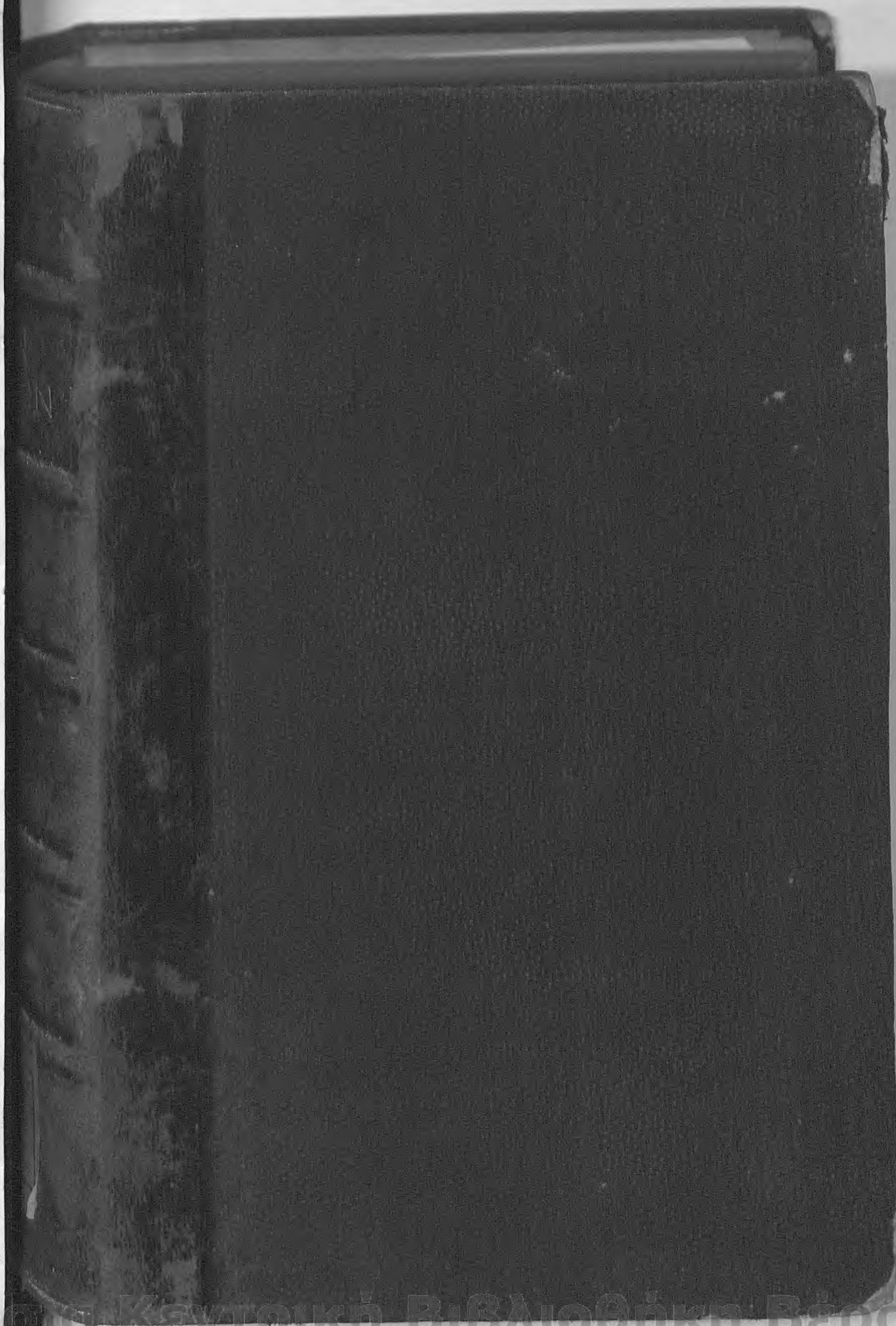

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

800
1319
9. ελ. #5/1958 AF

ΔΩΡΕΑ

I. Ζαυγίδου

62 VLB - 00285

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

800
1379
1971
Θ. ελ. 1.000

ΔΩΡΕΑ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒ

ΒΕΡΟΙΑΣ

800/12
:θ. είσ

ΔΩΡΕΑ

ΤΥΠΟΙΣ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΓΟΥΔΙΕΛΜΟΥ ΠΑΠΕ

ΤΗΣ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ ΠΟΛΛΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ ΚΑΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΕΝ
ΕΚ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΛΕΞΙΚΩΝ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΙ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΠΑΣΣΟΒ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΙ ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΗ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ
ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΒΕΛΤΙΩΣΕΩΝ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
1887

Αδ. Ε. 1379
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΗΜ

α.θ.

ΔΩΡΕΑ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΟΛΓΑ,
ΤΗ
ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΑΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗ
ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ
ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΟΥΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ
ΕΥΛΑΒΩΣ ΑΝΑΤΙΘΕΙΝ

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

16

ΔΩΡΕΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Τέλος πάντων συνετελέσθη τὸ πρό τινων μηνῶν ἀγγελθέν, ἀπὸ πολ-
λοῦ δὲ χρόνου ἐκδιδόμενον Ἑλληνικὸν Λεξικὸν καὶ ἤδη εἰς τὰς χεῖρας
παραδίδεται τῶν λογίων καὶ ἐν γένει ἀπάντων τῶν εἰς τὰ Ἑλληνικά
γράμματα ἀσχολουμένων.

Εἰς τὰς τοιαύτας μεγάλας διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐργασίας ἔτι μᾶλλον
πρέπει ὁ ἀναγνώστης νὰ ᾔη ἐπιεικής· διότι τὰ πάντα ἐνταῦθα εἶνε ἐν
τῷ γίγνεσθαι καὶ τῶν πάντων ἔτι στερούμεθα. Οὐδὲ ἦτο δυνατόν εἰς
ἡμᾶς ἐκ τοιαύτης φοβερᾶς καὶ πολυχρονίου δουλείας ἐξελθόντας ἐν
καλλιτέρᾳ καταστάσει νὰ εὕρισκώμεθα.

Μετὰ θάρρους δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι οὔτε κόπων οὔτε τῆς ἀναγ-
καίας πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ ἔργου δαπάνης ἐφείσθημεν, ἅπαντας τοὺς
πρὸς τοῦτο καταλλήλους τοὺς τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν καλῶς εἰδό-
τας προσκαλέσαντες. Καί τινες μὲν τούτων διὰ διαφόρους οὓς εἶχον
δικαίους λόγους δὲν ἠθέλησαν νὰ λάβωσι μέρος, οἱ πλείστοι ὁμῶς
μετὰ προθυμίας εἰς αὐτὸ εἰργάσθησαν.

Εἰς σύνταξιν τοῦ λεξικοῦ τούτου βάσιν ἐλάβομεν τὸ Ἑλληνικὸν λε-
ξικὸν τοῦ σοφοῦ γερμανοῦ Πάπε, ἐν ᾧ συντόμως μὲν, ἀλλὰ λίαν ἐπι-
στημονικῶς ἐξερευνᾶται ἡ χρῆσις τῶν λέξεων παρὰ τοῖς δοκίμοις καὶ
μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συγγραφεῦσι. Πᾶν δὲ τὸ μὴ ἐν αὐτῷ
ὑπάρχον ἠρανίσθημεν ἐκ τοῦ Θησαυροῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ
Ἑρρίκου Στεφάνου, καὶ ἐκ τοῦ σπουδαιοτάτου Ἑλληνικοῦ λεξικοῦ τοῦ
γερμανοῦ Πάσσοδ.

Ὡσαύτως ἐκ τοῦ λεξικοῦ μάλιστα τῶν Κυρίων Ὀνομάτων τοῦ Πάπε
παρελήφθησαν τὰ πλείστα τῶν κυρίων ὀνομάτων, ἀλλὰ μετὰ τῆς με-
γαλειτέρας συντομίας. Ἐν δὲ τῷ τέλει ἐκάστης Ἑλληνικῆς λέξεως
ἐτέθη ὡς ἐξηγήσις σχεδὸν παντοῦ μία ἢ δύο λατινικαὶ λέξεις, ἵνα βλέπη
ἐκάστοτε ὁ ἀναγινώσκων τὴν μεγάλην τῶν δύο γλωσσῶν συγγένειαν.

Ἀλλὰ καὶ ἄρθρα ὀλόκληρα κάλλιον ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Πάσσοδ ἐκ-
τεθειμένα παρελήφθησαν μετὰ τῶν ἀναγκαίων τροποποιήσεων ἐν τῷ λε-
ξικῷ τούτῳ ἀντὶ τῶν τοιούτων ἄρθρων τοῦ Πάπε. Ἐνιαχοῦ δὲ μάλι-
στα ἐν μικραῖς Ἑλληνικαῖς λέξεσιν ἐκρίθη κάλλιον ὡς ἐξηγήσεις τῶν
λέξεων αὐτῶν ἀντὶ τῶν ἐκ τοῦ γερμανικοῦ αὐτῶν μεταφράσεων νὰ

λαμβάνονται εἰ δυνατόν κατὰ λέξιν αἱ ἐξηγήσεις αὐταὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων γραμματικῶν καὶ λεξικογράφων.

Οὕτω δὲ καὶ κατὰ τὸ ποσὸν τῶν λέξεων εἶνε αὐτὸ πληρέστερον ἀπάντων τῶν μέχρι νῦν δημοσιευθέντων Ἑλληνικῶν λεξικῶν. Ἐτέθησαν δ' ἐν αὐτῷ καὶ ἅπασαι τῶν γλωσσαρίων αἱ λέξεις καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν λίαν μεταγενεστέρων· διότι τὰ Ἑλληνικὰ λεξικά τὰ διὰ τοὺς Ἑλληνας φρονούμεν ὅτι πρέπει νὰ περιλαμβάνωσιν οὐ μόνον τὰς λέξεις τῶν δοκίμων Ἑλλήνων συγγραφέων, ἀλλὰ καὶ ἀπάσας τὰς ἀπανταχοῦ τεθησαυρισμένας Ἑλληνικὰς λέξεις, ἵνα ἔχῃ ἐν ὄψει ὁ Ἕλλην πλήρη τὸν θησαυρὸν τῆς γλώσσης του καὶ νὰ κάμνῃ ἐκάστοτε κατὰ τὰς ἀνάγκας του τὴν πρέπουσαν αὐτῶν χρῆσιν.

Πρὸς ἐξήγησιν ἐκάστης λέξεως παρατίθενται συχνὰ πολλὰ χωρία τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, δι' ὧν κάλλιστα διακρίνονται αἱ διαφοροὶ ἐν τῇ σημασίᾳ ἐκάστης λέξεως συνεκδοχαί. Καὶ πρῶτον μὲν παρατίθεται χωρίον τοῦ συγγραφέως, παρ' ᾧ πρῶτον ἡ λέξις εὐρίσκεται· μετὰ ταῦτα χωρία τῶν ἄλλων συγγραφέων κατὰ χρονολογικὴν σειράν, δι' ἧς ἐμφαίνεται ἡ ἱστορικὴ ἀνάπτυξις τῆς ἐννοίας ἐκάστης λέξεως, καὶ ἐπὶ πόσον ἡ χρῆσις αὐτῆς ἐκτείνεται. Ἄλλοτε δὲ σημειοῦται τὸ χωρίον τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾧ ἀναφέρεται ἡ λέξις, καὶ ἄλλοτε πολλάκις ὅταν ἡ λέξις ᾖ μεταγενεστέρα ἢ σημειοῦται μόνον ὁ συγγραφεὺς ἢ ἐν γένει αἱ συντετμημένοι λέξεις μτγν. = μεταγενέστερον, ἐκκλ. = ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς κλπ. περὶ ὧν ἰδὲ ἀμέσως μετὰ τὸν πρόλογον ἐν ταῖς συντετμημέναις λέξεσιν.

Πρὸς ἀκριβέστερον δ' ὁρισμὸν τῆς σημασίας τῶν λέξεων ἐκτίθενται ἐν αὐτῷ αἱ συνώνυμοι λέξεις καὶ αἱ λέξεις ἢ αἱ φράσεις αἱ τὴν ἀντίθετον ἐννοίαν σημαίνουσαι, ὡς καὶ αἱ διαφοροὶ συντάξεις, καθ' ἃς ἡ λέξις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν εὐρίσκεται.

Μεγάλῃ ἔτι προσοχῇ κατεβλήθη ἵνα ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τῶν λέξεων μὴ γίνηται χρῆσις ξένων λέξεων καὶ μάλιστα Τουρκικῶν, παντοῦ ἐν αὐτῷ ἐπιζητηθείσης τῆς κυριολεξίας καὶ τῆς ἐρμηνείας κατὰ τὰς καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα σωζομένας ἔτι ἐν τῷ λαῷ Ἑλληνικὰς λέξεις. Ἐνιαχοῦ δὲ μάλιστα καὶ ὁλόκληροι φράσεις τῆς κατὰ τόπους δημώδους γλώσσης μεταφέρονται ἐν αὐτῷ ὡσαύτως παροιμίαι, δημῶδη ἄσματα, γνωμικά κλ. δι' ὧν ἔτι μᾶλλον διασαφούνται αἱ ἀρχαῖαι παροιμίαι, τὰ γνωμικά κλ. καὶ πλουσιώτερον γίνεται τὸ λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Πρὸς ἀποφυγὴν συχνῶν ἐπαναλήψεων μόνον ἐν τοῖς ἀπλοῖς ῥήμασι σημειοῦνται οἱ ἀνωμάλως σχηματιζόμενοι αὐτῶν τύποι, καὶ εἰς ταῦτα πρέπει νὰ προσφεύγωμεν, ὅταν ἐν τοῖς συνθέτοις ἐκ προθέσεων ῥήμασι δὲν εὐρίσκωμεν ἐκτεθειμένους τοὺς διαφοροὺς αὐτῶν τύπους. Ἐὰν ὅμως σύνθετά τινα ῥήματα ἰδίας ἔχουσιν ἀνωμαλίας, μὴ ἐν τοῖς ἀπλοῖς ὅπαρχούσας, ἢ ἐὰν τὰ ἀπλᾶ αὐτῶν ῥήματα δὲν εἶνε εὐχρηστα ἢ καὶ ἀπρηχαιωμένα, ἐξ ἀνάγκης τότε σημειοῦνται ἐν τοῖς συνθέτοις οἱ ἀνωμαλοὶ αὐτῶν τύποι.

Ἐν τοῖς διχρόνοις τῶν φωνηέντων σημειοῦται μόνον ἡ προσφθία, ὅταν τὸ δίχρονον μακρὸν ὃν δὲν διακρίνηται ὅτι εἶνε τοιοῦτον διὰ τοῦ τονισμοῦ. Πάντα λοιπὸν τὰ δίχρονα τὰ μὴ φέροντα προσφθίας σημεῖον θεωρητέα ὡς φύσει βραχέα. Πρὸς εὐκολίαν ὅμως τοῦ ἀναγινώσκοντος σημειοῦται ἐνίοτε ἐν παρόδῳ ἐπὶ τῶν διχρόνων ἡ προσφθία καὶ ὅταν αὐτὰ ᾗνε βραχέα.

Αἱ σύνθετοι λέξεις διαιροῦνται ἐν αὐτῇ εἰς τὰ μέρη, ἐξ ὧν συντίθενται, διὰ τοῦ ἀπλοῦ διαιρετικοῦ σημείου (-)· οἷον ἁ-δόκιμος, ἀγ-χιγείτων, συν-ίστημι, ἐπ-αν-έρχομαι. Ἐν ταύταις ταῖς λέξεσιν εὐκόλως διακρίνεται πόθεν ἐκάστη αὐτῶν εἶνε συντεθειμένη. Ὡσαύτως εὐκόλως ἐννοεῖται πόθεν αἱ λέξεις συντίθενται, ἐν αἷς τὰ συνθετικά αὐτῶν μέρη ὑφίστανται· τὰς κανονικὰς γραμματικὰς μεταβολὰς· οἷον ἀγλαό-μορφος ἐκ τοῦ ἀγλαός καὶ μορφή, προ-ὑπτον ἐκ τοῦ πρό καὶ ὑπτόν, ξιφο-υλκέω ἐκ τοῦ ξίφος καὶ ἔλκω ἀντὶ ξιφο-ελκέω, ἐπί-ρρημα, κατ-α-ρράκτης, συρ-ράπτω. Ἐν τούτοις ὁ τόνος φυλάττεται ἐπὶ τοῦ δευτέρου γράμματος τῆς ἐκ συναιρέσεως προκυψάσης διφθόγγου καὶ προφέρεται ἡ δίφθογγος ὡς ἐάν ᾗτο ἀδιαίρετος.

Καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν τῶν λέξεων παρελήφθησαν λίαν συντόμως ἐκ τε τοῦ ἐτυμολογικοῦ τοῦ Γ. Κουρτίου καὶ ἐξ ἄλλων ἐτυμολόγων ὅσα ἐφάνησαν τοῖς συντάκταις ὅτι παρῆχον πολλὴν τὴν πιθανότητα. Συχνὰ δ' ἀναφέρονται καὶ ἐτυμολογίαι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων γραμματικῶν ὅχι τόσον διὰ τὸ ὀρθὸν αὐτῶν· διότι πολλαὶ αὐτῶν εἶνε λίαν βεβιασμέναι ἢ καὶ ἀλλόκοτοι, ἀλλὰ διότι πολλάκις ἐξ αὐτῶν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν κατὰ πόσον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι γραμματικοῖς διετηρεῖτο ἢ εἶχεν ἀπολεσθῇ ἡ γνώσις τῆς γενέσεως τῶν λέξεων.

Καὶ ἐν τοῖς Ἀνωμάλοις δὲ Πήμασι λέγομεν (α) ὅτι δὲν πρέπει ἀνεξέλεγκτους νὰ δεχώμεθα τὰς τῶν Εὐρωπαϊκῶν γραμματικῶν ἐτυμολογίας· διότι πολλὰ καὶ ἐν αὐταῖς ὑπάρχουσι τὰ ἔχοντα χρεῖαν πλείονος ἐρεῦνης· οἷον τοῦ κοναθέω καὶ κόναθος κατὰ τὸν Κούρτιον (β) ῥίζα εἶνε καν-(καναχή, cano λατ.)=κον καὶ κατάληξις θος, α μεταξὺ ῥίζης καὶ καταλήξεως παρεντιθεμένου, κον-α-θέω, κόν-α-θος. Κατ' ἄλλους δὲ τὸ κόναθος εἶνε συγγενὲς τῷ κόμπος, κόπτω (γ). Καθ' ἡμᾶς ὅμως τὰ κοναθέω, κόναθος εἶνε σύνθετα ἐκ τῆς προσθέσεως κον καὶ ἀθέω. Καὶ ἡ μὲν πρόθεσις κον=κοιν (κοινός, κοινόω, κοινωνός)=κυν (Κυνουρία, Κυν-έγειρος, κυν-άγχη, κύν-οπλον)=cun λατ.=καν (καν-αχή)=σύν, τὸ δὲ ἀθέω γίνεται ἐκ τοῦ ἄθωρ=βροή (ἄθως, ἄως, ἀχώ, ἡχώ) κατὰ τοὺς Λάκωνας Ἡσύχ. Οὕτω δὲ κον-αθέω=συνηχώ, συμβοῶ, καὶ κόν-αθος=συνήχησις, συμβόησις, καὶ ὅχι κατὰ τὴν ἐξήγησιν τῶν ἀρχαίων λεξικογράφων ἀπλῶς κοναθέω=

(α) Ἀνωμ. Πήματα Ἀθ. Λ. Σακελλαρίου σελ. ιγ'. ἔκδοσις ἑκατόμη

(β) Ἑλλήν. Ἑτυμ. Κουρτίου ἐν λ. κόναθος καὶ καναχή.

(γ) Λεξικ. Ὁμηρ. Κρουσίου ὑπὸ Γ. Πανταζίδου ἐν λ. κόναθος.

ἡχῶ, ψοφῶ, καὶ κόναβος=ἡχος, ψόφος, κρότος. Ἐκ τούτων δ' ἐρμηνεύονται λίαν σαφῶς τὰ τοῦ Ὀμήρου «ἀμφὶ δὲ νῆες-σμερδαλέον κονάβησαν αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν» Ἰλ. β, 334, καὶ «αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων» Ἰλ. β, 466, καὶ «ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὁρώρει ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων νηῶν δ' ἅμα ἀγνυμενάων» Ὀδ. κ, 122, ὅπου διὰ τῆς κον=σύν ἐκδηλοῦται ἡ ἀμοιβαία δύο ἢ πλείονων συνεργία.

Ὡσαύτως τὸ καν-αχέω, καν-αχή, καν-αχίζω καὶ καν-άζω (=καν-αχίω) εἶνε σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως καν=κον καὶ ἡχέω=συνήχῳ καὶ καν-αχή=συνήχησις, καὶ ὅχι ὡς οἱ ἀρχαῖοι λεξικογράφοι λέγουσι ἀνααχή=ἡχος, κραυγὴ Ἡσυχ. Οὕτω δ' ἐξηγοῦνται καὶ τὰ τοῦ Ὀμήρου «ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκός»=συνήχησε, καὶ ὅχι ἀπλῶς ἡχῆσεν Ὀδ. τ, 469· «δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαινὴ πῆληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε» Ἰλ. π, 104· «κανάχιζε δὲ δόρατα πύργων βαλλόμεν», μ, 36.

Τὴν πρόθεσιν κον=κυν ἔχει καὶ τὸ κοκκύαι=οἱ πάπποι καὶ οἱ πρόγονοι Ἡσυχ. καὶ κυκοίας=προγόνους Ἡσυχ. ἔτι «τηλόθι δ' ἰσχε δρυὸς πέλεκυν· κοκύαι γὰρ ἔλεξαν ἀμὴν ὡς πρότεροι ματέρες ἐντὶ δρυές» Ζωνᾶ Σαρδιαν. ἐπίγρ. Ἀνθ. Παλ. 9, 312. Ὡσαύτως κατὰ τὸν Μ. Ἐτυμολόγον σ. 524, 52 «κοκκύας ὁ πρόγονος. Ἔστι δὲ ἰωνικὴ ἢ λέξις» σημαίνει δὲ τοὺς κεκομμένους». Ἐπίσης κατὰ Σουίδα «κοκκύαι οἱ πρόγονοι ἐφ' ἡμέων κοκκύησι καθημένη ἀρχαίησιν». Ἀλλὰ καὶ «κούκα· πάππον» Ἡσυχ. Πάντα ταῦτα εἶνε σύνθετα ἐκ τῆς προθέσεως κον=κοκ=κο=κυν ἢ κυ=σύν καὶ τοῦ ῥήματος κύω=γεννῶ. Οὕτω δὲ κοκ-κύαι=συγγενήτορες. Ἐν δὲ τῷ κη-κοίας καὶ τὸ υ τῆς ρίζης ἐνηλλάγη μετὰ τοῦ οἱ.

Τὴν προθεσιν κον ἀπαντῶμεν ἔτι ἐν ταῖς λέξεσι κο-χύω ἢ κο-χυ-δέω καὶ κο-χύ· οἷον «κοχυδεῖν· ὑπερχεῖν», καὶ «κοχυδεῖ· ρεῖ ἰσχυρῶς καὶ μετὰ ψόφου, καὶ λάβρως» Ἡσυχ. ὅπερ εἶνε σύνθετον ἐκ τῆς προθέσ. κον καὶ χύω ἢ χυδέω τοῦ χέω, ἀντὶ συγ-χύω, συγ-χυ-δέω· «ἐκ δὲ μετώπῳ ἰδρῶς μευ κοχύεσκεν (κατ' ἄλλ. γραφ. κοχύδεσκεν) ἴσον νοτιάσιν ἀέρσαις»=δαψιλῶς ἔρρει, κατεφέρετο Θεοκρ. 2, 106. Ἀλλὰ καὶ «αὐτόματοι γὰρ διὰ τῶν τριόδων ποταμοὶ λιπαροὶς ἐπιπάστοις ζωμοῦ μέλανος καὶ Ἀχιλλεῖοις μάχαις κοχυδοῦντες ἐπιβλύξ ἀπὸ τῶν πηγῶν τῶν τοῦ πλοῦτου ρεύσονται σφῶν ἀρύτεσθαι» Φερεκρ. ἐν Ἀθην. 6, 269· ἔτι «κοχυδεῖν· τονθολογεῖν, μετὰ ἥχου ρεῖν» Εὐστ. σ. 1095, 15. Οὕτω καὶ «κοχύ· πολὺ, πλήρες» Ἡσυχ. καὶ «κόχος· ὁ δαψιλὸς ῥόος» Σχολ. Θεοκρ.

Ἡ πρόθεσις κον, κυν=σύν πιθανῶς ἐνυπάρχει καὶ ἐν τῇ λέξει «κο-χώνη=σύζευξις ἰσχύων πρὸς ἔδραν καὶ πᾶς ὁ περὶ τὴν ἔδραν τόπος» Γαλην. ἐν λέξ. Ἱπποκρ. σ. 566, καὶ «κοχῶναι· τοῦ ἱεροῦ ὁσ τοῦ τὰ ἐκατέρωθεν μέρη». Ἀλλὰ καὶ κογχῶναι ἀντὶ κοχῶναι εὐρίσκεται παρὰ Μοσχοπούλ. πρὸλ. Πόρσων. Ἀριστ. σ. 88. Μὴ δὲ καὶ ἐν τοῖς

κόγχος, κόγχη ἐνυπάρχει ἢ πρόθεσις κον ἐκ τῆς σύν=κον καὶ ἔχω συνθέτοις οὖσιν, οἰονεὶ συν-έχων, συν-έχουσα ἂν καὶ ἄλλως περὶ αὐτῶν φρονοῦσιν οἱ γλωσσολόγοι;

Ἐκ τῶν ἤδη εἰρημένων ἀποδείκνυται ὅτι καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ καὶ μάλιστα τῇ αἰολικῇ καὶ δωρικῇ ἢ πρόθεσις κον=κυν = σύν ὑπάρχει ἐν συνθέτοις λέξεσι. Καὶ ἐὰν μὲν τὸ δεύτερον συνθετικὸν ἄρχεται ἀπὸ δίγαμμα, τότε ἡ σύν γίνεται κον καὶ καν· οἷον κον-Φαβος, καν-Φαχῆ, ἐὰν δὲ ἄρχεται ἀπὸ κ, τότε τὸ ν τῆς κον ἢ τρέπεται εἰς κ ἢ ἀποβάλλεται· οἷον κοκ-κύαι καὶ κοκύαι, ἐν ᾧ ἐν τῇ λατινικῇ ἢ eum πρὸ μὲν λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ συμφώνου ἐν συνθέσει γίνεται con· οἷον concido, πρὸ δὲ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ φωνήεντος ἢ h γίνεται co· οἷον co-erceo, co-hibeo.

Τὸ χαλινός, χλαμύς, χλαῖνα, λαχοῦρι, Λαχόρη, σάλι εἶνε τῆς αὐτῆς ρίζης. Ἡ πρωτόθετος αὐτῶν ρίζα εἶνε Φαλ-ἢ χαλ-ἢ σαλ-, καὶ μεταθέσει γραμμάτων χλα-, ἐξ ἧς ἐγένοντο αἱ λέξεις χλαμύς, χλανίς, χλαῖνα (=χλά-νια). Ἐκ τῆς ρίζης χλα-ἢ Φλα-ἐγένετο ἡ λέξις λήνος καὶ τὸ λατινικὸν lana=ἔριον, ὁ μαλλός, τὸ νῦν μαλλίον=laine γαλλικὸν καὶ τὸ μεταγενέστερον Ἑλληνικὸν λανάριον=κτένιον, δι' οὗ ξαίνομεν τὰ πρὸς ἐργασίαν μαλλία τῶν προβάτων, ὡς καὶ τὸ Βυζαντινὸν λανάριος· διότι κατὰ τὸν Σχολαστὴν τοῦ Ἀπολλωνίου Ροδίου, 1, 117 «λανάριοι καλοῦνται οἱ κτενισταί». Ἐξ αὐτοῦ δ' ἐτι σχηματίζεται τὸ μεταγενέστερον ῥῆμα λαναρίζω καὶ μεταχῇ παθ. λαναρισμένος, η, ον, καὶ οὐσιαστικὸν λανάρισμα. Ἐκ τῆς ρίζης ἐτι χαλ-ἐγένετο καὶ ὁ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλασι χαλινός ἢ αἰολιστὶ χάλιννος, τὸ κοινὸν χαλινάρι, ἢ τὸ τουρκικὸν γκέμι. Καὶ τῷ ὄντι ὁ πρῶτος χαλινός, τὸν ὁποῖον ἔθεσεν ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ἵππον εἶνε βεβαίως μάλλινόν τι ὕφασμα ἢ σχοινίον ὅμοιον τῇ παρὰ τοῖς νῦν ἀγρόταις τῆς Ἑλλάδος καλουμένη χαβίᾱ, ἣν μετὰ τὴν τῶν μετὰλλων ἀνακάλυψιν κατεσκευάσαν ἐκ χαλκοῦ, ἢ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἢ καὶ τέλος ἐκ σιδήρου.

Ἐκ τῆς ρίζης ἐτι χαλ-, λαχ-γίνεται ἢ λάχ-νη=τρίχωσις, μαλλία, τὸ ῥῆμα λαχ-νόω=καλύπτω διὰ τριχῶν, ὁ λάσιος=τριχωτός, μαλλιάρης, συγγεν. τῷ δασύς, ἢ λαισᾶς (ἀντὶ λασ-jās)=παχεῖα ἐξωμῆς Παιχ. καὶ τὸ λαισῆτον=ἀσπίδισκιον θυρεοειδὲς ἐκ λασίων βυρσῶν αἰγείων Ζωναρ. σ. 1289. Ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης λαχ-ἐγένετο καὶ τὸ λαχοῦρι καὶ ἡ πόλις τῶν Ἰνδιῶν Λαχ-όρη, ἐν ᾗ κατασκευάζονται μέχρι καὶ νῦν τὰ λαμπρότερα μάλλινα ὑφάσματα, ἅτινα καὶ σάλ-ια ἐτι παρὰ τοῖς νῦν Πέρσαις λέγονται. Τῆς αὐτῆς ρίζης χαλ-ἢ Φαλ-εἶνε καὶ ὁ μαλλός (ἀντὶ Φαλ-jos), ἐν ᾧ καὶ τὸ Φ ἐτράπη εἰς μ, ὡς τὸ Φάλευρον ἐγένετο μάλευρον, ἐτι τὸ ἡμέτερον μαλλίον· ὡσαύτως καὶ τὸ ὁμηρικὸν μῆλον (ἀντὶ Φηλ-ον, Φαλ-ον)=πρόβατον, καὶ τὸ παρὰ τοῖς νῦν Κυπρίοις ῥῆμα μῆλλώνω=τρώγω κρέας, καὶ ἡ μῆλλα=τὸ λίπος παντός ζῴου.

Τὸ διζήμι καὶ διφάω εἶνε δὲν εἶνε ἀπλᾶι ἀλλὰ σύνθετοι λέξεις, τὸ μὲν διζήμι ἐκ τῆς προθέσεως διὰ καὶ τῆς ρίζης δζα=δα=ζη· διότι δα-τὲν=ζητεῖν οἱ (Δελφοὶ) Δωριεῖς Ἑσυχ. ἤτοι διὰ-σδζήμι=ζητῶ Ἑσυχ. Οὕτω δὲ τὸ διζήμι δὲν σημαίνει ἀπλῶς τὸ ζητῶ, ὡς οἱ ἀρχαῖοι αὐτὸ ἐρμηνεύουσιν, ἀλλὰ τὸ πολὺ ἢ μετὰ φροντίδος ζητῶ, ἐρευνῶ· οἷον « Ἀσιον Ὑρτάκου υἱόν, -φοῖτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι» =παρὰ πολὺ ζητῶν κτλ. Ἰλ. ν, 760, καὶ « Ἐκτωρ ἐν σκαιῇσι πύλης ἔχε μώνυχας ἵππους· -δίξε γὰρ ἡὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὐτίς ἐλάσσας, -ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι» Ἰλ. π, 713. Ὡσαύτως καὶ τὸ δι-φάω εἶνε σύνθετον ἐκ τῆς προθέσεως διὰ καὶ τοῦ φάω=φαίνω φέγγω, λάμπω. Οὕτω δὲ καὶ τὸ δι-φάω ἢ ἰων. δι-φέω σημαίνει ὅχι ἀπλῶς τὸ ζητῶ, ψηλαφῶ, ἐρευνῶ, ἀλλὰ τὸ μετὰ φροντίδος ζητῶ, ψηλαφῶ, ἐρευνῶ· οἷον « εἰ δῆπου καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυέεντι γένοιτο, -πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν» Ἰλ. π, 747· καὶ « τεὴν διφῶσα καλὴν» Ἡσ. ἐρ 372· « ἐν οὖρεσι πάντα λαγῶν διφᾶ» Καλλιμ. ἐπιγρ. 32, 2. Ἐκ τούτων εὐκόλως ἐξηγεῖται ὅτι μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ α τῆς προθέσεως διὰ τὸ μένον ἐν τῇ συλλαβῇ δι φωνῆεν ἐγένετο μακρόν. Ἀμφότερα δὲ τό τε δι-ζή-μι καὶ δι-φά-ω τὸ αὐτὸ σημαίνοντα τὴν αὐτὴν ἔχουσι ρίζαν· διότι ἀμφότερα εἶνε σύνθετα ἐκ τῆς προθέσεως διὰ καὶ τῆς ρίζης φα, ἥτις ἐν μὲν τῷ δι-ζήμι γίνεται δζα ἢ δα=ζα, ἐν δὲ τῷ διφάω, φα.

Καιρὸς δὲ εἶνε πλέον νὰ χωρισθῶσιν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς λεξικοῖς πολλὰ ῥήματα, καὶ ὡς διακρίνονται κατὰ τὴν σημασίαν, οὕτω πρέπει εἰ δυνατὸν νὰ διακρ.θῶσι καὶ κατὰ τὴν ρίζαν· οἷον τὸ χράομαι=μεταχειρίζομαι, χράω=αἶδω χρησμόν, χρησιμοδοτῶ, καὶ χράομαι=μαντεύομαι. Καὶ τοῦ μὲν χράομαι=μεταχειρίζομαι ρίζα εἶνε χερ-, χρε-, (χείρ, εὐχερής), χρα-, χράομαι (=χερ-άομαι), ἰων. χρέομαι, χρῆ-μα, χρῆζω, χί-χρημι, χρέος, χρεῖω· τοῦ δὲ χράομαι=μαντεύομαι ρίζα εἶνε Fra ἢ Fre (ῥῆ-μα, ῥῆ-τωρ), φρα-, φραδ-, φράζω (φραδ-jω), χραF-, ἢ χρα-δ, χράομαι, χράω, χρέεσθαι, χρε-ίω, χρησ-μός, χρησ-τήριον, o-ra-culum λατ. Παρ' Ὁμήρῳ εὐρίσκεται μόνον ἰωνικὸν χρεῖω ἐν Ὀδ. θ, 79, « ὥς γὰρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων-Πυθοῖ ἐν ἡγαθήῃ», καὶ ἐν ὕμνῳ Ἀπόλλωνος 392 « ὅττι κεν εἴπη-χρεῖων ἐκ δάφνης γυάλων ὕπο Παρνησοῖο». Ὡσαύτως μόνον ὁ μέλλων χρησόμενος ἐν Ὀδ. θ, 80 « ὅθ' ὑπέρβη λάινον οὐδὸν-χρησόμενος». Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἡροδότου ἀρχεῖται τὸ χράω νὰ ἦνε ἐν πολλῇ χρήσει· « ὁ μὲν δὲ οἱ ἐνθελιάζων χρᾶ τάδε, Πεισιστρατος δὲ συλλαβῶν τὸ χρηστήριον καὶ φᾶς δέκεσθαι τὸ χρησθὲν ἐπήγε τὴν στρατιήν» καὶ « χρεομένοισι δὲ τοῖσι Θηραίοισι προέφερε ἡ Πυθίη τὴν εἰς Λιθύνη ἀποικίην» Ἡρ. 4, 151. Ὡσαύτως ἡ λέξις χρηστήριον εὐρίσκεται ἐν ὕμνῳ Ἀπόλλων. 81 « ἔμμεναι ἀνθρώποις χρηστήριον». Παρ' Ἡροδότῳ ὅμως συχνὰ ἡ λέξις χρηστήριον ὡς καὶ παρὰ Πινδάρῳ Ὀλ. 6, 119 κλ. ὅπου τὸ μαντεῖον καὶ τὸν χρησμόν, παρὰ δὲ

τραγικοῖς ἔτι καὶ τὸ ἱερεῖον Σχολ. Σοφ. Αἷ. 220. Ἡ δὲ λέξις χρη-
σμός = τὸ κατ' ἐξοχὴν, ἦτοι τὸ θεῖον ῥήμα, ἡ προφητεία, ἡ πρόρρη-
σις, ἡ μαντεία, οὐδαμοῦ παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχει· ἀρχεται δὲ νὰ ᾔνη ἐν
χρήσει ἀπὸ τοῦ Ἡροδότου 1, 48 κέξ. Οὕτω δὲ κυριολεκτικῶς κατὰ
τὴν αὐτοῦ ἐτυμολογίαν χρᾶ = λέγει, ἐκφράζει ἡ Πυθία χρησμόν ἦτοι
θεῖον λόγον εἰς τοὺς ἐρωτῶντας τὸ χρηστήριον.

Ἐκτὸς δὲ τούτων ἐν τέλει τοῦ δευτέρου τόμου προσετέθησαν οὐκ ὡς
πίνακες περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, παραβαλ-
λόμενων πρὸς τὰ Γαλλικὰ μέτρα καὶ σταθμά· ἔτι δὲ χρονολογικὸς πί-
ναξ τῶν Ὀλυμπιάδων κατ' ἀντιπαραβολὴν πρὸς τὴν χρονολογίαν τὴν
ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης καὶ τὴν πρὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως, ὡς καὶ κα-
τάλογος τῶν ἐπισημοτέρων ἐορτῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Συντάχται τοῦ λεξικοῦ τούτου εἶνε οἱ κ. Ἑμμ. Γαλάνης, Ἀντ.
Ἀντωνιάδης, Ν. Γεωργιάδης, Ν. Νικοκλῆς, Ν. Χαλκιοπούλος, Π.
Ραζέλος, Φύστ. Σταθάκης, Μ. Δέφνερ. Ἰ. Δημητριάδης, Ἰ. Πρωτό-
δικος, Πολύβιος Α. Σακελλάριος, Δ. Ἰωαννίδης Ὀλύμπιος.

Ἐπεὶ ἡ δὲ πολλοὶ εἶνε οἱ συντάχται ἕκαστος δ' αὐτῶν διάφορον ἡδύ-
νατο νὰ ᾔχη τὴν ἐν τῷ λεξικῷ γλῶσσαν, ἀνελάβομεν τὴν φροντίδα εἰς
ἕκαστον κῦτῶν ἐκ πρώτης ἀρχῆς νὰ ὑποδείξωμεν ὁποῖαν ἀπὸ κοινοῦ
γλῶσσαν, ἐν τῷ ἔργῳ πρέπει ἅπαντες νὰ ἀκολουθήσωσι, παντοῦ ἡμεῖς
αὐτοὶ ἐβλέποντες, ὅπως ὅσον τὸ δυνατόν τοῦτο πληρέστατα ἐφαρμό-
ζεται. Οὕτω δὲ δυνάμεθα ἀνεκδοιάστως νὰ εἰπώμεν ὅτι καθ' ἅπαν τὸ
ἔργον ἐπικρατεῖ καθόλου ἐν τῇ γλώσσῃ τὸ ὁμοιόμορφον.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει τοῦ Λεξικοῦ τούτου μικραὶ βελτιώσεις καὶ
διορθώσεις ἐγένοντο, καὶ διὰ τοῦτο οὐδένα λόγον περὶ αὐτῆς ἐποιησάμεθα.

Ἐν δὲ τῇ τρίτῃ συνετάχθη ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Δ. Ἰωαν-
νίδου Ὀλυμπίου τὸ στοιχεῖον Α καὶ ἀπὸ τριάκοντα πέντα τυπογραφι-
κῶν φύλλων μετὰ τοῦ αὐτοῦ παραρτήματος ἀπετέλεσε τεσσαράκοντα
τέσσαρα τυπογραφικὰ φύλλα. Ἐπίσης ἀνεθεωρήθησαν τὰ στοιχεῖα
Ζ, Η, Θ, Ι, Λ, Μ, Ν, Ρ, Φ.

Ὅσαύτως ἐκ τῆς Συναγωγῆς τῶν Ἀθησαυρίστων Ἑλληνικῶν Λέ-
ξεων τοῦ σοφωτάτου καθηγητοῦ ἡμῶν κ. Στεφάνου Κουμανούδη παρελ-
βομεν καὶ ἐθέσαμεν ἐν τῷ καταλλήλῳ τοῦ λεξικοῦ τόπῳ τὰ πλεῖστα τῶν
ἀποβλεπόντων τὰς Ἑλληνικὰς διαλέκτους, διαφόρους καταλήξεις ὀνομά-
των, ἀντωνυμιῶν, μετοχῶν, ῥημάτων, ἐπιρρημάτων κλ. ὅσον α ἀντὶ ε,
αε ἀντὶ αι, ἄλλοιρ, ἄλλυ ἀντὶ ἄλλους, ἄλλο, ἀναγραφῆμειν, ἀναθέμειν

ἀντὶ ἀναγραφῆναι, ἀναθεῖναι, ἀνεθέθῃ, ἀνείρ ἀντὶ ἀνετέθῃ, ἀνῆρ, ἄνεο ἀντὶ ἄνευ, ἀνθι, ἀνθο ἀντὶ ἀσι, ἀντο, ἀνς ἀντὶ ἀς, ἀοτὸς ἀντὶ αὐτός, ἀπόλυπο ἀντὶ ἀπόλοιποι, ἀπύ ἀντὶ ἀπό, ἀσουλία ἀντὶ ἀσυλία, ἀτό ἀντὶ αὐτό, αὐ ἀντὶ αὐ καὶ ἀς, αὐτόρ ἀντὶ αὐτός, αὐτῷ ἀντὶ αὐτῷ, βαθόντι ἀντὶ βοηθοῦντι, βασιλεὺς ἀντὶ βασιλεύς, βάθρα ἀντὶ βάθρα, Βελφοὶ καὶ Δολφοὶ ἀντὶ Δελφοί, βοικίαρ ἀντὶ οἰκίας, βολλευτήριον ἀντὶ βουλευτήριον, βωλόμενος, βωλούμενος ἀντὶ βουλόμενος, βουλευόμενος, βωρθέα καὶ βωρσέα ἀντὶ ὄρθια, γνούμα ἀντὶ γνώμη, γράππατα ἀντὶ γράμματα, δαμετᾶν ἀντὶ δημοτῶν, δαμιώνθω ἀντὶ ζημιούντω, δεῖ ἀντὶ δῆ, δείηται ἀντὶ δέηται, δείληται ἀντὶ βούληται, δεύει ἀντὶ δεῖ, διακρίνει ἀντὶ διακρίνει, διαφυλάδεν ἀντὶ διαφυλάττειν, δικάδδεθαι ἀντὶ δικάζεσθαι, δοφέναι ἀντὶ δοῦναι, δόμειν ἀντὶ δοῦναι, δώει ἀντὶ ζῶη, ε ἀντὶ α, ε ἀντὶ ἐκ, ἐαοτῶν ἀντὶ ἐαυτῶν, ἐατὸν καὶ εἰαυτὸν ἀντὶ ἐαυτόν, ἐγβάτης ἀντὶ ἐκβάτης, ἐγδοτῆρ ἀντὶ ἐκδιδούς, ἐγῆληθίοντι ἀντὶ ἐκβληθῶσιν, εἰᾶν ἀντὶ ἐάν, Φειζῶς ἀντὶ εἰδῶς, εἴμειν ἀντὶ εἶναι, εἴμειν ἀντὶ ἰέναι, εἴπασαν ἀντὶ εἴπαν, εἴραις ἀντὶ ἱεράς, εἴσχηκαν ἀντὶ ἔσχηκαν, ἐλέσται ἀντὶ ἐλέσθαι, ἐλεύθαρος ἀντὶ ἐλεύθερος, ἐμειν ἀντὶ εἶναι, ἐμὲν ἀντὶ ἐμένα, ἐν ἀντὶ ἐς, ἐνεῖσαν ἀντὶ ἐνήσαν, ἐξᾶν ἀντὶ ἐξῆς, ἐξείκοντα, ἀντὶ ἐξήκοντα, ἐξήμειν ἀντὶ ἐξεῖναι, ἐξς ἀντὶ ἐξ, ἐοεργέτης ἀντὶ εὐεργέτης, ἐπανιτακῶφ ἀντὶ ἐπανελθῶν, ἐπὲς ἀντὶ ἐπέκ, ἐπειδεί, ἐπιδεῖ καὶ ἐπιδῆ ἀντὶ ἐπειδῆ, ἐπιφοῖρος ἀντὶ ἐποικος, ἐπὶ κα ἀντὶ ἐπεὶ κα, ἐπιτάδουμα ἀντὶ ἐπιτήδευμα, ἐποήσανθο ἀντὶ ἐποίησαντο, ἐς δὲ καὶ ἀντὶ πρὸς δὲ καί, ἐς ἀντὶ ἀς, ἐσδέλλοντες ἀντὶ ἐκβάλλοντες, ἐσίμειν ἀντὶ εἰσιέναι, ἐσκλησία ἀντὶ ἐκκλησία, ἐσοῦ ἀντὶ σοῦ, Φεσπάριοι ἀντὶ ἐσπέριοι, ἐς ἀντὶ ἐκ ἢ ἐξ, ἐσσάρχι ἀντὶ ἐξάρχει, ἐσσέσθην ἀντὶ ἐσσεσθαι, ἐττοῖ ἀντὶ ἐπὶ τοῦ, εὐῖδε ἀντὶ εἶδε, Φεφυκονομεῖοντων ἀντὶ ὠκονομηκότων, ἔχωνθι ἀντὶ ἔχωσιν, ἔωντι, ἐώσας ἀντὶ ὥσιν, οὔσης, ζᾶ ἀντὶ γῆ, ζάμαχος, ὁ λίαν πόρνος, ζαφάγος, ὁ γαστρίμαργος, ζε ἀντὶ δέ, ζευγῶχος ἀντὶ ζευγοῦχος, Ζί ἀντὶ Διῖ, ζίφιον ἀντὶ δίφυον. Τὰ αὐτὰ λεκτέον καὶ ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ στοιχεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου.

Καὶ λέξεις δὲ πολλὰς ἐξ αὐτῆς προσελάβομεν ὅσον ἐν τοῖς στοιχείοις Ζ, Ι, Μ, Ν, καὶ ὅπου τὸ βιβλίον ἐκ νέου μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ῥηθείσης Συναγωγῆς συνετάχθη, ἐνιαχοῦ προσθέτοντες μετὰ τοῦ ἐρωτηματικοῦ σημείου καὶ τὴν μὴ ὑπάρχουσαν ἐν αὐταῖς ἐρμηνείαν. Ἐν ταῖς λέξεσι δὲ ταύταις ἡ καταλήξεσιν ἐτέθησαν συντομώταται παραπομπαὶ συγγραφέων ἢ καὶ ἐπιγραφῶν, ἐνιαχοῦ δ' ἐτέθη ἔτι καὶ Συν. Λεξ. Ἑλ. Κουμαν. ἀντὶ Συναγωγῇ Λέξεων Ἀθησαυρίστων Ἑλληνικῶν Κουμανοῦδῃ. Ὁ δὲ πλείονα ἐπιθυμῶν περὶ αὐτῶν νὰ μάθῃ, δύναται νὰ προσφεύγῃ ἐκάστοτε εἰς αὐτὴν τὴν Συναγωγὴν Λέξεων Ἀθησαυρίστων ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς Λεξικοῖς ὑπὸ Στεφάνου Ἀθ. Κουμανοῦδῃ.

Ἐν τῇ ἐκδόσει ταύτῃ ἔτι ὑπ' ὅφει εἶχομεν ἐν πολλοῖς καὶ τὴν τελευταίαν ἔκδοσιν τοῦ λεξικοῦ τοῦ Πάπε. ἐν ἣ πολλῶν λέξεων ἡ ἡμαρτη-

μένη ἢ ἀτελὴς ἐν ταῖς προτέραις ἐκδόσεσιν ἐρμηνεία διωρθώθη ἢ συνε-
πληρώθη.

Ἰνα δὲ τὸ ἔργον καταστῇ ἔτι μᾶλλον εὐχρηστον, ἐτυπώθη αὐτὸ ἐπὶ
μεγαλειτέρου χάρτου καὶ διηρέθη εἰς τρεῖς τόμους ἀντὶ τῶν πρότερον
τῶν ἄλλων ἐκδόσεων δύο τόμων.

Τοιαύτη εἶνε ἡ τρίτη αὕτη ἔκδοσις, ἱκανὴ φρονοῦμεν νὰ θεραπεύσῃ
τὰς περισσοτέρας ἀνάγκας τῶν περὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀσχο-
λουμένων.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Μαΐου 1885.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ἐξαντληθείσης ἐντὸς ἔτους τῆς τρίτης ἐκδόσεως τοῦ Λεξικοῦ τού-
του, ἐκδίδομεν αὐτὸ ἤδη τὸ τέταρτον. Ἐν τῇ ἐκδόσει ταύτῃ ἀνεω-
ρήθησαν τὰ στοιχεῖα Β, Γ, Δ καὶ Ε. Ἐν δὲ τῇ ἀναθεωρήσει καὶ ἐπεξερ-
γασίᾳ τῶν στοιχείων τούτων πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχομεν τὴν ὑπὸ τοῦ
M. Sengebusch ἐπεξεργασθεῖσαν τρίτην ἔκδοσιν τοῦ ἑλληνογερμανικοῦ
Λεξικοῦ τοῦ Pape καὶ τὴν ἐβδόμην ἔκδοσιν τοῦ ἑλληνοαγγλικοῦ Λεξι-
κοῦ τοῦ Henry George Liddell καὶ Robert Scott (Oxford 1883). Πολ-
λαὶ δ' ἔτι προσθήκαι καὶ διορθώσεις ἐγένοντο ἐν τοῖς δύο μάλιστα τό-
μοις, ὧν τὸ πλεῖστον μέρος εὐγενῶς ἐπέστειλεν ἡμῖν ὁ σοφὶς καὶ ἀρετῇ
κεκοσμημένος καθηγητὴς κύριος Στέφανος Ἀ. Κουμανοῦδης.

Ἀναμφιβόλως τὸ βιβλίον τοῦτο οὐκ ὀλίγας ἔχει ἔτι τὰς ἐλλείψεις·
ἐν τούτοις ἡ τετάρτη αὕτη ἔκδοσις εἶνε ἀναντιρρήτως πολὺ βελτίων
τῆς οὕτω ταχέως ἑξαντληθείσης τρίτης ἐκδόσεως. Ἀείποτε δὲ τὴν βελ-
τίωσιν διώκοντες ἐπεμελήθημεν τῆς καλλιτέρας τυπογραφικῆς ἐκτελέ-
σεως καὶ τῆς ἐλλείψεως τυπογραφικῶν σφαλμάτων. Ἐν τέλει δὲ πα-
ρακαλοῦμεν τοὺς ἀπανταχοῦ λογίους τῆς φίλης πατρίδος, ὅπως τὰ
τυχὸν ὑπ' αὐτῶν παρατηρηθέντα πλημμελῶς ἔχοντα πέμψωσιν ἡμῖν,
ἵνα οὕτω τὸ Λεξικὸν τοῦτο ἀποβῇ, τῷ χρόνῳ προϊόντι, ἔτι ὠφελιμώτε-
ρον τοῖς χρησιμομένοις.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἰανουαρίου 1887.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

**ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΛΕΙΣΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ
ΤΩΝ ΕΝ ΤΩΙ ΛΕΞΙΚΩΙ ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΩΝ**

'Αγ. ἢ 'Αγαθ. = 'Αγαθίας ποιητής ἐν 'Ανθολογίᾳ.	'Απολλωνδ. = 'Απολλωνίδης ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
'Αδαμ. = 'Αδαμάντιος.	'Αποστ. = Μιχαήλ 'Αποστόλιος.
'Αδδ. = 'Αδδαίος ἐν 'Ανθολογίᾳ.	'Αππ. Καρχ. ἢ Μιθρ. πολ. = 'Αππιανοῦ Καρχηδονικός ἢ Μιθριδατικός πόλεμος.
ἀδκμ. = ἀδόκιμος λέξις.	ἀπροσ. ἢ ἀπροσωπ. = ἀπροσώπως.
'Αθην. = 'Αθήναιος.	'Αρατ. = 'Αρατος.
Αἰλ. 'Ι. Π. ἢ 'Ι. Ζ. = Αἰλιανός 'Ιστορία Ποικίλη ἢ 'Ιστορία Ζώων.	'Αριθμ. προβλ. = 'Αριθμητικά προβλήματα ἐν 'Ανθολογίᾳ.
Αἰμιλ. = Αἰμιλιανός ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.	'Αριστ. = 'Αριστοφάνης, 'Αγ. = 'Αχαρνείς, ἱππ. = ἱππείς, εἰρ. = εἰρήνη, πλ. = πλούτος, θεσμ. = θεσμοφορίαζουσαι, ἐκκλ. = ἐκκλησιαζουσαι, Λουσ. = Λυσιστράτη, βατρ. = βάτραχοι.
Αἰν. Τακτ. = Αἰνίας Τακτικός.	'Αριστ. = 'Αριστοτέλης, 'Ι. Ζ. = 'Ιστορία Ζώων, πολ. = πολιτικά, ἡθ. Νικ. = ἠθικά Νικομάχεια, π. ψυχ. = περὶ ψυχῆς, ῥητ. = ῥητορικὴ ποιητ. = ποιητικὴ, κτλ.
αἰολ. = αἰολικόν.	'Αριστέ. = 'Αριστέας.
Αἰσ. ἢ Αἰσωπ. = Αἰσωπος.	'Αριστείδ. = Αἴλιος 'Αριστείδης.
Αἰσχ. = Αἰσχύλος, Πρ. Προμηθεύς, 'Επτ. = 'Επτά ἐπὶ Θήβας, Πέρσ. = Πέρσαι, 'Αγ. = 'Αγαμέμνων, Χο. = Χοιφύροι, Εὐμενίδες, ἱκ. = 'Ικέτιδες, ἀπροσ. = ἀποσπάσματα.	'Αριστοι. = 'Αριστοτέλης, 'Ι. Ζ. = 'Ιστορία Ζώων, πολ. = πολιτικά, ἡθ. Νικ. = ἠθικά Νικομάχεια, π. ψυχ. = περὶ ψυχῆς, ῥητ. = ῥητορικὴ ποιητ. = ποιητικὴ, κτλ.
Αἰσχίν. = Αἰσχυίνης.	'Αρκαδ. = 'Αρκάδιος.
αἰτ. = αἰτιατικὴ.	'Αρποκρ. = 'Αρποκρατίων, ἐκδ. Βεκκ. ἄρρ. = ἄρρητον.
ἄκλ. = ἄκλιτον.	'Αρρ. = 'Αρριανός, 'Αν. ἢ ἀν. = 'Ανάβασις 'Αλεξάνδρου, ἰνδ. = 'Ινδικά, ἀσσ. = ἀρσενικόν.
'Αλ. ἢ 'Αλεξ. Αἰτ. = 'Αλέξανδρος Αἰτωλός.	'Αρτεμιδ. = 'Αρτεμιδωρος.
'Αλ. ἢ 'Αλεξ. 'Αφρ. = 'Αλέξανδρος 'Αφροδισιεύς.	ἀρχ. λεξ. = ἀρχαία λεξικά, Σουίδας 'ΗΣύχιος, Φώτιος, κλ.
'Αλ. ἢ 'Αλεξ. Τραλ. = 'Αλέξανδρος Τραλλιανός.	'Αρχι. = 'Αρχίας ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
'Αλεξάνδρ. = 'Αλεξανδρινός.	'Αρχιλ. = 'Αρχιλόχος.
'Αλκ. ἢ 'Αλκαί. ἀπροσ. = 'Αλκαίου ἀποσπάσματα.	'Αρχιμ. = 'Αρχιμήδης.
'Αλκ. Μεσσ. = 'Αλκαῖος Μεσσήνιος ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.	'Αρχιμηλ. = 'Αρχιμήλος ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
'Αλκιδ. ἢ 'Αλκιδάμ. = 'Αλκιδάμας ἐκδ. Βεκκ. ἄττ. ῥήτ.	'Ασι. = 'Ασιος.
'Αλκίφρ. = 'Αλκίφρων.	'Ασκληπιδ. = 'Ασκληπιάδης ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
'Αλκμ. = 'Αλκμάν.	ἄττ. = ἄττικὴ.
'Αλφ. = 'Αλφειδός ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.	'Αττ. ναυτ. = 'Αττικόν ναυτικόν ὑπὸ Βοαιχίου.
'Αμμ. = 'Αμμωνός ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.	'Αχ. Τάτ. = 'Αχιλλεύς Τάτιος.
'Αμμών. = Αμμώνιος.	ἄχρ. = ἄχρηστον.
ἀμτδ. ἢ ἀμετδ. = ἀμετάβατον.	Β. 'Αν. = Βεκκέρου 'Ανέκδοτα.
ἀμφ. = ἀμφέβολον.	Βάβρ. = Βαβρίου μῦθοι.
'Ανακρ. = 'Ανακρέων.	Βαχυλ. = Βαχυλίδης.
'Αναξ. = 'Αναξανόρας.	Βασσ. = Λόλλιος Βάσσας.
'Ανδοκ. = 'Ανδοκίδης.	Βατραχ. = Βατραχομουμαχία 'Ομήρου.
'Ανθ. = 'Ανθολογία.	Βηρωσ. = Βηρωσός.
'Αντ. Θεσσ. = 'Αντίπατρος Θεσσαλονικεύς ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.	Βιαν. = Βιάνωρ ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
'Αντ. Λιβ. = 'Αντώνιος Λιβεράλις.	Βουτράν. λεξ. = Βουτράννου λεξίλογος.
'Ανν. Σιδ. = 'Αντίπατρος Σιδωνίος ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.	Βυζ. = Βυζαντινόν.
ἀντιθ. = ἀντίθετον.	Γ. Παχυμ. = Γεώργιος Παχυμέρης.
'Αντιμ. = 'Αντίμαχος.	Γ. Κυπρ. = Γεώργιος Κύπριος.
'Αντιφ. = 'Αντιφών.	Γαιτουλ. = Γαιτουλικός ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
'Αντιφαν. = 'Αντιφάνης.	Γαλην. = Γάληνός.
'Αντιφιλ. = 'Αντιφίλος ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.	γεν. = γενική.
ἀνωμαλ. = ἀνώμαλον.	γεωπ. = γεωπονικά.
ἀνών. = ἀνώνυμος.	Γοργ. = Γοργίας.
'Ανύτ. = 'Ανύτη ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.	Γρ. Ναξ. ἢ Νυσ. = Γρηγόριος Ναξιανζηνός ὁ Νύσσης.
ἄορ. = ἄόριστος.	γραμ. = γραμματικοί.
ἀπολ. = ἀπολύτως.	Δ. 'Αλ. = Διονύσιος 'Αλικαρνασσεύς.
'Απολδ. = 'Απολλίδωρος.	Δ. Κασ. = Δίων Κάσσιος.
'Απολλ. 'Αργ. = 'Απολλώνιος 'Αργοναυτικά.	
'Απολλ. Δυσκ. = 'Απολλώνιος Δύσκολος.	
'Απολλ. λεξ. 'Ομ. = 'Απολλωνίου λεξικόν 'Ομηρικόν.	
'Απολλιν. = 'Απολλινάριος.	

Δ. Περ. = Διονύσιος Περιγητής.
 Δ. Σικ. ἢ Διοδ. = Διόδωρος Σικελιώτης.
 Δημ. = Δημοσθένης, ἔκδ. Βεκκ. ἀττ. ῥήτ.
 Δημαδ. = Δημάδης, ἔκδ. Βεκκ. ἀττ. ῥήτ.
 Δημητρ. = Δημήτριος.
 Δημόκρ. = Δημόκριτος.
 Δημων. = Δημόναξ.
 διαθ. = διαθέσις.
 δικατλ. = δικατάληκτον.
 Δειν. = Δειναρχος, ἔκδ. Βεκκ. ἀττ. ῥήτ.
 Διογ. ἢ Διογεν. = Διογένης ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Διοσκ. = Διοσκουρίδης.
 Διφιλ. = Δίφιλος ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 δοτ. = δοτική.
 Δρακ. = Δράκων γραμματικός, ἔκδ. Ἑρμάνου.
 δοικ. = δοικός.
 δωρ. = δωρικώς.
 ἐκκλ. = ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς.
 Ἑλλάδ. = Ἑλλάδιος ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Ἑμπεδ. = Ἑμπεδοκλής.
 ἐν. = ἐνικόν.
 ἐνερ. ἢ ἐνεργ. = ἐνεργητικόν.
 ἐν. ἢ ἐνεστ. = ἐνεστώς.
 ἐπ. = ἐπικόν.
 Ἐπικ. = Ἐπίκουρος.
 ἐπιγρ. = ἐπίγραμμα.
 ἐπ. ἀδ. = ἐπίγραμμα ἀδέσποτον.
 Ἐπιγ. ἢ Ἐπιχαρμ. = Ἐπίχαρμος.
 ἔρ. ἢ ἔργ. = ἔργα.
 Ἐρατοσθ. = Ἐρατοσθένης.
 Ἐρμωγ. = Ἑρμογένης.
 Ἐτ. Γουδ. = Ἑτυμολογικὸν Γουδιανόν.
 Ἐτ. Μεγ. = Ἑτυμολόγος Μέγας.
 Εὐδοκ. = Εὐδοκία.
 Εὐκλ. = Εὐκλείδης.
 εὐκτ. = εὐκτική.
 Εὐναπ. = Εὐνάπιος.
 Εὐδο. = Εὐδοξος ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Εὐπολ. = Εὐπολις.
 Εὐρ. = Εὐριπίδης, ἢ Ἰ. Ἀ. = Ἰφίγένεια ἐν Ἀδ-
 λιδι, ἢ Ἰ. Τ. = Ἰφίγένεια ἐν Ταύροις, ἢ Ἰππ. =
 Ἰππόλυτος, ἢ Ἡρακλ. = Ἡρακλῆς, ἢ Ἡρ. μ. = Ἡ-
 ρακλῆς μαινόμενος κτλ.
 Εὐστ. = Εὐστάθιος.
 εὐχρ. = εὐχρηστον.
 ἐφ. = ἐφετικόν.
 Ζηνὸδ. = Ζηνοδοτος.
 Ζων. = Ζωναράς.
 Ζωσιμ. = Ζώσιμος.
 Ἡδὺλ. = Ἡδύλος ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Ἡλιοδ. = Ἡλιδωρος.
 Ἡρ. = Ἡρόδοτος.
 Ἡρ. Ἀττ. = Ἡρώδης Ἀττικός.
 Ἡριν. = Ἡρίνα Μιτυληναία ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Ἡρὼν, ἢ Ἡρωδ. = Ἡρωδιανός, π. μόν. λεξ. =
 περὶ μονήρους λέξεως, κτλ.
 Ἡσ. = Ἡσίοδος, θε. = Θεογονία, ἔρ. = Ἔργα
 καὶ Ἡμέραι, ἀσπ. = Ἀσπίς Ἡρακλέους.
 Ἡσυχ. = Ἡσύχιος.
 Ἡρ. = Ἡφαιστίων.
 Θ. Μαγ. = Θωμᾶς Μάγιστρος.
 Θεαιτ. Σχολ. = Θεαιτήτος Σχολαστικός ποιητ.
 ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Θεμ. ἢ Θεμιστ. = Θεμιστίας, ἔκδ. Βεκκ.
 Θεοδώριδ. = Θεοδώριδας ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.

Θεοδῶρητ. = Θεοδῶρητος.
 Θεογν. = Θεόγνις, ἔκδ. Βεκκ.
 Θεοκρ. = Θεόκριτος.
 θηλ. = θηλυκόν.
 Θουκ. = Θουκυδίδης.
 Ἰαμβλ. = Ἰάμβλιχος, βι. Πυθ. = βίος Πυθαγόρου.
 Ἰβυκ. = Ἰβυκος.
 Ἰεροκλ. = Ἰεροκλῆς.
 Ἰουλ. Αἰγ. = Ἰουλιανὸς Αἰγύπτιος ποιητ. ἐν Ἀνθολ.
 Ἰουστ. Μαρτ. = Ἰουστίνος Μάρτυς.
 Ἰπποκρ. = Ἰπποκράτης.
 Ἰππων. = Ἰππώναξ.
 Ἰσ. ἢ Ἰσατ. = Ἰσαίος.
 Ἰσοκρ. = Ἰσοκράτης, ἔκδ. Βεκκ. ἀττ. ῥήτ.
 ἰων. = ἰωνικόν.
 Ἰώσ. = Ἰώσηπος.
 Κ. Μαν. = Κωνσταντίνος Μανασσῆς.
 Κ. Σμ. = Κόντος Σμυρναίος.
 Καλλιμ. ἐπ. = Καλλιμάχου ἐπιγράμματα.
 Κικ. = Κικέρων.
 Κλ. Ἀλ. = Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς.
 Κλιμ. ἢ Ἰ. Κλιμ. = Ἰωάννης τῆς Κλίμακος.
 Κορ. = Κόριννα.
 Κοσμ. = Κοσμάς ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Κολουθ. = Κολουθος.
 Κραμ. Ἀν. = Κράμερ Ἀνέκδοτα.
 Κρατ. Θηδ. = Κράτης Θηβαίος ποιητ. ἐν Ἀνθολογ.
 Κρατίν. = Κρατίνος.
 Κριναγ. = Κριναγόρας ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Κτησ. = Κτησίας.
 κυρ. = κυρίως.
 κωμ. = κωμικώς.
 Λε. ἢ Λεων. Ἀλ. = Λεωνίδας Ἀλεξανδρινὸς ἐν Ἀνθ.
 Λε. Ταραντ. = Λεωνίδας Ταραντίνος ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Λεοντ. = Λεόντιος Σχολαστ. ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Λιβαν. = Λιβάνιος.
 Λοδ. ἢ Λοδεκ. = Λοδέκκιος.
 Λογγ. = Λόγγος.
 Λογγιν. = Λογγίνος.
 Λολλ. = Λόλλιος Βάσσος ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Λουκ. = Λουκιανός, διαλ. θε. = διαλόγοι θεῶν, κτλ.
 Λουκίλ. = Λουκίλλιος ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Λυκ. ἢ Λυκόφρ. = Λυκόφρων.
 Λυκουργ. = Λυκαῦργος ὁ ῥήτωρ.
 λυρ. = λυρικοί.
 Λυσ. = Λυσίας.
 Μ. Ἀντ. = Μάρκος Ἀντώνιος.
 Μ. Ἀργ. = Μάρκος Ἀργεντάριος ποιητ. ἐν Ἀνθολ.
 Μαίνιχ. = Μαίνεκε ἀποσμ. κωμ. Ἑλλην.
 Μακ. ἢ Μακηδ. = Μακηδόνιος ποιητ. ἐν Ἀνθολ.
 Μακκ. = Μακκαδαῖοι.
 Μαλαλ. = Ἰωάν. Μαλάλας.
 Μανέθ. = Μανέθων.
 Μαξ. Τυρ. = Μάξιμος Τύριος.
 Μαρκελλιν. = Μαρκελλίνος.
 μέλ. = μέλων.
 Μελε. = Μελέαγρος ποιητ. ἐν Ἀνθολογίᾳ.
 Μεν. ἢ Μενανδρ. = Μενάνδρος.
 μέσ. = μέσον.
 μετγ. = μετοχή.
 Μίμενερ. = Μίμενερμος.
 Μιον. = Mionnet description de medailles an-
 tiques.
 Μοῖρ. = Μοῖρις Ἀττικιστής.
 μόρ. = μόριον.

Μόσχ. = Μόσχος.
 Μοσχόπουλ. = Μοσχόπουλος.
 Μουσαϊ. = Μουσαίος.
 μτβ. ή μετβ. = μεταβατικόν.
 μτγν. ή μετγν. = μεταγενέστερον.
 μτφ. ή μετφ. = μεταφορικώς.
 Ν. Δ. = Νέα Διαθήκη.
 Ν. Δαμασκ. = Νικόλαος Δαμασκηνός.
 Νικ. = Νίκανδρος, άλ. = ἀλεξιφάρμακα, θηρ. = θηριακά.
 Νικ. αριθμ. = Νικομάχου αριθμητικά.
 Νικ. Εὐγ. = Νικήτας Εὐγενιανός.
 Νεϊλ. = Νεϊλος ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Νον. ή Ν. Δ. = Νόννος Διονυσιαγᾶ.
 Νοσσ. = Νοσσίς ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Ξεν. = Ξενοφών, 'Αν. ή αν. = Κύρου 'Ανάβασις,
 Κύρ. = Κύρου Παιδεία, άπομν. = άπομνημο-
 νεύματα, οίκ. = οίκονομικός, κτλ.
 Ξεν. 'Εφ. = Ξενοφών 'Εφέσιος.
 Ξεναγορ. = Ξεναγόρας.
 Ξενοκρ. = Ξενοκράτης.
 Ο'. = οί 'Εδδομήκοντα.
 'Οβιδ. = 'Οβίδιος.
 'Ομ. = 'Ομηρος, 'Ιλ. = 'Ιλιάς, 'Οδ. = 'Οδύσ-
 σεια, ύμν. = ύμνοι.
 όν. = όνομα.
 όνομ. = όνομαστική.
 όνομπτ. = όνοματοποιία.
 'Οπ. = 'Οππιανός, άλ. = άλιευτικά, κυν. = κυ-
 νηγετικά, έξ. = έξωτικά.
 όριστ. = όριστική.
 'Ορφ. = 'Ορφεύς, ύμν. = ύμνοι, 'Αργ. = 'Αργοναυτικά.
 'Ορατ. = 'Ορατίος Φλάκκος.
 οὐδ. = οὐδέτερον.
 π. = ποιητικόν.
 Π. ή Παυλ. Σιλ. = Παῦλος Σιλεντιάριος ποιητ.
 ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 παθ. = παθητικόν.
 Παλαιφ. = Παλαίφατος.
 Παλλ. ή Παλλαδ. = Παλλαδᾶς ποιητ. ἐν 'Αν-
 θολογίᾳ.
 παρασχ. ή παρασχημ. = παρασχηματισμός.
 Παρθ. = Παρθένιος.
 παρν. = παρακείμενος, παρτ. = παρατατικός.
 Παροιμ. = παροιμιακώς.
 Πaus. = Πausανίας.
 Πινδ. = Πίνδαρος, 'Ο. = 'Ολύμπια, Π. = Πύ-
 ρια, 'Ι. = 'Ισθμια, Ν. = Νέμεα.
 πλ. ή πληθ. = πληθυντικός.
 Πλαν. 'Ανθ. = Πλανούδου 'Ανθολογία.
 Πλατ. = Πλάτων, έκδ. Βεκκ. πολιτ. = πολι-
 τικός, πολ. = πολιτεία, κτλ.
 Πλιν. = Πλίνιος.
 Πλουτ. = Πλούταρχος.
 Πλωτιν. = Πλωτίνος.
 Πολεμ. = Πολέμων.
 Πολυαιν. = Πολύαινος.
 Πολυδ. = Πολύδης.
 Πολυδ. = Πολυδεύκης.
 Πορφ. ή Πορφυρ. = Πορφύριος.
 Ποσειδ. = Ποσειδώνος ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 πρβλ. = παραβάλε.
 Προκ. ή Προκόπ. = Προκόπιος.
 Προκλ. = Πρόκλος.
 προστ. = προστακτική.

Πτολ. = Πτολεμαίος.
 Πυθ. = Πυθαγόρας.
 Πυθέ. = Πυθέας ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 'Ριαν. = 'Ριανός.
 'Ρουφ. = 'Ρουφίνος ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Σ. 'Εμπ. = Σέξτος 'Εμπειρικός, έκδ. Βεκκ.
 Σαπφ. = Σαπφώ, έκδ. Βεκκ.
 σημ. = σημαίνει.
 Σιδυλ. χρ. = Σιδύλλεοι χρησμοί.
 Σιμωνιδ. = Σιμωνίδης ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Σιμμ. = Σιμμίας ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Σκυρν. = Σκύρνος Χίος.
 Σολ. = Σόλων.
 Σουδ. = Σουίδας,
 Σοφ. = Σοφοκλῆς, Οιδ. τ. = Οιδίπους τύραννος.
 Οιδ. Κ. = Οιδίπους ἐπὶ Κολωνῷ, κτλ.
 σπαν. = σπάνιον.
 σπαντ. = σπανιώτερον.
 Στ. Βυζ. = Στέφανος Βυζάντιος, έκδ. Βεκκ.
 Στρησιχ. = Στρησίχορος.
 Στοδ. = Στοδαίος.
 Στραβ. = Στράβων.
 Στρατ. = Στράτων ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 συγγ. ή συγγεν. = συγγενές.
 συγγρ. = συγχερτικόν.
 συναίρ. = συναίρεσις.
 Συνεσ. = Συνέσιος.
 συνήθ. = συνήθως.
 Σχολ. = Σχολιαστής.
 Σώφρ. = Σώφρων ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 τ. ε. = τούτ' ἐστιν.
 Τζέτζ. = Τζέτζης.
 Τίμ. = Τίμαιος.
 τραγ. = τραγικοί.
 τροπ. = τροπικός.
 Τρυφ. = Τρυφίδωρος.
 Τυρτ. = Τυρταίος.
 'Υγιν. = 'Υγινης.
 ύποτ. = ύποτακτική.
 ύμν. = ύμνος.
 ύπερθ. = ύπερθετικόν.
 'Υπεριδ. = 'Υπερίδης ή 'Υπερείδης.
 ύπερσ. = ύπερσυντελικός.
 ύποκ. = ύποκοριστικόν.
 Φαδωρ. = Φαδωρίνος.
 Φαιδ. = Φαίδριμος ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Φανι. = Φανίας,
 Φερεκ. ή Φερεκρ. = Φερεκίδης.
 Φιλ. = Φίλων 'Ιουδαίος.
 Φιλήμ. = Φιλήμων.
 Φίλιππ. = Φίλιππος Θεσσαλονικεύς ποιητ. ἐν 'Ανθ.
 Φιλοδ. = Φιλόδημος ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 Φιλοφ. = Φιλόξενος.
 Φιλοστρ. = Φιλόστρατος.
 Φρον. = Φρόνιχος.
 Φωκυλ. = Φωκυλίδης.
 Φωτ. = Φώτιος.
 Χαριτ. = Χαρίτων 'Αφροδισιεύς.
 χειρ. ή χειρογρ. = χειρόγραφα.
 Χαιροδ. = Γ. Χαιροδόσκος.
 Χριστοδ. = Χριστόδωρος ποιητ. ἐν 'Ανθολογίᾳ.
 χυδ. = χυδαίως.
 Ψελ. = Μ. Ψελλός.
 ώνομπτ. = ώνοματοποιημένως.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Α

Α, ἄλφα, τό, ἄλλ. τό πρῶτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλλ. ἀλφάβητου, ὡς ἀριθμητ. α' = 1, α = 1000· τό ὄν. εἶνε σημεϊτικόν· οἱ ἀρχαῖοι ἐτυμολογοῦσιν αὐτό ἐκ τοῦ ἄλφειν, ἀλφαῖναι.

Κυριώταται μεταβολαὶ τοῦ α ἐν ταῖς διαλέκτοις· 1) τό α τρέπεται συχνά· 1) παρὰ τοῖς Ἰωσιν εἰς η, π. χ. ἡήρ, πρήσσω, σοφῆ κλ. ἀντὶ ἀήρ, πράσσω, σοφία· 2) παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ὁμοίως εἰς η μόνον ἐν τῇ συναιρέσει φοιτῇ=φοιτᾷ, τολμῇτε=τολμᾶτε· 3) παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν εἰς αι, τάλαις, μέλαις=τάλας, μέλας καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ καταλήξει τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεργ. ἀορ. α., ὀλέσαις=ὀλέσας· 4) παρὰ τοῖς Ἰωσιν ἐνίοτε α καὶ ἄ α) εἰς ε, βέρεθρον=βάρηθρον, ἰδίᾳ ἐν τοῖς ῥήμ. εἰς αω, ὄρεω=ὄραω, καὶ ἐν τῇ γεν. πληθ. τῆς 1 κλίσ. πυλέων=πυλάων· 6) εἰς αι, αἰετός, αἰεῖ=αἰετός, αἰε'· 5) παρὰ τοῖς Δωρ. καὶ Αἰολ. εἰς ο, στρατός, ὄνια=στρατός, ἀνία.—Τοῦναντίον ἀπαντᾷ II) α παρὰ τοῖς Δωρ. καὶ Αἰολ. συνήθ. ἀντὶ η· 1) πάντοτε εἰς τὰς καταλήξεις τῆς 1 κλίσ. καὶ εἰς τὰς ἐξ αὐτῶν παραγομένους λέξεις, ἄλκα, ἀλκάεις=ἀλκή, ἀλκήεις κλ. 2) εἰς τὰς καταλήξεις τῆς 3 κλίσ. εἰς -της καὶ -ης, πρεσβύτας, ὀρπας=πρεσβύτης, ὀρπηξ κλ. καὶ εἰς τὴν ἐξ α αὐξήσιν η, ἄκται=ἤκται, ἄγον=ἤγον κλ. ἐν γένει εἰς τὰς κλίσεις τῶν ῥηματικῶν, ἅτινα ἔχουσι ῥιζικὸν φωνῆεν α, ἔστα=ἔστη, στασᾶ, ἔστακα κλ. καὶ εἰς τὰ ἐκ τοιούτων λέξεων παραγόμενα οὐσιαστικά, στάλα, μνάμα=στήλη, μνήμη· ἐτι εἰς τὰς καταλήξεις τοῦ παρατατ. εἰς -μην· ἀργύμαν=ἤργυμην κλ. ὁμοίως ἐν τοῖς ἐπιρ. εἰς ην, ἄδαν κρύδαν=ἄδην κρύδην, καὶ τέλος εἰς πολλὰς ἄλλας λέξεις, ὡς ἀέλιος, ἀλακάτα, ἀπύω κλ. ἀντὶ ἡέλιος, ἡλακάτη, ἡπύω κλ.—ἄ ἀντὶ ης παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ ἐπ. αἰχμητῆς ἀντὶ αἰχμητῆς, ἱππότα ἀντὶ ἱππότης κέξ. παρὰ τοῖς αὐτοῖς ἀντὶ αι, ἔταρος, ἔταρος ἀντὶ ἑταίρος.

Α, ἀχάριστον μόριον, ἐν συνθέσει· 1) στερητικόν, ὡς ἄσφορος· ἰδὲ ἀν· 2) τοῦ πρῶτου ὅλως διαφόρον· ἀχροιστικόν, = ἄκα, ὁμοῦ· ἀκοίτις=ἡ οὐύγος, ἡ ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀνδρός τὴν κοίτην ἔχουσα· οὗτω, ἀδελοφός, ἀκόλουθος, ἄλογος, καὶ τινὰ σπάν. ἀγάλαντος, ἀγάστωρ,

ἀδολεῖν. Πρὸς ταῦτα παραβλ. τὰ ἀτάλαντος, ἔνθα τὸ α δηλοῖ, τὸ ἴσον, τὴν αὐτὴν ἀξίαν ἔχον, καὶ τὰ ἄπας, ἀθρόος, ἀολλης, ἔνθα δηλοῖ τὸ σύνολον· πρβλ. ἔτι, ἀπλοῦς καὶ ἄπαξ.

3) παραπλήσιον τούτῳ εἶνε τὸ ἐπιτατικόν α, δι' οὗ ἐπιτείνεται ἡ σημασία τῆς ἐπομένης αὐτῷ λέξεως, ὡς ἐὰν αὕτη ᾗτο σύνθετος μετὰ τοῦ ἄγαν· ὡς ἀσκελής, ἀσπερχής, ἀτενής, ἀγανής, πρβλ. Doederlein de a intensivo, Erlang. 1830. Οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ ἀναφέρουσιν ἐτι, ὅτι τὸ α δηλοῖ τὸ μέγα ἢ πολλὸν ἐν τῇ λέξει ἀγανές καὶ ἄξυλον, καὶ τὸ συναχές ἐν τῇ λέξει ἀσχηχές. Εἰ καὶ δὲν ἀνήκουσιν ἐνταῦθα ὅλαι αὶ ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐτυμολόγων οὕτω ἐρμηνευόμεναι λέξεις, ἐν τούτοις ὑπερβολὴν τις ποιεῖ, ἀρνούμενος ὅλως τὴν ἐπιτατικὴν ταύτην σημασίαν τοῦ α· οὐδ' ὅλως δὲ δυνατόν τις νὰ ἀντείπῃ εἰς ταῦτα ὅτι τὸ α τὸ πρῶτον ᾗτο στερητικόν, διότι τὸ α τοῦτο ὅλως διάφορον προθετικόν μόριον εἶνε· 4) εἰς τινὰς λέξεις ὅμως, ἰδίᾳ εἰς τὰς ἀρχομένας ἀπὸ δύο συμφώνων, ὡς ἀδληγρός, ἀσταφίς, ἀσταχύς, ἀστεροπή, ἀσπαίρω, ἀντὶ βληγρός, σταφίς, στάχυς, στεροπή, σπαίρω φαίνεται ὅτι εἶνε αὐφωνικόν, εἰ καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀκριβοστεία ἔρρουα τῶν ῥιζῶν καὶ ἡ παραβολὴ τῶν συγγενῶν γλωσσῶν ἡδύνατο ἑλλην τινὰ ἐξηγήσιν νὰ ἀποδώσῃ εἰς αὐτό. Οἱ παλαιοὶ θεωροῦσι τὸ α τοῦτο πλεοναστικόν.

Α, ἀά, ἐπιφών. θαυμασμοῦ.

Α α, ἡ α, α, ἐπιφ. γέλωτος Εὐρ. Κυκλ. 157, Ἀριστ. κλ. «α ἂν ἀσυννθὲν γέλωτα δηλοῖ» Ἦσυκ. καὶ Φωτ.

Α, ἐπιφ. δηλοῦν διαφόρους καταστάσεις· παρ' Ὀμ. πάντοτε ἐν τῇ φράσει α α δειλῆ, α δειλῶ, α δειλοῖ, Ἰλ. λ. 441, 452, ρ. 443. Ὀδ. φ. 355· ἐτι παρὰ τραγ. Αἰσχ. Ἀγ. 1087· ἰδί. ἐπομένης προστακτικῆς μετ' ἀρνήσεως· α α μὴ κόλαζε πρόσω· Σοφ. Οἱ. τυρ. 1147· αα, μὴδαμῶς· Φιλ. 1300· «α μὴ λέγε» Πλάτ. Ἰπ. μεζ. 295, Ἀριστ. πλ. 127· α α, α τὴν δᾶδα μὴ πρόσφερε, πλ. 1052.

Α, δωρ. = ἄβρη. ἡ α, οὐδ, κλ. τῆς ἀναφ. ἀντων. ὅς· ἐτι δωρικ. = ὀηλ. ἐν. ἡ, ἀντων.

ἀναφ., ἡ, δωρ. ἀντί ἡ δοτ. ἐν. θηλ. τοῦ δε.
 *Αα ἡ ἀά· σύστημα ὕδατος Φώτ.
 *Α-άατος (ἴδ. ἀάω) δε δὲν δύναται νὰ πα-
 ραβλαφθῇ, ἀθετηθῇ ἢ παραδεισθῇ, "Ομ. «ἀ-
 άατον Στυγὸς ὕδαρ» = τὸ ὕδαρ τῆς Στυγὸς
 ὡς μάρτυς τῶν ἀπαράβατων ὁρκῶν τῶν θε-
 ῶν "Ιλ. ξ, 271 - κάρτος "Απολ. "Ρ. 2, 77.
 Τὸ ἐν "Οδ. φ, 91 καὶ χ, 5 «ἄεθλος ἀάατος»
 ἐξηγοῦσιν οἱ ἀρχαῖοι τὸν βλαβερὸν ἀγῶνα
 ὁρότε, τὸν ἀμετακλήτως ἀποφασίζοντα, οὐ τὸ
 ἀποτέλεσμα ἀμετακλήτων. Κατὰ δὲ τὸν Βου-
 τμάν. λεξ. 1, σ. 232 = οὐχὶ κακός, οὐχὶ ἀ-
 ξιοκαταρρήντος· «ἄεθλος ἀ.» = ὁ ἐντιμὸς ἀ-
 γῶν ["Ιλ. —, ἐν τοῖς ἄλλ. χωρίοις —].
 *Αάακτος· ἀδολογία κατὰ Σικελ. "Ψυχ.
 *Α-αγής, 2 (ἴδ. ἄγνυμι) ὅστις δὲν δύναται
 νὰ καταγῇ, νὰ συντριφθῇ - βόπαλον "Οδ. λ,
 575 - οἶφος = ὁ μὴ κατεαγμένος θεός. 24,
 121 - δόρυ "Απολ. "Ρ. 3, 1251 καὶ κ. Σμ.
 6, 596 (οἶφινος ἀμφότε. μεταχειρίζονται καὶ
 τὸ πρῶτον α ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ στίχου ὡς μα-
 κρόν) - θύρηκας Νόν. Δ. 2, 284.
 *Αάα· ἐνδοια Λάκων. καθ' "Ήσ.
 *Α-αδεῖν, (ἴσ. ἐκ τοῦ α στερ. καὶ ἀδεῖν) μὴ
 ἀρέσκειν· καθ' "Ήσ. = ὀχλεῖν, λυπεῖσθαι, ἀδι-
 κειν, ἀπορεῖσθαι, ἀσιτεῖν. Κατὰ δὲ Σουῖδ.
 παρ' ὃ γράφ. ἀάδειν, ὀχλεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀ-
 πορεῖν, ἀσιτεῖν.
 *Αάδεν· ὅτις κόπος "Ήσ.
 *Α-αδής, 2· ἀηδής. Οὕτω διορθοῦ ὁ Βρούγ-
 κιος τὸ ἐν Θεόδω. 290 ἀδαής, στηριζόμενος
 ἐπὶ τῆς γλῶσσης τοῦ "Ήσ. «αδής, ἀηδής».
 *Αάζω (ἴδ. ἄω, ἄζω) ἐκπνέω μὲ ἀνοικτὸν
 στόμα, θθ. φυσῶ, θερμὴν πνοὴν ἐκφέρω· «φυ-
 σῶσι μὲν γὰρ ψυχρόν, ἀάζουσι δὲ θερμόν» "Α-
 ριστοτ. προβλ. 34, 7 «ὁ φυσὼν κινεῖ τὸν ἀ-
 ἔρα οὐκ ἀδρόως, ἀλλὰ διὰ στενοῦ τοῦ στό-
 ματος... ὁ δὲ ἀάζων, ἀδρόον ἐκπνεῖ, διὸ θερ-
 μόν», αὐτ. ἴδ. καὶ μετὰ. 2, 8.
 *Αάθι· αὐτόθι Κύριλλ.
 *Αάοικτον· ἀφθάρτον, ἀδολαγές "Ψυχ· (ἴσ.
 ἀντὶ ἀοικτον).
 *Α-ακίδωτον· βέλους χωρὶς σιδήρου Κύριλλ.
 *Αακράγες· σὺς κόπος "Ετ. Γουδ.
 *Α-ακτον· ἄθραυστον, ὑγιές "Ψυχ.
 *Α-άλιον· ἄτακτον "Ψυχ· κατὰ δὲ Σουῖδ. =
 ἀκρατές, καὶ μάταιον. "Εν τινι ἀρχ. λεξ. ἀνα-
 γινώσκεται· «ἄλιον· ἄτακτον, ἀκρατές, ἀπὸ
 τοῦ ἀλῶ, τὸ κρατῶ, καὶ στερῇται τοῦ α
 ἀλίου».
 *Αάμινε, θος, ἡ· ἱερευτήριον, ἀρχ. λεξ.
 *Αα νάιμα· πολλὰ χη χάρις "Ήσ. λεξ. βαρβ.
 *Αά νάιμα· ὅλα, χωρὶς Κύριλλ.
 *Αανής, 2· οὐ τελεσθησόμενος "Ήσ.
 *Αανθα· εἶδος ἐνωτίων "Ήσ.
 *Αάμασι· ἴδ. ἀάω.
 *Αάπλετος, π. ἀντὶ ἄπλετος Κ. Σμ. 675.
 *Α-απτος (ἄπτομαι, ἀρχ. λεξ. ἄφαστος, -
 κατ' ἄλλ. ἱσφ. ἐκ τοῦ ἰάπτω = βλάπτω, ἡ
 «ὁ οὐδὲς δύναται βλάπτειν», ἡ «ὁ μεγάλα
 δυνάμενος βλάπτειν») ὃν δὲν δύναται τις νὰ
 ἐγγίσῃ, ἀπροσπέλαστος, ἔχων ἰσχυροὺς βρα-
 χίοντες· χεῖρες, "Ομ. τοῦ Διὸς "Ιλ. α, 567, θ,
 450 καὶ πολλῶν ἡρώων, ὡς παρ' "Ήσ. ἐρ. 147

- λάμναι "Οππ. ἄλ. 5, 35. - κήτος, 5, 269.
 *Ααρασσός· πόλις Πισιδίας Στραβ.
 *Ααρών· ἀνδρ. ὄν. ἄλλ. = δριμύνης κατὰ Φίλ.
 *Ααρών· «ὁ "Αμαράντος, Μωϋσέως ἀδελφός·
 πρεσβύτερος, Ἑβραίων πρῶτος ἀρχιερεὺς» "Ιωσ.
 *Αας· αὐρίον, ἡ μεταύριον, Βοιωτοί, "Ψυχ.
 *Αασίφρων· ἴδ. ἀσιφρων.
 *Αάσκω, ἀάσκει· βλάπτει, φθείρει "Ψυχ.
 *Αασμός, ὁ· «ἐστὶ δὲ ἀασμός· ἀθρόον ἔκπνευ-
 σις» "Αριστοτ. προβλ. 34, 7. Διαφέρει τοῦ
 φυσασμοῦ ἢ φυσισμοῦ ὡς τὸ ἀάζω τοῦ φυσῶ.
 *Αά-σπετος, π. ἀντὶ ἄσπετος Κ. Σμ. 3, 673.
 *Αάστονος· «ἀάστονα, ἀνεύφραστα» "Ψυχ.
 *Ααστός, 3 «ὃν οὐκ ἀσέ τις» ἀαστόν, ἀ-
 δολαγές, ἀναμάρτητον· "Ψυχ.
 *Αά-σχετος, π. 2· ἄσχετος "Ιλ. ε, 822.
 *Αάταλος, «ἀάταλε» ἀπληρώται· "Ψυχ.
 *Α-ατος (αῶ)· ἀκόμετος· - πολέμοιο "Ήσ.
 θε. 714· προβλ. ἄτος - ἄτος ὅρις [-, -],
 *Απολ. "Ρ. 1, 459 = βλαβερός, γραπτέον αἰτός,
 τὸ δὲ «θάρρος ἄτον» παρὰ Κ. Σμ. 1, 217
 εἶνα ἀντὶ ἄτην· προβλ. Βουτμ. λεξ. 1, 229.
 *Αάω (ῥίξ. ΑΑ ἢ ΑΕΑ, προβλ. αἰάτη, καὶ
 Βουτμάν. λεξ. 1, σ. 323 κ. ε.). παρ' "Ομ.
 ἐνεργ. μόν. ἀόρ. ἀ. βλάπτω· «Ζεὺς, ἡ βρά τιν'
 ἦδη τῇδ' ἄτη ἄσας» "Ιλ. θ, 237· «ἄσαν
 [-, -] μ' ἑταροὶ τε κακοί, πρὸς τοῖσι τε ὁ-
 πνος» "Οδ. κ, 68· ἴδ. βλάπτω πνευματικῶς,
 μωραίνω, ἀποτυφλώνω, ἀπατῶ· «ἀσέ με
 οἰόμενος αἶσα κακὴ καὶ οἶνος» "Οδ. λ, 61.
 Μεσ. ἐν. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. «ἄτη, ἡ πάντας
 ἀάται» "Ιλ. π, 91, ἀόρ. ἀ. ἡπατήθη, ἡ
 ἡμαρτον (ἀρχ. λεξ. = ἐβλάθη, ἄτη περιέπε-
 σον), ἀασάμην [-, -] "Ιλ. ι, 116, τ, 137,
 ὅπου τὸ παρακείμενον «καὶ μὲν φρένας ἐξέ-
 λετο Ζεὺς» τῇ προηγ. «ἄσθη» ἰσοδυναμεῖ·
 «ἀάστω μέγα θυμῷ» = ἐτυφλώθη λίαν τὸν
 νοῦν, ἐμωράνθη "Ιλ. ι, 537, λ, 340 [-, -]
 καὶ ἐνεργ. «ἄτην ἄστω» [-, -], κ, 95, ὅπου
 ἔπεται «ἀπάτησεν». "Απολ. "Ρ. 2, 623 συν-
 δέει «ἡμῶστον ἀασάμην τε κακὴν ἄτην». -
 Παθ. ἀόρ. ἀ. «μέγ' ἀάσθη» = ἀπετυφλώθη
 "Ιλ. π, 685, "Οδ. δ, 503· «φρεσὶν ἦτιν ἀα-
 σθεις», φ, 301 [ῥμ. ὁ. Δῆμ. 247 -] «νῆ-
 κιστον ἀάσθη» "Ήσ. ἐρ. 281· προβλ. ἄτη.
 *Αάω· παρασχ. τοῦ ἄω, κορέννομι· «ἄται
 πολέμοιο» "Ήσ. ἀσπ. 101, ὃν τόπ. ὁ Γοῖτελιγγ.
 θεωρεῖ ὡς μέλλοντα.
 *Αδ· ὁ Γορπιατὸς μὴν "Ψυχ· λεξ. ἐβρ. ὁ
 πέμπτος μὴν.
 *Αδ· τροχὸς ἡ βοή "Ψυχ· ὡθ. τὸ ῥήμ. ἀ-
 βάινω· στένω, οἰμώζω Κύριλλ.
 *Αδ· 1) νόμῳ τις "Αρπ. 2) θυγ. Σενοφάνους,
 ἀρχουσα ἐν "Ολβῇ ἐπὶ "Αντωνίου Στραβ. 3)
 πόλις Καρίας, κ. "Αδός "Ηρωδ. 4) πόλις Φω-
 κίδος = Λεαί, ὁ ἴδω.
 *Αδ· 2) ἡ γλῶσσα· λεπτὸν "Ψυχ·.
 *Αδ· 3) τὰ ῥόδα κατὰ Μακεδόνας "Ψυχ·.
 *Αδ· 4) ἡ γλῶσσα· λεξ. ἐβρ. σημαίνουσα κυρ. ὄλε-
 θρον· ἐν "Αποκ. 9, 11 μεταφρ. "Απολλῶν
 καὶ εἶνε ὄνομα «τοῦ ἀγγέλου τῆς ἀδύτου».
 *Α-βαδής, 2· ὁ τοῦ βαδίζειν εἰσέτι ἀδαής,
 «οἱαί τις πόλις ἀδαής» Εὐθάλ. προλ. εἰς
 πρῶξ. "Απ. σ. 401.

- Ἀδαιῖται· λαὸς Μεγάλης Φρυγίας, ἡ χώρα Ἀδαιῖτις Στράβ.
 Ἀδαῖος, 2· ὃς δὲν λαλεῖ, ἀλλὰ σιγῶν καθύπαι Σουῖδ. = ἡσυχος, ἤγουν ἐστερημένος τοῦ λαλεῖν, ὃ ἐστὶ λέγειν.
 Ἀδαῖ· ὁ διδάσκαλος κατὰ Κυπρίους Ἡσύχ.
 Ἀ-δαθής, 2· ὁ ἄνευ βάρους· «τραύματα βραχέα τε καὶ ἀδαθῆ» Γαλην. π. Γλαυκ. 2· «πλάτος ἀδαθῆς» Εὐμαθ. σημ. Σ. Ἑμπ. σ. 314.
 Ἀδαῖματα· στρέμματα Ἡσύχ.
 Ἀ-δαομίδωτος, 2· ὁ ἄνευ βαθμίδων Ἀ-θην. 2, 434.
 Ἀδάουδα· τόπ. ἐν Μαρμαρική Ἡτολ.
 Ἀ-δαῖρος, 2· ὁ μὴ ἔχων βάθρον, θεμελίον· «σύνλων ἀδαῖρων» Πισιδ.
 Ἀδαιή· Ἀδαί, αἱ 1) πολ. Φωκίδος ἔχουσα νῆον καὶ χρηστήριον Ἀπόλλωνος Σοφ. Παισ. κ. Ἀδαίος. 2) πόλ. ἐν Ἀραβίᾳ Δ. Σικ. 2)
 Ἀδάκκινον, τό 1) πόλ. Σικελίας, κ. Ἀ-δακκινίος, χώρ. Ἀδακκινίη Δ. Σικ. 2)
 πολ. Μηδίας Ἡτολ.
 Ἀ-δακίω (ὡς ἐκ τοῦ ἄ-δαξ, κυρ. εἶμαι ἄ-φωτος), μόν. ἐν Ὀδ. δ. 249· «ἀδάκκισαν πάντες, ἐγὼ δὲ μιν οἷον ἀνέγνωσα», ὅπου ὁ Εὐστ. σημειοῖ, «ἐστὶ δὲ ἀδακίω τὸ ἀγνωστὶν καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἔχειν τι βάζειν ἄλλ' ἀπορεῖν ἐπὶ τῷ βλεπομένῳ» = δὲν ἐλάλησαν (πρὸς αὐτὸν διδοῖ δὲν τὸν ἐγνώρισαν)· πρὸλ. ἀδακίζομενος.
 Ἀ-δακίμων· ἀδακίς, κατ' ἀρχ. λεξ. μωρός, ἀσύνετος, ἄλλως B. Ἀν. I, σ. 323.
 Ἀδακηνή· χώρα Σικελίας Διόδ.
 Ἀδακηνός· ὁ μὴ ὁμιλήσας γυναῖκα Κύριλλ.
 «ἀδακηνός» τοὺς γυναῖκα μὴ ὁμιλήσαντας· B. Ἀν. I, 323.
 Ἀδακίης· ὄνομα ἀρχιτεκτονικόν, ὃ σκόθαι λέγουσιν ἄνδρα καλεῖν Ἡσύχ.
 Ἀ-δακίης, 2 (βάζω)· ἄλλως, ὡς νήπιον, ὅπερ δὲν δύναται εἶστί νὰ λαλή· «ἀλλ' ἀδακίη παμφρένα (ἴσ. τὰν φρένα) ἔχω» = ἡσυχίον καὶ πρῶν (Ἑτυμ.) Σαμφ. ἀπ. 24 ἐπὶρ. ἀδακίως· ἀσυνέτως B. Ἀν. I, 323.
 Ἀδακίω· ἀδακίω, ὃ μόν. ἀδακίζομενος = ἡσυχος Ἀνακρ. ἀπ. 35, 5.
 Ἀδακίον· τό ὅπου τοῦ ἄδαξ· 1) πίναξ πρὸς τὸ λογαριάζειν καὶ σημειώειν μαθημ. σχήματα Ἀνακρ. Πολύδ. Πλούτ. 2) «κυδευτοῦ σκευος» Πολυδ. 10, 150· «χρησθαι δ' ἔξεστι τῷ ἄνθρωπῳ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀψοφόρου σκευος», αὐτ. 10, 106· ἔτι μάκτρα· «μάκτρα· ἀδακίον, ἐνθα μᾶσσονται τὸ ἄλευρον» Ἡσύχ. τὰ ἀδακία = τόπος ἐν θεάτρῳ Σουῖδ.
 Ἀδακίος, ὁ· ὅπου τοῦ ἄδαξ Μοσχ. ἐν Ἀθην. 5, 207.
 Ἀδακλή· ἄμαξα Κύριλλ.
 Ἀδακοάγκινος· μοῖρα τις Σικελῶν Ἡσύχ.
 Ἀδακοειδής, 2· ἔχων σχῆμα ἀδακος Σχολ. Θεοκρ. 4, 61.
 Ἀδακίτην· ἀνεπίφθορον Ἡσύχ. ἴσ. ἀδακίτην.
 Ἀδακίος· δυστυχῆς Ἡρ βί. Ὀμ 52, ὃ μὴ μακαριστὸς Ἡσύχ.
 Ἀ-δακίχουτος, 2· ὁ ἄνευ βακχικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἐμπνεύσεως· καὶ ἀδακίχουτος ὁ σαπὼν ἐ-

- λάχεται ἐν δάκρυσι καὶ γόοις, περὶ τῶν Εὐ-μενίδων Εὐρ. Ὀρ. 319 ὃ μὴ μεμνημένος εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Βάκχου, Βάκχ. 472· «τῶν Διονύσου δργίων ἀτέλεστος» Λουκ. συμ. 3.
 Ἀδαλαία· συγγραφή, ὁμολογία Ἡσύχ. (γραπτόν ἀδολεῖα).
 Ἀδαλάς, ου· 1) λιμὴν πλησίον τῆς Μεσσάλης Ἀππ. 2) πόλ. ἐν Αἰθιοπία Πλίν. 3) νῆσ. τοῦ βορ. ὠκεανοῦ Πλίν.
 Ἀ-δαλα (ἂ βάλει, ἀρχ. λεξ. εἴθε), μετγ. π. [-ω] μετὰ παρῶν. ὅριστ. πρὸς δῆλωσην εὐχῆς μὴ πληρωθείσης, Καλλιμ. ἀπ. 455 καὶ μετ' ἀπαρ. ἐν Ἀνθ. ἐν B. Ἀν. 321 ἀδαλα· εἴθε. «Ἀδαλα· αἴθε, εἴθε, εὐχῆς σημαντικόν, ἐστὶ δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἐπὶρρημα» Ἡσύχ.
 Ἀδαλός· μοῖρα ἑλπίς Ἡσύχ.
 Ἀ-δαμδάκεια, τὰ· τροφαὶ ἄνευ ἀρτυμάτων Ἀθην. 4, 143.
 Ἀδαμμόν, ὠνος· ἄνδρ. ὄν. Ἰάμβλ.
 Ἀ-δαμναύτος, 2· ὁ ἄνευ βανασότητος, αἰσχροτήτος Ἀπ. διατ. 2, 3.
 Ἀδαντα· πόλ. παρὰ τὸν Παρνασσὸν Ἡσύχ.
 Ἀδαντες, οἱ· 1) λαὸς πολεμικὸς ἐν Εὐβοίᾳ Ἰλ. 2) ἔθνος ἐν Ἠπειρῷ Ἀπολ. Γ. δθ. ἐπὶθ.
 Ἀδάντιος
 Ἀδαντία· πόλ. Ἠπειροῦ Λυκάφρ.
 Ἀδαντιάδης· ἀπόγονος Ἀδαντίος Ἀπολ. Γ.
 Ἀδαντιάδης· ἄνδρ. ὄν. Παισ.
 Ἀδαντίς, ἴσος, ἡ, μετὰ τοῦ γῆ καὶ νῆσος ἢ ἄνευ αὐτῶν 1) ἡ Εὐβοία Ἡσ. 2) χώρα ἐν Θεσπρωτίᾳ Παισ.
 Ἀδαντιάς, ου· τύρανν. Σικυωνίος Πλούτ.
 Ἀ-δαξ (βάζω)· ἄλλως Εὐστ. [-ω].
 Ἀδαξ, αἰος, ὁ, abacus (ἢ κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ. «ὁ μὴ βάσιν ἔχων, καταγρ. δὲ ἐπὶ τοῦ οἴου δὴ ποτε σαινίου»). Κατὰ τὸν Ροκί. ἐκ τοῦ βασιτάξω, κυρ. λοιπὸν ὁ βασιτάξω· 1) σάνις, τράπεζα· α) ἐφ' ἧς τίθεται σκεῦη πολυτελῆ καὶ λαμπρά· β) ἐφ' ἧς λογαριάζουσι μὲ ψήφους καὶ σημειώουσι μαθημ. σχήματα Ἰάμβλ. βί. Πυθ. 5· πρὸλ. ἀδακίον· γ) ἐφ' ἧς κυδεύουσι Πολυδ. 10, 150, Ἀθην. 10, 135· δ) ἐν γέν. πᾶν σκεῦος παραπλήσιον τοῖς δίσκου· -βαλάνων Κρατίν. ἐν Πολυδ. 10, 105· 2) θέσις τις ἐν θεάτρῳ Σουῖδ.
 Ἀ-δαπίστος, 2· α) ὁ μὴ βαπτιζόμενος, μὴ βυθιζόμενος εἰς τὸ ὕδωρ· «φελλὸς ὡς ἀ-δαπίστος ἄλμης» Πινδ. Π. 2, 80, Πλουτ. συμ. 6. Παρ' ἱατροῖς «τὸ ἀδαπίστων» = εἰδος χειρουργ. ἐργαλείου· β) ὁ μὴ βαπτισθείς, ἐκκλ.
 Ἀ-δαπίτος, 2· μὴ βυθισθείς, μὴ βαφείς· περὶ τοῦ σιδήρου, ὃ μὴ διὰ καταδύσεως εἰς ψυχρὸν ὕδωρ σκληρυνθεῖς, ἀρχ. λεξ. ἀσπώ-μωτος.
 Ἀ-δαράθα· πόλ. ἐν τῇ Ταυροβάνῃ Ἡτολ.
 Ἀδαρδαρή· νύμφη τις Ἰλ.
 Ἀ-δαρδαρίστος· ἄνευ βαρβαρισμῶν Ἑτ. Μ.
 Ἀ-δαρδαρος· ὁ μὴ βάρδαρος Σοφ. ἀπ. 336 ἐν Πολυδ. 9, 49.
 Ἀδαρδίνα· πόλις Ὑρκανίας Ἡτολ.
 Ἀδαρές, τό· ὅρος Παλαιστίνης Ἰώσ.
 Ἀ-δαρής, 2· ὁ μὴ ἔχων βάρος, κοῦρος, «τὸ

μὴν ἀδάρεις σώμα, τὸ δ' ἔχον βάρος» Ἀριστοτ. π. οὐρ. 1. «τὸ πῦρ ἀδάρεις ὄν, ἀνωφερές εἶναι» Χρυσίππ. ἐν Πλουτ. Στ. ἐν. σ. 1053, ἐν γέν. ὁ μὴ ὀχληρὸς, μὴ φορτικός, δθ. «ὄν ἀδάρεις» = μισοτὸν, ἐπιφθονον B. M. τ. 2, σ. 209 ἐπὶ. ἀ-δάρως· ἀνεπαχθὼς Σχολ. Φίλοστρ. 574.

Ἀδαρῖνος· ἀρχ. ὄν. τῆς Πύλου ἐν Μεσσηνία Σχολ. Πτολ. 3, 16, 7.

Ἀ-δάρεις· ὁ ἡπειρώτης καὶ μὴ ἔχων βάρυν Ἡσύχ.

Ἀδάρεις, ἰδος, ἰων. ἰος, ὁ ὄν. γόητος Πλάτ.

Ἀδάρειδος νεῶς· τόπ. ἐν Ἀρμενίᾳ Στράβ.

Ἀδαριστάν· τῇ γυναικίζομένην, τὴν καθαιρομένην καταμηνίαις, Κύπριοι, Ἡσύχ.

Ἀδαρκνα· λιμὸς Ἡσύχ.

Ἀδαρκνάω, ἀδαρκναῖ· κομᾶ. Οὕτω Μακεδόνες Ἡσύχ.

Ἀδαρλέω, ἀδαρλεῖται· ταράσσεται Ἡσύχ.

Ἀδαρνίς, ἰδος, ἡ· ἄκρα καὶ πόλις παρὰ τὴν Λάμφακον ἐν Μ. Ἀσίᾳ Ξεν. π. Στ. Βυζ. καὶ Ἀδαρνός, κ. Ἀδαρνεύς.

Ἀδάρνομαι, ἀδάρνου· στένε, οἴμωζε, βόα Ἡσύχ.

Ἀδαρταί· αἱ πτηναὶ κατὰ Κυπρίους Ἡσύχ.

Ἀδαρτία· ἀπληστία Ἡσύχ.

Ἀδαρτος· ἀπληστος Ἡσύχ.

Ἀδαρτος· Κοδρίδης τις Παις.

Ἀδαρ· τὸ ὀρίγανον κατὰ Μακεδόνας Ἡσύχ.

Ἀδά· εὐθύτης Ἡσύχ.

Ἀδας, αντος· 1) υἱὸς Λυγκέως καὶ Ὑπερμνήστρας, κατ' ἄλλ. ἄλλων γονέων, γενάρχης τῶν Ἀδάντων Πινδ. 2) υἱὸς Μελάμποδος, πατὴρ Λυσιμάχης Παις. 3) υἱὸς Μεταναίρας Νικ. 4) υἱὸς Εὐρυδάμαντος Ἰλ. 5) Κένταυρος, υἱὸς Ἰξίωνος καὶ Νεφέλης Ὀδιδ. 6) μάντις Λυσάνδρου Παις. 7) ῥήτωρ τις Σουῖδ. 8) ποταμὸς ἐν Ἀλβανίᾳ Δ. Κάσ.

Ἀδασα, ἡ· νῆς ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ Παις.

Ἀ-δασάνιστος, 2· ὁ μὴ βασανισθεὶς Πλουτ.

Ῥ. ζῆτ. 44, ὁ μὴ διὰ βασάνου ἐρευνηθεὶς «ὥστε σιωπώμενον καὶ ἀδασάνιστον αὐτὸ ἔασαι ἐβουλήθησαν» Ἀντιφ. 1, 13, ἐν γέν. ἀνεξέταστος Πλουτ. καὶ μὲν. - Παρ' ἱκκλ. ἐτι ἀζήτητος, φυσικός· ἐπὶ. ἀδασανίστως· «οἱ ἄνθρωποι τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγεννημένων ἀδασανίστως παρ' ἄλλήλων δέχονται» Θουκ. 1, 20.

Ἀδασγία· χώρα τῆς Ἀσ. Σαρματίας K. Πορρ.

Ἀδασγοί· ἔθνη ἐν Κολχίδι Ἀρρ.

Ἀδασηνοί· ἔθνη Ἀραβίας Στ. Βυζ.

Ἀ-δασίλευτος, 2· ὁ μὴ ἀρχόμενος ὑπὸ βασιλείᾳ· «Χάονες καὶ Θεσπρωτοὶ ἀδασίλευτοι» Θουκ. 2, 80· «Θρᾷκες ἀδασίλευτοι» Ξεν. Ἑλ. 5, 2, 12· ὁ ἄνευ βασιλείας Ἡρόν. 4, 14, 1· ἐπομ. ἀνεξάρτητος, «πολιτεία ἀδασίλευτος καὶ αὐτόνομος» Πλουτ. Ῥωμυλ. 27.

Ἀδασίτις, ἰδος, ἡ· χώρα Φρυγίας Στράβ.

Ἀ-δασκάνιστος, 2· ἐλεύθερος βασκανίας καὶ ζηλοτυπίας· «οὐδὲν ἀσυκοφάνητον, οὐδὲ ἀδασκάνιστον ἀπολείψει» Πλουτ. ἡθ. σ. 75b, ἀλλὰ διορθοῦται εἰς «ἀδασάνιστον».

Ἀ-δασκάνος, 2· φθόνου ἀπληλαγμένος, ἀνεπιφθονός, μὴ φθόνων Ἰώστ. καὶ μὲν. ἐπὶ.

-ως· «μάλιστα δὲ τὸ παρὰ φρητικὸν ἀδασκάνως τοῖς δυνάμιν τινα κεκτημένοις» Μ. Ἀντ. 1, 16.

Ἀδασκάντις· γυν. ὄν. Ἀνθ.

Ἀ-δασκάντος, 2· ὁν οὐδεὶς φθονεῖ· δθ. τὸ ἀδασκάντον, φάρμακον προφυλάκτον ἀπὸ τὸν φθόνον Διοσκ. 3· ἐπὶ. ἀδασκάντως = ἐκτὸς φθόνου· «καὶ γὰρ ἀδασκάντως θίνα τρίπηχυν ἔχεις» Ἀνθ. 11, 267.

Ἀδασκάντος· ὄν. πολλῶν Ἀθηναίων καὶ ἐνὸς Σπαρτιάτου, ἐπιγρ.

Ἀδασκός· ποτ. ἐν Σκυθίᾳ Ἀρρ.

Ἀ-δαστακτος, 2· ὁν δὲν δύναται τις νὰ βαστάσῃ, νὰ φέρῃ· φορτίον Πλουτ. Ἀντ. 16· -βάρη Ἐπικτ. 1, 9, 11.

Ἀδαστανοί· ἔθνη παρὰ τὸν Ἰνδὸν Ἀρρ.

Ἀ-δαστος· ἄδατος· «ἄδατον» ἀδιόδευτον, ἀπέραντον Ἡσύχ.

Ἀδάτης, ὄψρ. ὁ· ἡγήτης Καλλιμ.

Ἀδάτης οἶνος· εἶδ. οἶνου Κιλικίας Ἀθην. 1, σ. 33.

Ἀ-δατος, 2, καὶ ἀδάτη ἐν Πινδ. Ν. 3, 36· ὁν δὲν δύναται τις νὰ πατήσῃ, ἐφ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ βαδίσῃ· ἐρημία Διοσκ. Πρ. 2· -αἰθέρος φῶς Εὐρ. Φοιν. 822· -Παρνησιαῖδες κορυφαί, Ἰων. 86· ἀδιάδατος, ἰδ. περὶ ὕδατος, ὡς Ἡρ. 4, 25, καὶ Ξεν. πολλ.

καὶ περὶ ποταμῶν, οὗς δὲν δύναται τις νὰ περάσῃ, ἄν. 5, 6, 9, Πλάτ. νόμ. 10, 892· ἀπρόσιτος· «τὸ πόρσω σοφοὺς ἄδατον» Πινδ. Ὀ. 3, 57· «Ἑλλάδος ἀδάτου ἡμῖν οὐσης διὰ τὸν πόλεμον» Ἰσοκ. 3, 33· -δθ. ὁν δὲν πρέπει τις νὰ πατήσῃ, περὶ ἱερῶν τόπων· «ἀδάντων ἀποδοῖς» Σοφ. Οἰ. τ. 164· -φυλάς θεοῦ, 681· -πέδον Εὐρ. Βάκχ. 10· καὶ ἄλλ.

-ἱερὸν Πλάτ. Κριτ. 116· μετ' ἀστεῖσμον, «ἀδάτους ποιεῖν τὰς τραπέζας» Ἀ-νάξικτ. ἐν Ἀθην. 10, 417· -Ἀθικτος, καθάρως, «ψυχὴ ἄδατος καὶ ἀπαλὴ» Πλάτ. Φαῖδρ. 245, Πλουτ. ἐρ. 16. Παρὰ Λουκ. φιλοφ. 7· ἔλαφος = ἀδάτετος· ὥσ. -γυνή, Λεβιθ. 19· δθ.

Ἀβασί· ποιεῖν ἄδατον, ἐρημῶν ἱερῶν.

Ἀβασί· ποιεῖν ἄδατον, ἐρημῶν ἱερῶν.

Ἀβασί· ποιεῖν ἄδατον, ἐρημῶν ἱερῶν.

Ἀβασί· ποιεῖν ἄδατον, ἐρημῶν ἱερῶν.

Ἀβασί· ποιεῖν ἄδατον, ἐρημῶν ἱερῶν.

Ἀβασί· ποιεῖν ἄδατον, ἐρημῶν ἱερῶν.

Ἀβασί· ποιεῖν ἄδατον, ἐρημῶν ἱερῶν.

Ἀβασί· ποιεῖν ἄδατον, ἐρημῶν ἱερῶν.

Ἀβασί· ποιεῖν ἄδατον, ἐρημῶν ἱερῶν.

Ἀβασί· ποιεῖν ἄδατον, ἐρημῶν ἱερῶν.

Ἀβασί· ποιεῖν ἄδατον, ἐρημῶν ἱερῶν.

Ἀβασί· ποιεῖν ἄδατον, ἐρημῶν ἱερῶν.

Ἀβασί· ποιεῖν ἄδατον, ἐρημῶν ἱερῶν.

Ἀβασί· ποιεῖν ἄδατον, ἐρημῶν ἱερῶν.

Ἀβασί· ποιεῖν ἄδατον, ἐρημῶν ἱερῶν.

Ἀβασί· ποιεῖν ἄδατον, ἐρημῶν ἱερῶν.

118. «ἀδελύκτα» ἀμύσακτα, ἀμύσαντα, τὰ μὴ μαινόντα, ἀ οὐκ ἂν τις βδελυχθεῖ καὶ δυσχεράνει» Β. Ἀν. 1. σ. 321.

Ἀδελώνυμος· Σιδωνίος τις Ἰώσα.

Ἀδῆρα, ἡ· ἀδελφὴ Διομήδους, θεμελιώσασα τὴν Ἀδῆραν Μέλ.

Ἀδῆρα, τὰ καὶ Ἀδῆραν, Ἀδῆρος, καὶ Ἀδῆρα, ας· 1) πόλ. ἐν Θράκῃ παρὰ τὸν Νέστον, κτίσμα Φοινίκων, ἡ τοῦ Ἡρακλέους, ἡ τοῦ Ἀδῆρου, ἡ τῆς Ἀδῆρας, ἡ Τυρραίου τοῦ Κλαζομενίου Ἀπολδ. (Ἡρ. 2) πόλ. ἐν Ἰσπανίᾳ τῇ Βαιτικῇ Στραδ.

Ἀδῆρῖτης· κάτ. Ἀδῆρων, ἔτι ὁ εὐθής· διότι περιδῶται ἦσαν οἱ Ἀδῆρῖται διὰ τὴν εὐθειάν των Δημ.

Ἀδῆρῖτις, 3· ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἀδῆρῖτων, τ. ἑ. μωρός, θθ. παρ. τὸ Ἀδῆρῖτικόν = ἡ μωρία Κικ. πρὸς Ἀττ. 7, 7.

Ἀδῆρο-δημόκριτος· ὁ ἐξ Ἀδῆρων Δημόκριτος Τζέτζ.

Ἀδῆροθεν· ἐξ Ἀδῆρων.

Ἀδῆρο-λόγος· μωρολόγος, Τατιαν. σ. 63.

Ἀδῆρος· μυθ. κύρ. ὄν. Στραδ.

Ἀδῆς· μαστίξ Ἰππῶν. ἐν Ἡσυχ.

Ἀ-βέβαιος, 2· ὁ μὴ βέβαιος, ἀστατος, ἀσταθής, περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων· «ὁ πλοῦτος» ἀδελφότητάς ἐστιν ὃν κεκτήμεθα· Ἀλεξ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 95, 8· - ὁ ὁρμος Δημ. 58, 63· ὁ πλοῦτος συνδέει αὐτὸ μὲ τὸ εὐμετάβολος, διαισθ. 10. - τύχη Λουκ. Ἰ. καρ. 6. «τὸ τῆς τύχης ἀβέβαιον», Χάρ. 18· ἐπὶ. «ἀβέβαιος τρυφῆς» Μέν. ἐν Στοδ. 105, 28.

Ἀ-βεβαίωτος, ἡ· ἀτάκτως Πολύδ. ἀπ. 6.

Ἀ-βέβηλος, 2· (ὃν δὲν δύνανται τις νῆ πατήρη, θθ.) καθιερωμένος, ἱερὸς Πλουτ. Βρουτ. 20.

Ἀβεις· ἔχεις κατὰ Παμφύλους Ἡσυχ.

Ἀβελ· πόλ. ἐν Παλαιστίνῃ Ἰώσα.

Ἀβελιαν· ἡλιακὸν (Ἰσ. -ήν) κατὰ Παμφύλους Ἡσυχ.

Ἀβέλιος· ὁ ἡλιος παρὰ Κρησὶν Ἡσυχ.

Ἀβέλλα· πόλ. ἐν Καμπανίᾳ Στραδ.

Ἀβέλλανη· πόλ. ἐν Παλαιστίνῃ Ἰώσα.

Ἀβέλλινον· πόλ. ἐν Σαμνίνῳ Ἡτολ.

Ἀβέλλον· ταπεινὸν Ἡσυχ.

Ἀβέλλω, ἀβέλλει· στέφει Ἡσυχ.

Ἀβελμαχέα· πόλ. Παλαιστίνης Ἰώσα.

Ἀβελτέρειος· ἀβέλτερος, ὡς ἡμετέρειος ἀντι-ἡμέτερος Εἰδωτ. 1930, 32.

Ἀ-βελτέρια, ἡ· μωρία, ἀπλοϊκότης, εὐήθεια· «ὅτι» ἀβελτερίας ὄμην δὲν τὰληθῆ λέγειν» Πλάτ. συμπ. 198· μετὰ τοῦ νωρότης ἐν Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 17· «ὥστ' εἰ ταῦθ' ὅπ' ἀβ. ἡ οὐ εὐήθειαν ἢ οὐ ἄλληλ' ἄγνοιαν ἡντινουν πέπρακται» Δημ. 10, 98· «πολλῆς ἀβελτερίας ἐστὶ» Ἀσχίν. 1, 71. Συχνὰ παρὰ Πλουτ. π. χ. Ποπλ. 3 ἡ προσποιητὴ εὐήθεια τοῦ βροῦτον καὶ μετὰ τοῦ ἀκαθία καὶ ὁμοίων (ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἥττον ἀνάλογος τύπ. ἀβελτηρία), stoliditas.

Ἀβελτέριον, τό· ἀβελτερία Σουίδ.

Ἀ-βελτερο-κόκκυς, γος, ὁ· ἀβέλτερος καὶ κενός· Φρύν. ἐν Β. Ἀν. 1, 27.

Ἀ-βέλτερος, 3, (τὸ θ. ἀβελτέραν παρὰ

Πλάτ. Φιλ. 48, «ἀβελτέραν ἔξιν», παρὰ τῇ ἄγνοιαν)· εὐθής, ἡλίθιος Ἀριστ. νεφ. 1183· ἀνόητος, ἀπαίδευτος κατὰ τὸν Ζηλ. καὶ ἄλλ. κοιν. ἀντίθ. τῇ ἔμφρων Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 13, 562· - πρὸς τὰ θεῖα Ἀναξανδρ. Στοδ. ἑλ. φασ. 2, 1· ὕπερθ. Ἀριστ. βατρ. 999, Δημ. 9, 14· ἐπὶ. -ως Πλουτ. ἡθ. σ. 385, stolidus, stilius.

Ἀ-βελτερώω, καὶ ἑπαβελτερώω Σουίδ. ἐν λ. ἀβέλτερος.

Ἀβελτηρία· ἴδ' ἀβελτερία.

Ἀβελτήριον, διόρθ. εἰς ἀβελτέριον, ὁ ἴσθ.

Ἀβεντινόν, τό, καὶ Ἀβεντινὸς λόφος, ἡ Ἀβεντινὸν ὄρος· βουνὸν ἐν Ῥώμῃ Πλουτ.

Ἀβέρβηλος, «ἀβέρβηλον» μάταιον, πολὺ, ἐπαχθές, μέγα, βαρὺ Ἡσυχ. κατὰ Σουίδ. ἀβέρβηλος, ὁ ἀκατάστατος.

Ἀβερτή ἡ ἀβερτής, «ἀορτήν» λέγουσιν οἱ πολλοὶ νῦν ἀβερτήν· Μακεδονικὸν δὲ καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ ὄνομα Σουίδ.

Ἀβεσαλώων, Ἀβεσαλώμος ὁ Δαυΐδου ἐκ Μαχάμης Ἰώσα.

Ἀβέσσει· ἐπιποθεῖ, θοροθεῖ Ἡσυχ.

Ἀβηθών, ὄνος, ἡ· ἀηθὺν Ἡσυχ.

Ἀβήρ· οἶκημα στοῦς ἔχον, ταμεῖον· παρὰ Λάκωσιν Ἡσυχ.

Ἀβηρέω· ἴδε τὸ ἔπομ.

Ἀβήρω, «ἀβήρει» ἔξει καὶ «ἀβηροῖσιν, ἄ-δουσιν» Ἡσυχ.

Ἀβιθάρ· ἔθρ. ὄν. Σουίδ.

Ἀβιάνιος· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.

Ἀβιανός· ποτ. ἐν Σκυθίᾳ Στ. Βαξ.

Ἀ-βίαστος, 2· ὁ μὴ βεβιασμένος, ὁ μὴ διὰ βίας γινόμενος, ἐκούσιος Πλάτ. Τιμ. 61· μετὰ τοῦ ἀήττητος ἐν Πλουτ. Στωϊκ. ἐν. 1· ἐπὶ. Ἀριστοτ. π. ζ. κιν. 10, 4.

Ἀβίατος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ.

Ἀβίβαλος· βασ. Τυρίων Ἰώσα.

Ἀβίβαλον· κρίνον παρ' Ἀφρικ. Διοσκ.

Ἀ-βίβηλος, οὐ· ὁ μὴ ἔχων βιβλία Τζέτζ.

Ἀβιδιανός· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ.

Ἀβιδιος· Σπαρτιάτης, ἐπὶ.

Ἀβιηκτον· ἐφ' οὗ οὐκ ἐγένετο βοή ἀπολυμένου Ἡσυχ. (Ἰσ. ἀβύκτον ἐκ τοῦ ἰδῶν).

Ἀβίλα, τὰ, καὶ Ἀβίλος, ἡ· πόλ. Κοίλης Συρίας Πολυδ.

Ἀβίλλιος· οἶκος Ῥωμύλου Πλουτ.

Ἀβίλλιον· οἶκον Ἡσυχ.

Ἀβίλακα· τὸν μνήμονα, Πέρσαι Ἡσυχ.

Ἀβιλόκη· στήλη ἐν Αἰδῶν Ἡσυχ.

Ἀβίλουξ, υκος· 1) ἀστ. Ἰσθρ. τις Πολύδ. 2)

0. ὄρος ἐν Ἀφρικῇ Σουίδ.

Ἀβιμίλεξ ἡ Ἀβιμίλεγ· ἀνδρ. ὄν. Ο'.

Ἀβιόλη· σπέρμα ἑμπερὶς Ἡσυχ.

Ἀ-βιος, 2· α) ὃν δὲν δύνανται τις νῆ ζῆση, ἀνυπόφορος· «αἰσχρὴν ἄπορος καὶ ἀβ.» Πλάτ. νόμ. 9, 873· «βίος ἀβ.» Δεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 7, 715· 6) ὁ μὴ ἔχων τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἀπορος, πένης, μετὰ τοῦ ἀλλήρος Λουκ. ν. δι. 15, 3. Κατὰ τὰ ἀρχ. λῆξ. ὁ Ἀντιφῶν ἐχρήσατο τῇ λέξει μὲ τὴν σημ. πλούσιος, ὡς καὶ ἐν Ἰλ. ν. 6, ὅπου εἶνε κύρ. ὄν. ἐξηγείτο· ἀλλ' ἐσφ. ἐπίσης ἀμαρτύρηται εἶναι αἱ σημ. ἀνευ βίου, ἀνευ βίας.

ιδ

άν

άν

λυ

χύ

άν

κα

λει

βω

γρι

δη

κρί

δικ

άν

έγ

βλ

ιέν

έλέ

άν

άν

γέ

έπι

δου

δέ

έσκ

άν

έπ

άν

λί

γο

τά

Ζ,

σης

τικ

λέ

συ

Έλ

νικ

δύν

Ἄθ

Κο

ταί

Ἀ-βίοςτος· ἀβίωτος Ἀνθ. 9, 574.

Ἀ β ι ρ ί α· τὸ πρὸς τὴν Σκυλίαν τῆς Ἰνδικῆς μέρος Πτολ.

Ἀ β ι σ ἄ ρ η ς· Ἰνδὸς ἡγεμὼν Ἀρρ.

Ἀ β ι σ α ρ ο ς· πόλ. Παλαιστίνης Ἰώσ.

Ἀ-βιωτο-ποιός, 2· ὁ ποιῶν τὸν βίον ἀ-βιωτον Σχολ. Εὐρ. Ἰππ. 821.

Ἀ-βιωτός, 2· ὃν δὲν δύναται τις νὰ ζήσῃ, ἀνυπόφορος· βίος Εὐρ. Ἰππ. 821, Πλάτ.

πολιτ. 299 καὶ παρὰ ῥήτ. πολλ. Αυσ. 6, 31, Αἰσχίν. 1, 183, Δημ. 24, 141· χρόνος Εὐρ. Ἀλκ. 248· αἰὼν Σεν. Κυρ. 3, 3, 24·

«ἀβιωτὸν ἐστίν» = δὲν δύναται τις νὰ ζήσῃ Πλάτ. Μενέξ. 246· «ἀβ. ζῆν», νόμ. 11, 926· πρὸλ. Εὐρ. Ἡρ. μ. 12 57· ἐπίρ. «ἀ-βιωτῶς διετέθησαν ὑπὸ λύπης» = ἐξαρτέθη-σαν τὴν ζωὴν ὑπὸ λύπης Πλουτ. Σόλ. 7·

ἔχειν, περὶ ἀσθενούς, περὶ οὗ ἐξέλιπα πᾶσα ἔλπις ἀναρρώσεως, Δίων. 6.

Ἀ-βλάβεια, ἡ 1) ἀκέραιότης· «τὸ οὐ βλα-θῆναι»· «εὐδία» δὲ χειμερινὴν μᾶλλον ἢ

τις ἡ σαρκὸς ἀβλ. ἐλπίσειεν αὐτῷ παραμένειν βεβαίως Πλουτ. ἡθ. 1090, incolumitas 2)

τὸ μὴ βλάπτεται, ἀσφάλεια, innocencia Κικ. Τουσκ. 3, 8.

Ἀ-βλαβής, 2, (βλάβη)· α) ὁ μὴ βεδλαμμέ-τος, ἀκέραιος· λαὸς Πινδ. Π. 8, 56, Αἰσχ-ἐπτ. 68, καὶ πεζ. συγγνᾶ· σπονδαί = ἀ-παραβίαστοι Θουκ. 5, 18, μετὰ τὸ ἀκέραιος

ἐν Πλάτ. πολ. 1, 312, incolumis 2) ὁ μὴ βλάπτειν, ἀσφός· συνουσία Αἰσχ. Εὐμ. 275·

- ἰκέτης, 452· βίος Σοφ. Πλ. 610, μετὰ τὸ ὠφέλιμος ἐν Πλάτ. Φίλ. 63· ὁ ἀποσπῶν τὴν βλάβην· ὁδωρ Θεοκρ. 24, 96· λου-τρά Ἀνθ. παρ. 373, Πλάτ. νόμ. 9, 865·

ἀβλαβὴ καὶ ἀζήμιον παρέχειν = ἐπανορθοῦν τινι τὴν ἀπώλειαν· πρὸλ. «ἦ γὰρ καὶ τι θά-κης τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκεν» Θεοκρ.

12, 25· Ἀμφοτ. τὰς σημ. ἔχει παρὰ Πλάτ. νόμ. 12, 943· «ἀβλ. τοῦ θράσαι τε καὶ πα-θεῖν» = χωρὶς νὰ προσενήσῃ καὶ λάβῃ βλά-θην, innocens, innoxius ἐπίρ. «ἀβλαβέως ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσαντο» Ὀμ. Ἕμν. Ἰερμ. 83· «δικαίως καὶ ἀβλ. καὶ ἀδόλως ἐμμένειν τῇ συμμαχίᾳ» = χωρὶς νὰ προσενήσῃ βλάβην Θουκ. 5, 47.

Ἀ-βλαβί· ἀβλαβὲς Χοιροδ. ἐν Β. Ἀν.

Ἀ-βλαβίη, ἰων. ἡ ἀβλάβεια· ἐπ' ἀβλα-βίῃ νόσιον Ὀμ. Ἕμν. Ἰερμ. 393.

Ἀ β λ ἄ β ι ο ς· 1) ἱατρός τις Ἀνθ. 2) ὁ Ἰλλοῦ-στριος, ποιητ. τῆς 5. ἑκατ. Ἀνθ. 3) ἑπαρχος ἐπὶ Κωνσταντινίου Ζώα.

Ἀ β λ ἄ β υ ν ο ν· «σειρὰ πλεκομένη παρ' Αἰγυ-πτίους ἐκ βύδλων πρὸς καθάσιν οὕσα» Ἡσυχ.

Ἀ β λ ἄ β ῶ ε ι ς· ἡδέως Ἡσυχ.

Ἀ-βλάκευτος, 2· ὁ μὴ βλακώδης, πρόθυ-μος, ἄοκνος· καὶ ἀβλακός, μτγν.

Ἀ-βλάκουντος, 2· ἀπλάκουντος, ἰσ. κατὰ Μακεδ. οἵτινες λέγουσι Βίλιππος ἀντὶ Φί-λιππος· «μόνος δ' ἄγευστος, ἀπλάκυντος ἐ-ναγίζομαι, Ἀβλάκουντος, ἐλιθάνωτος» Πλάτ. κωμ. ἐν Ἀθην. 14, σ. 644.

Ἀ β λ α β ῆ· λαμπρὸς κατὰ Κυπρίους Ἡσυχ.

Ἀ-βλαπτος, 2· ἀβλαβὴς Νικ. 398· 488· ἐπίρ. ἀβλάπτως Ὀρφ. Ἕμν. 63, 10.

Ἀ β λ α ρ ο ι· ἑὸλα Ἡσυχ.

Ἀ β λ α ς· ἀσύνετος, ἀγνώμων Ἡσυχ.

Ἀ-βλαστέω· δὲν βλαστάνω ἢ κακῶς βλα-στάνω· «συμβαίνει δὲ ὅταν μὲν εὐβλαστῶσιν ἄγαν, ἀκαρπεῖν μᾶλλον· ὅταν δ' εὐκαρπῶσιν, ἀβλαστῶσιν. Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 1, 20, 5.

Ἀ-βλαστής, 2· ὁ μὴ βλαστάνων, ἢ κα-κῶς βλαστάνων, ἄγονος· «τάκλειθεν ἄκαρπα, τὰ δὲ καὶ δλωὺς ἀβλαστῇ γίνεται» Θεόφρ. Ἰστ. Φ. 2, 2, 8, Πλουτ. ἡθ. σ. 912· «ἀ-καρπος δλωὺς καὶ ἀβλαστής διαμένει πρὸς ἀ-ρετήν», αὐτ. 138.

Ἀ-βλάστητος, 2· ὁ μὴ βλαστάνων, μὴ θυνάμενος νὰ βλαστήσῃ Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 1, 3, 2.

Ἀ-βλαστος, 2· ἀβλάστητος.

Ἀ-βλασφήμητος, 2· ὃν δὲν δύναται τις νὰ βλασφημήσῃ Ἀποστ. διατ. 2, 13 καὶ ἐκκλ.

Ἀ β λ α τ α, τὰ πόλ. Καππαδοκίας Πτολ.

Ἀ-βλαυτος, 2· ἀνυπόδοτος Ὀππ. κυν. 4 369.

Ἀ-βλεμα· ἀμάρτημα Ἡσυχ.

Ἀ-βλεμής, 2, (πρὸλ. βλεμαίνω) κυρ. οὐχὶ ὑπερηφάνως, θαρραλέως βλέπων, 69. «ἵπποι λήθαργοι» παρὰ Σουλδ. καλοῦνται καὶ ἀβλε-μεῖς· κατ' Εὐστ. δόρυγτος, ἄνομος, οὐ πε-ποιθώς, ἄτολμος, ἀσθενής Νικ. ἀλ. 82·

«ἀβλεμὲς προσπίπτει» = ἀσθενῶς ἤγειρ' Λογ-γν. 29· ἐπίρ. «ἀβλεμῶς πίνειν» = ἀκρατῶς Πανόασ. ἐν Ἀθην. 2, 36 (κατὰ Σουλδ. ἀ-φροντίστως).

Ἀ-βλεννής, 2· ὁ ἄνευ βλέννης· οὕτω κα-λεῖται ἡ ῥαρίς (ἰχθ. εἶδος) Ἀθην. 8, 355.

Ἀ-βλεπέω· δὲν βλέπω Κύριλ. Ἰερσ. 187.

Ἀ-βλεπήεις, 2· ἀξιοκαταφρόνητος, εὐτελής, οὐτιδανός, φαῦλος, ἀρχ. λεξ.

Ἀ-βλεπτέω· δὲν βλέπω, παραβλέπω, ἀπο-στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς Πολύδ. 30, 6, μτγν.

Ἀ-βλέπτεις, τό· παρόραμα, ἀμάρτημα Σουλδ. Στοδ. ἀνθ. σ. 173.

Ἀ-βλεπτής, 2· ἀβλεπτικὸν Ἡσυχ.

Ἀ-βλέφαρος, 2· ὁ ἄνευ βεφαρώων· ὥπεις Ἀντίφ. ἐν Ἀνθ. 11, 66.

Ἀ-βλεψία, ἡ· τὸ μὴ βλέπειν, τυφλότης, ἐκκλ. caecitas.

Ἀ β λ ῆ δ η ν· ἐνδόξιμον Ἡσυχ.

Ἀ β λ η ρ ἄ· ἡνία Ἡσυχ.

Ἀ-βλήεις, ἡτος, ὁ, ἡ· ὁ μήπω βληθείς· «ἐκ δ' ἔλετ' ἰὼν ἀβλήεις» Ἰλ. δ, 117 (ὁ στίχος ἀπορρίπτεται ὡς νόθος) καὶ Ἀπολ. Π. 3, 279.

Ἀ β λ ῆ τ η ρ ε ς· μάρτυρες Ἡσυχ.

Ἀ-βλήτης, 2· ἄρρωτος ἐκ βέλους καθ' Ἡ-συχ. «ὅστις ἐτ' ἀβλήτος καὶ ἀνούτατος ὁ-ξεῖ χαλκῷ» Ἰλ. δ, 540· «ἀβλήτα βέλη» = τὰ μὴ πεμφθέντα εἰς τρώειν Σουλδ. καθ' Ἡ-συχ. καὶ νῆα, ἄρρωτα, οὕτω ἄλλοτε βεβλημένα.

Ἀ-βληχής, 2· ὁ οὐ βληχώμενος, «μισήσας δ' ἀβληχὲς ἐπαύλιον», ἐν ᾧ οὐκ εἶσι πρό-δατα Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 9, 149.

Ἀ β λ ῆ χ μ ω ν· ἀμέλως Ἡσυχ.

Ἀ-βληχρής, 2· ἀβληχρὸς Νικ. 398· 855.

Ἀ-βληχρο-ποιός, ὁ· «θάνατος ἀβληχρο-ποιός, ὁ ἀβληχρὸς ποιῶν τοὺς θνήσκοντας» Εὐστ. 1678, 56.

Ἀ-βληχρός, 3 (κατ' ἄλλ. ἀβληχρός) ἐν-

φων. α, ἡ κατ' ἀρχ. λεξ. ἀσθενής, α ἐπιτ. καὶ βλιγρός· ἀλλ' ὁ Ὀρίων καὶ Σουῖδ. ἀπο-
δίδουσι τῇ λέξ. ταύτῃ τὴν σημ. ἰσχυρὸς καὶ
θεωροῦσι τὸ α ὡς στερ. ἐσφαλμένως·
ἀσθενής, ἀδύνατος· χειρ. Ἰλ. ε, 337, ἡ
χειρ τῆς Ἀφροδίτης (ἐν στ. 425 ἀραιή)·
τείχεα, θ, 178· θάνατος· ὁ γλυκὺς Ὀδ. λ,
135, καὶ παρ' Αἰλ. Ἰ. Ζ. 9, 11, ὅς παρὰ
τοῦτο θέτει τὸ ἀνώδυνος (κατ' ἀρχ. λεξ.
ἀδληχροποιός), ὡς· κῶμα Ἀπολ. ῥ. 2,
205 (ἡ, ὁ ἀπυναρκὸν ὕπνος)· ἀδληχρά νό-
σος· διαχωρισμένη τὸ σῶμα σχολαίως Πλουτ.
Περ. 38· περίπατοι, = σχολαῖοι, ἡρεμαῖοι,
ἡθ. 523· πυρετός, ἀντίθ. τῷ ὄξος καὶ ὁ-
λιγοχρόνιος· ἄλεξ. Ἀφρ. φουσ. προδλ. 1, 83,
σ. 272. Παρ' Ὀππ. κων. 2, 607 γένος (πι-
θήκων) ἐγθρόν ἰδῆσθαι, ἀδλ., στυγερόν, δυσ-
δέρκετον, αἰολόδουλον.

Ἀβλιάνα· πόλ. Ἀλβανίας Πτολ.

Ἀ-βλίμαστον· ἄψυστον Ἡούχ. (ὀρθότ.
ἀβλίμαστον ἐκ τοῦ βλιμάζω).

Ἀβλύειω, ἀβλύει· σπείσαν, σπένδε, Μακε-
δόνας· Ἡούχ.

Ἀβλύπες· ἀβλαβές παρὰ Κρησίν Ἡούχ.

Ἀβλος, τό· ἀμολγός, εἶδ. ἀγγείου παρὰ
Γερμανοῖς, ἀρχ. λεξ.

Ἀβλῶν· ἴδ' ἀβλώσκω.

Ἀβλωθρίδια· ἀμβλωθρίδια, ὁ ἴδε.

Ἀβλώσκω, ἀναγιν. ἐν Γαζή γραμμ. 3 καὶ
φαίνεται νὰ ᾔνε ταῦτον τῷ ἀμβλώσκω.

Ἀβνωδα τὰ καλούμενα· ὄρη ἐν Γερμανίᾳ
Πτολ.

Ἀβωαί· εὐχαί Ἡούχ.

Ἀ-βωατί· ἀδοητί· πείθεσθαι Πινδ. Ν. 8,
9, καθ' Ἡούχ. = βάζειω.

Ἀ-βόατος, ὄωρ. 2· ἀδόητος.

Ἀ-βοηθισία, ἡ· στήριξις βοηθείας Π. Δ.
ἐκκλ.

Ἀ-βοηθητί· ἄνευ βοηθείας.

Ἀ-βοήητος, 2· ἑσπερημένος βοηθείας,
Πλουτ. Ἀρατ. 2· φίλοι, πατρίς Ἀρρ. Ἐ-
πικτ. ἐγγ. 24· συν. ὃν δὲν δύνανται τις νὰ
βοηθήσῃ Πλούτ. καὶ μετγν.· ἔλκος· ἀνί-
στον Πολύδ. 1, 81· πληγαί, 16, 4.

Ἀ-βόηθος, 2· ἀνίατος Θεόδωρ. Ἰ. Φ. 5,
Πολύδ. 16, 4, 12.

Ἀ-βοητί· ἐν σιγῇ, ἄνευ βοῆς ἴδ' ἀβωατί.

Ἀ-βόητος, 2· ὁ μὴ βοῶν, σιγῶν Νόν. Ἰω.
114, 16.

Ἀβωώκριτος· βωιωτάρχης τις Πλούτ.

Ἀβωλεῖς· περιβολαί, κατὰ Σικελούς Ἡούχ.

Ἀ-βωλέω (κατὰ τὸ ἀντιβόλεω, μετὰ τοῦ α
συζευκτ. σχηματισθέν)· ἀπαντᾷ Ἀπολ. ῥ. 3,
1145· τινί, 2, 770, (καί· τινός Ὀρφ.
Ἀρχ. 472 κατ' εἰκόσ. Ἐρμάν.).

Ἀβωλήτης· ἐνταῦτις, ἀπάντησις Ἐτ. Μ. 3,
50, κατ' ἄλλ. γραπτ. ἀβωλήτης.

Ἀβωλήτης· ἐντεόβετις Ἡούχ.

Ἀβωλήτης· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀ-βωλήτωρ, ορος, ὁ· ὁ συναντῶν· ἀβωλός
Ἀντιμαχ. ἀπ. 50.

Ἀ-βόλιστος, 2· ὃν δὲν δύνανται τις νὰ ἐξε-
μνησῇ διὰ τῆς βολίδος (τῆς καταπειρα-
τηρίας), Ἀθην. 2, 300.

Ἀβόλλα· πόλ. Σικελίας, κατ. Ἀβουλλάτος.

Ἀβόλλα· εἶδ. χαλκίδος ἴδ' ἀβυλός.

Ἀ-βυλός, 2· ὁ ἵππος καὶ ὁ ὄνος, ὅστις δὲν
ἀπέβαλεν ἀκόμη τοὺς πρώτους ὀδόντας (τοὺς
γνώμονας, τοὺς ἐνδοεπικτιοὺς τῆς ἡλικίας)·
πῶλος Πλάτ. νόμ. 8, 834, Στράτ. ἐν Πα-
λυδ. 10, 55· ἵππος καὶ ἡμίονος Ἀριστ. Ἰ.
Ζ. 6, 22, ἔνθα δ' Σχολ. σημειοῖ· «ἀβυλός,
νέος, οὐδέπω γνώμονα ἔχων» γνώμονα δ' ἔ-
λεγον τὸν βαλλόμενον ὀδόντα, δι' οὗ τὰς ἡ-
λικίας ἐξήταζον, τὸν δὲ αὐτὸν καὶ κα-
τηρυκτότα ἐλεγον, ἐκ μεταφορᾶς δι' τῆς
ἀπὸ τῶν τετραπόδων καὶ λειπογνώμονας
τοὺς ἀπογεγραμκτότα, ἐν οἷς ἐλλολεῖται τὸ
γνώρισμα» Στράτ. ἐν Πολυδ. 10, 55·
αἱ ἀβυλαί (δηλ. στολαί) Ἀρρ. περ. Ἐρυθρ.
σ. 4 εἶδ. μανόδου, abollae.

Ἀβυλός· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀβυλυσταί· ἀνυπάρχοντες ἰσχυρῶς Ἡούχ.

Ἀβυράκη· πόλ. ἐν τῇ Κυμμερείᾳ Βασπόρῳ
Στράτ.

Ἀ-βύρβορος, δι. γρ. τοῦ ἀβάρβορος Σοφ.
ἀπ. 336.

Ἀβύρρας, ου καὶ α, ὁ· ποτ. Μεσοποταμίας
Στράτ.

Ἀβυρ· ὄριμος καὶ ἡδὼν, ἐκ τοῦ ὄωρ. ἀβ
ἀντί ἡβῇ· «μὴ μὲν λωδύσῃσθε τῆς ἀμπε-
λός, εἰσὶ γὰρ ἀβαι» Θεόδωρ. 5, 109, ὅπου ὁ
Σχολ. σημειοῖ τετραπλὴν γραφὴν ἀβαι· ἡ-
βῶσαι καὶ ἀμυάσθουσαι, ἀβαι· ἑρραί, ἔβαι
καὶ αὐται (ἡ αὐταί = μῶναι).

Ἀβυρ, δ' 1) ὄρ. ἐν Ἀρμενίᾳ Στράτ. 2) ποτ.
ἐν Βρετανίᾳ Πτολ.

Ἀ-βουακίς, 2· ὁ μὴ βοσκήσας, ὁ μὴ φα-
γὼν, νηστικός Νικ. ὅρη. 124.

Ἀ-βόσκητος, 2, «ἀδ. ὄρη» ἐν αἷς οὐδαίς
ἐβόσκησεν Βαθρ. 45, 10· ὅπου δὲν δύνανται
τις νὰ βοσκῇσθαι Ἐσάτ. Ἰλ. 2, 633.

Ἀ-βότανος, 2· ὁ μὴ ἔχων βοτάνην Χρυσ.

Ἀβωτις, ιος, ἡ πόλις τῆς Ἀναλιδόπου, κατ.
Ἀβωτιδὲς καὶ Ἀβωτίτης Στ. Βυζ.

Ἀ-βωτος, 2· ὁ μὴ ἔχων βοσκὴν Ἡούχ.

Ἀβουκατοί· ἔθνη ἐν Ἀραβίᾳ Πτολ.

Ἀ-βου-κόλητος, 2· ὃν δὲν φυλάττει,
περὶ οὗ δὲν φροντίζει τις, ὃν δὲν λαμβάνει
τις ὅπ' ὄψιν· «ἀβουκόλητον τοῦ» ἐμῶ φρο-
νήματι Ἀισχ. Ἰκ. 930.

Ἀβουλα· πόλ. Ταρρακ. Ἰσπανίας Πτολ.

Ἀ-βουλεῖ· ἀβούλιος Σουῖδ. μετγν.

Ἀ-βουλεῖως· ἀπερισκεπτός Μακκ. 1.5, 67.

Ἀ-βουλέω, (πρὸς ἀβουλος, κατ' ἀρχ. λεξ.
μὴ βούλεσθαι καὶ μὴ βουλεύεσθαι)· ὃν θέ-
λω Πλάτ. πολ. 4, 437 μετὰ τοῦ μὴ θέ-
λειν· ἐπ. ἀπαρ. μετ' αἰτ., Ἐπ. 7, 347,
Δημ. ἐπ. 2 καὶ μετγν.· «οὕτε ἀβουλήσας τὰ
δεδογμένα» Δ. Κασ. 55, 9.

Ἀ-βούλημα, τό· ἔργον ἀστοχαστὸν καὶ ἄ-
νευ βουλῆς πεπραγμένον, ἐκκλ.

Ἀ-βουλής, 2· ἀβουλήτος.

Ἀβουλήτης καὶ Ἀβουλίτης· ἀπεράτης
Σουσιανῆς Δ. Σικ.

Ἀ-βούλητος, 2· ἀκούσιος, ἀντίθ. τῷ βου-
λητῷ καὶ ἐκουσίῳ Πλάτ. νόμ. 3, 733· πολλ.
παρὰ Πλουτ. (ἀντίθ. προαφιετός)· ἐπὶ ὁ

ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης βουλήσεως ἀνεξάρτητος, τυχαίος, «ἀβ. καὶ τυχερός» Πλουτ. ἡθ. σ. 53. «οὐ ταῦτόν τὸ ἀβούλον καὶ τὸ ἀδούλητον· τὸ μὲν γὰρ τὸ ἀπερίσκεπτον, τὸ δὲ τὸ ἀκούσιον μὴνύει· καὶ τὸ μὲν εἰς τὸ πράττειν, τὸ δὲ εἰς τὸ πάσχειν βλέπει· τὸ μὲν γὰρ ἔστιν ἀσκεπτός πράξις, τὸ δὲ κατηναγκασμένον πάθος» Ἰσίδ. Πηλ. ἐπ. 5, 203. Παρὰ μὲν γν. συνήθ. ὁ μὴ κατ' εὐχὴν, δυσάρεστος, «πράγματα ἀβ. = res adversae» «ἂν τι γίνηται τῶν λεγομένων ἀδουλήτων» Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3, 24, 104. ἐπίρ. «ὅπ' ὀργῆς ἀδουλήτως γιγνόμενον» Πλουτ. ἡθ. σ. 631.

Ἄ-βουλί, ἡ ἀβούλει = ἀβούλως. «τῶν μεγάλων καὶ συγκλύδων καὶ πεφυρμένων ἀβουλί τὸ πάθος ἄρχει καὶ κυριεύει» Φιλ. τ. 1, σ. 124.

Ἄ-βουλί, ἡ ἐλλειψὶς βουλῆς καὶ σκέψεως· ποτὶ μὲν τὸ ἀναπόφασιστον Πίνδ. Ὀ. 11, 41, Θουκ. 5, 75 (μετὰ τοῦ μαλακία καὶ βραδύτης) ὡς. Ἡρ. 7, 210. ἰδ. ὅμως ἀπερίσκεψία, ἀσυνεσία, (ἀρχ. λεξ. ἄνοια, μωρία), Σοφ. Πλ. 390. 421. «Ἐξ ἀβουλίας» καὶ «ἀβουλίᾳ πεσέν» ὅμ. Ἀντ. 1224. «πολλὴν ἀβουλ. ἔχειν» Εὐρ. Μῆδ. 882. ἀντίθ. εὐβουλία Πλάτ. Ἀλκ. 1, 125. σωφροσύνη Θουκ. 1, 32. εὐ φρονῶν (εὐβουλία) Ἀντιφ. 4, 6, 6. βουλευέσθαι Ἰσοκ. 1, 35. καὶ πλ. Ἡρ. 8, 57. Κακὴν συμβουλήν σημαίνει ἐν Αἰσχ. «κρατηθεὶς ἐκ φίλων ἀβουλίαις», Ἐπτ. 732.

Ἄ-βουλος, 2, (βουλή) ὁ ἄνευ βουλῆς, σκέψεως, ἀπερίσκεπτος, κακῶς βουλευόμενος, ἀντίθ. τοῦ εὐβούλου = ἀνὴρ Σοφ. Ἀντ. 1013. «ἀβ. πατήρ (καὶ κακὸς γνώμην)», Πλ. 536. = πόλις, Οἶ. Κ. 944. = στάσις γλώσσης, Οἶ. τ. 634. = νόημα Ἀνακρ. 12, 14, ἀντίθ. τοῦ εὐβούλου Θουκ. 1, 84. ἀβουλότερα, μετὰ τοῦ κακῶς γνωσθέντα, 1, 120. ἔνεργ. «ἐπεὶ τίς ὥδε τέκνοισι Ζῆν' ἀβούλον εἶδεν;» = ὁσδοῦλον καὶ κακόδουλον (Σχολ.) Σοφ. Τρ. 139. ἐπίρ. ἀβούλως = ἀπερίσκεπτος Ἡρ. 3, 71. ἀβουλότατα, 7, 9, 2. «οὐκ ἐβούλως, ἀλλὰ πῶρρωθεν κατεσκευασμένοι» Φερεικ. ἐν Ἀθην. 11, 486. Ἄλλ' ἐν Ἀντιφ. 1, 13. ἀβ. ἢ καὶ ἀθέως διακρήσασθαι τίνα = μοχθηρῶς, imprudens.

Ἄβουμα, ἡ πόλ. Παλατινὴς.
Ἄβουνίς, πόλ. τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας Πτολ.
Ἄβουρ, πόλ. Ἰνδικῆς ἐκείθεν Γάγγου Πτολ.
Ἄβουσχυλέω, «ἀβουσχυλεῖ θορυβεῖ» Ἡσύχ. ἐρ. 450.
Ἄβούτης, ὁ μὴ ἔχων βοῦς, πτωχὸς Ἡσ. ἐρ. 450.

Ἄβρα, ἡ (ἀβρός, Ἡσ. καὶ ἄλλοι ἄβρα, ἀρχ. λεξ. = «οἰκότης γυναικὸς κόρη καὶ ἐντιμος») «ἡ σύντροφος καὶ παρὰ χεῖρα θεραπεύειν» κατὰ Πανσανίαν Β. Ἀν. 1, σ. 322, ἡ παρὰ Ῥωμ. delicata = τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρον ἀνὴρ διέφθειρας Λουκ. τ. 1, σ. 699.

Ἀβραῖμ καὶ Ἀβραμ, Ἀραμὸς καὶ Ἀβραμ, Ἀβραμὸς καὶ Ἀβραάμους κατ' Ἰώσ. Ἀβράμης κ.λ. Εὐρ. ὄν.

Ἀβραδάτας, οὐ καὶ α, δ' ὄν. περσικὸν Σεν. Ἀβράθους ἀνδρ. ὄν. Νόν.

Ἀβραμίτας, εἰδ. ἔχων Ἀβραῖμ Ἡσύχ.

ὡς. γιγαντιαίος, ἀπόγονος Ἀβραῖμ Σουῖδ. Ἀβραμίτας, ὄν. βόλου κνεδυτικοῦ Ἡσύχ.

Ἀβραμίδιον, τό ὄπικ. τοῦ ἐπ.

Ἀβραμίς, ἴδος, ἡ εἰδ. ἰχθ. τοῦ Νεῖλου Οππ. ἀλ. 1, 244 (ἐν Ἀθην. 7, 312 τονίς, ἀβραμίς).

Ἀβράνα, νῆσ. ἰγγὺς τῆς Ταπροδάνης Πτολ.

Ἀβραούανος, ὁ ποτ. Ἀλβιωνος Πτολ.

Ἀβράνας, τοὺς κερκοπιθήκους οἱ Κελτοὶ Ἡσύχ.

Ἀβρανίς, ἴδος, ἡ κροκωτὸς χιτὼν κατὰ Λάκωνας Ἡσύχ.

Ἀβρασας (ἡ ἀβράζας, ἄλλ. ἀβρασάξ) ὁ παντοδύναμος θεὸς κατὰ Βασιλειδῶν Ἰερών.

Ἀβρέας, οὐ Μπασιδῶν τις Ἀρρ.

Ἀ-βρεκτος, 2. ὁ μὴ βεδρεγμένος Πλουτ. ἡθ. σ. 381.

Ἀβρεμής, ἀβλεπῆς κατὰ Κυπρίους Ἡσύχ.

Ἀβρετνὴ καὶ Ἀβρεττανή χώρ. Μυσίας Στραβ. ἐπιθ. καὶ κατ. Ἀβρεττηνός.

Ἀβριάδας, Κῆρος τις βί. Ἰπκ.

Ἀβριάχματι, «ἀβριάχεται» κοσμεῖται, ὀρύπεται Ἡσύχ.

Ἀβρίζομαι, ἀβρόνομαι, καλλωπίζομαι Ἡσύχ.

Ἀβρίζω, «ἀβρίζαι» τὸ ἀπὸ βορᾶς νυστάζει, ἡ κοιμηθῆναι Σουῖδ.

Ἀ-βριθής, 2 ὁ μὴ βαρὺς = βάρος Εὐρ. ἰκ. 1125.

Ἀβριχτος, δούκωρος, ἐκ μέρους ἀκούων Ἡσύχ. Σουῖδ.

Ἀβρινά, καθααρμένα Ἡσύχ.

Ἀβρινάται (καὶ Ἀβιν.) ἔθν. ἐν Πόντῳ Στ. Βυζ.

Ἀ-βρίζ, ἐργηγόρος Ἡσύχ. ἰδ. Εὐρ. Ῥησ. 730.

Ἀβρίοριξ, ἰγός στρατηγὸς Γάλλων Πλουτ.

Ἀβρίσομαι, ὥρ. ἀντὶ ἀβρίζομαι.

Ἀβριστής, «ἀβριστὴν» μαστιγίαν Ἡσύχ.

Ἀβρο-βάτης, ὁ ἀβρώς, μαλθακῶς βαδίζων Αἰσχ. Πέρσ. 1029. πρὸλ. ἀβρόν βαίνειν.

Ἀβρό-βιος, 2 ὁ ἀβρώς, πολυτελὲς ζῶν, περὶ Φαίλακιν, Πλουτ. ἡθ. σ. 353, περὶ Ἀράβων Διον. περ. 968. ὁπερ. ἐν Πλουτ. Δημητρ. 2.

Ἀβρο-βόστρυχος, 2. ἀβρούς βοστρύχους ἔχων, ἀβροκόμης, ἀβροχαίτης Τζετζ. χιλ. 1, 8, στίχ. 230.

Ἀβρογάτης, φράγκος τις Σουῖδ.

Ἀβρογάστωρ, κοιλιόδουλος, Βυζ.

Ἀβρό-γρος, ὁ μαλθακὸς γόους καὶ ὀρήνους ἐκφέρων «καὶ ὁ ἀβρόγοι Περσίδες» Αἰσχ. Πέρσ. 533, (= καὶ ἐντροφεύσαι τοὺς δάκρυοι κατὰ τὸν Σχολ.).

Ἀβρό-δαις, αἰτός, ὁ, ἡ ὁ παρσκευασμένος μὲ ἀβρά βρώματα «πρὸς δὲ μὴ πάντας δειπνεῖν ἀβρόδαιτι τραπίζῃ» Ἀρχέστρ. ἐν Ἀθην. 1, 4.

Ἀβρο-δίαίτα, ἡ ἀβρός, μαλθακός, πολυτελὲς βίος «τρυφερὰ ζωὴ καὶ ἀπαλή» (ἀρχ. λεξ.) Αἰλ. Π. 1, 12, 24.

Ἀβροδίτη, Ἀβροδίτη Σχολ. Εὐρ. Τρ. 983.

Ἀβρο-δίαίτάομαι, ἀβρώς διαιτῶμαι Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 1226 (ὁ Βίλλ. γράφ. ἀβρώς διαιτῶμαι).

Ἀβρο-δίαίτος, 2. ἀβρώς διαιτῶμενος (ἀρχ. λεξ. «τρυφητής, περὶ τὴν οἰαίτην θαψίλης»).

- Λυδοί Αἰσχ. Πέρσ. 41' διὰ τὸ ἀδροδαίτον Θουκ. 1, 6 περὶ τῶν ἀρχ. Ἀθηναίων, οὐ προηγεῖται ἀντιμὲν τῇ διαίτῃ ἐς τὸ τρυφώτερον μετέστησαν. ὡς. «τὸ τῶν Φαίάκων ἀδροδαίτον» Ἀθην. 12, 513, Δ. Ἀλ. 9, 16, Ἡρόδ. 2, 7, 1' ἐπὶ. «οἱ χλιδῶντες καὶ ἀδροδαίτως ζῶντες» Φιλ. τ. 1, σ. 324.

* Ἀδρο-εἰμων, ὁ, ἡ ὁ ἔχων ἀδρά, πολυτελεῖ ἐνδύματα, «κατηγλασμένους, λαμπροφύρους, ἀπαλοφύρους» Ἐτ. σ. 4, 15.

* Ἀδρος ἐλμης· ὁρᾷ ἐρμηνεύς Σέβου Σεν. Ἀδρόθους· ἴδ' Ἀράβους.

* Ἀδρο-ομο-ἐγ-καυστος, 2' ὁ ἐγκεκαυμένος μὲ ψυχὴν ἀδρὴν καὶ ἐπεθελυμένην. «ἀ. ὀργὴν καὶ ῥιζυτηκάρδιον καὶ νευροσφόρον τίκει ἡ πορνεία καὶ μοιχεία» Χρυσ. τ. 7, σ. 498.

* Ἀδρῶν· ἔθν. Ταυραντίων παρὰ τῇ Ἀδρ. ὁαλάσσει· Ἐκατ. ἐν 2^{τῃ} Βυζ.

* Ἀδρῶν· Θεσσαλὴ τις Λοκ.

* Ἀδρό-καρπος, 2' καρποὺς ἀδρούς φέρων Ἠσυχ.

* Ἀδρο-κόμας· «ὁ τὴν κόμην φαίδραν ἔχων» Ἠσυχ.

* Ἀδροκόμεας, ου, ἴων. - μης· Πέρσης σατραπὴς Ἡρ.

* Ἀδρο-κόμης, ὁ ὁ ἔχων ἀδρὴν κόμην· Ἐρωίς Ἀρταμ. ἐν Ἀνθ. 12, 55· Βάκχος, αὐτ. 9, 524' περὶ παιδῶν, Μελ. αὐτ. 12, 256, 164 καὶ συχνὰ μτν. π. - ἔχων ἀδρὴν φύλλωμα· φοινῆς Εὐρ. Ἰων 920, Ἰ. Τ. 1099.

* Ἀδρο-κόσμητος, 2' ἀδρῶς, λαμπρῶς κοσμημένος Κ. Μανασ.

* Ἀδρομίς· σκότος Ἠσυχ.

* Ἀδρόμιος· «χωρὶς οἴνου, αἰνός. Βρόμιος γὰρ ὁ Βάκχος, ὁ καὶ ἔφορος τοῦ οἴνου κατὰ Ἑλλήνας» Ἀντ. Σιδ. Ἀνθ. 6, 291.

* Ἀδρομίτης, «ἀδρομίτης, λαμπροζώνους» Ἠσυχ. καὶ ὁ φορὼν ἐπὶ κεφαλῇ μίτραν λαμπρὰν καὶ πολέτιμον, ὡς οἱ Ἀρχιερεῖς. Ἰὼν μεταγενεστέρων Ἑλλήνων ἡ χρῆσις αὐτῇ· Βυζ.

* Ἀ-δρομος, 2' ὁ ἐκφύρων μέγαν βρόμον, κρότον· «Ἐκτορι Πριαμίδῃ ἄμωτον μεμαῶτες ἔποντο, ἔδρομοι, αὐτάχοι» Ἰλ. ν, 41 (= πολύδρομοι κατὰ τὸν Σχολ. Θορυβώδεις Σουίδ. ἅμα βρόμω Εὐστ.).

* Ἀ-δρομος· ἴδ' Ἀδρωμος.

* Ἀ-δρόντης, 2' ὁ μὴ βροντηθεὶς, μὴ καταπληθεὶς ὑπὸ φόβου Ἀμφιλ. σ. 7.

* Ἀδρο-πέδιλος, 2' ὁ ἔχων ἀδρὰ πέδιλα· Ἐρωίς Μελ. ἐν Ἀνθ. 12, 158.

* Ἀδρο-πέταλος, 2, ἴων. - πέτλος· ἔχων ἀδρὰ πέταλα, δηλ. φύλλα Ἰ. Ραζ. Ἐκφρ. 2, 2, σ. 98.

* Ἀδρό-πηνος, 2, «ἀδροπήνους, τρυφεροστήμονας, πλουσιούφεις, σπρικούς, κάλχη φορυκτούς» κορυφοδεκαμένους κυρίως, νῦν δὲ τοὺς ἀπλῶς βεβαμμένους διὰ πολλῶν βαφῶν, καὶ πεποικιλμένους καὶ πλουμαρικούς λέγει, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 863.

* Ἀδρό-πλουτος, 2, «ἀδρόπλουτος εἰς ἔριν χαίτας» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1149, κατὰ διόρθ. Ἐρμάν. ἀντὶ· γαίτας ἀδρὸπλούτοιο ἐς ἔριν = ἔριν κόμης ἀδρᾶς καὶ λαμπρᾶς.

* Ἀδρό-πους, 2' ὁ ἔχων ἀδρούς πόδας· «σχυρόποδες, ἀδρόποδες, τ. ἴ. ἀδρὰ βαίνοντες» Ἠσυχ. «ἀδρόποδων βήμαθ' ἔλισσόμεναι» Ἀνθ. 11, 189, ὁ νῦν διορθοῦται εἰς ἀδρὰ ποδῶν.

* Ἀδρός, 3 καὶ 2 (ἄπτω, ἀπαλός, κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ἡδῆ, τὸ α ὅμως εἶνε βραχὺ κατὰ Δράκ. καὶ Εὐρ. Μηδ. 1164, Τρω. 821' κατ' Ἐτ. Μ. ἐσφαλμ. ἐκ τοῦ ἀ-δαρος)· λεπτός, τρυφερός· 1) ἐπὶ καλῆς σημ. ὠρετός, πύγμης· - σῶμα Πινδ. Ὀ. 6, 55· - κρηθὲς, Ν. 5, 26· - κύδος· λεπτή, λαμπρὰ δόξα, Ὀ. 9, 7· ὁμ. - λόγος· ἐντιμὸς, Ν. 7, 32· - στίβανος, Ἰ. 7, 65· πλούτος, Π. 3, 110. Καὶ ὁ Πλάτ. συνδίδει «τὸ καλὸν καὶ ἀδρόν», συμμ. 204. ἴδ. περὶ γυναικ. καλλογῆς καὶ τρυφερότητος· «παρόλιναι ἀδρὰν» Αἰσχ. ἀπ. 433·

Δηϊάνειρα Σωφ. Τρ. 520· - βόστρον καὶ Εὐρ. Βάκχ. 493 (ὡς. ὅστος· Ὀρφ. Ἀργ. 229)· - πούς, Ἐλ. 1528· - κύων, Ἰ. Α. 814 καὶ συχν. ἐν ἔρωτι ποιήμ. Γενικώτ. εὐδαίστες, εὐχάριστες· «σολὴ ἀδρότατον κτήμα» Σεν. συμμ. 4, 43· «ἀδρὰ παύειν» Ἰσώγ. 474, (ἐν Πλουτ. Σολ. 2 ἀποδίδεται καὶ τῷ Σόλωνι).

Παρὰ Λοκ. λεπτός, ἀστειός, μετὰ τοῦ ἀστειός, θε. κρίσις. 7' πρόλ. ἐτ. δι. 14. καὶ περὶ κομφοῦ λόγου, Ἐρμολ. Ἐπὶ ἀνδρῶν ἐραίνετο τοιαύτη τρυφερά καλλονὴ ὡς ἐκθῆλυσσις (δύ. 2) ψεκτικῶς, τρυφῆλός, μαλθακός, ἴδ. περὶ τῆς ἀσιατικῆς πολυτελείας καὶ τοῦ γυναικώδους καὶ θηλυπραποῦς βίου (ἀρχ. λεγ. τρυφερός, μαλθακός). Οὕτω παρ' Ἡρ. «Πέρσῃσι πρὶν Λυδοῦς καταστρέφασθαι ἦν οὕτα ἀδρὸν οὐτε ἀγαθὸν οὐδὲν», 1, 71· «Ἀγαθουραὶ ἀδρότατοι ἄνδρες καὶ χρυσοφόροι μάλιστα», 4, 104 (ἐκρότ. συνδιδόμενα καὶ π. Λοκ. νεκρ. δι. 14, 2)· «Ἰώνων τρυφεραπυγῶν ἀδρῶς ἡδοναπῆς ὄχλος» Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 12, 526·

- Ἀλκιβιάδης, αὐτ. 19, 570· «ἀδρότερος γυναικῶν» Λοκ. θε. δι. 18· «δίαίτα ἀδρότερά» Αἰλ. Π. Ἰ. 4, 22· - ἀδρὸν βαίνειν (Σχολ. θρυπτόμενος, βλακτούμενος)· κομψῶς, πολυτελῶς βαδίζειν Εὐρ. Μηδ. 1164, Τρ. 851 (περὶ Γανυμήδους)· πρόλ. Ἀριστ. σφ. 1163 «πλουσιῶς προῦς τρυφερόν τι διασαλακώσασιν»· ὅμως = «ἀδρὰ γελᾶν» εὐχαρίστως γελᾶν Ἀνακρ. 41, 3, 42, 5· ἡρέμα καὶ γλυκῶς μειδιᾶν Ἀνθ. 12, 158·

ἀδρῶς βαίνειν Εὐρ. Μηδ. 829.

* Ἀδρό-σιτος, 2' περὶ τραπέζης πολυτελῶς παρεσκευασμένης Κ. Μανασ. χρ. σ. 229.

* Ἀδρο-σταγής, 2' ἀδρῶς, μαλακῶς στάζων Σουίδ. (ἴσ. ὀρθότ. μωροσταγής).

* Ἀδρόστολα, τά· πόλ. τῆς Μεγάλης Πτολ. Φρυγίας

* Ἀδρο-στάλιςτος, 2' ἀδρῶς, πολυτελῶς ἐστολισμένος Κ. Μανασ. χρ. σ. 148.

* Ἀδρὸς ὄνη, ἡ λαμπρότης, πολυτέλεια, μεταγαλοπρίπεια Σαφφ. ἐν Ἀθην. 15, 687, Εὐρ. Ὀρ. 349 (περὶ τοῦ Μενελάου ὅς παρυστάζεται μετὰ κομψότητος καὶ πολυτελείας) καὶ κατὰ τὸ ἀνωτέρω ὀρθότ. φαίνεται καὶ τὸ ἀδρὸς ὄνης μαθόντες ἀνωφελέεις παρὰ Λυδῶν ἀντὶ ἀφροσύνας Ξενοφάν. ἐν Ἀθην. 12, 529,

«ἀλιξήταιρα δὲ τέχνην ἀνέρα ἀβρωσία φυλάσσει» Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 9, 764.

Ἀ-βρωσία· ἀσιτία Πολυδ. 6, 39.

Ἀβρωίτη· Βοιωτὴ γυνὴ Νίσου βασιλέως Μεγαρίδος Πλούτ.

Ἀ-βρωτίας· 2· ὁ μὴ βεβρωμένος, μὴ τραγόμενος· ἐντέρᾳ Ἀνθ. 14, 57· «πολλὰ γὰρ τῶν ἀγρώσεων καὶ ἀβρωίων πρότερον, ἥδιστα νῦν γέγονεν» Πλούτ. ἡ. 925· «ὃν δὲν δύναται τις νὰ φάγῃ, ὅσα μὲν. ἐν Ἀθην. 4, 146· «ἵχθυν ἀβρωτον ποιεῖ» Πλούτ. ἡ. 546. Ἐπίκτ. 3, 21, 2 καὶ ἄλλ. μὲν. 2) ὁ μὴ φάγων, νηστεύς Σοφ. ἀπ. ἐν Πολυδ. 6, 39· «οἷδ' ἄν γὰρ σε δὲ ἡδονὴς διημερεύοντα ἀβρωτον, ἄποτον» Χαρίτ. 6, 3.

Ἀβροσάοι· ὄν. ὀνειδιστ. συκοφαντῶν καὶ οὐτιδανῶν ἀνθρώπων· Ἰδ. Ἀβροσός.

Ἀβροον, τὴν πολίχνην ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Πευκετίων Στ. Βυζ.

Ἀβροός, ἡ (ἔπαν. ὅ). 1) πόλ. ἐν Τρωάδι, ἐπὶ τῇ Ἑλλησπόντῳ, ἀντικρὺ τῆς Σηστοῦ, ἀποικία Μιλησίων, κατὰ Στ. Βυζ. ἀπὸ τοῦ θεμελιωτοῦ Ἀβρόου ὀνομασθεῖσα Ἰλ. καὶ ἐπ. Παρ. ἦν «μῆδ' εἰχὴ τὴν Ἀβροον πατεῖν», ἐπὶ τολμήματος ἀπερισκέπτου, Διογεν. ὅμ. ἔλεγον· «Ἀβροός ἐστιν» Ἀποστόλ. 1, 2. Ἐπειδὴ ἡ πόλις ἦν διαβόητος ἐπὶ ἀκολασία, ὠνόμαζον τὴν Σινώπην, ἀρχαίαν τινὰ ἐκαίονταν, Ἀβροον, Ἠρόδοτ. ἐν Ἀθην. 13, 580, ἰσχυρὰ πρὸς τοὺς κάτ. αὐτῆς ἐνδυσφημοῦντο ὡς φλόγαρι, ὀνομάζετο καὶ ὁ συκοφάντης Ἀβροός Σουῖδ. ἐπίρ. Ἀβροόθεν· ἐξ Ἀβρόου.

Ἀβροόθι, ἐν Ἀβρόω Ἰλ. ἐπίθ. Ἀβροθιός, 3, Ἀριστοτ. παρ. Ἀβροθιὸν ἐπιβόρημα κατ' Ἀριστοτ. Μιλ. ἐν Ἀθην. 14, 641 παρὶ λιμενικοῦ τέλους, κατὰ Σουῖδ. διότι οἱ Ἀβροθιοὶ ἠνώχλουν τοὺς ἐκυτῶν ἔθνη διὰ τῶν παιδίων καὶ τῶν κρυφίων αὐτῶν, καθ' Ἠ-χολ. «ἀπὸ τοῦ ὅπ' αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι τοὺς ἔθνη», κατ. Ἀβροθιός, ἡ, Πρ. καὶ ἄλλ. Ἡ χώρα τῆς Ἀβρόου ἐκαλεῖτο ὡς Ἀβροθιὴν ἔεν. Ἐλ. 2) πόλ. ἐν Λιγύπῳ, κατὰ τινὰς ἀποικία τῆς προηγ. Ἀθην.

Ἀβροδών, ὄνος· φρούριον ἐν Μακεδονίᾳ, ὅπῃ Ὀμήρου Ἀμυδὼν καλούμενον Στράβ. κατ. Ἀβροδώνιος Στ. Βυζ.

Ἀ-βρόητος, 2· ἄπειρος· «σημεῖον τῆς ἀβροήτου λαμπρότητος» Σχολ. Ὁπ. ἀλ. 2, 216.

Ἀ-βροός, 2· ὁ ἀνευ πυθμένος, βαθύτατος· «δείσας μὴ πατεῖ εἰς τινὰ ἀβροον φλυαρίαν ἔμπροσθεν διαφθαρεῖ» Πλάτ. Παρμ. 130.

Ἀβυλλοὶ· ἔθνος παρὰ τὸν Νεῖλον Στ. Βυζ.

Ἀβυρδῆλος· «ἀβυρδῆλον» πολλὴ, μάταιον· οἱ δὲ βασὺ καὶ σφραγισθεῖς, ἡ ἀναίσχυντον, ἱπαρχός· Ἠσυχ.

Ἀ-βυρρευτός· ὁρῶν· μὴ βυρρευθεῖσα Σχολ. Ἐντ. Ἰλ. 6, 527.

Ἀβυρτάκη, ἡ· ὑπὸ τριμμά· ὀσμὴ ἐκ καρδῶν, πρᾶσον κ.λ. ἀρχ. λεξ. Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 2, 68, καὶ πλ. Ἀλέξ. αὐτ. 3, 124, Πλούτ. Λουκ. Λεξ. 6· βίξ. περὶ τῆς καταγωγῆς· πρὸλ. κἀνδραυλος.

Ἀβυρταχοποιός· ὁ τριμμάτα καὶ ἐμδάμματα κατασκευάζων Ἠσυχ.

Ἀβ-ροακώδης, «νεοδέρτης» ἔδομα τι ἀβυρτακώδης· Ἠσυχ.

Ἀβροσσο-πύρος, 2· ὁ προχέων πλῆθος· κυμάτων Μακάρ. Φιλαδ. ἐπαινῶν τὴν ῥέουσαν τοῦ Μωυσεῖος, «ἡ καὶ ἀβροσσος οἶδα ἐκρίνεν, καὶ πύρος ἀβροσσοπύρους δακνύειν».

Ἀ-βροσσο· 2· α) ἀβυρτα, μὴ ἔχων πυθμένα, ἐν πρώτοις περὶ τοῦ ὕδατος· Νείλου πηγᾶς Πρ. 2, 28· ἡμῶν Ἀριστ. βατρ. 167· «Ταρτάρου χάσματα ἔνερ. Φοιν. 159» μτρ. «ἄτης πύλας Ἀισχ. ἱκ. 465. ὅμ. «πύλας ἀβροσσων πραγμάτων» Λουκ. ἀστρ. 15. καὶ ἐν γέν. ἀβροσσο· «πλοῦτος Ἀισχ. ἱκ. 931· ὅμ. ἱκ. 1044· ἀργύριον Ἀριστ. Λυσ. 174· ὅμ. ἡ ἀβροσσο· ὁ ἐξ ὧν, Κ. Δ.

Ἀβροσσο-τόκος, 2· ἀβροσσὸν ἔχων ἡ τέκτων, ἑκκλ.

Ἀβροσταί· Ἀβρόων ἔθνος Ἠσυχ.

Ἀβροστρον· ἡ Ἀβροστον· πόλ. τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος Πτολ.

Ἀβρό· πρῶτ. Λάκωνες Ἠσυχ.

Ἀβρόδας· ὁ Ἀδωνίς ὅπῃ Περγαίων Ἠσυχ.

Ἀβωλό-καπος, 2· ὁ μὴ βωλοκοπηθεὶς Πτολ. 1, 246.

Ἀβώνου τεύχος· πολίχνη Παφλαγονίας παρὰ τὴν Μαύρην θάλασσαν Στράβ. Λουκ. κατ.

Ἀβωνοτεγίτης Στ. Βυζ.

Ἀβωρ· βοή Λάκωνες Ἠσυχ.

Ἀβώ· ἀβρογγοῦ Ἠσυχ.

Ἀγα· φθόνος καὶ βασκανίας Φαβωρῶν. ἄλλ. γραμ. ἴδ. ἀγῃ.

Ἀγάσθαι, ἀγάσθε· ἴδ. ἀγαμαι.

Ἀγαθα, τὰ πόλ. Συρίας Ἰώδ.

Ἀγάγας· ἀγαθῶν (αἰολ.) Ἠσυχ.

Ἀγαγγίνας· Ἀθῶνες Πτολ.

Ἀγαγόν· ἀγαγε (δδῆλῃσον, φέρε) Ἠσυχ.

Ἀγαγύρης· ἀγύρης Ἠσυχ.

Ἀγάζηλας, 2· ἀγάζηλοι, μεγαλόζηλοι· οἱ δὲ φθονοῖ· Ἐτ.

Ἀγάζω· ἐνερ. μόν. ἐν Ἀισχ. ἱκ. 1047 «τὰ τῶν θεῶν μὴδὲν ἀγάζω» = μὴ ἀγανακτεῖν κατὰ τῆς τύχης (βαρείως φέρον καθ' Ἠσυχ. κατὰ Σχολ. λίαν ἐξετάζειν) καὶ Σοφ. κατὰ Β. Ἀν. 336, ἀγάζεις ἀντὶ θρασυῖας. Μῆς. τιμῶν· «θεὸν λοιπὸν ἀγαζόμενοι» Πίνδ. Ν. 11, 6 καὶ μὲν. «ἠγάζετο καὶ φιλέσκει ἡ-ρωα». Ὁρφ. ἀρχ. 63 ἴδ. ἀγαμαι.

Ἀγαθὰγγελος· Σπαρτιάτης, ἱππῆρ.

Ἀγαθὰγγετος· Ῥώδιος τις Πολυδ.

Ἀγαθὰις· Ἀθηναῖος Ῥοσσ. Δημ.

Ἀγαθάνωρ, ὄρος· ἄνδρ. ὄν. Ἀνθ. ἱππῆρ.

Ἀγαθὰρχία· ἡ ἀρχὴ τοῦ ἀγαθοῦ Δ. Ἀ-ρεοπ.

Ἀγαθαρχίδας· 1) Κορίνθιος Θουκ. 2) Ἱστορικός καὶ γεωγράφος ἐκ Σάμου Πλούτ.

3) Ἱστορικός καὶ γεωγράφος ἐκ Κνίδου Ἰώδ.

Ἀγαθαρχικός, 2· τῇ ἀγαθαρχίᾳ ἀνέκων Δ. Ἀρεοπ. ὅ. ὄν. 3.

Ἀγαθαρχίς, ἴδους· γυν. ὄν. Ἀνθ.

Ἀγαθὰρχος· 1) Σαρακιστὴς τις Θουκ. 2) Γεωγράφος ἐκ Σάμου, υἱὸς Εὐδόκηου, σύγχρονος Ἀλκιβιάδου Ἀνδοκ. 3) Ἀθηναῖος, Ἀμαξαντεῖος, ἀπ. ναυτ. Ἀχαρνέος Ῥοσσ. Δημ.

4) Προσπάλτιος, αὐτ. 4) Δῆλιος, ἱππῆρ.

- Ἀγαθός· Ἀθηναίος, ἐπιγρ.
Ἀγαθία· πόλ. Φωκίδος, κατ. Ἀγαθός· ἑλ-
λάν. ἐν Στ. Βυζ.
Ἀγαθ-εἰκελός, 2· ἀγαθὸ ὅμοιος· Ἡρόδ.
ἐπιμ. σ. 186.
Ἀγαθός, ὄψρ. δ· ἡγάθεος.
Ἀγαθ-εργία· ἀγαθοεργία, ὁ ἴδω.
Ἀγαθωρεῖν· θεωρεῖν ὡς θεωρεῖ τις πράγ-
μα ὁ πολὺν χρόνον δὲν εἶδε ἀρχ. λεξ.
Ἀγαθὴ 1) πόλ. α) ἐν Ναρδωνοῖσι Γαλλίᾳ
ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, Στράβ. νῦν
Agde, κατ. Ἀγαθίνος καὶ Ἀγαθαῖος Στ. Βυζ.
6) ἐν Λιγυρίας Στ. Βυζ. (ἡ αὐτὴ τῇ προηγ.)
2) νῆσος παρὰ τῇ Ναρδωνοῖσι Γαλλίᾳ
Πτολ. 3) Ἀγαθὴ ἢ Ἀγαθὴ, ἐβλ. θεὸς ἡ θεός,
Βορὰ Δεῦ παρὰ Ῥωμαίοις, ἢ παρ' Ἑλλήσι
καλούμενη Γυναικεία· Πλούτ. Κατ. 9.
Ἀγαθῆος· Ὡ· Ἀγαθίας.
Ἀγαθήμερίς· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀγαθήμερος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀγαθὴνωρ, ὄρος· πατ. Ξενοκράτους Καλ-
κηδόνιος Δ. Λαίρ.
Ἀγαθὴφορος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ Αὐδικῷ νομίσμ.
Ἀγαθιάδας· Σπαρτιάτης Δ. Σικ. κυρ. πα-
τρων. τοῦ
Ἀγαθίας, ἱων. -ίης, γ. ου, π. ἀο· 1) Σπαρ-
τιάτης, ἐπιγρ. 2) ἱστορικός καὶ ποιητὴς ἐκ
Μυρίνης τῆς Αἰολίδος (550 μ. χ.) Ἀνθ.
ἐπιθ. Ἀγαθίος, π. Ἀγαθῆος καὶ ὄψρ. Ἀ-
γαθῆας Ἀνθ.
Ἀγαθίδας· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀγαθίζομαι· λέγω ἀγαθὰ ἡσυχ. «ἀγαθι-
ζομένη» συνεχῶς ἀγαθὰ λέγουσα· Ἐτ. Μ.
σ. 5, 32· «δοτὶ τὰς ἐταίρας καγαθίζομένης
λαθεῖν» Ἀριστ. ἔκκλ. 23 (διορθοῦται εἰς ἐγ-
καθίζομένης).
Ἀγαθικός, 3· ἀγαθικά, σπουδαῖα· Σουῖδ.
Ἀγαθίνος· α) Κορίνθιος Ξεν. 6) Ἠλείος Παισ.
Ἀγαθίπη· μήτ. τοῦ Χίου ἐκ τοῦ Ἀπόλ-
λωνος Πλούτ.
Ἀγαθίππος· ἀνδρ. ὄν. Ἀθην. νομίσμ.
Ἀγαθίς, ἴδος, ἢ· «δίσκη καὶ (εἶδος τι) βέμ-
ματος ἢ στήμονος» Ἠσυχ. κοιν. κουδάρ-
παρ. «ἀγαθὸν ἀγαθίδες· τάνταται δὲ ἢ πα-
ροίμια παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ἐπὶ τῶν πολλῶν
ἀγαθῶν» Σουῖδ. «γραῦς ἀγαθίδας ἀποδομένη
κρίσης, ἐπρίκτο οἶνον, κάπειθ' ὑποπίνουσα
ἐλεγεν, Ἀγαθὸν ἀγαθίδες, οἷον ἀγαθὸν πλη-
θος καὶ σωρός, ἢ γὰρ ἀγαθὸς σωρός ἐστὶ στή-
μονος ἢ κρόκης, ἀμα παραδηλοῦσα ὅτι ἀγα-
θὰ μοι ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἐστί· χρωνται δ'
ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν» Β. Ἀν. I, σ. 9.
Ἀγαθίς· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀγαθίων, ὄνομα· Περιγρηγὸς τις Ἀριστοῖδ.
Ἀγαθόδουλος· ἱων. φιλόσοφος Λουκ.
Ἀγαθο-γονία· γέννησις τοῦ ἀγαθοῦ, «ἐκ
δύο ἀγαθῶν ἀγαθογονίαν πάντως ἐκσεῖται,
καὶ ἐκ δύο τῶν ἐναντίων τὸ ἐναντίον»
ἐκ δὲ μικτῶν πάντως κακογονίαν, οὐδέ-
ποτε δὲ ἀγαθογονίαν» Ἰάμβλ. εἰς ἀριθ.
Νικ. Περ. σ. 116.
Ἀγαθο-δαίμωνία· ποιῶ τινα εὐδαίμονα·
«ἀγαθοδαίμονοντα ζώδια» Π. Ἀλεξ. ἀπα-
ξελ. I.

- Ἀγαθο-δαίμωνισται· οἱ ὀλιγοποτοῦντες
Ἠσυχ. «εἰ εἰς γάμον θάπανων τις τοῦ ἀγα-
πητοῦ, πλούσιος ὢν, δοκεῖ πρᾶναι ἐκτε-
ταύσθην κατασκευῇ, οἷον ἀγοθοδαίμωνια·
στὰς ἐσιδόντι, αὐτοὺς μὲν μικροπρατῆς» Ἀ-
ριστοτ. ἠθ. Εὐδ. 3, 6. (διορθ. εἰς-νιστάς).
Ἀγαθο-δαίμων, ὄνομα, δ· ἀγαθὸς δαίμων·
ἴδω δαίμων.
Ἀγαθοδός· Θηραῖος τις, ἐπιγρ.
Ἀγαθο-δότης· δότης τοῦ ἀγαθοῦ, Ὁηλ.
-τις ἐν Δ. Ἀρ. 0. ὄν. 1.
Ἀγαθο-δότης· κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἀγα-
θοῦ, εὐαρεσκῶς Δ. Ἀρ. ὄψρ. ἱερ. 1.
Ἀγαθο-δωρία· πληθος δώρων ἀγαθῶν Γερμ.
Πατρ. σ. 249.
Ἀγαθο-δωρος, 2· εὐτυχὴς Νικ. Παρλ. σ. 48.
Ἀγαθοδωρος· Ἀθηναῖος, ἐπιγρ.
Ἀγαθο-εἰδής, 2· ἀγαθὸς εἶδος, ὅψιν ἐχων,
τῷ ἀγαθῷ ἀντίθετον ἐν Πλάτ. πολ. 6, 509.
-ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ ἀγαθοῦ, ἀγαθὸς Ἰάμβλ.
καὶ μετγ. ἐπὶ ἀγαθοειδῶς Δ. Ἀρ. ὄψρ.
ἱερ. 8.
Ἀγαθο-εξία· ἀγαθὴ ἔξις καὶ κατάστασις·
τὰ βιβλία «εἰσχωσιν ἀπὸ τῆς καχεῖας με-
ταρρυθμίσαι εἰς ἀγαθοῦ τὸν ἀναγινώσκον-
τα μετὰ πόθου» Νεῖλ. ἐπ. 186, σ. 193.
Ἀγαθο-εργέω, ἀντὶ ἀγαθοεργεῖν 1 Τιμ.
6, 18.
Ἀγαθο-εργημα, τό· ἀγαθὸν ἔργον Μετόδ.
σ. 322.
Ἀγαθο-εργής· ἀγαθοεργὸς Δ. Ἀρ.
Ἀγαθο-εργία, ἢ ἀγαθὸν ἔργον, Ἡρ. 3, 154.
Ἀγαθο-εργός, 2 ἀγαθοεργός. Παρὰ Σπαρ-
τιάταις οἱ 5 προσδίδεται ἱππεῖς οἱ χρησι-
μούντες εἰς προσεῖας (Ἡμ. Α. Πλ. αἰρετοί
κατ' ἀνδραγαθίαν), περὶ ὧν προβλ. Ἡρ. 1, 67.
Ἀγαθο-ήθως· εὐκρινῶς, καλῇ τῇ πίστει,
sincere, Νεῖλ. ἐπ. 328, σ. 318.
Ἀγαθο-οφέλεια, ἢ τὸ ὀφλεῖν τὸ ἀγαθόν·
«ἀγαθοφέλεια» ἢ τὸν ἀγαθὸν ἐκλογή· Ὁδ.
ἀρκεῖ τοῖς πράγμασιν ἢ ἀγαθοφέλεια μόνον,
ἀλλ' ἐκ καὶ βλάβης καὶ ἐπισταφείας· Ζω-
ναρ. σ. 26, Σουῖδ.
Ἀγαθο-οφέλης, 2· ὁ τὸ ἀγαθὸν θέλων, μετγ.
Ἀγαθόλας 1) θυγ. Ἀριστομένους Πο-
λύδ. 2) ἐταῖρα Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτο-
ρος, Σαμία Πολύδ.
Ἀγαθοκλής, ἴους (π. ἡς Ἀθην. 16, 698)
αἰτ. ἐκ καὶ ἢ 1) Ἀθηναῖος Ἀρχων Ὀλ.
105, 4 Δημ. - υἱὸς Ἀριστοφάνους τινός, ἱ-
πιγρ. - Σοφιστὴς διδάσκαλος τοῦ Ἀδάμωνος
Πλάτ. καὶ ἄλλ. 2) Σαρακδότης, τύραννος
Σαρακουσῶν Πολύδ. - υἱὸς αὐτοῦ Δ. Σικ. -
Πατὴρ Σώφρονος Ἠσυχ. Μιλ. 3) Θεσσαλὸς
πατὴρ καὶ υἱὸς τοῦ Λυσίμαχου, κόλαξ Φι-
λίππου Θεόκ. ἐν Ἀθην. 4) υἱὸς Εὐάνδρου
τινός Χαϊρωνεύς, ἐπιγρ. 5) υἱὸς Οἰνάν-
θους, εὐνοοῦμενος Πτολ. τοῦ Φιλοπάτορος Πο-
λύδ. 6) Σπαρτιάτης, ἐπιγρ. 7) ἱατρός Λουκ.
- Στωϊκὸς τις καὶ τις Περιπατητικὸς, αὐτ.
8) Κυκενῶν ἢ Βαβυλωνίος, γραμματικὸς Ἀ-
θην. 9) Μιλήσιος γράψας «περὶ παταμῶν»
Πλούτ. 10) Ἀρράκιος τις γράψας ἀλιευτικὰ
Ἀθην. 11) Χίος Ὁδάρρ. 12) Σάμιος Πλάουτ.

13) ἑτερός τις συγγραφεὺς Νικ. Θηρ. 14) μου-
σικός, μαθητὴς Πυθοκλείδου Σχολ. Πλάτ.
καὶ ἄλλοι.
Ἀγαθοκλέους δύο (νῆσοι)· δύο νῆσοι ἐν
Ἀραβίᾳ Πτολ.
Ἀγαθόλας· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀγαθο-λογέω· ἀγαθὰ λέγω· «ἀγαθαλο-
γεῖν εἰσθῶς» (Ὀμηρος), ὡς προεῖρηται, καὶ
μὴ θέλων συλλογραφεῖν» Εὐστ. Ἰλ. γ, 38.
Ἀγαθόμορος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀγαθονίχη· 1) γυν. ὄν. Ἀνθ. 2) ὄν. πλοίου
Ἀθηναίου, ἀτ. ναυτ.
Ἀγαθόνικος· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.
Ἀγαθο-παρ-οχορ, 2· ἀγαθὰ παρέχων,
ἰ. διακ. ἀλλήγ. Ἡσ. θε. σ. 266.
Ἀγαθο-ποιεῖν· ἀγαθὰ ποιεῖν, εὖ ποιεῖν Μάρκ.
3, 4· καὶ ὁρθῶς πράττειν, ὡς ἀντιθ. τοῦ ἀμαρ-
τάνειν, 1 Πέτρ. 2, 20, ἀντιθ. τοῦ κακο-
ποιεῖν, 3, 17, Ὁ. καὶ μτγν.
Ἀγαθο-ποίησις, ἡ τῷ ἐπ.
Ἀγαθο-ποιεῖν, ἡ τὸ ὁρθῶς πράττειν 1
Πέτρ. 4, 19, τὸ πράττειν τὸ ἀγαθόν· «αὕτη
τοῖνον ἡ πρώτη ἀγαθοποιεῖα τοῦ τελείου, ὅ-
τι μὴ διὰ τι χρεώδης τῶν εἰς αὐτὸν συντε-
νόντων γίνηται· κρίναντος δ' ὅτι καλὸν τὸ
ἀγαθὸν ποιεῖν, ἐκτενῶς ἡ ἐνέργεια φερομένη
ἐν πάσῃ πράξει ἀγαθύνεται κ.τ.λ.» Κλ.
Ἰν. στρ. 4, σ. 626.
Ἀγαθο-ποιός, 2· ὁ ἀγαθὰ ποιεῖν, εὐεργε-
τικός, Ὁ. καὶ μτγν. καὶ ὁ ὁρθῶς πράττειν
Πλούτ. ἡθ. 451.
Ἀγαθόποιος· Ἀθηναῖος, Σπαρτιάτης, Θη-
ραῖος, Μιλήσιος, ἐπιγρ.
Ἀγαθο-πρεπής, 2· τῷ ἀγαθῷ πρέπων, εὐέρ-
γητικός Ἀνθρ. Κρητ. ἐπὶρ. ὡς Δ. Ἀρ. θ. ὄν. 4.
Ἀγαθο-οπτικός, ὁ τὸ ἀγαθὸν δυνάμενος ὁ-
ρεῖν Δ. Ἀρ. θ. ὄν. 4, 23.
Ἀγαθό-ορρετός, 2· καθαρῶς ῥέων· «ἀγε-
μοί, ψυχὰ, ποταμοὶ Ἀγαθορρετοῦ παγὰς»
Συνισ. ὕμν. 1, 128.
Ἀγαθός, 3 (τῆς αὐτῆς ῥίξης μὲ τὸ ἀγαμαί,
ἀγαν, κυρ. θανμασμοῦ ἄξιος, ὡς ἤδη ὁ Ἡρόδ.
ἐν Ὀρίωνι ἐυμολογεῖ ἐκ τοῦ ἀγαμαί, ἀγα-
στός· πρὸς Πλάτ. Κρατ. 413· κατ' ἄλλ.
ἐκ τοῦ ἀγαν καὶ θέω ἡ ἔγαν καὶ θεός)·
καλός, ἱκανός εἰς τὸ εἶδος τοῦ μερικώτερον
προσδιορίζεται τὸ μὲν α) ὑπὸ τοῦ οὗς μεθ'
αὐ συνδέεται, ὅλον - στρατιώτης = ἀνδρείος
στρ. ἀληθής, γεωργός, διδάσκαλος, ἱατρός
= τέλειος, ἐπιστάμενος ὡς δεῖ τὸ ἔργον του
(ἀντιθ. φαῦλος)· ὠνητής = ὅστις δὲν παζα-
ρεῖν πολὺ Σεν. οἰκ. 2, 3 καὶ ἄλλ. καὶ ἐπὶ
πραγμάτων· γῆ = γόνιμος, ὅστις = πλούσιος
παροικιασμένη, ὁ δένδρον κ.τ.λ. - β) ἄλλοτε
προσδιορίζεται ὑπὸ μίας αἰ., ὡς βοὴν ἀγα-
θός, Ἰλ. 6, 408 καὶ συγχθ. βῆν ἀγαθός, 478
καὶ οὕτω πανταχοῦ «γυνὴν ἀγαθὴν» Σοφ.
Οἰ. τ. 687· καὶ ἰδ. παρὰ Πλάτ. - τέχνην, τὰ
πολεμικά, τὰ πολιτικά· οἱ τὶ ἀγαθοί = εἰς τί
πράγμα ἱκανοί, Ἀλλ. Ι, 124. Σπανιώτ.
συνδεύεται ὑπὸ οὗς. ὡς Σεν. οἰκ. 4, 15· γ)
ἄλλοτε ὑπὸ ἀπαρεμμάτου, «χώρα ἐκφέρειν
καρπὸν ἀγαθὴν» Ἠρ. 1, 193· ἀγ. λέγειν καὶ
πράττειν Σεν. ἀπομν. 2, 6, 14, Πλάτ. καὶ

ἄλλ. δ) ἄλλοτε ἔχει ἐμπρόθ. προσδιορ., πρὸς
τι, π. γ. Πλάτ. πολ. 3, 407, Σεν. ἀπομν.
4, 6, 10· - εἰς πόλεμον Πλάτ. πολ. 5, 462,
Σεν. Κύρ. 1, 9, 14 καὶ ἄ. - περὶ τὴν ἀρε-
τήν, κυν. 12, 21· περὶ τὸ πλῆθος Λυσ. 13,
2· - ἐν τινι Πλούτ. Ποπλ. 13. Σημαίνει ἰ-
δίως ἡ λίσ· ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις τὴν
ἱκανότητα τοῦ ἀνδρός ἐν τῷ ἀγῶνι, ἐπομ.
ἀνδρείος, γενναῖος ἀντιθ. πρὸς τὸ κακός· οὐ-
λός· Ἀβητ ἡ παρ' Ὁμήρου συνήθης σημ.
εὐρίσκειται καὶ παρὰ Θουκ. Σεν. Πλούτ., ὅπου
ὁ λόγος περὶ πολλήμου. Ὁ ἀνδρείος ἀνὴρ ὁ-
μῶς ἔχει ἰδίως ἀξιώσεις νὰ διακρίνηται ἐν τῇ
πολιτείᾳ καὶ γίνηται πλοῦσιος διὰ λαφύρων,
60. παρ' Ὁμ. ἀγαθὸς ἀντιτίθεται τοῖς πτω-
χοῖς, χέρης Ἰλ. ο, 323 καὶ ν, 646 μετὰ τοῦ
ἀφνειός· ὡς· «αἵματος εἰς ἀγαθόν» Ὀδ.
8, 611, ὡς «πατὴρ ἀγαθός» Ἰλ. ρ, 109,
σημαίνοντα τὴν εὐγένειαν τοῦ γένους, εἰς τὴν
ἀρχικῶς καὶ ὁ συνήθ. τύπος «ἀγαθὸς εἰς ἀ-
γαθὸν» ἀνεκτετακ., 60. ἀγαθοί, οἱ ἔξοχοι,
εὐγενεῖς, ἀριστοκράται, optimates. Οὕτως
παρὰ Πινδ. «ἀγαθοὶ ὀμιλεῖν», Π. 2, 96·
«πατὴρ ἀγαθὸς ἐγένου», Τρωαδ. 1251·
οὕτως οἱ «καλοὶ ἀγαθοὶ» ἀντιτίθενται τῷ
δήμῳ Θουκ. 8, 48· καὶ μετὰ τοῦ εὐγενεῖς
Ἀριστ. βατρ. 718· μετὰ τοῦ πλούσιου
Πλάτ. πολ. 8, 569· μετὰ τοῦ γυνώριμοι
Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 8, 2, καὶ μετὰ τῶν
βασιλέων καὶ τοῦ δήμου, 2, 6, 15. Πρῶ-
τον δὲ παρ' αἰτ. καὶ ὅπου τὸν φιλοσόφον
ἐφαρμόζεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἡθικότητα
καὶ ἀρετὴν, ὥστε ἡ διὰ τοῦ Σωκράτους ἰδ.
συνήθης γενομένη ἔκφρασις «καλὸς ἀγαθός»
σημαίνει τὸν ὅλως ἀγαθόν, τὸν τίμιον ἄν-
δρα, Σεν. ἀπομν. 1, 1, 16, Ἀριστοτ. ἡθ. μεγ.
2, 9, καὶ «τὸ ἀγαθόν» σημ. παρὰ Πλάτ. καὶ
ἰδ. παρ' Ἀριστοτ. τὴν ἔννοιαν τοῦ ἡθικοῦ,
ἀπολύτου ἀγαθοῦ, ἀντιθ. πρὸς τὰ μερικὰ
ἀγαθὰ. Τὸ οὗδ. ἔχει συχνὰ τὴν σημ. τοῦ
συμφορῆτος, χρησίμου, ωφέλιμου, π. γ.
ἀγαθὸν ἐστὶ μετ' ἀπαρ. πολλάκις παρ' Ὁμ.,
ἀγαθὸν τινι = ωφέλιμον Ὀδ. ρ, 352, Σεν.
κυν. 13, 17· «βατάνη ἀγαθὴ τοῖς πολε-
μοῖς» Πλούτ. συμ. 3, 1 ἐν τέλει· καὶ μετὰ
γεν. - πυρετός = ἐναντίον τοῦ πυρετοῦ Σεν.
ἀπομν. 3, 8, 2 καὶ συχνὰ τὸ «τίνας ἦν ἀγα-
θόν;» ὁμῶς = εἰς τίνα ἦν ἀγαθόν; Πλούτ. π.
ἐκλ. χρ. 8· - πρὸς τι θεῶν· - ἐν ἡδοναῖς ἀ-
γαθὸν Πλούτ. ἡθ. 301 - 60. ἐπ' ἀγαθῷ = πρὸς
ωφέλειαν, πρὸς τὸ καλὸν Θουκ. 6, 57. Συ-
χνὰ μετὰ γεν. «εἰς ἀγαθὸν τινι καὶ ωφέλει-
αν σωματικῶν» Πλάτ. πολιτ. 293· «ἐπ' οὐ-
δενὶ ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος» Σεν. Ἑλλ. 6, 2,
25· (καὶ «ἐπ' ἀγαθῷ τοῖς πολιταῖς» παρ' Ἀ-
ριστ. βατρ. 1487) ἐπ' ἀγαθῷ, Ἑλλ. 6, 5,
33· 60. τὸ ἀγαθὸν καὶ πλ. = ωφέλιμα,
κέρδος, «εἰς συμφορὰν γὰρ ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν ἐφί-
ρει» Εὐρ. Ἑλλ. 311· ἡ λίσ ἐν τῷ πολέμῳ,
συχνὰ παρὰ Σεν., «ἀγαθὰ πράγματα» = εὐ-
τυχία Θουκ. 3, 82. Παρ' Ἠρ. 2, 172, 3, 13,
σημαίνει καὶ πολυτίμητα πράγματα, κεμήλια.
Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν αἱ φράσεις ἀγαθὸν

ποιεῖν τινα, ἀγαθὸν ποιεῖν καὶ παθεῖν, πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτό τοι, Ἀριστ. ἐκκλ. 1067. ἔργον ἀγαθόν = εὐεργεσία Ξεν. Ἀγασ. 8, 1. ἀγαθὰ φρονέων παρ' Ὀμ. = εὐμενές, εὐνοον φρόνημα ἔχων τὸ ἐν Ἰλ. ζ, 161 ὁμως = χρηστὸν, καλὸν φρόνημα ἔχων. Ἐν γέν. ἀγαθὰ εἶναι πράγματα ἰδιαιτέροις εὐχάριστα εἰς τὸ ὑποκείμενον - ἰδέματα Ἀριστ. Ἀγ. 873. παρ. «τὸ Πλάτωνος ἀγαθὸν» κωμ. παρὰ Δ. Λασπ. 3, 22 καὶ Στοβ. 68, 6. Συχνὴ ἐστὶ παρ' αὐτ. ἡ προσαγόρευσις ὡς γὰρ, ἥς πολλάκις γίνεται χρήσις μετ' εἰρωνείας ἐπὶ ὑποκρυπτομένης μομφῆς Πλάτ., παρ' Ἰσ. ἀκολουθεῖ μάλιστα ὁ πλ. Παρὰ τραγ. συχνὰ ἀπαντᾷ ἀγαθοὶ μὲ μακρὰν τὴν πρώτην συλλαβὴν ἀντὶ οἱ ἀγ. Τὸ συχν. ἀγαθώτερος καὶ υπερθ. ἀγαθώτατος εἶναι μτγν. ὡς Δ. Σικ. 16, 85 καὶ ἀδόκιμον· πρὸλ. Λοδεκ. Φρόν. 93. Ἀντὶ αὐτοῦ εἶναι ἐν χρήσει τὸ ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, χρειστον, λοῖων, ἀριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λυώσιος, ὁ ἴος ἐπὶ ἀγαθῶς σπάν., καὶ μόν. μτγν. bonus, fortis, utilis κ.τ.λ.

*Ἀγαθὸς Δαίμων, ἢ Ἀγαθοδαίμων· 1) ὡς θεὸς λατρεύμενος ἐν Αἰγύπτῳ Μανέθ. ἐν Συγκέλ. ἐκτός τούτου ἐν Συρακοῦσιν καὶ ἐν Βοιωτίᾳ Πλουτ. 80. Ἀγαθοῦ Δαίμονος πόμα· ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ μετὰ τὸ δεῖπνον πίνειν Ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἐπιπροφθύντες ἄκρατον, καὶ τοῦτο λέγειν Ἀγαθοῦ Δαίμονος χωρίζεσθαι δὲ μέλλοντες λιὸς Σωτήρος· Σουῖδ Ἠσύχ. Εὐστ. 2) Ἀγαθοῦ Δαίμονος νῆσος ἐν τῇ Ἰνδικῇ πελάγει Πτολ.

*Ἀγαθός Ἀθηναῖος πατ. Θεοπέθους ἐπιγρ.

*Ἀγαθοσθένης, οὗς ἱστορικός καὶ φιλόσοφος Τζέτζ.

*Ἀγαθόστρατος· 1) ναύαρχος Ῥοδίων Πολύαιν. 2) Θηρατὴς τις, ἐπιγρ.

*Ἀγαθο-σύμβουλος· ὁ συμβουλευτὴς εἰς τὸ ἀγαθόν, γλωσσ.

*Ἀγαθοσύνη Ἰδ' ἀγαθωσύνη.

*Ἀγαθο-τελής, 3) ὁ τὸ ἀγαθὸν τελειῶν, ἢ τελείως ἀγαθός.

*Ἀγαθότης, ἢ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀγαθοῦ, καλωσύνη, μτγν. (κατὰ Θ. Μάγ. μὴ αὐτ. ἀντὶ τοῦ χρηστότητος), bonitas.

*Ἀγαθό-τροπος, 2) ἀγαθὸς τὸν τρόπον, τὸ ἥθος, ἀντίθ. κακότροπος Κ. Μανασ. χρ. σ. 216.

*Ἀγαθο-τρυφία· ἀγαθὴ ἡ εὐσεβὴς τρυφὴ καὶ ἀπόλαυσις Ἀνδρ. Κρήτ.

*Ἀγαθό-τυπος, 2) ἔχων ἀγαθὸν τύπον, καλὴν μορφήν Δ. Ἀρσοπ. 0. δν. 4, 22.

*Ἀγαθο-υργίω· πράττω ἀγαθῶς, ὁρθῶς, χρηστῶς, εὐεργετῶ· ὁ θεὸς δὲ εἰδώς, ἐξομωιῶθησεται θεῷ, οὐ χρυσοφορῶν, οὐδὲ ποδηροφρον, ἀλλ' ἀγαθοεργῶν, καὶ οὕτως μάλιστα διελγίστατον δούμενος· Κλ. Ἀλ. παιδ. 3, σ. 250, καὶ μτγν.

*Ἀγαθο-ύργημα· ἀγαθὸν ἔργον Θεοφύλ.

*Ἀγαθο-υργία· τὸ ἀγαθοεργεῖν, εὐεργετεῖν Κυρίλλ. Ἀλ. εἰς Μιχ. 2, beneficentia.

*Ἀγαθο-υργικός, 3) εὐεργετικός Δ. Ἀρσοπ. συχνὰ περὶ θεοῦ· ἐπὶ, ὡς Δ. Ἀρσοπ. ἐκκλ. ἱερ. 4, 3, 12.

*Ἀγαθο-υργός, 2) ὁ ἀγαθὸν ποιεῖν, εὐ ποιῶν, εὐεργετικός Δ. Ἀρσοπ. 0. δν. 4. «Ἐμποδοκλῆς δὲ τὴν μὲν ἀγαθοεργὴν ἀρχὴν, φιλοῦσαν καὶ φιλιαν» Πλουτ. 70, σ. 460. ἐπὶ, ὡς Δ. Ἀρσοπ. σ. 102.

*Ἀγαθοῦς, οὐδὸς γυν. δν. Ῥασ. ἐπιγρ.

*Ἀγαθοῦσα· ἡ Τηλὸς πρότερον Ἠσύχ.

*Ἀγαθο-φανής, 2) ἔχων ὄψιν ἀγαθοῦ, φαινόμενος ἀγαθός· «κλῆρολοι καὶ ἀγαθοφανεῖς, οἱ λόγῳ μὲν ἀπαντα, ἔργῳ δὲ οὐδὲν ἔρδοντες» Δημοκράτ. γνῶμ. 47.

*Ἀγαθοφάνης· Κυνίδης τις, ἐπιγρ.

*Ἀγαθο-φίλης, 2) τὸ ἀγαθὸν φιλῶν Δ. Ἀρσοπ. ἐπ. 8, σ. 229.

*Ἀγαθό-φρων, 2) ἀγαθὸν φρονῶν Πρόκλ. παράφρ. σ. 220.

*Ἀγαθο-φύης, 2) ἔχων ἀγαθὴν φύσιν Νικητ. Παφλ. βί. Εὐστ. 49.

*Ἀγαθο-φύτης· ἀγαθότης ἔκ τῆς φύσεως προερχομένη.

*Ἀγαθὸς ποιῶ ἀγαθόν, εὐ ποιῶ· - τινά, Ὁ·

*Ἀγαθὸς ποιῶν· ἡλεγκτικός ποιητὴς ἔξ Ἀρχαδίας Δ. Ἀλ.

*Ἀγαθόνος· ἀνδρ. δν. Πολύδ.

*Ἀγαθόνω· ποιῶ τινα ἀγαθόν, Ὁ· Δ. Ἀρσοπ.

*Ἀγαθοῦνον, καὶ πλ. Ἀγαθοῦρνα, Ἀγαθοῦριον, καὶ Ἀγαθοῦρα πολλ. Σικελίας Δ. Σικ. Ἡχώρα Ἀγαθοῦντις κατ' Ἀγαθοῦρατος.

*Ἀγαθοῦνος· υἱὸς Αἰδίου, βασι. Ἀγαθοῦντιδος Δ. Σικ.

*Ἀγαθοῦρσοι, κατὰ Στ. Βυζ. καὶ Ἀγαθοῦρσοι· ἔθν. σκυθικὸν ἐν τῇ Εὐρ. Σαρματίᾳ Ἡρ.

*Ἀγαθοῦρος· υἱὸς Ἡρακλείδους καὶ Ἐχιδνῆς Ἡρ.

*Ἀγαθὴ γυν. δν.

*Ἀγαθὸν, υἱος· 1) υἱὸς Πριάμου Ἰλ. 2) υἱὸς Τιταμένου τραγ. ποιητῆς Ἀθηναῖος, σύγχρονος Ἀριστοφάνους Πλάτ. ἐπὶθ. Ἀγαθώνειος ἢ Ἀγαθώνιος αὐλῆσις, τ. ε. μαλθακὴ ἢ κολακευτικὴ Ζηνοδ. 3) Μακεδὼν Δ. Σικ. 4) Δελφός, ἐπιγρ. 5) Τεγεάτης Ἀνθ. 6) Ἀδελφίτης Ἀνακρ. 7) Βαιωτοί· α) Θηβαῖος, υἱὸς Τελενίκου, ἐπιγρ. 6) Ὠριπίος, ἐπιγρ. καὶ ἄλλ. 8) Σάμιος, συγγραφεὺς Πλουτ. 9) δοῦλος Λύκωνος Δ. Λαέρ. 10) ἄλλοι, Ἀθην. καὶ Ἀνθ.

*Ἀγαθὸν υἱὸς· νῆα· ἐν τῇ ἀραδικῇ κόλπῳ Πτολ. πρὸλ. Ἀγ. Δαίμονος νῆσος.

*Ἀγαθό-ωνυμία, ἢ ἀγαθὸν ὄνομα Δ. Ἀρσοπ. σ. 179.

*Ἀγαθωνυμὸς· συγγραφεὺς Πλουτ.

*Ἀγαθωσύνη· ἀγαθότης, καλωσύνη, Κ. Δ. μετὰ τοῦ χρηστότητος, Γαλ. 5, 22.

*Ἀγαθῶματ· (ἀγῶματ, ἀγῶματ), μόν. κατ' ἐν. θαυμάζω, ἀγανακτῶ· ὡς βα τοῦ ἐνδον ὕλακτὲ ἀγαιόμενου κατὰ ἔργα· Ὁδ. υ, 16, κατὰ Σχολ. = ἄγαν θαυμάζοντος ἢ χαλεπαίνοντος, κατ' Ἀπολλ. Δ. Ὀμ. καταπληροσμένον· ἀργίζομαι· «τῷ δὲ Ζεὺς ἀγαίσταται» Ἠσ. ἔρ. 331 (χολούται, ἀρχ. λῆξ.) καὶ φρονῶν, ἀγαιόμενος καὶ φρονέωντες τῇ Ἀρτεμίδῃ Ἡρ. 8, 69, ἀντίθ. τῷ εἶναι ὄντες· οὐδ' εἰπέ πῶ με ζήλος, οὐδ' ἀγαιόμαι θεῶν ἔργα· Ἀρχιτ. ἀπ. 2. «ἔστι δὲ ἀγαίσταται

μὲν φθόνου, ἀγάσασθαι δὲ ἐκπλήξεως" Εὐστ.
α. 734.

Ἀγατοί 1) υἱὸς Τηλένου Νικ. Δαμ. 2) ἡ-
λειός τις Ἥρ.

Ἀγαίω, (ἐκ τοῦ ἀγᾶω, ὡς κεραῖω ἐκ τοῦ
κεράω) θαυμάζω Εὐστ. α. 746.

Ἀγακλήης, κλῆς, ἴους, ἐπ. ἥος Μυρμιδῶν
τις Ἰλ. καὶ ἄλλ. ἀνδρ. ὄν.

Ἀγα-κλειός, 2' πολὺ κλεινός, περίφημος,
γεν. - κλῆος Ἰλ. π. 738, φ. 529, κλ. - εἰς,
ρ. 716 καὶ φ. 379, αἰε. - εἰς κοῦραν Πίνδ.
Π. 9, 106 - αἶσαν, "1. 1, 34" ἀγακλέας
ἀργεῖνας" Ἀντιμαχ. ἀσ. 36. "ἀγακλῆϊ νίκη"
Ἀνθ. Πλαν. 377. Παρὰ Μανέθ. 3, 324 καὶ
ὄν. πλ. ἀγακλῆης.

Ἀγα-κλειτός, 3' ἐνδοξος, παρ' Ὀμ. ἐπιθ.
τῶν ἡρώων, καί, - ἐπικούροι Ἰλ. μ. 101. -
πυλαωροί φ. 930 - ἐκατόμβη Ὀδ. γ. 59. -
Τυρσηνοί Ἡσ. θε. 1015 - πάθος Ἡρακλῆους
Σοφ. Τρ. 852 καὶ συχνὰ μετν.

Ἀγακλήεις, εἶσα, ἦεν ἀγακλῆης Ἀπολ-
λιν. μεταφρ. ψαλ. 193.

Ἀγα-κλυμένη, Ἐρῶθις περίφημος λίαν
Ἀντίμ. ἐν Ἀθην. 11, 469.

Ἀγα-κλυτός, 3' ἄγαν κλυτός, περίφημος,
π. ἐπιθ. πολλῶν ἡρώων παρ' Ὀμ. καί, -
δῶματα Ὀδ. γ. 388.

Ἀγα-κτιμένα Κυράνας πόλις καλῶς ἐκτι-
μήνη Πίνδ. Π. 5, 76.

Ἀγάλακτες ὁμογάλακτες, ὁμογενεῖς, ἀρχ.
λεξ.

Ἀγαλακτία ἀγαλαξία Πολυδ. 3, 30.

Ἀγάλακτος, 2' ὁ μὴ ἔχων γάλα "ὡς δὲ
καὶ ἐπὶ τῷ πλείστον ζυμοῦνται καὶ ἀγαλά-
κτους εἶναι ταύτας τὰς γυναῖκας, τὰς δλίγα
τὰ καταμῆνια μεθεισας" Ἰπποκρ. σ. 247.
"ἔθρεψεν δὲ λίοντα, Σίνιν δόμοις ἀγάλακτον"
= ἀπογαλακτισθέντα Αἰσχ. Ἀγ. 700 - ὅτις
Καλλιμ. 1, 55 - ὅς Πολυδ. 1, 251 - ἐτυ-
φλὸς ἐν ἀγάλακτος = ἐκ γενετῆς, πρὸ τοῦ
θηλάσαι Νόν. Ἰω. 9, 101.

Ἀγαλακτοσύνη συγγένεια Ἡσυχ.

Ἀγάλαξ ὄν. ἐξ ἧς τὸ ἀγάλακτες, ὁ ἴδιος.

Ἀγαλαξία ἀγαλακτία, στήρισις γάλακτος
Ἀτοκρ. κωμ. ἐν Β. Ἀν. 336.

Ἀγαλασσέις, οἱ ἔθνος Ἰνδικὸν Δ. Σικ.

Ἀγάλαστος ἀκούστας Ἡσυχ.

Ἀγαλίζομαι, ἀγαλίζεσθαι λοιδορεῖσθαι,
Ταραντινοί Ἐτ. Μ. 7, 7.

Ἀγαλλὰ πόλ. Ἀραβίας Ἰώσ.

Ἀγαλλητόν ἱφ' ὧ ἄν τις ἀγασθῇ Ἡσυχ.

Ἀγαλλιᾶζω, ἀγαλλιᾶζει λοιδορεῖται (Τα-
ραντινοί) Ἡσυχ.

Ἀγαλλίαμα χαρά, ἀρχ. λεξ. καὶ ἐκκλ.

Ἀγαλλίας Κερκυραῖος γραμματικός, μαθη-
τῆς Ἀριστοφάνους Εὐστ.

Ἀγαλλίσις ἀγαλλίαμα, Κ. Δ.

Ἀγαλλίασμα δόξασμα Ἀμφιλ. σ. 39.

Ἀγαλλιασμός ἀγαλλίασις Μακρ. ὁμ. 17.

Ἀγαλλίω (ἀγάλλω) χαίρω, σιχαίω ὑπὸ
χαρᾶς ἰσαγγ. Ἀουκ. 1, 47, Ὀ. Συχνότ. μέσ.
Κ. Δ. μετὰ τοῦ χαίρειν, Ματθ. 5, 12 ἀφρ.
Ἀγαλλιάσασθε, Πράξ. 16, 34 ἀγαλλιασθῆναι,
Ἰω. 5, 35.

Ἀγαλλίς, ἴδος, ἡ, ὠδᾶκινθος, ἡ θρυαλλίς ἡ
ἀναγαλλίς Ἡσυχ. εἶδος ἄνους Ὀμ. Ὀμν.
Δημ. 426.

Ἀγαλλίς, ἴδος, ἡ 1) ἑταῖρα τις Ἀθην. 2) θυγ.

Ἀγαλλίου ἐκ Κερκύρας, γραμματικῆ Ἀθην.

Ἀγάλλοχον, τό ἔθλον τι, ἐξ Ἰνδίας καὶ
Ἀραβίας κομιζόμενον Διοσκ. 1, 21, ἄλλ.
ἐυλαλόη.

Ἀγάλλω, (ἈΓΑμαι, ἀγλαός) λαμπρύνω,
κοσμῶ (ἀρχ. λεξ. κοσμεῖν, τιμᾶν) - διφρον
Πίνδ. Ὀ. 1, 86, Ν 5, 43 "εὐνὰς γαμηλί-
ους ἀγῆλαι" Εὐρ. Μηδ. 1026, -θεάν, Ἥρ. μ.
375 τιμῶ, πανηγυρίζω, ἐορτάζω, "θυοῖται
προσόδους τε ἀγαλοῦμέν σε" Ἀριστ. εἰρ. 963
"ὦν χάριν ἄνακ' ἀγαλλε Φοῖβον τιμᾶ,
θεσμ. 128 (πρὸς Πλάτ. νόμ. 11, 931) καὶ
πολλὰ ἀποσπ. τῶν κωμ. ἐν ἀρχ. λεξ. π. γ.
"φέρει νῦν ἀγῆλω τοὺς θεοὺς" Ἑρμιππ. ἐν Β.
Ἀν. 328. "καὶ σε ἀγαλματίους ἀγαλοῦμαι"
Θεόπομπ. αὐτ. Πολλὴ ἐχρηστ. εἰναι ὁ παθ.
ἐν. καὶ παρὰτ. κοσμεῖσθαι, τέρπεσθαι τινι
"Ὀμ. 18. μετχ. "νῆες ἀγαλλόμεναι διδὸς οὐ-
ρω" Ὀδ. ε, 176. "ὄρνυθες πτερόγεσσι" Ἰλ. 6,
462. "ἔμποισιν καὶ ὄχσεσιν" μ. 144. - ὁπὶ
καλῇ Ἡσ. θε. 68. - κόσμω, 587. - ἀσπιδὶ ἀ-
γάλλεται" Ἀρχ. 51. - ἐορτάζει Εὐρ. Τρω.
452, καὶ ἄνευ ἀντικ., Βαχχ. 1195 (πρὸς
φυτὰ τίθηλε, χλοάζει, ἀγάλλεται" Πλούτ.
παρ. 5) "ἀγάλλεται" τέρπεται, οἰωνύεται,
σοβαρεύεται, γαυρίζετο Β. Ἀν. 1, σ. 209 καὶ με
σημ. ἐνερ. "ἀγαλλόμενοι θεόν" Εὐρ. Βάκχ.
155, ὡς. πολλὰκις Ὀρφ. Ἀργ. καὶ Ἀνθ.
"ἀγάλλει (β'. προσ.) ἀμρὶ σῦκα" Ἀξίνδ. ἐν
Ἀθην. 8, 342. παρὰ πρὸς. ὡς. ἐφορέε (τὸ
φάρος) καὶ ἀγάλλετο" Ἥρ. 9, 109. - τῷ ὀνό-
ματι, 1, 143. - τῷ δυνεῖδι Πλάτ. Θεαιτ. 176.
πολλ. παρὰ Ξεν. μετὰ τοῦ οἰωνύεσθαι, Ἀ-
γῆσ. 9, 1. μετὰ τοῦ μεγαλύνεσθαι, αἰκ. 21,
5. - ἐπὶ τινι θεῷ, 3, 82 (ἐνθα ἀντίκειται
αὐτῷ τὸ αἰσχρονοῦνται) Ξεν. συμμ. 3, 14,
ἀν. 2, 8, 26, ἐνθα τίθεται καὶ ἐπὶ κακῆς συμμ.
ἐπὶ τῷ ἀπατᾶν ἀγ. - τινὰ Κολουθ. 16 (ὅστις
ὅμως ἄλλως χρῆται δοτικῇ) καὶ Ἀπολνδ.
ἐν Ἀνθ. 7, 378. Μετὰ μετχ. "ἀγάλλεται
τεύχεα ἔχων" Ἰλ. ρ, 473. καὶ Ἀρχ. 31,
Θουκ. 4, 95, Ξεν. Ἀγ. 55 (ἀντιθ. ἡσυχόντου)
ὁ Λουκ. λέγει "ἄλλοτερος πτεροῖς ἀγάλλε-
σθαι" = κοσμεῖσθαι, ἀπὸλ. 4.

Ἀγαλμα, τό στολισμός, κόσμημα "καλ-
λώπισμα πᾶν, ἱφ' ὧ τις ἀγάλλεται καὶ χαί-
ρει" ἀρχ. λεξ. "πᾶν ἱφ' ὧ τις ἀγάλλεται,
οὐχ ὡς ἡ συνήθεια, τὸ εἶσθαι" Ἡσυχ. - βα-
σιλῆϊ κτεταί ἀγ. = ὡς κόσμημα πρὸς τιμὴν
τοῦ βασιλείως Ἰλ. δ, 144. "ἀγαλμα θεῶν
θελακτήριον" Ὀδ. θ, 509 περὶ τοῦ θουρίου
ἐκπου. οὕτω καλεῖται ὁ πρὸς θεοῖαν νεκο-
σημένιος ταῖρος Ὀδ. γ, 438. κόσμημα τι
τροχέλου, σ, 299. - χώρας, ὄνομ. ἀνὴρ τις
Πίνδ. Ν. 3, 13. - πατρός, ἡ πόλις, 8, 16.
Ἀνδριάντα σημαίνει ἐν 5, 10. 67. ὁ Ἀλκαίος
διομᾶζει τὴν περιφρασίαν "ἄγ. ἀνδρῶν"
Ἀθην. 14, 627. ὁ Αἰσχ. καλεῖ τοὺς ἑκπου.
"ἄγ. τῆς ὑπερπλοῦτου χλιδῆς", Πρ. 464.
"τέκνα - δόμων", Ἀγ. 212. κόσμημα καὶ

χαρά, Εὐμ. 881· - θεῶν = ἀνδριάντες, Εὐμ. 35· «δαίμων ἱερὰ ἀγ.» Σοφ. Οἶ. τ. 1379. Βάκχος, «καθήμενος νόμφας ἀγ.», Ἀντ. 1102· = εὐκλείας, 699 «διδομένους ἀγ. πατρίδος», ὁ κἀστωρ καὶ ὁ Πολυδῶκης Εὐρ. Ἐλ. 207· - θεῶν, Ἄλκ. 613, οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἡρ. 8, 109, καὶ ἄλλ. πεζ. σημαίνει ἀνδριάντας τῶν θεῶν ὡς ἀντικείμενον τιμῆς, π. χ. Πλάτ. Φαίδρ. 251, μετὰ τοῦ βωμοῦ καὶ ναοῦ, νόμ. 4, 738 καὶ Ἀλλαχοῦ, ὡς Ξεν. καὶ Παισ. Καὶ ἐν γέν. ἀνδριάνς εἶτε θεῶν εἶτε ἀνθρώπων, π. χ. Δαιδάλου ἀγ. Πλάτ. Μεν. 97· «πάντες ὥσπερ ἀγ. θεῶντο αὐτόν», Χαρμ. 154, περὶ εἰκόνων. νόμ. 12, 946· ἐπὶ ἀνθρώπων κυρ. εἶνε ἐν χρήσι αἱ λέξ. εἰκόνες καὶ ἀνδριάντες· «ἀγαλμα ἑκάτης» τὴν κύνα οὕτως εἶρηκεν Ἀριστοφάνης, διὰ τὸ ἐκφέρεισθαι τῇ ἑκάτῃ κύνας, ἥ ὅτι καὶ αὐτὴν κυναέφαλον πλάττουσιν· Β. Ἀν. 1, σ. 336· πρὸλ. Εὐρ. ἐν Πλούτ. περὶ Ἰσ. καὶ Ὅσ. 71. Μτφ. ὀνομάζει ὁ Πλάτων τὸν κύσμον «τῶν αἰδίων θεῶν ἀγαλμα» πρὸλ. Ῥούγκεν εἰς Τίμ. σ. 4.

Ἀγαλματίας, ὁ ὥρατος ὡς ἀγαλμα· «ἐνυκλῆδαν δὲ αὐτῇ καὶ ἡ ὥρα ἡ περὶ τῇ εἴδει» καὶ γὰρ ἐπιχάρης καὶ ἀγαλματίας, οἷα ἐφηδοῖ· Φιλύστρ. βί. σφ. σ. 612.

Ἀγαλμάτιον, τό ὄπικ. τοῦ ἀγαλμα Λουκ. ἐν. 3. παρὰ Πλούτ. συχνά.

Ἀγαλματίτης· λιθοκόλλας Ἡσυχ.

Ἀγαλματο-γλύφους, 2· γλύπτης ἀγαλμάτων, μτγν.

Ἀγαλματο-ποιεῖν· ποιῶ ἀγάλματα Πολυδ. 7, 108.

Ἀγαλματο-ποιητικὴ, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ἀγαλματοποιῦ Πολυδ. 1, 13.

Ἀγαλματο-ποιεῖν, ἡ· τῷ προηγ. Πολυδ. 7, 108.

Ἀγαλματο-ποιεῖς, ὁ, ἡ· ποιητής, κατασκευαστής ἀγαλμάτων Ἡρ. 2, 46, Πλάτ. Πρωτ. 311 περὶ Πολυκλείτου καὶ Φειδίου.

Ἀγαλματο-υργία, ἡ· τῷ ἐπομ.

Ἀγαλματο-υργικὴ, ἡ· ἀγαλματοποιεῖν Πολυδ. 1, 13.

Ἀγαλματο-υργός, ὁ, ἡ· ἀγαλματοποιός Πολυδ. 1, 12.

Ἀγαλματο-φορεῖν, καὶ μέσ. πολλ. παρὰ Πλάτ. (κυρ. φέρω ἀγάλματα)· φέρω τι ἐν τῇ καρδίᾳ ὡς ἀγαλμα, τιμῶ καὶ ἀγαπῶ αὐτό· «ἴθ' ὥσπερ ἐν κερῶ τινι τῇ αὐτοῦ ψυχῇ τοῖς ἐκείνου διεξάμενος τύπους, ἀγαλματοποιεῖ νόστην πόλιν» Φιλ. ἀμ. κόσμ. σ. 4.

Ἀγαλματο-φόρος, 2· ὁ φέρων ἐν τῇ καρδίᾳ ἀγαλμά τι, ἀγαπῶν καὶ τιμῶν αὐτό Φιλ. Ἀγαλματοῦ· μεταβάλλω εἰς ἀγαλμα Λυκούρ. 845.

Ἀγαλμο-εἰδής, 2· ὥρατος ὡς ἀγαλμα Ἀντ. σμ. σ. 282· ὅ· ἀλαομιεῖς.

Ἀγαλμοῦ· λοιδορία Ἡσυχ.

Ἀγαλμο-τυπεῖς, οἱ· ἀγαλματοποιοὶ Μακρίν. 4, 569.

Ἀγαμῆαι (Α-ΓΑ, γαῖω, πρὸλ. ἄγαν), ἄγασσαι, Ξεν. Κυρ. 3, 1, 15, ἐπ. καὶ (ἐκ τοῦ ἀγάζομαι) ἀγάσθαι, ἀγάσθε, ἡγάσθε καὶ

ἀγόμενος Ἡσ. 0α. 619, ἴδ. καὶ ἀγάζομαι, μέλ. ἀγάσσομαι, ἐπ. ἀγάζομαι, ἀγρ. ἡγάσθην, ἐπ. ἡγασάμην, ἀγασσάσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐν Δημ. 18, 204 ἀγάζοιτο· 1) θαυμάζω, «οὕτε λὴν ἀγαμῆαι» Ὅδ. ψ. 175· «οὕτε τι θαυμάζειν περιώσιον οὐτ' ἀγασσάσθαι», π. 203· ἔπολ. «περριπάλως ἀγασσάντο» = ἐξεπλάγησαν, σ. 71· πολλ. «μεθ' οὐκ ἀγασσάμενοι», ἐν ᾧ συγχρόνως ἔγκειται ἡ σημ. τοῦ ἐπιδοκιμῶν· «ὡς σέ, γόναι, ἀγ. τα τίθηπά τε» Ὅδ. ζ. 108· «δύνασιν ἀγασσέμεν» Πίνδ. Π. 4, 238· πρὸλ. Ἡρ. 4, 46, Πλάτ. Πρωτ. 361, Ξεν. Κυρ. 7, 3, 6, Ἰσοκ. Πανηγ. 84, κ. συ· χυλὰ Πλούτ. καὶ μτγν. μετὰ τοῦ θαυμάζειν καὶ ἀντ' αὐτοῦ· τινός Εὐρ. Ῥήσ. 245. Ἀριστ. Ἀγ. 489, Ξεν. οἰκ. 4, 21, Πλάτ. Γοργ. 526, Δημ. 18, 204· τινί, «πορὶν ἀγάμενοι» Ἡρ. 4, 75 = χαρὰν ἔχειν εἰς τι· Ξεν. Κυρ. 6, 4, 9· «τούτους, οἷς ἀγασσέμεν» δύναται νᾶ εἶνε ἔλξις· τῷ ἔργῳ Πλάτ. συμπ. 179, ὅπου ὅμως τινὰ χειρόγρ. ἔχουσιν ἔργον, οὕτω καὶ· ἐπὶ τῇ Ἀθῆν. 13, 594. Συχνότ. ἐν πεζ. καὶ κυρ. πρὸλ. Β. Ἀν. 335, μετὰ γεν. προσώπου, ἐκτιμῶ καὶ ἀγαπῶ, ὅπου· α) τίθεται τὸ πρᾶγμα κατ' αἶτ. «Γοργίου ταῦτα ἀγ.» Πλάτ. Μέν. 95· «αὐτοῦ τὴν φύσιν», Θεαίτ. 142· «σοὺ πολλὰ» Ξεν. συμπ. 8, 12· ἀλλὰ καὶ τάνάπαλιν· «τούτους τῆς ἀνδρείας» Πλάτ. πολ. 4, 426, «τινὰ τῆς προφύτης» Ξεν. Κυρ. 2, 3, 21· «τῆς σοφίας αὐτοῦ» Πλάτ. Εὐθὺδ. 276· ἡ 6) ἀκολουθεῖ πρότασις τῆς ἀγ. σοῦ, δεῖ Πλάτ. Ἰππ. μείζ. 291, Ξεν. Ἀγ. 8, 4· «ἀγ. σοῦ διότι οὐ προΐλου», ἀπμν. 4, 2, 9· «τοῦ πατρός, ὅσα πέπραχε», Κυρ. 3, 1, 15, ἡ γ) μτγ. «Ἐρασίου οὐ προδιδόντος τοῦς πολιήτας» Ἡρ. 6, 96· «αὐτοῦ εἰπόντος ἀγασσέμεν» Πλάτ. πολ. 1, 329· 2) ἐπὶ κακῆς σημ. εἶμαι ὠργισμένος κατὰ τινος, ὀργίζομαι (πρὸλ. ἀγάζομαι)· ἀγασσάμενοι περὶ νίκης Ὅδ. ψ. 639· καὶ τινί, «Ποσειδάων ἀγασσάσθαι ἡμῖν» Ὅδ. 0, 565· «θεαῖς ἀγασσάσθαι παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι» = ἐπὶ τούτῳ ὅτι, ε, 119· πρὸλ. Ἰλ. ρ. 71. Εἰς ταῦτα καταλέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι ἱερηνεῖται καὶ τό· «ὅτε ὅλ' μιν πάντες ἀγασσάμεν» ἐξερέοντες Ἰλ. κ. 249.

Ἀγάρμει· ἴδ' Ἀγάρμεια.

Ἀγαμέμνονιδης· οὗτος Ἀγαμέμνωνος, ὁ Ὀρέστης Ὅδ.

Ἀγαμέμνων, ανος, καὶ πλ. τ. κ. ἄνθρωπος οἷος ὁ Ἀγαμέμνων Αἰλ. 1) βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν καὶ ἡγεμὼν τῶν Ἑλλήνων ἐν τῷ τρωϊκῷ πολέμῳ Ὅμ. παρ. Ἀγαμέμνωνος θυοῖα, περὶ πραγμάτων δυσκαθέκτων· διότι καὶ αὐτὸν διέφυγε ποτὶ τὸ πρὸς θεοῖαν ταῦρος καὶ μόνον μετὰ δυσκολίας συνελήφθη Ζηνὸδ. 1, 13. Ἀλλ' ἡ παρ. ἦτο· «ἀντ' εὐεργεσίας Ἀγαμέμνονα δέσαν Ἀχαιοί» περὶ ἀναιδοῦς ἀφιστίας Ζηνὸδ. Χλευαστικῶς ἐκαλεῖτο καὶ ὁ Πρωπῆδης οὗτον Πλούτ. ἐν δράματι Αἰ· σχόλιον 2) Κλέϊς τις Δ. Ξεν. 3) βασ. ἐν Κύμῳ Πολυδ. 4) ἐπών. Διὸς ἐν Σπάρτῃ Εὐστ. Ἀγαμέμνονα τὸν αἰθέρα, Μητροδόρος εἰπεν ἀλληγορικῶς· Ἡσυχ. ἐπὶ 0. Ἀγαμέμν-

νεῖος, ἔη, εὐν, ἐπ. Ἰλ. ἡ -ιος, 3, Πινδ. Μαγάλοι ἐπιχειρήσεις ἐκαλούντο «ἀγαγεμόνια φρέατα» διότι ὁ Ἀγαμέμνων ὄρυε φρέατα ἐν Ἀττικῇ, Ἀβλίδι καὶ Ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος Ζηνόδο.

Ἀγαμέμνων· θαυμαστικῶς, μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐπιδοκιμασίας, π. χ. - δέξασθαι λόγον Πλάτ. Φαίδ. 89' τῷ ταπεινῶς ἀντιθ. ἐν Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 7.

Ἀγαμήδη· 1) θυγ. Ἀδελφεῖο = Περμῆδη, ὁ ὅς. καὶ μυθ. πρόσωπον = Μῆδεια Ἰλ. 5) θυγ. Μακαρίας, καὶ Πόρρα καλουμένη Στ. Βυζ. ἐξ αὐτῆς ἐκαλεῖτο· 2) τόπος τις ἐγγὺς τῆς Πόρρας ἐν Ἀέσθῳ, κατ. Ἀγαμήδεις Νικ. Δαμ. 4) πηγὴ τῆς Νικ. Δαμ.

Ἀγαμήδης, οὐς, αἰτ. ην· 1) υἱὸς Ἐργίνου, βασι. Ὀρχομενοῦ κτίσας τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Ὁμ. ὕμν. 2) υἱὸς Στυμφάλου ἐν Ἀρκαδίᾳ Πaus.

Ἀγαμήδιδας, οὐ· πατ. Θερσάνδρου Πaus. Ἀγαμήστωρ, οὐς· 1) «ἐπιχώριος τις ἡρώς, τιμώμενος παρ' Ἡρακλεῖταις τοῖς ἐν Πόντῳ» Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 2) ὁ Ἀλαδῆμαϊκος Πλούτ. 3) ὁ Φαρσάλιος, ἐπιθαλαμιογράφος ποιητῆς Τζέτζ.

Ἀγαμήτορ, 2· ἄγαμος Σοφ. ἀπ. ἔν Β. Ἀν. 336 καὶ κομ. ἐν Πολυδ. 3, 47.

Ἀγαμήτωρ (Ἀγαμήστορ;)· πύκτης ἐκ Μαντινείας Πaus.

Ἀγαμία, ἡ· βίος ἀγάμου Πλούτ. ἡθ. 998.

Ἀγαμίον δίκη· κατηγορία ἐν δικαστηρίῳ κατὰ τὸν ἀγάμῳ παρὰ Σπαρτιάταις Πλούτ. Λυσ. 30· «αὐτίκα ὁ τὸν Λακωνῶν νομοθέτης οὐκ ἀγαμίον μόνον ἐπιτίμων ἐστῆεν, ἀλλὰ μοναγαμίον καὶ ὀψιγαμίον, καὶ μονοδιατησίαν» Κλ. Ἀλ. Σπρ. σ. 505.

Ἀγάμεια καὶ Ἀγάμνη· ἀπρ. καὶ λιμὴν ἐγγὺς τῆς Τροίας, τόπος, «ἐνθα αἱ παρθέναι ἐξετίθεντο τῇ κήτει» Πούλ. κατ. Ἀγαμέμνους, Ἀγαμεινίης, Ἀγαμεινίης Στ. Βυζ.

Ἀγαμνα· πόλ. Μεσοποταμίας Πτολ.

Ἀγαμός· πόλ. ἐγγὺς Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ, κατ. Ἀγάμιος Στ. Βυζ.

Ἀγάμος, 2· α) ὁ μὴ λαδῶν γυναῖκα, ὁ μὴ νυμφευθεὶς Ἰλ. γ, 40 καὶ ἐν περ. περὶ τῶν τῶν ἀνδρῶν· παρὰ τραγ. καὶ ἐπὶ γυναικῶν Ἀισχ. ἰκ. 135, Σοφ. Ἀντ. 850, Εὐρ. Ἐκ. 789 καὶ Κ. Δ. «Ἑλλάδος στάχυν ἀγαμον ἀμῶν» Ἀνθ. 9, 362· β) γάμος ἀγ. κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν τραγικῶν, ὁ ἀτυχής, δυστυχής γάμος Σοφ. Οἰ. τ. 1214, Εὐρ. Ἐλ. 690.

Ἀγαν (συγγ. τῷ ἀγαμῷ) κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ἀγῶ, ὡς τὸ λατ. vehemens ἐκ τοῦ vehi· ~, ἄλλ' ἐν Ἀνθ. καὶ ~, Παλλαδ. Ἀγαθ. ~, Ἀνθ. 9, 51. 5, 216· β) κατὰ πρῶτον ἐν τῷ γνωστῷ ἀποφθεγματι τοῦ Χίλωνος «μηδὲν ἀγαν» = μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον, καὶ ἐντεῦθεν Θεόγν. 335, οὐχὶ μετὰ πολὺ μεγάλης ἐπιθυμίας καὶ θαυμασμοῦ· ἐκ πάθους, ἐμπάθους, ὡς ὁ Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 12 λέγει περὶ τῶν νέων «καὶ ἅπαντα ἐπὶ τὸ μᾶλλον καὶ σφοδρότερον ἀμαρτάνουσιν παρὰ τὸ Χειρόνεον, πάντα γὰρ ἄγαν πράττουσι» φιλοδοῦν τε γὰρ ἄγαν, καὶ μισοῦσιν ἄγαν καὶ ἄλλα πάντα ὁμοίως,

ὅθ. παρὰ πολὺ, σφόδρα, Πινδ. καὶ ἀπ. μετὰ τε ῥημ. καὶ ἐπὶ, ἐπὶρ. καὶ οὐς. ὡς «ἡ ἄγαν ἐλευθερία» Πλάτ. πολ. 8, 564, ἐνθα κατόπιν ἅπαντα καὶ ἀντι ἄλλου «εἰς ἄγαν δουλείαν». Παρ' Ἀιλ. καὶ ἄλλ. μετγν. καὶ μετὰ ὑπερθ. Παρ' Ἀισχ. Ἐπ. 793 «οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἡναῖροντ' ἄγαν» ἀξίαναι πολὺ τὴν καταφασιν, οὐκ ἔγαν = ὅχι τόσον, ἀλλ', ἰδ. Θεόφρ. - ἔγαν γε = παρὰ πολὺ.

Ἀγαν· σαγήνη, Κύπριοι Ἰσχύ.

Ἀγανάγαρα· πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ.

Ἀγαναγόρα· πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ.

Ἀγανακτέω (συνήθ. ἐκ τοῦ ἄγαν - ἀκτός ἢ ἄγαν - ἀχθος;)· εἶμαι τεταραγμένος, ἐπημείνων, αἰσθάνομαι ἀγλαῖον ἐρεθισμόν· «ἔει καὶ ἀγανακτεῖ καὶ γαργαλίζεται» Πλάτ. Φαίδρ. 251' κυρ. περὶ τοῦ οἴνου, ὅς βράζει, εἶνε εἰς ζύμωσιν· πρὸλ. Πλούτ. συμπ. 8, 10, 1 καὶ Διοσκ. Συνήθ. μετ. εἶμαι δυσταρτημένος, ὀργίζομαι, θυμῶν, ἐκφράζω τὴν δυσταρτησίαν, τὴν ὀργὴν μου, ἄλλοτε ἀπολ. Πλάτ. Φαίδρ. 69' μετὰ τοῦ «χαλεπὰς φέρω» Δημ. 37, 2' ἢ α) μετὰ ὅτ. - τινὶ Σεν. Ἐλ. 5, 3, Πλάτ. Φαίδρ. 63, Λυσ. 3, 16· 6) ἐπὶ τινι Ἰσοκ. 4, 122· γ) καὶ μετ' αἰτ. τὸν οὐδ. ἀντ. Πλάτ. Φαίδρ. 64. «- ταῦτα, ὅτι», Εὐθ. 4· «ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγ.» Λουκ. Τίμ. 17· - δ) ὑπὲρ τινος Πλάτ. Ἀλκ. 1, 119· «- ὑπὲρ ἐμοῦ ὡς δεινὰ πάσχοντες», Φαίδρ. 115· - περὶ τινος, Ἐκ. 7, 319, ὡς ἐν Κ. Δ. Ματθ. 20, 24· - πρὸς τι, Μάρκ. 14, 4. Σπαν. τινός Β. Ἀν. 334· ε) συχνὰ λίαν ἐπιταί πρότασις μετὰ τοῦ εἰ παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς ῥητορσιν, π. χ. «αὐτὸ τοῦτο ἀγ., εἰ τε μὴν χρήματα λυπεῖ τινος» Δημ. 8, 55, Ἰσοκ. 8, 42, Σπρ. ἐν Ἀδην. 9, 382 καὶ μετ' ἀπαρ. Πλάτ. Γοργ. 519, ἡ μετ. «ἀγ. ἀπονήσκοντες», Φαίδρ. 62, εἰς ἡν προστίθεται καὶ τὸ ὡς, πολ. 1, 329. Ὁ Πλάτ. συνδίδει αὐτὸ μετὰ τοῦ ἐπιθετικῶς, Φαίδρ. 241' μετὰ τοῦ κλαίον, Φαίδρ. 117' τοῦ ἀγριαίνω, νόμ. 2, 686. τοῦ σχετικιστικῶς, Γοργ. 519. Παρὰ μετγν. ὡς Πλούτ. Κερ. 28 καὶ Ἠρόδ. - πρὸς τινὰ - κατὰ τινος Ἀποκ. Τίμ. 13, 18. Μίσθ. «ἀγανακτικῶν τῆς μητρὸς» Λουκ. ἐν. 4 = ἐνερ.

Ἀγανάκτησις, ἡ· ἀγλαῖον ἐρεθισμός· «ἔει οὖν ἐν τούτῳ οὐ καὶ ἀνακτῆται, καὶ ὑπὲρ τὸ τῶν ὀδοντοφυούτων πάθος περὶ τοὺς ὀδόντας γίγνεται, ὅταν ἔρπει φύσει, κνησίς τε καὶ ἀγανάκτησις περὶ τὰ οὐλα, ταῦτόν δὲ πέπονθεν ἡ τοῦ πετραφῶν ἀργαζόμενος ψυχὴ» Πλάτ. Φαίδρ. 251' - μανία, θυμὸς, πόνος, ἄλγος, λύπη, βάρος, ἀχθος (ἀρχ. λεξ.) ἰδ. μετγν. «καὶ μόνῃ οὐτε τῷ πολέμῳ ἐπὶ ἀγανάκτησιν ἔχει ὅψ' οὐκ ἀκακοπαθεῖ» Θουκ. 2, 41, dolor, indignatio.

Ἀγανακτικόν· ῥ. ἐπ. τοῦ ἀγανακτεῖν.

Ἀγανακτικὸς ὁς, 2· ὁ ἀγανακτῶν, ὀργίλος, εὐκόλως θυμῶν καὶ δυστροπῶν, ἀντιθ. τῷ φρόνιμον καὶ ἡσυχίαν Πλάτ. πολ. 10, 604 (κοιν. γρ. ἀγανακτικόν).

Ἀγανακτικὸς, 3· ἀγανάκτησιν προξενῶν Πλάτ. Γοργ. 511.

- *Ἀγανακτικός, 3^{ος} ἀγανακτικὸς, δι. γρ. ἐν Πλάτ., ἀλλ. μὲν. ὡς ἄλλοι. ἀλ. 4^{ος} ἐπὶ ἀγανακτικὸς Μ. Ἀντ. 11, 13.
 *Ἀγανόρος· ἄνδρ. ὄν. Ρασ. Δημ.
 *Ἀγανόρα· πόλις Μηδίας Πισοί.
 *Ἀγανήμας, ἀσχάλλω, ἀγανακτῶ Ἡσυχ.
 *Ἀγανιάω, ἀγανιάν, ὅ ἐστι καλῶς εἰναι.
 *Ἐτ. Γουδ. σ. 5.
 *Ἀγανίδα· ἀτρέμας Ἡσυχ. ὅμ. καὶ συγγ. τῷ ἀγάλια τῆς κοινῆς γλώττης κατὰ Κορνήν Ἀτ. 2, 4.
 *Ἀγανίζομαι· ἀγανίζομαι Ἀλμ. ὄνειρ 152
 *Ἀγανίκη· 1^η ὅθι. Αἰγύπτου Πλούτ. 2) πηγή ἐν Ἐλικῶνι ἱερὰ τῶν Μουσῶν Πανσ.
 *Ἀγανίπιν· ἐπών. Ἰπποκρήνης Ὀδ. 6, 51. αἱ Μοῖσαι καλοῦνται καὶ Ἀγανίπιδες.
 *Ἀγανίππος· Τρώες Κ. Σμ.
 *Ἀγαννα· ἄμαξα, καὶ ἡ ἐν οὐρανῷ ἄρκτος Ἡσυχ.
 *Ἀγαν-νίφος, 2^{ος} ὁ ἄγαν νιφόμενος, πολὺ χιονίζομενος· Ὀλυμπος Ἰλ. α, 420, σ. 186.
 *Ἀγαν-βλέφαρος, 2^{ος} ἔχων ἀγανά, (γλυκά, κολακευτικά) βλέφαρα Νόσος. ἐν Ἀνθ. 9, 604· Πειθῶ Ἰβύκ. ἀπ. 4.
 *Ἀγανόμας, ἀγανέται· πραγματεύεται, χρηταί· Ἡσυχ.
 *Ἀγανόριος, 2^{ος} ὁ ἄγαν τῇ ἡγορή, ἡγουν τῇ ἀνδρείᾳ χαίρων· Θανμάσιος, ἀριστος· Ἐστ. 86, 26, ὅωρ. ἀντὶ ἀγανόριος Αἰσχ. Πέρ. 985.
 *Ἀγ-ανόρια, ὅωρ. ἀντὶ ἀγανόρια.
 *Ἀγανός, 3^{ος} (ἐκ τοῦ ἸΑ, γάνος, συγγ. τῷ Α-ΓΑμαι) γλυκὺς, πρασηνής, πρῶτος· βραχέως Ὀδ. 6, 230. 4. 8· ὅωρ. Ἰλ. ι, 113· βέλεα· πρῶτα διὰ τὸ ἀνιδύονον κατὰ τὸν Σχολ. τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, τὰ ἐπιφέροντα ταχύν, γλυκύν θάνατον, ω, 759· εὐχολαί· καταπραΰνουσαι εὐχ., 499, πρὸς ἐν τούτοις· εὐχολῆς ἀγανῆ·σι χαίρετε· Ὀδ. ν, 357, μύθοις ἀγανοῖσι παραυλῶσας, σ, 53, ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἰρήν τε φῶντα ἔχαστον· Ἰλ. 6, 180 πρὸς 189, καὶ ω, 772· ἀγανοῖσι παρεφύχοντ' ἐπέεσσιν· Θεόφρ. 13, 54· ἀγανὰ φωναῖ· Μνήστ. καμ.· ἔλπι· Αἰσχ. Ἀγ. 101· ἀγανὰ ὀφρύϊ γελᾶσας· μετὰ ἰαράν, χαρωπὸν ὄφρυν Πίνδ. Π. 9, 33, λόγος, 4, 101· χαίρετε, Ἰ. 3, 8· πρῶτον Πανσ. ἐν Ἀνθ. 6, 353· συγγρ. ἀγανώτερον βλέπειν Ἀριστ. Λυσ. 885· ἀγανώτατος Ἡσ. θε. 408· ἐπὶρ. Νόσος. Ἀνθ. 9, 605. comis, mitis, lenis.
 *Ἀγανός· υἱὸς Παρίδης καὶ Ἐλένης Σχολ. Ἐβρ.
 *Ἀγανόν, τό· προπαροξυστόνως, τὸ κατεργῶς ἐξόν, ἡ τὸ φρυγανῶδες, καὶ ἱτοιμον πρὸς τὸ κατεργῆναι, οἱ δέ, τὸ ἀτελέκητον· Σουλδ.
 *Ἀγανο-φρονέω· φρονέω ἀγανά, εἰμαι κυλακυστικός· γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, μηδὲ ἀγαν ἀγανοφρονέειν (ἀντὶ τοῦ ἄγαν φρονεῖν) Σουλδ. ἀνθ. 1, 109.
 *Ἀγανο-φροσύνη, ἡ· πρῶτης, γλυκύτες τρόπου, εὐπροσηγορία Ἰλ. ω, 772, Ὀδ. λ, 202.
 *Ἀγανό-φρων· πρῶτος, μετὰ τοῦ γλυκύνου-

- μος Ἰλ. υ, 467· ἄνδρας Κρατῖν. ἐν Β. Ἀν. 335· ἡσυχία Ἀριστ. ὄρν. 1321.
 *Ἀγαν-ώπις, ὀπί· ὅπις, ἀγανώπιος· πραΐας, εὐφρόλμου· πραΐα, καλῶς βλεπούσης· Ἡσυχ.
 *Ἀγ-άνωρ, ὀρος· ἀγῆνωρ [ω--] Πίνδ. πολλ.
 *Ἀ-γάνωτος, 2^{ος} ὁ μὴ γανωμένος Π. Αἰγ. 7, σ. 298.
 *Ἀγαπάζω, ἐν. καὶ παρ. π. ἀντὶ ἀγαπάω· ἀγαπῶ, μεταχειρίζομαι τινα μὴ πολλὴν ἀγάπην· ὁ δὲν ὡς βροτοὺς ἀγαπαζόμεν ἔντην· Ἰλ. ω, 761· ἀγαπαζόντι Πίνδ. Ἰ. 4, 54· συνθ. ὀπιδέχομαι μετ' ἀγάπης· ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάει ἐλθόντ' ἐξ ἀπῆς γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ (= περιττόσεται, Διδυμός) Ὀδ. π, 17· καὶ ἰδ. μέσ. ἀγαπαζόμενοι φιλοῦσι, ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι, η, 32· κύνιον ἀγαπαζόμενοι κεφαλὴν τε καὶ ὦμους, ρ, 35· μετὰ τοῖς λόγοις μιν ἀγαπαζόντο· Πίνδ. Π. 4, 241. Ἀλλ. μόν. π. μὲν. π., ὁρ. ὅωρ. ἀγαπάει Στωβ. 85, 18.
 *Ἀγαπάτος· τύραννος ἐν Ὀρεῶ τῆς Εὐβοίας Δημ.
 *Ἀγαπάω (πρὸς ΑΓΑμαι)· κυρ. τιμῶ καὶ ἀγαπῶ. Παρ' Ὀμ. μόν. ἐν Ὀδ. ψ, 214 ὡς ἡγάπησα, ἐν τῇ σημ. τοῦ ὀπιδέχεσθαι, καὶ ρ, 289, ἴδ. κατοῖτέρω· ἐξέων εὐργεσίαις ἀγαπάται· Πίνδ. Ἰ. 5, 70· Ἐν τῷ πεζ. 1) ἀγαπῶ· ὡς περ οἱ ποιηταὶ τὰ αὐτῶν ποιήματα καὶ οἱ πατέρες τοὺς παῖδας ἀγαπῶσι· Πλάτ. πολ. 1, 330, μετὰ τοῦ φιλέω, ὅπερ ἐκφράζει τὴν ὀλικὴν ἀγάπην, Λυσ. 215· πρὸς. Ἐν. ἀπομν. 2, 7, 9· ἀλλὰ καὶ ἀγαπᾶν εἰσάγει· Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 13, 558· ἡγάπων καὶ ἐφιλοφρονούντο ἀλλήλους· Πλάτ. νόμ. 3, 678· τοὺς παρασίτους Διφιλ. ἐν Ἀθην. 6, 247· τινὰ τινοῦ· διὰ τινα ἰδιότητα, τῆς εὐμενείας Πλουτ. 59, 281· ἔνα τῆς ἀξίας ἀγαπῶσιν· Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 6, 226· 2) ὅθ. εἰμαι εὐχαριστημένος μετ' ἐπιδοκιμάζω, ἐπαινῶ τι· τὰ ῥήματα ὡς τοῦ ἀξία· Πλάτ. Κρατ. 391· τὰ λιθία ἀγαπῶμενα· ἐκτιμώμενα, Φαιδ. 110· περὶ πλείονος ἀγαπᾶν, Ἐπ. 7, 327· πρὸς. Ἰσοκ. 5, 40· 3) εὐχαριστοῦμαι, ἀρκυομαι εἰς τι (ἡδὴ Ὀδ. φ, 289· οὐκ ἀγαπᾶς, ὅθ' ἐκλήσ με· ἡμῖν δαίνυσσι), ἀρκυομαι εἰς τι καὶ μὴ ἐν πλείον ἐπιζητεῖν, κατὰ τὰ ἀρχ. λεξ.· τι· τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν· Θουκ. 6, 18· τὴν ἐν τῷ παρόντι σωτηρίαν· Πλάτ. Μεν. 240· τὰ ἀποδιδόντα, πολ. 3, 399, Ἐν. Κορ. 3, 3, 18· τὰ παρόντα Δημ. 6, 19· τινί, οὐκ ἀγαπῶν τοῖς ὀπιδέχομαι ἀγαθοῖς· Λυσ. 2, 21. Συγχύε. ἀκαλοῦται εἰ ἡ δ' ἄν· ὡς ἀγαπῶσιν, ἀντὶ τοῦ ἴσον ἔχουσι· Πλάτ. Γοργ. 483· ἀγαπῶν εἰ τις ἐξέσται, πολ. 5, 460· ἀγαπᾶ ἡν καὶ οὕτω λαμβάνει· Ἐν. Κορ. 8, 2, 4· ἀγαπᾶται, εἰ· Λυσ. 12, 11· ἀγαπᾶται, εἰς μετρίον τιμηματι περιπέσει· Αἰσχίν. 1, 174· καὶ μετὰ μετ. ἡγάπησαν ἀντὶ τοῦ ῥήματος τοῦ παραλαβῶν· Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 7, 223· ἡ οὐκ ἀγαπᾶται τούτων τυγχάνων· Πλάτ. πολ. 5,

473, Ξεν. Κυρ. 4, 3, 4. "οὐκ ἀγαπῶσιν ἐκ πονήτων πλοῦστοι γενόμενοι" Δημ. 24, 124, συχν. παρὰ Λουκ. π. χ. Τίμ. 12. καὶ ἀγαπῶσιν οὐκ οὐχ ἡμεῖς ἐπ' ἐκείνους ἐρχόμεθα" Θουκ. 6, 36, Ξεν. ἀν. 5, 5, 8 καὶ "Ὁμ. ἐν τῇ ἀνωτέρω σημειωθέντι χωρίῳ. Παρὰ Θεοφρ. καὶ τοῖς μετ. ἀπαρ. - ἀγαπῶμενος, η = ἐρώμενος, η, Λουκ. Νιγρ. 7 καὶ μετ. αἰο.

Ἀγάπη, ἡ εὐνοία, ἀγάπη, ἔρωσ Πλουτ. ἡδ. 835, Κ. Δ. ἀγάπαι ἐκαλούντο τὰ κοινὰ δαίμνα τῶν χριστιανῶν τοῦ α. αἰῶνος, Κ. Δ. Ἀγάπη ἀγία τις τῆς ἀνατολ. ἐκκλησίας. Ἀγάπημα, τό ἀντικείμενον ἀγάπης "ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγ." Κρατ. Θηδ. ἐν Ἀνθ. 10, 101. πρὸς Ἀφίον. ἐν Ἀθην 8, 342 "ὁμοφάγων καὶ λίγων ἀνδρῶν ἀγάπημα". Ἀγάπημα, τό ὄν. γυν. ἐκ Θήρας, ἐπιγρ. Ἀγαπ-ήνωρ, ορος, ὁ (ἡγορέην ἀγαπῶν, ἀγρ. λεξ.) ἀγαπῶν τὴν ἀνδρείαν, ἀνδρείος, ἐπιθ. τῶν ἡρώων Πλ. 9, 114, Ὁδ. η, 170. Ἀγαπήνωρ, ορος στρατηγός Ἀρκάδιον ἐν Τροίᾳ Πλ.

Ἀγάπησις, ἡ τὸ ἀγαπᾶν, ἀγάπη - πρὸς τινα Πλουτ. Περ. 24. "ἡ περὶ τὰς γυναῖκας ἀγ.", Κορ. 37, καὶ μετ. Ἀγαπησμός ἀγάπης "ἀγαπησμον λέγουσι καὶ ἀγάπην τὴν φιλοφροσύνην" Σουδ. Μένανδ. ἐν Β. Ἀν. 1, σ. 324.

Ἀγαπήστωρ ἡδ. Ἀγαμήτωρ. Ἀγαπητέος β. ἐπ. τοῦ ἀγαπῶ Πλάτ. πολ. 2, 358.

Ἀγαπητικός, 3. ὁ ἔχων δύναμιν ἢ κλίσιν πρὸς τὸ ἀγαπᾶν "ἡ ψυχὴ ἀγαπητικὸν τι ἐν αὐτῇ ἔχει" Πλουτ. Σόλ. 7 καὶ μετ. ἐπίρ. - κως Κλ. Ἀλ. στρ. 9, σ. 768.

Ἀγαπητῶν ἀνδρ. ὄν. ἐπίρ.

Ἀγαπητός, 3 β. ἐπ. τοῦ ἀγαπῶ, ἡγαπημένος, ὃν τις ἀγαπᾷ "μοῦνος ἐὼν ἀγαπητός" Ὁδ. 6, 365 καὶ ἀνευ τοῦ μοῦνος = ὁ μόνος, μονογενὴς υἱός, δ, 817, Πλ. ζ, 401. ἐπιθυμητός Πινδ. Ν. 8, 4. ἐν πεζ. ἡγαπημένος, εὐάρεστος, εὐχάριστος "ἀγαπητὸν καὶ τοῦτο" = πρέπει τις νὰ ἦναι μὲ τοῦτο εὐχαριστημένος Πλάτ. Κρατ. 429 καὶ πολλ. "ἀγαπητὰ ἦθη" = προσφιλὴς χαρακτήρ Ξεν. ἀπομν. 3, 10, 5. ἐπίρ. - ὡς α) ἀγαπητῶς ἔχειν = εἶμαι εὐχαριστημένος "ἀγαπητῶς ἐπιγράμματος ἔτυχον" = ἦσαν εὐχαριστημένοι, ὅτι ἐλαβον ἐπιγράμμα Δημ. Αεπτ. 112. 6) μεθ' οὗ τις εἶναι ἡναγκασμένος νὰ εὐχαριστηθῇ, μόλις, μετὰ κόπου - σωθεὶς Λυσ. 16, 16. "πάνου δαὶ ἀγαπητός ὅψ' ὅμων σωθῆναι", 6, 45. - ἀπῆλλαγμα Πλάτ. Κρίτ. 106.

Ἀγαπητρία, ἡ ἡ ἀγαπῶσα, ἔρωσα Ἰ. Χρυσ. τ. 7, σ. 259.

Ἀγαπητρίς, οὕτως ὀνομάζει ὁ Μ. Βασ. τὰς γυναῖκας τὰς συνοικουσας τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ἀνδράσι, τὰς ὑπ' ἄλλων ἀγαπητὰς καὶ συνεισάκτους καλούμενας.

Ἀγαπίδης, οὐς ἀδελφ. Τροφωνίου Ζηνόδ.

Ἀγάπιος, 1) φιλόσοφος ἐν Ἀθήναις Σουδ. 2) ἀλεξανδρινὸς γραμματικὸς Δαμασκ.

Ἀγαπίστεμος, ὡς Διγύπτου Ἀπὸδ.

Ἀγαπώμενος ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.

Ἀγαπῶντως ἀγαπητῶς Εὐσ. Εὐαντ. α. 14, 5, σ. 728.

Ἀγαρ, ἄδρ. ὄν. Κ. Δ.

Ἀγαρὰ πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ.

Ἀ-γαργάλιςτος, 2. ὅστις δὲν γαργαλίζεται "κενοδοξίας ἀγαργάλιςτος πάθει" Ψ. Χρυσ. τ. 7, σ. 304.

Ἀγαρηνοί ἀπόγονοι τῆς Ἀγαρ, Πυν. Ἀραβίας, ἐν τῷ μεσαιῶνι Ἀραβες καὶ Σαρακηνοὶ καλούμενοι Μοσχότ.

Ἀγαρίκον, τό ῥίζης τινὸς ὄν. παρ' ἱατροῖς Διοσκ. 3, 1.

Ἀγαρίστη 1) ἡ Κλεισθένης τοῦ Σικυωνίου τυράννου θυγ. Μεγακλίου τοῦ Ἀλκμαίωνος θυγῆς "Ἡρ. 2) ἡ Ἰπποκράτους τοῦ Μεγακλίου θυγάτηρ, Ξανθίππου τοῦ Ἀρίφρονος θυγῆς, Περικλέους μήτηρ" Ἡρ.

Ἀγαροι Πυν. σκυθικὸν ἄπ.

Ἀγαρονάκρον ἄρ. εὐρωπ. Σαρματίας Πτολ.

Ἀγαρος βας. Σκυθῶν Δ. Σικ.

Ἀγάρρα πόλ. Σουσιανῆς Πτολ. ἐπιθ. - ικός, 3, Ἀνθ.

Ἀγαρίς, ἄδρ. οὐς Πούγ.

Ἀγάρ-ροος σφοδρῶς ῥέων - Ἑλλήσποντος Πλ. 6, 845. - Τίγρις Ἀνθ. 7, 747.

Ἀγασθνής, 2. ἄγαν σθένων, πολὺ ἰσχυρός - βασιλεὺς Ἀνθ. 9, 688. - ἡρώων Ὀππ. κυν. 1, 3.

Ἀγασθνής, οὐς, οὐς βας. "Ἠλίδος Πλ.

Ἀγασίας, οὐ Στυμφαλίου ἐξ Ἀρκადίας, λοχαγός Ξεν. - καὶ ἄλλ. ἀνδρ. ὄν. ἐν ἐπιγρ.

Ἀγασίδαμος ἡδ. Ἀγσιδαμος.

Ἀγασίδα γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀγασικλῆς, ἱων., συνηρ. - κλῆς, εἰς (π. Πaus. Ἀγασικλῆς, καὶ παρ' Ἡρ. Πηγοκλῆς) 1) βας. Λακεδαιμόνιος Προκλείδης Πaus. 2) Ἀλικαρνασσεύς τις Ἡρ. 3) Σικυωνίος Πaus. 4) Ἀθήλιος, ἐπιγρ. 5) Ἀθηναίος, καθ' οὗ ἐγραψαν λόγον ὁ Δειναρχος καὶ ὁ Υπερίδης Δ. Ἀλ.

Ἀγασίης, γεν. ἡώ βοιωτ. πατρων. τοῦ Ἀγασίας, ἐπιγρ.

Ἀγασιμένης = Ἀγασισθῆνης Σικυωνίος τις Πaus.

Ἀγασίππος ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀγασίς θαυμασμός, ὠδόνος Ζωναρ. σ. 37.

Ἀγασισθῆνης, οὐς Λακεδαιμόνιος Πaus.

Ἀγασίστρατος Τενέδιος, ἐπιγρ.

Ἀγασμα, τό σέδασμος καὶ θαυμασμοῦ ἀντικείμενον Σοφ. ἀπ. 799, ἐν Β. Ἀν. 325.

Ἀγασός, λακων. ἀντὶ ἀγαθός.

Ἀγασσός, εἰδ. κυνός "ῥίνεσι δ' αὐτὲ μάλιστα πανέτοχος ἐστιν Ἀγασσός" Ὀππ. κυν. 1, 476.

Ἀγασσαμενός, Θράξ βασιλεὺς ἐν Στρογγύλῃ Δ. Σικ.

Ἀγά-σταχυς, 2. ὁ ἔχων μεγάλους ἢ σφοδρῶς στάχυας Γρ. Ναξ. 2, 112.

Ἀγαστής, βάσκανος Πούγ.

Ἀγαστανίκη γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀγαστοφάνης ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ Ροδ. ἀγγεῖων.

Ἀγά-στονος, 2 (στένω) ἄγαν στοναεῖ, 1) πολὺ κτυπῶν, ἡχῶν - Ἀμπερίτη = ἡ πάλῃ

- κτυπος, ἢ ἢ τοῖς ναυαγοῦσιν αἰτία στόνων πολλῶν. Ὁδ. μ. 97. 2) πολὺ στενάζων Αἴσχ. ἔπ. 95, Ἀνθ. 14, 173.
- Ἀγαστός, 3, β. ἐπ. τοῦ ἀγαμαι ἄξιος θαυμασμοῦ, ἀντίθ. τῷ θαυμαστὸν Ξεν. ἄν. 1, 9, 24. τῷ μεμπτόν Πλουτ. Κἀτ. πρεσβ. 24. μετὰ τοῦ τίμιος ἐν Πλάτ. νόμ. 7, 808. ἐπὶρ. ἀγαστῶς Ξεν. Ἀγασ. 1, 24.
- Ἀγαστροφος. Τρώες Ἰλ.
- Ἀγαστωρ, -ορος. ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρός, ὁμογάστωρ, ἀδελφός Λυκόφρ. 264.
- Ἀγασυλλίς, (δος, ἢ θάμνος τις Διοσκ. 3, 98.
- Ἀγά-συρτος ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀλκαίου (ἀπ. 6) ὁ Πιττακὸς κατὰ Δ. Αἰῶν. 1, 81, ὃς ἐξηγεῖ αὐτὸ ἐπισσευρμένο· καὶ βυπαρός. Ἰδε καὶ Ζωναρ. σ. 13.
- Ἀγατάομαι, ἀγατάσθαι βλάπτεσθαι. Ἡσυχ.
- Ἀγαστός, π. 3. ἀγαστός.
- Ἀγαυή, ἢ, Ἀπάλλωνος ἀγαυή, παρὰ τὸ αὐγή. Ἐτ. Μ. 6, 40.
- Ἀγούη 1) θυγ. Νηρέως καὶ Δωριδὸς Ἰλ. 2) θυγ. Δαναοῦ Ἀπολλ. 3) θυγ. Κάδμου Ἡσ. 4) θυγ. Θυσίτου.
- Ἀγαύομαι ἀγαίωμα Ὀππ. ἄλ. 4, 138, δι. γρ.
- Ἀγαυός, 3 (Α-ΓΛμα) πρὸλ. ΓΛω, γάδρος, gaudeo, λοιπὸν ῥίξ. ΓΛΦ) λαμπρός, ἐνδοξός, ἐπιφανής, θαυμαστός - Περσεφόνη Ὁδ. λ, 213, ἐπὶ πολλῶν ἡρώων καὶ ὀλοκλήρων λαῶν - Φαίαιες Ὁδ. ν, 504 - Τρώες Ἰλ. κ, 563 - θεράποντες, τ, 281 - κήρυκες, γ, 268 - μνηστήρες Ὁδ. πολλ. - πομπῆς ἐξαιρέτου Ὁδ. ν, 71. ὑπερθ. ἀγαυότατος Νηλεὺς, ο, 229 - οὐρανῶνες Ἡσ. θε. 462 - Πέρσαι Αἴσχ. Πέρ. 948 - Αἰολίδαι Πίνδ. Π. 4, 72 - Φυλεὺς Θεόφρ. 25, 55. ἐν Ὀρφ. πολλ. Παρ' Ἀράτ. φαίν. 71 καὶ Μανέθ. Π, 14, 131. ἀγαυότατος ῥωδιακός = λαμπρός, φωτεινός.
- Ἀγαυρίδμα, τό ἐπαρμα, ὑπερηφάνεια Β. Ἀν. 325.
- Ἀγαυριῶ, «μεγάλως γαυριῶ καὶ ἐπαίρομαι» Ἐτ. Μ. σ. 6, 35.
- Ἀγαυρός, 3. ἀγαυός, πλὴν μετὰ μομφῆς, = ὑπερήφανος, αὐθάδης - ταῦρος Ἡσ. θε. 832. «ἀγαυρότατα καὶ μεγαλοπρεπέστατα ἔλυν στρατιήν» Ἡρ. 7, 57. «ἀεὶ πετάλοισιν ἀγαυρὸν» ἀεὶ μετὰ φέλλας κοσμημένον Νικ. Θερ 661.
- Ἀγά-φθεγκτος, 2. πολὺ ἤχων ἀγαφθέγκτων αἰοδάν Πίνδ. Ὁ. 6, 155.
- Ἀγα-φιλο-σωματία. ὑπερβολικὴ περὶ τὸ σῶμα ἐροντίας Ποσ. εἰς Μάκκ. 25, σ. 44.
- Ἀγάχοα, παλαιόν. τύπ. τοῦ ἀγίσχα.
- Ἀγάλοος (πῶ αἰολ. = Ἀβόλος) Ἀρκάτις Ἡρ.
- Ἀγάρος. Ἰδ' Ἀγάρως.
- Ἀγάτανα. τὰ Ἐκδάτανα, πόλ. Μηδίας Κτησ. κατ. Ἀγδατανῆος καὶ Ἀγάτανῆος.
- Ἀγγατος 1) στρατηγός ὑπὸ τῶν Κύρον Ἰώσ. 2) προφήτης τῶν Ἑβραίων Ἰώσ.
- Ἀγγάσις. λαός Ἰταλίας Λυκόφρ.
- Ἀγγάνης. βασι. ἐν Ἰνδικῇ Νόν.
- Ἀγγαρα, τά σταθμοὶ ἡμερήσιοι τῶν ἀγγάρων.
- Ἀγγαρα (α, ἢ) ὑπηρεσία τῶν ἀγγάρων, μγν.
- Ἀγγαρευτής. ὁ ἀγγαρεύων τινὰ Ἡσυχ.
- Ἀγγαρεύω. ἀποστέλλω ἄγγαρον κατὰ Σουῖδ. «ἀγγαρεύεσθαι τὸ εἰς φορηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἀγασθαι». Ἐν γέν. ἀναγκάζω τινὰ εἰς ἔργασίαν, Κ. Δ. π. χ. Ματθ. 5, 41. «ἡρώμεθα μέχρι θύρου (τῇ λέξει) ἐν τῇ συνθείᾳ, ἐπὶ τοῦ ἀκοντά τι τινα καὶ ἀμύσθαι καθυπηρετεῖν βιάζομαι» Κοραῆς εἰς Νικ. Δαμ. σ. 384.
- Ἀγγαρήιον, ἰων. τό ὁ τῶν ἀγγάρων ὄραμος Ἡρ. 8, 98.
- Ἀγγαρήϊος. ἄγγαρος Ἡρ. 3, 126.
- Ἀγγάρης. μουσικός Ἀστυάγους Ἀθῆν.
- Ἀγγάριος. ἄγγαρος.
- Ἀγγαρος, ὁ (περσ. λέξ.) ἄγγελοι ἱππεύοντες ὄντες ἱσταντο κατὰ σταθμούς ἐν ὅλῃ τῇ Περσίᾳ, ὅπως κομίζοντο τὰς βασιλικὰς ἀγγαλίας, πρώτη ἀρχὴ ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας, Ἰδ. Ἡρ. 8, 98, Ξεν. Κύρ. 8, 6, 17 καὶ Σουῖδ. «αἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι» Θο. παρ' Αἴσχ. «ἄγγαρον πρ» = τὸ ἀπὸ φυλακῆς εἰς φυλακὴν μεταδιδόμενον σημεῖον διὰ πυρός, Ἀγ. 273.
- Ἀγγαρο-φορέω. τὰ φορεῖν φέρω, ἄλλως τε καὶ ἐκ διαδοχῆς Σουῖδ. Ἐδοτ.
- Ἀγγατος. τὸ εἰς ἀναδενδράδα ἔξωλον Ἡσυχ.
- Ἀγγεῖδον, τό τὸ μικρόν ἀγγεῖον, ἀρχ. λέξ.
- Ἀγγεῖο-λογίω. συλλέγω τας φλέδας, καὶ Ἀγγεῖολογία ἡ πράξις τοῦ ἀγγεῖολογεῖν Γαλην.
- Ἀγγεῖον, (ἄγγος), τό σκευὸς ἐκ διαφόρου βλῆς καὶ πρὸς ποικίλην χρῆσιν. «τοῦτο (τὸ ὄργανον) ὃ δὴ ἑρπὸς καὶ ὑγρότις καὶ ἐμπύρεσις καὶ ἀπύρεσις παντοπαθὴν εἶδος ἐργασθῆν, ἀγγεῖον ὃ δὴ μὲν κλῆσι προσπεγγόμεθα» Πλάτ. πολιτ. 287. Ἰδ. πρὸς τὸ πίνειν, Κρατίν. ἐν Ἀθῆν. 11, 494. Παρ' ἱατροῦς καλοῦνται αὐτὰ διάφορα τοῦ σώματος ὄργανα, Ἰδ. αἱ φλέδες καὶ ἀρτηρίαι. Καὶ ἐν γέν. θυμῶν, ὡς Ξεν. οἰκ. 9, 2, λέγει περὶ τῶν οἰκῶν ὅτι αὐτὰ προεῖν νὰ ἦεν ἀγγεῖα ὡς συμφορώτατα διὰ τοῦ ἐν αὐταῖς οἰκούντας - τὸ θαλάσσης Πλάτ. Κριτ. 111. μτφ. καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου Κ. Δ. καὶ ἱακλ.
- Ἀγγεῖο-σπέρμος καὶ ἄγγεῖο-σπέρματος, ὁ ἴσθ.
- Ἀγγεῖ-ώδης, 2. ὁ ἐν ἑσθίᾳ ἀγγεῖου, κατὰ Σχολ. Ἀριστ. σφ. 1106.
- Ἀγγεῖλ. ὄμιλος Ἀττικῆς, τῆς Πανδονίδος φυλῆς Ἡσυχ. κατ. Ἀγγεῖλεις. ἐπὶρ. Ἀγγεῖλθεν, Ἀγγεῖλνδε, Ἀγγεῖλθαι.
- Ἀγγεῖλ, ἢ εἰρησῆς, ἰδ. συχνά, - ἡλθε, ἀφικανέται καὶ τὰ ὅμ. καὶ «ἀγγεῖλιν φέρειν» - τινός = παρὰ τινος. «ἐμὴ ἀγγεῖλιν» εἰρήνην περὶ ἐμοῦ Ἰλ. τ, 336. καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγγεῖας, ἡ κομιζομένη διαταγή. Ἐν γέν. φήμη, διδόσας Ὁδ. 6, 30, Θουκ. 6, 36. ὁ Ὀμ. λέγει καὶ «ἀγγεῖλιν ἐπὶ Τυδῆ στείλιν Ἀχαιοί» Ἰλ. 6, 384. «ἀγγεῖλιν ἔλθειν», λ, 140. πρὸλ. τὸ λατ. legationem obire = πορεύομαι ὡς ἀγγεῖλος, καὶ «ἀγγεῖλιν σλῆνεσκα» Ἰλ. ο, 640. «ἀγγεῖλιν ἤλυθε», ν, 252 (πρὸλ. «ἔρχεσθαι πόδιοιο», 6, 801). «ἤλυθε σὺ ἐνεκ' ἀγγεῖλης», γ, 206,

- ὅπου ἐστὶ παραδέχονται ὄνομα. ἀγγελίης· πρὸλ. Βουτμάν. λεξ. 2, σ. 202· «ὡς ἵρις ἀγγελίης πωλεῖται»· Ψα. 96, 781, ὅπου 3 χειρόγρ. ἔχουσιν ἀγγελίη.
- Ἀγγελία· θυγ. Ἐρμῶ Πίνδ.
- Ἀγγελί-αρχος, ἢ ἀρχάγγελος Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 1, 34.
- Ἀγγελία-φορέω· φέρω ἀγγελίαν Σχολ. Δισχ. Πρ. 966.
- Ἀγγελία-φόρος, ὁ, ἢ ὁ φέρων ἀγγελίαν, ἀγγελος Πλουτ. 70, 208 καὶ μετν.
- Ἀγγελία, π. ἢ ἀγγελος Ὀρφ. ὕμν. 78, 3.
- Ἀγγελίζομαι, π. = ἀγγέλλω, ἀρχ. λεξ.
- Ἀγγελίτης, ἐσφ. ὑποτιθεμ. ὄν. 18 ἀγγελία.
- Ἀγγελιότης· ἀγγελος Ἰ. Γεωμ. ὕμν. 2, 19.
- Ἀγγελιηφόρος, ἰων. ἀντί-αφόρος Πρ. 4, 71.
- Ἀγγελικός, 3· τὸν ἀγγελον ἀποστέλλον, ἀρχ. λεξ. π. χ. -βήσις = «αἱ τῶν ἀγγέλων ἐν ταῖς τραγωδίαις βήσεις» Β. Ἀν. 629 - ὀρχήσις = χορός παρόντιος Ἀθην. 14, 629
- Ἀγγέλιος ἐπίσκ. Κωνσταντινουπόλεως Σουφ.
- Ἀγγελιότης· ἡ τοῦ ἀγγέλου οὐσία, φύσις Ἀναστ. Σιν. ὁδῆγ. σ. 34.
- Ἀγγεῖται, οἱ· ἀφ' ἑστίαις χριστιανικῇ Νικ. Καλλ. 18, 49.
- Ἀγγελιώδης, 2· ἀγγελικός Στοδ. ἐκλ. φασ. 1, 52, 39 σ. 926 (διερθ. εἰς ὁστρεώδους ἢ ἀγγειώδους).
- Ἀγγεῖων, ὡς ἀνδριαντοποιεῖ τὸν Πανσ.
- Ἀγγεῖωτης, π. ὁ· ἀγγεῖων Ὀμ. ὕμν. Ἐρμ. 296, Καλλίμ. εἰς Δία 68, Μουσ. 8, καὶ 9ηλ. - τις Καλλίμ. ὕμν. εἰς Δία 216.
- Ἀγγέλλω (ἀόρ. ἢ γγείλα, οἱ ἀόρ. 6· ἢ γγέλω) καὶ ἡγγελῶν ἀπαντᾷ μόν. παρὰ μετν. καὶ ἐν συνθ., π. χ. ἀπῆγγelon Πρ. 4, 153· Ἰδ. ἐπαγγ- καταγγ-, παραγγ- ἀλλὰ παθ. ἡγγέλην Εὐρ. Ἰ. Τ. 932, ὅπου καὶ ὁ ἀόρ. ἃ ἀρμόζει εἰς τὸ μέτρον) φέρω ἀγγελίαν, εἰδῆσαι, γνωστοποιῶ, ἀπὸ Ὀμ. καὶ ἐφ. πανταχοῦ τὸ μὲν ἀπολ. Ἰλ. 9, 409. 507 ὁ ἀγγέλλω= ὁ ἀγγεῖλος Πρ. 8, 23, τὸ δὲ μετ αἰ. «κακὸν ἔπος τινί» Ἰλ. ρ, 701 - χρυσὸν ἔπον Ἀρσ. πλ. 268 - λόγον Πλάτ. Φαῖδ. 58· καὶ μετὰ μετν. - Ὀρέστην βίον λελοιπότεν = ὅτι κατέλιπε τὸν βίον Σοφ. Πλ. 1435. «πατέρα ὡς οὐκέτι ὄντα», Οἱ τ. 955· 60 καὶ ἔζων ἀγγέλλεται, Τρ. 73, Ξεν. Ἐλλ. 4, 3, 7. Συνθ. ἀκολουθεῖ ὅτι (60 οὐνεκα Σοφ. Πλ. 47), ἢ αἰ. μετ' ἀπαρ. 60 καὶ παθ. «ἡγγεῖται ἡ μάχη ἰσχυρὰ γεγωνέται» Πλάτ. Χαρμ. 153 - πόλεμον ἀγγέλλειν = κηρύττειν, Φαῖδρ. 242. Μέσ. «Ἰεὺ κρη ἀγγέλλομαι φίλος εἶναι» = γνωστοποιῶ περὶ ἑμοῦ αὐτοῦ, ὅτι εἶμαι φίλος αὐτοῦ Σοφ. Λξ. 1355.
- Ἀγγελμα, τό· ἀγγελία, εἰδήσις Εὐρ. Ὀρ. 875, Θουκ. 7, 74 καὶ μετν.
- Ἀγγελο-εἰδία, ἢ ὁμοίότης πρὸς ἀγγελον Ρ. Παχ. παράφρ. Δ. Ἀρσ. 0. ὄν. 4, 34.
- Ἀγγελο-εἰδής, 2· ἀγγέλω ὁμοιος, ἐκκλ.
- Ἀγγελο-οἰσία, ἢ· ἡ μετάδοσις ἢ μετάδοσις εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀγγέλων Κλ. Ἀλ. στρ. 7, σ. 833.
- Ἀγγελο-μαρτύρητος, 2· ὁ ὑπὲρ οὗ μαρτυροῦσιν ἀγγελοι, ἐκκλ.
- Ἀγγελο-μίμητος, 2· ὁ κατὰ τοὺς ἀγγέλους ἀπομιμηθεὶς, βί. Χρυσ. τ. 8, σ. 312· ἐπὶρ. -ως Δ. Ἀρσ. 0. ὄν. 1, 5.
- Ἀγγελο-μορφος, 2· μορφήν ἀγγέλου ἔχων, ἐκκλ.
- Ἀγγελο-πλήρωτος, 2· πλήρης ἀγγέλιων Ἀθαν. 2, 388.
- Ἀγγελο-πρέπεια, ἢ ὁμοίότης μετ' ἀγγελον Ρ. Παχ. παρ. Δ. Ἀρσ. 0. ὄν. 4, 23.
- Ἀγγελο-πρέπης, 2· τοῖς ἀγγέλοις πρέπων ἢ ὁμοιος, ἐκκλ.
- Ἀγγελος, ὁ, καὶ 9ηλ. περὶ τῆς Ἰριδος Ἰλ. 6, 786 καὶ ἀλλ. 1) ὁ ἀποστελλόμενος ἕνα κομίσαν ἀγγελίαν τινά, εἰδῆσαι, πολλ. παρ' Ὀμ. καὶ τραγ. καὶ ἐν πεξ., ἰδ. συγὰ μετὰ τοῦ πέμπειν, ἢ κειν. Καλοῦνται οὕτω καὶ πτηνά, ὧν ἡ πτήσις προσημαίνει τι Ἰλ. ω, 292· καὶ μετ. «λευκαὶ θοαίραι συνετῆς ἀγγελοι ἡλικίης» Φιλώδ. ἐν Ἀνθ. 11, 41· πρὸλ. Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. Πλυν. 182· 2) ἡ ἀγγελία, ἢ εἰδοποιήσις Πολύδ. 1, 72, 4· 3) ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ τοῖς ἐκκλ. τὰ «λειστοργικά πνεύματα τὰ ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν βασιλείαν», Ἐβρ. οὐπτις.
- Ἀγγελος, κ. ὄν. 1) Μολοσσός τις Πλούτ. 2) τύραννος Θεσσαλῶν Πλούτ. 3) ἱππών. Ἀρτέμιδος καὶ Ἐκάτης παρὰ Συρακούσις Πούχ. Σχολ. Θεοκρ.
- Ἀγγελοότης· Ἰδ. ἀγγελοότης Ἀθαν. 2, 53.
- Ἀγγελο-φθόρος, 2· φθείρων τοὺς ἀγγέλους Θεόδ. Πρόδρ.
- Ἀγγελοτήρ, ὁ, καὶ 9ηλ. ἀγγέλτρια· ἀγγελος Χρ. Στδ. 2, σ. 203.
- Ἀγγελοτικός, 3· ἱκανός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀγγέλλειν Πολύδ. 4, 103.
- Ἀγγελο-ώνυμος, 2· ὁ ἔχων ὄνομα ἀγγελος Νικητ. Χων. Ἀλ. Κομν. 3, 8.
- Ἀγγενίδας· ἔφορος ἐν Σπάρτῃ Ξεν.
- Ἀγγεράκομον· σταυρὸν Πούχ.
- Ἀγγερίος· ἀγγελος Πούχ.
- Ἀγγη· κώμη Εὐδαίρ. Ἀραβίας Πτολ.
- Ἀγγινος· ὄπλον Ἐτ. Ρουθ. 5, 7.
- Ἀγγίτης· παραποτ. Σερμυδόνος Πρ.
- Ἀγγιθεος· ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ συνίσταται τῶν σκορδάων Πούχ. ἦτοι αἱ κολύναι.
- Ἀγγο-θήκη· δοχεῖον ἱρ' αὐτὸ τίθεται ἀγγεῖον τι Ἀθην. 5, 210.
- Ἀγγο-πῆναι καὶ ἀγγοπῆναι· τὰ τῶν μελισσῶν κηρία Σουφ.
- Ἀγγόρη· ὁ τοὺς ἐλέφαντας τύπτουσι αὐδῶν Πούχ.
- Ἀγγος, τό· σκεῦος, ἀγγεῖον, παρ' Ὀμ. γρήσιμον διὰ γάλα, οἶνον καὶ ἐφόδια, ταξιδίου Ὀδ. τ, 222, π, 13, 6, 289. Παρὰ Σοφ. Τρ. 619 κισώτιον δι' ἐνδύματα· ἐν Πλ. 1107. 1196 ἡ νεκρική κάλπη. Παρ' Ὀππ. ἀλ. 2, 406 τὸ ὑστρακὸν τοῦ καράδου Ἐν τῷ πεξ. πολλὸ σπανιόν. ἐν χρήσιν ἡ τὸ ἀγγεῖον, π. χ. Λουκ. Σοφ. 96, 60. νας.
- Ἀγγούριον, τό· τὰ πρὶν λεγόμενα αἰνυα, ἀρχ. λεξ. οὐκ οὐκ.

*Αγχιουρον ὄρος ὅρ. ἐν ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἰστροῦ Ἀπολ. 1^η.
 *Αγχιουρας εἶδος πλάκοντος Ἡσυχ.
 *Αγχιουρωτῶν εἶδ. καλύμματος τῆς κεφαλῆς Κωσὶν. Ὁφικ. 5, 53.
 *Αγχιουστία πόλ. Δακίας Πτολ.
 *Αγχιρίζειν ὀφαιρεῖσθαι, ἐρεθίζειν Ἡσυχ.
 *Αγχιρίου ἄριοι ἔθν. γερμανικὸν Πτολ.
 *Αγχιρισμός ἐρεθισμός, γλωσσ.
 *Αγχιριστής ὁ ἐρεθίζων, γλωσσ.
 *Αγχιρος παραποτ. Βρόγγου ἐν Ἰλλυρία Ἡρ.
 *Αγχιωνες ἐπιχώρια ὄντα παρὰ Φράγκους, Σουλδ.
 *Αγδαδάτας Πέρσης στρατηγὸς Αἰσχ.
 *Αγδαν, ἢ Ἀγδανος ἢ Ἀγαύα τύπ. ἐν Κυρηναϊκῇ Πτολ.
 *Αγδὴν (ἄγω) ἀρπακτά, συρτά. Δεινίαν σύρουσι Ἀγδὴν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν Δουκ. Λε-
 ριφ. 10.
 *Αγδὴντις χώρα ἐν Καρμανίᾳ Πτολ.
 *Αγδισ τις 1) ἡ αὐτὴ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ἀνδρόγυνος δαίμων Πaus. 2) ὅρ. Φρυγίας ὅπου ἦν τεθαμμένος ὁ ἱερατὴς τῆς Κυβέλης Ἀττις Πaus.
 *Αγδους ἄγχιος Κρητικὸν Ἡσυχ.
 *Αγείανξ, ακτος Μιτυληναῖος τις Θεοκρ.
 *Αγίας Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος Ἰάμβλ.
 *Αγέδαμος ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 *Αγέδικος ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 *Αγείρας ὁ χαλὸς Σουλδ. 1^{ος} ἀγείρω.
 *Αγείρας, ἀγείρατον γέρας ἡ τιμὴ. ἀ-
 γείρατον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἀγείρατον.
 Ἐτ. Μ. 8, 28.
 *Αγείρω (ἤδη οἱ ἀρχ. λεξ. ἐτυμ. αὐτὸ ἐκ τοῦ ἄγω καὶ τὸ ἔστη. συναθροίζω, συλλέγω), ἀόρ. ἀ. ἡγεῖρα Ξεν. ἀν. 3, 2, 13, παθ. ἀγίγερμαι ἀγίγερται Ὁδ. ω, 21, ἡγέρθη, παρ' Ὁμ. ἐκτός τοῦ ἀόρ. ἀ. καὶ μέσ. ἀόρ. 6^η. ἀγέρσθαι (Ὁδ. 6, 385 οὕτω τονιστὴν κατὰ Πόρσωνα), ἀγέρον-
 το Ἰλ. 6, 91, καὶ μετ. συγκ. ἀγρόμενος, π. χ. 7, 154 (πρόλ. ἡγερέθονται κατω-
 τέρω) συνάγω, περιερχόμενος συναθροίζω, καὶ δὴ 1) συνήθ. λαόν, πρὸς τὴν μάχην Ἰλ. 7, 770 κατ' Ἀχαιῶν, 8, 338 ἐνθάδ' ἀρ-
 ὀμετέρων πολλὴν ἡγεῖρα ἔκαστον, ρ, 222 ὥσ. «πόλις ἐν ὅπλοις ἡγέρθη» Αολλ. Βασσ. ἐν Ἀνθ. 9, 236 ἰδ. εἰς ἐκκλησίαν, «κῆρυκες λαὸν ἀγείροντων κατὰ νῆας» Ἰλ. 6, 438.
 «μῦθου ἔνεκα» Ὁδ. γ, 140 καὶ μέσ. «τοὶ δ' ἡγείροντο μάλ' ὥκα» = συνηθοῦσθαι τα-
 χέως Ἰλ. 6, 52, Ὁδ. 6, 8. καὶ ἡγέρθεν, διη-
 γέρτες τ' ἰγνόντο, Ἰλ. α, 57 πρόλ. ἀγείρα-
 σθαι ἐπὶ νῆα Ὁδ. 6, 385 ἀγείροντο ἐς ἀ-
 γορὴν Ἰλ. α, 245 ἀγίγερτα Διὸς ἔνδον =
 παρὰ τῇ Διὶ Ἰλ. υ, 13 (ὥσ. καὶ Πίνδ. 11, 9, 54 ἐπὶ λαὸν ἀγείρας). καὶ πρὸς φυγὴν,
 Ἰλ. 6, 664 ἐτάρους, πρὸς πλοῦν, γ, 47 θρηπτόρας πρὸς ἦσαν, ι, 544. Περὶ κτη-
 νῶν «βόεσσι ἀγρομένεσσι», 6, 481 σέσσι
 Ὁδ. 6, 25. Καὶ ἐν πεζ. = συμμάχους Θουκ.
 2, 17 στόλον, 1, 4 ἱεράς, 1, 31, ὥσ. Σοφ. Οἰ. Κ. 1308 = στρατὸν Ξεν. ἀν. 3, 2, 8 (ἐμπόρους πλείους ἀγείρων), Ἰωρ. 9, 9).

Φαλάρ. ἐπ. 51, Δ. Ἀλ. 1^η. ἀρχ. 11, 42
 «ἀπὸ συμμάχων στρατόν», 5, 14 (ὥσ. Πλούτ. Τιμολ. 20) «πολλὰς δυνάμεις, 10, 9» = στρατεύμα Σοφ. Ἠλ. 684 «στρατὶν ἀ-
 γείρων περιήει» Ἀπκ. Μιθρ. 84 2) μετ. ἀφορρὰν οἱ θυμὸς ἐν στήθεσιν ἡγέρθη Ἰλ. χ, 475, Ὁδ. ε, 458 «νόν δ' ἱσαγείρετο θυ-
 μόν» Ἰλ. υ, 240 πρόλ. «πνεῦμ' ἀθροῖσιν» Ἐρρ. Φοιν. 838 3) περιερχόμενος συνα-
 θροίζω δωρεάς «πολλὰ χρήματα ἀν' Αἰγυ-
 πτίους» Ὁδ. 6, 285 «ἀποπα οἶνον δημό-
 θεν», τ, 197 «πύρα κατὰ μνηστήρας», ρ, 362 = βίσιον καὶ χρυσόν, γ, 301, καὶ ἀπολ.
 «ἡμεῖς δ' αὐτὲ ἀγείρομενοι κατὰ δῆμον τι-
 σάμεθα», υ, 14 ὁθ. Θεοκρ. 14, 40 «βίον ἄλλον» περὶ τῆς συναγωγῆς τροφῆν χαλιδόνας.
 Ὡσ. καὶ Θεοκρ. ἐν Αἰλ. 1. Π. 4, 20 περὶ
 Δημοκρίτου «περιήει κρείττονα ἀγερμὰν ἀ-
 γείρων Μενελάου». Ἐνταῦθα ἀναφέρονται αἱ
 τοῦ Ἐτ. Μ. ἐξηγήσεις τοῦ «πολλοὶ λύκοι ὁ
 ἀποκτείνας λύκον ἀγείρει αὐτὸν τὰ πρὸς τα-
 φήν», καὶ τοῦ ἀγέρτης, ὡς Ζωναρ. καὶ
 Ἑδστ. Ἰλ. 6 «ἀγείρειν τὸ περιίνασι καὶ
 περινοῦσιν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἐτέρῳ τινὶ τοιαύτῳ»
 (σεμνύνειν προστίθαι Σουλδ. καὶ Η. Ἀν-
 1, σ. 331, ὅπου γραπτ. μάλλον σεμνυνό-
 μενον). Κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἡρ.
 («δοῦναι εἰς τὸν πόλιν ἀγ.», 1, 61 «χρή-
 ματα, 1, 12), ὅς μεταχειρίζεται αὐτὸ
 καὶ ἀπολ. «σφι ἀγ.», 4, 35 καὶ ἐν τῇ ἐορ-
 τῇ, βί. Ὁμ. 33 καὶ Πλάτ. πολ. 2, 381
 «ἱερεῖα ἀγείρουσα Ἰνάχου παισίν», εἶνε ἐν
 χρήσει ἰδ. ἐπὶ τοῦ συλλέγειν ἐλευθέρους δωρεάς
 διὰ τὴν Κυβέλην «πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείδων
 καὶ τῇ θεᾷ ἀγείρων» Σουλδ. ἐκ Φιλοστρ. βί.
 Ἀπολλ. 4, 39 «τόμπανον ἔχων ἐν τοῖς βα-
 σιλείοις ἀγείρειν τοῖς θεοῖς Πλουτ. Κλομ. 33»
 «αἱ θεραπεινίδες ἀγείρουσι περιπόσαι», Ρωμα.
 29, καὶ Δουκ. ψευδὸν 13 «τῇ μητρὶ ἀγείρειν»,
 Κρονσσ. 12^η πρόλ. μητραγέρτης. Ἰωσ. - τῇ
 κορώνῃ Ἀθην. 8, 319, ὅπου διασώζεται τὸ
 ἐπὶ τοῦτο ἀδόμιον ἔπος παρὰ μετ.ν. εὔμα.
 ἐν γένει ἀντὶ ἐπαίτιν Αἰλ. 1. Ζ. 6, 10, Μα-
 ννέθ. 6, 299, ὅς ἐν 2, 262 προστίθαι καὶ
 πλοῦτον 4) Ἐν γέν. συνάγω, μαζίνω
 «τί τινὲς οὐκ ἐνδείκως ἀγείρω;» Αἰσχ. Χρ. 629,
 «ἀφρούς εἰς ἐν ἀγείρων» = περὶ τοῦ συ-
 θρωπῶν καὶ ζωερῶν βλέποντος Π. Σιλ. ἐν
 Ἀνθ. 5, 300 «τόν ἀγείροντα τὴν ὀφρὸν»
 Θεμ. λόγ. 2, σ. 27 «ἀμικτότατ' εἰς ἐν ἀγ.»
 Ἀνθ. Πλαν. 138, Δι γλωσσαι ἀγείρας ὁ
 χαλὸς (ἀνθ' οὗ ὁ Πόρτος εἰσάξει πτωχός,
 ὁ Κῦστερ. ὁχλαγωγός) καὶ «ἀγείρασθαι»
 ἐκπορεύεσθαι, λοιδορεῖσθαι ἀναφέρονται ἱ-
 σως εἰς τὴν συλλογὴν δωρεῶν. Ὁ Πολυδ. 4,
 45 ὅτι καὶ τὸ διδάσκεισθαι ὁμοῦ μὴ τὸ
 ἀγείρασθαι.
 *Αγείσανδρος, βαιωτ. ἀντὶ Ἀγίσανδρος
 Ὁρχομενίος τις, ἐπιγρ.
 *Αγείσιλαος = Ἀγισίλαος Ὁρχομενίος τις,
 ἐπιγρ.
 *Αγείσσωτας, 2^η ἀθρίγγωτος, ἀστέλαστος
 Ἐτ. Μ. 8, 55.
 *Αγείτης ὀδιστής Ἡσυχ.

- Ἀγείτωνετος, 2. ἀγείτων Εὐστ. Ὁδ. Σ. 7.
 Ἀγείτων, ὁ, ἡ ὁ μὴ ἔχων γείτονα· ἔρημος, ἀγείτων πάχος Αἰσχ. Πρ. 270. «οὐτως ἀγείτων οἶκος ἱστυαί φιλωνται» Εὐρ. Πλ. 1130. Ἐν Ἀνθ. Πλαν. 256 καλεῖται ὁ Ἀρχιλόχος ἔρημοφίλος καὶ ἀγείτων. καὶ παρὰ μετγ. περ. «ὡστ' οὐκ εἰκός ἄφελον, οὐδ' ἀγείτονα τόνδ', οὐδ' ἄμικτον ἐν ἀπείρῳ κενῷ τὸν κόσμον σαλεύειν» Πλούτ. ἡθ. σ. 423.
 Ἀγελᾶδας, α' ὄν. δύο ἀγαματοποιῶν Ἀργείων Πaus.
 Ἀγελᾶδόν, ὄν. ἀντὶ ἀγελήδων Θεόχρ. 16, 92.
 Ἀγελᾶζω· συνάγω εἰς ἀγέλην· μέσ. ἀγελᾶζομαι = διατῶμαι, ζῶ ἀγελήδον· ἀγελᾶζονται δὲ αἱ τε φάτται καὶ αἱ τρυγόνες Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 1· «οἱ δὲ Κρητῶν παῖδες ἀγελᾶζονται μετ' ἀλλήλων σκληραγωγούμενοι» Νικ. Δαμ. σ. 279.
 Ἀγελαιοκομική, ὁδὸς, τέχνη· κτηνοτροφία Πλάτ. πολιτ. 275, μετὰ τῆς δι. γρ. ἀγελαιοκομική, ἣν ἔχει καὶ ὁ Πολυδ. 7, 209· παρὰ δὲ Κλ. Ἀλ. ἀγελαιοκομική, δι τὸν προτιμᾶ ὁ Λοδ. Φρυν. σ. 642.
 Ἀγελαιός, 3. α) ὁ τοῦ ποιμνίου, τῆς ἀγέλης. Παρ' Ὀμ. συνή· «βοῦς ἀγελαιή», ὡς καὶ Σοφ. Αἴ. 175, ἡ εἰσὶ ἐλευθέρως ἐν τῇ ἀγέλῃ βόσκουσα· πρὸς. Ξεν. Ἰκπ. 5, 8· ὁ ζῶν ἀγελήδον, ὡς ὁ Ἀριστοτ. ἐν πολ. 1, 3, 3 διαιρεῖ τὰ ζῷα εἰς ἀγελαια καὶ σποραδικά, καὶ ὁ Πλάτ. συνδίδει ἡμερον καὶ ἀγ. πολιτ. 266· «σύννομον γὰρ ἡ φιλία ζῶων, οὐκ ἀγελαιόν ἐστιν, οὐδὲ κοινοῖσδε» Πλούτ. ἡθ. 364· ἰδ. ἰχθύες ἀγ. Πρ. 2, 95, οἵτινες κατὰ μεγάλαις ἀγέλας πορεύονται ἐν τῇ καίρῳ τῆς ὁχέας· 3) ὁ εἰς μέγαν σωρὸν, εἰς μέγα πλῆθος ἀνθρώπων, ὅθ. κοινός, εὐτελής (οἱ ἀρχ. γραμ. ἐτόνιζον τὴν λέξ. ἐν τῇ σημεταύτῃ ἀγέλας καὶ τὴν ἐξήγουσαν ἰδιώτης, ἀμαθὴς). Παρὰ Πλάτ. οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀρχοντας, πολιτ. 268· «οἱ ἀγελαιοὶ σοφισταί» (καθ' Ἀρσποκ. οἱ πολλοὶ καὶ πλανήται, κατὰ Πλούτ. εὐτελεῖς) Ἰσοκ. Παναθ. 18· ἄριστος Πλάτ. κομ. ἐν Ἀθην. 3, 110· ἰσχυρὸς Εὐπολ. ἐν Εὐστ. 1165, 14· «ὁ φορβαδικὸν καὶ ἀγελαιὸν καὶ ἀσύνετον λόγους» Πλούτ. συμπ. 7, 8, 4· «πολλοὶ καὶ ἀγελαιοί», Δαμ. Σωκρ. 23, argumentalis, inivialis.
 Ἀγελαιουτροφία, ἡ θρέψις ἀγέλης, λέξ. Πλάτ. πολιτ. 261. pecuaria.
 Ἀγελαιουτροφικός, 3. εἰς τὴν ἀγελαιουτροφίαν ἀναφερόμενος, ἀγελαιουτροφική, δηλ. τέχνη· ἡ τέχ. τοῦ τρέφειν καὶ διατηρεῖν ἀγέλας Πλάτ. πολιτ. 267.
 Ἀγελαιουτρόφος, ὁ ἀγέλην τρέφων Μάξ. Τύρ. 26, 6.
 Ἀγελαις· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀγελαιών, ὄν. ὁ τόπος τῆς ἀγέλης Σουδ.
 Ἀγέλας, ἐν Ὁδ. Ἀγέλας, ὄν. Ἀγέλας, ἰων. Ἀγέλης· 3) υἱὸς Ἡρακλείδου ἐκ τῆς Ὀμφάλης Ἀπολλ. 2) υἱὸς Στυμφάλην πα-

- τῆς Φαλάνθου Πaus. 3) υἱὸς Φράδμο-
 νος, Τρώς Πλ. 4) υἱὸς Δαμάστορος, μνηστήρ
 Πηνελόπης Ὁδ. 5) υἱὸς Ἡρακλείδου Τημέλιου
 Ἀπολλ. 6) Εὐνοριόδης τῆς Κ. Σμ. 7) δοῦλος
 Πριάμου Ἀπολλ. 8) Ἕλλην, φονεὺς ὑπὸ
 Ἑκτορος Πλ. 9) Κρῆς τῆς Νόν. 10) Τυγᾶ-
 τῆς, κίθαρωδὸς Πaus. 11) Ναυπάκτιος Πο-
 λύδ. 12) ἐν τῇ τύπῃ Ἀγέλας· α) Πυθα-
 γόρειος ἐκ Κρότωνος Ἰάμβλ. 6) δύο τύραν-
 νοὶ Κορίνθου Δ. Σικ. 13) ἐν τῇ τύπῃ Ἀ-
 γέλης, Ὀλυμπιονίκης Χίος Πaus. πρὸς. Ἀ-
 γησίλαος.
 Ἀγελ-αρχέω· ἀρχω, εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς ἀ-
 γέλης, πλήθους· καὶ τῶν παλλακίδων τὴν
 ἀγελάρχουσαν Πλούτ. Γάλλ. 17.
 Ἀγελ-αρχής, ὁ· ἀρχων ἀγέλης· ταβρός
 Λουκ. ἐρ. 22 ἀρχηγὸς πλήθους Πλούτ. Ρωμ. 6.
 Ἀγελ-αρχία, ἡ· ἀρχηγία ἀγέλης Κ. Μα-
 νασ. σ. 91.
 Ἀγελαρχίδης· ὄν. ποιμένος Ἀλκίφρ.
 Ἀγελάς, ὄν. ὁ φορβάδας λέγει τὴν ἀγελᾶδα
 καὶ νομάδα καὶ εὐτροφον βούν· Σχολ. Ἀ-
 πολ. Ἰ.
 Ἀγέλασμα, τό· ἀγέλη, πλῆθος· «σαρκота-
 κών δ' ἀπέλανε πικρὴν ἀγέλασμα ναύ-
 σων» Πρὸκλ. ὕμν. εἰς Ἀθ. 43.
 Ἀγελαστεῖ· ἰδ. ἀγελαστί.
 Ἀγελαστεῖν· δὴν γέλλω, μετγ.
 Ἀγελαστεῖ· χωρὶς τῆς γέλης· ἀκούειν
 Πλάτ. Εὐθύδ. 287· καὶ Πλούτ. συμπ. 8, 6, 5 καὶ Λουκ.
 Ἀγελαστικός, 3· κατὰ ἀγέλας ζῶν, κοι-
 νωνικός· ζῶων, βίος, μετγ.
 Ἀγελαστός, ἀγελαστοῦς, ἐρηθούς Κρη-
 τες· Πούγ.
 Ἀγέλαστος, 2· ὁ μὴ γελῶν, λυπημένος·
 «ἀγέλαστα πρόσωπα» σκυθρωπά Αἰσχ. Ἀγ. 768· «ἀγ. πέτρα» ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἰφ' ἧς ἐκα-
 θέσθη ἡ Δημήτηρ, ὅτι τὴν κόρην ἐξήγαγε· Π-
 σού. Ὀμ. ὕμν. Δημ. 200, Β. Ἀν. 337· μετ.
 -βίος Φρύν. κομ. Β. Ἀν. 344· «συμφαταί =
 ὀλιθερά τῇ γῇ Αἰσχ. Χο. 30· «Σιδυλλὰ μαί-
 νομένη στοματι, καθ' Ἡρακλείτον, ἀγέλα-
 στα καὶ ἀκαλλυπίστα καὶ ἀμέριστα φθγγα-
 μένη» Πλούτ. ἡθ. 397· καὶ ἐπὶ Πλούτ. πολλῶν
 φιλοσόφων, ἰδ. τοῦ Ἡρακλείτου.
 Ἀγελάτης, ὁ· ἐπιστάτης ἀγελῶν, ἐν αἷς
 ἀντρεφόντο οἱ παῖδες ἐν Κρήτῃ μέχρι τοῦ
 17 ἔτους Ἡρακλ. Ποντ. = ἀγελάρχης Ἀνθ. 10, 333.
 Ἀγε-λεῖα, ἡ (ἡ λεῖαν ἄγουσα, ἀρχ. λεξ. κατὰ τινες ἡ λεῖαν ἄγουσα, ἡ καὶ ἐκ τοῦ ἀγέλης) ἐπὶ Ἀθηνᾶς Ὀμ. πρὸς. ληϊτίς.
 Ἀγέλη, ἡ (ἄγω)· ἄβροσμα εἰς βοσκὴν ἀ-
 γομένην κτηνῶν, ζῶων, βοσκημάτων πλῆθος, συστάτα· βούων Ὀμ. Πην. Σοφ.· ἰκ-
 πων Πλ. τ. 281· ἰκπων αἰγῶν τε Ἀνα-
 ξανόρ. ἐν Ἀθην. 4, 121· καὶ προβάτων ὅμοι
 Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 5· πτηνῶν Σοφ. Αἴ. 168, Εὐρ. Ἰ. 106· καὶ περὶ ἄλλ. ζῶων, μετγ. προσέτι καὶ ἀνθρώπων Πλάτ. νόμ. 3, 694· πρὸς. ἰδ. πολιτ. ἐν πολλοῖς χωρίοις· μετράκιων Ἐπικρατ. ἐν Ἀθην. 2, 57· Ἡερά Κρησι καὶ Σπαρτιάταις ἐκασθόντο ἄν

γέλοι αἱ εἰς ὁμάδας διαίρεσις τῶν παίδων, οἵτινες ἀντρέφοντο ὁμοῦ Πλούτ. Λουκ. 16' μτφ. — πόνων Ἑδρ. Ἦρ. μ. 1275.
 Ἀγέλη γυν. ὄν. Λογγ.
 Ἀγελήδα· ἀγελήδων Ἀράτ. Διοσ. 233, 347.
 Ἀγελήδων· κατὰ ἀγέλας Ἰλ. π, 160 περί λυκῶν· περί ἰχθύων Ἦρ. 2, 93· ἀγελᾶδων Θεόκρ. 16, 92 περί βοῶν, παρὰ μτγν. καὶ περί ἀνθρώπων.
 Ἀγέληθεν, ἐπὶ· ἐκ τῆς ἀγέλης Ἀπολ. Ῥ. 1, 358.
 Ἀγελήτης, (ὄος·) θηλ. τοῦ ἀγελαῖος Νοσημ. ἐν Ἀθην. 7, 320.
 Ἀγελή-κόμος· ἀγελαϊκόμος Νόν. Δ. 47, 208.
 Ἀγέλημα (ἀγελήδα;)· κατὰ ἀγέλην Ἠσυχ.
 Ἀγελήματος, 3· ἀγελαῖος Μακάρ. ὅμ. 19.
 Ἀγελήτης· ὁ ἐξ ἀγέλης ζῴων.
 Ἀγέλιος· ἀνδρ. ὄν. Φώτ.
 Ἀγελίζω· συναθροίζω εἰς ἀγέλην, γλωσσ.
 Ἀγελικός, 3· τῇ ἀγέλῃ ἀνήκων Μ. Βασ. τ. 1, σ. 101.
 Ἀγέλιππος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀ-γέλιος, 2· ὁ μὴ γελοῖος Ἠνίοχ. κωμ. ἐν Ἀθην. 9, 408.
 Ἀγελο-κόμος, ὁ· ὁ τῆς ἀγέλης ἐπιμελούμενος, ποιμὴν Παλλᾶδ. βί. Χρυσ. σ. 34.
 Ἀγελο-κομικός· ὁ ἀγελαϊοκομικός.
 Ἀγελος· υἱὸς Πυρραῖος Πάου.
 Ἀγελο-τροφικός· ὁ ἀγελαϊοτροφικός.
 Ἀγελο-φορέω, ἀστυπολεῖ· ἀγελοφορεῖ, ἰχθυοφορεῖ Ἠσυχ. (λ. ἀμφ.).
 Ἀγελόχεια· γυν. ὄν. Ἀνθ.
 Ἀγέλοχος, ὄωρ· ἡγέλοχος· πρὸλ. Ἠγελόλογος· υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ Πάου.
 Ἀγέμαρχος· ὁ Ἀγέμορτος.
 Ἀγέμαχος, π. Πολυαίν. Ἀγήμεχος· 1) Ὀλυμπιονίκης Κυζικηνὸς Πάου. 2) Ἡλείος τις Πλούτ. 3) Ἀγήμεχος, ἀρχηγὸς Μεσσηνηνῶν Πολυαίν.
 Ἀγέμεν, ἰων. ἢ ὄωρ· ἄγειν.
 Ἀ-γεμισία· κενότης, λίαν μτγν.
 Ἀγεμόνευμα, ἀγεμονεύω, ἀγεμών, ὄωρ. ἀντί ἡγεμόνευμα, ἡγεμών, ἄ ἰδε.
 Ἀγέμορτος (κατὰ Ἀθην. = Ἀγέμερτος)· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ. οὕτως ἀναγινωστ. καὶ παρὰ Δ. Δασκ. 10, 9, 10 ἀντί Ἀγέμαρχος.
 Ἀγε· ἔαχσαν ἰδ' ἄγω.
 Ἀ-γενεα-λόγητος, 2· οὗ ἡ ἀρχὴ τοῦ γένους δὲν δύναται νὰ εὐρεθῇ, μετὰ τοῦ ἀ-πᾶν, καὶ ἀμήτωρ ἐν Κ. Δ.
 Ἀ-γένεθλος, 2· οὗ δὲν ὑπάρχει γενέθλη, ἢ γενέθλον, ἀρχ. λεξ.
 Ἀ-γένεια, ἡ· ταπεινὴ καταγωγὴ, ἀντίθ. γένος· ἐπειδὴ ὀλιγαρχία καὶ γένει καὶ πλοῦτι καὶ παιδείᾳ ὀρίζεται, τὰ δημοτικὰ δοκεῖ τὰναντία τούτων εἶναι, ἀγένεια, πένια, βαναυσία· Ἀριστοτ. πολ. 6, 1, Λουκ. Ἦρ. 9' μτφ. ἀγενής, ποταπὸν φρόνημα Ἀριστοτ. π. ἀρ. καὶ κακ. σ. 227· — ψυχῆς καὶ μαλακίας Πλούτ. ἡθ. σ. 344. Τινες γράφ. ἀ-γένεια.
 Ἀ-γένειος, 2· ὁ μὴ ἔχων γένειον, ἀπὸ Μινδ. καὶ ἐξ. πανταχοῦ· ἀγένειον τοῦ-

το εἴρηκας = τοῦτο ὁμοιάζει μὲ λόγον νέου ἀπείρου ἀνθρώπου Λουκ. Ζ. τραγ. 29. ἢ Πλάτ. ἐν νόμ. 8, 833 θέτει τοὺς ἀγ. μεταξὺ τῶν παίδων καὶ τῶν ἀνδρῶν, οὕτως ἀναφύονται πολλάκις ἡχοροὶ ἀγενείων (ἡ ἀγένεια πυρριχισταί· Λυσ. 21, 4), κεχωρισμένοι τῶν παίδων· ἐπὶ· ἀγενεῖας ἔχειν Φιλῶστρ.
 Ἀ-γενής, 2· α) ὁ μὴ γεννηθεὶς· γέγονεν ἢ καὶ ἀγενής ἐστι· Πλάτ. Τιμ. 27· ὁ μὴ ἔχων τέκνα Ἰσακ. παρ' Ἀρποκρ. (Ὁ Ἰσακ ὁμοῦς ἔχει μόνον ἀπαις)· γ) ταπεινῆς καταγωγῆς ἰδ'. ἀγενής.
 Ἀ-γένητος, 2· α) ὁ μὴ γενόμενος· καὶ ἀνάγκης ἀγένητόν τε καὶ ἀθάνατον φα· χῆ ἂν εἴη Πλάτ. Φαιδρ. 246· ὁ μὴ γεννηθεὶς, τεχθεὶς, «τέκνα, ἀγένητα μάλ' εἶναι ἢ γενέσθαι», Ἀλλ. 2, 142. Περ Θεοῦ, ἀναρχος, μετὰ τοῦ ἀδίου Πλούτ. συμμ. 8, 1· «ἀγένητον καὶ ἀγναοῦμενον», π. μουσ. 11· 6) ὁ μὴ ὑπάρχων, μὴ ποιηθεὶς Ἰσοκ. 20, 8 (κοιν. ἀγέννητον), ἀντίθ. τῷ πέπρακτι· «τὸ πραχθὲν ἀγένητον θεῖται» Πλάτ. Πρωτ. 324· «τὸ γὰρ φανθὲν τίς ἂν δύναται ἀν ἀγένητον ποιεῖν» (κατὰ διόρθ. Πόρρωον· ἐκ τοῦ ἀγέννητον) Σοφ. Τρ. 740· «τὸ γὰρ γεννημένον οὐδὲ θεῶν δυνατόν ἐστι ποιεῖν ἀ-γένητον» Πλούτ. ἡθ. 351· «αἰτεῖται ἀγ.· αἱ μὴ ὑπάρχουσαι ἱστίων. 3, 225.
 Ἀ-γένεια· ἀγένεια(ς), ἐκ τοῦ
 Ἀ-γεννής, 2 (κατὰ τὰ πλείω τῶν χειρογρ. εἶνε ἡ ὀρθότης. γραφὴ ἀντί ἀγενής, ἐν χειρογρ. ὅπου ὁ λόγος περὶ ταπεινῆς καταγωγῆς καὶ ἰδ'. περὶ ποταπῶν καὶ εὐτελεῶς φρονήματος), ἀντίθ. τῷ γενναίῳ, ὡς συχνὰ παρὰ Πλάτ. καὶ ἄλλ. μετὰ τοῦ κακῶς ἡγός καὶ ἀνελευθερός, Κογγ. 465· καὶ περὶ τοῦ βαναύσου καὶ ἀγοραίου βίῃ Ἀριστοτ. πολ. 7, 8, 2· «ἀγ. διατρίδας ἔχειν» Ἀριστοτ. 2, 149· «τὸ ἀγεννὲς καὶ ταπεινόν» Πλούτ. πῶς διακρ. κολ. 38· — καὶ μιλτολόγος Λουκ. Τιμ. 32. Περὶ καλλῶν· νῆς καὶ κοσμιότητος πολλάκις παρὰ Πλάτ. π. χ. μετὰ τοῦ ἀμορφος ἐν Λουκ. 16· — περὶ ζώων· ἀλεκτροῦν Πλάτ. Θεαίτ. 104· πρὸλ. Μέν. παρὰ Στοβ. ἀνθ. 106, 8· «κύνων ἀγ. καὶ φαῦλος» Δημ. 26, 22· περὶ φυτῶν· «ἀγριον βλάστημα καὶ ἀγεννὲς» Πλούτ. 8· 2· μτφ. «τὰ πλείστα τῆς χώρας ἀγεννὴ καὶ φαῦλα» Πλούτ. Σόλ. 22· — ἔσλο· Ἀντ. 38· ἐπὶ· ἀγεννὲς παίζειν· Πλάτ. κωμ. ἐν Ἀθην. 8, 666· ἰδ. μετ' ἀρνήσεως, κοσμίως, εὐγενῶς, μτγν.
 Ἀ-γεννησία· τὸ ἀγέννητον, τὸ μὴ γεννηθῆναι Ῥ. Ναξ.
 Ἀ-γεννητο-γενής, 2· ἀπὸ τοῦ ἀγεννητοῦ γεννηθεὶς Ἀρ. ἐπ. π. Εὐσεβ.
 Ἀ-γεννητος, 2· α) ὁ μὴ γεννηθεὶς Σοφ. Οἰ. Κ. 977· 6) ἀγεννής Σοφ. Τρ. 61 (κατὰ τὸν ἀπαντᾷ ἀντ' αὐτοῦ δοῦλη)· γ) οὐδὲν παράγων Θεόκρ. πρὸλ. ἀγέννητος· ἐπὶ τῶς, μτγν.
 Ἀγεννία· ἀγένεια Πολύδ. 20, 9, 1.
 Ἀγεννίζω· ἀγεννῶς πράττει Τζλ. ἐν Στωβ. λόγ. 5, α. 48.

Ἄγρο (ἐκ τοῦ ἀγρόμαι, δωρ.) ἡγοῦ, ἄρχου Ἡσύχ.
Ἄγρομαι ἄμφ. γρ. ἐν Ἡρ. 2, 40. 69 ἀντὶ ἡγρόμαι.
Ἄγρομαι, δωρ. ἀντὶ ἡγρόμαι Πίνδ.
Ἀγρόπολις, ἰδός. Ῥόδιος Πολύδ.
Ἀγρόπραστος (γέρας), 2' ὁ χωρὶς γέρας, ὠφρον τιμῆς Ἰλ. α, 119· μετὰ τοῦ ἄτιμος Ἡσ. θε. 395· - τόμος Εὐρ. Ἐκ. 116· - ὄνομα, Βάκχ. 1375· μετὰ γέν. - θυέων Ἀπολ. Ρ. 3, 65· μετὰ τοῦ ἁμαίρος τινος Πλουτ. πότ. τ. ζ. φρον. 23· «βύες κεράτων οὐκ ἀγ.» Διλ. Ἰ. Ζ. 2, 52.
Ἀγερῆθω· ἴδ' ἡγερῆθω.
Ἀγερμός, δ' συναθροίσις, συλλογὴ Ἀριστοτ. ποιητ. 8, 3 περὶ τῆς πλάνης τοῦ Ὀδυσσεύς, καθ' ἣν περιφέρει ὠσαυτοῦς, ἰδ. ὁμῶς περὶ τῶν περιφερομένων καὶ ἐπαιτούντων ἰερῶν (ἴδ. ἀγέρω καὶ ἀγυρμός) Ἀθην. 8, 360, Δ. Ἀλ. 2, 19 κορυθαντισμοί, ἀγ., βακχῆται.
Ἀγερμοσύνη· συναθροίσις τῶν Βακχῶν Ὀππ. κνθ. 4, 251.
Ἀγέροπτος· ὁ σπανίως εὐχόμενος, ἡ ὑπερήφανος Ἡσύχ.
Ἀγέροχος, 2' (εἰκασ. ἀντὶ ἀγέροχος) ἀγέρωχος Ἀριστ. Λυσ. 1281.
Ἀγερράκιδος· σταφυλὴ Ἡσύχ.
Ἀγερρος· Μακεδῶν Ἀρρ.
Ἀγέρρω, αἰολ. ἀντὶ ἀγέρω.
Ἀγερσι-κύβηλις, ὁ ἱερὺς ἐπαιτῶν τῆς Κυβέλης· Ἀγερσικύβηλην Κρατίνος Ἀδμυρνα τὸν μάντιν, ὡς ἀγόρευεν καὶ θύτην, κύβηλις γὰρ ὁ πέλεκυς. Οἱ δὲ ἡγεροικύβηλην ἐν τῷ δράματι γράφουσι, τὸν ἐφ' ἑαυτὸν ἐγείροντα τὸν πέλεκυν Β. Ἀν. 1, α. 336.
Ἀγερσις, ἡ· συναθροίσις - στρατιῆς, στρατοῦ ποιεῖσθαι Ἡρ. 7, 5. 48.
Ἀγερῶσατο· ἡθέτησα, διεφύσατο Ἡσύχ.
Ἀγερῶσσει· ἀγρυπνεῖ, ἀθετεῖ Ἡσύχ.
Ἀγερωχία, ἡ· ὑπερηφάνεια Φιλόστ. βί. σοφ. 2, 11, 2, superbia, ferocia.
Ἀγέρωχος, 2' (ἀρχ. λεξ. ἀγέρωχος, ὁ εὐποχούμενος ἄγαν ἐπὶ τοῦ γέρος, ἡ ὁ γέρας ἔχων, πρὸλ. Βουτράν. λεξ. 11, α. 80 καὶ τὴν γυνῆν τοῦ Πλουτέρου περὶ τῆς ὁμηρ. χρήσ. Φάδ. 19) ὑπερήφανος· α) ἐπὶ καλῆς σημ. σεμνός, ἐντίμος, παρ' Ὀμ. συχνά· Ῥόδιοι, Τρῶες, Μυσοὶ καὶ Περικλύμενος Ὀδ. λ, 285· - νίκη Πίνδ. Ὀ. 11, 82· «- στερφάνωμα πλούτου», Π. 1, 50· - ἔργματα, Ν. 6, 34· - φυτὸν, περὶ τοῦ ῥόδου Ἀνακρ. 54, 23· δ) μετὰ μομφῆς, ἀλαζύν, ὑβριστής, κατ' Εὐστ. ἥδη παρ' Ἀρχιλ. καὶ Ἀλκ.· «- καὶ ἄσοςμα πάθη» Πλουτ. συμπ. 3, 4, 1· καὶ περὶ τοῦ ὄνου ἀκόμη Λουκ. ὄν. 40· περὶ αἰγῶν Φιλόστρ. ἱερίρ. «ἀγερῶχος ὄμμα γαυρόν ἔχει τράγος» Ἀνυτ. ἐν Ἀνθ. 9, 745, Πολύδ. συχνά.
Ἀγερῶμων· ὁδὸς λεπτὴ Ἡσύχ.
Ἀγερσί-λαος, δ' ἐπιδύονμον Ἀδου, εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἔχειν τοὺς λαοὺς, ἄρχει γὰρ τῶν θανόντων· Ἐτ. Μ.
Ἀγερσίλας· ἴδ' Ἀγρσίλαος.

Ἀγερσίμαχος· ἴδ' Ἀγρσίμαχος.
Ἀγέρτα· «μηχανήμα ἐκ λίθων καὶ ξύλων καὶ χού ἐγερόμενον» Σουῖδ. aggesta.
Ἀγέρτα· συγγενὴς Ἀγρίσου Σχολ. Εὐρ.
Ἀγέρτατον· κάλλυντρον Ἡσύχ.
Ἀγέρτατος, 2' ὁ ἄγων τὸν στρατὸν, ἐπὶ θ. Ἀθηνᾶς Ἡσ. θε. 925· παρὰ Νόν. ἐπὶ θ. «σάλλπιγας ἀγέρτατος ἦχος», Δ. 26, 15. «- αὐλὸς Ἐνυούδες», 2, 28.
Ἀγέρτατος Τρώες Κ. Σμ.
Ἀγέρτης, δωρ. ὁ· ἡγέρτης Ἀγάθ. ἐν Ἀνθ. 6, 167.
Ἀγέρτης, ἰδός, ἡ· ἡγέρτης Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 425.
Ἀγέρτος· ἀνδρ. ὄν. Σουῖδ. (ἴδ' Ἀγέρτος).
Ἀγέρτρια, ἡ· ματα Παραντινοὶ Ἡσύχ.
Ἀγερύσει ἡ ἀγερύσει· ἀπαστί, χωρὶς νᾶ γευθῇ τις Ἡσύχ.
Ἀγερύσεια· ἡ κατάστασις, καθ' ἣν τις οὐδὲν ἐγερῆται Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 621.
Ἀγερύστος, 2' ὁ ὅστις δὲν ἐγερῆται, δὲν ἐπειράθη, δὲν ἰδοκίμασέ τι· - λειπρὸν Ἀισχ. ἀπυσπ. 219· «τερπνῶν ἀγ.» Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 23· «- ἐλευθερίας καὶ φιλίας» Πλάτ. πολ. 9, 501· - παρησίαις Πλουτ. καὶ θ. ἀγ. 17, Λουκ. Νίγρ. 15· μετὰ τοῦ ἀπὸ τοῦ θύμους ἐν τῇ κυρ. σημ., Τίμ. 18, περὶ τοῦ Ταντάλου· 6) παθ. ὅν δὲν ἐγερῆται τις Ἀριστοτ. π. ψυχ. 2, 10· ὅς δὲν τρώγεται, «ἐξ ἴσου ἀγερύστων πρότερον ἦσαν» Πλουτ. Ἀράτ. 17· - τροφή, συμπ. 8, 9, 2, μετὰ τοῦ ἀβρωτος πρότερον, ἡθ. σ. 1025.
Ἀγέρχορος, δ' ὁ ἄγων τὸν χορὸν Ἀριστ. Λυσ. 1281.
Ἀγερῶμετρος, 2' ὁ μὴ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γεωμετρίαν Ἀριστοτ. ἀν. δατ. 1, 9· «μηδεὶς ἀγ. εἰσάτω» = ἀγνοῶν τὴν γεωμετρίαν Πυθαγ.
Ἀγερῶρησις· παραμέλησις τῆς γεωργίας Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 2, 15.
Ἀγερῶρητος, 2' ὁ μὴ γεωργούμενος· - χωρὰ Πλουτ. Κορ. 12, καὶ παρὰ Θεόφρ. ἀντίθ. τῷ γεωργαύμενος.
Ἀγερῶρησις, ἡ· ἀμέλεια τῆς γεωργίας. Εὐσέβ. εὐαγγ. ἀπ. 7, 1.
Ἀγερῶρησις δικάζεσθαι· ὡς λειποταξίῃ, σημαίνει δὲ τὸ ἐπειδὴν τις, χωρὶον παραλαβὼν, ἀγερῶρητον καὶ ἀνέργατον εἶσθαι, ἴσπευθ' ὁ δεσπότης δικάζεται τῷ παραλαβόντι Β. Ἀν. σ. 20.
Ἀγῆ (ἄγαμαι), ἡ· θαυμασμός, ἐκπλήξις· «ἄγῃ μ' ἔχει» Ὀδ. γ, 227, ὡς καὶ τὸ «θάμβος μ' ἔχει» συνδεθ. μετὰ τὸν θάμβος ἐν Ἡρ. 6, 61, ἔτι = θάμβος Ἀισχ. Ἀγ. 130· «ἄγα θεά-θενα», διόρθ. τοῦ ἄτη, ὡς ὁ Ἑρμῆν. διορθοῖ καὶ τὸ ἐν 712 «μηλοφόνουσι βγαῖσι» ἀντὶ τῆς γραφ. τῶν χειρογρ. ἔταις, οὐχὶ ὁρθῶς βέβαια. admiratio, stupor.
Ἀγῆ (ἄγνυμι), ἡ· ὀρασίμων, τακτισμα· «κωπὴν ἀγῆσις» = μετ' κομμάτια κοπῶν Ἀισχ. Πέρο. 417· «πρὸς ἀμάτωσαν ἀγῆσις» Εὐρ. ἰκ. 715· - κύματος Ἀπολ. Ρ. 1, 554 καὶ 4, 941 ἀντὶ αἰγί· αὐτὸς καὶ τοῦ οὐ Σχολ. σημ. «τὸ αἰγί· αὐτὸς τὰ κύματα περιάγνυται». Ἐν

κίς ἐν Ὁμ. θυν. Ἀπόλλ. Παρ. Ἡρ. μόν.
ὁ ἐν καὶ παρ. - δῶρα, 3, 89. 97 - σι-
τία, 7, 25 καὶ ἀλλοχού, π.χ. μετὰ τοῦ ἄγω,
3, 11, μέσ. «ἀγινόμενος γυναικας ἐς ἱερὸν»,
7, 33. ἐκτός τῶν ἀλεξ. ποιητῶν καὶ τῆς Ἀνθ.
ἀπαντᾷ καὶ ἐν Ἀρρ. Ἰνδ. 8, 9 «ἀγώγιμα
ἀγινόντες».
Ἀγίνθεος· Ῥωμαῖος στρατηγὸς ἐπὶ Θεο-
δόσιου Πριτκ.
Ἀγίνεις, ἡ· τόπ. ἐν Σουσιανῇ Ἀρρ.
Ἀγιννα· τόπ. ἐν Ἰδηρίᾳ Πτολ.
Ἀγιννάται (νῆσοι)· ἰδιὸς καὶ νῆσοι Πτολ.
Ἀγιννόν· πόλις ἐν Ἀκυτανίᾳ Πτολ.
Ἀγιν-εὐλαστός· ἐξ ἁγίου βλαστοῦ, σπέρμα-
τος καταγόμενος Ἰ. Δαμ. τ. 2, σ. 863.
Ἀγιν-γράφος, 2· ἁγίως γεγραμμένος,
μετγν. τὰ ἀγίωγραφα = αἱ ἱερὰ γραφαί.
Ἀγιν-μνήσιον, τό· ἁγία, ἱερὰ μνήμη, ἔκκλ.
Ἀγιν· τόπ. καὶ ὄρος ἐν Σκυθίᾳ Στ. Βυζ.
Ἀγιν ὄρος· ὁθ. Ἀγιορείτης, ὁ ἴδιος
Ἀγιο-ποιεῖν· ποιεῖν τι ἅγιον Φωτ.
Ἀγιο-ποιός, 2· ὁ ἅγιον ποιῶν, ἔκκλ.
Ἀγιο-πρέπεια· τοῦ ἀγιοπρεποῦς ἡ ἰδιό-
της, Βυζ.
Ἀγιο-πρεπής, 2· τῷ ἁγίῳ πρέπων, ἔκκλ.
ἐπὶ ἀγιοπρεπῶς.
Ἀγιορεῖται· μοναχοὶ ἐν ὄρεσιν οἰκοῦντες,
ἰδιὰ δ' ἐν Ἀθῶν (Ἀγίων ὄρος), ἔκκλ.
Ἀγιν-ρριζος, 2· ὁ ἐξ ἁγίας ῥίζης, γενεᾶς
Ἀθων. ὅμ. εἰς ἀπογρ. τῆς Μαρίας 1.
Ἀγιος (πρόβλ. ἄγιος, ἄζω)· τὸ μὲν μετὰ γεν.
ἁγίως· τινος = ἀφιερωμένος τινὶ θεότητι, οὐ-
τως· «ἱερὸν θεοῦ ἅγιον» Ἡρ. 2, 41· «ἱερὸν
μᾶλα ἅγιον» Σεν. Ἑλλ. 3, 2, 14· «θεοῖα
ἱσάκ. 10, 63, ὅπου πρὸ τοῦ Βέλκερ. ἐγράφ.
«ἁγίους θεοῖας» - Ἀφροδίτης, 2, 41, ἱσάκ.
Ἀρεοπ. 49· ὁπερ. Σεν. Ἑλλ. 3, 2, 14, καὶ
Πλάτ. Κριτί. 116 καὶ μετγν. - τὸ δὲ ἀπολ.
καθ' ἑαυτό, = σεβασμοῦ ἄξιος, σεβαστὸς Ἀ-
ριστ. ὄρν. 522· σεβάσμιος, καθαρὸς· μετὰ
τοῦ σεμνός· - νοῦς Πλάτ. σοφ. 249 - πα-
τοῖς, Κριτί. 51, καὶ μόνον, - τόπος, νόμ.
10, 901· - συμβόλαια, 5, 279· «ἀγιάττα
σώματα» Πλούτ. συμπ. 5, 7, 5. Παρὰ τραχ.
δὲν ἀπαντᾷ ἡ λέξ. διότι Αἰσχ. ἐκ. 858· εἶνε
ἀμφ. γρ. - Συχνότατα ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ τοῖς
ἔκκλ. ἱεροῖς, καθαρὸς, ἀποκεχωρισμένος, ἐ-
λεύθερος ἀμαρτίας. Ἐν τῇ σημ. κατάρτος,
μιαρὸς ὡς τὸ sacer, Κρατίν. ἐν Β. Ἀν. σ.
337· ἐπὶ ἁγίως Πολυδ. 1, 32 μετγν. sanctus.
Ἀγιοσύνη· ἀντὶ ἀγιοσύνης.
Ἀγιοτής, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἁγίου, «ἡ παν-
τός ἁγίους ἐλευθέρα, καὶ παντελὴς καὶ πάντη
ἄχραντος καθαρότης» Ζωναρ. Κ. Δ. sanctitas.
Ἀγιν-φθογγος, 2· ὁ ὑπὸ ἁγίου φθγγόμε-
νος, ἔκκλ.
Ἀγιο-φθόρος, 2· ὁ φέρων ἐν ἑαυτῷ ἅγιον
ἔγνατ. ἐπ. πρὸς Ἐφ. 9.
Ἀγιν-φθός· ἁγιάζω.
Ἀγιν-φθός· Σπαρτιάτης, ἐπιγρ.
Ἀγιν· εἰδ. ποτηρίου, Β. Ἀν. σ. 327.
Ἀγιν· ἴδιος, λακ. = ἁγίας, ἴων. Ἡγίς, 105·
1) Σπαρτιάται· α) υἱὸς Εὐροσθένης, βασι-
λεὺς Σπάρτης, γενάρχης τῶν Ἀγιδῶν Ἡρ.

6) Ἀγιν· υἱὸς Ἀρχιδάμου, ἀδελφὸς Ἀγιν-
αἰλίου, ἐν τῷ Πελοπ. πολέμῳ, 19ος Πρό-
κλειος Θουκ. γ) Ἀγ. II, υἱὸς Ἀρχιδάμου
ἔγγονος Ἀγησιλάου, ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.
22ος Προκλείδης, «ὁ νεώτερος» Πλούτ. 6.
Ἀγ. III, υἱὸς Εὐδαμίδα, 26ος Προκλείδης
«ὁ τελευταῖος» Πλούτ. ε) υἱὸς Ἰπποκράτους
Ἡρ. 2) ποιητῆς Ἀργεῖος καὶ κόλας παρὰ Ἀ-
λεξάνδρῳ Ἀρρ. 3) μάγιστρος καὶ συγγραφεὺς
περὶ μαγειρικῆς, Ῥόδιος Ἀθῶν. 4) βασιλεὺς
Παιδῶν Δ. Σικ. 5) στρατηγὸς Πτολεμαίου
Δ. Σικ. 6) παρὰ τὸς τις Ἀθῶν. 7) δύο ποιη-
ταὶ ἐν Ἀνθ.
Ἀγιάδεος, ὄνομα ἀντὶ ἀγίζω, ἀγίζου.
Ἀγισμὸς ποιεῖν θυσίας προσφέρειν, ὁρθοτ.
γρ. ἀντὶ ἀγισμοῦ Δ. Σικ. 4, 39.
Ἀγιστεία, ἡ· 1) «αἱ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγ.» ἡ
ροτελεστέα, λατρεῖται, ἀρχ. λέξ. μετὰ τῶν
θυσίαι, τελευταῖ ἱερὰ ἐν τοῖς ναοῖς ἱσάκ.
11, 28· «τὰς βασίλους ἀγιστείας συντελοῦσαι
περὶ τῶν μυστηρίων τῆς Δήμητρος Πλάτ. Ἀδ.
371· «ἡ περὶ τὸ πῦρ ἀγιστεία», περὶ τῆς ὁπ-
τείας τῆς Ἑστίας Πλούτ. Ῥωμ. 22· «αἱ ἱε-
ρατικαὶ ἀγ.» τῆς Αἰγύπτου, συμπ. 8, 8, 1.
2) φόδος θεοῦ Λουκ. ἔρ. 15· «θεοσιδω-
μὸν ἀγ.» ὅμ. Στράβ. 9, 417· Ἐκ τοῦ
Ἀγιστεύω (ἀγίζω, ἀγιστόν)· 1) φυλάττω
τὰς ἱερὰς τελετὰς, «καθ' ἱεροῦ νόμου» περὶ
τὰ θεῖα ἱκανὸς ἀγ.» (κατὰ Τιμ. λεξ. ἱερο-
θετεῖν) Πλάτ. νόμ. 6, 759· «τὴν ἱερουργίαν»
ἀγ.» Δ. Ἀλ. 1, 40 2) ζῶ ἁγνῶς, ἀγίζω
καθαρός Δημ. 59, 78· μετὰ τοῦ «καθαρός»
καὶ ἀγνή εἶμι· Πaus. 8, 13· «τὴν βίωσιν»
Εὐρ. Βάκχ. 74· ὡς δὲ νῦν καὶ ἐξηγηθῇ
τὸ «ἀγιστεύω χεῖρας φόνου» χρησμ.
Πaus. 10, 6, 7, ὅπερ ἄλλοι ἐξηγοῦσι καὶ
ὁ ἀγίζω.
Ἀγιστέω· ἀντὶ ἀγιστεύω.
Ἀγιστής· ὁδριστής Ἡσυχ.
Ἀγισμῆς· τόπ. Ἀφρικῆς ὑπὸ τὸν ἱσημερι-
νὸν Πτολ.
Ἀγιν-φθός, 2· ἁγίος Φιλ. τ. 1, σ. 675.
Ἀγιν-φθός· ἀδελφός, ἐπιγρ.
Ἀγιν-φθός, 2· ἁγίον ὄνομα ἔχων, ἀγίος
Ἀνθρ. Κρ. σ. 132.
Ἀγιν-φθός· ὁ ἁγίος.
Ἀγιν-φθός, ἡ· ἁγιότης, Κ. Δ.
Ἀγιν-φθός, π. συνηγορῇ ἀντὶ ἀνακ-
Ἀγκάζωμαι· θέλωμαι εἰς τοὺς βραχίονας
(ἀγκάϊ), ἀγκάλιαζω· «νικῶν ἀγκάζοντο ὅμοι»
= τὸν ἀνέψωσαν μετὰ τὰς χεῖρας Ἰλ. ρ. 722·
ἀγκάσασθαι = ταῖς ἀγκάλαις βαστάσαι, ἀρ.
λεξ.
Ἀγκάθειν· 1) = ἀγκάς· «βρέτας ἀγκ. λαβῶν»
= ἐν ταῖς ἀγκάλαις λαβὼν Αἰσχ. Εὐμ. 80
2) ἀνέκαθεν Αἰσχ. Ἀγ. 3 = ἀνωθεν, ἐξ ἀρχῆς
κατὰ τὸν Σχολ.
Ἀγκάτων· ὄρ. Ἀρκάδιος (ἴσ. Λύκαιον) Σχολ. Π.
Ἀγκάϊ· ἀγκάλαις, ἄχρ. ὄν. ἐξ ἧς τὸ ἀγκάϊ
ὁ ἴδιος.
Ἀγκάτιος, οὐ, ἐπ. οἶο· 1) υἱὸς Λυκοῦργου
καὶ Εὐρυνομῆς ἡ Κλειοφίλης ἡ Ἀντιόπη, Κ.
λυδόνιος κυνηγός, ἔχων ἐν Ἀρκάδι· ἱορτὴ
Ἰλ. 2) Αἰτωλὸς ἐκ Πλευρώνας Ἰλ. 3) υἱὸς

Ποσειδῶνος ἡ Διὸς ἐκ τῆς Ἀστυκαλίας, ἐκ τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ Σάμου, βραδύς. βασιλεὺς τῶν Πελεγίων ἐν Σάμῳ, Ἀργοναύτης Καλλιμ.
Ἀγκάλῃ, ἡ ἡ ὠλένη, ἀγκῶν, πῆχυς, βραχίον, σπαν. πλ. «ἐν ἀγκάλαις ἔσκει» Αἰσχ. Ἀγ. 705· «ἐν ἀγκ. λαβόν», ἰκ. 478· συγχ. παρ' Εὐρ. «μόνον οὐκ ἐν ἀγκ. περιφέρειν» Ξεν. Κυρ. 7, 5, 50. Ὁ Εὐρ. λέγει «ἀγκάλαις περιφέρειν», Ὁρ. 46. Μτφ. περί παντός, ὅπερ περιλαμβάνει· «χερὺς ὅπ' ἀγκάλαις ἔμας» Εὐρ. Ἰ. 1357· «πόνται ἀγκάλαι» Αἰσχ. Χο. 588 (ὡς πελάγαι Εὐρ. Ἐκ. 1068· πρὸς. Ὁρ. 1376 «ὠκεανὸς πόντον ἀγκάλαις ἐλίσσων» καὶ «κοιμάτων ἐν ἀγκάλαις» Ἀριστ. β. 704· καὶ Νηυστρ. κωμ. ἐν Ἀθην. 7, 296)· πετραία Αἰσχ. Πρ. 1022· τὸν ἐν. ἔχει προσέτι ὁ Πλάτ. νόμ. 7, 789, ὁ Πλούτ. ἔχει συγχ. τὴν πρότερον μόνον ποιητ. λέξ. π. χ. «ἐν ἀγκάλαις γῆς» περί τοῦ πρώτ. ψ. 20.
Ἀγκάλῃ· πόλ. Εὐδαίμ. Ἀραβίας Πτολ.
Ἀγκαλιδ-αγωγίω· φέρω ἀγκαλίδας Εὐστ. σ. 1283.
Ἀγκαλιδ-αγωγίς, ὁ, ἡ· ὁ ἀγκαλίδας ἄγων Πολυδ. 2, 139.
Ἀγκαλιδῇ-φόρος· ἀγκαλιδωφόρος.
Ἀγκαλιδ-πώλης, ὁ· ὁ πωλὼν ἀγκαλίδας Β. Ἀν. σ. 337.
Ἀγκαλιδ-φορέω· φέρω ἀγκαλίδας Εὐστ. σ. 1283.
Ἀγκαλιδ-φόρος, 2· ὁ φέρων ἀγκαλίδας Πολυδ. 2, 139.
Ἀγκαλίζομαι· λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας· τινὰ Σικων. π. γυν. 77 «ἀ τάλας ἀνὴρ ὁστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται»· εἰς τρυφεράς ἡγκαλίσσασθαι χέρας· Μελ. αἰ. ἐν Ἀνθ. 12, 122, καὶ Πλούτ. συμπ. 2, 4 περί τοῦ παλαίου.
Ἀγκαλίνας· Ἀργεῖοι τὰς ἀγκάλας Ἡσυχ.
Ἀγκαλῖς, ἰδος, ἡ· 1) παρ' Ὁμ. = ἀγκάλῃ, «ἐν ἀγκαλίδεσσιν εὐδεῖν» Ἰλ. γ. 503· φέρειν, α. 155, Καλλιμ. Ἀρτ. 73· 2) δέσμη, ὅσων χωροῦσιν αἱ ἀγκάλαι, κοιν. ἀγκάλις· χόρτου καὶ ὕλης Πλούτ. Ρωμ. 8 καὶ ἀρχ. λέξ.
Ἀγκάλισμα, τό· ὅ τι ἐναγκαλίζεται τις, χειροπληθὲς Λουκ. ἔρ. 14· ἡ πρᾶξις τοῦ ἀγκαλίσσασθαι, κοιν. ἀγκάλισμα Λουκ. 308.
Ἀγκαλός· ἀγκαλῖς Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 82.
Ἀγκᾶς (ἀγκῇ = ἀγκάλῃ) παρ' Ὁμ.· εἰς τὰς ἀγκάλας· ἐλὼν Ὁδ. η. 252· ὥς μάρπτειν, ἀλῆτο, ἔχειν Ἰλ. ε. 353, Θέοφρ. 8, 55, δια. Μελ. ἐν Ἀνθ. 12, 95. Οὐκ ὁρθῶς ἔσθ. εἶνε ἡ δοτ. ἀγκᾶσι Ὁπκ. ἀλ. 2, 315, Σικρατ. ἐν Ἀνθ. 12, 200.
Ἀγκαυκανοί· ἡ Ἰαγκαυκανοί· Ψθν. Μαυριτανίας Πτολ.
Ἀγ-καίμα· ἀντὶ ἀνάκειμαι.
Ἀγ-κεντέω· ἀντὶ ἀνακίεω.
Ἀγκεράτεις· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς Ἡσυχ. (πθ. ἄγ κράτεις).
Ἀγκῇ, ἡ· ἀγκάλῃ Κοραῖς ἐν Ἠλιοδ. 2, 113, 372.
Ἀγκῖον, τό· μικρὰ κοιλίαν Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8, 16.
Ἀγκιστρεῖα· ἡ δι' ἀγκίστρου ἀλείψα Πλάτ. νόμ. 7, 823.
Ἀγκιστρευτικός, 3, 80. ἀγκιστρευτικόν

τὸ δι' ἀγκίστρου ἀλείψειν Πλάτ. σοφ. 220.
Ἀγκιστρεῶ· ἀλείψω δι' ἀγκίστρου, καὶ μτφ. δαλεῶ Φιλ.
Ἀγκίστριον, τό· ὅποι. τοῦ ἀγκίστρου Θεόφρ. 21, 57.
Ἀγκιστρό-δετοὶ δόνakes· δόνakes δεδεμένοι ἐν ἀγκίστρῳ Θεοκτ. Σχολ. ἐν Ἀνθ. 4, 27.
Ἀγκιστρο-ειδής, 2· ὡς ἀγκίστρον κυρτωμένος Πλούτ. ἡθ. σ. 336.
Ἀγκιστρο-θηρευτής· δι' ἀγκίστρου θηρευτὴν Θεοδῶρ. 2, 202.
Ἀγκιστρον, τό· «θηρατήριον ἐκ σιδήρου καμπτόν, ἀγκῶν, στρεβλόν» Ἡσυχ. κοιν. ἀγκίστρι· γναμπτή Ὁδ. δ. 368· γυρὸν Φίλιπ. ἐν Ἀνθ. 6, 39· καθολεῖν Πλούτ. συμπ. 8, 8, 3· ἐν γέν. πᾶν ἀγκιστροειδὲς ὄργανον, ὡς τὸ ἐπὶ τοῖς ἀτράκτοις Η. Ἀν. σ. 335, Πλάτ. πολ. 10, 616. Μτφ. «ἀγκ. σαρκοφάγας ἐκβάλλειν» Πλούτ. π. σαρκωφ. 2, 1· «ὁ πόνος ἀγκίστρον καὶ ρίζας διασπείρων καὶ συμπλεκόμενος σαρξί», αὐτ., haimus.
Ἀγκιστρον, τό· ἑτερ. ὄν. τοῦ ἀκρωτ. Ποσειδίου, ἀν.
Ἀγκιστρο-πώλης· πωλὼν ἀγκιστρα Πολυδ.
Ἀγκιστρος, ἡ· ἀγκίστρον Ἰρ. Νόσ.
Ἀγκιστρο-φάγας, 2· ὁ τρώγων, δάκνων τὸ ἀγκίστρον Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 25, καὶ ὁ φιλαργυρὸς Ἡσυχ.
Ἀγκιστρώ· ποῖω τι ὡς ἀγκίστρον, κάμπτω· «ἡγκιστρωμένοι ἀκίδες» Πλούτ. Κράσ. 25· ἀλλά, ἐγθρόδιον· τὸ δι' ἀγκίστρου ἀγρευθὲν Σενόφ. ἐπ. 4· πόθῃ Λουκ. 67.
Ἀγκιστρ-ώδης, 2· ἀγκιστροειδής Δ. Σικ. 5, 34.
Ἀγκιστρωτός, 3· ἔχων σχῆμα ἀγκίστρου Πολυδ. 6, 23.
Ἀγκλειτοί· μεγάλειχοι Ἡσυχ.
Ἀγκλιμα· ἀνάκλιμα Πολυδ. 1, 90.
Ἀγκλίνας· ὁ ἀνακλίνων.
Ἀγκλόν· σκολόν Ἡσυχ.
Ἀγκοῖνῃ· ἀγκάλῃ· «ἐν ἀγκοῖνῃσι Διὸς ἐσθύν» Ἰλ. ε. 213, Ὁδ. λ. 260· αἰγίσσα, λ. 267· ὅμ. ἐκλήθη Θεόφρ. 3, 14· λίνον Ὁπκ. ἀλ. 3, 34· χθονός = ὁ κόλπος τῆς γῆς Ἰσουλ. Αἰγ. ἐν Ἀνθ. 7, 562.
Ἀγκοῖνῃσι· ἐναγκλισμός.
Ἀγκοινίζω, ἀγκοινέω· ἀγκαλίζομαι Πολυδ. Εὐστ.
Ἀγκόλαι· ἀγκῶνες Ἡσυχ.
Ἀγκονίω· ἔγκονίω, μετὰ σπουδῆς ἐνεργῶ, ἀρχ. λέξ. Ἀριστ. Λυσ. 1311.
Ἀγκόνους· διακόνους, δούλους Ἡσυχ.
Ἀγ-κομίζω· ἔθ' ἀνακομίζω.
Ἀγκοπτῇ· σφύρα Ἡσυχ. (ἀντὶ ἀνακοπτῆρ).
Ἀγκος, σοι, τό· κοιλίαν, ὡς βάθος μεταξὺ δύο βουνῶν (πρὸς. ἄγρος, ἄγρος = στενότης, ἔγγος, υπερί)· πολλή. παρ' Ὁμ.· κοῖνῃσι Ὁδ. δ. 337· βαθία Ἰλ. υ. 490· ἀμφόκημον Εὐρ. Βάχχ. 1049· ὁ Ξεν. τὸ συνδύει μετὰ τοῦ «μοχοί τῶν ὀρέων», ἀν. 4, 1, 7.
Ἀγκας· ῥῶμα ὄν. Ancus.
Ἀγκοτύλῃ· παιδιὰ τις ἐν ἡ τὰς χεῖρας ὅπως πλέξαντες δέχονται τὸ γόνυ Ἡσυχ. (ἐλλ. γράφ. ἐν κοτύλῃ).

Ἀγκρινα· πόλις Σικελίας Πτολ.

Ἀγκταλιάζω, ἄγκταλιάζει, ἄγγει· Ἡσίοχ.

Ἀγκτεῖρα· ὄψις τοῦ ἀγκτεῖρα.

Ἀγκτήρ, ἥρος, ὁ (ἄγκω) ὁ ἀγκων, συσφίγγων, βελόνη, χρησιμεύουσα πρὸς συγκράτησιν τῶν γειλέων τραύματος, καὶ ἐπίδεσμος Πλούτ. 20 σ. 648, Ἡσίοχ. ἄγκτηρες οἱ ἐν τῷ τραχήλῳ τόποι, δι' ὧν ἀγγεσθαὶ συμβαίνει· Ἡσίοχ.

Ἀγκτηρίαζω ἐπιθέτω ἀγκτήρα, καὶ ἀγκτηριασμός, Γαλην. τ. 13, σ. 608.

Ἀγκυλίστρια, μόν. ἐν τῷ ἡγκυλημένος κεραυνόν· Ἐρως = ἐκσφενδονίζων κεραυνόν, ἐν Ἀθην. 12, 534 ἴσ. κατὰ Σουῖδ μεταβλητὸν εἰς ἡγκυλωμένος.

Ἀγκυλή, ἡ 1) ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος, ἀρχ. λεξ. καὶ τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος, ἡ ἰγνῶα, ἡ τοῦ ἀγκῶνος ἡ κάμψις Ζωναρ. 2) ἡμᾶς ἐν τῷ ἀκόντιῳ, δι' οὗ τοῦτο ἐφέρετο ἐν τῷ βραχίονι (ἄγκη) καὶ ἐρρίπτετο Στράβ. 4, 196 καὶ τὸ ἀκόντιον αὐτὸ Εὐρ. Ὀρ. 1477 3) ἐν γένει λιπρῶν, βρόχος, π. γ. ἡμᾶς ἀγκύλας χειρὶ ἔχοντες = σχοινίον δι' οὗ κρατοῦνται οἱ κύνες Ξεν. κυν. 9, 1 ἡ ναυρὰ τοῦ τόξου Σοφ. Οἰ. τ. 204 καὶ οἱ ὄγκινοι, εἰς οὓς ἐμβαλλονται οἱ κρίκοι τῆς κώπης Εὐρ. Ἰ. Γ. 1608 ἡμᾶς ἐν κρηπίσιν Ἡσίοχ. τῆς ἐρτάδος Ἀλεξ. ἐν Β. Ἀν. 339 4) λέγεται καὶ ἀγκύλη εἶδος ποτηρίου, ὃ ἐκρῶντο πρὸς τὴν τῶν κοττάδων παιδείαν Β. Ἀν. 337 ἀπ. ἀγκύλης ἔστι λάταγας Ἀθην. 11, 782 ἀλλ' ὁ Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 1243 λέγει ἡγκύλην ἑκάλου ἐν τοῦ κοττάδου πρὸς πρὸν. Ἀθην. 15, 667 5) κάμψις τῶν ἄρθρων ὑπὸ παραλυσίας ἀρθρίτιδος· τὰς τῶν ἄρθρων κατοχὰς, διὰ σφίγναι ἢ νευρικὴν τινα τάσιν γινωσκόμενα· Ἡ. Αἰγ. 4, 55.

Ἀγκυλή· ὁ δῆμος Αἰγυπτίου φυλῆς ἐν Ἀττικῇ, κ. Ἀγκυλῆς καὶ Ἀγκυλῆς· ἐπὶ. Ἀγκυλή· ἡ ἡ, Ἀγκυλῆσιν, Ἀλκίφρ. ἐπιγ..

Ἀγκυλητός· ἐρωδιασμένος μετ' ἀγκύλην· ὁδὸρατα ἀγκυλητά· Ἀθην. 11, 487, καὶ ἀγκυλητοὶ κότταδοι· ἐκ τοῦ Αἰσχ. αὐτ. ἴδ. ἀγκύλη.

Ἀγκύλια, τῆ· τὰ ancilia τῶν Ῥωμαίων, Πλούτ. Νομ. 13.

Ἀγκυλίζω· ἐκ τοῦ ποτηρίου (ἀγκύλης) ῥίπτω τὸν κότταδον Ἀνακρ. ἐν Ἀθην. 10, 427.

Ἀγκυλίνη, ἡ ἀγκύλη Ἡρ. αὐτοματ. σ. 268.

Ἀγκυλίοι· ἔθνη Σικελίας Δ. Σικ.

Ἀγκύλιον, τό· ὄψις τοῦ ἀγκύλη· ἀγκύλια οἱ κρίκοι τῶν ἀλύσεων Β. Ἀν. σ. 329.

Ἀγκυλῖς, ἴδος, ἡ ὀφθαλμοὶ ὄψιν· Ὀππ. κυν. 1, 155.

Ἀγκυλιστής· ἀκοντιστὴς Εὐστ. Ἰλ. α. σ. 344.

Ἀγκυλίων, ὠνος· Ἀθηναῖος Ἀριστ. ὄνομα κωμωδίας Εὐδούλου.

Ἀγκυλό-βλέφαρον, τό· ὅταν τὰ βλέφαρα πάσχωσιν ἀγκύλωσιν, ἥτις ἐστὶν ὅταν πρὸς τὸ λευκὸν ἢ πρὸς φασίαν τῶν βλέφαρων γίνηται, κατὰ δὲ τὴν κίνησιν ἐμποδίζεται ὁ ὀφθαλμός· Ἀττ. 7, 86.

Ἀγκυλό-δωλος· ἀγκυλομήτης Τζέτζ. ὁμ. 144.

Ἀγκυλό-γλωσσον, τό· πάθος ἐν τῇ γλώσσῃ ποτὶ μὲν ἐκ φύσεως γίνεταί, κατεχόμενον τὴν γλῶσσαν ὑμίνων σκληροτέρων καὶ

καλοθετέρων· ποτὶ δὲ ἐξ ἐπικτητοῦ, διὰ τὴν οὐλὴν σκληροτέρων ὅπ. αὐτὴν ἐξ ἐλκώσεως γενόμενῃν· ἔστι δὲ νευρώδης ὁσμός· ὀνομάζεται δὲ ἀγκύλαι καὶ ἀγκύλια ἐν γλώσσῃ· Ἡ. Αἰγ. 6, 29.

Ἀγκυλό-γλώχιν· ἔχων ἀγκύλον, κυρτὸν κέντρον, περὶ τοῦ ἀλέκτορος Πάερ. 17, 3.

Ἀγκυλό-γνώμων, 2, ἡ κοτυλίσκος καὶ τοὺς ἄγαν συντετοὺς, οὓς ἀγκυλογνώμονας οὖν τὸ σκολιὸν τῆς γνώμης εἰσθᾶσι προσαγορεύειν οἱ τὰς κυρίας τῶν λέξεων ἐκλέγοντες· Ὀ. λυμπίδ. εἰς Ἰδὸς 5, 13.

Ἀγκυλό-δερρος, 2· ἔχων ἀγκύλον λαμῖον, περὶ τῆς στρουθοκαμήλου Ὀππ. ἀλ. 4, 630.

Ἀγκυλό-δους, 2· ὁ ἔχων ἀγκύλους δόντας· π. γ. οἱ σφύγγες Μακρῆ. ἐν Ἀνθ. θ. 176 ἡ ἀρκη Κ. Σμ. 6, 218.

Ἀγκυλό-κόπεμα· κόπτεται τὰ νεύρα τῶν ἰγνῶων, γλωσσ.

Ἀγκυλῶν, 3· ἀγκύλος Νόν. Δ. 6, 21.

Ἀγκυλό-ειδής· τὸπος ἔχων ἄγκη Σουῖδ.

Ἀγκυλό-κυκλος, 2· κεκαμμένος ἐλικοῦς ὥς· οὐρὰ Νόν. Δ. 35, 217.

Ἀγκυλό-κωλος, 2· ὁ ἔχων ἀγκύλους πόδας· Ἡρώδης πλάς ἀγκυλοκώλων· Ἀρχέστρ. ἐν Ἀθην. 7, 320.

Ἀγκυλίσθαι· κάμπτειν· Ἡσίοχ.

Ἀγκυλό-μήτης, ἡ, ὁ· σκολία βουλεύμενος, ἡ δὲ περὶ σκολιῶν καὶ δυσσευρέτων ἐλκῶν συνάμενος βουλεύσασθαι, ἀρχ. λεξ. πονηρός, πανουργός· Κρόνος πολλὰ παρ' Ὀμ. καὶ ὁ Προμηθεὺς ἐν Ἡσ. ἔρ. 48.

Ἀγκυλό-μητις, ὁ, ἡ· τῷ προηγ. γυνή, λυκος Νόν.

Ἀγκυλό-πους· ἔχων ἀγκύλους πόδας· δι' ἄφροσ Πλούτ. Μαρ. 5.

Ἀγκυλό-ρινος, 2· ἀγκύλην ἔχων ῥίνα Ἡ. Μαλ. 1, 133.

Ἀγκύλος, 3· κυρτός, κεκαμμένος, παρ' Ὀμ. περὶ τοῦ τόξου Ἰλ. ε, 209, Ὀδ. φ, 264 ἄρμα Ἰλ. ζ, 39, ὁ οἱ ἀρχ. λεξ. ἐξηγοῦντο παραδόξως ἰσχυρόν· περὶ τοῦ αἵματος, κρατὶ ἀγκύλων· Πίνδ. Π. 1, 8, ὅπου ὁ Σχολ. ση· μείν· τῇ ἐπικεκαμμένῃ κεφαλῇ τοῦ αἵματος ὅπως δὲ εἶπε διὰ τὴν ἐπικαμπὴς τῆς ῥίνος· ἀγκύλας χειρὶν ἀρπάζειν, ἀστεῖα ἐξηγήθη τοῦ ἀγκυλοχείλης Ἀριστ. ἱππ. 504 ὁ νύχες Πλούτ. Γρύλλ. 4· ὁρεπάνη Ἀνθ. θ. 21. Μτρ. α) εἰς τὴν φράσιν ἀναφερόμενον· περιπλεγμένος, δύσκολος· ἀγκύλον ἡρόμην· Λουκ. Ἐρμ. 15· λόγαι, δις κατ. 21 (καὶ λαβυρίνθος ὁμοίαι) παρὰ Δ. Ἀλ. καὶ μετ' ἐπαινοῦ = στρουτολεπτός (5) εἰς δὲ τὸν χαρακτήρα, ὁδολίος, πανουργός· Ἀνακρ. 344 262, ἀδύπνος, κυνός.

Ἀγκυλός, ἀνδρ. ὄν. Ἀρκάδ.

Ἀγκυλό-στροφος, 2· ἔχων στροφὰς καὶ καμπὰς, ἐλικοειδὲς Φωκ. Σομ. Ἀλλ. α. σ. 34.

Ἀγκυλότης· τοῦ ἀγκύλου ἢ ἰδιότης, Βυθ.

Ἀγκυλό-τόμον, τό· χειρουργικὸν ὄργανον, δι' οὗ τέμνεται τὸ ἀγκύλον τῆς γλώσσης, ἡ τὸ ἀγκυλόγλωσσον (5 ἴδ.), ἱατρ.

Ἀγκυλό-τοξος, 2· ἔχων ἀγκύλα τόξου· ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους· Ἰλ. 6, 248.

Μήδαιοι Πίνδ. Π. 1, 78 μτρν. π. Δι. Πέρι 857.
Ἀγκυλδ-φρων, 2' δόλιος, πανουργός Νικ.
Εὐγ. 8, 194.

Ἀγκυλο-χείλης, ὁ ὅς ἔχων ἐπικαμπές γέ-
λος, βάρφος, αἰγυποὶ καὶ αἰτοὶ Ἰλ. π. 428,
Ἡσ. ἀσπ. 405' πρὸλ. Ἀριστ. ἱππ. 204).

Ἀγκυλδ-χείλος, τῷ προηγ.
Ἀγκυλο-χήλης, ὁ ὅς ἔχων χηλὴς ἀγκύλας
Ὅμ. βατραχ. 296.

Ἀγκυλδω· καθιστὸν ἀγκύλον· χειρὰ Ἀθην.
15, 667· «ὄνυχας ἡγκυλωμένους» μετ' ὄνυχας
ἀγκύλους Ἀριστ. ὄρν. 1180.

Ἀγκύλως· ἐπὶ τοῦ ἀγκύλος, ὁ ἴδιος.
Ἀγκυλ-ώνυξ, ὁ, ἡ ἔχων ἀγκύλους ὄνυ-
χας Νικητ. Εὐγ. 5, 214.

Ἀγκύλωσις, ἡ ἀσθενεία τις· «προσφύεται
δὲ τὰ βλέφαρα ἢ τῷ λευκῷ, ἢ τῷ μέλανι ἐξ
ἐλκώσεως» καὶ ἐν μὲν τῷ μέλανι προσφύη,
τελὲως κωλύει τὴν ὄρασιν, ἐν δὲ τῷ λευκῷ,
ἥτιον· καλεῖται δὲ ἀγκύλωσις· Π. Αἰγ. ἴδ.
ἀγκύλη.

Ἀγκυλωτός, 2' «ἀγκυλωτὰ Θεσσαλῶν στο-
μάματα», εἶνε ἀκόντια ἔχοντα ἱμάνια καὶ
ῥιπτόμενα οὕτως Εὐρ. Βάκχ. 1194.

Ἀγκυρα, ἡ κοιν. ἄγκυρα, τὸ γνωστὸν ἐν
τοῖς πλοίοις ὄργανον (ἐκ τῶν κεκαμμένων
βραχιόνων αὐτῆς) πρῶτον παρὰ Θεόν. καὶ

Πίνδ. 2· ἀφίνα· ῥίπτειν Ξεν. Ἑλ. 3, 5, 6·
βῆλιν Πίνδ. 1, 5, 11· καθίνα· Ἡρ.
7, 36· ἐριθεῖν χθονὶ Πίνδ. Π. 10, 51· ῥί-
πτειν εἰς γῆν Ὀρφ. Ἀργ. 497· χρεμαννύνα·

Πίνδ. Π. 4, 192· μεθίνα· Αἰσχ. Χο. 650·
χαλῶν, μτρν.· Σηλοῶν τὴν ἄγκυραν, ἀφ-
ερθεῖν Πλούτ. Πουπ. 80 ἀναρτοῦσθαι Ἀ-
θην. 15, 672, Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 10, 1·
ἀνελκύσασθαι Πολυδ. ἀνασπάω, ἀναφέρειν

Λογγ. 2, 29, 26. Εἶμαι ἡγκυροβόλημένος,
ἐπ' ἄγκυρας ὁρμεῖν, ἀποσπάζειν, ὁρμίσσασθαι
Πολυδ. 1, 103' πρὸλ. Εὐρ. Ἑλ. 1080 ὁδ.

«ἐπ' ἀγκύραν δοῦν ὁρμεῖν τινα ἐάν» προ-
βάλλειν αὐτῷ ἐκλογὴν μεταξὺ δύο πραγμά-
των Δημ. 56, 44 καὶ «ἐπ' ἀγκύραις» Πλούτ.

Σόλ. 19· ἡ κυρία ἄγκυρα τοῦ πλοίου ἐκα-
λεῖτο ἱερὰ Λουκ. ὄραπ. 13, Ζ. τραγ. 51.

Μτρ. οἶκον, περὶ τοῦ οἴου ὡς στηρίγματος
τοῦ οἴκου Εὐρ. Ἑκ. 80, Σοφ. ἀπ. 612·
πόλειος Πλάτ. νόμ. 12, 961· Παρὰ Θεοφρ.

ὄργανόν τι ἀγκιστρειδές.
Ἀγκυρα 1) πόλ. Μεγ. Φρυγίας, εἴσα τῆς
Γαλατίας Πολυδ. κ. Ἀγκυρανός 2) πόλ.

Φρυγίας ἐν τοῖς ὁρίοις Αὐδίας Στραβ.
Ἀγκύρειος, 3' ὁ τῆς Ἀγκύρας «πέσιματα,
τὰ ἀγκύρεται σχοινία, παρὰ τὸ πείθεσθαι δι'
αὐτῶν τὴν ἄγκυραν» Σουλδ.

Ἀγκυρη-δόλιον, τὸ τὸ ρίψιμον τῆς ἀγκύ-
ρας, τόπος τῆς ἀγκύρας, ἄγκυρα «ὁ ὁμα-
λὸς πρῶτον ἐν μήτῃ, ὡς ψῆσι Δημόκρι-
τος, ἄγκυρηδόλιον σάλου καὶ πλάγιον ἐμφύ-
εται, πείσμα καὶ κλῆμα τῷ γεννωμένῳ καρ-
πῷ καὶ μέλλοντι» Πλούτ. θῷ. σ. 405.

Ἀγκυρίζω, Ἀριστ. ἱππ. 262, «ἀγκυρίζω»
καμψὰς τὸν πόδα, σῆμα δὲ ἐστὶ παλαι-
στρικόν Β. Ἀν. σ. 327· «ἀντὶ τοῦ κατα-
πλάσας, τῇ ἀγκύρᾳ καταβάλλων» Σουλδ.

Ἀγκυρίτης, Ἀριστ. ἱππ. 262, «ἀγκυρίτης»
καμψὰς τὸν πόδα, σῆμα δὲ ἐστὶ παλαι-
στρικόν Β. Ἀν. σ. 327· «ἀντὶ τοῦ κατα-
πλάσας, τῇ ἀγκύρᾳ καταβάλλων» Σουλδ.

Ἀγκυρίτης, Ἀριστ. ἱππ. 262, «ἀγκυρίτης»
καμψὰς τὸν πόδα, σῆμα δὲ ἐστὶ παλαι-
στρικόν Β. Ἀν. σ. 327· «ἀντὶ τοῦ κατα-
πλάσας, τῇ ἀγκύρᾳ καταβάλλων» Σουλδ.

Ἀγκυρίτης, Ἀριστ. ἱππ. 262, «ἀγκυρίτης»
καμψὰς τὸν πόδα, σῆμα δὲ ἐστὶ παλαι-
στρικόν Β. Ἀν. σ. 327· «ἀντὶ τοῦ κατα-
πλάσας, τῇ ἀγκύρᾳ καταβάλλων» Σουλδ.

Ἀγκυρίτης, Ἀριστ. ἱππ. 262, «ἀγκυρίτης»
καμψὰς τὸν πόδα, σῆμα δὲ ἐστὶ παλαι-
στρικόν Β. Ἀν. σ. 327· «ἀντὶ τοῦ κατα-
πλάσας, τῇ ἀγκύρᾳ καταβάλλων» Σουλδ.

Ἀγκυρίτης, Ἀριστ. ἱππ. 262, «ἀγκυρίτης»
καμψὰς τὸν πόδα, σῆμα δὲ ἐστὶ παλαι-
στρικόν Β. Ἀν. σ. 327· «ἀντὶ τοῦ κατα-
πλάσας, τῇ ἀγκύρᾳ καταβάλλων» Σουλδ.

Ἀγκύρεον, τὸ μικρὰ ἄγκυρα Λουκ. κατὰ πλ.
1, ἐν Δ. Σικ. 14, 73 ἄγκύρεα εἶνε τὰ
πέσιματα τῆς ἀγκύρας, δηλ. τὰ σχοινία.

Ἀγκύρεον· πόλ. Ἰταλίας, κατ. Ἀγκύρεος,
Ἀγκυριεύς καὶ Ἀγκυριανός Στ. Βυζ.

Ἀγκύρεσμα, τὸ «εἶδος παλαισματος, καὶ
σκέδος ἀγρευτικὸν σάκων» Ζωναρ.

Ἀγκυρίτης· ἀγκύρεος.
Ἀγκυρίζεται· μεταμύλλεται, Κρήτες Ἡσθγ.
Ἀγκυρο-δόλιον· ῥίπτω τὴν ἄγκυραν, μτρ.

στερεῶν Ἰπποκρ.
Ἀγκυρο-δόλιον· ἴδ. ἄγκυρηδόλιον.
Ἀγκυρο-δόλον, τὸ, «ἀγκυροδόλα Φοίνικες
τὰ δένδρα, ἃ περισκέαζον τοὺς τελώναις ἐ-
κτός τῶν λιμένων. ἔστι δὲ καὶ μισθός· ἔπρα-
σον γὰρ ἐν τοῖς λιμέσιν ἐνὸρμιοι καὶ ἐνλι-
μένιοι» Ἡσθγ.

Ἀγκυρο-εἰδήτης, 2' ἔχων σχῆμα ἀγκύρας
Γαλήν. τ. 4, σ. 20· ἐπὶ. Ἑρωτιαν.

Ἀγκυρο-μήλη, ἡ καθετὴρ ἔχων ἀγκί-
στριον Γαλήν. καὶ Ἑρωτιαν.

Ἀγκυρο-υχία· τὸ ἡγκυροβόλημένον εἶναι·
«οὐδ' ἐν ἀγκυρουγίαις θαρροῦσι ναῶν ποιμέ-
νες παραυτίκα» Αἰσχ. ἱκ. 773, κατὰ Σχολ.
«ταῖς ἀσφαλείαις καὶ κατοχαῖς τῶν ἀγκυρῶν».

Ἀγκυρωτός, 3' στερεῶς ἡγκυροβόλημένος
Φιλ. βέλκ. σ. 85 μτρ. ἀγκυρωτός λόγος, «ὅτι
ἀγκύρας διέκην τὸν περὶ τῆς ζωῆς καὶ σωτη-
ρίας ἔρευνῶντα νοῦν ἄγει» Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 1.

Ἀγκύρω, ὀρος· οἶος Λακδόκος Ἀπολλδ.
Ἀγκ-ώδης, 2' φαρμαγώδης, καλὸς Στ.
Βυζ. ἐν λ. Παρθουαί.

Ἀγκυρωτός, 3' στερεῶς ἡγκυροβόλημένος
Φιλ. βέλκ. σ. 85 μτρ. ἀγκυρωτός λόγος, «ὅτι
ἀγκύρας διέκην τὸν περὶ τῆς ζωῆς καὶ σωτη-
ρίας ἔρευνῶντα νοῦν ἄγει» Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 1.

Ἀγκύρω, ὀρος· οἶος Λακδόκος Ἀπολλδ.
Ἀγκ-ώδης, 2' φαρμαγώδης, καλὸς Στ.
Βυζ. ἐν λ. Παρθουαί.

Ἀγκυρωτός, 3' στερεῶς ἡγκυροβόλημένος
Φιλ. βέλκ. σ. 85 μτρ. ἀγκυρωτός λόγος, «ὅτι
ἀγκύρας διέκην τὸν περὶ τῆς ζωῆς καὶ σωτη-
ρίας ἔρευνῶντα νοῦν ἄγει» Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 1.

Ἀγκύρω, ὀρος· οἶος Λακδόκος Ἀπολλδ.
Ἀγκ-ώδης, 2' φαρμαγώδης, καλὸς Στ.
Βυζ. ἐν λ. Παρθουαί.

Ἀγκύρω, ὀρος· οἶος Λακδόκος Ἀπολλδ.
Ἀγκ-ώδης, 2' φαρμαγώδης, καλὸς Στ.
Βυζ. ἐν λ. Παρθουαί.

Ἀγκύρω, ὀρος· οἶος Λακδόκος Ἀπολλδ.
Ἀγκ-ώδης, 2' φαρμαγώδης, καλὸς Στ.
Βυζ. ἐν λ. Παρθουαί.

Ἀγκύρω, ὀρος· οἶος Λακδόκος Ἀπολλδ.
Ἀγκ-ώδης, 2' φαρμαγώδης, καλὸς Στ.
Βυζ. ἐν λ. Παρθουαί.

Ἀγκύρω, ὀρος· οἶος Λακδόκος Ἀπολλδ.
Ἀγκ-ώδης, 2' φαρμαγώδης, καλὸς Στ.
Βυζ. ἐν λ. Παρθουαί.

Ἀγκύρω, ὀρος· οἶος Λακδόκος Ἀπολλδ.
Ἀγκ-ώδης, 2' φαρμαγώδης, καλὸς Στ.
Βυζ. ἐν λ. Παρθουαί.

Ἀγκύρω, ὀρος· οἶος Λακδόκος Ἀπολλδ.
Ἀγκ-ώδης, 2' φαρμαγώδης, καλὸς Στ.
Βυζ. ἐν λ. Παρθουαί.

Ἀγκύρω, ὀρος· οἶος Λακδόκος Ἀπολλδ.
Ἀγκ-ώδης, 2' φαρμαγώδης, καλὸς Στ.
Βυζ. ἐν λ. Παρθουαί.

Ἀγκύρω, ὀρος· οἶος Λακδόκος Ἀπολλδ.
Ἀγκ-ώδης, 2' φαρμαγώδης, καλὸς Στ.
Βυζ. ἐν λ. Παρθουαί.

Ἀγκύρω, ὀρος· οἶος Λακδόκος Ἀπολλδ.
Ἀγκ-ώδης, 2' φαρμαγώδης, καλὸς Στ.
Βυζ. ἐν λ. Παρθουαί.

Ἀγκύρω, ὀρος· οἶος Λακδόκος Ἀπολλδ.
Ἀγκ-ώδης, 2' φαρμαγώδης, καλὸς Στ.
Βυζ. ἐν λ. Παρθουαί.

αἰῶνι ἐν Πόντῳ Ἄρρ. 3) ἡ ἐσχάτη ἄκρα τοῦ ἀκροῦ. Γλαύκου, ἀνών. 4) τόπ. ἐν Μέρμυρι, ἀπ' οὗ παράγεται παρὰ Γρηγ. κυπρ. 1, 86 ἡ παρ. «γλαυκὸς ἀγκών» (Πλάτ. Φαίδρ. 257) καὶ δὴ κατ' ἀντίφρασιν.
 *Ἀγκώνη· ἴδ' ἀγκοῖνη.
 *Ἀγκωνίζομαι· κολποῦμαι, σχηματίζω ἀγκῶνας· καμπάς, περὶ τοῦ ποταμοῦ Εὔστ. εἰς Δ. Περ σ. 139.
 *Ἀγκώνισαις ἴδ' ἀγκοῖναις.
 *Ἀγκωνίσκιον, τό· ὄνομα τοῦ ἀγκωνίσκου Ἡρ. πνευματ. σ. 229.
 *Ἀγκωνίσκος· μικρὸς ἀγκών, Ὁ'.
 *Ἀγκωνισμός, ὁ· κάμψις Εὔστ. Ὁδ. μ, σ. 10.
 *Ἀγκωνο-εἰδής, 2· ἔχων σχῆμα ἀγκῶνος Εὔστ. σ. 1082.
 *Ἀγκώρη· ἡ κατόπιν Νίκαια Στ. Βυζ.
 *Ἀγλα-εὐθεῖρος θεός· ὁ Πάν Ὀμ. ὕμν. 18, 5, ἔχων εὐθείρας, πλοκάμους λαμπρούς.
 Ἀγλαΐα, ἡ· λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια, ἐπὶ καλῆς συμ. Ὀμ. περὶ τῆς καλλωνῆς τῆς Πηνελόπης Ὁδ. σ. 180, Σοφ. Πλ. 204 «ἐπὶ πος ἀγλαΐῃ πεποῦσας» Ἰλ. ζ, 510, μετὰ τοῦ κῆδους, ἀντιθ. τῷ θνητῷ = ὄφελος Ὁδ. α, 78· «ἀγλαΐης ἔνεκα κῶνας κομέουσιν» = πολυτελείας χάριν, ρ, 310· «ἀγλαΐας ἔνεκα ἔκπῳ χαίτην» Ξεν. ἱππ. 5, 8· πλ. Ὁδ. ρ, 244· «ἀγλαΐας, τὰς νῦν ὑδρίζων φορέεις» = δειροφία, ἀγρονομία π. Πινδ. νίκη καὶ χαρὰ ἐπὶ τῇ νίκῃ, «νικαφόρος ἀγλ.», Ὁ. 13, 14· «ἀγλαΐαν πόρεν αὐτῶν», Ἰ. 2, 18· «ἔδειξεν, Π. 6, 46, καὶ κατὰ πλ. Καὶ ὁ Ἡσ. συνδέει «ἀγλαΐας τε χοροῖς τε», ἀσπ. 272· «θαλαίαι τε χοροὶ τε ἀγλαΐαι τε», 284, ὁ μιμεῖται ὁ Πλούτ. «καὶ χοροὶ καὶ μουσικαὶ καὶ ἀγλαΐα», Αὐκ. 21· Παρά μτγν. π. περὶ χαρᾶς καὶ κόσμου πολλὰ ὡς Στράτ. ἐν Ἀνθ. 12, 195· «δομάζει τὰ ἄνθη «ἄσπερος ἀγλαΐας». Ἐν τῷ πν. μόνον μτγν. ὡς Ἰουλιαν.
 Ἀγλαΐα· 1) θυγ. Διός, μία τῶν Χαρίτων (Ἡσ. 2) οὗς. Χερσίου, θυγ. Νηρέως Ἰλ. 3) θυγ. Θεσπίου Ἀπολδ. 4) οὗς. Ἀδαντος, αὐτ. 5) ὅν. Ἀθην. πλοίου, ἀττ. ναυτ.
 Ἀγλαΐδας· ἀνδρ. ὄν. Φώτ.
 Ἀγλαΐζω· ποιῶ ἀγλαάν, λαμπρύνω, καλλωπίζω· στεφάνοις Αἰλ. 1. Ζ. 8, 28· «Δελφίς πέτρα τοῦτο τοὶ ἀγλαΐσιν» Θεόκρ. ἐν Ἀνθ. 6, 336, ὡς ἐν Ἀθην. 14, 622 «σοί, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν» = πρὸς τιμὴν σου ἄδομεν τοῦτο τὸ ἄσμα· «ἀγλαΐσας ἀκροῖνιαις τὴν θεὸν» Πλούτ. πότ. τ. ζ. φρον. 8. Συχνότ. τὸ μέγα. = κοσμοῦμαι, χαίρω, Ὀμ. ἀγλαΐεσθαι Ἰλ. κ, 331 (καλλωπίζεσθαι, ἀρχ. λεξ.)· «-μουσικῆς ἐν δώτῳ» = κοσμεῖ αὐτὸν μὲ τὸ ἄνθος τῆς μουσικῆς Πινδ. Ὁ. 1, 14· συνθ. -τινί, ὡς «τοιοῦτοίς θυμὸς ἀγλαΐζεται» Σίμων. ἀπ. 230· «κόμαις ἡγλαΐσμέναι» Λυκόφρ. 1133.
 Ἀγλαΐς, ἴδος, ἡ· θυγ. Μεγακλῆδους Ἀθην. Ἀγλαΐσας, ἡ· λαμπρύναις, φαίδρυναις Κύριλλ. λεξ.
 Ἀγλαΐσμα, τό· καλλωνή, κόσμος· Πούχ. = δώμασις Αἰσχ. Ἀγ. 1285, Σοφ. Πλ. 896·

«παρθένον μητρός ἀγλ.» Εὐρ. Ἑλ. 11, καὶ περὶ τοῦ ὀνόματος, Πλ. 325.
 *Ἀγλαΐσμός, ὁ· στολισμός, κόσμος· -βήμα· τὸν Αἰσχίν. σωκρ. διαλ. 3, 15.
 *Ἀγλαΐστός, 3· ῥ. ἐπὶ τοῦ ἀγλαΐζω· «ἀγλαΐσθη ἑαυτή, τιμὰ» Πούχ.
 *Ἀγλαΐτάδας Πέρσης τις Ξεν.
 *Ἀγλαΐων, ὄνος· Ἀθηναῖος Πλάτ.
 *Ἀγλαό-βοτρυς, 2· ἔχων ἀγλαοὺς βότρυς Νόν. Δ. 18, 3.
 *Ἀγλαό-βυτος, 2· ἔχων ἀγλαά, ὠραία μὲλ· λη· -βῶν Πινδ. Ν. 7, 6.
 *Ἀγλαό-δενδρὸς, 2· ἔχων ὠραία δένδρα· «ἀγλαόδενδρον μητέρα λοκρῶν» Πινδ. Ὁ. 9, 32.
 *Ἀγλαό-δωρος, 2· ἔχων, ἡ φέρων ἡ παρ· ἔχων ἀγλαά δωρα· Δημήτηρ Ὀμ. ὕμν. Διὶ 54· -θήρη Ὀππ. κυν. 4, 17· ὀγιετὴ Πρόκλ. ὕμν. 42.
 *Ἀγλαο-εργός, 2· ἐργαίει λάμπων Μάξιμ.
 *Ἀγλαο-θιλάς· ἀπαλὸν Πούχ.
 *Ἀγλαό-θρονος, 2· ἐπὶ λαμπροῦ ὀρόνου καθήμενος· -Μούσαι Πινδ. Ὁ. 13, 92· -κός· ρας, Ν. 10, 1.
 *Ἀγλαό-θυμος, 2· φαίδρὸς Ἰ. Γεωμ.
 *Ἀγλαό-ὠκος, 2· ἀγλαόθρονος, 8. γρ. ἐν Πινδ. Ν. 10, 1.
 *Ἀγλαό-καρπος, 2· ἔχων λαμπροὺς καρ· πούς· -μηλαί· Ὁδ. η, 115· -Σικελία Πινδ. ἀποπ. 73· -βλαίαι Ὀμ. ὕμν. Διὶ 23 (ὡς Ὀππ. ἀλ. 4, 272· πρὸλ. περὶ τοῦτου Πλούτ. συμκ. 5, 8), ἀλλὰ προτιμητέα ἡ γρ. ἔτα· ραι ἐν τῇ σημ. ἐν ἡ καὶ ἐν στ. 4 ἡ Δημήτ· τῇ καλίσται ἡ παρέχουσα ὠραίους καρποὺς (ὡς καὶ Ὀρρ. ὕμν. 1, 6· καὶ -Νύμφαν αὐτ. 61)· -Θέτις Πινδ. Ν. 3, 56, ἐνθα ἔρμη· νευτὸν οὐκ ἔχουσα ὠραίας χεῖρας, ἀλλ' ἡ τίκτουσα ὠραία τέκνα.
 *Ἀγλαό-κοίτης, 2· ἔχων ὠραίαν κοίτην Σουῖδ. ὁ πᾶν τιμὸς Ζωναρ.
 *Ἀγλαό-κόλος, 2, 8. γρ. τινὼν χειρογρ· ἐν Πινδ. Ν. 3, 56, ἀντὶ ἀγλαόκαρπος.
 *Ἀγλαό-κουρος, 2· ἔχων ἀγλαά, ὠραία τέκνα· Κόρινθος Πινδ. Ὁ. 13, 5.
 *Ἀγλαό-κρηνος, 2· ἀγλαό κρηνος, ἔ· χων ὠραίας κρήνας, οὕτως ἔγραψεν ὁ Βοίκα· ἐν Πινδ. Ν. 3, 54· ἐκδ. 1, ἀντὶ ἀγλαόκαρπος.
 *Ἀγλαοκρήνων, ὄντος· Τενιδίους τις Αἰσχ·
 *Ἀγλαό-κωμος, 2· -φωνή· ἡ τὴν ἑορτήν καλλωπίζουσα, λαμπρύνουσα Πινδ. Ὁ. 3, 6.
 *Ἀγλαο-μήτηρ, ἡ ὠραία τέκνα τίκτουσα Ἰ. Γεωμ. ὕμν. 2, 47.
 *Ἀγλαο-μήτης, 2· ἔχων ἀγλαόμητις· ὁ λαμπρὸς βουλευόμενος, ἀρχ. λεξ.
 *Ἀγλαο-μετρία, ἡ· ἡ μεγάλη καὶ λαμπρὴ βουλή Ζωναρ.
 *Ἀγλαόμορφος, 2· ἔχων λαμπρὴν μορφήν· 8. γρ. ἐν Ὀμ. ὕμν. Διὶ 23, πολλὰ π. μτγν· π, π. γ· Ἀνθ. 7, 343.
 *Ἀγλαονίκη· θυγ. Ἠγήτορος ἐν Θεσσαλίᾳ Πλούτ.
 *Ἀγλαόντικος· Μεγαρέως τις, ἐπιγρ.
 *Ἀγλαό-ναυς, 2· λαμπρὸν νῆον ἔχων Ἰ. Γεωμ. παραδ. 54.
 *Ἀγλαό-παις, ὁ, ἡ· ὠραίους παῖδας ἔχων

Ὀππ. ἀλ. 2, 41· -γενέσθην Νόν. Ἰ. 21, 16.
 Ἀγλαό-πεπλος, 2' ἔχων λαμπρὸν πέπλον·
 Θέτις Κ. Σμ. 11, 240.
 Ἀγλαόπης· δ' Ἀσκληπίους παρὰ Λάκωσιν Ἡσυχ.
 Ἀγλαό-πηγυς, 2' ἔχων θράους βραχίον-
 γους· -νόμφη Νόν. Δ. 32, 80.
 Ἀγλαό-πιστος· λαμπρόπιστος Ἡσυχ.
 Ἀγλαο-ποιεῖν· ποιεῖ λαμπρὸν, μτρν.
 Ἀγλαό-πυργος, 2' ἔχων λαμπροὺς πύ-
 γους· -Ἴλιον Τζέτις. Ὀμ. 417.
 Ἀγλαός, 3, καὶ 2 ἑδρ. Ἀνδρ. 135 (συγ-
 γέν. τῶν ἀγαμαί, ἀγάλλω, ἀντὶ ἀγαλός,
 οὕτως ἔτυμ. ἦδη οἱ ἀρχαῖοι ἐν μέρει, ἢ ἐκ
 τοῦ αἰγλή, ὡς ἐπὶ τῷ πλείστον λαμπρὸς
 ἔστι· κυρ. λάμπων, -ῶδωρ = διαυγές, κα-
 θάρων Ἰλ. 6, 307 καὶ πολλὰ.)· λαμπρός,
 ὠρατός· -ῶδωρ Ἰλ. α, 23· -ἄλσος, 6, 506,
 Ὀδ. ζ, 291· -ἔδωρ = λαμπρὰ δόξα Ἰλ.
 η, 203, περὶ ἀνθρώπων = ἔνδοξος, ἔξοχος,
 συχνὰ ἀγλαός υἱός, περὶ τῶν υἱῶν τῶν
 βασιλέων· ὡς Πίνδ. -ἀνής, Ὀ. 14, 7.
 -Ποσειδῶν, Ἰ. 7, 27· -γέρας, Ὀ. 8, 11· -
 τόμας, Ν. 4, 20· -παῖδες, Ἰ. 5, 59· -νί-
 κη, Ν. 11, 20· πλόκωμοι, Π. 4, 82 καὶ ἀλ-
 λαχθῶ. Συχνὰ παρὰ Θόδωρ, ὁ Σοφ. ὀνομάζει
 οὕτω τὰς θήδας, Οἱ. τ, 251· ἀγλαός θεός
 ἑδρ. Ἀνδρ. 135· ἀκτινοβολῶν, μετὰ
 τοῦ ἀννέφελος, Ἀριστ. φαιν. 415, ὡς -γρυ-
 σὺς ἐν τινι στήθῳ παρὰ Πλάτ. ἐπ. 1, 310·
 ἐπὶ. ἀγλαῶς ἔρρεθ' με· Ἀριστ. Αὐσ. 840.
 Ἀγλαός· 1) υἱὸς Θυέστου Σχολ. ἑδρ. 2)
 Ὑποφιδίος τις ἐπὶ Κροίσου Πιστ. 3) πατ. Ἐ-
 ρατοσθένης Διον. 4) μάντις τις Χριστόδ.
 Ἀγλαοσθένης, οὗς 1) Βοιωτός, ἐπιγρ. 2)
 ἱστορικός Ἀθήν.
 Ἀγλαό-τευκτος· Ῥώμη· ἡ ὠραίως ἐκτι-
 σμένη Σιδ. χρ. 14, 125.
 Ἀγλαό-τιμος, 2' λαμπρῶς τιμώμενος Ὀρφ.
 ὕμν. πολλ.
 Ἀγλαο-τρίαινας· ὁ Ποσειδῶν, ὁ ἔχων
 λαμπρὰ τρίαιναν Πίνδ. Ὀ. 1, 40 (αἰολ.
 αἰτ. ἀγλαοτρίαινα).
 Ἀγλαοφάιδας· Ὀρχομάνιος, ἐπιγρ.
 Ἀγλαόφαιμος· ἀνδρ. ὄν. Ἰαμβλ.
 Ἀγλαο-φανής, 2' ἔχων λαμπρὴν ὄψιν ἢ
 φαειρὰν Γρ. Νύσ. τ. 2, σ. 1037.
 Ἀγλαοφάνης, οὗς· Θεραπείας, ἐπιγρ.
 Ἀγλαο-φαρής, 2' ὁ ἔχων λαμπρὸν φῆρος,
 ἔνδυμα· σὺν ἀγλαοφαρίσι κούραις Σιδ.
 χρ. 3, σ. 423.
 Ἀγλαο-φάγγης· λαμπρῶς φάγγων Μάξιμ.
 Ἀγλαοφῆμη· μία τῶν Σειρήνων Σχολ. Ὀδ.
 Ἀγλαό-φημος, 2' περιφημος, λαμπρὴν
 φῆμην ἔχων Ὀρφ. ὕμν. 30, 4.
 Ἀγλαό-φοιτος, 2' ὁ ἐν λαμπρότητι περι-
 πατῶν Μάξιμ.
 Ἀγλαό-φορτος· ὁ φέρων λαμπρὸν φορτίον
 Νόν. Δ. 7, 253.
 Ἀγλαόφρων· Ἀθηναῖος, Ῥοσσ. δημ.
 Ἀγλαο-φύττωτος, 2' ὁ κευτεμένος με
 λαμπρὰ δένδρα Κ. Μανασ. χρον. 87.
 Ἀγλαοφῶν, ὄντος· 1) περιφημοὶ ζωγράφ-
 ος, πατ. Πολυγνώτου τοῦ θασιού, τὴν ἔχον
 ἔκατ. π. Χ. Πλάτ. 2) ἀπόγονος τούτου

τὴν ἔχον ἔκατ. Ἀθήν. 3) Κοζικηνός, ἐπιγρ.
 Ἀγλαό-φωνος, 2' ἔχων λαμπρὸν φωνήν·
 -Μούσαι Πρόκλ. ὕμν. Μουσ. 2, 1.
 Ἀγλαο-φῶτις, ἴδος, ἢ· εἶδ. φωτός Αἰλ.
 Ἰ. Ζ. 14, 24, 27, περὶ τοῦ τονισμού ὅς
 Ἄσθ. παραλ. 257.
 Ἀγλαό-χαρτος· Νηρέας· σφόδρα χαίρων
 Ἀνθ. 15, 11.
 Ἀγλαυκος, ἑσφ. γρ. ἐν Δ. Σικ. 1, 12 ἀντὶ
 ἔγγλυκος.
 Ἀγλαυρος· ἀγλαὸς Νικ. Θηρ. 441.
 Ἀγλαυρος· ὄν· Ἀγραυλός.
 Ἀγλάφυρος, 2' ὁ μὴ γλαφυρός, πικρὸς
 ἐπὶ. ἀγλαφύρος οὐκ ἐκλεύεται Ἀθήν. 10, 431.
 Ἀγλάων· Βοιωτός, ἐπιγρ.
 Ἀγλα-ὤπις, ἴδος, ἢ· λαμπροὺς ὀφθαλμοὺς
 ἔχουσα Ἑμπεδ. 185.
 Ἀγλα-ὤπι πύκκα (δν. -ὤψ)· μετ' λαμπροῦσαν
 λαμπάδα Σοφ. Οἱ. τ. 214.
 Ἀγλαυκῆς, 2, (κατὰ Σουῖδ. σικελικόν)· ὁ
 μὴ γλυκὺς, ὀριμὸς Ἄουκ. λεξ. 6, Ὁ Ἑρμῆς,
 καλεῖ οὕτω τὸ ὕφος τοῦ Θουκυδίδου. Παρὰ
 Νικ. ἀλ. 171 «ἀγλαυκῇ θάλασσᾶν» εἶνε ὀρ-
 θοτ. γραφὴ ἀντὶ ἀγλαύκην θάλασσαν, ἐκ
 τοῦ ἀγλευκός· ἐπὶ. ἀγλευκὸς Εὐστ.
 Ἀγλέφαρον· ἐλάχιστον Ἡσυχ.
 Ἀγλήνας, 2' ὁ μὴ ἔχων γλήνας, βολβοὺς
 ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, τυφλὸς Νόν. Ἰω. 9, 30.
 Ἀγλίδι· ἀ· σφόδρα Ἡσυχ.
 Ἀγλίη· ἢ ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος οὐλή·
 Ἰπποκρ.
 Ἀγλίον· ὄν· ἄγλις.
 Ἀγλίς, ἴθος, ἢ (καὶ ἀγλῖς, ἴθος, κατὰ Γρ.
 Κυρ. κυρ. ὄρω)· ἡ κολλίνα, μόν. πλ. τὰ
 μερικὰ τεμάχια (κοιν. σκλίδι) τοῦ σφοδρόου,
 ἔξ ὧν ἀποτελεῖται ἡ ὅλη κεφαλή, γελγίς ἢ
 σφόδρον Ἀριστ. Ἀχ. 763, Νικ. Θηρ. 874.
 Ἀγλισχος, 2' ὁ μὴ γλίσχος, μὴ κολ-
 λώδης Θεοφρ. φωτ. αἰτ. 6, 11, 16.
 Ἀγλυ· ὁ κόκκος ἐπὶ Σιυθῶν Ἡσυχ.
 Ἀγλυκῆς, 2' ὀριμὸς ἔσθ. Ἰέρ. 1, 21 γραπτ.
 κατὰ Σουῖδ. καὶ τινὰ χειρόγρ. ἀγλευκί-
 στερον, πολλ. παρὰ Θεοφρ. ἐπὶ. ἀγλυκὸς
 Φώτ. βιβλ. 333, 6, 15.
 Ἀγλυφος, 2' ὁ μὴ γαγλυμένος Σχολ.
 Σοφ. Οἱ. Κ. 102.
 Ἀγλωάρχας· ἀνδρ. ὄν. Ταραντ. νόμισμ.
 Ἀγλωθέστης· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀγλώκριτας· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ Κινδίων καὶ
 Ῥοδίων ἀμφοτέρων.
 Ἀγλώμαχος· ἀνδρ. ὄν. Ἡρ.
 Ἀγλῶν, ὄντος· Ἀγλῶν Ἡθραῖος, ἐπιγρ.
 Ἀγλωσσίω· δυσφρῶν Ἡσυχ.
 Ἀγλωσσία καὶ -τία, ἀντιθ. τῇ ἐγλωτ-
 τία ἐν ἑδρ. Ἀλ. ἀπ. 3.
 Ἀγλωσσος, ἀπ. ἐγλωττος, 2' ὁ μὴ ἔχων
 γλωτταν Εὐδουλ. ἐν Ἀθήν. 10, 449· ὁ κρο-
 κόδειλος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 6, 1. Συνηθ. ὁ
 ἄνευ λαλίας, βωδός, -ἥτωρ Πίνδ. Ν. 8, 25,
 πολλ. ἐν Ἀνθ. -στόμα Μαν. Σημ. Ἀν-
 τίφιλ. ἐν Ἀνθ. 9, 273, μετὰ τοῦ ἀναδύ-
 οντος Ἀρχί. ἐν Ἀνθ. 7, 191. Παρὰ Σοφ.
 Γρ. 1049 = βάρδαρος, ἀντιθ. τῷ Ἑλλῆς.
 Ἀγλωφάνης· Ἀγλαοφάνης, ἐπιγρ.

- Ἀγλωφῶν· Ἀγλωφῶν, ἐπιγρ.
Ἀγλωχάρης, οὐς· Μιλήσιος, ἐπιγρ.
Ἀγλώστα· ἐν τρημα γυναικίον Ἰσχύ.
Ἀγλωστίναι· γογγυλίδες Ἰσχύ.
Ἀγμ, τό· τριπλῶν Πλούτ. Φιλολ. 6.
Ἀγμείονες· βουδῶνες Ἰσχύ.
Ἀγμός, ὁ 1) ἄγμα, ττάξιμα, ἱστρ. 2)
πλ. ῥαχί, περιθραύεις, ἀπορρώγες· ἡ-
σχύ. Εὐρ. Μάχ. 1091, Νικ. 0ηρ 156· τρι-
χέες, ἀλ. 651, ἡ ὄχθη.
Ἀγναγόρα· ἀδελφῇ Ἀριστομένους Πανσ.
Ἀγναϊώτης· ἐπὶ πολλὸν κεκαυμένος Ἰσχύ.
Ἀγνακτος, 2' ἀκμακτος, ἀδυσώπητος·
νόος Αἰσχ. Πρ. 163· πρὸς ἡδονὴς καὶ φέ-
δους Πλούτ. Κἀτ νωτ 11· ἀγνακτοῦτα-
τος βάτος αὐδός· παρ. Ζηνοδ. 1, 16.
Ἀγνακτοπύλεμοι· ἀνίκητοι Ἰσχύ.
Ἀγνακτος, 2' ὁ οὐκ ἐγνακμένος Πλούτ.
συμπ. 6, 6, 1.
Ἀγνακτος· ἀρχιτέκτων Ἡλείος Πανσ.
Ἀγνακτος, 2' ἄγνακτος, Κ. Δ.
Ἀγνας, α' ποτ. Μυριτανίας Πτολ.
Ἀγνεία, ἡ 1) καθάρτης· λόγιον Σοφ. Οἰ-
τ. 864· τὸν θεῶν Ἀντιφ. 2, α, 10, 6, 11·
ἱερῶν Πλάτ. νόμ. 10, 909, μετὰ τοῦ κα-
θαρότης, 11, 917· σωφροσύνη Πλούτ.
Νομ. 10 καὶ μετν. 2) καθάρσεις, καθαρ-
μοί, κατὰ πλ. Φωκυλ. 215· ψυχῆς μετὰ
τοῦ σώματος καθαρμοί· καὶ αὐτὸ τῶν
νόμων προστεταμέναι ἄγνεϊα Ἰσοκ. 11,
21, Πλούτ. π. διττ. 12· ἄγνεϊς μέτρος ἀποχλ.
ἐχθῶνας, συμπ. 8, 8, 3, πυρίτας, καίτιος.
Ἀγνετον· λιμὴν μετὰ τὸν ἐν Κρήτῃ Ἀνών.
Ἀγνευμα, τό· ἄγνεϊα Εὐρ. Τρ. 500
Ἀγνευτήριο, τό· ὅπ' ἡ μέτρον ἄγνεϊα, μετν.
Ἀγνευτικός, 3' ὁ φυλάττων ἀγνότητα,
σωφροσύνην· ὥσα, ἀντιθ. ἀφροδισιαστικῆς
Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 1.
Ἀγνεύω 1) εἶμαι ἄγνός, καθάρος, σώφρων,
ἄλλοτε μὲν ἀπολ. Αἰσχ. ἱκ. 223, Ἀριστ.
Λυσ. 1183, Πλάτ. νόμ. 8, 837· ἰδίως περὶ
τὸν θεόντων Λυσ. 6, 51· μετ' ἄπαρ. «ἀ-
γνεύουσι μετὰ ἐκφυγον κτείνειν» = τηροῦσιν
καυτοὺς κτείνου· τὸν κτείνειν Ἠρ. 1, 140·
τινός, ἡ γνευκέναι τοιοῦτων ἐπιτηδεύμα-
των Δημ. 24, 186· ἀφροδισίων καὶ οἴνου
καὶ ψευδολογίας Πλούτ. ὄργ. 16· ἔρωτος
Λουκ. ἔρ. 5· 2) καθάρω, - πόλιν Ἀντιφ.
2, γ, 11· ἐκυτόν, 6, 4.
Ἀγνεύω, ὧνος· τόπος διαβόητος ἐν Σίρ-
δεσι, ὅπου συνάγοντες οἱ Λυδοὶ τὰς τῶν
ἄλλων γυναικας καὶ παρθέλους ὑδρίζον εἰς
αὐτὰς Ἀθην. 12, 515.
Ἀγνεύω· ἄγειν, Κρήτης Ἰσχύ.
Ἀγνή· ἐπὶ θ. τῆς Κόρης Πανσ.
Ἀγνήσιος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀγνιάδης· υἱὸς Ἀγνίου, ὁ Τίφος εἰς τῶν
Ἀργοναυτῶν ἀπολ. Π.
Ἀγνίας, οὐ 1) πατ. Τίφος Ἀπολλ. 2) Ἀ-
θηναῖος· αὐ) υἱὸς Πουτήλου, ἐξ Οἴου Δημ. 6)
υἱὸς Πολέμωνος Ἰσχύ. γ) τριήραρχός τις Δημ.
Ἀγνίζω· καθάρω, ἰδ. αὐτὸς ὁ ὕδατος (Πλούτ.
ῥωμ. 1, ἐπὶ πῦρ καθάρει· τὸ ὕδωρ ἀγνί-
ζει), ἀποπλύνω - λόμματα Σοφ. Αἴ. 640.

- καθάρω δι' ἱλαστικῆς θυσίας· «καθαροῖς
τὰς πόλεις ἤγγισε» Πλούτ. ῥωμ. 24, πολλ.
μετὰ τοῦ βαίνω, Νομ. 13, κατὰ κλῶζω.
Μαρ. 21 καθάρω διὰ θεοῦ Δίφιλ. ἐν Κλ.
Ἀλ. στρ. 7, σ. 303· καὶ διὰ πυρός· «κατὰ
καλῶ, «σώμα ἡγνίσθη πυρὶ» Εὐρ. ἱκ. 1217·
ἰδ. ὡς θυσίαν· ἐντομα Ἀπολ. Π. 2, 926.
Ἀγνίος, ἡ κατὰ διόρθ. ῥευστικῶν ἄγνιτος·
διδόδος, ἐξ ἄγνου Πλούτ. συμπ. 6, 8, 1.
Ἀγνισμα, τό· μέτρον πρὸς ἄγνισμὸν, «μα-
τρώον ἄγνισμα κύριον φόνου» Αἰσχ. Εὐμ.
313· θεῶν ὄργ. ὄν. 83.
Ἀγνισμός, ὁ· καθαρισμὸς Πλούτ. ῥωμ. 68.
Ἀγνιστήριον· ἄγνευτήριο, μετν.
Ἀγνιστής· ὁ ἀγνίζων, γλωσσ.
Ἀγνιστικός, 3' ὁ δυνάμενος ἀγνίζειν Εὐστ.
11, σ. 43.
Ἀγνίτας, α' ἐπὶ τῶν Ἀσκληπιοῦ ἐν Σπάρτῃ,
οὗ τὸ ἄγαλμα ἦν ἐξ ἄγνου Πανσ. 3, 14, 7.
Ἀγνίτης, ὁ καθάρων· πάρος, τὸ ἄλλας ἐν
Λυκόφρ. 135· θεοὶ Πολυδ. 1, 24· «ἀγνί-
της» (κίτης) ὁ ἀγνισθεὶς μύσους, ἡ ὁ καθά-
ρως τινά, τοὺς δὲ αὐτοὺς καὶ ἱερῆτας τινὲς
ἔλεγον καὶ τὸ καθάρειν παρ' αὐτὸ ἱερῆσαι·
Ἰσχύ.
Ἀγνόδημος· Ἀθηναῖος, ἐπιγρ.
Ἀγνοδίκη· γυν. ὄν. Ἰγν.
Ἀγνόδηρος· Ἀθηναῖος Λυσ.
Ἀγνοῖα (ΠΝΟ, ἰδ. καὶ ἀγνοῖα καὶ ἀ-
γνώσασκε) 1) δὲν γνωρίζω, ἄλλοτε ἀπολ.
Αἰσχ. Εὐμ. 129· συνήθ. μετ' αὐτ. προσ. ἡ
πράγματος, π. χ. - λόγιον Σοφ. Τρ. 78, Ἠρ.
καὶ ἀττ. πεζ. συχνά (ἀντιθ. τῷ γινώσκω
Πλάτ. Ροργ. 472)· περὶ τινος, Φαίδρ. 277,
καὶ «ἀγνοοῦντες ἀλλήλων ὅτι λέγομεν»,
Ροργ. 517· καὶ μετὰ μετν. «ἀγνοεῖ τὸν πό-
λεμον δεῦρο ἤσαντα» Δημ. 1, 15· καὶ μετὰ
τοῦ εἰ ξεν. ἀν. 6, 3, 12. Πολλ. καὶ παθ.
ἀγνοοῦμαι· δὲν γνωρίζουσι τίποτε περὶ ἐμοῦ,
«τὸ τῶν παιδῶν γίνος ἡγνοῦσθαι ὅτι κυριώ-
τατόν ἐστιν» Πλάτ. νόμ. 7, 797. (Ἡ παρα-
τήρησις τοῦ Θωμ. Μαρ. 7, 6, ὅτι μόν. τὸ ἀ-
γνοῦσθαι εἶναι ἀντικλόν δὲν ἐπιδοκίμασθαι
ὅπ' τῶν ἐκδόσεων· ἡ γνοήκοτες Ἀλεξ. ἐν
Ἀθην. 13, 562) 2) ἀμαρτάνω, σφάλω ἀπὸ
ἄγνοιας καὶ ἀπρονοήσιαν Αἰσχίν. 3, 84, Ἰ-
σοκ. 7, 59 π. Δημ. καὶ παθ. «διορθοῦσθαι
τὰ ἀγνοοῦμενα», ἐπ. 1, π. μετν. πολλ. τὰ
ἡγνοημένα· ἀμαρτήματα σφάλματα.
Ἀγνόημα, τό· πλάνη, ἀμαρτήματα θεοῦ.
Ἰ. Φ. 9, 4. Πλούτ.
Ἀγνοητέον· ὁ ἐπ. τοῦ ἀγνοῦντος Διοσκ.
Ἀγνοητικός, 3' ὁ σφαλμένος, πεπλανημέ-
νος· ἀπὸ δικαιοσύνης τὰ ἔδικα πράττειν ὡς
περ καὶ τὰ ἀγνοητικά ἀπὸ ἐπιστήμης· Ἀ-
ριστοτ. ἡθ. Εὐδ. 7, 15.
Ἀγνοθεμῖς· ἀνδρ. ὄν. Πλούτ.
Ἀγνοθεός· ὄν. διαρ. Ἀθηναῖος.
Ἀγνοία, ἡ· τὸ μὴ γινώσκειν· τινός, ἀ-
γνοῖα, ὁ· ἀγνοῖαν, ὁπ' ἀγνοῖας, π. χ. ἀ-
μαρτάνειν, μετὰ τοῦ ἀμαρτάνω, ἐν Πλάτ.
Πρωτ. 360, ἀντιθ. τῷ γινώσκειν, πολ. 5,
378, ἐπιστήμη, 471, ἀρχ. ἀττ. ἀγνοῖα, ὡς
ἐν Σοφ. Τρ. 349, Φιλ. 129· πρὸς ἀνοῖα,

Παρά μτγν. ἀμάρτημα, σφάλμα Δημ. ἐπ. 2.
 Ἀγνοῖω, "Ὁμ. ἐν τῷ ἀορ. ἀντί ἀγνοῖω, ἰδ. πολλ. μετ' ἀρνήσεως· γνωρίζω πολὺ κα-
 λᾶ· ἐν. μόνον ἐν Ὁδ. ω, 217, ὅπου ὁ Βέκ-
 κερ γράφει ἀγνοῖῃσι ἀντί ἀγνοίῃσι·
 ἡγνοίησεν Θεόκρ. 7, 14.
 Ἀγνοῖα· "Ρόδιος Ἀθῆν.
 Ἀγνοῦντως· μετ' ἀγνοίας· Ἀριστοτ. τοπ. 2, 1.
 Ἀγνο-ποιός, 2· ὁ ἀγνόν, καθαρὸν ποιῶν
 Κύρ. Ἀλ. εἰς Ἡσ. 55.
 Ἀγνο-πολεῖσθαι· τὸ σφαγίους καθαίρεισθαι·
 Β. Ἀν. σ. 338.
 Ἀγνο-πόλος, 2· ἄγνός· Δημήτηρ Ὀρφ.
 ὕμν. 18, 12, καὶ -καθαρός· ὁ καθαρὸν
 ποιῶν, Ἀργ. 38.
 Ἀγνό-ρρυτος, 2· ὁ ἀγνός, καθαρῶς ῥέων
 Αἰσχ. Πρ. 432.
 Ἀγνός, 3 (Αἰ. ἔχεται)· τίμωμενος, τίμιος,
 ἱερός, ἅγιος, περὶ τῶν θεῶν, ἰδ. τῆς Ἀρτέμι-
 δος καὶ τῆς Περσεφόνης, παραδεδωκέναι καὶ τὴν
 ἀσπροσάνην, παρθένος Ὀρ. καὶ ἄλλ. καὶ ὁ
 Ζεὺς Αἰσχ. ἱκ. 640, Σοφ. Φιλ. 1273· ὁ Ἀ-
 πόλλων Πίνδ. Π. 9, 66, Αἰσχ. ἱκ. 211· «γυθό-
 νιοι θαύματος», Πέρσ. 610· τοῖς θεοῖς καθιε-
 ρωμένους, ἅγιος· ἑορτή Ὀδ. φ, 259· ὁμα-
 τα Σοφ. Τρ. 286, ὤτ. Πλάτ. νόμ. 6, 782·
 ἀναίμακτος θυσία· ἱερὰ Σεν. Ἀγ. 11, 2·
 -θυσίαι, συμπ. 8, 9· «ἐπαρσι θεῶν» Εὐρ.
 ἱκ. 33· ἔλκος· Ὁμ. ὕμν. Ἐρμ. 187, Πίνδ. Ὀ.
 5, 10· τέμενος, Π. 4, 201· βιβλὸν Πλάτ.
 Φαῖδρ. 254· ἔδρα Αἰσχ. ἱκ. 96· πρόλ. «χώ-
 ρος οὗ ἄγνός πατεῖν» Σοφ. Ὀλ. κ. 38· τό-
 τος, ὃν εἶνε ἀνδρῶν νὰ πατήσῃ τις· αἰθῆρ
 Αἰσχ. Πρ. 280. Περὶ ἀνθρωπίνων καὶ πραγμα-
 τῶν, σάφηναι, καθαρῶς· ἀνὴρ Αἰσχ. ἱκ. 358·
 -καρὸς πηγὰι Πίνδ. Π. 1, 21· ὁδὸν, Ἰ.
 5, 71· νᾶμα Αἰσχ. ἀποστ. 299· πρόλ. «Ἡ-
 ριδανός ἀγνοῖς ὁδοὺς κηπέου» Εὐδουλ. ἐν
 Ἀθῆν. 13, 569· ὁ Στρωμὴν Αἰσχ. Πέρσ. 489·
 -φάος Σοφ. Πλ. 86· λουτρον· τὸ καθαρί-
 ζον, Ἀντ. 1186· κρίσις· ἀδικαστος Πίνδ.
 Ὀ. 3, 22· καθαρθεῖς, ἐξαγνισθεῖς Σοφ. Τρ.
 257· ἀκλῆδωτος, ἀμωμος, Ἀντ. 880· τινός,
 π. χ. «γάμων ἀγνοί» Πλάτ. νόμ. 8, 840
 -φάνου, 6, 759· Δημήτριος· ὁ μὴ ἐσθίων
 ἄριστος Εὐρ. Ἰππολ. 138· ἄγνός ἀπροδιδί-
 των Πλούτ. Ρωμ. 20. Παρά Δημ. 56, 78,
 «ἀγνὴ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας» ἑπὶ ἀγνῶς
 Ὁμ. ὕμν. Ἀπόλ. 121· «-καὶ καθαρὸς ἔρ-
 δειν τοῖς θεοῖς» Ἡσ. ἔρ. 339· ἄγνός ἔχειν =
 καθαρὸς εἶναι ἀπὸ ἐνοχλῆν Σεν. ἀπομν. 3, 8, 10.
 Ἀγνος· Ἀθηναῖος, ἑπὶ γρ.
 Ἀγνος, ὁ καὶ ἡ· φυτόν τι· Πλούτ. κατὰ Σου-
 ἰδ. = λόγος, ὕψος καὶ σκιάδος ἐν Πλάτ.
 Φαῖδρ. 230. (Κατὰ Διοσκ. «οἷα τὸ τὰς ἐν
 ταῖς θεομορφίαις ἀγνῶστας γυναῖκας εἰς
 ὁλόπρωμα χρῆσθαι αὐτῇ» πρόλ. Σχολ. Νικ.
 Θερ. 71· ἄλλοι, οἱς συμφωνεῖ ὁ Δοδέκ.
 πάρεργ. σ. 346, ἀντὶ ἀγνός, παρὰ τὸ τοὺς
 ἐσθίοντας ἀγνόντας τηρεῖν» πρόλ. Σχολ. Ἰλ.
 λ, 105· πῶθ. ἐκ τοῦ ἀγνυμι).
 Ἀγνοσθῆνης, οὗς· Πάριος, ἑπὶ γρ.
 Ἀγνό-στομος, 2· ὁ ἔχων ἀγνόν, καθαρὸν
 στόμα Τρέτζ. χιλ. 6, 34.

Ἀγνόστρατος· Ἀθηναῖος, ἑπὶ γρ.
 Ἀγνό-στομος, 2· ἄγνός, ἱερὰς στομα-
 τῶν· Ἰων. Μενέβ. 6, 105.
 Ἀγνο-τελής, 2· καθαρῶς, ἀδικῶν πρί-
 των· ὁμοίως Ὀρφ. Ἀργ. 517, καὶ ὁ Σιλη-
 νός, ὕμν. 51, 4, ὅπου ἄλλοι ἀναγιν. ἑσφ.
 ἀγνοτέρως.
 Ἀγνοτέλης, οὗς· ἀνδρ. ὢν. ἑπὶ γρ.
 Ἀγνότης, ἡ· καθαρότης, Κ. Δ.
 Ἀγνοῦ κέρας· 1) ἀκρωτ. ἐν Ἀγρόπω Στράβ.
 2) Ἀγνοῦ κέρας, ἡ Κνίδος πρότερον, οἱ δὲ
 ἀκρωτήριον αὐτῆς· Πλούτ.
 Ἀγνοος, οὐντος, ὁ· δημός· Ἀττικῆς οὗ μα-
 κρὰν τοῦ Γαργητοῦ, τῆς Ἀκαμαντίδος φυ-
 λῆς Πλούτ. κ. Ἀγνούσιος· ἑπὶ γρ. Ἀγνοῦντι,
 Ἀγνοῦντόθεν, Ἀγνοῦντάδε.
 Ἀγνόφιλος· Ἀθηναῖος Δημ.
 Ἀγνό-φυτος, 2· ἄγνός περπατημένος· Ἰ.
 Γεωμ. ὕμν. 3, 13.
 Ἀγνοῦσας (ὁρδὸς τοῦ ἀγνοῦσας)· «οἱ λίθοι
 οἱ ἐξηρημαῖνοι τῶν στημάτων κατὰ τὴν ἀρ-
 χαίαν ὑφαντικὴν» Πολυδ. 7, 36· «ἐνέγκρις
 ἀγνόων» Πλούτ. συμπ. σοφ. 146· πρόλ. λείπει.
 Ἀγνυμι (ΓΑΡ, πρόλ. καναίταις)· ἀπάνω,
 θρόνῳ, ταναίξω· ἀγνυτον ὕλην· Ἰλ. μ,
 148 (μῆλ. ἄξω ἐν συνθ.), ἀορ. ἦε· Ἰλ.
 φ, 391, Ὀδ. τ, 539 ἀντὶ ἔχοντος τοῦ δι-
 γαμμά, ἔζε· ὁδὸν. 25, 250 (ὅτε κατὰ-
 γνυμι)· «πολλοὶ ἱπποὶ ἔσαν» ἐν πρώτῳ
 βυμῇ λίπον ἄρματα (ὅτι, ἔνεκα τοῦ πρὶ
 ἐκαστοῦ ἄρματος ἐξευγμένον ζεύγους ἱππῶν)
 Ἰλ. π, 371 (πρ. ἔαγα, ἰων. ἔγγα, ἐν συνθ.
 εἶναι κατεγμένους). Παρ. ἀγνομένων (ὁδῶν)
 Ἰλ. π, 769· νήων Ὀδ. α, 123· περὶ τῆς
 ὁλωμένης ἀντηχίσσεως· ἀγνῶτος ἡχώ· Ἡσ.
 ἀσπ. 279· «ἐκλεχθὼν ἀγνόμενον οἷα στο-
 μάτων» Πίνδ. ἀποστ. 238· περὶ τοῦ ποτα-
 μού, ὃς κάμπτεται, «περὶ καμπὰς πολλὰς
 ἀγνόμενος» Ἡρ. 1, 185· ἀορ. 6· ἔαγην,
 Ὁμ. «ἄγῃ ἔγγος» Ἰλ. π, 801· «τοῦ δ' ἐξ-
 ελκομένου» καλὴν ἄγην ὁδὸς ὄγκος· (ἀντὶ
 ἔαγῃσαν) Ἰλ. δ, 214, ἐκλάσθησαν κατὰ Σχολ.
 τὸ καλὴν ἀνῆκει εἰς τὸ ἐξελκ. Ἰλ. λ, 559
 ἔαγῃ [αῖ] ἐν τέλει τοῦ στίχου. Ἐν πῆξ. συνῆθ.
 κατὰ γνυμι.
 Ἀγνώ, οὗς· νόμφη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ Πάυσ.
 Ἀγνώδης, 2· ὁμοίος μὲ ἀγνόν Θεόφρ. Ἰ.
 Φ. 3, 18, 4.
 Ἀγνωμονέω, ἑσφ. ἀντὶ
 Ἀ-γνωμονέω (ὅς ἀγνώμων)· εἶμαι ἀγνώ-
 μων, ἀνόητος, ἀδικος Σεν. Ἑλλ. 1, 7,
 33· παρὰ μτγν. ἀττ. κακὸς πρᾶττω· ἴς
 τινα Δημ. π. στερ. 94· πρὸς τινα, αὐτ.
 248, συχνότ. παρὰ Πλούτ. περὶ τι καὶ τινα,
 π. χ. Κέμ. 28, Ἀλκ. 19 (Νομ. 12 ἀπολ.
 ἀντὶθ. τῷ εὐγνωμονεῖν· ἀγνώμων καὶ ἀ-
 δικῶν, περὶ δυο. 13)· πρόλ. Ἀπολλων.
 κωμ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 116, 35, καὶ συχνὰ παρ.
 προσβάλλομαι, μεταχειρίζομαι (παθ.) ἀδι-
 κως, π. χ. Πλούτ. Κέμ. 18· Ἀντ. 124.
 Ἀ-γνωμοσύνη· γνώμη στήριξις, ἐνοία·
 α) ἀμαθία Πλάτ. Θεαίτ. 199, ἀντὶθ. τῷ ἐ-
 πιστήμῃ· β) ἀπερίσκεπτος πρᾶξις Ἡρ. 2,
 172, ἀντὶθ. τῷ σφίτῃ, 4, 93 (ὡς· Σεν.

ἀπομν. 3, 9, 5) «πρὸς ἀγν. τραπόμενοι» ἀνύσθον ἀνίστασιν παρέχον, β, 10* σκληρὸς παρὰ Σοφ. Τραχ. 1256. ὡς. «τόχης ἀγνομοσύνη» Δημ. 18, 207. - Κακία, παρὰ ῥητορσι καὶ μετν. π. γ. «ἀγν. καὶ βασκανία» Δημ. 18, 252. ἀναισχυντία Λουκ. μισθ. συν. 26. Κατὰ πλ. παρεννοήσεις Ξεν. ἀν. 2, 5, 6* παρὰ δὲ Πλουτ. Περ. 2, ἀ-μάρτημα.

Ἀ-γνώμων, ὁ (γνώμη) 1) ἄλογος, ἀίσχυν. 3, 244 εἶνε «τὰ ἀφωνα καὶ ἀγν. ξόλα, λίθοι, σιδήρεος» 2) ἄνους, ἄφρων «ἀγνώμων τὸ μὴ προμαθεῖν» Πίνδ. Ὀ. 8, 60* «ὀνητὰ κοῦκ ἀγν. φρονεῖν» Σοφ. Τρ. 473* παρὰ Πλάτ. πολλ. ὡς μετὰ τοῦ ἀμαθούς, Λύσι. 218* - περὶ τι, νόμ. 3, 700* ἀπερίσκεπτος, «νέος καὶ ἀγν.» Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 26* αὐθάδης Ἡρ. 9, 41* ἐν γέν. περὶ σκαίου φρονήματος, σκληρός, τραχύς, ἀμείλιχος* «Ἐρινύες Φοῖβω τε καὶ μοῖᾳ γέννησθ' ἀγνώμονες» Σοφ. Οἰ. Κ. 86* - κριτής Ξεν. ἀπομν. 2, 8, 5* ἡ ἀγνώμων, δηλ. τόχης ἴσοκ. ἐπ. 10* ἀχάριστος, «πονηροὶ καὶ ἀγνώμονες περὶ τὰς ἀποδόσεις» Λουκ. Ἐραστ. 10, Ξεν. ἀπομν. 2, 10, 3 καὶ Κύρ. 8, 3, 49 μετὰ τοῦ ἀχαριστοῦτος* ἀγνομονέστατος Πλουτ. περὶ δυσ. 3, ἀντιθ. τῷ χαρίεις, καὶ αὐτ. 10* ἐπὶ ἀγνώμωνος, «ἀλογίστως καὶ ἀγνώμωνος ἔχειν» Δημ. 2, 26, ἀδόξως ἐξηγουμένον ὑπὸ Ἀρποκρ. Ξεν. Ἐλ. 6, 3, 18 «τὰ ἀγνώμωνος προχθέντα» μετὰ τοῦ ἀμαρτηθέντα, ἐν Κύρ. 5, 5, 28 ὅμως ἀχαριστίας.

Ἀ-γνώμων, περὶ ἔκπων, ὁ μὴ ἔχων τοὺς γνώμονας καλούμενους δόνοντας, ἀρχ. λεξ. ἰδε γνώμων.

Ἀγνων, ὠνος 1) Ἀθηναῖοι α) υἱὸς Νικίου, πατ. Θηραμένους, οἰκιστὴς Ἀμφιπόλεως Θουκ. ἱστο. Ἀγνώνεις, αὐτ. β) υἱὸς Θρασίππου Ἰσατ. 2) ἱερός τις, κόλαξ Ἀλεξάνδρου Πλούτ. 3) Λοκρός, Ἀνθ. 4) συγγραφεὺς καὶ ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος Ἀθην.

Ἀγνώνεια, ἡ «πόλ. Θράκης πλησίον Ἀμφιπόλεως, Ἀγνωνος κτίσμα τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων. Τὸ δυνικὸν Ἀγωναίτης» Στ. Βυζ.

Ἀγνωνίδης, συκοφάντης ἐν Ἀθήναις Πλούτ.

Ἀ-γνώριστος, 2* ὁ μὴ ἐγνωρισμένος, ἀγνώστος, «οἷα τῶν γνωρίμων μεταδιδώκειν δεῖ τὰ ἀγνώριστα» Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1, 3.

Ἀ-γνώσις, ὅτις 1) ἀγνώστος, «οὐκ ἀγνώσις ἀλλήλοισι» Ὀδ. ε, 79* ὡς τραχ. («ἀγνώσις πατρί» = κρυφὰ ἀπὸ τὸν πατέρα Εὐρ. Ἰ. 14) καὶ ἐν πεζ. πολλ. μετὰ δοτ. ὡς Θουκ. 1, 137* ὁ Πλάτ. ἐν πολ. 2, 375 ἀντιτίθῃσι τοὺς συνήθεις καὶ γνωρίμους πρὸς τοὺς ἀγνώσις, ὡς οἱ ξνδοξοὶ Δειν. 1, 111* «ἀγνώσις, ὅποιοι τινὲς εἶσι» Δημ. 38, 20* - καὶ ἀφανής Λουκ. ἐν. 11* 2) ὁ μὴ γινώσκων, ἀσπής Σοφ. Οἰ. τ. 1133, (ἐν 677 μάστιγα λαμβάνει τὴν σημ. τοῦ ἀγνώμων = σκληρός) - ὀθρῶν Πίνδ. Η. 9, 58, - κώμων, Ἰ. 2, 30* - ἀλλήλων Θουκ. 3, 53, ὡς. Πλάτ. νόμ. 6, 751, Ξεν. οἰκ. 20, 13. Συγκρ. ἀγνώστους ἐν ῥήτ. ἑλλ. 1, σ. 471, 11.

Ἀ-γνώσις, ἡ ἑλλειψις γνώσεως, γνωριμίας, ἀγνοία, Εὐρ. Μηδ. 1204* - ἀλλήλων Θουκ. 8, 66, ἀντιθ. τῷ γνώσις Πλάτ. πολ. 5, 477, ἐν Μενεξ. 238 ὅμως «ἀγν. πατέρων» = ἀδοξία, ἀφανεία μετὰ τοῦ ὑπερβολῆς ἐν Λουκ. Τίμ. 42* = ἀπορία Εὐρ. Ἐκ. 959.

Ἀ-γνώσασκε, Ὀδ. φ, 95 πρότερον «ἀγνώσασκε» γραφόμεν. ἀντὶ ἀγνοήσασκε = ἠγνώσασκε Ἀ-γνώσσω, μόν. παρὰ μετν. ὡς Κολ. 8, 186, πολλ. Νόν. Δ. Περ. 173, Τζετζ. κατὰ μίμησιν τοῦ δημητρεοῦ.

Ἀ-γνώστος, 2* α) ὁ δὲ εἶνε γνωστός - πάντας Ὀδ. 6, 175, Πίνδ. Ἰ. 3, 48 καὶ πανταχοῦ, ὃν δὲν δύνανται τις νὰ γνωρίσῃ, ἀντιθ. τῷ γνωστός Πλάτ. Θεαιτ. 202. ὡς ἐρμηνευτ. καὶ τὸ ἐν Ὀδ. ε, 191, 397* «ἀγνοστότατοι γλώσσαν» = ὃν ἡ γλῶσσα ὅλους ἀκατάληπτος Θουκ. 3, 94* β) ὁ μὴ γινώσκων, ἀσπής - φευδῶν Πίνδ. Ὀ. 6, 67, Λουκ. Ἀλκ. 3.

Ἀ-γνώστος, ὁ δὲ ἐν Ἀθήναις μὲ ἴδιον βωμόν, ὅθ. ὡς ὄρκος* «Νῆ τὸν Ἀγνοστον ἐν Ἀθήναις» Λουκ. φιλοφ. 9.

Ἀ-γνώστες, ἔθνος Κελτικῆς παρὰ τὸν ὠκεανόν, ὡς Ἀρτεμίδωρος Στ. Βυζ.

Ἀγνωτῖδια, τὰ εἶδ. ἱχθύων = μύλλοι Ἀ-θην. 3, 118.

Ἀ-γνώτος, 2* ἀγνώστος Σοφ. Οἰ. τ. 58 καὶ ἐνίοτε ὡς δι. γρ. τοῦ ἀγνώστος.

Ἀγξάνον, τό πολ. ἐν Σαρνίῳ Πτολ.

Ἀγ-Ξηραῖνον, τὸ ἀναξηραίνω.

Ἀγξίς, ἀγχνών Ἐτ. Μ.

Ἀ-γαγγύσια, τὸ μὴ γογγύζειν Ἰω. Εὐλμ. κλίμ. 2, 14.

Ἀ-γόγγυστος, 2* ὁ μὴ γογγύζων, μετν. ἐπὶ ἀγογγύστους Εὐδοκ.

Ἀ-γοήτευτος, 2* ὃν δὲν δύνανται τις νὰ γοητεύσῃ, ν' ἀπατήσῃ Πλωτίν. καὶ μετν. ἐπὶ ἀγοητεύτους dicere, Κικ. Ἀττ. 12, 3 = ἀνευ κολακείας.

Ἀγολαῖος, ἀνδρ. ὄν. Σουδ.

Ἀ-γόμφιος, 2* ὁ στερεωμένος τῶν γομφίων δόνοντας «ἀγόμφιος αἰών» οὕτως ἔλεγον τὸν χρόνον ἐν ᾧ τις ὥρετο γεγηρακώς, παρὰ τὸ μὴ ἐνεῖναι τοῖς γέρονσι τοὺς γομφίους. Διοκλῆς. μῆδ' ἀγόμφιον ποτε αἰὼνα τριψέει Β. Ἀν. 339.

Ἀ-γόμφωτος, 2* ὁ μὴ στερεωμένος διὰ γόμφων, καρφίων Ἰ. Χρυσ. τ. 7, σ. 325.

Ἀ-γόναιος, 2* ὁ μὴ ἔχων γόνον Ἀριστοτ. πορ. Ζ. 9* περὶ φυτῶν, τὸ μὴ ἔχον κόμβους Θεόφρ. Ἰ. Φ. 4, 3, 7.

Ἀγονεῖα, Κολοφώνιος τις Πανσ.

Ἀ-γονέω, εἶμαι ἄγονος Θεόφρ. Ἰ. Φ. 9, 18 καὶ μετν.

Ἀ-γονία, ἀκαρπία, Πλούτ. Ρωμ. 24.

Ἀγονομῶχος, ἡμίονος Πασχ.

Ἀ-γονος, 2* α) ὁ μὴ γεννηθείς, Ἰλ. γ, 40* Εὐρ. Φοιν. 1592* «παῖδων ἀγόνων γόνον ἀφανίζων, περὶ τοῦ ἱχνεύοντος Εὐδοκ. ἐν Ἀθην. 10, 449* β) ὁ μὴ ἔχων γόνον, τέκνα, ἄκαρπος, κυρ. περὶ τοῦ ἀνδρός, ὡς τὸ στεῖρα περὶ τῆς γυναίκος Πλούτ. ἀρ. φιλοσ. 8, 13, Λουκ. Τίμ. 17 συνδέει ἀμφοτέρω» - τινός

Πλάτ. Μανιζ. 237· σοφίας, Θεαιτ. 150. Συχνότ. περί φυτῶν Θεοφρ. - Παρά Σοφ. «τόκος ἀγορας», Οἱ. τ. 27, τοκετός δυστυχίας, ἢ ἐν ᾧ αἱ γυναῖκες ἀποθνήσκουσιν πρὸ τοῦ τέκεται.
 Ἄγορας· ὁ ἀνευ γόου Ἀίσχ. ἐπτ. 1055.
 Ἀγορά· ἀετός, Κύπριοι Πούχ.
 Ἀγορά, ἡ (ἀγορεύω)· 1) ἡ συνάθροισις, α) τοῦ λαοῦ, ἐν ἀντιφ. πρὸς τὴν βουλὴν τῶν εὐγενῶν, ἡ γερόντων Ἰλ. 6, 53-80, Ὁδ. γ, 127, καὶ ἐν γένει περὶ τῆς συσχεπομένης συναθροίσεως τοῦ λαοῦ, Ὁμ. συχρά· = βουλὴ ἐν Ἰλ. μ. 211 καὶ 213· «αἰετῶν δὲ βουλή φέρομεν, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν, πολέτημος, - γίνεσθαι, κινήθη Ἰλ. 6, 144· - τετρήχει, 6, 95, ὦσ· - τετρήχεται, η, 345· ἀγορὰς λύει ἡδὲ καθίζει» Ὁδ. 6, 69, καὶ «λύσαι ἀγορὴν» Ἰλ. α, 305, Ὁδ. 6, 257 ἀγ. θέμενος = συγκαλὼν ἐκκλησίαν, Ὁδ. ι, 171, κ, 188, καὶ «θεῶν ἀγορὴν ἐποιήσατο» Ἰλ. θ, 2, ὁ λαὸς καλεῖται ἀπὸ πρῶτον (καλεῖσθαι καὶ κληθεῖν εἰς ἀγ.) καὶ συνήθως κληθεῖται Ὁδ. θ, 156, 503· «μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἔχοντο» Ἰλ. τ, 50 = ἐκάθισαν ἔμπροσθεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ λαοῦ· ἀλλ' ἐν Ἰλ. α, 246 γίνεσθαι μνεία ἀγ. ἐσταδίων· ἀγορὴ δέκα ἡμερῶν σφί ἵσταται» Ἰπρ. 6, 58, καὶ ἀγορὰς ποιεῖσθαι· ἀναφέρει δ' Ἄρποκρα. καὶ Β. Ἀν. 327 ἐκ τοῦ Ἰπριότου, ὁ ἔξηγεῖται αὐτόθι διὰ τοῦ συνόδου· πρὸλ. Σεν. ἀν. 5, 7, 2, «στρατιωτῶν ἀγορὴν συνάγειν, συλλέγειν». Ἐν Ἀθήναις ὅμως ἀγοραὶ εἰσι ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἐκκλησίαν = συνάθροισιν τοῦ ὅλου λαοῦ, αἱ συναθροίσεις τῶν φρατρίων καὶ δημοτῶν, «ἡ τῶν ἀρχόντων ἀγορὰ», 60, ἐν Β. Ἀν. α. 327 ἀγορά = συνέθρον φυλετῶν ἢ δημοτῶν, καὶ ἀγορὰν τῶν φυλῶν ποιεῖσθαι Ἀίσχ. 3, 27. Μεγν. ἔλεγον «μυρμικὴν ἀγορὰν» Λουκ. Ἰκαρ. 19· κυνῶν, ὡς ἀνέγνων που ὁ Θ. Μάγ. - συὸν Φιλόδοτ. Ἰπρ. 4, 6) τὸ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ λαοῦ λαλεῖν, 60, εὐχλωρεῖται, ἀγορὰς ἀγορεύειν = λόγους ἐν τῇ ἀγ. ποιεῖσθαι Ἰλ. 6, 788· «ἐπεσθῶλον ἔσχ' ἀγορεύειν» (= δημηγορίων, Σχολ.), 6, 276. «ἀγορῇ κινήσιν» = ὑπερβαίνειν κατὰ τὴν εὐχλωρεῖαν, 6, 370· 60, ἐν ἀντιφ. πρὸς τὴν μάχην Ἰλ. 6, 400· πρὸς τοὺς πόλιν τοῦ πολέμου, Ὁδ. 6, 818· πρὸς τὸν πόλεμον Ἰλ. ι, 441, σ, 106. Ὁμοίως ὁ Σόλων, «κόσμον ἐπὶ ὧδην ἀντ' ἀγορῆς θέμενος» ἐν Ἰπρ. 6, 11, «ἀγοραὶ ἐγίνοντο» = ἐκλήθησαν συναθροίσεις· γ) ὁ τόπος τῆς συναθροίσεως, «ἵνα σφ' ἀγορῇ τε θέμης τε» Ἰλ. λ, 807 καὶ Ὁδ. γ, 266, ἐν πλ. θ, 16. Ἀποφασίς δικαστικὴ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀναφέρει ὁ Ὁμ. Ἰλ. π, 387, «ἐν ἀγ. κρίνειν θέμιστας»· ἀγορὴν ἀνίστην κρίνειν νεῖκα πολλὰ Ὁδ. μ, 439. Ἐν Σοφ. Τρ. 835 ἀγορὰ πολυτιμὴς εἶνε αἱ συναθροίσεις· 2) ὁ τόπος ἐν ᾧ συγκατοιοῦνται αἱ συναθροίσεις τοῦ λαοῦ, εἶνε συγχρόνως ἡ θέσις διὰ τὴν δημοσίαν καὶ ἐμπορικὴν ἐπιμελίαν· «εἰς τὴν ἀγορὰν ἐμβάλλειν», in forum prodire· τὸ περὶ βελόμου τῆς ἐπιμελίας Λουκ. 9, 1, Ἀίσχ. 1,

164, Δημ. Τμ. 103, 163 (νεκρῶναι εἰς τὴν ἀγοράν, 126)· «ἔξω τῶν περιπατητῶν τῆς ἀγορᾶς ἐξέρχεται», 176· Ἀίσχ. 3, 176. Ὁμοίως ὁ Σουλδ. ἐξηγεῖ τὸ ἀγορὰς ὥραν· οὐ τῶν πωλουμένων, ἀλλὰ τῶν ἄλλων πράξεων τῶν κατ' ἀγοράν, καὶ λέγοντες «πλήθουσα ἀγορά», ἥτις φράσις ἦν πολλὴ συνήθης χρονικός προσδιορισμός (κατὰ Σουλδ. «περὶ πλήθουσαν ἀγοράν» περὶ ὥραν τετάρτην ἡ πέμπτην καὶ ἑκτην, τότε γὰρ μάλιστα τῆς πληθῆς ἡ ἀγορά) ἐνδύον πρὸ πάντων τὰς συναθροίσεις τοῦ λαοῦ, ὡς διακρίνουσιν αἱ φράσεις «πρὶν λυθῆναι ἀγοράν» Ἰπποκρ. καὶ «οὐκ ἂν ἐπανέλθοιμι, πρὶν ἂν ἡ ἀγορὰ λυθῇ» Ξεν. οἰκ. 12, 1, καὶ ἀγορῆς διάλυσις· Ἰπρ. 3, 104 (ὁ περὶ μεσημέριαν χρόνος), συγχρινόμεναι μὲ τὰ ἀνωτέρω χωρία τοῦ Ὁμήρου. Εἰς προσδιορισμὸν τῆς ὥρας ταύτης τῆς ἡμέρας πρὸλ. Ἰπρ. 4, 181, ὅπου ὁ ἄνθρωπος, ἀγορὰ πλήθουσα, καὶ μεσημέριον ἀλλήλων ἀκολουθοῦσι· Σεν. ἀν. 1, 8, 1, ὅπου ἡ ἡμέρα διαιρεῖται εἰς ἀγορὰν πλήθουσαν, μέσον ἡμέρας καὶ ὀψίλην, καὶ ἀπομν. 1, 1, 10, ὅπου διαιρεῖται εἰς πρωί, ἀγ. πλ., τὸ λοιπὸν· Ἀλ. Ζ. 1, 20, ὅπου λέγεται περὶ τῶν ταττίων· «τὰ δὲ ἐξ ἑω εἰς πλήθουσαν ἀγορὰν αἰσιπῶν» ἡλίου δὲ ὑπαρχομένου τῆς ἀκμῆς καλεῖσθαι· Ὁ Ἰπρ. χρῆται ἀντὶ ταύτης τῆς φράσεως ἀγορῆς πληθῆς, 2, 173 καὶ 223, Σεν. «περὶ πλήθουσαν ἀγοράν», ἀν. 2, 1, 6· «πρὶν ἀγορὰν πληθῆναι» Φερικρ. ἐν Β. Ἀν. 338 (πρὸλ. πληθῆναι). Καὶ ὁ Πλάτ. ἐν Γοργ. 469 σημειώνει διὰ τῆς φράσεως «ἐν ἀγορᾷ πληθῆσθαι» τὸν λαόν· Ἀγορὰ ἐν γένει, «θεοὶ ἀγορὰς ἐπισκοποῖ» Ἀίσχ. ἐπτ. 254 (πρὸλ. ἀγοραῖος), Σοφ. Τρ. 371. Οἱ. τ. 161, «πόλις ναοὶ καὶ ἀγοραὶς κατισκευασμένη» Σεν. Ἰπρ. 11, 2· ἐνταῦθα ἀνέκει καὶ τὸ ἐκλυθεῖν ἢ ἀγορὰ, Κύρ. 1, 2, 3. Ἐκ τοῦ «σχολάζειν ἐν τῇ ἀγορᾷ», οἰκ. 7, 1, προέρχεται ἡ φράσις «περίτρυμμα ἀγορᾶς» Δημ. 18, 127, καὶ «πονηρὸς καὶ ἀγορὰς εἰ» Ἀριστ. Ἰπρ. 180, ὡς. 282 «ἐν ἀγορᾷ τίθραμαι»· «ὡς τόπος δικαστικῶν ἀγωνίων, «δικῶν ἀγ.» Λουκ. 6, κατ. 4, 12· «ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων ἀγορᾷ» Δημ. 44, 36· «ἀρετὴν δυνάμει ὡς περὶ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέναι» Λουκ. Νιγρ. 25· «πρὸς ἀσθὰ ἐξ ἀγορᾶς», πρὸς ἀπ. 4· 80, 3) ἡ ἀγορά, τοῦρκ. παζάρ, ὡς Ἰπρ. 7, 23, ἀγορὰ καὶ πρητήριον· «ἐξ ἀγορᾶς πρὶσθαι» Σεν. οἰκ. 8, 22 καὶ μεγν. Πλούτ. Ἰπρ. 16· «ἐν ἀγορᾷ πωλεῖν καὶ ἀποδίδουσι» Σεν. συμμ. 4, 41· «ἡ ἀγορὰ ἦν ἐν τῷ βαρβαρικῷ στρατιώματι», ἀν. 1, 3, 14, καὶ «οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς», = οἱ πραγματευτάδες, 1, 2, 18· «ἐξ ἀγορᾶς ἀνήστοι καὶ λόγους» Ἑρμπακ. κομ. ἐν Φωτ. λ. στίλβη. Ὁ Πλούτ. μεταφράζει τὰς πυνδύας τῶν Ῥωμαίων ἀγορᾶς, Κοριολ. 19· 4) τὰ πωλούμενα πράγματα, τὰ ὄνια, ἰδ. τρῶφιμα, 60, συχνὰ παρὰ κομ. «εὐστροφὴ ἀγορὰ»· ἀγν. Σεν. Κύρ. 2, 4, 19· ἀνασκευάζειν = προμηθεύεσθαι τρῶφιμα πρὸς πώλησιν, 6, 2, 4· ὡς· «παρασκευάζειν», Ἀγ. 1,

14· πρὸλ. «ἡ ἀγορά παρεσκευάσθη» Θουκ. 7, 40· «ἀγείσθαι τινα ἀγορᾶν», 6, 41 = ἐπιτρέπουν τινὶ ν' ἀγοράσῃ· «ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ἔξω» = μετ' ἡγοραζόμενα τρόφιμα Ξεν. ἀν. 6, 1, 1· «χορρίζει ἐνταῦθα, Κύρ. 6, 2, 3· «παρέχειν, ἀν. 2, 3, 13 καὶ συγνᾶ, Θουκ. 6, 50· «ἀγορῇ χρῆσθαι» Ξεν. ἀν. 7, 6, 17, ὅπου κατόπιν ἀντὶ τούτου ὑπάρχει ὥνια, καὶ «αἱ ἀγοραὶ ἀφίκοντο» = τρόφιμα ἔφθασαν, 6, 6, 2, ὡς Πλουτ. ἀντὶ τοῦ λατ. κυνομα, «ἀγορὰν ἐπευμένισαι», = εὐθνήν ποιεῖν, Κοριολ. 20· «περικύπτειν, Λούκουλλ. 26, Κικ. 8· «ἀγ. οὐδεμία παρῆν» Ξεν. ἀν. 6, 4, 11· «ἰκανή, 5, 1, 4· «ἀγορᾶ ἀναγκαῖα χρῆσθαι» Πλουτ. Βροῦτ. 47· «-φίλανθρώπων χρῆσθαι», ὑποφερτὴν, εὐθνήν, Κοριολ. 16· καὶ «ἀγορὰς ἀφθονία» = πλήθος γεννημάτων, Παιμπ. 27 ὡς· «εὐπέτεια, Νικ. 20, καὶ εὐπορίαν παρέχειν, Κράσ. 20. Γενικῶς λέγει ὁ Ἀριστοτ. οἶκ. 2, 8, «σπον, οἶνον καὶ τὴν ἑλλην ἀγορὰν» = τὰ λοιπὰ ὥνια· 5) ἡ πώλησις, «εἰς τὴν ἀγορὰν πλάττειν» = διὰ πώλησιν κατασκευάζειν Δημ. 4, 26· «ἀγ. παρθένων προκηρύττειν» Αἰλ. 1. Π. 4, 1· καὶ γενικῶς, ἐμπορίαν, «τὴν ἀγορὰν μὴ ἀδικεῖν» Ξεν. Κύρ. 4, 5, 13· 6) καὶ «ἀγ. ἀδύναται» = τὸ τέλος τῶν ἐμπορευμάτων, π. προσδ. 4, 40· «ἀγορὰς καρποῦσθαι» Δημ. 1, 22· 6) καθ' ἑσ. 11· «ἀν. καὶ Γαλήν. παρὰ θεστατοὺς ἐκαλεῖτο ἡ λιμὴν ἀγορά. Κατὰ τὸν Γεῖτζ. σχολ. Ψ. 20· νόμισμα, ὅπου ἴσ. ἀναφέρεται εἰς χωρίον, οἷα ὁ Πολυδ. ἀνέγνω, 1, 57, «ἀξιώτατης τῆς ἀγορᾶς τοῦ σίτου αὐτῆς» = εὐθνή· 7) παρὰ τοῖς Ὁ. ὁδὸς Γωβ. 2, 3 καὶ ἄλλ. 50· καὶ ἐν Κ. Δ. Ὁ Πολυδ. καὶ ὁ Ψωναρ. ἀναφέροντι 7 σημασίας, πωλητηρίον, βουλευτήριον, πλήθος ἐν ἀμφοῖν, λαλαῖαι ἐν ἀμφοῖν, λαλιά καταχρηστικῶς (ἐν γένει) τὸ ἀγοραζόμενον, νόμισμα.

* Ἀγορά· ἀρχ. πόλις ἐν τῇ Θερμικῇ Χαρσωνήσῃ, ὅπου κατόπιν ἦν ἡ Λυσιμάχεια Ἡρ.

* Ἀγοράζω· 1) ἐν πρώτῳ κατὰ τὰ ἀρχ. λεξ. «ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν», εἶμαι ἐν τῇ ἀγορᾷ, φρονεῖν διὰ τὰς ἐν αὐτῇ πράξεις· «αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι — οἱ δὲ ἄνδρες κατ' οἴκου εὐνοῦσι» Ἡρ. 2, 35, ὡς. 3, 137, 4, 78· «εἰσελθόντες ἡγοράζον εἰς τὴν πόλιν» Θουκ. 6, 51, ὅπου ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ «ἐν ἀγορᾷ διέτριβον», Ἀριστ. Λυσ. 633· ὁ Ξεν. συνδέει αὐτὸ μετὰ τοῦ «δεικνύναι καὶ καθεύδειν» ὑποδηλώνον τὰ συνήθη τοῦ βίου ἔργα, Ἑλλ. 2, 4, 10· πρὸλ. Λακ. 9, 4, Κρατίν. ἐν Ἀθην. 12, 553 καὶ Λουκ. Τέξ. 57 ἡγοράζομεν = ἐμπορευόμεθα εἰς τὴν ἀγορὰν. Πλουτ. Λυσ. 11, Ἀριστ. ἱππ. 1373· οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένοισι οὐδεῖς ἐν ἀγορᾷ = οὐδεῖς ἀγένοισι θαλάῃ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· Δί' σημ. αὐτῆς εἶναι παρὰ μὲν. λίαν σπάνια· ἐντ. αἱ συγνᾶ ἐξηγήσεις τῶν σχολιαστῶν καὶ ἡ παρατήρησις, ὅτι τοῦτο ἵσταν ἀντικείμενός· 2) ἀνοῦμαι, κοιν. ἀγοράζω, βροδύτ. μόν. ἐν γενικῇ χρήσει, διὸ ὁ Ἀρποκρ. εἰς μνημονεύει τοῦ Ὑπερίδου εἰπόντος, «ἱερεῖα ἀγοράζουσιν» = ὅπως ἀγοράσωσι θύματα· - γινώμιον Ἀριστ. πλ. 984, καὶ

ἐν τῇ μέσῃ καὶ νεωτ. κωμωδίᾳ συνήθη· «ἐπὶ τῇδεα Ξεν. ἀν. 1, 5, 10· τι, 5, 7, 8, Ἑλλ. 7, 2, 18· καὶ μέτ. «ἀγοράζεσθαι τὰ ἱερὰ» δεῖα», ἀν. 1, 3, 14· ὡς. Δημ. 30, 53· τὰ ἡγοραζόμενα ἱερὰ, 8, 23· «ἀγοράσματα ἀγ. Ἀισχίν. 3, 223, Δημ. Νεαίρ. 46, Ἀριστοτ. οἶκ. 2, 21 καὶ μὲν. συγνᾶ· πρκ. ἡγοράζω Μένανδ. ἐν Ἀθην. 654, Ἀριστοτ. οἶκ. 2, 34· ἀγορᾷ ὡς μέλ. θεωρεῖ ὁ Σουῖδ. βαρβαρικόν ἀγοράζω ἐν Χαρίτ. 1, 11· «ἀνήσκειν ἀλλοῖα ἢ ἀγοράζω» Θωμ. Μάγ. Ἡ παρὰ τῆρ. τοῦ Μούρ. Ἡρωδ. καὶ Δράκ. οἱ ἐν ἀγοράζω, ἐν τῇ σημ. τοῦ διατρίβειν ἐν τῇ ἀγορᾷ πρὸς διακρίσιν τοῦ ἀγοράζω = ἀνοῦμαι· ἔχει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν φαίνεται στηριζομένη ἐπὶ ἀδιακρίτων διακρίσεων τῶν γραμματικῶν, εἰ καὶ ὁ Βουτμ. ἐν γραμ. 1, σ. 328 νομίζει, ὅτι δύναται αὕτη νὰ αἰσθ. λογηθῇ.

* Ἀγορατὸν τεῖχος· πλ. ἐν τῇ Εὐρωπ. ὅγμ. τοῦ Ἑλλησπόντου, κατ. Ἀγορατοειχ(τ)ί Στ. Βοζ.

* Ἀγοραῖος, 3 (Πλουτ. Ἡρωδ. Πολυδ. 1, 6), καὶ ἡ ἀγοραῖος (ἀγορά) ὁ ἀφορῶν τὴν ἀγορὰν· α) «οἱ οἱ ἀγοραῖοι» = οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίβοντες Αἰσχ. Ἀγ. 90, ἀντιθ. τῷ οὐρανίῳ· ἄλλῃ· καὶ οἱ τῶν ἀγορῶν = συναθροίσεων τοῦ λαοῦ προεστῆται, ὡς «ὅμιος ἀγοραῖος» = ἐκκλησιαστικὴ καθ' ἑσ. ἀποδ. ποντὰ πρὸς τὸ ἐν Ὁδ. 6, 69· ὡς ὁ Πολυδ. συναθροῖται «θεοὺς στρατιῶν, ἀγοραῖους, ἐπὶ καρπίους, στρατίους» 13. καλεῖται οὗτοι· 3) Ζεὺς, (ἐν ἐκκλησίαις καὶ δίκαις δίκην διδόν· ἀγοραῖος ἐκκλησία) Αἰσχ. Εὐμ. 931· «οἱ ἀγοραῖοι ἵκται ὅντες» Εὐρ. Πρακλ. 70· Ἡρ. 5, 46, Ἀριστ. ἱππ. 408, Θεόφρ. 2, Στοβ. ἀνθ. 44, 22· πρὸλ. Πανσ. 3, 11, 8· ὡς ὁ Ἑρμης, «ἐπίτιμος γὰρ τῶν ἀγοραζόντων» Κορνοῦτ. φ. 0ε. Ἀριστ. ἱππ. 297· Λουκ. 2, τρ. 33· πρὸλ. Πανσ. 1, 15, 2· Μεμονωμένους ἀπαγγέλλει ἐν Πανσ. - Ἀρτίμης, 5, 153 (ἀγοραῖος) - Ἀθηνᾶ, 3, 11, 8· 6) ἄνθρωποι ἀγοραῖοι = οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίβοντες καὶ ἐπιμνημόμενοι ἑλλησίοις, ἐν ἀγορᾷ ἀναστρεφόμενοι, ἀρχ. λεξ. 1, 1, πρῶτοις οἱ κάπηλοι, ἀντιτιθέμενοι τοῖς ἐμπόροις Ξεν. Λακ. 3, 13, Ἡρ. 1, 93, μετὰ τοῦ χειρῶνακτες, 2, 141, τοῦ καπῆλοι, καὶ χειρ. Γενικῶς. «τὸ ἀγοραῖον (γένος) τὸ περὶ πράσεις καὶ τὰς ἐμπορίας καὶ καπηλείας διατρίβον» Ἀριστοτ. πολ. 4, 3, καὶ 4, 4 συντομῶς. «τὸ περὶ ὧν καὶ πρᾶσις», ἐν 6, 2 συναριθμῶν ὅμοι τοὺς «βανδύσσους» τὸ «θητικόν» καὶ τοὺς «ἀγ. ἀνθρῶπους» ἐν οἶκ. 2· «τέλη ἀγοραῖα» εἶναι «τέλη τῶν ἐμπορευμάτων γ'» κατὰ Β. Ἀν. 229 («ἀγοραῖος νοῦς ὁ πᾶν εὐέλπης καὶ συρρετώδης οὐδὲ πεφροντισμένος, οἱ γὰρ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι ἀμαθείς καὶ ἀπαίδευτοι» προσέλαβεν ἡ λέξ. τὴν σημ. κοινὴν, ὑδατοῦς παύλος Ἀριστ. ἱππ. 214 περὶ ἀνδρὸς ἀμαθείου καὶ ἱκανοῦ νὰ γείνη δημαγωγός, «γέγονε κακός, ἀγοραῖος εἰ» = ἄνθρωπος τῆς ἀγορᾶς, βᾶτρ. 1075, «πανούργος καὶ ἀγοραῖος»

«ἀγ. καὶ φαῦλοι» Πλάτ. Πρωτ. 347· «τῷ ἦθι ἀγοράσιος» Θεόφρ. χαρ. 6. Μτρ. — σκώματα = χυδαία, τετριμμένα, Ἀριστ. εἰρ. 750· «ἀγοραία τεκμήρια» Αἰσχίν. 1, 125, ὡς Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 8, 13, 6· «ἀγοραία φιλία», ἀντιθ. τῆς ἐλευθεριωτέρας· «ὀνόματα ἀγοραία καὶ καπηλικά» Λουκ. π. δ. 1στ. συγγ. 14· «λόγος βάνταυτος καὶ ἀγοραίος» Πλούτ. συμπ. 1, 1· «ὀφάρια ἀγοραία» Δίφιλ. ἐν Ἀθην. 7, 292. Παρὰ μτγ. καὶ ἐπὶ καλῆς σημ. «ἀγοραίος καὶ πολιτικός» = ὁ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου ἄρχων Πλούτ. Περ. 11· πρὸς συμπ. 7, 7, ἐν π. δυσμ. 8 ὁμοίως· «ἀνὴρ ἀγοραίος» = ἐπιδέξιος δικηγόρος· δ) Β. Ἀν. 330, «ἀγοραίαν διλην, τὴν δικαιολογίαν» ὑποδῆλοι, ὅτι ἡ λέξις ἦν ἐν χρῆσει ἐπὶ δικαστικῶν ἀγῶνων. Οὕτως Ἡρ. «ἀγοραίος διὰ φορὰ», 7, 9, διοικήσεις, 6, 2· «χρεία ἀγ.» Πλούτ. Λυκ. 25.—Τὸ συγκρ. ἀγοραίοτεροι ἔχει ὁ Πτολ. Εὐεργ. ἐν Ἀθην. 10, 438. Κατὰ τὸν Ἀμμωνίον ἐγένετο ἡ διακρίσις, ὅτι· «ἀγοραίος ὁ πονηρὸς, ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ τετραμμένος (γ), ἀγοραίος δ' ἐν τῇ ἀγορᾷ τιμώμενος (α), ὁ ἡδύνατο νῦν ἐκταθῆ καὶ εἰς τὸ (β)»· «ἀγοραίως λέγειν» Δ. Ἀλ. ῥήτ. 10, 11· χυδαίως λαλεῖν· ἢ ὡς δικηγόρος Πλούτ. Γ. Γράμχ. 4. Ἀντ. 24.

Ἀγοράσιος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀγορακλής· Ῥόδιος τις ἐπιγρ.

Ἀγοράχριτος, 1) Ἀθηναῖος δημαγωγὸς Ἀριστ. 2) ἀγαματοποιὸς Πάριος μαθητὴς τοῦ Φειδίου Πάου.

Ἀγοράναξ, ακτος· ὁραματικὸς ποιητὴς Ῥόδιος Ἀνθ.

Ἀγόρανδρος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀγόρανις· παραποτ. Γάγγου Ἀρρ.

Ἀγοράνομις· εἶμα ἀγορανόμος Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 8, 340, Πλούτ. καίς. 5 καὶ μτγν.

Ἀγοράνομις, ἢ «λογισταίς, κληται δὲ ἐπὶ τῶν ἐπισκοποῦντων τὰ τῶν πόλεων ὄνια» Β. Ἀν. Ζων. Σουλδ. Τὸ ἄξιωμα τοῦ ἀγορανόμου Ἀριστοτ. πολ. 7, 11, 3. Παρὰ Πλούτ.

Διονυσ. καὶ μτγν. ἡ aedilitas τῶν Ῥωμαίων

Ἀγοράνομις, 3· ὁ τὴν ἀγορανομίαν ἀφορῶν, εἰς ταύτην ἀνήκων· «νόμιμα ἀγ.» Ἀριστοτ. πολ. 2, 2, 13, Πλούτ. καὶ Διον.

ἀντὶ aedilitatis, π. χ. ἐξουσία, potestas Δ. Ἀλ. ῥωμ. 6, 95· ἀρχαιρέσια, comitia Πλούτ.

Πομπ. 53.—Ὁ Πολυδ. ἐν 10, 177 ἀναφέρει ὡς «κεῖνος ἀγ.» ὄργανον τοῦ ἀγορανόμου

τιμωρητικόν, τὸν κύφωνα.

Ἀγοράνομιον, τό· τὸ ὄχημα τοῦ ἀγορανόμου, ἐπιγρ. Παρὰ Νικάρχ. ἐν Ἀνθ. 11,

17 κατάλογος τῶν ἀγορανόμων.

Ἀγοράνομος, ὁ (νέμω)· ὁ ἐπόπτης τῶν ὀνίων τῆς ἀγορᾶς· οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὄνια διοικοῦντες ἄρχοντες, ἀρχ. λεξ. — τῆς ἀγορᾶς Ἀριστ. Ἀγ. 723, σφ. 1406, Πλάτ. νόμ. 11, 917, (συναριθμοῦμενοι μὴ τοὺς ἀστυνόμους καὶ ἀγρονομούς), Ξεν. ἀν. 5, 7,

1 καὶ 14, συμπ. 2, 40, Δημ. 24, 112, Ἐκ τοῦ Λυσ. 22, 16 ἐξάγεται, ὅτι οἱ ἀγ. ἐπισκόπουσι πάντα τὰ λοιπὰ ὄνια ἔκτος τοῦ σίτου, κατὰ δὲ τὸν Ἀρποκρ. σ. 107, 20· «ὄν-

ειν τούτων ἐπιμελεῖσθαι δεῖ τοὺς ἀγορανόμους» τῆς τε ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐλοσσίας, καὶ τοῦ ἀφενδῆν μὴ μόνον τοὺς πεπράσμενους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὠνούμενους· πρὸς Δ. Δημ. Λεπτ. 9· «εὐρυτέρων ἐνέργειαν παρέχει αὐτοῖς· ὁ Πλάτ. νόμ. 6, 761, καὶ 8, 849. Ἄλλων ἔργων ἐπιμελοῦνται οἱ ἀγ. τῶν Ἰνδῶν Στρατ. 15, 707. Ἐπειδὴ ταῦτα ἦσαν ἐν μέρει ἔργα τῶν παρὰ Ῥωμαίοις πρεσβ. ἐκλυόντων οὗτοι ἀγορανόμοι, κατὰ Δ. Ἀλ. ῥωμ. 6, 90, συγχαί. π. Πλούτ.

Ἀγοράνομος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀγοράομαι· μέσ. λαλῶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μετὰ πολλῶν, «ὁ σφιν ἀγορεύσας καὶ μετίειπε» Ἰλ. α, 73, 253 καὶ ἄλλα γὰρ, ἐν. μόν.

Ἰλ. 6, 337 ἀγορεύσας [-u-u-]. Γενικῶς συνηθροῦσθαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· «θεοὶ ἡγορώοντο παρ Ζηνί» Ἰλ. δ, 1, ὁ μιμεῖται ὁ Νάν. Δ. 27, 241, καὶ Ἰλ. 9, 230, ἡγορεύσας

(Ἡσυχ. καὶ Ἐτ. Μ. ἔχουσι πρὸς τῷ ὀμη-γορεῖν καὶ ἔξεκκλησιάζεσθαι καὶ ἀγορεύεσθαι)· «ἡγορώοντο ἐν ταῖς ἀγοραῖς» Ἡρ. 6, 11. Ἀλλ' ἐν Σοφ. Τρ. 598 «ἡγορῶ ξέναις»· ὠμίλεις κατὰ τὸν Σχολ. «ἀλλήλοισιν ἀμοιβαῶν ἡγορώοντο» Ἀπολ. Ρ. 2, 1226.

Ἀγοράσδων, διαρ. ἀντὶ ἀγοράζων Θεόφρ. 15, 16.

Ἀγορασίω· ἐφετ. τοῦ ἀγοράζω Σχολ. Ἀρ. βατρ. 1100.

Ἀγορασία, ἢ· τὸ ἀγοράζειν, ἀνίστασθαι, πρῶτον ὁ Ἰππολ. ἐν Σχολ. Ἑρμογ. «πορευθῆναι ἐπὶ τὴν ἀγορασίαν, Τηλεκλείδ. κομ. ἐν Πολυδ. 1, 17· «ἐν ταῖς ἀγορασίαις» Δ. Λατρ. 2, 78 καὶ μτγν. ἐπιθ.

Ἀγορασις· τῷ προηγ. Πλάτ. σοφ. 219 κατὰ πληθ.

Ἀγορασμα, τό, μόν. πλ. (ῥθ. Ἀριστ. οἰκ. 2, 34 ἐπ' ἀγορασματα ὁρθότερα)· ὄνια, ἀρχ. λεξ. ἢ· αὐτὰ τὰ ἡγορημαίνεα· Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 6, 242, Αἰσχίν. 3, 223. Δημ. 34, 9 καὶ μτγν. Πλούτ. Κάτ. ν. 36.

Ἀγορασμός, ὁ· τὸ ἀγοράζειν, ἀνίστασθαι φίνε. ἐν Στοδ. ἀνθ. 74, 61, Ὁ ἐπιθ.

Ἀγοραστής, ὁ· ἀγοράζων, ὀνούμενος Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 34, Ἀθην. 14, 659. Ἰδ. ἔκαστο οὗτο ὁ δοῦλος «ὃ τὰ ὄψα ἀνούμενος», ὁ βραδύς· «ὄψωνάτω» Ἀθην. 4, 171 πρὸς Πολυδ. 3, 126 («ὃ ἀγ. ἐπὶ τοῦ ὄψωνάουτος τέτακται»)· «ὃν Ῥωμαῖοι ὄψωνάτωρα καλοῦσιν» Β. Ἀν. 339. Οὕτως ἦδη παρὰ Ξεν. ἀπομ. 1, 5, 2, «διαπικνος καὶ ἀγοραστής» ἐπιθ.

Ἀγοραστικός, 3· ὁ τὸ ἀγοράζειν, τὸ ἐμπορίων ἀφορῶν· «τὸ ἐμπορικόν καὶ τὸ ἀγοστικόν μέρος τῆς ἀλλακτικῆς τέχνης» καὶ κατόπιν «ἀγοραστικὴ» δηλ. τέχνη Πλάτ. σοφ. 223, Κρατ. 407, «Ἑρμῆς... τὸ ἀπατελὸν ἐν λόγοις καὶ τὸ ἀγοραστικόν» τὸ ἀγ. εἶναι φόρος τις, Κούρτ. ἐπιγρ. ἀττ. 1· ἐπὶ ἀγοραστικῶς ἔχων· «ὠνητήριον Σουλδ. καὶ Ἡσυχ.

Ἀγοραστοκλής· ἀνδρ. ὄν. Πλάτ.

Ἀγοραστός, 3· ὄνιος, ἀρχ. λεξ.

Ἀγοράστρια· θηλ. τοῦ ἀγοραστής, γλωσ.

Ἀγόρατος· Ἀθηναῖος, καθ' ὃν ὁ 13ος λόγος τοῦ Ἀντισίου Λυσ.

Ἀγορατρός, οὗ ἀπεσταλμένος ἐν τῷ ἀμφικτυονικῷ συνεδρίῳ, ἐπιγρ. 1689.

Ἀγορᾶ-τυπεῖς ἄγαν θυρυεῖς Παύλ.

Ἀγορευσις τὸ ἀγορεύειν Σχολ. Ἰλ. μ. 211.

Ἀγορευτήριον, τὸ τόπος ἐν ᾧ ἀγορεύουσιν, ἐπιγρ.

Ἀγορευτός, 3. ὃν δύνανται τις ν' ἀγορεύσῃ, νᾶ εἴπη Ἰουστ. μ. Τρύφ. σ. 221.

Ἀγορεύω (ἀγορά)· λέγειν ἐν ἐκκλησίᾳ, κυρίως μὲν τὸ δημηγορεῖν, ἐν ἀγορᾷ καὶ ἀπορίσσει λέγειν καὶ ἐκκλησιάζειν, καταχρηστικῶς καὶ ἀπλῶς λέγειν· Παύλ. ἀγοράς ἀγορεύον· λόγους ἐποιῶντα ἐν τῇ ἀγορᾷ Ἰλ. 6, 788· «τοῖσι δ' ἄρχ' ἀγορεύειν» Ὀδ. 6, 15, συχνά· «ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἡγόρευον» καὶ «ἐπεα πτερόεντα» Ἰλ. γ. 155, καὶ συχνά, -μυθον, 0, 493· «μή τι φόβον δ' ἀγόρευε», = πρὸς φυγὴν· «οὐκέτι ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις», η, 357· «ἔσθλ' ἄγ.» Ὀδ. ρ, 66· «οὔτε τί σε βέζω κακόν, οὔτ' ἀγορεύω», σ, 15· «θεοπροπέων ἄγ.» Ἰλ. α, 109· -κερτομέων, 6, 256· -ἐπιτροχάδην Ὀδ. σ, 271· -παρὰβλήδην Ἰλ. γ, 213· -διηλεκτός Ὀδ. μ, 56· -κρατερῶς Ἰλ. 0, 29. Παρ' Ἡρ. πολλὰ λαλεῖν πρὸς συνάθροισιν, 3, 75. 8, 5· περὶ τοῦ κήρυκος, 1, 60. 6, 97. καί, «ὁ δὲ σφιν ἡγόρευε, ὡς εἴη Ζώπυρος», 3, 156· «εἰς κοινόν περὶ τίνος ἄγ.» Ξεν. ἀν. 5, 6, 14· «ρήτωρ ὧδ' ἄγ.», Ἰλλ. 0, 3, 5. Βραδύτ. ἐπὶ ἐν τῇ διατυπώσει τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ λαοῦ· «τίς ἀγορεύειν βούλεται» Ἀριστ. Ἀγ. 45, Αἰσχίν. 3, 4, Δημ. 18, 170. Συχνά παρ' αὐτ. ἀντὶ τοῦ λαλεῖν, λέγειν Ἀριστ. πλ. 102, Σοφ. Οἰ. Κ. 842· -ὕπερ τίνος Πλάτ. νόμ. 6, 776· «οἱ νόμοι ἀγορεύουσι περὶ πάντων» Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 5, 1, 3, Αὐσ. 13, 50, «τὰ ψηφίσματα διαρρήδην ἀγορεύοντα», καὶ «ὁ νόμος διαρρήδην ἀγορεύων», 9, 9, Δημ. 33, 28, «ὡς ἐν τῷ ἄξονι ἀγορεύει», δηλ. ὁ νομοθέτης. «κακῶς ἀγορεύει τινὰ» πρὸς τῷ «λοιδορεῖσθαι» ἐν τῷ νόμῳ παρ' Αἰσχίν. 1, 35, καὶ Πλούτ. Σόλ. 21, Λουκ. ἀλ. 37 καὶ συχνά· «ἀγορεύω τινὶ ἐμὲ μὴ βασανίζειν» = ἀπαγορεύω Ἀριστ. βατρ. 628. - καὶ περὶ ἀφύχων, «δέμα ἄγ.» Θεόκρ. 25, 175· «φύσιν κεράων ἄγ.» Ὀππ. κυν. 2, 495. Κατὰ Β. Ἀν. 1095, τὸ μεταχειρίζοντο ἰδ. οἱ Βοιωτοὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν.

Ἀγορῆ, ἰων. ἡ ἀγορά.

Ἀγορ-ηγός, 2, ἀγορηγούς ὀλκάδας, τὰς ὄντας ἐπαγομένους Ἐτ. Μ.

Ἀγορηθεὶς ἔξ ἀγορᾶς Ἰλ. 6, 264 καὶ ἄλλ.

Ἀγορήνδε· εἰς τὴν ἀγοράν, συνάθροισιν Ὀμ. πολλ.

Ἀγορησός, ἡ πόλ. Καρίας, κατ. Ἀγορησός καὶ Ἀγορήσιος Στ. Βυζ.

Ἀγορητής, ὁ ὃ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ λαοῦ ἀγορεύων, λαλῶν· «λιγὺς Πυλίων ἀγορητής», ὁ Νέστωρ Ἰλ. α, 248, ὡς Ἀριστ. νεφ. 1055· ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ Θεοῦ Ἰλ. 6, 246, Τιμ. ἐν Δ. Λαερ. 3, 7 περὶ τοῦ Πλάτωνος.

Ἀγορητός, ὅθ. ὑπερθ. ἀγορητότατος· λογιώτατος Παύλ.

Ἀγορητός, ὅς, ἡ ἐδωλωτρία Ὀδ. 0, 168.

Ἀγορίται· ἔθν. τῆς Ἀσιας Σαρματίας Πτολ.

Ἀγορός, ὁ ἀγορά, Ἑβρ. Ἡρ. μ. 412, πλ. Ἰ. Τ. 1096, Ἠλ. 723, Ἀνθρ. 1034, μόν. λυρικόν.

Ἀγός, ὁ ἀρχηγός, στρατηγός Ἰλ. πολλ. Πίνδ. Ν. 1, 51, Αἰσχ. ἰκ. 245, Ἑβρ. Ἰ'ησ. 29 καὶ μτγν. π.

Ἄγος, εὐς, ἰων. ἄγος (ἐν τῇ αὐτ. ἐσο.) τό, (ἄζω) κυρ. τιμή, εὐλάβεια· ὅ, π. εἶναι ἀντικείμενον ἱερᾶς εὐλαβείας καὶ φόβου πᾶν ἐγκλημα χρῆζον καθάρσεως, καὶ ὁ τοιοῦτό τι πράξας, ἄγος πατρῶν θεῶν Αἰσχ. ἐπτ. 1008, ὁ ἀνοσίως ἀμαρτάνων πρὸς τοὺς π. 0. πρὸλ. χρ. 153, Ἑβρ. 161· -ἀπύχετον, βλοσυρόν, ἰκ. 370 καὶ Σοφ. Οἰ. τ. 1426·

ἄγος φύγειν, Ἀντ. 256. Καὶ ἐν πεζ. «ἐν τῷ ἄγαι ἐνέχεσθαι» Ἡρ. 6, 56· «τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ» = καθαιρεῖν τὸν φόβον δι' ἐξορίας τῶν κακούργων Θουκ. 1, 126. 135· Ἰδ' ἀγλατέω· «ἄγῃ καὶ μισμοὶ καθαρῶν δεόμενοι» Πλούτ. Σόλ. 12· ἄγος ἡγείται μέγα πατρός φονεὶ διαλέγεσθαι, Βροτ. 4·

ἄγος καὶ μύσος Ἀππ. ἐμφ. 2· 2) ἀγνισμα, θυσία ἀγνισμοῦ Σοφ. ἀποστ. 703. καὶ τὸ ἐν Ἀντ. 771 «ὡς ἄγος» ἐξηγεῖ ὁ Σχολ. καθαρσις, κυρ. πρὸς ἀποφυγὴν βαρείας ἐνοχλίας.

Ἄγοςτός, ὁ· «τὸ ἐντός ἢ τὸ πλατὺ τῆς χειρός» ἀρχ. λεξ. «ἔλε γαίαν ἀγοστόν» Ἰλ. λ, 425 καὶ συχνά· -χειρὸς Ἀπολ. Ἰ. 3, 120· «νυμφίον περιβάλλει ἀγοστόν» (γενικῶς) = μὴ τὸν βραχίονα Θεόφρ. 17, 129 ὡς· «βρέφος φορεῖν ἀγοστόν» Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 464 καὶ ἀλλαχοῦ συχνά.

Ἀγουδηνναί· ἔθνος τῆς ἐρήμου Ἀραβίας Πτολ.

Ἀγουντον· πόλ. ἐν τῷ Νορικῷ Πτολ. νυν Jnnichen.

Ἀγουροι· οἱ ἐφηβοὶ κατὰ Θράκας.

Ἄγρα, ἡ κυνήγιον, ἄγρα λέγεται καὶ τὸ θηρωμένον καὶ τὸ ἔργον, ἀρχ. λεξ. Ὀδ. μ, 330 ἔσχη. «ἰγὺς, ὄρνιθας τε», χ, 306, Πίνδ. Ν. 3, 72. Τὸ θηρῶναι αὐτό, «θήρευσιν καὶ ἄγρα» Πλάτ. νόμ. 7, 824, ὡς τὸ θηρευθῆναι, ἡ λεία. Παρ' Ἡρ. 1, 73 καὶ Πλάτ. Αὐσ. 206, τὸ θηρίον, «δυσκαλωτότερον τὴν ἄγραν ποιεῖν.»

Ἄγρα ἢ Ἀγραί· 1) ὀνομ. Ἀττικῆς, ἐν ᾧ ἐωρτάζοντο τὰ μικρὰ μυστήρια καὶ ὀπήρη καὶ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις ἐντ. ἐκαλεῖτο Ἀγραία, ὅθ. «ἐν Ἀγρας» δηλ. ἱερῷ κ.

Ἀγριάδαι Στ. Βυζ. Β. Ἀν. 2) πόλ. ἐν Σουσανῇ Πτολ. 3) τόπος ἐν Ἀραβίᾳ Πτολ.

Ἀγραδάτης· τὸ πρότ. ὄν. τοῦ Κύρου Σεράδ.

Ἀγραθε· ἀγρόνδε Καλλιμ. ἀποστ. 26.

Ἀγρατός, 3· τῇ ἄγρα ἀνέκων· -δαίμονες, οἱ προστάται τῆς ἄγρας Ὀππ. ἀλ. 3, 27· -θεοί, 4, 577· ἀγρατός Ἀπόλλων Πaus. 1, 41, 6.

Ἀγρατοί (καὶ Ἀγραοί, Ἀγρέας, Ἀγραί, εἰς) Ἀττικὴν φυλὴν παρὰ τὸν Ἀγελῶν Θουκ.

Ἡ χώρα αὐτῶν Ἀγρατὶς ἢ Ἀγραία.

Ἀγρατὶς 1) υἱὸς Τημένου Πaus. 2) υἱὸς Εὐλαίου Νόν.

Ἀ-γραμματα, ἡ ἀπαίδευσις Αἰλ. Ἰ. Π. 8, 0.

Ἀ-γραμμάτικευτος· ὁ γραμματικῶς ἀπειρος Εὐστ.

Ἀ-γρέμματος, 2° α) ὁ μὴ ἔχων ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν, ἀπαιδεύτος· ἄγρ. καὶ ἄμουσος Πλάτ. Τιμ. 23, Δ. Σικ. 12, 13· «μάγειρος Ἀπρόξ. ἐν Ἀθην. 3, 102° ὁ μὴ δυνάμενος ἀναγινώσκειν καὶ γράφειν Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 20, Λουκ. ἀλλ. 7 2) ὁ μὴ ἀναγεγραμμένος, ἀντιθ. «ἐν γράμμασι» Πλάτ. πολιτ. 295. Μεταγ. καὶ ἀκατάληπτος, περὶ φύγγων Ἀριστ. π. ἔρμ. 2, 2.

Ἀ-γρ-αμής, 2° ὁ ἀνευ γραμμῆς, ὥστος στιγμῇ Ἀριστοτ. ἀτ. γρ. ὁ Βέκκερ, 972, 21 ἡλώωσεν ὅπως ἐντελὲς τὸ χωρίον.

Ἀ-γρ-αμμος, 2° μὴ ἔχων γραμμὰς, ἀρχ. λεξ. Ἀγρ-α-ν-α· ἐστὶ ἐν Ἀγρεὶ ἐπὶ μιᾷ τῶν Προίτου θυγατέρων Ἡσὺχ.

Ἀ-γρ-απτος, 2° ὁ μὴ γεγραμμένος· ἄγραπτα νόμιμα· ὁ ἄγραφος, ἐσωτερικὸς ἠθικὸς νόμος Σοφ. Ἀντ. 450.

Ἀγρ-αυλῶ· διατρίβει ἐν τῷ ἀγρῷ, ἐν τῷ ὑπαίθρῳ Ἀριστοτ. θ. ἀκ. ἀντιθ. «καὶ ἐν ἄσται διατρίβει» Πλούτ. νόμ. 4° πρὸ. Στράβ. 6, 197.

Ἀγρ-αύληθεν· ἐξ Ἀγρ-αύλης Πλούτ. Θεμ. 23.

Ἀγρ-αυλῆς, 2° ἀγρ-αυλος· ἀγρ-αυλῆς κοίτη· (τῇ ἐν τῷ ἀγρῷ γινομένη Σχολ. Νικ. Θερ. 78.

Ἀγρ-αυλῆς, ἡ· τὸ ζῆν ἢ διακυβεῖσθαι ἐν ἀγρῷ, ἐν ὑπαίθρῳ Δ. Ἀλ. 4, 44, Δ. Σικ. 18, 15. Ἀγρ-αυλίζεσθαι· ἀγρ-αυλεῖσθαι. Ἰστ. σ. 184.

Ἀγρ-αυλος, 2° ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ, ἐν ὑπαίθρῳ διατρίβων, κατοικῶν· βούς Ἰλ. κ, 135 καὶ συγχά, - πόρτις Ὀδ. κ, 410· - ποιμένες Ἰλ. κ, 162· ὦπα· - μελοδοτῆρες, ὕμν. ἔρμ. 286· - ὅρη Σοφ. Ἀντ. 348 καὶ μετν. Καὶ ἐπὶ πραγματων, = ἀγροτικὸς Εὐφ. Ἰλ. 342.

Ἀγρ-αυλος (ἢ ἐν ἀγρῷ ἀλλοζυμένη, ἢ Ἀ-γρ-αυλος) 1) θυγ. Ἀκαίους, σφέ. Κέρκρας Ἀπολλ. 2) θυγ. τῆς προηγουμένης, ἔχουσα ναὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου (ἐν Ἀγρ-αυλῷ) οἱ ἔφηβοι ἔδιδαν τὸν νομιζόμενον ὄρκον Διμ. καὶ ἄλλ. Ἦν ἱερεία τῆς Ἀθηνᾶς, τὸ δὲ ὄν. αὐτῆς ἔθεωρετο καὶ ὡς ἑπών. τῆς Ἀθηνᾶς Σουῖδ. Ὀθ. αἱ γυναῖκες ὠμυον «οὗτοι μὲν τὴν Ἀγρ-αυλον», Ἀριστ. Θεσμ. 533. Ὡς θυγ. τῆς προηγ. ἐκαλεῖτο καὶ «Ἀγρ-αυλὶς νόμῳ» Πορφ. ἢ δὲ Ἐρση, Πάνδορος καὶ Ἀγρ-αυλος ὁμοῦ Ἀ-γρ-αυλίδες παρθένοι· Εὐρ. Ἰ. 23.

Ἀγρ-αφίον, τὸ 69. «ἀγρ-αφίου δίκη· εἰδὸς τι δίκης οὕτω καλουμένης, κατὰ τὸν φαιλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ καὶ διὰ τοῦτο ἐγγραφέντων, εἰτα πρὶν ἐκτίσαι ἐξαλειφθέντων» Ἀρκοκρ. «οὕτως ἂν ἐγγραφέντες καὶ μὴ ἐκτίσαντες τῇ πόλει τὸ ὄφλημα ἐξαλειφθῶσι» Διμ. 58, 51· ὧς καὶ Πολυδ. 8, 54.

Ἀ-γρ-αφος, 2° ἄγραπτος, ἰδ. νόμος, ὁ μὴ γεγραμμένος φυσικὸς νόμος Ἀνδοκ. 1, 85, Πλάτ. πολ. 8, 563, ἀντιθ. τῷ γεγραμμένῳ, ὥπα. Διμ. 23, 70° πρὸλ. «τὰ ὅσα τῶν πολλῶν καλούμενα ἄγραφα νόμιμα» Πλάτ. νόμ. 7, 793. Οὕτω Θουκ. 2, 37, Ξεν. ἀπομν. 4, 4, 19 καὶ Ἀριστοτ. πολλ. ὡς ἐν ῥητ. 1, 10· «ἄγραφα ἀδικήματα» περὶ ὅν ὁ νόμος οὐ γέγραπται· Ἡσὺχ. Γενικῶς «μνήμη ἀγραφῶς» ἀν. 10. «ἡ στηλῶν ἐπιγραφή» Θουκ. 2, 43·

«πόλεις ἄγραφοι», αἱ μὴ προσληφθεῖσαι εἰς τὰς συμμαχίας, οὐδέτεροι, 1, 40· «ἀγράφου μεταλλοῦ οἶκον» (κατὰ τὰ ἀρχ. λεξ.)· οἶκον κατ' ἐκείνων, οἵτινες ἤνοιγον μεταλλεῖον, χωρὶς νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τοὺς καταλόγους τῆς πολιτείας· ἐπὶ ἀγράφως, μετν.

Ἀγρεὶ ἰδ' ἀγρεύω.

Ἀγρεῖος, 3° ἀγροτικός, ἀμαθής, χωριώτης, - καὶ σκαῖος Ἀριστ. νεφ. 646· «ποιητῆς Ἀγρεῖος καὶ σκαῖος», Θεσμ. 159· «πλάτανος· ἡ ἐν τῇ ἀγρῷ Μνασάκη. ἐν Ἀνθ. 7, 171.

Ἀγρεῖοσύνη, ἡ· βίος ἀγροτικὸς, ἢ μᾶλλον ἀγρία μανία τοῦ ἱερῶς τῆς Κυβέλης Ἀνθ. 6, 51 (ἀμφ. γρ.).

Ἀγρεῖφνα· γεωργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ συνάγουσι τὸν χόρτον Σουῖδ.

Ἀγρέμιον, τὸ· ἀγρεύματα Θεοδώρ. ἐν Ἀνθ. 6, 224.

Ἀγρέμιον, ὁ· κυνηγὸς Λίσχ. Μορμ. 125.

Ἀγρεσία, ἡ· ἀγρευσις Δ. Τερ. ἐν Ἀνθ. 6, 13.

Ἀγρεταί· παρὰ κῆσις ἐννέα κόραι κατ' ἐνιαυτὸν αἰρούμεναι πρὸς θεραπείαν τῆς Ἀθηνᾶς Ἡσὺχ.

Ἀγρετιῶν, εἶμαι ἀγρέτης, (ἀρχὴ τις παρὰ Λακεδαιμονίους), ἐπιγρ. 1, σ. 672.

Ἀγρευμα, τὸ· κυνήγιον Εὐρ. Βάκχ. 1239 καὶ μετν. π. ἐν τῷ πεζ. «φίλοι, τὸ πλεῖστον ἄξιον ἄγρευμα» Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 7, 2) δίκτυον, - μύρσισμα Λίσχ. Ἀγ. 1018· ὁρὸς, χο. 992· ποιήλα, Εὐμ. 438.

Ἀγρεύουσα· ὄν. Ἀθην. πλοῖον, ἔφημ. ἀρχ. 3123.

Ἀγρεύς, ὁ· ἀγρεύων, κυνηγὸς, ἀλιεὺς Πίνδ. Π. 9, 67· ἐν Λίσχ. ἀποσκ. 379 καὶ Πλούτ. ἐρ. 14 ὁ Ἀπόλλων, ἐν Εὐρ. Βάκχ. 1189 ὁ Βάκχος, ἐν Λουκ. ἀλ. 47 ὁ Ποσειδῶν, κ. συγχά ἐν τῇ Ἀνθ. Ἐν Αἰλ. Ζ. 1. 8, 24 πτηνὸν τι. Ἀγρεύς, 1) ὄν. τοῦ Ἀρισταίου παρὰ τοῖς Ἀἰσίοις Πίνδ. 2) υἱὸς Σωσίου καὶ Ἑρμού Νόν. 3) ὁ Πάν παρ' Ἀθηναίοις ὡς Ἀπολλόδοτος Ἡσὺχ.

Ἀγρεύσιμος, 2° ἀλώσιμος Σχολ. Σοφ. Φιλ. 876.

Ἀγρευσις, ἡ· τὸ ἀγρεύειν Σχολ. Ὀδ. 6, 332.

Ἀγρευτήρ, ἄρος, 3° ὁ ἀγρεύων, κυνηγὸς, Καλλιμ. Ἀρτ. 218· ἰχθύος Θεόδωρ. 21, 6· καὶ ἐπὶ ὁ· ἀνδρὲς Ὀππ. κυν. 1, 35· κύνες, 3, 456· ἀγρευτήρι λίνῳ Μανθ. 5, 279.

Ἀγρευτής· τῷ προηγ. ὁ Ἀπόλλων ἐν Σοφ. Οἰ. Κ. 1093· συγχά ἐν Ἀνθ.

Ἀγρευτικός, 3° εἰς τὸ ἀγρεύειν ἐπιτήδειος Ξεν. ἱππαρχ. 4, 12.

Ἀγρευτός, 3° ὁ ἀγρευθεὶς, ἢ δυνάμενος ὁ ἀγρευθῆ Ὀππ. ἀλ. 3, 541.

Ἀγρεύω· θηρεύω, κυνηγῶ, ἀλίσκω, κοιν. πάντα ἰχθύος Ἠρ. 2, 95· ἄγραν Εὐρ. Βάκχ. 426 καὶ μετ. «ἀγρεύσασθέ μοι θύματα», Ἰ. Τ. 1164· ἀγρεύσεται Λυκόφρ. 565· «αἷμα ἀγρεύειν» = θηρεύειν, ἐπιθυμῶ αἷμα Εὐρ. Βάκχ. 138, Πολλ. ἐν Ἀνθ. 56. καὶ ἐν ἱρωταῖς ποιήμασι, Μακρό. ἐν Ἀνθ. 5, 233· «λόγῳ ἀγρεύειν», Κ. Δ.

Ἀγρεύω· ἀγρεύω, «χρόνῳ ἀγρεὶ πόλιν» Λίσχ. Ἀγ. 125· «ἀγρεῖς μορμόρον» Φανί. ἐν Ἀνθ. 6, 304. Ἀλλ. μόν. πρυστ. ἐν. «ἄγρει δ' οἱ»

νον ἐμβαρῆν. Ἄγριλ. ἀποστ. 40, λάβε τὸν οἶνον. Παρ. Ὅτι τὸ ἄγρει εἶναι ἐπιφών. ἐμπρός, ἄγε, καὶ ἀκολουθεῖ αὐτῷ πάντοτε καὶ ἑτέρα τις προστακτική, «ἄγρει μάν οἱ ἔπαρσον Ἀθηναίην» Ἰλ. ε, 765, Ὁδ. φ, 176 Ὁ πλ. ἄγρεῖτε, ὡς Ὁδ. υ, 149, λοιπὸν ὅλως καθὼς τὸ ἄγε, ἄγετε. Οὕτω καὶ μετγν. ἐπ. ὡς Ἀπολ. ῥ. 1, 487.
Ἄγρη πῶλ. Λυδίας Ἡρόν.
Ἄγρηθεν· ἀπὸ τῆς ἄγρης Ἀπολ. ῥ. 2, 933.
Ἄγρην, τὸ «δικτυοειδές, ὃ περιτίθενται οἱ βακχεύοντες Διονύτῳ Ἐρατοσθένους δὲ αὐτὸ καλεῖ γρήνυν, ἢ γρήνον, καὶ ἔνδομα» Ἡσυχ.
Ἄγριαζω, «ἄγριαζε, ἄγριος, ἴσθι» Ἡσυχ.
Ἄγριαίνω γίνομαι ἄγριος, ἀντίθ. τῷ ἡμεροῦσθαι Πλάτ. πολ. 6, 493· βόες, Ἰ. 540 ὀργίζονται, θυμῶν, μετὰ τοῦ ἄγρηναι κτῶ, νόμ. 2, 86, τινί, συμπ. 173, Λουκ. Νέρ. 9, Πλούτ. Καίσι 38 περὶ τοῦ ποταμοῦ, ὡς Δ. Σικ. 24, 1 περὶ τῆς θαλάσσης Παρὰ μετγν. καὶ μετ. ὡς Δ. Κασ. ὀργή τις αὐτὸν ἡγρίαναι, καὶ «μὴ ἄγριανης τὸ τραῦμα», Ἀλ. Τατ. 2, 7· ὅθ. παθ. ἡγριαίνοντο Πλούτ. Ἀντ. 58.
Ἄγρι-ἀμπέλος, ἢ ἄγρια ἀμπέλος Διοσκ.
Ἄγριανες (καὶ Ἀγρίαι, ἢ Ἀγρίτοι, Ἀγριεῖς) λαὸς Πατιωνικός, παρὰ τῷ Αἰμῳ Ἡρ. ἐπιθ. Ἀγρικός καὶ Ἀγριανικός· ὅθ. «ἢ Ἀγριανική χώρα» Ἡσυχ.
Ἀγριάνης· παραπτό. Ἐβρου ἐν Θράκῃ Ἡρ.
Ἀγριάνια ἴδ' Ἀγριώνια.
Ἀγριανόμη· μυθ. ὄν. Ἰγν.
Ἀγριάς, ἄδος, π. ἢ ἄγρια-φηγοί Ἀπολ. ῥ. 1, 28 ἑλαία Ὀππ. κουν. 4, 270· ἀμπέλος, Φίλ. ἐν Ἀνθ. 9, 561, καὶ ἄνευ τοῦ ἀμπελος=ἄγρια ἀμπέλος, ἀρχ. λεξ.
Ἀγριαῖ· ἄγριαίνω, ὅθ. ἀγριόωντα Ὀππ. κουν. 2, 49.
Ἀγριδρόξ· ὄριγον Ἡσυχ.
Ἀγριδίων, τό· ὄποι. τοῦ ἀγρός, «χωματρίον, χωρίον» Ἡσυχ. Ἀρρ. καὶ μετγν.
Ἀγριεῖς ἴδ' Ἀγριάνες.
Ἀγρι-ελαία, ἢ ἴδ' ἀγριελαίος.
Ἀγρι-ελαίνος· ἐξ ἀγριελαίου, γλωσσ.
Ἀγρι-ελαίος, ἢ ἄγρια ἐλαία Θεόφρ. 7, 28, Θεόφρ. Καὶ ἐπιθ. -σκυτάλη=ἐξ ἀγρίας ἐλαίας· Ἐρώκ. ἐν Ἀνθ. 9, 237, oleaster.
Ἀγριεύς· ἀγροτικός Ἡσυχ.
Ἀγρίζαμα· πόλις ἐν Γαλατικῇ Πτολ.
Ἀγρίζομαι· ἐρεθίζομαι Ἰπποκρ.
Ἀγρινά πετεινὰ=ἄγρια χρ. Σιβ. 7.
Ἀγριοκκίμηλα, τὰ (ἴσ. ἀγριοκκίμηλα) ἄγρια κοκκίμηλα Διοσκ., 2, 175.
Ἀγριοκλάς· τὸ ῥῶμ. Agricola.
Ἀγριο-πυρρῶντοι· ἀγροτικοὶ πυρρῶντοι φιλόσοφοι Γαλην. τ. 8. σ. 711.
Ἀγρικός, ἔσφ. γρ. Θεόφρ. 20, 6, Μάσχ. 5, 13 ἀντί ἄγριος.
Ἀγρίλιον, τό· πόλ. ἐν Βιθυνίᾳ Πτολ.
Ἀγριματός, 3· ἄγριος Πτολ. ἐν Αἰθ. 12, 549.
Ἀγρίνιον, τό· πόλ. ἐν Αἰτωλίᾳ Πολύδ.
Ἀγριο-απιδίων, τό· ἄγρια ἀπιδία Γεωπ.
Ἀγριο-δάξανος, ἢ ἄγρια βαλκωνιά, ἀρχ. λεξ.

Ἀγριο-δάξαρρος, 2· ἄγριος καὶ βέρβερρος Κ. Μανασ. σ. 492.
Ἀγριδ-βουλος, 2· ὁ ἔχων ἄγριον βουλήν· ἢ φρόνημα Πολέμ. φυσιογ. 230.
Ἀγριο-γυνωμοσύνη, ἢ ἄγριον φρόνημα Κ. Μανασ. σ. 496.
Ἀγριο-δαίτης· ἀγρίους καρπούς τρώγων, ἐν τῷ χρησμ. παρὰ Πασ. 8, 42, 6.
Ἀγριόεις, 3· ἄγριος· ὁπώρα Νικ. ἄλ. 30· κραδί, 617.
Ἀγριο-ἡδύσμος, «μῖνθη· ἡδύσμος, καὶ καλὰ μῖνθος, ἀγριοῦδύσμος» Ζωναρ.
Ἀγριό-θρος, 2· ἄγριος, φοβερός Κ. Μανασ. σ. 544.
Ἀγριό-θυμος, 2· ἀγριόφυκος, θηριώδης Ὀρφ. ὕμν. 11, 4.
Ἀγριο-κάναδος· βοτάνη Ἡσυχ.
Ἀγριο-κάρδαμον, τό· ἄγριον κάρδαμον Π. Αἰγ. 3, 77· ὡς ἄγριο-κοκκίμηλον, -κοκκίμνητον, -κρόμμινον, -κρίμινον, -λάχανον, ἄγριο-λεϊκήνες, -μαλάχη, -μηλον, -μυρίκη, -πήγανον, -ορείφανος, -σέλινον, -σταφυλή καὶ -σταφυλὶς, -συκον, -φαγρος, -χοίρος.
Ἀγριό-μορφος, 2· ἔχων ἄγριαν μορφήν Ὀρφ. Ἀργ. 978, μεταβ. εἰς ἀκριτόμ.
Ἀγριο-μωρος, 2· ἄγριος καὶ μωρὸς Κύρ. Ἰλ. Ἡσ. 55, σ. 834.
Ἀγριον, τό· εἶδ. ἀγρίας βαφανίδος Πλίν. Φ. 1. 19, 5, 26.
Ἀγριο-πετεινάλιον, καὶ ἄγριοπέτεινον, τό· ὁ ἐποψ. μετγν. Σχολ. Σοφ. Αἴ. 615.
Ἀγριοπηγοί· «εἶδος δι' οἱ ἀγρ. τεκτόνων, οἱ τὰς ἀμάξας κατασκευάζοντες, καὶ πάντων τῶν ἀγρίων ζώων εἰσιν ἐργάται» Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 464.
Ἀγριό-πινος, 2· ἄγριος πινών Κ. Μανασ.
Ἀγριο-ποιών· ποῖα τι ἄγριον Σχολ. Αἰσχ. Πέρσ. 613.
Ἀγριο-ποιός, 2· ὁ Αἰσχύλος ἐν Ἀριστ. βατρ. 837, ὁ ἀγρίους ἥρωας ποιῶν.
Ἀγρι-ὄρνιθες, αἱ· ἄγρια ὄρνιθες, μετγν.
Ἀγριος, 3· (ἄγριος ὡς ὁ γλ. Ἰλ. γ, 24, -αἶξ, τ. 88 ἀττ.) 1) ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ ζῶν, ἄγριος, ἐν πρώτοις περὶ ζώων, καὶ περὶ φυτῶν ἐν τῇ φυσικῇ καταστάσει, ἀντίθ. τῷ ἡμερῶς ὡς Πλάτ. νόμ. 6, 765, «φυτῶν καὶ ζώων ἡμέρων καὶ ἀγρίων» ὡς. «εἰθασσὸς καὶ ἄγριος», πολιτ. 271· πρβλ. Ἀριστοτ. προβλ. 20, 12· «σὺς, αἶγες, ἄγρια πάντα»=παντοεὶδὴ θηρία Ἰλ. ε, 52 «σὺς ἄγριοι», θ, 838, -αἶξ, θ, 106· «δένδρα ἄγρια καὶ ἡμέρα» Ἡρ. 4, 21· ὅλη, 1, 203, ὡς. Ἀργ. ἀποστ. 9· ἀμπέλος Αἰσχ. Πέρσ. 606· ἔλαιον Σοφ. Τρ. 1187· ὅλη, Οἶ. κ. 349· μέλι Μαιτθ. 3, 4· Οἶ μετγν. ἐσχημάτιζον ἴδ. ἐπὶ φυτῶν εὐχαρίστως σύνθετα, οἷα τὰ ἀνωτέρω ἀριθμηθέντα, ἀγριαμπέλος ἀντί ἀγρία ἀμπέλος. Ἐν Μάσχ. 5, 13 ἄγριος εἶναι ὁ χωρικός. 2) Ἐπειδὴ τὰ ἀρπакτικά ζῷα μένουσιν ἐν ταύτῃ τῇ καταστάσει, σημαίνει τὸ ἄγριος τὴν ἀγριότητα καὶ ὠμότητα τούτων, οὕτω λέων δρᾶκων, γένος ἀγρία Ἐρφ. Φοιν. 1389· «ορακαίνης φύσις ἀγρία», Βάκχ. 1355. Ὁφ.

περὶ ἀνθρώπων, ἄγριος, θυμώδης, καὶ ἐν γέν.
περὶ ἐμπαιδῶν ψυχικῶν καταστάσεων, «ὅς
λέων ἄγρια οἶδεν» Πλ. π. 41. — αἰχμητής, ζ.
97 γ, ἐν τῇ 'Οδ. πολλὰ. «ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι»
ἔτι, — θυμὸς Πλ. ι. 625. — μένος, χ. 313. καὶ
μτφ. πόλεμος, ρ. 737. — μῶλος, 398. — δάμαρ
Σοφ. Ἀντ. 961. — Αἰδης, ΑΓ. 1014. — νόσος,
Φιλ. 173 καὶ ἀλλαχού (Εὐρ. Ὀρ. 34. τραύ-
ματι, Φοιν. 1663. — ἔλλος Βίων 1, 16. 'Οθ.
παρ' ἱατροῖς περὶ κακοήθων ἐλκῶν, ἀνιάτος)
ὀδύνη, Τρ. 971. λυπή, Οἱ τ. 1073 (ὡς πέν-
θη Πλούτ. παρ. πρὸς τὴν γαμ. 6). — πόνοι,
1205. — πέσαι, 1349. — ὅσμοι Αἰσχ. Πρ. 175.
— ἄλς, ἰκ. 35. — γεῖμα Εὐρ. Ἀνδρ. 749. — πύρ
Θεόδωρ. 2, 54. ἴσ. ἐν πεζ. μετὰ τοῦ θη-
ριώδους Πλάτ. πολ. 9, 571. τοῦ ἀπηνήες,
νόμ. 12, 950. δούκλος (ψυχῇ), 1, 649.
— χαλεπὸς καὶ αἰδικός, Μέν. 318. — τὸ τῆς
διανοίας ἄγριον καὶ πικρὸν Δημ. 45, 69,
Ἀκμάδαναι εἰτα τὴν σημ. τοῦ βανάνου, ἀ-
γροίκου, ὡς «τύραννος ἄγριος καὶ ἀπαίδευ-
τος» Πλάτ. Κατὰ τὸν Ἀριστοκρ. «ἄγριους
Ἀλαγίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (ἴδ. Αἰσχίν.
1, 52) τοὺς σφόδρα ἐπιδραμεύουσιν περὶ τὰ
παιδικὰ καὶ χαλεποὺς παιδερσαστάς φησι»
ἴδ. καὶ Ἀριστ. νεφ. 348. «ἄγριοι ἔρωτες»
Πλάτ. Φαίδ. 81. «ἄγριος κυβερνήτης» Μέ-
νανδ. κατὰ Σουῖδ. «ὃ λίαν περὶ τὸ κυβερνεῖν
ἐπαυδακῶς» 3) περὶ τοῦ ἀγροῦ, ἀγεώργη-
τος, ἀκαλλιέργητος — τόπος Πλάτ. Φαίδ.
113. — ὄρη Δ. Κάσ. 10, 42. [ἐν Πλ. χ. 313
ἔινε τὸ μακρόν] ἐπὶ ἀγρίως, = θηριώδως,
σφοδρῶς, «ἄγριως ἐσθίου» Ἀντιφάν. ἐν Ἀθ-
ην. 7, 304. «ἄγριως καὶ χαλεπῶς» τῷ πρῶ-
τῳ ἀνέχεσθαι ἀντίθ. Πλούτ. εἰ πρ. πολ. 7.
καὶ ἄγρια ἐπὶ παρ' Ὀμ. Πλ. ω. 41. «ἄγρια
δερχόμενος» Πσ. 2. 239. «ὡς ἄγρια παί-
σους» Θεόδωρ. 20, 6 καὶ μτγν. π. συγχρ. ἀ-
γριωτέρως Πλάτ. Εὐθ. 285. — ὡς κ. ὄν.
ἄγριος 1) Κένταυρος τις Ἀπολλ. 2) γίγας
τις, αὐτ. 3) ἀδελφὸς τὸν Οἰνέως Πλ. 4) υἱὸς
Ὀδυσσεύς ἐκ τῆς Κίρκης Πσ. — πλ. Ἀ-
γριοι 1) αἰθιοπικὴ φυλὴ, ὑπὸ τὸν Ἑλ-
λάνων «Κυναμολγοῖ» καλούμενοι Στράβ. 2)
ἄγριοι λιμένες, τόπος ἐν Ἑρμιῶνι Πσυχ.
ἄγριοσύνη, ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἀγριοσύνης, ὁ ἴδ.
ἄγριότης, ἥτος, ἡ 1) ἡ ἀγρία καταστά-
σις τῶν φυτῶν Θεοφρ. ἡ τῶν ζῴων καὶ μτφ.
2) ὠμότης, ἐμπάθεια, ἀντίθ. πρ. αὐτῆς
Πλάτ. συμπ. 179. «καὶ ἐν ταῖς ψυχαῖς ἀγριό-
τητες» Δημ. 26, 26.
ἄγριο-φάγοι 2) ἐν Ἀφρικῇ Ἀν. περ.
ἄγριο-φανή, 2' ἄγριος φαινόμενος, μτγν.
ἄγριο-φθαλμός, 2, «ἄγριον ὄφιν, τὸ ἀγριό-
φθαλμον» Ζωναρ.
ἄγριό-φρων, 2' ἄγριος τὸ φρόνημα, τὸν
νοῦν Κύρ. κ. Ἰουλ. 9, σ. 297.
ἄγριό-φυλλον, τὸ φυτὸν Διοσκ.
ἄγριό-φωνοι Σίντες = βαρβαρῶν (κατὰ
τὸν Σχολ.) Ὀδ. θ. 294.
ἄγριο-χηνάριον ἄγριον χηνάριον, μτγν.
ἄγριό-ψυχοι, 2' ἀγριόθυμος, θηριώδης Πσυχ.
ἄγριο-ψωρίξ, 4' νόσος τις Πσυχ.
ἄγριόω πτωχὸν ἄγριον, παθ. ἔξαγριόωμαι, γί-

νομαι ἄγριος, ἐν πρώτοις περὶ φυτῶν Θεοφρ.
φυτ. αἰτ. 5, 3, 68. περὶ τῆς χώρας, «ὃ τό-
πος ἡγρίωτα βέτοις» Λογγίν. 1, 20. καὶ —
πρόσωπον = ἔφ' οὗ ἐκφράζεται ἡ ὄρ. ἡ Ξεν.
ἡνρ. 1, 4, 24. μτφ. ὀργίζομαι, θυμῶνω,
κοιν. ἀγριεύω Σοφ. Φιλ. 1303. «ἐπὶ τοῖς
οὐκ ἡγριούμην» Εὐρ. Πλ. 1030, Πλούτ.
Πόρ. 15. «πέλαγος ἡγριωμένον» Λουκ. 16.
20. «γλῶσσα ἡρίωται» Ἀριστ. βατρ. 896.
«ἡγριώθησαν πρὸς αὐτὸν» Πλούτ. Περ. 34,
τὸ ἐνέρ. παρὰ μτγν.
Ἀγρίππας τὸ ῥωμα. ὄν. Ἀγρίππα 1) βασι-
λεὺς τῶν Λατίνων Δ. Σικ. 2) ὄν. ἄλλων πολ-
λῶν Ῥωμαίων 3) Ἡρώδης Ἀγρ. 1. καὶ II.
βασίλεὺς τῆς Ἰουδαίας Κ. Δ. ὁ πρῶτος ἔκτισε
τὸ Ἀγριππείον Ἰώσ. 4) ἄλλοι Ῥωμαῖοι
καὶ Ἰουδαῖοι Ἰώσ.
Ἀγριππιαστὴς μέλος τοῦ ἐν Λακεδαίμονι
πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀγρίππα ἱερουμένου συλλό-
γου, ἐπιγρ.
Ἀγριππίνη 1) θυγ. Ἀγρίππα. οὗς. Ἱερ-
μανικοῦ Δ. Κάσ. 2) θυγ. τῆς προηγ. Ἰώσ. 69.
Ἀγριππίνηνσις (Agrippinensis colonia) τὸ
εἰρηγενον oppidum Ubiorum, νῦν Coeln ἐπὶ τῷ
Ῥήνῳ Πτολ.
Ἀγριππίνος ἀνδρ. ὄν. Ἰώσ.
Ἀγρ-ίππος, ὃ ἡ ἀγρία ἱλαία παρὰ Λά-
κωσι κατὰ Ζηνόδ. 1, 60, ὃς ἀναφέρει τὴν
παροιμίαν «καρπύτερος ἀγρίππου».
Ἀγρίς ἡ Ἀγρίσσα πόλις ἐν Καρμανίᾳ, κατ.
Ἀγριασός Στ. Βυζ.
Ἀγρίσκα ἐπών. Ἀθηνᾶς Λουδοφ. 1152.
Ἀγρίφη ὀποδοχὴ, ἄμνη, σκάφη Πσυχ. ἴδ.
καὶ ἀγρίφνα.
Ἀγρι-ώδης, 2' ἔχων ἀγρίαν ὄψιν, ἄγριος
Στράβ. 3, σ. 234.
Ἀγριώντιος, ὃ ἐπών. Βάχχου Πλούτ. Ἀντ.
24 καὶ ἡ ἱστορία αὐτοῦ Ἀγριώντια, ἔλλ. 38.
Ἀγρι-ωπός, 2' ἀγρίως βλεπών — ἄμνη Γορ-
γόνος Εὐρ. Ἡρ. μ. 990. — τέρας, Βάχχ. 542.
«τὸ τοῦ προσώπου ἀγριωπὸν» = τὸ ἄγριον
βλέμμα Πλούτ. Μαρ. 14.
Ἀγριώτης, ἡ ἀγριοῦτης, Σαπφ. ἀπ. 21.
Ἀγριωτός, ῥ. ἐπὶ τοῦ ἀγρίου.
Ἀγρ-ο-δός ἀνὴρ ὃ ἀγριοῦτως φεγγόμε-
νος καὶ οὐκ ἐμμελῶς χροῖ ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ
μεγαλοφύων Β. Ἀν. σ. 17.
Ἀγρ-ο-δότης, ὃ ὃ ἐν τῷ ἀγρῷ βόσκων
— ποιμὴν Σοφ. Φιλ. 214. — κύκλωφ Εὐρ.
Κόκλ. 54.
Ἀγρ-ο-γεῖτοντες ὄν. οἱ ἀγροὶ γειννιάζουσι
Πλούτ. Κάτ. πρ. 26.
Ἀγρ-ο-δίατης, 2' ὃ ἐν τῷ ἀγρῷ, χωρικῶς
ζῶν, μτγν.
Ἀγρ-ο-δῶται, δαίμονες οἱ δίδοντες ἄγρην,
ὠθεῖαν Θεαίτ. Σχολ. ἐν Ἀνθ. 6, 27.
Ἀγρόειρα, ἡ ἀρχ. ὄν. Ἀτταλείας Στ. Βυζ.
Ἀγρόθεν καὶ ἀγρόθεν ἐκ τοῦ ἀγροῦ Ὀδ. ν. 268.
Ἀγρόθεν ἐν τῷ ἀγρῷ ἀγρόθεν, ἐκ τῶν ἀγρῶν.
Ἀγροὶ 1) ἐν παρὰ τὴν Μακεδονίαν Στράβ.
Ἀγροικεῖσθαι εἶμαι ἀγροίκος, ἀρχ. ληξ.
Ἀγροικίω τῷ ἀνωτ.
Ἀγροικία, ἡ ὃ ἐν τῷ ἀγρῷ βίος, ὃ ἀγρός,
ἡ χώρα αὕτη Πλούτ. παρὰλλ. 21. καὶ πλ.

αὐτ. 22 καὶ συχνὰ μὲν, ἀντίθ. τῷ πῶλις· πρὸλ. Ἀλυσ. 91· 2) ἡ κατάστασις τοῦ ἀγροίκου, κοιν. χωριότης Πλάτ. Γοργ. 461· καὶ ἀνελευθερία, πολ. 8, 560· καὶ σκληρότης, 10, 607 ὁ Ἀριστοτ. ἐν ἡθ. Νικ. 2, 7 τίθησι τὴν εὐτραπέλειαν ὡς μεσοτήτα μεταξὺ ἀγροικίας καὶ βίωμοις, συχνὰ παρὰ Πλουτ. καὶ μὲν.

Ἀγροικίζομαι, μέσ. φέρομαι ὡς ἀγροίκος, χωριότης Πλάτ. Θεαιτ. 146· συχνὰ π. Πλουτ. ὅς συνδέει «ἀγρ. καὶ χαλεπαίνειν», Σόλ. 6.

Ἀγροικικός, 3· χωριότης Ἀθην. 11, 477· ἐπίρ. -ὡς Ἀλκίφρ. 3, 70.

Ἀγροίκιος· γραμματικὸς γράψας περὶ ὀρθογραφίας.

Ἀγροίκις· θηλ. τοῦ ἀγροίκου Ἰ. Χρυσ.

Ἀγροικιστί· ἀγροίκως, μὲν.

Ἀγροικοπυρρῶνεναι· ἰδ. ἀγροικοπυρρῶνεναι.

Ἀγροίκος, 2· α) ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς κατοικῶν, χωρικός· βίος Ἀριστ. νεφ. 44· ὁ πῶρα Πλάτ. νόμ. 8, 844· β) ὁθ. χωριότης, χυρῶνός, («σκληρὸς καὶ ἀπαίδευτος», ἀρχ. λεξ. πρὸλ. Θεόφρ. γαρ. 8 καὶ «ἀγροίκος καὶ τῶν κατ' αὐτοὺς πραγμάτων οὐκ ἔμπειρος» Μεν. ἐν Ὀρίων. γνωμολ. 41, 9), παρὰ Πλάτ. ὅς λέγει καὶ «σοφία ἀγρ.», Φαίδρ. 229, συνδ. μετὰ τοῦ ἀνελεύθερου, νόμ. 9, 880· καὶ ἀπαίδευτος, Θεαιτ. 174· ἰδ. «ἀγρ. εἰπεῖν», μεταχειρίζομαι φράσιν ὑπερβολικὴν, βάναντος, οὗ ἐν ἡγετικῇ ἀστυκότητι ἀπέφενεν· ὡς «ἀγροίκως λοιδορεῖν», συγχερ. «ἀγροικότερος λέγειν», πολ. 2, 361· «τὴν ψυχὴν ἀγροικότερος διακείμενος» = βάναντος, ὅς δὲν ἀντιχειρεῖται· Ξεν. ἀπομν. 3, 13, 1· καὶ σκαῖος Ἐπιπ. κομ. ἐν Ἀθην. 13, 571. Οἱ γραμματικοὶ διέκρινον τὴν σημασίαν διὰ τοῦ το-νισμοῦ, τονίζοντες οἱ πλεῖστοι τὴν λέξιν ἀγροίκος ἐν τῇ πρώτῃ σημασίᾳ, ὁ θ. Μάγ- ὁμος θεωρεῖ τὸ ἀγροίκος ὡς τὸν γνήσιον αὐτ. τύπ. ὅν οὐ Βέκκερ. πανταχοῦ παρέλαβεν.

Ἀγροικὸς· σοφός, 2· ἀγροίκος σαφὲς Φίλ.

Ἀγροικὸς· τὸν ὡς μέλος· ἀγροίκως, χωρικός· ἡχοῦν, Ἀριστ. Ἀχ. 645, ὁ ὁ Βρόγχι. μεταβάλλει εἰς ἀγροικότερον.

Ἀγροικώδης, 2· ἀγροίκος, χωριότης, μὲν.

Ἀγροίτας· 1) ἱστορικὸς Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 2) ῥήτωρ Μασσαλιώτης Ξεν.

Ἀγροῖω, ἡ· κοσινύμαντις Θεόφρ.

Ἀγροῖωτης, ὁ· χωρικός· ἀνέρος ἀγροῖωται· Ἰλ. λ, 548· λαοί, 676· βουκόλοι Ὀδ. λ, 293· νῆποι, 9, 85, Ἦσ. ἀσ. 39· Ἀριστ. θεσμ. 58 ἐν τῷ δαμ. τύπῳ Θεόφρ. 13, 44, 25, 23 καὶ μὲν. π.

Ἀγροῖωτις, ἰδὸς θηλ. τοῦ προηγ. -ὡλη Διοσκ. ἐν Ἀνθ. 7, 411.

Ἀγροικωτικός· χωρικός, τίτλος μίμου τινός τοῦ Σώφρονος Ἀθην. 7, 309.

Ἀγρο-κῆπιον, τό· κῆπος, ἀγρός καλλιερ- τημένος ἢ πεφραγμένος ὡς κῆπος Στράβ. 12, 545.

Ἀγρο-κόμος, ὁ· ὁ οἰκονόμος ἀγροῦ, κτή- ματος Ἰώσ. Ἰουδ. ἀρχ. 5, 9, 2.

Ἀγρόλας· 1) Σικελιώτης Πάρος 2) Ἀθη- ναῖος, ἰφ. ἀρχ. 3251.

Ἀγρ-ολέττειρα· ἡ τὸν ἀγρὸν ἀπολέσασα Ἥσυχ. κατὰ Σουλῆ. καὶ Ζων. ἢ Ἀρτεμῖς.

Ἀγρολέων, ὄνος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀγρόμενος· ἰδ. ἀγείρω.

Ἀγρόν δε, ἐπίρ.=εἰς τὸν ἀγρὸν Ὀδ. ο, 370.

Ἀγρο-νομία, ἡ· τὸ ἐξέτασμά τοῦ ἀγρονό- μου, ἐπόπτου τῶν τῆς πόλεως χωρῶν, ἀ- γρῶν· συχνὰ παρὰ Πλάτ. νόμ. καὶ Ἀρι- στοτ. πολ. 6, 5, «περὶ τὴν γῶραν ἐστὶ καὶ περὶ τὰ ἐξω τοῦ αἵματος (ἀρχή)».

Ἀγρο-νόμος, 2 καὶ 3· «οἱ ἐν ἀγροῖς διὰ- γοντες», ἀρχ. λεξ. Νύμφαι Ὀδ. ζ, 100· περὶ ζῶων, τὰ ἐν τῷ ἀγρῷ διακείμενα· ὅη- ρες Λισχ. Ἀγ. 140· ἀλλὰ=ἀγροτικά κατοικίαι Σοφ. Ἀντ. 782· πλάκες, Οἰ. τ. 1103, ὅπου ὁ Ἐρμάν. γράφει ἀγρονόμοι διότι ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ «τόπος ἐνθεν τὰ ἀγρία νέμεται» καὶ Δ. Περ. 187 ἀπαντᾷ ἰσοφ. «ἀ- γρόνομοι Μασσαλιῆς» Μελ. ἐν Ἀνθ. 7, 196 καὶ «ἀγρονόμη μούσα»=ἀγροτικὸν ἔργον· ὁ ἀγρονόμος· ἰδὲ τὸ προηγ.

Ἀγρός, ὁ· χωράφιον, ἰδ. κτήμα ἐν τῇ γῶ- ρᾳ, ἀντιθ. πρὸς τὸ αἶστυ, καί, πολυδένδρον Ὀδ. ψ, 139. Πολλ. κατὰ πλ. «οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς» καὶ «οἱ ἐκ τῶν ἀγρῶν»=οἱ χωρικοί.

Ἀγρός, Ἀγρότης καὶ Ἀγροσύηρος· θεο- τῆτες παρὰ Φοινίκην Φίλ. Βόβλ. ἀπ. 8.

Ἀγροσύνη, ἡ· ἄγρος Ἀθην. 7, 284, εἰς ἐπαγροσύνην κατὰ χειρὸς διορθώθην.

Ἀγροτέτρα· θηλ. τοῦ ἀγροτήρος· αὐτὴ Ἑδρ. Ἠλ. 168 κατὰ Πλουτ. Λυσ. 15 ἀντὶ τῆς συνήθ. γρ. ἀγροτέρα.

Ἀγρότερος, π. ἄριστος· 1) ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ, ἐν τῇ γῶρᾳ διακείμενος, περὶ ζῶων· ἡμί- ονος· ἰσχυροί Ἠλ. 6, 832· σὺς, λ, 293· αἰγες Ὀδ. ρ, 295· ἐλαφοί, ζ, 133· λέων Πίνδ. Ν. 3, 44· βόες Θεόφρ. 25, 135· θηρία, 8, 58· ἐλαία Διονύσ. ἐν Ἀνθ. 6, 3· ὁθ. χωρικοί, Ἀπολινίδ. ἐν Ἀνθ. 9, 244 καὶ «ἀγροτέρων θεῶν» εἶνε ὁ Πέν Ἀπολινίδ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 235· 2) Ἀρτεμῖς ἀγροτέρα, συνηθ. ἐξηγεῖται ἡ κυνηγός, Ἠλ. φ, 471 (Ἀ- ριστ. θεσμ. 116, Λυσ. 1262, Ξεν. κυν. 6, 13), καὶ ἡ Ἀγροτέρα ἀπλῶς ἰδ. παρὰ Λακιδ. Ξεν. Ἠλ. 4, 2, 20, Ἀριστ. ἱππ. 658· παρθένης Πίνδ. Π. 9, 6, καὶ· μέρι- μνα, Ὀδ. 2, 60, ὁ δὲ Σχολ. ἐξηγεῖ ἀγρευτική.

Ἀγροτήρ, ὁ· κούρος, ὁ· ἀγρότης· οὕτω κα- λῖται ὁ Ἐρμῆς Ἑδρ. Ἠλ. 463.

Ἀγρότης, ὁ· ὁ ἐν ἀγρῷ διακείμενος, ὁ χω- ρικός Ὀδ. π, 218· ἐπίθ. «ἀγρ. ἀνήρ» Ἑδρ. Ὀρ. 1256· ὄχλος Βάερ. 24· Παν Ἀνθ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 231. Τὸ ἐν Λισχ. Πέρσ. 963 μεταβάλλεται εἰς ἀρχέται ἢ ἀγρέται.

Ἀγροτικός, 3· τὸ ἀγρότῃ ἀνήκων μὲν.

Ἀγρότις, ἰδὸς· θηλ. τοῦ ἀγρότης· Νύμφη Ἀπολ. Ρ. 2, 509· πέρδις Σιμμ. Ρ. ἐν Ἀνθ. 203· ἡ γῶ Π. Σιλ. αὐτ. 6, 54· κού- ρα ἢ Ἀρτεμῖς Ἀντίπ. Σιδ. αὐτ. 6, 111, ὅπερ καθὼς καὶ τὸ «αἰγανὴ ἀγρ.» Π. Σιλ. αὐτ. 6, 57 θύναται νὰ ἀναφέρηται εἰς τὴν θήραν.

Ἀγρο-φύλαξ, ὁ· φυλάξ ἀγροῦ Ἀντίστ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 23.

Ἀγρυκτός, 2, «ἄγρυκτα καὶ ἄλεκτα πέπον-
θα» τὸ μὲν ἄγρυκτα ἔστιν ὥστε μὴδε γρῦσαι
διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν κακῶν. Γρῦσαι δὲ
ἔστι τὸ βραχὺτάτον φέρεσθαι, δ' καὶ ἄ-
ναρθρόν ἐστι, μυγμῇ ἢ στεναγμῷ παραπλή-
σιον B. Ἀν. σ. 339' πρὸς. Ἀριστ. Λυσ. 656.
Ἀγρυλῆ, ἀρχ. τύπ. Ἀγρυαυλῆ (καὶ Ἀ-
γρυαυλῆ) 1) ὅσμ. Ἀττικῆς τῆς Ἑρεχθίδος
φυλῆς, βραδύτ. τῆς Δημητριάδος, καὶ ἡ ἡ-
συχ. δὲ τῆς Ἀτταλίδος, ἐκ τῆς Ἀγρυαυλοῦ, ὁ
ἔστι. Διηρέθῃ βραδύτ. εἰς καθ' ὑπερβολὴν καὶ
ὁ πένερθεν Σουίδ. Ἀρποκρ. κ. λ. κάτ. Ἀγρυ-
αυλός, πλ. Ἀγρυαυλῆς, θηλ. Ἀγρυλῆς Στ.
Βυζ. ἐπὶ. Ἀγρυαυλῆθεν (κατ' ἄλλ. Ἀγρυλῆ)
ἢ Ἀγρυαυλῆθεν, Ἀγρυαυλῆσιν Στ. Βυζ.
Πλάτ. Ἀγρυαυλῆδε, αὐτ. 2) ἀποικία Ἀ-
θηναίων ἐν Σαρδίνῃ Στ. Βυζ.
Ἀγρυμένη Ἀγρυμένη Ἀπολινδ. Ἀνθ. 7, 702.
Ἀγρυξία, ἡ τὸ μὴδε γρῦσαι «νικώμενοι
ἀγρυξία δέδοντα» Πίνδ. ἀπ. 253, παρὰ
Πλουτ. π. ἀν τις ὅπ' ἐχθ. ὦφ. 4.
Ἀγρυπνέω εἰμαι ἄγρυπνος, ἄθυπνος, ἐγρη-
γορώ Πλάτ. νόμ. 3, 695, ἀντίθ. τῷ κα-
θεύδειν Ξεν. Κύρ. 8, 3, 42' - τὴν νύκτα,
Ἑλλ. 7, 2, 19' ὥσ. «τὴν νύκτα ἡγρυπνῆ-
καμεν» Μέν. ἐν Ἀθην. 4, 172, Πλουτ. Θερμ.
3, 85 λέγει ἐν π. Ἀλ. ἀρ. 2, 4 καὶ «τοῖς
καίροις ἀγρ. = προσέγειν» - εἰς τι, Κ. Δ. Vigiio.
Ἀγρυπνῆς ἔον' δὲ ἀγρυπνῆν ἔδωκε. Ἰλ. 6, 25
Ἀγρυπνητῆρ, δ' ὁ ἀγρυπνῶν, ἔξυπνος
μένων Μανέθ. 1, 81.
Ἀγρυπνητικός, 3' ὁ εὐκόλως ὑποφύρων
τὴν ἀγρυπνίαν - χημῆς Πλουτ. Καμ. 27.
Ἀγρυπνία, ἡ τὸ ἀγρυπνεῖν, τὸ μὴ καθύ-
σαι Πλάτ. Κρίτ. 43, καὶ πλ. Ἡρ. 3, 129
τὸ νῦ μὲν τις ἔξυπνος Πλάτ. πολ. β, 460,
συνθ. μὲ τὸ λῶπη, φροντίς, ταλασιπω-
ρία (Ἰσοκ. ἐν πλ. 19, 28) συνθ. ἴθ' Ὀππ.
κυν. 3, 511 ἔχει τὴν παραλήγουσαν μακράν]
Ἀγρυπνικός, 3' ἄθυπνος, ἐγρηγορόν, ὑπερθ.
- κιώτατος Ἀνν. Κομν. 462.
Ἀγρυπνίς, ἴδιος ἐορτὴ Διονύσου ἐν Ἀρβή-
λῃ Πάυλ.
Ἀγρυπνο-εἰδής, 2' ἀγρυπνώδης.
Ἀγρυπνος, 2' ὁ μὴ κοιμώμενος, ἔξυπνος
«Ζηνὸς βέλως» - ἀκώματον Λίσχ. Πρ. 358
Θεόκρ. 24, 104 καὶ ἐν Ἀνθ. συχνά, π. χ. -
πόθος Μελ. 12, 19' - μέριμνα Στρεπ. Φλ.
Ἀνθ. Πλαν. 211' - δυσπαθία Ἰουλιαν. αὐτ.
113' ἰδ. περὶ φροντίδων - ἀγρ. ὑπὸ φροντί-
δων Λοκκ. νεκρ. διὰ. 7, 4' ἐπαγρυπνῶν,
προσέγειν εἰς τι' - ὥσπερ κύνες Πλάτ.
πολ. 3, 404' τὸ ἀγρ. - τὸ ἐπαγρυπνεῖν καὶ
φυλάττειν Πλουτ. π. Ἰσ. καὶ Ὀσ. 11' ὁ
ἀποδιώκων τὸν θύον Ἀριστοτ. προβλ. 18, 7.
Ἀγρυπν-ώδης, 2' ὁ προξενῶν ἀγρυπνίαν
Ἰσοκρ.
Ἀγρυων, ὠνος 1) υἱὸς Εὐμήλου ἐν Κῶ Ἀντ.
Διβ. 2) υἱὸς Νίνου, βασιλεὺς Λυδίας (Ἡρ. 3)
υἱὸς Ἄττος, πατ. Τυρρηνοῦ Σχολ. Πλάτ.
4) υἱὸς Πλευράτου, βασιλεὺς Ἰλλυριῶν ἐν
τῷ πρώτῳ καρχηδονικῷ πολέμῳ Πολύδ.
Ἀγρυωνίδης, πατρων. τοῦ ἀνωτ. Σουίδ.
Ἀγρυωνίς, ἀγρυϊκὸς Πάυλ.

Ἀγρυώσσει ἀγρυώω - ἔχουσι = ἀλειδοῖν Ὁδ. 4,
53, Λυκόφρ. 499. 598' «Ἀρτεμις ἀγρυώ-
σουσα» Καλλιμ. Ἀπόλλ. 60, ὡς Νόν. Δ.
16, 130' πρὸς. Ὀππ. κυν. 1, 129.
Ἀγρυωστήρ τῷ ἔπομ.
Ἀγρυωστής, δ' 1) ἀγρότης, χωρικός Σοφ.
Ἄλεξ. ἀπ. 83, Εὐρ. Ἰγρ. 266, 287' 2) κυ-
νηγός (ἀπὸ τοῦ ἀγρυώσσει) Ἀπολ. Ἡ. 4, 175'
3) εἶδος ἀράχνης, ἡ παραγγίου Νίκ. Θηρ.
734' 4) ὡς τὸ ἀγρότης, = ἄγριος - λύκοι Ἀ-
ναξίλ. ἐν Ἀθην. 9, 374.
Ἀγρυωστίνος ἀγρυϊκὸς Πάυλ. τίτλος κω-
μῶδ. Ἐπιγράμμου Ἀθην. 3, 120' ἀγρυω-
στίναι, Νύμφαι ὄρειοι Πάυλ.
Ἀγρυωστὶς, ἡ ἡ κυνηγός Σιμων. ἐν Ἀνθ.
παρ. 80, ὁ πρότερος ἔγραφετο ἀγρυώσσα πρὸς.
Πολυδ. 5, 48.
Ἀγρυωστὶς, ὡς, ἡ «εἶδος βοτάνης, ἡ κοι-
νῶς ἀγρία» Σουίδ. «ἡ ἀγρωστὶς βοτάνη,
ἣν ἀγρίαν ἡ κοινὴ γλώσσα φησι, ὅτι με-
λιγδὴς ἔστιν, ὅ ἐστι γλυκεῖα, ὅλην» ἔστι
δὲ καὶ διουρητικὴ καὶ φιλεῖται τοῖς ἐλπίοις
ζῳοῖς Ἐδωτ. σ. 1553. σήμ. κων. ἀγριαδα.
Ἀγρυωστός, δ' ἀγρωστὶς Ἀλ. Τραλλ.
Ἀγρυωστὼρ, ορος, δ' ἀγρωστὴς, ἀλιεύς Νίκ.
ἀλ. 473.
Ἀγρυωστήρ τῷ ἔπομ.
Ἀγρυώτης, δ' χωρικός Θεόκρ. 25, 51' ἐπὶ.
«θῆρες ἀγρ.» = ἀγρότεροι Εὐρ. Βάκχ. 464'
ἴδε ἀγρωστὴς.
Ἀγυιά, ἡ (Ἰλ. υ, 254 ἄγυια) ὁδὸς (ἐν πό-
λει) Ἰλ. ε, 642, Πίνδ. Π. 2, 58 (κατὰ πλ.
ἀντὶ πόλεως) - «κοίλα θνασκόντων», ὁ Ἀδης,
Ὁ. 9, 37' - προγόνων, Ν. 7, 92' - ἀγυιαί
τόπος Σοφ. Οἶ. Α. 710. Καὶ πεζ. Ξεν. Κύρ.
2, 4, 3.
Ἀγυιατός, 3' ὁ τὴν ἀγυίαν ἀφορῶν Σοφ.
ἀποσπ. 211.
Ἀγυιάτης, δ' ὁ τὰς ἀγυίας ἀφορῶν, ὁ Ἀ-
πόλλων Στ. Βυζ. παρ' Λίσχ. Ἀγ. 1061 καὶ
1066 διορθώθη ὑπὸ Ἑρμάν. τὸ ἀγυιεύς
εἰς ἀγυιάτ'.
Ἀγυιάτης, ἴδιος, ἡ 1) ὡς ἐπὶ. - θεραπεύει
αἱ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀγυιάτης λα-
τρεῖται Εὐρ. Ἰ. 198' 2) γάϊων, σάντροφος
Πίνδ. Π. 11, 1 καλεῖται τὴν Σιμελὴν «Ὀλυ-
μπιάδων ἀγυιάτης».
Ἀγυιάς, δ' ὁ Ἀπόλλων ὡς σκέπων καὶ
προστατεύων τὰς ἀγυίας Εὐρ. Φοιν. 634,
χρησμ. ἐν Δημ. 43, 66' οὐ οἱ βωμοὶ καὶ οἱ
«ὀδεῖσσοι» ἦσαν πρὸ τῶν θυρῶν ἱερωμένοι
«γῆτον Ἀγυιὸς τοῦ μὲν προθύρου» Ἀριστ.
σφ. 875' ὁ δέσπος Ἀγυιῶν Φερεικ. ἐν
Σχολ. Ἀριστ. σφ. καὶ ὁ βωμὸς αὐτοῦ ἐκα-
λεῖτο «βωμὸς ἀγυιῶν» Σοφ. ἀπ. 301' καὶ
Ἀρποκρ. «Ἀγυιῶν δὲ ἔστι κίων εἰς ὃν λή-
γων, ὃν ἱστάσι πρὸ τῶν θυρῶν. Ἐπ' αὐτοῦ
προσέφερον θυσιάς, ὁ καλεῖται «κνίσαν ἀ-
γυιάς» ἐν Ἀριστ. ὄρν. 1233' πρὸς. Δημ. 21,
51 (ὅπου γράφεται ἀγυιάς) πρὸς. Ἀρποκρ.
ὅς ἀναφέρει ἀμφοτέρους τοὺς τῶνισμούς).
Ἀγυιεύς ὁν. Ἰπποβορόν τινος Πάυλ.
Ἀγυιήτης, ἰων. δ' ἀγυιάτης.
Ἀ-γυιό-πεζα, ἡ ἢ τριῶν μυτιῶν, ἢ ἑκα-

χουσα ἓνα μόνον πόδα, πεπρωτισμένη με δὲ
ναμιν ἐνόητοι Νικομ. ἀριθμ. θεολ. π. Φωτ.
βδλ. 187.

Ἀγυιο-πλαστέω καλῶς· κτιζω φωλεάς
ἐν εἵδει ἀγίων Λυκόφρ. 598.

Ἀ-γυιοί, 2· ἀπὸ τῆς τῆ γυῖα, μέλη Γαλην.

Ἀγυιος· μὴνός ὄν. ἐν Κρήτῃ ἐκ τοῦ Ἀπόλ-
λωνος· Ἀγυίως καλούμενος, ἡμερολ. Φλωρ.

Ἀγύλατος· ἔφορος ἐν Σπάρτῃ Πλούτ. γδ
Ἀγύλας.

Ἀγυλίδας· Κορίνθιος, ἐπιγρ.

Ἀγυλλα, ἡ· πόλις. Ἐπρουρίδας Δ. Ἀλ. κτί.
Ἀγυλλατος· Ἡρ. ἐπιθ. Ἀγύλλιος· Ῥιαν.
ἐν Στ. Βυζ.

Ἀγύλας, ὄνομα· Ἡγύλας· Πυθαγόρειος Κρο-
τωνιάτης Ἰάμβλ.

Ἀ-γυμνασία, ἡ· ἑλλειψις γυμνάσιως, δυσ-
καμψία Ἀριστ. βατρ. 1086, Ἀριστοτ. ἡθ.
Νικ. 3, 5.

Ἀ-γυμναστέω· εἶμαι ἀγύμνατος· Τζέτζ.
Ἰλ. 124.

Ἀ-γύμναστος, 2· ὁ μὴ γεγυμνασμένος· -
δγώνων Πλάτ. νόμ. 1, 617· - πόνων, πολ.
10, 619· - τοῦτων Ξεν. Κύρ. 1, 6, 29· -
πρός τὸ σωφρονεῖν Πλάτ. νόμ. 7, 816·

== δγ. πλάνους = ἐν τοῖς πλ. καὶ διὰ τῶν
πλ. Εὐρ. Ἰλ. 311. Μτρ. «νόσω ἀγ.» = μὴ
βασανισθεὶς ὑπὸ ν. Σοφ. Τρ. 1073. Συχνὰ
παρὰ Πλούτ. καὶ μετγ. ἐπὶ ἀγύμναστος,
π. χ. - ἔχειν πρὸς τι Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 6.

Ἀ-γύναϊος, 2· τῷ ἔπομα τῷ γεγαμηκῶς
ἀντίθ. Δ. Κίσ. 56, 1.

Ἀ-γύναϊκος, 2· ὁ μὴ ἔχων γυναικα Φρόν
ἐν Πολυδ. 3, 48.

Ἀ-γύναϊς, αἰκος· τῷ προηγ. Σοφ. ἐν Β.
Ἀν. 1303

Ἀ-γύνης, ὁ· ἀγύναϊκος Πολυδ. 3, 48.

Ἀ-γυνος, 2· τῷ ἀνωτ. Ἀριστ. ἐν Πολυδ.
3, 48, Δ. Κίσ. 56, 10.

Ἀγυρίζω συνάγω, ἀγυρίζω Ἡσύχ.
Ἀγύριον καὶ Ἀγύρινα· πόλ. Σικελίας, κτί.
Ἀγυρινάτος Δ. Σικ.

Ἀγυρίς, ὠς, ἡ (ἄθροισμα, ἀρχ. λαβ.)· συν
ἀθροισις· ἀνδρῶν Ὁδ. γ, 31· - νηῶν Ἰλ. ω,
141· - νεκρῶν, π, 661· - στρατίος Εὐρ. Ἰ. Δ.
753 καὶ μετγ. π.

Ἀγυρίς· τύραννος τοῦ Ἀγυρίου, καὶ τις βα-
σιλεὺς ἐν Κύπρῳ Δ. Σικ.

Ἀγυρισμός, ὁ· συνάθροισις, συναγωγή, συγ-
κρότησις Σουδ. Ζωναρ.

Ἀγυρμα· πᾶν τὸ ἀγειρόμενον Β. Ἀν. σ. 327.

Ἀγυρμός, ὁ· ἐκκλησία, συγκρότησις, ὅστις
ἐκ πᾶν τὸ ἀγειρόμενον, καὶ τῶν μυστηρίων
ἡμεῖς πρώτη· Ἡσύχ. τὸ περιφέρειν καὶ
συναθροίζειν, πρδλ. ἀγείρω, Ἀθην. 8, 360,
ὅπου νῦν γράφεται ἀγερμός· Βιάρ. 102, 5.

Ἀγυρμωσύνη· ἡ· ἀγερμωσύνη.

Ἀγυρριος· Ἀθηναῖος πολιτικός· Ξεν.

Ἀγυρτάζω· περιγράφω· ὡς ἐπαίτης καὶ
συλλέγω· χρήματα Ὁδ. τ, 284.

Ἀγυρτεία, ἡ· ἐπαίτια, μετγ.

Ἀγυρτευτής, ὁ· ἀγύρτης Τζέτζ. χιλ. 13.

Ἀγυρτεῖον· ἐπαίτιον Σουδ.

Ἀγυρτέω, ἐν Ἀθην. 6, 226· διορθωθῆναι εἰς

μητρὰ γυρτάζοντες.

Ἀγυρτήρ, ἄρως, ὁ· ἀγάρτης· Μανθ. 4, 218.

Ἀγύρτης, ὁ (Ἐτ. Ρ. «οἱ τὰ χρήματα ἀγεί-
ροντες· ἐκτοῖς ὀνόματι δαίμονος, οἷον Ῥεῖς»,
κατὰ τοῦτον καὶ Σχολ. Ἰλ. ε, 158 ἀγυρτῆς
τονιστέον)· ὁ περιεργόμενος καὶ συλλέγων
χρήματα, ἱερεὺς τῆς Κυβέλης· «αὐτὸς ἀγ.»

Ἀλλ. Μισσ. ἐν Ἀνθ. 6, 216 (πρδλ. μητρο-
γύρτης)· ἐπαίτης Εὐρ. Ῥησ. 503, 715· εἰτα,
ἀπτεῶν, ὡς καὶ σήμερον, Σοφ. Οἰ. τ. 388,
Πλάτ. πολ. 2, 364· «ἀγ. καὶ μάντις», ὡς
Πλούτ. Μαρ. 42 περιγράφων τὸ ἔργον ἀθ-
εῶν. Κατὰ Ζωναρ. «ἀγύρται· συρρετιώδεις,
ὁ/λαγωγοί, χυδαῖοι, ψεύσται, λωποδύται,
ἐπαίται, φιλοκερδαῖς», «καὶ ὄνομα βύλου κυ-
δευτικοῦ» καθ' Ἡσύχ.

Ἀγυρτία· ἡ· ἀγυρτεία

Ἀγυρτίζω· ἡ· ἀγυρτάζω.

Ἀγυρτικός, 3· εἰς τὸ ἀγυρτεῖν ἐπιτελόμενος,
ἐπαίτικος καὶ ἀπατηλός· - μάντις Πλούτ.
Λοκ. 9 καὶ μετγ. - ἐπὶ. - κῶς Ἰεροκλ. σ. 292.

Ἀγυρτίς, ἰδού, ἡ· ἀγύρτης.

Ἀγυρτός· συναθροιστής Ἡσύχ.

Ἀγυρτεία· ὁ/λη. 2· ἀγυρτήρ Αἰσχ. Ἀγ. 1246.

Ἀγυρτ-ὠδής, 2· ἀγυρτικός, κ. ἐπὶ ἀγυρ-
τεῶς· Ἐπειρῶν. τ. 1, σ. 85, καὶ σ. 845.

Ἀ-γυφός, 2· ὁ μὴ ἔχων γύφον· ὄλιος Ἀ-
λξ. Τραλλ. 2, σ. 145.

Ἀγ-χαζώ, π. ἀντὶ ἀναχάζω· «ἄγχαζε ἀντὶ
τοῦ ἀναχώρει» Β. Ἀν. σ. 340.

Ἀγ-χαλάω, π. ἀντὶ ἀναχαλάω Ἀπολ. Ῥ. 2,
585.

Ἀγχαλῆ· τόπος ὄν. παρὰ Ἰππώνακτι Ἡσύχ.

Ἀγχαίριος· Κόιντος· Ῥωμαῖος· ἐγγενὲς Πλούτ.

Ἀγχαρμον· ἀνωφερὴ τὴν αἰχμὴν Ἡσύχ.

Ἀγχαῖος, ὄνομα· ἀντὶ ἀγχαίριος.

Ἀγχαῖσις· ἐπὶ τοῦ ἀρχιτέκτονος Τροφω-
νίου Ἀνθ.

Ἀγ-χάσκω· ἡ· ἀναχάσκω.

Ἀγχ-αυρος· νύ· τὸ τελευταῖον τεῖχος τῆς
ναυῆς· παρὶ τὴν πολεῖν Ἀπολ. Ῥ. 4, 110·

«ἡ τεχνικὴ δὲ τῆς ναυῆς, παρὰ τὸ ἀγχαῖ, ἥτοι
πλητὸν ἔχειν τὴν αὐτὴν Σουδ.

Ἀγχεῖος, ἀντὶ ἀγχι.

Ἀγχεῖος, 3· ὁ πλησίον Σουδ.

Ἀγχεμαχος (ἀντὶ ἀγχι-μ., ὁ Pott. παράγει
αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀγχω)· ὁ ἐκ τοῦ πλησίον μάχόμενος·
Μυσοί Ἰλ. π, 248 καὶ μετγ. π. Δ. Περ. 1002·

Ἀδαντες Πλούτ. Θρη. 5· «ὅπλα=δὲ ὅντις ἀγχι-
νέσκειται ἐκ τοῦ πλησίον Ξεν. Κύρ. 7, 4, 15,
ἅπαντα ἐν 1, 2, 13 ἀντιτίθεσθαι πρὸς τὰ τόξα
καὶ παλάτ' ὡς· ταύτην Ἰουλ. Αἰγ. ἐν Ἀνθ.
Πλ. 173· ἐπὶ. - ὡς Ζωναρ. 2, 405.

Ἀγχεσμός, ὁ· λόφος ἐν Ἀττικῇ, οὗ ἦν καὶ
ναὸς τοῦ Διὸς, ὃς ἐκαλεῖτο ἐντεῦθεν Ἀγχι-
εσμός Πασα.

Ἀγχι-ήρης, 2· ὁ πλησίον Σοφ. ἀπ. 6, Ὀρρ.
Ἀργ. 1076.

Ἀγχι· (πρδλ. ἑγγύς, ἄγχω, ἄγχιος), π. «
ἑγγύς, πλησίον» 4) περὶ τόπου, ἀπὸ τοῦ Ὀ-
μήρου α) μετὰ γιν. π. χ. ἀγχι νιδών Ἰλ.
κ, 161· «ἐστίθεσθαι νῆα ἀγχι ὕδατος γλυκε-
ροῦ» Ὁδ. μ, 306· «ἦν ἀγχι νιδών» τ.
438· «Ἐκτοροῦ ἀγχι γίνοντο» Ἰλ. θ, 417.

ἄρχι-ἐλθὼν ἄλλος Πίνδ. Ὀ. 1, 71, Αἰσχ. Χο. 630, Σοφ. Οἰ. Κ. 400, Εὐρ. Φοιν. 1572. 6) μετὰ δοτ. ἰδ. μετὰ τοῦ παρέρστη, παρίστατο, ὅπου ἡ δοτ. δυνατόν νὰ ἐξαρτᾶται καὶ ἐκ τοῦ ῥήματος καὶ ἀλλὰ καὶ «τάχα δὲ σφίσιον ἄρχι γέγοντο», ψ. 447. «παρόλῃσας, ὅ οἱ ἄρχι πάγη βέλος», υ, 283. ἐν ταύτῃ ὁμοίᾳ τῇ συνδέσει τὸ ἄρχι τίθεται πλησίον τοῦ ῥήματος καὶ κατόπιν τῆς δοτικῆς πρὸς Πίνδ. Ν. 6, 16 «ἄρχι ἀρούραϊς», ὅπου σημαίνει ὁμοίως γ) ἄνευ πτώσεως «ἄρχι: σχόν κεφαλῇν» Ὀδ. α, 157. 2) χρονικῶς ἐξηγεῖται τὸ «ἐλεύσεται ἄρχι μάλα» Ὀδ. τ, 301, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀντίθεσις εἶνε τῇλε. Συγχρ. ἄσπον = ἐγγύτερον, συχνὰ ἄνευ πτώσεως μετὰ τοῦ εἶναι, ἐκταῦθα = προσεγγίζειν, πλησιάζειν, πολλὰ μετὰ γεν. ἢ συνθ. ἔπεται, π. γ. «τελεος ἄσπον» Ἰλ. χ, 4, Αἰσχ. ἔπ. 162, Εὐρ. Ἰ. Α. 291, Σοφ. Οἰ. Κ. 813, «στελεῖται ἡμῶν ἄσπον», ὅς ἔχει καὶ «μᾶλλον ἄσπον», Ἀντ. 1195. ἀλλὰ «ἄσπον ἔμετο» Ἰλ. ω, 74. 4) νυκτός Ὀδ. ρ, 303. Ἐν τῷ «ἀλλά μοι ἄσπον στήθι» Ἰλ. ψ, 97 τὸ μοι εἶνε δοτ. χαρὸς καὶ ἐν Σοφ. Οἰ. Κ. 726, «ἄσπον ἐρχεται Κρέων δὲ» ἡμῖν. Καὶ ἀσσοτέρω, - πυρός Ὀδ. τ, 506. «-παρὰ πυρί», ρ, 572. ἄρχιον Ἐτ. Μ. Τὸν τόπον ἀρχότερος εἶνε κατωτέρω ἐν λ. ἀρχοῦ. Ὑπερδ. ἄρχιστος, ἰδ. αὐτό - ἀρχότατος ἐν ἀρχοῦ. ἄσσοστα λέγει ὁ Αἰσχ. ἀποσπ. 56. ἀσσοτάτω Κριναγ. ἐν Ἀνθ. 9, 430, ὅς ἔχει καὶ «ἀσσοτάτη ληξίων», αὐτ. 8, 345.

Ἀρχιαλεύς, ὁ 1) ποτ. παρὰ τὴν Ἀρχιάλην, 1. Στ. Βυζ. 2) κάτ. τῆς Ἀρχιάλης 1 καὶ 3. Στ. Βυζ.

Ἀρχιάλην 1) θυγ. Ἰαπετοῦ, κτίσασα τὴν Ἀρχιάλην Στ. Βυζ. 2) νόμφη ἐν Κρήτῃ, μήτηρ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Ἀπολλ. Ρ.

Ἀρχιάλη καὶ Ἀρχιάλος, ἡ (καὶ Ἀρχιάλια κατὰ Σουῖδ.) 1) πόλ. Κιλικίας Στ. Βυζ. 2) πόλ. Ἰλλυρίας αὐτ. 3) πόλ. Θράκης ἐν τῷ Εὐδείῳ Στράβ.

Ἀρχιάλος, 2 (Ὀμ. θμν. Ἀπολλ. 32 «ἀρχιάλην Περσέην», ὅπου ὁμοίως δύο χειρόγρ. ἔχουσιν ἀρχιάλος, εἰ καὶ ὁ Ζηνὸς ἀνέγνω καὶ ἐν Ἰλ. 6, 697 ἀρχιάλην) 1) ἄρχι, ἑγγυς τῆς θαλάσσης, παραθαλάσσιος, περὶ πόλεων, Ἰλ. 6, 640, 697. - θάσση Ἀπολλ. Ρ. 2, 160. - ὅσατα Εὐρ. Ἰ. Α. 169. 2) περὶ νήσων κειμένων πλησίον τῆς ἀκτῆς, κατ' ἄλλους, ἦσαν ὁρθοί, περιτρεχομένοι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, - Σαλαμῖς Σοφ. Αἰ. 134. καὶ Γερτύ. ἐν Ἀνθ. 9, 288. - Περσέης, θμν. Ἀπόλλ. 32. περὶ πολλῶν νήσων Αἰσχ. Πέρσ. 861.

Ἀρχιάλος, ὁ 1) πατ. Μέντου, βασιλεὺς Παφίων Ὀδ. 2) Ἑλλήν τις Ἰλ. 5) βασιλεὺς τῶν Ἠνιόχων Δ. Κάσ.

Ἀρχι-βαθὺς, 2' ὁ ἐγγυς τῆς ἀκτῆς βαθὺς ὢν. - θαλάσσης Ὀδ. ε, 413. ἐν γέν. βαθὺς Πλάτ. Κριτ. 111, Πλούτ. πολλ. - λιμὴν Στράβ. 5, 222. - ἀκταί, παρ' αἰς ἡ θαλάσσης βαθύτα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 14. - ἀρχιαλοῖ Ἀ-

θὼν. 8, 358. - ἡδὼν Ὀππ. ἀλ. 5, 60. - ἐν γέν. βαθύς. - τόποι Πλούτ.

Ἀρχι-βατέω. ἄρχι βαίνω. «ἀρχιδατῖν» ἑγγυς βεβηκέναι. Ἡσὺ.

Ἀρχι-βάτης, ὁ' ὁ πλησίον βαίνων Ἡσὺ.

Ἀρχι-εαφής, 2, ἀμφ. γρ. ἐν Νόν. Δ. 15, 3 ἀντὶ ἀρχιβαθῆς.

Ἀρχι-βλῶς. ἄρει παρῶν Ἐτ. Μ.

Ἀρχιβόιον. μέγα, ἑγγυς βοῇ, ἡ ἐπὶ τοῦ στεναῖναι Ἡσὺ.

Ἀρχι-γαμος, 2' ὁ ἐγγυς τοῦ γάμου ὢν. - κούρη Νόν. Δ. 5, 572.

Ἀρχι-γείος, 2' γείτων, ἡ προτέρα γρ. ἀντὶ - γυος ἐν Δ. Περ. 215.

Ἀρχι-γείτων, 2' πολὺ γειτονεύων Αἰσχ. Πέρσ. 860.

Ἀρχι-γυος, 2' πλησιόγυρος, ἀφροαίτων Ἀπολλ. Ρ. 1, 1222, Νόν. Δ. 3, 44, περὶ ναυτιλῶν. ἰδ. ἀρχιγείος.

Ἀρχι-δομος, 2' ἐγγυς ἐκτισμένος Κόλουθ.

Ἀρχιζῶ. ἰδ. ἀρχίζαι.

Ἀρχι-θάλασσης, 2' ὁ ἐγγυς τῆς θαλάσσης Πολυδ. 9, 17.

Ἀρχι-θανήτ, 2' ὁ ἐγγυς ὢν τοῦ θανεῖν Νόν.

Ἀρχι-θεάω. εἶμαι ἀρχίθεος Κ. Μανασ.

Ἀρχι-θεος, 2' ὁ ἐγγυς ὢν τῶν θεῶν, οἱ Φαίακες Ὀδ. ε, 35, τ, 279, καὶ Λουκ. Σοφ. 0α. 31. «ισθῆεις, ὅπως καθ' Ἡσὺ.

Ἀρχι-θρονος, 2' ὁ ἐγγυς ἔχων τὸν θρόνον Νόν. Ἰω. 96, 14.

Ἀρχι-θυρέω. εἶμαι ἀρχίθυρος Θεόδ. Πρόδρ. φιλ. ἀπ. 79.

Ἀρχι-θυρος, 2' (ὁ ἐγγυς τῆς θύρας), γειτονικὸς θέσση. 302, Θεόδρ. 2, 71 καὶ μετγ.

Ἀρχι-κίλευθος, 2' ὁ ἐγγυς τῆς κλειθού, ὁδοῦ ὢν Νόν. Ἰω. 71, 8.

Ἀρχι-κρημνος, 2' ἀρχιβαθὺς Πίνδ. ἀπ. 50.

Ἀρχι-λαψ, ὡπος, ὁ, «ἀρχ. ἐστὶν ἐπανάστασις τῷ μεγάλῳ καθ' ὅσον συλλογὴν ἔχουσα ἀσύνητος ἢ συντηρημένη. Εἴρηται δὲ ἀρχιλαψ ἀπὸ τοῦ ἐγγυς εἶναι τοῦ ὀφθαλμοῦ» ὡς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ὀφθαλμός, τὸ δὲ ἄρχι ἐγγυς Γαλήν. τ. 2, σ. 271.

Ἀρχι-μαχητής, ὁ' ὁ ἐκ τοῦ πλησίον μαχομένος - ἀνέρες Ἰλ. 6, 604 καὶ ἀλλ. ἀνδράνοι καὶ Τρῶες.

Ἀρχιμολέω. ἑγγυς ἔρχομαι Νόν. Δ. 25, 428.

Ἀρχιμόλιος. Σπαρτιάτης Ἡρ.

Ἀρχι-μολος, 2' ὁ ἐγγυς ἐλθὼν, ὁ ἐγγυς, τὸ οὐδ. ἐπιρρηματικῶς. «ἀρχιμολον ἦλθεν» Ἰλ. 8, 529, Ὀδ. θ, 300 καὶ συχνά. «ἐξ ἀρχιμόλοιο ἐφράσσατο» Ἰλ. ιω, 352. = ἐκ τοῦ σύγγενος καὶ, «οὐκ εἶδον ἀρχιμόλοιο νατον» Θεόδρ. 25, 203. «ἀρχιμολον μετ' αὐτόν» - ἀμέσως, ἡ ὁρμή. κοντὰ ὀπισθὲν τοῦ Ὀδ. ρ, 336.

Ἀρχιμολος 1) σοφιστὴς Ἡλέτος Ἀθην. 2) υἱὸς Ῥοῖτου Ἀλ. Πολ.

Ἀρχιμοι, 2' ὁ πλησίον, γειτονικός Εὐρ. ἀποσπ. 188.

Ἀρχι-νεφής, 2' ὁ ἐγγυς τῶν νεφῶν - σκόπελος Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 9, 219, Νόν. συχνά.

Ἀρχινόη 1) θυγ. Νειλῶν, σύζ. Βήλοιο Ἀπολλ. 2) σύζ. Πρωτόης, μήτηρ Καδμήων Στ. Βυζ.

Ἀρχι-νοια, ἡ «ἐδότης ψυχῆς» Πλάτ. Χαρμ.

- 150, ἡ ἀγγίνοια ψυχῆς, καθ' ἣν ὁ ἔχων στοχαστικός ἐκείνου τοῦ δέοντος», ὅρ. 412 πρὸς ἐπιν. 776^ο δὲ. Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 6, 9 «ἔστι δὲ εὐστοχία τις ἡ ἀγγίνοια»· «ἡ δὲ φύτης τοῦ νοός, παραχρημα εὐρετική τοῦ δέοντος» Ζωαναρ. «ἀγγίνοια δὲ τὸ εἰς ὧν ἐμαθε θηρεῖν καὶ ἡ μὴ ἐμαθεῖν» Πλούτ. Σόλ. 5· — καὶ σύνεσις Λουκ. Ἀλεξ. 4, solertia, sagacitas.
- Ἀγγί-νοος, νοῦς, 2· ὁ ταχέως ἐννοῶν, συνετός, δξύς τὸν νοῦν Ὁδ. ν, 822, οὗ ὁ Σχολ. σημειοῖ· «ταχύς περὶ τὸ νοήσαι» Παρὰ Πλάτ. μετὰ τοῦ εὐμαθῆς καὶ μνημονων, νόμ. 5, 747· μετὰ τοῦ δξύς, Θεαίτ. 144· «διὰ τὸ ἀγγ. εἶναι ταχὺ ἀπεκρίνετο» Ξεν. Κύρ. 1, 4, 3 ἀγγινοότερος Αἰσωπ. 57 ἐπὶ ἀγγίνοος Ἀριστοτ. π. ἀρ. κ. κακ. σ. 222.
- Ἀγγίνοψ· βοτάνη τις Διοσκ. 4, 43.
- Ἀγγίξαι· ἐγγίσιαι, Κρήτες Ἡούχ.
- Ἀγγίος· εἰς τὸν Κενταύρων Ἀπολλῶ.
- Ἀγγί-πλοῦς πόρος· ὁ πλησίον, τ. ἔ. σύντομος θαλασσοπλοία Εὐρ. Ἰ. Τ. 1325.
- Ἀγγί-πολις, Ἀρης· ἐγγὺς τῆς πόλεως ὧν, ταύτην φυλάττει Σοφ. Ἀντ. 908, ἄλλ. γρ ἀγγίποταλις.
- Ἀγγί-πορος, 2· ἐγγὺς πορευόμενος, συνοδεύων· κώλακας Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 10, 64.
- Ἐν γέν. ἐγγὺς Νόν. Ἰω. 5, 1 καὶ ἄλλ.
- Ἀγγί-πους ἀτῆ ἡ ἐγγὺς Λυκοφρ. 318.
- Ἀγγί-ποταλις· ἀγγίπολις, Λισχ. ἐπ. 483, Νόν. Ἰω. 40 καὶ ἄλλ.
- Ἀγγίπυλός· φιλόσοφος· Ἡλείος μαθητὴς Φαιδωνος Δ. Ἀπέρ.
- Ἀγγιράη· 1) θυγ. Χρήμητος Νόν. 2) σῶζ. Πενθίου Σχολ. Πλάτ. 3) θυγ. Ἐρασίου ἐν Ἀργεῖ Ἀντ. Αἰδ.
- Ἀγγί-ρρος, 2· ἐγγὺς ῥέων Ἀπολλ. Ἰ. 2, 367.
- Ἀγγίση· ὄν. πόλ. 80. κ. Ἀγγισεύς Στ. Βυζ.
- Ἀγγίσης, οὐ· 1) υἱός· Κάπου· καὶ Θέμιδος, πατρ. Αἰνίου Ἰλ. — Ἀγγίσου λιμῆν ἐν Πιπέρῳ παρὰ τῷ Βουθρωτῷ Δ. Ἀλ. Ἀγγί-σου μνημα ἑγγὺς τῆς Ἀγγισίας Πανσ. 2) υἱὸς Κλεωνόμου Σχολ. Ἰλ. 3) Ἀθηναῖος ἄρχων Ὀδ. 73, 1 Δ. Ἀλ.
- Ἀγγισία, ἡ· ὅρος Ἀρχαδίας· ἡ περὶ δὲ τοῦτο χωρὰ αἰ Ἀγγισία Πανσ.
- Ἀγγισιάδης (καὶ Ἀγγισίδης, Ἀγγισίος) πατρων. τοῦ Ἀγγίσου Ἰλ.
- Ἀγγί-σπορος θεῶν συγγενὴς τοῖς θεοῖς, ἔκ τινος τραγικοῦ πολλὰκ. ἀναφρ. Πλάτ. πολ. 3, 391.
- Ἀγγιστεία, ἡ· πλησίον, στενὴ συγγένεια· τοῦ γένους Πλάτ. νόμ. 11, 924· «ἡ πρὸς τὸ θεῖον συγγένεια» Πλούτ. Νομ. 8· ὅθ. οἰκίαν κληρονομίας κατὰ τὴν ἀγγιστείαν, Ἰσ. 1, 4· «μηδ' ὅσιον ἀγγιστεῖαν νόμον μηδὲ νόθον εἶναι», 0, 47· καὶ ὁ περὶ τούτου νόμος, Ἰδ. Ἀριστ. ὅρν. 1661, καὶ Δημ. 43, 51· «τῆς ἀγγιστείας ἀποστρέφειν», Λεπτ. 102.
- Ἀγγιστεῖον, τό· τῷ ἀναιτ. «κατ' ἀγγιστεῖαν» Σοφ. Ἀντ. 174.
- Ἀγγιστεύς, ὁ· ὁ πλησιαίτατος συγγενὴς Ἡρ. 5, 80· καὶ «συγγενὴς ἀγγιστεύς» Λουκ. Τίμ. 51· «ἀγγιστεῖς καὶ συγγενεῖς καὶ οἰκετοὶ διαφέρουσιν. Ἀγγιστεῖς μὲν γάρ, οἷς ἐπειδὴν

- τις ἐκ τοῦ γένους ἀποθάνῃ συγγαρεῖ ὁ νόμος ἀντιποιεῖσθαι τῶν τοιούτων δικαίων, συγγε- νεῖς δέ, οἱ ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, οὐ κα- λούμενοι δὲ ὑπὸ τῶν νόμων ἐπὶ τὰ ἀγγιστικὰ δίκαια, οἰκετοὶ δὲ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἐκίμω- χθέντες τῷ οἴκῳ» Ἀμμών.
- Ἀγγιστευτής, ὁ· ἀγγιστεύς· Ροῦθ 3, 9.
- Ἀγγιστεῖω· εἶμαι ἀγγιστεύς, στενὸς συγ- γενής Ἰσακ. 11, 11· πολλὰ παρὰ τοῖς Ὁ·· γει- τονεῖω· γῆ Εὐρ. Τρ. 243· μτρ.· τινὸς Ἰπποκρ. Ἀγγιστῆρ παύου· αἴτιος Σοφ. Τρ. 255 (μεταίτιος, 260).
- Ἀγγιστικός, 3· συγγενικός, μτρν.
- Ἀγγιστίνδην· κατ' ἀγγιστεῖαν, συγγένειαν, ἀρχ. λεξ.
- Ἀγγιστίνος, 3· ἐγγὺς ἀλλήλων· «ἐπιπτον ἀγγ.» Ἰλ. ρ, 361, ὡς. Ὁδ. χ, 118. ω, 180, «ἀγγιστίνος ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυνται (ὀρενεῖς)» Ἰλ. ε, 141 (ὁ τύπ. ἀγγιστίνος ἡ ἀγγιστῆ- νος βασίζεται ἐπὶ ἔμφ. ἐτυμολ. ἐκ τοῦ ἀγγι- στήναι)· «ἀγγιστίναι» συνεχεῖς καὶ συνεγγεῖς ἀλλήλων, οἷον ἀλλεπάλληλαι· Ἀπολλ. λεξ.
- Ἀγγιστος, 2· ὁπερὸ τοῦ ἄγγι, ὁ πλησι- αίτατος, τοπικῶς Αἰσχ. Ἀγ. 247, Σοφ. Οἰ. τ 919, καὶ περὶ συγγενείας, Ἰλ. 1094· ὡς Εὐρ. «γένει ἀγγ. πατρός», Τρ. 48. Παρὰ Πινδ. μετὰ δοτ.· χάρις ἀνδράσιν ἀγγιστον», Π. 9, 64. Συχνότ. ἐπιρρηματικῶς, ἀγγι- στα, πολὺ πλησίον, παρ' Ὁμ. καὶ ἀγγι- στον Ὁδ. ε, 280, 18. μετὰ τοῦ οἰκετα, ζ, 152, ν, 80, Αἰσχ. Ἰκ. 1018· «ἀγγ. σκοποῦ ἀκοντίζω» Πινδ. Ν. 9, 55· «ἀγγ. ἡμέων οἰ- κέουσι» Ἡρ. 5, 79 μετὰ γέν.· καὶ περὶ συγ- γενείας, «ἀγγιστα ἦν αὐτῷ γένους» Λουκ. κατὰ πλ. 17.
- Ἀγγί-στροφος, 2· ὁ ἐγγὺς τοῦ στρέφε- σθαι, μεταβάλλεσθαι· ἀγγ. μεταβολαί· αἰ- φνίδιος Θουκ. 2, 53· «ἀγγίστροφα βουλευό- μαι»· ταχέως μεταβάλλω τὴν ἀπόφασίν μου Ἡρ. 7, 13· ἡ τόχη, ἡ εὐμετάβλητος Δ. Ἀλ. 6, 16· μτρν. ἐπὶρ· ὡς Λογγίν. 22, 1.
- Ἀγγίτα· ἔθν. Εὐδαίμ. Ἀραβίας Ἡτολ.
- Ἀγγί-τέλεστος, 2· ἐγγὺς ὧν τοῦ τελεσθῆ- ναι, πληρωθῆναι· χρόνος Νόν. Ἰω. 16, σ. 199.
- Ἀγγί-τελής, 2· τῷ προηγ. Νόν. Δ. 40, 314.
- Ἀγγί-τεξ· ἀγγίτοκος θεογν. ἐν Κρ. Ἀν. σ. 40.
- Ἀγγί-τερμωνίω· εἶμαι ἀγγιτέρμων (ὁ ἴσθ) Κ. Μανασ. χρ. σ. 229.
- Ἀγγί-τέρμων, 2· πρόσφορος, σύνφορος, συνο- ρεύων Εὐρ. Ἰήσ. 426, καὶ Ξεν. Ἰέρ. 10, 7· — τινὸς Λυκοφρ. 1130. — τινί, 729.
- Ἀγγίτης (κατ' ἄλλ. Ἀγγίτος)· πατρ. Παν- σκίου ἐκ Γέλας Ἀνθ.
- Ἀγγί-τοκος, 2· ἐγγὺς ὧν τοῦ τοκετοῦ· ὠδίνες Πινδ. ἀποστ. 58. Διον. ἐν Ἀνθ. 7, 467.
- Ἀγγί-φανής, 2· πλησίον φαινόμενος Νόν. Δ. 29, 29.
- Ἀγγί-φυτος, 2· ἐγγὺς πεφυτευμένος Νόν. Δ. 3, 152.
- Ἀγγόαδην· ἀμβολάδην Ἡούχ.
- Ἀγγόαι· πηγαὶ ἐπὶ Μυσίας, καὶ τόπος ἐν Βοιωτίᾳ Ἡούχ.
- Ἀγγόη· τόπ. καὶ λίμνη παρὰ τῷ Κηφισῷ ἐν Βοιωτίᾳ Στράβ. Ἰδε τὸ προηγ.

Ἀγγόθεν· ἐκ τοῦ πλησίον Ἰερ. 4, 31, Λουκ. Σοφ. 6ε, 28.
 Ἀγγόθεν· πλησίον· τινός Ἰλ. 5, 412, Ὁδ. ν, 103, Θεόκρ. 24, 133 καὶ Ἀνθ.
 Ἀγγ· ἄμαλον· ἔγγυς ἔχον τὴν ἀμαλότητα, ἰσπεῖον Ἡσυχ.
 Ἀγγομανές· βοτάνη Ἀπολ. 14.
 Ἀγγομενός· ἀνδρ. ὄν. Ἡρόν.
 Ἀγγονάω· ἀπαγγονίζω, πνίγω Σουδ.
 Ἀγγόνειος βρόχος· ὁ πρὸς ἀπαγγονισμόν χρησιμεύων βρόχος Εὐρ. Ἐλ. 392.
 Ἀγγονέω· ἀγγονίζω.
 Ἀγγόνη, ἡ· τὸ ἀπαγγονίζειν, πνίγειν, κρεμᾶν, «τέρμα ἀγγόνης», ἀντθ. τῷ «φάος βλέπειν» Αἰσχ. Εὐρ. 716· συχνὰ παρ' Εὐρ. τὰ κατὰ πλ. π. γ· «βραχίονος ἀγγοναίσιον ἔτελεν λείοντα» = πνίγει αὐτὸν μὲ τὰς χειράς, Ἡρ. μαιν. 153· «βρόχος ἀγγόνης», Ἰππολ. 802. καὶ ὁ βρόχος αὐτός, τὸ σχοινίον, «ἐν ἀγγόναις θάνατον ἔλαβε», Ἐλ. 201. Σημειωτέον εἶναι φράσεις, οἷα, «ἔργα κρείσσον ἀγγόνης» Σοφ. Οἰδ. τ. 1374, τὰ μὴ δι' ἀγγόνης τιμηροῦμενα· «ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγγόνης ἔστ' ἄξια» Εὐρ. Βάκχ. 246, ἀνθ' οὗ ὁ Ἀριστ. λέγει συντόμως· «ταῦτα δὲτ' οὐκ ἀγγόνη», Ἀλ. 125· «ἀγγόνῃ ἂν γένοιτο τὸ πρᾶγμα αὐτοῖς» Λουκ. Τίμ. 45· δὲ. ἐν γέν. ἀγώνια, στενοχωρία καὶ βάσανος· ἀγγόνῃ καὶ λύπη τούτω ἦν Αἰσχ. ν. 2, 38. — Ἐν πεζ. παρὰ Πλουτ. καὶ μτγν. (οἱ ἀρχ. λεξ. ποιοῦσι τὴν διάκρισιν μεταξὺ τοῦ ἀγγονῆ = τὸ ἀπαγγονίζειν, καὶ ἀγγόνῃ = τὸ πρὸς τούτῳ σχοινίον, ἥτις διάκρισις ἀντ' ἐπιτίται ἐν τοῖς χειρογρ.).
 Ἀγγονίζω· ἀπαγγονίζω, κρεμᾶν Σχολ. Εὐρ. Ἰππολ. 776.
 Ἀγγονιματος, 3, μόρος· ὁ δι' ἀγγόνης θάνατος, μτγν.
 Ἀγγόνιος· ἀγγόνειος· δεσμός Νόν. 21, 31.
 Ἀγγονιστής· φονεύς, γλ.
 Ἀγ· χορεύω· ἀναχορεύω.
 Ἀγγ· ορος· ἀγχιτέμων, ὁμορος· ἴθ' ἄγ· χορος.
 Ἀγγος· ἀπρηχαιωμένον· ἴθ' ἔναγγος. Ἐντ.
 Ἀγγος, ἄγγι.
 Ἀγγόσει· εἰς τὸ πλησίον Ἀπολλ. Δύσκ. π. ἱπρ.
 Ἀγγού· πλησίον, παρ' Ὁμ. συνήθ. ἀνεπτω. προσδιορ. — ἵστασθαι, ἡ μετὰ γέν. ὡς ἔναϊον ἄγγου κυκλώπων· Ὁδ. ζ, 5· «ἀγ· γού σύμειληντο ἄγοντες» Ἰλ. ω, 709, ἡ δοτ. ἱσπερταί ἐκ τοῦ ῥήματος. Παρὰ Πινδ. μετὰ δοτ. «γούμασιν ἄγγου», Ν. 9, 40, Σοφ. Τρ. 958 ἀνεπτω. — τινός Ἡρ. 1, 9· τινὶ μόνον ἐν τῷ «πολλὰ περιήγαγε ἄγγου τῇ ἱππῳ», 3, 85. Ἐν πεζ. μόν. Λουκ. καὶ μτγν. Τὸ αγγρ. ἀγχοτέρη εἰσβολή· Ἡρ. 7, 175, καὶ ἀγγοτάτος = πολλὸ πλησίον, περὶ συγγενείας· προσήκοντες, 4, 23· τινός, 2, 169· περὶ τῆς ὁμοιότητος, 7, 73. Καὶ «ἀγγότατα τῶν Μηδικῶν ἔχοντες», 7, 64· ἴδε καὶ τὸ ἀγγιστος.
 Ἀγγούρης· πένης Ἡσυχ.
 Ἀγγούρος, 2· ὁμορος, πολλὸ συνορεύων

Κριν. ἐν Ἀνθ. 9, 235· — τινός Λυκάφρ. 418.
 Ἀγγούρος· ὁδὸς Μίδου Πλούτ.
 Ἀγγούρος· ὁρῆρος, Κύπριος, ἡ φωσφόρος, καὶ ὁμοίως σὺν τῷ αὐτῷ Ἡσυχ.
 Ἀγγουσα (ἀπ. ἔγγουσα), ἡ· ῥυτίς, ἐκ τῆς ρίξης τοῦ ὁποῖου ἱκοῦνται αἱ γυναῖκες ἐρυθρὸν χυμῶδες, γῆγγουσα Ἀριστ. Λυσ. 48· «ἡς ἡ ρίξαι ἐρυθρὰ, ἡ ἱσπερταίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες» Σχολ. Θεόφρ. Νίκ.
 Ἀγγουσίξομαι, ἀγγουσίξεται· ἐντρίβεται τὰς παρειάς, ἀγγουσαν δὲλ. Ἡσυχ.
 Ἀγγραν· μύσπη, Λοκροὶ Ἡσυχ.
 Ἀγγριάνασθαι· περιελιφεῖσθαι ἢ λυῖσθαι Ἡσυχ.
 Ἀγγω· σφίγγω τὸν λάρυγγα, τὸν λαμόν· «ἄγγε μιν ἡμάς ὅπῳ δεῖρην» Ἰλ. γ, 371· «Κίρ· δερὸν ἀπῆξας ἄγγων» Ἀριστ. βατρ. 468· «τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαίμῳ ἄγγει αὐτόν» Λουκ. γυμν. 11· δὲ. πνίγω, ἀπάγω Θεόκρ. 25, 264, Ἀριστ. σφ. 1039, μετὰ τοῦ ἀποπνίγειν, πρβλ. ὄν. 1352· ἄγγουσαν, ἔκκλ. 638· «κᾶν ταῦρον ἄγγουσι», Λυσ. 81· ἐν γέν. κακῶς μεταχειρίζομαι, βασανίζω, μετὰ τοῦ στρεβλῶ, ἱππ. 774· μετὰ τοῦ τύπτω Δημ. 47, 59, καὶ περὶ τῆς πονηρᾶς συνειδήσεως, 19, 208· περὶ δανεισμάτων καὶ τῆς εἰσπράξεως χρέους Λουκ. ν. δι. 22, 1, strangulo, suffoco.
 Ἀγγω· μαλίζω· ἀγγωμάτως ἀγωνίζομαι Ἰρ. Ναξ. 2, 211.
 Ἀγγ· ὠμαλος, 2· πολλὸ ὁμοιος, σχεδὸν ὁ αὐτός· «καὶ ἐγένοντο ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγγωμάλοις Θουκ. 3, 49 (Πλουτ. Καίστ. 42)· «νίκη ἀγγ.» = ἀναποφάσιτος Θουκ. 4, 134 (Πλουτ. Ὁδ. 13)· ὡς· «ἀγγώματα ἐναντιόμαχον» Θουκ. 8, 71· «ἀγγώματα ἐγένετο αὐτοῖς» Λουκ. Ἑρμοτ. 12· «ἀγγωμάτως ναυμαχεῖν», ἀλ. ἱστ. 2, 37.
 Ἀγγων, -οντος, ὁ· πνίγων, ὁμοιος Ἡσυχ.
 Ἀγώ, μ. ἄγω, ἄγω Θεόκρ. 15, 40, ἀγρ. ἡ· ἡγαγον, ἄγωγεν (ἀγρ. α'. ἡγα Βατραχ. 445, 468, καὶ μετ. ἡγάμην Ἡρ. καὶ ἑναγού παρ' Ἀττ., ἰδ. ἐν τοῖς συνθ. οἷον ἀπῆξαν Ἀριστ. βατρ. 499, προσήξαν Θουκ. 2, 97, προ· εἰσάξαντες, 8, 25, οἱ τύποι ἄξιτε Ἰλ. γ, 195, ὡς προστ. καὶ ἀξέμεν, ω, 663 ὡς ἀπαρ. ἀντὶ ἀξαι, θεωροῦμενοι λαμβάνοντες ὁρθότερον ὡς μέλ. ἄξαι Ἀντιρ. 5, 46· πρβλ. Λυδαικ. Φρόν. α. 287, 735), παρὰ μὴ Ἀττ. ἡγα, καὶ ἀγ· ἀχογ· ἀττ. ἀγλόγ·, δε κατὰ Φρόν. ἀπῆντα παρὰ Λυσία Ἀριστοτ. οἷα. 4, 7 καὶ μτγν. Πλουτ. Φωκ. 17, «εἰς ἀγχοχότας ἀπαντᾷ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ Φιλίππου Δημ. 18, 39, καὶ κατὰ γ· ὁ γ· ἐν τῷ ψηφισματι, αὐτ. 73, παθ. ἡγάμην, μέλ. ἀγθῆσθαι Πλάτ. ἱππ. Μ. 292· πρβλ. προάγω· ἄγω, φέρω, διεσθύνω που, ὁδηγῶ που, ἐν πρώτοις. 1) ἱμψυχα ὄντα· — βεβλημένον Ἰλ. λ, 650· — ἱππον, φ, 596· «νήπια τέκνα ἐν νήσσοι», 8, 238· «ὅπῳ ζυγὸν ἡγαγεν ἱππους» = τοὺς ἔξωξεν, ε, 734· — βοῦν Ὁδ. γ, 383· «ἵππους ἐσθ· ἐσθ' ὅφ' ἄρματ' ἄγοντες», 476, Αἰσχ. Ἡρ. 463· «— θηρίον ἐπὶ τὸ πιστὸν» Πλάτ. πολ. 4, 439· «ἡγάτην ἄγοντε τὸν Πρόδικον», Πρωτ. 317· ἀποὶ καὶ παρὰ τίνας ἄγομεν τοὺς κά·

μυόντας, Γοργ. 478· οὐτω-ὁποῦναι, Ἰπ-
πους, Ξεν. ἀν. 4, 5, 24· «τῆς ἡνίκας τὸν Ἰππον»
= ἀπὸ τῆς ἡνίκας, Ἰππ. 6, 9, καὶ μετὰ διπλῆς
αὐτ. - τὰς χύνας τὰ ὄρη, = εἰς τὰ ὄρη, κυ-
νηγ. 4, 9, ὅπου νῦν προστίθεται τὸ εἰς (πρόβλ.
Σοφ. Ἀντ. 805), ἄλλως, «τὸ στράτευμα ἦγε
τὴν ἐπὶ Μέγαρον», Ἑλλ. 4, 4, 13· «ἐπὶ τὴν
ῥάστην ὁδὸν ἄγω σε», ἀπομν. 2, 1, 23· «ἀ-
γομαι τάνδ' ὁδόν» Σοφ. Ἀντ. 869· περὶ τοῦ
ὁδηγοῦ Ξεν. ἀν. 1, 3, 17, καὶ ἀλλαχοῦ. Καὶ
περὶ τῆς ὁδοῦ ὡσαύτως, «ὁδὸς ἡ ἐπὶ τούτῳ
ἄγουσα» Πλάτ. πολ. 4, 435· «ἡ σχιστὴ ὁ-
δὸς εἰς ταῦτά ἄγει» = συναντᾶται Σοφ. Οἱ. τ.
734· «τὰ ἴχνη ἄξει» = θὰ ὁδηγήσονται Ξεν.
κυνηγ. 8, 4, 2· ἄγω, διευθύνω ὡς ἀρχηγός,
περὶ τοῦ στρατηγοῦ - λαόν Ἰλ. κ, 79· «Λυ-
κίων μέγα ἔθνος», μ, 330· λόχον Δίσχ. Ἑπτ.
56· στρατὸν Σοφ. Οἱ. Κ. 1327· καὶ συχνά
ἐν περ. Ξεν. Κύρ. 1, 4, 17· «λόχους ὁρῶ-
ντες», ἀν. 4, 3, 13· καὶ παραλείπομένου τοῦ
στρατὸν, ἀπολ. «ἦγε ταχέως», 4, 1, 17
καὶ πολλὰ ἄγειν ἐπὶ τῇ, πρὸς τοὺς
πολεμικοὺς, ὡς. ἔγγυς ἄγειν, = πλησιάζειν.
Περὶ τῶν θεῶν καὶ τῆς Μοίρας, «τὸν δ'
ἄγε Μοῖρα κακῇ» = τὸν ὥθει Ἰλ. ε, 602
«θεῶν ἀγόντων» = ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν, ὁδη-
γίαν τῶν θεῶν Σοφ. Οἱ. Κ. 994· «εἰ θεὸς ἄ-
γει», 254· πρόβλ. Ἦρ. 7, 8, 1· «ἡ πεπρωμένη
ἄγει ναυεῖν ἀδελφὴν ἐμὴν», = ἡ π. ἀπεράσσει
ν' ἀποθάνῃ ἡ ἀδ. Εὐρ. Ἑκ. 44· «ἄγει ὁ θεὸς
οὕτως» = ὁ θεὸς οὕτω θέλει Ξεν. ἀν. 6, 1,
13. Πρὸς τοὺς τοῖς, διευθύνω, κυβερνᾷ τὴν πο-
λιτείαν· «ἄρχειν καὶ ἄγειν» Πλάτ. Φαίδρ.
237, «ἄγειν καὶ δεσπόζειν», Φαίδρ. 94· πο-
λιτείαν = διοικεῖν τὴν πολ. Θουκ. 1, 127,
Πλούτ. Κάτ. ν. 1· πόλιν Πλάτ. νόμ. 6, 771·
- δῆμοις, 3, 681· ἰδ. καὶ «ψυχὴ ἄγει πάντα»
νόμ. 10, 896. Ὑπὸ παθῶν, φόβου καὶ ἐλπί-
δος ἄγεσθαι, «ἀγόμενος ὑπὸ τῶν ἡδονῶν»
Πλάτ. Πρωτ. 355, ὅπ' ἐλπίδος, Φαίδρ. 68·
εἰς ταῦτα ἀριθμητέον καὶ τὸ Ἰλ. κ, 391·
«πολλῶν μ' ἄτρεϊν παρέκ νόον ἡγάγεν» Ε-
κτωρ = μὲ ἡπάτησε· «ποιεῖ ἡ ἐπιθυμία αὐτὸν
ἄγει» Πλάτ. πολ. 2, 359· «τοῖς ἔξωθεν
λόγοις ἡγμένους» = κινήθεις ὑπὸ ἑξωτερικῶν
λόγων Δημ. 18, 9. Καὶ οὕτω γενικῶς με-
ταφέρεται εἰς τὸ πνευματικόν· ἐπὶ τὸ βέλτι-
στον ἄγειν = ὁδηγεῖν εἰς τὸ β. Πλάτ. Τιμ. 48·
«εἰς πίστιν» = εἰς πεποιθήσιν, νόμ. 12,
966· «εἰς κακὰς δόξας», πολ. 6, 363· «τὰ
πρὸς τὴν νόστον ἄγοντα μαθήματα», 7, 522·
«τὰς ψυχὰς εἰς τὴν ἀρετὴν», 8, 547· πρόβλ.
πρὸς ταῦτα· «εἰς οἶκτον ἄγειν» = κινεῖν Εὐρ.
Ἰ. Α. 653· εἰς ἔλεον Δημ. 25, 76· «τὴν
πόλιν εἰς ὁμόνοιαν», 22, 74 καὶ τιμν. ἐν
συχνότερ. - εἰς φόβον Πολύδ. 3, 2, 2· εἰς
ἐπιστάσιν, 2, 56, 6· εἰς μνήμην, 2, 35, 5.
Πνευματικῶς ἄγειν, διευθύνειν, ἐστὶν ἀνατρέ-
φειν ὁ. «καλῶς ἀχθεσθαι», ἀνελθ. τοῖ ἀνά-
γωγοι Ξεν. ἀπομν. 4, 1, 3· κακῶς, φαύλως
ἡγμένοι = κακῶς ἀνατετραμμένοι Πλάτ. Ἀλκ.
1, 124, Δημ. 13, 15· «ἄγειν καὶ τρέφειν»
Λουκ. ἀναγ. 20 καὶ Πλούτ. π. ἀγ. 4· «ἡγάγεν
σκόλακας»· 3) σπαν. περὶ ἀψόχων· - ἡ

δωρ Πλάτ. νόμ. 8, 844· τῆτος = σόφου,
κρίτω Θουκ. 6, 99· ὄγκον Θεόκρ. 10, 2·
- τάρφρον Πλούτ. Ἀγασθ. 39· «νεφέλας ἐπὶ
ναυσίν» Εὐρ. Ἑλ. 1149, καὶ ἀντὶ τὸν
συνηθεστέρον φέρω· ὁλην Ἰλ. ψ, 613, ἰδ.
περὶ ἐμπορευμάτων, «ἄγω δ' αἰθῶνα σιδή-
ρον» Ὀδ. ι, 184. Τούτοις πρόβλ. ἀφ' ἐνὸς τὰ
χωρία, ἐν οἷς ἡ σημ. μεταπηδᾷ μάλλον εἰς
τὴν 4)· ἀποινα, ὀνείατα ἄγειν Ἰλ. χ, 350,
ω, 367· - κειμήλια Ὀδ. ο, 159· - θώρα Σοφ.
Τρ. 495, Ξεν. Κύρ. 5, 5, 12 καὶ συχνά·
ἀπαρχὰς = προσφέρω Σοφ. Τρ. 182· ἐσθῆ-
τας βασιλεῖ ἄγειν, καὶ χωρία ἐν οἷς ὁ λό-
γος περὶ πλοίων καὶ ἀμαζῶν, = φέρω, κομι-
ζω· «ἀεινὴν ἄγε θεὸν διφροσ» Ἰλ. ε, 839·
«ἀπὴν ἄγει Λαῖον» Σοφ. Οἱ. τ. 753. «νῆες
πεζοὺς ἡγάγον» Δίσχ. Πέρι. 553· πρόβλ. Σοφ.
Φιλ. 523, Ξεν. ἀν. 5, 1, 4· περὶ τοῦ ἱπ-
που, 1, 9, 27· ὅθεν παθ. «ὅπλα ἡγετο ἐπὶ
ἀμαζῶν» Ξεν. ἀν. 1, 7, 15, ὡς Ὀμ. «ὅη»
ἐπὶ νῆος ἄγεσθαι· Ἰλ. π, 223· πρόβλ. Ὀδ.
ν, 246· «ἐπὶ νεὺς ἄξεις» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1001·
4) ἄγω, φίλους κ.τ.τ., τ. ε. φέρω μαζί μου·
«ἐταίρους τρεῖς ἄγον» = ἔλαβον μαζί μου
τρεῖς συντρόφους Ὀδ. ε, 434· «ἀχρεὺς ἦλθον
ἄγων δούλους», 9, 62· «καὶ αὐτὸς παρέσσι
καὶ ἄλλους ἄξεις» Πλάτ. Ἰππ. μ. 286· «εἰ
ἐκάστων τὸν πόλεμον», Πρωτ. 315· «τὴν
μητέρα μετ' ἐαυτοῦ» Ξεν. Κύρ. 5, 4, 38·
ὅθ. «τοὺς θεράποντας ἄγων» = μετὰ τῶν θ.,
ἀπομν. 3, 3, 2· πρόβλ. Ἑλ. 3, 4, 10·
«περὶ τὸν πόλεμον ἄγων» = μετὰ περὶ. σπ.
Πλάτ. νόμ. 3, 698· ἰδ. τὸ μέσ. καὶ περὶ
ἀψόχων, «νέφος λαίλαπα ἄγει» Ἰλ. δ, 278·
«πέπλους Σιδονίηθεν», ε, 290 καὶ συχνά·
κειμήλια, χρήματα Ὀδ. ε, 385, Ἰλ. λ, 632.
Εἰς ταῦτα ἐπισυνάπτονται χωρία, οἷον «ἄγειν
ἀγώγιμα» = ἐμπορεύματα κομίζειν Πλάτ. Πρωτ.
313· ἀγοράν Ξεν. ἀν. 5, 7, 18· καὶ διὰ
τοῦτο τὸ ἄγειν συνδέεται μετὰ τοῦ ποι-
λεῖν Πλάτ. σοφ. 224 (ὡς. Ξεν. ἀν. 1, 5,
5), ἀνελθ. τῇ ἀγασθῆναι καὶ πιπράσκεσθαι·
ὅθεν 5) βιαίως παίρνω μαζί μου καὶ φέρω,
ἰδ. «ἄγειν καὶ φέρειν» = ἀνθρώπου καὶ χτή-
νη ἀρπάξω καὶ πᾶν κινητὸν παίρνω μαζί
μου, («λῃστεύειν καὶ ἀρπάζειν» ἀγεται τὰ
ἐμψυχα, φέρεται τὰ ἄψυχα, ἀρχ. λεξ. πρὸς
δ' πρόβλ. Ἰλ. ψ, 512· «ὅσους δ' ἄγειν ἐτα-
ροισι γυναικα καὶ τρίποδα φέρειν», καὶ Ὀδ.
δ, 622· «οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐ-
χόροια οἶνον», ἀπὸ τοῦ Ἦρ. ἰδ. παρ' ἱστο-
ρικοῖς συχνά, μετὰ τε τῆς αἰτ. τοῦ πράγμα-
τος, - τὰ αὐτὰ Ἦρ. 1, 88, - τὰ τῶν Ἀρμενίων
Ξεν. Κύρ. 3, 2, 12, καὶ παθ. «ἡ χώρα ἐφί-
ρετο καὶ ἡγετο», καὶ μετ' αἰτ. τοῦ προσώ-
που· - τοὺς περιούσιους Ἦρ. 1, 166· - ἀλλή-
λους, 6, 42· - τοὺς πολέμιους Ἰσοκ. 6, 74·
- τοὺς θράκας Ξεν. ἀν. 2, 6, 5, ἐν τῇ μεταθέσει
«ἐφερε καὶ ἡγε», ἦγε ἐστὶ σπανία ἐν ταύτῃ
τῇ συνόψει καὶ Ἑλλ. 5, 4, 42· παθ. «ἀγώ-
μεθα καὶ φερόμεθα» Εὐρ. Τρ. 1310· «ἀγο-
μαι, φέρομαι ὅτ' ἡγίστων» Ἀριστ. νεφ. 241.
Τοῖς ἀντιπῶν ἐν τῇ σημ. προσάγω καὶ κομι-
ζω, ἄνευ ἐχθρικοῦ σκοποῦ, ἀπαντᾷ «φέρειν

180. Παρὰ Πλάτ. Κρίτ. 113 «εἰς τὴν ἡμετέραν φωνὴν ἔχειν» = μεταφράζειν. Μίσ. φέρω δ' εἰ μ' αὐτὸν, φέρω μαζί μου. «χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον οἰκᾷ ἀγεσθαι» Ὁδ. π. 35 = φορτία Ξεν. οἰκ. 8, 12. «γυναῖκα ἀγεσθαι» = νυμφεύσθαι Ἡρ. 1, 34 καὶ περὶ τοῦ πατρὸς, ὅς προσάγει τῷ υἱῷ αὐτοῦ γυναῖκα Ὁδ. δ, 10, Πλούτ. Κάτ. π. 34 καὶ ἀνευ τοῦ γυναικῆς Ἡρ. 5, 92, Θουκ. 8, 21. Τὸ ἔνερ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ ἀπαντᾷ ἐν Αἰσχ. Πρ. 558. διαφοράν ἐστι τὸ «ἐπὶ γάμῳ τὴν βασιλῆως θυγατέρα ἔγεν» = τὴν ἔφερε πρὸς γάμον Ξεν. ἀν. 2, 4, 4. «Ἐλένην εἰς θαλάμους» Εὐρ. Ἀνδρ. 104. πρὸλ. Ἡρ. μ. 12, καὶ Ἡσ. θε. 410, Πλάτ. νόμ. 6, 771, Πλούτ. Σόλ. 20. «ὁδὸν ἀγεσθαι» = οἰκαιοποιοῦμαι δ. Θεόφρ. 1, 11 «διὰ στόμα ἀγεσθαι μύθον» = ἔχει λόγον ἐν τῷ στ. ὁμιλῶ περὶ ἱλ. 5, 91. «ἀγεσθαι τι εἰς χεῖρας» = λαμβάνω τι εἰς χ. ἀναλαμβάνω Ἡρ. 1, 126. «στράτευμα» = τὴν ἐπὶ τοῦ στρ. ὑπερτάτην ἐξουσίαν, 7, 8. «τὴν τελευτὴν» = μυστοῖμαι ἐν αὐτῇ ὑπὸ τινος, 4, 79. «κόλπος γῆς ἄγειται», εἶνε παθ. = σχηματίζεται, 4, 99. «Ἡ ποστ. ἄγει καὶ πλ. ἄγειτε, εἶνε ἐν χρήσει ἐπὶ ἐπὶ παρακλειύσεων» = σηκώθητε, ἐμπρός. «ἀλλ' ἄγε» ἀπαντᾷ καὶ μεθ' ἑπομ. πλ. ἱλ. 6, 331, Ὁδ. θ. 250. «ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντινας ἐρεῖομεν» ἱλ. α. 62. «ἄγε δὴ ἀκούσατε ἄλλα» Αἰσχ. Πέρσ. 136, Σοφ. Τρῆχ. 1245, Εὐρ. Κύκλ. 623, Ξεν. ἀπολ. 14. «ἄγε παῖδες» Πλούτ. ἡθ. σ. 404. πρὸλ. ἔτι «ἄγετε τοῖνυν καταλείπομεν» Ξεν. Κύρ. 5, 3, 16. Ὁδ. α. 76 καὶ ἀλλαχού συχνά. ducere.
- Ἀγώ, οὗς γυν. ὄν. ἐν Κρητ. καὶ ἄττ. ἐπιγρ.
- Ἀγωγάτος, 2. ὁ πρὸς τὸ ἄγειν χρησιμεύων. κυνάγχη Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 6, 35.
- Ἀγωγέτον, τό. ὁ οἶκος ἐν ᾧ κατοικεῖ ὁ προαγωγός ὑπὸ τοῦ Πολυδ. 9, 48 μεταξὺ τῶν αἰσχροῶν μερῶν τῆς πόλεως ἀριθμούμενον.
- Ἀγωγεύς, ὁ. ὁ ἄγων, ἀπάγων Ἡρ. 2, 175. Κατὰ τὰ ἀρχ. λέξ. καὶ ὁ κατήγορος. ὁθ. ὡς τὸ βυτ. ηρ. = ἱμάς Ἡσ. «κώρος, καὶ ἀγωγῆ, ἱμάντι ᾧ ἄγεται ὁ ἱππος» Ξωναρ. 2. ὁ ἱμάς τῶν κυνηγητικῶν κυνῶν. Β. Ἀν. 22, Σοφ. ἀπ. 801, Ξεν. ἱππ. 8, 3, Πολύδ. 3, 48. «προσλαβὼν τὸν ἀγωγέα βραχύτερον» Στράτ. ἐν Πολυδ. 10, 55.
- Ἀγωγή, ἡ. διεύθυνσις, ὁδήγη. Πλάτ. νόμ. 7, 819. νόμου, 1, 645. «ἀμείξης ἀγωγῆς ὁσοῖς» ἀν. = ὅτε εἶχε χρεῖαν ἀμείξης ἵνα ἐπιβῇ. «ἀγωγὴν ποιεῖσθαι» = ἄγειν, ἀπέρχεσθαι, ἀποπλεῖν Θουκ. 1, 29. «ἡ εἰς ὀλίγους ἀγωγή» = ἡ προσαγωγή, παρουσίαις, 5, 85. αἰ. ἀγωγαί = αἱ πορεῖαι Ξεν. Κύρ. 6, 1, 23. τὸ κομίζεται Αἰσχ. Ἀγ. 1236, Σοφ. Οἰ. Κ. 658. «ἀγωγὴν προαγμάτων ποιεῖσθαι» = διευθύνειν τὰ πρ. Πολυδ. 3, 8, 5. «ἄγει τὴν ἀγωγὴν τῆς πολιτείας οὕτως», 3, 86, 7. «Ἀνατροφή, παιδεία, 1, 32, Λουκ. Νίγρ. 28. ὁδ. τρόπος τοῦ ζῆν, Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 10, 7. φιλοσοφικὴ σχολή, ὡς ἐξηγεῖ ὁ Σ. Ἐμπ. «ἀγωγή ἐστὶν αἵρεσις βίου ἢ τινος πράγματος περὶ ἧς πολλοὺς γινόμεναι», Περρ. 1, σ. 29, Παρὰ

- ρήτορις τρόπος τοῦ γράφειν, ὅπως παρὰ μουσικοῖς ὁ ρυθμὸς τῆς μουσικῆς.
- Ἀγωγήμος, 2. α) ὅς ἐυκόλως ἄγεται, διευ. ὀνύεται. πρὸς ἡδονὰς = ἐπιρρησις πρὸς ἡδ. Πλούτ. Ἀλλ. 6. ὁδ. τὸ ἀγώγιμον = τὸ δυνατὸν τοῦ ἀπάγειν Ξεν. Κύρ. 6, 1, 54, ὅπου ἄλλοι ἀναγιν. ἀγώγιον. 6) ὅς, εἰ δύναται ν' ἀπαχθῇ, π. γ. ἄνθρωπος, ὅς ὑπὸ παντός δύναται ν' ἀχθῇ πρὸ τοῦ δικαστηρίου Δημ. 23, 11. «τοὺς φυγάδας ἀγωγίμους εἶναι ἐκ πασῶν τῶν συμμαχίδων», Ξεν. Ἑλλ. 7, 3, 11. πρὸλ. «ἀγώγιμοι τοῖς θοναῖοις ἦσαν» = ἡδύνατο ν' ἀπαχθῶσιν ὑπὸ τοῦ δαν. ὡς αἰχμ. μέλαιοι Πλούτ. Σόλ. 13. γ) ὅτι ἀπάγεται ἀποκορίζεται. «τρισεσὼν ἀμαξῶν ὡς ἀγώγιμον» = βάρος διὰ τρεῖς ἀμαξῶν Εὐρ. Κύκλ. 383. «τὰ ἀγώγια φορτία» Ξεν. ἀν. 5, 1, 16. «ἐν τῷ πλοίῳ ἄγειν» Δημ. 35, 20 καὶ μετγν.
- Ἀγώγιον, τό. ἐν Ξεν. Κύρ. 6, 1, 54 δ. γρ. ἀντὶ ἀγώγιμον, «πεῖραν ἔλαμβανε τοῦ ἀγώγιου» ὁδ. λαβὼν ὁ Σουῖδ. τὴν λέξ. γράφει «ἀγώγιον» τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς, οὕτω Ξενοφῶν.
- Ἀγωγός, ὁ. ἀρχηγός, ὁδηγός Ἡρ. 3, 25, Θουκ. 2, 12, 4, 78. «ἀγωγὸς ὕδατος» = ὁ ἀρχηγέτης Ἡρόν. 7, 12, 7. ὡς ἐπὶ 2, «χοαὶ νεκρῶν ἀγωγοί» Εὐρ. Ἑκ. 536 = αἰτινες ἀνάγουσι τοὺς νεκροὺς ἐκ τοῦ ᾧου. «δακρύων, Τρ. 1121. τὰ ἀγωγά Πλάτ. πολ. 7, 525. «δύναμις ἀνθρώπων ἀγ.» Πλούτ. Λυκ. 5. «προθυμία ἀγωγὸς εἰς μίμησιν», Περ. 1. «τὸ ἀγώνον» = τὸ ἐπαγωγόν, ἔκλυ. στικὸν Πλούτ. πολ. παρ. 9, 273.
- Ἀγών, ὁνας, ὁ (ἄγων) 1) ὁ συνᾶθροισις, ὁ τόπος τῆς συναθροίσεως. «νῆον ἱλ. π. 239. «ὅστις = ὁ τῶν θεῶν συνᾶθροισις, σ. 376, η. 298. ὁ ναός, «εὐρύς ἀγών» = ἐκτεταμένος ὁμιλος ψ, 258. ὡς καὶ Αἰσχ. Ἀγ. 19 2) ὁδ. ὁ συνᾶθροισις πρὸς πανηγυρικὰ θεάματα «ἔστω δ' ἀγών» ἱλ. ω. 1, καὶ ὁ τόπος ὁ πρὸς ταῦτα θεάματα χρησιμεύων. «καλὸν δ' εὐρυαν ἀγῶνα» Ὁδ. θ. 260. «ἐν ἀγῶνι καθηροῖα» ἱλ. ψ, 475 πρὸλ. Ἡσ. ἀσ. 312. Θουκ. 5, 50. Οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες, «ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγών» Ἡρ. 6, 127. «ἀγῶνα γυμνικὸν τιθέναι», 2, 91, Αἰσχίν. 3, 206. 1α διαφορά εἶδη αὐτῶν, αἰπικὸς καὶ γυμνικὸς καὶ χορηγικός. Ξεν. Ἡρ. 9, 11. μουσικὸς Ἀριστ. πλ. 1164, Θουκ. 3, 101. πρὸλ. Πλούτ. Ἀλ. 4. «ἀγῶνες στεφανηφόροι» = ἐν οἷς ὁ νικῶν λαμβάνει στέφανον Ἡρ. 5, 102. «στεφανῖται Δημ. Λεπτ. 141, Αἰσχίν. 3, 179. Οὗτοι εἰσιν οἱ ἱεροὶ (πρὸλ. Θεόφρ. 16, 47), οἱ τέσσαρες μεγάλοι ἀγῶνες» ἐν ἄλλοις ὑπερχον ἄλλα βραδέα, ἀργυρεῖται, θωρεῖται. «βελανὴν ἔξω ἀγῶνος» = ὑπερβαίνειν τὰ ὅρια Πίνδ. Π. 1, 44. παρὰ Λουκ. «ἔξω τοῦ ἀγῶνος» = μὴ ἀνῆλθον εἰς τὴν ὑπόθεσιν, π. γ. Ἀνάχ. 21. ἐν γένει ἁμιλλα, ἀγών, παρὰ τραγ. καὶ πεζ. «τὸν Ἀχιλλεῖον ὀπλῶνα» = ἔνεκα αὐτῶν Σοφ. Αἴ. 1219. «μάχης, Τρ. 20. «λόγων, ἱλ. 1482. ὡς Πλάτ. Πρωτ. 335. «ὦν ἔκειτο ἀγών» Εὐρ. ἱκ. 686. μάχη, Θουκ. 2, 89 καὶ ἀλλαχού. Καὶ περὶ διακρίσεως

κῆς ἔριδος, «ἀγώνως ἀγωνίζεσθαι πρὸς τινα» Δημ. 15, 30 «ἀγώνως κατασκευάζειν τινί», 40, 57 («εἰς ἀγῶνα καθίσταται» = ἐνέγειν, κατηγορεῖν Πλάτ. πολ. 6, 494) «ἐν τῷ μεγίστῳ ἀγῶνι περὶ τοῦ σώματος καθίστηται», 40, 13 = περιπλήθυνεν εἰς δίκην, ἐν ᾗ πρόκειται περὶ τῆς ἐλευθερίας μου. Παρὰ μετγν. δημόσιοι, ἰδ. ἐπιτάφιοι λόγοι, ἐπὶ προσπάθει, κόπος, ὡς Σοφ. Τρ. 158 ὀνομάζει τοὺς πόλους τοῦ Ἡρακλείους «ἐμοὶ ἀγῶν μέγιστός ἐστι τὴν ἀληθινὴν ἀσκήειν» = αὐτὴ εἶνε ἡ μέγιστη προσπάθειά μου Ἡρ. 7, 209 κίνδυνος, «ἐν τῷ δ' ἀγῶνι μέγιστος» = ἐν τούτῳ συνίσταται ἡ μέγ. κίνδυνος Εὐρ. Μηδ. 235 «ὅν γὰρ περὶ ψυχῶν τῶν θυετῶν ὁ ἀγῶν» Σεν. Κύρ. 3, 3, 44 πρὸλ. Θουκ. 3, 44 «ἐξ. ἐν. ἀγῶν» = ἐξ. ν' ἀγωνισθῶ, 2, 89 μετ' ἀπαρ. = οὐχ ἔδρας ἀγῶνι = δὲν εἶνε καιρὸς νῦν καθήμεθα ἡσυχίᾳ Εὐρ. Ὀρ. 1294. Ἀγών, ὄνομα 1) τοῦ ἔσχατος τῶν ἀγῶνων Πaus. 2) ἡνίοχος Πέλοπος Σχολ. Ἰλ. Ἀγωναλῆς, οἱ μοῖρα τῶν ἑλλήνων Δ. Ἀλ. Ἀγών = ἄρχης, ὁ δ' διατάσσων καὶ κρίνων τὰ κατὰ τοὺς ἀγῶνας Σοφ. Αἴ. 369, κατὰ Σουδ. = ἀγωνοθέτης. Ἀγώνη ὀνομαζόμενος Ἡπύχ. Ἀγωνία 1) ἀγῶν Ἡρ. 2, 91 κατὰ Πολυδ. 3, 142 «σημνότερον εἶποις ἀν' ἀγωνίᾳ γυμνικαί» συχνὰ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς ἀπ. περ. π. χ. Σεν. Κύρ. 4, 3, 15 «ἡ τῶν σωμάτων ἀγωνία» Ἰσοκ. 15, 30 πρὸλ. 183 καὶ Ἀριστοτ. ἄσκησις, ἰδ. γυμναστικὴ Πλάτ. Ἀρχ. 765 γυμναστική. Γαστ. 456 ὡς τὸ ἀγῶν, = δίκη Δημ. 61, 23 4) προσπάθεια «φόδος πώσεως ἡ ἥττης, ἐπὶ τοῖς εἰς ἀγῶνα μέλλοντες ἀπέναι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπλοῦ φόδου Ζωγράφ. «φόδος καὶ ἀγωνία» Δημ. 18, 33, καὶ μετγν. συχνά. Ἀγωνιάζω ἀγωνιάω, ἀρχ. λιγ. Ἀγωνιάτης, ὁ δ' ἀγωνιῶν, φοβούμενος «ἐπὶ δ' ἤφατο τῆς πολιτείας, οὕτως ἦν ἀγωνιάτης, ὥστε καὶ τὸν λιθωντὸν τιθεὶς διήμαρτε καὶ τοῦ θυμιατηρίου» Δ. Λαίρ. 2, 131. Ἀγωνιάω κοπιᾶζω (ἐν ἀγῶνι), ἀγωνίζομαι, ἀμιλλώμαι, Ἀπολδ. κωμ. ἐν Ἀθην. 3, 125 «πρὸς ἀλλήλους Ἰσοκ. 4, 91, Πλάτ. Πρωτ. 333 μετὰ τοῦ τετραχύνθαι ἡδύνατο νῦν ἦν ἐφετικὸν = ἐπιθυμῶ ν' ἀγωνισθῶ, ἐν Αἴσ. 210 ὁμῶς παρὰ τῷ θεωροῦσθαι μένος = ἐν ἀγωνίᾳ ἐδρίσκεισθαι, πρὸς ὃ πρὸλ. Χαμίδ. 162 ἀνησυχῶ διὰ τι = περὶ τίνος Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 9, καὶ παρὰ Πολυδ. συχνά, ὡς συντάσσει αὐτὸ καὶ μετ' αὐτ. π. χ. «τοὺς Αἰτωλοὺς ἡγωνιῶν» = ἐξοδοῦντο τοὺς Αἰτ. 10, 41, 2 καὶ ἐπομένου τοῦ ἀρν. μή, 3, 9, 2 καὶ συχνά πρὸλ. Βουτμάν. εἰς Δημ. 3, 18. Ἀγωνίζεται, γ. κλ. παθ. παρκ. ἰων. τοῦ ἀγωνίζομαι Ἡρ. 9, 34. Ἀγωνιεύω ἀγωνιάω Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 786. Ἀγωνίζομαι, μέσ. ἀποθ. μέλ. καὶ ἀγωνιόμαι Σεν. ἀν. 3, 1, 17, Εὐρ. Ἀνδρ. 336 ἀγωνίζομαι ἐν τοῖς δημοσίοις ἀγῶσιν = στάδιον Ἡρ. 5, 22 «ῥεψφοδοὶ ἀγ.» 5, 67

πρὸλ. «ἐποδοῦν ἀγ.» Πλούτ. Φωκ. 20 Σεν. γνός. ἀγῶνα ἀγωνίζομαι» ἔτι, ἀγωνισμα Πολυδ. 1, 4, 5 «ἔστιν Αἰσ. Ἡρ. 4 «μαχὴν Πλούτ. Παρ. 10» ἀγωνίζεσθαι τι Ἀριστοτ. ἱππ. 617 ἀμιλλώμαι πρὸς τινα Σεν. Κύρ. 8, 4, 4 60. ἐν γένει ἀγωνίζομαι, μάχομαι = περὶ τίνος Θουκ. 2, 63, Σεν. ἀν. 3, 1, 43, Ἰσοκ. 1, 1 «πρὸς τινα = ἐναντίον Θουκ. 1, 36, καὶ ἀλλὰ αὐτ. «ἔχω δίκην ἐν τῷ δικαστηρίῳ Ἀνδοκ. 4, 8 «ἀγῶν. ψευδομαρτυριῶν» = κατηγοροῦμαι ἐπὶ ψεύδει Δημ. 24, 131 = ξενίας Αἴσ. 13, 60 «ἀγωνιέται καὶ κριθήσεται τὸ πρᾶγμα» = ὅτι ἔλθῃ εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ὅτι κριθῇ Δημ. 21, 7 ἔτι «ὁ νόμος ἀγωνίζεται» = γίνεται πρότασις περὶ καταργήσεως τοῦ νόμου, 24, 28. Καὶ παθ. πρὶ. «πολλοὶ ἀγῶνας ἀγωνίζονται» = ἡγωνισμένοι εἶσιν Ἡρ. 9, 26 «καὶ κεκαρμένοι καὶ ἡγωνισμένοι» = οἵτινες ἤδη ἐκρίθησαν ἐν τῷ δικαστηρίῳ Δημ. 24, 145 «ὁ κίνδυνος ἡγωνισθῆναι» Αἴσ. 2, 34. Περὶ τοῦ ἀγῶνος τῶν δραματικῶν ποιητῶν ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀριστοτ. Ἀχ. 140 «περὶ τοῦ ποιητοῦ = παριστάνων δράμα» Ἀριστοτ. ποιητ. 7, 11 καὶ περὶ τοῦ ὑποκριτοῦ τοῦ θεάτρου Δημ. 19, 246. Ἐκφωνῶ δημοσίᾳ ἐπιδεικτικῶς λόγους Πλάτ. Μεν. 233 καὶ ἐν γέν. συζητῶ δημοσίᾳ περὶ ἐπιστήμης ἀντικειμένων, συμμ. 194, ἀντιθ. τῷ διαλέγεσθαι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Πλάτ. Θεαιτ. 167, Σεν. ἀπομν. 3, 7, 4 «ἀγ. ἐν τῷ πλήθει» ἀντιθ. τῷ «ἰδίᾳ διαλέγεσθαι» πρὸλ. τὰ ἡγωνισμένα = περὶ ὧν ἔγενετο λόγος Εὐρ. ἰε. 481. Ἐν γέν. κοπιᾶζω Θουκ. 4, 87 μετ' ἀπαρ. certo, dimicco. Ἀγωνικός, 3' εἰς τὸν ἀγῶνα ἀνήκων Δ. Ἀλ. ῥητ. 6. Ἀγώνιος, 2' τῷ προηγ. = ἄθλοισι Πινδ. Ἰ. 4, 8 «εὐχος, Ὁ. 11, 66» Ἐρμῆς, ὡς προστατῆς τῶν ἀγῶνων, Ἰ. 1, 60 «ἀγώνιοι θεοὶ» Αἴσχ. Ἀγ. 499, ἰε. 168, 239, 328, 350 εἶνε ἡ ἅπαντες οἱ 12 μεγάλοι θεοὶ ὡς προστατῆς ἐν τῷ ἀγῶνι, ἡ οἱ συνυπορισμένοι, ἀποτελοῦντες τὴν βουλήν τῶν θεῶν «ἄνδρες ἀγ.» = ὁ κρίνων τὸν ἀγῶνα Σοφ. Τρ. 26 «σχο. λῆ = ἡ ἡσυχία ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος, ἢν ὁ Αἴσας μετεχειρίσθη πρὸς τὸν φόνον, Αἴ. 193. Ἀγώνιος, 2' ὁ μὴ ἔχων γωνίας Θεόφρ. Φ. Ἰ. 3, 45, 4. Ἀγωνίως μὲ ἀγωνίαν Εὐστ. Ἰλ. η, 298. Ἀγωνισπός ἀνδρ. ὄν. νομίσμ. Ἰλλυρ. Ἀγωνίς, ἰδος ὄν. ἐπὶ τῆς Σουλδ. Ἀγωνισαίς τὸ ἀγωνίζεσθαι Θουκ. 5, 50. Ἀγωνισμα, τό. ὁ ἀγῶν «τὰ ἐν Ἀρτεμίσῳ ἀγωνίσματα» Ἡρ. 8, 76 «ὅσα πρὸς πόλεμον ἵστιν ἀγωνίσματα» Πλάτ. νόμ. 8, 823 ἀντικείμενον ἀγῶνος καὶ ἀμιλλῆς. «ἀγ. τοῦτο ποιεῖν» Ἡρ. 1, 140 πρὸλ. Θουκ. 7, 86 καὶ Αἴσ. 13, 77 τὸ τοῦ ἀγῶνος βραβεῖον Ἀριστοτ. βiatr. 284, Θουκ. 8, 17, ἀν. ἐν 1, 22 ἀντιθ. τῷ «κτῆμα ἐς αὐτὸ» πρὸς τὸ «ἀγωνισμα ἐς τὸ παρὰ κτῆμα», ὑποδεινῶν τοὺς ἐπιδεικτικῶς λόγους τῶν σοφιστῶν ὡς πρόσκαιρα γεννήματα τοῦ ἀγῶνος ἰδ' ἀγῶν καὶ ἀγωνίζομαι καὶ Πολυδ. 3, 31, 12,

ἀντίθ. μᾶθημα, «παρὰ τὸ μὴ τέρπει, πρὸς δὲ τὸ μέλλον οὐδὲν ὠφελεί». Παρ' Ἀριστοῦ ποιητ. 9 «ἀγ. ποιεῖν» = ἀγωνίζεσθαι δι-
 ὅτι κεν εἰν ἐν θεάτρῳ δράμα.
 Ἀγωνισμός, ὁ ἀμιλλα - πρὸς ἀλλήλους
 Θουκ. 7, 70 καὶ μετν.
 Ἀγωνιστέον - δεῖ ἀγωνίζεσθαι Ξεν. Κύρ.
 1, 6, 9.
 Ἀγωνιστήριος, 2 καὶ 3· πρόθυμος, ἐπιρρε-
 πής εἰς ἀγῶνας Ἀναξίππ. ἐν Ἀθην. 4, 169·
 τὸ ἀγ. = τόπος ἐν ᾧ γίνονται ἀγῶνες Ἀρι-
 στειδ. Παναθ. 186.
 Ἀγωνιστής, ὁ ὁ ἀγωνιζόμενος, ἰδ. ἐν τοῖς
 ἀγῶσι Παρ. 5, 22· συχνὰ παρὰ Πλάτ. - καὶ
 ἐν τῇ μάχῃ Ξεν. Κύρ. 1, 5, 11· «ἐπιτο ἀγ.»
 Πλούτ. Θερμ. 25· Ἐν γέν. ὅστις ἀσχολεῖται
 περὶ τι μετὰ ζήλου - τῆς ἀρετῆς Αἰσχίν. 3,
 180· ἀλλοθίαις = ὑπέρμαχος τῆς ἀλ. Πλούτ.
 π. δ. τ. ποιημ. ἀκ. 2· «ἄκρος ἀγ.» Δημ. 61,
 44· «ἀγ. προήρημαι μάλλον εἶναι τῶν πό-
 νων ἢ διδάσκαλος τῶν ἀθλῶν» = προτιμῶ αὐ-
 τὸς ὁ ἴδιος νὰ μάχῃ ἐν τῷ ἀγῶνι, ἢ νὰ δι-
 δάσκω ἄλλους ν' ἀγωνίζωνται, 61, 48· - ὅπο-
 κριτῆς Ἀθην. 12, 537· δημόσιος ῥήτωρ
 Πλάτ. Φαίδρ. 269· πρὸς. Θουκ. 3, 37.
 Ἀγωνιστικός, 3· εἰς τὸν ἀγῶνα ἀνήκων,
 ἢ ἀγωνιστικὴ - ἡ τέχνη τοῦ ἀγωνίζεσθαι, ἐρί-
 ζειν, συζητεῖν Πλάτ. σοφ. 225, καὶ τὸ ἀγω-
 νιστικόν, 219, ἀντίθ. τῷ διαλεκτικῷ·
 ἴδ' ἀγωνίζομαι Ἀριστοτ. τοπ. 8, 4· - λέξεις =
 τὸ ὅπως τῶν δημοσίων ῥητόρων, ῥητ. 3, 12·
 φίλερι, μετὰ τοῦ ἐριστικῶς ἐν Πλάτ. Μεν.
 75. Παρ' ἱερατοῖς = χρίσματος· ἐπὶ. «ἀγωνι-
 στικῶς ἔχειν» = ἔχω ὄρεσιν πρὸς τὸ ἀγωνί-
 ζεσθαι Πλούτ. Σούλ. 16.
 Ἀγωνιστός, ἐξ οὗ ἐπὶ. ἀγωνιστῶς = δυσ-
 ανταγωνίστως Πολυδ. 3, 141.
 Ἀγωνίστρια· ὀηλ. τοῦ ἀγωνιστῆς, μετφ.
 Εὐσεβ. ἐκκλ. ἱστ. 5, 1.
 Ἀγωνο-δίκης· βραβευτής Ἡσύχ.
 Ἀγωνο-θεσία, ἢ διάταξις τοῦ ἀγῶνος, τὸ
 ἀξίωμα τοῦ ἀγωνοθέτου Πλούτ. Ἀγησιλ. 21.
 Ἀγωνο-θεσία· διατάσσω τὸν ἀγῶνα, εἰ-
 μαι ἀγωνοθέτης Θουκ. 3, 38, Δημ. 19, 32·
 - Πύθια, Ὀλύμπια Στράτ. ἐν Ἀνθ. 12, 255·
 ἐν γέν. κρίνω, ἀποφασίζω Πλάτ. συμπ. 184
 μετὰ τοῦ βραβανίζω, ἀλλά, - στάσιν = διε-
 γείρω στ. Πλούτ. Κἀτ. ν. 45· - πόλεμον,
 μετν. «ἀγ. τινος καὶ συμβάλλειν» = ἐρεθί-
 ζειν εἰς πόλεμον ἐναντίον ἀλλήλων Πολυδ.
 9, 34.
 Ἀγωνο-θετής, ἥρος, ὁ τῷ ἐπομ. ἐπιγρ.
 Ἀγωνο-θέτης· ὁ διατάσων τὸν ἀγῶνα,
 κριτῆς τοῦ ἀγῶνος Παρ. 6, 127· ἐν γέν.
 κριτῆς Ξενά. ν. 3, 1, 21· «- πολιτικῆς ἀ-
 ρετῆς» Αἰσχίν. 3, 180 καὶ μετν.
 Ἀγωνο-θετικός, 3· τὴν διάταξιν τοῦ ἀγῶ-
 νος ἀφορῶν, ἐπιγρ.
 Ἀγωνο-θέτης, ἴδως· ὀηλ. τοῦ ἀγωνοθέ-
 τῆς, ἐπιγρ.
 Ἀγωνο-θήκη, ἢ ἀγωνοθεσία Σοφ. ἐν Πο-
 λυδ. 3, 141.
 Ἀγωνο-λογία, ἢ ἡ μετὰ ἀγῶνος διδα-
 σκαλία Γαλην. τ. 2, σ. 290.

Ἀ-γωνος, 2· ὁ μὴ ἔχων γονίαν, ὡς τὸ ἄ-
 γωνιος Θεόδωρ. Ἰ. Φ. 7, 6, 2.
 Ἀγωνος, «ἀγωνον» τὸν ἀγῶνα Αἰσώτης, καὶ
 ποταμός Ἀγῶνος παρὰ τὴν Αἰθιοπίαν Ἡσύχ.
 Ἀγ-ώνυμος· φερώνυμος Ἡσύχ.
 Ἀγῶρεϊν· συναρροῖζειν Ἡσύχ.
 Ἀγῶρεοι· ἡθοισμένοι Ἡσύχ.
 Ἀγῶριος· ἀπόγονος Ὀρέστου Παισ.
 Ἀδα· γυν. ὄν. παρ' Ἑβραίοις, Καροὶ καὶ ἐν
 βοιωτ. ἐπιγρ.
 Ἀδα· ἡδονή, πηγὴ, καὶ ὑπὸ Βαθυλινίων ἢ
 Ἡρα, παρὰ Τυρίους δὲ ἡ Ἰτέα Ἡσύχ.
 Ἀδαγμός· κλισμός Ἡσύχ. Σοφ. Τρ. 767.
 Ἀδαδα, τά· 1) πόλ. Πισιδίης Στράβ. 2) πόλ.
 Κοίλης Συρίας Πτολ.
 Ἀ-δαδός, 2· ὁ μὴ ἔχων δαδῖον Θεόδωρ. Ἰ.
 Φ. 5, 1, 5.
 Ἀδαδός· βασιλεὺς τῆς Δαμασκῆ καὶ ὅλης
 τῆς Συρίας Νικ. Δαμ.
 Ἀ-δαδούχῃ· γάμοι· οἱ ἀνευ δαδουχίας
 Εὐστ. Ἰλ. ζ, 24, ἐκ τοῦ Ἀπίανος.
 Ἀδαεῖ· μὴν παρὰ Χαλδαίους Ἡσύχ.
 Ἀ-δαημονία, ἢ ἀγνοία, ἀπειρία Ὀδ. ω, 244.
 Ἀ-δαημόσυν· ἢ τῷ προηγ. δι. γρ. ἐν
 τῷ ἀνωτ. χωρίῳ τῆς Ὀδ. ἢν ἐπιδοκιμάζει
 ὁ Βουτρ. λεξ. 2, σ. 133, ἐκ τοῦ
 Ἀ-δαημων, ὅν· ὁ μὴ εἰδώς, ὁ ἀγνοῶν, ἄ-
 πειρος - μάχης Ἰλ. ε, 631 καὶ ἀλλ. παρ' αὐ-
 μετν. π. - ἱερῶν Παρ. 8, 65, ἱερῆς.
 Ἀ-δαῆς (δὴναι) 2· τῷ προηγ. - τινὸς Σοφ.
 Φιλ. 816, Παρ. 2, 49 καὶ συχνὰ Ξεν. Κύρ.
 1, 43 καὶ μετν.
 Ἀδαηστὶ· χωρὶς μαθήσεως Ζωναρ.
 Ἀ-δαῆτος· ἀγνώστος Ἡσ. θε. 655
 Ἀδα· πόλ. Αἰολίδος οὗ μακρὰν τῆς Κύμης
 Στράβ.
 Ἀ-εῖδα λτος, 2· ἄτεχνος Ὀρφ. Ἀργ. 405.
 Ἀ-δαῖτος, 2· ἀδικημένος Ἀπολλ. Ἰ. Φ.
 3, 1033.
 Ἀδαῖζω· ἀναδοῶ, ἀναστένω Ἡσύχ.
 Ἀ-δαῖκος, 2· ὁ μὴ δαῖχθεις Κ. Σμ. 1, 196.
 Ἀδατοί· ἀραδικὴ φυλὴ Πτολ.
 Ἀ-δατός· ἀπόρρητος, ἀπολέμητος Ἡσύχ.
 δωρ. ἀντὶ ἀδῆτος.
 Ἀδατος, «ἀδατα» εἰς κόρον ἀγοντα παρὰ τὸ
 ἄδην Ἡσύχ.
 Ἀδατος· 1) Μακεδόν· α) ἀρχηγὸς τῶν μι-
 σθωτῶν τοῦ Φιλίππου Ἀθην. β) χιλιάρχος
 ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἀρρ. γ) ποιη-
 τῆς ἐν τῇ Ἀνθ. 3) ἄλλων πολλῶν ὀνομα.
 Ἀ-δαῖστί· μερισμὸς χωρὶς Ζωναρ.
 Ἀδαῖτον· ἄδην Ἡσύχ.
 Ἀ-δαῖτος θυσία· ἢν δὲν δύνανται τις νὰ
 φάγῃ Αἰσχ. Ἀγ. 147.
 Ἀ-δαῖτρευτός, 2· ὁ μὴ διαμερισθείς, περὶ
 τοῦ κρέατος Νόν. Ἰω. 21, 82 καὶ αἰ.
 Ἀ-δαῖτρον· ἀδικητρον Ἡσύχ.
 Ἀ-δακρυός, 2· ὁ ἀνευ δακρύων - αἰδῶν Πίνδ.
 Ὀ. 2, 78· - μάττα Εὐρ. Μηδ. 861 καὶ μετν.
 - νίκη Πλούτ. Ῥωμ. τύχ. 4· - πόλεμος Ζηνοδ.
 1, 28.
 Ἀ-δακρυτὶ· ἀνευ δακρύων· «οὐδεμίαν ἡμέ-
 ραν ἀδακρυτὶ διήγομεν» Ἰσοκ. 11, 47.
 Ἀ-δακρυτός, 2· ὁ ἀνευ δακρύων, ἔνεο. ὁ

μή κλαίων - ὅσας Ὀδ. δ, 186 καὶ ἀλλαχοῦ - βλ. ἑφερα Σοφ. Τρ. 107. μετὰ τοῦ ἀστέ-
νακτος, 1190, Εὐρ. Ἑκ. 690. Παθ. ὁ μὴ
κλαύμενος - πόρμος Σοφ. Ἄντ. 881 - μά-
χαι Πλούτ. Ἄλ. τύχ. 2, 9.
Ἄ-δαλῆς, ὄν. 2' ἀδῆλῆτος Ἡούχ.
Ἄδαλῆς, ἄνδρ. ὄν. Σουῖδ.
Ἄδαλός, ἀπόλος Ἡούχ.
Ἄδαρ, καὶ Ἄδαμος ἐπίθ. Ἄδαματος, Ο'. Κ
Δ. Σουῖδ. Ἐδρ. ὄν.
Ἄδαμάντινος, 3' ὁ ἐξ ἀδάμαντος, δηλ.
χαλκίδις, στερεός - δεσμός Ἀισχ. Πρ. 6.
- σφῆν, 64 - ἄστρον Πίνδ. Π. 4, 244 -
"χαλκα καὶ ἀδάμ. τείχη" Ἀισχίν. 3, 84 -
μτ. λόγος Πλάτ. Γοργ. 509' περὶ τῆς ἐρωμέ-
νης Θεάκρ. 3, 39' ἐπίρ. Πλάτ. πολ. 10, 619.
Ἄδαμάντιος, ὄν. Βυζ. καὶ ἐπίθ. Ἄδριγέ-
νους Εὐσεβ.
Ἄδαμαντό-δετος, 2' μὲ χάλυθα στερεω-
μένος - λυμαί Ἀισχ. Πρ. 148. - πόνος, 424,
τὸ θνείδος καὶ ὁ πόνος τῶν ἀδαμαντίνων
σημαίν.
Ἄδαμαντο-πέδιλος, 2' ὁ ἔχων ἀδαμαν-
τίνην, στερεὴν βάλαν - κίων Πίνδ. ἀπ. 58,
Πλούτ. ἦθ. σ. 923.
Ἄ-δάμαντος, ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἀδάματος, ἐν
Ἀισχ. Ἰκ. 141, 150.
Ἄ-δάμας, ἀντος, ὁ (κυρ. ὅς δὲν δύνανται νῦν
δημιουργῆ) ὁ ἀκρηστότατος σίδηρος, ὁ χάλυψ,
κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. ἀ. 136' - πολίος, θε.
161' - χλωρός, ἀσπ. 230, Πίνδ. Π. 4, 71.
Καὶ διαφωρε μίγματα χαλκοῦ - πρβλ. Πλάτ.
πολιτ. 303, Τιμ. 59. Ὁ πολυτίμος λίθος
ἀδάμας ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. (περὶ λίθ. 19) πρῶ-
τον. Μτρ. ὅς ἐν τῷ χρησμῷ Ἰπρ. 7, 141,
"ἔπος ἐρεῖν ἀδάμαντι πελάσσας" - Ἀΐδης=ὁ
ἀδυσώπητος Θεός. 2, 34.
Ἄδαμας, ἀντος, 1) Τρώες Ἰλ. 2) υἱὸς Ἐλ-
ληνος Δικαίαρ. 3) Θράξ υἱὸς Κότυος Ἀ-
ριστοτ. 4) Ἀθηναίος, ἐπιγρ. 5) ποτ. ἐν Ἰν-
δικῇ Πτολ.
Ἄ-δαμαστί, ἀδαμάτως Σουῖδ.
Ἄ-δάμαστος, 2' ὁ μὴ δαμασθεῖς - πώλος
ἔν. ἱππ. 1, 1' ἀδυσώπητος - Ἀΐδης Ἰλ.
158. Κατὰ τὸν Elmsl. ἐν Σοφ. Οἰ. τ. 208
ὁ τύπος οὗτος μεταβλητικὸς πανταχοῦ ἐν τοῖς
τραγικοῖς ἐν τούτοις πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 640.
Ἄδαμάτας, α' Ταραντίος τις Πανσ.
Ἄ-δάματος, 2' ἀδάματος - πόλις Ἀισχ.
ἐπ. 215. - σέβας, Χο. 53' ἄγαμος, - Θεά =
ἡ Ἀθηνᾶ Σοφ. Ἀλ. 445.
Ἄδαμαίτος, 3' τῷ Ἀδᾶμ ἀνήκων, ἔκκλ.
Ἀδαμῆαν τὸ ἀδικάστως φανεῖν, Κρήτες
Ἡούχ.
Ἄδαμεν, τὸ φιλεῖν καὶ Φρύγες τὸν φί-
λον Ἀδάμνα λέγουσιν Ἡούχ.
Ἀδαμνής, ἱσχυρός, σκληρός Ἡούχ.
Ἀδαμνος, ἀγνώμων ἡ ἀδάματος Ἡούχ.
Ἄ-δαμος, 2' ἀδάματος Ἰων ἐν Ἀθην. 2, 35.
Ἄδαμω, γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀδαν, ὄν. ἀντὶ ἀδῶν.
Ἀδαν, ἡ Ἀδάνα, τὰ 1) πόλ. Κιλικίας
Ἀππ. κ. Ἀδανεύς, 0. Ἀδανίς Στ. Βυζ. 2)
πόλ. τῆς εὐδαίμ. Ἀραβίας, κατ. Ἀδαννός

ἡ Ἀδανίτης Στ. Βυζ. 3) πόλ. παρὰ τῇ Εὐ-
φράτῃ, κατ. Ἀδαννός, ἀδτ.
Ἀδανές, ἀπρονόητος Ἡούχ.
Ἀδανίη, ἀρχαίωτ. ὄν. τῆς Μολοσσίας Ἡούχ.
Ἀδανός, υἱὸς Γαίας καὶ Οὐρανοῦ, θεμε-
λιωτῆς τῶν Ἀδάνων Στ. Βυζ. - Ἀδάνου δόο
(νῆσοι), ἐν τῇ Εὐδαίμ. Ἀραβία Πτολ.
Ἀδαζάω, ἀδαζέω, καὶ μ. ἀδρ. ἀδαζα-
σθαι, ἱπποκρ. γυναίκ. 2, 2' διεγείρω κνι-
σθόν - πρβλ. ἀδαζέω.
Ἀ-δαπάνητος, 2' ἀδάπανος, μετν.
Ἀδάπανον, τὸ ὄνομα Ἡούχ.
Ἀ-δάπανος, 2' ὅστις ἐν κοστίξει τίποτε,
εὐθηνός, τὸ ὄνομα. ἐν Πλούτ. Ἀπκ. ἀποφθ.
σ. 230' - νῆος ἀνευ δαπάνης Εὐρ. Ὀρ. 1174.
Ἀδαπτοι, 2' ὁ μὴ διασπαράχθης, ἀρχ. λεξ.
Ἀδαπα, τὰ τόπος ἐν Παλαιστίνῃ Ἰωσ.
Ἀδάρημα, πόλ. ἐν Ἰνδικῇ Πτολ.
Ἀδάρκη, ἡ, καὶ ἀδάρκης, ὁ, ὡς τὸ ἀ-
δάρκιον, φωτὸν παράσιτον Διοσκ. 5, 137.
Ἀδάρου πόλις, ἡ Ἀδαραπούλις, πόλ. ἐν
Περσίᾳ, κατὰ Πτολ. ἐν τῇ εὐδαίμ. Ἀραβία,
κατ. Ἀδαραπούλις Στ. Βυζ.
Ἀ-δαρτος, ἀμαρτίαντος Ἡούχ.
Ἀ-δασμος, οὐδένα δασμὸν ἐκτελοῦσα, δι-
σχύλος Ἡούχ.
Ἀ-δαστος, 2' ἀδασίματος Σοφ. Ἀλ. 54.
Ἀδασθα, πόλ. παρὰ τὸν Εὐφράτην Πτολ.
Ἀ-δατος, 2' ἄδατος Ἑτ. Μ.
Ἀδούλωπος, Γάθος καὶ διάδοχος Ἀλαρί-
χου Φώτ.
Ἀδαχα, πόλ. Κοίλης Συρίας Πτολ.
Ἀδαχίω, κνήθω, ἀδαχέει γὰρ αὐτοῦ τὸν
ἀχώρα, ἐκλέγει τ' αἶψι, Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς
Ὀλκείαις (ἀπ. 360) Β. Ἄν. 340.
Ἀδδαί, βυμοὶ ὑπὸ Μακεδόνων Ἡούχ.
Ἀδδαία, πόλ. Μεσοποταμίας Πτολ.
Ἀδδαίον, ξηρόν, Ἀδάκωνος Ἡούχ.
Ἀδδεής, ἀδεις Ὀδ. τ. 91, Ἰλ. η, 423.
Ἀδδηκότες, ἀδδην, ἀδδηκότες, ἀδην.
Ἀδδηλος, κόλπος Ἡούχ.
Ἀδδηφαγίω, ἀδδηφαγία, ἀδδηφάγος,
ἰδ' ἀδδηφάγος κ.τ.λ.
Ἀδδίδα, πόλ. Βουδαίης Ἰωσ.
Ἀδδεξ, ἰχθὺς, ἡ μέτρον τετραχοῖνικον Ἠ-
σύχ. Ἀριστ. ἀποστ. 573.
Ἀδδ, ἰδ' ἀδδω.
Ἀδδία, θυγ. τῆς Κυνίνης, ἡ μετὰ ταῦτα Εὐ-
ρυδική, συζ. Ἀρριόδιου Φώτ.
Ἀδδίας, Σικυωνίως ἔν. Ἑλλ.
Ἀδδελί, ἀφρόδως, ἀδογματίστως, ἀναμφιβό-
λως Ζωναρ. σ. 49.
Ἀ-δεής, 2' ὁ μὴ φοβούμενος, ἀπροντις, ἀ-
μέριμνος, παρ' Ὀμ. αὐθάδης, ἀναϊδής, κλύον
ἀδδεις, ἐν ταῦτοις ὁ Βουτράν. λεξ. 1. σ.
171 θεωρεῖ τὸν τύπον ἀδδεις ὡς τὸν ἀρ-
χαϊότερον καὶ ὀρθόν, ἀδδεις Ἰλ. η, 167 -
μετὰ τοῦ ἀφροδὸς ἐν Πλάτ. Ἀλκ. 1, 122' -
θανάτου=μὴ φοβούμενος τὸν θ. πολ. 3,
386' ἀλλὰ "ὁδὸς ἀδδεις" = φόβος ἀλογος, ἀ-
νευ αἰτίας, συμπ. 198, δ ἔσφ. παρέρχεται ἐκ
τοῦ δεῖ καὶ ἐξ ἡγεῖται τῇ ἀναγκαίᾳ "οὐκ
ἀδδεις τινι" = ἐπίφοβον διὰ τινος Δημ. 16, 22'
ἐπίρ. ἀδδεις, Ἰπρ. 9, 109 καὶ συγνᾶ μετν.

ἰδ. Πλούτ. ἀφώδης, κατ' ἀρέσκειαν, Κίμ. 10.

Ἀ-δελφός, 2' ὁ μὴ ἐνδής, μετγν.

Ἀ-δελφός, 2' ἀνευδής Ἀντιφ. ἐν Ἀρποκρ.

Ἀ-δελφός (ἀδελφός), ἡ ἀφοβία, ἀσφάλεια· ἐν

ἀδείῃ οὐ ποιεῖσθαι τι· θεωρεῖν τι ὡς μὴ ἀνι-

δυνον Ἡρ. 9, 42· ἰδ. ἀσφάλεια ἀπὸ τιμα-

ρίαν, «ἀδεῖαν ποιησάμενος» = ἀφοῦ ἐξησφά-

λισεν ἑαυτῷ τὴν ἀτιμωρησίαν Θουκ. 6, 60,

Πλάτ. νόμ. 3, 701· ἐπὶ σώματα εἰς ἀδεῖαν

κατέστησαν Ἀυσ. 2, 15· ἐλευθερία, «ἀδεῖα

τοῦ ποιεῖν ὅ, τι ἂν βούλωνται», 30, 34· «ἀδεῖαν

ποιεῖν τινι» = παρέχειν ἀμνηστίαν Δημ. 24, 9·

δοῦναι, ἐπομ. ἀπαρ. Ἀντιφ. 3, 77 καὶ συχνά

παρὰ ῥήτορας· καὶ μετ' ἄρθρου· τοῦ μὴ πα-

θεῖν Δημ. 24, 31· ψηφίζεσθαι Ἀνδοκ. 1, 41·

εὐρίσκεισθαι τινι = παρῆκεν Ἀυσ. 13, 55· αὖν

ἐφρόνου ἔλαβον ἀδεῖαν = ἐπετρέπη αὐτοῖς

να δηλώσιν ἀτιμωρητὴ τὸ φρόνημά των Δημ.

18, 286· «ἀδεῖας τυχεῖν» = λαβεῖν ἀσφαλῆ

συνουσίαν, 5, 6· ἐπ' ἀδεῖας = ἐν ἀσφαλείᾳ Λουκ.

Τίμ. 14, Πλούτ. Σόλ. 22· «ἐπὶ πολλῆς

ἀδεῖας», Κάτω. 2· ἀδ. πληγῶν καὶ κολά-

σεων, Ῥωμ. 111, ἀδεῖα, ὡς καὶ νῦν, ἐξουσία

τοῦ ποιῆσαι τι, Νομ. 10· ἀδεῖαν διδόναι,

μετ' ἀπαρ. Δ. Σικ. 20, 41.

Ἀδεῖαζω· ὡς καὶ νῦν ἀδεῖάζω, εὐκαιρῶ

Εὐστ. Ἰλ. σ. 4241, 1.

Ἀδεῖαζες, οἱ ὄν. ἀρχῆς τινος παρὰ Σε-

λευκργοῖς Πολύδ.

Ἀ-δελφός· ἀδελφός Ἰλ. η, 117.

Ἀ-δελφός, 2' ὁ δὲν δύναται τις νὰ δεῖξῃ,

ἀόρατος Φίλ. τ. 1. σ. 197.

Ἀ-δελφός· ἐλλειψὶς δειλίας, μετγν.

Ἀ-δελφός, 2' ὁ μὴ δειλῶν, μετγν.

Ἀ-δελφός, 2' μὴ δειλῶς Ἀδσμ. φουσ. 2, 1.

Ἀ-δελφός, 2 (δεῖμαίνω)· ἐλευθερὸς φό-

βου, ἀπτόητος· καὶ Πίνδ. Ἰ. 1, 12·

σπέρμα, Ν. 10, 17· «οὐκ ἐμαυτῆς οὐδ' ἀδ.»

Αἰσχ. Πέρσ. 158· πούς Εὐρ. Ἰησ. 697·

ἐπὶρ. ἀδεῖμαίνω Αἰσχ. Χο. 780.

Ἀδεῖμαντος· 1) Κορίνθιος υἱὸς Ὀκλύτου· ἀρ-

χηγὸς ἐν Σαλαμῖνι· Ἡρ. 2) Ἀθηναῖος α) ἀρ-

χων Ὀλ. 75, 4. Δ. Σικ. 6) υἱὸς Λευκολοφί-

δου, στρατηγὸς ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς Ξεν. γ)

υἱὸς Ἀρίστωνος, ἀδελφὸς Πλάτωνος Πλάτ.

δ) υἱὸς Γλαύκωνος, αὐτ. ε) ἑτερός τις, αὐτ.

ζ) Μυρρινούσιος Λουκ. 3) Λακεδαιμόνιος Πο-

λυδ. 4) Λαμψακηνός, κύλαξ Δημητρίου Πο-

λυορηκτοῦ Στράβ. 5) ἄλλοι Δ. Λαέρ.

Ἀ-δελφός, 2' ἀδεῖμαντος, ἀρχ. λεξ.

Ἀ-δελφός, 2' τῷ ἀνὰ. Σουῖδ

Ἀδεῖος· ἀκάθαρτος, Κύπριοι Ἡούχ. «ἡμεῖς

δὲ ἀντὶ τοῦ κενός» Σουῖδ.

Ἀ-δελφός, 2' ὁ μὴ πῶ φαγὼν τὸ δεῖπνον

Ξεν. ἀν. 4, 5, 21 καὶ συχνά μετγν.

Ἀδεῖσμον· πόλ. Ταπροβάνης Πτολ.

Ἀδεῖσμός· ἀροῖα Ἐτ. Μ.

Ἀ-δελφός· δαίμων, ἡ ἀπκαλαγὴ ἀπὸ τῆς

δεσποδαιμονίας Ἰπποκρ. σ. 23.

Ἀ-δελφός· δαίμων, 2' ἐλευθερὸς δεσποδαί-

μονίας, Κλ. Ἰλ. 711· ἐπὶρ. - νως Δ. Σικ. ἀπ.

τ. 2, σ. 614.

Ἀ-δελφός· θεός, 2' ὁ μὴ φοβούμενος τὸν Θεόν

Ἰουλιαν. σ. 297.

Ἀ-δελφός, 2' ὁ μὴ δεκαζόμενος, μὴ δού-

ροδοκούμενος, περὶ τοῦ δικαστοῦ («ὁ μὴ

κρίσιν πιπράσκων» Τίμ.) Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ.

2, 9, 6 καὶ μετγν. - συγγρ. «δεκακατότερος»

ἐξηγεῖσθαι· Λουκ. π. δ. ἰστ. συγγρ. 47·

ἐπὶρ. Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Γοργ. πρ. 47.

Ἀ-δελφός, 2' ὁ μὴ δεκαζόμενος, ἀνεπίδεκτος

Ἀριστ. Ἰππ. 301, «ἱερὰ κοιλία» (ἀντὶ οὐσίας)

Ἀ-δελφός, 2' ὁ μὴ δεχόμενος, ἀνεπίδεκτος

κακοῦ Πλούτ. ἀρ. φιλ. 1, 7·

Ἀδελφός· ἀδελφός, Λάκωνες Ἡούχ.

Ἀδελφός, ἡ, ἰων. ἀδελφός, Ἡρ. = ἀδελφός

Πίνδ. Ν. 7, 4, Σοφ. Οἰ. τ. 160.

Ἀδελφός, ἡ, τῷ ἀνὰ. Κ. Σμ. 1, 30.

Ἀνθ. παρ. 153.

Ἀδελφός, ἐπ. δ' ἀδελφός Ἰλ. ε. 21, Ἀνθ.

7, 613.

Ἀδελφός· κτόνος, 2' ἀδελφοκτόνος Ἡρ.

3, 65.

Ἀδελφός, ἐπ. καὶ ἰων. δ' ἀδελφός Ὀμ.

Πίνδ. Αἰσχ. ἐπ. 959.

Ἀδελφός· τὸ ἀδελφός.

Ἀδελφός, ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ, ἡ τῆς

ἀδελφῆς, ἀνεψιός Ἡρ. 1, 65· τὸ ἀδελφίδου.

Ἀδελφός, ἡ, θυγ. ἀδελφῆς ἡ ἀδελφῆς, ἀνι-

ψία Ἀυσ. 32, 5.

Ἀδελφίδου· ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ Ἀριστ.

βατρ. 60.

Ἀδελφίδου, ὁ ἀνεψιός, υἱὸς ἀδελφοῦ ἡ δ'

ἀδελφῆς Θουκ. καὶ ἐπὶρ.

Ἀδελφίδω· καλῶ ἀδελφὸν Ἰσοκ. 19, 30

(ὅπου ἀκολουθεῖ «οἰκειότερον προσειπέν»)

κωμ. ἐν Ἀρποκρ. 5, 9. Παρ' Ἰπποκρ. καθι-

στῶ συγγενές, ὁμοῖον, μέσ. εἶμαι ὁμοῖος.

Ἀδελφικός, 3' ὁ τοῦ ἀδελφοῦ, τοῦτ' ἀνήκων,

ἰδιότης· φιλία Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 8, 10,

6· ἐπὶρ. - ὡς, Ὁ.

Ἀδελφίτης, ἡ· συγγένεια, ὁμοιότης Ἰπποκρ.

Ἀδελφίον, τὸ ἀδελφὸν Εὐστ. σ. 886.

Ἀδελφός· γαμέω· διαπράττω ἀδελφογὰ-

μῖαν, ἐκκλ.

Ἀδελφός· γαμία, ἡ· συνουσία μὲ ἀδελφόν

Γρ. Νύκ. τ. 1, σ. 910.

Ἀδελφός· ζωία· ἀδελφική ζωὴ Παλλὰδ. 6.

Χρυσ. σ. 45.

Ἀδελφός· θεῖα, ἡ· ἀδελφότης ἐν τῇ θεότητι

Ἀναστ. Σιν. ὁδηγ. 22, σ. 336.

Ἀδελφός· ἐπὶρ. ἐξ ἀδελφοῦ, γλωσσ.

Ἀδελφός· θεός· ἀδελφός τοῦ θεοῦ, οὕτω κα-

λεῖται Ἰζκίωτος ὁ ἀδελφός τοῦ Κυρίου, ἐκκλ.

Ἀδελφός· κοιτία· ἀδελφομιξία Θεόφιλ. πρὸς

Αὐτὸλ. 1, 14.

Ἀδελφός· κτόνιος· εἶμαι ἀδελφοκτόνος

κτείνω ἀδελφόν Ἰώσ. τ. 2, σ. 172.

Ἀδελφός· κτόνιος, ἡ· τὸ κτείνειν ἀδελφοῦ

μετγν.

Ἀδελφός· κτόνιος, 2' φονεὺς ἀδελφῶν Πλούτ.

ἦθ. 294.

Ἀδελφός· μιξία, ἡ· συνουσία ἀδελφοῦ μετ'

ἀδελφῆς Τζίνζ. ἰστ. 22, 950.

Ἀδελφόννησος, ἡ· ἡ Προκόννησος Ἐτ. Μ.

πρόλ. Ἐλαφόννησος.

Ἀδελφός· νομία· εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμῃ

Εὐστ. ἰπστ. 7, σ. 317.

Ἀδελφότης, ὁ ἀδελφοῦ παῖς Δ. Ἀλ. 4, 64.
 Ἀδελφότης-ποιεῖν, ποιεῖν τινα ἀδελφόν Ἰ.
 Χρυσ. τ. 5, σ. 736.
 Ἀδελφότης-ποιεῖς, καὶ ἀδελφοποιεῖς, ἡ
 τὸ ποιεῖν τινα ἀδελφόν, Βυζ.
 Ἀδελφότης-ποιεῖς, ὅς ἐγένετο ἀδελφός ἐν
 πνεύματι δι' ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς, κοιν.
 ἀδελφοποιεῖς Ἰδε Κοραῖ Ἀτ. 2, 14.
 Ἀδελφότης, ὁ αὐτοῦ ἀδελφόν τινα
 ποιεῖν Σχολ. Λυκοφρ. 403.
 Ἀδελφότης-παις, ἡ ἀδελφοποίησις, Βυζ.
 Ἀδελφότης-πρεπὴς, ὡς πρέπει τῷ ἀδελφῷ,
 μὲ τὴν αὐτὴν ἀρετὴν ὡς καὶ ὁ ἀδελφός.
 Μακκ. 4, 10, 12.
 Ἀδελφότης, ὁ (α συνδ. καὶ δελφός, κατ' Ἀ-
 ριστοτ. Ζ. Ἰ. 3, 1. «ἀδελφοί» οἱ ἐκ τῆς
 αὐτῆς δελφότητος γεγονότες. Δελφότης γὰρ ἡ μή-
 τρα λέγεται Ἡσυχ., ἰδ. ἀδελφότης ὁ ἀδελ-
 φός, ἔτι καὶ οὖν οὕτω καὶ ἐπὶ δελφότης.
 3 = ἀδελφότης. «χερσὶν ἀδελφότης» Αἰσχ.
 Ἐπτ. 793, Σοφ. Οἱ. τ. 1468. ὁμοίως, σύμφω-
 νος, τινός, π. γ. «ἀδελφὰ τῶνδ' κηρύττας»
 Σοφ. Ἀντ. 192. «βουλευόμενα τοῖς ἔργοις
 ἀδελφὰ» Λυσ. 2, 59. «τῶν εἰρημένων ἀδ.»
 Ἰσοκ. 4, 71. «τὴν Σοφ. Οἱ. Κ. 1264.
 «διαβολὴ δὲ ἀδελφότης ἐστὶ καὶ ἡ συκοφαντία»
 Αἰσχίν. 2, 145. «τὰ σὰ τοῖς φανεῖσιν ἡ γὰρ
 καὶ ἀδελφὰ» Λοκ. Ἀλεξ. 5 (κλιτ. ἀδελ-
 φαι Ἰδε Goettling σ. 305), frater.
 Ἀδελφότης Ἀθηναίος, ἐπιγρ.
 Ἀδελφότης-συγγενότης, ἀδελφοποιός,
 γλωσσ.
 Ἀδελφότης-ἀδελφότης, Βυζ.
 Ἀδελφότης, ἡσυχ., ἡ ἀρετὴ τοῦ ἀδελφός,
 ἔκκλη.
 Ἀδελφότης, ὅταν, Κρητικὸς Ἡσυχ.
 Ἀδελφότης, 2 ὁ σώματος ἐστερημένος.
 ψυχῆς Θεοκρ. 15, 4. = νεκρὸς κατὰ Γρηγ.
 Κορ. 370. κατὰ τὸν Σχολ. = ἐπίγονος (εἰκάς).
 οἱ γραπτ. ἐστὶν ἀδελφότης ἡ ἀδελφότης.
 Ἀδελφότης, 2 ὁ ἀνευ δελφίου, δηλ. κλί-
 νης. «τὸδε φύλον ὅθλην πρόπαν τελέθει καὶ
 ἀδελφίαν ἄρσενός ἐστι» = τῆς μετὰ τοῦ ἀρσε-
 νος συνοουσίας στερεῖται Ὀππ. κιν. 3, 358.
 Ἀδελφότης αἰα. τῷ ἐπομ. Ὀππ. κιν. 4, 337.
 Ἀδελφότης, 2 ὁ μὴ ἔχων δένδρα Πολύβ.
 3, 55 καὶ μετν.
 Ἀδελφότης ἡ φλύαρος Βαρ.
 Ἀδελφότης καὶ ἀδελφότης, 2 ὁμοίως
 μὲ ἀδελφὰ Πλούτ. συμμ. 4, 2.
 Ἀδελφότης, 2 ἀνεπιτήδεος Λοκ. Κρον. 4.
 Ἀδελφότης, 2 ἀόρατος, -αῦρη Ἀγαθ. ἐν
 Ἀνθ. 11, 372.
 Ἀδελφότης, 2 ὁ μὴ βλέπων. «τῶν σῶν
 ἀδελφῶν ὁμμάτων τητῶμενος» Σοφ. Οἱ. Κ.
 1202. ἐπὶ. -ως, = χωρὶς νὰ βλέπῃ, αὐτ. 129.
 Ἀδελφότης, ὡς πόλ. Ἰσπανίας, κατ. -νί-
 τες Στ. Βυζ.
 Ἀδελφότης, 2 ὁ ἀνευ δερμάτος Σχολ.
 Πινδ. Π. 4, 388.
 Ἀδελφότης τῷ προηγ.
 Ἀδελφότης, 2 μὴ δεσμευμένος, μετν.
 Ἀδελφότης, 2 ὁ ἀνευ δεσμῶν Νόν. Δ. 15, 138.
 Ἀδελφότης, 2 μὴ δεσμευμένος. -φυλακή

Θουκ. 3, 34, Δ. Ἀλ. 1, 83 καὶ «δεσμός» =
 δεσμός. Εὐρ. Ἰκ. 43, ὅς κυρίως δὲ εἶναι
 τοιοῦτος.
 Ἀδελφότης, 2 α) ὁ μὴ ἔχων δεσπότην
 δοῦλοι Μάρ. ἐν Ἀθην. 6, 102. - οἰκίαισι
 Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 8, 10. β) αὐτὸς ὁ συγγρα-
 φεύς ἄγνωστος, ἀνώνυμος. -ἐπιστολὴ Πλούτ.
 Κικ. 15. -φήμη = μὴ ἀσφαλής. Ὀδ. 4, ὡς
 τὸ λατ. rumores παρὰ Cio Fam. 15, 17.
 ἐπὶ. = ἀνευ γνωστοῦ συγγραφέως, ἀντιθ. ἀν-
 θεντικῶς Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1447.
 Ἀδελφότης, 2 ὁ μὴ δεδωμένος, ἑλευθερος,
 -περιεῖναι Δημ. 24, 169, Πλούτ. Μαρ. 6.
 Ἀδελφότης, Ἐτ. Μ. ἐν λ. ἀμειροχίτωνας.
 Ἀδελφότης. Πέρσης τις Αἰσχ.
 Ἀδελφότης. χαλεπόν, ἡ οὐ οὐκ ἂν τις ἐπι-
 δεηθεῖται Φαῶν. 34, 6.
 Ἀδελφότης, 2 (δεσμός) ὁ μὴ γλυκὺς, πικρὸς.
 -ὄλεθρος Ὀδ. 8, 489. -φήμη, ζ, 273. -πό-
 τμος, κ, 245. -ἔτη Ἀπολλ. Ἰ. 1, 1037, ἐν
 τῇ κυρ. σημ. -θάλασσα, 2, 388. -καπνός Δ.
 Περ. 611.
 Ἀδελφότης. ἀδελφότης Ἡσυχ.
 Ἀδελφότης (ἀδελφότης) χαλεπόν, ἡ οὐ οὐκ ἂν
 τις ἐπιδεηθεῖται Ἡσυχ.
 Ἀδελφότης, 2 ὁ μὴ δεψηθεῖς, ἀμάλκτος καὶ
 ἀκατέργαστος. -βοή Ὀδ. 9, 2, Ἀπολλ. Ἰ.
 3, 100 καὶ μετν. π.
 Ἀδελφότης, μόν. ἐν τοῖς τύπ. «ἀδελφὸς ἀδελ-
 φότης» Ὀδ. α, 34, αἰσθάνομαι ἀνορεῖσθαι
 πρὸς τὸ δεῖπνον, καὶ «καμάτω ἀδελφότης» Ἰλ.
 κ, 98. 312. 399. 471, Ὀδ. μ, 281 = ἀποκα-
 μόντες ἀπὸ τὸν κόπον. Ἐν ἐκτίσει πραγμα-
 τεύεται περὶ τοῦ δυσκόλου τούτου ῥήμ. ὁ
 Βούτμ. ἐν λει. 2, σ. 127 κ. ἔξ. ὅς παράγει
 αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀδελφότης (ἀδελφότης Ἡσυχ.) ἀδελφ., ὡ-
 στε τὸ α εἶναι φύσει μακρόν, ἡ δὲ γραφὴ ἀδελ-
 φότης προήλθε μόν. ἐκ παρρησιόσεως
 τῶν γραμμ. ταύτην τὴν γραφὴν ἀπέριψαν
 οὐδὲ Σπύττνερ καὶ ὁ Βέικερ. Ἀπολλ. λει.
 ὁμ. ἐξηγεῖται «ἀδελφότης διατεθειμένοι, ἀδελφότης»
 (Σουτ. ταλαίπωροί σάντες ἐρμηνεύει τὸ
 ὅλον) καὶ Ἐτ. Μ. (κακηνόχους, θαλασπίν-
 τες, ἀδελμονόχους, ὁ Ἡσυχ. «ἀδελφὸν ἔχοντες
 καὶ πεπληρωμένοι ὕπνου, ἡ ἀδελμονόχους») «ὁ
 πό κόπον ἀδελφότης διακείμενος» ἀδελφὸν
 ἀδελφότης, ὡς. Εὐστ. φαίνεται μαρτυροῦνται
 ὑπὲρ τῆς παραγωγῆς ταύτης, εἰς ἣν δὲ ἀντα-
 ποκρίνονται τὰ ἄλλως τὸσον ὅμοια ἀδελφ.,
 ἀδελφ., ὡς ἐν γίνεαι ἡ συναίρεσις αὐτῇ ἐν τῷ
 α στερ. (ἰδ' ἀν-) ἐν ἀπαντῇ, καὶ ἀναμφιδό-
 λως ἡ λει. αὐτῇ ἔχει ὄγκωμα ἐν ἀρχῇ,
 λοιπὸν ἡ ῥίξ. FAD, satius, sat.
 Ἀδελφότης. ὕδρανός, Μακεδόνες Ἡσυχ.
 Ἀδελφότης. ἀπολήμνητος, ἀπόρρητος Ἡσυχ.
 Ἀπολλ. Ἰ. 4, 647, ὡς τὸ ἀδελφότης Σοφ.
 Οἱ. Κ. 1536.
 Ἀδελφότης, 2 ὁ μὴ δηχθεῖς. «ὅλη ἀδελφότης»
 τάτη = ἐλάχιστος ὑπὸ σχολῆκων βρωθείσας
 Ἡσ. Ἰ. 418. μετ. «οὐδὲ τοῦτο ἀδελφότης
 παρήκε» = ἀφικτόν Πλούτ. π. κακ. Ἡρ. 30.
 -ψυχὴ Μ. Ἀντ. 11, 18. ἐπὶ. ἀδελφότης
 ἀπελθεῖν Πλούτ. Πομπ. 2. 2) ἐπὶ. ὁ μὴ
 δάκνων Ἰπποκρ. τ. 2, σ. 433,

- Α·δηλώω· δὲ γινώσκω· «ὡς ἀδηλοῦμεν» Σοφ. Οἱ. Κ. 35, ὅπερ ἄλλοι θεωροῦσιν ἐκ τοῦ ἀδηλώω πνευρῶν. (τὰ δὲ χειρόγρ. ἔχουσι «τὸν ἀδηλοῦμεν») ἀδηλεῖται Σ. Ἑμπ. σ. 518.
- Α·δηλῆτος, 2· ὁ μὴ δηληθείς, ἀδελφός· «ἔθειραι Ἀπολλ. Π. 2, 700, Νόν. Δ. 8, 400. Α·δηλῆτα, ἡ· ἀδελφότης Φίλ. Παλλὰς. ἐν Ἀνθ. 10, 26.
- Α·ηλο-ποιέω· καθιστᾷ ἀδελφόν, καταστρέφω, Οἱ.
- Α·ηλο-ποιός, ὁ· καθιστῶν ἀδελφόν, ἀδελφόν Σχολ. Ἰλ. 6, 455.
- Α·δηλος, 2· ὁ μὴ ὁλός, ἄγνωστος· «ἐνὶ Σοφ. Οἱ. τ. 475· «θάνατος» κεκρυμμένος, 490, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὰ φανέντα, Αἴ. 632· γινώμη = ἀδελφία, μὴ ἀνέπιστος Οἱ. τ. 600. Ἐν περ. ἀράτος· «ἀφανισθεῖσα ἀδελφότης γίνεσθαι» Πλάτ. πολ. 4, 432, συνθ. ἄγνωστος, συγγὰ τὸ οὐδ. = ἄγνωστον, ἀδελφόν, ἐπομένον εἰ, Φαίδρ. 232. ἡ ἐρωτ. λέξ. «ἄδελφον ὅν, ὅποτε τις ἀφανισθεῖται» Θουκ. 1, 2· «οὓς τινες ὠφέληκε» Πλάτ. Συμ. 511· «ὅπως ἀποβήσονται» Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 6· «μετὰ μετ. «οὐκ ἀδελφός ἦν ὁ κόσμος λυθησόμενος» = ἦτο φανερόν, ὅτι Ἰσοκ. 11, 116· ἀπαρτήρητος Πλάτ. 270· ἐπὶ ἀδελφῶς = ἐν τῷ κρυπτῷ· ἄχθεται Θουκ. 1, 92· γαλεπίνω Πλούτ. Θεμ. 19.
- Α·δηλότης, ἡ· ἀδελφότης Πλούτ. Κάισ. 7· καὶ μεταβολή, Ἀλέξ. 69· τὸ ἀπαρτήρητον Πολύδ. 5, 2, 3.
- Α·δηλό-φλεβός, 2· οὗ αἱ φλέβες εἶνε ἀδελφοί, ἀράτοι· Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 1, 19.
- Α·δηλόω· καθιστᾷ ἀδελφόν, ἀράτον, ἀγνώριστον, Σουδ. Φίλ. 1, 539.
- Α·δηλωτόν· ἀδιάφορον, δεξιόν, συνετόν, ἡ πέννιτα, ἀπορον· Ἡσύχ.
- Α·δημα· ἄδος, ψήφισμα, δόγμα· Ἡσύχ.
- Α·δημεῖν· θαυμάζειν, ἀπορεῖν, ἡ ἀδυνατεῖν· Ἡσύχ.
- Α·δημο-ῶργος, 2· ἀποπροσκεινέαςτος, μὴ διατεθειμένος· πρὸς τι Δ. Σικ. 3, 26· ὁ μὴ δημιουργηθείς, ἄκτιστος, ἔκκλ. ἐπὶ. Διδ. π. Τριῖδ. σ. 148.
- Α·δημο-κράτης, 2· ὁ μὴ δημοκρατούμενος Δ. Κάσ. 43, 45.
- Α·δημονέω (ἢ ἀδημονέω)· ἀμχανῶ, μετὰ τοῦ ἀπορώ, «τῇ ἀτοπίᾳ τοῦ πάθους» Πλάτ. Φαίδρ. 251· ὑπὸ ἀμχανῆς, Θεαίτ. 175· «ὅς τις ψυχᾶς ἀδυνατεῖν» = ἐκπλήττεσθαι καὶ φοβεῖσθαι («λίαν λυπεῖσθαι» Σουδ.) Ξε. Ἰλλ. 4, 4, 3· πρὸλ. Δημ. 19, 197 κ. συγγὰ Πλούτ.
- Α·δημονία, ἡ· ἀγωνία, λύπη Πλούτ. Νομ. 4, καὶ μετ.
- Α·δημονώδης· ἀσώδης Ζωναρ.
- Α·δημος, 2· ἀπόδημος Σοφ. ἀποσπ. 506.
- Α·δημοσίευστος, 2· ὁ μὴ δημοσιευθείς, μυστηριώδης Ἰ. Χρυσ. τ. 2, σ. 384.
- Α·δημοσύνη, ἡ· ἀδελφονία Δημόκρ. ἐν Στοβ. τ. 1 σ. 192.
- Α·δημων «ὁ ἐκ λύπης ὡς οἶα καὶ τινος κόρου, ὃς ἄδος λέγεται, ἀναπεπτακῶς» Εὐστ. σ. 833, λέξ. πλάσσειν ὅπ' αὐτοῦ, 25 ἡ πα-

- ράγει τὸ ἀδυνατεῖν. Κατὰ Βουτμ. ἐκ τοῦ ἀ·δημος, λεξ. 2, 137).
- Α·δην, ἄτ. ἀδην (Ἰλ. ε, 203 ἀδην, ὅποι γαίην τὸ α μακρόν· ἂν καὶ ὁ Ἀριστάρχος ἐτήρησε τὸ ἀδην, πρὸλ. ἄδος, ἡ Ἀ)· κεκορυσμένως, ἀρετὰ· ε, 203· «οἱ μὲν ἀδην ἐλθόν· σι πολέμοιο», ν, 315, καὶ «ἀδην ἐλθόν κα· κότητος» Οἰ. ε, 290· «ἀδην ἔλθιν αἶμα· τος» Λίσχ. Ἀγ. 802· «ἐμπιπλάναι αἵτων ἀ· δην» Πλάτ. πολιτ. 272· «ἀδην ἔχιν τινός» = τὸ ἔχω χορτάσει, Χαρμ. 153· «κτείνοντες Ἡρ. 9, 39· ἀλλὰ οἱ λόγοι ἀδην ἔχουσιν ἡμῖν» = εἰσὶν ἀρετοὶ Πλάτ. πολ. 7, 541 καὶ συγγὰ.
- Α·δην, ἑνός, ὁ· «οἱ δὲ ἀδένες σώματα εἰσι μικρά, σφαιροειδῆ, χαλκᾶ, μεταξὺ τῶν μεγάλων φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν, δίκην σφην· σκίων, ἵνα μὴ τῇ θύμῃ σήκωνται τὰ ἀγγεῖα, ὑγρά ὄντα, τῇ περιουσίᾳ τοῦ αἵματος» λ· Ἀφροδ. πρὸλ. 2, 12, ἱατρ.
- Α·δηνείη· ἀπειρία· Ἡσύχ.
- Α·δηνής, 2· ἄδους, ἀπλούς, ἀπροσώγος, ἀρχ. λεξ. Σιμωνίδ. γυν. 53 ἐπὶ. «ἀδηνέως» ἀπλούς καὶ ἀκαλλιπῶς, κατὰ στέρεσιν τῶν δηνέων καὶ μερμυῶν Β. Ἀν. σ. 341 ἴδε δήνεα.
- Α·δηνυστρα· προύριον Ἀστυρίας Δ. Κάσ.
- Α·δῆος· ἴδ' ἀδήςος.
- Α·δῆρις λαλή· ἡ ἀνευ ἑρίδος, ἀφιλονεική· τος Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 7, 440.
- Α·δῆριτος, 2· ὁ ἀνευ ἀγώνος· πόνος Ἰλ. ρ, 42, Πολύδ. 1, 2, 3· ἀκαταμάχχτος, «τὸ τῆς ἀνάγκης ἐστὶ ἀδῆριον σθένος» Λίσχ. Πρ. 105· ἐπὶ· «ως = ἀδιαφιλονεικῆτως, ἀναντιφ· ρήτως Πλούτ. Πομπ. 76.
- Α·δῆριτος· ἀνδρ. ὅν. ἐπιγρ.
- Α·δῆς, ὁ, συνθ. ἄτ. ἀντὶ ἀδῆς, ὁ ἴδ' ὁ θεὸς τοῦ κάτω κόσμου, 50. εἰς ἀδου, ἐν ἀ· δου, δηλ. οἶκον, καὶ οἶκον· ποιητ. καὶ θα· νατος· «πόντος» ὁ ἐν θαλάσῃ θάνατος Λίσχ. Ἀγ. 653· «ἄδαν ὥπασεν» = σοὶ ἔδωκε τὸν θάνατον Ἀντ. Θ. ἐν Ἀνθ. 7, 531· καὶ ὁ τάφος· «τετιγχεῖν ἀδην» ἐπ. Ἀνθ. παρ. 147.
- Α·δῆσιδες· ἱερεῖαι τινες ἐν Ἀργεῖ Ἡσύχ. (ἴσ. γραπτ. Ἀρσιδίδης).
- Α·δῆσός· πόλ. Κασίας Πτολ.
- Α·δῆ-φαγέω· εἶμαι ἀδελφῶς Σοφ. καὶ Ἑρ· μισπ. παρὰ Φωτ. λεξ. 10, 22, Ἀλκίφρ. 1, 21· «ζεύγη ἔκπουν ἀδελφαγούτων ἔτι καὶ νῦν ὁρᾶσθαι τρέφοντες» Ἰσοκ. 6, 55.
- Α·δῆ-φαγία, ἡ· τὸ ἀπλήτως τρώγειν Καλ· λίμ. Ἀρτ. 160· καὶ κατὰ πλ. Ὀμπ. ἀλ. 2, 218, Αἴλ. Ἰ. π. 9, 13· «Α·δῆφαγία = θεό· της, ἡς ἦν ἱερὸν παρὰ Σικελιώταις Ἀθῶν, 10, 416.
- Α·δῆ-φάγος 2 (ἡ γραφὴ ἀδῆφ. εὐρίσκειται ἐν πολλοῖς χειρογρ. καὶ ἐκδόσ. ἀπορριπτὰ ὅμως κατὰ Βουτμ. λεξ. II, σ. 133)· ὁ ἀ· δην, κατὰ κόρον, ἀκορίστως, πολλὴ τρώγων, κοιν. φάγας καὶ πολυφαγός· «νόσος Σοφ. Φίλ. 313· ἀνὴρ Θεόκρ. 22, 115· «ἀδῆφτης, ὃς ἐσθίει πολύ, ὅπως γαίην ἰσχυρός»· ἔπποι, καθ' Ἀρποκρ. καὶ Φωτ. οὕτως παραβλ· λουσι χωρία ἐκ κοιν. «τοὺς τελείους ἔκπους οὕτως ἔλεγον Ἀθηναῖοι καὶ Βοιωτοὶ πρὸς τῇν

τῶν πάλων διάκρισιν. Ἀργεῖοι δὲ ἄνδρες τοὺς πολλὰ ἐσθίωντες. Λυσίας δὲ κατὰ μεταφορὰν ἐν τῇ διαμαρτυρίᾳ τὴν ἐντελέθειαν ναῦν. Ἀλκατος δὲ καὶ τοὺς πότας λόγους ἀληφάγους ἔφη, καὶ ὁμοίως δὲ τινες ἐν Νεμέᾳ ἀληφάγοι ἐλέγοντο· καὶ οἱ γυμναστικοὶ παρὰ Ἀργείοις οὕτως ἐλέγοντο· Ἡσύχ. πρὸλ. Αἰλ. Α. 1. 1, 27· ὅπου ἀναφέρονται πολλοὶ ἀληφάγοι, νοταχ, υδαχ.
 Ἄ-δῳτος, 2· ἀπόρρητος· ὡς πρὸς. Ξεν. Ἑλ. 3, 1, 4, Πλούτ. Ἀγρ. 31.
 Ἄ-διὰ-δατος, 2· ὅν δὲν δύναται τις νὰ διαβῇ, νὰ περάσῃ· ποταμοὶ Ξεν. ἀν. 2, 1, 9· νάπος, Ἑλ. 5, 4, 44· «ὅ μὴ ῥάστος ἢ ὁ μὴ δυνάμενος εὐκόλως διαβῆναι» Β. Ἀν. 343.
 Ἄ-διὰ-δεδαίωτος, 2· ὁ μὴ διαδεδαίωμένος, ἀδίδακτος Πτολ. γεωγρ. 2, 1, σ. 32.
 Ἄ-διαδηνή· χώρα ἐν Ἀσσυρίᾳ μετὰ τῶν ποταμῶν Δύου καὶ Κάπρου· ὅθεν καὶ Μεσσηνίη ὀνομαζομένη Στράβ. κατ. Ἀδιαδηνὺς Ἰώσ.
 Ἄ-δια-δίδαστος, 2· ἀμετάδαστος· πτὸ πλουτὰ ἀδιαδίδαστον, τὸ περιπατῶν, τὸ ζῶν, ἄλλα πλείστα· Ἀπολ. Δ. π. συντ. σ. 287.
 Ἀ-διὰ-δλῆτος, 2· ὅν δὲν δύναται τις νὰ διαδῶλῃ, ἀμεμπτος· Πλάτ. δρ. 412.
 Παρ' Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 8, 4, 3, φιλία, 6, 7 μετὰ τοῦ μόνιμος = μὴ ἐκτεθειμένη εἰς διαβολὰς καὶ συκοφαντίας, μὴ δυναμένη ὑπ' αὐτῶν νὰ διαλυθῇ, Πλούτ. παιδ. ἀγ. 7. ὁ μὴ παραπειθόμενος ὑπὸ διαβολῶν καὶ συκοφαντῶν, Ἀλέξ. 42· ἐπὶρ. ἀδιαδλῆτως Κλ. Ἀλ. στρ. 3, σ. 536.
 Ἄ-διὰ-δαλος, 2· ἀπαράδεκτος διαβολῆς· Στω. ἔλκ. τ. 2, σ. 240.
 Ἄ-διὰ-δροχος, 2· μὴ διαδρεχόμενος, μτγν.
 Ἄ-διὰ-γλυπτος, 2· ἀδιαγλυπτον ἦν οὐκ ἔστι διαγλύφαι καὶ διαλεῖν· Β. Ἀν. 344.
 Ἄ-διὰ-γνώστος, 2· ὁ μὴ διαγνωσκόμενος, δυσδιὰκριτος· τύπος Δ. Σικ. 1, 38· 69.
 Δυσνόητος· Ἀριστοτ. Κ. α. 4.
 Ἄ-διὰ-δεκτος, 2· ἀδιάδοχος· Ὁδαν. 1, 194.
 Ἄ-διὰ-δατος, 2· ὅς δὲν δύναται νὰ διαδοθῇ, νὰ μεταδοθῇ Δ. Ἀριστ. οὐρ. ἱερ. σ. 38.
 Ἄ-διὰ-δοχος, 2· ὁ μὴ ἔχων διάδοχον, ἀδιάδοκος, καθ' Ἡσύχ. «ὁ ἔχων τι ἕως τέλους» Γρηγ. Ναζ. λ. 43, σ. 698.
 Ἄ-διὰ-δραστος, 2· ἀναπόφευκτος, μτγν.
 Ἄ-διὰ-δευκτος, 2· ἀχώριστος Φουρν. φ. θε.
 Ἄ-διὰ-θετος, 2· ὁ ἄνευ διαθέσεως, διατάξεως· παρὰ μτγν. ἰδ. ὁ μὴ ἐχων διαθήκην, «μίαν ἡμέραν ἀδιθέτος ἔμεινεν» Πλούτ. Κατ. πρ. 9. Κατ' Κοραῖν, «μὴ διατεθειμένος τὴν σχολήν, μὴ διατάξας τὸν καιρὸν, τοῦτοστι μὴ διαρίσας εἰς οἷας πράξεις διατρίψει τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸν χρόνον. Παρὰ δὲ Ἡπυαντιναὶς συγγραφῆσαι καὶ ἡμῖν μέχρι δεῦρο ἐπὶ τοῦ πρὶν ἢ διαθεῖσθαι τὰ ταῦτο τε λευτήσαντος τέτακται τὸ ἀδιθέτος».
 Ἄ-δι-αίρεσις· τὸ ἀδιαίρετον Μάξ. σχολ. Δ. Ἀριστ. 259.
 Ἄ-δι-αίρετος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαίρεθῃ· μονὰς Ἀριστοτ. μ. τ. φυσ. 9, 1 καὶ

ὁ μὴ διαίρεθεις Δ. Σικ. 16, 82 καὶ μτγν. ἐπὶρ. ἀδιαίρετως, μτγν.
 Ἄ-διαίτητος, 2· ἀλλότριος καὶ ἀήθης Σουδ.
 Ἄ-δια-κάθαρτος, 2· ὁ μὴ διακαθαριθεὶς Ἰ. Χρυσ. τ. 4, σ. 769.
 Ἄ-διὰ-κλειστος, 2· ὁ μὴ κεκλεισμένος· Ἰώσ. Ἰουδ. πολ. 5, 5.
 Ἄ-δια-κόνητος, 2· ὃς τις δὲν διακονεῖ, δὲν ὑπακούει Ἰώσ. Ἰουδ. ἀρχ. 19, 1, 1.
 Ἄ-δι-ακόντιστος, 2· ὁ μὴ διακονήσας, 15 ἀδιαπέραστον ὑπὸ ἀκοντίων, πθ. δρδ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἀδιακόνιστον.
 Ἄ-διὰ-κοπος, 2· ὁ μὴ διακεκομμένος Φιλ. τ. 1, 81, Ἰώσ. ἐπὶρ. ἀδιακόπως Μ. Βασ. τ. 1, σ. 197.
 Ἄ-διὰ-κοπτος, 2· τῷ προηγ.
 Ἄ-δι-ακόσμητος, 2· ὁ μὴ διακεκοσμημένος, ἀκατάστατος· πόλις Δ. Ἀλ. 3, 10.
 Ἄ-δι-ακρισία· σύγχυσις πραγμάτων Σουδ. Μ. Βασ. τ. 2, σ. 235.
 Ἄ-διὰ-κριτος, 2· ὁ μὴ διακρινόμενος, ἀμφίβολος· λόγος Λουκ. Ζ. τραγ. 25· φωνή = ἀσαφής Πολύδ. 15, 12, 9· ἐπὶρ.-ως Ἰ. Χρυσ. τ. 6, σ. 268.
 Ἄ-διὰ-λειπτος, 2· ὁ ἄνευ διαλειψματος, ἀδιάκοπος Τίμ. Λοκρ. 98 ἐπὶρ.-πως Ἰώσ.
 Ἄ-διὰ-λεχτος, 2· ὁ ἄνευ συνδιαλέξεως μετ' ἄλλων, μονήρης Φρόν. κωμ. ἐν Β. Ἀν. 344.
 Ἄ-δια-λήκτως· ἀκαταπαύστως Ἰ. Κλίμ. παραδ. 14, σ. 204.
 Ἄ-διὰ-ληπτος, 2· ὁ μὴ διηλεγμένος, μὴ διηρημένος Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 1071· ἐπὶρ.-πως Φιλῶδ. ἀρχ. 1, σ. 77.
 Ἄ-δια-ληψία· συνέχεια, μτγν.
 Ἄ-δι-άλλакτος, 2· ἀσυμείβαστος, ἀσπονδος· ἔχθρος Δημ. 24, 8· πόλεμος Πλούτ. Σὺλ. 25· ἐπὶρ. «ἀδιλλάκτως ἔχειν πρὸς τινα» Δ. Ἀλ. 6, 56, Πλούτ. συγγν.
 Ἄ-δια-λόγιστος, 2· ὁ μὴ διαλογιζόμενος· Ἀν. Σιν. ὁδηγ. 1, σ. 12.
 Ἄ-διὰ-λυτος, 2· ὁ μὴ διαλυόμενος, μετὰ τοῦ ἀθνήματος Πλάτ. Φαῖδ. 80· φιλία Δ. Ἀλ. 6, 7· ἐπὶρ. -πολιμεῖν Πολύδ. 18, 20, 4· γδ' ἀσπονδος.
 Ἄ-δια-λώβητος, 2· ἀδολφῆς Κ. Μανασ. χρ. σ. 57.
 Ἄ-δι-αμάρτητος, 2· μὴ διαμαρτάνων, μτγν.
 Ἄ-δια-μάσητος, 2· ὁ μὴ διαμασηθεὶς Ἰ. Χρυσ. τ. 4, σ. 780.
 Ἄ-δια-μέριστος, 2· ἀδιαίρετος Ἐσχολ. Ἀπολ. Γ. 3, 1033.
 Ἄ-δια-μόρφωτος, 2· ὁ μὴ διαμορφωθείς, μὴ λαβὼν μορφήν, μτγν.
 Ἄ-δια-νέμητος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διανεμηθῇ Λογγίν. 22, 3.
 Ἄ-δια-νοητεύομαι· λαλῶ ἀνοικτῶν, ἀκατανόητα Ἐσχολ. Ἀριστ. ὕμν. 1377.
 Ἄ-δια-νόητος, 2· ἀκατάληπτος Πλάτ. σοφ. 231, 241 μετὰ τοῦ ἄλογος· ἱπὶρ. = ἀπερισκέπτως· «ἀλογίστως καὶ ἀσκέπτως καὶ εὐθύως καὶ ἀδιανοήτως διακέσθη» Πλάτ. ἱππ. μ. 301.
 Ἄ-δι-άνικτος, 2· ὁ μὴ ἀνοικτός· Ἐπιφάν.

- Ἀδιάντη· θυγ. Δαναοῦ Ἀπλδ.
Ἀδιάντον, τό· εἶδ. φυτοῦ, «ὅπερ οὖν καὶ χαλλίτριχον καλοῦσιν» Αἰλ. Ἰ. Ζ. 1, 35, Θεόφρ. 13, 41, καὶ ὁ ἀδιάντος κυρ.
Ἀ-διάντος, 2· ἀδρεκτος Νόν. Δ. 21, 196· ὅθ. = ὁ ἄνευ ἰδρώτος Πινδ. «σθένας ἀδιάντον ἐξέπεμψεν ἐκ παλαιοσμάτων», Ν. 7, 73· «ἀδιάνταισι παρειαί» Σμῶν. 7.
Ἀ-διάν-υτος, 2· ἀκατόρθωτος, γλωσσ.
Ἀ-διάν-εστος, 2· ὁ μὴ ἐξεσμένος, ἀστίλιν-τος Γαλην. τ. 4, σ. 574.
Ἀ-διάν-παιστος, 2· ἀκατάπαιστος· κίν-δυνος Πολύδ. 4, 39, 10· ἐπὶ αὐτ. 1, 57, 1.
Ἀ-διάν-πεπτος, 2· ὁ μὴ διακπεφθεις Σχολ. Νικ. ἀλ. 66.
Ἀ-διάν-πλαστος, 2· ὁ μὴ διαπλασθεὶς, μὴ μορφωθεὶς Πλάτ. Τιμ. 91.
Ἀ-διάν-πνευστίω· δὲν διαπνέω Ἀλ. Τραλλ. 12, σ. 679.
Ἀ-διάν-πνευστία, ἡ· ἑλλειψὶς ἀναπνοῆς καὶ διαπνοῆς Γαλην. 10, 257.
Ἀ-διάν-πνευστος, 2· α) ὁ μὴ ἐξατμιζόμε-νος Θεόφρ. ὅσμ. 39· 6) χωρὶς ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἀναπνέει, ἀδιάκοπος Ἰάμβλ. β. Πυθ. σ. 390.
Ἀ-διάν-πύνητα, κρέα· δυσχώνευτα Ἀθήν. 9, 402.
Ἀ-διάν-πύρευστος, 2· ἀδιάδατος, μτγν.
Ἀ-διάν-πταιστος, 2· ὁ μὴ διαπταίων, ὁ μὴ σφάλλων Ἰάμβλ. προτρ. 360.
Ἀ-διάν-πτωσία, ἡ· ἀναμκρησία Ἰπποκρ.
Ἀ-διάν-πτωτος, 2· ἀναμάρτητος· «ἀδια-πτωτως προλέγει» Δ. Σικ. 1, 50· τὸ δὲ Πλούτ. πρὸς Κολ. 29· καὶ ὁ ἐλεύθερος σφαλ-μάτων Δ. Λαέρ. 7, 59.
Ἀ-δι-άρθρος, 2· ἀδιάρθρωτος Θεόφρ. Ἰ. Φ. 3, 10, 5.
Ἀ-δι-άρθρωτος, 2· μὴ διηρθρωμένος, δια-μμορφωμένος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 1, 2, ἀ-διάρθρωτότερα, ὁ πρὸ τοῦ Βέκκερ ἐγρά-φωτο ἀδιάρθροτερα· πύδες Αἰλ. Ἰ. Ζ. 10, 20· (κυρ. περὶ τῆς προφορᾶς), ἀσφής· «λόγος ἀτελής καὶ ἀδ.» Πλούτ. Ἰσ. καὶ Ὅσ. 48· ἐπὶ αὐτ. -τως=συγκεχυμένως Γαλην. τ. 16, σ. 240.
Ἀ-δι-άρπακτος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαρπαγῇ Μ. Βασ. Μάμ. 1, σ. 600.
Ἀ-δι-άρρευστος, 2· ὁ μὴ διαρρέων, μὴ παρερχόμενος, Βυζ.
Ἀ-δι-άρρηκτος, 2· ὅς δὲν δύναται νὰ διαρ-παγῇ Ἰ. Χρυσ. τ. 5, σ. 910.
Ἀ-δι-άρριπτος, 2· ὁ μὴ διαρριπιζόμενος Ἡσυχ.
Ἀ-δι-άρροφει, ἡ· ἑλλειψὶς διαρροίας, ἐμ-φραξίς· «ἡ τῶν διαρρέοντων παντελὴς ἐποχή» Ἑρωτιαν. σ. 70, ἐκ τοῦ Ἰπποκρ.
Ἀ-δι-ασάφης, 2· ὁ μὴ διασαφής, ἐξηγηθεὶς, Εἰσοτ.
Ἀ-δι-ασεῖστος, 2· ὁ μὴ διασειόμενος, Ἡσυχ. «ἀνιρίκτων» ἀδιασειστων Γαλην. ληξ. Ἰπποκρ. σ. 434.
Ἀ-δι-ασέδαστος, 2· ὁ μὴ διασκεδασθεὶς Σχολ. Ἀριστ. ὅσμ. 1027.
Ἀ-δι-ασέπτως· ἀπερισκέπτως Δίδ. τριάζ. σ. 90.

- Ἀ-διά-σκειος, 2· ἀκόσμητος, ἀνεπιμέλη-τος Σουῖδ.
Ἀ-διά-σκόπητος, 2· μὴ διασκοπηθεὶς, Βυζ.
Ἀ-διά-σκοπος, 2· ὅς δὲν δύναται νὰ δια-κριθῇ, σκοτεινὸς Σχολ. Αἰσχ. γο. 814.
Ἀ-διά-σπαστος, 2· ὁ μὴ διασπασμένος· -τάξις Πολύδ. 1, 34, 5· ἐπὶ αὐτ. «ἀδιασπαστοὶ διαγεννημένῃ ἀρχῇ» = ἀδιάρετος μίνασσα Ξεν. Ἀγ. 1, 4.
Ἀ-διά-σταλτος, 2· ὁ μὴ διαστελλόμενος, συγκεχυμένος, σκοτεινὸς Σχολ. Ὅδ. τ. 560.
Ἀ-διά-στασία, ἡ· ἑλλειψὶς διαστάσεως, «ἡτοί φανερῶν ἀδιαστασία ἐστὶν, ἡ διαστά-των ἀφαστία» Ἰάμβλ. Νικ. ἀριθμ. σ. 81.
Ἀ-διά-στατος, 2· (ὁ ἄνευ διαστήματος, τ. ζ.) συναφής· «ἀδιάστατον» τὸ μήπω διε-στηγός, μὴ δὲ διακεκριμένον Πλούτ. ἡθ. σ. 601, περὶ τῆς στιγμῆς· ἐπὶ αὐτ. Ἡλιδ. σ. 389.
Ἀ-διά-στατικός, 2· ἀδιάκοπος, συνεχής Φιλ. τ. 2, σ. 197· ἐπὶ αὐτ. -ως Βασιλικ. τ. 1, σ. 21.
Ἀ-διά-στολος, 2· συγκεχυμένος, σκοτει-νός Ἀπολλ. Δ. ἀντ. 13· ἐπὶ αὐτ. = ἀδιαστάτως, μτγν.
Ἀ-διά-στομος, 2· κεκλεισμένος, μτγν.
Ἀ-διά-στρέπτως· χωρὶς νὰ κλίνη πρὸς οἰανδήποτε μέρος, ἀνελλιπῶς Ἰπποκρ. τ. 2, σ. 732.
Ἀ-διά-στροφος, 2· ὁ μὴ διεστραμμένος· «κάνων ἀστραβῆς καὶ ἀδ.» Πλούτ. σ. 780· -κρίσις Δ. Ἀλ. Θουκ. 2, καὶ μτγν. -περὶ ὀψοαλμῶν Ἀριστοτ. προβλ. 31, 7· ἐπὶ αὐτ. -ως Β. Ἀν. σ. 767.
Ἀ-διά-σχιστος, 2· ὁ μὴ διασχισμένος, ἀδιάρετος, Βυζ.
Ἀ-διά-σματος μὴ ἀκέραιος Πτολ. τετρ. σ. 47.
Ἀ-διά-τακτος, 2· μὴ διατεταγμένος· -πόλις Δ. Ἀλ. 3, 10.
Ἀ-διά-τατος, 2· μὴ ἔχων διάτασιν, ἡ διεγέρσιν Φιλόν. κόμ. δημ. 1, 10.
Ἀ-διά-τιμητος, 2· ἀνεκτίμητος, ἀρχ. ληξ.
Ἀ-διά-τμητος, 2· ἀδιάρετος Γρ. Νύσ. 2.
Ἀ-διά-τομος, 2· τῷ προηγ.
Ἀ-διατόριξ· ἡγεμὼν ἐν Πόντῳ Στράβ.
Ἀ-δια-τράνωτος, 2· μὴ διατρωνοθεὶς, σκοτεινὸς Ἀθαν. ἐπ. π. Σερραπ. 5.
Ἀ-διά-τρεπτος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος διατρέπε-σθαι, ἀναλλοίωτος, σταθερὸς Κλ. Ἀλ. παιδ. 3, σ. 225· ἐπὶ αὐτ. -ως, Ὁ. ἐκκλ. 26, 10.
Ἀ-δια-τρεψία· ἀκινήσις, σκληροτραχηλία, Σουετών. Καλιγ. 29.
Ἀ-δια-τύπωτος, 2· ὅς οὐ διατετύπεται, δὲν ἐμορφώθη Δ. Σικ. 1, 10, ἄλλ. μτγν.
Ἀ-δι-αυλος, ἔδρα· ἐξ ἧς τις δὲν ἐκπαύρε-ται Εὐρ. ἐν Β. Ἀν. 345, ληφθὲν ἐκ τοῦ διαύλου.
Ἀ-δια-φθορία· ἀδιαφθορία, ὁ ἴδιος.
Ἀ-δι-αφάρτος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ δια-φθαρῇ, ἀκέραιος, ἀδέκαστος Πλάτ. ἀπολ. 34.
Ἀ-δια-φθορία· τὸ ἀδιαφθαρτόν, ἀκραιώ-της, Κ. Δ.
Ἀ-δι-αφθορος, 2· ὁ μὴ διαφθαρείς Πλάτ. Φαιδρ. 252· «ψυχὴ ὁρθὴ καὶ δικαία καὶ ἀδ.» Δημ. 18, 298, κ. συχνά Πλούτ. ὅς ἐν τιμῇ

8, 5 εξηγεί τὸ «ὕδωρ ἀδ.» = ἄμικτον καὶ καθαρόν. Καὶ περὶ παρθένων, Ἀρταξ. 26, Δ. Σικ. 1, 59. ἀδέκαστος = διήσσει Πλάτ. νόμ. 9, 768. ἀφάρτος, Φαίδρ. 245, μετὰ τοῦ ἀθανάτου, 106. ἐπὶ. «-ως ἐρασθαί», ἀντιθ. τῷ «μισθῷ ἐπαρθεὶς Αἰσχίν. 1, 137.

Α-δια-φορέω. εἰμαι ἀδιάφορος, δὲν διαφέρω, ἀδιαφορεῖ = εἶνε ἀδιάφορον Ἀπολλ. ἀντ. 57. πρὸς τι Μ. Ἀντων. 11, 16 καὶ ἄλλ. μτγν.

Α-δια-φώρησις. ἀδιαφορία, περιφρόνησις, μτγν.

Α-δια-φορητικός, 3. ὁ. τὸ ἀδ. = ἀδιαφορία Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 1, 14.

Α-δια-φώρητος, 2. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαφορηθῇ, νὰ διέλθῃ διὰ τῶν πόρων τοῦ σώματος Ἀλ. Τραλ. 2, σ. 155.

Α-δια-φορία, ἡ τὸ νὰ μὴ διαφέρειται τις, Cic. Acad. 2, 42. πρὸς τι Πλούτ. πρὸς Στ. 27.

Α-διά-φορος, 2. ὁ μὴ διαφέρων, τὰ ἀδ. παρὰ Στωϊκοῖς, ἄτινα δὲν εἶνε οὔτε καλὰ οὔτε κακὰ (Cic. Fin. III, 16, res mediae, indifferentes) πρὸλ. Στοβ. ἔκλ. 2, 7, Δ. Λαέρ. 7, 162. ἐπὶ. -ως Πλούτ. π. Στ. 7.

Α-διά-φρακτος, 2. περὶ φωτός, ὅπερ δὲν χωρίζεται ὑπὸ διαφράγματος, ἀντιθ. γονατώδης Θεόφρ. Ἱ. Φ. 1, 8. ἐπὶ. -ως αὐτ. 6, 5, 3.

Α-διά-φωκτος, 2. ὃν δὲν δύναται τις νὰ διαφύγῃ, μτγν.

Α-διά-χυτος, 2. ὁ μὴ διακαχυμένος Ἰπποκρ. «ὁ Δημοσθένης ἀδιάχυτος», περὶ τοῦ συμπεπυκνωμένου αὐτοῦ ὕφους Λογγίν. 34, 3.

Α-δια-χώριστος, 2. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διαχωρισθῇ, ἀδιάκριτος Σουῖδ. ἐπὶ. -τως ἀδιασπαστως Ἠσὺχ.

Α-διά-ψευστος, 2. ἀλάνθαστος Δ. Σικ. 5, 37 καὶ μτγν. ἐπὶ. -ως Σ. Ἐμπ. μαθ. 7, 9.

Α-διδάκτος, 2. α) ὁ μὴ διδασθεὶς Φωκυλ. 83. ἀσῆς, ἀπειρος. -ἐρώτων Ἠλιάδ. ἐν Ἀνθ. 5, 122. -γάμων Κολουθ. 31, 117. = ἄνευ διδασκῆς Πλούτ. συμμ. 5, 1, 2. β) ἐμφυτος, ἀδ. τῆς φύσεως ὕδωρ Λουκ. π. 6. ἱστ. συγγρ. 34. «τὰ ἀφ' αὐτοῦ καὶ ἀδιδάκτα πάθη» Πλούτ. π. τ. ζ. φρον. 11. γ) δῶμα, ὃ δὲν παρεστάθῃ ἐν τῷ ὑάτρῳ Ἀθύν. 6, 270.

Α-δι-εκδίκητος. ἀνυπεράσπιστος.

Α-δι-ἐκ-δυτος, 2. ἐνήθυμος. βαθὺς, ἡ ἡδύς, ἡ ἀδίκητος, ὃν οὐκ ἔστι διεκδύναται Ἀπολ. λεξ. 475.

Α-δι-ἐξ-ἐλευστος, 2. ἀδιεξίτητος Σουῖδ.

Α-δι-ἐξ-ἐργαστος, παντάπαστι τόπος. κεφάλαιον παντάπαστι ἀνεξεργαστον Ἰσοκ. 5, 109. Πρὸ τοῦ Βέκκερ ἔργ. ἀδιέργ.

Α-δι-ἐξ-ἐστατος, 2. -λόγος. ὃς δὲν δύναται νὰ ἐξετασθῇ, ἀνεξερεύνητος Σειράχ. 21, 18.

Α-δι-ἐξ-ἡγήτος, 2. ὃν δὲν δύναται τις νὰ διέλθῃ, νὰ ἀναλύσῃ Ἀριστοτ. φυσ. ἀκρ. 3, 7 καὶ μτγν.

Α-δι-ἐξ-ὀδευτος, 2. ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον Εὐστ. 1888.

Α-δι-ἐξ-ὀδος, 2. τῇ προηγ. -χωρίον Ἀππ.

Μίθρι. 100. ὁ μὴ εὐρίσκων ἔξοδον. -πορὴ Νίκαρχ. ἐν Ἀνθ. 11, 295. «πλοῦτος τυφλὸς καὶ ἀδιέξοδος» Πλούτ. συμμ. 5, 5, 2.

Α-διεκπν. ἀναρχον Ἠσὺχ.

Α-δι-ἐργαστος, 2. μὴ διεργασθεὶς, τελειωθείς. «λόγον μὴ καταλείπειν ἡμίτελη μὴδ' ἀδ.» Ἰσοκ. 12, 268. ἐπὶ. -ως Πολυδ. 6, 144.

Α-δι-ερεύνητος, 2. α) ὁ μὴ διερευνηθεὶς, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τις περὶ αὐτοῦ Πλούτ. Δι. 19. β) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐρευνηθῇ. -πέλαγος Πλάτ. Τιμ. 25.

Α-δι-ἐν-κρίνητος, 2. ὁ μὴ διακρινθεὶς, ἀκριβῶς διακριθεὶς Εὐστ. Ἰλ. σ. 213 ἐκ τοῦ Ἑρμογένους.

Α-δι-εχγής, 2. ὁ μὴ διεχγών, συνεχής Εὐστ. Ἰλ. σ. 1003.

Α-δι-ἡγήτος, 2. ὃν δὲν δύναται τις νὰ διηγῇ, νὰ πεπληράσῃ Σεν. Κύρ. 8, 7, 22, Δημ. 17, 29, Πλούτ. καὶ ἄλλ. μτγν.

Α-δι-ἡθότης, 2. ὁ μὴ διηθηθεὶς Ἠσὺχ.

Α-δι-ηνός. ποτ. ἐν Πόντῳ Καππαδοκίᾳ Ἀρρ.

Α-δικαιο-δότητος, 2. -Εικελία. ἡ μὴ ἔχουσα δίκαιον Δ. Σικ. ἀπ. 37.

Α-δικαιο-λόγητος, 2. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ δικαιολογηθῇ Ἱ. Χρυσ. τ. 7, σ. 359.

Α-δικασία. ἀδικία Σόμμ. φ. 54, 10.

Α-δικαστος, 2. μὴ δικασθεὶς Πλάτ. Τιμ. 51. -δικη Λουκ. δις κατ. 23. ἐπὶ. -λίσ. 208.

Α-δικευσίς. ἀδικήμα Στοβ. ἔκλ. ἡθ. 2, 7, σ. 100.

Α-δικέω. εἰμαι ἀδικος Ὁμ. ὕμν. Δήμ. 367, ἀρνοῦμαι τοὺς θεοὺς τὸ δίκαιον σέβας. «τὰ τῶν θεῶν ἀδικεῖν» Εὐρ. Φοιν. 972. συνήθ. ὡς ὁ Ἀριστοτ. τὸ ἐξηγεῖ ἐν ῥήτ. 1, 9. «τὸ ἀδικεῖν ἔστι τὸ βλάπτειν ἐκόντα παρὰ τὸν νόμον.» τὸ μὴ ἐκείνῳ Αἰγ. Εὐμ. 85. Εὐρ. Φοιν. 527, ἀντιθ. εὐσεβεῖν. οἱ ἀδικούντες ἀντιθ. ἀναιτίαν Σεν. Ἑλλ. 1, 7, 10, καὶ οὕτω συγχ. ἐν τῷ πεζ. ἀπολύτως (ἐν. δίκαιον = διεπρέξα. ἐκόντων) καὶ ἐν μετριοτέρῃ σμῇ, «ἡδίκουν ἂν οὐκ ἀγανακτῶν τῷ θανάτῳ» Πλάτ. Φαίδρ. 63 = ὅα ἡτο ἀδικον ἐκ μέρους μου, ὅτι δέν μετ' αὐτ. ἡθῃ παρὰ Σοφ. Φιλ. 1024. ὅθ. καὶ παθ. ἀδικηθῶ, Οἶ. Κ. 171, καὶ οὕτω ἐν τῇ ἀτ. πεζ. σπα. νωίτερον, -περὶ τινα ἡ εἰς τινα. Καὶ τὰ πράγματα προστίθεται κατ' αὐτ. δι' ἀντιφωνίας, «τί οὖν ἀδικοῦμεν τοῦτό σι» = τί ἀδικοῦσσι χάμωμεν ἐν τούτῳ Ἀριστ. πλ. 460. οὕτως, ἀδικεῖν τινα τὰ μέγιστα, τὰ ἰσχυρά, μεγάλα ἀδικήματα Πλάτ. Ἀλκ. 1, 113. -ἀδικίαν, πολ. 3, 344. -αγῆν ἀδικεῖν = ἐρημοῦσιν τὴν χώραν Θουκ. 2, 71 καὶ συχνά. οἱ μτγν. ὡς ὁ Πλούτ. μεταχειρίζονται αὐτὸ καὶ ἐπὶ ἀφύχων, -παθ. μὲ μὲλ. ἀδικήσομαι Εὐρ. Ἱ. Α. 1437, Θουκ. 5, 56. Πλάτ. Γοργ. 508, Ἰσοκ. 2, 16. βλάπτωμαι, πάσχω ἀδικον, «τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι» κάκιστον Πλάτ. Γοργ. 473. «αὐτὸς ἡδίκημαι τούτο ὑπὸ σοῦ» Λουκ. Τιμ. 30. «τρία μέγιστα ἡδίκησθαι» Αἰσχίν. 3, 84. Παρὰ Πλάτ. πολ. 3, 430, Χαρμ. 156, τὸ «εἰ μὴ ἀδικῶ» εἶναι μετριοφρονεστέρα ἐμφρασις ἀντὶ τοῦ ἐν δὲν ἀπατῶμαι, καὶ τοῦτο δικαίως.

- Ἀδικη ἀκαλήρη, κνίδας Διοσκ. ν40. 669.
 Ἀ-δικημα, τό ἄδικος πράξις, προσβολή
 ἥρ. 1, 2, κακούργημα, «-ὀνάντων ἄξια»
 Πλάτ. νόμ. 6, 778, Ξεν. ἀπομν. 2, 2, 3, 3,
 πρὸλ. Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 5, 7, «τὰ πρὸς τινα
 ἀδικήματα» Δημ. Λεκτ. 63, τὸ δι' ἀδικίας
 κτηθὲν, κλαπὲν ἀγαθὸν Λυσ. 27, 6, πρὸλ.
 Πλάτ. νόμ. 10, 906, μετὰ τοῦ ἀρπάσμε-
 τα, πολ. 2, 365.
 Ἀ-δικησις, ἡ τὸ ἀδικεῖν Ὀλυμπιῶδ. Ἰω.
 2, σ. 176.
 Ἀδικητέον· β. ἐπιθ. τοῦ ἀδικῶ Πλάτ. πολ.
 2, 365.
 Ἀ-δικητής, ὁ ἄδικος Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 996.
 Ἀ-δικητικός, 3, ἐπιρρηγίς εἰς τὸ ἀδικεῖν,
 Πλούτ. σ. 562, ἐπιρ.-ως Στοβ. ἐκλ. ἡθ. 228.
 Ἀ-δικῶν ἀδικῶ Σαπφ. 1, 20.
 Ἀ-δικία, ἡ ἑλλειψὶς δικαίου, ἄδικος πρᾶ-
 ξις, προσβολή ἥρ. 6, 136. Παρ' αὐτ. κυρ.
 τὸ φρονήμα· «περὶ Θεοῦ ἀσέβεια, περὶ ἀν-
 θρώπου ἀδικία» Ξεν. Κύρ. 8, 8, 7, τοῦναν-
 τὶον ἀδικήμα εἶναι ἡ μερικὴ ἑκφρασις ταύ-
 της· ἀλλὰ καὶ «ἐπ' ἀδικίᾳ τῆς πόλεως» ἐπὶ
 βλαβῇ Δημ. 24, 142.
 Ἀ-δικίαν· ἀδικίαν, λακων. Πρακλ. πίν.
 Ἀ-δικίαν, τό ἀδικήμα ἥρ. 5, 89, «ἀδι-
 κίαν, ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ὁπωσούν ἀδι-
 κούντων» τῆς δὲ δίκης τὸ τίμημα ἀργυρίου
 ἐστὶν ἀποτινόμενον ἀπολύον· Β. Ἀν. 199.
 Ἀ-δικιο-δοξία· θηρεύω ὁξάν μετ' ἄδικον
 τρόπον Δ. Σικ. 31, 1.
 Ἀ-δικιο-δοξία, ἡ τὸ θηρεύειν ὁξάν δι' ἀ-
 δικίαν μέσων Πολύδ. 23, 16, 7. Κατὰ Σουλδ.
 «παράλογος λαιδορία».
 Ἀ-δικιο-μαχία· μάχομαι ἀδικῶς Ἀλκίφρ.
 3, 29.
 Ἀ-δικιο-μαχία, ἡ παράνομος, ἄδικος μάχη
 Ἀριστοτ. σοφ. ἐλ. 1, 10.
 Ἀ-δικιο-μαχος, ἡ, ἀδικιομάχος ἵππος
 Ξενοφῶν τοὺς δυσπαθεῖς λέγει· Β. Ἀν. 344.
 Ἀ-δικιο-μήχανος, 2, ὁ ἀδικίαν μηχανώ-
 μενος Ἀριστ. ἐν Β. Ἀν. 343.
 Ἀ-δικιο-πήμων, 2, ἀδικουπήμενος· τοὺς
 ἄνευ δικαίου πράττοντας τι καὶ βλάπτοντας·
 Β. Ἀν. 343.
 Ἀ-δικιο-πράγμω· ἀδικῶς πράττει, ἀδικῶ
 Πλούτ. ἡθ. σ. 501.
 Ἀ-δικιο-πράγμω, τό ἡ ἄδικος πράξις
 Στοβ. ἐκλ. ἡθ. σ. 194.
 Ἀ-δικιο-πραγία, 2, ἀδικῶς πράττειν,
 ἴων. ἀδικιοπραγίης Στοβ. ἀνθ. 85, 19.
 Ἀ-δικιο-πραγία· ἀδικῶς πράξις, ἀμαρτ.
 Ἀ-δικιος, 2, ὁ δὲν πράττει ἢ δὲν εἶναι κατὰ
 τὸ δίκαιον, ἀντίθ. τῷ ἑνδίκῳ, πρῶτον παρ'
 Ἡσ. κρ. 262, 336, ἀδικώτερος, 174, «ἀπ' ἀ-
 δικίαν ἔχον ψυχὴν» Πίνδ. Ὀ. 2, 76, «μα-
 κρὰν τῆς ἀδικίας» Ἐργα ἥρ. 1, 5, «νῶμαι,
 1, 96, συχνότατα παρ' αὐτ.· «ἐπ' αὐτῇ καὶ
 καὶ περ», ἰδ. περὶ προσώπων καὶ περὶ φρονή-
 ματος» φέρνεις Σοφ. Ἀντ. 786, φρονήμα
 Ἀλφ. γο. 990, «ἄδικος περὶ τινα» Ξεν.
 Κύρ. 8, 8, 27, τὸ ἀδικον, τὰ ἀδικα ἀ-
 παντῶσι πολλάκις ὡς αὐτὰ· γὰρ αὐτὰ ἀδικῶς
 ποιεῖν δι' ἔργων καὶ πράξεων, ἰδ. ἀλκία, οὐ δ'
 νῆκε καὶ τὸ «ἀδικον ἀρκεῖν» Αἰλ. Η. Ἰ. 1,
 11, ἀδ. λόγος· ὁ τὸ ἀδικον προστατεύων Ἀ-
 ριστ. νεφ. 890, ἐπὶ ἀδικῶν οὐκ ἀδικῶν
 δικαίως Ὀμ. βμν. Ἐρμ. 316, Πλάτ. Φαῖδ.
 72, «ἡμέρα ἄδικος, dies nefastus, ἐν ᾗ
 ἀργοῦσι τὰ δικαστήρια Λουκ. λεξ. 9, ὡς
 ἑκφρασις τραγῆα ψευδῆς ὑπὸ Πολυδ. 7,
 25, injustus, iniquus, improbus.
 Ἀ-δικος Ἀσκρὸς Πυθαγόρειος· ἴδ. ἴδ. ἴδ. ἴδ.
 Ἀ-δικό-τροπος, 2, ἀδικον τρόπον, φρό-
 νημα ἔχων Κράτ. ἐν Β. Ἀν. 343.
 Ἀ-δικό-φονος, 2, ἀδικῶς φονευθεὶς Σχολ.
 ἀνέκδ.
 Ἀ-δικό-χειρ· ἔχων ἀδικον χεῖρα Β. Ἀν. σ. 343.
 Ἀ-δικο-χρημάτος, 2, «ἀδικοχρημάτους»
 τοὺς κακοπραγμένους· οἱ δὲ τοὺς ἐξ ἀδικῶν
 πλουτοῦντας· Β. Ἀν. σ. 210.
 Ἀ-δικρᾶν, ἄνθρωπος βασιλεὺς Λιδύων ἥρ.
 Ἀδινός, 3 (ἄδην, κατὰ Βουτμ. λεξ. 1, σ.
 206 ἐκ τοῦ ἀδρός) συμπεπικνωμένος «ἀδιν-
 νόν κληρ» τὸ ὑπὸ τῶν ἐντοσθίων στενῶς περὶ
 κλειόμενον (πρὸλ. πυκνῆς) Ὀδ. τ. 516,
 μέλισσαι· πυκνὰ σμήνη μελισσῶν Ἰλ. ἦ.
 87, «μῦται, 469, «πυκναὶ καὶ ἀθρόαν πετόμε-
 ναι» ἀργ. λεξ. «μῆλα=πολλὰ κατόπιν ἀλλή-
 λων Ὀδ. α. 92 (ἡ ἐξήγ. τῶν ἀρχ. λεξ. λ.
 πτά, μὴ μεγάλη εἶναι ἐσφ.)» ματ. «φόνις
 σφοδρὸς» Ἰλ. ψ. 7, ὡς. «ἀδινὸν γούνα»
 Ὀδ. δ. 721, «ἀδινὰ στεναχίζων» Ἰλ. ψ.
 225, πρὸς ὁ πρὸλ. «ἀδινὰ δακρυῖα» Σοφ. Τρ.
 844. Καὶ αἱ Ξερῆνης ὀνομαζονται ἀδινὰ
 Ὀδ. ψ. 326, κατὰ τὰ ἀρχ. λεξ. «αἱ συν-
 γῶς ἔδουσαι», ὡς. «ὅπῃ ἀδινῇ» Ἀπολλ. Ἰ.
 4, 1422, «μετ' ἐξήγ. φωνῆν» πρὸλ. Ὀμ.
 βμν. Δημ. 67, «δίκας ἀδ.»=σφοδρὸν Πίνδ.
 Π. 2, 53, «ἀδινώτερον κλαίειν»=μεγαλοφω-
 νότερον, σφοδρότερον Ὀδ. π. 210, ἐπὶ ἀ-
 δινῶς Ἰλ. τ. 314, Συγγὰ παρ' Ἀπολλ. Ἰ.
 Ἀδίζεις· ὁμολογία παρὶ Ταραντίνου Ἠτόλμ.
 Ἀ-δι-όδευτος, 2, ἀδιάβατος· ψήμιος Λε-
 ρ. 7, 3.
 Ἀ-δι-οίκητος, 2, ὁ μὴ διοικηθεὶς, διατ.
 γλῶσς Δημ. 24, 28.
 Ἀ-δι-οπος, 2, ὁ ἀνερχόμενος καὶ ἀφύλακτος·
 Εὐστ. σ. 203.
 Ἀ-δι-όρματος, 2, ὁ μὴ διορῶμενος Πολυδ.
 Ἀ-δι-οργάνιστος, 2, ὁ μὴ διοργανισμέ-
 νος Ἰουλ. Ἀερικ. π. Συγγ. σ. 3.
 Ἀ-δι-οργάνιστος, 2, ὁ μὴ διοργανισμέ-
 νος, διευμεροφωμένος Ἰάμβλ. 6, Πού. 17, 73.
 Ἀ-δι-όρθωτος, 2, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διορ-
 θωθῇ, ἀκατάστατος, ἀνεπαρὸρθωτος, μετὰ
 τοῦ ἀττικαί, ἀόριστα Δημ. 4, 36, Δ.
 Ἀλ. 9, 20, «ἀδιορθώτων ἴων»=χωρὶς νὰ τὸ
 διορθώσω Στράβ. ἰδ. περὶ βιβλίων, μετν. π.
 γ. Στ. Βυζ. ἐν λ. Γεωργία· ἐπὶ π.-ως Δ.
 Σικ. ἀπ. 2, 57.
 Ἀ-δι-οριστία, ἡ· τοῦ ἀδιορίστου ἡ κατὰ
 στασις Φωτ. βιβλ. 238.
 Ἀ-δι-οριστος, 2, ὁ μὴ ὁρισμένος Ἀριστοτ.
 ἡθ. Νικ. 3, 3, ἐπὶ π.-ως Σχολ. Ἀριστ. σφ. 91.
 Ἀ-διπλασίαστος, 2, ὁ μὴ διπλασιασθεὶς
 Εὐστ. Ἰλ. σ. 301, ἐπὶ π.-ως αὐτ. 818.
 Ἀ-διπλαστος, 2, τῷ ἀντιπ. Εὐστ. Ἰλ. σ. 278.

λωτος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐστ. σ. 185.
ἀρα· πάλ. Ἰνδική Πτολ.
τακτος, 2· ὁ περὶ οὐδὲν διατάζων·
Πτολ. γεωγρ. 1, 4, σ. 7· ἐπὶρ.-ως
12, 151.
τονον· οἰκτρὸν στένοντα Ἡσυχ.
δλιστας, 2· ὁ μὴ διυλισθεὶς Γαλλην. τ.
613.
ὀνυστος, 2· ὁ μὴ ἐξεγερθεὶς ἐκ τοῦ
ἄθου. τ. 2, σ. 388· ἐπὶρ.-ως μτγν.
αστος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ διχα-
σθῇ ἀριθμ. 1, 9.
ο-τόμητος, 2· ὁ μὴ διηρημένος εἰς
ἄ μέρη Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 170.
ἰοεν· ἴσα διακρίσεις.
ῖω δὲν διψῶ Ἰπποκρ. τ. 8, σ. 888.
ῖτος, ῖξ· ξηρὰ Σιδ. χρ. 1, 139.
φας, 2· ὁ μὴ διψῶν· νηδὺς Εὐρ. Κόκλ.
Ἀριστοτ. ἐν Ἀθην. 1, 44, Δ. Σικ. 3,
καὶ ὁ καταπαῦν τὴν διψάν· μαλάχη
2, 58· πρὸλ. Πλούτ. ἡθ. σ. 515·
-ως Ἰπποκρ. 1089.
ωκτος, 2· ὁ μὴ καταδιωκόμενος, μτγν.
ἴνειν· ὀγιάζειν, ζην Ἡσυχ.
νίδες· δούλα Ἐτ. Μ. Ὡ· ἀδμωλίδες.
ῖς, ῖτος· ὁ μὴ δαμασθεὶς· ἡμίονοι
δ, 637· παρθένοις· ἡ ἀνύπανδρος, ζ,
288, Ὀμ. Ὀμ. Ἀφρ. 82, Σοφ. Ὀμ. Κ. 1059·
λλ. Ρ. 1, 671· «νοῦσαν ἀδμήτες»· μὴ
ὑφάντες εἰς ἀσθενείας Βακχυλ. ἀπ. 33.
ῖτη· 1) θυγ. Ὀκεανὸς καὶ Ἰηθόος Ὀμ.
2) θυγ. Εὐρυσθέως Ἀπολλδ.
μητος, 2 κ. 3· ἀδάμαστος· ἡμίονος Ἰλ.
64· βούς, κ, 293· ἱππος, φ, 266· ἀνύπαν-
Δισχ. ἱκ. 140· Ἀριστοτ. Σοφ. Ὀμ. Κ. 1231.
ῖτος· 1) υἱὸς τοῦ Φέρητος, βασι. τῶν
ἰν ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν,
γος Ἀλκίητος, πατήρ Ἐκάτης Ἰλ.
«Ἀδμήτου μέλος», σκόλιον, ὅπερ ἦδεν
Ἀθήναις ἀρχόμενον Ἀδμήτου λόγον·
6, 1, 10, 2) υἱὸς Ἀλκυονίδος Πάου 3) βασι-
τῶν Μολοσσῶν, φίλος Θεμιστοκλέους
κ. 4) Μακεδὼν στρατηγὸς ὑπὸ τὸν Ἀ-
νδρῶν Δ. Σικ. 5) ποιητὴς περὶ τὰ 100 μ.
λουκ. ἐπὶρ. Ἀδμήτειος Εὐρ. Ἀλκ. 1.
ολίτη· ἄγνοια Καλλιμ. ἀποστ. 330·
κωλή· ἀπορία, ὀλιγορία, ἄγνοια, ἡσυχ.
Ἡσυχ.
ωλεῖ· χωρὶς δουλείας Ζωναρ. 1, 50.
ωλίδες· «ἀδμωλίδες» καὶ δούλα. Θίμαι
εἰς ἀδμωλίδες ὀλεῖ γράφεισθαι Ζωναρ.
3.
ωνες ἢ ἀδμωλίδες, οἱ· εἶδος θαλασσι-
ας Ὀππ. ἀλ. 3, 371.
ὀν· ἄγνόν, Κρήτης Ἡσυχ.
άστος· ἴσ· ἀδοιάστος.
-δάτης, ὁ· ὁ εἰς τὸν ἄδην καταβαίνων
πρ. 888 κατὰ διόρθ. Πάταξοδ.
ογμωνίς, ἴδος· μὴτ. Μιθριδάτου Στράβ.
ογματιστός· ἐπὶρ. ἐκ τοῦ ογματίζω.
θεν· ἐκ τοῦ ἔδου Ἑρμησιάν. ἐν Ἀθην.
597.
οιάστος· ἄντι ἀποδοσίας Ἀνακρ. 68·
άκτος· 2· ἀπροσδοκῆτος Ἡτ. ἀπ. 31,
ΕΙΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΟΜ. Α'.

Θουκ. 4, 36· Σοφ. Ὀμ. Κ. 245· χάρις, συχ-
νὰ παρ' Εὐρ. ἰδ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ δοκίμα-
θέντα, Βάκχ. 1389· ἀδοκίμητα, ἐπὶρ.-α-
προδοκῆτως, Φοίν. 317· ἐνερ. ὁ μὴ προα-
δοκῶν Πινδ. Ν. 7, 34, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ δο-
κίμων, ὅπου ὁ Δίος τὸ ἐξηγεῖ ἀδοκί-
στος· ἐπὶρ.-τως Θουκ. 4, 17, «ἀπὸ τοῦ
ἀδοκῆτου», 6, 47.
Ἄ-δοκίμα· ἀπροσδοκία Ἡσυχ.
Ἄ-δοκίμαστος, 2· ὁ μὴ δοκιμασθεὶς, μὴ
ὑποβληθεὶς προηγουμένως εἰς δοκιμασίαν·
ἱππεύω Λυσ. 14, 8, 16, 13· ἐπὶρ.-στος,
Νελλ. ἐπ. 91, σ. 106.
Ἄ-δόκιμος, 2· ὁ μὴ δόκιμος· περὶ νομισμά-
των, ὅτινα δὲν ἔχουσι πέριςιν Πλάτ. νόμ. 5,
742, Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 4· ὁ μὴ περίφημος,
ἀντιθ. τῷ δόκιμος Πλάτ. πολ. 10, 618,
συχνὰ μτγν. καὶ Κ. Δ. ἐπὶρ.-ως Πολυδ.
Ἄ-δοκας, 2, ἱξ· οὐδ' ἀδοκῶς παρ' Εὐρ. Τρ.
786, ὅπου νῦν ὀρθ. ἀναγινώσκ. ἀδοκῶς.
Ἄδο-λεσχίω· φλυαρῶ, λαλῶ ἔτοιμα πράγ-
ματα Πλάτ. Φαίδ. 70· «τὴν ἄλλω ἀδ.»
Δημ. 6, 32· μετὰ τοῦ φλυαρῶ Λουκ. ἀλ.
ἱστ. 2, 27, nugor, garrilo.
Ἄδο-λεσχίωμα, τό· φλυαρήμα Εὐστ.
Ἄδο-λεσχίης, ὁ (ῖς· ἄδην)· ὁ μέχρι κόρου
καὶ ἀηδίας λαλῶν· ἀνήρ Πλάτ. Θεαιτ. 195·
περὶ σοφιστοῦ, πολιτ. 299, ἐν καλῇ σημ.
δξύνους· καὶ μεταωρολόγοι, Κρατ. 401·
πρὸλ. πολ. 6, 488, διότι τὸ μέγα πλῆθος
θεωρεῖ τοὺς φιλοσόφους ὡς φλυαρούς· πρὸλ.
Θεόφρ. χαρ. 5.
Ἄδο-λεσχίτην· ὁ ἐπὶρ. τοῦ ἀδολεσχίω·
οὗτος γὰρ μακρολογεῖται ποτὲ, οὗτε πολυ-
λογεῖται, οὗτε ἀδολεσχεῖται Κλ. Ἀλ.
παῖδ. 2, 7.
Ἄδο-λεσχίς, ἡ· φλυαρία Ἀριστ. νεφ. 1480,
Πλάτ. Θεαιτ. 195, Πλούτ. Λυκ. 24· ἐν καλῇ
σημ. δξύναι, λεπτορῶς Πλάτ. Φαίδρ. 269.
Ἄδδ-λεσχικός, 3· εἰς τὸ ἀδολεσχεῖν ῥέπων
ἢ ἀνέκων Πλάτ. σοφ. 225· ἐπὶρ. ἀδολεσχι-
κῶς· μετὰ τοιολογίας Εὐστ. 131, 13.
Ἄδδ-λεσχός, 2· ἀδολεσχός· κουρεὶς
Πλούτ. ἀδολ. 13· «οὗτος γὰρ φιλομόδους καὶ
ἐξηγητικὸς καὶ περὶ τῶν τυχόντων κατατρί-
βοντας τὰς ἡμέρας ἀδολεσχεύων, ἀκολούτους
δ' οὐ λέγοντες» Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 3, 18·
ἐπὶρ.-σχος Φιλῶδ. δργ. 1, σ. 34.
Ἄ-δολίαντος, 2· ὁ ἀντι δόλου Εὐστ. σ.
73· ἐπὶρ.-ως Θεόδ. Μεταφ. σ. 828.
Ἄδολίος· Ἐφεσίδης τις Φωτ.
Ἄ-δολος, 2· ὁ ἀντι δόλου καὶ ἀπάτης· πα-
ρηγορία Λισχ. Ἀγ. 95· «αὐτὰ Πινδ. Ὀ. 7,
53· λόγοι Εὐρ. ἱκ. 1029, Ἀριστ. ὄρν. 791·
καὶ γνησία ῥώσις Φιλῶδ. ἐν Στοδ. 8, 22·
ἴδ. ἐν συμμειχίαις, «σπονδαὶ ἀδολοῖ» Θουκ.
5, 18· καὶ ἐν ταῖς συμφωνίαις, ἀδολῶς 5,
23· συχνὰ παρὰ Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 5· «ἀδδ-
λως φιλοσοφῶν», περὶ ἀληθῶν φιλοσοφῶν
Πλάτ. Φαίδρ. 249.
Ἄ-δολίαντος, 2· μὴ νοθευμένος Θεοφύλ.
Ἄδων, ἀπρ. τοῦ ἀνάνια, ὁ ἴσ.
Ἄδων· ἴσ· ἴδ· ἀδωνάτος.
Ἄ-δόνευτος, 2· τῷ ἱσμοῦ.

Ἀδρόνητος, 2· ὁ μὴ δονηθεὶς, ἀκλόνητος II. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 5, 268, Νόν. Ίω. 7, 26.
 Ἀδονίς, ἴδος, ἢ ἀηδονίς Μόσχ. 3, 47.
 Ἀ-δόςαστος, 2· ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος Σοφ. ἐν Ψαυ. ὑπέρτερος τῶν εἰκασίων καὶ ὑποθέσεων, βέβαιος Πλάτ. Φαῖδ. 84 ἰδ. παρὰ Στωϊκοῖς, οἱ τὸν τε σοφὸν καὶ τὴν ἐπιστήμην ἀδόξαστον καλοῦσι, ὅς δὲν δόξαζει, ἀλλὰ γινώσκει, μετὰ τοῦ βέβαιος Πλούτ. Στ. ἐν. 4· ἐπίρ.-ως Σ. Ἐρμ. 1, 15.
 Ἀ-δούξω· εἶμαι ἄδοξος Εὐρ. Ἐκ. 294, Πλούτ. Λουκ. 14· ἔχω κακὴν φήμην καὶ ὑπόληψιν, μετὰ τοῦ «κακῶς ἀκούειν» ἐν Πλούτ. Περ. 12· παρὰ τινι, Καῖσ. 10 «καὶ γελαστοὶ γίνονται» Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 29· Ἐνερ. θεωρῶ τι ὡς ἄδοξον, ὡς αἰσχος, Πλούτ. Λουκ. 4, Ἀπκ. συχνά, καὶ παθ.=καταφρονεῖμαι Ξεν. οἰκ. 4, 2.
 Ἀ-δόςημα, τό· αἰσχος Πλούτ. π. ζ. φρον. 26.
 Ἀ-δόςια, ἢ ἑλλειψὶς δόξης, κακὴ ὑπόληψις, μετὰ τοῦ ἀτιμία Πλάτ. Φαῖδ. 82· «ἢ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἄδοξια» Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 4· μετὰ τοῦ αἰσχύνῃ Δημ. 25, 8· «ἢ ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἄδοξια»=αἰσχύνῃ διὰ τὰ π. 1, 11, καὶ μετγν. καταφρόνῃς Ἀπκ. συρ. 41.
 Ἀ-δοξο-ποίητος, 2· ζῶν· τὰ μὴ κυδερνόμενα ὑπὸ δόξων, ἀνόητα Πολύβ. 6, 5, 8.
 Ἀ-δόξος, 2· α) ὁ στερούμενος δόξης, ἀντιθ. τῷ ἐνδοξοῦ Ἰσοκ. 9, 66, ἐνθα ἀντίθ. τῷ ὀνομαστοῖ· «πρόφασιν οὐκ ἄδοξος»=ἐνδοξος, ἐντιμὸς πρ. Πλούτ. Πομπ. 70, καὶ συχνά· β) ἀπροσδόκητος Σοφ. ἀπ. ἐν Β. Ἀν. 344· ἐπίρ.-ως=αἰσχος Πλούτ. Ἀγῆσ. 24, Ignobilis.
 Ἀδοπισσός· πόλ. Λυκαονίας Πτολ.
 Ἀ-δορατία· ἀστρατεία, ἀργία Σουλῶ.
 Ἀ-δότητος, 2· ἀδότητος Νόν. Δ. 14, 380.
 Ἀ-δορος, 2· τῷ ἀνωτ. ἀρχ. λεξ.
 Ἀ-δορπος, 2· ὁ μὴ φαγών, νηστικός Λυκάφρ. 638.
 Ἀ-δορύ-ληκτος, 2· ὁ μὴ ληφθεὶς διὰ δόματος, ἀμρ.
 Ἀ-δορυ-φόρητος, 2· ὁ ἄνευ δορυφόρων Ἀριστοτ. πολ. β, Πλούτ. Ἀριστ. 7.
 Ἀδός, τό· χαρτασμός· «ἄδος ἔχετε θυμὸν» μετὰ τὸ ἐκράσασατο Ἰλ. λ. 87. Προφανῶς συγγεν. τῷ ἄδην, ἴδ. Βουτμ. λεξ. 2, σ. 134, ὅς παρὰ αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀηδέως καὶ τονίζει ἄδός· πρβλ. Σπίτζνερ ἐν τῷ χωρίῳ.
 Ἀδός, δωρ.=ἡδός, ὁ ἴδε.
 Ἀδός· πόλ. Κιλικίας Στ. Βυζ.
 Ἀδόςιον· ὁμολογούμενον Ἠσύχ.
 Ἀδούνα· ἡδονή Ἠσύχ.
 Ἀ-δοτος, 2· ἀδότητος, ἀπροίκιστος Ὁμ. ὕμν. Ἐρμ. 573.
 Ἀδούσι· ποτ. τῆς ἄνω Ἰταλίας Στράβ.
 Ἀδούλας, α, β· μέρος τι τῶν Ἀλπεων Στράβ.
 Ἀ-δουλί· ἄνευ δουλείας Θεοδ. Ἀλ. σ. 75.
 Ἀ-δούλευτος, 2· οἰκέτης· δούλος, ὅς μόνον γὰρ κυρίῳ, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ὁποῖου ἐγεννήθη, δουλεύει, καὶ δὲν ἐπωλήθη Πολύβ. 3, 80.
 Ἀ-δουλία, ἢ· ἑλλειψὶς δούλων Ἀριστοτ. πολ. β, 5, 13.
 Ἀδουλις, ἢ· πόλ. Αἰθιοπίων ἐν τῷ ἀραβικῷ κόλπῳ Στ. Βυζ.

Ἀδούλλαμη· πόλ. Ἰουδαίας Ἰώδ.
 Ἀ-δούλος, 2· ὁ μὴ ἔχων δούλους· ἡμίμα Εὐρ. Ἀνδρ. 593· βίος Φρόν. καμ. ἐν Β. Ἀν. 344· τόσον πτωχός, ὥστε νὰ μὴ δύναιται νὰ διατηρῇ δούλον, μετὰ τοῦ ἀνέστιτος· αἰσχος Πλούτ. ἡθ. σ. 831.
 Ἀ-δούλωτος, 2· ὁ μὴ υποδουλωθεὶς, ἐλευθερος Πλούτ. ἔρωτ. 9, Δ. Σικ. 1, 53· «ἐλευθερίας φέγγος» Ἀνθ. 6, 171.
 Ἀ-δούπητος, 2· ὁ μὴ προσενών δούλων· κρότον Νόν. Δ. 1, 300, Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 5, 294.
 Ἀ-δουπος, 2· τῷ ἀνωτ. Ἐπιφάν. αἰρ. 38, σ. 262.
 Ἀδουρος· ἀρχ. ὄν. τοῦ ποτ. Καῖκου Πλούτ.
 Ἀδουσιασάμενοι· ὁμολογησάμενοι Ἠσύχ.
 Ἀδούσιον· ἀρεστόν, σύμφωνον Ἠσύχ.
 Ἀδούσης· Πέρσης, σατραπῆς Καρίας Ξεν. Ἰδο-φοίτης· ὁ εἰς τὸν ἄδην φοιτῶν Ἀριστ. ἀπ. ἐν Ἀθην. 12, 551.
 Ἀδρα· 1) πόλ. ἐν Λιβυρίᾳ Πτολ. 2) ἐν Κοίλῳ Συρίᾳ, αὐτ. 3) ἐν Πετραίᾳ Ἀραβίᾳ, αὐτ.
 Ἀδραία· αἰθρία. Μακεδόνες Ἠσύχ.
 Ἀδραδικάμπαι· λαὸς γερμανικὸς ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἄκτῃ τοῦ Δουνάβειος Πτολ.
 Ἀδραϊσταί· ἰνδικὸν ἔθνος πέραν τοῦ Ἰνδοῦ τοῦ Ἀρρ.
 Ἀ-δρακίς, 2· ὁ μὴ βλέπων, τυφλός Ἠσύχ.
 Ἀδρακτον· ἔδιον Ἠσύχ.
 Ἀδρ-άλεστος, 2· Ἠπασανίας δὲ καὶ ἔρεικτον πυρὸν λέγει τὸν μὴ εἰς ἄλεια ἀλητμήν, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἐνός γεγονέναι, ὡς ἀνθρωπος κοινὸς εἶποι ἀνδράλεστον· Εὐστ. Ἰλ. ν, 441, σ. 163.
 Ἀδραμα· πόλ. Βαταναίων Πτολ.
 Ἀδραμταί· ἔθνη ἐν τῇ εὐδαίᾳ. Ἀραβία Πτολ.
 Ἀδραμύλης· ἀνήρ τις ὑπὸ Ἡρακλέους ἐν τῇ πάλῃ νικηθείς Στ. Βυζ.
 Ἀδραμύς· κατὰ τινες ὄν. τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν Ἐρμωνος, υἱοῦ Σαδούαττου καὶ θυγατρὸς τοῦ Ἀδραμύτιου· ὁ δὲ Στ. Βυζ. ὄνομαζει τὸν Ἀδραμύτην υἱὸν Ἀλυάττου, ἀδελφὸν δὲ Κροίσου, θυγατρὸς τῆς πόλεως καὶ ἄλλοι ἄλλους.
 Ἀδραμύτα· πόλ. Ἀραβίας Θεόφρ.
 Ἀδραμύτιον, (ἢ Ἀδραμύτιον, Ἀδραμύτιον, Ἀτραμύτιον, Ἀτραμύτιον)· πόλ. Μυσίας, κτίσμα Λυδῶν κατὰ τινες, ἐπίθ. Ἀδραμύτην, οἱ κάτ. Ἀδραμύτινοί, καὶ ἐξ αὐτῆς ὁ λιμὴν Ἀδραμύτηνός· κύλπος, καὶ Ἰδατος καλούμενος, ἀλλὰ καὶ Ἀδραμύτινός· Στράβ. καὶ ἄλλ. Ἡ χώρα Ἀδραμύτην ἢ Στράβ.
 Ἀδράμυτις· νῆσος ἐν Λυδίᾳ, κάτ. Ἀδραμύτινός· Στ. Βυζ.
 Ἀδραμύνη· ὁ Ἐρμων παρὰ Λυδοῖς Ἠσύχ.
 Ἀδράνεια, ἢ· νωθρότης, ἀπραξία Ἠρωδ. 2, 10, 17.
 Ἀ-δράνεις, 3· ἀδρανῆς Παλλὰδ. ἐν Ἀνθ. 9, 135.
 Ἀ-δρανέω· εἶμαι ἀδύνατος Ὁπ. ἀλ. 1, 296· εἶμαι ἀδρανής, νωθρός Νόν. Δ. 32, 280.
 Ἀδράνη· ἴδ. Ἀδράνη.
 Ἀ-δρανής, 2 (δράνῃς)· ὁ μὴ ἐνεργῶν, ἀδύνατος, συχνά παρὰ Πλούτ. μετὰ τοῦ ἀσθενέως.

νῆς, ἴσ. καὶ Ὅσ. 55, ὅπου προηγείται «τὸ δραστήριον παρηρημένον», Λυκ. 9, Ποσειδ. ἐν Ἀνθ. 9, ἀλλὰ «δαίτια ἀδρανής» = ἀδυνατίζουσα δ. Πλούτ. Γρύλλ. 4, «σπέρμος ἀδρανής καὶ δύσεργος» = σκληρός, ὃν τις δυσκόλως δύνανται νὰ ἐργασθῇ.
 Ἀ-δρανία, π. ἡ ἀδράνεια, ὅ γινε Ἀπολλ. Ἱ. 2, 200, Ὁπκ. ἀλ. 2, 72, Κ. Σμ. ἀλλ. μετν. Ἀδρανόδωρος· Συρακόσιος Πολύδ.
 Ἀδρανός, καὶ Ἀδρανόν, τό 1) πόλ. Σικελίας παρὰ τῇ ὁμῶν. ποταμῷ, ὑπὸ Διονυσίου κτισθεῖσα Δ. Σικ. κάτ. Ἀδρανίτης, ἡ -τας Πλούτ. 2) (Ἀδρανός, οὗ), θεοῦς λατρευομένη ἐν τῇ Ἀδρανῷ ἐν Σικελίᾳ καὶ ἴδ. ἐν τῇ Πλούτ. Τιμ. Ἀδρανών, ὠνος· κώμη Σικελίας Δ. Σικ. Ἀδραντος· συγγραφὴς τις Ἀθῶν.
 Ἀ-δράς, ἀδράζω, ἀδράζω Σουῖθ. ἰων. ἀντὶ ἄδρη-σις Ζωναρ.
 Ἀδράστεια, ἱπ. Ἀδρήστεια, ἡς («ἡ Νέ-μεισις, ἣν οὐκ ἄν τις ἀπαράσκειν, ἀπὸ Ἀδρά-στου δὲ πρώτος ἱερὸν Νεμεισῶος ἱδρύσασθαι ἰούγ.» 1) θυγ. Διὸς καὶ Ἀνάγκης, ἱπών. Νέμεισος. Ἄλλοι θεωροῦσιν αὐτὴν ὡς τὴν Ἀρτεμιν. ἴδε Δημήτρ. παρ' Ἀρποκρ. ἡ τὴν ἐμπαρμένην Πλούτ. π. Στωδ. ἐκλ. φασ. 186. Ἐλεγον «σὺν Ἀδρ.» = σὺν Δίῃ Εὐρ. Ἱ. 468 ἡ «Ἀδράστειαν προσκυνῶ» Πλάτ. πολ. 5, 451, ἡ «ἀπείη ἡ Ἀδρ.» Λουκ. συμμ. 23, ἡ ἐπεφώνουν αὐτὴ «ὦ φίλη Ἀδράστεια» Λουκ. 2) θυγ. Μελισσῶος, νόμῳ ὅρεια ἐπι-μνησθεῖσα τοῦ Διὸς, ἀδελφῇ τῶν Κουρήτων Ἀπολλ. 3) πηγὴ τις ἐν Ἀργεῖ Πaus. 4) ὄρος ἔγγυς Κυζίκου Πλούτ. 5) πόλ. καὶ χώρα ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ, καὶ δὴ α) ἐν Μυσίᾳ Ἱλ. 6) ἐν Τρωάδι, κάτ. Ἀδραστῶος καὶ Ἀδραστηνός -τ. ἰων. 6) ῥίξαι τις ἐπὶ τὸν ὄρειον τῆς Ἀτ-τικῆς, ἥτις καθίστα μανιῶνδες τὰς ἐσθίουσας αὐτὴν γυναῖκας· Λυκόμ. ἐν Πλούτ. π. ποτ. 18, 12.
 Ἀδραστίδης· υἱὸς ἡ ἀπόγ. Ἀδράστου Πίνδ.
 Ἀδραστίνη ἡ Ἀδραστίς· θυγ. Ἀδράστου Σουῖθ.
 Ἀ-δραστος, ἰων. ἄδρηστος, 2' ἀναπόφευ-τος, μετν. Παρ' Ἱπρ. «ἀνδράποδα φιλοδέ-σποντα καὶ ἄδρηστα» = μὴ ἔχοντα διαθέσιν πρὸς δραπετεύσιν, 4, 142.
 Ἀδραστος, ἰων. καὶ ἱπ. Ἀδρηστος· 4) υἱὸς Ἡρακλείους Ἰγν. 2) υἱὸς Τελαοῦ βασιλεὺς ἐν Ἀργεῖ καὶ Σικωνί, ὃς ἐδίετο τὸν Πολυ-νείκη καὶ παρεκίδευσεν τὴν ἐστρατείαν τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θῆβας Ἱλ. Ἀισχ. Ἐτιμάτο ὡς ἥρωες ἐν Μεγάροις, Σικωνί, καὶ ἐν τῇ Ἀτ-τικῇ ἠπέρχεν ἡρώων αὐτοῦ· περιφημοὶς ἦν ὁ τεχνὸς ἱππῶς αὐτοῦ, περὶ οὗ ἐλέγχεται ἐν πα-ροιμίᾳ, ὅτι ἐν τούτοις δὲν δύνανται νὰ φθάσῃ τὴν χελώνην Πλούτ. Πaus. Ἱπρ. ἐπὶ 10. Ἀ-δραστῆος· οὐ, κατὰ Ζηνόδ. 1, 30 ἡ παρ. «Ἀ-δραστῆα Νέμεισις», περὶ ἐκείνων, οὐτινες κατ' ἄρ-χας μὲν εὐτυχεῖς, εἰς δὲ δυστυχεῖς εἰσι· 3) υἱὸς Μέρποπος σύμμαχος τῶν Τρώων Ἱλ. 4) πατ. Εὐρυδίκης Ἀπολλ. 5) υἱὸς Πολυνείκου· Πaus. 6) ὁ θεμελιωτὴς τῆς Ἀδραστῆας Στράβ. 7) Φρόξ, υἱὸς Γορδίου Ἱπρ. 8) Λυδὸς Πaus. 9) περιπατητικὸς τις ἐκ Φιλιππῶν Στ. Βυζ.

Ἀ-δραστος, δρῶν. ἄ-δρατος· δ μὴ πρα-χθεὶς, ἀρχ. λει.
 Ἀδράφαξ, υἱὸς, ἡ· λάχανόν τι ἄγριον Φερεικ. ἐν Β. Ἀν. 345 «εἶδος λαγάνου, τὸ κοινῶς χρυσολάχανον, ὅπερ ἡ πλείων χρῆσις διὰ τοῦ τ ἀτράφαξιν λέγει· Εἶδοι, σ. 539, μετν. ἀνδράφαξ, ἴδ. ἀτράφαξ.
 Ἀδράχνη, ἡ· ἀνδράχνη Θεόφρ.
 Ἀδράφα· πόλ. Ἰρκανίας Πτολ.
 Ἀ-δρέπανος, 2' ὁ ἔντε δρεπάνου - ὅπλ τοῦ δρεπάνου μὴ ἐγγυθελὲς Σοφ. ἀπόστ. 804.
 Ἀδρ-επ-ή-βολας, 2' μεγαλειήβολος Λογ-γν. 8, 1.
 Ἀ-δρεπτος, 2' ὃν δὲν πρέπει τις νὰ δρέψῃ | «-ῆδας ἄνθος ἔστω» Αἰσχ. ἱκ. 649.
 Ἀδρεὺς· δαίμων τις περὶ τὴν Δήμητρα Ἐτ. Μ.
 Ἀδρέτι· γίνομαι ἀδρός, ὠριμάζω, μετν. μετ. καὶ οὐδ.
 Ἀδρήνη, ἡ Ἀδρήνη· πόλ. Θράκης Πολύδ. κάτ. Ἀδρήνιτης, Ἀδρήναιος, Ἀδρήνιος Στ. Βυζ.
 Ἀδρησις· ὠριμάσις Βασ. ἱκ. 6, 1. σ. 79.
 Ἀ-δρησις· τὸ οὐδὲν δρᾶν ἴδ. ἄδρασις.
 Ἀδρησταί· ἴδ. Ἀδρασταί.
 Ἀδρήστη· θεράπεινα τῆς Ἑλένης Ὁδ.
 Ἀ-δρηστος· ἴδ. ἄδραστος.
 Ἀδρία· 1) πόλ. Ἰταλίας παρὰ τῇ Πάδιῳ, ἔξ ἧς ἔφρεν ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα τὸ ὄνομα Στράβ. κάτ. Ἀδριανὸς καὶ Ἀδριάτης 2) πόλ. ἐν Πικτήνῳ Πτολ.
 Ἀδριανεύς, τὸ· ναὺς Ἀδριανοῦ καὶ Ἀ-δριανεία, ἀγωνίης πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀδρια-νοῦ ἀγόμενοι, ἑτηρ.
 Ἀδριανίδαι, οἱ· κάτοικοι πόλεως τινος ἀπ' Ἀδριανοῦ κτισθείσης ἡ ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεί-σης ἐν Αἰγύπτῳ, ἑτηρ. Αἰγύπτ.
 Ἀδριανίς· ἴδος· ἡ 13ῃ φυλῇ τῆς Ἀττικῆς (ἀπὸ τοῦ 123 μ. Χ. περίου) Πaus.
 Ἀδριανίων· μὴν ἐμβόλιμος παρ' Ἀττικοῖς, Φιλίστ. 9, 4.
 Ἀδριανοὶ καὶ Ἀδριηνοὶ· 1) Ἀδριανοί, πόλ. Βιθυνίας, πρὸς Δ. τοῦ Ὀλύμπου Σουῖθ. 2) Ἀδριανοί, ἡ Κελτοὶ οἱ παρὰ τὴν Ἀδρίαν περίστοι· Ἡσύχ. ἴδ. Ἀδρίας· 3) Ἀδριηνοί, ἔθνος Ἀραβικὸν Στ. Βυζ.
 Ἀδριανός, ἐνισχυθὲς καὶ Ἀδριανός· 1) πρε-σβευτὴς Λουκούλλου Πλούτ. 2) Ἀδρ. Ἀφρος, πατ. τοῦ ἐπομένου Δ. Κάσ. 3) Παύλος Ἀττικὸς Ἀδρ. ῥωμαῖος αυτοκράτωρ 117—138 μ. Χ. Δ. Κάσ. ἱπώνυμος τῆς 13ῆς αἰτι-τικῆς φυλῆς, ἴδ. Ἀδριανίς· 4) Ἑλλήν σοφί-στης καὶ ῥήτωρ Τύριος Σουῖθ.
 Ἀδριανοῦ θηρα· πόλ. Μυσίας Δ. Κάσ.
 Ἀδριανούπολις, συνήθ. Ἀδριανὸς πόλις· 1) πόλ. Θράκης, κάτ. Ἀδριανούπολις Στ. Βυζ. 2) πόλ. Αἰγύπτου = Ἀντινόεια Στ. Βυζ. 3) πολ. Καρίας = Στρατονίκεια Στ. Βυζ.
 Ἀδρίαις, ἰων. Ἀδρίης, γεν. ου καὶ α, δ' 1) υἱὸς Μεσσαπίου Παύσινας, ἔξ ου λέγεται ὅτι ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα ἔλαβε τὸ ὄνομα Ἐτ. Μ. 2) ποτ. παρὰ τῇ Ἀδρίᾳ Στράβ. 3) ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα, κατ' ἑρμῆς ὡς μικρὸν μέρος τοῦ Ἰονίου, εἰς τὴν μὴ τοῦτον, μέ-γρις οὗ ὁ Ἰόνιος ἐγίνεται μέρος τῆς Ἀδρια-τικῆς, ἥτις ἀσήμετι ἀγροῦν ὅλην τὴν θάλασ-

σαν τὴν μεταξὺ Ἑλλάδος, Ἱταλίας καὶ Ἀφρικῆς, ἢ διεκρίνετο εἰσὶν. μόνον ἀπὸ τοῦ Ὑψηροῦ πελάγους. Παρ' ἄττικοις· καὶ βραδύτερον ἀκόμη καλεῖται ὁ Ἀδρία· Ἀυσ. ἐπειτα δὲ καὶ ὁ Ἀδρία· κόλπος Πτολ. ἢ ὁ Ἀδριατικός κόλπος Στράβ. ὁ μ. ὁ Ἀδρ. ὁ κατὰ τὸν Ἀδρίαν κόλπος Πολύδ. καὶ πλ. οἱ - κόλποι, ἢ ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα, Ἀδριανὴ Ὑ., ἢ κατὰ τὸν Ἀδρίαν Ὁ. Πολύδ. καὶ ἄλλοι. Ἀδριανός· πόντος Ἀνθ. Ἀδρίας ἄλλη Νόν. Ἀδριακὸν κύτος Ἀνθ. πόρος Ἀδριακοῦ, ἢ Ἀδριακός, αὐτ. Μέρη αὐτοῦ, «ὁ μυχὸς τοῦ Ἀδρίου, ὁ μ. ὁ Ἀδριατικός, παρὰ τῇ Τεργέστη Στράβ. αἱ περὶ αὐτὸν ὥραι, «οἱ κατὰ τὸν Ἀδρίαν τόποι» ἢ «Ἀδριατικοί τ.», «ἡ Ἀδριατικὴ χώρα» Στράβ. Πολύδ. Οἱ κἀν. «οἱ ἐπὶ τοῦ Ἀδρίου» Ἀριστ. ἐπὶθ. ἀπαντῶσιν Ἀδριατικός, Ἀδριακός, Ἀδριανός, Ἀδριανικός καὶ ὕλη. Ἀδρίας παρὰ διαφ.

*Ἀδρίον ὕρος· ὕρος ἐν Δαλματία Στράβ.

*Ἀδριμυς, 2· ὁ μὴ θριμύς, εὐάρεστος Ἀνκ. τραγωδοί. 323.

*Ἀδρίς, ἰος· πατ. Ἰνδικῆς Πτολ.

*Ἀδρίστας, α· ἐφευρετὴς τῆς κλωστικῆς τῶν ἱρίων Πανσ.

*Ἀδρο-βατικός, 3· ὁ βαίνων ἐπὶ ἄρῳ ἐδάφους, ἀντίθ. ὁ γροβατικός Ἀθην. 3, 99· ὁ διανόρῳ ἀναγινώσκει ἄθροβατικός

*Ἀδρό-βωλος, 2· ἔχων ἄρῳ, ἀπερούς βώλους Διοσκ. 1, 80· πρὸλ. Πλίν. Ἰ. Φ. 12, 9, 19.

*Ἀδρο-γῶος, εἰκασ. ἀντὶ ἀδρογῶος ἐν Αἰαχ. Πέρο. 541.

*Ἀδρο-δάκτυλος, 2· ἔχων ἄδρά, ἰσχυρὰ δάκτυλα Νικήτ. Εὐγεν. 6, 558.

*Ἀδρό-κερως, 2· ἔχων ἄδρον κέρας Ἰ. Χρυσ. τ. 9, 5.

*Ἀδρο-κέφαλος, 2· ἔχων μεγάλην κεφαλὴν Π. Αἴγιον. 6, 74.

*Ἀδρο-λαλία· χονδρολογία ἢ καὶ πολυλογία κατὰ Κοραὴν Ἀτ. τ. 1, σ. 31, Θεόδ. Πρόδρ. Μαν. Κομν. 2, 488.

*Ἀδρο-μερής, 2· ὁ συνιστάμενος ἐξ ἄδρων μερῶν, περὶ τοῦ ἄρτου Γαλην. τ. 13, σ. 8, ἀντίθ. τῷ λεπτομερῆς, Πλούτ. ἐκλ. γρ. 33, Δ. Σικ. 5, 26· ἐπὶ. ἀδρομερῶς· «ἐρίκιδες· αἱ ἀδρομερῆς διηρημέναι κριθαί» Γαλην. γλ. Ἰπποκρ.

*Ἀδρό-μισθος, 2· ὁ ἀπαιτῶν ἄδρον, μέγαν μισθὸν Σχόμν. 352.

*Ἀδρό-πορος, 2· ἄδρους πόρους ἔχων Κασ. πρὸλ. 48

*Ἀδρός, 3 (ἄδην, ἀδῶ, ὁ Βουτμ. λεξ. 1, σ. 208 συνδέει αὐτὸ μετὰ τοῦ ἀδινός)· πλήρης, ἐντελὲς ἠδὲ ἡμέτερος, ὥριμος· «πῶλος, μέγας, πλοῦσιος, παχὺς» Πούχ.-καρκὸς Ἡρ. 1, 17 (ὡς περὶ καρπῶν συχνὰ παρὰ Θεοφρ.)· «πικρίδιον, 4, 180, ὡς.-παῖδες Πλάτ. πολ. 5, 466· ἐν γέν. δυνάτος, πυκνός-γῶν Ἡρ. 4, 31· «πόλεμος» μέγας Ἀριστ. βατρ. 1099· «πρὸ Πλούτ. Σόλ. 1· οἱ ἄδροι = δυνάτοι, ἀντίθ. μικρότεροι, Δυκ. 17· ἰγθύς, κωμ. ἐν Ἀθην. 8, 381· καίτις, Ἀλεξ. αὐτ. 13, 368· μῆφ. «οἱ ἀδρότεροι καὶ πολὺ βελτίνοι»

= ἰκανότεροι Ἰσοκ. 12, 110· «ἄδρος τὴν ψυχὴν» Ἀθην. 6, 253· «πιεὶν ἀδρότερον» Δίφιλ. ἐν Ἀθην. 11, 497· «ἄδρος τινος» = γεγενημένος μετὰ τὴν μάχην ἐν Ἀθην. 6, 244· συχνὰ παρὰ μὲν. ὡς Δ. Σικ. Παρὰ ῥήτορας, χαρακτηρ λόγος· «ἄδρος δὲ καὶ πόντος, ὁ ἐγκατασπυρ, καὶ πυκνότερος κεχρημένος τὰς ἀποδείξεις, προσφῶς τῷ δικανικῷ εἶδει τολών, ἀντίθ. τῷ ἰσχυρῷ, συγγρ. τῆς συνοπ. παρ. σ. 4. καὶ μετὰ ψόγου, ἐξωγαυμένους» πρὸλ. Schäfer εἰς Δ. Ἀλ. π. συνθ. 4, 38.

*Ἀ-δροσία· Ἑλλειψις δρόσου Ἰωσ. ἰουδ. ἀρχ. 2, 5, 5.

*Ἀδρουσύνη, ἢ· ἐντελής ὥριμανσις, σταγόνων Ἠσ. ἐρ. 475 παρὰ μὲν. ἰσχύς, παχύτης.

*Ἀδρό-σφαιρος, 2· ἔχων ἄδρος σφαῖρας Ἀρρ. περ. περὶ τὸ τέλ.

*Ἀδρουτέρως· ἐπὶρ. συγγρ. τοῦ ἄδρος Ἰπποκρ. Ἀδρουτής, ἡτος, ἢ· ἀδρουσύνη· καὶ ἦδη Ἰλ. π. 857, Θεοφρ. ἰσχύς τοῦ ἡχου Ἀθην. 10, 415· ἀφρονία, Κ. Δ. παρὰ μὲν. ἀδρουτής· Ἀδρουττα, τὰ· πόλ. Αὐδίας, κατ. Ἀδρουττηνός καὶ οἱ Ἀδρουττῆς Στ. Βυζ.

*Ἀδρό-χωροί· «οἱ ἄδρος ἔχοντες χώρας» Ἠσ. Ἀδρός· καθιστὸς ἄδρον, ὥριμον, μόν. παθ. = ὥριμάζω, γίνονται ἰσχυροὶ Πλάτ. πολ. 6, 498· πρὸλ. Ἀθην. 14, 657.

*Ἀδρυα· «πλοῖα μονόφυλα, Κύπριοι λέγονται δὲ καὶ οἱ ἐν τῇ ἀρότρῳ στύλοι (οἱ ὧν ὁ ἰσθμὸς ἀρμόζεται). Σικελιοὶ δὲ ἄδρυα λέγουσι τὰ μῆλα· παρὰ δὲ ἄττικοις ἀκρόδρυα» Πούχ.

*Ἀ-δρυάς, ἄδος· ἀμαδρυάς Νόν. Δ. 22, 14.

*Ἀδρύμακτον· καθάρην Πούχ.

*Ἀδρύμη, ἡτος· 1) ἀνδρ. ὄν., θεμελιωτὴς τῆς ἐπομ. πόλεως Στ. Βυζ. 2) Ἀδρύμη, ἡτος, ὁ (Ἀδρυμητὴς ἢ Ἀδρουμήτης, Ἀδρυμητὴν καὶ Ἀδρυμήτον, ἐπὶ Ἀδραμύτης καὶ Ἀδραμῆτης), πόλ. Αἰθῆς, Adrametum, κατ. Ἀδρυμήτης, Ἀδρουμήτης, Ἀδρυμητῆς, Ἀδρουμητῆς Στ. Βυζ. Ἐκαλεῖτο καὶ Ἀδρουμήτης κολωνία» Πτολ.

*Ἀδρυμῆς, ἢ· τὸ ὥριμάζειν Ἀριστ. μετὰ τὰ φυσ. 11, 9, Θεοφρ. αἰτ. φ. 2, 12, 1.

*Ἀδρυντικός, 3· ὅς οὐναται νὰ αὐξήσῃ Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 945.

*Ἀδρύνω· καλίσθω ὥριμον Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 8, Θεοφρ. παθ. γίνονται ὥριμος, περὶ τῶν σπαρτῶν Ἡρ. 1, 193, Θεοφρ. Νίκ. θηρ. 377· ἐθ' ἀδρύνω, ἀδρύνω.

*Ἀδρυον, τό· ἐθ' ἄδρυα.

*Ἀδρυξ, υκός, ὁ· πόλ. Συρακουσίων, κατ. Ἀδρυκίων Στ. Βυζ.

*Ἀ-δρυπτος, 2· ὁ μὴ δρύπτων· ὄνυχες Νόν. Δ. 11, 137.

*Ἀ-δρυς· ὁ μὴ ἔχων δένδρα Πίνδ. ἀποσπ. 632.

*Ἀ-δρύφακτον· ἄνεν δικαστηρίου, ἢ ἀφύλακτον, ἀτίμωστον Πούχ.

*Ἀδυάτης, ἰω· 1) πατ. Ἀδρυας βασιλ. Αὐδῶν· 2) ὕδωρ Ἀδρυας Νικ. Δαμ.

*Ἀδυάδας, ὡρ. ἀντὶ ἡδυάδας ὁ ἴδιος.

*Ἀδυ-γλωσσος, ὡρ. 2· ἡδύγλωσσος Πίνδ. Ὁ. 13, 142

*Ἀδύθμενος· ἔτος Πούχ.

*Ἀ-δύναμαι· ἀδυνάτω Ἰπποκρ.

Ἀ-δυναμείω· ἀδυνατώ, δι. γρ. Πλάτ. Κριτί. 121, ἀντί ἀδυνατέω.
 Ἀ-δυναμία, ἡ τὸ μὴ δύνασθαι, ἀσθένεια, σωματικὴ ἢ πνευματικὴ. 3, 12, 2, ἀντίθ. τῷ δυνάμει. Ἡρ. 8, 111, Πλάτ. Ἰππ. μ. 295· τοῦ λέγειν=ἐλλειψίς· εὐλογιστίας Ἀντιφ. 5, 1· τοῦ ἀδικεῖν Πλάτ. πολ. 2, 359 καὶ ἀλλοῦ Ἰπποκ.
 Ἀ-δυναμία, 2· ἀδύνατος, ἀσθενὴς Διοσ. 5, 13.
 Ἀ-δυνασία· ἀδυναμία· τοῦ λέγειν Θουκ. 7, 8, καὶ Ἡρ. 3, 79, 7, 172.
 Ἀ-δυναστεύω, 2· ὁ μὴ δυναστεύμενος, ἐλευθερὸς Σύνδ. σ. 19.
 Ἀ-δυναστί· ἀδυνάτως Σουῖδ. Ζωναρ.
 Ἀ-δυναστί· ἀδυναμία Δ. Ἀλ. Δημ. 26, (ἀμρ.) impotentia.
 Ἀ-δυνατίω· εἶμαι ἀδύνατος, δὲν δύναμαι, Πλάτ. Φιλ. 20, πολ. 2, 366 καὶ συχνά, Διογ. 2, 2· μετ' ἀπαρ. Σεν. ἀπομν. 4, 3, 12, Ἀριστοτ. 30. Νικ. 10, 4, 9 καὶ μετν. ἀδυνατεῖ=δὲν εἶναι δυνατόν, Κ. Δ.
 Ἀ-δυνατία· ἀδυναμία, ἀρχ. λεξ.
 Ἀ-δύνατος, 2· α) ὁ μὴ δυνατόν, μὴ ὢν εἰς θέσιν νὰ πράξῃ τι· ἀμύνεσθαι Θουκ. 2, 11· λέγειν, 3, 42· ἀδυνατάτως λέγειν· Εὐπολ. ἐν Πλουτ. Ἀλκ. 13· πρόλ. Ἡρ. 5, 9 Σεν. ἀπομν. 2, 6, 25· χρήμασι=πένης Θουκ. 7, 28· σώματι=ἀνίκανος εἰς τὴν πολεμικὴν ὑπηρεσίαν, Ἰδ. Αὐσ. λ. 24· «περὶ ἀδυνατόν» καὶ λίαν πτωχὸς ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ὑπηρετῇ Διογ. 1, 103· «ἐν ταῖς ἀδυνατίαις μεταφασταί», εἰς τι Πλάτ. Ἰππ. 1, 366· 6) παθ. ἀδύνατος, ὅς δὲν δύναται νὰ γένη, τὸ ἀδύνατον καὶ τὰ ἀδ. Ἡρ. 9, 60, Εὐρ. Ἰ. Α. 1370· «καὶ χαλεπὰ ἔργα» Σεν. Κύρ. 1, 1, 3· «ἀδύνατον ἐστὶ τυχεῖν» Πίνδ. Ν. 7, 55· ἐθέλει Πλάτ. πολ. 2, 381· ὡς· «ἀδύνατα ἐστὶ» Πίνδ. Π. 2, 81, Θουκ. 8, 60· «ἀδ. ὅντιν, ὥστε ἐλθεῖν» Πλάτ. Πρωτ. 338· ἐπίρ. ἀδυνάτως ἔχγειν=ἀδυνατῶ, δὲν εἶμαι εἰς θέσιν Ἀντιφ. 5, 76, Ἀξιοχ. Σπύτ· πρὸς τὰς στρατείας Πλουτ. Ἀγασ. 27.
 Ἀδύ-πνους, ὅμορ· ἡ δόπνους.
 Ἀδύρμαχιδας· Ἰθνος Λιδόης Ἡρ. ὄνομ.
 Ἀδύρμαχιδας· υἱὸς Ἀμφιδέμιδος Ἡρόδ.
 Ἀδύρμαχος· βασιλεὺς Μελιχληνῆς Λουκ.
 Ἀδύς, ἡ πόλ. Ἀφρικῆς Πολύδ.
 Ἀ-δυσ-ώπητος, 2· ὃν δὲν δύναται τις νὰ δωσῇ, ἀναιδὴς Πλουτ. π. δυνάμ. 6· ἐπίρ. «ἀδ. καὶ ἀναιδὴς», αὐτ. 13.
 Ἀ-δύτης· μία τῶν Δαναῶν Ἀπολλ.
 Ἀ-δύτος, 2· εἰς ὃν δὲν δύναται τις νὰ εἰσέλθῃ, ὃν δὲν δύναται τις νὰ πατήσῃ· κτεῖνα Εὐρ. Ἀνδρ. 1033, 12, περὶ ἱερῶν τόπων· 30, τὸ ἄδυτον, τὸ ἐνδύτατον τοῦ ναοῦ Ἰλ. ε, 418, Πίνδ. Ὀ. 7, 32, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1257· τῆς θεοῦ Ἡρ. 5, 72 καὶ συχνά· μετ· τῆς βίβλου Πλάτ. Θεαιτ. 162· καὶ ὁ ἄδυτος Ὀμ. Ὀμν. Ἑρμ. 247· Ἐν Αἰγύπτῳ ἄδυτα εἶναι ὑπόγεια ὁρμητὰ εἰς τὰ ἔνδον τοῦ ναοῦ, 30, «εἰς τὰ ἀδ. κατελθεῖν» Λουκ. ἀλεκτ. 18. Δ. λαφ. 8, 3.
 Ἀδύω· ἡ δόξω.
 Ἀδύγ· ἡ ἀνδάνω.

Ἀ-δωμήτας· ἄκτιστος Νόν. Δ. 17, 40.
 Ἀδών, ὄνος· ἡ ἀπὸ δὲν Μάσχ. 3, 9.
 Ἀδων, ὄνος· 1) ἀρμένιος στρατηγὸς Στράβ. 2) Φρύξ ἀδελφεὸς Ἀδῶν· 3) Ἀδωνίς, ὁ Ἰδ. Ἀδωνάτος· εἰς τὸν Ἀδωνιν ἀνήκων· καὶ βόλος, ἡ ἀπὸ τὸν Ἀδῶν· Ἡσίοχ.
 Ἀδώνια, τὰ ἑορτὴ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Ἀδωνίδος περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου ἐπὶ δύο ἡμέρας ἑορταζομένη, καὶ δὴ τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν ὡς ἑορτὴ νεκρικὴ, τὴν δὲ δευτέραν ὡς ἑορτὴ χαρμῶδους, εἰς ἣν ἀναφέρεται τὸ τοῦ Θεοκρ. εἰς 15 καὶ Βίωνος 1 Ἀριστ. εἰρ. 420 καὶ ἄλλ.
 Ἀδωνιακός, 3· ἐπίθ. (ἴδε Ἀδωνίς) Ἐπικτ. Ἰγχειρ. 4, 8, 36.
 Ἀδωνιάς, ἄδων· ἐπίθ. Θηλ. (ἴδε Ἀδωνίς) ἐπών. Ἀφροδίτης Νόν. Δ. 33, 25.
 Ἀδωνιασμός, ὁ δὲ διὰ τὸν Ἀδωνιν ὀρθνός, πένθιμον ὅσων τῶν γυναικῶν κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν Ἀδωνίων Ἀριστ. Αὐσ. 289.
 Ἀδωνίδειος· ἐπίθ. ἐκ τοῦ Ἀδωνίς.
 Ἀδωνίος· ἐπίθ. τοῦ Ἀδωνίς. Ἀδωνίος, δηλ. θεοῦ, ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ὡς ὁ Ἀδωνίς ἐλθόντες. Ἀδωνίον, ἱερὸν ἢ ἄγαλμα τοῦ Ἀδωνίδος, καὶ Ἀδωνίς Β. Ἀν. 346 ὡς μέτρον-υμ-·.
 Ἀδωνίς, γεν. ἴδος, αἰτ. ἰν, ἀδ, ὁ 1) καθ' Ἡσ. ἐν Ἀπολλ. 3, 14, 3 υἱὸς Φοῖνικος καὶ Ἀλφραϊδοῦ, κατὰ δὲ Πανύασιν υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων Ἡεζάντος καὶ τῆς Σαύρας ἡ τοῦ Κινύρου καὶ τῆς Μεδάρης, ἐρωμένος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ πολλὰς ταῦτάς τας τῶν Βάκχων. Εἶγεν ὡς Ἀδ. Ὀσπρις· ἐν Ἀραβοῦντι ναὸν Στράβ. Ὀρκος τις πρὸς Ἀδωνίδος· ἀπαντᾷ ἐν Λουκ. Ψευδολ. 16 καὶ ὡς ἐπιφώνημα «ὦ τὸν Ἀδωνί» Σαπφ. 62· Μετ· ἐκαλεῖτο νέος ὥρατος ἢ ὁ ἐρωμένος οὗτος· 30. Ἀδωνίος Λουκ. μισθ. συν. 35· Σενωφῶν ὁ Κύριος ἔγραψε μυθιστόρημα περὶ αὐτοῦ, ὃ δὲ Πλάτων, Ἀντιφάνης καὶ ἄλλοι κωμικοὶ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἢ δὲ Σαπφῶ καὶ ἡ Πράξιλλα ποιήματα. Τὸ πνεῦμα τῆς τελευταίας ἦν παροιμ. «ἡλιθιότερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδωνίδος» Ζηνοδ. 4, 21. Πολλὰς ἀναφέρονται Ἀδωνίδος κη· ποι· καθ' Ἡσίοχ. Ἀδ. κηποι· ἐν τοῖς Ἀδωνίοις ἐβόλῃ ἐξάγουσι καὶ κήπους ἐπ' ὁστράκων καὶ παντοδαπὴν ὀπωρὰν, οἷον ἐκ μαρτίθων καὶ θριδάκων παρασκευάζουσιν αὐτῶν τοὺς κήπους· καὶ γὰρ ἐν θριδάκταις αὐτὸν κατακλινθῆναι ὑπὸ Ἀφροδίτης φασίν· 30. ἔλεγτο παροιμ. περὶ τῆς ταχέως ἀφῆλτους καὶ παρακμῆς παντός ὥρατος· ἀχαρπότερος εἰ Ἀδωνίδος κήπων· Ζηνοδ. 1, 49, Εὐστ. Ὀδ. λ, 90· πρόλ. Πλάτ. Φαίδρ. 276· 2) ποτ. Φοινίκης, πηγάζων ἐκ τοῦ Λιδίου Στράβ. 3) Ἀδωνίς ἐκαλεῖτο καὶ ὁ ἰχθὺς ἐξ ὁ κατὰς, Διδ. Ἰ. Ζ. 8, 36, Ἀδῶν, 332· ῥῆμ. ἀδωνιάζω καὶ ἀδωνίζω=ὀρθνῶ τὸν Ἀδωνιν Θεόκρ. 15.
 Ἀδωνίσιος· μνησὶς ὅν ἐν Σελυκίᾳ καὶ Περσίᾳ, Ἀδωρ· πόλ. Ἰουμαίης Ἰώσ.
 Ἀδωραμ· πόλ. Ἰουμαίης Ἰώσ.

- Ἀεί-μαργος, 2' ὁ αἰ μάργος, λαίμαργος Ὀππ. ἀλ. 2, 213.
- Ἀει-μνημόνευτος, 2' ὁ αἰ μνημονεύμενος Ἰώδ. Ἰουδ. ἀρχ. 17, 6, 2-ἐπίρ. -τως, μτγν.
- Ἀει-μνήμων, 2' ὁ αἰ μνήμων Ἀριστοτ. φυσιογν. 3, 14.
- Ἀει-μνηστος, 2, (ἀειμνήστη Ἀνθ. παρ. 197) ὃν αἰ τις μινμήσκειται, ὁ αἰ ἐπαινούν-μενος, δοξαζόμενος-τάφος Σοφ. Αἴ. 1145-Ἀθηναι Λυσ. 6, 25-ἔργα, 2, 19-60. αἰώ-νιος, -μαρτύριον Θουκ. 1, 33-κλέος Ξεν. κυν. 1, 6-δόξαι Ἰσοκρ. 10, 17. «-ὀργήν ἔχειν», 4, 157 καὶ συχνά παρὰ ῥήτ. Σογκρ. Λυσ. 26, 4-ἐπίρ. Ἀσχίν. 2, 180.
- Ἀειμνηστος· 1) Πλαταιεύς, πατ. Λάκωνος Θουκ. 2) Σικελιώτης τις Δ. Σικ.
- Ἀει-ναῖς, 2 (ἀειναῖσιν ὑδάτεσσιν, ἔσφ. γρ. ἀεινᾶσσι) ὁ αἰ νῆων, ῥέων Νικ. ἀπ. ἐν Ἀθην. 2, 61.
- Ἀει-ναος, 2' τῷ ἄνωτ. Ἡρ. 1, 93.
- Ἀει-ναῦται, οἱ ἀρχὴ τις παρὰ Μιλησίοις, συνεδριάζουσα ἐν πλοίῳ Πλούτ. Ἑλλ. 32.
- Ἀεινέους· οὗ προστυνεί, βλαβερούς Ἠσυχ.
- Ἀεινεφαις· τυφλώσεις Ἠσυχ.
- Ἀεινῶς· ὡς αἰνῶος.
- Ἀει-νηστis, 2' αἰνῶστις Ἀντιφάν. ἐν Ἀνθ. 9, 409, ὅπου τὸ χειρόγ. ἔχει περιμνηστis.
- Ἀεινομός, 2' αἰ νηόμενος Σχολ. Σοφ. Ἠλ. 232.
- Ἀεινόν· αἰνῶον Σουδ.
- Ἀει-νωος, 2' αἰνῶος· «σκόρ αἰνῶων» Ἀριστ. βατρ. 146-γλῶσσα κομ. ἐν Β. Ἀν. 347.
- Ἀει-ξενός, 2' ὁ αἰ ξένος Αἰσχ. χο. 673, γράφ. καὶ χωριστά.
- Ἀει-πάθεια, ἡ· τὸ αἰ πάσχειν.
- Ἀει-παθής, 2' ὁ αἰ πάσχων Κριτ. ἐν Στ. 3, 75.
- Ἀει-παλῆς, 2' αἰ πάλλων, ἐπίθ. τῆς καρδίας.
- Ἀει-παίς, ἡ· αἰ παῖς Κασσιόρ. διὰ λ. 1, 20.
- Ἀει-παρθενεύω· εἶμαι αἰ παρθένης Ἰ. Δαμ. τ. 2, σ. 844.
- Ἀει-παρθενία, ἡ· αἰώνιος παρθενία Κύρ. Ἰεροσ. 186.
- Ἀει-πάρθενος, 2' ἡ αἰ παρθένης, ἑκκλ.
- Ἀει-πλανῆς, 2' ὁ αἰώνιος τῆδε κάκεισε πλανώμενος.
- Ἀει-πλανάς· τῷ ἄνωτ.
- Ἀειππος· ἄνδρ. ὄν. Θεσσαλ. νόμισμα.
- Ἀείρακος· ἡ ἔλαρος παρὰ Κρησι Σουδ.
- Ἀει-ράεθρος, 2' ὁ αἰ ῥέων Θεόδ. Πρόδρ. ἐπ. σ. 23.
- Ἀει-ρεῖτη, ἡ· ἡ αἰ ῥέουσα, λεξ. πλασθετα ὁπὺ Πλάτ. ἐξ ἧς ἐτυμολογεῖ τὴν λ. ἀρετή, Κρατ. 415.
- Ἀειρός· ἀπειρος Σουδ. καὶ Ἡσ. δυστυχῆς.
- Ἀει-ρρος· τῷ ἔπομ.
- Ἀει-ρως, 2' ὁ αἰ ῥέων-κρήνη Σοφ. Οἱ. Κ. 470.
- Ἀείρω (ΑΕΡ, πρβλ. ἀήρ, οἷον «εἰς ἀέρα αἶρω» Εὐστ. 1212), ἀττ. αἶρω, ὁ ὁ Ὀμ. μόν. ἐν Ἰλ. ρ, 724 ἔχει· αἰολ. ἀέρρω Σαπφ. ἀποσπ. 73· μέλ. (ἀερῶ, ἀττ.) ἀρῶ Σοφ. Αἴ. 75 [ἐνίστα με τὸ α μακρύν, π. γ. ἀροῦμεν Αἰσχ. Πέρσ. 781 καὶ Εὐρ. Ἰ. Τ. 117], ἀόρ. ἔραιρ, ἰων. ἡραια (ἀττ. αἶραι, ἀέραι) ἀττ. ἡρα

(ἄρον, προστ. Σοφ. Τραχ. 896· ἀραντί Θουκ. 1, 52), ὑποτ. καὶ ἀέρση Πανύασ. Ἰ. Ἀθην. 2, 36, πρκ. ἡρα, ἡρώς Δημ. 20, 52, ὁ ὁ βέκκερ γράφει ἡρώς· ὡς ἀπαίρω - Μίστ. αἰρώμαι, ἀττ. αἶρωμαι. πρβλ. καὶ ἀρνομαι, μέλ. ἀροῦμαι Σοφ. Οἱ. Κ. 460, ἀόρ. (ἡεράμην, ἀττ. ἡράμην, καὶ παρ' Ὀμ. ἡράμην Ἰλ. χ, 393, καὶ ἀόρ. 6· παρ' Ὀμ. καὶ τραχ. ἀρόμην Ἰλ. ψ, 592, ἀ-ρέσθαι, ἀροίμην, πάντα με α βραχύ.-Παθ. αἶρωμαι, ἡρετο, παρ. τ. Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 5· πρβλ. ἡερέθσμαι ἀόρ. ἀέρθην (παρηέρθη) ἀέρθεν=ἀέρθησαν Ἰλ. θ, 74 (ἀρθεν, ἰδ. ἀρ-ρίκω), ἀερθεῖς, ἀττ. ἡρθην Θουκ. 1, 59, καὶ ἐν Ὀμ. ἀρθεῖς Ὀδ. ε, 390, Ἰλ. ν, 63, μέλ. ἀρθήσμαι Ἀριστ. Ἀχ. 565, πρκ. ἡρμαι (ἰ-πηρμένος), ἡερμένος Ἀπολλ. Ἰ. 2, 171, ὑπερσ. αἰρωτο=ἦν ὑψηλὰ σηκωμένος, ἐκρῖ-ματο Ἰλ. γ, 272, τ, 254· καὶ Θεοκρ. κ, 43· 1) παίρνω ἀπὸ τοῦ ἔδαφος, σηκώνω ὑψη-λὰ, ἰδ. ὅπως τὸ φέρω, -βαστάσω· «ὕψος αἶ-ρας» Ἰλ. κ, 465-ἔγχος, θ, 424 «ἐκ βελών αἶρας», π, 678· «ὁμῶς νόσφιν αἰεράσας», ψ, 583· «μῆλα ἐξ Ἰθάκης αἰραν»=ληστερικῶς ἀπῆγαγον Ὀδ. ρ, 18. «κτῆματ' αἶρων ὅσα οἱ νέες ἄχθος αἰεραν», ζ, 312-ζυγόν· βλ. στάζω τὸν ζ. Θεοκρ. 27, 20· «ὁρθὸν αἶρεν κάρη»=οἰσθάνειν τὴν κεφαλὴν ὁρθὴν πρὸς τὰ ἄνω Αἰσχ. χο. 489-ὀρθαλμόν Σοφ. Τρ. 792· «μετέωρον ἄρα» Ἀριστ. ἱππ. 1362· «σὺ μ' αὐτὸς ἄρον, σὺ με κατὰστησον»=σήκωσέ με ὁρθὸν Σοφ. Φιλ. 867· «γραῖαν πασοῦσαν αἶ-ρετ' εἰς ὁρθὸν» Εὐρ. Τρω. 495· «ἄρπασα ἐπ' ὤμων» Αἰσώπ. 73-ἀπὸ γῆς Πλάτ. Τίμ. 90· -τελχος=ἀνεγείρειν Θουκ. 1, 90· «ἀράτω τὴν χεῖρα», ἐν τῷ ψηφοφορεῖν Ξεν. ἀν. θ, 6, 33, ἀναποκρινόμενον τῷ ἀνατείνειν καὶ συχνάκις· «πόδ' ἔξω δαιμάτων αἶροντι» Εὐρ. Ἑκ. 965-σκέλη Ξεν. ἱππ. 10, 15 καὶ κατὰ ταῦτα-κοῦρον βῆμα=σπεύδειν Εὐρ. Τρ. 344· «σημαίνον ὕψων τὴν σημαίν, «ἐ-πεὶ τὰ σημεῖα ἡρθη» Θουκ. 1, 49, 63· ἀλλὰ καὶ «ἦρε τοῖς κέρασι σημεῖον μηκέτι πορεύε-σθαι»=ἐσώτισεν νᾶ σταματίσσει Ξεν. Κύρ. 1, 2, 23· «μηχανήν, θεοῦς=θέτειν τὴν μηχαν-νὴν εἰς κίνησιν πρὸς ὕψωσιν τῶν θεῶν Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 6, 222, Πλάτ. Κρατ. 425 καὶ Πλούτ. Θεμ. 10, Δυκ. 25, καὶ μτφ. «πάσαν μηχαν-νὴν αἶρειν»=θέτειν τὰ πάντα εἰς κίνησιν, Διον. 18· -τάς ὁρρς Μέν. ἐν Στοδ. 22, 9· περὶ τοῦ «μασχάλην αἶρειν» πρβλ. Ζηνοδ. 5, 7· «ναὺς αἶραντες ἀπὸ τῆς γῆς»=ἀποπλεῖσαντες Θουκ. 1, 52· ὡς.-στόλον Αἰσχ. Ἀγ. 47· «ἐκ τερ-μάτων νόστον αἶρωμεν» Εὐρ. Ἰ. Τ. 117. «ἀ-ρας ναυοὶ χιλιάς Ἀρη», Πλ. 2· καὶ ἀμτῶ. «ἄρας τῶ στρατῶ» Θουκ. 2, 12 καὶ συχνά, ὡς Πλούτ., π. γ. «ἔραντες στρατῶ μεγά-λῳ», Ποπλίκ. 22 (πρβλ. τὸ μέσ.)· παρὶ τοῦ ἡλίου=ἀνατέλλειν· «ἡλιος ταύτῃ μὲν αἶρεν, τῇ δὲ δ' αὖ δύνῃ» Σοφ. Φιλ. 1331, Μτφ. «ἄθλον ἄραι»=ἀναλαμβάνειν, ἐπιχειρεῖν ἀ-γῶνα Σοφ. Τρ. 80. καὶ «ὀπιλάν ἀρεῖς», Αἴ. 70-ὄγκον, 129· θυμόν, Οἱ. τ. 914, ὡς. «ὀχάρσος αἶρε» Εὐρ. Ἰ. Δ. 1508· πρβλ. Μονα,

243 = λαμβάνειν, δεικνύειν θάρρος, δειλίαν κλ. — Πολύταις, = ἐξυψώνω, μέγαλυνω, «ἡ δύναμις ἤρτο» Θουκ. 1, 118· καὶ ἰδ. — λόγους καὶ τιμὰς, ἐξυψώνω, ἐπαινώ, ἐγκωμιάζω, «πολλὰ σ' ἐπαίνω ὑψηλὸν ἄρ'» Εὐρ. Ἡρακλ. 322. «σ' ἤρην εἰς ὕψος», Φοίν. 400. «δόμον μέγαν αἰέρας» Αἰσχ. γο. 260. «μέγαν μιν ἄρας», 880. «αἶρειν τὸ πρᾶγμα λόγῳ καὶ ποθερόν πο' εἶν» Δημ. 21, 71, καὶ παθ. «ἤρθη μέγας», 2, 8. «ἀρθεὶς δὲ μέγας καὶ τιμηθεὶς ὡς οὐδὲς πώποτε ἐν ὕμνῳ» = εἰς μεγάλην φθᾶσας δόξαν Ἀριστ. σφ. 1023 οὕτω καὶ μετγν. ἐτι «αἶρην τὸν λόγον» = λαλεῖν ὑψηλότερα 1. Χρυσ. — Καὶ παίρνω, ἀποκομίζω, ἀφαίρω, «ἀπό με τιμὴν ἤρην» = μοι ἀφῆραν τὰς τιμὰς Αἰσχ. Εὐμ. 808. — κακὰ Εὐρ. Ἡλ. 492. «αἶρειν ἐκ πόλεως Πλάτ. πολ. 9, 578. «συνυψήκας ἀρσθαι», ἀντιθ. ὅς θάξει = ἀκυρώσειν, μὴ δυνάμει Δ. Λαέρ. 5, 63. πρὸλ. «οἰκὴν ἔρασθαι» Αἰσχ. 1, 66 ὡς. «αἶρετε τὰς τραπέζας» Μέν. ἐν Β. Ἀν. 358. «ἀρτέον τραπέζας» Ἀλκιβ. ἐν Ἀθην. 14, 642. «ὡς ἂν ἤρμένην τράπεζαν» Γελοκλ. ἐν Ἀθην. 10, 455. «ἀρτίστη τῆς τραπέζης» Πλούτ. βγ. παραγγ. σ. 383. «= παρακειμένην ἀφελεῖν», ἀρχ. λέξ. ἀλλὰ τὸ «μὴ μοι οἶνον αἶρε» = μὴ σηκώσης (ἐν τῇ ποτηρίῳ) τὸν οἶνον, ὅπως μοι τὸν προσφύρης 1λ. 5, 264. πρὸλ. «αἶρε τὸ νῆμα» = φέρε τὸ ν. Θουκ. 15, 27, ὡς. καὶ «ἤρτο τραπέζαν», περὶ παραθέσεως τῶν φαγητῶν Εὐβουλ. ἐν Ἀθην. 15, 685 ὡς. μέσ. «κρατήρ' 2' αἶρου» Ἀναξανδρ. ἐν Ἀθην. 2, 48, παρ' Ἀριστ. Ἀγ. 565 τὸ ἀρθήσεται = 0' ἀπομακρυνθῇ 2' ὅτι φανωθῇ, ὡς α Δ. Ἀλ. 4, 4, καὶ μετγν. ὡς Κ. Δ. μεταχειρίζονται αὐτὸ αὐτοῦ ὄργανον ἀντὶ τοῦ φονεύειν 2) μέσ. ἐν ταῖς αὐταῖς σημ. εἰς τὸ ὑποκείμενον ἀναφερόμενον. ἀφ' ὅπου Σοφ. Τρ. 1255. «νηγὲς ἄχθος ἤρτο» 1λ. υ, 247. «πάντας αἰεράμενος πέλκεας οἰκὸν δε φερέσθαι», ψ. 856, ὡς. «ἐρμηνεύς ἀποφείρειν» Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 14. «αἶρασθ' ἔσω τεύχεα» = φέρειν τὰ μέσα Εὐρ. Ἡλ. 360. «νιν ἡσάμην βάθρων ἔκω», 1. Τ. 1201. «ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων» Αἰσκιπ. 20. «ἐράμενος τὴν προδοσκήχον» Πλούτ. Πύρ. 20. — ἰστούς Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 29. «τὰ ἱστιά αἰεράσθαι» = ἀνοίγω, σηκώνω τὰ παντὶ καὶ ἀποπλέω, 13. τὸ ἔνερ. Ἡρ. 8, 56. παθ. «ἀερόμενοι ἐκ τῶν Οἰνουσέων ἔπλεον», 1, 165, «εἰς 170, ἐσηκώθησαν, καὶ περὶ τῆς κατατήραν οὐδο, 9, 25. — ἰδ. σηκώνω ὅπλα Ξεν. Κυρ. 4, 2, 18. «ἐχθρὸν αἶρεσθε ὅρμη» Εὐρ. Ἡρακλ. 314 (Σοφ. «ἄρας ἐπικασεν» = ἐσηκώσεν τὴν βέβαν, ἢ ἐπῆρεν αὐτὴν καὶ ἐκτύπησεν, Οἰ. τ. 1270) καὶ κατὰ ταῦτα, «πότερον ἀρσθαι τινα» = ἐπιχειρεῖν πόλιν, καὶ τινας Πλάτ. κομμ. ἐν Πρισκ. 28, σ. 211, Αἰσχ. ε. 341, Ἡρ. 7, 132, 156, Θουκ. 1, 80, Ξεν. Κυρ. 1, 6, 45, ὡς. νεῖκος, δηλοῦν τὴν θέαν. 90 (403) καὶ ἄλλ. — Συχνά παρ' Οἰ. = κερδίζω, «ἀόλιτα πύσσιν ἔκραντο» 1λ. 1, 124. — γάρην καὶ κόσος, α, 95, Αἰσχ. ἐπ. 298 καὶ Πίνδ. 1. 1, 50. — κλῖος Πα. α. 107. — εὐχος 1λ. η, 204. — νίκης Πίνδ. 1, 6, 57. πρὸλ. Πλούτ.

Θεμ. 15, Πλάτ. νόμ. 12, 909. καὶ «ἡ παι-
δι (= δια τὸν υἱὸν του) μέγα κλῖος ἤρατο»
Ὁδ. α, 240. — «ἔλας ἀρσθαι» = λαμβάνειν
πληγὴν 1λ. 5, 130. «ὅσο» Ὀδυσσεὺς ἐπ' ἀγῆτε
καὶ ἤρατο» Ὁδ. δ, 107. — πόνους Εὐρ. 1.
199. — πένθος Σοφ. Οἰ. τ. 1223, καὶ ἐν ποι-
κλ. μετγ. «δίκας ἀρσθαι παρὰ τινος» = ἐκ-
δίκησιν λαμβάνειν, Ἡλ. 34. — τόλμαν Πίνδ.
Ν. 7, 59. — φυγὴν Εὐρ. Ῥήσ. 54. — φεύγειν
«ποδοῖν κλοπᾶν ἀρ.» = κρυφίως φεύγειν Σοφ.
Αἰ. 244. — δυσμάνειαν, ἐχθρὰν Εὐρ. Ἡρακλ.
986. — κίνδυνον Ἀνδοκ. 1, 11, Αὐσ. 2, 14
καὶ ἀλλαχού. Παθ. «τὸ ὅσον ἤρτο ὅπερ τι-
νος» = ἐφώνετο Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 5. σηκώνεσθαι,
«ὕψος» ἀερεῖται» Ὁδ. μ, 432. «ἔρνος ἀερόν»
Αἰσχ. Ἀγ. 1506. καὶ μετγ. «ἀρθῆναι φάρος»,
ἀεῖμασι, ἐπ. 196, Εὐρ. Ἑκ. 68. πολλὰ
— ἑλπίσι Πλούτ. καὶ ἄλλ. μετγν.

Ἄει-σέβαστος, 2' ὁ αἰ σέβαστος Ἡρωδ.
ἐπιμ. 184.

Ἄει-σθενής, 2' ὁ αἰ σθένων, δυνατὸς ὢν.

Ἄει-σιτος, 2' «ἡ ἐρ' ἐκαστὴ ἡμέρᾳ ἐν τῇ
πρυτανείᾳ δειπνῶν» Ἡσυχ.

Ἄει-σκάπες, 2' ὁ αἰ σκαπῶν «τῶν δ' αἰσκά-
πων διαφέρουσιν οἱ σκάπες τῇ πάχει, παρα-
πλήσιοι δὲ εἰσι τὴν ἰδέαν τῇ τραγῳδίᾳ καὶ
φάττῃ» Αἰλ. 1. 2, 15, 28, Ἀθην. 9, 45.
παρ' Ἀριστοτ. 1. 2. γράφ. αἰσκάπες,
Strix massena κατά Δινατόν.

Ἄει-σμα, τό. ἄσμα Ἡρ. 2, 79.

Ἄει-σός, 2' ὁ αἰ σῶκος Νόν. 1. 128.

Ἄει-σσον, ἄσσον, ἐγγύς Ἡσυχ.

Ἄει-στενάκτος, 2' ὁ αἰ στενάκων Νικήτ.
Εὐγ. 5, 119.

Ἄει-στρεφής, 2' αἰστροφος, αἰ στρεφώ-
μενος Γρ. Ναξ.

Ἄει-στροφος, 2' τῇ προηγ.

Ἄει-σύμφωρος, 2' ὁ αἰ σύμφωρος, ὁρ/λι-
μος Κλεάνθ. ἐν Εὐσεβ. ἐκγ. πρπ. 13, 13.

Ἄει-σύρος, 2' ὁ αἰ σύρων, ἡ σύρσις —
μύρμηκας Αἰσχ. Πρ. 450, γράφ. καὶ ἀήσυροι.

Ἄει-σχόρρον, ὁ αἰ σχυρότης 1λ. 12, 12. πρὸλ. Δ. Περ. 883.
ἐν Κρατ. 416 τὴν λέξ. αἰσχρός.

Ἀείττας, βοιωτ. ὁ αἰτὸς Λυκόφρ. 461 ἴδε
καὶ αἰτης.

Ἀει-τρεπτος, 2' αἰ μεταβαλλόμενος Πι-
σίδ. δημ. κόμμ. 302.

Ἀει-υπνος, 2' ὁ αἰ κοιμώμενος Σχολ.
Σοφ. Οἰ. Κ. 1578.

Ἀει-φαής, 2' τῷ ἔκωμ.

Ἀει-φανής, 2' ὁ αἰ φαίνων, φέγγων, περὶ
τῶν ἀστέρων Ἀρρ. 1ῶδ. 24, 6. ὁ πολιτικὸς κύ-
κλος Πλούτ. ἀρ. φιλ. 2, 12. πρὸλ. Δ. Περ. 883.

Ἀει-φατος, 2' αἰ φημιζόμενος, ἐξυμνοῦ-
μενος Σιδουλ. χρ. 3, σ. 248.

Ἀει-φεγγής, 2' αἰ φέγγων Γρ. Νόσ.

Ἀει-φλεγής, 2' αἰ φλέγων Γρ. Ναξ. — ἄλλος
Γαίτ. ἐν Ἀνθ. 11, 409, εἰκας, ἀντὶ ἀφειδής.

Ἀει-φύρος, 2' αἰ καπούς φέρον Σοφ.
ἀποσπ. 509.

Ἀει-φρουρήτος, 2' αἰ φρουρούμενος Π.
Σιλ. ἐκφρ. 167.

Ἀει-φρουρος, 2' ὁ αἰ φρουρῶν, ἐν φυλα-
κῇ, ἐν ταῖς δεσμοῖς κρατῶν — ὁ αἰ φρ.

*Ἄντ 891, περί τοῦ τάφου·- πόνοι Ὀππ. ἀλ. 4. 189' ἀλλὰ-μελίλωτος·-ὁ αἰετὶ διαμένων, αἰθαλῆς Κρατίν. ἐν Ἀθην. 15, 685' γδ. αἰετόρος.

*Ἀει-φυγία, ἡ·- ἡ ἐς αἰετὸς φυγή, ἀρχ. λεξ. διὰ βίου ἐξορία, αἰεφυγίαν, ἡ ἐν αἰεφυγία φεύγειν Πλάτ. νόμ. 9, 871. 877 καὶ συγνά· «θανάτῳ καὶ αἰεφυγία καὶ δημεύσει τῶν ὑπαρχόντων ζημιούσιν» Δημ. 21, 43' «φεύγειν ἐπ' αἰεφυγία» Πλούτ. Σόλ. 24.

*Ἀει-φύλακτος, 2' αἰεφρουρος Σχολ. Ὀππ. ἀλ. 4, 189.

*Ἀει-φύλλια, ἡ·- τὸ αἰετὶ ἔχειν φύλλα Θεόφρ. αἰτ. 2, 17, 2.

*Ἀει-φύλλος, 2' ὁ αἰετὶ ἔχων φύλλα Θεόφρ. I. Φ. 9, 6, 2, Πλούτ. συμπ. 8, 4.

*Ἀει-φωτός, 2' ὁ αἰετὶ φωτίζων Δ' Ἀρεοπ. 188.

*Ἀει-χανής, 2' ὁ αἰετὶ χαίνων Ἀρίθας ἐν Ἀποκ. 10, σ. 931.

*Ἀει-χλωρός, 2' ὁ αἰετὶ χλωρὸς ὡν Εὐφορ. ἀποσπ. 64.

*Ἀει-χρηστος, 2' ὁ αἰετὶ χρήσιμος· οἶνος Ἡσυχ.

*Ἀει-χρόνιος, 2' ὁ αἰετὶ διαρκῶν, διηκεκός Στράτ. ἐν Ἀνθ. 12, 229.

*Ἀει-ψεύστος, 2' ὁ αἰετὶ ψευδόμενος, μτγν.

*Ἀ-εκαζόμενος· ἀέκων Ὀδ. σ. 134' «πολλὰ ἀέκ.» ν, 277, Ὀμ. ὕμν. Δημ. 30.

*Ἀ-εκαστί· ἀέκτητι Ἑτ. Μ. σ. 19.

*Ἀ-εκήλια, ἔργα, κατὰ Βουτμάν. λεξ. I, σ. 251=αἰεκέλια Ἰλ. σ. 77, καθ' Ἡσυχ. «ἀκούσιν, χαλεπὰ, ἃ οὐκ ἂν τις ἐκὼν πάθοι», λοιπὸν ἐκ τοῦ ἐκηλος ἡ ἐκῶν, «ταραχώδη ἡ ἀκούσια», ἀρχ. λεξ.

*Ἀ-έκτητι· ἐναντίον τῆς θελήσεως Ὀμ. πολλ. -πεῶν Ὀδ. α, 79' -σέθεν, γ, 213' ἀπολ. δ, 665.

*Ἀ-εκούσιος, ἴων. 2' ἀκούσιος Ἡρ. 2, 162' καὶ Σοφ. Τρ. 1253' ἀκουσίη Λουκ. Συρ. θε. 18.

*Ἀ-έκων, π. καὶ ἴων. 3' ἄκων· «πόλλ' ἀέκων» Ἰλ. λ, 557' «ἀέκοντος ἔμετο»=ἐναντίον τῆς θελήσεώς μου, α, 310' «ἀέκονθ' ἐκὼν» Πίνδ. Ὀ. 11, 30' «οὐκ ἀέκων», Ν, 4, 21, Αἰσχ. ἰκ. 39, Ἀπολλ. Ῥ. καὶ ἄλλ. Π.

*Ἀ-έλικτος, 2' ὁ μὴ εἰλιγμένος, δι. γρ. παρ' Ἡρ. 6, 77 ἀντὶ τριέλικτος.

*Ἀέλιος· οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἱσχηκότες Ἡσυχ.

*Ἀέλιος, δῶρ ὁ ἥλιος, ἡ ἑλίοις, τὸ α βραχὺ ἐν Σοφ. Τρ. 832, Εὐρ. Μηδ. 1251, ἐὰν μὴ ἡ λέξις ἐκλήθηται ἐνταῦθα ὡς τρισάλλας κατὰ Βοίτχ.

*Ἀέλισποντες· οὐκ ἐλπίζοντες Ἡσυχ.

*Ἀέλλα, ἡ (ἄημι), δὲν εἶνε σύνθ. ἐκ τοῦ ἄημι καὶ εἰλέω, ὡς φρονούσιν οἱ ἀρχ. λεξ. ἐξηγουμένους «ἄημα συνεστραμμένον» θύελλα, ἰδίως ὅταν διάφοροι ἄνθρωποι συγκρούωνται

«παντοίων ἀνέμων» Ὀδ. ε, 292. 304' «-ἀργαλίων ἀνέμων» Ἰλ. ν, 795' «-χειμέρεται, 6, 293' μτφ. «-λαμπρῶν ἄστρων» Εὐρ. Ἑλ. 1513, τ. κ. ἡ στροφή· «ἄελλα» συστροφή ἀνέμων καὶ κυριαρχίας ἀπὸ τοῦ αἰετὶ ὅ ἐστι πνεῦμα» Ἡσυχ.

*Ἀέλλα· τῶν Ἀμαζόνων τις Δ. Σικ.

*Ἀελλαία πελιδάς· ταχέια ὡς θύελλα Σοφ. Οἰ. κ. 1083,

*Ἀελλάδες·-ἵπποι τῶ ἀνωτ. Σοφ. Οἰ. τ. 463, ὅπου τὰ χειρόγρ. ἔχ. ἀελλόποδες, τὰ ἀρχ. λεξ. ἀναφέρουσιν ἐκ τοῦ Σοφ. ἀποσπ. 614 καὶ «αἰελλάδες φωνάει, ταῦτόν περὶ τοῦ τῶ ὅμν' ῥικῇ «εἶπα πτερόεντα».

*Ἀελλήεις, 3' τῶ ἀνωτ. Νόν. συγνά.

*Ἀελλῆς κονιάστας· δίνη κονιαρτοῦ Ἰλ. ζ, 13, ὅπου ὅμως ὁ Ἀριστοφ. φαίνεται ἀναγνῶναι ἀέλλης, ὡς γεν. τοῦ ἄελλα, δ ὁ Σπίτινερ δὲ ἀποδοκιμάζει· ὁ δὲ Βουτμάν. λεξ. 2, σ. 228 γράφει λίαν ὀρθῶς ἀελλῆς, ἐν τῇ γραμμῇ ἀελλῆς ἀντὶ ἀελλῆεις.

*Ἀελλο-δρόμος, 2' ὁ τρέχων ταχέως ὡς θύελλα Βακχυλ. ἐν Σχολ. Πίνδ. Ὀ. I.

*Ἀελλο-ειδής· ἴδ' ἀελλώδης.

*Ἀελλό-θριξ, Σοφ. ἀπ. 273, καθ' Ἡσυχ. «ποικιλόθριξ· ἡ πυρτωρὸς(ι) καὶ συνεχρῆσται τὰς τρίχας, παρὰ τὴν ἄελλαν. Σοφοκλῆς Ἰνάχω».

*Ἀέλλομαι, «ἀέλλεται» πνεῖν Ἑτ. Μ.

*Ἀελλο-μάχος, 2' ὁ πρὸς τὴν ἄελλαν μάχομενος·-κέρδης, τὸ τῶν ἀλίων ἐν τῇ ἀγωνίᾳ αὐτῶν πρὸς τὰς θύελλας Ἰούλ. Αἰγ. ἐν Ἀνθ. 7, 586.

*Ἀελλο-πόδης· ἀελλόπους Ὀππ. κυν. I, 413, Κ. Σμ. 10, 89.

*Ἀελλό-πους (χάριν τοῦ μέτρου ἔνιστοι ἀελλόπος), 2' ἔχων πόδας ταχείας ὡς ἡ θύελλα·-ῖρις Ἰλ. θ, 409, ω, 77' -ῖπποι Πίνδ. Ν, 1, 6' -δίφροι, Π. 4, 18' ἴδ' ἀελλάδες·-κοῦραι Εὐρ. Ἑλ. 1314' ὅθ. ἀελλοπόδες σιν Ὀμ. ὕμν. Ἀφρ. 218' «πόθων ἀελλοπόδων» Φιλῶδ. ἐν Ἀνθ. 10, 21' ὁ Νόν. ἀχρηματίζει ἐντ. ἀέλλοπος, ον.

*Ἀελλόπους· μία τῶν Ἀρπυιῶν, κατ' ἄλλ. ἡ Νικοβίη Ἀπολλδ.

*Ἀελλο-πτέρυγος, 2' ταχύπτερος, δι. γρ. ἐν Ἀθην. 14, 617.

*Ἀελλός· «μεινόμενος, καὶ ὄρνεν τι» Ἡσυχ. «Ἀελλὼν ἰ) θυγ. θαύμαντος καὶ Πάριττας, μία τῶν Ἀρπυιῶν Ἡσ. 2) ὅν. κυνὸς τοῦ Ἀκταΐωνος Ὀβίδ.

*Ἀελλ-ωδής, 2' θυελλώδης Σχολ. Ἰλ. γ, 13.

*Ἀελπᾶς· Ἀθηναῖος τις, ἐπιγρ.

*Ἀ-ελπτεύοντες· μὴ προσδοκῶντες Ἰλ. η, 310, Ἡρ. 7, 108 (ἐν Ἰλ. ἔγρ. ἔλλοτε ἀελπόντες) τὸν τύπ. ἀελπύοντες, ὃν ἔχει ὁ Εὐστ. ὑπερασπίζεται καὶ ὁ Αὐδίκ. Φρυν. 570.

*Ἀ-ελπτής, 2' ἀνέλπιστος, μόν. ἐν Ὀδ. η, 408, ὅπου νῦν γράφ. πάλιν ὀρθῶς ὑπὸ Βεκ. κέρ. «γατὰν ἀελπία δῶκεν ἰδέσθαι», ἴδε Ἀσ. βέκ. Φρυν. 570 καὶ Νικ. ἀλ. 125.

*Ἀ-ελπτία, ἡ· ἀνέλπιστον συμβᾶν Πίνδ. Π, 12, 31' «ἔξ ἀελπίτης»=ἀνελπίστως Αἰσχ. ἀποσπ. 35.

*Ἀ-ελπτος, 2' ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος Ὀμ. ὕμν. Δημ. 219' «πῆμα Αἰσχ. Πέρσ. 257' «καόν, 967' «ἄελπτα πάσχειν», ἰκ. 885 καὶ ἀλλαχὸς παρὰ τραγ. «οὐκ ἔστι ἄελπτον οὐδὲν»=τὰ πάντα πρέπει τις νῦν προσδοκᾶ Σοφ. Αἰ. 634' «χρημάτων μηδὲν ἄελπτον» ἀπ. 30' «ἔξ ἀέλπτου»=ἀνελπίστως Ἡρ. I, 111. Ἐν Ὀμ. ὕμν. Ἀπόλλ. 91' «ἔξ ἀελπίτης»=αἰ μὴ παρέρχουσαι ἐλπίδας

αἱ βαρεῖται· ἐπὶ πολλὰ, παρὰ τραγ. «πολλὰ ἀέλω» κραινοῦσι θεοὶ· Εὐρ. Ἀλλ. 1160.
 Ἀέλω· δὲν ἔλπει· «καὶ ῥ' ἦγον προτὶ ἔ-
 στω, ἀέλωντες σόν εἶναι» Ἰλ. η, 310. παρ'
 Ήουκ. ἀναγιν. ἀελοῦντες.
 Ἀέμα, τό· (νευρὰ τόξου), τόξον Καλλ. Ἀρτ.
 10, Ἀπολ. 33, ἀντὶ ἄμα.
 Ἀέμεδον· βέβαιον Ἰούχ.
 Ἀέν· ἴσ' αἰεί.
 Ἀέν-ναος, 2 (ἀένναος)· πρὸλ. ἀένως, οὐχὶ
 ἀέννας, ὡς κατέδειξεν ὁ Ἑρμάν. ἐν Εὐρ. Ἰ.
 117, τὰ πρὸς τοῦτο ἰναιτιοῦμενα τῶν ποιη-
 τῶν χωρὶς Εὐρ. Ἰ. 1083, Ἑρμκ. ἐν Ἀνθ. 7,
 36 καὶ Θεόκρ. 22, 37 μετεβλήθ. νῦν, καὶ τὸ
 ἐν Πίνδ. Π. 6, 4 «ὁμπαλὸν ἀένναν προσσι-
 χόμενος» εἶνε ἀμφίβ., καθόσον ὁ Σχολ. φαί-
 νεται ἀναγνούς (εἰς ναόν)· ὁ αἰεί ὢν· κρήνη
 Ἦσ. ἔρ. 595· «ποταμοί, 737, Ἀισχ. ἱκ.
 548, Ἦρ. 1, 145, Πλάτ. Φαίδ. 3· νεφέλαι
 Ἀριστ. νερ. 286· «κύματα, βάρη. 1305· ὁθ.
 διηγετής, πῦρ Πίνδ. Π. 1, 6· τιμή, Ὀ. 14,
 12· τρέφεται, Ν. 11, 8· Διὸς κράτος Εὐρ.
 Ὀρ. 1291· «οὐσία Πλάτ. νόμ. 12, 967, Ξεν.
 ἀν. καὶ μετγν. ἱδ. Ἀνθ. - Συγκρ. Ξεν. Κύρ.
 4, 2, 44 γραπτ. ἀεναώτερον ἀντὶ ἀεναύ-
 τερον· διδοὶ τὸ δεύτερον α εἶνε βραχύ.
 Ἀε-νάων, οντος· τῶ ἀνωτ.-ὕδωρ Ὀδ. ν,
 109· «ποταμοί Ἦσ. ἔρ. 552.
 Ἀέν-ναος· ἀέννας.
 Ἀ-εν-νόητος, 2· ἀνεκνόητος, ὃν τις δὲν
 ἐκνόησε Σχολ. Σοχ. Τρ. 1074.
 Ἀέντιον· Αἰγύπτιον σμυρνίον Ἰούχ.
 Ἀεζί-γυια ἀέθλα· τὰ ἐκισχύοντα τὰ μέλη
 Πίνδ. Ν. 4, 73.
 Ἀεζί-κακος, 2· ὁ κακὸν αὖξων, τρέφων·
 -ἀρούρα Νόν. Δ. 20, 84.
 Ἀεζί-κερως, - κριδός 2· ὁ ἔχων μεγάλα κέ-
 ρατα κριδός, ἐπιγρ.
 Ἀεζί-νοοί, βίβλος· ἡ τὸν νοῦν ἀεζάνουσα
 Πρόκλ. ὕμν. Μουσ. 16.
 Ἀεζί-τοκος, 2· ὁ τρέφων τὸν τόκον, τὸ ἔμ-
 βρουν Νόν. Δ. 5, 614 καὶ ἀ.
 Ἀεζί-τροφος, ὥραι· αἱ ἀεζάνουσαι τὴν τρο-
 φὴν Ὀρφ. ὕμν. 51, 17.
 Ἀεζί-φυλλοί, ἀκταί· ἔχουσαι ἄφθονα φύλλα
 Αἰσχ. Ἀγ. 681.
 Ἀεζί-φυτος, 2· ὁ τὰ φυτὰ αὖξων, τρέφων·
 ἦως Μελ. ἐν Ἀνθ. 9, 363, Νόν. Δ. 7, 146.
 Ἀέζω, ἀρχ. π. τύπ. ἀντὶ αὖξω, κυρ. ΑἴΕΞΩ,
 μόν. ἐν. καὶ παρ. καὶ παρὰ μετγν. μόν. ἀε-
 ζήθεται· Ἀνθ. 6, 171· αὖξάνω, πληθύνω,
 τρέφω τι· «μέγρος ἀεζεῖ οἶνον» Ὀδ. ι, 111·
 «οἶνος ἀεζεῖ μένος» Ἰλ. ζ, 281· «θυμὸν, ρ,
 246· «πένθος ἀεζεῖ ἐνὶ στήθεσιν»· «τρέφειν, μ,
 214 καὶ συγν. - υἰὸν· «μεγαλύνειν Ὀδ. ν,
 360· ἔργον· τὸ κάμνω νᾶ προσδοχή, ο, 372
 «-αὐτοῦς καὶ πόλιν» Πίνδ. Ὀ. 8, 88. Σοφ.
 Αἴ. 224. Μεσ. αὖξάνω· «κύμα Ὀδ. κ, 93
 «-ἡμῶν, ι, 50· «Τηλέμαχος ἀέζετο»· «ἐμεγά-
 λωνε, ἐγένετο νεανίας, χ, 426· ἔργον· προσ-
 δέει, ε, 66. Αἰσχ. χο. 812. Ἐν πεζ. Ἦρ.
 3, 80, οἱ δὲ μετγν. μόν. ἔχουσι μέλ. καὶ παθ.
 πρ. ὡς Νόν. Δ. 42, 298. Τὸ ἐνερ ἐν ἀμτῶ.
 σμ. π. κ. Σμ. 1, 116 καὶ ἄλλ.

Ἀεπία· ἡ Αἰγυπτος Εὐστ. Δ. Περ. σ. 131.
 Ἀ-επτοὶ ὁρόοι λεάντων Αἰσχ. Ἀγ. 139,
 κατὰ τὸν Σχολ.· «σθενὲς οὕτως ὥστε μὴ δύ-
 νασθαι ἔπεσθαι, κατ' Εὐστ. ἀνίγνω δ' Ἀρι-
 στοφ. ἐν Ἰλ. α, 567 Ἀεπτοὶ γαίρες· αἱ ἀρ-
 ρήτως ἀνεκφράστως ἰσχυραὶ, ἀντὶ ἀπτοῖ.
 Ἀ-εργεῖη· ἀργία, ὀκνηρία Βίαν 6, 6.
 Ἀ-εργηλός, 2· ἀργός Μακιδ. ἐν Ἀνθ. 6,
 73, Ἀπολ. Ἰ. 4, 1186 καὶ ἄλλ. μετγν. π.
 Ἀ-εργής, 2· τῷ προηγ. Νικ. ἀποστ. ἐν
 Ἀθην. 9, 372.
 Ἀ-εργία, ἡ· ἀργία, ὀκνηρία Ὀδ. ω, 251·
 «δράνεια, ἀπραγία Ἦσ. ἔρ. 310 [ἐν ἀμφοτέ-
 ροις τοῖς χωρίοις τὸ ἰ μακρόν, οὕτως καὶ
 μετγν. π.] Ὀππ. ἄλ. 2, 219, Ἀνθ. 9, 210.
 Παρ' Αἰσχίν. 3, 108, «χώραν ἀναθεῖναι ἐπὶ
 πάσῃ ἀεργίᾳ», ὅπερ ἐξηγεῖ αὐτὴς κατόπιν· «τὴν
 χώραν μὴ τ' αὐτοὺς ἐργάζεσθαι μὴ τ' ἄλλον εἶναι».
 Ἀ-εργός, 2 (ἴσ' ἀργός)· α) ὁ μὴδὲν πρῆττον
 Ἰλ. ι, 320, ἀντὶ τοῦ «πολλὰ ἐργάζω» Ἦσ.
 ἔρ. 302· «ἀεργός αἰὲν ἔορτα» Θεόκρ. 15, 26·
 «δόμοι, 28, 15· πρὸλ. Νικ. θηρ. 381· β) περὶ
 τοῦ ἀγροῦ, ἀγεώργητος, ἀκαλλιεργητος - χω-
 ρα, ἀντὶ τοῦ τῷ ἡ ἐργασμένη, κατεργασμένη,
 κότεργος Θεόφρ. αἰτ. φ. 1.
 Ἀερόην· ἀρῆν· λαβεῖν Αἰσχ. Ἀγ. 226.
 Ἀερέθομαι· ἴσ' ἡερέθομαι.
 Ἀερίητον· ἀμείρητον, πολὺ, ἀερώδες Ἰούχ.
 Ἀερία, ἰων. Ἡερίη 1) μὴτ. Αἰγύπτου ἐκ τοῦ
 Βήλου, καὶ Ποταμίτις καλουμένη Στ. Βυζ.
 2) ἀρχ. ὄν. α) τῆς Αἰγύπτου Αἰσχ. κάτ. Ἀέ-
 ρισοι καὶ Ἀερίτης Στ. Βυζ. 6) τῆς Κρήτης
 Στ. Βυζ. γ) τῆς Αἰθιοπίας Ἀλ. Πολ. 6) τῆς
 Θάσου Στ. Βυζ. 3) πόλ. ἐν Κρήτῃ Στ. Βυζ.
 4) πόλ. ἐν τῇ Νάξῳ, Ἰαλλίε Στράβ. νῦν
 Mont Ventoux.
 Ἀερίας· μυθώδης βασιλεὺς Κυπρίων Τάκτι.
 Ἀερίδης· μέλισσα Ἰούχ.
 Ἀερίζω· εἶμαι ἀερώδης, ἀέριος, κυανὸς ὡς
 ὁ ἀήρ Διοσκ. 1, 83.
 Ἀέρινος, 3· ἔξ ἀέρος συνιστάμενος Ἀοιστοί,
 μ. τ. φος. 8, 7, 5.
 Ἀερί-οικος, 2· ὁ ἐν ἐλευθερίᾳ ἀέρι, ἐν ὁ-
 παθρῶν οἴκῳ Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 3, 113.
 Ἀέριος, 2· ἀεριοῦς· γένος, περὶ τῶν δι-
 μόνων Πλάτ. Ἰπιν. 984· «φύσις Ἀριστοτ. π.
 κόσμ. 3· ζῶα· «τὰ ἐν τῷ ἀέρι ζῶντα, αὐτ.
 5 Παρὰ π. νεφελώδης, Ἰδ. ἡέριος· «μέγε-
 θος ἀέριον» Δ. Σικ. 1, 33, μέγας ὡς ὁ ἀήρ,
 γράφ. ὅμως καὶ ἀπειρω· Ἰπέρ. ἀερίως
 Ἰαμβλ. μυστ. α, 18.
 Ἀερίτης· φωτὸν, ἀνάχαλλος Διοσκ. 397.
 Ἀ-ερχής, γένος ἀπειρίστους θηρίων, δι. γρ.
 π. κ. Σμ. 5, 607 ἀντὶ ἀεικλής.
 Ἀ-ερχτος, 2· ὁ περὶ περιτρίβμενος Λυσ. 7, 23.
 Ἀερυ· πρὸλ. τὰς ἀπὸ ἡερο-ἀρχομένης λέξ.
 Ἀερο-βάμων, 2· ἀεροβάτης, ὁ ἴδω.
 Ἀερο-βατὴν· βαδίζω ἐν τῷ ἀέρι Ἀριστ.
 νερ. 225, (περὶ τῶν λεπτολόγων σοφιστῶν)
 Πλάτ. ἀπολ. 19.
 Ἀερο-βάτης, π. ὁ· ὁ ἐν τῷ ἀέρι βαδίζων,
 παρὰ Πλουτ. πρ. ψυχ. 17, περὶ τῶν ἀνέμων.
 Ἀερό-βάτος, 2· τῷ προηγ.
 Ἀερούλετ· τείνει Ἰούχ.

- Ἀερό-γραφτος, 2· ὁ ἐν τῷ αἵρει γραφείς Ἀνδρ. Κρήτ. 211.
 Ἀερό-δινής, 2· ὁ ἐν τῷ αἵρει δινοῦμενος Ἀνθ. 9, 223.
 Ἀερό-δίνητος, 2, δι. γρ. ἀντὶ αἱρο-δόνητας· ἐν αἵρει κινούμενος Ἀριστ. ὄρν. 1383.
 Ἀερό-δρομέω· διατρέχω τὸν αἶρα Λουκ. ἀλ. ἱστ. 1, 10.
 Ἀερό-δρόμος, 2· ὁ τὸν αἶρα διατρέχων Εὐστ. σ. 1503.
 Ἀερό-ειδής, 2· αἱροειδής· ἐγκύρτια Πλάτ. Τιμ. 78· καπνός Ἀριστ. π. οὐρ. 3· «τὰ ὅρη πόρρωθεν αἱροειδής» ὡς ἐν ἀναθυμιάσει κεκαλυμμένα Δ. Λαίρ. 9, 85· ἴδ' ἡεροειδής.
 Ἀερόων· μέλαν, βαθύ, μέγα Ἠσὺχ.
 Ἀερόθεν· ἐκ τοῦ αἵρος Εὐστ. ἴδ. σ. 231.
 Ἀερακέλαδος· πιτυοκάμπται Ἠσὺχ.
 Ἀερο-κόρακες, καὶ αἱροκώωνες, οἱ φαντασιώδη ὄντα Λουκ. ἀλ. ἱστ. 1, 16.
 Ἀερο-λέσχης, ὁ ὑψηλὸς ἐν τῷ λέγειν, κομψηγόρος Ἠσὺχ.
 Ἀερό-μαντις, ὁ ὅ ἐκ τοῦ αἵρος μαντεύων Οὐάριων ἐν Σερβ. εἰς Αἰν. 3, 359.
 Ἀερο-μαχίω· μάχουμαι εἰς τὸν αἶρα.
 Ἀερο-μαχία· μάχη ἐν αἵρει Λουκ. ἀλ. ἱστ. 1, 10.
 Ἀερό-μελι, ἴτος, τό μέλι αἱρίον, τὸ μάνυξ Ἀθην. 11, 500.
 Ἀερο-μετρέω· μετρώ τὸν αἶρα Ξεν. οἰκ. 11, 3, τ. ζ'. χάνομαι εἰς λεπτολόγους, ἀνωφελεῖς ἐρεύνας, ὡς τὸ αἱροβάττω.
 Ἀερο-μέτρητος, 2· μέγας, ἀναπεπταμένος, Ἐτ. Μ. σ. 421.
 Ἀερο-μήκης· ἴδ' ἡερόμ.
 Ἀερο-μιγής, 2· μεμιγμένος μετ' αἶρα Δ. Λαίρ. 7, 145.
 Ἀερό-μικτος, 2· μεμιγμένος αἵρει Ὀρφ. ἀποπ. 28, 13, διωρθώθη εἰς ἡερίμικτος.
 Ἀερό-μορφος, 2· ἔχων μορφήν αἵρος Ὀρφ. ὕμν. 14, ἐνθα γραπτ. ἡερόμ.
 Ἀερο-μουέω· εἰς τὸν αἶρα λαλῶ, φλυαρῶ Φιλ. τ. 1, σ. 457.
 Ἀερό-μυθος, 2· μάταια φλυαρῶν Φιλ.
 Ἀερο-νηχής, 2· ὁ ἐν τῷ αἵρει νηχόμενος· οἰωνοί Ἀριστ. νερ. 337.
 Ἀερο-νομέω· κινῶμαι ἐν αἵρει Ἠλιδ. 10, 30.
 Ἀερο-νόμος, 2· ἐν αἵρει νεμόμενος Ἰμέρ. λ. 13, 6.
 Ἀερόπες· «ἔθνος, Τροϊζήνα κατοικοῦντες, καὶ ἐν Μακεδονίᾳ γένος τι· καὶ ὄρεά τινα» Ἠσὺχ.
 Ἀερό-πετής, 2· ὁ ἐκ τοῦ αἵρος πεσὼν Σαγγ. ὕμν. ἐν Εὐσεβ. εὐαγγ. προπ. σ. 38.
 Ἀερό-πέτης, ὁ ὅ ἐν τῷ αἵρει πεσὼν, μετγν.
 Ἀερόπη· 1) ἔγγονή Μίνως, σύζ. Πλεισθένης καὶ βροχότ. Ἀτρείας, μήτ. Ἀγαμέμνωνος καὶ Μενελάου Εὐρ. συγγ. θέμα τραγ. καὶ κωμ. 2) θυγ. Κηφείως ἐν Ἀρκαδίᾳ, μήτ. Ἀερόπου. Πaus. 3) σύζ. Οἰνοπίωνος ἐν Χίῳ Ἠσ.
 Ἀερο-πορέω· πορεύομαι διὰ τοῦ αἵρος Φιλ. τ. 2, σ. 300, Γρ. Νόσ. τ. 1, σ. 146.
 Ἀερο-πόρος, 2· ὁ τὸν αἶρα διαπορευόμενος· γένος πτηνῶν Πλάτ. Τιμ. 40.
 Ἀεροπόρος· κολλίσις Ἠσὺχ.

- Ἀερόπας (ἰων. Ἠερόπας, Σουῖδ. Ἀερόψ, ὁπότε ἢ Ἀερόπας)· 1) υἱὸς Ἀρεως καὶ Ἀερόπης Πaus. 2) υἱὸς Τεγεάτου Κηφείως, αὐτ. 3) υἱὸς Φηγείως, βασιλεὺς Τεγέας Ἠρ. 4) υἱὸς Τηλένου Ἠρ. 5) υἱὸς Φιλίππου, πατ. Ἀλκίτου, βασιλεὺς Μακεδονίας Ἠρ. 6) κηδεμών τοῦ βασιλ. τῆς Μακεδονίας Ὀρέστου καὶ μετὰ τὴν τοῦτο δολοφονίαν αὐτοῦ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Πλούτ. 7) στρατηγὸς Φιλίππου Πaus. 8) ἡπειρώτης τις φίλος τοῦ Πύρρου Πλούτ. 9) βασιλεὺς Περσίας Σχολ. Ἠσ.
 Ἀερό-πους· πτηνὸς εἶδ. Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. Ἀερο-σχοπία, ἡ τὸ σκοπεῖν τὸν αἶρα, ὅπως ἐξ αὐτοῦ μαντεύσῃ τις Τζέτζ. ἴδ. 107.
 Ἀερό-στημος, 2· ὑφασμένος δι' αἵρος Γ. Πισιδ. ἐξ. 256.
 Ἀερο-τόμος, 2· τὸν αἶρα διατέμνων Κλ. Ἀλ. στρ. 5, 564.
 Ἀερό-τονος, 2· δι' αἵρος τεταμένος· ὄργανον, ἀργ. μαθημ. σ. 77.
 Ἀερο-φανής, 2· διαφανής Παλλὰδ. βί. Χρυσ. σ. 112.
 Ἀερο-φύδος, 2· τὸν αἶρα φοδούμενος, μετγν.
 Ἀερο-φοίτης, ὁ ὅ διὰ τοῦ αἵρος φωτῶν πορευόμενος· ἀστὴρ ἰων ἐν Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 835· ἴδ' ἡεροφωίτης.
 Ἀερό-φοιτος, 2· τῷ ἀνωτ. Ἀριστ. βατρ. 1292, Ὀρφ. Ἀργ. 47.
 Ἀερο-φύρητος, 2· ὁ ὑπὸ τοῦ αἵρος φερόμενος· στρούθειον Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 15, 670.
 Ἀερο-φυής, 2· ὁ ἐκ τοῦ αἵρος φύσις· «τί ἐστι γῆ; αἱροφύεις ῥίζωμι» Σεκούνδ. γν. 25.
 Ἀερό-χρους, 2· αἱερίων τὴν χροάν· Ὀρφ. λιθ. 264.
 Ἀερόω· μεταβάλλω εἰς αἶρα, παθ. γίνομαι· ἀπὸ Ἠρακλείδ. ὅμ. ἀλλ. 439.
 Ἀεραν· τὴν δρόσον, Κρήτης Ἠσὺχ.
 Ἀερα-κάρητος, 2· ὁ τὴν κεφαλὴν αἱρῶν, ὕψων Π. Σιλ. ἔκφρ. 397, σ. 46.
 Ἀεραί-λοφος, 2· ὁ ἔχων ὕψηλὸν λόφον· τρυφάται Ἀπολλ. ἴδ. 106, Νόν. ἴδ. 10.
 Ἀεραί-νοος, 2· ὑπερήφανος Νόν. ἴδ. 8.
 Ἀεραί-πέτης, ὁ ὕψηλὰ πετῶν· οἰωνοί Κ. Σμ. 3, 211.
 Ἀεραί-πνοος, 2, οἶνος ἰων ἐν Ἀθην. 7, 35, ὅπερ διορθοῦσιν εἰς αἱραίνοος· ὁ ἔμπνέων θάρρος.
 Ἀεραί-πόδης, ὁ ὁ αἱρῶν, ὕψων τὸν πόδα, ἀναβαίνων· κισσός Νόν. Δ. 10, 401.
 Ἀεραί-πορος, 2· ὁ ὕψηλὰ ἀναβαίνων· ῥέεθρον Νόν. Δ. 1, 285.
 Ἀεραί-πότης, ὁ ὕψηλὰ πετῶν· κύκνοι Ἠσ. ἀ. 316· περὶ ἀνθρώπ. Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 5, 299.
 Ἀεραί-πότης, 2· τῷ ἀνωτ. ἀρχάνη· Ἠσ. ἔρ. 777, Νόν. συγγ. ἀ.
 Ἀεραί-πους, 2· ὁ αἱρῶν τοὺς πόδας, καλπαζων· ἔσποι ἴδ. γ. 277, Ὀμ. ὕμν. Ἀφρ. 212.
 Ἀεραί-φρων, 2· ἐγειρόφρων, ἐπαίρων τὰ φρένας Ἐτ. Μ.
 Ἀερατάω, π. = αἱείρω, σηκώνω Ἀπολλ. ἴδ. 1, 738· πόδας αἱρῶν. Ἀλ. ἐν Ἀνθ. 9, 12· χεῖρες τινας· πόδας τινας Ἀνθ. 9, 674, ἴδ. συγγ. παρ. Νόν.
 Ἀεράτω τῷ ἀνωτ. ἡέρτης· ἐκρέμασιν, ἀ.

πρώτων Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 6, 223· ἡέρτη-
ται Ὁππ. κυν. 2, 29· ἀπὸ τριχὸς Π. Σιλ.
ἂν Ἀνθ. 5, 230.

ερ-ώδης, 2^ο ὁμοίος τῷ ἄλρι Ἀριστοτ. π.
68μ. 4^ο καὶ νεφελώδης, σκοτεινός, μτγν. ὡς
λαύτ. μετὰ τοῦ πυρῶδης.

ῥωσις, ἢ ἡ εἰς τὸν ἀέρα ὑψωσις Νικητ.
(αὐν. 294.

$$\det \sigma_p = \det$$

στα (πρὸλ. ἄ η με, ἀ ἀ ζ ω, χυρ. πνὼ, φν-
ω) ἐκομίσθην, ἀπαρ. ἀίσαι Ὁδ. ο, 40, γ,
190 καὶ με μακρὸν α (αὐξ), αίσαι, τ, 342,
ἴσπμεν, γ, 151. καὶ ἄσπμεν, π, 367.

μαίνα, ἡ· «ἢ τοῖς πνεύμασι τῶν ἀνέ-
λων μαينوμένη» Ὀχλάσεως δὲ τὸ ἐπίθ. «Ἡσυχ.
λεσις» πόνος, βλάβη Ἡσυχ.

170, 'Ησ. 0ε. 502. ^{ἐκ τῶν} μωρία, ἀσυνεσία 'Οδ. ο,

Ἀζειδής· 1) υἱὸς Ἀζέως Ἰλ. 2) ὄν. κύρ. καὶ Ἀζειδᾶς, πατρωνυμικῶς Σουῖδ.
Ἀζειθω, «ἀζειθῆναι» ζέειν Σουῖδ.
Ἀζειρεῖ· ἐφηρείν, ἀζειρεῖ Ἡσυχ.
Ἀζειρον· ἀποικιστὸν Ἡσυχ.
Ἀζειῶται· «ἔθνος τῆς Τρωάδος. Σοφοκλῆς Σουδείωνος» Ἡσυχ.
Ἀζέμιλος· βασιλεὺς Τύρου Ἀρρ.
Ἀζενον· γενεῶντα Ἡσυχ.
Ἀζέσιμοι· κύριοι ταῖς πτέρουσιν ἐναπολαμ-
δάνοντες Ἡσυχ.
Ἀζεστος· τόπος ἐγγὺς Ῥώμης Ἰω. Ἀντιοχ.
Ἀζετον· ἀπιστον, Σικελοὶ Ἡσυχ.
Ἀ-ζευκτος, 2· ὁ μὴ ἐξευγμένος· Ἰπποὶ Δ.
Ἀλ. 2, 31.
Ἀζεὺς· υἱὸς Κλυμένου, βασιλ. Ὀρχομενοῦ Πανσ.
Ἀζη· ἴδ' ἄζα.
Ἀ-ζηλία· ἑλλειψὶς ζήλου, ζηλοτυπίας Πλούτ.
Λυκ. 21.
Ἀ-ζήλος, 2· ὁ μὴ ἔχων ζήλον, ζηλοτυπίαν,
Ἀθῆν. 13, 594· συνθ. ὁ μὴ φθονούμενος, τ. ἔ.
ὄλιγον τιμώμενος, φαῦλος· φρουρὰ Αἰσχ. Πρ.
173. «-μιάσματα νίκης», γρ. 1012· «θία»
ἐπιτετραμμένη Σοφ. Ἠλ. 1447· «βίος, Τρ.
283· «ἐργον, 742· μετὰ τοῦ «οὐκ εὐδαίμονα»
Εὐρ. Ἰ. Τ. 620, Πλούτ. Λυκ. 10 μετὰ τοῦ
ἄτιμος.
Ἀ-ζήλο-τύπητος, 2· ὃν οὐδεὶς ζηλοτυπεῖ
Κικ. Ἀττ. 13, 19, Πλούτ. εἰ πρ. πολ. 7.
Ἀζηλό-τυπος, 2· ὁ μὴ ἔχων ζηλοτυπίαν
Πλούτ. Λυκ. καὶ Νομ. 3.
Ἀ-ζήλωτος, 2· οὐχὶ ἄξιος ζήλου, μίσους
Πλάτ. Γοργ. 469· ἀλλ' «ἀζήλωτα φιλεῖν»=
ἀνευ ζηλοτυπίας Ἀσκληπ. ἐν Ἀνθ. 12,
105· ἐπὶρ.-ως Πολυδ. 5, 160.
Ἀζημία, «ἐν ἀζημίαις πλούτου»=ἐν ἀζημίᾳ
πλούτῳ Αἰσχ. Εὐμ. 950 διόρθ. τοῦ αἰσι-
μίας, δ' ἴδε.
Ἀ-ζήμιος, 2· ἀτιμώρητος Ἠρ. 1, 212, συ-
χνά ἀττ. πεζ. «ἀφίεναι τινὰ ἀζ.» Λυσ. 22,
17· «ἀπαλλάττεσθαι ἀζ.» Πλάτ. νόμ. 4, 721
«ἀζήμιοι ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα», πολ. 2, 366.
μετὰ τοῦ ἀδολφῆς=ἀνευ ἀπωλείας, νόμ.
9, 865· ὁ ἀνευ ζημίας, βλάβης Ξεν. ἀπομν.
3, 9, 13. Παρὰ Σοφ. Ἠλ. 1091=ἀθώος· παρ'
Ἰωστ. καὶ ἐνεργητικῶς, ὡς τὸ ἐπὶρ.
Ἀ-ζημίωτος, 2· ὁ μὴ ζημιούμενος Σεκούνδ.
γν. σ. 23.
Ἀζήν, «ἀζήνα» πύγων, Φρύγες Ἡσυχ.
Ἀζήν, ἦνος, ἱων. ὁ Ἀζήν, ὁ ἴδε.
Ἀζηνία (παρ' Ἡσυχ. Ἀζηνία) δῆμ. Ἀττι-
κῆς τῆς Ἰπποβοαντικῆς φυλῆς ἐν τῇ οὐτ. ἀκτῇ
τοῦ Σουνίου Ἀρποκρ. κάτ. Ἀζηνιεύς Αἰ-
σχίν. ἐπὶρ. Ἀζηνιαθῆναι.
Ἀζήρις· τοῦ ἀρματίου ζύλου Ἡσυχ. (παρὰ
Πολυδ. ἀζηλῆς)
Ἀζησία· ἡ Δημητρερ ἀπὸ τοῦ ἀζειναι τοὺς
καρπούς Ἡσυχ.
Ἀζηται· «οἱ ἐγγύτατοι τοῦ βασιλέως» Ἡσυχ.
Ἀ-ζήτητος, 2· ὁ περὶ οὗ ὅν ζητεῖται, οὐκ
ἐρευνᾶται Αἰσχίν. 3, 22· ἀνέξετατος Ἠλιδ.
1, 33· ἐπὶρ. «ἀζητήτως ἔχιν τινός»=οὐκ ἐρ-
μαι ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ζητεῖν, ἐρευνᾶν τι
Φιλ. τ. 1, σ. 96.

Ἀζητός· ὁ σεβαστὸς Σουῖδ. καὶ Ζωναρ. ἐπὶ
ἀζητός=σεβαστὸς Ζωναρ.
Ἀζητής, 2 (ἀγνώστου καὶ σκοτεινῆς ἐτυμ.
οἱ πλείστοι τὸν ἀρχ. ἐτυμ. αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀ-
διηγῆς ἢ ἀδιεχῆς=ἀδιάλειπτου Κρ. Ἀνθ.
2, 347, «παρὰ τὸ ἄδην θαψίλως» (ἔδην) καὶ
ὁ Σχολ. Ἰλ. ο, 24=σκληρὰ, ἀπὸ τῆς ἀζή-
τως ἀζητής=ἐκρώς ἡχών, σκληρός, τρα-
χὺς) παρ' Ὁμ. περὶ τοῦ θορύβου καὶ τῆς
κραυγῆς· ὀρυμαγδός Ἰλ. ρ, 140· καὶ «ἀζή-
χες μεμακύναι», δ, 435· «ὀμόκλειον, ο, 660·
περὶ σφοδρῶ ἀλγους, ο, 25· «ἀζηχῆς φαγῆναι
=ἀκαταπαύστους Ὀδ. σ, 2· «χορύναι=ἐμῶν
καὶ σκληρὰ Ἀπολ. Ρ. 2, 99. Παρὰ μετ.
π. μόν.=ἀδιάλειπτος.
Ἀζήωρα· ταχία, πυκνά Ἡσυχ.
Ἀζίας· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ γρ.
Ἀζίος· Ἀραφ. ἡγεμὼν Δ. Σικ.
Ἀζικα· πόλ. Ἰνδοικῆς Πτολ.
Ἀζίρις (καὶ Ἀζίρος, Ἀζύλις ἢ Ἀζύλις
Ἀζίλις, Ἀζαίρις, Ἀζάριον) 1) κωμή καὶ πόλις
ἐν Λιβύῃ, κάτ. Ἀζιλιτῆς ἢ Ἀζιρέως Στ. Βούλ.
2) Ἀζίρις, πόλ. ἐν Ἀρμενίᾳ Πτολ.
Ἀζοι, ἀντὶ ἀσοι, οἱ καὶ αἱ· δοῦλοι καὶ
δοῦλαι Ἀθῆν. β, 267.
Ἀζόκροτος· ἡ ἐρησσία, παρὰ τὴν ἀζόν.
Εὐστ. Ἰλ. σ. 648.
Ἀζον· μέλαν ὕψηλόν Ἡσυχ.
Ἀζος· ὕλη Ἡσυχ.
Ἀζόρα ἢ Ὀζάρα· πόλ. Ἀρμενίας Πτολ.
Ἀζουλις, ἰδός, ὁ· πρόσωπον μύθου τινὸς
Ἀντ. Διογεν.
Ἀ-ζυγῆς, 2· ἴδ' ἄζυξ.
Ἀ-ζυγία· ἀγαμία, μετγ.
Ἀ-ζυγος, 2· ἀζύξ· κοίτη Λουκ. Κρ. 44.
Ἀ-ζυγο-στατίστας, 2· ἀζύγιστος Ἠρ.
Χρυσ. τ. 7, σ. 339.
Ἀ-ζυμος, 2· ὁ μὴ ἔχων ζύμην, προζύμ.
(κον) 1· «ἄρτος Ἀθῆν. 3, 109· «ἡμέραι τῶν
ἀζύμων»=ἡ ἐορτὴ παρ' Εὐρ. καθ' ἣν μόνον
ζυμα ἐσθίουσι Κ. Δ. μετ. κερταῖς Πλάτ. Τιμ. 71.
Ἀ-ζυμάτης, ἡ· ἑλλειψὶς ζύμης, προζύμ.
Μακκάρ. Αἰγ. 26.
Ἀ-ζυμο-φαγία· τὸ ἐσθῆναι ἄζυμα Ἰουστ.
Μ. διὰ λ. 164, 20.
Ἀ-ζυξ, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ὢν ὑπὸ ζυγόν, ἄγαμος,
-κούρος Εὐρ. Ἰππ. 1423· «ἄζυγες γάμων»
Ἰ. Α. 805· «εὐνῆς, Μήδ. 673, Ἀριστ. καὶ
Εὐκ. ἐν Β. Ἀν. 58, Θεόφρ. 27, 7 καὶ μετγ.
Ἀζω· αἰζῶ· «ἄζειν τὸ στένειν Σοφοκλῆς Ἠ.
Ἀν 418, ἐκ τοῦ ἐπὶρ. ἂ ἂ, καὶ παρὰ Νικολ.
κωμ. «διὰ τοῦ πνεύματος ἀθρόως ἐκπνεῖν»
ἴδε ἀζῶ.
Ἀζω (προβλ. ἀζαίνω)· Ἑβραῖον· «Σείριος»
ζειν Ἠσ. Κρ. 585, ἀσπ. 397, Νικ. Θέρ. 779·
ζομένη=ἀπερησμένη Ἰλ. δ. 487· μετγ. «ἡ
φθίρομαι»· «ἄζειται κραδίην ἀκπυήμενος»
Θε. 99· «ἀσθεῖν τὴν ψυχὴν» Ἠρ. 3, 91,
γρ. ἀντὶ ἀσθηθεῖν.
Ἀζω (ἄγος, ἄγαμος, ἴδ. Βουτμ. λέξ. 1, 236)
τιμῶ, μόνον ἐν Σοφ. Οἰ. Κ. 133· «ἄζω· μέ-
μει. ἐν καὶ παρὰ. ἔχω αἰδῶς, ἴδ. πρὸς
καὶ γονεῖς»· Ἀπλόδωνα Ἰλ. α, 21· «οὐκ
434· «μετὰ τὴν Ὀδ. ρ, 101· «ἐξουσίαι, 478· «οὐκ

μή ἔρδοι· Πλ. ξ, 261, καὶ ἀπολ. ἀζόμενος ἀπὸ ἐλπίσεως καὶ ἐλπίσεως· Ὁδ. ι, 200, μετ' ἀπαρ. Πλ. ζ, 267, ἔδρ. Ἄλκ. 336 καὶ ἀλ-
λαγὰς· «ἀμφὶ σοί, τί ἔξανάσεις» Σοφ. Οἱ
τ. 155, venietur.
Α-ζωία· ζωῆς στέρησις Παρφορ. ἐν Στοδ.
ἐλ. 1, 5, 18.
Α-ζωία· ἀγανάκτησις· Ἡσυχ.
Α-ζων, ὠνος· ποτ. Λυκίας καὶ ἀνδρ. ὄν. Χοι-
ραδ. ἐν Β. Ἄν.
Α-ζωνικός, 3· ὁ μὴ ἔχων ζώνην Ψελλ.
δογμ. Χαλδ. 110.
Α-ζωνος, 2· ὁ μὴ ἔχων ζώνην, μετγν.
Α-ζωος, καὶ ἀζωος, 2· ὁ στερούμενος ζωῆς
Φιλολ. δογμ. 6, 23, σ. 253· ὁ μὴ γεννῶν
ζωντανὰ Θεοφρ. αἰτ. φ. 4, 15, 3.
Α-ζωπος· αἱ ἐρηαὶ ἐκ τῆς θεωρίας· Ἡσυχ.
Α-ζωρος· 1) «ὁ εὐχάριστος οἶνος καὶ ὁ κυβερ-
νήτης τῆς Ἀργαυς»· Ἡσυχ. 2) πόλ. Πελαγο-
νίας ἐν τῇ ἄνῳ Μακεδονία Στράβ. κάτ. Ἀζω-
ρίτης, Ἀζωρεάτης, ἢ Ἀζωρος Στ. Βυζ. 3)
πόλ. Περραιβίας ἐπὶ τοῦ μακεδ. Ὀλύμπου Παλ.
Α-ζωστος, 2· ὁ μὴ ἐξωσμένος, Ἡσ. ἔρ.
343, Πλάτ. νόμ. 12, 954, Πλούτ. συχνά,
κατ' ἀρχ. λεξ. καὶ ἀζωστος
Α-ζωτός· οἱ μὴ εἰς τὰ συνεστῶτα παρόν-
τες· Ἡσυχ.
Α-ζωτον· ἀδίωντον· Ἡσυχ.
Α-ζῶν, ἐφύσα· Ἡσυχ. παρατ. τοῦ ἀημι
Ὁδ. μ, 315.
Α-ζωτός· 1) πόλ. Ἀχαΐας Στ. Βυζ. 2) υἱὸς
Πελοῦρου, ἔξ οὗ ὠνομάσθη ἡ ἐπομένη πόλις
Στ. Βυζ. 3) Ἀζωτος (καὶ Ἀζωτός, Ἀσω-
τίων, καὶ Πελοῦρα) ὁ, καὶ ἡ· μία τῶν 5 πό-
λεων τῶν Φιλισταίων ἐν Παλαιστίνῃ, οὐ μα-
κρὴν τῆς θαλάσσης· Ἡρ. κάτ. Ἀζωτίος Στ. Βυζ.
Α-ζῶν· ἀηδίζομαι, τὸ μέλ. ἐν Ἑδστ. 61, μον.
σ. 258.
Α-ζῶς, 2 (ἡδός)· ὁ μὴ ἡδός, δυσάρεστος,
ἀπεχθής· «τινὶ, ἀηδέστερος» Ἡρ. 7, 101, συ-
χνὰ ἐν τῇ ἀττ. πεζ., ὡς Πλάτ. περὶ τε πραγ-
μάτων, ἀτινα ποιοῦσι δυσάρεστον ἐντόπω-
σιν εἰς τὰς αἰσθήσεις, ἀντιθ. τῇ ἡδύς («οὐκ
ἀηδὲς ἔστιν» = ἔστιν εὐάρεστον), καὶ περὶ ἀνθρ.
οἰκτιρῶν καὶ δίστανται ὀχληροί, ὡς τὸ ἀδελ-
σχεύς, Θεοφρ. 195· περὶ. Θεοφρ. χαρ. 20
περὶ ἀνθρ. φιλέριδος ἐν Δημ. 47, 28· τὸ ἀη-
δὲς = ἀπέχθεια, ἀποστροφή Ἰσοκ. 5, 37·
ἐπερ. ἀηδὲς = δυσάρεστος· ἔχειν τινὶ = δὲν
δύναμαι γὰρ τὸν ὑποφέρει Δημ. 20, 142·
ἀηδὲς διακεῖσθαι πρὸς τινα· Ἀνσ. 16, 2,
Πλούτ. Δημητρ. 42, insuavis, molestus.
Α-ηδία, ἡ· τὸ ἀντιθ. τῆς ἡδονῆς, Πλάτ.
νόμ. 7, 802· «ἐστὶ δὲ ἡ ἀηδία, ὡς ὅρα περι-
λάβειν, ἐντυφίς λυπῆς ποιητικῇ ἀνευ βλάβης»
Θεοφρ. χαρ. 20· τὸ ἀνυπόφορον Δημ. 21,
153, Ἀισχίν. 3, 72· πλ. «ἀηδίας καὶ βαρύντη-
τας ἐκλόως φέρειν» Ἰσοκ. 12, 31, ἀντιθ. τῇ
εὐτραπέλει· Ἡσυχ. ἀπ. 2· ἀπέχθεια,
ἀγανάκτησις, μίσος· πρὸς τινα Δημ. 19, 193.
Α-ηδίζομαι· ἀηδίζω· «τινὶ Ἀλξίξ· Ἀφροδ.
περὶ. 2, 8· 15· ἐνερ. προσηνῶ ἀηδίων Ἱρ.
Νόσ. τ, 1, σ. 201.
Α-ηδισμός, τὸ· ἀηδία, μετγν.

Α-ηδισμός· τὸ ἀηδιάζειν Σ. Ἑμπ. Παρρ.
ὅποι. 1, 48, fastidium.
Α-ηδιστής· ὀχληρός, μετγν.
Α-ηδόνειος, 2· ὁ τῆς ἀηδονῆς· γένος Ἀισχ.
ἀποσπ. ἐν Β. Ἄν. 349, ὁρόντ. ἀηδόνιος
= νόμος Ἀριστ. βατρ. 683· «πέτρα Ἑδρ. Ἰ.
1482· «ὕπνος, τ. ἔ. ὀλίγος ὕπνος Νισαχάρ
ἐν Β. Ἄν. 349.
Α-ηδονία, ἡ· στέρησις ἡδονῆς Δ. Λαίρ. 2, 85
Α-ηδονιάδης, ὁ· νεοσός τῆς ἀηδονῆς Θεοκ.
15, 121.
Α-ηδόνιον, τὸ· ὅποι. τοῦ ἀηδὸν Δ. Χρυσ. ἐβ.
Α-ηδόνιον· ὄν. ἑταίρας Ἀλκίφρ.
Α-ηδόνιος· 1) ἀηδόνις.
Α-ηδονίς, ἴδος, ἡ· ἡ ἀηδὼν, κατὰ τὸν σχημ.
ὅποι. Ἑδρ. Ἰ. ἡσ. 546, Θεοκρ. 8, 38· περὶ
ποιητικῆς τινός Νόσ. ἐν Ἀνθ. 7, 414.
Α-ηδονίς νησος· νησος ἐν τῇ ἀττῇ τῆς Μακ-
μαρικῆς Ἰστολ.
Α-ηδὼν, ὄνος, καὶ ἀηδῶν, ὡς ἐξ ἄν. ἀηδῶ,
Σοφ. Ἀλ. 607, ὅτε ἀηδῶ Ἀριστ. ὄρν. 679
(ἀείδω, κυρ. ἡ αἰδός), ἡ· τὸ ἀηδόνι· Ἡσ. ἔρ.
201, τραγ. καὶ ἀλλασχού· μετγ. ποιήματα,
Καλλ. ἐν Ἀνθ. 7, 80, 9, 184· καὶ ποιήτρια,
Ἑρμηνιστ. ἔτι καὶ ὁ ἀηδὼν Ἀνθ. 7, 44,
Ἡ ἀκρίς, ἡ κατ' ἄρουραν ἀηδὼν Ἀνυτ. ἐν
Ἀνθ. 7, 190· καὶ ἡ περὶ Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ.
6, 174. Παρὰ Λυκόφρ. 653 καλοῦνται οὕτως
αἱ Σειρήνες, inscilia.
Α-ηδῶν, ἡ· 1) θυγ. Πανδάρω, μεταμορφω-
θεῖσα ὑπὸ Διὸς εἰς τὴν πελὸν ἀηδῶνα· διότι
ἐκ πλάνης ἐφύοντο τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἰτυλον.
Ἀργεῖος αἰσθητικὸς μῦθος, βραδύτ. μετνε-
χθεῖς εἰς Πρόκνην, θυγ. τοῦ Πανδάρωνος Λαυκ.
καὶ ἄλλ. Ἀηδῶν = ἡ Ἀθῶνα παρὰ Παμφυ-
λίοις Ἡσυχ.
Α-ἡθεῖα, ἡ· τὸ μὴ σὺνθεσις, συνθεῖας στέρησις
Βατραχ. 72, Πλάτ. Θεαιτ. 175· τοῦ κακοῦ
πραγνῆθους 4, 55, συχνὰ Πλούτ. insolentia.
Α-ἡθέσσω· εἶμαι ἀσυνεθιστος, μόν. «ἡθ-
έσσαν ἔτι νεκρῶν» Ἰλ. κ, 493· «εἰτι ἀηθέσ-
σουσα θύς» Ἀπολ. Ἰ. 4, 38.
Α-ἡθῶν· τῶ ἀντιθ. Παρ' Ἀπολ. Ἰ. 1, 1171
ὅπως φαίνεται ὅτι ὁρθοτ. γρ. ἀντὶ ἀηθέσαν
εἶναι ἀηθέσσω, ἐκ τοῦ ἀηθέσσω.
Α-ἡθῆς, 2· α) ἀσυνεθιστος· μάχη· Ἡσυχ.
4, 34· λόγων Πλάτ. Ἀλγ. 191· τοῦ κατα-
κούειν Δημ. 1, 23· πολλ. περὶ πραγμάτων,
ἀσυνεθῆς, ὁψις Ἀισχ. ἐκ. 562· γραφαί Σοφ.
Τρ. 866 μετ' ἐν δευτέρ. σημ. τοῦ φοβεροῦ·
β) ὁ μὴ ἔχων ἡθῆς, χαρακτική, ἀντιθ. τῇ
«ἡθῆς ἔχων» Ἀριστοτ. ποιητ. 25· ἐπερ. ἀη-
θῶς Ἡσυχ. 4, 17, insuetus, insolitus.
Α-ηθία, ἡ· ἀηθία Ἑδρ. ἔλ. 418.
Α-ηθίζομαι· παρὰ Στράβ. 4, 4, 6 ἀντι-
θέμενον τῷ «πρατὸς φέρειν διὰ τὴν συνή-
θειαν»· εὐρίσκει τὴν ἀσυνεθῆ καὶ δυσάρεστον·
ἐκάζουσιν ἀηθίζομαι.
Α-ηκας· τὸ μὴ ἡκονημένον ἕφος Σουδ.
Α-ἡθως, ἐπερ. τοῦ ἀηθῆς Ἡσυχ. 4, 17.
Α-ἡμα, τὸ· πνεῦμα, φύσημα· ἀνέμων Ἀισχ.
Ἑδρ. 865, Σοφ. Ἀλ. 659 καὶ ἐν Ἀνθ.· «ῥάδων
θεῶν ἡμα» Ἀνταρ. 53, 4.
Α-ἡμερία, ὁ· γρ. ἀντὶ ἡμερίας Σοφ. Ἀλ. 208,

Ἀημι (FA): πνέω, φυσῶ, περί τοῦ ἀνέμου, ἐν τοῖς ἔπομ. τύποις: ἐν ᾗσι Ψα. Ε. 514: ἄη-
τον Ἰλ. ι, 5, ἀεῖται (γράφ. καὶ ἀεῖται) = πνέουσι.
Ψα. Θε. 875, ἀπαρ. ἀηται Ὀδ. γ, 183, ἀη-
μεναι, γ, 176, Ἰλ. ψ, 214, μετ. ἀέντες Ἰλ.
ε, 526, παρτι. ἄη Ὀδ. μ, 325, ἄη, ἐκ τῆς
καθαρ. βίβλ. Ἀπολ. Ρ. 1, 683. - Μέσ. ἐν τῇ
αὐτῇ σημ. τῷ ἔνερ., ἐν. ἄηται Ἀπολ. Ρ. 2,
81, Ἀρατ. 313 καὶ μετγ. π. - παρτι. ἄητο
Ἀπολ. Ρ. 2, 900, καὶ μετγ. «θυμὸς ἄητο» =
ἐταράχθη Ἰλ. φ, 386 (ἢ ἴσ. παθ. ὑπεδαυλί-
σθη) «τῆς ἀπὸ κρήθην τοῦτον ἄηθ' οἷον Ἀφρο-
δίτης» = τοιαύτη ὠραιότης ἔπνεεν ἀπὸ τῆς
κεφαλῆς τῆς Ψα. ἀσπ. 8 «ἀμφὶ τα κάλλος ἄη-
τα» = περιέπνεεν αὐτὴν κάλλος Ὀμ. ὕμν.
Δήμ. 276. Παθ. εἶνε τοῦ ἐν Ὀδ. ζ, 131 «δύμε-
νος καὶ ἀήμενος» καὶ Πινδ. Ἰ. 3, 27 «ἄσσα
ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται μαρτύρια φωτῶν»
πρόβλ. ἄσσα.

Ἀηνά: δένδρα μικρὰ ἄκαρπα Ἡσυχ.
Ἀ-ήπιον: τὸ μὴ πρῶτον, τὸ μὴ ἥπιον Σουῖδ.
Ἀήρ, ἔρος, (Ὀμ. καὶ ἰων. ἡέρος, ἴδ' ἡήρ,
παρ' Ὀμ. καὶ Ψα. ἡ, μόν. Ἰλ. ε, 776 καὶ
θ, 50 «ἡέρα παυλύν», Ὀμ. ὕμν. Δήμ. - βα-
θύν, ὅπου τὰ δύο ταῦτα ἐπὶ θ. δύνανται νὰ
θεωρηθῶσιν ὡς κοιν. γένους: διότι ἡ ὑπὸ τῶν
ἀρχαίων ἡδὴ γινόμενη διακρίσις, ὅτι «ἡ ἀήρ»
ἔστιν ἡ νεφέλη, εἶνε ἀδύνατος ἴδε Βουτμ.
λεξ. 1, 115: ἄλλ. ἀπὸ τοῦ Ἡρ. ὁ ἀήρ, (ἄημι,
αἱ ἄλλαι παραγωγαὶ Πλάτ. Κρατ. 410 εἶνε
τεχνηταί) ὁ (ὅπου τῶν ἀνέμων κινούμενος ἢ
εἰσπνέμενος) κατώτερος, πυκνότερος ἀήρ, ἢ
ἀτμόσφαιρα, ἀντιθ. πρὸς τὸν ὑψηλότερον, κα-
θαρώτερον, τὸν αἰθέρα: «Ἰλάτῃ δι' αἰέρος αἰ-
θέρ' ἔκανε» Ἰλ. ε, 288: ὁδ. νεφέλη, ὀμίχλη,
σκότος, ἀντιθ. τῇ αἰθέρῃ, ρ, 644, καὶ συ-
χνά ἐν συνόλῳ, «ἔκλυσε ἡέρι πολλῇ», γ,
381 καὶ ἄλλαχοῦ συχνά: «ἡέρι καὶ νεφέλῃ
κεκαλυμμένοι», περὶ τῶν Κυρμερίων Ὀδ. λ,
15: «οἷη ἐκ νεφῶν ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ» = μέ-
λανα νέφη ἀναβαίνουσιν Ἰλ. ι, 356: «ἡέρα
ἔσσαντο» = σκότει καλυπθέντες, ε, 282:
«αὐτὰρ Ἀθῆναι πολλὰν ἡέρα χεῖν» = οἰσεκρό-
νται νέφος Ὀδ. η, 15, «ἀήρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ»
τὴν οὐδὲ σελήνῃ προὔφαινε, ι, 144. Παρὰ
τοῖς ἔπομ. ἀήρ ἐν γέν. ὡς στοιχεῖον, μετὰ τοῦ
πυρός, βδ' αὐτοῦ καὶ γῆς θεωρούμενος, π. χ.
Πλάτ. νόμ. 10, 891: «εἰς αἶρα λαλεῖν»,
«αἶρα δέρεται» Κ. Δ. - [Ἐν Σαρ. Ἰλ. 87 καὶ
μετγ. Π. α].

Ἀησις, ἢ τὸ φυσᾶν Εὐρ. Ρήσ. 417.
Ἀήσατος, δωρ. 2: τῷ ἔπομ.
Ἀ-ήσσητας, 2, Θουκ. 6, 70: ἴδ' ἀήτητας.
Ἀήσουλός: ἡμαρτημένος καὶ ἄτακτος ἴδ' αἰ-
σούλος.
Ἀήσυρος, 2: (ἄημι, ὅπ' ἀνέμου σπρόμενος
Ἀπολλ. λεξ.) ἑλαφρός, κοῦφος, ταχὺς ὡς ἄ-
νεμος: - μόριμης Δίσχ. Πρ. 460 (ἴδε καὶ ἀεί-
συροι) καὶ περὶ ἀνέμου Ἀπολ. Ρ. 2, 1102.
Ἀητέμα (ἀήτης) πετῶ Ἀρατ. 523.
Ἀήτης: ἀήτης Ψα. Ερ. 643, 673.
Ἀήτης, ὁ: τὸ πνέειν, φυσᾶν: - ἀνέμιον Ἰλ. ε,
254, Ψα. Ερ. 622: - Νότιον, 677: μόν.
ἀντι τοῦ ἀνέμου θεοῦ. 2, 388 καὶ μετγ. π.

ὁ Πλάτ. Κρατ. 410 σημειοῖ, «οἱ ποιεῖται τὰ
πνεύματα ἀήτας καλοῦσι».
Ἀητό-ρρους, 2, λεξ. ὑπὸ Πλάτ. Κρατ.
410 πλασθεῖσα, πρὸς παραγ. τοῦ αἰέρος, «οἱ
πνεύματα ἐξ αὐτοῦ γίνονται βέοντες».
Ἀητοί: ἀκρόστατοι, ἀπληστοὶ παρὰ τὴν τρο-
φὴν Ἡσυχ.
Ἀητον: θάρσος: ὁρμητικόν, σφοδρὸν Ἰλ. φ,
395.
Ἀήτους: μεγάλας, Αἰσχύλος Ἀθάμαντι Ἡσυχ.
Ἀητός, ὁ: αἰετός Ἀρατ. φαίν. 315, 6παι.
Φάσ. ἀναγν. αἰητός.
Ἀ-ητησία, ἢ τὸ ἀήτητον Ἰούλ. Ἀρατ.
σ. 291.
Ἀ-ήτητος, 2: ἀνιήτος Πλάτ. Μενεξ. 248,
καὶ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἡτηθῇ, πολ. 2, 377:
συχνά παρὰ Πλουτ. invictus, insuperabilis
ἐπὶρ. Πολυδ. 1, 157.
Ἀ-ηχος, 2: ὁ μὴ ἔχων ἤχον Σχολ. Εὐρ.
Φοιν. 967.
Ἀαίαιρετς: αὐθάδεις, ὑπερόπται, ἀκριβεῖς
Ἡσυχ.
Ἀ-θαλάμευτος, 2: ὁ στερούμενος θαλάμῳ
Ἰ. Χρυσ. τ. 7, σ. 252.
Ἀ-θαλάσσευτος νῆες: αἱ μήπω εἰς τὴν θά-
λασσαν βυθισθεῖσαι Πολυδ. 1, 121.
Ἀ-θαλασσία, ἢ ἀπειρία θαλαττοῦ πλοῦ
Γαλην. Κ. μυθ. σ. 639.
Ἀ-θαλασσεύς, 2: ὁ μακρὰν τῆς θαλάσσης
Μεν. ἐν Ἀθην. 4, 122: - οἶνος = ὁ μὴ κεκρα-
μένος θαλασσίου ὕδατι Γαλην. τ. 13, σ. 403.
Ἀ-θαλάσσιος ὕδατι Γαλην. τ. 13, σ. 403.
Ἀ-θαλάσσιος πλοῦ Ἀριστ. βατρ. 204.
Ἀ-θαλάχης, 2: ὁ μὴ θάλλων, - δένδρεον Ἀ-
θην. 12, 524: - δένδρα Πλουτ. Πομπ. 31.
Ἀ-θαλάπης, 2: ὁ μὴ ἔχων θάλλος, θερμώ-
τητα Νόν. Δ. 37, 151 καὶ συχνά ἐπὶρ. ἀ-
θαλάπης Ἰπποκρ. π. διατ. σ. 388.
Ἀθαμάν, ἄνος, συνθ. πλ. Ἀθαμάνες, οἱ φύλη
Θεσσαλῶν ὑπὸ τῶν Λαπιθῶν ἐκδιωχθεῖσα, οἰ-
κήσαντα δὲ βραδύτ. ἐν Ἠπείρῳ Στράβ.
Ἀθαμανία (καὶ Ἀθαμαντία): χώρα ἐν τῇ
μεσημβρ. Ἠπείρῳ Στράβ.
Ἀθαμαντίδης: πατρων. τοῦ Ἀθάμα Σουῖδ.
Ἀθαμαντις, ἴδ' ὁ θλ. τὸ Ἀθαμάντιος, ὅθ.
«Ἀθ. φύτλη» Νόν. ἴδ. ἢ «Ἐλλη, ἢ θυγ-
τοῦ Ἀθάμαντος Δίσχ. Κατὰ Στράβ. οὕτως
ὠνόμαζεν ὁ Ἀνακρίων τὴν Τέων.
Ἀθάμας (-), αντος, ὁ: 1) υἱὸς Αἰδίου,
βασιλεὺς Ὀρχομενοῦ, οὗς. Νεφέλης, πατ-
Φρύξου καὶ Ἑλλῆς, νυμφευθεὶς βραδύτ. ἐν
Θεσσαλίᾳ τὴν ἰνῶ Ἠσυχ. Ἐπὶραγματεῶν αὐτὸν
ὁ Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς, καὶ ὡς σατυρικὸν ὄρα-
μα ὁ Ξενοκλῆς, ὡς κωμῳδία ὁ Ἀντιφάνης
καὶ ὁ Ἀρπύριος 2) ἔγγονος τοῦ προηγ. Οὐμελι-
τῆς τῆς Τέων Πανσ. 3) Κρής, υἱὸς Οἰνοπίανος
Πανσ. 4) Πυθαγόρειος ἐκ Ποσειδωνίας Ἰάμβλ.
Ἀ-θαμδεῖς: ἄντι θαμδεῖς.
Ἀ-θαμδεῖσι: ἄντι θαμδεῖσι, διδῶν. Ἐρμάννου Ἰ-
δύκ. 1 ἀντι τῆς συνθ. γρ. ἀθάμδεῖς ὁ Μύλ-
λερος εἰκάζει ἀθαμδεῖσιν.
Ἀ-θαμδής, 2: ὁ μὴ θαμδοῦμενος, μὴ φοβού-
μενος: - Κρῶς Μελ. ἐν Ἀνθ. 5, 177: - ἀκάτω
Πανσ. Δαλ. 16.

Ἀ-θαμεία· ἀκαταπληξία, animus terrore liber (Civ. Fin. 5, 29, Δημόκρ. ἐν Κλ. Ἀλ. σπ. 2, σ. 438.
 Ἀ-θαμεία· ἀθαμεία.
 Ἀθαμεία· Δελφός τις, ἐπιγρ.
 Ἀθαμείων· Δελφός τις, ἐπιγρ.
 Ἀθάνα· ἡ Ἀθηνῶν.
 Ἀθανασία, ἡ· τὸ μὴ ὑπόκεισθαι εἰς θάνατον Πλάτ. Φαιδρ. 246 καὶ ἐπ. - Καὶ Ιατρικόν τι· Δ. Σικ. 1, 25 = ἀμείνοια Λουκ. Θε. δι. 4.
 Ἀθάνας (καὶ Ἀθάνης, ἴσ. ταυτὸν τῷ Ἀθανά-
 δας), ὁ· Σαρακάνος, σύγχρονος Δίωνος καὶ
 Τιμολώντος, ἱστορικός Πλούτ.
 Ἀθανάσιος· 1) γραμματικός τις Σχολ. Δημ.
 2) χριστιανὸς ἐκκλησι. πατήρ, ὁ Μῆγας ἐπι-
 καλούμενος ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς 4 μ.
 Ἀ. ἔκατ.
 Ἀ-θανατίζω· ποιῶ ἀθάνατον Ἀριστοτ. ἐν
 Ἀθην. 15, 697 καὶ μετγ. Παθ. γίνονται ἀθά-
 νατος, διαρκῶς Πολυδ. 6, 54, 2· «οἱ Γέται ἀ-
 θανατίζοντες» = οἱ ἐαυτοὺς ἀθανάτους θεω-
 ρούντες Ἡρ. 4, 94, 5 4.
 Ἀ-θανατισμός, ὁ· ἀθανασία Δ. Σικ. 1, 1.
 Ἀ-θανάτο-ποιός, 2· ὁ ἀθάνατον ποιῶν
 τίνα Κλημ. ὁμ. 3, 8· τὸ βάπτισμα Εἰσα. βί.
 Κων. 4, 62.
 Ἀ-θάνατος, 2 (παρ' Ὁμ. καὶ ἐν τοῖς ποιητ.
 χωρίοις θηλ. ἀθανάτη, π. χ. - ὅρις, = ἡ ἀ-
 θανασίαν παρέχουσα Αἰσχ. γο. 610, Ἀριστ.
 νεφ. 289) ὁ μὴ ἀποθνήσκων, ἀπὸ τοῦ Ὁμ.
 περὶ τῶν θεῶν, ἀντίθ. τῷ θνητοῖ· οἱ ἀν-
 θρώποι καὶ περὶ πραγμάτων τοὺς θεοὺς ἀνη-
 κούντων - αἰγίς Ἰλ. 6, 247. Ἐπειτα ἐν γένει
 ὁ αἰὶ διαρκῶν, αἰώνιος· ἐν τῷ περ. λίαν σύνη-
 γος, καὶ - δόξα, μνήμη, κτήμα Ἰσοκ. 1, 19.
 Ἀθάνατοι = τάγματα στρατιωτῶν παρὰ Πέρ-
 σαις Ἡρ. 7, 83 καὶ ἀλλαγῶς, ὡς «ἀθ. ἀνὴρ»,
 7, 31, οὗ ζώντων ἐτι ὠρισμένος ἐστὶν ὁ διά-
 δοχος [Παρ' ἀπ. π. τὸ πρῶτον α εἶνε καὶ
 βραχὺ] ἐπὶρ. «ἀθανάτοις εἶδεν» = αἰώνιος
 Φιλώδ. ἐν Ἀνθ. 9, 270, immortalis.
 Ἀ-θανάτω· ἀθανάτιζω Τρέξ. γλ. 6, 740.
 Ἀθάνατις, ἰδος, ἡ· φυλὴ Τεγεατῶν Πλου.
 Ἀθάνης· ὄν. ἔθνος Σουῖδ.
 Ἀθάνης· ἀνδρ. ὄν. Δ. Λαέρ.
 Ἀ-θάνης, 2· ἀθάνατος Μάξ. Τύρ. 16, 2.
 Ἀθάνης, οὐ καὶ πο' ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀθάνιππος· ἴδ' Ἀθάνιππος.
 Ἀθάνιχα· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀθανοδώρα = Ἀθηνοδώρα· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀθανοδώριος· βουλευτ. πατρων. ἐπιγρ.
 Ἀθανοδώρος = Ἀθηνοδώρος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀθανοκρίτιος, γ. ἰω. πατρων. τοῦ Ἀθανό-
 κριτος· Ἰαναγρατός τις, ἐπιγρ.
 Ἀ-θαπτος, 2· μὴ ταφείς Ἰλ. χ. 386, Αἰσχ.
 ἐπ. 1005, Σοφ. πολλὰ. Μέν. ἐν Β. Ἀν. 353.
 Ἀθάπτων· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀθάρμει· ἴδ' Ἀριθίς.
 Ἀθάρη· ὁλόπυρος πτεσάνη πυροῦ καὶ πολτώ-
 δης τι· Πούχ. πόλτος ἐκ πυροῦ Ἀριστ. πλ.
 683, καὶ ἄλλ. κωμ. μετὰ τοῦ ἔτινο ἐκράτης
 ἐν Β. Ἀν. 352· Κατὰ Β. Ἀν. 10, «πυρῶν
 ἡρημένων καὶ διακεχυμένων», αἰολ. ἀθήρη.
 Κατὰ Πλιν. Φ. 1, 22, 25 αἰγυπτιᾶκόν.

Ἀθάρης· ἄθος ἐπὶ γυναικός, ἐπὶ δὲ σιδή-
 ρου στερεὺς Πούχ.
 Ἀθάριοι· αἱ μὴ διαπεπρωμενόμεναι, τινὲς δὲ
 μὴ δεδεμένοι ἀρθροῦ Πούχ.
 Ἀ-θαρσής, 2· ὁ μὴ ἔχων θάρσος Πλούτ.
 Κικ. 35· τὸ ἀθαρσής = ἡ δειλία, Νικ. 4 ἐπὶρ.
 - ὡς Πλούτ. Πομπ. 50
 Ἀθαρ-ώδης, 2· ὁμοίος ἀθάρη, ἀρχ. λαξ.
 Ἀ-θαυμασία· ἀθαυμασία.
 Ἀ-θαυμαστί· ἔνι θαυμασμοῦ Σουῖδ.
 Ἀ-θαυμαστία· τὸ μὴ θαυμάζειν Σερὰδ. 1, 3, 16.
 Ἀ-θαύματος, 2· α) ὁ μὴ θαυμαστός,
 μὴ θαυμάζόμενος Λουκ. ἔρ. 13· β) ὁ μὴ θαυ-
 μάζων· «-διάθεσις ψυχῆς» Ἀθην. 6, 233·
 ἐπὶρ. - ὡς Σοφ. ἀπ. 810.
 Ἀ-θεαμοσύνη, ἡ· ἀνεπιστημοσύνη, ἀγνωσία,
 ἀπειρία Πολυδ. 4, 8.
 Ἀ-θεάμων, 2· ὁ μὴ θεασάμενος, μὴ ἰδὼν
 Συνέσ. ὄν. σ. 147· ἐπὶρ. - νῶς κατὰ Πολυδ.
 4, 10 εἶνε βιαιότερον.
 Ἀ-θεάτος, 2· α) ὁ μὴ θεαθεὶς, ἀόρατος Λουκ.
 Νιγρ. 23, Ἀλξ. 26, ὁ οὐκ ἔξεστιν ὁρασθαι,
 - ἱερὰ Φωκυλ. 94, Πλούτ. Νομ. 9· β) ὁ μὴ
 θεώμενος, μὴ βλέπων· - θεάματος ἡδίστου· ὁ
 μὴ ἰδὼν τὸ ἡδ. θ. Σεν. ἀπομ. 2, 1, 31, Ἀ-
 ριστοτ. κόσμ. 1· - ἀληθείας Λουκ. Νιγρ. 15·
 μετὰ τοῦ ἀπειρος ἐν Πλούτ. Ὁδ. 6· ἐπὶρ.
 - ὡς ἀνεπιστημόνως, ἀγνωμόνως Πολυδ.
 Ἀ-θεάτριτος, 2· ὁ μὴ θεατριζόμενος, μετγ.
 Ἀ-θεεῖ· «χωρὶς θεοῦ γνώμης» Πούχ. Ὁδ.
 σ. 352, Μόσχ. 2, 148 καὶ μετγ. π. ἐκκλ.
 Ἀ-θεησίη, ἰων. ἡ· τὸ μὴ ὁρᾶν Ἀρετ. 8, 4.
 Ἀ-θεῖα, ἡ· ἀθεότης Ἰερωνλ. 18 καὶ μετγ.
 Ἀ-θεῖαστος, 2· ὁ μὴ ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τοῦ
 θεοῦ· ἐπίνοια Πλούτ. Κορ. 33.
 Ἀθειρής· ἦτοι ἀτειρής, ἡ ὁ ἄγαν θειριστικός,
 ἡ ὑπερόπτος, ἡ θαυμαστός Πούχ.
 Ἀθειρέως· ἀκριβῶς Ἐτ. Μ.
 Ἀελλάζειν· διηθεῖν Πούχ.
 Ἀελλεῖν· ἔλκειν Πούχ.
 Ἀελλής, 2· ἀελλετός, ὁ μὴ καταπραυνθεὶς
 Νόν. Α. 33, 200.
 Ἀελλών· ὀηλάζω Ἰπποκρ. ἴδ' ἀμύλων.
 Ἀελλῶν, «ἀελλέται» διηθεῖται. Διοκλῆς Με-
 λίσσαις· Καὶ διὰ τετραμένον ἀελλέται τό-
 πων Β. Ἀν. σ. 350.
 Ἀ-οέλεος, 2· ὁ μὴ οἰλῶν, ἄκων Αἰσχ. Ἰκ.
 840, δ. γρ.
 Ἀ-οελής, 2· ὁ μὴ ἔχων οἰλήσιν Ἀναστ.
 Σιν. ὁδηγ. σ. 12.
 Ἀ-οέλητος, 2· ὁ μὴ οἰλῶν· ἐπὶρ. - ὡς
 Ἀθην. 5, 219.
 Ἀοέλιμοι· κικλὶ Πούχ.
 Ἀ-οελκτος, 2· ὁ μὴ δύναται τις νὰ οἰλήσῃ,
 νὰ καταπραυνῇ Αἰσχ. ἰκ. 1041· - ποινὰ Λυ-
 κόφρ. 1355.
 Ἀοεμῶν, «ἀθαμδοῦσα ἀκολασταίνουσα» Πούχ.
 Ἀ-οεμῶν, 2· ὁ μὴ ἔχων θημῶν, μετγ.
 Ἀ-οεμῶν, 2· τῷ προηγ. μετγ.
 Ἀ-οεμῶν, ἰος, 2· ἄδικος· - δόλος Πίνδ. Π.
 3, 32· - Πελίας, 4, 109· γάμος Εὐρ. Ἰ.
 1111, συγχρ. ἀθεμιστέρος Ὁππ. ἀλ. 1, 756.
 Ἀθεμιστέω, «ἀθεμιστῆσαι» παρανομήσαι,
 ἀδικῆσαι Πούχ.

- Ἀ-θεμιστία, ἡ πρᾶγμα ἀθέμιτον Ἀππ. ἔμφ. 2, 77.
- Ἀ-θεμιστίας· παράνομος Ὁδ. σ, 140· «ἀ-θεμιστία ᾗδη», ι, 189.
- Ἀ-θεμιστος, 2· τῷ προηγ. Ἰλ. ι, 63, Ὁδ. ι, 106 περὶ τῶν Κυκλωπῶν «ἀθέμιστα ὄραν» Σοφ. ἀπ. 811, Ἀντιφ. 4, γ, 6· «ἔρδειν Ἦρ. 8, 143, περὶ ἁμαρτίας εἰς τὸ θεῖον δίκαιον» πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1, 6, 6· συγχρ. ἀθεμιστό-τεροι Ξεν. Κύρ. 8, 8, 5· «ἐπὶρ - ως Λίσχ. χο. 635, ἔσφ. γρ. ἀντί οὐ θεμ. Ἀ-θεμιστο-υργία· ἔργον ἀθέμιτον, (ἁμάρ.). Ἀ-θεμιτο-γαμέω· ποιοῦμαι ἀθέμιτους γά-μους Εὐστ. εὐαγγ. προπ. 6, 10, σ. 275.
- Ἀ-θεμιτο-γαμία· ἀθέμιτος γάμος Ζωναρ. συν. Ἀγλ. σ. 301.
- Ἀ-θεμιτο-μιξία, ἡ τῷ προηγ. Τζέτζ. Λυκόφρ. 1141.
- Ἀ-θεμιτο-ποιός· ἀθέμιτα ποιῶν, γλωσ.
- Ἀ-θλίμιτος, 2· ἄθεσμος, ἄδικος, ἄνομος, παράνομος· «ἀθέμιτα ἔργα ἔρδεσκε» Ἦρ. 7, 33, Ἀντιφ. 1, 22, δι. γρ. ἀντί ἀθέμιστα Πλούτ. Αἰμ. 19 καὶ μτγν. ἐπὶρ. - ως Ἀππ. Καρχ. 53, nefarius.
- Ἀ-θεμιτο-υργέω· πράττω ἀθέμιτα, Ἰ. Χρυσ. τ. 5, σ. 594.
- Ἀ-θεμιτο-υργία· ἀθέμιτον ἔργον, μτγν.
- Ἀ-θεμιτο-υργός, 2· ὁ ἀθέμιτα πράττων Ἠλιοδ. 8, 9, σ. 328.
- Ἀθεμίτως· ὅδ' ἀθέμιτος.
- Ἀ-θεμιτο-φάγος, 2· ὁ ἀθέμιτα ἐσθίων Πτολ. τετραβ. 3, σ. 159 = μιαιφάγος κατὰ Πρῶκλ. παράφρ.
- Ἀ-θεος, 2· ὁ μὴ ἔχων θεόν 1) ὁ ἐσπερημέ-νος θείας βοηθείας Σοφ. Οἰ. τ. 663, ἰδ. ἐπὶρ. ἀθέως, 254 καὶ Ἠλ. 1172· 2) ὁ ἀρνούμενος τὸν θεόν Πλούτ. δεισιδ. 11, ἡ ὁ μὴ νομί-ζων τοὺς ὑπὸ τῆς πολιτείας ἀνεγνωρισμένους θεούς, ἐπὶν. πολλῶν φιλοσόφων, ἰδ. τοῦ Δια-γόρου Κικ. φ. Θε. 1, 23 καὶ Θεοδώρου τοῦ Κυρηναίου· 3) ὁ ἀθέως, ἀσεβῶς πράττων, ἀνόσιος· ἀνήρ Λίσχ. Εὐμ. 196· φρονήματα, Πέρσ. 794· βέβλη Ἠιδ. Π. 4, 162, Σοφ. Τρ 1028, Ἀριστ. πλ. 491 μετὰ τοῦ πονηρός. Καὶ ἐν πεζ. «ἀθεώτερον γίγνεσθαι» Λυσ. 6, 32. Παρὰ Πλάτ. «τὸ ἄθεον καὶ σκοτεινόν» = τὸ ἐναντιούμενον τῷ θεῷ, Ἀλκ. 1, 134· συ-γχὰ παρὰ Πλούτ. Ἐν Ἀθην. 10, 448 «ἄθεα δυνάμει» εἶνε ἀντίθ. τῶν «θεοφόρων», ἐν οἷς δὲν ἀπαντᾷ ἡ λέξ. θεός· ἐπὶρ. ἀθέως Ἀντιφ. 1, 21.
- Ἀ-θεότης, ἡ τὸ μὴ πιστεῦναι εἰς θεόν, μετὰ τοῦ ὕβρις καὶ ἀδικίας Πλάτ. πολιτ. 308.
- Ἀ-θεραπεία, ἡ ἑλλειψίς θεραπείας Ἀντιφ. 4, γ, 5.
- Ἀ-θεραπεία, ἡ τῷ προηγ. παραμέλη-σις· -θεῶν Πλάτ. πολ. 4, 443 καὶ μτγν.
- Ἀ-θεράπευτος, 2· ὁ μὴ θεραπευόμενος, ἀ-περιποίητος· «οὐδὲν ἀθ. ἔαν» Ξεν. ἀπομν. 2, 4, 3, Πλούτ. Λουκ. καὶ ἀνίας Λουκ. Ὠ-κύρ. 27· «τὸ περρωμένον ἀθεράπευτον» Αἰ-σωπ. 42· ἐπὶρ. - ως Σχολ. Σοφ. Αἰ· 634.
- Ἀθέρας, οὐ Ἐρμιονεύς τις φιλοξενήσας τὴν Δήμητρα ἐν Ἀργολίδι Πaus.
- Ἀθερεϊ-γενής, ἔσφ. ἐν Νικ. Θερ. 800· ὅδε θερεϊγ.

- Ἀθερητής, ὅτι· ὅτι· ἔχουσα ἀθέραι, ὅς· στάχης Νικ. Θερ. 818.
- Ἀθερής, «ἀθέραι ἀνόητον, ἀνόσιον, ἀκρι-βές» Ἠσὺχ.
- Ἀθερι-δοσκής, ὁ ἡθερισμένως καὶ εὐτελῶς βοσκόμενος καὶ τρεφόμενος· ἐπὶθ. Διογένης· ἐν Δ. Λαερ. 8, 76 (κοιν. γρ. αἰθεροδόσκη), ὡς ἀθέραι ἀπὸ τοῦ καρποῦ ἀποκρίναι, κριττον ἐκ τοῦ ΘΕΡ, θεραπεύω· περιφρονῶ, κατα-φρονῶ· - τινὰ Ἰλ. α, 261· καὶ ἀναίνομαι Ὁδ. θ, 212, ἀντίθ. τῷ «λίαν ἄγαμαι», ψ, 174, Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 5, 216· μετὰ γέν. Ἀπολ. Ἰ. ὅς· ἔχει τὸν ἀθρ. ἀθερίζαι, 2, 477 καὶ συγχὰ Μέσ. Δ. Περ. 997.
- Ἀθερίνη, ἡ ἔχουσα ἀκανθώδεις Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 17, Ὀππ. ἄλ. 1, 108· πρβλ. Ἀθην. 7, 285. Ἀλλ' ἐν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 2 ὁπάρ-χει ἀθερίνοι.
- Ἀ-θέριστος, 2· ὁ μὴ θερισθεὶς, μτγν. ἀ-φρόντιστος Ἠσὺχ.
- Ἀθερίων· νέος τις, οὗ ἀνδριάντα ἐν Πάτρει· εἶδεν ὁ Πaus.
- Ἀ-θέρμαντος, 2· ὁ μὴ θερμανθεὶς· - ἐστὶ Λίσχ. χο. 620.
- Ἀ-θερμος, 2· ὁ μὴ ἔχων θερμότητα Πλάτ. Φαίδ. 106.
- Ἀθερο-λόγιον, τό· ἱατρικὸν ἐργαλεῖον πρό- ἑξαγωνὴν ὀξέων (μυτηρῶν) σωμάτων Ὀρει-δάς. σ. 97.
- Ἀθερο-λόγος· ὁ ἀθέραι συλλέγων.
- Ἀ-θερο-λογέω· συλλέγω ἀθέραι.
- Ἀθερ-ώδης, 2· ὁ ἔχων ἀθέραι πολλοὺς μτγν. ὅδε καὶ ἀθαρώδης.
- Ἀ-θεσία, ἡ τὸ ἀθετεῖν, διαρρηγγύνει τὰς σπον-δάς, συγχὰ Πλούτ. ὡς 3, 78· ὅδ' ἀθετία.
- Ἀ-θεσμία· παρανομία, μτγν.
- Ἀ-θεσμιος, 2· παράνομος, ἄδικος Νόν. Ἰ. 298.
- Ἀ-θεσμο-βίος· 2· ὁ ἀθέσμως βίων Νόν. Ἰ. 293.
- Ἀ-θεσμο-γάμια· ἄθεσμος γάμος Γ. Ἀερ-τολ. Ἰστ. 16.
- Ἀ-θεσμο-λεκτρος, 2· ὁ παρανόμως γήμι· Λυκόφρ. 1143.
- Ἀ-θεσμο-πραγία· ἄθεσμος πράξις Κ. Με-ννα. χρον. σ. 170.
- Ἀ-θεσμος, 2· παράνομος, ἄδικος· «ἀθέσμων ἐπιχειρεῖν» Πλούτ. Καίσα. 10 ἐπὶρ. - ως Ἠσὺχ.
- Ἀ-θεσμοσύνη· παρανομία, ἀδικία Ἀπολλων. φ. 74, 7.
- Ἀ-θεσμο-φάγος· ὁ ἀπηγορευμένα ἐσθίων Μανθ. 4, 564.
- Ἀθεστος· Ἐρινός· σκληρά, ἣν οὐχ οἶδον ἐξελίσσασθαι Ἠσὺχ. (πρβλ. αἰνήθεστος).
- Ἀ-θέσ-φάτος, 2 (τύσαν μέγας, ὥστε οὐ θεὸς δύναται νᾶ εἰπῇ αὐτὸν Βουτρ. λεξ. 167)· ἀμείρητος, ὑπέρμεγας, ὡς ἐπὶ τὸ πλε-στον περὶ δυσαρέστον, φοδερῶν πραγμάτων - ὁμός Ἰλ. γ, 4· - θάλασσα Ὁδ. ἡ, 4· - νύξ, λ, 372· ἀλλὰ καὶ - οἶνος, λ, 61· - τός Ὁδ. ν, 244· - βόες, ν, 211· - ὄρνις ἡ, 660· - ὅλα Εὐρ. Ἰ. Α. 216, ineffabilis.
- Ἀ-θετίω· ποῶ τὸ ἄθετον, τ. κ. ποῶν, ἀ-κυρον, συμφωνίαν τινὰ (νόμον, ὅρκον, ἀν-μύχιν) αἰρῶ, μηδενίζω, π. γ. - μερισμῶν.

Πολύδ. 31, 18, παρ' ὃν πρῶτον ἡ λίστ. ἀπαν-
τᾷ - πᾶσιν, 8, 2, 5 - τοὺς ὄρκους, 1, 1, 1,
9 - τὰς ἐπαγγελίας, 15, 17, 3 - τὴν ἐπαγγελί-
αν = ἀποσύρω τὴν ὑπόσχεσιν, 30, 3, 7 καὶ
μετ' αὐτ. "ἀθετεῖν τοὺς ὅπ' ἄλλου εἰρημι-
νοὺς" = οὐκ ἀνακατατίθεμαι τοὺς αἵρ., 12, 14,
16 ἀθετεῖσθαι = ἔσται ἄκυρον, 16, 12, 11. Συ-
χνά ἐν Κ. Δ. καὶ Πλούτ. Κορ. 38. Παρά-
γραμ. ἀπορρίπτεται ὡς νόθον, ὡς Λουκ.
ἀλ. ἰστ. 2, 20, abrogo, abdicō.
Α-θέτημα, τὸ ἀθέτησις, παράδοσις νόμου,
ἐπέκλημα Δ. Ἀλ. ρ. ἀρχ. 4, 27, Ο'. καὶ μετ' γ.
Α-θέτης, ἡ ἀδούρασις, Κ. Δ. Ἐδρ. 7, 18.
Α-θέτησον, ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀθετεῖν Πολύδ. 3, 29, 2.
Α-θέτης, ὁ ἀθετῶν Μετῶδ. 402.
Α-θετοῖς, 2' α) ὁ μὴ τιθεῖς, ἀντιθ. Θετός
Ἀριστοτ. ἀν. ὄστ. 1, 23 = ἀπίστητος Ποσει-
δων, ἐν Β. Ἀν. 350' 6) ἀπορρίπτεος Πολύδ.
17, 9, 10' 60. ἀκατάλληλος, ἀνάρμοστος =
πρὸς τι Δ. Σικ. 11, 15' "ἀθέτως ἔχειν πρὸς
τι Πλούτ. συμπτ. 7, 10, 2. Παρ' Αἰσχ. Πρ.
150 "ἀθέτως κρατύνει Ζεὺς" = ἀνόμως.
Α-θεωρησία, ἡ ἄγνοια Δ. Σικ. 1, 37.
Α-θεωρητῆς, ὁ χωρὶς θεωρίας Σουῖδ.
Α-θεωρητοῖς, 2' α) ὁ μὴ θεωροῦντος, ἀ-
ράτος Ἀριστοτ. κόσμ. 6, 26' 6) ὁ ἄνευ θεω-
ρίας, σκέψεως Μ. Ἀντ. 1, 9' ἐπὶ. - τως =
ἄνευ γνώσεως ἐπὶ θεωρίας (=θεᾶς) βασιζο-
μένης Πλούτ. Νομ. 18.
Α-θήητος, ἰων. 2' ἀθέατος, ἀόρατος, κε-
κρυμμένος Νόν. 1, 218, 16.
Α-θῆλαστος, 2' ὅς δὲν δύναται νὰ θηλασθῇ.
Α-θῆλῆς, μαῖος· ὁ μὴ θηλάσας Νόν. Δ. 48,
361, Τρυφιδ. 34 περὶ Ἀμαζόνων.
Α-θῆλας, 2' ὁ μὴ θηλάσας, βυζαχθεῖς· ὁ
θηλὸν μὴ τεθλαστός· ἡσυχ. - παῖδιον Ἀ-
ριστ. Λυσ. 881, ἐν Συμῶν. ἀπ. 148 φαίνεται
ὅτι ἦν πῶλας, οὐκέτι θηλάζων.
Α-θῆλυντος, 2' ὁ μὴ ἐκθηλυνθεὶς Ἐπιφάν.
αἰρ. 41, 6, σ. 171.
Α-θῆλυς, 2' ὁ μὴ γυναικεῖος· = -φυλακή
περὶ τὰς παρθένους Πλούτ. Λυκ. καὶ Νομ. 3.
Α-θῆναι, ὅς, ἐν τῷ ἀττ. καὶ μετ' γ. πεζ. καὶ
ἰστοι ἐν τῇ ποιήσει, συνηρ. ἐκ τοῦ Ἀθηνά
ἢ Ἀθηναία ὡς Αἰσχ. Εὐμ. 289 καὶ ἰνίστα καὶ ἐν
τῷ ἀττ. πεζ., ὡς Ξεν. Ἀν. 7, 3, 39, καὶ τακτι-
κῶς ἐπὶ ἀρχαιοτέρων ἐπιγραφῶν, τ. ἔ. πρὸ τοῦ
Εὐκλείδου, ἐπ. καὶ ἰων. Ἀθηναίη, ἡ ἐπ.
Ἀθῆνη, ὅμορ. Ἀθῆνα, γέν. Ἀθῆνας,
Ἀθηναία καὶ Ἀθῆνα ἐν Πινδ. ὁ μόν. τύπ.
παρά Σαρ. - συνηθ. ὅς ἐν τῷ ἀττ. πεζ.
τοῦ ἀρχαιότερου παρὰ τοὺς ῥήτ. ἀπὸ μετὰ τοῦ
Ἡρότου ἢ, ὅσακις χαρακτηρίζεται ἡ θεὰ ὡς
ἀντικείμενον λατρείας· 1) ἡ θεὰ Ἀθηνᾶ, Mi-
νεργα, ἡ δυναταὶτὴ μετὰ τὸν Δία· 2) ἐν
ἐπικλήσει μετὰ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος
συνθεομένη· 11. 6, 371 καὶ ἐν τῷ ὄρκῳ παρὰ
Δημ. 21, 198 ἡ ἀπλως μετὰ τοῦ Διότι, ἡ ἐν
τῷ προσωνύμῳ πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ὁσὼν
ἀκούει· 1. Συχνά ὁ ὄρκος "μὰ τὴν Ἀθ-
ηνᾶν", καὶ "πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν". Τὸν αὐτὸς
ἐκφράζουμε καὶ ὡς σύνθημα Ξεν. Ἀν. 7, 3,
39 καὶ ὠνομάζεται ἐξ αὐτῆς ἰδιαίτερον τι ἄγμα
καὶ τις αὐλὸς· παρ. α) ἡ ὅς τὴν Ἀθηνᾶν

(sus Minervam) Πλούτ. πολ. παρ. 7, 6) ὅς
παρ' Ἀθηναίων ἔρην ἤρισεν· Θεόφρ. 5, 23' γ)
περὶ ἀγαθῶν συγχρίσεων, Ἀθηνᾶ τὸν ἢ τὴν
αἰλουραν· Ξηνοφ. 2, 25' δ) "σὺν Ἀθηνᾶ καὶ
χεῖρα κίνει" Ξηνοφ. 5, 93' 2) Ἀθῆνη Ὀδ. η,
80 = Ἀθηνᾶ.
Ἀθηνᾶ γόρας, ἰων. - ρης, γέν. συ· 1) Σάμιος
Ἥρ. 2) Συρακούσιος Θουκ. 3) Κυζικηνὸς Θουκ.
4) τύραννος Ἐπίστου Σουῖδ. 5) Ῥόδιος Δ. Σικ.
6) Ἀργεῖος Στ. Ἐμπ. 7) στρατηγὸς Φιλίππου
Πολύδ. 8) ῥήτ. Ἀνθ. καὶ ἄλλ. πολλοί, αὐτ.
καὶ ἐπὶ νομισμ. 9) ῥιστικὸς ἀπολογητής.
Ἀθηνᾶ χούρων· πῶλ. Ἰνδικῆς Πτολ.
Ἀθηνᾶ σῆς καὶ - σῆς, συ, ἰων. σῶ· 1) Τρα-
χίνιος Ἥρ. 2) Σικυωνίος Ξεν.
Ἀθηνᾶς· Ἀθηνᾶς, ἐπιγρ.
Ἀθηνᾶς, ἐπὶ. = εἰς Ἀθῆνας, μετ' οὗ ἐναλ-
λάσσεται, ἀττ. καὶ μετ' γ. Θουκ. 4, 18 καὶ
ἄλλ. παροιμ. "γλαῦκα Ἀθηνᾶς" Ἀποστόλ.
5, 48. Ἐνίστα ἀντὶ τοῦ Ἀθηνᾶς Πλάτ.
Φαῖδ. 57. Καὶ μετ' Ἡρότ. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ.
"τῶν Ἀθ. συμφορῶν" Δημ. 32, 1.
Ἀθηνᾶς, ὅμορ. Ἀθῆνας, γέν. ὡν, ἰων. ὄστ.
αἰς, καὶ ῥοι, (ἐκ τοῦ ἄθρα=ἄνθος), αἰ· 1) αἱ
ἐν τῇ Ἀττικῇ Ἀθῆναι, ἰνίστα καὶ ἀντὶ ὅλης
τῆς Ἀττικῆς· ἄκρον Ἀθηνᾶς = τὸ Σούνιον
Ὀδ. γ, 278, παρ. α) "δύος εἰς Ἀθῆνας",
περὶ μωροῦ καυχώμενου ἐπὶ τῇ αὐτοῦ συ-
φία Μακάρ. 6, 31' 6) "γλαυθὲς εἰς Ἀθῆνας"
Διογ. 3, 81, (αἱ γερμ. λέγουσι, "φέρειν ὕ-
δωρ εἰς τὸν Ἑλδαν", ποταμόν), κατ. Ἀθην-
ναίος· 1) κατ' αὐτ. 2) πῶλ. Λακωνίας Στ.
Βυζ. 3) πῶλ. Καρίας, αὐτ. 4) πῶλ. Ἰταλίας,
αὐτ. 5) πῶλ. ἐν Εὐβοίᾳ, μὴ τὸ ἐπὶ. "Διὰ-
δες", αὐτ. κατ. Ἀθηνᾶς, Ἀθηνᾶς, Ἀθην-
ναίτης, ἡ Ἀθηνναίος, αὐτ. 6) πῶλ. Ἀκαρνα-
νίας Στ. Βυζ. 7) πῶλ. Βοιωτίας Πανσ. 8) λι-
μὴν καὶ ἄκρωτ. ἐν Πόντῳ Καππαδοκίας
Ἀρρ. 9' ὄστ. Ἀραβίας Πλίν. 10) νέται Ἀθ.
Ἀθηνναί, ἐν Ἀθήλῳ Στ. Βυζ.
Ἀθηνναία, ὅμορ. Ἀθῆναίς· 1) ἐπὶθ. θηλ.
Πινδ. 2) ἡ τῶν Ἀθηνῶν πολιτεία Στ. Βυζ.
Ἀντὶ τούτου ὅμως ἔλεγον συνηθ. Ἀττικὴ ἢ
Ἀτθίς, ὅπως ἀποφύγῃσι τὴν σύγχυσιν
μετὰ τῆς θεᾶς, ὁ δὲ Μεγακλ. ἐν Εὐστ. 11.
α, 84 παρατηρεῖ προσέτι, ὅτι βραδύτ. ὅτε οἱ
κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν ἐκαλοῦντο Ἀθηνναῖοι,
ἡ θεὰ ὠνομάσθη Ἀθηνᾶ· 3) = Ἀθηνᾶ, ὁ ἴος·
4) γυν. ὄν. α) γυν. Ἰψιγάνου τινός, ἐπιγρ. β)
Θηβαία τις, ἐπιγρ.
Ἀθηνναί, τὰ (αὐτὴς ὠνομάζοντο πρότερον)
τὰ Παναθηναία Πανσ. 8, 2, 1.
Ἀθηνναίω· ὁμοιάζω· ἢ Ἀθηνᾶ κατὰ τὴν
ἐρῶν· σιν Εὐστ. Ὀδ. α. 1742.
Ἀθηνναίος, 3' α) ἐπὶθ. ὁ τῇ Ἀθηνᾶ ἀνῆκων
Πρόκλ. Ἀλκιβ. σ. 44, θεολ. Πλάτ. 5, 35' 6)
οὐδ. 15' Ἀθηνᾶ· ἐπὶ. - ὡς Πρόκλ. Ἀλκιβ. σ. 43.
Ἀθηνναίων, τὸ· 1) νᾶς Ἀθηνᾶς α) ἐν Σιγίῳ
Ἥρ. 6) παρὰ τῇ πόλει Βελδίνῃ ἐν Δακωνίᾳ
Πλούτ. γ) ἐν Ἐφίῳ Στράβ. δ) ἐν Καρμανίᾳ,
αὐτ. ε) ἐν Χαλκηδόνι Δ. Κασ. 2) ἄκρωτ. ἐν
Καρμανίᾳ Στράβ. 3) τόπ. ἐγγύς Μεγαλοπό-
λεως ἐν Ἀρκαδίᾳ Πολύδ. καὶ ὅρος ἐν Ἀρ-
γολίδι Στράβ. 4) φρούριον ἐν Ἀθηνναίᾳ

Αἰ. 5) τόπ. ἐν Σικελίᾳ ἐγγὺς Ἰμέρας Δ. Σικ. καὶ λόφος τις, αὐτ.

Ἀθηναῖος, 3, 809. Ἀθηναῖος, αἰολ. Ἀθηναῖος, ἐπιγρ. 1) ἐπὶ τοῦ μετὰ τοῦ ἀνὴρ, ἰδ. «ὡς ἀνδρὶς» Ἀθ. ἴσως. ἔπειτα ὁμοῦ καὶ

«Ἀθ. ὁπλίτης, πρεσβευτής» Δημ. κ. λ. περὶ τοῦ Ἀθηναίου Ἰδ. ἀνωτέρω 11) οὐδ. ὅς ὁ

κάτ. τῶν Ἀθηναίων Ἰλ. καὶ ἐπ. ἐνίοτε πλ. = Ἀθηναῖοι Πολύαιν. 3, 7. 18. ἐκαλεῖτο οὕτως

ὁ τέλειος τῶν Ἀθηναίων πολίτης ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς δοῦλους καὶ μετοίκους Δημ. οὐ.

«Ἀθηναῖον τινα ποιῆσθαι» Λυσ. 13, 70. «Ἀθηναῖον γίνεσθαι» Ξεν. Ἐντ. ἡ συνήθ.

προσχωρήσεις «ὡς Ἀθ.», ἡ ὡς ἄνδρες Ἀθ. ὡς ἐντιμωτάτη ὀνομασία, ὡς δὴ ὁ Δικαιάρχος ἀπ. 1, 3

καρνεὶ διὰ τοῦτο διακρίνει μεταξὺ τῶν Ἀθηναίων καὶ Ἀττικῶν καὶ θεωρεῖ τοὺς

πρώτους ὡς τὴν ἐντιμωτέραν τῶν πολιτῶν τάξιν, οὗ ὅτι Πλάτων νόμ. 1, 626 λέγει μετ' ἀστεύ-
σμου «ὡς ἔξιν» Ἀθηναῖος. Παροιμιώδης ἦν ἡ «θεοδοσία» αὐτῶν· πρβλ. Ἀριστ. νεφ. 587.

Ἀθ. ἡ ν. α. ο. κ. κύρ. ὅν. α) Λακεδαιμόνιος Θουκ. 6) Περγαμῆνης, υἱὸς Ἀττάλου, ἀ-
δελφὸς τοῦ βασιλέως Εὐμένους Πολύδ. γ) Ἐρετριεύς, κόλαξ τοῦ Φαρσαλίου Σισύφου

Ἀθ. δ) φίλος καὶ στρατηγὸς τοῦ Ἀντιγό-
νου Δ. Σικ. ε) Μακεδόν, πατ. Δημοφίλου τοῦ

Ἀρρ. ζ) Ἐφέσιος, Ὀλυμπιονίκης Παισ. η) Σελεικηνὸς περιπατητικὸς Στράβ. θ) μα-
θητὴς Ἐπικούρου Δ. Λαέρ. ι) ὁ γνωστὸς

συγγραφεὺς ἐκ Ναυκράτιδος· κ) ἐπιγραμ-
ματοποιὸς Δ. Λαέρ. λ) Ἀθηναῖος τις Λαμ-
πρεύς, Ῥοσσ. δημ. μ) Ἡρακλεώτης, αὐτ. ν)

Ἀντάνορος, ἐπιγρ. ο) ἄλλ. ἐπὶ νομισμ. Ἀθ. η. αἰς, ἰδ. ὡς. 2) ἐν Ἀττικῇ κατὰ τοὺς

χρόνους τοῦ Ἐριχθονίου Πολύδ. 6) θυγ. Ἰπ-
ποδότου, μήτ. Γλαύκου Στ. Βυζ. γ) μάντις

ἐξ Ἐρυθρῶν Στράβ. δ) τὸ πρότερον ὄν. τῆς Εὐ-
δοκίας, αὐξ. Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ Πριστα. ε)

Ἀθηναῖα, θυγ. Θεοκρίτου, ἐπιγρ. Ἀθ. η. αἰς, ὅν. ἐπιγρ.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀπολλ. ἰ. παρ' Ἡρόν. Ἀθηναίων. 2) Χίος τις, ἐπιγρ.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων. Ἀθ. η. αἰς, ὄντος· ἰδ. Ἀθηναίων.

Ἀ-θήρατος 2. ὅς δὲν δύναται νὰ θηραθῇ ἀλωθῇ Ἀλ. Ἰ. Ζ. 1, 4.
Ἀ-θήρευτος, 2. ὁ μὴ θηρευθεὶς Ξεν. Κύρ. 1, 16.
Ἀθηρη-λοιγός, ὁ καταστρέφων τοὺς ἀθέ-
ρους ἀθηρηλοῖόν· τὸ λεγόμενον πτόον, οἶον ἀθηρηλοῖόν, τὸ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικόν.
Ἀθῆρες δὲ τὰ λεπτότατα τῶν ἀσταχυῶν μέρη· Παύλ. Ὀδ. λ, 28 πρὸς ἀθηρόδρωτον.
Ἀ-θηρία, ἡ ἑλλειψὶς θηρίων Ἀτλ. Ἰ. Ζ. 7, 2, ἐν 14, 1 ὅμως ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς θήρας.
Ἀ-θηρίωτος, 2. ὁ μὴ ἀποθηριωθείς Εὐστ.
Ἀ-θηρό-βρωτον ὄργανον=ἀθηρηλοῖγός Σοφ. ἀποστ. 404.
Ἀ-θηρος, 2. α) ὁ μὴ ἔχων θηρία Ὑρ. 4, 185 τὸ ἀθῆρον=ἀθηρία Πλούτ. πότ. τ. ζ. γρ. 32, 2) ὁ ἀνευ θήρας, ἀνευ κυνηγίου· ἡμέρα Αἰσχ. ἐν Β. Ἀν. 351.
Ἀ-θηρ-ώδης· ὁ ἀθῆρος.
Ἀ-θῆρωμα, καὶ ἀθέρωμα, τό· «ἀθῆρωμα ὅτε ἴσται ὄγκος στεργγύλλος, κατὰκλυτερος τοῦ σπαστώματος, περιέχων ὕγρον ὅμοιον ὡς ἡ ἀθήρα» Θεοφ. Νόν. 256.
Ἀ-θησαύριστος, 2. ὅν δὲν δύναται τις νὰ ὑπερβῇ Πλάτ. νόμ. 8, 844.
Ἀ-θῆρευτος· ὁ μηδὲν ἐπὶ μισθῷ δουλεύων Παύλ.
Ἀ-θῆγγανος· ὁ μὴ θέλων τινὶ προσεγγί-
σαι Ἐτ. Μ. ὅν. ἀτίστωσιν ἄλλ. ἀγνώστου
Ἀ-θῆγγος, 2. ἀθικτος Τζέτζ. Ἰλ. 110 ἐπὶ ἀθιγῶς Ἀθαν. τ, 1, σ. 938.
Ἀ-θῆκτος, 2. ὁ μὴ θιγείς, μὴ προσβληθείς· νόμοις Αἰσχ. ἱκ. 556· «ἡ παρθένος, Ἀρα-
βὼς Πανός γόσις» Β. Ἀν. 82· παρθενικός· «ἡμῶν παρθενικός» Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 164 ὅν δὲν πρέπει τις νὰ θίγῃ, ἱερὸς Αἰσχ. Ἀγ. 362· «χῶρος Σοφ. Οἱ. Κ. 39. «τῶν ἀ-
θικτων ἔσται», Οἱ. τ. 891· «γὰς ὀμφαλόν» 897. Μετὰ γέν. ὅποτε δύναται νὰ ἦν καὶ ἔνερ.
ὁ μὴ θίγων, κερδῶν=μὴ δυνάμενος νὰ δε-
καθῇ Αἰσχ. Εὐμ. 674· ἡγητήρος=ὁ ἀνευ
ἀληθείας Σοφ. Οἱ. Κ. 1517, Εὐρ. Ἰππολ. 1006.
Συχνὰ παρὰ Πλούτ.· κακίας, Νομ. 20·
«δαυροδασίας, Κικ. 10, ὅς ὅμως ἔχει καὶ
δοτ. Πομπ. 23, καὶ ὅπὸ τοῦ πυρός, Πύρρ. 3·
καθ' ἡσυχ. καλ=μπαρός, ἀκάθαρτος, ἰσχυρ.
Ἀθικτος· ὅν. δούλου, Ἰππγρ.
Ἀθιν· ἑὺλα κατακαύσιμα Παύλ.
Ἀθίς· 1) πόλ. Συρίας Ἠτολ. 2) ἑταῖρος Φι-
νίως Ὀδ. 1.
Ἀ-θλαστος, 2. ὁ μὴ ὀλασθεὶς Ἀριστοτ.
μετωρ. 4, 8.
Ἀθλῶν· κατ' ἐν ὀφθαλμοῖς, ὀφθαλμ. Ἰλ. ι, 734
(ἐλλ. πάντοτε ἀπολέω), Αἰσχ. Πρ. 95· ἀγω-
νίζομαι, μάχομαι Πλάτ. νόμ. 9, 873.
Ἀθλῶν· ὀφθαλμ. κόπον Ὑμ. μόν. ἀθλή-
σαντε Ἰλ. η, 453· «πολλὰ, α, 30· ἡθλη-
σα Σοφ. Οἱ. Κ. 570· «φάλλον πόνον» Εὐρ.
ἱκ. 397· Ἐν περὶ ἀγωνίζομαι=ἀθλους Πλάτ.
Τίμ. 19, Κ. Δ. Ἰων. ἀθλόων.
Ἀθλημα, τό· ἀγὼν Πλάτ. νόμ. 8, 833, Πο-
λύμ. 1, 50, Πλούτ. συχνά. Παρὰ Θεοφρ.
21, 8 ὅτα ταῖν χερσὶν ἀθλήματα=ἀλειτουργία
συνή, δι' ὧν αἱ χεῖρες μοχθοῦσιν.

Ἀθλησις, ἡ ἀγὼν, ἀσκησις Πολύδ. 5, 64,
6, Πλούτ. Θησ. 10.
Ἀθλητῆς· ἀσκητὴν Ἑρωτιαν.
Ἀθλητῆρ, ὁ· τῷ ἱσμο. Ὀδ. θ, 464.
Ἀθλητής, ὁ· ἀγωνιστής, ἰδ. ὁ ἐν τοῖς γυ-
μνασίοις ἀγῶνι ἀγωνιζόμενος· «οἱ περὶ τὸ
σῶμα ἀθληταὶ» Πλάτ. Ἰππ. ἱλ. 364· καὶ
περὶ ἱππων, Παρμ. 137, Δυσ. 19, 63· συχνά
μετ. ὁ δι' ἀσκήσεως ἐγκρατὴς τινος γινώ-
μενος, πολλάκις τῷ ἀπλῶς θεωρητικῷ ἀντι-
τιθέμενος, «τῆς ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους ἦν
ἀθλητής» Πλάτ. σοφ. 231· «πολύμου, πολ.
8, 543· «τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων» Πολύδ.
15, 9, 4· «καλὸν ἔργον Δημ. 25, 97· περὶ
ναυτῶν Πολύδ. 1, 59, 12.
Ἀθλητικός, 3. ὁ τὸν ἀθλητὴν ἀποδίδων·
«ἐξίς=ἰσχυρά τοῦ σώματος σύστασις» Ἀριστ.
πολ. 8, 3· σῶμα Πλούτ. Φαβ. 19· ἰδέα=
ὄψις, Ἀρατ. 3· ἀγῶνες, συμμ. 8, 4, 5· ἐ-
πίρ· «ὡς=κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀθλητῶν
Πλούτ. ἀποφθ. 192.
Ἀθλητρία· θηλ. τοῦ ἀθλητῆς Ἀθαν. 2, 166.
Ἀθλη-φόρος· ἀθλοφόρος Δίδυμ. τρ. 146.
Ἀθλίος· ἀνδρ. ὅν. Δ. Αἰέρ.
Ἀ-θλίος, 2. ὁ μὴ θλιβόμενος, μὴ πείζων·
«χαλινός Νόν. Δ. 37, 219· ὁ μὴ θλιβόμενος» μα-
ζοί, 9, 30.
Ἀ-θλίος· ἀθλιπτος Ἰαλκιν. τ. 13, σ. 746.
Ἀθλίος-παις, ὁ, ἡ· ὁ ἀθλιος διὰ τοὺς πατ-
ρας Εὐμαθ. 213.
Ἀθλιος, 3, ἐν ὅτε 2, Εὐρ. Ἀλκ. 1043, Ἐλ.
796, Ἡρ. μ. 100 (ἀθλιος) πλήρης ἀγῶνων,
μόχθων, δυστυχῆς παρὰ τραγ. Ἀριστ. καὶ
τῷ περὶ συχνά περὶ ἀνθρώπου ἰδ. κακῶν, ἀ-
δίκων, καὶ περὶ πραγμάτων· «νόσος ἀθλίας»
Ἀντιφ. 1, 30, συμφορὰ, πάθος. Παρὰ Πλάτ.
μετὰ τοῦ ἑλαεινός, Γοργ. 469· μετὰ τοῦ κα-
κυδαίμων, Μεν. 78, ἀντιθ. τῷ μακάριος,
πολ. 9, 571· τῷ εὐδαίμων, νόμ. 10, 909·
τῷ ἡδοναθῆς Ξεν. Κύρ. 7, 5, 74, Οἱ ἀπεικίσται
προτιμῶσιν αὐτὸ τοῦ ἀτυχῆς. Παρὰ Δημ.
μετὰ τοῦ ἄφρων, 19, 173, ὡς ὁ Πλούτ. λα-
λεῖ περὶ «ζωγράφου ἀθλίου» κακοῦ, παιδ.
ἀγ. 9· ἱππρ. ἀθλίως ἔχειν Εὐρ. Ἡρ. μ.
707· διατιθέμενος Πλάτ. Κριτί. 121· δια-
κεῖσθαι Ἀριστ. πλ. 80· ἴδε καὶ ἀθλιος,
misere, infelix.
Ἀθλιότης, ἡ· μόχθος, δυστυχία, ἀντιθ. τῇ
εὐδαιμονίᾳ Πλάτ. Θεαιτ. 175, miseria.
Ἀ-θλιπτος, 2. ὁ μὴ θλιφθεὶς Γαλιν. τ. 5,
σ. 445· ἐπὶρ· «ως, μετγν.
Ἀθλο-θεσία, ἡ ἀγωνοθεσία Πολύδ. 3, 140.
Ἀθλο-θετεῖα· ὅτι, προτιμῶν ἀθλα Πολύδ.
3, 140, ἐν γέν. προτιμῶν ἀνταμοιβῆς· τινὲς
Ἀθλόν. 12, 539.
Ἀθλο-θετήρ, ἡρος, ὁ ὁ ἀθλοθετῶν, ὁ νέ-
μων τὰ ἀθλα, βραβεῖα Ἀνθ. παρ. 130.
Ἀθλο-θέτης, ὁ· τῷ ἀνιστ. Πλάτ. νόμ. 6,
764 καὶ μετγν.
Ἀθλο-θετία, ἡ· ἀθλοθεσία Ἀριστ. ἐν Πα-
λυδ. 3, 140.
Ἀθλον, τό (ἢ ἀθλον)· 1) βραβεῖον ἀγῶνος
Σοφ. Ἠλ. 672· νικητήριον Ξεν. Ἐλ. 4,
2, 5· ἐν γέν. ἀνταμοιβή, μετὰ τοῦ ἡμισυθῆ

καὶ δῶρα Πλάτ. πολ. ἴο, 613· ἀρετῆς
Θουκ. 2, 87· «-τῆς ἔρωτικῆς μανίας» Πλάτ.
Φαιδρ. 256· ἀμαρτημάτων Λυσ. 1, 47· ποι-
νή· πολέμου Δημ. 4, 5· παρανομίας Πο-
λύβ. 15, 8, 11· «ἄθλα προτιθέναι», ὡς. τιθέναι,
προσβαίνειν· πρὸλ. - κείσθαι, καὶ-λαμβάνειν,
φέρειν· 2) ἀγών, προσπάθεια, κόπος (-τυγε-
ρὸν Λισχ. ἰκ. 1015 εἶνε ἀμφ. καὶ δύνανται νᾶ
σημαίνει καὶ τὸ βραβεῖον), ἰδ. πλ. Σοφ. Φιλ.
507, Πλάτ. νόμ. 9, 865, Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 2.
Παρά Πλάτ. «τὰ ἄθλα» εἶναι καὶ ὁ τόπος τῶν
ἀγώνων, μετὰ τοῦ ἀγορᾶ καὶ δικαστή-
ριον Πλάτ. νόμ. 11, 935· πρὸλ. 9, 868.

Ἀθλο-νικία, «ἡ δὲ ἐκ φιλονικίας ἔρις ἢ
ἀθλονικία» Σχολ. Πινδ. Ν. 3, 10.

Ἀθλο-νίκης, ὁ ὅ ἐν τῷ ἀγῶνι νικῶν Εὐστ.

Ἀθλος, ὁ (παρ' Ὁμ. μόν. ἐν Ὁδ. 6.
160, ἄλλως ἄθλος, ὁ ἴδιος) ἀγών, ἀγών
ἀμύλλης· Πυθικοί=οἱ Πυθ. ἀγῶνες Σοφ. Ἥλ.
49· γυμνακοί καὶ ἱππικοί Πλάτ. νόμ. 12,
949, Δημ. 60, 13· ὄθ. κόπος, μόχθος, συχνά
παρὰ τραγ., καὶ πεζ.· «Πρακτέους, οἱ γνω-
στοί 12 ἄθλ. τοῦ Πρ. Ἰσοκ. 5, 109.

Ἀθλοσύνη· ἀεθλοσύνη Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 4, 54.

Ἀθλοφορέω· ἀεθλεύω Σχολ. Ὁππ. ἀλ. 1,
507.

Ἀθλο-φορικός, 3· ὁ τοῦ ἀθλοφόρου, νικη-
τήριος, μετγν.

Ἀθλο-φόρος, 2· ὁ τὸ ἄθλον φέρων, ὁ τὸ
βραβεῖον λαμβάνων· ἴπποι· Ἰλ. ι, 124· ἀν-
δρες Πινδ. Ὁ. 7, 7, καὶ μετγν. π.· νίκη Μελ.
ἐν Ἀνθ. 7, 428· ἴδ. ἀεθλοφόρος.

Ἀθμονία ἢ Ἀθμονον· δῆμ. Ἀττικῆς, τῆς
Κεκροπίδος, βραδύτ. τῆς Ἀτταλίδος φυλῆς
παρὰ τῷ σημερινῷ Μαρουσίῳ, κάτ. Ἀθμο-
νός· Ἀριστ. Θηλ. Ἀθμονίς Στ. Βυζ. ἀντί Ἀθ-
μονία ἀπαντᾷ· «ὁ δῆμος Ἀθμονέων» ἐν Πaus.
1, 14, 6· ἐπὶ Ἀθμονοί καὶ Ἀθμονήσι
ἐν Ἀθμ. Ἀθμονήζεις, εἰς Ἀθμ. Ὁ Ἡσύχ.
ἀναφέρει καὶ ῥ. «ἀθμονάζειν» τὸ εἰς δῆμον
ἀφικνεῖσθαι τῆς Ἀττικῆς.

Ἀ-θουλος, 2· ὁ μὴ θολός, καθαρὸς Λουκ.
πῶς ὁ ἴστ. συγγρ. 50.

Ἀ-θόλωτος, 2· ὁ μὴ θολωμένος· κρήνη
Ἡσ. ἐρ. 597· αὐρα Λουκ. τραγῳδ. 62.

Ἀ-θρος, χιμαρὸς· ὁ μήπω ὀχεύσας Ἀντ.
Δι6. 13.

Ἀ-θορύβητος, 2· ἡσυχος Ξεν. Ἀγης. 6, 7.

Ἀ-θόρυβος, 2· ὁ ἄλυθ ὁρύβου· συνουσία
Πλάτ. νόμ. 1, 640· ἡσυχος, -εἰσοδος Πολύβ.
8, 31· συχνά παρὰ Πλουτ. ἐπὶ ῥ. -ως Εὐρ.
Ὁρ. 722.

Ἀθας, ζωρ. τὰ ἦθος.

Ἀθασίαν· Πυθαγόρειος ἐκ Ῥηγίου Ἰάμβλ.
Ἀθραγένη· φυτὸν τι Θεοφρ. Ἰ. Φ. 5, 10, 9.

Ἀθρακί· ἀπειλὰ καὶ ἀναστάσις Ἡσύχ.

Ἀ-θρακτός· ἀτάρακτος Σοφ. ἀπ. 812.

Ἀ-θραυστος, 2· ὁ μὴ θραυσθείς, μὴ βλα-
φθείς· πύργος Εὐρ. Ἑκ. 17· λιμὴν, Κύκλ.
292, Πολύβ. 2, 22, 5, καὶ συχνά ἐν Πλουτ.
π. χ.· δύναμις, Θεμ. 4· ἐπὶ ῥ. -ως Γεωπ.
10, 19, 2.

Ἀθρεῖω, ἀντί ἀθρεῖω βλεπω, «ἀθρεῖοντες Μα-
γν. 6, 60· «ἰδεῖν ἐπιθυμῶντες» Σουῖδ.

Ἀ-θρεπτος, ἄσφ. γρ. ἀντί ἄτρεπτος· Μελ.
ἐν Ἀνθ. 5, 178.

Ἀ-θρέω (ἴσ. συγγεν. τῷ θεωρεῖω, «μετ' ἐπι-
σεως ὁρᾶν», ἀρχ. λεξ.)· θεωρῶ, κυριότα-
μετ' ἐπιμελείας, ὁρᾶν-εἰς τὸ πρὸς ἴλ. κ. 11

-τινά, μ. 391· ἀπολ. 5, 334· μετὰ τὸν νο-
ῆσαι Ὁδ. κ. 478, Πινδ. Π. 2, 70, ἀθροῦ-
καὶ τραγ. ἴδ. ἀθροῦσον, συχνά Εὐρ. κ. 1

θρήσω τούτον ὅ, τι δρᾷ· Ἀριστ. νεφ. 721
καὶ μετγν. Π. Ἐν πεζ. μετὰ τοῦ σκέπτι-
σθαι Ἰσοκ. 5, 43· μετὰ τοῦ ὁρᾶν Πλάτ.

Παρμ. 144· συχνότ. τὸ ἄθρει, ἰδ. παρὰ
Πλάτ.

Ἀ-θρήματα· «δῶρα πεμπομένα παρὰ τοῦ
συγγενῶν ταῖς γαμουμέναις παρθένους παρὰ
Λεσδίοις» Ἡσύχ.

Ἀ-θρήνει· ἴδ. ἀθρήνη.

Ἀθρήνη· ἴδ. μελίσσης Σουῖδ. καὶ Ζωναρ.

Ἀ-θρήνητος, 2· ὁ μὴ θρήνηθῆς Εὐστ. Ἰλ.
σ. 146.

Ἀ-θρήνι· χωρὶς θρήνου Σουῖδ.

Ἀ-θρήσκευτας, 2· ὁ μὴ ἔχων θρησκείαν
Φωτ. ἐπιστ. σ. 116.

Ἀ-θρήτεον· δεῖ ἀθρεῖν Ξεν. συμπ. 8, 39.
Ἀθρητικός, 3· ὁ ἔχων δύναμιν τοῦ ἀθρεῖν,
ὁρᾶν Εὐστ. 65.

Ἀ-θριάμβευτας, 2· ὁ μὴ θριαμβεύσας, ὁ
ἡττηθείς Ἰ. Χρυσ. τ. 5, σ. 819.

Ἀθρίεις (καὶ Ἀθρίεις, Ἀθλίεις, Ἀθλίαι-
εις ἢ Ἀθλίαις) 1) πόλ. Αἰγυπτίου, καὶ
Ἀθρίεις Στράβ. 2) πόλ. Ἀραβίας, νυν Μι-
διὰ Στ. Βυζ.

Ἀ-θρίγγωτας, 2· ὁ μὴ ἔχων θριγγόν, ὁ
στέγαστος· Εὐρ. Μ. 8, 50.

Ἀ-θρίξ· ὁ μὴ ἔχων τρίχας, ἄτριχος Μέν-
ερ. ἐν Ἀθην. 14, 656· ἄτριχα πρόσωπα Ἀλ-
σωπ. 149.

Ἀ-θρίπ· ἡδέεστος, 2· ὁ ὑπὸ θριπῶν οὐκ
ἐδεδεσμένος, ὑπερθ. ἀθριπηδέστατος Θεοφρ.
Ἰ. Φ. 5, 1, 2.

Ἀ-θροεῖ· ἀνευ κρότου, μετγν.

Ἀ-θροίζω (ἀθρός) μαζώνω, συναθροίζω, ἰδ.
περὶ τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν συναθροίσαντων
δῆμου· λαὸν Σοφ. Οἰ. τ. 144· ἡθροίσαν
Λισχ. Πέρσ. 406, καὶ Εὐρ. συχνά· -στρά-
τευμα, Ἑλ. 50· λαὸν, Ὁρ. 871· Ἑλλᾶς,
647· «πολλὴν ἀσπίδα», Φοῖν. 78· μετγν.

λόγων περιπλοκάς = συσσωρεύω τεχνικῶς ἡ-
γῶν συμπλέγματα, καὶ «πνεῦμα» ἡθροίσαν·
ἀνάπνευσον, 498, 858· ἡθροίκα· Ξεν. Ἑλ.
1, 1, 32· Ἐν τῷ πεζ. ἰδ. παθ. «στρατὶς ἡ-
θροίζεται» Ἰσοκ. 4, 185, Θουκ., «ἡθροίσαν-
σαν καὶ ἀντεπετάξαντο» Ξεν. Ἑλ. 3, 1, 22

ἡθροισμένοι, 6, 5, 8· καὶ μέσ. «ἀθροίσαντες ἡ-
τὴν δύναμιν», Κύρ. 3, 1, 19· μετγν. «πρόθε-
οροισται», 5, 2, 34· καὶ περὶ τοῦ πνεύματος
συλλέγεσθαι, συγκεντρουῖσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 67,
83, διὰ τῶν προστιθεμένων ῥημ. συναρ-
ρεσθαι καὶ συλλέγεσθαι ὡς ἀσυνήθως
φορέεις χαρακτηριζόμενον. Ὁ τύπος ἀθροί-
ζω, ὃν οἱ ἀρχ. ἀντὶ τοῦ ὡς ἀπὸ τῶν ἐκδο-
τήτων ἐν τισι χωρ. ὑπὸ τινων ἐκδο-
αὐτοῦ ἐδρίσκειται μόν. παρὰ μετγν. τ. 60
Εὐγεν. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 308, congrego, colligere

Ἀθροίσματος ἡμέρα· ἡμέρα συναθροίσεως, μτγν.

Ἀθροίσεις, ἡ τὸ ἀθροίζειν - χρημάτων Θουκ. 6, 26· στρατοῦ Εὐρ. Ἐκ. 314, Πλούτ.

Ἀθροίσμα, τό· συνάθροισις - λαοῦ Εὐρ. Ὀρ. 872· συσσωρεύσεις, πλῆθος Πλάτ. Θεαιτ. 157.

Ἀθροισματικὸς, 3· ὁ ἐν ἀθροίσματι, μετὰ πολλῶν ἄλλων διαιτῶμενος Ησ. τ. 1, σ. 101.

Ἀθροισμός, ὁ· συνάθροισις - ἐν τοῖς ὅπλοις Πολύβ. 4, 22, 10· συσσωρεύσεις Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 5, 2, 1.

Ἀθροιστέον· δεῖ ἀθροίζειν Ξεν. Λακ. 7, 4. Ἀθροιστήριον, τό· τόπος συναθροίσεως Εὐστ.

Ἀθροιστής, ὁ· ὁ συναθροίζων.

Ἀθροίσματος· τῷ ἔπαι.

Ἀθροιστικὸς, 3· ὁ δύνανται τοῦ συναθροί- ζειν ἔχων· ἀθροιστικὰ ὀνόματα· Ἀπολλ. Δ. συντ. 1, 13· σύνδεσμοι, αὐτ. 2, 14.

Ἀθροῖ· ἀνευ θρόνου Θεοῦ. Ἀλεξ. γραμ. σ. 74.

Ἀθρόνος, 2· ὁ μὴ ἔχων θρόνον Γρ. Νεζ. τ. 2, σ. 26.

Ἀθροῦ - πυσία· ἀθρόα πόσις Ὀρειδ. 78.

Ἀθρόος, 3 (θελ. ἀθρόος· Ἡρακλειδ. Ταρ. ἐν Ἀθην. 3, 120), συνήρ. ἀθρόος, κατὰ τοὺς γρμ. Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 26, ἀττ. ἀθρόος.

(αὐθροιστ.) ἄλλ· ἡ γρ. αὕτη ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὸν τωναῖον ἀπαντᾷ μόν. ἐν τισι χωρίοις τῶν χειραγρ., καὶ ἔτι μάλλον ἀσύμ- φωνοί εἶναι αἱ ἐκδόσεις· ὁ Βέκκερ ἔγραψεν ἐν πολλοῖς χωρίοις τοῦ Πλάτ. καὶ τῶν ῥητό- ρων ἀθρόος, ἐν Ἀριστ. πανταχοῦ ἀθρόος.

Ἡ Κράτης γράφει ἐν Θουκ. ἀθρόος, ὁ δὲ τον. φαίνεται ὅτι ἐπενεγῆθ' ὑπὸ τῶν γρμ. ὅπως διακρίνεται ἡ λέξις τοῦ ἀ-θροός· συμπεπ- νωνιάμενος, συνθηροισμένος συνθ. κατὰ πλ.

ὁ ἐν ὧς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόν. ἐπὶ ἀθροιστ. λέξ. πρῶτον παρὰ Πινδ. Π. 2, 35· κακότης Ἰλ. 4, 236· ἀθρόα πάντα· αὐτὰ πάντα ὁμοῦ, 2, 271, Ὀδ. α, 43, 6, 350· πάντα εἰσὶν ὁ- μοῦ ἐν ἐνὶ τόπῳ· περὶ στρατιωτῶν, συμπε- πωνωμένῳ Ἡρ. 6, 112· ἀθρόα πόλιν, ἀντίθ. ἔκαστοι Θουκ. 2, 60· δυνάμεις, 2, 39.

ἡ πᾶσα ὄλη ἀθρόα· Πλάτ. νόμ. 8, 849, ἀντίθ. ἀθρόα, 2, 39· ἔκαστοι Θουκ. 2, 60· δυνάμεις, 2, 39.

ἡ πᾶσα ὄλη ἀθρόα· Πλάτ. νόμ. 8, 849, ἀντίθ. ἀθρόα, 2, 39· ἔκαστοι Θουκ. 2, 60· δυνάμεις, 2, 39.

ἡ πᾶσα ὄλη ἀθρόα· Πλάτ. νόμ. 8, 849, ἀντίθ. ἀθρόα, 2, 39· ἔκαστοι Θουκ. 2, 60· δυνάμεις, 2, 39.

ἡ πᾶσα ὄλη ἀθρόα· Πλάτ. νόμ. 8, 849, ἀντίθ. ἀθρόα, 2, 39· ἔκαστοι Θουκ. 2, 60· δυνάμεις, 2, 39.

ἡ πᾶσα ὄλη ἀθρόα· Πλάτ. νόμ. 8, 849, ἀντίθ. ἀθρόα, 2, 39· ἔκαστοι Θουκ. 2, 60· δυνάμεις, 2, 39.

ἡ πᾶσα ὄλη ἀθρόα· Πλάτ. νόμ. 8, 849, ἀντίθ. ἀθρόα, 2, 39· ἔκαστοι Θουκ. 2, 60· δυνάμεις, 2, 39.

ἡ πᾶσα ὄλη ἀθρόα· Πλάτ. νόμ. 8, 849, ἀντίθ. ἀθρόα, 2, 39· ἔκαστοι Θουκ. 2, 60· δυνάμεις, 2, 39.

ἡ πᾶσα ὄλη ἀθρόα· Πλάτ. νόμ. 8, 849, ἀντίθ. ἀθρόα, 2, 39· ἔκαστοι Θουκ. 2, 60· δυνάμεις, 2, 39.

ἡ πᾶσα ὄλη ἀθρόα· Πλάτ. νόμ. 8, 849, ἀντίθ. ἀθρόα, 2, 39· ἔκαστοι Θουκ. 2, 60· δυνάμεις, 2, 39.

ἡ πᾶσα ὄλη ἀθρόα· Πλάτ. νόμ. 8, 849, ἀντίθ. ἀθρόα, 2, 39· ἔκαστοι Θουκ. 2, 60· δυνάμεις, 2, 39.

ἡ πᾶσα ὄλη ἀθρόα· Πλάτ. νόμ. 8, 849, ἀντίθ. ἀθρόα, 2, 39· ἔκαστοι Θουκ. 2, 60· δυνάμεις, 2, 39.

ἡ πᾶσα ὄλη ἀθρόα· Πλάτ. νόμ. 8, 849, ἀντίθ. ἀθρόα, 2, 39· ἔκαστοι Θουκ. 2, 60· δυνάμεις, 2, 39.

ἡ πᾶσα ὄλη ἀθρόα· Πλάτ. νόμ. 8, 849, ἀντίθ. ἀθρόα, 2, 39· ἔκαστοι Θουκ. 2, 60· δυνάμεις, 2, 39.

ἡ πᾶσα ὄλη ἀθρόα· Πλάτ. νόμ. 8, 849, ἀντίθ. ἀθρόα, 2, 39· ἔκαστοι Θουκ. 2, 60· δυνάμεις, 2, 39.

ἡ πᾶσα ὄλη ἀθρόα· Πλάτ. νόμ. 8, 849, ἀντίθ. ἀθρόα, 2, 39· ἔκαστοι Θουκ. 2, 60· δυνάμεις, 2, 39.

ἡ πᾶσα ὄλη ἀθρόα· Πλάτ. νόμ. 8, 849, ἀντίθ. ἀθρόα, 2, 39· ἔκαστοι Θουκ. 2, 60· δυνάμεις, 2, 39.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀραβίας Στράβ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

Ἀθροῦλ' α' (καὶ Ἀθλουλα), τὰ πολ. εὐδα(μ.

τὸν πανηγυρικὸν χορὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· «δελφίνες, ἀθούρατα ἡρηθῶν» = χάρα τῶν Ν. Ἀρίων 11. Ὁμοίως μετγν. Π. «ρόδον ἀφροδίτης» 20. «κόσμημα, στολισμός» Ἀνακρ. 53, 8. «καλὸν ἄθ. ἀπέθεσαν» = ὠρεῖον ἀφιερωμα. Ἀνθ. 6, 37. Οἱ ἀττικιστὶ προτιμῶσιν αὐτὸ τοῦ παίγνιον καὶ γράρουν αὐτοῦ· «μα» ὁ Κρατὶν· ἀνόμεαζεν αὐτὸν κατὰ Σουίδ. τὰς ἐαυτοῦ κωμωδίας.

Ἀθουράτιον, τό· μικρὸν ἄθουρα Λουκ. ἐν δι. 1, 8, Φιλῶδ. ἐν Ἀθην. 14, 613· παρὰ μετγν. καὶ ἄθουριον.

Ἀ-θουρο-γλωττίεω· εἶμαι ἀθουρόγλωττος· Ἐπιφάν. αἰρ. σ. 666.

Ἀ-θουρο-γλωττία, ἡ· τὸ ἀθουρῶν, ἀσκέπτως φλυαρεῖν Πολύβ. 8, 12, 1.

Ἀ-θουρό-γλωττος, 2 («ὡς γλώσση θύρα οὐκ ἐκπίπτει» Θέογν. 521)· ὁ ἀθουρῶν, ἀναιδῶς φλυαρῶν Εὐρ. Ὀρ. 901, Θεοδώριδ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 132 ἡ Νιδέη Δ. Κάσι. 46, 18, ἐκκλ. ἐπίρ. Ἐπιφάν. αἰρ. 26, σ. 92.

Ἀ-θουρο-νόμος· ὡς ἔτυχε χρώμενος τοῖς νόμοις Ἡσύχ.

Ἀ-θουρος, 2· ὁ μὴ ἔχων θύραν· οἰκημα, στόμα Πλούτ. ἀβολ. 3 καὶ μετγν.

Ἀ-θουρο-στομέω· ἀθουρογλωττίεω Θ. Μάγ.

Ἀ-θουρο-στομία· ἀθουρογλωττία Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 5, 252, Πλούτ. παίδ. ἀγ. σ. 14.

Ἀ-θουρό-στομος, 2· ἀθουρόγλωττος· ἀχῶν = ἄλως Σοφ. Φιλ. 188, κατὰ Σχολ. = πολυλάλητος.

Ἀ-θουρσος, 2· ὁ μὴ ἔχων θύρσον Εὐρ. Ὀρ. 1492.

Ἀθούρω (·)· παίζω· «ἀθούρει· παίζει ῥαθυμεῖ» Ἡσύχ. «παῖς ἀθούρων» Ἰλ. σ. 364, Εὐρ. Ἰ. 52· «μεγάλα ἔργα» = ἐκτελῶ ἐν τῷ παιγνίῳ μεγάλα ἔργα Πινδ. Ν. 3, 42, ἀλλ' ἐν Ἰ. 3, 57 «Ὀμηρος πᾶσαν ἀρετὴν ἔφρασεν τοῖς λοιποῖς ἀθούρειν» = ἵνα οἱ μεταγενέστεροι ᾔδωσιν αὐτὴν, ὡς περὶ τῆς θαλλίας λέγεται «ἔργα φώτων ἀθ.» Ἀνθ. 9, 505· «μετὰ παρθένων» Ἀνακρ. 35, 6. «κατὰ πηκτιδῶν», 40, 7 καὶ μετγν. Π. Μέσ. Ὀρ. θυν. Ἐρμ. 485. Σπαν. ἐν τῷ πεζῷ, περὶ τοῦ χοροῦ Πλάτ. νομ. 7, 79δ.

Ἀ-θούριος, 2· ὁ μὴ κεκλεισμένος διὰ θύρας, κατὰ Σουίδ. καὶ Β. Ἀν. 352· στόμα, δι. γρ. Ἀριστ. βατρ. 838 ἀντὶ ἀπόλωτον.

Ἀ-θουσίαστος, 2, «ἀφαρκίδευτον» ἄγρευτον, ἀθουσίαστον· Ἡσύχ.

Ἀθούσει· μινύει, βαπτίζει Ἡσύχ.

Ἀ-θουσιος, 2· ἄθουτος Σωμῶν. γυν. 56.

Ἀ-θουσιος, 2· ὁ μὴ τυθείς, μὴ θουσιασθείς· πέλκανα Εὐρ. Ἰππολ. 147· ὁ μὴ διὰ θουσιῶν ἐορτασθείς· «τὰ ἱερὰ ἄθουτα γίνεταί» Λυσ. 26, 6· ἀλλ. παρ' Αἰσχίν. 3, 131, μετὰ τοῦ ἀκαλλιεργήτους, ἀνθ' οὗ κατόπιν λέγει «οὐκ ἦν καλὰ τὰ ἱερὰ». Παρὰ Πλάτ. νόμ. 8, 841, «σπέρματα παλλακῶν καὶ νόθα» = οὐχὶ διὰ θουσιῶν καθιερωθέντα· μὴ θουσιάσας Ξεν. Ἐλλ. 3, 2, 23.

Ἀθούσης ἡ Ἀθουθις· ὄν. αἰγυπτ. βασιλέων Σύγκλ.

Ἀθούητος· ἀζημίωτος Ἡσύχ.

Ἀθώων· πόλ. Ἀράβων Ἰώσ, παρὰ Σουίδ.

Ἀθωνίς· πόλις.

Ἀ-θῶος, 3· ἀτιμώρητος Εὐρ. Μηδ. 1300· «πληγῶν» = ἐλεύθερος πλ. Ἀριστ. νεφ. 1395, Συχνότερον ἐν πεζ. ἰδ. παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, «ἀθῶος ἀδικημάτων» Λουκ. 79· ὡς τῶν ἀσεδημάτων Δ. Σικ. 14, 76· «ἀθῶος» τῆς Φιλίππου δυναστείας = χωρὶς νὰ βλάψῃ αἰ τῆς δυν. τοῦ Φ. Δημ. 18, 270 καὶ «κινῶνους ἀθῶους ποιεῖν» = ἀβλαβεῖς ποιεῖν, αὐτοπροσμ. 26 (ὁ τὸν ἡδὴ ἀναγκάζει νὰ γράψῃ· ἀθῶος ἀντὶ ἀθώους, ἐν τούτοις ἐν πολλοῖς χωρ. ἀπαντᾷ ἀθῶος)· ἐπίρ. ἀθῶως = ἀζημίως Ἡσύχ.

Ἀθῶσόνη, ἡ· ἀθώοτης, μετγν.

Ἀ-θῶότης, ἡ· ἰδιότης τοῦ ἀθῶου Ἀκ. Ψαλ. 25, 6.

Ἀθῶω· ἀφῆκον ἀτιμώρητον, Ὁ.

Ἀ-θῶωπυτας, 2· ὅς δὲν δύνανται διὰ θωπυμάτων νὰ καταπραυνθῇ· τῆς γλώσσης Εὐρ. Ἀνδρ. 460· περὶ τοῦ κάπρου Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 6, 168, Τέλης ἐν Στωδ. ἀνθ. 97, 31 μετὰ τοῦ ἀκυλᾶκτος, ἐνερ. ὁ μὴ θωπυώμενος, κολακκεῶν· ἐπίρ. - τως, μετγν.

Ἀ-θωράκιστος, 2· ὁ μὴ τεθωρακισμένος· Ξεν. Κύρ. 4, 2, 31· ἐπίρ. Γρ. Νύσ. τ. 1, σ. 164.

Ἀ-θωρηγῆτος, 2· α) τῷ προηγ. Νόν. Δ. 33, 162· β) ἀμέθυστος Ἰπποκρ. περὶ ἐπικυψῆς σ. 263.

Ἀθως, ἐπ. καὶ Ἀθῶως (Ὀρ. θυν. Ἀπόλλ. 33), Ἀθων, Στραβ. καὶ Ἀθῶος, «Ἀθῶος» γιν. Ἀθως, ἐπ. Ἀθῶος, Ἀθῶος καὶ Ἀθῶνος, ὅτε. Ἀθῶν ἡ Ἀθῶωνι, αἰτ. Ἀθῶν, ἀλλ. ἰων. καὶ ἐνίοτε καὶ ἀττ. Ἀθων, κλ. Ἀθῶν δ' 1) Πίχας τις Στ. Βουζ. ὑπὸ Ἀντικ. ἐν Ἀνθ. 7, 748 Ἀθῶεύς, ἕως ὀνομαζόμενος· 2) τὸ ἐπὶ τῆς ἀνατολ. χειρὸν ἡσίου τῆς Χαλκιδικῆς ὅρος ἔχον ὕψος 3353 ποδῶν (ὡς Ἀγίων ὁ ὅρος) ἦν δὲ παροικηθῆς α) «Ἀθῶος σκεῖται οὐ τὰς Ἀθηνῶν δόδας» ἡ «Ἀθῶος καλύπτει πλεονεξ. Ἀθηνῶν δόδας», περὶ ἐκείνων, οἵτινες καὶ μὴ κραν δύνανται νὰ ἐλάφωσιν Σοφ. ἀπ. 348· Γρ. Κορ. 1, 73· β) «ἄλλους Ἀθῶος κατατοξεύει» εἰς τῆς κορυφῆς· περὶ ἐκείνων, οἵτινες θῶν λονταὶ τὰ ἀδύνατα Ἀποστρόφ. 12, 65· ὡς.

«τὸν Ἀθῶ ἀνυρόντεν κελεύεις» Ἀνών. ἐν Κρ. Ἀν. 3, 206, κατ. Ἀθῶν τῆς Στ. Βουζ. καὶ συνηθ. Ἀθῶν τῆς Λουκ. θηλ. Ἀθῶν Στ. Βουζ. Ἐπίθ. Ἀθῶος Αἰσχ. Αἰγ. 285.

Ἀθῶος Ζεὺς Σοφ. ἀποσπ. 229, θηλ. Ἀθῶος ἰάς, ἄδος Νόν. 3) πόλ. ἐν τῷ Ἀθῶν, Ἀθῶος ἡ Ἀθῶωσα παρὰ Πτολ. 4) Ἀθῶος, ἀκλ. τόπος ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλέξ. Πολ. 5) Ἀθῶος, «ὁ ἐπὶ τοῦ Ἀθῶ τοῦ ὄρους ἰδρυμένος ἀνδρὶς ὁ Ζεὺς» Ἡσύχ. 6) Ἀθῶος, Πέρσης τις εὐνοῦχος Κτησ. Ἀ-θῶωσις, ἡ· τὸ κηρύττειν τινὰ ἀθῶον Κτησ. Περσ. 61.

Αἷ, ὄψω, καὶ ἐπ. ἀντὶ εἰ, Ὀρ. αἷος, αἷον = ἔαν, ὁ ἔως, μεθ' ὅπου. εὐκτ. τίθεται ἐν πλῶν γίψι λόγῳ Ἰλ. η, 387.

Αἷ, μετ' εὐκτ. ἐπιρῶν. εὐχῆς. Παρ' Ὀρ. πᾶν τότε, αἷ γάρ, αἷ γάρ δὴ, ὅπου συνήθ. προστιθεταὶ τι, δὲ εὐχόμενος μετὰ τὴν πλῆρυσιν τῆς εὐχῆς θέλει νὰ πράξῃ· πρὸλ. Ὀδ. δ, 341 καὶ ἐξ. Τὸ προστιθέμ. ἀπαρ., καὶ γὰρ ἔχειν· Ὀδ. η, 313, ἐξηγητὸν δι' ἐλλείψεως ὅτλ. ἐθέλει· πρὸλ. εἰ γάρ.

Αἰ, ἐπιφών. θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως, ἀλγους-
συνήθ. αἰ, αἰ, καὶ ὅτ' ἤρδν. περί μόν. λ.
γραπτόν αἰαί, καὶ τετρακίς, Αἰσχ. γο.
1091· αἰαί αἰαί = φεύ, φεύ! Σοφ. Φιλ. 1094,
οἱ, τ. 1307, καὶ μετ' αἰτ. «αἰ τὸν Ἀδωνιν»
Ἀριστ. Λυσ. 343, Βίων 1, 28· μετὰ γεν. Αἰσχ.
Περσ. 114, Εὐρ. Ἰππολ. 808· «αἰαί τὸν κέ-
νων ἐλπίδων» Δουκ. Φίλοπ. 2· ἡ γρ. αἰ ἄ-
ποδοκίμ. διαρρήθην ὑπὸ τῶν ἀρχ. πρὸλ.
Σχολ. Εὐρ. Φων. 1499, Παρ' Ἀριστ. ὁμοί.
Λχ. 1408, ὑπάρχει εἰσέτι αἰ αἰ, ἀλλ' ἐν
θεσμ. αἰ αἰ.

Αἰ, αἰολ. ἀντί δει.
Αἰα, ἡ, τῶν, καὶ π. ἡ γατα Ὅμ. καὶ τραγ.
συνήθ., καὶ Ἀνθ.

Αἰα 1) ἀρχ. μυθ. ὄν. τῆς Κολχίδος ἐν τῇ Ἀ-
νατ. ἀκτῇ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἥτις ἐξε-
τίνατο κατὰ τὸν Σκύλακα ἀπὸ τῆς Διοσκου-
ριδος μέχρι τοῦ Ἀσπάρου. Παρ' Ἡρ. αἰ
ὅν τῇ προσθήκῃ «ἡ Κολχίς» ἐκαλεῖτο καὶ
«Τιτηνὶς αἰα» Ἀπολλ. Ρ. Κατὰ Στ. Βυζ. καὶ
Στράβ. εἶνε πόλις παρὰ τὸν Φάσιον, ὅπου κατὰ
τὸν Τυμώνακτα ἐθεκνύετο εἰσέτι ὁ νυμφικὸς
ὁλάμος τῆς Μηδείας καὶ ἄλλα, κατ. Αἰή της
Στ. Βυζ. ἐπὶ θ. Αἰατος, ἴθ. κατωτ. 2) χώρα
τῆς Κίρκης, ἴθ. Αἰαία 3) χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ
Σοφ. 4) πηγὴ τοῦ Ἀέριου ἐν Μακεδονίᾳ Εὐ-
δοκ. ἐν Σχολ. ἴθ. 5) κυνηγὸς μεταμορφωθείσα
εἰς τὴν χερσάντρον Αἰάν Ὀδάλ. Φλάκκ.
Αἰαγμα, τό· στεναγμὸς, ὀρθνός Εὐρ. Ἀλκ.
873, Ἐλ. 183.

Αἰάζω (μ. αἰάζω μόν. Ἑρμάν. εἰκασιὰ ἐν
Εὐρ. Ἡρ. μ. 1047, ἐν Ἑτ. Γ. αἰάζω,
καὶ ἡκώς, ἀρχ. λεξ. ἄλλ. μόν. ἐν. ἐκ
τοῦ αἰ)· φωνάζω αἰ, ὀρθνὸ Σοφ. Αἰ. 427·
μετ' αἰτ. ὀρθνὸν τινα Αἰσχ. Πέρσ. 886 καὶ
συνήθ. μετγν. Διόδ. ἐν Ἀνθ. 7, 701.

Αἰαί· ἴθ. αἰ.

Αἰαία, τῶν. Αἰαίη 1) ἐπών. Μηδείας Ἀ-
πολλ. Ρ. 2) Αἰαίη νῆσος· α) νῆσος ἐν τῷ
Φάσι· = Κολχίς Ἀπολλ. Ρ. 6) νῆσος εἰς τὰ
ἀπώτατα τῆς ἀνατολῆς Ὀδ. Βραδύτ. ἰδούον
αὐτὴν ὡς τὸ ἄκρωτ. Γίγρεϊ ἐν τῇ δυτικῇ ἀ-
κτῇ τῆς Ἰσολίας καὶ παρεδέγοντο ὅτι τοῦτο
πρότερον ὀπηρεγε νῆσος 3) ἐπών. α) τῆς
Κίρκης ὡς κατοικοῦ τῆς νῆσου ταύτης Ὀδ. 6)
τῆς Καλυψίδος Πέρσ. 4) ἡ νῆσος Αἰαίη ἐν τῷ
ἐκλεικῷ πελάγει Πομπ. Μελ.

Αἰακίον, ἴθ. Αἰακός.

Αἰακίος, ὁ· Αἰακίδης, ἴθ. Αἰακός.

Αἰακή, εὐς, τὰ Σάμιος 1) πατ. Πολυκρά-
τους καὶ Σωλοσάντας Ἡρ. 2) υἱὸς Σωλοσάν-
τας, αὐτ. ὁθ. οἱ Αἰακίος (οὗτος τονίζει Cabel)
παῖδες Δ. Αἰέρ. ἴθ. Αἰακός.

Αἰακίδης, ὁμρ. -ας, αο ἡω, αἰολ. ευ, κλ.
(ὡς κ.τ.λ. ὁ· 1) υἱὸς ἡ ἀπόγονος Αἰακοῦ, καὶ
ὁ ἡ Πηλεΐδ. ἴθ. 6) ἔργονος τοῦ Αἰακοῦ, ὁ
Ἀχιλλεύς ἴθ. γ) ὁ Τελαμών Ἀπολλ. Ρ. 3) ὁ
Αἰας Κ. Σμ. ε) ὁ Νεοπτόλεμος ἡ Πύρρος Ἀνθ.
Ἐν τῷ πλ. ὁ Αἰακὸς καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ
Ἡρ. ἴθ. ὁ Ἀχιλλεύς καὶ ὁ Αἰας Κ. Σμ. Εἰς
τὸ γένος τοῦτο ἀνήγον τὴν ἑαυτὴν καταγα-
γὴν α) ὁ Μυτιάδης Ἀνθ. 6) Ἀλέξανδρος
ὁ Μ. Ἀρρ. γ) ὁ Εὐζυγόρης καὶ Νικηκλῆς

Ἰσοκ. - Ἐκαλοῦντο δὲ καὶ οἱ Αἰγινῆται
ποιητικῶς οὕτω Πίνδ. 2) κύρ. ὄν. α) υἱὸς
Νεοπτόλεμου καὶ Ἀνδρομάχης Σχολ. Εὐρ. 6)
πατ. Πύρρου, βασι. Ἡπείρου Δ. Σικ. γ) υἱὸς
Καλλίου, ἀρχ. βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ Πορ-
φυρ. 3) υἱὸς Διονυσίου τινὸς ἐκ Δελφῶν, Πιρι-
παιτητικὸς Πλούτ. 4) ἄλλοι ἴθ. Δελφοί, ἐπιγρ.

Αἰακίς, ἡ ἴθ. ποτηρίου Ἀθην. 12, 78.

Αἰακός, ὁ, καὶ πλ. οἱ Αἰακοί· ἀνθρωποι οἷος
ὁ Αἰακὸς υἱὸς Διὸς καὶ Αἰγίνης, ὁ δι-
καιοὺς βασιλεὺς τῆς νῆσου Αἰγίνης, ὃς μετὰ
θάνατον ἐγένετο χρεῖτης καὶ κλειδοῦχος τοῦ
Ἀδου· ὁθ. «πρὸς αὐτῷ ἦδη τῷ Αἰακῷ γενέ-
σθαι» = ἐγγίζειν εἰς τὸν θάνατον. Συμβάσκει
ποτε ξηρασίαν ἀθροάπνευσεν ὁ Αἰακὸς διὰ προ-
ευχῆς πρὸς τὸν Πανελλήνιον Δία. Πρὸς ἀνά-
μνησιν τοῦτου ἡγήθη αὐτὸς ἐν Αἰγίνῃ ἱερὸν,
«τὸ Αἰακείον». Καὶ ἱερῇ, Αἰάκεια, ὁ-
πηρεγε πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἴθ. Πίνδ. Πλάτ.

Παυσ. καὶ ἄλλ. ἴθ. Αἰακίαιος.

Αἰακτός, 3· ἄξιος θρόνου· πῆματα Αἰσχ.

Ἐπτ. 828, Ἀριστ. Ἀγ. 1197. Ἀλλ' ἐν Αἰσχ.

Πέρσ. 1025 φαίνεται νὰ ἦνε ἐνερ. ὁ αἰά-
ζων, ὀρθνῶν.

Αἰαμηνή· χώρα τῶν Ναβαταίων ἐν Ἀραβίᾳ,
κατ. Αἰαμηνὸς Στ. Βυζ.

Αἰαμηνή· πόλ. Μακεδονίας, κατ. Αἰαμηνὸς
Στ. Βυζ.

Αἰάνης, ἡ, καὶ ἡ· υἱὸς Ἀμφιδάμαντος Ἀο-
κρὸς ὑπὸ Πατρόκλου φονευθεὶς, ὃς ἦν ἀνω-
ρωμένον τὸ «Αἰάνειον τέμενος» Στράβ.

Αἰανής, 2· ἀλγινός, ὀλιθερός· βάρματα
Αἰσχ. Πέρσ. 627· ἀδὴ, 903· νόστος, Εὐμ.

457, συναίρειαν ἔχων πρὸς τὸ αἰ, αἰνός·
πρὸλ. Πίνδ. -κόρος, Π. 1, 83· -λιμός, Π.

1, 40· -κέντρον, Π. 4, 236· «δείπνον αἰά-
νεις προῦθηκεν» Ἀρχιλ. ἀποσπ. 20· ἄλλη λῆξ.

εἶνε ἡ ἐκ τοῦ αἰε παραγομένη καὶ σημαί-
νοῦσα διαρκής· -χρόνος Αἰσχ. Εὐμ. 512·
«αἰανὼς μένειν», 642· ἴθ. αἰανός.

Αἰανίς, ἡ· πηγὴ ἐν Λοκροῖς Ὑποουλίαις Στράβ.

Αἰαντίτις· χώρα τῶν Ναβαταίων, κατ. Αἰα-
νίται Στ. Βυζ.

Αἰανός, 3· ὀλιθερός, πένθιμος· -νός Αἰσχ.

Εὐμ. 394, Σοφ. Πλ. 306. Ἀλλ' ἐν Αἰ 657

«νυκτὸς αἰανὴς κύκλος» μεταδλήθη ὑπὸ Ἑρ-
μάν. ἐκ χειρογρ. εἰς αἰανή.

Αἰανός· υἱὸς Ἐλίου βασιλεὺς Τυρρη-
νῶν, ὁμειλιωτῆς τῆς Αἰανῆς Στ. Βυζ.

Αἰαντεύς, π. Πίνδ. Αἰαντεύς, καὶ Αἰάν-
τιος 1) τῷ Αἰάντι ἀνέκων· -πίτρος Ἀγαθ.

ἐν Ἀνθ. 9, 204 ἀπὸ τοῦ Αἰάντος καταγόμε-
νος, παρομ. «Αἰάντιος γέλυος» = ἀνέστητος

Ζηνοβ. 1, 43· 2) Αἰάντιον, ἀρρωτ. ἐν Μα-
γνησίᾳ Πτολ. 3) Αἰάντιος, τὰ· ἐν τῇ τοῦ Αἰ-
άντος ἐν Σαλαμῖνι Πλούτ. 4) Αἰαντία, ὄν.

ἄθην. πλοίου.

Αἰαντίδης, ὁ· 1) κύρ. ἀπόγονος τοῦ Αἰάν-
τος, εἴτα φυλῆτης τῆς ἐν Ἀθήναις Αἰαντίδος

φυλῆς Δημ. 60, 51· 2) κύρ. ὄν. α) τῶν νῶν
Ἀμφιάκου Θουκ. 6) Ἀλφειάτος, Φλυαῖς Δημ.

γ) Μυλῆσιος Παυσ. 3) τραγικὸς ποιητὴς
Σχολ. Ἠφαιστ.

Αἰαντίτις· ἴθ. Αἰαντεύς.

Δἰαντίς, ἥ, μετὰ τῇ ἄντρ τοῦ φυλῆ· φυλὴ ἐν Ἀττικῇ ἐξ Αἰάντος τοῦ Τελαμωνίου οἰνομασμένη Δημ. 18, 181.

Δἰαντόδορος· Ἀθηναῖος, μαθητὴς Σωκράτους Πλάτ.

Δἰαντώ, ὡς· γυν. ὄν. ἐν Τέφρ, Ἰπιγρ.

Διάπολις ἡ Θιάπολις· πόλ. Κολχίδος Πτολ.

Δῖας, ἐν Ἀλκμ. 52 Δῖας, γεν. αντος. αἰτ.

αντα, ἐν Ἀλκμ. 39, Δῖαν, κατὰ Χοιροῦ. Η.

Ἄν. 1183 ἐκ τοῦ Δῖας, Αῖα, κλ. Δῖαν Ἰλ.

1) Ἀῖας, λατ. Ajax, α) ὁ μικρός, υἱὸς τοῦ

Ὀϊλέως, δθ. ὁ Ὀϊλῆος, ἡ Ὀϊλέως, ἐκ Νά-

ρκαος ἐν τοῖς Ὀπουντίαις Λοκροῖς Ἰλ. ἐπι-

μάτο δπὸ τῶν συμπολιτῶν του ὡς ἐθνικὸς ἡ-

ρώς Παυσ. 6) Δῖας «ὁ μεῖζων» ἡ μέγας

υἱὸς Τελαμώνος, δθ. Τελαμώνιος, Τελαμωνι-

νιάδης, ἡ δὲ Τελαμώνος, βασιλεὺς Σαλαμῶ-

νος, ἡτις ἐξ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο «νήσος Αἰάντος»

ἡ «Αἰάντος πόλις». Ἦν ὁ ἥρωας τῆς ἐν Ἀθή-

ναῖς Αἰαντιάδος φυλῆς καὶ ἀπῆλκεν ἐνταῦθα

πολλὰν τιμῶν, εἶχε δὲ καὶ ἐν Σαλαμῖνι ὡς

ἥρωας ἐγγύσιος ναὸν καὶ ἀνδριάντα, καὶ ἐν

Βυζαντίῳ ὡσαύτως βωμὸν. Ὁ τάφος αὐτοῦ

ὕπρχεν ἐν τῷ ἀκρωτί. Ῥοιτίῳ ἐν Τρωάδι,

ὅπου ἦν καὶ ναὸς αὐτοῦ. Ἐξ αὐτοῦ ἐκαυ-

χῶντο οἱ κατήγοντο ὁ Μιλτιάδης καὶ ὁ Κί-

μων, ὡς. ὁ Ἀλκιβιάδης. Αὐτὸς καὶ αἱ τύχαι

αὐτοῦ ἐχρησίμευσαν ὡς ὅλη· α) εἰς δράματα,

π. χ. τοῦ Σοφοκλέους, 6) εἰς παντομίμους

Λουκ. ἀρχ. 83· γ) εἰς εἰκόνας τοῦ Παρρασίου,

Τιμάνθους, Τιμοκράχου καὶ ἄλλ. Ἰλ. Στράβ.

Παυσ. καὶ ἄλλ. 2) ποτ. ἐν Ἰλλυρίᾳ, συνήθ. Ἀ-

ῥωσέ, νῦν Βαγιούσα, Ἐκατ. ἐν Στράβ. 3) ὁ-

ρος Ἀραδίας Πτολ.

Δῖασμα· τὸ θρηνηδῆμα Μοσχόπ. 171.

Δῖατος· υἱὸς Φειδίππου, πατ. Θεσσαλοῦ, Ἡ-

ρακλείδης Πολύαι.

Δῖαψος· ποικίλος Σουῖδ. καὶ Ζωναρ.

Δῖάλη καὶ αἰδάνη· θύρα Ἡσύχ. Ζωναρ.

Δῖδάτις· ἀνδρ. ὄν. νομίσμ.

Ἰσοττος· ἀετός, Περγαῖοι Ἡσύχ.

Δῖβοι, ἐπῖρ. σχελιαστικὸν καὶ θαυμασμοῦ

Ἄριστ. εἰρ. 1065, καὶ γέλωτος.

Δῖβουρα· πόλ. Ἰσπανίας, κατ. Δῖβουρατος

καὶ Δῖβουράτης Στ. Βυζ.

Δῖδοῦτις· Ῥωμαῖός τις Δ. Σικ.

Δῖγα, ἡ· αἶψ, λίαν μὲν.

Δῖγά, ἄς, ἡ· Αἰγαία ἡ Αἰγάτα, Αἰγῆ,

Αἰγαί, αἰ· Αἰγαῖται ἡ Αἰγαῖαί, Αἰγῆαι,

Αἰγῖαι (ἄψ, ἀίσω). 1) Αἰγαί, δηλ. «αἱ Ἀ-

χαῖαι», πολίχνη ἐν Ἀχαΐᾳ ἔχουσα ναὸν τοῦ

Ποσειδῶνος, βραδύτ. ἐρμηθεύσα Ἰλ. Παυσ.

ἐπῖρ. Αἰγᾶθεν Πίνδ. 2) Αἰγαί καὶ Αἰγαί-

αι, μία τῶν 12 αἰολικῶν πόλεων ἐν Μικρᾷ

Ἀσίᾳ Ξεν. κατ. Αἰγαῖοι καὶ Αἰγαῖες

Πολύδ. 3) Αἰγαί, ἡ Αἰγαῖαι, Αἰγῆαι, Αἰγάτα.

πόλ. Κιλικίας Πτολ. 4) Αἰγαί, καὶ Αἰγῆ, Αἰ-

γαῖα, πόλ. Ἡμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ, ὅπου ἐθα-

πτοντο οἱ βασιλεῖς τῆς Μακεδονίας, νῦν Βαδενά

Δ. Σικ. 5) Αἰγαί, καὶ Αἰγῆ, Αἰγαῖα, πόλ. ἐν

Εὐβοίᾳ, ἱερὰ Ποσειδῶνος Ἰλ. 6) Αἰγαί, πόλ.

Λοκρίδος Στ. Βυζ. 7) Αἰγαῖα, πόλ. ἐν Μαυ-

ριτανίᾳ Πτολ. 8) Αἰγαῖαί, ἡ ὅμηρ. Αἰγῖαί·

πόλ. Ἀκωνίας Στράβ. νῦν Αἰμνῆ. 9) Αἰγᾶ,

καὶ Αἰγαῖα, ἀκρωτ. ἐν Αἰολίδι, βραδύτ. Ἰλ.
Κάνη ἡ Κάνα· Στράβ. 10) Αἰγά, παρ. Φοι-
ριστοτ. «αἱ Αἰγαί κατὰ Συρίαν», πόλ. Φοι-
ρίτης Στ. Βυζ. κατ. Αἰγαῖος καὶ Αἰγῆ-
της Στ. Βυζ.

Αἰγ-ἀγριον· ὄπακ. τοῦ αἰγαργας.

Αἰγ-αγρος, ὅ, ἡ· ἀγρία αἶψ Βάδρ. 103, 8.

Ὀπκ. κυν. 1, 71.

Αἰγαῖος, κατὰ Σουῖδ. «Ἀττικῶς. Αἰ-

γαῖος» 1) ἐπὶ θ. ἐκ τοῦ Αἰγαί· δθ. 1) «Αἰ-

γαῖα βῶλος», περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Αἰγῶν

Ἀνθ. 2) ὁ Αἰγαῖος· α) ἐπὶ θ. Ποσειδῶνος

Στράβ. 6) Νηρέως Στάτ. Θηδ. 3) Αἰγαῖος

= Ἡρακλείδης Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. 4) «Αἰγαῖος

ὄρος», ἐν μέρσι τῆς Ἰδῆς ἐν Κρήτῃ Ἠσ. 5)

«Αἰγαῖον πέδιον», συνορεῖον μὲ τὴν Φωκίαν

Ἠσ. ἐν Στ. Βυζ. 6) «Αἰγαῖος ποταμὸς», ἐν

τῇ νήσῳ τῶν Φαιάκων Ἀπολ. Ῥ. 7) «Αἰ-

γαῖον πέλαγος», Αἰσχ. «Αἰγαῖον αἶμα» Εὐρ.

ἡ «ὁ Αἰγαῖος πόντος», π. «Αἰγαῖος πόρος» ὁ Αἰ-

ρώς, ἡ «ὁ κόλπος Ἰονίας θαλάσσης ὁ Αἰ-

γαῖος». Ἐπειτα, εἰ καὶ σπανιῶς, ἡ Αἰγαῖα

θαλάσσα», «Αἰγ-πλάξ πόντου», «Αἰγαῖα ἔλη»

κ.τ.λ. δθ. «Αἰγαῖα ἡδίων» ἡ ἀκαί, καὶ Αἰγᾶ

οπελαγίτης κ. τοῦ Αἰγ. πελάγους, μὲν.

Τὸ ὄν. αὐτοῦ ἔλαβε κατὰ τὸν μῦθον ἀπὸ

τοῦ Αἰγαῖονος, ἡ τοῦ Αἰγῆως, ὅστις ἐρ-

ρίφθη εἰς αὐτὸ, ἡ «ἀπὸ τῆς Περκαῖας

αἰγῆς». 11) οὖς. 1) ὁ Αἰγαῖος, κατ. τῶν

Αἰγῶν α) ἐν Ἀχαΐᾳ Στράβ. 6) ἐν Αἰ-

λίδι Πλούτ. γ) ἐν Μακεδονίᾳ Πλούτ. δ) ἐν

Κιλικίᾳ Δ. Χρυσ. 2) τὸ Αἰγαῖον (ἐνν. πέλα-

γος, ἐκ τοῦ αἶψ, = κύμα ἀγνυμι) Ἠρ. Παρ-

ῤιστοτ. ὅμως καὶ «ὁ Αἰγαῖος», ὅλη πόντος.

Αἰγαῖων, ὠνος, (ἄψ, ἀίσω) 1) ἐπὶ θ. Πο-

σειδῶνος Φιλύστρ. 2) ἐπερ. ὄν. Βοιάρει, καὶ

Ἰσθ., εἰς τῶν ἐκατογγχείων Ριγάντων, καὶ

Ἠσ. υἱὸς Οὐρανοῦ καὶ Γαίας, κατ' ἄλλ. Ξε-

λων Ἰλ. Νόν. 3) τύραννος ἐν Εὐβοίᾳ, ἀπ' οὗ

καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος Στ. Βυζ. 4) ὡς ἐπὶ θ.

= Αἰγαῖος.

Αἰγαλέων, τό· ὄρος Μεσσηνίας ἐγγὺς Πόν-

του, κλάδος τοῦ Λυκαίου Στράβ.

Αἰγάλεως, γεν. ἑω, καὶ «τὸ Αἰγάλεον ὄρος»

Θουκ. ἡ «ὁ Αἰγάλεως λόφος» Ἰστρ. ἐν Σχολ.

Σοφ. ὄρος ἐν Ἀττικῇ μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ

Ἐλευσίνος.

Αἰγανέα, ἡ (συνήθ. ἐκ τοῦ αἶψ, «παρὰ τὸ κατὰ

αἰγῶν ἔσθαι», κατὰ Κοραὴν ἐκ τοῦ ἀγανόν,

= ἀθήρ, πῶ. ἐκ τῆς ῥίζ. ΑἰΚ, ἀίσω)· ἀνόν-

τιον Ἰλ. δ, 774 καὶ Ὀδ. δ, 626· «δίσκον

καὶ αἰγανέσθιν ἱέντες», ἐν τῷ γυμνασίῳ ἀ-

γῶνι Ἰλ. π, 689. Μόν. ἐν Ὀδ. ι, 156 πρὸς

γυμνασίῳ πρὸς θῆραν αἰγῶν χρησιμεύον, μὲν.

π. ὡς Παῦλ. Σιλ. ἐν Ἀνθ. δ, 57.

Αἰγανέτιος· συχνὰ ἀπαντῶν ἐν τοῖς φορολο-

γικοῖς καταλόγοις τῶν Ἀθηναίων, ἐρμη-

ἀρχ. 1181.

Αἰγᾶρα· πόλ. Αὐδίας Πτολ.

Αἰγᾶς· ποτ. ἐν τῇ Αἰγαίῳ πεδίῳ πλησίον

τῆς Φωκίδος Στ. Βυζ.

Αἰγῶν (ἀίσω) ὁρητικῶς, σφοδρῶς «ἡλκον

μῆρον» Ἀπολ. Ῥ. 2, 825. Ὀρρ. Ἀργ. 1281.

Αἰγῆα, ἡ, δηλ. ὁρᾶ ὁρᾶ αἰγῆς Ἠρ. 4, 189.

ριγόντο Πλούτ. 5) Αἰγιαλός, πόλ. ἐν Θράκῃ ἐπὶ τῷ Στρουμόνι Στ. Βυζ. 6) Αἰγιάλη, πόλ. ἐπὶ τῆς Ἀμοργοῦ, αὐτ. 7) Αἰγιαλός, μέγας καὶ μικρός, ἐν Αἰθιοπία καὶ ἐν Ἀραβίᾳ Πτολ. 8) Αἰγιαλοί, ἡ Κυλλήνη Σχολ. Πτολ. 9) Αἰγιαλός, ἀνδρ. ὄν. βασιλεὺς Καόνου. Αἰγιαλ-ώδης, 2' ὁ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν ζῶν ἢ ὑπάρχων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 1. Αἰγί-ας· τραπέζιτης ἐν Σικυωνί Πλούτ. Αἰγί-βάτης, ὁ ἐπιβαίνων, ἀγεύων τὰς αἰγας· τράγοι Πίνδ. ἀπ. 215, Φίλιππ. ἐν Ἀνθ. 6, 99. Καὶ ὁ φυλάττων τὰς αἰγας· Παν Νίκαρχ. ἐν Ἀνθ. 6, 31, Θεόφρ. αὐτ. 9, 433, Ἰσώπου τινὲς νοοῦσι τὴν πρώτην σημ. Αἰγί-βοσις, ἡ βοσκὴ αἰγῶν Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 9, 318. Αἰγί-βοσκός, ὁ τῷ ἔπομ. Ζωναρ. Αἰγί-βότης, ὁ ὁ βοσκὸν αἰγας· σκόπελος· λόφος τρέφων αἰγας Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 6, 334. Αἰγί-βοστος, 2' ὑπὸ αἰγῶν βοσκόμενος, ἡ ἰθάκη Ὁδ. 6, 606· «ἀγαθὴ αἰγ.» = καλὴ ἄπως βοσκομένη αἰγας, ν, 246· ἡ Σκύρος Διόδ. ἐν Ἀνθ. 9, 219. Αἰγίδιον, τό· μικρὰ αἶψ. Φερεκ. ἐν Ἀθην. 14, 618. Αἰγίδιον, κατ. Εὐδοκ. ἐν Ἀθην. κοράσιόν τι. Αἰγίδιος· ῥώμ. στρατηγὸς ἐν Γαλλίᾳ, 457 μ. Χ. Πρισα. Αἰγιδίων νήσος· νῆσ. ἐγγὺς τῆς Ταπροβάνης Πτολ. Αἰγιδό-ειδής, 2' ἔχων μορφὴν αἰγίδος Εὐδοκ. 602. Αἰγιδό-αχος· αἰγίος· Ἠσύχ. Αἰγιδ-ώδης, 2' αἰγιδόειδής Ν. Χων. σ. 359. Αἰγιδύς· ἴσ' Αἰγίων. Αἰγίζειν· «διασπᾶν, ἐκ μεταφορᾶς, παρ' ὃ καὶ τὸ αἰγίζεσθαι, ἀπὸ τῶν καταγίδων» Ἠσύχ. Αἰγίθαλής, ὁρθότ. αἰγίθαλος, ὁ εἰδ. πτηνὸς, πολέμιόν τῶν μελισσῶν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 3, γράφ. καὶ αἰγίθαλλος Β. Ἀν. 360 ἐκ τοῦ Ἀλκαίου· πρὸς Αἰλ. Ἰ. Ζ. 1, 58. Αἰγίθαλλος, ὁ· πολλήν τε ὄχρᾶ μεταξὺ δρεπάνου καὶ Αἰλουβαίου ἐν Σικελίᾳ Δ. Σικ. Αἰγίθαρος· ἀκρωτ. Σικελίας Πτολ. Αἰγί-θήςλας, ὁ· πτηνὸν Αἰλ. Ἰ. Ζ. 3, 39, καὶ αἰγοθήλας. Αἰγίθος, ὁ· πτηνὸν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 1· καὶ αἰγίνθος Ὀππ. ἱβ. 1, 10. Αἰγίκερας· τῆλιν Ἠσύχ. Αἰγί-κνημος, ὁ· ἔχων κνήμας αἰγός, ὁ Πρίσπος Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 6, 167. Αἰγικρεπύς, ἕως, ἰων. ἕως, ἡ Αἰγικόρης, ἐω· υἱὸς Ἰωνος, ἕως τῶν Αἰγικρέων Ἠρ. 2) Αἰγικρεπύς, αὐτ. -ῆς, μία τῶν τεσσαρῶν παναρχαίων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς Εὐρ. Αἰγικυρος· ἔπων. Πανδὸς Νόν. Αἰγίλια, τὰ, ἡ Αἰγίλιον, καὶ Αἰγίλια, καὶ Αἰγίλια· 1) Αἰγίλια καὶ Αἰγίλιον, κόμη ἐν Λακωνίᾳ ἔχουσα ναὺν Διμήτρος Πaus. 2) Αἰγίλια, Αἰγίλιον, Αἰγίλια καὶ Αἰγίλια, νήσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Κυθήρων ἴσ' Αἰγιάλη Δ. Περ. κατ. Αἰγίλιος Στ. Βυζ. 3) ἴσ' Αἰγίλια. Αἰγίλιον· μικρὰ νήσος ἐγγὺς Εὐβοίας Ἠρ.

Αἰγίλια, (συνθ. ἔσφ. Αἰγίλια τονίζου.) ἡ Αἰγίλια καὶ Αἰγίλιος· ὁμιος Ἀττικῆς ἐν τῇ οὐτ. παραλίᾳ τῆς Ἀττικῆς περίφημος διὰ τὰ σῦκα αὐτοῦ· «αἰγίλιδες ἰσχάδες» Ἀθην. 14, 652 Ἀρποκ. κατ. Αἰγίλιος, ἕως (ἀττ. καὶ Αἰγίλιος), ἐπὶ. Αἰγίλιαθεν, Αἰγίλιανδης, Αἰγίλιοι Στ. Βυζ. Αἰγίλια, τὰ· τόπ. παρὰ τὴν Ἐρέρειαν Ἠρ. Αἰγί-λιψ, ἵππος, ὁ, ἡ («οὕτως ὀφθαλμ. ὡς τι καὶ αἶμα λείπεται, μὴ ἐπιβαίνειν» ἀρχ. λεξ.) ἀπότομος, ἀπόκρημος πέτρα, καὶ αἶμα τὰς αἰγας αὐτὰς ἀπρόσιτος· πέτρα Ἰλ. κ. 15 καὶ ἀλλαχού· Αἰσχ. tk. 775· πέτραν Ἀντιφιλ. ἐν Ἀνθ. 7, 622· ἡ Σκύρος Λυκόφρ. Αἰγίλιψ, ἵππος, ἡ· 1) τόπ. ἐπὶ τῆς νήσου Λευκάδος Ἰλ. κατ' ἄλλ. μικρὰ νήσος παρὰ τῇ Ἠπείρῳ ἢ τόπ. ἐν Ἰθάκῃ, κατ. Αἰγίλιος Στ. Βυζ. 2) πόλ. ἐν Κεφαλληνίᾳ Σουδ. Αἰγίλιος, ἡ· εἰδ. βοτάνης Θεόφρ. 5, 128. Αἰγίλιος· 1) ἱππὸν. ἥρωος τῆς Αἰγίλιας Ἀθην. 2) «Αἰγίλου ἄκρα», ἀκρωτ. τῆς Πελοποννήσου Λυκόφρ. Αἰγίλιω πύργον, τό· ὄπικ. τοῦ Αἰγίλιωψ, ὅπως, ὁ (παρὰ Νικ. θηρ. 857 καὶ αἰγίλιος ἐν τῇ γεν.)· 1) ἔλκος ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἱατρ. - 2) εἰδ. τι ζῴοντος, ὡς ἡ αἶμα φυόμενον ἐν πυροῖς καὶ κριθαῖς Θεόφρ. αἰτ. φ. 5, 15, 5· καὶ εἰδὸς τι θηροῦ φερουσῆς γλυκεῖς καρπούς, Ἰ. Φ. 3, 8, 2. Αἰγίμιος (καὶ Αἰγίμιος)· 1) υἱὸς Δωροῦ πατ. Παμφύλου, βρασιλεὺς Δωριέων ἐν Πίνδῳ 2) ἱατρὸς συγγραφεὺς Ἠλίας Γαλην. Αἰγίμιος (καὶ -μυρος)· νήσος ἐν τῇ ἀκτὶ τῆς Αἰθιόπης Πτολ. κατ. Αἰγίμοριτης Στ. Βυζ. Αἰγίνα, ἡ· 1) θυγ. τοῦ ποταμοῦ θεοῦ ὁσιωπαῦ, μήτη. Δίακου Ἠρ. 2) ἡ εἰς αὐτὴν ὀνομασθεῖσα νήσος ἐν τῇ Σαρωνικῇ κόλπῳ, ἄλλοτε Οἰνώνη καὶ Μυρμιδονία καλουμένη. Παροιμ. ἦν περὶ ἀνθρώπων, οὐκ ἐνὶ βραδύτ. ἐγένοντο χειρὸς «τὰ πρῶτα» ἀρίστους πατόρας Αἰγί· ἐκτρέφει· Διογεν. 8, 38· 3) πόλ. ἐπὶ τῆς νήσου Στράβ. κατ. Αἰγίνητης Ἠρ. καὶ Αἰγίνηται ἐν ἐπιγρ. Ἐθεωροῦντο ὡς αὐτόχθονες καὶ ἦσαν οὕτως ὁδοῦται καθὼς καὶ οἱ Κρήτες, ὅθεν παροιμ. «Κρής πρὸς Αἰγίνητην» Διογεν. 5, 92. - ὅλη Αἰγίνητης ἡ Αἰγίνα Στ. Βυζ. καὶ αἰ ἐπὶ τῆς Ἀρτεμίδος Πaus. ἐπὶ τῆς Αἰγίνας παρ' Ἠσυχ. Αἰγίνατος, ὡς Αἰγίνητικός· ἀντὶ τοῦ συνθῆ. Αἰγίνητικός· ἐπὶ. Αἰγίνηθεν· Αἰγίνατοῦ καὶ Αἰγίνοπώλης = παλαιῆς Αἰγίνητικῆς ἐμπορευμάτων ἔς θ. 3) πόλ. ἐν Πόντῳ Στ. Βυζ. 4) τύπος πλῆθους τῆς Ἐπιδάουρου ἐν Ἀργολίδι Στράβ. 5) χώρα ἐπὶ τῆς νήσου Ἰου Πλούτ. Αἰγίνητης· 1) κατ. Αἰγίνης· (ὡς τὸ προηγ.) 2) υἱὸς Δηρείτου, πατ. Πελοῦ Πaus. 3) υἱὸς Πόμπου, βασιλεὺς Ἀρχαδίας Πaus. 4) καλ. καὶ ποτ. ἐν Παφλαγονίᾳ, καὶ Αἰγίνα καλοῦμένη Ἀρρ. Αἰγίνθος, ὁ καὶ Αἰγίσθος, δι. γρ. διὰ αἰγίθος. Αἰγίνιον, τό· πόλ. τῶν Τυμναίων ἐν Μεσσηνίᾳ Στράβ. κατ. Αἰγινεύς Στ. Βυζ.

Αἶγι-νομεύς, ὁ αἰγοεισκάδης Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 9, 318.
 Αἶγι-νόμας· τῶ ἀνωτ. Λεων. Ἀλ. ἐν Ἀνθ. 6, 221, ἀλλὰ Αἰγίνωμας βοτάνη = ἡ ὑπὸ αἰγῶν ἐσθιομένη Ἀνθ. 9, 721.
 Αἶγιον, τὸ πᾶν. Ἀχαΐας, βραδύτ. πρω-
 πνοῦσα καὶ τόπος συναθροίσεως τῆς Ἀχαΐ-
 κης συμπολιτείας Ἰλ. κἄτ. Αἶγιμός, πλ.
 Αἶγιος Πάυς, ἐπ. Αἶγιός, ἐν τῷ χρησμῷ,
 «ὡς δ' Αἶγιός οὐτε τρίτοιο οὐτε τέταρτοιο
 οὐτε θυμὸς οὐτ' ἐν λόγῳ οὐτ' ἐν ἀρι-
 μῳ» Ψηφ. 1, 48, Σουδ.
 Αἶγιος υἱὸς Αἰγέππου Ἀπολλῷ.
 Αἶγι-οχος· ὁ τὴν αἰγίδα ἔχων, κρατῶν, ὁ
 Ζεὺς, συχνὰ παρ' Ὁμ.
 Αἶγι-πᾶν, ὁ ὁ αἰγόπους Πᾶν, «κατὰ τὴν
 Ῥωμαίων φωνὴν Σιλουανός» Πλούτ. ἑλλ.
 παραλλ. 22.
 Αἶγι-πας· ποτ. ἐν τῇ Ἀσιατ. Σαρματία Σχολ.
 Αἶγι-πλαγκτον· ὕρος ἐν Μεγαρίδι Αἰσχ.
 Αἶγι-πόδης, ὁ ὁ πόδας αἰγὸς ἔχων, ὁ Πᾶν
 Ὁμ. Ὀμ. Παν. 2, καὶ Ἀνθ.
 Αἶγι-παις, 2· τῷ προηγ. ἀνδρες Ἡρ. 4, 25.
 Αἶγι-πυρος, ὁ· εἰδ. βοτάνης Θεόφρ. 4, 25·
 καὶ τὸ Αἰγίπυρον Ἀνθ. παρ. 120.
 Αἶγι-πυρος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ πλινθίου τοῦ μου-
 σίου τῆς ἐν Ἀθήναις ἀρχ. ἐτ.
 Αἶγι-ρόσσα· πᾶν. αἰολική, Ἰσ. ἡ βραδύτ.
 Ἑκαία Ἡρ.
 Αἶγις, ἴδος, ἡ 1) δέρμα αἰγὸς Εὐρ. Κύκλ.
 300 ὡς ἐνδύμα τῶν Αἰδουσῶν παρ' Ἡρ. 4,
 189, ὅστις παράγει ἐντεῦθεν τὴν αἰγίδα τῆς
 Ἀθηνᾶς· 2) ἡ ἀσπίς τοῦ Διὸς, ἣν τινες μὲν
 παραγούσιν ἐκ τοῦ αἵξε, ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ αἵξε,
 αἵτω· διότι ἡ αἰγὶς εἶνε ἐκ μετάλλου Ἰλ.
 α, 308, καὶ ὁ Ζεὺς σείων αὐτὴν ἵκερσει θυέ-
 λαν, καταγίδα καὶ τρόμον· πρὸς Ἰλ. ε,
 738 καὶ ἐπ. - θυσαμένης, πολλὰκις· πρὸς.
 Ἡρ. ἐν τῷ ἄν. χωρ. 3) καναγίς· πρὸς. αἵξ,
 παρ' Αἰσχ. χο. 585 ἀνεμνέσθης, ἀρσ. 4) τὸ
 ἐκάρσιον τῆς πόλεως Θεόφρ. Γ. Φ. 3, 10, 9.
 Αἶγι-σχον· αἶγα ἐκτομῶν Ἠσχύ.
 Αἶγισκος· τὸ κατὰ, Ὁ.
 Αἶγισθος· υἱὸς Θυέστου, δολοφόνος τοῦ
 Ἀγαμέμνονος Ὀδ. Ἐν τῷ πλ. ἡγεμόνης οἷος
 ὁ Αἰγισθος Αἰλ.
 Αἰγιστίας καὶ Αἰγιστάτος· υἱὸς Μίδου·
 παρὰ. «Αἰγιστίου πῆδημα, ἐπὶ τῶν μεγα-
 λοφύλων, καὶ τολημῶν ἐπιχειρήσεων Ἀπο-
 πτολ. 1, 58.
 Αἰγίτιον· κώμη Αἰτωλίας Θουκ.
 Αἰγίτινα, ἡ· πᾶν. Λιγούρων Ἱστολ.
 Αἰγλάζω· φωτίζω Μανθ. 4, 284.
 Αἰγλάηρ· ὁ Ἀσκληπιδὸς Ἠσχύ.
 Αἰγλάτωρ, ὁρσ· Κυρηνάτος Πλούτ.
 Αἰγλή, ἡ (ἀγάλλω, ἀγαλός)· λάμψης· ἡέλιου
 Ὀδ. 6, 45· χαλκοῦ Ἰλ. 6, 458· Ὀλύμπου Σοφ.
 Ἀντ. 606· ὁ Εὐρ. Τρ. 551 λέγει «μελαίνα αἰγλή»
 περὶ τῆς νυκτός, οὕτω δὲ ἤθελεν ὁ Ἑρμῆς. νᾶ
 ἐξήρησεν καὶ τὸ ἐν Σοφ. Φιλ. 829, ἐν δὲ ὁ Βουτμ.
 καὶ ἐν αὐτῷ φυσικῶς. ἐνοεῖ τὴν λάμψιν τῆς
 ἡμέρας· ὡς· μετγ. π. καὶ «αἱ αἰγλαὶ» Σοφ.
 Οἰ. τ. 207. Παρὰ Πίνδ. ἡ δόξα, ἡ φήμη·
 «πόδων, Ὁ. 13, 39· - δῖαδότης = ἡ δόξα καὶ

εὐτυχία, Π. 8, 96· «αἰγλή» λαμπρότων, αὐ-
 γή, φέγγος, φῶς. Καὶ ἡ θυσία δὲ ἡ ὑπὲρ
 τοῦ κατακλυσμοῦ εἰς Δελφοῦς ἀπαγομένη
 αἰγλή ἐκαλεῖτο. Καὶ ποπάνου τι εἶδος, ἐν οἷ
 διεπλάσσετο εἰδωλὰ. Καὶ βόλος φαῦλος κυ-
 βευτικός αἰγλή ἐκαλεῖτο. Ἀλλὰ καὶ ἡ αἰγλή-
 νη, καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸ περίμεσον. Καὶ παι-
 διὰ τις ἐκαλεῖτο αἰγλή. Καὶ ὁ Ἀσκληπιδὸς.
 Καὶ χλιδῶν δὲ τις οὕτως ἐκαλεῖτο. Ἐνιοὶ
 δὲ φασὶ σημαίνει καὶ τὸν περιπόδιον κόσμον,
 ἡ τὸν ἀμφιδέα, ἡ ἀπλῶς ψάλλον. Σημαίνει
 δὲ καὶ τὴν πᾶσιν αἰγλή, ὡς παρ' Ἐπιχάρ-
 μω· Β. Ἀν. σ. 354.

Αἰγλή 1) θυγ. Διὸς καὶ Νεαίρας, Νηρηΐς,
 μήτ. Χαρίτων Πάυς. 2) μία τῶν Ἑσπερίων
 Ἀπολλῷ. 3) μία τῶν Θρακῶν Βακχῶν, τρο-
 φὸς τοῦ Βάκχου Νόν. 4) θυγ. Πανατοῦ,
 αὐτ. Θησέως Ἡσ. 5) θυγ. Ἀσκληπιδὸς Σχολ.
 Ἀριστ. κατὰ Σουδ. ἑκὼν. αὐτοῦ, Ἰδ' Αἰ-
 γλάηρ, αἰγλή· 6) ἀρχ. ὄν. τῆς νήσου Σύμης
 Στ. Βυζ.

Αἰγλήεις, εσσα, ἐν· λάμπων· - Ὀλύμπος
 Ἰλ. α, 532 καὶ συχνὰ «αἰγλάντα κόσμον»
 Πίνδ. Π. 2, 10· «κῶας αἰγλαεν», 4, 231·
 ἡ Ἡώς Κ. Σμ. 1, 826.

Αἰγλήεις, ἴδος· θυγ. Ἰακίνθου Ἀπολλῷ.
 Αἰγλήτης· ὁ ἀκτινοβολῶν, ἐπών. Ἀπόλ-
 λωνος Ἀπολ. Ῥ. 4, 1714, Ἀπολλ. 1, 9.
 Αἰγλή-φόρος, 2· ὁ φέρων, διαχέων αἰ-
 γλήν Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 270.

Αἰγλο-βυλῶν· ἐκπέμπων ἀκτίνων, ἀκτινο-
 βολῶ Μανθ. 4, 187.

Αἰγλο-φανείς, κόραι· αἱ ἀστράπτουσαι
 Στράτ. ἐν Ἀνθ. 12, 5.

Αἰγλοὶ καὶ Αἰγληλαί· ἑκὼν. Μηδίας Ἡρ.

Αἶγο-βάτης· αἰγιδάτης· - ποιμένες Μελ
 ἐν Ἀνθ. 12, 41.

Αἶγοβύλος· ἐπών. Διούσου, ὁ· ἐπειδὴ
 ὡς τοιοῦτος ἐν Παινιαί τῆς Βοιωτίας Πάυς.

Αἶγο-βάτης, ἀρχ. γο. ἀντὶ αἰγιδάτης
 Θεόφρ. ἐπ. 5, 6.

Αἶγο-βασκός, ὁ· ποιμὴν αἰγῶν Θησ. Στφ.

Αἶγο-γενής, 2· ὁ ἐξ αἰγὸς γεννηθείς, γλωσ.

Αἶγο-δ(ω)ς, ὡς· ὁ τὰς αἶγας καταδιώκων
 Χοιρᾶς. ἐν Β. Ἀν. 1381, Ἐτ. Μ. 451, 23.

Αἶγο-δόρος, 2· ὁ ἐκ δέρματος αἰγὸς Ὀππ.
 ἀλ. 4, 355.

Αἶγο-θήλης, ὁ· Ἰδ' αἰγίθ.

Αἶγο-θήρας, θηρευτὴς αἰγῶν Αἰλ. Γ. Ζ. 14, 16.

Αἶγο-χερας, τὸ Ἰδ' αἰγίκερας Γαλην. 13,
 335, foenum graecum.

Αἶγο-χερῆς, ὁ· τῷ ἔπομα Ἀρατ. φαν. 386.

Αἶγο-χερῶς, γ. ω (καὶ ὡς, μετγ.)· ὁ ἔχων
 αἰγὸς κέρατα, εἰδ. ζῴου, καὶ ὁ ἀστειρισμός
 Πλούτ. ἀρ. φιλ. 5, 18· - Πᾶν Φιλῶδ. ἐν
 Ἀνθ. Πλαν. 234.

Αἶγο-κέφαλος, 2· ὁ ἔχων κεφαλὴν αἰγὸς·
 Ἰδ. πετηνὸν τι Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 2, 17.

Αἶγ-όλεθρος, ὁ· αἰγῶν ὄλεθρος, βοτάνη
 θανατηφόρος εἰς τὰς αἶγας Πλίν. Γ. Φ. 21, 13.

Αἶγο-μέλης, 2· ἔχων μέλη, σκληρὰ αἰγὸς· ὁ
 ὁ Πᾶν Ὀρφ. Ὀμ. 10, 5.

Αἶγο-νομεύς, ὁ· ποιμὴν αἰγῶν Νικ. ἀλ.
 39 καὶ ἄλλων π.

κατ. Αἰγύτης, καὶ Αἰγυεύς, θηλ. Αἰγυτίς ὡς μέρος τῆς Ἀραβίας, ἢ ἡ Αἰγυτίς χώρα Πασ. Πολύδ. ἐπὶ Αἰγυός, 3, Λυκόφρ. Αἰγῶ, οὗς, τροφὸς Διὸς Σχολ. Ὀπκ. ἄλ. Αἰγῶν, ὁ ἰπτηνὸν νυκτερόδιον Ἀριστοτ. 1. 2. 9, 17. ἐν 8, 3 ὁμοῦ γράφ. αἰγῶνιος· πρὸλ. αἰγῶνιος. Αἰγῶνιος· Κρής, μεταμορφωθείς ὑπὸ Διὸς εἰς πτηνὸν Ἀντ. Λιδ. Αἰγῶν, ὠνός 1) βασι. Ἀργούς Πλούτ. 2) Παθαγόρειος Κροτωνιάτης Ἰάμβλ. 3) ποιμένος ὄν. Θεόφρ. 4) ὄν. τοῦ Αἰγαίου πελάγους, Ἀνθ. Ἰωσ. ὀρθότ. Αἰγῶν. Αἰγῶν, ὁ πατ. Αἰθιοπίας Ἀριστοτ. Αἰγῶνεια καὶ Αἰγῶν η' πόλ. Μηλιέων ἐν Θεσσαλίᾳ, κατ. Αἰγῶνιους Στ. Βυζ. Αἰγῶνιους· αἰγῶνις· Πάν Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. θ. 35. Αἰγῶνι χον, τό· βοτάνη, ἥτις καὶ ἐξ ὠνυχον καὶ ἡράκλεια καὶ λιθόσπερμον ἐκαλεῖτο Διοσκ. 3, 158. Αἰγῶνις, 2· αἰγὸς ὄμματι ἔχων Ἀριστοτ. ζ. γεν. 5, 1. Αἰγῶνις· πόλ. Λοκρίδος, ἣ θέσις τις ἐν ταύτῃ, κατ. Αἰγῶνιτις Στ. Βυζ. Αἰδάνης· διατρίβων, Ταρναντιναί Ησύχ. Αἰδέομαι (ἡ Αἰδομαι), αἰδέομαι, προστ. ἐν. Ὀδ. 1, 269, μέλ. αἰδέομαι, π. χ. Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 15, Ὀμ. αἰδέομαι, μόν. ἐν Ὀδ. 5, 388 αἰδέομαι ὡς δ. γρ., ἀφ. ἡδέσθη Σεν. ἀν. 3, 2, 4· ἔχω σέβας καὶ εὐλάβειαν πρὸς τινά· ἱερῆα Ἰλ. α, 23· ἰδ. εὐλαβεσθαι τοὺς θεούς, Δία Αἰσχ. Ἀγ. 353, Ἡρ. 9, 7· θεοὺς Εὐρ. Ἰππολ. 1258· βασιλεὺς ἐνιπὴν Ἰλ. 2, 402· τοκήας Ἡρ. 1, 5· τόμβον πατρός Αἰσχ. γο. 104· ἱετήν Ἰλ. χ, 429, Αἰσχ. Ικ. 632· ἱετήρας Ἡρ. 7, 141· βωμόν δίκας Αἰσχ. Εὐμ. 611· ἄρκον Σοφ. Οἰ. τ. 647· Ζήνους κότον Αἰσχ. Ικ. 473 δὲ ἄλλους ἀνθρώπους αἰδέσθαι = ἐντραπήναι, φοβήσθαι τὸν ψόγον αὐτῶν Ὀδ. 6, 65· Τρώας Ἰλ. ζ, 442 καὶ συχνὰ τραχ. ὦσα καὶ πεζ.· θεοὺς Πλάτ. νόμ. 11, 920· οὕτε ἀνδρώπους αἰδέομενος, οὕτε θεοὺς σεβόμενος, 10, 886· τοῦ δεδιέναι διακρινόμενον, Εὐδόφρ. 12 (ὡς αἰδέσθην μὲν ἀνίστασθαι, δεῖσαν δὲ ὑποδύσθαι) Ἰλ. η, 93· φοβεσθαι τοὺς μοχλοφρούς, οὐ γὰρ εἰπομὶ ἀνδρὶ γὰρ αἰδέσθαι, νόμ. 10, 886· τοὺς πρεσβυτέρους Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 15· ὁ Πλούτ. παῖδ. ἀγ. 10 λέγει, «δεῖ τοὺς θεοὺς σεβέσθαι, γονίας τιμᾶν, πρεσβυτέρους αἰδέσθαι»· Μετ. ἀπαρ. συστήλλομαι νᾶ πράξω τι, ἐξ ἡθικῶν λόγων, οὐχὶ ἐκ φόβου· «μίσγεσθαι ἀθανάτοισιν» Ἰλ. ω, 90· γομνοσθαι Ὀδ. ζ, 221· «μακρὰ πτανεῖν» Αἰσχ. χυ. 888· «ὀνομάζειν Εὐμενίδας» Εὐρ. Ὀρ. 37 καὶ συχνάκις, Πινδ. Ν. 5, 14· «θεῶν ὀνομάζειν αἰδέσθαι» Εὐδωλ. ἐν Ἀθην. 7, 300· μετὰ μετ. Σοφ. ἀτ. 506, Λουκ. θε. β. 17· «ἐργῶν αἰδέσθαι» = συστήλλομενος διὰ τὰ ἔργα τοῦ Ἀνθ. 6, 228· ἐπὶ τινι Δ. Ἀλ. 6, 91· ὑπὲρ τίνος Πλούτ. Κίμ. 2· Ὁ μέσ. ἀφ. ἡδεσάμην

ἔχει παρ' Ὀμ. τὴν αὐτὴν σήμ. «θεῶν ὑπὸ ἡδεσάτο» Ὀδ. φ, 28, αἰδέσθαι Ἰλ. ι, 640· αἰδέσθαι = αἰδέσθαι Σοφ. Αἰ. 506. Συνήθ. ὁμοῦ σημαίνει, συστήλλομαι νᾶ ἀπαπέμψω τινά παρακαλοῦντα, ἡλεῶ αὐτόν· ἢ ὡς πῶς ἡλικίην αἰδέσθαι ἡδ' ἐλεῆσθαι Ἰλ. χ, 419· αὐτῶς ἐν πεζ. πάντοτε συγχωρεῖν τῷ ἀκούσιως κτείνοντι, «ἐάν αἰδέσθαι καὶ ἀφῇ» Δημ. 37, 59· 38, 22 (ὡς αἰδοῦμενος Πλάτ. νόμ. 9, 877)· ἀλλ' «ὡς ἂν αἰδέσθαι τινά» = εἰς συμπάθειαν κινήσῃ, 23, 72, καὶ Ἀρποκρ. = ἐξιλίσσασθαι καὶ πείσαι· δὲ ἡδεσμένος = ὅς παρακληθεὶς ἡλίσσεν, 23, 72. Αἰδεσῖα· οὗζ. Ἐρμίου Φωίτ. Αἰδεστικός, 2· σεβαστὸς Λουκ. Νίγρ. 26· «τὸ ἱερὸν πᾶσιν αἰδεσίμον» Πασ. 3, 5, 6· καὶ ὁ σεβόμενος, τιμὴν «αἰδεσίμως ἀλλήλοισι ὑφίστανται τῆς δόξης» Αἰλ. 1. 2. 2, 26. Αἰδεσσιμότης, ἡ· σεβασμός, σήνθ. ὁμοῦ παθ. μετν. Αἰδεστικός· Μακεδῶν τις Φλ. Τραλλ. - Νεοπλατωνικός Εὐνάπ. Αἰδεσις, εἰς, ἡ· συγχώρησις ἐπὶ φόνου δίκουσι Δημ. 21, 43· σεβασμός Φιλ. ἐν Εὐστ. εὐαγγ. προκρ. 8, 6. Αἰδεστέον· δεῖ αἰδέσθαι Εὐστ. Ὀδ. σ. 1434. Αἰδεστικός, 3 ὁ αἰδοῦμενος, ἐντροπαλός Σχολ. Εὐρ. Ἰππολ. 348. Αἰδεστός, 3· σεβαστός Πλούτ. εἰ πρ. πολ. 24. Α-ἰδής, 2 (ἰδεν)· ὁ ποιῶν τι ἀόρατον ἐκμηδενίζων· πρὸ Ἰλ. 6, 455, καὶ συχνά, Ἀρρ. Ὀδ. θ, 309· «μνηστῆρων ὁμιλος» = ὁ ἀλέθριος ὄμιλος, ὁ πάντα καταναλίσκων, οὕτω καλεῖται καὶ ὁ Μελάμβιος, χ, 165· τύχη Ἀνθ. παρ. 200· (οὕτως ὁ Βούτρι. λεξ. 1, 247· κατ' ἀρχ. λεξ. = ἀδηλοποιός. Ἄλλοι ἐξηγοῦσι τὸ «πρὸ αἰδ» = τυφλῶνον διὰ τῆς λάμπειας) 2) ἀγνωστός Ἡσ. ἐρ. 754 καὶ μετν. π.· «ἄδης» = σκοτεινός Σοφ. Αἰ. 602· ἐπὶρ. «αἰδής» κτείνειν Ἰλ. φ, 220. Αἰδημονέω· αἰδήμων εἰμί. Αἰδημονικός, 3· αἰδήμων Σχολ. Εὐρ. Ἰππολ. 77. Αἰδημασύνη· τὸ νᾶ ἡνέ τις αἰδήμων. ἐντροπαλός· «αἰδημοσύνην δέ, ἐπιστήμην εὐλαβητικὴν ὁρθοῦ ψυχῆ» Ζήν. ἐν Στωβ. Ικ. φ. 2, 7, σ. 106. Αἰδήμων, 2· ὅστις αἰδέσθαι, αἰσχύνηται, κοιν. ἐντροπαλός Ξεν. Λακ. 2, 11, Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 2, 7, 4, 9, ὡς μεσότης μεταξὺ τοῦ καταπληγῆος καὶ ἀναίσχυντου· ἐπὶρ. μετριοφρόνως· φοβέσθαι, ἀντιθ. τῷ θρασείῳ Ξεν. συμπ. 4, 58· αἰδημόνους ἔχειν πρὸς τινά· Πλούτ. συλ. παρ. 47, νεοπλατων. Αἰδής, ου, ἀρχ. καὶ π. τόπ. ἀντὶ φθῆς· ὁ ἀόρατος, ὁ θεὸς τοῦ ὑποχθονίου κόσμου, ὁ Τάρταρος· συχνά παρ' Ὀμ. γεν. αἰδῶ καὶ αἰδῶ [---] αἰ ἐν Σίμ. γυν. 117, Εὐρ. Ἐκ. 1009, καὶ ἐν τισι χωρ. τραχ. κατὰ διόρθ. Ἐρμάνι καὶ ἐν Ὀμ. ὕμν. Δίμ. 347 [αἰδῶν, ---, Ὀρρ. ὕμν. 69, 7 καὶ συχνά ἐν Ἀνθ.]. Α-ἰδής, 2· ἀόρατος· ποιεῖν Ἡσ. ἀσπ. 477· «αἰδέε· ἀκατάληπτον» Σουῖδ.

Αἰδήσιμος· αἰδέσιμος Ὀρφ. Ἄγγ. 1346.

Αἰδήφρων· αἰσχυνηλός Ἡσύχ.

Αἰδήψος, Αἰδήψας, Αἰδέψος, καὶ Αἰδέψος· πόλ. Εὐβοίας Στράβ. κατ. καὶ Ἰπθ.

Αἰδήψιος Στ. Βυζ.

Ἀἰδίαζω· εἰμαι αἰδίας Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 633.

Αἰδισμός· σεβαστός, μτγν.

Αἰδισμός· Μιλήσιος, νομίσμ.

Ἀἰδισός, 2 καὶ 3 (ἀεί)· ὁ αἰδίων, αἰώνιος

Ὀμ. ὕμν. 29, 3· πάρος Ἥσ. ἀσπ. 310.

Κατὰ Πλάτ. ἄρ. 411 = «τὸ κατὰ πάντα

χρόνον καὶ πρότερον ὃν καὶ νῦν καὶ μὴ ἐ-

φαρμίνον». Συχνὰ ἐν πεζ. π. χ. - ἐχθρα

Θουκ. 4, 20· χρόνος Ἀντιστ. 1, 21· μετὰ

τοῦ ἀθάνατος Πλάτ. Φαῖδ. 106· μετὰ

τοῦ θεοῦ, Τιμ. 40· ὅθ. «οἷσιν αἰδισός» =

ὁ πάρος Ξεν. Ἀγ. 11, 16· «ἐς αἰδίων» =

αἰώνιος Θουκ. 4, 63. Τὸ ὅηλ. αἰδίζει Ὀρφ.

ὕμν. συχνά· τὸ αἰδίων = ἡ αἰωνιότης Πλάτ.

Τιμ. 29· ἐπὶ αἰδώς, μτγν. sempiternus.

Ἀἰδιότης, ἡ· αἰωνιότης Ἀριστοτ. π. οὐρ. 2, 1 καὶ μτγν. aeternitas.

Ἀἰδώς, ἐπὶ τοῦ αἰδίου, ὁ ἦος.

Ἀ-ἰδνήεις· τῷ ἔπομ.

Ἀ-ἰδνής, 2· τῷ ἔπομ. Ὀππ. ἀλ. 4, 245· -

πῆλός Πλούτ. Ἔρη. 1.

Ἀ-ἰδνός, 3 (ἰδεν)· ἀόρατος, κεκρυμμένος - οὐ-

ρεός βῆσαι Ἡσ. 800· νύξ, ποιητ. ἐν Πλούτ.

περὶ τοῦ εἰ 20· - λιγνός Ἀπολ. Ρ. 1, 389.

Αἰδοίη, ἡ· αἰδώς Στ. χρ. σ. 121.

Αἰδοικύς, 3· ἐν τοῖς αἰδαίοις ἐδρισκόμενος,

ἡ ταῦτα ἀποδέλπων Παῦλ. Αἰγ. 14, 15.

Αἰδοίσις· αἰδώς.

Αἰδοιο-λείκνης· λείκων τὰ αἰδοῖα, σκερὸς

Ἡσύχ.

Αἰδοῖδ· πληκτός· σαννιόπληκτος Ἡσύχ.

Αἰδοῖος, 3 (αἰδώς)· σεβαστός, περὶ ἐξόχων

καὶ ὅπο τὴν σκέπην τῶν θεῶν διατελούν-

των - βασιλεὺς Ἰλ. δ, 402· - ἐκυρά, χ. 451·

- ἐκυρός, γ. 172· - ζείνοι Ὀδ. τ, 316

καὶ συχνά· - ἀλογος Ἰλ. φ, 460· - τα-

μή Ὀδ. α, 139 καὶ ἀλλ. μετὰ τοῦ φίλος,

τ, 254. καὶ μετὰ τοῦ δεινός, θ, 22 (οὗτω

καὶ Πλάτ. Θεαιτ. 183)· - παρθένος Ἥσ. ἔρ

254· ὥσ. Πίνδ. καὶ Αἰσχ. - Ζεὸς, ἰκ. 189.

- πόσις, Ἀγ. 586· 2) αἰσχυνηλός, ἐν-

τροπαλός, ἡλίθιος· - ἀλήτης Ὀδ. ρ, 578·

Πλάτ. νόμ. 12, 943, καὶ Αἰσχ. ἰκ. 28· -

ἐπη, 191· - πρόξενος = συμπαθής, 486· «τὸ

αἰδοῖον θαλάσσιον» = εἶδ. θαλ. ζῳίου Νίκ. ἐν

Ἀθην. 3, 105. Συγκ. αἰδοιότερος Ὀδ. λ, 360·

ὕπερ. «αἰδοιότατον γέρας» Πίνδ. Π. 5, 18·

αἰδοιότατος, Ὀ. 3, 42· - Τὸ οὐδ. «τὸ αἰ-

δοῖον», καὶ συνθέστ. «τὰ αἰδοῖα» = τὰ γεννη-

τικά ὄργανα, «τὸ μόριον, ὃ καὶ ἀναγκαῖον πρὸς

τιῶν καλεῖται, ἐπεὶ τῆς ἀνάγκης ἐστὶ σύμ-

βολων. Ὅτι μεγάλη ἔχων αἰδοῖα ἀνθρώποις

ὄντων ἔλκεται Σουῖδ Ἰλ. ν, 568, Ἥσ. κρ. 731·

τὸν γυναικῶν Ἥρ. 1, 108· καὶ συχνά ἐν πεζ. ἑπὶ

ἑπὶ αἰδώς Ὀδ. τ, 213, venerabilis.

Αἰδοῖ-παλμός· ἀσθένεια αἰδοῖων, ὥς ἡ σα-

τυρίασις καὶ ἡ πριαπισμός, ἀρχ. λεξ.

Αἰδοῖ-ώδης, 2 τῇ αἰδοῖ, τοῖς αἰδοίοις ὁ-

μοῖος Ἀριστοτ. 1 Ζ, 5, 6.

Αἰδομαι· ἀρχαίως, τοῦ αἰδομαι, ἰκ. καὶ

παρὰ. Ὀμ. ἰδ. μτγ. Αἰσχ. Εὐμ. 519,

ἰκ. 357 καὶ μτγν. π. καὶ Πλούτ. συμμ. 3, 6.

Ἀἰδονεύς, π. ἀντὶ Ἀἰδωνεύς.

Αἰδός, τὸ αἰδώς.

Αἰδοσύνη· αἰδώς Ἡ. Ἀν. 354.

Αἰδοῦμαι, καὶ Αἰδοῦσιν, οἱ· ἔθνος γαλλικόν

Πτολ. Δεδυῖ.

Ἀἰδο-φοίτης· ἦδ' ἀδοφοίτης. «αἰδοφοί-

ται· οἱ λεπτοὶ καὶ ἰσχυροὶ καὶ ἐγγυὲς θανάτου

όντες» Ἡσύχ.

Αἰδός-φρων, 2· δὲ σεβόμενος, τιμῶν· - Εἰναι

Σοφ. Οἶ. Κ. 237· - πρὸς τινα Εὐρ. Ἀλλ. 670.

Ἀ-ἰδρεῖη, ἰων. αἰδρητή, ἡ· ἄγνοια, ἀμα-

θεια Ἥρ. δ, 69, ἐν πλ. Ὀδ. κ, 231, Ἥσ.

ἔρ. 683.

Ἀ-ἰδρήεις· τῷ ἔπομ. Νίκ. ἀλ. 415· ἐπὶ

αἰδρηέντως Σχολ. Νίκ. ἀλ. 415.

Ἀ-ἰδρίς, 2· ἀμαθής, ἀγνοῶν αἰδρῶν Ἰλ. τ

219· ἀπειρος, - τινός Ὀδ. κ, 284, Αἰσχ.

Ἀγ. 1076, Πίνδ. Π. 2, 37, Σοφ. Οἶ. Κ.

554· αἰδρεῖς, Ἀνθ. 15, 14.

Ἀ-ἰδρὸ-δίκαι, ὅθως· οἱ τὸ δίκαιον ἀγνο-

οῦντες Πίνδ. Ν, 1, 63.

Ἀδρῶν· αἰδρεῖς, ἰων Τεύκρω Ἡσύχ.

Ἀδρῶσις· ἀμαθία Ἐτ. Μ. 42, 43.

Ἀδρῶσύνη· τῷ ἀνωτ. ἀρχ. λεξ.

Ἀδρῶτον κακόν· Κρατῖνος Σεπτερίσις, οἱ·

κακὸν φεύγοντες αἰδρῶτον κακὸν

ἄλλοι(ς)· κακοῖδρῶτον, ἡ οἷον ἄλλοι αἰ-

δοῖσι οὐκ ἂν ἰδρῶσαντο, τὴν φυγὴν, ὥς

τις ἀγαλμα ἰδρῶσαιτο Ἡσύχ.

Ἀδρῶλος· ὁρατός Ἡσύχ. αἰδρῶλος Ζωγράφ.

Αἰδῶ, οὗς, ἡ· ἦδ' Αἰδώς, πρὸς τῆς Ἀθηνῶν

ἔχουσα ἐν Ἀθῆναις βοιωτὸν Παιῶν.

Αἰδῶ· ἡ ῥιπή, Λάκωνες Σουῖδ.

Ἀἰδῶνεύς, ὥς, ἔως καὶ ἦος· 1) τὸ π. ἐκ-

τεταμ. τοῦ Ἀἰδῶς, ὁ ἦος, Ἰλ. καὶ ἀλλ. π.

Ὀρχος· «ἡ τὸν Αἰδῶνέα» Λουκ. νεκρ. δι.

4, 1· ἐπὶ αἰδῶνις Ἐτ. Μ. 2) βασιλεὺς

Μολοσσῶν ἐπὶ Θησέως Πλούτ.

Αἰδῶς· αἰδώς Ἐτ. Μ. 29, 25.

Αἰδῶς, ὁς, οὗς, ἡ· σέβας πρὸς τοὺς θεοὺς

καὶ τοὺς ἐξοχωτέρους· «θεὸν ὡς ἰλάσκοντα

αἰδοῖ μετρίχην» Ἥσ. θε. 92· «τιμὴ καὶ αἰ-

δώς» ὁμοσ. ἔρ. 8, 480· ἡ βασιλεία αἰδῶς

Πλούτ. Ρωμ. 18. Εν γέν. ἡ θεικὴ συστολή

ἐντροπή, αἰδῶς, φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ

γού· αἰσχύνῃ δὲ φόβος ἐπ' αἰσχροῦ πέπρα-

μένω» Ἰ. Δαμασκ. ἀρθ. π, 2, 10, σ. 18.

(εἶται ὁ Θουκ. 1, 84 μεταχειρίζεται αὐτὰς ὡς

συνών. περὶ τῆς σφέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸ

δέος τῶ Πλάτ. Εὐθύδρ. 12, ἀντὶ τοῦ τὸ εὐ-

θὺς Σοφ. Αἰ. 1076)· αἰδῶς ὅσοι ἐνὶ θυμῷ

ἔχετε φιλοτιμίαν Ἰλ. ε, 561· μετὰ τοῦ αἰ-

μεσις, ν, 122· αἰδῶς λαβεῖν Σοφ. Αἰ.

338· αἰδῶς συνεξιδύναται Ἥρ. 1, 8· μετὰ

παρ. συστολή, φόβος τοῦ πρᾶξαι τι Διομ.

Ἀγ. 922, 1177· αἰδῶς ἔχει μετὰ Πλάτ.

σοφ. 217· καὶ συχνά ἐν Πλούτ. αἰδῶς

ἐξόμενος Πλάτ. Φαῖδρ. 254, συχνά ὡς αἰ-

«Ζηνὶ συνθλασος» Σοφ. Οἶ. Κ. 1767· ἐν Ἀ-

4, 787. Καὶ ὁ τι ἐμπνέει σέδας· «αἰδώς καὶ χάρις» Ἡσ. ἑρ. 214. 2) ἐπιείκεια, συγχώρησις = αἰδώς Ἀντιφ. 1, 26, Πλάτ. νόμ. 9, 807. 3) τὰ αἰδοῦσα Ἰλ. 6, 262, Δ. Ἀλ. 1, 80, pudor, verecundia.
 Αἰδώς· ἀφανώς, ἀκαταλήπτως Σουῖδ.
 Αἰεῖ, ἰων. καὶ ἑπ. = αἰεῖ, ὁ ἴδε.
 Αἰεῖ-γενέτης· αἰώνιος Ἰλ. 6, 400.
 Αἰεῖ-γενής, 2· τῷ ἀνωτ. - βίотος. Ὁππ. κιν. 2, 397.
 Αἰεῖ-θάλῃς· αἰεθαλής, ὁ ἴδε.
 Αἰεῖ-μνηστος, 2· ὁ αἰεῖ ἐξημνυόμενος Αἰσχ. Πέρ. 746.
 Αἰεῖ-φρουρος, οἰκῆσις· ἡ αἰεῖ φρουροῦσα, αἰγμάλωντον κρατοῦσα Σοφ. Ἀντ. 883.
 Αἰεῖ-λιος· ἴδ' αἰεῖλοι.
 Αἰελοῦρος· αἰλουρος Ἡρ. 2, 66, Ἀριστ. Ἰλ. 814.
 Αἰεῖν, ἰων. καὶ ἑπ. = αἰεῖ, ὁ ἴδε.
 Αἰεῖ-οἶκος· αἰεῖος οἶκος καὶ ἀδιάλειπτος ἑτ. Μ.
 Αἰεῖν-υπνος, 2· ὁ αἰώνιος ὕπνος, ὁ θάνατος Σοφ. Οἰ. 12. 12. 1574 κατὰ διόρθ. Ἑρμάν.
 Αἰεῖ, ὥρ. = αἰεῖ Ἀριστ. Ἀνα. 1267, Βίων 11, 1.
 Αἰετῆδον· κατ' αὐτοῦ τρόπον Σχολ. Ἰλ. 9, 410.
 Αἰετῆτος, 3· τῷ αἰετῷ, ἡ αἰετῶματι ἀνήκων, ἑπ. ἑπ.
 Αἰετῶντα φύλα· τὰ γέννη των αἰετῶν Ὁππ. κιν. 3, 117.
 Αἰετός, ἑπ. καὶ τραγ. ὁ αἰετός.
 Αἰετός· ὄν. ἱππου Ἀνθ.
 Αἰετῶν· εὐτραφέες βλάστημα Ἡσυχ.
 Αἰετῶν· τὴν μέσην ὥραν Ἡσυχ.
 Αἰετῶν· ἑπ. ἐν Μαρυμαρῖνῃ ἱστολ.
 Αἰετῶν· ἄμπλος οὕτω λεγομένη Ἡσυχ.
 Αἰετῶν· ἀρχ. ἡγεμῶν ἐν Πελοποννησίᾳ πατ. Ἀνακτόνος Δ. Ἀλ.
 Αἰετῶν, 3· αἰετῶν Ὁδ. 4, 183 καὶ αἰετῶν Ὁδ. μ. 83.
 Αἰετῶν, κατ' ἀρχ. λεξ. = αἰετῶν, δι. γρ. ἢ ὁ Βουτμ. ἀσπᾶξ. ἀντ' αἰετῶν Ἰλ. 6, 318.
 Αἰετῶν· διηγετικές, αἰώνιος Ἡσυχ.
 Αἰετῶν (ἀ-ζῶν, κατὰ Δοιδερλιν. ἐκ τοῦ αἰ-ζῶν) ῥωμαῖος, νεαρός, καὶ Ἡσυχ. «αἰετῶν» νειανίσκου, οἱ τῷ αἵματι ζέοντες, ἡ οἱ ἄγαν ἡμεῖς καὶ θυμώδεις· «ἀνὴρ αἰεῖ. καὶ κρατῶν» Ἰλ. π. 716, Ὁδ. μ. 80, Ἡσ. ἀσπ. 408· καὶ ὁ νεανίας μόν. Ἰλ. 5, 4. υ. 161, Ἡσ. θε. 863, περὶ ἐνός τεσσαρακοῦτα τοῦ ἐν Ἀπολλ. Ρ. 3, 268 ἐν γέν. ἀνθρώπος.
 Αἰετῶν· μέρος τῆς θοράκης Ἑκατ. ἐν Στ. Βοῦ.
 Αἰετῶν· ἴδ' Αἰετῶν.
 Αἰετῶν· αἰεῖ.
 Αἰετῶν· ἰων. ὁ Αἰαντής.
 Αἰετῶν· ἀήτης.
 Αἰετῶν· 1) υἱὸς Ἥλιου, βασιλεὺς Κολχίδος, ἀδελφὸς Κίρκης, πατ. Μηδείας Ὁμ. Ἡσ. ἀπὸ. «Αἰετῶν ἕκτος» Σουῖδ. - πατρὶων Αἰετῶν (ὅς = Μηδεία ἡ Αἰετῶν) 2) ἄλλοι βασιλεῖς ἐν Κολχίδι Ξεν. 3) Ἀθηναῖος, Κεῖ-ρῆδης Δημ.
 Αἰετῶν· Πυθαγόρειος φίλος. Πάριος Ἰάμβλ.
 Αἰετῶν πέλωρ, καλεῖται ὁ Ἡρακλῆος Ἰλ.
 Αἰετῶν ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΟΜ. Α'.

σ. 410, = πυρῶδες, μέγα, μεθ' ὁρμῆς, ἀρχ. λεξ. «πνευστικὸν ἢ πυρῶδες, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλῆος» Ἡσυχ. κατὰ Βουτμ. λεξ. 1, 233, φεβε-ρῶς μέγα, ὡς τὸ ἄητος, συγγ. τῷ αἰνός(ι).
 Αἰετῶν, ὥρ. ὁ αἰετός Πίνδ. Π. 4, 4, Ἀ-ρατ. 521.
 Αἰετῶν, 2· αἰώνιος, Ἀθην. 7, 284, δ. γρ.
 Αἰετῶν· πόλ. Λακωνίας, κατ. Αἰετῶν Στ. Βοῦ. Αἰετῶν ἑπ.
 Αἰετῶν· τῷ ἐπομ. Φιλῆμ. 24.
 Αἰετῶν, 3· πλήρης αἰετῶν - πρηστῆρες Ἀπολλ. Ρ. 4, 777 - πυρὸς ῥιπαῖ = καυστικαὶ Ἀνθ. 7, 48. Περὶ τοῦ χρόματος Νίκ. θηρ. 750 = τεφρώδες κατὰ τὸν Σχολ. cinceritius.
 Αἰετῶν, ἡ (αἰετῶν) καπνὶς Λουκ. θε. δι. 15, 1· «λιγνύς, ὁ ἀπὸ καιομένων ἐλαυδῶν γι-νόμενος καπνός» αἰετῶν δὲ ὁ ἀπὸ ἀσβεστοῦ καπνός· ἑτ. Μ.
 Αἰετῶν (καὶ Αἰετῶν, Αἰετῶν) 1) μι-κρὰ νῆσος τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους ἱστολ. κατ. Αἰετῶν, Αἰετῶν Στ. Βοῦ. 2) νη-σος ἡ ἀκρωτ. ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Ἑρέσου Αἰετῶν.
 Αἰετῶν· ἀνδρ. ὄν. ἑπ. ἑπ.
 Αἰετῶν· αἰετῶν Ὁρμ. ὄν. συγγ.
 Αἰετῶν (ἡ Αἰετῶν, Αἰετῶν) ὁμοῦ τῆς Λεοντίδος φυλῆς Ἀρπυιᾶ κατ. Αἰετῶν, Αἰετῶν ἱστολ.
 Αἰετῶν· «τὰ ἐν τῷ σίτῳ γινόμενα, ἡ τοὺς ἐπὶ τῷ ὕδατι σταλαγμοὺς τοῦ ἐλαίου» Ἡσυχ.
 Αἰετῶν (ἡ) 1) υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ Εὐπολε-μίας, κῆρυξ Ἀργοναυτῶν Ἀπολλ. Ρ. Ἡ φυ-γὴ αὐτοῦ μετέθε βραδύτ. εἰς τὸν Εὐφορ-δον, Ἑρμῶτιμον, Πύρρον καὶ Πυθαγόραν Δ. Κατέρ. 2) Ἑλλήν, φρονεῖς ἐπὶ Αἰετῶν Κ. Σμ.
 Αἰετῶν· ἀνδρ. ὄν. Ὁδ. 6.
 Αἰετῶν, τέττιγες Θεόκρ. 7, 139, μέ-λανε καὶ φαιοί (πρόβ. Μελ. 111, «αἰετῶν χρώς»), κατ' ἄλλους = οἱ ἀγαπῶντες τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου.
 Αἰετῶν, 3· πλήρης αἰετῶν, καπνίος - κόνις = τέφρα Ἰλ. σ. 23 (25, τέφρα), Ὁδ. ω. 316· μέγαρον, γ. 239, οὕτως ἐξήλ-καὶ τὸ ἐν Ἰλ. 6, 415· -θεός = Ἡρακλῆος Σουῖδ. - πέτερον Θεόκρ. 13, 13· 2) πυρῶ-δης (ἐκ τοῦ αἰετῶν ἀπ' εὐθείας παραγ.) - κε-ραυνός Ἡσ. θε. 72· «φλόξ αἰετῶν» Αἰσχ. Πρ. 994· «κεραυνὸν πῦρ» Εὐρ. Φοιν. 191 καὶ μγν. π.
 Αἰετῶν· ποτ. ἐν Σκηψίδ (Μυσίας) Στράβ.
 Αἰετῶν-κομπία, ἡ φολοκομπία· «φολο-κομπία» αἰετῶν, μεγαλοδοξαίαις, ψευ-δολογαίαις, μεγαληγοραίαις, καπνίαις Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 693.
 Αἰετῶν, ὁ αἰετῶν Εὐρ. ἑπ. 911. Οἱ αἰετῶ-νισται προτιμῶσι τὸν τόπον τοῦτον τοῦ ἐτέρου (αἰετῶν). - ἑπὶ ἐν Νικ. θηρ. 659, - ῥιπαῖ αἰετῶν. Καθ' Ἡσυχ. «αἰετῶν» ἡ τοῦ πυρὸς ἀποφορά· καὶ ἡ ἐν τῷ ὄρωφῳ αἰετῶν.
 Αἰετῶν· ἀνδρ. καὶ τόπ. ὄν. Σουῖδ.
 Αἰετῶν· κατακαίω Εἰρ. Ἡλ. 1140.
 Αἰετῶν-ώδης, 2· πλήρης αἰετῶν, «καπνώ-δης, σκοτώδης» Ἡσυχ. Ἀριστοτ. κόσμ. 4.
 Αἰετῶν, ἡ ἀνάβας αἰετῶν, καπνῶν Μάξ. Τύρ. 41, 4.

Αἰθαιωτός, 2* κατακεκαυμένος Λυκάφρ. 338.

Αἶθε, ὄψρ. καὶ ἐπ.=εἶθε, ὁ ἴδε.

Αἶθε ρ-ε-μ-βατέω· αἰθεροβατέω Ἀνθ. Πλαν. 328.

Αἰθέριος, 3 καὶ 2* ὁ τοῦ αἵθερος· κόνις=ἡ εἰς τὸν αἵθερα, οὐρανὸν ἀνυψουμένη Αἴσχ. Ἐπτ. 81· νεφέλαι Σοφ. Οἱ. Κ. 1084· νέφος Ἀριστ. ὄρν. 776, συχνά Εὐρ. «αἰθερία ἀνέπτα»=εἰς τὸν αἵθερα, ὁμ. «πάλλα πόδ' αἰθέριον», Τρ. 325· «αἰθερία πέτρα», ὕψηλή, ἱκ. 989· μτγν. Π. Σπανιώτ. ἐν πεζ. Τίμ. Λοκρ. 96· πῦρ Πλούτ. Δυσ. 12· ἐπὶρ. Ἰάμβλ. μυστ. 1, 9.

Αἰθέριος· 1) ἐπικὸς ποιητὴς Σουῖδ. 2) Ζεφύρος τις ἐν Ἀνθ. 3) ἐπὶν. Διὸς Μαρτιάλ.

Αἰθερι-ώδης, 2* ὁμοίος αἰθέρι, μτγν.

Αἰθερίως, ἐπὶρ. τοῦ αἰθέριος.

Αἰθερο-βάμω, 2* ὁ ἐν τῷ αἰθέρι βαδίζων Εὐστ. ζ. 183.

Αἰθερο-βατέω· βαδίζω ἐν τῷ αἰθέρι Λουκ. φιλοφ. 25, Φιλ. 18· ἀεροβ.

Αἰθερο-βόσκας· ὁ ἐν τῷ αἰθέρι ζῶν Κερκιδ. ἐν Δ. Λαίρ. 6, 76.

Αἰθερο-δρομέω· διατρέχω τὸν αἵθερα, μτγν.

Αἰθερο-δρόμος, 2* ὁ τὸν αἵθερα διατρέχων, -πεινὰ Ἀριστ. ὄρν. 1393.

Αἰθερο-ειδής, 2* ὁμοίος αἰθέρι Πλούτ. ἑκλ. χρ. 37.

Αἰθερόθεν· ἐκ τοῦ αἵθερος, μτγν.

Αἰθερο-λαμπής, 2* διὰ τοῦ αἵθερος λάμπων· οὐρανὸς Μανέθ. 4, 29.

Αἰθερο-λογέω· λαλῶ περὶ αἵθερος Δ. Λαίρ. 2, 5, 8, 50.

Αἰθερο-λόγος, 2* ὁ τὸν αἵθερα, τὰ ἄστρα παρατηρῶν, ὁ Θαλῆς Δ. Λαίρ. 2, 4.

Αἰθερόνεια· ἐπὶν. Ἀθηνᾶς Κορνουτ.

Αἰθερό-νομος, «αἰθερονόμων» τῶν ἐν ὕψει τὴν νομὴν ἐχόντων· Ἡσύχ.

Αἰθερο-νωμάω· κινεῖσθαι ἐν τῷ αἰθέρι Μανέθ. 4, 29.

Αἰθερό-πλαγκτος, 2* ὁ διὰ τοῦ αἵθερος πλανώμενος Μανέθ. 4, 9, ἄλλ. μτγν.

Αἰθερο-πόρος, 2* ὁ διὰ τοῦ αἵθερος πορεύμενος Κ. Μανασ. χρ. σ. 6.

Αἰθερ-ώδης· αἰθεροειδής· καὶ καθαρὸς Πλούτ. ἑκλ. χρ. 41.

Αἶθη· ἔκπος Ἀγαμέμνωνος Ἰλ.

Αἰθήεις, ἔχθνος· ἐρυθρὸς ὡς πῦρ Νικ. ἀλ. 394.

Αἰθηῆ, ἦχος· υἱὸς Ἰαννοῦ Ἀθήν.

Αἰθῆρ, ἔρος, ὁ (παρ' Ὀμ. θηλ. πανταχού, Πίνδ. Ο. 1, 9, Σοφ. οὐρανία, Οἱ. τ. 861, Εὐρ. Ἀλκ. 596, Ἰ. 1145· Πλ. 991. ὁρθότ. κατὰ τὸν Ἀναξαγόραν ἐκ τοῦ αἵθω, τεχνητῶς ἐκ τοῦ «αἶθιν» Ἀριστοτ. κόσμ. 2* κατὰ Πλάτ. Κρατ. 410 «οὔτι ἀεὶ θει περὶ τὸν αἶθρα βέων») τὸ ὑψηλόν. τοῦ αἵθερος στρώμα, ὅπερ νοεῖται ὡς ἀκτινοβολοῦν ἀντιφ. πρὸς τὸν αἶθρα, τὸ κατώτερον στρώμα τοῦ αἵθερος (Πλάτ. Τιμ. 58. Φαίδ. 111) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸν παρ' ἡμῶν οὐρανόν, «ἐλάττη δι' ἡμέρας αἰθέρ' ἔκτανεν» Ἰλ. ε', 288, καὶ συχνά λέγεται περὶ τῆς λάμψεως καὶ τοῦ θερμότητος, «αἰθῆρα ἰκίσθαι» καὶ «οὔ' αἰθῆρος οὐρανόν

ἔκτανεν», 6, 458, πρὸς ὃ πρβλ. «οὐρανὸς ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθῆρος», τ. 351, καὶ 6, 558, «ἐν ἡ κατοικία τοῦ Διὸς, «Ζεὺς αἰθέρι ναίων» Ἰλ. 6, 412 «οὐκίαις Διὸς» Ἀριστ. Θεσμ. 272. πρβλ. βατρ. 100) «ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι» Ἰλ. ο, 20. ὡς. Πίνδ. 68 καλεῖ αὐτὴν ἰσχυρὰ καὶ ἰδ. Εὐρ. συχνά, ὅς ἐν Κόκλ. 409 λέγει περὶ τῆς ἀναπνοῆς, «βαρὺν αἰθῆρα φάρογτος ἐξείεις». Ὡς κόρ. ὄν. 1) υἱὸς Ἐρέβους καὶ Νυκτός, πατ. Ἐρωτος καὶ Πανὸς Ἡσ. 2) ὁ οὐρανὸς μετὰ τῶν ἀστρων, πατ. τῶν νεφελῶν Ἀριστ. 3) ὁν. κυνὸς Ξεν.

Αἰθῆς πέπλος, παροιμ. ληφθεῖσα ἐκ τοῦ ὁμοῦ λητηριασμένου χιτῶνος τοῦ Ἑρακλείου, «ἐπὶ τῶν ὀπκεκαϊνόντων καὶ φθειρόντων καὶ διατελλῶν ποιούντων. Εἴρηται δὲ παρῶσαν ἢ ἀπὸ νεύρα πέπλον ἐπεμψεν Ἑρακλεῖ, ὅρ' οὐ καυθεῖς ἐφάρθη» Ζηνὸδ. 1, 33.

Αἰθῆδας· 1) ἀρχηγὸς Μεσσηνίων Πaus. 1) ἀπόγονός τις τούτου, αὐτ.

Αἰθῆκες· ἔθνος Θεσσαλίας παρὰ τὴν Πίνδον, βραδύτ. δ' ἐν τοῖς ὄρεσι Ἡπείρου. Ἡ χώρα αὐτῶν Αἰθῆκία Στράβ.

Αἰθῆκος· ἀρχηγὸς Παρλαγόνων Κ. Σμ.

Αἰθῆλλα· θυγ. Λαομέδοντος, ἀδελφὴ Πριάμου Τζέτζ.

Αἰθῆνος, 2* εὐχαιστος Ἐτ. Μ. 33· κατὰ τὸν αὐτόν, «καπνὸς αἰθῆνος ὁ ὁμιλῶν».

Αἰθῆλας· υἱὸς Μενελάου καὶ Ἑλένης Σχολ. Ἰλ.

Αἰθῆοπία, ἡ· Αἰθιοπία, μν. Κ. Σμ.

Αἰθιοπεύς, ἦος· Αἰθίοψ Ἰλ.

Αἰθιοπηγῆς· θηλ. τοῦ Αἰθιοπεύς Στ. Βού.

Αἰθιοπία· 1) ἐπὶ. «ἡ Αἰθιοπία γῆ, χώρα χθών» Ἡρ. 2) οὐσ. α) ἡ χώρα τῶν Αἰθιοπῶν Ἡρ. Καὶ ὄν. ὅλης τῆς Αἰθῆς Στ. Βού. 2) ὁ ἄθην. πλοῖον.

Αἰθιοπίζω· λαλῶ, πράττω ὡς Αἰθίοψ Ἡρ. 10, 39.

Αἰθιοπικός, 3* ὁ ἐξ Αἰθιοπίας· -λίθος, πατ. τῆς Ἡρ. ὡς οὐσ. τὸ Αἰθιοπικόν· τὸ μέλαν χροῖμα τοῦ Αἰθιοπῆ Λουκ. ὁ. κατ. ὁ

-τὰ Αἰθιοπικά, ἡ γεωγραφία ἢ ἱστορία τῆς Αἰθιοπίας Στράβ.

Αἰθιοπίος· τῷ προηγ. Αἰθιοπίον = Αἰθιοπῶν.

Αἰθιοπίς, (ἴδος· θηλ. τῆς Αἰθιοψ) 1) ἡ Αἰθιοπία γλῶσσα Ἡρ. 3, 19, ἰδ. -γῆ Αἰθιοπίας 2) οὐσ. α) ἡ Αἰθιοπία Στράβ. 6) ὄν. ἀθην. πλοῖον. γ) ἐπ. ποίημα τοῦ Ἀρκίνου Πρόκλ.

δ) οὐκ. Δαναοῦ Ἀπολλ.

Αἰθιοπίσσαι· Αἰθιοπῆς Εὐστ. σ. 1484.

Αἰθίοψ, σπος· κυρ. ὁ ἐχὼν κεκαυμένον, κατὰ ἀνθρώπων πρόσωπον· 1) ἐπὶ. 2, καὶ ὁ ὄν. -φωνὴ Αἰσχ. ἀποσπ. 439· συχνά -παῖς ὁ Μέρμων Πίνδ. 11) οὐσ. 1) οἱ κάτοικοι τῆς Αἰθιοπίας· κατὰ τὴν Ὀδ. κατοικοῦντες τῇ ἐσθλῇ ἀνατολῇ καὶ ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς τῆς θύσεως, τ. ἑ. κατὰ Στράβ. τὰς εἰς ἀνατολὴν ἀνατολῇ καὶ ἐν τῇ Αἰθῇ, ὅθ. «οὐ γὰρ διὰ τὴν ἀνατολὴν ἐν τῇ Αἰθῇ, ὅθ. «οὐ γὰρ ἀνατολὰς καὶ δυσμάς» Ἡλῖος. - ὡς ἡγεμονίαν ἀποτελοῦσι τὴν 27ην δυναστείαν ἐν Αἰθῇ

γυψω Σόχελλ. - ὁ Αἰθίωψ = ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰθίοπων Ἡρ. - παροιμ. «Αἰθίοπα σμή-
χιν», ἐπὶ τῶν ἀμεταβλήτων Λουκ. πρὸς ἀπ.
28, 2) ἐπὶ τῶν Διὸς παρὰ Λυδοὺς Λυκόφρ. 3)
«Αἰθίωψ ποταμός», ἐν Αἰθίᾳ Αἰσχ. 4) κόρ.
ἀν. α) υἱὸς Ἡφαιστίου, ἐξ οὗ ἔλκεται ἡ Αἰ-
θιοπία τὸ ὄνομα Πλίν. 6) Κορινθίους τὴν Ἀ-
θῆν. γ) Πτολεμαῖός τις, ἀκρωατὴς Ἀριστίπ-
που Δ. Λαέρ.

Αἰθίων. 1) υἱὸς Ἑλικωνίδος τινὸς Νόμφης
Στατ. Θηδ. 2) μάντις, ἑταῖρος Φινέως Ὀδιδ.
Αἰθίμα. δέλεαρ Ἡσυχ.

Αἰθόλιες, αἰ' αἰ' περὶ τὴν ἐπιφάνειαν
φλυκταίνουσας Ἰπποκρ.

Αἰθούσια. ἑπών. Ἀρτέμιδος, ἐκ τοῦ Αἰθού-
σιου (ἀρθ. 2) Σαφφ. Στ. Βυζ.

Αἰθόσιον, τό 1) τόπ. Αὐδίας παρὰ τῷ Ὑλ-
ω Στ. Βυζ. 2) τόπος ἐν Εὐβοίᾳ, αὐτ.

Αἰθός, δ. «τὸ καίμα, φλογμός» Ζωναρ.
Εὐρ. ἰκ. 207, Ἀπολ. Ρ. 3, 1304, τὸ αἶθος,
καὶ μτγν. π.

Αἰθός, 3. πυρόεις, διάπυρος, κεκαυμένος,
μῆλας Ἀριστ. θεσμ. 246 - σποδὴ καλ.

Ἀρτ. 69 - ἀραχῶν Βαχχυλ. ἐν Πλουτ.
Νομ. 20 - ἀσις = ἡ ἀστράπτουσα Πινδ.
Π. 8, 48.

Αἰθός, 1) Πελοποννησίους τις, ἑπιγρ. 2)
Δελφὸς Πτολ. Ἡφ.

Αἰθούσα, ἡ (κυρ. μτγ. τοῦ αἰθίου, δηλ.
στοᾷ) στοᾷ μὲ κίονας ἐν τῇ οἰκίᾳ, φωτι-
ζομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὅπως ἡλιαζώνται ἐν
αὐτῇ, δι' ἧς εἰσέρχεται τις ἐκ τῆς αὐλῆς εἰς
τὸν πρόδομον (Ἰλ. ι, 472, καὶ ω, 323)
«αἰθούσης» τῆς πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα τε-
τραμμένης, ἥ τῆς πρὸς τὴν δόσον, ἀπὸ τοῦ
καταδεσθαι ὑπὸ ἡλίου» Ἡσυχ. - ἔσται =
ἀπὸ ἐξεσμένου λίθους φκοδομημένοι Ἰλ. ζ,
243 - ἔριδουπος Ὀδ. γ, 399 ἐν αὐτῇ κοι-
μῶνται συνῆθ. οἱ ταφιδιώται καὶ μτγν. π.

Αἰθούσα, 1) θυγ. Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυονίδος
Ἀπολλ. 2) Θράσσα, μήτ. Αἰνίου Σουῖδ. 3)
νῆσος παρὰ τῇ Ἀφρικῇ Πτολ. Ἰσ. = Αἰγούσσα.

Αἰθό - φ, ὀπος, ἡ, ἡ 1) καίων, ἀστράπτων,
σπινθηρίζων - χαλκός «Ὀμ. συχνά «κεκο-
ρυθμένοι αἰθόπι χαλκῶ», καὶ - οἶνος, ὅπου
νοητέον τὸ ἐρυθρὸν χρώμα, οὐχί, ὡς ἄλλοι
ἐρμηνεύουσι, τὸ πῦρ αὐτοῦ» πρβλ. Ἀθήν. ι,
26, Εὐρ. - φλογμός, ἰκ. 1019 - λαμπάς,
Βάχχ. 549, καὶ μτγν. π. ἀλλά, - καπνός =
σκοτεινός τὸ χρώμα Ὀδ. κ, 152 2) θερμός,
σφοδρὸς - λιμός Ἡσ. ἔρ. 361 - ἀνὴρ Σοφ.
Ἰ. 221, δι. γρ. αἰθίων, ἐξηγεῖται δὲ παρα-
κεινητικῶς - βασιανία Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ.
δ, 218.

Αἰθόφ, ὀπος 1) Πυρραϊσίδες τις, ἑταῖρος Μέ-
μνονος Κ. Σμ. 2) ὄν. ἐνός τῶν τοῦ Ἥλιου
ἑπών. Εὐρ. ἐν Ἀθῆν.

Αἰθόρα, ἰων. Αἰθόρη 1) μία τῶν Ἑκαεταίδων,
μήτ. Γάδων καὶ τοῦ Ἰαντος Ὑγιν. 2) θυγ.
Πιπιδίως, σφς. Αἰθίως, μήτ. Θηαίως Ἰλ. 3)
σφς. Φαλάκθου ἐν Ἀρκαδίᾳ Πάου. 4) Δελ-
φίς, ἑπιγρ. 5) πόλ. Ἰνδικῆς Νόν.

Αἰθόραϊα. ἀρχ. ἔν. τῆς Ἰόσου, κάτ. Αἰ-
θρατὶ Στ. Βαζ.

Αἰθρανός· τὸ γυναικεῖον ὑποπόδιον Σουῖδ.

Αἰθρίω, «αἰθρεῖ» χειμάζει» Ἡσυχ.

Αἰθρη, ἡ (πρβλ. αἰθρή) φαίδρος, καθαρὸς
οὐρανός, καθαρὸς ἀήρ, κοιν. ἑξατερία - ἀ-
νέφελος Ὀδ. ζ, 44, ἀντίθ. τῷ ἀήρ Ἰλ. ρ,
645 - νῆμενος Ἀριστ. ὄρν. 778 - «ἄττου-
σιν κόφως πρὸς αἰθραν» Ἀλεξ. ἐν Ἀθῆν. 9,
379, καὶ Ἀντιφάν. αὐτ. 10, 449 μεταχειρίζον-
ται αὐτὸ ἀντὶ τοῦ αἰθρή πρβλ. Στράτ. ἐν
Ἀνθ. 12, 194, Λυκόφρ. 700, 822.

Αἰθρη-γενέτης· αἰθρηγενής Ὀδ. ε, 296,
Ἰλ. ο, 171, ὁ Βορέας = ὁ ἐκ τοῦ αἰθέρος
γεννηθεὶς, ἄλλοι οὐκ ὀρθῶς ἐρμηνεύουσι =
ψυχὸς καὶ πάχνην παράγων - ἐν Ἀπολ. Ρ.
ἀνεμοί, ἐν γέν. 4, 765.

Αἰθρη-γενής, 2. ἴδε τὸ προηγ.

Αἰθρήεις, 3. αἰθρίας Πινδ. Ὀ. 3, 28. ἱδ.
καὶ Σχολ. Ὀππ. κοιν. 4, 73.

Αἰθρία, ἡ· αἰθρη, κατ' Ἀριστοτ. κόσμ. 4
«ἀήρ ἀνέφελος καὶ ἀνόμιλος», Ἡρ. 2, 68.
τῷ ἐν 7, 73 «ἐπινεφέλων ὄντων» ἀντίθ. ἐν
δὲ 8, 187 μετὰ τοῦ νηνεῖᾳ· «ἐξ αἰθρίας
ἀστραπαὶ» Ξεν. Ἑλλ. 7, 31 [πρβλ. «αἰθρίας
θεῖν» Ἀριστ. νεφ. 371, ὅπου τὸ μακρόν,
ὡς ἐν τῷ «ἐξ αἰθρίας ἀστράπτειν» Κρατίν.
παρ' Αἰλ. ἱ. Ζ. 12. 10] «ἀπὸ αἰθρίας» =
ὅπου τὸν οὐρανόν, ἐν ὑπαίθρῳ Ξεν. ἀν. 4,
4, 14, παραδελθὺν καὶ τὸ ψυχρὸς ὁ πλ. ἐν
Πλουτ. Σερτ. 8.

Αἰθρίαζω· ποιῶ αἰθρίον· «ὅταν μὲν ὁδὴν
κρατῇ ὁ ἥλιος, [διακρίνει καὶ] αἰθρίαζει τὸν
αἶρα» ὅταν δὲ κρατῇται, ἐπινεφῇ ποιεῖ· Ἀ-
ριστοτ. πρβλ. 26, 8.

Αἰθρίαζω· ἐκθέτω εἰς τὸ ὑπαίθρῳ Ἰπποκρ.
καὶ μτγν.

Αἰθρινόν· πρωϊνόν Ἡσυχ.

Αἰθριο - κοιτῶ· κοιμῶμαι ἐν ὑπαίθρῳ
Θεόκρ. 8, 78.

Αἰθριο-ποιόν· καθαροποιόν, ἀθόλωτον, γλῶσσ.
Αἰθριο-ποιῶ· ποιῶ αἰθρίαν, γλῶσσ.

Αἰθριοι, 2. καθαρὸς, φαίδρος, ὁ μὲν καθαρὸν
οὐρανόν, περὶ ἀνέμων Ὀμ. ὕμν. Ἀπόλ.
433, Ἀριστοτ. μετεωρ. 2. «ἀήρ καθαρὸς
καὶ αἰθρίας» Πάου. 10, 10, 3. «Ζεὺς αἰθρίας»,
ἀντίθ. «Ζεὺς θεῖ» Θεόκρ. 4, 63 δὲ. ψυχρός,
- πάγος Σοφ. ἀποσπ. καὶ «πάγων αἰθρία βέ-
λη», Ἀντ. 355 καὶ «αἰθρία στίφη» = «τὰ ἐξ
ὑπερβορέων κομιζόμενα» Σουῖδ. «τὰ γὰρ
ὑπερβορέων ἱερὰ κατὰ τινα πάτριον ἀγιστεῖαν
οὐχ ὑπὸ στέγῃν, ἀλλ' ὑπαίθρῳ διαφυλάτ-
τεται» Ἡσυχ. Παρ' Ἰωσ. καὶ μτγν. «τὸ αἰ-
θρίον» = τὸ αἰθρίον τῶν Ῥωμαίων.

Αἰθρο-εἰπος· ὁ ταχύς, ἀρχ. λῆξ.

Αἰθρο-ώδης, 2. αἰθέριος Ἡρακλ. ὁμ. ἀλ-
ληγ. 36

Αἰθρο-βάτης· ὁ ἐν τῷ αἰθέρῳ ἡ αἰρὶ βαι-
νων Πορφ. Πυθ. 29· σκαινοβάτης Μανέθ. 4, 278.

Αἰθρο-βολέω· βάλλω λάμψιν, ἀκτινοβολῶ
Μανέθ. 4, 224.

Αἰθρο-δόνητος, ὁρόμος· ὁ ἐν τῷ αἰθέρῳ
κινούμενος Μανέθ. 4, 298.

Αἰθρο-πλανής, ἀστήρ· ὁ ἐν τῷ αἰθέρῳ πλν-
νόμενος Μανέθ. 4, 588.

Αἰθρο-πολεύω καὶ αἰθροπαλέω, ὡς τὸ

αἰθεροβατέω καὶ αἰθερομαδατέω Μανέθ. 2, 383.
 Αἶθρος, ὁ· «τὸ κρύος τὸ ὀρθρινόν» εἴρηται
 διὰ παρὰ τὸν αἰθέρα· Ἐτ. Γ'. 17, 7, Ὁδ. ξ,
 318· «αἶθρῳ» τῷ ἐκ τῆς αἰθέρας πνεύματι·
 Ἡούχ.
 Αἶθρο-τοκος, 2· ὁ ἐν τῷ αἰθέρει τεχθεὶς
 Μανέθ. 4, 167.
 Αἶθρο-ωπά, κέλευθα· λαμπρὰ Μανέθ. 4, 167.
 Αἶθυγμα, τό· λάμψις, σπινθήρ· τῆς προγο-
 νικῆς ὁδῆς Πολύδ. 20, 5, 4· εὐνοίας, 4,
 35, 7· ἀμαυρὸν = ἀσθενὲς ἴχνος Πλούτ. πότ.
 τ. ζ. φρ. 10. Καθ' Ἡούχ. = σκίασμα, κίνη-
 μα· καὶ τὸ ῥέπισμα τοῦ πυρός, κατὰ τὰ ἀρχ.
 λεξ.
 Αἶθυια, ἡ· εἶδ. πεηνοῦ, ἐν παραλίαις τό-
 πους ζῶντος· «αἶθυιαι» ἐνάλια κορώναι·
 Ἡούχ. Ὁδ. ε, 337, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 9.
 Παρὰ Λυκόφρ. 230 πλοῖόν τι.
 Αἶθυϊας ἄνθος· εἶδ. βοτάνης Ἡούχ.
 Αἶθυιό-θρεπτος, 2· ὁ τρεφόμενος μὲ αἶ-
 θυϊας, ἄλιος Λυκόφρ. 237.
 Αἶθυκτιζ, ἥρος, ὁ· ὀρηκτικός, σφοδρὸς,
 βίαιος· «σοῦνακτες» βέλη Λεων. Ταρ. ἐν Ἄνθ.
 6, 296, ὅπου ὁ κώδ. Παλ. ἔχει ἀντυκτιζ-
 ρες· φύσαιοι Ὅππ. ἀλ. 1, 368, κυν. 2, 332.
 Αἶθυλικώδης, 2· ἔχων μορφήν αἰθύλικος
 Γαλην.
 Αἶθυλιξ, ικος, ἡ· αἰθύλικος, ὁ ἴσος.
 Αἶθυνα· 1) ἐπών. Ἀθηναῖς παρὰ Μεγαρεῦ-
 σιν, ὡς προστατευούσης τὴν ναυτιλίαν Πaus.
 2) ὄν. ἱπποῦ Ἄνθ.
 Αἶθύνεσθαι· λαμβάνεσθαι, αἰρεῖσθαι, ἀγα-
 γέσθαι, κρᾶτεῖν Ἡούχ.
 Ἰθυσσεῖς· θῶν. Λιβυκὸν Στ. Βυζ.
 Αἶθυσσω· διασεῖω, κλονίζω, κινῶ Σοφ.
 ἀποσπ. 486· φρένας Βακχυλ. ἀποσπ. 26·
 «ἄνθος ὑπὲρ κόμης» Ἄνθ. 7, 27· καὶ «αἶ-
 θυσομένων φύλλων» Σαφρ. ἀπ. 40· ἀμτβ.
 φλόγες Ἀρατ. 1033, καὶ μτγν. π.
 Αἶθω, μόν. ἐν. καὶ παρατ. ἀνάπτω· -πῶρ
 Ἥρ. 4, 145, Αἶσχ. Ἀγ. 1410· -δαλόν, γο.
 599· -ἱερὰ Σοφ. Φιλ. 1022· -λαμπάδας
 Εὐρ. Ῥησ. 95· -σέλας Ῥιαν. ἐν Ἄνθ. 12,
 93. Παθ. «αἰθόμεγον πῶρ» = τὸ καίον Ὅμ.
 συχνάκις, Πίνδ. Ὁ. 1, 1· «Πεύκης σέλας
 αἰθεῖται» Εὐρ. Τρ. 298· -ἱερὰ Ἰλ. λ, 775·
 -θαλός, ν, 320· -θαῖδες Ὁδ. α, 428 καὶ
 συχνά· «πᾶσα ἡ χώρα αἰθεῖσθαι ἐδόκει» = ἐ-
 φαίνετο ὅτι ἔκαίετο Ξεν. ἀν. 6, 3, 19. Μτρ.
 ἔρωτι αἰθεῖσθαι· Ξεν. Κύρ. 5, 1, 15, Θεόφρ.
 7, 102, καὶ Ἀπολλ. Ῥ. συχνά, ἐφ' α, 4,
 τραῦμα, 4, 1418. 600. Τὸ ἐνερ. ἀπαντὰ ἀμτβ.
 «λαμπτήρες οὐκ ἐτ' ἦθον» = ὅν ἔκαιον πλέον
 Σοφ. Αἶ. 279· «φλόξ αἰθουσα» Πίνδ. Ὁ. 7, 48.
 Αἶθω, ὄντος· καίων, σπινθηρίζων, λάμπων·
 -αἰθρος Ἰλ. δ, 485, Σοφ. Αἶ. 147· -ἡ-
 λιος Πίνδ. Ν. 7, 73· -κεραυνός, Π. 3, 58·
 οὕτω βεβαίως ἐξηγητέον καὶ τὰ -λέητες Ἰλ.
 ι, 123· -τρίποδες, ω, 233 (κατ' Ἀπολλ.
 λεξ. = λαμπρός· κατ' ἄλλ. ἔσφ. διότι ὅπ' αὐ-
 τοὺς καίει πῶρ). Περὶ τοῦ χρώματος τῆς ἀ-
 λώπεκος Πίνδ. Ὁ. 10, 20. καὶ τοῦ καπνοῦ,
 Π. 1, 23. Ἐνταῦθα καταλεχτέα καὶ τὰ ἑξ.
 «βῆας αἰθωνες» Ὁδ. σ, 372· ταῦρα· Ἰλ. π,

488· -ἱπποι, 6, 839· -λέων, κ, 24· -αἰ-
 τός, ο, 690, καὶ π. μτγν. π. -λύκος, κύνι,
 κίρκος, εἰ καὶ αἱ ἐρμηνεύονται τῶν ἀρχαίων
 πυρῶδης, δέξυς δὲν ἀναφέρονται εἰς τὸ
 χρώμα· -ἀνήρ (θερμοκέφαλος) Αἶσχ. ἐπ.
 430, Σοφ. Αἶ. 221 (δ. γρ. αἰθωφ), καὶ -δ-
 ῥιστής, Αἶ. 1067· οὕτως ἐρμηνευτέον καὶ
 τὸ τοῦ Ἑρμίου. ἐν Πλουτ. Περ. 33· «αἰθων»
 Κλέων· (πρὸλ. Ἀλαξ. ἐν Ἀθην. 11, 502),
 καὶ Πλάτ. πολ. 8, 559 συνδέει «θῆρας αἰ-
 θωνες καὶ δεινοί»· -λιμὸς Ἐπίγρ. ἐν Αἰσχίν.
 3, 184, Καλλ. Δήμ. 67, κατὰ Σουῖδ. «δ-
 βίαιος»· «αἰθων λογισμὸς» = μετὰ ζήλου γινώ-
 μενος Ἀθην. 8, 305.
 Αἶθων, ὄντος· 1) ὄν. ὅπερ δ' Ὁδ. εἰαυτῷ δι-
 ὶσιν Ὁδ. τ, 193. 2) πατ. Ταντάλου Λουκ.
 3) Ἡλείος τις Σουῖδ. 4) ἐπών. Ἑρμούχοτος·
 διὰ τὴν ἀδωχαγίαν τοῦ Ἥα. ἐν Ἰγέρκ. 5)
 ὄν. ἱππων· α) εἰς τῶν ἱππων τοῦ Ἡλίου Ὁ-
 βίδ. 6) ἱππος τοῦ Ἀρεως Κ. Σμ. γ) τῆς
 οὐς Σέρβ. 8) τοῦ Πλούτωνος Κ) αὐτοῦ. ε) τῆς
 «Εκτορος Ἰλ. ζ) τοῦ Πάλλαντος Οὐδύρ-
 κῶν τοῦ «κταίνωνος Ἰγν. 7) ὁ ἀετὶς, ὁ
 βιθρῶσκων τὰ σπλάγχνα τοῦ Προμηθεύς·
 Ἰγν.
 Αἶθωνίδης· ἀνδρ. ὄν. Σουῖδ.
 Αἶ, αἶν· αἶ, ἀρχ. γραμ.
 Αἶκα, θωρ. ἀντὶ εἰκα· ἐν Θεόφρ. συχνά.
 Αἶκαι, αἶ· πόλις ἐν Σαμνίᾳ Πολύδ.
 Αἶκαλή· ἀπάτη Ζωαρ.
 Αἶκαλλω· κολακεύω, κατ' ἀρχ. λεξ. κυρ.
 περὶ τοῦ σαίνοντος τὴν οὐρὰν κυνός, μετὰ τοῦ
 θωπέω καὶ κολακεύω συνδ. Ἀριστ. ἱππ.
 48· «καρδίαν ἐμήν», θεσμ. 869· «προδόντι
 Εὐρ. Ἄνθρ. 621, καὶ μτγν. «σασπρὸς αἶκα»,
 περὶ τῆς ἀλώπεκος Βάβρ. 50, 14· «φυχῶς
 Πλούτ. Κλειογ. 2, blandior, adulior.
 Αἶκαλον· φροῦριον ἐν Ἰταλίᾳ Δ. Ἀλ. ἐν
 Στ. Βυζ.
 Αἶκαλος· κολαξ Ἡούχ.
 Αἶκανοί (καὶ Αἶκυλοι, ἡ Αἶκεκλοι, Αἶκυοι,
 Αἶκυλονοί, Αἶκυοί, Αἶκυοι, Αἶκυοι) αἱ
 ἐν τῷ Πατίῳ Λακίῳ Πλούτ. καὶ ἄ.
 Αἶκανός· ὄν. ὅρους Σουῖδ.
 Αἶκατερίνη· γυν. ὄν. Κρ. Ἄν.
 Αἶκη καὶ αἶκεν· εἶκων Ὅμ.
 Αἶκέλιος· ἀεικέλιος Θέοφρ. 1344, Εὐρ.
 Ἄνθρ. 131.
 Αἶκη, ἡ (ἀίσω), -τόξων ὀρηκτικὴ κίνη-
 σις, βολὴ τόξου Ἰλ. ο, 709.
 Αἶκη, 2· αἰκίης· -πῆμα Αἶσχ. 470, Σοφ. Ἠλ.
 199· αἶκως, 102· Ὅμ. αἶκως, Ἰλ. χ, 333.
 Αἶκία, ἡ (ἀντὶ αἰκία. Παρὰ Σοφ. πάντοτε, καὶ
 ἀλλοχρῶς α). αἰσχρά, ὀδυστικὴ μεταχειρί-
 σις, κακοποιήσις, κακομεταχειρίσις, Αἶσχ. Πρ.
 93, Σοφ. Οἰ. Κ. 752, Ἀριστ. ὅρν. 1671· ὁ
 Πλάτ. τὸ συνδέει μετὰ τοῦ λαϊδαρίαι·
 πολ. 4, 425· καὶ βίαια, 5, 464· «πᾶσαν
 αἰκίαν αἰκίζόμενοι», Ἀξ. 372· «αἰνοῖας δι-
 κη» = οἰκὴ ἐνεκα αἰκίων, τ. ζ. ἐφ' ὅπερ πλη-
 γὼν, κατωτέρα τῆς «δύρεως δ.» συχνά παρὰ
 ῥήτορσιν Δημ. 47, 7, 40, Μειδ. 35, «ἐπα-
 τερὸς ἦρξεν χερσὶν ἀδίκων» τοῦτο γὰρ δασὶν
 ἡ αἶκία.

αἰκίζω (αἰκής, πρὸλ. αἰκίζω)· καθὼς μεταχειρίζομαι, κακοποιῶ, ἰδ. μετὰ πληγὰς, ἰερ. μόν. Σοφ. Τρ. 838, Αἴ. 396, Ἀντ. 415· ἄλλ. μετὰ Αἰσχ. Πρ. 195· — τινὰ Σοφ. Αἴ. 65· αἰκίζεται Μελ. ἐν Ἀνθ. 12, 80, Ἰσοκ. 4, 123, Ἰσακ. 9, 17 καὶ ἄλλ. ἐν περ. Παθ. αἰκισθῆναι Σοφ. Ἀντ. 206, Ξεν. ἄν. 2, 6, 29 καὶ ῥήτ.
 Αἰκισμα, τό· αἰκισμός Αἰσχ. Πρ. 991, πλ. Ἀνα. 5, 26.
 Αἰκισμός, ὁ· ὀδρισιτικὴ μεταχείρισις, ὑπὸ πληγῶν συνοδευομένη, κακοποιήσις Δημ. 8, 51, Πλούτ. κατὰ ἄγ. 12.
 Αἰκιστικός, 3· εἰς τὸ αἰκίζειν ἐπιρραπῆς Πολυδ. 8, 76.
 Αἰκίστρια· ἡ αἰκίζουσα Ζωναρ.
 Αἰκίλον, τό· τὸ δειπνόν παρὰ Λακεδαιμονίους Ἀθην. 4, 138, ὅπου ἄλλ. γράφ. αἰκλόν, κατ' Εὐστ. καὶ αἰκνον.
 Αἰκίλος, συνήθ. Αἰκίλος γραφ. Ἀθηναίος, θυρωρὸς τῆς Ἐστίας Στραβ.
 Αἰκούλανον· πόλ. ἐν Σαμνίῳ Πτολ. Λουσιανου.
 Αἰκούσαν· ῥωμα. ἀποικία ἐν Δαλματία Πτολ. Λουσιανου.
 Αἰκουνομφαλίσκον· πόλ. ἐν Ἐτρουρίᾳ Στραβ. Λουσιανου Faliscum.
 Αἰκτεή, ἡ· ἡ κρηπίς, οἱ δὲ ἡ ἀκτὴ Ἡσυχ.
 Αἰκτῆρ, ὁ· ὁ προσβάλλων, ἐφορῶν Ὀππ. ἄλ. 1, 171.
 Αἰκτερός· ἀπρόσιτος Ἡσυχ. Ἑρμάν. εἰκ. ἐν Ὀρ. ἑμν. Ἑρμ. 346.
 Αἰκτός· ὀρητικὸς Σχολ. Ὀδ. x, 20.
 Αἰκουήλιον· τόπος ἐν Ῥώμῃ, ὅπου ἔκειτο ἡ οἰκία τοῦ Μελίου Δ. Ἀλ. Λουσιανου.
 Αἰκούχονα· αἰσχύνῃ, Λάκωνες Ἡσυχ.
 Αἰλά· καλὰ, κατὰ Κυπρίους Ἑτ. Μ.
 Αἰλανά, τά· πόλ. πετραίαις Ἀραβίας, κατ. Αἰλανίτης Στ. Βυζ.
 Αἰλία· 1) σὺζ. Σάλλα Πλούτ. 2) Ἀἰλία Κατέλλα, εὐγενὴς Ῥωμαία ἐπὶ Νέρωνος Δ. Κάσ. 3) Αἰλία ἡ Αἰλία Καπιτωλίας, Καπιτωλίνα, ὄν. τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἀνοικοδομηθεῖσα ὑπὸ Αἰλίου Ἀδριανοῦ Στ. Βυζ.
 Αἰλιανός, ἡ Αἰλιανός· 1) ὁ Τακτικὸς, Ἑλλην. περὶ τὸ 100 μ. Χ. συγγραφέας Τακτικῆν· 2) ὁ σοφιστὴς, ἐκ Πραινεστού, συγγραφεὺς τῆς περὶ ζώων φύσεως καὶ τῆς ἱστορίας ποικίλης Σουτ. 3) Ἰσαυρὸς τις, στρατηγὸς τοῦ Οὐάλεντος Εὐδέν. Αἰλιδής· Ἀθηναῖος, ἐπεγρ.
 Αἰλίνοσ, ὁ (αἶ λίνος, κυρ. θρήνος διὰ τὸν λίνον· πρὸλ. λίνος) ὁ θρήνος· αἰλινον ἤσιν Σοφ. Αἴ. 616· αἰλινον εἶπε Αἰσχ. Ἀγ. 120· αἰλινον ἵαχετ' Εὐρ. Ἡρ. μ. 338· ἐπεὶ 0. θρηνώδης, ἀειθρήνητος· κακά, αἰλινον ἀρχὴν θανάτου βάρβαροι λέγουσι, Ὀρ. 1392· — αὐτὴ Παυλ. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 5, 248· γράμμα Διόδ. αὐτ. 6, 348 καὶ ἐπὶ. αἰλινα σπονχαγετε Μόσχ. 3, 1· — κινύρεται Καλλ. Ἀπ. 20.
 Αἰλιον· σύγγραμμα Ἡσυχ. ἐξ ἀλίου.
 Αἰλιον· ἀκαλίον, αὐ γὰρ πλεονασμός Ἑτ. Μ.

Αἷλιος· τὸ ῥωμα. ὄν. Aelius, ἡ Αἰλίων οἶκος, γένος ἐπίσημον τῶν Πληβείων ἐν Ῥώμῃ, περιλαμβάνον ἰδ. τότε-οικογενείας τῶν Ραετί καὶ Tuberoses. ὅπως 1) ὁ βασιλεὺς (318 π. Χ.) Κόντιος Αἷλιος Δ. Σικ. — Ἐπαρχὸς Αἰγύπτου Αἷλιος Γάλλος Στραβ. 2) συγγραφεὺς α) Αἷλιος Δίας ἡ Διανόσιος Σχολ. Ἰλ. 6) Αἷλ. Ἀσκληπιάδης Ἀθην. 3) ἐπών. Καρμάδου, ὅς ἐκ τούτου ἐκάλει τὸν θαν μὴνα Αἷλιον Δ. Κάσ.

Αἷλου κώμη· χωρίον εὐδαίμ. Ἀραβίας Πτολ. Αἰλούριος· ῥίζα τις οὕτω καλουμένη Ἡσυχ. Αἰλουρό-μαρρος, 2· ἔχων μορφήν αἰλουροῦ Ὠραπόλ. ἱερογλ. 1, 10, σ. 16.
 Αἷλουρος, ὁ καὶ ἡ (κατὰ Βουτυρ. λεξ. 2, 77 αἰόλος· οὐδρά, ἐκ τοῦ κινεῖν τὴν οὐράν) γάτος, γαλῆ Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 5, 2· «τῶν αἰλούρων αἰ μὲν εἰσιν οἰκαγενεῖς, αἱ καὶ γαλαὶ λέγονται, αἱ δὲ ἐν ταῖς ἀγρίοις τάττονται ζώον» Μοσχόπ. Ἰλ. σ. 148· Καλλ. Δῆμ. 111.

Αἷλωρτες, ἄν· πόλ. Σικελίας Δ. Σικ.
 Αἷμα, τό· τὸ ἐρυθρὸν ρευστόν, ὅπερ διαρρετ τὸ σῶμα, καὶ νῦν αἷμα, ἡ κατὰ τόπον γαῖμα· — πορφύρεον Ἰλ. ρ, 360· κελαινόν, α, 303· — μέλαν, η, 262· — κελαινεφές, φ, 167· — φοῖνιον Ὀδ. σ, 97 καὶ πανταχοῦ. Εἶτα 1) χύσις αἵματος, φόνος, ὡς ὁ Ὀμ. συνδίδει ἀνδρὸς τασία, αἷμα, κυδοιμός· χάλασαν αἵματος ἀμύνσθαι Πίνδ. Ἰ. 6, 27· συχνὰ παρὰ τραγ. καὶ κατὰ πλ. Αἰσχ. Ἀγ. 698, Σοφ. Οἱ. τ. 101· οὕτως αἷματος δίκη Αἰσχ. Εὐμ. 722· «δημηλασία ἐφ' αἵματι», ἰκ. 6· «ἐφ' αἵματι φεύγειν» Δημ. 21, 105· «αἷμα συγγενεῖς φεύγειν» Εὐρ. ἰκ. 118· «συγγενῶν αἱμάτων δίκη» Πλάτ. νόμ. 9, 892· «ἐφ' αἵματι ἀκουσίῳ εἶλον» Παισ. 5, 1, 6· 50. «αἱ ἐφ' αἵματι κρίσεις» Ἀρτοκρ. ὁ τραγ. λέγουσι μάλιστα καὶ «ἐργασταὶ δ' ἐμοὶ μητρήων αἷμα» Εὐρ. Ὀρ. 280· «αἷμα ἐπράτμεν», 1132, καὶ ὁ Πολυδ. 15, 31 συνδίδει «ποιεῖν αἷμα καὶ φόνους»· αἷμα φονεῖν Σοφ. Ἰλ. 1385· 2) αἵματος συγγένεια, γένος, καὶ νῦν ἐτι οὕτως· «οἱ δ' αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσιν» Ἰλ. τ, 105· «ταῦτ' ἐτι γινεῖς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι», Γ. 211 (δὲ ὁπαινέτ' ἐτι Πλάτ. σοφ. 268, ὡς Πλούτ. Πομπ. 36)· «μεθ' αἷμα καὶ γένος» Ὀδ. θ, 583· «ἐμφύλιον αἷμα» Πίνδ. Π. 2, 32 (ὡς Σοφ. Οἱ. τ. 1406· πρὸλ. Αἰσχ. Εὐμ. 89)· «τινὸν αἷμα» ἀπὸ γόνου σου, Ν. 3, 62. Καὶ παρὰ τραγ. «ἐξ αἵματος γίνεσθαι» Αἰσχ. ἐκτ. 128· «ἄφ' αἵματος ἡμετέρου» Σοφ. Οἱ. Κ. 245· «ἄλλων τραφεὶς ἀφ' αἱμάτων» Εὐρ. Ἰ. 705. καὶ, «τίνα σθένος ἀφ' αἵμα», Ὀρ. 194· «οἱ πρὸς αἵματος»· οἱ ἐξ αἵματος συγγενεῖς Σοφ. Αἴ. 1284· καὶ «ἐν αἵματι τινος εἶναι» Αἰσχ. Εὐμ. 596, κ. μετὰ π. ὡς Ἀνθ. 7, 238. Οἱ ἀρχ. γράμματα ἀναφέρονται ἐκ Σοφ. Πλ. 1386 καὶ «νακόντων αἷμα» ἀντὶ μάχαιρας, ὅπερ ὁμοῦς ὁ Ἑρμάν. ὀρθῶς διωρθ. εἰς νεοκόντητον, τὸ δὲ αἷμα ληπτέον ἐν τῇ συνήθει σήμ. — Καὶ μετ. — βοτάνη Ἀγ. Τάτ. 2, 2· καλλίω

δων = τὸ πορφυροῦν χρώμα Λουκ. κατὰ π. 16, sanguis.

Αἷμ-αγωγός, 2* αἷμα ἀπάγων Διοσκ. 3, 137.

Αἷμα ὅθ' παρήβεν ἐν Συρίᾳ θυσιασθεῖσα κατὰ τοὺς χρόνους Σελεύκου Μαλακ.

Αἷμα-κουρίαι, αἱ (κορέννυμι) Πίνδ. 'Ο. 1, 90* αἱματος χοαὶ ἐπὶ τοῦ τάφου, πρὸς ἐξίλασμον τοῦ τεθνεώτος* «τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα», ἀρχ. λεξ. ὁ ἐν. παρὰ Πλουτ.

Ἄριστ. 21, κοιν. γρ. αἱμοκορία. (Τὸ σημερινὸν μακαρία εἶνε τὸ αὐτό;).

Αἱμακτικός, 3, οὕτω ὁ Ἑρμάν. ἐν Σοφ. 990 ἀναφέρει ἐκ Σχολ. ἀντὶ τοῦ αἱμακτικῆς.

Αἱμακτός, 3* ἡμαγμένος, μολυσμένος μετ' αἷμα, αἱματώδης* - ρανίδες Εὐρ. 'Ι. Τ. 630.

Αἱμαλός, 3* αἱματώδης* - κοπίδες Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 6, 129* - χεύματα Θεαίτ. Σχ. Ἀνθ. Πλαν. 221, Νόν. Δ. 37, 530.

Αἱμαλ-ωπίς, ἴδου, ἢ τῷ ἐπομ. Διοσκ. 2, 195.

Αἱμάλ-ωψ, ὁ ἔλκος αἱματώδης* «τὸν αἱμάλωπα» ὁ ἴστι συγγραφή ὑφαίματος, ὡς ἐκπαιαν ἐκ πληγῆς, περὶ τῶν κερατοειδῆ χιτῶνα γινομένη* Ἑρωτιαν. 266, Γαλην. τ. 13, σ. 455.

Αἱμαξίς, ἡ ἀφαίρεσις αἱματος Ἄρετ. 2, 6, σ. 86.

Αἱμάς, ἄδος, ἡ ῥύσις αἱματος* «- κηκιομένη ἐλκίων» Σοφ. Φιλ. 697.

Αἱμασιά, ἡ (ὅτε αἶμος)* φραγμός, κυρ. ἐξ ἀκωνθῶν, «τὸ αὐτοσχέδιον περιτείχισμα τὸ ἐν τοῖς ἀγροῖς γινόμενον ἐξωθεν τῶν ἀμπελῶν πρὸς τὸ μῆδεν τῶν ὁδῶν παριόντων βλάβος εἰσόντα ὀπωρίζεσθαι» Β. Ἀν. σ. 203, 'Οδ. σ. 359, ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ, «περιβολοὶ τῶν τοίχων», ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ ἐν ω, 223 τὸ «αἱμασιὰς λέγειν», ὁρθῶς ἐξηγεῖ ὁ Βουτμάν. λεξ. 2, 90 περὶ λιθίνου περιφράγματος, ἀκολουθῶν τῷ Σχολ. ὅς ἐξηγεῖ, «οἰκοδομὴν ἐκ συλλέκτων λίθων τειχίον» («τὸ ἐκ χαλκῶν ἀνευ πηλοῦ οἰκοδομηθέν τειχίον», ἀρχ. λεξ. «τὸ ἐκ πολλῶν λίθων λογάδων ἀθροισμα» 'Πούχ.») τὸ αὐτὸ καὶ ἐν 'Ηρ. 1, 180, καὶ 6, 134 (ὅπου ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ ἔρκος καὶ περίβολος), Θουκ. 4, 43, καὶ Δημ. 55, 11, εἰς ἀ ἀποδίδει καὶ ἡ τοῦ Μοίριδος ἐξηγ. = λιθολογία.

Ἐν τῇ κυρ. σημ. Θεόκρ. 5, 93 καὶ Πολύβ. 18, 3, 1* μετὰ τοῦ θριγκὸς Πλούτ. ἡθ. σ. 85.

Αἱμαστο-λογέω συλλέγω λίθους Θεόπ. κωμ. ἐν Β. Ἀν. 362.

Αἱμασι-ώδης, 2* ἔχων μορφήν αἱμασιᾶς* - περίβολος Πλάτ. νόμ. 3, 681.

Αἱμάσσω αἱματώνω* «ἤμαξε πεδῖον φόνω» Πίνδ. 'Ι. 7, 50, Αἰσχ. ἐπτ. 257* «- μύλων σιν ἐστίαι» Σοφ. Λί. 453* παθ. 'Πλ. 90, καὶ φονεύω, «αὐτόχειρ αἱμάσσεται», Ἀντ. 1175* «φείνων αἱμάσσου» ἄταν βωμούς* = χύνουσα τῶν δυστυχῶν ἔξινον τὸ αἷμα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ Εὐρ. 'Ι. Τ. 225. Παρ' ἱατρ. παίρνω αἷμα. - Ἀμτ. εἶμαι ματωμένος Ὀπκ. ἀλ. 2, 618 καὶ Νίκ. ἀλ. 480.

Αἱματ-εχ-χυσία, ἡ ἐκχυσίς αἱματος, Κ. Δ. ἐπ. πρὸς Ἑβρ. 9, 22.

Αἱματηρός, 3 (παρ' Εὐρ. 'Ορ. 962 καὶ 2)*

αἱματώδης, συχνὰ παρὰ τραγ. - τεύχος, μένος, ἔρις, πράγματα Αἰσχ. Ἀγ. 789, Εὐρ. 685* - φλόξ = ἡ τῆς θυμίας φλόξ Σοφ. Τρ. 763* - σταγόνες Εὐρ. Φοιν. 1415* - στόνος* ὁ ἐπὶ τῷ αἵματι τραύματι Σοφ. Φιλ. 689.

Αἱματη-φόρος, μέρος* ἡ αἷμα φέρουσα μοῖρα Αἰσχ. ἐπτ. 461.

Αἱματία, ἡ ὁ μέλας ζωμός τῶν Λακεδαιμονίων Πολυδ. 6, 57.

Αἱματίας, 3* ὁ τοῦ αἵματος Ἀρθ. ἐν ἀποκ. σ. 993.

Αἱματίζω* μολύνω μετ' αἷμα* - πέδον Αἰσχ. ἱκ. 648, Ἀριστοτ. 'Ι. Ζ. 4, 7 περὶ τῶν αἱμαρροφῶσιν μυτῶν.

Αἱματικόν, τὸ βοτάνης ὄν. Ἀπουλ. 17.

Αἱματικός, 3* ὁ αἷμα περιέχων, ἀντίθ. τῷ ἀναιμικός Ἀριστοτ. 'Ι. Ζ. 1, 4, συχνὰ* - μόρια, ἴνες κλ.

Αἱμάτινος, 3* τῷ προηγ. - στιγμή Ἀριστοτ. 'Ι. Ζ. 6, 3.

Αἱμάτιον, τὸ αἱματάκι Ἐπίκτ. 1, 9, 33.

Αἱματίς, ἴδου, ἡ πορφυροῦν ἐνδυμα Ἀριστοτ. περὶ χρωμ. 5.

Αἱματίτης* αἱματώδης, ἴδ. - λίθος* = ἴδ. πολυτίμου λίθου Διοσκ. 5, 144, κ. θηλ. αἱματίτις, π. χ. - φλέψ = ἡ αἷμα περιέχουσα Ἰπποκρ. ἱερ. νόσ. 307* - χορδή = ἀλλὰ ἐξ αἵματος Σωφιλ. κωμ. ἐν Ἀθην. 3, 126.

Αἱματο-όσπτος, 2* αἱματι βεδαμμένος Κ. Μανασ. χρ. σ. 65.

Αἱματο-δεκτικός, 3* ὁ αἷμα ἀπορροφῶν Σχολ. Ἀριστ. θεσμ. 756.

Αἱματο-δόχος, 2* τῷ προηγ. Σχολ. 'Οδ. γ. 446.

Αἱματο-ειδής, 2* ὁμοῖος μετ' αἷμα, αἱματώδης* - ἱέρως Δ. Σικ. 17, 10.

Αἱματοείς, 3* πλήρης αἱματος, «ματωμένος» - χεῖρ Ἰλ. ε. 82* - βροτός, ἡ, 425* - σμῶδης, 6, 267* - πόλεμος, τ. 650, τραγ. Σοφ. Ἀντ. 524* - ῥέθως = ἐρυθρόν-ῶσα Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 6, 151* - φύλλα ῥόδων.

Αἱματο-θρεπτός, 2* δι' αἱματος τρεφόμενος Κ. Μανασ. ἑρωτ. 3, 52, σ. 351.

Αἱματο-λοιχός, ἔρως* ὁ αἷμα λείγων Αἰσχ. Ἀγ. 1457.

Αἱματό-μικτος, 2* μεμιγμένος μετ' αἷμα Φελλ. ἄσμ. ῥομάτ. 2, 3.

Αἱματο-ποιεῖω εἰς αἷμα μεταβάλλω Ἀλ. λεί. Τραλλ. 8, σ. 432.

Αἱματο-ποιήσις, ἡ εἰς αἷμα μεταβολή Θεόφιλ. οὐρ. 76.

Αἱματο-ποιητικός, 3* ὁ εἰς αἷμα μεταβάλλων Γαλην. εἰς προορρητ. 1, σ. 654.

Αἱματο-ποιός, 2 τῷ προηγ. Ἑρμ. Τρισμ. ἱατρομ. σ. 37.

Αἱματο-ποιία* ποίσις αἱματος Πορφύρ. 11 Στοβ. ἐκλ. φυσ. 1, 52, 49.

Αἱματο-ποτίω πίνω αἷμα Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 198.

Αἱματο-πότης* πίνων αἷμα Ἀριστ. ἱππ. 189.

Αἱματο-πότις* θηλ. τοῦ προηγ. Μανθ. 4, 616.

Αἱματοπόους* πτηνὸν μετ' πόδας αἱματόχροτον Πλίν. 10, 42.

Αιματοπύστος, 2· δ αιμοπυσίαν πά-
σων Γ. Πισδ. 1502.
Αιματοπύτης· 18· αιματοπότης Μανθ.
Αιματοπύρρατος, 2· 18· αιμόπυρρος.
Αιματοπύρρα, 1· βεδοίς αιματος Γ. Πισδ.
1560.
Αιματοπύρρος, 2· δ αίμα πυρρών Αισχ.
Εὐμ. 184.
Αιματοπύρροι, βανίδες· βανίδες αιματος
Εὐρ. 1. Α. 1491.
Αιματοπύρρος, 2· δ αίμα αποστάζων,
αιματοπύρρος, τραγ. - νεκροί Αισχ. 818·
- φόνος, Αγ. 1282· - έθνος, Εὐμ. 343· -
σώματα Εὐρ. 1. 835, καί - "Αχερόντιος
απόλλος· Αριστ. βατρ. 472.
Αιματοστάλακτος· δ αίμα σταλάζων
Νικητ. Εὐγ. 1, 35.
Αιματοσφαγής, πέλανος, Αισχ. Πέρσ.
802, περί του αιματος των φονευθέντων,
έλλοι άναγιν. - σταγής.
Αιματοσφύγος, 2· δ αίμα χύνων, φόνον
προσένων Παρφόρ. έν Εὐσ. εὐαγγ. πρ. 3, σ. 114.
Αιματοσφύρκετος, 2· αιμοσφύρκετος Εὐστ.
108. 1895.
Αιματοσφύρτος, 2· πεφυρμένος με αίμα· -
βόλη Μελ. έν Άνθ. 5, 180· 13· αιμόσφυρτος.
Αιματοχαρής, 2· αίμα εὐψων Σουίδ.
Αιματοχαρής· τῷ προηγ. Άναστ. έν
Άνθ. 15, 28.
Αιματοχαρτος, 2· αιματοχαρής· Κ. Μα-
νας. χρον. σ. 55.
Αιματοχρωδης, 2· αιμοχρωδής.
Αιματοχυσία, 1· έκχυσις αιματος Τα-
τιαν. π. Έλλ. σ. 161.
Αιματοχυτος, 2· δ έξ ου χύνεται, στάζει
αίμα Εὐστ. 2, 21, σ. 167.
Αιματομόλυνος, 1· λερώνω με αίμα Εὐρ.
Άνθρ. 260· συνθ. παθ. τραγ. Αισχ. Αγ.
1856, Εὐρ. Φοιν. 1149, καί Ξεν. Κύρ. 1,
4, 10· "ακόντια ήματωμένα·" πρόλ. Θουκ.
7, 84· ήματώσθαι· Εριφ. κομ. έν Β. Άν.
98· - μεταβάλλω εις αίμα, άρχ. ιατρ.
Αιματομόρης, 2· δ αίμα περιέχων Θουκ.
2, 49, Αριστοτ. καί μετγν.
Αιματομός, 2· αιματομός βλέμμα έχων· -
κόραι· αί· Ερινύες Εὐρ. Όρ. 246· έν γέν.
αιματομός· - δερμάτων διασπορά· ή των
οφθαλμών αιματομός απώλεια, Φοιν. 870.
πρόλ. Όρ. μ. 928 (ού δ Πόρος γράφει
αιματομός· 18· έν. - ώψ)· - χρώμα Πλούτ.
πρί των υπό του θ. βρ. τιμ. 22.
Αιματομός, 1· ή εις αίμα μεταποίησις, ιατρ.
Αιματομός· είδ. λίθου άχάτου Πλίν. 37, 54.
Αιμο-πότης, 1ων. = αίμοπ. Άπολλ. Δύσκ.
έπρ. 602.
Αιμοπύς, 3· αιματηρός Μανθό. 1, 338.
Αιμιλία· τό ρωμ. έν. Aemilia· 1) θυγ. του
Α. Παύλου, σύζ. Αφρικανού του πρεσβυτέ-
ρου Πολύδ. 2) θυγ. Σκαύρου, συζ. του Πομ-
πίου Πλούτ. 3) μία Έστίας Δ. Άλ. 4) φυ-
λή έν Ρώμη 10ος. 5) - δόξ, νία Aemilia,
υπό του Αιμιλίου Σκαύρου στρωθείσα από της
Βουωνίας μέχρι Δερτωνος Στράβ.
Αιμιλιανία· πόλ. Ταρρακων. Ισπανίας Πτολ.

Αιμιλιανός· τό ρωμ. έν. Aemilianus, συ-
χνά επιτασσόμενος μετά του έρθρου· α Σκι-
πίωνα τον Αιμιλιανόν· Στράβ. "Φάβιος Μά-
ξιμος δ Αιμιλιανός·" Άπκ. αλλά καί άνευ έρ-
θρου· - Έπαρχος Μοισίας καί Παννονίας επί
αυτοκράτ. Γάλλου, καί τις γραμματικός καί
ποιητής έν Άνθ.
Αιμιλίος· άρχ. γένος πατριών έν Ρώμη,
α δ Αιμιλίων οίκος, περιλαμβάνον πληθος
οικογενειών Πλούτ. Aemilius.
Αιμίνιον, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

Αἱμο-ραγία, ἡ ῥύσις αἵματος Διοσκ. 1, 81^α Γαλην. τ. 9, σ. 18.

Αἱμο-ραγικός, 3^{ος} εἰς αἱμορραγίαν ἐπιρρεπής Ἱπποκρ.

Αἱμο-ραγώδης, 2^{ος} αἱμορροῦδης Ἱπποκρ.

Αἱμό-ρραντος, 2^{ος} θαντισμένος μετ' αἵμα^{τι} - θυσίαι Εὐρ. Ἀλκ. 131.

Αἱμο-ρροῖω^ν πάσχω αἱμόρροισιν, Κ. Δ. Διοσκ. 2, 182.

Αἱμό-ρροια, ἡ ῥεῦσις αἵματος Διοσκ. 1, 89.

Αἱμο-ρροῖδο-καύστης, ὁ ἐργαζέσθαι ἰατρικόν, δι' οὗ θεραπεύουσι τὰς αἱμορροῖδας Παυλ. Αἰγ. 6, 79.

Αἱμο-ρροϊκός, 3^{ος} ἔχων αἱμόρροισιν Ἱπποκρ. κ. πραγν. σ. 168.

Αἱμο-ρροῖς, ἰδος, ἡ 1) αἱμόρροια, ἰδ. κατὰ πλ. Ἀριστοτ. 1. Ζ. 3, 19^α παρ' ἰατρῶν πάθος, ἰδ. τῆς ῥινός καὶ τῆς ἔδρας Γαλην. Πλαυκ. 1, 359^α 2) θαλάσσιος κυχλίας Ἀριστοτ. 1. Ζ. 4, 4^α 3) εἰδ. ὅπως Διοσκ.

Αἱμό-ρρος, -ρους, 2^{ος} α) ὁ ἐξ οὗ ῥέει αἷμα Ἱπποκρ. πολλὰ 2) ὅπως δηλητηριώδης Νικ. θηρ. 282, Αἰλ. 1. Ζ. 15, 13. 18.

Αἱμο-ρροῦδης, 2^{ος} ὁμαῖος αἱμορροΐφ Ἱπποκρ.

Αἱμο-ρρυγχεῖν^{αι} «καθημάχθαι τὸ ῥύγχος» Ἡσυχ. οὕτω γράφει ὁ Μεινέκ. ἐν Ἑρμῇ π. (2, 414), «τύπτων τὸ πρόσωπον αἱμορρυγχεῖν ποιῶ», ἀντὶ αἱμορρυγχίαν, ὁ ἀπαντᾷ ἐν Β. Ἀν. 362, 15.

Αἱμο-ρρυγής, 2^{ος} αἱμόρρους Φρύν. σοφ. προκ. 16.

Αἱμό-ρρυς, 2^{ος} αἱμόρροια Πολυδ. 4, 186.

Αἱμό-ρρυτος, 2^{ος} ὁ ἐξ οὗ ῥέει αἷμα^{τι} - φλέβας Δισχ. ἀποσπ. 211^α - νόσος Ἀνθ. παρ. 384.

Αἱμο-ρυγχεῖν^{αι} ἴδε αἱμορρυγχεῖν.

Αἱμός, ὁ δρυμόδης Δισχ. ἀπ. 8. ὁδελίσκος Ἡσυχ.

Αἱμός 1) υἱὸς Ἀρείας, σύμμαχος Τρώων Φιλόστρ. 2) υἱὸς Βορέϊ, εἰ Ὀρειθυίας, μεταμρρωθεὶς εἰς τὸ ὄρος Ἀθων, βασιλεὺς Ὁράκης Στ. Βυζ. - 3) ὁπακρίτης ἐν Ῥώμῃ Ιουδενάλ.

Αἱμός, ὁ, ἡ Αἱμον, τό 1) ὄρ. ὕψηλόν τῆς Θράκης, τὰ νῦν Βαλκάνια Ἡρ. Θουκ. 2) πόλ. Αἰγύπτου, ἀντὶ Ἡρώ Στ. Βυζ.

Αἱμοσάτης, «εὐρίσκεται δὲ τις ἐν τῇ Σαμία γῇ λίθος, ὃς οἱ χρυσοῦχοι χρῶνται πρὸς τὸ λεανεῖν καὶ στιλβοῦν» διαφέρει δὲ ὁ λευκὸς καὶ στιβαρὸς, ὁ ἀρχ. κωδ. προστίθεται «καὶ αἱμοσάτην καλοῦσι, χρήσιμος ἐπιληπτικοῖς καὶ αἱμορραγίαις γυναικαῖσι» Διοσκ. 5, 173, 10. ὁ κοιν. λεγόμενος ματωστάτης.

Αἱμο-σταγής, 2^{ος} ὁ στάζων αἷμα Εὐρ. ἀποσπ. Θηρ. 1, 3.

Αἱμό-σταγμα, τό ῥοή αἵματος, γραμ.

Αἱμό-στασις, ἡ εἰδ. βοτάνης Ἀπουλ. 59.

Αἱμο-στατικός, 3^{ος} ὁ σταματῶν τὸ αἷμα Ἀλ. Τραλλ. 7, 296.

Αἱμόστατος^{ος} ἄνδρ. ὄν. Πaus.

Αἱμο-φθισικός, 2^{ος} οὗ τὸ αἷμα ἐκ τῆς νόσου φθείρεται, ἰατρ.

Αἱμο-φθός, 2^{ος} ὁ τὸ αἷμα φθοῦμένος Γαλην. τ. 10, σ. 210.

Αἱμο-φόρητος, 2^{ος} ὁ ἐν ᾧ αἷμα ῥεῖ, χύνεται Κ. Μανασ. Χρ. σ. 56.

Αἱμο-φόρητα, κρέα^{τα} κρέα μετ' αἷμα μολυσμένα Ὁδ. υ, 348.

Αἱμό-φωρτος, 2^{ος} τῷ ἄνωτ. Πολύβ. 15, 14, 1.

Αἱμο-χάρης, 2^{ος} αἱματοχαρής, μετν.

Αἱμό-χρους, 2^{ος} ἔχων χρώμα αἱματοειδές.

Αἱμο-χρωδής, 2^{ος} τῷ προηγ. Ἱπποκρ. νόσ. 1139.

Αἱμο-χυσία^ς αἱματοχυσία Φ. Χρυσ. τ. 7, σ. 265.

Αἱμόω^ν αἱματώω Ἱπποκρ.

Αἱμυλία, ἡ ἀρεστός, ἐμπροσθήγορας τρόπος

- καὶ χάρις Πλούτ. Νομ. 8, Ἀλκίφρ. 3, 48.

Αἱμυλία^ς θυγ. Αἰνείου καὶ Λαδινίας Πλούτ.

Αἱμύλιος, ἱσφ. γρ. τοῦ Αἱμυλίου, ὁ ἴδ.

Αἱμύλιος, 2^{ος} αἱμύλος - λόγος Ὁδ. α, 10.

Ἡσ. 0ε. 889. μετὰ τοῦ ψεύδεα, ἔρ. 787.

Αἱμύλλω^ν ἀπατῶ, ὅθ. τὸ Χρεμύλος, «λοῦσαι αἱμύλλων τοὺς χρεοφειλτάς» Σχολ. Ἀ- ριστ. ὑπόθ. πλούτ. σ. 7.

Αἱμυλο-μήτης, ὁ ὁ κολακευτικὸς ἀπα- τῶν, πανουργός Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 13^α χαί- ροντιν. εἰς ἑξουσίαν - μετν, ὁ Ῥουγκλίν. διαρ- ροῖ - μυθον, ὁ Ἰλγ. αἰσυλομήτην.

Αἱμυλο-πλόκος^{ος} δολοπλόκος Κρατν. ἐν Β. Ἀν. 363.

Αἱμύλος, 3 (Κριν. ἐν Ἀνθ. 7, 643 καὶ αἱ- μύλος εὐνέτης, κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ. ἴε τοῦ αἵμων^{ος} κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐκ τοῦ αἵ- μος^{ος} συνετός, - μηχαναὶ Δισχ. Πρ. 206^α πονηρός, πανουργός, δόλιος, ὡς ὁ Ὁδ. 61 ἐν Σοφ. Αἰ. 381 καλεῖται αἱμυλώτατος

πρόβλ. Ῥῆσ. 494^α - ἀλώπηξ Ἀριστ. Αυσ. 1269^α ἴδ. περὶ λόγων, πειστικός, κολακω- τικός^{ος} αἱμύλος κατ' Ἰλλεῖν^{αι} Ἡσ. ἔρ. 372^α - μύθοι Πινδ. Ν. 8, 33^α - ἔρως Πλάτ. νόμ. 7, 823^α αἱμύλη παιδῶν τῶν λόγων^{ος} Λουκ. ἔρ. 1^α αἱμύλος καὶ πιθάνους Πλούτ. Εὐδμν.

11^α ἐπὶρ. - ὡς Σουῖδ.

Αἱμυλό-φρων^{ος} αἱμύλα, δόλια φρονῶν Κρα- τν. ἐν Β. Ἀν. 363.

Αἱμο-ωδέω^ν ἔχω ὀδονταγίαν, ἐκ τοῦ αἵμου - ὀδούς^{ος} διότι ὁ Ἀριστοτ. πρόβλ. 1, 38 παρ- ράγει αὐτὸν ἐκ τινος ὀδύτης, ἄλλοι δὲ τὸ ἐξηγοῦνται ἐκ τινος ἀμβλύτητος τῶν ὀδόντων.

Αἱμο-ώδης, 2^{ος} αἱματοῦδης Λουκ. Συρ. 0ε 8, δι. γρ. ἀντὶ αἱματοῦδης.

Αἱμο-ωδία, ἡ ὁ πόνος τῶν ὀδόντων, κοιν.

Ῥούδιον^{ος} αἱμωδία^ς «τὴν ἀπὸ τῶν ψυχρῶν ὀδόντων προσγινομένην αἱμωδίαν τοῖς ὀδοῦσιν ἀν- ὀράχην ψυχρὰ θεραπεύει» Ἀριστοτ. πρόβλ. 1, 248, 17.

Αἱμο-ωδισμός^{ος} Ῥούδιον^{ος} αἱμωδία^ς «γομφισμὸν συνθλασμὸν, ἢ συντριμμὸν ἢ αἱμωδισμὸν ὀδόντων» Ἡσυχ. ὦσ. Ἡρόν. ἱπμ. 32.

Αἱμο-ωδισμός^{ος} αἱμωδία^ς «τὸν ὀδόντα^ς καὶ αἱμωδία^ς τὸ τοῦ ὀδόντος ἰατρικὴν ἀπὸ ὀδύ- σσος ἢ ἀκούματος» Ἡσυχ. «τὸ τοῦ ὀδόν- τος ὀδονθῆσαι μετὰ κνησμοῦ» Ἑσ. Μ. αἱμωδισμὸν τοὺς ὀδύ^ς ὀδόντες ἰαθόντας» Ἀ- ριστοτ. πρόβλ. 7, 5^α ἡμωδία Τιμοκλ. κοιν.

ἐν Ἀθην. 6, 241. Παρ' Ἱπποκρ. καὶ μετ' ἄλλων 1) «αἱμωδία, ἐμπειρος» - ὁ ἴδ. 11.

ε, 39 (ὁ Ἑρμῶν, τὸ παρὰ ἐκ τοῦ αἵμα- τος = ὁ ἀπὸ αἵματος) 2) (αἱμωδία) αἱματοῦδης

Δισχ. ἔα. 827, Εὐρ. Ἑκ. 88.

Λίμων, ονομασθέν: 1) ἦρας, Πύλιος Ἰλ. 2) υἱὸς Κρόνου τοῦ Θηβαίου, ἱερατῆς Ἀντιγόνης Σοφ. 3) υἱὸς Λυκάονος, θεμελιωτῆς Λιμονίων Ἀπολδ. 4) υἱὸς Παλαγγίου Χλόρου, πατ. Θεσσαλοῦ, βασιλεὺς Θεσσαλίας, ἐξ οὗ αὕτη πόλις ἐκαλεῖτο Λιμονία Στράβ. 5) πατ. Ἰφίτου Πaus. 6) υἱὸς Θόαντος, πατ. Ὁξύλου ἐν Λιτωλῖα Πaus. 7) Πυθαγόρειος Κροτωνιάτης Ἰάμβλ. 8) Ἀθηναῖος, ἐπιγρ. 9) ποτ. ἐν Βοιωτίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Κηφισὸν Πλούτ.

Λιμῶνια σόκα· ἐρυθρὰ ὡς αἶμα Ἀθην. 3, 76. Λιμ-ωπός, 2' αἶμα βλέπων, αἶμα ἐπιθυμῶν, -λύκος Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 6, 35. ἐρυθρὸς ὡς αἶμα, μετγν. Λίνα· πόλ. εὐδαίμ. Ἀραβίας Πτολ. Λιν-αρέτη, κλ.=ὡς φοβερώς ἀνδρεῖται· «ὁ ἐπὶ κακῶ ἔχων τὴν ἀρετὴν» Ἰλ. π. 31 (τῶν ἀργ. τῶν ἐγρ. αἶν' ἀρετῆς ἢ αἰναρέτης). Λιν-αρέτη· μήτ. Ἀθῆναιος ἐν Βοιωτίᾳ Σχολ. Πλάτ.

Λιν-αρέτος καὶ αἰναρέτης· ὁ ἐπὶ κακῶ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος Ζώναρ. Φαθωρ. Λινάρια, ἢ νῆσος ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νεαπόλεως Πλούτ.

Λινεάδης· υἱὸς ἡ ἀπόγονος Αἰνείου Ἀκπ. ὁ κατὰ Σουῖδ. καὶ Αἰνεάδης ἐκαλοῦντο. Ἰδ. ὡς ἱπών. α) τοῦ Τίτου Κ. Φλαμίνου Πλούτ. 6) τοῦ γένους τῶν Ἰουλιῶν· ὅθ. ὁ ἀνίστατος· Ζεὺς Αἰνεάδης· Ἀνθ. καὶ ὁ Νέριον ὡς τελευταῖος τῶν Αἰν. ἀλλὰ καὶ ὁ Τροϊανός, καὶ τέλος περὶ τῶν Ῥωμαίων ἐν γιν. Ἀνθ.

Αἰνείας, ὄνρ.= Αἰνεάς· 1) ὁ Τρώς Αἰνεάς, ἄνθρωπος τοῦ μέτρου Σοφ. 2) Θηβαῖος Πίνδ. 3) Κορινθίος στρατηγὸς Θουκ. 4) Ἀρχαῖς Συμμάχους Σεν. 5) τῶν Ἰαριδῶν τις ἐν Ἠλιδί Πaus. 6) Πυθαγόρειος Μεταποντίνος Ἰάμβλ. καὶ τινες ἄλλ.

Αἰνεάτις, ἴδος· ἐπὶ θ. θηλ. ἐκ τοῦ Αἰνεα= Αἰνός ὁ ἴδ' Ἀθην.

Αἰνεα, ἢ, καὶ Αἰνεάδαι· 1) χώρα καὶ πόλ. Μακεδονίας, ὅπου Αἰνείου κτισθεῖσα ἦν· κατ. Αἰνεύς ἢ Αἰνεάτης. 2) πόλ. Τυρρηνίας Δ. Ἀλ. κατ. Αἰνεαί· 3) ἀκρωτ. Ἰγυὸς Πατιδαίας Σχόμν.

Αἰνεαί· πόλ. Θράκης Ἰππών.

Αἰνεάς, ἴδος, ἢ· 1) πόλ. ἐν Ἀθῶν Σχολ.

Ἰλ. 2) ἱπών. Ἀφροδίτης ἐν Ἀκταίᾳ Δ. Ἀλ.

Αἰνεάς καὶ Αἰνείης· 1) υἱὸς Ἀγχίσου καὶ Ἀφροδίτης, πατ. Ἀσκανίου, Σκαμανδρίου,

ἐκφυλάσσοντος, Ῥώμου καὶ Ῥομύλου, ἔχων ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Ἀμδρακίᾳ ἱερὰ καὶ ἀποθανόντων κατὰ τινὰς ἐν Θράκῃ, κατ' ἄλλ. δ' ἡλθον εἰς Ἰταλίαν Ἰλ. καὶ ἄλλ. 2) υἱὸς Σιλοῦτου καὶ Αἰνείας Σιλοῦτος· ὀνομαζόμενος Ἀκπ.

3) ὁ Τακτικὸς, συγγραφεὺς τῆς ἡς π. Χ. ἐκστ. Πολύβ. 4) ἐν Παλαιστίνῃ, υἱὸς Ἀντιπάτρου Ἰώα, -Γαζαίος, πλατων. φιλόσοφος τῆς 5ης μ. Χ. ἐκστ. συγγραφεὺς τοῦ διαλόγου Θύεφρας.

Αἰνεός· 1) ἱατρὸς Κώας, μετὰ τοῦ Ἰπποκράτους μαθητῆς τοῦ Γνωσιδικοῦ Σ. Βυζ. 2) ἴδ' Αἰνός.

Αἰνεαίων· κυρ. θυγ. τοῦ Αἰνείου, εἶτα δὲ ποιητ. = Ῥωμαῖα Ἀνθ.

Αἰνεόσπορα· ἀκρωτ. ἐν Ἀφρικῇ, ἀνών.

Αἰν-επίκουρος· ἐπὶ κακῶ βοηθῶν Ἡσυχ.

Αἰνεσιδίας· ἀνὴρ. ὄν. ἐπιγρ.

Αἰνεσιδήμος· ἴδ' Αἰνησιδήμος.

Αἰνεσις, ἢ· τὸ αἰνεῖν, συναίνειν, μετγν.

Αἰνεταί· πόλ. Παφλαγονίας Θεόγν.

Αἰνετόν· δατ αἰνεῖν Συνέσ.

Αἰνετήριος, 3' αἰνητικός· Ἡρωδیان.

Αἰνέτης· ὁ αἰνῶν, ἐπαινέτης Ἰπποκρ. π. τέχν. 4, 48.

Αἰνέτος, 3' ἐπαινέτος, ἐπαινῶν ἄξιος, μετγν. π.

Αἰνετός, ἴδ' Αἰνητός· υἱὸς Διόνου καὶ Διομήδους Ἀπολδ.

Αἰνεός, ἢ· υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Στείλως Ὀρρ. Ἀργ.

Αἰνέω (αἰνός), μ. αἰνέω, ἀνρ. ἦνεσα, ἐπ. καὶ Πίνδ. αἰνέω, ἀλλὰ καὶ αἰνέω, Ὀ. 7, 16, Θεόκρ. 27, 39, αἰνέω, ἀλλὰ 29, 16 αἰνέω· πρὸλ. τὸ παρ' αὐτ. πεζ. ἀντ' αὐτοῦ σὺνθεθ. ἐπαινέω· ἐπαινῶ, ἐπιδοκιμάζω τι ὡς καλόν, παρ' Ὀμ. ἀπολ. Ἰλ. 8, 9' καὶ συγχρότ. μετ' αὐτ., π. χ. -σέ, φ, 55· ἔργα Ὀδ. π. 380, ἀντιθ. τῷ νεκρῷ Ἰλ. κ. 249, Πίνδ. τραγ. καὶ Ἡρ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ μέμφομαι Σοφ. Ἀντ. 1142. Παρ' Αἰσχ. καὶ λέγω, ὀνομάζω, Ἀγ. 98, γρ. 190 (ὡς οὐκ αἰνέω ἐστὶ τὸ ἐν Σοφ. Φιλ. 1366. «ὡς δεινὸν αἰνῶ αἰνέσας»)· ἐπαινῶ, συνιστῶ, κτελόμεν· «ἐκράπτειν τάδε συνθήκας», γο. 548· φυλάττει, ἐκ. 176· ἀλλ' ἐν Πέρσ. 634, «δαίμονες ἰόντ' αἰνέσαστε» = ἀφῆσάτε τὸν νῦν ἔξελθον· «αἰνεῖν ξένον προθυμίας» Εὐρ. Ἰ. Α. 1381, διὰ τὴν προθυμίαν του, ὡς, -πάντων, Ῥίαν. ἐν περ. Ἀνθ. 72· Σοφ. Φιλ. 1384 = ὀδύσσομαι ὡς Εὐρ. Ἀλλ. 12, Φρ. 1653. Παρ' Ἡσ. ἐρ. 641 «νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλην δ' ἐνὶ φροντίδι θίσθαι» = ἐπαινῶν μὲν τὸ μικρὸν πλοῖον, τὸ μέγαλον ὁμοῦς χρῆσθαι, τ. ἐ. ἐὰν τὸ μικρόν. Ὁ Ἀπολλ. Ῥ. 2, 898 συνιστάσει αὐτὸ μετὰ σοφ. προσ. = συναίνειν. Ἐν τῇ αὐτ. πεζ. μόν. Πλάτ. πολ. 3, 404, pragmatico, λαοδ.

Αἰνέω, ἢ· ὁ αἰνέω, ἀνρ. ἦνεσα, ἐπ. καὶ Πίνδ. αἰνέω, ἀλλὰ καὶ αἰνέω, Ὀ. 7, 16, Θεόκρ. 27, 39, αἰνέω, ἀλλὰ 29, 16 αἰνέω· πρὸλ. τὸ παρ' αὐτ. πεζ. ἀντ' αὐτοῦ σὺνθεθ. ἐπαινέω· ἐπαινῶ, ἐπιδοκιμάζω τι ὡς καλόν, παρ' Ὀμ. ἀπολ. Ἰλ. 8, 9' καὶ συγχρότ. μετ' αὐτ., π. χ. -σέ, φ, 55· ἔργα Ὀδ. π. 380, ἀντιθ. τῷ νεκρῷ Ἰλ. κ. 249, Πίνδ. τραγ. καὶ Ἡρ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ μέμφομαι Σοφ. Ἀντ. 1142. Παρ' Αἰσχ. καὶ λέγω, ὀνομάζω, Ἀγ. 98, γρ. 190 (ὡς οὐκ αἰνέω ἐστὶ τὸ ἐν Σοφ. Φιλ. 1366. «ὡς δεινὸν αἰνῶ αἰνέσας»)· ἐπαινῶ, συνιστῶ, κτελόμεν· «ἐκράπτειν τάδε συνθήκας», γο. 548· φυλάττει, ἐκ. 176· ἀλλ' ἐν Πέρσ. 634, «δαίμονες ἰόντ' αἰνέσαστε» = ἀφῆσάτε τὸν νῦν ἔξελθον· «αἰνεῖν ξένον προθυμίας» Εὐρ. Ἰ. Α. 1381, διὰ τὴν προθυμίαν του, ὡς, -πάντων, Ῥίαν. ἐν περ. Ἀνθ. 72· Σοφ. Φιλ. 1384 = ὀδύσσομαι ὡς Εὐρ. Ἀλλ. 12, Φρ. 1653. Παρ' Ἡσ. ἐρ. 641 «νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλην δ' ἐνὶ φροντίδι θίσθαι» = ἐπαινῶν μὲν τὸ μικρὸν πλοῖον, τὸ μέγαλον ὁμοῦς χρῆσθαι, τ. ἐ. ἐὰν τὸ μικρόν. Ὁ Ἀπολλ. Ῥ. 2, 898 συνιστάσει αὐτὸ μετὰ σοφ. προσ. = συναίνειν. Ἐν τῇ αὐτ. πεζ. μόν. Πλάτ. πολ. 3, 404, pragmatico, λαοδ.

Αἰνέω, ἢ· ὁ αἰνέω, ἀνρ. ἦνεσα, ἐπ. καὶ Πίνδ. αἰνέω, ἀλλὰ καὶ αἰνέω, Ὀ. 7, 16, Θεόκρ. 27, 39, αἰνέω, ἀλλὰ 29, 16 αἰνέω· πρὸλ. τὸ παρ' αὐτ. πεζ. ἀντ' αὐτοῦ σὺνθεθ. ἐπαινέω· ἐπαινῶ, ἐπιδοκιμάζω τι ὡς καλόν, παρ' Ὀμ. ἀπολ. Ἰλ. 8, 9' καὶ συγχρότ. μετ' αὐτ., π. χ. -σέ, φ, 55· ἔργα Ὀδ. π. 380, ἀντιθ. τῷ νεκρῷ Ἰλ. κ. 249, Πίνδ. τραγ. καὶ Ἡρ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ μέμφομαι Σοφ. Ἀντ. 1142. Παρ' Αἰσχ. καὶ λέγω, ὀνομάζω, Ἀγ. 98, γρ. 190 (ὡς οὐκ αἰνέω ἐστὶ τὸ ἐν Σοφ. Φιλ. 1366. «ὡς δεινὸν αἰνῶ αἰνέσας»)· ἐπαινῶ, συνιστῶ, κτελόμεν· «ἐκράπτειν τάδε συνθήκας», γο. 548· φυλάττει, ἐκ. 176· ἀλλ' ἐν Πέρσ. 634, «δαίμονες ἰόντ' αἰνέσαστε» = ἀφῆσάτε τὸν νῦν ἔξελθον· «αἰνεῖν ξένον προθυμίας» Εὐρ. Ἰ. Α. 1381, διὰ τὴν προθυμίαν του, ὡς, -πάντων, Ῥίαν. ἐν περ. Ἀνθ. 72· Σοφ. Φιλ. 1384 = ὀδύσσομαι ὡς Εὐρ. Ἀλλ. 12, Φρ. 1653. Παρ' Ἡσ. ἐρ. 641 «νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλην δ' ἐνὶ φροντίδι θίσθαι» = ἐπαινῶν μὲν τὸ μικρὸν πλοῖον, τὸ μέγαλον ὁμοῦς χρῆσθαι, τ. ἐ. ἐὰν τὸ μικρόν. Ὁ Ἀπολλ. Ῥ. 2, 898 συνιστάσει αὐτὸ μετὰ σοφ. προσ. = συναίνειν. Ἐν τῇ αὐτ. πεζ. μόν. Πλάτ. πολ. 3, 404, pragmatico, λαοδ.

Αἰνέω, ἢ· ὁ αἰνέω, ἀνρ. ἦνεσα, ἐπ. καὶ Πίνδ. αἰνέω, ἀλλὰ καὶ αἰνέω, Ὀ. 7, 16, Θεόκρ. 27, 39, αἰνέω, ἀλλὰ 29, 16 αἰνέω· πρὸλ. τὸ παρ' αὐτ. πεζ. ἀντ' αὐτοῦ σὺνθεθ. ἐπαινέω· ἐπαινῶ, ἐπιδοκιμάζω τι ὡς καλόν, παρ' Ὀμ. ἀπολ. Ἰλ. 8, 9' καὶ συγχρότ. μετ' αὐτ., π. χ. -σέ, φ, 55· ἔργα Ὀδ. π. 380, ἀντιθ. τῷ νεκρῷ Ἰλ. κ. 249, Πίνδ. τραγ. καὶ Ἡρ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ μέμφομαι Σοφ. Ἀντ. 1142. Παρ' Αἰσχ. καὶ λέγω, ὀνομάζω, Ἀγ. 98, γρ. 190 (ὡς οὐκ αἰνέω ἐστὶ τὸ ἐν Σοφ. Φιλ. 1366. «ὡς δεινὸν αἰνῶ αἰνέσας»)· ἐπαινῶ, συνιστῶ, κτελόμεν· «ἐκράπτειν τάδε συνθήκας», γο. 548· φυλάττει, ἐκ. 176· ἀλλ' ἐν Πέρσ. 634, «δαίμονες ἰόντ' αἰνέσαστε» = ἀφῆσάτε τὸν νῦν ἔξελθον· «αἰνεῖν ξένον προθυμίας» Εὐρ. Ἰ. Α. 1381, διὰ τὴν προθυμίαν του, ὡς, -πάντων, Ῥίαν. ἐν περ. Ἀνθ. 72· Σοφ. Φιλ. 1384 = ὀδύσσομαι ὡς Εὐρ. Ἀλλ. 12, Φρ. 1653. Παρ' Ἡσ. ἐρ. 641 «νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλην δ' ἐνὶ φροντίδι θίσθαι» = ἐπαινῶν μὲν τὸ μικρὸν πλοῖον, τὸ μέγαλον ὁμοῦς χρῆσθαι, τ. ἐ. ἐὰν τὸ μικρόν. Ὁ Ἀπολλ. Ῥ. 2, 898 συνιστάσει αὐτὸ μετὰ σοφ. προσ. = συναίνειν. Ἐν τῇ αὐτ. πεζ. μόν. Πλάτ. πολ. 3, 404, pragmatico, λαοδ.

Αἰνέω, ἢ· ὁ αἰνέω, ἀνρ. ἦνεσα, ἐπ. καὶ Πίνδ. αἰνέω, ἀλλὰ καὶ αἰνέω, Ὀ. 7, 16, Θεόκρ. 27, 39, αἰνέω, ἀλλὰ 29, 16 αἰνέω· πρὸλ. τὸ παρ' αὐτ. πεζ. ἀντ' αὐτοῦ σὺνθεθ. ἐπαινέω· ἐπαινῶ, ἐπιδοκιμάζω τι ὡς καλόν, παρ' Ὀμ. ἀπολ. Ἰλ. 8, 9' καὶ συγχρότ. μετ' αὐτ., π. χ. -σέ, φ, 55· ἔργα Ὀδ. π. 380, ἀντιθ. τῷ νεκρῷ Ἰλ. κ. 249, Πίνδ. τραγ. καὶ Ἡρ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ μέμφομαι Σοφ. Ἀντ. 1142. Παρ' Αἰσχ. καὶ λέγω, ὀνομάζω, Ἀγ. 98, γρ. 190 (ὡς οὐκ αἰνέω ἐστὶ τὸ ἐν Σοφ. Φιλ. 1366. «ὡς δεινὸν αἰνῶ αἰνέσας»)· ἐπαινῶ, συνιστῶ, κτελόμεν· «ἐκράπτειν τάδε συνθήκας», γο. 548· φυλάττει, ἐκ. 176· ἀλλ' ἐν Πέρσ. 634, «δαίμονες ἰόντ' αἰνέσαστε» = ἀφῆσάτε τὸν νῦν ἔξελθον· «αἰνεῖν ξένον προθυμίας» Εὐρ. Ἰ. Α. 1381, διὰ τὴν προθυμίαν του, ὡς, -πάντων, Ῥίαν. ἐν περ. Ἀνθ. 72· Σοφ. Φιλ. 1384 = ὀδύσσομαι ὡς Εὐρ. Ἀλλ. 12, Φρ. 1653. Παρ' Ἡσ. ἐρ. 641 «νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλην δ' ἐνὶ φροντίδι θίσθαι» = ἐπαινῶν μὲν τὸ μικρὸν πλοῖον, τὸ μέγαλον ὁμοῦς χρῆσθαι, τ. ἐ. ἐὰν τὸ μικρόν. Ὁ Ἀπολλ. Ῥ. 2, 898 συνιστάσει αὐτὸ μετὰ σοφ. προσ. = συναίνειν. Ἐν τῇ αὐτ. πεζ. μόν. Πλάτ. πολ. 3, 404, pragmatico, λαοδ.

Αἰνέω, ἢ· ὁ αἰνέω, ἀνρ. ἦνεσα, ἐπ. καὶ Πίνδ. αἰνέω, ἀλλὰ καὶ αἰνέω, Ὀ. 7, 16, Θεόκρ. 27, 39, αἰνέω, ἀλλὰ 29, 16 αἰνέω· πρὸλ. τὸ παρ' αὐτ. πεζ. ἀντ' αὐτοῦ σὺνθεθ. ἐπαινέω· ἐπαινῶ, ἐπιδοκιμάζω τι ὡς καλόν, παρ' Ὀμ. ἀπολ. Ἰλ. 8, 9' καὶ συγχρότ. μετ' αὐτ., π. χ. -σέ, φ, 55· ἔργα Ὀδ. π. 380, ἀντιθ. τῷ νεκρῷ Ἰλ. κ. 249, Πίνδ. τραγ. καὶ Ἡρ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ μέμφομαι Σοφ. Ἀντ. 1142. Παρ' Αἰσχ. καὶ λέγω, ὀνομάζω, Ἀγ. 98, γρ. 190 (ὡς οὐκ αἰνέω ἐστὶ τὸ ἐν Σοφ. Φιλ. 1366. «ὡς δεινὸν αἰνῶ αἰνέσας»)· ἐπαινῶ, συνιστῶ, κτελόμεν· «ἐκράπτειν τάδε συνθήκας», γο. 548· φυλάττει, ἐκ. 176· ἀλλ' ἐν Πέρσ. 634, «δαίμονες ἰόντ' αἰνέσαστε» = ἀφῆσάτε τὸν νῦν ἔξελθον· «αἰνεῖν ξένον προθυμίας» Εὐρ. Ἰ. Α. 1381, διὰ τὴν προθυμίαν του, ὡς, -πάντων, Ῥίαν. ἐν περ. Ἀνθ. 72· Σοφ. Φιλ. 1384 = ὀδύσσομαι ὡς Εὐρ. Ἀλλ. 12, Φρ. 1653. Παρ' Ἡσ. ἐρ. 641 «νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλην δ' ἐνὶ φροντίδι θίσθαι» = ἐπαινῶν μὲν τὸ μικρὸν πλοῖον, τὸ μέγαλον ὁμοῦς χρῆσθαι, τ. ἐ. ἐὰν τὸ μικρόν. Ὁ Ἀπολλ. Ῥ. 2, 898 συνιστάσει αὐτὸ μετὰ σοφ. προσ. = συναίνειν. Ἐν τῇ αὐτ. πεζ. μόν. Πλάτ. πολ. 3, 404, pragmatico, λαοδ.

Αἰνέω, ἢ· ὁ αἰνέω, ἀνρ. ἦνεσα, ἐπ. καὶ Πίνδ. αἰνέω, ἀλλὰ καὶ αἰνέω, Ὀ. 7, 16, Θεόκρ. 27, 39, αἰνέω, ἀλλὰ 29, 16 αἰνέω· πρὸλ. τὸ παρ' αὐτ. πεζ. ἀντ' αὐτοῦ σὺνθεθ. ἐπαινέω· ἐπαινῶ, ἐπιδοκιμάζω τι ὡς καλόν, παρ' Ὀμ. ἀπολ. Ἰλ. 8, 9' καὶ συγχρότ. μετ' αὐτ., π. χ. -σέ, φ, 55· ἔργα Ὀδ. π. 380, ἀντιθ. τῷ νεκρῷ Ἰλ. κ. 249, Πίνδ. τραγ. καὶ Ἡρ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ μέμφομαι Σοφ. Ἀντ. 1142. Παρ' Αἰσχ. καὶ λέγω, ὀνομάζω, Ἀγ. 98, γρ. 190 (ὡς οὐκ αἰνέω ἐστὶ τὸ ἐν Σοφ. Φιλ. 1366. «ὡς δεινὸν αἰνῶ αἰνέσας»)· ἐπαινῶ, συνιστῶ, κτελόμεν· «ἐκράπτειν τάδε συνθήκας», γο. 548· φυλάττει, ἐκ. 176· ἀλλ' ἐν Πέρσ. 634, «δαίμονες ἰόντ' αἰνέσαστε» = ἀφῆσάτε τὸν νῦν ἔξελθον· «αἰνεῖν ξένον προθυμίας» Εὐρ. Ἰ. Α. 1381, διὰ τὴν προθυμίαν του, ὡς, -πάντων, Ῥίαν. ἐν περ. Ἀνθ. 72· Σοφ. Φιλ. 1384 = ὀδύσσομαι ὡς Εὐρ. Ἀλλ. 12, Φρ. 1653. Παρ' Ἡσ. ἐρ. 641 «νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλην δ' ἐνὶ φροντίδι θίσθαι» = ἐπαινῶν μὲν τὸ μικρὸν πλοῖον, τὸ μέγαλον ὁμοῦς χρῆσθαι, τ. ἐ. ἐὰν τὸ μικρόν. Ὁ Ἀπολλ. Ῥ. 2, 898 συνιστάσει αὐτὸ μετὰ σοφ. προσ. = συναίνειν. Ἐν τῇ αὐτ. πεζ. μόν. Πλάτ. πολ. 3, 404, pragmatico, λαοδ.

Αἰνέω, ἢ· ὁ αἰνέω, ἀνρ. ἦνεσα, ἐπ. καὶ Πίνδ. αἰνέω, ἀλλὰ καὶ αἰνέω, Ὀ. 7, 16, Θεόκρ. 27, 39, αἰνέω, ἀλλὰ 29, 16 αἰνέω· πρὸλ. τὸ παρ' αὐτ. πεζ. ἀντ' αὐτοῦ σὺνθεθ. ἐπαινέω· ἐπαινῶ, ἐπιδοκιμάζω τι ὡς καλόν, παρ' Ὀμ. ἀπολ. Ἰλ. 8, 9' καὶ συγχρότ. μετ' αὐτ., π. χ. -σέ, φ, 55· ἔργα Ὀδ. π. 380, ἀντιθ. τῷ νεκρῷ Ἰλ. κ. 249, Πίνδ. τραγ. καὶ Ἡρ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ μέμφομαι Σοφ. Ἀντ. 1142. Παρ' Αἰσχ. καὶ λέγω, ὀνομάζω, Ἀγ. 98, γρ. 190 (ὡς οὐκ αἰνέω ἐστὶ τὸ ἐν Σοφ. Φιλ. 1366. «ὡς δεινὸν αἰνῶ αἰνέσας»)· ἐπαινῶ, συνιστῶ, κτελόμεν· «ἐκράπτειν τάδε συνθήκας», γο. 548· φυλάττει, ἐκ. 176· ἀλλ' ἐν Πέρσ. 634, «δαίμονες ἰόντ' αἰνέσαστε» = ἀφῆσάτε τὸν νῦν ἔξελθον· «αἰνεῖν ξένον προθυμίας» Εὐρ. Ἰ. Α. 1381, διὰ τὴν προθυμίαν του, ὡς, -πάντων, Ῥίαν. ἐν περ. Ἀνθ. 72· Σοφ. Φιλ. 1384 = ὀδύσσομαι ὡς Εὐρ. Ἀλλ. 12, Φρ. 1653. Παρ' Ἡσ. ἐρ. 641 «νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλην δ' ἐνὶ φροντίδι θίσθαι» = ἐπαινῶν μὲν τὸ μικρὸν πλοῖον, τὸ μέγαλον ὁμοῦς χρῆσθαι, τ. ἐ. ἐὰν τὸ μικρόν. Ὁ Ἀπολλ. Ῥ. 2, 898 συνιστάσει αὐτὸ μετὰ σοφ. προσ. = συναίνειν. Ἐν τῇ αὐτ. πεζ. μόν. Πλάτ. πολ. 3, 404, pragmatico, λαοδ.

Αἰνέω, ἢ· ὁ αἰνέω, ἀνρ. ἦνεσα, ἐπ. καὶ Πίνδ. αἰνέω, ἀλλὰ καὶ αἰνέω, Ὀ. 7, 16, Θεόκρ. 27, 39, αἰνέω, ἀλλὰ 29, 16 αἰνέω· πρὸλ. τὸ παρ' αὐτ. πεζ. ἀντ' αὐτοῦ σὺνθεθ. ἐπαινέω· ἐπαινῶ, ἐπιδοκιμάζω τι ὡς καλόν, παρ' Ὀμ. ἀπολ. Ἰλ. 8, 9' καὶ συγχρότ. μετ' αὐτ., π. χ. -σέ, φ, 55· ἔργα Ὀδ. π. 380, ἀντιθ. τῷ νεκρῷ Ἰλ. κ. 249, Πίνδ. τραγ. καὶ Ἡρ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ μέμφομαι Σοφ. Ἀντ. 1142. Παρ' Αἰσχ. καὶ λέγω, ὀνομάζω, Ἀγ. 98, γρ. 190 (ὡς οὐκ αἰνέω ἐστὶ τὸ ἐν Σοφ. Φιλ. 1366. «ὡς δεινὸν αἰνῶ αἰνέσας»)· ἐπαινῶ, συνιστῶ, κτελόμεν· «ἐκράπτειν τάδε συνθήκας», γο. 548· φυλάττει, ἐκ. 176· ἀλλ' ἐν Πέρσ. 634, «δαίμονες ἰόντ' αἰνέσαστε» = ἀφῆσάτε τὸν νῦν ἔξελθον· «αἰνεῖν ξένον προθυμίας» Εὐρ. Ἰ. Α. 1381, διὰ τὴν προθυμίαν του, ὡς, -πάντων, Ῥίαν. ἐν περ. Ἀνθ. 72· Σοφ. Φιλ. 1384 = ὀδύσσομαι ὡς Εὐρ. Ἀλλ. 12, Φρ. 1653. Παρ' Ἡσ. ἐρ. 641 «νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλην δ' ἐνὶ φροντίδι θίσθαι» = ἐπαινῶν μὲν τὸ μικρὸν πλοῖον, τὸ μέγαλον ὁμοῦς χρῆσθαι, τ. ἐ. ἐὰν τὸ μικρόν. Ὁ Ἀπολλ. Ῥ. 2, 898 συνιστάσει αὐτὸ μετὰ σοφ. προσ. = συναίνειν. Ἐν τῇ αὐτ. πεζ. μόν. Πλάτ. πολ. 3, 404, pragmatico, λαοδ.

Αἰνέω, ἢ· ὁ αἰνέω, ἀνρ. ἦνεσα, ἐπ. καὶ Πίνδ. αἰνέω, ἀλλὰ καὶ αἰνέω, Ὀ. 7, 16, Θεόκρ. 27, 39, αἰνέω, ἀλλὰ 29, 16 αἰνέω· πρὸλ. τὸ παρ' αὐτ. πεζ. ἀντ' αὐτοῦ σὺνθεθ. ἐπαινέω· ἐπαινῶ, ἐπιδοκιμάζω τι ὡς καλόν, παρ' Ὀμ. ἀπολ. Ἰλ. 8, 9' καὶ συγχρότ. μετ' αὐτ., π. χ. -σέ, φ, 55· ἔργα Ὀδ. π. 380, ἀντιθ. τῷ νεκρῷ Ἰλ. κ. 249, Πίνδ. τραγ. καὶ Ἡρ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ μέμφομαι Σοφ. Ἀντ. 1142. Παρ' Αἰσχ. καὶ λέγω, ὀνομάζω, Ἀγ. 98, γρ. 190 (ὡς οὐκ αἰνέω ἐστὶ τὸ ἐν Σοφ. Φιλ. 1366. «ὡς δεινὸν αἰνῶ αἰνέσας»)· ἐπαινῶ, συνιστῶ, κτελόμεν· «ἐκράπτειν τάδε συνθήκας», γο. 548· φυλάττει, ἐκ. 176· ἀλλ' ἐν Πέρσ. 634, «δαίμονες ἰόντ' αἰνέσαστε» = ἀφῆσάτε τὸν νῦν ἔξελθον· «αἰνεῖν ξένον προθυμίας» Εὐρ. Ἰ. Α. 1381, διὰ τὴν προθυμίαν του, ὡς, -πάντων, Ῥίαν. ἐν περ. Ἀνθ. 72· Σοφ. Φιλ. 1384 = ὀδύσσομαι ὡς Εὐρ. Ἀλλ. 12, Φρ. 1653. Παρ' Ἡσ. ἐρ. 641 «νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλην δ' ἐνὶ φροντίδι θίσθαι» = ἐπαινῶν μὲν τὸ μικρὸν πλοῖον, τὸ μέγαλον ὁμοῦς χρῆσθαι, τ. ἐ. ἐὰν τὸ μικρόν. Ὁ Ἀπολλ. Ῥ. 2, 898 συνιστάσει αὐτὸ μετὰ σοφ. προσ. = συναίνειν. Ἐν τῇ αὐτ. πεζ. μόν. Πλάτ. πολ. 3, 404, pragmatico, λαοδ.

Αἰνησίφυρα, ἡ ἀρωγ. καὶ λιμὴν Μαρμαρικής Στράβ.

Αἰνησίτιμος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Αἰνησώ, οὗς· γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Αἰνήτης· οὗς. Αἰνέως, μήτ. Κυζίκου· Ἀπολλ. Ἱ. Ρ. Αἰνήτος· αἰνετός Πίνδ. Ν. 8, 39.

Αἰνήτος· 1) Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἀμυκλῶν Πaus. 2) στρατηγὸς Δημητρίου Πολύαιου. Ἰδ. Αἰνετός.

Αἰνήτωρ, ορος· ἀνδρ. ὄν. νομισμ.

Αἰνία· 1) πόλ. Περραιβῶν ἐν Αἰτωλίᾳ, οἱ κάτ. Αἰνιάνας, Αἰνιεύς καὶ Αἰνιοί, ὁ ἴδ. ἐπὶ Αἰνιάν, θηλ. Αἰνιανίς, καὶ Αἰνιανός· θθ. Αἰνιανή χώρα Στ. Βυζ. Ἀριστοτ. 2) γυνὴ ἐξ Αἰνίου, ἐπιγρ.

Αἰνιάδης· Ἀθηναῖος· τις, ἐπιγρ.

Αἰνιάνα· 1) πόλ. ἐν Πόντῳ, κτίσμα Αἰνιάνων Στράβ. 2) = Αἰνία Σκύλ.

Αἰνιάν, γ. ἄνος, πλ. ἄνες, ἱων. ἦνες, παρὰ Πλουτ. ἐσφ. Αἰνιάνων, Αἰνιᾶσι· 1) ἐπὶ Αἰνιάνος ἀνδρός· Σοφ. Ἰδ. 2) οὐσ. «Αἰνιάν γένος» Σοφ. Ἰδ. Αἰνιᾶνες· α) κάτ. Αἰνίας, ὁ ἴδ. 6) οἱ Αἰνιᾶνες, γυναικ. ἑλληνική (Ἰᾶνες = Ἑλληνες) φυλὴ ἐν τῇ Ὀσση, βραδύτ. ἐν τῇ Ὀττη καὶ Ὀθρυί, καθ' Ἡρ. ἐν τῇ μεσημέρ. Θεσσαλίᾳ, μέλος τῆς Ἀμφικτυονίας ὄντες Πaus. ἄλλως δὲ περιφρονούμενοι ὡς ἀδύνατοι Λουκ. ἐπὶ Αἰνιανικός· Θεόφρ. πρὸλ. Ἐνιήνες.

Αἰνίας· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Αἰνιάτης· 1) κάτ. Αἰνίου, ὁ ἴδ. ἐπὶ Αἰνιαντικός Γαλην. 2) κύρ. ὄν. παφλαγονικόν, ἀπαντῶν δὲ καὶ ἐν Καππαδοκίᾳ Στράβ.

Αἰνίγμα, τό· λόγος σκοτεινός· αἰνίγματος ἰδέα αὐτὴ ἰστί, τὸ λέγοντα ὑπάρχοντα ἀδύνατα συνάψαι· Ἀριστοτ. ποιητ. 22· ἀπὸ τοῦ Πίνδ. καὶ ἐξ πανταχοῦ, ἀντίθ. τῷ ἀπλῷ λόγῳ Αἰσχ. Πρ. 613, Αἰσχίν. 3, 121· οὗ δὲ αἰνιγμάτων ἀλλ' ἐναργῶς γέγραπται.

Αἰνιγματίας, ὁ· αἰνιγματώδης, σκοτεινός· λαλῶν Δ. Σικ. 5, 31.

Αἰνιγματίζομαι· λαλῶ ἐν αἰνίγμασι, τ. ἔ. σκοτεινός, μτγν.

Αἰνιγματικῶς· αἰνιγματώδης Σχολ. Ἀριστ. Λυσ. 80.

Αἰνιγματιστής, ὁ· αἰνιγματίας, μτγν.

Αἰνιγματοειδής· αἰνιγματώδης· Ἡσυχ. ἐν λ. κρυφτον.

Αἰνιγματόομαι· αἰνίσσομαι Β. Ἄν. 359.

Αἰνιγματο-ποιός, 2· ὁ προβάλλων αἰνίγματα Εὐστ. 1074.

Αἰνιματωδής, 2· αἰνιγματικός, σκοτεινός Πλάτ. καὶ συγκρ. Χαρμ. 164· ἐπὶ ὡδῶς = δὲ αἰνιγμάτων Ἀθην. 10, 451.

Αἰνίγμα, ὁ· αἰνίγμα· ὁδὲ αἰνιγμῶν ἔρω· Ἀριστ. βατρ. 61, Πλάτ. ἐπ. 2, 312· «ἐν αἰνιγμοῖς φαίνει» Εὐρ. Ῥῆσ. 754· ὁ ἐν σπάνιος, π. χ. Ἀθην. 10, 452.

Αἰνίζω· ἐπαίνω Παλλ. ἐν Ἀνθ. 11, 341, ἄλλ. μέσ. Ἰλ. ν. 374. Ὁδ. θ. 487, μόν. ἐν.

Αἰνικός· 1) Ἀθηναῖος καὶ ποιητὴς τῆς ἀρχ. κωμῳδίας Σουδ. 2) μὲνός ὄν. ἐν Κύπρῳ (ἀπὸ 23ης Νοεμβρ. μέχρις 23ης Δεκεμ.) ὁ Βουτρ. εἰκάζει Αἰνέιος.

Αἰνικτὴρ θεσφάτων· ὁ σκοτεινός χρησμός· δίδων Σοφ. ἀποσπ. 707.

Αἰνικτηρίως· αἰνιγματώδης, ἀντίθ. τῷ λαμπρῶς Αἰσχ. Πρ. 835, 951.

Αἰνικτής, ὁ· ὁ ἐν αἰνίγμασι, σκοτεινός· λαλῶν, ὁ· ὁ Πράκλειτος Ἰμ. ἐν Δ. Λυσ. 9, 9.

Αἰνικτός, 3· αἰνιγματώδης· «κάσφη λ. γεις» Σοφ. Οἱ. τ. 439.

Αἰνικώ, οὗς· γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Αἰνίεις, εως, ἡ ὑπαινιγμός· Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 395.

Αἰνίος· 1) Παῖων τις, φονευθεὶς ὑπὸ Ἀχίλλεως Ἰλ. 2) ποτ. ἐν Τρωάδι Στράβ. 3) καὶ κώμη ἐν Θράκῃ πλησίον τῆς Αἰνίου Στ. Βυζ. 4) κάτ. Αἰνίου, ὁ ἴδ.

Αἰνίππος· ἀνδρ. ὄν. νομισμ.

Αἰνίσσομαι (αἰνός), μέσ. ἀποθ. λαλῶ αἰνίγμασι, σκοτεινός· ἔπα· Ἡρ. 5, 56· ἰδ. πρὸς τί Πλάτ. ἀπολ. 21 καὶ συγκρ.

ποητῶν· «Σμυννίδης ἦν ἴκατο τὸ δίκαιον ὁ εἶν» = σκοτεινός ὑπέδειξεν, πολ. 1, 332, 1, 970.

ὑπαινίσσομαι· πρὸς τὴν Ἀριστ. ὄρν. 108. Πρὸς εἰς τι, ἐπ. 1081, Αἰσχίν. 2, 108. Πρὸς «ταῦτ' ἐμοὶ ἦν ἴκατο» Θεογν. 681· «χρησμός» ἡνιγμένος· Ἀριστ. ἱπκ. 196· αἰνιγθέντα Πλάτ. Γοργ. 495· «τὰ εὖ ἡνιγμένα» Ἀριστοτ. ἀητ. 3, Πλούτ. συγγά· τι πρὸς τι, Ἰσ. καὶ Ὁσ. 12.

Αἰνίτος· υἱὸς Ἀμουλίου Πλούτ.

Αἰνο-δάκρυτος, 2· αἰνῶς βεβακχυντός, τ. ἔ. δεινῶς μακρόμενος Λυκόφρ. 792.

Αἰνο-εἰς, ὁ· δεινῶς μακρόμενος Λυκόφρ. 792.

Αἰνο-εἰς, ὁ· σφόδρα ἰσχυρός· Ἀνακρ. 1, 226.

Αἰνό-γαμός, 2· ὁ ἀτυχῶς γήμας, ἀτυχ. γάμον συνάψας· Πάρις Εὐρ. Ἐλ. 1120.

Αἰνό-γενέθλοι· ἀνέρες· πρὸς δυστυχίαν γεννηθέντες Μανθ. 1, 145.

Αἰνο-γένειον· θηρίον· θηρίον ἔχον φοβερά· σιαγόνας Καλλιμ. Δηλ. 90.

Αἰνο-γίγας, ὁ· φοβερός γίγας Νόν. Δ. 1, 117.

Αἰνο-δοτρίαι· Ἐρινός· αἱ δυστυχίαι αἰνῶς δοῦσαι Ἐριν. Ὀρφ. Ἀργ. 352, ὁ Ῥουγαν.

εἰκάζει αἰνυλῆται.

Αἰνο-δρυφής, 2· αἰνῶς, φοβερός δρυπτικός· Ἀπολλ. Δ. ἀντ. σ. 356.

Αἰνόθεν αἰνῶς· σφόδρα αἰνῶς Ἰλ. η. 97.

Αἰνό-θρυπτος, 2· αἰνῶς, σφόδρα τρυπτικός, ἐκτεθηλυμένος Θεόφρ. 15, 27, σ. 1.

οἰνόθρυπτος (·).

Αἰνο-λαμπής, 2· φοβερά λαμπρὸν Ἰλ. 1, 426.

Αἰνό-λεκτρος, 2· ἀτυχὴ γάμον ποιῶν Πάρις Αἰσχ. Ἀγ. 695. Ἡ Ἑλένη, παρὰ ἡ κόφρ. 820, ὅς ἐν 1354 ἀνομάζει τὴν τρυφήν.

τῆς ἐχίστης κευθμῶνος αἰνόλεκτρον μύθος.

Αἰνο-λέτης Κρόνος· φοβερός ἀσπὴρ Ἀργ. 426.

Αἰνο-λεχτής, 2· αἰνόλεκτρος Ὀρφ. 1, 106.

ἡ Μήδεια, 878. 1175.

Αἰνο-λέων· φοβερός λέων Θεόφρ. 25, 106.

Αἰνό-λινος, 2· δυστυχής (ὁ ἔχων δυστυχίαν) Ἰλ. Ἀνθ. 7, 527.

Αἰνό-λυκος· αἰνῶς, φοβερός λύκος Ἰλ. Ἀνθ. 7, 550.

Αἰνο-μανής, 2· δεινός καινόμενος Νόν. Δ.
Αἰνό-μορος, 2· λίαν δυστυχής Ἰλ. χ. 480,
103. γ. 53, Αἰσχ. ἐπτ. 886, καὶ μετγν. π.
Αἰνο-παθής, 2· αἰνᾷ, δεινὰ πάσχων Ὁδ.
σ. 200.

Αἰνό-παρίς· ὁ δεινῶν, δυστυχίας αἴτιος Πά-
ρις Εὐρ. Ἑκ. 925.

Αἰνό-πατερ δυστυχίης πάτερ Αἰσχ. Χο. 313.
Αἰνο-πύλωρον δάκος· φοβερώς τεράστιον
δάκος Ὁππ. ἀλ. 5, 303.

Αἰνο-πλήξ ἔχθονα· αἰνῶς, φοβερώς πλήτ-
τουμετα, πληγιώσους Νίκ. Ὀηρ. 517.

Αἰνο-παῖω· ποιῶ αἶνον, ὕμνον, ἔδω Ἀ-
κύλ. ψ. 31, 14.

Αἰνό-πατρις, 2· πολὺ δυστυχίης Ὁρφ.
Ἀργ. 1013.

Αἰνός, ὁ 1) λόγος Ὁδ. Ε. 508, Αἰσχ. Ἀγ.
102, Σοφ. Φιλ. 1366· ἰδ. καλὸς λόγος, Ἑ-
παννος Ἰλ. ψ. 795, Ὁδ. φ. 110, Πίνδ. Ὀ.
9, 12 καὶ τραγ. 2) μῦθος, Πρ. ἔρ. 200,
Ἀρχιλ. ἀπ. 59, Θεόκρ. 14, 43· «μυθώ-
ντος καὶ λαχματισμένου λόγος», ἀρχ. λεξ.

3) παροιμία «αἰνὸς ὅθιν λέγεται τίς, ἔθα
καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν» Θεόκρ. 14, 43· «ἐκ
πυρρός, ὡς αἰνός, πᾶσις εἰς φλόγα» Ἀδριαν.
Ἰλ. 9, 17.

Αἰνός, ἡ 1) πόλ. ἐν Θράκῃ, ἐπὶ τῇ ἐκβολῇ
τοῦ Ἑλλήνου, κτίσμα Αἰολίων Ἡρ. κάτ. Αἴ-
ωνος ἡ Αἰνίτη· Ἐπίθ. Αἰνός καὶ Αἰνέιος·

ἔπειρ. Διόνειον 2) πόλ. ἐν Θεσσαλίᾳ Στ. Βυζ.
3) πόλ. καὶ χώρα τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν,
αὐτ. 4) πόλ. παρὰ τῷ Εὐφράτῃ, αὐτ. 5)

6) πόλ. ἐν τῇ ἡπείρῳ καταντικρὺ τῆς Ρόδου,
καὶ Αἰνέια ὄνομαξ. ἴδε Αἰνεάτις Στ.
Βυζ. 7) ποτ. ἐν Γαίτῃ, Πτολ. νῦν Jan' 8)

ἴδε ἐν Κεφαλληνίᾳ Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. ἐπίθ.
ἴδε Αἰνέσιος, δ ἴδε. 9) Τρώς τις Κ. Σμ. 10)

ἀδελφός τοῦ Γουνέως, ἐξ οὗ ἡ ἐν Θράκῃ Αἰ-
νός Στ. Βυζ.

Αἰνός (ἐκ. καὶ ἰων. = δεινός, Βουτυρ. λεξ.
1, 295) πρὸς αἴτητος, τῷ καὶ δέχεται· ῥίζ. Α1), 3·

αἰνός, φοβερός· φύλοπις, δηλοῦς Ἰλ. δ, 15,
π. 40 καὶ συγνή· χόλος, κότος, χ. 94·

αἰνός, κότος Ὁδ. σ. 342, Ἰλ. σ. 465, καὶ
ἰδ. συγνή· ἄχος, π. γ. δ, 169, Σοφ. Αἴ.

692· κότος Πίνδ. Π. 5, 61· Τάρταρος, Π.
1, 18· ὕδρις, 11, 55. Παραθετ. «οὐδὲν αἰνό-
προν γυναικός» Ὁδ. λ, 427· αἰνότατε Κρο-
νόη, συγνή, καὶ αἰ ἐκφράζον παράπονον

ἐναντίον τραγύτῃτος Ἰλ. σ. 361· ἐπὶρ. αἰ-
νός, Ὀμ. Αἰσχ. Πρ. 894 = σφόδρα Ἡρ.
σ. 61, 76, gravis, horribilis.

Αἰνός, 2· μὴ ἔχων ἴνας Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1, 5, 3.
Αἰνο-τάλανα, αἰτ. = λίαν τάλανα Ἀντίμ.
Ἰν. Β. Ἀν. 1422.

Αἰνότης, ἰων. ἡ· δεινότης Ἡρόδ. π. μ. λ. 33.
Αἰνο-τίταν, ὁ· φοβερός Τίταν Ἀρκάδ. σ. 8.

Αἰνότλητος, 2· ἀνυπόφορος Μάξ. 224.
Αἰνο-τόκεια, ἡ· μήτ. ἀτυχία Μόσχ. 4, 27.

Αἰνο-τόκος, 2· πρὸς δυστυχίαν τίκτων,
ὡς ἐπὶ κακῷ τεκῶν Ὁππ. ἀλ. 5, 525, μή-
τηρ, καὶ ἀλλ. μετγν. π. «αἰνότοκος ὁ ἐπὶ
κακῷ τεκῶν» Πούχ.

Αἰνο-τύραννος, ὁ· αἰνός τύραννος Ἀνθ.
Πλαν. 350.

Αἰνό-φρων, 2 (αἰνός)· ἔπαινετός Ἀπολλ.
λεξ. ἐν λ. ἀγανόφρων.

Αἰνομαί, ἐκ. παρασχ. τοῦ αἰρέω· λαμ-
βάνω, μόν. ἐν. καὶ παρατ. «πόθος αἰνο-
ταί με» Ὁδ. Ε. 144, Ἡσ. ἀσκ. 41, «τυρῶν
αἰνόμενος» = λαμβάνων ἀπὸ τοῦ τυράου· αἰ-
νυτο Θεόκρ. 24, 137.

Αἰνύρων χάρος· τόπος ἐν Θάσῳ, Φοινίκων
κτίσμα Ἡρ.

Αἰνώ· κτίσσω Ἡρόδ. π. μ. λ. 24· «αἰνέειν
μολγόν» Ἀριστ. ἀπ. ἐν Σχολ. (ἰων. 959·
ἴδε ἀντιν Ἀθην. 10, 455.

Αἰνών, ἄκλ. πόλ. ἡ πηγὴ ἐν Παλαιστίνῃ,
ἐν τῇ εὐτ. δὲ τοῦ Ἰορδάνου, Κ. Δ.

Αἰγέ, αἰγός, ἡ 1) ἡ γίδα (ἡ αἰσσουσα, καὶ
ὁ αἰγ = ὁ τράγος) Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 28· 2)

πτηνὸν ὁδρῶδιον Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 3· 3)
«τὰ μεγάλα κύματα» κατ' Ἀρτεμίδ. 2, 12·

«τὰ μεγάλα κύματα αἰγας ἐν τῇ συνθηῇ
λέγουμεν» Σουῖδ. πρὸς. «αἰγας ἀνέμων» (αἰσ-
σω) Ἀπολλ. Ῥ. 4, 820, 4) πυρῶδες με-
τεωρολογικὸν φαινόμενον Ἀριστοτ. μετ. 1,

4· «οὐρανία Ζηνόδ. 1, 26» πρὸς. Ἀντιφάν.
ἐν Ἀθην. 9, 402.

Αἰγέ, Αἰγός 1) ὀηλ. α) πόλ. ἐν Σαμνίᾳ τῆς
Ἰταλίας Πτολ. 6) = Αἰγά, ἀκρωτ. ἐν Τρωά-
δι Στράβ. γ) θυγ. Πανός Σχολ. Ἰλ. 8) νύμ-
φη, τροφοὶ τοῦ Διός, ἧς ἡ εἰκὼν μετετέθη

μεταξὺ τῶν ἄστρων Σουῖδ. α) ἱπῶν, ἑταιράς
Ἀρπακρ. 2) ἀρσ. υἱὸς Πύθωνος Πλάτ.

Ἀγέ, «ἄϊκος» ὄρκα· Ἡσυχ.
Αἰξαφός· εἰδ. πλακουντίου Ἀθην. 14, 647.

Αἰξίων, ὠνος, «αἰξίωτος» τοῦ ὀπερηφάνου·
Βοασσον. Ἀν. τ. 3, σ. 329.

Αἰξίων, ὠνος Ἀξίων, ἥρως ἱπῶν. Αἰξωνίης,
ὁ ἴδ. Εὐστ.

Αἰξιώνεια· πόλ. ἐν Μαγνησίᾳ, κάτ. Αἰξωνεύς
Ἑτ. Μ.

Αἰξωνεία, αἰξωνεύσθαι, ἴδ. Αἰξωνή.
Αἰξωνή, ἡ Αἰξωνήτις, συνηθ. Αἰξωνίης· δη-
μος Ἀττικῆς τῆς Κεκροπίδος φυλῆς πρὸς νό-
τον τῶν Ἀθηνῶν, κάτ. Αἰξωνεύς, ὀηλ. Αἰ-

ξωνίς Ἀριστ. Στ. Βυζ. Ἦσαν δὲ διαδόχτοι ὡς
χλευασταὶ καὶ φιλόσοφοι, 69. «ὡς ἀληθῶς
Αἰξωνεία εἶναι» Πλάτ. Λάχ. 197, ὥστε αἰ-

ξωνεύεσθαι = κατηγορεῖν, βλασφημεῖν, καὶ
αἰξωνεία = βλασφημία, ἀρχ. λεξ. 69. ἡ
παρ. «Αἰξωνεύς ἄλλος» Ἀποστόλ. 1, 67 ἱπὲρ.

Αἰξωνήσιν. Αἰξωνήθεν, Αἰξωνάδ· ἡ Αἰ-
ξωνάδ· Στ. Βυζ. ἐπίθ. Αἰξωνικός· «Ἀλὰ
Αἰξωνίδες», ἔτι καὶ νῦν ἐν ἐνεργείᾳ.

Αἰγὸς· γένος τι παρὰ Δελφοῖς Ἡσυχ.
Ἀἰτοί· ἔθνη ἐν Ἰνδοκῇ Πτολ.

Αἰολάδας· ὀηλ. ὁ Αἰολεύς.
Αἰολάομα· (ἴδε αἰόλος)· κινεῖσθαι τῇδε κά-
κειτος, ἀμφιταλαντεύεσθαι· γνώμη Ἰπποκρ.

Γυναικ. 2, σ. 664.
Αἰόλαιος· πόλ. ἐν τῇ Χαλκιδικῇ χειρσονήσῳ,
κάτ. Αἰόλειος καὶ Αἰολίης Στ. Βυζ.

Αἰολεύς, καὶ πλ. Αἰολεῖς· μία τῶν τεσ-
σάρων κυρίων φυλῶν τῶν Ἑλλήνων, κατὰ
τὴν συνηθ. δόξαν ἐκ τοῦ Αἰόλου ὀνομασθεῖ-

Αἶρα, ἦ' 1) σφύρα, Καλλίμ. ἀποσπ. 129· 2) καὶ ἀσπερμα σιτώδες ἐκ παραφθορᾶς τοῦ σι-
του γινόμενον Ἐτ. Μ., Ἀριστ. ἀποσπ. 364, Θόρρ. Γ. Φ. 8, 5, 4. Iohann.

Αἶρα (ἦ' 1) πόλ. Μακεδονίας, κατ. Αἰράτος
Στ. Βυζ. 2) πόλ. Ἰωνίας, κατ. Αἰρέως 3)
πόλ. ἐν Ἑλλησπόντι, κατ. Αἰράτης Στ. Βυζ.
4) πόλ. Καρμανίας Πτολ.

Αἶρα στὴν ὥν, ὥνος· μηνός ὧν. ἐν Ἀμφίσσῃ,
ἐπίγρ.

Αἶρε πῶ· πιδίον Κυθωνίας ἐν Κρήτῃ, ἐπίγρ.

Αἶρεσι-αρχέω· εἶμαι αἰρεσιάρχης, μετγν.

Αἶρεσι-αρχῆς· ἀρχηγός αἰρέσεως Γαλιην.
τ. 6, σ. 159, καὶ μετγν.

Αἶρεσι-αρχος, ὁ τῷ προηγ.

Αἶρεσι-αρχος, 2· δυνάμενος νὰ αἰρεθῇ, ἀλωθῇ·
-τεῖχος Σεν. Κύρ. 5, 2, 2.

Αἶρεσι-ο-μαχέω· μάχομαι ὑπὲρ τίνος αἰρέ-
σεως Διδ. π. τρ. σ. 176.

Αἶρεσι-ο-μάχος, 2· ὁ ὑπὲρ αἰρέσεως μαχό-
μενος, ἐκκλ.

Αἶρεσις, ἡ· τὸ αἰρεῖν, λαμβάνειν· 1) ἀλω-
σις, κυρίως· 2) πόλις Ἡρ. 4, 1, Θουκ. 2,

58· 2) ἐκλογὴ· «αἶρεσιν δοῦναι» Αἰσχ. Πρ.
781, Ἡρ. 1, 11, συχνὰ παρ' αὐτοῦ πεζ. -

παραδίδουαι Πίνδ. Ν. 10, 82· - νέμειν Σοφ.
Αἰ. 258· - διακρίνειν = ἀποφασίζειν Ἡρ. 1,

11· - γίνεσθαι, ἔστι μοι αἶρεσις = ἔχω τὴν ἐ-
κλογὴν Θουκ. 2, 81· - προβάλλειν τινὶ = ἀ-

φίημι νὰ ἐκλέγῃ Πλάτ. Γοργ. 245· - προτι-
θέναι, Θεαίτ. 196· - ποιεῖσθαι, ἰδ. περὶ ἐκλο-

γῶν ἀρχόντων «αἶρεσις γίνεσθαι» = γίνεσθαι ἐ-
κλογὴ Θουκ. 8, 89, Πλάτ. Ἀξ. 367, καὶ

αὐτοὶ οἱ ἐκλεγθέντες ἀρχοντες, κατὰ Πλάτ.
ὅρ. = «δοκιμασία ὁρθῇ τοῦ βελτίστου» 3)

τὸ τείνειν πρὸς τι, ὀρέγεσθαι τι· τῆς δυνάμεως,
Γοργ. 513· «αἶρεσις Ἑλληνική» = σπουδὴ τῆς

Ἑλληνικῆς Πολυδ. 40, 6, 3· κλίσαι πρὸς τινα,
= πρὸς τινα ἔχειν Δημ. 18, 166 ἐν ἐγγρά-

φῶι τινὶ τῶν Ἀθηναίων· συχνὰ παρὰ Πολυδ.
καὶ Πλουτ. πρόθεσις, σκοπός, Γάλλ. 6· καὶ

φρόνημα, τρόπος τοῦ ζῆν Πλάτ. Φαῖδρ. 256,
Πολύδ. 2, 56, 9· παρὰ μετγν. φιλοσοφικὴ

σχολή Δ. Δαέρ. καὶ παρ' ἐκκλ. θρησκευτικὴ
διδασκαλία διάφορος τῆς ὀρθοδόξου.

Αἰρεσιώτης, ὅηλ. - ὥτις αἰρετικός, ἐκκλ.

Αἰρετικός, 3· ἐπιθυμητός Σεν. ἀπομν. 1, 1, 7.

Αἰρετιζέω· ἐκλέγω, Κ. Δ. Ο'. ἀκολουθῶ αἰ-
ρεσίῳ τινα Σουδ.

Αἰρετικίζω· εἶμαι αἰρετικός, Βυζ.

Αἰρετικός, 3· αἰρούμενος, ἐκλέγων Πλάτ. ὅρ.
412· ἀνήκων εἰς αἶρεσιν ὀρθοσυνετικὴν, ἐκκλ.

Αἰρετισμός, ὁ· αἶρεσις Ἐπιφάν.

Αἰρετιστής, ὁ· ἀσπαζόμενος αἶρεσιν τινα
Ἰωσ. καὶ μετγν.

Αἰρετός, 2· ὅς δύναται νὰ αἰρεθῇ, κυριευθῇ
Ἡρ. 4, 201· καταληπτός Πλάτ. Φαῖδρ. 81·

- ἐκλεκτός, νόμ. 259. Συνήθ. δυνάμενος
νὰ ληφθῇ, ἐπιθυμητός Ἡρ. καὶ ἐπὶ ὅμ.

Αἰρίω, μ. αἰρήσω (ἐλὼ Ἀριστ. Λυσ. 542,
Ἀντίφιλ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 334 καθελεῖ), ἀόρ.

ἔλιν, ἔλιν, ἐπ. ἔλασκον, ἀόρ. α. ἤρσα,
καὶ μέσ. ἤρσαμην μόν. παρὰ μετγν. καὶ ἄλλ.

δλίγ. γωρ. ἀσφαλῶς μεμαρτυρημένος, Ἡρ.
Λοβ. Φρόν. 716 καὶ τὸ α. ἐξαίρετω, πρ.

ἤρηκα, ἤρημαι, ἰων. ἀραίρηκα Ἡρ. 4, 66,
ἤρημαι, αὐτ. ἀόρ. ἤρέθη, μέσ. μ. αἶρε-

σμαι (ἀφελοῦμαι = ἀφαιρήσμαι ἰων.)
κωμ. ἐν Β. Ἀν. 80), ἐλάμην (ἐλάμην ἰων.)

μετγν., ὡς Ἀνθ. παρ. 257 καὶ Δ. Σικ. 338
ἤρήσεται, μετ' ὅλ. μ. παθ. Πλάτ. Γοργ. 338

1) λαμβάνω, πιάνω, σπανιώ. πιάνω τὴν
νὰ ἀπὸ τι μέρος «ξανθὴς δὲ κόμη» Πλάτ. Ἰων.

Ἰλ. α, 197· «παρθένον χερὶ χερὸς ἔλιν»
Πίνδ. Π. 9, 216· - γούνομαι Ἰλ. φ, 71·

μέσσω δουρός, η, 56, καὶ «ἐν χερσὶν ἔλιν»
= λαβεῖν εἰς τὰς χεῖρας Ὀδ. μ, 229, Θείρ.

3, 41, πρὸς δ' πρὸλ. «μετὰ χερσὶν ἔλιν»
Ὀδ. θ, 372. Συνήθεσ. πιάνω, ἀλίσκω

φέρω ὑπὸ τὸ κράτος μου, περὶ τῆς ὀφεί-
μης Ἰλ. α, 150·

«- λένοντα ἐν βράχοις» Εὐρ. Ἡρ. μ, 150·
ἔλινον Θείρ. 21, 49· καὶ περὶ ἀνθρώπων

ἐν τῇ μάχῃ «ζωοὺς ἔλιν πολλοὺς» Ἰλ. ν,
162· - ζώνται Σεν. ἀν. 1, 6, 2, καὶ δὲ πρὸ

αὐτῶν ἐποφιν, σημαίνει ὅλον ὅτι ἡ τὸ πρὸ
νω τινὰ καὶ καταλαμβάνω τρέχοντα, μετὰ

τοῦ παρελθεῖν Ἰλ. ψ, 845, Ὀδ. θ, 380·
τοὺς φέροντας Λυσ. 2, 4· πρὸλ. Ἰλ. ν,

553, Σεν. Κύρ. 4, 3, 17, ἡ τὸν ἐπὶ τῇ
γάνω με τὸ ἀκύντιον· - ὁρῶ, καὶ συχνὰ

ἀνευ προσθήκης σημαίνει αὐτὸ τὸ φανέν
πρὸλ. Σπείτενερ Ἰλ. ν, 657, καὶ Σοφ. Φιλ.

435, δὲ Σουλ. ἐρμηνεύει, «ἀναίρειν φερ-
κοις» Εὐρ. Μηδ. 389, Ἐκ. 869 ὡς «πρὸ

τῶν αἰμάτων ἐμαῖς χερσὶν ἔλιν» Σοφ.
Οἰ. Κ. 996· πρὸλ. καὶ Σεν. Κύρ. 3, 4, 30

Εἰς ταύτην συναριθμοῦνται αἱ ἐπὶ ὅμ.
σημ. α) καταλαμβάνω, πιάνω τινὰ ποιοῦντα

τι· - ἐπ' αὐτοφώρῳ = ἐν τῇ πράξει Εὐρ. Ἰ.
1214· - ἐπὶ κλοπῇ Πλάτ. νόμ. 9, 871 καὶ

παθ. «ἤρῃσθαι κλοπεύς» = ἀνεκαλύφθαι ὡς
πατεῶν Σοφ. Ἀντ. 493· καὶ μετὰ μετγν. «ἐπὶ

δ' ἐλόμεν θάπτουσιν», 385· - τινὰ κατατάσσουσιν
τα Ἀριστ. ἱππ. 835, εἰς δ' ἀκατατάσσουσιν

αἱ δικανικαὶ ἐκφράσεις (πρὸλ. δὲ ὡς καὶ
καὶ φεύγειν)· - τινὰ τινός, π. χ. - παρὰ

νοίας = ἐλέγχειν τινὰ παραφρονούντα Διογ.
3, 156, Σεν. ἀπομν. 1, 2, 49· - δαίμων

ἐλέγγω ὡς δῶρα λαβόντα Ἀριστ. νεφ. 21, 11
«οἱ δίκη καὶ ψήφω ἐλόντες» Δημ. 1, 11

δίκην, γραφὴν αἶρεῖν = κερδαίνειν τὴν δίκην
κατηγορίαν, 18, 3, Ἀντιφ. 2, α, 5, Πλαν.

Ἀρτ. 25, ὅς ἀνήκει καὶ τὸ, «μή σ' ἀγῶν»
Ἀργείων ἔλιν Εὐρ. Ὀρ. 797 καὶ Κ. 1148· καὶ ἐπὶ

ρέθῃ = ἐκερθίζῃ Σοφ. Οἰ. Κ. 1148· «τοῦτο αὐ-

πραγμάτων, τοῦτο ἐμὲ αἰρήσει» - τὸν αὐτὸν
με καταδικάζῃ Πλάτ. ἀπολ. 28· καὶ ἐπὶ

καταπέλθω τινὰ διὰ λόγων, «ἀλλὰ τὸν αὐτὸν
ὑπὲρ ἐμοῦ αὐτοῦ, καὶ πρῶτον, «ἀλλὰ τὸν αὐτὸν

σὶ τινα ἔλιν» Ἀριστ. ἱππ. 205, 206· - ἀνθρώπων
μεγόν Πλάτ. Λυσ. 205, 206· - ἀνθρώπων

Σεν. ἀπομν. 2, 3, 16· «ἐπὶ χρημάτων αὐτῶν
ρεθῇ» = ἐκασθῇ, διαφραθῇ, ἀνθρώπων αἰρε-

κάτ. ν, 18 καὶ συχνὰ «οἱ λέγοντες αἶρε-

σιν» = καταπέλθουσιν Αἰλ. 1. 2. 14, 15· «ἀν-

δύου αὐτ. συχνὰ παρ' Ἡρ. «ὁ λόγος αἶρε-

αδ. οὐκ ἔστι, ὁρῶς νουὸς διδάσκει, 2, 53· -
 ὡς, 2, 43· «ὅτι ἂν δ' λογισμὸς αἰρή» =
 ὅτι ὁ λογ. ἀποδείξει Αἰσχίν. 3, 59· Ὡς
 Πλάτ. «ὁ λόγος αἰρεῖται, Φίλητος. 35. Κρίτ.
 46· «αἰρουντος λόγου», πολ. 4, 440· καὶ
 μετὰ τῆς προσθ. τοῦ ἡμᾶς, 10, 607· καὶ
 ἀνὰ τοῦ λόγου «χαλεπώτερον εἶναι, ὡς» =
 ἐπαινετικώτερον ἐστὶ νὰ ἀποδείξῃ τις, ὅτι,
 Πλάτ. 179, καὶ Πλούτ. συγχά, «τρίτον τοῦ-
 τοῦ περὶ τῆς ταφῆς αἰρεῖται, θερμότερα τὰ
 ὄψια εἶναι», συμπ. 3, 4. Συνηθεσάτη
 ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐξ. ἡ σημ. κυριεύει
 ἐπὶ παλῆμου· πολὺν Αἰσχ. Πέρσ. 861,
 ἥρ. 1, 162, Θουκ. 2, 25 καὶ οἱ ἐπόμεν.
 ὡς, 3, 39· «τὰ τόξα αἰρεῖται Τροίαν»
 Σοφ. Φιλ. 113· «χώραν, Τρ. 240· «τοὺς
 ἑρπετάς Πλάτ. νόμ. 3, 698· ὡς· «τὸν
 βασιλέα νικᾷ» Σεν. Ἐλ. 3, 5, 1· ἐν Πλούτ.
 Πομπ. 65 μετὰ τοῦ «καταπολέμῃσαι τὰς
 ἐλπίδας»· Καὶ περὶ πλοῦσων τοῦ σώμα-
 τος καὶ τῆς ψυχῆς λέγεται συγχά ὅτι αἰ-
 ρεῖται (καταλαμβάνουσι, κυριεύουσι) τοὺς
 ἐπαινετάς, οὕτως «ὕπνος τινὰ αἰρεῖ» Ἰλ. κ,
 19, Σοφ. Ἀντ. 605 (ἀντιστρέφ. Θουκ. «ὕπνον
 αἰρεῖται» παίρων ὕπνον πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ)
 «ὕπνος Ἰλ. γ, 346· «θεὸς Ὀδ. λ, 633·
 866· «ἀριστ. ὄρν. 982· «ἔρωσι Εὐρ. Ῥῆσ.
 «αἰετός, Ἠλ. 972· «φόνος, Ὑρ. 972·
 «νόστιμα Πλάτ. Θεαίτ. 142, ὁ δ' Σχολ. ἐρ-
 μανίζει «καταπολεῖ». Ἀντιστρέφ. «κῶδος =
 λαμβάνειν ὁδόν» Ἰλ. ρ, 321· «στεφάνους Πίνδ.
 Π. 3, 133· «τὰ ἰσθμιαστὴν ἐν ἰσθμίοις νικῆν» Σι-
 μωνίδ. 2) μέσ. λαμβάνω δι' ἐμαυτὸν Ὀδ.
 γ, 337· «τοῦχος Ἰλ. γ, 338 καὶ συγχά, ἰδ.
 περὶ δεικνύναι καὶ γεματῶν· «δὲρπον, Ε, 347·
 «ἀριστον ἥρ. 3, 26· «σιταν Θουκ. 2, 75
 καὶ συγχά· «ἀπείνων Σεν. Κύρ. 8, 1, 13·
 «ὕπνον ὁρῶν Ἰλ. π, 481· «ὕπνον Θουκ. 2,
 75· «κατὰ νιν Μοῖρα ἔλοιτο» = νὰ τὸν πάρῃ,
 τὴν καταλάβῃ ἡ Μοῖρα Σοφ. Οἶ. τ. 885·
 ὁ. «κατορθώσῃ, ἐπιτυχάνει»· «πεῖρα Ἰλ.
 γ, 801· «νόστιμον ἦμαρ Ὀδ. π, 148· «δὲδόν
 Σεν. Ἀν. 5, 6, 12· ὁδ. πνευματικῶς, ἀποφα-
 σίζω ὑπὲρ τίνος, προτιμῶ τι· «= πόλεμον
 ἀπὸ ἐπ' ἑξῆς» ἥρ. 1, 87· «πρὸ δέκα μῶν»
 Σεν. Ἄπομ. 2, 5, 3· «πρὸ Πλάτ. πολ. 2,
 368· ἰδ.· «ἀντί τινος, π. γ. «ἀντί πάντων» =
 «πρὸ τινος ἀπὸ πάντα Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ.
 γ, 8, Σεν. Ἀν. 1, 7, 3· «ἀντί τοῦ πολέμου
 ἐκείνου δουλεύειν», Ἄπομ. 2, 1, 13· καὶ
 μετὰ γιν. ἔτι δὲ συγχά, μετὰ τοῦ μάλ-
 λον ἢ Πλάτ. ἀπολ. 38, Σεν. ἀπολ. 9, οὐ-
 νος ὥστε «μᾶλλον αἰρεῖσθαι» = προτιμῶ, καὶ
 ὡς τοῦ μᾶλλον, Ἀγασ. 4, 5· «πρὸ
 «πρὸ πλείονος τῆς πίστεως Δείναρχ. 3, 10·
 «πρὸν ἔρῳ οὐκ ἀμείνων αἰρούμενοι ἑτέρου»
 Πλούτ. συμπ. 7, 4, 3· «ὁδ. βούλομαι, θέ-
 λω· «ὁδ. ὅν πόλεμον αἰρεῖ» Πλάτ. πολ. 1,
 47, καὶ ἰδ. ἐκλέγω· «στρατηγὸν ἥρ. 6,
 67, Θουκ. 8, 82· «ἄρχοντα Σεν. Κύρ. 1,
 3· «δικαστήν, 2, 4, 8· «ἐπὶ τὴν ἀρχὴν
 Πλάτ. Μεν. 90· «ἐκλόμην βραθυμεῖν» Ἰσοκ.
 γ, 3· καὶ ἔπομ. ἀπαρ. Ἀριστ. ἐκκλ. 247· «=
 «τρίαν ἐν» Σοφ. Τρ. 747· «τὰ τῶν Ἀθη-

ναίων = λαμβάνειν τὸ μέρος τῶν Ἀθ. Θουκ.
 3, 63· «Ἀθηναίους, 3, 56· «ἄλλους ἥρ. 1,
 108· «Κύρον Σεν. Ἐλλ. 3, 1, 3, καὶ μὲν.
 ἰδ. προσέρχομαι, προσκολλώμαι εἰς μίαν φι-
 λασοφικὴν σχολήν· «τὰ Πλάτωνος Λουκ.
 Ἑρμοῖ. 85· «αἰρεσθαι γνώμην» = παραθέ-
 χεσθαι γιν. ἥρ. 4, 137, 139· «ἡρηνται» = ἐξέ-
 λεξαν Σεν. Ἀν. 5, 6, 12· «ἡρηνται στρα-
 τηγόν», Ἐλλ. 1, 4, 12· καὶ παθ. «ἡρηνμένος
 στρατηγός», αὐτ. 21· καὶ ἐν τῷ «οἱ προστα-
 τεῖν αἰρούμενοι» εἶνε παθ. Μέν. ἐν Στοβ.
 ἀνθ. 45, 5, caprio, sumo, deligo.
 Αἰρηνόςιοι, οἱ ἔθν. ἐν Ἰσπανίᾳ Πτολ.
 Αἰρησιππος Σπαρτιάτης τις Ἀθῆν.
 Αἰρικὸς καὶ αἰρινός· ὁ ἐξ αἰρας κατασκευ-
 ασμένος Διουσκ. 2, 137 καὶ ἱατρ.
 Αἰρό-πινον, τό· «τὸ ἀραιὸν κώσικινον, παρὰ
 τὸ τὰς αἰρας ποιεῖν ἀπέναι καὶ χωρίζειν»
 Ἐτ. Μ. «ἐν ᾧ πορὶ σήθονται ὑπὲρ τοῦ τὰς
 αἰρας διελθεῖν» Β. Ἀν. 359.
 «Αἶρας» ἐπὶ κακῷ Ἰρος ὀνομασθεῖς Ἡσύχ.
 Ὀδ. σ, 73.
 «Αἶρρον» ἄρρητον, ἀθώπυτον, ἀκολάκωτον
 Ἡσύχ.
 Αἶρω· ἴδε αἶρω.
 Αἶρ-ώδης, 2· γεματός ἀπὸ αἶραν Θεοφ. Ἰ.
 Φ. 8, 5.
 («Αἶρ, ὁδ.) γιν. αἶδος, αἶδις, σχηματισμὰ τοῦ
 ἄδης, παρ· Ὁμ. πολλ. καὶ μὲν. π.
 Αἶσα, ἡ (ὁ Βουτμ. λεξ. 2, 113, σχετίζει αὐτὴν
 μὲ τὸ αἰνέω, κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ δαῖμα = μοι-
 ράω;) ἡ θεὰ τῆς τύχης, ἡ μοῖρα Ἰλ. υ,
 127, Ὀδ. η, 197, Αἰσχ. Χο. 637· ἀπόφασίς
 μοῖρα, «Διὸς αἶσα» Ἰλ. ε, 608, Πίνδ. Ὀ.
 9, 45, Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1254· «δαίμονος Ὁμ.
 ὕμν. Δῆμ. 301· «θεῶν Πίνδ. ἀπ. 4, Ἀπολλ.
 Ῥ. 4, 1468· ὁδ. ἡ τόχη, τὸ πεπρωμένον αὐ-
 τῷ· «ἔτι γὰρ νύ μοι αἶσα βιβάται» Ὀδ. ε,
 359· «πρὸλ. Ἰλ. π, 707· «αἶσα πεπρωμένη»
 Αἰσχ. Πρ. 104· «θανατηφόρος, Χο. 363·
 «δούλιος, 75· «κατ' ἄλλ. Σοφ. Τρ. 111· «ἀπλα-
 τος = ἡ μανία, Αἶ. 249· ὁδ. «ὁπὲρ αἶσαν» =
 ἐναντίον τῆς εἰμαρμένης Ἰλ. κ, 487· ἡ τοῦ
 θανάτου μοῖρα, ὁ θάνατος Θεογν. 903. Με-
 ρικιῶς τὸ διδόμενον μερίδιον ἀπὸ τι πράγμα
 «λαχὼν ἀπὸ ληϊδὸς αἶσαν» Ὀδ. ε, 40· «ἡὼς
 γὰρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀποιμείρεται αἶσαν ἔ-
 χει», ὕμν. Δῆμ. 482· ὁδ. παρ· αἶσαν =
 παρὰ τὸν πρίπον, δίκαιον Πίνδ. Π. 8, 13,
 Αἰσχ. ἱκ. 74, Ἀπολλ. Ῥ. 3, 613, ἀν-
 τιθ. τῷ κατ' αἶσαν = πρεπόντως, κατὰ τὸ
 πρίπον Ἰλ. ζ, 333, Πίνδ. Ν. 3, 10· «πρὸλ.
 «ὁδ. ὁπὲρ αἶσαν» Ἰλ. ζ, 333, pectus, fatum.
 Αἶσα· 1) πόλ. ὁράτης, κατ. Αἰσαῖος Στ.
 Βυζ. 2) ἀρχ. ὄν. τῆς Ἡπείρου, κατ. Αἰσαῖοι
 Ἐτ. Μ.
 Αἶσα γ' ἑως ὅρος· ὅρ. ἄγνωστον ἐν Μ. Ἀσίᾳ
 παρὰ τὸν Κλάρον Ὁμ. ὕμν.
 Αἶσακος, ὁ· «ὁ τῆς θάλας κλάδος, ὃν κα-
 τέχοντες ὕμνον τοὺς θεοὺς» Ἡσύχ. πρὸλ.
 Πλούτ. συμπ. 1, 1.
 Αἶσακος· 1) οὐδ. Πριάμου Ἀπολλ. 2) ἀρ-
 χηγὸς Κενταύρων Νόνν.
 Αἰσάλων, ὁ· εἰδ. μικροῦ αἵτου Ἀριστοτ.

Τ. Ζ. 9, 36, Αλ. Ζ. Τ. 2, 51, ἐνθα καὶ αἰσάγλων γράφεται.
 Αἰσανίας· πατρ. Γρίνου ἐν Θύρα· Ἡρ.
 Αἰσαρ· θυγ. Πυθαγόρου Φωτ.
 Αἰσαρὸς καὶ Αἰσαρ· πατρ. καὶ λιμὴν ἐγγὺς Κρότωνος Στράβ.
 Αἰσαρινήσιοι· λαὸς τις ἐν Σαρδηνίᾳ Πτολ.
 Αἰσεῖται· Ἰθν. ἐν Ἀραβίᾳ Πτολ.
 Αἰσεργία· πατρ. ἐν Σαμίνῳ Στράβ. κατ. Αἰσεργίται Δ. Σικ.
 Αἰσηπος· 1) πατρ. ἐν μικρῇ Μυσίᾳ, ἐκδῶλλον εἰς τὴν Προποντίδα ὅ νυν Τσαπαλδερὲ Ἰλ. 2) υἱὸς Ὠκεανοῦ Ἡσ. 3) Τρώες τις Ἰλ.
 Αἰσθάνομαι, αἰσθήσομαι, ἡσθόμην (αἰσθῆσθαι, ἴδε κατωτ. αἰσθομαι), ἡσθημαι (παρὰ μετν. ὡς Ὁ· καὶ αἰσθανθῆναι· πρβλ. αἰω·) διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλαμβάνομαι, γνωρίζω, παρατηρῶ· τινός, π. χ. ἀκούω, κραυγῆς ἔν. Ἐλ. 4, 4, 4· φωνῆς Ἀριστ. νεφ. 292· κρησμάτων Σοφ. Ἠλ. 683· «εἴτε ἄλλου παρὼν ἡπειροῦντος ἡσθησάμεν» Πλάτ. πολιτ. 306· φωνῆν Ἀριστ. Πλούτ. 670· βοῇν Σοφ. Αἴ. 1308· πτόπον Εὐρ. Ὀρ. 1296· τὸ πληγῆς· τῇ ἀκοῇ Σοφ. ἀπομν. 3, 11, 8. Περὶ τῆς ὁράσεως Σοφ. Φιλ. 757, ἔν. Κύρ. 3, 2, 1. Περὶ τῆς ἀφῆς ἐν τῷ μαστιγοῦσιν Ἀριστ. βατρ. 634· ἔν γέν. «ἀκούω ἢ τιν· ἄλ- λην αἰσθῆσθαι αἰσθάνομαι» Πλάτ. Θεαιτ. 192· «ὄραν, ἀκούειν καὶ τῶν αἰσθ.» Παῖδ. 75. Μτφ. ἀντιλαμβάνομαι, παρατηρῶ διὰ τοῦ πνεύματος, ἐπομένου ἔρωτημ. μορίου, «οὐκ ἐνδοῦσιν», Κρατ. 432· «πῶς ἔχεις», Ἀλκ. 1, 135· «ὅποιον λέγεις» ἔν. ἀπομν. 4, 4, 13· μετὰ τοῦ ὅτι Πλάτ. Γοργ. 518, ἔν. Ἀν. 3, 1, 40. Καὶ «ἡσθου τὸν Ἀλκυον ὡς ἀνὴρ γεγέννηται» Ἐρμιππ. κωμ. ἐν Ἀθην. 12, 524· «ἡσθετο τὸ στράτευμα ὅτι ἦν» ἔν. Ἀν. 1, 2, 21· «ψυχὴ θεῶν ἡσθῆται ὅτι εἰσὶ», ἀπομν. 1, 4, 13· συχνὰ μετὰ γέν. καὶ μετ.· τινός ὅποσιν οὐσίας Σοφ. Ἠλ. 79· τειχιζόντων Θουκ. 5, 83· «ἐμοῦ ψευδομαρτυροῦντος» ἔν. ἀπομν. 4, 4, 11· «σοῦ φιλοῦντος» Ἀριστ. σφ. 888. Καὶ μετὰ γέν. μόν. Σοφ. Ἠλ. 673· ἀπειλῶν Πλάτ. Τιμ. 70· ἢ μετ' αἰτ. καὶ μετ.· τυράνους ἐμπεσόντας Δισχ. Πρ. 459· ἐμὲ λυπομένην Ἀριστ. πλ. 1011· πρβλ. Σοφ. Φιλ. 443, Πλάτ. Θεαιτ. 144, καὶ συχνὰ Θουκ. καὶ ἔν. ὅθεν καὶ «βύχως φορῶν ὕιον ἡσθόμην» Ἀναξίλ. ἐν Ἀθην. 3, 95· καὶ μετ' αἰτ. μόν., τὰ τῶν πολεμίων Θουκ. 4, 70 καὶ συχνὰ, σπαν.· περὶ τινός, 1, 70· ὑπὸ τινός· μανθάνω παρὰ τινός, 5, 2, Πλάτ. Θεαιτ. 185. Ἀπολ. «οἱ αἰσθανόμενοι» οἱ φρονιμοί, οἱ νοήμονες Θουκ. 1, 71, ἔν. ἀπομν. 4, 1, 1· ἀγαθῶν καὶ κακῶν ὁ γινώσκων νὰ διακρίνῃ δίκαια καὶ ἀδίκαια, 4, 5, 6, sentio, animadverto.
 Αἰσθημα, τό· ὅ, τι αἰσθάνεται τις, ἡ αἰσθήσις, ἡ ἐκαστὴ μερικὴ ἐνέργεια τῆς αἰσθήσεως Ἀριστ. ἀναλ. ὅστ. 2, 19· κακῶν Εὐρ. Ἰ. Α. 1230.
 Αἰσθηματώδης, 2· ἔχων δύναμιν τοῦ αἰσθάνεσθαι, μετν.

Αἰσθησις, ἡ· αἰσθήσις Ἀρετ. χρόν. 1, 1. Αἰσθησις, ἡ· τὸ ὄργανον τοῦ αἰσθάνεσθαι, τὸ αἰσθητήριον· τοῦ ὄραν Πλάτ. πολ. 1, 507· «ὅψις ἡ ἄλλη αἰσθησις», Φιλ. 39· «ὡτα καὶ ὀφθαλμοὶ καὶ στόμα καὶ πάσας τὰς αἰσθ.» Ἰκπ. ἔλ. 374· ἀκοῆς Ἀντιφάν. κωμ. ἐν Ἀθην. 10, 450· ὁμοῦ Ἀριστ. π. ψυχ. 2, 7· ἡ ἀντίληψις διὰ τῶν αἰσθήσεων· «αἱ δὲ τῶν ὄντων αἰσθήσεις» Πλάτ. Πρωτ. 334· «αἰσθῆσθαι λαβεῖν» = αἰσθάνεσθαι, νόμ. 2, 672· «αἰσθῆσθαι λαμβάνεσθαι», πολ. 1, 524· «αἰσθῆσθαι παρῆλιν» = ὁποῖπτεν εἰς τὰς αἰσθήσεις, Χαρμ. 159· πρβλ. ἔν. Ἠλ. 5, 1, 8· «σαφεστεράς αἰσθήσεις παρῆλιν ἡμῖν», Ἰέρ. 1, 6· ἔχειν τινι = τῷ πρῳτῷ Θουκ. 2, 61, Πλάτ. νόμ. 10, 894· «ποιεῖν τινι Ἀντιφ. 5, 44 = καθίσταται αἰσθητῶν, παρατηροῦμαι ὑπὸ τινος»· πρβλ. Δημ. 10, 7. Περὶ τῆς πνευματικῆς ἀντιλήψεως· Ἀνοθυραῖον κακῶν Εὐρ. Ἠλ. 288, Πλούτ. ἀνθ. 24· «βραδύτα αἰσθησις» = βραδύνοια, ἀνθ. τῆς ἐπιστήμης Πλάτ. Θεαιτ. 151· «τὸν καθ' ἑκάστον ἢ κατ' ἐνέργειαν αἰσθῆσθαι, ἢ ἐπιστήμην τῶν καθόλου» Ἀριστ. π. ψυχ. 2, 5· ἔν. ἔν. κυν. 3, 5· «κύνες καταπαύονται τὰς αἰσθήσεις» τὸν δρόμον, τὰ ἔχην τοῦ λαγῶος, sensus.
 Αἰσθητήριον, τό· ὄργανον τῆς αἰσθήσεως π. χ. γευστικὸν Πλάτ. Ἀξ. 366· αἰσθητήριον Μάχ. ἐν Ἀθην. 8, 346, Ἀριστ. π. ψυχ. 2, 3· ὁ νοῦς, Κ. Δ. sensorium.
 Αἰσθητὴς, ὁ· αἰσθανόμενος Πλάτ. Θεαιτ. 100.
 Αἰσθητικός, 3· ὅς αἰσθάνεται, ἀντιλαμβάνεται· «τρίτον μέρος αἰσθητικὸν τὸ περὶ τῆς ἀκοῆς» Πλάτ. Τιμ. 67· ἔωθ' Ἀριστ. π. Νικ. 1, 7, 12· τινός, συχνὰ Πλούτ. ἡβ. σ. 90 αἰσθητικὰ = τὰ αἰσθητὰ Πλούτ. ἡβ. σ. 90 ἐπὶ. «αἰσθητικὸς ἔχω ἑαυτοῦ» = παρατηρῶ ἐν ἑαυτῷ Αἰλ. 1, 11, 23.
 Αἰσθητός, 3· ὃν δύναται τις νὰ αἰσθανθῇ ἐπὶ. ὅποῖπτεν εἰς τὰς αἰσθήσεις Πλάτ. Τιμ. 97· ἐπὶ. ὡς Πλούτ. ἄλλ. μετν.
 Αἰσθομαι· ἀργ. τύπ. τοῦ αἰσθάνομαι, ἡ οὐδ' ἀπαντᾷ ἐν αἰσθόμεθα Πλάτ. πολ. 1, 608· αἰσθεσθαι (κατὰ τὰ καλλίτ. Χαρμ. 159, 26· αἰσθάνομαι Ἰσοκ. 3, 25.
 Αἰσθῶ (ἄημι)· ἔκπνέω, «θυμὸν αἰσθῶ» Ἰλ. 4, 403· αἰσθῶν, π. 568, Ὀππ. ἄλ. 5, 311.
 Αἰσῆς· τραπέζις ἐν Σικωνί Πλούτ.
 Αἰσιγίτης· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.
 Αἰσιμαί· μαντεία Σουτ. κατ' ἄλλ. τὸ «θῆκον» αἰσιμαί πλούτου = εὐδαιμονία Ἀισχ. Εὐμ. 950· ἄλλ. γρ. αἰσιμαί.
 Αἰσιμίδης· 1) Ἀθηναῖος α) υἱὸς Αἰσχόλου β) Ἀθηναῖος Πaus. 8) ἑτερος Ἀθηναῖος ἐπὶ γρ. καθ' ἑαυτ. καὶ γένος τε ἐν Ἀθηνῶν 2) Κερκυραῖος τις Θουκ.
 Αἰσιμός, 2, θηλ. αἰσιμή Ὀδ. ψ. 14 (αἰσιμή) ὑπὸ τῆς αἰσθῆς, τῆς ἐμπαρμένης ὠρισμένης «αἰσιμὸν εἶσι θαμνόμεναι» Ἰλ. φ. 291· ἡ μαρ = ἡ τοῦ θανάτου ἡμέρα, θ. 92· ὅ, ἐπὶ τῆς αἰσθῆς, ἀρμόδιος, κατάλληλος· αἰσθῆς, 207· ἔργα Ὀδ. ε. 84· λέγειν, συχνὰ «αἰσιμή φρένας» = ἐπιεικὴ φρονεῖσα, ψ. 14.

πρβλ. Διδό. ἐν Ἀνθ. 7, 624. (ἡ παραγωγή ἀμφ., ἐκ τοῦ αἶσα ἢ ἄσαι).

Αἰσῦμη· πόλ. Θράκης, κατ. Αἰσυματός Στ. Βυζ. Αἰσυνάω (αἶσα)· αἶδω ἐκαστῶ τὸ προσήκον αὐτῷ δίκαιον· ὅθ. δικάζω, ἔρχω· -χθονός Εὐρ. Μηδ. 19.

Αἰσυνητεία· βασιλεία αἰρετή, κατ' Ἀριστοτ. πολ. 3, 11· «αἰρετή τυραννίς» Δ. Αἰέρ. 1, 100.

Αἰσυνητήρ, ἥρος = αἰσυνήτης, ὁ· ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκλεχθεὶς ἀγωνοδίκης, «οἱ τοῦ ἀγῶνος προεστώτες ἢ ὑπερέται, ἢ οἱ νεανίαι» Ἡσύχ. Ὁδ. 0, 258· ἔρχων Δ. Ἀλ. 5, 73· «αἰρετοὶ τύραννοι» πρβλ. Ἀριστ. πολ. 3, 9, 10· ἐν γέν. ἐπόπτης, ἐπιστάτης Θεόδωρ. 25, 58. Καὶ ἱπών. Διονύσου ἐν Ἀρόῃ τῆς Ἀχαΐας Πaus. 7, 20, 1.

Αἰσύνιον, τό· τάφος τῶν ἡρώων ἐν Μεγαρίδι Πaus. 1, 43, 3.

Αἰσύνος· 1) Ἑλλήν τις ἐν Ἰλ. 2) ἔνδοξος Μεγαρεύς, ἐξ οὗ τὸ προσήγ. Πaus.

Αἴσυνος· ἥλιος Ὀλυμπιονίκης Πaus.

Αἰσῦφος· δειλός, ψευδής, ἀπατεῶν Ἡσύχ.

Αἰσχάς· Ἀθηναίος, Ἀχαρνέως Ῥοσσ.

Αἰσχητάδης· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Αἰσχινάδης· Ἀθηναῖος Ἀριστ.

Αἰσχίνης· 1) Ἐρετριεύς τις (Ἡρ. 2) τύραννος Σικυωνίος Πλούτ. 3) Ἀχαρνᾶν Ξεν. 4) Ἀθηναῖος· α) Λαμπρεύς, ὑπὸ Ἀριστείδου διὰ προδοσίαν καταδιωχθεὶς Πλούτ. 5) υἱὸς Σελλοῦ, διαδόχτος συκοφάντης Ἀριστ. γ) υἱὸς Λυσάνιου, Σφήττιος, μαθητῆς Σωκράτους Πλάτ. 6) ἑτερός τις, καθ' οὗ ἔγραψεν ὁ Λυσίας Ἀρποκρ. 7) υἱὸς τῶν τριάκοντα τυράννων Ξεν. 8) υἱὸς Ἀτρομήτου, Κοθωνίδης, περίφημος ῥήτωρ καὶ ἀντίπαλος τοῦ Δημοσθένους, οὗ σώζονται ἡμῖν τρεῖς λόγοι· ζ) Ἐλεσίνιος, ῥήτωρ καὶ ῥητορικῆς συγγρ. Ἀπολλ. καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ἀθηναῖοι.

5) Σικελιώτης τις Θεόδωρ. 6) Νεαπολίτης διδάσκαλος τῆς νέας ἀκαδημίας ἐν Ἀθήναις Πλούτ. 7) ἥλιος Ὀλυμπιονίκης Πaus. 8) Ἀρχαῖος τις Πaus. 9) ῥήτωρ Μιλήσιος ἐπὶ Πομπηίου Στράβ. 10) Κνίδιος, πατ. Εὐδόξου Δ. Αἰέρ. 11) Ἀρκάς, μαθητῆς Ἰσοκράτους, αὐτ. 12) Μιτυληναῖος, «ῥητορομάστις», αὐτ. 13) ἱατροποιὸς ἐκ Σαρδινίας Ἀρποκρ. 14) ἀνοριαντοποιὸς Ῥόδιος Δ. Αἰέρ.

Αἰσχιστος, αἰσχίων· ὑπερθ. καὶ συγρ. τοῦ αἰσχροῦ.

Αἰσχος, εὖς, τό· ὄνειδος, ὕβρις, ἐντροπή, Ὀμ. 10. κατὰ πλ. -μοὶ ἔστιν Ἰλ. γ, 242· «αἰσχε» ἀκούω πρὸς Τρώων, ζ, 524· μετὰ τοῦ λῶδης Ὁδ. σ, 225· οὕτω καὶ Ἡσ. ἔρ. 209, καὶ τραγ. Αἰσχ. ἰκ. 986. Ἐν πεζ. ἡ ἀσχημία τοῦ σώματος Ἰπποκρ. Πλάτ. συμπ. 201, Ξεν. Κύρ. 2, 2, 29, καὶ περὶ ἡθικῆς αἰσχρότητος, ταρτηνυδός, deformitas.

Αἰσχῶ αἰσχος προσάπτω Ἡρόν. π. μ. λ. σ. 26.

Αἰσχρᾶ· ὄν. φαρμακευτῆρας τινός Ἀνθ.

Αἰσχροῖος· Ἀθηναῖος, Αναγυράσιος Ἀρποκρ.

Αἰσχρο-ανδράποδα· αἰσchrά ἀνδράποδα, γλῶσσ.

Αἰσchrάει· Ἀθηναῖος Ἡρ.

Αἰσchrέο-κερδής, 2· αἰσchrοκερδής Με-

νέο. 4, 114, Ἀλλ. γρ. αἰσchrοκ., ὡς. καὶ ἐν ταῖς ἑπομ. λέξ.

Αἰσchrέ-μυθος, 2· ὁ αἰσchrά λαλῶν Με-

νέο. 4, 57.

Αἰσchrο-ρήμων, 2· τῷ προηγ. Μανέθ. 4, 11.

Αἰσchrέ-φημος, 2· ὁ αἰσchrῶν φημὸν ἔχων Μανέθ. 4, 57.

Αἰσchrή· Φρυγία δούλη Καλλ.

Αἰσchrής, ἴδος· θυγ. Θισπιῶ Ἀπολλ.

Αἰσchrήμων, 2 (ἐκ τοῦ αἰσchrός, ὁ τῷ αἰσchrήμων εἶνε ἀμφ.) αἰσchrός Ἀνθ. Πλαν. 13.

Αἰσchrία καὶ αἰσchrίασμα· «τὸ ἐγγίσαι τῇ νυκτὶ τέλος τῆς καλῆς ἡμέρας αἰσchrία καὶ αἰσchrίασμα λέγεται» Εὐστ. 1401.

Αἰσchrίων, ὠνος· 1) ποιητῆς Σάμιος Ἀνθ.

Αἰσchrίων· ἐπικός ποιητῆς ἐκ Μιτυλήνης συνοδεύσας τὸν Μ. Ἀλέξανδρον Σουλῶ. φίλος τῆς οἰκίας.

2) ὑπερέτης τοῦ Ἀρχαγᾶου μοθέου Δημ. 3) στρατηγός τοῦ Ἀρχαγᾶου ἐν Συρακούσαις Δ. Σικ. 4) πατ. Αυσανίου τινός Δ. Αἰέρ. 5) ἱατρός ἐκ Περγάμου Ἰατρινός Δ. Αἰέρ. 6) Ἀθηναῖος, Ἰος. ἔζημ. - καὶ τίτλος κωμαδικῆς τινός τοῦ Ἀπολλοδώρου.

Αἰσchrωνή φυλή· μία τῶν τριῶν φυλῶν ἐν Σαμῷ Ἡρ.

Αἰσchrό-βιος, 2· ὁ αἰσchrῶς ζῶν Σιδ. 12, 3, σ. 231.

Αἰσchrο-βόλος, 2· ὁ αἰσchrά βάλλων· τόξα Νεῖλ. ἐπ. σ. 154.

Αἰσchrό-γελως, 2, ὠτος· ὁ αἰσchrῶς γε-λοιός Μανέθ. 4, 283.

Αἰσchrο-διδάκτης, ὁ· διδάσκαλος αἰσchrῶν Μανέθ. 4, 307.

Αἰσchrο-πέως· αἰσchrολογῶ Ἐριππ. κομ.

ἐν Ἀθην. 13, 571, ἐκ τοῦ

Αἰσchrο-επίης, 2· ὁ αἰσchrά λαλῶν. Ἀλ.

Αἰσchrο-εργέω· αἰσchrουργέω Κλ. Ἀλ.

παῖδ. 3.

Αἰσchrο-κέρδεια, ἡ· αἰσchrά κερδοσκοπία, αἰσchrῶ κέρδους θήρευσις, πλεονεξία Σαν.

Ἀντ. 1013, Ἰα. 1, 8, Δεῖν. 1, 180, Ξεν. Κύρ. 8, 8, 18· πρβλ. Θεοφρ. Χαρ. 30 καὶ Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 4, 1, «κέρδους ἔνεκα καὶ τούτου μικροὶ ὄνειδοι ὑπομένουσιν» Ἐν Διφίλ.

π. Στοδ. ἀνθ. 10, 4 αἰσchrοκερδία γράμ.

χάριν τοῦ αἰγίου.

Αἰσchrο-κερδέω· εἶμαι αἰσchrοκερδής Ἰαν.

ρβ. ἐν Πολύδ. 3, 119, ἐκ τοῦ

Αἰσchrο-κερδής, 2· ὁ θηρεύων κέρδος αἰσchrῶν καὶ ποταπῶν μίσθων, ἐπ.

τοῦ Ἠρ. 1, 187 καὶ ἔξ. συχνά παρ' ἑτέρ. ὁπερθ. -έστατος Ἀνδοκ. 4, 32· ἐπὶρ. -ως· κ. α.

Αἰσchrο-κερδία· ἡ· αἰσchrοκερδία Πλάτ. πολ. 3, 393 καὶ μέγν.

Αἰσchrο-λογία, ἡ· αἰσchrοὶ λόγοι Σαν.

Λακ. 5, 6· κατὰ τινος = ὀβρισητικοὶ λόγοι ἐναντίον τινὸς Πολύδ. 8, 13, 8· μετὰ τῶν λοιδορίᾶ, 31, 19, 4.

Αἰσchrο-λόγος, 2· ὁ αἰσchrά λαλῶν Π.

Λυδ. 6, 123· ἐπὶρ. -γως, αὐτ. 8, 81.

Αἰσchrο-λοισχός, 2· ὁ αἰσchrά λείγων, γλωττωδισφῶν, ἀσελγαίνων διὰ τῆς γλώσσης Εὐστ. Ἰλ. 4, 518, tellator.

Αισχρο-μητις, ὁ, ἡ ὁ αἰσχρὸς συμβουλάς
 δίδων· παρακοπὴ Αἰσχ. Ἀγ. 215.
 Αἰσχρο-μυθεῖα· αἰσχρολογία Ἰπποκρ.
 Αἰσχρο-πάθεια, ἡ τὸ αἰσχρὰ πάσχειν, δ-
 ποτεῖν Θεοφύλ. 3, 475· αἰσχρὰ πάθη
 καὶ. ἑπ. σ. 167.
 Αἰσχρο-παθής, 2 ὁ αἰσχρὰ πάσχων Φιλ.
 τ. 2, σ. 268.
 Αἰσχρο-ποιεῖω· ποιῶ αἰσχρὰ Ἀθην. 8,
 342 μετ' αὐτ. καθίστα τι αἰσχρὸν Ἰπποκρ.
 Αἰσχρο-ποιεῖται, ἡ αἰσχρὰ πράξει, τὸ διὰ
 τοῦ στόματος ἀκολασταίνειν Σχολ. Ἀριστ.
 νῆρ. 246.
 Αἰσχρο-ποιός, 2 ὁ αἰσχρὰ ποιῶν Εὐρ.
 Μελ. 1336· ὁ ἀκολασταίνων Μάχ. ἐν Ἀ-
 θην. 13, 582· πρὸλ. Σχολ. Ἀριστ. πλούτ. 314.
 Αἰσχρο-πραγίω· αἰσχροποιεῖω, μετν.
 Αἰσχρο-πραγία· αἰσχρὰ πράξις Νετλ. ἑπ.
 π. 108.
 Αἰσχρο-πραγμοσύνη· αἰσχρὰ ἤθη Φωτ.
 πρὸλ. 63.
 Αἰσχρο-πράγας, 2 αἰσχρὰ πρᾶττων Νετλ.
 ἑπ. σ. 13.
 Αἰσχρο-πρεπής, 2 αἰσχρὸς τὴν μορφήν,
 καυλολόγος Σουίδ.
 Αἰσχρο-πρόσωπος, 2 ἔχων ἄσχημον
 πρόσωπον Σουίδ.
 Αἰσχρο-ρρημονέω· αἰσχρολογεῖω Στοδ.
 Αἰσχρο-ρρημοσύνη· αἰσχρολογία Δημ.
 ἑπ. 4 καὶ μετν.
 Αἰσχρο-ρήμων, 2 αἰσχαλόγος Πολυδ.
 σ. 80.
 Αἰσχρός, 3 (αἰσχρὸς 0ηλ. Ἀνθ. Πλαν. 151)
 ἀντίτ. τῷ καλός, περὶ τοῦ ἀσχηματίας
 τοῦ σώματος Ἡρ. 1, 196, Πλάτ. συμπ.
 200· «αἰσχρὸς τὴν ὄψιν» Πλούτ. Θερμ. 5,
 καὶ, μέλαινα συγχρότ. ἐν ἥθικῃ σημ. αἰσχρὸς,
 ἄνωμα, κακοήθης Παρ' Ὁρμ. «αἰσχρὰ ἔπεα»
 «ἀσχηματικά» Ἰλ. ζ, 325 καὶ συγχάνεις «αἰ-
 σχρὰ ἄσματα» = ἄσχημα, ἀκλασता Δημ. 2,
 «αἰσχαρὸς ἐκτίσσε», ψ, 473· «αἰσχρὸν
 ἴσται», 6, 119, καὶ τραγ. καὶ πεζ.,
 «αἰσχροὶ τίθεσθαι τι» = θεωρεῖ τι ὡς αἰ-
 σχρὸν Εὐρ. Ἑκ. 789· τὸ αἰσχρὸν = τὸ αἰσχος,
 ἀπὸ τοῦ ὄναι τοῦ Δημ. 18, 265, Πλούτ.
 νῆρ. 20. Ὁδὴ παρὰ Σωκρατ. καὶ Στωϊ-
 κῶν, «τὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρὸν» = ἀρετὴ
 καὶ κακία καὶ - πρὸς τι = ἀνεπιτήδειον πρὸς
 τὸ εἶναι ἀπομν. 3, 8, 7· «αἰσχρὸς ὁ καιρὸς»
 «κατέλληλος Δημ. 18, 178. Συγρ. αἰ-
 τριότερος μόν. παρὰ μετν., Ἀθην. 13, 587.
 Αἰσχρὸς, ἀπὸ τοῦ Ὁρμ. καὶ ἑξ. αἰσχιῶν, ὑπερθ.
 αἰσχιώτης· ἐπὶ αἰσχροῦ, Ἰλ. ψ, 473.
 Αἰσχρο-σεμνία· σεμνότης ἐν αἰσχροῖς πρά-
 σεσιν, μετν.
 Αἰσχροσύνη, ἡ τῷ ἔπομ. Τρέτ.
 Αἰσχροσύνης, ἡ ἀσχημία, ἀτιμία, κα-
 κία Πλάτ. Γοργ. 525. - Ἀσχιώγεια, ἀ-
 σχιώγεια Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1304.
 Αἰσχρο-υργίω· αἰσχρὰ ποιῶ, μετν. «τὴν
 αἰσχροπράξιον» ἀκολασία Δ. Λαέρ. 1, 5.
 Αἰσχρο-υργήμα· τῷ ἔπομ. Ἐπιόαν. τ. 1, σ. 86.
 Αἰσχρο-υργία· αἰσχρὰ πράξις, ἀκολασία

Σεν. Λακ. 3, 6, Εὐρ. Βάκχ. 1015, Αἰσχίν.
 2, 99, μετὰ τοῦ κιναιδίᾳ, καὶ μετν. ἐν τοῦ
 Αἰσχρο-υργός, 2 αἰσχροποιός, μετν. ὡς
 Δ. Λαέρ. 7, 187.
 Αἰσχυρῶ· γυν. ἀτ. ὄν. ἐπιγρ.
 Αἰσχυρῶν, ὄντας· Ἀθηναῖός τις, ἐπιγρ.
 Αἰσχυρῶνδας· ἀνδρ. ὄν. ἐν Τανάγρα, ἐπιγρ.
 Αἰσχυλίειον, τό χωρίον ἢ ῥῆσις τοῦ Αἰσχύ-
 λου Πλούτ. Δημητρ. 35.
 Αἰσχυλίδης· 1) Ἀθηναῖος Λυσ. - συγγρα-
 φεύς βιβλίου «περὶ γεωργίας» Αἰλ. 2) ἑκὼν.
 Θεοδώρου, δ ἴδε.
 Αἰσχυλίνος· ἀνδρ. ὄν. Πaus.
 Αἰσχυλῖς, ἴδος· 1) θυγ. Θάλητος Ἀν. 2)
 Θεσσαλῆ τις, ἐπιγρ.
 Αἰσχυλίσκος· Κερκυραῖος, καὶ Αἰσχυ-
 λῖων, ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Αἰσχύλος· 1) Ἀθηναῖος α) ἄρχων ἐν Ἀ-
 θήναις, πατ. Αἰσιμίδου Πaus. 6) υἱὸς Εὐφω-
 ρίου, ὁ περιφημος Ἀθηναῖος τραγικός, οὗ
 σώζονται ἡμῖν ἐπτά τραγωδία· γ) ἵππος, ὃν
 ὁ Δείναρχος ὑπερησπίσθη Δ. Ἀλ. καὶ ἄλλ.
 2) Φιλίστιος Σεν. 3) Κορινθίος, φίλος Γυμο-
 λέοντος Πλούτ. 4) Ἀργεῖος Πλούτ. 5) Ῥό-
 διος Δ. Σικ. 6) Ἡλείος, πατ. Συμμάχου
 Πaus. 7) Ἀλεξανδρινός· α) ποιητὴς Ἀθην.
 6) γραμματικὸς Ζηνόδ. 8) μαθητὴς Ἰππο-
 κράτους Ἀριστοτ.
 Αἰσχύνῃ, ἡ ἡσυχία καὶ φόβος δι' αἰσχροῦ
 πράξεως, ἐντροπή διὰ πρᾶξιν ἀδίκημα καὶ
 τὸ ἐντεθεν γεννώμενον ὀνείδος (*φόβος ἐπὶ
 προσδοκίᾳ ἀδοξίας) Πλάτ. ὄρ. 416· κατ' Ἀρι-
 στοτ. 39. Νικ. 4, 15 «ἡ αἰσχύνῃ γίνεσθαι
 ἐπὶ τοῖς φάλοις», διαφέρει δὲ τοῦ φόβου, «ἡ
 μὲν γὰρ αἰσχύνῃ ἐν τῷ λογιστικῷ, ὁ δὲ φό-
 βος ἐν τῷ θυμοῦ», τοτ. 4, 5), προσωπο-
 ποιουμένη ἐν Αἰσχ. ἑπ. 391, «αἰσχύνῃς θρό-
 νον τιμᾶν». - τινός Δημ. 1, 27 - ἐπὶ τινι
 Πλάτ. συμπ. 178 - ὑπὲρ τινος Δημ. 4, 10·
 «ὅπ' αἰσχύνῃς», συγχὰ = ἀπὸ ἐντροπῆς «αἰ-
 σχύνῃν φέρει» = προσκινεῖ αἰσχος Σωφ. Τρ.
 66 - τινὶ Πλάτ. συμπ. 184, Μενέξ. 247,
 Ἰσοκ. 4, 176· καὶ αἰσχύνην ἔχειν, ἀντίθ.
 «δόξαν φέρει» Θουκ. 4, 5· «εἰς αἰσχ. φέρει»
 Ἡρ. 1, 10· «αἰσχύνῃν ἀφίξει» = ἀφίξει τὴν
 ἐντροπήν κατὰ μέρος Σωφ. Φιλ. 120· αἰσχ.
 ἔχει μὲ τινος = ἐντροπύεται διὰ τι, Ἡλ. 606·
 «τὴν αἰσχύνῃν πᾶσαν ἀπολλύεσθαι» Ἀπολ-
 λῶδ. κωμ. ἐν Στοδ. 46, 15· «ἐν αἰσχύνας
 ἔχειν» Εὐρ. ἱκ. 176· «αἰσχύνῃν προσβάλλειν
 τινι» = προσάπτει ὀνείδος Πλάτ. νόμ. 9, 878·
 «- περιπίπτειν τῇ πόλει», ἀποκ. 35· αἰσχ.
 περιπίπτει μετ. συμβαίνει μοι· Ἀθην. 3, 8·
 ἄλλα «ἡ πρὸς τοὺς γονάδας παρὰ τῶν γόνων
 αἰσχύνῃ» = τὸ αἰσχος Δημ. 28, 22. - καὶ ἀ-
 τίμους, «αἰσχύνῃς γραφεσθαι τινα» Πλάτ.
 νόμ. 11, 919· «γυναῖκα οὐ γόνυ» - ἀτί-
 μάσις Ἰσοκ. 4, 414· «ποῦα πρὸς Φίλιππο»
 ἐπ' αἰσχύνῃ «ἐμψυ» Λυσ. 19, 233. Πaus.
 μετν. ἡ αἰσχύς, τοῦ αἰσχίου Σχολ. Ἀριστ.
 ἑπ. 364, παρὰ, de leucis, infamia· πρὸλ.
 α' σ' σ' σ'.
 Αἰσχυνομένη· βατάνης ὄνομα, ὀνομασ-
 μένης οὕτω, οὕτω θυγατρὸς καὶ τῆς καί

ὁὗς συστήλλει τὰ φύλλα οἷον: ἐντρεπομένη
ἐπὶ τούτῳ Πλίν. 24, 17, 102.

Δ. Ἀσχυνόμενως μετ' αἰσχύνης, σεβασμοῦ
Δ. Ἀλ. 7, 50.

Δι' αὐτὸν πρέπει νὰ αἰσχύνηται τις
Ξεν. Κύρ. 4, 2, 19.

Δῖσ χυντηλίᾳ, ἥ· ἐντροπαλότης Πλούτ. π.
 ἂν τις θ. τὸν κόλ. 37.

Αἰσχυνητλός, 3^ο ἑντροπαλός, σώφρων = αἰδώςμων Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 4, 9^ο τὸ αἰσχ. = ἡ αἰδομασύνη Πλάτ. Καρμ. 158^ο ἐφ' ὧ τις πρέπει νὰ ἐντρέπηται Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 6, 27^ο ἔπρ. «ἀηδὺς καὶ αἰσχυνητλὸς ἄδινει» Πλάτ. νόμ. 2, 665.

Ἀισχυνητήρ, ἦρος, ὁ· αἰσχύνων, μοιχεύων
Ἀισγ. Νο. 984.

Αἰσχυνητρός· αἰσχυνητλός Πλάτ. Γοργ.
487 ἐν τῷ συγρ.

Ἀισχυρτικὸς, δι. γρ. ἀντὶ αἰσχυρτηλὸς Ἀ-
ριστοτ. ῥητ. 2, 6.

Δ' ισχυντός, 3. ἐφ' ᾧ πρέπει νὰ ἀτσχυνώ-
μεθα Φωκυλ. 176.

Δίσχυνον, πρὶ. ἡσχυκα Δράκ. 12, ἡσχυκα Δ. Κάσ. 58, 16, παθ. ἡσχυμαι, καὶ ἡσχυμαι, ἀόρ. ἡσχύνῃν ποιῶ τι αἰσχρὸν, ἄσχυμον παρομοιωθῶν· πρόσωπον Ἰλ. σ.

Κύρ. 5, 1, 28· καί, - τινά
 Τρ. 96, ποιο, postulo.
 Πλάτ. τό· ὅ, τι τις αἰτεῖ, ἀπαίτη-
 πλάτ. πολ. 8, 566 καὶ ἐπὶ μ. - Παρά
 πλάτ. πλάτ. παραδοχόμενη ὡς ἀληθὴς ἀ-
 ποδείκνυται, postulatum.
 ματικὸς, 3· ἀπαιτητικὸς Ἀρεμ. 4, 2.
 ματ-ὡς ἔστι, 2· ὅστις μόνον αἰτεῖται,
 αἰτεῖται Πλούτ. συμμ. 6, 8, 4.
 αἰτεῖν Πινδ. ἐν Ἀθην. 5, 191.
 αἰτεῖται, μόν. γραμ. ὅς προσάτης.
 αἰτεῖται ὁ ὅτι οὐκ ἔρρωμένος Θεόδωρ. 12,
 αἰτεῖται, γεν. αἰτεῖται, αὐτ. 20 (ἀλλὰ δι-
 αμαρτυρεῖται· πρὸς. Ἀθην. 10, 430, ὅ, τι, ἔλλ.
 αἰτεῖται, ἂν. 342 αἰτεῖται τὸν ἐταῖρον.
 αἰτεῖται δὲ τὸν ἐρρωμένον [i].
 αἰτεῖται ὁ αἰτεῖν Ζωναρ.
 αἰτεῖται ἢ παράκλησις, ἀπαίτησις Ἡρ. 7,
 αἰτεῖται καὶ ἐπὶ μ.
 αἰτεῖται ὁ ἐπὶ μ. τοῦ αἰτεῖν ἵππαρχ. 5, 11.
 αἰτεῖται ὁ ἀπαιτεῖν Δ. Κάσ.
 αἰτεῖται, 3· ὁ ἀσμένως, εὐχαρίστως αἰ-
 τεῖται Νικ. 4, 1 καὶ μετὰ ἐπὶ μ.
 αἰτεῖται, 31· ὁ ἀπαιτεῖται Δ. Αἰετ. 6, 31.
 αἰτεῖται, 3· ὁ ἀπαιτεῖται ὅς πρέπει ἢ δύναιται νῦν αἰτεῖ-
 ται, λέξ. αἰτεῖται τὰ κατ' ἔρανον δι-
 αμαρτυρεῖται.
 αἰτεῖται ἢ ὁ λόγος, τὸ αἰτεῖν, ἀφορμή,
 αἰτεῖται ὁ αἰτεῖν Πινδ. Ν. 7, 11· αἰτεῖν
 αἰτεῖται ὁ αἰτεῖν διὰ τοῖν λόγων Εὐρ. Ἑκ.
 αἰτεῖται τὸ αἰτεῖν τοῦ λόγου Πλάτ. Τιμ. 33
 αἰτεῖται ὁ αἰτεῖν ἀποδοῦναι αἰτεῖται =
 αἰτεῖται τὸν αἰτεῖν, τὸν λόγον,
 αἰτεῖται, Φαίδ. 98· ἐπὶ μ. τοῦ διότι,
 αἰτεῖται, ὅτι, 1, 23· ἢ καὶ περὶ
 αἰτεῖται, Φαίδ. 97· ἰδ. παρὰ φι-
 αἰτεῖται πρῶται, αἰ αἰτεῖται ἐξ ἀ-
 αἰτεῖται καὶ πρῶται ἀρχαί, τὰ ἀναγκαῖα
 αἰτεῖται Ἀριστοτ. μ. τ. φυσ. 1, 3.
 αἰτεῖται τὸ πρῶτον, Δημ. 11, 1· αἰτε-
 αἰτεῖται ἐπισημαίνει ὅτι, 7, 86· ὅτι.
 αἰτεῖται ἀγαθὸν αἰτεῖται = χάριν τοῦ κ.
 αἰτεῖται καὶ Πλούτ. - Συχνότ. ἐνοχο-
 αἰτεῖται ἢ ἐνοχῶν, κατηγορία, μομφή, ἐκτός
 αἰτεῖται = ἀθῶος Αἰσχ. Ἡρ. 330· κα-
 αἰτεῖται Πλούτ. αἰτεῖται ἔχειν =
 αἰτεῖται Ἡρ. 5, 70, 73, Σοφ. Ἀντ.
 αἰτεῖται ἔχει πονηρὸς εἶναι Φρύν.
 αἰτεῖται, 18, 36· καὶ συχνὰ ἐν πεζῷ.
 αἰτεῖται, 6, 46· ὡς. Αἰσχ. Εὐμ.
 αἰτεῖται, 186· ὡς. ἔχειν Ἐν. Κύρ.
 αἰτεῖται ἐν Αἰσχ. Εὐμ. 519 μετὰ
 αἰτεῖται ἐν γέν. = κατηγορεῖται, λέ-
 αἰτεῖται ἐπὶ γένεσιν αἰτεῖται ἐχουσα
 αἰτεῖται ὅτι κ.τ.λ. Ἀθην. 13, 584·
 αἰτεῖται ἀποδοῦναι τὴν αἰτεῖν ἐχουσα ἀπὸ
 αἰτεῖται, 9, 368· καὶ αἰτεῖται αὐτὸν
 αἰτεῖται, 71· αἰτεῖται = διαφεύ-
 αἰτεῖται τινά Αἰσχ. ἔν. 226, Σοφ.
 αἰτεῖται, 961· αἰτεῖται νέ-
 αἰτεῖται τὴν αἰτεῖν εἰς τινά Σοφ.
 αἰτεῖται βάλλιν, Οἶ. τ. 657.

καὶ ἀνευ τῆς ἐν, Τρ. 936· - εἰς τινά βάλ-
 λειν Εὐρ. Τρ. 305· - προστιθέναι τινί, Ἡ.
 1525· - εἰς αὐτὸν φέρειν = ἀναδύσθαι, Ἡ.
 1266· - ἀναδύσθαι Πλάτ. Ἰππ. ἔλ. 365·
 «περιάπτει τῇ τόχῃ τὴν αἰτίαν» Μελ. Comp.
 Μελ. et Phil. p. 357· «ἐν αἰτίᾳ τιθέναι
 τινά» = ἐνοχοποιεῖν Ἡρ. 8, 99· «ἐν αἰτίᾳ
 ἔχειν τινά», 5, 106, Θουκ. 1, 35· ἔποιμ.
 τοῦ ὡς, 2, 59, ἀντιθ. «ἐν αἰτίᾳ εἶναι» Σεν.
 Κύρ. 5, 3, 50· αἰτίαις ἐνέχεσθαι Πλάτ.
 Κρίτ. 52· αἰτίαν ἐπιφέρειν τινί Θουκ. 5,
 75· «εἰς αἰτίαν ἐπιπίπτει» = ἐνοχοποιεῖν ἐαυ-
 τὸν Πλάτ. Θεαιτ. 150· αἰτίαν παρέχειν
 τινί = ἀφορμὴν πρὸς κατηγορίαν Πλούτ.
 Κάσ. 59· αἰτίαν λαμβάνειν = κατηγο-
 ρεῖσθαι Θουκ. 6, 60· ἀπὸ τινος, 2, 18·
 συχνὰ Πλούτ. καὶ αἰτίαν τοῦ δοκεῖν φέ-
 ρομαι Θουκ. 2, 80· - ἀπολεῖν τὸν δῆμον
 τῶν αἰτιῶν· - ἀθροῦν ἀπὸ τὰς κατηγο-
 ρίας Αἰσχίν. 3, 25· αἰτίαν ἀποδόσθαι =
 ἀπολογεῖσθαι διὰ τινά κατηγορίαν Λυσ.
 13, 75· ἀφίεναι τινά τῆς αἰτίας = ἀθροῦν,
 7, 8. Σπαν. εἶναι ἢ λέξ. ἐπὶ καλῆς σημ. ὅς
 ἀνωτ. αἰτίαν ἔχειν καὶ Εὐδόξ. εἰς
 Πλάτ. Κορρ. 503, causa, culpa.
 Αἰτιάζω· αἰτιῶμαι, ἐνοχοποιῶ, κατηγοροῦ,
 μόν. καθ. Ἐν. ἔλ. 1, 6, 12 καὶ μετὰ. Οἱ
 σχημα. ἡττάσθην καὶ ἡττάσμαι ἐν Θουκ. διωρ-
 θῶν. καὶ ἀνέχθ. εἰς τὸ αἰτιάσθαι.
 Αἰτιαχός· αἰτιατικὸς Ἐν. Μ.
 Αἰτιάμα· τό· ἐνοχοποίησης, κατηγορία Αἰσχ.
 Ἡρ. 194, Εὐρ. Τρ. 911· «οἷα τοῦτο τὸ αἰ-
 τεῖν» Θουκ. 5, 72 καὶ μετὰ. ὡς Πλούτ.
 Αἰτιάσθαι, μέσ. = τιθεῖν αἰτίαν, ὡς λό-
 γον, ἀρχήν, αἰτίαν τινὸς δηλῶ, λέγω,
 Πλάτ. Φαίδ. 98· «τοὺς ἐνοχοποιῶν θεοὺς»,
 ἐπὶ καλῆς σημ. Φαίδ. 262, καὶ συχνὰ· «τὸν
 κοσμικὸν πάντων αἰτιῶνται τὸ αὐτόματον»
 Ἀριστοτ. φυσ. ἀερ. 2, 4. Συνηθίστ. ἐπὶ κα-
 χῆς σημ. ἐνοχοποιῶ, κατηγοροῦ, ἀπὸ τοῦ
 ὄμ. καὶ ἐξ. - θεοὺς Ὅδ. α. 32· «αἰτιῶνται
 αἰτιῶν» Εὐδ. ἐν Ἀθην. 2, 69· ἔποιμ. αἰτ. μετ'
 ἀπαρ. Πλάτ. πολ. 10, 699, ἔν. Ἀν. 1, 2,
 2· ὅτι, Πλάτ. Λάχ. 179· τινά Ἡρ. 5, 94,
 Σοφ. Φιλ. 385· - τί ἔν. Κύρ. 8, 2, 12· τινά
 τινος Ἡρ. 5, 27, Δημ. 13, 333· περὶ τινος
 ἔν. ἔλ. 1, 7, 6, Δημ. 18, 191· τινά τι,
 Ἀριστ. Ἀγ. 488· «τίνος αἰτίαν αὐτὸν αἰτ.»
 Δημ. 36, 25· αἰτίαν κατὰ τινος αἰτ. Ἀν-
 τιστ. 6, 27· καὶ - τινὸς τι Λουκ. Ἑρμ. 2,
 ὁ ἄορ. ἡττάσθην ἐν καθ. σημ. Θουκ. 6, 53,
 ἔν. ἔλ. 2, 1, 32 καὶ μετὰ. ὡς ἡτταμέ-
 νος Θουκ. 3, 61· καὶ ἡττάται Δημ. 19, 215·
 αἰτιαθῆσθαι Δ. Κάσ. 37, 56.
 Αἰτίας· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Αἰτίας· ἢ τὸ αἰτιάσθαι, κατηγορεῖν Ἀν-
 τιστ. 5, 25.
 Αἰτιατεῖν· β. ἐπὶ μ. τοῦ αἰτιάσθαι Θεόδωρ.
 αἰτ. φ. 6, 6, 1, Πλάτ. πολ. 2, 379.
 Αἰτιατικὸς· κατηγορητικὸς. παρὰ γραμ. ἢ
 αἰτιατικὴ, δηλ. πτώσις. καὶ accusativus.
 Αἰτιατός, 3· ὁ ἐκ τινος ἄλλου ὡς αἰτίας προσε-
 χόμενος, ἰδ. τὸ αἰτιατὸν ἀντιθ. τῆς αἰτίας·
 «ἐπιστάται μᾶλλον ὅτι τὰ ἀντιθέτων αἰτίων»

*Ἀλὼν, ἡ 1) πόλ. Παλαιστίνης Ἰωσ. 2) ὄν. κυνὸς τοῦ Ἀκταίνως Ἰγν.

Ἀλὼν, ὄνος, ὁ (καὶ ἡ, Ἰλ. χ, 58, Ἡσ. ἀσπ. 331, Σίμωνιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 515, Πίνδ. Π. 4, 186, Εὐριπ. Φοιν. 1484, καὶ ἰδὼ καὶ ἐκεί παρ' ἄλλ. π.) 1) χρόνος· α) ἰδ. ὁ τῆς ζωῆς χρόνος, ἡ ζωὴ Ὁμ. «τὸν λίπε ψυχὴν τε καὶ αἰὼν» Ἰλ. π. 453, μένων, ε, 685. Συχνὰ παρὰ τραγ. «μονάδ' αἰὼνα διέχειν» Εὐρ. Φοιν. 1484 «αἰὼνος στερεῖν» Ἀισχ. Πρ. 864 «μέτριος, τλήμων Σοφ. Φιλ. 179, Οἶ. κ. 1734 «ἀδασκρυν αἰὼνα νέμεσθαι» Πίνδ. Ὀ. 2, 74· πρόβλ. Ξεν. Κύρ. 3, 3, 3 «αἰὼνα τελευτῆσαι» = τὴν ζωὴν τελ. Ἡρ. 1, 32 «διαφέρειν = διαίγειν, 3, 40 «νέος ἀπ' αἰὼνος» = νέος τὴν ἡλικίαν Ἰλ. ω, 725· 6) μακρὸς χρόνος, αἰωνιότης· «μακρὸς αἰὼν» Ἀισχ. ἰκ. 577 (πρόβλ. «μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο» Θεόκρ. 16, 43), «ὁ δι' αἰῶνος χρόνος», Ἀγ. 540, κ. μόν. «δι' αἰῶνος» = διαρκῶς, χθ. 26, Σοφ. Ἠλ. 1013, Ἀριστοτ. κόσμ. δ καὶ ἄλλοι περὶ «εἰς πάντα τὸν αἰῶνα» = αἰωνίως Λυκούργ. 106· ὅν. ἡ παραγωγή ἐκ τοῦ «αἰὼν ὄν» Ἀριστοτ. οὐρ. 1, 11· 2) νωτιαῖος μυελὸς Ὁμ. Ὀμν. Ἑρμ. 42, Ἰπποκρ. aenium, aeternitas· ἦδη καὶ ἡ ἐκατονταετηρὴς αἰὼν λέγεται.

Ἀλὼν· 1) υἱὸς Κρόνου Εὐρ.

Ἀλωνίζω· 2 (ὅτλ. αἰωνίζετο Εὐστ. ἔρ. 235.

Ἀλωνίος, 2 (ὅτλ. αἰωνίος Πλάτ. Τιμ. 38, Δ. Σικ. 1, 1 καὶ Κ. Δ.) αἰετίζων, διαρκῶν Πλάτ. πολ. 2, 263, Κ. Δ. - θείει Ἡρωιδ. 3, 8, 18· ἐπὶρ. -ως, μετν. αἰωνίους.

Ἀλωνότης· παντασθενὴ διακρίσις, μετν.

Ἀλωναρίος ἢ Ἀλωναρίος, κατὰ Λογγ. ἐν Σουίδ. = αἰώνιος πατήρ, ὁ Ῥωμ. Januarius.

Ἀλωνό-βιος, 2· ὁ αἰωνίως ζῶν Σινέσ. ὅμν. 3, 163.

Ἀλωνα-θαλῆς, 2· αἰωνίως θάλλων Εὐσ. βί. Κ. 1, 2, σ. 406.

Ἀλωνα-τόκος, 2· ὁ τοὺς αἰῶνας, τὴν αἰωνιότητά γενοὺς Σινέσ. ὅμν. 3, 162.

Ἀλωνα-χαρής, 2· ὁ τῷ αἰῶνι χαίρων Κλ. Ἀλεξ. ὅμν. σ. 267.

Ἀλώρα, ἡ (ἀείρω)· μηχανή, δι' ἧς σώματα κρατοῦνται μετέωρα, αἰωροῦνται· «αἰώρας ὅ· ἂν εἴποις τοὺς κάλως, οἱ κατήρηται ἐξ ὕψους, ἀνέχων τοὺς ἐπὶ τοῦ ἀέρος φέρεσθαι δοκοῦντας» Πολυδ. 4, 131, κοιν. κούνα· «ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν ἄνω καὶ κάτω ὡς περ αἰώραν τινὰ ἐναύσαν ἐν τῇ γῇ» Πλάτ. Φαίδ. 111· εἰδ. ἀπαστιγγος, ζυγοῦ, νόμ. 7, 789. Καὶ «ἑαυτὴ Ἀθήνησιν, ἣν οἱ μὲν ἐπὶ τῇ Μελίῳ Τυρρηγῶ θυγατρὶ φασὶ· οἱ δὲ ἐπὶ Κλυταμνηστρίῳ καὶ Αἰγίσθῳ» οἱ δὲ ἐπὶ Ἡριγόν· Ἀλγίτιδι τῇ Ἰκαρίῳ» Ἡσίοχ.

Ἀλώρα = ἀείρω (αἰώρα)· ὁψώνω, σηκώνω, Πίνδ. «νωτον αἰώρα», Π. 1, 9· περιτρεμῶ «δέρματα περὶ τοὺς ὄμους αἰωρούμενα» Ἡρ. 7, 92 «ὕπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν» = ὀψήλα κρατῶν καὶ πάλλων ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς Δημ. 18, 260 καὶ μετν. π. Συχνός. παθ. μί μ. μέλ. εἶμαι μετέωρος, κρέμαμαι Πλάτ. Δαχ. 184· ἐν τινι, Μένεξ. 348· ἰδ. πνευματικῶς, ἐντεταμένους, προσδοκῶν μετ' ἐντέ-

σεως· «ὕπὲρ μεγάλων αἰωροῦσθαι» Ἡρ. 8, 100· «αἰωροῦσθαι τὴν ψυχὴν» = ἐξυψοῦσθαι ἐνθαρρύνεσθαι Ξεν. κυν. 4, 4· «ἐν τῷ αὐτῷ κυνδύνῳ αἰωροῦσθαι» = διατρέχειν τὸν αὐτὸν κ. Θουκ. 7, 77, ἰδ. Πλουτ. ελενο, συμμνησθαι.

Ἀλώραμα, τό· τὸ αἰωρεῖν, ἡ αἰώρα Εὐρ. Ὀρ. 972, Ἐλ. 353· φόνιον = ὁ θάνατος· ἄλλος βρόχος· «χῆπων αἰώρημα» = οἱ κρημαστοὶ κῆποι Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 9, 58.

Ἀλώρασις, ἡ· τὸ αἰωρεῖσθαι Πλάτ. 86, μετν.

Ἀλώρατέον· ὁ. ἐπὶθ. τοῦ αἰωρεῖν Ὀρείδ. β. 23.

Ἀλώρατός, 3· ὁψωμένος, μετέωρος Μετ. ἐν Ἀνθ. 5, 204.

Ἀλώρας, ἡ· αἰώρησις καὶ αἰώρα Ὀρείδ. β. 23.

Ἀλώρας· αἰώρησις, αἰώρα, μετν.

Ἀκά· ἡ ἀκά· ἀκλήν, ἡσύχως Πίνδ. Π. 4, 156· ἴδε Βουτρίαν. λεξ. 1, 12.

Ἀκάθ· ὅρος Αἰγυπτίου Πτολ.

Ἀκαθηνή· μέρος Μεσοποταμίας Πτολ.

Ἀκαθαμίς· πόλ. Λυδίας Σκύλ.

Ἀκαθέω, ἐξ οὗ «ἀκαθῆσαι» λυπηθῆναι· Ἡσίοχ.

Ἀκαθημαϊκός, 3· α) ἐπὶθ. οἶον· τρέφει Πλουτ. - αἵρεσις, φιλοσοφία κ.τ.λ. 2) ὁσπ.

ἡ ἀκαθῆμα· ὁ κατ' οἶκον τῆς Ἀκαθῆμας Στ. Βουλ. 6) φιλόσοφος ἀνέκων εἰς τὴν ἀκαθῆμα.

Ἀκαθῆμα· ἡ ἀκαθῆμα· ἀκαθῆμα, δηλ. ἀκαθῆμα (ἀρχαία, μέση, νέα) ἡ ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἰδ.

καθηματικόν· τὸ ἀναπαύεσθαι τὸν ἄνθρωπον.

Ἀκαθῆμα· π. ἡ, ἐν τῷ περὶ συνήθ. ἡ ἀκαθῆμα, κατὰ Σουίδ. καὶ Ἀκαθῆμα· ὁ ἡμίον· 1) ὅσους τις παρὰ τῷ Κηρύσσῳ ὁ

στάδια μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν, ἄλλως δ' ὅς, 8 ημίον (Στ. Βουλ.), ἡ Ἐκαθῆμα· ὁνομαζομένη.

Ἐπὶ ἦρχεν ἐνταῦθα γυμνασίου, ὅπου εἰδοσάντων ὁ Πλάτων· ὅθ. 2) ἐκπαιθεῖν

οὕτως ἡ φιλοσοφ. τοῦ Πλάτωνος συνήθ. ὁ διακρίνονται δὲ πάντα Ἀκαθῆμα· συνήθ. ὁ

μὲν τρεῖς, ἡ ἀρχαία, ἡ μέση καὶ ἡ νέα Ἀκαθῆμα.

Οἱ φιλόσοφοι αὐτῶν ὀνομαζοῦνται καὶ Ἀκαθῆμα· ἡ οἱ ἐν Ἀκαθῆμα· ὅσοι Παροιμιῶδες ἦν Ἀκαθῆμα· ὅσοι ἦσαν

σοφοὶ καὶ σπουδαῖοι διδάσκαλοι· Ἀποστόλ. 2. 1.

Ἀκαθῆμα· 1) ἥρωες ἐξ οὗ ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ Ἀκαθῆμα, ὅπ' ἄλλων καὶ Ἐ. ἀδῆμα· ὄνομα

μαζόμενος Πλουτ. Δ. Ακαθῆμα· 2) Ἀθηναῖος Μυρρινούσιος, υἱὸς Νεοκλέους, ἐπὶ γρ. - καὶ

ὁ ὑπὲρ οὗ ἔγραψε λόγον ὁ Ἰπποκρίτης Ἀρποκρ.

3) ἕτερος τις ἐν Θεσόν.

Ἀκάθρα· τόπος ἐν Ἰνδικῇ Πτολ.

Ἀκάζεσθαι· ἀνιάζεσθαι Ἡσίοχ.

Ἀ-καθῆ, 2· ἀκαταστος.

Ἀ-καθ-αίρετος, 2· ὁ δὲ δὲν δύναται ἢ καθαιρεθῆναι, ἀκαταστροφῇ, μετν. ἐπὶρ. -ως ἢ

Δαρσασ. τ. 1, 309.

Ἀ-καθαρίστος, 2· ὁ ἡ καθαρισθεὶς, λίαν· μετν.

Ἀ-καθαρίσις, ἡ· ἡ ἐλκυστική καθαριότης, ὁσπ.

Ἀ-καθαρίσις, ἡ· ἡ ἐλκυστική καθαριότης, ὁσπ.

Ἀ-καθαρίσις, ἡ· ἡ ἐλκυστική καθαριότης, ὁσπ.

Ἀ-καχο-ήθευτος, 2' τῷ ἐπομ. Εὐστ. Ἰλ. Ἀ-καχο-ήθης δ' ἢ μὴ κακοήθης Εὐσέβ. Ἰστ. ἱκλ. 5, 5 καὶ ἄλλ. μτγν. ἐπὶ. -θως Ἰάμβλ. Ἀ-καχο-παιδῶν, ἀμωχθος, ἀκακοπαθῶν. Ἐτ. Μ. 86.

Ἀ-καχο-παθήτως, ἄνευ κακοπαθείας, λύπης Ἀπολλ. Δ. θαυμ. 35.

Ἀ-καχο-ποιός, 2' ὁ μὴ ποιῶν κακὸν Ἰ. Χρυσ. τ. 5, σ. 921.

Ἀ-κακος, 2' ὁ μὴ κακός, ἀθῶος Αἰσχ. Πέρ. 653. ἀπλοῦς, ἀφελής - τρόπος ἀνθρώπου Ἀναξίλ. ἐν Ἀθην. 6, 254, Πλάτ. Τιμ. 9, παραδῆλουν καὶ τὸ εὖθες, Ἀλκ. 2, 140 μετὰ τοῦ ἀπειρος καὶ ἐνός. «προσποιοῦμενος ἀκακος εἶναι, ἐξήπτησε τοὺς δικαστάς» Δημ. 47, 46. Παρὰ Διοδ. ἐν Ἀνθ. 5, 122 μετὰ τοῦ ἥπιος ἐπὶ. -ως Δημ. ἐν τῷ αὐτῷ λ. Πολύδ. Πλούτ. «ἀκακος» ὁ κακοῦ μὴ πεπειραμένος, οὗ ὁ χρηστοθήης. Οὕτω Σαπφώ. Λέγεται δὲ καὶ ὁ χρηστὰς ἦθις ἔχων, εἰ καὶ ἐπ' Ἐλαττων Β. Ἀν. σ. 370.

Ἀκακος υἱὸς Λυκάονος, θεμελιωτὴς Ἀκακισίου Πανσ.

Ἀ-κακο-ύργητος, 2' ἀδιάφορος Β. Ἀν. 238. πρβλ. Ἀρπακρ. ἐν λ. διάσειστος ἐπὶ. -τως Ἐπιφ. τ. 2, 59.

Ἀ-κάκο-υργός, 2' ὁ μὴ κακοῦργος, ἀγαθὸς Κόριλλ. Ἀλεξ. εἰς Σοφ. 1' - ἐπὶ. -ργως = ἀκάκως Σχολ. Δημ.

Ἀ-κάκυντος, 2' ἀδολβής, μετὰ τοῦ ἀπαθῆς Ἰεροκλ. εἰς χρ. ἐπ. σ. 16. ἐπὶ. -τως, αὐτ. παρ. σ. 252.

Ἀ-κάκωτος, 2' τῷ ἀνωτ. Δ. Κάσ. 77, 15.

Ἀκαλάνδρος, ποτ. Λευκανίας Στράβ.

Ἀκαλάνθις, ἴδος, ἢ εἰδ. πτηνός, ἢ ἀκανθίς Ἀριστ. ὄρν. 871, ἀλλ' ἐν Ἀριστ. εἰρ. 1044 εἶνε ὄνομα κυνός πρβλ. παροιμιολογ. παρ. 1, 12.

Ἀκαλάνθις, 1) ἐπὶ. «Ἀρτέμιδος Ἀριστ. 2) θυγ. τοῦ βασιλ. τῆς Ἡμαθίας Πιέρου, μεταμορφωθείσα εἰς πτηνὸν Ὀβιδ. 3) γυν. ὄν. Ἀλλίφρ. παροιμ. - Ἀκαλάνθις ἢ καὶ Ἀκαλάνθης κύων, ἢ καὶ Ἀκάνθιος κύων, περὶ ἐκείνων, οἵτινες ἀπὸ πολλὸν ζῆλον ἀφίησιν τὸ ἐπιχειρηθὲν ἀτέλεστον Παροιμ. παρ. 1, 12.

Ἀκαλα-ρρεΐτης (ἀκαλός-ῥεύς) ὁ ἥρεμα, ἡσυχῶς ῥεῶν Ἰλ. ζ, 422, Ὀδ. τ, 434. ὄθ. καὶ - Σαράγγης Ὀρφ. Ἀργ. 1050.

Ἀκαλά-ρρους, τῷ προηγ. Ὀρφ. Ἀργ. 1185.

Ἀκάλη θυγ. Μίνω, ἢ Ἀκακαλλίς Ἀπολλ. Ἀκαλησσός, πόλ. Λυκίας, κατ. Ἀκαλησσίδης Στ. Βυζ.

Ἀκαλήφη, ἢ (οὐ καλὴν ἀφὴν ἔχουσα) 1) εἰδ. βοτάνης ἀκαλήφη, ἀττικῶς κνιδὴ Ἑλληνικῶς Μοῖρ. σ. 66. «ἦν προσφέροντες τῇ σώματι κνηστὶαν αὐτὸ ποιούμενη» Σχολ. Ἀριστ. σφ. 884, κοιν. τσυνκνιδά πρβλ. Ἀ-θῶν. 2, 62. κοινικῶς, «τῆς ὀργῆς τὴν ἀκαλήφην ἀφελῆσαι» = τὸ τραχὺ καὶ θετικὸν Ἀριστ. σφ. 884. «μυηριδίων ἀκαληφῶν», περὶ ἡλικιωμένων γυναικῶν, Λυσ. 549=δριμυτάτων κατὰ τὸν Σχολ. πρβλ. κνιδὴ 2)

θαλάσιον ζῆλον, ὅπερ ποιεῖ κνισμὸν τοῖς συνάγουσιν αὐτὸ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 6, Ἀθην. 3, 90, ὅπου Φιλιππῖδ. ὁ κομ. συνδέει ὅστρῃ, ἀκαλήφης καὶ λεπάδας παρέθηκε μοι. Ἐντ. δύναται ν' ἀναχθῇ καὶ τὸ ἐν Ἀριστ. Λυσ. 549, ἔνεκα τοῦ παρατεθειμένου τῇθεα. Ἀλ. Ἀκαλλάρης, ἴδος. θυγ. Εὐμήδους Δ. Ἀ-καλλῆς, 2' ὁ μὴ καλός, δυσειδής Λουκ. πῶς δ. Ἰστ. 48. «ἢ γῆ ἀρχιμερὰ καὶ ἀκαλλῆς», Προμ. 14. καὶ ἀμορφος εἰκὼν Πλούτ. ἐρ. 9.

Ἀκαλλ-εῖρητος, 2' ἐν ᾧ αἱ θυσίαι ἄν ἦσαν εὐνοϊκαί, δὲν ἦσαν εὐάρεστοι τοῖς θεοῖς. «ἀθύτων καὶ ἀκαλλιεργῶν ὄντων τῶν ἱερῶν» Αἰσχίν. 3, 131, καὶ 152, ὅπερ μιμεῖται ὁ Λουκ. δις κατ. 3.

Ἀκαλλ-ώπιστος, 2' μὴ κεκαλλωπισμένος, ἀστόλιστος Πλούτ. περὶ τοῦ μ. γο. τῇ Πυθ. 6. -κόμη Λουκ. ἀλ. 12. -πῶτος Στράβ. ἐν Ἀνθ. 12, 192.

Ἀκαλλῶς, οὐχὶ ὠραῖως Εὐμῶδ. 4, σ. 132. Ἀκαλλος, ἀγλυνκῆς ἀηδής, ἄκαλος Ἐτ. Μ. Ἀκαλός, ἡσυχος, πρῶτος, μαλακός Ἡσυχ. ἡκαλος ἐπὶ. -ως Εὐστ. 1871.

Ἀκαλύπτος, 2' ὁ μὴ κεκαλυμμένος, ἀστεγος, ὑπαίθριος ἄγος ἀκ. δεκνύται Σοφ. Οἰ. τ. 1427. καὶ ταλαίπωρος βίος Μέν. ἐν Στοβ. ἀνθ. 68, 4. - κεφαλὴ Πλούτ. Κῆρ. ν. 5. ἐπὶ. -ως, Ο'.

Ἀκαλυφής, 2' τῷ προηγ. -σηκός Σοφ. Φιλ. 1311, ἀντίθ. τῷ ἐπικάλυμμα ἔχων Ἀριστ. ψυχ. 2, 9.

Ἀκάλυφος, τῷ ἀνωτ. Ἡσυχ. Δ. Λαίρ. 8, 72.

Ἀκάμαλα, τὴν κάμηλον Ἡσυχ.

Ἀκαμαντίαι, 1) ἀπόγονοι Ἀκάμαντος Δημ. 2) ἡ Ἀκαμαντίς.

Ἀκαμαντίς, ἴδος, ἢ 1) μετὰ τοῦ φυλῆ ἢ ἀνευ αὐτοῦ, φυλὴ ἐν Ἀττικῇ, ἀπὸ Ἀκαμαντος Θουκ. ὁ εἰς αὐτὴν ἀνήκων λέγεται.

Ἀκαμαντίδης, π. γ. ὁ Περικλῆς Πλούτ. Περ. 2) ἐκὼν τῆς Κύπρου Στ. Βυζ.

Ἀκαμαντο-λόγχοι Σπαρτοί, οἱ ἐν ἀγῶνι λογχοὶ μὴ ἀποκείμενοι Πίνδ. Ἰ. 6, 10.

Ἀκαμαντο-μάχαι, ἡνὸς υἱοὶ ἀκάματοι, ἀκούραστοι ἐν μάχῃ Πίνδ. Π. 4, 171.

Ἀκαμαντο-πόδης, χρόνος, οὗ οἱ πόδι ἀκάματοι Σύνεσ. 6, 5, 52.

Ἀκαμαντο-πούς, τῷ ἀνωτ. -ῖπποι Πίνδ. Ὀ. 3, 3. -ἀπῆνη, 5, 3. -βροντή, 4, 1.

Ἀκαμαντο-χαρμαν, Ἀτλν, κλ. = ἀκάματ. ἐν τῇ χάρμῃ, ὅτλ. τῇ μάχῃ Πίνδ. ἀπ. 179.

Ἀκάμας, ἀντὸς ὁ μὴ κάμνων, ἀκούρατος. «Σπερχεῖω ἀκάμαντι» Ἰλ. π, 176. σὺς, 823. - ἥλιος, σ, 239. - πόντος Πίνδ. Ν. 6, 40. - ῖπποι, Ὀ. 1, 87. - Νότος Σοφ. Τρ. 112.

Ἀκάμας, ἀντος, κύρ. ὅν. 1) υἱὸς Ἀντήνορος, ἀρχηγὸς ἀκρόανων Ἰλ. 2) ἀρχηγὸς Ἑλλήνων Ἰλ. 3) υἱὸς Θησέως καὶ ἡρώς ἐκὼν τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς Αἰσχίν. 4) ἀπρὸς τοῦ Ἡράκλειου 5) ἀκρωτ. Κύπρου Στράβ.

Ἀκαματί, ἀκαμῆτως Χοιροδ.

Ἀκάματος, 2' ὁ μὴ κάμνων, ἀκούρατος, παρ' Ὀμ. αἰ ἐν τῇ φράσει «ἀκάμας»

πύρ, ὡς. Θεόκρ. 11, 51 - σθένος ἀνδρῶν
 Πύρ. 869 - θεῶν μῆνες Σοφ. Ἀντ.
 609. ἄκαματα προσμένειν, Πλ. 160 - ὅμ-
 ας αἰθέρος ἀκ. σπλαγνίσται Ἀριστ. νερ.
 280 - γνάθος Νικόλ. κωμ. ἐν Σοφ. ἀνθ. 14,
 7 καὶ μτγν. π., καὶ Πλούτ. Θησ. 6. Τὸ
 πρῶτον α ἰσχύει διὰ τῆς χρήσεως τῶν ἐπ.
 μακρόν, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον τὸ θηλ. εἶνε
 καὶ ἄκαμάτῃ - γὰρ ἑσ. Θη. 747 - γῆ
 ἢ μὴ κέκοντα ἐν τῇ παράγειν καρπὸς
 Σοφ. Ἀντ. 340 - φωνὴ Σαφρ. ἐν Ἀνθ. 6,
 269 - ἔλκεται Ἀπολ. Ρ. 2, 661.
 Ἄ-καμής, 2' ἀκάματος Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 324.
 Ἄ-κάμυστος: ἀσκαρδέμικτος Ἡσυχ.
 Ἄ-καμπής, 2' ὁ μὴ κάμπων, ἀλύγιστος
 Θύερ. Ἰ. Φ. 3, 10, 4, Λαυκ. θε. εἰ. 10, 2.
 Ἄκαμπτορος Πλούτ. καὶ Νόν. συχιά, Ὀρφ.
 Ἄ-καμπία, ἢ ἀκαμπία Ἰπποκρ.
 Ἄ-καμπίας, ὁ εὐθόδρομος. Ἀκάμπιος δρό-
 μος, ὁ μακρὸς καὶ οὐ εὐθείας περίπατος
 Λουαρ. Σουῖδ.
 Ἄ-καμπτό-πους, ὁδός, ὁ ἔχων ἀκάμπτους
 πόδας - ἐλέφαντες Νόν. Δ. 15, 148.
 Ἄ-καμπτος, 2' ὁ μὴ κάμπων, ἀλύγι-
 στος Ἰπποκρ. καὶ μτγν. μτφ. ἄκαμπτος
 φωνῶν Πίνδ. Ἰ. 3, 71 - βουλαί, Π. 4,
 72 - μένος Αἰσχ. Χο. 448. - ὅσων φρήν
 Εὐρ. Ἰππολ. 1258. - γῆρας ἰνέρον ἀκ.
 Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 467, ἐξ οὐ οὐδεὶς ἐπα-
 νακάμπει - τὸ ἀκαμπτον πρὸς τοὺς πόνοους
 Πλάτ. Λυκ. 11. Συγκρ. ἀκαμπτότερος Πλάτ.
 Ἰη. 74, inflexibilis: ἐπίρ. -ως, μτγν.
 Ἄ-καμπία, ἢ τὸ ἀκαμπτον, ἢ τὸ οὐ κάμ-
 πταί - φωνῆς Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 5, 7.
 Ἄ-καμψ, ποτ. Κολυίδος Ἀρρ.
 Ἄ-καμψ, ἢ (πρὸλ. ἀκή) κοιν. ἀγκάθι, κα-
 μέτω. γραμμ. - πικνίνοι βέτον ἀκαμψαί
 Θεόκρ. 7, 140 - βόδων Λουκ. πῶς δ. ἰστ.
 28 - ἔχοντα Ἀθην. 4, 135 με ὑπαινιγμὸν
 τοῦ ἀκανθοειροῦ Ἀνθ. 11, 329 2) βοτάνῃ
 τῇ ἔχουσα ἀκάνθας, ἐν γίν. φυτὸν ἀκαν-
 θώδες Ὀδ. ε, 328, Ἡρ. 2, 96 3) ἡ βράχις,
 ἡ σπονδυλικὴ στήλη, ἰδ. τῶν ἰχθύων (ἄ-
 κανθα, ἡ βράχις τοῦ κήτους) Σουῖδ. πρβλ.
 Ἀράτ. ραιν. 356. Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 8,
 339 καὶ τῶν ὄρεων Ἡρ. 2, 75, Θεόκρ. 24,
 32 τῶν ἀνθρώπων Ἡρ. 4, 72, Ἰπποκρ.
 Εὐρ. Τρ. 117 - διπλῇ, Πλ. 495, ἡ κεκαμ-
 μένη, κυρτὴ βράχις πρβλ. [ἐπὶ μολογίαν ἀ-
 κανθας] Θεόκρ. 24, 32 4) λεπτολογία, [ἐκ
 τῶν βελίων ἐκλέγω ἀκάνθας] Ἀθην. 8,
 347 πρβλ. ἄκανθος, срinа.
 Ἀκανθῶν, ὄνος, ὁ τόπος πλήρης ἀκαν-
 θῶν, μτγν.
 Ἀκανθῆς, ἰσσο, ἐν ἀκανθῶδες - πέταλον
 Νικ. Θηρ. 638.
 Ἀκανθῆρος, 3' ὁ ἔχων ἀκάνθας, περὶ ἰ-
 χθύων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 37.
 Ἀκανθῆς ἄνθος, ἔγραψ. εἰς Ἀλκυον.
 Ἀνθ. 4, 1 καὶ διωρθώθη ἀλλ' ἀκάνθης.
 Ἀκανθῆ-φύρος, 2' ὁ ἀκάνθας φέρων Ἡρδν.
 Ἰκμ. σ. 128.
 Ἀκανθῆς, ὁ 1) εἰδ. ἰχθύος Ἀριστοτ. Ἰ.
 Ζ. 9, 37, Ὑππ. ἀλ. 1, 380 2) εἰδ. τέττι-

γος ἔδοντος ἐν ἀκανθαίς Αἰλ. Ἰ. Ζ. 10,
 44 3) εἰδ. ἀσπαράγου Πολυδ. 6, 51.
 Ἀκανθίζω, συλλέγω ἀκάνθας Γρ. Ναζ.
 ἄσμ. σ. 8.
 Ἀκανθικός, 3' ἀκανθῶδες Θεόφρ. Ἰ. Φ.
 6, 1, 3.
 Ἀκανθίλλης, ἄγριος ἀσπαράγος Ἀπουλ.
 Ἀκανθίνη νῆς, ἐν τῇ δραβικῇ κόλπῃ Πτολ.
 Ἀκάνθινος, 2, καὶ 3' ἐξ ἀκανθῶν πεποιη-
 μένος, ἀκανθῶδες - ἀταρποί Ἀνακρ. 53,
 12 - στέφανος, Κ. Δ. Ἐν Ἡρ. 2, 96 = ὁ ἐξ
 αἰγυπτιακῆς ἀκάνθης κατασκευασμένος.
 Ἀκάνθιον, τό 1) ὕποκ. τοῦ ἀκάνθα, μικρὰ
 ἀγκάθια τῶν ἰχθύων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 7 -
 2) εἰδ. βοτάνης Διοσκ. 3, 18.
 Ἀκάνθις, ἴδος, ἢ εἰδ. πτηνῶν, «στρουθίον
 ἐν ταῖς ἀκάνθαις καθήμενον» Εὐκ. Μ. «αὐ-
 τὸ ἀκάνθις καθόδιοι καὶ καθόχοροι, φωνὴν
 μὲν τοι λιγυρὰν ἔχουσι» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3,
 16, 5, Θεόκρ. 7, 141.
 Ἀκάνθο-δάται, σῆτες: οὕτως ὀνομάζει τοὺς
 γραμματικούς ὁ Ἀντιφάν. ἐν Ἀνθ. 11, 322 =
 οἱ ἐπὶ (λεπτολογίαν) ἀκάνθων βαδίζοντες
 σῆτες (τῶν βιβλίων) Ἰντ. θηλ.
 Ἀκάνθο-δάτιν ἀκρίδα Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ.
 7, 198.
 Ἀκάνθο-δελής, 2' τραχὺς ὕψους τῶν ἀ-
 κανθῶν Κ. Μαν. χρον. σ. 97.
 Ἀκάνθο-δλαστοί, 2' ὁ ἀκάνθας βλαστά-
 νων Ἰ. Χρυσ. τ. 8, σ. 511.
 Ἀκάνθο-δόλος, 2' ὁ ἀκάνθας βέλλων,
 φύων - χαίτη, περὶ τοῦ βόδου Νικ. Θηρ.
 542. Παρ' ἱατροῖς ἐργαζεται δι' οὐ ἐξέγου-
 σιν ὀστάρια ἢ ἀκάνθας.
 Ἀκάνθο-κέντρος, 2' κεντῶν ὡς ἀκάνθα
 Κ. Μαν. χρον. σ. 117.
 Ἀκάνθο-λόγισα, τὸ συλλέγειν ἀκάνθας,
 Γρ. Νύσ. τ. 1, σ. 806.
 Ἀκάνθο-λόγος, 2' ὁ συλλέγων ἀκάνθας
 «Ἀριστάρχου σῆτες ἀκάνθοι λόγοι» οἱ γραμ-
 ματικοί, αἱ συλλέγοντες λεπτολογίας Φιλ.
 Θεοτ. ἐν Ἀνθ. 11, 347 ἢ ἀκανθοδῶται
 καὶ - ποιηταί Ἀντ. Θεασ. ἐν Ἀνθ. 11, 20.
 Ἀκάνθο-νωτός, ἔχων ἡσυχ.
 Ἀκάνθο-πλήξ, ὀδυσσεύς, ὁ ὑπὸ τῆς ἀκάν-
 θης τῆς θαλάσσης τραγῶναι πληγῆς, φουεθεῖς
 οὕτως ὀνομάζετο τραγωδία τις τοῦ Σοφοκλ.
 Ἀκάνθο-πλόκον στέφος, ἐξ ἀκανθῶν πε-
 πλεγμένον, μτγν.
 Ἀκάνθος, ὁ 1) φυτὸν ὅλως ἀκανθῶδες -
 ὕψος Θεόκρ. 1, 55, Νικ. Θηρ. 645 καὶ ἡ
 ἀκάνθα, ὡς κόσμημα, ἰδ. ἐπὶ τοῦ χιτῶνος
 τῶν κορινθιακῶν κούρων.
 Ἀκάνθος, ὁ 1) ἀκτιναίμενος Θουκ. - Ὀ-
 λυμπιονίκης Πάου. 2) Σικελιώτης Λουκ. 3)
 ὁ ἐξ οὗ ὀνομασθῆναι πόλις Ἀκάνθος Στ. Ηυζ.
 Ἀκάνθος, ἡ 1) πόλ. ἐν τῇ Στρυμονικῇ κόλ-
 πῃ, κτίσμα τῶν Ἀνδρίων Ἡρ. ὕδν Ἰερισός,
 κάτ. καὶ ἐπὶ Ἀκάνθους παραμ. Ἀκάνθιος
 τέττις, ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμαύσων, οἱ δὲ
 ἐνταῦθα οἱ τέττιγες ἦσαν ἀφώνοι Σιμων.
 ἐν Ζηνοβ. 1, 51. Ἀκάνθιος κύων, τ. 6, τα-
 χύς παραμ. παρ. 1, 12, 2) πόλ. ἐν Αἰγύ-
 πτῃ, οὐ μακρὰν τῆς Μέμφιδος Στράβ. κάτ.

Ἀκνυθολίτης 3) πόλ. ἐν Κερίᾳ Στ. Βυζ.
4) πόλ. ἐν Ἀθαμανίᾳ, αὐτ.
Ἀκνυθό-στεφής, ἰχθύς· ὁ ὑπὸ ἀκνυθῶν
ἰταμένους, περιεβλημένοις Ἀριστοτ. ἐν Ἀ-
θην. 7, 319.
Ἀκνυθό-τόκος, 2' ἀκνυθας τέκτων Κύ-
ριλλ. Ἀλ.
Ἀκνυθό-φαγίω· ἐσθίω ἀκνυθας Εὐστ.
ἔρ. 106.
Ἀκνυθό-φάγος, 2' ὁ ἐσθίων ἀκνυθας Ἀ-
ριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 5.
Ἀκνυθό-φορέω· ἀκνυθας φέρω Εὐστ. ἔρ. 135.
Ἀκνυθό-φορία, ἡ· φέρειν ἀκνυθας Γρ. Νύσ.
Ἀκνυθό-φόρος, 2' ὁ ἀκνυθας φέρων, παρά-
γων, ἡ ἔχων· ἐχίνοι Γρ. Ναζ. τ. 2, σ. 74.
Ἀκνυθό-φύει· φύει ἀκνυθας Διοσκ. 3, 21.
Ἀκνυθό-φυλλος, 2' ἔχων ἀκνυθώδη φύλ-
λα· ὅτε φυλλάκωντος.
Ἀκνυθό-χοίρος, ὁ· σκατζόχοιρος, μτυν.
Ἀκνυθώ· καθίστω ἀκνυθώδης· παθ. γί-
νομαι ἀκνυθώδης Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7, 6, 2.
Ἀκνυθώλης, ἴδος, ἡ· ὅπου τοῦ ἀκνυθί-
Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 3, Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 2,
65, Διλλ. Ἰ. Ζ. 4, 5.
Ἀκνυθώδης, 2' ὁ ἔχων ἀκνυθας, πλήρης
ἀκνυθῶν· φυτὸν Θεοφρ. Ἰ. Φ. 6, 1, 2· -
χώρος Ἠρ. 1, 126· «λόγοι ἀκνυθώδεις» =
λεπτολογία, μετὰ τοῦ «ἐρωτήσεως ἀποροι»
Λουκ. ν. δ. 10, 8.
Ἀκνυζώ· φέρω ἀκνυθώδεις καρποὺς Θεοφρ.
Ἰ. Φ. 6, 4, 8.
Ἀκνυκός, 3' ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἀκνυθῶν
Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4, 7.
Ἀ-κ-ανόνιστος, 2' ὁ μὴ κεκανονισμένος Ἐτ.
Μ. ὁ μὴ κανονικός, ἐκκλ. ἐπίρ. -τως, αὐτ.
Ἀκανος, ὁ· ἀκανθα, ἀρχ. λεξ. Παρά Θεοφρ.
Ἰ. Φ. 6, 1, 3 εἰδ. φυτοῦ, καὶ ἡ ἀκανθώδης
κεφαλὴ καρπῶν τινῶν.
Ἀκ-ανώδης, 2' ὁμοίος ἀκάνθῳ Θεοφρ. Ἰ.
Φ. 6, 4.
Ἀ-καπλήευτος, 2' ἀνόθευτος, εὖδολος
Συνέσ. ἐπ. 49.
Ἀ-κάπηλος· τῷ ἀνωτ. «βίος ἀπλούς καὶ
ἀκάπηλος» Στράβ. σ. 781.
Ἀ-κάπνιστον μέλι· τὸ μὴ διὰ καπνίσμα-
τος ἐξαχθέν Στράβ. σ. 613.
Ἀ-καπνος, 2' ὁ μὴ διακρίδων καπνόν· -
ξύλα Πλούτ. συμπ. 2, 1, 7· -πῦρ Θεοφρ.
πυρ. 71· -θυσία = ἐν ἡ οὐδὲν καίεται Λουκ.
Γρ. 4· «καλλιόνης γὰρ ἄκ. αὐτὸς» Λεων.
Ἀλ. ἐν Ἀνθ. 8, 321· «ὅθ. ἡ παροιμία ἐν Ἀ-
θην. 1, 8, «ἄκαπνα γὰρ αἰὲν αἰοδοὶ ὀύμεν»
= μόνον ἀκ. θυσίας (οὐχὶ πολυτίμητα δῶρα,
οὐδὲ χρήματα) παρέχουσιν οἱ ποιηταί, ἡ
ἐπαινοῦσι δαπάναις ἄλλων.
Ἀ-κάπνωτοι, ὅδοι· μὴ πεπηλωμένοι κα-
πνὸς Εὐρ. Φαλό. ἀπ. 2.
Ἀ-καρά· τὰ σκελῆ, Κρήτες Ἠσύχ.
Ἀκαρά· πόλ. ἐν Ἀσίᾳ, ἡ εἰτα Νύσσα Ἐτ. Μ.
Ἀ-καρά-δόκητος, 2' ἀπροσδόκητος Εὐστ.
Ἰλ. 1127.
Ἀκαρασός· πόλ. Λυκίας, κατ. -σσιος, ἡ
-σσιός Στ. Βυζ.
Ἀ-κάρδιος, 2' ὁ μὴ ἔχων καρδίαν Πλούτ.

Καίσ. 63· μτρ. δειλός, ἀτολμος, καὶ 3·
σπλαγγος Γαλην. τ. 5, σ. 118, μτρ. ἐπίρ.
-ως Θεόδ. Πρόδρ.
Ἀ-καρεῖ ἐν βραχεῖ, ταχέως Ἠσύχ.
Ἀ-κάρηνος, 2' ἀκέραιος Εὐδ. ἐν Ἀνθ.
Πλαν. 116.
Ἀ-καρής, 2' («βραχὺς, εὖς, ὃν οὐχ οἶδν
τε κείραι. Διτῶς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς Ἀ-
τικοῖς, καὶ ὀνομαστικῶς, οἷον ἀκαρής χρόνος,
καὶ τῷ ἀκαρεῖ, καὶ τὸν ἀκαρῆ» καὶ ἐπιρρη-
τικῶς ἀκαρῆ ἀντί τοῦ βραχέως καὶ συντόμως·
Β. Ἀν. 363)· περὶ τοῦ χρόνου, βραχὺς·
«ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ» Ἀριστ. πλ. 244· «ἀκ-
ρὲς ὥρας» Πλούτ. Ἀντ. 28· «ἐν ἀκαρεῖ τοῦ
χρόνου» Λουκ. Χάρ. 14· καὶ ἀνευ τοῦ
χρόνου, ὃν. 37· «ἀκαρής περιλιπιδύται»
Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 12, 522· «ἀκαρής, ὁρᾷς;
ἀκαρής παρόλως ἀρτίως» Μέν. ἐν Ἐτ. Μ.
45, 22· ἐπιρρημ. ἀκαρῆ Ἀριστ. ὅρν. 1619,
45, 22· «τῶν πατρῶν οὐδ' ἀκαρῆ μέτεσσι σοι», καὶ
σφ. 701· «διαλίπειν, νερ. 488· καὶ ἰδ. μετ'
ἀρνῆσεως, «χρησιμὸς ἐστὶ οὐδ' ἀκαρῆ», σφ.
541· «οὐδ' οὐδ' ἀκαρῆ θανέισσι» Δημ. 50, 56·
παρ' ἀκαρῆ = μικροῦ δεῖν Πλάτ. Ἀξίωχ.
366· «τὸ ἀκαρὲς = ὁ δακτύλιος ἐν τῷ μ-
τρ. δακτύλῳ Πτολ. 5, 100.
Ἀ-καρι, τὸ ἐλάχιστον ζῷον Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 32.
Ἀκαριατός, 3' μικρός, βραχὺς - πλοῦς Δημ.
56, 30, καὶ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 2· «χρόνος
οὐδ' ἀκ.» Δ. Ἀλ. 8 70· ἐπίρ. -ως Εὐστ.
Ἀ-καριδίας· ἀκαριατός, γρμ.
Ἀκαρνα· δάφνη Ἠσύχ.
Ἀκαρνάν, ἀνός· 1) υἱὸς Ἀλκμαίωνος καὶ
Καλλιρρόης, γενάρχης τῶν Ἀκαρνάνων, οἱ-
τινες πρότερον ἐκαλοῦντο Κουρήτες Θουκ.
2) εἰς τῆς Ἀκαρνανίας κάτοικοι Ἠρ. καὶ
ὡς ἐπίθ. «οἱ Ἀκαρνανεὶς συγγράφεις», Ὁμήλ.
Ἀκαρνανίς, ἐπίθ. Ἀκαρνανικός.
Ἀκαρνανία· χώρα ἐν Ἑλλάδι μετὰ τῷ Ἠ-
πείρῳ καὶ Αἰτωλίᾳ Θουκ.
Ἀκάρναξ· λάδραξ Ἠσύχ.
Ἀκαρον· τυφλὸν Ἠσύχ.
Ἀ-καρπέω· εἶμαι ἀκαρπὸς Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3, 3, 4.
Ἀ-καρπία· καρπῶν ἑλλειψίς Διοσκ. Εὐμ.
768, Πλούτ.
Ἀ-καρπίστα πεδία· ἀκαρπία, ἀγονα Εὐρ.
Φιν. 210.
Ἀ-καρπας, 2' α) ὁ μὴ παράγων καρπόν,
περὶ φυτῶν καὶ περὶ τῆς γῆς, συχνὰ παρὰ
Θεοφρ. «λίμνη ἀκ. ἔχουσα» Πανσ. 5, 7, 3·
-λόγοι Πλάτ. Φαίδρ. 277· συχνὰ μτρ.
Πλούτ. ἐπίρ. -ως Σοφ. Οἰ. τ. 254· β)
«νόσος ἀκ.» = ἡ ἀκαρπία ποιοῦσα τοῦς προ-
καλομένους Ἀξίωχ. Εὐμ. 902.
Ἀ-καρπώ· παιδὶ ἀκαρπον Τζιτ. χιλ. 7, 126.
Ἀ-καρπώτης, 2' ὁ μὴ εἰδὼν καρπόν·
γῆ Θεοφρ. αἰτ. φ. 3, 13, 3· «χρησμοὶ ἀκ.»
= μὴ ἐκπληρούντες Ἀξίωχ. Εὐμ. 684· «νι-
κας ἀκαρπῶτον χάριν» = εἰς ἡς οὐδὲν τις καρ-
ποῦται Σοφ. Αἰ. 176.
Ἀκαρρα· πόλ. ἐν Ἀχαΐᾳ, κατ. Ἀκαρρατός
ἡ Ἀκαρράτης Στ. Βυζ.
Ἀ-καρσός· ὁ ἀνικητός Ἠσύχ.
Ἀ-καρτέρητος, 2' ἀνυπομόνητος Ἠσύχ.

ἀνυπόφορος Πλούτ. συμπ. 8, 9, 3, μτγν. καὶ ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀντέχῃ.

Α-καρτος, 2' ἀκούρευτος. - πύγων Ἀθην. 6, 211.

Α-καρύκευτος, 2' ὁ ἄνευ καρυκεύματος Θεόδ. Βαλσ.

Α-καρπής, 2' ὁ μὴ ἐξηραμμένος. - φλοιός Νη. (ν. Ἀθην. 4, 133.

Α-καρκα (ἀκρήν) ἡσύχως, μαλακῶς, βρα-
δείως Ἡσύχ. - προδωκῆς Κρατίν. ἐν Β. Ἀν.
371. ὁρθότ. κατὰ Ἀγλ. Διον. ἐν Εὐστ. Ἰλ.
668 ἀκασκα δθ.

Α-καρκαίαν ἀγλαμα πλούτου Αἰσχ. Ἀγ.
721. = «λίαν κεκοσμημένον» Σχολ. (ὁ Σνέ-
κλ. ἀκασταίος ἐκ τοῦ α ἐπιτ. καὶ κάζω,
ἀκασμαι ἄλλοι συνδέουσι μετ' αὐτοῦ τὸ
προηγ. φρόνημα, ὅπερ ἀντιφάσκει εἰς τὴν
συνέλειαν).

Α-κακί ἡσύχως, ἀρχ. λέξ.
Α-κακίνα ἀναπεπαυμένα, ἡρμουςμένα Ἡσύχ.
Α-κακίτη θυγ. Ὀκεανὸς Ἡσ.

Α-κακίτδας Βοιωτός, ἐπιτρ.
Α-κακίτος 1) υἱὸς Πελοῦ, βασιλεὺς Ἰωλ-
κῶν, Κλυθώνιος κυνηγὸς καὶ Ἀργοναυτὴς
Πινδ. 2) βασιλεὺς Δουλιχίου Ὀδ. 3) ἀρχων
ἐν Χίῳ κατὰ τοὺς χρόνους Ὀμήρου Κλ. Ἀλ.

Α-κακίτῳρων συνετός Ἡσύχ.
Α-κακα-δάπτιστος, 2' ὁ μὴ καταδαπτι-
σθεὶς Θεοφύλ. 1, σ. 355.

Α-κακα-εἰστος, 2' ἀβίαστος, ἐλεύθερος
Κύρην. κ. Ἰουλ. 8, σ. 285.

Α-κακα-εὐλῆτος, 2' ὁ δὲ δὲν δύναται νὰ
καταβληθῇ, μτγ. - λόγος Ἀριστ. νεφ. 1229

Α-κακα-αγγεῖωτος, 2' ὁ μὴ ἔχων ἀγ-
γῆ, δηλ. ἀρτηρίας Ἀντυλλ. ἐν Ὀρειδ. σ. 48.

Α-κακα-αγγεῖλος, 2' ὁ μὴ καταγγελλόμενος,
ἀνεπαγγέλτος Πλούτ. Νου. 13, Δ. Ἀλ. 1, 51.

Α-κακα-γέλστος, 2' ὁ δὲ δὲν δύναται τις
νὰ καταγέλῃ Θεόφ. π. Αὐτ. 1, 17, 77.

Α-κακα-γνώστος, 2' ὁ δὲ δὲν δύναται τις
νὰ καταγνώσῃ, νὰ ἐλέγξῃ, Κ. Δ. ἐπὶρ. - στωίς
ἐκπιπλήκτωι Ἡσύχ.

Α-κακα-αγώνιστος, 2' ἀκαταμάχῃτος
Δ. Σικ. 17, 20.

Α-κακα-δάρστος, 2' ἀκατανίγκστος
Α-κακα-δέκστος, 2' ἀδωροδόχῃτος, μτγν
Α-κακα-δεκτος, 2' ἀπαράδεκτος Ἰ. Κλίμ
σ. 125.

Α-κακα-δίκαστος, 2' ὁ μὴ καταδικασθεὶς,
Ἰ. Κλίμ. σ. 315.

Α-κακα-δοῦλετος, 2' τῷ ἐπομ.
Α-κακα-δοῦλωτος, 2' ὁ μὴ καταδουλω-
θεὶς, μὴ ὑποταχθεὶς Θεοφύλ. 3, 408.

Α-κακα-ζητήτως ἄνευ ζητήσεως, ἀνερ-
μηνεύτως Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 765.

Α-κακα-θύμιος, 2' ὁ μὴ ὦν κατὰ ψυχὴν
καὶ θυμὸν, εὐσάρεστος Εὐστ. 149, Ἀρτεμ. 2, 48.

Α-κακαταίος ὦν. ἔπου Σουῖδ,
Α-κακα-αἰσχυντος, 2' ὁ μὴ κατααἰσχυνό-
μενος Ἰ. Χρυσ. τ. 5, σ. 368. ἐπὶρ. - ὡς Βασ.
Ἀλ. 3, 39.

Α-κακα-αἰτίστος, 2' ἀκατηγόρητος, ἀ-
λόγος. ἀκαταίτιατον ἀνέγκλητον, ἀκατη-

γόρητον Ἡσύχ. Ἰώσ. Ἰουδ. πολ. 1, 24, 8.

Α-κατα-κάλυπτος, 2' ἀκάλυπτος, ἀσκε-
πής, φανερός Πολύδ. 15, 27, 2, Κ. Δ. ἐπὶρ.
- ὡς Ἰ. Διμασκ. τ. 2, σ. 99.

Α-κατά-καμπτος, 2' ἀκαμπτος, αὐστη-
ρὸς Εὐστ. ἐρ. 220.

Α-κατά-καυστος, 2' ἀκαυστος, μτγν.
Α-κατά-κλαστος, 2' ὁ μὴ κατακλόμενος
«ἀκλήλτος... κατὰ τοὺς παλαιούς ἀκατά-
κλαστος» Εὐστ. σ. 1660.

Α-κατά-κλυστος, 2' ὁ μὴ κατακλύζομε-
νος Γρ. Νόσ. τ. 2, σ. 651.

Α-κατά-κοπτος, 2' ἀκοπίστος, ἀκοπος,
μτγν.

Α-κατα-κόσμητος, 2' ἀκοσμος, ἀτακτος
Πλούτ. π. ἐκλ. χρ. 25, μετὰ τοῦ ἄτακτος.

Α-κατα-κράτητος, 2' ὁ δὲ δὲν δύναται νὰ
κατακρατῇ Ἐτ. Μ.

Α-κατά-κριτος, 2' ὁ μὴ κατακρίθεις, Κ.
Δ. ἐπὶρ. - ὡς μτγν.

Α-κάτ-ακτος, 2' ὁ δὲ δὲν κατέγνυται, δὲν
θραύεται Ἀριστοτ. μετρωρ. 4, 8.

Α-κατά-ληκτος, 2' ὁ μὴ καταλήγων, ἀ-
τελεύτητος Ὀκελλ. Α. 4 μετὰ τοῦ συνε-
χῆς - «μέτρα ἀκατ. ὅσα τὸν τελευταῖον
πόδα ὁλόκληρον ἔχει» Ἡρακλ. μέτρ. 4, σ.
24. ἐπὶρ. - κτως = ἀδιαλείπτως, ἀκαταπαύ-
στως Σουῖδ. Ζωναρ.

Α-κατα-ληπτέω δὲν καταλημθάνω Σ.
Εὐμ. Πυρ. ὑπ. 1, 26.

Α-κατά-ληπτος, 2' α) ὁ δὲ δὲν δύναται νὰ
καταληφθῇ, νὰ κυριευθῇ Ἰώσ. Ἰουδ. πολ.
3, 7, 7' 6) ὁ μὴ πιασθεὶς Ἀριστοτ. προβλ.
19, 42. συνθ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κατανοη-
θῇ, λέξ. ἰδ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Σκεπτικοῖς
Κικ. ἀκαθ. 9, 18, Πλούτ. στ. ἐν. ἐν τέλει
ἐπὶρ. Σχολ. Ἰλ. π. 75.

Α-κατα-ληψία, ἡ ἀκατανοησία, ἀντίθ.
τῷ κατάληψις, ὅρ. τῶν Σκεπτικῶν Κικ.
Ἄτ. 13, 19, Πλούτ. πρὸς Κολ. 26, Σ' Ἐμν.
πυρ. ὑποτ. 2, 116.

Α-κατά-ληψις ἐκπληξὶς Δωροθ. σ. 784.

Α-κατ-άλλακτος, 2' ἀδιάλλακτος, ἀφι-
λίωτος, ἀσπονδός - ἔχθρὸς Ζέλενκ. ἐν Στοδ.
ἀνθ. 44, 21. «ἀκαταλλάκτως πολέμειν»
Δημ. 11, 4.

Α-κατ-αλληλία ἀναρροστικά, γραμ.
Α-κατ-αλληλος, 2' ἀνάρροστος Ἀριστοτ.
κόσμ. 6. ἀσύμφωνος, γραμ. ἐπὶρ. - ὡς, γραμ.
Α-κατ-αλληλήτης ἀκαταλληλία Ἀ-
πολλ. συντ. 3, 1.

Α-κατά-λυτος, 2' ὁ δὲ δὲν δύναται νὰ κα-
ταλυθῇ «τὸ τῆς δημοκρατίας ἀκατάλυτον ἔ-
σσεσθαι κράτος» Δ. Ἀλ. 10, 31' ἐπὶρ. - ὡς
Χρυσ. τ. 3, σ. 80.

Α-κατα-μάθῃτος, 2' ἀγνώστος Ἰπποκρ.
Α-κατά-μακτος, 2' ἀψηκτος Σχολ. Ἀ-
ριστ. Αὐστ. 658.

Α-κατα-μάχητος, 2' ἀκαταπολέμητος,
ἀουκ. φιλοφ. 8.

Α-κατά-μαχος, 2' τῷ ἀντιπ.

Α-κατα-μέτρητος, 2' ὁ δὲ δὲν δύναται νὰ
καταμετρηθῇ Στράβ. 2, σ. 77.

Α-κατάμιχτοι ἀσύγκαστοι, γλωσσ.

- Ἀ-κατ-ανάγκαστος, 2' ὁ μὴ κατηναγ-
κασμένος, ἐκούσιος Ἰ. Χρυσ. τ. 2, σ. 349.
ἐπὶρ. -ως, αὐτ. τ. 5, σ. 878.
Ἀ-κατ-νίκητος, 2' ἀνίκητος Ἀθαν. τ. 2,
σ. 365.
Ἀ-κατ-νόητος, 2' ὃς δὲν δύναται νὰ
κατανοῇθῃ Λουκ. φιλοφ. 13' ἐπὶρ. -ως Σουλδ.
Ἀ-κατ-νυκτὶ ἄνευ κατανόησεως, γραμ.
Ἀ-κατ-νυκτος, 2' ὁ μὴ κατανοούμενος,
σκληρὸς Ἰ. Κλίμ. σ. 372.
Ἀ-κατ-ξυστος, 2' ὁ μὴ κατεξοσμένος
Εὐστ. 1165.
Ἀ-κατ-πάλαιστος, 2' ἀκαταμάχητος
ἐν τῇ πάλῃ Σχολ. Πινδ. Ν. 4, 153.
Ἀ-κατ-πανστος, 2' ἀτελεστέος, παν-
τοτεινός - ἀρχὴ Πλούτ. Ἀρατ. 26' «τὸ μο-
ναρχίας ἀκ.», Καία, 57' -στάσεις = μὴ δυνά-
μειναι νὰ καταπαύσῃσι Πολύδ. 4, 17, 4, Δ.
Σικ. 11, 67' -ἀμαρτίας = αἰεὶ ἀμαρτάνων,
Κ. Δ. - ἐπὶρ. -ως Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 1002.
Ἀ-κατ-πληκτος, 2' ὁ μὴ καταπλησόμε-
νος, ἀτρόμητος Δ. Ἀλ. 1, 81' ἐπὶρ. -ως, αὐτ.
Ἀ-κατ-πληξία' ἀθαμβία Κλ. Ἀλ. στρ.
2, σ. 417.
Ἀ-κατ-πολέμητος, 2' ὃς δὲν δύναται νὰ
καταπολεμηθῇ Ἐπιφάν. ἀγκυρ. τ. 2, σ. 20.
Ἀ-κατ-πόνητος, 2' ὃς δὲν δύναται νὰ
καταπονῇθῃ, συχνά παρὰ γραμ. καὶ Σχολ.
Ἀ-κατ-πόντιστος, 2' ὃς δὲν δύναται
νὰ καταποντισθῇ, Βυζ.
Ἀ-κατ-ποτος, 2' ὃν δὲν δύναται τις
νὰ καταπῇ, Ο'.
Ἀ-κατ-πράυντος, 2' ὃς δὲν δύναται νὰ
καταπραυνθῇ Σχολ. Σοφ. Τρ. 1001.
Ἀ-κατ-πτύχτος, 2' ὁ μὴ πτυοῦμενος
Σχολ. Ἰλ. γ, 63.
Ἀ-κατ-πτωτος, 2' μὴ καταπίπτων, ἀ-
σφαλής, μτγν.
Ἀ-κατ-ἀργητος, 2' ἀκατάπαυστος, ἀκά-
ματος Ἐπιφάν. αἰρ. 31.
Ἀ-κατ-ἀρδευτος, 2' ὁ μὴ καταρδευθείς,
ξηρὸς Κύριλλ. Ἀλ. Ἰωήλ 2, σ. 214.
Ἀ-κατ-ἀρτιστος, 2' ὁ μὴ κατηρητισμένος,
Εἰρήν. ἀπ. 6.
Ἀ-κατ-ἀσειστος, 2' ὁ μὴ κατασεισθείς
Ἀλ. Τραλλ. σ. 15, περὶ τῆς ἀσέστου.
Ἀ-κατ-σειστος, 2' βέβαιος, ἔδρατος, ἀ-
σάλευτος Ἠσὺ. ἐπὶρ. -ως, Κύριλλ. Ἀλ.
Ἀ-κατ-σήμενον τὸν ἐνταλμα' τὸ ἄνευ
γραμμάτιου, ἀγροφον, δηλ. ἀπὸ στόματος
Ἠρὸν. 3, 11, 9.
Ἀ-κατ-σκηπτος, 2' ἀσκεπτος Κύριλλ. Ἀλ.
Ἀ-κατ-σκέυαστος, 2' μὴ ἐπιειργασμέ-
νος, ἀκατέρχαστος, Ο'. ἐπὶρ. -ως, μετὰ τοῦ
ἀπλῶς Δ. Ἀλ. Ἰσ. 15.
Ἀ-κατ-σκειυος, 2' τῷ προηγ. ἰδ. ἄτε-
χνος, ἀπλῶς Δ. Ἀλ. Θουκ. 27' οὕτως
«ἡρώων βίαι» Ἀθην. 12, 511' πρὸς Δ.
Σικ. 5, 39' ἐπὶρ. -ως Πολύδ. 6, 4, 7.
Ἀ-κατ-σκήνωτος, 2' ἀκατάλληλος πρὸς
κατασκήνωσιν Ὀνήσ. στρ. 1, 8, σ. 52.
Ἀ-κατ-σκοπος, 2' ἀσκεπτος Κύριλλ.
Ἀλ. πρὸς Νεστ. 2, σ. 47.
Ἀ-κατ-σκηπτος, 2' ὁ εἰς σκώψεις μὴ

- ὑποκείμενος Κύριλλ. Ἀλ. Ὠσηὶ 5, σ. 90.
Ἀ-κατ-σόφιστος, 2' ὁ διὰ σοφισμάτων
μὴ νικώμενος Ἀπολλ. Τυαν. ἐπ. 44, σ. 39.
Ἀ-κατ-στασία, ἡ' ἀστάθεια Πολύδ. 7,
4, 8' συν. ἀνησυχία, στάσις, μετὰ τοῦ τα-
ραχῇ Πολύδ. 1, 70, 1, Κ. Δ.
Ἀ-κατ-στάσις' ἀνησυχία, ταραχῇ Ἠ.
φαιστ. ἀποτελεσμ. σ. 16.
Ἀ-κατ-στατέω' εἶμαι ἀκατάστατος, ἀ-
νήσυχος Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2, 1, 12 μετὰ τοῦ
ταραχθήσεται. - Παθ. Τωδ. 1, 15.
Ἀ-κατ-στατος, 2' ἀστατος, ἀνήσυχος
- πνεῦμα Δημ. 19, 136' - πολιτεία Πολύδ.
6, 74' συχνά παρ' Ἰπποκρ. - δίστα Πολύδ.
ἐπὶρ. «-τως ἔχειν» Ἰσοκ. 21, 7.
Ἀ-κατ-στόρεστος, 2' μὴ καταστορεν-
μένος, ἀκατάπαυστος - κόματα Ἀνν. Κομν. 18.
Ἀ-κατ-στόχαστος, 2' ἀτέκμαρτος, ἀ-
τελείωτος Β. Ἀν. 458.
Ἀ-κατ-στρεπτος, 2' ὃς δὲν δύναται νὰ
καταστραφῇ Σχολ. Πινδ. Ὀ. 2, 146.
Ἀ-κατ-στροφος, 2' ὁ μὴ ἔχων τὴν
ἀρμόδιον, περὶ τοῦ ὕψους. «ἀκόρροφος τὸ
φθίνειν (ἡ περιόδος) καὶ ἀκατάστροφος ὡς
μέρος οὕσα τῆς δευτέρας ἀλλ' οὐχὶ τῆς πρώ-
της τέλους» Δ. Ἀλ. συνθ. ὄν. 22.
Ἀ-κατ-σχεσία, ἡ' τὸ ἀκατάσχετον Ἠσολ.
τετρ. σ. 170.
Ἀ-κατ-σχετος, 2' ὃν δὲν δύναται νὰ
νὰ κατέχῃ, νὰ κρατῇ, ἀκάθεκτος Πλούτ.
Μαρ. 44' - δάκρυα Δ. Σικ. 17, 38' ἐπὶρ.
-φέρεσθαι Πλούτ. Καμ. 37.
Ἀ-κατ-τακτος, 2' ὃς δὲν δύναται νὰ κα-
ταταχῇ Δ. Ἀρεοπ. οὐρ. ἱερ. 83.
Ἀ-κατ-τρητος, 2' ὁ μὴ τετροκημένος
Γαλην.
Ἀ-κατ-τριπτος, 2' ὃς δὲν δύναται νὰ
κατατριβῇ, ἐξαντληθῇ - χορηγία Πολύδ. 2,
89, 9, μτγν.
Ἀ-κατ-φλεκτος, 2' ὁ μὴ καταφλεγόμε-
νος, μτγν.
Ἀ-κατ-φόρητος, 2' «ἀνάρσιον» ἀδύ-
στακτον, ἀκαταφόρητον, ἀδίκον, ἀνάρμοστον
Ἠσὺ.
Ἀ-κατ-φρακτος, 2' μὴ κατάφρακτος, ὁ μὴ
Ἀ-κατ-φραστος, 2' ὃς δὲν δύναται νὰ
ἐκφρασθῇ, μτγν.
Ἀ-κατ-φρόνητος, 2' ὁ μὴ καταφρονή-
μενος Εὐν. Ἀγλα. 6, 8' ὁ μὴ καταφρονή-
σας, φοβερός Ἰωσ. Ἰουδ. ἀρχ. 9, 11, 2.
Ἀ-κατ-χρηστος, 2' ἀχρηστος Εὐστ. 816.
Ἀ-κατ-χωρίστος, 2' ὁ μὴ χωριζομέ-
νος, ἀχώνευτος - Πλ. Ἀριστοτ. προθλ. 28, 1.
Ἀ-κατ-ψεκτος, 2' ἀμειπτος Κύριλλ.
Ἀλ. Ἰουλ. 10, σ. 326.
Ἀ-κατ-ψευστος, 2' μὴ καταψευδόμε-
νος Ἠσολ. 91.
Ἀ-κατ-εργαστος, 2' ὁ μὴ κατεργασμέ-
νος Λογγίν. 15, 5' - ἀχώνευτος, - τρυφ.
Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 2, 3, 9.
Ἀ-κατ-ευναστος, 2' ἀκοιμητος, μτγν.
Ἀ-κατ-ευόδος, 2' οὐσκόλος Ἀγμ. ὄνειρ. σ. 149.
Ἀ-κατ-ῆ' ἡ' ἀκατος ἀκαταψευδόμενος
Ἀισχ. Ἀγ. 958, ἀμφ. γρ.

Α-κατ-ηγόρητος, 2' ὁ μὴ κατηγορηθεὶς
Δ. Σικ. 11, 46' ἀμεμπτος Φάλαρ. 55'
ἐπὶ τὸς Κύριλλ. Αλ.
Α-κατ-ήχητος, 2' ὁ μὴ κατηχημένος εἰς
ἡ πίστιν, ἀμύητος, ἐκκλ.
Α-κατιον, τὸ (ὅπακ. τοῦ ἀκατος) 1) μικρὸν
πλοῖον - ἀμφηρικὸν Θουκ. 4, 67, τῶν πει-
ματιῶν - λεπτά Πλάτ. Τιμολ. 17' «ζῶσι
ὅτι ἀπὸ τῶν κατὰ θάλατταν λησθηρίων, ἀ-
κατα ἔχοντες λεπτά, στενὰ καὶ κοῦφα, ὅσον
ἀνθρώπους πέντε καὶ εἰκοσι δεχόμενα, σπάρ-
αν δὲ τριάκοντα δέξασθαι τοὺς πάντας δυ-
νάμενα» Στράβ. σ. 758' 2) ἱστίον Λουκ. πῶς
δ. 1στ. 45' διάφορον τῶν «μεγάλων ἱστιῶν»
Σεν. Ελ. 6, 2, 27. κατὰ Φρόν. ἐν Β. Ἀν.
19, ἀκρίως σημαίνει τὰ μικρὰ ἱστία, λέγε-
ται δὲ καὶ ἐπὶ μεγάλων» καθ' Ἡσύχ. «τὸ
ἐν ἀκατίῳ ἱστίον, ἡ ὁ διουπύων τὴν πόλιν
φύλων, ἡ ὁ δικαστὴς ἡ ὁ μέγας ἱστός» ἡ
καί, ἡγουν πλοῖον» ἔστι δὲ καὶ ψάλλη, ἴσως
οὗ τὸ τοικίναι ἀστρογγύλῳ πλοίῳ». Παραμ.
ἀκατιον ἀράμενον φεύγειν» Πλούτ. ποιημ.
ἀκ. 1 καὶ συχνά 3) ποτήριον τι Ἀθην. 11,
182, 4) εἰδ. γυν. ὑποδρημάτων Πολυδ. 7,
33' Ἐν Ἀριστ. Λυσ. 64 «τάκτιον ἥρετο»
ἀκρίως, εἰς τοὺς ἀκατίων ἀντὶ τὸ ἐκάτειον.
Α-κάτιος, δ' «ὁ μέγας καὶ γνήσιος ἱστός»
Πολυδ. 1. 91.
Α-κατίς, ἴδου, ἡ' κουδαρις Δημήτρ. Ἰερικ.
1, 134.
Α-κατ-οίκτητος, 2' ὁ μὴ κατοικοῦμενος
Περικλ. 3, 470.
Α-κατ-ὀνόμαστος, 2' ὁ μὴ δυνάμενος νὰ
κατονομασθῇ - ποιότης Πλάτ. πρὸς Κριτ.
104' ὁ μὴ ὀνομασμένος, μὴ ἔχων ὄνομα Ἐπί-
κουρ. ἐν Στωδ. ἀνθ. 1, 52.
Α-κατ-οπτος, 2' ὁ μὴ καταπιεσμένος,
μὴ παρατηρούμενος Ἡλιόδ. 6, 14.
Α-κατ-ὀρθωτος, 2' ἀδιόρθωτος, ἐκκλ.
Α-κατος, ἡ 1) λέμπος ἐλαφρὸς καὶ ταχύς,
Πίνδ. Ν. 5, 2' - εἰναλία, Π. 11, 40, Θέογν.
ἀντ' - ὅακ Εὐρ. Ὀρ. 331' Ἐν Ἡρ. 7, 186,
ὅπου μεταφράζεται αὐτὸ ὡς ἀρσ. εἶνε φορ-
τηρὸν πλοῖον» - σιταγωγαί, ὡς - φορτηγοί
Κριτίας ἐν Ἀθην. 1, 28' καὶ ὁ Θουκ. ἀνο-
γάς αὐτὴν μετὰ τῶν πλοίων, 7, 59. Ὁ
κλέμπος τοῦ Χάρωνος, Ἑρμησιάν. ἐν Ἀθην.
1, 597' - ληθαία βασσ. ἐν Ἀνθ. 9, 279' -
Ἀθην. 11, 502' - ἀντιφάν. ἐν Ἀθην.
15, 692' Θεόπ. κυμ. αὐτ. 11, 501 φαίνεται
μεταφραστικὸν τὸν Τελέστην, ὅς πρῶτος ἐχρή-
σατο τὴν λέξιν ἐν ταύτῃ τῇ σημ. - πρὸλ. Β.
1, 371.
Α-κατ-ὀύλωτος, 2' ὁ μὴ κατουλωθεὶς,
κατουλωθεὶς Παυλ. Αἰγ. 5, 3.
Α-κατ-ὀχως' χωρὶς νὰ κατέχεται Μεσόδ.
1, 402.
Α-κατιντος, 2' ὁ ἀνευ κατιντος - δὲ πᾶ-
ρμα Τέλης ἐν Στωδ. ἀνθ. 97, σ. 523.
Α-καυλος, 2' ὁ μὴ ἔχων καυλὸν Ἀθην.
2, 69' καὶ περὶ περὶ Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 12.
Α-καυμ-αττοςτος, 2' μὴ ὑπὸ καύματος
πρὸς ἀβλήμενος Ἡσύχ. ἐν λ. ἀπρόσιτος.

Α-καυστηρίαστος, 2' ὁ μὴ καυστηριασμέ-
νος, μὴ ἐστιγματισμένος, περὶ Ἰπποκλ. Στράβ.
5, 215.
Α-καυστος, 2' ὅς δὲν καίεται Ἀριστοτ.
μετεωρ. 4, 8' - ὁ μὴ κακαυμένος - κῶμα:
Σεν. ἀν. 3, 5, 13.
Α-καυχησία' τὸ νὰ μὴ καυχᾶται τις, ἐκκλ.
(Ἀκαχίω), ἐξ οὗ τινες χρόνοι τοῦ ἀκαχίζω.
Ακαχίω (Ἀχ, ἄχος) λυπῶ τινα - τινὰ
Ὁδ. π. 432, καὶ παθ. λυποῦμαι Ἰλ. ζ. 486'
«μὴ θανάων ἀκαχίζου» μὴ λυποῦ ὅτι ἀπὸ θανάων
Ὁδ. λ. 486. Ἐνταῦθα ἀνέχουσιν ἀδρ. 6'.
ἡ καχε' - λαὸν Ἀχαιῶν Ἰλ. π. 822, Ὁδ.
α. 372 συχνὰ καὶ μέσ. «μνηστῆρες ἀκάχον-
το» ἡσαν λυπημένοι, μετὰ τοῦ «κατήφη-
σάν τ' ἐνὶ θυμῷ» Ὁδ. π. 342' ἀκάχοι Ἰλ.
θ. 207 καὶ ἀντιθ. πρὸς τὸ γηθησείν, ν.
344' ἀκαχοίμεθα μετὰ δοτ. - θανόντι, α.
236' συχνότ. μετὰ γεν. Ἰλ. π. 16. Ἀλλ'
ἐν Ἡσ. θε. 868 τὸ ἀκαχῶν εἶνε ἀμτῆ. -
ἀδρ. α. ἀκάχησε, - τοκῆς Ἰλ. ψ. 223 -
μέλ. ἀκαχίσει Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 286' -
πρὸς ἀκάχημαι = εἶμαι λυπημένος Ὁδ. θ.
314' ἀκαχήμενος ἡτορ', ι. 62' καὶ - τινὸς
Ἰλ. λ. 702 καὶ, ἀκαχίμεναι, σ. 29' ἀ-
κάχθαι, τ. 345. Εἰς ταῦτα ἀνήκει καὶ τὸ
ἀκαχέδατ', ρ. 637 ἀντὶ ἀκάχηνται, δ'
ὑπερασπίζεται ὁ Σπέρτερος ἐναντίον τοῦ Βουτ-
μάν. γράφοντος ἀκαχέατ', διὰ τὴν μαρτυ-
ρίας τῶν ἀρχ. γραμ., καὶ ἀκαχέατο, μ.
179, ἀντὶ ἀκάχηντο. Συχνὰ παρ' Ἀλέξ.
π. καὶ Θεόκρ. 8, 9 ἔχει ἀκάχοιτο' πρὸλ. ἀ-
χομαι, ἔχνομαι.
Ακαχήμενος, 3 (ἀκῆ) ὡς ὕμνος' ἔχχοι
ἀκ', ὅς ἐστι χαλκῶς Ὁδ. α. 99. καθ' Ἡτόχ. «ἡ-
κονημένον δόρυ, ἱστομεμένον» «πέλεκυν μέ-
γαν, ἀμφοτέρωθεν ἀκ.', ε. 235' - φάσανον
ψ. 80' - δοῦρατα Ἰλ. μ. 444, Νόν. Δ. 17,
232' - θύρσος, 14, 217.
Α-καίνης' ἰχθύες ὑπὸ Ἀμπακιστῶν Ἡτόχ.
Α-καίνασι' κατ' Εὐδοκ. Ὁδ. 1523, «σπορι-
μου εἶδος», ἡ κατ' Αἰλ. Διον. αὐτ. «τὰ ἐν
φακοῖς ἀστρογγύλα καὶ δυσκάτατα ὄστρια,
φύλων καὶ χρήσιν Φερεκράτους ταύτην. Κι-
άμους, φακὴν, ζιὰς, αἶρας, ἀκείανους».
Α-κέαστος' ἀκλεστος Ἡτόχ.
Α-κείνης' ἀκοινωνητος Ἡτόχ.
Α-κειόμενος, μετ. τοῦ ἀκείομαι δ' ἴδε.
Α-κεῖον' τὸ φάρμακον Ἡτόχ.
Α-κεῖρατος, 2' ἀκούριτος, δι. γρ. ἐν
Χοιρίλ. παρ' Ἀριστοτ. ρητ. 3, 14.
Α-κειρα-κόμας, δ' ὁ τὴν κόμην μὴ κει-
ρόμενος - Φαίδος Πίνδ. Η. 3, 14' «-Α-
δάριον στρατὸς» Ἀνθ. Πλαν. 72.
Α-κειρό-κομος, 2' ἀκούριτος Ἀπαλ-
λιν. ψ. 1, 8.
Α-κεκρυμένως' οὗ κεικρυμένως, φανε-
ρῶς Γρ. Νύσ. τ. 1, σ. 709.
Α-κέλευθος, «ἀκίλευθα» ἀνοῶτα, καὶ ἐν θυ-
τικῇ σημαίον, ὅταν μὴ ἡ κέλευθος Ἡτόχ.
Α-κέλευμον' οὗ βιβηλὸς ἀσφαλῶς, αἰ δὲ
τὸν σκληρὸν σίδηρον» Ἡτόχ.
Α-κέλευστος, 2' μὴ κεικρυμένος, ἐκόςιος
Αἰσχ. Ἀγ. 713, Σοφ. Αἰ. 1263, Εὐρ. Ἰ.

1359, Πλάτ. νόμ. 12, 953· ἑπὶρ. -ως Σουίδ.

Ἀκελής, ου 1) υἱὸς Ἑρακλείδους Στ. Βυζ.

2) πόλ. ἐν Αὐδία, κατ. Ἀκελήτες, καὶ

Ἀκελήσιος, Θηλ. Ἀκελήτις Στ. Βυζ.

Ἀκελής, ἦτος· ποτ. Αὐδίας ἐισέρων εἰς τὸν

Ἰλλον Ἑτ. Μ.

Ἀ-κενο-δοξία, ἡ κενοδοξίας ὀλλυψίς, τα-

πεινοφοροσύνη, μτγν.

Ἀ-κενό-δοξος, 2' ἀπηλλαγμένος κενοδο-

ξίας Μ. Ἀντ. 1, 18· ἑπὶρ. -ως Σχολ. Ὁδ. γ, 411.

Ἀ-κενός, 2' μὴ ἔχων κενά Δ. Αἰέρ. 10, 89.

Ἀ-κενό-σπουδος, 2' ὁ μὴ σπουδάζων περὶ

κενά καὶ μάταια Μ. Ἀντ. 1, 6, Ἀντίπ. ἐν

Στοδ. 70, α. 428.

Ἀ-κέντητος, 2' ὁ μὴ κεντηθεὶς Πίνδ. Ὁ.

1, 21, Ἀσκλ. ἐν Ἀνθ. 5, 203, Αἰλ. Ἰ. Ζ.

15, 24, ὅπου πρότ. ἔργ. ἔκκεντοι.

Ἀ-κέντριτος, 2' τῷ προηγ. Σουίδ.

Ἀ-κεντρος, 2' α) ὁ μὴ ἔχων κέντρον Πλάτ.

πολ. 8, 352· περὶ πτηνῶν, ἐν συγκρίσει

πρὸς τοὺς ἀλέκτορας Ἀθην. 14, 655· δὲ

ἀσθενὴς Λογγίν. 21, 1· 6) ὁ μὴ ἐν τῷ κέν-

τρῳ Μανθ. 5, 108.

Ἀ-κένωτος, 2' ὁ μὴ κενούμενος Ἀπολλιν.

ψ. 24, 17, ἄλλ. μτγν.

Ἀκείμαι (πρόβλ. ἀκύν, ἀκύν), καὶ ἀκείο-

μενος, Ἰλ. π, 29, Ὁδ. ξ, 383, Πίνδ. Π.

9, 108, μέλ. ἀκείσθαι, ἀόρ. ἡκεσάμην, π.

ἀόρ. μόν. ἐν Πασ. «ἀκεσθέντων ὑπὸ Ἀ-

σκληπίου», 2, 27, 3, 3, 19, 7, τὸ ἐνερ. μόν.

ἐν Ἰπποκρ. -ιατρεύω, καταπραύνω, -ἔλκεα

Ἰλ. π, 29· -ψώρην τινὶ Ἡρ. 4, 90· -βλέ-

φρον Εὐρ. Ἑκ. 1067, Ἀνθ. παρ. 322·

«-νοῦσαι τινά» Πασ. 8, 18, 3, ἄλλ. παύ-

ειν. «-Δινεῖαν τρωθέντα» Ἰλ. ε, 448· ἀνευ

ἀντικ. βοηθῶ Ἰλ. ν, 115, Ὁδ. κ, 69· δι-

ψιν = καταπαύω τὴν δ. Ἰλ. χ, 2, Πίνδ.

Π. 9, 108· «τροφὴ τὴν τῆς τροφῆς ἐπιθυ-

μίαν ἀκ.» Πλούτ. ἥθ. 523· -ἄχος Σοφ.

Τρ. 1027· -κακόν, Ἀντ. 1014· -λύπας

Εὐρ. Μυθ. 203· «καρτάδα = διορθοῦν τὸ

ἀμ. Ἡρ. 1, 167· ἀδίκημα = ἐξιλάσκειν Πλάτ.

πολ. 2, 364· «-τὸ μήνιμα τῶν ἀλιτηρίων»

Ἀντιφ. 4, γ, 7· ἀπορίας ἔξιν. ἀπομν. 2,

7, 1· -τὰ ἐπιφερόμενα = λαμβάνειν μέτρα

κατ' αὐτῶν Ἡρ. 3, 16· διορθῶναι, -νῆας

Ὁδ. ξ, 383 καὶ μτγν. 18. περὶ ἐνδυμάτων,

ἐμβαλῶναι - ἱμάτιον Μέν. ἐν Εὐστ. 1647 τὰ

ὑποδήματα, Λουκ. νενομο. 17, sano, resarcio.

Ἀκείω, ἀκείομαι, ἰων. τῷ προηγ.

Ἀκεόντως· ἀφορητὶ καὶ ἡσύχως Ἡσύχ.

Ἀκερά· ἐνδυματι πολυτελεὲς Ἡσύχ.

Ἀ-κεραϊόμα· εἶμαι ἀκέραιος Εὐστ. 277.

Ἀ-κέραιος (κεράννυμι), 2 καὶ 3· ἄμικτος,

καθάρως· -οίνος Διοσκ. 5, 11· «οἴνου δὲ-

μετὰ γεν. «ἔπειρον καὶ ἀκέραιον παρὼν

θῶν» Πλάτ. πολ. 3, 409· «πάθους ἀκέραι-

ῆθος καὶ ἔθικτον» Πλούτ. εἰ δ. ἡ δρ. 1· «

κέραιοι ὡς αἱ περιστεραὶ» Ματθ. 10, 16

Συχνὰ χρῆται τῇ λέξει ὁ Πολύδ. - νῆσι γὰρ

λαγῆ = αἱ μὴ ποὺ μετασχοῦσαι τοῦ ἀγανθ-

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

1, 28, 1, 34· ἐξ ἀκεραίου = ἐκ νέου, αἱ

Ἀκρο-ώδυνος, 2· ὁ τὰς ὀδύνας καταπαύων ἱπποκρ. - ὕδωρ Ἀνθ. 9, 815· ἀκροώδυνον, ἱατρικὸν τι Ἀλ. Τραλλ. 2, σ. 128.

Ἀκρόων· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.

Ἀκρόει· τηρεῖ, Κύριοι Ἡσυχ.

Ἀκροσώ, ὡς· γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀ-κρόφαλος, 2 (κεφαλή)· ὁ μὴ ἔχων κεφαλὴν· ἐν Ἡρ. 4, 191· ἀκρόφαλοι εἶνε μυθώδη πλάσματα ἐν Λιβύῃ - σώματα, νεκροὶ Πλούτ. Μαρ. 44. Γάλλ. 28. Μτρ. ὁ μὴ ἔχων ἀρχήν - λόγος Πλάτ. Φαιδρ. 264· ἀτελής, νόμ. 6, 742· πρόβ. Λουκ. Σκυθ. 9· «ἐπάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκρόφαλος περινοστοίη». - «ἄφρασι ἀκ.», ἀνευ ἀρχῆς τοῦ Σουλδ. ἐκκλ. - Παρά γραμ. - στίχοι, ἐξάμετροι ἀρχόμενοι ἀπὸ βραχείας συλλαβῆς· Ἰδ. Ἀθην. 632. - Ἐν Ἀρτεμ. 1, 35 καὶ ἀρχ. λεξ. = ἀτιμος, τὸ βωματικὸν capite semihuius ἐπὶρ. - ὡς, μτρν.

Ἀκρόω· ἀκρόωαι ἱπποκρ.

Ἀκρόω (ἀκρήν) σιωπῶ Ἀπολ. Ῥ. 1, 765· ἴδε τὸ ἐπ.

Ἀκρόων, ἦδη οἱ ἀρχ. γραμ. καὶ ὁ Βουτρ. λεξ. 1, σ. 11 καὶ ἐξ. ἐτυμολ. αὐτὸ ἐκ τοῦ α στερε. καὶ τοῦ χαίνω = ὁ μὴ ἀνοίγων τὸ στόμα τ. ἐ. σιγῶν· ὁ τελευταῖος ἀνέγει αὐτὸ εἰς ἀρχαῖον τι ἐπὶθ. ἄκαος, ὃ συγγενὴ εἰσι τὰ ἀκῶ, ἀκρήν, καὶ οὐ τὸ οὐδ. ἀκρον, οἷα τῆς τούτου συνήθους μεταβολῆς τῶν φθόγγων, ἐγένετο ἀκροων, τὸ ὅποιον, ἐπειδὴ ἀπαντᾷ καὶ μετὰ τοῦ εἶναι, ὡς ἦτο· Ἀθηναίη ἀκρόων ἦν οὐδὲ τι εἶπεν· Ἰλ. δ, 22· ἐκωρήθη ὡς μετοχή, ἐτονίσθη ἀκρόων καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν πρὸς νέους σχηματισμοὺς τοῦ θηλυκοῦ ἀκρόωσα Ἰλ. α, 565, Ὑδ. 1, 141, Ἀπολ. Ῥ. 3, 85, τοῦ δούκου ἀκρόων τε Ὑδ. ξ, 195· καὶ ὅη καὶ πρὸς παραδοχὴν βήματος ἀκρόω, εὐκτ. ἀκρόωσις Ἀπολ. Ῥ. 1, 765. Εὐρίσκονται παρ' Ὁμ. «βῆ δ' ἀκρόων» Ἰλ. α, 34· «ἀκρόων δὲν ἦστο», α, 512· φέρετο μὴ δ' ἀκρόων ἔρξατο», κ, 85· «ἀκρόων συνέργον» Ὑδ. ι, 427· «ἀκρόων τλάειν», κ, 52· «πῖνε ἀκρόων», ξ, 110· «ἀκρόων ἀνῆλθε κάρη», ρ, 465· «ἀκρόων δαίνυσεν», φ, 89.

Ἀκρή, ἡ ἡ αἰχμή, ἡ δεξιότης. Καθ' Ἡσυχ. καὶ, ἡ συγία, θεραπεία, μόν. ἐν τοῖς ἀρχ. λεξ. πρόβ. ἀκροκή, ἀκίς· ἴδε καὶ ἀκρήν.

Ἀκρή, ἡ 1) ἡ βροχὺς. Πτολεμαῖς ἐν Φοινίκη 2τ. Βυζ. κατ' ἑλλ. μόν. ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἥτολ ἐκαλεῖτο οὕτω, καὶ νῦν τὰ Ἀκρί, καὶ Ἀκατος 2) τόπος ἐν Ἀρκαδίᾳ Πανσ.

Ἀ-κρηδεῖ· ἀκρηδῶς Θεοδόσ. γραμμ. σ. 74.

Ἀ-κρηδεῖα, ἡ· ἀφροντισία, ἀμέλεια Ἀπολ. Ῥ. 2, 219, καὶ ἐν τῷ πλ. - νόσις, 3, 298· λύπη κατὰ Σχολ. πρόβ. Κικ. Ἀττ. 4, 18, 3.

Ἀ-κρηδεμόνευτος, 2· περὶ οὐ οὐδεὶς φροντίζει, παρημελημένος Θεοδώρ. γεν. 83, σ. 61.

Ἀ-κρηδεστος, 2· τῷ ἀνωτ. ἰδ. ἄθρατος Ἰλ. ζ, 60, Παλλάδ. ἐν Ἀνθ. 7, 586, Ἀπολλ. Ῥ. 2, 151· συγὰ παρὰ Νόν. π. γ. «ἀκρηδεστω σιωπῇ» = ἐν τεθλιμμένῃ σ. 12, 120· ἱπρ. ἀκρηδῆστος· α) ἐνερ. ἀσπλάγχυνος, χω-

ρίς νὰ κηδεται τις περὶ οὐδενός Ἰλ. α, 11· Ἀνθ. 9, 375 6) ἀμερίμνος, μτρν. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδευτος, 2· ἄταφος Πλούτ. Παρ. 44· Ἀ-κρηδέω (ἀδρ. ἀκρηδεσεν, δ. γρ. ἀκρηδεσεν)· παραμελῶ, παραβλέπω, σάντες)· ἰδ. φ, 70, Ἀλφ. 506, Μόσχ. 4, 81· Ἐν. Κ. Σμ. 1, 10, 16 = ἀθυμῶ. Ἐκ τοῦ

χωρ. καὶ 10, 16 = ἀθυμῶ. Ἐκ τοῦ

Ἀ-κρηδῆς, 2 (κῆδος) 1) ἀμερίμνος, 2) ἀμέλεια Ὑδ. ρ, 319· - παιδων = μὴ

μυῖων διὰ τοὺς π. Πλάτ. νόμ. 11, Πλούτ. Ἀριστ. καὶ Κἀτ. 8· τὸ δὲ τῶν φροντιστῶν - θεοὶ Ἰλ. ω, 526· «ἀκρηδῆμον ἔχριν» = ἀμερίμνος ὁ. ἔχριν Ἰλ. φ, 122· - ὄν. ἀσφαλῆς, ἀτάραχος Ἰλ. φ, 122· ἀνίκητος Ἰδ. θε. 489· οὕτω καὶ ἀκρηδῆς, Ἀπολλ. Ῥ. 1, 356, Κ. Σμ. 357· 2) καθ. παρημελημένος· «ἐμματα δὲα κεῖται» Ὑδ. ζ, 26· ὄν. 554· πρόβ. Ἰ. Π. 12, 64· ἐπὶρ. ἀκρηδῶς, ἀρχ. 12, 12.

Ἀ-κρηδῆς· ἀφροντισία Κικ. Ἀττ. 4, 18, 3.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

Ἀ-κρηδῆς, ὁ· ἀσκήτορος Ἡσυχ. π. νειν Κ. Σμ. 13, 6.

πρὸς τὴν ἀκκαίαν, κτίσμα Καρχηδονίων, κατ.
ἀκαδοκίαν Στ. Βυζ.

Ἀκκαῖον· εὐκαταφρόνητον Ἠσὺχ.
Ἀκκαῖος· στρατηγός Ἰουλιανὸς Μαλ.

Ἀκκαῖαι· ἐμπορίον Αἰθιοπίας Πτολ.

Ἀκκαῖων, ὄνος, καὶ Ἀκκαίων, ἄκλ. Ἀ-
κκαῖον· πόλ. Φιλισταίων ἐν Παλαιστίνῃ Ἰωσ.

Ἀκκαῖον· πόλ. Ἰσπανίας Πτολ.

Ἀκκαῖον· (ἀκκῶ)· προσποιεῖσθαι, κάμνω
ἐν δὲ θέλω τι, ὅπερ ὅμως σφόδρα ἐπιθυμῶ,

ἢ περὶ γυναικῶν, θρόνους, κοιν. κάμνω
ἐκείνην Φιλιστινὴν. κοιν. ἐν Ἀθην. 3, 384.

Ἀκκαῖον· προσποιεῖσθαι, γυναικίζεται· σχολ.

ἐν γὰρ πρότερον ἔλεον ποιήσασθαι, παρα-
σταται εἰς τὴν χειρὰ, ὡς μὴ ἀδελφὸς εἶναι

τοῦ ἀκκαῖου πέντε δραχμῶν· ὁ δὲ,
ἀκκαῖος, καὶ, ἄπαγε, παρὰ σοῦ δ' ἐγώ;

καὶ ἡράκλειος, μὴ γένοιτο, ἐκείνων, τέλος
ἐκείνην Λουκ. μιθ. σὺν 147, Πλούτ. συμμ.

ἢ, ἢ, καὶ. Ἀττ. 2, 19. Παρὰ Πλάτ. Γοργ.

Ἀκκαῖον· προσποιεῖσθαι τὸν μωρόν· πρὸς τὸν
Πτολ. ἰδὲ καὶ τὸ κῶν. Ἀκκῶ παρ' Ἡ-

ρόκλ. ἐνερ. «ἀκκίζειν» γυναικίζεσθαι, προσ-
ποιεῖσθαι μωραίνειν.

Ἀκκαῖον, τό· ἀκκαῖος, μτγν.

Ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι, προσποιεῖσθαι,
ἀκκαῖος, προσποιεῖται ἄρνησις Λουκ. ἐρ

ἢ, 42, Φιλόμ. ἐν Ἀθην. 13, 569.

Ἀκκαῖος, 3· εἰς τὸ ἀκκίζεσθαι ἐπιρρε-
πὴς Εὐδ. 1727.

Ἀκκαῖος, ἀσπός, Λάκωνες Ἠσὺχ.

Ἀκκαῖος· πρὸς τὸν ὄντα, ἐπιλέγεται δὲ παιδίοις
ἐν μωροῖς Ἠσὺχ.

Ἀκκαῖος, οὐς, ἢ 1) γυνὴ Σκία, παροικισμένης
ἐν τῇ μωρίαν τις Ζηνοδ. 1, 53, σχολ.

Πλάτ. Γοργ. 497, ἔξ οὗ τὸ β. ἀκκίζεσθαι,
ἢ, 42, Φιλόμ. ἐν Ἀθην. 13, 569.

Ἀκκαῖος, 2) φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,
ἀκκαῖος, φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,

Ἀκκαῖος, 2) φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,
ἀκκαῖος, φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,

Ἀκκαῖος, 2) φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,
ἀκκαῖος, φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,

Ἀκκαῖος, 2) φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,
ἀκκαῖος, φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,

Ἀκκαῖος, 2) φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,
ἀκκαῖος, φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,

Ἀκκαῖος, 2) φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,
ἀκκαῖος, φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,

Ἀκκαῖος, 2) φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,
ἀκκαῖος, φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,

Ἀκκαῖος, 2) φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,
ἀκκαῖος, φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,

Ἀκκαῖος, 2) φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,
ἀκκαῖος, φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,

Ἀκκαῖος, 2) φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,
ἀκκαῖος, φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,

Ἀκκαῖος, 2) φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,
ἀκκαῖος, φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,

Ἀκκαῖος, 2) φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,
ἀκκαῖος, φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,

Ἀκκαῖος, 2) φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,
ἀκκαῖος, φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,

Ἀκκαῖος, 2) φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,
ἀκκαῖος, φθόνη, ἀκκαῖος, ὁ· τὸ ἀκκίζεσθαι,

3, 363, πλ. ἀκκίς Καλλίμ. Δημ. 255· ἡ-
δοξος, μὴ δοξασθεῖς· «ἀκκίς γινόμενος»

Πλάτ. νόμ. 9, 854· «ἀκκίς τὸς θάνατος»
= ὁ ἀσχετός θ. Λυσ. 13, 45· ἐπὶ ἀκκίῳ;

Ἠρ. 5, 74· καὶ ἀκκίς Ἰλ. η, 100· ἡ-
σφαλμ. ὑπὸ τῶν ἀρχ. γραμ. θεωρεῖται ὡς

πλ. ἀκκίς.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀδοξία, δυσφημία Λεων. Ἀλ.
ἐν Ἀνθ. 9, 80.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἀπολλ. Ρ. 3, 932.

Ἀκκίς· ἀκκίς Ἰλ. χ, 304 καὶ συχνά.

Ἀ-κκίς, 2· ὁ μὴ κεκλεισμένος ἴδε τὸ
ἀττ. ἀκκίς.

Ἀ-κκίς, 2· τῷ ἀνωτ. ἀμφ. Ἀ. Ἀλ. 2, 33

Ἀ-κκίς, 2· «ἀκκίς» οὐ παραλογίζο-
μενοι, ἀληθεῖς. Σοφοκλῆς Φαίδρα (ἀπ. 615)»

Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰλ. μ, 318 κατ' Ἀρί-
σταρχον, ἄλλ. γρ. ἀκκίς.

Ἀκκίς· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

Ἀ-κκίς, ἢ· ἀκκίς Ἰσχυρ. Ἠσὺχ.

ειν» Σοφ. Φιλ. 1348. «ἀκοή εἰδέναι» Θουκ. 1, 4, Πλάτ. συγγν., π. γ. Τιμ. 23, Δημ. 21, 13. «ἀκοή ἱστορέων» Ἡρ. 2, 29. «παράλαβεν, 2, 148 («ὁπόσων ἀκοὴν παρεθε-
ξήμεθα» Πλάτ. Τιμ. 23), «ὅσον ἐπὶ μακρό-
τατον οἷός τ' ἐγενόμεθα ἀκοὴν ἐξικέσθαι», 4, 16. «τὰ ἀκοὴν λεγόμενα» Θουκ. 1, 23. «ἐ-
λίγε ἀκοή» Ἡρ. 4, 16, Εὐρ. 7, Τ. 811. «τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων παρ' ἄλλή-
λων δέχονται» = τὰς παραδόσεις περὶ τῶν
προγ. Θουκ. 1, 20. «ἐξ ἀκοῆς περὶ τινος λέ-
γειν» Πλάτ. Φαῖδ. 61. «ἀκ. πηλαία», Τιμ. 20. «σκοτίζεαι ἀκοῖ», Κριτ. 109. «ὄψεις
καὶ ἀκοῖ» καὶ πληθ., Θεαίτ. 156. ἀκοὴν =
κατὰ τὰ λεγόμενα Παντ. 5, 12, 1. «ἀκοὴν
μαρτυρεῖν» = ὅτι τις ἤκουσε Ἰα. 6, 53. «μόνον
«τείναντος οὐ ζῶντος ἀκ. μαρτυρεῖ», κατὰ
Δημ. 40, 7. «αὐτὸς ἀκοὴν τῶν τελευτηκότων
διαμαρτυρεῖν», 41, 55, ὁμοίως καὶ «ἀκοὴν
μηδεμίαν προσάγειν πρὸς τὸν ἀγῶνα» = μὴ
ἐπικαλεῖσθαι τὴν φήμην, 57, 4, Πινδ. Π. 1, 83. «ἀκοὴ ἀστῶν βαρύνει» = ἡ παρὰ τοῖς ἀ-
στέρεσσι ὑποληψίς· ἴδε καὶ ἀκουή.

*Ἀ-κοή· ὄν. ἀττ. πλοίου.

*Ἀ-κόησις· ἀκοή, φήμη Ἰπποκρ.

*Ἀ-κοίλιος, 2· ὁ μὴ ἔχων κοιλίαν, κοίλω-
μα, ἱατρ.

*Ἀ-κοίλος, 2· ὁ μὴ κοίλος.

*Ἀ-κοίμητος, 2· ὁ μὴ κοιμώμενος, μὴ ἀ-
ναπαύμενος· βεῦμα Αἰσχ. Πρ. 139. «Νόμ-
φαι Θεόκρ. 13, 41. «πόδες Ἀνθ. 7, 337. «
δώρατα Βιάν. ἐν Ἀνθ. 7, 396. καὶ μετγν.
πεξ. = πῶρ = τὸ ἀσβεστον πῶρ τῶν Ἑστιά-
δων Πλούτ. Καμύλλ. 20. ἐπὶρ. -ως Εὐστ. 1189.

*Ἀ-κοίμιστος, 2· ὃν δὲν δύνανται τις ν' ἀ-
ποκοιμίσῃ Δ. Σικ. ἀπ. σ. 127 (ἀμφ.).

*Ἀ-κοινο-νόητος, 2· ὁ μὴ ἔχων τὸν κοινὸν
νοῦν Γάλλ. 12, 12.

*Ἀ-κοινός, 2· ὁ μὴ κοινός Θεμιστ. λ. 11, 142.

*Ἀ-κοινωνησία, ἡ· ἔλλειψις κοινωνίας -
κτῆσεων Ἀριστοτ. πολ. 2, 3 καὶ μετγν.

*Ἀ-κοινωνήτος, 2· α) ὁ μὴ κοινωνῶν, μὴ
ἔχων μέρος· νόμων Πλάτ. νόμ. 11, 914. «
συνουσίας, 6, 768. β) ὁ ἀποφεύγων τὴν μετ'
ἄλλων κοινωνίαν, ἀναστροφὴν Πλάτ. νόμ. 6, 774, Κικ. Ἀττ. 6, 3. μετὰ τοῦ νόμος
ἐν Αὐσκ. 6. πρ. 10. ἀπροσήγορος, ψυχρὸς,
Πλούτ. = «τὸ τοῖς κακοῖς ἀκ.» = τὸ μὴ συμ-
βιβαζόμενον μετὰ τὰ κακὰ Ἀριστοτ. τοπ. 3, 2. «
ἄρτεμιν τοῖς γάμοις ἀκοινωνήτον» Δ. Σικ. 4, 81. πρὸλ. Εὐρ. Ἀνθρ. 469. «Ὁ
μὴ κατάλληλος, ἵνα ἦν κοινὸν κτῆμα Πλούτ.
Αὐκ. 15 μετὰ τοῦ ἀμεκτα» ἐπὶρ. -τως,
μετὰ τοῦ arrogant, ἐν Κικ. Ἀττ. 6, 1.

*Ἀ-κοινωνία· διγόνον· «τὴν ἐμὴν καὶ
σὴν λυκοφιλεῖν καὶ ἀκοινωνίαν» Πλάτ. ἐπ. 3, 318.

*Ἀ-κοίτης, ὁ (α ἀθρ. κοίτη)· ὁμοκοίτης,
σύζυγος, ἀνθρ. Ἰλ. σ. 91, Ὀδ. ε. 120, Πινδ. Ν. 5, 28, Σοφ. Τρ. 522 καὶ ἀλλαχού
πρὸς π. -θῆλ. ἀκοίτης, ὡς = σύνουσιος, γυνή
(ὁμοκοίτης Πλάτ. Κρατ. 405), ὡς. ἀπὸ τοῦ
Ὀμήρου παρ' ἀπασί τοῖς ποιηταῖς. Ἐν Φι-
λῶδ. 1. Ἀνθ. 5, 4 περὶ τῆς ἐρωμένης.

*Ἀκοίτιον, καὶ Κοίτη· νῆσος 60 σταδίων
μακρὴν τῆς Κρήτης, Ἀν.

*Ἀ-κοίτος, 2· ὁ μὴ ἔχων κοίτην, πρὸς
μέλιτος, ὅπερ οὐδέμιν ὑποστάνην
ματίζει Πλίν. Φ. 1, 11, 15.

*Ἀ-κόλα· πόλ. Μηδίας Πτολ.

*Ἀ-κόλαπτερος, 2· ὁ μὴ κολακίζων
ἀπρόσιτος εἰς κολακείας Πλάτ. νόμ. 729, Πλούτ. Μαρ. 42. πρὸς μετγν. καὶ
μὴ κολακείων, μετὰ τοῦ ἀνὸς αὐτοῦ
λῆς ἐν Στοβ. 97, 31. ἐπὶρ. -τως = εἰς
λακείας Κικ. Ἀττ. 13, 51.

*Ἀ-κόλακος, 2· ὁ μὴ κολακίζων, ἀπλὸν καὶ ἀδόλκον Δ. Αἰσρ. 2, 111.

*Ἀ-κολασία, ἡ· ἀτιμωρησία, καὶ ἡ
«ἀκρασία, ἔλλειψις τῆς σωφροσύνης, ἡ δὲ τῶν
ἀπρόσιτα καταφέρειαν» «περὶ τὰς τῶν
δὴ ἡδονὰς ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ ἀκολασία
στὴν ὧν καὶ τὰ λοιπὰ ἔφα κοινωνοῦνται,
ἀνδραποδίζουσι καὶ θηριώδεις φαίνονται»
Ἀριστοτ. Ἠθ. 1, 11. «Ἄριστος· ἡ
ταὶ δ' εἰσὶν ἀφ' αὐτῶν γέσσει»
Νικ. 3, 13. «νομίζουσι τὴν ἀκολ. ἐλευθερίαν»
Ἰσοκ. 12, 131, Σεν. Ἀνθ. 1, 0, 4. «
εἰναί» Ἰσοκ. 12, 131, Σεν. Ἀνθ. 1, 0, 4. «
τίθ. τῇ σωφροσύνῃ Θουκ. 3, 37. πρὸς
B. Ἀν. 367. «σωφροσύνη δὲ ἀρετὴ, ὅτι
πρὸς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος οὐκ ἔστι
σιν ὡς ὁ νόμος κελεύει» ἀκολασία δὲ τούτων
τίον» Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 9, ἀντίθ. καὶ μετγν.
κοσμιότητος Πλάτ. νόμ. 7, 794, καὶ μετγν.
τοῦ τρωφῆ, Γοργ. 522. τῆς ἀκοσμιότη-
598. τῆς ἀταξίας, Κριτ. 53 καὶ συγγν. μετγν.
τοῦ ὕβρις, π. γ. ἀπολ. 26, καὶ ἐν γέν. μετγν.
γεται εἰς τὴν πανηρίαν, Γοργ. 477. καὶ
Φαῖδ. 69. ἀκ. ἐστὶ «τὸ ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἀ-
χεσθαι» = ἀκρασία παντὸς εἶδους, ἡ καὶ τῶν
ἀπρόσιτα ἀκ., αὐτ. 72. Τὸν πλ. μετὰ τῶν
κῦδοι καὶ πότοι ἔχει ὁ Αὐσκ. 10, 11.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

*Ἀ-κολασταίνω· ἔω ἀκολάστως Πλάτ.

101. ἀκ. τοὺς τρόπους. Ἀριστ. πλ. 1049.
ἀκόλουτον ἔχει τὴν γλῶσσαν. Νικολ. κωμ.
1. Στοβ. 200. 14, 7. 18. — περὶ τὰ ἀπορο-
πία, πρὸς γυναίκα. Ἀθην. 13, 592, Πλούτ.
Ακ. 10. 60. «γυνὴ ἀκ.» Πλούτ. Θησ. 9,
Ἀθην. 13, 609. — ἄσμα. Ἀριστ. Αυσ. 398.
ἀκ. — τῶς, συγνά, καὶ — στοτέρως ἔχειν
πρὸς τὸ νὰ ἡνέ τις λίαν ἀκατῆς εἰς τι
ἐν. ἀπομν. 2, 1, 1, intemperans, lascivus.
Ἀ-κοληγῆτι ἀνευ κολλητικῆς ἔρμ. ἐν Στοβ.
1. 1, σ. 1078.
Ἀ-κόλλητος, 2. ὁ μὴ κεκολλημένος ἢ μὴ
ἀναμένος νὰ κολληθῇ. ἀσυμπίδαστος Δ.
1. συνθ. ὄν. σ. 42, Γαλην.
Ἀ-κόλλητος, 2. τῷ ἀνωτ. Θεοφρ. αἰτ. φ. 6, 10, 3.
Ἀ-κοληγῆτος, 2. ὁ μὴ καλοδωμένος, ἀ-
κατοῖς, πῶς Εὐστ. 727.
Ἀ-κόλησις, ἢ (ἴδε κόλον) «ὁ μικρότατος καὶ
ἐν γυνήδεσσι ψυμὸς» κατ' Εὐστ. 1817, Ὁδ. ρ,
12. — ἔφηρος Μακεδ. ἐν Ἀνθ. 6, 176. — τὰς
ἐποικίας Ἀλων. Ταρ. αὐτ. 9, 563. πρὸλ.
ἐπὶ τῷ Ἀθην. 4, 622, καὶ ὅν οἱ Θη-
ταῖς «τὴν ἐνθεσιν ἀκόλον» ὀνομάζουσιν. ὁ
δὲ ἀκόλος ἀναφέρει τὴν παροιμ. «ἀκόλω οὐ σύ-
μω τὰ χεῖλη βύσαι».
Ἀ-κολουθεῖω (ἀκόλουθος). 1) κάμνω τὸν
ἀκόλον μετὰ τινος, τὸν συνοδεύω. — μετὰ τι-
νι. Πλάτ. Μινεζ. 249, Ἀντιστάν. ἐν Ἀθην.
1, 98 καὶ Ἰσοκ. 14, 15, Δημ. 22, 49 (ὁ
ἀκόλος ἀποδοκιμαζέται παραδόξως τὴν σύντα-
ξιν ταύτην) καὶ — σύν τινι Θουκ. 4, 124,
ἐν. Ἀν. 7, 5, 3, Δημ. συγνά, π. χ. — εἰς
ἐπὶ τὸν τραπεζίτην, 47, 51, καὶ — ἐπὶ τῷ
μυμῶν συνοδεύω εἰς τὸν τάφον, 43, 63.
— πρὸς τὸν τάφον, 60, 13. ὅθ. ἐν Ξεν. πολλ.
Ἀ-κόλλητος τῷ «σύμμαχος εἶναι», Ἐλ.
1, 3, 26. 2) βαδίζω ὀπίσθεν, κατόπιν τινός,
ἀκολουθεῖω κοιν. «ἔπεται καὶ ἀκυ-
λουθεῖ» Κρατίν. ἐν Ἀθην. 1, 29. — τῷ ἡ-
γεμῶν Πλάτ. πολ. 2, 414, Ξεν. Ἀλ. 4,
12. συγνά = εἶμαι ἀπλούς στρατιώτης ἀν-
τιπρὸς τὸ πολέμαρχεω Πολέμ. 1, 13.
καὶ «κατόπιν σου ἀκ.» Ἀριστ. πλ. 13. 60.
Ἀκ. 3. 3. 3. καὶ, καταδύωμαι, τὸν ἐχθρὸν Ξεν.
Ἐλ. 4, 3, 12 καὶ ἐν τῇ σημ. τοῦ παρακο-
λοῦμαι, ἀπομν. 3, 3, 4, Μέν. ἐν Ἑρμογ.
1. 1. «Ἐλ. 3, σ. 177) φαίνεται συντάσσων
ἐν τῷ καὶ μετ' αὐτ. 3) — λόγῳ παρακολουθεῖω,
ἐν τῷ λόγον Πλάτ. Φαίδ. 107. 4) — τοῖς
ἐπὶ τῷ εἰρημένῳ = συμφωνεῖ τοῖς εἰρ. ἢ
ἐπὶ τῷ ἐξ αὐτῶν, πολ. 1, 332. καὶ ἀπολ.
1, 100. Ἀριστ. κατ. 12, 2. — ἀπὸ τινος
ἐπὶ τῷ 3, 165. προσαρμόζομαι, βυμίζομαι
ἐν τῷ ὁπακούω. — νόμοις Ἀνδοκ. 4, 19. —
ἐν τῷ καί τοις Θουκ. 3, 38. — τοῖς πράγ-
μασι, καί τοις Δημ. 24, 95. 5) μετῆ. ἰδ. Κ.
ἐν τῷ μετῆς αὐτοῦ, ἡσυχ. 1.
Ἀ-κολούθημα, τό. τῷ ἐπομ.
Ἀ-κολούθησις, ἢ τὸ ἀκολουθεῖν Ἀριστ.
1. 8, 9. ὁπακοῦ Πλάτ. ὅρ. 412.
Ἀ-κολούθησις, ἢ τὸ ἀκολουθεῖν Ξεν. οἰκ. 21, 7.

Ἀ-κολουθητικός, 3. ὁ προθύμως, εὐχαρτί-
στως ἀκολουθεῖν Ἀριστ. ῥητ. 2, 12.
Ἀ-κολούθια, ἢ 1) οἱ ἀκόλουθοι, — θερα-
πόντων Πλάτ. Ἀλκ. 1, 122 καὶ μετῆ. ὡς
Πολυδ. 11, 8. 2) ἡ ἀκολουθήσις, τὸ ἀκο-
λουθεῖν. — τοῖς πράγμασι Πλάτ. Κρατύλ.
437. τὸ συμφωνεῖν Φίλ. καὶ μετῆ. ὁπακοῦ
Μ. Ἀντ. 3, 9.
Ἀ-κολουθίσκος, ὁ ὅπακ. τοῦ ἀκόλουθος
Ἀθην. 12, 550.
Ἀ-κόλουθος, (α ἀποριστ. καὶ κίλευ-
θας πρὸλ. Πλάτ. Κρατ. 405.) 1) ὁ βυδι-
ζων τὸν αὐτὸν δρόμον μετὰ τινος ἄλλου,
συνοδεύων τινά, ἰδ. Θερσίπων Αυσ. 32, 16.
«ἀκ. σοὶ ἡκολούθει» Ξεν. ἀπομν. 3, 13, 6.
— καὶ Θερσίπων Πλάτ. συμπ. 203. «παῖδες
ἀκ.» Δημ. 36, 45, Λουκ. Νίγρ. 13, 20. οἱ
ἀκ. = ἐν τῷ στρατῷ ὁ ὄχλος Ξεν. Κύρ. 6,
2, 7, μετῆ. = ὁπακός, μετῆ. 2) ἐπὶ 0. 2. ὁ
ἀκολουθεῖν, ἐξαγόμενος ἐκ τινος, συμφωνεῖν
τούτῳ, συνήθ. μετὰ δοτ. «δίκαι τὰς πράξι-
σιν ἀκ.» Πλάτ. νόμ. 9, 853. «δύναμιν ἀκ.,
οἷς ψηφίζεσθε, οὐκ ἔχετε» Δημ. 13, 33.
«— νόμῳ νόμος», 21, 141. καὶ ἰδ. τοῦ αὐτοῦ.
Πλάτ. Γοργ. 457 μετὰ τοῦ σύμφωνος. —
καὶ μετὰ γεν. Ἀριστ. Ἀλ. 413, «τὰ ἀκό-
λουθα τῶν βραχύν» Πλάτ. Φαίδ. 111. «τού-
των ἀκόλουθον εὐταχισμένον» Ξεν. Οὐκ. 3,
2, 11, 12 ἀλλήλων, καὶ ὅλως ἀπλούς οὐκ
ἀκόλουθός ἐστι τὸ ἐπιθησίσθαι καὶ τὸ λύσειν
τὴν γέφυραν, ἐν. 2, 4, 10. συγρ. μετῆ.
ἐπὶ ἀκόλουθος = συμφωνεῖ, ἐπομένως — τινί,
— ἔχειν τινί Δειν. 3, 13.
Ἀ-κολούτει, ἀντί, — θη, λέγει ὁ Σαύθης ἐν
Ἀριστ. ὁσμ. 1198.
Ἀ-καλπος, 2. ὁ μὴ ἔχων κόλπον Αἰλ. 1.
Ζ. 15, 16.
Ἀ-κόλυμθος, ὁ μὴ γινώσκων ἢ μὴ δυνά-
μενος νὰ κολυμῇ Βατριχ. 157 καὶ ἐν πύξ.
Πλούτ. περὶ φυγ. 1.
Ἀ-κόμης οὐκ εὐδαίμονος οὐδὲ πανουργοῦ. Πούχ.
Ἀ-κομῖα ἑλλειψὶς κόμης.
Ἀ-κομιστία ἑλλειψὶς θεραπείας Ὁδ. φ,
284, Θερίστ.
Ἀ-κόμιστος, 2. ἀπεριποίητος, συγνά ἐν Νόν.
Ἀ-κόμματος, 2. ἀκαλλώπιστος. — ὅμνος
Θερίστ. λ. 18, σ. 218.
Ἀ-κομος, 2. ὁ μὴ ἔχων κόμην, μετὰ τοῦ
φαλακρὸς Λουκ. ἀλ. ἰστ. 1, 23. ἀφύλλος,
ἀντίθ. τῷ εὐκομος Πολυδ. 2, 236.
Ἀ-κόμπαστος, 2. τῷ ἐπομ. Αἰσχ. ἐπ. 520.
Ἀ-κομπος, 2. ὁ ἀνευ κομποῦ Αἰσχ. ἐπ. 636.
Ἀ-κόμψευτος, 2. ὁ μὴ κομψός, περὶ τοῦ
ὑφους Δ. Ἀλ. συνθ. ὄν. 22.
Ἀκομφία, ἢ ἑλλειψὶς κομψότητος, γλῶσσ.
Ἀ-κομφος, 2. ὁ μὴ κομψός, ἀπλούς Εὐρ.
ἀποσπ. «φαῦλον, ἀκομφον, τὰ μέγιστ' ἀγα-
θόν» ἀκομφον καὶ φαῦλον. οἶον κομφίας
καὶ πανουργίας ἀπηλλαγμένον καὶ ἀπλόν.
Φρόν. ἐν Β. Ἀν. 6, 19. «ἴδω δ' ἀκομφος
εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον, εἰς ἡλικας δὲ κώ-
λινους σαφώτερος» = ὅθεν εἶμαι ἀρμόδιος Εὐρ.
ἐν Πλούτ. π. ἀγ. 9. ἐπὶ. «οὐκ ἀκομφός
ἀλλὰ πάντῳ ἀσπίσι» Πλούτ. ἀγ. 7.

τα τῶν τοξοτῶν καὶ σφενδονητῶν
ἐνερθεμένοι ἐπὶ θ. νῆτρος ἀκ. στήθεος =
ἐν τῇ στήθεος βάλλων Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 9, 204,
καὶ μέγθος ἀκ. ἐκβολαίης, περὶ τῆς ρίψεως
τοῦ δακτύλου Ἰουλ. Αἰγ. αὐτ. 6, 26.
Ἀκουστικός, 3· ἔμπειρος εἰς τὸ ἀκοντί-
σαι. Ἄρ. 7, 5, 68, καὶ ὑπερθ. 6, 2, 4.
Ἀκουστός, ὅς, ἡ τὸ ἀκοντίζειν Ἰλ. ψ. 621.
Ἀκυντο-δόλας, 2· ὁ βάλλον τὸ ἀκόντιον
Ἰουλ. ὕ. 2, 1000, Ὀππ. κυν. 3, 135.
Ἀκυντο-δόκος, ἄνδρες, Σιμων. ἐν Ἀνθ.
7, 113, καὶ Ἐτ. Μ. οἱ προφυλαττόμενοι
ἐν τῷ ἀκόντιον.
Ἀκυντο-φόρος, 2· ὁ φέρων ἀκόντιον Νάν.
Δ. 20, 148.
Ἀκούσιος· ἀκουσίως Πλάτ. καὶ ἄλλ. ἴδ' ἄκων.
Ἀκούσιος, ἡ ὁρμή. ἀκούσιος· ἀκουστικός Πλάτ.
Ἰουλ. ἐν Β. Ἀν. 366, ἐν Ἐτ. Μ. ἀκούσιος.
Ἀκουστική· ἄνευ κόπου Λιδάν. ἀμφ. γρ.
Ἀκουστική, ἡ τὸ φεύγειν τὸν κόπον, «ναλε-
πια προσιναί πέφιν, ἀκούσιαν, περίπατον σύμ-
μετρον» Εἰκ. Ερ. ad. Div. 16, 18.
Ἀκουστική· ἐπὶ τοῦ ἐπομ. ἐκκλ.
Ἀκουστικός, 2· ὁ μὴ κοπιᾶν· ὁδός
Ἀριστ. κύμα. 1· ἀκουστικῶς, εὐκόλως
Ἰουλ. Σοφ. Αἰ. 852· ἀκούρατος, ἀνάματος
Ἰουλ. ἐν Στὰβ. ἐκλ. 1, 52, σ. 952.
Ἀκούρατος, 2· α) ἀκούρατος· «ἵππον ἀκού-
ρατον παρέχειν» Σεν. ἱππ. 1, 6· πρὸλ.
Πλάτ. νόμ. 7, 789· β) ὁ μὴ κοπιᾶν, μὴ
ἀκουστικός· ὁ χηρὸς Πλάτ. Τιμ. 89, καὶ
Ἰουλ. «περίπατος ἀκουσώτερος» ἦτον κο-
πιητικοί, ἀναπανικώτεροι, Φαίδρ. 227·
Ἰουλ. τὸ ἀκουσάμενον φάρμακον Λουκ.
Ἰουλ. 22 καὶ ἱατρ. γ) ἀλαδής, ἴδ. ἀπὸ
ἀνθρώπου, «ἐν τῷ Πόντῳ ὁ σίτος ἐαθεῖς ἐν
τῷ ἔργῳ, πολλὰ ἔτη γίνεται ἄκοπος» Ἀρι-
στοτ. προβλ. 14, 2, Ἀθῆν. 3, 83, Θεόδρ.
πρὶ τοῦ σίτου οὕτω καὶ ἄκοπος ἔχει» =
ἰσχυρὸς ἀνθρώπος· ἀνήρ· ὁ οὐδέπω ἡνωχλημέ-
νος ὁσά τινος» Ἀμφιφ. ἐν Β. Ἀν. 365,
Ἰουλ. πρὸς Θεόδρ. αὐτ. φ. 4, 2.
Ἀκούρατος, 2· ὁ μὴ κοπιᾶν Θεόδρ.
αὐτ. φ. 4, 12, 3.
Ἀκούρατος, 2· τῷ προηγ. Θεόδρ. Ἰ. Φ. 8, 64.
Ἀκούρατος, 2· ὁ τὴν κόπον μὴ ἀπά-
νει Ἰπποκρ.
Ἀκούρατος· ἄνευ κόπου Βουασσιν. Ἀν. τ.
φ. 160.
Ἀκουσθῆναι· ἀκοῦσθαι Ἰπποκρ.
Ἀκουσθῆναι· βλαβερός, ἀνοφελής Ἰπποκρ.
Ἀκουσθῆναι ἡ Ἀκουσθῆναι πόλ. Κοίτης Συρίας
Πλάτ.
Ἀκουσθῆναι· τὸ μὴ κορέννυσθαι Ἐπιφάν.
Ἰουλ. 106.
Ἀκουσθῆναι, 2· ὁ μὴ κορεσθεῖς, μὴ κορεν-
νόμενος, ἀχόρεστος κοιν. - ἀχίμης = ἐν τῇ
ἐν ἀνθρώπων μάχῃ Αἰσχ. Πέρσ. 690 - τὴν
ἐν ἀνθρώπων, Ἀγ. 1462 - ζήλῳ, 733,
Ἰουλ. ἡ ἀκούρατος, Πέρσ. 537 -
Ἰουλ. Εἰρ. Μηδ. 639, καὶ Πλάτ. Ἀλλ' ἐν
Ἀγ. 1304 «τὸ μὲν εὖ πράττειν ἀχόρεστον
καὶ βροταῖον» = τὸ ὅποιον δὲν χυρταί-
ναι εἰς πρῶν. - φιλικ. Σεν. συμπ. 8, 15·

ἐπὶ. - στω Παλλὰδ. ἐν Ἀνθ. 10, 56, Θι-
μίστ. λ. 24.
Ἀ-κόρετος, 2· τῷ ἀνωτ. - βοᾶς Αἰσχ. Ἀγ.
1083· - οἰμωγῇ Σοφ. Ἰλ. 122.
Ἀ-κορής, 2, οὐ ὑπερθ. ἀκορήστατος Σοφ.
Οἶ. Κ. 120· «ὁ πάντων ἀκ.» (ἴδε κόρος).
Ἀ-κόρητος, 2· α) ἀκόρετος, ἀπληστατος·
πολέμου Ἰλ. μ. 335· μάχης, υ. 2· αὐτῆς,
ν. 621, Ἡσ. ἀσκ. 346· - μόθου Ἰλ. η. 117·
- ἀπειλάων, ξ. 479, καὶ συχνά παρ' Ἀλεξ. π.
β) ἀσκούπιστος, ἀκαθάριστος Ἀριστ. νεφ. 44.
Ἀ-κορίη, ἡ· ἀχορησία, ἀπληστία Πλάτ.
ὕγ. παρ. σ. 390 ἐκ τοῦ Ἰπποκρ.
Ἀκορίς· βρα. Αἰγύπτου Δ. Σικ.
Ἀκορίς ἡ Ἀχωρίς· πόλ. ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύ-
πτῳ Πτολ.
Ἀ-κορίτης οἶνος· οἶνον μεμιγμένον μὲ
ἄκορον Αἰσχ. 5, 73.
Ἀκορνα, ἡ· φυτὸν ἀκνωδὲς Ἠσὺχ. κατὰ
Θεόδρ. Ἰ. Φ. 4, 6, προσεμφερὲς κατὰ τὴν
πρόσφιν τῇ κνήμῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἔχουσα ὅμως
χρῶμα ἐπίξανθον καὶ λιπαρόν.
Ἀκορνα, τό· πόσ τις, βοτάνη ἀρωματώδης
Θεόδρ. Ἰ. Φ. 1, 13, 3.
Ἀκορος, ἡ· τῷ ἀνωτ.
Ἀ-κορος, 2· ἀκόρετος, ἀδιάκοπος· - εἰρε-
σία Πίνδ. Π. 4, 202.
Ἀ-κορο-τροφής, 2· ἀπληστατος τροφῆς Ἀρ-
δεκ. εἰς Φρον. σ. 577.
Ἀ-κόρυφος, 2· ὁ μὴ ἔχων κορυφήν, ἡ τῆ-
λος Δ. Ἀλ. συνθ. ὄν. 46.
Ἀ-κορύφωτος, 2, «ἄκριτα» ἀτέλεστα· ἀ-
κορύφωτα· πολλά, μὴ ἀριθμούμενα Ἠσὺχ.
Ἀ-κόρσωτον· ἀκρίνιστον, ἀκαρτον, ἀζύλι-
στον Ἠσὺχ.
Ἀκος, τό· ἱατρικόν, (κατ' Ἐτ. Μ. «κυρίως
ἡ διὰ σιδήρου θεραπεία παρὰ τὸ ἀκὴ, ὁ ση-
μαίνει τὴν δξυτητα, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀκωκή») -
κακοῦ = ἐναντίον τοῦ κ. Ὁδ. χ. 481· συχνά
παρὰ τραγ. ἀλλ' ἐν Εὐρ. Ἐλ. 1061 καὶ·
σωτηρίας = πρὸς σὺν. ὥς, «ἄκος τοῦ μὴ γί-
γνεσθαι ἡ τοῦ γίγνεσθαι ἦτον» Ἀριστ.
πολ. 5, 5· «ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνη-
σθαι» = οὐδὲν ὄρελος Αἰσχ. Πρ. 43· «ἄκος
δοῦναι πόνων» Βάδρ. 94, 4. Ἐκτὸς τοῦ ἐν
Ἠρ. 4, 187 καὶ ἱατρ. σπαν. ἐν περὶ, «ἄ-
κος ποιέσθαι» Πλάτ. νόμ. 10, 910.
Ἀ-κοσμέω· πράττω ἀκόσμως, ἀπειρώς, ἴδ.
μτχ. ἐν. «ἔργον γὰρ ἐστὶ τοὺς ἀκομουνοτάς
ἀεθεῖν» Σοφ. Ἀντ. 726 = ἀπειθούσας καὶ
ἄκοσμα διαπραττούσας Σχολ. Φιλ. 387·
κατὰ Β. Ἀν. σ. 369 «ἀκοσμεῖν» = μὴ εἶναι ἐν
κόσμῳ καὶ τάξει ποιεῖν, ἀλλ' ἀκολασταίνεσθαι·
- περὶ τι = ἀμαρτάνειν εἰς τι Πλάτ. νόμ. 4,
764· ἡ σμ. προσδιορίζεται ἀκριβέστερον ἐκ
τῆς συνεχείας τοῦ λόγου· προλ. Αὐσ. 14, 12
«οἱ ἐν πολέμῳ ἀκ.» καὶ Δημ. 24, 92, ὅς
ἀντιτίθ. αὐτὸ καὶ τὸ πονηρὸς τῷ «χρηστὸς
καὶ εὐτακτος», 50, 64.
Ἀ-κοσμήσεσθαι (ἰατρικόν)· ἀτακτος, ἡ μὴ
κοσμίως κινουμένη Νικ. ἀλ. 175.
Ἀ-κόσμητος, 2· ὁ μὴ κεκοσμημένος, ἀ-
καλλώπιστος Σεν. Οἶκ. 11, 9, Λουκ. ἀλ.
12· περὶ τοῦ ὕφους, «τὴν λιτὴν καὶ ἀκόσμη-
τον»

τον λίξιν καὶ μηδὲν ἔχουσιν περιτόν» Δ.
Ἄλ. Θουκ. 23, 2· ὁ μὴ ἐρωδιασμένος μὲ τὰ
ἀνγκαῖα Πλάτ. Πρωτ. 321· ἀτακτος, Γοργ.
506· ἐπὶρ. πτω, νόμ. 6, 781.

Ἀ-κρομιά, ἢ 1) ἀταξία Πλάτ. Γοργ. 508,
Ἀριστοτ. πολ. 2, 8 καὶ Πλούτ. μετὰ τοῦ
Θόρυβος, Γάλλ. 15 2) ἀσχημοσύνη, ἀναί-
δεια Πλάτ. συμπ. 188, μετὰ τοῦ πλεονε-
ξία· «λόγων ἀκ.» Εὐρ. Ἰ. Α. 317.

Ἀ-κροσμος, 2· ὁ ἀνευ κόσμου, ἀνευ τάξεως,
ἀτακτος, συγκεχυμένος· φυγή Αἰσχ. Πέρσ.
462· «ἀκ. καὶ παραγῶδες ναυμαχία» Πλούτ.
Μαρ. 10· 69. ἀπειλής Σοφ. Ἀντ. 655· ἀ-
ναιδής, ὀδριστης Ἰλ. 6, 213 περὶ τῶν ἀτέ-
μνων λόγων τοῦ Θεοτίτου· «ρήματα ἀκρο-
σμα» Πλούτ. συμπ. 7, 8, 3, καὶ μετὰ τοῦ
βιαιότητος, Κράτ. 15· ἀκόλαστος Ἀγ.
ἐν Ἀνθ. 5, 302· «κρόσμος ἀκ.» = κόσμος
μὴ ὄν τοιοῦτος Ἰουλ. Αἰγ. ἐν Ἀνθ. 7, 561,
Ἀντ. 216. αὐτ. 9. 323· ἐπὶρ. πτω = ἀτά-
κτως Αἰσχ. Πέρσ. 366. 414, Ἡρ. 7, 2.0.

(Ἀκροστέω, ἀκροστήσας ἔκπρος ἐπὶ φάτιν»
Ἰλ. 7, 506. ο, 263, καθ' Ἰλ. κριθιάσας,
δδομφαγήσας· κατ' Εὐτ. Μ. κριθιάσας καὶ
ὕπο τῆς τροφῆς ἀκράτης ὦν· ἴδε Βουτμ.
Αἰξ. 2, σ. 171. Ἐκ τοῦ

Ἀκροστή, ἢ (ἀκρή) κριθὴ παρὰ Κυπρίους Ἠ-
σύχ. πληθ. Νικ. ἀλ. 106.

Ἀκροστήσις, ἢ νομή Εὐστ. ἔρ. σ. 200.

Ἀκρόσιλα· ἐλάχιστα Ἠσύχ.

Ἀ-κροτος, 2 ἀόρητος Ἠσύχ.
Ἀ-κρούζομαι· ἀκούω· αὐτοῦ Ὁδ. 1, 7,
ἀλλ' ἐν Ἰλ. 8, 343 «ἀκουάζεσθαι δαιτός» =
πρασκαλεῖσθαι εἰς δαίτα· Ὁμ. Ὀμν. Ἑρμ.
443 καὶ ἔνερ. «ἀκουάζοντα θυμῷ».

Ἀ-κροῦή, ἢ ἀκοή, τὸ ἀκουσθὲν, φήμη, ὁρῶ-
νμα Ἰλ. π. 634 «μετὰ πατρός ἀκοῦήν»,
συχνά ἐν Ὁδ. = ἵνα ἀκούσῃ περὶ τοῦ πατρός
ἀκούω ἐν Εὐρ. Δαν. 50.

Ἀκροῦής· στρατηγός Ἀρχάδων Πολύαιν.

Ἀκουμένός· 1) περιφημος ἱατρός ἐν Ἀθή-
ναις, φίλος Σωκράτους Πλάτ. 2) ἑτερος Ἀ-
θηναῖος Ἀνδοκ.

Ἀ-κούρευτος, 2· ὅστις δὲν ἐκουρεύθη,
ἀρχ. λει.

Ἀ-κουρος, 2· α) ὁ μὴ ἔχων κουρον, υἱὸν
Ὁδ. η, 64· β) (κουρά) ἀκούρευτος· ὀπῆν
Ἀριστ. σφ. 477· φῶς Λυκόφρ. 976.

Ἀκουσαγῶρας· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀ-κουσιώ, ἔφετ. τοῦ ἀκούω· ἐπιθυμῶν· ἀ-
κούω Σοφ. ἀπ. 820.

Ἀ-κουσία, ἢ κατανάγκασις Σοφ. ἀπ. 822.

Ἀ-κουσιάζομαι· ἀκουσίως πράττω, Ὁ.

Ἀ-κουσί-θεον, φέγγος· ὑπὸ θεοῦ εἰσακου-
σθὲν Ἀντ. Θ. ἐν Ἀνθ. 6, 249.

Ἀκουσιλάδας· Πυθαγόρειος φίλος. Τα-
ραντινός Ἰάμβλ.

Ἀκουσίλαος καὶ -λεως· 1) λογογράφος
Ἀργεῖος Πλάτ. 2) Ὀλυμπιονίκης Ῥόδιος
Παις 3) ῥήτωρ Ἀθηναῖος ἐπὶ Γάλλ. Βουτμ.
Ἀκουσίλοχος· θυνάστης ἐν Ἀσία Πολύδ.

Ἀ-κούσιμος, 2· ἀκουστός· σπουδὴ Σοφ.
ἀποστ. 823.

Ἀ-κούσιος, 2, συνερ. ἐκ τοῦ ἀ-εκούσιος

(τὸ θηλ. ἀκούσις ὄνηρχον ἐν Ἀντιφ. 1, 4,
ἀλλ' ὁ Βέκκερ. διορθοῖ· «ἐκ προδοῦλης ἀν-
σῆς ἀποθανέν»)· ὁ παρὰ τὴν ἠλικίαν ἀν-
εκούσιος· Ὁρίτος Αἰσχ. Ἀγ. 777· κατὰ
Πλάτ. ὅρ. 416, «τὸ παρὰ διάνοιαν ἀποπ-
λούμενον»· φινος Ἀντιφ. 3, 6, 8, Πλάτ.
νόμ. 9 867· ὡς· ἀδίκημα, βλάβη· ὁπότε
πραθὲν ἐκ προθέσεως, ἀπὸ γνώμης· ὁπότε
ἀγνοία ἐξακροτάνουσι· Ξεν. Κύρ. 3, 1, 28
καὶ, δυσάρεστος,· τινὶ Πλούτ. Δημοκρ. 21,
«τοῖς Μακεδόσιν οὐκ ἀκούσιος ἦν ἡ μετα-
λή», οὕτως Παις 4, 27, 1· καὶ περὶ προνοίας
μτγν. ἐπὶρ. ἀκουσίως, π. χ. «οὐδὲν ἀκρο-
εἶχθαι» = πᾶσι ποθέτος Θουκ. 3, 31· καὶ
ἀκουσίως πολέμου ἤπτετο» = εὐχαρίστως,
8, Εὐρ. Πλ. 670.

Ἀ-κουσιότης, ἡτος, ἢ βία, ἀνάγκη Σοφ.
Αἰσχ. ἐπ. 560.

Ἀ-κουσις, ἡ τὸ ἀκούειν Ἀριστοτ. ψυχ. 1,
2 καὶ μτγν. κατὰ Θ. Μάγ. οὐχί ἀτ.

Ἀκουσίων κολωνία· πόλις Γαλλίας Ἠσολ.

Ἀ-κουσμαι, τὸ ὅτι ἀκούει τί, ἀκρόμα·
«ὁρῶν ἀκ. ἀκούειν» Σοφ. Ὀτ. Κ. 520, πρὸς
τοῦ ἔσχατος, «μουσικὰ ἀκ.» Πλάτ. Ἄντ. 1,
371· ἡδὺ Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 10, 4, 7,
Κικ. Ἀντ. 12, 4, περὶ ἐκείνου ὁ ἐμβαλ. ἦθ.

«πολλὸν καὶ καλὸν ἀκ. πεπληρωμένον» ἦθ.
σοκ. 1, 12, Δ. Ἀλ. 10, 10· «δινὰ ἀκ.»
φοβεραὶ φημι. Ἐν Ἀθην. 5, 211, 6, 246,
Πλούτ. Κράτ. 33 ἀκούσματα εἰς οἱ ἀκ.

δοαί· «ἐπαινος ἡδιστος ἀκ.» Ξεν. ἀπομν. 9,
1, 31· «θεάματα καὶ ἀκούσματα» Λουκ. Νικτ.
19, Πλούτ. συμπ. 5, 1, 2.

Ἀ-κουσματικὸς, 2· ἀκροατής, οὗτος Ἰάμβλ.
καλοῦντο οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου Ἰάμβλ.
6. Πυθ. 6, σ. 22.

Ἀκουσματίειν, τὸ μικρὸν διήγημα Λουκ.
φιλοφ. 18.

Ἀ-κουστέον δεῖς ἀκούειν· ἴδ' ἀκούω.

Ἀ-κουστής, ὁ· ἀκροατής Μέν. ἐν Πολύδ. 2,
82, ὅς φηγεὶ τὴν λέξ. Δ. Ἀλ. Ἰσοκ. 1. καὶ
μτγν.

Ἀ-κουστικὸς, 3· ὁ ἀφορῶν εἰς τὸ ἀκούειν
τὴν ἀκοήν· αἰσθησις· τὸ ἀκουστικὸν Πλούτ.
ἀκ. 2, ἀρ. φιλ. 4, 4. Καὶ ὁ εὐχαρίστως ἀ-
κούων· πατὴρ Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 1, 12,
19· τὸ ἀκουστικόν· ἡ προθυμία τοῦ ἀκούειν·
τινὸς Μ. Ἀντ. 1, 16.

Ἀ-κουστός, 3· ὁ ἀκουόμενος, αἰσθητός·
τὴν ἀκοήν Ξεν. Κύρ. 1, 6, 2, Ἰσοκ. 2, 10
καὶ ἀλλαχού.

Ἀκόντεϊα· πόλις Ταρρακῶν. Ἰσπανίης Στράβ.

Ἀ-κουτίζω· κάμνω νὰ ἀκούσῃ τις. Βιδάσκει.

Ο'. «ἀκουτίσαι, διδάξαι» Β. Ἀν. 366.

Ἀκωφίς, ιος· ἡγεμὼν Νυσσίων Πλούτ.

Ἀ-κωφίς (μέλ. ἀκούσμαι· ἀκούω ἀκούω)
378, 696. 1373, Ο'. Κ. Δ. ὡς Ματθ. 13,
14, καὶ μτγν. ἀόρ. ἡκουσα, πρ. ἀκ. 21,
κωα, διορ. ἀκουα Πλούτ. Ἀγνη. 21,
διορ. ἡκηκίον Ξεν. Κύρ. 3, 2, 2, καὶ
ἀκηκίον Πλάτ. Κρατ. 384, π. παρ. 6,
κουσμαι π. ἀόρ. ἡκούσθην, π. μέλ. ἀκω-
σθῆσμαι, πολ. 6, 507)· 1) αἰσθάνομαι, εἰ-
τιλαμδάνομαι εἰς τὴν ὥτιν, καὶ γνῶναι

ὡς Πλάτ. πολ. 1, 352. «οὐκασιν ὅσαν
ἐκ. ἡσ. 701. α) τὸ πρόσωπ., ἐκ τοῦ
σώματος τοῦ ὁποίου ἀκούομεν τι, τίθεται
κατὰ γεν. βσιλῆος ἡλ. τ. 256. Γορ-
γίου Πλάτ. Φιλ. 58. «Σειρήνων ἔεν. ἀ-
ποκ. 2, 6, 31. «περὶ τοῦ δικαίου ἀκήκοας
ἔλκων τε πολλῶν καὶ Ὁμήρου» Πλάτ. Ἀλκ.
1, 112. Παλλάκις προστίθεται καὶ μετοχή,
οἶον, «βαρὺ στενάχοντος, ἀτρώοντος Ὁδ.
9, 90, 6, 423. σου λλόντος Πλάτ.
Πρωτ. 320. «αὐτοὺς καὶ περὶ φίλων διαλε-
γόμενον» ἔεν. ἀποκ. 2, 4, 1. «ἢ ἐκ τι-
νος προσώπου ἔξωδος τοῦ ἀκουομένου ση-
μαίνεται καὶ διὰ προθ. οἶον, «πρὸς τινας ἡλ.
τ. 521, ἡρ. 1, 118, Σοφ. Αἴ. 1245, Φιλ.
1083. «ἐκ τινας Ὁδ. σ. 374, ἡρ. 3, 62.
ἢ τῶ περὶ συνήθιστα παρὰ τινός τι,
Σοφ. Οἶ. τ. 95, Θουκ. 6, 93. «παρὰ Τισ-
σφέρην Κύρου στόλον» ἔεν. Ἀν. 1, 2,
4, Πλάτ. πολ. 6, 506. «-γνώμην ἀρ' ἀπάν-
των» Θουκ. 1, 125. 6) τὸ πρᾶγμα τίθεται
κατ' αἰτ. ἔαν ἐκφράξῃ τὸ κύριον ἀντικείμε-
νον τῆς ἀκοῆς. «μῦθον, ὅσαν, κλέος συγ-
κρ' Ὁμ. βσιλῆος καὶ νόστον = περὶ τῆς ζωῆς
αἰτ. τοῦ νόστου Ὁδ. α, 237. οὕτω καὶ παρ
ἀτ. 60. παθ. «ἀνδονόμενοι συμφωνίαν» Πλάτ.
πολ. 7, 531, καὶ συχνά, «τινός τι = τι παρὰ
τινός» «ταῦτα Καλυψίδος ἤκουσα» = παρὰ τῆς
Κ., ἤκουσα νὰ τὰ λέγῃ ἡ Κ. Ὁδ. μ, 389,
καὶ μετὰ μετχ. τὸ πληρῆς, «ὅ σου καλῶς λέ-
γοντες ἤκουσα» Πλάτ. Λάχ. 194. «Προδί-
κω μὲν τινὰ ἀκήκοα διαιροῦντος», Χαρμ.
163. «-μοῦ πάσαν ἀληθεύσαν, ἀπολ. 17.
ἡλπιόντες τὴν φυγὴν ἤκουσα» = δὲν ἤκουον
ἐπιχειροῦντα νὰ λαλῶσι περὶ φυγῆς Πλάτ.
Νικ. 22. Σπαν. «περὶ τινας Ὁδ. τ, 270
γ) τὸ πρᾶγμα τίθεται κατὰ γεν. ἔαν προκα-
λῇ μόν. τὸ ἀκούειν, δὲν νοηταὶ δὲ ὡς ἀντι-
κείμενον τοῦ ἀκούειν, ὥστε ἐν τῇ περιπτώσει
ταύτῃ τὸ ἀκούειν κυρ. δὲν πρέπει νὰ θεω-
ρῇται ὡς μεταβατικόν. Διὰ τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν
τῇ περιπτώσει ταύτῃ μόν. μὴ λέξ. αἰνίτες ση-
μαίνοντες ἤσαν ἢ τόνον» - μυκηθμοῦ, βοῶν,
θυγατρὸς, μύθων καὶ ῥήσιος Ὁδ. μ, 265, φ.
290. «ἀγγελίας Πίνδ. Ὁ. 8, 81. «ἐπικλῶν
φρυγμάτων, εὐγμάτων, βοῆς Ἀισχ. ἐπι-
227, 249, γο. 493. «φονῆς, φήμης Σοφ.
Φιλ. 226, ἡλ. 1097. Ἐδρ. συνάει «τινὼν
φῶν ἤκουσα καὶ στίφων κτύπον», ἐκ. 98. «
τῶν γνώμης, ἡρ. μ. 279. «-θορόδου διὰ
τῶν ταφῶν ἰόντων» ἔεν. Ἀν. 1, 8, 16. «τῶν
λόγων τῶν πρὸς ὑμᾶς ἰόντων ἀκούσασθε (σχε-
δὸν ἀντὶ τῶν ἀγγέλων), αὐτοῦ τοῦ νό-
μου καὶ παρηγοριῶν» Δημ. 18, 3, ἀντὶ λοιδο-
ρῶντων, οὕτως ὥστε ἐνταῦθα νοοῦμεν τὸ
πρᾶγμα ὡς ἐνεργοῦν, ὡς ἐπιφῶν ἐπὶ τοῦ
πρὸς τοῦ ἀκούοντος ὅθ. ἐν ἔεν. οἰκ. 11,
12. «τῆς χρηματισμοῦ, ἀντὶ περὶ τῆς χρ.
12, τὸ δὲ καὶ δι' ἐπιστολῶν» Δημ. 50, 62,
καὶ μετὰ διπλ. γεν. «ἵνα μὴ τὸν δικαίον
ἀκούῃ μου», 18, 9. Ἐκ τοῦ Ἀντιφρόντος ἀ-
ναφύεται ὁ β. Ἀν. 89 «ὄρα μὴ ἀκούσαιο

ἀντὶ ὁράματος» δ) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀ-
κοῆς δύναται νὰ ᾔηται καὶ πρόσωπον, περὶ
τοῦ ὁποίου ἀκούομεν τι τὸ πρᾶς, τίθεται
συνήθως κατ' αἰτ., προστίθεται δὲ καὶ μετχ.
οἶον, «τὸν μάντιν εἰπόντα ἤκουσα» = ἤκου-
σεν ὅτι ὁ μάντις εἶπε Σοφ. Φιλ. 814. «
«πύσσοντας ὅθ' ἔκτορι πάντας» ἡλ. η,
129. πρὸλ. ἡρ. 7, 10, 8. «-Θεμιστοκλῆς
ἀνδρα ἀγαθὸν γεγονότα» = ὅτι ὁ Θεμ. ἐγ.
κτλ. Πλάτ. Γοργ. 503. πρὸλ. ἔεν. Ἀν. 1,
2, 21. «-τοὺς πολέμιους προσιόντας», Κύρ.
2, 4, 12. καὶ ἀπλῆ αἰτ. ἐν παρ. 10. πρᾶς.
«τοῦτον γὰρ οὐκ ἀκήκοα» = ἤκουσας δὲ
περὶ αὐτοῦ Ἀριστ. Θεσμ. 164. ἐν τῇ περι-
πτώσει ταύτῃ, ὅποτε δὲν ἐκφράζεται ἡ ἀμε-
τος ἀκρόασις λόγου τινός, τίθεται ὁ ἐν. ἀ-
κούω μὴ σημ. παρ. πρὸλ. «Ἀτρεΐδην δὲ
καὶ αὐτοὺς ἀκούετε ὡς ἤλθι» = ἤκουσας τε,
γινώριζετε ὅτι ὁ Ἀτρ. κ.τ.λ. Ὁδ. 8, 193.
πρὸλ. ἔεν. Ἀν. 1, 9, 28, ἡλ. 6, 1, 4.
ἐνταῦθα τίθεται ἔπειτα καὶ αἰτ. μετ' ἀπαρ.
«ἀκούομεν σε ὄλβιον εἶναι» ἡλ. α, 513.
πρὸλ. Σοφ. Ἀντ. 817, οὕτως ἰδ. ἐπὶ φη-
μῶν, θρηνημάτων καὶ ἀειδαίων εὐδαιμον
«ἤκουε καλὸν αὐτὸν εἶναι» ἔεν. Κύρ. 1, 3, 1.
«Ἀλλὰ παλλάκις ἀντὶ μετχ. τίθενται τὰ μὲρ.
ὅτι, ὡς, οὐνεκα Σοφ. Οἶ. Κ. 33. Παρ'
Ὁμ. καὶ ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει τίθεται
γεν. μετὰ μετχ. Ὁδ. α, 289, «εἰ δὲ κατε-
θνηώτος ἀκούω» πρὸλ. λ, 458, ἡλ. ω,
490. «περὶ τινας Ὁδ. τ, 204. 2) περὶ λό-
γους εἰς τινα, ἀκροῦμαι αὐτῶν, - τι-
νός ἢ δοτ. μόν. ἐν ἡλ. π, 515, Σοφ. ἡλ.
240. περὶ τῶν θεῶν, ἱπποκλῶς, εἰσακούω τῆς
παρακλήσεως καὶ δέχομαι αὐτὰς ἡλ. α, 381,
π, 531. «-λιτῶν Ἀισχ. Ἀγ. 402. «κατεγ-
μάτων Ἐδρ. ἱπποκλ. 1160. πρὸλ. Πλάτ.
νόμ. 11, 931. περὶ ἀνθρώπων, νόμῳ ἀκοῇ,
δίδω ἀκρόασις, «ἄλλων μύθον ἀκούειν» Ὁδ.
6, 314, ἡλ. 6, 200. ἐπικλῶν, παῖθωμαι,
(τὴν σημ. ταύτην ἔχει καὶ νῦν), «θεοὺς δ'
ὡς ἤκουε θεῶν» Ὁδ. η, 11. «οὐδὲν οὐδέτις
οὐδενὸς ἀκούει» = οὐδέτις ὑπακούει εἰς ἑαυτὸν
Ἐδρ. Κύκλ. 119. «ἀρχῆς Ἀισχ. ἐπιτ. 178, -σὺδ,
λόγων, Ἀγ. 930, ἐκ. 984. «τῶν κρατούντων
ἔστι πάντ' ἀκουστέα» = δὲ ἐν παντί ὑπα-
κούειν τοῖς κρατ. Σοφ. ἡλ. 310 καὶ ἐν
περὶ συχνά, κατὰ τὰ ἀρχ. λέξ. = παῖθω-
μαι ἡρ. 3, 61, ἔεν. Κύρ. 8, 6, 1, ἡσ.
λύδ. 5, 79 καὶ ἐν μετρωτῇ, ἐπιπρωτῇ σημ.
συγκρατίζωμαι, συμπαρῶν, ἐπιδοκιμάζω, συν-
αινῶ πρὸλ. Πλάτ. σοφ. 249, 1. 536. 3)
ἐν γέν. ἀντικαθίσταται, μανθάνω, «ἐκ βι-
βλίου ἀκούω» = ἐμάθο ἕκ τοῦ β. Πλάτ.
Φαῖδρ. 268. ἀναγινώσκω, ἰδ. παρὰ μετχ.,
πρ' αἷς «αἱ ἀκούοντες» = αἱ ἀναγινώσκουσι
Πολύβ. 1, 13, 6, ἐν ψ παρ' ἀτ. ἰδ. ταῖς
ῥήσορσιν, οὕτω λέγονται οἱ ἀκριχεῖται 4) ἐκ
φράσεων, οἱ αἱ ἐπόμενοι «-αἰσχα πρὸς
Γρύων» ἡλ. ζ, 521. «πολλὰ κατὰ ἀκ.» ἡσ.
ῥιστ. νεφ. 1329. «μείζον κακὸν ἀκ.» ἡσ.
κρ. 719, ἀναπύσσεται ἡ σημάσις ἔχου φῖ-
μην τοιαύτην ἢ τοιαύτην «κακὸς ἀκούων» =
κακὴν φήμην, ὑπόληψιν ἔχων, συχνά παρ'

Ἀ-κράϊπαλος, 2· ὁ ἄνευ κραϊπάλης, μέ-
γας α) ἄκρ. γίνεσθαι = νηφάλιον γίν.
Ἀριστ. προβλ. 3, 17· β) οἶνος ἄκρ. = ὁ μὴ
μεθύων Ἀθην. 1, 32· γ) ἄκρ. φάρμακα =
τὰ προφυλάττοντα ἀπὸ τῆν κραϊπάλην, τὴν
μεθυστικὴν Διοσκ. 1, 25.

Ἀ-κράϊφός· οὗτος Ἀπόλλωνος, θεμελιωτῆς
τῆν Ἀκραϊφίας Στ. Βυζ.
Ἀκραϊφία καὶ Ἀκραϊφίαι, ἡ Ἀκραϊφίον,
καὶ ἄλλ. τὰ Ἀκραϊφία, ἡ Ἀκραϊφίον·
πῶλ. Βουωτίας παρὰ τὴν Κοπιδαίαν, νῦν Καρ-
πῶτα, κατ. Ἀκραϊφίαιος, κ.λ. Στ. Βυζ.

Ἀ-κράϊφνης, 2 (κατὰ τὰ ἀρχ. λεξ. ἐκ τοῦ
Ἀ-κράϊφ-φανής = ἀκράϊφός) 1) αἰκτικός,
καυλός - αἶμα Εὐρ. Ἐκ. 532· «ὁδὸν ἄκρ.»
Β. Ἀν. 23, 81 ἐκ τοῦ Ἀριστ. ἐξηγεῖται δὲ «τὸ
ἀκράϊφ καὶ καθαρόν» καὶ περὶ τῆς γυναικὸς
Εὐρ. Ἀλκ. 1052· οὕτως καὶ μετγ. μετρ. - πε-
νία Λογγ. ἐν Ἀνθ. 6, 191· 2) ὁδ. ἀσφαδής,
τῶν κατεπιλημένων ἀπὸ τῆς ἀπειλῆς Σοφ.
Οἰ. Κ. 1149· «συμμάχια Θουκ. 1, 19· νῆες =
καὶ αἱ 1, 52, συγχ. Δ. Ἀλ. καὶ μετγ. ἐπὶρ.
τῶν Σουδ. sincerus, integer, intactus.

Ἀ-κράϊκνος· παραποτ. Εὐδράτου Εὐσέδ.

Ἀ-κράϊμύλα· κοιλίας Πισύχ.

Ἀ-κράντος, 2· ἀνεκτίλειστος, ἀνεκπλήρω-
τος - ἐλπίδες Πινδ. Η. 3, 23· ἔπεια, Ὁ. 1,
90· «ἄκραντα γάρβειν», Ὁ. 2, 96, ὡς
ἀπὸ - βάζειν, γο. 869 (πρόβλ. «οὐκ ἄκραντα
ἡμεῖς» Εὐρ. Ἰ. Τ. 520, Βάχκ. 1229 =
τὴν ἡλικιὴν φήμη) - «τέχνην Κάλχαντος»,
Ἰ. Τ. 240· νόξ = ἀτελεστέος ἡ βαθεῖα
νόξ γο. 63, ἐπὶρ. ἄκραντα ὄρμα Εὐρ.
Βάχκ. 435· βακχεύειν Ἦρ. μ. 897.

Ἀ-κράζιονον, τό· τὸ ἄκρον τοῦ ἄξινος

Πινδ. 1, 145.

Ἀ-κράσια, ἡ (ἄκρατος) κακὴ μίξις - ἀέ-
ρος· «διεφθαρμένους ἀήρ, ἀντίθ. ἀέρος εὐ-
κράσια» Θεόφρ. Δ. Κάσ.

Ἀ-κράσια (ἀκρατής) = ἀκράτεια, τὸ νὰ μὴ
ᾖ τις κύριος τῶν ἐπιθυμιῶν του, ἀντίθ.
τῆς ἐγκρατείας, καὶ τῆς σωφροσύνης Ξεν.
ἀπομν. 1, 5, 6, συμπ. 8, 27· «ἀκράσιαν
κατέλυσαν» = ἐκλυνῆσαν ἀκρατής, ἄσωτος Ἰ-
σοκ. 15, 222· «ἄκρ. βίου» Δημ. 2, 18,
μετὰ τοῦ πλεονεξία, 26, 25 ἀπὸ τοῦ Ἀ-
κράτ. π. χ. 70. Νικ. 7, 4, 70. μετ. γ. 6 ὁ
ἐγκρατὴς τῶν π. «ἢ πρὸς τὸ λαλεῖν ἀκράσια»
Πλούτ. Λυκ. 19 καὶ ἄλλαχού.

Ἀ-κράτατον, Ἀθην. 15, 678, διορθοῦται
ἐν εἰς ἀκράτεια.

Ἀ-κράτεια, ἡ, ἀρχ. ἀττ. σχημ. ἀντὶ
τοῦ ἀκράσια (ἐν Πλάτ. μόν. ἐν τοῖς μὴ
τεννοῖς βρ. 410 ὁ τελευταῖος τύπος) - ἡ
ἀσῶτης, συγχ. παρὰ Πλάτ. π. χ. νόμ. 10,
850, 11, 934, Ξεν. Κύρ. 1, 6.

Ἀ-κράτιζομαι (ἀκρατής)· εἶμαι ἀκρατής

Ἀριστ. 70. Νικ. 7, 2, Μέν. ἐν Φρον. ὁ-
ντις ἀποδοκμ. τὴν λέξ. Πλούτ. ἐν Στοδ.

Ἀ-κράτεια, 46 ἔχει καὶ τὸ ἐνεργ. ἀκρατεύεις.

Ἀ-κράτεια καὶ ἀκράτεια· τὰ ἐκ τῆς ἀ-
κράσιας παγάζοντα Ἀριστ. ῥητ. 2, 16.

Ἀ-κράτῶν· εἶμαι ἀκρατής Ἰπποκρ. Πο-
λύτ. 2, 151.

Ἀ-κράτης, 2 (κράτος)· ὁ μὴ ἔχων κράτος,
δύναμιν 1) ἀδύνατος, ἀσθενής· γῆρας Σοφ.

Οἰ. Κ. 1237, Ἰπποκρ. Πλούτ. Κορ. 24· 2)

- τινός, ἀσθενὴς ἀναπορικτῶς πρὸς τι, ὁ μὴ
ἐγκρατής, μὴ κύριος ἢ κάτοχος πραγμάτων

τινός· «- χειρῶν καὶ σκελῶν» = ὁ μὴ ἐξου-
σιάζων, ἐπομ. μὴ δυνάμενος νὰ κινήσῃ χει-
ρας καὶ πόδας Ἰπποκρ. ὦσ. Δ. Ἀλ. 1, 38·

- τῆς κεφαλῆς Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 2, 4, περὶ
παιθίων, τὰ ὅποια ἀκόμη δὲν δύνανται νὰ
κρατήσωσι τὴν κεφαλὴν ὀρθήν· «τῶν κερά-
των τοῦ κριοῦ ἀκρατής ἔγενετο» = δὲν ἠδύ-
ντο νὰ κρατήσῃ τὰ κέρ. Λουκ. δι. ἐν. 9,

2· συγχόντ. μετρ. - γλώσσης Λισγ. Πρ. 886·
- θυμοῦ Πλάτ. νόμ. 9, 869· - ὀργῆς = ὁ μὴ
δυνάμενος νὰ ἐξουσιάζῃ τὴν γλῶσσαν, τὴν
ὀργὴν τοῦ Θουκ. 3, 84· ἄκρ. γιγνόμενος

ἐνίῳν, ὡς λέγω· = μὴ δυνάμενος νὰ σιωπή-
σῃ τινὰ Ἰσοκ. 12, 95· ἐπιθυμῶν Ξεν.

Κύρ. 5, 1, 13· ἀφροδισίων, ἀπομν. 1, 2,
2· οἶνου, οἶκ. 12, 11· ὅθεν ἀπολ. ὅστις
δὲν εἶνε κύριος ἐαυτοῦ, ἀντίθ. τῇ ἐγκρατίᾳ,

ἄσωτος Ξεν. ἀπομν. 4, 5, 4· ὁ ἀκρατής
μεταμελητικός, ἰακτός, ἡμιπάνθρωπος κατὰ Ἀ-
ριστοτ. 70. Νικ. 7, 9, 11. καὶ ἐπὶ πραγμ. - στό-
μα Ἀριστ. βετρ. 837· «παῖναι = ἄμετροι

Λουκ. ἐν Ἀνθ. 11, 367· ἐπὶρ. ἀκρατῶς, μὲ
τὰς αὐτὰς σχημ. 10· ἔχειν πρὸς τι Πλάτ.

νόμ. 4, 710.

Ἀ-κράτησις, (ἀκρατέω)· ἀκρασία Ἰεμδλ.

6. Πινδ. 20, ἀμφ.

Ἀ-κράτητος, 2· ὁς δὲν δύναται νὰ κρατή-
σῃ, ἀκατάσχετος, ἀδάμαστος Ἀριστοτ. μα-
τιωρ. 4, 7· ἐπιθυμία Ἠρόδ. 1, 8, 4, ἄλλ.

μετγ. ἐπὶρ. - ὡς Σχολ. Ὀσκ. ἄλ. 1, 38.

Ἀ-κράτητος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶρ.

Ἀ-κράτις, ἀμφ. = ἀκρατός.

Ἀ-κράτια, ἀττ. ἡ· παρασχ. τοῦ ἀκρά-
τεια Θουκ. Πλάτ.

Ἀ-κράτιζομαι (ἀκρατος)· πίνω ἀκρατον

οἶνον· ὅθ. προγεύομαι· «πρῶτας ἔτι οὔσης
ὀλίγον τινὰ ἐσθίειν ἄρτον καὶ ἀκρατον οἶ-
νον πίνωμεν» Σχολ. Θεοκρ. 1, 49· «ἐν ἀ-
κράτῳ βρέγω καὶ προσέειμι ψαμοῦς» Ἀθην.

1, 11· «ἀκρατίζομαι μικρόν», καὶ «κοκκύ-
μηλα ἡκρατίσω» Ἀριστ. ἐν Πολυθ. 6, 24.

Τὸ ἐν Ἀριστ. πλ. 295 καταναεῖ εἰς αἰσχρὴν
τινα ἀστείον· ἴδε τὸν Σχολ.

Ἀ-κράτισμα, τό· τὸ πρῶτον ἐμβρωμα, τὸ
πρόγευμα· «Φιλῆμων δὲ φησὶν ὅτι τροφὰς
ἐχρῶντο οἱ παλαιοί, ἀκρατίσματα, ἀρίστην,
ἐσπερίσματα, δειπνώ» Ἀθην. 1, 11· πρὸβλ.

Πλούτ. συμπ. 8, 6· «ἀκρατίσματα ὥρα»,
ὡς χρονικός προσδιορισμός ἐν Ἀριστοτ. 1.

2, 6, 8.

Ἀ-κράτισμός, ὁ· τὸ ἀκρατίζεσθαι, πρόγευ-
μα Ἀθην. 1, 11.

Ἀ-κράτιστος, 2· ἀπρόγευτος· «πρὶν ἢ ἀ-
κράτιστον ἐπὶ ἐτηροῖς καθίξῃ» Θεόφρ. 1, 31·
ἔως οὗ τὸν κάμη τοιοῦτον ὡς κἀνήται ἐπὶ
ἐτηρῶν, τ. Ε. δὲν ἐπρωγεμιάται· Ὁ Βοηκ. εἰ-
κάζειν ἀκράστιστος, ὅπερ ὁ Λοδ. Παρυ-
λειπ. σ. 539 ἀπαδοκμαίνει.

Ἀ-κράτῶ-γελῶς, 2· ἀκρατής γέλωτας, γρομ.

Ἀ-κρατός· ἄκρατος Μανέθ. 4, 548.
Ἀκρατο-κώων, ἀκρατοκώωνας καλοῦσι·
τοὺς πλὴν ἄκρατον σπώντας· Ἀθην. 9,
483, ἐκ τοῦ Ὑπερίδ. πρὸς. 18, 25.
Κατ' Ἐτ. Μ. καὶ νέοι οἱ πίνοντες ἄκρατον
ἐκ τῶν κωώνων· ἐξ οὗ καὶ κώωνες ἐκλή-
θησαν, ἐπειδὴ ἐν ταῖς συμποσίαις τὸν ὅλον
βίον διάγουσιν ἀκρατοποιοῦντες.
Ἀκρατολόμας· ὄν. παρασίτου Λυκόφρ.
Ἀκρατο-πηγὸ-βρυτός, 2· ὁ ἐξ ἀκράτου,
καθαρῆς πηγῆς βρύων· Ἰ. Χρυσ. τ. 7, σ. 262.
Ἀ-κρατο-πασίς, ἡ τὸ πίνειν ἄκρατον οἶ-
νον· Ἡρ. 6, 84 (ἀκρητ. ἰων.), Πλούτ. Ἀλ.
70· πρὸς. Ἀθην. 10, 432.
Ἀ-κρατο-ποτέω· πίνειν ἄκρατον οἶνον· Ἀ-
ριστοτ. πρὸς. 3, 5, ἐν Ἀθην. 10, 427 ὁ
ἀριστος κώδ. ἔχει· ποτέω.
Ἀ-κρατο-πότης, ὁ ὁ ἄκρατον οἶνον πί-
νων, ὁ ἄκρατον σπών, ἀπλήστως πίνων· Ἀ-
θην. 10, 427· ἀκρητ. Ἡρ. 6, 84· Ἐν Ἀ-
θην. ἀνωτ. ὁ αὐτὸς κώδ. ἔχει· πώτης.
Ὡς κ. ὄν. ἦρας ἐν Μουνυχίᾳ· Ἀθην.
Ἀκρατοπώλης· ἀκρητοπώλης Ἐτ. Μ.
Ἀ-κρατος, ἰων. ἀκρητος (κεράννυμι), 2·
α) ζυικτος, ἀμικτός, κυρ. περὶ τοῦ οἴνου, ὅ-
στις ὅν· εἶνε μεμιγμένος μετ' ὕδατος καὶ ἀνευ
τοῦ οἴνου, ὡς, ὁ ἀκρητος· Ἀριστ. ἱππ.
106, Θεοφρ. 2, 152, Λουκ. ἀλ. 34, Πλούτ.
Λυκ. 16· «τὸ ἄκρατον» Ἀθην. 10, 441·
«σπονδαὶ ἄκρ.» = σπανδαὶ μετ' ἄκρατον οἶνον·
Ἰλ. 6, 341. δ. 139· «λοιδοῖς Ἀπολ. Ἰ. 1,
453· γὰρ· Ὀδ. 1, 297· αἶμα Λισχ.
Χα. 571, Σωφ. Ἰλλ. 778· ὕδαρ Σωφρ. ἐν
Ἀθην. 2, 44. Μτρ. καθαρός, «ἀκράτου τῆς
ἐλευθερίας μεθύσθηναι» Πλάτ. πολ. 8, 562,
«ναὺς ἄκρ. καὶ καθαρός» = πεγυρισμένος ἀπὸ
τοῦ σώματος Ξεν. Κύρ. 8, 7, 20· «ἡδονή
ἄκρατος» Πλάτ. νόμ. 7, 793· «βίος, 823.
δ. ἡ ἄκρ. δικαιοσύνη» = ἡ καθαρά, ἀπό-
λυτος, πολ. 8, 545· «πονηρία ἄκρ.» 6,
101, καὶ «σοφία Ἀνθ. Πλαν. 262· «τινὸς
= καθαρὸς ἀπὸ τι, «ἡδονῆς ἄκρ. ἀλλήθδονον»
Πλάτ. Ἰσιον. 370· 2) ἐπειδὴ ὁ ἄκρητος οἶ-
νος εἶνε δυνατός, ἐν γέν. ἰσχυρός, δυνατός,
περὶ τοῦ ζύου· Ξεν. Ἀν. 4, 5, 27. Μτρ.
«ῥῆγν ἄκρ.» Ἀισχ. Πρ. 681· «καῦμα Ἀν-
τίφλ. ἐν Ἀθην. 9, 71· «θυμφορὰ Πλάτ.
Φιλ. 64· «διάρροια Θουκ. 2, 49· «ὀλιγα-
ρία = ἀγαλίντως» Ἀριστοτ. πολ. 2, 10
καὶ συχνά. — θάρσος Πλούτ. Πομπ. 57·
«ζυγκρ. ἀκρατίστερος» Ἀριστοτ. πρὸς. 3,
3, 15, ἀκρατίστατον Πλάτ. Φιλ. 53,
κατὰ τοὺς Ἀττικιστάς ὁ αὐτ. τύπος· πρὸς
Ἀθην. 10, 24· ἀκρατίστερος ἐν Πλούτ. συμπ.
5, 4 ἔπρ. ἀκράτως Λουκ. δι. ἐν. 1, 3.
Ἀκράτος Θεότης ἐκ τοῦ διαόσου τοῦ Διονύ-
σου Παντος.
Ἀ-κρατό-στομος· ἀθυρόγλωσσος Σχολ.
Ἐβρ. Ὀρ. 891.
Ἀ-κρατοσύνη· ἀκρασία Γαλεομνομαχ.
Ἀ-κρατότης· ἀμικτία, καθαρότης Ἰπποκρ.
Ἀ-κρατο-φύρος· ἀγγεῖον μετ' ἄκρατον οἶνον
Πολύδ. 16, 99· ἐπίθ. τοῦ Διονύσου Παντος.
Ἀ-κρατό-φρων, 2· ἄφρων Σχολ. Ὀδ. τ. 530.

Ἀ-κράτωρ, ὁρος· ἀκράτης· 1) ἀσθενής Σου-
Φιλ. 484· 2) ὁ μὴ κύριος· — αὐτοῦ Πλάτ.
πολ. 9, 529, Ἀρε. Ἀν. 6, 25, 6 καὶ μετ.
Ἀκρά-χολός· εἶμαι ἀκράχολος Πλάτ. νόμ.
5, 731, πρὸ τοῦ Βεκκέρ. ἀκράχ·
Ἀκρά-χολία· ἡ πρόχειρος ὁργὴ καὶ ἡ
σύχ. Ἰπποκρ. Ἦδε ἀκράχ·
Ἀκρά-χολος (ἰων. ἀκρήχολος, ἐκ τοῦ
ἄκρος ἢ ἀκρητος καὶ χολός), 2· ὁ ταχέως καὶ
ἀποτόμως ὀργιζόμενος Ἀριστ. ἱππ. 41, 7,
ὁργὴν πρόχειρος Σχολ. Πλάτ. νόμ. 7,
791, πολ. 3, 411, μετὰ τοῦ ὀργίλοι, «ἀκρη-
πρὸ τοῦ Βεκκέρ. ἔγραψ. ἀκρόχολος» καὶ πρὸς
πολλὰ δ' εἰσιν οἱ ἀκράχολοι ὅστις καὶ τού-
ν· πᾶν ὀργίλοι καὶ ἐπὶ παντί· ὅθεν καὶ τού-
νομα· Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 4, 11, δὲ λγ· ἀκρη-
τέρω τοὺς ὀνομάζει ὀργίλους, οἵτινες «τα-
χέως μὲν ὀργίζονται καὶ οἷς οὐ δοῖ καὶ ἐ-
οἷς οὐ δοῖ καὶ μάλλον ἢ δοῖ, παύονται δὲ
ταχέως» ὁ καὶ βέλτεστον ἔχουσιν· Ἰνιστο-
ἐν Θεοφρ. 24, 60· «ἐπὶ ὅκτις οὐκ αἰσίου ἀκρη-
χολον» = ἐν σφοδρῇ ψυχικῇ ταραχῇ ἀκρη-
ἐν Β. Ἀν. ὀνομάζει τὴν ἀκρητοσύνην ἀκρη-
χολωτάτην, τὴν ἔχουσαν πολλὰς ἀκρη-
χολίας· «μέλισσα ἀκρ.» Ἐπίκν. ἐν Ἀθην. 10, 131,
Ἀκρητὰς· ὁ ἐπὶ τῶν ἄκρων, ὀψιμετάτω
λατρευόμενος, ἐπών. Ἀπόλλωνος παρὰ Λα-
κεδαιμονίους Παντος. 3, 12, 8.
Ἀκρεμονικός, 3· ὁ ἔχων ἀκρεμόνας Θεοφρ.
Ἰ. Φ. 4, 7, 6.
Ἀκρεμών, ὄνος, ὁ (ὁ Ἀρχαῖος καὶ Σουφρ.)
τονίζουσιν οὕτω κατὰ τὸ ἡγεμόν, συνθ. ὁ
κρέμων) ἄκρα τοῦ κλάδου, κλάδος (ἐκ τοῦ
ἄκρος, κατὰ Θεοφρ. «καυλὸν λέγουσι τὸν
ὕπερ γῆς πεφυκὸς ὕψ' ἐν... ὁ ἐπὶ τῶν ὀν-
δρων καλεῖται στέλεχος. Ἀκρεμόνας δὲ τὸν
ἀπὸ τούτου σχιζόμενον, οὗς ἐνίοι καλοῦσιν
ὄζους. Κλάδον δὲ τὸ βλάστημα τὸ ἐκ τοῦ
των ὕψ' ἐν, οἷον μάλιστα τὸ ἐπὶ τῶν
Φ. 1, 1, 9, ἀλλὰ τοῦ ὅμοιος λέγει διὰ τὸ
«οἱ κλώνες ἢ πύρροι ἢ ἀκρεμόνες ἢ οἱ
χρὴ καλεῖν τὰ ἐστατεύοντα τῶν ὀνδρῶν»
αἰτ. φ. 5, 1, 3)· «ἐλαίας Ἐβρ. Κόκλ. 43·
ἔσχατος Θεοφρ. ἐπ. 1, 6· συχνάκις ἐν Ἀνθ.
«χρῆστοι ἀκρ.» = χρῆστα κοσμήματα τῆς
φαλῆς Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 170·
περὶ τῶν κεράτων Ὀππ. κυν. 2, 304.
Ἀ-κρεος (κρέας) 2· ὁ μὴ ἔχων κρέας, ἡ
σαρκώδης, «τὰ ἄκρα τοῦ σώματος μέρη»
Ἰπποκρ. κατ' ἄλλους ἄκρα = ἄκρα, τὰ
κρά τοῦ σ.
Ἀκρ-έσπερος, 2· ἀργὰ τὸ ἐσπέραι·
μυς ἀν' ἀγρούς... αἰθῆρις ἐν καλῇ μὲν
ρέσας ἀκρ-έσπερος εὐδρε· Νικ. Θερ. 23,
τὸν Σχολ. «κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτὸς καὶ
περὶ ἄκραν ἐσπέραι» ἀκρ-έσπερος, ἐπὶ
ἐσπέραις, τοιαῦτα πρώτης καὶ ἀργαίας
Γαλην. γλ. Ἰπποκρ. 418· «ἐπὶ τῶν
24, 75· «ἀκρ-έσπερος ἀντέλλουσα» Ἀνθ.
Κριναχ. ἐν Ἀνθ. 7, 633, Ἀριστοτ. 2· ὁ
23· «οὐ πᾶσαν νύκτα, ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν τῆς
ραν καὶ περὶ ὄρθρου» = τὴν ἀρχὴν τῆς
Ἀκρεωτής· κορυφή Νικ. Γερμα. ἐν Φω-
βελ. 187, σ. 144.

Ἀκρ-ήθης, σου, ὁ τῶν ἱπομ. Π. Σιλ. ἐν
Ἀθ. 9, 71, Ἀρετ. αὐτ. 12, 14.
Ἀκρ-ήθος, 2· ὁ ἐν ἄκρῳ τῆς ἡθῆς, ἐν τῇ
ἡθῇ τῆς νύκτος Θεοφρ. 8, 93· ὁ ἔπρ.
ἡθῆς κατ' Ἐτ. Μ.
Ἀκρ-ήθης, 2· ὁ μὴ ἔχων κρήδεμονον
ἱππ. κυν. 1, 496.
Ἀκρ-ήθης ἀφικτος· Ἡσυχ.
Ἀκρ-ήθης ἀστεργές· Ἡσυχ.
Ἀκρ-ήθης, 2· ὁ μὴ ἔχων κρήνην Γρ. Ναζ.
ἱππ. 180.
Ἀκρ-ήθης ἀφικτος· ἡ (ἡ) ἀγαθὴ Ἡσυχ.
Ἀκρ-ήθης ὁ διὰ τινὰ ἐκπλήξιν ἀφικτος γενόμε-
νος Ἡσυχ.
Ἀκρ-ήθης ἰων. ἀκρασία.
Ἀκρ-ήθης δούλος· Ἡσυχ.
Ἀκρ-ήθης δούλος· δούλος Ἡσυχ.
Ἀκρ-ήθης ὑπερακρίτης τοῦ Διονύσου Νόν.
Ἀκρ-ήθης, ἰων. ἀκρητος.
Ἀκρ-ήθης ὑπερακρίτης· ὁ ἄκρατον ἀπορίζων χυ-
ρῶν, ὡς ἔφηται ὁ Γαλην. τὴν ἐν Ἰπποκρ. ἀ-
κρητοσύνην λέγειν.
Ἀκρ-ήθης· Ἀκρησία, ὁ Ἦδε.
Ἀκρ-ήθης· Ἀκρησία.
Ἀκρ-ήθης· Ἀκρησία (καὶ, Ἀκρησία, Ἀκρησία).
ἐν Ἀκωνίᾳ, οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν
τοῦ Εὐρώπης, κατ. Ἀκρησία Παντος.
Ἀκρ-ήθης· ἡ ἀκρησία τῆς Ἰπποδαμείας Παντος.
Ἀκρ-ήθης· ἀκρησία, ὁ δ. 59.
Ἀκρ-ήθης, τὸ, καὶ ἀκρησιασμός· ἀκρη-
σιασμός, ὁ ἔκκλ.
Ἀκρ-ήθης, ὁ ὁ ἀκρῶς ἐρευνῶν, ὁ.
Ἀκρ-ήθης· ἡ ἐπιμέλεια, βάθος καὶ τελειό-
της ἐν πάσῃ πράξει· — μαθημάτων Πλάτ.
ἡθ. 7, 809· «τῆς κατασκευῆς ἰων. οἷα. 8,
17· «τὰ χρήματα Ξεν. Ἀν. 1, 5· ἰδ.
ἐν τῶν ἐπιστημῶν καὶ μελετῶν» — λόγων
Πλάτ. Εὐθύδ. 288· «πονηρὰ λόγων ἀκρ.» =
ἀκρητολογία Ἀντιφ. 3, γ, 3· περὶ
τοῦ ἀκρῶς, «τοιαῦτα ἀκρησίας ἔχει τὰ δι-
καστὰ ἰσ. 7, 17· «τὴν ἐκ τῶν νόμων ἀκρη-
σιασμοῦ Πολύδ. 32, 13· «τὴν ἀκρη-
σιασμοῦ καὶ τὸ καθάρων τοῦ πολιτεύματος»
Πλούτ. Θεμ. 4· ἐν ὧν ὑπάρχει ἀσθητότης,
ἡ ἡθ. Θουκ. «τὴν ἀκρησία τοῦ ναυτικοῦ
ἀκρησία, 7, 13. Καὶ ἡ τελεία, πλήρης
ἀκρησία» Ἀντιφ. 3, γ, 1· «εἰ βουλομένη τὴν
ἀκρησία» Δ. Ἀλ. 1, 23· ἀσθητότης,
Πλούτ. Περ. 16, 36· «ἐν τῷ ὕδαρ δι' ἀκρη-
σιασμοῦ» = ἐν εἰς σπάνιον, ὀλίγον Πλάτ.
ἡθ. 8, 844. (Ἐκ τῆς τελευταίας σημ.
ἐν τῇ ἀκρησίᾳ τῆς ἡθῆς ἐκ τῆς λέξεως ἐν τῇ
ἀκρησίᾳ). Σημειοῦται εἶναι αἱ ἐπὶ
ἀκρησίας· ἀκρησία = ἀκρησία.
ἡθ. 23· «διὰ πάσης ἀκρ.» Ἀριστοτ.
ἡθ. 1, 5· «εἰς τὴν ἀκρησίαν φιλοσοφεῖν»
Γοργ. 487, Ἀριστοτ. πολ. 7, 11·
«τὴν ἀκρησίαν» Πλάτ. νόμ. 6, 769·
«ἐν τῇ ἀκρησίᾳ πλείστης ἀκρησίας κείμενοι» Ἰ-
πποκρ. 16.
Ἀκρ-ήθης ἀκρησία Σχολ. Πινδ. Ν. 4, 3.
Ἀκρ-ήθης, 2 (ἀκρῶς, δὲν φαίνεται σύνθετον).

ἐπιμέλεια, τελείος, πεφροντισμένος, παρ' Ἀπ.
ταῖς πεζ. συχνά, σπαν. παρὰ ποιηταῖς, ὡς
Ἐβρ. Ἰλλ. 365· «οὐκ ἔστ' ἀκριβὲς οὐδὲν εἰς
ἐκείνην» = δὲν ὑπάρχει ἀκριβὲς γνώρισμα
τῆς εἰς. «Λυγροὺς ἀκριβὲς ὁμοίαις» = ὁμοει-
κής Θεοφρ. 22, 194, Θουκ. 6, 18 τίθηται πα-
ραλλήλως «τὸ παύλον καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ
ἀκριβὲς». Ὁ Πλάτ. ὀνομάζει οὕτω τὸν κυ-
βερνήτην, τὸν ἱατρόν, πολ. 1, 344· νομο-
θέται = οἱ τέλειοι εἰς τὸ εἶδος τῶν, νόμ. 1,
628· συχνά· λόγος, ἀντιθ. «ὡς ἔπος εἰπεῖν»,
πολ. 1, 431 (Ἀριστ. νεφ. 131· «ἀκριβὲς λόγοι» =
λεπτολογία)· ἀλήθεια, ἱπιστήμη ἀκριβε-
στάτη, Φιλ. 59, Παρμ. 134· «δικαίως =
ἀσθητὸς Θουκ. 3, 46· «ὁράσεις = οἱ ἀκρι-
βῶς ἐφαρμοζόμενοι Ξεν. ἀπομν. 3, 10, 15.
Ἐνδεής, φειδωλός, «τὸ ἀκριβὲς εἶδος τῶν
διαλόγων, τὸ κατὰ βραχὺ λίαν» Πλάτ. Πρωτ.
338· «ἀκριβὲς ταμίας» Πλούτ. Κάτ. πρ. 3.
πρὸς. Λουκ. Τιμ. 13. (ἐντ. ἡ σημερινὴ
χρησις τῆς λέξεως, ἀκριβὲς = φειδωλός,
καὶ πολὺ κοστίζων)· τὸ ἀκριβὲς = ἡ ἀ-
κριβεία, ἀσθητότης, «τὸ μὲν ἀκριβὲς»
= ἀκριβὲς ἐξεταζόμενον Ἰσ. «ἐντὺς τοῦ
ἀκριβοῦς» = οὐκ κατ' ἀσθητόν δικαίον Θουκ.
5, 90· «τὸ τῆς συντάξεως τῶν Ῥωμαίων ἀ-
κριβὲς» = ἡ ἀσθητὴ τάξις τῶν Ῥ. Πολύδ.
15, 13, Λουκ. Ἀναχ. 21· «εἰς τὸ ἀκριβὲς =
ἀκριβὲς, εἰπεῖν Θουκ. 6, 82· ἐπὶ ἀκρι-
βῶς, μετὰ τὰς αὐτὰς σημ. καὶ φειδωλῶς, οἰ-
κονομικῶς Ἰσοκ. 2, 19· «ἀκριβὲς καὶ μό-
λις» Πλούτ. Ἀλ. 16, λατ. exactus, accuratus.
Ἀκριβο-δίκαιος, 2· ὁ ἀκριβὲς ἀσθητῶς
δίκαιος Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 5, 10, 8, Φιλ.
Ἀκριβό-λεπτος· ἀκριβὲς λεπτεπίλετος, γλωσσ.
Ἀκριβο-λογίω· ἐρευνᾷ ἀκριβῶς Ἰ. Χρυσ. Δ.
Ἀλ. Δημ. σ. 292· Συχνά· μετὰ ἀκριβολογῶμαι
= εἰμαι ἀκριβὲς ἐν τοῖς λόγοις, ἐν ταῖς ἀκριβο-
μήσεσι· «μὴ λίαν ἀκριβολογῶ» Πλάτ. Κρατ.
415· «τὰ περὶ τὸ σῶμα, πολ. 3, 403· «εἰ-
παντα Λισχίν. 1, 40, Δημ. συχνά, καὶ,
περὶ τινος, 18, 240· εἰμαι φειδωλός Δ. Ἀλ.
3, 9· ἀκριβολογῶν Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 1.
Ἀκριβο-λογία, ἡ ἀκριβὲς ἐξετάσις, ἐρευν-
να Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 5, Πολύδ. 2, 16, 14·
σμικρολόγος φειδωλότης Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ.
4, 2· Ὁ πλ. ἐν Πλούτ. Νικ. 21.
Ἀκριβο-λόγος, 2· ὁ ἀκριβὲς λέγων, λα-
λῶν Τιμ. ἐν Δ. Λαερ. 2, 19.
Ἀκριβόω· 1) γινώσκω ἀκριβῶς = τοῦνομα
Πλάτ. Χαρμ. 156, Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 10,
συχνά παρὰ ῥήτορας καὶ μετ. παθ., Πλούτ.
Νομ. 12, Λουκ. μισθ. συν. 4, 2) ποῶ τι
ἀκριβῶς, τελείως· 3) ἐξετάζω, ἐρευνᾷ Δ.
488· «πώγωνας Ἀριστ. ἔκκλ. 274· «ἡκρι-
δῶσθαι πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν» = τελείον εἶναι
Ἀριστοτ. πολ. 3, 5· ἰδ. ἐξετάζω, ἐρευνᾷ Δ.
Ἀκριβῶς, — περὶ τὴν Ἀριστοτ. γέν. 2, 5, 1·
περὶ τινος, ἡ Δ. «ἡκριβῶσαι παρ' αὐτῶν τὸν
χρόνον τοῦ φαινόμενου ἀστέρος» Ματθ. 2, 7.
Ἀκριβώμα, τὸ ἀκριβὲς γινώσκω Δ. Λαερ.
10, 36.
Ἀκριβώσις, ἡ ἀκριβεία Σχολ. Ἀριστ.
βατρ. 1019.

- Ἀκριβωτέον· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀκριβώ, ὁ ὕδ.
 Ἀκριδίον· μικρὰ ἀκρίς διόσχο.
 Ἀκριδο-θήκη· ἡ κη ἀκριδων Θεόκρ. 1, 52, λαγγ. 1, 10.
 Ἀκριδο-θήρα, ἔσφ. γρ ἀντί τοῦ προηγ.
 Ἀκριδο-φάγιον· ἐσθίον ἀκριδας Βασ. ἐπιστ. 42.
 Ἀκριδο-φάγος, ὁ· ὁ ἐσθίων ἀκριδας Στράβ. 16, σ. 772.
 Ἀκριζω· «τὰ ἄκρα ἐπιπαριούμαι» Εὐστ. 1368· τὸ ἄκρον κόπτω Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 265· «σημαίνει καὶ τὸ ἄκρος ποσὶ παρῶσαι» Εὐτ. Μ.
 Ἀκριλλὰ· πόλ. οὐ μακρὴν τῶν Συρακουσῶν, κατ' Ἀκριλλας Στ Βυζ.
 Ἀκρινόμος· ὕλης ἐπιμελητὴς παρὰ Λάκων· Ἡσυχ.
 Ἀκρίς, 3· τῇ ἄκρᾳ ἀντίκριν· «ὅπερ ἄκρια βίνος» Ὀππ. κυν. 2, 552· ἡ ἀκρίς = ὕλη τῆς ἀκροπόλεως τῆς ἀκράτος.
 Ἀκρίς, ιος, ἰων. ἡ ἄκρα, κορυφὴ ὄρους· «ἡνιμέσσαι ἀκρίεις» Ὀδ. ι, 400 καὶ ἄλλα· χρὸ· ἀδ' ἄκριας· διὰ τοῦ ὄρους, κ, 281, ἁπλ. Ρ. 1, 520, Κ. Σμ. 19, 332.
 Ἀκρίς, ἴδος, ἡ· ἀκρίδα κοιν. Ἰλ. φ, 12, καὶ ἄλλα· συχνά, ἴδ. ἐν τῇ Ἀνθ. ὅπου θυνεῖται ὡς «Ἀρουαία μόσσα», Μελ. 112.
 Ἀκρίς, ἴδος· πόλ. ἐν Λιβύῃ Δ. Σικ.
 Ἀ-κρίσις, ἡ (ἄκριτος)· 1) ἑλλαιφίς ὀρθῆς κρίσεως, μωρία Πολύβ. 2, 35, 3, 40, 5, 7 μετὰ τοῦ ἄνους· ἐσφωλμένη ἐκλογή, - περὶ τοὺς φίλους Λουκ. Τίμ. 8· 2) ἄκριτος, ἀναποφάσιτος κανόνας, σύγχυσις - καὶ ταρχή· ἔν· Ἑλλ. 7, 5, 27, καὶ Πολύβ. 30, 14, 6· 3) παρὰ τοῖς ἱατροῖς ἡ μὴ ἐπέλευσις τῆς κρίσεως.
 Ἀ-κρίσις· ἰρῶνος παρὰ Φρυγίαν Ἡσυχ.
 Ἀκρίσις· 1) υἱὸς Ἀδαντος· πατ. Δανῆς ἱερ' Ἐπειθὴ καθέζετο τὴν αὐτοῦ θυγατέρα, ἐγένοντο παῖδες, περὶ κληρῶν πατέρων· «Ἀκρίσις γίνεται εἰς τὴν πατέρα» Αἰλ. Ἐ-θεωρεῖτο καὶ ἰδρυτὴς τοῦ ἀμφικτυονικοῦ συνδέσμου Στράβ. 2) στρατηγὸς ἐν Σικυωνί· ἔν· Ἀκρίσιος υἱὸς τοῦ ἱεροῦ· Ὀδ. β, μετ. 232.
 Ἀκρίσιωνη· θυγ. Ἀκρίσιου, ἡ Δανάη Ἰλ.
 Ἀκρίσιωνιάδης· υἱὸς Ἀκρίσιωνος, ὁ Περσεύς Ὀδ. β.
 Ἀκρίσμα, τό· ἄκρον, μετγν.
 Ἀκρίστις· ἡ ἐπάνω τοῦ ἰσθμοῦ καθεζομένη, ἔστι δὲ ἡ ἄκμος Ἡσυχ.
 Ἀκρίστιν· κλέπτριον, ἀλετρίδα Ἡσυχ.
 Ἀκρίστοι· ἄκρα ὄρων, λόφοι, γωνίαι Ἡσυχ.
 Ἀκρίστιον, τό· ἄκρον τοῦ ἰσθμοῦ Ἰπποκρ.
 Ἀκρίτας· ἀκρωτ. 1) Μεσσηνίας Στράβ. 2) Βιθυνίας Πτολ. 3) νήσος = τῇ ἴσρμ.
 Ἀκρίτη· νήσος 100 σταδ. μακρὴν τῆς Πά-τρους Ἀγαθήμ.
 Ἀ-κριτί· ἀκρίτως· ἀποθνήσκειν Λυσ. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 46, 110.
 Ἀκριτοβάται· ἀρχὴ τις παρ' Ἐφεσίοις ἐπὶ τῶν τῆς Ἀρτέμιδος θυσιῶν Ἡσυχ.
 Ἀ-κριτό-βουλος, 2· ἀπερσιςκετος Μανέθ.
 Ἀ-κριτό-δακρυς, 2· ὁ γόνιον ἀπειρα δάκρυα Παυλ. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 5, 236.
 Ἀ-κριτο-επιήεις, 2· ἀκριτόμυθος, μετγν.

- Ἀ-κριτο-μυθῶ· εἶμαι ἀκριτόμυθος· ἀκριτομυθεῖν, πολυλογεῖν· Ζωναρ.
 Ἀ-κριτομυθία, ἡ· ἀμφιβολία τῆς κρίσεως τῶ ἐρημνεύειν Εὐστ. 1878.
 Ἀ-κριτό-μυθος· 1) «πολλὰ καὶ ἀδίστατα καὶ ἀδιαχώριστα λέγων, ὅ ἐστι συγκεχυμένα καὶ ἀδιάτακτα, ἡ ἀδιανόητα καὶ ἀλόγα· τὰ τήριον (γὰρ) τῶν φρονίμων ὁ λογισμός, τὸ δὲ ἀφρόνων τὸ πάθος· ἀλογόν· καθ' ἑαυτὸν· Ἡσυχ. ὁ θεορτίτης Ἰλ. 6, 246· - γράφει· ἔν· Στοβ. ἀνθ. 71, 7· 2) ἀδρίστοι, ἀνὴρ μὴ νευτός· - ἀνέρι· Ὀδ. τ, 560.
 Ἀ-κριτος, 2· α) ὁ μὴ διακεκριμένος, ἡ κεχωρισμένος, συγκεχυμένος, ἀναμεί-κτος = εἰς ὃν πολλοὶ ἀδιακρίτως ῥίπτονται Ἰλ. η, 337· - μυθοί = φλυαρίαι, 6, 706, (Σχολ. ἀναριθμητοί, πολλοί), ὅτω Πλάτ. Γοργ. Συμπ. 9, 1)· - προσκλήσεις Πλάτ. Πρωτ. 465. Εἰς φράσεις οἷα αὐτῇ, «τοὶ δ' ἀκριτοὶ πολλὰ ἀγόρευον» Ὀδ. 0, 503, συγκαταλέγειται, «ἀκριτα ἔχεα» Ἰλ. γ, 412. «ἀκριτοὶ» Ὀδ. α, 174, ἀπείριτοι, ἀνέρι· «ὁ δὲ ἄκρον καὶ ἀκριτον» Ὀρ. β, 126, ὅπου τὸν καὶ παρα μετγν. π., π. χ. «μυθία μὴ φῶλα καὶ ἀκριτα» Ὀππ. ἀλ. 1, 80· 2) ὁ μὴ κρίνων, ἀδθαίρετος Ἡρ. 8, 124· «ἀκριτοὶ» = οὐδενίαν διακρίσιν ποιῶντα Θεοφρ. μύσθ· «οὐδενίαν διακρίσιν ποιῶντα Θεοφρ. μύσθ· ἐν Ἀνθ. 7, 439· πρὸς. Ρουφίν. ἀνθ. 7, 439· πρὸς. Ρουφίν. 930, = ἀσταθῆς· 1) ἀναποφάσιτος, ὁ μὴ ἐξομαλυνθεὶς· «οὐκ ἀναποφάσιτος, ὁ μὴ ἐξομαλυνθεὶς» Ἰλ. ξ, 205· - ἀέθλον Ἡσ. ἀσπ. 311· «οὐκ ἀέθλον» ἔστι δὲ ὅταν ἀκρίτως» = ἐπειδὴ ἡ κρίσις ἦν ἀναποφάσιτος Θεοφρ. 4, 20· πρὸς. Πολύβ. 16, 4, 3, μετὰ τοῦ ἀδίστατος· Ἰλ. 51. Μεμονωμένον ἀπαντᾷ· «ἀκρίτως» = ὁ εἰς οὐδὲνα κριτὴν ὑποκείμενος Ἀνθ. 366. Παρ' ἱατρ. ὁ ἀνευ κριτοῦ. 4) ὁ ἀνευ δικαστικῆς κρίσεως, ἀνευ κρίσεως καὶ διακρίσεως· «ἀκρίτως» Ἡρ. 3, 80, Θεοφρ. 2, 67, ἀνευ· ἀποκτείνειν Ἡρ. 3, 80, Θεοφρ. 2, 67, ἀνευ· 12, 82, ἀντίθ. «κατὰ τὸν νόμον κρίναι» Ἰσοκ. 4, 113, καὶ συχνά παρὰ ῥήτορας ἐπὶ ἀκρίτως Ἰσοκ. Παναβ. 271.
 Ἀ-κριτό-φυλλον, ὅρος· τὸ ἔχον ἀναριθμητὰ φυλλώματα Ἰλ. 6, 868, «πολλοὶ φύλλα» οὐ διακρίναι τὰ φύλλα οὐκ ἔστιν· Ἡσυχ.
 Ἀ-κριτό-φυρτος, 2· ἀκρίτως πεφυρμένος, ἀδιακρίτως συγκεχυμένος Ἀισχ. ἐπ. 382.
 Ἀ-κριτό-φωνος, 2· βαρβαρόφωνος Ἡσυχ.
 Ἀ-κριτί· ἡ τῶν βαρβαρῶν φωνή· Ἡσυχ.
 Ἀκριφία· ἡ ἀκριφία.
 Ἀκριφία· ἀκριφία.
 Ἀκριφίος· Ἀκρίος Πανσ.
 Ἀ-κροάζομαι· ἀκροάζομαι Ἐπίχ. ἐν Ἰσθ. 4, 93 (εἰκάζ· ἀκούζομαι = ἀκούζομαι).
 Ἀκροακός· ἀκροαζέτο· Μέν. ἐν Ζηνοκ. 1, 75, ἐν Β. Ἀν. γράφ. ἀκροάσατο, ὁ πρὸς τῷ δ Μανέθ.
 Ἀ-κροαζέτο, τό· 1) τὸ ἀκούμενον ἀκούσιον Ἀισχ. 3, 341· ἴδ. ὅτι τις ἀκροαζέτο· ἀκούσιον· ἔν· Ἰέρ 1, 14· «θεάματα καὶ ἀκροαζέτο» 2) ἀνθρωποκτον, οὗς ἀκροαζέτο· ἀκούσιον ὡς «ἀλλητρίδας καὶ ψαλτρίδας καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀκροαζέτων Ἀθην. 12, 526· περὶ τῶν οἰδῶν Πολύβ. 16, 21, 12 καὶ ἄλλα· ὅπου

Ἀκροῦτων θεάτρου, ἀναγνώστων κ.τ. ὅ.
Πλούτ. Γάβ. 16, Ἀθην. 9, 148.
Ἀκροαματικὸς, 3' ὅν ἀκροῦται τις, ἀ-
κούει· διδασκάλαι, αἱ ἀπὸ στάματος μύ-
σαι, αἱ ἱστορικαὶ ὁμιλίαι τῶν φιλοσόφων·
ἐλλὰ καὶ τῶν ἀποροῦντων καὶ βαρυτέρων
διδασκαλιῶν, ὥς οἱ ἄνδρες ἰδίως ἀκροαματι-
καὶ καὶ ἱστορικὰ προσαγορεύοντες, οὐκ ἐξ-
έπαινον ἢ πολλοὺς, μετασχεῖν Πλούτ. Ἀ-
θην. 7.
Ἀκροάμιον, οὐνοῦ· ἀκροατῆς Ἀνδρ. Κρήτ.
Πατρ. 197.
Ἀκροῦμαι (μέλ. -σμαι, ἀκροάσασθαι
Πλάτ. 1. 530, παρκ. ἡκροῦμαι Ἀριστ. 1.
2, 4, 10, ἐν Β. Ἀν. 98 ἀναφέρεται ἐκ
τοῦ Ἀντιφάντος ἡκροῦσθαι ἀντὶ ἡκροῦ)
1) ἀκούω, ἰδ. μετὰ προσοχῆς ἀκούω· τι-
νός τι· τῶνδε τῶν σοφῶν οὐδὲν ἀκροῦ-
μαι Πλάτ. Εὐδοκ. 304· «οἱ ἀκροῦμαινοι Ὀμή-
ρου», πολ. 10, 605· «Ἀσπασίας ἡκροῦμένην
παινούσης ἐπιτάγιον λόγον», Μενέξ. 236,
καὶ μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, - τῆς ἀρ-
μοσολογίας, ἱπ. μ. 285· - τῶν λεγομένων
ἱσοκ. 14, 6· - τοῦτους τοὺς λόγους Πλάτ. Ἐ-
ρμ. 403· ἐν τῷ ὅρῳ τῶν Ἡλιαστῶν, «τοῦ
παραγέρου καὶ τοῦ ἀπολογουμένου ἀμ-
ποῦν ὁμοῦς ἀκροάσονται» Δημ. 24, 151·
2) ἀκούω, προσέχω εἰς τι· - λόγον Θουκ.
9, 17· 80. ὑπακούω, - τινὸς Πλάτ. Γοργ.
488, Θουκ. 3, 27· ῥ. ἐπίθ. ἀκροατέον Ἀ-
ριστ. ὅρν. 1228, audio.
Ἀκροῦσσι, ἢ· τὸ ἀκροῦσθαι Θουκ. 1, 21·
ἢ· ἀκροῦσιν ἀτερέστερον, 22· «ποιεῖσθαι
ἀκροῦσιν» = ἀκροῦσθαι Ἀισχίν. 3, 60, ἱσοκ.
9, 3· - χλεπτεῖν Ἀισχίν. 3, 99· 2) «ἀκροῦ-
σαι ποιεῖσθαι» = διδόναι μαθήματα, διδασκαλίαν
Πλάτ. 32, 6, Λουκ. Πρ. 2, Πλούτ. Πομπ.
32, 66 συνδ. «ἐν ἀκροῦσσι καὶ θεάτροις» =
ἐν ὑπακούῃ Θουκ. 2, 37.
Ἀκροῦστέον· δεῖ ἀκροῦσθαι Ἀριστ. ὅρν. 1228.
Ἀκροατήριον, τό· τόπος ἐν ᾧ ἀκροῦνθεα
Πλούτ. περὶ τοῦ ἀκ. σ. 45· καὶ τὸ πλῆθος
τῶν ἀκροῦμένων, αὐτ. Κάτ. πρ. 22.
Ἀκροατής, ὁ· ὁ ἀκροῦμενος, ἀπὸ τοῦ Θουκ.
9, 38), συχνά παρ' αὐτ. ἐν Πλούτ. καὶ ὁ
ἀναγνώστης, Θρο. 1, Τιμολ. 15.
Ἀκροατικός, 3' ὁ ἀποβλέπων εἰς τὸ ἀκροῦ-
σθαι· μισθὸς Λουκ. Δημ. ἔγκ. 25· «ἀκροατικὸς
γίγναι» = ἐπιθυμῶ ν' ἀκροῦμαι Φιλ. τ. 2. σ. 458.
Ἀκρο-βασίον· ἀκροβατέω ἱπποκρ.
τακτικῶν βαδίζων Γρ. Ναξ. ἐπ. 10.
Ἀκρο-βασίον· βασιῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς βά-
σιον, πολλὰ ἐν μαθημ. ἀρχ. 28.
Ἀκρο-βασίον· 1) βαδίζω ἐπὶ τῶν ἄκρων,
τῶν δακτύλων, περὶ στρουθοκαμηλοῦ Δ.
3, 50· περὶ τῶν χηνῶν Λουκ. Ἰκαρομ.
10· 2) ἀναβαίνει εἰς τὸ ὕψος Πολύκαιν' 4, 3,
3) περιπατῶ ὑπερῶς Φιλ. 1, 640.
Ἀκρο-βασίον· τὸ· ἀναβαίνειν, genus
scansorium Vitruv. 10, 1.
Ἀκρο-βασίον· ἐπὶ τῶν δακτύλων βαδίζων
Δ. 47, 234.

Ἀκρο-επαφή, 2' ὁ ἐν τῷ ἄκρῳ βεβαμμένος·
-καλάμιον ἀκίδες Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 6, 66·
-παῦρος = ὁ πύχλως κολυμβῶν Νόν. Δ. 1, 65·
χρωματισμένος· -χαίλας Εἰρήν. ἐν Ἀνθ. 5, 251.
Ἀκρο-επλήξ, 2' ὁ ἐν τῷ ἄκρῳ ἔχων βέλος,
ἀκίδα Φιλ. ἐν Ἀνθ. 6, 62.
Ἀκροεπλήξ, ἴδος, ἢ· τὸ ἄκρον τοῦ δεσμοῦ,
τῆς σούβλας Ἀρχιπ. ἐν Β. Ἀν. 371.
Ἀκρο-επλήξις· ἀκροεπλήξις Σχολ. Ἰλ.
ν, 158.
Ἀκρο-επλήξις, 2' ὁ ἐν τῷ ἄκρῳ βλαστά-
νων Θεόφρ. 1. Φ. 1, 14, 2.
Ἀκρο-επλήξις (πρόρρωθεν) βάλω, ἐκσπεν-
δῶν, -καλαύροπα Ζών. ἐν Ἀνθ. 6, 106,
ἐν Μανέθ. 3, 354 περὶ ἀκτίνων τοῦ ἡλίου.
Ἀκροεπλήξις τόξων ἀκίδες Λεων. Ταρ. ἐν
Ἀνθ. Πλαν. 213 = ἀκροεπλήξις, φαίνεται ὁ-
μως ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ -βελίς.
Ἀκρο-επλήξις, ἢ· τὸ βάλλειν πρόρρωθεν Ἀπκ.
ἐμφ. 1, 84.
Ἀκρο-επλήξις, μόνον ἐν Ἀνθ. 7, 546,
ἄλλ. μέσ. βάλλω, τοξότις πρόρρωθεν, πρὸ
τῆς κυρίας μάχης· «ἡκροεπλήξαντο πρὸς ἀλ-
λήλους» Θουκ. 4, 34, ἀντιθ. «εἰς χεῖρας
ἰόντες μάχονται» Σεν. Κύρ. 8, 8, 22, Λουκ.
Τίμ. 45. Μτρ. -ἴκειαι ἱπρ. 8, 64.
Ἀκρο-επλήξις, ἢ· τὸ βάλλειν βάλλειν
Σεν. Ἀν. 3, 4, 18.
Ἀκρο-επλήξις, τὸ τῷ ἀνωτ' Ἀπκ. Καρ. 36.
Ἀκρο-επλήξις, ὁ· τῷ ἀνωτ. ὁ Πλάτ.
συνδ. «τοξική καὶ οἱ ἄλλοι ἀκροεπλήξ», νόμ. 7,
804, Σεν. μετὰ τοῦ «προσβολῆς ποιεῖσθαι»,
Ἑλλ. 1, 3, 4. Μτρ. Λουκ. Ζ. τρ. 32, ὅπου
ἀκολουθεῖ «πρόρρωθεν λοιδοροῦμενοι» ἀ-
ποκ. 3, «μηνίας ἀρχὴν ταῦτα νομίζοντες
καὶ ἀπειλὴν καὶ ἀκροεπλήξιμὸν οὐκ εἰς μα-
κρὰν ἐπιπεσομένου τοῦ κακοῦ».
Ἀκρο-επλήξις, ὁ· ὁ ἀκροεπλήξιμνος
Σεν. Κύρ. 6, 1, 28 καὶ μτρ.
Ἀκροεπλήξις· ἀκροεπλήξις, τοξότης Ἡσυχ.
Ἀκρο-επλήξις, ἐπ' αὐτῆς· ἐπ' αὐτῆς πρόρρωθεν
βαλλόμενοι Ἀισχ. ἐπ. 143.
Ἀκρο-επλήξις (βράζω), τὸ εἶδ. φαγητοῦ
ἐλαφρῶς βραζομένου Θεοφ. Πρῶτ. ὁ Κορκῆς
διορθοῖ ὁρθῶς ἀκροεπλήξις, Ἀτ. 1, σ. 20.
Ἀκροεπλήξις· πόλ. Λυσιστράτης Πτολ.
Ἀκρο-επλήξις· κυρ. περιτέμνω τὴν ἀκρο-
επλήξις, εἰτα ἀπλῶς τέμνω τὰ ἄκρα, Ο'.
Ἀκρο-επλήξις· ἀκροεπλήξις Ἐπιφάν.
Ἀκρο-επλήξις, ἢ· τὸ δέρμα τὸ καλύπτει τὴν
βάλανον τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοῦ, ὁ οἱ περιτεμνό-
μενοι περικύπτουσιν, ἄλλ. ἀκροεπλήξις, Ο'.
Ἀκρο-επλήξις· ὁ ἔχων τὴν ἀκροεπλήξις ἀ-
κροεπλήξις, ἀντιθ. περιτεμνόμενος, Ο'.
Ἀκρο-επλήξις, 2' ὁ ἔχων δὲ γένειον Ἀ-
ριστ. 5, σ. 812, 24.
Ἀκρο-επλήξις, λίθος· ὁ ἐν τῇ γωνίᾳ, Η.
Δ. καὶ
Ἀκρο-επλήξις, μτρ.
Ἀκρο-επλήξις, δόνακες ἐν τῷ ἀ-
κρῷ, ἢ ἀνω διδόμενοι Φιλ. ἐν Ἀνθ. 6, 5.
Ἀκροεπλήξις· ἀνδρ. ὅν. Ἐπιγρ.
Ἀκρο-επλήξις· τὸ ἐλαττον τῆς δικῆς Ἡ-
σύχ. τὸ ὑψίστον δικαίον Κλ. Ἀλ. σπ. 2, 413.

Ἀκρο-δικαιοσύνη· τῇ ἀνωτ. Ἐπιφ. αἰρ. 68.

Ἀκρό-δρυα, τὰ 1) ὀπωροφόρα δένδρα· συ-
νη καὶ τὰ ἄλλα ἀκρ.· Σεν. οἰκ. 19, 12,
Πλάτ. Κρίτ. 115· 2) πᾶσα ὀπώρα· Ἡρω-
διαν.· «πάντες οἱ τῶν δένδρων καρποὶ» Σουτδ.

ὀπώρα λέγεται ἡ χλωιδὴ τὸν καρπὸν ἔ-
χουσα, ὅσον θωρηκινά, μῆλα, ἀππίδια, θα-
μασκηνά, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι φυλῶ-
δες. Ἀκρόδρυα δὲ καλεῖται, ὅσα ἔξωθεν κέ-
λυρος ἔχει ὅσον ροιά, πιστάκια, κάστανα,

καὶ ὅσα φυλῶδη τὸν καρπὸν ἔχει ἔξωθεν·
Γεωπ. 10, 74, 4· «οὐτ' ἀκρ. οὐτ' ὀπώρα»
Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 28, ἀλλ' ἐν Ἀθην. 3, 81,

εἶνε τὰ «μῆλα κυδώνια ἄριστα τῶν ἀκρ.» -
χλωρά Παλλαδ. ἐν Ἀνθ. 9, 377, Πλούτ.
καὶ Λουκ. δ ἐν. σπάν. Κριναγ. ἐν Ἀνθ. 9, 355.

Ἀκρο-ἐλιχτός, 2' ἐν τῷ ἄκρῳ τυλιγμέ-
νος Παυλ. Σολ. ἀμβ. 178.

Ἀκρό-ζεστός, 2' ἐλαφρὰ ζεσταθεὶς· «ἀ-
κρόζεστος κράμβη, εὐκαίλιος» Διοσκ. 2, 146.

Ἀκρο-ζύγια· τοῦ βοεικοῦ ζυγοῦ τὰ μέσση
Ἡσυχ.

Ἀκρό-ζυμος, 2' ἐλαφρὰ ζυμωμένος Γαλην.
τ. 13, σ. 571.

Ἀκρο-ζώνη· κράσπεδον, γλωσσ.
Ἀκρο-θάλυπτα· ἀκρόκαστα Ἡσυχ.

Ἀκροθεν· ἐκ τῆς ἄκρας, ἐν τῷ ἄκρῳ Νικ.
θρη. 337.

Ἀκρό-θερμός, 2' λίαν θερμὸς, μετγν.

Ἀκρόθι· νυκτός· ἐν τῷ τέλει τῆς νυκτός· Ἀ-
ρατ. 308.

Ἀκρο-υιγής, 2' ὁ τὸ ἄκρον, ἡ ἐλαφρὸς
υἱγών· - φίλημα Μελ. ἐν Ἀνθ. 12, 68

ἐπὶ - γῶς, μετγν. ἐν γέν. ἐλαφρῶς, ἐπι-
πολαίως· - ἐπάπτεσθαι Μέν. ῥητ. 9, σ. 286.

Ἀκρό-θινα· ἀκροθίνια Πίνδ. Ὀ. 11, 59.

Ἀκρο-θινιάζειν· ἀκροθίνια
θῆναι καὶ ἀπάρχεσθαι Ἡσυχ. μέσ. ἐλλέγω

τι ὡς τὸ ἀριστον· νόμας Εὐρ. Ἡρ. μ.
470· ἀπαρχάς Ἀθην. 9, 401.

Ἀκρο-θίνιον, τό· «κρυ. μὲν ἡ τῶν θινῶν
απαρχὴ θινες δὲ εἰσιν οἱ τῶν πυρίων καὶ τῶν

κριθῶν σωροὶ· καταχρηστικῶς δὲ οἱ ἀρ' ὁ-
τουοῦν ἀπαρχὴ» Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 210· συν

ἐν τῷ πλ. τα πρώτα, αἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρ-
πῶν ἱσυχ. Εὐμ. 798· χωράς. «Ἐπειτα δὲ

καὶ περὶ τῶν λαφύρων τοῦ πολέμου, ἐξ ὧν
τὰ ἄριστα ἀφιεροῦντο τοῖς θεοῖς· «Ὀλυμπιά-
δα πολέμου ἀκρ. ἔστας» = ἔδρυσεν τοὺς Ὀ-
λυμπίους ἀγωνάς ὡς πολέμου ἀκροθ. Πίνδ.

Ὀ. 2, 4· πρὸλ. 11, 50· νίκης Σοφ. Τρ. 748,
Εὐρ. Ἡρ. 857. Συγχ. ἐν πεζῷ· - καταγίεν

θεῶ, 1, 86, Θουκ. 4, 132, Σεν. Κύρ. 7, 535.

Ἀκρόθιαι καὶ Ἀκρόθισον (Ἡρ. 7, 22)
πῶλ. ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἀθω Θουκ. κατ.

Ἀκρόθιος καὶ Ἀκροθιώτης Στ. Βυζ.

Ἀκρο-θώρας, ακος, δ' ἀκρομέθυρος, ἐλα-
φρὰν ἔχων μέσην, ἀντιθ. «σφόδρα μεθύων»

Ἀριστοτ. προβλ. 3, 2, Πλούτ. συμμ. 3, 8.

Ἀκρό-καρπας, 2' ὁ ἐν τῷ ἄκρῳ, ἐν τῇ κο-
ρυφῇ τοὺς καρποὺς ἔχων· - φαινίξ Θεόφρ.

1, Φ. 1, 23, 2.

Ἀκρο-κτελαινιδών Ἰλ. φ. 219, περὶ τοῦ
Σικεάνδρου, καθ' Ἡσυχ. «ὁ ἄκρ. μέλανα

ἔχων φαινόμενα διὰ τὸ πλῆθος τῶν οὐδάτων»
δὲ Νόν. μεταφέρει αὐτὸ εἰς τὸ πρῶτον, ὅ-
τι περ μελαινάται ὑπὸ τῶν τοῦλων, «μόν. δι-

οὐ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

φ. καὶ ἀνθος τοῦλων ἀκροκτελαινιδώντα κατέγρα-

Ἀκρόλισσος· φρούριον παρὰ τῇ πόλει Δίσ-
του ἐν Δελματίᾳ Στράβ. 4.
Ἀκρο-λογία· συναθροίσμα τὰ ἄκρα - στά-
σις Φιλ. ἐν Ἀνθ. 9, 89.
Ἀκρο-λόγος, 2· ὁ τὰ ἄκρα συλλέγων καὶ
ἐκθέτων· μάλιστα Ἐπίνικ. ἐν Ἀθην. 10,
12, ὁ Ἀδελφ. ἐκτάζει ἀκράχολος.
Ἀκρο-λογία, ἡ· ἄκρα τοῦ λόγου, τοῦ βου-
λοῦ Πολύβ. 2, 27, 5 καὶ μετν.
Ἀκρο-λοφίτης, ὁ· διατρίβων ἐν ταῖς κο-
ρυφαῖς τῶν λόφων Ἀδ. Ἀλλ. ἐν Ἀνθ. 6, 221,
Ἀνθ. Πλαν. 256.
Ἀκρο-λοφος, ὁ· ἡ κορυφή τοῦ λόφου
Πλουτ. Ποπλ. 22· ἐπιθ. - φοι πέτραι = ὕψη-
λοὶ βράχοι Στράτ. ἐν Ἀνθ. 12, 185· πρώ-
τος (ὕψ.) κυν. 1, 418.
Ἀκρολόχος, ἔσθ. ἀντὶ ἀκραλόγος, ὁ ἴδ.ε.
Ἀκρο-λυτέω· λύω ἐν τῷ ἄκρῳ - ζώνην
Ἰερν. ἐν Ἀνθ. 5, 253.
Ἀκρό-μαλλος, 2· πολλὸ μαλλώδης, πιθ.
κακρόμαλλος Στράβ. 4, 4. σ. 196.
Ἀκρο-μανής· 2· ἄκρως μαινόμενος Ἡρ. 5, 42.
Ἀκρο-μάστιον· θηλή Δοσθ.
Ἀκρο-μέθυσος, 2· ἀκροθώραξ Σχολ. Ἀ-
ποτ. Ἀλ. 1132.
Ἀκρο-μόλιβδον, λίθον· τὸ ἐν τῷ ἄκρῳ
μόλιβδον ἔχον Φιλ. ἐν Ἀνθ. 6, 5· δίκτυον
Μακρό. ἐν Ἀνθ. 6, 30.
Ἀκρομήνη· γουνὶς μύλων ἡ μύλος αὐτὸς Πούχ.
Ἀκρο-μφάλιον, τό· ἀκρο-όμφαλον, τὸ
μέσον τοῦ ὀμφαλοῦ Πολύβ. μετν.
Ἀκρον, τό· ἴσος ἄκρος.
Ἀκρον· ὄρος τῆς Ἀργείας, ἔφ' οὗ Ἀρτέμι-
διον ἱερὸν ἱερούσαντο Μελάμπους, καθάρας τὰς
Προϊτίδας· Πούχ.
Ἀκρονίως· Φαλτ. Ὁδ.
Ἀκρόνηον· τό· τῆς νεῦς ἄκρον Σουῖδ.
Ἀκρο-νυχτός· βλέφαρα συμβάλλοντα ἀλ-
λῆς πυκνῶς καὶ ἄκρονυχτος· = εἰς τὰ ἄ-
κρα ἐκταπόμενα ἀλλήλων Ἰαλν. τ. 2, σ. 369.
Ἀκρο-νύκτις· περὶ ἁστρῶν ἀνατελλόν-
των κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτὸς Μανέθ.
177, καὶ
Ἀκρο-νυκτός, 2· τῷ ἄνω.
Ἀκρο-νυξ· ἀρχὴ τῆς νυκτὸς Β. Ἀν. 372,
καὶ Ἀκρονυχία.
Ἀκρο-νυχί· μετὰ τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος Μελ.
ἐν Ἀνθ. 12, 126· = κροῖαν ἐνίσσ' ἔρωσ',
ἐν Ἰακ. γράφει ἀκρο-νυχί.
Ἀκρο-νυχία καὶ ἀκρο-νυχον· ἴδ' ἀκρόνυχ.
Ἀκρο-νυχός, 2· ὁ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυ-
κτὸς Ἀριστοτ. προβλ. 26, 18, ὁμοίωρ ἀπ
Ἡερν. 3 καὶ μετν. π., «λύχνοι ἀκρ.» Νικ.
766· ἀνατολαὶ ἑσέφρ. «ὅταν ἅμα δυο-
νῶν ἴλην ἀνατέλλῃ».
Ἀκρο-νυχός, 2 (ἴδ' ἀκρόνυχος)· ὁ ἔλα-
τὸς ὄνυχον· κανὼν Φιλ. ἐν Ἀνθ. 6, 103,
ἐν Κ. Σμ. 8, 157.
Ἀκρο-νυφίδιον, τό· ἀκμὴ ξίφους, γλοιτ.
Ἰαλ. 4, 23.
Ἀκρό-παθος, 2· ὁ ἐν τῷ ἄκρῳ πάσχω
Ἰακρ. περὶ ἑπικ. 263.
Ἀκρό-παστος, 2· ὁ ἐπάνω μετ' ἄλλας καὶ ἄ-

ρώματα περιεχυμένοι Σώπατρ. ἐν Ἀθην.
3, 119 περὶ ἱγθύων.
Ἀκρο-παχής, βακτηρία· ἡ ἐν τῷ ἄκρῳ
παχέια, ἀρχ. λεξ.
Ἀκρο-πενθεῖς, Περσίδες· πολλὸ πενθεῖσαι
Ἀισγ. Πέρσ. 132.
Ἀκρό-πηλος· ὅστις ἐπάνω εἶνα πληώδης
Πολύβ. 3, 55, 2.
Ἀκρο-πήνιον, τό· ἴδ' παιδίαις τῶν παί-
δων· ἀκροπήνιον ἐπὶ τινος λαίου χωρίου
θήμενον, καὶ τοῦτο ἱμάσι καίοντες περιστρέ-
φουσιν· ἐξ οὗ συμβαίνει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν
ἀεὶ κινεῖσθαι κίνησιν, κ.τ.λ. Σχολ. Γρ.
Ναξ. στηλ. 1, σ. 79.
Ἀκροπῖς· καλεῖται παρ' Ἰπποκρ. ἐπιθ. 2,
σ. 1221 «ἡ γλώσσα, ἡ οἷον ἄκρα ταυτῆς μὴ
διατυπούσα, τ. κ. ἡ ἀδιάρθρωτος ὑπὸ δυσκι-
νησίας» κατὰ Γαλν. λεξ. σ. 420.
Ἀκρό-πλος, 2· ὁ ἐπάνω ἐπιπλέων, ἐπι-
πύλαιος· «νόσος ἀκρ. καὶ ἀδέθαιος» Ἰπποκρ.
ἐπ. 1286 καὶ ἀλλαχόθι.
Ἀκρο-ποδηεῖ (ἔσθ. - διτλ.)· ἐπὶ τῶν ἄ-
κρων τοῦ ποδός, τῶν θακτύλων Λουκ. συγν.
-βαδίζειν, ν. διαλ. 27, 5· ἐστάναι, Προμ. 1.
Ἀκρο-πόδιον, τό· ἄκρον τοῦ ποδός, μετν.
Ἀκρο-πολεύω· ἐν ὕψηλοις βαδίζω Μανέθ.
Ἀκρό-πολις, ἡ· τὸ ἄκρον τῆς πόλεως, τὸ
ὕψηλότερον καὶ ὁχυρωμένον μέρος αὐτῆς, ἥδη
Ὅμ. Ὁδ. 9, 494 (ἐν τῇ Ἰλ. ζ, 257 περὶ ἱερῶν)
«ἐξ ἄκρης πόλεως», Πίνδ. Ὁ. 5, 49,
Ἡρ. 1, 60. Παρ' αὐτ. ἴδιως ἡ τῶν Ἀθηναίων
ἄκρ. (ἥτις συγν. ὀνομάζεται καὶ πόλις).
Μτφ. «ἀκρ. καὶ πύργος ἐὼν δῆμων» Θέογν.
233· ἡ κεφαλὴ παρὰ Πλάτ. Τιμ. 70· =
ψυχῆς, πολ. 8, 560, Πλούτ.
Ἀκρόπολις· 1) πόλ. ἐν τῷ Κικασίῳ Δ.
Κάσ. 2) πόλ. ἐν Λιβύῃ καὶ ἐν Λιτωίᾳ, κατ.
Ἀκροπολίτης καὶ Ἀκροπολίτης Στ. Βοξ.
Ἀκρο-πόλις· ὁρμητὶς ἐπὶ ὕψηλῳ ὀρέῳ
Ἰλ. ε, 523, Ὁδ. τ, 206, κυρ. ἀκρο-πό-
λις = ὕψηλῳ διατρίβων· πρὸλ. οἰοπόλις.
Ἀκρο-πόρος, 2· μετὰ τὸ ἄκρον διαπερῶν,
διατρύπων· ὁδολογ. Ὁδ. γ, 463, καθ' ὃ
Νόν. Δ. 2, 2 ἐσχημάτισε τὸ «σύριγγ' ἀκρόπο-
ρος» = ἡ ἐν τῷ ἄκρῳ τετρυπημένη, ἀλλὰ
«ἔχουσα ἄκρ.» εἶνε τὰ ὕψηλὰ βαδίζοντα, 46, 136.
Ἀκρο-πυθία καὶ -πόθειον, τό· τὸ ἄκρον
τῆς πόθης, τὸ περικαλύπτον τὴν βάλανον
Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 13, ἱατρ.
Ἀκρο-πυθίον· εἶμαι ἀκροπότης.
Ἀκρο-πότης· ὁ πολὺ πίνων Νόν. Δ. 14, 108.
Ἀκρο-πουδῖς, ἐπὶ· = ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν
ποδῶν, τῶν θακτύλων Β. Ἀν. 1310.
Ἀκρό-πους, ὁδός, ὁ τὸ ἄκρον τοῦ ποδός,
ἱατρ.
Ἀκρόπους· ἄνδρ. ὄν. ἱατρ.
Ἀκρό-πρεμνον, τό· τὸ ἔσχατον πρέμνον
Νικ. Εὐγ. 2, 87.
Ἀκρό-πρωρον, τό· τὸ ἄκρον τῆς πρῶτης
τοῦ πλοίου Στράβ. 2, σ. 99.
Ἀκρό-πτερον, τό· τὸ ἄκρον τοῦ πτεροῦ
Κριναχ. ἐν Ἀνθ. 6, 299· ἄλλ' «ἀκρόπτεροι
ἀνδρες» = οἱ ἐν τῇ ἔσχατῃ ἄκρῳ ὀπῆ-
κον ἰ, 127.

Ἀκρό-πολις, π. ἀντὶ ἀκρόπολις Δισχ.
ἐπτ. 222.

Ἀκρό-ρριζος, 2' ὁ ἐπάνω ἐρριζωμένος, ἀν-
τιθ. τῷ βαθύρριζος Βασίλ. ἐξ. 5, τ. 1, σ. 63.

Ἀκρο-ρρίνιον, τό' τὸ ἄκρον τῆς ρινὸς
Πολυδ. 2, 80.

Ἀκρο-ρύμιον, τό' «τὸ τοῦ ῥυμοῦ τέλος, τὸ
ὑπερθεὶν ἐκδεδομένον τῷ ζυγῷ» Πολυδ. 1, 146.

Ἀκρος (ἀκμή), 3' ὁ ἀπολήγων εἰς ὄψιν, ὁ ἐν
τῷ ἐσχάτῳ πέρατι ἐνδισκόμενος, ὁ ἐσχάτος,
ἀνώτατος, ὑψιστος «μέσα καὶ ἄκρα», ἀν-
τιθ. Πλάτ. Φαῖδρ. 264' α' παρ' Ὁμ. ἀεί-
ματα ἐπὶ συγκεκριμένων πραγμάτων «ἄκρο-
τάτη κορυφή Ὀλύμπου» Ἰλ. α, 499 καὶ
συχνά = ἐπὶ τῆς ὑψίστης κορ. (πρὸς Δισχ.
Πρσ. 42. 365) «ἀνὰ Γαργάρεω ἄκρῳ», ο,
152, οὕτω καὶ παρ' ἄλλοις συχνά ἐπὶ ὕψων
«ἐπ' ἄκρῳ ῥυμῷ» = ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ ῥ. Ἰλ.
ε, 729' «ὑδὼρ ἄκρον» = ἡ ἐπιφάνεια τοῦ
ὑδ. π, 162. «Πέργαμος ἄκρη» συχνά, ὡς
«πόλις ἄκρη», ζ, 257, ἡ ἀκρόπολις πρὸς
«πύργῳ ἐπ' ἄκρων στάς» Εὐρ. Φοιν. 1098.

Ἰδ. περὶ μερῶν τοῦ σώματος «χεῖρα ἄ-
κρην οὐτάσας» = τὸ ἄκρον τῆς χ. Ἰλ. ε, 336'

«γάρων ἄκροι κτένες» Δισχ. Ἀγ. 1576'

πρὸς Δισχ. Δισχ. 443, Εὐρ. Ἰ. Α. 951'

«ἄκροι δάκτυλοι» = τὰ ἄκρα τῶν δ. Ἰ. Τ.
261, Πλάτ. Πρωτ. 352' «εἰς πόδας ἄκρους»

= μέχρι τῶν ἄκρων τῶν π. Ἰλ. π, 640' πρὸς
Εὐρ. Ἰ. 1166, Πλάτ. Δισχ. 183' μτρ. «ἐπ'

ἄκρων ὁδοιπορεῖς» = εἰσὶν ὑπερήφανοι, ἀλα-
ζών Σοφ. ΑΥ. 1209' «ἐπ' ἄκροις τοῖς κώ-
λοις» Πλάτ. Τιμ. 76' «ἄκρος μυελός» = ὁ

ἐσωτάτω ὢν Εὐρ. Ἰππολ. 255' «οὐ γὰρ ἄ-
κρος καρδία ἐψαυέ μου» = ἐθεῖς τὴν καρ-
δίαν τὰ ἐνδότατα «Εκ. 249' 6) περὶ τοῦ χρό-
νου, «ἄκρος νυκτός» Σοφ. ΑΥ. 278 κατὰ τὸν

Σχολ. ἀρχὴ τῆς νυκτός πρὸς. «ἄκρα σὺν
ἐσπέρῃ» Πίνδ. Π. 11, 10' γδ' ἀκρέσπερος»

γ) εἰς τὸ πνεῦμα μεταφερόμενον, «ἀπ' ἄκρος
φρονός» = ὅψιν πνεῦμα Δισχ. Ἀγ. 805' «οἱ
ἄκρων φρονῶν» Εὐρ. Βάκχ. 203' «ὄργην οὐκ

ἄκρος» Ἦρ. 1, 73, ὡς «ψυχὴν οὐκ ἄκρος»
= οὐχὶ ἰσχυρὸς τὴν ψυχὴν, 5, 124 (ἀλλὰ
«ἄκρος ὄργην» = ὀδύθυμος Ἀππ. Ἰσπ. 98).

Συνηθότατα, τὸ ἐξαιρετώτατον, ἀριστον εἰς
τὸ εἶδος του' «Ἀργείων ἄκροι» = οἱ ἐξαίω-
τατοι τῶν Ἀργ. Εὐρ. Φοιν. 430' «ἄκρος
τυφότης» = ἔσχατος Δισχ. Ἀγ. 614' «μάν-
τις Σοφ. Ἰλ. 1491' «ἄκραι ἀρεταί» Πίνδ.

Ο. 13, 15' «Ἰωνες ἄκροι γίγνονται» = δι-
ακρίνονται Ἦρ. 5, 112' «ἀνὴρ ἄκρος», 8,
122, ἱκανὸς ἀ. ὡς. — πολίτης Πλάτ. νόμ. 7,
823' «εἰσὶ τὰ πολέμια ἄκροι» = περίφη-
μοι εἰς τὰ πολεμικά Ἦρ. 7, 111' ἰδ. ἀπὸ
τοῦ Πλάτ. συχνά, — δικαστῆς, κυβερνήτης

καὶ ἱατρός, Θεαίτ. 201' 60. ἡ ἀντιθ. «οὐ
φύλοιοι ἀλλ' ὅτι μάλιστα ἄκροι», νόμ. 11,
753. Καὶ περὶ ζῳῶν, «ποιμνιον ἀκρότατον»,
πολ. 5, 459' καὶ περὶ πραγμάτων, «ἡδοναὶ
ἀκρόταται», Φιλ. 45' «μισθὸς ἄκρος» = ὑ-
ψηλός, πολλὸς Θεόφρ. 7, 31' «ἐμωρία Πλούτ.

Κικ. 19 καὶ συχνά ὅθ. ἄκρος εἰς τι, περὶ τι
Πλάτ. πρλ. 5, 499. Συχνάκις ἀπαντᾷ τὸ τε

θηλικὸν ἡ ἄκρα (ἴδε ἀνωτ.) καὶ τὸ ὅθ. τὸ
ἄκρον οὐσιαστικῶς = τὸ ὑψομα, ὅθον, ὅθον

ρυφή. — Ἰδης Ἰλ. ε, 292' τὰ τῶν Ἀκρον
Πολυδ. 3, 55, 9, καὶ συχνά, ὅστις μετα-
ρίζεται καὶ τὸ οἱ ἄκροι ἀντὶ ὄρη

ὁ' εἰς ἄκρον ἵκηται Ἦρ. ε. 286. Μτρ. τὸ
ἄκρον ἐνὸς πράγματος, «πανδοξίας ἄκρον

Πίνδ. Ν. 1, 13' — σοφίας καὶ τ. ὅθ. καὶ
ἄκρῳ γενέσθαι» Πλάτ. Φαῖδρ. 247 καὶ
γὰρ μετ' αὐτῶν εἰς ἄκρον ἵεσθαι. ἐπὶ τῷ ἄκρῳ
ἀγειν, ἐλθεῖν Πλάτ. νόμ. 3, 701' «ἐπὶ τῷ ἄκρῳ
κρά τῆς θαλάττης ἀφίγμαι», Φαῖδρ. 100'

«φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι» = τὸ βράδυ
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀνθ. 7, 428, Θεόφρ. 27, 43, summus, ἔμωρος
τοῦ φιλ. κεραδαίνειν Θεόφρ. 12, 31' ἰδ. τὸ
ἄκρον = σφόδρα Ἰλ. υ, 229' ἄκρα ἔμωρος

Ἀκρ-ωθέλεια· τὸ ἄκρον τοῦ ὁθέλιου ἄρτου
Εὐστ. 1405.

Ἀκρ-ωλένιον, τό· τὸ ἄκρον τῆς ὠλένης
Πολυδ. 2, 240. Ἐν Ξεν. ἱππ. 2, 7 σημαί-
νει τὸ κράσπεδον τοῦ δικτύου καὶ διορθω-
τέον εἰς ἀκρολίγιον, εἰ καὶ ὁ Πολυδ. θεω-
ρεῖ αὐτὸ ὡς «ἄρκυος μέρος», 5, 29.

Ἀκρ-ωμία, ἡ· τὸ ἄκρον τοῦ ὤμου, μεθ' οὗ
συνάπτεται ὁ βραχίον, ἱατρ. ὅδε Γαλην. τ. 4, σ. 20· περὶ τοῦ ἱππου Ξεν. ἱππ. 1, 11·
περὶ ἄλλ. ζώων Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 2, 1.

Ἀκρ-ωμίων· τῷ προηγ.

Ἀκρ-ωμῖς, ἴδιος, ἡ· τῷ ἀνωτ. Ἀλκίφρ. ἀπ. 5.

Ἀκρωμῖται· οἱ μεῖζονες Ἰσχύ. οἱ τῶν δια-
τριβῶν, τ. 2. σχολῶν προστάται Φώτ. βιβλ. 80.

Ἀκρωμός· μέρος τοῦ σώματος περὶ τὰ αἰ-
δοῖα Μελάμπ. παλμ. σ. 232.

Ἀκρων, ὢνος, ὁ· ἄκρον, μῦν.

Ἀκρων, ὢνος· 1) Σικελιώτης α) υἱὸς
Ψάμμιος, Καμαρινάτος Πίνδ. 6) περίφημος
ἱατρός Ἀκραγαντίνος Δ. Ἀζέρ· ἱατρός ἐπὶ
τοῦ λοιμοῦ ἐν Ἀθήναις Πλούτ. 2) Ἰταλός,
βασιλεὺς τῶν Κεννητῶν Πλούτ.

Ἀκρωνία, ἡ· ἄκρωτηριασμός τῶν ἄκρων, ἐν
Ἀισχ. Εὐμ. 179 ἐν τινι λίαν σκατεινῷ χω-
ρίῳ, ὅστις κατὰ μὲν τὸν Σχολ. = ἐκτομή μο-
ρίων· κατὰ δὲ τὰ ἀρχ. λεξ. = ἄθροισμα,
παράστασις, πληθος.

Ἀκρ-ώνυξ, = ἀκρ-ωνυχία, ἡ· τὸ ἄκρον
τοῦ ὀνυχος. Ἐν Ξεν. ἑλλ. 4, 6, 7 καὶ
Ἄν. 3, 4, 37· ἀκρωνυχία ὄρους· καὶ ἐν 8
38 ἄνευ τοῦ ὄρους = κορυφή τοῦ ὄρους. Οὐ-
τω καὶ μῦν.

Ἀκρ-ώνυχος· ὁ μὲ τοὺς μὲ ὀνυχας, τὰ ἄκρα
τῶν δακτύλων ἐγγίζων, συχνὰ Πλούτ. «ἔγ-
νος ἀκρ.» ῥώμ. τυχ. 4 (οὗ πτεροῖς κού-
φοις ἐλαφρύνουσα ἐαυτήν, οὐδὲ ἀκρ. ἔχνος
καλεῖσθαι). πρόβλ. κ. 8 καὶ 12 καὶ Εὐμ. 11·
Ἐν Μελ. ἐν Ἀνθ. 12, 82 «χερὸς ἀκρώνυχια
δισσά» = ἄκρα τῶν δακτύλων.

Ἀκρ-ώρεια, ἡ· ἄκρα, κορυφή ὄρους Ξεν
ἑλλ. 7, 2, 10, Θεόφρ. 25, 31, μῦν. Πολύδ.

Ἀκρώρεια, ἡ· κορυφή τοῦ ὄρους ἐν Σικυω-
νι, ὅπου κατῴκουν οἱ Ἀκρωρεῖται. Ἐντ.
τὸ ἐπών. Διονύσιου Ἀκρωρεῖτης, ὅφ' ὃ
ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Σικυωνίοις Ἀπολλῶ.

Ἀκρώρεισι· πόλ. παρὰ τὸν Ἀλφειὸν ἐν Ἠ-
λίδι. Ἡ γῶρα Ἀκρώρεια, οἱ δὲ κάτ. Ἀκ-
ρώρεισι Ξεν.

Ἀκρ-ωρία, ἡ· τὰ χαράγματα, τὸ λυκαυ-
γὲς τῆς πρώτης Θεόφρ.

Ἀκρώς· ἐπὶ τοῦ ἄκρος, ὁ ἴδιος.

Ἀκρώσσει· ἀκροῦται, ἐκὼν οὐχ ὑπακούει·
προσποιεῖται Ἰσχύ.

Ἀκρωτήρ, ὁ· ἀμφ. τύπ. ἀντι-τήριον.

Ἀκρωτηρίαζω· 1) ἀποκόπτω τὰ ἀκρωτή-
ρια, δηλ. τὰ ἄκρα· τὰς βέντας Ἀθην. 12,
524· «τῶν Ἑρμῶν ἀκρωτηριασθέντων τὰ
πρόσωπα» Πλούτ. Ἀλκ. 18· ἐν γέν. κολο-
δῶν Πολύδ. 5, 54, 10, Ἡρ. 3, 59, περὶ
πλοίων, «τὰς πρῶτας ἠκρωτηρίασαν». Μετ.
παρὰ Ξεν. ἑλλ. 6, 2, 36 «τὰς τριήρεις ἀκ-
ρωτηριασμένους», καὶ Δημ. 18, 296, «ἠκ-
ρωτηριασμένοι τὰς πατρίδας» 2) σκληραῖ-

ζω ἀκρωτήριον Στράβ. 1, 2, 20, καὶ 10
λύδ. 4, 43, 2.

Ἀκρωτηρίασις· τὸ ἀκρωτηρίαζεν, γὰρ
Ἀκρωτηρίασμα, τό· τὸ ἐκ τοῦ ἄκρου
σώματος κοπτόμενον, ὡς χεῖρ, πόδι
λ. Σχολ. Ἀπολ. ἱ. 4, 478 = τὰ ἐκ
τοῦ σώματος.

Ἀκρωτηριασμός, ὁ· τὸ ἀκρωτηρία-
σθαι, 7, 1, καὶ ἄλλ.

Ἀκρωτήριον, τό· τὸ ἄκρον, κορυφή·
Ἡρ. 7, 217· «πρόμνης Ὀμ. ἑλλ. 1,
10· «νῆος Ἡρ. 8, 121, Ξεν. ἑλλ. 1,
8» περὶ τοῦ αἵματος τοῦ ναοῦ Πίνδ.

Κριτί. 116· 69. τὸ fastigium τῶν Ἱων
Πλούτ. Κρίσ. 63, Ἀθην. 5, 199· 16·
ἑσχατὰ μέλη, τὰ ἄκρα τοῦ σώματος.

Θουκ. 2, 49 ἐξηγεῖ αὐτὸς «ἄκρας χεῖρας»
ἄκρους πόδας· πρόβλ. Πλάτ. νόμ. 12,
καὶ Ἀυσ. 6, 26 ἐν Ἀρρ. 4, 7 ἡ βίς καὶ

ὄψα· «οἱ τὰ ἀκρ. τῆς Νίκης περιόφθαλ-
μοι» = πῶ. τὰ πτερὰ Δημ. 24, 121· 3) ἡ

ἀκρωτήριον, τὸ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκ-
μύσας τῆς ξηρᾶς Πίνδ. Ὀ. 9, 8, Θουκ.

30, Πλούτ. Φωκ. 28,

Ἀκρωτηρι-ώδης, 2· ἔχων σχῆμα ἀκρω-
ρίου Σχολ. Ἀισχ. Πρ. 726.

Ἀκτάζω (ἀκτῆ)· δειπνῶ παρὰ τῇ
Πλούτ. συμπ. 1, 4, «τὸ παρὰ τῇ ἀκτῇ
πνον ἡδιστον» πρόβλ. ἀκταῖνοι.

Ἀκταῖα, ἡ· 1) εἰδ. Περσικοῦ Ἰνδομάτου
Ὀθν. 12, 525· 2) = ἀκτέα, ἐν ῥιν, ἀκτῆ
καὶ ἀκτέουκος, κοιν. Ἐμπροσθεν Ἡρ.

ἐν Ἀθην. 14, 648.

Ἀκταῖα· 1) ἀρχ. ὄν. τῆς Ἀττικῆς
2) μία τῶν τῆς Ἀττικῆς φυλῶν ἐπὶ Κόρινθον

πρὸς Ἀπολλῶ.

Ἀκταῖα· 1) ὄγυ. Νηρέως καὶ Δωριόδος
2) μία τῶν Δαναῶν Ἀπολλῶ.

Ἀκταίνω· οἶτος εἰς ταχέαν κίνησιν, μὲν
ἐν Πλάτ. νόμ. 2, 672, ὁρῶν γρ. τῶν
κτείνῃ· πρόβλ. Β. Ἄν. 23, ὅπου τὸ ἀκτα-
ίνωσαι ἐξηγεῖται ὑψῶσαι, μεταωρῶσαι.

Ἀκταῖνω (πρόβλ. ἀίσσω)· γαυριᾶν, ἀκταῖ-
νω· ἀρχ. λεξ. καθ' ὅσον· «μεταωρῶσαι»
ἐν χρήσει περὶ γενναίων ἱππῶν Ἀισχ. 36
μέτ. «στᾶσιν (δι. γρ. βάσιν) ἀκταῖνω»
κατὰ Φρόν. ἐν Β. Ἄν. 23, καὶ ἄλλ. «ἐπὶ
ἐπ' ὁρθοῦν δύνανται ἐμαυτόν». Προσπα-
νῶν ἡ γρ. βάσιν ἀκτ.

Ἀκταίνεις, ἴδιος, ἡ· τῇ Ἀκταῖωνι ἐνέχοντι
σα Σουῖδ.

Ἀκταῖος, 3 (ἀκτῆ)· παραθαλάσσιος· ὡς
σπυρὸς ἄμμου παρὰ τὴν θάλασσαν Πίνδ.

Ἀνθ. 9, 227· «σπιδάδες Ὀμπ. ἀλ. 2, 10·
«πόλεις Σχολ. Φίλοστρ. Ἡρ. 534· «ἐπὶ
ωελή Κ. Μακκ. ἐν Ἀνθ. 6, 33 = βοήθει·
ἡν παρέσχεον ὁ Πρίαπος τοῖς ἄλλοις παρὰ
τὴν ἀκτῆν» - θεοὶ Ὀρμ. Ἀργ. 312· 69.

Ἀκταῖος, 3 (ἀκτῆ)· παραθαλάσσιος· ὡς
σπυρὸς ἄμμου παρὰ τὴν θάλασσαν Πίνδ.

Ἀκταῖος, 3 (ἀκτῆ)· παραθαλάσσιος· ὡς
σπυρὸς ἄμμου παρὰ τὴν θάλασσαν Πίνδ.

Ἀκταῖος, 3 (ἀκτῆ)· παραθαλάσσιος· ὡς
σπυρὸς ἄμμου παρὰ τὴν θάλασσαν Πίνδ.

Ἀκταῖος, 3 (ἀκτῆ)· παραθαλάσσιος· ὡς
σπυρὸς ἄμμου παρὰ τὴν θάλασσαν Πίνδ.

Ἀκταῖος, 3 (ἀκτῆ)· παραθαλάσσιος· ὡς
σπυρὸς ἄμμου παρὰ τὴν θάλασσαν Πίνδ.

Ἀκταῖος, 3 (ἀκτῆ)· παραθαλάσσιος· ὡς
σπυρὸς ἄμμου παρὰ τὴν θάλασσαν Πίνδ.

Ἀκταῖος, 3 (ἀκτῆ)· παραθαλάσσιος· ὡς
σπυρὸς ἄμμου παρὰ τὴν θάλασσαν Πίνδ.

Ἀκταῖος, 3 (ἀκτῆ)· παραθαλάσσιος· ὡς
σπυρὸς ἄμμου παρὰ τὴν θάλασσαν Πίνδ.

Ἀκταῖος, 3 (ἀκτῆ)· παραθαλάσσιος· ὡς
σπυρὸς ἄμμου παρὰ τὴν θάλασσαν Πίνδ.

Ἀκταῖος, 3 (ἀκτῆ)· παραθαλάσσιος· ὡς
σπυρὸς ἄμμου παρὰ τὴν θάλασσαν Πίνδ.

Ἀκταῖος, ὁ 1) ἀρχ. βασιλεὺς τῆς Ἀκτι-
νῆς πατ. τῆς Ἀγραύλου Ἀπολδ. 2) πατ.
Ἰλαμάνος, σός. Γλαύκης Ἀπολδ. 3) υἱὸς
Ἰατροῦ, ποταμίου θεοῦ τῶν Σκυθῶν, σύμπα-
τος τῶν Τρώων Φιλίστρ. 4) ἐπών. Διός,
ὁ Διόνυσος ἐν Χίμ, ἐπιγρ.
Ἀκταίων, ὄνος καὶ ὠνος, ὁ 1) υἱὸς Ἀ-
ραταίου καὶ Αὐτονόης, ἔγγονος Κέδμου
Ἀπολδ. 2) υἱὸς Μιλίσσου ἐν Κορίνθῳ Δ.
Σικ. 3) πατ. τῆς Φοινίκης, ἀρχ. ἦρως ἐν
Ἀκτιῇ, ἐξ οὗ αὕτη ἔλαβε τὸ ὄνομα Ἀκτὴ
ἐν Πλούτ. Ἀριστ. 11.
Ἀκτιώτης, ἴδε Ἀκτιον.
Ἀκτιώωρος, ἄκτιωρεῖν, ἄκτις φυλάτ-
τειν Ἠσὺ.
Ἀκτιώωρος, 2- φύλαξ τῶν Ἀκτῶν «παρὰ
τὴν Ἀκτὴν οὐρεῖν, ὅ ἐστι φυλάττειν» Ἐτ.
Μ. ἐν Πουχ. «Ἀκτιωροὺς» γεωργούς, ἢ φύ-
λακας καὶ Ἀκτιωρεῖν, τὸ παρὰ θάλασσαν
φυλάττειν Ζωναρ.
Ἀκτιὰ ὄφρατα, κάμαξ Ἠσὺ.
Ἀκτιὰ, συνηρ. Ἀκτῆ, ἢ δένδρον, κοιν.
καμπύλο: Λουκ. τραγῳδ. 74, samibucus nigra
Ἀκτιάνας, 2- ὁ μὴ ἔχων κτέανα, τ. ἔ.
πληματα, πτωχός - τελέων = στερούμενος
τίμων Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 353 καὶ μετγν. π.
Ἀκτιδῶν, ἢ κτεδῶν.
Ἀκτινάς, ὁδηγός, Συρακούσιοι Ἠσὺ.
Ἀκτινίστος, 2- ὅς οὐκ ἐκτίνισται Σοφ.
Οἱ. Κ. 1203.
Ἀκτιός, Ἀκτιὰ Θεοφρ. Γ. Φ. 3, 4, 2.
Ἀκτιερίστος, 2- ὁ μὴ ταφείς μετὰ πομ-
πῆς, θηλακός Ἀνθ. 7, 564, Νόν. Δ. 5, 430.
Ἀκτιεργῆς, 2- τῷ ἀνωτ. χρ. Σιδυλλ.
Ἀκτιροὶ ἄταφοι, αἱ κρήναι ράβδοι Ἠ-
σὺ. ἀμφ.
Ἀκτιρίστος, 2- ἀκτερίστος - νέκυς Σοφ.
Ἀντ. 1058 - παστάς, 1192, Λυκόφρ. 907.
Ἀκτῆ, ἢ (ἄγνομι) τὸ μέρος, ὅπου ἀγνυται,
ἐκφυεται ἢ θάλασσα 50. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον
ἐκφυλῆ, ἀποκρημνὸς ὅχις τῆς θαλάσσης, πρὸς
ἐκκρημνισμὸν τοῦ λιμένους οὕτως ἐν Ἰλ. μ,
281, κατὰ Σχολ. Σοφ. Αλ. 414 «Ἀκτῆς, ὁ
ἐκφυλῶν τὸπος ἐν θαλάσῃ, ἀγίαλος δὲ ὁ
ἐκφυλῶν» κατὰ τὸν Δίδυμον Ἰλ. υ, 50 «οἱ
παραθαλάσσιοι τόποι οἱ τῆς καίεσσι τοῦ
ναυαγίου προδεδλημένοι» καὶ Ἠσὺ. «ὁ
ἀγίαλος καὶ ὁ παραθαλάσσιος τόπος, τῷ
πρωταρσασθῆναι αὐτῷ τὰ κόμματα, ὅ ἐστι ρή-
γνυσθαι καὶ κατασσεσθαι» διό καὶ ῥηγμῖνα
τῶν αὐτῶν τοῦτων τόπων ἐνίσταται ρῆσι διὰ τὴν
ῥηγμῖν τῶν κομμάτων περὶ αὐτὸν ῥῆξιν
καὶ ἀρῆξιν. «Οὐδὲν ἄκατα προδλητες» Ὁδ.
ε, 89 - ὁψηλῇ, μετὰ τοῦ «προδλῆς ἀκόπε-
λος» Ἰλ. 6, 395 - τραχεῖα Ὁδ. ε, 425.
Ἀκτιόως Πινδ. - βαθὺκρημναι, Ν. 9, 40 - «ἀ-
κτιόως τραχεῖα» Ἠρ. 7, 33 καὶ τραχ. Περὶ
τῆς ὁχλῆς τοῦ ποταμοῦ ὅμως ἐν Πινδ. Γ.
2, 42, Νεῖλου - Σιμόντης Αἰσχ. Ἀγ. 685 -
Ἀκτιόωντος Σοφ. Ἀντ. 807, ὅθεν περὶ τοῦ
Πατάρου, Οἱ. τ. 178 - ὁ Ἠρ. ὀνομάζει οὗ-
τω ταῖαν γῆν παραθαλασσίαν, 4, 38. Σπαν.
ἐν τοῖς ἀπ. πεζ. ὡς Λυκούργ. 17 - πρδλ.
Σαν. ἀν. 5, 10, 1, Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 5, 15

ἔχει Ἀκτῆ καὶ ἀγίαλος πλησίον ἀλλήλων
2) παρὰ τραχ. ἐν γένει ὕψωμα Αἰσχ. Ἀγ.
479 - βώμιος Σοφ. Οἱ. τ. 183 - γώματος =
τύμβος Αἰσχ. χο. 711 3) κύρ. ὄν. ἴδε τὸ
ἐπών.

Ἀκτῆ, ἢ 1) 1) ἀρχ. ὄν. τῆς Ἀκτιῆς Εὐρ.
καὶ ἄλλ. κάτ. Ἀκταῖος, θηλ. - ταῖα, Ἀ-
κταῖς καὶ Ἀκτίς, ὁ ἴος ἐπὶ, Ἀκτίτης, Ἀ-
κτιος, Ἀκτιῆς, Ἀκτιώτης Στ. Βυζ. 2) ἡ ἀ-
νατολ. παραλία τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ
Τροιζηνος καὶ Ἐπιδαύρου, συνηθ. ἢ λεγόμενη
Ἀκτῆ Πολύδ. 3) χερσονήσος παρὰ τὸν Ἀ-
θῶν ἐν τῷ Στρομορικῷ κόλπῳ Θουκ. 4) ἐν
Ἀκαρνανίᾳ (Αευκάς) Σκύλ. 5) ἐν Θεσσαλίᾳ
(Μαγνησίᾳ) 50. ὁ Ἀπόλλων Ἀκτιος καὶ
Ἐπᾶκτιος Στ. Βυζ. 6) ἐν Ἰωνίᾳ, αὐτ. 7)
ἐν Σικελίᾳ, καὶ «καλὴ Ἀκτῆ» λεγόμενη Ἠρ.
8) Ἀευκὴ Ἀκτῆ - α) νῆς. ἐν τῷ Εὐβαίῳ
πόντῳ Εὐρ. 6) τόπ. ἐν Μαρμαρικῇ Πτολ.
II) κύρ. ὄν. δούλη καὶ ἱρωμένη τοῦ Νέρω-
νος Δ. Κάσ. καὶ ἄλλ. γυν. ὄν.

Ἀκτῆ, ὡς θηλ. τοῦ Ἀκτός, ὁ ἀλεσμένος σι-
τος, «ὅτι τὸ κατὰγνυσθαι ἐν τῇ ἄλλῃ τὸν
στάχυν τὸν εὐαγῆ, ἢ αὐτὸν τὸν σίτον ἐν τῷ
μύλῳ θραύεσθαι» Ἐτ. Μ. 266 - συνηθ. παρ'
Ὁμ. «ἀλφειτοῦ ἀκτῆ» Ὁδ. 6, 355, ὅπου
παρέκειται καὶ τὸ μὴ λεγόμενον Ἰλ. ν,
324 - «ἔδειν Δημήτερος ἀκτῆν», ἐν Ἠσ. ἔρ.
454. 595 «Δ. ἱερὸν ἀκτῆν», σημαίνει ἐν γέν.
σίτον, σπαρτά, ὡς. Ἀπολλ. Γ. 3, 413,
«Δημ. ἀκτῆ» = ὠρεῖα κατ' Εὐστ.

Ἀκτῆ, Ἀκτιὰ Ἰπποκρ. καὶ ἄλλ.
Ἀκτιημονέω, εἶμαι ἀκτιῶν Εὐστ. Ε. 96.
Ἀκτιημοσύνη, ἔνδεια Κλ. Ἀλ. πρστρ. 66.
Ἀκτιήμων, 2- ὁ μὴδὲν πεκτημένος, πτω-
χός - χρυσότα = μὴ ἔχων χρυσόν Ἰλ. ι,
126 - πενία Θεοκρ. 16, 38, ἀντίθ. πεκτημι-
κός Πλούτ. Σόλ. 14.

Ἀκτιήνες, πλέντες, ῥηγμῶτες Ἐτ. Μ. -
αἰολ. ἀντὶ ἀκτινὲς Χαιρῶδ. ἐν Β. Ἀν. 1192.
Ἀκτιήρες, πρστ. ἱσφ. γρ. ἀντὶ ἀκτινὲς ἐν
Ὁμ. ὅμν. 32, 6.

Ἀκτιηριάξω ἀντὶ ἀκτιηριάξω, ἱσφρ.
Ἀκτιηρίς, ἴσος ἢ ράβδος, Ἀχιλῆος ἐν Πολυδ.
10, 157.

Ἀκτιῆς, ὁ Ἀκτῆ Εὐστ. Ἰλ. 868.

Ἀκτιησία, ἀκτιημοσύνη, μετγν.

Ἀκτιητός, 2- ὃν δὲν οὐναταί τις νᾶ ἀπο-
κτίση, ὁ μὴ ἄξιος ὡς ἀποκτιθῆ Πλάτ. Ἰππ.
ἐλ. 374.

Ἀκτιὰ, τὰ ἀγῶνες τελούμενοι πρὸς τιμὴν
τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τὸ Ἀκτιον Στράβ. Ὁ
Αὐγουστός ἀναικίσινεν αὐτοὺς πρὸς ἀνάμνη-
σιν τῆς κατὰ τοῦ Ἀντωνίου νίκης τοῦ Δ. Κάσ.

Ἀκτιὰ Ἀκτιον, καὶ Ἀκτιὰ.

Ἀκτιακός, 1) ἐπών. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Ἀ-
κτιον, ἰδ. «πόλεμος ὁ Ἀκτ.», ἢ ἐν Ἀκτίῳ
μάχῃ Στράβ. 2) οὐδ. ἀνδρ. ὄν. α) Σπαρ-
τιάτης, ἐπιγρ. 6) Κορινθίος, ἐπιγρ. καὶ ἄλλ.

Ἀκτιῆς, ἄδος θηλ. τοῦ προηγ.

Ἀκτιή, ἐκ τοῦ Ἀκτῆ = Ἀκτιῆ Στράβ.

Ἀκτιν, ἵνος ἴδε Ἀκτίς.

Ἀκτινη-βολία ἀκτινοβ. Μανέθ. 4, 166.

Ἀκτινηδόν, οἶκον ἀκτινῶν Λουκ. ἀρχ. 18,

Ἀκτινο-βυζέω· ῥίπτω ἀκτίνας, μετγν. παθ.
— ὑπὸ τοῦ ἡλίου = φωτίζεσθαι· ὑπὸ τοῦ
ἡλ. Ἀθην. 3, 94.

Ἀκτινο-βυζία, ἡ· τὸ βάλλειν, ῥίπτειν ἀ-
κτίνας Πλούτ. ἡθ. 582 καὶ μετγν.

Ἀκτινο-βόλος, 2· ὁ ἀκτίνας ῥίπτων.

Ἀκτινο-γραφία, ἡ· διδασκαλία περὶ τῶν
ἀκτίνων τοῦ φωτός, σύγγραμμα τι τοῦ Δημο-
κρίτου Δ. Λαερ. 9, 48.

Ἀκτινο-ειδής, 2· ἔχων σχῆμα ἀκτίνων
Φιλ. τ. 2, σ. 559.

Ἀκτινοεῖς, 3· ἀκτινοβολῶν Σιβ. χρ. 8, σ. 726.

Ἀκτινο-λαμπέω· ἀκτινοβολῶ, μετγν.

Ἀκτινος· ὁ ἐξ ἀκτίας θεόςφρ. Ἰ. Φ. 5, 4, 3.

Ἀκτινο-φύρος, ὁ· εἰδ. κοχλιαρίου Ξενοκρ.
Ἀκτινωτός, 3· ὁ ἀκτίνας, ἡ ἀκτίνων μαρ-
φὴν ἔχων Φιλ. τ. 2, σ. 560 καὶ μετγν.

Ἀκτιον, τό· 1) πόλ. ἀκρωτήριον καὶ
ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἐπὶ
τῇ Ἀμβρακικῇ κόλπῳ, βραβύτ. προά-
στειον τῆς Νικοπόλεως, γνωστὸν διὰ τοὺς
ἐν αὐτῇ ἀγῶνας καὶ τὴν κατὰ θάλασ-
σαν νίκην τοῦ Αἰγούστου κατὰ τοῦ Ἀν-
τωνίου Θουκ. καὶ ἄλλ. ἐπιθ. Ἀκτίς καὶ
Ἀκτιακός, κατ. Ἀκταίωτης (Ἀκτιώτης·)
Στ. Βυζ. 2) ἱερὸν Πανός παρὰ τὸν ποταμὸν
Κράθιν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ Σχολ. Θεοκρ.

Ἀκτιονίχης· ὁ ἐν Ἀκτίῳ νικήσας, ἐπιγρ.
Ἀκτίος, 2· ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν· Πάν· ὁ τὰς
ἀκτίας φυλάσσων Θεοκρ. 5, 14, ὡς. ὁ Ἀπόλ-
λων Ἀπολ. Ρ. 1, 402· τὸ ἄκτιον = ἡ ἀκτὴ
Ἀλ. Ἰ. Ζ. 13, 28.

Ἀκτίος· υἱὸς τοῦ Μίνως Σχολ. Ἀπολ. Ρ.
Ἀκτίς, ἵνος, ἡ, καὶ ἀκτίν· (θεοδ. γραμμ. 66,
ὁρθότερον ἐκ τοῦ ἀκτισσῶ, ἢ ἐκ τοῦ ἀκτινμῶ)
ἀκτίς τοῦ φωτός, κοιν. ἀκτίς· ἡ-ελίου Ἰλ. κ.
647· οὗτω πάντοτε παρ' Αἰσχ. π. χ. Ἀγ. 662·
ἀνευ τῆς προσθήκης ταύτης, «θερμὴ ἀκτίς» Σοφ.
Τρ. 683· ἡλιώτις, 694· «ἀνα μέσαν ἀκτι-
να», περὶ τοῦ οὐρανοῦ, Οἰ. Κ. 1250· παρὰ
μετγν. ἡ ἀκμῆς τοῦ ἡλίου, ἀντιθ. τῆς σκιάς,
Ἀλ. Ἰ. Π. 3, 1. Περὶ τῆς ἀστραπῆς,
«Διὸς ἀκτίς» Σοφ. Τρ. 1076· σπερματὶς
Πίνδ. Π. 4, 198· πρὸλ. Ἀπολλ. Ρ. 1, 731
καὶ Λουκ. Τίμ. 10· ἐν γέν. λάμψις, «ἐργμα-
των καλῶν ἀκτίς» Πίνδ. Ἰ. 3, 60· ἀγῶ-
νιστὸν Ὀλυμπικῶν, Π. 1, 48. Παρ' Ἀντ.
Θ. ἐν Ἀνθ. 9, 418 ἡ ἀκτίς τοῦ τροχοῦ.

Ἀκτίς, ἵνος· ἰγ' ἀρσ. α) υἱὸς Ἡλίου καὶ Ῥό-
δης, θεμελιωτῆς τῆς Ἡλιουπόλεως Δ. Σικ.
6) ὄν. δοῦλου Ἠσυχ. 2) ὀηλ. α) γυν. ὄν.
θυγ. τοῦ Εὐδόξου Δ. Λαερ. 6) κυνὸς ὄν.
Ξεν. γ) πλοίου Ἀθην. ὄν.

Ἀκτισάνης· βασιλεὺς Λιβυπίας Δ. Σικ.

Ἀ-κτιστος, 2· μὴ ἐκτισμένος, ἀδημιούρ-
γητος, μετγν.

Ἀκτιστο-συμπλαστο-υργο-σύνθρογος·
Ἰ. Δαμ. ὅν. πεντ. σ. 113· ἀκτιστος, συμπλα-
στουργός καὶ σύνθρογος.

Ἀκτιτής, ὁ· ὁ παρὰ τὴν ἀκτὴν· λίθος Σοφ.
ἀμ. 72· καλαμειτῆς Φανί. ἐν Ἀνθ. 8, 304.
Καί· Ἀκτιός, ἐκ τοῦ Ἀκτῆ· Ἀκτικὴ Στ. Βυζ.

Ἀ-κτιτος, 2· ἀκτιστος· γῆ = ἀκαλλιέργη-
τος Ὀμ. ὅν. Ἀφρ. 123.

Ἀκτορίδης· ἀπόγονος τοῦ Ἀκτορος, ὁ
χεκλῆς Ἰλ. καὶ ἄλλ.

Ἀκτορίς, ἴδως, ἡ· θυγ. Ἀκτοροί, ἡ Εὐρυπύκ-
ῳ· Ἀκτορίων· Ἀκτορίδης Ἰλ. ὅθ. α) Ἀκτι-
ρίων, οἱ διδόμενοι υἱοὶ τοῦ Ἀκτορος, ὁ ἑ-
ρως καὶ ὁ Κτεάτος Ἰλ. 6) οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰ-
ἄρα ἐγγονοὶ τοῦ Ἀκτορος Ἰλ.

Ἀκτός, 3· ῥ. ἐπ. τοῦ ἄγω Πλούτ. 1. Ἰγ'
Ἀκτός ἀντὶ Ἰνυλος Ἑλλάδ. ἐν Φωτ.

Ἀ-κτυπί· ἀφορητὶ Πολέμ. φυσιογν. 1, 1.
Ἀ-κτυπος, 2· ὁ μὴ κάμνων κτύπον Εὐστ. 904.

Ἀκτωρ, ὀρος, ὁ (ἄγω) ἡγεμῶν, στρατη-
γόςφρ. Πέρσ. 549, Εὐμ. 377. Καθ' Ἠσυχ.

Ἀκτωρ, ὀρος, κ. ὄν. 1) υἱὸς Μορμίδου,
βασιλεὺς Φθίας Ἀπολλ. 2) υἱὸς Ἰπασίου,
τῶν Ἀργοναυτῶν, αὐτ. 3) υἱὸς Ἀπιδίου,
Φωκίῳ, πάππος Πατρόκλου Ἰλ. 4) υἱὸς Ἀ-
κτορος, βασιλεὺς Ἠλίδος, πατήρ Εὐρύτου

Κτεάτος Πανσ. 5) υἱὸς Ἀζώϊ, πατήρ
στυγῆς ἐν Ὀρχομενῷ Ἰλ. 6) Θηβαῖος Αἰσχ.

7) υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀγαμέμνης Ἰλ. 8)
υἱὸς Ἀκαστοῦ Σχολ. Λυκόφρ.

Ἀκτ-ωρέω, «ἀκτωρεῖ» τὰ περὶ θάλασσαν
φυλάττει· Ἠσυχ. ὅθ' ἀκταιωρέω.

Ἀκτωρία· ἀκτίας, ἡ φυλακὰς Ἠσυχ.
Ἀκτωροὺς· γεωργούς, ἡ φυλακὰς Ἠσυχ.

Ἀ-κυβέρνησις, ἡ, Θεοδ. Πρόδρ. ἀρρητ. τοῦ
Ἀ-κυβέρνητος, 2· ὁ μὴ ἔχων κυβερνήτην.

Ἀ-κυβέρνητος, 2· ὁ μὴ ἔχων κυβερνήτην,
πῆδαλιουχον Πλούτ. Κεῖς. 28.

Ἀ-κύδευτος, 2· ὁ μὴ ἐκδύτος εἰς τὴν
δύσιν Μ. Ἀντ. 1, 8.

Ἀ-κυδής, 2· ὁ ἀνευ κύδους, ἀδόξος Ἀπολ-
λιν. φ. 106, 80.

Ἀκυδός· ἀδόξος Ἠσυχ.

Ἀ-κυθήριον· φάρμακον πρὸς τὸ μὴ κυεῖν
γυναῖκα Ἠσυχ.

Ἀ-κύθρος, 2· ὁ μὴ ἔχων Κυθήρη, ὁπλ.
Ἀφροδίτης χάριν, Invenustus, Cic. fam. 7, 32.

Ἀ-κύθος, δι. γρ. τῶν ἀρχ. γρ. ἀντὶ ἄκυτος.

Ἀκυθών· ἀγρυνπών Ἠσυχ.

Ἀκυτιον, Ἀκόντιον καὶ Ἀκρύτιον, τὸ
quintum πόλ. ἐν Ἀκτίῳ Στράβ.

Ἀκυτιανία, Ἀκουτιανία καὶ Ἀκυτι-
νία, Aquitania· χώρα Γαλλίας Στράβ.

Ἀκυτιανοί, οἱ· ἔθνη Γαλλίας Στράβ.

Ἀ-κύκλιος, 2· ὁ τὰ ἐγκύκλια μαθητὰς
μὴ διδάσκων, ἀπαίδευτος, ἀντιθ. ἐγκύκλιος.

Πλάτ. κομ. ἐν Β. Ἀν. 373.

Ἀ-κύκλιος, 2· ὁ περικυκλωμένος
Τζέτζ. χιλ. 8, 596.

Ἀκύλιος, λατ. Aquila· 1) γραμματικὸς πα-
μουςικός Σουίδ. 2) φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ

αὐτ. 3) Ἰουδαῖος προσήλυτος Κ. Δ.
μεταφραστῆς τῆς Π. Δ.

Ἀκυληΐς· ἀκτίος Ἠσυχ. (ἄ. ἐκ τοῦ λατ. aquila).

Ἀκυλήτις καὶ Ἀκύλειος, Ἀκουλήτις καὶ
Ακυλήτις, γῶρ. τῆς ἄνω Ἰταλίας, κατ. Ἀ.

Ἀκυλήτιος, καὶ Ἀκυλησιος Στ. Βυζ.
Ἀκυλίνα· πόλ. Ἰλλυρίας, κατ. -ναῖος Στ. Βυζ.

Ἀκυλίνος· χριστιανὸς φιλόσοφος Πορφύ-
ριος Ἀκύλιος· οἶκος ἐπίσημος ἐν Ῥώμῃ, Aquila

III, ἀνομαστὴς ἰδ. Μάνιος Ἀκύλιος, π.

τῆς καὶ υἱὸς Πλούτ.

Ἀ-κύλιστος, 2· ὅς ἐστι δύνάται νῆα κύλισθῃ, ἀνέστη· - κρηδία Τίμων ἐν Ἀθην. 4, 162· ὅς ἀκύλιστος = ἐμπειρος, αὐτ. ἐν Σ. Ἐμπ. π. μαθ. 8.
Ἀ-κύλινον, τὸ αἰδοῦν, Ἀυτοὶ Ἡσύχ.
Ἀ-κύλος, ἢ βάλανος τροχομένη, ὁ καρπὸς τοῦ πρίνου (Ἀμφι ἐν Ἀθην. 2, 50) καὶ τῆς ὄρας κατὰ Θεόφρ. 1. Φ. 3, 16, 3, Ὁδ. κ. 211, Θεόφρ. 5, 94· μετὰ τοῦ βάλανος φησὶν. ἐν Β. Ἀν. 373.
Ἀ-κύλος· ἀπείθερος τοῦ Μακίχης Δ. Κάσ.
Ἀ-κυτανία κτλ. ἴδε Ἀκυτανία.
Ἀ-κυλῶνιον, τὸ ἢ λυγρὴ Διοσκ. νῦθ. 3, 114.
Ἀ-κύμαντος, 2· ὁ μὴ βρεχόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων· - ψάμαθοι Εὐδρ. Ἰππολ. 234· ὁ μὴ κυμαίνων, ἥσυχος· - πέλαγος Λουκ. ἐν. 5, 1· - ἐπλοῇ Πολύαν. ἐν Ἀνθ. 9, 9 καὶ μετ. π. - ἐπίρ. - τως = ἀταράχως Ζωναρ.
Ἀ-κύματος κ. ἀ-κύματος, τὸ αὐτὸ, μετγ. Ἀ-κυμας, 2· ἀκύματος Ἀριστοτ. προβλ. 23, 4· μετγ. - βίσιος = ἥσυχος Εὐδρ. Ἰπρ. μαιν. 686.
Ἀ-κύμων, 2· τῷ ἄνωτ. - πόντος Διοσκ. Ἀγ. 552, Πινδ. ἀπ. 259, Εὐρ. 1. Τ. 1444· - πόρος Πλούτ. Τιμοκ. 19· μετγ. - βίσιος Πλούτ. καὶ δ. ἀγ. σ. 10 μετὰ τοῦ γαληνός.
Ἀ-κύμων, (κύω)· στείρα, ἄτεκνος, μὴ γεννώσα, μὴ ἔχουσα κύημα Ἡσύχ.
Ἀ-κυτόν· ἀπρόσιτον Ἡσύχ.
Ἀ-κυτον· ἀτόκιον Ἡσύχ.
Ἀ-κυπριν· ἀμικτῇ, παρόντιον Ἡσύχ.
Ἀ-κυρήμα· ἀτύχημα Ἡσύχ.
Ἀ-κυρή, 2· ἀτυχής, ἀρχ. λεξ.
Ἀ-κυρία, ἢ· ἀκυρία λέξεως ἐστίν, ὅταν μὴ εἴη τῆς κατὰ σημασίας κυρίας ἢ λέξης ταύτης ἡσυχώμενη· Εὐρωγ. περὶ δειν. σ. 4.
Ἀ-κυρίεντος, 2· μὴ ἔχων κύριον Εὐστ.
Ἀ-κυρμα· ἀπύτευμα Ἡσύχ.
Ἀ-κυρόεντα· ἀνάρμοστα, ἀκυρα Ἡσύχ.
Ἀ-κυρο-λέκτορας, 2· ὁ μὴ ἐπὶ τῆς κυρίας σημασίας λεγόμενος Εὐστ. Ἀλ. 569.
Ἀ-κυρο-λέξια· ἴδε ἀκυρία Σουῖδ.
Ἀ-κυρο-λογέω· μεταχειρίζομαι λέξιν οὐχ ἰσθίς τῆς κυρίας σημασίας Ἡρῶν. Ἀν. Βοασσ. τ. 3, σ. 265.
Ἀ-κυρο-λογία, ἀκυρ. ἐστὶ λέξεων τῶν περὶ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀναστρεφόμενων οὐ προσεχῆς χρήσι· γίνεται δὲ ἀκυρολογία, ὅταν τις ἀκύριον φωνὴν χρησθῇ, παρὰ τὴν κυριότητα· Ἡ. Ἀν. σ. 1452.
Ἀ-κυρον· βοτάνη τις Διοσκ. 3, 169.
Ἀ-κυρος, 2· ὁ μὴ ἔχων κύρος· ἄκυρον ποιεῖν καὶ κῆρυξ νῆα ἰσχύη Πλάτ. Πρωτ. 340· ἴδ. περὶ ψηφισμάτων, νόμων καὶ δικαστικῶν ἀποφάσεων, συχνὰ παρὰ ῥήτορας· - ψήφισμα Ἀνδοκ. 1, 8, Δημ. 23, 93· - συνθήκη ἀκυρον ποιεῖν Διοσκ. 18, 15· - συγγραμμὴν Δημ. 58, 15· - τὸ ἀτίμημα Ξεν. ἀν. 5, 9, 28· - νόμος, ἀντιθ. τὸ κύριος Διοκλίν. 3, 38, Πλάτ. νόμ. 4, 715· - κρείσας ἀκυροτέρας· ἀλλογώτερον κύρος ἔχουσα, Θεαίτ. 178· - κίχη ἀκυρος καὶ ἀτελής, νόμ. 12, 954· μετὰ τοῦ ἀεὶδῆσιος Πλάτ. Σόλ. 27, 2) καὶ ἀνθρώπων· - τινος = ὁδὸν διακίωμα, οὐ-

δεμίαν ἔχουσαν ἔχων ἐπὶ τινος· ἄκυρος ἔσται τῶν ἐαυτοῦ· = ὅς μὴ διαθέτῃ τὰ ἐαυτοῦ ἐλευθέρως Πλάτ. Θεαιτ. 169· ἄκυροι πάντων γενήσεσθε· Δημ. 19, 2· - τὰ δικαστήρια ἄκυρα ποιεῖν τῶν προσημασμένων· = ἀφαίρειν ἀπὸ τῶν δικ. τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐπιβάλλειν πρόστιμον, 24, 2· καὶ ἀπολ. ἄκυρόν τινα ποιεῖν = μὴ παρέχειν αὐτῷ ἐξουσίαν Ξεν. Ἐλ. 5, 3, 24· - τοὺς βέλτιον βουλευσαμένους ἀκύρους καθιστάναι = μηδεμίαν ἰσχύν, ἐπιρροὴν ἐπιτρέπειν αὐτοῖς Λυσ. 9, 19· καὶ μετ' ἀπαρ. ἄκυρος καὶ ἀτελής σῶσαι = μὴ ἔχων τὴν δύναμιν νῆα σῶσθαι Ἀνδοκ. 4, 9. Ἀμφότε. αἰ σημ. καὶ ἐν Πλούτ. καὶ μετγ. 3) περὶ λέξ. ἢ μὴ ἐπὶ τῆς κυρ. σημ. αὐτῆς λεγομένη Cic. fam. 16, 17· ὡς ἀκύρος Σχολ. Ἰλ. ω, 614. Καθ' Ἡσύχ. ἄκυροι ἀπειροί, μακρὰν οὐσαι· κύρος γὰρ τέλος.

Ἀ-κυρώω· ποιεῖν ἄκυρον, ἀκυρώνω, καταργῶ· - νόμισμα χρυσοῦν Πλούτ. Λυκ. 9· - εἰρήνην = τὴν κηρύττειν ἄκυρον Δ. Ἀλ. 2, 72.
Ἀ-κυρωσία· τῷ ἐπ. γλωσσ.

Ἀ-κύρωσις, ἢ τὸ ἀκυρώνειν Δ. Ἀλ. 8, 21.
Ἀ-κυρωτέον· δεῖ ἀκυροῦν Κλ. Ἀλ. παῖδ. 2, 191.

Ἀ-κύρωτος, 2· ὁ μὴ ἐπικυρωθεὶς Εὐδρ. 1. 810.
Ἀ-κυτήριον· ἴδε ἀκυτήριον.

Ἀ-κυτος· ἀτοκος, στέρησις Ἡσύχ.

Ἀ-κύτος· 1) νῆσος πλησίον τῆς Κρήτης, κατ' Ἀκύτιος Στ. Βυζ. 2) πόλις ἐν Μήλῳ, Πλίν. 2· Ἀκύτιος, αὐτοῖς, δ'· πόλις. Οἰτιάς ἐν Θεσσαλίᾳ Στράβ.

Ἀ-κυτῆ· ἀκρόατος, ἀκωνίος Ἡσύχ.

Ἀ-κχημονικά· κηκοπαθήματα Ἡσύχ. ἀμρ.

Ἀ-κχός· ὅμος Ἡσύχ.

Ἀ-κωδώνιστος, 2· ἀκωδάνιστος, ἀπειρα-

τος Ἀριστ. Λυσ. 485.

Ἀ-κωκή, ἢ (ἀκή)· ἢ ἀκή, αἰχμή· - ἔγχος Ἰλ. χ, 327· - δοῦρος, κ. 373· - βέλκος, ν. 251, καὶ συχνὰ μετγ. π. σπαν. ἐν περὶ Ἀρρ. Ἰνδ. 24, Λουκ. νε. δι. 27, 4.

Ἀ-κώλιστος, 2· ὁ μὴ διηρημένος εἰς κώλα· - περίοδος Δ. Ἀλ. συνθ. ἀν. σ. 340.

Ἀ-κώλος, 2· μὴ ἔχων κώλα, ἄπους Ἡσύχ.

Ἀ-κωλυτέ· ἀκωλύτως, μετγ.

Ἀ-κώλυτος, 2· ὁ μὴ κωλυόμενος, ἐλεύθερος Λουκ. Τιμ. 18, Ἡρῶν. 1, 43, 2· ἐπὶ ἀκωλύτως Πλάτ. Κρατ. 415, συχνὰ ἐν Ἡρῶν.

Ἀ-κώματος, 2· ὁ μὴ κωμάσας, μὴ εὐωχῆσθαι Λιβάν. τ. 4, σ. 158.

Ἀ-κωμ-ωδήτως· ἄνευ κωμικοῦ χλευασμοῦ Λουκ. ἀλ. ἰστ. 1, 2.

Ἀ-κων, ὄντος, δ (ἀκή)· ἀκόντιον· - ὕψος Ὁδ. 5, 531, Πινδ. συχνὰ, παρ' ἡ ὄνομα. Θοός, Νη. 10, 69, γὰρ ἀκόντιος, 7, 71, βραχυαἰδαρος, 3, 43· χάλκεος, Π. 9, 20, καὶ μετγ. π. Ἐκ τῶν τραγ. μόν. Εὐρ. Φοιν. 1402, Ῥήσ. 370.

Ἀ-κων, οὐσα, ὄν, συνηρ. ἐκ τοῦ ἀκων, 2 ἴδε, ἀπ. τύπος· παρὰ τὴν θάλασσαν, ἀκόνσιος, ἀναγκαστός. Ἀπὸ τοῦ Αἰγ. συχνὰ καὶ περὶ πραγμ. ὡς τὸ ἀκούσιος Ψοφ. Οἱ Κ. 240· ἴδ. συχνὰ ἀντιθ. τῷ ἐκώων, ἔν τῷ

φόνος ἀντίκειται τῷ ἐξ ἐπιβουλῆς Πλάτ. ἱππ. ἐλ. 570.

Ἀ-κώνιστος, 2' ἴδ' ἀκόνιστος.

Ἀκωνίτες· λαὸς Σαρδινίας Στράβ.

Ἀ-κωνος, 2' ὁ μὴ ἔχων κωνοειδῆ κορυφήν· -πίλος ἰώσ. ἰουδ. ἀρχ. 3, 7, 3.

Ἀ-κωνώπος, 2' ὁ ἄνευ κωνώπων Ἰ. Μαλ. χρ. 10.

Ἀ-κώπητος, 2, «ὁ μὴ ἔχων κώπας, ἀπαρσκειύμενος, ἀπὸ τῶν νεῶν τῶν μὴ ἔχουσιν κώπας, ἡ ἀνοπλον, κώπη γὰρ ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους» Ἡσύχ.

Ἀ-κωπος, 2' ὁ μὴ ἔχων κωπία· -ναύτης Φιλ. ἐν Ἀνθ. 9, 88.

Ἀκώριαι· ἄκανθαί Ἡσύχ.

Ἀλαθα· μέλαν ὃ γράφομεν Ἡσύχ. ἴδε καὶ ἀλάθη.

Ἀλαθα· 1) πόλ. Κελτιβήρων Πτολ. 2) νήσος ἐγγὺς τῆς Ταυροβάνης, αὐτ.

Ἀλαθαίγειον ἄκρον ἄκρ. Καρμανίας Πτολ.

Ἀλάθανδα, τά· 1) πόλ. Καρίας, παροιμιώδης διὰ τὸν πλοῦτον· ὅθ. παρ. «Ἀλ. Καραν εὐτυχεστάτη πόλις» Στ. Βυζ. κτ. Ἀλαθανδεύς· 2) τὸ πρότ. ὄν. τῆς Ἀντιοχείας ἐν τοῖς ὅροις Φρυγίας Ἠρ. ὅθ. «Ἀλαθανδιακὸς σολοικισμὸς, ὅταν τίθηται τὸ ἀρν. μὴ ἀντὶ τοῦ οὗ Στ. Βυζ.

Ἀλάθανδος· υἱὸς Κάρως καὶ Καλλιρρόης, ἐξ οὗ ὠνομάσθησαν τὰ Ἀλάθανδα Στ. Βυζ.

Ἀλαδ-αρχεῖα, ἡ· μίσθους τελωνείων, ἡ φόρων ἐν γένει Παλλὰδ. ἐν Ἀνθ. 11, 383.

Ἀλαδ-αρχέω· εἶμαι ἀλαθάρχης ἰώσ.

Ἀλαδ-άρχης καὶ ἀλάδαρχος, ὁ· κυρ. γραφεύς, ἰδ. μισθωτῆς τελῶν, φόρων ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ τῶν Ἰουδαίων ἐν Αἰγύπτῳ ἰώσ. ἰουδ. ἀρχ. 19, 5, 1.

Ἀλαθάστιον, τό· ὄρεα τοῦ ἀλάδατος Εὐδουλ. ἐν Πολυδ. 10, 120.

Ἀλαθαστο-θήκη, ἡ· ἀλαθαστροθήκη Δημ. 19, 227.

Ἀλαθαστος, ὁ, κατὰ τὰ ἀρχ. λεξ. ὁ ἀντύπ. ἀντὶ ἀλάδατος Ἀριστ. Ἀχ. 1017, Ἀθην. 8, 365, καὶ τὸ ἀλάθαστον Μέν. ἐν Εὐστ. 1161.

Ἀλάδαστρα, Ἀλαδαστρά, ἡ Ἀλαδαστρων πόλις· πόλ. τῆς μέσης Αἰγύπτου, κτ. Ἀλαδαστρίτης Στ. Βυζ.

Ἀλαδαστρινὸν ὄρος· ὄρ. Αἰγύπτου παρὰ τὸν Ἀραβ. κόλπον Πτολ.

Ἀλαθάστρεον· ἴδ' ἀλαθάστιον.

Ἀλαθαστρίτης, ὁ, δηλ. λίθος· λίθος τεμνόμενος ἐν Αἰγύπτῳ Θεόφρ. λίθ. 6. ἀλλ. ὀνομ. ὄνοξ Διοσκ. 5, 153, καὶ ὀηλ. ἀλαθαστρίτης Ἀθην. 5, 206.

Ἀλαδαстро-εἰδής, 2' ἔχων εἶδος ἀλαθαστρου Διοσκ. 4, 77.

Ἀλαδαστο-θήκη, ἡ· θήκη, ἐν ἣ διατηροῦνται σιδήρ. ἀλαθάστρινα Ἀριστ. ἀποσπ. 463 ἐν Πολυδ. 10, 121 ἡ συνήθ. γραφή, ἀνθ' ἧς ὁ Βίλλερ. γρ. ἱε ἀρχ. γραμ. τὸν τύπον ἄνευ τοῦ ρ.

Ἀλάδαστρον, τό· ἴδε τὸ ἐπὶ μ.

Ἀλάδαστρος, ὁ· 1) λίθος τετανωειδής Ἡρόδ. 3, 16, 16' 2) συνιέναι ἀπὸ τοῦ Ἠρ. 04α,

πυλὸς κατεσκευασμένη ἐκ τοιαύτου λίθου, ἡ μυροθήκη, τελευτώσα πρὸς τὰ ἄνω εἰς ὅσον (ἀ-λαθί, διὰ τὸ μὴ ἔχειν λαθῆς Ἐτ. Μ. ἀττ. ἡ ἀλάδαστρος, κατὰ τὰ ἀρχ. λίθ. «ἀλάδαστροι μύρου» Ἠρ. 3, 20' «ὅσων μύρους, οὐτ' ἀλαθάστρους» Καλλ. Παλ. πρόλ. Δήμ. 13 καὶ Πλούτ. Τιμοκ. 15, Θεοκρ. 15, 141 ἀπαντῶσι καὶ «χρῶσται ἀλαθαστρα» ὁ αὐτὸς πλ. παρ' Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 9, 153, οὕτω καὶ τὸ ἀλάδαστρον, Κ. 3, Παρ' Εὐστ. 1161 γράφει ὁ Πανος. «ἀλάδαστρος, ὃ ἐχρῶντο ἐπὶ τιμωρίᾳ τῶν μοιχῶν ἀντὶ τοῦ βράβανου».

Ἀλαδαστρο-φόρος, 2' φόριον ἀλαθάστρους, τ. ἔ. μυροθήκας Αἰσχ. ἀποσπ. 304.

Ἀλάθη· λιγνύς, σποδός, καρκίνος, ὅν. Κυπρίων μαρίλη Ἡσύχ. καὶ κατωτ. «ἀλάθη» ἄνθρακες.

Ἀλαθής, 2' οὐδεμίαν ἔχων λαβήν, Ἐν τῷ ἀρχ. λεξ. εἶδος ἰχθύος ἐν τῷ Νείλῳ, γράφ. ὁρθότ. ἀλλάθης.

Ἀλαθήτης· ἴδε τὸ προηγ. καὶ γεωπ. 20, 2.

Ἀλάθητοι· ὀόρυθοι Ἡσύχ.

Ἀλαθί· ἄνευ λαβῆς Θεοδ. γραμ. 74, 6.

Ἀλαθός ποταμός· ποτ. ἐν Σικελίᾳ Πτολ.

Ἀλαθώδης· ἀνθρακώδης, καπνισμίνος Ἡρόδ.

Ἀλαθών· ἀρραβὼν Ἀρκάδ. σ. 10, 11.

Ἀλαθώνων· πόλ. καὶ ποτ. ἐν Σικελίᾳ Πτολ.

Ἀλαγονία· 1) πόλ. τῶν Ἐλευθερολακωνίων πρὸς τὰ ὅρια τῆς Μεσσηνίας Πανσ. 2) ὅτι διὸς καὶ Εὐρώπης, ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ πόλις.

Ἀλαδε· πρὸς τὴν θάλασσαν, εἰς τὴν θ. καὶ ἐπ. π. καὶ «εἰς ἀλαδε» Ὁδ. κ. 361.

Ἀλαδε μύσται· ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν ἑλευσινίων μυστηρίων Πολύαιν. 3, 11, 2.

Ἀλά-δρομοι, ὁ· τὸν τρέχειν ὕπὲρ τὴν θάλασσαν, ἡ, ἄλμα, ἐκ τοῦ ἄλλομαι Ἀριστ. ὄρν. 1399.

Ἀλαζ· αἰσγὰ Ἡσύχ.

Ἀλαζία· πόλ. Μυσίας Στράβ.

Ἀλαζονεία, ἡ· ἡ φύσις καὶ ἡ διαγωγή τοῦ ἀλαζόνος (ὁ ἴδ' ἐπὶ Πλάτ. ὅρ. 416 ἀπὸ τῆς προσωποποιτικῆς ἀγαθοῦ ἡ ἀγαθῶν τῶν μὴ ὕπαρ χόντων) κατὰ δὲ Θεόφρ. χρ. 23.

Ἀλαζονεία ὁφείειν ἂν εἶναι προσδοκία τῶν ἐκ τούτων ὄντων· «τὸ ἀλλοτρίων ἐκ τούτων ὄντων οὐκ ὄντων».

Ἀλαζονεία ὁφείειν ἂν εἶναι προσδοκία τῶν ἐκ τούτων ὄντων· «τὸ ἀλλοτρίων ἐκ τούτων ὄντων οὐκ ὄντων».

Ἀλαζονεία ὁφείειν ἂν εἶναι προσδοκία τῶν ἐκ τούτων ὄντων· «τὸ ἀλλοτρίων ἐκ τούτων ὄντων οὐκ ὄντων».

Ἀλαζονεία ὁφείειν ἂν εἶναι προσδοκία τῶν ἐκ τούτων ὄντων· «τὸ ἀλλοτρίων ἐκ τούτων ὄντων οὐκ ὄντων».

Ἀλαζονεία ὁφείειν ἂν εἶναι προσδοκία τῶν ἐκ τούτων ὄντων· «τὸ ἀλλοτρίων ἐκ τούτων ὄντων οὐκ ὄντων».

Ἀλαζονεία ὁφείειν ἂν εἶναι προσδοκία τῶν ἐκ τούτων ὄντων· «τὸ ἀλλοτρίων ἐκ τούτων ὄντων οὐκ ὄντων».

Ἀλαζονεία ὁφείειν ἂν εἶναι προσδοκία τῶν ἐκ τούτων ὄντων· «τὸ ἀλλοτρίων ἐκ τούτων ὄντων οὐκ ὄντων».

Ἀλαζονεία ὁφείειν ἂν εἶναι προσδοκία τῶν ἐκ τούτων ὄντων· «τὸ ἀλλοτρίων ἐκ τούτων ὄντων οὐκ ὄντων».

Ἀλαζονεία ὁφείειν ἂν εἶναι προσδοκία τῶν ἐκ τούτων ὄντων· «τὸ ἀλλοτρίων ἐκ τούτων ὄντων οὐκ ὄντων».

Ἀλαζονεία ὁφείειν ἂν εἶναι προσδοκία τῶν ἐκ τούτων ὄντων· «τὸ ἀλλοτρίων ἐκ τούτων ὄντων οὐκ ὄντων».

Ἀλαζονεία ὁφείειν ἂν εἶναι προσδοκία τῶν ἐκ τούτων ὄντων· «τὸ ἀλλοτρίων ἐκ τούτων ὄντων οὐκ ὄντων».

Ἀλαζονεία ὁφείειν ἂν εἶναι προσδοκία τῶν ἐκ τούτων ὄντων· «τὸ ἀλλοτρίων ἐκ τούτων ὄντων οὐκ ὄντων».

Ἀλαζονεία ὁφείειν ἂν εἶναι προσδοκία τῶν ἐκ τούτων ὄντων· «τὸ ἀλλοτρίων ἐκ τούτων ὄντων οὐκ ὄντων».

Ἀλαλάζω (ἀόρ. ἀλαλάζει)· φωνάζω ἀλα-
λα ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς μάχης πρὸς τιμὴν τοῦ
θεοῦ τοῦ πολέμου Πίνδ. Ὀ. 7, 37, καὶ
φωνάζω δυνατά. Συχνὰ «ἀλαλάξαντες οἱ
θηῶνται δρόμῳ ὁμοῖε ἐφέροντο» Ξεν. Ἑλ.
4, 3, 17· τῷ Ἑνωσλίῳ, ἀν. 5, 2, 11, καὶ
Πλούτ. Φλαμ. 4. Λούκουλ. 28· «Ἐν Σοφ.
μετ' αἰτ. «νίκην ἀλαλάζει» ἀναγγεῖλαι τὴν
νίκην μετ' ἀλαλαγμῶν, Ἀντ. 133· «ἀλαλάζει·
ἐπινικίως ἤχει» Ἡσίοχ. Καὶ περὶ κρυγῆς
θρήνου Εὐρ. Πλ. 483· καὶ ἀγωνίας Πλούτ.
Λουκ. 28· Ἐν γέν. ἡγῶ, βοῶ μεγαλοφώνως·
«φαλμὸς ἀλαλάζει» Αἰσχ. ἀποσπ. 51· ὁ-
μῶν, αἰνῶ Π. Δ. ἔκκλ. - τὸ μέγ. ἐν τῇ αὐτῇ
σημ. ἀλαλάξομαι Εὐρ. Βάκχ. 585· ἀλαλά-
ζοντο Ἀργ. 10, 5, 3.

Ἀλαλαίου νῆσοι· νῆσοι ἐν Αἰθιοπία, ἀνών.
Ἀλαλατός, ὄψρ. ἀντὶ ἀλαλητός.

Ἀλαλάξις· ἐπών. Ἀρεως Κορνοῦτ. φ. θ. 21.

Ἀλαλή, μόν. παρὰ γραμ. ἀντὶ τοῦ ἀλαλά,
ὁ ἴδε· ὑπὸ Ἀρκαδ. σ. 108 τινίζεται ἀλάλη.

Ἀλάλημαι, παρκ. τοῦ ἀλάομαι, ὁ ἴδε.

Ἀλάλητα· ξύλα παταμόκλυστα, γομφώδη
Ἡσίοχ.

Ἀ-λάλητος, 2· ἄρρητος, ἀνέκφραστος, Κ.
Δ. ἐπ. πρὸς Ῥωμ. 8, 26· «τὰ ἀλάλητα» =
τὰ μυστήρια τοῦ κρύπτου Φιλόδημ. ἐν Ἀνθ.
5, 4· ἐπὶ -ως, μετγν.

Ἀλαλητός, ὁ· ἡ κραυγὴ τῶν στρατιωτῶν
βοῶντων ἀλαλά· Ἰλ. π, 78, συχνάκις· Ἡσ.
θε. 686, Πίνδ. Π. 1, 72· καὶ θρήνου κραυ-
γῇ Ἰλ. φ. 10· ἐν γέν. θόρυβος· «πλακοῦν-
των περὶ τὴν γνάθον» Τηλεκλειδ. ἐν Ἀθην.
6, 268.

Ἀλαλητός, ἡ· τῷ ἀνωτ. δι. γρ. Ἀνθ. 6, 51.

Ἀλαλητῶ· «θορυβῶ, ἀπὸ τοῦ α ἐπιτατ.
μορίου, καὶ τοῦ λαλῶ» Φεῖδωρ. λεξ. 47, 1.

Ἀλαλία, καθ' Ἡσίοχ. = πονηρία, ἀταξία,
Σοφ. ἀπ. 220.

Ἀλαλίη· πόλ. ἐν Κορσικῇ Ἠρ.

Ἀλαλίς· πόλ. παρὰ τῷ Εὐφράτῃ Πτολ.

Ἀλαλκεῖν· ἴδ' ἀλέξω.

Ἀλαλκομεναὶ καὶ Ἀλαλκομένιον· 1) ἀρχ. πόλ. ἐν Βοιωτίᾳ Στράβ. ἔχουσα ἱερὸν
Ἀθῆνας, Ἀλαλκομένειον, ἥτις ἐντ. ἐλέ-
γτο Ἀλαλκομενῆς (κατ' Ἀρίσταρχ. ἡ
βοηθοῦσα, ἀμύνουσα, ἐκ τοῦ ἀλαλκεῖν) Ἰλ.
δ, 8· Ἡ γῆρα Ἀλαλκομενία, κατ. καὶ ἐπὶ θ.
ἐκ τοῦ Ἀλαλκομένιον Ἀλαλκομενιεύς
καὶ Ἀλαλκομένιος, ἐκ τοῦ Ἀλαλκομεναὶ
Ἀλαλκομενίως Στ. Βυζ. 2) πόλ. ἐν Ἰ-
θάκῃ Πλούτ. παρ' ἄλλ. Ἀλκομεναί, κατὰ
Στράβ. ἐπὶ τῆς νήσου Ἀστερίας πλησίον τῆς
Ἰθάκης· 3) πόλ. τῶν Δευριόπων ἐν Μακεδο-
νίᾳ Στράβ.

Ἀλαλκανεῖας πηγὴ· πηγὴ ἐγγύς Πτόλεως
Παύς

Ἀλαλκομένης, οὐς, καὶ Ἀλαλκομενέως,
-ως· οὐδὲ Νίδης, οὐκ. Ἀθηναῖδος, ἥρως ἐν
Βοιωτίᾳ, κατὰ Πλούτ. αὐτόχθον.

Ἀλαλκομενία, καὶ Ἀλαλκομένεια· 1)
θυγ. Ὠγόγου Παύς 2) ἴδ' Ἀλαλκομεναί.

Ἀλαλκομένιον· 1) τὸ ὄρος, ἐν Ἀττικῇ
Σχολ. Ἰλ. 2) ἴδ' Ἀλαλκομεναί.

Ἀλαλκομένιος· μηνὸς ὄν. παρὰ Βοιωτῶν
ὁ αὐτ. Μαμακτηρίων Πλούτ.

Ἀλαλκτήριον, τό· ἀλκμήριον, μίσον θύ-
ητικόν· «ἀλαλκτήρια λιμὸς» τὰ θυσιάζοντα
ἀλαλκεῖν καὶ ἀπείργειν τὸν λιμὸν Φεῖδωρ. 10.

Ἀ-λαλός, 2· ὁ μὴ λαλῶν, βοῶδης Ἀλκυ-
ἀποσπ. 56, Κ. Δ. Πλούτ. ἔκκλ. γρ. 31.

Ἀ-λάλυγξ, υἱγός, ἡ· λυγμός, ἀμυγ-
Νίκ. ἀλ. 18· «ἀλάλυγι» πνιγμῶ, ἀπορ-
δυσπνοία Β. Ἀν. 374.

Ἀλαλύκτημα, παρκ. τοῦ ἀλκύνει· ὁ
σχερᾶναι καὶ ἀθμονῶν Ἰλ. κ, 94· ἴδ' ἀλ-
κταίνω. - καθ' Ἡσίοχ. = «τεθορύβημαι, ἀπὸ
τοῦ κατὰ διάνοιαν ἀλᾶσθαι».

Ἀλάλυκτος· ἴδ' ἀλαλύσσω.

Ἀλαλύσθαι· φοβεῖσθαι, ἀλῶναι Ἡσίοχ.
Ἀλαλύσσω, «παρὰ τὴν ἀλᾶν γίνεσθαι»
λαλῶ, ἀφ' οὗ ἀλαλύσσω· ἀφ' οὗ ῥηματι-
σθένος ἀλάλυκτος, καὶ ἀλαλυντός, καὶ ἀλ-
λύνεσθαι. Μεθόδιος· Ἑτ. Μ. 56, 55.

Ἀλάμαθα· πόλ. παρὰ τὸν Εὐφράτη Πτολ.
Ἀλαμαὶ· ἀλέομαι Ἑδοτ. 1451.

Ἀλαμος· πόλ. ἐν Ἀλβανίᾳ Πτολ.

Ἀ-λαμπετός, 2· ὁ μὴ λάμπων, μὴ ῥα-
λάμπειν, σκοτεινός· - ἀήρ Ὀμ. δ, 32, 31
σπουδ' Ἑρμάν. γράφει τοῦ μέτρου γρ.
ἀπολάμπεται· «γὰρ βάθρον ἀλ.» κατὰ
Σχολ., οἱ κωδ. ἔχουσιν ἀλύπητος.

Οἱ. Κ. 1658· - σκοτός Ἀνθ. 9, 540.

Ἀ-λαμπής, 2· τῷ ἀνωτ. - ἄλιου = ὁπλ. πλ.
ἡλίου μὴ φωτίζόμενος Σοφ. Τρ. 688· - ἡ
δὲς εὐναὶ Ἀνθ. παρ. 260, Πλούτ. συγγ.
«χρῶματα σκιερά καὶ ἀλ.» Φωκ. 1·
«δὲς αἵμαρ καὶ ἀλαμπής», Φωκ. 1.

Ἀ-λαμπία, ἡ· ἑλλειψὶς φωτός Φωκ. 1.
κωδ. 187.

Ἀλανα, ἡ Ἀλανος· ὄρ. Σαρματίας Πτολ.
Ἀλανεῖς· ὁλοσχερῶς, Ταραντίνοι Ἡσίοχ.

Ἀλανός, πλ. Ἀλανοί· 1) Ἀλ. Σαλα-
λαδὸς Σκυθικὸς Πτολ. 2) Ἀλ. Σαρματίας
ἴδε Ἀλαννοὶ καὶ Ἀλδανοί.

Ἀλανόρσοι· σκυθικὸν ἔθνος Πτολ.
Ἀλάομαι, κυρ. παθ. 69. ἀόρ. ἀλᾶ·
θην· πλανῶμαι, περιπλανῶμαι Ὀμ. συγ-
νάκις Ἰλ. ζ, 201, Ὀδ. π, 448. καὶ παρ.
ἀλάληθαι, με σημ. ἐν δια τοῦτο τῶν
ἀλάλησθαι, δ, 370, ἀλαλήμενος, γ, 332.
Ἀνακρ. 56, 12, ἀλαθείς Αἰσχ. ἰκ. 849·
τῇ ἱερίᾳ ζῆν Σοφ. Οἱ. Κ. 1365· - ἐκ αὐτοῦ
1680 (πρὸλ. Εὐρ. Φοιν. 1705). καὶ μετ.
σμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα· καὶ
σμεν ἀδέσποτοι, Αἰ. 23· τί = διέρχονται ἔν-
νόμως διὰ τινος τόκου· - πορμῶς ἔν-
Ἑλ. 539· - δρυμοὺς Θεόκρ. 13, 66·
= πλανῶμαι ἀπὸ τινος, ἀμαρτάνω τινός.
εὐφροσύνας = δὲν μετέχει τῆς εὐφρ. Πίνδ.
1, 58· - «τῆς πάροιθ' εὐπραξίας» Εὐρ. Τρ.
635. Σπαν. ἐν περὶ Ἠρ. 4, 97 ἐν τῷ ἐν-
ώσ. Ἰπποκρ. καὶ Θουκ. 2, 102· - ἐπὶ ἐν-
ἴσυχ. 4, 168 καὶ μετγν. ναγορ, οργα.

Ἀλαός, 3 (ἡ ἐκ τοῦ α στερ. καὶ λάω, λα-
σιν παραγ. οὐχὶ πιθανή, ἴσως κατὰ δοκί-
μην συγγ. τῷ ἀλάομαι, ὁ στερεῶν, ἡ ἀλ-
Ἡσίοχ. «διὰ τὸ ἀλᾶσθαι κατὰ τὴν πορείαν»)

τοῦ ἑνός, μόνον π. Ὁδ. 9, 195, κ, 493, τραχ. κ, 146, π. Παρ. Ἀισχ. ἀλαοί-οἱ τεθνήσκοντες, ἐν ἀντίφ. πρὸς τοὺς θεοδόχους Εὐμ. 312. ἄλαν ἑλλος ὁμαίων = τὸ ἀφαιροῦν τὴν ὄραν Σοφ. Ἀντ. 974. 2) σκοπίνος, -νους Ἀπολ. Ἰ. 2, 259. [ἐπιδή τὰ δύο αἰὲς ὄρα, πρὶν νᾶ γράφεται ἐν Ὁδ. κ, 193 καὶ μ, 267, ἀντὶ μάντιος ἀλαοῦ μάντιος ἀλ., ἐνθα ἡ γεν. μάντιος ἐπ. παρασχ. τοῦ μάντιος, ὡς πόλιος τοῦ πόλιος], ἡμεῖς, ἡμεῖς.

Ἀλαο-σκοπιά, ἡ ἡ τυφλὴ σκοπιά, π. ζ. μεταία ἀλαοσκοπία ἔχοντες Ἰλ. κ, 515, π. 10, 5, 135, Ὁδ. 9, 285, ἐν τῷ πρώτῳ ἡρώδ. ὁ Οὐδῶν. καὶ ὁ Βέκκας παροξύνουσι τὴν λέξ. Ἡσ. 6ε. 466.

Ἀλαο-τάκος, 2° ὁ τυφλὰ γεννῶν Σουδ. Ἀλαοῦ τυφλὸν, στερεὸν τινά τινας - Ἀλαοῦ = ἐστέρησε τοῦ ὁφθ. Ὁδ. α, 69.

Ἀλαπαδνός, 3 (ἀλαπάξω)· εὐπόρητος, ἐμμελῶς, ἀσθενής, ἀναδύων Ἡσυχ. - σθένος Ἰλ. τ, 783· συγγρ., δ, 303· -κακὸν Βά- κης ἐν Πανσ. 9, 17, 4 καὶ μτγν. π.

Ἀλαπαδνοσύνη, ἡ ἀσθένεια, ἀδυναμία Ἰλ. Σμ. 7, 12.

Ἀλαπάξω (α εὐφων. πρὸλ. λαπάξω, - ὁ ἀποδύειν. τὸ θεωρεῖ συγγεν. τῷ ἀρπάξω, ὡς τὸ κρύπτω καὶ α λ υ π τ ω), μέλ. ἀλαπάξω Ἀισχ. Ἀγ. 129, ἀδρ. ἀλαπαξε, Ὁμ. κατὰ τοὺς ἀρχ. τραμ. (πρὸλ. Ἀθῆν. 8, 362)· κυρ. κενώ, ξανθίω Ὁδ. ρ, 424·

ἐκ κραδίας ἀνίας ἀλαπαξεῖ οἶνος Πανύας ἐν Ἀθῆν. 2, 37. Συνηθ. καταστρέφω καὶ λιλῶτο· - πόλιν Ἰλ. 6, 367, καὶ συγχὰ καὶ, ω, 245· καταβάλλω, φονεῶ· στίχας ἀνδρῶν, ε, 166· - φάλαγγας, λ, 503.

Ἀλαπαδνᾶ παρ' αὐτ. τὰ κενώματα, ἀρχ. λεξ. Ἀλαπαρῶν βασιλεὺς Βαθυλόνων καὶ Χαλ- ραίων πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ Βηρσοῦ. ἐν Εὐσ. Ἀλαπηνοί· ἔθνη. τῆς εὐδαίμ. Ἀραβίας Πτολ.

Ἀλαπατᾶ τόπ. ἐν Θράκη Σκόλ. Ἀλαπατᾶ τὸ τοῦ δόρατος εἰς τὸν αὐλὸν τῆς ἐκδοράτιδος ἐμπιπτόν, ἡ κάρυα Ποντικᾶ, αὐτὸν γίνεται τὰ δόρατα Ἡσυχ.

Ἀλαρίχως ἀρχηγός τῶν Γότθων Φωτ. Ἀλαράδοι· ἔθνη ἐν τῷ Εὐδελίνῳ Πόντῳ Ἡρ. Ἀλαράναι· ῥωμαῖοι Ἡσυχ.

Ἀλασ, αὐτός, τὸ (ἄλς) ἐν τῇ παροιμ. «ἄ- λασι βεῖ ἐπὶ τῆς ἀγαν εὐθυρίας» Σουδ. καὶ Ἐσ. Μ. λέξ. τῆς κοινῆς γλώσσης· ἄλ- λος μόν. ἐν Κ. Δ. καὶ μτγν. οἶον Δ. Σικ. 1, 63, Πλούτ. συμπ. λ, 4, 3· κέρων ἄλας» Ὁμ. 15, 17· ἴδε ἄλς.

Ἀλασταίνω τῷ ἐπομ. ἀρχ. λεξ. Ἀλαστῆω (ἄλαστος, κυρ. δὲν δύναμαι νᾶ λησμονῆσαι)· ἀγανακτῶ, ἀλαστήσας Ἰλ. π. 103· ἡλάστειον, α, 21· - τινὶ Μανθ. 2, 163. Καθ' Ἡσυχ. «ἀλαστήσας» δεινοπαθῆ- σαι, σχετιάζεσθαι, χαλεπῆνας, ἀγανακτῆσας, ἀποσπῆσθαι.

Ἀλαστρία· ἀσθένεια, ἀνοσιότης Ἰωσ. Ἰουδ. ἀρχ. 17, 1, 1.

Ἀλαστορίδης· υἱὸς Ἀλάστορος, τ. ζ. ὁ ἑπὶ τῶν Ἰλ.

Ἀ-λάστορος· παρασχ. τοῦ ἀλάστωρ Ἀισχ. ἀπ. ἐν Β. Ἀν. 382· «ἀλαστοροῖσιν ὁμαίων κόλοις» = κατάρτοι, ἀσθενῶς τυφλωθέντες Σοφ. Ἀντ. 962.

Ἀ-λαστός (λαθῆν), 2° ὅν δὲν δύναται τις νᾶ λησμονῆσαι, ἀνοσιόχορος· - πένθος Ἰλ. ω, 105, Ἡσ. 6ε. 467· - ἄχος Ὁδ. 8, 108· καὶ «ἀλαστον ὀδύρομαι» = ἀκαταπαύστως θρηνῶ, Ε, 174, οὕτω περὶ τοῦ Ἑκτορος Ἰλ. ζ, 261, ἄλαστε = ὅν οὐδέποτε θᾶ λησμονῆ- σω· - πρόκακα Ἀισχ. Πέρσ. 950, Εὐρ. Τρ. 1231· ἐν γέν. δυστυχῆς, κατηραμένος, ὡς τὸ ἀλάστωρ· - ἀνήρ Σοφ. Οἰ. Κ. 1480· «πα- τρὸς ἐμψυγὸν αἷμα», 1608· «ἄλαστα παθεῖν» = ἀφῶρητα, 543.

Ἀ-λάστωρ, ὁρος, ὁ (θῆλ. Λυκόφρ. 1318· Φίλιππ. Ἀνθ. Πλαν. 141)· 1) ὁ κακοῦργος, ὅστις διέπραξεν ἔγκλημα, οὐδέποτε δυνάμε- νον νᾶ λησμονῆσθαι, νᾶ ἐξαγνισθῇ (ὁ ἄλστα διδορικός, ἀρχ. λεξ. καθ' Ἡσυχ. «ἀλάστο- ρες» παλαμνίζοι, οἱ μιάσμασιν ἐνδοχόμενοι, ἡ οἱ μεγάλα ἀμαρτάνοντες), κακοῦργος μαι- νων διὰ τῆς παρουσίας του πάντα τὰ περὶ αὐτὸν Ἀισχ. Εὐμ. 227, Σοφ. Αἴ. 366. Καὶ παρὰ Δημ. «ἀνθρώποι μιαιοὶ καὶ ἀλάστο- ρες», 18, 296, Πανσ. 7, 11, 1· 2) ὁ δαίμων, ὁ τὸν φόνον ἐκδικῶν, τὴν ποιήν οὐδέποτε λησμονῶν, κατὰ Πλούτ. ἔκλ. χρ. 15· «ὡς ἀλήττων τινῶν καὶ παλαιῶν μισομάτων ποί- ναίς ἐπιβιόντες»· οὕτως, «ἀλ. δαίμων» = ὁ τῆς ἐκδίκησεως Ἀισχ. Πέρσ. 346· ἀντὶ τοῦ δαίμων, «ὁ παλαιὸς ὀνείριος ἀλάστωρ Ἀ- τρείδης», Ἀγ. 1482, 1489, Σοφ. Οἰ. Κ. 792· «ἐξ ἀλαστορῶν νοστήει» = ἐγένετο μανιώδης ὑπὸ δαιμονίων ἐκδικητικῶν, Τρ. 1225· «βου- κῶλον ἀλ.» καλεῖται ὁ Νεμεστος λίων, Τρ. 1082· πρὸλ. Λυκόφρ. 529· «ἀλάστωρ εἰσπέπαικε Πελοπίδων» Σίναρχ. ἐν Ἀθῆν. 2, 63. Συγχὰ παρ' Εὐρ. Φοιν. 1556 καὶ μτγν. π. Ἐν περὶ Πλούτ. Κικ. 47, Μαρ. 8.

Ἀ-λάστωρ, ὁρος· 1) ἀρχηγός τις τῶν Λυκίων Ἰλ. 2) σύντροφος τοῦ Νέστορος Ἰλ. 3) υἱὸς Νηλῆως καὶ Χλωρίδος Ἀπολλ. 4) εἰς τῶν 4 ἔκπων τοῦ Πλούτωνος Κλαυδ.

Ἀλάτα· πόλ. τῆς ἐρήμου, καὶ τῆς εὐδαίμ. Ἀραβίας Πτολ.

Ἀλάτας, - τεῖα, δωρ. ἀντὶ ἀλήτης, - τεῖα, τραχ.

Ἀλάτινος, 3° ἐξ ἄλατος πεποιημένος, μτγν. Ἀλάτιον· κυρ. ὅσοκ. τοῦ ἄλας Ἀισ. μνθ. 122· καὶ ἱατρικὸν τι.

Ἀ-λα-τόμητος, 2° ὁ ρῆ τμηθεὶς ἐκ τοῦ λατομίου Κλ. Ἀλ. στρ. 2, π. 379.

Ἀλατο-πωλία· πώλησις ἄλατος Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 2.

Ἀλατρεός· ἀνδρ. ὄν. Στατ. Θηθ.

Ἀ-λατρευτός, 2° ὁ μὴ ἔχων λατρεῖαν, μτγν. Ἀλατρεῖας· ἀμαρτωλίας Ἡσυχ.

Ἀλαυνᾶ· πόλ. ἐν Βρετανίᾳ Πτολ.

Ἀλαυνός· 1) ἔθνος ἐν Νορικῷ Πτολ. 2) Ἀ- λαῦνοι Σκόθαι = Ἀλανοί, αὐτοί.

Ἀλαυρίδας· σκίζας Ἡσυχ.

Ἀλαυδνᾶ· πόλ. ἐν τῇ Ταρρακῶν. Ἰσπα- νίᾳ Πτολ.

806. Παρὰ τραγ. καὶ μετν. π. «τί γάρ
ἴσται ἄλγιον» Ἰσάκ. 10, 34.
Ἄλγος, τό· ὁ πόνος, σωματικός καὶ ψυχι-
κός, λύπη, συχναῖα ἰδ. ἐν τῷ πλ. παρ.
Ὁμ. δὲ συνδέει αὐτὸ μετὰ τοῦ στονα-
ζαί Ἰλ. 6, 39, Ὁδ. 5, 39, συνθησέτε. μετὰ
ἔπειτα καὶ παθεῖν. Ὡς. παρὰ τραγ. καὶ
μετν. π. σπαν. παρὰ τοῖς ἀπ. περὶ dolor,
tristitia.
Ἄλγος, ἄλγος Θεόδ. Πρόδρ. Ῥοδ. 2, σ. 74.
Ἄλγος, ἡ· ἄλγος, μετν.
Ἄλγος, ἡ· ὁ ἄλγος δημιουργῶν, παρα-
σκευάζων, χρ. ἐν Ζωσίμ. 1, 57.
Ἄλγος, ἡ· ἡμποία ἄλγος ἐξ ἑνός, λυπῶ-τινά
ἴσθ. Ἰπ. 340, Σοφ. καὶ Εὐρ. - τινὰ τι· «τού-
τω οὐδὲν μ' ἄλγους» Σοφ. Φιλ. 66· καὶ ἐν
μετν. περὶ. ἡλγουναν Πλούτ. Μαρκελ. 25.
Παθ. μετὰ μ. μέλ. λυποῦμαι, αἰσθάνομαι
ἄλγος, πονῶ = ἀλγέω· «ἡλγύνθησαν κέαρ»
Ἀσχ. Πρ. 245· - τινί Σοφ. Ἀντ. 404·
μ. μέλ. ἄλγυναι, αὐτ. 230, Εὐρ. Ἰ. 368
ἰστί τινι, Τρ. 172. Σπαν. ἐν περὶ, «νόσοις
ἀλγυνόμενος» Ξεν. ἀπολ. 8· - τοῖς φόβοις
Πλούτ. Ἀγασ. 2.
Ἀλγύνω (ἄλγω, λατ. alio)· ἀδάνω τι, ἐν-
γύω· «μέλει ἡλγάναι ποιμένι λαῶν» Ὁδ. σ.
ἴδ. ἄλλ. μόν. ἐν. «θυμὸν ἀλδαίνουσα ἐν εὐ-
φροσύνῃ» Ἀσχ. Πρ. 537· «γλῶσσαν ἀλδαί-
ναι κακῶς» προσφενεῖ, 539, Νικ. ἀλ. 404. Παθ.
«ἀλδαίνεταί» τιμωρίζεται, αὖτε, βλαστάνει·
Παύλ.
Ἀλγύνω· ἄλγυναι ἡσυχ.
Ἀλγύνω· ἀλδαίνω, μόν. μέλ. καὶ ἀδρ., γρ. μ.
ἰσάκ. ἀνέχει τὸ ἀλδήσασκε Ὁρφ. λιθ.
364.
Ἀλγύνω, 3· ἀδάνων, μετν. π.
Ἀλγύνω· ποτ. ἐκδῶλλον εἰς τὸν Εὐξεί-
νον Δ. Πρ.
Ἀλγύνω· οὐδ. ἀδάνω, περὶ τῶν σπαρτῶν
Ἰλ. 4, 599· περὶ ζῶων Ὁπ. κυν. 1, 318·
ἰσάκ. καὶ νῦν ἀδάνω τι, περιποιούμεαι· λή-
γον Θεόδ. 17, 78.
Ἀλγύνω, ἀμφ. σχημ. ἀντὶ ἀλδήσχω,
ἀρχ. λεξ.
Ἀλγύνω, «γῆ κερπύς ἀλδομένη» Ἀριστ.
ἰσάκ. 283, Βέκκ. «παράγουσα, δι. γρ. ἀρδομένη.
Ἀλγύνω, ἀντὶ ἀλδαίνω ἔγρ. ἄλλοτε ἐν Κ.
γρ. 9, 473.
Ἀλγύνω· ἄλγος, ἐπιγρ.
Ἀλγύνω, ἡ· τὸ ἀποφύγειν Ἰλ. 3, 300· «δετοῦ
ἀλγος» ἄμυνα ἐναντίον τῆς βροχῆς Ἡσ.
ἰσάκ. 543.
Ἀλγύνω, ἡ (ἀπ. ἄλγος, κατ' ἀρχ. λεξ. προβλ.
ἰσάκ. 543, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. ἔρ. 491, «κυρ.
σπαρτῶν τόπος, ὅθ' ἡλίου θερμανόμενος»·)
ἰσάκ. 541· ἐν γέν. θερμότης, ἀντὶ τῶν ψυχῶν.
Πλάτ. Ἐρωδ. 401, Πλούτ. πρ. ψυχρ. 4.
Ἀλγύνω, ἡ· Ἀλγύνω 1) ἐπὶ τῶν «Ἀθηνᾶς
καὶ Μαντινείας, ἐχούσης τοῖσιν ἱερὸν ἐν Τεγέῃ
τῆς θεοῦ Πρ. 2) πόλ. Ἀρκαδίας Πάυσ.
ἰσάκ. Ἀλγύνω, Ἀλγύνω ἐπὶ τῶν Ἀλγύνω Στ.
Βούκ. 3) πόλ. Θεσσαλίας, κατ' Ἀλγύνω Στ.

Βούκ. 4) πόλ. Ἰσπανίας, αὐτ. 5) Ἀλγύνω, τόμ-
δος τοῦ Ῥαδαμάνθυος πλησίον τῆς Ἀλγύνω-
του Πλούτ.
Ἀλγύνω· εἶμαι θερμὸς Ἀριστοτ. προβλ. 1, 39.
Ἀλγύνω, τό· ἀγώνες πρὸς τιμὴν τῆς Ἀλγύνω
Ἀθηνᾶς ἐν Τεγέῃ Πάυσ.
Ἀλγύνω· θερμαίνω Ἀριστοτ. προβλ. 6, 3,
Πλούτ., ἐν Ἀριστ. ἔκκλ. 540, ἀμφ. θερμαί-
νομαι.
Ἀλγύνω· ἐκ δὲ, 3· θερμαντικός Σ. Ἐμπ.
Πορ. 3, 22.
Ἀλγύνω· ἡ· ἀλγύνω.
Ἀλγύνω, 3· ἀλγύνω, συγγεν. τῷ ἀ-
λγύνω, πόνον προσφενῶν Ὁμ. - αἰχμητῶν, Ἀρης,
μάχη Ἰλ. ε, 568, ν, 569, σ, 246· - κόματα,
ω, 8· - δόνη, 5, 395· - μεριμνήματα Πίνδ.
ἀποσπ. 245· - κῆδος Ἀπολ. Ῥ. 3, 692 καὶ
μετν. π., π. χ. Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 10, 68· ἐν-
δρες. Τὴν σημ. δύσκολος, ἐπὶ μοχθός, ἔχει ἐν
τῷ «ἔποι ἀλγύνωι δαμῆναι» Ἰλ. κ, 402,
ρ, 76· ἐπὶ. «ἀλγύνωις ἀλγύνωις» Κ. Σμ.
3, 557.
Ἀλγύνω· σκία Ἀρκαδ. σ. 105.
Ἀλγύνω· ὁδὸς Ἀλγύνωρος, ὁ Πρό-
μαχος Ἰλ.
Ἀλγύνω· ὁδὸς Ἐτεωνῶ Δ. Σικ.
Ἀλγύνω, π. ἐν. καὶ παρ. ἀντὶ ἀλγύνωι
φροντίζω διὰ τι, μετὰ μετὰ περὶ τινος Ὁμ.
μόν. «οὐκ ἀλγύνωις τινός» = εἶναι μετὰ μετὰ,
τὸ περιφρονῶ Ἰλ. θ, 477· μετὰ τοῦ μετα-
τρέπεσθαι, α, 160 καὶ συχναῖα, Ἡσ. θ. 171·
ἀπολ. Ἰλ. ο, 106. Καὶ μετν. π. Ἀπολ. Ῥ.
1, 14, καὶ ἀντι ἀνθρώπων, 3, 193, Νόν. Δ.
10, 55. Τὴν αὐτ. ἔχει παρὰ Μουσ. ἀπ. ἐν Ἀ-
ριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 6, Κ. Σμ. 2, 428. Ἐν Νόν.
10, 286 ἔπεται εἰ.
Ἀλγύνω (ἀλγύνω)· μεριμνῶ ἐν Ὁμ. Ὁδ.
μόν. - δαῖτα καὶ - δαῖτας = φροντίζω περὶ τοῦ
δαίπνου, συνήθ. δι' ἐαυτὸν, ἀρα γαστρά, α,
374, 6, 139 καὶ ἀλλοτρίως, ἐν λ, 186 καὶ
παρασκευάζω δι' ἄλλους δαίπνου. Πεντακ.
Ὁμ. ἔμν. Ἐρμ. 301· δολοφροσύνην καὶ τὰ
δύμ. - συνημώσας Ἀπολ. Ῥ. 3, 1105, καὶ
ἔννευ πτώσεως, 4, 1203.
Ἀλγύνω (αὐτὸ ἀλγύνω καὶ λγύνω), μόν. ἐν.
καὶ παρ. κυρ. συγκατελγύνω· «ἐν τισὶ ἀ-
λγύνωι» Πίνδ. Ὁ. 2, 86 (Σχολ. = συγκα-
ταλγύνωι)· συνήθ. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. ὅστις συ-
χνότατα προστίθωσιν οὐκ, παρὰ ποιηταῖς,
εἶμαι ἐμφρονεῖς, φροντίζω περὶ τινος Ἰλ. ι,
503· οὐκ ἀλγύνω = εἶναι μετὰ μετὰ, λ, 389·
προβλ. Θεόδ. 26, 27, 15, 95, «μὴ ἀπομυ-
ξῆς» ἀπολ. οὐκ ἀλγύνωσαι, = ἀναίσχυν-
τοι Ὁδ. τ, 154· μετὰ γέν., φροντίζω περὶ
τινος, «οὐκ ἀλλήλων ἀλγύνωσαι» Ὁδ. ι, 115·
- Διός, 275· «βωμῶν ἀλγύνωσαι οὐδὲν»
= οὐδὲν φροντίζοντες Ἀσχ. ἔκ. 733· προβλ.
Καλλιμ. Ἀρτ. 30 καὶ μετν. - ὅπρ. τι-
νος Ἀπολ. Ῥ. 2, 634· - μετ' αὐτ. - ὅπρ. τι-
νων = μὴ εὐλαδοῦμενοι, μὴ φοβοῦμενοι Ἰλ. π,
388, Ἡσ. ἔρ. 249· γάμον Πίνδ. Ἰ. 7, 40
καὶ μετν. π.
Ἀλγύνω, 3 (ἀλγύνω)· θερμὸς, - χάρα Ἡρ. 2,
25, Ξεν. Κύρ. 8, 6, 22· θερμαίνω, ἀν. 4,

- 4, 11· ἀντίθ. τῷ ψυχρινός, κυν. 10, 6· συ-
χνά ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. καὶ περὶ ἐνδωμάτων,
calidus, tepidus· ἐπίρ. - ὡς Πολυδ. 5, 111.
Ἀλσεινῶ· ἀλέομαι, μόν. ἐν. καὶ παρτ. (ἀ-
όρ. ἀλσεῖναι, ἐν Μανέθ. 6, 736), ἀποφεύγω,
φεύγω, συχνά παρ' Ὁμ. ἰδ. - κήρα = τὸν θά-
νατον ἀποφεύγειν, - θυμὸν Ὁδ. ν, 148, μετ'
ἀπαρ. «κτείνει μὲν ῥ' ἀλσεινε» Ἰλ. ζ, 167·
- ἀλεξέμεναι, ν, 356· ἀπολ. ὑποχωρῶ Ὁδ.
δ, 251, Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 239· ἀψ ἀλσεινεν εἴ-
σω = ἀπεσύρθη πρὸς τὰ ἔσω Ἀπολ. Ρ. 3, 650.
Ἀλσει· ἀδικεῖ Ἡσυχ.
Ἀλέη· ἄλυσις, ὅ ἐστιν ἐκκλισις Ἡσυχ.
Ἀλέη· ἀλέα.
Ἀλέης, 2 (κατὰ Β. Ἀν. σ. 380 ἀλέης), - ὕ-
πνος· ὁ θερμαίνων, ἀναπαύων ὕπνος Σοφ. Φιλ.
847· ἐν Ἡσ. Ἑρ. 491 γράφ. οὐν ὀρθῶς «ἐπ'
ἀλέα λέσχην», τινὲς ὅμως προτιμῶσι τὸ
κοιν. ἐπαλέα.
Ἀλεία, ἡ· ἀλεία (ἐν Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 2
11 ὁ Βέκκερ. γράφει ἀλεία), Ἡρόν. 3, 1,
καὶ μετγν.
Ἀ-λειαντος, 2· ὁ μὴ λειανθεῖς
Ἀλειαρ, ατος, τὸ (ἀλέω)· ἄλευρον, ἰδ. αί-
του, μόν. ἐν τῷ πλ. Ὁδ. ν, 107· πρβλ. ἄ-
λευρον.
Ἀ-λειμμα, τὸ (ἀλείφω)· ἀλοιφή, ἐν γέν.
λίπος, ἔλαιον, μὲ τὸ ὑποτὸν τις ἀλείφεται,
κοιν. ὡς. ἄλειμμα Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 12,
553· - εὐδὴ Πλάτ. Τιμ. 50. Παρὰ Πλουτ.
συχνά μετὰ τοῦ λουτρού, τὸ μετὰ τὸ λου-
τρον ἄλειμμα, Λυκ. 16, Ἀλέξ. 23· πρβλ.
Ἀριστοτ. προβλ. 5, 36.
Ἀ-λειμματίον, τὸ ὅσοκ. τοῦ προηγ. Δ
Λαέρ. 6, 52.
Ἀ-λειμματ-ώδης, 2· ὅμοιος μὲ ἄλειμμα,
ἀλοιφήν Ἱπποκρ.
Ἀλεῖναι· τί ἐπαλεῖψαι τοῖσι Ἡσυχ.
Ἀλεινόν· ἀσθενές, λεπτὸν Ἡσυχ.
Ἀλειον καὶ Ἀλειον· ἱερὸν τοῦ Ἡλίου παρὰ
Ῥοδίοις Εὐδοτ.
Ἀλειός· πένις Ἡσυχ.
Ἀλειος· Ἡλειος Πίνδ.
Ἀλειπῆριον· γραφεῖον, Κύπριοι Ἡσυχ. (ἴσ.
ἀλειπτήριον, γναφεῖον).
Ἀλειπής· πηγὴ ἐν Ἐφέσῳ Ἑτ. Μ.
Ἀλειπτέον· δεῖ ἀλείφειν Γεωπ. 16, 4.
Ἀλειπτήρ, ὁ· ἀλειπτής Μανέθ. 4, 178.
Ἀ-λειπτῆριον, τὸ· ὁ τόπος ἐνθα ἠλείφοντο
ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ βαλανεῖσι Πολυδ. 7,
166, Θεόφρ. πυρ. 13.
Ἀ-λειπτής, ὁ· ὁ ἀλείφων, ἰδ. ἐν τοῖς γυ-
μνασίοις ὁ προαλείφων, προγυμνάζων, ὁ δι-
αυθύνων τὰς ἀσκήσεις Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 2,
6, 7, Πολύβ. 27, 6, 1, Ἀρρ. Ἐπιχτ. 3, 10,
1· 69. ἐν γέν. διδάσκαλος, - τῶν πολιτικῶν
Πλούτ. Περ. 4.
Ἀ-λειπτικός, 3· εἰς τὸ ἀλείφειν ἀνέκων,
ἡ ἀλειπτική, δηλ. τέχνη, ἡ τ. τοῦ ἀλειπτου
Τιμ. Λοκρ. 104 καὶ μετγν. οἱ ἀλειπτικοί =
οἱ ἐν τῇ πάλῃ ἡσχημένοι Πλούτ. συμπ. 1, 2·
ἐπίρ. - ὡς Σχολ. Ἀριστ. ἱπκ. 490.
Ἀλειπτόν· ἐσκευασμένον θυμίαμα Σουῖδ.
Ἀ-λειπτος, 2· ὁ μὴ υπολειφθεῖς παρὰ

- μετγν. ἀνίκητος, ἐν οὐδεὶς ὅπισω ἑαυτοῦ λέ-
πει Δ. Χρυσ. λ. 28, 290.
Ἀ-λειπτρία, ἡ· θηλ. τοῦ ἀλειπτῆρος Πολυδ.
7, 117, Ἀθην. 3, 123.
Ἀ-λειπτρον, τό· πυρεὶς ἐν ἡ τερπύται ἐν
λοιφαί, δι. γρ. ἐν Ἀθην. 5, 202, ὅπου νῆ-
γράφ. ἐξ ἀλειπτρον.
Ἀλεις, εἶσα, ἐν ἀόρ. μετγ. τοῦ εἴλω.
Ἀλεις, εντος· 1) ποτ. Λευκανίας Θεόδωρ. 1)
τόπος καὶ ὁμας ἐν Κῶ, αὐτ.
Ἀλειςια ν, τό· τόπ. ἐν Ἠλιδι Ἰλ.
Ἀλειςτος· 1) υἱὸς Σχίλλου, μνηστήρ ἴσ.
ποδαμείας Εὐδοτ. 2) ποταμὸς Στράβ. 3) ἄλλοι
οἱου κολώνη = λόφος τοῦ Ἀλειςίου, ἡ στή-
λη τοῦ Ἀλειςίου Ἰλ.
Ἀ-λεισάν, τὸ (κατὰ τὰ ἀρχ. λεξ. αὐτῶν)
καὶ λειςος, «ποτήριον τετορνευμένον» πρβλ.
ὅμως Ἀθην. 11, 479 καὶ 11, 783, «ἀπὸ τοῦ
ἄγαν λειανεῖναι ἢ ὅτι ἀλίζεται ἐν αὐτῷ
ὕδρῳ»· ποτήριον, τὸ ὑποτὸν διὰ δάκρυον
καὶ ἔχει ἀνάγλυφα («ἰσφωτοῖς διαδάκρυον
ἐμπέπαιστα» Εὐδοτ. 1775) καὶ ἐπομ. πάλιν
τιμὸν, Ὁμ. = δέπας Ὁδ. γ, 50, καὶ ἀλλὰ
Ἀ-λεισος, ὁ· τῷ ἀνωτ. Ἀριστ. ἀποσπ. 211
ἐν Ἑτ. Μ. 61, 17.
Ἀλειςός καὶ Ἀλειςον· πόλ. Γερμανίας Πτολ.
Ἀλειτία, ἡ· ἀμάρτημα, μετγν.
Ἀλείτης, ὁ (ἀλείτειν) ὅστις πλανᾷ, πλάνη
ἡ γενικῶς, ὁ ἀμαρτῶν, ὁ Πάρις Ἰλ. ε, 25,
οἱ μνηστῆρες, Ὁδ. ν, 121 (ἀμαρτωλός, ἀρ-
λεξ) - τινός, = πρὸς τινα Ἀπολ. Ρ. 1, 133
Ἀ-λειτουργησία, ἡ· ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῶν
λειτουργιῶν, τῶν εἰς τὴν πολιτείαν προση-
ρομένων ὑπηρεσιῶν (πρότερον ἀπὸ τῶν
Στράβ. 13, 595. Παρ' ἐκκλ. ἀπαγορεύει
ἀπὸ τῆς ἱερᾶς λειτουργίας Βαυκρ. ἐκκλ. 1, 2, 1)
Ἀ-λειτουργήτας, 2· ἀπηλλαγμένος τῶν
λειτουργιῶν (ἴδε τὴν λ.) Δημ. ἐν τῷ ἀντι-
σματοῖ τῶν Βυζαντινῶν, 18, 91· «- πᾶσι
πουργίας» = πᾶσις ὑπηρεσίας Δ. Σικ. 2, 1, 1)
Παρ' ἐκκλ. ὁ μὴ ἀγίασθεὶς διὰ λειτουργίας
Ἀλειφα, τό· ἀλειφαρ Ἀλ. Ἰ. 2, 14, 1)
(κατ' αὐτ.) παρὰ τῷ Jacobs, ὅστις ἀναφέρει
τὸν αὐτὸν τόπον ἐξ Ἱπποκρ. ἀπ. 43· «
τ' ἀλειφά τ' ἐκχέας» Λίσχ. Ἀγ. 313
μετγν. π. ὡς Καλλ. ἀποσπ. 12, Κ Σμ
264, Νόν. Δ. 14, 175.
Ἀ-λειφαρ, ατος, τὸ (αὐτ. μόν. Θεόδωρ.
τῷ κατωτ. ἀναφερ. χωρ. καὶ Ἡσ.), καὶ ἡ
σύχ. «ἀλειφα» στέαρ, μύρον, χρῆσμα, ἔλαιον
πάν ὅτι χρησιμεύει πρὸς τὸ ἀλείφειν
μόν. γεν. ἀλείφατος Ἰλ. ψ, 170, Ὁδ.
408· καὶ ἀλείφατι Ὁδ. ω, 45· «τοῦ ἀπὸ
ὄρου γινόμενου ἀλείφατος» Ἡρ. 2, 87·
ἀλείφατι, 2, 94· λίπος Ἡσ. θε. 533·
μετγν. Ἐν Θεοκρ. 7, 147 πῖσσα πρὸς κόλλη-
σιν πίθων.
Ἀ-λειφατίτης ἄρτος ἄρτος ὀπτημένης
ἔλαιον ἢ λίπος Ἐπιχαρμ. ἐν Ἀθην. 3, 119
Ἀλειφή· ἀλοιφή, ἀρχ. λεξ.
Ἀλείφρον· ὃ χρώνται οἱ ἀλειπταί Ἡσ.
Ἀ-λειφό-βιος, 2· ὁ περὶ παλαιστράν
ναστρεφόμενος καὶ ὀπτητῶν, καὶ ἐπομ.
τεθεὶς ζῶν Β. Ἀν. 382.

Ἀ-λείφω (λίποι, καὶ αὖ θροιστ.)· χρίω μὲ
 ἑλαίον μετὰ τὸ λουτρὸν, παρ' Ὁμ. πάντοτε
 ἀλείφει· καὶ «ἀλείφασθαι λίπ' ἑλαίῳ» (τὸ
 ἑλαίῳ λείπει ἐν Ὁδ. ζ, 227), καὶ μετ' αὐτ.
 προσέτι· «χρῶα καλὸν» Ἰλ. ε, 171· καὶ ἐν
 θουκ. 1, 6, «λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἡ-
 λείφοντο» πρὸλ. 4, 68· «ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλεί-
 φει ἑταίρων κηρὸν» Ὁδ. μ, 45, δύναται ὡς
 καὶ ἐν 177 «ἑταίροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν ἄ-
 λείφει», νὰ ᾖ τῆς αἰσ., ἀλλ' ἐν 200, «ὄν (κη-
 ρὸν) σφιν ἐπ' ὧσιν ἀλείφει» ἐπέχρισται εἰς τὰ
 ὡτα τὸν κηρὸν· ἐν γέν. ἀλείφω, = χρώματι
 τῆρας φεινόμεν· Πλάτ. Αὐσ. 217· «ἀλείφει
 αὐματι λίθους» Ἠρ. 3, 8· «μίλτω ξεν. οἴκ.
 10, 5»· μετγ. 18· ἀλείφω διὰ τὴν πάλην,
 πρὸλ. 1, 108· 30. ἐν γέν. προπαρασκευ-
 αζῶ, ἐξείφω, παρομοιω· «ἤλειψεν ἐνυτὸν
 ἐπὶ μίσητας ἀγῶνας» Πλούτ. Θεμ. 3· πρὸλ.
 Διμ. 17· π. παρ. ἀλήλιμμαι Αὐσκ. Ἀ-
 λεί, 30· καὶ ἀλήλειπται, ἀλ. 24, 36, Ὁ·
 καὶ ἡλειμμαι, ὡς παρὰ τὸ ἡλείφωθην, ἐξ-
 ἡλίφην· πρὸλ. τὰ σύνθ. καὶ Αὐδεκ. Φρύν.
 31), ηροε, ἱππε, ἱππιο.
 Ἀ-λείψις, ἡ· τὸ ἀλείφειν· Ἠρ. 3, 32, Ἀ-
 λειστοτ. πρὸλ. 38, 3.
 Ἀ-λείψις· δύνατος, ἄλκιμος Σουδ. ἔαν ἡ
 Ἀ. ὁρῶν.
 Ἀ-λείψις· ἄμνητα Ἠσυχ.
 Ἀ-λείψις· ἰσχυρεῖ, γαυριεῖ, μετεωρίζει
 Ἠσυχ.
 Ἀ-λείψις· ἀλεξήτηρ Πίνδ.
 Ἀ-λείψις· ἀλητορ, Ὁ·
 Ἀ-λείψις, ὡς· τὰ ὡς τῶν ἀλεξορῶν
 Σουδ. ἐπ. 4.
 Ἀ-λείψις, ὡς· μικρὸς ἀλέκτωρ Αἰλ. Ἰ.
 4, 47, ὅπου ἀντὶ -ίδας ὁ Βαλκιν. ἔγρ.
 -ίδας.
 Ἀ-λείψις· ὁ τοῦ Ἀλέκτορος υἱός, τ.
 ὁ Κόρωνος Ὁρρ. Ἀργ.
 Ἀ-λείψις, ἰδός, ἡ· ἡ ὕρνια Ἀριστοτ.
 καὶ Πλούτ. Μπ. ὁ λόφος τῆς περικεφαλίας
 Ἀλκ. ἐν Στράβ. 13, 600, ἔνθα τονίζ. ἀλέκτοριν.
 Ἀ-λείψις, ὡς· ὁ τοῦ ἀλέκτωρ
 Βάτρ. 5, 1.
 Ἀ-λείψις· λῶφος, 2· ἔχων λῶφον ἀλέκτο-
 ρος, βοτάνης ὄν. Πλίν. 27, 5, 23.
 Ἀ-λείψις· πούλιος· τὸ πούλιον τῆς ἀλε-
 κτορῆς Ἀνών. ἐν Βουασ. Ἀν. τ. 3, σ. 419.
 Ἀ-λείψις· ἀγύνης, ἀντὶ ἀ-λέκτωρ, ὁ ἴδε,
 Ἠρ. Ν. 59.
 Ἀ-λείψις· φωνία, ἡ· ἡ κρυψὴ τῶν ἀλε-
 κτῶν Αἰλ. καὶ Κ. Δ.
 Ἀ-λείψις· 2· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λεχθῇ
 φρεκρ. ἐν Β. Ἀν. 330, Πολύβ. 30, 13, 12.
 Ἀ-λείψις· πύλαι, δωρ. = Ἠλέκτραι Πίνδ.
 1, 3, 106.
 Ἀ-λείψις, ἡ· ἀλεκτορῆς· «οὐρὶς ἡ ὑπὸ τῆς
 κεφαλῆς τρεφομένη, καὶ ὄρνις ἡ θήλεια» Φαβ.
 σ. 88.
 Ἀ-λείψις· πούδιον, τὸ ὄν. τοῦ Ὠρίωνος
 Ἀνών. εἰς Ἀρατ. σ. 258· παρὰ Δουκαγγ.
 ἀλεκτορῶν, σήμ. κοιν. ἀλεκτορῶν· οἷον
 ἡ σήμ. ἀρῶν.
 Ἀ-λείψις· 2· ὁ μὴ ἔχων ἡλεκτρον, ἔγρ.

μοι Σοφ. Ἀντ. 908· καὶ ἐπὶ. «ἡλεκτρα
 γηράσκουσιν», Ἠλ. 950, ἀλλὰ 482, «ἡλεκτρα
 γάμων ἀμύλληματα» = δυστυχῆς γάμου ἐπι-
 θυμία.
 Ἀ-λείψις· φωνία, ἡ ἀλεκτορῶν. = ἡ τῶν
 ἀλεκτορῶν φωνήσις Δίδυμ. τριάδ. σ. 195.
 Ἀ-λείψις· ἡ· ἡ ὕρνια, θηλ. τοῦ ἀλεκ-
 τρών, λ. κομ. κατὰ τὰ λείπεινα σχηματ.
 ὑπὸ Ἀριστ. νεφ. 656.
 Ἀ-λείψις· τὸ κρέας τοῦ ἀλεκ-
 τρώντος Ἰπποκρ.
 Ἀ-λείψις· τὸ ὅπου. τοῦ ἀλεκτρών
 Ἐπιπ. ἐν Ἀθην. 8, 359.
 Ἀ-λείψις· πώλης, ὁ· ὁ πωλῶν ἀλεκ-
 τρώνας Πολυδ. 7, 136.
 Ἀ-λείψις· πωλητήριον, ἡ ἀλεκτρω-
 πωλ. = ὅπου πωλοῦνται ἀλεκτρώνας, αὐτ.
 Ἀ-λείψις· τρώφους, ὁ, ἡ· ὁ τρώφους ἀ-
 λεκτρώνας Διοχίν. ἐν Πολυδ. 7, 135.
 Ἀ-λείψις· ὡδης, 2· ὁμοίος ἀλεκτρώνι,
 μετγ.
 Ἀ-λείψις· πώλης, δι. γρ. τοῦ ἀλεκτρώοντος.
 Ἀ-λείψις· πώλιον· ἴδ' ἀλεκτρώοντος πω-
 λητήριον.
 Ἀ-λείψις· φωνία, δι. γρ. ἀντὶ ἀλεκτορῶν.
 Ἀ-λείψις· ὄνος, ὁ· ὁ ἀλέκτωρ, πετεινός,
 πρῶτον παρὰ Θεόγν. 1096· πρὸλ. Σχολ. Ἰλ. β,
 602· καὶ ἡ ἀλ. = ἡ ὕρνια Ἀριστ. νεφ. 662,
 κομ. ἐν Ἀθην. 9, 373, gallus, gallina.
 Ἀ-λείψις· ὄνος· 1) πατ. τοῦ Ἀρ-
 γοναύτου Αἰγίου Ἰλ. 2) νέος τις θηράπων
 τοῦ Ἀρείου καὶ ἱραστής τῆς Ἀφροδίτης, ὃν
 ὁ Ἀρης μετεμόρφωσεν εἰς ἀλεκτρώνα Εὐστ.
 3) ἱππ. Ἀδαίου στρατηγῶς Φιλίππου, ἐξ οὗ
 ἡ παροιμ. «Φιλίππου Ἀλεκτρώων», ἐπὶ καυ-
 χωμένων δι' εὐτελεῖς ἐπιτυχίας Ἀθην. 12, 532.
 Ἀ-λείψις· ὄρος, ὁ· πετεινός, ἀρχαῖος. π.
 σχημ. (συνήθ. ἐκ τοῦ ἀ-λεκτρός, = ἀυ-
 πνος, ἡ ὁ ἀδύνατος ποῖων τοὺς ἄλλους), Πίνδ.
 Ὁ. 12, 14, Αἰσχ. Ἀγ. 1656, Κρατ. ἐν
 Ἀθην. 9, 374· κατὰ τὸν αὐτὸν, θ, 183 ὁ
 ἴων ὀνομάζει οὕτω καὶ τὸν αὐλόν, κα·
 μετγ. π.
 Ἀ-λείψις· ὄρος· 1) υἱὸς Πέλοπος, πατ.
 τῆς Ἰφιλόχης Ὁδ. 2) υἱὸς Ἀναξαγό-
 ρου, πατ. Ἰφιδος, βασιλεὺς Ἀργεὺς Ἀπολ.
 3) υἱὸς Ἐπειῶν, βασιλεὺς ἐν Ἠλίδι Ἰδ. Σικ.
 4) = Ἀλεκτρώων, πατ. τοῦ Αἰγίου Ἀπολ.
 5) Ἀλέκτορος φρούριον, ἐν τῇ συμβολῇ τοῦ
 Βορυσθένης καὶ τοῦ Ἰππῶντος Δ. Χρυσ.
 Ἀ-λείψις· 1) = ἀλεκτρός, ἄγαμος· Ἀθηνᾶ
 Ἀθην. 3, 98· 2) = ἀλόχος, ὁμῶς ἀλεκτρός, σά-
 ζυγος Σοφ. ἀποσπ. 730.
 Ἀ-λείψις· ἀρρήτως Δίδυμ. τριάδ. σ. 70.
 Ἀ-λείψις· μόν. Διόδ. ἐν Ἀθην. 6, 235, «ἀλ-
 κῶς δ' ἀνέρι καὶ πενίαν» = ἀμύνω, ἀποσώδω,
 ὅπου ὁ κώδ. Παλ. ἔχει ἀλέγους.
 Ἀ-λείψις· τὸ ἑλαίον μὲ ἄλλας ἱαλὴν.
 Ἀ-λείψις· Ἀλκμανοί· Ἀλκμανοὶ Ἀσιν. ἐν Ἀγαθ.
 Ἀ-λείψις· δωρ. ἀντὶ ἡλέματος Σουδ. ὅμν.
 3, 616· ἐπὶ ἀλκμᾶτος, ἀντὶ ἡλέμ.
 Ἀ-λείψις· κόμπος· Ἠσυχ.
 Ἀ-λείψις· ἐπών. Ἀφροδίτης Λυκάφ.
 Ἀ-λείψις· υἱὸς Ἠσυχ.

ἐπὶ τὸν «ὁ ἀπαθάρχης» 9) υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ Δ. Σικ. 10) υἱὸς Περσέως, τορευτῆς ἐπιτήδεος Πλούτ. 11) Ἀλεξάνδρος Βάλας, (νομιζόμεν.) υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου, βασιλεὺς Συρίας Πολύδ. 12) Ἀλέξ. Ζαδινάς, ἢ Ζαδινάς, τ. ε. δοῦλος, υἱὸς Αἰγυπτίου βασιλέως, βασιλεὺς Συρίας Δ. Σικ. 13) υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος Πάυσ. 14) υἱὸς Σελεύκου τοῦ Καλλινίκου Πορφυρ. 15) βασιλεὺς Ἰουδαίας Στράβ. 16) υἱὸς Τιγράνου 17) υἱὸς Κρατεροῦ καὶ Ἀμφοτεροῦ ἐκ τῆς Ὑρασιίδος Ἀρρ. 18) ἄλλοι στρατηγοὶ καὶ ἄνδρες ἐν ταῖς βασιλείαις τῶν διαδόχων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου (IV) βασιλεὺς Μολοσσῶν Δημ. V) ὑπερσώται, βασιλεὺς Ἑπειροῦ Πολύδ. - Γῆς Ἀλκίου Δ. Σικ. - Γῆς Πύρρου, αὐτ. VI) Θεσσαλοί, ἰδ. Ἀλέξ. ὁ τύραννος Φερῶν Ξεν. Ἑλ. καὶ ἄλλοι VII) Ἄλ-λην, Ἕλληνες καὶ μάλιστα Σπαρτιάται Δ. Σικ. - Ἀθηναῖοι α) υἱὸς τοῦ Ἀφαιρέως, ἔγ-γονος Ἰσοκράτους Πλούτ. 6) Μακρυνίσιος, Ροσ. δημ. - Μεγαλοπολίτης, πατ. καὶ υἱός, Ρόδοι, Χίοι, Αἰτωλοί, καὶ ἄλλοι. - VIII) Παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, υἱὸς Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας, ἄρχων Ἀρμενίας, καὶ ἄλλοι ἴππων ὀνομαστοί. IX) Ἱερεῖς, τεχνίται καὶ λόγιοι: 1) ἐπίσκοποι διαφόρων πόλεων Ἀνθ. 2) ἱατροί, καὶ δὴ Ἀλέξ. Φιλαλήθης ἐν Λαο-δικείᾳ, Ἀλ. Τραλλιανός, ὃς ἔζη ἐν Ῥώμῃ καὶ ἔγγραφε «βιβλίον ὁραπειτικόν». Ἀλ. ὁ Ἀδωνειχίτης, διαδόχτης ἀγύρτης καὶ ἀπατηλῶν καὶ γόγος Ἀνυκ. Ἀλέξ. 3) τεχνίται ἀπατηροί, μουσικοί, ζωγράφοι, τορευταί κ.λ. 4) συγγραφεῖς α) ποιητῆς, - ἐκ Πλευ-ρώνος τῆς Αἰτωλίας, ὅθ. ὁ Αἰτωλὸς ὀνομαζ-Πάυσ. - ἐκ Μαγνησίας, - κοινὸς ὁ Ἰθ-ναῖος κ.λ. 6) φιλόσοφοι. - Περιπατητικὸς ἐξ Αἰγῶν, διδάσκαλος τοῦ Νέρωνος - καὶ Ἀλ. Ἀρροδιεὺς γράψας ἐν ἄλλοις καὶ ὑπομνή-ματα εἰς τὸν Ἀριστοτέλη Πορφυρ. γ) ῥήτο-ρ, κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς, Ἀλ. Πολύστρω, ἐκ Καυσαίου τῆς Φρυγίας Πλούτ. - γράμ. Ἀ-λεξάνδριος μαθητ. τοῦ Ἀριστάρχου Ἀρροκ. 4) οἱ σὺν τῇ Ἀλεξάνδρειᾳ Ἀλ. Τάτ. XI) ὁν. βόλου Ἡσυχ.

Ἀλεξάνδρου α) οἱ βωμοί ὅπως ἐν τῇ ἑρμ. Σαρματία παρὰ τὸν Τάναϊν Πτολ. 6) λιμὴν, τόπος τῶν Ὑριτῶν ἐν Ἰνδῇ ἢ Ἀρρ. 1) νῆσος, πλησίον τῆς Περσίδος Πτολ. α) τὸ πανσέκτον, ἐν Φρυγίᾳ Ἀππ. ε) ἡ πα-ρὰ τὴν ἑλ. τῶν. ἐν Αἰγῇ πλησίον τοῦ Ἀρ-μυρίου Πτολ. ζ) ὁ πύργος, τόπος ἐν Θεσσα-λίᾳ Πολύδ. η) Στήλαι, ὅρ. ἄσιας. Σαρμα-τίας Πτολ. θ) ἄραξις ὁ ἴσος Στ. Βουζ. Ἀλεξάνδρου - ὡδης κατὰ τὸν Ἀλεξάνδρου τῶν Μέν. ἐν Πλούτ. Ἀλέξ. 17.

Ἀλέξ-ἀνέμας, οὐ, ὁ οὕτως ὀνομαζ. ὁ Ἐμπροσθὴς ἐν Ἰαμβλ. = ἀλεξάνεμος. Ἀλεξ-ἀνεμία, ἡ ἀσφάλεια Πολύδ. ἀπ. α. 451, 2, securitas.

Ἀλεξ-ἀνεμος, 2 ὁ τοὺς ἀνέμους ἀπο-κρούων, ἢ φυλάττων ἐναντίον αὐτῶν - γλαυ-κα Ὀδ. ε. 529, κατ' Ἐδοτ. 1771, «ἀλέγου-σα ἦντι ἀποκρούουσα τὸ ἐξ ἀνέμων φύχους».

Καὶ ἐπὶ τὸν Ἐμπροσθὸν ὅς πωλυσσά-νίμας.

Ἀλεξάνωρ, ὀρος 1) υἱὸς Μαχάονος, ἑγγό-νος Ἀσκληπιοῦ, τιμώμενος ἐν Σικυωνί Πάυσ. 2) Σπαρτιάτης, ἐπιγρ.

Ἀλεξάρχος 1) Κορίνθιος Θουκ. 2) Δελφός, ἐπιγρ. 3) υἱὸς Ἀντιπάτρου, ἀδελφὸς Κασ-σάνδρου Στράβ. 4) ἱστορικός Πλούτ.

Ἀλεξάς, ἂ 1) Λαυδικεύς, φίλος καὶ γαμ-βρός Ἡρώδου τοῦ Μ. Πλούτ. 2) μετ' τὸ ἐπὶ τὸν «ὁ Ἐλκίς», υἱὸς Ἀλεξά Ἰώσ. 3) Ἀθηναῖος, Ροσ. δημ. 4) Σπαρτιάτης, ἐπιγρ.

Ἀλεξέας ἄρχων ἐν Δελφοῖς, ἐπιγρ.

Ἀλεξέτιν, ἐξάρχ. πρὸ τοῦ Βοικχίου ἐν Πινδ. Ὀ. 13, 9 ἀντὶ ἀλέξιν, ὁ ἴδιος.

Ἀλεξεντηρίξ Ἀλεξάνδρεια, ὁ ἴδιος.

Ἀλέξημα, τό μέσον ἀμυντικὸν καὶ θερα-πειτικὸν Δισχ. Πρ. 177 κατὰ πρὸς τὴν συμ-φορὰν ἀλεξ. Δ. Ἀλ. 7, 13.

Ἀλεξ-ἡνεμος ἀλεξάνεμος.

Ἀλεξ-ἡνωρ, ὀρος, ὁ ἐπὶ τὸν Ἀσκληπιοῦ, ὁ τοὺς ἀνθρώπους προστατεύων Ἀριστ.

Ἀλέξησις, ἡ βοήθεια, ὑπεράσπισις, καθ' Ἡσυχ. βοήθησις, καὶ ἀντίστασις Πρ. 9, 18 καὶ μετ.

Ἀλεξήτειρα, ἡ ἡ ἀμύνουσα, βοηθοῦσα - τέχνη Παυλ. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 9, 764 ἡ ἀπο-σοῦσα, ἀποκρούουσα - δλίφρου Νόν. Δ. 24, 429.

Ἀλεξητήρ, ἦρος, ὁ βοηθός - μάχης = πρό-μαχος Ἰλ. υ, 396 ὁ ἀποσοῦν, - λαίμου Ἀπολ. Ρ. 2, 519. Καὶ ἐν Ξεν. «τοῖς πα-τρίαις ἀλ. εἰναί», οἱκ. 4, 3 ἐπιθ. - θυμὸς Ὀππ. ἀλ. 4, 42.

Ἀλεξητήριος, 2 ὁ ἀλέξων, ἀμύνων, προ-φυλάττων - Ζεύς Δισχ. ἐπ. 8 - ἐβλὸν Ἑβρ. Πρ. μ. 464 ἰδ. οὐδ. τὸ ἀλ. ἐνν. φάρμακον, ἱατρικόν, - πρὸς τι Πλάτ. πολιτ. 279 - νοῦσων Νικ. Θερ. 7 - αἵταις, 934 πρὸλ. Θεόδωρ. Γ. Φ. 7, 13, 4.

Ἀλεξητικός τὸ προηγ.

Ἀλεξητήρ, ὀρος, ὁ ἀλεξητήρ - Ζεύς Σοφ. Οἱ. κ. 141, ὁ σωτήρ Σχολ. Ὀδ. ψ, 138.

Ἀλεξιάδας ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ Ῥοδίων ἀμφότεροι.

Ἀλεξιδανός τὸ πρῶτ. ὄν. τοῦ Ῥωμ. αὐτο-κράτορος Ἀλεξάνδρου Σεῦδρου Ἡρόν.

Ἀλεξι-άρη, ἡ ἀπαλέξουσα καὶ ἀπέρρου-σα τὴν ἀράν, τούτεστι τὴν ἐκ τοῦ λιμοῦ βλάβην Ἐτ. Μ. Πρ. ἔρ. 462 - ῥιζανὸς Νικ. Θερ. 861. Τὸ ἀρ. ἀλεξιάρης = ἐπικουρὸς ἀλεξιάκος ἐν Ἡσυχ. ἐν δὲ Πάυσ. 9, 25, 6 γράφ. ὁ Βέλλερ ἀλεξιάρους ὡς γεν.

Ἀλεξιάρης υἱὸς Ἡρακλέους καὶ Ἠδης Ἀπολδ.

Ἀλεξιάς, οὐ 1) Ἀθηναῖος ἄρχων Ὀλ. 93, 4 Ξεν. Ἑλ. 2) μαθητῆς Θρακίου ἐκ Μαν-τινέας Θεόδωρ.

Ἀλεξιάς, ἄσος γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀλεξι-δελεμένος, γιγόν, ὁ ἀποκρούων, προφυλάττων ἀπὸ τὰ βέλη Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 6, 81.

Ἀλεξιθιάδας υἱὸς Ἀλεξίδου, τ. κ. ὁ Κάρ-ρωτος Πινδ.

Ἀλεξίδιος Ὀλυμπιονίκης Ἀρχύς Πάυσ.

*Ἀλεξί-γαμοί, Βάλαχαι αἱ τὸν γάμον περι-
φρονῶσαι, ἀποστρεφόμεναι Νόν. Δ. 40, 541.

*Ἀλεξίδα, ας θυγ. Ἀμφιάρου Πλούτ.

*Ἀλεξίδημος, ὄψρ. - δαμός· 1) Θεσσαλός,
πατ. Μένωνος Πλάτ. 2) Ἀθηναῖος (;), καθ'
οὐ ἔγραψε λόγον ὁ Λυσίας Ἀρποκρ. 3) Μιλή-
σιος, υἱὸς τοῦ τυράννου Θρασυδούλου, πρόσω-
πον τοῦ συμποσ. τοῦ Πλούτ. 4) μνηστήρ,
ὅστις ἐκέρδησεν ἐν ἀγῶνι τὴν θυγατέρα τοῦ
Ἀνταίου Πίνδ.

*Ἀλεξί-κακος, 2· «βοηθός, ἀποτρεπτικός
κακοῦ» Ἡσυχ. ὁ ἀποσπῶν, ἀποδιώκων τὰ
κακά· - μήτις Ἰλ. κ, 20· - δαίμονες Περ-
κρ. 122· - αἱ λύοντες τὰς ἀράς, αἱ ἄλλως
ὄνομα. ἀποτρέπεται καὶ ἀποκαμπάται, λύ-
σιναι καὶ φύσει· ἡ Λευκοθέα παρὰ Φιλοδ.
ἐν Ἀνθ. 6, 349 καλεῖται «δαίμων ἄλ.» ὁ Π-
ρακλῆς Λουκ. Ἀλεξ. 4, καὶ Παλλ. ἐν Ἀνθ.
9, 441· - Ἀπόλλων Πaus. 1, 3, 4· - Ζεὺς
Πλούτ. πρὸς Στ. 33· - φάρμακα διήης=ἀπο-
διώκοντα τὴν διήην Θαλλ. ἐν Ἀνθ. 6, 170.

*Ἀλεξί-κηπος· προστάτης τῶν κήπων, τίτλος
βιβλίου τινὸς τοῦ Νέστορος Γαιπ. 12, 16.

*Ἀλεξικλῆς, Ἀθηναῖος α) εἰς τῶν τετρα-
κοσίων ἐν Ἀθήναις Θουκ. 6) υἱὸς Σατύρου,
Ἀίξωνος, ἐπιγρ.

*Ἀλεξικράτης, ους· α) ἀρχαιονοχὸς τοῦ
Πύρρου Πλούτ. 6) Πυθαγόρειος σύγχρονος
τοῦ Πλουτάρχου Πλούτ.

*Ἀλεξί-λογος, 2· ὁ ὑποστηρίζων τὸν λό-
γον· Φοίνικες δ' εὗρον γράμματι Ἀλεξίλο-
γα· Κριτίας ἐν Ἀθην. 1, 28, κατ' Εἰστ.
1771 «ἡ δὲ ἀλέγοντα ἤγουν βοηθοῦντα εἰς
λόγον, ἡ δὲ» ὡς ἀποσβεῖται τὸ πλεῖον λέ-
γειν», Β. Ἀν. 382.

*Ἀλεξίμαχος· 1) Ἀθηναῖος, ὁ Πήληξ Λι-
σχίν. 2) Φωκεὺς Πaus. 3) πατ. Δημάρχου
τινός, Σπαρτιάτης, ἐπιγρ.

*Ἀλεξιμόροτιδας· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀλεξί-μόροτος, 2· ὁ τοὺς βροτούς, ἀν-
θρώπους προσφιλῶν καὶ σέβων· - λόγῳ
Πίνδ. Ν. 7, 30· - πομπαί, Π. 5, 91, «ἐπεὶ
εἰς ἀλέξῃσιν τῶν κακῶν ὑπὸ τῶν βροτῶν
γίνονται» Σχολ.

*Ἀλεξιμένης, ους· Ἀθηναῖος, ἐπιγρ.

*Ἀλεξί-μορος, 2· ὁ τὸν θάνατον ἀποδιώ-
κων «τρισαυτὶς ἀλεξ. προσάνητέ μοι», ἡ Ἀρ-
τεμις, ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀθηνᾶ Σωφ. Οἶ.
τ. 163, Νόν. Ἰ. 12, 11.

*Ἀλέξιμος, 3· ἀλεξητήριος Νίκ. Θηρ. 702.

*Ἀλεξίνικος· Ὀλυμπιονίκης Ἡλείος Πaus.

*Ἀλεξίσκομος· ἀνδρ. ὄν. Κ. Σμ.

*Ἀλεξίνας· 1) σοφιστὴς Πλείος, καὶ Ἐλεγ-
χίνος ὄνομα. Δ. Παίρ. ὁ ὑπαδὸς αὐτοῦ Ἀ-
λεξίνιος, αὐτ.

*Ἀλέξιος, 2· ἀλεξητήριος Νίκ. Θηρ. 805. ἄλ. 4.

*Ἀλεξίς· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ μακεδ. νομίσμ. καὶ
παρὰ Βοζ.

*Ἀλεξί-πυρος, 2· ἀποδιώκων τὸν πῦρ, μετν.

*Ἀλεξίπυρα· γυν. ὄν. Ἀνθ.

*Ἀλεξίπυρος· 1) ὑπερέτης Μένωνος Κ. Σμ.

2) πατ. Ἱππολόχου, Λαριστάς Πορφ. 3)

Ἀθηναῖος Ἀνδοκ. 4) ἱατρός παρ' Ἀλεξάν-
δρῳ τῷ Μ. Πλούτ.

*Ἀλεξιρροία καὶ Ἀλεξιρρή· θυγ. Ἀντί-
δρου, μήτ. Καρμάνορος ἐκ τοῦ Διονυσίου
Πλούτ.

*Ἀλεξίς, ἡ· ἄμυνα, βοηθεία, μετν.

*Ἀλεξίς, ἴδος, ὁ· 1) υἱὸς Ἡλείου, ἔγγονος
Ποσειδῶνος Σχολ. Ὀμ. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς
Ἀριστοδείκου Λυσ. - Ἀδελφός τούτου, καὶ
ἄλλ. 3) Σικυωνίος Πaus. 4) Σπαρτιάτης
ἐπιγρ. 5) ἑπαρχος Ἀπαμείας Πολύδ. 6) κομ-
ποιετὴς ἐκ Θουρίων, σύγχρ. Ἀλεξάνδρῳ
τοῦ Μ. Πλούτ. 7) βασιλεὺς, Ταραντίνος Ἀ-
θήν. 8) ἱστορικός Σάμιος Ἀθήν.

*Ἀλεξίτέλης· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

*Ἀλεξίτηρις, ἴσφ. γρ. τοῦ ἀλεξητήριος.

*Ἀλεξίτιμος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

*Ἀλεξί-φάρμακον, τό· ἱατρικὸν κατὰ τοῦ δι-
λητηρίου, ἀντίδοτον Πλάτ. πολιτ. 279, Θεοφρ.
Ἰ. Φ. 9, 19, 2· τίτλος ποιήματος τοῦ Νικάν-
δρου· ἐν γεν. μεσον ἄμυντικόν· «ἄλ. τὸν
λόγῳ» ἐναντίον τῶν λ. Πλάτ. νόμ. 14,
957· «ὥστερ ἄλ. ἔσται τοῖς ἀδικεῖν βουλο-
μένοις» Δημ. 24, 85· ἐπιθ. «δυνάμεις ἀλ-
ξίφάρμακα» = χρησιμεύοντα ὡς ἄμυντικά
μέσα Πλούτ. συμμ. 4, 1, 3.

*Ἀλεξί-χορος, ἴσφ. ἀντὶ ἀλεξιμορος.

*Ἀλεξίων, ὠνος· 1) Σικυωνίος Δ. Σικ. - με-
θητής τις τοῦ Πολυκλείτου Πλίν. 2) παύθη-
τος Πλουτάρχου Πλούτ. 3) γραμματικὸς
Σχολ. Ἰλ. - Συγγραφεὺς «περὶ αὐλῶν» Ἀ-
θήν. καὶ ἄλλ.

*Ἀλεξόμανος, ὀρθός. - νός = Ἀλεξάμανός.

*Ἀλεξός· α) ποιητής Ἀνθ. 6) Ἀθηναῖος,
ἐπιγρ.

*Ἀλεξός, ους· 1) εἰταίρα τις Ἀνθ. 2) γυνή
ἐκ Δήλου, ἐπιγρ.

*Ἀλέξω (ΑΛΚ), μέλ. ἀλεξήσω, ἄλλ' ἐν Σοφ.
Οἶ. τ. 534 τὸ ἀλεξοίμην ἀνίστα. τῷ
γνωριστικῷ, εἶνε ἐπομ. μέλ. δύνατον δὲ
καὶ τὸ ἀλέξεται, 171 νὰ ἦνε μέλ. καὶ ἐν
Σεν. ἀν. 7, 7, 3 ἔγγρ. ὁ Κρύγερ, ἐκ γυν.
ρογρ. ἀντὶ ἀλεξήσασθαι, ἀλεξέμεθα
ὅπερ ἀνίστα. τῷ προηγ. ἐπιτρέφωμαι,
ἀδρ. ἄ. ἀλεξήσεις Ὀδ. γ, 346, Θεόφρ. 1,
346, ἀλεξήσαι Ὀππ. ἄλ. 5, 626, ἀλεξήσας
Ἀπολδ. 3, 12, 5, ἀδρ. 6. ἡλακκον, μέλ.
ἀλεξήσασθαι, ἡλεξάμην, λέξ. π. ἐκ τῶν ἀστ.
πέζ. μόν. ἐν Σεν. (κυρ. δεικνύου τὴν δύνα-
μιν μου), βοηθῶ, προστατεύω· - τινί Ἰλ. 6,
109· - ἀλλήλοισι, γ, 9, Σεν. Κύρ. 4, 3, γ.
109· - ἀπὸ τοῦ τινος, ἀποκρύνω
τινί τι = βοηθῶ τινι κατὰ τινος, ἀποκρύνω
ἀπ' αὐτοῦ τὸν προσφιλῆ ἀπὸ τοῦ «ἐλ-
λῆλοισι φόνον» Ἰλ. ρ, 365· «- νήσοσι παρ-
θ, 347· σπαν. - τινός τι, «Τρώων ἴνα τοῖ
γόν ἀλλάξωι» Ἰλ. φ, 539, καὶ ὁ κέν τοι
κρατὸς ἀλλάξωιν κακὸν ἡμᾶς» ἀπὸ τῶν
κεφαλῶν σου Ὀδ. κ, 288· καὶ μετ' αὐτ.
μόν. ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω, ἀποσπῶ
κίνας Ἰλ. ν, 475, καὶ «Ζεὺς τὸ γ' ἀλεξέ-
σει» Ὀδ. γ, 346, Πίνδ. «ὑβρίν ἀλέξιν»,
κατὰ Βοίτχ. Ὀ. 12, 9, καὶ ἀπολ. βοηθῶ,
Ἰλ. α, 590, ἀποκρούω, λ, 469. Μέσ. δυν.
νομαί, ἀπερσπίζωμαι ἐμαυτὸν κατὰ τινος
Ἰλ. ν, 475, Ἡρ. γ, 207· - πολέμους Σεν.
ἀν. 7, 7, 2· ὡς. «ἐχθρὸν ἀλέξασθαι»,

ἄ, ὁ ἀποτρέπω ἀπ' ἑαυτοῦ, «τὴ κακὰ ἀ-
λέωμαι», ἀντίστ. «τὸν ἀγαθὸν ἀπολαύ-
ω», ἀπομν. 4, 3, 11 ἀπολ. Ἡρ. 2, 63,
Κύρ. 1, 5, 13, ὅς ἐν ἀν. 1, 9, 11 συν-
αίει, καὶ τοὺς αὐ καὶ τοὺς κακῶς ποιοῦν-
τας ἀλεξιόμενος» — τινί = παρτατάω, βοη-
θῶ Σοφ. Οἱ. τ. 471 — περί τινι καὶ τινος
Ἄπολ. Ρ. 4, 551, 1487, auxilior, εἰς βοή-
θησιν.
Ἀλέων. ννος: 1) Σπαρτιάτης Ἀνθ. 2) Ἀ-
λέων Πολύδ. 3) Βοιωτός, ἐπιγρ.
Ἀλέωμαι. καὶ ἄλλ. ἀλέωμαι: ὅδε ἀλεύω.
Ἀλέω, ὄρω. ἀντί ἡλέος· χλιαρός, θερμός,
ἀσπύρος, ἀρχ. λεξ.
Ἀλέος (καὶ Ἀλεός, ἢ Ἀλεως) 1) υἱὸς Ἀ-
τρίωντος, βασιλεὺς Ἀρκαδίας Στράβ. 2) κατ.
Ἀλέας, ὁ ἴδω.
Ἀλέωται, ἡτος, ἢ (ἀλῆς)· ἄθροισις Γαλην.
ἡ. Ἰπποκρ. σ. 442.
Ἀλέω-φρων, 2· φρένας ἡλέος, παράφρων
ἦτορ.
Ἀλέωθον· ἀχέουτον Ἡσυχ.
Ἀλέωθις· τῷ ἔπομ. ὦτ.
Ἀλεπίδωτος, 2· ὁ μὴ ἔχων λεπίδας, λέ-
πια Ἀλ. Ζ. ἴ. 12, 27.
Ἀλεπίστος, 2· ὁ μὴ ἐκλεπισθεὶς, καθα-
ροῦς ἀπὸ τῶν λέπια Ἀρχαῖοι. ἐν Ἀθην.
2, 311· πρβλ. Σχολ. Ἀριστ. Ἀυσ. 737.
Ἀλεπός· ἀλεπίστος Ἀλ. Ζ. ἴ. 12, 27.
Ἀλεπτός, εἰς. ἐν Ἀισχ. Ἀγ. 139, ὅδε ἀεπτός.
Ἀλεσα, ἢ· τύπ. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μαμαρτί-
νων Δ. Σικ.
Ἀλεσται· τόπ. ἐν Λακωνίᾳ Πηυσ.
Ἀλεσσι, ἢ· τὸ ἀλέθειν Γεωπ. 2, 32, 1.
Ἀλεσιμα, τό, καὶ ἀλεσιμός, ὁ· τῷ ζῶντι. μετγν.
Ἀλεσιόριον, τό· «θαλάσσιον αἰδοῖον καὶ
ἰνὸς καρχηδωνίων» Β. Ἀν. 382.
Ἀλεσιόριον· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀλέω Διοσκ. 5, 95.
Ἀλεσιτής· μυλωνᾶς Ἰώσ. ἰουδ. ἀρχ. 3,
10, 5, ἀμφ.
Ἀλέται λίθοι· μυλωνόπετρα: Ξεν. ἀν. 1, 5,
ὁ· ἔκ τοῦ
Ἀλέτης, ὁ· ὁ ἀλέθων, μυλωνᾶς Ἀθην. 14,
818, ὁ. γρ.
Ἀλέτος, ὁ· τὸ ἀλέθειν, ὁ μύλος Πλούτ.
ἀπομ. 109, Ἀντων. 45, γράφ. καὶ ἀλετός.
Ἀλετριόω· ἀλέθω Ὀδ. η. 104· ἐν γέν. κα-
τασυντρίβω Ἀπολ. Ρ. 4, 1074, Λυκούρ. 159.
Ἀλετριόω· ῥ. ἐπὶ τοῦ ἀλεῖν καὶ τρί-
βειν, κατ' ἄλλ. ἀλετο. ἐκ τοῦ ἄλας τρί-
βειν· τὸ γουδοχέρι, συνών. τῷ θοιδίς ἡ
Πολυδ. 4, 265, Ἀριστ. εἰρ. 259.
Ἀλέτριον, τό· ἄλευρον Πλούτ. συμπ. 6, 7,
σ. 693.
Ἀλέτριον· πόλ. ἐν Λατίᾳ Στράβ.
Ἀλετριός, ἴδω. ἢ· ἡ ἀλοῦσα, ἀλῆθουσα· -
γυή = ἡ μυλωνή Ὀδ. υ. 105, Καλλίμ.
Ἀλ. 242, Ἀριστ. Ἀυσ. 653 = ἀπαρβέντοι.
Ἀλετριός, ἡ· τὰς θύσας πόπανα ἀλοῦσι· καὶ
τοῦτο ἐπὶ τῷ ἑσπέρῳ Ἡσυχ.
Ἀλετρο-πόδιον, τό· ὁ ἀστερισμὸς τοῦ
Ἡρίωνος, ὠνών. εἰς Ἀρατ. σ. 258· καὶ οὖν
λέγεται ἡ ἀλετροπόδα, διότι ἔχει σχῆμα ἄλ-
τρου, πρότρου· πρβλ. ἀλετροπόδιον.

Ἀλετών, ὄνος, ὁ· μύλος· «ἐπιβαλὼν τὸν
αἶον ἐπὶ τὸν ἀλετών» Ἀθην. 6, 263, Ἀ-
λεξ. ἐν Πολυδ. 7, 20 συνδ. «τοὺς ἀλέωντας
ὄνους», πρὸς ὁ πρβλ. «ἀλέτων ὄνος» Ἀλεξ.
ἐν Ἀθην. 13, 590, ἴσ. ἀλετώντας, ἀλε-
τών = ὁ ἐν τῷ μύλῳ ἀλλῶν. Κατὰ Ἑλλάδα.
χρηστ. σ. 318, «καὶ ὁ ἀλέτων (ς) δὲ τοῦ μύ-
λου· τὸν γὰρ ἄνω τοῦ μύλου λίθον οὕτως
ὀνομάζομεν, ὄνον δὲ τὴν κάτω μύλην».
Ἀλευάδα, οἱ καὶ «οἱ Ἀλεῖοι παῖδες» ἀπό-
γονοι τοῦ Ἀλεῖα, τὸ ἐπισυμμετρεῖται ἐν Θεο-
σαλίᾳ Ἡρ.
Ἀλεύας, α, καὶ εὖ· 1) Ἡρακλείδης ἐν Θεο-
σαλίᾳ, υἱὸς Ἡύρου, γενάρχης τῶν Ἀλευα-
δῶν Πίνδ. 2) Ὀρχομένιος, ἐπιγρ.
Ἀ-λεύακτος· ὁ μὴ λευκανθείς, γλωσσ.
Ἀλεύρατις· ἀγγεῖον εἰς ἄλευρα Β. Ἀν. 383.
Ἀλευρινός, 3· ὁ ἐξ ἀλεύρου, μετγν.
Ἀλευρίτης ἄρτος· ὁ ἐξ ἀλεύρου κατασκευα-
σμένος ἄρτος Ἀθην. 3, 115.
Ἀλευρο-μαντεῖον, τό· μαντεῖα ἐξ ἀλεύ-
ρου Εὐστ. εὐαγγ. πρ. σ. 219.
Ἀλευρό-μαντις, εὖ, ὁ· ὁ δι' ἀλεύρων
μαντεῖον Κλ. Ἀλ. προτρ. σ. 9 καθ' Ἡσυχ.
«ὁ Ἀπόλλων, διὰ τὸ καὶ ἐν ἀλεύροις μαν-
τεύεσθαι».
Ἀλευρον, τό (ἀλέω), κοιν. ἀλευρί συνθ. ἐν
τῷ πλ. κυρ. τὰ ἄλευρα τοῦ αἵτου Ἡρ. 7, 119,
ὡς Πλάτ. πολ. 2, 372 «ἐκ τῶν κριθῶν ἄλφита
σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα» Ξεν.
Κύρ. 5, 2, 5, ἀντιθ. τῷ ἄλφίτα = τὰ τῶν κρι-
θῶν ἄλευρα. Ἐν Διοσκ. καὶ μετγν. ἐν γέν.
λεπτὸν ἀλεύριον· καὶ «κρίθινον ἄλευρον».
Πλούτ. ἡθ. 397 καθ' Ἡσυχ. «ἄλευρον· τά-
φος, Κύπριοι», Iaripa.
Ἀλευρο-ποιεῖν· ποιεῖν ἄλευρα Ἐτ. Μ. 62.
Ἀλευρο-ποιεῖα, ἡ· κατασκευὴ ἀλεύρου
Εὐστ. 1835.
Ἀλευρο-πράτης· ἀλφитаμοιβός, ἀρχ. λεξ.
Ἀλευρος, ἡ· ἄλευρον Ἐτ. Γουδ. 34.
Ἀλευρό-τησις, εὖ, ἡ· κόσκιον διὰ τὸ ἄ-
λευρον Πολυδ. 6, 74· «τηλιά, εἰς ἣν τὰ ἄ-
λευρα διασπένθουσιν» Ἡσυχ.
Ἀλευρ-ώδης, 2· ὅμοιος ἀλεύρῳ Γαλην. τ.
13, σ. 260.
Ἀ-λεύσαι· ἀδοξῆσαι Ἡσυχ.
Ἀ-λεύσαι· ἀόρατα, ἀθεώρητα Ἡσυχ.
Ἀλεύω (ρίζ. ΑΛΥ· πρβλ. ἀλύσκω, καὶ ἀλε-
εῖνω)· ἀπομακρύνω, ἴδ. ἀποτρέπω, ἀποσοῶ
κακὸν τι· «ἀλεύ' ὡ δα» Ἀισχ. Πρ. 567,
ὅπου γράφ. καὶ ἀλεύ, συνθ. ἐκ τοῦ ἀλέ-
ου· «θεοὶ ἀλεύετε κακόν», ἔπτ. 87, καὶ ἄ-
πολ. ἄλευσαν = βοήθησαν, σέπει, 120· -5-
δριν, ἴκ. 523, Σοφ. κατὰ Β. Ἀν. 383 «ἀ-
λεύσω ἀντί τοῦ φυλάξω»· Συχνότ. μέσ. (ἀ-
πομακρύνω ἀπ' ἑαυτοῦ), ἀποφύγω, ἐν. ἀ-
λέωμαι, ἐν τῷ σχηματ. ἀλεύμαι θέοι γν.
575· ἀλεύμεναι Σίμων. γυν. 61· «ἀπατροπά-
θην ἀλόνται» Ὀππ. ἀλ. 5, 432· ἀλεύομε-
νοι Ἡσ. ἔρ. 553, ὡς. ἀλευομένης Ἀπολλ.
Ρ. 4, 474· παρ' Ὀμ. μὲν. ἀδρ. ἀλεύσθαι
καὶ ἀλέσθαι· συχνάκις ἀλεύατο κῆρα μέ-
λαιναν Ἰλ. γ. 360· -ἔγχος, ν. 184· -δάρυ,
ν. 251· «ἀλευάμενος μετὶν», ε. 444· -ῥό-

λον, α, 223, ἀντίθ. τῷ κτεόμενος, ε, 28· ἀλέασθαι, ν, 436· ἔπομ. ἀπαρ. ψ, 340, 605 καὶ συχνά. Πρῶτος. ἄλυσαι· Ἰλ. χ, 285· «ἀ-λέασθε μύθους» Ὁδ. β, 774· ἀλέαιτο μετὰ τοῦ ὁπεκφυγοί, υ, 368. Ὑποτ. «ὄφρα ἀ-λέυεται», ε, 400, οὕτω ληπτέον καὶ τὸ «οὐ-τις ἀλεύεται», ω, 29, καὶ ἀλέηται, δ, 396· ὥς. ἀλεύεσθαι· Ἰλ. ε, 34, (πρὸς λ. ἔω, ἔχσα), Ἦσ. ἔρ. 502, Ἀπολλ. Ῥ. συχνά καὶ μετν. π. ἔχουσιν ἀλεύεσθαι, νίτο, declino.

Ἀ-λεχής, ἀμρ. διόρθ. ἔν. Εὐρ. Ἦλ. 481. Ἀλέω, (ποιο, ἀλέω, ἀλῶ Μοτρ. 17· ἤλεσα, ἔλεσαν, Ὁδ. υ, 109· ἀληλεκέναι Νίκαρχ. ἐν Ἀνθ. 11, 251· ἀληλεσμένος Ἦρ. 7, 23, Θουκ. 4, 26, ὅπου ὁ Βέκκερ. γράφει ἀληλε-μένος, Ἀμφ. ἐν Ἀθην. 14, 642 ἀλεσθείς· ἀ-λεστέον Διοσκ.)· ἀλέθω, κατασυντρίβω· κά-χουσι Ἀριστ. νεφ. 1340· «ἤλουν τὰ στίτια» Φερειορ. ἐν Ἀθην. 6, 263· καὶ περὶ τοῦ μύ-λου, «ἄλει, μύλα ἄλει» Πλούτ. συμπ. ε. σοφ. 14. Παραμ. «βίος ἀληλεσμένος» = τε-τεχνασμένος, βόδιος, ἀναπαυτικός Ἀθην. 14, 642, Ζηγνός. 1, 21· κατὰ Σουΐδ. «ἐπὶ τῶν ἐν ἀφρονίᾳ τῶν ἐπιτηδείων ὄντων»· ἔδ· ἀλήθω.

Ἀ-λεωρά· τῷ ἔπομ.

Ἀ-λεωρή, ἡ· ἄμυνα, «φυλακή, ἀσφάλεια» Ἠσυχ.· «ἀνδρῶν δηλῶν» κατὰ τῶν ἐχθρῶν, περὶ τοῦ ὠρακοῦ Ἰλ. μ, 57, Ἀριστ. σφ. 615· «βελῶν ἀλ.» οὕτω, - λιμοῦ Ἦσ. ἔρ. 402· «κακῶν ἄκος οὐδ' ἀλ.» Ὀππ. ἀλ. 2, 271 καὶ ἀλ. π. Ἐν τῷ πεζῷ. Ἦρ. 9, 6· βοή-θεια Ἀριστοτ. Ζ. Γ. 1, 1, 14· ἀλλ' ἐν περὶ ζ. μορ. 4, 10 γράφ. ἀλεώραν (αἰτ.), ὥς. τῆς ἀλεωράς, Ζ. Γ. 9, 8, ὅπου τρία χειρόγρ. ἔχουσιν ἀλεωρής.

Ἀ-λεωρία· καταφύγιον Ἠσυχ. ἐν λ. ἄλεαρ.

Ἀ-λέως· ἀθρόως Ἰπποκρ.

Ἀ-λεώσσειν· μωραίνειν Ἠσυχ.

Ἀ-λη, ἡ· πλάνη, περιπλάνησις Ὁδ. ο, 342, Εὐρ. Ὀρ. 56 καὶ μετν. π. καὶ Πλούτ. Μαρ. 45. Ἐν Σοφ. ἀπ. 693 ἡ περιπλάνωμένη ποι-μνὴ· «ἄσσορμοι βροτῶν ἄλαι» Αἰσχ. Ἀγ. 187, οὕτως ὀνομάζει τὰς καταγίγδας. Μτρ. παραχῇ τοῦ πνεύματος, ἀνησυχία, παραφρο-σύνη Εὐρ. Μηδ. 1280, Πλάτ. Κρατ. 421, καὶ μετν. erratio, vagatio.

Ἀ-λή· ἔδε Ἀλαί.

Ἀ-ληγός, 2· ἄλας ἄγων· - πλοῖα Πλούτ. συμπ. 5, 10.

Ἀ-ληθόν· ἀθρόως, ἐξαίφνης Ἠσυχ.

Ἀ-λήθεια, ἡ· Ὁμ. ἀληθείη, Ἦρ. ἀληθητή· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ἀλήθεια· «τὸ λέγειν τὸ ὄν εἶναι καὶ τὸ μὴ ὄν μὴ εἶναι» κατ' Ἀρι-στοτ. μετὰ τ. φυσ. 3, 7· συχνά παρ' Ὁμ. «ἀληθεῖην καταλέγειν» Ὁδ. π, 226· ἀπο-κρίναι Ἰλ. ψ, 361· «πᾶσαν ἀλ. παιδὸς μυ-θεύεται» περὶ τοῦ παιδὸς Ὁδ. λ, 506· ὅμ. «πᾶσαν πυθίσθαι τῶνδ' ἀληθειαν περὶ» Σοφ. Τρ. 91· «τὰς ἀληθείας λέγειν» Μεν. ἐν β. Ἀν. 376· «ἀκούεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» Πλάτ. ἀπολ. 17· - ἱρώ, 33· «-πᾶσας τὰς ἀληθείας» Δημ. 42, 8, 47, 40, τ. 1. τὰ ἀ-ληθῆ περιστατικά· 2) τὸ νὰ ᾔνεν τις ἀληθῆς, εἰληκρινής, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὴν ψευδολο-

γίαν Ἰσοκ. 12, 78, Πλούτ. Κῆρ. ν. 35· καὶ τοῦ δικαστοῦ Δειν. 1, 87· 3) πραγματικὴ τῆς, ἔδ. τῇ ἀληθείᾳ = πράγματι, ἀντίθ. τῇ λόγῳ Ἰσοκ. 3, 33· συχνότατα παρὰ Πλάτ. ὡς Πρωτ. 339, «ἀνδρα ἀγαθὸν γενέσθαι ἀλ-θείᾳ» πρὸς λ. «τὸ τῇ ἀληθείᾳ ἀνδρα σοφὸν εἶναι», Ἰππ. μεζ. 281· «ταῖς ἀληθείαις» Χρυσ. 39, Πολύδ. 10, 40, 53· Ἀλλὰ καὶ Ἰππ. ρημ. φράσ. εἶνε· «σὺν ἀληθείᾳ» Αἰσχ. 1548· «μετ' ἀληθείας» καὶ «ἐπ' ἀληθείᾳ» σκοπεσθαι· Δημ. 2, 4· ἐπ' ἀληθείᾳ Αἰσχ. 623, Ἀριστ. πλ. 892· πρὸς ἀλήθειαν, ὡς ἔν. Πολυδ. καὶ μετν. Περὰ τούτων πλείους κόσμους περὶ τὸν αὐχένα παύσασθαι τοῦ ἀρχιδικαστοῦ εἰς σημεῖον τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης Δ. Σικ. 1, 48, Αἰλ. 1, 11, 14, 84.

Ἀ-λήθεια· 1) θυγ. Διὸς Πίνδ. 2) τροφὸς ἡ πύλλωνος Πλούτ.

Ἀ-λήθευμα, τό· ἀλήθεια, ἀληθὲς λόγος ἔν. πινάμ. αἰρ. 2, 46.

Ἀ-λήθευσις, ἡ· τὸ ἀληθεύειν Σ. Ἐμπ. τῷ λογ. 7, 394.

Ἀ-ληθευτής, ὁ· ὁ τὴν ἀλήθειαν πάντοτε λέγων Μίδ. Τύρ. 21, 6.

Ἀληθευτικός, 3· ὁ ἀληθεύων Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 4, 3 καὶ 7 ὁ μέσος μεταξὺ εἰσ-νοῦ καὶ ἀλαχθῆνος· ἔπιρ. - κως Εὐστ. 385.

Ἀ-ληθεύω· εἰμαι ἀληθῆς, λέγω τὴν ἀλ-θειαν Αἰσχ. ἐπ. 544, Πλάτ. ἀπολ. 34, ἀλ-θεῖαν ψεύδομαι, Κρατ. 431· μετ' αἰτ. - τισι, τὰ, ὅτι Σεν. ἀν. 4, 4, 15, ἀπομν. 2, 1, 36· «ἀληθεύειν τοὺς ἐπαίνους» Λουκ. πρῶτ. ἀπ. 20· περὶ τῇ Πλάτ. Θεαιτ. 202. Μεν. ἐν Σεν. Κύρ. 4, 6, 10· ἐνερ. - μετν. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. τὸ νὰ ᾔνεν τις ἀληθῆς· καὶ, σὺν χάσει, ἐπιτυχάνω τὸ ἀληθές Πλάτ. πολ. 3, 413.

Ἀ-ληθότης, ἰων. ἔδ· ἀλήθεια.

Ἀ-ληθὴς (λήθω), 2· ὁ μὴ κεκρυμμένος, φε-νερὸς, εἰλικρινής, Ὁμ. αἰ· «ἀληθὴς καὶ μὴ κρυπτός», εἰπεῖν, ἐνισπεῖν, ἀγορεύειν = λέγειν τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ' ἐν Ἰλ. μ, 433 «γυνὴ ἀλ-θής» = ἀπόνηρος, χρηστή· «ἀληθεῖ νόμῳ» πρὸς λ. «ἀλ. κατήγορος» Αἰσχ. ἐπ. 421· «θεὸς ἀλ.» Εὐρ. Ἰων 1524. Περὶ πραγ-μάτων, σύμφωνα πρὸς τὴν ἀλήθειαν, πραγμα-τικῶς, ἀσφαλῆς καὶ γνήσιος· Λογ. 69, 5, 41, Πλάτ. Φαιδρ. 270· ἀρετή, Ἰσοκ. 109· -πίστις, ἐπιστήμη, ἀντίθ. ψευδῆς, 454. Συχνῇ εἶνε ἡ φράσις «ἀληθὲς» καὶ «τὸ ἀλ-λήθῃ εἰπεῖν» καὶ, «πᾶν τὸ λ. Σοφ. Τρ. 109· Ἐν γέν. τὸ ἀληθές = ἡ ἀλήθεια, καὶ ἐπιμνη-στικῶς, ἐν χρῆσει = τῇ ἀληθείᾳ, πραγματικῶς, τοῦ Ἦρ. συχνά. Ὁ τὴν ἀλήθειαν λέγων, Ἰλ. χ· «-ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ» Πλάτ. πολ. 2, 381· «ἀληθὲς, προπαροξ. ἐν εἰρωνικῇς ἱεραι-σιν = ἀληθῆς Σοφ. Οἶ. τ. 350, Ἀριστ. ἠθ. 357· ἐπιρ. ἀληθῶς, ἰων. ἀληθῶς = τῷ ὄντι· πραγματικῶς, καὶ μετ' οὐδ. «ὁ ἀληθὴς ἰων. ἀλ. τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ ἀληθὲς ὥς καὶ ἡ ὥς μυστα-γῇ» Πλάτ. Φαιδρ. 109· «ἡ ἀλ. μυστα-γῇ» Ἀντιφῶν ἐν Ἀθην. 14, 643. Συνηθέστερον

παρ' αὐτ. τὸ ὡς ἀληθῶς· «τὸν ὡς ἀλη-
θῶς λατρεῖν» Πλάτ. πολ. 1, 345· «ἢ γὰρ
λατρεῖν ὡς ἀληθῶς ἀφ' ἑαυτοῦ» Εὐρ. Ὀρ. 727.
Ἀληθίζομαι· λέγω τὴν ἀλήθειαν Ἡρ. 1,
160 καὶ συγχά, πάντοτε κατ' ἐν., Πλούτ.
λατ. ἀποθ. σ. 230 καὶ μετ' ἐν. μεταχειρί-
ζεται τὸ ἔνερ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.
Ἀληθίνο-λάλος, 2· ὁ τὴν ἀλήθειαν λα-
λῶν, μετ' ἐν.
Ἀληθίνο-λογία· τὸ ἀληθινά, τὴν ἀλή-
θειαν λέγειν Πολυδ.
Ἀληθινόν· τὸ κατανιστήριον Ἡσυχ.
Ἀληθινός, 3· εὐκρινής, ἀληθής, βέβαιος,
ἀσφαλής, πραγματικός· στράτευμα = εἰς δ
ἐκταταί τις νὰ ἐμπιστευθῇ Ξεν. 1, 9, 17·
ἐλπίς Δημ. 9, 12· μαρτυρία, 29, 15·
ἐκείνη· Διόναρχ. 1, 59· συν. πραγματι-
κός, γνήσιος, σοφία καὶ ἀρετὴ Πλάτ. Θεαιτ.
116· βασιλεύς, πολιτ. 259· ἐπὶ ἀληθι-
νῶς Ἰσοκ. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ τοῦ γλίσχρους·
τὸ ἐπὶ πλασματικῶς Βάτων κομ. ἐν Στοδ.
λατ. 8, 29.
Ἀληθίνο-γνώσις, ἡ· γνώσις τῆς ἀληθείας,
μετ' ἐν.
Ἀληθο-πῆξ, 2· τὴν ἀλήθειαν λέγων, ἀ-
φ' ἑαυτοῦ Ἡσυχ.
Ἀληθό-μαντις, ὁ, ἡ· προφήτης τῆς ἀλη-
θείας, ἡ κασσάνδρα Αἰσχ. Ἀγ. 1214.
Ἀληθο-μυθεύω· λέγω τὴν ἀλήθειαν Δη-
μόκρ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 12, 13.
Ἀληθό-μυθος, 2· ὁ τὴν ἀλήθειαν λέγων
ἀπὸ τοῦ γν. σ. 627.
Ἀληθο-ποιέω· ἀποδεικνύω τι ἀληθὲς
Σχολ. Ἰλ. φ. 34.
Ἀληθ-ορκέω· ορκίζομαι ἀληθῶς Χρῖστ. ἐν
Στοδ. ἀνθ. 28, 15.
Ἀληθασύνῃ· ἀλήθεια θέλογ. 1224.
Ἀληθότης· ἀλήθεια Φιλ. τ. 1, σ. 111.
Ἀληθο-υγιής, 2· ἀληθῆ ἐργαζόμενος Π-
λάτ. ἀλλήγ. 67.
Ἀληθῶ (ἀλῶ)· ἀλλῶ, ἀποδοκ. ὑπὸ τῶν
ἀπαισιῶν Θεόφρ. αἰτ. φ. 4, 12, 13, καὶ
μετ' ἐν. Μαζο. 24, 41, Δ. Σικ. 3, 13.
Ἀληθὺν πεδίον· πεδῖος εὐφορος τῆς ἀν-
τιθ. Κελκίας Ἰλ.
Ἀλητός (λήϊον), 2· ὁ μὴ ἔχων λήϊα, χω-
ρῆτις, ἀκίνητα κτλ. ματα, ἐπομ. πένης, ἀπο-
δοκ. Ἰλ. 1, 125, ἀντιθ. πολυλήϊος.
Ἀλητός· ἡλῆτος, ἐπὶ γρ.
Ἀλητῆς, ἴδιος, ἡ· ἀρχ. ὄν. τῆς Τίρυνθος Εὐστ.
Ἀλητῆτος· ἄλκας, ἀπὸρῆτος Ἡσυχ.
Ἀλητῆτον· φευκτόν Σχολ. Συνασ. σ. 393.
Ἀλητικὸς, 3· πλάνητικός, πλάνης αἵτις
ἀντιθ. ἐν. σ. 144.
Ἀλητῆς, 2· ἄπαυστος· πένθος Ἀνθ.
λατ. 130, Ἀπ. Ἀν. 40· ἴθ' ἀλητῆτος.
Ἀλητῆτα (λαγχάνω)· ἀλλήρωτα, ἀδιάρετα,
ἀμείριστα, κοινὰ Β. Ἀν. σ. 202.
Ἀλητῶ, οὗς (καὶ Ἀλεκτώ, Ἀλληκτώ)
μετ' ἐν. Ἐρινύων Ὀρρ.
Ἀλητῶς· ἀκαταπαύστος, μετ' ἐν.
Ἀλητῆ, τὸ (ἀλῶ)· 1) λεπτόν ἀλευρον, ἀρχ.
ἀνθ. 2) ἀνθρωπος παμπόνηρος, ὁ Ὀδυσσεύς
λατ. 4, 314· «πλάνη, καὶ παραλογιστικὴ

πανούργημα, περίτρυμμα» Σχολ. ὡς δε. γρ.
Ἀντ. 350· «περίτρυμμα τῆς ἀγορᾶς, οἷον
πανούργος» Σχολ. ἄλλαι ἐκ τῶν ἀρχ. ἤδη
παράγ. τὴν σημ. ταύτην ἐκ τοῦ ἄλ. η.
Ἀλημι παρεδύοντο ἐσφαλ. ὡς θέμα τοῦ ἀ-
λήμεναι (= ἀλῆναι, ἀόρ. 6· τοῦ ἔλ. αὐτ. Ἰλ.
ε, 823, σ. 76· = ἀποσύρομαι).
Ἀλημοσύνη, ἡ (ἄλῃ)· τὸ περιπλανᾶσθαι
Ἀπολλ. Ἰ. 2, 1260, Δ. Περ. 716.
Ἀλημῶν, οὗς, ὁ· ἀλήτης, πλανήτης, ἐν-
θροπὸς πλανώμενος τῆς ἀκρίσεως· ἀνὴρ Ὁδ.
τ. 74, μόν. ἐν ρ, 376 καὶ μετ' ἐν. π. - ἐπὶ θ.
ἐν Κολ. 218, «ἀέλιος ἀλ.».
Ἀλημῶν· θεμελιωτῆς Κρότωνος Ὁδ. 68.
Ἀλημῶτων· ἀφολάκτων Ἀλῆς.
Ἀληξ, ἡκος, ὁ εἰδ. ὁσπρίων Ἀλ. Τρ. 381.
Ἀληνής· μαινόμενος Ἡσυχ.
Ἀληπεδα· τὰ πρὸς τῇ θαλάσῃ πεδία Ἡσυχ.
Ἀληπορον· λευκὸν τὸ ἀνθος Ἡσυχ.
Ἀληπτος, 2· α) οὐχ ἀκωὺς Θουκ. 1, 82·
συγχά ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συλληφθῇ Πλατ.
Κράσ. 18· 6) ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος·
λογισμὸς Πλούτ. Νικ. 11. Παρὶ Στοδ. «τὰ
ἀληπτα» = τὰ ἀπαράδεκτα· ἐπὶ γρ. -ως, μετ' ἐν.
Ἀληπτωρ· ἱερεὺς Ἡσυχ.
Ἀλῆς, 2 (ἀλῶ, ἀολῆς), ἰων. = ἀθρόος,
συνθηροισμένος, συγχά παρ' Ἡρ. «ἀλῆς γε-
νομένη ἡ Ἑλλάς», 7, 157· πρὸ δ. 5, 157·
ἄλλως μόν. ἐν πλ.· καὶ Ἰπποκρ. Τὸν τονι-
σμὸν ὀρίζει ὁ Ἀρχάδιος· εὐρίσκεται καὶ ἀ-
λῆς ὡς ἦτον ὀρθῇ γρ.
Ἀλῆς, «ντος» 1) ψυχρὸς ποταμὸς παρὰ τὴν
Κολοφῶνα Πανσ. 2) = Ἀλῆς.
Ἀλῆσθω· γῇ σπορίμη, κτηνοτρόφος Ἡσυχ.
Ἀλῆσις· σπονδάς, ἀνοχάς, ἀπὸ τοῦ μὴ
λητῆσθαι Ἡσυχ.
Ἀλῆσις· πόλ. Γαλλίας Δ. Σικ.
Ἀλῆσις, ἄδος· ἐπὶ γρ. Ἀρροδίτης· «διὰ τὸ
περὶ πάντων ζῶων πλανᾶσθαι τὴν θιάν, πολ-
λῶν ἐρασθεῖσαν καὶ πλανωμένην, πθανόντε-
ρον δὲ τὸ ἐν Κολοφῶνι ἐπὶ τοῦ Ἀλεντῆ
ἰδρυμένη ποταμοῦ» Ἐτ. Μ.
Ἀλῆσιον· 1) τὸ Ἀλ. πεδίον· α) πεδίον ἐν
Τρωάδι Στράβ. 6) ἐν Ἠπείρῳ Εὐστ. 2)
Ἀλ. οὐδας, τόπος παρὰ τῇ Μαντινείᾳ Πανσ.
3) πόλ. Ἠλίδος, θεμελιωθεῖσα ὑπὸ Ἀλησίου,
κατ. Ἀλησιεύς Στ. Βυζ.
Ἀλῆσιον· πᾶν τὸ ἀληγεσμένον Ἡσυχ.
Ἀλῆσιος· μνηστήρ Ἰπποδαμείας, 16 οὐ τὸ
Ἀλῆσιον ἐν Ἠλίδι Στ. Βυζ.
Ἀλησις· ἔλῃ, περιστρεφὴς τοῦ ἡλίου Ἀρατ.
318, ἐν Γεωπ. 9, 19, 17 τὸ ἀλῆσιον.
Ἀλησιμός, ὁ· τὸ ἀλέειν, μετ' ἐν.
Ἀλῆστευτος, 2· ὁ μὴ ληστευθεὶς, ἀπόρ-
ητος Ἰώσ. Ἰουδ. ἀρχ. 18, 9, 4, Ἀρρ. Ἐ-
πικτ. 4, 1, 93.
Ἀλῆστος, 2· α) ὁ μὴ λησμονούμενος Φιλ.
6) ὁ μὴ λησμονῶν Αἰσχ. Ἀγ. 402, ἀμφ. ἀνθ. 8.
Ἀλητα· 1) πόλ. Δαλματίας Πτολ. 2) Ἀλ.
ἡ Ἀλητα, πόλ. ἐν Σικελίᾳ Πτολ.
Ἀληταί· γένος θεῶν ἐν τῇ μυθολ. τῶν Φοι-
νίκων Φιλ. Βόβλ.
Ἀλητεία, ἡ· τὸ ἀλητεῖν, περιπλανᾶσθαι
Εὐρ. Ἰ. 578, Ἐλ. 934, Φιλ. τ. 1, σ. 688.

Ἀλητεύω· πλανητεύω, πλανῶμαι, γυρίζω
ἐξω καὶ ἐκεῖ, περὶ ἐπαίτων Ὁδ. ρ, 501 καὶ
συχνά· περὶ κυνηγίων, μ, 330, Εὐρ. Ἰππολ.
1045, καὶ μετγ. π.
Ἀλητήρ, ἥρος, ὁ· ὄν. ὀρχήσεως σπουδαίας
παρὰ Σικωνίων· Ἀθην. 14, 631.
Ἀλήτης, ὁ (ἀλάομαι)· περιπλανώμενος, πλά-
νης· βίος Ἡρ. 3, 52. Συνηθ. οὐα. ὁ πλανώ-
μενος ἰδῶ καὶ ἐκεῖ, Ὁδ. συχνά «ἀλῆται ἄν-
δρες», οἱ ἐπαίται· πρὸλ. Αἰσχ. Ἀγ. 1255·
«μετὰ ἀλ. πόνων»· ὁ πολλοὺς
κόπους ὑποστάς Σοφ. Αἴ. 872· περιπρονη-
κώς μόν. ἐν Οἰ. Κ. 953· ἐν Εὐρ. Ἡρακλ.
224· περὶ τοῦ ἰκτάου. Συχνά ἐν Ἀνθ. καὶ
μετγ. π. καὶ Δ. Ἀλ. 1, 58, Δ. Κάσ. 63, 28.
Ἀλήτης (ὄωρ. Ἀλάτας)· 1) υἱὸς Ἰκα-
ρίου Ἀπλδ. 2) υἱὸς Ἰπποῦ, Ἡρακλεί-
δης, βασιλεὺς Κορίνθου Πίνδ. παροιμ.
ἐξ αὐτοῦ, «δέχεται καὶ βῶλον Ἀλήτης»,
περὶ ἀνθρώπων, οἵτινες πάντα, καὶ ὃν
δέχονται βῶλον, ὑπὲρ αὐτῶν ἐρμηνεύουσι
Διογεν. 2, 38· 3) ἥρως Ἰσπανός, ἐφευρε-
τὴς τῆς μεταλλουργίας τοῦ ἀργύρου Πολύδ.
4) υἱὸς Διγίθου Ἰγν.
Ἀλητής ὄδ' ἀλέτης.
Ἀλητία (καὶ Ἀλήτιον)· πόλ. Καλαβρίας
Στράβ.
Ἀλητιάδα· Κορίνθιοι, ἐκ τοῦ Ἀλήτου ὀ-
νομ. Πλούτ.
Ἀλητικὸς, 3· πλανητικὸς, πλανώμενος Δ.
Χρυσ. λ. 7.
Ἀλητις, ἰδος· θηλ. τοῦ ἀλήτης Δ. Περ.
490· ἰδ.· ἡμέρα, ἑορτή· «εορτὴ Ἀθηνῶν»
(πρὸς τιμὴν τῆς Ἐριγόνης), ἡ νῦν Ἑώρα λε-
γομένη, καὶ ἡμέρας ὄνομα, ὡς Πλάτων ὁ
κοιμικός· Ἡσυχ. Ἀθην. 14, 618.
Ἀλητο-δύρος, 2· ἀλευροφάγος, ἐπαίτης
Γρ. Ναζ. ἥσμ. 14, 94.
Ἀλητο-εἰδής, 2· ἀλευρώδης Ἰπποκρ.
Ἀλητον, τό (ἀλέω)· ἀλευρον Ἰπποκρ.
Ἀλητός, ὁ· μύλος Βαβρ. 29, 1.
Ἀλητός, ὡς, ἡ· τό πλανᾶσθαι Καλλιμ. ἀπ.
277, Μανθ. 3, 379.
Ἀλθα· θεραπεία Ἡσυχ.
Ἀλθαία· ἰδ. βοτάνης Θεοφρ. Φ. 1, 9, 15, 5.
Ἀλθαία· 1) θυγ. Θεοτίου, σὺζ. Οἰνέως, μήτ.
Μελιάγρου Ἰλ. 2) γυνὴ τις ἐν Ῥόδῳ Ξεν.
Ἐφ. 3) πόλ. Ἰσπανίας Πολύδ. κατ. Ἀλ-
θατος, Ἀλθαίτης, Ἀλθαϊανός.
Ἀλθαϊμένης, οὐς· 1) υἱὸς Κρητέως Δ. Σικ.
2) υἱὸς Κίσσου ἐξ Ἀργεὺς ἐγγόνος Τημένου
Στράβ. 3) Μακεδόν τις Ἀρρ.
Ἀλθαῖνος· ποτ. Καλαβρίας Λυκόφρ.
Ἀλθαῖνω· ἱατρῶν Ἰπποκρ., Λυκόφρ. 582,
Νικ. ἀλ. 568.
Ἀλθαίς, δι. γρ. τοῦ ἀλθεῖς, ὁ ἴδε
Ἀλθεῖων, ὄνος· ἱατρία, γραμ.
Ἀλθεῖς, ἡ· ἱατρία, θεραπεία Ἰπποκρ.
Ἀλθεῖσσω· ἱατρῶν Ἀρετ. 1, 13.
Ἀλθούς· ἱατρὸς Ἡσυχ.
Ἀλθῶν· ἀλθαίνω, ἱατρῶν· ἀλθήσω Νικ.
ἀλ. 112.
Ἀλθήεις, ἰσσα, ἐν· θεραπευτικὸς Νικ. θηρ.
84, 645.

Ἀλθής· δῆμος Ἀλεξανδρέων, ἐκ τῆς Ἀλ-
θαίας ὀνομ. Θεοφίλ.
Ἀλθηπία, γῆ· γῆ παρὰ τὴν Σικωνίαν Παν-
ῶ· Ἀλθηπίας· υἱὸς Ποσειδῶνος Πανσ.
Ἀλθηπίας· θεραπεύς Ἰπποκρ.
Ἀλθησι-τήριον, τό· ἱατρικὸν Νικ. θηρ. 104
Ἀλθησιφίς· ἡ ἄμπελος, ἀπὸ Ἀλθηπίου·
νὸς Σουῖδ.
Ἀλθήριος· ἀπόγονος τοῦ Ἀλθίου Ἰπποκρ.
Ἀλθός, τό· ἱατρικόν, φάρμακον Ἐτ. Μ.
63, 10.
Ἀλθομαι· ἱατροῦμαι, μέλ. ἴδ' ἀπαλ-
ῶ· «χαίρει ἄλθετο» Ἰλ. ε, 417. Καὶ ἀδελφῶν,
«χαίρει ἄλθετο» Κ. Σμ. 9, 478.
Ἀλθός, ἀλθαίνω, ἀλθησκω, ἀλθέω.
Ἀλτία, ἡ (ἀλής)· συνάθροισις· «ἀλτία πῶν»
σθαι, συλλέγειν· Ἡρ. 1, 125· 7, 134·
ἐκκλησία τοῦ δήμου παρὰ Βυζαντίου, ἐν ᾧ
ψηφίσματα τῶν Βυζαντινῶν παρὰ Δημ. 19,
90, καὶ ἐν Σπάρτῃ.
Ἀλτία, ἡ ἀλία· «σκεπὸς πύκνινον, ὃ τοῦ
λας ἐντρίβουσιν» κατὰ Πολύδ. 10, 109
«λεπτὴν ἐν ἀλγί κεκομμένην» Ἀρχιπ.
Στράβ. αὐτ. καθ' Ἡσυχ. «ἐν ᾧ τρέχουσιν
οἱ ἄλεις, ἡ εἰς ὃ ἐποτιθύνται» τὸ ἐν Καλλιμ.
ἐπ. 51, ὅπου ἀνέχοντο καὶ οὐκ αἰσιντο·
τῆς θαλάσσης, ἐξηγουσιν ἄλλοι· «ἀλτία»
Ἀλία (ἰων. Ἀλῆ, καὶ Ἀλιά)· 1) μία τῶν
Νηρηίδων Ἰλ. 2) σὺζ. Κόττους Δ. Ἀλ. 21
ἀδελφῶν τῶν Τελγίνων ἐν Ῥόδῳ, μήτ.
Ῥόδου, μετὰ δὲ τὸν ἐκούσιον αὐτῆς θάνα-
τον ἐν τῇ θαλάσσῃ ὡς Λευκαδίᾳ τιμωμένη
Δ. Σικ. 4) θυγ. Σουδάρης ἐν Φρυγίᾳ καὶ
πόλ. αὐτῆς Αἰλ. 5) πόλ. ἐν Ἀρτολίᾳ·
Ἀλίες, 6) πόλ. ἐν Μακεδονίᾳ, ἡ βραδύ-
θεσσαλονίκη Στ. Βυζ.
Ἀλία, τὰ (καὶ Ἀλίοι)· εορτὴ ἡλίου ἐν Ῥο-
δῷ Εὐστ.
Ἀλίαδαι, οἱ· θαλασσίνοι, ἄλεις Σοφ. Αἴ. 887.
Ἀλίαδης· «κοῖνον τῶν Ἀλιδῶν καὶ Ἀλ-
σιῶν», ἱππύρ. (Ῥοδ.) 2525, ἐκ τοῦ ἀλ-
ῆλιας, ἐκκλησία.
Ἀλιδετός, ὁ· θαλασσίος δετός Ἀριστοτ.
Ζ. 1, 9, 32.
Ἀλι-αίετος· τῷ ἀνωτ. Ἀριστ. θρν. 891.
Ἀντ. Αἰδ. 1, 11.
Ἀλι-αῖς, 2· ἐν τῇ θαλάσσῃ πνέων, πν-
σών· οὐροί Ὁδ. δ, 361.
Ἀλιαία· ἐκκλησία παρὰ Ταραντινούς Σχολ.
Εὐρ. Ὁρ. 896, = ἡλιαία.
Ἀλιαῖων· θερμῶν Μισαγόγ. γραμμ. α, 53.
Ἀλιαῖω· τῷ πρηνι. Ἐτ. Γουδ. 241.
Ἀλιαῖετοι· ἄσχημοι, ἀδίστατοι, ἀναρχοί
Ἡσυχ.
Ἀλιακή· ἀλιευτικὴ Σουῖδ. ἐν Ἐτ. Μ. καὶ
ἀλιακὸν = ἀκάτιον ἀλιευτικόν.
Ἀλιακῶν, ὄνος· ποταμὸς θεὸς Μακεδ-
νίας Ἡσ. 2) Τυρηνίδος τις, ἐξ οὗ ἀνομάσθη ἡ
ἐν Ἀργεὶ Ἀλιακῶν Πλούτ. 3) ποτ. τῆς
Μακεδονίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰόνιον
κόλπον Ἡρ. 4) ποτ. ἐν Ἀργεὶ, ὁ πρὸς τὴν
Ἡρμῶν καὶ βραδύτ. Ἰναχὸς Πλούτ.
Ἀλιακτήρ· τόπος ἐν ᾧ ἀθροίζονται οἱ πο-
ταμοὶ Ἡσυχ.

Ἀλι-ανθή· 2· ἀλιανθῆρος· «τρυγὸς» Ἀντ.
ἐν Ἀνθ. 7, 705· «κόλπος» Π. Σα.
Ἀλίσσος, οἱ· λατρεῖται τοῦ ἡλίου ἐν Ῥο-
δῷ ἱππύρ.
Ἀλίσσοδα· τὸν κέφρον ἢ θαλάττιον ὄρνιν
Ἡσυχ.
Ἀλίσσον· τὸ ἡρτυμένον ἄλατι ἔδεσμα Εὐστ.
Ἀλίσσος, ὁ (σπαν. ἡ)· 1) πόλ. Βοιωτίας
παρὰ τὴν λίμνην Κωπαῖδι, κατ. Ἀλιάρτιος
Ἡσυχ. ἡ χώρα Ἀλιάρτια, ἐπὶ θ. Ἀλιάρτιος,
ἡ Ἀλιάρτις λίμνη· ἡ Κωπαῖς Στράβ. 2)
πόλ. Μισσηνίας Πτολ. 3) υἱὸς Θεραπόδου,
ἐκκλησία τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ἀλιάρτου Πανσ.
Ἀλίσσος· ἡλ. Ἐτ. Μ. 63.
Ἀλίσσος, ἡ τῇ θαλάσσῃ ἀνῆκουσα· ὡς
ἐν Ἀλίας, δηλ. κύμα· «ποταμὸν ἀλιευτικόν»
Πλούτ. Σαλ. 9· Ἀλιανμικρὸν κατὰ Δ. Σικ. 3, 21.
Ἀλίσσος, ἡ· τόπος ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς
Ἀργολίδος Θουκ. ἴδε Ἀλίες.
Ἀλίσσος (καὶ Ἀλλίος)· ποταμὸν χυνομένην
ἐν τῇ Τίρῳ Πλούτ.
Ἀλίσσος, πλυνθείας Ἡσυχ.
Ἀλίσσος· ἀπόχρητος Ἡσυχ.
Ἀλίσσος, τὸ ἀνέκδοτος.
Ἀλίσσος, 2· ἀνέκδοτος, ἀμετάτρεπτος,
ἀνέκδοτος, ἀχώριστος Ἡσυχ. ἀλύγιστος,
ἀνέκδοτος, ἀσφύδρος· γένος Ἰλ. ω, 760· πό-
λις, 31· «μάχη, ε, 57· ἀνὴρ Ἡσ. θε.
189, ὁ ἀκαμπτὸς, γενναῖος καὶ μετγ. π.,
ἡσυχ. ἀπολλ. Ῥ. 2, 649· κύμα, 1, 1326·
ἡσυχ. ἀλίσσων ὁδύρομαι = ἀκατάπαυστα
ἰλ. ω, 549.
Ἀλίσσος ἡ Ἀλυδάκκα· πόλ. ἐν τῇ Κυρη-
ναϊκῇ Πτολ.
Ἀλίσσος, ὁ τῆς Στυγὸς τόπος ἐν
Ἀλυσκ. νεκρομ. 20· καὶ ἄλβας.
Ἀλίσσος, 2· ὁ ἀνὴρ λιδοῦν, θυμιά-
τος Πλάτ. κωμ. ἐν Ἀθην. 14, 644.
Ἀλίσσος, 2· βεδαιμένος, βυθισμένος
ἐν τῇ θαλάσσῃ Νικ. ἀλ. 618, παρ' ᾧ τὸ
«καρπὸν, καθ' Ἡσυχ. καὶ = πορφυροῦς·
ἡσυχ. ἀντος, ὁ· ὁ νεκρὸς, εἰς ζωτικῆς
ἀμείρας ὡν· ὅθ. παρ' Ὁρ. Ὁδ. ζ,
ἐν Ἀνθ. «ἀντὶ βροτοῦ» καθ' Ἡσυχ. «ἀ-
ντὶ νεκροῦ, διὰ τὸ ξηροὶ εἶναι καὶ
ἐν τῇ θαλάσσῃ τινὰ μὴ ἔχειν» Σοφ. ἀπ. 751·
ἡσυχ. καὶ ἀλίσσωντες· Πλάτ. πολ. 3, 387
ἡσυχ. τὴν τῆς λιδοῦς ἀμείρας (Σχολ.)
ἡσυχ. τὴν τῆς λιδοῦς καὶ ὁ σκελετὸς ἐπὶ τοῖς
ἐν τῇ θαλάσσῃ, καὶ ὁ σκελετὸς τὰ ὀνόματα
τῶν ἀποθανόντων ἀλίσσωντας καλοῦσιν ὡς ἐν-
εὶς λιδοῦς, τούτῳ ἐν ὀνόματι, καὶ παρὰ
ἡσυχ. «ἐν τῇ θαλάσσῃ πελευγῶντες» Καλλιμ.
89 ἡσυχ. ὅτι νεκρωμένοι οἶνός ἐστιν·
ἡσυχ. «ἐν τῇ θαλάσσῃ πελευγῶντες»
ἡσυχ. 376.
Ἀλίσσος· ἐν τῇ θαλάσσῃ βαίνων Ἀνα-
κρ. ἐν Ἀθην. 9, 374, (ἡσυχ.) ἴδε τὸ ἐπόμε-
νον.

Ἀλίσσος, 2· ἡλιδότος· «πέτρος»
Πίνδ. Ὁ. 6, 64, Θεοφρ. 26, 10, Εὐρ. ἱκ.
80· ἡ γρ. ἀλίσ. στήριζται ἐπὶ ἱσθ. ἱσθμολ.
Ἐν Ἀθην. 9, 374 γράφ. νῦν ὁ λίσ. ὁρθός.
Ἀλιδότις, «ἀλιδόσθαι, οἶον εἰς ἄλα βυθίζε-
ται» Ἐτ. Μ. σ. 564 (ἴδε ἀλιδόσθαι).
Ἀλι-δύς· βυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν Καλ-
λίμ. ἀπ. 269· ἐν γέν. βυθίζω Λυκόφρ. 331,
ὅπου δι. γρ. ἀλιδόσθαι· ἀλιδόσθαι, ἀπα-
νίξει· Ἡσυχ.
Ἀλι-δρεκτός, 2· ὁδὸς τῆς θαλάσσης βρε-
χόμενος· «πέτρον ἀλιδόσθαι ὑπὸ πρόπαι-
δι» Περσ. ἐν Ἀνθ. 7, 501, Νόν. Δ. 1, 96.
Ἀλιδόμορος, ὁρμή· ἡ σύριγξ ἢ ἐκβάλλ-
ουσα θαλάσσιον τινα ἔχον Νόν. Δ. 43, 385·
«Πάν ἀλιδόμορος· οἱ τῆς Ἥχους ἐρᾶ· πολὺ-
χας δὲ ἡ θάλασσα» Σχολ. Σοφ. Αἴ. 694.
Ἀλιδόμοροι, πέτραι· πέτραι ὑπὸ τῆς θα-
λάσσης βρεχόμεναι Ἀπολλ. Ῥ. 2, 730.
Ἀλι-δρός, ὄχμος· ὄχμος ὑπὸ τῆς θαλά-
σσης βιδρωσόμενος Λυκόφρ. 443.
Ἀλι-δρωτός· τῷ ἀνωτ.· «στέργει Λυ-
κόφρ. 760, κατὰ Σουῖδ. ὁ ἄλας ἐσθλὸν.
Ἀλιδότος, οἱ ζευγνίσται· ὄν. ἔθνος Σουῖδ.
Ἀλιδότοπος, 2· ἀλιδότοπος, ἐν τῇ θαλά-
σσῃ δονῶν, ἔχων, Ζεύς Ὀμπ. ἀλ. 3, 423·
«λαμφοὶ Νόν. Δ. 1, 266.
Ἀλι-γαίτων, 2· τῇ θαλάσσῃ γαιενίζων,
παραθαλάσσιος Ὀμ. ἱπ. 4, 6· ὄρμος Νόν.
Δ. 42, 17.
Ἀλι-γαυῆς, 2· ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθεὶς·
«Ἀφροδίτη Πλούτ. συμπ. 5, 10, 4.
Ἀ-λιγίσις, 3 (πρὸλ. ἡλ. καὶ ἀναλ.)· ὁ-
μοῖος· «τὴν Ἰλ. ζ, 401, Ὁδ. 9, 174, Αἰσχ.
Πρ. 447, συχνά μετγ. π. πρὸλ. ἐναλίγκιος.
Ἀ-λιγύ-γλωσσος, 2· μὴ ἔχων λιγύαν
γλῶσσαν Τίμ. ἐν Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 9, 57.
Ἀλι-δινής, 2· ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ περιεφρό-
μενος· «ἐμπορία Δ. Περ. 908, ὅπου δι. γρ.
ἀλιδόσθαι.
Ἀλιδίος· ἄνδρ. ὄν. Περγὰμ. νομίσμ.
Ἀλιδίως· ἱκανῶς, μετρίως, ἄλεις Ἡσυχ.
Ἀλιδνεφεῖ· ἀλουρεῖ Ἡσυχ.
Ἀλιδόνα, σώματα· νεκροὶ φερόμενοι τῆς
καὶ ἐκ τῆς θαλάσσης Αἰσχ. Περσ. 267.
Ἀλιδότοπος, 2· ἔχων ἐν θαλάσσῃ, ἐπὶ θ.
Ποσειδῶνος Ὀρφ. θρν. 17, 4· πόντος, 58, 7.
Ἀλιδόμορος, 2· ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ διατρέ-
χων· «πορία Νόν. Δ. 43, 281.
Ἀλιδόω· ἴδ' ἀλιδόω.
Ἀλιδία, ἡ· ἄγρευσις ἰχθύνων, φάρμακ· Ἀ-
ριστοτ. πολ. 1, 8, Πλούτ. Τιμολ. 20.
Ἀλι-ειδής, 2· ἔχων εἶδος, χρώμα θαλά-
σσης· «κίχλη Νουμῆν. ἐν Ἀθην. 7, 305.
Ἀλίες, οἱ· πόλ. Ἀργολίδος Θουκ. κατ. Ἀ-
λίες, θ. Ἀλίας Πανσ.
Ἀλι-εργής, 2· ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐργαζόμε-
νος, περὶ τῶν ἀλίων Ὀμπ. ἀλ. 4, 635· κατ'
Ἐτ. Μ. = ἀλουργής, δηλ. πορφυροῦς.
Ἀλι-εργός, 2· τῷ ἀνωτ. Νόν. Δ. 40, 306.
Ἀλι-ερκής, 2· ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιε-
φραγμένος· χώρα Πίνδ. Ὁ. 8, 25· «ἰσθμὸς
δριπᾶς, 1, 9· ὁχθῆ, Π. 1, 18· γῆ Ὀμπ.
ἀλ. 3, 175.

* Ἀλῖευμα, τό· ψάρευμα Στράβ. 11, σ. 493.
 * Ἀλῖευμα θεοῦ· ἄλλος ἐν τῇ εὐρωπ. Σαρμα-
 τία Πτολ.

Θμὸς; Μόνα; 26,

373, ὁπὺν = ἀλίστη, ὁρθοτ. γρ. εἶνε δ' ἄλλ.

100

Ὁμ. ὕμν. 1, 410. - νησος Νόν. Δ. 40, 521.
Ἀλι-στεφής, 2' τῷ ἄνωτ. Μουσ. 49, Ὁρφ.
συχνάκ.

Ἀλι-στονος, 2' α) στένων, βροντῶν ὡς ἡ
θάλασσα, ἢ ὑπὸ τῆς θαλάσσης - ῥαχίαι
Αἰσχ. Προμ. 714. β) ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ κο-
πιάζων - ἀγρευτῆρες Ὁππ. ἀλ. 4, 149.

Ἀλίστος, 3' ἀλατισμένος. - « γηνὸς λίπη »
Παλλὰδ. ἐν Ἀνθ. 9, 377, Στράβ. 4, 197.

Ἀλίστρα ἀλινδήθρα, κυλίστρα Πολυδ. 1,
183, καθ' Ἡσύχ. « ἀλίστρα » παραποτάμιον
ἀμυῶδες χωρίον.

Ἀλίστρα μῆτ. Ὠγύγου ἐκ τοῦ Ποσειδῶ-
νος Τζέτζ.

Ἀλι-στρεπτος, 2' ἀλίπλαγκτος, ὁ ἐν τῇ
θαλάσσῃ τῆδε κἀκεῖσε ῥιπτόμενος - ναῦς
Ἀντιφ. ἐν Ἀνθ. 9, 84.

Ἀλι-στρεφής, 2' τῷ ἄνωτ. δι. γρ. ἀντὶ
ἀλίστεφης Ὁρφ. Ἀργ. 1206.

Ἀλιταία πηγή παρα τῇ Ἐφέσῳ Παις.

Ἀλιταίνω (ἐν. ἐνερ. μόν. ἐν ἀρχ. λεξ.,
μέσ. μόν. ἐν Ἡσ. ἐρ. 328, ἀόρ. ἀ. ἀλίτη-
σεν Ὁρφ. Ἀργ. 642 καὶ ἀρχ. λεξ. ἀλλ.
μόν. ἀόρ. ὅ. ἤλιτον, ἀλίτειν, καὶ μέσ. ἀλί-
τοντο Ὁδ. ε, 108, ἀλίτμαι Ἰλ. ω, 570,
ἀλίτῃται, τ, 265, ἀλίτῃσθαι Ὁδ. δ, 378)
πλανῶμαι (ἐκ τοῦ ἕλῃ), ἀμαρτάνω, Ὁμ.
ὅστις μόν. τὸν ἀόρ. ὅ. τοῦ ἐνερ. Ἰλ. ι,
375 καὶ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. ἔχει - τινὰ =
ἀμαρτάνειν κατὰ τινος, Ἰδ. τὰ ἀν. χωρ.
καί, - ἐφετμὰς Διὸς = ἐναντίον τῶν ἐπιταγῶν
τοῦ Διὸς Ἰλ. ω, 570, Ἡσ. ἀσπ. 80, « μέγ'
ἀθανάτους μάκαρας », διῶρθ. ἐκ τοῦ μετὰ
ὡς Αἰσχ. ἀόρ. ὅ. ἐνερ. Εὐμ. 259 « μὴδ'
ἀλίτοιμι λόγοις » Θέογν. 1124 καὶ μετγν. π.

Ἐν τῇ κυρ. σημ., « σκολιῆς ἀλίτησεν ἀταρ-
ποῦ » = ἀπεπλανήθη ἀπὸ τὸν ὁρμόν Ὁρφ.
ἐν τῷ ἀν. χωρ. πρὸς Καλλιμ. Ἀρτ. 255.

Ἀλιταῖοι ἐν Λιθύς Πτολ.

Ἀ-λιτάνευτος, 2' ἀπρόσιτος εἰς λιτα-
νείας, δηλ. παρακλησεις, ἀδυσώπητος Ἀνθ.
7, 483 ἐπὶρ. ἀδυσώπητως, Ἐτ. Μ. 57.

Ἀλιτ-ἀρχης, ὁ ἀρχηγὸς κακοῦ, ἢ πλά-
νης, μετγν.

Ἀλιτέμνιοι λιδοκὸν ἔθνος Νικ. Δαμ.

Ἀλι-τενής, 2' ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν ἐκ-
τεινόμενος - πέτρα Δ. Σικ. 3, 44. ὅ. ἐπί-
πεδος, ταπεινός, ἀβαθής, περὶ ἀβαθῶν ὑδά-
των Πολυδ. 4, 39, 3' - θάλασσα Ἀπκ. ἔμφ.
2, 84' - πόρος Δ. Σικ. 4, 18' - ναῦς = τα-
πεινή, μετὰ τοῦ ταπεινός Πλούτ. Θεμ. 14.
Ἐν Κικ. Ἀττ. 14, 13, - ambulation. περίπα-
τος ἐν τῇ πεδιάδι, τῷ ἐν τῷ ὄρει ἀντίθετος.

Ἀλι-τέρμων, 2' συνορεῶν μετὰ τὴν θάλασ-
σαν Ἀνθ. 9, 672.

Ἀλιτεύω ἀλιταίνω, ἀρ. λεξ. καὶ

Ἀλιτεύω ἀλιτεύω, διότι ἀλιτῶν ἐν Αἰσχ.
Εὐμ. 306 εἶνε ἀπὸ εἰκας. ἀντὶ ἀλιτρῶν.

Ἀλίτημα, τό. ἀμάρτημα, πλάνη Ἀγαθ. ἐν
Ἀνθ. 5, 278.

Ἀλίτημενος, μετγ. ἐν τοῦ ἀρχ. ἀλίτη-
μαι, ἢ συντεμ. παρκ. ἢ ἀόρ. συγκεκ. τοῦ
ἀλιταίνω = ἀμαρτάνω - θεοὶς κατὰ τῶν
θεῶν Ὁδ. δ, 807, Ἡσ. ἀσπ. 91, ὅπου ὁ

Βουτμάν. γρμ. 2, σ. 72 αὐτὸ. τὴν γρμ.
πάντων τῶν χειρογρ. διαρραπίζεται ἐκ
τῆς ἐκ τοῦ Σχολ. καὶ τοῦ Ἐτ. Μ. αὐ-
λημένης.

Ἀλιτ-ήμερος ἡμαρτηκὸς τῶν ἡμερῶν
προσώρως ταχθεὶς Ἡσύχ. πρὸς ἡλιτόμηνον
Ἀλιτ-ήμερος, ἢ ἀλίτημα Ὁρφ. Ἀργ.

Ἀλιτ-ήμερος, ἢ ἀλίτημα Ὁρφ. Ἀργ.
1315. Ἐκ τοῦ

Ἀλιτ-ήμερος, ὄνος, 2' ἀμαρτωλός, ἀσέβης
ἀνόςιος Ἰλ. ω, 157, 186. ὁδ. « περὶ
νοῦς ἀλιτ-ήμερος πολλὸν ἐτέλεσκον » Καλλιμ.

Ἀρτ. 123 καὶ μετγν. π.

Ἀλιτ-ήμερος παράφρων Σουδ.

Ἀλιτ-ήμερος ἀμαρτωλός Ἐτ. Μ. σ. 65.

Ἀλιτ-ήμερος, 2' ἔχων νότον ἀλίτημα

Σχολ. Ἰ. Κλῖμ. 428.

Ἀλιτ-ήμερος, 2 (ἀλίτην) α) = ἀλίτημα,

μαρτωλός, ἀσεβής, ἀνόςιος. « θεοῦ ἀλίτημα »

Ἀριστοτ. Ἰππ. 443, Θουκ. 1, 126. « ἀλίτημα »

Ἀνθ. 1, 51. πρὸς Πολυδ. 32, 21, 3. « ἀλίτημα »

ἀλγυρος καὶ ἀλίτηριος Εὐδ. ἐν Ἀνθ. 9, 108.

Εὐπολ. ἐν Δ. Ασπ. 9, 50 ἀνομάζει τὸν

τὸν Πυθαγόραν. β) ὁ δ. βεβαρημένος

ἀπὸ τὴν ἐνοχλῶν ἀμαρτίας τινός καὶ διὰ τούτου

ὅπου πλησιάζει προφανεῖ ὄλεθρον, ὄλεθρον

λοιμός. « κοινὸς ἀλίτηριος ἀπάντων τῶν μετὰ

ταῦτα ἀποκωλύτων » Δημ. 18, 159. « ἀλίτημα »

Ἐλλάδος Δειν. 1, 77, Αἰσχίν. 3, 131, πρὸς

πρὸς. « ἀλίτηριον ἐν οἰκίᾳ τρέφειν » Ἀντιφ.

1, 130. γ) ὁ τιμωρὸν καὶ ἐκδικῶν τὸν ἀλίτημα

« ἀλίτηριος ἔξομεν τοὺς τῶν ἀποθανόντων

προστρατοίους » Ἀντιφ. 4, σ. 4. « ἀλίτημα »

ἀλίτηριος Πολυδ. 5, 131. [Εἰ καὶ ἡ πρός

ἀλίτειν συνάφεια τῆς λέξ. εἶνε ἐναρτη-

ἀρχ. ἐν τούτοις προβάλλουσι παραδόξως

παραγωγὰς πρὸς Πλούτ. Εὐλ. 25. Τὸ ἐν

τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ εἶναι βραχύ πρὸς τὴν

ἐρμηνεύσας ἐν Σοφ. Οἰ. Κ. 372.]

Ἀλιτ-ήμερος, 2' ὄλεθρος-οἰστρος Παι-

νόμ. 9, 854' - τύχη, 881' - στάσις, καλ.

470, μετγν.

Ἀλιτ-ήμερος, 2' ἀλίτηριος Ἀλκμ. ἐν Εὐλ.

Πινδ. Ὁ. 1, 97' - φρὴν Σοφ. Οἰ. Κ. 372.

[ἢ γραφὴ καθίσταται ἀμείβ. διὰ τῆς μακρο-

τητος τοῦ ι, ἥτις συνιστᾷ τὴν διῶρθ.

Ἐρμάν. καλίτηριος ἢ ἀλοιτηρός]

Ἀλίτης, ὁ ἀλίτης, ὅπου Ἐρμάν. ἐν Εὐλ.

Ἰρακλ. 614 ἀντὶ ἀλίτης γραφ.

Ἀλίτης ὁ θαλάσσιος, γρμ.

Ἀλίτ-ήμερος ἐκ πλάνης τρεφόμενος Ἡσύχ.

(ὅπου γρ. ἔσφ. ἀλιτόβριος).

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός.

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἀλιτ-εργός ἡλιτοεργός. « ἡλιτοεργός »

Ἰωλ. Αἰγ. αὐτ. 9, 763. ὁ ἀδρ. ἀλιτρίων, οὗτοι οὗτοι γραπτοὶ καὶ οὐχὶ ἀλιτρίων ἐν Αἰσχ. Εὐμ. 306.

Ἀλι-τρεφής, 2. ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης τρεφόμενος ἐν τῇ θαλάσῃ ζῶν. - διελφίς Κ. Σμ. 3, 272.

Ἀλιτρίων, Αἰσχ. Εὐμ. 306. ἴδ. ἀλιτρίων. Ἀλιτρία, ἡ· μοχθηρία, ἀμαρτία, ἀνοσιότης Ἀριστ. Ἀχ. 871.

Ἀλιτρία, ἡ· ἀμαρτωλὸς Ἐτ. Γουδ. 35. Ἀλιτρία, γράφ. ὁ Reisig ἐν Σοφ. Οἱ. Κ. 304 ἀντὶ ἀλιτρίως.

Ἀλιτρί-βίος, 2. ὁ ἐν ἀμαρτίαις, ἀνοσιῶς ζῶν Νόν. Δ. 12, 72.

Ἀλιτρί-δίκης, ὁ· ἀνοσιῶς, ἀδίκως δικάζων Μελῶδ. συμπ. 8. παρθ. λ. 5, 4.

Ἀλιτρί-νους, 2. ἔχων φρόνημα ἀμαρτωλῶν, ἀνοσίων Νόν. Ἰω. 9, 31.

Ἀλιτρί-πος· ἀλιτρίπους· οὗ ὁ ποὺς πηλίζεται, ἀστατος Φωκυλ. 133, εἰκασ. ἀντὶ ἀλιτρί-πος· ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ πλανώμενος.

Ἀλιτρός, συγκε. ἐκ τοῦ ἀλιτρός, ὁ· ἀμαρτωλός, ἀσεβής, ἀνόσιος· - δαίμων Ἰλ. 9, 594, Θεόκρ. 10, 17. ἐπιθ. «ἀλιτροὶ ἄνθρωποι» Ὀμ. ὕμν. Ἐρμ. 259, Ἀπολ. Π. 2, 216. - ὁμοῦς Σολ. 5. τὰ ἀλιτρά Πινδ. Ὀ. 2, 68, Ν. 8, 39 = κακὰ πράξεις, οὕτω καὶ μτγν.

π. - ὁ περὶ. ἀλιτρώτατος, τοκεὺς Ὀσπ. κυν. 8, 230. ἐν Ὀμ. Ὀδ. ε, 182, Ἰλ. 9, 361 = πανουργοί, πονηροί.

Ἀλιτρώτων, «ἀλιτρώφρονες» (ὁ) ἀλιτροὺς τῶν πρηνῶν, ἀνοήτους· Ἡσίοχ. Ἀλιτρώσυνη, ἡ· ἀμαρτία, ἀσεβεία Ἀπολλ. 9, 4, 609 ἐν τῷ πλ. καὶ μτγν. π.

Ἀλιτρώφρος, 2. ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐν τῇ θαλάσῃ τρεφόμενος - φῶλα Ὀσπ. ἀλ. 1, 76, περὶ Ἰωνῶν. - εἰκόνα Νόν. Δ. 21, 198 καὶ συγνα.

Ἀλιτρώτος, 2 καὶ 3. ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ καταπονθήεις, ὁ ἐν τῇ θαλάσῃ ἀποκαμῶν· γέρον· γέρον ἀλιεὺς Θεόκρ. 1, 45. - ὁμοῦς Τυλλ. Λαυρ. ἐν Ἀνθ. 7, 294. Νόν. Ἰω. 21, 3.

Ἀλιτρώ· ἡ Ἀφροδίτη παρ' Ἀραψιν Ἡρ. Ἀλιτρώπος, 2. ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης τυττόμενος - βάρη Αἰσχ. Πέρο. 907. - ἀλιτρώπος, ὁ· ὁ ναύτης, ὁ τὴν θάλασσαν διὰ τῶν κωπῶν τυττών Εὐρ. Ὀρ. 363.

Ἀλιτρώτος, ὁ· τυττός ἀλατισμένος Φιλῶδ. Ἰω. 9, 412.

Ἀλιτρώτα· ἄλιτω Ἡσίοχ. Ἀλιτρώτα· πόλ. ὁρεῖν ἐν Ἀρχαδίς, κάτ. Ἀλφειὸς Πaus. θεμελιωτὴς αὐτῆς ἦν ὁ Ἀλφειὸς· υἱὸς Λυκάονος Πaus.

Ἀλιτρώσας· ἀρανίσαι, ἀπολέσαι Ἡσίοχ. Ἀλιτρώσας, ἡ· φθορά, ἄλγεος ἐν θαλάσῃ· ναυάγιον· ναυάγιον θένων ἐν Ἀνθ. 9, 41.

Ἀλιτρώσας, 2. ὁ ἐν θαλάσῃ φθεῖρων, πωρῆς, μετὰ τῷ ληζοταί Λεων. Ταρ. Ἰω. 7, 564.

Ἀλιτρώσας· πτωχοὶ Ἡσίοχ. Ἀλιτρώσας, ὁ· ἡ εἰδ. δρυὺς Θεόφρ. Φ. 3, 9, 8.

Ἀλιτρώσας· ἡ· ἡ εἰδ. δρυὺς Θεόφρ. Φ. 3, 9, 8.

Ἀλιτρώσας· ἡ· ἡ εἰδ. δρυὺς Θεόφρ. Φ. 3, 9, 8.

Ἀλιτρώσας· ἡ· ἡ εἰδ. δρυὺς Θεόφρ. Φ. 3, 9, 8.

Ἀλί-χλαῖνος, 2. ὁ ἐνδοδυμένος παρφόρων· - ἀνακτὸς Νόν. Δ. 20, 105.

Ἀλίψ· πέτρα Ἡσίοχ. (Ἀλίω, μόν. ἀρχ. λεξ. ὡς ὅμα τοῦ ἀλίω· δέω).

Ἀλίως· ματαίως Σοφ. Φιλ. 840. Ἀλιώτης· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀλκά, ἄλκαεις, ὄνρ. ἀντὶ ἀλκή, ἀλκήεις. Ἀλκάζω, «ἀλκάζω, τὸ ἀνδρείως πράσσειν τι, ἀλκάζουσιν» μαχομένην Ἐτ. Μ. 56. «ἡλκάζοντο» ἡμούνοντο Ἡσίοχ.

Ἀλκαθός· ἡ· Ἀλκίθης, θυγ. Μινύου Πλούτ. Ἀλκαθός, πεζ. Ἀλκαθός· 1) υἱὸς Πέλοπος καὶ Ἰπποδάμειας, βασιλεὺς καὶ ἥρωος Μεγάρων Πινδ. 2) υἱὸς Ἰορθάονος καὶ Εὐρύτης, φονεὺς τοῦ Τυδίδου Ἀπολλ. 3) υἱὸς Αἰσῆτος, ἥρωος τῶν Τρώων, φονεὺς τοῦ Ἰδομενέως Ἰλ.

Ἀλκαθός· Ἀλκαθός, παροιμιώδης. Ἀλκαθός· βοηθὸς Αἰσχ. καὶ Σοφ. ἀποσπ. ἐν Β. Ἀν. 383, 31.

Ἀλκαίος, ἡ· «κυρίως ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ καλεῖται, ὅτι δι' αὐτῆς αὐτοὶ ἐγείρει εἰς τὴν ἀλκήν» Σχολ. Νικ. 99, 123, Αἰλ. Ζ. 1. 5, 39, 16, 10. Ἐν Ἀπολλ. Π. 4, 1613 καὶ Νικ. 99, 123 ὡν γράφ. Ἀλκαίη. Γενικῶς, ἐχρήσατο τῇ λέξει ὁ Καλλιμ. ἀπ. 317, κυρ. 99, τοῦ ἀλκαίος.

Ἀλκαίος· υἱὸς ἡ ἀπόγονος Ἀλκαίου, πατὴρ Ἀμφικτρίωνος Πινδ.

Ἀλκαίος· υἱὸς Ἀλκαίονος Σχολ. Ἰλ. Ἀλκαίος· Ὀλυμπιονίκης Ἀεπριᾶτης Πaus.

Ἀλκαίος καὶ Ἀλκαίος· ἴδ. Ἀλκαίος. Ἀλκαίος, 3. δυνατός· - δύω Εὐρ. Ἐλ. 1152.

Ἀλκαίος· 1) υἱὸς Περσείας, πατήρ Ἀμφικτρίωνος Ἡσ. 2) πρότ. ὄν. τοῦ Ἡρακλείους Σ. Ἐμπ. 3) υἱὸς Ἡρακλείους, πρόγονος Κανδύλου Ἡρ. 4) υἱὸς Ἀνδρόγαιου, ἀνέμους Μινύας Ἀπολλ. 5) Μιλήσιος τις Λουκ. 6) Ἀθηναῖος ἄρχων Ὀλ. 89, 3. Θουκ. 7) Σαρδιανός τις Πλούτ. 8) φιλόσοφος, ποιητὴ καὶ συγγραφεὺς, α) Ἐπικούρειος τις, 200 π. Χ. Αἰλ. 6) Λυρικὸς ποιητὴς Μικελήνατος (περὶ τὰ τέλη τῆς 7ης ἑκατ. π. Χ.) Ἡρ. Ἐντ.

Ἀλκαίος καὶ Ἀλκαίος, ἴδ. τὸ γυναικῶν μέτρον· γ) ἐπιγραμματοποιὸς ἐκ Μεσσηνίας Σχολ. Ἰλ. 8) ποιητὴς τῆς ἀρχ. κωμῆς Ἀθηναῖος Σουῖδ. ε) τραγικός, αὐτ.

Ἀλκαίος, οὗς· 1) υἱὸς Ἡρακλείου, βασιλεὺς Σπάρτης (10ος Ἀγίδης) Ἡρ. Σπορτιάτης, υἱὸς Σθενεαλίδου Θουκ. 2) τυραννὸς τοῦ Ἀκράγαντος Ἡρακλ. Ποντ. 3) ἀρχὸν τῶν Ἀχαιῶν Πaus. 4) περίφημος Ἀθηναῖος ἀνδριαντοποιός, μαθητὴς Φειδίου Πaus.

Ἀλκάνωρ· γυνὴ Πολύδου ἐν Θήβαις ταῖς Αἰγυπτίαις Ὀδ.

Ἀλκάνωρ· Ἀλκάνωρ, Σπαρτιάτης, ἐπιγρ.

Ἀλκάνωρ· 1) Λυκίος Ἰλ. 2) υἱὸς Τρωωνίου ἐν Λεβαδίᾳ Σχολ. Ἀριστ. 3) Σπαρτιάτης, ὁ ἐξορέας τοῦ Λυκούργου τὸν ἀφθαλμόν Πaus. 4) τυραννὸς Ἀκράγαντος Ἡρακλ. Ποντ. 5) υἱὸς Μουνίχου, βασιλεὺς τῶν Μολισσῶν, μεταμορφωθείς εἰς πτηνὸν Ἀντ. Αἰθ.

Ἀλκάνωρ· ἄνδρ. ὄν. Οὐδὲν Π.

Ἀλκάνωρ· ἄνδρ. ὄν. Οὐδὲν Π.

Ἀλκάνωρ· ἄνδρ. ὄν. Οὐδὲν Π.

Ἀλκάνωρ· ἄνδρ. ὄν. Οὐδὲν Π.

Ἀλκάνωρ· ἄνδρ. ὄν. Οὐδὲν Π.

Ἀλκάνωρ· ἄνδρ. ὄν. Οὐδὲν Π.

Ἀλκάνωρ· ἄνδρ. ὄν. Οὐδὲν Π.

Ἀλκάνωρ· ἄνδρ. ὄν. Οὐδὲν Π.

τορικής, Ἐλεάτης, μαθητῆς Γοργίου Ἀριστοῦ. 3) κυνικός φιλόσοφος Λουκ.
Ἀλκιδάμεια· ἱερμένη Ἑρμοῦ Πaus.
Ἀλκιδάμιας· Μεσσηνίας Πaus.
Ἀλκιδάμοι· Ἀθηναῖος Καλλεῖδης, ἐπιγρ.
Ἀλκιδάμης, 1) δωρ. = Ἀλκιδῆς τ. κ. δ' ἱρα-
λῆς Ἀνθ. 2) ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν
Θουκ. 3) Ἀλκιδά, θεοὶ τινες παρὰ Λακεδαι-
μονίους Ἡσυχ.
Ἀλκιδίχη· οὗζ. Σαλμωνέως, μήτηρ Τυροῦς
Ἀπολδ.
Ἀλκιδόκος· Αἰτωλὸς τις Πaus.
Ἀλκιδόα· μήτ. Πausανίου Σχολ. Θουκ.
Ἀλκιδόπ· θυγ. Μίνδου Ἀλ. Ἰδε Ἀλκαθῆ
Ἀλκιδόου, διὰ γρ. τοῦ Ἀλκιδόου.
Ἀλκιδόος· Ἀχαιοὶ Πολύδ.
Ἀλκιδάδας· Σπαρτιάτης, ἐπιγρ.
Ἀλκιδάμν, ὁ Εὐστ. τὸ παράγει ἐκ τοῦ Ἀλ-
κιδάμν, 335.
Ἀλκιδάμεια· Ἀλκιμάχη, θυγ. Ἀρπαλίω-
νος ἐκ Λήμνου Νόνν.
Ἀλκιμάχη· 1) θυγ. Δίακου, μήτ. Μέτωνος
Σχολ. Ἰλ. 2) θυγ. Φυλάκου, μήτ. Αἰάντος
τοῦ Δωροῦ Σχολ. Ἰλ. 3) Ἀλκιμάμεια, ὁ
τοῦ 4) γυν. ὄν. ἐπιγρ. 5) ἐπών. Ἀθηνᾶς, ἡ
ἐν πόλεμῳ κραταιά Σουδ.
Ἀλκιμάχος· 1) Ἀθηναῖος α) Ἀναγυράσιος,
στρατηγὸς (364 π. Χ.) Δημ. Παιανιεύς, ἐ-
πιγρ. γ) ἐκ Μυρινούτης, αὐτ. 2) Ἐρετριεύς,
πατ. Εὐρόροβου Ἡρ. 3) Ἀέριος, Πυθαγόρειος
Ἰσίδ. 4) Μακεδὼν Ἀρποκρ. 5) ζωγράφος
ἐπὶ Ἀλέξ. τοῦ Μ. Πλίν.
Ἀλκιμήδης· α) θυγ. Φύλακος ἡ τοῦ Αὐτολύ-
κου, γυνὴ Ἀΐωνος, μήτ. Ἰάσονος Ἀπολλ. Ἰ.
β) οὗζ. Ἀμύντορος Ἀνθ.
Ἀλκιμήδης· ἑταῖρος Αἰάντος τοῦ Ὀϊλέως
ἐν Τροίᾳ Κ. Σμ.
Ἀλκίμιν· 1) θυγ. Ἰσδάτου καὶ Κασσάν-
δου λεγομένη Σχολ. Ἰλ.
Ἀλκιμίδων, οὗτος· 1) υἱὸς Δαέρκειος, ἀρ-
χιεὺς τῶν Μυρμιδόνων Ἰλ. 2) Ἀρκῆς ἥρωος,
πατὴρ τῆς Φιλῆος Πaus. 3) Ὀλυμπιονίκης,
Ἀλκίνορος Πίνδ. 4) πεδὶον παρὰ τῷ ὄρει Ὀ-
ρεακίῃ ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὄνομα. ἐκ τοῦ ἥρωος
Πaus.
Ἀλκιμίνης, οὗς, αἰτ. γυν. 1) υἱὸς Ἰλαύκου,
ἐκλήθη Βελλεροφόντου Ἀπολδ. 2) υἱὸς Ἰά-
σονος καὶ Μηδείας Δ. Σικ. 3) Κορίνθιος
Πaus. 4) Συβαρίτης Ἀριστοτ. 5) Ἀχαιὸς
Πaus. 6) Ἀθηναῖος, κωμικός ποιητὴς Σουδ.
7) τραγικός, Μεγαρέυς, αὐτ.
Ἀλκίνορος· 1) ἀπόγονος Ἀλκίμου, τ. κ. δ' Μίν-
δου Ὀδ. 2) Αἰγινήτης, νικήσας Νέματα Πίνδ.
Ἀλκίμη· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀλκιμεινίς· τόπ. ἐν Γερμανίᾳ, πρὸς βορ.
τοῦ Ἰννο Δουνάβιος Πτολ.
Ἀλκιμ-ποιός, 2' ὁ ἄλκιμον παιὼν Σχολ.
Ἰλ. 3, 2.
Ἀλκιμοί, 2 καὶ 3 (τὸ θηλ. Σοφ. «ὁ Διὸς
ἄλκιμα θεός» Δι. 39b) ἰσχυροὶ, γενναῖοι,
τολμηροί, συχνὰ Ὀμ. - Τρῶες Ἰλ. λ, 483·
ἐπὶ γ, 278· ἡτορ ἄλκιμον, ε, 529,
Πίνδ. Ν. 8, 24 «Διὸς ἄλκιμος υἱός», Ὀ.

11, 46· πρὸλ. Ἰλ. ἱστ. 320, Σοφ. Τρ.
952, Θεόκρ. 25, 42· καὶ περὶ τῶν ὀπλῶν
συχνὰ παρ' Ὀμ. - Ἐγχος Τλ. γ, 338· δού-
ρε, λ, 43· θανάτ' διὰ τὸν πόλεμον· «μάχη
ἄλκιμος» Εὐδρ. Πρακλ. 678· «ἄλκιμοι ἐν
μάχῃ, ἐν χοροῖς» Ἀριστ. σπ. 1060· «λέον-
τες Φιλῆμ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 2, 27. Καὶ ἐν
πεζῷ, Ἡρ. συχνὰ περὶ ἱδνῶν, καὶ συγκρ.
«ἄλκιμώτερος τῶν προγόνων», 1, 103· «ἄλ-
κιμος τὰ πολέμια» = δυνατός εἰς τὸν πόλε-
μον, 3, 4· «ἠθρία εἰς ἀλκὴν ἄλκιμα», 3,
110· «ἄλκιμοι πρὸς τοὺς ἐναντίας» Σεν.
Κύρ. 1, 4, 22· ἄλκιμώτερος, ἀπομν. 3, 5,
3. Παροιμ. «πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μι-
λήσιοι», ἐπὶ ἀρχαίας παροχημένης δόξης
Ἀριστ. πλ. 1002.
Ἀλκιμοί· 1) Μυρμιδῶν Ἰλ. 2) υἱὸς Νηλεὺς
Σχολ. Ἰλ. 3) υἱὸς Ἰπποκόοντος, Σπαρτιά-
της ἥρωος Πaus. 4) ἀρχ. βασιλεὺς Λοδίας
Σουδ. 5) ναύαρχος Φιλίππου Σχολ. Δημ.
6) στρατηγὸς Δημητρίου Δ. Σικ. 7) ἀρ-
χιεὺς τῶν Ἰουδαίων Ἰωδ. 8) οἰκονόμος
τοῦ Ἀριστίδου, πατ. τῆς Φιλομένης Ἀρι-
στείδ. 9) ῥήτωρ, μαθητὴς τοῦ Στίλπιωνος
Δ. Δαέρ. 10) Σικελιώτης ἱστορικός καὶ συγ-
γραφεὺς Ἀθην. 11) ἀκρωτ. περιελτεῖον τὸν
Πειραιᾶ Διόδ. Περ. ἐν Πλουτ. Θερμ.
Ἀλκινάδας· Σπαρτιάτης Θουκ.
Ἀλκίνης· ἀνδρ. ὄν. Καρ. νομίσμα.
Ἀλκινόη· 1) νόμφη, ἡς ἀνδρὶς Ἰστατο ἐπὶ
τοῦ βωμοῦ ἐν Τεγέᾳ Πaus. 2) θυγ. Σθενέ-
λου καὶ Νεκίππης Ἀπολδ. 3) θυγ. Πολύδου
ἐν Κορίνθῳ, οὗζ. Ἀμφιλόχου Μοῖρ. 4) γυνὴ
μοιχαλὶς ἐν Κρανῶνι τῆς Θεσσαλίας Ἀλ.
Ἀλκίνοας (ἐν τῷ πεζ. συνήθ. Ἀλκίνους)
1) υἱὸς Ναυσιθόου, βασιλεὺς Φακιάων Ὀδ.
Παροιμ. ἦν «Ἀλκίνου ἀπόλογος», περὶ μα-
κρῆς μυθώδους διηγήσεως Πλάτ. πολ. 10,
614, καὶ ὁ ἀλύττος αὐτοῦ ἀνομαζέτο «ἀπό-
λογος Ἀλκίνου» κατὰ Πολύδ. β, 120· διότι
ἐν μέρει τῆς ὀδυσσεύς μετὰ τῆς νεκυίας
ἔφερε τὸ ὄνομα «Ἀλκίνου ἀπόλογοι» Ἀλ.
Π. 13, 14. Περὶσημος ἦν ὁ «Ἀλκίνου
κῆπος» Εὐδοτ. ἱρωτ. 1, 4, καὶ ἡ νῆσος Κέρ-
κυρα, ὅπου ἦν ἱερὸν αὐτοῦ (Θουκ. 3, 70)
ἀνομαζέτο ἀπ' αὐτοῦ «Ἀλκινόου νῆσος»
Σκύλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἰπποκόοντος ἐν Σπάρτῃ,
Ἀπολδ. = Ἀλκιμος· 3) Ἀρκῆς Πaus. 4)
Ἥλειος Πaus. 5) Κερκυραῖος, ἐπιγρ.
Ἀλκίππος· εἰς τῶν Μερόπων ἐν Κῆρ, πιν-
θερός Ἡρακλέους Πλούτ.
Ἀλκίος· Ἐπικουρείος, Ἀλκατος, ὁ ἴδε Ἀθην.
Ἀλκίππη (καὶ Ἀλκίππα, ας) 1) θυγ.
τοῦ γίγαντος Ἀλκυονίδος, μεταμορφωθείσα
εἰς ἀλκυόνα Ἠγῆσ. ἐν Β. Ἀν. 2) θυγ. καὶ
ἀδελφὴ Ἀστραίου, υἱοῦ Ποσειδῶνος Πλούτ.
3) θυγ. Ἀρτίως καὶ Ἀγρᾶλου Ἀπολδ. 4)
θυγ. Οἰνομάου, οὗζ. Εὐθύνο Πλούτ. 5) οὗζ.
τοῦ Ἀθηναίου Μητίνοος, προμήτωρ Δαιδά-
λου Ἀπολδ. 6) Ἀμαζών τις Δ. Σικ. 7) θε-
ορᾶπινα τῆς Ἐλένης Ὀδ. 8) βοσκὸς τις
θεόκρ.
Ἀλκίππος· 1) Λακεδαιμόνιος Πλούτ. 2)
Ἀθηναῖος, ἐπιγρ.

Ἀλλίς, «ἀλλίος» ὀνόματι. Πούγ.
Ἀλλίς, (ἰός, ἡ) 1) θυγ. Ἀγυπιοῦ, ἐκ Βοιωτίας Πάου. 2) γυν. ὄν. Ἀνθ. 3) ἐπών. Ἀ-
θηναίς ἐν Σπάρτῃ Αἰδ.
Ἀλλίς, (ἰός, ὁ) 1) υἱὸς Αἰγύπτου Ἀπολδ.
2) Μεσσηνίος τις Πάου.
Ἀλλισθένης ζωγράφος τις Πλίν.
Ἀλλισθένης, (ὄς, ἡ) 1) Ἀθηναίος, α) πατ. τοῦ στρατηγοῦ Δημοσθένους Θουκ. 6) ἀρχων Ὀλ. 102, 1 Δημ. 2) Σουαρίτης Ἀ-
θήν. Ἰα. ἀπ' αὐτοῦ καὶ τῆς πολυτελείας του ἡ παροιμ. «τὸ Ἀλλισθένους ἱμάτιον» Μα-
κάρ. 8, 50.
Ἀλλισαίδας Σπαρτιάτης, ἐπιγρ.
Ἀλλισαίδας Ἀργεῖος, ἐπιγρ.
Ἀλλιστρατος ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀλλί-φρων, 2) ἔχων γενναῖον φρόνημα - λαὸς Αἰσχ. Πέρσ. 92.
Ἀλλίφρων, (ὄς, ἡ) 1) Ἀργεῖος Θουκ. 2) Ἀ-
θηναίος, ἐπιγρ. 3) Μάγνης, φιλόσοφος καὶ
συγγραφεὺς Σουδ. 4) ὁ γνωστός συγγραφεὺς
τριῶν μιδίων πλαστῶν ἐπιστολῶν, ἄλλ.
Ἀλλματιονίδης ἀνδρ. ὄν. Ἀνδοκ.
Ἀλλματιονίς ἴδ. Ἀλκμαιωνίς.
Ἀλλμαίων, (ὄς, ἡ) υἱὸς Ἀμφιαράου καὶ Ἐριφύλης
Ὀδ. 2 ἀδελφὸς Κάλχαντος ἡ Κάλχας Σχολ.
Ἰλ. 3) υἱὸς Στομφήλου υἱοῦ Ἀρεως, ἐν Ἀρ-
καδίᾳ Πλούτ. 4) υἱὸς Σίλλου ἐν Μεσσηνίᾳ
Πάου. 5) πατὴρ Μεγακλέους, ὁ τελευταῖος
ἰσθμῖος ἀρχων ἐν Ἀθήναις Ἡρ. 6) υἱὸς τοῦ
Μεγακλέους Ἡρ. 7) Πυθαγόρειος καὶ ἱατρὸς
Κροτωνιάτης Ἰσοκ. 8) Ἀλκμάν. - Τίτλος
ὁράματος τοῦ Θεοδόκτου Ἀριστοτ. 6) κω-
μῳδίας Ἀμφιδος καὶ Μνησιμάχου ἴδε Ἀλ-
κμάν.
Ἀλκματιωνίδαι, οἱ (καὶ Ἀλκμεωνίδαι) ἀ-
πόγονοι Ἀλκμαίωνος, πλουσία καὶ εὐγενής
οἰκογένεια ἐν Ἀθήναις Ἡρ. 6, 121.
Ἀλκμαίωνις, (ἰός, ἡ) ἔπος περὶ Ἀλκμαί-
ωνος Ἀπολδ.
Ἀλκμάν, (ὄς, ἡ) 1) Ἀλκμαίων Πίνδ.
2) λυρικός ποιητὴς ἐν τῇ 7ῇ ἑκατ. π. X.
Ἀριστοτ.
Ἀλκμάνιδαι, (ὄς, ἡ) Ἀλκμαίωνιδαι Πίνδ.
Ἀλκμανικός, 3) ὡς ἡ ποιητὴς Ἀλκμάν
Πλούτ. μουσ. 12 ὄν. Ἀλκμανικὸν σχῆμα
ἡ εἶδος καὶ τὸ Ἀλκμανικόν = τὸ γλωσσ.
ἰδίωμα τοῦ Ἀλκμάνος Ἡρωδ.
Ἀλκμάν, (ὄς, ἡ) 1) Ἀλκμάν, ὁ ἴδε, ἐκ τοῦ
Ἀλκμαίων - μάν 2) υἱὸς Θεότορος Ἰλ.
Ἀλκμίων, (ὄς, ἡ) παρ' ἀττ. οὐκ ὀπαν. α) ἀντὶ
τοῦ Ἀλκμαίων Πλάτ. 2) καθ' ἑσθ' ὡς Ἀλκμάν.
Ἀλκμεωνίδαι Ἀλκμαίωνιδαι Δημ.
Ἀλκμήνη (ὄς, ἡ) Ἀλκμήνη, ἡ Ἀλκμάνη
θυγ. Ἡλεκτρώωνος, βασιλεῖς Μυκηνῶν, μήτ.
Πρακλέους Ἰλ. Ὁ τάφος αὐτῆς εἰδεικνύετο
ἐν Ἀλκάρτῃ καὶ ἐν Θήβαις, ἐν δ' Ἀθήναις
ὑπῆρχε βωμὸς αὐτῆς. Ὁ τε Αἰσχύλος καὶ Εὐ-
ριπίδης ἐποίησαν δράματα ὁμώνυμα, ἅτινα
ἀπώλοντο.
Ἀλκμήνη υἱὸς Αἰγύπτου Ἀπολδ.
Ἀλκμίων ἀδελφὸς Δοϊαντος Φιρεν. ἐν Σχολ.
Ἀπολλ. P.

Ἀλκομεναί 1) πόλ. ἐν Ἰθάκῃ, ἀπ' ἧς
Ὀδυσσεὺς ὀνομάσθη «ὁ Ἀλκομενεύς» Στ.
Βυζ. κατ. Ἀλκομενεύς.
Ἀλκίτηρ, ἥρος, ὁ ὁ ἀποκρούων. - κού-
καὶ ἀνδρῶν Ὀδ. φ. 440 - ἀρῆς Ἰλ. σ. 100,
Ἡρ. θε. 657 καὶ συχνά - νούτων, ὁ Ἀσκλη-
πίδης Πίνδ. Π. 3, 7 καὶ μετγν. π.
Ἀλκίτηριον, τὸ μέσον βοηθητικόν, φάρμα-
κον - λιμοῦ = κατὰ τοῦ λ. Σουδ. - νούτων.
Νίκ. θέρ. 528, Κ. Σμ. 6, 384.
Ἀλκυόνειος, 2) τῇ Ἀλκυονῇ ἀνέκτων - ἡμέ-
ραι Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 5, 8 = Ἀλκυονίδες.
Ἀλκυονεύς (καὶ Ἀλκ.) ἴδε 1) Πύλας, υἱὸς
Οὐρανοῦ καὶ Γαίας Ἀπολδ. 2) ἑτεροῦ γένου
ἐπιστῶν κατὰ τοῦ Πρακλέους Πίνδ. 3) υἱὸς
Διόμου καὶ Μεγακλέους ἐκ Δελφῶν Ἀντ. Αἰδ.
4) θεράπων Μένωνος Κ. Σμ. 5) υἱὸς Ἀντι-
γόνου τοῦ Ρονατῆ Πλούτ.
Ἀλκυονῇ (καὶ Ἀλκ.) 1) θυγ. Ἀτλαντοῦ
καὶ Πλειόνης, Πλειὰς Ἀπολδ. 2) θυγ. Αἰλ.
λου, σόξ. Κήκυος, μεταμορφωθείσα εἰς πε-
νὸν Ἀπολδ. 3) θυγ. Ἰδα, σόξ. Μελέατρον
ἡ ἄλλως Κλεοπάτρα Ἰλ. 4) θυγ. τοῦ Κορῆ
υἱοῦ Ἀγχιμόνου Ἀθήν.
Ἀλκυονία λίμνη ἐν Ἀργολίδι Πάου.
Ἀλκυονίδες, αἱ, ἀττ. ἄλλ. δηλ. ἡμέραι
1) αἱ 14 χειμεριναὶ ἡμέραι, καθ' ἃς ἐν Ἀλ-
κυὼν οἰκοδομεῖ τὴν φωλεάν τῆς, ὅτε ἐν Ἀλ-
κίτῃ ἐπικρατεῖ ἄκρα γαλήνη Ἀριστ. φων.
1594 ὄν. σύμβολον βαθύς ἡσυχίας πρὸς
Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 5, 8, Αἰλ. Ζ. Ἰ. 1, 30.
Ἀλκίτηρ, 1, 1 καὶ Σχολ. Ἀριστ. βιβλ. 130,
ὅπου ὀνομάζονται «Ἀλκυονίδες ἡμέραι»
2) θυγατέρες τοῦ Ἀλκυονέως μεταμορφωθεῖ-
σαι εἰς Ἀλκυόνας Πηγήσανδρ. ἐν Β. Ἀν. 377.
Ἀλκυόνιον, τὸ εἶδ. ζωοφόρων, ἐκ τῆς ὀνο-
μασίας πρὸς τὴν φωλεάν τῆς Ἀλκυόνας Ἀριστ.
Ἀλκυονίς, (ἰός, ἡ) ὁ νεοσσὸς τῆς Ἀλκυ-
ονος Ἀπολλ. P. 1, 1085.
Ἀλκυονίς (θάλασσα) τὸ ἀνατολ. μέρος τοῦ
Κορινθ. κόλπου Στράβ.
Ἀλκυονίτιδες ἴδε Ἀλκυονίδες.
Ἀλκυών, (ὄς, ἡ) ἀττ. ἄλλ. εἶδ. θαλασσίου
θεότορ. 7, 57. Ὁ μῦθος τῆς μεταμορφώ-
σεως τούτου εὐρίσκεται ἐν Ἀπολδ. 1, 1
4, Λουκ. Ἀλκ. 1 (κατὰ τὴν συνῆθ. παροιμ.
ἐκ τοῦ ἄλς καὶ κύω). Μετφ. αἰδέομαι, ὡς
θηρνωδὸς Ἀντ. Σιδ. καὶ Ἀντ. Θ. ἐν Ἀνθ. 9,
151. 567 καὶ ἡ περὶ ὀνομαζ. οὕτω Ἀν-
Σιδ. αὐτ. 6. 160, ἴστωρ. Παλλάδος ὡς
κύων. - Ὡς κ. ὄν. 1) θυγ. Αἰόλου, ἀντι-
τοῦ Ἑλληνος Λουκ. 2) ὄν. Ἀθην. πλούτ.
Ἀλκυών, (ὄς, ἡ) ἱατρὸς τις Ἰώα.
Ἀλκ., ἀλαλέειν ἴδε ἀλέειν.
Ἀλκων, (ὄς, ἡ) υἱὸς Ἀρεως ἐκ Θήβης, ὁ
ἱπποκόντος, Καλυδόνιος κυνηγός, 2) υἱὸς
ῤῥων ὑπῆρχεν ἐν Σπάρτῃ Ἀπολδ.
Ἐρεγθέως ἐν Ἀθήναις ἡ Φαλήρου Ἀπολδ.
P. 3) υἱὸς Ἡφαιστοῦ καὶ Καδμείρας, ὁ
Καδμείων Νόνν. 4) Κρῆς, σύντροφος
κλέους Σικωνίδ. 5) υἱὸς Μεγακλέους ἐν τῇ
στρατῷ τῶν Ἰρῶων Κ. Σμ. 6) υἱὸς
τοῦ Ἐρῶρ. 7) Μολοσσός, μνηστήρ τῆς

ἡρώδης (Ἡρ. 8) ταγνίτης τις καὶ κατασκευαστὴς ποτηρίων Ἀσὺν. ἄλλ. ἐν Ἀνθ.
 Ἄλλ' αὖ, σὺνδ, ἐκ τοῦ ἄλλος, ἐκφράζων λοιπὸν διακρίναν, καὶ ὅτ' 1) τὸ ἐναντίον, οὕτως ὥστε ἀφ' ἑστέως ὅλως τὸ προηγούμενον, ἐπομένως 2) ἐν προηγουμένῳ ἀρνητικῇ πρότασι, ὡς ἀνθρώπων - ἄλλὰ θεῶν· Σεν. οἰκ. 21, 12. «οὐκ ἀπαξ - ἄλλὰ πολλάκις» Πλάτ. Φαίδρ. 223. μετὰ τὸ μὴ ὅτι, «μὴ ὅτι ἰδιώτην τινὰ ἄλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα», ἀπολ. 40. 6) ἐν προηγουμένῳ καταφατικῇ πρότασι, ὅπου ἀρνούμεθα τὸ ἐναντίον· «ἐκεῖθεν ἄλλ' οὐκ ἐνθὺς ἡρπάσθη», κοιν. καὶ ὅτ' Πλάτ. Φαίδρ. 229. «φιλοσόφους ἄλλ' οὐ φιλοδόξους ἀλητῶν», πολ. 5, 480. 2) ἐκφράζει μόνον ἡλικίαν τι, οὕτως ὥστε μόν. ἐν μέτρῳ αἴτιον καὶ περιορίζει τὸ προηγούμεν. α) μετὰ πρότασις ἀφαιρούσας ἐνδοξασιν, ὑποχώρησιν· ἐν τῷ πρώτῳ κώλυ τίθεται μὲν, γὰρ καὶ ὅμ., ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει λέγομεν κοιν. ὅμ., «αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν αἰῶνι, ἄλλ' ἔταρον πέμπω» Ἰλ. κ, 240. «τὰ μὲν καθ' ἡμέας ἔμοιγε δοκεῖ καλῶς εἶναι, ἄλλὰ τὰ πλάγια λυπεῖται» Σεν. Κύρ. 1, 16. 6) ἐν προηγούμενῳ τις ἀρνητικῇ πρότασις περιορίζεται, ὅπου τὸ ἄλλ' ἰσοδυναμεῖ τῇ πλὴν, εἰ μὴ· «ἄλλος δ' οὐκ ἔστιν αἴτιος Οὐρανίωνων ἄλλὰ φίλην ἡμεῖς· μόνον ἡ φ. μ., ἐκτός τῆς φ. μ.» Ἰλ. κ, 275. πρὸλ. Ὀδ. 6, 311. «ἔπειτα δ' αὐτοτέρων οὐκ ἄλλ' ἐγὼ τλάμων» Σοφ. Οἰ. τ. 1331. «ἐν τῷ μέσῳ ἄλλη μὲν πόλις οὐδένα οὐτε φίλα οὐτε Ἑλληνίδας ἄλλὰ θρησκείας Σεν. ἀν. 6, 4, 2. πρὸλ. Πλάτ. συμπ. 181. «οὐδὲν ὄντας ἄλλὰ κωφούς» Ἀριστ. Ἄγ. 651. Συχνότ. τίθεται ἐν τοιαύταις προτάσεσιν ἄλλ' ἢ = ἄλλὰ μόνον, «μὴ χρηστέα ἱλαῖον ἄλλ' ἢ ἡμιερσάτω» Πλάτ. Πρωτ. 331. «οὐδὲν ἄλλο σκοπῶν ἄλλ' ἢ τὸ ἀριστὸν», Φαίδρ. 207. καὶ προηγ. ἔρωτ. Ἐχούσης ἀρνησε. ἔννοια· «τίνος βρεκα κέν τις ἔσθῃ, ἄλλ' ἢ τῶν τοιούτων ἡδονῶν ἔνεκα», Φαίδρ. 258. «ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχω ἄλλ' ἢ μισθόν τι» Σεν. Ἀν. 7, 7, 53. πρὸλ. Κρότ. πρὸ formula ἄλλ' ἢ. «Μο. «τοῦτ' ἐστὶν τὸ πρῶτον ἄλλ' ἢ» = τί ἄλλο ἦτο πλὴν, δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ Ἀριστ. βατρ. 440, ὡς περ ἀντὶ τοῦ «τί ἄλλο ἦν ἢ». Ἐν πολλῇ, μάλιστα δυνατόν ν' ἦνε ἀμφίβολον, ἀν' ὅπως νὰ γράφωμεν ἄλλ' ἢ ἄλλ' ἢ ὡς τὸ βέβαιον. Ἐγραψεν ἐν Ἀριστ. βατρ. 227. «οὐδὲν γὰρ ἔστ' ἄλλ' ἢ κοῦξ», ὅπου ἀρνήσεται. Ἐκδοταί εἶχον ἄλλ'. Ὁ Κύνερ. εἶνε ὡς τῆς γραφῆς «οὐδὲν ἄλλ'» καὶ «τί ἄλλ'», ἐν ταῖς φράσι. ἐν αἷς συμπληρωσέν τὸ ποιῶν καὶ τὸν συγκριτικὸν μετ' ἀρνήσεως, ὅπως ἐκδοταί ἢ ἀντιθέσεις ἐντονώτερον ἢ διὰ τὸ ἰσχυρότερον ἢ, π. χ. «οὐ τὸ κερδαίνειν πάλιν τέρπει ἄλλὰ τὸ τιμᾶσθαι» = οὐχὶ τὸ κέρδιον, τὸν ἀντίον ἢ τῇ τέρπει μᾶλλον ὡνκ. 2, 44 καὶ συγχαίει δ) μετὰ ὑποθετ. προτ. «εἴπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἄλλὰ τε καὶ μετρίσθην ἔχει χάρις» = ὡς εἴπειν Ἰλ. α, 81. ὡς. μετὰ τὸ

ἔπει, «ἔπει ὡς οὐκ ἴσται - ἄλλ' ἐγὼ ἔρω» Ἡρ. 9, 41. πρὸλ. Σοφ. Οἰ. κ. 241. μετὰ τὸ ἐπειδὴ Ὀδ. ε, 151. Παρὰ Πλάτ. μετὰ τοῦ οὐκ καὶ γε, «εἰ μὴ πάση σαφηνείᾳ δυνάμεθα λαβεῖν, ἀλλ' οὐκ λόγου γε ἐνδοξεύμεθα δὲν γινώμεθα» = ὅς μὴ γινώμεν τοῦλάχιστον κ. λ. σοφ. 254. Παραλειπούμενης τῆς (ἡγουμένης) πρότασις σχηματίζεται ἡ ἐλλειπτικὴ χρῆσις τοῦ ἄλλὰ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λόγου «πειράσας' ἄλλ' ὡς γε κινῆσαι στόμα» = δοκιμάσαντε ὡς τοῦλάχιστον (ἐν μηδεὶς ἄλλας δύναται) Σοφ. Οἰ. κ. 1278. «ἀνοίγεται τις ὁμα - ὡς ἐν ἄλλὰ παθ' ἰμὸν βυσσώμεθα» = ὡς αἰσώμεν τοῦλάχιστον Ἑρ. Ὀρ. 1561. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ ἄλλὰ ἐφαίρει μόν. τὴν λέξ. πρὸ τῆς ὁποίας τίθεται· πρὸλ. Σοφ. Ἀντ. 552. λέγεται μάλιστα καὶ «οὐ δ' ἄλλὰ» Ἀριστ. Ἄγ. 997. ε) ὡς ἐλλειπτικαὶ φράσεις συγκαταλέγονται ἐνταῦθα αἰ ἐπόμεναι· οὐ μὴν ἄλλὰ καὶ οὐ μὴν τοι ἄλλὰ = ὅμως ὅχι, ἐν ταύταις· οὐ γὰρ ἄλλ' α = βεβαίως, «φέρε δὲ ταχέως αὐτ'», οὐ γὰρ ἄλλὰ πιστότερον (ἰδίει δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ) = πρέπει βεβαίως νὰ πισθῇ Ἀριστ. βατρ. 409. 3) ἐν ἀπαντητήσεσιν ἢ ἀντιθέσεσιν δὲν εἶνε πάντοτε τόσον φανερόν, ὅπως ἀρχῇ, συγχ. ἐν ταῖς συζητήσεσιν τὸν τραγικὸν καὶ ἐν τοῖς διαλόγοις τοῦ Πλάτωνος = βεβαίως, πάντως, «ἄλλ' ἀνάγκη» = εἴμαι βέβαια ἡναγκασμένος Πλάτ. Πρωτ. 357. «ἄλλ' ὁμοθυμῶν» Γοργ. 476. ἔτι προστίθενται καὶ ὅροι, ὡς, «μὰ τὸν Δία, ἄλλ' ἐγὼ οὐδὲ αὐτὸς συνήμι», 463. «ἢ τῶν θεῶν, ἄλλ' ἐπιθυμῶ», 481. ὡς. καὶ διπλοῦν ἄλλ' α, «μὰ Δι' ἄλλ' οὐκ ἡγνούσαν ἔγωγε, ἀλλὰ σαφῶς ἐγίνωσκον», Ἄλκ. 1, 110. Ἡ ἀντιθέσις διευκρινίζεται ἐκδόλως. Διπλοῦν ἄλλ' α τὸ. καὶ ἐν Ἰλ. 6, 241, 859. Ὀδ. ε, 151. 4) ἔτι μᾶλλον ἢ ἀντιθέσεις υποκρύπτεται, ἐν τῷ ἄλλ' α σημαίνει μόνον τὴν μετέθεσιν εἰς τὸ νῦν ἢ βραχέως διακόπτεται τὸν λόγον· «ἄλλὰ ταῦτα μὲν τί οἱ λέγειν» Σοφ. Φιλ. 11. ἢ ἐν μετὰ μακροτέραν διακοπὴν ἐπαναφέρει εἰς τὸ πρότερον. Παραδείγματα πανταχοῦ. Ἀκόμη καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου τίθεται οὕτως, ἐνίοτε μετ' ἐμφάσεως, ὡς ἀποδοκιμασία τοῦ προηγουμένου Ὀδ. δ, 472. ἢ διευκρινόμενον κατὰ ἰδέας τινος ἐπιταυρώσεως, ὡς ἀρχίζει ὁ Σεν. τὸ συμπόσιον αὐτοῦ, «ἄλλ' ἔμοι δοκεῖ». Ἐντ. ἀναπτύσσονται αἱ ἐπόμεναι περιπτώσεις· α) προστίθενται εἰς τὴν φράσιν προελήσιν, παρακλήσεις καὶ προτροπὰς ἐν τῇ προστ. καὶ ὅπου, «ἀλλὰ μάχεσθαι καὶ ἄ. «Ὀμ., καὶ ἐν τῷ περὶ, «ἄλλ' οὐκ ἀκούει» = λοιπὸν ἀν. Πλάτ. Πρωτ. 310. «ἄλλ' ὡμεν», 311. ὡς. ἐν τῇ κλητ., ἢ ἐπειτα, «ὦ Φίντις, ἄλλ' αὖτε εὖρον» Πίνδ. Ὀ. 6, 22. Σοφ. Οἰ. τ. 1503. Κατὰ Γρ. Κορ. 88 τοῦτο εἶνε ἀπὸ ἰδιώμα· 6) ἐν ἐρωτήσεσιν (περιπτώσεσιν, οἷα ἦν) «εἰ μὴ ἐστὶ τοῦτο τὸ πάθημα - ἄλλὰ τί πατ' ἐστὶ, ἐφαπτον ἡμῖν» Πλάτ. Πρωτ. 353 ὁπενθυμίζουσι τὴν σημ. 2, 3, καὶ ἐπιτρέπουσι νὰ θεωρῶμεν καὶ τὰς ἄλλας περιπτώσεις ἐλλειπ-

πικίας, ἐν μὴ ἐκφράζωσιν ἐνστασίον τινα)· «ἀλλὰ τί οὐ βαδίζομεν»; αὐτ. 311. Οὕτως, «ἀλλ' ἄρα», Εἰθ. 9, = τῷ λατ. *numi* - διαφορὸν τὸ «ἀλλ' ἄρα» - μὴ δὲ Κτησιππος ἦν δὲ ταῦτα εἰπὼν = δὲν ἦτο ἴσως ὁ Κ., Εἰθ. 290. ἀλλ' ἦ, ἐρωτήσις μετὰ πάθους γινομένη, εἰς ἣν προδοκᾶται ἀρνητικὴ ἀπάντησις, «ἀλλ' ἦ μέμνηται» = μήπως εἰσὶν τρελλοί; Σοφ. Πλ. 879, πρὸς ἄλλην ἐρωτήσιν συνδεόμενον, ἀν' ὅτι Πλάτ. Πρωτ. 309, καὶ ἐν αὐτῇ δὲν ἐκφράζεται ὠρισμένως, Φαίδρ. 261. Συχνὰ τίθεται πολλάκις ἀλλεπαλλήλως ἐν ζωηροῖς, δι' ἐρωτήσεων ἐκτιθεμένων συμπεράσμασι καὶ ἀποδείξεσιν, «ἀλλὰ χρημάτων»; ἀλλὰ ταῦτόν μοι ἐστίν, = ἀλλὰ δὴ φυγῆς τιμήσομαι Πλάτ. ἀπολ. 37, καὶ ἀνερωτήσεως, Πρωτ. 341· 5) οὐ μόνον - ἀλλὰ καί, ὅπου τὸ καὶ ἐλλείπει καὶ συχνὰ πρὸς μείζονα ἑμφασιν, συγκριθεῖται εἰς τὸ 1) καὶ ἐξιστὶ τὰ δύο μέλη τοῦ λόγου. Συνδέσεις τοῦ ἀλλὰ μετ' ἄλλων μορίων ἀλλ' ἄρα = ἀλλὰ μᾶλλον, κατόπιν ἀρνήσεως Πλ. ζ, 418, Σοφ. Τρ. 502· ἀλλὰ - γὰρ = ἀλλὰ βεβαίως, ἀλλ' οὐ γὰρ πως ἐστι = ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον Ὅδ. τ, 591, Ἡρ. 1, 14· τὸ γὰρ διατηρεῖ τὴν σημ. του, καθ' ἣν δηλοῖ τὸν λόγον τῆς ἀντιθέσεως, εἰ καὶ αὐτὴ πρὸς μόνον ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου νὰ συμπληρωταί, «ἀλλὰ ζητῶ γὰρ» Πλάτ. Χαρμ. 165· «ἀλλὰ γὰρ οὐκ», Ἰππ. μ. 301. περὶ τοῦ οὐ γὰρ - ἀλλὰ γὰρ 2, ε' - ἀλλὰ - γε = τοῦλάχιστον ὅμως, «ἀλλὰ περὶσσομαί γε» = ὅα δοκιμάσω ὅμως τοῦλάχιστον, Φαίδρ. 63. Τὰ χωρία, ἐν οἷς ἀλλὰ γε παρ' ἀλλήλοις κινεῖται, εἶνε ἀμφιβολία - ἀλλὰ δὴ, ἰδ. ὅπως προλάβῃ τὴν ἐνστασίαν ἄλλου τινός, = ἀλλὰ ὅα εἴπῃς· «ἀλλὰ δὴ βελτίονα ἡμῶν αἰρήσεσθε», Πρωτ. 338· ἀλλ' ἦ, ἐκτός τῆς ἐρωτήσεως, = ἀληθῶς, ἢ ἀντιτέρω ἀλλ' ἦτοι = ἀλλὰ βεβαίως, ἐν τούτοις, δηλοῦν ὅτι, ἐν μέρει ἐνδοξόμεν Πλ. α, 140, Ὅδ. τ, 594· ἀλλὰ μέντοι καὶ ἀλλὰ μὲν τοι γε Πλάτ. = ἀλλ' ὅμως· ἀλλὰ μὴν, λατ. *aiqui*· οὐ μὴν ἀλλὰ καί, = τῷ λατ. *verumtamen*. - ἀλλὰ περ, ἐν τῇ ἀποδόσει μετὰ τὸ εἶ, Πλ. μ, 349· ὡς καὶ τὸ ἀλλὰ τε εἰσάγει τὴν ἀπόδοσιν μετὰ τὰ εἴπερ τε, εἴπερ γὰρ Πλ. α, 82· ἀλλ' οὐν = ἀλλ' ὅμως· ἀλλ' οὐν γε = ἀλλὰ τοῦλάχιστον· ἀλλὰ - τοι = ἐν τούτοις. Αἱ φράσεις αὗται δὲν ἔχουσιν ἐν τῇ κοινῇ γλῶσση πᾶσαι ἀκριβῆς ἀντιστοιχίους. Ἀλλαγά, ὥρ. ἢ ἀλλαγή. Ἀλλὰ γ' ὅτην· ἐναλλάξ, γραμ. Ἀλλὰ γ' ἦ, ἢ τὸ ἀλλάσσειν, λαμβάνειν ἄλλο ἀντὶ ἄλλου· λόγον Αἰσχ. Ἀγ. 469· - βίον = μεταβολή Σοφ. Οἰ. τ. 1205· ἐμπορικὴ ἐπιμέτεια Πλάτ. πολ. 2, 374· «νόμισμα ἀλλαγῆς ἕνεκα τῆς καθ' ἡμέραν», νόμ. 5, 742· παρ. ὁ καλούμενος κόλλυβος Πολυδ. 3, 84· ἐν γίν. ἀλλαγή, π. χ. τῶν ἔκπων, καὶ ἐπομ. ὁ σταθμὸς ὅπου ἀλλάσσονται αἱ ἔκποι Εἰθ. σ. 3, σ. 332 καὶ μετ. *mutatio*.

Ἀλλαγή· τῷ προηγ. Σιδ. χρ. 2, σ. 180, ἀντ. Ἀλλαγμα, τὸ ἀλλαγή, τὸ ἀλλάσσειν, μέ τι ἄλλο, τιμὴ διὰ τι· τρωπαίων Νόμ. ἐν Ἀνθ. 12, 132 καὶ μετ. Ἀλλαγμα, ὁ ἀλλαγή Μανθ. 4, 182. Ἀλλάθρον· ἀμυρόν, Κρήτες Πασχ. Ἀλλακτεόν· β. ἐπίθ. τοῦ ἀλλήσσω. Ἀλλάκτης, ὁ ὁ ἀλλάσσειν, ὁ μετ' οὐκ ἀπορεῖται τις Χρυσ. τ. 5, σ. 820. Ἀλλακτικός, 3· τὴν ἀλλαγὴν, τὴν μεταρικὴν συναλλαγὴν ἀφορῶν· «τὸ τῆς κτηνικῆς τέχνης εἶδος... τὸ ἀλλακτικόν» Πλάτ. σοφ. 223· «ἐν ταῖς κοινωνίαις ταῖς ἀλλακτικαῖς συνέγει τοῖς αὐτοῖς δικαίον τὸ ἐν τιπεσιν ὅδε» Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 5, 5. Ἀλλακτόν, τὸ ἐξυλόν δι' οὐ ἐξόστειν τῶν ὁμῶν φορτία· «τοῖς ὁμοῖς δὲ ἀνέφρονες, ὁ ἀλλακτὸν δημωδωτέρως καλεῖται» Θ. Μάγ. ὑποθ. βατρ. Ἀριστ. Ἀλλάμπαν· τὸν ἥλιον Πασχ. Ἀλλανῆς· ἀσφαλῆς, Ἀλκωνες Πασχ. Ἀλλάντη· πόλ. Μακεδονίας, κατ. Ἀλλαντίος Στ. Βυζ. Ἀλλάντιον· ὑποκ. τοῦ ἀλλᾶς· «ἀλλᾶς· ἀλλαντίως· ἀλλάντιον ἑλληνικῶς» Μοισ. 12. Ἀλλαντο· εἰδής, 2· ὁμοῖος μὲ ἀλλαντὶ Γαλην. τ. 4, σ. 281. Ἀλλαντο· ποιῶν· ποιῶ ἀλλαντας. Ἀλλαντο· ποιεῖς· ὁ κατασκευάζων ἀλλαντας Δ. Αἰετ. 2, 60. Ἀλλαντο· πωλῶν· πωλῶ ἀλλαντας Ἀριστ. Ἰππ. 1239. Ἀλλαντο· πώλης, ὁ ὁ πωλῶν ἀλλαντας, Ἰππ. 144 (Β. Ἀν. 379 = ἐντεροπώλης) Ἀριστ. Ἀλλᾶς· ἐνηλλαγμένως, ἐναλλάξ Πασχ. τοῦ Ἐμπεδ. σ. 27. Ἀλλᾶς· εἶω· ἔφετ. τοῦ ἀλλᾶσσω Προκλ. Ροτθ. π. 4, 33. Ἀλλᾶς· ἦ· τὸ ἀλλάσσειν. Ἀλλαρία· πόλ. ἐν Κρήτῃ, κατ. Ἀλλαρίτης Στ. Βυζ. Ἀλλᾶς, ἄνθρωπος, ὁ (ἐκ τοῦ ἀλλᾶς συνθετ.) κοιν. λουκάνικον Ἀριστ. Ἰππ. 160 καὶ ἀλλᾶς· ὑπομνηστικὸς τὸ *allium* = σκόρδον, ἐμμενέται εἰς τὸ λουκάνικον. Ἀλλᾶς· Κερκυραῖος τις, νομισμ. Ἀλλάττω, μέλ. ἀλλάξω, π. ἀόρ. ἀ. ἀλλάξω· Ἡρ. καὶ τραγ. συνήθ. σπανιῶν ἐν τῷ πεζῷ συνήθ. ἀόρ. 6· ἡλλάγην (ἀλλᾶν) ἐν τῷ πεζῷ ἀόρ. 6· ἡλλάξω, π. λαμβάνω τι ἀντὶ ἄλλου, κοιν. ἀλλάξω, π. ταλλάσσω· - τί τινας Αἰσχ. Πρ. 969· «ἀλλᾶν ὡς ἀλλάξαι ἐν χαλκοῦτοις ἀλλᾶν» ὡς ἀλλάξαι τὸ οὐρ. φ. μετὰ τῆς δισμ. τῆς κτῆς Σοφ. Ἀντ. 938· «ἀλλάξασθ' ὅσον λαμους» Εἰθ. Ἐκ 478. «εἶδος ἀλλάξαι» μεταβαλεῖν τὴν μορφήν, Βάκχ. 58. Ἰππ. 1299· «τὸ ἐκαστὸν εἶδος ἐς πολλὰς μορφαί» Πλάτ. πολ. 2, 380· «- πόλιν ἐκ πόλεως», πολ. 289· «χώραν = ἐγκαταλείπειν χώραν τινὰ καὶ μεταβαίνει εἰς ἄλλην, Παριεν. 139· «ἀνταποδοῖ» = φόνον φονεῖσθαι Εἰθ. 89, Ἀλκ. 677. Μέσ. ἀλλάττεσθαι· εἰς τινα· οἷον· καὶ λαμβάνω ἄλλο δι' ἐξουσίας· «τὴν παρυσία ἐλπίδα οὐδενὴ» Ἡνν. 5.

88, 18. περί τοῦ ἐμπορίου, « νόμισμα χρη-
μάτων καὶ χρήματα νομισματος » Πλάτ.
νόμ. 8, 849 - ἀντί τινας, π. χ. - ἀντ' ἀρ-
γυρίου, καλ. 2, 371 - περί ἀγορᾶς καὶ πω-
λήσεως, « ὅσα διὰ τινος ὄλης ἢ καὶ πρᾶ-
γματος ἀλλάσσεται τις ἄλλη », νόμ. 11, 915
καὶ παρὰ μὲν. Παρ' Ἡρ. καί, « τοῖς πλη-
ροῖσι τὰ οἰκίητα κακὰ », 7, 152 - πρὸς τινα
Πλάτ. νόμ. 11, 915. Ἐν τῇ αὐτῇ σημ. τὸ ἕνερ
παρ' Ἀλφ. Πρ. 967, « τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐ-
μὴν εὐπραξίαν οὐκ ἀνλλάξαιμ' ἐγὼ », μυτο.
Ἀλλαχῇ. κατ' ἄλλον τρόπον καί, ἀλλα-
χού = εἰς ἄλλο μέρος, εἰς ἄλλον τόπον Σεν.
Ἄν. 7, 3, 47 καὶ ἀλλὰχού.
Ἀλλαχούθεν ἄλλοθεν Ἀλ. Ζ. 1, 7, 10.
Ἀλλαχούθι ἄλλοθι Σεν. ἀπομν. 4, 3, 8.
Ἀλλαχόσε ἄλλοσε Σεν. Κύρ. 7, 4, 7, μὲν.
Ἀλλαχού ἀλλαχῇ, ἐν ἄλλῃ θέσει Σοφ. Οἶ.
κ. 31, Σεν. Ἐλ. 2, 3, 20. Πάντας τούτους
τοὺς τόπ. φέγ. οἱ ἀντικιστάι.
Ἀλλίγω ἀναλέγω Ὁμ.
Ἀλλίω π-αλλήλια, ἢ ἡ συσσωρεύσει τοῦ
ὄλης ἐπὶ τοῦ ἄλλου Εὐστ. 12, 2.
Ἀλλ-επ-αλλήλια, 2^ο ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλ-
λου Πaus. 6, 39, 4, 10. γραμμ. Β. Ἄν
1102 καὶ μὲν. καὶ συνεγεί, καθ' Ὁσὺχ
ἐπὶρ. - ὡς = ἀμοιβεῖν Ἐτ. Μ. 85.
Ἀλλή, κυρ. δοτ. τοῦ ἄλλως, ἐπὶρ. 1) ἄλλως,
κατ' ἄλλον τρόπον, ἀντιστοιχοῦν τῷ πῇ, ἄλ-
λως, ἄλλως τε Ἰλ. ν, 49. ο, 51, Ἡρ. 6, 21,
ὁ ἀλλαχού ἔχει καὶ τὸ ἄρρωτ. « ἄλλη ἐμοι-
γενοκαί ἔχειν ἢ ταύτη » Πλάτ. Εὐθύδ. 295^ο
καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, Τιμ. 49^ο 2) περὶ τοῦ
τόπου, εἰς ἄλλο μέρος Ἰλ. ε, 187, Ὁδ. σ,
281, Θουκ. 1, 109. « ἔρχεται ἄλλη » Ἰλ. α,
120 = ἀπολλύται. « ἄλλη καὶ ἄλλη » = τῆδε
ἀκρίβει. « ἄλλοι ἄλλη ὄχοντο » = οἱ μὲν ὡς
πρὸς τοῦτο, οἱ δὲ πρὸς ἄλλο μέρος Σεν. Ἐλ.
1, 1, 8, Ἡρ. 7, 25. ἐνίοτε καὶ = ἐν ἄλλῳ
τόπῳ Σεν. Ἄν. 5, 2, 29. Καὶ ἄλλη πῇ ἢ
ἄλλῃ ποί, αὐτ. 1, 2, 16.
Ἀλλ-ηγορέω ἄγορεύω, λαλῶ ἄλλως, ἢ
ὡς φρονῶ καὶ ἔννοω, εἰσινικῶς λαλῶ, χαρὰ
κτερίζω καὶ ἐρμηνεύω τι μὲ εἰκόνας Ἀθῆν
2, 69, Πλούτ. καὶ Κ. Δ. « ἀλληγοροῦμενα »
κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν, γλωσσ. Κ. Δ. σ. 150
ἰσχυρῶς καὶ ἡ τὸ ῥήμα, τὸ ἀλληγορικὴ ἔκφρασις,
ἐρμηνεία, μὲν.
Ἀλλ-ηγορητέον ῥ. ἐπὶ τοῦ ἀλληγορεῖω.
Ἀλλ-ηγορητής, ὁ ὁ ἀλληγορικῶς ἐρμη-
νεύων - μύθων, οὕτω καλεῖται ὁ Παλαίφα-
τος, Κύρ. καὶ ἄλλοι Εὐστ. 123.
Ἀλλ-ηγορία, ἢ, « ὁ γὰρ ἄλλα μὲν ἀγο-
ρεύων τῶν πραγμάτων, ἕτερα δὲ ὅν λέγει σημαίνων,
ἐκ τούτων ἀλληγορία καλεῖται » Ἡρακλ. ἀλλ.
2^ο « ἀλληγορία ἐστὶ φράσις ἕτερον μὲν τὸ δη-
λοῦσα, ἑτέρου δὲ ἐννοῖαν παριστάσα » Τρύ-
φων. καί, ἀλληγορικὴ ἐρμηνεία, 10. τῶν
καὶ γράμ. πρὸς Π. Quintil. 8, 6.
Ἀλληγορικὸς, 3^ο ὁ δὲ ἀλληγορίας ἐκφρα-
ζόμενος, ἐρμηνευόμενος « - ὁνείροι » οἱ ἄλλοι

δὲ ἄλλων ἀγορεύοντες » Ἀρτεμίδ. 1, 2, ἢ οἱ
τὰ σημαίνόμενα δι' αἰνιγματῶν ἐπιδεικνύον-
τες, 4, 1^ο ἐπὶρ. - ὡς, γραμ. συγгр. - κατέ-
ρον Σχολ. Πινδ. Π. 4, 324 - κατέρως Τζέτζ.
Ἰλ. σ. 72.
Ἀλλ-ηγοριστής, ἀλληγορητής Εὐστ. 123.
ἔκκλ. σ. 271.
Ἀλλ-ήγορος, 2^ο ἀλληγορικὸς Ἐτ. Γουδ.
515^ο ἐπὶρ. - ὡς Σχολ. Ὁπ. ἄλ. 1, 619.
Ἀλληκτί ἀνευ κλήρου Ἡσὺχ.
Ἀλληκτος, 2^ο ἄληκτος, ἀκατάπαντος « κα-
κὸν Ὁδ. μ, 321^ο « ἄλλ χόλου » Ἰλ. ι, 636^ο
- ὁδύνας Σοφ. Τρ. 981, συχνὰ παρ' Ἀλφ. π.
Ἀλληλ-αἵτιος, 2^ο ἀλλήλων αἵτιος Τούστ.
μ. πρὸς Ἐλλ. σ. 184.
Ἀλλήλ-ανεμία, ἢ ἀμοιβαία ἀλλαγή τῶν
ἀνέμων Ἰ. Αὐδ. σημ. 31, σ. 110
Ἀλληλ-έγγυοι ὅπερ ἀλλήλων ἐγγυόμε-
νοι, μὲν ἐπὶρ. - ὡς.
Ἀλληλ-έγγυον ἢ ἔξ ἀμφοτέρων πιστῆς
Ἡσὺχ.
Ἀλλήλ-έν-δετος, 2^ο μετ' ἀλλήλων, ἀ-
μοιβαίως συνδεόμενος, Χρυσ. τ. 5, σ. 882.
Ἀλλήλίζειν ἄλλως καὶ ἄλλως λέγειν Ἡ-
σὺχ. « ἀλλήλους περαίνειν (= ὀφείδιν, συν-
ουσιάζειν) Β. Ἄν. 383 ἐν ταύτῃ τῇ σημ.
καὶ Κλ. Ἄλ. παρ. 2, 189
Ἀλλήλο-θεαία, ἢ ἀμοιβαία ἐπίδοσις, συν-
ουσία Κλ. Ἄλ. παρ. 2, 191
Ἀλλήλο-ῥοι ἀλλήλους τρώοντες Ἡσὺχ.
Ἀλλήλο-γονία, ἢ τὸ ἔξ ἀλλήλων γίνε-
σθαι Ἰρ. Νύσ. ψυχ. 2 102.
Ἀλλήλο-γραφία, ἢ ὁ ἀπὸ ἀμοιβαίᾳ παρὰ
τοῖς ποιηταῖς, ἐν οἷς τὰ πρόσωπα στιχηρῶς
ἢ καὶ ἄλλως συντομωτέρον πρὸς ἀλληλο-
φθέγγονται ὅπερ καὶ ἀλληλογραφία λέγε-
ται Εὐστ. 55.
Ἀλλήλο-δία-δόχως κατὰ συνεχὴ δια-
δοχὴν, μὲν.
Ἀλλήλο-δρόμος, 2^ο ὁ ἀπὸ ἐνὸς πρὸς ἄλ-
λον τρέχων Νικήτ. Εὐγ. 2, 314.
Ἀλλήλο-δοῦνδύται ἀλληλοδοῦροι, ἀλληλο-
φάγοι Ἡσὺχ.
Ἀλλήλο-κληρονομία τὸ ἀλλήλους κλη-
ρονομεῖν Σουίδ.
Ἀλλήλο-κτανέω ἀλλήλους κτείνειν Ἰπ-
ποκρ. μὲν.
Ἀλλήλο-κτανία ἀμοιβαίως φόνος Δ.
Ἄλ. 1, 87.
Ἀλλήλο-κτόνος, 2^ο οἱ ἀλλήλους κτείνον-
τες - φθόρος = φθόρᾳ δι' ἀλληλοκτονίας Δ.
Ἄλ. 1, 52 - ζήλος, 2, 24 καὶ μὲν.
Ἀλλήλο-μαχία πρὸς ἀλλήλους μάχεσθαι.
Ἀλλήλο-μαχία, ἢ ἡ πρὸς ἀλλήλους μά-
χη Σχολ. Ἰλ. 7, 443.
Ἀλλήλο-μάχος, 2^ο εἰς τὸν ἄλλον πολε-
μῶν Ἀριστοτ. Ζ. 1, 9, 2, 9, ἀντὶ ἀλ-
ληλοφάγοι.
Ἀλλήλο-μητρό-τεκνος, ἐν Σχολ. 1.
Κλῆρ. 263.
Ἀλλήλο-παθής, 2^ο ὁ ἀμοιβαίως πάθος θη-
λῶν, γρμ.
Ἀλλήλο-πενθεῖς, 2^ο οἱ ἀλλήλους πένν-
θοντες Νικήτ. Εὐγ. 4, 69.

Ἀλληλό-πλοκοι, 2 οἱ πεπλεγμένοι πρὸς ἀλλήλους φῶς. ἐπιστ. 13.

Ἀλληλό-προγόνῃ προγόνῃ καὶ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου, Βυζ.

Ἀλληλό-τόκοι ἀλλήλους τίκτοντες, Βυζ.

Ἀλληλό-τομεῖν ἀλλήλους τέμνειν, μτγν.

Ἀλληλό-τροποι φαντασίαι· αἱ φαντ. αἱ μορφήν μεταξὺ ἀλλήλων ἀλλάσσουναι Αἴνος ἐν Στοβ. ἐκλ. φουσ. 1, σ. 282.

Ἀλληλό-τρόφοι, 2 ἀλλήλους τρέφοντες Γεωπ. 20, 6, 1.

Ἀλληλό-τύπειν ἀλλήλους τύπτειν Λοβ. Φρόν. σ. 593.

Ἀλληλό-τυπία, ἡ τὸ ἀμοιβαίως τύπτεσθαι Δημόκρ. ἐν Στοβ. ἐκλ. φουσ. 1, σ. 348.

Ἀλληλό-ούτα, λ. ἐβρ. = αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἀλληλό-υχέω συνέχω πρὸς ἀλλήλα, συγκρατῶ, μτγν.

Ἀλληλό-υχία συνάφεια, σύνδεσμος πολλῶν πρὸς ἀλλήλα Δ. Ἀλ. συνθ. ἄν. 23.

Ἀλληλό-υχος, 2 ὁ ἀμοιβαίως πρὸς ἄλλο τι συνεχόμενος, μτγν.

Ἀλληλό-φαγέω ἀλλήλους τρώγειν Ἀριστοτ. Ζ. ἴ. 8, 2.

Ἀλληλό-φαγία, ἡ τὸ ἀλλήλους τρώγειν Ἡρ. 3, 25, Πλάτ. ἐπιν. 975· περὶ ἀνθρωποφάγων Ἀθῆν. 14, 660.

Ἀλληλό-φάγοι ἀλλήλους τρώγοντες· δίκας Τηλεκλείδ. κωμ. ἐν Φωτ. λ. αἰεῖσαι· Ἀριστοτ. Ζ. ἴ. 8, 2, 92, διωρθ. εἰς ἀλληλομάχοι.

Ἀλληλό-φθονία, ἡ τὸ νὰ φθονῇ ὁ εἰς τὸν ἄλλον Δ. Ἀλ. 4, 26.

Ἀλληλό-φθορέω ἀλλήλους φθείρειν Εὐσεβ. ἱστ. ἐκκλ. 1, σ. 9.

Ἀλληλό-φθορία, ἡ ἀμοιβαία φθορά, καταστροφή, ἐν τῷ πλ. Πλάτ. Πρωτ. 321, Δ. Ἀλ. 5, 66.

Ἀλληλό-φθόροι, 2 ἀλλήλους φθείροντες Γ. Πισίδ. ἐξ. 559.

Ἀλληλό-φιλοι ἀλλήλων φίλοι Γεωπ. 20, 6, 1.

Ἀλληλό-φονία, ἡ τὸ ἀλλήλους φονεῖν Πίνδ. Ὀ. 2, 42.

Ἀλληλό-φόνιοι ἀλλήλους φονεύοντες· χειρὸς Αἰσχ. ἐπιν. 914· μανίαι, Ἀγ. 1557· λόγχοι Πίνδ. ἀπ. 52· ἀδελφοὶ Ξεν. Ἱέρ. 3, 8, ἐπὶρ. -νως Σχολ. Αἰσχ. ἐ. 719.

Ἀλληλό-φόνται τῷ προηγ. Ἰουστ. μ. ἀπολ. 2, σ. 78.

Ἀλληλό-φωεῖς ἀπ' ἀλλήλων γεννηθέντες Πλούτ. ἀρ. φιλ. 5, 19· ἐπὶρ. -ως, μτγν.

Ἀλληλό-φωνία, ἡ ἀμοιβαία συνομιλία Εὐσεβ. ἐρ. σ. 261.

Ἀλληλό-φωεῖς ἀπ' ἀλλήλων γεννηθέντες Πλούτ. ἀρ. φιλ. 5, 19· ἐπὶρ. -ως, μτγν.

Ἀλληλό-φωνία, ἡ ἀμοιβαία συνομιλία Εὐσεβ. ἐρ. σ. 261.

Ἀλληλό-φωεῖς ἀπ' ἀλλήλων γεννηθέντες Πλούτ. ἀρ. φιλ. 5, 19· ἐπὶρ. -ως, μτγν.

Ἀλληλό-φωνία, ἡ ἀμοιβαία συνομιλία Εὐσεβ. ἐρ. σ. 261.

Ἀλληλό-φωεῖς ἀπ' ἀλλήλων γεννηθέντες Πλούτ. ἀρ. φιλ. 5, 19· ἐπὶρ. -ως, μτγν.

Ἀλληλό-φωνία, ἡ ἀμοιβαία συνομιλία Εὐσεβ. ἐρ. σ. 261.

Ἀλληλό-φωεῖς ἀπ' ἀλλήλων γεννηθέντες Πλούτ. ἀρ. φιλ. 5, 19· ἐπὶρ. -ως, μτγν.

Ἀλληλό-φωνία, ἡ ἀμοιβαία συνομιλία Εὐσεβ. ἐρ. σ. 261.

Ἀλληλό-φωεῖς ἀπ' ἀλλήλων γεννηθέντες Πλούτ. ἀρ. φιλ. 5, 19· ἐπὶρ. -ως, μτγν.

Ἀλληλό-φωνία, ἡ ἀμοιβαία συνομιλία Εὐσεβ. ἐρ. σ. 261.

Ἀλληλό-φωεῖς ἀπ' ἀλλήλων γεννηθέντες Πλούτ. ἀρ. φιλ. 5, 19· ἐπὶρ. -ως, μτγν.

Ἀλληλό-φωνία, ἡ ἀμοιβαία συνομιλία Εὐσεβ. ἐρ. σ. 261.

*Ὁδ. μ. 102· ἀλλήλοισιν ἀμειβόμενοι Πλ. II. 4, 93· α-γάμων μίξαι, αὐτ. 223· αὐτὸν ταῖς οὐτὲ ἀλλήλοισι ὁμολογοῦσιν Πλάτ. Φαῖδρ. 237· ἀπὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἀλλήλων, Γοργ. 411.

Ἄλλῃ-α-τόκοι ἀλλήλους τίκτοντες, Βυζ.

Ἄλλῃ-α-τομεῖν ἀλλήλους τέμνειν, μτγν.

Ἄλλῃ-α-τροποι φαντασίαι· αἱ φαντ. αἱ μορφήν μεταξὺ ἀλλήλων ἀλλάσσουναι Αἴμος ἐν Στοβ. ἐκλ. φουσ. 1, σ. 282.

Ἄλλῃ-α-τρόφοι, 2 ἀλλήλους τρέφοντες Γεωπ. 20, 6, 1.

Ἄλλῃ-α-τύπειν ἀλλήλους τύπτειν Λοβ. Φρόν. σ. 593.

Ἄλλῃ-α-τυπία, ἡ τὸ ἀμοιβαίως τύπτεσθαι Δημόκρ. ἐν Στοβ. ἐκλ. φουσ. 1, σ. 348.

Ἄλλῃ-α-ούτα, λ. ἐβρ. = αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Ἄλλῃ-α-υχέω συνέχω πρὸς ἀλλήλα, συγκρατῶ, μτγν.

Ἄλλῃ-α-υχία συνάφεια, σύνδεσμος πολλῶν πρὸς ἀλλήλα Δ. Ἀλ. συνθ. ἄν. 23.

Ἄλλῃ-α-υχος, 2 ὁ ἀμοιβαίως πρὸς ἄλλο τι συνεχόμενος, μτγν.

Ἄλλῃ-α-φαγέω ἀλλήλους τρώγειν Ἀριστοτ. Ζ. ἴ. 8, 2.

Ἄλλῃ-α-φαγία, ἡ τὸ ἀλλήλους τρώγειν Ἡρ. 3, 25, Πλάτ. ἐπιν. 975· περὶ ἀνθρωποφάγων Ἀθῆν. 14, 660.

Ἄλλῃ-α-φάγοι ἀλλήλους τρώγοντες· δίκας Τηλεκλείδ. κωμ. ἐν Φωτ. λ. αἰεῖσαι· Ἀριστοτ. Ζ. ἴ. 8, 2, 92, διωρθ. εἰς ἀλληλομάχοι.

Ἄλλῃ-α-φθονία, ἡ τὸ νὰ φθονῇ ὁ εἰς τὸν ἄλλον Δ. Ἀλ. 4, 26.

Ἄλλῃ-α-φθορέω ἀλλήλους φθείρειν Εὐσεβ. ἱστ. ἐκκλ. 1, σ. 9.

Ἄλλῃ-α-φθορία, ἡ ἀμοιβαία φθορά, καταστροφή, ἐν τῷ πλ. Πλάτ. Πρωτ. 321, Δ. Ἀλ. 5, 66.

Ἄλλῃ-α-φθόροι, 2 ἀλλήλους φθείροντες Γ. Πισίδ. ἐξ. 559.

Ἄλλῃ-α-φιλοι ἀλλήλων φίλοι Γεωπ. 20, 6, 1.

Ἄλλῃ-α-φονία, ἡ τὸ ἀλλήλους φονεῖν Πίνδ. Ὀ. 2, 42.

Ἄλλῃ-α-φόνιοι ἀλλήλους φονεύοντες· χειρὸς Αἰσχ. ἐπιν. 914· μανίαι, Ἀγ. 1557· λόγχοι Πίνδ. ἀπ. 52· ἀδελφοὶ Ξεν. Ἱέρ. 3, 8, ἐπὶρ. -νως Σχολ. Αἰσχ. ἐ. 719.

Ἄλλῃ-α-φόνται τῷ προηγ. Ἰουστ. μ. ἀπολ. 2, σ. 78.

Ἄλλῃ-α-φωεῖς ἀπ' ἀλλήλων γεννηθέντες Πλούτ. ἀρ. φιλ. 5, 19· ἐπὶρ. -ως, μτγν.

Ἄλλῃ-α-φωνία, ἡ ἀμοιβαία συνομιλία Εὐσεβ. ἐρ. σ. 261.

Ἄλλῃ-α-φωεῖς ἀπ' ἀλλήλων γεννηθέντες Πλούτ. ἀρ. φιλ. 5, 19· ἐπὶρ. -ως, μτγν.

Ἄλλῃ-α-φωνία, ἡ ἀμοιβαία συνομιλία Εὐσεβ. ἐρ. σ. 261.

Ἄλλῃ-α-φωεῖς ἀπ' ἀλλήλων γεννηθέντες Πλούτ. ἀρ. φιλ. 5, 19· ἐπὶρ. -ως, μτγν.

Ἄλλῃ-α-φωνία, ἡ ἀμοιβαία συνομιλία Εὐσεβ. ἐρ. σ. 261.

Ἄλλῃ-α-φωεῖς ἀπ' ἀλλήλων γεννηθέντες Πλούτ. ἀρ. φιλ. 5, 19· ἐπὶρ. -ως, μτγν.

Ἄλλῃ-α-φωνία, ἡ ἀμοιβαία συνομιλία Εὐσεβ. ἐρ. σ. 261.

Ἄλλῃ-α-φωεῖς ἀπ' ἀλλήλων γεννηθέντες Πλούτ. ἀρ. φιλ. 5, 19· ἐπὶρ. -ως, μτγν.

Ἄλλῃ-α-φωνία, ἡ ἀμοιβαία συνομιλία Εὐσεβ. ἐρ. σ. 261.

Ἄλλῃ-α-φωεῖς ἀπ' ἀλλήλων γεννηθέντες Πλούτ. ἀρ. φιλ. 5, 19· ἐπὶρ. -ως, μτγν.

Ἄλλῃ-α-φωνία, ἡ ἀμοιβαία συνομιλία Εὐσεβ. ἐρ. σ. 261.

Ἄλλῃ-α-φωεῖς ἀπ' ἀλλήλων γεννηθέντες Πλούτ. ἀρ. φιλ. 5, 19· ἐπὶρ. -ως, μτγν.

Ἄλλῃ-α-φωνία, ἡ ἀμοιβαία συνομιλία Εὐσεβ. ἐρ. σ. 261.

Ἄλλῃ-α-φωεῖς ἀπ' ἀλλήλων γεννηθέντες Πλούτ. ἀρ. φιλ. 5, 19· ἐπὶρ. -ως, μτγν.

ἐν αὐτῷ Ξεν. Κύρ. 8, 7, 14. ἀντιθ. πολι-
ται· ἀλλοδαπή, ἀπομν. 4, 3, 8, συχνά
Πλάτ. καὶ μετν.
Ἀλλοσημία, ἡ διατριβὴ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ,
ἐν ἀλλοδαμίᾳ. Πλάτ. νόμ. 12, 954, ἀν-
τιθ. ἐν αἰστέι, καὶ μετν.
Ἀλλο-σημία, 2· ὁ ἀλλης πόλεως πολίτης,
ἴσως Πολυδ. 3, 54.
Ἀλλο-δίκης, ὁ ἄλλως, ἀδίκως δικάζων
Ξενοκρ. 3, σ. 247.
Ἀλλο-δοξία· ἄλλως (παρὰ τὸ ἀληθές) δο-
ξάζει, πλανώμαι· ἀλλοδοξεῖν τὸ τὰ ψευδῇ
δοξάζειν· Πλάτ. Θεαιτ. 189.
Ἀλλο-δοξία· ψευδὴς δόξα Πλάτ. Θεαιτ.
181 καὶ μετν. ὡς Δ. Κάσ. 79, 5.
Ἀλλο-δοξας, 2· ἑτερόδοξος Ἀθαν. τ. 1,
σ. 147.
Ἀλλο-εὐνοία, 2· ὁ εἰς ἄλλο ἔθνος ἀνήκων
Δ. Σπ. 2, 37· πόλεμος = ὁ πρὸς ἄλλα ἔθνη
Δ. Ἀλ. 2, 76.
Ἀλλο-εὐνία, ἡ· ἔθνον ἔθνος Στράβ. 12,
σ. 534.
Ἀλλο-ειρήνη, 2· ἄλλην μορφήν ἔχων παρὰ
τὴν κρατοῦσαν Ὁδ. ν, 194· ἐπὶ. -θως Δ.
Ἀλφ. 10, 104, δε. γρ.
Ἀλλοθα, θωρ. καὶ αἰολ. ἀντι ἀλλοθεν Ἀ-
πολλ. ἐπιρρ. σ. 563.
Ἀλλοθεν· ἐξ ἄλλου τόπου, μέρους· ἴδ. συχνά
ἐν τῇ διαφορῶν μερῶν, Ὁμ. καὶ Αἰσχ.
ἄλλη ἀλλοθεν λαμπρὰς ἀνίσχει, Ἀγ. 92·
ἄλλοθεν ἄλλαν Σοφ. Οἶ. τ. 183, Θεόκρ. 1,
81, Πλάτ. συμπ. 216, Ξεν. Ἑλ. 2, 3, 23
καὶ ἀλλοθεν. Καί, ἀλλοθεν ποθεν· ἀπὸ κά-
ποιου ἄλλο μέρους Ὁδ. η, 52, Πλάτ. νόμ. 6,
758, Ἰσοκ. 4, 133· ἀλλ. ὑποθενοῦν = καθ'
ἐκείνου τοῦ ἄλλου τρόπου Πλάτ. Ροργ. 512,
Ξεν. Κύρ. 6, 1, 10· ἀλλοθεν οὐδαμόθεν·
καθὸν κανένα ἄλλον τόπον, ἀπομν. 3, 3, 12
-των Ἑλλήνων Πλάτ. νόμ. 4, 707. Καί
ἄλλοθεν Θεόκρ. 9, 6.
Ἀλλοθεν, ἐπὶ. τοῦ. ἀλλοθεν, ἐν ἄλλῳ τό-
πῳ Ὁμ. ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ὁδ. ε, 130· γαίης
ἐν ἄλλῳ μέρει τῆς γῆς, 6, 131· πάτρη
= πατρὶν τῆς πατρίδος, ρ, 318. Φράσεις, ἀλ-
λοθεν Πλάτ. Φαίδ. 91, Ξεν. Ἀθην. 2,
7· καί, ἄλλ. πη, ἀλλοθεν οὐδαμῶς Πλάτ.
Πρωτ. 326, Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 8· ποῦ ἀλ-
λοθεν Ἀντιρ. 1, 4.
Ἀλλο-θροῦς, συνηρ. ἀλλόθροισι, 2· ὁ ἀλ-
λῶν, εἰς τὴν γλῶσσαν λαλῶν, ἔξωτος = ἄνθρω-
πος Ὁδ. συχνά, ὡς, α, 183· στρατὸς Ἡρ.
1, 78· πόλις Αἰσχ. Ἀγ. 1173· ἀπ' ἀλλό-
θροῦ γνώμης Σοφ. Τρ. 841, ἀπ' ἀλλης γν.
μετν. ὡς Δ. Κάσ. 41, 60.
Ἀλλο-οινία, ἡ· ἀλλαγὴ τῶν εἰδῶν τοῦ οἴ-
νου Πλάτ. συμπ. 4, 1.
Ἀλλοιό-θετος· ἀλλοίως θετημένος, γλωσ.
Ἀλλοιό-μορφος, 2· ἀλλοίαν μορφήν ἔχων
Ἀντιστοχ. 10, 10.
Ἀλλοιόσι, 3· ἄλλης φύσεως, διάφορος ἐν
συμφύσει πρὸς τὸ ἄλλο Πλ. ε, 258, ἱσοκ. ἡ
Ὁδ. τ, 181· ἀλλοίσις ἐφάνης νέον ἡ παροι-
οῦν, τ, 265· ἀλλοίην φύσιν περιχόμενος

ἡ οἱ ἄλλοις Ἡρ. 2, 35· οὕτω καὶ ἄλλοτος
ἡ ὁ σὸς Πλάτ. συμπ. 193· «ἡ τοιούτος»,
πολ. 8, 558· ἀλλοίους παῖτες θρομῆς τε καὶ
παλαστῆς Ξεν. ἀπομν. 3, 10, α' μετὰ γυν.
«νόμοι ἀλλοτοὶ τῶν πολλῶν τρόπων» Πλάτ.
νόμ. 8, 836· ἀλλοτόν τι· ἔχει ἐνίοτε τὴν ση-
μασίαν τοῦ κακοῦ, ἀτυχοῦς, κατ' εὐφημιᾶν
ἀντι κακὸν Ἡρ. 5, 40· πρὸλ. Δ. Αἰσθ. 4,
44· ἴδ. συχνά μετὰ τοῦ ἀλλοτε, «ἄλλοτ'
ἀλλοταὶ αἰεταί, πνοαί» Πίνδ. Ὀ. 7, 85. Π.
3, 104· «ἄλλοτε δ' ἀλλοτος Ξηνοκ. νότος»
ποτὶ μὲν τοιούτους, ποτὶ δὲ διόσφορος Ἡρ.
ἐρ. 481· πρὸλ. Σίμων. γυν. 11· καὶ συχνά
«φαίνεται ἄλλοτε ἀλλοτον» κατὰ διαφόρους
καιροὺς διάφορον φαίνεται Πλάτ. Τιμ. 50,
Ξεν. Κύρ. 3, 2, 6. Συγκρ. Ἡρ. 7, 212,
«ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας» ἡλ-
λασαν γνώμην Θουκ. 4, 106, Πλάτ. Κρίτ.
46, καὶ ἀλλαχού, σχεδὸν ταύτοσημασιν τῷ
θετ. ἀλλοιότερον Σχολ. Ὁδ. ε, 190,
καὶ Ἐπιχαρμ. κατ' Εὐστ. 1441, 15· ἐπιρ-
ρήμ. «ἀλλοιότερον βίου» Ξεν. ἀπομν. 4, 8, 2,
Ἀλλοιό-στροφος, 2· ἀνομαζέται ἐν τῇ
λυρικῇ ποιήσει τὸ μέρος, ὅπου ἀλλοσσουσιν
πολλὰ ἀστροφά, χωρὶς ν' ἀντιστοιχῶσιν ὡς
στροφά καὶ ἀντιστροφά Ἡρακλ. 9, 2.
Ἀλλοιό-σχημος καὶ ἀλλοιό-σχημων,
2· ὁ ἔχων ἀλλοτον, διάφορον σχῆμα Δ.
Ἀλφ. 10, 74.
Ἀλλοιότης, ἡτος, ἡ· διαφορότης Πλάτ.
Τιμ. 82· ἐν πλ. ἱπποκρ.
Ἀλλοιό-τροπέομαι· λαμβάνω ἄλλην
τροπὴν ἢ μορφήν, μεταβάλλομαι· ἀλλοι-
οτροπεῖται τρέπεται ποικίλως ἱπποκρ. ἐν
Γαλην. γλ. σ. 422.
Ἀλλοιό-τροπία· ἀλλοτος, διάφορος τρέ-
πος Ἐπιφάν. αἰρ. 66, 12.
Ἀλλοιό-τροπος, 2· εὐμετέδλητος τὸν
τρόπον Γρ. Νῦσ. τ. 2, σ. 354· ἐπὶ. -πως
Εὐσέβ. ε. ἐκκλ. 5, 16.
Ἀλλοιό-φωνή, 2· ἀλλοίως, διαφόρως
φανόμενος, ἀρχ. λεξ.
Ἀλλοιό-φωνία· διαφορότης φωνῶν, γλωσ-
σῶν Ἐπιφάν. αἰρ. 1, 9.
Ἀλλοιό-χρῶμα, 2· διάφορον χρῶμα ἔχων
Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. σ. 415.
Ἀλλοιδίω· ποιῶ τὸ ἀλλοτον, μεταβάλλω, μετὰ
τοῦ μεταβάλλειν Πλάτ. πολ. 2, 381, Πυ-
λῶδ. συχνά· πολὺ συνηθέστερον τὸ παθ. μετα-
βάλλομαι, «ἄλλην τινὰ ἀλλοιδίωσι ἀλλοιδί-
ομαι» = ἄλλην μεταβολὴν πάσχειν Πλάτ.
Θιατ. 181· «ἡλαιοῖντο τὰς γνώμας» Θουκ.
2, 59· πρὸλ. Πολύδ. 3, 403, 6· μετὰ γυν.
«ἀλλοιδίωσθαι ἑαυτοῦ» Πλάτ. Παρμ. 139· πρὸλ.
ἀλλοιό· ἀλλοιδίωται τὴς καλῆς παρασκευῆς
= ἐν τῇ καλῇ παρ. γίνεται τὴν χεῖρον Ξεν. Κύρ.
3, 3, 9· ἡλαιομένης Εὐρ. ιξ. 968, Πλάτ.
πολ. 2, 381· ὑπὸ μῆθης = μεθύμενος Πολύδ.
8, 29, 5, μετν. ὡς Δ. Κάσ. alienare.
Ἀλλοιό-ομαι· ἀλλοιῶ· Ὀλυμπίας ἐπιγρ.
Ἀλλοιό-ωδης, 2· ἀλλοίως τὸ εἶδος, διαφο-
ρος, μετν.
Ἀλλοιό-ωμα, τὸ· μεταβολὴ Δαμῶδ. κωμῶ
ἐν Ἀθην. 3, 102,

γῆ ἐν Σοφ. Πλ. 729. «ἕτερος μὲν - ἄλλος
Πλ. 1, 313. «ἄλλος μὲν - ἕτερος δὲ»
Πλ. 1, 3, 2. «ὁ μὲν ἕτερος - ὁ δ' ἄλλος» Εὐρ.
1, 1. 962. «ὁ δ' ἄλλος ἀντὶ τοῦ οὐδ' ἐτέ-
ρου» Θούρ. 6, 46. «ἄλλα μὲν - ἄλλα δὲ» Σοφ.
Πρ. 952. Ξεν. Κύρ. 8, 1, 19. «εἰς μὲν - ἄλλος δὲ»
καὶ τετρακ. 8, 2, 6. 3) σημαίνει ἐν γέν.
τὴν ἀντίθεσιν, ἐπὶ ἐτεροειδῶν· κατὰ τὸ φαί-
νημον πλεοναστικῶς, «μήτηρ οὐτε πέφυ-
ται οὐδ' ἄλλα· ὁμοία» = οὐτε ἡ μήτηρ, οὐ-
τε ἄλλα, ὅλη· ὁμοία, οὐτε ἡ μήτηρ οὐ-
τε ἀπὸ τοῦ ἄλλο μέρους αἰ· ὁμοία Ὅδ. 6,
112. συχνὰ ἐν τοιαύταις συνδέσεσι δύναται
ἡ ἀποστροφὴ διὰ τοῦ ἐκ τῆς, ἐκ τῆς ταύ-
της· πρὸλ. Ὅδ. α, 132, ζ, 84, θ, 40. ἄλ-
λα = ἐκ τῆς τούτου Ὑλ. χ, 322. «ἄλλα ῥά-
νη» = τὰ ῥάκη τοῦ Φιλοκλέτους ἐκ τῆς τοῦ
παιτρίου του καὶ τὴν πυρεῖαν του Σοφ.
Φιλ. 38. ὡς ἐπὶ τοῦ πλείστον δύναται νὰ ἀ-
καταμνησθῇ γενικῇ τις ἐκποψίς, ὅφ' ἦν ὑπά-
ρξαι ἀμερότερα τὰ μέλη τῆς προτάσεως, ὅ-
πως διατηρηθῇ ἡ κυρία σημ. τοῦ ἄλλος·
ἐν γὰρ οὐδὲ ἄλλο δένδρον = οὐδὲν φυ-
τὸν, οὐτε ἕρπον οὐτε δένδρον Ξεν. ἀν. 1,
4, 5. «παλαιοὶ καὶ ἄλλοι ἔξονοι» Πλάτ.
Παγ. 473. «ἀνδρὲς στρατιωτῶν Ἀθηναίων
καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων» = καὶ τῶν
συμμάχων ἀπὸ τοῦ ἄλλο μέρους Θουκ. 7, 61.
«τοῖσιν ἅλιοι καὶ πελτασταὶ ἄλλοι τοσοῦ-
τοι» Ξεν. Κύρ. 3, 2, 2. «ὁπλίτας καὶ τοὺς
ἄλλους ἱππέας», Ἐλ. 2, 4, 6. «καὶ λίθοις·
καὶ γὰρ καὶ ἄλλοις ζώοις» Πλάτ. Φαίδ. 110.
«καὶ μάχαι τοῖς τε Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις
ἱπποῖν ἐτίνοντο», Ἀλκ. 1, 112. 4) μετὰ
ἰσορροπίας, ἄρσυν, συνηθ. ἐν τῷ πλ. = οἱ λοι-
ποὶ, ἡ καὶ ἐν ἐπὶ περιληπτικῶν, ὡς, «ἡ
ἄλλη ἔλλα» = ἡ λοιπὴ Ἐλ. Θουκ. 1, 77.
«ἡ ἄλλη πόλις» Πλάτ. πολ. 5, 475. «ἡ
ἄλλη Ἀσσυρία» Ξεν. Κύρ. 2, 1, 5 καὶ συ-
χνὰ τοῦ ἄλλο στρατεύματι. Παρ' Ὁμ. καὶ
ἐν ἀντίρροπῳ, Ὑλ. 6, 1, 1. Σημειωτέον αἱ
ἐκποψαί, τῇ ἄλλῃ ἡμέρᾳ, τῷ ἄλλῳ ἔτει
τὴν ἐπομένην ἡμέραν, τὸ ἑπόμε. ἔτος, συ-
χνὰ παρ' ἄττ. «εἰς τὰς ἄλλας ὥρας» = τοῦ
ἡμέρου Εὐρ. Ἰ. Α. 122. «ὁ ἄλλος χρόνος» =
ἡ ἐπόμενος ἡμέρ· ἄλλ' ἐν Δημ. Λεπτ. 19 ὁ
παρόλῳ. ἴδιον συχνὰ τὸ οὐδ. τὰ ἄλλα (ἄλλ.
10. τὰ ἄλλα) ἐπιρρημ. = ἄλλως, κατὰ τὰ
λογικά· «τὰ τε ἄλλα καὶ οὗτι» Ξεν. συμπ. 4,
41. «τὰ τε ἄλλα καὶ οὐκ», Κύρ. 1, 3, 8.
«τὰ τε ἄλλα ἐτίμησε, καὶ ἔδωκε», ἀν. 1,
1, 3. πρὸλ. Κύρ. 7, 3, 4. καὶ «πολλά τε
ἄλλα καὶ ὅη καὶ» Πλάτ. πολιτ. 268. «οὐ
τῇ μέλει φιλᾷ τὰ τε ἄλλα πάντα καὶ ὁ
ἐκ τῆς ἐμποιοῦν», συμπ. 182. Οὕτως τὸ «ἄλ-
λοι τε πολλοὶ καὶ» τῷ λατ. cum plur., ἐξ-
ιστοῦν ἴδ. τὸ ἐπόμε. καὶ ἄντι τοῦ τε, «ἐπὶ
τῇ ἄλλῃ χώρᾳ καὶ ὅη καὶ» Λυκούργ. 95.
«ὅς τις καὶ ἄλλος» Ξεν. ἀν. 1, 4, 15.
«ἕτεροι τῶν ἄλλων τοιούτων» = ἐν ποτὶ τι-
νῶν τ. Πλάτ. Φαίδ. 63. 5) μετὰ τὴν σημ.
ἐκποψῆς, συνέχεται ἡ σημ. ἀλλοτέρως, ἐξ-
ιστοῦν, ἄλλοτε· Ὅδ. α, 271. «ἄλλος ὁδὸς»
Πλ. ἀντίφ. τῷ πολιτῆς Σοφ. Οἰ. τ. 231.

δδ. οἱ ἄλλοι παρ' Ὁμ. αὐτοχρημ. αἱ πα-
λέμιοι· 6) ἵνατοι ὑποδιαινεῖ γινωσκόν τε,
ὡς ἐν τῷ παραμυϊώδει, «ἄλλος οὗτος Ἡρα-
κλῆς» Πλούτ. Θησ. 29. «ἄλλα δὲ καὶ τέλιν-
τα» = πάλιν δ. τ. Ἀλκ. 8. «ἄλλοι τοσούτοι»
= πάλιν τοσ. Ξεν. Κύρ. 3, 2, 3. «ἄλλος τοιοῦ-
τος» Πλάτ. πολ. 2, 372. πρὸλ. Ξεν. Ἐλ. 2, 4,
42, Πλούτ. Λουκούλ. 28. 7) συχνὰ τίθεται
τὸ ἄλλος μετὰ τὸ συγκρ. πλησίον, ἕκαστος
καὶ ὁμ. σχεδὸν πλεοναστικῶς, τοῦναντίον λαί-
πει οὐχὶ σπαν. ὅπου τὸ περιμένον, ὡς,
«ἑωσφόρος καὶ ἄστρα» = ἀντὶ καὶ τὰ ἄλλα
ἔ. Ἡσ. 02. 382. καὶ πολλάκις «Ζεὺς καὶ
θεοὶ», ἀνθ' οὗ ἐν Ὑλ. ζ, 476 λέγεται, «Ζεὺς
ἄλλοι τε θεοὶ» «ποῦν τρόπῳ» = πῶς ἄλλως
Σοφ. Οἰ. Κ. 475. αἱ δόω = αἱ δῶν ἄλλαι,
ὅπου περὶ τριῶν ὁ λόγος καὶ ὁ εἰς ἡδὴ ἐ-
μνημονεύθη Ὁμ. Ὀμν. Δῆμ. 447, Ἡσ. 02
277. 278. μὴ θεῖς ἢ, μηδὲς ἄλλος· ἢ Ξεν.
Κύρ. 7, 5, 16. Σημειωτέον ἐστὶν οἱ ἀρχ.
«Ἑλλ. συνδέουσι πολλάκις δύο διαφόρους ἢ
τὰς αὐτὰς πρῶσις τοῦ ἄλλος, ἢ θέσουσιν
αὐτὸ ὅμοιόν μετ' αὐτὴν συγγενὴ λέξιν, ὡς, «ἄλλην
καὶ ἄλλην ἡδονὴν διώκειν», ἄλλην καὶ πα-
λιν μίαν ἄλλην Ξεν. Κύρ. 4, 1, 15. «ἄλλος
λίθῳ ἔβαλλε καὶ ἄλλος», Ἀν. 1, 5, 12.
«ἄλλος ἄλλαις ἐν πόλεσι» = ὁ εἰς ἐν ταύτῃ,
καὶ ὁ ἄλλος ἐν τῇ ἄλλῃ, τ. ἢ ἐν διαφόροις
πόλεσι Δισχ. ἐπτ. 433. «ἄλλοις δὲ τις ἐτί-
λεσσαν ἄλλος ἀνὴρ - Ὀμν. Πίνδ. Η. 2,
13. καὶ οὕτω πανταχοῦ, «ἄλλος ἄλλον αἰλ-
κε, ἄλλος ἄλλα λέγει» Ξεν. ἀν. 5, 2, 15.
2, 1, 15. «ἄλλος ἄλλον τρόπον» κατὰ διά-
φορον τρόπον, Κύρ. 2, 1, 4. ὡς. ἄλλοθεν
ἄλλος, ἄλλος ἄλλοτε καὶ τ. τ. ὥς
προσέτι ἄλλοτε.
«Ἄλλουσι, ἐπὶ κινήσ. = εἰς ἄλλον τόπον,
Ὅδ. ψ, 184. «ἄλλος ἄλλουσι» Δισχ. Πέρσ.
351 καὶ ἄλλαχού.
«Ἄλλο-σπορος» εἰς ἄλλου σπόρου ὡς Θεόδ.
Πρόδρ. 1, π. 111.
«Ἄλλοτα, αἰολ. ἀντὶ ἄλλοτε B. Ἀν. 806.
«Ἄλλοτε, ἢ ἄλλοχα» ἄλλην φοράν, ἐν ἄλ-
λῳ χρόνῳ Ὁμ. συνηθ. ἐν ἀντιθέσει, ἄλ-
λοτε - ἄλλοτε δὲ Ὑλ. λ, 65. τότε μὲν -
ἄλλοτε δὲ Σοφ. Πλ. 739. ποτὶ μὲν - ἄλ-
λοτε δὲ, Ἀντ. 367. Συχνὰ ἄλλοτε ἄλλος
= ποτὶ μὲν οὕτως, ποτὶ δ' ἑτέρως Δισχ. Πρ.
276, Σοφ. Φιλ. 694. καὶ ἀπὸ παρὰ Πίνδ.
(131ς)· ὡς. συχνὰ ἐν πεζοῖς ἐστὶ «ἄλλοτε»
ἄλλη, ἄλλοτε» ἄλλοτε» «νῦν τε καὶ ἄλλοτε
ὅη πολλάκις» Πλάτ. Θεαιτ. 187. «ἄλλοτε
καὶ ἄλλοτε» = ποτὶ ποτὶ καιν. Ξεν. ἀν. 2,
4, 26.
«Ἄλλοτε-πρόσἄλλος» ἄλλοπρόσἄλλος Χρυσ.
τ. 6, σ. 266.
«Ἄλλο-τέρμων γῆ» ἄλλοτριξ, ξένῃ γῇ Εὐ-
σέβ. εὐαγγ. πρ. 9, σ. 438.
«Ἄλλο-τέρως», 2 ὁ ἄλλος τέχνης ὡς ἐπισθ.
ἄλ. κρήτ. 2, 235.
«Ἄλλοτε, ὁρθότ. ἐν δύο λέξ. ἄλλοτε 1, μόρ.
ἔρωτ. ἐν πρῶτῳ, «ἄλλοτε τὴ ποιῶ ἢ τὰ
προηγουμένα» = πρῶτον τίποτε ἄλλο παρὰ
τὰ πρ. Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 30. συνηθ. ἄλλοτε ἢ γῆ

ματος, ὁπότε πρέπει ἐκ τοῦ ἀκολουθοῦντος εἰδικοῦ ῥήμ. νὰ ἐξάγωμεν τὸ γενικόν· «ἄλλο τι ἢ ὁμολογοῦμεν»; (πράττομεν τι ἄλλο τι ὅμ. τ. κ.) = δὲν ὁμολογοῦμεν; Πλάτ. Γοργ. 470· «ἄλλο τι τὰ τρία ἢ ἀναλεῖρα ἀν ἦν;» Παιδ. 106. *Ἀντιστρ. «τί ἄλλο οὗτοι (ὄηλ. ἐπύθισαν) ἢ ἐπεδούλευσαν» Θουκ. 3, 39· «τί γὰρ ἄλλο ἢ κινδυνεύεις;» Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 17, Πλάτ. Παιδ. 63. Καὶ ὁ-
λως ἐπὶ προτ. καὶ εἰς ἕνα τόπ. συγχωνυμέ-
νον, «τῶ διαλέγῃς οὐ νῦν; ἄλλο τι ἢ ἐμοί;
= οὐχὶ μετ' ἐμαυτοῦ;», Ἀλκ. 1, 116· «οὐδὲν
γὰρ ἄλλο ἢ πόλει ἐβόλεσαν» Θουκ. 7, 75·
«ἄλλο οὐδὲν (ὄηλ. ἐποίησαν) ἢ ἐκ γῆς ἐναυμά-
χον», 4, 14, ὅπου αὐτόχρημα = μόνον·
οὕτως, «οὐκ ἄλλο τι ἢ διαλέγεσθαι» Πλάτ.
Θεαιτ. 189· «οὐδὲν ἄλλο ἢ χορευτέον»,
Εὐβ. 8. 277. Καὶ ἀνευ τοῦ ἦ, «ἄλλο τι οὐν
δύο ταῦτα ἔλεγες» = δὲν τὰ ἔλεγες δύο; Γοργ.
495, ὡς τὸ λατ. ποῦνη, προσδοκῶν κατα-
φαιτικὴν ἀπάντησιν· καὶ τὸ ἀπλοῦν ἄλλο
ἔχει τὴν χρῆσιν ταύτην Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 17.
*Ἀλλοτρι-ἄζω· ἄλλοτριως, ἐχθροῦς διακεί-
ματι πρὸς τινα Πολύβ. 15, 22, 1.
*Ἀλλοτρίγες· ἔθνος Ἰδηρικὸν Στράβ. 6.
*Ἀλλοτριό-γαμος, 2· ὁ τὸν ἀλλότριον γά-
μον θηρῶν Θεοδώρητ. τ. 1, σ. 939.
*Ἀλλοτριό-γυναικος, 2· ὁ τὰ ἀλλότρια
ἐν γνώμῃ ἔχων καὶ μὴ τὰ ἑαυτοῦ· Β. Ἀν.
355 ἐκ τοῦ κοιν. Κρατίνου.
*Ἀλλοτριο-εἰδήεις, 2· ὁ ἀλλοτριοῦ εἰδούς,
ἕλληες φύσεις, Βυζ.
*Ἀλλοτριο-ἐπίσκοπος, 2· ὁ τὰ ἀλλό-
τρια περιεργαζόμενος, ἵνα ἀπορρήνῃ λουδορίας
ἔχῃ· Οἰκουμε. σ. 163, Κ. Δ. 1 Πέτρο. 4, 15.
*Ἀλλοτριο-κάματος, 2· ὁ δι' ἄλλους κο-
πιᾶζών· οἱ θησαυρίζοντες ματαιοκόποι καὶ
ἄλλ.· Ἀντιوخ. μον. σ. 1045.
*Ἀλλοτριο-λογέω· ἀλλότρια, οὐχ εἰς τὴν
δοῦσιν ἀνήκοντα λέγω Στράβ. 1, σ. 62.
*Ἀλλοτριο-μορφο-δαίαιτος φύσις· ἡ δὲ
ἐν ἄλλῃ μορφῇ δεικνυμένη φύσις Ὀρφ. ὕμν.
9, 23.
*Ἀλλοτριο-νομέω· θέτω ἐν τόπῳ ἄλλο-
τρίῳ, μὴ προσήκοντι, δὲν διανέμω καὶ δια-
τάσσω ὁρθῶς Πλάτ. Θεαιτ. 195 (ἴμ. λεξ.
λεξ. «ἐναλλαγὴν ὀνομαζόντων ποιοῦντες ἢ ὁ-
λοῖς τίσι τινι μὴ προσήκοντες διανέμεσθαι»,
καὶ τὸ πρῶτον ἐν τῇ συνεξείῃ τοῦ λόγου
οὐχὶ ἐσφαλμένον, δὲν δικαιολογεῖ ὅμως τὴν
μεταβολὴν εἰς ἀλλότριον νομέω)· ζῶ κατὰ
ἥσιν καὶ ἰθιμα ξένῳ Δ. Κάσ. 52, 36.
*Ἀλλοτριό-νους, 2· ὁ ἔχων ἀλλότριον, διά-
φορον νοῦν Ἰω. Κλήμ. σ. 421.
*Ἀλλοτρια-πραγέω· πράττω ἀλλότρια,
τοιαῦτα περὶ ὧν δὲν πρέπει νὰ μὲ μέλῃ, κι-
νῶ παραχῆς Πολύβ. 5, 41, 8 καὶ μῆγν.
*Ἀλλοτρια-πραγία, ἡ· τὸ πράττειν ἀλλό-
τρια, τὸ ὃ ἀνακατῶνται τις ἐκεῖ ὅπου δὲν
εἶναι τὸ ἔργον του, προπῆται Πλούτ. πῶς
διαφρ. τὸν κόλ. 20.
*Ἀλλοτριο-πραγμαζών· ἀλλοτριοπραγίᾳ
Σιμплиκ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 264.
*Ἀλλοτριο-πραγμοσύνη· ἀλλοτριοπρα-

γίγμετά το πολυπραγμοσύνη πολ. 4, 144.
 ἄλλοτριον-πράγμαυν, 2^ο ὁ περὶ ἄλλο
 τριῶν πραγμάτων, αὐτίνα δὲν τὸν ὀδον
 ρουσι, φροντισὺν Β. Ἀν. 81.
 ἄλλοτριον-πρόσαλλος ἄμφωδολος, ὁ
 ρόμενος Ἰουλι. Δαοδικ. σ. 677, το.
 τεπόσαλλος.
 ἄλλοτριος (ἄλλος, 3^ο α) ἕνους 1) ὁ
 ἄλλην χώραν, ἀλλοδαπός Ὀδ. σ. 214.
 2) ὁ εἰς ἄλλους ἰλ. σ. 214, Ὀδ. π.
 2) ὁ εἰς ἄλλους ἀνθρώπων, ἀντιθ. τῷ
 3, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 77

παραγωγῶν περιεχομένων εἰς ξένους θούκ.
1, 35· 6) ἀποτροπή, δυσμένεια - πρὸς τινα
1στ. 7μρ. 3, 13 καὶ ἄλλαχού.
ἐξου τρωπέω, «ἀλλαστροφήσαι» μεταθε-
τικῆς ἐκφράσεως κατ' ἄλλον τρόπον Σχολ.
Εκ. 299.
ἀλλοτρίως, 2· ὁ ἄλλον τόπον, σχῆμα ἐ-
κφράσεως, 2· ὑπὸ ἑλλου μορφωθείς
Μανθ. 4, 75.
ἐξ ἑλλου ἄλλου κοιν. ἀντιταίχ. τῷ ποῦ,
ἐξ ἑλλου ἄλλου, - ἑλλουγέπου Αυσ. περὶ
τοῦ γάλακτος αἰριτώ, παραινώ Σουίδ. 18α
ἐλλοτρεῖται, 2· ὁ ἄλλως καὶ διαφόρως φαι-
νόμενος, διάφορος Νύν. Ίω. 18, 25.
ἀλλοφάσιαι, ὀνόματα παραχύδης Ἡσυχ.
ἀλλοφάσαι, «ἀλλοφάσειν» ἐπεροφρονεῖν,
ἐξ ου ἀπαφρονεῖ βάρος Ἡσυχ. κατὰ δ' Ε-
ρυσταν. ἐν ἱπποκρ. γλ. σ. 38 «ἀλλοφάσαν»
ἐπεροφρονεῖται καὶ τεθορυβημένοι· ἴδα
καὶ Εὐστ. 1324.
ἀλλοφάτοις, 2· α) «ἀλλοφάτοις» ὅπ' ἄλ-
λου καταγενομένοις ἢ ἀνηρημένοις Ἡσυχ.
ἀλλοφάτοις - χροιή Νίκ. ὑμν. 148.
ἀλλοφρόνεις, ἐκ λ. ἄλλος ἱλ. κ, 258.
ἀλλοφρονεῖν 1) ἐξ ἑλλου φρόνημα, ἄλ-
λου φρόνημα, ἑλλως ἐννοεῖται, ἄλλως· τὸ ἐξ ἑ-
λλου ἵστατο ἑαυτοῦ Ἡρ. 7, 205· 2) χάνας τὸν νοῦν,
ἐπειδὴ ἐν ἀπείρᾳ ἐν τῇ ἀ. σημ. Ὁδ. κ, 374,
καὶ δεύτερον, ἀνάισθη τοιοῦ, ἐκ τῶν
ἐκ τῆς μετεπίσης σημ. μεταχειρίζεται ὁ Ἡρ. τὸ,
ἐλλου παρὰ τὰ ὄντα φρονεῖν» πρὸλ. Θεόδωρ.
129.
ἀλλοφροσύνη, ἡ ἕκστασις φρενῶν, παρὰ
Περικλέην Πολυδ. 8, 153.
ἀλλοφρων, 2· ἑλλως φρενῶν Μανθ.
303.
ἀλλοφρούς, 2· ὁ ἑλλης φύσεως Νόν. Δι.
148.
ἀλλοφρούς, δέχεσθαι ξένα ἥθη καὶ ἔθιμα
Μακκ. 18, 5.
ἀλλοφροῦναι, ἡ ἀλλοτρία φύσει Ἐπίκουρ.
1, 4. Λαρκ. 10, 106.
ἀλλοφροῦσμός, ὃ τὸ ἀσπάζεσθαι ξένα
ἥθη καὶ ἔθιμα 2 Μακκ. 4, 13.
ἀλλοφροῦς, 2· ὁ ἐξ ἑλλου φύλος, ἑθνούς,
ἐξου - χθών Αἰσχ. Εὐμ. 813· ἀνθρωποι
ἐκ ἑθνῶν, νόμ. 1, 629· πτόλιμος ἄλλ. καὶ
ἀλλοφροῦς πρὸς ξένους Πλούτ. Καμιλ. 23.
ἀλλοφρονία, λαλῶ ξένην γλώσσαν Εὐστ.
1, σ. 122.
ἀλλοφρονία, ἡ ξένη γλώσσα Ἱώσα. ἰουδ.
ἄρχ. 1, 4, 3.
ἀλλοφρώντας, 2· ξένην γλώσσαν λαλῶν,
ἀλλοφροῦναι - ἀλλάσσω τὸ χρώμα Ἀριστοτ.
πρὸλ. 8, 30.

Ἄλ λ ο - χ ρ ο ι α , ἡ ἄλλαγή χρώματος Ἄδ α -
 α ν τ ι . ψ ο υ ς 2, 25.
 Ἄ λ λ ο - χ ρ ο υ ς , σ υ ν η ρ . - χ ρ ο υ ς , 2 ὁ ἔχων
 ἄλλο χρώμα, ὄψιν, ἡ μεταβάλλων τὸ χρώμα
 Εὐρ. Ἰππ. 174.
 Ἄ λ λ ο - χ ρ ω ι ς , 2 τῇ προηγ. Θεόδωρ. αἰσθ.
 50 ὁ ἔχων ἄλλην ξενικὴν ὄψιν Εὐρ. Ἀνδρ.
 879, Φων. 138.
 Ἄ λ λ ω ἄλλο, Τεγέας ἐπιγρ.
 Ἄ λ λ ω δ ι ς = ἄλλῃ, Ὅμ. προσταθεμένου τοῦ
 ἄ λ λ ο ς ἡ διὰ τ' ἔτρασαν ἀλλοῦς ἄλλος =
 διασκευασθῆσας εἰς διάφορα μέρη, ὁ εἰς ἰδὼν,
 καὶ ὁ ἄλλος ἐκεί Ἰλ. λ. 486 καὶ συχνά ὁ ἄλ-
 λ ο υ δ ι ς ἄλλῃ, π. χ. « - χ ρ ω ι ς τρέπεται = τὸ
 χρώμα, ἀλλοιούται ποτὶ μὲν οὕτω, ποτὶ δὲ οὕ-
 τως Ἰλ. ν. 279 πρὸλ. Ὁδ. ε, 74. Ὡς, παρὰ
 αὐγιν. π. Θεόδωρ. 22, 20, Ἀπολ. Ρ. 2, 980.
 Ἄ λ - λ υ τ ο ς ἄλυτος, Ὅμ.
 Ἄ λ - λ ῶ τ ὁ ἀναλύω, Ὅμ.
 Ἄ λ λ ὠ δ ι ο ς βασιλεὺς Ἀλβας Δ. Ἄλ.
 Ἄ λ λ ῶ σ ι ς ἄλλος, αἰολ. κατ' Εὐστ. 1214.
 Ἄ λ λ ω ι ς, ἐπὶρ. τοῦ ἄλλος κατ' ἄλλον τρό-
 πον, διαφόρως οὕτως ἢ ἄλλως πως Πλάτ.
 Φαίδρ. 272 «μὴ ἄλλως ποιεῖ ἀλλὰ πείθου»,
 Κρίτ. 54 «ἄλλως οὐδαμῶς» κατ' οὐδένᾳ
 ἄλλον τρόπον ἄλλως ἔχειν = ἄλλως φρο-
 νεῖν, - τίνος Δ. Ἄλ. β, 49 παρ' Ὅμ. ἐν
 καλῇ σμ. = κάλλιπον Ἰλ. λ, 391 συχνά.
 ἐν κακῇ σμ. διάφορα πὰρ τὸ ἀληθές, ψευ-
 δώς Ἡρ. 3, 16, 4, 77 ἄλλως ἢ ὡς πρέ-
 πει, ἀμειβόμενος ἀποσταχάτως, - φερόμενται ἀληθ-
 εῖς Ὁδ. ε, 124 πρὸλ. ἄλλως τοῦ βέλους
 πέτεται = ἀμειβόμενος ἐπὶταξέ Ἰλ. υ, 100
 ἄλλως σοὶ γε πατήρ ἠράσατο Πηλεΐδης, ὅπου
 μεταβαίνει εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ Ἡρ. ἰδ. παρ'
 ἄττ. οὐχὶ σπανίαν σμ. τοῦ μάτην, μα-
 ταίως πρὸλ. Τιμ. λξ, - οὐκ ἄλλως προ-
 νοεῖ, οὐ μάτην Ἰσιχ. Ἄγ. 1290 ἄλλως
 τοῦδε μάγοιομα πόνουσι Εὐρ. Ἰππολ.
 301, καὶ ἀλλασχοῦ παρὰ τραγ. Ἀριστ. Ἰππ.
 11 «οὐκ ἄλλως αὐτοὺς πεπνῆσται» Πλάτ.
 Φαίδρ. 232 «ἄλλως λέγουσι», Φαίδρ. 115,
 οὕτω καὶ μάτην συχνά. Ἐν Ἡρ. 3, 139 καὶ
 «ἄλλως δίδωμι» μετὰ τὸ «πᾶσι μὲν οὐδένῃ
 χρημάτων» = τὸ δίδω δωρεάν ἄλλως ἡρό-
 μεν = ἡρώταμαι μόν. Λουκ. ἀλ. 19 πρὸλ.
 θς. δι. 20, 4. Ὅθ. οὐχὶ ἄλλως ἢ, μόνον,
 ἀπλῶς «εἰδόμενον ἄλλως» = εἰδ. μόνον Σοφ.
 Φιλ. 947 «ἄλλως ὄνομα καὶ οὐκ ἔργον»
 Βουκ. 8, 78 «γῆς ἄλλως ἄχθη» = βάρος μόν-
 ον τῆς γῆς Πλάτ. Θεαιτ. 176 «ἄλλως ἔ-
 νεκα λόγῳ ἐγένετο» = μόνον διὰ τὸ φανί-
 μενον, Κρίτ. 46 «ἄλλως ἄλλως» = εὐναρία
 ἔνευ σκοποῦ τίνος Λουκ. Πρ. β. Οὕτω τὴν
 ἄλλως, ὁπλ. ὁδόν = ἀκούπως ὁ μετὰ
 παιδείᾳ τὴν ἄλλως θεωρεῖν Πλάτ. νόμ. 1,
 650 ἴδε τὴν ἄλλως 2) ἄλλως τε, περὶ-
 πλέον, ἐκτός τούτου «ἀγγῆνως ἱστί καὶ ἰσ-
 λως» = καὶ ἄλλως, καὶ ἄνευ τούτου ἱστί
 ἄγ. Ἰλ. ι, 699 καὶ συχνά παρὰ τοῖς ἱππολ.
 Συχνά ἄττ. ἄλλως τε καὶ = τοιαύτως,
 ἀφ' οὗ μάλιστα, «τολημῆται τὸ γε ἀληθές»
 πειν, ἄλλως τε καὶ περὶ ἀληθείας λέγονται»
 Πλάτ. Φαίδρ. 247 ἐπομένου τοῦ εἶναι

Φαίδ. 77· «ἄλλως τε καὶ εἰ»=καὶ μάλιστα
ἐάν· καὶ κεχωρισμένως, «ἄλλως τε οὐκ ἐμ-
μελές καὶ ὅη καὶ παντάπασιν ἀμούσου»,
σοφ. 259, ὅπως ὡς τὸ λατ. cum-tam.
Σπαν. λείπει τὸ καὶ, ἄλλως τε=καὶ τέλος
πάντων Σοφ. Οἱ. τ. 1170· «ἄλλως τε εἰ
καί»=καὶ τέλος, ἀφοῦ μάλιστα.
Ἀλλῶς· ἄλλως Ἀπολ. Δ. ἐπιρρ. σ. 581.
Ἀλμα, τό· τὸ πηδᾶν, ὡς σωματικὴ ἀσκη-
σις ἦδη ἐν Ὄδ. 0, 103 (κατὰ πληθ.) καὶ
128· τὸ πηδῆμα· πέτρας=ἀπὸ τῆς π. Εὐρ.
Ἡρ. μ. 1120· «πετραῖον», 1. 1267· «κρημνῶν
Ἀνθ. παρ. 273. Παρ' Ἱπποκρ. κινήσεις τῶν
μελῶν, «ἡ πρώτη τοῦ ἐμβόρου μεταβατικὴ
κινήσις» Ἡσύχ. Ἐν Πλάτ. Τιμ. 70 τὸ «οἶον
ἄλμα μαλακόν» ἐσφαλμ. ἡρμηνεύθη περὶ
τοῦ τόπου, ἐφ' ὃν τις ἄλλεται· ἐν δὲν πρέπει
νὰ γραφῇ μάλαγμα (καὶ δὲν πρέπει νὰ μετα-
βληθῇ), ἐστὶν=ἐλλόμενον μαλακῶς, saltus.
Ἀλμα, ὄνομα ἢ ἄλμη.
Ἀλμα, τό· ἄλσος Λυκόφρ. 318.
Ἀλμαία, ἢ ἄλμη, ἀρμύρα· «ἄλμαϊαν
πίνω» Ἀριστ. ἐν Β. Ἀν. 82, Νίκ. ἐν Ἀθην.
4, 133=τὰ ἄλματα.
Ἀλμαίνα· πάλ. Ἀφρικῆς πλησίον τοῦ Ἀ-
δρυμῆτου Πλιν.
Ἀλμαίνουμαι· γίνονται ἄλμυρὸς Θεόδωρ. Φ.
1. 7, 5, 4.
Ἀλμαίο-πώλης, ὁ· πωλῶν ἄλμυρά, μτγν.
Ἀλμαίος, 3· ἄλμυρὸς, ἀλατισμένος· τὰ
ἄλματα, καρποὶ, βίται, λάχανα διατηρού-
μενα διὰ τὸν χειμῶνα ἐντὸς ἄλμης, salgama
(κοιν. εἰς τινα μέρη σαλγῆμα) Φιλίμ.
ἐν Ἀθην. 4, 133.
Ἀλμάς, ἄθος, ἢ μὲ ἄλας παρσκευασμένη·
γογγυλίδες, καὶ Ἰδ.-ἐλαία, Ἰδε Ἀθην.
2, 56, Ἀριστ. αὐτ. Ἀθην. 4, 133· «αἱ ἄλ-
μάδες» μόν. ὡς Εὐπολ. αὐτ. 170· «ἄλμά-
δες ἔλασι ἀττικῶς, ἑλληνικῶς κολουμάδες
ἐλαται» Φρόνιχ. σ. 118.
Ἀλματίες, ὁ· πάσχον σπασμοδικὰς κινή-
σεις Ἀδαμάντ. φουσ. 2, 39.
Ἀλματόρας· τὰ παραθαλάσσια χωρία Ἡσύχ.
Ἀλμάω· εἶμαι ἄλμυρὸς Ἱρ. Νόστ. τ. 1, σ. 898.
Ἀλμεναχόν, τό, ὅηλ. βιβλίον, ἐφημερίς
Εὐσεβ. εὐαγγ. πρ. 3, 92 almanach.
Ἀλμευσις· τὸ ἄλμευειν, ἀρμύρα Διοσκ. 3, 91.
Ἀλμευτής, ὁ· καρποὺς ἄλμευειν, μὲ ἄλμην
παρσκευάζων, καὶ πωλῶν Διοσκ. 1, 27,
salgamentarius.
Ἀλμεύω· παρσκευάζω τι μὲ ἄλμην Διοσκ.
2, 127.
Ἀλμη, ἢ (ἔλες)· τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης Ὄδ.
1, 53, Πίνδ. Η. 4, 39 (καὶ ὁ ῥόπος τοῦ ἀ-
ποξηρανθέντος θαλάσσιου ὕδατος ἐπὶ τοῦ δέρ-
ματος, Ὄδ. ζ, 217), πανταχοῦ, πλὴν
σπαν. ἐν περὶ «ἰχθὺς ἐξ ἄλμης τεταρχει-
μένους» Ἡρ. 2, 77, Πλάτ. Φαίδ. 110· ὕδωρ
μὲ ἄλας, ἀρμύρα κοιν. Ἀριστ. σφ. 1515· ὡς
γίν. γεύσεις ἄλμυρᾶ Ἡρ. 2, 12· καὶ πᾶν ὅτι
εἶνε ἄλμυρόν· πρὸλ. Πλάτ. Τιμ. 84, Ξεν.
οἰκ. 20, 12. Μτγ. ἢ θάλασσα αὐτὴ Πίνδ.
Ν. 6, 67, Ἀισχ. Πέρσ. 397, Εὐρ. Μηδ.
1276 καὶ μτγν. π. salga.

Ἀλμήεις, πόρος· ἄλμυρὸς τῆς θαλάσσης
δρόμος Ἀισχ. ἰκ. 824.
Ἀλμήνη, (ὦς· Ἀλμῆνη καὶ Ἀρμῆνη)
πάλ. Παρλαγονίας, κατ. Ἀλμῆνις, ἢ
τῆς Στ. Βυζ. 2) χώρα ἐν Ἠπείρῳ Περ-
Ἀλμῆα· πάλ. ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Σαρματία Περ-
Ἀλμῆα, τὰ ἀλατισμένοι ἰχθὺς Μένικπ.
Ἀθην. 4, 132, ἀντίθ. τῷ πρόσφατος.
Ἀλμῆζω· μὲ ἄλμην βραίνω, βράχω Σπ-
Ἰλ. 6, 538.
Ἀλμῆων, ὁ· ὄν. σκωπτικόν· «παλιὸς δὲ
Ἀλμῶν ἐπικαλούμενος, παρὰ τὴν παλαιὰν
ἄλμην οὕτως ἐσκώπτετο» καθότι καὶ παλ.
ὁ αὐτὸς ἐπεκαλεῖτο· Εὐστ. 1506. ὁ παλ.
Φιλοκλῆς π. χ. ἐσκώπτετο οὕτως.
Ἀλμυράτης· ἄνδρ. ὄν. ἐν ἑπιρρ.
Ἀλμο-ποσία, ἢ· πόσις ἄλμης Ἰουλιαν.
φοικ. κιστ. 2, σ. 279.
Ἀλμο-πότις, κτλ. ἢ· ἄλμην πίνουσα
Μύνδος Μένικπ. ἐν Ἀθην. 1, 32.
Ἀλμο-ποστία· ἢ ἄλμην ποτίζουσα
Μαν. χρόν. σ. 130.
Ἀλμορράφης· εἶδος νένιρου Πλιν. Φ. 1, 31.
Ἀλμος (καὶ Ἀλ.)· 1) υἱὸς Σισύρου, ὁ
λιωτῆς τῶν Ἀλμῶνων Πανσ. 2) ὅτι
Βοιωτία, ὃν ὁ Ἑλλάνικος ὠνόμα.
ὁ Ἰδε, ἄλλοι Ἀλμωνες Πανσ. Στ. Βυζ.
3) ἄρχ. ὄν. τοῦ Ἀράβου Πλούτ.
Ἀλμοῦσις· Ἰδε Σαλμυδῆσσος.
Ἀλμύραι· πάλ. ἐν τῇ κατὰ Αἰγύπτου Περ-
Ἀλμύρα· ἀρμύρα, μτγν.
Ἀλμυρίζω· εἶμαι ἄλμυρὸς, ἔχω γεύσαν
μυρῶν Ἀριστ. ἐν Ἀθην. 9, 394.
Ἀλμυρίς, ἴδος, ἢ ἄλμη, ὕδωρ θαλάσσης
καὶ ἔδαφος ἀλατῶδες Θεόδωρ. αἰτ. τ. 1, σ. 1.
«ἄλμυριδες» αἰγιαλοὶ, καὶ τόπος ἐν τῇ
τικῇ παρὰ τὰς ἑσχατίας, οὗ τοῦδε χωρίου
(τῶν κακούργων) ἐξέβαλλον· Ἡσύχ. σφ. 1507
103· «κράμης» εἶδος κράμης Ἀθην. 9, 394
μὲ ἄλας τε παρσκευασμένη Πλούτ. εἰ περ. παλ.
Ἀλμυρό-γεως, 2· ἔχων ἄλμυρόν Ἰουλιαν.
Φιλ. τ. 2, σ. 111.
Ἀλμυρο-νάματος, 2· ἔχων ἄλμυρᾶ
ματα, βεῖθρα Χρυσ. λ. 24, σ. 312.
Ἀλμυρό-πικρος, 2· ἄλμυρὸς καὶ πικρὸς
Νικηφ. Βλαμμ. φουσ. 130.
Ἀλμυρός, 3· κοιν. ἀρμύρως, ἔχων γεύσαν
θαλάσσης Ὄδ. συχνά, καὶ Θουκ. 1, σ. 1.
«ἄλμυρὸς πόντος» Ἡσ. Θι. 107. Πίνδ.
Πίνδ. ὀνομάζει τὴν θάλασσαν «ἄλμυρᾶ
θα» Ὄ. 7, 57, αἰτ. Εὐρ. «ἄλμυρόν πο-
βάθος» Τρ. 1, καὶ συχνά παρὰ ποιητῶν
«ἄλμυρᾶ ὕψα» Ξεν. Κύρ. 6, 2, 31. «ἄλμυ-
ρὸς καὶ ἄλμ. ποταμοὶ» ἐν Ἡρ. 7, 35 ὁ
λήσποντος· μτγ. πικρὸς, δυσάρετος, καὶ
Πλάτ. Φαίδρ. 243· μετὰ τοῦ «πικρὸν γινώ-
νημα», νόμ. 4, 705· «κἄλλος ἄλμυρόν
δριμύ» Πλούτ. συμμ. 5, 10, 4. «ἄλμυ-
κλαίειν»=πικρὰ κλ. Θεόδωρ. 23, 64, αἰτ.
Ἀλμυρότης, ἢ· τοῦ ἄλμυρος ἡ ἐκείνη
γεύσις Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 3.
Ἀλμυρο-φόρος, 2· ὁ ἄλμυρὰ φέρων, καὶ
ράχων Χρυσ. τ. 6, σ. 464.

- Ἄ-λογχος, 2· ὁ μὴ ἔχων λόγην Χαίρημ.
 Ἰν. Ἀθην. 13, 608, διόρθ. τοῦ ἄλοχος.
 Ἄ-λογ-ώδης, 2· ἄλαλος, παράλογος Ἄ-
 ριστος. πνευμ. 2, 8.
 Ἄλόη· πόα τις οὕτω καλουμένη, καὶ ὁ ταύ-
 της χυλὸς Ἐτ. Μ. 70.
 Ἄλόη· πόλ. ἐν Ἰνδικῇ Πτολ.
 Ἄλοηδάριον· ἱατρικὸν ἐξ ἄλως, καθαρ-
 τικὸν Φωτ. βιβλ. 221.
 Ἄλώησις, ἢ ἄλωνισμα, Β. Ἄν. 208.
 Ἀλοητίας· ῥ. ἐπὶ τοῦ ἀλοῶν Πολυδ.
 Ἀλοητός, ὁ τὸ ἀλυνίζειν ἔν. οἶκ. 18, 5·
 ὁ καιρός καθ' ὃν ἀλυνίζουσι Αἰλ. Ἰ. Ζ. 4, 25.
 Ἀλόθεν· ἐκ τῆς θαλάσσης· ἐξ ἀλόθεν Ἰλ.
 φ. 335.
 Ἄλο-θήκη, ἢ ἀλατοδοχεῖον Εὐστ. 183.
 Ἀλοῖάω· ἀλοῶν Ἰλ. ι, 568, Θεόφρ. 10,
 48. Τὸν τύπ. ταύτην μεταχειρίζονται ἐνίοτε
 καὶ μετγ. πρὸς οἷς καὶ ὁ ὑπό τοῦ Ἡρόν.
 ἀναφερόμενος σχηματ. ἀλοῖω ὅθεν εἶνε ὁ-
 λως ἔνως.
 Ἄλοιδόρητος, 2· ὁ μὴ λοιδορούμενος, μὴ
 ὑβρίζομενος Πλούτ. ἐρωτ. 13· 50. ἀμεμ-
 πτος, μετὰ τοῦ ἀνέγκλητος, πῶς ἂν τις
 ὑπ' ἐλθ. ὥφ. α. 276. - ἐνερ. ὁ μὴ λοιδορῶν
 Σοφ. ἀπ. 66.
 Ἄλοιδόρος, 2· ὁ μὴ λοιδορῶν Αἰσχ. Ἀγ. 401.
 Ἀλοῖσις, ἢ ἄλωνισμα Ἐτ. Μεγ. 74.
 Ἀλοιητήρ, ἥρος, ὁ ἀλωνιστής· 50. ὁ κατα-
 συντρίβων, καταλεάνων - ὀδόντες οἱ γόμ-
 φιοι, τραπέζιται Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 11, 379· -
 σίδηρος Νόν. Ἰω. 7, 25.
 Ἀλοιμα, τό· ἔλειμμα Σοφ. ἀπ. 75.
 Ἀλοιμός, ὁ τῷ προηγ. Σοφ. ἀπ. 830.
 Ἀλοιρ· ἄλλους, Ὀλυμπίας ἐπιγρ.
 Ἀλοιτεῦθ· ἁμαρτάνω, ἀλοιτή, ἁμαρτία,
 ἀρχ. λεξ.
 Ἀλοιτήεις, «ἀλοιτήεσαν» κοινήν, ἀναν-
 ἔρον· Ἡσυχ.
 Ἀλοιτηρός, Ἑρμάν. εἰκασ. ἀντὶ ἀλητι-
 ρός ἐν Σοφ. Οἶ. Κ. 372.
 Ἀλοιτης, αἰολ. ὁ ἀλείτης Ἑμπεδοκλ.
 σ. 478. Ἐν Λυκόφρ. 136 καὶ ἀλοιτός.
 Ἀλοιτις Ἀθηνά· ἡ τιμωρὸς τοῦ κακουργή-
 ματος Ἀθηνά Λυκόφρ. 936.
 Ἀλοιφαίος, 3· πρὸς τὸ ἀλείφειν χρησι-
 μῶν - λίπος Λυκόφρ. 579.
 Ἀλοιφάω· ἀλείφω Ἀκύλ. Γεν. 6, 14.
 Ἀλοιφετον, τό· ἐργαλεῖον τῶν ἀλειπτῶν
 Εὐστ. 764.
 Ἀλοιφή, ἢ πᾶν χρησιμεῖον πρὸς τὸ ἀλεί-
 φειν, ἔλαιον, λίπος· παρ' Ὀμ. 18. χοίρειον
 αἶμαρ, τό τε ἐν τῇ σαρκὶ εἰσέτι μένον Ἰλ.
 ι, 208, καὶ τὸ τετηγμένον, δι' οὗ ἐμαλά-
 κυνον δέρματα ἡ τὸ τόξαν, ρ. 390, Ὀδ. φ.
 179, καὶ χρίσμα διὰ τὴν ἐγκαμψίαν τῶν με-
 λῶν, ζ. 220. Ἐν Πλούτ. τὸ τῆς πίσης
 ἐπιβλημα ἐν τοῖς πλοίοις, τὸ τοῦ ψυμυθοῦ
 καὶ τῆς βαφῆς· πρὸλ. Πλάτ. Κρίτ. 116. Τὸ
 ἀλείφειν Πλούτ. Θησ. 28. Τὸ ἐξαλειφθῆναι,
 ἵτιον, Πλούτ. ἡδ. σ. 610.
 Ἀλοῖω· ἀλοῶν, Ἰπὶγρ. ἐν Δ. Λαερ. 7, 31.
 Ἀλοκίζω· ἀρότρῳ τέμνω αὐλάκην κατὰ
 Σουῖδ. αὐλακίζω Ἀριστ. σφ. 850· «τὸ

- ὄνυχι γράφω ἐν τιμητικῷ πινάκι» ἐπὶ
 γρανίζῳ, πληγῶν Λυκόφρ. 810.
 Ἀλοκράτης, οὗς· υἱὸς Ἡρακλείδους Ἀπολ.
 Ἀλοκρύμινος· κωμ. ὄν. παρασίτων Ἀλφ.
 Ἀλόννησος (καὶ Ἀλόννησος) 1) ἡρὸς ἐν
 τῷ Αἰγαίῳ, μετὰ τὴν Περσικὴν καὶ Σαντι-
 λου, μετ' ὧν. πόλιν Αἰσχ. κατ. Ἀλόν-
 νησος· αἰτίας Στ. Βυζ. 2) ἄλλη τις νησοῦς ἐν
 τῷ ὅρῳ Κωρύκου ἐν Ἰωνίᾳ Σερ.
 Ἀλόντας· ποτ. ἐν τῇ Ἀσ. Σαρματίᾳ Πτολ.
 Ἀλόντιον· πόλ. Σικελίας Δ. Ἀλ. 11.
 Ἀλόντιος Στ. Βυζ.
 Ἀλοξ, οκος, ἢ (ἐκ τοῦ ἔλκω, ἀλ-
 αῖξ, ὠλξ) κοιν. αὐλάκιον Αἰσχ. 987,
 Ἀριστ. ὄρν. 234· 50. τὸ τσούγγι-
 σμα, τραῦμα· ὄνυχος ἄλοκιν νεοτόμῳ Ἀλφ.
 χο. 25· «δορὸς ταχέα ἄλοξ» Εὐρ. 700.
 161· «βαθεῖα τραύματος ἄλοξ», Ἰπρ. 700.
 ἄλοκα τέμνειν = περὶ τοῦ κατὰ θαλάσσης
 πλοῦ Ἀρίων 17. Παρὰ τραγ. μετ. περὶ τοῦ
 συζυγίης κλίνης, οἰοῖται τοῦ ἀγροῦ τοῦ
 ὁρωπίνου γένους· πατρῷα· ἄλοκες = τὸ κατὰ
 τὸς ἡ συζυγ. κλίνῃ Σοφ. Οἶ. 5. 121.
 «τέκνων ἄλοκα σπείρειν» = γεννᾶν τὴν
 Εὐρ. Φοιν. 18. Μετρ. περὶ τοῦ πνεύματος
 «βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρονὸς καρπούμεν»
 Αἰσχ. ἐπ. 575.
 Ἀλοπέυει· ἀνιχνεύει Ἡσυχ.· Ἀκτορὸς, ἢ
 Ἀλόπη· 1) θυγ. Κερκυράδος, ἢ Ἰπποβό-
 ρωμένη τοῦ Ποσειδῶνος, μήτ. Ἰπποβό-
 ρω. ὁ Χοιρίλος ἐποίησεν ὁμών. ὄνυχον
 Πaus.· Εἰς αὐτῆς ὀνομάσθη 2) πόλ. ἐν Φθί-
 τιδι μετὰ τὴν Ἀρίστην καὶ Ἐχίνου Σερ.
 3) πόλ. ἐν Λοκροῖς Ὀπουντίος ἀπέναντι τοῦ
 Εὐβοῖος Θουκ. 4) πόλ. τῶν Ὀζολῶν Αἰσχ.
 Στράβ. 5) πόλ. τῶν Ἀμαζόνων ἐν τῷ ποταμῷ
 ἡ ἡ μετγ. Ζέλια, Λυκία ἢ Ἐρρεος Σερ.
 6) πηγὴ, κατὰ Στ. Βυζ. πόλις, κατὰ Πaus.
 μνημεῖον τῆς Ἀλόπης ἐν Ἀττικῇ (Ἐλευσινί-
 ῳ) ἡν ὀνόμαζον φιλότῃτα Ἡσυχ. κατ. πα-
 σὼν Ἀλοπίτης καὶ Ἀλοπέυει.
 Ἀλο-πήγρια, τὰ· ἀλυνκί Πλούτ. 25,
 Στράβ. 7, σ. 312.
 Ἀλο-πηγός, ὁ· παρασκευάζων τὸ ἄλυν
 τοῖς ἀλοπηγίοις Νίκ. ἀλ. 518.
 Ἀλόπιος· υἱὸς Ἡρακλείδους καὶ Ἀντιόχου
 Ἀπολδ.
 Ἀλόπιστος, 2· ἀξιοφροδιστος· ὁ δὲ
 Θεόφρ. Φ. Ἰ. 5, 1, 2.
 Ἀλοποδάρτης· ἀλείπιστος Ἀριστ. Λυσ. 70.
 Ἀλο-πώλης, ὁ· ὁ πωλὼν ἄλας Εὐστ.
 Ἀλорόα· ἄρουρα καὶ γεωργία παρὰ θαλάσ-
 σαν Ἡσυχ.
 Ἄλος (καὶ Ἄλως, Ἄλος) 1) πόλ. ἐν Φθί-
 τιδι Ἰλ. κατ. Ἀλφ. 2) πόλ. ἐν Λοκροῖς
 Στράβ. 3) θεράπαινα τοῦ Ἀθάμαντος
 ὀνόμας κατ' αὐτὴν τὴν πόλιν Ἰ. Στ.
 Ἄλος δωρ. ἀντὶ ἡλός.
 Ἀλοσάγγα· πόλ. ἐν τῇ Ἰνδικῇ Πτολ.
 Ἄλος-ἀνθινος οἶνος· μετὰ τὴν ἄλας καὶ
 σκευασμένος, καθαρτικὸν μέσον Δισκ. 2, 11.
 Ἄλος-αχνη· κυρ. θαλάσσης ἄφρος καθ' ὃν
 οὗχ. ζωοφύτον τοῦ γένους τῶν ἀλυνῶν
 Ἀριστ. Ζ. Ἰ. 9, 14.

- 8, 4. « τῶν ἄλων συγκαταδεδοκέναι Πλούτ. πολυφ. σ. 290. Ἡ φράσις αὕτη ἀπαντᾷ πρῶτον παρ' Ἀρχιλόχῳ. Ἰδε Jacobs Ἀνθ. σ. 241. παροιμ. α ἄλας ἄγων καθεύδεις » Ζη- νόβ. 1, 23. « ἄλων δὲ φόρτος ἐνθεν ἦλθεν ἐνθ' ἔβη » = ἀνεμομαζώματα διαβολοσκορ- πίσματα, 2, 20. — ἄλμη Καλλιμ. ἀπ. 5, Νόν. Δ. 17, 55. ἄλας = ἀλοπύρριον Δ. Ἀλ. 2, 55. Μετω. ἀστέτοι, δηκτικοὶ λόγοι Πλούτ. συμπ. 5, 10, Ἀθην. 9, 366. 2) ἡ ἄλας, ἡ θάλασσα, συχνὰ παρ' Ὀμ., παρ' ὃ ἀ- παντᾷ καὶ « πόντος ἄλος » Ἰλ. φ. 59, ὦσα, Θέογον. 10, « ἄλος ἐν πελάγεσσιν ». Οὕτω συχνὰ παρὰ Πινδ., τραγ., π. χ. ο πελα- γία ἄλας » Αἰσχ. Πέρσ. 427, σπαν. ἐν πεζῷ.
- Ἀλσαιας· μὴν τις, Κω ἐπιγρ.
- Ἀλσάδαμος, ἡ τὸ Ἀλσάδαμαν σρας ὄρ. ἐν Συρίᾳ Πτολ.
- Ἀλσαια, ἡ πόλ. ἐν Ἀρκαδίᾳ Πλούτ.
- Ἀλσαιος, 3· εἰς τὸ ἄλας ἀνήκων Κ. Μαν χρ. σ. 55.
- Ἀλσαια πορεῖα Ἡσυχ.
- Ἀλσηῖδες, αἱ αἰ ἐν τῷ ἄλει οἰκοῦσαι νόμφαι Ἀπολλ. Ρ. 1, 1066. 4, 1151.
- Ἀλσηῖτιδες, αἱ τῷ προηγ. Σχολ. Ἰλ. υ, 8.
- Ἀλσινεύει, τοῦτο ἐπὶ τῆς ἄγων εὐθηνίας ζεῖμετο Ἡσυχ.
- Ἀλσίνη, ἡ βοτάνης εἶδος, « δὴ τὸ σκιερούς καὶ ἀλωδεις φιλεῖν τόπους » Δισκ. 4, 87.
- Ἀλσιον· πόλ. ἐν Ἐτρουρίᾳ Δ. Ἀλ.
- Ἀλσις, ἡ τὸ ἄλλεσθαι, πηδαν Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 10, 4, 3 καὶ συχνὰ, μετν.
- Ἀλσις, ἡ (ἀλδαίνω)· αὐξήσις, ἀρχ. λεξ.
- Ἀλσο-κομιῶ· περιποιῆσθαι ἄλας Πολυδ.
- Ἀλσο-κομιᾶ, ἡ ἡ ἄλας περιποιήσις Πολυδ.
- Ἀλσο-κομικός, 3· τῇ ἀλσοκομίᾳ ἀνή- κων Πολυδ.
- Ἀλσο-κάμος, ὁ, ἡ τὸ ἄλας περιποι- ούμενος Πολυδ.
- Ἀλσο-ποιῖα, ἡ φύτευμα ἄλας Πολυδ.
- Ἀλσος, εὖς, τὸ (συγγεν. τῷ ἀλδαίνω)· δά- σος ἱερὸν, ἀφερωμένον εἰς θεὸν τινα· « ἀ- γλαὸν ἄλας Ἀθήνης » Ὀδ. ζ, 291. — ἱερὸν Ἡσ. ἀσπ. 99. — ἑσών Σοφ. Οἶ. Κ. 10, καὶ συχνὰ τραγ., Πινδ., Πρ. Βραδύτ. πᾶν μι- κρον δάσος, καὶ τὸ μὴ ἱερὸν Θέοκρ. 1, 117, Μουσχ. 3, 3. — δένδρων Πλάτ. νόμ. 12, 947. Ἐν γέν. = τέμενος, πᾶς ἱερὸς τόπος, καὶ ἄνευ δένδρων. Ἰλ. 6, 506, Ὀρχηστός. « Ἀργος Ἰνάχου κόρης ἄλας » Σοφ. Πλ. 5, Πινδ. Ὀ. 3, 19, « διὸς πάνδοκον ἄ- λας » ὅθ. « πόντιον ἄλας » = ἡ τῷ Ποσειδῶνι ἱερὰ τῆς θαλάσσης ἐπιφάνεια Αἰσχ. Πέρσ. 111. πρὸλ., ἱκ. 848. lucus.
- Ἀλσο-φύλαξ, ὁ ὁ τὰ ἐν τοῖς κήποις το- πεῖα κατασκευάζων Βασίλ. 44.
- Ἀλσο-ώδεξ, 2· πρὸς ἄλας ὁμοίος· κρηνας ἱέρ. Ἰ. Δ. 141. — χωρία Αἰλ. Ζ. Ἰ. 4, 60.
- Ἀλσωμα, τὸ ἄλας, Ὀ.
- Ἀλσών, ὄνος τῷ προηγ. Ἀνύλ. 4 βασ. 17, 16.
- Ἀλτέρινα πόλ. Ἰσπανίας Πτολ.
- Ἀλτήρες, οἱ (ἀλλομαι)· ὄγκοι μολὶσθί- νοι, τοὺς ὁποίους ἐκράτουν ἐν ταῖς χει- ρίν, ὅτε ἱγυρνάζοντο ἐν τῷ ἄλματι· πρὸλ.

- Ἀριστοτ. προβλ. 5, 8, Λουκ. γυν. 22.
- Ἀλτηρεία· ἀρὴ τῆς χειρὸς Ἡσυχ.
- Ἀλτηρία, ἡ τὸ πηδαν μετ' οὗτος ἀλτήρας· τεμίδ. 1, 57.
- Ἀλτηρο-βολία, ἡ ἡ βολή, τὸ βίβλιν τῶν ἀλτήρων Ἰάμελ. βί. Πυθ. 21, σ. VI.
- Ἀλτης· βασιλεὺς Δελείων Ἰλ.
- Ἀλτικός, 3· εἰς τὸ ἄλλεσθαι ἐπιτηδεύει, ἐ- νήκων· μόρια Ἀριστοτ. μορ. ζ. 3, 6.
- Ἀλτήριος Πλούτ. Νομ. 13· εὐκίνητος Σπρ. Κύρ. 8, 4, 20.
- Ἀλτήριον, τὸ πόλ. τῆς ἄνω Ἰταλίας Σπρ. 8, 4, 20.
- Ἀλτις, εὖς, ἡ τὸ ἱερὸν ἄλας τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ Πινδ. Πaus.
- Ἀλτος· τόπος ἐν Μακεδονίᾳ πλησίον οὐ- θησσαλονίκης, κατ. Ἀλτιος Στ. Βυζ.
- Ἀλύαττα, τὰ τόπ. ἐν Βιθυνίᾳ, ἱκ. τὸ Ἀ- λυάττου ὄνομα. κατ. Ἀλυαττηνός Στ. Βυζ.
- Ἀλυάττης· 1) ἀρχ. βασιλ. Αὑδίας, κατ. Σαδούαττου, πάππος Κροίσου Σεν. 2) ὁ ἄλ- λος Σαδούαττου, πατ. Κροίσου, βασιλεὺς Αὑδίας.
- Ἡρ. τὸ Ἀλυάττεμα σήμα, οἰκοδομή· ἡ λωσσία, ἔκτετο μεταξὺ Σαρδείων καὶ τῆς Γυγαλίας λίμνης Ἡρ.
- Ἀλύδας, αὐτός· 1) πόλ. φαντασιώδης Ὀλ. 2) ὅρος τι Ἐτ. Μ. ἰδε Ἀλύδης.
- Ἀλύδης· 1) πόλ. ἐν τῷ Πόντῳ, κατ. Ἀλ- λυαττῶν, ἐν ἡ ὑπάρχον τὰ ἀρχαῖα μετὰ- λεία ἀργύρου Ἰλ. κατ. Ἀλυδὲς Στράβ. 11, 11.
- Ἀλυδίας, Ἀλυδαίος· 2) = Κάλπη, μία τῶν ρακκείων στηλῶν Εὐστ. 3) λίμνη ἐν Πόντῳ Στ. Βυζ.
- Ἀλυγός· ὁ ἄνευ μάστιγος Ἡσυχ.
- Ἀλυδαίνος· ὁ κακὸς ἄνεμος Σουῖδ.
- Ἀλυδαρίων, ὄνος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
- Ἀλυδα· τόπ. ἐν Φρυγίᾳ Πτολ.
- Ἀλυδῖμος (γραπτ. -δαίμος)· ὁ ἱατρός Σουῖδ.
- Ἀλυδῖος (καὶ Ἀλῖος)· υἱὸς Ἰκαρίου, ὁ μελαιντὴς τῆς Ἀλυσίας Στράβ.
- Ἀλυζία· πόλ. Ἀκαρναντίας Θουκ. 2, 10.
- Ἀλυζαῖος Δ. Σικ. καὶ Αλυζαῖος.
- Ἀλυζεῖ· ἀπορεῖ, ριπαίνεται Γαλλην. ἐν τῷ Ἰπποκρ.
- Ἀλύη· οὗ δὲ ἐμπέπηγεν ἡ ἐχέτη, ἀλὺη Πολυδ. 1, 252.
- Ἀλυκεία, ἡ ἡ ἀλατισμένον πρᾶγμα Πτολ. τετρ. σ. 181.
- Ἀλύκη, ἡ ἡ ἀνησυρία, ταραχὴ Ἰπποκρ.
- Ἀλυκή, ἡ ἡ θάλασσα, Ὀ.
- Ἀλυκίς, ἡ ἡ ἀλυστὴς Πλούτ. ἀρ. 3, 16. — Ἐν Στράβ. σ. 182, πηγὴ ἄλ- λυκος, 3· ἀλμυρὸς Πλάτ. Τιμ. 63.
- Ἀλυκος· 1) υἱὸς Σειρήνας Πλούτ. 2) τὸ ἐν Μεγάροις, αὐτ. 3) πόλ. ἐν Πελοποννήσῳ κατ. Ἀλκυκίος Στ. Βυζ.
- Ἀλυκος· ποι. ἐν Σικελίᾳ Δ. Σικ. 1.
- Ἀλυκόσμουρα· μάννα, λίθανον Ἰπποκρ. τ. 2, σ. 887.
- Ἀλυκότης· ἀλμυρὸς Θεόφρ. αἰτ. φ. 2, 3, 1.
- Ἀλυκρός· ὁ ἀλμυρὸς· χλιαρὸς Νικ. 2, 38.
- Ἀλυκτάζω (ἀλύνω)· ἀπορῶ, ἀνησυχῶ Ἰπ. 9, 7, 7.
- Ἀλυκταίνω, ἀλυκτέω· τῷ προηγ. 2, 3, 1.
- λεξ. πρὸλ. ἀλκυκταίμαι.

“Αλυκτο-πίδη, ἡ ἀδιάλυτος πέδη, “ἀλυκτοπέδη διαμύνον οὐρα” Ἀνθ. 12, 160, Π. 211, αὐτ. 5, 230, Ἀγ. αὐτ. 9, 611, ἄλλ. ἐν τῷ πλῶ, Πρ. θε. 521, περὶ τοῦ Προμηθεῖ, ὡς, Ἀπολλ. Ὑ. 2, 1249.
 “Αλυκτος ὁν οὐ δύναται τις φεύγειν, ἀναπνεύσας, κατὰ Σουῖδ. καὶ Ζωναρ. Φαίνεται ὅμως ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ ἀλύω καὶ πρόκειται νὰ τονίζηται ἀλυκτός ἐν τῇ σημ. ἀήσυχος, τεταραγμένος.
 “Αλυκτοσύνη ἀκοσμία Ἡσυχ. ἀνησυχία, παραχῇ, ἀρχ. λεξ.
 “Αλυκτρὸν ἐυδινόν Ἡσυχ.
 “Αλυκταὶ πόλις ἐν Σικελίᾳ Δ. Σικ.
 “Αλυκ-ώδης, 2 ὁμοίως μετ’ ἀλμυρὸν Ἱπποκρ. “Αλμυραντος, 2 ἀδελφής - γῆρα Πλούτ. κατ. ἀγ. 8, - τὸς, μετγν.
 “Αλύνει, φέρει Ἡσυχ.
 “Αλυνόμορος εἰς τοῦ γένους τῶν Κινουραδῶν ἐν Πάτρῳ Πλούτ.
 “Αλύνει, ἡ (ἀλύσκει) τὸ φεύγειν, ἀποφεύγειν Ἀγ. 1272 καὶ μετγν. π.
 “Αλυσήτορος, 2 ὁ μὴ λυπηθείς, ἄλυκος - Πρ. Σοφ. Τρ. 167 - γῆς θάβρον, Οἱ. Κ. 1558, μετ’ ἡν. δι. γρ. ἀλάμπεται, ἐξηγεῖται ἐν τῷ ὁ μὴ λυπῶν, ὡς ὁ Ἱπποκρ. τὸ μεταχειρίζεται ἐπὶ. - ὡς Πλάτ. νόμ. 12, 958.
 “Αλυσήτορος ἀνδρ. ὄν. Ἀλκων Ξεν.
 “Αλυσί-ἀλύπος, ἐπιγρ.
 “Αλυσία, ἡ ἑλλειψίς λύπης Πλάτ. Ἀδ. 971, τὸ ἀδελφὸς Θεόδωρ. Φ. 1, 2, 4, 2.
 “Αλυσιανός ἀνδρ. ὄν. ἐν Πάτραις, ἐπιγρ.
 “Αλυσία γυν. ὄν. Ἰω. Ἀντισχ.
 “Αλυσία ὁ τὴν λύπην μετριάζων Σχολ. λ. 82.
 “Αλυσίος ἀνδρ. ὄν. μετγν.
 “Αλυσος, 2 ἀπληγμένος λύπης, ἀμέλυνος - κακῶν ἀνέν παθημάτων Σοφ. Οἱ. Κ. 1701 κατὰ τὴν εἰκ. Ἑρμάν. ὡς - ἀνίας, ἐν τῷ γῆρας Σοφ. ἀπ. ἐν Β. Ἀν. 385, Ἡλ. 930, Οἱ. Κ. 1515 ἐπὶ. - ὡς ἀλυπύτατα μεταχειρίζονται πάθος - ὡς ἔνστικτος ἀμερίωνος Ἀνθ. 24, 10 - ὁ μὴ λυπῶν, μὴ ἐνοχλῶν, - τινὶ Ξεν. οἰκ. 8, 8, Πλούτ. Ὀδ. 6 ὅτι τοῖς ἄλλοις ἀλύσιος Ἰσοκ. 12, 5 - ἀνιστοῦ μὴδὲν δυσάρεστον προσέχων Ἑρμπα. ἐν Ἀθην. 1, 29 - τὸ ἀλυπον, φων. κατὰ παραβῶν τῶς πόνους Διοσκ. 4, 180.
 “Αλυσος 1) Ἀμβρακιώτης Πολυδ. 2) ἀγαλλιστικός Σικανῶν Πανσ. 3) Μαραθῶνιος, ἐπιγρ.
 “Αλυσος ἱστορικὸς Πλούτ.
 “Αλυσος, 2 ὁ μὴ συνοδευόμενος διὰ λύπης - ὄναι Εὐδ. Ἀλκ. 461, τ. ε. ἐπικὰ ἄντα - πρὸς Πλάτ. νόμ. 7, 810 - φλόγῃ Ἀλκ. ἐν Ἀθην. 2, 55 πένθυμον ἔσχατον Ἰ. Τ. 146, Ἑλ. 185 - μοῖρα = ἡ ὀλιγοῦς τοῦ θανάτου μ. Σοφ. Οἱ. Κ. 1224.
 “Αλυσος, ὡς, ἡ ἀπορία, πλάνη, βλάβη Ἡ-π. κατὰ τὴν περιφραζομένη καὶ πλανᾶται τις ἀπὸ Πλούτ. Ἀντ. 69.
 “Αλυσος, ὡς, ὁ 1) ἀπελευθερώς τις, ἐπιγρ. κατὰ τὴν περιφραζομένη καὶ πλανᾶται τις ἀπὸ Πλούτ. Ἀντ. 69.
 “Αλυσος, ὡς, ὁ 2) ἀπὸ τῆς ἀπορίας, ὡς, ὁ 3) ποτ. ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐκβάλλων

εἰς τὸν Εὐξεινον Ἡρ. νῦν Κισίλ - ἱερμάν.
 “Αλυσκίδιον, τό ἀλυσκίον Β. Ἀν. 380.
 “Αλυσσηδὸν φυλάττειν ἐν ἀλύσει φυλάττειν Μανέθ. 4, 486.
 “Αλυσθαίνω εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος Νικ. ὁθρ. 427, Ἱπποκρ. Παρ’ Ἡσυχ. “ἀλυσθε-νέει” ἀσθενεῖ, ἀνιάται.
 “Αλυσθενεία, ἡ ἀσθένεια Ἑτ. Μ. 78.
 “Αλυσθμαίνω ἀλυσθαίνω Καλλιμ. Δηλ. 212, κατὰ τὸν Σχολ. ἀσθμαίνω, πνεύσσεια.
 “Αλυσί-δετος ἀλύσει ἀσθενέας Ἡσυχ.
 “Αλυσίδιον ὄπκ. τοῦ ἄλυσος Σουῖδ.
 “Αλυσιδῶν περὶ εἰς ἀλυσίδα Κ. Μαν. χρ. 228.
 “Αλυσιδώσις τὸ ἀλυσίδιον Εὐδ. 1154.
 “Αλυσιδωτός, 2 ὁ ἐν εἰς ἀλύσει, ἡ μετ’ ἀλύσει κατεσκευασμένος - Θωραξ Πολυδ. Ὑ. 23, 15, ἄλλ. μετγν.
 “Αλύσιον, τό μικρὰ ἀλυσίς “τὸ περὶ τὸν τράχηλον πλόκιον” Ἡσυχ.
 “Αλύσις, ἡ 1) στενοχωρία, παραχῇ, ἀγανάκτις Γαλην. Λεξ. Ἱπποκρ. Ἰδε ἀλύσις 2) (ἐκ τοῦ λύω ἀδιάλυτος) ἀλυσίδα κοιν. ἡ ἀλυσος. Κατὰ τοὺς γραμμ. πρὶν νὰ θασύνηται Ἡρ. 9, 74, Θουκ. 2, 76, 4, 100 ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον σιδηρᾷ δημ. 25, 28, Ἀριστ. ἐν Κλ. Ἀλ. τὸ μεταχειρίζεται ὡς χύσμαμα.
 “Α-λυσί-τέλεια, ἡ βλάβη, ἀπώλεια Πολυδ. 4, 47.
 “Α-λυσί-τέλης, 2 ἀνωφελής, ἀσφόροτος ἀνωφελὴς καὶ ἀλ. Πλάτ. Κρατ. 417. Συχνὰ παρὰ ῥήτορας, καὶ βλαβερός ἐπὶ. - ὡς Ξεν. ἀπομν. 1, 7, 2.
 “Αλυσκάζω, μόν. ἐν. καὶ παρτ., ἀντὶ ἀλύσκω ἀποφεύγω - ὅθεν Ὀδ. ρ, 581 φεύγω Ἰλ. ε, 253, Κρατίν. ἐν Πολυδ. 10, 33 καὶ μετγν. π., π. χ. Ὀππ. ἀλ. 1, 635.
 “Αλυσκάνω ἀλύσκω Ὀδ. χ, 330.
 “Αλύσκω (ἀλύσκει, ἀλυσκαί) ἐν. μόν. ἐν Ὀδ. χ, 363, 382, ἀλυσκῶν κῆρα μέλαιναν, ἄλλως παρ’ Ὀμ., Πινδ. καὶ τραγ., ὡς μετγν. Π., μέλ. ἀλύσκω, καὶ ἀβρ. ἡλύφα ἀποφεύγω, ὑποχωρῶ, ζητῶ νὰ διαφύγω ὡς ἀποφυγῆσαι καὶ ἀλύσαι Ἰλ. θ, 243 - αἰπὺν ὄλεθρον, κ, 371 ὡς ἡλύφα πόδεσσιν, λ, 476 ἰδ. - θάνατον καὶ κῆρας - ἐταίρους ἀπεμακρύνοντων τῶν ἐτ. Ὀδ. μ, 335 μετὰ γιν. - μόρου, θράσους Σοφ. Ἀντ. 484, Ἡλ. 617 ἀλύσαι θεῶν. 24, 68 - ἐκ τινος Κ. Σμ. 14, 399 μέλας μέλ. ὡς ἀλύσκειται Ἡσ. Ἑρ. 303. - Ἀμτ. περιπλανῶμαι Ἀπολλ. Ὑ. 4, 67. Ἐν παρῶ μόν. ὁ Φιλύσιος. ἡρ. 216, ενίτο, effugio.
 “Αλυσμός ἀπορία, ἀμηχανία, ἰδ. τοῦ ἀσθενέος “τὸ δυσφορεῖν ἅπαντι σχήματι καὶ μετὰβαλλειν ἄλλοις εἰς ἄλλο” Γαλην. τ. 8, σ. 602.
 “Αλυσμ-ώδης, 2 ὁ ἐν ἀλυσμῶ ὢν Ἱπποκρ. κ. προγν. 167.
 “Α-λυσσον, τό φεῖν ἀντιδραστικὸν κατὰ τοῦ λογμοῦ (λύζω, ἰδ. Πλούτ. συμπ. 8, 1, 3 ἐν τίλ.) ἡ τῆς λύσεως τῶν κυνῶν Ἀλκ. Ζ. 1, 9, 31 καὶ ἀλλαχού.
 “Α-λυσσος πηγὴ πηγὴ ἐν Ἀρκადίᾳ κατὰ

παύσασθαι τὴν λύσσαν τῶν κυνῶν Πaus. 8, 19, 2.
 Ἀλύσσω, μόν. ἐν τῷ ἀλύσαντες περὶ θυ-
 μῳ Πλ. χ, 70 εἶμαι τετραραγμένοι, ἀγω-
 νιστῶ, ἀμνηστῶ, συγγενεῖς τῷ ἀλύῳ, οὐχὶ
 τῷ λυσσῶ ὡς νομίζουσιν οἱ Σχολ. ὁ
 μόν. ἀλύξει ἐν Ἰπποκρ. - ὑπερσ. *ἀλάλυ-
 κτο κραδίη* = ἡ καρδία ἦν τετραραγμένη K.
 Σμ. 14, 24.
 Ἀλυστάζω· ἀλύω Ψουγ. καὶ Ἐτ. M.
 Ἀλυσταίνω, ἀμφ. σχημ. τῶν ἀρχ. γραμμ.
 ἀντὶ ἀλυσθαίνω.
 Ἀλυστινὸν δεινὸν Ψουγ. ἀλυστηνὸν Ἐτ. M.
 Ἀλυτὶ - ἀρχῆς, ὁ ὁ τῆς ἐν τῷ Ὀλυμπια-
 κῷ ἀγωνί εὐκοσμίας ἀρχῶν Ἐτ. M. κατὰ
 τὸ ἀξιωμα ὁ ἀμέσως μετὰ τοὺς Ἑλλανοδί-
 κας Λουκ. Ἐρμότ. 40.
 Ἀλύται, οἱ βραδύποροι παρ' Ὑλείοις κατ'
 Ἐτ. M.
 Ἀ-λυτος, 2* ὁ μὴ λυόμενος, ἀδιάλυτος,
 μετὰ τοῦ ἀρρηκτος Πλ. ν, 360 - δεσμοί
 Ὁδ. θ, 275, Δισχ. Πρ. 154 - κόκλος
 Πινδ. Π. 4, 215 *ἀλλυτον λίνον* Θεόκρ.
 27, 16* πρὸλ. Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 6* δὴ
 ἀτελεύτητος Σοφ. Πλ. 223* συχνὰ ἐν Ἀνθ.
 - ἐπὶρ. - ὡς Πλάτ. Τιμ. 60.
 Ἀ-λύτρωτος, 2* ὅστις δὲν δύναται νὰ λυ-
 τρωθῇ Σύμμ. Λευκ. 25, 33.
 Ἀλυχά· ἀδμονία, ἀηδία Ψουγ.
 Ἀλυχῆν· ἄσσην, χάσσησιν Ψουγ.
 Ἀλύχη· πόλ. ἀφ' ἧς ὁ Ἑρμῆς Ἀλύχιμος
 Στ. Βυζ.
 Ἀ-λύχνος, 2* ὁ ἄνευ λύχνου, φωτὸς Εὐρ.
 ἀπ. Ἰν. 22* Ἀλκ. ἐν Δ. Λαερ. 1, 81.
 Ἀλύω, ἀττ. ἀλύω, μόν. ἐν. καὶ παρτ. συγ-
 γεν. τῷ ἄλῃ, ἀλάομαι· ταραττομαι τὸν
 νοῦν, εἶμαι ἔξω φρενῶν, διὰ τε σφοδρὰν λύ-
 πην Πλ. ω, 12, Ὁδ. ι, 398, καὶ ἔξ ὑπερβο-
 λικῆς χαρᾶς, σ, 333, Δισχ. Ἐπτ. 373 (πρὸλ.
 Πλούτ. πῶς δ. ποιη. ἀκ. 5 περὶ τῶν διαφό-
 ρων σημασιῶν κατὰ τὰ ἀρχ. λεξ. *μέση
 λέξις, χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι*). Ὡς πρώτη
 σημ. εἶνε ἡ ἐπικρατούσα, οὕτω Σοφ. Φιλ.
 174. 1179. Πλ. 133* δὴ ἐν γέν. εἶμαι ἀ-
 κηλπισμένος, ἀμνηστῶ Πλ. ε, 352, ἀπορεῖν
 κατὰ Σχολ. καὶ ἔπαμ. ἀντιθ. τῷ εὐπα-
 ρεῖν Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 6, 237* *ὁδὸν περὶ
 θυμὸν ἀλύω* Ἀπολλ. Ρ. 3, 806 καὶ μετγν.
 π. ὡς Ἀἴσ. 13* ἀνιδῶμαι, στενοχωροῦμαι
 Αἴλ. Ἰ. π. 14, 12. Παρὰ μετγν. καὶ ἐν
 πεζ. περιπλανῶμαι περίλυπος, τετραραγμένος,
 Λουκ. ἐν. δι. 13, 1 καὶ Πλούτ. Τιμολ. 14.
 ὁ ἀλύειν λέγουσιν ἐκείνους τῶν ὀργισμένων,
 ὅσοι περ ἂν αἶε τοῖς παροῦσι δυσχεραίνοντες
 ἄλλοτε εἰς ἄλλα μεταβαίνουσι πράγματά τε
 καὶ πράξεις. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ
 νοσοῦντων ἐκείνους ἀλύειν φασίν, ὅσοι μὴ
 φρονεῖν τὴν κατάκλησιν, ἐξαιλάττουσι τὰ
 σχήματα διὰ τὸ δύσφορον αἰετὶ παρὼν εἶ-
 ναι Γαλην. τ. 9, σ. 324 [τὸ ε παρ'] Ὁμ.
 ἐκτὸς Ὁδ. ι, 398 εἶνε βραχὺ, παρ' ἀττ. μα-
 κρόν, μετγν. ἐπικολ. τὸ μεταχειρίζονται κατὰ
 τὰς ἀνάγκας τοῦ μέτρον βραχὺ καὶ μακρόν.
 Ἀλυώδης· τερπνύς, ἐκ τοῦ ἀλύω = χαίρω,
 Ἰπποκρ.

Ἀλφα, τό, ἄκλ. ὄν. τοῦ πρώτου γράμματος
 τοῦ ἑλλην. ἀλφάβητου Ξεν. ἄπομν. 1, 2, 17
 18, ἐν ἀρχῇ, καὶ Ὁσυχ. α ἄλφα· βοῦς
 σάλῃ, Φοίνικες*.
 Ἀλφάβητος, ὁ, καὶ ἡ· τὸ ἀλφάβητον, καὶ με-
 τὰ στοιχεῖα παντὸς ἔργου, μαθήματος, μετ'
 Ἀλφάδδω, δωρ. ἀντὶ ἀλφάδω.
 Ἀλφάδιον· ἐχθρόν Ὁσυχ.
 Ἀλφάδιον, τό (ἄλφα), καὶ ἄλφα· γυναικεί-
 τρον, διαδότης, ἐκ τοῦ σχήματος Εὐσταθ.
 ὑπόμν. Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 6, 7.
 Ἀλφάξω· νοῦς, ἐπινόσι, Βαρν.
 Ἀλφάινω καὶ ἀλφάκω· ἀλφάνω, ἀρχ. λεξ.
 Ἀλφάιος· ἀνδρ. ὄν. K. Δ.
 Ἀλφανός· ἀνδρ. ὄν. Λαμψάκου νομίσμ.
 Ἀλφάνω, ὁ ἐν μόν. ἐν Εὐρ. Μηδ. 250
 α - φθόνον πρὸς ἀσπῶν = εὐρίσκω, Πλούτ.
 τὸν φθόνον τῶν ἀσπῶν, καὶ κομ. ἐν Σοφ.
 ἄλλως μόν. ἐν ἀπρ. 6'. Ὁμ. περὶ ἀσπῶν
 ἀσπῶν (ὡς τὰ «τιμὴν εὐρίσκειν» 80, κατὰ
 τὰ ἀρχ. λεξ. παραλλάσσω)· αμύρην τὴν
 ἄλφον = κερδίζει (πυλούμενος) μετὰ τὴν
 μὴν Ὁδ. ο, 452* «ἴνα μοι βίαν παύω»
 ἄλφον = ἴνα μοι φέρῃ πολὺν βίαν, P.
 α ἄλφον = ὡς, 383* καὶ μὴ ὠρίσκειν τὴν
 μὴν, - ἐκατόμβιον Πλ. φ, 79, 8 μάλιστα
 Πλούτ. συμμ. 4. Παρὰ Σουλδ. Ἀριστ. ἀπ.
 αεῖπεν μ' ὁ κήρυξ, οὗτος ἀλφάνει = οὗτος
 ἔλαβε κλειδοθήκας, καὶ ἐν ἐπιγρ. τὸν
 Εὐκλείδου χρόνων· ἦν δ' ἂν ἄλφον μίσθωνται
 ἐν B. Ἀν. 382 ἔφηγεται εὐρίσκειν καὶ
 ἀναφέρ. ἐκ τοῦ Εὐπολ. «ἀποκηρύξει τις ὅτι
 ἂν ἀλφάνη» = ἐν οἰαδήποτε τιμῇ.
 Ἀλφάριον, τό· ἀλφάδιον, διαδότης, μαθ.
 Ἀλφειαία· ἐπών. Ἀρτέμιδος ἐν Πλάτ. Παιδ.
 Ἀλφειός (καὶ Ἀλφείος) 1) ποτ. Ἀρκαδίας
 2) ἰλ. πρότερον Στόμφαλος ὄνομ. Πλούτ. 2)
 ποτάμ. θεός, οὗτος Ὁλεανθὸς ἡ Ἥλιος καὶ
 Τηθύος Πλούτ. 3) Σπαρτιάτης
 ποιητῆς Μιτυληναῖος Ἀνθ.
 Ἀλφειούσα, Ἀλφειῶσα (καὶ Ἀλφειῶ), ἡ
 φεινῶν, Ἀλφειῶσα· Ἀλφειαία.
 Ἀλφεισθῶσα, ἡ 1) θυγ. Φηγέως, 2)
 Ἀλκμαίωνος Πaus. 2) σύζ. Φοινίκης, 3)
 Ἀδωνιδῆος Ἀπολδ. 3) συζ. Τελειότορος Πλούτ.
 4) θυγ. Βίαντος καὶ Περσῆος Θεόκρ. 5) ὁμοφύ-
 ῳ ἐρωμένη Βάκχου Πλούτ.
 Ἀλφεισί-θοις 3 (πρὸλ. ἀλφάνω) α) - παρ'
 θεοῖς Πλ. σ, 593, ὅμν. Ἀπρ. 119, παρὰ
 νοι, αἱ ὑποταί ἀξίζουσι πολλοὺς βούς, διὰ
 τὰς ὁποίας οἱ μνηστῆρες πολλοὺς βούς ποιεῖν
 σιν εἰς τοὺς γονεῖς, περιχέτητοι
 βροτῆς 6) - ὕδωρ, (πρὸλ. ἀλφει), βοῦς τερπνὸν
 ἡ (βοῦς ἀποφέρειν, τ. ἔ.) τοὺς λειμῶνας γυν.
 μοποιῶν ὕδωρ Δισχ. ἰκ. 835, Ἀλεξ. Διτ. 6, 5.
 Ἀλφείω· ἀλφάνω, Ἐτ. M.
 Ἀλφή, ἡ· κέρδος Λυκούρ. 549, 1394.
 Ἀλφημα, τό· μίσθωμα, ἡ τιμὴ ἀνὸς τιμῆ
 σοῦται τίς τι, ἐπιγρ. 2, σ. 221, 13.
 Ἀλφησις· ἐβρεαίς, γλωσσ.
 Ἀλφήσκω, - τιμῆν = ἀλφάνω, Ἐτ. M.
 Ἀλφησεύω· πυλούμενος ἀποφέρειν καλῶς
 κέρδος, ἡ καλὰ λύτρα Ἰπποκρ. ἀπ. 30.
 Ἀλφηστήρ· τῷ ἐπομ. χρ. Σιβαλ. 90.

Ἀλ-ωρήται· οἱ τὰς ἄλλων φυλάσσοντες Σουδ.
Ἀλ-ωρήται, τό πάλ. ἐν Τριφυλίᾳ Στράβ.
Ἀλ-ωρήται, ὁ 1) βασιλεὺς Χαλδαίων πρὸ τοῦ
κατακλισμοῦ Βηρωσσ. ἐν Εὐδ. 2) ὁ πάλ. πρὸ
Μακεδονίας ἐπὶ τῷ θερματικῷ κόλπῳ Στράβ.
ἢ πάλ. τον. Ἀλ-ωρήται, καὶ κατὰ Πτολ.
ἐπὶ Παιονίας, κατ. Ἀλ-ωρήται, ἐπὶ Πτο-
μαίου, τοῦ φονεύσαντος Ἀλέξανδρον τὸν
ἐν Ἀρύντῃ Σχολ. Δισγλιν.
Ἀλ-ωρήται, ὁ 1) ἀντὶ ἀλῶν (γεν. ἄλ-
ωρ. σὺν. 18, 6) περὶ ἄλ-ω Πλούτ. ἀρ-
φ. 3, 18, συμπ. 3, 10, ἄλ-ωρ. Ἀνθ. 6,
ἀρ. 3, 18, αὐτ. ἄλ-ω Πλούτ. ἀρ. φιλ. 3, 2, ὡς
πρὸς ἐλ. χρ. 14, Νικ. 29, ἄλ-ων Νίκ. 39
160, ἄλ-ωρ. Ἀρτ. 941, Καλλίμ. ἀπ. 59,
ἐπὶ ἄλ-ω, ἄλ-ωρ. Δημ. 42, 6) τὸ ἀλῶνιον, καὶ
ἐπὶ τούτου ἦν στρογγύλον, ἐν γεν. στρογ-
γύλῃ Δισγ. περὶ τῆς ἀσπίδος, ἄλ-ω δὲ
πύλιν, ἀσπίδος κύκλον λέγω, ἐπ. 471,
ὅπου δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ καὶ τὸν κύκλον
τῶν ἀστέρων, ὡς Ἀριστ. κόσμ. 4, «ἄλ-ωρ
ἐστὶν ἐμφανὲς λαμπρότερος ἀστέρων περιαι-
ρούμενος περὶ τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ἀ-
κίνητος» περὶ τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ Πο-
ταμ. 2, 71, περὶ τῶν ἐλγυμένων τῶν ὀ-
φθαλμ. Νικ. 39, 166 περὶ τῆς φωνῆς Αἰλ.
ἀρ. 1, 3, 16, ἀρ. 1.
Ἀλ-ωρ-ωρ, 2) ὅστις δύναται νὰ ἀλῶθῃ, εὐ-
χόμενος νὰ κυριεύῃ—πόλις Ἡρ. 3, 153,
Θουκ. 4, 9, ὁ ἐυκόλως δυνάμενος νὰ συλ-
ληφθῇ νὰ πιεσθῇ—ἀνὴρ Σεν. Κύρ. 5, 4,
ὁ ἐυκόλως δυνάμενος νὰ κερδηθῇ, «ἐδερ-
τίζῃ καὶ ἡδονῇ», ἀπομν. 3, 11, 11 καὶ
ἐπὶ τούτοις ἡμ. ἄλ. = ὁ δύναται νὰ κατέβῃ
κατακλίσῃ Σοφ. Φιλ. 851—διὰ τινος
Πλούτ. Κάτ. ν. 30. Παρ. Δισγ. τὸ ἀναπε-
ρνούμενον εἰς τὴν ἄλῶσιν—παῖς = ὁ ἐνεκα
τῆς ἀλῶσεως, —βάζεις—εἰδῶσι περὶ τῆς ἀλῶ-
σεως, ἐπ. 617, Ἀγ. 10.
Ἀλ-ωρ-ωρ, ἡ (ἀλίσκομαι) τὸ αἰρεῖν, κυ-
ριεύειν, κατὰκτησις, κυριεύσεις Πινδ. Ὁ
11, 44, τραγ. (Σοφ. Φιλ. 61 «μάνην τήνδ'
ἡλῶσα ἄλῶσιν ἔχοντες» = τὸ δυνατόν τῆς
ἀλῶσεως), καὶ συχνὰ ἐν πεζ., ὁ Πλούτ.
ἐπὶ τῶν συχνὰ «ἄλῶσιν ἀλίσκεσθαι», π. χ.
ἀλίσκομαι καὶ ἀρκετρὸν ἄλ. ἄλ. = ὅπως
ἀλίσκομαι ὥστε μὴ δύνασθαι ἐκφυγεῖν, Νομ.
10, πρὸς Κάτ. 55, Δημ. 9' 2) καταδίκη
τῶν δικαστηρίων Πλάτ. νόμ. 11, 920.
Ἀλ-ωρ-ωρ, ἄρραφοι Πούχ.
Ἀλ-ωρ-ωρ, τὰ ἐορτὴ Τεγεατῶν «ὅτι λακε-
δαιμονίων τὸ πολὺ ἐν τῇ μάχῃ ζῶντας εἶ-
λον» Πaus. 8, 47, 3.
Ἀλ-ωρ-ωρ, 3) ὁ ἐπὶ τοῦ ἀλίσκομαι, ἀλῶ-
σεως τὸ ζητούμενον ἀλῶντον, ἐκφεύγει δὲ
τὸ ἀλῶντον Σοφ. Οἶ. τ. 114.
Ἀλ-ωρ-ωρ, 2) ὁ οὐ λωφὸν, ἄπαυστος,
ἐπὶ τῶν ἀγῶνις Πλούτ. Φαδ. 23—ἐρω-
μένη Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 5, 255.
Ἀλ-ωρ-ωρ, δι. γρ. τοῦ ἀλῶστος.
Ἀλ-ωρ-ωρ, καὶ Αἰσχ. ἀντὶ ἀνά, πρὸ χειλο-
σίου, ὡς ἂν βωμοῖσι, ἂν μέσον, ἂν
πύλιν, ἂν φυτά.
Ἀλ-ωρ-ωρ, τῶ ἡμοῦ, γερμ. sommi, ἐπὶ

συλλήψεως ἢ ἀθοροίσεως κατ' Ἐτ. Μ. κοιν.
μαζι 1) περὶ τοῦ χρόνου· ἄμα οἰμωγὴ
καὶ εὐχολή = συγχρόνως αἶμα καὶ εὐχ. Ἰλ.
9, 64· ἄμα πρόσσω καὶ ὑπίσω λείψαι =
συγχρόνως βλέπει εἰς τὸ μέλλον καὶ εἰς τὸ
παρελθόν, 6, 119. Οὕτω καὶ παρὰ τοῖς
ἑπομ. ὅλως συνηθ. μετὰ τοῦ καὶ συνετα-
σόμενον, «σοφὸς καὶ ἀγαθὸς καὶ καλὸς» ἄμα Σοφ.
Φιλ. 119· «ἡσθίου σιωπῆς ἄμα καὶ βρον-
της» Ἀριστ. νεφ. 292· καὶ ἐν πεζ. «αἰρετὺς
ἄμα καὶ ἀγαθὸς» Πλάτ. Φιλ. 22· μετὰ τοῦ
τε-καὶ, «ἄνους τε καὶ γέριον ἄμα» Σοφ.
Ἀντ. 281· ἄμα αὐτοὶ τε δικαστοὶ καὶ ῥι-
τορες ἐσόμεθα» Πλάτ. πολ. 1, 348· «λυ-
πεῖται τε ἄμα καὶ χαίρει» Φιλ. 36· πρὸς
Ἰσοκ. 4, 119· μετὰ μόνου τοῦ τε, «σοὺς πατὴρ
ἐμὸς ὁ ἄμα» Σοφ. Αἰ 987 μετὰ ἀπλοῦς τε,
«ὁδοῦναι ἑσὺ ὁ ἄμα πατὴρ τ' ἐκείνης τ'
ὠρρανεσμένους», Τρ. 937· «ἄμα μῦθος ἔην,
τελέεστο δὲ ἔργον» Ἰλ. τ. 242, ἀνθ' οὗ
παρὰ μετ. «ἄμα ἔπος, ἄμα ἔργον» Ζην. 5.
4, 77· καὶ ἂν α = καὶ σύναμα, καὶ ἐκτὸς
τούτου Πλάτ. Φαδ. 116, Μετὰ μετ. γ.
«δρῦσσοντες ἄμα τάφρον ἐπλίνθουσαν» ἐν ὧ
ὠρυσσαν ἐπλίνθ. συγχρόνως Ἡρ. 1, 179·
«φεύγοντες ἄμα ἐτίτρωσκον» Σεν. ἀν. 3, 3,
7· «καὶ τρίβων ἄμα-ῖση» Πλάτ. Φαδ.
60· «καὶ ἄμα ταῦτα εἶπον ἀναισθήτην» =
ἄφ' οὗ εἶπον ταῦτα ἀνίστα. ἀμείψας, Πρωτ.
335· καὶ μετὰ γεν. ἀπολ. «τῆς ἀγγελίας
ἄμα ῥηθείσης, προσεδοχθῆσαν» Θουκ. 2, 5·
«ἄμα ἀποθνήσκοντες τοῦ ἀνθρώπου διασκε-
δάνονται ἡ ψυχὴ» Πλάτ. Φαδ. 77· Ἀλλ'
ἀπαντῶσι καὶ οὗο ῥήματα, π. γ. «ἄμα ἔ-
λαγε καὶ ἀπεδείκνυε» Ἡρ. 1, 112· πρὸς
Ἰσοκ. 4, 157· «ἄμα πρὸς συντάσσ. μετὰ
δοτ. «ἄμα» ἡτοὶ φαινόμενης, ἄμα ἡελίω
ἀνιόντι» = μετὰ τὰ χαράγματα, μετὰ τὴν ἀνα-
τολήν τοῦ ἡλίου, συχνὰ παρ' Ὁμ. «ἄμα
ἡμέρη διεπαισκούσθη» Ἡρ. 3, 86· «ἄμα τῇ
σίτῃ ἀμαρτάνει» = κατ' ὃν καιρὸν ὠρμαίνει
ὁ σ. Θουκ. 4, 1· «ἄμα στρατῶν» = μετὰ τὸν
στρατῶν Ἡρ. 6, 118· ἐσθῆτα ἄμα γνώμη
φορῶν Ἀριστ. Θεσμ. 148· «εἰσὶν ἄμα ἡμοῖ»,
βατρ. 513· «ἄμα τῇ τοῦ σώματος ἀνθείᾳ λή-
γοντι» = ἄμα παύῃ ἡ ἀκμὴ τοῦ σώματος
Πλάτ. συμπ. 183. Ταῦτα μεταβαίνει ἔπειτα
εἰς τὴν 2) ταπικ. σημ. ὁμοῦ, μαζι, ἐν τῇ
αὐτῇ τῶν παρ' Ὁμ. συχνὰ, «ἔπεισθαι ἄμα
τινὶ» καὶ ἄμα, αὐτῶν-ἄμα ἔποντο» Ὁδ. 4,
371· οὕτω Σοφ. Ἡλ. 245, καὶ «οὔτε γιν
ἄμα αὐτοῖς», Φιλ. 971. Ὡς· «πάντες ἄμα»
ἢ «ἄμα πάντες» = ἅπαντες, ὅλοι μαζι, «ἄμα
ἄμα» Ἰλ. τ. 255. Ὁδ. σημειώνει καὶ ὁ
μοιότητα, συμφωνίαν, «ἄμα πνοῆς ἀνέ-
μοιο» = ὡς αἱ πνεαὶ τοῦ ἀν. Ὁδ. α. 98, καὶ
«ἄμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων» = ἐπίσης κρ. αὐ-
καὶ ἄμα. κυρ. κρατερὸς καὶ ἄμα σύναμα, ἴδε
τὰ παρὰ γρ. ἐν 1). Οὕτως, ἄμα μὲν-ἄμα
δὲ = καὶ-καὶ, ἢ ἐν μέρει μὲν-ἐν μέρει δὲ
Πλάτ. Γοργ. 452, καὶ συχνὰ ἐν πεζ. «ἄμα
μὲν-ἐν δὲ καὶ» Σεν. Κύρ. 1, 5, 3· Ὁ
Κτησίπας τὸ συντάσσει καὶ μετὰ νεν,
Ἀμα ἢ ἄμα, ὅμοι. = ἄμα Πινδ.

Ἀ-μαγγάνευτος, 2* ὁ μὴ υποκείμενος εἰς μαγγάνειαν, ἢ μὴ ἔχων μαγγ. μτγν.
 Ἀ-μαγεύειν, 2* ὁ μὴ μαγεύειν, ἢ μάγειρος συνταξιούχος 1. Παχ. Ἀνδρ. Παλ. 1, 34.
 Ἀ-μάγευτος, 2* ὁ μὴ μαγευμένος Κλ. πρ. Πέτρ. 136.
 Ἀμάδεα, τὰ εἶδος σύκων παρὰ Κρησίν Ἀ-θίν. 3, 76.
 Ἀμάδεις, ἐπὶ μαζὶ Θεογν. καν. σ. 163.
 Ἀμαδούκα, πόλ. Σαρματίας Πτολ.
 Ἀμάδοκα, τὰ ὄρη Σαρματίας Πτολ.
 Ἀμάδοχοι, λαὸς Σαρματικός, ἢ χώρα αὐ-
 τῶν Ἀμαδόχων Στ. Βυζ.
 Ἀμάδοχος, 1) ὑπερδούρις τις Πaus. 2) δύο βασίλεις τῶν Ὀδρυσῶν 1σ. Δημ.
 Ἀμάδρυα κοκκύμηλα, Σικυώνιοι Ἡσυχ.
 Ἀμα-δρυάδες, αἱ νόμφαι τῶν δένδρων, «οἷα τὸ ἄμα ταῖς δρυσὶ γεννᾶσθαι, ἢ ἐπεὶ δοκοῦσιν ἄμα ταῖς δρυσὶ φθίρεσθαι» Ἐτ. Μ. Νόν. πυχνά, καθ' Ἡσυχ. καὶ βάλαντοι.
 Ἀμαζακάραν, πολέμειν, Πέρσαι Ἡσυχ.
 Ἀμαζανίδες, αἱ μηλέαι Ἡσυχ.
 Ἀμαζομαί, ἀμάσμαι, ἐπιγρ.
 Ἀμαζόνειον, τό 1) «τόπος ἐν Ἀττικῇ, ἐνθα θησεὺς τῶν Ἀμαζόνων ἐκράτησεν» Στ. Βυζ. 2) τόπος ἐν Χαλκίδι Πλούτ. 3) τόπος ἐν Πάτρῳ Ἀνών. 4) ὄν. τῆς Κύμης Στ. Βυζ. 5) πόλ. ἐν Πόντῳ Πλίν.
 Ἀμαζόνες, ἴδ' Ἀμαζών.
 Ἀμαζονία, 1) πόλ. Μεσσαπίας Στ. Βυζ. Ἀμαζόνια, 1) ὄρ. ἐν Πόντῳ παρὰ τὸν Θερμώδοντα Ἀπολλ. Ρ. 2) γυν. ὄν. Ἀνθ.
 Ἀμαζονίδης, ὁ Ἀμαζών.
 Ἀμαζονικός, 2* ὁ τῶν Ἀμαζόνων Πλούτ. ὄν. Ἀμαζονικός, τόπ. ἐν Βοιωτίᾳ Στ. Βυζ.
 Ἀμαζόνιος, 3* α) ἐπὶ θ. = τῷ προηγ., Ἀμ. ποταμός, ὁ Τανάϊς Πλούτ. Ἀμ. ὄρη, ἴδ. ἄνωτ. 2) Ἀμαζόνιος, ἐπών. Ἀπόλλωνος ἐν Ἀκωνίᾳ Πaus. 3) μῆνος ὄν. Δ. Κασ. 72, 15.
 Ἀμαζονίς, ἴδος 1) ἐπὶ θ. = στήλη = στήλη ἐν Ἀθήναις Πλάτ. 2) ὄδ. = Ἀμαζών Ἀνθ. ἐν τῷ πλ. Ἡρ. 3) γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀμαζονο-μαχία, μάχη Ἀμαζόνων Σχολ. Ἰλ.
 Ἀμαζώ, ὄψ. θυγ. Ἐφέσου, μῆτ. Ἀμαζό-
 νων Στ. Βυζ.
 Ἀμαζών, ὄνος 1) ἢ καὶ πλ. αἱ Ἀμαζό-
 νες, θυγατέρες τοῦ Ἀρείου καί τῆς Ἀρμονίας, μάχιμον ἔθνος γυναικῶν ἐν τῷ πεδίῳ Θεμι-
 σκύρας παρὰ τὸν Θερμώδοντα, ὃ διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο «τὸ τῶν Ἀμαζόνων πεδίον» βρα-
 δὺτ. δὲ καὶ παρὰ τὸν κάτω Τανάϊν, καὶ ἐν τῇ Λιθύῃ ἀπόμῃ Ἰλ. Στράβ. (οἱ ἀρχ. προ-
 βάλλουσι διαφόρους παραγωγάς, οἷον, αἱ στεροφόμεναι μαζῶν, μονόμαζοι, αἱ σὺν ταῖς ζώναις ἀμῶσαι). 2) οἱ Ἀμαζῶνες, ἔθνος μεταξὺ Μυσίας, Καρίας καὶ Λυδίας = Ἀλαζῶ-
 νες Ἐφορ. ἐν Στράβ.
 Ἀμαθα, τόπ. ἐν Ἀραβίᾳ, κ. Ἀμαθηνοὶ Στ. Βυζ.
 Ἀμαθαί, πόλ. ἐν Σικελίᾳ, κ. -θαῖος Στ. Βυζ.
 Ἀ-μαθαίνω, εἶμαι ἀμαθής, ἀνόητος, μω-
 ρός Πλάτ. νόμ. 3, 697* -εἷς τι, 689, καὶ

προηγ. ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ, -ταῖς αἰ. καὶ
 Ἀμαθονίδαι, ἀρχ. ἔξοχον γένος ἐν Ἰλ.
 λαδὶ Ἰσο.
 Ἀμαθεῖ, ἐπὶ ἄμαθως, κατὰ Σουῖδ.
 δακτύλ.
 Ἀ-μαθῆς, ἢ ὁμαλός, ὀλίγ. εἰς ἄντι ἀμαθῆς, ὁ ἴδ.ε.
 Ἀμαθεῖα, Ψαμάθη, Νηρηΐς τις Ἰλ.
 Ἀμαθεῖν, θερίζειν Ἡσυχ.
 Ἀμαθῆ, πόλ. ἐν Συρίᾳ, ἢ βραδὺτ. Ἐπιγρ.
 νεια Ἰώσ.
 Ἀ-μαθῆς, 2, κατὰ πρῶτον ἐν Ἡρ. 1, 10
 ὁ οὐδὲν μαθὼν, ἀπαιδευτος, ἀνεπιστήμῳ
 Πλάτ. Εὐθύδ. 276, ὅπου ἡ σήμ. ἀνεπιστή-
 μων καὶ μωρὸς ἐναλλάσσονται, ἀντιθ. ἢ
 σφῶς, συμπ. 204* τῷ γνωμονικῷ, καὶ
 5, 467* μετὰ τοῦ ἀνόητος, ὁ σφῶς
 γενικῶτ. τὸν χονδροκέφαλον, μωρὸν, τὸν
 Λοκρ. 104, Τίμ. 92, Ἀριστ. νερ. 492
 «ἀμαθῆς καὶ βάρβαρος» - τινὸς 304*
 41* -περὶ τινος Πλάτ. Ἐρυθ. 304*
 «ἀμαθέστερον καὶ σαφέστερον εἰπεῖν»
 ἐπιτελεθῆναι, ἀπλῶς καὶ σαφῶς Ἀριστ.
 βατρ. 1441, ὅπου ἐγένετο παρομοιότης
 φεστέρον μοι καμαθέστερον φράσων
 «ἀτεχνότερον καὶ ἀμαθέστερον» καὶ οὐδὲν
 Πλάτ. νόμ. 3, 679* καὶ ὀλιγομαθῆς
 Εὐστ. 554* κατὰ δὲ Σουῖδ. «καὶ ἐπὶ τοῦ
 μαθόντος, φύσει δὲ ἐπισταμένου»
 ἀτυχεῖς μεταχειρίζεται αὐτὸ ἀντὶ τοῦ
 ἀγροῦκος, περιποιῶν ὡς σήμ. τὸ ἀγροῦ-
 ματος Δημ. Λεπτ. 119, περὶ ἐκείνου, ὅπου
 δεξιὸς ὄν, δὲν θὰ ἐλεγέτι πρῶτ. Ἡρ.
 Ἰππ. μ. 290* 2) παθ. ἀγνωστος Εὐρ.
 916* ἐπὶ φ. «ἀμαθῶς ἔχων τινός» Ἰλ.
 1, 6, 5* καὶ ἀπροσδοκίως Θουκ. 1, 110
 Ἐν Ἀριστ. Λυσ. 1117 ἀντιθ. τῷ οἰκείῳ
 Ἀ-μαθητεύτος, 2* ὁ μὴ διδάσκων
 τ. 3, σ. 959.
 Ἀ-μαθῆς, 2* ἀμαθῆς - γραμματικῶν Σουῖδ.
 Β. Ἀν. 79.
 Ἀ-μαθῆς, ἢ ἀγνοία, ἔλλειψις ἐπιστήμης
 νικῆς καὶ κοινωνικῆς μορφώσεως, ἐν Θουκ.
 3, 37 περὶ τῶν Λακεδαιμονίων, ἀντιθ. τῷ
 δεξιότητι τῶν Ἀθηναίων συχνά ἐν Πλάτ.
 Ἰσοκ. 4, 47, Λουκ.
 Ἀμαθῆ, πόλ. ἐν Μακεδονίᾳ θεμελιωθεῖσα
 ὑπὸ Ἀμάθου Σχολ. Ἰλ.
 Ἀμαθίτις, ἴδος, ἢ ἡ ἐν τῇ ἑσπερίᾳ
 κόγχῃ Ἐπίχαρμ. ἐν Ἀθ. γ. 3, 85.
 Ἀμαθίτις, ἢ ἡ χώρα τῆς Ἀμαθῆς
 Συρία Ἰώσ.
 Ἀμαθῆς, 3* ἀμαθῆς, μόν. ἐν τῷ π. σφῶς
 ἡμαθῆς, ὁ ἴδ. κατὰ Σχολ. Πινδ. καὶ ὁ. καὶ
 Ἀμαθῆς, ἢ (ἄμμος) ἄμμος, κόνις Ἰλ. 1,
 587* κατὰ τὰ ἀρχ. λεξ. «ἄμμος ἢ καὶ
 τὸ πεδὶον κόνις, φάμμος δὲ ἡ κατὰ τὸ
 ὄλκασσαν ἄμμος», ἀλλ' ἐν Ὁμ. ὄν. Ἀπόλλ.
 439 ἄμαθοι εἶναι αἱ θινες ἐν τῷ αἰγυρίῳ
 Ἀμαθῆς 1) ποτ. Μεσσηνίας Ἰγνός
 λου, καὶ Πάμισος, καὶ βραδὺτ. Μάμας Στράβ.
 2) πόλ. ἐν Συρίᾳ = Ἀμαθῆς Ἰώσ.
 Ἀμαθοῦς, δ' 1) υἱὸς Μακεδόνος ἢ Ἡρ.
 κλέους, θεμελιωτῆς τῆς ἐν Κύπρῳ Ἀμαθῆς

στ. Βυζ. κατὰ δὲ Τάκ. υἱὸς τοῦ βασιλ.
Ἀπριου, οἰκοδόμητας τὸν ναὸν τῆς Ἀμαθου-
σαις Ἀφροδίτης. 2) πόλ. ἐν τῇ μεσημβρινῇ
ἐκτὲς τῆς Κύπρου, παρὰ τὴν νῦν Λεμεσό,·
ἵστα ναὸν Ἀφροδίτης Στράβ. κατ. Ἀμα-
θούσαι, ἐνίοτε = Κύπριοι· ὅθ. ἡ Ἀμαθουσία
τ) ἐπων. Ἀφροδίτης στ. Βυζ. 6) ἡ χώρα
τῆς Ἀμαθούσας Πτολ. ἐπ. Ἀμαθουσιακός·
2) πόλ. ὁχυρὰ ἐν Παλαιστίνῃ πέραν τοῦ
Ἰερουσαλὴμ.
Ἀμαθούσα· μήτ. Κινόρα, θεμελιώσασα τὴν
Ἀμαθούσαν στ. Βυζ.
Ἀμαθούνα· μεταβάλλω εἰς ἄμυνον καὶ κόνιν,
φύλαξ, ἀφανίζω, καταστρέφω· = πῦρ πό-
λιν· Ἰλ. ι, 593. ὡς. = σάρκα ἐνὶ φλογί·
Θουκ. 2, 26. ἐν γέν. ἔξοντῶν, φονεύω, =
ἀνέρα Ἀισχ. Εὐμ. 897. «χρόνῳ ἀμαθύνεται»
Περ. Κ. Σμ. 11, 250. «Ἐν Ὁρ. ὕμν.
Εὐμ. 140 «κόνιν ἀμάθανεν δουπάδας» = ἐκά-
λυψεν τὰ ὄμματα. Ἐν Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 5,
281. «χρὶς τὴν ἀμάθον»·
Ἰλ. 20, 67. 2) ἀμύδης Στράβ. 8, σ. 344.
Ἰλ. ι, π. = ἄμα Καλλιμ. Δουτρ. Παλλ. 75.
Ἰλ. ια' ἡ Δημήτηρ παρὰ Τροϊζήνιοις Ζηνὸς
Ἀμαίεωτος, 2) ὁ μήπω ματευθεὶς, παρ-
Ἰλ. Νόν. Δ. 41, 133. 6) ὁ ἄνιψ μαίας·
Ἰλ. ια' Ὁπκ. κυν. 1, 40 (δὲ γρ. ἀμαίεωτος).
Ἀμαί-μάκιστος, ἡ, ον (σύνθ. ἐκ τοῦ α ἐπι-
τα. ἡ ὑμῶν. τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ μαί καὶ τοῦ
μάκιστος, ὅπερ ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ μακρὸς,
ἡλικίαν, ὡς τὸ πάχιστος πρὸς τὸ παχὺς, πάλ-
ιν, πῆγ. υε). 4) πολὺ μακρὸς· αἰστών ἀμαίμα-
κτονήτος· Ὁδ. 5, 344. «χλμαίραν ἀμαίμα-
κτον ἔκλειπεν» = περνήμεν· ἡ δ' ἄρ' ἔην θείον
ἦτορ οὐδ' ἀνθρώπων, = πρόσθε λέων ὕπισθεν δὲ
ἄρσεν, μέσση δὲ χλμαίρα», ὅηλ. τὸ σώμα
τοῦ θηρίου εἶνε πράγματι μακρότατον Ἰλ. ζ
170. 2) ἐν γένει μέγας, δεινός, φοβερός, ἀκατα-
μάχητος· πόντος Πινδ. Π. 4, 14 (πρόβλ. -βύ-
βων ἐν Ἀνθ. παρ. 234)· = τριδόνος, Ἰ. 7,
35. = μένος, Π. 3, 33. α - κινήμους πετρῶν»
Πινδ. Π. 4, 308. = πῦρ Σοφ. Οἶ. τ. 477. καὶ αἱ
Πινδ. Οἶ. Κ. 127. = βασιλεὺς Ὁρφ. Ἀργ.
1, 18 καὶ μέγν. ἐπ. = θῆρ Θεόκρ. 25, 258.
Ἀμαί-πριτος· στρατηγὸς Βοιωτῶν Πολύδ.
Ἀμαί-ωτος· ἴδ' ἀμαίεωτος.
Ἀμακρίστος, 2) οὐχὶ μακαριστὸς Θεόδ.
στούδ. σ. 346.
Ἀμακρίων· ὄναξ, Λάκωνες Ἡσύχ.
Ἀμακρίων· ἀπαξ, Κρήτες Ἡσύχ.
Ἀμακρίδης· ἴδ' Ἀμακρίδης.
Ἀμακρί-λαός ἐν Ἀστυρίᾳ Πτολ.
Ἀμακρο-ημέριεωτος, 2) οὐχὶ ἐπὶ πολ-
ύῳ χρόνῳ παραταθείς Θεοφύλ. Σιμ. ἴστ.
σ. 208.
Ἀμακτίων, ὄνος· ἡγεμὼν τῆς βασιλικῆς Πλιν
ἱστορίας Πολύαιν.
Ἀμαλ-τὴν ναῦν, ἀπὸ τοῦ ἁμᾶν τὴν ἄλα,
Ἀμαλ-Πρωτὴ Σατυροῦ (ἀπ. 210) Ἡ-
ρόδ.
Ἀμαλακιστία, ἡ· τὸ ἀμαλάκιστον, ἀκάμα-
τον Δ. Σικ. 4, 35.

Ἀ-μάλακτος, 2) ὁ μὴ μαλασσόμενος, ἀκλη-
ρὸς Λογγ. Ὑφ. 15, 5, Πλούτ. 59, σ. 953.
Ἀμαλάπτω· ἀμαλδύνω Σοφ. ἀπ. 413 ἐν
Ἰσυχ. Λυκόφρ. 34.
Ἀμαλαυρεῖ· μαραίνει, σήπει, φθείρει Ἡσύχ.
Ἀμαλδύνω (ἀντὶ ἀμαλύνω, ἐκ τοῦ ἀμά-
λός) κυρ. ἀδυνατίζω· «ὄμματα ἀμαλδύνονται»
Ἰπποκρ. ὅθ. καταστρέφω, «τείχος ἀμαλδύ-
νας» Ἰλ. μ, 32, καὶ παθ. «ὅπως τεῖχος
ἀμαλδύνεται», ἡ, 463. «ὅπου ἄντος ἀμαλ-
δυνθήσονται» Ἀριστ. εἰρ. 376. Ἐν γέν. ἰξ-
φανίζω, καθιστῶ ἀγνώριστον· = εἶδος Ὁμ.
ἕμν. Δῆμ. 94. πρόβλ. Ἰουλ. Αἰγ. ἐν Ἀνθ.
6, 18, «Λαί· ἀμαλδυνθεῖσα μορφήν» Ἐν
Ἀπολλ. Ἰ. 1, 834 ἀμαλδύνουσα = ἀφανί-
ζουσα καὶ τῷ πλάσματι χρῦπτουσα· Σχολ.
Ἀμαλεός· υἱὸς Νιδῆς Εὐστά.
Ἀμαλεόω καὶ ἀμαλῆ· ἀμαλλεύω, ἀμάλλη,
μεγν. ὡς. ἀμαλίζω.
Ἀμαληκίται· ἔθνη ἰερρακίων, ἐκ τοῦ Ἀμα-
λῆ, υἱοῦ Ἠσαῦ στ. Βυζ.
Ἀμαλῆ-τόμος, 2) ὁριστῆς Ὁπκ. κυν. 1, 522.
Ἀ-μάλακτος, 2) «σιδηροῦς, σκληροῦς,
ἀμαλάκτος» Ἡσύχ. - φρένες Π. Σιλ. ἐν
Ἀνθ. 5, 234.
Ἀμάλθεια, ἡ· 1) ἡ αἴψ, ἡ ὀρέψασα τὸν Δία ἐν
Κρήτῃ καὶ ἀντὶ τούτου μετατεθεῖσα μεταῦ
τῶν ἀστείων Ἀρατ. 2) νόμῳ ἡ παρῶντος
ἔχουσα κέρας ταύρου, θυγ. Ἰσικανού ἡ Με-
λισσίδης, ἡ τοῦ βασιλείου Λίμωνος Ἀπολλ.
Τὸ κέρας αὐτῆς «δύναμιν εἶχε τοιαύτην
ὥστε βρωτῶν ἢ ποτῶν, ὅπερ εὐζαιτό τις πα-
ρίχειν ἄφθονον» Ἀπολλ. 2, 7, 5, 1. ὅθ.
παροιμ. «πάντ' Ἀμαλθείας κέρας» ἴδε καὶ
Δ. Σικ. 4, 35.
Ἀμαλθείας κέρας· τόπ. πλησίον τοῦ Ἰππω-
νίου, κτίσμα Γέλωνος Δοδρ. ἐν Ἀθῆν.
Ἀμαλία· νήματα λεπτά, μεγν.
Ἀμαλκίδης· εἰς τὸν τριτοπατρῶν Ἐτ. Μ.
Ἀμαλκίειν· τὸ μὴ βροῦν Ἐτ. Μ.
Ἀμαλλῆ, ἡ (ἀμάω), καὶ ἀμάλη γραφ.,
ἐν Ἀθῆν. 10, 618, «τὰ ὄραγματά των κρι-
θῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ προσηγόρευον ἀμάλας»·
ἀλλὰ 305, ἄμαλλα, ὄραγμα Σοφ. ἀπ. 610,
Πλούτ. Ποπλ. 8. = σταγῶν Δ. Περ. 358,
Κ. Σμ. 11, 150, ὅπου δύνατον νῆ σημαί-
νῃ καὶ τὸ εἰσέτι ἀθέριστον σπαρτῶν. Τὸ
σημαίνον, δι' αὐτὸ δύνανται τὰ ὄραγματα Φι-
λόστρ.
Ἀμαλλεύω καὶ Ἀμαλλίζω· δένω ἐξ
ὄραγματά, ἐν γέν. δένω, ἀρχ. λιξ.
Ἀμαλλίον· σχοινίον, ἐν ᾧ δεσμεύουσι
τὰς ἀμάλας, τὸ νῦν οὐλόδετον, Ἐτ. Μ.
Ἀμαλλο-δετήρ, ὁ· ὁ δένων τὰς ἀμάλας
Ἰλ. σ, 551.
Ἀμαλλο-δέτης· τῷ προηγ. Θεόκρ. 10, 44,
Θεοκρ. Σχ. ἐν Ἀνθ. 10, 16.
Ἀμαλλοί· φυτὰ σικυώνητων ὁμοίων Ἡσύχ.
Ἀμαλλοί· ἀφανίζετο Ἡσύχ.
Ἀμαλλός· πέρδις Ἡσύχ.
Ἀ-μαλλεύω, 2) ὁ ἄνιψ μαλλίου, αἱ ψιλοτά-
τες Εὐστά. 1057.
Ἀμαλλο-τόκεια, ἡ· ἡ ἀμάλας, ὄραγμα
παράγουσα· γατα Ἰ. Γαζ. 390.

Ἀμαρδοκαία χωρά ἐν Βαβυλωνίᾳ Πτολ.
 Ἀμαρδος ποτ. Μηδίας ἐκβάλλων εἰς τὴν
 Κασπίαν θ. Πτολ.
 Ἀμαρεῖς ἔθν. Βακτριανῆς Πτολ.
 Ἀμάρευμα, τό· ἄθροισμα βορβόρου *Πσύχ.*
 Ἀμαρεύω διοδεύω *Πσύχ.* φέρω τὸ ὕδωρ
 δι' ἀμάρας πρὸς ἄρδουσαν Ἀριστάν. 1, 17·
 ἀφῆναι νὰ ἐκρευσθῇ Ἑδοτ. 1609.
 Ἀμαρήϊον ὕδωρ τὸ ὑδ. τῆς ἀμάρας Νόν.
 Δ. 47, 182, = ἀμαρϊαίον.
 Ἀμαρη-σαπητήρ, ὁ· ὁ σκάπτων ἀμάρας
 Μανέθ. 4, 252.
 Ἀμαρία, καὶ ἀμαρίς ἀμάρα.
 Ἀμαρίαν, ὕδωρ· τὸ τῆς ἀμάρας ὕδωρ
 Θεόφρ. Φ. I 2, 8.
 Ἀμάριον ἄλλος τὸν Διὸς ἐν Ἀγαίᾳ Στράβ.
 Ἀμαρπατᾶ μηνὸς Κεππαδοκικοῦ ἄν. *Iδ*-
 λερ. χρον. τ. 1, σ. 442.
 Ἀμαρτυάδας ὁ Φέρκλος Πλούτ.
 Ἀμαρτάνω, ἄθρ. ἡμαρτον, ἀμαρτεῖν, "Ομ.
 καὶ ἐπ. ἡμαρτον, μέλ. ἀμαρτήσομαι, ἀ-
 μαρτήσω μόν. μετγν., ὡς. ἀμαρτήσας ὡς
 ἀθρ. ἄ. Ἀνθ. 7, 339 καὶ Δ. Σικ. 2, 14
 πρὸς Λοβ. Φρόν. σ. 732, πρκ. ἡμάρτηκα
 1) ἀπουτυχάνω, δὲν ἐπιτυγχάνω τοῦ σκο-
 ποῦ (κατὰ Βουτάν. λεξ. 1, σ. 147 ἐκ τοῦ
 α στερ. καὶ μείρομαι = ἀμέτοχος γίνομαι,
 ἀμειροῦ) "Ομ. συχνά μετὰ γεν. περὶ τῆς
 ἀπουτυχίας τοῦ τοῦτέωτος "αὐτοῦ μὲν ἄ-
 μαρτεῖ" Πλ. β, 491· "ἐκὼν δ' ἡμάρτανε βοιω-
 τὸς" = ἐλουσίως δὲν τὸν ἐπέτυχε, κ, 372, ἀν-
 τίθ. τῷ τυχεῖν Πλ. φ, 851· καὶ βάλ-
 λειν, 866. Οὕτω καὶ Αἰσχ. Ἀγ. 1206 καὶ
 συχνά Σοφ. Αἴ. 155· καὶ ἐν πεζ. - Οἰρων,
 λένουσι ἔεν. Κύρ. 1, 4, 11· - τοῦ σκοποῦ
 Πλάτ. Ἰπκ. ἐλ. 375, ὡς. Ὁδ. υ, 425.
 Συχνότ. ἐν γενικτ. σημ. ἀπουτυχάνω,
 χάνω, - τινὸς Ὁδ. φ, 155· "χειρῶν ἐξ Ὁ-
 δυσσῆος ἀμαρτήσασθαι ὀπωπης" = ὅα στερηθῇ
 τὰ ὄματα διὰ τῶν χ. τοῦ Ὁδ. ι, 512
 ὡς. "ἡμάρτομεν βοιωτίας" = ἐχάσαμεν τὴν
 Β. Πρ. 9, 7· δὲν δυνάμει νὰ ἐπιτύχω, κα-
 τερθώσω - τινὸς τ. Σοφ. Φιλ. 231· πρὸς.
 Πλ. 1312· "τὰ ταῦτα μεν περπατήμεν ἔσται,
 ταῦτα δ' ἡμαρτημένα" = ἡ ἐπιχείρησις μου ὅλ-
 ματαιωθῇ, 0' ἀποτύχῃ, Οἰ. τ. 621· "ἐπὶ ὀλῆ-
 γυναικὸς" = ἀπεστερηθῆμεν τὴν ἐσθλ. γυν.
 Εἰρ. Ἀлк. 619 καὶ 882, πρὸς. Πρ. 1207·
 ἄγρας, 853· - τοῦ παντός Πλάτ. Φαίδρ.
 235· ἡμάρτηται Θουκ. 3, 56· ἡμαρτήθη, 2,
 65· 2) πλανῶμαι ἐν τινι, δὲν ἐπιτυγχάνω
 τὸ ὁρθόν ἐν τινι· "οὐχ ἀμαρτάνειν μύθων"
 Ὁδ. λ, 510· - νοήματος = λέγω τὸ ὁρθόν,
 η, 292· εἶμαι νοήμων· - γνώμης Θουκ. 1,
 33, καὶ 6, 78, ὁρθὸς διορθ. ἀντὶ γνώμῃ
 πλὴν πρὸς. Κρύστηρ Πρ. 7, 139 καὶ "τὴν
 ἀληθεῖς ἀμ."· οὕτω φίλων ἡμάρτανε δω-
 ρων· δὲν ἀφῆκε νὰ λείψωσι φ. δῶρα Πλ.
 ω, 68· ὅν ἐν τίνι. σφάλλομαι, πλανῶμαι,
 ἀμαρτάνω (ἐν ἡθ. σημ.), ἀπὸ τοῦ Ὁμ. παρὰ
 τραγ. καὶ πεζ. ἡ συνθησάτη σημ. ἀμεταβ.
 Ὁδ. ν. 214, Αἰσχ. Πρ. 260, 266, Πλάτ.
 λίαν συχνά μετ' αἰτ. - ταῦτε = ταῦτα ἐ-
 σφαλόμεν, παρίδωκα Ὁδ. χ, 154· - τοι-

αὐτὰ ἔπη» Σοφ. ΛΥ. 1075· «ἀμαρτία» Πλάτ. Φιλ. 123β· «— μεγάλα ἀμαρτήματα» Πλάτ. Φαιδρ. 143· «— ἀνθρώπων» Ξεν. Κύρ. 3, 1, 40· 50. καὶ παθ., «τὰ ἡμαρτήματα» = «ἀμαρτήματα» Σοφ. Οἱ. Κ. 440· «κακὰ τὰ λίσσεται καὶ ἡμαρτημέναν» Πλάτ. πολ. 2, 349· «εἰς τε» Σοφ. Οἱ. Κ. 972, Βόρ. 41 πολ. 21· «εἰς τοὺς θεοὺς Πλάτ. Φαιδρ. 261· «εἰς ἀνθρώπους», Ἀλξ. 2, 150· «πρὸς ἐρωτα, μυθολογίαν, Φαιδρ. 242, 243· περὶ τὴν πόλιν ἀμαρτανέμενοι» Ξεν. Σοφ. 1, 2, 9· καὶ-παρὶ τίνος=ἀναφορικῶς πρὸς 1, 2, 9· «ἐπεὶ οὖν οὕτως ἐστὶν ὁ νόμος, οὐ δύναμαι σφάλλομαι, Ἐλ. 1, 7, 27, Διμ. 20, 189· ῥήματα=εἰς μίαν λέξιν Πλάτ. Γорг. 489· ἐν λόγοις, πολ. 3, 396, ergo, propterea· Ἀμαρτίας, ἄδος, ἰων. ἡ· ἀμαρτία, ἁμαρτίημα Ἦρ. 1, 91 καὶ συχνὰ Ἱπποκρ. καὶ Ἀλ. 2, 35.

Ἀμαρτῆ (κατ' ἄλλ. ἀμαρτιῇ, ἀμαρτίη καὶ ὀμαρτῆ, ὁ ἴδιος, ἐκ τοῦ ἅμα καὶ αἷον ἀργός) «ἅμα, κατ' ἐπακούουσίην, ὡς ἂν μὲν ἵκανον εἴρηται, ὡς ἂν ἴκανον ἢ μὲν ἵκανον» Ποσειδ. συνδεδεμένοι, διὰ τὴν περὶ συγγράνων πράξεων πολλῶν ἀνθρωπίνων· «τῶν μὲν ἀμαρτῆ δούρατα ἐκ χειρὸς ᾗζεν» Ἰλ. ε, 656· «τοὶ δὲ θήσαντες ἀμαρτῆ τὴν μολετὴ τ' ὑψηλοτέρη, σ, 571· πρὸς 162, Ὁδ. γ, 81.

Ἀμαρτῆθεν· τῷ προηγ. Σοφ. Ἰλ ψ, 161

Ἀμαρτήματα, τὸ πρᾶξις ἐφαρμομένη, ἁμαρτία, πλάνη, πλημμέλημα Σοφ. Ἀντιφ. 1, 1 καὶ ἀττ. πεζ. «ἀμαρτήματα ἀμαρτανέναν» Λυσ. 31, 23, Πλάτ. Γорг. 325· «ἐν τῷ νόμῳ, 1, 627, 2, 668· «ἀμαρτιαν περὶ θεοὺς ἔξινους ἀμ.» νόμ. 5, 729· «τὰ περὶ τοῦ σώματος ἀμ.» Γорг. 479· πρὸς Ἀριστοτ. Νικ. 5, 8 καὶ μετὶν. συχνὰ, ergatum, peccatum

Ἀμαρτηρός· ὁ ἀμαρτανών, ἀρχ. λέξ. ἀμαρτῆς

Ἀμαρτητικός, 3· ὁ εἰς τὸ ἀμαρτανόν ἐπιπροσηύχων, ἀντιθ. κατορθωτικός, «περὶ τῶν μὲν ταῦτα ὁ ἀγαθὸς κατορθωτικὸς ἐστίν· ὁ δὲ καλὸς ἀμαρτητικός» Ἀριστοτ. ἠθ. Νικομ. 2, 3, Πλούτ. ἠθ. σ. 420· ἐπίρ.= εἰς ἐν ἀμαρτίᾳ Κλ. Ἀλ. σ. 520.

Ἀμαρτία, ἡ· σφάλμα, ἀμαρτία καὶ αἷον ἠθ. σημήν. τραχ. Ἀριστ. βατρ. 1131, 1 καὶ ἀττ. πεζ. Ἀντιθ. ὁρθότης νόμ. 1, 627, 2, 668· «ἀμαρτιαν περὶ θεοὺς ἀμαρτανέναν», πολ. 2, 379, ἤτοι ἐν τῇ τῷ ἀμαρτήματι.

Ἀμαρτί-γάμος, 2· ἄγαμος Νόν. Δ. 48, 4

Ἀμαρτί-νοῦς, 2· ἔχων νοῦν ἀμαρτανέναν· συγκεχυμένος Ἠσ. Θε. 511. Αἰσχ. τα. 531

Ἀμαρτιών, τό· ἀμαρτία, ἡ κατὰ τὸν νόμον ὁ μισθὸς τῆς ἀμαρτίας Αἰσχ. Ἀγ. 1, 1 Πέρσ. 663 ἐν τῷ πληθ. ἀμφ. γρ

Ἀμαρτο-επιστής, 2· ὁ ἐν τοῖς λόγοις ἀμαρτανών, σφάλλων, μέτιστα λαλών· «ὁ ποιῶν ἁμαρτούν» Ἰλ. ν, 324· «οἶνος ἀμ.» = ὁ ποιοῦν τοὺς ἀνδροεικοὺς νέ φλυαροῦσι ποιεῖ. ἐν Κλ.

Ἀλιεῖ παιδ. 2, σ. 155.

Ἀμαρτο-ζωσις, 2· ὁ ζωὴν ἀμαρτωλῶν ἔχων Ἔτ. Ρουδ. λ. Τούρκος.

Ἀμαρτο-λύγος, 2· ἀμαρτοεικής Ἀδην 4, 163

Ἀμαρτορήτος, 2· ὁ ἡμὲν μαρτυρημένος Ἑρμ. Ἦρ. μ. 290.

ἁμαρτῆρας, 2, ὁ μὴ ἐπιβεβαιούμενος διὰ
καρτίαν, περὶ δικαιοσύνην ὑποβέβηκεν· «ἀμ.
τῆμα χεῖν» Ἀλφιν. 1, 92· «πρᾶξις ἀμάρ-
της ἵκονε» Δημ. 34, 38· «ζῶναρις θουκ.
11, Κ. Δ.· ἐπὶ· «ἀμαρτῶρας ποιεῖν» =
ἐπιμαρτῶρων Δημ. 30, 21.
ἁμαρτωλῆ, ἡ ἀμαρτία Θεογ. 325 καὶ
ἁμαρτωλὸς Ῥιαν. 4.
ἁμαρτωλῶτα, ἡ τὸ νᾶ ᾗναι τις ἀμαρτωλός,
ἐν Εὐρωτιαν. ἐν Ἰπποκρ. σ. 1006 «ἡ τῶν
ἀμαρτωλῶν εἰδήσις».
ἁμαρτωλο-ποιός, 2, ὁ ἀμαρτωλῶν
ποιῶν, μετν.
ἁμαρτῶλος, 2, ὁ ἀμαρτάνων, Ο'. Κ. Δ.
ἡμ. ἡ. σ. 25, peccator.
ἁμαρρυγέες· ἀκτίνας, λαμπηδόνες· ὕφεις
ἡμ.
ἁμαρϋγῆ, ἡ τὸ ἀμαρῶσαι, λαμπηδόν,
τὴν ἡμεῖς νινουμένην πραγματίαν· ἀσφαλ-
τὸν ἀμαρρυγῆν Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 45, Ἀπολλ.
1, 3, 1018· «ἀστέρος, 2, 42=ἀκτίνας Σχολ.
πρὸς Α. 1696· ὅθ. ταχέια κίνησις»· Ἰπποκρ.
ἡμ. ὕμν. 925· κατὰ Πολυδ. 2, 46 καὶ
ἡμ. τοῦ μετώπου.
ἁμαρρυχίδης· υἱὸς Ἀμαρρυχέως, ὁ Διω-
κὴρ 14, καὶ ὁ Ἰππιδάστρας Ἡσ.
ἁμαρρυχέυς· υἱὸς Ἀλέκτορος, ἡ Ὀνητα-
μεῖον, ἀρχηγὸς τῶν Ἐπειῶν, βραδύτ. βασι-
λέως ἡμ.
ἁμαρρυκυσία· βοστρυχίς Ἡούχ.
ἁμαρρυμα, τὸ ἑλαττῶν, χαρίσσεια κίνησις·
ἁμαρρυμῶν Ἡσ. ἀπ. 160· ἴσ. καὶ περὶ τῆς λάμ-
πης τῶν ὀφθαλμῶν· ἡλίον Ἀπολλ. 1, 4,
25· «ἀμαρρυματα βᾶλλειν εἴ τινα», 3,
25· «χρῆσται σπασμοὶ Θεοκρ. 23, 7. Μετρ.
ἁμαρρυμα φέρειν» Ἀνθ. 7, 343,
ἁμαρρυγῆ, γῆρας, ἡ ἐπὶ ἀκτίνας καὶ λαμ-
πῆρας καὶ ὕψους Χαιροβ. καν. 1, σ. 82.
ἁμαρρυλλίς, ἰσὰς, ἡ· ποιμενίς τις Θεοκρ.
ἁμαρρυνός· 1) κύμην Εὐβοίας ἔχουσα ναυ-
αγισμῶν ἐπιθ. α) Ἀμαρρυνός· ὅθ. Ἀμα-
ρρυνός, ἡμ. ἡμ. ἁμαρρυνός.
Ἀρτεμίδος Πανσ. καὶ τὸ
ἁμαρρυνός, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν
τῆς Ἀρτεμίδος, κατ. Ἀμαρρυνός Στ. Βυζ. 6
ἁμαρρυνός· ὅθ. Ἀμαρρυνός, ἐπιθ. Ἀρτε-
μίδος Στράτ. κατ. Ἀμαρρυνός, ὅθ. Ἀμα-
ρρυνός (ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀρτεμίδος ἐν Ἐρετρῷ
καὶ Ἀμαρρυνιάδες κοῦραι Ἀνθ. 2) ὁ
πολιτικὸς αὐτῆς θεωρεῖται ὁ Ἀμαρρυ-
νός, κυνηγὸς τῆς Ἀρτεμίδος Στ. Βυζ. 3
ἡμ. τοῦ Λαταϊάνος Ἀπολλδ.
ἁμαρρυνός· ἀπλετος, πολὺς Ἡούχ.
ἁμαρρυσία· ὅ· Ἀμαρρυνός.
ἁμαρρυσῶν· λάμπων, στίλβων, ἀστράπτων
τοῦ ἀμαρρυσέειν ἐξ ὧσων Ἡσ. Θε. 82·
ἁμαρρυνὸν ἀπὸ βλεφάρων ἀμαρρυσῶν=συχ-
νὸν ἐὼς καὶ ἐκεῖ Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 278
ἡμ. «ἡλίου πῦρ ἀμαρρυσῶν» Κ. Σμ. 8, 2
ἡμ. «ἀπὸ χρυσῶν ὡσάντων ἀμαρρυσῶν
πύργων» ἡκτινοβόλοι, ἡστραπτε Ἀπολλ. 1,
116 καὶ ἡμ. γ· ὡσάν, 4, 178· «ἀμαρρυ-
σῶν» ἁπλοῦς λεγόμεν· ἀστράπτει, ἀκτιν-
οῦται ἀπὸ τοῦ ἀνθρῖ Μαριαν. ἐν Ἀνθ. 9, 66
Ἀμαρρυῶτα· τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἡούχ.

Ἰμας, ἀδός, ἡ, λίαν. ἐν Ἑτ. Μ. Ἰς ἀρί.
 Ἰμασία· 1) πόλ. ἐν Πόντῳ, ἔβρα τῶν βα-
 σιλέων τοῦ Πόντου, πατρίς Στραβόνιος, κατ.
 Ἀμαστός Σερράβ. καὶ Ἀμασιώτης Στ. Βυζ.
 2) = Ἰμια Πτόλ.
 Ἀ-μάσητος· ἀμάσητος.
 Ἀμάσητος· παρατοίον ὄν. Ἀλκίφρ.
 Ἀμασίας· 1) ὁ ποτ. ἔβρα ἐν Γερμανίᾳ
 Σερράβ. 2) ὄν. Ἑβρ. α) βασιλ. τῆς Ἰουδαίας
 Ἰώσ. β) βασιλ. Ἀρμενίας Ἀβυθῆν.
 Ἀμασίον· 1) ἀργ. βασιλ. Αἰγυπτίου Δ. Σικ-
 2) βασιλ. Αἰγυπτίου (570 - 520), ὁ μέγας
 Πλούτ. 3) Πέρσης στρατηγός Ἠρ. δ) Ὁ-
 λυτος Ἀθῶν.
 Ἀμάσιχος ἡ Ἀμασικλος· ἀδελφὸς Πηνε-
 λόπης Σχολ. Ὁδ.
 Ἀ-μασιγώτος, 2· ὁ μὴ μασιγώθαι
 Συνόσ. α. 224.
 Ἀ-μαστικαί, 2· τῇ προηγ. Σχολ. Πινδ.
 Ὁ. 1, 32.
 Ἀμάστορος, ἡ (κώμη)· κώμη ἐν τῇ Κυρη-
 ναίᾳ Σύρτι, ἀνών.
 Ἀ-μαστός, ἡ· ἡ μὴ ἔχουσα μαστοῦς, μετγ.
 Ἀ-μαστός, 2· ἀμάσητος, ἄνευτος Σουδ.
 Ἀμαστρίνη· θυγ. Ὁξυάρτου ἀδελφῇ Δα-
 ρίου Ἀρρ.
 Ἀμαστρίς, ἡ· 1) Ἀμαζῶν τις, κτίσασα τὴν
 πόλ. Ἀμαστριν Στ. Βυζ. 2) = Ἀμαστρίνη,
 κτίσασα τὴν 3) πόλ. Παφλαγονίας, πρῶ-
 τισαν Κρῶμναν, κατ. Ἀμαστριανός, Ἀμα-
 στρανός, -γρός· ἡ γῶρα Ἀμαστριανῇ Σερράβ.
 4) ποτ. παρὰ τῇ πόλει ταύτῃ 5) τίτλος·
 κωμαδίδας τοῦ Διφίλου.
 Ἀμα-συχάδες, αἱ· αἱ οὖν τοῖς σύκοις γι-
 νόμεναι ἔπιος Ἡούχ.
 Ἀμ-α-σικαν μῆλον· εἶδος μῆλου· «ὃ ἅμα
 σῖφι ἀνθοῦν» Εὔδοτ. 878.
 Ἀ-ματαιότης, ἡ· ἔξιν ἀναφέρουσα τὰς φαν-
 τασίας ἐπὶ τὸν ὕβριν λόγον Δ. Αλαβ. 7, 47.
 Ἀματίζει· ἀνατρέφει Ἡούχ.
 Ἀματίς· ἔπας, Ταρκεντινοὶ Ἡούχ.
 Ἀμα-τροχάων, μόν. ἐν τῇ μετγ. ἀμα-
 τροχῶν Ὁδ. α. 451, κατ· Εὔδοτ. ἀκο-
 λουθητικὸς, συνάμενος ἅμα τινὶ τρέχειν.
 Ἀματροχέιν· τὰν ἀρέμετον συνάφειν Ἡούχ.
 Ἀμα-τροχία, ἡ· ἡ σύγκρουσις τῶν τρο-
 χῶν Ἰλ. φ. 422, ἐν τῇ πλ. καθ' Ἡούχ. ἀ-
 ματροχίας· τὰς χαραζέας τῶν τροχῶν (Καλ-
 λίμ. ἀπ. 135) καὶ ὁμοδρόμιας.
 Ἀ-μαυρία· ἀμαυρότης, γλαυκ.
 Ἀ-μαυρίσκειν· ἐπισκοπεῖν Δημόκρ. ἐν παρ.
 Στοδ. Ἀνθ. α. 14.
 Ἀ-μαυρό-θιος, 2· ἐν τῷ σκότει ζῶν Ἀ-
 ριστ. ὄρν. 663, κατὰ τὸν Σχολ. = ἀσθενεὶς,
 ἔχουν ἀμαυρὸν βίον ἔχοντες καὶ ἀσθενῆ.
 Ἀ-μαυρό-καρπος, 2· ὁ ἔχων ἀμαυροῦς,
 μέλανας καρποὺς Θεόδωρ.
 Ἀ-μαυρός, 3 (πρῶτ. μαυρός, μαίρω, μαρ-
 μαίρω) 1) ἀσθενὸς μαρμαίρων, λήμπων
 σκοτεινός, ἀγνώριστος, ἀδιγνωστός, παρ
 τοῖς κατ' ὄψα ἐβδάλω, = ἐβδάλων Ὁδ. δ
 824 = γλως Ξεν. κιν. β, 21, ὅπου ἀνείθ
 «σαφὲς γνωρίζειν» Εἰδρ. Ἱερ. μ. 125 ὅμα
 «ὅπου λιλαιπὸ παύς ἀμαυρὸν γλως» = παρ

τοῦ ἀδυνάτου βαδίσματος τοῦ γήρατος - κληρών = ἀδεαία Αἰσχ. γο. 840' ἐν γέν. ἀσημαντος, ἀδύνατος - γενεή 'Πο. ἔρ. 282, ἀντιθ. ἀμείνων ἢ ἄσημος, ἀδοξος, ὡς - γένος Πλούτ. Ποπλ. 21' πρβλ. «ἀμαυρόν τινα τιθέναι» = ἄδοξον ποιεῖν Αἰσχ. 'Αγ. 453' - σθένος Εὐρ. 'Πρ. μ. 231' πρβλ. 'Αν-δρ. 204, ὅπου ὁ Ἑρμάν. τὸ ἐξηγεῖται - τυ-φλός, ὅς καὶ ἐν Σοφ. Οἱ. Κ. 1022 ὑπερα-σπίζεται διὰ τοῦτο τὸ ἐναντίον τῶν χειρογρ. «ἀφαυρὸς φως» ἀντιθ. ἀμαυρός, ὅπερ κατ' αὐτὸν οὐδέποτε σημαίνει τὸν ἀσθενῆ 2) τυφλός - κώλον = ὁ τοῦ τυφλοῦ πούς Σοφ. Οἱ. Κ. 178' - χεῖρες, 1635' «ἀμαυρὰ ὄψις» = ἀσθενής Σεν. κυν. 5, 26' «ἀμαυρὰ βλέπω» Στράτ. ἐν 'Ανθ. 12, 254. Μτφ. - φρήν = συγ-κεχυμένη Αἰσχ. 'Αγ. 532. Συχνὰ ἐν Πλούτ. - νύξ Λουκ. ἔρ. 32' «χρῆμα ἀμαυρόν καὶ μι-κρόν», Τίμ. 25' 3) ἐνεργ. ὁ ἀδυνατίζων, - νοῦσος Διονύσι. ἐν 'Ανθ. 7, 78' - ἐπίρ. «ἀ-μαυρὸς βλέπειν» 'Ανθ. παρ. 337, tetrus, obscurus.

Ἀμαυρός βασιλ. Τενέδου 'Πρακλ. Ποντ. Ἀμαυρότης, ἡ ἀδυναμία Εὐσέβ. ἱστ. ἐκκλ. σ. 352.

Ἀμαυρο-φανής, 2' ἀμαυρὸς λάμπων Στob. ἐκλ. φυσ. σ. 556.

Ἀμαυρός (πρβλ. μαυρός) ἀμαυρόν, σκο-τεινὸν ποιῶ, τυφλῶναι, «τὰς ὄψεις ἀμαυ-ρῶναι» = τυφλῶναι - ἄστρα = σκοτίζειν Λεων. Γαρ. ἐν 'Ανθ. 9, 24' «ὁ ἥλιος ἀμαυρώθη» = ἐσκοτίσθη 'Πρ. 9, 10' «σελάναι ἀμαυρω-θεῖσα» 'Αντ. Σιδ. ἐν 'Ανθ. 7, 241' ἀφανὲς ποιῶ, - ἔχνη Σεν. κυν. 5, 4. Γενικῶς ἀφα-νίζω, φθείρω, «φορτία ἀμαυρῶναι» 'Πο. ἔρ. 691' «τίς σὴν ἀμαυρὸν ζῶν» Εὐρ. 'Ιπ-πολ. 816' «ἡ ἡδονὴ ἀμαυροῦται» = ἐξασθενεῖ 'Αριστοτ. ἦθ. Νικ. 10, 4, 9' «ἀμαυροῦ-ται τὸ λεγόν» Λουκ. οἰκ. 16, Πολύδ. δ. 15 συνδ. «ἀμ. καὶ ταπεινόν» = ἐκφυλίζειν, ἀμικρύνειν - δόξαν, 20, 4. «ἀμαυρώσων τοὺς ἄλλους στρατηγούς» = ὅπως σκίαση, σκοτει-νούς καὶ ἀφανεῖς ποιήσῃ Πλούτ. Ἀλκ. 6 καὶ παθ. «ἀμαυροῦμαι τῇ δόξῃ, τὸ ἀξίωμα» = ἡ δόξα μου ἑλαττούται, Κοριούλ. 31, obscurus.

Ἀμαύρωμα, τό' ἐπισκότησις - ὀφθαλμῶν. ἱατρ. ἐν γέν. ἐξασθένησις Πλούτ. Καν. 69.

Ἀμαύρωσις, ἡ ἐπισκότησις, μτφ. ἐξασθέ-νησις - ὀφθαλμῶν = ἀμυδρὰ τῶν ὀργάνων αἰσθήσεως Γαλην.

Ἀμαυρωτικός, 3' ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀμαυροῦν.

Ἀμάχαιρος, 2' ὁ μὴ ἔχων μάχαιραν Φερικρ. ἐν Πολυδ. 10, 89.

Ἀμαχαιί' ἀνὴρ μάχης Θουκ. 4, 73, Σεν. Κύρ. 3, 2, 4.

Ἀμάχαιτος ἀμάχης - ὕμνος Αἰσχ. ἐπ. 85.

Ἀμαχητηρία εἶδος ἀκάνθης 'Πούχ.

Ἀμαχητεῖ καὶ - τί' ἀμαχί Σεν. Κύρ. 4, 2, 28, ὁ δ' ὀζύμ. Ἰλ. φ. 437, 'Πρ. 1, 174, Σεν. ἀν. 4, 2, 15 καὶ μτγν.

Ἀμαχητος, 2' α) ἀκαταμάχης, ἀκα-ταγώνιστος - ὁ δὲν βέλην Σοφ. Φιλ. 198' β) ὁ οὐκ εἰς τὴν μάχην ἐλθὼν Σεν. Κύρ.

6, 4, 14' «οἱ μὴτοι μεμαχημένοι» Σουί.

Ἀμαχί' ἀμαχί.

Ἀμάχιας ἀνδρ. ὄν. Σουίδ.

Ἀμαχός, 2' α) ἀκαταμάχης, ἀκαταγώνιστος, ὁ δὲν βέλην Σοφ. Φιλ. 198' β) ὁ οὐκ εἰς τὴν μάχην ἐλθὼν Σεν. Κύρ.

Πέρστ. 840' - κῆμα, 90' - ἄλγος, 'Αγ. 611

«-θεός Ἀφροδίτη» Σοφ. 'Αντ. 798' - ὁ

νόμος Εὐρ. 'Γήσ. 456' - χεῖρες Πίνδ. 38. - κακόν, Π. 2, 76' καὶ ἐν πλ. Πλάτ. 84, 5, 3' «-ἡ Περσῶν δύναμις» Πλάτ. Μενεξ. 240' - ἀνὴρ, Χαρμ. 154. - καὶ ἀντι-κῆτος, πολ. 2, 375' - καὶ ἀντιπρῶτος Πλάτ. Ἀλκ. 34' - πρῆγμα = ὅ οὐδὲς ἀντιπρῶτος

περὶ γυναικὸς καλῆς Σεν. Κύρ. 6, 1, 10' καὶ ὅ ἐν γένει οὐδὲν μέσον ὑπάρχει ἡ

νατος, «-κρῦψαι τὸ συγγενὲς ἡδονῆς» 'Ο. 13, 13, 'Εν Σεν. Κύρ. 4, 1, 10.

Ἀμαχί' ἀμαχί, «ἀμαχοὶ δι' ἡμέραν»

Ἀμάχως' ἐπίρ. τοῦ ἡγ.

Ἀμάς (ἄμα) κυρ. συλλαβῶν, μαζών (ὅψ' ἐν πολλὰ ἔλκεται Εὐστ.) συνηθ.

τοῦ θεωρισμοῦ τῶν γεννημάτων, ὑπερβ. τῶν ὄντων εἰς δράματα Ἰλ. σ. 551 - τὸν

135, περὶ καλάρου Ἰλ. ω. 451, 392 καὶ

τον 'Πρ. 6, 28' - ὁρῶς 'Αριστ. ἱπ. 392 καὶ

τοὺς ἀττικιστὰς ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ θεωρῶν

μτφ. θεωρῶν, συναθροίζω, συγκαθίζω 'Αγ. 1014' «καλῶς ἤμασαν» = ἔσαν ἀν

χίαν καὶ ἀποκόπτω, «-οὔσα ῥινάς τα

φ. 301' «θαλλὼν ἀμάσας» Θεόφρ. 11, 78

ἐν γέν. κατασφάζω ἐν πολλῷ, ὡς

δος ἀγαμὸν στάχυν ἀμ. 'Ανθ. 9, 362

νάς ἤμασα γιγάντων», αὐτ. 9, 193

ὡς τὸ ἐνερ. θεωρῶ 'Πο. ἔρ. 775 (391 γινώ-σκων ἀμάσαν ἀντὶ ἀμασθαι) - γάλα

λάροισιν» = συναθροίζω γάλα 'Οδ. 11, 74

«κόνιν τινὶ ἀμασθαι» 'Πηγήσιπ. 7, 446, καὶ ἐνερ. «ἀμάσας κρατὸς ὑπὸ

κόνιν» = μαζώνων κόνιν διὰ τὸν τῶν

ταφιάζω 'Αντ. Σιδ. ἐν 'Ανθ. 7, 241

ταῦτα ἀναφέρουσι καὶ τὸ Σοφ. 'Αντ. 798

«κατ' αὐτὴν φοινία θεῶν τῶν νεφελῶν

ἀμακόνι» = καλύπτει [α παρ' 'Ομ. ἐν

μακρόν], meio.

Ἀμα-, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ ἀναθ. π. χ. ἡ

εἰναι, ἀμβάλλειν, ἀμβάσις, ἀμβάσις

Ἀμβασίος ἀφροντιστής, ἀφρονιστής

Ἀμβασίνα ἀναδενδρὸς 'Πούχ. Ἀλ. Πηλ.

Ἀμβασάν, τό' πόλ. Φρυγίας

Ἀμβασταί' ἔθνος Ἰνδοκίης

Ἀμβή, ἰων. ἀντὶ ἄμβων 'Ἰπποκρ.

Ἀμβή, ὁ δὲν ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴς 'Πούχ.

Ἀμβισπασί' ἔθνος ἐν Πελοποννήσῳ

Ἀμβισπασί' λαὸς ἐπὶ τῶν Ἀλπεῶν

Ἀμβικες φροῦριον ἐν Σικελίᾳ Σ. Σιν.

Ἀμβικός, ὁ γὰρ ἄμβιξ.

Ἀμβιλικοί' ἔθνη. ἐν ταῖς Ἀλπεσιν

Ἀμβίξ, ἱκός, ὁ γὰρ, κάδος

εἶδος ποτηρίου 'Αθην. 4, 152.

Ἀμβλαδὰ πόλ. Πισιδίας, κατ.

Ἀμβλακεῖν, ἀμβλακίσκω, δορῶ, ἀντὶ ὅ

ἀμακίσκω ἴσος ἀμπλακίσκω.

Ἀμ-βλήθην ἀναβολάθην, ἀπὸ προοιμίου, ἡ

ἀναβολή ἀναβολή ἀναβολή 'Πούχ.

Ἀμ-βλάσκω ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

Ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω, ἀμ-βλάσκω

431' - τῇ τιμῇ = χιλιάρας, ψυχρὸς περὶ τὸ

προσφέρειν τιμὰς Πλούτ. Καν. σ. 71.

Ἀμ-βλώσκω ἀμ-βλώσκω Σοφ. ἀπ. 134.

Ἀμ-βλωτέρας ἐπίρ. τοῦ ἀμ-βλός.

Ἀμ-βλώτης, ἡ ἡ εἰσότης τοῦ ἀμ-βλός, ἐδ.

τοῦ νοῦ νωθρότης Πλούτ. Γάβ. 18.

Ἀμ-βλω-χεῖλής, 2' ὁ ἔχων ἀμ-βλὴ χεῖ-λη, μτγν.

Ἀμ-βλώω εἶμαι ἀμ-βλός 'Ἰπποκρ. νόσ. 3.

Ἀμ-βλωωγμός (ἀμ-βλωωγμός) ἀμ-βλωωγία

'Ἰπποκρ. προορ. 1, σ. 68.

Ἀμ-βλωωπῶν εἶμαι ἀμ-βλωωπός 'Ἰπποκρ.

προγν. σ. 403' «ἀμ-βλωωπῶν, τυφλῶν»

'Πούχ. Σεν. κυν. 5, 27, Λουκ. Πατρ. 25' ἐν

'Αθην. 7, 301 ἀντιθ. «ἀμ-βλῶν»

Ἀμ-βλωωπής, 2' ἀμ-βλωωπός.

Ἀμ-βλωωπητικός, 3' ἔχων ἀμ-βλωωπὴν ὁ-

ρασιν Σχολ. Νικ. 374.

Ἀμ-βλωωπία, ἡ ἀμ-βλωωπία ὁρασίς Πλάτ.

'Ἰππ. ἐλ. 374, ἱατρ.

Ἀμ-βλωωπίας ἀμ-βλωωπός Σουίδ.

Ἀμ-βλωωπός, 2' ὁ ἀμ-βλωωπῶν, ἀμ-βλωωπῶν

ἀδύνατον ἔχων ὁρασιν ἀμ-βλωωπότερον γί-

γνεσθαι τὰς ὄψεις 'Αθην. 10, 435.

Ἀμ-βλωωπῶν εἶμαι ἀμ-βλωωπός, ἔχων ἀσθε-

νῆ ὁρασιν, τυφλῶναι «ὀφθαλμοὶ ἀμ-βλωωπῶν

τοῦσι τε καὶ ἔγγος γίνονται τυφλῶν» Πλάτ.

πολ. 6, 508' - πρὸς τὸ φῶς Λουκ. Χάρ. 1' -

ὁπὸ γήρω, 'Ἰκαρ. 6' μτφ. Πλάτ. 6, 508,

«τὸ τῆς ψυχῆς... δοξάζει τε καὶ ἀμ-βλω-

ωπῶν ἀνὴρ καὶ κατὰ τὰς δόξας μεταβάλλων»

Ἀμ-βλωωπῶν, τό' ἑκτρομα 'Ἀρποκρ.

ἐνν. φάρμακον, δι' οὗ ἀποβάλλουσιν ἀτελῆ

τὰ βρέφη 'Αθην. παρ. σ. 135, Σουίδ.

Ἀμ-βλωωπῶν, 2' τῆς ἐξασθένησις, μτγν.

Ἀμ-βλωωπῶν, τό' ἐξασθένησις, ἑκτρομα, ἱατρ.

ἀρ. λεξ.

Ἀμ-βλωωπῶν χαλδάνη 'Πούχ.

Ἀμ-βλωωπῶν, 2' ἀμ-βλωωπός Θεόφρ. Φ. 1.

3, 20, 15.

Ἀμ-βλωωπός, 2' ἀμ-βλωωπός Αἰσχ. Εὐμ.

915 «δακρύων βίος ἀμ-βλ.» = οὕτω πληρὴς

δακρύων, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ γίνονται ἀμ-

βλωπῶν ἐξ αὐτῶν «πρὸς δ' ἄμμ' ἀγλὸς ἀμ-βλ.

ἐφ' ἔξει» Κριτίας ἐν 'Αθην. 10, 432' - κριτής

Λουκ. Ἀλκ. 3.

Ἀμ-βλωωπῶν, 3' εἰς τὴν ἀμ-βλωωπὴν ἀνῆ-

κων, μτγν.

Ἀμ-βλωωπῶν, ἡ 1) ἀμ-βλωωπῶν, ἑκτρομα Αἰλ.

Ζ. 1, 1, 35' 2) τὸ ἀμ-βλωωπῶν - ὀφθαλμῶν

= ἡ φθορὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀμ-βλωωπῶν

Θεόφρ. αἰτ. φ. 5, 6, 13.

Ἀμ-βλωωπῶν ἀμ-βλωωπῶν Γαλην. τ. 3, σ. 67.

Ἀμ-βλωωπῶν, τό' ἀμ-βλωωπῶν, ἑκτρομα 'Αριστ. σ. 64.

Ἀμ-βλωωπῶν ἀμ-βλωωπῶν Νικ. 374.

Ἀμ-βλωωπῶν, 3' ὁ τὴν ἐξασθένησιν προ-

καλῶν Γαλην.

Ἀμ-βλωωπῶν, ὁπας, ὁ, ἡ ἀμ-βλωωπῶν - ἀδ-

γας Εὐρ. Τησ. 737.

Ἀμ-βλωωπῶν, τό' ἀναδύμα, κραυγὴ Αἰσχ.

N. 11, 42. - Συχνότερ. τὸ μέσ. (ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀορ. εἶνε ἐν χρήσει καὶ ὁ παθ. ἀορ. Πίνδ. Π. 3, 102. ἀλλὰ «ἀμειφθεῖσαι κέλευσθαι» Παρμ. ἐν Ἀνθ. 9, 304 εἶνε αἱ ἐναλ-
λαχθεῖσαι, κατὰ σύγχυσιν ἀλλαχθεῖσαι, πρὸλ. ἀπαμειβόμεναι) ἀλλάσσω δι' ἑαυτὸν, ἀνταλλάσσω, ἀλλάσσω, ἰδ. 1) ἀποκρίνομαι, «τόνδ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμειβετο» Ἰλ. γ, 171 καὶ συχνὰ λίαν «τὸν δὲ-μύθοισιν ἀμειδόμενος προσεῖπε, ἀμειδόμενος προσέφη, προσηύδα» - ἀπαντῶν εἶπε, καὶ ἄνευ προσθήκης, «τόν δ' ἡμειβετο» - ἀπάντα, «ἀμειδόμενός ἐπέσσει» = ἐν ἀμοιβαίᾳ συνομιλῇ, ἐν διαλόγῳ Ὀδ. γ, 148. Οὕτω τραγ. - «ἔπος πρὸς ἔπος» Αἰσχ. Εὐμ. 556. - «ξένους ἔπη», ἱκ. 192. - πρὸς ταῦτα, 246, Σοφ. Φιλ. 378. «ἐν μ' ἀμειψαί», Οἰ. Κ. 995. «μῦθον ἀμειβεσθαι» Εὐρ. ἱκ. 478. «πρῶτα οὐ πρὸς τὰ πρῶτ' ἀμειψομαι», 517. - «ἄνδρα λόγους», Ρησ. 639. - «πρὸς ταῦτα λόγῳ», Τρ. 903, Ἥρ. ποτὲ, μὴ οὕτω, 1, 35, «ταῦτα τοὺς φίλους ἡμειψατο», 2, 173. ποτὲ δὲ - τινὰ τοῖςδε = μετ' αὐτοὺς τοὺς λόγους, 1, 120 καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς Πλούτ. καὶ Λουκ. 2) ὡς τὸ ἐνεργ. ἀλλάσσω τὸν τόπον, «ψυχὴ ἀμειβεταί ἔρκος ὀδόντων» = ἐκφεύγει τὸ ἔρκ. τῶν ὀδ. Ἰλ. ι, 409. - φάρμακον, ἐν τῇ αὐτῇ σημ. τὸ φάρμ. ὅπερ ὁ περβαίνειν τοὺς ὀδόντας χύνεται εἰς τὸ στόμα Ὀδ. κ, 328. «ἀμειβεσθαι κατὰ οἴκους» = μεταβαίνειν ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν Ὀδ. α, 375. ὡς. τραγ. - τόπον, πέδον, πρόθυρα = εἰσέρχασθαι Αἰσχ. ἱκ. 229. «ὅταν δὲ ἐχθρὸς ποὺς ἀμειβηται χθονός» Εὐρ. Φοιν. 278. - πύλας, Ἀλκ. 755. - χθόνα Πίνδ. Π. 4, 226. - «ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως» = μετακί-
νουν ἀπὸ πόλ. εἰς π. Πλάτ. ἀπολ. 37. «ὅπερ θύρας δῶν ἀμ.» = ὁπερβαίνειν τὸ κατωφλίον καὶ εἰσέρχασθαι εἰς τὸν οἶκον Θεόκρ. 2, 104. «οὐρανοῦ γῆν ἀμειψαμένη» Πλούτ. φυγ. ἐν τέλει. 3) «δώροις ἀμ.» = ἀνταποδίδω τὸ δῶ-
ρον μετ' ὅσον Ὀδ. ω, 285. ὅθ. ἐν γέν. ἀν-
ταποδίδω, - χάριν Σοφ. Ἠλ. 132. ἀπο-
δίδω εὐγνωμοσύνην, - εὐεργέταν Πίνδ. Ἰ. 1, 53. «ζημίαν κέρδη πονηρὰ ἡμειψαντο» =
κόωκαν αὐτῶ κακὸν μισθὸν Εὐρ. Κύκλ. 311. «εἰ δ' ἀμειψεται φόνον δικάζων φόνος», Ἠλ. 1093. - χάριν φιλόδεχτος Σοφ. Ἠλ. 134.
εὐεργεσίας ἀξίαις χάριτιν» Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 15. - «τινὰ χρηστοῖσιν ἔργοις» Ἥρ. 1, 97. «τοῖς ὁμοίοις ἀμειδόμενοι» Δημ. 20, 6. «αἱ δὲ θεοὶ ἀμειψαντο» = εἴθε νὰ σοὶ ἀντα-
ποδώσουσι οἱ θεοὶ, Ἠλ. «ἀμειψομαί σε τῆςδε τῆς δικαιοσύνης» Λουκ. ἐν. 15. - τινὰ δικαίᾳ ἀμοιβῇ, ὅν. 27. 4) ἐν γέν. ἀλλάσσειν, «ἀ-
μειδόμεναι ἀειδόν» = ἐναλλάξ Ἰλ. α, 604.
πρὸλ. ι, 471. «λῶφους φρένας τῶν νῦν πα-
ρουσῶν ἀμειψασθαι» = τὸ νῦν φρόνημα ἀλ-
λάσσειν μετ' ἀλλήτερον Σοφ. Τραγ. 734.
Καθ' ἑαυτὴν καὶ «ἀμειβεταί» παραιτεῖται,
πρὸλ. ἀμειδομαι [z], commutū, muto, alterno,
remuneror (ἢ παραγωγῇ ἐκ τοῦ α καὶ με-
βω, moneo λατ.).

*Ἀμειβώ, οὐς, ἡ ἀμοιβή Εὐστ. 1471.
*Ἀμεινυήεις τῷ ἔπορ. Εὐδωκ.

*Ἀμειδής, 2. ὁ μὴ μειδῶν, συγγνώμ. ἀ-
λαστος, θλιβερός, «βίον ἀμειδῶ καὶ κατὰ
Πλούτ. ἡθ. σ. 477. Ὀμπ. κυν. 3, 230.
Ἀμειδῆτος, 2. τῷ προηγ. - Ἀδης Θεοῦ
ἐν Ἀνθ. 7, 439. - νέκυες Ἰούλ. Αἰγ. 7, 58. - νύκτες Ἀπολλ. Ρ. 2, 908.
«ἀμειδῆτως» σκυθρωπῶς. Ἠσυχ.
Ἀμειδίστατος, 2. τῷ προηγ. Δ. χρῆ-
τ. 1, σ. 169.
Ἀμειλικτός, 2. ἀδυσώκητος, καλῶς
ἀπάνθρωπος - ὅψ Ἰλ. λ, 137. φ.
σμοὶ Ἠσ. θε. 659. - ἰδὼν Ἀντ. ἐν Ἀνθ.
6. - Ζεὺς Ἀπολλ. Ρ. 3, 337 καὶ μετ.
Ἀμειλίχιος, 2. τῷ ἔπορ. ἐπιγρ. 331.
Ἀμειλικός, 2. ἀμειλικτός, - Ἀδης
ι, 158. - ἡτορ, 572. - ἄναξ, ω, 734. -
τὸς Πίνδ. Π. 6, 12. - κότος = ἀδιόλακτος
σος, Π. 8, 8. - πόνος Αἰσχ. χ. 611.
Σόλ. 14, καὶ Ἀνθ.
Ἀμειλίχος, ποτ. ἐν Ἀχαΐᾳ Παντ.
Ἀμειμήτος (= Ἀμύμητος) ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀμεινιάδης, 1) υἱὸς τοῦ Φιλήμονος
θηναῖος Θουκ. 2) ἄλλος τις Ἀθηναῖος
Ἀμεινίας, οὐκ 1) Ἀθηναῖος, νεώτερος
φὸς Αἰσχίλου, διακριθεὶς κατὰ τὴν ἐν Σαλ-
μίνι ναυμαχίᾳ Ἠρ. Δ. Σικ. 2) Ἀθηναῖος
ἄρχων Ὀλ. 89, 2, Δ. Σικ. 3) ἄλλος
ναῖος, Ἀγρυλῆθεν, ἐπιγρ. 4) Λακεδαιμό-
νιος, 5) Φωκεὺς Πλούτ. 6) Ῥώμιος Δ. Σικ.
7) ἐκ Κάριας, Ἰάσιοι, πατ. τοῦ Διοδώρου
Ἀλέρ. καὶ ἄλλοι.
Ἀμεινίππος, Σπαρτιάτης, ἐφημ. ἀρχ.
Ἀμεινοκλειδής, ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ ἐπιγρ.
στήλ. ἐν Ἀθήνῳ.
Ἀμεινοκλήα, θυγ. Ἀνδρομέδου, ἐπιγρ.
Θησίου.
Ἀμεινοκλής, ἶσος, 1) Μάγνης Ἠρ. 2) Ἰλ.
ρίνιος Θουκ. 3) πατ. Εὐκλείδου ἐξ Ἀμφικ-
Ἀμεινοκράτης, οὐς, αἰ. ἡν. Ἀθηναῖος
καθ' οὗ ὁ Δειναρχος ἔγραψε λόγον Δ. Σικ.
Ἀμεινόνικος, ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ στήλ.
ταφίου.
Ἀμεινόλας, α. ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀμεινῶν, γυν. ὄν. Ἀνθ.
Ἀμεινῶν, ἀμεινῶν, συγχρ. τοῦ ἀγαθῶς
ναιότερος, καλλίτερος, ἐπὶ πραγμ. ἀπομν.
τερος, ἐπὶ προσώπ. ἰδ. γενναίτερος,
τώτερος, Ὀμ. μετὰ τοῦ ἀπαρ. - μαν-
σθαι = ἐπιτηδεύειν ἐν τῷ μ. οἱ ἀμει-
νες = οἱ ἔξοχοι, οἱ ἀριστοκράται Πλάτ.
1, 627, ὁριμίτες» ἐξ ἀμεινῶν παρὰ
Εὐρ. Ἠλ. 338. «ἀμεινὸν τινὶ ἔστι»
αὐτῷ συμφορώτερον, Ὀμ. καὶ ἀττικὸν
τῆς ἐλξ. «ἀμεινῶ μοι ἐστὶ ταῦτα οὕτω
εὐμένα» = εἶνε ἀμεινῶν, καλλίτερον
νὰ γείνωσι ταῦτα οὕτως Ἠρ. 1, 37, μετ.
«ἀμεινὸν πράττειν» = εὐρίσκειν καλῶς
Ἰσοκ. 5, 132. - συγχρ. ἐξ αὐτοῦ ἀμει-
τερος ἰσχυράτ. ὁ Μίμνερμος κατὰ Φρυν.
ἐπὶρ. ἀμεινῶντος Ἀριστ. ἐν Β. Ἀν. 75.
Ἀμειπτῆριον, τότ. τὸ ἀποδιδόμενον,
μοιβή Θεόδ. Στουδ. σ. 449.
Ἀμειπτικός, 3. ἀνταμειβὼν Σχολ.
Π. 2, 31.

Ἀμῖθα ὡσεὶ ποιόν, καὶ ἄρτυμα, ὡς Ἀ-
νερῶν (ἀπ. 139) ἡσυχ.
Ἀμῖθας μολῶν ἡσυχ.
Ἀμῖθρα ἀριθμὸς καλλήμ. ἀπ. 339, Φοι-
νὴς ἐν Ἀθην. 12, 530. «ἀπαιτολόγος δὲ τις
ποιήτης μεταθεὶς ἀμῖθρεν λέγει τὸ ἀριθμεῖν»
Εὐστ. Ὁδ. σ. 1801.
Ἀμῖθρος, π. ὁ ἀριθμὸς Σιμων. σ. 125.
Ἀμῖθροιστος ἄριστος, Γαργαντινοὶ ἡσυχ.
Ἀμῖπου νηρος, νῆσ. ἐν τῇ Ἐρυθρῇ θάλ.
καὶ Ἀμικουνησίτης Στ. Βυζ.
Ἀμῖκτῆσας αἰτήσας, χωρισάμενος ἡσυχ.
Ἀμῖκτομαίνος ἄγνος Διοσκ. νόδ. 1, 134.
Ἀμῖκτος, 2. α) ὅστις δὲν δύναται νὰ μι-
λήῃ—β) Ἀίσχ. Ἀγ. 312. ὅθ. ἀκρινώνη-
ται, ἄγριος (κοιν. ἀμῖκτος, ὅστις δὲν σμί-
τῃ)—β) ἡρώδης στρατῶς, περὶ τῶν Κενταύρων
Σοφ. Τρ. 1085. Κύνων Εὐρ. Ἥρ. μ. 393.
Ἀμῖκλ. 428—αἶα—ἄξενος, μὴ συγκαί-
νοντο μετ' ἄλλας, ἴ. Τ. 402, ὡς. «τόπος
καὶ ἐξ ἡγεμονίας» Ἰσοκ. 9, 67. «ἄμ.
καὶ ἄγριος» Δοσκ. ἀλ. ἱ. 1, 35. «θηρίων
ἄμ. καὶ οὐ δὲν δύνανται νὰ ἐπιμνησ-
θῇ» Δημ. 25, 58. «δράκαινα ἄμ.» Ἀναξίλ.
ἐν Ἀθην. 13, 558. «ἀμῖκτομαίνος», πρὸς ἄλ-
λα Πλάτ. σοφ. 254. «ἄμικτα νόμιμα τοῖς
ἄλλοις» Θουκ. 1, 77. 6) ἀμῖκτῆς, καθαρός—
ἡσυχ. ἡδονὴ Πλάτ. Φιλ. 61. «τινί, 60.
ἴσθ. ἀμῖκτότατα ἔχειν», 59 καὶ ἐπὶ τῇ
συνουσίᾳ, ὅ μὴ μαγόμενος, πολιτ. 276.
Ἀμῖλκας ὄν. διαφόρων Καρχηδονίων Ἥρ.
3, 214.
Ἀμῖλλα, ἡ (ἄμα, οὐχὶ μετὰ τοῦ ἑλ. συνθ.
ὅπου πολλοὶ ποιοῦσι τὸ ὅμοιον) ἀγών, δια-
γωνισμός, συχνὰ Πίνδ. καὶ τραγ.—ριμφάρ-
ματος ἀμῖμάτων Σοφ. Οἶ. Κ. 1066.—περυ-
ῶν ἐν τῇ πτῆσει Δίῳ. Πρ. 129.—χειρῶν
Ἑρ. Ἐκ. 226.—λύγων, 516.—ποδοῖν, ἴ.
Α. 213.—φρονήματος, Ἀνδρ. 213.—χαρί-
των, ἴ. Τ. 1147.—κυλίκων, Ῥήσ. 361.—αἰ-
ματος ἀμῖατῆρος ἀγών, Ἐλ. 1170.—λέκ-
τρων, Ἰππολ. 1141, περὶ τῶν γάμων—βακ-
χία βακχικός χορὸς Σοφ. Τρ. 219. Ἐν
ταῖς ἐν γέν. ἡμιλλαις, ζήλος ἀμῖοῦται, φι-
λονικία—πρὸς τι=ἀναφορικῶς πρὸς τι Πλάτ.
Φαῖδρ. 271.—ἀρετῆς, νόμ. 5, 731, 18. «ἄ-
μῖλτα ποιῆσθαι πρὸς τινα»=διαγωνίζεσθαι
πρὸς τινα, 8, 830. πρὸλ. Ἥρ. 7, 196.
Θουκ. 6, 32.—ἄμ. γίγνεται, 8, 6.—ἐπὶ δω-
ρεῖται Δημ. 20, 108.—περὶ τινα Ἰσοκ. 4,
13.—τῆς εὐεργεσίας Πολύδ. 3, 98.—ἐξ ἡμιλ-
λας Πλούτ. Ἀλκίφρ. certamen, contentio.
Ἀμῖλλα κα [v] οἶνον, Θηβαῖοι ἡσυχ.
Ἀμῖλλασμα καὶ, ἄρ. ἡμιλλήθηον (ἡμιλλή-
σασθαι Πλούτ. Ἀρτ. 3, Ἀριστ. 18) ἔξαι-
μα, ἡμιλλήθηον, παθ. Εὐρ. Φοιν. ἀπ. 9) 1) ἀγώ-
νισμα, συναγωνίζομαι, διαγωνίζομαι, φι-
λονικία.—«περὶ ἔθλων κορυφαί» Πίνδ. Ν.
10, 31.—τὸ σιγῆδον, τὸν δίαυλον=ἐν τῇ
σταθῶν κ. λ. Πλάτ. νόμ. 8, 833. καὶ μετ.
λόγων Εὐρ. Ἐκ. 271.—γόν, Ἐλ. 164.—ἐπ-
ποι, τόβος Πλάτ. πολ. 1, 328, νόμ. 8,
834.—λόγω Εὐρ. ἴκ. 195.—ἡμιλλήθηον πρὸς
τινα Θουκ. 6, 31. (ὅπου πρὸλ. Κρύστερ.)

καὶ Εὐρ. Ἥρ. μ. 960, Δοσκ. ν. δι. 12, 7.
«πρὸς τὴν ἀρετὴν ἡμιλλήθηον» Ἰσοκ. 7, 73.
2) ἐν γέν. σπεύδειν Ἀριστ. πλ. 915 «οὐ-
κουν ἡμιλλήθηον» καὶ δὲ τίς νὰ ὑπερῶ
τὸν ἕτερον»=δεῦρο ἡμιλλάται ποδὶ Εὐρ.
Ἥρ. 456.—πρὸς τι=τινὲν πρὸς τι, ἀρετῶν
τινα Πλάτ. νόμ. 12, 968.—ὡς λέγει, παλ.
1, 349.—ἐπὶ τῇ θηρίᾳ Σεν. Ἥρ. 1, 4, 15—
ἐπὶ τὸ ἄκρον, ἀν. 3, 4, 44.—ὑπὸ φθί-
σταν, Ἐλ. 7, 2, 13. μετ' ἀπαρ. Πλούτ.
Ἀριστ. 10.—ὑπὲρ τοῦ φθάσαι Πολύδ. 5,
86, 8.—ὑπὲρ τῆς ὀκνητικότητος Πλούτ. Νομ.—
ἀπὸ γῆς=σπεύδειν ἐκ τῆς γῆς, Πομπ. 73.
Τὸ ἐνερ. παρ' ἡσυχ. «ἡμιλλᾶν=ἐριζῆν, καὶ
εἰς τάχος γράφειν», certo, contentendo.
Ἀμῖλλήματα γάμων=ἀγῶνες τὸν γ. Σοφ.
Πλ. 489, κατ' εὐρ. ἀντὶ συναυσίας.
Ἀμῖλλήτεον β. ἐπὶ τοῦ ἀμῖλλώμεναι
Ἰσοκ. ἐπ. 7, 3.
Ἀμῖλλήτης, ἦρος, ὁ ὁ ἀμῖλλώμενος
=τροχὸς ἡλίου=ἐναμῖλλως σπεύδωντας, ἴδ.
τροχὸς Σοφ. Ἀντ. 1052 καὶ μετ. π.
Ἀμῖλλήτηριον, τὸ ἀγωνιστήριον Σουῖδ.
Ἀμῖλλήτηριος, 2 καὶ 3. ὁ ἐριζῶν πολὺ
ἡσυχ.—ἴσται=συναγωνιζόμενος ἐν τῇ ἐρί-
ῳ Ἀριστ. 10.
Ἀμῖλλήτης, 3. εἰς τὴν ἡμιλλαν εὐχόμενος
Πλάτ. σοφ. 225, ἀντὶ τοῦ μαχητικῶς
Ἀμῖλλότερος ἐπὶ πλεον ἐριζόντες ἡσυχ.
Ἀμῖλλος, ὁ κόμη πλεῖστον τοῦ ὄρχου
ἐν Ἀρκადίᾳ Πaus. κατ. Ἀμῖλλος Στ. Βυζ.
Ἀμῖμῆτος=δύο, 2. ὁ ὁ βίος ἀμῖμῆτος
Πλούτ. Ἀντ. 28, 71.
Ἀμῖμῆτος, 2. ὁ δὲν δυνάμεθα νὰ μνη-
σθῶμεν Πλούτ. συχνὰ, π. γ. Ἀλκ. 24. ἐπὶ
Νικ. 1.—χάριτες ἔρινας ἐν Ἀνθ. 9,
239. 5, 108.
Ἀμῖναία, σταφυλὴ εἶδ. σταφυλῆς, ἴδ. τὸ
ὄν. ἔλ. τινος τόπου. Παρ' ἡσυχ. «ἡμῖνατον»
οἱ ἐνὸς ν τὸν ὀϊνον λέγει, ἡ γὰρ Πλευκία
Ἀμῖναία λέγεται καὶ ἡ ἀμῖνιός, εἶδ.
ἀμπέλου Γεωπ. 5, 17, 2. ὅθ. καὶ ῥῆμα ἀ-
μῖνίζω, 8, 22, 1.
Ἀμῖνιός, εἶδος ἀντὶ Ἀμῖνίας.
Ἀμῖνιός, ποτ. ἐν Ἀρκადίᾳ Πaus.
Ἀμῖνοκλεῖς Ἀμῖνοκλής, ὁ ὢς, ἐπιγρ.
Ἀμῖνοκλεῖτος πατρὸν ἐπιγρ.
Ἀμῖται οὐρῆσαι ἡσυχ.
Ἀμῖτα, ἡ (ἡμῖκτος) τὸ ἀκρινώνητον—
πρὸς ἀπαντας Δοσκ. Τίμ. 42. ἐν Πολύδ. 1,
67=ἐλλειψίς κοινὸς σχεδίου, ἀσυμφωνία ἐν
γέν. ἑλλειψίς ἐπιμῖτας, συγκαίνοντις Ἥρ.
2, 136.—ἡμιλλῶν Θουκ. 1, 3.—καὶ παρα-
μῖταις τῆς συνουσίας Ἀριστ. 10, 2, 3.
Ἀμῖον, τὸ ἀκρόφος ἀργυροῦ, Ἐτ. Μ.
Ἀμῖπος, 2. α) ταχὺς ὡς ἴππος, Βορέας
Σοφ. Ἀντ. 972. 6) παρὰ τοῦ, 5, 57 καὶ
Σεν. Ἐλ. 7, 5, 23 στρατιῶται πεζοὶ, ταχέ-
μενοι μετὰ τῶν ἵππων («ἄμα ταῖς ἵπ-
πεσσι τεταχμένοι» Ἀρποκρ. ὅς μνημονεύει
καὶ ἕτερον εἶδος ἀμῖπων, ἐχόντων δύο
ἵππους, οἱς ἐγχεῖντο ἐναλλάξ πρὸλ. Β. Ἀν.
205) καὶ ἡσυχ.=δύο ἵπποι συνευγμένοι.
Ἀμῖς ἢ ἀμῖς, ἴσος, ἡ οὐραρῆς οὐραρῆν

- Α-μολγή, ἡ τὸ ἀρμαγμα, μτγν.
 Α-μολγίον, τὸ ἀμολγεύς, γαυλὸς Θεόδρ.
 25, 106.
 Α-μολγός, ὁ (ἀμέλγω), παρ' Ὁμ. πάντοτε
 «νυκτὸς ἀμολγῶ» Ἰλ. λ, 173 καὶ ο, 324,
 ὅπου ὁ λέων ἐφορμᾷ κατὰ τῆς ἀγέλης τῶν
 βοῶν, χ, 28 καὶ 317 περὶ τοῦ σπινθηρισμοῦ
 τῶν ἀστέρων Ὁδ. δ, 841 ἡ ὥρα τῶν ὀνεί-
 ρων. Ὡσ. θυν. Ἑρμ. 7, Αἰσχ. Ἠλιαδ. ἀπ.
 59 ἐν Ἀθην. 11, 469, «προφυγῶν ἱερᾶς νυ-
 κτὸς ἀμολγόν», καὶ Εὐρ. Φαέθ. ἀπ. 2, 6
 μόν. ἐν Ὁρφ. θυν. 34, 12 λέξ. δύσκολος καὶ
 δυσερμηνεύτος, νοεῖται περὶ τῆς ὥρας τοῦ
 ἀμείλγειν, τοῦ λυκαυγοῦς τῆς πρωΐας καὶ τῆς
 ἑσπέρας, ἡ περὶ τοῦ τελευταίου, εἰσέτι σκο-
 τεῖνου μέρους τῆς νυκτός, καθ' ὃ ἡμελγόν
 τὰ πτήνη, ἀλλὰ πρὸς ταῦτα ὅν συνάδει τὸ
 ἐν Ἰλ. χ, 28 διότι οἱ ἀστέρες σπινθηροβο-
 λοῦσι πρῶτον ἐν βαθεῖα νυκτί ὡς ἐπὶ τὸ
 πικίστον· κατὰ Σουῖδ. = τὸ μεσονύκτιον· ὃ
 δὲ Βουτμ. λεξ. 2, σ. 39 κέξ. ἀναχωρῶν
 ἐκ τῆς σημειώσεως τῶν ἀρχ. γραμμ., ὅτι
 ἀμολγός παρ' Ἀχαιοὺς ἐσήμαινε τὴν ἀ-
 κμήν («ἀμολγὸς γάρ τὸ ἀκμαῖότατον» Ἀθην.
 3, 115) πρὸς Εὐστ. Ἰλ. σ, 1018), ἐρμη-
 νεύει τὴν λέξ., ἥτις πρὸ ἐληφθῆ ἐκ τοῦ γά-
 λκτι βρύοντος μαστοῦ, πανταχοῦ ὡς τὸ ἀ-
 κρον, τὴν ἀκμήν τῆς νυκτός, τὸ βαθύτατον
 σκότος. Αἱ ἄλλαι ἐρμηνεῖαι τῶν ἀρχ. λεξ.
 εἶνε βεβηλῶς ἐσφαλμέναι. (Ὁ βουλόμενος ἄς
 παραβάλλῃ τὸ σημερινὸν μουργός = μελανός,
 μουργί = νέφας (τῆς ἑσπέρας), μουργίζει =
 ἀρχίζει νὰ νυχτώνῃ, καὶ τὸ σλαβ. мура =
 σκότος) πρὸς Herm. Opusc. 3, σ. 137.
 Α-μόλιος· τὸ ῥωμ. ὄν. Amulius Δ. Ἀλ.
 Α-μόλυντος, 2· ὁ μὴ μολυσμένος, ἀκη-
 λίδωτος, μτγν. παρὰ Γαλην. ὁ μὴ μολύνων.
 Α-μόμηλις· ἄπιος, ἀχράς Πούχ.
 Α-μομφάρετος· Σπαρτιάτης Ἡρ.
 Α-μόμφητος, λόγος, Αἰσχ. χο. 503, ὁ
 διορθ. εἰς ἀμομφή ἢ ἀμεμφή τόνος =
 Α-μομφός, 2· ὁ ἀνεύ μομφῆς Αἰσχ. Εὐμ.
 453, ἀλλ' ἐν 391 = ὁ οὐδὲν ἔχων νὰ μεμφθῇ.
 Α-μονάδιστος, 2· μὴ δυνάμενος νὰ ἀνα-
 γθῇ εἰς μονάδας, Δαμασκ. περὶ ἀρχ. σ. 366.
 Α-μόναχας, ὁ ψευδομοναχὸς Ἑρρ. Καισ.
 2116.
 Α-μοπάων, ὄνος· Τρώϊς Ἰλ.
 Α-μορά· σμιδάλις ἐρθὶ σὺν μέλιτι Πούχ. κατ'
 Ἀθην. 14, σ. 646 «μελιττώματα πεπεμμένα».
 Α-μορβατοί, χαράδραι Νικ. θηρ. 28 καὶ
 489, κατὰ τὸν Σχολ. = ποιμενικαὶ ἡ σκοτει-
 νώδεις· ἴδ' ἀμολγίαις.
 Α-μορβάδες, Νύμφαι, Ἀπολλ. Ρ. 3, 881,
 κατὰ τὸν Σχολ. ἀκόλουθοι.
 Α-μορβήεις φῶτες, Ὁππ. κυν. 3, 295
 «ἄνδρες ποιμάντορες» Σχολ.
 Α-μορβόμας, Νικ. θηρ. 349, κατὰ τὸν
 Σχολ. ὅστις ἀναφέρει ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ
 (ἀπ. 35) καὶ τὸ ἔνερ. = ἀκολουθεῖν, ὑπηρε-
 τεῖν. Ὁ Ἑτ. Μ. ἔχει ἀμορμύομαι, καὶ
 ἀναφέρει καὶ ἀμορμύομαι.
 Α-μορβίω· τῷ προηγ. Ἀντίμαχ. ἐν Στ. Βυζ.
 λ. Δμγν.

- Α-μορβής καὶ ἀμορβές· τὸ μεσονύκτιον
 σημαίνει καὶ τὸν ἀκόλουθον, ὁ ἀμὰ τινὶ
 μῶν, τροπὴ τοῦ μ. εἰς τὸ ἀμορβός καὶ ἀμ-
 ορβός Ἑτ. Μ.
 Α-μορβίτης· εἶδ. πλακοῦντος παρὰ Σου-
 λῶς Ἀθην. 14, 646 ἴσ. ἀμορβίτης·
 ἀμόρβ.
 Α-μορβός, δ· «ὁ ἀμὰ τινὶ ὀρμῶν», ὅπου
 τοῦ μ. εἰς τὸ Σουῖδ. (γράφ. καὶ ἀμορβός)
 16, Καλλιμ. Ἀρτ. 45· 2) ὁ τοῦ ποταμοῦ
 ἐπόμενος, ὁ ποιμὴν Νικ. θηρ. 28 καὶ
 κυν. 1, 132. Ὁ Σχολ. Νικ. θηρ. 28 καὶ
 «ἀμορβὸν τὸ σκοτεινόν», ὡς τινες παρ'
 θελοῦσι ν' ἀναγιν. ἀμορβός ἀντὶ ἀμολγῆς.
 Α-μορβεύς, ὁ· ἑλαιοκόμος Πολυδ. 1, 21
 ὁ ἐκθλίβων τὰς ἐλαίας.
 Α-μόργη, ἡ· 1) εἶδ. βοτάνης πορφυρῆς,
 ὄνομα. τὰ ἀμόργινα, Ἑτ. Μ. 129, 10
 «χρώματος εἶδος» Σχολ. Ἀριστ. Αυσ. 150
 κατὰ δὲ Σχολ. Αἰσχίν. σ. 27 εἶδος, ὅπου
 ποιοῦν ἔρια, ὥστερ ἐστὶ τὸ ἐριόφυλον· 2)
 τοῦ ἐλαίου τρῶξ, ὑποστῆθμῃ τοῦ ἀμολγῆ
 θεόφρ. αἰτ. φ. 1, 13, Ἰπποκρ. ἀφρ. 7
 45, Πλούτ. συμμ. 7, 3, 3· κατ' ἄλλ.
 μαίνει «καὶ τὴν τρῶγα τοῦ οἴνου».
 Α-μόργης, ὁ· τῷ προηγ. Ἀριστ. Χρωμ.
 Α-μόργης· Πέρσης τις Ἡρ.
 Α-μοργίδιον· τὸ ὄπλο. τοῦ ἀμοργί-
 Α-μοργικός, 3· ἀμόργινος Πολυδ. 7, 57
 λείπει ἐν τῇ ἐκδ. Βεκκ.
 Α-μόργινος, 2· ἔχων τὸ χρῶμα τῆς ἀμολγῆς·
 χιτώνιον Ἀριστ. Αυσ. 150· κατ' ἄλλ.
 Ἀντιφάν. ἐν Πολυδ. 7, 57, καὶ τὸ
 ἀμόργινα = ἐνδόματα βαρύτιμα, ἡτοιμα-
 ποῦ λίνου, ἡ πορφυρᾶ, ἀμόργινα, τὰ πορ-
 φυροειδῆ νήματα καὶ λεπτά Β. Ἀν. 12,
 204, Αἰσχίν. 1, 97. Παρὰ Πλάτ. ἐν 12,
 363, «χιτώνια... μὴ τῶν πολυτελέων καὶ
 ἀμοργίνων, ἀλλὰ τῶν σικελικῶν καὶ
 λινῶν».
 Α-μοργίς, ἡ· ἀμόργη Ἀρκάδ. 29.
 Α-μοργίς, ἴδος, ἡ· λεπτὸν λίνον (ἐν τῇ ἀμολγῇ)
 «ἀμοργίς καλλιερτούμενον»· ἄλλοις δὲ
 γίς» Ἀριστ. Αυσ. 735· «τοῦ καλὰ ποιοῦ-
 ἀνθλῆς τὸ λεπτότατον μέρος» Ἑτ.
 «εἴκοι δὲ βύσσιν» Β. Ἀν. 210· πρὸς Σου-
 καὶ ἐνδομα ἐκ ταύτης ὑφασμένον Πολυδ.
 74 ἴδ' ἀμόργινος.
 Α-μοργίδα· ἐξεσθηκὺν τὸ γάλα Ἠλ.
 (καδ. ἐξεσθικῆς).
 Α-μοργμα, τό· σύλλεγμα, ἄρτυμα
 Α-μοργός, ὁ (ἀμέργω) ὁ ἀρμαγῶν ἐκπύ-
 ζων· πόλεως, περὶ τοῦ δημαγωγοῦ Κρατῆ-
 ἐν Σουῖδ. ὡς τὸ ἐξηγεῖ ὁ ὕληρος.
 Α-μοργός (καὶ, Ἀμοργός, Ἀμοργός,
 μαυρός, Ἀμοργία καὶ αἱ Ἀμοργίαι, καὶ
 μετὰ τῶν παρακειμένων νήσων)· μία
 Σποράδων νήσων, ὄνομα. καὶ Παγὰ ἀλλ.
 Ψυχία κατὰ Στ. Βυζ. Στράβ. κατ.
 γινος, καὶ Ἀμόργιος, Ἀμοργίτης.
 Ἀμόργιος· ὁδ. τὰ Ἀμόργινα τὸ ἀμόρ-
 Αμορία· ὁμορμία Δημ. σ. 86, ὅπου γὰρ
 ἀμορία καὶ ὁμορμία διαφύρας· ὡς τὰ Σχολ.

Ἀμορίων, πόλ. τῆς μεγάλης Φρυγίας Στραβ.
ἡ. Ἀμορίος, ἡ Ἀμοριανός Στ. Βυζ.
Ἀμορίτις, θηλ. ὄν. πόλις Σουίδ.
Ἀμορμείω καὶ Ἀμορμός, ἡ Ἀμορβ.
Ἀμορσ, 2. ἀμέτοχος, ἐστερημένος - ὠδίνων Ἡρακλείδ. ἐν Ἀνθ. 7, 465 - τέκνων = στερηθέντα τὰ τ. Μηδ. 1395. ἄνευ πτώσεως Σοφ. Οἶ. τ. 248, κατὰ διόρθ. τοῦ Πλάτων. ἡ Ἀμορσ.
Ἀμορρατοί, φυλὴ τῶν Χαναναίων ἐν Ἰ-σραὴλ Ἰώδ.
Ἀμορρωτον, ἀθάνατον Ἡσυχ.
Ἀμορφία, ἡ ἑλλειψις μορφῆς Θεόφρ. με-
ταφ. σ. 322. δυσμορφία Εὐρ. Ὀρ. 391. ἀ-
σχημία Λουκ. ἑρ. 23. «χώρας ἀμ», ἀλ. ἰστ.
2, 30, Πλάτ. καὶ μετγν.
Ἀμορφοποιῶν ποιῶ Ἀμορπον Κραμ. Ἀν.
τ. 1, σ. 55.
Ἀμορφος, 2. ὁ μηδεμίαν ἔχων μορφήν
Πλάτ. Τιμ. 50, 51. συνθ. δυσμορφος, ἀσχη-
μος, ἀντιθ. τῷ εὐμορφος «δυσσχληνία ἀμ.»
Εὐρ. Ἑλ. 240. «τὸ σῶμα οὐκ Ἀμορφος ἐί» =
οὐκ ἀσχημος, Βάχχ. 453 - στυλή, Ἑλ.
361. Οὕτω Πλάτ. νόμ. 8, 752. μετὰ τοῦ
ἀσχερός Σεν. κυν. 3, 3. καὶ συχνά Λουκ.
ἀντιθ. τῷ καλός, μετ. ἐπονείδιστος Πλάτ.
νόμ. 9, 855, ἰατρ. ἐν Κικ. Ἀττ. 7, 8.
Ὁραλὰ συχνρ. καὶ ὑπερβ. Λουκ. Προμ. 3,
Σεν. συμπ. 8, 17. ἀμορφίστατος Ἡρ. 1, 196.
Ἀμορφώω ποιῶ Ἀμορπον, δυσμορπον
Σχολ. Ἰλ. 6, 296.
Ἀμορφύω, «ἀμορφύνειν» οὐ θεόντως πράτ-
τειν, Ἡσυχ. «ἀμορφύνειν ἐθέλουσιν, Ἀντί-
μαχος, ἀντι τοῦ ἀμορφοποιεῖν» Κραμ. Ἀν.
Οἶ. τ. 1, σ. 55.
Ἀμορφώω, 2. μὴ μορφωθείς - ὅλη Τιμ.
Λοκρ. 94. «ἀμορφώωτον» ἀδιατύπων, Σοφο-
κλῆς Ἡσυχ. τῷ ἐν Σικυώνι (ἀπ. 243) Ἡσυχ.
Ἀμόρ, ἐπ. = ἡμέτερος Ἰλ. ζ, 414, 0, 178.
οὕτω γράφ. ὁ Σπίτζερ, καὶ Βέκκερ. ἂν
καὶ ἐν ταῦτοις τοῖς χωρίοις δύναται νὰ ᾖνε
= ἡμός, ὡς καὶ ἐν Ὀδ. λ, 166, Ἰλ. κ, 448.
Ἰναργέστερον ὅμως ὁ πλ., ν, 96, π, 830.
Ἀμός, ὄνομα = ἡμός Πίνδ. Ν. 3, 9, Π. 3,
11 (ἀλλ. ἐν Ὀ. 11, 3, 8 ἔχουσιν αἰ νεώτατα
ἐν Πίνδ.), Θεόφρ. 5, 108 καὶ Ἀριστ. Λυσ.
1181 λακωνικῶς. Οὕτω καὶ τραγ. ἐν τοῖς
χοροῖς. Αἰσχ. ἐπτ. 399, Εὐρ. Ἀλκ. 397 καὶ
συχνά, ἵνα ἴσως καὶ ἐν τῷ τριμέτρῳ Αἰσχ.
Βομ. 418, Σοφ. Ἰλ. 271, Εὐρ. Ἰλ. 555.
Ἀμός τίς, εἷς, μόν. ἐν τῷ συνθ. οὐδα-
μόν καὶ ἐν τοῖς ἱππρ. ἀμῆ, ἀμοῦ, ἀμός, ἀ-
μόθεν, ἀπαξ.
Ἀμός, ὄνομα = ἡμός.
Ἀμός, πόλ. Καρίας, κατ. Ἀμιος Στ. Βυζ.
Ἀμός, ἀπληρωτὴ, γλωσσ.
Ἀμοτοί, 2, παρ. Ὀμ. τὸ οὐδ. ἄμοτον
ἱππορρ. συχνά μετὰ τὸ μέμα, π. χ. Ἰλ.
6, 440 - κλαίω, ν, 300 - πεπολημένος, φ.
87. «ἡμίονοι ἄμοτον τανύοντο» Ὀδ. ζ,
87. - μενεαίνειν Ἡσ. ἀσπ. 361 = ἀπληρωτον,
ἀμορστος, πολλὸ ἀρχ. λεξ. Τὸ ἐπὶ θ. «θήρ
ἄμοτος» Θεόφρ. 75, 242. «πῦρ ἄμοτον»

Μόσχ. 4, 104. παρὰ μετγν. π. ἐν γυνικαί
τέρει σημ. = παλός.
Ἀμοῦ, ἄττ. ἀμοῦ κάπου, «ἀμοῦ γέ που» =
ἐν τινι οὐκ ἐξήκατε τόπω Λυσ. 24, 20.
Ἀμούλιος, ἡ Ἀμόλιος.
Ἀμοουργός, ὁ, μόν. ἐν Ἑμπεδ. 276, παρ.
Ἀριστοτ. περὶ αἰσθ. 2, «ἄφας παντοίων ἀνί-
μων λαμπήρας ἀμοουργός», δι. γρ. ἀμορ-
γούς, ὁ Ἀλεξ. Ἀρροδ. καὶ Ἀριστοτ. ἄνωγε.
παράγουσιν ἐκ τοῦ ἀπερύκειν, ὁ Στούρτζ ἐκ
τοῦ ἀπείργειν = ἀπείργοντας τοὺς ἀνέμους,
καὶ ἄλλ. ἄλλως.
Ἀμοῦς, ὁ Ἀμμων, ὁ Ἰδε.
Ἀμοῦσία, ἡ ἑλλειψις λεπτῆς μορφώσεως,
ἀπαίδευσία, ἑλλειψις καλλιαισθησίας, μετὰ
τοῦ ἀπειροκαλία Πλάτ. πολ. 3, 403.
ἀμάθεια, Κλειτ. 407, νόμ. 3, 691. «μὴ ζῶν
μετ' ἀμοῦσίας» Εὐρ. Ἡρ. μ. 676, Πλάτ. μετγν.
Ἀμοῦσο-λογίαι λόγοι ἀμαθείας καὶ ἀ-
παιδευσίας Ἀθην. 4, 164.
Ἀμοῦσος, 2. οὐδὲν περὶ μουσικῆς ἐννοῶν,
ἀντιθ. τῷ μουσικῶς Πλάτ. σοφ. 253 καὶ
συχνά, Σεν. οἰκ. 12, 18. ἐν γέν. ὁ ἄνευ λε-
ποτέρας καὶ ἀνωτέρας μουσικῆς μορφώσεως,
παιδείας, εὐθέως καὶ ἀπειροκάλης - ποιητῆς
Ἀριστ. θεσμ. 159 - καὶ ἀφελόσαφος Πλάτ.
σοφ. 259 - καὶ ἀγράμματος Τιμ. 23 (ὡς.
- καὶ ἀπαιδευτος Αἰσχίν. 1, 166) - «καὶ ἀ-
σχημῶν φύσις», πολ. 8, 486 - ἡδονή, Φαίδρ.
240. «μεγάλα καὶ ἀμούσα ἀμαρτήματα»,
νόμ. 9, 863 - ἀπαιδευτος, χανόρος Ἀριστ. σφ.
1074. ἀλλ. «ἀμοῦσάταται ἰδοῦναι» = φοβεραί,
φοικταί Εὐρ. Φοιν. 814, περὶ τοῦ αἰνίγμα-
τος τῆς Σφιγγός. «κακόμοῦσον τὸ αἰνίγμα»
Σχολ. ὡς. Ὀρφ. ὕμν. 64, «θῆρας ἀμούσης»
= ἡ τοῦ Ἀρεως συχνά Πλάτ. παροιμ. «ἀ-
μοῦστέρος Λειβεθρίων» Ζηνοδ. 1, 79, περὶ
τοῦ ὑψίστου βαθμοῦ τῆς ἀπαιδευσίς καὶ
παχυλότητος, ἐπὶρ. ἀμούσης = ἀπειροκάλης,
ἀμωμῆς Πλάτ. Ἰππ. μετγ. 292.
Ἀμοῦσότης, ἡ ἀμούσα Ἀγαθ.
Ἀμοῦτριον, πόλ. ἐν Δακίᾳ Πτολ.
Ἀμοχθεῖ, χωρὶς κάπου Αἰσχ. Πρ. 207,
Λουκ. ἑρ. 7.
Ἀμοχθητός, 2. τῷ ἔπομ. Εὐρ. Ἀρχελ.
ἀπ. 12, Ὀππ. κυν. 1, 455. ἐπὶρ. - τῶς
Βάβρ. 9, 2.
Ἀμοχθεῖ ἀμοχθεῖ Δ. Ἀλ. 2, 41.
Ἀμοχθος, 2. α) ὁ μὴ περικηκός Σεν. ἀ-
πομν. 2, 1, 33, μετγν. 6) ὁ μὴ μοχθῶν, μὴ
κοπιᾶζων, νωθρός, ἀδρανής - καρδία Πίνδ.
Ν. 10, 30 - βίος Σοφ. Τραχ. 146.
Ἀμός, ἡ Ἀμός, ἀμός, ἡ Ἀμός.
Ἀμόωλον, ἀγγετον εἰλικρινές Ἡσυχ.
Ἀμόωμος, ἀπιστος Ἡσυχ.
Ἀμπαδίν, φανερός Ἡσυχ. (γραπτ. ἀμφ.).
Ἀμπαζόνται, ἀναπαύονται Ἡσυχ.
Ἀμπαίνω, ἡ Ἀμπαίνω, ἡ Ἀμπαίνω.
Ἀμπαίδες, οἱ τῶν παιδῶν ἐπιμελούμενοι
παρὰ Λάκωνιν Ἡσυχ.
Ἀμπαίστης, ἡ Ἀμπαίστης.
Ἀμπαλίν-ορος, ἀναστρέφω τὴν αὐτὴν
δὸν. Φιλητ. ἐν Σουίδ. παρ. Ἡσυχ. «ἀμπαλί-
νωρον» τὸ ἀνακάμψαι πάλιν τὴν αὐτὴν δόξαν.

- Ἀμ-πάλλω· ἀναπάλλω, ἄμ-παλος = ἀ-
νάπαλος. Οὕτω καὶ ἐν ταῖς ἐπομ. λέξ. τὸ
ἄμ- εἶνε ποιητ. καὶ ἰωνικῇ σύντημει ἀντὶ
ἐνσ-· ἄμπαυμα, ἄμπαυστήριος, ἄμ-
παύω, ἄμπεῖρω, ἄμπέμπω, ἄμπεπα-
λῶν, ἄμπετάννυμι, ἄμπέφευγα, ἄμ-
πήθησε, ἄμπηρος, ἄμπίπλημι, ἄμ-
πνευμα, ἄμπνέω.
- Ἀμπάξαι· παύσαι, ἀάκωνες· Ὑσυχ.
Ἀμ-πεδίον, ἄμπεδιήρεις, ἄμπέλαγος
καὶ ὅμ. πρέπει νὰ γράφονται κεχωρισμένως
ἄμ πεδίον κ.τ.λ. ὅπου τὸ ἄμ ἀντὶ τοῦ ἀνδ.
Ἀμπελ-άνθη, ἡ· ἄνθος ἀμπέλου, ἄλλ. οἰ-
νάνθη Λουκ. ἀλ. ἰστ. 2, 5.
Ἀμπελᾶς· ἄνδρ. ὄν., Ὑσυχ.
Ἀμπέλεια, ἡ· ἀμπελῶν, ἐπιγρ. ἐν τ. 2.
ἀρ. 2097.
Ἀμπέλειον· ἀμπελουργεῖον, μτγν.
Ἀμπέλειος, 2· ἀμπέλιος, μτγν.
Ἀμπελ-εργάτης, ὁ· ἀμπελουργός Κ. Μαν.
χρ. 6, 708.
Ἀμπελ-εργα-ταφρο-λίσκαρ-εργάτης,
ὁ· ὁ ποῖων τὰς τάφρους τοῦ ἀμπέλους διὰ
τοῦ λισαρίου, λέξ. σχήμ. ὑπὸ Κ. Ραδ. ἐν
Ματράγγου Ἀν. τ. 2, σ. 626.
Ἀμπελῶν· ἀμπελῶν.
Ἀμπελία, καὶ ἀμπελῖς, ἴδος, ἡ· φυτὸν τι
φύομενον εἰς τὰ στελέχη τῆς ἀμπέλου Ὑ-
συχ. (ὅπ.).
Ἀμπελιανός· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀμπελίδας· Ἀργεῖος Θουκ.
Ἀμπελίδιον, τό· ὕποκ. τοῦ Ἀμπελῖς Λουκ.
Ἀμπελικός, 3· ὁ τῆς ἀμπέλου, γλωσ. Ἰπ-
ποκρ. σ. 405· ἐπίρ-κως Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 20, 18.
Ἀμπελῖνος· ἄνδρ. ὄν. Ἀντιφ.
Ἀμπέλινοι, 2 καὶ 3· ἀμπελικός· -καρ-
πός Ἠρ. 1, 212· -αῖνος = ὁ ἐκ σταφυλῶν
2, 37· -φύλλα Ἀριστοτ. ψυχ. 3· -βακτη-
ρία = ἡ ἐκ κληματίδος Πολυδ. 29, 11, 5·
κλήμα Πλούτ. Κρίσ. 9· «γρᾶς ἀμπελίνης»
= μεθυμένη Μαρκ. Ἀργ. ἐν Ἀνθ. 7, 384.
Ἀμπέλιον, τό· ὕποκ. τοῦ ἀμπελῖς Ἀριστ.
Ἀχ. 486.
Ἀμπέλιον, ἡ· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀμπέλιος· ἄνδρ. ὄν. Σουῖδ.
Ἀμπελῖς, ἴδος, ἡ· 1) = ἀμπέλιον Ἀριστ.
Ἀχ. 959· 2) εἶδ. πτηνοῦ Ἀριστ. ὄρν.
304· πρὸς ἀμπελίων· 3) ἐν Ὀππ. ἰξ.
2, 7 θαλάσσιον τι φυτὸν.
Ἀμπελῖς, ἡ· 1) ὄν. εἰσάρας Λουκ. 2) γυν.
ὄν. Ἀνθ.
Ἀμπελίσκη· κόρης ὄν. Πλάυτ.
Ἀμπελῖτις, γῆ· γῆ χρησιμεύουσα πρὸς θε-
ραπείαν τῆς ἀμπέλου Διοσκ. 5, 173· «ἄκος
τῆς φθειρώσεως ἀμπέλου» κατὰ Στράβ. 7,
σ. 316.
Ἀμπελίων, ὄνος, ὁ· πτηνὸν ὠδικόν, ἄλλ.
ἀμπελῖς Ὀππ. ἰξ. 3, 2 κατὰ Πολυδ. 6, 52
μτγν. ὄν. ἀντὶ τοῦ ἀμπελῖς.
Ἀμπελίων, ὄνος· ἄνδρ. ὄν. Ἀλκίφρ.
Ἀμπελιώται· ἔθνος Λιθύης Σχολ. Ἀριστ.
Ἀμπελο-γενής, 2· ἐκ τῆς ἀμπέλου γεννη-
θείς Ἀριστοτ. φυσ. ἀνρ. 2, 8.
Ἀμπελό-δεσμός, ἡ· εἶδ. βοτάνης, ὅν' ἡ·

- οἱ Σικελοὶ ἔδεον τὰς ἀμπέλους Πλίν. 17,
23, 209.
Ἀμπελόεις, 3· ὁ ἔχων ἀφθόνοους ἀμπέλους·
Φρυγίη Ἰλ. γ. 184· «Ἐπίκουρος ἀμπε-
λόεις», 6, 561· -πέδιον Πίνδ.
Θέογν. 762, Νικ. ἀλ. 266 συνδέει· ἀμπελόει·
ἔλικας, ὅπου εἶνε αἱτ. πλ. πρὸς ἀργήν.
Ἀμπελο-εργής, ὁ· ἀμπελουργός Μικηδ. 6,
Ἀνθ. 6, 56.
Ἀμπελο-εργός· ἴδ. ἀμπελουργός.
Ἀμπελό-καρπον, τό· βοτάνης εἶδ. ἡ καὶ
ἀπαρίνη ὄνομ. Διοσκ. 3, 183.
Ἀμπελο-κητο-περιδύλιον καὶ ἀμπε-
λοπερίδιον· ἀμπελός, λίαν μτγν.
Ἀμπελο-κλαδής, 2· ἔχων κλάδους ἀμπε-
λου Πλιν. Ὀβιδ. μετ. 14, 619.
Ἀμπελο-κομία, ἡ· καλλιέργεια τῆς ἀμ-
πέλου Πολυδ. 1, 224.
Ἀμπελο-κόμος, ὁ, ἡ· ἀμπελουργός ἡ
Μαν. χρ. 6480.
Ἀμπελο-λεόνκη, ἡ· εἶδ. βοτάνης, ἐκ τοῦ
λευκοῦ χρώματος τῶν ῥιζῶν τῆς Πλίν. 23,
Ἀμπελο-μίξις, ἡ· μίξις, συνουσία μὲν
κλήματα ἀμπέλου Λουκ. ἀλ. τ. 1, 9.
Ἀμπελο-ποιία, ἡ· ἀμπελουργία Εὐστ.
Ὀδ. σ. 1619.
Ἀμπελό-πρασον, τό· ἄγριον πρᾶσον,
φύομενον ἐν ταῖς ἀμπέλοις, κοιν. πρᾶσον
ἢ ἄρα Διοσκ. 2, 180· κατὰ Μουσ. οἰνηθῆναι
Ἀττικοί, ἀμπελόπρασον «Ἑλληνες»,
Ὑσυχ. «πόα τις, ἐστὶ δὲ καὶ βοτάνη».
Ἀμπελος, ἡ· 1) τὸ κλήμα, ἀπὸ τοῦ Ὀμ.
πανταγοῦ, vitis 2) τὸ ἀμπέλι κοιν. Ἀλ.
Ζ. ἴ. 11, 32· 3) εἶδ. περὶ δάκρυς Ἀλ.
ἴ. 10, 39· 4) πόα θαλάσσια, αὐτ. 13, 3
5) πολιορκετικὴ μηχανή, vinea Ἀπολλοδ.
πολιορκ. σ. 15· 6) καὶ εἶδ. μέτρου, ἔχοντι
μῆκος μίαν ὀργυῖαν καὶ δύο βημάτων, μτγν.
Ἀμπελος 1) ἀρσ. α) ἀρρωτ. ἐν τῇ ἴσῳ
νικῶ κόλπῳ ἐν Μικηδονίᾳ Ἠρ. 6 ἀρρωτ.
καὶ ὅρος ἐν τῇ δουτ. ἀκτῇ τῆς Σάμου, καὶ
«Κανθάριος ἄκρα» ὄνομ. Στράβ. γ) γλωσσ.
καὶ πόλ. ἐν Κρήτῃ Πτολ. δ) ἀρρωτ. καὶ
πόλ. ἐν Κυρηναικῇ Σκύλ. ε) ἀρρωτ. καὶ
πόλ. ἐν Λιγυρίᾳ Ἐκατ. ἐν Στ. Μουσ.
κατ' Ἀμπελῖνος καὶ Ἀμπελῖται 2) ἀρρωτ.
πρόσωπον, ἐρωόμενον ὑπὸ τοῦ Βάκχου Ὑσυχ.
3) θηλ. Ἀμαδρούας τῆς Ἀθῆν.
Ἀμπελο-στατέω· φυτεῖν κλήματα, ἀρρωτ.
Πολυδ. 7, 141.
Ἀμπελο-τόμος, 2· ὁ τὴν ἀμπελον ἐκ-
μῶν «βίσηθ, δρέπανον ἀμπελοτόμον» Ἠσ.
Ἀμπελο-τρόφος, 2· ἡ ἀμπέλου τρέφουσα,
παράγουσα Ψελλ. ἄ. ἀσμ. 1, 14.
Ἀμπελο-οργεῖον, τό, οἱ γρ. ἀντὶ ἀμπε-
λῶν Ἀτταλ. 2, 156.
Ἀμπελο-οργέω· εἶμαι ἀμπελουργός, ἐστὶν
ζομαι, καλλιερῶ τὴν ἀμπελον, ἰδ. ἀλ.
δεῦν τὰ κλήματα Θεόφρ. αἱτ. φ. 3, 7,
καὶ παρ. 3, 14, 1, Λουκ. ἀλ. ἰστ. 1, 39·
ἀμπελουργῶν = ἀμπελουργός Πλούτ. Φίλοκ.
4· εἰκονικός, -τὴν πόλιν = διαρπάζω
σχίν. 3, 168, μεθ' ὃ ἔπεται, «ἀνατεμνόμε-
νες τὰ κλήματα τοῦ δήμου».

Ἀμπελο-ὄργημα, τό· ἀμπελοργία Πολυδ.
Ἀμπελο-ὄργισ, ἡ· καλλιέργεια τῆς ἀμπε-
λου θύοις. αἰτ. φ. 3, 14, 2, Λουκ. ὄρχ.
ἡ· καὶ ἀμπελος Πολυδ. 1, 228.
Ἀμπελο-ὄργισ, 3· τῷ ἀμπελοργῶ ἀνή-
κων, ἡ ἀμπ., = ἡ τέχνη τοῦ ἀμπελοργοῦ
Πλάτ. πολ. 1, 393· ἐπὶ. -ὡς Πολυδ. 7, 141.
Ἀμπελο-ὄργος, ὁ, ἡ· ἀμπελοεργός, ὁ ἐρ-
γάζομενος, καλλιεργῶν ἀμπελον Ἀριστ. εἰρ.
190, Κ. Δ. καὶ ἐπιθ.
Ἀμπελοῦσία· ἀρωγ. ἐν Μαυριτανίᾳ Πλίν.
Ἀμπελο-φάγος, 2· τὰς ἀμπέλους τρώγων
Στράβ. 11, σ. 613.
Ἀμπελο-φόρος, 2· ἀμπέλους, οἶνον πα-
ράγων Θεόφρ. Φ. 4, 9, 3.
Ἀμπελό-φυλλον, τό· φύλλον ἀμπέλου,
ἀρχ. λέξ.
Ἀμπελο-φύτης, ὁ· ὁ φυτεύων ἀμπέλους, γλωσ.
Ἀμπελό-φυτος, 2· φυτευμένος μετ' ἀμπέ-
λων, ἐν ᾧ εἶνε πεφυτευμένοι ἀμπελοι Στράβ.
8, σ. 228.
Ἀμπελο-φύτωρ, ὁ· ὁ φυτεύων ἀμπέλους,
= ὁ, ὁ βλάσκος Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 0, 44.
Ἀμπελο-χωράριον, τό· ἀμπελος, μτγν.
Λουκ. -ὄρη Πολυδ. 1, 228.
Ἀμπελών, ὄνος, ὁ· κοιν. ἀμπέλι, ἡ ἀμπέ-
λος Δ. Σικ. 4, 6.
Ἀμπελών, ὄνος, ὁ· ἀμπελοεργός, γλωσ.
Ἀμπελών, ἄνδρ. ὄν. μτγν.
Ἀμπερέρ, ὄδ. φ. 3, 22 «διὰ δ' ἀμπε-
ρέρ, τμήσεις = διαμπερές· «ἀμπερέως» διαμ-
πέρει» Πλάτ.
Ἀμπερέρ, ὄδ. περιεμπερέρ.
Ἀμπερέρ, ἀμπερέρ, Ἀλκωνες Ἡσυχ.
Ἀμπερέρ, ἔνδομα, ἀπὸ τοῦ ἀμπερέρ Ἡσυχ.
Ἀμπερέρ, ἡ (ἀμπέρω)· περιδλhma, ἐν-
δομα, ἔνδομα, φορέματα, μετὰ τοῦ ὀπό-
171· καὶ στρωμνῇ, πολ. 4, 425, Σεν.
ἀμπερ. 1, 3, 5, Λουκ. πένθ. 16. Κατὰ τὰ
ἀμπερ. λέξ. «λεπτόν ἱμάτιον».
Ἀμπερέρ, τό· ὄνομα τοῦ προηγ. Πο-
λυδ. 7, 49.
Ἀμπερέρων, τό· ἀμπερέρων, «σύμμετρον
περιδλhma» Πλάτ. Θεόφρ. 15, 21, 27, 58
Ἀμπερέρων (πρὸς ἀμπερέρων), μέλ. ἀμπερέρων
Πλάτ. Φαίδ. 87, Λουκ. Περσεγ. 15, ἀμπερέρων
Ἐρμ. Μηδ. 1159, Ἀριστ. Θεσμ. 165.
Ἀμπερέρων, ἀμπερέρων, ἀμπερέρων, ἐλπερέρων
ἡ ἔλπερ, «ἄλλη οἱ νῦν καὶ ὅμοιος ἀμ-
περέρων» περιδλhma ὄδ. ζ, 225, Ἀισχ.
Πλάτ. 834· «κυνὴ πρόσωπα νῦν ἀμπερέρων» =
καλύπτει αὐτοὺς τὸ πρόσω. Σοφ. Οἰ. Κ. 315·
Ἀμπερέρων ἀχλὺς ἀμπερέρων· Ἀπολλ. Ρ. 2,
1191 καὶ μτγν. π. Μία. ἔχω περιδλhma
ἐν, περιδλhma, εἰμαι ἐνδεδυμένος, φο-
ρεῖ. Ἀριστ. Ἀχ. 986· - τριδόνιον, πλ.
Ἀμπερέρων καὶ ἀλλοτρεῶς Πλάτ. Γοργ.
1190· ἄλλὰ ἀμπερέρωνος = ἐνδεδυμένος, 523
- τὴν ἡσυχ. ἐν. 11, εἰς αὐτὸν, ἰδὺο.
Ἀμπερέρ, πόλ. ἐν τῷ Περσ. κόλπῳ Ἡρ. κατ.
Ἀμπερέρων.

Ἀμ-περέρων· ἀναπ.
Ἀμπί, αἰολ. = ἀμπί· Ἐτ. Μ.
Ἀμπίουρον· πυλῶνα, Ταρζνίνοι Ἡσυχ.
(ἴσ. ἀμπίουρον).
Ἀμ-ισχνέομαι· ἀμπερέρωμαι, ὁ Βουτμ.
ὑπερασπίζει τὴν λ. ἀλλ' ἐν Ἀριστ. ὄρν.
1090 τὰ χειρόργ. ἔχουσι ἀμπίσχνονται,
ὁ παρεδίδετο καὶ ὁ Βέκκερ.
Ἀμ-ισχνών = ἀμπερέρων (ὄνομα. εἶνε ὁ ἐνδύ-
ων) Ἐρμ. ἱκ. 165 ἀμπίσχνων, Τρ. 14 ἀμπί-
σχνων Ἰππολ. 191· «ἡμπίσχνον ὀφάσματα»
Ἰ. 1160 ἀμπίσχνον· «ἡμπίσχνον τινα ὀφάσμα-
την» Πλάτ. Πρωτ. 230· «δούλους ἀμπί-
σχνους» = περιεπυρσομένην, πολιτ. 311. Μία.
ἀμπίσχνωμαι Ἐρμ. Ἐλ. 429· «ἀν ἀμπίσχνω»
Πλάτ. Ἀλκ. 1, 143· «κρίθανόν μ' ἀμπίσχνω-
τε» Ἀριστ. σφ. 1154· ἀμπίσχνων, βατρ.
1081· «τὸν δῆμον χλαῖναν ἡμπίσχνων», Λυσ.
1156· ἀμπίσχνόμενος, σφ. 1150, ἔκκλ. 332·
ἡμπίσχνω, 540· (πρὸς τὰ ἔλλα σὺνδ, ὁ
Βουτμ. γραμμ. 2, 143 θεωρεῖ τοὺς τύπ. ἀμ-
πι-σχνέιν, ἀμ-πι-σχνών, ὡς αὐτὸς τοὺς
γράφει, ὡς ἀορ. β', ἡ ἔννοια ἐπιτρέπει μὲν
τοῦτο ἐν τοῖς πλείστοις χωρίοις τοῦ Ἀριστ.
(π. γ. Λυσ. 1156 «ἡλευθέρωσαν καὶ ἡμπί-
σχνον», ὡς καὶ «μὴ ἀμπίσχνον ἀμπί σῶμα
πέλους» Ἐρμ. Ἰ. Α. 1439), καὶ αἱ τῶν ἀρχ.
λέξ. ἐρμηνεύεται, ἀς ἀναφέρει, εἶνε ὑπὲρ αὐτοῦ,
ἀντιδίδει ὅμως πρὸς ταῦτα ἡ ἀναλογία τῶν
λοιπῶν σὺνδ. καὶ ἡ χρῆσις τοῦ Πλάτωνος).
Ἀμ-πλακιά-σφάλμα, τό· ἀμάρτημα, σφάλ-
μα (ὄρθος. ἀμπλακίσκω), μτγν.
Ἀμ-πλακίον, ἀδρ. β'. τοῦ ἀμπλακίσκω.
Ἀμ-πλακίωμα, τό· ἀμάρτημα, σφάλμα τραγ.
Ἀισχ. Πρ. 112, Σοφ. Ἀντ. 41 ἐν πλ. Ἐρμ.
Φοιν. 23, Πλούτ. ἡφ. σ. 226, peccatum.
Ἀμ-πλακίωμα, 2· α) ἀμαρτωλὸς, ἔνοχος·
-σφρατὶς Ἀισχ. Ἀγ. 336· β) «Ἰδοὺ δόμον»,
= ἀποπλανώμενος ἐν τῷ οὐν, ἐλλείπων Σοφ.
Τρ. 120, ὅπου ὁ Ἐρμάν. γράφ. ἀναπλ.
Ἀμ-πλακίω, ἡ· ἀμπλακίωμα Ἀισχ. Πρ. 562,
Πίνδ. Ἰ. 5, 29, ἐν πλ. Ὁ 7, 24, Π. 3, 13·
- τινός = πρὸς τινα Ἐρμ. Ἰππολ. 832.
Ἀμ-πλακίον, τό· τῷ προηγ. Πίνδ. Π. 11, 26.
Ἀμ-πλακίος, δι. γρ. ἀντὶ ἀμπλακίωτος, ὁ
ἴδω.
Ἀμ-πλακίσκω (πλακίσκω), ἐν. μόν. Θιαγ. ἐν
Στοβ. 1, 67 καὶ ἐν τῷ δωρ. σχημ. ἀμπλα-
κίσκω, αὐτ. 1, 68, ἀδρ. ἀμπλακίον, ἡμπλα-
κίον, καὶ δωρ. ἡμπλακίον Ἀργίλ. ἀπ. 41 ἐν
Κλ. Ἀλ. στρ. 4, 738, καὶ ὅπου ἡ πρώτη
συνλλαβὴ πρέπει νὰ ᾖν βραχέα, ἀπλακίων
Ἐρμ. Ἀλκ. 248, Ἰ. Α. 124· πρὸς ἀμπλακί-
ω, εἰ καὶ τὰ χειρόργ. ἔχουσι ἀμπλα-
κίων, ἡν γρ. διατηρεῖ ὁ Σέξελ. γ, παλ. παρ.
ἡμπλακίω. Ἀισχ. ἱκ. 894· ἀμαρτάνω, σφάλ-
λω, πλανώμαι· -τάδε = εἰς ταῦτα Ἀισχ. Ἀγ.
1185· 69. παλ. «εἰ δ' ἡμπλακίωται ἡμπίς» =
ποτον σφάλμα διεπράχθη ὑπ' ἡμῶν, ἱκ. 894.
Συνθ. - τινός = ὅθεν ἐπιτυγχάνω, σπερδύμαι
τινός· - ἀνορέας Πίνδ. Ὁ. 8, 67 καὶ τραγ.
Σοφ. Ἀντ. 550, Ἐρμ. Ἀλκ. = γυναικὸς ἐ-
σθλῆς, 420· ἀλλὰ καὶ «λέκτρ' ἀμπλακίων»,
Ἰ. Α. 124· «ἀμπλακίων παρὰ θεοῦ» Ἰδωκ.

ἐν Πλάτ. Φαίδρ. 242, περσο, delinquo.

*Ἀμπλιᾶτος· ῥωμα. Ampliatius, Ἀθηναῖος, φυλῆς Ἀκαμαντίδος, ἐπιγρ. ἐν τῇ Κ. Δ. συγ-
κεκ. Ἀμπλίας.

*Ἀμ-πνεῖω· ἀναπνέω

*Ἀμ-πνευμα· ἀνάπ.

*Ἀμ-πνέω· ἀναπν.

*Ἀμ-πνοή· ἀναπ.

*Ἀμ-πνυε, ἄμ-πνύνθη, ἄμ-πνυτο· τὸ ἀ-
ναπνέω.

*Ἀμ-πνυμαι· τὸ ἀναπνέω.

*Ἀμ-πνύω· ἀναπνέω.

*Ἀμ-πολέω· ἀναπ.

*Ἀμποιχίτις· ἐν Συρακούσαις ἀρχὴ Ἡσυχ.

*Ἀμποτε· εἶδος Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 971.

*Ἀμπρακία· ἀρχ. τύπ. ἀντὶ Ἀμπρακία.

*Ἀμπρακόν· μακρόθεν Ἡσυχ.

*Ἀμπρακίωτις παλαιά· ναὺς Ἀθηναίων,
ἐπιγρ.

*Ἀμπρεύω· τραδῶ, ἔλκω, σύρω Καλλιμ. ἀπ.
234· παρ' Ἡσυχ. «ἀμπρεύειν» προτονίζειν,
ἔλκειν, ἀμαξηλατεῖν» — «αἰχμάλωτον πό-
ριν» Λυκόφρ. 1298· «-λυκρὸν βίον», 975.

*Ἀμπραν, τό· «τὸ ἔλκον τοὺς βούς σχοι-
νίον, ἀμπερόν τι ὄν καὶ διαμπερές τῶν ζυ-
γῶν δεδεμένον»· Ἐτ. Μ. ἡ καὶ «ξύλον τὸ
ταῖς αὐχέσι τῶν ὑποζυγίων ἐπιτιθέμενον»,
δηλ. ὁ ζυγός, αὐτ. Καὶ ὁ ἄμπρας.

*Ἀμπυκάζω καὶ ἄμπυκίζω (ἄμπυξ)· 1) τὸ
ἀμπεῖν τὰς τρίχας, ἡ τὰς ἐμπροσθίας
τρίχας ἀναθεῖν Εὐστ. σ. 128· 2) στέφω,
«στεφάνοισιν ἀμπυκασθὲν» Φάλαικ. ἐν Ἀνθ.
13, 6.

*Ἀμπυκίδης· υἱὸς Ἀμπυκος, ὁ Μόψος Ἡσ.
443, κατὰ τοὺς Σχολ. κυρ. μόν. τὸ προμε-
τωπίδιον τοῦ χαλινοῦ = κορυφιστήρες, προ-
μετωπίδια.

*Ἀμπυκτῆρις, φάλαρα· τῷ προηγ. Σοφ.
Οἰ. Κ. 1071.

*Ἀμπυξ, υἱός, ὁ, τραγ. καὶ ἡ (μὲ τὸ ἀμ-
πέχω συγγ.)· «διὰ δὴμά τι πρὸς ἀνάθεσιν
τριχῶν, ὅς περιτέλλοντες οἱ παλαιοί, ὑπὸ
τοῦτον ἦγον», δι' οὗ συνέδεον ἰδ. τὰς τοῦ
μετώπου τρίχας Εὐστ. καθ' Ἡσυχ. κεκρύ-
φαλος, κύσμος γυναικῶν· τῆς Ἀνδρομάχης
Ἰλ. χ. 469· περὶ γυναικῶν Αἰσχ. ἐκ. 426,
Εὐρ. Ἐκ. 464, Θεόκρ. 1, 33· καὶ ἐπὶ ἱπ-
πων, «σειρὰ κατὰ χρῆσιν τὰς περὶ τὸ μέτω-
πον τρίχας τῶν ἱππων συνδέουσιν» Εὐστ.
Ἰδε χρυσάμπυξ, ἐν Κ. Σμ. καὶ ὁ χαλινὸς
αὐτός, 4, 511· 60, 2) ἐν γέν. κυκλωτέρες
πράγμα, ὡς ὁ τροχός Σοφ. Φιλ. 674· πρόλ.
Ἀριστ. Ἀχ. 671· καὶ λιπαρὰμπυξ, κατὰ
τὸν Σχολ. τὸ περιέχον ἐν γένει, καὶ τὸ
πῶμα τοῦ ἀγγείου.

*Ἀμπυξ, υἱός 1) υἱὸς Πελίου Παιστ. 2) Ἀμ-
πυξ, πατρ. Μόψου. αὐτ. 3) υἱὸς Ἰαπετοῦ
᾽Οδῖο = ἀκόλουθος Φινέως, αὐτ. — πατρ. Φη-
μίον Στ. Βυζ.

*Ἀμ-πώλημα· τὸ ἀναπ.

*Ἀμ-πωσις, ἡ (ἀναπνέω)· πρόλ. ἀνέπνοσις,
συνηθ. ἄμπωσις, ἰδὸς, ἰων. τοῖς (ἀλλ' ἄμ-
πώσις Πολύδ. 1, 39, 20, 5, 7 ἀμπώσις

δοτ. πλ. Ἀρρ. Ἰνδ. 21) «ἀνέπνοσις ὁρμή
περιοδική», καθ' Ἡσυχ. «ἀνέπνοσις, ἔρρη-
σία, ὅπου ἀναποδίζει τὸ ὕδωρ καὶ πάλιν ἔρ-
χεται» Ἰπρ. 7, 188, 6, 129 καὶ ἐπὶ.

*Ἀμ-πωσίζω· ἀποσύρομαι ἐν τῇ ἀμπώσιν·
πέλαγος Φιλ.

*Ἀμυγδαλέα, ἡ, συνηρ. ἀμυγδαλή καὶ
ἀμυγδαλίς, τὸ γνωστὸν δένδρον Θεοφ. φ.
1, 1, 11, 3· πρόλ. Ἀθην. 2, 52 καὶ 54.

*Ἀμυγδαλεός, 3· ὁ τῆς ἀμυγδαλῆς — ἀμ-
ναρχ. ἐν Ἀθην. 10, 426, ἀμυγδαλεός.

*Ἀμυγδαλεός, 3· ὁ τῆς ἀμυγδαλῆς — ἀμ-
μόνες Ἀθην. 14, 649· πρόλ. ἀμυγδαλεός
ἀμυγδαλεός ἔσφ. τον.

*Ἀμυγδαλή, ἡ· τὸ ἀμύγαλον, ὁ καρπὸς
τῆς ἀμυγδαλῆς (ὁ συνηθέστ. τύπ. τῇ αἰ-
πρόλ. Ἀθην. 2, 39). Ὁ Ἀριστ. γράφει καὶ

τὸ δένδρον δευτέρως.

*Ἀμυγδαλίνας, 3· ὁ ἐξ ἀμυγδαλῶν — ἰ-
λαίων Ξεν. ἀν. 4, 4, 13, Θεοφρ. ἀμ. 4, 16.

*Ἀμυγδαλίον, τό· ὕποκ. τοῦ ἀμυγδαλῆ
ἱπποκρ.

*Ἀμυγδαλῖς, ἰδὸς, ἡ· τὸ ἀμύγαλον Πλάτ.
συμπ. 1, 6, Φιλῶξ. ἐν Ἀθην. 14, 613 ὡς
ὕποκ.

*Ἀμυγδαλίτης, ὁ· ὁμοῖος μὲ ἀμύγαλον
Πλίν. 26, 8.

*Ἀμυγδαλο-ειδής, 2· τῷ προηγ. διον.
4, 165.

*Ἀμυγδαλοεῖς, 3· τῷ προηγ. — πιστάμ.
Νικ. 0ηρ. 891.

*Ἀμυγδαλο-κατ-άκτης, ὁ· ὄργανον ἡρώ.
τὸ καταγύναι (σπᾶν) ἀμύγαλα Ἀθην. 2, 52·
ἀμύγαλον, τό· ὁ καρπὸς τῆς ἀμυγδαλῆς
συνά. ἐν Ἀθην. Δίφιλ. αὐτ. 2, 52· ἔρρηκ-
τωμ. αὐτ. 1, 28, κατὰ Μοῖρ. ἑλληνικὴν
ἀμύγαλος, ἡ· ἀμυγδαλέα Λουκ. ἀποκ. 5.

*Ἀμυγδαλόης, 2· ἀμυγδαλοειδής.

*Ἀμυγδαλό-ελαίον· ἀμυγδαλό-ελαίον Συρ.
Σηθ. τροφ. σ. 3· τὸ ἀμυγδαλίνας.

*Ἀμύγμα, τὸ (ἀμύσσω)· σχίσμα, ἐξίσχυμα
— χαίτας Σοφ. Αἴ. 621· «ὄνυχων δὲ αἰ-
μύγματα» = ἐξίσχυμα διὰ τῶν ὄνυχων Εὐρ.
Ἀνθρ. 826.

*Ἀμύγμος, ὁ· τὸ ἀμύσσειν Αἰσχ. χθ. 26.
Ἀμύγμις (ἄμγμ, πρόλ. ἀλλυδῖς)· ὁμοῦ ὄρ.
συνηθ. τοπικῶς = κελύσκετο Ἰλ. 4, 200·
ἰσάσιν = ὀέτουσιν ὁμοῦ, ν, 336· ἐν αἰ-
ἀμ. ἔδαλον = οἱ ἀνέμοι συνεκράτουν αἰ-
φλόγα, ψ, 217· χρονικῶς Ὀδ. 14, 114·
Ἀπολλ. Ἰ. καὶ μγν. π. [Ἡ λείψ. αἰνῶν
ολική, διὰ τοῦτο φιλοῦται ὑπὸ τῶν ἀντι-
ἀρχ. γραμμ.].

*Ἀμύδρις, 3 (πρόλ. ἀμαυρός)· σκοτεινός
δυσδιάκριτος, δυσδιάγνωστος — γράμματι
δυσανγνωστα Θεοκ. 6, 54, Δημ. Ἀλ. 10,
Πλούτ. Ῥωμ. 7· — φῶς Λουκ. 11, 10,
«ἀμύδρᾱ καὶ ἀσφαῖς τὸ χροῖμα» 1, 6, 10,
καὶ «ἀμύδρὸν βλέπειν» Αἰλ. Π. 11, 11,
Ἐν γέν. ἀμύδρης, — ὄργανον, ὄνομα Πλάτ.
Φαίδρ. 250, πολ. 7, 533 καὶ συνηθ.

Πλούτ. Ἀλκ. 38. - ἐλθὼλα (ἀνθ') αὐ
προηγ. «κῆναί ἱλπίδεις») Κριναχ. ἐν Ἀνθ.
9, 231. Ἐν Ἀρχιλ. 90. «ἀμ. χοιράς» = κε-
κρυμμένη ὀλεθρία ὑφαλός· ἑπὶ. «ἀμυδρότε-
ρον ἀναφανίσθαι» = ἀσφάστειρον Πλάτ.
σοφ. 250. «-καὶ κακὸς μιμεῖσθαι» = ἀσθε-
νός· Αἴλ. 1. Ζ. 2, 8, obscurus, exilis.
Ἀ-μυδρότης, ἡ σκοτεινότης, ἀσάφεια, ἀ-
συνάρτια, μετγν.
Ἀ-μυδρόω· ἀμυδρόν, ἀσθενὲς ποιῶ Δ. Ἀ-
ριστο. οὐρ. ἱερ. 8, 1.
Ἀ-μυδρῶσις, ἡ ἀμαυρῶσις Γαλην.
Ἀμυδρών, ὄνος· πόλ. Παιονίας, κατ. Ἀμυ-
δρόνιος Ἰλ.
Ἀ-μύλος, 2. μὴ ἔχων μυελόν Ἀριστοτ.
μυρ. 2, 9, Θούρρ.
Ἀμυζών, ὄνος, ἡ μικρὰ πόλ. Καρίας Στράβ.
Ἀ-μυζία· τὸ νᾶ ἔνε τις ἀμύτης, ἀρχ. λεξ.
Ἀ-μύτης, 2. α) ὁ μὴ μεμνημένος, μὴ κα-
τηχημένος Ἀνδοκ. 1, 11. - καὶ ἀτίλαστος
Πλάτ. Φαίδ. 69. εἰς τὰ μυστήρια τοῦ ἔρω-
τος Στράβ. ἐν Ἀνθ. 12, 205, 211· βέβηλος
καθ' Ἡσυχ. 2) μὴ κεκλεισμένος Πλάτ. Γοργ.
493, ἐν τινι λογαπαίνῃ.
Ἀμυθάν, ὄνομα ἀντὶ Ἀμυθῶν Πίνδ.
Ἀμυθανία· μοῖρα τῆς Ἥλιδος ἀπὸ Ἀμυ-
θῶνος τοῦ Κρητίδου Στ. Βυζ.
Ἀμυθανίδαι· ἀπόγονοι τοῦ Ἀμυθῶνος Ἡσ.
Ἀμυθῶν, ὄνος· υἱὸς Κρητίδου καὶ Τυροῦς,
κατ. Μελάμποδος, θεμελιωτῆς τῆς Πύλου Ὁδ.
Ἀμυθίων, ὄνος· 1) ἰων. = Ἀμυθῶν Ἡρ.
2) Ἀθηναῖος, Μελέτιος Δημ.
Ἀ-μύθητος, 2. ἄφατος, ἀνεκδιήγητος, ἀ-
ναρίστητος, πολὺς· χρήματα Δημ. 4, 34,
21, 17· πληθὺς Μνήσιμ. κομ. ἐν Ἀθην. 9,
103, Πολύδ. 2, 26, 5, Πλούτ. ἑπὶ. - τῶς
ἑπείαν. τ. 1, σ. 1092.
Ἀ-μυθός, 2. ὁ ἀνεμύθων· ποίησις Πλούτ.
70, σ. 16.
Ἀ-μυχάλα· αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν παρὰ τὸ
ἀμύσσειν Ἡσυχ. (κατ' Ἐτ. Μ. ἀμυχάλαι).
Ἀμύκαρις, πληθὺς, ἄφροισμα, πλούσιον,
πόλ. Ἡσυχ.
Ἀμυχή· θυγ. Σαλαμίνου ἐν Κύπρῳ, εἰς ἣ·
ἀπομασθῇ τὸ
Ἀμύκης πεδίον· πεδίον πλησίον τῆς Ἀντιο-
χείας Πολύδ.
Ἀ-μύκητος, καλύδης· ἐν ἣ δὲν διέρχουσι
μυκώμενα ζῶα, δηλ. βόες Ἀντ. Σιδ. ἐν
Ἀνθ. 9, 150.
Ἀμύκλα· 1) θυγ. Νίδης Ἀπολδ. 2) Λά-
καινα, τραφὸς Θιμιστοκλέους Πλούτ. 3) =
Ἀμύκλαι.
Ἀμύκλαθεν· εἰς Ἀμυκλῶν Πίνδ. Ν, 11, 44.
Ἀμύκλαι, οἱ· ἀρχ. πόλ. Λακωνίας παρὰ
τὸν Εὐρώταν, νῦν Σκλαδοχώρι, ὅπου ἦν πε-
ρίφημος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἰλ. (ἐν Πίνδ.
Π, 1, 124 σημαίνει αὐτὴν τὴν Λακωνίαν),
κατ. Ἀμυκλαίτες Ἐν. Ἀμυκλαίτες, Ἀμυ-
κλαίτης Στ. Βυζ. ἐπὶ. Ἀμυκλαίτης, ἰδ. ἐπὶ.
τοῦ Ἀπόλλωνος Πaus. τοῦ Ἰακίνθου, Κά-
ντορος καὶ Πολυδεύκους τῆς Ἀφροδίτης δῶ.
Ἀμυκλαῖαι θεοῖσι· Ἀνθ. ἡ χώρα «ὁ
Ἀμυκλαῖος νομός»· 2) πόλ. ἐν Ἀκτιφ Βιργ.

ἘΕ αὐτῆς ἰχθύς τις ὄνομα Ἀμυκλῶν· Ἀ
θῆν. 3) εἰδ. ὁποδημάτων, εἶναι ἐφάρων οἱ
εὐγενεῖς Θιοκρ. 10, 35.
Ἀμυκλαῖδες, αἱ· ἀμύκλαι, «ἰδὲς ὁκοδή-
ματος πολυτέλους Λακωνικοῦ» Ἡσυχ.
Ἀμυκλαῖζω· λαλῶ ὡς οἱ Ἀμυκλαῖται, λα-
κωνίζω· «χῶμυκλαῖζων» Θιοκρ. 12, 13.
Ἀμυκλατον, τό· ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐν Ἀ-
μύκλαις Θουκ.
Ἀμυκλατον, τό· πόλ. καὶ ὄρος ἐν Κρήτῃ
Στ. Βυζ.
Ἀμυκλατος· ἀνδριανταποῖός τις Πaus.
Ἀμύκλας, α (καὶ αντος)· 1) υἱὸς Ἀκχεδαί-
μονος, θεμελιωτῆς τῶν Ἀμυκλῶν Ἀπολδ. 2)
πατ. Δάφνης Πλούτ. 3) πατ. Διανίρας Ἀ-
πολδ. 4) μαθητῆς Πλάτωνος Ἡρακλείδης
Αἴλ. 12· Ἀμυκλος.
Ἀμυκλίδης· υἱὸς Ἀμύκλα, ὁ Ἰάκινθος Ὁδ.
Ἀμυκλῖς· γλυκύς, ἡδύς Ἡσυχ.
Ἀμυκλος· Ἀμύκλας, ὁ ἴδ. μαθητῆς Πλάτω-
ντος Δ. Λαέρ.
Ἀμυκος· 1) υἱὸς Ποσειδῶνος, βασιλ. Βιθρό-
κων ἐν Βιθυνίᾳ Πλάτ. 2) Κένταυρός τις Ὁ-
δ. 3) υἱὸς Πριάμου, ἀκόλουθος Αἰνείου
Βργ. 4) Τρώς, πατ. Μίμαντος, αὐτ. 5) τόπος
ἐν Βιθυνίᾳ, ὅπου ἦν ἡρώων τοῦ Ἀμύκου
Σχολ. Ἀπολ. Ρ.
Ἀμυκοφόνος· ὁ φονεύσας τὸν Ἀμυκῶν, ὁ
Πολυδεύκης Ὁπ.
Ἀμύκταν· γλυκύν, οἱ δὲ ἀμικτον Ἡσυχ.
Ἀ-μυκτέον· ῥ. ἱππ. τοῦ ἀμύσσω, ὁ ἴδ.
Ἀ-μύκτηρ, ἦρος, ὁ· ὁ μὴ ἔχων μυκτῆρας.
Ἀμύκτηροι· ἴδ. ἐν Ἰνδικῇ Στράβ.
Ἀ-μυκτικός, 3· ὁ ἀμύσσων, ἐσχαλίων Πλούτ.
ἡδ. 642· ἑπὶ. - κῶς Σχολ. Νικ. Ὀηρ. 131.
Ἀμύκλα· μήτρα (γῆρα) Ἡσυχ.
Ἀ-μύλιον, τό· πλακοῦς, «ἐκ τοῦ στέατος
γίνεται» Ἀριστοτ. προδλ. 4, 22, Ἀθῆν.
14, 644, Πλούτ. ἡδ. σ. 466· παρ' Ἰπποκρ.
γυναικ. 2, σ. 889 = ἄμυλον.
Ἀ-μύλων, τό, «ἄμ. λέγεται τὸ καινῶς λε-
γόμενον καταστόν» ὅπου ἴσθι τὸ γαλα-
κτώδες τοῦ «ἴου βιβεργόμενον καὶ αἰσθημένον
καὶ ἀποπεπτεῖσθαι, ἴτα τὸ ἡλῶν ἡφαίνον-
μενον» Σχολ. Θιοκρ. 9, 21, εἰς οὐ κατε-
σκευάζεται ἡ κόλλα Ἀθῆν. 14, 647.
Ἀ-μύλος, 2· ὁ μὴ παρασκευασθεὶς ἐν τῇ
μύλῳ δῶ. ὁ ἄμυλος, πλακοῦς ἐξ ἀμύλου,
λεπτοῦ ἀλεύρου, κατ' Ἐτ. Μεγ. «βρώμα τὸ
μὴ πεπτωκὸς ὑπὸ μύλῳ», Ἀριστοτ. Ἀγ.
1057, εἰρ. 1161, Θιοκρ. 9, 21 καὶ συχνὰ
ἐν Ἀθην. π. χ. Μάτρ. 4, 134.
Ἀμυλλίδων· χιτῶνος εἰδ. Ἡσυχ. σκοτ.
Ἀμύμνης· γενάρχη τῶν Ἀμύμων Στ. Βυζ.
Ἀμυμνοί· ἴδ. ὅς· Ἡπειρωτικὸν Ἰαν. ἐν
Στ. Βυζ.
Ἀμύμονες· τῶ προηγ.
Ἀ-μύμων, 2 (μῶμων)· ἀμύμητος, ἀμμι-
πτός, ἱπαινετός, ἀξέπαινος, παρ' Ὁμ. ἱπθ.
ἰξῶων ἐπὶ γένει καὶ ἔργῳ διατεκμημένων
ἀνδρῶν, οὐχ· περὶ θῆων (ὁ Ἀσκληπιδὲς εἶνε
ἱατρός ἀμύμων Ἰλ. δ, 194, καὶ ἡ Νόμηρ,
ε, 444 εἶνε θνητῆς)· οἱ δὲ ἐν ἱεροῦντι θύοικον
ἀρετῇ, εἰκάζεται Ὁδ. α, 29, ὅπου ὁ Ἀλγε-

σθος καλεῖται ἀμόμων. Περὶ πραγμάτων.
«Θεῶν πομπή» Ἰλ. ζ, 171 - μήτις, κ, 19,
Ὀδ. ι, 444 - θυμός, κ, 50 - ὄρχημος Ἰλ.
ν, 637 - οἶκος Ὀδ. α, 232 - αἶνος, ε,
508 - «ἔρκος ἀλλής», χ, 442 - ἔργα Ἰλ.
τ, 245, Ὀδ. ω, 278 καὶ Πσ. θε. 264,
Πίνδ. Ὀ. 11, 28 καὶ μετγ. π. καὶ Πλούτ.
- βίος, Νομ. 20.

Ἀμύμων, ὄνος· ἀνδρ. ὄν. Ἐρυθραῖον νομίσμ.
Ἀμυμώνη· 1) θυγ. Δαναός ἢ Ἀδωνίδος
καὶ Ἀφροδίτης, ὄνομ. καὶ Βερόη, ἑρωμένη
Ποσειδῶνος, μήτ. Ναυπλίου Ἀπολλ. - καὶ
κομφιδία τοῦ Νικοχάρους· 2) πηγὴ καὶ πατ.
ἑγγὺς Λέρνης, ἐκ τῆς Δαναΐδας ὄνομ. Παστ.
δθ. «Ἀμυμώνια ὕδατα» Εὐρ. 3) φρούριον
ἐν Ἠλιδι Πλούτ.

Ἀμυμώνιοι· λαὸς Θρακικὸς Ὑγίν.

Ἀ-μύν, ἢ ὀπεράσπισις, ἐκδίκησις Πλούτ.
Θησ. 29, Ἀππ. Καρχ. 8, 73 καὶ μετγ. ἔδε
Λοδ. Φρον. 23· οἱ ἀτίκισται ἀποδοκιμά-
ζουσι τὴν λέξ.

Ἀ-μυνάω· ἀμύνω, μόν. ἀπαρ. Σοφ. Οἱ. Κ.
1019, Εὐρ. Ἀνδρ. 1080, μετγ. Ἰ. Α. 910,
προστ. Ἀριστ. νεφ. 1305. Μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ
σημ. ἀμυνάου Δισχ. Εὐρ. 416, εὐκτ. Εὐρ.
Ἀνδρ. 722. (Ὁρῶν· δύναιται νῦν θεωρηθῇ
ὡς ἀόρ. 6· καὶ ἐπομ. τוניστείον, ἀμυνα-
θεῖν, ἀμυναθῶν, ἀμυναθῶ.)

Ἀμυνανδρί(δ)αι· γένος, ἐξ οὗ ἱερεῖς (τοῦ
ἔρκους Κέκροπος) Ἀθηναῖον Ἡσὺχ.

Ἀμύν-ανδρας· δυνάμενος ἄνδρας ἀμύνεσθαι
Ἡσὺχ. ὡς κύρ. ὄν. 1) Ἀθηναῖος Πλάτ. 2)
ἡγεμὼν τῶν Ἀθαμάνων Πολύδ.

Ἀ-μυνητέ· μετ' ἀμύνης Β. Ἀν. 571.

Ἀ-μυνίπας, ὅ· ὁ ἀμυντικός· θυμός, με ὅπαι-
νιγμόν τοῦ ἐπομ. κυρ. ὄν. Ἀριστ. ἱππ. 573.

Ἀμυνίας· Ἀθηναῖος τοκογλύφος, πρόσω-
πον ἐν Ἀριστ. νεφ.-οὐὶς τοῦ Σελλοῦ, αὐτ. σφ.

Ἀμυνόμαχος· Ἀθηναῖος υἱὸς Φιλοκράτους,
Βατήθεν Δ. Δαέρ.

Ἀμυνομένη· ὄν. ἀττικῆς νεώς, ἀττ. ναυτ.

Ἀμυνος· μυθ. πρὸς. παρὰ Φοῖνιξ Πιλ. Β46λ.

Ἀμύνται· ἔθν. Θισπρωτικὸν Στ. Βυζ.

Ἀμύντας, ὄν· 1) Μακεδόνες· α) Ἀμ. Ι.
υἱὸς Ἀλκιέα, πατ. Ἀλεξάνδρου Ι. β) αὐτ.

Μακεδονίας Πρ. 6) Ἀμ. ΙΙ. υἱὸς Ἀρτιάδου,
πατ. Φιλίππου Ξεν. ἐπιθ. ἐντ. «τὸ Ἀμύν-
τιον ἱερὸν», ἐγερόν ἐν τῶν Πυθαίων,

Σχολ. Δημ. γ) υἱὸς Περδίκκα, γαμβρὸς
Φιλίππου Πολύειν. δ) στρατηγὸς Φιλίππου

Δημ. ε) στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.,
υἱὸς τοῦ Ἀνδρομέδου, καὶ ὁ τοῦ Ἀρραβίου,

καὶ τινες ἄλλοι Ἀρρ. ζ) υἱὸς Ἀντιόχου Δ.
Σικ. η) ἑτεροῦ τις Μακεδόν Δ. Σικ. 2) β) αὐτ.

Πισιδῶν Ἀππ. ἄλλ. ἤττον ὀνομαστοί.

Ἀ-μύντειρα, ἢ ἢ ἀμύνουσα, γλῶσσ.

Ἀ-μυντέρον· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀμύνω, ὁ ἔδε.

Ἀ-μυντήρ, ὅ· ἀμύντωρ Ἀριστ. Ζ. Ἰ. 9,
δ, ἀμυντήρ τῶν ἐλάφων = «τὴ προνοεῖν-
κάτα τῶν φουμένων κεράτων εἰς τὸ πρόσθεν,
ὡς ἀμύνεται.

Ἀ-μυντήριος, 2 καὶ 3· ὁ ἀμύνων, ὀπερα-
σπίων· - ὅπλα = δὲ ὄν μαχόμενοι ἀμυνά-
μεθα τοῖς ἐχθροῖς, ὡς ἀπὸ τῆς, ἔφορ.

Πλάτ. νόμ. 12, 944· «ἀμυντήριον» εἶδος
στομόν, ἢ τὶ τῶν πληττόντων· Ἡσυχ.
ἀμ. = μίσον πρὸς ἀμυναν Πλάτ.
279, Πολύδ. 18, 32· «φάρμακον ἀμυν-
τήριον γήρας» = πρὸς ἀποκρούειν τοῦ γήρα-
τος Διλ. Ζ. Ἰ. 6, 51· καὶ «ἀμυντήριον ἐξ ἀπο-
κρούειν», 3, 22. Κατ' ἀρχ. λέξ. ὄνομ. ἀμύν-
τες ἀμ. α., οἱ χαυλιόδοντες τοῦ κάπρου, ἐν
τῇ γλώσσῃ τῶν κυνηγῶν.

Ἀ-μυντή· ἀμύντωρ Ἐτ. Μ.

Ἀμυντιανός· ἱστορικὸς ἐπὶ Μ. Αὐρηλίου Φα-
ῶντος Ἐπ. 6, 322· χειμῶνων = ἐναντίον τῶν
πολιτ. 280· μετγ.

Ἀμύντιαν· ἴδ' Ἀμύντας.

Ἀμύντιχος· ὄνομ. τοῦ Ἀμύντας, ἄλλ.
ναῖος Δ. ἄλλ. συγχ. = Ἀμυνίας Θεόφ.

Ἀμυντορίδαι· ἀπόγονοι Ἀμύντορος Πίνδ.
Ἐπ. 6, 322· χειμῶνων = ἐναντίον τῶν
πολιτ. 280· μετγ.

Ἀμύντωρ, ὄν· 1) υἱὸς Ὁραίνου, πατ.
Φοίνικος Ἰλ. 2) υἱὸς Φιλίππου Ἀνθ. 3) πατ.

Ἡφαιστίου, ἐκ Πέλλης Ἀρρ. 4) πολιτ.
κὺς ἐν Ἀθήναις, Ἐρχαῖος Ἀισχίν.

Ἀ-μύνω(μύνω) ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, ὁ
ἐνερ. Πλάτ. σύνταξ. ἢ - τί ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ
ἀπὸ μητροῦς λέω, ἀπὸ τίνος, ὁ ἀπὸ τίνος, ὁ

Κόρ. Ἡρακλ. 70· ὁθ. «τὰ ἀμύνοντα» = ὅπλα ἀμυντικά. Ἡρ. 3, 155· 2) μέσ. τὸ ὅπου τὸ πλῆθος καθίσταται βαθμηδὸν εὐχρηστό-
προν καὶ παρὰ μὲν. παραγκινεῖται ὅπως τὸ
ἱεργ. ἀποκρούει ἀπ' ἐμαυτοῦ, ὑπερασπί-
ζομαι ἐμαυτὸν· α) μετ' αὐτ. «-νηλεὲς ἦ-
μαρ» Ἠλ. ν, 514· -στρατιὴν Ἡρ. 3, 158· -
μόρον Διοχ. Ἀγ. 1359· -πολεμικούς Εὐρ.
Ἀνθ. 911· -ἐρινός, ἦ. Τ. 299, συχνὰ ἐν
ἑστ. πεζ., τὸ μὲν τοὺς ἔχθρους, -πολεμικούς
Πλάτ. νόμ. 6, 778, Ξεν. Κύρ. 5, 4, 21·
«τὸν πρότερον πολέμουντα» Δημ. 8, 7·
τοὺς βαρβάρους, 14, 10· τὸ δὲ τοὺς προσ-
ελλόντας, ὅπου μεταβαίνει εἰς τὴν σημ.
ἐλλόνται, τιμωρὸν τινα· τὸν ἀδικούντα
Ξεν. Κύρ. 2, 3, 23, Πολύβ. 2, 6, 9· τοὺς
ἐπείροντας Δημ. 21, 76· ὁ Λοκ. προστίθεται
καὶ γεν. -τινὰ, ὡν ἔδρασε, ν, διάλ. 13, 6·
ἐν γέν. ἀνταποδίδω Σχολ. «ἀμείβεσθαι τινα
τοῖς ὁμοίοις» Θουκ. 1, 42· 6) ἄνευ πτώ-
σεως, παρέχω ἀντίστασιν, ὑπερασπίζομαι
αὐτοὺς Ἡρ. 1, 80· -ἐν χερσίν = ἐν συμπλο-
κῇ, ἐκ τοῦ πλησίον Θουκ. 4, 96· ἀλλά, -
χρῶν = μετὰ τὰς χεῖρας Πλάτ. νόμ. 9, 880·
«πολλὸς ἐξημὸς ἀμυνόμενων» = ὑπερασπιστῶν
Ξεν. Ἠλ. 7, 5, 10· γ) περὶ πάτρης Ἠλ. μ.
243, μάχεσθαι ὑπὲρ πατρίδος· πρόβλ. -περὶ
πατρίων Θουκ. 2, 39· καὶ λαμβάνω ἐκδίω-
κων, -ὅπερ τίνος Ἰσοκ. 4, 184, Ξεν. κυν.
6, 9· -πρὸ πάντων Πολύβ. 6, 4, 8, defen-
di, propello, pneo.
Ἀμύνων· Ἀθηναῖος Ἀριστ.
Ἀμύς· ἀμύχ· Ἠσυχ.
Ἀμύνης, ἡ· τὸ ἀμύνειν, ἐσχιζέιν, σπαρά-
σσειν Ὀρφ. Ἀργ. 24.
Ἀ-μύας, 2· μὴ ἔχων μῦς (ὄρατος), «ἐν ᾧ
παντάπαν ἀφανεῖς εἰσὶν αἱ περιγραφαὶ τῶν
μύων» Γαλην. τ. 12, σ. 404.
Ἀμύργιος· ἔθνος Σκυθικόν, ὃν ἡ χώρα Ἀ-
μύργιον Στ. Βυζ.
Ἀμυρική· Ἀμυρος.
Ἀμυρικός, ὡς· σοφός τις Σουδάρτης Ἡρ. πα-
ρομ. «Ἀμυρὶς μαίνεται» Διογεν. 3, 26.
Ἐλεγον ὅμως καὶ «Θάμυρς μαίνεται» Εὐστ.
Ἀμύρσιτος, 2· ὁ μὴ ἀλεημένος μετὰ μύρ-
ῃς Ἡρακλ. ἐν Πλούτ. τ. 9, σ. 397.
Ἀμυρον, τό· ὅρ. ἐν Χανόν· Στ. Βυζ.
Ἀμυροί· τόποι οἱ καθαροί, καὶ ἄγαν ρέον-
τες ἀπὸ τοῦ μωρεῖν Ἠσυχ.
Ἀ-μύρας, 2· ὁ ἄνευ μύρων χρ. Σέβυλ.
5, 128.
Ἀμυρος· 1) ὁ, πωτ. Θεσσαλίας, χυνόμενος
εἰς τὴν Βοιωτίδα Στράβ. παρ' αὐτῷ ἕκαστο
τῷ καλούμενον Ἀμυρικὸν πεδίων· Πολύ-
β. 2) ἡ πόλ. Θεσσαλίας, κατ. Ἀμυρεῖς,
Ἀμυραῖοι, Ἀμυροὶ καὶ Ἀμυριεῖς, 6) Ἀμυ-
ρῆς, Ἰππὸ. Ἀμυρῆος· 3) προσώπ. ὄν. 6, α)
ὡς Ποσειδῶνος, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν ἐξ
αὐτομάσθῃ ἡ πόλις, κατ. Ἰωλκοῦ Στ.
Βυζ. 6) υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ, αὐτ.
Ἀμυρταῖος· ὄν. πολλῶν Αἰγυπτίων βα-
σιλέων.
Ἀμυρτάν· ἡκάτιον, Κρήτης Ἠσυχ.
Ἀμύς· ὄνομα, σὺν αὐτῇ Ἠσυχ.

Ἀ-μύσαςτος, 2· ἀδελφικός Β. Ἀν. 321.
Ἀ-μύσσω, αὐτ. ἀμύττω· ἐσχιζέιν, σπα-
ράσσειν, «ἔλκιν, σπαράττειν, λυπεῖν» Ἠ-
συχ. κατασφάζω κατὰ Πολυδ. 4, 182·
«-χεῖρσι στήθεα» Ἠλ. τ. 284, εἰς σημείον
πένθους, καὶ μὲν. π. ὥς. -κατὰ ρέουσι =
τασσυγγρανίζω εἰς τὸ πρόσωπον Ἀντ. Σισ.
ἐν Ἀνθ. 7, 218, Θεόκρ. 13, 71, Ἡρ. 5,
76· περὶ τοῦ κεντήματος τῶν μυῶν Λοκ.
μ. ἐγκ. 6· ἴδ. περὶ ἐλαφρῶν τραυμάτων τοῦ
δέρματος, αὐτ. πένθ. 16· «-πρόσωπον ἐξ
ἐπιπολῆς» παρ' ἱατρ. σφάζω. -Μετ. «θυ-
μὸν ἀμύσεις χωόμενος» Ἠλ. α, 243· «καρ-
δίαν φροντίς ἀμύσει» Διοχ. Πέρσ. 157·
«φρὴν ἀμύσεται φόβῳ», 115· «τὴν γυναι-
κην ἀμύσει» Διοχ. ἐπ. 12, vallico, lacerio.
Ἠ ἔτομ. ἐκ τοῦ αἵμα, ἡ ἐκ τοῦ ἀμείων·
πιθανώτερον ὅμως ἐκ ρίζ. μυκ- συγγεν. τῇ
νοχ- ἐξ ἧς ἀ-μυκαλαί = ἀκίδες βελῶν.
Ἀμυσσος· κῆτος, Ἀκωνίης Ἠσυχ.
Ἀ-μυστ-αγώγητος, 2· ὁ μὴ μυσταγω-
γηθεὶς, μὴ μυηθεὶς εἰς τὰ μυστήρια Κύρ.
Ἡσ. 60.
Ἀ-μυστηρίατος, 2· τῷ προηγ.
Ἀ-μυστί καὶ -στί· ἄνευ τοῦ μύσαι τοῖς
χείλεσιν· ὁδ. πίνειν = μονοροῦσι κοιν. Ἀ-
νακρ. 8, 2, 17, 2, Λοκ. Λεξιφ. 8.
Ἀμυστία· μέτρον τι Ἠσυχ.
Ἀ-μυστίζω· πίνω ἀμυστί Εὐρ. Κύκλ. 562·
ἐν Πλούτ. συμπ. 3, 3, «τοὺς ἀθροὺν καὶ ἀ-
πνευστὶ πίνοντας (ὅπερ ἀμυστίζειν ὀνό-
μασται), οἱ παλαιοὶ φασιν ἥκιστα περιπί-
πτειν μέθαις».
Ἀ-μυστίς, ἴδος, καὶ ἰοί, ἡ· «τὴν ἀπνευ-
στί καὶ ἀθρόαν πῶσιν Τίμαρχος φησὶν οὕτως
λέγεσθαι» Ἠσυχ. τὸ πίνειν ἐν γένει, «πυ-
κνὴν δεξιόσθαι» Εὐρ. Ἰγ. 419· ἐν τῇ πλ.
438· «ἀμυστὶν ἐλαύσας» = τραυλῆας μίαν με-
γάλην ῥόφῃσιν, Κύκλ. 416· «ἀμυστὶν ἐλά-
πτειν» = κενώνω εἰς μίαν ῥόφῃσιν Ἀριστ. Ἀλ.
1189. Κατὰ Σχολ. Εὐρ. «οἱ μὲν ποτηρίου
εἶδος, ἐπιτηδεύοντες ἔχον πρὸς τὰς ἀμυστί-
πώσεις... ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῆς ἀπνευστί πῶσιν·
τάττουσι τὸ ὄνομα». Καὶ κατὰ Πολυδ. 6, 15,
ἡ ἀθρόα πῶσις, καὶ ἐκπομπὴς σήληας, ἐν δὲ
6, 3, «ἀμυστί πίνειν, ἀμυστίζειν, χανδὸν πί-
ναι» Ὁρακλ. πρόποις, Σκυθικὴ πῶσις.
Ἀμυστίς, ὁ· πωτ. Ἰνδικῆς Ἀρρ.
Ἀ-μυστος, 2· ἀμύτης, ἀμύτης τῶν
μυστικῶν Δ. Ἀρεοκ. μυστ. θεολ. 1, 2.
Ἀ-μυσχρὺς, 3 (μύσος), ὁ ἀμίαντος καὶ
καθαρός, «ὁ μὴ μύσει χανθίς» Εὐκ. Μ. Παρ.
ὅν. παρ' Ἡφαίστ. σ. 9.
Ἀ-μύττω· ἴδ. ἀμύσσω.
Ἀ-μυχία, ἡ (ἀμύσσω)· τασσυγγρανίσμα, ἐσχι-
σμός, «ἐπιπόλαιον ἔλας» Ἠσυχ. «μεγάλας
ἀμυχίας καταμύσαντες» Φρόν. κομ. ἐν Ἀ-
θην. 4, 165, Δημ. 47, 59, Πλάτ. Σόλ. 21,
Λοκ. συμπ. 20· κατὰ Β. Ἀν. 21 «τὰ ὅσα
πολλῶν κνίσματα καλούμενα».
Ἀ-μυχῆσός, ἀμυχί· ἀμύς, ἐπιπολαίως,
κατ' Εὐκ. Μ. «ἄκροισ δακτύλοις».
Ἀ-μυχίατος, 2· ἐπιπόλαιος, μὴ ἔχων διαρ-
κὲς ἀποτελεσμα Πλάτ. Ἀδ. 306.

- *Ἀ-μυχίς, σπάραξις, ξέσις Σουίδ.
 *Ἀ-μυχμός· ἀμυγμός Θεόφρ. 24, 124.
 *Ἀμυχοῦσης· στυφούσης ἐπιπλέον Ἡσυχ.
 *Ἀ-μυχινός ἢ ἀ-μυχρός· Σοφ. ἀπ. 834, κα-
 θαρτός, ἱερός, πρὸς. ἀμυαχρός.
 *Ἀ-μυχ-ώδης, 2· ὅμοιος ταῖς ἀμυχαῖς Ἰπ-
 ποκρ. κ. προγν. α. 189, Θεόφρ. φ. αἰτ. 1, 13, 5.
 *Ἀ-μύω· ἡμύω, Ἡσ. ἐν Ἐτ. Μ. ἡμύω· καὶ
 ἐν Κραμ. ἀν. Ὁδ. 4, 85· ἀμύοντα χαμαῖζε·
 *Ἀμφ-άγαμαι· θαυμάζω Κ. Σμ. 7, 722.
 *Ἀμφ-αγαπάζω· περιπτύσσομαι μὲ ἀγά-
 πην, ὁποδύχομαι φιλοξένως· -τινὰ Ὁδ. 5,
 381, Ἀπολλ. Ρ. 3, 257 καὶ ἄλλ. Ἡσ. τὸ μέσ.
 Ἡ. π. 192, Δυν. Δῆμ. 291· ἀμφαγαπαζό-
 μενος ὁπερπαλλόντως περιγαπώμενος καὶ
 περιγαπαζόμενος Ἡσυχ.
 *Ἀμφ-αγαπάω· τῇ προηγ. περισσῶς ἀγα-
 πῶ Ἡσυχ.· ἀμφαγαπώντες· ἀσπαζόμενοι·
 Ὁμ. δ. Δῆμ. 439· -ἐὼν κακὸν Ἡσ. ἔρ. 58,
 Τρωϊάδ. 138.
 *Ἀμφ-αγείρομαι, μόν. ἐν ἀορ. β'.· θεαί
 δέ μιν ἀμφάγροντο πᾶσι· Ἰλ. α, 37· «περί
 πτόν ἡθροίζοντο» Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 4,
 1527· ὁ Ὁππ. ἐσχημάτισεν ἐντεῦθεν ἐνεστ.
 ἀμφάγρονται, π. χ. ἄλ. 3, 231.
 *Ἀμφ-αγνίσω, παρκ. ἡμψηγνίσουν, δι. γρ.
 ἀντι ἡμψιγνίσουν, ἐκ τοῦ ἀμψιγνίσω, ὁ γὰρ
 Ξεν. ἀν. 2, 5, 33.
 *Ἀμφ-άγνυμι· ἴδ' ἀμψιάγνυμι.
 *Ἀμ-φάδ'· ἀμφάδων Ὁδ. τ, 391.
 *Ἀμ-φάδην· τῇ προηγ. Ἀρχιλ. 31.
 *Ἀμ-φάδιος, 3 (= ἀναφάδιος, φαίνω)· φα-
 νερός· γάμος Ὁδ. ζ, 288, ὁ κηρυχθεὶς,
 πραγματικός· ἱππρ. ἀμφάδην = φανερά,
 ἡ, 198, Ὁδ. ε, 120, Θέογν. 90, Ἀπολλ. Ρ.
 1, 475 καὶ μετν. π. -ἀμφάδην, δι. γρ. ἐν
 Ἰλ. ν, 356 καὶ Ἀπολλ. Ρ. 4, 344 εἶνε ἀμψίδ.
 *Ἀμ-φάδων (πρὸς. ἀναφανδόν)· φανερά, δη-
 μοσίᾳ, ἀντιθ. τῷ λαθρα Ἰλ. η, 243· τῷ
 ἐδῶκ Ὁδ. α, 296· τῷ κρυφῶδόν Ἰλ. ξ,
 330· ἀμφ. ἀγορεύειν Ἰλ. ι, 370· κυρ. οὐδ.
 τοῦ ἀμφάδως, ὡς δεικνύει ἡ σύνδ.· ἀμφά-
 δα ἔργα γέννεται Ὁδ. τ, 391.
 *Ἀμ-φάης· πρόσκολος, περισκελής, οἶκος πε-
 ρίσκητος Ἡσυχ.
 *Ἀμ-φαίνω· ἀναφαίνω.
 *Ἀμφ-αἶσσομαι, Ὁμ. μόν. ἐν τμήσει· παν-
 ταθῶν ὁρμῶ Ἰλ. λ, 417· «κόκλῳ ὁρμῶσι»
 Εὔστ. ἀλλ' ἐν τῷ ἀμφι δὲ χαίται ὥμοις αἶσ-
 σονται· «κυματίζουσι περὶ τοὺς ὥμους», 5, 510,
 Δυν. Δῆμ. 178, συνδετέρον ἀμφι ὥμοις.
 *Ἀμφ-άκανθος· περιτριγυρισμένος μὲ ἀ-
 κάνθος, εἰκ. τοῦ Ρείσκίου ἀντι ἀμφ' ἀκαν-
 θαν, Ἰων ἐν Πλουτ. πότ. τ. ζ. 16.
 *Ἀμφ-άκης· ἴδ' ἀμφήκης.
 *Ἀμφάκτιον, τό· φάβα, γλωσσ.
 *Ἀμφ-απολοῦσθ'· περιπαλοῦσθ' Εὔστ. σ.
 857, πρὸς ἐξήγ. τοῦ ἀμφεπένοντο.
 *Ἀμφ-αλάζω· ἀλαλάζω περὶ τινα Νόν.
 Δ. 40, 98.
 *Ἀμφ-αλέλῃμαι· γύρω περιπλανῶμαι
 Ὁππ. κων. 3, 423.
 *Ἀμφ-αλέφω· περιαιεῖσθαι, μόν. ἐν τμήσει
 Ἰλ. ιω, 582,

- *Ἀμφάλκῃς· υἱὸς Ἀντιφάτου καὶ Ζωφίππ.
 Δ. Σκ.
 *Ἀμφ-αλλάξ· ἐναλλάξ Ἡσ. ἐν Ἀθην. δ.
 416, Στρατ. ἐν Ἀνθ. 12, 238.
 *Ἀμφ-αλλάσσω· μεταδίδωμι Ὁππ. κων.
 3, 13· «ἀμφοτέρω» διαμφοδύσαι, αἱ δὲ ἡ-
 μοῦ βαδίζοντας ἐφ' ἑτέρας ὁδοῦ χωρῶσαι
 ναι· Ἡσυχ.
 *Ἀμφαμῶται, κατὰ τοὺς Κρήτας, «οἱ κατ'
 ἀγρόν δοῦλοι, ἐγγχώριοι μὲν ὄντες, δούλο-
 θέντες δὲ κατὰ πόλεμον» Ἀθην. 6, 263, ἀλλο-
 γον κατατέρω Ἀμφαμῶται.
 *Ἀμφ-αματίζω· περιδένω Ὁρεῖδ. σ. 58.
 *Ἀμφ-αν-α-δείκνυμι· δεικνύω Σιδολ. κων.
 12, 204.
 *Ἀμφανοί (καὶ Ἀμφαναιά, Ἀμφαναιόν) ἡ
 πολ. Θεσσαλίας ἐν τῷ νῦν κόλπῳ τοῦ Βαίου
 Στ. Βυζ. 2) πολ. Δωριδος, κατ. Ἀμφαναιά
 καὶ Ἀμφαναιὸς Στ. Βυζ.
 *Ἀμφανός· ἴδ' Ἀμφιάνας.
 *Ἀμφανδόν· ἀναφανδόν Πίνδ. Π. 9, 42.
 *Ἀμφάξιον· τῇ ἐπομ.
 *Ἀμφάξις· ἴδω, ἡ· γῶρα Μακεδονίας ἐν
 τῇ Ἀριστοτέρῳ ὄχθῃ καὶ τῇ ἐκδοχῇ τοῦ Ἀρίστου
 Στράδ.
 *Ἀμφ-αζονέω, ἀμφάζονε·ν· τὰ γόνατα
 περικλᾶσθαι καὶ μὴ εὐτονεῖν Ἡσυχ.· «ἀπὸ
 ἄξονος, καὶ τῶν ἐχόντων αὐτόν, εἴτε ἀρμύ-
 των, εἴτε ἀμαξῶν, τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὁ-
 θόν» Εὔστ. σ. 918, Β. Ἀν. σ. 23.
 *Ἀμφ-αράδέω· ἀράδω, κρατῶ γύρω, μόν.
 ἀρ. Ἰλ. φ, 408.
 *Ἀμφ-αράβιζω· τῇ προηγ. Ἡσ. ἀσπ. ἡ.
 *Ἀμφαρέτι· γυν. ὄν. Ἀνθ.
 *Ἀμφαρής, περιορισμένη, καταλιγωρούμενη
 Ἡσυχ.
 *Ἀμφάρης, αἰτ. ἡν· Σπαρτιάτης Πλούτ.
 *Ἀμφ-αρίστερος, 2· «ἀμφοτέρωθεν ἀριστο-
 ρος, οὐκ αἰσιος, οὐ θεϊός, ἐναντίος τῷ πρι-
 ορί» Ἡσυχ. λ. κομ. Ἀριστ. ἀπ. ἐν Γα-
 λην. τ. 9, σ. 315, ἀντιθ. τῷ ἀμφιδέξιος
 ἴδε καὶ Β. Ἀν. 3.
 *Ἀμφάριχος· Βοιωτός, ἐπιγρ.
 *Ἀ(μ)φαρμένῃ· δικελλὰ, Λάκωνες Ἡσυχ.
 *Ἀμ-φασίη, ἡ· ἀφασίη, βωδότης· «ἀφασί-
 γία, ἀφασία» Ἡσυχ. Ὁμ. προστιθῆσι τῇ
 ἐπείων Ἰλ. ρ, 695, Ὁδ. δ, 704 (= σιωπῇ)
 Σχολ.), μετν. π. μόν. Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 5, 255.
 *Ἀμφασμα· ψαιστά, οἶνω καὶ ἐλατῶν βί-
 βρεγμένα ἐν θυσίαις, Συρακούσῃ Ἡσυχ.
 *Ἀμφ-αυγεί· ἀντιλάμπει Ἡσυχ.
 *Ἀμφ-αυξίς, ἡ· τὸ περιαυξάνειν, ἀμφοτέρω-
 ἄλλως Θεόφρ. Τ. Φ. 3, 8.
 *Ἀμφ-αυτέω· περιηχῶ, μόν. ἐν τμήσει Ἠ-
 μ. 160.
 *Ἀμφ-αῶω, ὁδ. «ἀμφοῦν· περιήχουν» Ἡσυχ.
 *Ἀμφ-αφάω· ὁληφῶ ὁλόγορα, αἰτ. ἡν
 διερευνῶ κατ' Εὔστ. Ὁδ. δ, 277· «λόγον
 = τὸν δοδρεῖον ἔπουν· τῶν = διαφραζέ-
 τ, 586. «ἀμφοφώνοντα· διὰ χειρὸς ἐμπα-
 καὶ περιήλαφοντα» Ἡσυχ.· -Μέσ. ἀσπύ-
 τως, -χερσίν ἐν Ὁδ. ο, 461· καὶ «μαλ-
 κιώτερος ἀμφοφάσθαι» = μαλ. εἰς τὴν ἀσπύ-
 Ἰλ. χ, 373, Ἀπολλ. Ρ. καὶ μετν. π.

Ἀμφειά· πόλ. Μεσσηνίας Παισ. κατ.
Ἀμφειά· ἄθος, ἡ ἡ περὶ εἰκάδα ἡ-
συχ. ἐπιγρ. 2448.
Ἀμφειά· περιζωννύω, ἐν τμήσει Φιλητ.
ἐν Στράβ. 3, σ. 168.
Ἀμφειά· τό· ἱερὸν Ἀμφίωνος ἔξω τῶν Θη-
σίων Ζην.
Ἀμφειά· ἐπών. Ἀθηνᾶς Λυκόφρ.
Ἀμφειά· ἐπών. περιδελτίον Ἡούχ.
Ἀμφειά· μαζα ἐλπίου πλήρης Ἡούχ.
Ἀμφειά· ὁθ. «ἀμφειάσασα» περι-
πρασ. κινήσασα Ἡούχ.
Ἀμφειά· ἐλπίω· ἐλελίζω, κινῶ γύρω Νόν.
Δ. 5, 148· λιθάμενος = περιστρεφείς Κ.
Σμ. 11, 465.
Ἀμφειά· ἐλπίω, 2· περιτυλιγμένος Εὐρ.
Ἡρ. μ. 399.
Ἀμφειά· ἐλπίω, ἀττ. - ἐλίσσω (ἴδ' ἐλίσσω)
περιτυλίσσω· χεῖρας τινος = τυλίσσω τὰς
χ. περὶ τινος Εὐρ. Ἀνδρ. 426· «- γνάθους
τέκνοιο Πίνδ. Ν. 1, 43.
Ἀμφειά· ἐλπίω, περιέλω Δ. Περ. 268.
Ἀμφειά· ἐλπίω, περιεκάλυπτο Λυκόφρ. 75.
Ἀμφειά· ἐλπίω, περιεκάλυπτο Λυκόφρ.
Ἀμφειά· ἐλπίω, ὀνομάζω Νίκ. Θηρ. 627.
Ἀμφειά· ἐλπίω, ἀμφιέπω Ὀμ. Σοφ. Εὐρ.
Ἀμφειά· ἐλπίω, ἐρεῖδω ὀλόγουρα Λυκόφρ. 504.
Ἀμφειά· ἐλπίω, σκεπάω ὀλόγουρα Ἀντ. Σιδ.
7, Ἀνθ. 11, 37.
Ἀμφειά· ἐλπίω, ὁθ. «ἀμφερκὴ πῖθον» τὸν πάν-
τοθεν κύκλῳ περιεργόμενον. Ἀχαιοὺς Πειρί-
δωρ Ἡούχ.
Ἀμφειά· ἐλπίω, κοκκινίζω ὀλόγουρα Κ. Σμ.
11, 59.
Ἀμφειά· ἐλπίω, μόν. ὀρό. β'. «ἀμφηλυθὲ μ'
αὐτῇ» = περιήλθε με κρυφῇ Ὀδ. ζ, 122.
Ἀμφειά· ἐλπίω, «κνίσσας μὲ περιεκύ-
κλωσε, μ. 369.
Ἀμφειά· ἐλπίω, ἀμ-ψεύγω· ἀναφέρω, ἀναφ.
Ἀμφειά· ἐλπίω, ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀμφειά· ἐλπίω, ἴδος, ἡ· περιούλαιον, γλωσσ.
Ἀμφειά· ἐλπίω, ἀμπεύω Ἀπολλ. Ρ. 1, 324 καὶ
Κ. Σμ.
Ἀμφειά· αὐλήν Ἡούχ.
Ἀμφειά· ἡκίς, 2 (ἡκί)· ἀμφοτέρωθεν ἡκονημέ-
νος, διατομος· φάσανον Ἰλ. κ, 256· -ἐί-
φας, φ. 118, Ὀδ. π, 80· οἱ τραγ. γενικώτ.
-αἰντρον Αἰσχ. Πρ. 694· «- πυρὸς βόστρυ-
χος», περὶ τοῦ κεραινοῦ, 1046· - ὄρου, Ἀγ.
1120· -ἐγγυς, περὶ τοῦ ξίφους Σοφ. Αἴ. 275
- γλῶττα Ἡλ. 476· -ξίφος Εὐρ. Ἠλ. 683·
- γλῶττα Ἀριστ. νεφ. 1144· Ἐν Λουκ. Ζ.
τοαγ. 43· - χρησμός = διφορούμενος.
Ἀμφειά· ἡλ. ὁ, ἡ· ἀφῆλξ, κατὰ Λοβ. Φραν.
64, λίαν ἀμφ. γρ.
Ἀμφειά· ἡμερινός, - πυρετός 3· καθημερινός
πυρετός Πλάτ. Τιμ. 86, ἱατρ.
Ἀμφειά· ἡμερος, 2· τὸ προηγ. Σοφ. ἀπ. 348.
Ἀμφειά· ἡμερος, ὀρος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀμφειά· ἡμερος, 2· ἐκατέρωθεν ἱστασάμενος·
- φέρειν Ἰλ. α, 45.
Ἀμφειά· ἡμερος, 2· α) (ἔρω) πανταχόθεν καλῶς
ἡμερομένης· - σήναι Εὐρ. Ἰ. 1129· - ἐξέλα

= τὰ πανταχόθεν καλῶς συσσωρευμένα ξύλα
τῆς πυρᾶς, Ἡρ. μ. 243· 6) (ἐρέσσω)· ναὺς,
ἀμφοτέρωθεν ἐρέσσομένη Ἡούχ. Ἐχουσα κή-
πας ἐκατέρωθεν, ἔτι δὲ καὶ - ὄρου Εὐρ.
Κύκλ. 15.

Ἀμφειά· ὕδης Ποσειδῶνος καὶ Κλειτοῦς,
ἄρχων ἐν Ἀτλαντίδι Πλάτ.

Ἀμφειά· ὕδης Ποσειδῶνος, ἐπιγρ.

Ἀμφειά· ὕδης Ποσειδῶνος, ἀκάτιον Θουκ. 4,
67, καθ' Ἡούχ. «ληστροκόν, ἐν ᾧ εἰς ἐλα-
ναι δύο κώπας».

Ἀμφειά· ὕδης Ποσειδῶνος, 2 (ἐρέσσω)· ἀμφοτέρωθεν
ναὺς, ἀναποτάσιστος Ἀνθ. 7, 369· - νεικος Ἀ-
πολλ. Ρ. 3, 627. Παρ' Ὀμ. Ἰλ. ψ, 382
λέγεται περὶ τοῦ ὁρόου, «καὶ νύ κεν ἡ παρ-
ελασ» ἡ ἀμφοτέρωθεν ἔθηκε = κατέστησε τὴν
νίκην ἀκρίτον, κατὰ Σουλδ. «ἔκτισον, ἀμφο-
βόλον, ἐπιφιλόνεικον» - ἐλπίδες Πολύδ. 5,
85, 6, Λουκ. εὐν. 4.

Ἀμφειά· ὕδης Ποσειδῶνος, οἷδε μέλανα οἶνον Ἡούχ.

Ἀμφειά· Ἀ. ἐπὶ. περίξ, ὀλόγουρα, πανταχόθεν,
συχνά· παρ' Ὀμ. ποτὶ μὲν παρὰ τινι βήματι,
χωριζομένην ὁμοῦ ἀπ' αὐτοῦ, ἐν αἷς περι-
πύσσει παραδέχονται συνήθ. τμήσιν, ἴδ.
ἀμφοτέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν, καὶ ἔλλ.· εἰ καὶ δὲν
ἐτίθησαν κανόνες περὶ τούτου, ὡς εἰς τὰ,
«ἀμφὶ δ' ἑταίροι εὐδον», «ἀμφὶ δὲ καπνὸς γί-
γνεται ἐξ αὐτῆς», οὐδέποτε παραδέχονται
τμήσιν· ποτὶ δὲ ἀντιβήματος ἡ οὕτως, ὡς
στε τοῦτο περιέχεται ἐν ἄλλῃ προτάσει· «ἴ-
δω ἀπενίχοντο, κνήμας τε, ἡδὲ λόφον, ἀμφὶ
τὴν μερῶν» Ἰλ. κ, 573· «δρυψαμένω δ' ὀνό-
χεσσι παρειάς, ἀμφὶ τὴν δεξιάν» Ὀδ. ε, 153·
«ἀμφὶ δὲ κυανέην κάππεον, περὶ δὲ ἔρκος ἱ-
λασσαν» Ἰλ. σ, 54· πρὸς Ὀδ. γ, 429, Ὀμ.
Ἰλ. 172, Διμ. 85, ὅπου παρεμφανέει
καὶ τὸ πλοῦστον, ἔκδοτον. Παλλάκις ἀπαντᾷ
οὕτω μετὰ τῆς περίξ = γύρω γύρω, ὡς «ἵ-
χθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἱαχον» Ἰλ. φ, 10,
ὅπου παραδέχονται καὶ τμήσιν. Ἐν Ἠσ. ἀσπ.
172 = ἀπὸ τὰ δύο μερῶν ἴδ' ἀμφίξ. Οἱ ἐπὶ-
μενοὶ ποιηταὶ προσέτι μεταχειρίσθησαν τὸ
ἀμφὶ ἐν σποραδικαῖς χωρίοις ἐπιρρηματικῶς,
π. γ. Πίνδ. Π. 8, 88 = εἰς τὰ περίξ Σοφ.
Τρ. 784, Εὐρ. Φων. 329, συγγὰ ὑπερβου-
ται ὡς τμήσις.

Β. πρὸς. περίξ, ἐπικρατούσης τῆς τοπι-
κῆς σχέσεως, κατὰ ποιητὰς συχνότερον ἢ
τοῖς πεζογρ. α) μετὰ γεν. 1) ἐκφράζει δια-
κριθὲν περίξ τινὸς τόπου, ἀπανάτως. «οἱ ἀμφὶ
τῆς πόλεως οἰκόντες» Ἡρ. 8, 104, ὅπου ἔ-
σως ἀνήκει καὶ τὸ τοῦ Θουκ. 25, 9 «ἵπ' ὁ-
χθαῖς ἀμφ' Ἐλισσύντος»· ἡ δ' ἀμφὶ λέμνης
τῆς πόλεως Εὐρ. Ἰππολ. 1133· 2) σημαίνει ἀ-
πομάκρυναι ἐκ τοῦ τόπου· ἀμφὶ πορφυρεῖον
πέπλον ἔβη σπάσαντες = ἐξαγαγόντες ἐκ
τοῦ περιεκαλύπτεντος ἱματίου Εὐρ. Ὀρ. 1457·
3) τὸ ἀντικείμενον, ἔνεκα τοῦ ὁποίου συμ-
βαίνει τι ἐν πρῶτῳ, ἐν περιπτώσει, οἷα
αὐτῇ· «μάχεσθαι ἀμφὶ πῖθας» Ἰλ. π, 825,
ὅπου θυνάμεθα νὰ νοήσωμεν καὶ τὸν τόπον
αὐτόν· ἔπειτα δ' ἐν γεν. τὸ ἀντικείμενον, λόγου,
ἐνεργείας τινός· ἐπὶ. περίξ, περὶ μίας πνευματικῆς
παραλαβῆς· «ἀετοῖν ἀμφὶ φιλότιος» Ὀδ. ε,

887. «σπουδὴν θέμεν ἀμφὶ Κυράνας» Πινδ.
Π. 4, 276. «τὰ Περώως ἀμφὶ Μεδοίσας» =
τὰ ἔργα τοῦ Περώως περὶ τὴν Μέδουσσαν, Ν.
10, 4. «ἀμφὶ παγκρατίου στίφανον πλέκειν»,
Ι. 7, 66. «ἄθλον ἀμφὶ τινος» Αἰσχ. Πρ.
704. — παλαίσματα, Ἀγ. 62. — λέγειν, 1053
καὶ συγχάκις, Εὐρ. Εὐκ. 580. πρὸς. Σοφ. Φιλ.
1354, Εὐρ. Ὑλ. 818. «Ἐν πεζ. λίαν σπανί.
«τοσαῦτα ἐγένετο ἀμφὶ κρίσιος» = ἀναφορι-
κῶς πρὸς τὴν κρ. Ἱπρ. 5, 131. «ἡ δίκη ἢ
ἀμφὶ τοῦ πατρὸς» Σεν. Κύρ. 3, 1, 9. «δια-
φέρεσθαι ἀμφὶ τινος» = ἐρίζειν περὶ τινος»,
ἀν. 4, 5, 17. Ἰδιόζουσα χρῆσις ἐν τῷ ὄρκῳ
(=πρός), Ἀπολλ. Ρ. 2, 216. καὶ κατὰ πλε-
ονασμὸν, «ἀμφὶ σούνεκα» Σοφ. Φιλ. 550.
6) μετὰ δοτ. 1) σημαίνει τὸ διατρέχειν περὶ
τινα τόπον, συγχὰ παρ' Ὁμ. ἀμφὶ κεφαλῇ,
ὥμοις, στήθεσι = περὶ τὴν κεφαλὴν, κ.λ.
ἀμφὶ οἷ = περὶ αὐτοῦ Ἰλ. μ, 396. «μοὶ
ἀμφ' αὐτῷ», τριγύρω μου, ι, 470. — καὶ γε-
νικῶς, τὸν τόπον παρ' ὧ, «ἀμφ' ἐμοί» =
εἰς τὰ πλευρά μου, παρ' ἐμοί Ὁδ. λ,
423. «ἀμφ' αὐτῷ ἤριπε», κυρίως ἔπесεν
ἐν τῷ τόπῳ περὶ αὐτόν, τ. ε. παρ' αὐ-
τῷ Ἰλ. δ, 493. «ἀμφὶ φάλῳ ἕϊφος διε-
τρήφη» = προσκρούσαν εἰς τὸν φ. γ, 363.
Ὁδῶ συγχὰ παρὰ Πινδ. καὶ τραγ. «πέπλους
ῥήγνυσαι ἀμφὶ σώματι» Αἰσχ. Πέρσ. 195.
«ἀμφὶ σώμασι πεπιτωκότες», Ἀγ. 317.
«ἀμφὶ παίδων κακὰ» = τὰ κακὰ τὰ περι-
στοιχοῦντα τοὺς παῖδας Σοφ. Οἶ. Κ. 366.
«τοῖον πολυρὸν φύλακα ἀμφὶ σοὶ λείψω»,
Λγ. 559. «ἔπесε ἀμφὶ τέκνοισι» = ἐν τῷ μέ-
σῳ τῶν τέκνων Εὐρ. Φοιν. 1572. «κείσει
ἀμφὶ μαστοῖς ματέρος», Ἀνδρ. 510. «ἄλιω
ἀμφ' ἐνί» = ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας Πινδ.
Ο. 13, 37. «Ἐτε μάλλον ἰδιαζόντως παρ'
Ὁμ. «κρέα δ' ἀμφ' ὀδελοῖσιν ἔπειραν» = διε-
πέρασαν τὸ κρέας περὶ τὸν ὀδελὸν οὕτως ὥστε
διατροπήνθη ὑπ' αὐτοῦ τὸν περιέβαλε Ὁδ. τ,
422. Ἡσ. ἔρ. 205, «πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχου-
σι» = πασάσσα ὑπὸ τῶν ὀνύχων οὕτως ὥστε
περιέβαλεν αὐτοὺς. «ἀμφ' ἐνὶ δούρατι βαί-
νι» = ἐκάθισεν εἰς τὸ ξύλον καὶ τὸ ἐνηγκα-
λίσθη Ὁδ. ε, 371, ὅπου ἀνήκει καὶ τότε τὸ
χωρίον, «ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα» Ἰλ.
σ, 344 καὶ ἀλλαχού, = ἐθίκεν τὸν τρ. ἐπὶ
τοῦ πυρός οὕτως ὥστε ταῦτα ὄν περιεκύ-
κλωσε πρὸς. «ἀμφ' ὀχέεσσι βαλεῖν κύκλα»,
ε, 722. «ἀμφὶ κάρφ τιθέναι» Εὐρ. Ρήσ.
209. «ἀμφὶ κόμφ τιθέναι», Μηδ. 980. «ὄρ-
νις ἀμφὶ κλάδους ἐξομένη», Φοιν. 1530. 2)
ἀπλοῖ τὸ αἶτιον, ἐν πρώτοις τοπικῶς, «ἀμφ'
Ἑλένη μάχεσθαι» = εἰς τὴν Ἑλένην, τ. ε.
διὰ τὴν κατοχὴν αὐτῆς Ἰλ. γ, 70. «ἀμφὶ
νέκυι μάχεσθαι», π, 565. «ἀμφὶ γυναίκε
ἄλγεα πάσχειν», γ, 157. ἔπειτα δὲ σημαίνει
τὸν ὑποκειμένον λόγον, τὴν αἰτίαν τὴν προ-
καλοῦσάν τι. «νεκὸς ἐτύχθη ἀμφὶ βοηλα-
σίῃ», λ, 672, ὅπου ὁ Σπίντινερ. ἀναφέρει
πολλὰ ὅμ. χωρία, «δαίεται ἥτορ ἀμφ' Ὀ-
δυσσῆϊ» Ὁδ. α, 48. «ἔδιδαι ἀμφὶ σῆς τύ-
χαις» Αἰσχ. Πρ. 182. «στείνεις ἀμφ' ἐμοί»
Σοφ. Ὑλ. 1180. Οὕτω, μυθεῖσθαι, εἰπεῖν

ἀμφὶ τινι = περὶ τινος λέγειν Ὁδ. δ, 151.
ξ, 364. «λόγος ἀμφὶ τινι» Σοφ. Δγ. 298. καὶ
«ἀμφὶ τῷ θανάτῳ λόγος λέγεται» Ἱπρ. 3, 1.
«ἔριν ἔχειν ἀμφὶ μουσικῇ», 6, 129. «ἀμφὶ
θεῖς ἀμφὶ γυναικί», 6, 62. καὶ ἀντιφ. ὅμοι-
«ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακαίμεν αὐτοὺς
γαίρῳ» Ἰλ. η, 408, ὅσον ἀφορὰ τοῦ
κρούς. «βουλή ἀμφ' ἐμοί» Ὁδ. ε, 338. «ἀμφ'
ἀμφὶ ἀπόδω τῇ ἐμῇ πείσματι σοὶ» = ἀπὸ
ἀφορᾶ τὴν ἀποδόν Ἱπρ. 5, 19. «ἀμφ'
τὸ μέσον, «ἔμᾳ ποταμὸν ἀμφὶ μήχαν»
διὰ τῆς ἐμῆς μήχ. Πινδ. Π. 8, 34. Ἱπρ.
γαμος ἀμφὶ ταῖς χερσὶ ἐργασίαις ἀλλοτρίαις
«ἀμφὶ τοῦ ἔργου τῶν ὅλων χειρῶν», Ὁ. 8, 1.
= διὰ τοῦ ἔργου τῶν ὅλων ἀπὸ τοῦ
καὶ τὸ αἶτιον, «ἀμφ' ὀδύνῃσι» = ἀπὸ τοῦ
Ἀρχλ. ἀπ. 1, Ἀπολλ. Ρ. 2, 96. Ὑπρ.
κυν. 3, 426. «ἀμφὶ θυμῷ» Σοφ. ἀπ. 1.
θην. 1, 17. «ἀμφὶ φόδῳ» = ἀπὸ φόδου Κῆρ.
Ἱπρ. 825. γ) μετ' αἰτ. 1) περὶ τοῦ τόπου
πέριξ, γύρω, ἰδ. μετὰ ῥημ. κινήσ. σημαίνει
κῶν. «ἀμφὶ δὲ με χλαῖναν βάλεν» Ὑπρ. 1.
365. «ἀμφὶ Δωδώνῃν ἤλθες» = εἰς τὰ πύρ-
πλησίον τῆς Δωδώνης Αἰσχ. Πρ. 830. «ἀμφ'
μολον ἀμφὶ ψάμαθον παρακτίαν Ἀδελφῶν
Εὐρ. Ἰ. Α. 164. μετὰ τῆς ἐπί, Ἀνδρ. 284.
«θαυμαστὸς ἐφάνη ἀμφὶ πανήγυρι» = ἐν τῇ
πανηγύρει Πινδ. Ὁ. 9, 96. ἔπειτα ἐν τῇ
ἐπὶ γενικοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ τόπου, «ἀμφ'
ἄλλαν» = περὶ τὴν θάλασσαν Ἰλ. α, 409. «ἀμφ'
φὶ βέεθρα», 6, 461. «ἀμφὶ ἐπταστόμους πε-
λας ἔθονον» Εὐρ. Ικ. 401. πρὸς. 673. «ἀμφ'
φὶ μάχην» = ἀμφὶ ἄστου Κύκλ. 5, ὅστις
καὶ «ἀμφὶ Σικελίαν τρόπαια στήσαντα»
Πλάτ. Μενεξ. 242. «ἀμφὶ τὰ ὄρια» Σεν.
Κύρ. 2, 4, 16, ἀνθ' οὗ κατόπιν λέγεται
«πρὸς τοῖς ὄρισι», «ἀμφὶ ποταμόν», 6, 1.
11. «ἀμφὶ τὰ μέσα ὀκνησάει» = περὶ τὸ μέ-
σον Πολύδ. 1, 6. ὅθεν 2) συγχὰ περὶ τοῦ
περιστοιχοῦντος πρόσωπον τι ἀνδρῶν
«οἱ ἀμφ' Ἀτρεΐωνα βασιλῆης» Ἰλ. 6, 44.
«οἱ ἀμφὶ Πρίαμον» = οἱ Πρίαμος καὶ ἡ
κοινοῦσία του, γ, 146. Ὁδ. «οἱ ἀμφὶ
ἔσα» Ἱπρ. 8, 25. «οἱ ἀμφὶ Μεγαρέων»,
69, ἀνθ. οὗ κατόπιν ἀπλῶς «οἱ Μεγαρεῖς»
ἢ χρῆσις αὕτη μετέθε καὶ εἰς τὴν ἀπλ.
πεζ. «οἱ ἀμφὶ τὸν Κύρον» Σεν. Κύρ. 1, 4.
21, ὁ Κ. μετὰ τῆς ἀκολουθίας του, 31.
3, 2, 8. 4, 2, 3 τὰ στρατεύματα τοῦ Κ.
ρον. «οἱ ἀμφὶ τὸν πάππον θεραπεύει»
θεράποντες, 1, 3, 7. «ἀνὴρ τῶν ἀμφὶ θρα-
ρον πιστῶν», ἀν. 1, 8, 3. «οἱ ἀμφὶ θρα-
συλον καὶ Ἑρασιπιδην» = οἱ ἐνθάδε στρατιῶ-
ἀποιν. 1, 1, 18. «οἱ ἀμφὶ Εὐθύφρονος»
ἄνδρες οἷος ὁ Εὐθύφρων Πλάτ. Κρατ. 399.
ἰδ. πρὸς διδλωσιν σχολῆς τινος «οἱ ἀμφ'
Ὀρφέα» = οἱ Ὀρφικοί, αὐτ. 400. ὥς. 18.
ἀμφὶ Πρωταγόραν» Θεαιτ. 170, ἀπλ.
Παρά μετγ. ὡς Λουκ. καὶ Πλουτ. πρὸς
νοῆται πολλὰς μόν. τὸ ὀνομαζόμενον
πρόσωπον, μάλιστα ὁ χαρακτήρ καὶ εἰς
διότις αὐτοῦ «οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐδοκῶν»
Λουκ. Τοξ. 21. πρὸς. φιλοφ. 23, ἀπλ.
29. — Ὁδ. περὶ πραγμάτων, «τὰ ἀμφὶ τὸν
πόλεμον» = πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸν πό-

Ἰων. κῶρ. 2, 1, 21. «τὰ ἀμφὶ τὴν δι-
αίτην», 8, 2, 10 καὶ ὅμ. - 3) ἐκφράζει τὸ
ἀνταρμιμον, πρὸς ὃ ἀναφέρεται ἐνέργειά
τις, π. π. παρ' Ὁμ. «κλαίειν ἀμφὶ τινὰ»
κ. Ὁμ. ὅμ. 6, 1' συχνά. παρὰ τραγ.
ἡρώδης ἀμφὶ κόσμον ἀφουδῇ λόγον» Αἰσχ.
1, 243. «πολυὲρ ἦν βίον ἀμφὶ τὴν ἀνα-
στασιν», Ἀγ. 697. «μέριμνα ἀμφὶ πόλιν»,
1, 625. «ἐκτεταταὶ λίσσθαι ἀμφὶ τοὺς πατ-
ριωνὰν σκοποῦμεν διὰ τοὺς π. Σοφ. Ἀντ.
168 καί, «ἀμφὶ τι ἔχειν, εἶναι» = ἀσφα-
λεῖσθαι μετ' ἐν, πρὸλ. Αἰσχ. ἐπτ. 98. συχνά
ἐν. «ἀμφὶ δειπνόν ἔχειν» = τρώγειν,
κῶρ. 5, 6, 44. 13. ἔχειν καὶ εἶναι 4)
σημαίνει τὸν κατὰ προσέγγισιν χρόνον, καὶ
ἐν γέν. προσδιορισμὸν μεγέθους. «ἀμφὶ τὸν
βίον» = δι' ὅλου τοῦ βίου Πινδ. Ὀ. 1, 97.
«ἀμφὶ ὅλον τὸν χρόνον» = δι' ὅλου τοῦ χρό-
νου, 2, 23. «ἀμφὶ Πλειάδων δόσιν» Αἰσχ.
κῶρ. 800. «ἀμφὶ τὸν χειμῶνα, τὸ ἔαρ» Ξεν.
κῶρ. 8, 6, 90. «ἀμφὶ μέσον ἡμέρας», Ἀν.
1, 1, 1. «ἀμφ' ἄγορην πλήθουσιν» συχνά.
«ἀμφὶ τῇ θυμῷ μετὰ μυστήσας» = περὶ τοῦ διώ-
λου μυστ., «ἥσθη ἀμφὶ τετρακόντα ἔτη»,
1, 6, 50, ὅπου ὁ Κρύγερ. προσθεῖται καὶ τὸ
ἐκείνου, ὅπου δὲν λείπει ποτὲ ἐν τῇ συνδέσει
τοῦ γέν. 108. Λουκ. ν. διαλ. 4, 1, 4. - Ἐν
τῇ αἰσθ. ἡ ἀμφὶ σημαίνει ὁλόγυρα, παν-
τοῦθεν, Ἀναστροφὴν οὐδέποτε ὑφίσταται ἡ
ἐκείνου αἰσθ.
Ἀμφία γυν. ὄν. Βοιωτ. ἐπιγρ.
Ἀμφι-ἀγνυμι περι-ἀγνυμι Ἑστ. Δ. Περ.
131, σ. 135.
Ἀμφιάζω περικαλύπτω Ἀλκίφρ. ἐπιστ.
κῶρ. 42, ἄλλ. μτγν. Ἐρμ. ἐν Ἀνθ. 7, 368.
Ἀμφι-ἀγνυμι ἡ ἀκρα 1) ἀκρωτ. Ἀττικῆς
πρὸ 2) μῆτ. τοῦ Ροδίου Κλεοδώρου Κ. Σμ.
Ἀμφι-ἀλας 2) ὑπὸ τῆς θαλάσσης παντα-
ποῦ περιεχόμενος, συχνά ἐπὶ τῆς Ἰθάκης
κῶρ. 108. καὶ ἡ ἐκτερωθεὶς ἔχουσα ὀσάτταν,
ἡ Κόρινθος. - Ποτειδάνος τεθυμὸς = τὰ
πρὸς Πινδ. Ὀ. 15, 39. «Ἀθήμου πέδον»
κῶρ. Φιλ. 1450 καὶ μτγν. π. - πέτρας Ὀππ.
κῶρ. 122, Ξεν. Ἑλ. 4, 2, 13, περὶ τοῦ ἱ-
κού τοῦ ἐκτερωθεὶς ὀσάτταν ἔχοντος.
Ἀμφι-ἀλας Φαίης τις Ὀδ.
Ἀμφι-ἀνακτες, κατὰ Σουῖδ. καὶ Σχολ.
κῶρ. νερ. 586 οἱ διθυραμβοποιοὶ ἀπὸ τῆς
ἐκείνου συνήθους ἀρχῆς τῶν διθυράμβων. ἀμ-
φι-ἀνακτες Φοῖδ. ἄναξ. Ἐντ.
Ἀμφι-ἀνακτίζω προσμιμῶμαι τὸ ποίημα
κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον Σουῖδ. ἐκ τοῦ
Ἀλκίφρ.
Ἀμφι-ἀναξ, ακτος 1) βασιλεὺς Λυκίης Ἀ-
κτος 2) υἱὸς Ἀντιμάχου Παισ. 3) πατ-
ὲρ Περικ.
Ἀμφι-ἀνακτίζω υἱὸς Ἀμφιαράου, ὁ ἄλκ-
κῶρ. 108. 2) υἱὸς Ἀντιμάχου Παισ. 3) πατ-
ὲρ Περικ.
Ἀμφι-ἀνακτίζω υἱὸς Ἀμφιαράου, ὁ ἄλκ-
κῶρ. 108. 2) υἱὸς Ἀντιμάχου Παισ. 3) πατ-
ὲρ Περικ.
Ἀμφι-ἀνακτίζω υἱὸς Ἀμφιαράου, ὁ ἄλκ-
κῶρ. 108. 2) υἱὸς Ἀντιμάχου Παισ. 3) πατ-
ὲρ Περικ.

καὶ Πλάτωνος - εἶχεν ὀνειρομαντιῶν ἐν
Θήβαις, καὶ ἰδ. ἐν Ἑρωπῇ, ὃ ἐκαλεῖτο «τὸ
Ἀμφιαρέιον» δῶ. «ἔς Ἀμφιαρέιον» ἢ «ἐν
Ἀμφιαράου», μαντιῶν δηλ. Ἡρ. Παισ. - Ἐγ-
γὺς αὐτοῦ ὤπρηχεν «Ἀμφιαράου πηγή» δῶ.
«Ἀμφιαρέια λαστρά». Ὁ δὲ τόπος ἐκαλεῖται
«πέδον Ἀμφιαράου». Ἐκτὸς τούτου ὤπρη-
χεν αὐτοῦ ἡρώδης ἐν Βυζαντίῳ, καὶ ἐν Ἀ-
θήναις ἀνδριάς. (Π. ἔορτῃ αὐτοῦ, ἀρῶνας
πρὸς τιμὴν τοῦ ἐν Ἑρωπῇ, ὠνομαζόντο Ἀμ-
φιαράου, γέν. πλ. καὶ Ἀμφιαράων, ἐπιγρ.
ἐφημ. ἀρχ. 2558).

Ἀμφίαιος γένος οἶνου Πούχ. μέτριος οἶνος
Σουῖδ.

Ἀμφίαιος Ἐπιδαύριος Θεου. καὶ φιλόσοφος
τις Ἱερσὺς Πλούτ.

Ἀμφίαιος, ἡ (ἀμφιάζω) τὸ ἀμφιάζειν, ἔν-
δυμα, μτγν.

Ἀμφιασμά, τὰ ἀμφιασμά Λουκ. κυν. 17.
Ἀμφιασμός, ὁ ἀμφιασμός, Βυζ.

Ἀμφι-ἀλάχω φωνάζω ὁλόγυρα, μόν. παρκ.
ἀμφιαχῶτα Ἰλ. 6, 316, «περὶ τῶν τέκνων
ὁδορομένη» Ἡσυχ.

Ἀμφιάω ἀμφιάζω.

Ἀμφι-βαίνω (ἴδε βαίνω) περιβαίνω, περι-
έρχομαι «ἡέλιος μέσων οὐρανὸν ἀμφιδέη-
κει» = εἰς περιέλθει τὸ οὐρανὸν τοῦ οὐρανοῦ,
ἡν μεσημβρία Ἰλ. 9, 68. ἰδ. περὶ θεῶν, περι-
βαίνω ἡ περιέρχομαι φυλάττων, σκίπων, α.
37, Ὀδ. ι. 198 (ὡς τμήσ. συναριθμοῦσιν
ἐνταῦθα τὸ ἀμφὶ κασιγνήτω βεβαδύς Ἰλ.
5, 477) «δαίμονες ἀμφιδάνας πόλιν» Αἰσχ.
Ἑπτ. 138, ὃ μιμεῖται ὁ Ὀππ. κυν. 3, 218,
«ἴδον πᾶν ἀμφιδεῶσα» = περὶ τῆς ἀλεκτο-
ρίας Μτφ. περικυκλῶν, περιβάλλω, «νε-
φέλη μιν ἀμφιδέηκεν» Ὀδ. μ. 74. καὶ
μετὰ θεοῦ. «Τρώων νέφος ἀμφὶ νηυσὶν»
Ἰλ. π. 66. «ἀμφιδάσα φλόξ οἴνου» Ἑδρ.
Ἀλκ. 761. «ὦ μοῖρα, οἶα με τὸν αὐτῆς
ἀμφιδάσ' ἔχεις», Ἀνδρ. 1083. δῶ. μτγ.
περὶ τοῦ πένθους, «μιν ἄλως φρένας ἀμφὶ»,
Ὀδ. θ. 541. - πόνος Ἰλ. ζ. 355. καὶ ὁ ἄρ-
σος μαι ἀμφιδάειν = με κατακυκλῶναι θ.
Ἑδρ. ἰκ. 629. περιέρχομαι Ξεν. κυν. 10, 13.

Ἀμφιδάιος ἐπὶ τῶν Ποσειδῶνος παρὰ Κυ-
ρηναίους Τζέτζ.

Ἀμφι-βάλλω (ἴδε βάλλω) 1) περιβάλλω,
ἐνδύω, Ὁμ. ἐν τμήσ. «ἀμφὶ δ' ἄρα γλῆ-
κιν βάλε» Ὀδ. ψ. 155 καὶ συχνά Πινδ.
«γέρας ἀμφέβαλε κόμῃσι», Π. 5, 31, Αἰσχ.
«ζυγὸν τινι», Πέρσ. 50. Ἑδρ. «- σπαλὴν
κάρη», Πρ. μ. 465. - φάρμακον, Πλ. 1231.
Μτφ. «κρατερόν μένος ἀμφιδάοντες» Ἰλ.
ρ. 742. «- δουλοσύνην κάρη» Ἑδρ. Ἀνδρ.
110. «ἀνδράσι κρατὴρ ὕπνον ἀμφὶ», Βιζαχ.
384. ὡς μέσ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, φο-
ρῶ, παίρνω ἐπάνω μου. «- ὅμοιοι ξίφος» Ἰλ.
6, 45. - πῆρην Ὀδ. ρ. 197. «κυνέην ἀμ-
φιδάειν» = ὅα φάρμακον, χ. 103. «ῥάγος
ἀμφιδάειν», ζ. 178. «- τρήξ λευκή»
Σοφ. Ἀντ. 1080. συχνά Ἑδρ. ἄλλὰ Πινδ.
Ὀ. 1, 8, «ὅθεν βυβλὸς ἀμφιδάλλεται παρῶν
μητίσσι» = ὁ βυβλὸς βυβλῆται περὶ τὸ πνεῦ-
μα, περιεχθεῖ αὐτὸ (πρὸλ. ἀμφὶ κτύπος

- Ἀμφι-δέω (ἴδε δέω)· περιδέω Ἀπολλ. Ῥ. 2, 64. Παρ. Μουσ. ἀμφιδέσασθαι· υποδέσασθαι.
- Ἀμφι-δέηλος, 2· περιδήλος, φανερός, σαφής Σουδ.
- Ἀμφι-δηριόμοι, -τινί· ἐρίζω περί τίνος Λυκόφρ. 1437· -γυναικὸς ἔνεκα Σμιν. γυν. 118.
- Ἀμφι-δήριτος, 2· ἀμφισθητούμενος, ἀμφιβολός· -νίκη Θουκ. 4, 134· -μάχη Πολυδ. 35, 2, 14.
- Ἀμφι-δήριτοι· ὡς κρίκοι διάκεινται παρὰ Δημόκριτον (σ. 426 Mullach) Ἡσύχ.
- Ἀμφι-διαίνω· περιδέρχω, ποτίζω ὀλόγυρα Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 9, 653.
- Ἀμφι-δικός· υἱός Ἀστακός, Θηβαίος Ἀπολλ.
- Ἀμφι-δινέω· περιδινέω, στρέφω, θέτω ὀλόγυρα· κολοῦν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος ἀμφιδιδίνηται· Ὁδ. 0, 405· «κύκλῳ περικείται» Ἡσύχ. «ὡς πέρι χεῖμα φαινοῦ κασιτέροιο ἀμφιδιδίνηται»· περί ὃν τέθειται χ. Ἰλ. φ, 562.
- Ἀμφι-δίνης, ἡ· περιδίνης, περιτύλιξις Εὐστ. Ἰλ. φ, 562.
- Ἀμφι-δι-όρθωσις, ἡ· «τοῦτο μικτόν ἐστι τὸ σχῆμα ἐκ τῆς προδιωρώσεως καὶ επιδιωρώσεως, ὅταν καὶ πρὶν εἰπεῖν καὶ εἰπόντες ἀσφαλίζωμεθα τὸν λόγον» Βαλτζ. ῥητ. τ. 8, σ. 435.
- Ἀμφι-δοιάζω· ἐνδοιάζω κάπως, ἀνών. παρὰ Δουκαγγ.
- Ἀμφι-δοκεύω· ἐνεδρεύω ὀλόγυρα· -τινά Βί. 2, 6, Ὁρφ. Ἀργ. 930, ἄλλ. μετγν.
- Ἀμφι-δοκός· υἱός Ὁρχομενός Ἡσ.
- Ἀμφιδοκοί· πόλις ἐν Τριφυλίᾳ τῆς Ἠλίδος Ξεν. κατ. ὠσαύτως, ἡ χώρα Ἀμφιδολίς καὶ Ἀμφιδολία Στράβ.
- Ἀμφι-δομος, 2· ὁ ἀμφοτέρωθεν ἔχων δόμους, οἰκήματα Ὁππ. ἄλ. 2, 351, ὅπου ὁ Σχολ. σημειῖ, «ἀμφιδόμοι ἀγοραί λέγονται αἱ ἀμφοτέρωθεν ἔχουσαι τὴν οἰκοδομήν, τοῦτέστιν αἱ περιφερεῖς καὶ κυκλοτερεῖς, ὡς περὶ καὶ ἀμφιδέματα παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν θεῖσθαι τοὺς ἐστῶτας».
- Ἀμφι-δονέω· περιστρέφω, χαλίζω· «ἥρως φρένας ἀμφιδόνησε» Θεόφρ. 13, 48· «Ζεφυροῦ δένδρεα ἀμφιδόνηται» Μαρτιν. ἐν Ἀνθ. 9, 668.
- Ἀμφι-δοξέω· εἶμαι ἀμφίδοξος, διστάζω, ἀμφιδόλλω Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 2· -περὶ τινῶν Πολυδ. 32, 26, 5, Πλούτ. τὸ παθ. Θησ. 23.
- Ἀμφι-δοξός, 2· ἀναποφάσιτος, ἀμφιδόλος, περὶ οὗ διγάζονται αἱ γνώμαι· -νίκη Πολυδ. 11, 1, 8· -κίνδυνος, 9, 4· -ἐλπίδες, 15, 1, 12, Πλούτ. συγχά· «ἐν ἀμφιδόξῳ εἰναι» = ἀμφισθητεῖσθαι Θεόφρ. αἰτ. φ. 1, 22, 2, Δουκ. ἄρμον. 4· -συνλαβή = διφασκουμένη Σχολ. Ἡρακλ. σ. 6· «ἀμφ. πρὸς τὰ θεῖα» = ὁ οὐδεμίαν σταθερὰν γνώμην περὶ αὐτῶν ἔχων Πλούτ. ἡθ. σ. 434.
- Ἀμφι-δορός, 2· ὁ πανταχόθεν ὑδαρμένος Φέλακος. ἐν Ἀνθ. 6, 165.
- Ἀμφι-δοῦλος, 2· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων δούλος Ἡσύχ.
- Ἀμφι-δοῦχοι, λίθοι· χειροπληθεῖς, μέγεθος ὁμοῦ ἔχοντες Ξεν. ἰππ. 4, 4.

- Ἀμφι-δρομέω· περιτρέχω Β. Ἀν. π. 10.
- Ἀμφι-δρόμια, τά, Πλάτ. Θεαιτ. 0, 10· «μετὰ δὲ τὸν τόκον τὰ ἀμφιδρόμια αὐτῶν ἀληθῶς περιδρακτέον τῷ λόγῳ», κατὰ Σχολ. «ἡμέρα πέμπτη τοῖς βρέφειν ἐκ γενέσεως Ἀριστ. Δυσ. 757, ὅπου ὁ Σχολ. ἀμφιδρόμια τὰ δὲ ἡ δεκάτη ἡμέρα τῶν τιχτούμενων δίων, ἐν ἡ τὰ δνόματα αὐτοῖς τίθενται δρακόντες κειμένοις»· πρὸλ. Ἀθήν. 9, 1 Ἡσύχ. «ἡμέρα ἀγομένη ἐπὶ τοῖς παισὶν ἡ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἐστίαν ἔφερον τρέχον κύκλῳ καὶ ἐπετίθεσαν αὐτῷ ὄνομα, ἐν τῶν οἰκείων καὶ φίλων ὥρα περιτρέχοντων περιλείων»· κύμα Σοφ. Ἀγ. 346· κατὰ Στράβ. «ἀμφιδρόμοι τόποι»· μέρη ὅπου ἔστι χουσι δίναι, τὸ μεταχειρίζεται. Πολυδ. 2· «-ἀστρων ἑλικες» Ἡτολ. ἐν Ἀνθ. 9, 117 Ἡσύχ. «ὁ ἀπὸ τοῦ ἀμφοτέρωθεν ὀνόματι» ἡ προσηγορία, ἡ ὁρμὴν δυνάμενος, μετγν. σὺχ. 6) παθ. ὁ περιτρεχόμενος, μετγν.
- Ἀμφιδρόμος, «Διτχόλος ἐπὶ τῶν δρόμων» (ἀπ. 218), ὡσεὶ ἔλεγες τὸν γενέθλιον Ἡσ.
- Ἀμφιδρόση· γυν. ὄν. Κωδ.
- Ἀμφι-δρύπος, 2· πανταχόθεν ἐσχαρμένη, σπαραγμένη, -σάκος Π. Σιλ. ἐν σπαραγμένης, -σάκος Π. Σιλ. 84· -σάκος Ἀντ. Σιδ. αὐτ. 9, 323.
- Ἀμφι-δρύπων· πανταχόθεν δρόπων Σμ. 4, 396 (ὅπου τὰ χεῖρ. ἔχουσι ἐν τετραμμένῳ).
- Ἀμφι-δρυφίς, 2· ἀμφιδρύπος· «ἀμφι-δρυφίς» Ἡλ. 6, 700 = «ἀμφοτέρωθεν κατεδρυφί» καὶ περισπαραγμένη τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς πένθος, δρύφαι γὰρ τὸ ἔλεος Ἡσύχ., χρ. ἐν Ἡρ. 6, 77.
- Ἀμφι-δρυφός· τῷ ἀνωτ.· -παρεῖται Ἠλ. 6, 700.
- Ἀμφιδρύμῳ· τόπος Διολίας Σχολ. Νικ.
- Ἀμφι-δύμος (δύομαι), 2 καὶ 3· ἀμφοτέρωθεν προστυχός· -λημὴν Ὁδ. 0, 847 = ἐξ ἀμφοτέρων μέρους εἰσδύσιν ἡ εἰσπλύνῃ Σχολ. -ἀνταί Ἀπολλ. Ῥ. 1, 940· ἐν Ἡσ. σὺχ. 3, 483 ὀνομάζεται ἡ στρουθοκακία· «γένεθλον ἀμφιδύμον· μετὰ στρουθοκακίας»· «ἀντι ὀπλοῦς, ὄδο».
- Ἀμφι-δέσις, ἡ· ἐπὶ 0. φιάλης παρὰ Ξανόριον (ἀπ. 25, σ. 202) Ἡσύχ.
- Μεῖνός = ἀμφικύπελλος, ἄλλοι εἰσὶν ἐπὶ 0.
- Ἀμφι-δύω· ἐνδύω· μόν. ἐν ἀμφοτέρω χροῖ πέπλον» Σοφ. Ῥ. 602, καὶ Ἡσ. «ἀμφιδύς· ἐνδυσάμενος».
- Ἀμφιδύρος· Μεγαρεὺς Θουκ.
- Ἀμφι-έζω· ἀμφιέννυμι· -τινά Πλούτ. Γραρχ. 2.
- Ἀμφι-έκτον, παρασχ. τοῦ Ἀμφοῖτον.
- Ἀμφι-έκτον· χιτῶν διπλοῦς Ἡσύχ. ἐκτὸν τι Θεμιστ. λ. 8, σ. 113.
- Ἀμφι-έλικτος, 2· ἐν κύκλῳ περιστρεφόμενος· τροχός Ἀρατ. 378 καὶ μετγν. Π. 1.
- Ἀμφι-έλιξ, ἴκος, 0, ἡ· τῇ ἀνωτ. Ἡσ. 137.
- Ἀμφι-έλισσος, μόν. 0. ἡλ. ἀμφιέλισσος.

ἰ. Ὁρ. «νῆες ἀμφιέλισσαι» = ἀμφοτέρωθεν
ὁρανοῦναι ἢ ἰδεῖν. ἐκατέρωθεν ἔχουσαι καί-
τι Τλ. 6, 165, οὐχί αἱ ἐμπροσθεν καὶ ὀπί-
σθεν ἰσάται. 9) Ἀριστοδ. ἔκφρ. 21· με-
τὰ τὴν ἐκείνην καὶ τὴν ἐλαυνόμενον, ἀντιμέ-
τωπον, Δ. 48, 329.
ἀμφι-έλισσω περιτυλίσσω, μετν.
ἀμφιέλλω ἀφρονῶν ἢ οὐχ.
Περ. 1 (νῦν ἔτι)

ἀπολλύειν, περισυλλέσσω, μπγν.
ἀπολλύειν, ἀφθονον, Ἡσυχ.

¹ Δμοφί-σις, ἡ Ἰνδουσις Δ. Ἀριθμ. σ. 424
² Δμοφί-σις, ἡ Ἰνδουσις Δ. Ἀριθμ. σ. 424

Ἄμφι-εσμός, δ' ἀμφίτοις Δ. Ἀλ. 8, 69,
 δι. κα. ἀμφὶ ἀντιστοιχίᾳ.

Ἀμφι-εστρίς, ἰθὺς, ἥ· μικρὰς μανθῶας
Παλιὰ 6, 10.

¹ Ἀμφι-στάζομαι ἀμφιπλίζομαι.

Ἄρφι-ετέω· ἀρφέω, κατ' εὐρύ, ἀρ/κ-· ἄρξ, ἄρξ
Ἄρφι-ετέω· ὀύω καθ' ἑλαστον ἔτος ἢ δι'
ἔτος τοῦ ἔτους Ἐν Μω· 90.

Ἀμφι-ετηρίς, (ἄος, ἥ κατ' ἔτος ἑορταζο-
μένη ἑορτή Σιουτῶ.

Ἀμφι-έτηρος, 2- ο κατ' ἔτος γινόμενος
Ὅροι, συλ. 54. 40

278 καὶ ἐπὶ τὸν Διογένην Ὁσση βίβλ. 53, 4.

Ἀμφιτέδης· ἄνδρ. ὄν. ἡγέρ.

ἔτος· ἐπ' ἀνέρχομαι, ἰδ. περὶ ἑορτῶν, ἀρχ. λξβ.
 Ἄμω-ιζάνω· χάλιπται πρὸς ἑ. ἢ ἐπὶ τινα·

«χιτῶν' ἀμφίζανε τέφρῃ» = προσεικολλητή(η)
περί τὸν νιτ. τέφρα Τλ. α. 25.

Ἀμφί-ζευκτος, 2· ἐκατέρωθεν ἰζυγμένος·
αὐτὸν ἀμφίζευκτον ἀμφίφα· ἀμφοτέρωθεν ὅλιον

πρῶτα κοινὸν αἵας = Δισχ. Πέρα. 130.
'Αμμι-ζέω' ζέω ὁλόγισα· ἀπὸς Κ. Σα.

6, 104.
 Ἀγγελ-ἑμιστρος. 2: προυζομλνος Νόγ. Δ.

32, 159.

Ἀμφοι-θ α λ α σ σ (ἄι ο ς, ἄ τῶ ἔποιμ.

Ἀμφι-θάλαστος, 2. ἀμφοτέρωθεν, ἢ παν-
ταγύθεν ὑπὸ θαλάσσης περιουχλούμενος· -

νομός Πίνδ. 'Ο. 7, 35· περί Κορίνθου Πο-
λυδ. 9, 17· ὁ παρά τὴν θάλασσαν Ξεν. 'Α-

079v. π. 1, 7.
 Αὐτὸν - 0 α λ γ ς. 2 (0 α λ λ ω)· α) πειρὸς τρυφίου.

ὧν ἀμφοτέρωι οἱ γονεῖς θάλλουσι, δηλ. ζῶ-
σιν ἔτι Πλ. γ. 496, Πλάτ. νόμ. 11, 927

(Ἀριστ. ὄρν. 1733· - Ἔρωρ, ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ, « ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλον

καὶ μηδενὸς ὠφρανισμένος » Τίμ. λεξ. Πλατ.
« ἀμφοτέροις οἰκοθαλαεῖς »), Λουκ. Ἑρμολ. 57.

Πλουτ. Νομ. 7· «ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦ-
σι θάλλων, ἢ ἐφ' ᾧ ἀμφοτέροι θάλλουσιν οἱ

γονείς » Ἠσού, « ἀμφιθαλείς ἀδελφοί » = οἱ
ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ τῆς αὐτῆς μητρός

ὄντες, ὁμοπάτριοι καὶ ὁμομήτριοι,
ἀντιθ. ἑτεροθαλεῖς Βυζ. 2) ἀφ' ὁνόμας.

πλουσίως θάλλων, ἐν ἀφθονίᾳ ζῶν, περὶ θεῶν·
- Ζεὺς Αἰσγ. γο. 338, ὅπου τινὲς ἐξηγουσιν

= ἐκατέρωθεν ἀνθὴ παράγων, οὕτω καὶ ἑ-
ρως Ἀριστ. ἐνθ. ἀν. Ὀρφ. ὕμν. δθ. σ. ἀλῆ-

θεία ἀμφοβαλῆς » = ἡ τέλεια ἄλ. Πλάτ. 'Αξ.
270. « κακοῖς ἀμφοβαλῆς » = ὑπὸ κακῶν περι-

κυκλοῦμενος Δίσχ. Ἀγ. 1115.
Ἀμφιθέλλιος· ἀνδρ. ὄν. μετ' αὐτ.

Ἀμφοτέρω ἄλλω· πανταχόθεν ἑτέρω· ἀμφοτέρω
 ἡλε γάρ τις· Ἀνθ. 10, 96· «ὅθεν ἡ δ' αὖτις·

ἡ ἀποστολή ἐκείνη· Ἄντ. Σω. αὐτ. θ, 232.
Ἄ μ φ ι - θ ἄ λ π ω· θ ἄ λ π ω ὁ λό γ ο ρ α Εὐ ρ. Ἑ λ -

183, Λουκ. τραγῳδ. 28,
Ἀμφιθέα 1) σὺζ. Αὐτολάρχου Ὁδ. 2) σὺζ.

α Κεντρική Βιβλιοθήκη

ῥάφ. καὶ χωριστὰ ἄμφι κλέυθον.
Ἀμφί-κερα λαίφη· τὰ περὶ τὰς κεφαλαίας πε-
ριτυλιγμένα ἱστία Κ. Σμ. 14, 498.
Ἀμφί-κερας, ὁ δύο κέρατα ἔχων Μανέθ.
1, 308.

Ἀμφί-καστον· περιτμητόν, ἢ περιγραφόμε-
νον Ήουγ.

Ἀμφί-κεύθων· περικρύπτων Ήσυχ.

Ἀμφί-κέφαλος, 2· δίκηφαλος· κλίην, ἔκα-
πρωθεν ἔχουσα ἀνὰ κλίην Ήσυχ. Γαλην.

τ. 11, σ. 423, περὶ τῆς ἀμφισβήτησης· «σέ-
κουσιν δὲ τὸ μὲν ἀμφικέφαλον μηρὸς, τὸ δὲ

ἐκκαυσιδρον μύλην» Ἀριστοτ. Ζ. Γ. 1, 15.

Ἀμφί-κινύρομαι· κινύρομαι, θρηνῶ πέ-
ρι, ἢ πολλὸν Ἀπαλλ. Ρ. 1, 882, χωριστὰ

ἡ γράμμιον περὶ 4, 1063.

Ἀμφί-κίονες, ναοί, Σοφ. Ἀντ. 285· «οἱ
πολλοὶ κύκλοι περιστυλωμένοι» Εὔδοτ.

Ἀμφί-κλαστος, 2· πάντοθεν κακλασμένος·
— λειψάνον σχολαστήρας· Ἀντ. Σιδ. ἐν

Ἄνθ. θ, 223.

Ἀμφί-κλαυτος, 2· περὶ ὃν κλαίουσι· —
ῥυτίδας Ὀππ. ἀλ. 4, 257.

Ἀμφί-κλάω (ἴδε κλάω)· δλόγουρα σπάνω
Κ. Σμ. 8, 354 καὶ ἀλλαχού, μετγ. π.

Ἀμφί-κλεια· 1) = Ἀμφικλεια Πανος. 2) θυγ-
Ἀριστῶνος μαθητρία Πλωτίνου Πορφ.

Ἀμφί-κλειος· Ἀθηναῖος, ἐπιγρ.

Ἀμφί-κλῆς· 1) Σπαρτιάτης, υἱὸς Ἀγιδος
(Πανος. 2) Θεσπιεύς, ἐπιγρ. 3) Ἀθηναῖος, υἱὸς

Πυθαγόρου, Ἐρχιεύς, ἐπιγρ. ἄλλοι.

Ἀμφί-κλινής, 2· ὁ εἰς ἀμφοτέρω τὰ μέρη
κλίνων, ἀδελφίος Φίλ. τ. 2, σ. 548 ἐπὶ

— αὐτ. τ. 2, σ. 171.

Ἀμφί-κλος· 1) Τρώες Ήλ. 2) Εὐδοεὺς, τῷ-
Ἀνδρῆος Χίου Πανος.

Ἀμφί-κλόζω· περικλύζω Ὀρφ. Ἀργ. 271.

Ἀμφί-κλυτος, 2· πάντοθεν περικλυζόμε-
νος· ἀκτὴ Σοφ. Τρ. 749· — πέτρα, 777· —

χωράδες Λυκόφρ. 633.

Ἀμφί-κνέφαλος, κλίην· κλίην ἀμφοτέρω-
θεν ἔχουσα προσπεράλαια Πολυδ. 10, 36·
τὸ ἀμφικέφαλος.

Ἀμφί-κνεφής, 2· ὁ περίεξ σκοτεινός, μετγν.

Ἀμφί-κποιος· ὁ περίεξ κοίλος, ἀμφικοίλον
= ὁ ἀνάφορον Σουίδ. (γραπτ. ἀμφικυρτον).

Ἀμφί-κοιτος, 2· ὁ τὴν κοίτην, κλίην πε-
ρικλύων Σουίδ.

Ἀμφί-κολλάω· κολλῶ περίεξ Νικήτ. Εὐ-
δοτ. 2, 134.

Ἀμφί-κόλλος, 2· ἀμφοτέρωθεν κολλημένος
Πλάτ. κομ. ἐν Πολυδ. 10, 34· κλίην =

κατακολλημένη.

Ἀμφί-κομῶ· καλῶς περιποιεῖσθαι Ἀντίφ.

τ. Ἄνθ. 7, 141.

Ἀμφί-κομος, 2· πανταχόθεν κομῶν, πυκνὸν
φύλλωμα ἔχων Ήλ. ρ, 677· πυκνὰς τρίχας

ἔχων Ἀρχίστρ. ἐν Ἀθῆν. 285, Κριν. ἐν
Ἄνθ. 9, 518.

Ἀμφί-καπος, 2· ἑκατέρωθεν κόπτων Εὔδοτ.

Ὀδ. σ, 1531.

Ἀμφί-κορος· ὁ μέσος τριῶν δελφῶν Ήσυχ.

Ἀμφί-κουρος, 2· περικουρος, ἴδε.

Ἀμφί-κοχλος, Ἐπιφάν. 6, σ. 229 περὶ

τῶν δώδεκα πολυτίμων λίθων, «ὁ μὲν γὰρ
αὐτῶν (τῶν ἀμεθόστων) ἔστιν ὁκνίθω κα-
θαρῶ παραπλήσιος, ὁ δὲ ἀμφικόχλω».

Ἀμφί-κραδαίνω καὶ κραδάω· πάντα-
χάθεν κραδαίνω.

Ἀμφί-κρανος, 2· δίκηφαλος, πανταχόθεν
κεφαλὰς ἔχων, ἢ ὕδρα Εὔδοτ. Ήρ. μ. 1274.

Ἀμφικράτης, οὗς, αἰτ. ἡν· 1) ἀρχ. βα-
σιλεὺς τῆς Σάμου Ήρ. 2) Ἀθηναῖος· α) ἱ-
στορικὸς Ἀθῆν. 6) ῥήτωρ ἐπὶ τῶν χρόνων

τοῦ Λουκούλλου Πλούτ. 3) τίτλος κωμωδίας
τοῦ Ἀμφιδος.

Ἀμφί-κρέμαμαι (ἴδε κρεάννυμι)· κρέ-
μαμαι δλόγουρὰ τινος· «φρένας ἀμφικρέμα-
ται ἱλπίδες» Πίνδ. Γ. 2, 43.

Ἀμφί-κρεμής, 2· ὁ περίεξ ἢ ἑκατέρωθεν
κρεμάμενος· — σκύπελος Ἀλφ. ἐν Ἄνθ. 9,

90· «ἀμφικρεμῆ ὤμων φάρετρα» = ἐκ τῶν
ὤμων κρεμασμένην Ἄνθ. Πλαν. 212· — χλα-
μύς Παρόκλ. ἐν Ἄνθ. παρ. 69.

Ἀμφί-κρημνός, 2· πανταχόθεν κρημνώ-
δης· ἄγκος Εὔδοτ. Βάκχ. 1049 ὅθ. ἱπκίνουτος,

— ἀπάτη Λουκ. Φίλοσ. 16· ἑρώτημα = δόλιον
Γρ. Ναζ. «ἐκατέρωθεν ἐπικινδύνους» Ήσυχ.

Ἀμφί-κρηνος, πῖλος· πῖλος τὴν κεφαλὴν
περιέχων Φίλιππ. ἐν Ἄνθ. 6, 90.

Ἀμφίκριτος· Ἐρστριεύς Δ. Λαέρ.

Ἀμφί-κρύπτω· περικρύπτω, ἐν τμήσ. Εὔδοτ.

Ἐκ. 907.

Ἀμφί-κτίονες, οἱ· περικτίονες παρ' Ὀμ.
περίοικοι Πίνδ. Γ. 3, 26 καὶ συχνά Ήρ. 8, 104.

Ἀμφικτύονες, οἱ (ἐπὶ νομισμ. καὶ ἐπιγρ.
καὶ Ἀμφικτίονες = οἱ περίοικοι (τῶν ἑτε-
ροπολυτῶν, κατ' ἄλλ. ἀπὸ τοῦ Ἀμφικτύονος,

ὁ ἴδω)· οἱ πρὸς λατρείαν θεοῦ τινος καὶ προ-
στασίαν τούτου συνηνωμένοι λαοί, οἵτινες ἀ-
κολούθως συνεδέσαντο καὶ πολιτικῶς. Ὁ γνω-
στότατος τῶν τοιούτων συνδέσμων ἦν· 1) ὁ

κατὰ μὲν τὸ ἔαρ ἐν Δελφοῖς πρὸς λα-
τρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ δὲ φθινόπω-
ρον ἐν Ἀνθῳ πλησίον τῶν Θερμοπυ-
λῶν πρὸς λατρείαν τῆς Δήμητρος συνα-
θροισόμενος. Περιελάμβανε 12 ἔθνη, δηλ.

τοὺς Ἴωνας, Δόλοπας, Αἰνιᾶνας ἢ Οἰταίους,
Μάγνητας, Μαλιεῖς ἢ Μηλίους, Φθιώτας ἢ

Ἀχαιοὺς, Δωριεῖς, Φωκεῖς ἢ βραβύτ. Δελ-
φούς, Λοκρούς, Βοιωτοὺς, Περραιβοὺς. Ἀλ-
λὰ καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν ἡμοσπόνδων

πολιτῶν ὠνομάζοντο Ἀμφικτύονες, ἢ δὲ
συνέθροισις αὐτῶν ἢ σύνδοξος ἢ τὸ συνέ-
δριον τῶν Ἀμφ., καὶ παρελαμβάνοντο ἐν

αὐτῷ ἄλλοι παρὰ τοὺς κυρίως ἀπεσταλμέ-
νους (Πολαγῶρας καὶ ἱερῶν μνημονεῖς)· «ἐκ-
κλησίαι τῶν Ἀμφ.» «τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφ.»

αἱ δὲ ἀποφάσεις αὐτῶν «τὰ τῶν Ἀμφικτύ-
ων δόγματα» Δισχίν. Δημ. 2) δεύτερος

σύνδεσμος· εἶπε τὸ συνέδριον τῶν Ἀμφικτύ-
ων Καλαυρίας· ἴδ' Ἀμφικτυονία· 3) ὁ ἐν

Ὀρχηστῷ ἴδ' Ἀμφικτυονικός· 4) ὁ ἐν Δή-
λῳ, εἰς ὃν ἀνήκον οἱ κάτοικοι τῆς Μοκόνου,

Σόσου, Τήνου, Κίω, Σέρφου, Ἴου, Πίρου,
Ἰκάρου, Ἀνθρου καὶ Καρύστου (ἐν Εὐδοτῳ)

Ἀθῆν. περὶ 3, 104. — Οἱ Ἀμφικτύ-
ες, κωμωδία τοῦ Τηλέκλειδου.

- *Ἀμφι-κτυονεύω· εἶμαι ἀπειταλμένος ἐν τῇ Ἀμφικτυονίᾳ, ἐπιγρ.
 *Ἀμφικτυονίη· θυγ. Πυθίου, σύζ. Ἀστερίου Φερεκ. ἐν Στ. Βυζ.
 *Ἀμφι-κτυονεῖα· ἡ συνδεδεμένη τῶν Ἀμφικτυονίων· α) ἐν γέν. Πaus. 4, 8, 2· 6) ὁ ἐν Καλαυρίᾳ πρὸς λατρείαν τοῦ Ποσειδῶνος, ἧς μετεῖχον ἡ Ἐρμιόνη, Ἐπίδαυρος, Ἀργίνα, Ἀθήναι, Πρασιά, Νκυπλία καὶ ὁ Μινώειος Ὀρχομενὸς Στράβ. 8, 374· γ) ὁ ἐν Δελφοῖς καὶ Θερμοπύλαις Ἰσκι. 5, 74 καὶ ἄλλ. *Ἐν Σχολ. Δημ. 5 ὑποθ. «τόπος ἐν τῇ Ἑλλάδι, κοινὸν τῶν Ἑλλήνων δικαστήριον».
 *Ἀμφι-κτυονικός, 3· α) ἐπὶ. - χρημάτων, ἐπιγρ. 1688· - ἱερὰ Δημ. 23, 38· παροιμιώδως ἐλέγετο περὶ ἑλληνικοῦ καὶ δικαίου δικαστηρίου «Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον» Ἀποστόλ. 2, 70· 6) οὗτο, τὸ Ἀμφικτυονικὸν = Ἀμφικτυονία, καὶ δὴ περὶ τῆς ἐν Ὀρχηστῇ (πρὸς λατρείαν τοῦ Ποσειδῶνος) Στράβ. 9, 412.
 *Ἀμφι-κτυονίς, ἴδιος, ἡ ὅλη τοῦ προηγ. 1) πόλις ἀνήκουσα εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον Ἀισχίν. 2, 115· 2) φυλὴ ἐν Θουρίαις Δ. Σικ. 12, 11· 3) ἐπών. τῆς ἐν Ἀνθόλῃ λατρευομένης Δήμητρος Πρ. 7, 200.
 *Ἀμφικτυών, ὄνος, ὁ 1) υἱὸς Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας, κατὰ τινὰς αὐτόθρων καὶ ἰδρυτῆς τῆς Ἀμφικτυονίας καὶ ἱεροῦ ἐν Ἀνθόλῃ, ἄρχων τῶν Θερμοπυλῶν, Λοκρῶν ἡ Ἀθηναίων Πρ. 2) Ἀθηναῖος ἐπιγρ. 3) μέλος τοῦ Ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου Δημ.
 *Ἀμφι-κύβωτος, Ἡσυχ. ἐν λ. «πρόχοι· πρόχοι, ἦγον ὕδραιο, - ἀμφικύβωτοι προχοί, ἦτοι δὲ (λέγεται) ἀπὸ τοῦ ὅλους περιφερῆς κύβους ἀμφικύβωτοι· ἡ ἀπὸ τῆς τῶν ὠτων, τὸ εἶς ἀμφοτέρων ὀφθαλμῶν» (σκοτ.).
 *Ἀμφι-κυκάω· κυκῶ, ἀνακατώνω γύρω Νίκ. Θηρ. 602.
 *Ἀμφι-κυκλόω· περικυκλώνω, μέτ. ἐν τμήσ. Ἀισχ. Πέρσ. 450.
 *Ἀμφι-κυκλινδέω· περικυκλῶ Νικητ. Εὐγεν. 9, 238.
 *Ἀμφι-κυλίω· τῷ προηγ. «φασγάνῳ ἀμφικυλίαις»· ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ξίφους Πίνδ. Ν. 8, 23.
 *Ἀμφι-κυνέω· φιλῶ Κ. Σμ. 7, 328.
 *Ἀμφι-κύπελλον δέπας, συχνὰ παρ' Ὀμ. = διπλοῦν ποτήριον, ἐκατέρωθεν ποτήριον σχηματίζον, ὥστε ὁ πάτος αὐτοῦ εἶνε ποτήριον καὶ αὐτός· πρβλ. Ἀριστοτ. Ζ. 1, 9, 27, 4 καὶ δὲ θυρίδες καὶ αἱ τοῦ μελίτος καὶ τῶν σχαλῶν ἀμφίστομον περὶ μίαν γὰρ βᾶσιν δύο θυρίδες εἰσίν, ὥσπερ ἡ τῶν ἀμφικυπέλων, ἡ μὲν ἐντὸς ἡ δὲ ἐκτὸς· ἄλλ. ἐξηγεῖ Ἀθην. 11, 482 καὶ Βουτμ. λεξ. 1, σ. 160· καθ' Ἡσυχ. «περιφερῆς ποτήριον».
 *Ἀμφι-κυρτόω, 2· ἐκατέρωθεν κυρτός· - σελήνη, ὅταν δὲν ᾔνε ἀκόμη ἡμιπλησιῶσας Λουκ. Ἰκαρομ. 20 καὶ Πλούτ. ἡθ. 381· - ὡς ἐξήγ. τοῦ προηγ. ἐν Ἀθην. 11, 482.
 *Ἀμφι-κυρτόω· κάμνω τι ἀμφικυρτον Μανθ. 6, 575 (ἐν τμήσ.).
 *Ἀμφι-λαβή, 2, πρὸς ἐξήγ. τοῦ ἀμφιλαφῆς ὑπὸ τῶν γραμμ. σχήμ.

- *Ἀμφι-λαῖος· ἀμφοτέρωθεν.
 *Ἀμφι-λαλός, 2· πανταχοῦ φλυαρῶν· χεῖρ Ἀριστ. βατρ. 678.
 *Ἀμφι-λαμβάνω· συλλαμβάνω, συναρπάζω Ἰπποκρ. τ. 4, σ. 164.
 *Ἀμφι-λάφεια, ἡ συχνόρρητος, ὀφείλια συχ. ἀμφοτέρωθεν βοήθεια Σουδ. ἀφροσύνη «καλὸν μὲν αὐτομάτω ὄρους ἀμφιλάφειαν· χεῖρ ἐν τῷ ἀγρῷ» Γεωπ. 2, 8, 1, περὶ τοῦ ὄρους.
 *Ἀμφι-λαφής, 2, ὑπὸ τῶν ἀρχ. γραμμ. ἐξηγεῖται διὰ τὸ ἀμφιλαφῆς, προεῖναι, περιλαμβάνων (χωρὶς νὰ λάβωμεν ὅτι ὁ ἀπὸ τοῦ Σουδ. «ἀμφοτέρωθεν χεῖρ λαμβάνειν»), ἐκτεταμένος, εὐρύς (μέγας, - βρονταῖς)· - δὲναμις Πίνδ. Ὀ. 9, 88· - βρονταῖς = δυναταῖς Πρ. 4, 28· - χεῖρ, 1, 2, περὶ δένδρων, ὧν οἱ κλάδοι ἐκτείνονται πᾶνταχῶς, 3, 114· - πλάτανος Πλάτ. Φαίδρ. 230, Ἀπολλ. Π. 2, 733, Ὁμ. Ἀνθ. 6, 170 καὶ μετ. Π. - ἀμπελοῦ Δημ. 12· 12· περὶ τῶν θάμνων Ἀιλ. Ζ. 4, 7, 7. Περὶ ἀγρῶν ἐκτεταμένον, - κτήματα Πρ. 7, 12, 14· «ἀμφιλαφῆς ἄλσος δένδρων» Πουκνῆς πεφυτευμένον μὲ δένδρα Καλλ. Δημ. 27· ὡς. «βροντῶς ἀμφ.» = πυκνὰ κατὰ πλ. Πλούτ. Σόλ. 16· - νῆσος Ἀπολλ. Πρ. 983. Καὶ περὶ ζώων, μέγας· - ἑλέφαντες Πρ. 3, 114· - ἵππος Ἀπολλ. Πρ. 4, 1300· - ὄσις = βαφίλης Ἀισχ. Ἀγ. 866· - ὡς· φορμαὶ μέμψων Λουκ. ῥητ. διδ. 22· - ὀφθαλμοῦν, ἐστίασις Ἀιλ. Ζ. 1, 3, 21· - ὀφθαλμοῦν Πλούτ. Φλαμ. 5· ὁ Καλλιμ. Ἀπ. 42· καὶ Ἀπόλλων τέχνη ἀμφιλαφῆς = ὀφθαλμοῦν ἔχων τέχνην. - ἰδιαίτεροι συνόδοις Ἀισχ. - γύος = ὁ ἀμφοτέρωθεν ἐγειρόμενος ἄλσος. 328· - πατάς = ὁλόγυρος κεκλιμένην Θεόκρ. 24, 46, ἐὰν δὲν σημάνη καὶ ἐκτετατὴ εὐρύχωρος· χορὸς Καλλιμ. Ἀρτ. 3· - εὐρύχωρος· - ἐπίρ. «ἀμφιλαφῶς τῶν πεδίων καὶ κλῶς» = πυκνὰ φυλλώματα ἔχοντα Πλούτ. Εὐμ. 6.
 *Ἀμφι-λαφία· ἀμφιλάφεια.
 *Ἀμφι-λαχαίνω· περισκαπτῶ = φυτῶν ὄψω, 242.
 *Ἀμφι-λέγω· 1) ἀμφισβητῶ Ἐν. Ἀν. 5, 11· - τί = περὶ τίνος. - 2) ἀμφιβάλλω· «βρονταῖς (ἡ βροντῆς) ἀμφιλέγει τις ὁ φωνεῖν ἡ μὴ σιωνιστήριον εἶναι», ἀπὸ Σμ. 12, 106.
 *Ἀμφι-λείπω· πανταχοῦ ἐγκαταλείπω· Ἀμφι-λεκτός, 2· α) ὁ ἀμφιλόγων, ἀμφισβητῶν· - κράτει = περὶ τῆς ἐξουσίας Ἀισχ. Ἀγ. 1567· - ἑρίς = ἡ ἐκατέρωθεν πολλοῦ λόγους ἔχουσα Εὐρ. Φοιν. 510, Λουκ. Δημ. 9· 6) ὁ ἀμφισβητούμενος, διαρκῶς κούμενος· ἀπῆματ ἀμφ. Ἀισχ. Ἀγ. 881· εἶνε οἱ ἐκατέρωθεν ἐπικείμενοι κίνδυνοι· Πρ. 4, 28· ἀμφοτέρωθεν, ἐπ. 791, ἀμφίβ. Ἀμφι-λίνος· λινός, 2· ἀπ. 43.
 *Ἀμφι-λιπής, 2· ἐκατέρωθεν ἐλλείπει· Σχολ. Πίνδ. Ν. μετρ. 11, ὅπου ἐξφ. τρ. ἀμφι-λεϊπής.
 *Ἀμφι-λίτην· τὴν λιτανευτὴν Πρ. 4, 115.
 *Ἀμφι-λιγμάω· περιλείχοι Ὀμπ. 4, 115.

Ἀμφι-λογέω καὶ ἀμφιλογέομαι· ἀμφι-
πύκνωσις· περί τινας Πλούτ. Λυσ. 22· «ἵνα
ἀμφιλογῶν (ἀμφιπύκνωσιν) τὸ ἀμφιλογῶν» Ἐτ.
Μ. 91.

Ἀμφι-λογία, ἡ· λόγος ἀμφιβολος, ἀμφι-
πύκνωσις· «νείκεά τε, ψευδῆς τε λόγους,
ἀμφιλογίας τε» Πλάτ. Θετ. 229, Πλούτ. συ-
γγρ. π. χ.· διαλύειν, Ἀγρ. 28.

Ἀμφι-λόγος, 2· ἀμφιλεκτός· 1)· νείκη Σοφ.
Ἄντ. 111· ὄργαι Εὐρ. Μηδ. 638· 2) συν-
ν. ἀμφιπύκνωσις, ἀμφισβητήσιμος· Ξεν.
Ἄντ. 8, 7, 9· ἀγαθὰ, ἀπομν. 4, 2, 34·

2· ἀμφιλογία = φιλονεικία, ἐρίδες Θουκ. 4,
118· πρόλ.· «ἀμφιλογον γίνεται τι πρὸς
τινα» Ξεν. Ἐλ. 5, 2, 10, Δ. Ἀλ. 1, 79.

Ἀμφι-λάξος, 2· πανταχόθεν λατός· «ἀμ-
φίλοξα μαντεύσασθαι» = λίαν σκοτεινούς χρη-
σμούς, διδόναι Λουκ. φιλοφ. 5.

Ἀμφι-λόφον ζυγόν, Σοφ. Ἄντ. 350 =
περιβάλλον αὐτῷ ζυγόν περί τὸν λόφον ὑπάρ-
χον ἀμφιτράχηλον, ἢ τὸν ἀμφοτέρωθεν συν-
κείμενον τοῦ λόφου τῶν ὑποκαυγίων· Σχολ.

Ἀμφι-λογία· χώρα ἐν Ἀκαρνανίᾳ, ἣς οἱ
κατ' Ἀμφιλοχαί Θουκ. καὶ Ἀμφιλοχικοὶ
Στ. Βυζ. II πρωτεύουσα αὐτῶν «Ἀργος Ἀμ-
φιλοχικόν» Θουκ. καὶ ἄλλως Ἀργοί, ἡ

ἡ πόλις Ἀμφιλόχου, Ἀμφιλόχοι Παισ.
Ἀμφιλόχιος· ἄνδρ. ὄν. μτγν.

Ἀμφιλόχοι· 1) Ἰσθ' Ἀμφιλόχια· 2) πόλ. Ἰ-
σθμίου Στράβ.

Ἀμφιλόχος· 1) υἱὸς Ἀμφιαράου, Ἀργεῖος,
περιφρῶν μάντις καὶ ἰδρυτὴς τῆς Ἀμφιλο-
χίας· Ὁδ. εἶχεν ὡς ἥρως ἥρωον ἐν Σπάρ-
τῃ ἐν Μελίῳ τῆς Κιλικίας, ἐπὶ δ' ἐν Αἰ-
τωλίδι Παισ. Πλούτ. 2) υἱὸς Ἀλκμαίωνος,

ἡρώου Ἀμφιαράου Ἀπολλ. 3) υἱὸς Ἀρβαν-
τοῦ, αὐτ. Ἀλκινόου Παρθέν. 4) Ἑλληνίος
τῆς Αἰλ. 5) Μακεδόνος Δημ. 6) Ἑλλήν ἱστο-
ρικός Κλ. Ἀλ. 7) Ἀθηναῖος, συγγραφεὺς φυ-
σικῆς ἱστορίας Ἀθην. 8) υἱὸς Λάγου, ἀρχι-
τέκτων, ἐν Ροδῇ στήλῃ.

Ἀμφι-λύκη νύξ (ἵδ' λυκόφως)· ἡ χαρά-
ματα, ὑπὸ τὸ λυκαυγές, ὅπερ Ὀμηρος
ἀμφιλύκην νύκτα καλεῖ· Πολυδ. 1, 70, Ἰλ.
1, 433· ἄντι τοῦ νύξ Ἀπολλ. Ρ. 2, 671·

Ἀμφι-λύκη· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀμφι-λύκος· ποτ. Σάμου Ἐφορ. ἐν Στ. Βυζ.
Ἀμφι-λύκος· 1) Ἀκαρναν, πρῶτος μάν-
τις ἐπὶ Παισιστράτῳ, ἐγκαταλείψας χρη-
σμὸν Πρ. 2) Βακχιδῆς ἐν Κορίνθῳ Παισ.
καὶ Χαίρωνος τις, ἐπιγρ.

Ἀμφιμακρο-ανὰ παῖστος· ἀμφιμακρος καὶ
ἀνὰ παῖστος Τέτις. ἐν Κραμ. Ἀν. τ. 3, σ. 307.

Ἀμφι-μακρος, 2· ἐκατέρωθεν μακρός, τὸ
ἴσον· ὡ· γρ.

Ἀμφι-μαλλὰ (χαλ· μάλα, ἡ Ἀμφιμαλίων)·
ἡ πόλις ἐν Κρήτῃ Στράβ. κατ' Ἀμφιμαλῆος,
ἡ πόλις Στ. Βυζ. παρὰ Πτολ. καὶ Ἀμφι-
μαλῆος· ἵδ' Ἀμφιμάτριον.

Ἀμφι-μαλλός, 2· ἀμφοτέρωθεν μαλλώ-
τος, ἀμφιδάσους· χιτῶνες Αἰλ. Ἰ. Π. 3, 40.
Ἀμφι-μαλός· ἰδρυτὴς Ἀμφιμαλίου Στ. Βυζ.
Ἀμφι-μανῆς, 2· ἀνόητος Παλλῆς. βί.
Χρυσ. σ. 35.

(Ἀμφι-μάομαι), μόν. ἀμφιμάσασθε τρα-
πέζας σπόγγους· = περικαθάρατε τὰς τρα-
πέζας σπόγγους Ὁδ. υ, 152· πρὸλ. Κ. Σμ. 9,
428, καὶ Πάυλ. «ἀμφιμάσασθαι» περιφύσα-
σθαι, περικαθαίρειν, ἀπομάζειν.

Ἀμφι-μαρὸς· υἱὸς Ποσειδῶνος· Παισ.
Ἀμφι-μάρπτω· μάρπτω, λαμβάνω παν-
ταχόθεν, μόν. παρ. ἀμφιμαρπτός Ἀπολλ.
Ρ. 3, 146, Ὀππ. Ἀλ. 5, 638· καὶ ἀμφι-
μέμαρφα Κ. Σμ. 3, 614, ὅπου γραπτὸν
ἀμφιμέμαρφα.

Ἀμφι-μαστα· ψαιστὴ (ἔλφισα μέλιτι διδου-
μένα, Λάκωνες) Πάυλ.

Ἀμφι-μάσχαλος, 2· ἀμφοτέρωθεν τὰς μα-
σχάλας περιβάλλων,· χιτῶν, «χιτῶν χειρι-
δωτός ἐλευθέρων, ὡς Πλάτων (χωμ. δ. π.
26, σ. 689), οὗο χειρίδας ἔχων, ἄς μασχά-
λας ἔτι καὶ νῦν λέγουσιν» Πάυλ. Λουκ. Αε-
ξίφ. 10· ἄντι τοῦ χιτῶν Ἀριστ. Ἰκπ. 879,
«χειριδωτὸν ἱμάτιον» Σχολ.

Ἀμφιμάτριον· πόλ. ἐν Κρήτῃ, ἀνών. συγ-
χεῖται μὲ τὸ Ἀμφιμαλίων, ἵδ' ὅδε.

Ἀμφι-μάχητος, 2· περιμάχητος· νόμ-
φῃ Σοφ. Τρ. 534, δι. γρ. ἀμφινεῖκτη-
τος· ἄλλῃ,· ὅδωρ· τὸ περί αὐ μύχονται
Ἄντ. Θ. ἐν Ἀνθ. 7, 705.

Ἀμφι-μάχομαι (ἵδ' ἐμάχομαι)· μάχομαι
πéρι τι· ὅς· «ἴλιον· περί Ἰλ. ζ, 661·
πόλιν, ι, 412· στρατόν, π, 73· νῆσον,
σ, 208, καὶ μετὰ γεν.· τείχεος, σ, 391· ὄν.
· νέκυος· περί τὸν νεκρόν, πρὸς φύλαξιν αὐ-
τοῦ, ὑπερασπίζομαι αὐτόν, σ, 20· ἀμφι νέ-
κυ· μάχομαι, π, 526.

Ἀμφι-μαχός· 1) υἱὸς Ἡλεκτρώωνος καὶ Ἀλ-
κμήνης Ἀπολλ. 2) υἱὸς Κτεάτου, Ἡλῆος,
ἀρχηγὸς τῶν Ἑπείων πρὸς τῆς Τροίας Ἰλ.
3) εἰς τὸν Ἑλλήνων στρατηγῶν ἐν τῇ δου-
ρεῖω Παισ. Κ. Σμ. 4) υἱὸς Νομίονος, ἀρχη-
γὸς Κερῶν Ἰλ. 5) υἱὸς Πολυρῆνου Παισ. 6)
στράτης Μεσοποταμίας Δ. Σικ.

Ἀμφι-μέδουσα· θυγ. Δαναοῦ Σχολ. Ἰλ.
Ἀμφι-μέδων, ὄντος· 1) Τρώες φονευθεὶς ὅπῳ
τοῦ Αἴαντος Κ. Σμ. 2) υἱὸς Μελαίνως μνη-
στήρ Πηνελόπης ἐξ Ἰθάκης Ὁδ. 3) ἀδελφού-
θος Φινέως Ὁδῖδ.

Ἀμφι-μέλαινα (τὸ ἀρσ. δὲν εὐρίσκειται),
Ὀμ. μόν. «φρένες ἀμφιμέλαιναι μένος πῆρ
πλυντο» Ἰλ. α, 103, Ὁδ. δ, 661· ἄλλη.
καὶ σθένος πλῆθος φρένας ἀμφι· Ἰλ. ρ,
499· «ἄχος πόλας φρένας ἀμφι· ρ, 573· κυρ-
αὶ ὀλόγυρα μέλαινα, ὀρθάτα περὶ τῆς θέ-
σεως τοῦ διαφράγματος μεταξὺ τοῦ στήθους
καὶ τῆς κοιλίας, αἱ ὑπὸ σκότους περιεκα-
λυμμέναι, αἱ μαύραι φρένες, ἡ ἡ καρδία κα·
ἄλλ. αἱ ὀργισμέναι, σκυθρωπαί, κατ' ἄλλ.
σὶ ἐν βάθει κείμεναι καὶ συνεταί. Ἀλλῶ
μόν.· κόνις· ἡ τέφρα Θεοδώρῳ ἐν Ἀνθ
7, 738.

Ἀμφι-μέλαινα (τὸ ἀρσ. δὲν εὐρίσκειται),
Ὀμ. μόν. «φρένες ἀμφιμέλαιναι μένος πῆρ
πλυντο» Ἰλ. α, 103, Ὁδ. δ, 661· ἄλλη.
καὶ σθένος πλῆθος φρένας ἀμφι· Ἰλ. ρ,
499· «ἄχος πόλας φρένας ἀμφι· ρ, 573· κυρ-
αὶ ὀλόγυρα μέλαινα, ὀρθάτα περὶ τῆς θέ-
σεως τοῦ διαφράγματος μεταξὺ τοῦ στήθους
καὶ τῆς κοιλίας, αἱ ὑπὸ σκότους περιεκα-
λυμμέναι, αἱ μαύραι φρένες, ἡ ἡ καρδία κα·
ἄλλ. αἱ ὀργισμέναι, σκυθρωπαί, κατ' ἄλλ.
σὶ ἐν βάθει κείμεναι καὶ συνεταί. Ἀλλῶ
μόν.· κόνις· ἡ τέφρα Θεοδώρῳ ἐν Ἀνθ
7, 738.

Ἀμφι-μέλαινα (τὸ ἀρσ. δὲν εὐρίσκειται),
Ὀμ. μόν. «φρένες ἀμφιμέλαιναι μένος πῆρ
πλυντο» Ἰλ. α, 103, Ὁδ. δ, 661· ἄλλη.
καὶ σθένος πλῆθος φρένας ἀμφι· Ἰλ. ρ,
499· «ἄχος πόλας φρένας ἀμφι· ρ, 573· κυρ-
αὶ ὀλόγυρα μέλαινα, ὀρθάτα περὶ τῆς θέ-
σεως τοῦ διαφράγματος μεταξὺ τοῦ στήθους
καὶ τῆς κοιλίας, αἱ ὑπὸ σκότους περιεκα-
λυμμέναι, αἱ μαύραι φρένες, ἡ ἡ καρδία κα·
ἄλλ. αἱ ὀργισμέναι, σκυθρωπαί, κατ' ἄλλ.
σὶ ἐν βάθει κείμεναι καὶ συνεταί. Ἀλλῶ
μόν.· κόνις· ἡ τέφρα Θεοδώρῳ ἐν Ἀνθ
7, 738.

Ἀμφι-μέλαινα (τὸ ἀρσ. δὲν εὐρίσκειται),
Ὀμ. μόν. «φρένες ἀμφιμέλαιναι μένος πῆρ
πλυντο» Ἰλ. α, 103, Ὁδ. δ, 661· ἄλλη.
καὶ σθένος πλῆθος φρένας ἀμφι· Ἰλ. ρ,
499· «ἄχος πόλας φρένας ἀμφι· ρ, 573· κυρ-
αὶ ὀλόγυρα μέλαινα, ὀρθάτα περὶ τῆς θέ-
σεως τοῦ διαφράγματος μεταξὺ τοῦ στήθους
καὶ τῆς κοιλίας, αἱ ὑπὸ σκότους περιεκα-
λυμμέναι, αἱ μαύραι φρένες, ἡ ἡ καρδία κα·
ἄλλ. αἱ ὀργισμέναι, σκυθρωπαί, κατ' ἄλλ.
σὶ ἐν βάθει κείμεναι καὶ συνεταί. Ἀλλῶ
μόν.· κόνις· ἡ τέφρα Θεοδώρῳ ἐν Ἀνθ
7, 738.

Ἀμφι-μέλαινα (τὸ ἀρσ. δὲν εὐρίσκειται),
Ὀμ. μόν. «φρένες ἀμφιμέλαιναι μένος πῆρ
πλυντο» Ἰλ. α, 103, Ὁδ. δ, 661· ἄλλη.
καὶ σθένος πλῆθος φρένας ἀμφι· Ἰλ. ρ,
499· «ἄχος πόλας φρένας ἀμφι· ρ, 573· κυρ-
αὶ ὀλόγυρα μέλαινα, ὀρθάτα περὶ τῆς θέ-
σεως τοῦ διαφράγματος μεταξὺ τοῦ στήθους
καὶ τῆς κοιλίας, αἱ ὑπὸ σκότους περιεκα-
λυμμέναι, αἱ μαύραι φρένες, ἡ ἡ καρδία κα·
ἄλλ. αἱ ὀργισμέναι, σκυθρωπαί, κατ' ἄλλ.
σὶ ἐν βάθει κείμεναι καὶ συνεταί. Ἀλλῶ
μόν.· κόνις· ἡ τέφρα Θεοδώρῳ ἐν Ἀνθ
7, 738.

- * Ἀμφιμέλας· ποτ. ἐν Κρήτῃ Διον.
 * Ἀμφι-μέλω, μόν. ἀμφιμέμωλε σσι = πολὺ σὲ μέλει Κ. Σμ. 5, 190.
 * Ἀμφιμένης, ους· 1) ἀνταγωνιστὴς Πινδάρου Δ. Λαέρ. 2) ἑτερός τις ἐν Ἀνθ.
 * Ἀμφι-μερίζω· κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις διαιρῶ Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 9, 662.
 * Ἀμφιμήδης· Ἀθηναίος, ἐπιγρ.
 * Ἀμφι-μήτης, 2· ἐπιμήτης, μτγν.
 * Ἀμφι-μήλων, τό· μήλη ἔχουσα ἐκπέρωθεν σφαιρίδια Ὀρειδ. τ. 2, σ. 56.
 * Ἀμφι-μήτριος, 2· 1) ἀμφιμήτωρ Λυκόφρ. 19· 2) ὁ περὶ τὴν μήτραν ὡν ἵπποκρ. ἐπιδημ. 2, σ. 1201· 3) τὸ ἀμφιμήτριον· «τὸ ἔδαφος τῆς νεώς, κύτος καὶ γάστρα καὶ ἀμφιμήτριον ὀνομάζεται» Πολυδ. 1, 87. Καθ' Ἡσύχ. «ἀμφιμήτρια· τὰ μετὰ τὴν τρόπιν τῆς νεώς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἐπιτιθέμενα» (ξύλα θηλ.) Ἰδ' Ἀρτεμίδ. 4, 30.
 * Ἀμφι-μήτωρ, ὁ, ἡ· «ὁ ἐξ ἑτέρας μητρὸς ἀδελφός» Β. Ἀν. 6, καὶ Ἡσύχ. «οἱ ἐκ πολλῶν μητέρων γεγονότες», καὶ ἐξ ἑνὸς πατρὸς, Δίσχ. Πρακλ. ἀπ. 62, Εὐδρ. Ἀνδρ. 466.
 * Ἀμφι-μιγής, 2· πολυμιγής ἢ πολυσύγκρατος Ἡσύχ.
 * Ἀμφι-μιγνυμι· ἀνακατώνω Ὀρφ. ἀπ. 7.
 * Ἀμφι-μικτός, 2· ἀνάμικτος, μτγν.
 * Ἀμφι-μιττός, 2· ἀμφιμαλλός Πολυδ. 7, 57 καὶ ἐν 10, 38, «ἔστι καὶ τὴν ἀμφίμιτον στρωμνὴν ἀμφιδάσειαν καλεῖν».
 * Ἀμφιμνηστος· Ἐπιδάμνιος Ἱερ.
 * Ἀμφι-μυκάσμαι, μόν. «ἀμφιμέμυκε δάπεδον» = κροτεῖ ὀλόγυρα Ὀδ. κ, 227. Ὡς τμησ. ἀνάγεται ἐνταῦθα καὶ τὸ ἀμφι πύλαι μύκον· Ἰλ. μ, 460.
 * Ἀμφι-μυσίων· Δημήτρια ζῶα· καὶ ἐπὶ 0. τῆς Δημήτρος Ἡσύχ. (σικτ.).
 * Ἀμφι-νάω· περιρρέω· «ὕδατος ἀμφιάνοντος» Ἐμπεδοκλ. 282.
 * Ἀμφι-νεϊκής, 2· ὁ περὶ οὐ μάχονται, ἄξιος μάχης, περιμάχης, ἢ Ἐλένη Δίσχ. Ἀγ. 672· ἢ Δηϊάνειρα Σοφ. Τρ. 104.
 * Ἀμφι-νεϊκῆτος, 2· τῇ προηγ. δι. γρ. ἐν Σοφ. Τρ. 524.
 * Ἀμφι-νέμομαι (ἴδε νέμω)· κυρ. περιέσχω, τ. ἔ. περιοικῶ, περὶ τῶν θεῶν· «ὁ λυμπον ἀμφινέμονται» Ἰλ. σ, 186· - πόλιν, 6, 521· περὶ νήσων, 6, 649, Ὀδ. τ, 132· «ὅλος σε ἀμφινέμεται» = σὲ περιστοιχεῖ Πίνδ. Π. 5, 14, καὶ μτγν. π.
 * Ἀμφι-νεύω· προσνεύω Φίλ. ἐν Ἀνθ. 9, 704.
 * Ἀμφινίκτος· ἀνδρ. ὄν. νομίσμα.
 * Ἀμφι-νυέω· ἐκ δύο μερῶν νύω, σκέπτομαι, ἀμφιβάλλω· «ἰς θαμνόνιον τέρας ἀμφινύω πόδες» Σοφ. Ἀντ. 372.
 * Ἀμφινόμη· 1) Νηρηΐς Ἰλ. 2) σύζ. Αἰσωνος, μήτηρ Ἰάσονος Δ. Σικ. ἢ κατ' ἄλλ. Ἀλκιμήδη 3) θυγ. Πελίου, σύζ. Ἀνδραίμονος, αὐτ. 4) Βοιωτὴ, μήτηρ. Ἀμφινόμοι· 1) υἱὸς Νίσου ἐκ Δουλιχίου, μνηστήρ Πηνελόπης Ὀδ. 2) Τρώες Κ. Σμ. 3) Σικελιώτης Καταναίος Στράβ.
 * Ἀμφι-νοας, 2· ἀγχίνους, πολύτραπος· - λίσχης, ὁ Δημόκριτος ὑπὸ Τίμ. Φίλιας. 29.

- * Ἀμφινόος· Τρώες Κ. Σμ.
 * Ἀμφι-νωμάω· διαίρω Ὀμ. Ὀμν. Δῆμ. 370· ἐὰν ἢ γρ. ὀρθή.
 * Ἀμφι-νωτίζω, «ἀμφινωτίζοντα» προσπαλάζοντα, προσφερόμενον Ἡσύχ. 105, 4.
 * Ἀμφι-ξέω· περιξέω, σπιδώνω 198, ἀμφέσσα.
 * Ἀμφι-ξοός, 2· ὁ πανταχόθεν ξέων, καὶ νων· - σκέπαρον Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 6, 201.
 * Ἀμφίον, τό· ἐνδομα Σοφ. ἀπ. 370, Δ. 4, 76· Παρ' ἑκκλ. ἄμφια = τὰ ἐπὶ τῇ πρῶτῃ τραπέζῃ στρωννύμενα περικαλύμματα Ἀμφιον, τό· Ἀμφετον, τόπ. ἐγγὺς Θηβῶν Πλούτ.
 * Ἀμφιδόντιος καὶ Ἀμφιονίς· Ἰδ' Ἀμφίων.
 * Ἀμφι-ορκία, ἡ· «ὅταν τὰ δύο μέρη ἀμφοτέρωθεν δικαστικὸν ὄρκιον ἔχουσιν καὶ οἱ δικασταὶ τὸν δικαστικὸν ὄρκιον ἔχουσιν» Ἀν. σ. 184, 311, Πολυδ. 8, 122· «ὁ μὲν τοῦ ἐγκαλοῦντος ὄρκος διωμοσία ἔλκεται, δὲ τοῦ ἀπολογουμένου ἀντιωμοσία· εἰ δὲ πρὸς τοῦτοις καὶ ὁ δικαστὴς ἐπιδώκοντο, ἀμφιορκία τὸ σύμπαν κατωνομάζεται» Γρ. Κορ. ἐν Βαλτζ. ρήτ. τ. 7, σ. 1121.
 * Ἀμφιος· 1) υἱὸς Σελάγου, σύμμαχος Τρώων 2) υἱὸς Μίροπος, ἀρχηγὸς Τρώων Ἰλ. Ἀμφι-παγής, 2· πανταχόθεν πεπηγώς, σωρῶμενος· «ὄνυχεςσιν ἄρτοι» Νόν. Δ. 5, 361.
 * Ἀμφι-παγός ἄκρα· ἄκρωτ. ἐν τῇ δου. ἀπὸ Κερκῶρας Πτολ.
 * Ἀμφι-παίζω· παίζω περίξ Κ. Μαν. Ἰσοτ. 3, 56.
 * Ἀμφι-παλίν-νοστος, 2· πάλιν ἐπιστρέφων Νόν. Δ. 6, 62, γραπτ. χωριστά.
 * Ἀμφι-παλτός, 2· πανταχόθεν παλλόμενος· αὐδὴ = ἡ πανταχοῦ ἀνερχοῦσα Σμ. μί. ἐν Ἀνθ. 15, 27.
 * Ἀμφι-παλύνω· περιρραίνω Ἀπολλ. 3, 1246.
 * Ἀμφι-πασταν· Ἰδ' ἀμφίμαστα.
 * Ἀμφι-πατάσσω· πανταχόθεν πατάσσω Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 9, 643.
 * Ἀμφι-πάτριος, 2· ὁ δύο πατέρας ἔχων· ἕνα θεόν καὶ ἕνα ἄνθρωπον, ὡς πολλοὶ ἱστοῦν Εὐστ. σ. 928.
 * Ἀμφι-πάτωρ, ὁ, ἡ· ὁ ἐξ ἄλλου πατρὸς καὶ τῆς αὐτῆς μητρὸς Εὐστ. Ἰλ. σ. 113· τρῶα ἀμφιμήτωρ.
 * Ἀμφι-πέδῶ· πανταχόθεν δεσμεῶν Ἰσοτ. ἀλ. 2, 34.
 * Ἀμφι-πέδος, 2· ὁ περικυκλούμενος διὰ τὸ δῖον Πινδ. Π. 9, 57.
 * Ἀμφι-πέλεκη· πελέκιον δίστομον, κορυφαῖον. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὸν τῆς ἀφίνης σπῆλιν ἀπέδωκεν Ἡσύχ.
 * Ἀμφι-πέλεκκος, ἔσφ. γρ. Ἰλ. ν, 612· ἀμφὶ πελέκιον.
 * Ἀμφι-πέλομαι (ἴδε πέλωμαι)· περιστοιχίζω ἢ περιχρῶσθαι τοὺς ἀκροατάς Ὀδ. α, 352· καθ' Ἡσύχ. = περιγένηται.
 * Ἀμφι-πένομαι· «πονοῦμαι περὶ τι καὶ νερῶν» κατ' Εὐστ. «πατέρ' ἀμφιπένομαι» Ὀδ. ο, 167· «τοὺς ἱεραὶ ἀμφιπένομεν»· περιποιῶντο Ἰλ. π, 28· - δῶρα = κέρματα.

τ. 278. Καὶ ἐν κακῇ σημ. ἐπιπίπτω κατὰ
 πινος· κύνες, ψ, 184· - ἰγούες, μ, 203, καὶ
 μτν. π. Ἀπολλ. Ρ. 2, 27.
 Ἀμφι-περι-αιωρέομαι· περικρέμαμαι
 Νικητ. Χον. χρ. σ. 339.
 Ἀμφι-περι-έπομαι· μεταχειρίζομαι Νικ.
 Χον. χρ. σ. 211.
 Ἀμφι-περι-ίπταμαι· περιίπταμαι Θεόδ.
 Ἰτακ. ἐν Βοασσ. Ἀν. τ. 3, σ. 64.
 Ἀμφι-περι-κινέω· κινῶ ὁλόγυρα, μτγν.
 Ἀμφι-περι-κλάω· θραύω πανταχόθεν,
 Ἀργ. λεξ.
 Ἀμφι-περι-κραδέω· ὁλόγυρα κραδαίνω
 Ἰφ. Νάξ. τ. 2, σ. 151.
 Ἀμφι-περι-κρουνίζω· ὁλόγυρα ἀναδολύζω
 Θεόδ. Ἰτακ. ἐν Βοασσ. Ἀν. τ. 3, σ. 62.
 Ἀμφι-περι-κτείνω· οἱ ἀμφικτείνοντες Θε-
 ὡν. 1024.
 Ἀμφι-περι-έ· ὁλόγυρα Ἰπποκρ. τ. 2, σ. 590.
 Ἀμφι-περι-κλάζω· κλῶμαι τι νὰ περιπλα-
 τεύω Π. Σιλ. Ἀμδ. 268.
 Ἀμφι-περι-πλάσσω, μόν. «νεφέλη κε-
 λαινὴ ἀμφιπεριπλασθεῖσα» = σχηματισθεῖσα
 ὁλόγυρα Ὀρφ. λιθ. 80.
 Ἀμφι-περι-πλέγδην· ὁλόγυρα περιπε-
 πλεγμένως Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 5, 276. 9, 591,
 Ν. Δ. 36, 360.
 Ἀμφι-περι-πτώσσω· φοδοδύμενος γυρίζω
 Κ. Σμ. 12, 472.
 Ἀμφι-περι-σκαίρω· σκιρτῶ ὁλόγυρα Ὀππ.
 ἀλ. 1, 130.
 Ἀμφι-περι-στείνω· στενοχωροῦμαι
 πανταχόθεν Καλλ. Δηλ. 179.
 Ἀμφι-περι-στέφω· περιστέφω, περιβάλ-
 λω· ἄραρις οὐκ - στέφεται ἐπέσσειν» = δὲν
 περιβάλλει τοὺς λόγους Ὀδ. θ, 175.
 Ἀμφι-περι-στρωφάω· περιστρέφω, διευ-
 θύνω· ἔππου· ἰλ. θ, 348.
 Ἀμφι-περι-σφίγγω· περισφίγγω παντα-
 χόθεν Νόν. Δ. 48, 338.
 Ἀμφι-περι-τρομέω· περιτρέμω Ὀππ. ἀλ.
 1, 193.
 Ἀμφι-περι-τρώζω· τρώζω ὁλόγυρα Ἀ-
 γαθ. ἐν Ἀνθ. 5, 237.
 Ἀμφι-περι-τροχάζω· περιτρέχω Νικητ.
 χρ. 4, 2.
 Ἀμφι-περι-φθινύθω· ὁλόγυρα φθινύθω,
 ὅλος ὁλόγου φθίρομαι Ὀμ. ὕμν. Ἀφρ. 272.
 Ἀμφι-περι-φρίσσω· φρίσσω ὁλόγυρα
 Ὀππ. ἀλ. 4, 54.
 Ἀμφι-πετάννυμι (ἴδε πετάννυμι)· ἀναπε-
 τάννω ὁλόγυρα, ἀόρ. - πετάσας Ὀρφ.
 λιθ. 643.
 Ἀμφι-πέτηλος· ὁλόγυρα πέταλα, φύλλα
 ὕμν. - ὅρως π. ἐν Πλουτ. παρ. 1, δι. γρ.
 1, 118.
 Ἀμφι-πέτομαι· περιπέτομαι Ὀππ. ἀλ.
 1, 193.
 Ἀμφι-πήγνυμι· σπινθύνω πανταχόθεν, παθ.
 ἀόρ. - παγίσσω Ὀππ. ἀλ. 1, 241. 279.
 Ἀμφι-πήρω· τυφλὸς ἢ μηδὲν λέγωντας
 Πλούτ.
 Ἀμφι-πιάζω, δωρ. ἀντι-πιάζω· συμπι-
 πῶμαι, συνόλιθα Θεόδ. Ἰπ. ἐν Ἀνθ. 9, 182,
 Ἀμφι-πιάζει.

Ἀμφι-πίπτω (ἴδε πίπτω)· πίπτω περὶ τινά,
 τὸν ἐναγκαλίζομαι· «πόσιν ἀμφιπύουσα»
 Ὀδ. θ, 523· - στόμασι Σοφ. Τρ. 934·
 «Λοκρῶν ἔθνος ἀμφέπασον», περιπύουσαι
 μετ' ἀγάπης Πίνδ. Ὀ. 11, 98.
 Ἀμφι-πίτνω· τῷ προηγ. «ἀμφιπίνουσα
 τὰ σὸν γόνυ» Εὐδ. ἰκ. 278, γράφ. καὶ -
 πίνουσα· πρὸλ. πίτνω.
 Ἀμφι-πλάσσω· περιπλάσσω, περιβαλῶ
 Ἰπποκρ. τ. 8, σ. 482.
 Ἀμφι-πλεκής, 2· ὁ περιπλεκόμενος· «τα-
 νυφλοῖσι ἐλάτῃ ἀμφιπλεκτικῆς ἔρνος ἀμπέλου»
 Ὀρφ. Ἀργ. 605.
 Ἀμφι-πληκται· κλιμακίαι· εἶδος πάλης,
 καθ' ἣν οἱ παλαιότες ἀμοιβαίως περιπλε-
 κόν ἀλλήλους Σοφ. Τραχ. 517.
 Ἀμφι-πλέκω· περιπλέκω, περιτυλίσσω·
 τινὶ Τελείστ. ἐν Ἀθην. 14, 617, Ὀρφ. Ἀργ.
 879· «- κροτάφοις στεφανίσκους» Ἀνακρ.
 40, 6· «- ὕδρας στέμμασι» Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ.
 5, 281.
 Ἀμφι-πλευρὸς θυρίς· θυρίς ἔχουσα δύο
 πτέρυγας Φιλ. βελοπ. σ. 81.
 Ἀμφι-πληκτος, 2· α) πανταχόθεν πλητ-
 τόμενος· ῥόθια ἀμφ. = τὰ κατὰ τῆς ὀχθῆς
 ῥιπτόμενα κύματα Σοφ. Φιλ. 682· β) ἀμ-
 φιθάλασσοι, παρ' ὅσων ἐκατέρωθεν θαλασ-
 σεύεται Ἡσυχ.
 Ἀμφι-πλήξ, ἡγος, ὁ, ἡ ἐκατέρωθεν πλήσ-
 σων, ὁιστομος· - φάγανον Σοφ. Τρ. 926·
 πρὸλ. = σφύρας Ἀκων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 6, 205·
 μτφ. - ἀρά, ἡ δις βάλλουσα, καταστρέφουσα
 Σοφ. Οἰ. τ. 417.
 Ἀμφι-πλίξ· περιβάδην, μὲ ἀνοικτὰ σκέλη
 Σοφ. Τριπτολ. ἀπ. 538.
 Ἀμφι-πλίσσω· διαβαίνω, ἀνοίγω τὰ σκέλη
 Πολυδ. 2, 172.
 Ἀμφι-πλοῶς, 2· ὃν θύναται τις νὰ περι-
 πλεύσῃ Πολυδ. 9, 18.
 Ἀμφι-πλύνω· ὁλόγυρα πλύνω Ἰπποκρ.
 σ. 649.
 Ἀμφι-πνευμα, τὸ· ἡ πανταχόθεν ἀνακνοή
 Ἰπποκρ. σ. 1136.
 Ἀμφι-ποκος, 2· ἀμφιμαλλος Ἡσυχ.
 Ἀμφι-πολεῖν· ὁ θάλαμος τὸν ἀμφιπόλων
 ἐν τῷ ναφ' ἐπιγρ. τ. 2, σ. 173, ἀρ. 2139.
 Ἀμφι-πόλεος (πρὸ· ἀμφιπέλομαι)· ἀ-
 σχολοῦμαι περὶ τι, τροπάζω, περιέπω· -
 βίον = φυλάττω τὴν ζωὴν Ὀδ. α, 254· πρὸλ.
 Ἡσ. ἔρ. 803· - ὄρχανον = καλλιερῶ τὸν
 κήπον Ὀδ. ω, 244. 257· ὁδ. ὀρηστῶ· -
 Ἐρινύσιν, υ, 78, Κ. Σμ. 13, 270, Ἡρ. 2,
 56 καὶ μετ' αὐτ. = - ἱερὸν Διὸς = κυρ. εἴ-
 μαι περὶ τὸν ναῦν, καὶ ἐργάζομαι ἐν αὐτῷ
 ὡς ὀρητῆς.
 Ἀμφι-πολέω· κινεῖσθαι ἢ ἐνδιατρίβω περὶ
 τι, περιστοιχίζω· «γηραιὸν μέρος ἄλικας με
 ἀμφ.» Πίνδ. Π. 4, 158· «λίχτρον ἀμφικ.»,
 Ν. 8, 6· «ἱμάριον Τύχη ἀμφιπολεῖ» = τρέ-
 χουσα περὶ αὐτὴν τὴν φυλάττει, Ὀ. 12, 2
 (πρὸλ. Θεόδ. 1, 121)· «τρώμαν ἔλικος ἀμ-
 φιπολεῖν» = φροντίζειν διὰ, θεραπεύειν τὰ
 τρώματα, Π. 4, 271· «θεῖας ἀμφιπολὸν
 ἄλκιμα» Σοφ. Οἰ. Κ 680, τρὶ τοῦ Βάκ·

χου = ἀναστρέφόμενος μετ' αὐτῶν. Ἐν τῇ κυρ. σημ. «μακάρων θαλάμους ἀμφιπολεῖ ψυχῇ», Ἐπ. ἀδ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 21. Παθ. «ὄρος ἀμφεπολεῖται» = ἐμπορεύοντο περὶ αὐτὸ Θεόκρ. 7, 74.
 *Αμφι-πολή· περιπορεία Ἐπ. Μ. σ. 91.
 *Αμφι-πολία, ἡ· ἀξίωμα ἱερέων ἐν Συρακούσαις Δ. Σικ. 16, 70.
 *Αμφι-πολις, εὐς· 1) πόλ. Μακεδονίας ἐπὶ τῷ Στρυμόνι ποταμῷ, ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, πρότερον καλουμένη Ἑννέα ὁδοί (ἡ καὶ Μυρίκη, Ἠϊών, Ἀκρά ἡ Ἀρεως πόλις). Ἰννομάζετο καὶ Κράδεμνα καὶ Ἀνάδραϊμος κατὰ Στ. Βυζ. Θουκ. κατ. Ἀμφιπολίτης· 2) πόλ. Συρίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, ἡ πρότερον Θάψακος Ἀλ. Πολ. 3) ὁ, υἱὸς Δημαφώντος Σχολ. Ἀισχίν. 4) ὁν. Ἀττικοῦ πλοίου.
 *Αμφι-πολος, ὁ, ἡ· ὁ περὶ τινὸς κινούμενος, περὶ τι ἀσχολούμενος, παρ' Ὁμ. ἡ ἀμφ. = θεράπαινα, ὑπηρετρία, θαλαμηπόλος, ἐν μείζονι τιμῇ οὕσα ἡ αἰ δμωαὶ καὶ δοῦλαι, συννάκις ἐν τῇ Ὁδ. ὡς ἀκόλουθοι τῶν κυριῶν (Ἀθην. 6, 267 ἡ περὶ τὴν δέσποιναν θεράπαινα), τῆς Ναυσικάας, ζ, 199 καὶ τῆς Πηνελόπης, α, 331 καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλένης Ἰλ. γ, 143 καὶ ἄλλων· «ἀμφιπολοι γυναικες» Ὁδ. ρ, 49· ταμὴν Ἰλ. ω, 302, Ὁδ. π, 152· γράυς = ἡ ὑπηρετοῦσα, α, 191· οὕτω καὶ Ἡρ. 2, 131, δς ἐν 5, 92 ἀντιτάσσει τὰς ἐλευθέρους ταῖς ἀμφιπόλοις· ὁ Πηνδ. καὶ τὸ ἀρσ. Ὁ. 6, 32, ἔχει δὲ καὶ «τόμβος ἀμφιπολος», ὁ περιπορευόμενος, πολυσύγχνατος, 1, 93, Σοφ. Τρ. 857 «Κύπρις ἀμφιπολος» εἶνε ἡ μεσέτρια. Μτγν. περὶ ἱερῶν, π. χ. Διοσκ. ἐν Ἀνθ. 9, 340· «Ἰδαίης θαλάμης» καὶ ἀρσ. Πλούτ. Δημητρ. καὶ Ἀντ. 3 καὶ Νομ. 13· Ἐν Τρυφιδ. 353 χαλῶνται αἱ γέραναι «χειμῶνος ἀμφιπολοι» = προάγγελοι τοῦ χειμῶνος.
 *Αμφι-πονέομαι· πονοῦμαι, ἀσχολοῦμαι περὶ τι, φροντίζω διὰ τι· τάφον Ὁδ. υ, 307, Ἰλ. ψ, 159, 681, Ἀργιλ. 54, παρὰ Πλούτ. 70, 23 «χαρίεντα μέλας Ἠφαίστος ἀμφεπονήθη» = περιέβαλε, δηλ. κατηνάλωσε τὰ μέλη.
 *Αμφι-πόρφυρος, 2· ὁλοπόρφυρος Σχολ. Εὐρ. Ὁρ. 1439.
 *Αμφι-ποτάομαι· περιίπταμαι· «μήτηρ δ' ἀμφεποτάτο ὀδυρομένη τέχνη» Ἰλ. 6, 315.
 *Αμφ-ιπποι, οἱ· οἱ ἐπὶ δυοῖν ἀσπράτοιιν (ἵπποιιν) συνδεδεμένοιιν ὀχούμενοι καὶ μεταπηδῶντες ἀπ' ἑλλοῦ εἰς ἑλλοῦ, ὅταν ἡ χρῆσις καλῇ», λατ. desultores· πρβλ. Αἰλ. Τακτ. 37.
 *Αμφι-ιππο-τοξόται, οἱ· ἱππεῖς ἐλαφροί, ἀμφιπποι καὶ τοξόται συγχρόνως Πλούτ. 70, 197, Δ. Σικ., 19, 29, δι. γρ. ἐφ· καὶ ἀφ·.
 *Αμφι-προ-νεύω· νεύω πανταχόθεν πρὸς τὰ ἑμπρὸς Νικ. θηρ. 374 (ὁ Σνελδερ. γρ. ἐπι-προ-νένευκε).
 *Αμφι-πρό-στολος· ναὸς ἔχων πάντα ὁσα οἱ πρόστυλοι, ἐκτὸς δὲ τούτων ἐν ᾧ ὁ-πισθοδόμῳ ὡσαύτως κίονας καὶ μέτωπον Vitr. 3, 1.
 *Αμφι-πρός-ωπος, 2· ἐκατέρωθεν πρόσωπον ἔχων Ἑρμεδακλ. 214· ὁ διπρόσωπος

Ἰανὸς Πλούτ. Νομ. 19, Αἰλ. Ζ. 1, 6, 29.
 *Αμφι-πρυμνός· ναὸς· ἐκατέρωθεν πρύμνας ἔχουσα Σοφοκλῆς Ἀνδροκύδα (δρ. 128), καὶ τὰ ἐπὶ σωτηρίᾳ πεμπόμενα πλοῖα Ἡσίοχ.
 *Αμφι-πρύμνος, 2· ἐκατέρωθεν πρύμνας ἔχων Γαλην. τ. 14, σ. 243.
 *Αμφι-πτολεμο-πῆδησι-στρατοῖ, 3· Εὐπόλιδος ἐν Β. Ἀν. σ. 702, ἡς ἡ σημ. σκοτεινὴ, ἐκ τοῦ ἐπομ. κυρ. ὁν., πρῶτον καὶ στρατός.
 *Αμφι-πτόλεμος· πατ. Ἀσίου Πανσ.
 *Αμφι-πτολῖς ἀνάγκη· ἡ τὴν πόλιν περικυλλοῦσα ἀνάγκη Αἰσχ. χο. 73, δι. γρ.
 *Αμφι-πτόσσω· περιπτύσσω, ἐν τμηρ. Ὁππ. ἀλ. 4, 289.
 *Αμφι-πτυχῇ, ἡ· περίπτωσις, ἐναγκαλισμός· «σώματος ὁδὸς ἀμφιπτυχῆς» Εὐρ. 1, 531.
 *Αμφι-πυκάζω· περιπυκάζω, περιστέλλω πολλιν. φ. 60, 8.
 *Αμφι-πυλῶν· μέλαθρον Εὐρ. Μηδ. 133 «τὸ ἔχον δύο πύλας καὶ εἰσόδους» Σχολ.
 *Αμφι-πυρός, 2· ὁ ὑπὸ πυρὸς περικυλλόμενος, περιφλεγόμενος· τρίπους Σοφ. Αἰ. 1384, «ἀμφοτέρωθεν τὸ πυρὸς δεχόμενος» Σχολ. ἀλλά, Τρ. 218· «Ἀρτεμις λέγεται, ὅτι ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ θαδουχεῖ ἡ αὐτὴ οὐ· σα τῇ Ἑκάτῃ Σχολ.»· κεραυνὸς Εὐρ. 213· βροντῇ, Ἰπποκλ. 559· πεύκαι, Ἡσίοχ.
 *Αμφι-ριφές· ἐκατέρωθεν ριπτόμενον Ἡσίοχ.
 *Αμφι-ριφῶν· ἀμφορέα Ἡσίοχ.
 *Αμφι-ρρέζω· καταθῶ· Ἀπολλιν. φ. 26, 16.
 *Αμφι-ρρεπής, 2· ἀμφίρροπος, μτγν.
 *Αμφι-ρρήγνυμι (ἴδε ρήγνυμι)· ρήγνυμι πανταχόθεν· ἀμυρραγέντος αἰθέρος· κ. Σμ. 1, 39.
 *Αμφι-ρρηδής· περιρρηδής, ὁ ἴδε.
 *Αμφι-ρρόγῃ καὶ Ἀμφιρῶ· θυγ. Δικανδρ. 10.
 *Αμφι-ρροπος, 2· βέπω εἰς ἀμφοτέρους· ἡ μέρη· νίκη = ἄκριτος, ἀνεπαρξίστος· Παν. Λύαιν. 2, 1, 23 καὶ μτγν.
 *Αμφι-ρρυτός, 2 καὶ 3 (καὶ π. ἀμφι-ρρυτός)· περιρρυτός, ἐπὶ θ. νήσων Ὁδ. α, 50, ἀλλαχοῦ αἰ. θηλ. ἀμφύρση, ἀσ. μτγν. π. χ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 1305, Ὁππ. ἀλ. 209, Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 7, 588, ἐπ. δδ. α, 9, 620, καὶ Πνδ. Ἰ. 1, 8· ἀλλ'· ἀμφοτέρω· τους καὶ ἡ νήσους· Ὁμ. ὕμν. Ἀπόλ. 131· πρβλ. Ἡο θε. 983.
 *Αμφι-ρρώγῃ, ὥρος, ὁ, ἡ· πανταχόθεν ἰσχυρῶς, σχιστός· πέτρα Ἀπολ. Ῥ. 1, κλωστός Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 6, 109, ἡ τῆς ἐκατέρωθεν ὀράν.
 *Αμφιρῶ· ἴδ' Ἀμφιρρόη.
 *Αμφίς, ἀρχ. ταῦτόν τῳ ἀμφί· ἴδε Παντολ. 2, σ. 217 καὶ ἐπ. Α) ἐπὶ ρ. 1) πρὶν ἢ ῥω· «θαλερὴ δ' ἦν ἀμφος ἀλοιφή»· ἀμφίς ἦν λίπος· Ὁδ. θ, 476· οὕτως ἴδ' ἀμφίς ἐόντες· Ἰλ. ω, 488· «δεσμοὶ ἀμφίς χοιεν» = εἴθε νὰ μὲ περικλείσωσι Ὁδ. θ, 340· «ἀμφίς ἰδών» = κυττάζας πρὶν, μετὰ πρὶν· σκίψεως θεωρήσας Ἡο. Ἐρ. 701· πρβλ. η, 342· καὶ· «ζυγὸν ἀμφίς ἔχ'· ἴν» = ἔχων πρὶν

Ἀμφι-σφάλλωμαι· ἀνατρέπομαι, γυρίζω ἵπποκρ.
Ἀμφι-σφαλαίς, ἡ· περίσφαλαίς ἵπποκρ. σ.
813.
Ἀμφι-σφυρα· ἰδ. ὑποδήματος γυναικείου ἵπποκρ. Πολυδ. 7, 94.
Ἀμφισπῶν· περιώπων, πανταχόθεν ἀνα-
πνεύων, Ἀισχύλος Πλαύτιο Ποτνίει (ἀπ.
32) Πούχ.
Ἀμφι-τάλαντεῶν· ταλαντεύω, σταθμίζω
πανταχόθεν Νόν. Δ. 1, 183, 6, 110.
Ἀμφι-τάμνω, ἰων. ἀντι - τέμνω ἴλ. σ.
528 ἐν τμήσ., = - βοῶν ἀγέλας = ἀποκό-
πτω, ἀφαινεῖν τὰς ἀγ.
Ἀμφι-τανύω· ἀμφιτείνω Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ.
19, ἐν τμήσ.
Ἀμφι-τέπηγῃτος, ὁ· τάτης ἀμφίμαλλος,
ἰδ. ἐν Β. Ἀν. 83 καὶ Δίφιλ. ἐν Πολυδ.
10, 38, καὶ ἀμφίταπις, ἴδος, ἡ, μὲν.
Ἀμφι-ταπος, ὁ· τῷ προηγ. Ἀθην. 5, 197.
Ἀμφι-ταράσσω· πανταχόθεν ταράσσω,
πιδ. Σίμων. ἀπ. 125 ἐν Πλουτ. ἡθ. σ. 602.
Ἀμφι-ταρβής, 2 (τάρβος)· πανταχόθεν θο-
ροῦμαι Αἰσχ. χο. 540, δι. γρ. ἀμφι-
ταρβή.
Ἀμφι-τείνω (ἴδε τείνω)· ὁλόγυρα ἐκτείνω·
= ὄρη χέρας Ἑρ. Ὀρ. 1042, περιπτύ-
σαι τὰς χεῖρας περὶ τὸν τρέχοντα, μὲν. π.
Ἀμφι-τεῖρω· κατατυραννῶ Κ. Σμ. 9, 368,
ἐν τμήσ.
Ἀμφι-τετρίχης, 2 (τετρίχος) ὁ τὰ τεῖχη πε-
ρικλῶν· λέως Αἰσχ. ἐπ. 272.
Ἀμφι-τέμνω (ἴδε τέμνω)· πανταχόθεν τέ-
μνω Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 5, 228· ἴδε - τέμνω.
Ἀμφι-τερμος, ὁθ. «ἀμφίτερον ἀποτε-
ταμένον». - ἀμφιτέρμως· ἀποτετεμα-
μένως. Σοφοκλῆς Ἀμφιτροῖνι (ἀπ. 125)·
Πούχ.
Ἀμφι-τεύχω, μόν. ἀμφιτέτυκτο = ἦν ὁλό-
γυρα κατασκευασμένος Κ. Σμ. 5, 14, 103.
Ἀμφι-τίθημι (ἴδε τίθημι)· περιτίθημι, περὶ
ἐνδοματῶν· «κυνὴ ἀμφιθεῖσα» = ἡ ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς τοῖσιν ἴλ. κ. 271, ἀλλαχοῦ παρ'
Ὀμ. ἐν τμήσει, «ἀμφὶ δὲ οἱ κυνὴν κεφα-
λήν τεθηκε», κ. 261· «χιτῶνα θεκ' ἀμφι-
στήθεσιν» Ὀδ. π. 174, ὅπου τὸ ἀμφὶ ὀρ-
χρῶν. Ἑρ. Μηδ. 787· - στέφανόν τι, ἴ.
133· - πέπλους κάρη· = καλύπτειν τὴν
κεφαλὴν μὴ πέπλους, Ἑκ. 432· - πέδας
τοῖς ἀδικοῖς· Σόλ. ἐν Δημ. 19, 255· «δέριμα
ἀμφιθέμεν μελέεσσιν» Θεόκρ. 25, 278· «στί-
φναν ἀμφέθετο» = ἐφόρεσεν εἰς τὴν κεφαλὴν,
ἐπ. ἐν Πλουτ. ἡθ. σ. 1098.
Ἀμφί-τμος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀμφι-τινάσσω· πανταχόθεν τινάσσω Φί-
λιπ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 93, Π. Σιλ. αὐτ. 5,
256, «δικλίδας ἀμφιτινάξεν ἱμοῖς Γαλάτεια
προσώπων» = προσέτριψεν πρὸ τοῦ προσώπου
τὴν θύραν.
Ἀμφι-τιτυβίζω· τιτυβίζω ὁλόγυρα Ἀ-
ριστ. ὕμν. 236.
Ἀμφι-ταμός, 2· ὑποτέρωθεν τέμνων, δι-
στομός· βλ. ἔμνον Αἰσχ. Ἀγ. 1475· - λῶγ-

χαί Ἑρ. Ἱπποκλ. 1375· - ἕψος, Ἡλ. 164,
μὲν. π. - πέλικος Ἀπολλ. Ρ. 1, 168.
Ἀμφι-τορνος, 2· περιτετορνευμένος, ὁλο-
στρόγγυλος· ἀσιλ. Ἑρ. Τρ. 1156.
Ἀμφι-τορνωτός, 3· τῷ προηγ. «ἤμην
ἀμφιτορνωτὴν βρόχυν» Δυκόφρ. 704, «τὴν
περὶ Κόμην λίγην, περιφέρῃ δίεην δεσμοῦ
κυκλοῖδους» Σχολ.
Ἀμφιτοροί· ἄλφιτα ἐλαίῳ δεδομένα, Ἀ-
κωνες Πούχ.
Ἀμφιτος· ποτάμιον Μεσσηνίας Πaus.
Ἀμφι-τρέχῃλος, 2· ὁ περὶ τὸν τρέχοντα
Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 350.
Ἀμφι-τρέμω· περιτρέμω, ἐν τμήσ. ἴλ. φ. 507.
Ἀμφι-τρέχω (ἴδε τρέχω)· περιτρέχω, περι-
κυκλῶ· «σέλας ἀμφιδράμει λάδρον Ἀφαι-
στου» Πίνδ. Π. 3, 39· παρ. «αὐτὴν ἔρως
ἀμφιδέδρομε» Ἀρχιλ. 16, Σίμων γυν. 11.
Ἀμφι-τρήξ, ἡτος (τράω), ὁ, ἡ· ἀμφοτέρω-
θεν τρυπημένος, δύο εἰσόδους ἔχων· «δὲ ἀμ-
φιτρήξας αὐλοῦ» Σοφ. Φιλ. 19· ἡ ἀμφο-
τρήξ, δηλ. πέτρα = ἡ ἔχουσα δύοθρον Ἑρ.
Κόκλ. 701, καὶ Νόν. ἴων. 9, 21, 1.
Ἀμφι-τρητος, 2· ἐκατέρωθεν τρυπημένος,
διάτρητος· κημὸς Μακεδ. ἐν Ἀνθ. ὅ. 235·
«ἀμφίτρητον» τὸ ἐξ ἐκατέρωθεν τῶν μερῶν τε-
τρημένον ἄντρον· Σουίδ.
Ἀμφι-τριβής, 2· ὁ πανταχόθεν τετρημένος·
ὁθ. πονηρός, πανούργος Ἀρχιλ. ἐν γραμμ.
Κραμ. Ἀν. Ὀξ. τ. 5, σ. 286· ἴδε περίτρημα.
Ἀμφιτριτή, (ῥωρ - τα, καὶ Ἀμφιτριτή)
1) Νηρηΐς, κατὰ μὲν. μῦθον γυνὴ τοῦ Πο-
σειδῶνος καὶ σὺν αὐτῇ ἄρχουσα τῆς μεσο-
γείου θαλάσσης· ὁθ. καὶ ἡ θάλασσα αὐτῇ,
καθ' Ὁμόχ. «ἀπὸ τοῦ ῥῥῶσι περιστάλλειν
τοὺς διαπλύνοντας αὐτήν» Ὀδ. Π. Ἀγαλ-
μα αὐτῆς ὀπρήρει ἐν Ὀλυμπίᾳ Πaus. καὶ
ἐν Τήνῳ· 2) ὄν. ἄττικ. πλοῖον.
Ἀμφι-τριψ, ἴδος, ὁ, ἡ· ὁδ' ἀμφιτριβής, καθ'
Πούχ. «ἀμφίτριβα» περιτῶς τετρημένον·
Ἀμφι-τρομέω· πανταχόθεν, ὁλος τρέμω·
= τινός = διὰ τινος Ὀδ. δ, 820.
Ἀμφιτροπή· ὁμοσ· Ἀττικῆς τῆς Ἀντιοχί-
δος φυλῆς Πούχ. ὁ δημότης Ἀμφιτροπα-
εύς· ἱπρ. Ἀμφιτροπήθεν, Ἀμφιτροπήσιν,
Ἀμφιτροπήνδε Στ. Βυζ. ἐπιθ. Ἀμφιτρο-
παίος. Ἐκεῖτο ἐν Λαυρίῳ.
Ἀμφι-τροχῶν· ἀμφιτρέχω, μόν. ἀμφιτρο-
χῶσας Ἀπολλ. 1, 11, 9.
Ἀμφι-τροχῆς, 2· κατερωγῶς Πούχ. ἐν
Ἑρ. Φοιν. 528 ἡ ὁθ. γρ. εἶνε «ἀμφὶ τρύχῃ»·
Ἀμφι-τρώω, ἴδ. οὐ παράγεται τὸ ἐν Κ. Σμ.
4, 396· «ἀμφιτετρυμμένα κύματα», ὅτε
τότε ἔπρεπε νᾶ γράφ. - τετρυμμένα.
Ἀμφιτρώων, ὡς· 1) υἱὸς Ἀλκαίου, σόξ.
Ἀλκμήνης, βασιλεὺς Τίρυνθος βραδύτερ. Θη-
βῶν ἴλ. 2) κωμῳδία τις τοῦ Ἀρχίππου.
Ἀμφιτρώωνι· ὁδ. ἡλ. - δη, ῥωρ. - δας·
υἱὸς Ἀμφιτρώωνος, ὁ Ἡρακλῆς Πs.
Ἀμφι-τυπος, 2· ἐκατέρωθεν τύπων, δι-
στομός· - βουπλῆξ Κ. Σμ. 1, 169.
Ἀμφι-φασίνω· περιφασίζω Ὀμ. ὕμν. Ἀ-
πόλλ. 202, Κ. Σμ. 12, 519.

Ἀμφι-φάης, 2 (ἐκατέρωθεν φωτίζων) Ἀ-
ρ.: τοτ. κόσμ. 4, 25, «καὶ τὰ μὲν τούτων
(τῶν φαντασμάτων) ἐσπέρια, τὰ δὲ εἰσα, τὰ
δὲ ἀμφιφάη θεωρεῖται», δηλ. καὶ τὸ πρῶ-
τὸν καὶ τὸ ἐσπέρια εἶνε ὁρατά.
Ἀμφι-φάλος, 2, - κυνή. Ἰλ. ε, 743, λ,
51. «κύκλω φαλούς ἔχουσα, φαλοὶ δὲ οἱ
ἥλοι» Ἡσύχ., ἢ κατὰ Βουτμ. λέξ. 2, 242,
περικεφαλαία, ἣς τὸ κύρωμα χωρεῖ ἐκ τοῦ
λόφου πρὸς τὸ μέτωπον καὶ πρὸς τὸν αὐ-
χένα πρὸλ. τετραφάληρος.
Ἀμφι-φανής, 2· περιφανής, γνωστός Εὐρ.
Ἀνθρ. 835. ἀμφιφανής, ἄστρα δις φαινό-
μενα· Ἐτ. Μ. = ἀμφιφανής.
Ἀμφιφάνης· υἱὸς Φηγέως Ἀριστοτ.
Ἀμφι-φάω· ὁλόγυρα φωτίζω Σονέσ. σ. 142.
Ἀμφι-φέρω (ἴδε φέρω) περιφέρω Κ. Σμ.
5, 10, μέσ. = κινεῖσθαι ἐν κύκλῳ, περιστρέ-
φομαι.
Ἀμφι-φλάσμα· ἀμφιθλάσμα Ἰπποκρ. τ.
2, σ. 809.
Ἀμφι-φλάω· ἀμφιθλάω Ἰπποκρ. τ. 3, σ. 753.
Ἀμφι-φλόξ· φλόξ διασημάντος, ἀναφέρεται
ἢ λέξ. ἐκ τοῦ Εὐριπ., παρ' ᾧ δὲν ἀπαντά.
Ἀμφι-φοβέομαι· φοβοῦμαι, φεύγω ὁλό-
γυρα, τρέμω, παθ. ἄορ. «ἔταροι δὲ μιν ἀμ-
φοβόθηεν» Ἰλ. π, 290 (ἀρχ. ἐρμ. γράφ.
ἀμφι φόβηθεν)· πρὸλ. τὴν μίμησιν ἐν Κ.
Σμ. 2, 46 καὶ 11, 117, ὅπου μετὰ τοῦ βέ-
λος συνδεθ. σημαίνει «φοβοῦμαι τὸ βέλος».
Ἀμφι-φορέυς, ἑως, ὅ· «παρὰ τὸ ἀμφοτέ-
ρωθεν κατὰ τὰ ὅτα δύνανθαι φέρεσθαι» Ἀ-
θην. 11, 501, ἀγγεῖται λοιπόν, ἔχων ἐκατέ-
ρωθεν λαβὴν Ὀδ. 6, 290· κάλπη Ἰλ. ψ,
92. Καθ' Ἡσύχ. = σπῶς, ὁδρία, κέραμος,
ἢ μέτρον ἐλαίου· ὅ· ἀμφορέυς.
Ἀμφι-φράζομαι· πανταχόθεν, καλῶς νοῶ,
ἢ σκέπτομαι Ἰλ. σ, 254, ἐν τμήσ.
Ἀμφι-φύα, ἢ ἀμφυζίς Θεόδωρ.
Ἀμφι-φών, ὦντος, ὁ (κυρ. μετχ. τοῦ ἀμ-
φιάω, ὃ ὁλόγυρα φωτίζων) «πλακοῦς ποῖος
Ἀρτέμιδι μετὰ δάδων προσφερόμενος» Ἡ-
σύχ. «οἷα τὸ κύκλω φωτίζεσθαι ὑπὸ τῶν
δάδων ἢ διὰ τὸ πανσελήνιον οὐσῆς πέμπε-
σθαι τῇ Ἐκάτῃ» Ἐτ. Μ. «γίνονται Μοῦου-
χιδῶνος μηνὸς ἕκτη ἐπὶ δέκα» Σουῖδ. Ἀθην.
14, 645 ἐκ τοῦ Φιλήμονος.
Ἀμφι-φως, ἐπίθ. οὐρανός· ἐκατέρωθεν φως
ἔχων, «ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐπικαταλαμβά-
νεται ἡ σελήνη ἐπὶ ταῖς θυμαῖς ὑπὸ τῆς τοῦ
ἡλίου ἀντολῆς, καὶ ὁ οὐρανὸς ἀμφιφώς
γίνεται» Ἀθην. 14, 645.
Ἀμφι-χαίνω· περιχαίνω, ὅπως χαίνων κα-
ταπνύω, καταπνίω, μόν. ἄορ. «ἐμὲ Κῆρ ἀμ-
φέχανε» Ἰλ. ψ, 79· περὶ τοῦ ἐπαπειλοῦντος
ἐχθροῦ Σοφ. Ἀντ. 118 καὶ μετγ. π.
Ἀμφι-χαίτης, 2· ὁ περιέχων χαίτην, φύλ-
λωμα ἔχων, περὶ δένδρων Δ. Σικ. 2, 53.
Ἀμφι-χάλο· φάλαρος Ἀριστ. Ἀγ. 1036,
ὃ ὁ Βέκκερ ὁρθῶς ἔγρ. ἀμφι-χάλα.
Ἀμφι-χανής, 2· πανταχόθεν χαίνων Ἀ-
βουδ. ἐν Εὐσ. εὐ. προκ. 9, 2.
Ἀμφι-χαράσσω· ὁλόγυρα χαράσσω, πε-
ριγράφω Μανέθ. 1, 67.

Ἀμφι-χάρης· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ. ἀττ.
Ἀμφι-χάσκω· χάσκω περὶ τι· τι Μανέ-
θ. 546.
Ἀμφι-χέω (ἴδε γέω)· περιχέω, «χάριν ἀμ-
φιχέας κεφαλῇ» Ἡσ. ἔρ. 65. Παρ' Ἡσ. α
ἐνερ. ἀπαντᾷ μόν. ἐν τμήσ., ὅπου τὸ ἀμ-
φί ὁρθῶς. δύνανται νὰ ληφθῇ ὡς πρὸς τὴν
ἀμφι δ' ἄρ' ἐρμῇ τινι χεῖ δίσματα διὰ
ἀπάντη» Ὀδ. θ, 278. Παθ. χύνουμαι, «αἱ μέ-
σας ἐκδύομαι, ἀπλοῦμαι περὶ τινι», «αἱ μέ-
σας ἀμφίχοντο καὶ ἡσπάζοντο» Ὀδυσσ. α
περιπτύσσοντο Ὀδ. χ, 498· «πατέρα ἀμ-
φιχέαις», π, 214· «ἀθρόοι ἀμφίχοντο»
τὸν περικυκλοῦσι Ὀππ. ἀλ. 4, 321· «ὅ-
τι μιν ἀμφίχοντο ἀμφί» = περιήχοντο αὐτῶν Ἰλ.
6, 41· «τὴν ἄχος ἀμφίχοντο» = τὴν περιέ-
λε, κατέλαβε Ὀδ. δ, 716. Καί μετγ. π. μὴ
δοτ. «ἐσθλῶ ἀμφίχοντο πῆμα» Κ. Σμ. 7, 78.
Ἀμφι-χολόομαι· χολοῦμαι, ὀργίζομαι ἐπὶ
τι Ἰρ. Ναξ. τ. 2, σ. 121.
Ἀμφι-χορεύω· περιχορεύω· τι Φιλίππ.
ἐν Ἀνθ. 9, 83.
Ἀμφι-χρίω· περιελείφω Θεόδ. Πρόδρ. ἰα.
51. Τὸ μέσ. ἐν τμήσ. Ὀδ. ζ, 219, ἐνθα
ἀμφι δύνανται νὰ ληφθῇ μάλλον ὡς ἐπὶ
Ἀμφι-χρῶς, 2· ἀμφοτέρωθεν χρωματίζο-
ντας Ἰρ. Ναξ. τ. 2, σ. 148.
Ἀμφι-χρῶσος, 2· περιχρῶσος, ὁλόγυρα χρο-
ματίζων· φάσγανον Εὐρ. Ἑκ. 543.
Ἀμφι-χρῶς· «τὸ μὴ ἐκ λίθων, ἀλλὰ
περικεχυμένον, ἥγουν ἐξ ἀναχρώματος ἐκ
Εὐστ., Ἰλ. υ, 145· «περικεχυμένον ἐσθλόν
καὶ ἐσθλόν, ὥστε προσάσεις ἔχειν» Ἡσ.
Ἀμφι-χῶλος, 2· ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶ χῶ-
λός· σκέλος Φιλίππ. ἐν Ἀνθ. 6, 203, Λου-
φίλοψ. 6.
Ἀμφι-φηλαφάω· φηλαφάω πανταχόθεν ἐν
σφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 705.
Ἀμφι-πῶν, ὄνος· 1) υἱὸς Ἰασίου βασιλεὺς τοῦ
ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ Ὀδ. συχνά συγγα-
μένος μετὰ τὸν ἐπὶ. 2) υἱὸς Διὸς καὶ Ἀντι-
πῆς, ὅστις περιτεύχεται τὰς Θήβας παύ-
σας τὴν λῆραν Ὀδ. - «Ἐν τῇ οὐρανῇ λάμπει τὸν
τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Ζήθῳ ὡς ἀστερισμὸς τῶν
Διδύμων Ἀρπ. - Μνημεῖα αὐτοῦ ἐπὶ τῇ
ἐν Θήβαις καὶ ἀλλὰ χροῦ Πανσ. - «Ἐπίθ. ἀμ-
φίονις, θ. Ἀμφιόνις 3) υἱὸς τοῦ προηγ.
τῆς Νιόβης Ἀπολδ. 4) στρατηγὸς τῶν Ἑπει-
ῶν ἐν Τροίᾳ Ἰλ. 5) θεράπων τοῦ Ἑπειοῦ Κ. Σμ.
6) υἱὸς Ὑπερασίου ἐκ Παλλήνης, Ἀργοναύ-
της Ἀπολλ. Ρ. 7) βασιλ. Κορίνθου, πατὴρ
τῆς Λάδδας (Ἠρ. 8) Κένταυρος τις Δ. Σμ.
9) Κνώσσιος ἀγαλματοποιὸς Πανσ. 10) ὁ-
σπεύς ἱστορικός Ἀθην. 11) φίλος τοῦ Ἀμ-
κωνος Δ. Αἰέρ. 12) Ἀθηναῖος τις ἐπιγρ.
Ἀμφιῶνα· Ἀμφιτρίτη, ἐπιγρ. χρητ.
Ἀμφ-ὀδ-ἀρχής, ὁ· ἐπιστάτης μιᾶς ἀμφο-
δου Φιλ. βελοπ. σ. 93.
Ἀμφ-ὀδευτικός, 3· ἐκατέρωθεν ὀδευτικός
Γαλην. τ. 19, σ. 104.
Ἀμφ-ὀδέω· ἐκτρέπομαι τῆς ὁδοῦ Ἡσύχ.
λ. ἀδοτάζωμεν.
Ἀμφ-ὀδικός, 3· ὁ περιάγων· κλέβω Μανέ-
θ. 4, 252.

Ἀμφ-όδιον, τό· μικρὰ ἀμφοδος Λουκ. β. 77.
ἰδ. 24.

Ἀμφ-όδον, τό· ἀμφοδος Ὑπερίδ. ἐν Πολυδ.
9, 36.

Ἀμφ-όδο-ποιέω· κατασκευάζω ἀμφοδους
Σχολ. Λυκόφρ. 601.

Ἀμ-όδος, ἡ· ὁδὸς περιάγουσα, ἰδ. περί συν-
οικίαν τινά· ἢ ὥσπερ ἐκ τετραγώνου δια-
γγραμμένη ὁδός· Β. Ἀν. σ. 205· καὶ Ὑ-
περίδ. ἀμφοδ· αἱ ῥομαί, ἀγροαί, δίοδοι, καὶ
περίγωνα πόλεως, κώμη, vicus, μὲγν.

Ἀμφοδός· ὄν. πλασθὲν ὑπὸ Ἀριστ.

Ἀμφ-όδους, ὄντος, ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἀμφοδῶν.

Ἀμφο-οισμα, τό· περιστροφή, Πάππ. πρός
Ἀπολλ. Περγ. σ. 17.

Ἀμφ-οιστικός, 3· κυκλικός, αὐτ.

Ἀμφόν· ἀκρατής, ἀκατωλός, μὴ δυνα-
μένη νησιεύσαι· Ἡσυχ.

Ἀμφορέα-φορέω· φέρω ἀμφορεῖς· Ἀριστ.
ἀπ. 285 παρὰ Σουδ.

Ἀμφορέα-φόρος, 2· ἀμφορεῖς βαστάζων
Πολυδ. 7, 130· «ἀμφορεφόρους» τοὺς μι-
κροὺς τὰ κεράμια φέροντας· Ἡσυχ.

Ἀμφορεΐδιον, τό· ὄψακ. τοῦ ἀμφορέως· Ἀ-
ριστ. εἰρ. 202.

Ἀμφορεύς, ὡς, ὁ, κατὰ συγκ. τοῦ ἀμφι-
φρενὸς κυρ. 1) ἀγγεῖον μὲ δύο ὄψακ, λαβὰς,
ἰδ. οἴνου Ἀριστ. πλ. 807· πρόβλ. «ἀμφορῆς
νεκρομάνου» = πλήρεις καὶ διὰ τοῦτο δυσμε-
τακρίνεται, νεφ. 1185· διὰ γὰρ ἑδρ.

Ἡσυχ. 326 καὶ πρὸς ταρίχυσιν κρέατος Ξεν.
Ἀν. 3, 4, 28. Παρὰ Σοφ. ἀπ. 303 νεκρικὴ
καλλιπ· «ἀμφορέα τὸν δειπνὸν στάμνον Ἀτ-
τικῶν, στάμνον Ἑλλήνων» Μοῖρ. σ. 44. 2)

μέτρον διὰ ῥευστά· Ἡρ. 1, 51. Κατὰ Πο-
λυδ. 10, 70 = μετρητής, κατὰ δὲ Μοῖρ.

Ἀμφορεὺς Ἀττικοί, μετρητής Ἑλλήνων·
πρόβλ. τὸ ῥωμα. amphora.

Ἀμφορεύς· υἱὸς Ξεναγόρα Ῥοδίου Αἰλ.

Ἀμφορεΐδιον τό· ἀμφορεΐδιον.

Ἀμφορεϊκός· 3· δμοιος μὲ ἀμφορέα· -κά-
τοι Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 1032.

Ἀμφορεϊσμός· μικρὸς ἀμφορεύς· Δημ. 22, 76.

Ἀμφορίτης, ἄγων· ἄγων ἐν ᾧ βραβεύονται εἰς
ἀμφορεύς· Σχολ. Πινδ. Ὀ. 7, 156, ὁ δὲ

ἔκ. Μ. σ. 95 προσθέτει· «ὅτι ἐν Αἰγίνῃ ἑ-
θρῆμον περί τὴν Αἰτωπίδα κρήνην ὑδρεύσα-
σθαι. Ὅθεν καὶ ἄγων ἄγεται ἀμφορι-
της λεγόμενος παρὰ τοῖς Αἰγινήταις, ἐν ᾧ
οἱ ἑστέα ἀγωνίζονται τοὺς κεράμους ὕδατος
πεπληρωμένους ἀναλαβόντες κατὰ τὸν ὅμον
τρέχουσι περί τῆς νίκης, φιλονεικούντες κατὰ
μῆκρον τῶν ἡρώων» ἰδ. Ἀπολλ. Ρ. 4, 1776.

Ἀμφοτεράκις· ἀμφοτέρως, διττῶς· Ἀριστ.
πρόβλ. 11, 31.

Ἀμφοτερίζω· ἐπ' ἀμφοτέρω κλίνω, διφο-
ρούμαι· Ἰουλιαν. σ. 393.

Ἀμφοτερό-ελεπτος, 2· ἐπ' ἀμφοτέρα τὰ
μέρη βλεπνῶν, ἀναπορόσιτος· Τίμ. παρὰ Σ.

ἑκκ. πυρ. 1, 224.

Ἀμφοτερό-γλωσσος, 2· διγλωσσος, διτ-
τῶς λαλῶν· Τίμ. παρὰ Πλουτ. Περικλ. 4.

Ἀμφοτερο-γνώμων, 2· ὁ διπλὴν ἔχων
γνώμην, ἀμφίβολος· Σχολ. Ἑδρ. Ἑκ. 210.

Ἀμφοτερο-δίξιος, 2· ἀμφοδίξιος Ἀρι-
σταίν. 1, 18.

Ἀμφοτερο-ἐκξιώτης, ἡ· ἐπιδεκτική Θεόδ.
Στουδ. σ. 340.

Ἀμφοτερο-δύναμος, 2· διττὴν δύναμιν
ἔχων· «δύναται τις καὶ ἄλλως Δία μὲν ἐκ-
λαβεῖσθαι εἰς νοῦν, ὃς ἀφροτ. ἴστιν, ἀγαθὰ
τε δυνάμενος καὶ κακὰ» Ἑδστ. Ἰλ. σ. 1363.

Ἀμφοτερο-θολής· ἀμφοθολής.

Ἀμφοτερό-πλους, 2· ἀμφοτέρωθεν πλε-
στός· -γῇ Πολυδ. 9, 18· κατὰ Β. Ἀν. σ.
202· «ἀμφοτερόπλου» τὸ δύο πλοῦς ποιήσα-
σθαι ἐπὶ τοῖς αὐτοῦς λιμένας· -τὸ ἀμφο-
τερόπλου, δηλ. ἀργύριον ἡ δάνειον, «ὅταν
τις ναυτικὸν δάνειον δάνειον ἐπὶ τῷ καὶ ἐν-
θίνδῃ πλεῖσαι ποι. ἀκαθῆεν ἐνθάδε, τοῦτο
ἀμφοτερόπλου καλεῖται» Ἀρποκρ. πρόβλ.
ἐτερόπλου, Δημ. 34, 6 καὶ συχνά· (ἴδε
Βοικγ. πολιτ. σίκ. 1, σ. 147).

Ἀμφοτερός, 3, συνηθ. ἐν τῇ πλ. καὶ οἱ
δύο· τὸν ἐν. ἔχει ὁ Ὀμ. μόνον ἐπιρρημα-
τικῶς· «ἀμφοτέρων, βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατὶς
τ' αἰχμητῆς» = εἶναι καὶ τὰ δύο ἴσους, καὶ
βαστ. κ.λ. Ἰλ. γ. 179 ὁμ. ἐπομένῳ τε καὶ
«ἀμφοτέρων, γενεῇ τε καὶ οὐκῆα σὴ παρά-
κοιτις», δ. 60· πρόβλ. ν. 166, Ὀδ. σ. 78,
Ἀργιλ. παρὰ Πλουτ. Φωκ. 7 καὶ μετν. ἰδ.
ὡς Θεόδ. 25, 59, Πινδ. Ὀ. 6, 17, Ἰ. 1,
42, δὲ Ὀ. 1, 104 καὶ τὸ ἀμφοτέρα οὕτω
μεταχειρίζεται, ὡς. Αἰσχ. Πέρσ. 717 ὅδε
κατωτέρω· καὶ μετὰ ἄλλου καὶ Ὀδ. ε.
505 προσέτι, «ἀμφοτέρων, νέεσθαι τ' ἀγόμεν,
ἔτιροι δὲ μεθ' ὕλην» Ἰλ. η. 418· ὁ Ἡρ. ἔ-
χει καὶ τὸ ἀμφοτέρη, 7, 10, τὸν ἐν. ἔχει
προσέτι ὁ Πινδ. -χείρ, Ν. 7, 94, Πλάτ.
σοφ. 248. Ὁ δμοίος εἶναι ἤδη παρ' Ὀμ.
συχνότερος, ἰδ. ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αὐτ., ἀμ-
φοτέροιον Ἰλ. ε. 207, Ὀδ. υ. 327, προσέτι
Πλάτ. Ἑδστ. 294, Ξεν. ἀν. 1, 1. Συνη-
θέστατα, ἀπὸ Ὀμήρου καὶ ἐξ ὁ πλ. παρ'
ἅπασιν τοῖς συγγραφεύσιν, «κατ' ἀμφοτέρα»
καὶ εἰς τὰ δύο μέρη Ἡρ. 7, 10, Πλάτ. Παρμ.
159· ἀπ' ἀμφοτέρων = καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν
Ἡρ. 7, 97, Ξεν. Ἀγ. 2, 10· ἐπ' ἀμφοτέ-
ρα = καὶ κατὰ τὰς δύο ἐπὶφάσεις, -λέγεται
Ἡρ. 3, 87, 8, 22 (in utramque partem),
Πλάτ. Φαίδρ. 274. - Προσέτι ἀμφοτέρα,
ἐπιρρηματ. ὥπως ἀνοτι. παρ' Ὀμ. ἀμφοτέρων,
π. χ. «ἀνία υπερβάλλον ἡ βλάβη ἡ ἀμφο-
τέρα», Γοργ. 477· «ἀμφοτέρα ἀριστοὶ ὦν
καὶ στρατηγὸς καὶ βασιλεύς», Ἰ. 541· «ὅσα
φέροντες ἡ σοφία ἡ κάλλις ἡ ἀμφοτέρα»,
Χαρμ. 153· «παίδωμεν ἡ δώροισι ἡ χάρισιν
ἡ ἀμφοτέρα», Λάχ. 187· «φιλοκλήματος
καὶ φιλότιμος ἦτοι τὰ ἔτερα αὐτῶν ἡ καὶ
ἀμφοτέρα», δ. 68, Ξεν. ἀπομν. 1, 1,
5· - ἀμφοτέροις, δηλ. ὁρμασι καλλιμ. ἐν
Ἀνθ. 12, 71· τὸ πλήρες, Στράτ. αὐτ. 12,
196· ἀμφοτέροις, δηλ. χερσὶ, ἐπ. ἀμφοτέ-
ρησιν Ὀδ. κ. 264· παρὰ Θεοκρ. 12, 12· λέται
μετ' ἀμφοτέροις· ἀντὶ μετ' ἀλλήλοις, Ὁ
Μειν. γράφει «μετὰ προτέροις», utique.

Ἀμφοτερός (τον. καὶ Ἀμφοτέρος)· 1) Ἀφ-
κίος Ἰλ. 2) υἱὸς Ἀλκμαίωνος Ἀπολλ.

3) υἱὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. Ἀρρ. καὶ ἄλ-
λος τις Μακεδών.

Ἀμφοτερ-όφθαλμος, 2' ὁ δι' ἀμφοτέ-
ρων τῶν ὀφθαλμῶν διακρίνων Κύριλλ. βί.
Σάβ. σ. 46.

Ἀμφοτερ-ό-χωλος, 2' ἀμφίχωλος Ἀπολλ.
λ. Ὁμ. λ. ἀμφιγυῖς.

Ἀμφοτέρωθεν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη Ὁδ. κ.
167, Πίνδ. Ὁ. 13, 95, Θουκ. 3, 26, Πλάτ.
νόμ. 9, 877, Κ. Σμ. 3, 378 καὶ ἀμφοτέρωθεν.

Ἀμφοτέρωθεν καὶ εἰς τὰ δύο μέρη Ξεν.
ἀπομν. 3, 4, 12.

Ἀμφοτέρως κατὰ διττὸν τρόπον Πλάτ.
Γοργ. 469.

Ἀμφοτέρωσε καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη Ἰλ. θ.
329 καὶ μτγν. π.

Ἀμφ-ουδίζειν κατεδαφίζειν.

Ἀμφ-ουδὶς (ἀμφίς - οὐδὴς) *κάρη ἀμφου-
δὶς αἵρας* = ἐκ τοῦ ἐδάφους αἵρων Ὁδ. ρ.
237. Παρ' Ἡσυχ. καὶ *ἀμφουδὶς* περὶ τὸ ἐ-
δαφος. Ὁ δὲ Ἡλιδωρὸς ἀμφοτέραις ταῖς

χερσὶν εἰς τὸ οὐδὸς ῥίπτων* ὡς. Ἡρόν. μιν.
λέξ. 46, 15.

Ἀμ-φράσασθαι ἀνανοῆσαι, κατ' Εὐδοκ.
ποίητ. = ἀναφράζομαι.

Ἀμφρυςος (Ἀμβρυςος, -σος, Ἀμβρυσός)
1) ποτάμι ἐν Θησαλίᾳ, ἐκβάλλον εἰς τὸν

Παγασσητικὸν κόλπον Ἀπολλ. Ρ. 2) πόλις ἐν
Φωκίδι = Ἀμβρυςος, ὁ ἴδιος, κατ'. Ἀμφρύσιος
καὶ Ἀμφρυεύς.

Ἀμφ-υλάω περιυλακτῶ, μτγν.

Ἀμφ-ύπαρκτος, 2' ἀμφοτέρωθεν ὑπάρ-
χων Μιχ. Γλυκ. χρ. 2, σ. 69.

Ἀμφύσκη τῇ χειρὶ κυρτωθεῖσα, ἐννοεῖ δὲ τὸ
λεῖκνον Ἡσυχ. *οἱ δὲ πτύον κοπροδύλον*

Ἐτ. Μ.

Ἀμφυτος ἡνίοχος τῶν Διοσκούριων Πλούτ.

Ἀμ-φύω, π. ἀντὶ ἀναφύω.

Ἀμφω, ἀμφοῖν (ἀμφί, ambo), δι' ἅπαντα τὰ
γένη. Παρ' Ὁμ. μόν. ὄν. καὶ αἰτ. περὶ
δύο ἀνθρώπων Ἰλ. α, 363 περὶ δύο ξυνῶν,
6, 124. Μεθ' Ὁμ. συχνὰ μὲ ὄν. καὶ
ῥημ. πλ. εἰ καὶ ὁ Πλάτ. προτιμᾷ τὸν συν-
κόν. Καὶ ἄλλ. Ὁμ. 5 μν. Δῆμ. 15, Ἀπολλ.
Ρ. 1, 1166.

Ἀμφ-ώβολος, ὁ· εἶδ. ἀκοντίου μὲ διπλὴν
αἰγμήν Εὐρ. Ἀνδρ. 1131. Ἐν Σοφ. ἀπ.
835 ἀμφώβολα εἶνε *αἱ διὰ σπλάγχνων
θυσίαι* κατ' Εὐδοκ. Ὁδ. σ. 1405.

Ἀμφ-ώδων, ὄντος, ὁ· ὁ ἄνω καὶ κάτω ὀ-
δόντας ἔχων Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 2, 3, 8. Ἐν
Λυκόφρ. 1401 ὁ ὄνος.

Ἀμφ-ώης, ὡς (ὀς)· ἀμφωτος, δίωτος· -κισ-
σέσιον Θεόφρ. 1, 28.

Ἀμφ-ωλένιον, τὸ (ὠλένη)· βραχιόλιον
Ἀριστ. 1, 25.

Ἀμφ-ωμος· ἀνάβλημα, ἀνάθημα Ἡσυχ.

Ἀμφ-ωμοσία, ἡ· ἀμφοριχία· ὅταν τῶν
δικαζομένων ὁ μὲν προαμύσῃ ὁ δὲ ἐπομάσῃ
Ἡσυχ.

Ἀμφ-ωτίς, ἴδιος, ἡ καὶ ἀμφωτίς· μάλλινον
τὸ θερμάτινον περιβάλλωμα τῶν ὤτων (Πο-
λύτ. 10, 175 ἐκ Πλάτ. κωμ. καὶ Αἰσχ.),
τὸ ὅποτον μετεχειρίζοντο οἱ ἀλλήλαί Πλούτ.

ἡ. σ. 38· πρὸλ. Ἐτ. Μ. 93, 12, ὅς τὸ ὀ-
νομάζει χαλκᾶ· καὶ ἀγγεῖον εἴποιεν, ἱ-
λινον, εἰς ὃ ἀμύλλοιτο Ἀθην. 11, 783, 300.

ὄν ἐν Ἐτ. Μ. 94, 7 καίτοι ἀμφωτίς ὡς
παρ' Ἡσυχ. Κατὰ Πολυδ. 2, 83 καὶ ἔπειτα
Ἀμφ-ωτος, 2' δίωτος· -ἔλεισαν Ὁδ. γ, 10.

Ἀμωθαστος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀμώμαιος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀ-μώμητος, 2' ἀνευ μώμου, ἀμωμῶν
Ἰλ. μ, 109, Πίνδ. Π. 2, 74, Ἀρχιλ. 31
καὶ Ἀνθ. συχνὰ, Πλούτ. φιλαδ. 18· ἐπιγρ.

ἀμωμητός· Ἰπρ. 3, 82.

Ἀμώμητος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀμωμῖς, ἴδιος, ἡ· φυτὸν ὅμοιον τῷ ἀμωμῶν
Διοσκ. 1, 14.

Ἀμωμῖτης· ὅμοιος ἀμωμῶν· -λίβανος Διοσκ.
1, 81.

Ἀμωμον, τό· φυτὸν ἀρωματικὸν τῆς
Θεοφρ. Φ. Ἰ. 9, 7, cissus vitiginea, Λινναῖ.

Ἀ-μωμος, 2' ὁ ἀνευ μώμου, ἀγνός, ὁμω-
μτος Ἰπρ. 2, 177, Αἰσχ. Πέρσ. 181, Θεοφρ.
18, 25· πρὸλ. ἀμύμων.

Ἀ-μωμότης· οὗτος τοῦ προηγ. = ἀγνότης
Ἰ. Χρυσ. τ. 5, σ. 928.

Ἀμώνας· τὰς ἀνεμῶνας, Αἰολεῖς Ἡσυχ.

Ἀμωρέα· εἶδ. ῥαφανίδος Ἀθην. 2, 56.

Ἀμωρος· πλακοῦντος εἶδ. Ἡσυχ. (ὁ· ἀ-
μώρα).

Ἀμωροι, ἀντὶ τοῦ ἰχθυοφόροι· καὶ ἀμω-
ρέουσι, ἰχθυοφοροῦσι Ἐτ. Μ. σ. 117.

Ἀμως, ἀττ. ἀμωός, ἰδ. ἐν συνθ. ἀμωστέμνῳ
καθ' οἰονομήτινα τρόπον Πλάτ. Τιμ. 5
καὶ ῥήτορ. Λυσ. 13, 7, καὶ μτγν. Πλούτ.

Ἀμώσας· κρεμάσας, Ταραντῖνοι· Ἡσυχ.

Ἀμω-α· τὰ καστάνεια Ἀθην. 2, 54.

Ἀν-, μόρ. προτακτ. λατ. in-, γερμ. un-
πρὸλ. ἀνευ, αἶρει, ἀρνεῖται τὴν ἐναντιο-
τήτι λέξ. ἥς προτάσσεται ἡ ἐξασθενεῖσα αἰτία
οὕτως, ὥστε ἔγκλειται ἐν αὐτῇ φύγος τίς, π.

χ. ἀπρόσωπος = ἀσχημοπρόσωπος. Πλάτ.
εἶνε πρὸ λέξ. ἀρχομ. ἀπὸ φωνήεντος, ὡς

ἀν-αἰτίας, ἀν-εὐδυνος, ἀν-ίστερος, ἀν-όμοισι
ἀν-υλος, ἀν-ώδυνος. Πρὸ συμφώνων καὶ συ-
νηέντων, ἅτινα ἀρχικῶς εἶχον δίγαμμα, ἵ-
πίπτει τὸ ν, π. χ. ἀ-θάνατος· πρὸλ. ἀθνήν

πίπτει τὸ ν, π. χ. ἀ-θάνατος· πρὸλ. ἀθνήν
ἀἴτος, ἄοιρος, ἀόρατος, ἄωρος, ἀοπλος καὶ
ἄλλ. ἐπεὶ δὲ ὅμως τὸ δίγαμμα εὐκόλως ἔπει-
σεν, ἀπαντῶσι πρὸς τῷ ἀοπλος καὶ ἀνοπλοῖ-
αυτος· ἀνοῦατος, καὶ τὰ ἀέκων, ἀεργῶν

ἀεικία, ἀίδης συναϊροῦνται μάλιστα εἰς ἀ-
κων, ἀργός, αἰκία, ἀίδης. Ἐν τῷ ἀμωμῶν
σίη φαίνεται τὸ ἀν καὶ πρὸ συμφώνων

πρὸλ. καὶ ἀνέφελος. Οἱ σχηματισμοὶ ἐν
οἷς τὸ προτακτικὸν εἶνε ἀν α, ἀνάκωνας, ἀν-
νάελπος, ὅς. ὀρθῶς μετεβλήθησαν ἐπὶ τοῦ

Ἡσυχ. εἰς ἀνέκωνας, ἀνέελπος, τὸ ἀν-
πνευστος ἐν Ἡσ. εἶνε ἀμφίβολον, καὶ τὸ
ἀν ἀγνώστος ἐν Καλλίμ. ἀπ. σχηματισμοῦ

στηριζόμενος ἐπὶ παρενοήσεως.

Ἀν· 1) παρὰ ποιηταῖς, ἰδ. ἐπ. καὶ πρὸ συμ-
φών. συντετα. ἐκ τοῦ ἀν· 2) ἀπακ. ἐκ τοῦ
ἄνω, ἀντὶ ἀνέστη, Ἰλ. γ, 268, ψ, 837.

Ἀν, πάντοτε μακρόν· ἔαν, ἐν τῷ περ. εἰ καὶ
ὀχλ' τούτων συχνὰ ὡς τὸ ἔαν.

Αν, μόν. ὅπερ δύναται νὰ ἐκφρασθῇ διὰ φράσεων, οἷα· ἐν τῇ περιπτώσει, προσέτι, τινὲν, α. ὅμ., πολλαὶς ὁμοίαις διὰ τινων σχηματισμῶν τοῦ ῥήματος. Παραθέτομεν ἐνταῦθα δι' ἐκαστὴν περίπτωσιν ὀλίγα μόνον παραδείγματα, ἐκ τῶν κυριωτέρων συγγραμμάτων ἐν οἷς ἀναμνησθῆναι καὶ τινα μετὰ τοῦ ταυτοσημαντοῦ κ.ι. Ἐν γέν. σημειώμεν, ὅτι τὸ μόριον τοῦτο, πάντοτε ἀναφέρεται εἰς μίαν ὑπόθεσιν, ἥτις ἡ ἐκφράζεται ῥητικῶς, ἢ δύναται εὐκόλως νὰ συμπληρωθῇ ἐκ τῆς συναφείας· ἐμφαίνει λοιπὸν, ὅτι συμβαίνει τῇ ὑπάρχει τότε μόνον, ὅταν ἄλλο τι ὑπάρχῃ, ὅπερ περιέχει τὸν λόγον δι' ὃν αὐτὸ συμβαίνει ἢ ὑπάρχει. Ἀνήγειται τοῦτο μόριον πάντοτε εἰς ῥημά τι, ὅπου ὅπου ἔλλεπει (ἴδ. «πῶς γὰρ ἂν», «ὥσπερ ἂν» καὶ ὅμ.), πρέπει νὰ συμπληρωθῇ. Διότι. 1. Ἀπὸ τῆς ὀριστικῆς α) ἐν τῷ ἐν. καὶ παρ. τὸ ἂν δὲν εὐρίσκειται εἰς χωρία ἀσφαλῆ, ὡς ἡδὴ οἱ ἀρχαῖοι παρατήρησαν (Ἀπολλ. συντ. 3, 6). Παραρμηνεῖται. α) Ὡς γ. 255 «τάδε κ' αὐτὸς ὕψεται», ὅπου α) καὶ εἰνε, ἢ προφανὸς ἐσφαλμ. γραφαί, ὡς Πλάτ. νομ. 1, 647, καθιστάται καὶ ἐν ἑλλογ. χωρ. τὴν διόρθ. ἀρμυδιώτεραν, ἢ τὴν ἐξήγ. ὡς Πλάτ. πολ. 1, 352, ὅπου ἐν τῷ λόγῳ δικαίως ἂν ταῦτα τούτων φαμὶν (ὡς εἰς τὰ πλείστα τῶν χειρογρ. οἱ ἐδ. φαίμεν) ἔργα εἶναι, ὃ «ἄστις ἀναφέρει τὸ ἂν εἰς το δικαίως, περίπου = δικαίως ἂν φαίμεν ταῦτα φάντες» πρόλ. αὐτ. 10, 610. Ἐν τῷ δοκεῖ, οἴμαι καὶ ὅμ. τὸ ἂν ἀνήκει εἰς τὸ ἐπὶ μ. ἀπαρ. β) ἐν τῷ μέλλοντι ἀπαντᾷ παρ' ὅμ. ἀναμφιδόλως. ἢ καὶ ἐν πολλοῖς χωρίοις ὁ μέλ. ὅριστ. δύναται νὰ ῥητ. ὃ συνεσταλ. τύπος τοῦ ἀορ. ἀπαρ. ἢ ὡς ἐν Ὡδ. γ. 80 «ἔγω δὲ κ' εἰ τοι καταλέξω», ἴσα ἴσα εἰνε ὅσοι. ἀορ. ἴδ. μετὰ τῆς ἀναφορικῆς. «οἱ κ' εἰ δωτῆναι θεὸν ὡς θεόν, ἐὰν δὴλ. προσδέξεται τὰ δώρα Ἰλ. ι, 135» πρόλ. α, 211 (ὅπου ὅμοις ὁ Βέκκερ. γ. ἀντ. κ), γ. 66. Παρὰ τοῖς ἐπομ. οἷς πρέπει τὰ χωρία νὰ βασανίζωνται περιπετῶς, ἐν Πινδ. Ν. 7, 68 «μαθὼν δὲ τις ἂν ἔρει», τὸ ἂν ἀνήκει εἰς τὴν μετχ. Παρὰ Πλάτ. Φαίδ. 61 «οὐδ' ὁπωστὶς ἂν εὐθύσθαι», τὸ ἂν λείπει ἐν πολλοῖς χειρογρ. ἐν Εὐθύδ. 274 προτιμητέα ἡ εὐκτική· Ἀριστ. σφ. 932 γράφεται νῦν (κατὰ κώδ. Ραδ.) «ὅσα αὐτὸν πᾶσι δύνανται ἀντὶ αὐτοῦ. Ὡς ὅπως ὑπολείπονται μόν. σποραδικὰ τινὰ χωρία, ὡς, εἰ διαρρηθῇ, ἡδὴ ἂν ὅμων οἱ οἷσις διαρρηθῇ» Πλάτ. ἀπολ. 29 «ποῖα δύναται χρῆσθαι μᾶλλον ἂν κολλάσσει» Ἐν. ἀν. 2, 5, 13 «ὅταν δὲ καὶ αἰσθαντοῖς ἡμᾶς ἐνδον ὄντας, πολλὸν ἂν εἴ μᾶλλον ἀχρεῖοι εἴσονται» ὡς ἡν, κέρ. 7, 5, 21 «ὁ Βερμάν. ἐξηγεῖται ἐν ταῖς πλείστασι περιπτώσεσιν, ὁρῶντες βέλτερας, τὸ ἂν διὰ τινος ἐκ τῆς συναφείας συμπληρωτέον, π. κ. Δισχίν. 2, 11 «οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα μεμνησθῆμαι» (ὅπου ὁ Βέκκερ. συμφωνῶν μετὰ πολλὰ χειρ. παρέλκει τὸ

ἂν), αὐτὸς ἂν ποιῶν = ἔαν ποιοῦν οὐκ οἶα, ὅα ἐνθυμώμαι. Ἡ σύνθεσις αὕτη δὲν ἦτο λοιπὸν τοῖς Ἀττικοῖς συνήθης, καὶ ποιοῦνται μετὰ γαλιεῖσαν χρῆσιν αὐτῆς πάλιν οἱ μετ. Δι' ἐκείνην οἶα, καθ' ὅς τὸ ἂν κείται μετὰ ἀπαρ. μέλ. εἰνε ἄλλης φύσεως· ἴδε κατωτέρω V καὶ VI γ) πολὺ συνήθ. ἀπαντᾷ τὸ ἂν μετὰ τοῦ παρ. ἀορ., καὶ ὑπερ., ὡς ἀπόδοσις μίαις ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον παρακειμένης ὑποθέσεως διὰ τοῦ εἰ μετὰ τῆς ὀριστ. τῶν αὐτῶν γρῶνων, ὅπως ἐκφράσῃ τὴν μὴ πραγματοποιηθεῖσαν ἀκολουθίαν ἐκείνου τοῦ μὴ ἐκπληρωθέντος ὅρου· ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀντικαθίσταται ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ τὸ ἂν διὰ τοῦ ὅα, ὑπερ ἐνίοτε τίθεται καὶ ἐν τῇ ὑποθέσει· «ὅς' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς, εἴπερ ἀπῆμιν ἀπῆλθε» = ὅσα οὐδέποτε θά ἔφαρεν ἐκ τῆς Τροίας, ἐὰν (ὅα) ἱπανήρατο ἀδελφῆς Ὡδ. ε, 39 «καὶ νῦν κε οὐδέποτε, εἰ μὴ κήρυκες ἦλθον» = ὅα με ἔτραυματίζον, ἐὰν κ.τ.λ. Ἰλ. η, 273 «εἰ ἦσαν ἄνδρες ἀγαθοί, οὐκ ἂν ποτε ταῦτα ἔπαρσον» = εἰν ὅα ἔπαρσον ταῦτα, ἐὰν Πλάτ. Γοργ. 516 «εἰ τίς σε ἤρατο τί ἂν ἀπεκρίνω», Πρωτ. 311. Ἡ ὑπόθεσις ἐξάγεται καὶ ἐκ τῆς συναφείας, ὅπου σήμερον, καὶ μάλιστα ἐν τῷ ἀορ. θέτομεν τὸ ἄλλως ὅα, ἢ ἄλλως ὅμ. «ὅμ. μᾶλα γὰρ κε μάχης ἐπιθόντο καὶ ἄλλοι» = ἄλλως ὅα ἤκουσαν καὶ ἄλλοι περὶ τῆς μάχης, δηλαδὴ, ἐὰν αὐτοὶ δὲν ὑπεχώρησαν Ἰλ. ο, 224 «ἢ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν» = ὅα ἦτο πολὺ συμφωρότερον, ἐὰν ἐπειθόμην, ὅπερ κείται ἐν τῷ προηγούμενῳ «ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην», κ, 201 «πρόλ. Ὡδ. ε, 61, «ἢ γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν, ὅς κεν ἐμ' ἐνδοκῶς ἐρίει» = ὅς θά με ἐφιλοξείναι, ἐὰν οἱ θεοὶ δὲν ἐκόλυον· «ἄλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τὰδ' ἀγγελοῦν» Ἀισχ. γο. 690, ἄλλ. ὅα ἤρατο ἄλλος τις ὡς ἀγγελοῦς· «πληγῆς κτύπον γὰρ πᾶς τις ἦσθε» ἂν σαφῶς· «πᾶς τις ἡδύνατο ν' ἀκούσῃ, ὅα ἤκουεν, δηλ. «εἰ παρῶν» Εὐρ. Ἰ. Α. 1591 «ἐνθα δὲ ἔγνων τίς ἂν» = ὅα τὸ ἐξελπέ τις, δηλ. «εἰ παρεγένετο» Ἐν. Κῦρ. 3, 3, 70 «καλὸν γὰρ ἂν ἦν» Πλάτ. Φαίδ. 91 «καλοὶ ἰδουλόμην γ' ἂν», Φαίδρ. 228 «ὅς γὰρ ἂν ἡδύνατο» Ἐν. Ἐλ. θ, 1, 13 «πρόλ. Θουκ. 1, 11. Ἡστον σαφῶς ἐμφανίζεται ἡ συμπληρωτέα πρότ. ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν οἷα Ὡδ. δ, 546 «ἢ κεν Ὀρέστης κτείναν» = ἢ θά τὸν ἐφόνευε βέλεια ὁ Ὀρέστης (εἰ δὲ μὴ, θά τὸν ἐφόνευεν ὁ Ὀρ. κατὰ Νίτσε)· «πρὸς ποῖον ἂν ἔλπει»· Σοφ. Φιλ. 572 α) «Ἐν τῷ παρτ. συχνότερον ἢ ἐν τῷ ἀορ., ὅς ἰδιᾶται μᾶλλον τοῖς δραματικαῖς ποιήταις καὶ τῷ Ἐν., δηλοῦν τὸ ἂν τὸ συχνάκις συμβαίνει, τὴν ἐπαναλαμβάνουμένην πράξιν, «ὅς δὲ ὅπως ἀπελευνόμενος ἔλθοι εἰς ἄλλην οἰκλήν, ἀπελευνέτ' ἂν καὶ ἀπὸ ταύτης, ἀπελευνόμενος δ' ἂν ἦτε ἐπ' ἐτέρην» = ἐὰν ἰδιώτατο ἐπῆγαινε κάθ' ὅσον εἰς ἄλλην οἰκλήν Ἠρ. 3, 51· πρόλ. 1, 42, 3, 119, Ὡδ. ὅς ὅν ἢ ἐπαναλαμβάνουμένην πράξιν λαμβάνει χωρὶν, συχνά προστίθεται καὶ ἐκφράζεται κατ' ὅσον, «ἀναλαμβάνον τὰ ποιήματα, δηρῶν»

ποιον ἂν αὐτοῦς· Πλάτ. ἀπολ. 22· «εἰ δὲ
 που πέσειεν, - τοῦτ' ἀπεψήσαντ' ἄν» Ἀριστ.
 ἱκπ. 569· «ἄττα διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἂν
 ἤϊσιν» Ἡρόδοτ., εἰρ. 626· «εἴ τινα ὀρίῃ - οὐ-
 δὲνα ἂν πώποτε ἀφείλετο» Ξεν. ἄν. 1, 9,
 19· πρὸλ. 3, 4, 22 καὶ 2, 3, 11, ὅπου γρα-
 πτέον κατὰ χειρ. «ἐπαίσειν ἄν»· «ὅποτε πρὸς-
 ἐλθεῖν τινος τῶν ἐν ταῖς τάξεσι, τότε μὲν
 εἶπεν ἄν» = τότε ἔλεγε συνήθως, ὅπου δυνά-
 μεθα νὰ συμπληρώσωμεν τὸ «εἰ οὖν τε ἦν»,
 ἢ τοιοῦτό τι, = ἔαν ἦτο δυνατόν, κυν. 7, 1,
 10. Τὸν ἄδρ. ἔχει οὕτω καὶ ὁ Θουκ. 7, 71.
 II Μετὰ τῆς ὑποτακτικῆς· α) συχνότατα
 κατόπιν ἀναφορικῶν καὶ ἐν συνδέσει μὲ χρο-
 νικὰ μόρια· σημαίνονται οὕτως οὐχὶ ὠρι-
 σμέναι μερικὰ περιπτώσεις, ἀλλὰ ἐν τῇ συν-
 αντήσει ἐξωτερικῶν περιστατικῶν ἐκάστοτε
 παρουσιαζόμενα φαινόμενα, ἀναφορικῶς πρὸς
 τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον· «τοῦτο μὴ ἀποδε-
 χώμεθα, ὅς ἂν λέγῃ» = ὁσάκις ἂν τις λέγῃ
 τοῦτο Πλάτ. Θεαιτ. 205· «ἐφαρξέσει αὐτῷ,
 ὁπότ' ἂν ποιῶμεν» = ὅτι καὶ ἂν πρῆξωμεν
 ἀπὸ ταῦτο, συμπ. 176· «ὅς δ' ἂν ἐκτὸς βαί-
 νῃ τούτων, κολάζει» = πάντας τοὺς παραβά-
 τας κολάζει, Πρωτ. 326· πρὸλ. Δισχ. ἱκ.
 429· «ἐπεσθαι ὅποι ἂν τις ἡγῆται» Θουκ.
 2, 11. Μετὰ τοῦ εἴ, ὅτε, ὁπότ' ἐπεί,
 ἐπειδὴ συγχωνεύεται εἰς ἔάν, ὅταν
 ὑπόταν, ἐπεὶ ἂν = ἐπὶ ἂν, ἐπειδ ἂν, ὅτε
 ἐνταῦθα ἀκριβῶς ἀνήκουσι καὶ τὸ πρὶν ἂν,
 ἕως ἄν· 6) Παρ' Ὁμ. κεῖται τὸ ἂν μὲθ' ὑ-
 ποτ. καὶ ἐν ἀνεξαρ. ἢ κυρ. προτάσεσι συχνὰ
 ἀντὶ μέλ. ὅπως δηλώσῃ, ὅτι τὸ προσδοκώ-
 μενον συμβεβηκὸς ἐξαρτάται ἐκ τινων ὁρων·
 «εἰ δέ κε μὴ δώσωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλω-
 μαι» = ὅλ το λάδω δ' ἴδιος ἐν τῇ περιπτώσει
 ταύτῃ Ἰλ. α, 137· «οὐκ ἂν τοι χαρίσμη
 κίθαρ» = ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει δὲν θὰ
 σὲ ὠφελῇσῃ ἡ κ., γ, 54· γ) ὡς πλεονάζον
 κατὰ τὸ παρὸν ὅπως τίθεται κατόπιν τελικῶν
 μορίων, οὕτως Ὁμ. Ἰνα κε=ἵνα ἐν τῇ περι-
 πτώσει ταύτῃ Ὁδ. μ, 156· ὅπως ἂν Δισχ.
 Πρ. 826 καὶ συχνὰ καὶ ἐν πεζ., π. χ. «ἔαν
 δὲ ἔλθῃ, μὴχανητέον, ὅπως ἂν διαφύγῃ» =
 ὅπως ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ διαφύγῃ Πλάτ.
 Γοργ. 481· ὅφρα κε Ὁδ. μ, 51, Δισχ.
 Εὐμ. 323, καὶ συχνά. ὡς ἔν, Πρ. 10. 659,
 χυ. 18 καὶ συχνὰ παρὰ τραγ. δ) περὶ παρα-
 λειψέως τοῦ ἂν μετὰ χρον. μορ. ἴδε τὴν
 γραμμ. Ἐπὶ ἀναφ. δὲν λείπει παρ' Ἀριστ.
 καὶ δοκίμ. πεζ.
 II Μετὰ τῆς εὐκτικῆς· α) ἐν ἀνεξαρτ.
 προτάσεσι (εὐκτικῇ δυνητικῇ, optativus
 potentialis) σημαίνει τὸ δυνατόν ἀναφορικῶς
 πρὸς περιπτώσεις ὡς ὅρου, τὸ πραγματο-
 ποιοῦμενον ὅπῃ ὠρισμέναις τινὰς περιστάσεις·
 ἐν τῇ κοινῇ ἐκφράζεται τοῦτο διὰ τοῦ ῥήμα-
 τος ἡμπαρῶ, ἢ δύναμαι· «ἐκνοίσει δ' ἂν
 οὕτις - μαχέοιτο» = οὐδεὶς θὰ ἡμποροῦσε νὰ
 πολεμήσῃ μὲ ἐκείνους, ἔαν ἡ χρεια τὸ ἐκάλει
 Ἰλ. α, 271· «ταῦτα μὲν καὶ φθάνω ἂν εἰ-
 ποίην» = ἡμπορεῖ νὰ τὸ εἰπὼν ἀπὸ φθόγῃ
 Ἦρ. 9, 71· «εἴησαν δ' ἂν αὐτοὶ Κρήτες» =
 ἰσχύεται νὰ ἦν· Κρήτες, 1, 2· «ἔτι γάρ

κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἦμαρ = ἡμποροῦμεν
 ἀκόμη νὰ διαφύγωμεν Ὁδ. π, 263· «ἔτι
 γάρ ἂν ἐκπλεύσειε τις, ὡς χρῆ, οὐκ ἂν
 νικωρῆσαιεν ἐν δέοντι» Θουκ. 2, 89· «ἔτι
 μαζοίμ' ἂν, εἰ οἴσθα» = θὰ ἐθαύμαζον Πλάτ.
 Πρωτ. 312· Ὁμ. συχνάκις· «βουλομένη
 = ἐπεθόμενον ἔαν ἦτο δυνατόν. Ὁδ. 16,
 αἰσχυρισμοὶς μετριώτερον ἐκφραζόμενον
 συχνὰ ἀντὶ τοῦ μέλ., «ἐφομαί τοι καὶ οὐκ
 λειφθεῖν» Ἦρ. 4, 87· «οὐκ ἂν μεθίσκω
 Σοφ. Φιλ. 1302· «οὐχ ἡκεῖ οὐδ' ἂν ἔ-
 δεο» Πλάτ. πολ. 10, 615· «οὐκ ἂν ἐν-
 φεύγοις τὴν νόσον» = δὲν θὰ διαφύγῃς τὴν
 Ξεν. Κύρ. 1, 2, 11· καὶ ἐν συμπερασμ.
 τίττειν ἀκόμη, «οὐκοῦν ἢ ῥητορικῇ ἀντι-
 ρία ἂν εἴη» = λοιπὸν θὰ ἦτο, ἐξάγεται ὅτι
 Πλάτ. Γοργ. 502· ἴδ. συχνὰ παρὰ Πλάτωνα
 ὡς ἀντὶ τῆς προστ. μετρίαν τὴν καρ-
 κλησιν ἢ ἐπιταγῇ· «χωροῖς ἂν εἴην οὐκ
 χεῖ» = χῦρσι ταχέως εἴσω Σοφ. Ἦλ. 181
 «οὐκ ἂν δικασαίς, πρὶν ἂν ἀκούσαιο» Ἀριστ.
 σφ. 725· καὶ ἐν σχήματι ἐρωτήσεως· «ὅ-
 αν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαι» = ὅ-
 τὸν ἀπέσυρες, τ. ἔ. κύλισον αὐτὸν ἀπὸ
 μάχης Ἰλ. ε, 456· καὶ μετὰ μειωτικῶν ἱερ.
 σεως, «οὐκ ἂν δὴ μοι ἄμαξαν ἐροπλάσ-
 τάχιστα», ω, 263· «οὐκ ἂν αἰσχύνουσι»
 αἰσχύνουσι Πλάτ. Πρωτ. 312· πρὸλ. 3,
 Αλ. 388, «πῶς ἂν τὸν ἀμυλώτατον ὅλον
 θάνοιμι κατὸς» = ἐπεθόμενον νὰ τὸν ἀν-
 στρέψω καὶ ἔπειτα ν' ἀποθάνω καὶ ἐγώ.
 Οἱ Κ, 1100· τίθεται ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῆς
 χῆς αὐτῆς, ὅπου ἄλλως κεῖται ἡ ἀπλ.
 κτικῇ, Ἰλ. ε, 281· 6) συνυφιστάμενον
 τὸ ἂν ἐν τῇ ἀποδοσει τῶν ὑποθετικῶν προ-
 γων, ἐν οἷς ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον προη-
 τὰ τὸ εἰ μετ' εὐκτ. παραδείγμ. τοῦτον
 ρίσκει τις πανταχοῦ· γ) παρ' ἐπ. προ-
 θεταί εἰς τὴν διὰ τοῦ εἴ· ἐκφερομένην
 θετ. πρότασιν καὶ τὰ κε, ὅπως ἐφαίρηται
 ἀμφιβολία ἢ εἰκασία ἐπὶ ἄλλων· «εἴπερ
 κ' ἐθελούμεν» Ἰλ. 6, 123· «εἴκεν θάνατον
 φύγοιμεν» = ἔαν μόνον διεφεύγοιμεν τὸν
 α, 60· καὶ παρ' ἀττ. π. «ὡς οὐκ αἶσ-
 εἰ φθαίης ἂν» Ἀριστ. ὄρν. 1017· «οὐκ ἂν
 εἰ πείσαιμι» = δὲν εἴθευροι ἂν (ἴσως) Ἰλ.
 ὅαν Εὐρ. Μῆδ. 941· κυρ. εὐκτ. δυνητ.
 ἐξαρτωμένην ἐρωτῆσει. Ἐν πεζ. σπαν. μ.
 ἀπαντᾷ ὅμως, π. χ. «εἴπερ ἄλλω τῷ
 θρώπῳ πειθόμεν ἂν, καὶ σοὶ πειθόμεν»
 Πλάτ. Πρωτ. 329· «τί ἐστὶν ἀρετὴ, εἰ μὴ
 μὲν ἀρετὴς πᾶσα πράξις ἀρετὴ ἂν εἴη»
 Μεν. 79, ὅπου κυρ. καὶ ἡ εὐκτ. δυνητ. μ.
 τοῦ εἰ συνδεδ.· πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 1, 6,
 3, 3, 37· δ) μετὰ τὸ ὅτι, ὡς, ἐν ἐξαρτωμέ-
 λῳ, ὅπου καὶ ἐν εὐθετ. λόγῳ θὰ κεῖται
 εὐκτ. δυνητ.· ε) μετὰ τὰ τελικὰ μόρια παρ.
 π. μετὰ τὸ ἵνα, ὅφρα, καὶ ἐν πεζ. σπαν.
 σπαν. μετὰ τὸ ὅπως καὶ ἴδ. τὸ αἶσ, καὶ
 ἐν II, γ. Παραδείγματα φθόγου ἔχει ὁ Μεν.
 ἐν τῇ μετ. γραμμ. 2, 520. Παρὰ μετ.
 συγγρ. λείπει συχνὰ τὸ ἂν ἐν τῇ δυνητ. εὐκ.
 IV Μετὰ τῆς προστ. δὲν συνδέεται τὸ ἂν
 τὰ χωρία, ἅτινα φαίνονται ὅτι ἀνήκουν

ἡ εἶναι διεφθαρμένα, ἣ τὸ ἀν πρέ-
πει ν' ἀναφέρηται ἀλλοχαυ, ὡς Ξεν. ἀν. 1,
4, 8, εἰδόντων ἀν εἰδοτάς, τὸ ἀν ἢ προηλ-
θὺν ἐκ τῆς δι. γρ. ἰετώσαν καὶ κρίπει νὰ
ἐκταλῇ, ἢ πρέπει νὰ ἀναρροῇ εἰς τὸ εἰ-
δοτά, περίπου = «ἰδόντων ἀν εἰδοτέον ἀν».
Παρά Θεοφ. 23, 35, «ἀλλὰ σύ, παῖ, κἀν
τοῦτο πανόστατον - ῥέξαν», τὸ κἀν πρέπει
ἐλλειπτικῶς νὰ ληφθῇ, = καὶ ἐὰν ὅστατα τὸ
καὶ καί τοι.

Υ. Μετ' ἀπαρεμφ. ἐν ἐξαρτῶμ. προτάσειν,
ὅπου ἐν ὕδα λόγῳ θὰ ἐπιθετο ἡ ὁρίστ. μετὰ
τοῦ ἀν I, γ (σπανιωτρ. ἀντι I. δ), ἢ δυνητ.
ἡ, π. γ. «ἀνευ σεισμοῦ οὐκ ἀν μοι δο-
κῇ τι τοιοῦτο συμβῆναι γενέσθαι» = νομίζω,
ἐπὶ τοῦτο ἀν θὰ συνδραίνων, ἐὰν δὲν ἐγένετο
ἐπὶ τῷ Θεοφ. 3, 89, «ἐδούκουν ἀν καὶ τῷ
Πρωταγόρῃ ὁμαλογεῖν», ὅ-ου προηγουμένης
«ὁλοκαύσαι ἀν» ὑπάρχει Πλάτ. Πρωτ. 341,
ὅν, καὶ ἐπὶ ἀπαρ. μέλ. εἰ καὶ σπαν., ὡς ἡ
δυνητ. εἰκτ. τοῦ μέλ. παλὺ σπανία, «νομι-
ζοῦναι βραχίως ἀν σφίσι προσχωρήσειν τάλ-
λας θυνκ. 2, 30» πρὸς Πλάτ. Κρατ. 391,
Ξεν. Κυρ. 1, 5, 2.

VI. Μετὰ τῆς μετχ. ἐν ἐξαρτῶμέναις προ-
τάσειν, ἐπίσης ὡς ἐν τῇ ἀπαρ., π. γ. «παλὺ
ἀμύνων ἀν ἔχοντα εἰ νόμον ἐκτρέφει», ἀντι
«μύνων ἀν ἦν» Πλάτ. νόμ. 8, 781, «εὐ-
φροσύνη, ὡς ἀν γιγνόμενα ταῦτα, εἰ λάθοις»
Πρ. 7, 13, ἀντι «ἀν γίγναιτο» καὶ ἐπὶ γεν.
ἐπὶ παρ. Ξεν. Ἀν. 5, 2, 8, «ὡς ἀλόν-
τος ἀν τοῦ χωρίου», ἀντι «ἐλπίζων ὅτι τὸ
χωρίον ἀλοῖται ἀν».

VI. ἀν ἐπαναλαμβάνεται ἐν μ. εἰ καὶ τῇ αὐ-
τῇ προτάσει, ἰδ. ἐν τῇ εἰκτ., κατόπιν παρενθ.
πρὸς ἐπαναλαμβάνον αὐθις προηγουμένον
τὸ «ὅτι» ἀν, εἰ σθένος λάδοιμι, δηλώσαιμι
ἀν. Σοφ. Πλ. 333, ἰδ. ἐν τῷ ὡς περ ἀν
εἰ, π. γ. «ὡς περ ἀν εἰ ἐγγύχαιεν ἀν δη-
μιουργοῦς ὑποδημάτων, ἀπεκρίνατο ἀν δῆπου
σοι» Πλάτ. Γοργ. 447, πρὸς Πλάτ. Θουκ. 1, 136,
«ὡς ἀν οὐκ ἐμὸς ἀν» Εὐρ. Ἰ. Τ. 98,
«καὶ πῶς ἀν ἐκί γένοιτο» ἀν «εὐτακτος» Ἀριστ.
ὅν. 825, ἐν τῷ περὶ ὅμοις οὕτως ὅτις ἴδε
ἐπὶ τῶν δὲ ἀν ἀντίκει εἰς τὸ ῥῆμα, τὸ δὲ εἰ-
κτ. ἐν τῇ ἀπαρ. εἰς τῆς προτ., ἰδ. εἰς
τῶν ἀν, «ἀφανεῖς ἀν ὄντες οὐκ ἀν ὀμνηθεῖμεν
ἀν» Εὐρ. Τρ. 1252, «ὅτι γεωργικῇ χρώμενος
ἀν τῇ γῇ - ἀγαπήν ἀν» Πλάτ. Φαίδρ. 276,
«ὅτι οὐκ οὐκ ἐπιλασσομένης προτέραις ἐκ τινος
ῥητορικῶς λόγου» ἀν «εἰ» παρ' Ὀμ. εἶνα κα-
ταρῶς πλεονασμὸς Ἰλ. ν, 127, Ὀδ. ι, 334.

VI. ἀν ἀλλοτρίως τίθεται ἐν ἀρχῇ προτ. ἀλλ'
ἐν τῇ ὁποστ., κατόπιν τῶν ἀναφορ. καὶ τῶν
χωρίων, μορίων, ἀφ' ὧν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
χωρίζεται διὰ τινος μορίου «ὅς δ' ἀν, πρὶν
ἐπὶ τῇ ἀπαρ. καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἐγκλίσει συνθηθ.
ἀπὸ τοῦ ῥήματος καὶ νὰ ἐπιταχθῇ ἄλλης τι-
νὸς λέξεως, εἰς ἣν πρέπει νὰ δοθῇ ἑρμηνεία.
ἀν = ἰδὲν, παρὰ δοκ. πεζ. ἐκτός τοῦ Πλάτ.
ἀπαν. ἀντι ἡν. Παρὰ τραγ. μόν. ἐν τῇ
συνδ. οὐδ' ἀν.

Αν, συνηρ. ἐκ τοῦ ἀ ἀν, Σοφ. Οἱ. τ. 281.
Ανα' I. ἐπὶ ἱπῶν, ἱπῶν, «μῆλινος ἀνὰ βότρου»
ἦσαν = ἱπῶν εἰς ὅλην τὴν ἀμπελον δι-
σκορπισμένοι Ἰλ. σ, 562, πρὸς Ὀδ. ω,
343. Εὐχόλως δύναιται νὰ συμπληρωθῇ τὸ
ῥῆμα ἐν Ἰλ. γ, 268 «ἄρνυτο δ' αὐτὴν» Ἀγα-
μέμνων, ἀν δ' Ὀδυσσεύς, πρὸς δ' πρὸς Ὀδ.
φ, 709, «ἀν δ' Ὀδυσσεύς πολέμῳ ἐπὶ ἀνι-
στατο». Ἰδε ἄλλως τὸ ἀν. Ἐν ἱπῶν πολ-
λοῖς ῥήμασιν ἰδ. παρ' Ὀμ. ἡ μετὰ τῆς ἀνὰ
σύνθεσις εἶνε τόσον χαλαρὰ, ὥστε αὕτη χω-
ρίζεται τοῦ ῥήματος διὰ τῆς αὐτῆς, ὅπερ κατ'
ἐξοχὴν συμβαίνει ἐν ταῖς συνδ. ἀν α- (ἐργε-
σθαι, βαίνειν, εἶναι, ἐν τῷ ἀείρειν, ἔχειν, τιθέναι καὶ ἄλλ. ἄπειρα ἀναφέρον-
ται κατωτέρω) ὡς σύνθετα. Ἐν τῷ περὶ αὐ-
δὲν τοιοῦτον ἀπαντᾷ, ἐκτός Ἰα. Πλουτ. Αἰμῆλ.
32, «ἔλαστον ἀνὰ τέτταρες ἐκόμενον» ἴδε
κατωτ. II.

II. Πρὸς. (πρὸς. Σπίρην, ἀν νι ut uau gra-
posit. ἀνὰ εἰ κατὰ ἀνὰ Hom). ἱπῶν,
σημαίνει ἐξάπλωσιν ἐν τῷ χώρῳ, ἰδ. ἐπὶ
τῆς ἐπιφανείας, καὶ ἐν τῷ χρόνῳ 1) μετὰ
γεν. μόν. ἐν τῇ συνδ. «ἀνὰ νηὶς βαίνειν» =
ἐμβαίνειν εἰς τὸ πλοῦν Ὀδ. 6, 416, ι, 177,
ὅπου δύναιται νὰ ληφθῇ καὶ ὡς τῆς εἰ, καὶ
ἄλλως τὸ ἀνὰ βαίνειν ἐν δὲν ἀπαντᾷ μετὰ γεν.
2) μετὰ δοτ. μόν. παρ' ἐπ. καὶ λυρ. καὶ ἐν
ταῖς λυρικοῖς τῆς τραγωδίας ἱπῶν, μετὰ τῆς
ἐννοίας τῆς ἡρεμίας, «χρυσὴν ἀνὰ σπητρῶν»
= ἱπῶν εἰς τὸ σπητρῶν (δηλ. καίματα) Ἰλ.
α, 14, «εὐδὲ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ ἱπῶν εἰς τὸν
Γ' 5, 352 «ἀνὰ σχολοπέσιν» = ἐπὶ πασάλλων,
α, 177 «ἔγειν ἀνὰ φαιδρῶν ὡμῶν» Ὀδ. λ, 128,
καὶ ὅπου μάλλον ὡς τραγ. δύναιται νὰ θεω-
ρηθῇ Ἰλ. θ, 441 «χρυσίαν ἀνὰ ἱπῶν» =
ἐπὶ χρυσῶν ἀρμάτων Πίνδ. Ὀν. 1, 41,
«ἀνὰ ἡμιόνους» = ἐπὶ ἀρμάτων συρομένων
ὅπῳ ἡμιόνων, II. 4, 91 «εὐδὲ ἀνὰ σκαπτοῖς»
= ἱπῶν εἰς τὸ σκαπτοῖν, ι, 6 «ἀμ πέ-
τραις», ἱπῶν εἰς τὰς πέτραις Ἀισχ. κ, 346,
«ἀνὰ ναυτῶν» = ἐπὶ πλοίων Εὐρ. Ἰ. Α. 751,
«ἀνὰ δ' ἐλάταισιν ἐρποῖν ὁπισσας» = ἐπὶ
κορμῶν ἐλατίων, ἡ ἐπὶ τούτων σπυριζόμε-
νος ἤλθεν ὁ ἑρμῆς, 1058, ὅπου ἄνευ ἀντίγ-
κης ἐδόθη τῇ ἀνὰ ἡ σημ. μετὰ 3) μετὰ αἰς.
ἐν γένει σημαίνει κάτωθεν πρὸς τὰ ἀνὰ, ἀ-
τιθ. τῆς κατὰ, «ἀνὰοῦναι ἀνὰ τῷ» Ὀδ.
χ, 132, 143 «ἀνὰ νῶτα θεῖν» = τοῖς ἐν ἱ-
πῶν εἰς τὰ νῶτα Ἰλ. ν. 547 «ἀνὰ πρό-
θυρον τετραμμένους», τ, 212 «κίον' ἀν' ὁ-
ψήλῃν ἐρύσαι» Ὀδ. γ, 176 «ἀνὰ ποταμὸν
πλεῖν» = πρὸς τὰ ἀνὰ, ἐν κέντρῳ τοῦ ῥήμα-
τος Ἰρ. 1, 194 «ἀνὰ ῥόον», 2, 98, Δ Σικ.
συχνὰ. (Ὀδ. α) σημαίνει κίνησιν διὰ τοῦ
χώρου (διότι τὸ ἀπώτερον φαίνεται ὅτι καί-
ται ὀψιθέστερα) «ἀνὰ ὄμα» = διὰ τοῦ διὰ
μέσους διέκων Ἰλ. α, 570 «ἔσονται ἀνὰ πρό-
θυρον» Ὀδ. ξ, 34 «ἀνὰ πρόθυρον τετραμ-
ναι» Ἰλ. τ, 212 «ἀνὰ στρατόν», δ, 209,
καὶ οὕτω συχνὰ μετὰ μ. ἀ γην, ἑμίλιν, νῆα,
νῆα, «ἀνὰ ὁρμον πτωχεύων» = διερχόμενος
ἐπὶ τὸν λῶν ἐπαίτω, οὐκ ἴδω καὶ ἐκεί
πληγαίων, περιτονόμενος Ὀδ. τ, 73 - γὰρ

ρον, 2, 2 = ἄστρ, 0, 173, ὡς. Δισχ. ἐπτ. 327. - πόλιν, ἐκ. 823. - ὄρη ἔαν Κυρ. 2, 4, 17 = πᾶσαν τὴν γῆν, Ἀγῆσ. 11, 16. Καὶ ἐπὶ ῥηματίων τῆς ἡμερίας, ὅπου ὁμοῦ δὲν ἀπόλλυται ὁλως ἡ σῆμ. τῆς κινήσεως = ἡ μὴν ἀτιμάζουσιν ἀν. Ἑλλάδα = καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα Ὁδ. λ, 496. «ἀνὰ τὴν ἡπειρον» = πανταχοῦ τῆς ἡπείρου Ἦρ. 1, 96. «ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα», 2, 135. «ἀνὰ πρώτους» = μεταξὺ τῶν πρώτων, 9, 86. πρὸς. «ἀν' Αἰγυπτίους» Ὁδ. 2, 286. «τὴν ἀνὰ χεῖρα δόμου» Ὁδ. Αὐξίου = ἐπὶ τῆς χειρὸς τίνος; Εὐρ. 1, 1455. «ἀνὰ στόμα ἔχειν» Ἰλ. 6, 250, Εὐρ. Ἰλ. 80, Ξεν. Ἰέρ. 7, 4 καὶ «ἀνὰ στόμα εἶναι τι» Λουκ. κατὰ πλ. 43. Ὡς. «ἀνὰ θυμὸν φρονεῖν, δοκᾶν» Ἰλ. 6, 36. 6) πρὸς δὴλῶσιν χρόν. διαρκείας, Ὁμ. μόν. «ἀνὰ νύκτα» = τὴν νύκτα ὅλην Ἰλ. 5, 80. «ἀνὰ τὸν πόλεμον τοῦτον» = δι' ὅλου τοῦτου τοῦ πολ. Ἦρ. 8, 123. «ἀνὰ χρόνον» = προϊόντος τοῦ χρόνου, μετ' τὸν καιρὸν, ἐπὶ τέλους, 1, 173. 7, 10, 6. Ἰδ. «ἀν' ἑκαστον ἔτος» = κατ' ἔτος Πλάτ. Ἀλκ. 2, 148. «ἀνὰ ἑκάστην ἡμέραν, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν» = καθ' ἡμέραν Ξεν. Κυρ. 8, 1, 23. 1, 2, 8. «ἀνὰ πᾶν ἔτος» = κάθε χρόνον Ἦρ. 1, 136. «ἀνὰ πάντα ἔτι» = 2, 99. Ὁδ. γ) ἐπὶ προσδιορισμοῦ καὶ δηλώσεως ἀριθμῶν, σῆμ. διανομήν, ὅπου κοιν. μεταχειρίζομεθα τὴν ἀπὸ, «ἀνὰ πέντε παρασάγγας τῆς ἡμέρας» = κάθε ἡμέραν ἀπὸ πέντε παρασ. Ξεν. ἀν. 4, 6, 4. «ἀνὰ ἑκατὸν ἄνδρας» = ἀπὸ ἑκατὸν ἀν. 3, 4, 2, καὶ συχνὰ πρὸς. Ἀριστ. βατρ. 554. - Σπαν. = περιπῶν, ἐπάνω κάτω = ἡ ὁδὸς ἀνὰ διακόσιαι στάδια συμβέβηται Ἦρ. 4, 101. δ) μετ' υὑσιαστικῶν περιφραστικῶς, καὶ συγχωνευομένη μετ' αὐτῶν εἰς ἐπιρρηματικὴν ἔκφρασιν. «ἀνὰ κράτος» = βίᾳ, π. χ. λατεῖν, «μετὰ πάσης σπουδῆς» Σουῖδ. = ἐλαύνειν Ξεν. ἀν. 1, 8, 1. - ρεύγειν, 1, 10, 15 καὶ συχνὰ «ἀνὰ μέρος» = ἐναλλάξ, ἀμοιβαίως, ἴδε Βαλκ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 481. «ἀνὰ λόγον» = ἀναλόγως πρὸς. «ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον» Πλάτ. Φαῖδ. 110.

κ) κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ. ἡ ἀνὰ δὲν ἐπιδέχεται ἀνατροπὴν. Ἐν συνθέσει σημαίνει α) ὑψηλὰ, πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβαίνειν, ἀνιστάσθαι, καὶ ἐνισχύει διὰ τοῦτο τὴν ἐννοίαν, ὡς ἐν τῇ ἀναγινώσκειν β) πάλιν, ὅπισθεν, ἀναλύειν, ἀναχωρεῖν.

Ἀνα· ἀντί τῆς προστ. ἀνάστηθι, συνηθ. ἀλλ' ἀνα, Ἰλ. 5, 331, 1, 247, Ὁδ. σ, 13, Δισχ. χο. 957. ἀλλ' ἀνα κεφαλὴν = ἔννευ, τὸ κεφάλι ἐπάνω Εὐρ. Τρ. 99. Ἡ τελευταία συλλ. οὐδέποτε ἔπαυσε κατ' Ἀρίσταρχ. (Σχολ. Ἰλ. 1, 824) ἐκθλίψιν.

Ἀνα, κλητ. τοῦ ἀναξ, συνηθ. ὦ ἀνα, καὶ συνηθ. ὦν καὶ Ζεὺς ἀνα, μόν. ἐν ἐπικλήσει πρὸς θεοῦς. Ὁμ. σπαν. παρὰ τραγ. Βίων 1, 59. Ἀντί τοῦ ὦ ἀνασσα καίται ἐν Ὁμ. Ὀμν. Δίημ. 58, κατὰ διόρθ. ἐκ τοῦ ὦκα, ὡς Πίνδ. 11, 12, 3, ὅπου ὁμοῦς ἀναφύεται εἰς τὸν Ἀκρίχωντα (πόλιν, γεν. ἀρσ.) εἰ καὶ ὁ Σχολ. 39 ἐρμηνεύει ὡς διόσπιναν.

Ἀνάβα, τό· ἀνίστασι, μετν.

Ἀνα-βάδην (βαίνω)· ἀναβαίνοντες, ἀναβαίνων, ἐν τῷ ὅθι ἐδρισκόμενοι· ἀνὰ βᾶδην ποιεῖ τραγωδίαν = ὁ Εὐριπίδης, ἀριστ. μνησ. ἐπάνω τὰς τραγωδίας Ἀριστ. 374. 385, ὡς κωμικοῖς ἀντίθ. εἰς τὸ κατὰ τὴν βᾶδην· ἀναβάδην ἀναπαύομαι, πλ. 111, πρὸς ὁ πρὸς. Πλούτ. Ἀλεξ. τόχ. 2, 3 καὶ ναβ. καθῆσθαι = νὰ κάθηται τις ἐργάζομαι, τὸς πόδας τὸν ἑνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὡς μέωρον καθέζεσθαι = νὰ κάθηται μετὰ πόδας ἀνυψωμένους καὶ ἐξηπλωμένους Σουῖδ. ὡς Ἀθην. 12, 529 παρὶ Σαρδαναπάλλου.

Ἀνα-βάδισις, ἡ· τὸ ἄνω βαδίζειν Ὁμ. σ. 113.

Ἀνα-βαδόν· μετ' ὅσον ἀναβατικόν, ἀναβαίνων Ἀριστ. Ζ. Ἰ. 6, 27, ἀντίθ. κατὰ τὸν ὅσον· καὶ ἄρκτοι τὴν ὄρεαν ποιοῦνται οὐκ ἀναβαδόν, ἀλλὰ κακκίαν γῆς, ἔλλ. ἀναβαίνων· ἴδε καταβαδόν Ὁπκ. κυν. 3, 500.

Ἀνα-βαθμικός, 3· βαθμὴν δόν, κατὰ τὴν ἀναβαίνων, ὡς ἐν κλίματι.

Ἀνα-βαθμῆς, ἴδους, ἡ· βαθμῆς, σκαλῆς.

Ἀνα-βαθμός, ὁ· τῷ προητ. Ἦρ. 1, 111. Αἰλ. Ζ. Ἰ. 6, 61.

Ἀνα-βάθρα, ἡ· κλίμαξ πρὸς τὸ ἄνω, ὡς ἐν τῷ ὅθι ὅπου Λουκ. νε. δι. 10, 9, 10.

Ἀνά-βαθρον, τό· βαθμῆς, καὶ ὁφθαλμοῦ, ἀρχ. λεξ.

Ἀνα-βαίνειν (ὡς βαίνειν) Ἰ. μετὰ μέλ. καὶ ἀφ' ἀναβάσσω, καὶ ἀνέβησιν, ἀναβάζω, ἴδ. ἐμβάζω, χυδ. Ἰ. μετὰ εἰς τὸ πλῆτον Ἰλ. α, 144 ἐν τῇ ἡμέρᾳ Π. 4, 191· ἔτι ἄνδρας ἐπὶ καμύλους ὡς ἐπὶ ἀνέβησιν ἐπὶ καμ. Ἦρ. 1, 111, ὅθεν καὶ ὁ μέσ. ἀφ' α. νῦν ἀναβήσσω = ἀφ' οὗ ἀνεβήσασιν ἡμᾶς μετ' αὐτῶν ὡς ο, 475. - Π. συνηθ. ἀντίθ. μετ' ἀφ' α. μετὰ μέλ. ἀναβήσσω 1) ἀναβαίνειν = ὀφραίνον, ὑπερῶς πρὸς τὸν οὐρ. κ. λ. 7, α, 497, Ὁδ. σ, 302· ἀλλὰ φάσκει πρὸς ἀναβαίνειν, 2) εἶναι = ἀναβαίνειν, 3) εἶναι = ἀναβαίνειν, 4) εἶναι = ἀναβαίνειν, 5) εἶναι = ἀναβαίνειν, 6) εἶναι = ἀναβαίνειν, 7) εἶναι = ἀναβαίνειν, 8) εἶναι = ἀναβαίνειν, 9) εἶναι = ἀναβαίνειν, 10) εἶναι = ἀναβαίνειν, 11) εἶναι = ἀναβαίνειν, 12) εἶναι = ἀναβαίνειν, 13) εἶναι = ἀναβαίνειν, 14) εἶναι = ἀναβαίνειν, 15) εἶναι = ἀναβαίνειν, 16) εἶναι = ἀναβαίνειν, 17) εἶναι = ἀναβαίνειν, 18) εἶναι = ἀναβαίνειν, 19) εἶναι = ἀναβαίνειν, 20) εἶναι = ἀναβαίνειν, 21) εἶναι = ἀναβαίνειν, 22) εἶναι = ἀναβαίνειν, 23) εἶναι = ἀναβαίνειν, 24) εἶναι = ἀναβαίνειν, 25) εἶναι = ἀναβαίνειν, 26) εἶναι = ἀναβαίνειν, 27) εἶναι = ἀναβαίνειν, 28) εἶναι = ἀναβαίνειν, 29) εἶναι = ἀναβαίνειν, 30) εἶναι = ἀναβαίνειν, 31) εἶναι = ἀναβαίνειν, 32) εἶναι = ἀναβαίνειν, 33) εἶναι = ἀναβαίνειν, 34) εἶναι = ἀναβαίνειν, 35) εἶναι = ἀναβαίνειν, 36) εἶναι = ἀναβαίνειν, 37) εἶναι = ἀναβαίνειν, 38) εἶναι = ἀναβαίνειν, 39) εἶναι = ἀναβαίνειν, 40) εἶναι = ἀναβαίνειν, 41) εἶναι = ἀναβαίνειν, 42) εἶναι = ἀναβαίνειν, 43) εἶναι = ἀναβαίνειν, 44) εἶναι = ἀναβαίνειν, 45) εἶναι = ἀναβαίνειν, 46) εἶναι = ἀναβαίνειν, 47) εἶναι = ἀναβαίνειν, 48) εἶναι = ἀναβαίνειν, 49) εἶναι = ἀναβαίνειν, 50) εἶναι = ἀναβαίνειν, 51) εἶναι = ἀναβαίνειν, 52) εἶναι = ἀναβαίνειν, 53) εἶναι = ἀναβαίνειν, 54) εἶναι = ἀναβαίνειν, 55) εἶναι = ἀναβαίνειν, 56) εἶναι = ἀναβαίνειν, 57) εἶναι = ἀναβαίνειν, 58) εἶναι = ἀναβαίνειν, 59) εἶναι = ἀναβαίνειν, 60) εἶναι = ἀναβαίνειν, 61) εἶναι = ἀναβαίνειν, 62) εἶναι = ἀναβαίνειν, 63) εἶναι = ἀναβαίνειν, 64) εἶναι = ἀναβαίνειν, 65) εἶναι = ἀναβαίνειν, 66) εἶναι = ἀναβαίνειν, 67) εἶναι = ἀναβαίνειν, 68) εἶναι = ἀναβαίνειν, 69) εἶναι = ἀναβαίνειν, 70) εἶναι = ἀναβαίνειν, 71) εἶναι = ἀναβαίνειν, 72) εἶναι = ἀναβαίνειν, 73) εἶναι = ἀναβαίνειν, 74) εἶναι = ἀναβαίνειν, 75) εἶναι = ἀναβαίνειν, 76) εἶναι = ἀναβαίνειν, 77) εἶναι = ἀναβαίνειν, 78) εἶναι = ἀναβαίνειν, 79) εἶναι = ἀναβαίνειν, 80) εἶναι = ἀναβαίνειν, 81) εἶναι = ἀναβαίνειν, 82) εἶναι = ἀναβαίνειν, 83) εἶναι = ἀναβαίνειν, 84) εἶναι = ἀναβαίνειν, 85) εἶναι = ἀναβαίνειν, 86) εἶναι = ἀναβαίνειν, 87) εἶναι = ἀναβαίνειν, 88) εἶναι = ἀναβαίνειν, 89) εἶναι = ἀναβαίνειν, 90) εἶναι = ἀναβαίνειν, 91) εἶναι = ἀναβαίνειν, 92) εἶναι = ἀναβαίνειν, 93) εἶναι = ἀναβαίνειν, 94) εἶναι = ἀναβαίνειν, 95) εἶναι = ἀναβαίνειν, 96) εἶναι = ἀναβαίνειν, 97) εἶναι = ἀναβαίνειν, 98) εἶναι = ἀναβαίνειν, 99) εἶναι = ἀναβαίνειν, 100) εἶναι = ἀναβαίνειν, 101) εἶναι = ἀναβαίνειν, 102) εἶναι = ἀναβαίνειν, 103) εἶναι = ἀναβαίνειν, 104) εἶναι = ἀναβαίνειν, 105) εἶναι = ἀναβαίνειν, 106) εἶναι = ἀναβαίνειν, 107) εἶναι = ἀναβαίνειν, 108) εἶναι = ἀναβαίνειν, 109) εἶναι = ἀναβαίνειν, 110) εἶναι = ἀναβαίνειν, 111) εἶναι = ἀναβαίνειν, 112) εἶναι = ἀναβαίνειν, 113) εἶναι = ἀναβαίνειν, 114) εἶναι = ἀναβαίνειν, 115) εἶναι = ἀναβαίνειν, 116) εἶναι = ἀναβαίνειν, 117) εἶναι = ἀναβαίνειν, 118) εἶναι = ἀναβαίνειν, 119) εἶναι = ἀναβαίνειν, 120) εἶναι = ἀναβαίνειν, 121) εἶναι = ἀναβαίνειν, 122) εἶναι = ἀναβαίνειν, 123) εἶναι = ἀναβαίνειν, 124) εἶναι = ἀναβαίνειν, 125) εἶναι = ἀναβαίνειν, 126) εἶναι = ἀναβαίνειν, 127) εἶναι = ἀναβαίνειν, 128) εἶναι = ἀναβαίνειν, 129) εἶναι = ἀναβαίνειν, 130) εἶναι = ἀναβαίνειν, 131) εἶναι = ἀναβαίνειν, 132) εἶναι = ἀναβαίνειν, 133) εἶναι = ἀναβαίνειν, 134) εἶναι = ἀναβαίνειν, 135) εἶναι = ἀναβαίνειν, 136) εἶναι = ἀναβαίνειν, 137) εἶναι = ἀναβαίνειν, 138) εἶναι = ἀναβαίνειν, 139) εἶναι = ἀναβαίνειν, 140) εἶναι = ἀναβαίνειν, 141) εἶναι = ἀναβαίνειν, 142) εἶναι = ἀναβαίνειν, 143) εἶναι = ἀναβαίνειν, 144) εἶναι = ἀναβαίνειν, 145) εἶναι = ἀναβαίνειν, 146) εἶναι = ἀναβαίνειν, 147) εἶναι = ἀναβαίνειν, 148) εἶναι = ἀναβαίνειν, 149) εἶναι = ἀναβαίνειν, 150) εἶναι = ἀναβαίνειν, 151) εἶναι = ἀναβαίνειν, 152) εἶναι = ἀναβαίνειν, 153) εἶναι = ἀναβαίνειν, 154) εἶναι = ἀναβαίνειν, 155) εἶναι = ἀναβαίνειν, 156) εἶναι = ἀναβαίνειν, 157) εἶναι = ἀναβαίνειν, 158) εἶναι = ἀναβαίνειν, 159) εἶναι = ἀναβαίνειν, 160) εἶναι = ἀναβαίνειν, 161) εἶναι = ἀναβαίνειν, 162) εἶναι = ἀναβαίνειν, 163) εἶναι = ἀναβαίνειν, 164) εἶναι = ἀναβαίνειν, 165) εἶναι = ἀναβαίνειν, 166) εἶναι = ἀναβαίνειν, 167) εἶναι = ἀναβαίνειν, 168) εἶναι = ἀναβαίνειν, 169) εἶναι = ἀναβαίνειν, 170) εἶναι = ἀναβαίνειν, 171) εἶναι = ἀναβαίνειν, 172) εἶναι = ἀναβαίνειν, 173) εἶναι = ἀναβαίνειν, 174) εἶναι = ἀναβαίνειν, 175) εἶναι = ἀναβαίνειν, 176) εἶναι = ἀναβαίνειν, 177) εἶναι = ἀναβαίνειν, 178) εἶναι = ἀναβαίνειν, 179) εἶναι = ἀναβαίνειν, 180) εἶναι = ἀναβαίνειν, 181) εἶναι = ἀναβαίνειν, 182) εἶναι = ἀναβαίνειν, 183) εἶναι = ἀναβαίνειν, 184) εἶναι = ἀναβαίνειν, 185) εἶναι = ἀναβαίνειν, 186) εἶναι = ἀναβαίνειν, 187) εἶναι = ἀναβαίνειν, 188) εἶναι = ἀναβαίνειν, 189) εἶναι = ἀναβαίνειν, 190) εἶναι = ἀναβαίνειν, 191) εἶναι = ἀναβαίνειν, 192) εἶναι = ἀναβαίνειν, 193) εἶναι = ἀναβαίνειν, 194) εἶναι = ἀναβαίνειν, 195) εἶναι = ἀναβαίνειν, 196) εἶναι = ἀναβαίνειν, 197) εἶναι = ἀναβαίνειν, 198) εἶναι = ἀναβαίνειν, 199) εἶναι = ἀναβαίνειν, 200) εἶναι = ἀναβαίνειν, 201) εἶναι = ἀναβαίνειν, 202) εἶναι = ἀναβαίνειν, 203) εἶναι = ἀναβαίνειν, 204) εἶναι = ἀναβαίνειν, 205) εἶναι = ἀναβαίνειν, 206) εἶναι = ἀναβαίνειν, 207) εἶναι = ἀναβαίνειν, 208) εἶναι = ἀναβαίνειν, 209) εἶναι = ἀναβαίνειν, 210) εἶναι = ἀναβαίνειν, 211) εἶναι = ἀναβαίνειν, 212) εἶναι = ἀναβαίνειν, 213) εἶναι = ἀναβαίνειν, 214) εἶναι = ἀναβαίνειν, 215) εἶναι = ἀναβαίνειν, 216) εἶναι = ἀναβαίνειν, 217) εἶναι = ἀναβαίνειν, 218) εἶναι = ἀναβαίνειν, 219) εἶναι = ἀναβαίνειν, 220) εἶναι = ἀναβαίνειν, 221) εἶναι = ἀναβαίνειν, 222) εἶναι = ἀναβαίνειν, 223) εἶναι = ἀναβαίνειν, 224) εἶναι = ἀναβαίνειν, 225) εἶναι = ἀναβαίνειν, 226) εἶναι = ἀναβαίνειν, 227) εἶναι = ἀναβαίνειν, 228) εἶναι = ἀναβαίνειν, 229) εἶναι = ἀναβαίνειν, 230) εἶναι = ἀναβαίνειν, 231) εἶναι = ἀναβαίνειν, 232) εἶναι = ἀναβαίνειν, 233) εἶναι = ἀναβαίνειν, 234) εἶναι = ἀναβαίνειν, 235) εἶναι = ἀναβαίνειν, 236) εἶναι = ἀναβαίνειν, 237) εἶναι = ἀναβαίνειν, 238) εἶναι = ἀναβαίνειν, 239) εἶναι = ἀναβαίνειν, 240) εἶναι = ἀναβαίνειν, 241) εἶναι = ἀναβαίνειν, 242) εἶναι = ἀναβαίνειν, 243) εἶναι = ἀναβαίνειν, 244) εἶναι = ἀναβαίνειν, 245) εἶναι = ἀναβαίνειν, 246) εἶναι = ἀναβαίνειν, 247) εἶναι = ἀναβαίνειν, 248) εἶναι = ἀναβαίνειν, 249) εἶναι = ἀναβαίνειν, 250) εἶναι = ἀναβαίνειν, 251) εἶναι = ἀναβαίνειν, 252) εἶναι = ἀναβαίνειν, 253) εἶναι = ἀναβαίνειν, 254) εἶναι = ἀναβαίνειν, 255) εἶναι = ἀναβαίνειν, 256) εἶναι = ἀναβαίνειν, 257) εἶναι = ἀναβαίνειν, 258) εἶναι = ἀναβαίνειν, 259) εἶναι = ἀναβαίνειν, 260) εἶναι = ἀναβαίνειν, 261) εἶναι = ἀναβαίνειν, 262) εἶναι = ἀναβαίνειν, 263) εἶναι = ἀναβαίνειν, 264) εἶναι = ἀναβαίνειν, 265) εἶναι = ἀναβαίνειν, 266) εἶναι = ἀναβαίνειν, 267) εἶναι = ἀναβαίνειν, 268) εἶναι = ἀναβαίνειν, 269) εἶναι = ἀναβαίνειν, 270) εἶναι = ἀναβαίνειν, 271) εἶναι = ἀναβαίνειν, 272) εἶναι = ἀναβαίνειν, 273) εἶναι = ἀναβαίνειν, 274) εἶναι = ἀναβαίνειν, 275) εἶναι = ἀναβαίνειν, 276) εἶναι = ἀναβαίνειν, 277) εἶναι = ἀναβαίνειν, 278) εἶναι = ἀναβαίνειν, 279) εἶναι = ἀναβαίνειν, 280) εἶναι = ἀναβαίνειν, 281) εἶναι = ἀναβαίνειν, 282) εἶναι = ἀναβαίνειν, 283) εἶναι = ἀναβαίνειν, 284) εἶναι = ἀναβαίνειν, 285) εἶναι = ἀναβαίνειν, 286) εἶναι = ἀναβαίνειν, 287) εἶναι = ἀναβαίνειν, 288) εἶναι = ἀναβαίνειν, 289) εἶναι = ἀναβαίνειν, 290) εἶναι = ἀναβαίνειν, 291) εἶναι = ἀναβαίνειν, 292) εἶναι = ἀναβαίνειν, 293) εἶναι = ἀναβαίνειν, 294) εἶναι = ἀναβαίνειν, 295) εἶναι = ἀναβαίνειν, 296) εἶναι = ἀναβαίνειν, 297) εἶναι = ἀναβαίνειν, 298) εἶναι = ἀναβαίνειν, 299) εἶναι = ἀναβαίνειν, 300) εἶναι = ἀναβαίνειν, 301) εἶναι = ἀναβαίνειν, 302) εἶναι = ἀναβαίνειν, 303) εἶναι = ἀναβαίνειν, 304) εἶναι = ἀναβαίνειν, 305) εἶναι = ἀναβαίνειν, 306) εἶναι = ἀναβαίνειν, 307) εἶναι = ἀναβαίνειν, 308) εἶναι = ἀναβαίνειν, 309) εἶναι = ἀναβαίνειν, 310) εἶναι = ἀναβαίνειν, 311) εἶναι = ἀναβαίνειν, 312) εἶναι = ἀναβαίνειν, 313) εἶναι = ἀναβαίνειν, 314) εἶναι = ἀναβαίνειν, 315) εἶναι = ἀναβαίνειν, 316) εἶναι = ἀναβαίνειν, 317) εἶναι = ἀναβαίνειν, 318) εἶναι = ἀναβαίνειν, 319) εἶναι = ἀναβαίνειν, 320) εἶναι = ἀναβαίνειν, 321) εἶναι = ἀναβαίνειν, 322) εἶναι = ἀναβαίνειν, 323) εἶναι = ἀναβαίνειν, 324) εἶναι = ἀναβαίνειν, 325) εἶναι = ἀναβαίνειν, 326) εἶναι = ἀναβαίνειν, 327) εἶναι = ἀναβαίνειν, 328) εἶναι = ἀναβαίνειν, 329) εἶναι = ἀναβαίνειν, 330) εἶναι = ἀναβαίνειν, 331) εἶναι = ἀναβαίνειν, 332) εἶναι = ἀναβαίνειν, 333) εἶναι = ἀναβαίνειν, 334) εἶναι = ἀναβαίνειν, 335) εἶναι = ἀναβαίνειν, 336) εἶναι = ἀναβαίνειν, 337) εἶναι = ἀναβαίνειν, 338) εἶναι = ἀναβαίνειν, 339) εἶναι = ἀναβαίνειν, 340) εἶναι = ἀναβαίνειν, 341) εἶναι = ἀναβαίνειν, 342) εἶναι = ἀναβαίνειν, 343) εἶναι = ἀναβαίνειν, 344) εἶναι = ἀναβαίνειν, 345) εἶναι = ἀναβαίνειν, 346) εἶναι = ἀναβαίνειν, 347) εἶναι = ἀναβαίνειν, 348) εἶναι = ἀναβαίνειν, 349) εἶναι = ἀναβαίνειν, 350) εἶναι = ἀναβαίνειν, 351) εἶναι = ἀναβαίνειν, 352) εἶναι = ἀναβαίνειν, 353) εἶναι = ἀναβαίνειν, 354) εἶναι = ἀναβαίνειν, 355) εἶναι = ἀναβαίνειν, 356) εἶναι = ἀναβαίνειν, 357) εἶναι = ἀναβαίνειν, 358) εἶναι = ἀναβαίνειν, 359) εἶναι = ἀναβαίνειν, 360) εἶναι = ἀναβαίνειν, 361) εἶναι = ἀναβαίνειν, 362) εἶναι = ἀναβαίνειν, 363) εἶναι = ἀναβαίνειν, 364) εἶναι = ἀναβαίνειν, 365) εἶναι = ἀναβαίνειν, 366) εἶναι = ἀναβαίνειν, 367) εἶναι = ἀναβαίνειν, 368) εἶναι = ἀναβαίνειν, 369) εἶναι = ἀναβαίνειν, 370) εἶναι = ἀναβαίνειν, 371) εἶναι = ἀναβαίνειν, 372) εἶναι = ἀναβαίνειν, 373) εἶναι = ἀναβαίνειν, 374) εἶναι = ἀναβαίνειν, 375) εἶναι = ἀναβαίνειν, 376) εἶναι = ἀναβαίνειν, 377) εἶναι = ἀναβαίνειν, 378) εἶναι = ἀναβαίνειν, 379) εἶναι = ἀναβαίνειν, 380) εἶναι = ἀναβαίνειν, 381) εἶναι = ἀναβαίνειν, 382) εἶναι = ἀναβαίνειν, 383) εἶναι = ἀναβαίνειν, 384) εἶναι = ἀναβαίνειν, 385) εἶναι = ἀναβαίνειν, 386) εἶναι = ἀναβαίνειν, 387) εἶναι = ἀναβαίνειν, 388) εἶναι = ἀναβαίνειν, 389) εἶναι = ἀναβαίνειν, 390) εἶναι = ἀναβαίνειν, 391) εἶναι = ἀναβαίνειν, 392) εἶναι = ἀναβαίνειν, 393) εἶναι = ἀναβαίνειν, 394) εἶναι = ἀναβαίνειν, 395) εἶναι = ἀναβαίνειν, 396) εἶναι = ἀναβαίνειν, 397) εἶναι = ἀναβαίνειν, 398) εἶναι = ἀναβαίνειν, 399) εἶναι = ἀναβαίνειν, 400) εἶναι = ἀναβαίνειν, 401) εἶναι = ἀναβαίνειν, 402) εἶναι = ἀναβαίνειν, 403) εἶναι = ἀναβαίνειν, 404) εἶναι = ἀναβαίνειν, 405) εἶναι = ἀναβαίνειν, 406) εἶναι = ἀναβαίνειν, 407) εἶναι = ἀναβαίνειν, 408) εἶναι = ἀναβαίνειν, 409) εἶναι = ἀναβαίνειν, 410) εἶναι = ἀναβαίνειν, 411) εἶναι = ἀναβαίνειν, 412) εἶναι = ἀναβαίνειν, 413) εἶναι = ἀναβαίνειν, 414) εἶναι = ἀναβαίνειν, 415) εἶναι = ἀναβαίνειν, 416) εἶναι = ἀναβαίνειν, 417) εἶναι = ἀναβαίνειν, 418) εἶναι = ἀναβαίνειν, 419) εἶναι = ἀναβαίνειν, 420) εἶναι = ἀναβαίνειν, 421) εἶναι = ἀναβαίνειν, 422) εἶναι = ἀναβαίνειν, 423) εἶναι = ἀναβαίνειν, 424) εἶναι = ἀναβαίνειν, 425) εἶναι = ἀναβαίνειν, 426) εἶναι = ἀναβαίνειν, 427) εἶναι = ἀναβαίνειν, 428) εἶναι = ἀναβαίνειν, 429) εἶναι = ἀναβαίνειν, 430) εἶναι = ἀναβαίνειν, 431) εἶναι = ἀναβαίνειν, 432) εἶναι = ἀναβαίνειν, 433) εἶναι = ἀναβαίνειν, 434) εἶναι = ἀναβαίνειν, 435) εἶναι = ἀναβαίνειν, 436) εἶναι = ἀναβαίνειν, 437) εἶναι = ἀναβαίνειν, 438) εἶναι = ἀναβαίνειν, 439) εἶναι = ἀναβαίνειν, 440) εἶναι = ἀναβαίνειν, 441) εἶναι = ἀναβαίνειν, 442) εἶναι = ἀναβαίνειν, 443) εἶναι = ἀναβαίνειν, 444) εἶναι = ἀναβαίνειν, 445) εἶναι = ἀναβαίνειν, 446) εἶναι = ἀναβαίνειν, 447) εἶναι = ἀναβαίνειν, 448) εἶναι = ἀναβαίνειν, 449) εἶναι = ἀναβαίνειν, 450) εἶναι = ἀναβαίνειν, 451) εἶναι = ἀναβαίνειν, 452) εἶναι = ἀναβαίνειν, 453) εἶναι = ἀναβαίνειν, 454) εἶναι = ἀναβαίνειν, 455) εἶναι = ἀναβαίνειν, 456) εἶναι = ἀναβαίνειν, 457) εἶναι = ἀναβαίνειν, 458) εἶναι = ἀναβαίνειν, 459) εἶναι = ἀναβαίνειν, 460) εἶναι = ἀναβαίνειν, 461) εἶναι = ἀναβαίνειν, 462) εἶναι = ἀναβαίνειν, 463) εἶναι = ἀναβαίνειν, 464) εἶναι = ἀναβαίνειν, 465) εἶναι = ἀναβαίνειν, 466) εἶναι = ἀναβαίνειν, 467) εἶναι = ἀναβαίνειν, 468) εἶναι = ἀναβαίνειν, 469) εἶναι = ἀναβαίνειν, 470) εἶναι = ἀναβαίνειν, 471) εἶναι = ἀναβαίνειν, 472) εἶναι = ἀναβαίνειν, 473) εἶναι = ἀναβαίνειν, 474) εἶναι = ἀναβαίνειν, 475) εἶναι = ἀναβαίνειν, 476) εἶναι = ἀναβαίνειν, 477) εἶναι = ἀναβαίνειν, 478) εἶναι = ἀναβαίνειν, 479) εἶναι = ἀναβαίνειν, 480) εἶναι = ἀναβαίνειν, 481) εἶναι = ἀναβαίνειν, 482) εἶναι = ἀναβαίνειν, 483) εἶναι = ἀναβαίνειν, 484) εἶναι = ἀναβαίνειν, 485) εἶναι = ἀναβαίνειν, 486) εἶναι = ἀναβαίνειν, 487) εἶναι = ἀναβαίνειν, 488) εἶναι = ἀναβαίνειν, 489) εἶναι = ἀναβαίνειν, 490) εἶναι = ἀναβαίνειν, 491) εἶναι = ἀναβαίνειν, 492) εἶναι = ἀναβαίνειν, 493) εἶναι = ἀναβαίνειν, 494) εἶναι = ἀναβαίνειν, 495) εἶναι = ἀναβαίνειν, 496) εἶναι = ἀναβαίνειν, 497) εἶναι = ἀναβαίνειν, 498) εἶναι = ἀναβαίνειν, 499) εἶναι = ἀναβαίνειν, 500) εἶναι = ἀναβαίνειν, 501) εἶναι = ἀναβαίνειν, 502) εἶναι = ἀναβαίνειν, 503) εἶναι = ἀναβαίνειν, 504) εἶναι = ἀναβαίνειν, 505) εἶναι = ἀναβαίνειν, 506) εἶναι = ἀναβαίνειν, 507) εἶναι = ἀναβαίνειν, 508) εἶναι = ἀναβαίνειν, 509) εἶναι = ἀναβαίνειν, 510) εἶναι = ἀναβαίνειν, 511) εἶναι = ἀνα

τοὺς ἀναβαίνοντες, ἰππεύοντες, οὕτω ληπτέαι καὶ συνθέσεις, αἷψα, «ἀναδύναντες ἐπ' ἵππων ἡλασαν», Κύρ. 3, 3, 27, ἀν. 3, 4, 30, ὅπου τὸ ἐπ' ἵππων ἀνήκει εἰς τὸ ἡλασαν. Ἀλλὰ λέγεται καὶ παθ. «ἵππος ἀναβαίνων» = ὁ ἰππεύωντος Σεν. Ἰππ. 1, 4, 5) ἐπὶ τὴν τριήρη = ἐμβαίνειν εἰς τὸ πλοῖον Σεν. Ἐλ. 3, 3, 4, 59. καὶ μόν. ἀναβαίνειν = ἐμβαίνειν εἰς τὸ πλοῖον, γυθὶ παρακράω, ἀν. 5, 9, 14 καὶ «Ὁμ. οὕτως, αἱ τριῶν ἀναβαίνουσιν» = πλέειν εἰς Τρ. Ὀδ. α, 210 «ἀπὸ Κρήτης ἀναβαίνειν» = ἀποπλεῖν (κ. Ἡρ. 5, 252 γ) περὶ ῥητόρων, ἀναβαίνειν εἰς τὸ βήμα καὶ ἀγορεύειν — ἐς τὸ πλῆθος = πρὸς τὸν λαὸν Πλάτ. ἀπολ. 31 — ἐπὶ τὸ βήμα, πολ. 10, 817. συγνώτατα, — παρουσιάζομαι εἰς τὸ δικαστήριον, — ἐς τὸ δικαστήριον Ἀντιφ. 0, 21, Πλάτ. Γοργ. 486 — ἐπὶ τὸ δικ. Ἀνακ. 1, 23, Πλάτ. ἀπολ. 40 καὶ ἄνευ συγν. (2. ἐν τῇ προστάσει τῇ ἀπευθυνομένῃ πρὸς τοὺς μάρτυρας, ἀνάθετε Λυσ. 1, 49, 10. 2, 34 καὶ Δημ. συγν. ὅπου τις ἔπειτα νὰ ἐννοῇ τὸ βήμα. Καὶ περὶ τοῦ λαοῦ λέγεται «ἀναβαίνειν εἰς ἑκκλησίαν» Δημ. 29, 30 (οἷός τι ἐνδοξέ κείναι ὑψηλὰ), καὶ Πλούτ. 10, 4, 6, κατὰ ῥωμ. συνήθειαν, «ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν οἰκίαν ἀναβαίνειν» (διὸ τὴν λατινιστὴ λέγεται, in forum descenditur), οὗτο ἔμμενεται ἐπιστρέφειν 2) ἐπὶ κατὰ ἑξῆς περιηγήσεων καὶ ταξείων, πηγαίοντες πρὸς τὰ ἄνω, ἐκ τῆς παραλίας ἄνω εἰς τὰ μεσόγεια, ἰδ. εἰς τὴν ἄνω Ἀσίαν Σεν. συγν. π. χ. ἀν. 1, 1, 2 οὕτως — πρὸς τὴν βασιλέα Πλάτ. Ἀλκ. 1, 123, Σεν. Ἐλ. 1, 1, 2, 3) ἀξίαν, περὶ τοῦ ποταμοῦ, πηγαίοντες εἰς τὰ ὕψηλα ὁφθαλμοί «— ἐπὶ ἑκατάδεκα ἡμέραις καὶ τὸ ἐν Πλάτ. πολ. 4, 445, «ἐνταῦθα τοὺς λόγους ἀναβ.» = τὸς ἐπὶ προσηγορίαν ἐν τῷ λόγῳ «δύο ἀναδεσθῶς ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ ἡλικίας» = δύο ἐτη πρεσβύτερος ἑμὸς Ἀλκ. Τετ. σ. 19. — «Ὡς, περὶ νόμων βαλὼν, περὶ οἰκοδομῶν, = ὁφθαλμοί Πλάτ. Περ. 13, 4) μεταβαίνειν, = ἡ τυραννὶς ἀνέλθῃ εἰς τὴν θυγατέρα» = μετέβη, ἐπέραιον εἰς τὴν θ. Ἰπρ. 1, 109 5) συμβαίνειν, ὡς τὸ ἀποδοαίνω «τὰ πράγματα αὐτῶ ἀνέβη, 7, 10, 8 «καχὼν ἀνέβη» Σεν. Ἀθην. 2, 47, 6) περὶ ἵππων καὶ ὄνων, βατεύω, ὁρῶν «τὰς θήλας ἵππους ἀναβαίνοντας» Ἰπρ. 1, 192, 59, παθ. «αἱ ἀναβαίνουσαι» = αἱ ὁρῶμεναι· πρὸλ. «ἀναβῆναι τὴν γυναῖκα βοῦμαι» Μέν. παρὰ Ζών. καὶ Μοιρ. ascendō. ἀναβαίνων· πρότερον ὁ Μαλιναῖος Πλούτ. ἀνα-βαπτίζω 1) τινὰ, φέρω τινὰ εἰς βαπτισμὸν ἐνθαυσιασμόν, ξεγαλῶ Εὐρ. Ὀρ. 337. πάλιν, Ἡρ. μ. 1088, Πλούτ. Ἀντ. 25, 2) ἐκτρέφω καὶ εἰς βαπτισμὸν ὁλοθυγρῶν, ἀναδοῶ Ἰπρ. Βάκχ. 864, Πλούτ. Κράσ. 33. ἀνα-βαπτίζω 2) τὴν προηγ. 1, οὕτως ἀνα-βαπτίζω ἐν Εὐρ. Ὀρ. 337. ἀναβαλλάγορας φάρμακον τι καὶ λίθος ἐν Σόλων Ἰπρ. ἀνα-βαλλάξας ταινίαν ἢ σφαίραν Ἰπρ.

Ἀνα-βάλλω (ῥε βάλλω), ἱερ. βάλλω, βάπτω ἄνω· α) ἐν τῇ κυρ. σημ. — γῆν Σεν. Κύρ. 7, 5, 10 — τάφρον = σκάπτω τάφρον, 5, 2, 5 «— κρήνη ὕδωρ» Καλλίμ. ἀπ. 208 — τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον = ἀναδιδοῶ τινὰ εἰς τὸν ἵππον Σεν. ἀν. 4, 4, 4, Κύρ. 7, 1, 38, περὶ τοῦ ἵππου, «τὸν ἀναδότην ἀναβάλλειν» = σηκώνει τὸν ἵππον ὑψηλὰ, τὸν ῥίπτει, Ἰππ. 8, 7 «ἐπὶ ζυγὸν ἀναδότης» = τοθεῖς ἱππῶν εἰς τὴν πλάστιγγα Αἰλ. Ἰ. Π. 10, 6, ἐπίμο· 6) ἀναβάλλω, ὡς καὶ σῆμ. — ἔσθλον Ὀδ. τ. 584 καὶ ἔπομ. παρατείνω, βουκαλοῖ τινὰ — λόγοις Δημ. 8, 52, 9, 14. — Συγν. τὸ μέγ. δι' ἑμαυτὸν· α) ἀναβάλλω (κυρ. ἀφῆναι τι βραδύτερον νὰ κάμω) «μὴδ' ἐπὶ ὅρῳ ἀμ-βαλλώμεθα ἔργον» Ἰλ. 6, 336 πρὸλ. Ἡρ. 3, 85, «οὐδέτι ἀνεβάλλοντο μὴ οὐ τὸ πᾶν μηχανήσασθαι», 6, 88 «ἀναβάλλομαι τοῖς ἐς τρίτην ἡμέραν ἀποκρινεσθαι», 9, 8, Πίνδ. Ν. 7, 29 ἀναβάλλω = περίμενα, 7, 77 «μὴδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αἶριον ἐς τ' ἐννεφιν» οὐ γὰρ ἔτοιμοι ἐργὸς ἀνὴρ κίμπλησι καλῆν οὐδ' ἀναβαλλόμενος Ἡσ. Κρ. 408. Συγν. παρ' ἀντικοῖς — εἰς τὴν αἶριον Πλάτ. Μενεξ. 234 — εἰς καιρὸν, Φαῖδ. 107 — εἰς ἡλικίαν Σεν. Ἐλ. 1, 7, 4 πρὸλ. Ἀριστ. νεφ. 1123 «ἀνεβάλλω τὸ πρᾶγμα χρόνως ἐκ χρόνων» = ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν Ἀισχίν. 1, 61 καὶ «πόλεμον ἀναβάλλεσθαι» = οὐ διαλύειν, παρατείνω Ἰσοκ. 4, 172 «ἀναβαλίσθαι διό-μενος» = παρακαλῶν ἢ ἀναβληθῇ (ἢ πληρω-μή), 3, 33 ὡς. — ἐπὶ τινὰ = παραβῆμαι εἰς τινὰ, πρὸς ἀπόφρασιν Λουκ. ἀλ. 15, differo 6) ἀναβάλλεσθαι ἀεῖδειν = ἀρχίζω νὰ ᾄδω Ὀδ. α, 155, Θεόκρ. 6, 20 ἄλλ. προσωμι-ζομαι, ἀνακρούομαι ἢ προανακρ. καὶ ἄνευ τοῦ ἀεῖδειν Ἀριστ. εἰρ. 1235 παρὰ μετ' γ. καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς λόγου πρὸλ. «φωνὰς ἀγρονεῖς» = voces iurges emittere Πλούτ. Αἴμα. Παύλ. 26 οὕτω, «μαρτύριον ἀναβαλλόμε-νος» Ἀθῆν. 3, 100 ἄλλα «μέλος ἀναβεβλη-μένον» παρὰ Δ. Χρυσ. 1, 43 εἶναι, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν «ὄρθιον νόμον», ἄμα βραδύ, ἀρ-γόν· οὕτω καὶ Ἡλιδ. Αἰθ. 2, 8. Περὶ τοῦ πυθός, «ὁ θεῖός ποὺς ἀναβάλλεται τὸν θυ-μόν, ἐπικρατῶν τοῦδαφός» = κτυπᾷ τὸν χρό-νον Φιλόστρ. εἰς. σ. 871 γ) ἀναλαμβάνω· ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσσηνίους = ἐ-πιχειρεῖν κατὰ τὸν Μ. μάχας Ἡρ. 5, 49 πρὸς Ἀισχ. ἐπ. 1019, «ἀνὰ λίνδων βαλῶ», καὶ ὁ δυνάμει νὰ παρὼλ. τὸ ἀναρρίπτειν δ) ἱμάτιον, καὶ ἀπολ. περιβάλλομαι, ἐνδύο-μαι, κοιν. ῥίπτω ἱππῶν ῥαυ. Ἀριστ. σφ. 1132 κατὰ Σουῖδ. «ἀναβάλλεσθαι τὸ ἱμά-τιον, οὐ περιβάλλεσθαι λέγουσιν». Ἰδ. τρὸ-πος τοῦ ἐνδύεσθαι, καθ' ὃν τὸ ἐνδύμα σπλη-ματίζει μέγαν κάλπον, ὡς ἔπρεπε ἀνδράσι πεπαιδευμένοις καὶ σεμνοῖς Πλάτ. Θεαιτ. 175 πρὸλ. Ἀθῆν. 1, 38, Δημ. 19, 251 — ἐντα-λῶς Λουκ. Ἐπίμοτ. 18 ἐν Ἀριστ. ὅμως ἐκκλ. 97 καί... ὑπερβαίνουσαι τις ἀναβαλλο-μένη δέξεται τὸν φασαῖον = ἀπορρίπτει τὸ ἐνδύμα, induat.

Ἀνα-βαπτίζω ἱππανευρόδω τὸ βάπτει

Πλάτ. πολ. 10, 614, Ἀριστ. βατρ. 177, 2) μ. ἀν. ἀναζωογονῶ· αὐτὸν ἀναζωοποιῶναι Πλάτ. Φαίδ. 89, Κρίτης ἐν β. Ἀν. 395· καὶ ἀνετίωσα Παλαίφ. 41, Πλούτ. 30, σ. 267, ὅπου καὶ ἀναγετίωσα· αἰται, ἀμφότερα ἀμτθ. ἀναδιώσεις Αἰλ. Ζ. 1, 2, 29, revivisco.
 Ἀνα-είωσις, ἡ· τὸ ἀναζῆν Πλούτ. Λου- κούλ. 18.
 Ἀνα-είωσιν· ἀναζωογονῶ Σχολ. Εὐρ. Ἄλκ. 1, 68. παθ. ἀναδιώσκωμαι = ἀναζῶ Πλάτ. συμπ. 203, ἐν Κρίτ. 48 ὅμως· τῶν ἀναδιωσκόμενων = τῶν ἀναζωοποιούντων, εἴτε ἀντθ. «τῶν ἀποκινυνόντων» οὕτω καὶ Εὐρόπ. Φ. 1, 4, 17 καὶ Αἰλ. Ζ. 1, 16, 19· ἀναδιώω.
 Ἀνα-βλαστάνω (ἴδε βλαστάνω)· πάλιν βλαστάνω, ἢ πρὸς τὰ ἄνω βλαστάνω = βλαστάνω «ἐξανατραπὼ τῶν ἐκ γῆς ἀναβλα- στευνόντων» Πλάτ. νόμ. 8, σ. 845, περὶ φυ- τῶν ὡς. Πλούτ. δεισιδ. 8. Μτρ. πάλιν γινώσκαι, ἀναγεννώμαι· καὶ Συράκουσαι παρακίττα ἀνιβλαστον = ἤκρασαν πάλιν Πρ. 7, 156· «ἐκ γὰρ ἐκείνου νεώτερον ἀνα- βλαστήσει», 3, 62· - κακὰ, 5, 4, καὶ μτγν. ὡς Πλούτ. Ἐρωτ. 23.
 Ἀνα-βλάστημα· τὸ ἀναβλαστήσαν Πολυδ. Ἀνα-βλαστήματιον· ἴδ' ἀναστήματιον.
 Ἀνα-βλάστησις, ἡ· τὸ ἀναβλαστάνειν Θε- ὡφρ. Φ. 1, 8, 2, 6.
 Ἀνα-βλέμμα, τό· τὸ ἀναβλέπειν Ξεν. κυν. 4, 4, «τὸ τῶν σκυλάκων ἀναβλέμμα» = τὸ βλέπειν ὁπίσθεν πρὸς τὸν ἐκτωρὸν κύριον Πολυδ.
 Ἀνα-βλέπω· 1) βλέπω πρὸς τὰ ἄνω· εἰς τὸν οὐρανὸν Πλάτ. Ἀξ. 370, Ξεν. Κυρ. 6, 4, 9, Ἀριστ. νεφ. 345· προσβλέπω, κυτ- τῶν· πρὸς τινα = βλέπω βλέμμα πρὸς τινα Πλάτ. Φαίδ. 116, Ξεν. Κύρ. 1, 4, 12· σπαν. μετὰ δοτ. Εὐρ. 1, 1467· καὶ μέσ. μέλ. «ὡς ἀναβλέψασι» = πάλιν θὰ ἴδῃται, Πρ. μ. 563· εἰλὰ «ὁράκον» ἀναβλέποντα φαινίαν φλό- γαν· «ὅστις ἐκπέμπει πῦρ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, 1, 1263· 2) λαμβάνω πάλιν τὴν ὕψαι, «πάλιν ἀναβλ.» Ἀριστ. πλ. 95, 117, Πρ. 2, 111, Πλάτ. Φαίδρ. 243· ἔτι ἀνοι- γῶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς, ἀφ' οὗ προσηγήθη τὸ καταμύειν Ξεν. Κύρ. 8, 3, 29.
 Ἀνα-βλέψις, ἡ· τὸ ἀναβλέπειν, προσβλέ- πειν ἢ πάλιν βλέπειν Αἰλ. Ζ. 1, 17, 13· ἰσχυρὰ ἀντιβλέψις ἀντὶ ἀνέβλ.
 Ἀνα-βλήδην, «καὶ δι' γ' ἄρσενά πάντα δε- χόμενα πάλιν αὐτὶς ἀναβλήδην ὀχέονται» Ἀριστ. 1069 = ἐναλλάξ, τὸ ἐν ἀναβαίνειν τὸ ἕτερον ἴδ' ἀμβλήδην.
 Ἀνα-βλήδων· μετ' ὅσον ἀναβαλλομένου ἰ- μένου, περὶ ἐνδυμάτων.
 Ἀνα-βλήσις· ἀναβολή Ἰλ. 6, 379, Καλ- λὶμ. Θμν. Ἀπ. 46, Στράτ. ἐν Ἀνθ. 12, 184.
 Ἀνα-βλήτικως· ἀμβλήδην ἢ ἀμβολά- δην Εὐστ. Ἰλ. σ. 1241.
 Ἀνα-βλόος· πηγαί· Πούχ.
 Ἀνα-βλόζω· 1) ἀναθρύω, ἐκπέμπω πρὸς τὰ ἄνω, κυρ. περὶ πηγῶν λέγεται ἀναβλύ- ζουσα, ἢ ἄφουδι· Ἀπολλ. Ἰ. 4, 923·

«Νεῖλος ἀναβλύζων» = φουσκῶν, ὕψαι· ὁμοῦ. 17, 80· «ἀμβλύζας ποταμούς» Ὀρφ. Ἀργ. 1130· «ἐκ τοῦτου πῦρ ἀναβλύσαι» Πλούτ. Σουλ. 6· ἀνέβλυζεν, Ἀλεξ. 57, 2) μετ' ἐκβέλλω ὅσον Ἀριστοτ. θανμ. 113· «πηγὴ ἀναβλύζει ἀκροτον» Δισκ. ἐν Ἀνθ. 7, 31· «νάπη πηγὴν ἀμβλύζει», αὐτ. 9, 374.
 Ἀνα-βλύσις, ἡ· τὸ ἀναβλύζειν· πηγῶν Ἀριστοτ. κόσμ. 4, 34.
 Ἀνα-βλυστάνω· ἀναβλύζω Θεοδώρ. τ. 1, σ. 751, ἄλλ. μτγν.
 Ἀνα-βλύω· τὸ προηγ. ὅθ. παρ' Ἡσυχ. «ἀ- ναβλύει· ἀναζῇ, ἀναθρύει».
 Ἀνα-βύω (ἴδε βύω, ἀναβύωμαι Εὐρ. Ἰ. Α. 465)· 1) φωνάζω· «μέγα ἀμύβωσας» = ἀφ' οὗ ἐφώναζε θοάτα Πρ. 1, 8, 3, 38, ἀνέ- θωσι, 1, 10 καὶ συχνά· ἴδ. περὶ τῆς ἐν τῇ πολλῷ βοῆς Ξεν. Κύρ. 7, 1, 38· ἐγείρω βοὴν ὀρήνου, 3, 1, 13· «ἀναβύων ὡς δεινὸν ἔστι» Δειν. 2, 6· πρβλ. 2)· προσέτι, βοᾶν πρὸς ἀλλήλους, τὸ νὰ φωνάξῃ ὁ εἰς τὸν ἄλ- λον Ξεν. ἄν. 5, 4, 31· 2) μετ' ἐπομ. αἰτ. - πιαῖνα Πλάτ. ἐπ. 7, 348· «ἀναβύωμαι Ἀσκληπιὸν» = ὅκ· τὸν ἱππικαλῶς μεγαλο- φωνῶς Ἀριστ. πλ. 639· πρβλ. Εὐρ. Ἰλ. 1592· καὶ ἐπομ. αἰτ. μετ' ἀπαρ· ἀπαύτω ἢ κλειδῶ μεγαλοφώνως Ξεν. Ἰλ. 5, 1, 15, Πολύδ. 8, 32, 3· ὀρήνω· - ἑμφωρῶν Εὐρ. Βάχχ. 1452· - γάμου, Ἰλ. 191, exclamo.
 Ἀνα-βύημα, τό· ἀναφώνησις.
 Ἀνα-βύησις, ἡ· τὸ ἀναβύειν Δ. Ἀλ. 9, 10.
 Ἀνα-βούρεω· ἀνασκάπτω, ἢ σκάπτων ἱε- ρῶν Κύριλλ. Ἰουλ. σ. 206· κατὰ Σουλδ. «ἀναβούρευσσι, ἀναμοχλεύουσιν».
 Ἀνα-βούρεω· ἀμβολῶσθαι Πολέμ. ἐν Μα- κροδ. 5, 19.
 Ἀνα-βούρεον· τὸ ἐπομ. ἀρχ. λξ.
 Ἀνα-βούριον, τό· περιβόλαιον καλύπτων τοὺς ὄμους καὶ τὰ στῆθος, μτγν.
 Ἀνα-βούρας, ἡ· ἀμβολὰς, ἡ ἴδε.
 Ἀνα-βούρας, ἴος, δ'· 1) ὑπερήτης, ἱπποκόμοι· ἀναβούρων, τ. κ. βοηθῶν τὸν ἱππία ν' ἀναβῇ εἰς τὸν ἵππον Πλούτ. Γ. Γράχχ. 7, Ἀπ. Καρχ. 106· παρὰ Ἱέρσας τῶν εὐγενῶν τις Ἀρρ. Ἀν. 1, 15, 8· 2) ἀποσπῆρτον, ἢ τοὺς πόδας ἐντιθέντες ἑτοιμοποινοῦνται Εὐστ. ἐν Ὀδ. Α. κατὰ Σουλδ. «καὶ ἡ παρὰ Ῥωμαίοις λεγομένη σκάλα»· 3) παρὰ τοῖς χειρουργοῖς ἐργαλεῖον, πρὸς τὸ ἱελο- κύειν τι Π. Αἰγ. 6, 88· 3) ὁ μοιλός, μτγν. Κατὰ δὲ Κοσμ. τοπογρ. χριστ. σ. 433 καὶ πλείοντες τὰ βύρεια καὶ δοκίμα μῆνη ἀναβούρας καλοῦνται, ὡς ἀνοί που ἀνιερχόμενοι καὶ βραδυπλοῦνται ο.
 Ἀνα-βούρας, ἡ· 1) ἀνάστασις, ἀνάστασις γῆς Ξεν. ἄν. 5, 2, 5, μετὰ τοῦ ἀπάρσεν ἀναβι- βλημένης· «τὴν ἀναβούραν ἐντός τῆς τάφου οὐκ ἔσται» Δ. Σικ. 17, 95, egestio· 2) ἡ ἀνάστασις, ἀνοδος· «αἰ εἰς τὸ ὄρος ἀναβούρας» Πολυδ. 5, 54, 7· πρὸς τὰς Ἀλπεῖς, 3, 50 καὶ συχνά· «τὴν ἀναβούραν ποιῶσθαι ο = ἀ- ναβαίνειν, 3, 50, 3· 3) συνηθιστάτα, ἀνα- βολή, καὶ σῆμ. οὕτω, τὸ ν' ἀναβῇ τις τι νὰ τὸ κάμῃ βραδύτερον ἀναβῇ ποιεῖν τι οὕτω Πλάτ. συμπ. 201· «εἰς ἀναβούρας ποι- ῶσθαι ο = ἀναβῇ» Ἰφρ. 8, 21, πρὸς θ

πρόλ. «εὐθὺς καὶ μὴ εἰς ἀναβολὰς πράττετε» Θουκ. 7, 15 καὶ Εὐρ. Ἑρακλ. 271, «οὐκ ἐς ἀμβολίαι, ἀλλ' ἡδὴ», ὡς. Πλούτ. Δημ. 50, ἐπίσης, «ἀναβολὴν τίνος ποιεῖσθαι» Θουκ. 2, 42, «ἀναβολίαις ποιεῖσθαι εἰς γῆρας» Μέν. ἐν Σιτοῦ 20 53, 13 καὶ «μηδ' ἐπὶ ἀναβολῇ πράσιν ποιεῖσθαι» = ἐπὶ προθεσμίᾳ Πλάτ. νόμ. 11, 915 πρόλ. Δημ. 48, 20 μετὰ τοῦ προφασίζομαι 4) ἀναβολαῖον, ἐνδυμα Πλάτ. Πρωτ. 342, 5) ἀρχή, προύμιον τοῦ ἔργματος, ἰδ. πρὸ ἀνακρούσματος τῶν διθυραμβοποιῶν Ἀριστ. εἰρ. 830, Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 9 Περὶ Φίλοστρ. ἐν γέν. «ἐν ἀναβολῇ» = ἐν ἀρχῇ ἰδ. ἀμολή 6) ἐν δικαστηρίαις, ἀνακομή. Ἀνα-βολίδιον, τό· πῆρα κρεμασμένη ἐκ τῶν ἀναβολῶν, μτγν. Ἀνα-βολίνος, 3, 80. ἐπὶρ. - κῶς μετ' ἀναβολῆς Ζωρ σ. 165. Ἀνα-βόλιμοι, δίκαι· αἱ δίκαι αἱ διὰ περίστασιν εἰς ὑπέρθεσιν ἐμπέπτουσιν Ἡσυχ. Ἀνα-βόλιον, τό· εἶδος φορέματος, ἄλλως σωζάριον, ὡς ἔδε Ἀγμ. ὄνειρ. 158. Ἀνα-καρδουρίζω· δυνατὰ μουρμουρίζω· ὤωρ - ἀνεορδοῦσαν Ἀριστ. ἐκκλ. 433. Ἀνα-καυκολέω· ἐπάγω τὴν διάνοιαν εἰς ἀλγίαν, ἀπατῶ Κύριλλ. Ἰουλ. 4, σ. 124. Ἀνα-καυλεύομαι· μεταβάλλω βουλήν, γνώμην Εὐστ. Ὅδ. σ. 1385. Ἀνάκθουρα, τά· πόλ. Πισιδίης Στράβ. Ἀνάκουε, ὁ· βασιλ. Λεῶντος Πλούτ. Ἀνα-βράζω (πρόλ. ἀναβράσσω)· θερμαίνω τι διὰ τὴν βράσην Διοσκ. 1· «ἄλμη ἀναβρασθεῖσα» = ἡ κυμαίνουμένη θάλα. Ἀπαλλ. Ρ. 2, 566· «ἀνάβραστα κρέα» = βρασμένα Ἀριστ. βατρ. 553 καὶ ἄλλ. κοιν. «τοὺς πλεονοντας ὑπὸ γέλωτος ἀναβρασθῆναι, σημαίνει τὸν σφοδρότερον γέλωτα» Β. Ἀν. σ. 66. Ἀνά-βρασσις, ἡ· τὸ ἀναβράζειν Στράβ. 3, σ. 140. Ἀνά-βρασμα, τό· τῷ προηγ. μτγν. Ἀνα-βρασμός, ὁ· ἀνάβρασσις Συνέσ. σ. 142. Ἀνα-βράσσω, ἄττ. - βραττω· βράζω «κρέα ἀνέβραττεν ὀρνίθια» Ἀριστ. βατρ. 510 - κίχλας, εἰρ. 1163· «τὰ ἐν τοῖς λίανοις ἀναβραττόμενα» = ὅποια μένουσιν ἐπάνω ὅταν κοκκινίζωμέν τι Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 16. Ἀνά-βραστος, 2· βρασμένος· - κρέα Ἀριστ. βατρ. 553, Φερειρ. ἐν Ἀνθ. 6, 269. (Ἀνα-βρέχω) ἡχώ, ποῖον ἤχον ἀποτελεῖ Ἡσυχ. μόν. ἀόρ. 6· ἀνέβραχε Ἰλ. τ. 13, περὶ τῆς κλαγγῆς τῶν ὅπλων· περὶ τῆς κροτούσης ὕλης Ὅδ. φ. 48· περὶ τοῦ ἀναεῖρουντος ὕδατος· ἰσολλ. Ρ. 4, 1147. Ἀναβράχω· βρέχω πάλιν Ἀριστοτ. πρόβλ. 21, 6. Ἀνα-βρομέω· κάμνω βρόντον Νόν. Δ. 45, 330· περὶ ζωμοῦ, ἀναβράζω Ἀθην. 3, 126. Ἀνα-βροντάω· βροντῶ Τρυφιδ. 116. Ἀνα-βροχίζω· ἐξάγω διὰ βρόχου Π. Αἰγ. 6, 13· 60. ὡς. Ἀνα-βροχισμός, ὁ· τὸ ἀναβροχίζειν, αὐτ. Ἀνα-βρόχω, μόν. ἀόρ. «ὅτε ἀναβρόχισεν ὤωρ» = ὅσῳ ἐκ τῆς Χάρουδης κατέπινε τὸ ὕδωρ. Ὅδ. κ. 240, ὁ ὑμνοῦμενος Ἀπολλ. Ρ.

4, 826 λέγει ἀναβρόχισα· καὶ «ὤωρ ἀναβρόχισεν» = τὸ ὅπισω καταποθέν, ἀποσυρόμενον Ὅδ. λ. 586· πρόλ. καταβρόχω καὶ Πουτ. λεξ. 2, 121. Ἀνα-βρυάζω· φωνάζω· ἀνεβρύαζεν Ἀριστ. ἱππ. 600. Ἀνά-βρυτον, τό· ἀναβρυτήριον, μτγν. Ἀνα-βρυχάομαι· βρυχῶμαι ἀναβρυχάομαι Πλάτ. Φαίδ. 117. Ἀνα-βρύω· ἀναβλύζω, ἐκπηγάζω Ἀλ. 1, Π. 3, 43· ἐνερ. περὶ ἀνθέων Νόν. Δ. 7, 346. Ἀνά-βρωσις, ἡ· τὸ κατατρώγειν Ἀλ. 1, φραδ. πρόβλ. 1, σ. 278. Ἀνα-βρωτικός, 3· ὁ ἀναβρώσκων, ἐκτατρώγων Ἀλ. Ἀφροδ. πρόβλ. 1, σ. 278. Ἀνά-βρωνες· βαθροῦ εἶδος Ἡσυχ. Ἀνα-γαγγανέουσιν· ἀναδοῶσιν Ἡσυχ. Ἀνα-γαλλίς, ἴδος, ἡ· φυτόν, πόα τις Ἡσυχ. Ἀνα-γαλλίς· ἀγαλλίς, κοιν. γαλατοῖδα Ἀνα-γαργαλίζω· γαργαρίζω Ἡσυχ. 1, 10· οἱ ἀρχαιότεροι ἀναγαγγαλίζω, ἰππ. πλύνω κάμνων γαργάραν· στόμα θερμαίνω γαργαρίζομεν Ἀθην. 1, 5 ἐκ τοῦ Ἰπποκρ. Ἀνα-γαργαρίστω, τό· μέσον, φάρμακον πρὸς ἀναγαργαρισμὸν Ἀλ. Τραλ. 1, 3· 71. Ἀνα-γαργαρισμός, ὁ· τὸ ἀναγαργαρίζω Ἡσυχ. Ἀνα-γαργαρίστον, τό, δηλ. φάρμακον ὤωρ πρὸς ἀναγαργαρισμὸν Ἡσυχ. Ἀνα-αγγελία, ἡ· δημοσία ἀνακηρύξις ἱππ. Πολύδ. 8, 139. Ἀνα-αγγελίζω· τῷ ἔπομ. Ἑρακλ. πίν. Ἀνα-αγγέλλω φέρω εἰδήσιν, γνωστοποιῶ - χρησμός Ἀισχ. Πρ. 664, Εὐρ. 1, Τ. 700, Πολύδ. συχνα - τί τινα, καὶ - πρὸς τινὰ 1, 67, 11· ἰδ. περὶ πρέσβειν, ὅστινες ἰππ. 1, 3, 21· ἰδὼν ἀνήγγειλεν Ἀθην. 5, 10· Πολύδ. 25, 2, 7. Συχνὰ ἐν τῇ Κ. Δ. δημ. ἔτι - πόλεμον Δ. Ἀλ. 3, 3. - Παθ. δημ. σία γνωστοποιεῖται Πλούτ. Περικλ. 18. Ἀνα-αγγέλος, 2· ὁ ἀνεῖ ἀγγελίας· - μτγν. = ἐξ ἧς οὐδεὶς ἐπιστρέφει, ὅπως φέρηται σιν περὶ αὐτῆς Γαίτ. ἐν Ἀνθ. 7, 244. Ἀνα-αγγέλος· ἡ ἀγρία μυστίνη Διοσκ. 4, 140. Ἀνα-αγγετικός, 3· ὁ ἀναγγέλλων Μάτθ. εἰς Δ. Ἀρεσπ. σ. 464. Ἀνα-αγγελάτος, 2· ὁ μὴ ἀγγελαῖς Ἡσυχ. ἐν λ. ἀνάπυστα. Ἀνά-γειος, 2· ὁ ὑπὲρ τὴν γῆν ἰππ. βί. Κωνστ. 3, 37. Ἀνα-γείρω· συναβρίζω, μτγν. Κ. Σμ. 2, 577. Ἀνα-γελῶ (ὡς γελῶ) γελῶ (ἡ ἀνὰ τὴν τείνει) Σεν. Κύρ. 5, 1, 8· καὶ - ἐπὶ τῇ 6, 1, 34, Πλούτ. Ἀνα-γένεσις, ἡ· ἀναγέννησις Κλ. στρ. 3, σ. 466. Ἀνα-γεννάω· γεννῶ ἐκ νέου, παθ. Κ. 1, περὶ τῆς κατὰ πνεῦμα ἀναγεννήσεως. Ἀνα-γέννησις, ἡ· γέννησις ἐκ νέου (πνευματικῇ), τ. 6, τὸ βάπτισμα, ἐκκλ. Ἀνα-γεννητικός, 3· ὁ ἀναγεννώμενος ἱππ. 1-28.

γιν, ἡ αὐτῆρας· προδιαγεγραμμένη δίδωται τῶν ἀλλοτῶν, οἵτινες ἦσαν ἠναγκασμένοι ἐν ἐξῆσι πολλὰς καὶ ἰσχυρὰς τροφὰς Ἄριστοτ. πολ. 8, 4.

Ἀναγκο-φάρος, 2· ὁ πρὸς ἀνάγκην τρώ-
γην πρὸλ. ἀναγκάσιτος.

Ἀναγκο-φορῶν· ὑποφέρω τι ὑπὸ τῆς ἀ-
νάγκης βιάζομαι Δ. Ἄλ. 10, 16.

Ἀναγκυλός, 2· ὁ μὴ ἔχων ἀγκύλην Δ.
Σα. 3, 8.

Ἀναγκυλῶν· ἀγλαόν, λαμπρὸν ποιῶ τι,
καθ. ἑορταζ. Ἄλ. τ. 5, σ. 536.

Ἀναγκυλαίνω· ποιῶ τι γλυκὺ Θεοφρ.
ἱστ. ρ. 3, 22, 3.

Ἀναγκυλῶν, 2· ἀνάγκυρος, ὁ ἴδιος.

Ἀναγκυλῶν, ὁ ὁ ἀνάγκυρα κατασκευ-
αζόμενος ἡμ. 16.

Ἀναγκυλῶν, ἡ ἀνάγκυρος, ἔργον γλυπτι-
κῶν ἐστὶν κατὰ τὸ ἥμισυ ἐν τῇ ἐφ' ἧς κεί-
ται ἐπιφανείᾳ Στράβ. 17, σ. 806 καὶ ἰω-
ν. ἡ ἀναγκυλῶν καλὰ μόνον, φ. δια-
φορῶν. Γαλην. τ. 2, σ. 731.

Ἀναγκυλῶν, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀναγκυλῶν· γλῶσσον οὕτως ὥστε νὰ ἐξέλ-
θῃ ἐκ τῆς ἐφ' ἧς κείται ἐπιφανείας, ποιῶ
ἀναγκυλῶν Γαλην. τ. 4, σ. 330, ἴωσ. ἰουδ.
ἱστ. 17, 2, 8.

Ἀναγκυλῶν· κίμπω, λυγίζω πρὸς τὰ
ἐξῆς· δεσμὸν = ἀφαιρῶ πάλιν ἀπὸ τινος
τὸν ἐπιτεθέντα αὐτῷ δεσμὸν, λύω τὸν δεσμὸν
ἰω. 2, 318, παθ. «ἀνεγνάμψθαι δὲ οἱ αἰ-
γυπιοὶ Ἰλ. γ. 348, η. 259» κατ' Εὐστ. «δη-
λον αὐτῶν ἀπὸ οὗτοιοτος ἀμδλῶντος κατ'
ἐκείνην, ἡ γουὸν στρωφὴν εἰς τὸ ἐμπαιλιν».

Ἀναγκυλῶν· γνάπτω πάλιν, μετρ. κκ-
αὐτῶν Πολυδ.

Ἀναγκυλῶν, ἡ ἀνασιότης, κακοῦργημα
Μακκ. 2, 4, 13.

Ἀναγκυλῶν (καὶ αἱ Ἀναγκυαί)· πόλ. ἐν Ἀσ-
σίᾳ Στράβ. κατ. Ἀναγκυταί.

Ἀναγκυλῶν, 2· ὁ μὴ ἀγνισθείς Ὀρφ.
ἱστ. 1229.

Ἀναγκυλῶν, 2· ὁ μὴ ἀγνός, ἀκάθαρτος, ἀ-
καθάρτος, ἔκτος, παρὰ τραγ. π. χ. Ἀισχ.
ἱστ. 220, Εὐρ. Ἰπποκλ. 1448 καὶ Ἀντιφ. 2,
π. 10, πρὸς ἀνάγκης Πολυδ. 1, 32.

Ἀναγκυλῶν, τὸ ἀνάγκωσκα Δ. Ἄλ. Δημ. 22.

Ἀναγκυλῶν· πάλιν γνωρίζω Πλάτ. Ἀλχ.
181.

Ἀναγκυλῶν, ἡ τὸ ἀναγνωρίζω Πλάτ.
Μετ. 193, Ἀριστοτ. ποιητ. 11, 4.

Ἀναγκυλῶν, τὸ σημεῖον πρὸς ἀναγνώ-
σιν τῶν ὁρισμάτων Ἰπποκρ. σ. 300.

Ἀναγκυλῶν, ὁ ἀναγνωρίζω Ἀρι-
στοτ. ποιητ. 6.

Ἀναγκυλῶν, ὁ ἀναγνωρίζω, 3· ὁ δι' οὗ ἀναγνωρί-
σθαι τὸ Σχολ. Λουκ.

Ἀναγκυλῶν· ἔφετ. τοῦ ἀναγιγνώσκω,
ἴωσ.

Ἀναγκυλῶν, ἡ 1) τὸ γνωρίζω, ἀναγνώ-
σκειν Ἰπρ. 1, 116· 2) τὸ ἀναγιγνώσκω, δια-
σείω Πλάτ. Εὐθυδ. καὶ ἑπ. 3) τὸ καταπί-
νειν, ἀρχ. λεξ.

Ἀνα-γνωσκα, τὸ τὸ ἀναγιγνώσκω, καὶ αὐ-
τὸ τὸ ἀναγιγνώσκωμενον Λουκ. ἄλ. ἱστ. 1, 2·
«ἀναγνώσκατα ἱστορικά» Δ. Ἄλ. 1, 8, Πλούτ.

Ἀνα-γνωστέος, 3· ὁ ἐπὶ τοῦ ἀναγιγνώ-
σκω, διαβαστέος Ἀθην. 1, 44, ἄλλ. μετν.

Ἀνα-γνωστέριον, τὸ τόπος ἐνθα ἀναγι-
γνώσκουσι, τὸ ἀναλογεῖον Ἡσυχ.

Ἀνα-γνωστής, ὁ ὁ ἀναγιγνώσκων Πλούτ.
Κράτ. 2.

Ἀνα-γνωστικός, 3· εἰς τὸ ἀναγιγνώσκω
ἐπιτηδείοις Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 12, Πλούτ. ἡθ.
σ. 514· «ἡ ἀναγνωστική, περὶ τὴν ποιὰν
προφορὰν τῶν λέξεων πραγματευομένη» Πτο-
λεμ. ἀρμ. σ. 239· «ἐκ τῶν ἀναγνώ-
στων βιβλίων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἴω. Δαμ. ἐπ.
πρὸς Θεόφ. σ. 129.

Ἀνα-γνωστός, 2· ὁς δύναται ν' ἀναγνώ-
σῃ, ἀναγιγνώσκων ἡ σημα. ἡν δίδει εἰς
τὴν λέξ. ὁ Εὐστ. Ἰλ. σ. 743, τὸν λίαν ἀ-
γνωστον, τοῦ πρώτου α σημ. ἐπίτασιν, τοῦ
δὲ δευτέρου στήρην, βασιζέται ἐπὶ ἱσραήλ.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

Ἀνα-γνωστός, τὸ τῷ προηγ. Κλ. Ἄλ.
στρ. 6, σ. 657, κενυρίσκα.

146. 5, 67, 9. Ἀποκρ. ἀνάγειν, τὸ μὴ
 ἔχειν τὸν πεπραχότα καὶ ἐπὶ ἐκείνον ἵνα
 ἴσθαις ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίων, εἰ γνήσιος, καὶ
 214. ἀνάγειν εἰς πρῶτην καὶ ἀνάγειν ὀνύχον
 διὰ τὴν ὀνομασμένην ἀμοιβήν· τὴν περὶ οἰκείου
 ὡς οὐ δυνάμενος πρᾶξαι, ὁ τὸν οἰκείον δι-
 κατεῖχον παραγίνεται ἐπὶ τὸν πεπραχότα
 καὶ ἀναγκάζεται αὐτὸν συνίστασθαι τὴν δίκην
 πρὸς τοὺς ἀμοιβηθέντας καὶ τοῦτο καλεῖ-
 ται ἀνάγειν εἰς πρῶτην. Πλάτ. νόμ. 11,
 918. ὅταν ἀνάγειν ἐπ' ἀρχήν = ἐπαναφέ-
 ρειν εἰς τὴν ἀρχήν, νόμ. 1, 826. — εἰς ἡμέ-
 ραν καὶ ὥραν = λογαριάζειν εἰς ἡμ. καὶ ὥρ.
 Πλούτ. Ῥωμ. 12, 368. Κίμ. 18 3) Ἄλλαι
 συνήθειαι σημειωταί εἶναι αἱ ἐπομ. «ἐορτὴν
 ἀνάγειν» (Ἰδ' ἄνω) = τελεῖν ἐορτήν ἐν πα-
 νηγυρικαῖς πομπαῖς Ἡρ. 2, 61. — θυσίας =
 προσάγειν, 2, 60. 6, 211 καὶ συχνά· γ. ο.
 Ἡρ. 2, 280, Εὐρ. Τρ. 326. «παῖδ' ἀ-
 νάγειν» = ἀρεσάσθαι τὸν π. Σοφ. Τρ. 210. «ω-
 νύχον Εὐρ. Φοίν. 1359. — φωνὴν = ἐγγεῖραι,
 ἱσχυρίζεσθαι τὴν φ. Πλούτ. Φλαμιν. 11. «θυ-
 σίας τιμὴν ἀνάγει» Εὐρ. Ἡρ. μ. 1333.
 14) καὶ ἀνευ προσθήκ. «ἀνάγειν νύκτα» = προ-
 ἄγειν. Παρὰ Δουκ. «τὸν Νεῖλον ἀναγέτω»,
 «αὐτὸν Νεῖλον τὰ ὕδατα, θε. διὰ δ.
 3, 1. — ἀνατρέφω, παιδεύω, ἀνάγει τὸν παῖδα
 ὁ παιδαγωγός Ξεν. ἀπομ. 4, 1, 3, ὅπου γράφ.
 καὶ ἀνατρέφει· ἀντὶ ἀναχθείσας Φίλιππ.
 ἐν Ἀνθ. 9, 254, τοιοῦτο, reduco, educo.
 Ἀν-αγωγεύς, ὁ ὁ ἀνάγων· — ψυχῶν = ὁ
 τὴν ψυχὴν εἰς τὴν ἀνωτέραν τοῦ φωτός χώ-
 ραν ἀνάγων θεός τοῦ ἡλίου Πρ. κλ. 4, 1. Ἡλ.
 35. — ἀσπίδος = ὁ ἄλλως τελευτῶν ἢ ἀνα-
 φαιρῶν, δι' ὃν κρατεῖται ἄνω ἡ ἀσπίς Εὐστ.
 14. σ. 995. — βλαυτῶν = τὸ λωρίον, ἡ τὸ ὀ-
 πηθὲν μέρος τῶν ὑποδημάτων Δίλ. 1. Π.
 9, 11, Ἀθην. 12, 543.
 Ἀν-αγωγή, ἡ 1) τὸ ἀνάγειν, ἀνύψωσις
 α) τοῦ πνεύματος, «ἡ τῶν κατωτέρων ὄν-
 των πρὸς ἀνωτέραν ἀγωγή», Γερ. Βλ. ὅρ.
 148, 16 ἱεὺς 6) νεῶν ἀν. καὶ ἀνευ τῆς
 τῶν ἡ ἐξόδος τῶν πλοίων εἰς τὸ πέλαγος,
 ἐκπλοῦς, Θουκ. 3, 29, Ξεν. Ελ. 1, 6, 28
 καὶ ἐπομ. Περ. Ἀθην. 9, 394 γραπτὸν ἀ-
 νάγωμαι, ὁ ἴδ' «ἀναγωγὴν ποιεῖσθαι» =
 ἀναγεῖν Πλούτ. 1, 46. Καθ' Ἡσυχ. «ὁ ἐκ
 τῆς Κιλλήδος εἰς τὴν Τροίαν ἀπόπλους καὶ ὁ
 ῥοι» γ) αἵματος ἀν Πλούτ. 2, 70 καὶ ἱατρ.
 ἀναγωγή, ἐκπύσις αἵματος, ἴδ' ἐπὶ θη. καὶ
 ἐκπυρόμενον, αἶμα, φλέγμα καὶ ὅμ. δ) ἀ-
 ναγεῖν, παιδεύειν Πλούτ. 33, 15 2) τὸ
 τὴν ψυχὴν ἀναφέρειν εἰς τὴν Ἀριστοτ. μετὰ
 πρᾶξιν ἀν' ἀρετῆς Β. Ἀν. σ. 207 καὶ
 «ἀναγωγή οἰκείου» δίκης ὄνομα. Ἀναγωγή
 γάρ ἐστι τὸ πῶν πωλοῦντα οἰκείην νόσημα
 ἐλύνει καὶ μὴ προσιπτόντα τῷ ὀνομαζόμενῳ
 πεπραχότα, ἀπογραφάμενον πρὸς τοὺς ἀρ-
 χοντας τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐγκαλεῖ. καὶ τὸ

οὕτως ἀπογράφειν ἀνάγειν καλεῖται, καὶ ἡ
 ἀπογραφὴ ἀναγωγή, αὐτ. σ. 214, 9,
 Πλάτ. νόμ. 11, 918.
 Ἀν-αγωγή, τὰ, δηλ. ἱερὰ θυσία ἐπὶ τῇ
 ἀναγωγῇ, τῇ ἀπόπλῳ, ἐορτῇ πρὸς τιμὴν
 τῆς Ἀφροδίτης ἐν Ἐρυκί τῆς Σικελίας τελευ-
 μένη Δίλ. Ζ. 1. 4, 2. 1. Π. 1, 46. πρὸλ.
 Ἀθην. 9, 394, ὅπου ὁ καιρὸς τῆς ἐορτῆς
 ἀναγωγῇ καλοῦνται, ὅπερ μεταστέλλετον
 εἰς ἀναγωγή.
 Ἀν-αγωγή, ἡ ἑλλειψὶς ἀγωγῆς, ἀπαι-
 δευσία, βαναυσότης Πλούτ. 7, 10 καὶ Πλούτ.
 συχνά, π. χ. πρὸς Στ. 13, Διον. κωμ. παρ'
 Ἀθην. 9, 405 (στίχ. 45) βρωμάτων ἀν-
 = σιχασιά, fastidium κατα Μουρ.
 Ἀν-αγωγικός, 3 ὁ ἀνάγων, ἀνύψων ἴδ.
 πρὸς πνευματικὴν θερίαν ἀπὸ τῶν χαμη-
 πῶν ἀπάγων Δ. ἱερ. π. οὐρ. ἱερ. 1, 2, «
 ἱεροκλ. σ. 258 μυστικὸς ἐπὶ πρ. — κως =
 μυστικῶς Γρ. Ναζ. τ. 1, σ. 887.
 Ἀν-αγωγίος, 2' τῷ προηγ. ἱεροκλ. 6.
 Μουρ. 1, 1 καὶ μετῶν.
 Ἀν-αγωγός, 2 (ἀνάγω) τῷ ἡγουμ. ἴδ. ἐπὶ
 φυσικῶν πρᾶξεων, ἱατρ. παρ' ἱελλ. ὡς
 τὸ ἀναγωγικός.
 Ἀν-αγωγός, 2 (ἀνάγω) ὁ μὴ τῆς ἐαυ-
 τῆς ἀγωγῆς ταχυνητός, ἀρχ. «Εὐ αὐτὴν
 παρὰ Πλούτ. ὑπερβ. ἀναγωγίκετος ὀνύχ.
 13, 588» καθ' Ἡσυχ. καὶ ὁ ἐκπλοῦς
 πρὸς κυνῶν, ἀγώνιστος, δυνάμειτος, ἀν-
 τιθ. «καλῶς ἐχθίστα» Ξεν. κωμ. 4, 3,
 περὶ ἱππῶν, ὁ μὴ θαυμασιός, 3, 3, 1.
 — ἐπὶ ἀναγωγίος, ἀπαιτούμενος Πλάτ. 1, 2.
 Ἀν-αγωνιστός, 2' ὁ ἀνευ ἀγῶνος, τ. 6.
 α) ἀργός, ἀπραγός, — ὀλλήτης Ξεν. κωμ.
 1, 5, 10, Πλούτ. Ἀγῆς 5 6) ὁ μὴ ἀγῶ-
 νίζομενος, ἀνίκανος πρὸς ἀγῶνα «περὶ ἀρε-
 τῆς ἀν. γίνεσθαι» Πλάτ. νόμ. 8, 815.
 Ἀνα-δαμονίζεω· τὸ ἐκ δευτέρου ἀλη-
 ροῦσθαι Πούχ. ἴδ' ἀποδαμονίζω, δαμονίζω.
 Ἀνα-δαίνωμαι· ἴσθαι «ἔχουσ θανόντες
 ἀνδρα, ἀνὴρ δ' ἀναδίνεται ἰχθύν ἀπρὸ
 δαίτυμονος ἀποτέρων» Θεόδ. Ἡρόδ.
 Ἀνα-δαίω· ἀνακλίσω, ἀνακλίσω ἀπὸ
 296. «λυκὲρ ἀνακλίσω κερταμί» = ἡγείρε-
 το, ἀναψὲ Ἀποκλ. 1, 4, 1726.
 Ἀνα-δαίω (ἴδ' δαίω) ἐκ νέου κοιράζω,
 χρ. παρ' Ἡρ. 4, 159. — μέσ ἴδ' ἀνακλίσω
 γῆν νεώστει κατακτηθεῖσαν ἡ κατὰ νέον πο-
 λίτευμα μέλλουσαν νὰ διοργανωθῇ εἰς ἴσα
 μέρη μεταξύ τῶν κατοίκων τῆς γῆς ἀνα-
 δασθῇ» Θουκ. 5, 4, Πλούτ. Δουκ. 8, 18'
 ἀνάδαστος.
 Ἀνα-δάκνω· δάκνω πάλιν, ἡ ἀπλῶς δά-
 κνω Ρουφ. σ. 214, ἄλλ. μετῶν.
 Ἀνα-δαρδάνω, παρ' Ἡσυχ. «ἀνεδαρδανε
 ἱμῶν. Δαρδάνει γὰρ μελόνει»
 Ἀνα-δάσσει, 2 ὁ ἐκ νέου μοιραῖος
 Σχολ. 14. α. 100.
 Ἀνα-δασμός, ὁ διανομή, ἴδ' γῆς εἰς ἴσα
 μέρη (ἴδ' ἀναδασίω) — γῆς Ἡρ. 4, 103,
 Πλάτ. πολ. 8, 566, Δημ. 24, 149, ἐν τῇ
 ὁρκῇ τῶν ἡλικιωτῶν, καὶ ἀλλὰ ὅπου ὡς
 νεν τοῦ γῆς Πλούτ. 1, 81.

Ἀνα-δέχομαι (ἴδε δέχομαι)· δέχομαι ἰ-
πάνω μου, ἀναλαμβάνω· «σάκος ἀνεδέξατο
δοῦρατα» Πλ. ε, 619· «πρόβλ. » - πληγὰς εἰς
τὸ σῶμα» Πλούτ. Τιμολ. 4. « - ἐλὼ τῶ
σώματι», Μάρκ. 10· - εἰς τὴν πόλιν, Κάτ.
νικ. 51· καὶ συχνάκις δέχομαι ἐν ἑαυτῷ,
- θερμότητα, αὐτ. 61· - ἀπολ. θηλ. λόγον
= λαμβάνω τὸν λόγον Πολυδ. 18, 20· -
δέχομαι, ἀναλαμβάνω· α) ὑποφέρω, - ὀφείζω
Πλ. ρ. 563· « - ἀλλοτρίαις βλάβαις τὰς ἡ-
τάς» Πλούτ. Τιμολ. 28· - πολιούργον Πο-
λύδ. 2, 61· 5) ἀναδέχομαι, ὑποσχεσθαι νὰ
πράξω, συνθη. ἔπαμ. μιλ. ἀπαρ. Ἡρ. 5, 91,
Ἐν. Κύρ. 6, 1, 17· - ἀγγεῖλαν Πινδ. Π.
2, 41· καὶ ἄνευ προσθήκης Θουκ. 8, 81·
« - πόλεμον πολέμησεν» Δημ. 2, 7· συχνὰ
παρὰ Πολυδ., ὅς λέγει καὶ, ἀναδέχασθαι
τοὺς στρατιώταις τὴν τῶν ὀφυνίων ἀπόδο-
σιν», 11, 25· 6) γίνεσθαι ἐγγυητής - τινὰ
χρημάτων, 5, 1, Θεόφρ. γαρ. 12· ἴδ. κυρ. -
τὴν ἡ - ἴφ· αὐτὸν Πολυδ. 8, 17, Πλούτ.
Ἡρ. 21· 6) ἀναλαμβάνω, ἀξιώματι, ὡς
«στρατηγίαν, χορηγίαν Πλούτ. Ἀριστ. 1,
83· - τὸν κληρὸν = τὴν κληρονομίαν λαμβά-
νω Πλούτ. Κικ. 43· γ) αἰτίαν ἀναδ. = δέχο-
μαι τὴν αἰτίαν, ἀναλαμβάνω τὴν εὐθύνην
Πλάτ. Ἰπκ. ἔλ. 365· - ἀμαρτήματα, πρῶ-
γμα Δημ. 19, 37· 6) ἀπολ., προσδεῖν τι,
ἀναδέξω, 7· 6) προσδοκῶ, - τινὰ Πολυδ. 1, 52·
ἀναμένω, καιροφυλακῶ, - τί Δ. Ἀλ.
Ἀνα-δέω (ἴδε δέω) 1) περιδύνω, περιστέ-
ρω· - τινὰ στεφάνους, κόμας δάφνης Πινδ. Π.
2, 6, 10, 40· «ὃν στέφανοι ἀνέλθον ἐξαιρεαν»,
Ἰ. 8, 8· καὶ μέτ. «ἀνδρῶσκαμον κόμας ἐν ἔρ-
εσσιν», Ν. 11, 28· - τοὺς νικῶντας Ἀριστ.
πλ. 589· καὶ κυρ. «καγὼ δ' ἀναδέξασθαι εὐ-
λομὰν ἐπαγγελίαν σε - κριθαιωτῶν ὁρμαθῶν»,
764· οὕτω καὶ ἐν πεζῷ - στεφάνω Θουκ. 4,
121· «τὴν κεφαλὴν ἀναδέξω» Πλάτ. συμμ.
212· καὶ μτγν. Π. « - ἄνθος ἐπὶ κροτά-
φοι», Ἀντιφάν. ἐν Ἀνθ. 11, 168· 6) μτφ.
τιμῶ, «τροφὴ τέ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀναδεύου-
ται» Πλάτ. πολ. 5, 465· 2) δένω πρὸς τὰ
ἄνω, μέσ. «κρῶδυνον ἀναδύμενοι» Θουκ.
1, 6· 3) Ἡρ. συνάπτω, συνδέω, - αὐτὸν,
κατὰ τὴν εἰς θεὸν, εἰς ἥρωα, 2, 143· ἀναδέ-
ρυν τὸ γένος εἰς θεόν, ἡ ἥρωα· «ἀναδεύε-
σθαι ἐκ τίνος», Πλούτ. Εὐμ. 11, δεδεμένον
ἵνα ἐκ τίνος - Παρὰ μτγν. ἀναδεισθαι
κλῆρος, αἰσχος, δόξαν» - κτάσθαι κλῆρος
πλ. Ἀλ. - ἀλλὰ «ἀναδεύσθαι διαδήματα» = στε-
φανώσθαι διαδήματι Πλούτ. Καῖσ. 61· Μέσ.
πλοῦτον κυριεύειν τὸ δένον εἰς τὸ ἔμρον καὶ τὸ
σῶμα, «ἀναδύμενοι εἰκλον» Θουκ. 2, 90·
Ἐν. Ἐλ. 1, 6, 21, Δημ. 50, 20, Πολυδ. 1,
28, ὅς λέγει καὶ, «ἀναδεδεμένους τὴν ναῦν»,
16, 8· περὶ ἐκείνου ὅστις κυριεύει σῶμα τὸ
ἐν ἑαυτῷ πλοῖον· 6) «ἀπάγει αὐτοὺς ἀνα-
δεύσμενος τῶν ὤτων» = δένων αὐτοὺς ἀπό-
τα ὡτα Λουκ. 2, τρ. 15, redimio, vincio.
Ἀνα-δέηγμα, τὸ· δάγκαμα Ἰπποκρ. σ. 1230.
Ἀνα-δελῶν, ὁ· ἡλῶνων Γρ. Ναζ. τ. 1, σ. 112.
Ἀνα-δέημα, τὸ· ταινία τοῦ μετώπου· «στέρ-
μα ἢ τοὺς ἱερὸνίκας δεσμοῦσι» Πούχ. Εὐρ.

Ἰππολ. 83, «χρυσῆς κόμης ἀνάδημα», ἡ-
που τινὲς τὸ ἐξηγοῦσι· τὸν πλοῦτον αὐτοῦ
πρόβλ. Πλ. 882· παρὰ Ξεν. συμμ. 5, 9· ἔινε
ὁ στέφανος· ἐν Πινδ. ἀπ. 170 ἀνδῆμα.

Ἀνα-δέξις, ἡ· τὸ ἀναδέχνεσθαι, δηλ. Θεόφρ.
αἰτ. φ. 3, 17, 5.

Ἀνα-δεῖ-εργόρῳ· διαερθύνω Θεόφρ. αἰτ. φ.
2, 16, 4.

Ἀνα-δεῖσασθαι· βί. ἐπὶ θ. τοῦ ἀναδιδάσκω.

Ἀνα-δεῖσας, ἡ· διήγησις, ἐκθεσις γλωσσ.
Νικήτ. Εὐγέν. 5, 58.

Ἀνα-δεῖσασθαι (ἴδε διδάσκω) 1) μεταδιδά-
σκειν, διδάσκειν τινὰ τὸ κρεῖττον Ἡρ. 4, 95·
καὶ παρ. 8, 63, Πλάτ. Ἰπκ. μ. 301, Ἀριστ.
πλ. 563· παρὰ Φίλοστρ. βί. Ἀπολλ. 6, 11
- δῶμα = παριστάτω ἐκ νέου καὶ μεταθε-
βλημένον δῶμα τι. Καὶ = τῷ ἀπλῷ Θουκ.
3, 97· καὶ μτγν. 2) λόγια ἀν. = ἐραχνεύω,
ἐξηγῶ Ἀριστ. Ἰπκ. 1046, redaccio.

Ἀνα-δεῖσασθαι (ἴδε διδράσκω)· δραπέτευσθαι
πάλιν Πολυδ. 29, 7.

Ἀνα-διδῶμι (ἴδε δίδωμι)· δίδω, ἐκπέλλω
πρὸς τὰ ἄνω, ἐκ τῆς γῆς, ἐκπηγάζω Ἡρ.
1, 179· «πηγὴν ἀναδιδύμεναι ἰάσω» Λουκ.
ἐν. δι. 6· «ὥρατα = παράγω καρπούς Θουκ.
3, 58· - πῶρ = ἐκπέμπω πῶρ, 3, 88· καὶ περὶ
τῶν θεῶν, « - τροφήν ἐκ τῆς γῆς» Ξεν. ἀ-
πομν. 4, 3, 5, Πλάτ. Κριτί. 113· - ζῆλα,
Μενεξ. 237· - ὁρμήν Πλούτ. Θεμ. 8. Ἐν
γέν. προσφέρω· - φάλαν Πινδ. ἴ. 5, 38,
ἴδ. διανέμω μεταξὺ πολλῶν Πολυδ. 2, 33·
- ψῆφον = διανέμω τὰς ψήφους διὰ τὴν ψηφο-
φορίαν, θέτω εἰς ψηφοφορίαν Δ. Ἀλ. 10,
57, Πλούτ. δίδω ὅπως, ἀποδίδω, «μὴ ἀνά-
δοτος εἰν Πλάταια» Θουκ. 3, 52· - Παρὰ
Πολυδ. καὶ μετὰδίδω, ἴδ. προβάλλω εἰς συν-
δίσκειν, « - διαδοῦλτον τοῖς φίλοις», 5,
58· 102· - ψῆμην = διαδίδω Πλούτ. Ἀλμ. Π.
25· - Ἀμτῶ. πηγάζω, ἀναδύμεν, «αἰ πηγὰς
ἀναδιδύουσι» Ἡρ. 7, 26· καὶ ὁπισθογορῶ
(ἴδε ἐπισδίδωμι) Ἀριστ. ῥητ. 2, 15· «το-
σοῦτου ἀναδιδύσθαι» = ἀποδοῦσθαι Ἀριστ. παρ.
Ἀθην. 8, 348· - παθ., «τροφὴ ἀναδιδύσθαι εἰς
τὸ σῶμα» = διαδίδεται εἰς τὸ σῶμα ὡς θρε-
πτικός κυλός, 2· Ἐμπ. κυρρ. ὅπατ. 1, 53,
ἱατρ. emitto, reddo, produsco.

Ἀνα-δικάζω· μεταβάλλω τὴν κρίσιν μου
Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 5, 222· «ἄνωθεν δικάζομαι»
Σουῖδ. ἀρχίζω ἐκ νέου δίκην τινὰ Ἰσ. ἐν
Πολυδ. καὶ Ἀριστοκρ.

Ἀνα-δικεῖν, 6) ἐν Β. Ἀν. «ἄνδικε, ἀνάρ-
ρηγον, δίκην γὰρ τὸ βάλλειν».

Ἀνα-δικία, ἡ· ἀνανέωσις δίκης Ἀυσ. παρὰ
Πολυδ. 8, 5.

Ἀνά-δικος, 2· ὅς ἐκ νέου πρέπει νὰ δικα-
σθῇ, «ἀνάδικα τὰ δεδικασμένα ποιῶν, αἰσ-
χροκρίτειας ἡσυχάζων» Σουῖδ. - δίκη, «ὅ-
ταν γνώσεως δικαστῶν γενομένης περὶ τίνος
πράγματος αὐθις ὁ ἡγετῆς» δικαστήριον
ἔρχεται περὶ τῶν αὐτῶν κριθομένων ἡ καὶ
ἑτέρως ἐγκαλῇ περὶ ὧν πρότερον - ἐν τῷ κρί-
σις Β. Ἀν. σ. 216· καὶ Ἡρόδ. τοῦτο ἵνα-
ται, «ἡτοι διὰ πολιτικὴν αἰτίαν ἢ τῶν μαρ-
τύρων ἀλόντων ψευδοκατηγορῶν» Ἀνθ. 1,

Ἀπολ. Ῥ. 4, 91. «τραχέεται ἀνιέρθησαν ἑλλαι», 1, 1078.

Ἀνά-ελπτος, 2 (πρὸς ἀνά-ελπτος) ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος Ἦσ. θε. 660.

Ἀν-αίτω αὐξάνω, μεγαλύνω τι, μόν. ἀδρ. ἀ. ἀναίττω Κ. Σμ. 1, 460, Νόν. Δ. 8, 183.

Ἀν-αετράζω ἀναίρω, σηκώνω ὑψηλὰ Νόν. Ἰω. 12, 6.

Ἀνάζαρβα, τὰ, Ἀνάζαρδος καὶ -δός, ἡ πόλ. Κιλικίας, κατ. Ἀναζαρδύς Στ. Βυζ.

Ἀνα-ζάω (ἴδε ζάω) ἔναζω, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωὴν Νόν. Ἰω.

Ἀνα-ζέω, π. ἀντὶ ἀναζέω, ἔνερ. Μαρναν. ἔν. Ἀνθ. 9, 626.

Ἀνάζεμα, τὸ τὸ ἀναζέειν, βράσις Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 1243.

Ἀνά-ζεσις, ἡ τῇ προηγ. Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκ. 40.

Ἀνα-ζεύγνυμι (ἴδε ζεύγνυμι) πάλιν ζεύγνυμι, θρ. σηκώνουσι πάλιν καὶ ἀπέρχονται μὲ τὸν στρατὸν ἄνευ πτώσεως.

Ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἰωνᾶς Θουκ. 1, 108, Ξεν. Κύρ. 8, 5, 1' συγὰ παρὰ Πλούτ. καὶ Πλούτ. - ἐπ' οἴκον καὶ ἐπ' οἶκον = ἐπιστρέφειν οἴκαδε, Πομπ. 42' - Ἰωρ. τὸ πυντάσσει μετ' αὐτ. = ἐκκινεῖν τὸ στρατεύμα, - τὸν στρατὸν, τὸ στρατοπέδον, 9, 41. 58' ἔτι - νῆας = ἀποπλίνειν, 8, 60, 1.

Ἀνά-ζευγεις, ἡ τὸ ἀναζεύγνυιν, ἐκκίνησις τοῦ στρατοπέδου, καὶ ἡ οἴκαδε ἐπάνοδος (Πλούτ. Κορ. 31, Ἀγῆσ. 22).

Ἀνα-ζέω (ἴδε ζέω) ἀναδράζω, ἀναδίδομαι ἐκ τῆς γῆς, *ἐκ δὲ γῆς ἀναζέουσι θρομβώσας ἀφροί Σοφ. Τρ. 699' καὶ περὶ σκυλῆων *εὐλαὶ καὶ σκυλῆες ἐκ τοῦ περιττώματος ἀναζέουσιν = ἀναπτύσσονται ἐν ἀφθονίᾳ Πλούτ. Ἀρταξ. 16' περὶ τῆς ὀργῆς, ἐξ-ἀπτομαι, ἀνάπτω, *ὅταν ἀναζέσασα παύνηται (ἡ ὀργή), ἡθ. σ. 728' - ἔνερ. βράζω, ἀνάπτω, περὶ παθῶν - γόλον Ἀπολλ. Ῥ. 1, 391' *εὐλαὶ ἀνέξεσεν Πλούτ. ἡθ. σ. 337.

Ἀνά-ζησις, ἡ ἡ εἰς τὴν ζωὴν ἀνάκλησις θεολ. ἀριθμ. σ. 40, 18.

Ἀνα-ζήτω ζῆτω νῦν εὖρω, ἔρευνῶ, ἐξετάζω - τὰ ὑπὸ γῆς Πλάτ. ἀπολ. 18' - τὰς αἰτίας, νόμ. 3, 693' - τοὺς υἱοὺς Πολύδ. 24, 8. Παθ. καὶ παρ' Ἦρ. 1, 137, Θουκ. 2, 8.

Ἀνα-ζήτησις, ἡ ἔρευνα, ἐξέτασις - παλαιῶν Πλάτ. Κριτ. 110.

Ἀνα-ζήτητος, 3' ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀναζητέω.

Ἀνα-ζυγὴ, ἡ ἀνάζεξις Πλούτ. Ἀγῆσ. 13' συγὰ παρὰ Πολύδ., «ἀναζυγὴν ποιεσθαι», περὶ τοῦ ἐκκινουμένου στρατοπέδου, 2, 54, καὶ περὶ τοῦ στόλου, 5, 110.

Ἀνα-ζυγίω κυρ. ἀφαιρῶ τὸν ζυγόν ἀποσύρω τὸν μοχλὸν τῆς θύρας - θύραν = ἀνοίγειν, ἀναπατανύειν Ἀριστ. ἔν. Ἐτ. Μ. πρὸς Πλούτ. 10, 26' ἀναζυγοῦν - τὸ ἀνοίγειν κινεῖται λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναφωνεῖν Ἦσ. σ. 1, 13' παθ. Δ. Σικ. 1, 17.

Ἀνα-ζυμῶσις, ἡ τὸ ἀναζυμοῦν Θεόφρ. περὶ πυρ. ἀπ. 18.

Ἀνα-ζωγράφω ζωγραφίζω, εἰκονίζω Στράβ. 8, σ. 354 καὶ μετν.

Ἀνα-ζωγράφῃς, ἡ τὸ ἀναζωγραφεῖν Χρύσ. ἐν Δ. Λαερ. 7, 201, ὅστις ἐπέγραψεν οὕτως ἐν τῶν βιβλίων του.

Ἀνα-ζωγράφω ἀνακαλῶ εἰς τὴν ζωὴν Ἰούλ. Αἰγ. ἐν Ἀνθ. 7, 594.

Ἀνα-ζώγρησις, ἡ ἀνάκλησις εἰς τὴν ζωὴν Ἀγαθ. Ἰστ. σ. 41.

Ἀνα-ζώννυμι ζώνω, μέσ. Κ. Δ.

Ἀνα-ζωο-γονέω ἀνακαλῶ εἰς τὴν ζωὴν Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 513.

Ἀνα-ζωοποιέω τῷ ἔπομ. Ἰουστ. Μ. πρὸς Ἑλλ. σ. 545.

Ἀνα-ζωώω ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν Εὐστ. ζρ. σ. 108.

Ἀνα-ζωπυρίω ἀναρριπίζω, ἀναζωογονῶ, Πλάτ. Χαρμ. 156' - ἐπιθυμίαν Λουκ. περὶ διαβ. 17' παθ. ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις Ξεν. Ἑλ. 5, 4, 45. - Ἀμτβ., ἀναρρυνῶν, ἀναζῶ Πλούτ. Τιμολ. 24, Ἀθῆν. 7, 297.

Ἀνα-ζωπύρησις, ἡ τὸ ἀναζωοποιεῖν, ζωογονεῖν, ἡ ἐνθάρρυνσις Ἰωσ. ἰουδ. ἀρχ. 12, 8, 1, μετν.

Ἀνα-ζώσις, ἡ τὸ ἀναζώννυειν Νικητ. Χων. 16, 3.

Ἀνα-ζώστρα, ἡ εἶδος ἐπιδέσμου Γαλην. τ. 12, σ. 471.

Ἀνα-ζωτικός, 3' ὁ ἀναζωογονῶν, μετν.

Ἀνα-ζώω, π. ἀντὶ ἀναζέω Νικ. ἐν Ἀθῆν. 4, 133.

Ἀνα-ζώωσις, ἡ ἀναζωοποιήσις Θεοφύλ. 2, σ. 379.

Ἀναθα, τὰ (καὶ Ἀναθῶ) φρούριον ἐν τινι νήσῳ τοῦ Εὐφράτου Στ. Βυζ.

Ἀνα-θάλλω (ἴδε θάλλω) βλαστάνω, φυτρῶναι, μετν. ἀνέθαλα Αἰλ. ἱ. Π. 5, 4 παρὰ τῷ Ο'. καὶ ἔνερ.

Ἀνα-θάλλω ζεσταίνω ἐκ νέου Ἀνακρ. 31, 21 καὶ ἄλλ. μετν.

Ἀνά-θαλψις, ἡ ἀναζωπύρησις Ὀλυμπιάδ. εἰς Πλάτ. Φαῖδ.

Ἀνα-θαρρέω ἀναλαμβάνω τὸ θάρρος Πλάτ. Χαρμ. 156, Θουκ. 7, 71 καὶ συγὰ ἱστορ.

Ἀνα-θαρρήσις, ἡ τὸ ἀναθαρρεῖν Ὀνήσανδρ. 14, σ. 67.

Ἀνα-θαρρύνω πάλιν ἐνθαρρύνω - τινὰ Ξεν. Κύρ. 5, 4, 23' καὶ λαμβάνω πάλιν θάρρος Πλούτ. Λουκυλ. 14.

Ἀνα-θαρσέω - θαρσύνω, ἴων. καὶ ἀρχ. ἀττ. ἀντὶ - θαρρέω, θαρρύνω.

Ἀνα-θάρσησις, ἡ ἀναθάρρησις Εὐστ. Ἰλ. σ. 1267.

Ἀνα-θαυμάζω πάλιν θαυμάζω Σοφ. ἀπ. 319, ἀμφ. Δ. Κάσ. 43, 13.

Ἀνα-θεάομαι πάλιν θεωρεῖται, ἀναθεωρεῖ Πλούτ. ἡθ. σ. 586.

Ἀνά-θεμα, π. τὸ ἀνάθημα, ἰδ. παρ' ἑκκλ. ἀφορισμὸς, ἀνθρώπος οἷον εἰ ἀφαιρεμένος, παραδεδομένος τῷ σατανᾷ *ἀνάθημα λέγεται τὸ ἀνακειμένον καὶ ἀφαιρεμένον θεῷ, καὶ εἰς κοινὴν χρῆσιν μᾶλιστα λαμβανόμενον ἢ τὸ ἀπηλοτριμμένον θεῷ διὰ κακίαν Ἰουστ. Μ. ὁρθοδ. σ. 121' ἀνάθημα καὶ ἀνάθεμα διαφέρει ἀνάθημα μὲν γὰρ πᾶν τὸ ἀντιθέμενον τῷ θεῷ. . . ἀνάθεμα δὲ ὃ ἀπὸ τοῦ θεοῦ χωρισμὸς Κύρ.

Ἀνα-θεματίας: ἀναθηματικός Σχολ. Ἰλ. ψ, 885.

Ἀνα-θεματίζω· παραδίδω εἰς τὸ ἀνθεμα, καταρῶμαι, ἀφορίζω, ἐκκλ.

Ἀνα-θεματικός: ἀναθηματικός.

Ἀνα-θεματισμός, ὁ· τὸ ἀναθεματίζειν, ἀφορίζειν, ἐκκλ.

Ἀνα-θέμεν· ἀναθέμεν, ἀναθεῖναι, Γέλας ἐπιγρ.

Ἀνα-θεραπεύω· θεραπεύω Θύοφρ. Ἰ. Φ. 4, 13, 3.

Ἀνα-θερίζω· πάλιν συλλέγω τὰς καλὰς· «ἀνεκαλαμήσατο ἀνέθριπεν» Ἠσὺχ.

Ἀνα-θερμαίνω· πάλιν θερμαίνω, μετφ. ἐξεγείρω· τὴν μέλλειν Πλούτ. Φωκ. ὁ· κραιδίην Ἀνθ. Παλ. 11, 55· «ἔρωσ τὴν μουσικὴν δύναμιν κινεῖ καὶ ἀναθερμαίνει λαοθάουσαν καὶ ἀργοῦσαν» Πλούτ. ἡθ. σ. 405.

Ἀνα-θερμασία, ἡ· τὸ ἀναθερμαίνειν Ὀρεῖθ.

Ἀνα-θέρω· θερμαίνω· «ἄνθραξ παρὰ τὸ ἀναθεῖναι τὸ θερμαίνω» Ἐτ. Γ. σ. 57.

Ἀνα-θεσις, ἡ· 1) τὸ ἀνατιθέναι, ἀπηρεοῦν ἐν ναοῖς, ἀνδριάντων, ἐπιγρ. Ἀθῆν. 15, 670· τριπόδος, σκευῆς Λυσ. 21, 3. 4. 2) ὁ-πλῆρες, ἀναβολή· τριῶν ἡμερῶν Ἠρόδ. 7, 4, 6.

Ἀνα-θετέον· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀνατίθηναι, ὁ ἴδω.

Ἀνα-θετήτης· δωρεά· ἀμετάκλητος δωρεά Ἀρμενόπ. 3, 1, 22.

Ἀνα-θέω (ἴδε θέω)· ἀνατρέχω, τρέχω ὑπίσω Πλάτ. Τιμ. 60· ἄνω τρέχω, ἀναδύινω, ἀναδύσσινω, περὶ φωτῶν Αἰλ. Ζ. 1, 2, 36, μετφ.

Ἀνα-θεωρέω· πάλιν, ἀπρεῶς καὶ πρὸς κτικῶς· θεωρῶ Δ. Σικ. 12, 15, Πλούτ. Αἰμ. Π. 1.

Ἀνα-θεώρησις, ἡ· ἀκριδῆς ἐξέτασις, ἐρευνητικ. Ἀττ. 9, 19, Πλούτ. εἰ πρὸς ὁ

Ἀνα-θεωρισμός, ὁ· ἐπανειλημμένη, ἀκριδῆς ἐξέτασις, ἀρχ. λεξ.

Ἀνα-θήκη· ἀνάθεσις Ἠσὺχ.

Ἀνα-θηλάζω· βυζάνω, Φιλ.

Ἀνα-θηλέω· ἀναθάλλω, πάλιν θάλλω Ἰλ. α, 236.

Ἀναθήμα, τὸ (ἀνατίθηναι)· κόσμημα Ἠσὺχ, παρ' Ὀμ. ὀνομάζονται· μολεῖ δὲ ὀρχηστὴς τὰ ἀναθήματα δαῖτό, = κοσμήματα, στολισμός τοῦ δαίπνου Ὀδ. α, 152, φ, 430· = κυρ. τὸ ἐν ναοῖς· ὡς ἀπείρωμα ἀνατιθέμενον, πᾶν τὸ ἀπηρεοῦν ὁ· Σουῖθ, περὶ εἰκότων παντὸς εἶδους, ἀπὸ τοῦ Ἠρ. 1, 14, 92 καὶ ἐφ. πρὸλ. Σοφ. Ἀντ. 285, Εὐρ. 1, 310, Πλάτ. Γοργ. 472· ἔτι, = σφίρας = μνημεῖον σμφ., Ἰππ. ἔλ. 261. «Ὅθ. πᾶν ἐκλεκτὸν κόσμημα· οὕτως καὶ» Ἐριππ. ἐν Ἀθῶν. 1, 28 «βέλαναι καὶ ἀμύγδαλα ἀναθήματα δαῖτός·» ὡς. οἱ πλῆκοι Αἰλ. Ἰ. Π. 11, 12.

Ἀνα-θηματικός, ὁ· τῶν ἀναθήματι ἀνήκων· τιμαὶ = αἱ συνιστάμεναι ἐν ἀναθήμασι, ἀνδριάντι κ.τ.λ. Πολύδ. 27, 15.

Ἀνα-θηράω· ἐρευνῶ, ἀνιχνεύω Προκῦπ. Γοτθ. 2, 20.

Ἀνα-θλάσις, ἡ· σύνθλιψις Ἑρωτιαν. γλ. σ. 80.

Ἀνα-θλάω· σφοδρῶς πιέζω Κ. Σμ. 8, 94.

Ἀνα-θλίβω· ὀλίβω, πιέζω ἐξάγω Πλούτ.

ἡθ. σ. 688· «μικτὸς ἀναθλίβει χαύματα» Μαρτιν. ἐν Ἀνθ. 9, 668· πρὸλ. «πηγαί· ἀργινόντες· ἀναθλίβονται γάλακτος, εὐώδεις δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ» Ἀντ. Σιδ. 19 Ἀνθ. 7, 23.

Ἀν-θόλος, ὁ· ὁ μὴ δυνάμενος ἀθλαῖν, ἀνίκανος πρὸς ἀγῶνας Λουκ. π. διαβ. 12. Ἀνα-θόλῳ· θόλῳ· Ἀριστ. Ζ. 1, 8, 2· 59. ἐξεγείρω, ἐξερεθίζω Φιλῶστρ. βί. σφ. 52, 11· «ἀναθολοῦσθαι· ἀναπαράτεσθαι παρὰ τὸν θόλον τῆς σπηΐας, ὃν οἱ Ἀττινοὶ καὶ χωρὶς τοῦ θόλου λέγουσιν» Β. Ἀν. σ. 12· οὕτω, «τὸ κάτω τοῦ ἐλαίου ὅπου τῆς ἀμύγδαλης ἀναθολοῦμενον» Πλούτ. ἡθ. σ. 702· «ὅπου τῆς ἀνίας ἀναθολοῦν» ἡ κερδία· Φίρεκρ. παρὰ Φωτ.

Ἀνα-θόλωσις, ἡ· θόλωσις, ἀναπαράτεσις, 59. σύμμιξις, ὁπλῆρες Πλάτ. νόμ. 7, 84.

Ἀνα-θόρεω· μετφ. ἀντι ἀναθρόνῳ, τοῦ ἀόρ. ἀναθροεῖ σχηματίζον, π. χ. Ἠρόδ. 2, 6, 10 ἀναθροῦνται, εἰ καὶ ὁ Πουτρίαν.

Ἀνα-θόρρυμα· ἀναθρόνῳ Αἰλ. Ζ. 1, 12, 18.

Ἀνα-θορυβέω· θορυβῶ, ἐκφρίζω τὴν ψαυδοκρασίαν μου μεγαλοφώνως· «ἀναθορυβέωσαν ὡς εὐ λέγουσι» Πλάτ. Πρωτ. 334· ὡς εὐ εἰπόντες τοῦ Ἀγασίου ἀναθορυβήσαν· ἔιν. ἀν. 6, 1, 30.

Ἀνα-θρεμμα, τὸ· ὁ τρέφεται, τρέφεται· «κακῆς ἀν. λεζίνης» Θεόφρ. 23, 19.

Ἀνα-θρεπτός, ὁ· ἐπὶ τοῦ ἀνατρέφω, ὁ ἴδω, Γεωμ. 14, 19.

Ἀνα-θρεπτός, ὁ· τρέφεται Ἀπκ. ἐμφ. 4, 19.

Ἀνα-θρεψίς, ἡ· ἡ ἐκ νέου θρεψίς Ἰπποκρ. Ἀνα-θρεψίς· ἀκριδῆς θεωρῶ, μελέτω Ὀδ. 1, 803· καὶ παθ. Θουκ. 4, 87, Πλάτ. Κρατ. 499, ὅπου παρὰ ἐξ αὐτοῦ τὸ ἀνθροωπος, βλέπω καὶ θεωρῶ πρὸς τὰ ἀνθ.

Ἀνα-θρηνέω· θρηνῶ, κλαίω τινά Δ. Κισ. 71, 13.

Ἀνα-θρησις, ἡ· ἀκριδῆς ἐξέτασις Τιμ. Φιλίστ. ἐν Σ. Ἐμπ. σ. 227.

Ἀνα-θρύπτομαι· «ταυτὸν ἔστι τραπῶν· θρύπτεσθαι, ἀνατερέσθαι» Πολυδ. 6, 183.

Ἀνα-θρώσκω (ἴδε θρώσκω)· πηδῶ ὀφθαλμοῖς ἀναπληθῶ, περὶ λίθου· «ὅψι δ' ἀναθρώσκων» Ἰλ. ν, 140· περὶ ἀνθρώπου Ἠρ. 7, 18· ἐπὶ τὸν Ἰππον, 3, 84· ἀπολ. μεταξὺ τοῦ ἐπὶ δῆσαι καὶ θραμεῖν Σεν. Αἰκ. 2, 21.

Πλούτ. Ἀντ. 45 καὶ συχνάκις ὁ ἀνθροῦς, 3, 293 ἔχει τὸν ἀόρ. ὅπου ἀναθροῦς· ἔωσι, κοιν. γρ. ἀναθρεψίσι.

Ἀνα-θύω· πάλιν καπρίσω, ὀργῶ πρὸς συνοουσίαν, βινητιῶ, περὶ ὧν· «καὶ κατὰ τὴν μάστιγα ἡ ὕς, ἐπειδὴν θυώσα καταβέβληται ὡς· εἰ δὲ μή, ἀναθυεῖ πάλιν» Ἀριστοτ. 1, 5, 14· 6, 18· γρὰς ἀναθυεῖ· ἐπὶ τὴν ἀναεῖζειν καὶ ἀνηθεῖν πειρωμένων ἐπὶ τὸν νος πρὸς τοὺς τὰ νέων πειρωμένων ὀργῶν.

Β. Ἀν. σ. 33· «ἐπὶ τὸν παρ' ἡλικίας γυναικισσόμενων» Διογεν. 4, 10.

Ἀνα-θυμῆμα, τὸ· ὁ ἀναθαίνων καπνός ἀναθυμίασις.

Ἀνα-θυμίασις, ἢ τὸ ἀναθυμιάν, διάφορος τῆς ἀτμίδος· «ἔστι γὰρ ἀτμίδος μὲν φύσις ὕδρον καὶ θερμὸν, ἀναθυμιάσεως δὲ θερμὸν καὶ ξηρὸν» καὶ ἔστιν ἀτμίς μὲν δυνάμει ὕδωρ, ἀναθυμίασις δὲ δυνάμει οἶον πῦρ· Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 4· 89. Ἠερὼν. 3, 14, 15 περὶ ἑξατρίσεως, αἵτινες ἀναθροῦνται ἐκ τῶν ἑλῶν.
Ἀνα-θυμιάω· κέμνω τινὰ ἑξατρίσθῃ· μετα-ἀνεθυμιάω πάλιν τὸ προὔπάρχον μῖτος· ἀνετριπίζετο ἐκ νέου Πολυδ. 15, 25, 7. Παθ. διαλύομαι εἰς ἀτμόν, καπνόν, ἑξατρίζομαι Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 3· «αἶνος ἀναθυμιάει» Πλούτ. ἐκλ. χρυστ. 40. — Μέσ. ἑλκύνω πρὸς ἑαυτὸν τὰς ἀνερχομένας ἑξατρίσεις· «ἐκ τῆς θαλάσσης τὸν ἥλιον ἀναθυμιάσθαι φασί» Ἀριστοτ. προβλ. 23, 30· «ὁ ἀναθυμιάμενος καπνός»· «ὁ ἀνερχόμενος λουκ. ἀλ. ἰστ. 1, 23.
Ἀν-ἄθυρμα, τό· ἄθυρμα Εὐστ. Ἰλ. σ. 1396.
Ἀνα-θύω, ἀναθύειν ἀνασκιρτᾶν καὶ αὐθις εἰς ἀρχῆς ἀναεῖξιν· Ἠσύχ.· ἀναλαμπάνω τὸ πρᾶγμα διὰ χρόνον καὶ οἰονέ μὲν ὁρμῆς Ἀπολλ. Ρ. 3, 685· «ὕδωρ εἰς ἑμαρῶν ἀνέ-θου» Καλλιμ. Δήμ. 30, ἀνεπήδα, ἐξηγήσατο· «θυσιάζω πάλιν, «οἱ ποτιφικεῖς ἀνατυῖναι δὲ οὐχ ὅσας τελεσθέντα ἔγνωσαν» Δ. Κάσ. 37, 46· καθ' Ἠσύχ.· ἀναθύνοντες· ἀνιερῶν-τες, παραθύνοντες.
Ἀνα-θύωσσω ἀναδοῶ Ἠσύχ.
Ἀναία, ἢ 1) ἀμαζών, ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ πόλις Στ. Βυζ. 2) πόλ. Καρίας· ἴδε τὸ ἐπὶ 3)· Ἀναίτις, ὁ ἴδω.
Ἀναία, τὰ καὶ ἡ Ἀναία· πόλ. Καρίας, ἀντικρὺ Σάρου Θουκ. κατ. Ἀναίτις καὶ Ἀναίος, 394. ἐπιθ. Ἀναίτις ναὺς Θουκ.
Ἀν-αἰδεῖα, ἢ ἀναδείη, Ἀριστ. Δαιταλ. ἀπ. 29 καὶ ἀναιδεῖα, ἢ ἑλλειψὶς αἰδοῦς, ἀ-τασχυοντία, ἀδιαντροπία, συχνὰ παρ' Ὁμ.· ἀναιδεῖαν ἱππαιμένους· Ἰλ. α, 149· «ἀναι-δεῖς ἐπιβήναι»· παραδοθῆναι εἰς τὴν ἀν-ᾠδ. γ, 424· συχνὰ ἐν περὶ «μετ' ἀναιδεῖας»· ἀναιδῶς Πλάτ. Φαῖδρ. 254· μετὰ τοῦ ἀ-να-ατασχυοντία καὶ ὁρασύτης Νόμ. 24, 29· «ἡ μέγιστος τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων πασῶν ἀναιδεῖα» Εὐρ. Μηδ. 472, imprudentia.
Ἀναιδεῖα, ἢ 1) «ὁ δὲ ἡ Ἀναιδεῖα» λέγεται ἐπὶ τῶν δι' ἀντασχυοντίαν ὀφελουμένων· ἐπι-μάτο δὲ καὶ Ἀθήνησιν ἡ Ἀναιδεῖα καὶ ἱερὸν ἢ αὐτῆς· Φῶτ., βωμόν ἡγρεῖν αὐτὴ ἐν Ἀθήναις ὁ ἑπιμενίδης· Ὁδ. παρομ. «θεὸς ἢ Ἀναιδεῖα», τ. 8. καὶ ἡ ἀναιδεῖα ἔχει τὰ καλὰ τῆς Ζηνόδ. 4, 36· προβλ. ὅμως Ξεν. συμμ. 8, 35· 2) «Ἀναιδεῖας χώρος», τόπος ἐν Τρωάδι Νικ. Δαρμ.
Ἀν-αἰδέστον· ἄμορον, ἄτιμον Ἠσύχ.
Ἀν-αἰδέομαι, μέσ. Πυθαγ. παρὰ Δ. Λαρρ. 8, 8, = τῷ ἐπ.
Ἀν-αἰδεύομαι· ἀναιδῶς φέρομαι Ἀριστ. ἱστ. 396 καὶ μετγν. προβλ. ὑπεραναίδ.
Ἀν-αἰδέημων, 2' ἀναισχύντος, ὅθι ἐπὶ ἀναιδισμῶν Γαλην. τ. 9, σ. 390.
Ἀν-αἰδέης, 2 (αἰδῶς)· ὁ μὴ ἔχων αἰδῶ, ἀναισχύντος, ἀδιάντροπος, αὐθάδης, παρὶ τοῦ ἑκαίτου· «ὥς τις θαρσαλὴς καὶ ἀναδής ἐστι προέκτης» Ὁδ. ρ, 449 καὶ συχνὰ περὶ

τῶν μνηστήρων· προβλ. Ἰλ. α, 158· 89. = κυδόμενος = ὁ οὐδένα φοβόμενος, ε, 593· ἡμ. — λαας Ὁδ. λ, 597, ὁ λίθος τοῦ Σισύφου, ὅστις ἀδιαφορεῖ διὰ τὰ βάσανα τοῦ περὶ ἐκ νέου αὐτὸν ἐπὶ τὸ ὄρος κυλιόμενος· προβλ. Ἰλ. δ, 521· «πότμος ἀναιδῆς» Πίνδ. Ὀ. 11 110. Κατ' ἄλλους = σκληρός, βίαιος, = γεύ-μα βιάν. ἐν Ἀνθ. 9, 278· «δόντες θεοὶ», 24, 24. Πολλάκις παρὰ τραγ. καὶ ἐν περὶ, συνηθ. περὶ προσώπ. Ἀντίθ. αἰδοῦμενος Ξεν. Κύρ. 8, 1, 13· «θρασύτατος καὶ ἀναιδέστα-τος», Ἐλ. 2, 3, 22· ἀλλὰ καὶ περὶ πρα-γμάτων, «ἀναιδέστατος λόγος» Ἰσ. 1, 27· «φάρμακα, ἐν τῇ ζωγραφικῇ Πλούτ. πῶς διακρ. τὸν κ. 22, Σοφ. Οἰ. Κ. 518 λέγει καὶ «πέπονθ' ἀναιδῆς»· ἀναιδῆς μὲν γὰρ ὁ ἀναιδῆς πρὸς τὸ αἰσχροῦ, εὐπαθὲς δὲ καὶ πρὸς τὸ φαινόμενον αἰσχρὸν ὁ εὐδυσώκητος· Πλούτ. ἡθ. σ. 528· ἐπὶ ἀναιδῶς Πλάτ. Φαῖδρ. 243 ἀνυστόλως Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 14.
Ἀν-αἰδέητος, 2' τῷ προηγ. Ἀπολλ. Ρ. 3, 92.
Ἀν-αἰδίζομαι Β. Ἀν. 80 εἰς Ἀριστ. ἱστ. 396, ὅπου καίτοι ἀναιδεύομαι.
Ἀν-αἰδέη, ἡ ἀναιδεῖα Ἀρχίλ. 1, διόρθ. τοῦ μέτρου χάριν.
Ἀναιή· τροφός, τιθήνη Ἠσύχ.
Ἀν-αἰούσσω· ἀνασιῶν Ἠσύχ. ἀνατριπίζω· φλόγα Εὐρ. Τρ. 344, Σοφ. ἀπ. 486.
Ἀν-αἰθώ· ἀνάπτω, ἀναφλέγω· παρ Εὐρ. Κύκλ. 340· ἀνάπτω τὸν ῥωτὰ· «βαίει λαμ-πὴς ἑοῖσα, τὸν ἥλιον αὐτὸν ἀναιθεῖ» Μύσχ. 1, 23 καὶ μετγν. π. «θυμὸς ἀναιθόμενος» = ἐξαπτόμενος Ὀππ. κυν. 2, 187.
Ἀναιτίτις ἴδε Ἀναίτις.
Ἀν-αἰκλεία· ἄδειπνα Ἠσύχ.
Ἀν-αἰμακτί· τῷ ἐπομ. Νίκ. Θερ. 90.
Ἀν-αἰμακτί· ἀναιμακτί, ἄνευ χύσεως αἱ-ματος Ἠσύχ. Θερμίστ. λ. 7, σ. 90.
Ἀν-αἰμακτος, 2' ὁ ἄνευ αἵματος, οὐχ ὀλυσμένος μὲ αἷμα· φυγὴ Αἰσχ. ἰκ. 193· χεῖρ Εὐρ. Πήσ. 222, — χρεός, Φοιν. 270· περὶ θυσιῶν εἰς τὴν δήμεναι· θυσία Πλούτ. Νομ. 16· θυσιὰ Αἰων. Ἀλ. ἐν Ἀνθ. 6, 324 καὶ μετγν. π. «ἀναιμακτος θυσία», ἐκκλ. ὁ μυστικός δαίμων, τὸ μυστήριον τῆς υἱίας εὐχαριστίας.
Ἀν-αἶμα τος, 2' ὁ μὴ ἔχων αἷμα· ἀναι-μακτον βύσσημα δαιμόνων, σκίαν· Αἰσχ. Εὐμ. 292, Ἀθην. 2, 63.
Ἀν-αιμαὶ ἀναιμακτοί, ἀρχ. λεξ.
Ἀν-αιμία, ἢ ἑλλειψὶς αἵματος Ἀριστοτ. περὶ ζ. μορ. 2, 7.
Ἀν-αιμόδοτον· ἡ ἀνὸρᾶν Ἠσύχ.
Ἀν-αιμός, 2' ἀναιμακτος Πλάτ. Τημ. 70, 72, Ἀριστοτ. Ζ. 1, 5, 31.
Ἀν-αιμό-σκακος, 2' ἔχων σάρκα ἔνευ αἱ-ματος, ἀναιμός = τίς τις Ἀνακρ. 32, 17
Ἀν-αιμότης, ἢ ἀναίμα· Ἀριστοτ. μορ. ζ. 4, 1.
Ἀν-αἱμών, 2' ἐναιμός· τοῦ γὰρ αἶτον ἔ-δους, οὐ πίνουσ' αἴθερα πίναν· ταῦναι· ἀν-αἱμόναι· εἰσι καὶ ἀθνατοὶ καλλόνται· Ἰλ. ε, 311 καὶ μετγν. π. Νόμ. Δ. 3, 309.
Ἀν-αιμώτει ἢ τί· ἄνευ χύσεως αἵματος

— μάχεσθαι Ἰλ. ρ, 363. — διακρίνεσθαι Ὁδ. σ, 149.

* Ἀν-αίνονται, καὶ προσέτι μόν. ἀόρ. ἡνιμά-
μην, ἀνιέναι, οἱ μὲν γὰρ ἔχουσι καὶ ἀνη-
νόμην ὡς παρ. (ἀν στερητ.) ἄνευ συνθ. μὲ
τὸ αἴνος, ἴδε Βουτμάν. λεξ. 2, 374. κυρ.
ἀνοῦμαι, καὶ μέσ. ἀναφορικῶς πρὸς ἑμαυτὸν
ἀνοῦμαι, ὁδ., ἀπαρνοῦμαι, δὲν δέχομαι,
ἀπορρίπτω, ἀποκρούω, — ἔργον δεικνύς =
ἀποκρούω πράξιν ἀπειρή Ὁδ. γ, 365. ὡς
«οὐδὲν ἔργον ἀν.» = ἀναδέχεται πᾶν ἔργον
Ξεν. Κυρ. 2, 1, 31. — δόσιν = δὲν δέχομαι
τὸ ὄρον Ὁδ. δ, 651, καὶ ἐπὶ πρῶτον π.
μικρὸν ἔκτιμω, περιφρονῶ, «τῶν ἄλλων οὐ-
τὴν ἀναίνονται οὐδ' ἀορίζω», θ, 212, Ἰλ.
ι, 679. — γυναίκα, Καστορά Εὐρ. Ἰλ. 311.
πρὸς Πλάτ. Φιλ. 57. — Φορμίωνα κηδε-
σθην = δὲν θέλει νᾶ τὸν ἔχῃ κηδ. Δημ. 36,
31. — «εἴ κεν ἀνιένῃται ὁδότην» Θεόφρ. 25,
6. — Μετ' ἀπαρ. «ἡνιάνειτο λοιγὸν ἀμύναι»
= ἡρνεύτο, δὲν ἤθελε Ἰλ. σ, 450, Αἰσχ. Ἀγ.
1637. καὶ μετ' ἀρνήσ. κατὰ πλεονασμὸν τι-
θεμένης, «ἀναίνονται μὴδὲν ἐλάσθαι» = δὲν ἤ-
θελε νᾶ πάρῃ τίποτε Ἰλ. σ, 500, καὶ συγν.
ἀπολ. — Μετὰ μετχ. «θανάσσα δ' οὐκ ἀναι-
νομι» Εὐρ. Ἰ. Α. 1503, ὅπου μεταβαίνει
ἐπειτα εἰς τὴν σημ. τοῦ αἰσχύνεσθαι «οὐκ
ἀναινομαι νικώμενος» = δὲν ἐντρέπομαι νικώ-
μενος Αἰσχ. Ἀγ. 569. «ἀναινομαι τὸ χρεῖς
θυμῶν εἰσορῶν νοῦν οὐκ ἔχον» = περὶ ἄζομαι
νᾶ βλέπω κ.τ.λ. Εὐρ. Βάκχ. 248 καὶ ἀπολ.
ἐν ταύτῃ τῇ σημ. Ἦρ. μ. 1124. — Μετγν. π.
ἀπαφούγω, Καλλιμ. Δηλ. 46.

* Ἀναίτος ἄνδρ. ὅν. ἐπιγρ. ἴδ' Ἀναία.

* Ἀν-αίρεμα, «ἐλῶριον» ἀναίρεμα, ἄρπα-
γμα Σχολ. Ἀπολλ. Ἰ. 2, 264.

* Ἀν-αίρεσις, ἡ τὸ ἀναίρειν, σκηκώνειν «ὀέ-
σις καὶ ἀναίρεσις ὅπλων» Πλάτ. νόμ. 7, 814.
— ἔργον = τὸ ἀναλαμβάνειν, ἐπιχειρήσεις ἔρ.
8, 847. ἴδ. α) νεκρῶν ἀν. = ἡ λήψις καὶ
ταφὴ τῶν νεκρῶν — δοῦναι = ἐπιτρέψαι Λυσ.
2, 7, Πολύδ. β, 84. ἔνευ τοῦ νεκρῶν Εὐρ.
ἰκ. 18, Θουκ. 2, 34. ε) καταστροφή Ξεν.
Ἰλ. 6, 3, 4. θανάτωσις Ἰώσ. ἰουδ. ἀρχ.
5, 2, 11 καὶ μωγν. καθ' Ἠσώ. «ἀναίρεσις»
ἡ τῆς κάραις ἐκτομή, καὶ ἄλλως θανάτωσαι,
καὶ ἡ τινὸς τι ἀφαιρέσις, λαμβάνεται δὲ
καὶ ἐπὶ ἀναιρέσει.

* Ἀν-αίρεσις, 3. ῥ. ἐπὶ τοῦ ἀναίρειν, ὃ ἴδε.

* Ἀν-αίρετήριος ἀναιρετικός Τζέτζ. Ψο.
ἔρ. 142.

* Ἀν-αίρετης, ὃ φανευτής, ἐκτομῆς Ἠ-
σώχ. μετγν.

* Ἀν-αίρετικός, 3. ὁ ἀναιρῶν, καταστρε-
πτικός Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 8 καὶ μετγν. ἐπίρ-
κως = ἀρνητικῶς Δ. Λατρ. 9, 11, 75.

* Ἀν-αίρετις θηλ. τοῦ ἀναιρέτης, μετγν.

* Ἀν-αίρετος, 2. ὁ μὴ αἰρούμενος, μὴ ἐκλέ-
γων «οὐδέποτε ἀφύγη καὶ ἀναιρέτης ἔσται
κατὰ τὸν Ἰκμωνα, ἀλλὰ τὸ μὲν εἰλεται, τοῦ
δ' ἀποστῆται» Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 11,
20, σ. 577.

* Ἀν-αίρειω (ἴδε αἰρέω) Ἰ. ἔνευ. σκηκώνω,
ἐπάνω, παίρνω ἀπὸ κάτω — ἀπὸ χθονὸς =

τὸ θυμὰ ἐκ τῆς γῆς Ὁδ. γ, 455. καὶ ἀφαι-
ρῶ — κριτὸς Σοφ. Αἴ. 233. ἴδ. α) περὶ τῶν
ἐν ἀγῶσι βραδείων — ἀθλία Ἰλ. ψ, Ὀλυμ-
πύλ. Ἦρ. 6, 38. 5, 102. — ἀγῶνα, Ὀλυμ-
πια = νικᾶν, λαμβάνειν τὸ βραδεῖον ἐν τῇ
ἀγῶνι, ἐν Ὀλυμπίοις, καὶ πατω. μέσ. ὁ.
περ ἀπαντᾷ συχνότερον ἐν ταύτῃ τῇ σημ.
«νασταί σφ' ἀνέτλιν» = τοὺς ἔωσαν ἔρρ.
Ἰλ. 1233. ε) αἰρῶ ἐκ τοῦ μέσου, ἐκποδῶν
ποιῶ, καταστρέφω, — παρακαταθήκη Πλάτ.
νόμ. 11, 913. — ὀλιγαρχίας Ξεν. Κυρ. 1, 1,
1. — διαθήκας Ἰσ. 1, 14. — νόμους, συχνά
παρὰ ῥήτορων, ἀντίθ. τοῦ καταλείπειν
Δισχίν. 3, 39. — ἐκ μέσου βλασφημίας
Δημ. 10, 36. — συμμαχίαν Πολύδ. 32, 1.
— πόλεμον = καταπαύειν τὸν π., 9, 11, 2.
— νεῖκος Θεόφρ. 22, 180. — πόργους = κατα-
στρέφειν Ξεν. Κυρ. 7, 5, 12. — πόλεις Δημ.
9, 26, παρ' ὧ λέγεται καὶ «ῥονος ἀνιέρη-
νον» = καταστραμμένον — σκηνήν = σκηνώ-
ναι Ξεν. Κυρ. 9, 5, 4 ὁδ. γ) περὶ ἀνθρώ-
πων, φανεῖω Αἰσχ. χα. 998, Πίνδ. Π. 11,
18. καὶ ἐν πεζῷ Ἦρ. 4, 66, Πλάτ. νόμ. 9,
870. Παρὰ Θεόγν. 1123 καὶ τὸ ἀνείλετο
αὐτῷ μὲ δει. γρ. ἀνείλατο, εἶνε ὁμοῦς ἀμφ.
— Ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. καὶ ἱφ. ἀνείλεται.
— Πλάτων ἀναίρει, ὅτι οὐκ ἔστιν, ἡθ. Νικ.
10, 2, 3. Ἀντίθ. τοῦ κατασκευάζειν,
ἄρ = ἀνασκευάζειν, τοπ. 2, 3 καὶ συχνά
ἀνασκευάζω δι' ἀσχυρισμὸν τινα. 8) περὶ τοῦ
χρηστηρίου, ὅπου συμπληροῦσι τὴν λ. φωνή-
ν, ὡς ἄνω ἐκ τοῦ βάθους τὴν φωνήν, εἰδὼ
ἀπάντησιν «ὁ θεὸς ἀνέλει», περὶ τοῦ Ἀ-
πόλλωνος καὶ τοῦ χρηστήριον, μαντήριον ἀν.
Ἦρ. 1, 13. — ἡ Πυθία, 9, 33, Πλάτ. ἀπολ.
21. — αἱ μάντιες Ἦρ. 6, 69. καὶ διὰ ὁ-
ματος κηρύττει, ἀγγέλλω Ξεν. ἀν. 7, 6,
44. Προστίθεται καὶ αἰτ. «οὐδ' ἀν' ἀνέλε»
οὐδ' τὸ χρηστ. δηλώσει Πλάτ. νόμ. 9, 886.
— μαντεῖας Δημ. ἐπ. 4, ἐν τέλει. ἀλλὰ παρὰ
Ξεν. Ἀν. 3, 1, 6 τοῦ αἰετοῦ οἷς οὐκ εἶδον
προσημνητὸν τοῦ θεοῦ ὡς ἔλξει· τούτου παθ.
«ἐν ταῖς μαντείαις ἀνιέρημον εὐρήσεται τῇ
πόλει» Δημ. 21, 54. 11. Μέσ. λαμβάνω,
παίρνω δι' ἑμαυτὸν, περὶ ὅπλων — ἀσπίδα,
ἔγχος Ἰλ. λ, 32. εἰς τὸν βραχίονα, π. 8.
— ἐπιφροσύνας = λαμβάνω νοῦν Ὁδ. τ, 29. — ἀ-
φαιρῶ ἑμαυτῷ, «ὃ μὴ κατέθω, μὴ ἀνέλε»
Πλάτ. νόμ. 11, 913. — σῖτα = παίρνω τρο-
φὴν Ἦρ. 4, 128, ἀποινήν τινας ἀνέλεσθαι =
διὰ τὴν ποιήν λαμβ., 2, 134. — φιλοφύγιον
= λαμβάνω ἀγάπην πρὸς τὴν ζωὴν, 6, 29.
— γνώμην, 7, 16, 1. — οὐνόματα, 2, 52. Περὶ
τῆς γυναικὸς, συλλαμβάνω ἐν γαστρὶ, 6,
69. καὶ περὶ ζώων, 3, 108. Συχνότατα
α) περὶ τοῦ ἐν ἀγῶσι βραδεῖου. τοῦ ἔθλου
Ὁδ. φ. 117 καὶ συχνά παρ' Ἦρ. — ἀγῶνας
α νικᾶν ἐν τοῖς ἀγ., 9, 33. — Ὀλομπιάδα
τεθρίσκω, 6, 71. καὶ συχνά, — νίκη, π. χ. 1,
2, 64. ε) περὶ τῆς παραλήψεως καὶ ταφῆς
τῶν νεκρῶν, 4, 14, Πλάτ. ἀπολ. 32. σπαν.
ἐν τῷ ἔνευ. Ξεν. Ἀν. 6, 4, 9, Δημ. 43, 67.
ἐν τῷ νόμῳ α ἀναίρειν καὶ θάπτειν α) γ)
λαμβάνω παῖδα καὶ ἀναγνώριζω κατὰ ὡς

τοῦ μου, ἀντίθ. τοῦ ἐκτιθέσθαι ἴσοι. - Πλούτ. προβλ. Πίνδ. Π. 9, 63, ὅπου κεῖται τὸ ἔνεργ. ὁ ἀποσώζων κατηγορίαν, ἀκυρώνων συνθήκην, συμφωνίαν· γράφην, δίκην Δημ. 58, 32, 59, 53· συνθήκας, συγγραφὴν, 48, 46, 34, 31. Ἐν γέν. αναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ· πάλαιον ἥρ. 5, 36, Ξεν. ἀν. 5, 7, 27 - ἔλθω Πλάτ. Φαίδρ. 243· - πρὸς τινα Δημ. 6, 20· - ἔργον Πλάτ. νόμ. 11, 921· - πόνον ὑπὲρ τινος ἥρ. 6, 108, Πλάτ. Φιλ. 39, 1010, αὐταγο, suscipio.

Ἀν-αἰρώ (ἴδ' ἀναίρω)· ἀνω αἰρώ, μέσ. - ἐκ βάθρων Εὐρ. Ἱ. Τ. 1204· "Εὐς λευκὸν ὅμω ἀναρέται", Πλ. 102· ἀναρθεῖς = εἰς ὀφθαλμοὺς ἐπ. ἐν Ἀυθ. 12, 67.

Ἀν-αἰσθής, 2· ἀναίσθητος ΜΞ. Τ. λ. 17, 5. Ἀν-αἰσθησία, ἡ ἔλλειψις αἰσθήσεως Πλάτ. Φιλ. 34· συχνά, ἀναλγησία, τὸ μὴ συναισθάνεσθαι ἀμύλητης, μωρία, Τιμ. 74· "εἰς τοὺς ἀναίσθητας καὶ τόλμης προσελθούσας" Δημ. 24, 182, Θεοφρ. χαρ. 14 καὶ Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 2, 8, stupor, stoliditas.

Ἀν-αἰσθητὰ (νῶ) τῷ ἔπομ.

Ἀν-αἰσθητέω· εἶμαι ἀναίσθητος, ἀνάλγητος, μτγν. καὶ μέσ. κατὰ Φρόν. ἐλ. σ. 340· ἀναίσθητεύομαι· τὸ μὲν ὄνομα ἀναίσθητος δόκω, τὸ δὲ ῥῆμα οὐκέτι. Λέγε οὖν οὐκ αἰσθάνομαι.

Ἀν-αἰσθητέω· τῷ προηγ. Δημ. 18, 221 καὶ μτγν. ὡς Ἀλσιπ. 73, Πλούτ. ἡθ. σ. 1082, Ἀλσίρ. 10, 186 ἐκ τοῦ Ἐπικυόρου, ὃ θάνατον οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· τὸ γὰρ διαλυθὲν ἀναίσθηται, τὸ δὲ ἀναίσθητον οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς.

Ἀν-αἰσθητός, 2· α) ὃ μὴ αἰσθανόμενος, μὴ αἰσθάνομαι, μὴ θερμαινόμενος ἀπὸ αἰσθημα, ἀποθήκης, ἀνάλγητος Θουκ. 6, 86· - τινὰ = πρὸς τι Πλάτ. Τιμ. 65· "σακίος καὶ ἀν." Δημ. 18, 120· τὸ ἀν. = ἡ ἀναίσθησις Θουκ. 1, 89· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σώφρων πρὸς μὲν τὸν ἀναίσθητον ἀκόλαστος, πρὸς δὲ τὸν ἀκόλαστον ἀναίσθητος· Ἀριστ. ἡθ. Νικ. 2, 8· 6) πάλιν ὃ μὴ αἰσθητός, ὃν δὲν δυνάμεθα νὰ αἰσθάνωμεν· θάνατος Θουκ. 2, 43· "ἀδραστηροὶ καὶ ἀν." Πλάτ. Τιμ. 52· + ἐπὶρ. + ἀναίσθητος ἔχειν = ἀναίσθητον εἶναι Πλούτ. Σιλ. 20.

Ἀν-αἰσιμῶ (αἰσα, τὸ ἀπλ. αἰσιμῶ δὲν εἶναι ἔνεργ. ἡ λέξ. μόν. ἰων.)· χρειάζομαι, μεταχειρίζομαι, δαπανῶ· ἡ γῆ ἀναἰσιμῶται ἥρ. 1, 170· "πέντε ἡμέρας ἀναἰσιμοῦνται"· χρειάζονται, 1, 72· "εἰς τὴν φρουρίαν"· ἔσπον ἑκατόν τάλαντα ἀναἰσιμοῦνται, 3, 90, καὶ καταναλίσκω, - σίτον, 3, 100· ἡ μελιτόμοσα, 8, 41 καὶ Ἱπποκρ. - Ἀν-αἰσιμῶτος εἶνε ἐν Ξεν. Κύρ. 2, 2, 15 ἡ γῆ χειρογρ. τινῶν ἀναἰσιμῶτας ἐντί ἀνδράσιν.

Ἀν-αἰσιμῶμα, τὸ· τὸ δαπανηθὲν, ἀνάλωμα, τὸ ἔσδα· - τῇ στρατῇ = διὰ τὴν στρ. ἀναἰσιμῶται, δι. γρ. ἀντί ἑναῖσιος Πλάτ. ἡθ. 31.

Ἀν-αἰσιμῶ, δι. γρ. ἀντί ἑναῖσιος Πλάτ. ἡθ. 31.

Ἀν-αἰσιμῶ, δι. γρ. ἀντί ἑναῖσιος Πλάτ. ἡθ. 31.

Ἀν-αἰσιμῶ, δι. γρ. ἀντί ἑναῖσιος Πλάτ. ἡθ. 31.

ε' σηκώνομαι ἐπάνω, ἀναπηδῶ, ἐγείρομαι· ταχέως· "νόος ἀνέρος" Ἰλ. ο, 80· "πηγὰς ἀν." = ἀναδρύνουσι, χ. 148· "οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήξαν γελῶντες" Ὀδ. σ, 40, Ἀισχ. Ἀγ. 77 καὶ μετ' αὐτ. - ἄρμα = ἀναπηδήσας εἰς τὸ ἄρμα Ἰλ. ω, 440· "πῆδημα τόδ' ἐδ-πετώας" Ἀισχ. Ἰλέρ. 96 κατὰ διόρθ. Ἐμπερίου· "λαὸς ἐς ἔριν λόγων" Εὐρ. Φαιν. 1169, ὃς ἔχει καὶ "ἀνῆξαν ὀρθοί", Ἐλ. 1616, Βάκχ. 692. - Μετ' ἀπαρ. ἀρχίζω τι Ὀμπ. κυν. 1, 107, φέθεσθαι. Σπαν. ἐν πεζῷ, ὡς Ξεν. κυν. 6, 17, Πλούτ. Μαρ. 19.

Ἀν-αἰσχύς, 2· ὃ ἀπιρὸς κληθῆνός. Ἐτρηται· δὲ κατὰ στέρηται τοῦ αἰσχύους καὶ τῆς αἰσχύνης· Β. Ἀν 207.

Ἀν-αἰσχυντέω· εἶμαι ἀναίσχυτος καὶ πρᾶττω ἀναίσχυτον· Θουκ. 1, 37 καὶ ἐπ. μετὰ μετγ. Πλάτ. Κρίτ. 53, ὡς. - ποιῶν Ἀριστ. θεσμ. 708· - λόγῳ Δημ. Λεπτ. 133· - οὐδὲν, 26, 8· - περὶ τινος = δὲν αἰσχύνομαι ἐπὶ τούτῳ Ἰσοκ. παθ. ὃ ἀναίσχυτον πρὸς τὸν ἀναίσχυντόμενον· Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 11, 8, μετγν. ὡς Πολύδ. 30, 8, 4.

Ἀν-αἰσχυντήλια· ἀναίσχυντία, ἀρχ. λεξ.

Ἀν-αἰσχυντήμα, τὸ ἔργον ἀναίσχυντον Ἰπερίδ. ἐν Πολυδ. 6, 180.

Ἀν-αἰσχυντία, ἡ ἔλλειψις αἰσχύνης, ἀδικαντροπία Πλάτ. συμπ. 192 καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀν-αἰσχυντο-γράφας, ὃ· συγγραφεὺς ἀναίσχυντων, αἰσχροῦν Πολύδ. 12, 13, 1.

Ἀν-αἰσχυντο-ποιός, ὃ· ὁ ἀναίσχυντα ποιῶν Πρὸκ. ἀν. σ. 62.

Ἀν-αἰσχυντός, 2· ὃ μὴ αἰσχυνόμενος, ἀδιάντροπος κοιν. "τοῦτό μοι ἔδοξεν αὐτῶν ἀναίσχυντότατον εἶναι" Πλάτ. ἀπολ. 17· ἐπὶρ. αὐτ. 31.

Ἀν-αἰτήτος, 2· μὴ αἰτηθεὶς Πίνδ. ἀπ. 151.

Ἀν-αἰτία, ἡ ἀθωότης Ἱπποκρ.

Ἀν-αἰτίατος, 2· ὃν δὲν αἰτιώμεθα. ἀκατηγόρητος Κ. Μαν γρ. 3368.

Ἀν-αἰτιολόγητος, 2· ὃν δὲν δύναται τις νὰ αἰτιολογήσῃ, οὐ δὲν δύναται νὰ εἰπῇ τὴν αἰτίαν Ἀλ. Ἀφρ. προβλ. 1, 52, ἀλλ. μετγν.

Ἀν-αἰτίας, 2 (ἀναίτια θηλ. Ἀισχ. γο. 360, ἥρ. 9, 110)· ὃ μὴ αἰτίας, ἀθώος, μὴ ἐνεχόμενος εἶναι, μὴ ὡς αἰτίας τινος· "ἀναίτιον αἰτιάσασθαι" = κατηγορεῖν τὸν ἀθῶον Ἰλ. ν, 775 καὶ συχνά· - ἀθανάτοις = ἐνώπιον τῶν θεῶν ἀθῶος Ἡσ. ἔρ. 626· - κακίας, κακῶν Πλάτ. Τιμ. 42, πολ. 2, 378· - ἀφροσύνης = ἐλεύθερος ἀφρ. Ξεν. Κυρ. 1, 6, 10· "ἀναίτιος ἔση παρὰ τοῖς στρατιώταις" = δὲν θὰ κατηγορηθῇς ὅτι αὐτῶν, 1, 6, 10· ἐπὶρ. - ὡς μετγν. μετὰ τοῦ ἀγενήτους Πλούτ. ἡθ. σ. 1015, ὡς αἰτίας ἀναίτιως κινηθήσεται, ἡ κατὰ τινα αἰτίαν· Σ. Ἐμπ. πυρρ. ὅπου 3, 107.

Ἀναίτιος· 1) εἰς τῶν 30 τυράννων ἐν Ἀθῆναις Ξεν. 2) Σφηττιῶς τις, ἐπιγρ.

Ἀναίτιος, ἰδος, ἐν ἡ' 1) περσικὴ καὶ ἀρμενικὴ θεότης, ἀντιστοιχοῦσα τῇ Ἀφροδίτῃ ἡ Ἀρτέμιδι Στράβ. 2) ἡ Ἀναίτις, χώρα Ἀρμενίας τῆς μεγάλης Δ. Κάσ.

Ἀν-αἰσχύματος· ἀπόρρητος· Ἠούχ.

Ἀν-αιωρέω· σηκώνω ὀφθαλμὸν καὶ τὸ κρατῶ

- μετέωρον Βίον 1, 23 καὶ μετγν. π. ὡς Κολ 153· παθ. Νόν. Δ. 1, 184.
- Ἀνα-καγχάζω· καγχάζω θυνατά, χυθ. χαχάτριομαι· μέγα Πλάτ. Εὐθύδ. 300· ἀνακάγχασι μάλα σαρδόνιον· πολ. 1, 337.
- Ἀνα-καθ-αίρω· καθαίρω πάλιν, καθαρίζω Πολύδ. 10, 30, 8, συνηθ. μέσ. «-ἀγίου βουστασίαν» Λουκ. Ἀλέξ. 1· ἀνακαθηράμενοι καὶ ἐξελάσαντες πᾶν τὸ βάρβαρον» Πλάτ. Μενεξ. 241· «-τὰ περιόντα τοῦ πολέμου» Πλούτ. Ἀντ. 9· λόγον = κάμνω λόγον, ὅπως διακαθαρίσω τὴν Πλάτ. νόμ. 1, 642, ἡ καθαρίζω, περιτορεύω· περὶ τοῦ ἄερος, ἀνοίγει· γίνεται αἰθρία Πλούτ. Τιμοκ. 27. Παρ. 129. καθαίρω πρὸς τὰ ἄνω, τ. ἔ. δι' ἡμετέρας.
- Ἀνα-καθαρίζω, εὐ ὥρ. σχημ. ἀγκοθαρίζω, πίν. Ἡρακλ. 1, 84, ἀνκοθαρίοντι δὲ ὁσάκις καθέωνται.
- Ἀνα-κάθαρσις, ἡ· καθάρσις· πτώματος = τῶν ἱερικίων Πολύδ. 5, 101· παρὰ γὰρ διασάρησις σκοτεινῶν χωρίων, ἐπιλύσις, διακυρήνισις· παρ' ἱατρ. ἡ δι' ἡμετέρας καθάρσις.
- Ἀνα-καθαριστικός, 3· πρὸς τὸ καθαίρειν, ἰδ. πρὸς τὸ ἡμεῖν ἐπιτήδειος, παρ' ἱατροῖς Διοσκ. 5, 145.
- Ἀνα-κάθημαι· κάθημαι ὀρθῶς (οὐχὶ ἀνακειλιμένως) Λουκ. ὠκ. 112.
- Ἀνα-καθ-ίγνυμαι· τῷ ἐπομ. ἀνακαθίγνυσθαι θέλουσι» Ἀρετ. 5, 31· δ' ὁ Ἀσθεκ. διώρθ. εἰς ἀνακαθίην.
- Ἀνα-καθ-ίζω· ὀρθοῦμαι ἐν τῷ καθῆσθαι, κίθημαι ὀρθός· ἀνακαθίζοντες ἐπαίρουσιν ἐξυτοῖς» Ξεν. κυν. 5, 19· ἀνακάθισαν Πλούτ. Ἀλέξ. 14· οὕτω καὶ μέσ. ἀνακαθιζόμενοι ἐπὶ τὴν κλίνην» Πλάτ. Φαίδ. 60.
- Ἀνακαία· ὁ ἄνθρωπος τῆς ἱπποθοωνειίδος φυλῆς, ὁ δημότης Ἀνακαίος. Τὰ τοπικά Ἀνακαίαιδες, Ἀνακαίαζε, Ἀνακαίαισιν. Οἱ δὲ λέγονται Ἀνακωνόθεν Ἀνακωνάδες Ἀνακωνάδες οὐ καλῶς φασιν» Στ. Βυζ.
- Ἀνα-καίνιζω· ἀνανεώνω· ἔχθρα ἀνακαίνισμα» Ἰσοκ. 7, 8· πόλεμον Πλούτ. Μαρκέλλ. 6.
- Ἀνα-καίνισις, ἡ· τὸ ἀνακαίνιζεν, μετγν.
- Ἀνα-καίνισμός, ὁ· τῷ προηγ. Κλ. Ἀλ. στρ. σ. 392.
- Ἀνα-καίνο-ποιέω· ποιεῶ πάλιν καίνον, μετγν.
- Ἀνα-καίνο-οργέω· ἀνακαίνιζω Ἀνθ 14, 60, ἀμφ.
- Ἀνα-καίνω· τῷ προηγ. Κ. Δ.
- Ἀνα-καίνωσις, ἡ· ἀνανέωσις, Κ. Δ.
- Ἀνακαίον, τό· ἱερ. γρ. ἀνὶ ἀνακαίον Σουδ.
- Ἀνακαίος· Συρναίης τις, νομισμ.
- Ἀνα-καίω· ἀνάπτω· πύρ Ὅδ. η, 13, Ἡρ. 8, 19, δὲ λέγει καὶ ἀνακάσασθαι, αὐτὸ παθ. ἐξάπτομαι ὅπ' ὀργῆς Ἡρ. 5, 19.
- Ἀνακακάβεια, ἡ· ὁ λωτός, τὸ δένδρον, λεξ. χαιρ.
- Ἀνα-καλαμάομαι· ἀναθερίζω Πλούτ. Β. Ἀν. σ. 396.
- Ἀνα-καλέω (ἴδε καλέω)· καλῶ μεγαλοφώνως· α) ἐξυμνῶ· πύρ ἀνακαλούμενον = πολυφώνητον Σοφ. Φιλ. 789· «-ἱεργίαις =

- ἀνακηρυττόμενος νικητής, Ἠλ. 683· δ) ἐξυμνῶ· Ἀχαιοὺς ἐν τοῖς ἔπεισαν ἀνακαλῶν Ἰσουλ. 1, 3· τινὰ δαυλὸν Πλάτ. πολ. 471· «-εὐσεργέτην Ξεν. Κύρ. 3, 3, 4· «-ἐν μαστὶ = κατ' ὄνομα, 2, 2, 28· γ) ἐνθαυρῶ Ξεν. Κύρ. 1, 4, 22· Μίσ. καλῶ πρὸς τὸν μαντὶν Ἀισχ. Πέρσ. 613, Ἰσοκ. 7, 73· καλῶ ὅπως, ἀγκαλέσασθαι Ἀισχ. Ἀγ. περὶ εὐχάρας Πλάτ. Φαίδ. 89· «-τῇ σάλπιγγι Ξεν. ἄν. 4, 4, 22· Ἰσοκ. 1, 131 καὶ τῷ ἐνερ. «-δθ. ἐπανορθῶ τι, τὸ καθίστα ἀντινητόν· αἶμα Ἀισχ. Ἀγ. 993· ὥσ. «-ἀμαρματα Λυσ. 6, 49· «-ἐπικαλοῦμαι τὸν θεόν Σοφ. Οἱ. Κ. 1378· ἐνθαυρῶν Ἰπιδόρ, ἐκόντας Ξεν. Κύρ. 1, 6, 19· προσκαλῶ, ἐκ τὸ δικαστήριον, Ἐλ. 7, 4, 33· συχμ. Ἠλ. 686· ἀνακληθεὶς εἰς Ῥώμην· «-διαταχθεὶς εἰς ἱπανθῶν εἰς Ῥ. 20, 11, 10, inclamo, tunc»
- Ἀνα-καλινδῶ· ἀνακυλινδῶ.
- Ἀνα-καλλύνω· ἀνακορέω Φρύν. Ἰν π. Ἀν. 14.
- Ἀν-καλυπτήριον, τό· ὅτε τὴν νύμφην πρῶτον ἐξάγουσι τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ» Ἠλ. συνηθ. πλ. τὰ ἀνακ. 1) ἡ ἡμέρα καθ' ἣν καλύπτεται ἡ νύμφη καὶ λαμβάνει παρὰ τὸν γαμβρὸν δῶρα· 2) τὰ ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ διδόμενα δῶρα· «οὐ γὰρ μόνον ἡ ἡμέρα, ἡ ἐκκαλύπτει τὴν νύμφην, οὕτως καλοῦται καὶ ἡ δῶρα» Ἠλ. 7, 4, 33· ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπ' αὐτῇ δῶρα. Πολύδ. 8, 10, 11, παρὰ Πλούτ. Τιμοκ. 8, καὶ ἄλλα.
- Ἀνα-κάλυπτος· ἀκάλυπτος.
- Ἀνα-κάλυπτρα, τὰ· ἀνακαλυπτήρια Σικ. 5, 2.
- Ἀνα-καλύπτω· ἐξεκπέζω, «-λόγου» Ἠλ. νερά λαλῶν Εὐρ. Ἰ. Α. 1146, δὲ ἐν Ἠρ. μεταχειρίζεται τὸ ἀνακάλυπτε ἀπὸ τοῦ ἐξεκπέζω· «-τί πρὸς τινα = φανεροῦν εἰς τινα Πολύδ. 4, 85. 6. Μίσ. ἀποκαλῶ, ποταμοί, ἐξεκπέζονται Ξεν. Ἐλ. 5, 1, 6, μετγν.
- Ἀνα-κάλυψις, ἡ· τὸ ἀνακαλύπτειν.
- Ἀνα-καμπή, ἡ· κάμψις Βίτ. μὴλ. 1, 1, 1.
- Ἀνα-καμπτήριον, τό· ὁ τόπος, καμπτομεν Εὐδῆδ. 6. Κωνστ. 4, 59.
- Ἀνα-καμπτικός, 3· ὁ ἀνακάμπων Εὐκλ. 1, 1, 1.
- Ἀνα-κάμπω· κάμπω πρὸς τὰ ὅπως ἀνακαμψί· ἀντὶ τοῦ ὑποστρέφαι ποιεῖν Ἀν. σ. 81· συνηθ. ἀμτῶ. ἀνακάμπω οὐδὲς Ἡρ. 2, 8· ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ, ὅπ. ἐν περὶ τὸ τέρμα καὶ γυρίζω ὅπως ἀναστρέφω, ὡς ἀμτῶ. «μὴ ἀνακάμπω» Πλάτ. ἐπὶ τὸ ἔτερον μὴδὲ καμπὴν ποιεῖν» Πλάτ. Φαίδ. 72 καὶ μετγν. «-πρὸς τινα, Μαρκέλλ. 12· πηγαῖν καὶ ἔρχομαι, «-ἐλίσσασθαι» τὸν τὸν ἐν λυκαίᾳ καὶ μέχρι μὲν ἐλίσσασθαι ἀνακάμποντα τοῖς καθήταις συμπαροῦσιν φεῖν ὅθεν περιπατητικὸν προσγοροῦσιν Δ. Λαζ. 5, 2· «ἀνακάμπων ἐν τῇ ποταμῷ» (ὁ Ζήνων), 7, 5.
- Ἀνα-καμψ-έρωσις, ὡς, ὁ· «-πρὸς τὸ καὶ ἀρτέν ἀπὸ γῆς ζῆ» Ἡσυχ. «-καμψίρωτες οὗτοι προσγοροῦνται γῆς ἐξαιρέτως οὐ μόνον ζῶσι χρηματίζοντες ὅσον βούλεται τις, ἀλλὰ βλάπτουσιν» Πλούτ. ἡθ. σ. 939.

Ἀνα-καμφί-πνοος, ἀναιμος, «ὁ καινὸς καλούμενος» Ἡσυχ.· «τῶν ἀνέμων οἱ μὲν εἰς τὴν ἐπιπνοὴν, ὅσοι δὲ πνέουσιν πρόσω κατ' αὐτὴν, οἱ δὲ ἀνακαμφίπνοοι, καθάπερ ὁ καινὸς λεγόμενος» Ἀριστοτ. π. κόσμ. 4, 14· «μεταβάλλον λαίπν διεδύθηναι, εἶδος ἀνεμιοτροβίου».

Ἀνά-καμψις, ἡ τὸ ἀνακάμπειν, «στροφὴ εἰς τὸ ἑπάλιν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 4094.

Ἀνά-καμψα· ἐν ὑπερώϊω, Λάκωνες Ἡσυχ.

Ἀν-ἀκανθορ, 2· ὁ ἀνεύ ἀκανθῶν, ἀντίθ. ἀκανθῶντος Θεόφρ. Φ. 1. β, 1, 2· ὁ ἀνεύ ἀκάνθης, σπονδυλικῆς στήλης Ἡρ. 4, 53.

Ἀνα-κάπτω· γάπτω, καταπίνω Ἡρ. 2, 93, Ἀριστ. ὄρν. 579.

Ἀνά-καρ· μέ την κεφαλὴν ἄνω Ἰπποκρ. πρὸλ. κατώκαρ.

Ἀνα-κάρδιον, τό, ἡ ἀνάκαρδος· δένδρον Ἰνδοῦ, μτγν. ἱστρ.

Ἀνα-καρτερέω· καρτερῶ, ὑπομένω Εὐμ. μαθ. 4, σ. 430.

Ἀνα-κατα-δέχομαι· ἀναδέχομαι, μτγν.

Ἀνα-κάτ-αἶσις, ἡ ἡ ἐκ νέου κατάσις, μτγν.

Ἀνά-καυσις, ἡ τὸ ἀνακαίειν, ἀνάπτειν Πλάτ. ἡθ. σ. 248.

Ἀνα-καχλάζω, κοιν. ἀναχοχλάζω, ἐκρήνυμι, ἐκπύμπω· «σικελικῆς Αἰτνῆς ἀνεκά-πλατιν ἄνεον πύρ» Ὀππ. κυν. 1, 275.

Ἀνα-καχλάσις, ἡ τὸ ἀναχοχλάζειν Σχολ. Αἰσγ. Πρ. 367.

Ἀνά-καψις, ἡ τὸ ἀνακάπτειν, κατεσθῆναι Ἀριστοτ. περὶ ζ. γεν. 2, 5.

Ἀνα-καῶζω· κατασχίζω.

Ἀνά-κεικε· ἀνέθηκε, Μαντινέας ἐπιγρ.

Ἀνά-κειμαι (ἴδε κείμαι)· ἀνατενύμαι, πρὸλ. περὶ τῆς λέξ. ταύτης Ἀθην. 1, 23· α) κείμαι ὡς ἀποταμίευμα Πίνδ. Ὀ. 13, 36. 18. περὶ πραγμάτων, ἀπαιρωμένων τοῖς θεοῖς· «ἐκρήνυμι» Ἡρ. 1, 14· «ποίημα ἐν ἱερῷ, 2, 135· λόγος τῷ θεῷ ἀνακείσθω» Πλάτ. συμπ. 197. 60. καίμαι φανερά· «-παράδειγμα ἐν ὁρατῷ», πολ. 9, 592· «ὁ Σόλων ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐν ἀνδρείᾳ τοῦ Σόλ. καίται ἐν τῇ ἀγορᾷ Ἀισχίν. 1, 25, Λυκούργ. 51· «τινὶ ἢ - πρὸς τινι, ἀπαιροῦμαι εἰς τι, μτγν. 6) ἀνάκειται εἰς τινα· ἀποδίδεται εἰς τινα, βασίζεται ἐπ' αὐτοῦ· πάντα εἰς τούτους Ἡρ. 3, 31· «αἱ πράξεις ἀνάκεινται τινι» Πλούτ. Λυσ. 1. πάντων τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὰς ναὺς ἀνακει- μίνομεν» Ἐξηγητὸν ἐκ τῶν πλοίων Θουκ. 7, 71· «ἐπὶ τινι Ἀριστ. ὄρν. 637, ἐπὶ τῇ τῷ ἡ ἀνάκειται μοι εἰς τοῦτο» Ἀντιφ. 5, 6. Παρὰ μτγν. εἰμαι ἀνακεκλιμένος εἰς τρά- πεζαν, διὰ τὸ δεῖπνον, ἴδ. τὰ ὑπὸ Ἀθην. ἀναρρόμενα χωρία· Ματθ. 9, 10, Λουκῆ. 1, 1, Ἀνθ. 9, 140. Ὁ Φρόν. φέγει αὐτὸ ὡς ἀδίκ. καὶ μὴ ἀπεικόν.

Ἀνάκειον, τό (καὶ Ἀνακίον, ἢ Ἀνάκιον)· ναὺς Διοσκουρίων ἐν Ἀττικῇ Θουκ. «οὗ νῦν οἱ μεταπορευόντες δοῦλοι ἐστῆσαν» Β. Ἀνσ. 212.

Ἀνα-κείρω· κορυφαίω, μτγν.

Ἀνα-κακλυμένως· ἀκατακαλύπτως, φανερῶς Ἡσυχ.

Ἀνα-κακλόμεναι· ἐπικαλούμεναι· Πάνα Ὀμ. ὕμν. 18, 5· κυρ. ἀδρ. 6· ἴδε κέλωμαι.

Ἀνα-καλαδέω· θορυβεῖ Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 182.

Ἀνα-κίλαδος, 5· θόρυβος Εὐρ. Ὀρ. 182.

Ἀν-ακίομαι· διορθῶν· τὸ ἐνδόν = ἀνα- πληρῶ τὴν ἑλλησιν Αἰλ. 2. 1. 5, 19. 6, 57.

Ἀνα-κέρμα, τό· τὰ κεραμίδια τῆς στέ- γης, Βυζ.

Ἀνα-κεράννυμι (ἴδε κεράννυμι)· πάλιν κε- ράννυμι, ἀνακατῶν, Ὀμ. ἐν τμήσει· ἀνα- κρητῆρα κέρασεν· Ὀδ. γ. 390· «οἶνον ἀνεκε- ράννυ» Ἀριστ. βατρ. 512· καὶ γενικῶς· ἀ- ναμιγνύω, «τῇ ψυχῇ ἀνακεκραμέναι» Τίμ. Λοκρ. 102· «καίνατε αὐτὴς ἀνακραθέντων ἐ- πιγαμίαις τῶν γενῶν» Πλούτ. Ρωμ. 29, commisceo.

Ἀνά-κερμα, τό· ἀγγεῖον, ἑλλ. ὄνομα. «ἔ- λαινὰ ἐπίχυσαι, μακρὸν ἀγγεῖον, χαλκίον» Πολυδ. 10, 93.

Ἀνακες, οἱ, κατὰ Μοῖρ. τὸ ἀττ. ὄν. τῶν δι- οσκουρίων, Καστορος καὶ Πολυδεύκης· κυρ- οἱ ἄρχοντες ἀντὶ ἄνακτες, πρὸλ. Κικ. περὶ θ. φύσ. 3, 21, Πλούτ. Θησ. 33, «ἀπὸ τῆς τῶν οὐρανῶν ἀνασχέσεως, Νομ. 13, ἥς ἀναφέρει καὶ τὴν ἐκ τοῦ ἀνεκίως παραγω- γὴν τοῦ Ἑτ. Μ., = οἱ ἄνθρωποι ἐν τῷ οὐρανῷ λάμποντες» Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. ἔχει Ἀνακαί.

Ἀν-ακίς· ἀθεράπευτον Εὐπολ. ἐν Μοῖρ.

Ἀν-άκεστος· ἀνέκεστος Ἑρωτιαν.

Ἀνα-κεφαλαίω· ἐπαναλαμβάνω τὰ κε- φαλαίωδη, συγκεφαλαίωνω, ὅπως, ὡς συν- ἵθως γίνεται, περὶ αὐτοῦ τὸν λόγον Δ. Ἀλ. τ. 5, σ. 570· συνενῶ εἰς ἐν ὅλον, εἰς ἐν κεφάλαιον, Κ. Δ.

Ἀνα-κεφαλαίωσις, ἡ· ἡ ἐπανάληψις τῶν κεφαλαίωνων μερῶν Δ. Ἀλ. 1, 30· ῥητορ. σχῆμα Κοττινῆ. 6, 1.

Ἀνα-κεφαλαίωτικὸς, 3· εἰς τὴν ἀνακε- φαλαίωσιν ἀνήκων· «τὸ ἀν. τῶν ῥητόρων μέρος» = ἡ ἐκ νέου ἀπαρίθμησις τῶν ῥηθ. Δ. Ἀλ. Λυσ. 19.

Ἀνακίω, «ἀνακῆσαι» ἡσυχάσαι· Ἡσυχ.

Ἀνάκη· πῖλ. Ἀχαιῶς, κατ' Ἀνακτορ Στ. Βυζ.

Ἀνα-κηκίω· ἀναφέρωμαι Ἡσυχ. ἀναπῆδω, ἐκπηγάω· αἰμα Ἰλ. η. 262· ἰδρὸς = ἐξέρχεται, ν. 705, Πλάτ. Φαῖδρ. 251 καὶ Ἰπποκρ. - ἐνερ. κἄνυμι νὰ ἐκπηγάω, - ἀ- τμόν = ἐκπνέω Ἀπολλ. Ρ. 4, 600, Τρυφ. 322, Νόν. Δ. 12, 359.

Ἀνα-κῆρυκτος, 2· ὁ ἀνακηρυχθεὶς, δη- μοσίᾳ γνωστοποιηθεὶς, ἴδ. διὰ κήρυκος Πολυδ. 4, 93.

Ἀνα-κῆρυξις, ἡ· δημοσίᾳ διὰ κήρυκος γνωστοποίησις, ἀναγόρευσις, ἀνάρρησις Πολυδ. 3, 152.

Ἀνα-κῆρύσσω· γνωστοποιῶ δημοσίᾳ διὰ κήρυκος, ἀναγορεύω· «ἀνκηρύττεται νενικη- κώς» Θουκ. 5, 50 πρὸλ. Ἡρ. 9, 103· «- ὡς ἄνδρες ἀγαθοί» Ἀνδοκ. 2, 13· «φόνον Σοφ. Οἱ. π. 405· «σώσεται = ὑπόσχεσθαι δη- μοσίᾳ ἐνταμιόησιν διὰ τὴν σωτηρίαν Σεν. ἀπαμν. 2, 10, 1· «συνὴ παρὰ Λουκ. π. χ. - στέφνον, Τίμ. 51.

ἐς τὴν τράπεζαν, discumbere facio. αὐτῶ, ἀνακλιθῆσονται μετὰ Ἀδραμ., Ματθ. 8, 11.
Ἀνα-κλισις, ἡ τὸ ἀνακλίνειν, πλαγιάζειν ἱπποκρ. παρὰ Πλούτ. Ἀντων. 72 μετὰ τοῦ ἔγερσις, ὡς Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 11, 382, ἡ ἐκ τῆς κλίνης ἔγερσις.
Ἀνα-κλισμός, ὁ τῇ προηγ. ἱπποκρ. καὶ τὸ ἀνακλιντρον.
Ἀνα-κλιτρον, τὸ ἀνακλιντρον ἱπποκρ.
Ἀνα-κλιτρος, 2. ἀνακκλιμένος Ἡσυχ.
Ἡρόνος ἀνακλιτρος Πλούτ. Ῥωμ. 26.
Ἀνα-κλονέω κλονίζω, κινῶ τῇδε κἀκαίσε Ὀππ. ἀλ. 3, 478.
Ἀνα-κλύω περιδρέχω, κλύω, «νῆα ἀνακλύσκεν ῥόος» Ἀπολλ. Ῥ. 2, 551.
Ἀνα-κλώθω κλώθω πάλιν, περὶ τῶν μοιρών, τ. κ. μεταβάλλω τὴν μοῖραν Λουκ. Ζ. ἐλ. 7, μετὰ τοῦ ἀλλάττειν, πῶς δεῖ ἴσθαι. συγγ. 28 μετὰ τοῦ μετατρέπω.
Ἀνα-κμαστικός, 3, ὡς ἐξηγήσεις τοῦ ἀνηγητηρίου Σχολ. Εὐρ. Ἀνδρ. 543.
Ἀνα-κναδάλλω, ὁ. παρ' Ἡσυχ. «ἀνεκνάδαλλον ἀνέκλων. ἐκινῶν ὡς οἱ ὄρυγοποιῶται», παρὰ Πολυδ. «ἀνακλαδάλλειν, καὶ ἀνεγείρειν, καὶ κόπτειν τοὺς ὄρυγας» = ὄρυγοποιεῖν, 7, 136, 9, 108.
Ἀνα-κνάπτω ἀναγνάπτω Λύσιππ. κωμ. ἐν Πολυδ. 6, 37, 41.
Ἀνα-κνάω τρίβω, «ἀνατρίβειν καὶ ἀνακνᾶν καὶ ψηλαφᾶν» (τὸ πλῆος) Β. Ἀν. σ. 9, 7.
Ἀνα-κνισάω πληρῶ με κνίσαν Τρυφιδ. 319, Νόν. Δ. 18, 101.
Ἀνα-κογγύζω γύνω με κόγγην ἱπποκρ.
Ἀνα-κογγυλιάζω ἀναγαργαρίζω Πλάτ. συμπ. 185. παρ' Ἀριστ. σφ. 589, - διαθήκην, νοθεύω αὐτὴν ἀφοῦ ἀνοίξω τὴν σφραγίδα (κόγγην) ἀνακογγυλιαστὸν Πλάτ. κωμ. ἐν Πολυδ. 6, 25.
Ἀνα-κογγυλιασμός, ὁ τὸ ἀνακογγυλιάζειν Ἀδμήν. 5, 187.
Ἀνα-κογγυλισσάσθαι, κατὰ Πολυδ. 6, 25 = «ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγγα» (ὡς ἀνακογγυλιάζω), Ἀρποκρ. καὶ Φιλ. σ. 453.
Ἀνακοί = ἀνακες, κατὰ τὰ ἀρχ. λεξ.
Ἀνα-κοιλιασμός, ὁ ἱατρικὸν κοιλιολυτικὸν Ἀδρήλ. χρον. 2, 16.
Ἀνα-κοίλος, 2. κοίλος Πολυδ. 2, 66.
Ἀνα-κοιμάσθαι κοιμῶμαι Ξεν. Κύρ. 2, 4, 30 ἡ ὀρθή γρ. εἶνε ἀποκοιμᾶσθαι.
Ἀνα-κοινέομαι τῷ ἐπομ.
Ἀνα-κοινῶ ποιῶ τι κοινὸν μετὰ τινος, τὸ μεταδίδωμι εἰς αὐτὸν Ἀριστ. Λυσ. 1177. 18. ὅπως ζητήσω παρ' αὐτοῦ συμβουλὴν - τοῖς μάντεσι Πλάτ. νόμ. 11, 913 - τοῖς θεοῖς Ξεν. ἀν. 5, 9, 22 - «τῷ θεῷ περὶ τῆς πορείας», ἀν. 3, 1, 5. πρὸλ. Ἰσοκ. 1, 25. - Συχνότερ. μέσ. «ἀνακοινοῦνται τῷ ἱερωῖ ὁσίορ» Ἡρ. 4, 48. συνήθ. ὅπως συσκέψω μετὰ τινος, - τινὶ Πλάτ. Λύσ. 206, Πρωτ. 314. - τινὶ τι, Λάχ. 179, Ξεν. Κύρ. 5, 4, 15, Δημ. 34, 12. - τινὶ περὶ τινος Πλάτ. Λάχ. 178. - Θωγγ. 73 ἔχει τὸν τύπον ἀνακοινέω.
Ἀνα-κοινωνέομαι κοινοῦμαι ἀνακοινώ- με Πλούτ. Βροῦτ. 12.

Ἀνα-κοινῶναι, ἡ τῷ ἐπομ.
Ἀνα-κοινῶσαι, ἡ κοινοποιεῖς Σχολ. Ἀριστ. πλ. 489.
Ἀνα-κοιρανέω ἀρχω Ποσειδippi. ἐν Ἀνθ. παρ. 67. Παρ' Ὀμ. Ἰλ. ε, 824 γρ. νῦν χωριστά.
Ἀνα-κοκκύζω φωνάζω κόκκυ' ἀλέκτωρ οὐκ ἂν ποτε ἀνακοκκύσειεν Ψελλ. περὶ παρὰ δ. ἀκ. Β. Ἀν. 1452.
Ἀνα-κολαφίς, ἴδος, ἡ χιτῶν ὀρθοστάτης, γλωσσ.
Ἀνα-κολλάω συγκολλῶ, μετν.
Ἀνα-κόλλημα, τὸ τὸ ἀνακολλημένον Διοσκ.
Ἀνα-κόλλησις, ἡ τὸ ἀνακολλᾶν Διοσκ.
Ἀνα-κόλλητικός, 3. ὁ ἀνακολλῶν Διοσκ. 2, 161.
Ἀνα-κολλίζω ἀνακολλῶ, Βυζ.
Ἀνα-κολουθία, ἡ ἑλλειψίς ἀκολουθίας, συναφείας, συνεχείας, ἰδ. πρότασις ἡς τὸ τέλος οὐκ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἀρχήν, γραμ.
Ἀνα-κόλουθος, 2. ὁ ἀνα ἀκολουθίας, συναφείας, ἀνάριστος, ἰδ. «τὸ ἀνακόλουθον» = ἀνακολουθία ἐπὶ. ἀνακολούθως Δ. Ἀλ. ῥητ. 13.
Ἀνα-κολάπτω ἀναζώννυμαι Ἀριστ. Θεσμ. 1174. ἀνακολπίζω εἶνε ἱσφ. γρ.
Ἀνα-κολπῶ τῷ προηγ. «ἀνακκολλωμένοι χιτῶνες» Ῥε. Μ. σ. 410.
Ἀνα-κολυμβάω κολυμβῶ ἱππῶν, παρὰ Θιοφρ. Φ. Ἰ. 4, 6, 5 ἐνερ. περὶ τῶν δυτῶν, οἵτινες ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης, «τὸ πόντιον φύκος, ὃ οἱ σπογγεῖς ἀνακολυμβάουσιν».
Ἀνα-κομάω κομῶ ἐκ νέου Λουκ. ἐτ. διαλ. 12, 5.
Ἀνα-κομβῶ ἀνασκουμβῶναι Γεωπ. 10, 83, 1.
Ἀνα-κομιδὴ, ἡ τὸ ἀνακομίζεσθαι - νεῶν Δημ. 18, 75 ἐν ψήφισματι ἱππῶδος Πλούτ. Δ. Ἀλ. 1, 53. «ἀνακομιδὴν ποιῆσθαι» = ἐπιστρέφειν Πολυδ. 5, 22, 5. - πρόσδοι, εἰσοδήματα Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 8, 12.
Ἀνα-κομιζέω κομίζω ἄνω «ἀνακομισθέντων τούτων» = ἀφ' ὧν ἐπλευσαν τὸν Νεῖλον πρὸς τὰ ἄνω Ἡρ. 2, 115. - «τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν» Ξεν. Ἑλ. 2, 3, 14. - Μισο. συγκομιζέω, συνάγω δι' ἑμαυτὸν, «χωρίε, ἐν οἷς τὰ ἐπιτήδεα πάντα εἶχον ἀνακομισμένοι» Ξεν. ἀν. 4, 7, 1. - ἔπος = ἐκπλήρωσις τινος Πίνδ. Π. 4, 9. - τύχην Εὐρ. Ἰππολ. 831, Δ. Ἀλ. 3, 23 καὶ συχνὰ Πλούτ. - Παθ. ἐπανέρχομαι, ἀνακομισθῆναι Πολυδ. 2, 96, 14. - οἱ ἐκ τῆς ναυμαχίας ἀνακομισθέντες = οἱ ἐκ τοῦ ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ναυαγίου σωθέντες, 1, 38, 5. πρὸλ. Ἡρ. 5, 85.
Ἀνα-κόμισις, ἡ τὸ ἀνακομίζειν, ἀνοίσις Σουῖδ.
Ἀνα-κομιστέον δαὶ ἐπιστρέφειν Ἀχ. Τάτ. 5, 11.
Ἀνα-κομιστικός, 3, ἐνόστιμον ἡμαρ τὸ σωτήριον καὶ ἀνακομιστικόν, ἀνακομιστικὴ ἡμέρα Ἡσυχ.
Ἀνα-ακοντιζώ ἀνακοντίζω πρὸς τὰ ἄνω

- ρὸν. ἀμτβ. - αἶμα = ἀναπιδύει Ἠλ. ε, 515.
- ὄδωρ = ἀναδρόει Ἡρ. 4, 181.
Ἀν-ακόντισμός, ὃ τὸ ἀνακοντίζειν Σχολ.
Ἠλ. λ, 458.
Ἀνα-κοπή, ἡ τὸ ἀνακόπτειν, ἐμποδίζειν
Πλούτ. ἡθ. σ. 76. ἰδ. περὶ τῶν κυμάτων,
τὸ προσκρούειν καὶ ἀναπάλλεσθαι Ἀριστοτ.
Πλούτ. Πύρρ. 25. ὄδωρ ἐκχειλίσαν, ἐκ πλημ-
μύρας ὑπολειφθὲν Στραβ. 3, σ. 264, Πλούτ.
Ἄλεξ. 44.
Ἀνα-κοπτήρ Ἰδ. ἀγκοπητήρ.
Ἀνα-κόπτω ὡθὼ ὀπίσω. «θυρέων δ' ἀνε-
κοπτεν ὄχλας» Ὁδ. φ, 47, Θεόκρ. 24, 49
- ναβν = ὄθω εἰς τὸ πλοῖον ἄλλην διαβύουσιν,
Θεόφρ. χερ. 25 ἀποκρούω τὸν πολέμιον
Πλούτ. Ἀντ. 42. μτγν. ἐμποδίζω, ἀναχαι-
τίζω, κωλύω Κολοῦθ. 126 «οὕτως ἀνεκόπη
τῆς ὁρμῆς» = ἐμποδίσθη, ἀνεχαιτίσθη ἀπο
Λουκ. Ἄλεξ. 57. «ἀνεκοπτόμην καὶ ἐξέπι-
πτον» = ἐσταμάτων ἐν τῷ λόγῳ, Νιγρ. 35.
ποταμόν Πλούτ. Καίς. 38, τὰς κεφαλὰς =
ἀποκόπτειν Δ. Σικ. 14, 115. «ἀνεκόπη τοὺς
ὀφθαλμούς» = ἐξεκόπησαν, ἐξωρόχθησαν οἱ
ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ.
Ἀνα-κορέω ἀνακαλλύνω, σκουπίζω Β.
Ἀν. σ. 14.
Ἀνα-κορυφοῦμαι ἄγω εἰς πέρας, μτγν.
Ἀνακός αὐλητής Ἀθῆν.
Ἀνα-κοσμέω κοσμῶ ἐκ νέου Ἀριστοτ.
Ἀνα-κοσμο-ποιέω τῷ προηγ. Ἐπιφάν.
τ. 1, σ. 495.
Ἀν-ἀκουστος, ἀν-ἀκουστέω ἀνῆλ.
ἀρχ. λεξ.
Ἀνα-κουφίζω 1) σηκώνω ἐπάνω * - κά-
ρῳ δοῦναι Σοφ. Οἰ. τ. 25. - ὀέμας Εὐρ.
Ὀρ. 216. - πρὸς τὰ τεῖχη = ἐπάνω εἰς τὸ
τεῖχος Πλούτ. Σερτ. 14. - ἐαυτὸν = τινάσ-
σεται, πηδῶ ἐπάνω Ξεν ἱππ. 7, 2 2) ἐλα-
φρύνω, παθ. αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ἐλαφρυνθέν-
τα «ἀνεκουφίσθη ὀέμας» Εὐρ. ἱππολ. 1392.
ἀντὶ ἐκ νέου ἐλπίδας Ξεν Ἐλ. 5, 2, 19.
Ἀνα-κούφισις, ἡ ἐλαφρυνσις - κωκῶν
= ἀπὸ τὰ κ. Σοφ. Οἰ. τ. 218.
Ἀνα-κούφισμα, τό τῷ ἀνωτ. Ἱπποκρ.
Ἀνα-κουφιστής, ὃ ὁ ἀνεκουφίζων Σχολ.
Ἀισχ. Ἡρ. 464, «διάδοχοι, ἀνακουφισταί».
Ἀν-ακούω ἔσφ. ἀνάγεται ἐνταῦθα τὸ ἐν
Σοφ. Ἠλ. 81, ὅπου κεῖται κἀνακούσωμεν
ἀντί καὶ ἀνακ.
Ἀνα-κραγγ αἰνεῖν κράζειν Ἡσὺχ.
Ἀνα-κραδάνω, καὶ ἀνακραδάνω σείω,
σαλεύω Γρ. Ντζ. ἄσμ. 14, 8.
Ἀνα-κραδένω τῷ προηγ. Ἡσὺχ.
Ἀνα-κράζω (ἴδε κράζω) κρίζω δυνατά,
κραυγάζω, συνηθ. ἀβρ. β'. ἀνέκραγον Ξεν ἄν
θ, 4, 22, Θεόκρ. 16, 12, Ὁδ. ξ. 467 = ἐρ-
χόμε· μικροῦ λόγου ὥς. - τι Πίνδ. Ν. 7,
70. πρδλ. Ἀντιρ. 5, 44 καὶ συχνὰ μτγν.
καὶ = λέγω φανερά.
Ἀνα-κράκτης, ὃ ὁ ἀνακράζων, μτγν.
Ἀνά-κράσις, ἡ ἀνάμιξις, - καὶ κοινωνία
Πλούτ. Ἄλεξ. 47.
Ἀνα-κρατέω ἐμποδίζω Ἐρωτιαν. λ. ἀ-
νακώχης.

- Ἀνα-κράτος ἰσχυρῶς, ἐν κεφαλῇ, ἡ κατὰ
τὴν κεφαλὴν, ἡ παντελῶς Ἡσὺχ.
Ἀνα-κραυγάζω ἀνακράζω Β. Ἀν. σ. 380.
Ἀνα-κραύγασμα, τό κραυγὴ, φώνημα,
μτγν.
Ἀνακρεῖν ἴδε Ἀνακρεῖν.
Ἀνα-κρέκομαι ἀρχίζω νῦν παίζω ὄργα-
νον ἐνταῦθ' ὁθ. μτφ. «ὅς νῦν ἀκλείουτος
ἅπας ὄρνις ἀνακρέκεται» = ἄδει πρὸς τὴν
σου πᾶν πτηνὸν κρίναγ. ἐν Ἀνθ. 9, 562.
Ἀνα-κρέμαμαι, παθ. τοῦ.
Ἀνα-κρέμαίνυμι (ἴδε κρεμάννυμι) ἀρε-
μῶ εἰς τι, ἡ ἀπὸ τι, «πασσάλοι ἀγρεμά-
σας χιτῶνα» Ὁδ. α, 140. ἀνακρεμασθῆναι
Ἡρ. 9, 122. - εἰς, πρὸς τὴν ἀνεκρέμασαν, ἡ
77, 75, Πλάτ. Τιμ. 90. προσάπτω, συνάπτω
«- ἐξ ἀλλήλων τὴν δύναμιν», Ἰ. 536 ὅθ.
μετεωρίζω, περὶ φόδου καὶ ἑλπίδος, «ἀνα-
κρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων» Ἀισχίν. 3, 100.
ἀνακρεμάσας πᾶσαν τὴν πίστιν εἰς τὴν
Πολύδ. 8, 21, 3. «λόφους ἀνακρεμάνους με-
γάλοις ὀρύγμασιν» Πλούτ. Λουκυλλ. 39,
τ. ε. ὀπανομεύσιν, - Δ. Σικ. 2, 6 ἀνεκρέ-
μασε = ἐκρεμάσθη.
Ἀνα-κρέμασις καὶ ἀνακρεμασμός τὸ
ἀνακρεμαῖν Σουλδ. Β. Ἀν. σ. 447.
Ἀνακρεῖν, ὄντος, π. Ἀνακρεῖν, λυρικὸς
ποιητὴς Τήϊος, ὁ σοφός, ὁ καλός, ὁ χαρίεις
Ἡρ. Ἀθῆν. Ὁδ. τὰ Ἀνακρεόντεια Σουλδ.
Ἀνα-κρήνημι γκρεμίζω Ἀππ. Μίφρ.
75 καὶ ἄλλ. μτγν.
Ἀνά-κρησις, ἴων. ἀντὶ ἀνάκρησις.
Ἀν-ακρίδης, 2' ὁ μὴ ἀκριδὴς Εὐστ. Ἠλ. 878.
Ἀνα-κρίνω ἐξετάζω, ἐρωτῶ - τινὰ Πλάτ.
συμπ. 201, Ξεν. καὶ ἄλλοι. ἔραυνά θουκ.
1, 95, Πλάτ. νόμ. 6, 766. - ὅπερ τινος
Πολύδ. 8, 19, 6. ἰδ. περὶ δικαίων, ἐνθα συμ-
πληρωτέον εἰκην' «ὁ ἀρχὼν ἀνέκρινε πα-
σιν ἡμῖν τοῖς ἀμφοτέροισι, καὶ ἀνακρίνας
εἰσήγαγεν εἰς τὸ δικαστήριον» = ὡς προεί-
παγωγικὴ βᾶσανος τῆς κατηγορίας, πρὶν ἡλ-
θῇ πρὸ τοῦ δικαστοῦ Δημ. 48, 31. πρδλ.
Πλάτ. νόμ. 9, 879 ὅθ. παθ. προσκαλοῦμαι
εἰς ἐξέτασιν Ἀντιφ. 2, α, 9. «ἐπειδὴ ἀν-
κρίθησαν πρὸς τοῖς ἀρχόντι ἅπασαι αἱ ἀμφο-
τέροις καὶ ἔδει ἀγωνίσασθαι ἐν τῷ δι-
καστήριῳ» Δημ. 48, 43, μετὰ τὸ τέλος τῆς
ἀνακρίσεως ἤρχισεν ἡ εἵκη. - Τὸ μῖα, ὡς
τὸ ἐνερ., ἐρωτῶ τινά Πίνδ. Π. 4, 63. «ὅθ.
ἀνεκρίνατο τὴν γραφὴν ὁ συκοφάντης» Δημ.
21, 103. ἄλλα - πρὸς ἐαυτοὺς ἀνακρινόμε-
νους ἥως κατελάμβανεν = πρὸς ἀλλήλους
φιλονεικούντας Ἡρ. 9, 56, interrogor, por-
tor, sciscitor.
Ἀνακρίς, ἴδος, ἡ ἡ ἄλλως ὄνομ. Δαυλῖ.
Σχολ. Σοφ.
Ἀνά-κρισις, ἡ ἐρωτήσις, ἐξέτασις Ἡρ. 3,
42. - παραδιδόναι τι Πλάτ. νόμ. 9, 885.
Ἐν δικαίῃ, ἡ προεισαγωγικὴ ἐξέτασις, ἀντὶ
εἶνε ἄξιον κατηγορίας. καὶ ἀνακρίσεις πρὸς
τῷ ἀρχόντι ἦσαν Ἰσ. 6, 12.
Ἀνα-κρίτικός, 3' ὁ εἰς τὸ ἀνακρίνειν ἀ-
νήκων, ἀρχ. λεξ.
Ἀνα-κροταλίω ἀνακροτέω Ἀθῶν 4, 129.

Ἄνα-κυκλώω· ἀνακυκλέω, μτγν.

Ἄνα-κύκλωμα, τό· κύκλος μτγν.

Ἄνα-κύκλωσις, ἡ· ἀνακύκλωσις Ἡρόν. 4, 2, 19· πολιτειῶν = ἀνατροπὴ Πολυδ. 6, 9, 10.

Ἄνα-κυλι-οντ-ούσιος· ὁ ἀνακυλίων τὴν περιουσίαν Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 6, 237, ὅπου νῦν γράφεται «ἀνεκύλιόν τ' οὐσίης».

Ἄνα-κυλισμός, ὁ· τὸ ἀνακυλίειν Δ. Ἀριστοφ. οὐρ. ἱερ. 15, 9.

Ἄνα-κυλίω· κυλίω πρὸς τὰ ἄνω, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω Λουκ. πένθ. 8, Δ. Ἀλ. συνθ. ἐν. σ. 139.

Ἀνά-κυλον, τό· τὸ ἄνωθεν τοῦ βλεφάρου Πολυδ. 2, 66.

Ἄνα-κυμαίνω· ἐγείρω κύματα Τζέτζ.

Ἄνα-κυμβαλιάζω· κτυπῶ καὶ κροτῶ ὡς κύμαλον, -δῖρροι = κτυποῦσι καὶ κροτοῦσιν, ὡς κύμαλον, ἀνατρεπόμενοι, ἢ ἀνετρίποντο ἄνω καὶ κάτω γενόμενοι κατὰ ὁμοιότητα τῶν πιπτόντων κυμβάλων, ἢ ἀνεπύθων καὶ ἀνεκρύτουν, ἀπὸ τῶν ἡχητικῶν κυμβάλων ἄπερ ἀναπρῶθ ἐν τῷ προσκρούεσθαι ἀλλήλοις, ἀρχ. ἐρμ. (πρὸλ. κροταλίζω)· ἀρχ. δι. γρ. φαίνεται ὅτι ἦτο ἀνεκυμβαλίζον, διότι ὁ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ, «ἀνεκυμβαλίζον» ἀνετρίποντο ἐπὶ κεφαλῇ, παρὰ τὸ κύμαχος, ἢ ἦγον ἀποτελεῖσθαι, παρὰ τῶν κυμβάλων.

Ἀνακυνδάρης· πατ. Σαρδαναπάλλου Ἀρρ.

Ἄνα-κυντεῖν· ῥέγγειν Ἡσύχ.

Ἄνα-κυπύω· ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω Νικ. Θερ. 705· -θέμιν Λουκάρ. 437.

Ἄνα-κύπτω· σηκύνω τὴν κεφαλὴν ἐπ' ἄνω (κεκυφῆσθαι)· «ἐλευθερωθεὶς ἀνέκυψε» Ἡρ. 5, 91· ἀναδύομαι, ἐκ τῆς θαλάσσης· «οἱ ἐκ τῆς θαλάσσης ἰχθύες ἀνακύπτοντες» Πλάτ. Φαίδ. 109· «παρὰ τοὺς ἰχθύς ἀνέκυψε» Ἀριστ. βατρ. 1066. Μτφ. ἀνάγκης καὶ κινδύνων ἀπαλλάττομαι, ἀναλαμβάνω Ξεν. οἰκ. 11, 5 καὶ μτγν. Πολυδ. 1, 55.

Ἄνα-κυρῖσις, ἡ· βαρύτης καὶ κύρος Ἰπποκρ. ἐν τῇ σημ. μεταχειρίζεται καὶ τὸ προσκύρσις.

Ἄνα-κυριάσαι· ἀνασκιρτῆσαι, ἀναπηδῆσαι Ἡσύχ.

Ἀνά-κυρτος, 2· κυρτὸς πρὸς τὰ ἄνω, γλωσσ.

Ἄνα-κυρτώ· κυρτώνω πρὸς τὰ ἄνω Εὐμαθ. Ἰουμ. σ. 13.

Ἀνακώ· ἀδελφὴ τῆς μητρὸς Ἰσοκράτους Πλούτ.

Ἄνα-κωδίσκους, ἡ· ἡ εἰς κώδικα μεταγραφὴ Ἰ. Μαλ. σ. 448.

Ἄνα-κωδωνίζω· ἀνασιεῖω Ἡσύχ. κτυπῶ τι ἐνα ἡχίση· -τόν ῥόμβον Ἀριστ. ἀπ. 288 ἐν Πολυδ. 10, 173.

Ἄνα-κωκῶω· κωκύνω, θρηνῶ δυνατὰ, τραγ. κ. χ. Ἀισχ. Πέρσ. 460· καὶ μετ' αὐτ. «κωκρὰς ὀρνίθους δέδυν φθόγγον» = ἐκπέμπει τὸν σφοδρὸν γόον τῆς π. ὄρν. Σοφ. Ἀντ. 419.

Ἀνά-κωλος, 2· βραχύπους· -χιτωνίσκος = χιτὼν κοντός, καθάρμων μέχρι τῶν γονάτων Πλούτ. ἡθ. σ. 206· -κάμηλος = ἔχουσα ἐλπίδα μέλη Δ. Σικ. 2, 54.

Ἄνα-κωλύω· ἐμποδίζω, ἀρχ. λεί.

Ἀνάκωμα, τό· ἡ χώρα, λεί. τῶν Πυθαγ. ρείων Ἰδε Βοικχ. Φιλολ. σ. 174.

Ἄνα-κωμῶδῶω· χλευάζω ὡς ἡ κωμῶδία Πλούτ. ἡθ. σ. 10.

Ἀνακωνόθεν· ἴδ' Ἀνακαία.

Ἀνακῶς (κατὰ Δεδερλαῖν ἀντὶ ἀνεχῶς, ἀνακῶς, πλούστερον ὅμως ἐκ τοῦ ἀναξ, ἀνακῶς ἔχον κυρ. ἐπιμελητῆς, διοικητῆς), «ἀνακῶς ἔχον τινός» = φροντίζειν, μεριμνᾶν περὶ τινος Ἡρ. 1, 24, 8, 109, Θουκ. 8, 102, Πλάτ. κωμ. ἐν Μοίρ. Πλούτ. Θησ. 33.

Ἄνα-κωχεύω· ἐμποδίζω, σταματῶ, κωλύω, ἴδ. περὶ πλοίων, ὅτινα ἀγκυροβολοῦσιν εἰς τὸ πέλαγος, «ὅταν χειμῶνος ὄντος ἐν πελάγει στελλαντες τὰ ἄρμενα αὐτοῦ σπινθῶσιν» Ἡσύχ. -τὰς νέας Ἡρ. 7, 168, 109, λέουσιν· «τὰ ὀνόματα στήσαντες ἐσάλευον» κατὰ Σουδ. μτγν. καὶ ἄνευ τοῦ ναῦς, π. χ. Δ. Σικ. 11, 18. Γενικώτερον· -τόν τόνον τῶν ὀπλων Ἡρ. 7, 46 κατέχειν· -ἄρματα = σταματῶν ἄρμ. Σοφ. Ἠλ. 722· καὶ ἀμτῶ. σταματῶν ἡσυχάζω Ἡρ. 9, 13.

Ἄνα-κωχέω, σπανιῶς. καὶ ἀμφ. οἷηται ἀντὶ τοῦ προηγ.

Ἄνα-κωχή, ἡ (κατ' ἀρχ. γραμμ. ἀνοκωχή, ὀρθότ. ἐσχηκ. τύπ. ἐκ τοῦ ἐκωχή, ἀντὶ τοῦ κατὰ Μοίρ. ἐλληνικοῦ ἀνοχή)· Ἄν. 406, ὅστις ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῷ σταματῶν, διακοπῇ τῶν πολεμικῶν πράξεων Θουκ. 1, 66· «δι' ἀνακωχῆς γενέσθαι τι» = ποιῆσαι ἀνακωχὴν μετὰ τινος, μετὰ τοῦ «ἐνασπονδον εἶναι», 1, 40 καὶ συχνά (ἡ ἀνακωχῆς, ἢ κάμνει ὁ Ἀρμάνιος, «ἀνακωχὴ ἢ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησις, ἀνοκωχὴ ἀνοχὴ μικρὰ πολέμου», οἷν δύναται τοῦτο χρίσθαι ὁ ἀποδειχθῆναι Ἰδε καὶ Ἡσύχ.).

Ἄνα-κώχησις, ἡ· τῷ προηγ. μτγν.

Ἀνά-λαβος, ὁ· ζώνη τῶν μοναχῶν· «σταυροειδῶς τοῖς ὤμοις περιπελεκόμενος» Εὐάγρ. μον.

Ἄνα-λάζομαι· λαμβάνω πάλιν· -μορφή Μοσχ. 2, 159.

Ἄνα-λακεῖν· ἀναδοῶν Σχολ. Ἀισχ. χο. 33.

Ἄνα-λακτίζω· λακτίζω ὀπίσω Κλ. Ἀλ. στρ. 7, σ. 890.

Ἄν-αλαλάζω· ἀλαλάζω δυνατὰ Ξεν. ἐν. 4, 3, 19· ἐν γέν. φωνάζω Εὐρ. ἰκ. 741.

Ἄνα-λαμβάνω (ἴδε λαμβάνω)· 1) λαμβάνω πάλιν, ἀνακτῶμαι, -τὴν ἀρχὴν Ἄν. 3, 73, Θουκ. 2, 16· -τὴν ἐκείνησιν Ἡρ. 3, 5, 8· μετὰ τοῦ πάλιν Πλάτ. ἱπ. 8, 452· «τάλιν τὰ κατεπραθυμῆμένα ἀναλαμβάνει» Δημ. 4, 7. Μεταφέρεται εἰς τὸν λόγον· -λόγον = τὸν ἀρχίζω πάλιν μετὰ τινος Πλάτ. διακοπῇ Ἡρ. 5, 62· -ἐξ ἀρχῆς Ἄν. Γοργ. 506. καὶ ἄνευ τοῦ λόγον, -ἐξ ἀρχῆς ἀναλ.», ἀπολ. 19· -ἀπ' ἀρχῆς = ἀρχίζω πάλιν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς Ἀριστ. ἡθ. Νικ. 10, 4, 1· καὶ ἀναλ. μόν. Πλούτ. Ἀλκ. 10, 10.

Ἰδ. περὶ τῆς ἀνακτῆσεως τῶν δυνάμεων, ὁ· «ἀπὸ νερωννόμεναι, γίνομαι πάλιν καλὰ» -ἀπὸ νέρωνος, ἀνίστη ἐξ ἀσθενείας καὶ ἀνέλασθαι αὐτὸν· Δημ. 59, 58· «οἱ θυστηχῶσαντες

ἀνελθόντα αὐτούς» Ἰσοκ. 6, 40· καὶ ἄνευ τοῦ αὐτόν· «ποιῆσαι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν δόξαντα ἀναλαβεῖν» Πλάτ. πολ. 5, 487· πρόσθ. Πολύδ. 12, 26· Ὀμοίως, «τὴν πόλιν ἐκ τῆς πρόσθεν ἀθυρίας ἀνέλαβεν» = ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὴν θάρρος Σεν. Ἐλ. 6, 5, 24· «τὰς δυνάμεις» ἐνίσχυσε Πολύδ. 3, 60· «τοὺς τραυματίους, συχνὰ παρὰ Σεν.» καὶ, «τοὺς φιλῶν τοῦ Θουκ. 8, 27. Μτρ. α) τὰς ἀμαρτίας ἀνάλ. Σοφ. Φιλ. 1233, ἐπανορθοῦν τὰ σφάλματα, ἀποσύρει τὴν κακὴν πράξιν, ὡς. Εὐρ. Ἰ. 426· οὕτω, «τὴν προτέρην κατάσταση» Ἦρ. 8, 109· «τὸ τρώμα, 5, 121· αἰτίαν, 7, 231· τὰς κατασκευάς = ἀνανοῶν Θουκ. 2, 16· 6) περὶ τῆς ψυχικῆς καταστάσεως, συνέρχομαι = ἐμαυτὸν Πλάτ. Διτ. 210· ἐκπλαγείς Ἰσοκ. 5, 22· 2) μετὰ τὴν συνδ. ἢ σημ. κωλύω, ἐμποδίζω, σταματοῦ, κυρ. λαμβάνω ὀπίσω, - ἵππον Σεν. ἱπ. 3, 4, - κύνες = τοὺς ἀνακαλῶ, κυν. 7, 10· «νεῶς ὁρμήν» Πολύδ. 16, 3, 4· 59. Πλάτ. νόμ. 3, 701 λέγει, «οἷον περ ἵππων τὸν λόγον ἀναλαβεῖν»· 3) λαμβάνω ἐπάνω, παίρνω, ἐπάνω μου· «ὅσα ὅπλα Ἦρ. 1, 78, 9, 53· παιδίον = τὸ παίρνω εἰς τὰς ἀγκάλας, 1, 111· ἐπὶ τὴν ἀρμάρταζαν Σεν. Ἐλ. 6, 5, 9· «εἰς τὴν ναῦν Πολύδ. 30, 9, 8· ἐν πόλει» δέχομαι εἰς τὴν πόλιν Πλούτ. 90 τω καὶ, - βίβλον εἰς τὰς χεῖρας Πολύδ. 30, 4, 11· ἐπιστήμην ἐν αὐτῷ Πλάτ. Μεν. 85· εἰς μνήμην, μνήμη, νόμ. 9, 864· ἄνευ προσθ. μανθάνω ἀπὸ μνήμης Πλούτ. Ἀγρ. 20· ἔτι, - πρόσωπον Κρέοντος = ἀναλαμβάνω ναὶ παῖξω, παραστήσω πρ. Κ. Δουκ. Νηρ. 11, ὡς, - σχῆμα δουλοπρεπές, ἐν. 13· ἴδ. περὶ στρατιωτῶν, λαμβάνω τὰ πολεμικὰ μαζὶ μου, συχνὰ παρ' ἱστορικοῖς, ἢ πηχ. «τοὺς στρατιωτὰς ἀναλαβόντες» μετὰ τῶν στρατιωτῶν, - «Εὐδύομαι φόρεμα Πλούτ. Ἀρ. 21 καὶ συχνάνης»· πόλεμον = ἐπιχειρῶ, ἐρχομαι Πολύδ. 2, 46, 1· 4) δέχομαι, - φιλοφρόνως Πλάτ. ἐπ. 7, 329· καὶ ἴδ. συχνὰ παρὰ Πλούτ. ἐν τῇ σημ. κερδαίνω τινὰ διὰ τίνος, τὸν ἐλκώ, «ὄημον ἐστίασεν τοὺς πολλούς», Περικλ. 34, ὡς ἦδη Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 1, - τὸν ἀκροατὴν. - Μεσ. καθυποβάλλομαι, ἀναδέχομαι, - κινδυνον, μάχην Ἦρ. 3, 69, 5, 48. Καὶ ἐν τῷ ἑνεργ. οὕτω, «ὄδον Σεν. Ἦρ. 2, 15· καὶ ἴδ. συχνά, - πόλεμον, ἀπέχθηναι, 2, 46· «τὴν αἰτίαν τῶν συμβάντων» παίρνω ἐπάνω μου τὴν αἰτίαν, 2, 51, 8· ἀρχήν, δυναστείαν, 22, 8· ἔτι τέχνες καὶ ἐμπορίας. Ἄνα-λάμπω· «βγαῖν λαμψὴν»· «τὰ εὐδία οὐκ εὐδία ἀναλάμπει» = δὲν ἀναφλέγονται εὐδίας Σεν. Κόρ. 5, 1, 15· περὶ τοῦ πολέμου, ἐκ τούτου ἐκρήγνυσθαι Πλούτ. Σόλλ. 6· πρόσθ. - ταξιδιεύεται αὐτὸ καὶ ἀντὶ τοῦ συνέρχεσθαι, ἀναλαμβάνειν, Βρουτ. 15. Ἄνα-λάμπω, ἢ λάμπω, ἢ λαμψὴς Πλούτ. ἦθ. 9, 419.

Ἄνα-λάβεμα, τό· λαφευτὸν ἔργον Εἰστ. Κρ. σ. 100.

Ἄνα-αλγής, 2· ἀνάλητος· - πνεῦμα θιέρ. 122, 8, Πλούτ. Σόλ. 27 καὶ ἀναίσθητος.

Ἄνα-αλγησία, ἢ ἀναίσθησία πρὸς τὸ ἄλγος, ἐν γέν. ἀμολότης, νοσήρτης πνεύματος, ἀναίσθησία· «θηδαῖον ἀν. καὶ βαρύτης» Δημ. 18, 35, Ἀριστ. ἦθ. Νικ. 1, 10· πρόσθ. Λουκ. Νηρ. 30, Πλούτ. Ποπλ. 4.

Ἄνα-αλγητί· ἄνευ ἄλγους Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 195.

Ἄνα-αλγητος, 2· ὁ ἄνευ ἄλγους, τὸ ἀν. κλειψίς, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ ἄλγος Σοφ. Τρ. 126· συνηθ. ἀναίσθητος, σκληρὸς Σοφ. Αἴ. 927· «τὴν ὀσφύν Λουκ. Τίμ. 13· «ἀναλγη» - «τότερον φανήναι» = ὅτι αἰσθάνθη αὐτὸν ὁ λιγώτερον προσεδελημένον Θουκ. 3, 40· «ἀν. εἶναι τινος» = ἀναίσθητος πρὸς τι Πλούτ. Αἴμ. Παυλ. 35· ἱπρ. ἀναλγητῶς Σοφ. Αἴ. 1312.

Ἄνα-αλθαίνω· ἐκτρέφω, αὐξάνω τι Νάν. Δ. 40, 390.

Ἄνα-αλθής, 2· α) ὁ μὴ προκόπτων, ἀνίσχυρος Ἀριστ. σφ. 1045· 6) ὁ κωλύων τὴν αὐξήσιν, περὶ τῶν ἄστρων Ἀρατ. 333, ἀλλὰ «ἀστέρες ἀναλθεῖς», 394 = μικροί.

Ἄνα-λδήσχω· αὐξάνω Ἀπολλ. Ἰ. 3, 1363· αὐξάνω πάλιν Ὀππ. κυν. 2, 397.

Ἄνα-λεαίνω· λεαίνω πάλιν.

Ἄνα-λέγω· συλλέγω, μαζώνω ἀπὸ κάτω· - ὁστέα Ἰλ. φ. 311, ἐν τῷ σχήμ. ἀλλέξαι, ὡς. ἄλλεγον, φ. 253· ἐν τῇσ. «ἀνὰ τ' ἐν- τεα καλὰ λέγοντες», λ. 755, καὶ παρὰ μετγ. ἐνισαχοῦ, κατὰ Η. Ἄν. = ἐκλέγειν ἐκ τοῦ κομ. Ἀρχίππ. Συχνότερον τὸ μέγ. συλλέγω δι' ἑμαυτὸν Ἦρ. 3, 130, - πνεῦμα = ἀνα- λαμβάνω τὴν ἀναπνοήν, Λουκ. εὐ. 6· Μελ. ἐν Ἀνθ. 12, 132· λογαριάζω, συμποσώνω Πλούτ. Λουκ. 1, συχνήρνω τὸ ἐν μετὰ τὸ ἔλ- λο. Λυσ. 19· ἀναγινώσκω· γράφει Δ. Ἀλ. 1, 89· Ἄντ. Θ. ἐν Ἀνθ. 9, 428· «ὅσοι τιμὴν οὔτοι εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀναλγόμενον» = ἔαν τὸ διηγῶνται, ἔαν διαδοθῇ Σεν. ἀν. 2, 1, 17. Κατὰ Κρόγερ, ὁρθῶς παραβάλλου- τα αὐτὸ πρὸς τὸ ἀναγγέλλω, δὲν ἔχει ἐν- ταῦθα τὴν σημ. τοῦ ἀναγινώσκειν, colligo.

Ἄνα-ἀλείπτω, 2, κατὰ Β. Ἄν. 396 ἱερὰλ. ἀντὶ ἀνὴ λείπτω.

Ἄνα-ἀλειψία, ἢ ἀνὴ λείψια Ἰπποκρ. μετγ. Ἄνα-ἀλείψιος, 2· ἀνὴ λείψιος Θεμιστ. 20, σ. 235.

Ἄνα-λείχω· γλίσσω· - αἶμα Ἦρ. 1, 74.

Ἄνα-λεκτα· τὰ λείψανα τῶν φαγητῶν τὰ ὑπὸ τὴν τράπεζαν Μαρτιάλ. 7, 20, 16.

Ἄνα-λεκτέον· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀναλέγω Εἰστ. Ἰλ. σ. 1039.

Ἄνα-λεκτῆριον, τό· ποιμαστικὴ πῆρα Ἀκ. Σαμ. 1, 17, 40.

Ἄνα-λέκτης· ὁ συλλέγων· «σπερμολόγος, ἀναλέκτης» Β. Ἄν. σ. 303. ἀναλέκτας ἀνὸμασιν ὁ Σενέκας (ἐπιστ. 27) καὶ τοὺς γραμματικούς, οἵτινες ἠσκημένοι διὰ τῆς πολ- λῆς ἀναγνώσεως, ἔχουσι μνήμην στερεάν καὶ ἀναμνήστολον, ὥστε ὁ τι ποτὶ ἀνέγνωσιν ἢ

* ἔχουσιν ἔχουσι πρόχειρον· διότι κατὰ Σουίδ.
ἀναλέγεσθαι σημ. ἀναμφιδόλως ἔχειν καὶ
ἐννοεῖσθαι.

* Ἀνά-λεκτος, 2* ἐκλεκτός Σωκρ. ἐπιστ. 9.

* Ἀνά-λεξις, ἡ συλλογὴ Κύρ. Ἱερ. σ. 111.

* Ἀν-α-λήθης, 2* ὁ μὴ ἀληθής, ψευδής,
μετὰ τοῦ πανούργου Πλούτ. Ἀλκ. καὶ Κορ.
2, Δ. Ἀλ. Δεινάρχ. 8* ἐπίρ. - κτως Μ.
Ἀντ. 2, 16.

* Ἀνα-λεξιίδες, αἱ ὑπογραφαὶ ἐκ φυλίνου λί-
νου ἢ ἄλλης ὕλης, δι' ὧν αἱ κόραι συνεπό-
κνουν τὰς προσεχούσας ὁμοπλάτας, ὅπως φαί-
νονται εὐτραφέστεραι Ὅβιδ. εἰδ. de arte
am. 3, 273.

* Ἀνά-λημμα, τό ὕψωμα Ἡσυχ. τὰ ἀναλ.
παρὰ Δ. Ἀλ. 3, 69. 4, 59, καὶ ἐν τῷ ἐν.
Δ. Σικ. 17, 71, substructiones τείχη πρὸς
σπερεοποίησιν καὶ θεμελίωσιν χρησιμεύοντα·
ὁ Βιτρούβ. ἀναμάζει καὶ τὸν ἐπὶ τοιοῦτου
βάθρου τεθειμένον γινώμονα ἀναλήμματα.

* Ἀνά-λημψις, ἰων. ἡ ἀνάληψις Ἱπποκρ.

* Ἀνα-ληπτέος, 3* ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀναλαμ-
βάνω, ὁ ἴδε.

* Ἀνα-ληπτήρ, 3* ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἔφερον τὸ ὕ-
δωρ ἐν ταῖς θυγατρὶσι Ἰωσ. ἱουδ. ἀρχ. 8, 3, 7,
γραφ. καὶ ἀναλαμπτήρ.

* Ἀνα-ληπτικός, 3* ὁ ἀναλαμβάνων, ἀνα-
ψύχων, ἐνδυναμώνων, - ἀγωγῇ, φάρμακα,
ἱατρ. «τὰ τῆς ὑγιεινῆς καὶ ἀναληπτικῆς πρα-
γμатеῖας» Ὅρειδ. Ματθ. ἱατρ. σ. 2* ἐπίρ.
«διαίταν ἀν. τὸν ἀσθενούντα» Γαλην.

* Ἀνα-ληπτρίς, ἴδος, ἡ ἐπίδεσμος, κείρια
Γαλην. τ. 12, σ. 496.

* Ἀναλήψιμος ἐξδομάς· ἡ καθ' ἣν ἐορτάζε-
ται ἡ ἀνάληψις Θεοῦ. Στουδ.

* Ἀνά-ληψις, ἡ 1) τὸ λαμβάνειν πάλιν,
ἀνάντησις Πλάτ. Τιμ. 52* - τῆς ἀρχῆς
Πλούτ. Ποπλ. 9* ἡ κτήσις, - ἐπιστήμης
Τιμ. Λοκρ. 100* 2) ἐπανόρθωσις, διόρθω-
σις κακοῦ Θουκ. 5, 65* μετὰ τοῦ θεραπεία
ἔνομ. = περιποίησις καὶ θεραπεία Πολύδ.
3, 87* ἀνάρρωσις, ἱατρ. - πόλεως = ἀπο-
κατάστασις, ἐπανόρθωσις Πλάτ. Κρίτ. 57*
3) παιδὸς ἀν. παραδοχὴ ἀναγνώρισις, Λουκ.
9, 51 καὶ ἐκκλ. ἀνύψωσις τοῦ Κυρίου εἰς
ταῦς οὐρανοὺς.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

* Ἀν-αλθής, 2* ἀνίαντος Ἱπποκρ. - ὁ μὴ थे-
ραπεύων, - φάρμακα Βίων 7, 4* 50. ἐπικίν-
δυνος Κ. Σμ. 9, 387* - ἄτη Μανέθ. 2, 499.

ζονται ὑπὸ τῶν Ἀττικιστῶν αἱ καὶ οὐκ

μορφῶν, παθ. παρκ. ἀνάλωμαι, καὶ ὁ

ἀναλώθη. Οἱ κωδ. ὅμως δὲν συμφωνοῦν

πρὸς τοῦτο τὸ παράγγελμα· πρὸς τὸ

λεξ. Σοφ. Παρὰ Πλάτ. ἀπαντῶσιν, ἀν

λίσκων, πολ. 8, 552. ἀνηλώσασιν,

13, 361, ἀνήλωτο, πολιτ. 272* ἄλλ.

λωσην, Ἰσ. 5, 35* ἀνηλωκέναι Δημ.

279* ἀναλωθήσονται Εὐρ. Ἱππολ. 508 (πα

νεται ἔχον συνάφειαν μετὰ τὸ ἀλίσκομαι,

καὶ ἀναλῶν) καὶ 1) παρὰ Πινδ. Π. 9,

16, δαπανῶ, ἐξοδεύω, τὸ μὲν ἀπολῶς ἐπὶ

κλείστον μετὰ τὴν παρακολουθοῦσαν σημ.

κακῆς, μὴ ὀρθῆς χρήσεως, σπατάλω,

αἰτ., «τὰ παρόντα πρὸς ἃ μὴ δεῖ» Δημ.

19, συγχὰ ἀντιθ. τοῦ λαμβάνω, π. 7,

82* - πάντα τρώπον = μεταχειρίζομαι

μέσον, 23, 208* ἄλλοτε δὲ προστιθεμένη

τοῦ σκοποῦ, - εἰς τι, συγχὰ παρὰ Πλάτ.

τάλαντα, λόγους Δημ. 13, 27, 18,

«- τὸν τοῦ πράττειν καιρὸν εἰς τὸ παραστῆναι»

ἀξέσθαι = χάνειν τὸν καιρὸν, 4, 37* παρ

αἰτ., «- χρόνον καὶ πόνον ἐπὶ οἷον πα

ρακευῆ» Πλάτ. πολ. 2, 369* 2) 60. κατ

διερώσκει, φθίρει, κατατρίβει, φονεύει Ἀλκ.

Ἀγ. 556, Σοφ. Οἰ. τ. 1174* - γένος Πλάτ.

πολιτ. 272 - δόξαν, Μενεξ. 247* 3) ἀπολῶ

νω, πληρώνω - τί τινι Δημ. 33, 40, παρ

συνο.

* Ἀν-άλιστος, 2* ἀνάλατος Τίμ. Φλ. παρ

Δ. Ακερ. 4, 67.

* Ἀνα-λίχασμαι· ἀναλείχω Ἰώσ. ἱων.

ἀρχ. 8, 15, 6.

* Ἀν-άλκεια, ἡ ἑλλειψις ἄλλης, ἀδυναμία,

παρ' Ὁμ. μόν. ἐν τῷ πλ. δελία, ἀναλκία

«ἀναλκείην διαμένει» Ἰλ. ζ, 74, ρ. 320

Θέογν. 887* οὕτω καὶ «ἀναλκείην ἐλάφου»

587* ἡ ἄ. γρ. «ἀναλκείην ἐλαφον» Ὁκ. 4, 1

καζεν εἰς παραδοχὴν ἐπιθ. ἀνάλκεις·

* Ἀν-αλκίης· ἀνάνδρος, ἀσθενής - ἀνάλκ

ἀδυναμον, ἀσθενὲς (ἐκ τοῦ Ἱπποκρ.) Ἡσυχ.

* Ἀν-αλκία, ἡ ἀνάλκεια, μτγν. ἀμν. τούτ.

* Ἀν-αλκίς, ἴδος, ὁ, ἡ· ἀδύνατος, ἀσθενής

δειλός, ἀνάνδρος, μετὰ τοῦ ἀπτόλεμος Ἰλ.

6, 201* - καὶ καλός, 0, 153* - φύλα, 0, 62

συγχὰ θυμὸς ἄν. Ἡ αἰτ. ἀναλκιν ἀπαντ

παρ' Ὁμ. μόν. ἐν Ὁδ. γ, 375* ἄλλ. παρ

Πινδ. Ὁ. 1, 81, Αἰσχ. Ἀγ. 1197, μτγν.

π. Μανέθ. 3, 160.

* Ἀν-ἀλλασμα· ἀντάλλασμα.

* Ἀν-ἀλλακτος, 2* ἀναλλοιύτως Ὁρφ. ἐπ

ἐν Κλ. Ἀλ. σ. 724.

* Ἀν-αλλ-ηγόρητος, 2* ὁ κυρίως καὶ ἐν

ἀλληγορίας λεγόμενος Εὐστ. Ἰλ. σ. 83.

* Ἀν-αλλοίωτος, 2* ὁ μὴ ἀλλοιοῦμενος,

μετάβλητος Ἀριστ. μετὰ τ. φυσ. 11, σ. 220*

ἐπίρ. - τως μτγν.

* Ἀν-ἀλλομα· ἀναπηδῶ - ἐπ' ὄχθους, πρ

Ἱππων Εὐν. ἱπκ. 8, 3, ἀόρ. ἀ. ἀνήλω

Ἀριστ. Ἀγ. 641, ἀόρ. εἰ. ἀναλόμενος Δ.

Ἀλ. 8, 54.

* Ἀν-αλλος· ἄλλος, ἄλλοτος Εὐστ. Ἰλ. σ.

1000.

Ἀνα-λλύζω, ἀναλύω.
Ἀνα-λμα, τό. ἑλλειψις ἄλμης Θεόφρ. αἰτ.
π. 3, 11, ἀμφ.

Ἀνα-αλμος, 2. ἀνάλατος Ξεν. οἰκ. 20, 12.
Ἀνα-ἐλμυρος, 2. τῷ προηγ. Γαλην. γλ.
σ. 130.

Ἀνα-λογάδην, κατ' ἀναλογίαν Ἡσυχ.
Ἀνα-λογεῖται, τό. τὸ μέρος ἐν ᾧ τίθενται τὰ βιβλία Σουδ.· καί = ἀναγνωστήριον, κιν. ἀναλόγιον Πολυδ. 10, 60.

Ἀνα-λογεῖω, εἰμαι ἀνάλογος πρὸς τι, ἔχω ὁρὴν σχέσιν πρὸς τι, μετγν. «ἀναλογεῖ ὁ ἴσας μὲν πρὸς σωφροσύνην· πάλιν ἀναλογεῖ πρὸς αἵματος πρὸς ἀνδρείαν ψυχῆς» Γαλην. ἀφρ. παρ' Ἀθην. 3, 80.

Ἀνα-λογή, ἡ· τὸ ἀποδίδειν πρὸς τι γλῶσσιν, κατ' ἀναλογίαν ὑπάρχειν Δ. Λαζρ 1, 17.

Ἀνα-λογία, ἡ· ἡ ὁρὴ σχέσεως, ὁ ὁρὸς λόγους πρὸς τι ἄλλο, συμφωνία, «κατὰ τὴν ἀναλογίαν» Πλάτ. πολιτ. 257 καὶ συγν. 18. ἀπὸ τοῦ Ἀριστ. ἡθ. Νικ. 5, 3 ἐξ.

Ἀναλογία, ἑστὶν ἀπλῶς ἡ τοῦ ὁμοίου παρά-
στασις, ὡς ὁ ποιμὴν καὶ τὰ πρόβατα, ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν λαόν· μαθηματικὴ δὲ ἀναλογία ἐστὶ λόγων πλειόνων πρὸς ἀλλήλους ὁμοιωτῆς ἢ ταυτότης ἐν πλείοσιν ὅροις Ἰω.
Σικλ. ἐν Βαλτζ. ῥητ. τ. 6, σ. 485.

Ἀνα-λογίζομαι, μέσ. λογαριάζω κατ' ἐ-
μμανὸν, συγκεραλαίωνω· τὰ ὁμολογημέ-
να Πλάτ. Πρωτ. 332· τὸὺς τόκους, - κατ'
ὄνομα = ἀριθμῶ τοὺς τόκους, κατ' ὄν.
Σκρατ. ἐν Ἀθην. 9, 382 ὅθ. σκέπτομαι
συναρίτοιμαι, μετὰ τοῦ σκοπεῖν Πλάτ.
ῥητ. 399, Θουκ. 5, 7· - ὅτι, 8, 83· καὶ
ἀναλογισμένη ἐν ἑαυτῇ τὰ γεγονότα πρὸς
τὰ μέλλοντα = παραβάλλουσα τὰ γεγ. πρὸς τὰ
μέλλοντα κρίνει περὶ τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς
ἀλλήλα Πλάτ. Θεαιτ. 186 ὅμ. μετγν. Ξεν.
ἄποιν. 2, 1, 4 τὸ μεταχειρίζεται περὶ τῶν
περίλοιπων, «τὰ δεινὰ ἀναλ.» = παρατηροῦσι
τὸν κίνδυνον. - Τὸ ἔνερ. παρὰ Φιλ. = ἐξετάζω.

Ἀνα-λογικός, 3· ὁ ἔχων ἀναλογίαν, ἀνά-
λογος Πλούτ. ἡθ. σ. 1144· ἐπίρ. ἀναλο-
γικός Γρ. Νύσπ. τ. 2, σ. 211.

Ἀνα-λόγιον· ἀναλογεῖον, ὃ ἴδε.

Ἀνα-λόγισμα, τό· τὸ παραβάλλειν πρᾶ-
γμα τι πρὸς ἕτερον πρὸς εὐρέσειν τῆς ἀμοι-
ραιᾶς αὐτῶν σχέσεως, σύγκρισις Πλάτ.
Πρωτ. 186.

Ἀνα-λογισμός, ὁ· τὸ ἀναλογίζεσθαι, σκέ-
πτεσθαι, στοχάζεσθαι Θουκ. 3, 36· καὶ ἡ
ἐκ τούτου στηριζομένη ἀπόφασις Ξεν. Ἑλ. 5,
1, 19· «ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν ἀναλογισμῷ»
Νικ. ἐν Ὁρ. γνομ. 1, 17· ἐν τινι ἐγγράφῳ
παρὰ Δημ. 18, 106 «κατὰ ἀναλογισμὸν» =
κατ' ἀναλογίαν.

Ἀνα-λογιστέον, ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀναλογί-
σμαι Δ. Λαζρ. σ. 719.

Ἀνα-λογιστικός, 3· τῇ ἀναλογίᾳ ἀ-
νέχων· «τοὺς ἀναλογιστικούς τῶν γραμμα-
τικῶν» = ὁρίζων διδάσκει τὴν ἀναλογίαν
Σ. Ἑμ. πρ. ῥητ. 59· ἐπίρ. -ως, αὐτ.
πρ. γνομ. 40 καὶ 42.

Ἀνά-λογος, 2· ὁ λόγον ἔχων πρὸς τι,
σύμφωνος· «ἀνάλογα καὶ σύμμετρα» Πλάτ.
Τιμ. 69· προβλ. Φαίδ. 110 ὅπου πρὸς τῷ
ἀνάλογον (Βέκκερ ἀνὰ λόγον) κίτται «ἀνὰ
τὸν αὐτὸν λόγον». 18, ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ.
συχνότι, τὸ ἀν. = ἀναλογία, Ἀναλ. ὅστ. 1,
5· ἐπίρ. ἀναλόγως, - τῆς ἀποδόσεως
Λουκ. Φιλοπ. 21.

Ἀνα-λογούντως, ἀναλόγως, ἐπιγρ.
Ἀνα-λογχόω· ζωγραφῶ διὰ λόγῃς Ἰω.
Λαυρ. περὶ ἀρχ. ῥωμ. σ. 98.

Ἀνα-λόγως, 3· ἀνάλογος.

Ἀνα-λοκίζω· ἀνασχίζω Ἡσυχ.
Ἀνα-αλος, 2· ἀνάλατος· - ἄρται Ἀριστοτ.
προβλ. 21, 5, Πλούτ. ἡθ. σ. 684· ὁ μὴ ἀ-
λατίζων, Κ. Δ.

Ἀναλόω, θέμα τοῦ ἀναλίσκω, ἀναλαί-
σισκ. ἐπ. 975· ἀνηλούοντο = ἐφόνευον ἀλλή-
λους Θουκ. 3, 81· ἀνάλω, 8, 45, ἀναλοῦν
Ἀριστ. ἀπ. «τὰ εἰς τὴν πόλιν ἀναλούμε-
να» Ξεν. Ἱέρ. 11, 1.

Ἀνα-αλτος (ἄλθω)· ἀκόρητος = γαστήρ
Ὁδ. ρ, 528· περὶ ἐπειτῶν, σ. 114.

Ἀνα-αλτος (ἄλς)· ἀνάλατος· Ἰπποκρ. περὶ
τροφῶν, Τιμοκλ. ἐν Ἀθην. 8, 339.

Ἀνα-λύζω· λυκαίνω, κιν. λυκαίζω Κ.
Σμ. 14, 281, Φιλ. σ. 1019.

Ἀνα-λύσιμος, 2· ὃς δύναιται νὰ ἀναλυθῇ,
νὰ ἐκλωσθῇ Κ. Μαν. ἔρωτ. 7, 45.

Ἀνά-λυσις, ἡ· τὸ ἀναλύειν, ἀφαιρῶ ἐκ τοῦ
μέσου, ἀφαιρεῖν· - κακῶν = ἐλευθέρωσις ἀπὸ
τῶν κ. Σοφ. Ὀδ. 140· λύσις δυσκολίας,
Πλούτ. Ῥωμ. 12, λύσις ζητημάτων. Παρὰ
φιλοσ. καὶ μαθημ., ἀντίθ. τῷ σύνθεσις,
ἀνάλυσις, χωρισμός εἰς τὰς ἀπλὰς ἐννοίας
Ἀριστοτ. ἀν. πρ. 1, 45, ἡθ. Νικ. 3, 3.

Ἀνα-λυτήρ, ὁ· ὁ λυτῶντων, ἐλευθερωτής·
- δόμων Ἀισχ. χα. 158.

Ἀνα-λύτης, ὁ· τῷ προηγ. ἴδ. λύων μαγείαν
τινὰ, ὀνειρόμαντις κατὰ Πολυδ. 7, 188.

Ἀνα-λυτικός, 3· εἰς τὸ ἀναλύειν, τὴν ἀ-
νάλυσιν ἀνήκων, παρὰ φιλοσ. καὶ μαθημ.
Ἀριστοτ. ἀναλ. πρ. 1, 32.

Ἀνά-λυτος, 2· διαλυτός, ὃς δύναιται νὰ
ἀναλυθῇ Ὀργ. Κέλα. 4, σ. 189.

Ἀνα-λυτρώω· λυτρώων Δ. Σικ. 16, 51,
διορθ. εἰς ἀπελότησει.

Ἀνα-λύτω· ἀναλύω, ὃ ἴδε.

Ἀνα-λύω, ἰων. καὶ Ὀμ. ἀλλόω 1) διαλύω
πάλιν ὅ, τι ἦν δεδεμένον· - ἰστών = τὰ νήματα
τοῦ ὄψασματος Ὁδ. 6, 105· ἐξεδένοι τι πρὸς
δεδεμένον· - πρηνήσια, 1, 178 καὶ συχνὰ
ἐν τιμῇ. ἀπαλλάττω, ἐλευθερώνω ἀπὸ τῶν
δεσμῶν· «ἐμὲ δ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν», μ.
200· «δέσμ» ἀναλῶσαι Ἀριστ. Ἱέρ. 1038·
προβλ. «ἀνελύσαστο χαίτην» Διοσκ. ἐν Ἀνθ.
9, 310· «ἀνὰ θ' ἔλυσεν ὀφθαλμὸν» = ἔλυσεν
τὸν ὀπὸ τοῦ σκότους τοῦ θανάτου κεκαλυμ-
μένον ὀφθαλμὸν, τῷ ἔδωκε τὴν ζωὴν Πίνδ.
Ν. 10, 90· ἐν γέν. οἴζω. Ἐν τῇ ναυτικῇ
γλώσσῃ μετὰ τοῦ ἀγκυραῖν ἢ ἀνεῖν αὐτοῦ,
σηκώνω τὴν ἀγκυραν, ἐξεδέτω τὸ πλοῖον, ἀ-
ποπλέω, καὶ γενικώτερ. καὶ κατὰ ἑρμηνείαν
περὶ τοῦ στρατοῦ, ἀπέρχομαι, ἀναφευγνῶ.

«ἀνέλυσαν ἐκ τῶν τόπων» Πολύδ. 2, 32.
 «ἀνέλυε τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ἐν ᾗ περ ἦκε»,
 4, 68* — εἰς τόπον, 5, 29, 8, καὶ μετὶν.
 2) ἀναίρω, καταργῶ, καταστρέφω, ἰδ. νό-
 μους, πολιτεῖα καταργῶ ἡ μεταβάλλω (συ-
 νηθέστρ. καταλύειν) Πλούτ. Φλαρ. 19:
 ἀναλύσοιτο εἶνε παθ. Ξεν. Ἑλ. 7, 5,
 18* «ἀμαρτίαι ἀναλύσθαι» = ἐπανορθῶν
 τὰ σφάλματα Δημ. 14, 34* πρὸς. Ξεν. Ἑλ.
 7, 5, 18* 3) διαλύειν δυσκολίας, λύει ζητή-
 ματα, ἰδ. ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. καὶ γεωμε-
 τρικῶς προβλήματα Πλούτ. ἐν τῇ Κ. Δ. ἀ-
 ποθνήσκω, [τὸ ὅτι μένει βραχὺ ἐν παρ. καὶ
 παθ. ἀφρ., εἶνε ὅμως μακρόν ἐν τοῖς ἀφρ-
 τύποις. ἀλλὰ βασκε, ἀλλύουσα, καὶ παρ.
 Ἀπολλ. Ῥ. 4, 150 ἐν τῇ ἀνελύετο, ὅπου
 τὸ ὅτι εἶνε ἐν τῇ ἀρσει].
 Ἀν-αλφά-βητος, 2* ὅστις οὐδὲ τὸ ἀλφά-
 βητον γνωρίζει, ὅπως ἀμαρτῆς, ἐπ. ἐν Ἀνθ.
 παρ. 321.
 Ἀναλῶμα, 46* τὸ ἀναλῶθῃ, ἡ δαπάνη
 Αἰσχ. ἰκ. 476, Θουκ. 7, 28* «ἀναλώματα
 εἰς αἰτία» Δημ. 27, 20* «ἀναλῶμα γίνεται»
 Πλάτ. νόμ. 6, 775* «ἀναλώματα ἀναλί-
 σκευν», 5, 743* — φέρειν = κάμνω τὰ ἐξόδα,
 πολιτ. 298* πυρὸς Ἡλιόδ. 2, 1, σ. 62.
 Ἀνάλωσις, ἡ τὸ ἐξοδὸν θέλγειν. 899, Θουκ.
 6, 31.
 Ἀνάλωτες, 3* β. ἐπὶ. τοῦ ἀναλίσκω, ὃ ἴδε.
 Ἀναλώτης, ὃ ὁ ἀναλίσκων, ἀπάταλος
 Πλάτ. πολ. 8, 552.
 Ἀναλωτικὸς, 3* ὁ ἀναλίσκων, δαπάνας
 προκαλῶν, ἀντίθ. τῷ χρηματιστικῷ — ἡδο-
 μέας Πλάτ. πολ. 8, 558* — ἐπιθυμίας, 555.
 Ἀν-άλωτος, 2* ὁ μὴ ἀλίσκομενος, μὴ δυ-
 νάμενος νὰ κυριευθῇ, ἀπὸρρόητος, — Σάφειος,
 τείχος Ἡρ. 1, 84, 6, 51, Θουκ. 4, 170* — ὅπου
 χρημάτων = ἀδωροδόχτος Πλούτ. Λυκ. 30.
 Ἀνα-λωφάω* ἀναλαμβάνω Ἀρετ. σ. 124.
 Ἀνα-λογίζεσθαι* μεταχειρίζομαι μαγγα-
 νάει Ρ. Πυθ. 6. Ἀναστ. μ. σ. 311.
 Ἀνα-ραϊμάω, μόν. παρ. Ὁμ. «ὡς δ' ἀνα-
 μαίματι βυθὸς ἄχρεα πῦρ», τὸ πῦρ κατανα-
 λίσκει μαυινώδης τὰς κοιλιάδας Ἰλ. υ, 490,
 καθ' Ἡσίοχ. = ἀναφάνεται, ἀναφάνγει, ἀ-
 ναΐει.
 Ἀνα-μαλάσσω* μαλακώνω πάλιν Ἰπποκρ.
 σ. 672* «ἀναφλᾶν λέγουσιν Ἀστικοὶ τὸ ἀ-
 ναμαλάσσειν τὰ αἰδοῦσα» Ἡσίοχ.
 Ἀνα-μανθάνω (ἴδε μανθάνω)* ἐκ νέου μαν-
 θάνω Ἡσίοχ. ξητάζω νὰ μάθω Ἡρ. 9, 101,
 μετὶν.
 Ἀνα-μαντεύομαι* ἀκυρῶ τὸ μάντευμα,
 τὸν χρησμόν, «σημαίνει τὸ τὰ μαντευθέντα
 ἀπ᾽ αἵς πειρᾶσθαι ἀμάντευτα ποιῆσαι» Π.
 Ἀν. σ. 26, Δ. Κάσ. 37, 25.
 Ἀν-αμάξευτος* ὁ ἐρ' οὐ δὲν δύνανται νὰ
 βαδίσωσιν ἄμαξαι Ἡρ. 2, 108.
 Ἀνα-μαΐζει, ἡ ἐκβλῖψις Ὡριγ. εἰς Ἰω. σ. 339.
 Ἀνα-μαρμαίρω, Ἀπολλ. Ῥ. 3, 300, ὅπου
 ὁ Σχολ. σημειοῖ «ἀναμαρμαίρειν κυρίως τὸ
 κατεῖν» μετεκλήθη δὲ τὴν φωνὴν ἀπὸ τῆς
 σφοδρότατης φουήσεως ἐνεργούσης* ἴδε ἀ-
 ναμορμύρω.

Ἀν-αμαρτῆς* νημερτῆς Ἡσίοχ.
 Ἀν-αμαρτησία* τὸ μὴ ἀμαρτάνειν, ἀφρ.
 ὅτις Ἀππ. Καρχ. 52, Κλ. Ἀλ. στρ. σ. 41.
 Ἀν-αμαρτητός, 2* ὅστις δὲν ἥμαρται — τὴν
 = πρὸς τινα Ἡρ. 5, 39* καὶ, πρὸς τινα ἀφρ.
 23, 125* ὅστις δὲν εἶνε ἐνοχος, «ὅποιος δὲν
 τῶν πρότερον καὶ νῦν ἐστειώτων» Ἡρ. 1, 155*
 ἀλλὰ «ἀναμ. συμφορὰ» = τὴν ὁποιάν τινα
 ἐπέσυρε τις δι' ἰδίου ἀμαρτήματος Ἰσάι.
 3, 6, 11* ἐλεῖθερος πλάνης Πλάτ. Ἰω. 1, 155*
 ἐν πολ. 1, 339 ἀντίθ. τῷ «ὅσοι τε ἀ-
 μαρτάνειν», ἐπομ. ἀλάνθαστος, ὅστις δὲν ἥ-
 ναι νὰ σφάλῃται, νὰ πλανᾶται ἀμαρτῆ-
 πτος — τάξις, περὶ τῆς τοῦ κόσμου τάξεως.
 μετὰ τοῦ ἀκρίατος Ξεν. Κύρ. 8, 7, 21*
 ἐπὶ ἀμαρτητῶς Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 14.
 Ἀν-αμαρτα-επῆς, 2* ὁ μὴ ἀμαρτάνων
 λόγους Δ. Ἀρεοπ. ἐκκλ. ἱερ. 5, 3.
 Ἀνα-μαρτυρέω* μαρτυρῶ Βασ. Σελ. σ. 214.
 Ἀνα-μαρυάσσομαι ἴδε ἀναμρυκ.
 Ἀνα-μασάσσομαι* μασῶ πάλιν, μετ.
 λισ τὸ πρῆγμα ἐγίνωσαν ἀναμασώμενοι
 ριστ. σρ. 783.
 Ἀνα-μασάσσομαι, ἐκτετον ὁρθή γρ. ἀντί τῆς
 προηγ.
 Ἀνα-μάσσω, ἀττ. -ττω 1) «ἐργον σὴ κ'»
 φαλὴ ἀναμάζει» Ὁδ. τ, 92* καὶ ἀναμαρτῆς
 φέρω» = ὅτι τὸ πληρώσης μετὰ τὴν κεφαλὴν σου
 Ἡρ. 1, 155, κυρ. συγγίγειν, ἀναμρ-
 ὅμ. «ἀσείδειαν ἀναμάσσομαι» = ἀποτίνειν πυρ-
 νὴν διὰ τὴν ἀσ. Πανσ. 10, 33, 2* πρὸς
 «τῷ προσώπῳ τοῦ αἵματος ἀναμαρτῆς»
 μέσ. ἀναφύρω, ζυμώνω Ἀριστ. νεφ. 406*
 ἀναφύρων ἀποτυπώνω τι, παριστάνω ἐν πρ.
 λῇ ἡ κηρῷ «ἀναμαρτῆς τὴν ὄψιν ἀπὸ
 τελείν τὰς γεννάματα» Τιμ. Λοκρ. 90*
 Ἀνα-μαστεύω* ἀνέλκω Ἡσίοχ.
 Ἀνα-μασχαλιστήρ, ὃ εἶδε. γυναικεία
 κόσμος Φιλιππῖδ. ἐν Πολύδ. 5, 100.
 Ἀνα-μάτω, 2* ἀνύστος, ἐπὶ γρ. παρ.
 Πλούτ. ἡρ. σ. 870, ἀλλ' ἡ γρ. μετεβλήθη.
 Ἀνα-μάχομαι (ἴδε μάχομαι) μάχομαι ἐν πρ.
 νέου, ἀρχίζει πάλιν τὴν μάχην Ἡρ. 5, 121*
 σημαίνει συγχρόνως, διὰ τινος δευτέρου με-
 τὰ ἐπανορθῶ τὴν προτέραν ἦταν Ξεν. Κύρ.
 3, 1, 20* ὁδ. Πολύδ. 1, 55 προστίθεται ἡ
 περιπέτειαν, ὡς τὸ ἐλάττωμα Δ. Ἰω. 3,
 14, 23* — τὰ πρότερα σφάλματα Δ. Ἰω. 3,
 55* προσέτι, — κακοδοσίαν Πλούτ. Διων. 1,
 50. ἐν γέν. ἀντικαθίστη, ἀναπληρῶ, ἡ γρ.
 σις τὸ πλῆθει τὴν φθορὰν ἀναμ. Ἀριστ. ἰκ.
 γεν. 3, 4 ἀναπληροῖ τὴν ἀπώλειαν (ἐν πρ.
 μάχεται ἐναντίον αὐτῆς) παρὰ Πλάτ. Ἰω. 3,
 γον, κατὰπολερῶ ἐκ νέου, Φαίδ. 89, Ἰω.
 μ. 286.
 Ἀν-ἀμ-βάτος, 2* ὁ μὴ ἀμβάτος, ὃν δὲν
 δύναται τις νὰ ἀναβῇ — ἱππος = ὁ ἀναμ.
 πλῶς, ἀδύνατος Ξεν. Κύρ. 4, 5, 46.
 Ἀνα-μελετάω* μελετῶ ἐπαναληπτῶς
 ἐπαναλαμβάνω Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 11, 122*
 Ἀν-ἀμελκτος, 2, συνηθ. τύπος ἀντι τῆς
 π. ἀνήμελκτος Σχολ. Θεοκρ. 1, 8.
 Ἀνα-μέλπω* φάω* «λεγομένη ἀναμλῶν»

Ἰσίδωρ Θεόφ. 17, 113· ἔξομνῶ, - Βάκχον
Ἄνα-μελωδέω· φάλλω, μετγν.
Ἄνα-μεμυγμένως· ἀναμῖξ, ἀρχ. λεξ.
Ἄνα-μενετλόν· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀπομ. Ἀχ.
Τατ. 5, 11.
Ἄνα-μῖνω (ἴδε μένω)· περιμένω. = ἦω
Ἰσίδ. τ. 342· - νόκτα Ἡρ. 7, 42· -
Μέμονα Πίνδ. Π. 6, 31· πρὸλ. Αἰσχ. Εὐμ.
23· καὶ ἐν ἀττ. πεζ.· «οὐκ ἀναμένουσιν ἕως
ἢ ἡλικίαν ἔχης» Πλάτ. Λύσ. 209· «ἀνέμε-
ναι αὐτούς, ἔστ' ἐμφάγοιεν τι» Ξεν. Κύρ. 8,
1, 41· μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ. Ἡρ. 8, 15· «οὐκ
ἐνέμεν ἡμέραν γενέσθαι» Θουκ. 4, 135·
«ποῦν δ' ἡλικίαν ἐμαυτῷ ἔλθεῖν ἀναμένω»·
«ἔτι ποῖας ἡλικίας νῦν περιμένω Ξεν. ἀν.
3, 1, 14· «μὴ ἀναμένωμεν ἄλλους ἐφ' ἡμᾶς
Ἰσίδωρ, 3, 1, 24· καὶ μετὰ μετγ. «ἀνέμε-
νον Κλέανδρον, ὡς ἤξοντα», ἀν. 6, 4, 1·
«ἀναμένειν τὸ πορίζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια ἔστ'
ἢ = ἀναβάλλειν τὸ πορ. μέχρις οὗ, Κύρ.
1, 6, 10· 80. ἐγκατερῶ, ὑποφέρω· - κακουρ-
ῖα Δημ. 24, 94· - φασγάνου τομᾶς Εὐρ.
1099. Παρά μετγν. δὲν εἶνε εὐχρ.
Ἄνα-μερίσασθαι, κατὰ Μοῖρ. ἑλληνικῶς,
ἀπὸ ἀναόσασθαι.
Ἄνα-μερισμός, ὁ· διαμοίρασις Σχολ.
Ἡσδ. 0, 7, 110.
Ἄνα-μερος, 2· ὁ ἐν τῷ μέσῳ ὢν· - πόλεις
καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ξηρᾶς, μεσόγειοι, ἀντίθ.
τῷ ἐκ τῷ ποταμοῦ Ἡρ. 2, 108· ἀνά με-
σον γράφεται ὀρθότ. χωριστά.
Ἄνα-μερσος, 2 (ἀναμῖστος Εὐπολ. ἐν Σχολ.
Ἄρσ. εἰρ. 790)· γεμάτος, πλήρης· - ἔ-
χρη πατρικῆς Δημ. 25, 32, Μνήσιμ. ἐν
Ἰσίδ. 9, 403 (στῖχ. 65).
Ἄνα-μερσός· γεμίζω· ἡ πόλις ὑπὸ γραμ-
ματίων (ὁ Bergk διορθοῖ ὑπογραμμάτων)
ἀναμῖστος· Ἀριστ. βατρ. 1082.
Ἄνα-μερσός· μετὰ Σχολ. Θουκ. 1, 118.
Ἄνα-μερσός· εἶμαι μετέωρος
Σχολ. Ἀράτ. σ. 44.
Ἄνα-μερσός· 1) ξαναμετρώ, - Χάρυδιν
Ἰσίδ. διὰ τῆς Χαρύδους δευτέραν φοράν
Ἰσίδ. 428· 80. μέσ. πάλιν μνημονεύει, ἀ-
ναμῖξ· - παλαιὰν μνήμην Εὐρ. Ἰ. 250, -
Ἰσίδ. 38· Ἀουκ. ἔρ. 53. 2) καταμετρώ, -
Ἰσίδ. Ἡρ. 2, 109, Πλάτ. Τιμ. 39· μετ' τὴν
ἐννοήσαν ἐννοίαν τοῦ διανεῖμαι τὸ με-
μενῶν Ἀριστ. νεφ. 204· 3) προσνέμω,
ἀναμῖξ· - ἀναμετρουμένη δάκρυ· Εὐρ. Ἰ.
1, 318.
Ἄνα-μετρήσεις, ἢ· καταμετρήσεις· - γῆς
Ἰσίδ. 1, 22, μετγ. ἐκτίμησις, «ἀναμετρη-
σὶς τῆς οὐδαμῶν ποιεῖται πρὸς χρυσίον»
Ἰσίδ. 24, 27.
Ἄνα-μετρήτης, ὁ· μετρήτης, μετγν.
Ἄνα-μετρήτης· μήλῳ ἀναμῖξω Ἡσδ.
Ἄνα-μετρήτης· ἀναμῖξω, μακροῦμαι
Ἰσίδ. ἀλ. 8· πρὸλ. Ἀλέξ. Μύνδ. παρ.
Ἰσίδ. 9, 390.
Ἄνα-μετρήτης, ἢ· τὸ ἀναμετρεῖσθαι Ἀ-
ριστ. Ἰ. 0, σ. 18.

Ἄνα-μετρήτης· τυλίσσω ὡς κλωστήν, ἀ-
ποσῶν Πλούτ. 30. σ. 978.
Ἄνα-μετρήτης, ἢ· τολίξ, μάξιμα, μετγν.
Ἄνα-μετρήτης· μηχανώμαι ἐκ νέου.
Ἄνα-μίγα, μόν. ἐν τῷ π. τόπ. ἄμμιγα =
ἀναμῖξ, ἀναμῖξω, συγχρόνως· - τινί
Ἀπολλ. Ῥ. 1, 573, Θεαίτ. ἐν Ἀνθ. 7, 444,
ἐπ. αὐτ. 7, 12 καὶ ἄλλ. μετγν.· - τινὸς Σιμ-
θηδ. αὐτ. 7, 32.
Ἄνα-μῖγδα· τῷ προηγ. Σοφ. Τρ. 516, Νίκ.
ἀλ. 545.
Ἄνα-μῖγδην, ἀμμίγδην· τῷ προηγ. Νίκ.
θηρ. 912.
Ἄνα-μῖγδῃ, ἢ· ἀνάμμιξις Σχολ. Αἰσχ. ἐπ. 330.
Ἄνα-μῖγνυμι καὶ ἀναμῖγνυμι Πλούτ.
Νομ. 17 (ἴδε μῖγνυμι)· ἀνακατώνω, ἀμμι-
ξω Ἰλ. ω, 529· «πάντες ἀναμῖγνυμι»
Σοφ. Ἡλ. 705· «τοῖσι πολλὰ ἔθνεα ἀναμ-
μῖγνυμι» Ἡρ. 1, 146· - ἐν ταυτῷ· συνενό-
ναι Πλάτ. Λύσ. 206· - ἐν μέσσοις Ἑλλη-
σιν Ξεν. ἀν. 4, 8, 8. - Μῖσ. πρὸς ἀλλή-
λους συγκαίνωται, ἐπιμῖγνυσθαι Πλούτ.
Νομ. 20.
Ἄνα-μῖκτος, 2· ῥ. ἐπιθ. τοῦ προηγ. Ἀλέξ.
Τραλ. σ. 415.
Ἄνα-μῖλλητος, 2· ἀφιλόνηκος Σουῖδ. ἀ-
φιλονηκτος, καὶ ἀναφιλονηκτος Ἡσδ.
Ἄνα-μῖλμομαι, γραπτ. ἀπομ. ἐν Πλούτ.
30. σ. 303.
Ἄνα-μῖμνήσκω (ἴδε μῖμνήσκω)· ὀπνευ-
μῖζω τινά τι· «ἀνέμνησάς με ταῦτα» Ὀδ.
γ, 211· ὡς· Ἡρ. 6, 140· «τὸν ἀμνῖσας»
Πίνδ. Π. 4, 54· «ἐγὼ ἀγνῶτ' ἀναμῖμνήσω
νῦν» Σοφ. Οἰ. τ. 1133· καὶ ἐν πεζῷ, - ὁμᾶς
τὰ γενόμενα Ἀνδοκ. 1, 31, Ξεν. ἀν. 3, 2,
11· 80. καὶ παθ., «ἀναμῖμνήσθαι τὰς προαι-
ρέσεις» Ἰσοκ. 1, 9· καὶ μέσ. - τοὺς βίους
Αἰσχίν. 1, 195. Συναθ. - τινά τινος Εὐρ.
Ἀλκ. 1045· «Γοργίῳ με ὁ λόγος ἀν-
Πλάτ. συμπ. 198· μετὰ τῆς αἰτ. ἐπὶ ἀντι-
ἀλλὰ καὶ «ὦν ὁμᾶς ἀν.», Μενεξ. 346 ἢ ἐν
δὲν τίθεται πρόσωπον, - τὰ τοῦ πατρὸς ἐ-
πιτηδεύματα· 249, Ἀθῆν. 15, 693, -
Παθ. ἐνθυμούμαι, - τινὸς Ἡρ. 2, 151,
Θουκ. 2, 54 καὶ ἐπ.· σπαν. - τί, περί τι
Πλάτ. πολ. 1, 329· καὶ ἐπομ. τοῦ ὅτι,
Θουκ. 2, 89· καὶ μετγ., «αὐτὸν ἀνέμνη-
σκετο αὐτῷ δεξιὸν φεγγόμενον» Ξεν. ἀν.
5, 9, 23· «ὡς ἀναμῖμνήσθαι πίων» Εὐρ.
Κύκλ. 152.
Ἄνα-μῖμνω· ἀναμῖνω· ἀλλήλους Ἰλ. λ,
171· ἀμῖξ. ἐμμένω, π, 363.
Ἄνα-μῖνυρίζω· ἄδω μὲ χαμηλὴν ἢ κλαυθ-
μῆν φωνὴν Πρωταγόρ. ἐν Ἀθῆν. 4, 176.
Ἄνα-μῖνυρομαι· τῷ προηγ. Αἰσδύλ. Σι-
μοκ. ἐπ. 21.
Ἄνα-μῖξ· ἀναμῖμνυμένως Ἡρ. 1, 103, Θουκ.
3, 107 καὶ μετγν.
Ἄνα-μῖξ, ἢ· τὸ ἀναμῖμνυσθαι, ἀνακά-
τωσις, ἐπιμῖξ Πλούτ. Νομ. 17.
Ἄναμῖς, ἴδος, ὁ· ποτ. Καρμανίας Ἀρρ.
παρὰ Πτολ. Ἀνδανίς.
Ἄνα-μῖσγω, ἰων. καὶ π. = ἀναμῖγνυμι.

-σίτω φάρμακα 'Οδ. κ, 285. - Μέσ. συγκα-
ταίνειν 'Ηρ. 1, 199.

*Ανα-μισθαρνέω· πάλιν μισθαρνῶ, ὑπερ-
τῷ ἐπὶ μισθῷ, κομ. ἐν Πλουτ. Νικ. 2, 9.

*Ανα-μισθῶ· μισθῶναι ἐκ νέου· «ὅστις ἂν
μεζζονος ἀμισθωθῇ» 'Ηρακλ. πίν. 2, 63.

*Αν-αμ-μα, τὰ ὅτι εἶνε ἀναμμένον, ἡ δ' ἄς
Πλούτ. ἡθ. 890, ἄλλ. μτγν.

*Αν-ἀμματος, 2· ἀμματα μὴ ἔχων Ξεν.
κυν. 2, 5.

*Αν-ἀμνησις, ἡ· τὸ ἀναμνησκειν, ἐνθύμη-
σις Πλάτ. Φαίδ. 72· ἡ ἀνάκλησις εἰς τὴν μνή-
μην εἰς τὴν συνεδήσιν 'Αριστοτ. περὶ μν. καὶ
ἀναμν. 2· «μνήμησις ἀπολομένης ὑπὸ λήθης
ἀνάκλησις» κατὰ Δαρμαστ. «ἀνάμνησις, ὅταν
τις ἔλθῃ εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων» ὑπό-
μνησις δέ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου εἰς ταῦτα προαχθῇ
Ἀμνών.

*Ανα-μνηστέον, ῥ. ἐπὶ θ. τοῦ ἀναμνηστικῶ
Εὐστ. 'Πλ. σ. 357.

Ανα-μνηστικός, 3· δς δύναται ν' ἀναμνησ-
κῇται, διάφ. τοῦ μνημονικός· «οὐ γὰρ οἱ
αὐτοὶ εἰσι μνημονικοί καὶ ἀναμνηστικοί, ἀλλ' ὡς
ἐπὶ πολὺ μνημονικώτεροι μὲν οἱ βραδεῖς, ἀνα-
μνηστικώτεροι δὲ οἱ ταχεῖς καὶ εὐμαθεῖς» 'Α-
ριστοτ. περὶ μνήμ. 1, 4.

*Ανά-μνηστος, 2, ῥ. ἐπὶ θ. τοῦ ἀναμνησ-
τικῶ Πλάτ. Μέν. 87.

*Ανα-μοιρία, ἡ· ἡ ἀπόδοσις τοῦ ἴσου, μτγν.

*Ανα-μολεῖν, ἐν τμήσ. «ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔ-
μολε πόλιν»· διήλθε, διεδόθη πανταχοῦ τῆς
πόλεως Εὐρ. 'Εκ. 928· ἴδε βλώσκει.

*Ανα-μολύνω· μολύνω ὅλως διόλου Πλούτ.
ἡθ. σ. 580.

*Ανα-μονή, ἡ· μακροθυμία 'Ησύχ. 'Ιάμβλ.
6. Πυθ. σ. 104.

*Ανα-μόργνυμι, ἑσφ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἀνα-
μόργνυμι.

*Ανα-μορμολύττωμαι· φοβίζω Θεοφύλ.
Σμρ. ἱστ. σ. 125.

*Ανα-μορμύρω· ἀναδράζω ἄφρονι μὲ κρότον,
περὶ τῆς Χαρόδδωος 'Οδ. μ, 238· περὶ τῆς
βοῆς τῶν φουσάν 'Απολλ. 'Ρ. 3, 1300, κατὰ
τὴν ἀπὸ θ. διόρθ. τοῦ 'Ρουγενίου ἀντὶ -μαρ-
μαίρω.

*Ανα-μορφῶ· ὀδῶ νείαν μορμὴν Φιλύστρ.
εἰκ. σ. 869, ἄλλ. μτγν.

*Ανα-μόρφωσις, ἡ· μεταμόρφωσις, ἀναγέ-
νησις Κύρ. 'Αλεξ. 'Ησ. 45.

*Ανα-μορφωτής· εἰδοποιός 'Ησύχ.

*Ανα-μοχθίζομαι· ἀναστενάζω Αἰσχ. Πρ.
745, ὅπου δὲ γρ. ἀναμυθίζομαι.

*Ανα-μοχλεύω· κινῶ, ἐξάγω, ἐγγίνυμι διὰ
μοχλοῦ· πύλας Εὐρ. Μηδ. 1317· ἀνύψω, -
'Οσσαρ Λουκ. Χάρ. 4· φέρω βιαιῶς τὰ χει-
κρυμμένα εἰς φῶς 'Ηλιοδ. Αἰθ. 1, 8.

*Ανα-μόχλευσις, ἡ· ἀνατροπὴ Θεόδ. 'Υρ-
τακ. ἐν Βοασσον. 'Αν. τ. 2, σ. 442.

*Αν-αμπεχονος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἀμπεχόνην
Πυθαίειν. ἐν 'Αθην. 3, 589.

*Αν-αμπέσχω, ἑσφ. γρ. 'Αριστ. σφ. 1150,
ἀντὶ ἀμπίσχω.

*Αν-αμπλάκχτος, 2· ὁ μὴ πλανώμενος, εἰκ.
ἐν Σοφ. Τρ. 120· πρβλ. ἀναπλάκχτος.

*Αν-ἀμπυξ, υκός, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ἔχων ἱερὰ
κεφαλῶδεςμαν Καλλίμ. Δίημ. 425, Νῦν Δ.
42, 370.

*Ανα-μυλλάτω, ὁθ. παρ' 'Ησυχ. α· ἡ
μυλλᾶναι· ἀνανεῦσαι, ἀρνησασθαι.

*Ανα-μυρ(ζ)ω· μυρῶναι πάλιν Φαίδ. ἱστ.
2, σ. 57.

*Ανα-μυρτσάμενος· χρηματισάμενος 'Ησυχ.
Εὐστ. ἑρ. σ. 163.

*Ανα-μυρ(ζ)ωσις, ἡ· ἀνοιγμα τῶν ὀφθαλμῶν
Εὐστ. ἑρ. σ. 163.

*Ανα-μυθίζομαι, δι. γρ. ἐν Αἰσχ. Πρ.
745, ἀντὶ ἀναμυθίζομαι· ῥοφῶ τὸν ἀέρα τῶν
ὥς διὰ τῆς ῥινός, ἀναστενάζω.

*Ανα-μύω· ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνοί-
κω, ἀρχ. λεξ.

*Αν-αμφ-ήριτος, 2· ἀναντ(ρ)ητος, ἀ-
δίκιος Νάν. 'Ιω. 10, 42· ἐπὶ ρ. -ως Κλ.
λεξ. στρ. 1, σ. 378.

*Αν-αμφ(ρ)ιστος· ἀναμφέιστος, 8 ἴδε.

*Αν-αμφ(ρ)ι-βόλος, 2· ὁ μὴ ἀμφιβόλος, ἀ-
σφαλής, βέβαιος, μτγν. -ν(κ)η Δ. 'Αλ. 3, σ.
ἐπὶ ρ. -ως Λουκ. γυν. 24.

*Αν-αμφ(ρ)-δοξος, 2· ἀναμφ(ρ)όλος, ὅτι
κός, μτγν.

*Αν-αμφ(ρ)-εστος, 2· ὁ μὴ ἐνδεύμενος,
Κύρ. 'Αλ.

*Αν-αμφ(ρ)-λεκτος, 2· ἀναντ(ρ)ητος, ἀναμ-
φιβόλος· τιμὴ Δ. 'Αλ. 9, 44· ἐπὶ ρ. -ως
Λουκ. ῥητ. διδ. 14.

*Αν-αμφ(ρ)-λογος, 2· τῷ προηγ. Ξεν. σφ.
γνά, καὶ ὑπερθ. ἀναμφιλογωτάτη, συμπε-
πομ. 4, 2, 34· ἐπὶ ρ. -ως = ἀνευ ἀντιλο-
γίας, εὐχαρίστως, Κύρ. 8, 1, 44, Λουκ. ἑρ.
μωτ. 16.

*Αν-αμφ(ρ)-εσιμος· τῷ ἐπομ.

*Αν-αμφ(ρ)-ετήτης, 3· περὶ οὗ οὐδέτις ἀμ-
φιβητεῖ, ἀδιαφιλονίκητος Πλάτ. νόμ. 7, 813·
-τεμῆρια Θουκ. 1, 132· -ἀριστεία Λουκ. 2,
43· -γῶρα = ὠρισμένη θέσις Ξεν. Κύρ. 8, 1,
6· -ἐλπίς, βεβαία Πολύδ. 3, 64· «ἀναμφ(ρ)-
ετήτης διετελέσμενος» = ἀπροσμάχητος, ἀ-
πρόσβλητος, μετὰ τοῦ «αἰτίαν οὐκ ἔσχατον»
'Ισ. 8, 44· ἐπὶ ρ. -τήτως, συχνά παρ' ἀπ.
π. χ. Λουκ. 4, 9, Δημ. 59, 3.

*Αν-αμ(ρ)κάομαι· χλευάζω Σχολ. 'Αριστ.
βατρ. 1354.

*Αν-ἀνάγκαστος, 2· οὐκ ἀναγκαστός, ἐ-
κούσιος 'Αρρ. 'Επικτ. 1, 6, 40.

*Αν-ἀνάτος· δαίμων Περσικός, σάμνομος
τῇ 'Αναίτιδι Στράδ.

*Αν-ανδ(ρ)ες· οὐκ εὐάρεστον 'Ησύχ.

*Αν-ανδ(ρ)ε(ρ)ία, συχνότρ. ἀνανδ(ρ)ε(ρ)ία, ἡ
ἑλλειψις ἀνδρείας, δουλία, γυναικώδης χαρα-
κτήρ Αἰσχ. Πέρσ. 741, Εὐρ. 'Ορ. 1031,
Θουκ. 4, 32, 'Ανδρακ. 1, 56· συχνά παρ'
Πλάτ. μετὰ τοῦ δειλία, Φαίδρ. 284· οὐδ'
θεν(ρ)ία, Θεαιτ. 176· 2) φως, ἀδυναμία, σπῆ-
ρσις τῆς ἀνδρείας ἰδιότητος Λουκ. Σοφ. σφ.
26 (ἀνανδρητή) 3) σπέρσις ἀνδρός, σπέρμα
Πλούτ. ἡθ. σ. 302.

*Αν-ανδρ(ε)ῖς, οἱ· εὐνοησμένοι 'Προκρ.
'Αν-ανδρ(ε)ς, 2· α) περὶ παρθένων, ὁ μὴ
ἔχουσα ἄνδρα Αἰσχ. Πέρσ. 284· -ἄνδρα
ζόντες, ἱκ. 234, Σοφ. Οἰ. τ. 1506· καὶ ἐν πιν.

ζω Πλάτ. νόμ. 11, 937, Πλοῦτ., Ῥωμ. 29.
2) ἱστορημένος, ἔρμος ἀνδρῶν· «χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος» Αἰσχ. Πέρσ. 162· — πόλις Σοφ. Οἶ. τ. 943· 3) συνθησάτα ἐν πε-
τῇ, ὃ μὴ ἔχων ἀνδρείαν, θαλῶς, γυναικώ-
δης· «παλὴ καὶ ἄν. εἰσιτα» Πλάτ. Φαίδρ.
239· ἀνανδρότατος, μετὰ τοῦ κἀκίστος
Πρ. 4, 142, Δημ. 59, 12· ἐπὶ. «ἀνάνδρως
διακίεσθαι» Ἰσοκρ. 4, 184· «ἔχειν πρὸς τοὺς
ἐχθρούς, 4, 151.
Ἀν-ανδρῶ· «ἐννουρίζω» Ἰπποκρ. σ. 294
Ἀν-ανδρῶτος· στερηθεὶς τοῦ ἀνδρός· —
ἰναι Σοφ. Τραχ. 109.
Ἀνα-ανάζω· καθίστω πάλιν νέον Ἀριστ.
ἔπερ. 592, μέσ. Δ. Ἀλ. ῥητ. 6
Ἀνα-νέμω, π. ἀνέμω (ἴδε νέμω) 1) δια-
νέμω, μοιράζω ἐκ νέου Ἠσὺχ. 2) μέσ. ἀ-
παρῆμω, λογαριάζω Ἠρ. 1, 173· ἀναγι-
νώσκω Θεόκρ. 18, 47.
Ἀνα-νέμωμαι, Ὀμ. «ἀννεται ἥλιος» = ἀ-
ντίλλει Ὀδ. κ, 192.
Ἀνα-νέω· ἀνανεώνω, ἰδ. μέσ. Σοφ. Τρ.
397, κατὰ Ἑρμάν. διόρθ. «τοὺς ὄρκους ἀ-
νανεώσαντο» Θουκ. 5, 46· «παλαιὰν οὐλίαν
ἀνανεώσαντο», 7, 33· «τὰς παλαιὰς ἐξένιας
ἀνανεώσασθαι» Ἰσοκρ. 4, 43· — τὴν συμμα-
χίαν Πολυδ. 23, 1· ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνή-
μην Σ. 36 καὶ συχνὰ μετγν.
Ἀνα-νέω, οἶ. ἴθω. Γαλλικὸν Πολυδ.
Ἀν-ανέωτος, 2· ὃ μὴ ἔχων ἄνεσιν Πορ-
φ. Πλαγ. σ. 19.
Ἀνα-νέωσις, ἡ· ἄρνησις, μετγν. Παρὰ τοῖς
ὁ ἡμεῖς, ἀνάνηψις· περὶ τοῦ βαπτίσματος. Ἰ.
Χρυσ. εἰς Ἰω. 3, σ. 86, ἀντίθ. τὴ καταδύσει.
Ἀνα-νεύστικος, 3· ὁ ἀνανεῶν, ἀρνού-
μενος Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 14, 7· ἐπὶ. -ως,
ἀντίθ. τῷ συγκαταθετικῶς.
Ἀνα-νέω· 1) σηκώνω τὴν κεφαλὴν πρὸς
τὸ ἄνω, ὅπου ἵσται σημεῖον ἀρνήσεως, ἔπομ.
Ἰω. 3, σ. 250· ἀπαρῆμω, ἀντίθ. τῷ ἔδωκε
ἡ ἀρρῆσις νεβὸν ἐκαστῷ κλαίειν· Ὀδ. 1,
468, Θεόκρ. 14, 63· ταυτοσημαντὸν τῷ ἀ-
παρῆμω Πλάτ. πολ. 4, 437· κατανέουσιν
με· ἀνανεώσονται, μέσ., 1, 350· 2) σηκών-
ω τὴν κεφαλὴν Αἰλ. Ἰ. Ζ. 13,
17· ἀνανεούως = ὁρθὸς ἱστάμενος Πολυδ.
1, 23, 18, 3.
Ἀνα-νέω (ἴδε νέω)· ἀναδύομαι Αἰλ. Ἰ. Ζ.
1, 29· ἀναλαμδάνω, — ἀπὸ τίνος Δ. Χρυσ.
1, 164.
Ἀνα-νέω, ὁδ. παρ· Ἠσὺχ. ἀνανῆσαι = σφά-
λαι· ἀνανῆσαι = καταστῆσαι, Κρήτες.
Ἀνα-νέωμα, τό· τῷ ἔπομ. Εὐσεβ. ἱστ. ἐκκλ.
σ. 31.
Ἀνα-νέωσις, ἡ· ἀνακαίνισις, ἐπανόρθω-
σις· συμμαχίας Θουκ. 6, 82, Πολυδ. 23,
1· Παρὰ Δ. Σικ. 6, 67 μετὰ τοῦ μνήμη.
Ἀνα-νεύστικος, 3· ὁ ἀνανεῶν ἰώσ.
Ἰσοκρ. 4, 11, 4, 7.
Ἀνα-νεύσις· γίνονται πάλιν νήπιον,
μετγν.
Ἀνα-νέω· γίνονται πάλιν νηφάλιος Πλοῦτ.

Καμ. 23· καὶ μετγ. ἔρχομαι εἰς ἀκρίβην ἡ-
συχον, Κ. Δ.· — ἐκ μέθης Δ. Ἀλ. 4, 35, Αἰ-
σωπ. 73· καὶ ἔνεργ· ποῶ πάλιν νηφάλιον
Λουκ. εἰς κατ. 17.
Ἀνα-νέωμαι· ἀνανέω Ὀππ. ἀλ. 4, 119·
ἀνανησμένοι Πλοῦτ. ἡθ. σ. 985· καὶ ἔνεργ.
«ἀνανησας· ἀναπλεῖσας» Ἠσὺχ.
Ἀνα-νέωσις, ἡ· τὸ ἀνανησθῆναι, μετγν.
Ἀνα-νέω· ἀνθῶ πάλιν Θεόφρ. αἰτ. φ. 3,
24, 3.
Ἀνα-νέωσις, 2· ὃ μὴ ἔχων ἄνεος Θεόφρ.
αἰτ. φ. 3, 19, 1, Κ. Σμ. 2, 638· ὁδ. μετγ.
μετὰ τοῦ ἀπνηθῆκος· «ἀνανηθεῖ... καὶ ἀπνη-
θῆκε καὶ σώματι καὶ ψυχῇ... οὐκ ἐνέκει
ἔρω» Πλάτ. συμπ. 196.
Ἀνα-νέωσις, ὁ· ἔδωκ. κυρ. ὄν. Κ. Δ.
Ἀνα-νέωσις, 2· ὃ μὴ προσενῶν ἄνταν, ἀδύλα-
θης ἢ ὑπερῆφανος, ἢ ἄλυπος· Ἠσὺχ. ἐπὶ.
ἀνανίως = ἀλύπως, Ἐπ. Μεγ.
Ἀνα-νέωσις, ὁδ. ἀντί ἀνέωσις.
Ἀνα-νέωσις· νήπιον πάλιν, γλωσσ.
Ἀνα-νέωσις· ἐπιστρέφω Ὀππ. ἀλ. 5, 410.
Ἀνα-νέωσις· ὡς καὶ νῦν, διανοῦμαι ἐκ νέου Ξεν.
Ἐφέσ. 4, 11, καὶ μέσ. Ψευδο-Καλλισθ.
Ἀνα-νέωσις, ἡ· ἐκ νέου διανομή Εὐρ. Ἰη-
μεν. ἀπ. 21.
Ἀνα-νέωσις, 2, Σχολ. Σοφ. Ἠλ. 232, «ἀ-
νάνημος ὡς ἐθνήων». Ἐν τισι καίται ἀνα-
νέωσις, οἷον ἀντὶ νεομένην ἐν αὐτοῖς καὶ οὐ-
ποτε χωρὶς οὐσα τῆς τῶν θακρῶν τομῆς.
Ἀνα-νέωσις· ἀρχιερεὺς τῶν ἔδωκ. Ἰώσ.
Ἀνα-νέωσις· νοσῶ πάλιν Ἰώσ. ἰουδ. πολ.
5, 6, 1.
Ἀνα-νέωσις (ἴδε ἀνάνησις)· ἐπὶ τὸ ὄρος Ἰλ. ψ.
116.
Ἀνα-νέωσις, 2· ὃ οὐδένα ἔχων
ἀνταγωνιστὴν· — εὐνοία = ἐπὶ οὐδεμιᾶς ζή-
λοτυπίας παραδρακτομένη Θουκ. 2, 45· —
σθένος = ἀντίθετον Πολυδ. ἀπ. παρὰ Σουῖδ.
καὶ ὅστις οὐδεμίαν ἀντίστασιν δύναται ν'
ἀντιτάξῃ Πλοῦτ. Φωκ. 14· ἐπὶ. -σως =
ἀντι ἀνταγωνισμοῦ Πλοῦτ. ἡθ. σ. 1128.
Ἀνα-νέωσις, 2· ἀναπόδοτος, γλωσσ.
Ἀνα-νέωσις· ὃ μὴ ἔχων ἀπόδοσιν,
τὸ ἀν. = πρότασις ἀτελής, γραμ. Σχολ.
Σοφ. Οἶ. τ. 1224, καὶ -δοτικός.
Ἀνα-νέωσις, 2 (ἀντάω)· ἀνηφορικός, ἀπότα-
μος, δυσχερής· — ἀνάβασις Πλάτ. πολ. 7,
515· «ὀψιλά καὶ ἀνάνησις», νόμ. 5, 712 καὶ
μετγν. ἀντίθ. κατάνησις Ἠρ. 2, 29 ὁδ. τὸ
ὑψίστον, δυσκολώτατον· «τὸ ἀναντες τῶν
πολιτειῶν» Πλάτ. πολ. 8, 568.
Ἀνα-νέωσις, 2· πρὸς ὃν δὲν δύνα-
ται τις ν' ἀντιβῇ Πλοῦτ. ἡθ. σ. 67.
Ἀνα-νέωσις, 2· ὃς δὲν δύναται ν' ἀν-
τιτεθῇ Σμπλ. εἰς Ἐπικτ. σ. 12· ἐπὶ. -ως
Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 767.
Ἀνα-νέωσις, 2· ὃ δὲν δύναται τις
ν' ἀντιβῇ Ἰώσ. ἰουδ. ἀρχ. 19, 2, 5· ἐπὶ.
-σως Στράβ. 13, σ. 623, Πολυδ. 5, 152.
Ἀνα-νέωσις, 2· τῷ προηγ. Πολυδ.
28, 11· ἐπὶ. -ως = ἀντι ἀντιλογίας, προ-
θύμως Πολυδ. 23, 8.
Ἀνα-νέωσις, 2· ὃ μὴ ἀντιτεθῶν, μὴ

ἀντιστάμενος Σ. Ἑμπ. πρ. μαθ. 9, 411, δις σὺ μα ἀνι, ἐν τῷ δευτέρῳ χωρ. δι. γρ. ἀναντιτύπητος.

Ἀν-αντι-φωνησία, ἡ τὸ μὴ ἀντιφωνεῖν, μὴ ἀπαντᾶν Κικ. Ἀττ. 15, 13.

Ἀν-αντι-φωνησις, 2^η ὁ μὴ ἀντιφωνηθεῖς, ἀπάντησιν μὴ λαδὼν Κικ. Ἀττ. 6, 1. Ἀν-αντιλέω ἀντιῶ ἐπ' αὐτῷ Σιράβ. 3, σ. 147. - πόνους = ὑποφέρειν πόν. Δ. Ἀλ. 8, 51.

Ἀν-αντιώδης ἀνάντης Πούχ. ἐν λ. Κνήμαι.

Ἀναξ, ἄνακτος, ὁ (πρόβλ. ἀνά, ἄνω) ὁ ἀνώτατος, ὁ ἄρχων, ὁ ἐπιτάσσων, ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς δμῶας, οἵτινες εἶνε ὑποτεταγμένοι εἰς τὴν θέλησιν ἄλλων. 1) σύνθετος κατηγορούμενος τῶν θεῶν παρ' Ὀμ. - Πίνδ. - δώδεκα ἄνακτες θεοί, Ὁ. 11, 51. ὡς. τραγ. Παρά μτγν. κατ' ἐξοχὴν οἱ Διόσκουροι Ἰδ. ἄνακες καὶ ἄναχοι. Ἡ ἀνώμαλος κλητ. ὡς ἀνα τίθεται μόν. ἐν τῇ ἐπικλήσει πρὸς θεούς, ὡς. ἐπ. καὶ ἰων. ὡς ἄναξ, πρόβλ. Εὐρ. Ἰππολ. 88, « ἄναξ, θεοὺς γὰρ δεσπότης καλεῖν χρεών » 2) περὶ ἀνθρώπων, οἵτινες ἄρχουσι χώρας καὶ ἀνθρώπων, καὶ ἔαν ἡ κτῆσις αὐτῶν εἶνε μικρά· καὶ ὁ Τειρεσίας Ὀδ. λ, 144, ὡς. οἱ υἱοὶ καὶ συγγενεῖς τῶν ἀρχόντων, τῶν βασιλέων, ἔχουσι τὸν τίτλον τοῦτον ὅστις Ἰδ. κατ' Ἀριστοτ. παρὰ τοῖς Κυπρίοις, πρὸς διάκρισιν τοῦ βασιλέως, ἐδίδετο εἰς τοὺς ἀδελφούς καὶ υἱούς τοῦ βασιλέως, τοὺς πρίγκιπας· πρόβλ. Ἰσοκρ. 9, 72, ὅς παρὰ τοῖς τραγ. ἐπεκτείνεται ἐπὶ πάντας τοὺς ἐξόχους καὶ εὐγενεῖς μίαν πόλιν, Ἰδ. Μουσογρ. Σοφ. Οἱ. τ. 85, 904. Ὁ Ὀμηρ. ἀπονέμει εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα τὸ τιμητικὸν « ἄναξ ἀνδρῶν », ἐν ᾧ ἄλλως μόνον ὁ Ὀρσίλοχος καλεῖται « ἄναξ ἄνδρες » Ἰλ. ε, 546. 3) οἰκοδεσπότης - οἰκοῖο Ὀδ. α, 367 καὶ συχνά ἐν τῇ Ὀδ., ὁ δεσπότης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς θεράποντας καὶ δοῦλους, ε, 440, ὁ Κύνκλωψ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ποιμνία του, ἄρα κτήτωρ Ἰδ. Θεόκρ. 7, 79, καὶ Ὀππ. ἄλ. 2, 245. 477. 4) ἐν γέν. ἐπιμελητής, φροντιστής, διευθυντής - κώπης = νεῶν, ὁ ναύαρχος Αἰσχ. Πέρσ. 370, 875. ἀλλ' ἐν Εὐρ. Κύνκλ. 87 « κώπης ἄναξ » εἶνε ὁ ἐρέτης - ὁπλων, Ἰ. Α, 1260, ὁ φέρων τὰ ὀπλά - ψευδῶν = ὁ ψεύστης, Ἀνδρ. 449. « ἄναξ βασιλεὺς », ὁμοῦ, Ὀρ. 342. - Σπαν. ἡ ἄναξ ἀντὶ ἄνασσα Πίνδ. Π. 12, 3, Ὀμ. ὕμν. Δῆμ. 58. - Ἐν πεζ. ἀντικαθιστῶσι τὴν λέξ. ταύτην τὸ βασιλεὺς καὶ δεσπότης.

Ἀναξ, ἄκτος υἱὸς τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, θεμελιωτῆς τῆς Ἀνακτορίας Πaus.

Ἀναξαγόρας, ου· 1) υἱὸς Μεγαπέδου βασιλεὺς Ἀργεῖος Πaus. 2) υἱὸς Ἡγησιδούλου ἢ Εὐδοῦλου, περίφημος φιλόσοφος ἐκ Κλαυδιανῶν (499 π. Χ.)· συχνά ὄνομα « ὁ φυσικός ». ἄλλοτε « ὁ σοφιστής ». Οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ « οἱ περὶ Ἀναξαγόραν » ἢ « οἱ Ἀναξαγόρειοι » Πλάτ. Ἀριστοτ. 3) υἱὸς Ἐχεάνακτος ἐξ Ἐφέσου Πολύαιν. 4) Ἀθηναῖος ῥήτωρ μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους Δ. Λαέρ. 5) ἡνδριανταποῖς Αἰγινήτης Πaus. 6) γραμ-

ματικός, μαθ. τοῦ Ζηνοδότου Δ. Ἀναξαγόρ(δαι) πατρων. τοῦ Ἀναξ. Πaus.

Ἀνα-ἐκίνω· φαίνω πάλιν, ἀνανεῶναι λέξ. Ἀφρ. πρόβλ. 4, 111, reficere « φαίνειν » ἀνανεῖναι Πούχ. παθ. πρὸς τὴν μάτην, ἀνοίγω πάλιν καὶ ἀναστάναι τῆς διαφοράς Πλούτ. 27, 6, 8 Πλούτ. Δημ. 17.

Ἀναξάνδρα· 1) θυγ. Θεοσάνδρου Πaus. 2) ζωγράφος, θυγ. Νεαλκούς Κλ. Ἀλ.

Ἀναξάνδρις 1) υἱὸς Λόντου, Σπάρτης (16ος Ἀγίδης, 500 π. Χ.) Πaus. υἱὸς Θεοσάμου, βασιλ. Σπάρτης (Πaus. 2) πατρ. Ἀρχιδάμου Πρ. 3) ποιητὴς ἀρχ. κωμῳδίας, Ῥόδιος (ἢ Κολοφώνιος) ριστοτ. 4) Δελφός, ἱστορικός Πλούτ.

Ἀναξάνδρος 1) Σπαρτιάτης· α) υἱὸς Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς Σπάρτης (13ος Ἀρχιδάμου) Πaus. 2) στρατηγὸς τῆς Δ. Σικ. γ) ἀρχηγὸς νίκης Πaus. 2) Θηβαῖος· α) ἀρχηγὸς Θηβαίων ἐν Θερμοπύλαις Πλούτ. 3) στρατηγὸς αὐτῶν Θουκ. 3) Ἑρμιονεὺς στρατηγὸς αὐτῶν Θουκ. 3) Ἑρμιονεὺς τοῦ Ὀδῆ.

Ἀναξάρχος· φιλόσοφος, Ἀδελφίτης τοῦ Δημοκρίτου, διὸ ἀνομαζέτο αὐτὸς Πaus. νικός, κώλαξ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. Πaus. μισθὸς ἐγένετο ἡ ἐκφορά αὐτοῦ, ἦν καὶ γαίλην, ὅτε ὁ τύραννος Ἀρχέλαος (κατὰ Λαέρ. ὁ Νικοκρέων) διέταξε νὰ τὸν συνήσιν ἐν ὕλμα· « πείσσε, πείσσε τὸν Ἀναξάρχου δόλακον, οὐ γὰρ πείσσεις Ἀναξάρχου » οἱ περὶ τὸν Ἀν. = οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ὅμοιοι αὐτῷ Πλούτ.

Ἀναξήνωρ· 1) καθαρῆς ἐκ Μεγαρέων Πλούτ. 2) Ἀδελφίτης τις, νομίσμ.

Ἀνα-ἐξηραίνω· ἐξηραίνω « ὡς ὅτε Πaus. νεοαρδὲ ἄλῃην αἰφ' ἀγέλην » Ἰλ. 9, 111 - ποταμὸν Πρ. 7, 109, Κάλλιμα. Δημ. 1, 10, ἐν γέν. καταναλίσκω Θεόφρ. Ἰ. Φ. 9, 1, 2. Ἀνα-ἐξηρανσεις, ἡ τὸ ἀναξηραίνειν Ἰ. Φ. 3, 1, 2.

Ἀνα-ἐξηραντικός, 3^{ος} ὁ ἀναξηραίνων ναυίς Πλούτ. ἢ θ. σ. 624.

Ἀνα-ἐξηρασία, ἡ ἀναξήρανσις Θεόφρ. ἰχθ. 12, 12.

Ἀναξία, ἡ (ἀνάσσω)· 1) διαταγή, ἰνυα ἐν τῷ πλ. Πίνδ. Ν. 8, 10. 2) ἰνυα 9 καὶ Πούχ. = βασιλεία.

Ἀνα-ξία, ἡ ἑλληνιστὶς ἄξια, ἀπάξια, δαγόντης Ζήνων ἐν Δ. Λαέρ. 7, 105 ἀνάξιος.

Ἀναξίης· γυν. ὕμ. Κυρήνης ἐπιγρ. Πaus.

Ἀναξίς(α)· 1) θυγ. Ἀλάντος, σὺν. Νέστορ. 2) θυγ. Κρατίδης, σὺν. Νέστορ. 3) θυγ. Πλεισθένης, ἀδελφὴ Ἀλάντος, σὺν. Στραφίου Πaus. 4) υἱὸς Ἰνδία, ἡς ἡράσθη ὁ ἥλιος Πλούτ. Μαιάνδρου, αὐτ.

Ἀναξίβιος· ναύαρχος Σπαρτιατῶν Σικ. Δ. Σικ. ναύαρχος Βυζαντινῶν - ἀρροστὴς ἐδού Λυσ.

Ἀναξίδουλος· Κρής, ἐπιγρ.

Ἀναξίγνης· Ἀθηναῖος· Ῥοσσ. 38μ.
 Ἀναξίδαμος· 1) υἱὸς Ζευξιδάμου, βασιλεὺς
 Σπάρτης (12ος Προκλείδης) Πλουτ. 2) Ἀχαιοὺς
 Πηλ. 3) Χαιρωνεὺς Πλουτ.
 Ἀναξίδεικος· ἄνδρ. ὄν. ἐπὶ νομισμ.
 Ἀναξίδωτος· Μικελῶν, πατ. Ἀρχίου Ἀρρ.
 Ἀναξιδώρα· ἡ ἀνάγουσα καὶ ἀνίστα τούς
 καρπούς ἐκ γῆς Δημήτηρ Πλούτ.
 Ἀναξιδωρος· 1) Θηβαῖος, ἑταῖρος τοῦ Πε-
 λουπίου Πλουτ. 2) Ἀθηναῖος, ἐπιγρ.
 Ἀναξιδωρ· μία τῶν ἀναλίδων Στ. Βυζ.
 Ἀναξιδωρ· υἱὸς Ἡρακλείδου τινος Ἀ-
 θηναῖος, ἐπιγρ.
 Ἀναξίλλα· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀναξίκλης, ὄντος· ἄνδρ. ὄν. Λουκ.
 Ἀναξικράτης, ὄντος· 1) Ἀθηναῖος ἔρχων
 (Πηλ. 118, 2) Δ. Σικ. - στρατηγὸς τῶν Ἀ-
 θηναίων αὐτ. - 2) Βυζάντιος Σεν. 4) ἱστο-
 ρικὸς ἀκαλουθήσας τὸν Μ. Ἀλέξ. Στράβ.
 Ἀναξικράτης· συγγραφεὺς γράφας «περὶ
 φιλοσόφων» Δ. Λαέρ.
 Ἀναξίλαος, ἰων. - λεως, ὄντος. Ἀναξί-
 λαος, ἀκαλ. ὄντος· 1) υἱὸς Ἀρχιδάμου ἐν Σπάρτῃ
 Πλουτ. 2) τύραννος Ῥηγίου ἐν Μεγαλῇ Ἐλ-
 λάδι, ἐκ Μισσηνίας, δὲ μετέβαλε τὸ ὄν. τῆς
 πόλεως Ζαγκλῆς εἰς Μισσηνίαν, γράφ. συνή-
 κως Ἀναξίλαος Ἰπρ. 3) Βυζάντιος τις Σεν.
 4) Περσὶς, ξένος τοῦ Δημοσθένους Πλουτ.
 5) κοιν. ποιητὴς Ἀτλ. 6) ἱατρὸς καὶ συγγρα-
 φεὺς Δ. Λαέρ. καὶ τινες ἄλλ. ἐν ἐπιγρ.
 Ἀναξίλλα· ποιητὴς τις Φωτ.
 Ἀναξίμανδρος· 1) Μιλήσιος, υἱὸς Πρα-
 ξίδαου, εἰς τῶν Ἰωνῶν φιλοσόφων, μαθ. τοῦ
 Ἡράκλειτος Ἀριστοτ. 2) Μιλήσιος ἱστορικός
 Δ. Λαέρ.
 Ἀναξίμαχος· ἄνδρ. ὄν. ἐπὶ ἀγγ.
 Ἀναξίμοτος· ἄνδρ. ὄν. ἐπὶ νομισμ.
 Ἀναξίμανης, ὄντος, αὐτ. συνθ. ἡ, ἀπαξ ἡ· 1)
 Μιλήσιος, εἰς τῶν Ἰωνῶν φιλοσόφων, μαθ.
 Ἀναξίμανδρου Ἀριστοτ. 2) Δαμψακηνός,
 ἔφηρος καὶ ἱστορικός Δ. Σικ. 3) ἄλλος.
 Ἀναξίνοτος· Ὀρεσίτης, κατὰ σκοπεύς Φιλίππου
 τοῦ Μακεδόνα Λισχίν.
 Ἀναξιδόλαος, 2) ἀνάξιος λόγου, μετγν.
 Ἀναξιδόλαος, ἡ· τὸ ἀναξίως πάσχειν
 ἰούσ. ἀρχ. 15, 2, 7.
 Ἀναξιδόλαος· πάσχω ἀνάξια, ἀγανα-
 τῶ πάσχω ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ πάθω
 Πλουτ. 99. σ. 309, Κατ. νεωτ. 59' -
 καὶ ἔχθωμαι Δ. Ἀλ. 4, 11, Ἀἴσωπ. 104.
 Ἀναξιδόκιστος, 2) ἀνάξιος πίστεως Φωτ.
 Πηλ. 199.
 Ἀναξίνοτος, 2 (καὶ 3 ἴδ. Heind. Πλάτ. Πρωτ.
 336, Staatbaum καὶ Λοβερ. Φρόν. 106) ὁ μὴ
 ἄξιος, καὶ ἔνερ. οὐδὲν ἄξιος ποιῶν, καὶ παθ.
 οὐδὲν ἄξιος πάσχω - τινός Σοφ. Φιλ. 997.
 Πλάτ. ἀπολ. 38 καὶ συχνά, μετ' ἀπαρ. Σοφ.
 Πηλ. Κ. 1448. «ἀναξίων ὄντων νικᾶν» Πλάτ.
 Πρωτ. 355. «Ἄρα ἐκφράζει πάντοτε μοι-
 ρῶν ἀνάξιος (καὶ νόν), οὐτιδανὸς Σοφ. Φιλ.
 437, Πρ. 7, 9' «ἄνθρωποι ἀνάξιοι» Πλάτ.
 Ροσσ. 623. «ἀνάξια παθεῖν» ὡς δὲν εἶναι
 ἄξιος, ἀπρεπὴ εἰς αὐτόν, Θεαίτ. 184 καὶ

μετγν. ἐπὶρ. ἀναξίως = ἀπρεπῶς Σοφ. Φιλ.
 680 καὶ συχνάκις ἐν περὶ.
 Ἀναξίτος (ἄναξ) βασιλικὸς Σχολ. Βεν. Τλ.
 φ. 630.
 Ἀναξιδότης, ἡ· ἰδιότης τοῦ ἀναξίου, μετγν.
 Ἀναξιδόλαος· Ἀστυπαλαεὺς, Ῥοσσ.
 Ἀναξίπολις· 1) Θάσιος γράφας περὶ γε-
 ωργίας Οὐάρρ. 2) ἑταῖρος Ἀδόλφ. νομισμ.
 Ἀναξίπιδας· ἄνδρ. ὄν. Κνιδ. ἀμφορ.
 Ἀναξίππος· 1) εἰς τῶν περὶ Ἀλέξ. τὸν Μ.
 εὐγενῶν Ἀρρ. 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμωδίας
 Ἀθην. - Ἀθηναῖος, Ἀραφῆνιος, Ῥοσσ. 38μ.
 Ἀναξιδωρ· θυγ. Κορωνοῦ, Ἐπειοῦ Πανσ.
 Ἀναξίς, ἰος· 1) ὁ· α) υἱὸς Καστορος καὶ
 Ἰλαίρας Πηλ. 6) Βοιωτὸς ἱστορικός Δ.
 Σικ. 2) ἡ, γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀναξίφος· ἑπὶ Κωκυλῶς Τζέτζ.
 Ἀναξίφορμιγγες ὄντος, οἱ τῆς φόρμιγγ-
 γος ἀνάσσοντες Πίνδ. Ο. 2, 1.
 Ἀναξίω, ὄντος· 1) Ἀθηναῖος Ἰα. 2)
 Βοιωτὸς, ἐπιγρ.
 Ἀναξινόω· ἀνακινῶ Σεν. Ἐλ. 1, 1, 30.
 Ἀναξιδότες, ὄντος, αἱ (Περσικὴ λέξις) τὰ μα-
 κρά, εὐρέα βραχίδια τῶν Περσῶν καὶ ἄλλων
 βαρβάρων, (τοιαῖα τούτοις) Πρ. καὶ Σεν.
 συχνά, καὶ Ἰούκ. «βαρβαρικά ἐνδύματα
 ποδῶν, ὑποδήματα βαθύα ἢ βασιλικά» Ἰδὲ
 Περζέζ. εἰς Ἀτλ. 1. Π. 12, 32' πρὸς. ὕλητος.
 Ἀναξιδωρ, ἰος, ἡ· αἱ. β. βοτάνης· ἡ δ' ὄξα-
 λῆς καὶ ὀξυλάπθος ἡ αὐτὴ καὶ ἀναξιδωρ κα-
 λεῖται Σχολ. Νικ. Θερ. 838.
 Ἀναξιδωρ (ἴδε ἴδω) ἀποξίω, ἔξω ἀπαλεί-
 φων «τὰ ἐν τῇ γῇ ὄντα (σημεῖα) ἀναξιδωρ,
 καὶ τὰ ἐν τῇ πλοίῳ ἀποσυγγίγναι» τὰ
 ἔχον τοῦ αἵματος Ἀντιφ. 5, 43' «ἄλλος ἀ-
 ναξιδωρ» = ὅστις εἶχε τῆς ἑξέως ἱστορῶ-
 θη Πλουτ. Ποπλ. 15.
 Ἀναξιδωρ· 1) θυγ. Ἀλκαῖος, σός. Ἡλε-
 κτρώνας Ἀπολλ. 2) Τροϊκήνιος, αὐτ. Θη-
 σίως Πλουτ. 3) Συρακοῦσις τις Θεόφρ. 4)
 θυγ. Ἐπικράτους, ἱέρεια Δημήτρας Ἀνθ.
 Ἀναξιδωρ, π. = ἀνοίγω Πηλ. α, 155.
 Ἀναξιδωρ, οἰονεῖ μέσον μεταξὺ τοῦ ἀναξιδωρ
 καὶ τοῦ ἀντιφ. ἀνενεὶς κατὰ δρᾶκ. σ. 13.
 Ἀναξιδωρ, ὄντος, παρ' Ἰούκ. «ἀμπαρ-
 ανίστα. ἀνιρῶσαι».
 Ἀναξιδωρ· παιδεύω, διδάσκει ἐκ νέου
 Σοφ. ἀπ. 424' παρῶνται ὑπὸ Ἀριστ. Ἰππ.
 1095.
 Ἀναξιδωρ, 3' ἐπὶ τοῦ ἀνάπαι-
 στος Δ. Ἀλ. συνθ. ὄν. σ. 199.
 Ἀναξιδωρ-πυρρίχιος, ὁ· ἀνάπαιστος
 καὶ πυρρίχιος Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἀν. Ὀξ.
 τ. 3, σ. 313.
 Ἀναξιδωρ, 2' εἰδ. μέτρον, ἐκ δύο βρα-
 χῶν καὶ μίαν μακράς, ~ ~ - «ἀνάπαιστος
 ὁ τῷ βακτύλῳ ἀντικείμενος, ἐκ δύο βρα-
 χῶν καὶ μακράς, οὗ χάριν ἀνάπαιστος κέ-
 λεῖται, οἰονεῖ ἀνακισποῖσιν, τοῦτέστι
 ἀνιστορῶν βακτύλῳ, ὃ καὶ ἀντιβάκτυλος»
 Σχολ. Ἠφ. σ. 159' αἱ δὲ μίαν τῆς παρ-
 ούσας ἐν τῇ κωμῶδιᾳ Ἀριστ. Ἰππ. 304,
 εἰρ. 719' πρὸς. Λισχίν. 1, 157' «τὰ ἀνάπαι-
 στος», «κατὰ τὴν ποιήματα ἐν ἀναπαιστος γὰρ

γραμμένα, ἐν γέν. σκῶμμα Πλούτ. Περιχλ. 33, Λουκ. συμπ. 18.

Ἀναπαιστο-σπόνδεος, ὁ ἀναπαιστος καὶ σπονδεῖος Τζετζ. ἐν Κραμ. Ἀν. Ὁδ. τ. 3, σ. 341.

Ἀναπαιστρίδες· σφύραι, παρὰ τοῖς χαλκεύσιν Ἡτύχ.

Ἀνα-παίω· παῖω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀντικρούω, ὁ ἀναπαιστος ἀνωμαλῶς «παρὰ τὸ ἀναπαίειν, ὃ ἐστὶν ἀντικρούειν πρὸς τὸν ὀκτύλον» Εὔστ. Ἰλ. σ. 587.

Ἀνα-πάλαισις ἢ ἐπανάληψις τῆς πάλης Θεόδ. Στουδ. σ. 312.

Ἀνα-παλαίω· ἀνανεῖναι τὴν πάλην, τὸν ἀγῶνα· ἦταν·ἐπανορθῶ ἐν δευτέρᾳ πάλῃ Ἰώσ. ἰουδ. πολ. 4, 1, 6, ἄλλ. μτγν. = ἀναμάχομαι.

Ἀν-απ-ἀλειπτος, 2· ἀνεξάλειπτος Εὔστ.

Ἀνα-πάλη, ἢ εἶδ. ὀρχήσεις, παριστανούσης ἀγῶνας· «ἔοικε δὲ ἡ γυμναστικὴ τῇ καλούμενῃ ἀναπάλῃ παρὰ τοῖς παλαιστοῖς» Ἀ-θήν. 14, σ. 631.

Ἀνά-παλιν· ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἀπ' ἐναντίας, ἀντιστρέφως, ὀπίσω· δευτέραν φοράν Πλάτ. Θεαιτ. 192· «ἀνάπαλιν ἔχειν τινί» = ἐναντίας εἶμαί τινος Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικ. 9, 7· «τάχα δὲ τοῦτο γε ἡμῖν ἢ τοῖς ἄλλοις ἀνάπαλιν» = παρ' ἡμῖν λαμβάνειν τὸ ἐναντίον γῶραν Θεόδ. Φ. 1, 8, 3, 5· «τοῦτο οἷον ἀνάπαλιν ἔχει τοῖς ἄλλοις», 7, 4, 9.

Ἀνα-παλιν·δρομέω· τρέχω πάλιν ὀπίσω Ἰπποκρ.

Ἀν-απάλλακτος, 2· οὐ δὲν δύναται τις ν' ἀπαλλαγῇ Συνέσ. σ. 183.

Ἀνα-πάλλω· πάλλω πρὸς τὰ ἄνω, ἀμπεπαλὼν προεὶ δολιχόσκιον ἔχου· «ἀμ' ἔπαλε τὴν λύγην πρὸς τὰ ὀπίσω (ὅπου δόση αὐτῇ ὀρμῇ), τὴν ἐρριψεν Ἰλ. γ, 355, Ὁδ. 5, 522· ἐξεγείρω, ἐξερεθίζω, ἀνεπηλεν Μαρινάδας ἐπὶ ὄρεα τόνδε» Εὐρ. Βάκχ. 1188. Μέσ. καὶ καθ. ἀναπηδῶ πρὸς τὰ ἄνω· ἀναπαλλέται ἰχθύς· Ἰλ. ψ, 692· ἀνεπαλτο, 4, 424, περὶ τοῦ ἔκπου, ἀνορθοῦμαι, 0 85 (ἴσα περὶ τοῦ τύπου τοῦτου, ὅστις δὲν δύναται νὰ παρὰχθῇ ἐκ τοῦ ἀνεφάλλομαι Σπίζερ. εἰς Ἰλ. 15, ὅς ἀναφέρει καὶ τὰ χωρία τῶν μτγν. π.), οἱ σχημ. ἀναπηλῆσας Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 41, καὶ ἀνεπηλάτο Μόσχ. 2, 109 εἶνε ἀμφ. - ἀναπαλεῖς, ἐν Στραβ. 8, σ. 379

Ἀνά-παλεις, ἢ τὸ ἀναπάλλειν, βάλλειν πρὸς τὰ ἄνω Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 4, 31.

Ἀν-απ-ἀντητόν· ὁδὸς ἐν ᾗ τις οὐδένα ἵππιντ' ἰκ. Ἀττ. 9, 1, ἡερ.

Ἀνα-παρ-αίνω· παρατείνω ἐκ νέου, ἄν.

Ἀνα-παρθένωσις, ἢ ἀνάκτισις τῆς παρθένιας Σχολ. Αἰσχ. γο. 69.

Ἀνα-παριάζω· μεταμελοῦμαι, μεταβάλλω ἀπὸ τῆς γνώμης ὡς οἱ Πάριοι, οἵτινες, ὑποσχόμενοι τοῖς Ἀθηναίοις, ὅρ' ὡν ἐπολεμώμεν, ὅτι θὰ παραδώσωσι εἰς αὐτοὺς τὴν πόλιν, ἐκν παύσωσι τὸν πόλεμον, λαβόντες μετ' ὀλίγον ἱπποκρίτας, ἡθέτησαν τὸν λόγον καὶ ἔσπευον Δ. Περ. 526, ὅς γράφει· ἀνε-

παρίσαν ἀντὶ μετεμελήθησαν», Ζηνοβ. 2, 21.

Ἀν-απ-ἀρτιστος, 2· ὁ μὴ ἀπρτισμένος ἀτελής· «ἐλλιπὴ τὰ ἀναπάρτιστον Ζηνοβ. τὴν ἐκφορὰν» Δ. Αἰέρ. 7, 63.

Ἀνά-πας· σύμπασις, ἅπας Ἀνθ. ἐπιγρ. 20, 7, 343.

Ἀνα-πάσσω· πάσσω ἔπανά· «γλυκερὴ αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν» = παρέχει εὐχάριστην Πίνδ. Ὁ. 21, 98.

Ἀνα-πατάσσω, 30. παρ' Ἡσυχ. «ἀναπατάσθαι· ἀνακρούσασθαι ἄσμα» - ἀνεπατάξεν ἐξ ὕπνου ἀνέβλεψεν· = (κατὰ Σκελετόν)·

Ἀνα-πατέω· βαδίζω ὀπίσω, ἱππιατρ. Εὔστ. Ἰλ. σ. 636· ἀναπατεῖν, ἄνω παύει κήματος ἀργοντα κεῖσθαι (κινεῖσθαι) κατὰ Β. Ἀν. σ. 397· ἀνεπάτησας, ἀντὶ κατὰ πάτησας.

Ἀν-απ-αύδης, 2· ἀκούρατος ἦλ.

Ἄλ. στρ. 2, σ. 492.

Ἀνά-παυλα, ἢ ἡ ἀνάπαυσις· κακοῦ Σοφ. Φιλ. 631· πόνων Θουκ. 2, 98, Πλάτ. Πρωτ. 2, 653· σπουδῆς, Φιλ. 30· «θιγρημένοι κατ' ἀναπαύλας», ἐξηγουμένον διὰ τῶν τούτων = ἐναλλαξ ἀναπαυόμενοι, καὶ διὰ τούτου ὁ δὲ τμήμασιν ἐργαζόμενοι Θουκ. 2, 75· τὸς ὅπου ἀναπαύεται τις, - κατὰ τὴν Πλάτ. νόμ. 1, 625, Ἀριστ. βατρ. 113.

Ἀνα-παύλησις, ἢ τῷ προηγ. χρηστέ, ἐν Φλέγ. Τραλλ.

Ἀνά-παυλις· ἀνάπαυσις, κατάπαυσις Ἡσυχ. Ἀνά-παυμα, τό· ἀνάπαυσις· «ἀπαυμα μέρμερσιν» Ἡσ. θε. 55 καὶ συχνά μτγν. π. Ἀνυτ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 228.

Ἀνα-παύσιμος, 2· ἐπιτηδεύειος πρὸς ἀνάπαυσιν Εὔστ. Ἰλ. σ. 1260.

Ἀνά-παυσις, ἢ τὸ ἀναπαύεσθαι, ἡσυχάζειν ἀπὸ τοῦ κόπου· «ἀνάπαυσις ἐν παντί γλυκεῖα ἔργα» Πίνδ. Ν. 52 - κακὴν Θουκ. 4, 20, Πλάτ. Τιμ. 59 καὶ ἑσμ. Πλούτ. Λυκ. 22· ὁ δὲ κατὰ τῆς ἀναπαύσεως, τῆς σχολῆς Πολύβ. 5, 75, 104, ὁμοίως.

Ἀνα-παυστέον· ῥ. ἐπὶ τοῦ ἀναπαύεσθαι Γρ. Ναξ. λ. 44, σ. 715.

Ἀνα-παυστήριος, 2, ἰων ἀμπ. πρὸς ἀνάπαυσιν κατάλληλος· ὁ ἄσκος Ἡρ. 1, 101· «τὸ ἀναπαυστήριον» = ὁ καιρὸς τῆς ἀναπαύσεως, τὸ διὰ τῆς σάλπιγγος διδόμενον σημείον πρὸς τὸ ἀναπαύεσθαι ἐν τῷ στρατοῦ, ὅφ. Πολύδ. 4, 86.

Ἀνα-παυστικός, 3 ἀναπαυστικός Θεόδ. Στουδ. σ. 532.

Ἀνα-παύστρα, ἢ, «ὀκλαδίας δίφρος» ἀναπαύστραν φασι» Σχολ. Λουκ. Αἰσχύ. 1, 101.

Ἀνα-παυστήριος, 2 ἀναπαυστήριος, 3 ἀναπαυστήριον κάλλιστον· Ξεν. ἀπομν. 2, 8.

Ἀνα-παυτικός, 3· ὁ εἰς ἀνάπαυσιν ἰών, μτγν.

Ἀνα-παύω, ἰων. ἀμπαύω κάμνω ὁστ' ἀπαύω τις, ἀπάγω τινὰ ἐκ τινος· «καμῶν ἐπέπυσεν ἀνθρώπου ἐργον» = ἠνάγκασε τὸν ἀνθρώπου νὰ πάσῃσι τὰ ἔργα τῶν ἡμερῶν 550· - Μενέξενον Πλάτ. Αἰσ. 213 μετ' αὐτὸν πράγματος· - πλάνον, βοήν Σοφ. 1115, Τρ. 1252 50. ἀφῆναι τινὰ νὰ ἀπαύω

πανθ, νῆ ἡσυχάσθῃ Πλατ. ἐν Ἀνθ. 9, 111 - στράτευμα = τὸ στρατόν Σεν. Κύρ. 7, 1, 4 - προσέτι = - ἐκτὸν ἐκ τῆς κακοπαθείας = ἐκκουράζομαι Πολύδ. 3, 42 - καταπίτω - δάσιν Αἰλ. 1. Π. 2, 41 - ἄγω εἰς ἡσυχίαν - πόλιν Πλούτ. Νικ. 9, καὶ φονεύω. - Συγγνώμ. μέσ. παύομαι νῆ χάμνω τι, - νῆν, - ναυμαχίας Θουκ. 7, 73 - ἀναπαύομαι, ἐκκουράζομαι, πανταχοῦ ἐν χρήσει. - ἀναπαυόμενος ἐκ μακρᾶς ὁδοῦ Πλάτ. Κριτ. ἐν ἀρχῇ ἰδ. περὶ τοῦ ὕπνου, - ἐπὶ τῆς κλίνης ἤρ. 1, 182 - περὶ τοῦ στρατοῦ, στρατῶ Σεν. Κύρ. 2, 4, 4 - ἐὶ πόλεμος ἀναπύπνυται = ἔκαστος, ἐτελείωσεν, 7, 5, 47 (ἐλ.) ἐν Πλούτ. Λουκουλ. 5 τὸ ἀναπύπνυται εἶναι ἀντίθ. τῷ πύπνυται = ὁ πόλεμος διεκόπη (μόνον). - ἐκείνης τῆς διαβολῆς = ἀπέχσθαι τῆς δ., ἀν. 5, 6, 31 - μένω ἡσυχός, 4, 2, 4 - μετὰ τοῦ βαθυμετῆν Πολύδ. 10, 20 - παρὰ μετῆν, καὶ ἀποψήσκη Ἡρόδ. 1, 4, 18 - πρὸλ. Θούκρ. 1, 138.

Ἀνα-παφλάζω ἀνακαχλάζω Ἡσυχ. μετῆν. Ἀνα-πείω 1) πείθω τινά δι' ἄλλο τι, μεταβάλλω τὴν γνώμην του, μεταπείθω Πλάτ. Περρ. 493 2) καταπείθω, παρακινῶ εἰς τι - τοὺς ἀκούοντας θρᾶν τοῦτο Πλάτ. Μενν. 166, ὡς ἦδη παρ' ἤρ. 7, 123 - τινά τι ἄριστ. νεφ. 77 - γνώμην ἀναπείσας, - ὅν. 460 - χρήμασι, δώροις = δεκάζω με χρήμα, εἰρ. 665, Σεν. Κύρ. 1, 5, 4, ὅπου ἀντικεινται αὐτῷ τὸ «πείθειν λόγους» ὁδ. παραγῶ, παρασύρω, πλανῶ, ἀπομν. 3, 11, 10, συμκ. 8, 20 - ξεγείρω, ἀναστᾶν Βα-πταχ. 122.

Ἀνα-πεινᾶω - πεινῶ πάλιν Ἀθῶν. 3, 109. Ἀνα-πειρα, ἡ δοκιμή, πείρα, ἀπόπειρα - πλοίων Πολύδ. 26, 7 γυμνασίαι, ἀσκήσεις, - καὶ μέλειται, 10, 20 οὕτως, ἀναπειράσας ποι-εῖται Δ. Σικ. 13, 38 καὶ συχνά ἔμπειρα Στράβ. 9, σ. 421.

Ἀνα-πειρώμαι - πειρώμαι (πάλιν, ἐπα-νελιγμένως) ἰδ. περὶ πολιτικῶν γυμνασίων, γυμνάζω, μελετῶ καθ' Ἡσυχ. ἤρ. 4, 12 - περὶ τοῦ ναυτικοῦ, «τὸ ναυτικὸν ἐπλήρουν καὶ ἀνεκπερῶντο» Θουκ. 7, 7 - «ἐκάρεσιν ἄριστοι Πολύδ. 26 7 - ναυαῖ Δ. Σικ. 13, 38 - ναῶν ἀναπερῶμένην ἐπαρᾶται = εἰς θάλασσαν ἀφικμένην πρὸς δοκιμὴν Δημ. 51, 5. Ἀνα-πειρία, ἡ ἀναπείρα Β. Ἀν. 78 ἐξ ἄριστ. ὑπὸ Φρυγίχ. ἀποδοκίμ.

Ἀνα-πείρω - διατρώω, διατρώω, σουβλίζω, ἀναπείρωντες ἤλ. 6, 426 - ἀναπείρας ἤρ. 4, 94 - ἐπὶ εὐλοῦ ἀναπείρας = διαπεράσας εἰς εὐλόν, αὐτ. 103 - κίχλας ἄριστ. Ἀχ. 971 (78) καίτοι ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεακέρ. «ἐμπε-πείρωνται ἂν τὸν δαλόν» «μὴ τὸν πόδ' ἀ-ναπείρω» = ἵνα μὴ σουβλίσω τὸν πόδα, νῆ ἡλ. 6, 426 εἰς τὸν π. τίποτε Μάχ. ἐν Ἀθῆν. 8, 349 (στχ. 43).

Ἀνα-πειρώω - ἀνάγωνται Σουδ. Ἰδ. Β. Ἀν. 7, 389.

Ἀνα-πέσματα - «τὸ μὲν ἔστιν ἐν τῇ περὶ, ὡς ποταμὸν ἀναλθεῖν ἢ τι τοιαῦτον

πρόσωπον» τὸ δέ, περὶ τοὺς ἀναβαθμούς, ἀφ' ὧν ἀνέβαινον Ἐρινύες Πολύδ. 4, 137 (= ἀναπίσματα, ὁ ἴδι).

Ἀνα-πειστήριος, 3' καταπειστικός, θ. «χάυνωσιν ἀναπειστήριον» Ἀριστ. νηφ. 865.

Ἀνα-πελάσας ἀναρρωσθεῖς Ἡσυχ.

Ἀνα-πεμπάζω, μόν. παρὰ μετῆν. Λου. 3 Φιλοπ. 1, Ἠλιόδ. Αἰδ. 3, 3, ὑπὸ θ. Μαγ. ἀποδοκιμάζεται, κατὰ Σουδ. ἀναπεμπά-ζειν ἀνανεοῦσθαι, ἀναμνησθῆναι πεπεί-ηται ἀπὸ τῶν τοῖς πέντε δακτύλοις τῆς χει-ρὸς συνεχῆς ἀριθμοῦντων καὶ ἱκαναλαμβα-νόντων, οἷον κατὰ πεντάδα ἀριθμοῦντων - συνηθ. μέσ. κυρ. ἀπαριθμεῖν (κατὰ Σχολ. Ἀ-ριστ. σφ. 780 ἀναμασῶ) συνηθ. μετῆν. ἀνα-λογίζομαι, ἀναπολῶ εἰς τὸν νοῦν ἔτι ἀπαξ, κατὰ Λεξ. Τιμ. «ἐπαναλαμβάνειν κεφαλαίω-δότερον τὰ εἰρημένα», ὡς Πλάτ. Ἀδσ. 222 - ὄνειρον Λουκ. δλ. 5, καὶ μετῆν.

Ἀνα-πέμψαις, ἡ ἀνάμνησις, ἀναλογι-σμός, γλ. Σοφ. Οἱ. τ. 725.

Ἀνα-πεμπέον - β. ἐπὶ τοῦ ἀναπέμψαι Ὀργ. Κέλσ. σ. 239.

Ἀνα-πεμπτός, 3' προεξίγων, μετῆν.

Ἀνα-πέμπω 1) πέμπω ἑαίνω - κατωθεν ἀμπέμπω - Αἰσχ. χο. 376, ἀμφ. - κρου-νοὺς Πίνδ. Π. 1, 26, ἀφῆναι τι ν' αὐτῇσιν, «χρῶν - φύλλα», 11, 47 - φόματα Πλάτ. Τιμ. 85 - «βόρβορος εὐσωδῖαν» = ἐκπέμπει, ἔξατρίζει, Ἀλξ. Ἀφρ. - εἰς ἄκρας = εἰς τὰς κορυφὰς τοῦ ὄρους Σεν. Κύρ. 7, 5, 34 - εἰς τὸ ἰσχυρικὸν τῆς χώρας, ἰδ. εἰς τὴν Ἀσίαν Ἰσοκ. 12, 104 - εἰς Γωμέην = εἰς γ-μαλῶτους πέμπειν εἰς Ἰ. Πολύδ. 1, 7 καὶ - ἀν. τὸ γένος εἰς τινά = ἀνάγω, ἀναβιβάζω τὴν καταγωγὴν εἰς τινά Δ. Σικ. 4, 83 - πρὸλ. ἀνάγω 2) πέμπω ὅπως, ἀποπέμπω - ἔξ ἀλλὰς Πίνδ. 1. 6, 10, Πλούτ. Σδλ. 4. Μέσ. ἀπ' ἑαυτοῦ ἀποπέμπω Σεν. ἀν. 1, 1, 6.

Ἀνα-πεπταμένως φανερά Πλωτίν. τ. 2, σ. 911.

Ἀνα-πέπτω ἀναπέσω, μετῆν.

Ἀνα-πεπτακότως (ἀνα-πίτω) - ἀδύμως, βραδίως Πολύδ. 3, 123.

Ἀνα-πεσᾶς, 2, δ' - «ἀνδρωπος, ἔφ' οἷς ἔδει ἔγρηγορῆναι κατακείμενος καὶ κατὰ παλαιὰν ἀφελίαν ὀνομάτων εἰπεῖν ἀναπείσας Ἐδοτ. ἔρ. σ. 201.

Ἀνα-πέσσω, ἀπ. - πέττω (ἴδε πέττω) - βράζω πάλιν, ἀναθερμαίνω Ἀριστοτ. Ζ. 1. 6, 10, ὅπου ὁ Βέκκ. γράφει ἔμα πέττεται.

Ἀνα-πετάννυμι, π. ἀρκ. (ἴδε πετάννυ-μι), μέλ. ἀναπείω Μέν. ἐν Σουδ. ἀνοίγω, ἀπλώνω - ἰατία = ἀκλῶν τὰ παντα ἤλ. α, 480, ἐν τμήσ. ἰδ. - τὰς πόδας = ἀνοίγω τὰς π. ἤρ. 3, 147. 158 - ὄσρας Πλάτ. Φιλ. 62 - πρὸλ. Ἐν. Κύρ. 8, 3, 11 - «σάν-δεις ἀναπεπταμέναι» = ἡνταρμέναι θῆραι ἤλ. μ, 122 - θύραι Πίνδ. Ν. 9, 2 - ἐπλά-γος ἀναπεπταμένον = ἀνοικτὸν ἤρ. 8, 60. Συχνά ἀναπεπταμένοι = ἀνοικτός, - τὸ - πρὸς Πλάτ. Φαῖδ. 111, Σεν. Ἐλ. 4, 1, 8, Πολύδ. 1, 54 - «ἔτα τα καθάρὰ καὶ ἀναπ.» = ἢ ἐν καθάρῳ, ἐλευθέρῳ ἀξί, Πλούτ. Περικλ.

34. «παρησία κατακορής καὶ ἀναπ.» = ἀδ-
θάδης, ἀναδής Πλάτ. Φαίδρ. 240. — ὅμ-
ματα Ξεν. ἀπομν. 2, 1.

Ἀνα-πετάω· ἀναπέτομαι.
Ἀνα-πέτεια, ἡ ἀνοιξίς Ἀλέξ. Ἀφρ. προβλ.
1, 90.

Ἀνα-πετής, 2. ἀναπεταμένος, ἀνοικτός·
— ὀφθαλμοὶ Ἀρετ. 1, 6.

Ἀνα-πέτομαι· ἀνίπταμαι, πετώ πρὸς τὰ
ἄνω Ἦρ. καὶ ἱπὸμ. μτφ. περὶ σφοδρῶν ψυ-
χικῶν κινήσεων, ἀνεπτόμαν = ἐπέταξα Σοφ.
Αἴ. 678. «ἀνέπταν φύω», Ἀντ. 1292. ἀ-
ναπτήσθε, ὅπου. ἄρ. Ἦρ. 4, 132. ἀναπτών-
ται Ἀριστ. Λυσ. 774. «εἰς τὸν οὐρανὸν ἀ-
ναπτῆσει» (δ'. πρὸς. μέλ., ὡς. ἀναπτῆσο-
μαι Αἰσχ. ν. 3, 209) Πλάτ. νόμ. 10, 905.
ἀναπτέσθαι, Φαίδ. 109.

Ἀνα-πενυσις, ἡ ἐξέτασις Χαρίτ. 3, 4.

Ἀνα-πεφλασμένως, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ ἀνα-
φλάω Ἀριστ. Λυσ. 1099.

Ἀνα-πηγάζω· ἀναδίδωμι Ἡούχ.

Ἀνα-πήγνυμι (ἴδε πήγνυμι) ἐμπήγω· λα-
γῶα = σοῦβλίζω, περνῶ εἰς τὴν σοῦβλαν Ἀ-
ριστ. ἔκκλ. 843. «ἀν ἀναπήξαιμι ἐπὶ τοῦ
ξύλου» Ἀλέξ. ἐν Ἀθην. 4, 134. — παρκ.
ἀμτθ. «κεφαλὴ ὑπὲρ αἰχμῆς ἀναπεπηγυῖα»
= ἐμπηγμένη εἰς λόγχην Πλούτ. Κράσ. 26.

Ἀνα-πηθᾶω· πηθῶ ἐπάνω· «ἐκ λόγου
ἀμμήθησαι» Ἰλ. λ, 379. — ἐπ' ἔργον = ἀπὸ
τῆς κλίνης εἰς τὰ ἔργον Ἀριστ. ὄρν. 490. —
ἐπὶ τὸν ἱππον Ξεν. Ἐλ. 4, 1, 18. — πρὸς
τὸν πάππον, Κύρ. 1, 3, 9. — ἐπὶ τὴν κα-
τῆλιφα Ἀριστ. βατρ. 566. Παρὰ ῥήτορας
συχνά, ταχέως ἐμφανίζομαι, πηθῶ εἰς τὸ
ῥῆμα νᾶ ὁμιλήσω Ἀνδοκ. 1, 115. — ἐν
δήμῳ Κρατίν. ἐν Β. Ἀν. 7, 10. προβλ.
Πλάτ. συμπ. 213.

Ἀνα-πήθημα, τό· τῷ ἐπομ.· — αἵματος
Εὐστ. Ἰλ. σ. 680.

Ἀνα-πήθησις, ἡ τὸ ἀναπηθᾶν, — τῆς καρ-
δίας = παλμός τῆς κ. Ἀριστ. περὶ ἀν. 20, 7.

Ἀνα-πηλῶ· ἀναπάλλω Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ.
71, ἀμφ. ὁ Ὀδύσσει. γράφει ἀναμηλῶ, ὁ Ἑρ-
μάν. ἀναπιλῶ.

Ἀνα-πηνίζομαι, ἀναμηρύομαι, τυλίσσω,
περὶ τοῦ ὀφάσματος τῶν βομβυκίων Ἀριστοτ.
Ζ. 1, 5, 19.

Ἀνα-πηρία, ἡ ἀκρωτηριασμός· — σκελῶν
Ἀριστοτ. προβλ. 10, 20.

Ἀνα-πηρος, 5. ἡκρωτηριασμένος· «χωλοὶ
καὶ τυφλοὶ καὶ ἄλλοι ἀνάπηροι Πλάτ. Κρίτ.
53. — βοῖδια Ἑρμιπ. ἐν Ἀθην. 12, 551.
καὶ μτφ. «ψυχὴ πρὸς ἀλήθειαν ἀν.» Πλάτ.
πολ. 7, 535. «ἀνάπτηρον ποιέσθαι» = τῷ
ἐπομ. Αἰσχίν. 1, 183.

Ἀνα-πηρώ· ποῶ τινά ἀνάπτηρον, ἐξα-
σθενᾶν, περὶ τῆς ψυχῆς Πλάτ. Φιλ. 31.
«γυῖ' ἀναπρωθῆς» Φιλίππ. ἐν Ἀνθ. 6, 104.

Ἀνα-πίας· κατανατος, υἱὸς Ἀμφιπόμου Στραβ.

Ἀνα-πίδναμαι, δι. γρ. ἀντὶ ἀναπίνναμαι
Μοσχ. 2, 109.

Ἀνα-πίδω· ἀναβλύζω, ἔνερ. Πλούτ. Αἰμ. 14.

Ἀνα-πίδζω· πιδζῶ πρὸς τὰ ὀπίσω Ἀρετ.
σ. 23

Ἀνα-πίσεις, ἡ τὸ ἀναπείζειν Ἑρωτιαν.
Ἀνα-πίεσμα, τό· μηχανήμα ἐν τῇ σελήνῃ
δι' ἧς ἀνεδίδασιν Πολυδ. 4, 127.

Ἀνα-πίεσμός, ὁ τὸ ἀναπείζειν Ἦρ. κιν-
ματ. σ. 182.

Ἀνα-πίνναμαι· ἀναπηδᾶ Μοσχ. 2, 109.

ἄλλ. ἀναγιν. ἀνεπήλατο ἡ ἀνεπιδόνατο.

Ἀνα-πίμπλημι (ἴδε πίμπλημι)· πληρῶ,
ἐκπληρῶ· «— μοῖραν βιότοις» = πληρῶ τὸ
μέτρον τῆς ζωῆς Ἰλ. β, 170. — πότμον =
ἀποθνήσκω, λ, 263. προβλ. Πινδ. Ν. 10, 57.
«ὅμοιον πότμον ἀμειπλάντες» (ὅπου κατὰ
πρῶτον ἀπαντᾷ ὁ ἐν.)· «— νῆματα ἐπιμοῖραι»
Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 7, 504. Ὡς. — ἀλγία,
καχά = ὑποφέρειν Ὀδ. ε, 302. Ἰλ. ο, 132.
«αἰσά σοι κῆδ' ἀναπλήσαι» Ὀδ. ε, 207. προβλ.
Ἦρ. 5, 4, καὶ συχνά μτγν. π. Ἀπολλ. 1.
1035, Κ. Σμ. 2, 655. παθ. «λογαρίων
ἀναπλησμένους» Θεόγγητ. κωμ. ἐν Ἀθην.
πναπαδῶ τὴν ὄρχην Ἦρ. β, 12. Συνηθ.
τί τινος, ὡς — πόλιν αἰσχυρῆς, πονηρᾶς πό-
λεως Δημ. Αἰπτ. 28, 50. — ἀγρυπνίαν θα-
κῶν Πλάτ. Ἀξ. 368. ἰδ. μολύονθαι.
2, 51. προβλ. Ἀριστ. νεφ. 1011. — αἰσάν
= περιπλέκω εἰς τὴν αἰτίαν, ἐνοχλῶν Πλάτ.
ἀπολ. 32. μολύνομαι, κηλιδούμαι, — κα-
κίας Ξεν. Κύρ. 2, 2, 27. προβλ. Πλάτ.
Φαίδ. 67.

Ἀνα-πίμπρημι· φουσκῶνω, μόν. ἐν τῷ
«φαρὰς δ' ἀναπίμπροται αὐγὴν» Νικ.
θρη. 179.

Ἀνα-πίνω (ἴδε πίνω)· ροφῶ, ἐκμυζῶ Ἰπ-
ποκρ.

Ἀν-άπιος, ὁ· μὴ ἔχων ἀπία Τζέτζ. 1π. 60.

Ἀνα-πιπράσκω (ἴδε πιπράσκω)· πιπρά-
σκω πάλιν Πολυδ. 7, 12.

Ἀνα-πίπτω (ἴδε πίπτω)· 1) πίπτω πρὸς
τὰ ὀπίσω· ἀμπίπτει Αἰσχ. Ἀγ. 1581, Εὐρό-
κλ. 410. ἀμπύω πρὸς τὰ ὀπίσω ὡς ἐν
τῇ κωπηλασίᾳ, ἀντίθ. τῷ προνεύω Ξεν.
οἰκ. 8, 8. «ῥοθιάζε κἀνάπιπτε» Κρατίν.
ἐν Ἀθην. 1, 23, Πολύβ. 1, 21, 2. «ἀνέπ-
σαν ὑπτία» Πλάτ. Φαίδρ. 254. κατακλίνω-
μαι, ἰδ. εἰς τὴν τράπεζαν, Κ. Δ. καὶ μτγν.
Λουκ. ὕν. 23 (2) μτφ. χάνω τὸ θέρπος, πα-
ταβάλλομαι Θουκ. 1, 70. — ταῖς ψυχαῖς
Πολύβ. 4, 51. ἴδε Ἀθην. 1, 23, ὅς παρ.
εἶται μακρότερον λόγον περὶ τῆς λέξ. καὶ τὰ
ἐρμηνεύει ἀδυσμῶ, ὀλιγωρῶ ἔτι μένω, κτλ.
ἀμελῶς πράττομαι· «ἀναπεπτόκει τὰ τῆς
ἐξόδου» = ἡ ἐξόδος ἐνληργετο λίαν νωθρῶς
καὶ ἀμελῶς Δημ. 21, 163.

Ἀνα-πισσῶ· πισσῶνω πάλιν Γεωγ. 6, 8, 3.

Ἀνα-πιστεύω· ἐμπιστεύομαι, ἐλπίζω.

Ἀνα-πιτνέω, ἀναπίπτω.

Ἀνα-πιτνημι, π. = ἀναπετάννυμι Πινδ.
Ο. 6, 27, Νικ. ἀλ. 435. ἄλλ. «ἀλωπῆ» =

ναπιτναμένα· ἀναπίπτουσα Πινδ. 1. 3, 65.

Ἀνα-πιτισμός, ὁ, ἴσφ. ἀντὶ ἀναπισμού· ὁ

Ἀνα-πλάκχητος, π. = ἀναμπλάκχεται,

μὴ ἁμαρτάνων, ἡ γρ. τῶν ἀρίστ. χειρ. Σοφ.

Οἱ. τ. 473, κῆρς ἀν.

Ἀνα-πλαναόμαι· πλανῶμαι.

Ἀνα-πλασις, ἡ ἢ ἐκ νέου πλάσις, μετά-
πλασις Ἰπποκρ. ἢ δι' ὀνειρώτων ἀνάπλα-
σις = τὰ φαντάσματα Γρ. Ναζ. - περί τοῦ
φαντάσματος, τῆς ἀναπόσεως, ἐκκλ.
Ἀνα-πλάσμα, τό τό ἀναπλασθέν, πλαστόν
πράγμα, μιμικῶς παρασταθὲν Στράβ. 11, σ.
330. γέννημα τῆς φαντασίας, «κενοπαθήμα-
τα καὶ ἀναπλάσματα τῆς διανοίας» Σ. Ἐμπ.
πρ. μαθ. 8, 354.

Ἀνα-πλασμός, ὁ τὸ πλάττειν διὰ τῆς
φαντασίας, «τὸν ἐκ τῶν ματαίων ἐλπίδων
ἀναπλασμών» Πλούτ. 70, σ. 113. «ὅταν δό-
νται τοῖς ἐν ποιεῖσθαι τὸν ἀναπλασμών ψυ-
χῇ» Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 7, 222, ὅπερ ὀλίγ.
ἀνωτέρω ἐκφράζει οὕτως. «ὅταν ἀπὸ τῆς
φαντασίας ἐκουσίως ἀναχωρηθῇ αὐτῷ καὶ
ἀναπλάσῃ φαντάσμα».

Ἀνα-πλάσσω, ἀττ. - πλάττω (ἴδε πλάσ-
σω) μεταπλάττω, μεταμορφώνω, μέσ. - οί-
σαν = ἀνοικοδομῶ Πρ. 8, 109. - ἐν γέν.
μορφώνω, σχηματίζω. = μέλη παιδός.
Πλάτ. Ἀλκ. 1, 121. ἀναπεπλάκασι Τέλης
ἐν Στράβ. 97, 31, Λουκ. Ἐρμ. 71. πρβλ.
Ἰππ. κυν. 3, 168. καὶ περὶ ποιήσεων. «Θέ-
σις πρώτος ἀνέπλεκε τραγικὴν δοιδὴν»
Διόσκ. ἐν Ἀνθ. 7, 410. καὶ ἐν γέν. πλάτ-
τω, ἐπινῶ Πολύδ. 3, 94. ἢ διὰ τοῦ βα-
πτισματος ἀναγέννησις, ἐκκλ.

Ἀνα-πλάστος, 2. ὅστις δύναται νὰ πλα-
σθῇ Πλάτ. 7, 12 σ. 430.

Ἀνα-πλάτύνω, πλατύνω Πλούτ. ἐν Εὐ-
αἰ. 10, πρ. 3, σ. 84.

Ἀνα-πλέω, ἐπ. = ἀναπλέω Νικ. Θηρ. 308;
Ἰππ. Ἀργ. 1039.

Ἀνα-πλέκω, πλέκω περὶ τι. «ὅμοιοι τῶν
ῥέμας ἀναπλέκοντι καὶ κεφαλὰς» Πίνδ. Ὀ.
3, 82. - τὴν κόμην Πολύδ. 2, 35. Μέσ.
Ἰππ. ἄλ. 3, 470. πλέκω ἑαυτῷ στέφα-
νον Λουκ. ἄλ. 6. ἀναδίδω τὴν κόμην καὶ
αὐτὴν, κατὰ πλ. 3. μτρ. - ῥυθμόν
Ἀργ. ἐν Ἀνθ. 9, 64.

Ἀνα-πλέω, ἀν. ἀνάπλεω Ἀριστοτ. ψυχ.
2, 11.

Ἀνα-πλέωσις, ἡ τὸ ἄνω τοῦ βροῦρου πλέ-
ειν. «ἀν. ὀστίου» = ἡ χαλάρωσις τοῦ σπλη-
νός τοῦ Ἰπποκρ.

Ἀνα-πλέω (ἴδε πλέω) 1) πλέω πρὸς τὰ
ἄνω. - σπεινωπὸν Ὁδ. μ. 234. πλέω ἐ-
ναντίον ῥεύματος, πρὸς τὰς πηγὰς ποτα-
μῶν. «ἀπὸ θαλάττης εἰς Νεῖλον» Θουκ. 1,
104. 99. παθ. «ὁ ποταμὸς ἐκ θαλάττης ἀνα-
πλέει» Πολύδ. 2, 16, 10. πρβλ. Δ. Ἀλ. 3, 44.
ἐν γέν. πλέω πρὸς τὸ πέρατος, ἐκπλέω, περὶ
τῆς εἰς Τρούϊν ἐκτροχίας Ἰλ. λ, 22, καὶ
σχετ. Πολύδ. ὡς τὸ ἀνάγασθαι 2) πλέω
πρὸς τὰ ὀπίσω Ξεν. Ἐλ. 4, 8, 36, Δημ. 32,
19, Πολύδ. 5, 102. 3) «ὁδόντες ἀναπλέ-
ουσι» ῥαλασσάντες ἐκπίπτουσιν Ἰπποκρ. σ.
1124, Νικ. Θηρ. 308.

Ἀνα-πλέωσις, 2, καὶ θηλ. ἀναπλέα Πλάτ.
Φαῖδ. 83, ὁ ἀττ. καὶ συνηθ. τύπος ἀντὶ ἀ-
νάπλεως. γεμίσις - συνηθ. Πρ. 4, 31. 18.
πλήρης κακοῦ τινος, ἀκάθαρτος, ρολοσμέ-
νος «ὁ φθαλμὸς ἔχει ἀνάπλεως σκότους»

Πλάτ. πολ. 7, 516. «τὴν χεῖρα τῶν ἀνεί-
πλεως» Λουκ. ἐν. 6.

Ἀνα-πλήθω, ἀναπληθήμει, ἰδ. μολύνω,
ροπαίνω Ἠλιδ. καὶ ἀμτθ. εἶμαι πλήρης
Κ. Σμ. 13, 22.

Ἀνα-πλημμυρέω, πλημμυρῶ Φιλύστρ.
σ. 778.

Ἀνα-πλημμύρω, κάμνω τι νὰ πλημμυρί-
σῃ = θάλασσαν Κ. Σμ. 14, 634.

Ἀνα-πληρώω, γεμίζω, συμπληρώνω, τὸ
ἐλλείπον - τὸ κενωθὲν Πλάτ. Τιμ. 81. «εἴ-
τι ἐξέλειπον ἀναπληρώσαι», συμπ. 188. 18.
συμπληρῶ, καθιστῶ ἀριθμὸν τινα ὁλό-
κληρον - τοὺς διακοσίους Δημ. 14, 76.
πρβλ. Ξεν. προσδ. 4, 24. - τὴν βουλὴν
Πλούτ. Ποπλ. 11. - τὰς τάξεις Πύρρ. 18. -
παθ. πάλιν γίνεσθαι πλήρης, «ὁ ἥλιος ἀνε-
πληρώθη» Θουκ. 2, 28. ἐκπληρῶ Πλούτ.
ἀποτίνω, πληρώνω Ἀπκ. Μέσ. - δώματα
Εὐρ. Ἐλ. 908. «ἀναπληρωτέον τὴν ἀλή-
θειαν» = πρέπει νὰ παρὰσχῶμεν ὁλόκληρον
τὴν ἀλ. Πλούτ. Κίμ. 2.

Ἀνα-πλήρωμα, τό συμπληρώσις, μτρν.
ἐμβάλωμα Φωτ. 493, 16.

Ἀνα-πληρωματικός, 3. συμπληρωματικός.

Ἀνα-πλήρωσις, ἡ τὸ ἀναπληρῶν, συμ-
πληρῶν τὸ ἐλλείπει Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 10,
3, 6. ἐκανοποίησις ὀργῆς Πλούτ. Ἀράτ. 45.

Ἀνα-πληστικός, 3 (ἀναπληρῶν) ὁ συμ-
πληρῶν Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 2, 3. ὁ γεμίζων,
ὅηλ. μολύνων, πρὸς 25, 12.

Ἀνα-πλίσσω, πηδῶ, σκίρτῶ Ἀρατ. 1108,
ἀντὶ τοῦ ἀναπληρῶσαι.

Ἀνα-πλοκή, ἡ ἡ σύνδεσις ἀναδιδόντων
τόνων ἐν τῇ μουσικῇ, ἀν. 10. καταπλοκή
Πτολ. ἀρμ. 2, 12.

Ἀνα-πλοος, συνηρ. ἀνάπλους, ὁ 1) ὁ ἐναν-
τίον τοῦ ῥεύματος πλοῦς Πρ. 2, 4, Πλούτ.
Κάτ. ν. 39. 2) ὁ ἐκ λιμένος εἰς τὸ πέ-
λαγος πλοῦς Πολύδ. 1, 53. «ἀνάπλους ποι-
εῖσθαι» = ἀνάγασθαι, 1, 49. «τὸν ἀνάπλους
ἐκ τῆς θαλάττης ταυτὴ πρὸς ἐκεῖνον ὡς εἰς
λιμένα ἐποίησάτο» Πλάτ. Τιμ. σ. 115. «ὁ
δὲ ἀνάπλους καὶ ὁ μέγιστος λιμὴν γεμῖαι
πλοίων καὶ ἐμπόρων ἀφικνουμένων πάντο-
θεν» = ὁ τόπος ὅθεν ἐκπλεῖει τις, Κριτί. 117.
3) ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω πλοῦς Θεόφρ. αἰτ. φ.
4, 7, 3.

Ἀνάπλους, ὁ χώρος «ἐν ἀριστοῖς ἐκπλε-
οντι τὸν Εὐεῖνον», πλησίον τοῦ Βαζαντίου
Προκ.

Ἀν-ἀπλῶν, ἀπλῶν Διοσκ. 189. - ὁράν =
ἀνοίγω Βάθρ. 74, 3.

Ἀνα-πλύνω, πάλιν πλύνω, ἐκπλύνω.

Ἀνα-πλύνσις, ἡ ἀπόλουσις Ἀριστοτ. περὶ
ἐν. 2.

Ἀν-ἀπλῶσις, ἡ ἐξἀπλῶσις, ἀνέπτυξις
Πλωτίν. σ. 541.

Ἀνα-πλωτάξω, ἐκπέμπω χρόνον κυμάτων
ἢ νεῶς Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, σ. 187.

Ἀν-ἀπλωτικός, 3. ἐξηγητικός, μτρν.

Ἀνα-πλῶν, ἀναπλῶν Πρ. 1, 78. Ὀππ.

Ἀνα-πνεύω, ἐπ. = ἀναπνέω, ἰδ. μτρν.
Ἀπολλ. Ἰ. 2, 737 καὶ Ἀνθ.

« τὰς καταστάσεις παρά τινος Ἀνα. 16, 6, μτγν.

Ἄνα-πράτης, ὁ ὁ μεταπράτης Πολυδ.

Ἄνα-πρεπής, Ἀισχ. ἱκ. 120, ὅπου ἀντι-ἀμπρεπής γράφ. ὁρθοτρ. ἐμπρεπής.

Ἄνα-πρεσβεύω = πρεσβεύω Ἰωσ. ἀρχ. 18, 2, 4.

Ἄνα-πρήθω = ἀναπρήρμι, ἐν τῇ φράσει « δάκρυ ἀναπρήσας » = χύσας θερμὰ δάκρυα Πλ. τ. 433, Ὁδ. 6, 81. Ὁ Βουτμάν. λαξ. 1, σ. 107 διακρίνει τὸ πρήθω τοῦ πῖμπρημι καὶ τὸ ἐρμηνεύει ἀναερώω, ἀναδίδωμι. Ὁ δὲ Δοιδερλάιν τὸ θεωρεῖ ὡς συγκ. τοῦ ἀναπεράω.

Ἄνα-πρίστις, ἡ ἡ κρινώσις Ἰκποκρ. ἱκ. σ. 1288, ἄλλ. γρ. ἀνέτρησις.

Ἄνα-πρίω = στήζω διὰ κρινώσις Νίκ. θηρ. 308.

Ἄνα-προαιμιάζομαι = ποιῶ προοίμιον τοῦ ἔδου. « ἀνακρουόμεθα » ἀναπροαιμιάζομεθα Σουδ.

Ἄνα-πταιστος, 2° ἀπταιστος, ὁ μὴ πταίω Σουδ.

Ἄν-απτέον = συνδεδετόν Στράβ. 1, σ. 54.

Ἄνα-πτερο-φορέω = πτεροφορῶ πάλιν Φιλ. ἐν Ἰ. Δασμακ. σ. 784.

Ἄνα-περῶν = παρήγω πτερά, ποιῶ πτερόν « ἀνεπτέρωκα » = ἀνιπρῶθησαν αἱ τρίχες μου Εὐρ. Ἑλ. 633 ἰδ. ἐξεγείρω, ἐξερεθίζω, περὶ ἐμπροσθεν φογικῶν κινήσεων, πλανῶ, παρὰσώρω, κοιν ἐξμυαλίζω Ἦρ. 2, 115. « ἀναπτεροῦν τινα λόγους » Ἀριστ. ὅρν. 149. « νῦν δει, νῦν ἀνηθῆσαι πάλιν κἀναπτερώσκει πᾶν τὸ σῶμα », Ἀνα. 669. « φόδος μ' ἀναπτεροῖ » Εὐρ. ἱκ. 100. πρὸλ. Πλάτ. Φαίδρ. 255. ὅθ. παθ. εὐρίσκωμαι εἰς ἐμπροσθὴ ἀνησυχίαν, προσδοκῶν Ἀισχ. χο. 227, Ξεν. Ἑλ. 3, 4, 2. « ἀναπτερωθεὶς ὑπὸ τινος » = ἐξεγερθεὶς, ἐρεθισθεὶς, 3, 1, 11. « ἀνεπτεροῦτο καὶ μετῴρος ἦν ταῖς ἐλπίσι » Κρατίν. ἐν Σουδ. πρὸλ. τὰ χωρία τοῦ Ἀριστ. ὅρν. 433, 1439, 1445, τὰ ὅποια περιέχουσι λαγοπαλινγνιον, καὶ Β. Ἄν. 10. « ἀνεπτερωσθαι, οἷον ἀνασπασθῆναι, ἐκπτοτον εἶναι » — πρὸς τὴν ἐλπίδα = ἐμπνεόμενος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος Πλούτ. Σερτ. 24. Παροίμ. « ἀνεπτερωμένη δέ ἐστι καὶ ἄσπις (γυνή, εἶδος ἔχουσα πορνικόν) » Ἀχ. Τάτ. παρ. 7, 11. « ἀναπτερώσω μετέωρον ποιήσω » ἀνεπτερωμένος = μετεωρισμένος, καὶ κεκοιμισμένος Πύσχ.

Ἄνα-περρυγίζω = σηκώνω τὰ πτερά Αἰλ. Ζ. 1, 4, 30.

Ἄνα-περρωτός, ὁ πτερωτός Μένανδ. ἱστ. ἀπ. σ. 428.

Ἄν-άπτεις, ὁ ὁ ἐξάπτων καὶ διαγείρων εἰς τὸ στασιάζειν Ἰρ. Ναξ. λ. 32.

Ἄν-άπτῃσις, ἡ ἐκ νέου πτήσις Μαν. Φιλ. 5, 612.

Ἄν-απτιός, 3° ὁ ἀνάπτων, καίων, ἀρχ. λαξ.

Ἄνα-πυλόμενος = γοδοῦμαι, τρομάζω, σιγάζομαι Ἠρόδ. 2, 7, 12, Πλούτ. Πειλοπ. 12, 16.

« ἀνεπτοημένοι » τὰς διανοίας ἀνατίττειται νοῖς Πύσχ.

Ἄνα-πτοίεω = φοβίζω, τρομάζω, ταράττω Μόσχ. 2, 23, Μουσ. 168, ἄλλ. μτγν. π.

Ἄν-απτος = ἀληπτος, ἀπίστος Πύσχ.

Ἄνα-πτυκτέον ἐπίθ. τοῦ ἀναπτύσσω.

Ἄνα-πτυκτός, 2° β. ἐπίθ. τοῦ ἀναπτύσσω.

Ἄνα-πτυξίς, ἡ ἀπλωσις, ἀνοίξις τοῦ στόματος Ἀριστ. ζ. μορ. 2, 3, 1. Ἰρμηνεύει, διασπέρσις, βητ. πρὸς Ἀλ. 26. Ἀθην. 1, Πλούτ. ἡ σ. 382. « ἐξηγήσεις ἐστὶ τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁρισμός τοῦ ἀνθρώπου, καὶ οἷον ἀνάπτυξις » Φιλῶν.

Ἄνα-πτυσίς, ἡ τὸ πτύειν Γαλην. τ. 2, σ. 51.

Ἄνα-πτύσσω = ἀνοίγω πρᾶγμα τυλιγμένον ἢ διπλωμένον, οἷον κυλινδρὸς βιβλίον Ἦρ. 1, 48. « χιτῶνος πτέρυγας Πλούτ. Ἀνακ. καὶ Νομ. 3. « χλαμύδα, Δημητρ. 42. ὅθ. ἐν γιν. ἀνοίγω, ἀνεπτυγμένα = φανερά Ξεν. Ἦρ. 2, 4. « ὅμμα ἀνεπτυγμένον », ἀντίθ. συμμῶν Ἀριστ. φυσιογ. 3. « χεῖλος ὀκνη. ἀλ. 3, 247. « τῶν διδύμων ὑστρακοδέρμων τὰ μὲν ἐστὶν ἀναπτυστά, οἷον κτένες καὶ μὲν ἐπὶ θάτερα γὰρ συγκλείονται, ὥστε ἀνοίγεισθαι θάτερα καὶ συγκλείεσθαι » Ἀριστ. ζ. μορ. 4, 7. « πύλας Εὐρ. Ἰ. Τ. 1288. φρένα, Γρ. 657, ὡς. — κήρ πρὸς τινα Μόσχ. 4, 161. — φάλαγγα = ἀνεκλίττειν τὴν φάλαγγα ὥστε οἱ στρατιῶται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀφίστανται ἀλλήλων καὶ τοποθετοῦνται ὅς εἰς ὅπασθεν τὸ ἄλλου, δι' οὗ ἡ παράταξις γίνεται βαθυτέρα Ξεν. Κυρ. 7, 8, 3. « τὸ κέρα ἀναπτύσσεται » = καλεῖται τὸ κέρα καὶ βελόν, ἀν. 1, 10, 9. πρὸλ. Πλούτ. Πειλοπ. 23. — Μτρ. ἀναλύω, ἐξηγῶ, διασπαρῶ καὶ ὅθ. Ἀισχ. Πέρσ. 250. — πρὸς τὸ φῶς Σοφ. 629. — φορέω = ἀναμασῶ τὴν τροφήν Ὀνη. ἀλ. 1, 137.

Ἄνα-πτύχη, π. ἀμπύχη, ἡ ἀνάπτυξις = ἡλύω Εὐρ. Ἰππ. 607, καλ. Πύσχ. ἀνατολαί, ἀκτίνες, — κατ' Εὐστ. τὴν σ. 679 « τοῦ ἀναπτύσσοντος τὰ ἐν σκότειν », καὶ δὲ Σχολ. τὸ ἐξηπλωμένον φῶς τοῦ ἡλίου, αἱ ἀκτίνες ὡς. — αἰθέρος = ὁ εὐρύς χώρος τοῦ αἰθέρος Εὐρ. Ἰ. 1445. « οὐρανὸς ἀναπτύχη » Σοφ. ἀπ. 655. « ὅμμα τοῦ μὲν ἀναπτύχεται τ' ἐλευθέρου = δύναιται ἐλευθέρως ἀναπτύσσειν, ἀνοίγει τοῦ δρεβαλίου Εὐρ. Πλ. 863.

Ἄνα-πτύχως, 2° ὅστις δύναται ὁ ἀναπτύσσειν, ἀνοίγειν τῶν διδύμων τὰ μὲν ἐστὶν ἀνάπτυστα, οἷον αἱ κτένες καὶ μύες » Ἀριστ. Ζ. 1, 4, 2.

Ἄνα-πτύω (ἴδε πτύω) πτύω πρὸς τὴν ἀνω ἐκπύω Σοφ. Ἄνε 996. « κῆλατος ἀπύχης » Ἀπολλ. Ρ. 2, 570 καὶ ἐν περ. Παιδ. 12, 13, Πλούτ. Ἀρτ. 32.

Ἄν-άπτω 1) προσκολλῶ, ἔχωρῶ καὶ σπέρνω τὴν ἐπὶ τινος ἄλλου « ἐκ δ' αὐτοῦ πύρατ' ἀνήρθω » = νῆ δεθῶσιν ἐξ αὐτοῦ, καὶ Πύσχ. ἐξηγῶ, δεδέσθω Ὁδ. μ. 51. πρὸλ. Ἀπολλ. Ρ. 2, 160, καὶ αἰσ. ὅστις ἐξ Εὐρ. Μηδ. 748. — πρὸς τι, Ἦρ. μ. 1011. — 2)

γαλα = ἀνατίθῃμι Ὁδ. γ, 274· μῶμον = προσάπτω μ. 6, 85, ὥς. - αἰσχρός τινα Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 5, 302· ἐν γέν. ἀποδίδω, προσάπτω - αἶμα εἰς τινα = ἀποδίδω εἰς τὸν τὸν φόνον Πλούτ. Ἀντ. 46· ἐπὶ τὴν αἰτίαν τῆς πόλεως εἰς τὸν Πύθιον ἀνῆψε, Λυκ. 6 καὶ συχνὰ πρὸς. «τί νύ τοι τόσα κήδε» ἀνήπται Ἀπολλ. Ῥ. 2, 245). - Μέσ. προσάπτω ἑμαυτὸν - τινός = ἐκ τινός - πέπλων Εὐρ. Ἦρ. μ. 629 καὶ μετὴν. ἰδιάζον εἶνε τὸ Διναρχ. 1, 36· ἐπιστολὴν ἐκ τῶν δακτύλων ἀναλαμβάνω, πρὸς δὲ Βέκκερ. πρὸς. Αἰσχίν. 3, 164 = κρατῶν ἐν ταῖς χερσὶν ἐπιστολὴν μόνον διὰ τὴν φαίνεται· προσδένω εἰς ἑμαυτὸν, ἐξ ἑμαυτοῦ - ναὺς = κυριεύματα πλοῦτα ἀπάγω Δ. Σικ. 13, 19, Πλούτ. Κσμ. 8. - χάριν τινα = εὐχαριστεῖν τινα Ἀπολλ. Ῥ. 2, 114· ἀλλὰ - χάριτας εἰς τινα = παρέχω εὐνοίαν εἰς τινα Εὐρ. Φοιν. 572· - κῆδος τινα = συνδένει συγγένειαν μετὰ τινα, Τρ. 815· - ἐνδύω, - στέρνω εἰς νεβρίδα Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 6, 172· μετ. «οὐδὲ ἔτι τάρβος ἀνάφραται» = δὲν θὰ ἔχω πλέον φόβον Ἀπολλ. Ῥ. 2, 644· 2) ἀνάπτω, ἐν τῇ σημερ. σημ. τῆς λέξεως - φῶς Πλάτ. Τιμ. 39, Εὐρ. πῦρ θεοῖς, Ὀρ. 1137· - πυρὶ δόμους, 1594· καὶ μετ. «μεῖζον θυμῷ», Μηδ. 107 καὶ συχνὰ μετὴν καὶ περὶ παροξυσμῶν πυρὸς, «καστὰς λαμπρὰς ἀνήπτει» = ἐφωτίζεται, θαλλ. ἐν Ἀνθ. 7, 188, religo, appendo, accendo. ἀναπτωσις, ἡ τὸ ἀναπτεῖν, χάνειν τὸ ἄσπερον, μετὴν. Ῥ. ἀναπίπτω. ἀναπτωτός· ἀναπτωτικῶς Σχολ. Δ. Ἦρ. 69. Ἀνα-πυκνάζω· πυκνῶναι· ἀμπεῖς, παρὰ τὸ ἀναπυκνάζειν καὶ ἀνέχειν τὰς τρίχας· Ἐτ. Μ. σ. 86. Ἀνα-πυθάνομαι (ῖδε πυθάνομαι)· πυθάνομαι, ἐξετάζω νὰ μάθω Ἦρ. 5, 57· - τινός = ἐρωτῶ νὰ μάθω παρὰ τινός Ἀριστ. Ἦρ. 678· «ταῦτα πρὸς τὸ μανθάνω» καὶ ταῦτα πράττονται Ἐν. ἀν. 5, 7, 1· - παρὰ τινός τι Ἀθην. 1, 2. Ἀνα-πυρίζω· ἀναφλέγω, καίω Ἰ. Χρυσ. τ. 8, σ. 2. Ἀνα-πυρώ· ἀνάπτω Ἀριστ. π. κόσμ. Δ. 18. Ἀνα-πυρσέω· τῷ προηγ. «ἡ ἀκτίς αὐτῆς (τῆς πορφύρας τῆς βαφῆς) ἀναπυρσέει» αὐξάνει τὸ πῦρ τοῦ χρώματος Πολυδ. 1, 49. Ἀνα-πυστός, 2· γνωστός, πασίγνωστος, ὥς τὸ περίπυστος Ὁδ. λ, 274, Ἦρ. 6, 64. Ἀνα-πυτίζω· ἀναβλύζω, ἀναδίδω Ἦρ. Πνευματ. σ. 181. Ἀνα-πυτισμός, ὁ τὸ ἀναπυτίζειν Ἦρ. αὐτομ. σ. 247. Ἀνα-πώλημα, δωρ. ἀμπώλημα· ὅτι ἀναπύλλεται, Ἦρ. πιν. 62. Ἀνα-πωμαζώ· ἀνοίγω τὸ πῶμα Ἦρ. Πνευματ. σ. 150. Ἀνα-πωσις· ῖδε τὸ ἐπ. Ἀνα-πωσις, ἡ, εὐχρηστ. ὁ τύπ. ἀρπύρις· ῖδε ἀμψωσις Πίνδ. Ὀ. 9, 56.

Ἀναρ-, π. καὶ ἰων. ἀντὶ ἀναρ- ἐν ταῖς ἀπὸ ἀργομένων λέξεων. Ἀναρ· ὄναρ Ἦσυχ. Ἀναρ· πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ. Ἀναρ· ἀκτίας· δημόσιος Ἦσυχ. Ἀναρ· ἀρόμα· ἀποσῶν τὴν ἀρὰν· «διαλύειν τὴν γενομένην ἀρὰν Σουδ.»· ὁ τὸ ἱπαρασάμενος ἀναλύειν τὴν ἀρὰν ἀναρῶσθαι λέγεται Πολυδ. 5, 130. Ἀναρ· ἀρβηλα· τὰ μὴ ἐξεσμένα Ἀρβηλοῖς γὰρ τὰ δέρματα (ἐξοσιν) Ἦσυχ. Ἀναρ· ἀρβηλος, 2· ἀνυπόδητος Εὐρ. Μετ. ἀπ. 6, 7. Ἀναρ· ἀργυρία, ἡ· ἀναργυρίας παραγραφή· «ἀν. λέγεται, ὅταν τις γράψας οἰκιστὴρος καὶ ὁμολογήσας λαβεῖν ἀργύριον καὶ σὺδαμῶς ἔλαβεν ἂν ὁμολόγησεν ἡ λαβεῖν μέρος τοῦ γλῶσ. Βασίλ. Ἀναρ· ἀργυρος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἀργυρον Πλάτ. νόμ. 3, 679· ὁ ἔχων ἀργύριον, ἀδωροδόκτος Πολυδ. 6, 191· ἀγιοῖ Ἀναργυροῖ· διότι ἀέριστοι παρῆχον τοῖς θεομένοις τὴν θερραπέαν, ἔκκλ. Ἀναρ· ἀρδευτός, 2· ἀπότιστος Κύρ. Ἀδ. 3. Ἀναρ· ἀρεα ὄρη· ὄρη ἐν Σκυθία, κατ. Ἀναρ· ῥοι Πτολ. Ἀναρ· εἰν· ἀμείλιχτοι, κυσικιστοὶ Ἦσυχ. Ἀναρ· ἀρετός, 2· ὁ ἄνθρωπος ἀρετῆς, κακός Σοφ. ἀπ. 146, ἔλλ. ἀναγ. ἀνίστατος· ὁ Μ. Φελλός φέγει τὴν λέξιν Σάθαι τ. 6, σ. 447. Ἀναρ· ἀρθμός, δι. γρ. ἀντὶ ἀνάριστος. Ἀναρ· ἀρθρία, ἡ· ἀδυναμία τῶν ἀρθρῶν Ἀριστ. πρὸς. 10, 36. Ἀναρ· ἀρθρος, 2· α) μὴ ἔχων ἀρθρα, μέλη Πλάτ. Τιμ. 75· «ἀτάπειτα, ἀμείριστα κατ' ἀρθρα» Ἦσυχ. 60. ἀδύνατος, ἄτονος Σοφ. Τρ. 1096, ἔλλ. ἀναγ. Ὀρ. 222· ὅτι τὰ ἀρθρα ἢ μέλη δὲν ὁρῶνται διὰ τὴν πολυσταρκίαν Ἰπποκρ. σ. 293, ἀντὶ τῷ ἀρθρῶδες Ἀριστ. φυσιογ. β' 2) ὁ μὴ ἀρθρωμένος, συγχευμένος, ἐπὶ φωνῆς· ἀλαλαγμός Πολυδ. Μαρ. 19· - ὡδὴ Δ. Σικ. 3, 17· - φλέγματα Ἀνθ. παρ. 391· ἐπὶρ. «ἀνάρθρως καὶ συγχευμένως» Πολυδ. ἦθ. σ. 611· 3) ὁ μὴ ἔχων τὸ ἀρθρον, γραμ. Ἀναρ· ἀρθρώτως· συγχευμένως, ὑπὸ. Στράβ. βιβλ. 1. Ἀναρ· ἀριάξει· ἔθνη, πρὸς νότ. τῆς Κασπίας, ὧν ἡ πόλις Ἀναριάκη Στράβ. Ἀναρ· ἀριανοί· οἱ μὴ Ἀριανοί, ἐπὶ γρ. Ἀναρ· ἀριθμῶ· ἀπαριθμῶ, πάλιν ἀριθμῶ, λογαριάζω, μέσ. ἀπαριθμῶ Δημ. 19, 18· σταθμίζω Πλάτ. Ἀε. 372, Αἰσχίν. διαλ. 3, 22. Ἀναρ· ἀριθμοῖς, ἡ· ἀπαριθμοῖς Εὐδοκ. ἔρ. 317. Ἀναρ· ἀριθμητός, 2· α) ὅστις δὲν δύναται ν' ἀριθμηθῇ· ἀπείρος, - ἀμπελακίαι Πίνδ. Ν. 7, 25· - χρόνος Σοφ. Ἀε. 637· - στρατιά Ἰσοκ. 4, 93· - μυριάδες Πλάτ. Θεαιτ. 175· - λαὶ Πλούτ. Λοικ. δ' 6) ὁ μὴ ἀριθμώμενος, ὃν δὲν λογαριάζομεν, ἀσήμεντος Εὐρ. Ἰ. 837, ἔλλ. 1695. Ἀναρ· ἀριθμόν· ἔχθρον Ἦσυχ. Ἀναρ· ἀριθμός, 2· α) ἀναριθμητός, ἀπείρος· - ἀνδρες Πίνδ. Ἰ. 4, 56· - πλῆθος Αἰσχ. Πέρσ. 40· - πῆματα, πόλις Σοφ. Ὀλ. τ. 108,

- 179· ὀρήνων = οὐδὲν μέτρον φυλάττων ἐν τοῖς ὅρ., Πλ. 225. Παρὰ Ξεν. Κύρ. 7, 4, 17, εἰς καλὸς κώδις ἔχει ἀναριθμητοῦς, ἴδε καὶ ἀνριθμός· 6) ὁ μὴ λογαριάζομενος, ἀσημαντος Σοφ. Αἴ. 600, «ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ ταττόμενος, ἀλλὰ παρρημιμένος» Σχολ. Ἀνάριον· πόλ. Ἀρμενίας Πτολ.
 Ἀν-αριστάω· δὲν προγευματίζω, μόν. ἀν-ηριστηκῶς = ἀναρίστητος Ἰπποκρ.
 Ἀν-αρίστησις, ἡ τὸ μὴ προγευματίζειν Ἰπποκρ.
 Ἀν-αρίστητος, 2· ὁ μὴ πῶ ἀριστήσας, νη-στιακὸς Ἀντιφάν. καὶ Τιμοκλ. κωμ. ἐν Σουῖδ.
 Εὐπολ. ἐν Ἀθην. 2, 47.
 Ἀν-αρίστια, ἡ ἀναρίστησις Ἰπποκρ.
 Ἀν-αρίστος, 2· ἀναρίστητος, μετὰ τοῦ ἀ-δεικνύει Σεν. ἀν. 1, 10, 19, ἀντιθ. ἡρι-στηκῶς, Ἐλ. 4, 5, 8, Θεόκρ. 15, 147.
 Ἀν-αρίτης· ὥρων κοχλιώδεις ἐν πέτραις Ὑ-σάχ. Ἰβουκ. ἀπ. 34, Ἀθην. 3, 86, καὶ νηρίτης.
 Ἀναρίττω-τρός· ὁ ἀναρίτας τρέφων Αἰσχ. ἀπ. 139, ἐν Ἀθην. 3, 86 νῦν γράφ. νηρι-τοτρ.
 Ἀνα-ριχάσμαι· ἴδ' ἀναρριχάσμαι.
 Ἀναρκία· Πηνελόπης ἄλλο ὄν. Σχολ. Ὀδ.
 Ἀν-αρκτος, 2· α) ὁ μὴ ἀρχόμενος, οὐ οὐ-δαίς ἄρχει· -βίος Αἰσχ. Εὐμ. 500, Σοφ. ἀπ. 28· 6) ὁ οὐδὲν ἄρχοντα ἀνεχόμενος, εἰς οὐ-δένα ὑποτασσόμενος Θουκ. 5, 99.
 Ἀν-άρμενος, 2· μὴ ἔχων ἄρμενα, μὴ ἐξω-πλισμένος, περικλοῦν Ἀύτομ. ἐν Ἀνθ. 11, 29.
 Ἀναρμόδιος, 2· μὴ ἀρμόδιος Ζώσιμ. 1, 29· ἐπὶ· -δίως = ἀκαταλλήλως Β. Ἀν. σ. 363.
 Ἀν-αρμόζω· ἀρμόζω, συνδέω ἀκριβῶς Δ. Ἀλ. 4, 28.
 Ἀν-αρμος, 2· ἀνάρμοστος Σ. Ἐμπ. πυρρ. ὑποτ. 3, 32.
 Ἀν-αρμοστέω· εἶμαι ἀνάρμοστος, δὲν ται-ριάζω μὲ τι ἄλλο, ἀντιθ. τῷ ξυναρμότ-τω· -πρὸς ἄλληλα Πλάτ. σοφ. 253· -τινί, πολ. 5, 462· περὶ μουσ. ὀργάνων, ἄτινα δὲν εἶναι καλῶς ἡρμοσμένα, χορδοσμένα, π.χ. περὶ τῆς λύρας, «ἀν. καὶ διαφωνοῦν», Γοργ. 482.
 Ἀν-αρμοστία, ἡ τὸ μὴ ἀρμόζειν, μὴ ται-ριεῖσθαι, ἀκαταλλήλότης, ἀντιθ. τῷ ἁρμ-ονία Πλάτ. Φαῖδ. 93, μετὰ τοῦ ἀρρυ-θμία, πολ. 3, 401.
 Ἀν-άρμοστος, 2· ὁ μὴ ἀρμόζων, ἀκα-τάλληλος, ἀταίριαστος· Ἡρ. 3, 80· ὁ μὴ συμφωνῶν, μὴ συμφῶν, -πρὸς τι Θουκ. 7, 67· συγνῆ Πλάτ. καὶ περὶ τῆς φωνῆς, ἔπιν. 978, καὶ συγνῆ περὶ τῆς ψυχῆς, Φαῖδ. 93· «τοῦ ἀναρμόστου διελὶ καὶ ἀγροικος ψυχῆς», πολ. 3, 411, ἀντιθ. «οἱ ἀρμόττοντες» Σεν. ἀπομν. 3, 10, 13· -ἐπὶ· -ως Πλάτ. πολ. 9, 590· ἀμέτρως καὶ ἀν.·, Κλειτοφ. 407.
 Ἀναρυσθάνισθηναι· ἀναεληθῆναι Ὑσάχ.
 Ἀναροι(6)ζει· ἀναρροφεῖ Αἰσχύλος Σαλα-μινίας (ἀπ. 213) ἀντὶ ἀναπνεῖ. Ὁμηρος (μ. 105) ἀνακνίει καὶ ἀναρροφεῖ μετὰ ποιοῦ ἤχου, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυσικάῳ (ἀπ. 404) ἀντὶ τοῦ ἀναρρίπτει Ὑσάχ.
 Ἀναράς· ἄγγελοι, Τυραντίνοι Ὑσάχ.
 Ἀν-αρετρίστας· ἀγροφύτου· Ἡτ. Μ. σ. 175.

- Ἀν-αρπάγη· ἡ ἀνάρπαστος, ἀνερπείστος βιζιῶς Ἀπολλ. Ρ. 4, 579, 1232.
 Ἀν-αρπαγή, ἡ αἰφνιδια ἀρπαγή, ἀπαγω-γή, πλ. Εὐρ. Ἐλ. 50.
 Ἀν-αρπάζω (ἴδ' ἀρπάζω)· ἀρπάζω ἑλπίω· ἔγχος = ἀρπάζω τὴν λόγχην ἀπὸ τοῦ ἐσθλῶς ἴλ. χ. 276· -ὄπλα = ταχέως, ὀρμητικῶς, ἐ-δράττομαι Σεν. ἀν. 7, 1, 15· ἀρπάζω καὶ ἐ-πάγω ἴλ. ε. 56, Ὀδ. σ. 426· -ὀδύατρα Πίνδ. Ὀ. 9, 62· ἀναρπασθεὶς, περὶ τῶν τελευτῶν, Σοφ. Πλ. 838· ἀναρπάζοντε Θεόκρ. 22, 137· ἄρουραν, πόλιν = διαρπάζω, λεηλατῶ Πίνδ. Π. 4, 34, Εὐρ. Ἐλ. 751, Φοιν. 1080· «πόλις μεθ' ἡμέραν μίαν ἐκ μέσης τῆς ἑλ-λάδας ἀνερπασταί» Αἰσχίν. 3, 133 (πρόλ. Δειν. 1, 24) = ἐξηφάνισται· πρόλ. 136· «ἀν-ηρική καὶ περὶ στρατιὰ καὶ πόλιν» ἄρδην ἰ-σὼν ἀνερπασμένοι» Δημ. 9, 47· καὶ Πλούτ. 4, 54· καὶ περὶ ἀνθρώπων. παντελῶς ἔχον· γινω Δημ. 10, 18. Μία μέλ. ἀπάγω μὴ ἐαυτοῦ Ἡρ. 8, 28, 9, 59, περὶ ἐξόδου τοῦ ἱππικοῦ, ἥτις τὸ πάντα καταστρέφει, ἀνιρρί-πτω Ἀν-αρπάξ· ἀνὸρος κήρ· ἡ τοὺς ἀνέροι ἀ-γερπάζοντα Σφίγξ Αἰσχ. ἐπτ. 776.
 Ἀν-αρπαστός (τὸ ὅηλ. ἀνερπαστὴ Εὐρ. Εξ. 206 δικαιολογεῖ τὸ δέξτονον). ἀναρ-πασθεὶς, ἀρπασθεὶς καὶ ἀπαχθεὶς, ἴδ. μετὰ τοῦ γίνεσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 229· «ἀν. γί-νῃς βασιλεῖα» = ἡρπάγη καὶ ἀπὸ γῆς αἰ-κμάλοισι πρὸς τὸν θ. Σεν. ἀπομν. 4, 2, 31, Πλούτ. 9, 26· -ὁπὸ θανάτου Λουκ. Χέρ. 17· ἐν γέν. ὅν τις βιαιῶς μεταχειρίζεται, πορνοῦμενος, λεηλατούμενος.
 Ἀνα-ρραθαγέω, ὅθ. παρ' Ὑσάχ. «ἀναρ-θαγῆσαι· ἀναφοφῆσαι, ἀναπηδησαι».
 Ἀνα-ρραϊζέω, παρ' Ὑσάχ. «ἀναρραῖσαι· πύσσομαι δὲ ἀναρραῖσαι»· μέσ. ἀναρραῖσμαι· ἀναρραῖσαι ἐξ ἀσθενείας, μετγν.
 Ἀνα-ρραίνω· κάμνω ν' ἀνεδύσθαι, -αρω-νὸν Ἄριστον. Θουκ. ἀκ. 114.
 Ἀνα-ρράπτω· προσράπτω, συρράπτω ἴλ. λην. τ. 6, σ. 21.
 Ἀνα-ρραφή, ἡ τὸ ἀναρράπτειν, μετγν.
 Ἀνα-ρραφικός, 3· εἰς τὸ ἀναρράπτειν κατὰλληλος Π. Αἰγίν. σ. 178.
 Ἀνα-ρραψοδέω· ἔζω ὡς ραψοδὸς Δουκ. Ζ. τρ. 14.
 Ἀνα-ρρέγγω· ρέγγω, μετγν.
 Ἀνα-ρρέπω· βίπω πρὸς τὴν ἄνω, ἀντιθ. κατ-ερέπω, περὶ πλάστιγγος Θεολ. ἀριθμ. σ. 29.
 Ἀνα-ρρέω· βίω πρὸς τὰ ἀπὸ τῶν Πλάτ. Τιμ. 78· περὶ τοῦ καπνοῦ, ἀναδύω ὅν-λότηρ. σ. 853.
 Ἀνα-ρρηγμα, τό· τὸ ἀναρρηγνύειν Ἀπολλ. ψ. 109, 12.
 Ἀνα-ρρήγνυμι (ἴδε ρήγνυμι)· 1) σκίζω· -γαῖαν ἴλ. υ. 63· -τευχος, ἡ. 461· -βο-εῖην βοδός, σ. 582· -αὐλακας Ἡρ. 2, 14· «ναὶς ἀναρρήγνυσται» = τρυφερὰ φεραῖται καὶ κάμνει νερὰ Θουκ. 7, 34, Πλούτ. Πύρρ. τρ. -τάρον = ἀνύσσει, σκίπτω τάφον Εὐρ. 1153· -τοῖς ὁδοῦσι Αἰσωπ. 63· -νεκρῶν· -πρὸς τὴν φιλονεικίαν Θεόκρ. 22, 172· -ἀν-γόν = ἀρχίζω γὰρ λέγω Πίνδ. ἀπ. 173·

καμ. - ἔφη Ἀριστ. ἔκπ. 624' ἐν γέν. ἔσχι-
ζω Ἰλ. σ. 582, Ξεν. κυν. 7, 9' - φλέβα
Πλούτ. Ἀρταξ. 11' - λόφους = χαλῶν, Μαρ.
23' - τὰ ἔργαστήρια, δεσμοτήρια, Πελοπ.
12, Κλεσμ. 37' πρὸς. Εὐρ. Ἐκ. 1040. Παθ.
εἰς, περὶ τοῦ πολέμου, ἐκρήγγυται Πλούτ.
Μαρ. 32' 2) ἀμύθ. προκύπτω, ἀναφαίνομαι,
γενόμεναι - κακὰ ἔκ τινος Σοφ. Οἶ. τ. 1075
παρ. «ἐς ἅπαν τόλμης ἀναρραγῆσθε» =
ὅς κάμῃτε πᾶν τόλμημα Πλούτ. Κικ. 10'
εἰ, προσδύλλω, disringo, disrumpo.
Ἀνά-ρρημα, τό· τὸ κήρυγμα, σεμνὸν πᾶν
Μ. Ἀν. 23' Σουδ. ἀνάρρησις.
Ἀνά-ρρηξις, ἡ· τὸ ἀναρρηγνύναι - νεῶν =
τὸ τραπᾶν τὰ πλοῖα ὥστε νὰ κάμνωσι νερὰ
Πλούτ. Ἀντ. 66.
Ἀνά-ρρησις, ἡ· τὸ ἀναγορεύειν, δημοσίᾳ
ἀνυποποίησις, ἰδ. ἐκλογῆς ἀρχῶν, τιμῆς
Ἀμ. 18, 58, Δ. Ἀλ. 5, 72.
Ἀνά-ρρησσω· ἀναρρήνυμι.
Ἀνά-ρριναν, τό· ὄριμν φυτόν, ὅπερ ἐσθιά-
μενον προκαλεῖ δάκρυα Ἀριστοτ. προῦλ.
20, 22' - ῥαφανίς, γογγυλίς, ῥάβρυς, ἀνάρ-
ρινον, ὁμοία Σπεία. ἐν Ἀθην. 9, 369.
Ἀνά-ρριπίζω· φυσῶ μὲ τὴν ῥιπίδα, περὶ
τὸν περυσίζουσάν περιστερὸν Ἀντιφάν.
ἐν Ἀθην. 6, 257' πάλιν ῥιπίζω, ὑποδαυλι-
ζω, ἀνέπτω· ἀετὸν προσπετόμενον ἀναρ-
ριπίζειν τὴν κινήσει τῶν πτερῶν τὴν φλόγα·
Δ. Ἀλ. 1, 59' - κεραυνοὶ Λουκ. Τιμ. 6'
13, μετ. πάλιν διεγείρω - ἰσχυρὸν Λουκ. τιμν.
21' ἀναρριπίζειν τὰ ῥαυτοὺς, ἐκείνους Ἰσχυρ.
Ἀνά-ρριπισμός, ὁ· τὸ ἀναρριπίζειν.
Ἀνά-ρριπιστος, 2' ὅστις δὲν δύναται νὰ
ῥιπισθῇ, ἀριστὴ Γαλιν.
Ἀνά-ρριπτέω, μόν. ἐν. καὶ παρτ. = ἀναρρί-
πτω - ἄλα πηδῶ Ὁδ. ν. 28' καὶ Δ. Κάσ. 68, 24.
Ἀνά-ρριπτω· ῥίπτω πρὸς τὰ ἄνω - ἄλα,
ἄλ. πηδῶ, (ἴδε τὸ προηγ.) Ὁδ. κ. 130,
ἐκπιπλάτου δύναται, ῥιπτόντες διὰ τῶν
κωπῶν τὴν θάλασσαν πρὸς τὰ ἄνω· - τοὺς
τραγοὺς, ὅσων ἔδει ῥίπτειν ὕψος· Ξεν. συμπ.
2, 8' 69. «ἀναρρίφω κῦδος» = πλεῖα ἵεστα
οὐκ, ῥράσις ἐλλημένη ἐκ τῆς τῶν κῦδων
παιδιάς Πλούτ. Κάισ. 32, Πομπ. 60. ἰδ.
παροιμ. παρ. 1, 28, καὶ Β. Ἀν. 18' «ἀ-
ναρρίφαι κινδύνον» παρὰ τὸ ἀναρρίφαι κῦ-
δον, περὶ τῶν ἀπειδῶς ἑαυτοὺς εἰς κινδύνους
ἀφέντων· λέγεται καὶ «ἀναρρίφαι τὸν περὶ
παντὸς κῦδον» καὶ «ἀναρρίφαι πάντα κῦ-
δον», καὶ «ἀναρρίφαι πάντα κινδύνον» -
κινδύνον = ἐμπέτιον εἰς κ. Ὑρ. 7, 50, Θουκ.
1, 95, 6, 13' - ἐς ἅπαν τὸ ὑπάρχον = ῥι-
πινδύνουσα τὰ πάντα, 5, 103' - μάχην =
ἱστῶσαν τὴν τύχην ἐκ τῆς μάχης Πλούτ.
Καί. 40' «τὸν περὶ πατρίδος κῦδον διὰ μά-
χης ἀναρ.», Βρούτ. 40. καὶ ἄνευ προσθ.
ἰδ. ἄλλοτεριοῖς ἀναρρίφαι = ῥιπινδύνου-
σαι Πανσ. 3, 6, 6' πρὸς. Λουκ. Ἑρμοτ.
28. Παρὰ Δ. Ἀλ. 10, 17 «πᾶσιν ἀναρ-
ρίπτει» = ἐγείρει, κινεῖς στάσιν.
Ἀνά-ρριχάσμαι· «τὸ πρὸς ἄναγτες ἀνα-
βαίνειν, ἅμα ταῖς χερσὶν ἀνταλαμβάνοντες
καὶ στηρίζοντες» Σουδ. «ἀναρρίχωντο,

χερσὶ καὶ ποσὶ περιδρασόμενοι ἀνέρχοντο»
Β. Ἀν. σ. 399' (κατὰ Θ. Μάγ. καὶ Β. Ἀν.
19 ὁρθότρ. ἀναρρίχονται), κυρ. ἰων. ἴπ-
ποκρ.· «εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναρρίχαιο» Ἀριστ.
εἰρ. 70, Ἀριστ. 1, 20' ἀναρρίχασμένος
Λουκ. Λεξίφ. 8' πρὸς. Πίερσ. Μαιρ. σ. 64.
Ἀνά-ρριχῆσις, ἡ· τὸ ἀναρρίχασθαι Σουδ.
Ἀνά-ρριψις, ἡ· τὸ ἄνω ῥίπτειν Πλούτ.
ἡθ. σ. 931.
Ἀνά-ρρώη, ἡ· τῷ ἔπομ. Εὐστ. Ἰλ. σ. 992.
Ἀνά-ρροια, ἡ· τὸ ὀπίσω ῥεῖν, ἡ παλίν-
ροια Ἀθην. 8, 332, Πλούτ. ἡθ. σ. 929.
Ἀνά-ρροισθῆναι· ῥοῦν ὀπίσω, περὶ τῆς Χά-
ρύδους Ὁδ. μ. 104' ἰδ' ἀναρροῖσθαι.
Ἀνά-ρροισθῆσις, ἡ· ἀναρρόρησις, ἡ ἀ-
ναρροῖα τῶν ὑδάτων Στράβ. 1, σ. 76.
Ἀνά-ρροισθῆναι· πετῶν προξενῶ ῥοῖζον Νόν. Δ.
29, 289' ἀνέρχομαι ὑψηλὰ Πλούτ. ἡθ. σ. 979.
Ἀνά-ρροπία, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω ῥοπή τῆς
πλάστιγγος, ἀντίθ. καταρροπία Ἰπποκρ.
Ἀνά-ρροπος, 2' πρὸς τὰ ἄνω κλίνων, κι-
νούμενος, μετν.
Ἀνά-ρροσις, οὗς· ὁ πρὸς τὰ ἄνω ῥοῦς, ἀν-
τίθ. κατάρρους Ἰπποκρ. σ. 881' «ἀνάρρους
χωρεῖν», ἀντίθ. τῷ «κατὰ ῥοῦν χωρεῖν» κατ'
Εὐστ. Ὁδ. σ. 1759.
Ἀνά-ρροφά· ἡ ἀναρροφία Φιλόστρ. ἔκ.
49, Λουκ. ἄλ. ἰστ. 1, 30, ὡς τὸ ἀ-
ναρροῖσθαι.
Ἀνά-ρροφῆσις, ἡ· τὸ ἀναρροφῆναι· «ἄμψω-
σις δ' ἴστιν ἀνάμψις τις καὶ ἀναρρόφησις»
Σχαλ. Ὁδ. μ. 105.
Ἀνά-ρροχθῆναι· γυρίζω μετὰ ῥόχθου, ῥο-
χθῶ Ὑερ. Ἀργ. 704.
Ἀνά-ρροθμίζω· τακτοποιῶ Φιλόστρ. ἔκ.
Ἀπ. 2, 22.
Ἀνά-ρροφισομαι· ἐκρίν, ἀποστάζω Εὐστ.
ἔρ. σ. 170.
Ἀνά-ρρωμα, «τὰ θύματα λέγονται ἐ-
ναρρῦματα παρὰ τὸ ἄνω ἱερούμενα ὑδεσθαι»
Σχαλ. Πλάτ. Τιμ. σ. 424, Β. Ἀν. σ. 317.
Ἀνά-ρρωσις, ἡ· σωτηρία, ἀπελευθέρωσις,
μετν. Ἡ τρίτη ἡμέρα τῆς ἱερῆς τῶν Ἀπα-
τουρίων, καὶ ἡν ἐσφάζοντο τὰ θύματα Σχαλ.
Ἀριστ. εἰρ. 890, Θεσμ. 565.
Ἀνά-ρρω· τραῦν πρὸς τὰ ὀπίσω, σφάζω·
δίδωσι οἱ θύοντες «ἀνέκλων τοὺς τραχῆλους
τῶν θυομένων ἐπὶ τὰ ἄνω τρέποντες»· «ἀ-
ναρρῦσι» σφάζει, θύει· Ἡσυχ. παρ' Ὁμ. αὐι-
ροῦν. Μέσ. λυτρῶν, ἐλευθερῶν· «σοφίη
ψυχὴν ἀναρρῦεται παθῶν» Δημόκρ. ἐν Ἰπ.
Ἰπποκρ. σ. 1228' - ἦταν = ἐπαυροῦν τὴν
ἦταν Δ. Ἀλ. 5, 46.
Ἀνά-ρρωννυμι (ἴδε ῥώννυμι)· ἐνδυναμώ-
νω πάλιν· «κτῆνη πάλιστα πάντων ἰσχυρῶ-
ν ἀναρρῶννυσιν ἄριστος» Πλούτ. ἡθ. σ.
694, Λουκ. 5, Μαρ. 14' παρ. ἰδ. ἐνδυναμώ-
νομαι, ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου·
«τὸ σῶμα τοῖς γυμνασίοις ἀναρρῶννόμενον»
Πλούτ. Κικ. 4' «πάλιν αὖ ἀναρρῶννέντες»
= ἀναθαρρῶντες, πάλιν ἐνθαρρυνθέντες
Θουκ. 7, 46.
Ἀνά-ρρωσις, ἡ· ἡ ἀνάκτησις τῶν δυνά-
μεων Σουδ. ἐν λ. ἀνάληψις.

- Ἀνα-ρρώω, Ὀρφ. Ἀργ. 1209, ἀλλ' ἀμφ. ἔλλ. μέσ. Ὀρφ. Ἀργ. 1236 ἀντίθ. τῷ προ-
προθέειν = ὀπισθοχωρῶ καὶ ἄλλ. μτγν.
Ἀν-άρσιος, 2 (ἐν Σοφ. Τρ. 638 0ηλ. καὶ
ἀναρσία, ἐκ τοῦ ἀρω) ὁ μὴ ἀρμόζων·
ὁθ. ἐναντίος, πολέμιος, μετὰ τοῦ δυσμενέ-
ῃσι. Ἰλ. ω, 365, καὶ συχνὰ ἐν Ὀδ. καὶ καθ' ἑ-
αυτὸ, λ, 401, καὶ Ἀισχ. Ἀγ. 497 δι. γρ.,
Σοφ. Τρ. 850· καὶ περὶ πραγμάτων·
πρήγμα = ἐναντίον, ἀποπν. Πρ. 3, 10· «ἀ-
νάριστοι» ἀνάρμοστοι, πολέμιοι. ἀπὸ τοῦ μὴ
συνηρμόσθαι τοῖς ἥθεσιν· Πσύχ. καὶ κατωτ.
«ἀνάριστοι» ἀδόξακτον, ἀκαταφόρητον, ἄ-
δικον, ἀνάρμοστον.
Ἀν-αρσις· νεῖκος, πόλεμος, Ἐξ. Μ. σ. 98.
Ἀν-αρτᾶω· 1) κρεμᾶ ἐπάνω εἰς τι, ἢ ἀπό
τι, - τινός Ἀπολλ. Ρ. 3, 789· μτφ. «ἐλπί-
σι τινὰ ἀναρτᾶν» = καθιστᾶ τινὰ μετέωρον
διὰ τῶν ἐλπίδων, ἀνορθῶ σύννεμα καὶ ἀδέ-
βαιαν καθιστᾶ· «εἰς τὸ θεῖον ἀνηρτῆσθαι
ταῖς ἐλπίσι» = θέτω τὰς ἐλπίδας εἰς τὸν θεόν
Πλούτ. Νομ. 15· πρβλ. «εἰς θεοὺς ἀναρτᾶν»
Εὐρ. Φοιν. 712· «αἱ ἐλπίδες ἀναρτηθεὶς εἰς
αὐτόν» Πολύδ. 10, 3· - ἐαυτὸν εἰς τινα =
ἀφήνομαι, ἐμπιστευόμενος ἐμαυτὸν εἰς τινα
Δημ. ἐπ. 3, σ. 1480· ὥς. «ἀνηρτῆται εἰς
ἐκυτόν πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέρον-
τα ἀνδρὶ» = πάντα ἐξήρτησεν ἐξ ἐαυτοῦ, ἐ-
δάσκειν ἐφ' ἐαυτοῦ Πλάτ. Μενεξ. 247· πρβλ.
«εἰς τὴν ψυχὴν ἀνηρτῆσθαι», Μέν. 88, νόμ.
5, 729, «ἡ δύναμις ἐξ ἐκείνης τῆς λίθου ἀ-
νήρτῃται» = ἔγκειται ἐν τῇ λ. 533· «ἐκ τοῦ
ἐροῦ νέμματος ἀνηρτημένος» = ἐξαρτώμενος
ἀπὸ τοῦ νεύματός μου Λουκ. Τιμ 5· «ἀνηρτημέ-
νοι ταῖς ὁψέσι πρὸς τινα» Πλούτ. Ὀυ. 3· -
Μέσ. - τινὰ = τὸν ἔλκω εἰς τὸ μέρος μου
Ξεν. Κύρ. 1, 4, 1· καὶ - φύλα = ἐνοτάσσω
ἐμαυτῷ, 1, 1, 5· 2) εἶμαι ἐνυμνος, προτίθε-
μαι νῆ πρᾶξω τι· «ἀναρτῆμαι στρατεύεσθαι»
Ἦρ. 7, 8· «ἀναρτημένος ἔρδειν κακῶς», 6,
88, 1, 90.
Ἀνάρτης, ὁ· ἀνηρτής Ἀθύν. 3, 86.
Ἀν-άρτησις, ἢ· ἀνακρέμασις, καὶ ἢ ἐπὶ
ἐύλου καθήλωσις Σουδ. μτφ. ὑποκρέωσις.
Ἀν-αρτητικός, -2· ὁ ἀναρτῶν Σχολ. Σοφ.
Οἶ. τ. 1260.
Ἀν-άρτιος, 2· οὐκ ἄρτιος Πλάτ. Φαίδ.
104, «ἀνάρτιος ἢ τρίτος» Πλούτ. ἦθ. 1030.
Ἀναρτοί· ἔθνος ἐν Σακίῳ Πτολ.
Ἀναρτοφράκτοι· ἔθνη ἐν τῇ εὐρωπ. Σαρ-
ματίᾳ Πτολ.
Ἀν-άρτυτος, 2· ὁ μὴ ἡττυμένος Σόμμ.
Ἰώδ 6, 8· παροιμ. «ἄλμυ οὐκ ἐνεστὶν αὐ-
τῷ, ἐπὶ τοῦ ἀηδοῦς καὶ ἀηρτύτου» Διογεν.
2, 12· «παροιμιάζεται τὸ μὴ ἄλμυ ἐχειν,
ἐπὶ τῶν ἀηδοτέρων ἀνδρῶν καὶ ὡς εἶπεν ἀ-
ναρτύτου» Εὐστ. ἔρ. 130.
Ἀν-αρυστήρ, ἥρος, ὁ· ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ὁ υἱ-
νος ἀνιμάται· Πσύχ. Ἐκ τοῦ
Ἀν-αρύω, ἢ ἀναρύω· ἀντλῶ· «ὅτε αἱ
τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύουσα ἀπηχθᾶ-
νόν» Κρατίν. ἐν Σουδ.
Ἀν-αρχαίζω· καθιστᾶ πάλιν ἀρχαίον· -
πατρίδα Διόσκυρ. ἐν Ἀνθ. 7, 707·

- Ἀν-ἀρχατος, δι. γρ. ἀντὶ ἀναρχτοῦ
Ἀισχ. Εὐμ. 526.
Ἀν-αρχία, ἢ· ἑλλειψίς ἀρχῆς, ἀρχοντοῦ
ἡγεμόνος· Πρ. 9, 23· πρβλ. Ἀισχ. ἰα. 881,
Ξεν. ἀν. 3, 2, 29, 18, ἀπαίθεια· πρὸς τὴν
ἄρχοντας Ἀισχ. ἐπ. 1021, Σοφ. Ἀντ. 665·
ὁθ. ἐν γέν. ἑλλειψίς τακτικῆς κυβερνήσεως
κυβερνητικῆς ἀταξίας, μετὰ τοῦ ἀνομιᾶς Πλάτ.
πολ. 9, 575, 8, 560 καὶ μτγν. Ἐν Ἀνθ. 1)
ναὶς ὠνομάσθη οὕτω τὸ ἔτος (Ὀλ. 91, 1)
ἐπὶ τῶν 30 τυράννων, ὅποτε δὲν ὑπάρχον ἄρ-
χων Ξεν. Ἐλ. 2, 3, 1.
Ἀν-ἀρχομαι· ἐκ νέου ἀρχομαι, ἀρχίζω
Πλούτ. Σόλλ. 30.
Ἀν-αρχος, 2· α) ὁ μὴ ἔχων ἀρχήν, ἀρ-
χοντα, ἡγεμόνα Ἰλ. 6, 703· - τάξις Ἀισχ.
Πέρσ. 290· τὸ ἄν., Εὐμ. 666, Πλάτ. πολ.
8, 558· 6) ὁ μὴ ἔχων ἀρχήν, ὅστις δὲν ἔσ-
χισέ ποτε· «ὁ θεὸς ἀναρχος ἀρχὴ τῶν ὄντων»
Κλ. Ἀλ. στρ. σ. 638, ἐκκλ.
Ἀν-αρχο-φωτό-μυστος, 2· ὁ ἐν ἀν-
χω, αἰωνίῳ καὶ ἱερῷ φωτὶ Π. Σιλ. 174.
Ἀνα-ς· ποτ. Ἰσπανίας Πολύδ.
Ἀνασαδρῶσα· εἰς ὁροφὴν ἐμπήζει· Πσύχ.
Ἀνα-σαλέω· σαλεύων σπληνὸν Λουκ. σ.
στρὸλ. 20, Ἀλκίφρ. 1, 39.
Ἀνα-σάξιμον, τό· ἀρχαῖον μεταλλογον
ὅπερ παρημελήθη καὶ κατεχύσθη καὶ πάλιν
ἐκ νέου ἐξορύσσεται Βοίχ. ἐπιγρ. 1, σ. 280·
ἐκ τοῦ.
(Ἀνα-σάττω· κατακρησμένον μεταλλογον
καθαρίζω, ὅπως ἐκ νέου τὸ ἐκμεταλλίσω).
Ἀνα-σάρκα· τό· ὑποσάρκιος.
Ἀνα-σαφηνίζω· διασαφηνίζω, γλῶσ-
ῃ.
Ἀνα-σδέννυμι· ἀποσδέννυμι Πλούτ. ἦθ.
σ. 917.
Ἀνα-σειράζω· τριβῶ ὀπίσω διὰ τῆς σει-
ράς, δηλ. ἀλύσας· ἡ σχοινίου Ἀνθ. ἐπ. 241·
9, 687· - ἰωὴν Π. Σιλ. αὐτ. 5, 110·
ὁθ. ἀπάγω ἀπὸ τῆς ὁρῆς ὁδοῦ Εὐρ.
238· «φάλογα ἀναζ.» Ἀριστ. ἐν Πολυτ.
10, 119, κατὰ Β. Ἀν. 392 = ἀνατρέ-
πειν, ἀνυθέλειν, ὁμ. Σουδ. ἀνασειράζω
ἄγχων, ὡς ἀπὸ τῆς σειράς εἰς τὰ ὀπίσω
ἔλκων· Πσύχ.
Ἀνα-σειράσκειν, ὁ· τὸ ἀνασειράζειν, τρε-
βαν ὀπίσω διὰ τοῦ χαλινοῦ Νικ. Χοιν. σ. 800
Ἀνα-σειραστέον· β. ἐπὶ τοῦ ἀνασειρά-
ζω Κίνναμ. σ. 44.
Ἀνά-σεισις, ἢ· τὸ ἀνασειεῖν Δέξινπ. σ. 21
Ἀνα-σεισί-φαλλος, 2· ὁ ἀνασειῶν τὸν
φαλλόν· «ταῖς ἐταιρίαις, αἱ καὶ ἀνασει-
φαλλοὶ φερωνύμους λέγονται παρὰ τῇ σει-
ρᾷ, ὡς ἀνασειῶσαι τῇσι (Ἀλ. 3000)
τὴν φάλητα· Εὐστ. Ὀδ. σ. 1413.
Ἀνά-σεισμα, τό· ἀνέσεισις Δ. Ἀλ. 14, 10
- ὁπλυν, τὸ ἀπειλητικῶς ἀνακινεῖν τὰ ὄπλα Δ.
Ἀνα-σεισμός, ὁ· τῷ πρηνῇ· παρὰ Δ.
Ἀλ. 6, 62, ἀπειλή.
Ἀνα-σειστής, ὁ· ἀνασειῶν, ταρξίας, μτγν.
Ἀνασειστρία· θηλ. τοῦ πρηνῇ Γεωργ.
Ἀλ. 6. Χρυσ. 207.
Ἀνα-σεῖω· σείω πρὸς τὰ ἄνω, ὁρῶ· - αἱ

Πινθ. καὶ ἑφ. ἐπικρατοῦσα· με ἀμφοτ. τὰς πώσοις ἀπαντᾷ ἐν Ἰλ. υ, 180, «Τρώεσσαν ἀνασσειν τιμῆς» = κύριος τῆς τιμῆς μεταξύ τῶν Τρ. Ὁ Ὀμ. ἔχει καὶ τὸ μέσ. «τρεῖς ἀνάξασθαι γένεα ἀνδρῶν» = ἐπὶ τρεῖς γενεάς ἐβασίλευσε Ὀδ. γ, 245· καὶ παθ. «ἀνάσσονται ἱμοί» = ἀρχονται ἐπ' ἱμοῦ, δ, 177. Παρὰ τραγ. καὶ μετγ. π. ἐν γέν. διευθύνειν, ἄγειν, = πηδήματος Αἰσχ. Περσ. 96· «σκηπτρον ἀνάσσεται» Σοφ. Φιλ. 139· «ἔχων Εὐρ. Ἑλ. 1040» = ἀνατρίχας, ἴ. Τ. 17.

Ἀνα-σσω, ἀττ. -τω ἀντὶ ἀναίσσω, ὃ ἴδε. Ἀνα-σταδόν· ὁρᾷ, ἰστέμενοι Ἰλ. ι, 671, ψ, 469.

Ἀνα-σταθμοί, ὅ· ἡ σκηνή· ἱερὸς καὶ ὄσιος Νικ. Χων. χρόν. σ. 270.

Ἀνα-σταλάω· σταλάζω· ὕδωρ Ὀππ. κυν. 4, 324.

Ἀνα-σταλτικός, 3· ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀναστellaν, κωλύειν, μετγν. = λύσης Αἰλ. ἴ. Π. 7, 3.

Ἀνα-σταλόζω· στενάζω Ἀνακρ. 60, 7.

Ἀνα-σταμα· ἀνάστημα.

Ἀναστάς, ἄθος, ἡ· παστάς, δι. γρ. Ἀπολλ. 1, 1789.

Ἀνα-στασία, ἡ· ἀνάστασις, ἀναστάσις, γρ. Σιβυλ. 4, 69.

Ἀνα-στασία· γυν. ὄν. μετγν.

Ἀνα-στάσιμαί, 2· ὁ τὴν ἀνάστασιν (ἐκ νεκρῶν) ἀποστέλλων, ἐκκλ.

Ἀνα-στάσιος· 1) αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, ἑπὶ δόξαντος Εὐδ. 2) ἄλλ. μετγν. ὄν.

Ἀναστασιόου πολις· πόλις, ὁχυρὰ ὑπὸ Ἀναστασίου κτισθεῖσα ἐν τῇ θάλασσά τῶν Δαρῶν Ντ. Βυζ.

Ἀνα-στασις, ἡ· 1) τὸ ἀνίστασθαι, σηκών· ἐκ τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἀπέρχισθαι ἐντεῖθεν θανάτου, 1, 133. Ἀποχώρησις τοῦ στρατοῦ, 7, 75· ἐξ ὕπνου = ἡ ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξ-εγέρσις Σοφ. Φιλ. 276· «θανόντος οὕτως ἐστὶ ἀν. = ἐξέγερσις Αἰσχ. Εὐμ. 618. Ὁδ. 1, 1789.

ἡ ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις, ἡ τῶν νεκρῶν ἐπά-νοσις εἰς τὴν ζωὴν, Κ. Δ. καὶ ἐκκλ. = καὶ ἡ ἀναρρώσις· Ἐπαναστάσις, -τῶν ἀντιπολι-τιμῶν Πολύδ. 30, 7 (ὁ Βίκκερ. γράφει ἀναστάσις), πρὸς 40, 2· 2) μετ. α) τὸ ἀνι-στάν, ἀνεγείρειν· τειχῶν· ἀνοικοδόμησις Δημ. Αἰπ. 72· β) ἰδ. ὅμως, τὸ σηκώνειν καὶ ἀ-ποδιδόναι ἐκ τῶν κατοικιῶν (ἰδ' ἀνάστατος), ἀναστάσις, ἀντὶ, τῶν πολιτῶν Δημ. 1, 5, Πλούτ. Φλαμ. 15· ἀπανώτρ. ἐν καλῇ σημ. μεταίεσις, - τῆς Ἰωνίας, ἀντὶ τῶν Ἰωνίων Πρ. 9, 106· -καταστροφή, - πόλεως, Ἰλίου Αἰσχ. Πέρσ. 107, Ἀγ. 575· - δόμων Εὐρ. Τρ. 364, resurrectio, eversio.

Ἀνα-στατήρ, ὁ· ἀναστατῶν, καταστρί-πων, ἱρηκῶνων· - Καδμείων χθονὸς Αἰσχ. ἑπ. 1006, χο. 301.

Ἀνα-στατήρια· θυσίαι ἐπὶ ἀναρρώσει (ἐκ νόσου) Πούχ.

Ἀνα-στατής, ὁ· ἀναστατῆρ Αἰσχ. Ἀγ. 1200, «ἀναστατῆρ· πλκακούντος γένος» Πούχ.

Ἀνα-στατικός, 3· ὁ εἰς τὴν ἀνάστασιν ἀνέχων, μετγν.

Ἀνα-στατος, 2· ὁ ἀνασταθείς, ἰδ. ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ μετατοπισθεῖς ἡ διοικηθείς Ἡρ. 1, 79. 97. 118· πρὸς Σοφ. Οἰ. Κ. 430· περὶ πόλεως καὶ χωρῶν, κατεστραμμένους, ἱρηκῶ-θεῖς, «ἀναστατῶν μὲν πόλεις, ἀνάστατα δὲ ἔθνη» Πλάτ. νόμ. 3, 697· μετὰ τοῦ ἀπυλῆς Πλούτ. Τιμολ. 1· πρὸς Σοφ. Τρ. 239· συγνή «ἀναστατον ποιεῖν» Ἡρ. 1, 155· Τροίαν ἀν. ἐποίησαν· = κατέστρεψαν τὴν Τρ. καὶ ἐξήλασαν τοὺς κατοίκους Πλάτ. νόμ. 3, 682· - βαρδάρους Ἰσοκ. 4, 37, καὶ «ἀναστατον γίγνεσθαι», περὶ πόλεων Ἡρ. 1, 178, Ἰσοκ. 4, 98· οἰκοί, 4, 55, Ἀντιφ. 5, 79· - Παρ' Ἡρ. 1, 177 καὶ = ὁποχείριος, - Ὁ ἐν ἐ-παναστάσει ὄν· «πάντα ἀναστατα γέγονεν» = (ἐπανεστήτησαν) ἐπανέστησαν Πλάτ. σοφ. 252· ὁ Πλούτ. τὸ συντ. μετὰ γυν. «συμ-πῶσιον χαρίτων ἀναστατον γινόμενον» = γυ-μνωθὲν τῶν χ. συμπ., 1, 1, 2· - Ὡς οὖν, «ὁ ἀνάστατος», εἶδος πλκακούντος παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, παρ' Ἡσυχ. ἀναστατῆς ἱππρ. ἀναστατῶς = πεπορημένους Β. Ἀν. σ. 393.

Ἀνα-στατόν· ἀναστατον ποιῶ, Κ. Δ.

Ἀνα-στατῶσις, ἡ· τὸ ἀναστατοῦν, κατα-στροφή, ἱρηκῶσις Πολύδ. 3, 91.

Ἀνα-σταυρίζω· τῶ ἱππο.

Ἀνα-σταυρόν· πάλιν σταυρῶν, ἐπ. πρὸς Ἑβρ. 6, 6· ἀνασχολοῦμαι Ἡρ. 6, 30.

Ἀνα-σταυρώσις, ἡ· τὸ ἀνασταυρῶν, μετγν.

Ἀνα-σταχυόμαι· ἀναβλαστάνω, χρ. Σιβυλ. 3, 382.

Ἀνα-σταχύνω· βλαστάνω ὡς στάχυς Ἀ-πολλ. Ρ. 3, 1054.

Ἀνα-στεγνῶν· στεγνόν.

Ἀνα-στεῖν· διερχομαι, περιπατῶν· - ὄρυ-μὸν Ἀνθ. 7, 544.

Ἀνα-στεῖσις, 2· ὁ μὴ ἀστέτος, μὴ ἐγγενὴς τοῦς τρόπους Ἀθην. 13, 585.

Ἀνα-στεῖρος, ναὺς· ἡ ἔχουσα ὀψήλην πρῶ-ραν (τετράρα) Πολύδ. 16, 3.

Ἀνα-στεῖχω· ἀναβαίνω Ὀππ. ἀλ. 1, 422.

Ἀνα-στελλῶ· 1) στέλλω ὁπίσω, τραδῶ, σταματῶ ὁπίσω Ξεν. ἀν β, 4, 23 Πολύδ. 8, 6· τί τις, π. χ. = ναὺν ὁρμῆς = ἐμπρο-σθεῖς τὴν ὁρμὴν τῆς Αἰλ. Ζ. ἴ. 2, 17· παθ. σταματῶ θουκ. 3, 98, Πολύδ. 9, 22, προσ-ποιοῦμαι ὅτι θέλω νὰ τραβηχθῶ ὁπίσω, καὶ ἐν γέν. προσποιοῦμαι, ὡς τὸ iergiver-εσι· «ἀναστellaν τὴν γῆν» = ἐκποδὸν ποιεῖν Δ. Σικ. 17, 82. Μίσ., «ἀνεστellaντο τρο-φὴν» = ἀπείχοντο τῆς τροφῆς Αἰλ. Ζ. ἴ. 2) στέλλω ἐπάνω, ὀψήλα· - ἀπωπῆς = ἀνοψὶ τοῦς ὀφθαλμοῦς Χριστόδ. ἑκφρ. 65· ἐν γέν. ἀναίρω, σηκώνω ἑνὶν. ἰδ. περὶ τῶν ἐνδύ-ματων, ἀνασηκώνω καὶ τὰ ζώνων ἐπάνω, - τὰ χιτῶνια Ἀριστ. ἐκκλ. 268· «ἀνασταλμέ-νος χιτῶν» = ἀνασηκωμένος, ὀψήλα ἐξωσιμέ-νος Πλούτ. θῆ. σ. 178· ἰδ. μέσ. ἀναζώνου-μαι· «νεβρίδας ἀνεστellaντο» = τὰς ἐφόρι-σαν πάλιν Εὐρ. Βάτχ. 685.

Ἀνα-στεναγμός· ἀναστίνανγμα Ἰω. Μαλ. σ. 63.

Ἀνα-στενάζω (ἴδε στενάζω) στενάζω με-γαλοφώνως, σφοδρῶς, βαθεῖως, ἀναστενάζω

- καὶ νῦν Δίσχ. γο. 332, Σοφ. ΑΓ. 982, Ἡρ. 1, 86· ἀναστενάξας ἔεν. συμπ. 1, 15.
- Ἀνα-στεναχίζω· ἀναστενάξω Ἰλ. κ. 9.
- Ἀνα-στενάχω· τῷ προηγ. - τινά Ἰλ. ψ. 211· καὶ μέσ. σ. 315· καὶ μετν. ἐπ.
- Ἀνα-στένω· ἀναστενάξω Δίσχ. Ἀγ. 533, Σοφ. Φιλ. 227 καὶ ἀλλαχοῦ παρὰ τραγ. - Ἰλκος Ἀρχιλ. ἀπ. 48, Εὐρ. Ἐλ. 1528, Λουκ. δν. 26.
- Ἀν-άστερος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἀστέρας, σκοτεινός Ἀρατ. 228, Μανέθ. 4, 528.
- Ἀνα-στεφανώνω· στεφανώνω, δι. γρ. Πουφιν. ἐν Ἀνθ. 5, 36.
- Ἀνα-στέφω· τῷ προηγ. Πλούτ. Θησ. 22· παθ. ἀνίσταμαι κἀρα πλετοῖς φύλλοις· Εὐρ. Ἰππ. 806.
- Ἀνα-στηλιτεύω· προθέτω ἐπὶ στήλης, Εὐσέβ. ἱστ. ἐκκλ. 9, 7.
- Ἀνα-στηλόω· ἐγείρω στήλην ὡς μνημεῖον ἢ ἐπὶ στήλης μνημεῖον, - πέτευον Ἀνκόφρ. 883· - εἰκόνα Πλούτ. ἡθ. σ. 1033.
- Ἀνα-στήλωσις, ἡ· ἀνίστασις μνημείου, μετν.
- Ἀνα-στημα, τό· ὕψωμα, ὕψος, π. γ. ὄρους Δ. Σικ. 2, 14· - βασιλικὴν = βασιλικὴ μεγαλειότης, 19, 92· - οἰκοδομή Ἐπίκτ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 46, 83· τὸ ὕψος, ἡ μέγεθος τοῦ σώματος φυτῶν καὶ ζώων Θεόφρ. Φ. Ἰ. 9, 9, 5, Δ. Σικ. 2, 36, 5, 17 καὶ μετν. ἀν. φυγῆς Λογγίν. περὶ ὕψ. 7, 2.
- Ἀνα-στημάτιον, τό· ἐξάνθημα ἐν τῷ σώματι, μετν.
- Ἀνα-στηρίζω (ἴδε στηρίζω)· ἀνρθῶ καὶ στηρίζω· - πρόμηνον Ἰλαίης Ἀνθ. 7, 321, Νύν. Δ. 48, 972.
- Ἀνα-στησίω· ἔφετ. τοῦ ἀνίστημι Ἀγαθ. 3, 4, σ. 76.
- Ἀνα-στίζω (ἴδε στίζω)· πάλιν στίζω.
- Ἀνα-στοιβάζω· στοβάζω, κατασκευάζω Νικ. χρον. σ. 393.
- Ἀνα-στοιχείω· ἀναλύω πάλιν εἰς τὰ στοιχεῖα Φιλ. τ. 1, σ. 501· κατὰ Σουίδ. = ἀναπλάττω.
- Ἀνα-στοιχείωσις, ἡ· ἡ εἰς στοιχεῖα ἀνάλυσις Ἀλεξ. Ἀφρ. προβλ. 1, 79.
- Ἀνα-στολή, ἡ· τὸ ἀνατελλεῖν, ῥίπτειν πρὸς τὰ ὀπίσω Πλούτ. Πομπ. 2· κώλυσις, ἀπόκρουσις, ὁπόθ. Ἀριστ. Λυσ.
- Ἀνα-στολιζέσθαι· ἐκ νέου στολιζέσθαι Ἰ. Χρυσ. τ. 5, σ. 939.
- Ἀνα-στομῶ· 1) ἀνοίγω τὸ στόμα· - τάρρους = ἀνοίγω τὰς τάρρους (πρὸς τὸν ποταμὸν) ἔεν. Κύρ. 7, 5, 15· προβλ. Πολύδ. 2, 102· - τὰς διώρυγας τοῦ Νεῖλου, καὶ Πολυδ. 2, 102· ἐν γέν. ἀνοίγω, εὐρύνω Ἀριστοτ. π. κόσμ. 3, 8 περὶ τοῦ ὠκεανοῦ, «πῇ μὲν κατὰ στενωπόρους αὐχένας ἀνεστομώμενος, πῇ δὲ πάλιν πλατυνόμενος» = στενοῦμενος καὶ σχηματίζων πορθμούς· ἐν τῇ κυρ. σμ. Εὐρ. «εὐρείας φάρυγγος ἀναστόμου τὸ χεῖλος», Κύκλ. 357. Παθ. χύνομαι, ποῖι ποταμῶν Δ. Σικ. 3, 38· 2) ὀξύνω, ὅθ' ἐρεθίζω, «ἡδύματα ἀναστομαὶ τὰ αἰσθητήρια» = ἐρεθίζει τὴν ὄρεσιν Διφιλ. ἐν Ἀθην. 4, 133.

- «τραυλὴ μὲν ἔστι· ἀλλ' ἀνεστομώμενη» Καλλ. κωμ. ἐν Πολυδ. 2, 102, ὅστις· ἀνεστομώθησαν, ἀνεκρούθησαν, ἐπληρώθησαν Β. Ἀν. α. 399.
- Ἀνα-στόμωσις, ἡ· 1) ἀνοίξις Σχολ. 7π. ποικρ. τ. 2, σ. 525, Θεόφρ. φ. αἰτ. 3, 17, 6· 2) στένωσις, μετν. 3) διέγερσις ἐρεθισμὸς Ἀθην. 4, 133.
- Ἀνα-στοματήριος· ἀναστοματικός Ἰν. ποικρ.
- Ἀνα-στοματικός, 3· ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀναστομῶν, ἴδ. διεγείρειν τὴν ὄρεσιν, ἱατρ.
- Ἀνα-στοναχέω· ἀναστένω, μόν. ἀφρ. Ὄφρ. Ἀργ. 1287.
- Ἀνα-στοναχίζω· τῷ προηγ. ἐν. Κ. Σπ. 2, 634.
- Ἀν-αστράγαλος, 2· ὁ ἀνευ ἀστραγάλων στρατοπέδου, ἀνέκτους Πολύδ. 6, 40.
- Ἀνα-στράπτω· ἀστράπτω Φιλ.
- Ἀνα-στρατεύω· καλῶ εἰς στρατεῖαν ἀπαίρειν. 3, 66· αἴσ. ἀναστρατεύομαι, πάλιν στρατεύομαι Δ. Κάσ. 41, 35.
- Ἀνα-στρατο-πεδεία, ἡ· μετὰθεσις τοῦ στρατοπέδου, ἀνέκτους Πολύδ. 6, 40.
- Ἀνα-στρατο-πεδεύω· ἀπέρχομαι ἐν στρατοπέδῳ Πολύδ. 1, 24, Δ. Ἀλ. 3, 55.
- Ἀνα-στρεπτεῖν· β. ἐπιθ. τοῦ ἐπ. ὁ ἴδ.
- Ἀνα-στρέφω, π. ἀνστρέφω· 1) γυρίζω· ἀναστρέφω, ἀντιστρέφω· - διφρούς = ἀναστρέφω Ἰλ. ψ. 436· «ὄρος ἀνεστραμμένον ἐν τῇ ἔστ. τῆς» = ὄλος ἀντιστροφῶν Ἡρ. θ. 47· - τὸ ἐμβαρμα = ἀνατρέπω ἔεν. Κύρ. 2, 2, 5· ἀνακαλῶ, - ἐξ ἄδου Σοφ. Φιλ. 447· - πόδα = ἐπιστρέφω, γυρίζω ὅπως τὸν π. Εὐρ. Ἰππ. 1176· γυρίζω τὴν γῆν μὲ τὸ ἔστρον Πλάτ. καὶ ἄλλ. μετὰ τοῦ πάλιν, π. γ. «τὸν κόσμον πάλιν ἀνέστρεφεν εἰκαρμένη», Πολύδ. 272· ὡς· - τὸν λόγον = ἐπαναλαμβάνω, νῆμ. 1, 626· «ἐμοὶ τοῦτ' ἀνέστραπται» = εἰς τὸ πάλιν τοῦτο εἶνε ἀντιστροφῶς, τὰν ἀκαλίαν ἔεν. Ἰέρ. 4, 5· 2) συγχά ἀμτθ. γυρίζω, ἱππ. στρέφω, «μένοντες ἢ ἀναστρέφοντες» Πλάτ. Λάχ. 191· «ἀναστρέφοντες ἐπὶ δόρυ ἡπείσθη» ἔεν. Ἀν. 4, 3, 29· 60· «τὸ ἀναστρέφω», πῶν ἡμ. ἀναγινωσκόμενος καὶ ἀναστρέφω, ὅδ. Λεων. Ἀλεξ. ἐν Ἀνθ. 6, 323· ὡς μέσ. Πλάτ. Λάχ. 191· ἴδ. γυρίζω ἐν τῇ φυγῇ, προβάλλω ἀντίστασιν κατὰ τοῦ ἱπποῦ ἔεν. Κύρ. 2, 1, 9, ἀν. 1, 10, 17, ἀν. νεοστρέφοντες, καὶ αὐτόχρομα ἀντίθ. ἀναστρέφω, ἔν. 4, 3, 4· προβλ. «ἀναστρέφω» Διονυσ. κωμ. ἐν Ἀθην. 9, 405· 1) παθ. μὲ μέσ. μέλ. ὡς τὸ λατ. versari, στρέφω, γυρίζω ἐν τινι τόπῳ, διατρέφω καὶ κατ' - γαίαν = στρέφωσις πρὸς τὴν γῆν καὶ διατρέφω ἐν αὐτῇ Ὄδ. ν. 326· «μενόντων καὶ ἀναστρεφόμενων ἐν μέσῳ» Πλάτ. ἔν. 8, 558· - ἐν πανθρῷ ἔεν. Ἐλ. 6, 4, 16· ἐν ὀρθολογίᾳ Πλούτ. Ρωμ. 9· προβλ. ἔεν. Κύρ. 8, 8, 7, περὶ τοῦ ἡλίου, ὅστις στρέφεται ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀπομν. 4, 3, 5· «οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναστρεφόμενοι» = οἱ περὶ τὴν γ. ἀσχολούμενοι, οἱ. 5, 13· «ἐν αἰσθηταῖς εὐερεσύναις», Ἀγγο. 4, 4, ἐν μέσῳ

των ιδιων. — ἐν ταῖς ἡγεμονίαις = εἶμαι ἡ-
τηνών Πολύβ. 9, 21, ὅς συχνά τὸ συνδ-
μεν ἱπποκ. π. χ. — θρασείως, βρῦχως, ἀ-
σείδως εἰς τινα, 1, 9, 86, 25, 1, invero.

Ἀνα-σπριγγίζω καλῶ, φωνάζω, μετγν.
Ἀνα-στρο-λόγητος, 2, ἀδαῆς τῆς ἀστρο-
λογίας Στράβ. 2, σ. 76.

Ἀνα-στρος, 2, ὁ ἄνευ ἄστρον, κατὰ Σουῖδ.
Ἀνα-στροφῆς Σχολ. Ἀριστοτ. περὶ οὐρ. 2, μετγν.

Ἀνα-στροφάδην ἀνεστραμμένως Ἡσυχ.
Ἀνα-στροφῆ, ἡ 1) τὸ ἀναστρέφειν, γυ-
ρῶν ὅπως — τῶν ἀρμάτων Σεν. Κύρ. 5,

4, 8, τῶν ἱππων, ἱππ. 3, 14, «ἔξ ἀνα-
στροφῆς ἱπανήλθον εἰς τὴν πόλιν» = γυρί-
σαντες Πολύβ. 4, 54, τὸ ἐπιστρέφειν καὶ

συναστῆν πρὸς μάχην, «ἀναστροφὴν μηχανή-
ταιναί τινι» Σεν. Ἐλ. 4, 3, 3, 2) ἡ ἐν τινι

τόπῳ διατριβή, διαμονή, ἰδ. Κ. Δ. Παρ'
Ἠσυχ. Ἐμ. 23 «δαίμονων ἀν.» = τόπος δια-
μονῆς δὲ. ἑνασχόλησις μὲ τι, τρόπος τοῦ

ἔχειν ἀν. πρὸς τὰς παρασκευὰς Πολύβ. 24,
6, «Παρά γραμ. ἡ μεταθέσις τοῦ τόνου,

ἢ ἐπὶ προθέσει, ὅταν ἐπιτάσσονται τῆς
μὲς αὐτῶν συντασσόμενης λέξεως, π. χ.

«καὶ ἀντι-ἀπό» — σχήμα ῥητορ. «ἀναστροφὴ
ἐστὶν αὐτὸ καὶ ἐπαναδίπλωσις, ὅταν, ἔνθα

πλάτνεται τὸ πρῶτον κῶλον, ἐκείθεν ἀρχῇται
τὸ δεύτερον» Βαλιτζ. ῥητ. τ. 8, σ. 552.

Ἀνα-στροφία, ἡ ἀναστροφὴ Μανβ. 4, 312.
Ἀνα-στροφῶς ἀντιστροφῶς, τοῦναντίον

Σ. Ἠμ. πρ. λογ. 2, 22.
Ἀνα-στροφῆ, λέξ. πλασθεῖσα ὑπὸ Πλάτ.

Νικτ. 409, «ἡ δὲ ἀστραπὴ ὅτι τὰ ὅπλα ἀνα-
στρέφει, ἀναστροφῇ ἂν εἴη, νῦν δὲ ἀστραπὴ

κατασκευασθεῖσα κέκληται».
Ἀνα-στροφῶν ἀναστρέφω, στρέφω, γυ-
ρῶν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη Ὁδ. φ, 394, Ἡσ.

ἀποκ. 121, Μ. Ἀργ. ἐν Ἀνθ. 7, 395, μέσ.
παρακλινόμεναι Σοφ. ἀπ. 682.

Ἀνα-στυφελίζω ὠθῶ, σπρώχνω Νόν.
Δ. 1, 181.

Ἀνα-στέφω εἶμαι τεθλιμμένος Σοφ. ἀπ.
371, «ἀναστέφαι» ἑπάραι τὸ αἰδοῖον, ἡ στυ-
φύσαι Ἡσυχ.

Ἀνα-στέφω στέφω.
Ἀνα-σύν-ταξις, ἡ «ὅταν τὰ διαγεγραμ-
μένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις δόξη τῷ

ὀφθαλμῷ ὡς ἅμα τὰ μέρη Ὁδ. φ, 394, Ἡσ.
ἀποκ. 121, Μ. Ἀργ. ἐν Ἀνθ. 7, 395, μέσ.

παρακλινόμεναι Σοφ. ἀπ. 682.
Ἀνα-στυφελίζω ὠθῶ, σπρώχνω Νόν.
Δ. 1, 181.

Ἀνα-στέφω εἶμαι τεθλιμμένος Σοφ. ἀπ.
371, «ἀναστέφαι» ἑπάραι τὸ αἰδοῖον, ἡ στυ-
φύσαι Ἡσυχ.

Ἀνα-στέφω στέφω.
Ἀνα-σύν-ταξις, ἡ «ὅταν τὰ διαγεγραμ-
μένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις δόξη τῷ

ὀφθαλμῷ ὡς ἅμα τὰ μέρη Ὁδ. φ, 394, Ἡσ.
ἀποκ. 121, Μ. Ἀργ. ἐν Ἀνθ. 7, 395, μέσ.

παρακλινόμεναι Σοφ. ἀπ. 682.
Ἀνα-στυφελίζω ὠθῶ, σπρώχνω Νόν.
Δ. 1, 181.

Ἀνα-στέφω εἶμαι τεθλιμμένος Σοφ. ἀπ.
371, «ἀναστέφαι» ἑπάραι τὸ αἰδοῖον, ἡ στυ-
φύσαι Ἡσυχ.

Ἀνα-στέφω στέφω.
Ἀνα-σύν-ταξις, ἡ «ὅταν τὰ διαγεγραμ-
μένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις δόξη τῷ

ὀφθαλμῷ ὡς ἅμα τὰ μέρη Ὁδ. φ, 394, Ἡσ.
ἀποκ. 121, Μ. Ἀργ. ἐν Ἀνθ. 7, 395, μέσ.

παρακλινόμεναι Σοφ. ἀπ. 682.
Ἀνα-στυφελίζω ὠθῶ, σπρώχνω Νόν.
Δ. 1, 181.

Ἀνα-στέφω εἶμαι τεθλιμμένος Σοφ. ἀπ.
371, «ἀναστέφαι» ἑπάραι τὸ αἰδοῖον, ἡ στυ-
φύσαι Ἡσυχ.

Ἀνα-στέφω στέφω.
Ἀνα-σύν-ταξις, ἡ «ὅταν τὰ διαγεγραμ-
μένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις δόξη τῷ

ὀφθαλμῷ ὡς ἅμα τὰ μέρη Ὁδ. φ, 394, Ἡσ.
ἀποκ. 121, Μ. Ἀργ. ἐν Ἀνθ. 7, 395, μέσ.

παρακλινόμεναι Σοφ. ἀπ. 682.
Ἀνα-στυφελίζω ὠθῶ, σπρώχνω Νόν.
Δ. 1, 181.

Ἀνα-στέφω εἶμαι τεθλιμμένος Σοφ. ἀπ.
371, «ἀναστέφαι» ἑπάραι τὸ αἰδοῖον, ἡ στυ-
φύσαι Ἡσυχ.

12, 344. «τῷ ἦθει ἀγοραῖος τις καὶ ἀναστ-
ραμμένος» = ἄκοσμος, ἀπρεπής, ἀναίδης Θε-
όφρ. γαρ. 7, 1, «ἀναστραφίμεθα» τὸ πολὺ ἀρ-
γύριον ἢ τι ἄλλο λαμβάνειν σῦρρι εἰλεγον
Ἀττικοὶ μεταφορικῶς Ἡσυχ.

Ἀνα-σπαράζειν ἀναπλῆδαν, ἀνάλλασθαι,
λατίζειν Ἡσυχ.

Ἀνα-σπαιρίζω ἀναρρίπτω, μετγν.
Ἀνα-σπάλλω ἀνίσταμαι ἐκ πτώσεως, ἀ-
ναλαμβάνω ἐκ νόσου, ἀναρρύνυμαι «πάλ-
λας αὐτῷ γέγονε συμπτώματος ἀνασφῆ-
λαι» Πλάτ. Ἀξ. 364, «νόσος καὶ πόνην ἀ-
νασφῆλαι» Βάβρ. 78, 3, «τῆς νόσου Κλ. Ἀλ.

παῖδ. σ. 146, «ἐκ κακῶν Λουκ. ἀπολ. 32.
Καὶ ἀπολ. Δ. Χρυσ. λ. 34, σ. 36.

Ἀνα-σφηνδῶ σφηνώνω Ἀπολδ. παλιορκ.
σ. 24.

Ἀνα-σφίγγω κατέγω, κρατῶ Νόν. Δ.
42, 51.

Ἀνάσφορος πέρης Διοσκ. 4, 183.
Ἀνα-σφραγίζω σφραγίζω, ἀντίθ. τῷ
σφραγίζω.

Ἀνα-σχεθῆναι Ὁδ. ε, 320, ἀπαρ. ἀπαρ.
ὡς ἀνέσχεθον ὅρ. τοῦ ἀνέχω» κρατῶ ὑψηλῶς,
ἐκφράζει σῶμα τὴν διάρκειαν, π. χ. «σκη-
πτρον θεοῖς, διαρκούντος τοῦ ὅρκου Ἰλ. η,
412, Ὁδ. 1, 294, καὶ μετγν. π. ὡς Ἀπολλ.

Ῥ. 4, 698.
Ἀνα-σχεῖν ἰδὲ ἀνέχω.

Ἀνά-σχεσις, ἡ 1) ὑψώσις — ἡλίου = ἀ-
νατολή ἡλ. Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 3, 10, 2)
τὸ ἀνέχεσθαι, ὑπομένειν «ἀν. τῶν δεινῶν»

Πλούτ. Νομ. 13.
Ἀνα-σχετικός, 3) ὑπομονητικός, μετὰ
τοῦ πρὸς Πλούτ. ἡθ. σ. 31.

Ἀνα-σχετός, π. ἀν-σχετός, 2) ἀνέκτος, ὑ-
ποφρετός κοιν. — ἔργα Ὁδ. 6, 63, — ὑβρις
Ἡρ. 7, 163, — πτώματα, θρήνηματα Διοσκ.

Πρ. 921. Σοφ. Φιλ. 975, Ἰουκ. 1, 48, 2,
21, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μετ' ἀν. «οὐκ ἀνα-
σχετὰ δρᾶν» πρὸλ. Ἀριστ. εἰρ. 1135.

Ἀνα-σχιζω σχίζω καὶ ἀνοίγω — λαγόν,
νεκρὸν Ἡρ. 1, 124, μετγν. Πλούτ. ἡθ. σ. 161.

Ἀνα-σχινδυλεύω (ἔττ. ἀνασκινδ.) ἀνα-
σκολοπίζω, σταυρώνω Πλάτ. πολ. 2, 362.

Ἀνά-σχισις, ἡ ἔσχισμα Εὐδοτ. Ἐρ. σ. 302.
Ἀνα-σώζω (ἔτε σῶζω) μεταφέρει τι εἰς τὴν
πρωτέραν του διὰ κατὰστασιν, ἀποκαθι-
στῶ, ἐπανορθῶ, κατορθῶ, ἀντίθ. τῷ δια-
φθεῖρην Πλάτ. Φιλ. 32, «ἀνασωθῆναι εἰς τὴν
πατρίδα» Σεν. Ἐλ. 4, 8, 28, Λυσ. 20, 24
καὶ μετγν. Δ. Ἀλ. 4, 51. Διατηρῶ ἐν τῇ
μνήμῃ, ὑπεθυμίζω Ἡρ. 6, 65. Συγγνώμ. μέσ.
οἰκιοποιούμεναι πάλιν Ἡρ. 1, 106, 3, 15,
διατηρῶ, — τὴν πατρίδα ὁδεῖται Σεν. Ἐλ. 7,
5, 16, προφυλάττω, — φόνου Σοφ. Οἰ. π. 1351.

Ἀνα-σωρεύω συσσωρεύω Πολύβ. 8, 35.
Ἀνά-σωσις, ἡ διατήρησις Σουῖδ.

Ἀνά-σωσμα, τό ἀντιτιμῶρημα Τζέτζ.
Λυκόφρ. 1297.

Ἀνα-σωσμός ἑλευθέρωσις Ἀκὺλ. γεν. 45, 7.
Ἀνα-σωφρονίζω ἐπαναφέρειν εἰς σώφ. φρέ-
νις «ἀμυντο, ἀντισωφρονίσθη» Ἡσυχ.

Ἀνα-τάδην τεντωμένῃ, μετγν.

Ἀνα-τανύω· ἀνατείνω Καλλιμ. Δε. 30.

Ἀνα-ταράσσω (ἴδε ταράσσω)· θορυβώ, ἀνακατώνω, συγχέω, ταράττω Σοφ. Τρ. 217, παρορμᾷ κατὰ Σχολ.· φέρω εἰς σύγχυσιν Πλάτ. 88. «τὸ πολὺ αὐτὸς (στράτευμα) ἀνατεταραγμένον ἐπορεύετο» = τεθορυβημένον, ἀτάκτως ἐπ. Ξεν. Ἀν. 1, 7, 19, μτγν.

Ἀνά-τασσε, ἢ 1) τὸ ἀνατείνειν, ἐκτείνειν πρὸς τὰ ἄνω· εἰς ὕψος Πολύδ. 5, 44· πρὸλ. Πλούτ. Ἀλεξ. 4· τὸ ἐκτείνειν, ἀπλώνειν, ἰδ. τὴν χεῖρα πρὸς τινα, ἀπειλῇ Πολύδ. 30, 4, 7· «ἀνάτασιν καὶ ὄγκον τοῦ βασιλέως μὴ φοβηθεῖς» Πλούτ. Κάτ. ν. 16· «ἀνάτ. φρονήματος», Μαρ. 9, ἀγέρωχος, ἀλαζονικός τρόπος· 2) πείνα, ἐγκράτεια τροφῆς, νηστεία, (πρὸλ. ἀνατείνω, 4) Πλούτ. ἡθ. σ. 62.

Ἀνα-τάσσω· τακτοποιῶ, θέτω κατὰ τάξιν. - Μία. διέρχομαι κατὰ τάξιν, ἰδ. ἐπιχειρῶ ἐν ἀπαξ ἐπιστημονικᾷ ἐρεύνας Πλούτ. καὶ περὶ τῶν ἐλφάντων, «ἀναταττόμενος τὰ μαθήματα καὶ μελετῶν», ἡθ. σ. 986, «διηγήσιν Ἀν.» = μετὰ ἀκριθεῖ βάσανον διηγηθῆναι, Κ. Δ.

Ἀνα-τατικός, 3· ἀνατείνων, ἀλαζονικός, ἀπειλητικός· «ἀνατατικός καὶ ψευδὲς εἰσφέρων ἐπιστολάς» Πολύδ. 5, 43, 5· «ἀπειληταὶ καὶ ἀνατατικοί» Δ. Σικ. 5, 31· ἐπὶρ. Πολύδ. 4, 4, 7, «ἀνατατικῶς καλεῖσθαι, προστακτικῶς, ἐμβριθῶς» Σουίδ.

Ἀνά-ταυρα, «παλινδοχῆς, ὃ ἀνάταυρα πεσών» Σουίδ. = ἀνάσκελα.

Ἀνα-τεῖ (ἀνταῖς)· ἀνευ ἄτης καὶ βλάβης Ὑπόχ. διτιμωρεῖται Αἰσχ. Εὐμ. 59, Σοφ. Ἀντ. 481, ὅπου ὁ Ἑρμῆς γρ. ἀνταί. Καὶ παρὰ Πλάτ. κυμαίνεται ἡ γρ., νόμ. 9, 871. 11, 917. 945· ὁ Βέκκερ. ἔχει πανταχοῦ ἀνατεῖ.

Ἀνα-τείνω (ἴδε τείνω)· 1) τείνω, τεντώνω, ἀπλώνω· πρὸς τὰ ἄνω, βασιτῶ ὕψιλά· «σέλην Ἀριστ. ὄρν. 1254· ἀντεινον, Ἀχ. 731· χεῖρα, εἰς σημεῖον συγκαταθέσεως, ὃ συνηθ. τρόπος τοῦ ψηφίζειν Ξεν. Ἀν. 3, 2, 9 καὶ ἐν τῷ ὄρκῳ, - πρὸς τὸν οὐρανόν, Κύρ. 6, 1, 4· «ἀνατεταμένους τὴν μάχαιραν ὡς παίσων» = ἐλκυσμένην ἔχων τὴν μ., 4, 1, 3· μτγ. - τὴν ψυχὴν = ἐξυψώ, μετεωρίζω τὴν ψ. Τίμ. λεξ. Πλάτ. «ἐπὶ τὰ ἄνω τρέφας καὶ ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν θέαν» καὶ μτγν.· = ψυχῆς ὄμμα Φίλ.· «πάντας ἀνατείνας» = εἰς προσδοκίαν καταστήσας Πλούτ. ἡθ. σ. 60· 2) ἐκτείνειν, ἀπλώνω· «τὰ κίρατα (τοῦ στρατοῦ) Ξεν. 7, 1, 6· πρὸλ. Πολύδ. 1, 27· «αὐτοὺς ἀνατεταμένους» - ἔχων ἀπλωμένα τὰ πτερὰ Ξεν. Κύρ. 7, 1, 16· «αὐτὸν ἐπὶ τινεὶ εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τὴν Λουκ. ν. 21, 10, 9· 30. ἰδ. μέσ. ἀνατείνουσαί τι· = ἀπειλεῖν, - τινὲ φοβερὸν τὴν Δημ. 19, 153· ἰδ. Πολύδ. 4, 82 καὶ συχνά· καί, - φόβον· τινί, 2, 52· - ἀπειλᾷ Δ. Σικ. 11, 3· ἐπὶ, «ἀναταθείς αὐτοῖς φόβον» Πολύδ. 32, 21, 13· ἀλλὰ «ἀνατείνουσαι ἀρχήν» = ἔχω ἀξίωμα Πλούτ. Κλεισμ. 10· «ὡς ἀνατείνουσαι» ἀπὸ τὸ αὐτὸ τρεχέθηθῃν Πλούτ. Κάτ. πρ. 20, 3) ἀμύδ. ἐκτείνονται πρὸς τὰ ἄνω· «πείδου εἰς γόνυ ἀνατείνοντες» Ὑπρ. 7, 67· «λόφοι ἀνατείνων εἰς ὕψος ἱκανόν», καὶ

ἀπλῶς ἱκανόν Πολύδ. 18, 5. 11, 4, 6, 2· 9, 21, 10 λέγει «οἰκίαι εἰς ὕψος ἀνατείνονται» καὶ ἐκτείνονται, ἀπλῶς κατὰ ἡμέραν - εἰς τὸ πέλαιος, 1, 27 καὶ Πλούτ. συχνά· 4) ἀνατείνων = ἀπέχου τροφῆς, νήστευ· Ὑπρ. Ἐπικτ. 2, 17, 9.

Ἀνα-τεχνίζω· ἐπιδιδωρῶν, ἢ ἀποδοῦναι ἐκ νέου τὰ τεχνία Ξεν. Ἐλ. 4, 4, 18.

Ἀνα-τεχνισμός, ὃ· τὸ ἀνατεχνίζειν Ξεν. Ἐλ. 4, 8, 18.

Ἀνα-τέλλω· 1) κἀμνω τὴν νύκτα ἐγρη, ὁ γὰρ ἀναδίδωμι, ἀναρῶ· «ἀμύροσιν ἀνταῖαν ἔμποικς» Ἰλ. ε, 777· ὁδῶρ ἀναδύζω (ἰπρ.) Πίνδ. Ἰ. 5, 72· «Διόνυσον ἀντεταίλας» = ἰσοκαὶ αὐτῷ τὸν ὕπνον, ἐγέννησας, περὶ τὸν ἡμέραν, Ἰ. 6, 5· «ἔτι χνοζόντας ἰοδουκίαν», 2, 43· «ὡς ἀνὴρ τὸ χνοζοῖ» Ἀπολλ. Ἰ. 2, 43· «ὃ θεὸς τὸν ἥλιον» Ματθ. 5, 45· ἐν γὰρ παρὰ γὰρ, γεννώ, «μύρι' ἀπ' αἰσχροῦ ἀνατελλεῖν» = μύρια ἱπποκαλοῦντα ἐξίεναι ἐκ τῶν αἰ., σχέδια ἐπὶ σχεδίων κἀμνω Σοφ. Φιλ. 1123· 2) ἀμύδ. προέρομαι ἐγγαίνω ἰδ. ὡς τὸ ἀνίσχω, περὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης (πρὸλ. ἐπιτέλλω, 2) ἀμύδ. γεται περὶ τῶν ἀστέρων Σοφ. Οἰ. Κ. 1216· Ὑπρ. 4, 40, Πλάτ. νόμ. 10, 887 καὶ συχνά· Ξεν. 4, 40 μτγν.· καὶ περὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Σειρίου Ἀπολλ. Ἰ. 3, 959· τῆς ἡμέρας 1007· - γενέθλη = αὐξάνει γενεά, 1, 810· καὶ περὶ ποταμῶν Ὑπρ. 4, 52, Πλούτ. 262· 20· - καπνός, Φλαμιν. 4· καὶ μέσ. «ἀνατελλομένη» = ἡ πρὸς τὰ ἄνω διαμυθονμένη νη Πίνδ. Ἰ. 3, 83.

Ἀνα-τέμνω (ἴδε τέμνω)· κατακόπτω· «ἀνατεμνέσθαι τὰ κλήματα» Αἰσχίν. 3, 160· ἔκ τοῦ Δημ.· «ὅπ' ὀρεῖται ἀνατεμνεσθαι» σπαράσσεται Λουκ. Πρ. 21· ἰδ. τέμνω τὸ σῶμα, «ἀνατεμνόντες νεκρὸν» Ὑπρ. 2, 81, Πλούτ. ἡθ. σ. 223· «τὰ ἀνατεμνόμενα» - ὁδοὺς Φίλ. τ. 1, σ. 16.

Ἀνα-τεταμένον, τό· ἡ ἐλξίνη Διοσκ. 4, 39.

Ἀνα-τεταμένως (ἀνατείνω)· ὁρθῶς, ὀρθῶς Σχολ. Ἰλ. λ, 11.

Ἀνα-τήκω· χωνεύω, ἀναλύω μτγ. καὶ θακνύω· «ταῖς ἡδοναῖς τὰ σώματα Πλούτ. ἡθ. σ. 406· Παθ. τέκωμαι, λυώνω, περὶ τοῦ χιόνος Πολύδ. 2, 16· περὶ τοῦ αὐτοῦ Πλούτ. ἡθ. σ. 954.

Ἀνα-τήξει, ἢ· τήξει· - χιόνων Πολύδ. 2, 43, 5.

Ἀνα-τεῖ· ἴδ' ἀναταί.

Ἀνα-τίθωμι (ἴδε τίθημι)· θέτω ἐπάνω, ἢ ἔμπροσθεν ἐπάνω, παρ' Ὀμ. μόν. ἐν τῇ «Ὀργάνῳ» ἀναθήσει μοι· «ὅθ' αὖ μοι προσέφη μακρόν» Ἰλ. χ, 100· πρὸλ. ἀνάπτειν, καὶ «πρόσθετο» Πίνδ. Ὀ. 5, 8· ἐν γέν. ἀποδίδωμι εἰς τὴν «οὐ γὰρ ἂν οἱ ἀνέθεσαν πυρραμίδα κτεῖναι» σθαι ταύτην· Ὑπρ. 2, 134· ἀποπνέω, ἀποκατηγορεύω, ὡς ἰδιότης Ξεν. Ἀλεξ. 1, 3, 14, 7· «αἰτίαν τινὲ Πλάτ. Ἀλεξ. 1, 11· ἐπὶ τινα Πολύδ. 5, 1, 8· καί, - γὰρ 24, 7· - ἐπιβάλλω, φορτώνω, - ὁρῶς

πιστ. ἱερ. 1051 - σκευος. Νεν. ἀν. 3, 1, 30, μέτ. - ἐπὶ τὰ ὑποζύγια, Κερ. 8, 5, 4, ἀν. 2, 2, 4, μετ. - πάντα πράγματα τινα ἐμπιστεύσθαι τὰ πάντα Ἀριστ. νεο. 1436, Θουκ. 8, 82, συχνὰ Πολύβ. καὶ Πλούτ. - Νίκ. παίρνω ἐπάνω μου, ἀναλαμβάνω· «ἀναλαμβάνω ἀπάγει τὰ ξύλα» Αυσ. 7, 19, Αἰλ. 1. Π. 3, 22, Λουκ. ἐναλ. διαλ. 8, 2 - εἰς τὸν ἱππον, Τοῖς. 52, Πλούτ. Ἀρταξ. 11' ἰδ. 2) κρημὸς ὡς ἀφίερωμα ἐν ναφί, ἀφιερώω εἰς θεὸν Ἡσ. Κρ. 656 ἀπὸ Πινδ. καὶ Ἡρ. λέγει ἐν χρήσει, π. χ. - τῷ Ἀπόλλωνι, 1, 92 συχνὰ μὲ τὸς προσδιορισμούς - εἰς τὸ Ἥραϊον, εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς Δελφοῦς, 4, 88, 2, 182, 2, 155, Πλάτ. Φαίδρ. 239, - εἰς τὰ ἱερά, νόμ. 12, 943· «εἰκὼν ἀνατεθεῖσθαι εἰς ἀγορὰν» Δειν. 1, 43· «ἀνάθημα ἀνατίθενται» Ἡρ. 8, 121 καὶ ἄλλαχοῦ. Μετ. - τὰς ἀκούας τινα· παρέχειν ἀκρόασι Πλούτ. 24, 3, 9' 50., - βωμόν, νεῶν = ἀνεγείρειν, 3, 43, 10, Πλούτ. Καίσ. 6' 3) μεταθέτω, π. χ. τὰς ψήφους ἐν τῇ κυθείᾳ, 50, μέτ. ἀλλοῦσθαι τὴν γνώμην μου, ἀποσύρω τι· «ἀνατίθω ἔξωστιν, εἰ πῃ ἔχετε ἄλλο τι φάναι» Πλάτ. Πρωτ. 354· «οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐ πολλὸς λέγεσθαι», Μέν. 89' πρὸς Πλάτ. Φαίδ. 87' 10, συχνὰ περὶ τῆς παιδείας τῶν πεισῶν, ὅπου σημειώσιν τὸ χωρίον «ὡς περ πετιτῶν ἐ- ὅλως σοὶ ἐν τοῖς λόγοις ἀνατίθεται ὅ τι βούλει τὸ μεταβάλλω», Ἰππαρχ. 259' πρὸς Πλάτ. Ξεν. Ἰππαρχ. 1, 2, 44· - δόξαν, γνώμην Δ. Ἀλ. 8, 50, 72· - τὰ κατηγορημένα = θὰ ἀποσύρω τὴν κατηγορίαν Λουκ. ἀλ. 48' 4) ἀποτίθωμαι, ἀναβάλλω Ἡρόδ. 3, 5, 2, Πλούτ. ἐν Σοφ. Αἰ. 471· «τί γὰρ παρ' ἡμῶν ἡμέρα τέρψιν ἔχει προσθεῖσα κἀνατίθου τοῦτε κατάνειν» = τῷ θανάτῳ προσγγίζουσα ἡμέρα ἡμῶν ἀναβάλλω προξενούσα οὐδαμῶς ἀνατίθω. Πλάτ. νόμ. 11, 935 καὶ μετ. Ἀνα-τίκτω· τίκτω ἐκ νέου Αἰλ. Ζ. 1, 1, 17, Ἀνα-τίκτω ὁψώνω τὴν τιμὴν, ἀκριβαίνω καὶ. Ἡρ. 9, 33' ἰδ. περὶ τῆς ἀναβιβάσεως τῶν τιμῶν τοῦ οἴτου, μετ. Ἀνα-τινάγμους, ὅ· τὸ ἀνατινάσσειν, καθ' ὅσον = μεταστάσεις, μετακινήσεις. Ἀνα-τινάσσω· τινάσσω ἐπάνω, ἐξενάζω Ἡρ. Βάκχ. 623, Ὀρ. 341. Ἀνα-τιτάνω· ἀνατίνω μετ. Ἀνα-τιτράινω καὶ ἀνατίτρω· διατρύγω Δισκ. 1, 80, παθ. ἀόρ. Ἀθῆν. 4, σ. 182. Ἀνα-τήλημα, τό· ὑπομνή. Σουῖδ. Ἀνα-τήληται, μέλ. ἀνατήλομαι· ὑπομένω, ἀποφύγω· φάρμακα· τὸ μαγευτικὸν ποτὸν Ὀδ. κ. 327· πολυτήρητον αἰῶνα Αἰσχ. Ἀγ. 698· καὶ παρ. Πλάτ. Γοργ. 525, Πλούτ. Μαρ. 39. Ἀνα-τλός· ἀκρατής Ἡσῶς. Ἀνα-τμητικός, 3· ἀνατέμνων Σόμμ. ψ. 54, 22. Ἀνα-τμήζομαι· ἐξατμήζομαι· «δημόκριτος λέγει...» ἐπικριμένης τῆς χιόνης καὶ ἀνατμήζομαι ὑπὸ τῆς τήξεως νέφη γίνονται» Ἀθῆν. 2, 87.

Ἀνα-τοιχίω (τοιχος)· διατοιχίω· «διατοιχεῖν, τὸ εἰς τὸν ἑτέρον τοῖχον τῆς νεῦς διαβαίνειν ἐν τῷ πλῆθι (πλῆρ), ὅπερ οἱ ἰσῆται ἀντοιχοῦν (διορθ. ἀνὰτ.) λέγουσιν» καὶ μετ. «ἐτεροκλινῶς ἔχει πρὸς ἑδονὴν» ἀνατοιχίω ἐπὶ τὸ ἐναντίον ὑπὲρ τὸ μέτρον τῆς ἀσκήσεως Ἰνέκα· Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 12, 7. Ἀνα-τοκίζω· λαμβάνω τόκον ἐκ τόκων. Ἀνα-τοκισμός, ὁ· τὸ ἀνατοκίζειν. Ἀνα-τολή, π. ἀντολή, ἡ· 1) ἡ ἀνατολή ἰδ. τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης· «ἀντολαὶ ἡμελίοιο» Ὀδ. κ. 4, Ἡρ. 4, 8, Πλάτ. πολιτ. 289' παρὰ τραγ. πλὴν σπαν. - καὶ τῶν ἀστέρων· παρὰ Πολύβ. 2, 17, καὶ αἱ πηγαὶ τοῦ ποταμοῦ, ὡς Αἰλ. Ζ. 1, 9, 29' 2) τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς, συννηθ. ἐν τῷ κλ. Πολύβ. 2, 14 καὶ συχνὰ Κ. Δ. Καὶ ἡ χώρα ἡ πρὸς ἀνατολὰς κειμένη. Ἀνα-τολικός, 3· ὁ ἐξ ἀνατολῆς, ἐν τῇ ἀνατολῇ Ἰωσ. ἰουδ. ἀρχ. 20, 9, 7. Ἀνατόλιος· 1) Ἐπίσκοπος Αἰαδικίας, διδάσκαλος Ἰαμβλίχου, εἰς ὃν οὗτος ἀφίερωσε τὸ σύγγραμμά του «ζητήματα Ὀμηρικά» 2) ἄλλ. μετ. Ἀνα-τολμάω· τολμάω ἐκ νέου Ἡρ. Ἀλκ. 281, ὅπου ὁ Πόρρων γράφει, «ἀνα, τόλμα», Πλούτ. Λουκ. 31. Ἀνα-τολό-βλεπτος· πρὸς ἀνατολὰς βλέπων Ἰ. Δαρμακ. τ. 2, σ. 854. Ἀνα-τομή, ἡ· τὸ ἀνατέμνειν, διαμελίζειν Ἀριστοτ. ἀναλ. ὁστ. 2, 14, Ζ. 1, 3, 1, Θεόφρ. Φ. 1, 9, 1, 5. Ἀνα-τομικός, 3 ὁ εἰς τὴν ἀνατομὴν ἀνήκων, ἡ ἀνατομική, τέχνη τοῦ ἀνατέμνειν, ἡ νῦν ἀνατομία Γαλην. - ἐπίρ. - ὡς αὐτ. τ. 18, 2, σ. 926. Ἀν-τοναί (συγκ. ἐκ τοῦ ἀνατοναί)· αἱ τῶν χειρῶν φυραὶ Ἡσῶς. = ἀνατάσεις. Ἀν-τονός, 2· ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἐκτεινόμενος, ἀντίθ. κατάνους, ἀρχ. μαθ. Ἀνα-τορέω· τρυπῶ Πλανουδ. Ὀβιδ. Μεταμ. 12, 366. Ἀν-ατος, 2 (ἄτη)· 1) ἀδελφός, μὴ παθὼν βλάβην, - Ἀφείου κότῳ = ὡς βλαφθεὶς ὑπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ Α. Αἰσχ. Ἀγ. 1184· «κακῶν ἄντων· τῶνδε» Σοφ. Οἰ. Κ. 790, ὅπου ὁμοῦ τα πλεῖστα τῶν χειρῶν. ἔχουσιν ἀνέτος, κατὰ Σχολ. = ἀδελφός, ἡ ἀναίσιος. - 2) ὁ μὴ βλέπων· - πρᾶγμα Αἰσχ. ἱκ. 351. Ἀνα-τρέπτειν· β. ἐπὶ τοῦ ἀνατρέπω. Ἀνα-τρεπτικός, 3· ὁ ἀνατρέπων, καταστρεπτικός Πλάτ. πολ. 3, 389 καὶ μετ. ἐπίρ. - ὡς, μετ. Ἀνα-τρέπω (παρὰ ἀνατρέφα Δειν. 3, 4, Δημ. 1, 30, Αἰσχίν. 1, 190, ἀρχαῖοι. σχημ. ἀνατρέφα Σοφ. Τρ. 1005, Ἀνδοκ. 1, 131)· γυρίζω ἀνὰ πόδα, τὸ ἄνω κάτω, καὶ τὸ κάτω ἄνω, ἀντρέπεται = ὑπὸ τοῦ ἐπείσιν Ἰλ. ζ, 64, 5, 447' πρὸς Πλάτ. Εὐθ. 278, ὅπου κατόπιν λέγει «ὅστιον ἀνατρέμμενον» «ὡς ἀνατρέπῃ πλοῦτον» Ἀλεξ. ἐν Ἀθῆν. 6, 226· «ἐάν τις ἄνω πλοῦτον ἀνατρέψῃ» Αἰσχίν. 3, 158· ὅθι καταστρέφω, ἐκμηδενίζω, - πόλιν, ἔλθων Αἰσχ. ἱκ. 1088·

- χαρὰν Σοφ. Ἀντ. 1261. «πρόρριζον ἀνα-
τρέφαι τινά» = ἐκ θεμελίων καταστρέφαι.
Ἠρ. 1, 32. πρὸλ. «πόλιν ἄρδην ἀνατετρα-
φός» Αἰσχ. 3, 158. - οἰκίας, πολιτείας,
πάσαν πράξιν Πλάτ. πολ. 5, 471, νόμ. 4,
709, πολιτ. 300, Λουκ. Τοξ. 14 καὶ ἄλλ. μτγν.
ὡς παθ. «πάντα ἀνατετράφθαι» Πλάτ. σοφ.
234. καὶ μέσ. ἄδρ. β'. ἐν παθ. σημ. «πα-
τρίς ὅλη ἀνετράπετο», Κρατ. 395. - τρά-
πεζαν = ἀναποδογυρίζω τὴν τοῦ ἀργυραμοι-
βοῦ τρ., κάμναι χρεωκοπίαν Ἀνδοκ. 1, 130.
Ἀναίρω δι' ἐπιχειρημάτων Ἀριστ. νεφ. 897.
κυρ. ἀντιλέγων ἀναίρω, καταβάλλω. -
Παθ. εἶμαι καταβεβλημένος. «ἀνετράπησαν
ταῖς ψυχαῖς» = ἀπώλεσαν τὸ θάρρος Πολύδ.
22, 8, Δικ. 11, 31. ὁμ. μέσ. ἄδρ. «ἀ-
νετράπετο φρένα λύπη» Θεόκρ. 8, 90.
Ἀνα-τρέφω (ἴδε τρέφω) διὰ τροφῆς πάλ-
ιν ἐνισχύω, ἐν γέν. ἐνισχύω Αἰσχ. Εὐμ.
496. «πρόνυμα ἀνατρέφας» Ξεν. Κύρ. 5, 2,
34, τρέφων μεγαλύνω, ἀνατρέφω, ὡς καὶ νῦν,
ἀν. 4, 5, 31. - φιλοτιμίαν = τρέφω Πλούτ.
Καίο, 17 καὶ παθ. «ἀνατρέφεται φλόξ» = αὐ-
ξάνει, Καμίλλ. 34. - μτγν. καὶ μέσ. «ἀνα-
τρέφασθαι υἱόν» Ἠρόδ. 1, 2, 2. Παρά Μελ.
ἐν Ἀνθ. 5, 157, ἀνέτραφες = ἡξήσας.
Ἀνα-τρέχω (ἴδε τρέχω), μέλ. ἀναδράμο-
μαι Φίλ. Θεασ. ἐν Ἀνθ. 9, 575. 1) τρέχω
ὀπίσω, τρέχων ἀποσύρομαι. «ἀνά τ' ἔορσιν
ἀπίσσω» Ἰλ. ε, 599. «ὡκ' ἀπέλευθρον ἀνέ-
δραμεν», λ, 354. - αὐτίς, π, 813. συχνά
Πολύδ., ἴδ. περὶ πλοίων, 1, 50, καὶ «ἀνα-
δραμεῖν τοῖς χρόνοις» = ἀνέρχεσθαι εἰς πρυ-
γενεστέροους χρόνους, 1, 12, καὶ πολλακίς
καί, - ἐπὶ τι, 5, 40. - εἰς τὴν αὐτοῦ φύσιν =
εἰς τὴν συνήθη φύσιν ἐπανακίπτειν Πλούτ.
Πελοπ. 31. ὅθ. ὁπισθοχωρῶ ἐν τῇ γνώμῃ
μου, τὴν μεταβάλλω, «ἀνατρέχουσι καὶ δι-
ορθοῦνται σφᾶς αὐτοῦς» Πολύδ. 26, 3. «τὴν
τῆς φύσεως ἐλάττωσιν» = διορθοῦν τὴν ἑλλειψιν
τῆς φύσεως Πλούτ. ἦθ. σ. 2. πρὸλ. Λουκ. πρὸς
ἀπ. 4. «ἀνατρέχω, ἀντὶ τοῦ ἀναλῶς, Μέναν-
δρος» Σουτ. καὶ Ζωναρ. 2) τρέχω πρὸς τὰ
ἄνω, ἀνακηδῶ Ἠρ. 7, 218. - πρὸς τὰ μετώρα
Θουκ. 3, 89, Ξεν. Ἑλ. 4, 4, 4. καὶ περὶ
ἀψύχων, «ἀναδίδρομε πέτρῃ» = ἀναβαίνει, ὑ-
ψοῦται Ὀδ. ε, 412, κ, 4. «ἐγχεφάλος ἀνέ-
δραμεν ἐξ ὠτειλῆς» = ἀνεπήδησεν, ἀνετινά-
χθη Ἰλ. ρ, 297. - σμῶδιγγες, ψ, 717. ὅθ.
ἐξεγείρομαι, «ὅθ' ἀνέδραμεν ἐρνεῖ Ἰσας» Ἰλ.
σ, 56, 437, Ἠρ. 1, 66. 7, 156 ἐν τμῇσ.
πρὸλ. «ἐκ ρίζης ἀναδίδρομεν» Ἀντ. Σιδ. ἐν
Ἀνθ. 6, 115. - ὁμίχλη, νέφος Μουσ. 232,
Πλούτ. Ἀρατ. 21. Μτγ. «ἀναδραμεῖν εἰς ἀ-
ένημα» = ἀνέρχεσθαι εἰς ἀέ. Πλούτ. Ποπλ.
21. 3) διατρέχω, - κῶδος ὁμν. = ἔδω, ἐξυ-
μνῶ Πινδ. Ὀ. 8, 54.
Ἀνά-τρεψις, ἢ ἀνατροπή. «ἡ ἐκχυσις ἀ-
νατρέψις τίς ἐστιν» Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 8.
Ἀνά-τροποις, ἢ διατρέψεσι Πλούτ. Κάτ.
πρ. 9. ὅπῃ, τρύπα, ἦθ. σ. 968.
Ἀνά-τροπος, 2. τροχημένος Συνέσ. ἐπ. 52.
Ἀνα-τρεῖν νόμ. κυρ. διασείω με τὴν τρί-
κιναν ὅθ. συγγέω, ἀνακατώνω. «πάντα

πράγματα ἀνατρεῖν νόμ. Ἀριστ. ἦθ. 1, 175.
Ἀνα-τρέδω. τρέδω. - κύνες = θωπεύω Σπ.
κυν. 6, 26. συντρέδω Ἠρ. 3, 13. προστρέ-
δω, ἀλείφω Ἀριστοτ. προβλ. 5, 6. μτγν.
«μετὰ τοῦ ὕδατος ἀνατρεφθῆν (τὸ ἐλαυνῆν)
αὐτ. αἰσχρὰν σημασι. ἔχει ἐν Ἀριστ. ἦθ.
1149, «ἀνατρεφόμενῳ γε τὸ δεῖνα»
Ἀνα-τρίξω. τρίζω δυνατὰ Κ. Σμ. 13, 101.
Ἀνά-τριμμα, τό. ἀντρίμμα Ἀλ. Τραλλ.
1, σ. 35.
Ἀνά-τριπτος, 2. τριμμένος ἀπὸ τὴν χρο-
σιν. - ἱμάτια Διοσκ. 3, 40.
Ἀνα-τρίχισμα, τό. εἰς ἐκ τῶν 10 τύπων
τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς, μτγν. λιαν.
Ἀνά-τριχος, 2. ὁ ἔχων ὀρθωμένους τρί-
χας Παρφόρ. ἐν Εὐσεβ. εὐ. πρ. 3, 3.
Ἀνα-τρίχῳ, ὅθ. ἀνατριχωνθῆναι, ἀνακο-
μαί ἄς ἀπώλεσα τρίχας Σουτ. ἐν λ. Ἀ.
προβίτη.
Ἀνά-τριψις, ἢ προστριβή, τρίψιμον, ἑλεμ-
μα Ἰπποκρ. σ. 783.
Ἀνα-τροπέυος, ὁ ὁ ἀνατρέπων, καταστρε-
φός. - αἰλου Ἀντιφ. 2, 6, 2, Πλούτ. 40. σ. 3.
Ἀνα-τροπή, ἢ τὸ ἀνατρέπειν, καταστρε-
φή. - ὁμμάτων Αἰσχ. Εὐμ. 335. - ὀλιω-
πάτ. Πρωτ. 325. - νόμων Δ. Ἀλ. 9, 41.
Παρά ῥήτορ. ἀνασκευή, «ἀνασκευή ἵστιν ἡ
νατροπή τοῦ προτεθέντος πράγματος» Εἰ-
ναυγ. ἐν Βαλτζ. ῥήτ. τ. 1, σ. 27.
Ἀνα-τροπιάζω, «ὑποτροπιάζουσα ὁμο-
ατροφύσσης, ἀνατροπιάζουσα» Β. Ἀν. σ. 312.
Ἀνα-τροφεύς, ὁ ὁ ἀνατρέφων.
Ἀνα-τροφή, ἢ τὸ ἀνατρέφειν, συμμετοχή
καὶ ψυχικῶς Πλούτ. Τιθ. Ραχχ. 8, Δ. Ἀλ.
ῥήτ. 3. «οὐκ εἶπε τροφήν ἀλλ' ἀνατροφήν»
ἡ μὲν γὰρ ἀνατροφή τὴν παιδείαν καὶ τὴν
ἐκ παίδων εἰς ἄνδρας ὁλοῖ προδόν, ὡς
καὶ περιέχεσθαι τὴν τροφήν ὑπὸ τῆς ἀνατρο-
φῆς Δοξάπ. ἐν Βαλτζ. ῥήτ. τ. 2, σ. 42.
Ἀνα-τροχάζω καὶ ἀνα-τροχάω ἀνα-
τρέχω, μτγν.
Ἀνα-τροχασμός, ὁ ὁ εἰς τοῦτοῦ ἀντι-
μῶς Ἀντολλ. ἐν Ὀρειδ. σ. 112.
Ἀνα-τρογάω. τρογὴ πάλιν Φίλ. τ. 2, σ. 390.
Ἀνα-τρούζω. ἴδ. ἀνατρίζω.
Ἀνα-ττικιστος, 2. ὁ μὴ ἀττικίζων. - ἡδῶ-
σις Ἰοίδ. Πηλοσσ. ἐπ. 5, 263.
Ἀνα-άττικας, 2. ὁ μὴ ἀττικός. «ἀναττικὸς
Ἀθηναῖον γυναῖκα εἰπεῖν» Εὐσεβ. Ἰλ. σ. 81.
Ἀνα-τυλίττω. ἀντίθ. τῇ τυλίττω, ἐναι-
λίγω, μτγ. «ἀνατυλίττω τοὺς λόγους, ὡς
ἤκουσα, πρὸς ἐμαυτὸν» Λουκ. Νίγγ. 7. σπ.
μειοῦ τὸ ἀνατυλίττω ἀντὶ τοῦ ἀνελίττω
κείμενον» Σχολ.
Ἀνα-τυπόω. μεταπλάττω, πάλιν τυπώνω,
σφραγίζω Λουκ. Ἀλεξ. 21. Μέσ. σφμα-
τίζω ἐν ἐμαυτῷ εἰκόνα τινὸς πράγματος
Πλούτ. ἦθ. σ. 329. «ἀνατυπῶνται εἰς
τὴν φαντάζηται ἡ εὐρακεν, ἀναπλάττει
ἡ οὐδέποτε εὐρακεν» Θωμ. Μ. σ. 62.
Ἀνα-τύπωμα, τό. εἰκὼν ψυχικῇ παρὰ
στασις. «γίνεται ἀνατύπωμα ἵππου καὶ μὴ
παρόντος» Ζήν. ἐν Δ. Λαερ. 7, 61.

Πλούτ. Ἀλκ. 38. 7) σκέπτομαι, ἐνθυμού-
μαι, λογίζομαι Πλάτ. νόμ. 8, 829.

Δημόσια

* Ἄνα-φωτισσω, ὁθ. ἀναφωτιστομαι = ἔρω-
θριῶ λιδοῖν.

Ἀνα-φοιτᾶν· ἐπιστρέφω, ἐπανέρχμαι
Nix. Θηρ. 138.

Ἄνα-φοῖς τῆς ἡς, ἡ· ἄνοδος Ἀθαν. τ. 2. σ. 111 δ.
Ἄνα-φορεῖς (ἴδ' ἀναφέρω), ἡ· τὸ ὑψώνειν, +δ-

ναφοράν ποιησθαι ἐκ τοῦ θυθοῦ» = ἀνέρχε-
σθαι ἐκ τοῦ θ. Ἀριστοτ. Ζ' Γ' 9, 5. — αἰ-

ματος = ἀπόπτους αἵμ. ἱκνοῦ Ἄθ. 2)
τὸ ἀναφέρειν, ἰδ. ἐνοχλῶν ἐπὶ τινι ἄλλον· ἰ-

κρίνους, οἱ εἶναι εἰς τοὺς ἔχοντας ἀναφορὰν.
Δημ. 24, 13· πρὸς 18, 219 ὅπου ἀπολ.

σημαίνει ἐνοχοποίησις ἄλλου τινός. Ἐν γέν.
σ/έσις πρὸς τι Θεόφρ. χαρ. 8. *ἡ ἀναφο-

ῥα περὶ πάντων πραγμάτων εἰς τὸν δῆμόν ἐ-
στι· = πρέπει πάντα νὰ προβάλλωνται εἰς

τὸν εἴημον Ἀριστοτ. ῥητ. πρ. Ἀλέξ. προσημ.
«τὴν ἀναφορὰν ποιῆσθαι πρὸς τὴν Παλῶδ.

5, 261. 105 = referre ad - πρὸς τὸ τέλος =
ἢ πρὸς τὸν σκοπὸν = χάρις Πλούτ. Δημητρ.

1* 3) τὸ ἀναλαμβάνειν ἐκ τινος - τῆς συμφορᾶς Εὐρ. Ὀρ. 414 - ἐμαρτήματος Πλούτ.

Φωκ. 2^ο πρδλ. Κάτ. 27^ο «ὅδε ἔχειν ἀναφο-
ράν τινος» = ὅτι δύνανται νὰ ἀναλάβω ἔκ

τινος Πλούτ. Φαδ. 14 4) ἀποφορά, πρόσ-
τος, κδ, ος Πλούτ. - Προσφορά, εκκλ. =

ἀνα-φορεῦς, ὁ, ἀναφορεῖς of ἀνέχοντες.

οὐ βαρύνονται· ἡ ψυχὴ πᾶν ὄργανον, ἀφ' οὗ κινεῖται τι καὶ βαρύνεται, καὶ ἡ ἀνά-

ἄνθρωπος, ὁ ἴδιος.
Ἄνθρωπος ὁ ἴδιος ἄνθρωπος 1) Ἄνρ. 3, 102.

ἀν κ-φορικὸς, 3' ἀναφορὰν πρὸς τι ἔχων,
ἀναφερόμενος εἰς τι, γραμ.· παρ' ἱατρ. ἀνα-

φορικοί = αίμοπυϊκοί παρὰ τοῖς ἀστρονόμοις, ὁ εἰς τὴν ἀνατολὴν τῶν ἀστέρων ἀ-

Ανταποδομιζομαι, ὁθ. Ἀπολλ. λιβ. «ἀνταποδομιζομαι».

- χῆς ἐν τῷ ῥωτι, δύσεως Λουκ. θε. διαλ. 15, 2. ἄναφρόδιον, ἐδελυρόν, ἀκομψόν. Ἀριστ. 1. 1, 24, σ. 109.
- Ἀνα-φρονέω· εἰς τὸ φρονεῖν ἐπανέρχομαι, ἀνανήψω. Ξεν. ἀν. 4, 8, 21.
- Ἀνα-φροντίζω· πάλιν φροντίζω, σκέπτομαι ἀκριβῶς, ἐπινοῶ. - γάμον Πίνδ. Ὀ. 1, 69 καὶ μετ.
- Ἀνα-φροῖς, 2· ὁ μὴ ἔχων ἀφρόν, μὴ ἀφρίζων Ἱπποκρ.
- Ἀνα-φρυγή, ἢ ἀποφρυγή· κακῶν Δίσχ. χο. 931· ἀπισθοχώρησις Πλούτ. Αἰμιλ. 16.
- Ἀνα-φρυγή, ἢ βλάστημα, μετ.
- Ἀνα-φρυγίς, ἢ ἀναφρυγή· κακῶν Πλάτ. νόμ. 4, 713,
- Ἀνα-φύρσις, ἢ τὸ ἀναφυρᾶν Θεόδωρ. ἀπ. 4 ὅσμ. 25.
- Ἀνα-φυσάω· φυσᾶω, διαδρέχω, ζυμῶναι, ἀνακατώναι Ἱπποκρ. σ. 659, δι. γρ. ἐν Πλάτ. Τιμ. 73 ἀντί ἐφύρασε· πάλιν μιγνύω ἢ ὑγραίνω Θεόδωρ. Φ. 1. 9, 12, 1.
- Ἀνα-φυσμός, ὁ σύγχυσις Κύρ. Ἀλεξ.
- Ἀνα-φύρω· ἀναφύρω· ἀναμίζε πάντα τὴν ἀναπεφυρμένα· Ἱπρ. 1, 103· μαινώ, - αἰμαῖ· Ἑρ. Βάκχ. 841, Ἱπρ. 3, 157· - πρόσ· τι = μεμιγμένος μετ' τι Πλούτ. Διον. 41.
- Ἀνα-φυσάω· φυσᾶω πρὸς τὰ ἄνω Πλάτ. Φαίδρ. 113· καθιστᾶ τινα ὑπερήφανον, ἰδ. παθ. οἶμαι φυσιωμένους, ὑπερήφανους Ξεν. Κύρ. 7, 2, 23, Ἑλ. 7, 1, 24· - Ἀρχίζω νὰ φυσᾶω τὸν αὐλόν Ἀθην. 8, 351.
- Ἀνα-φύσημα, τὸ τὸ πρὸς τὰ ἄνω φυσῶμενον· ἀναφύσημα γῆς, πνεῦμα λέγεται ἀναφερόμενον κατὰ τὴν ἐκ βοῦθου τινοῦ ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν· Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 4, μετεωρ. 2, 8· - τὸν κρατήριον Πολύδ. 34, 18· μετ. Λουκ. φιλοσ. 3.
- Ἀνα-φύσησις, ἢ τὸ ἀναφυσᾶν, περὶ ἡ-φαιστειῶν Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 4· καὶ περὶ αὐλοῦ Εὐστ. Ὀδ. σ. 1406.
- Ἀνα-φυσητικός, 3· εἰς τὴν τοῦ αὐλοῦ ἀναφύσησιν ἀνήκων Εὐστ.
- Ἀνα-φυσητός, 3· ὁ ἀναφυσῶμενος Εὐστ. Ἰλ. σ. 1139.
- Ἀνα-φυσισάω, ὅθ. παρ' Ἡσυχ.· ἀναφυσισάεν· ἀπὸ φανέν.
- Ἀνα-φυσισάω· ἀναφυσᾶω ἐπαναληφμένους, περὶ τοῦ δελφίνου Ἡσ. ἀ. 211· ἐκπνέω· - ἄσθμα Ἀπολλ. Ῥ. 2, 231.
- Ἀνα-φυσίς, ἢ ὁ πάλιν φύεται, γεννᾶται Αἰλ. Ζ. 1. 12, 18.
- Ἀνα-φύσσω· ἀντὶ τῷ Νόν. Δ. 43, 31.
- Ἀνα-φυτεύω· φυτεύω πάλιν, γλ. Γρ. Νόσ. τ. 1, σ. 693.
- Ἀνα-φύτος· ὁ λευκὸς ἐλλέβορος Διόσκ. νύθ. σ. 473.
- Ἀνα-φύω (ἴδε φύω), ἔνερ. μόν. ἀρ. ἀ. ἀφῆναι τὴν ἀναφύη, να φυτρώσῃ· ἀφῆναι ἀνέφυσας Θεόδωρ. 10, 40· ὅν γὰρ ἀνέφυσε· Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1211, Ὀππ. ἀλ. 5, 5. Καὶ ἐν πεζ. - πληθὺς συκοφαντῶν Πλούτ. Ἀριστοτ. 26· - ἐπιθυμία, Ἀράτ. 49· - τὸ ἐλλείπον Αἰλ. Ζ. 1. 1, 27· - Συνηθ. μέτ. μὲ ἀρ. 5· ἀνέφυ· φυτρώων, ἢ ποίη ἀ-

- ναφυσμένη· Ἱπρ. 4, 58· πρὸλ. Πλάτ. πο. λιτ. 272· πάλιν ἀδῆναι, περὶ τῶν τριῶν Ἱπρ. 5, 35· μετ. γεννώμαι· διαβολαί Πλούτ. Θηρ. 17· - δίκαι, Περικλ. 37· ἀναφύντων Δ. Σικ. 3, 62.
- Ἀνα-φωένω· ἀναδοῶ Πολύδ. 9, 33· μετ. γαλοφῶνους φύλλοι· Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 5, 31· - βασιλεία Πλούτ. Δημητρ. 18· - 1· λευθερίαν, περὶ τῶν δούλων, κηρύττω τὴν ἀπελευθέρωσίν του, μετ., ὅπου ἴδ. ἀνήκει καὶ τὸ ἐν Πλούτ. Κικ. 27· οἱ ἀναφωένω· κότες, ἐὰν δὲν σημαίνῃ ἀπλῶς· τοὺς δημοσίους κήρυκας· τὰ ἀναφωένωμένα, τὰ ἀπηγγεμένα Πλούτ. 70, σ. 30.
- Ἀνα-φώνημα, τὸ ἀναφώνησις Πλούτ. Μαρ. 40· προσφώνησις, κλήσις, Πομπ. 13.
- Ἀνα-φώνησις, ἢ τὸ ἀναφωνεῖν, καὶ ἀπαγ· γέλλειν Πλούτ. 70, σ. 1071, ἄλλ. μετ.
- Ἀνα-φωνητής, ὁ ὁ ἀναφωνῶν Ἰω. Λαυρ. ἀρχ. Ῥωμ. 3, 8.
- Ἀνα-φωνητικός, 3· ἀναφωνῶν, ἀπαγ· γέλλων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1964.
- Ἀνα-φωτίς, ἢ παράθυρον ἐπὶ τῆς στέγῃς Νικητ. χρ. σ. 70.
- Ἀνα-χαίω (ἴδε χάω)· ὠθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνέχασεν Πίνδ. Ν. 10, 69· ἀποχωρῶ Ξεν. ἀν. 4, 1, 16· ἄλλ. μόν. μέσ. ἡσ. παρ' Ὀμ. ὀποχωρῶ ἐν μάχῃ Ἰλ. ο, 728· ὀπίσσω ἀν., π, 710· ἀφ' ἀν. Ἡσ. ἀσπ. 336· ἐν γέν. ὀπισθοχωρῶ, ἐπιστρέφω Ἰδ. 280· καὶ ἐν πεζ.· ἐπὶ πόδα ἀνεχάζοντα Ξεν. Κύρ. 7, 1, 34.
- Ἀνα-χαίνω (ἴδε χαίνω), μόν. ἀρ. 5· χαίνων ἀνοίγει τὸ στόμα Λουκ. ἀλ. ἱστ. 1, 31, ἀν. 10. συμμύω· ἐν γέν. ἀνοίγει τὸ στόμα· ἀναχάνων μέγα ἀνέκραγον· Ἀριστ. ἱππ. 639. Καὶ περὶ τραυμάτων, ἀτινά εἰσιν ἀνοικτὰ Ἱπποκρ. ἴδ' ἀναχάσσω.
- Ἀνα-χατίζω (χαίτη)· 1) κυρ. περὶ ἀγρίου Ἱππου ὅστις ἀνορεῖ τὴν χαίτην (τὴν κόμην Φιλότηρ. σ. 863), ὀρθοῦμαι καὶ ῥίπτω τὸν ἵππον· ἀποσεισάτω τοὺς ἐπιβάτας· Πλούτ. 70, σ. 150· τοὺς ἐπιβάτας ἀναχατίζοντες ἀποσεισόνται· Δ. Ἀλ. 5, 15· πρὸλ. Ἱπποκρ. ἀνεχαίτισαν πόδω· Ἑρ. Ῥήσ. 785· ἐν γέν. ἀποσειώ, ῥίπτω, Βάκχ. 1072· ἀφῆσθαι Ἱππ. 1232· ἀνεχαίτισκεν = ἀνέτρεψεν Ἀναξάνδρ. ἐν Ἀθην. 11, 481· ὅθ. μετ. περὶ ἀνθρώπ. σκληροτραπήλων, ἀνατρέπω τὴν ὑφισταμένην τάξιν· ἀπαντα ἀνεχαίτισσε καὶ διέλυσε Δημ. 2, 9, ἀντὶ τοῦ ἀνέκοθεν ἢ ἀνέτρεψεν Ἀρποκρ. πρὸλ. ὁ δῆμος ἀναχατίσας· Πλούτ. Δημητρ. 84, ὅπου ἀναφῶνται ἢ τοῦ Σουτῶ. ἐξήγ. ἀπειθεῖν· καὶ μετ' γεν. ἀνεχαίτισσε πραγμάτων = ἀπηλλάγη τῶν ἀσχολιών, τὰ ἐξεσορῶν Πλούτ. Ἀντ. 21· 2) ἐμποδίζω, ἀνακόπτω, - - τὴν ναῦν τοῦ θρόνου· Λουκ. Αἰφ. 15· κυρ. τραβᾶ ὀπίσω ἐκ τῆς κόμης· ἀνακόψαι εἰς τοῦ-πίσω· Β. Ἀν. 19.
- Ἀνα-χάιτις, ἢ κώλυσις· ἀνακοπή καὶ ἀν. Ἰω. Σικελ. ἐν Βαλντ. ῥήτ. σ. 6, σ. 235.
- Ἀνα-χαίτισμα, τὸ τῷ κροτῇ Πλούτ. 70, σ. 611.

Ἀνα-χαιτισμός, ὁ ἀναχαιτίσις Ἡρόν (πρ. σ. 159 καὶ ἄλλ. μτγν.
Ἀνα-χάλασμός, ὁ χαλάρωσις Πλούτ. ἡβ. σ. 909.
Ἀνα-χάλαστικός, ὁ τὴν ἔντασιν ἐλαττώνων, χαλαρώνων, ἱατρ.
Ἀνα-χάλαω (ἴδε χαλάω) χαλαρώνω, λύω τὴν ἔντασιν, καταπραύνω Ἰπποκρ. - τὰς συντάσεις Ἀθην. 1, 24 ἀναχαλάσθαι, περὶ τῶν ὁσίων Πολύδ. 6, 23.
Ἀνα-χαινώ ἄνασεράζω Σουθ. ἀνα-χαιτίζω Ἡσυχ.
Ἀνα-χάλευσις, ἡ τὸ ἀναχαλεῦειν ὡς βέλ. σ. 514.
Ἀνα-χάλεσις μτφ. κατασκευάζω ἐκ νέου, μτγν.
Ἀνα-χάραγξ, ἡ χάραγμα Ἀπολδ. πο-λ. σ. 47.
Ἀνα-χάραξις, ἡ τῷ προηγ. Πλούτ. ἡθ. σ. 398 - τῆς λεπίδος = ἀνόρθωσις τῶν λεπ., ἄστ. σ. 979.
Ἀνα-χάρασσις ἀνεξέω, διεγείρω *ἀνὴρ ἀναχάρασσις ἰδὼν = γεννᾷ διὰ τῆς οὐχέτητος τὸν τὸν Πλούτ. ἡθ. σ. 398 - πάλιν χα-ράσσει Γρ. Νύκ. τ. 1, σ. 217.
Ἀνα-χάρασις, ὁ, γ. ιος, καὶ ἰδος Σκύθης ἐκ τῆς βασιλικῆς, ὅς ἦλθε κατὰ τοὺς χρό-νους τοῦ Σόλωνος εἰς Ἀθῆνας καὶ συνηριθ-μετο μεταξὺ τῶν σοφῶν Ἡρ. καὶ ἄ.
Ἀνα-χάρασις ἀναχαίνω, μόν. ἐν. ὅπως ἀναχάρασκων ὁδολὸν κατεδρόχισα *Ἀ-ριστ. ὅν. 502, παρ. Λουκ. ἄλ. ἱστ. 2, 1.
Ἀνα-χάρασις ἀνακουφίζω Σχολ. Ἀριστ. ὅν. 43 ἀναλύω Σουθ.
Ἀνα-χαιρίζομαι ἐμποδίζω Δ. Κάσ. 38, 13.
Ἀνα-χαιρο-τόνῳ χαιροτονώ πάλιν Βα-σιλ. ἱστ. 130.
Ἀνα-χάλασσομαι βήχων ἐξάγω ἐκ τοῦ στόματος Ἰπποκρ.
Ἀνα-χάλαω (ἴδε χέω) χέω ἐπάνω παθ. περὶ πύλων, χύνεται Πλούτ. Διμλ. 14, ἄλλ. μτγν. ἐν γέν. ἐξαπλώνομαι *φθόγος ἀνακε-χρῆται Ἀθην. 11, 478 *φθόγος ἀναχαι-τόνῳ εἰς τὸ πλῆθος = διαδεδομένης Πλούτ. Διμλ. 24 *τοιαύτην ἀναχαιμένην καὶ περι-στῆσαν πραγμάτων γαλήνην, ἡθ. σ. 321.
Ἀνα-χάλασις ἐνδύω με χλαῖναν - τινὰ χλαῖναν Νόν. Δ. 15, 458.
Ἀνα-χάλασις πάλιν χλαῖνω, ἡ ἀπλ. χλαῖνω Ἀριστοτ. προβλ. 22, 7.
Ἀνα-χάλασις ἀναίεσθαι, παθ. λαμβάνω τὸν ἑαυτοῦ χνοῦν, κωμικὸς περὶ τοῦ χοίρου *εἰς τὸν παχυνθὴν κἀναχαινοῦν γ' ἐν τοιγί-ῳ Ἀλ. 754, *εἰς ἐκμάση καὶ ἡδύση
Ἀνα-χάλασις πόροι Ἡσυχ. - Ἀτῆνης Λογγ. πρ. ββ. 35, 4.
Ἀνα-χάλασις 1) ἀρχίζω τὸν χορὸν Ἀ-ριστ. ὅν. 994 ὀρχοῦμαι ἐν χορῷ Εὐρ. πρ. 1, 1079 - ὀρχια, θάλασσαν, καὶ τ. ὅμ. πα-ρὰ τὸν χορὸν Βάκχ. 482, Ἡρ. μ. 783.
Ἀνα-χάλασις, τραμάζω Εὐρ. Ὀρ. 575.
Ἀνα-χάλασις, ὅμα τοῦ ἀναχώννυμι ὅθ. αὐτοῖς ἀναχώννυμι Λουκ. Διέφ. 2.

Ἀνα-χάλασις διαχρόματι, διαφθεῖρω, ἄμφ. γρ. Θεοκ. 1, 126.
Ἀνα-χάλασις ἐκπύω, ἀναπνέω Σουθ. ἀναπνέω Ζωναρ. *ἀναχρεμάμενος προσέπτυσσε τῇ ὄψει Δ. Αἰατ. 2, 75.
Ἀνα-χάλασις ἀνάδωξις Ἡσυχ. Ἰπποκρ. Ἀνα-χάλασις ἐπιφράττω Ἰ. Μαλ. σ. 380.
Ἀνα-χάλασις μεταφῶν εἰς ἄλλον, μὴ ὁρῶν χρόνον, ἐναλλάσσω τοὺς χρόνους Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 861.
Ἀνα-χάλασις, ὁ σύγχυσις τῶν χρό-νων, μτγν.
Ἀνα-χάλασις (ἴδε χρώννυμι) χρώματι-ζω, ῥυπαίνω Πλούτ. ἡθ. σ. 930, ἄλλ. μτγν.
Ἀνα-χάλασις, ἡ μόλυσμα Πλούτ. ἡθ. σ. 63.
Ἀνα-χάλασις, τὸ τὸ διακεχυμένον - αἰθι-ριον = τὸ τοῦ αἰθέρος πέλαγος Νικόμ. ἀρ-μον. 1, σ. 6.
Ἀνα-χάλασις πηλός, ὁ μὴ ἔχων ἔχυρα Ἀριστ. ἐν Πολύδ. 7, 164.
Ἀνα-χάλασις, ἡ ἔκχυσις Ἀρετ. σ. 44 *ἐλ-γονται δὲ ἀναχόσεις αἱ πληροῦνται κατὰ-δὲς τῇ θαλάττῃ ἐν ταῖς πλημμυρίαι καὶ πο-ταμῶν δίκην ἀνάπλους εἰς τὴν μεσόγειαν ἔχουσι Στράβ. 6, σ. 61, Μτφ. - δαμ-νία, Κ. Δ. χαλαρότης, ἀτονία. Καθ' Ἡ-συχ. = φουρμός, βλακεία.
Ἀνα-χάλασις, ὁ ἐπὶ τοῦ ἀναχάλασις Κλ. Ἀλ. παιδ. 3, 11.
Ἀνα-χάλασις, τὸ σιρὸς χρώματος, χεῖλος ὀ-ρύγματος, μτγν.
Ἀνα-χάλασις, τὰς ὡς ὡς, ὁ ἔστιν ἀναχάλασις Εὐστ. Ἰλ. σ. 652.
Ἀνα-χάλασις τὸ ἀναχάλασις Σουθ.
Ἀνα-χάλασις ἀναχάλασις, μτγν.
Ἀνα-χάλασις, ἡ ἀναχάλασις Θε-οφύλ. Βουλγ. τ. 4, σ. 113.
Ἀνα-χάλασις, ἡ τὸ εἶναι χιωνοῦς Ἰ. Χρυσ. τ. 5, σ. 419.
Ἀνα-χάλασις πάλιν χιωνοῦς Στράβ. 9, σ. 399 καὶ μτγν.
Ἀνα-χάλασις (ἴδε χώννυμι) σφοδρῶς χέ-μα, κατασκευάζω πρήχμα - ὅδον *ὁδὸν Διμ. 55, 27 - τὰς Λουκ. Τυξ. 43 - ὁδὸν Φαν. ἐν Ἀνθ. 7, 537.
Ἀνα-χάλασις 1) χωρῶ ὅπισθεν, ὁποχωρῶ, ἀποσύρομαι, Ὅμ. καὶ μετὰ τοῦ ἄφ. Ἰλ. κ. 210, Ὀδ. ρ. 461 *μεγάροιο μαχόν-δε» μετὰ γέν. ἀπλ. Παλλὰς, ἐν Ἀνθ. 9, 378. Συχνὰ ἐν περ. - εἰς τοῦπισσι Λυσ. 14, 8, Πλάτ. Μενεξ. 246 - εἰς τοῦπισθεν Ἀ-ριστ. πλ. 1208 - παρ' Ἀθηναίου Θεοκ. 1, 2 - εἰς Ἀγυπτον, Ματθ 2, 14 - ὅσα τινος = ἀποσύρομαι ἀναγκάζομενος ὁπὸ τ. Ἡρ. 5, 61 - ἐπὶ πόδα Σεν. ἀν. 5, 2, 32 - ἐπὶ σκέλος, *τὸ μὴ στρέψαντα τὰ πόδια ἄλλ' ἀν-τιπρὸς ὡς τῶν ἀντικαλῶν φεύγειν καὶ ὁπα-χωρεῖν εἰς τοῦπισσι Β. Ἀν. 14 - πάλιν ἀναχ. = ἐπιστρέφειν Πλάτ. Τιμ. 48 ἀπα-χωρῶ, παρῃμερίζω, συμμ. 170 - πρὸς, πολ. 7, 528 - περὶ τῆς ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς ἐπα-χίας Πολύδ. 1, 17 2) μεταβαίνει εἰς ἄλλο κύριον δικαιοῦμενον εἰς ταῦτα *τὴ ζαντὴ ἀνιχωρεῖ εἰς τὴν καὶ εἰς περικλῆς εἰς τὴν

υῖον Ἡρ. 7, 4. «ἡ ποιὴν εἰς ἡμᾶς ἀναχωρεῖ» Ἀντιφ. 2, α, 3. 3) ἀποχωρῶ ἐκ τινος ἀρχῆς, ἀποσύρομαι ἐκ τῶν πολιτικῶν Κικ. Ἀττ. 9, 4. — ἐκ τῶν πραγμάτων Πολύβ. 29, 10 καὶ μτγν. — Καὶ περὶ ἀψύχων, «τόπος ἀνακεχωρηκὺς» = μακρὰν κείμενος Ἡρόν. 1, 12, 12. «οὐκ ἐν τῇ πρὸς θάλατταν χώρῃ, ἀλλ' ἐν τῇ ἀνακεχωρηκυῖα» Πολύβ. 2, 11, 16. «ῥῆμα ἀνακεχωρηκὺς» = ἀπραγματομένη ἐκφρασίς Δ. Ἀλ. «ἀνακεχωρηκυῖας σπουδάσας λέξεις» Ἐρωτιαν. γλ. Ἰπποκρ. α. 4. Ἀνα-χώρημα, τό. ἀποχώρησις, τὸ ἀποσύρεσθαι Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 4, 31. Ἀνα-χώρησις, ἡ 1) τὸ ὑποχωρεῖν, ὁπισθοχώρησις Ἡρ. μετὰ τοῦ ἀναστροφῆς, 9, 22. Θουκ. συγγα. καὶ ἐπιδρ. «ἀναχώρησιν ποιεῖσθαι» = ἀποσύρεσθαι Πολύβ. 8, 16. περὶ τοῦ ποταμοῦ Δ. Σικ. 1, 10. 2) καταφύγιον. «ἀνα» ῥησιν ἐαυτῷ καταλιπεῖν Δημ. 19, 41. πρὸλ. Θουκ. 1, 90. Ἀνα-χωρητέον β. ἐπιδρ. τοῦ ἀναχωρεῖν Πλάτ. Κρίτ. 51. Ἀνα-χωρητής, ὁ ὅς ἐκ τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων ἀπέλθων καὶ ταύτης μακρὰν ζῶν, ἐρημίτης, ἐκκλ. Ἀνα-χωρητικὸς, 3. ὁ εἰς τὸ ἀποσύρεσθαι κλίων Ἀρ. Ἐπικτ. 2, 1, 10. ἐρημικὸς, ἐκκλ. Ἀνα-χορίζω. ἀναχωρεῖν παύω Ξεν. Κύρ. 7, 1, 41. Ἀνά-χωσιμα, τό. ἀνάχωμα. — ποταμῶν = τὸ ὑπὸ τῶν ποταμῶν συσσωρευόμενον χῶμα Σχολ. Ἀριστ. Ἰππ. 325. Ἀνα-ψαθάλλω, «ἀναψαθάλλειν τὸ πῖος» ἀνατρίβειν καὶ ἀνακνᾶν καὶ ψηλαφᾶν οἶον πρὸς τὸ πλησιάζειν Β. Ἀν. α. 9. Ἀνα-ψαλάσσω. ἀνοίγω. «ὅτε τὸν ὠδίνοντα λόχον ἀναψαλάξῃ» Λυκόφρ. 342 = ἀνοίξῃ, ψηλαφᾷ Σχολ. Ἀνα-ψάω (ἴδε ψάω) σπογγίζω τι μετὰ σπύγγου, ἡ τι τοιοῦτο καὶ ἐκθλίβω κατόπιν. «ἐρέω ἀναψώντες ἀπὸ τοῦ δένδρου ἀποπιέζουσιν εἰς ἀλιδάστρους» Κτησ. Ἰνδ. 28. Ἀνα-ψηλαφάω. ἀναζητῶ ψηλαφῶν, ἐρευνῶ. «ἀναψηλαφῶν καὶ ζητῶν περὶ Θεοῦ» Ἐπιφάν. τ. 1, α. 937. Ἀνα-ψηλάφησις, ἡ ἀναζήτησις Εὐστ. Ἰλ. σ. 254. Ἀνα-ψηφίζω. θέτω ἐκ νέου εἰς ψηφοφορίαν Θουκ. 6, 14. Μέσ. «ἀναψηφίσασθαι, τὸ μεταψηφίσασθαι» Σουῖδ. — λογαριάζω πάλιν. «ἀναψηφίζουσιν εἰς ταῦτάς τε καὶ εἰς ἐχθρούς» Πορφύρ. β. Πλωτίν. σ. 103. Ἀνα-ψήφισις, ἡ τὸ ἀναψηφίζειν, ἐκ νέου ψηφοφορεῖν. Ἀνα-ψήγω. ἀναψάω. Ἀνα-ψῆς (ἀνάπτω), ἡ τὸ ἀνάπτειν Πλούτ. 99. σ. 355. ἀναψύρησις οὐδεσθέντος πυρός Δ. Ἀλ. 2, 66. «καὶ κατὰ ἀν. γίνεσθαι δύνανται καὶ κατὰ σβέσιν» Ἐπίκουρ. ἐν Δ. Λαερ. 10, 92, περὶ τῆς ἀνατολῆς καὶ δύσεως τῶν ἀστέρων. Ἀνα-φορησάι. ἀναραθαγήσας Ἡσυχ. Ἀνα-ψυκτήρ, ἥρος, ὁ ὅς ἀναψύχων, ἀ-

νακουφίζων. — πόνων Εὐρ. Ἀνδρ. ἀπ. 30. Ἀνα-ψυκτήριον, τό. μέσον ἀναψυκτικόν, μτγν. Ἀνα-ψυκτικὸς, 3. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀναψύχειν Γαλλν. Ἀνά-ψυξις, ἡ τὸ ἀναψύχειν, ἀναπαύειν Κ. Δ. καὶ μτγν. Ἀνα-ψυχῆ, ἡ δροσισμα. «παρὰ τῶν πνέουσιν ἀναψυχῆ» Πλάτ. νόμ. 11, 919. ἀναπαύσις, ἀνακούφισις ἀπὸ τινος, — κακῶν Εὐρ. ἱκ. 615. πόνων, Ἰ. 1604, Πλάτ. συμπ. 176. ἡ ἀναπνοή, «τὰ οὐ τυγχάνοντα ἀναψυχῆς σήπαι», Τιμ. 84, Ἀθην. 1, 24. Ἀνα-ψυχῶν. ἐμφυχύνω πάλιν Γ. Χρυσ. τ. 5, σ. 931. Ἀνα-ψύχω. ἀπαψυχραίνω, δροσίζω Ἰδ. δ. 568. — ἡτορ = ἐνδυναμῶν τὴν καρδίαν Ἰλ. ν, 84, Ἡρ. 7, 59. — ναῦς Ξεν. Ἑλ. 1, 5, 10, ἀποξηραίνω τὰ πλοῖα ἐν τῇ ξηρᾷ. — Ἡσυχ. «ἀναψύχουσα» ξηραίνουσα, ῥιπίζουσα. — παθ. «ἀνεψύχθησαν οἱ σύμμαχοι» = ἀνέλαβον νέον θάρρος, 7, 1, 19. — ἔλεος = δροσίζω, καταπραῖνω Ἰλ. ε, 795. — πόνων τινὰ = τὸν ἀνακουφίζω ἀπὸ τούτου π. Εὐρ. Ἑλ. 1100. «πτερόγευσιν ἀναψύχει» Ἀδωνιν. = ἀνέμωζον διὰ τῶν πτερ. τὸν ἀναψύχων Βίων 1, 85. (Ἡσυχ. ἀναψύξαι). Καὶ ἀμτ. ἀναλαμδάνω, ἀνέψυξα Διόφιλ. ἐν Β. Ἀν. 80. ἀνεπυσάμην, κοιν. ἀνάσανα. Μελ. ἐν Ἀνθ. 12, 132 συνδ. μετὰ τοῦ «πνεῦμα» ἀναλέστα. — πόνοντο Ὀππ. ἀλ. 5, 623. πρὸλ. Νίκ. Θερ. 312, Βάδρ. 95, 57. — Μεσ. ὡς Ἀλκίφρ. 2, 4. ξηραίνομαι Στράβ. 17, σ. 789. — Παθ. «ἀναψυχῆσαι, τὸ ἀναψύξαι λόγουσιν» Σουῖδ. ἐκ τοῦ Ἀμειψ. Ἀνδὰς αὐτῇ, Κύπριοι Ἡσυχ. Ἀνδὰς πόλ. ἐν Ἀσφρικῇ Ἀππ. Ἀν-δαῖω. ἀναδαῖω Αἰσχ. Ἀγ. 296. Ἀνδὰς πόλ. Ἰνδικῆς Ἀπρ. Ἀνδὰς Μήδος στρατηγός Ξεν. Ἀνδανία ἡ ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ πόλ. Ἀνδανία Πaus. Ἀνδανία πόλ. Μεσσηνίας ὁμών. τῇ γῶρῃ οὕτω γὰρ καὶ ἡ Μεσσηνία Ἀνδανία ἐκαλεῖτο κάτ. Ἀνδανικὸς, Ἀνδάνιος, 0ηλ. Ἀνδανικός Στ. Βυζ. Ἀνδανίς, ὁ ποτ. Καρμινίας = Ἀνακίς Περσ. Ἀνδανόν. ἡ πόλις Βαργγύλια κατὰ Καραν Στ. Βυζ. Ἀνδάνω (ἡδός), ἡνδανον, «Ὀμ. καὶ ἡνδανον, ἀττ. ἐνίοτε ἡνδανον, μέλ. ἀθήσαι, ἀόρ. ἡδον, «Ὀμ. καὶ εὐαδον, παρκα. ἡδονα, ἀόρ. ἡδόντα Ἰλ. ι, 173, Ὀδ. α, 421. ἀμτγ. ἡδόντα Ὀμ. ῥέσκω, κυρ. ἴων. καὶ π. — τινί, συγγα. Ὀμ. καὶ Ἡρ. Θεόκρ. 26, 30. καὶ μετὰ διπλ. δοτ. «Ἀγαμέμνονι ἡνδανε θυμῷ» Ἰλ. α. 24. πρὸλ. Ὀδ. ν, 327. ὡς. Πίνδ. συγγα. καὶ Σοφ. Ἀντ. 500 καὶ ἀλλαγοῦ παρ Ἡρ. 3, 39 τὸ «ἡνδάνειν τινί» = κάμνει εἰς τινὰ τὴν χάριν, εὐχαρίστησιν. Ἐν Θεόγγ. 28. Εὐρ. Μηδ. 12, Ὀρ. 1633 καὶ μτγν. καὶ μετὰ αἰτ. ὡς τὸ ἀρέσκειν. = εὐχαριστῶ τινά. Ἀρχί. ἐν Ἀνθ. 10, 7 ἔχει καὶ τὸ μέσ. ἀνδάνεται, ριπσοο.

Ἀνδραπάνα· πόλ. Ἰνδίας Πτολ.

Ἀνδραπόδηται· οἱ αὖν ἀνδραπόδοις ἀποδημοῦντες Ἡσύχ.

Ἀνδρα-ποδίζω· ἀνδράποδον, δούλον ποιῶ· 1) τὸν πολέμιον, ὅπερ ἰσχύει ὡς δίκαιον· - πιδας καὶ γυναῖκας, πόλιν Ἡρ. 1, 151, Θουκ. 1, 98· οὕτω ἴδ. τὸ μέσ. - πόλιν Ἡρ. 1, 76, 3, 59, Ξεν. ἀπομν. 2, 2, 2, Πλάτ. πολ. 5, 479· «πόλιν ἀνδραποδισάμενος δουλοῦται», 1, 344· παθ. ἀόρ. Ξεν. Ἑλ. 1, 6, 14· 2) ἄνδρας ἐλευθέρους ἀρπάζω καὶ πωλῶ ὡς ἀνδράποδα, ὅπερ τιμωρεῖται ὡς αἰσχροκερδῆς σωματεμπορία, οὕτω μετὰ τοῦ κλέπτειν καὶ τοιχωρυχεῖν, συμμ. 4, 36, ἀπομν. 4, 2, 14· «ἀνδραποδίζει» αἰχμαλωτίζει, βιάζει, καὶ ὑπεραίρει· Ἡσύχ. Ἀνδρα-πόδιον, τό· ὄρεος τοῦ ἀνδράποδον Δίφριλ. ἐν Ἀθην. 11, 484.

Ἀνδρα-πόδιος, ἡ· ὑποδούλωσις, ὡς ἄξιον θανάτου κακούργημα ἀναφερόμενον Ξεν. ἀπολ. 25.

Ἀνδρα-ποδισμός, ὁ· 1) ὑποδούλωσις ἐξαλωτων πόλεων καὶ ἡχμαλωτισμένων πολέμων Ἰσοκ. 8, 37· «ἀνάστασις καὶ ἀνδρ.» Δημ. 1, 5· πρβλ. 19, 65· ὡς ποινὴ κατὰ ἐπαναστάντων ὑπηκόων, καθ' ἣν ἀπαντες οἱ κάτοικοι πωλοῦνται ὡς ἀνδράποδα· - Μηλίων Ἰσοκ. 4, 100· 2) πώλησις ἐλευθέρων ἀνθρώπων ὡς ἀνδραπίων, ἄξιον θανάτου ἐγκλημα, πρβλ. ὅθ. «ἀνδραποδισμοῦ ὑπόδικον ἔχει τὴν τεχνάζοντα μετὰ τοῦ δούλου» Πλάτ. νόμ. 9, 872· «ἐάν τις τινα δίκην παραγενέσθαι κωλύσῃ βίβη εἴτε αὐτὸν εἴτε μάστιγας, ὑπόδικος ἀνδρ.» 12, 955. Ἀνδρα-ποδιστήριος, 3· ὁ ἀνδραποδίζων Ἀνδρόρ. 784.

Ἀνδρα-πυδιστής, ὁ· ὁ τὸν ἐλεύθερον καταδουλοῦμενος ἢ τὸν ἀλλότριον οἰκείτην ἀπαγόμενος Πολυδ. 3, 78· «οἱ ἀνδρ. τὸν οἰκέτην ἡμᾶς ἀποστεροῦντες» Λουκ. ἐν Ἀρποκρ. «ὁ παῖς ἐξαγαγών», ὅστις κλέπτει ἀνδράποδον διὰ τὴν μετὰ πωλῆσιν Ἀυσ. 10, 10· ὅθ. μετὰ τοῦ ἱερῶσαι καὶ τοιχωρύχοι Πλάτ. πολ. 1, 344· μετὰ τοῦ «λωποδύται καὶ βωμολόχοι» Ἀριστ. θεσμ. 818 (πρβλ. ἴδ., πλ. 521-522 καὶ ἱπ. 1025).

Δημ. 4, 47, Πολυδ. - Παρὰ Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 6 ὀνομάζει ὁ Σωκράτης «ἀνδρ. ἐαυτὸν τοὺς λαμβάνοντας τῆς ὀμιλίας μισθόν».

Ἀνδρα-πυδιστικός, 3· ὁ ἀνδραποδίζων· «τὴν ληστικὴν καὶ ἀνδραποδιστικὴν», δηλ. τέχνην Πλάτ. σοφ. 222· ἀνδραποδιστικώτατοι Πολυδ. 3, 77 ἔξ Εὐπόλιδος.

Ἀνδρα-ποδο-κάπηλος, ὁ· ἀνδραπόδων μεταβόλεις Ἡσύχ. καὶ σωματέμπορος κατὰ Σουλδ. Λουκ. πρὸς ἀπ. 24.

Ἀνδρά-ποδον, τό (ἀπὸ τοῦ ποδός, ὃν ὁ κύριος ἔθετεν ἐπὶ τοῦ δούλου, ὅπως βεβήτη τὴν κυριαρχίαν του· ἦρτον πῶθ. ἐκ τοῦ ἀποδοῦσθαι· κατ' ἄλλους ἀπὸ τῆς πέδης· «Διογένης δὲ παίζειν, ἡτυμολόγει, διότι ἀνδρὸς πόδες ἔχουσιν οἱ δούλοι, ἀλλ' ὁ δὲ καὶ νοῦν») Ὁμ. μόν. ἀνδραπόδεσσι Πλ. η, 475, κατὰ τὸν Σχολ. «ἀθετεῖται, ὅτι κωτερικὴ ὀνομα-

σία τοῦ ἀνδραπόδου. Οὐδὲ γὰρ παρὰ τοῖς ἐπιδοκλήσις Ὀμήρῳ νοεῖται». Ἰδ. οἱ δὲ ἀχμαλώτες ἐν πολέμῳ εἰς δουλείαν ὄκασιν· αἰχμαλώτες Ξεν. ἀν. 4, 1, 12· δουλα, ἑλ. 1, 6, 15· - καὶ δουλα καὶ ἐλευθερα· Θουκ. 8, 28· Ἐπειτα λαμβάνει τὴν δευτερεύσαν σημασίαν τοῦ καταφρονήτου, ἀντίθ. τῷ ἀνδρ. Πλάτ. Γοργ. 483· πρβλ. Θεάγ. 150, Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 39.

Ἀνδρα-ποδ-ώδης, 2· δουλικός, ἴδ. ὁ δούλος· λικὸν φρόνημα ἔχων, ἀντίθ. τῷ ἐλευθεροφ. μετὰ τοῦ ἀγρικός καὶ ἀνελεύθερος Πλάτ. νόμ. 9, 880· «ἀνδρ. καὶ ἀγρικός ἡδονή», ἐπ. 7, 335· πρβλ. Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 22, Ἀριστ. ῥητ. 2, 11· τὸ ὑπερθ. ἔχει ὁ Πλάτ. ἐπ. 2, 311· - θρίξ, Ἀλκ. 1, 120, «ὅπερ ἦν σκώμμα ἐπὶ ἀνοήτῃ, ληφθὲν ἀπὸ τῆς τῶν ἀδραποδῶν κορυφῆς, ἣν φασιν οἱ ἐλευθεροφ. τὴν ἡλλασσον Ἀθηναίων». Εἰς τ. Ἰλ. σ. 14, ἴδε καὶ τὸν Σχολ. αὐτ. ἐπὶ. «ἀνδραποδ-ώδης διακεκμημένος» Πλάτ. συμμ. 215, μετὰ Ἀνδρα-ποδ-ωδία, ἡ· φρόνημα ἀνδραπο-

δωδης Πλάτ. ἡθ. σ. 7.

Ἀνδρα-ποδ-ώτης, ὁ· ὁ ἐμπορεύμενος ἀνδράποδα Ἀριστ. ἀπ. ἐν Πολυδ. 7, 16.

Ἀνδράσκαπος· Ἀνδρόσκπος.

Ἀνδράρης· ἀνδρ. ὃν ἐπιγρ.

Ἀνδράριον, τό· ὄρεος τοῦ ἀνδρ., περιφρ. νητικῶς· ἀνδρ. μοχθηρὰ Ἀριστ. Ἀλ. 517.

Ἀνδράριστος· πόλ. Πελαγονίῳ ἐν Μακεδονίᾳ Πτολ.

Ἀνδρά-σιτος· ὁ τρώγων υβρίστους, μετὰ Ἀνδρά-φας· τὸ λάχανον ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀνδράφ. καλοῦσι, ἀντίθ. δὲ ἀνδράφ. Β. Ἀν. 345.

Ἀνδρα-φυστεῖν· φεύγειν, ἢ ἐπὶ φόβῳ δύναι· Ἡσύχ.

Ἀνδρ-αχθή, 2· ἀνδρὸς ἄχθος, ἦτοι βάρος ἔχων· - χειμᾶδα Ὀδ. κ, 121· - γύγτροι Ἀθην. 7, 288.

Ἀνδράχλη (ἄνδραξ)· τὸ ἰδιωτικῶς γυναικεῖον πυδαρούλιον· Εἰς τ. α. 1571.

Ἀνδράχων, ἡ καὶ ἀνδραχωνος, ὁ· λάχανον τι, κοιν. ἀντράλλα, ἢ τρέδλα, χλωμὴ ἀλλαχὺ Λουκ. τραγωδοί. 150, Θεόφρ. αἰτ. ω. 1, 10, 4, Πανσ. 9, 28, 1.

Ἀνδρεία, ου· 1) ἀρτοποιὸς ἐν Σκυθίᾳ, πρὸς παππὸς Κλεισθένης Ἡρ. 2) μουσικός Κορινθίος Πλούτ. 3) στρατηγὸς Πτολεμαίου Φιλαδέλφου Ἰωσ. 4) ἰατρὸς Πτολεμαίου Φιλοπάτορος Πολύβ. 5) ὁ ἀπώτατος Ἀνδρείος ἀδελφός τοῦ Πέτρου Κ. Δ. 6) ἰσχυρὸς Πανορμίτης Ἀθην. 7) ἀνδριαντοποιὸς Ἀργεῖος Πανσ. καὶ τινες ἄλλοι ἐπιγρ.

Ἀνδρεία, ἡ· ἀνδρία. Εἰ καὶ ἐνεκα τῆς μεγάλης ἀμφιταλαντεύσεως τῶν χειρογρ. οὐδὲν ἀσφαλὲς δόναται νὰ ἐξαχθῇ περὶ τῆς γραφῆς τοῦτοῦ ἡ γρ. ἀνδρεία δὲν εἶνε ἀπὸ τοῦ στέα, φαίνεται μάλιστα ὅτι εἶνε τοῦ τῆς ἀρχ. ἀττικῆς (ὁρῶντες ὑπὸ τοῦ Ellenbl. λεξ. ἀρτ. ὡς ὅθλ. τοῦ ἀνδρείος, δηλ. ἀρετῆ ἢ ἡλικίας ἐξηγεῖται· πρβλ. τὸ ἰων. ἀνδρεία Ἡρ. 7, 99), ὅστις ἡ μετεβλήθη κατ' ἀνάλογίαν τῆς καταλήξεως τῶν ἀνθρωπίνων

Ἀνδρεία, ἡ, ὡς φρονεῖ ὁ Ellendt, ἔσχημα-
τισμένη ἐκ τοῦ Ἀνδρία, ἀναλόγως τῷ ὀμηρ.
Ἀνδρή, οὕτως Ἀσχ. ἐπτ. 52, Σοφ. Ἠλ.
971. ὅπως διόλου παρὰ Πλάτ. Βέκκερ. καὶ
ἡ Ἀριστ. νερ. 502. Ἰδ' Ἀνδρεία. Ἠρ. 7,
ἡ Ἀνδρή. Κατὰ τὸν Ἀρκακ. «Ἀνδρεία ἡ
τῶν ἀνδρῶν ἡλικία», ἐκ τοῦ Ἀντιφώντος.
Ἀνδρεία ὡν. ἀττ. πλοίου.
Ἀνδρ-εἰκελός, 2' ἀνδρὶ εἰκελός, ὁμοίος,
ἡ Ἀνδρ. δηλ. χρώμα, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ
χρῶμα τῆς σαρκὸς τοῦ ἀνδρώπου, «χρῶς ἐ-
στὶν αἰὶν ὡς πρὸς ἀνδρὸς μίμησιν» Τιμ. λεξ.
Πλάτ. ἐκ Πλάτ. Κρατ. 424' καὶ μετ. «ἔμ-
μορφοῦντες καὶ κεραυνήσαντες ἐκ τῶν ἐπιτη-
δεύσεων τὸ ἀνδρῆκελον», ἀντίθ. τῷ θεο-
εἰκελός, πολ. 6, 501' «ἔφη τῶν ὁρῶν μά-
κροτα τὸν Θράκιον Ἀθῶν διατύπωσιν Ἀν-
δρῆκελον δέχεσθαι» Πλούτ. Ἀλεξ. 72' -
Ἀνδρεία Δ. Ἀλ. 1, 38. «Ἐν χρήσει ὡς ψιμύ-
ντος ὀφθαλμοῦς ὑπαλειφόμενος ἀνδρεῖ-
κελος» Ξεν. οἰκ. 10, 5' «ἀνδρεῖκελον χρώ-
μα ὡς ἡδὴν ἦδον ἡ σόν», αὐτ. 6. Παρὰ Θε-
οφ. Σχολ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 221, ὁ ἀνδρείας.
Ἀνδρῆ-κελος ἔχων ἀνδρῆκελον θυμὸν Σουλδ.
ἡ Ἀνδρείας.
Ἀνδρείος, 3 (Ἠρ. ἀνδρήϊος Θεόκρ. 28, 10
ἀνδρείος) ὁ τὸν ἀνδρα ἀποβλέπων, ἀντίθ.
Ἀνδρείας - αὐλός Ἠρ. 1, 17' - δράμα,
Πλάτ. πολ. 4, 451' - μαθήματα, Ἀλκ.
117' - ὑποδήματα Ξεν. Κυρ. 8, 2, 5, -
ἀνδρῆκελον, 2, 7, 5' «τὸ ἀνδρεῖον» =
ἀνδρῆκελον τοῦ ἀνδρὸς Λουκ. ἐτ. δι. 5, νεκ.
ἡ 2, 50. ἰδ. περὶ τῆς ψυχ. ἀρετῆς,
ἀνδρείος ἀνδρὸς καὶ νῦν, κατ' Ἀριστοτ.
ἡ καὶ τὸν καλὸν θάνατον ἀδείας, καὶ ὅσα
ἀνδρῆκελον ἐπιδέει ὑπόγνια ὄντα τοιαῦτα οὐ
ἀνδρῆκελον κατὰ πόλεμον, ἡθ. Νικ. 3, 9,
ἡ ἀνδρ. ἀνέκκλητος ὡς ἀνθρώπος»,
Ἠρ. 7, 153. Κατὰ Πλάτ. Γορ. 491
ἡ ἀνδρ. ἀνέκκλητος, ἡ ἀνδρῆκελον ἐπιτε-
λεῖν, ἀντίθ. τῷ δειλός, Φαίδρ. 239' μετὰ
τῶν ὁρῶν, Πρωτ. 349' διακρίνεται τοῦ
ἀνδρῆκελον καὶ τοῦ θρασέος Ἀριστοτ.
ἡ 2, 7' «τὸ ἀνδρεῖον» = ἀνδρῆκελον
Ἀνδρεία, Θουκ. 2, 39' ἀνδρεῖον = Ἀν-
δρῆκελον, τὰ συσσίτια τῶν Σπαρτιατῶν
ἡ 186' - Συγκρ. ἀνδρείότερος, ὁ
ὁτις Πλάτ. ἐπὶ ἀνδρείως = ὡς
ἀνδρῆκελον Ἀριστ. εἰρ. 490' γενναί-
ος, πολλὰ τοῦ, virilis, strenuus, fortis.
Ἀνδρείας, ἡ Ἀνδρεία Τιμ. Λοκρ. 103,
ἡ 1, 5, 14, μετν. κατὰ Πολυδ. 3,
ἡ ἀνδρῆκελον.
Ἀνδρῆ-κελος, 2' ἀνδρεῖον ἔχων φρόνημα
ἡ φρόνως, μετν.
Ἀνδρῆ-κελος ἀνδρῆκελος, ὁ τὸν ἀνδρα
ἀνδρῆκελον Ἀλ. Γαρ. ἐν Ἀνθ. 9, 322.
Ἀνδρῆ-κελος, ἡ «γυνή, ἡ ἐπιμαυνομένη
ἡ ἔρωσα ἄλλου κατ' ἄλλον» Β. Ἀν.
Ἀριστ. ὁσμ. 392
ἡ 1) γαλλικὸν ἔθνος Πολύδ. ἡ

πρωτεύουσα αὐτοῦ Ἀνδρῶν πόλις. Πολύδ.
Ἀνδρεῦ-κελος ἀνδρῆκελος Ἠρ. 1, 123 ἐκ
τοῦ ἀνδρῶν.
Ἀνδρεῖ-κελος ἀνδρῆκελος πρᾶττω, Ἐτ. Μ.
σ. 599.
Ἀνδρεῖ-κελος, ὡς υἱὸς Πηνειοῦ ἐκ Θεσσαλίας,
θεμελιωτῆς τῆς Ἀνδρου καὶ τοῦ βασιλείου
τῶν Μινυῶν ἐν Βοιωτίᾳ Δ. Σικ. ἰδ' Ἀνδρος.
Ἀνδρεῖ-κελος ἀνδρῶν Ἠρ. 3, 77.
Ἀνδρῆ-κελος, ἀνδρῆκελος ἀνδρεία, ἀνδρείος Ἠρ.
Ἀνδρῆ-κελος, ἰδός, ἡ πόλ. καὶ χώρα ἐν Βοιω-
τίᾳ Πανσ.
Ἀνδρ-ηλατῆς ἀνδρα ἐλαύνω, διώκω, ἐξ-
ορίζω - τινὰ Ἀσχ. Ἀγ. 1393, Εὐμ. 212,
Σοφ. Οἰ. τ. 100, Πλάτ. πολ. 8, 565.
Ἀνδρ-ηλάτης, ὁ ὁ τὸν ἀνδρα ἐλαύνων,
ἐξορίζων Ἀσχ. ἐπτ. 619' «ἀνδρῆλάται» κα-
τήγοροι, καὶ οἱ ἐπὶ φόνῳ διώκοντες Ἠρ.
Ἀνδρεία, ἡ (πρὸς ἀνδρείαν) γενναίως καὶ
καρτερῶς, κατὰ Πλάτ. Πρωτ. 360' «ἡ σοφία
τῶν δεινῶν», ἀντίθ. δειλία, νόμ. 5, 734'
«μεσότης περὶ φόδους καὶ θάρρη» Ἀριστοτ.
ἡθ. Νικ. 2, 7, ἀντίθ. δειλία καὶ θρασύ-
της. Ὁ τύπος ἀνδρεία Ἰσακ. 4, 145, Ξεν.
πομν. 1, 1, 16, ὅπου ἐπίσης ἀντίκειται τῇ
δειλίᾳ, ἀλλὰ καὶ κυμαίνεται ἡ γρ. ὡς παρὰ
Ξεν. Ἐπὶ κακῆς σημ. = ἀναίδεια, «ἀνδρεία με-
λῶν» Μέν. ἀπ. 21, γα. ἡ ἀνδρῆκελος ἡλικία, ἰδ'
ἀνδρεία.
Ἀνδρεία πόλ. ἐν Ἠλίδι καὶ ἐν Μακεδονίᾳ,
κατ. Ἀνδρείος Στ. Βοτ.
Ἀνδρία, τὰ ἀνδρεία, τὰ συσσίτια τῶν
Κρητῶν Ἀριστοτ. πολ. 2, 10.
Ἀνδρία-κελος πόλ. Μηδίας Ἠτολ.
Ἀνδρία-κελος πόλ. Λυκίας Ἀππ.
Ἀνδρία-κελος πόλ. Θράκης ἐν Πόντῳ Στράβ.
Ἀνδριαντάριον, τὸ μικρὸν ἀνδρεία, κατὰ
Σχολ. Λουκ. Λεξ. 3.
Ἀνδριαντίσκος, ὁ ὅποιος τοῦ ἀνδρείας
Πλούτ. Θησ. 20.
Ἀνδριαντο-γλύφος, ὁ ἀγαλματοποιὸς
Σχολ. Λουκ. 615.
Ἀνδριαντο-ειδής, 2' ὁμοίος ἀνδριάντι Κλ.
Ἀλ. προτρ. 4.
Ἀνδριαντο-εργάτης ἀνδριαντοποιὸς
Τζέτζ. ἰστ. 10, 268.
Ἀνδριαντο-θήκη, ἡ θήκη ἀνδριάντος,
ἐπιγρ.
Ἀνδριαντο-πλάστης, ὁ ὁ πλάττων ἀν-
δριάντας Εὐστ. Ἠλ. σ. 158.
Ἀνδριαντο-πλαστική ἀνδριαντοποιη-
τικὴ Σ. Ἐμπ. πρ. δογμ. 5, 188.
Ἀνδριαντο-ποιεῖω κατασκευάζω ἀνδρι-
άντας Ξεν. ἀπομν. 3, 1, 2.
Ἀνδριαντο-ποιητικὴ, ἡ τοῦ ἀνδριαντο-
ποιῦ ἡ τέχνη Ἀριστοτ. περὶ Ζ. μορ. 1, 1.
Ἀνδριαντο-ποίησις, ἡ τῇ προηγ. Πλάτ.
Γορ. 450, Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 3.
Ἀνδριαντο-ποιός, ὁ ὁ ποιεῖν ἀνδριάν-
τας «οὗκ ἀνδριαντοποιὸς εἰμι» Πίνδ. Ν. 5,
1, Πλάτ. Ἀλκ. 2, 140.
Ἀνδριαντο-υργία ἀνδριαντοποιεῖω Κλ.
Ἀλ. παιδ. σ. 296.
Ἀνδριαντο-υργία ἀνδριαντοποιητικὴ μετν.

εἰκάξει ἀνδρόλογοι = αἱ ἄνδρες ἀρπάζονται.
Ἀνδρόλαος· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀνδρ-όλεθρος, 2' ὁ τοὺς ἄνδρας ἐξολο-
θρεύων Θεός. Στουδ.

Ἀνδρ-ολέττειρα, ἡ ἡ τοὺς ἄνδρας ἐξολο-
θρεύουσα, ἡ Ἑλένη Αἰσχ. Ἀγ. 1444· ἄτη,
ἐπτ. 296.

Ἀνδρόλεως· πύκτης Λουκ.

Ἀνδρο-ληψία, ἡ, καὶ ἀνδραλήψιον, τὸ
ἀρπαγὴ ἀνθρώπων Δημ. 51, 13 μετὰ τὸ
σὺλαι· «τὸ ἀρπάζειν ἄνδρας ἐκ τινος πό-
λεως» ἡνεχόραζον γὰρ τὴν ἔχουσαν πόλιν
τὸν ἀνδροφόνον καὶ μὴ προεμένην αὐτὸν εἰς
τιμωρίαν» Ἀρποκρ. «ἀνδραλήψιον ἔστι τὸ
φόνον πραχθέντος ἐν τινι πόλει, καὶ τοῦ
φονέως μὴ ἐκδιδομένου ὑπὸ τῶν πολιτῶν
τρεῖς ἀντ' αὐτοῦ τῶν ἐκείνου πολιτῶν ἄγειν
εἰς δικαστήριον δίκην ὑφείκοντας τοῦ φόνου»
Β. Ἀν. σ. 213. Ὁ περὶ τούτου νόμος κεῖται
ἐν Δημ. 23, 82.

Ἀνδρο-λογέω· συλλέγω ἄνδρας, στρατο-
λογῶ, περὶ μονομάχων Λουκ. Τοξ. 58· περὶ
ναυτῶν Ἀλκίφρ. 1, 11.

Ἀνδρο-λογία· στρατολογία, μτγν.

Ἀνδρ-λόγος, λίθος· ὡς ἄνθρωπος λαλῶν
Τξέτζ.

Ἀνδρόλαχος· Ψεῖτος Πολύδ.

Ἀνδρο-μανέω· εἶμαι ἀνδρομανής, μτγν.

Ἀνδρο-μανής, 2' ὁ μαίνόμενος ὑπὸ ἔρω-
τος πρὸς ἄνδρας Πολύδ. Λυκ. καὶ Νομ. 3·
«ἐπιμεληνυῖα τοῖς ἀνδράσι» Β. Ἀν. σ. 394·
λέγεται περὶ τῶν γυναικῶν, ἀντίθ. τῇ γυ-
ναικομανίᾳ.

Ἀνδρο-μανία· τὸ μαίνεσθαι δι' ἄνδρας Γρ.
Ναξ. λ. 38, σ. 619, ἀντίθ. θηλυμανία.

Ἀνδρομάχεια· τῷ ἐπομ.

Ἀνδρομάχη, ἡ· 1) θυγ. Ψεῖτινος, σὺξ.
Ἐκτορος Ἰλ. 2) μία τῶν Ἀμαζόνων Σχολ. Ἰλ.

Ἀνδρομαχίδης· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀνδρο-μάχος, 2' ὁ πρὸς ἄνδρας μαχόμε-
νος· χεῖρες Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 241,
καὶ θηλ. «ἀνδρομάχη ἄλοχος» = μετὰ τοῦ
ἀνδρός μαχομένη Παλλὰδ. αὐτ. 11, 378.

Ἀνδρούμαχος· 1) υἱὸς Λύκτου, φονευθεὶς
ὑπὸ Αἰνείου Κ. Σμ. 2) υἱὸς Αἰγύπτου Ἰγ.
3) Ἀθηναῖος θεράπων τοῦ Πολεμάρχου Ἀνδ.
4) Ψεῖτος Ξεν. 5) Ἀδερφίτης Παισ. 6) πατ.
Τιμαῖον ἐκ Ταυρομενίου Δ. Σικ. 7) ὁ προ-
δοὺς τὸν Κρίσσον Πλούτ. 8) Ἀσπένδιος Πο-
λύδ. 9) στρατηγὸς Σελεύκου Πολύδ. 10)
πρεσβευτὴς Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος
Πολύδ. 11) φίλος Ἠρώδου Ἰώσ. 12) Κό-
πριος, ναύαρχος Ἀλεξ. τοῦ Μ. Ἀρρ. 13)
υἱὸς Ἰέρωνος, ἀρχηγὸς τῶν μισθοφόρων Ἀ-
λεξ. τοῦ Μ. Ἀρρ. 14) σοφιστὴς ἐπὶ Διοκλη-
τιανοῦ, καὶ ἄλλοι τινές.

Ἀνδρο-μεγέθης, 2' ἀνδρομήκης Νικ.
χρον. 8, 2.

Ἀνδρομέδα· θυγ. Κηφῶς καὶ Κασσιόπειας,
ἐλευθερωθεῖσα ὑπὸ Περσείου Ἠρ. ὁμῶν. δρά-
ματα ἐποίησαν ὁ Σοφ. καὶ Εὐρ. Μετετέθη ὑπὸ
τῆς Ἀθηνᾶς μεταξὺ τῶν ἀστέρων, ὅπου σχη-
ματίζεται ἀστερισμὸν ἐν τῇ βορ. οὐρανῷ Ἀρακ-
Ἀνδρομένης, οὐς· 1) Ἀθηναῖος, πατ. Θεο-

γένους Δημ. καὶ δύο ἄλλοι Ἀθην. 7) Μαρ-
δών, πατ. Ἀμύντα καὶ Ἀττάλου Ἀρ.

καὶ τινες ἄλλοι, ἐπιγρ.

Ἀνδρομενίδης· ἄνδρ. ὄν. Πούχ. Ἀθ. 4

Ἀνδρόμειος, 3' ἀνδρούπιος· - κρέα 19' σ.

297, ὡς· - φωμοί, 374· - αἶμα, 371· - αἶμα,
χρῶς Ἰλ. υ, 100· - ὀμίλος = ἀνθρώπων ὄμι-
λ, 538· - κεφαλὴ Ἑμπεδοκλ. 205· - αἶμα,
Ἀπολλων. ἐν Ἀνθ. 9, 281· - φωνή, Ἀπολλ.

Αἰγ. αὐτ. 6, 67· - αὐτῇ, ἐνοπὴ Ἀπολλ.

Ρ. 1, 258. 4, 581.

Ἀνδρομήδης· Αἰγινήτης Πλάτ.

Ἀνδρο-μήκης, 2' ἀνδρὸς μήκος ἔχων· - στήν,
ρωμα Ξεν. Ἐλ. 3, 2, 3· - ὕψος Πολύδ. 8, 1

Ἀνδρομητόν· σύσπαστον ἐγγεγραμμένον τῷ
γυῖον, καὶ ἀνδρομητόν Πούχ.

Ἀνδρ-όμοιος, 2' ἀνδρὶ ὁμοῖος Τξέτζ.

Ἀνδρό-μορφος, 2' ἀνδρὸς μορφήν ἔχων

Ἀπολλ. 1, 6, 3, 2.

Ἀνδρομος· ἀνδρώδης Ἀρκάδ. σ. 61.

Ἀνδρόνεικος· Ἀνδρόνικος, ἐπιγρ.

Ἀνδρονειανός· ἄνδρ. ὄν. μτγν.

Ἀνδρόνικος· 1) Ἀθηναῖος, ὁποῖον
ἐπὶ Δημοσθένους Πλούτ. 2) ἀρχηγὸς τῶν
ὑπὸ τὸν Δαρειον Ἑλλήνων μισθοφόρων

Ἀρρ. 3) Ὀλύμπιος, στρατηγὸς Ἀντιόχου
Δ. Σικ. 4) δορυφόρος Περσείας, αὐτ. 5)

πρεσβευτὴς Ἀττάλου Ἀππ. 6) φονεὺς Σε-
λεύκου Δ. Σικ. 7) περιπαικτικὸς Ἀντιόχου

Στραβ. 8) ποιητὴς τῆς Ἀνθολογίας Ὁ ὁ
κτίσας τὸν πύργον τῶν ἀνέμων ἐν Ἀθήναις

Βιτρούδ. καὶ τινες ἄλλοι ἐν ἐπιγρ. καὶ ἡμ.

Ἀνδρονόμοι· παρὰ Μ. Ἀντ. 10, 19

μετὰ τοῦ γαυραδόμενοι, = ἀλαζονευόμενοι

Ἀνδρό-νοος, 2' ἀνδρὸς νοῦν ἔχων Κ. Μαν-
χρ. 5704.

Ἀνδροξείνης· Δελφός, ἐπιγρ.

Ἀνδρ-όμοιος· ἴδ' ἀνδρόμοιος.

Ἀνδρο-παγής, 2' ἀνδρικός στερεός

φιλόχ. σ. 12.

Ἀνδρό-παῖς, αἰδός, ὁ· ἀνδρούμενος ἴδ' ἡμ.

πῶς ἡ ἀνδρὸς φρόνησιν ἔχων (παῖς) Πούχ.
Σοφ. ἀπ. 551· - ἀνὴρ Αἰσχ. ἐπτ. 515.

νεωστὶ εἰς ἄνδρας τελῶν ἡ ὁ ἐν παιδικῇ ἡ

λικίᾳ ἀνδρεῖος Σχολ.

Ἀνδροπεΐθης· Μήλιος τις, ἐπιγρ.

Ἀνδρο-πλαστία, ἡ· πλάσις ἀνδρῶν Δ.

Ἀρειοπ. ἐπ. 9.

Ἀνδρο-πλήθεια, ἡ· ἀνδρῶν πλήθος Σουίλ.

- στρατὸς Αἰσχ. Πέρσ. 231.

Ἀνδρ-πλουτος, ἡ· γυνὴ πλουτισθεῖσα

ὑπὸ τοῦ ἀνδρός Παλλὰδ. 6. Χρυσ. σ. 38.

Ἀνδρ-ποιός, 2' ἄνδρα ποιῶν - μουσικὴ

Πλούτ. ἡθ. σ. 334.

Ἀνδροπολίτης νομός· ἐν Κέκτῳ Αἰγύ-
πτῳ παρὰ τὴν δυτ. ὄχθην τοῦ Νείλου Παλλ.

Ἀνδρόπομος· 1) θεμελιωτὴς Αἰετίδου

Στραβ. 2) υἱὸς Βιρώου Παισ.

Ἀνδρ-πορνος, ὁ· πορνευόμενος ἀνὴρ ἡμ.

πομπ. ἐν Ἀθην. 6, 260 καὶ Πολύδ. 8, 11.

ἀντίθ. τῷ ἀνδροφόνος.

Ἀνδρ-πορφυρός· ἴδ' ἀνδρακαχολεύτης

Ἀνδρ-πρεπής, 2' ἀνδρὶ πρέπων Κόρ.

Ἀλ. τ. 5, σ. 522.

δρο-πρόσ-ωπος, 2. ἔχων ἀνδρὸς πρόσωπον, ὡς ἔργ. τοῦ ἔπομ. Πούγ.
 δρό-πρόσ-ωπος, 2. ἀνδροπρόσωπος «βου-
 νή ἀνδρὸς πρῶτον» Ἐμπεδοκλ. 215.
 ὄρος, ἡ 1) ἡ βρειοτάτη τῶν Κοκλάδων
 οἶ, ἔχουσα ὁμών. πόλιν, κατ. Ἀνδριος
 2) πόλ. Γαλατίας. 3) Ἀναρος.
 ὄρο-σάθης, ὁ, Σουίβ. ἔδστ. καὶ ἀν-
 ὄρο-σάθων «ἀνδροσάθης» ἀνδρὸς ἀϊδοῖτα
 ὄν. Β. Ἀν. σ. 394. «σάθων» μεγάλη
 ὄν ἀϊδοῖτα, αὐτ. 5, ὁμ. Πούγ.
 ὄρο-σάθων, τὸ, καὶ Ἀνδρό-σάθιος, ἡ
 ἔχων ὄριον Διοσκ. 3, 133, hypericum
 sativum.
 ὄρο-σάθης, οὗς, τὸ βοτάνη πικρὴ Διοσκ.
 150, madrepora aculeatum.
 ὄρο-σάθης, οὗς, αἰτ. ἡ καὶ ἡν 1) Ἀρ-
 αὶ θουκ. 2) νύκταρχος Ἀλεξ. τοῦ Μ. Θά-
 ρος, ἐρευνήσας τὴν νότιον ἀκτὴν τῆς Ἀ-
 ραβ. Στράβ. 3) ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος
 λαυρ. καὶ τινες ἄλλοι Ἀθην. ἐν ἐπιγρ. 4)
 ὄρος Ὀνησιακίτου ἐξ Αἰγίνης Δ. Αἰέρ. 5)
 ὄρο-σάθης Πολύδ. 6) υἱὸς Ἰδαλίου ἐκ Γυρ-
 ῶντος, ἔπαρχος Θεσσαλίας, ἐρευνήσας ὑπὲρ
 τοῦ Πομπηίου Καίσα. 7) υἱὸς Λοχαίου, παγ-
 ρατιστῆς Πανσ. 8) Σμυρναῖος, ἐπιγρ.
 ὄρο-σάθης, 2. ὁ τοὺς ἀνθρώπους βλά-
 πων Ἀνθ. Πλαν. ἐπ. ἀδ. 266.
 ὄρο-σάθης, 2. ἔχων ἀνδρὸς
 πρῶτον, ψυχὴν, Κ. Μαν. χρ. 5704.
 ὄρο-σάθης ἔργα τοῖς ἀνδράσιν ἀνέ-
 κεινται, ἐν αἰσχρῇ σήμ. Μανέθ. 4, 357. εἰς
 ὄρο-σάθης καὶ ἀνδρότροπος.
 ὄρο-σάθης ἀνδρεία, χρ. ἐν Εὐσεβ. εὐ. πρ.
 28.
 ὄρο-σάθης, τὸ σφαγὴ ἀνδρός, διόρθ.
 Διοσκ. ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 1092 ἀντὶ ἀνδρός
 σφαγῆς.
 ὄρο-σάθης, ἡ σύνθετον ἐξ ἀνθρώπου
 καὶ σφαγγῶς δημιουργήμα Ἡρ. 2, 175.
 ὄρο-σάθης ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 ὄρο-σάθης, ἡ ἀνδρεία, παρ' Ὀμ. ἔοφ.
 7, ἀντὶ ἀνδρείας, ὁ ἴδιος.
 ὄρο-σάθης, κατ. Νεάρχου, Κοῆς Ἀρρ.
 ὄρο-σάθης, ὄνος 1) Ἀθηναῖος, πατ. Ἀν-
 ὄρο-σάθης Πλάτ. - Μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους,
 καὶ αὐτὸς ὁ Λυσίας ἔγραψε λόγον, ὡς καὶ ὁ
 Δημοκρίτης τὸν ἔχον λόγον του 2) μουσι-
 κός Ἀνθ. 3) Σχολιαστὴς Σοφοκλέους Φαδρικ.
 ὄρο-σάθης ἐννοεῖται Σ. Ἐμπ. πρ.
 289.
 ὄρο-σάθης, ὁ ὁ τοὺς ἀνδρας το-
 ῦσιν ὄρος Νικ. Εὐγ. 4, 380.
 ὄρο-σάθης, νεανίδων βίσις ὁ ἀνδρὸς
 τῶν νεανίδων Αἰσχ. Εὐμ. 918.
 ὄρο-σάθης, τῶν ἀνθρώπων Ἡρ. 4,
 107, δι. γρ. ἀντὶ ἀνθρωποφιλίας.
 ὄρο-σάθης, 2. ἀνθρώπων τρώγων, ὁ
 Πλάτωνος Ὀδ. κ, 200. - Ἀνδροφάγος,
 ὁ Σκυθικὸν Ἡρ.
 ὄρο-σάθης ἀνδρ. ὄν. Ἰπποκρ.
 ὄρο-σάθης, 2. ἀνδρας φθίριον, φα-
 ρμακον - μοῖρα Πινδ. ἀπ. 164. - ἔχοντα Σαρ-
 φ. 266. - ἀλλὰ «ἀνδρόφθορον αἶμα» = ἀν-

δρὸς φθαρέντος, φονευθέντος αἵμα, Ἀνθ.
 1009 (πρὸς τραγῳκόντων αἵμα), εἰ καὶ ἔλ-
 λαι καὶ ἐνταῦθα ἐξηγοῦται τὸ «ἀνδρας φθε-
 ρον», διότι διὰ τῆς βεβηλώσεως τῶν βρωμῶν
 μὲ τοῦτο τὸ αἶμα ὄλεθρος ἐπίκειται κατὰ
 τῆς πόλεως.
 Ἀνδρο-φονεύς, ὁ ἀνδρὸς φονεύων Μανθ 6, 590.
 Ἀνδρο-φονεύς φονεύων ἀνδρας, ἡ ἀπλ.
 φονεύων Ἰπποκρ. ἐπ. πρὸς Δημ. α 1282.
 Ἀνδρο-φονία, ἡ φόνος ἀνδρῶν Π' οὐτ.
 Ρωμ. 22.
 Ἀνδρο-φόνος, 2. ἀνδρας φονεύων, Ἐκτωρ
 Ἰλ. ω, 724. - Ἀχιλλεύς χεῖρες, σ. 317 -
 μελίη ἡ λόγχη Πσ. δ. 420. - φονεύων
 Ὀδ. α, 261. Ἐν Πινδ. Π. 4, 252. - Ἀγ-
 μνισαὶ γυναῖκες αἱ δολοφονήσασαι τοὺς ἐν-
 τὼν ἀνδρας πρὸς Εὐρ. Ἐκ. 1061. - φον-
 εῖς Παλλὰς ἐν Ἀνθ. 9, 378. - ὣς ὁ φο-
 νεύς Πλάτ. Εὐθ. 9. πρὸς 16. Δημ.
 23, 29.
 Ἀνδρο-φόνος, ὁ τῷ προηγ. Αἰσχ. ἐπ. 595.
 Ἀνδρόφθορος, ἡ φονία, νόμισμα.
 Ἀνδρόφθορος, 2. ἀνδρὸς φόνοντα ἔχων -
 γυνὴ Σοφ. ἀπ. 680.
 Ἀνδρο-φύη, βούκρην, ἡ ἐνδρῶν γεν-
 νηθέντα Ἐμπεδοκλ. 216, Νέων. Δ. 36. 74
 καὶ ἀλλαχού περὶ ἀνδρῶν φύσεως.
 Ἀνδρο-φυσίς, αἱ ἀνδρῶν φύσις Ἐπί-
 χερμ. ἐν Ἀθην. 3, 85.
 Ἀνδρό-φωρος, 2. ἀνδρὸς φωνῆς ἔχων Ἀ-
 θην. 9, 384, ὅπου νῦν γράφ. ἀνδρόφωρος.
 Ἀνδρόφωρος ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀνδρόφωρος εἰς ἀνδρα μεταβάλλω - ἀπόρων
 Λυκάφρ. 943. - μύθηται, 176. - ἐνταῦθα
 τινὰ εἰς ἀνδρα «ἔδωκε με ἡνδρῶτα» Μελ. ἐν
 Ἀνθ. 7, 419. - τὸν παῖδα θεῖς καὶ ἀνδρῶ-
 τας Πλούτ. 3, 490. Συγχερ. παθ.
 ἀνδρόφωρος εἰσερχομαι εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλι-
 κίαν Ἡρ. 1, 123. - ἐπειδὴν ἀνδρῶτα
 Πλάτ. συμκ. 192. - ἡνδρῶτα Εὐρ. Ἡρ. μ.
 42. Ἀλλ' ἀνδρῶτα εἰσαεῖν ἀνδρὶ σπουδαί-
 σκα, διακορυφῆσαι Πούγ. ἐν γέν. καὶ γυναῖ-
 κων = λατρεύειν παῖραν ἀνδρὸς
 Ἀνδρόφωρος τῷ προηγ.
 Ἀνδρόφωρος ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀνδρόφωρος 1) Ἀμαζών Τζέτζ. 7) ἀλλ. πόλ.
 Αἰγύπτου Ἀθην.
 Ἀνδρ-ώδης, 2. ἀνδρῶτα, γενναῖος, ἀν-
 δρωδέστερος καὶ πλεονεξ. ἀξίως. Ιου. 5,
 70, Εὐν. καὶ ἐπ. περὶ τῶν Σπαρτιατῶν
 Πλούτ. Δυν. καὶ Νομ. 3. - σύμπεσις Πα-
 λυδ. 11, 13. - ῥυθμοὶ = δυνάμεις Δ. Ἀλ. Δημ.
 43. πρὸς συνθ. ὄν. 16. Ἐπὶ. - ἀνδρῶτα
 διακρίσθαι = σταθερὸς μένος Ἰσοκ. 12, 31.
 μετὰ τοῦ γενναίου Πολύδ. 1, 31, 8.
 Ἀνδρῶν, ὄνος, ὁ ἡ κατοικία καὶ τὸ ἐστια-
 τήριον τῶν ἀνδρῶν ἐνθα αἱ ἀνδρὶς οἰοῦ-
 σιν ἀφροῖσθαι Σουίβ. Αἰσχ. Ἀγ. 253.
 Εὐν. συμκ. 1, 4. 80. «τὰ δικαστήρια καὶ
 τὰς στοὰς ἀνδρῶν πάντα ποιήσω» Ἀριστ.
 ἐκκλ. 676, κομ. διὰ τῶν γυναικῶν λεγόμενον.
 Ἀνδρῶν, ὄνος 1) Ἀθηναῖος α) πατ. Ἀν-
 δροτίωνος, εἰς τῶν 400 Ἀντιφ. 5) υἱὸς Ἀν-
 δροτίωνος, σύγχρονος Σωκράτους Πλάτ. 1)

- ²Ἀνεῖσι-δώρα ἀνησιδώρα Ἀλκίφρ. 1, 3, δι. γρ.
- ³Ἀν-είσ-οδος, 2' μὴ ἔχων εἴσοδον «-σπουδαίους ἀνδράσιν ἀδλή» Πλούτ. Δί. 7' πρβλ. Πόρρ. 29.
- ⁴Ἀν-είσ-φορία, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς εἰσφοράς, τοῦ φόρου - καὶ ἀτέλειαν δοῦναι Πλούτ. Εὐμέν. 4.
- ⁵Ἀν-είσ-φορος, 2' ἀπηλλαγμένος τῶν πολεμικῶν καὶ ἐκτάκτων φόρων Πλούτ. Καμίλ. 2.
- ⁶Ἀν-έκ-αθεν α) ἄνωθεν «ἄνωθεν ἀνέκαθεν» Αἰσχ. χο. 421' «ἡ ἀν. φορά» Πλούτ. Νομ. 13' 6) περὶ τοῦ χρόνου, κατὰ τὴν ἄνωθεν ἀκολουθίαν, κατὰ τὸ γένος ἀρχικῶς, συχνὰ παρ' Ἡρ. καὶ ἀνέκαθε «ἔντες ἀνέκαθεν Πύλοι», 5, 65' καὶ «τὰ ἀνέκαθεν», 6, 35' ἥσαν τὰ ἀνέκαθεν λαμπροί», 6, 125' «τὸ ἀνέκαθεν Ἀργείων ἄποικοι γεγόνασι» Πολύδ. 16, 12, 2, ὅς λέγει καὶ «ἀν. κατηγορεῖν, ποιῆσαι τὴν ἐξηγήσιν», 5, 16, 6, 2, 35, 19 = ἐξ ἀρχῆς.
- ⁷Ἀν-ε-κ-ἄς (κατ' ἀρχ. λεξ. καὶ ἄνεκας, ὃ ψέγει Ἀπολλ. περὶ ἑπύρρ. 570) πρὸς τὰ ἄνω, εἰς ὕψος - πέμπω Πίνδ. Ὀ. 2, 22' - εἰς οὐρανὸν Ἀριστ. σφ. 18' «τὸ γὰρ ἄνω οἱ Ἀττικοὶ ἀνεκᾶς ὀνομάζουσιν» Πλούτ. Θησ. 33.
- ⁸Ἀν-ε-κ-ῆ-ατος, 2' ὅθεν δὲν δύνανται τις νὰ ἐκδῇ, ἀδείξοδος - χαράδραι Θουκ. 3, 93, Ὀπρ. ἀλ. 4, 392.
- ⁹Ἀν-ε-κ-εῖ-αστος, 2' ὅν δὲν δύνανται τις νὰ ἐκδῶσιν - εἰσαρμένη Πλούτ. ἡθ. σ. 1055.
- ¹⁰Ἀν-ε-κ-ῆ-αρτί, ἄδορε Σουῖδ.
- ¹¹Ἀν-ε-κ-ῆ-αρτος, 2' ἄδορος Σουῖδ.
- ¹²Ἀν-ε-κ-ῆ-μη-ητος, ἡμέρα καθ' ἣν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκδημήσῃ, νὰ ταξειδεύσῃ τις «τὴν μετὰ καλάνδας ἡμέραν καὶ νόνας καὶ εἰδοὺς ἀνέξοδον καὶ ἀνεκδήμητον τίθενται» Πλούτ. ἡθ. σ. 269.
- ¹³Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅν δὲν δύνανται τις νὰ διηγηθῇ, μτγν.
- ¹⁴Ἀν-ε-κ-ῆ-κητος, 2' ὃ μὴ ἐκδικηθεῖς, ἀτιμώρητος Ἰώσ. Ιουδ. ἀρχ. 20, 3, 1.
- ¹⁵Ἀν-ε-κ-ῆ-οτος, 2' α) ὃ μὴ ἐκδοθεῖς, περὶ λόρης, ἡ μὴ ὑπανδρευθεῖσα Λυσ. 13, 45, Δημ. 45, 74' 2) μὴ ἐκδοθεῖς, μὴ δημοσιευθεῖς Κικ. Ἀττ. 2, 6, 14, 17' - βίβλοι Δ. Σικ. 1, 4.
- ¹⁶Ἀν-ε-κ-ῆ-ομος, 2' ὅν δὲν δύνανται τις νὰ ἐκφύγῃ - θώμιξ Ἀρχί. ἐν Ἀνθ. 9, 343.
- ¹⁷Ἀν-ε-κ-ῆ-οτος, 2' ὅθεν δὲν δύνανται τις νὰ ἐξέλθῃ Εὐστ. Ἰλ. α. 163.
- ¹⁸Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὃ μὴ ἐκζητηθεῖς Σχολ. Ἰλ. α. 42.
- ¹⁹Ἀν-ε-κ-ῆ-ῆ-μαντος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ θερμανθῇ Ὀρεῖδ. ἐν Φωτ. βιβλ. 218.
- ²⁰Ἀν-ε-κ-ῆ-λη-ητος, 2' ὃ μὴ ἐκθλίβεται - σταφυλή Εὐστ. ἔρ. σ. 355.
- ²¹Ἀν-ε-κ-ῆ-ο-ῆ-ομος, ἀναπηδῶ, χρ. παρὰ Πορφυρ. ἐν Εὐστ. εἰ. πρ. 3, 14.
- ²²Ἀν-ε-κ-ῆ-οτος, 2' ὅστις δι' οὐδεμιᾶς θυσίας δύνανται νὰ ἐξέλθῃ Κορνοῦτ. φ. 0.9, σ. 15.
- ²³Ἀν-ε-κ-ῆ-εῖ-ατος, 2' ὃ μὴ ἐκκλεισθεῖς Δίδυμ. περὶ τρ. 2, 4.
- ²⁴Ἀν-ε-κ-ῆ-εῖ-ατος, 2' ὃ ἄνεν ἐκκλεισθεῖς - θέατρον Ποσειδῶν. ἐν Ἀθην. 5, 213.
- ²⁵Ἀν-ε-κ-ῆ-ητος, 2' μὴ προκληθεῖς, ἐπιγρ.
- ²⁶Ἀν-ε-κ-ῆ-ητος, 2' ὅν δὲν δύνανται τις νὰ ἐκκλινῇ, νὰ ἐκφύγῃ Σχολ. Ἰλ. 6, 707.
- ²⁷Ἀν-ε-κ-ῆ-ητος, γαστήρ ἡ μὴ ἐκκρίνουσα γ. ἡ ἐμφορὴν ἔχουσα, μτγν. π.
- ²⁸Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ἄρρητος, ἀνέκφρατος Πλούτ. σ. 252.
- ²⁹Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ἀκατάπαυστος Πλούτ. ἡθ. σ. 438' - ἐπύρρ. - ως Δ. Σικ. 1, 84.
- ³⁰Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὃ μὴ ἐκλχθεῖς Δ. Ἀλ. συνθ. δν. 3.
- ³¹Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ἀνέκλειπτος, Ὀ.
- ³²Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' παρ' οὗ δὲν δύνανται τις νὰ ζητήσῃ λόγον, εὐθύνας Εὐστ. ἔρ. σ. 70' ἐπύρρ. - πίνειν = ἀμέτρως Φερεικράτ. ἐν Ἀθην. 11, 481.
- ³³Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ³⁴Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ³⁵Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ³⁶Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ³⁷Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ³⁸Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ³⁹Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁴⁰Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁴¹Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁴²Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁴³Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁴⁴Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁴⁵Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁴⁶Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁴⁷Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁴⁸Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁴⁹Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁵⁰Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁵¹Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁵²Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁵³Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁵⁴Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁵⁵Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁵⁶Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁵⁷Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁵⁸Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁵⁹Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁶⁰Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁶¹Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁶²Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁶³Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁶⁴Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁶⁵Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁶⁶Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁶⁷Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁶⁸Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁶⁹Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁷⁰Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁷¹Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁷²Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁷³Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁷⁴Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁷⁵Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁷⁶Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁷⁷Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁷⁸Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁷⁹Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁸⁰Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁸¹Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁸²Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁸³Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁸⁴Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁸⁵Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁸⁶Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁸⁷Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁸⁸Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁸⁹Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁹⁰Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁹¹Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁹²Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁹³Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁹⁴Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁹⁵Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁹⁶Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁹⁷Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁹⁸Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ⁹⁹Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.
- ¹⁰⁰Ἀν-ε-κ-ῆ-η-ητος, 2' ὅς δὲν δύνανται νὰ ἐκφύγῃ, νὰ ἐκπλῇ Πολυδ. 1, 44.

ἄνεκτος. ἄν. = ἀνυπόφορος Ἰλ. α, 573, Αἰσχ.
Ἀγ. 1337, Σοφ. Ἀντ. 282, ὅστις μεταχει-
ρίζεται αὐτὸ καὶ ἄνευ ἀνρήσεως ἐν τῇ ἰρω-
νίᾳ, Οἶ. τ. 429. Καὶ παρὰ Πλάτ. πάντοτε
μετ' ἀνρήσεως, μετ' ἐπομ. ἀπαρ. «οὐκ ἀνε-
κτον ἄλλως λέγειν» = ἀδύνατον νὰ εἴπῃ τις
ἄλλως, Θεαιτ. 154. «οὐδὲν ἀνεκτὸν μὴ οὐ
διασπείρασθαι» = ἀνάγκη νὰ σκεφθῇ τις, 181,
μετγν. ἐπὶρ. ἀνεκτῶς Ἰσοκ. 5, 11 «χαλε-
πὸν ἐστὶ περὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν δύο λό-
γους ἀνεκτῶς εἰπεῖν» = ὑποφερτά. Παρ' Ὀμ.
«φαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς» Ὀδ. ι, 350.
«οὐκ ἀνεκτῶς ἔχει» = δὲν ὑποφέρεται Σεν.
Ἐλ. 7, 3, 1. «ἀνεκτότερον ἐστὶ τῇ γῇ»
Ματθ. 10, 15, tolerabilis, tolerandus.
Ἀνεκτος ἄνδρ. ὄν. Εἰστ.
Ἀν-εκτότης, ἡ ἄφῃρ. τοῦ ἀνεκτός, γλωσσ.
Ἀν-εκτριπτος, 2, δι. γρ. ἀντὶ ἀνέκρυ-
πτου Πολυδ. 1, 44.
Ἀν-εκ-φαντος, 2, ὁ μὴ γνωστοποιηθεὶς
Δ. Ἀρσπ. σ. 221.
Ἀν-εκ-φαικτος, 2, ὅν δὲν δύναται τις
νὰ ἐκφύγῃ, ἐνερ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκφύγῃ
= δουλὸς Πλούτ. ἡθ. σ. 166.
Ἀν-εκ-φαικτος, 2, ὁ μὴ ἐκφαικτῶν, μὴ
ἐκφεύγων Δ. Ἀρσπ. θ. ὄν. 2, 4.
Ἀν-εκ-φορῶμαι, λύω τὰ ἐνέχυρα, γλωσσ.
Ἀν-εκ-φόρος, 2, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἔξῃ
ἐκ τῆς τοῦ φάτος, νὰ διαδοθῇ Εἰστ. ἔρ. σ. 260.
Ἀν-εκ-φραστος, 2, ὅν δὲν δυνάμεθα νὰ
ἐκφράσωμεν Σεν. ἀπομν. 4, 3, 8.
Ἀν-εκ-φукτος, 2, ὅν δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκ-
φύγωμεν Ἀπκ. Καρχ. 148.
Ἀν-εκ-φωνήτος, 2, ἀνεκφραστος Σχολ.
Ἀριστ. Λυσ. 1150. Παρὰ τοῖς γραμμ. ἀ-
νεκφώνητα λέγονται τὰ γράμματα ἅτινα
δὲν ἐκφωνοῦνται, ὡς τὸ ὑπογεγραμμένον.
Ἀν-εκ-χόμωτος, 2, ὁ μὴ κενωθεὶς τοῦ
ὁρεπτικτοῦ χωμοῦ Γαλην. τ. 13, σ. 584.
Ἀν-εκ-χωρήτως ἀνεκκλήτως Σχολ. Ἐνερ.
Ἰλ. ω, 549.
Ἀν-έλαιο, 2, ὁ μὴ ἔχων ἔλαιον Θεοφρ.
Φι. 1, 2, 3, 8.
Ἀν-ελάσσωτος, 2, ὁ μὴ ἐλασσώθεις Πρὸκλ.
εἰς Ἀλκ. 1, 7.
Ἀν-ελεγκτος, 2, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐλεγ-
γῇ = μαντία, λόγους ἄν. καὶ ἀκίνητοι
Πλάτ. ἀπολ. 22, Γσμ. 29, ὁ μὴ ἐλεγχθεὶς,
Θεαιτ. 154. ἀνελέγματος, «τοῦτο τὸ δόγμα
ἀδύνατον ἄν. γίνεσθαι», Φιλ. 41, ἐπὶρ. -
ως Πλούτ. Γ. Γράκκ. 10.
Ἀν-ελεγξία, ἡ τὸ ἀδύνατον τοῦ ἐλεγχθῆ-
ναι Δ. Λαέρ. 7, 47.
Ἀν-ελέγχω ἔκ νέου ἐλέγχω, ἐξετάζω Εἰρ.
1, 1470.
Ἀν-ελεημοσύνη, ἡ ἀσπλαγχνία Ἰω-
Χρυσ. δμ. 2, εἰς Ματθ. σ. 134.
Ἀν-ελεήμων, 2, ὁ μὴ ἐλεήμων, ἀσπλαγ-
χνος, μετγν. ἐπὶρ. ἀνελεήμωνος Ἀντιφ. 1, 25.
Ἀν-ελέης ἀνηλεής.
Ἀν-ελέητος, 2, ἀνελεήμων, δι. γρ. ἀντὶ
ἀνηλεήτος Αἰσχίν. 2, 163, Δουκέρ. 148.
Ἀν-ελέλξω σείω, κλονίζω Ὀπκ. κυν. 4, 302.
Ἀν-ελέας, 2, ἀνήλεως ἐπ. Ἰακώδ. 2, 13.

Ἀν-ελευθερία, ἡ ἑλλησις ἐλευθεριότητος,
τρόπος τοῦ νοεῖν καὶ πράττειν, ἀνάξιος ἐλευθε-
ρου ἀνδρός, μετὰ τοῦ κολακαίου Πλάτ. πολ.
9, 590, ἀντιθ. τῆς ὑπερηφανίας, δουλικὸν
φρόνημα, Κριτ. 112, παρ' Ἀριστοτ. ἡθ.
Νικ. 2, 7, καὶ ἄλλ. ἀντιθ. τῆς ἐλευθερι-
ότητος, σημαίνει μικροπρεπὴ φειδωλότητα.
«περὶ δὲσιν χρημάτων καὶ λήψιν μεσότης
μὲν ἐλευθεριότης, ὑπερβολὴ δὲ καὶ ἑλλησις
ἀσωτία καὶ ἀνελευθερία» πρὸλ. 4, 1 «τὴν αὖ
προσάπτουμιν αἰ τοῖς μάλλον ἢ δεῖ περὶ χρη-
ματα σπουδάζειν».
Ἀν-ελευθερίας, 2, ὁ μὴ ἐλευθερίας Ἰ.
Χρυσ. τ. 4, σ. 333.
Ἀν-ελευθεριότης, ἡ ἀνελευθερία Ἀριστοτ.
ἡθ. μεγ. 1, 2, 2.
Ἀν-ελεύθερος, 2, ὁ μὴ ἐλεύθερος, ἀνάξιος
ἐλευτέρου ἀνδρός, ἐπομ. ἀγενής, δουλικός -
καί τε = ἡ κ. τῆς οὐλῆς Αἰσχ. Ἀγ. 1472.
πρὸλ. Λυσ. 10, 2, ὁ Πλάτ. τὸ συνάει
μετὰ τοῦ ἀγενούς, Γοργ. 465, μετὰ τοῦ δου-
λοπρεπῆς, 518, τοῦ ταπεινός, νόμ. 7,
791, Σεν. ἀπομν. 3, 19, 5, 18, ὁ μετὰ μι-
κροπρεπείας φειδωλός, μετὰ γλισχρότητος
φιλάργυρος Ἀριστ. πλ. 591, μετὰ τοῦ φμ-
λοχρήματος Πλάτ. πολ. 5, 469, μετὰ τοῦ
μικρολόγος Δημ. 59, 36, κατὰ Ἀριστοτ.
ἡθ. Νικ. 2, 7 «ὁ μὲν ἀσώτος ἐν μὲν προέσκει
ὑπερβάλλει ἐν δὲ λήψει ἐλλείπει, ὁ δ' ἀνε-
λεύθερος ἐν μὲν λήψει ὑπερβάλλει ἐν δὲ προέ-
σει ἐλλείπει» πρὸλ. 4, 1, ἐπὶρ. - ως Σεν.
ἀπολ. 9, - ζῆν Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 2, 40.
Ἀν-έλευσις, ἡ τὸ ἀνέρχεσθαι, ἐπανερχε-
σθαι Ἰουστ. Μ. ἀπολ. 1, 38.
Ἀν-ελεγμα, τὸ βόστροχος - χαίτης Φιλητ.
1, Διοσκ. ἐν Ἀνθ. 6, 210.
Ἀν-ελεγκτικός, 3, ὁ ἀνελίσσων Εἰστ. ἔρ.
σ. 206.
Ἀν-ελεξίς, ἡ ὁ ἐλιγμός τῶν κινήσεων ἐν
τῇ ὀρχήσῃ Πλούτ. Θησ. 21, ἴδε καὶ ἀ-
νελεξίς.
Ἀν-ελίσσω ἐκτυλίσσω τὸ τετυλιγμένον,
ἐκτυλίσσω, ὡς τὸ ἀναπτύσσειν - βιβλία Σεν.
ἀπομν. 1, 6, 14, 58, καὶ ἀναγινώσκω καὶ
ἐξηγῶ βιβλία Πλούτ. - Μεσ. τυλίσσομαι πρὸς
τὰ ἄνω Ἀρατ. 714 - Μετφ. - βίον Πλούτ.
Νομ. 14.
Ἀν-ελκῶ εἰς ἑλκος μεταβάλλω Ἰπποκρ.
Ἀν-ελκτός, 3, ὁ ἄνω ἐλκυομένος - ὀφθαλ-
μοί Κρατίν. ἐν Β. Ἀν. 3.
Ἀν-έλκυσις, ἡ τὸ ἀνέλκειν Σχολ. Θουκ.
7, 25.
(Ἀν-ελκῶ), ἄφρ. ἐν. παρέχων χρόν. εἰς τὸ
ἐπόμεν. ἀνελκύσω Πλάτ. κυρ. ἐν Πολυδ. 10,
142, ἀνελκύσαντες Ἡρ. 7, 59 καὶ Θουκ. 8, 14.
«νῆες ἀνελκυομέναι» Ἡρ. 9, 98, «εἰς τὸ
φῶς ἀνελκύσαι» Ἀριστ. εἰρ. 307, ἀνελκῶ-
σαι, Ἀγ. 687.
Ἀν-έλκω, μόν. ἐν. παρτ. καὶ μέλ. ἴδε τὸ
προηγ. ἔλκω ἐπάνω, Ὀμ. - τῶς, πηχυν,
τὸ καμπύλον τοῦ τόξου παρὰ ἐπάνω ἢ ἀπὸ
σῶς ὅπως ἐνταίνω αὐτό, ἀνελκν Ἰλ. λ, 375.
«ἐτάνυσσε - ἀνέλκων» Ἰδ. φ, 128, «σταθ-
μὸν ἀνέλκων» Ἰλ. μ, 434, Ἰωσ. μέτ. «τῶς

Κατὰ Β. Ἄν. σ. 401, «άνεμος καὶ ὄλεθρος ἀνθρώπου πάνυ καινῶς εἴρηται καὶ ἐναργῶς. Ἐστὶ δὲ Εὐπρόλιδος· τὸ μὲν γὰρ ἄνεμος δηλοῖ τὸ παντάχῳ φερόμενον οἰκὸν ἀνέμου καὶ ἀλλόμενον καὶ ἀδέδαιον, τὸ δὲ ὄλεθρος καὶ ὄλεθρου ἔξιν καὶ ἀπωλείας. Χρήσιμη δὲ τῷ λόγῳ, φησὶ Φρόνιχος, ἐν συνουσίᾳ».
 Ἄνεμο-σκεπής, 2· ὁ σκέπων, παραφυλάττων ἀπὸ τῶν ἀνέμων Ἰλ. π, 224.
 Ἄνεμό-σφυρις· ὁ σίφων κατὰ τοὺς Ἀλεξανδρεῖς, οὐδὲ τὸ δοικέναι κυκλανέμοις γυναικείοις, ὅπερ ἀνεμόσφυιν καλοῦσιν οἱ ἐπιχωρίαῖοι. Ὀλυμπιάδ. προλ. οἰς Ἀριστοτ. μετρωρ.
 Ἄνεμό-στροφος οὐέλλα· ὁδ. ὑπὸ τοῦ ἀνέμου στρεφόμενη Ἀνακρ. 41, 14, ὁ κῶδ. Παλ. ἔχει ἀνεμοτρόφῳ, μὲ φ ἄνωθεν γεγραμμένον.
 Ἄνεμο-σφάραγοι, Παλίου κόλποι· κόλποι, ἐν οἷς οἱ ἄνεμοι βεβρῶς ἤχουσι Πίνδ. Π. 9, 5.
 Ἄνεμόσφορον· βούκιον Διοσκ. 4, 122.
 Ἄνεμο-τραφής, Φιλόστρ. εἰκ. 2, 3, ὁ Ἰάκωβ. ὅμως ἔχει.
 Ἄνεμο-τρεφής, 2· ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τρεφόμενος, ἐνισχυόμενος· κυμα = τὸ ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἐξογκώμενον· ἔγχος = λόγῳ ἐκ ὄλεθρου, ὅπερ ἐξετίθη εἰς τοὺς ἀνέμους, λ, 263. Κατ' Ἀπολλ. λεξ. Ὁμ. ἤδη οἱ ἀρχαῖοι ἀνεμὶν ἀνεμο τρεπῆς = ἐν τῷ ἀνέμῳ τρεπόμενον, σαλευόμενον.
 Ἄνεμό-τροφος, 2· τῷ προηγ. δι. γρ. ἐν Ἀνακρ. 41, 14.
 Ἄνεμούριον, τό· ἀνεμοδείκτης Ἡρ. πνευματ. σ. 230.
 Ἄνεμούριον, τό· 1) τὸ νοτιώτατον καὶ δυτικώτατον συγχρόνως ἀκρωτ. τῆς Σικελίας μὴ πόλιν ὁμών. Στράβ. 2) ἕτερον ἀκρωτ. μεταξὺ Καλυκάδου καὶ Κωρύκου ἐν Κιλικίᾳ Στράβ.
 Ἄνεμο-φθορία, ἡ· ἡ ὑπὸ τῶν ἀνέμων γινόμενη φθορά, ἡ πληγὴ τῶν ἀνέμων Σουίδ., Ὁ.
 Ἄνεμό-φθορος, 2· ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φθειρόμενος, Ὁ.
 Ἄνεμό-φοιτος· ὅδ' ἡνεμόφοιτος.
 Ἄνεμο-φόρητος, 2· ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φορηθείς, διασκορπισθείς Κικ. Ἀττ. 13, 37, Λουκ. Λεξιφ. 7.
 Ἄνεμό-χορτον· βοτάνη, ἄλλ. παρθένιον.
 Ἄνεμόω· φυσῶ, φυσάω Ἰπποκρ. σ. 670.
 ἀνεμωτ. παθ. Πλάτ. Τιμ. 83, ἰδ. κινεσθαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· ἄλως ἡνεμωμένης· Ἡγήσιπ. ἐν Ἀνθ. 13, 13· «πέπλον ἡνεμωμένον συνετὴ τῇ ἐτέρᾳ» Λουκ. ἐτ. διαλ. 15, 2· «ἡνεμωμένος τὴν τρίχα» ἔχων τὴν κόμην κυματίζουσαν ἐν τῷ ἀνέμῳ Καλλιστρ. 14· «πολλοὶ θηράται περὶ τὴν ἄγρην τῶν ἐλάφων ἡνεμῶνται» = εἰς ταχέαν κίνησιν ἐτέθησαν Διλ. Ζ. ἴ. 11, 7.
 Ἄνεμο-πίστευτος, 2· εἰς ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐμπιστευθῇ Βαλτζ. ῥητ. τ. 1, σ. 575.
 Ἄνεμο-πληκτος· ἀκλόνητος· ἐπὶρ. -ως Πλούτ. Γάλλ. 43.

Ἄνεμο-πληστον, ὅλαμα· ὅλαμα τὸ ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ χαρτάσῃ, δι. γρ. ἀντὶ ἀνέλεπιστον Θεμιστ. λ. 2, σ. 40.
 Ἄνεμο-πλοκάς, 2· μὴ ἐμπλεκόμενος, μετγν.
 Ἄνεμο-πλοῦς ναὺς· ἡ μὴ πλόουσα, ἀκατάλληλος εἰς πλοὺν ναὺς Νόν. Ἰω. 6, 90.
 Ἄνεμο-πόδιστος, 2· ὁ μὴ ἐμποδίζόμενος, ἐλευθερός Ἀριστοτ. ἡθ. Νίκ. 7, 13.
 Ἄνεμο-πόλητος, 2· ὁ μὴ ἐμποληθείς, μὴ παληθείς Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 1036.
 Ἄνεμο-πόρευτος, 2· ὁ μὴ ἐμπορικὸς Εὐστ. ἔρ. σ. 315.
 Ἄνεμο-πτωτος, 2· ὁ μὴ ἐμπίπτων εἰς τι, ἀντιθ. ἐνέμπτωτος Πλάτ. ἔρ. 412.
 Ἄνεμο-πύρευτος, 2· ὁ μὴ ἐμπυρευθείς, μὴ ἀναφθείς Εὐστ. ἔρ. σ. 301.
 Ἄνεμο-φατος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἔμφασιν· «προσώπου κατὰστασις καθαρὰ καὶ ἀνέμφατος» = αὐτὸν δηλοῦσα ἔμφρασις τοῦ πρ. Πλούτ. ἡθ. σ. 45.
 Ἄνεμο-ώδης, 2· πλήρης ἀνέμου· Σκῆρος Σοφ. ἀπ. 496, καὶ μετγν. π. - ἀκρωτήριον Πλούτ. ἡθ. σ. 367.
 Ἄνεμο-ώκης, 2· ταχὺς ὡς ἄνεμος· νεφέλη Εὐρ. Φοιν. 164· -δίνει Ἀριστ. ὄρν. 697.
 Ἄνεμώλιος, 2· ἀνεμώλιος, μετγ. μεθαρμινός, μάταιος· «ἀνεμώλια βάλλειν» Ἰλ. δ, 355, Ὁδ. λ, 463· ἀνεμοφόρητα, ἀρχ. λεξ. «μάταια, ἄκαιρα, ἀπὸ τοῦ μετὰ τῶν ἀνέμων μολίσκειν καὶ φέρεσθαι τὰ τοιαῦτα» Ἡσυχ. «τί νυ τοῖον ἔχεις ἀνεμώλιον αὐτῶς» = διὰ τί τὸ ἔχεις ἐπὶ ματαίῳ; Ἰλ. φ, 474· «οἱ αὐτοὶ ἀν.» Ἀνακρ. 59, 15, Θεόκρ. 25, 239· ἀνεμώλια, ἡ, φωτὸν =
 Ἄνεμῶνη, ἡ· ἄνθος, κληθὲν αὕτω, διότι τὰ φύλλα τοῦ εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σκαρπίζονται Θεόφρ. Φ. ἴ. 7, 10· κατὰ Σχολ. Θεόκρ. 5, 92· ἀνεμῶνη, ἄνθος ἁδόμον, ὃ φασὶν ἀναδοθῆναι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδωνιδος, παρὰ Λάκωνιν ἱκαλεῖται φανίδης· ἱατρικὸν τι ἐν Ἀλεξ. Τραλ. 7, σ. 129· μετγ. ματαίωτης, «μηδὲ σε θαλγέτωσαν ἀνεμῶναι τῶν λογῶν» = λόγῳ μάταιοι καὶ κενοὶ Λουκ. Λεξιφ. 23.
 Ἄνεμῶνιον, τό· τῷ προηγ. Διοσκ.
 Ἄνεμῶνιος· ὄν. αἰολ. Σχολ. Ἰλ.
 Ἄνεμωνίς, ἡ· ἀνεμῶνη Νόν. Δ. 43, 223, Νίκ. ἀπ. 2, 64.
 Ἄνεμῶρεα (ἡ Ἄνεμῶλεια)· πόλ. Φωκίδος πλησίον τῶν Δελφῶν Ἰλ. κάτ. Ἀντιμαρκεῖς.
 Ἄνεμῶσα· κόμη ἐν Ἀρκαδίᾳ Πaus.
 Ἄνεμῶτας· ὄνος ἄφροτος, ἱερός, τοῖς ἀνέμοις θυόμενος· ἐν Ταραντίοις Ἰσίδωρ.
 Ἄνεμῶτις, ἴδος, ἡ· ἡ καταπαύουσα τοὺς ἀνέμους, ἐπὶθ. Ἀθηναῖς ἐν Μοσῶνι Πaus. 4, 35, 8.
 Ἄνε-εν-θεής, 2· ὁ μὴ ἐνθεός, ἄφροτος, πλουσιπαρόχος, ὁ μὴ πάσχων ἐνδοίαν Πλούτ. ἡθ. σ. 1068· «ἀν. ὁ θεός» Ζηγνός. 1, 17· ἐπὶρ. ἀνεμῶτις Ἀνθ. ἐπ. ἀδ. 12, 115.
 Ἄνε-εν-δεκτος, 2· ἀπαράδεκτος, ἀδύνατος, μετγν.
 Ἄνε-εν-δοίαστος, 2· ἀναμείβεσθαι Λουκ. ἔρμστ. 67.

- Ἄν-έν-δοτος, 2· ὁ μὴ ἐνδοῖσθαι, αὐστηρός, μτγν.-ἐπίρ.-ως ἀκαταπαύστως, μετὰ ζήλου Θεός. Στουδ. σ. 34.
- Ἄν-έν-δυτος· ὁ μὴ ἐνδευμένος, γλωσσ.
- Ἄν-ένεικα, Ὁδ. λ. 624, ἀνεύεικατο Ἰλ. τ. 314, ἀνεύεικατο Ὀδ. 1, 116, ἰων. καὶ ἐπ. ἀν. τοῦ ἀναφύω.
- Ἄν-εν-εργής, 2· ὁ μὴ ἐνεργής, ἀδρανής, ἀνίσχυρος Θεός. Φ. 1. 9, 16, 9.
- Ἄν-εν-εργησία, ἡ τὸ μὴ ἐνεργεῖν, μὴ παράγειν ἀποτέλεσμα Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 11, 162.
- Ἄν-εν-νοθεν· ἀνέβη, ἀνῆγεν Ἡσυχ.
- Ἄν-εν-ουσίαστος, 2· ὁ μὴ ἐνουσιασμένος - ἔρωσι Πλούτ. ἡθ. σ. 751 - ἐπίρ.-στωσι, αὐτ. σ. 346.
- Ἄν-εν-νόητος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἐννοίαν τινα, ἀγνοῶν τι - τινός Παλ. 2, 35, Δ. Σικ. 1, 8· ἀκατανόητος· ἐπίρ.-ως, μτγν.
- Ἄν-εν-οχλησία, τὸ μὴ ἐνοχλεῖσθαι.
- Ἄν-εν-όχλητος, 2· ὁ μὴ ἐνοχλούμενος Ἡλιόδ. Διδ. 5, 19.
- Ἄν-ένοχος, 2· μὴ ἐνοχος Θ. Στουδ. σ. 215.
- Ἄν-έν-τατος, 2· ὁ μὴ ἐνταταμένος Θεόπομπ. κωμ. ἐν Πολυδ. 2, 234, μετὰ τοῦ ἀνευρος καὶ ἀσθενής.
- Ἄν-εν-ταφίαστος· ὁ ἀνευ ἐνταφιασμοῦ Εὐστ. Ἰλ. σ. 1278.
- Ἄν-εν-τερίζω· ἐξάγω τὰ ἐντερα Ἰ. Μαλ. σ. 115.
- Ἄν-έν-τευκτος, 2· ἀπρόσιτος, ἢ οὐδὲς δύναται ἐντυχεῖν Πλούτ. ἡθ. σ. 10· ἐν καλῇ σμ. ἀδελκαστος, αὐτ. σ. 355.
- Ἄν-έν-τονον· ἰμάτιον, δάκρυον Ἡσυχ.
- Ἄν-έν-τρεπτος, 2· ἀνευδοκίαςτος, ὁ ἐπίρ.-πτος = ἀνευδοκίαςτος Κραμ. Ἄν. Ὁδ. τ. 2, σ. 341.
- Ἄν-εν-τρεχής, 2· ὁ μὴ ἐντρεχής Στουδ. ἀνθ. 39, 34.
- Ἄν-έν-τροπος, 2· μὴ ἐντρεπόμενος, γλωσσ.
- Ἄν-ἐξ-άγγελτος, 2· μὴ ἐξαγγελλόμενος, μτγν.
- Ἄν-ἐξ-αγύρευτος, 2· ὁ μὴ δύναται τις νὰ ἐξαγυρεύσῃ, ἀνεκφραστος, μτγν.
- Ἄν-ἐξ-άκουστος, 2· ἀνήκουστος Σχολ. Σοφ. Αλ. 318.
- Ἄν-ἐξ-άλειπτος, 2· ὅστις δὲν δύναται νὰ ἐξαλειφθῇ - τιμὴ Ἰσοκ. 5, 71· - ὀνειδῇ Πλούτ. ἡθ. σ. 1. - Ἐν Β. Ἄν. σ. 392 ὡς ἐξήγ. τοῦ ἀναπίνυτος.
- Ἄν-ἐξ-άλλακτος, 2· ἀναλλοίωτος Δ. Ἀρεοπ. ἐκκλ. ἱερ. 1, 1.
- Ἄν-ἐξ-άυτλητος, 2· ὅστις δὲν δύναται νὰ ἐξαντληθῇ Ἰ. Χρυσ. τ. 6, σ. 935.
- Ἄν-ἐξ-άνυστος, 2· ἀκατόρθωτος, μτγν.
- Ἄν-ἐξ-απατήσια, ἡ τὸ μὴ ἐξαπατάσθαι Ἀρρ. Ἐπ. 3, 2.
- Ἄν-ἐξ-απάτητος, 2· ὁ μὴ ἐξαπατῶμενος Ἀριστοτ. τοπ. 5, 4· - πρὸς τι Πολυδ. 8, 3.
- Ἄν-ἐξ-αριθμητος, 2· ὅστις δὲν δύναται νὰ ἐξαριθμηθῇ Πολυδ. 3, 88.
- Ἄν-ἐξ-αρνητος, 2· ὁ μὴ ἐξαρνούμενος Ἰουστ. Μ. πρὸς Τρύφ. σ. 195.
- Ἄν-ἐξ-εικόνιστος, 2· ὁ μὴ ἐξεικονισθείς, μτγν.
- Ἄν-ἐξ-έλεγκτος, 2· ὁ μὴ ἐξελεγχθείς, μὴ δοκιμασθείς, ἀνεξέταστος Δημ. 25, 39 πρὸλ.
- Ἄν-τιφ. 2, α, 9, μὴ ἀποδειχθείς, ἡ μὴ ἀν-νόμενος ν' ἀποδειχθῇ· ὁ μὴ ἐπιδοχόμενος λέγεται ἀντίρρησις Θουκ. 1, 21, 4, 126, Σεν. κων. 13, 7· ἀμεμπτος Πλούτ. Πελοπ. 4· ἐπίρ. ἀνεξέλεγκτος ἐξαπατῶν Σεν. οἰκ. 10, 8, ἀντιθ. τῷ ἀπάται ἀλίσκονται.
- Ἄν-ἐξ-έλευστος· ἀνεξίτητος Β. Ἄν. 397.
- Ἄν-ἐξ-ελίχτως, δι. γρ. ἀντι ἀνεξέλεγκτος ἐν Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 7, 191.
- Ἄν-ἐξ-έρχαστος, 2· ἀτελείωτος Λουκ. δρακ. 21.
- Ἄν-ἐξ-ερεύνητος, 2· ὁ μὴ ἐρευνῶν, ἀν-ἐξ-ερευνῶν, κεκρυμμένος Δ. Ἀρεοπ. 9, ἀν. 1, σ. 242· ἐπίρ.-ως Ἄνθρ. Κρήτ. σ. 31.
- Ἄν-ἐξ-εταστ-έλεγχος, 2· τῷ ἐπομ. Τζέτ. Ἰλ. σ. 21.
- Ἄν-ἐξ-έταστος, 2· ὁ μὴ ἐξεταζόμενος, ἀδυσαντος, - βίος Πλάτ. ἀπολ. 38, Δημ. 4, 36, μτγν. ἐπίρ. - ὡς Στουδ. ἀνθ. 10, 8.
- Ἄν-ἐξ-ευμένιστος, 2· ὁ μὴ δύναται τις νὰ ἐξευμενίσῃ, γλωσσ.
- Ἄν-ἐξ-εύρετος, 2· ὁ μὴ δύναται τις νὰ εὕρῃ, νὰ ἐλέγῃ· τοῦ δὲ ἄλλου ὅχλου ἀνεξ-εύρετος ἀριθμὸς Θουκ. 3, 87· - πληθὺς Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 2.
- Ἄν-ἐξ-ήγητος, 2· ὁ μὴ δύναται τις νὰ ἐξηγήσῃ, νὰ διηγηθῇ, ἀνεξηγήματος Γαλην. τ. 13 σ. 672.
- Ἄν-ἐξία, ἡ ἀνοχή Κικ. Ἀττ. δ, 11, 6π.
- Ἄν-ἐξ-ικακέω· εἶμαι ἀνεξίκακος, ἀνέχομαι μετὰ μακροθυμίας τὰ παρὰ τῶν ἄλλων κακά, ἐκκλ.
- Ἄν-ἐξ-ικακία, ἡ τὸ ἀνέχεσθαι τὰ κακά, τὰς προσβολάς, ἀνοχή Πλούτ. ἡθ. σ. 90 - πόνων = καρτερία Ἡρόδ. 3, 8, 14.
- Ἄν-ἐξ-ικακος, 2· ὁ ἀνεχόμενος τὰ κακά, Κ. Δ. ὁ ἐν τῇ δυστυχίᾳ σταθερὸς Λουκ. δίκ. φων. 4, ἐπίρ. - ὡς, ὁ, 2.
- Ἄν-ἐξ-ίκαστος, 2· ὁ μὴ ἀπολέσῃ τὴν ἰκμάδα, μὴ ἐξηρανθῇ Ἀριστ. πρὸλ. 21, 12.
- Ἄν-ἐξ-ικόμη· ἡ οὐκ ἀνάσχειτο ὅλη κώμη Ἡσυχ. λξξ. ἱερ. τὸν ἡρόδ. = ἡ ὁλοκληρὴ κώμη τὰς βλασφημίας ἀν-χομένη.
- Ἄν-ἐξ-ίλαστος, 2· ὁ μὴ δύναται νὰ ἐξιλεώσῃ Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 3, 337.
- Ἄν-ἐξ-ίλειπτος· τῷ προηγ. γλωσσ.
- Ἄν-ἐξ-ίτηλος, 2· ἀνεξέλειπτος· βαφὴ Πολυδ. 1, 44.
- Ἄν-ἐξ-ίτητος· ἀνεξέλειπτος, ἀδιόριστος μὴ ἔχων ἔξοδον Ἡσυχ.
- Ἄν-ἐξ-ιχνίαστος, 2· ὅστις δὲν δύναται νὰ ἐξιχνιασθῇ Δ. Ἀρεοπ. ἐπ. 5, Παυλ. πρ. Ρωμ. 11, 33.
- Ἄν-ἐξ-οδίαστος, 2· ὅστις δὲν δύναται νὰ παληθῇ, ἐπιγρ. ἀρ. 2050.
- Ἄν-ἐξ-οδος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἔξοδον, οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ· λαδύρινθος Ἰεαν. ἐν Ἀνθ. 12, 93, Βεόκρ. 12, 19· - δυσχωρία Δ. Ἰλ. 3, 59· ὁ ἀνευ ἀποτελέσματος ἡ ὁ μὴ κατάλληλος διὰ τὸ πληθύνει· καὶ ἀπολίτευτος βίος Πλούτ. ἡθ. σ. 1098· - ἡ

ρος, θ, 4, 60. ἢ ἀνεπίδοκος, κόρη καταλειφθεῖσα, περὶ τῆς περιουσίας τῆς ὁποίας δὲν ἀπεφασίσθη δικαστικῶς μεταξὺ τῶν συγγενῶν (πρβλ. ἐπὶκληρος) Δημ. 46, 22.
 Ἀν-επι-δόκητος, 2· ἀπροσδόκητος· οὐκ ἔστ' ἀνεπιδοκῆτον ἀνθρώποις κακόν· Σιμων. ἐν Θεοφ. πρὸς Αὐτόλ. 2, 54.
 Ἀν-επι-δοκος, 2· ὁ μὴ ἐπιδιδούς, μὴ αὐξάνων, ἀναυξῆς τε καὶ ἀνεπίδοτος· Θεόφρ. φ. αἰτ. 4, 7.
 Ἀν-επι-δύτας, 2· ὁ μὴ δύνων· Ἰω. Δαμ. τ. 2, σ. 857· ἐπὶρ. -ως Θ. Στοῦδ.
 Ἀν-επι-εἰκεία, ἢ ἑλλειψίς ἐπεικειάς, τραχύτης Δημ. 29, 3.
 Ἀν-επι-εἰκής, 2· ὁ μὴ ἐπεικῆς, τραχύς, σκληρός· ἀνεπεικιστέρον τι πράξαι· Θουκ. 3, 66, ἀπανθρωπότερον Σχολ. ἐπὶρ. ἀνεπεικῶς = ἀπανθρωπῶς Πολυδ. 8, 43.
 Ἀν-επι-ζητήσιος, ἢ τὸ μὴ ἐπιζητεῖν, μτγν.
 Ἀν-επι-θετος, 2· εἰς δὲν οὐδὲν δύναται νὰ προστεθῇ, ὅστις ἔφθασεν εἰς τὸν ὕψιστον αὐτοῦ βαθμόν· -πονηρία Δικαίωρ. σ. 12.
 Ἀν-επι-θεώρητος, 2· ὁ μὴ ἐπιθεωρηθεὶς· Ἐριγ. φιλοκ. 23, σ. 81.
 Ἀν-επι-θόλωτος, 2· ὁ μὴ θαλωμένος, καθαρὸς Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 1, 303.
 Ἀν-επι-θύμητος, 2· ὁ μὴ ἐπιθυμῶν Κλ. Ἀλ. στρ. 4, σ. 632· καίφρονα εἶναι οὕτε τὸν καλῶσθ' ἀνεπιθύμητον οὕτε τὸν ἐπιθυμητικόν· Στοδ. ἐκλ. τ. 2, σ. 302.
 Ἀν-επι-κάλυπτος, 2· ὁ μὴ ἐπικεκαλυμμένος, φανερός Τζέτζ. Ἰλ. σ. 150· ἐπὶρ. -ως Νικ. Χων. χρ. σ. 80.
 Ἀν-επι-καμπτος, 2· ὁ μὴ καμφθεὶς Εὐσέβ. ἱστ. ἐκκλ. σ. 158· ἐπὶρ. -ως αὐτ. 9, 7.
 Ἀν-επι-καυστος καὶ ἀνεπίκαυστος, 2· ὁ μὴ καίς.
 Ἀν-επι-κήρυκτος, 2· ἀκήρυκτος, ὁ ἄνευ διαπραγματεύσεων διεξαγομένων διὰ κηρύκων Προκόπ. κτισμ. 4, 1.
 Ἀν-επι-κλήρωτος, 2· ὁ μὴ κληρωθεὶς· -τριάρης = ἡ ἄνευ τριηράχου Βοιχ. αἰτ. ναυτ. 2, 81.
 Ἀν-επι-κλητος, 2· ἄμεμπτος Ξεν. Κύρ. 2, 1, 22 (ὅρθ. ἢ ἡ δι. γρ. ἀνεπίκλητος, καὶ ἀνεπίκλητος)· ἐπὶρ. -ως Θουκ. 1, 92.
 Ἀν-επι-κλωστός, 2· ἀμετάκλητος Νικ. Χων. χρ. σ. 64.
 Ἀν-επι-κόητα (κοῦ)· ἀσύνετα· Ἡσύχ. ὁ ἄνευ-κοινωνήτος, 2· μὴ ἐπικοινωνῶν, ἀκοινωνήτος Εὐστ. Ἰλ. σ. 73.
 Ἀν-επι-κόριστος· ἀνύδριςτος· Ἐτ. Μ.
 Ἀν-επι-κόσμητος· 2· ἀστόλιστος Εὐμ. μῦθ. 2, σ. 48.
 Ἀν-επι-κούρητος, 2· ὁ ἄνευ ἐπικουρίας· -βίος Φιλίμ. ἐν Στοδ. Ἀνθ. 30, 4.
 Ἀν-επι-κρισίος, ἢ τὸ μὴ ἐπικρίνειν Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 11, 182.
 Ἀν-επι-κρίτος, 2· περὶ οὗ δὲν δύναται τις νὰ κρίνῃ Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 112· ἐπὶρ. -τως, αὐτ., 2, 88.
 Ἀν-επι-κρυπτος, 2· ὁ μὴ κεκρυμμένος Μ. Ἀντων. 1, 14.
 Ἀν-επι-κώλυτος, 2· ἀκώλυτος Σχολ.

Ἀριστ. ἱπ. 525· ἐπὶρ. -πως Ἀλκίφρ. 3, 8, Δ. Σικ. 2, 21, ἄλλοτε ἔγρ. ἀνεπικαλύπτως.
 Ἀν-επι-ληπτος, 2· εἰς δὲν οὐδὲν δύναται τις νὰ προσάψῃ, ἄμεμπτος· βίος Εὐρ. Ὀρ. 922· ἀνεπιληπτότερον Πλάτ. Φιλ. 43, Θουκ. 3, 17· ἐξουσία = ἀπόλυτος ἔξ. Δ. Ἀλ. 2, 14· ἐπὶρ. -πως Ξεν. ἀν. 7, 6, 37.
 Ἀν-επι-ληπτος, 2· ὅστις δὲν δύναται νὰ λησμονήσῃ Ἀρισταίν. ἐπ. 2, 3· ἐπὶρ. -ως Σουλδ.
 Ἀν-επι-λογιστέω· δὲν ἐπιλογίζομαι, δὲν σκέπτομαι Φιλῶδ. ὄργ. 1, σ. 37.
 Ἀν-επι-λογιστία, ἢ ἀπερισκεψία Σχολ. Ὁδ. ο, 225.
 Ἀν-επι-λόγιστος, ἀνεπιλόγιστος· τὸ μὴ διὰ λογισμοῦ συνιστώμενον· Ἡσύχ. ἐπὶρ. -πως = ἀπερισκέπτως Πλάτ. Ἀξ. 355.
 Ἀν-επι-λυτος, 2· ἐπιδεδεμένος Γαλην.
 Ἀν-επι-μέλητος, 2· ὁ ἄνευ ἐπιμελείας, ἀπεριποίητος Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 4, 1175.
 Ἀν-επι-μερίσιτος· ἀμερίσιτος, μτγν.
 Ἀν-επι-μικτος, 2· α) ἄμικτος, Ἀριστοτ. πνευμ. 5, 4· καλῶς· -ρυπαρίας Διοσκ. κένε· πικνίκτους τοὶς πάθει ψυχῆς· Πλούτ. ἡθ. σ. 989· ἀν. καὶ ἄκραντος τῆς ἄλλης Ἑλλάδας· Φρόν. σ. 355· β) ὁ ἄνευ ἐπιμελείας πρὸς ἀλ-λους, ἀκοινωνήτος Στραβ. 8, σ. 333· -βίος Πλουτ. Ρωμ. 3· καὶ περὶ γῶρας, ἡν δὲν ἐπισκεπτόνται ἄνθρωποι Δ. Σικ. 5, 24· ἐπὶρ. -κτως Πολύδ. 3, 189.
 Ἀν-επι-μιξία, ἢ τὸ μὴ ἐπιμύγεσθαι, ἑλλειψίς συγχωνωσίας. Πολύδ. 16, 29, κατὰ-ρότης, μτγν.
 Ἀν-επι-μονος, 2· μὴ ἐπιμένων, ἄστατος Πλουτ. ἡθ. σ. 7.
 Ἀν-επι-μόμητος, 2· ἄμωμος Σχολ. Ὁδ. ν, 42 ὡς ἔγγρ. τοῦ ἀμύμων.
 Ἀν-επι-μωμος, 2· τῷ προηγ. Φώτ.
 Ἀν-επι-νοήσια, 2· τὸ ἀκατανόητον Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 3, 57.
 Ἀν-επι-νόητος, 2· α) ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ, -τινός Δ. Σικ. 2, 59· β) δὲν ἐπὶ νοῦ ἀνθρώπου χωρῆσαι οὐ δύναται, κατὰ Σενόκρ. -ἐπὶρ. -τως, μτγν.
 Ἀν-επι-ξέστος, 2· ὁ μὴ ἐπιξεσθεὶς, ἀτε-λῆς καὶ ἀκόσμητος· -θμός· Ἡσ. ἔρ. 744.
 Ἀν-επι-οπτος· ἀνέποπτος.
 Ἀν-επι-πλαστος, 2· ἀπλαστος Δ. Αἰσρ. 2, 117.
 Ἀν-επι-πλεκτος, 2· μὴ περιπελεγμένος, ὁ ἄνευ στενῆς συνδέσεως Στραβ. 2, σ. 115.
 Ἀν-επι-πληκτος, 2· α) ἄμεμπτος Εὐσέβ. ἐν Β. Ἀν. 398, ὡς δι. γρ. ἐν Ξεν. Κύρ. 2, 1, 22 ἀντὶ ἀνεπίληπτος· «τροφὴ ἀνεπίλη-κτω τραπεζῆς» = ἐλευθερία Πλάτ. νόμ. 3, 695, ὁ μιμεῖται Δ. Κάσ. 61, 4, 6) ὁ μὴ ἐπιπλέκ-των, μὴ φέγων Μ. Ἀντ. 1, 10.
 Ἀν-επι-πληξία, ἢ ἀπαλλαγή ἀπὸ τῆν μομφῆν, ἄκρα ἐλευθερία· ἀτροφῆς μεστός καὶ ἀν. Πλάτ. νόμ. 3, 695.
 Ἀν-επι-πολήτος, 2· οὐχὶ προσκολλητός, οὐχὶ πλαστός Νικ. Χων. χρ. σ. 23.
 Ἀν-επι-πρόσθητος, 2· οὗ οὐδὲν ἐπι-προσθεῖ, ἀκαλύπτος καὶ ἀσπίστος Πορφύρ. ἐπὶρ. -τως Εὐστ. Ἰλ. σ. 1138.

Ἀν-ἐπι-ρρεκτοί χυτρώποδες, οὗς οὐκ αἰσθάνονται μετεχειρίσθαι τὴν ἡσ. κρ. 746· πρὸς Πλούτ. συμπ. 7, 4, 4.
Ἀν-ἐπι-σήμενος, 2' ὁ μὴ διακρινόμενος· κατὰ τὴν λαοῦσα Πολύδ. 5, 81· 80· ὁ μὴ ἐκρινόμενος, 11, 2, Δ. Σικ. 11, 59· ἴσθρ. ντως Ἀφίν. σ. 43.
Ἀν-ἐπι-σημεῖος, 2' μὴ ἔχων ἐπισήμειον, ἀνεξήγητος Κλ. Ἀλ. στρ. 7, σ. 883.
Ἀν-ἐπι-σκέπτομαι· ἀναθεωρῶ, γλῶσσ.
Ἀν-ἐπι-σκέπτος, 2' μὴ θεωρηθείς, ἀνεξέταστος· ἔξω τι ἀν.· ἔξω ἀπομν. 2, 4, πρὸς Πολύδ. 32, 19· ἴσθρ. ἀνεπισκέπτως· ἀνεξέταστος, ἀπρὸς ἀνέκδοτον ἡρ. 2, 45.
Ἀν-ἐπι-σκέυατος, 2' ὅστις δὲν δύναται νὰ ἐπισκευασθῇ, γλῶσσ.
Ἀν-ἐπι-σκευός, μὴ παρεσκευασμένος, ἐπιγρ.
Ἀν-ἐπι-σκεψία, ἡ τὸ μὴ ἐξετάζειν, μὴ ἀναδύειν ἐν ὅψει Ἀριστοτ. ἀναλ. ὅστ. 1, 13.
Ἀν-ἐπι-σκιάστος, 2' μὴ ἐπισκιασθείς, μὴ σκιασθείς ἰ. Χρυσ. τ. 5, σ. 945.
Ἀν-ἐπι-σκόπητος, 2' ἀπρονοήτος, ὃν οὐδὲς ἐπισκοπεῖ Ὀλυμπιάδ. εἰς ἰωδ 34, 9.
Ἀν-ἐπι-σκοπος, 2' ὃν οὐδὲς ἐπισκοπεῖ, ἀπρὸς τὴν Εὐσέβ. ἱστ. ἐκκλ. 8, 1.
Ἀν-ἐπι-σκότος, 2' μὴ ἐπισκοτούμενος ἡσθλ. ὁμ. 1 Ἐξαιμ. σ. 2.
Ἀν-ἐπι-σκότιστος, 2' τῷ ἀνωτ. Πρὸς Κλ. συμπ. 12, 14.
Ἀν-ἐπι-στάθμευτος, 2' ὁ ἐλεύθερος σταθμεύσας· συγχωρεῖν τὸν βασιλεῖα εἶναι θάλασσαν ἀνεπισταθμεύτους Πολύδ. 15, 24, 3· ἀναπαύων μὴ δεχομένων, ἡτοι ἀγχαρίαν· ἡσθλ. 11, 15.
Ἀν-ἐπι-σταθμός, 2' τῷ ἀνωτ. ἐπιγρ.
Ἀν-ἐπι-στασία, ἡ ἑλλειψίς ἐπιστασίας, ἀπρὸς τὴν Πλάτ. Ἀξ. 365.
Ἀν-ἐπι-στάτης, 2' ἀφύλακτος, ἀνεπίστατος· ἡσθλ. 11, 15.
Ἀν-ἐπι-στατος, 2' ἀπρόσεκτος, ὃ ἀνεῖ ἐπιστάτης Πολύδ. 5, 34· ἐπὶ· ἀνεπιστάτως παρῆλθε· ἀπαρηγόρητος, 1, 4, 10, 10· ἀπρὸς ἀνέκδοτον, ἀπρονοήτως, 15, 21· ἀλλὰ ἀν. ὑπὸ τὴν ἀναπνοὴν πέντε στίχους συνῆρμα· χωρεῖς νὰ σταματήσῃ, 10, 47· πρὸς Κλ. 11, 15.
Ἀν-ἐπι-στημόνως· εἶμαι ἀνεπιστήμων, ἄγνωστος· ἡσθλ. Μ. σ. 23.
Ἀν-ἐπι-στημονικός, 3' πρὸς ἐπιστήμην ἀπὸ ἀλλήλων Ἀριστοτ. ἡσθλ. 2, 3.
Ἀν-ἐπι-στημόνως· ὅς ἀνεπιστήμων.
Ἀν-ἐπι-στημὸς ὁ σὺν ἡ, ἡ ἑλλειψίς ἐπιστήμης, ἀμάρτυρα, ἀντιθ. τῇ ἐπιστήμῃ, συγχρ. παρὰ Πλάτ. Χαρμ. 170· ἄγνωστα, ἀπειρία ἡσθλ. 5, 7, Πλάτ. Θεαιτ. 157, ἀντιθ. τῇ σοφίᾳ ἔξω ἀπομν. 3, 9, 6.
Ἀν-ἐπι-στήμων, 2' μὴ ἐπιστήμων, ἀμάρτυρα· ἡσθλ. 5, 62, ἡσθλ. 5, 111· νὰ ὅς, ἀντιθ. τῷ ἐμπειροῦ καὶ ἄμεινον πλούτου, 2, 89, συγχρ. Πλάτ. τινός Πρωτ. 350· περὶ τινός, Θεαιτ. 202· ὁδός ἡσθλ. 2, 21· μετ' ἀπαρ. ἔξω ἀπομν. 2, 3, 7, τινός Πλάτ. ἡσθλ. 1, 636.
Ἀν-ἐπι-στρεπτεῖ· χωρὶς νὰ ἐπιστρέψῃ τις· φεύγειν Πλούτ. ἡθ. 418, καὶ ἀνεπιστρεπτεῖ.
Ἀν-ἐπι-στρεπτός, 2' μὴ ἐπιστρεφόμενος, ἀμερὶνῶν διὰ τι· τινός Συνέσ. ἐν. σ. 145.
Ἀν-ἐπιστρεφής, 2' τῷ ἀνωτ. Πλούτ. ἡθ. σ. 881.
Ἀν-ἐπιστρεψία, ἡ ἀμείλια, ὀλιγωρία Κλ. Ἀλ. σ. 840, Ἀρρ. Ἐπικτ. διατρ. 2, 5, 9.
Ἀν-ἐπι-στοφός, 2' ἀμείλιος, οὐκ ἔχων ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν, ἀνεπιστρεπτός, μετν. ἐπὶ· ὡς ἡρὸν 7, 10, 7.
Ἀν-ἐπι-σύντροφος, 2' μὴ συναφής Κλ. Ῥώμ. ἐν Ὁρίγ. φιλοκ. σ. 23.
Ἀν-ἐπι-σφαλής, 2' μὴ ἐπισφαλής, ἀσφαλής Θεμιστ. λ. 15, σ. 190.
Ἀν-ἐπι-σχετός, 2' μὴ ἐπισχεθείς, ἀκατάσχετος ἰωσ. ἰουδ. ἀρχ. 7, 9, 1· ἐπὶ· ὡς Πλούτ. Ἀγρ. 27.
Ἀν-ἐπι-σχετός, 2' εἰς οὐδεμίαν ἐπιταγὴν ὑποκείμενος, ἐλεύθερος· ἐξουσία εἰς τὴν δίκαιαν Θουκ. 7, 69· μετὰ τοῦ ἀδίδακτος Πλούτ. ἡθ. σ. 987· ἐπὶ· ὡς ἀνελεύθως Δ. Λατρ. 5, 20.
Ἀν-ἐπι-τάτος, 2' ὁ ἀνεῖ ἐπιτάσεις, ἄτονος Πορφύρ. εἰσαγ. 19, 2· Ἐμπ.
Ἀν-ἐπι-τευχτός, 2' μὴ ἐπιτυχάνων Σχολ. Ἐδρ. Φοιν. 1391.
Ἀν-ἐπι-τεχνήτως· ἀνεῖ ἐπιτεχνήσεως, ἀτεχνήτως Πλούτ. ἡθ. σ. 900.
Ἀν-ἐπι-τιθήσιος, ἰων. -θιος, 2 (μετν. καὶ 3)· ὁ μὴ ἐπιτιθήσιος, ἀδελφίος, ἀκατάλητος, ἀνάρμοστος· βουλευσὶν Ἀνα. 31, 1· πρὸς τι Πλάτ. σοφ. 219· ἀρχαί, νόμ. 6, 751· ναύαρχοι ἔξω Ἑλ. 1, 4, 5, ἔξω· τίς, μὴ εὐνοϊκός, ἐχθρικός, 7, 4, 6, Ἀνδοκ. 2, ἐν τέλ. Ἀνα. 8, 1· ἐπιτιθήσιος ὁ φίλος, ἀνεπιτιθέσιος ὁ ἐχθρός· ἡσθλ. ἐπὶ· συγχρ. ἀνεπιτιθέσιον Πλάτ. νόμ. 7, 813· ἐχθρικός Πολύδ. 5, 115.
Ἀν-ἐπι-τιθεῖσθαι, ἡ ἀνικανότης Φιλ. τ. 1, σ. 191.
Ἀν-ἐπι-τιθεύς, 2' ὁ μὴ ἐπιτεθευόμενος Λουκ. πῶς δεῖ ἱστ. σ. 44· καὶ ἀφίλος Δ. Ἀλ. συνθ. ὃν. 22· ὃν δὲν δύναται τις διὰ τέχνης νὰ κατορθώσῃ Πλούτ. Ἀλκ. 23· ἐπὶ· ἀνεπιτεθεύτως καὶ οὐ κατὰ τέχνην Δ. Ἀλ. Ἀνα. 8.
Ἀν-ἐπι-τίθεμαι· τοποθετοῦμαι Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 222.
Ἀν-ἐπι-τίμητος, 2' ἄμεινος· τῆς φιλίας Δημ. 61, 54, Πλούτ. Δημ. 46· ἀτιμώρητος Πολύδ. 35, 2 καὶ μετν.
Ἀν-ἐπι-τρόπος, 2' ὃν οὐδὲς ἐπιτροπεύει Φιλ. τ. 3, σ. 90.
Ἀν-ἐπι-τροπός, 2' τῷ ἀνωτ. ἀνεπ. σημαίνει τὸν μηδὲν ἐπιτροπον ἢ κηδεμόνα ἔχοντα Β. Ἀν. σ. 9.
Ἀν-ἐπι-τυχής, 2' μὴ ἐπιτυχάνων, ἀτυχής Ἀρτεμίδ. 4, 24.
Ἀν-ἐπι-φαντός, 2' ὁ ἀνεῖ πολυτελείας καὶ ἐπιδείξεως ἐπὶ· ὡς Μ. Ἀντ. 1, 9· ἀσήμενος, μετν.

- Ἀνεπί-φωτος, 2' ἀπροσδόκητος Ἡσυχ.
ἐπίρ-τως ἀπροσδοκῆτως, ἀμύγως, κατὰ μό-
νας Σουίδ.
Ἀν-επι-φθόνητος, 2' ὃν οὐδείς φθονεῖ,
Ἐτ. Μ. σ. 81.
Ἀν-επι-φθονος, 2' μὴ ἐπιφθονος, ἀμεμ-
πτος, -ἐγγχος Σοφ. Τρ. 1026' «ἀνεπιφθονόν
ἐστι πᾶσι» Θουκ. 6, 83, -ποιεῖν τι = δύναται
τις νὰ κάμῃ τι χωρὶς νὰ ἐπισύρῃ φθόνον καὶ
μισος Πλάτ. πολ. 10, 632' «αὐτῷ ἐστὶν
ἀν. «οὐδείς μέμνεται αὐτὸν Δημ. 59, 15' «ἀνε-
πιφθονώτατον εἶπεν», 18, 321' «τὸ ἀν. τῆς
διαίτης» Λουκ. Νῆρ. 14' ἐπίρ. Ἦρ. 6, 54'
«ἀνεπιφθόνως διαίτειν» Ξεν. Ἰέρ. 7, 10.
Ἀν-επι-φραστος, 2' ἀτελείστατος Ἀν. Κο-
μν. σ. 385.
Ἀν-επι-φραστος, 2' ἀπαράκλητος, ἀπροσ-
δόκητος Σιμωνίδ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 98, 16.
Ἀν-επι-φώνητος, 2' ἐκείνος ὃν κατέχει
τις ἡ κράτει οὐδενὸς ἐπιφωνοῦντος, τ. ἔ.
ἀξιώσεις ἐγείροντος ἐπ' αὐτοῦ Ψελλ. σύν-
οψ. 757.
Ἀν-επι-χάδην' οὐκ ἐτι χωροῦν Ἡσυχ.
Ἀν-επι-χάρις, 2' μὴ ἐπὶ χάρις Σχολ. Λουκ.
θε. δι. 15, 2.
Ἀν-επι-χείρητος, 2' ἀπρόσβλητος Πλούτ.
Κλεομ. ἀνεπιούλευτος Ἡσυχ.
Ἀν-επι-φύοτος, 2' ὁ ἀνευ φύγου Θεόδ.
Στουδ. σ. 550.
Ἀν-επ-οειδιστος, 2' μὴ ἐπονειδιστος
Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἰστ. σ. 100.
Ἀν-επ-όπτειτος, 2' μὴ γενόμενος ἐπὶ-
πτης, μὴ μυθεῖς τελείως τὰ ἔλευσιντα μυ-
στήρια Ἰπερίδ. ἐν Πολυδ. 2, 58.
Ἀν-επ-οπίτος, 2' ὃν δὲν δύναται τις νὰ
ἐπισπεύσῃ Πολυδ. 5, 150.
Ἀν-επ-ούλωτος, 2' ὁ μὴ ἐπουλωθεὶς
Θεοφ. Νόν. τ. 2, σ. 328.
Ἀν-επ-όψιος, 2' ἀθεώρητος Σουίδ.
Ἀν-έρμαι' πάλιν ἐρωμαι, ἀγαπᾷ' ἀνε-
ρασθῆναι με δι. γρ. ἀνερθεσθῆναι - τινός
Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 7' ἀνηράσθη Ἀνδοκ. 1, 127.
Ἀν-εραστία, ἡ ἔλλειψις ἐρασμιότητος, τὸ
μὴ ἀξιαγάπητον θεμίσι, λ. 13, σ. 163.
Ἀν-εραστος 2' α) μὴ ἀγαπώμενος Λουκ.
νε. δι. 6' β) μὴ ἀγαπᾶν, ἀνευ ἐρωτος -
βίος Ἀλφ. ἐν Ἀνθ. 12, 18' - Ζεὺς Παλλὰς.
αδτ. 5, 257' ἀν. γίγνεσθαι τινος, χάνω
τὸν πρὸς τινα ἐρωτα Λουκ. μισθ. συν. 7,
Πλούτ. ἡθ. σ. 61' δθ. ὁ μὴ ἀξιαγάπητος,
τραχύς Καλλιμ. ἐν Ἀνθ. 12, 148, Λουκ.
Ἰμ. 14, δεσπότης.
Ἀν-εργα ἔργα' μὴ πραχθέντα Εὐρ. Ἐλ. 366.
Ἀν-ερ-άζομαι' τελειώνω, ἀμφ. γρ. Πο-
λυδ. 9, 109.
Ἀν-εργαστος, 2' ὁ μὴ ἐπεξεργασμένος,
ἀκατέργαστος, ἀντιθ. ἀπειργασμένος Ἀρι-
στοτ. μετὰ τὰ φυσ. 8, 6' - ἀκαλλιεργητος,
ἀμόρφωτος Λουκ. Πρ. 11' ἀκατέργαστος,
- λῖθος Δ. Σικ. 14, 18' ὁ μὴ τελείως ἀνε-
πτυγμένος, «τοῦ κατὰ τὴν πυρσεῖαν γένους
ἀνεργάστου πρότερον ὑπάρχοντος» Πολύδ.
10, 43, 1.
Ἀν-εργητος' ἀνεέργητος.

- Ἀν-εργία' ἀεργία Ἀρτεμίδ. 2, 28.
Ἀν-έργω, π. ἀντὶ ἀνέργω, ὁ γὰρ.
Ἀν-ερεθίζω' παροργίζω, ἐρεθίζω, κινῶ
τὴν ἀγανάκτησιν Θουκ. 2, 21, Ξεν. Ἀν.
5, 4, 9' γδ' ἀνέριμαι.
Ἀν-ερείδω' στηρίζω Ἀριστ. ἐπιστ. 1, 22.
Ἀν-ερεϊκτος, 2' μὴ ἐρεϊκτός, ἀσύνητοις
μὴ διηρημένους εἰς λεπτά ἀλλ' ἐξ ἄκρων ἐρι-
μῶν συγκείμενος Γαλην. λεξ. Ἰπποκρ.
Ἀν-ερεῖ πομαι' ἀναρπάζω, ἀπάγω διὰ τοῦ
ἀέρος, μόν. ἀνερείφαντο, περὶ τῶν Ἀρπυιών,
Ὀδ. α. 214 καὶ συγνά. - θύελλαι, δ, 727
Θεοί Ἰλ. υ, 234' οὕτω μετγν. Ἰπ. Ἀπολλ.
Ῥ. 4, 214, καὶ μετγ. 2, 503.
Ἀν-ερέπτω' ἀνελεύω, τραδῶ ἔπειτα
«στόμαχος ἀνερειπτόμενος» = ὁ πρὸς τὰ ἀντι-
συστελλόμενος Νικ. ἀλ. 256.
Ἀν-ερεῦ γω' ἐρευνώμενος ἐξάγω, ἐκπύω,
ἐκπέμψω «αὐδὴν ἀνήρυγεν» Νόν. Ἰω. 6,
140' - Μέσ. χύνομαι, εἰσβάλλω, περὶ πυτῶ-
μων' «παταμοῖς ἀνευρεγομένοις εἰς θάλασ-
σαν» Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 3, 1, Ἀπολλ.
Ῥ. 2, 749.
Ἀν-ερευνᾶω' ἀναζητῶ, ἐρευνᾶ νὰ εὑρῶ,
λόγους Πλάτ. Φαίδρ. 63. - καὶ μέσ. νόμ. Ἰ.
816' - σφόγγους Μανέδ. 5, 158.
Ἀν-ερευνησις, ἡ ἀναζήτησις Σχολ. Ἀν-
κόφρ. 11.
Ἀν-ερευνητος, 2' μὴ ἀνερευνηθείς Εὐρ.
Ἰ. 255, Πλάτ. Ἰππ. μ. 298' ὅστις δὲν εὗ-
ρεται νὰ ἐρευνῇ, - ὀνόματα, Κρατ. 421,
καὶ μετγ.
Ἀν-ερίθνετος, 2' ἀδωροδόκητος, ἀμερόλη-
πτος Φιλ. τ. 2, σ. 555.
Ἀν-ερίναστος, καὶ ἀνηρίναστος, ὁ
κῆ' ἢ μὴ προσδέληκται οἱ ἐρινοὶ Σουίδ.
διότι «τοὺς ἐρινοὺς τ. ἔ. τῆς ἀγρίας σκυλῆ-
τὸν καρπὸν, ἀπαρτῶσι ταῖς ἡμέραις σκυλῆ-
ὡς ἂν οἱ ἐξ αὐτῶν φήνης εἰς τοὺς δρόμους
μεταστάντες τελεσφορηθῇσαν τοὺς παρὰ
σκυλεύσασιν» «τὸ ἀνερίναστον λευκὸν καὶ ἀ-
συνές» Θεοφρ. Φ. 1, 2, 8, 3.
Ἀν-ερίνεος εἰ, Ἑρμῖπ. ἐν Ζηνοδ. 2, 23,
«ἐπὶ τῶν ἀπερ ἂν λάβωσι μὴ διακρατούντων»,
Ἰσ. δι. γρ. τοῦ προηγ.
Ἀν-ερίστος, 2' ἀφιλονίκητος Φιλ.
Ἀν-ερκῆς, 2' ἄφρακτος Κ. Σμ. 3, 493.
Ἀν-ερμάστιος, 2' ὁ μὴ φέρων ἔρμα' -
πλοῦτα Πλάτ. Θεαιτ. 144' - τράπεζα = κινῆ
Πλούτ. ἡθ. σ. 704' δθ. κλονιζόμενος, ἄστα-
τος Πλούτ. ἡθ. σ. 501' «κοσφὸς τὴν διανοίαν»
Πολυδ. 5, 121.
Ἀν-ερμήνευτος, 2' ἀνεκφραστος καὶ ἡ.
σὺχ. ὅστις δὲν δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ, διλ.
νὰ ῥηθῇ ἢ ἐξηγηθῇ διὰ λόγους Ἀριστ. ἐπιστ.
2, 5' ἐπίρ. - οὖς Χρυσ. τ. 5, σ. 890.
Ἀν-έρμαι' γδ' ἀνέριμαι ὡς ἀνερῶμαι.
Ἀν-ερπύζω (γδ' ἐρπύζω) ἔρπων ἀναδύω
Λουκ. ἀλ. ἱστ. 1, 40' «ἀνερπύσαι εἰς ἄγρην»
Ἀριστ. εἰρ. 574' ἐν γέν. πηγαῖω.
Ἀν-έρπω, μόν. ἔν. τῇ ἀνωτ. Εὐρ. Φοιν.
1185.
Ἀν-έρρω (γδ' ἔρρω) ἀπέρχομαι, πρὸς βλά-
δην καὶ διεθρύνω μου' ἀνέρρησεν, ἀνερῶρην

τινος ἀδελλάκτου· «ἀνῆκστους λέγειν» Ἀτ-
τιν. 1, 35, ἐν τῷ νόμῳ, ἀμέτρως ψευδαρεῖν.
Ἀν-ήκης, 2· ὁ ἀνευ ἀκῆς Σοφ. ἀπ. 44.
Ἀν-ηκίδωτοι· οἱ ἀνευ ἀκῆς Αἰσχύλος
Ἰνδοστασία (ἀπ. 265) Ἡσίογ.
Ἀν-ηκείω· δὲν ἀκούω Ἡρόν. ἔπιμ. σ. 188.
Ἀν-ηκεία, ἡ· τὸ μὴ ἀκούειν, μετὰ τοῦ
κωλύειν Πλούτ. ἡθ. σ. 502· ἀμάθεια,
αὐτ. σ. 1094.
Ἀν-ήκοος, 2 (ἀκοή)· 1) μὴ ἀκούων· -
τινός π. χ. - ἐπαίνου, λοιδορίας Ξεν. ἀπο-
μν. 2, 1, 31, Ἱέρ. 1, 14· καὶ μεθ' ἐπομ.
μετ.· «οἶμαι δὲ σε οὐκ ἀνῆκον εἶναι ἐνία
τε χυλὴ τε καὶ πρώτῃα γεγεννημένα» Πλάτ.
Ἄλκ. 2, 141, μετ.· καὶ ἀντιστρόφως, «εἰς
ἀνῆκον τῶν ἄλλων»· ὥστε οἱ ἄλλοι νὰ μὴ
ἀκούωσι Πλούτ. 2) ὁ μὴ δὲν ἀκούσας, μὴ δὲν
παθόν· «παίδεας Αἰσχύν. 1, 141· πρὸς Ξεν.
ἀπομν. 4, 7, 5. Ὡς. ἔπιρ. «ἀνῆκῶς ἔχω
τινός» Πλούτ. ἡθ. σ. 145, «τὸ ἀνῆκον», ἡ
παρακοή, ἀπειθεία Δ. Ἄλ. 6, 35.
Ἀν-ηκουστέω· δὲν ἀκούω, δὲν ὑπακούω,
- τὴν Ἰλ. σ. 236· - λόγων Αἰσχύ. Πρ. 40,
Ἡσίογ. 1, 84· καὶ ἀπὸλ. παρ' Ἡρ. 7, 17
καὶ μετὰ δοτ., 6, 14, μετ.·
Ἀν-ηκουστίς, ἡ· ἀπειθεία, παρακοή
καρρησίαι ἐμπίπλονται καὶ ἀνηκουστίαι ἐν
τῷ τοιούτῳ τῶν πέλας Πλάτ. νόμ. 2, 671.
Ἀν-ηκουστος, 2· ὃν δὲν δύναται τις ν'
ἀκούειν· «τοῦ ἀκουστοῦ καὶ ἀνηκούστου»
Ἀριστοτ. περὶ ψυχ. 2, 9· «ὁ μικρὸς ψόφος
ἀνῆκυστος τρόπον τινά», αὐτ. 10· τόσον
ῥηϊδός, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ τὸν ἀκού-
σῃ Σοφ. Πλ. 1399· «ἀθόμιτα καὶ ἀτέλεστα
καὶ ἀνῆκουστα καὶ θεοὺς καὶ ἡμῖν»· ὁ, τι δὲν
ἐκτενέσσεται ν' ἀκούσῃ τις Ἀντιφ. 1, 22
ὁ μὴ ὑπακούων· «τὸ ἀνῆκουστον» ἀπει-
θεία, παρακοή Ξεν. κων. 3, 8.
Ἀν-ήκω· ἀναβαίνειν, αἰετᾶν· «ταῦθ' ἀν-
ήκω τοῦρρον τότε μετὶν ἀνῆκει», περὶ τῶν
παυλῶν τῶν Πρακτῶν Σοφ. Τρ. 1014·
παρ' Ἡρ. 18. εἰς τί, 7, 60, 18. «εἰς τοῦτο
ῥῆμας ἀνῆκει, εἰς τοσαῦτα εὐρηθείς», 7, 19.
16, προδύρησεν, ἔφθασεν ἐπὶ τοσαύτων·
καὶ· «πρὸς αἰρετῆς, 7, 237· «εἰς οὐδὲν ἀ-
νῆκει»· δὲν καταντᾷ εἰς τίποτε, 2, 104,
«ἐκπεῖναι εἰς τὰ μέγιστα ἀνῆκοντες» = μέ-
γιστος ἰσχύων πτωχοὶ ὡς πρὸς τὰς γαίας,
8, 111· «εἰς μεσόγαιαν ἀνῆκει» = ἐκτείνεται
πρὸς τὰ μεσόγαια Ξεν. 6, 4, 5· - μέγιστον
δαίτημα Δ. Σικ. 3, 15· μετ.· «τὰ πρὸς τὴν
τροφὴν ἀνῆκοντα» = τὰ εἰς τὴν τρ. ἀναφε-
ρόμενα Πολύδ. 2, 15· «πρὸς ἐμὲ ἀνῆκει
τοῦτοι» = ἐμὲ ἀφορᾷ, 11, 5· «εἰς τοὺς πρώτους
πέλιν ἀνῆκει λόγους» = ἐπανέρχεται Πλάτ.
Ἡσίογ. 196· τὸ ἀνῆκον = τὸ πρέπον Σουῖδ.
Ἀν-ηλάκατος, 2· μὴ ἔχων ἡλακᾶτην, μὴ
τρυφῶν νὰ νύσῃ Μάτρ. ἐν Ἀθην. 4, 183.
Ἀν-ηλάτος, 2· ὁ μὴ ἐλατός· «ἔστι δὲ τὰ
μὲν ἐλατά, οἷον χαλκοί, τὰ δὲ ἀνῆλατα,
οἷον λίθοι καὶ ξύλον» Ἀριστοτ. μετεωρ. 4,
9· περὶ ζώων, ὁ μὴ δέποι θαυμασίαι Σουῖδ.
Ἀν-η-λήγειω, δι. γρ. τοῦ Ἡρόν. ἐν Ἀ-
παλλ. Ἡ. 2, 17, ἀντὶ ἀπὸ λήγειω.

Ἀν-η-λεγής, 2 (ἀλέγω)· σκληρός, ἄ-
σπλαγχνος· - πόλεμος Κ. Σμ. 2, 75· ἐπὶ
ἀνῆλεγέω, συγγν.
Ἀν-ηλεῖμων, 2· ἀνελεῖμων Νικοχ. ἐν Β.
Ἄν. 400.
Ἀν-ηλεῖς, 2, συνθηθ. τύπ. ἀντὶ ἀνελείης,
ἀσπλαγχνος· ἐπὶ ἀνῆλεως Αἰσχύ. Πρ. 240
ἀμφ. Πλάτ. νόμ. 3, 697, Ἀνδοκ. 4, 39.
Ἀν-ηλέητας, 2· ὃν οὐδεὶς ἔλατ Αἰσχύν.
2, 163.
Ἀν-η-λειπτος, 2· μὴ ἀλειμμένος, ἀψιμ-
μυθώτος, τὰ ἀρχ. λεῖ. προτιμῶσι τοῦτον
τὸν τύπ. τοῦ ἀνῆλεπτος.
Ἀν-ηλειφος· τῷ ἀνωτ. μετ.·
Ἀν-ηλειψία, ἡ· τὸ μὴ ἀλειφῆσθαι, βυπα-
ρότης καὶ ἀκαθαρσία δι' ἑλλειψίν τοῦ ἀλει-
φῆσθαι Πολύδ. 3, 87.
Ἀν-ηλῆς, π. 2· ἀνῆλῆς Κραμ. Ἀν. 1, 60.
Ἀν-ηλιάζω· ἐκθῶν εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιαζώ
Ἀθην. 3, 124.
Ἀν-ηλιαστος, 2· μὴ ἡλιασθεὶς Ἐδοτ. ἔρ. σ. 287.
Ἀν-ηλικος, 2· ἄνῆδος Σουῖδ.
Ἀν-ηλῖος, 2· μὴ ἔχων ἥλιον, σκιερὸς, σκιο-
τεινός· - μυχοὶ ἀντρων Αἰσχύ. Πρ. 451· -
δνῶρος, γρ. 50· - λάμπη, Ἐδοτ. 365· - φυλ-
λῶς Σοφ. Οἱ. Κ. 682· - λιθῶς Ἐδοτ. Ἀνδρ.
535, Λουκ. Νεκυομ. 9.
Ἀνῆλιποκατεβλέπαιος· ἴδε νηλιπ.
Ἀν-ηλίπος· ὁ ἀνάλιπος.
Ἀν-η-λιφής, 2· ἀνῆλεπτος, μετ.·
Ἀν-ηλίφος, 2· ἀνῆλεπτος, μετ.·
Ἀν-ηλῶ· καρφῶν Κέισ. ἐν Ὠριγ. σ. 298.
Ἀνῆλῶ· ἀναλῶν, ἔδοτ. ἀνῆλῶσιον, ἀνῆ-
λῶσας, Σαλαμίνος ἑπιγρ.
Ἀν-ηλυσίς· τὸ ἀνέρεσθαι, ἀναδός Ἡσίογ.
Ἀν-ηλωμα· ἀνάλωμα, Πειραιῶς ἑπιγρ.
Ἀν-ηλωτος, 2· ἀκάρφωτος Σουῖδ.
Ἀν-η-μελκτος, 2 (ἀμείλω)· ὁ μὴ ἀμει-
λῶς Ὀδ. ι, 439.
Ἀν-ημερος, 2· μὴ ἡμερωθεὶς, ἄγριος, περὶ
ζώων Ὀδ. ὦμος, ἀπάνθρωπος καὶ περὶ ἀν-
θρώπων Αἰσχύ. Πρ. 718, Ἀνακρ. 65, 7,
Ἀντιφάν. ἐν Ἀνθ. 11, 348· πρὸς - δαίς
Ἐδοτ. Ἐκ. 1078· περὶ φωτῶν, τὰ ἀγρίως αὐ-
ξάνοντα, μὴ ἐξευγενισθέντα διὰ τῆς καλλι-
εργείας· - γῶν = ἀκαλλιεργητος Αἰσχύ. Ἐδοτ.
14· καὶ· «δαίτα ἀν. Δ. Ἀλ. 1, 41· ἐπὶ
ἀνῆμερος, μετ.·
Ἀν-ημερότης, ἡ· ἀγριότης, θηριοδία, μετ.·
Ἀν-ημερόω· ἡμερώνω, καθαρῶς ἐκ τῶν
ἀγρίων θηρίων Σοφ. ἀπ. 233.
Ἀν-ήμετος, 2· ὁ μὴ ἔμειν· ἑπικοκρ. σ. 1020.
Ἀν-ήμευκτος, 2· οὐκ ἡμυγμένος, ἀχάρα-
κτος Ἡσίογ.
Ἀν-ηνεμῶ· ἔμμαι ἀνῆνεμος Στράβ. 7, σ. 307.
Ἀν-ηνεμία, ἡ· νηνεμία Ἀνθ. 9, 544· Ἐν
Λουκ. ψευδολ. 29 φέγεται ἡ λέξ.
Ἀν-ήνεμος, 2 (ἄνεμος)· πρὸς ἡνεμῶσις·
νήνεμος, ἡσυχος, γαλήνιος· ἀνῆνεμος γαι-
μῶνων· «μὴ παρασσομένην ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τῶν
κραιπνῶν Σοφ. Οἱ. Κ. 683· «ἀδούρου καὶ
ἀνῆνεμον ἀμπόσιον» Πλούτ. ἡθ. σ. 713.
Ἀν-ήνιος (ἡνία)· ἀχαλινωτος, ἀναδής.
Ἀν-ήνιος (ἡνία), ἴων, ἀντὶ ἀνάνας Ἰπποκρ.

ὄντας τὴν ὅσων τῆς ἀντων. ἡδὴ παρ' Ἱερ.
 ἀνὴρ ὄδων, ἀντί τοῦ ἐγὼ, 1, 108* πρὸς.
 Ξεν. ἀν. 1, 3, 12, Πλάτ. Γοργ. 470* ὅμ-
 ιούτας ἀνὴρ = αὐτοὺς ἰδῶν, Γοργ. 467* πῶς
 ἀνὴρ = ἑκαστος Εὐρ. Ὀρ. 1523, καὶ συχνὰ
 παρὰ Πλάτ. Ἐν τῇ κρᾶσι μετὰ τοῦ ἄρρου
 ὄν, ὄνῃρ, ἀττ. ἀνὴρ, καὶ τάνδρος κ. τ. λ.
 (τὸ α παρ' Ὀμ. ἐν τοῖς τρισυλλαβ. σχήμ.
 ἵνι πάντως μακρόν, ἐν τοῖς δισυλλαβ. καὶ
 ἐν τῇ ἄρσει, ὅπου παρ' ἀττ. τὸ α εἰνε μα-
 κρόν, ἔκει ὑπάρχει κρᾶσις ἐν τοῖς χο-
 ροῖς μεταχειρίζονται ἐνίοτε τοὺς τρισυλλαβ.
 ὄνῃρ. μὲ μακρόν α).
 ἄν-ἡρεϊκτος* ὄδ' ἀνέρεϊκτος.
 ἄν-ῆρεμτος 2* ὁ μὴ ἡρεμν. Σ. Ἑμπ.
 μαθ. 3, 5. -ἔριρ. -ως αὐτ. 10, 223.
 ἄν-ῆρεοί* κρῖκοι, δι' ὧν οἱ κάλοι διαδέχον-
 ται ἱσυχ.
 ἄν-ῆρεστος* ὁ μὴ ἀρεστός.
 ἄν-ῆρεψής, 2* ἀσκεπαστος Ἀπολλ. Ῥ. 2,
 113.
 ἄν-ῆρης* ἀνδρώδης Ἀσχυλὸς Σαλαμινίαις
 (ἀπ. 214) ἱσυχ. κατὰ Σουῖδ. ἀνῆραις* ἀ-
 νάνδρους, χήρας ἢ παρθένους.
 ἄν-ῆρῖναστος* ὄδ' ἀνερῖναστος.
 ἄν-ῆρῖμος, π. καὶ ἰων. 2* ἀνίρμιος.
 Ἀσχυ. Πρ 90, Σοφ. Τρ. 246* -νίνος, Αἴ. 598.
 ἄν-ῆριστος* ἀνέριστος.
 ἄν-ῆριςτος 1) Σπαρτιάτης, πατὴρ Σπερθίου
 (Πρ. 2) υἱὸς Σπερθίου, αὐτ.
 ἄν-ῆριται* λαὸς ἐν τῇ βορ. Μαρμαρικῇ Πτολ.
 ἀνῆριτης, δ' κοχλίσιον, ἀπὸ Νηρέως, τοῦ
 βασιλεῦς δαίμονος Ἑτ. Μ.
 ἄν-ῆρεστέης, καὶ Ἀνῆρῶστος* ἡγεμὼν
 βασιτῶν Πολύδδ.
 ἄν-ῆρῆς* ἀνιάρδῃ* ἄνηρον = ἄβλαπτον Ἑτ. Μ.
 ἄν-ῆροσσία, 2* τὸ ἀροῦν, γεωργεῖν, χρ.
 Σουλ. 3, 433.
 ἄν-ῆροτος, 2* ἀγεωργητός* «ἀλλὰ τὰ γ'
 ἀπάρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φρονταί» Ὀδ. ι.
 100. «στειλ' ἀνήρότους γούνα' Ἀσχυ. Πρ
 710, Ὀππ. κυν. 1, 461* καὶ (γυνή) ἄβλ.
 ἰσας καὶ ἀνήροτους Λουκ. Λεβίρ. 19.
 ἄν-ῆρημένως* μετῴρως, ἀδεοαίως Ἑρμ.
 ἄν-ῆρῆς Πυθιόρ. σ. 177.
 ἄν-ῆρ-α-ἰσῶρ* ἡ γῆ, διὰ τὸ καρποὺς ἀνίστα-
 ῖν. Πλούτ. Ἀλκιφρ. 1, 33-Δημήτηρ Πaus. 1, 31,
 Α. Πλούτ. ἡβ. σ. 745, ἔσω. γρ. ὄνησιδῶρα.
 Ἀνησίμαχος* ἀνδρ ὄν. ἐπιγρ.
 ἄν-ῆσιν, ἰων. τὸ ὄρθορ. φαίνεται ἡ γρ
 ἀνῆσιν Ἱερ. 4, 71, Νικ. θηρ. 650.
 ἄν-ῆσσητος, 2* ἀήτητος, ὥρμ. ἀνάστα-
 τὸι Θεόκρ. 6, 46.
 ἄν-ῆσσεις, δ' νήσεις, κατὰ πλεον. τοῦ α.
 ὡς ἐν τῷ Ἀσκαφίς Κρατίν. ἐν Ἀθην. 2, 47.
 κατὰ Σουῖδ. = καὶ ὁ γεγευμένος, ἀντί τῆς
 νήσσης.
 ἄν-ῆσυχος, 2* ὁ μὴ ἥσυχος, γλωσσ.
 Ἀνῆτινος* ἀνήθινος.
 ἄν-ῆτιον, αἰολ. τῷ* ἀνήθον, Ἀλκαλ. κα
 Σαφφ. ἐν Ἀθην. 15, 674. Κατὰ Β. ἄν
 403 ἄννητον.
 Ἀνῆτοστος* πόλ. Διδότης, κατ. Ἀντηστος
 οἰκιστὴς 2. Βύζ.

Ἀν-ῥασιστος, 2· ὁ ἄνευ ῥασιστος, τ. 8.
 ἄνευ πόρος· -πῶρ = τὸ πῶρ τοῦ ὀλέθρου
 Εὐρ. Ὀρ. 613·
 Ἀνῆλ-ίω· ἤλω, ἀμφ. γρ. ἀντί ἀντηχέω,
 ἐν Χριστοῦ. ἔκφρ. 49.
 Ἀνθαδό-νιος· Ἀνθηδόνιος, ἐπιγρ.
 Ἀνθαί-ος· ἀνθρ. ὅν Γαλην
 Ἀνθ-αί-ρεσις, ἢ τὸ ἐκλέγειν τινα· ἀντί ἀλ-
 λου, ἐπιγρ. ἐπιθ.
 Ἀνθ-αί-ρεσιον· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἐπομ. Συνέσ.
 βασιλ. σ. 30.
 Ἀνθ-αί-ρέομαι (ἦ· αἰρέω)· 1) αἰρούμαι,
 ἐκλέγω τι ἀντί ἄλλου· = τί τις· = προτιμῶ
 τὸ τοῦ ἄλλου· «τὸ δ' εὐσεβεῖς τῆς θυσασθείας
 ἀνθαλοῦ» Εὐρ. Κόλκ. 310· περὶ ἐλογηθεῖς τι-
 νος εἰς τὴν θέσιν ἄλλου· «τοὺς στρατηγοὺς
 ἔπαυσαν καὶ ἄλλους ἀνθεῖλοντο» Θουκ. 6,
 103, Πλάτ. νόμ. 7, 731, Ξεν. Ἑλ. 6, 2,
 13· 2) τινί τι, διαφιλονεικῶ τι πρὸς τινα, «οὐ-
 δεῖς στέφανον ἀνθαίρησται» Εὐρ. Ἑκ. 664·
 «ἀνθεῖλοντο=προέκρινον, ἐπελέγοντο» Μοσχ.
 Ἀνθ-αλί-σκαμαι (ἦ· ἀλίσκαμαι)· ἀλίσχο-
 μαι καὶ ἐγώ· ἀντικατηγορήθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ
 αὐτοῦ καὶ ἀνθεῖλον· Δ. Κῆς. 36, 23 58, 16·
 ἀνθαλοῖεν Νισφ. Ἀγ. 331, Διόρδ. ἀντί τοῦ
 -αὐ θάνειν·, ἔσφ.
 Ἀνθ-αλό-ψ· ἡ ἀντιλόπη Εἰσπ.
 Ἀνθ-αμί-λλ-αομαι· ἀμιλλώμαι, ἀνταγω-
 νίζομαι πρὸς τινα Πλάτ. νόμ. 7, 731· «ἀν-
 τιπρόφρονος καταστήσας τὰς τριήρεις ἀπὸ αἰ-
 μείων, ἀφίε: ἀνταμιλλάσθαι εἰς τὴν γῆν» Ξεν.
 Ἑλ. 6, 2, 28· «αὐτὸς ἐαυτῷ ἀνθ.=μάχεται
 πρὸς ἑαυτὸ Λουκ. εἰκ. 16·
 Ἀνθ-αμί-λλ-ή-τρια, ἡ ἀνταγωνίστρια, ἀν-
 τίπαλος «τέχνη ἀνθ. τῇ φύσει» Νικ Χων.
 γρ. σ. 325.
 Ἀνθ-ἀμι-λλος, 2· ἀνταγωνιστῆ· Εὐρ. Ἱ.
 606, Δυκόφρ. 429·
 Ἀνθ-άνα· Ἀνθηγή, ὁ ἔδε
 Ἀνθ-αν-ή, ἡ ἀρχὴ ὅν τῆς Τροαῖδος Στ. Βοῦ.
 Ἀνθ-ἀπ-τομαι· ἀπτομαι· τινος, ἀντιλαμβάνο-
 μαι, προσβάλλω· «ἀππραγμός πνευ-όνων
 ἀνθ'ἡψατο» Σοφ. Τρ. 775· παρθέτις ὁ ὑπὸ
 Ἄρις βατρ. 475· «φρονῶν ἰδρ. Μηδ 50,
 Ἑκ. 275 Ἥρ ἐν τῷ ἱων. σχήμ. ἀντάπτν-
 μαι, = πολέμοις = ἐπιχειρῶ πόλεμον, 7, 138
 «ἐργὸν Πλάτ. ἐπ. 7, 328· «λογιστικῆς ἐ-
 πιλαμβάνομαι, πραγματεύομαι, πολ. 7, 325·
 «τὸν πραγματῶν = μετέχω τὸν πολιτικῶν
 Θουκ. 8, 97· καὶ καθάπτομαι, μέμνημαι
 = τιμῶ, 8, 50.
 Ἀνθ-ἀρ-μό-ζω· ἀρμόζω καὶ αὐτὸς Σχολ.
 Πινδ. Π. 4, 63.
 Ἀνθ-ἀρ-π-α, τό· ἀρπαγμα ἀντί ἀρπά-
 γματος Εἰσπ. Ἰλ. σ. 877.
 Ἀνθ-ἀρ-π-ίζω· ἀρπίζω καὶ αὐτὸς Β. αἰλ.
 Σελ. σ. 124.
 Ἀνθ-ας, α 1) υἱὸς Πησεῖδονος καὶ Ἀλκυό-
 νης, βασιλ. Τροαῖδος Πινδ. Υῶ· ἡ 1) υἱὸς 2)
 ἱερῆς Πησεῖδονος ἐν Ἀλκυοναταῖς, ἐπιγρ.
 Ἀνθ-ε-ξ-ας· οἱ Ἀλκυοναταί, «ἀπὸ τῶν
 διασημοτατῶν παρ' αὐτοῖς», κατὰ Στ. Βοῦ.
 Ἀνθ-ε-ξ-ας Ἀλκυοναί, ποιητῆς Ἀθήν.
 καὶ ἄλλοι 3· 1) ἄνθρωπος, 2) ἄνθρωπος, 3) ἄνθρωπος

Δουρόπουλο

230 τὸ ἀνθος Σχολ. Νικ. 0ηρ. 620. Παρ' Αἰλ. Ζ. 'Ι. 12, 4 τὸ φύλλωμα τῶν ἀνδρῶν.

μενος, παρ' Ὁμ. καλεῖται ὁ λωτός «ἄνθινον ἰδοῦν» Ὁδ. ι, 84, τὸ ὅποιον δὲν πρέπει νὰ νοητῇ περὶ τοῦ χρόματος ἢ τῆς εὐφροσύνης. Μτφ. ἀνθινός = ἀνθεινός, ἰδ. περὶ ποικιλοχρῶν ἐνδυμάτων Πλούτ. ῥωμ. 55, συχνά· «ἀνθινὰ φορεῖν» Ἀθην. 12, 521, ὅπερ ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὰς ἐταίρας ἐπετρέπετο - οἶνος, κυκεῶν = ἡδυσμένος μὲ ἄνθη Ἰπποκρ. σ. 538· ἴδε τὸ προηγ.

Ἀνθινός· ἀνδρ. ὄν. μτγν.

Ἀνθιον, τό, λέξ. ὀφικῇ σημαίνουσα «τὸ ἔαρ διὰ τὴν φύσιν» Κλ. Ἀλ. στρ. σ. 675.

Ἀνθιον, τό· 1) φρέαρ ἐν τῇ ὁδῷ ἀπὸ Ἐλευσίνος εἰς Μάγαρα Πaus. 2) πόλις. Ἰταλίας, ὁ πολίτης Ἀνθιανός Στ. Βυζ.

Ἀνθιος· Ἀνθης, 1) υἱὸς Ποσειδῶνος Σχολ. Π. 2) ἐπών. Διονύσου Paus.

Ἀνθ-ἐκπάρομαι· φέρομαι ἐπὶ ἔκπου κατὰ τινος.

Ἀνθ-ἐκπασίαι, ἢ ἱππικὸς ἀγὼν, καθ' ὃν οἱ ἵπποι ἀντιμέτωποι προσελάνθουσιν ἀλλήλους, φεύγοντες ἀλλήλους καὶ διώκοντες ταχέως, καθ' Ἡούγ. «τὸν ἱππῶν ἀσκήσις καὶ ἀγῶνας αὐτῶν» Ξεν. ἱππαρχ. 1, 20, 3, 11.

Ἀνθ-ἐκπεύω, ἀνθιππεύω ἀλλήλους, ὅταν ἡ οἱ ἵπποι φέρονται ἐναντίον ἀλλήλων, ἀλλανθῶνται πρὸς ἀλλήλους Ξεν. ἱππ. 8, 12.

Ἀνθ-ἐκπῆ· θυγ. Θεσπιῶ Ἀπολλδ.

Ἀνθ-ἐκπος· Ὀρχομένιος, ἐπιγρ.

Ἀνθ(ς, ἴδος· 1) ἐταῖρα Ἀθην. 2) γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀνθισμα, τό· φόρεμα ἀνθεινόν, ἢ ψιμμύον· «ὥς γὰρ τὸν ἔραπέτην τὰ σείγματα, οὕτω τὴν μοιχαλίδά δεικνυσὶ τὰ ἀνθισματα» Κλ. Ἀλ. παίο. σ. 258.

Ἀνθ-ιστήμι (ἴδε ἱστημι)· στήνην ἐναντίον, ἀντιθέτως· «ἕτερον εἰπάτω τις πᾶντιστήσεται» Ἀριστ. βατρ. 1385· - πρὸς ἀγῶνα Πλάτ. νόμ. 8, 834· «ἀντιστῆσαι καὶ παραβαλεῖν» = στήσαι ἀπέναντι ἀλλήλων καὶ παρ. Πλούτ. Θησ. 1· «τροπατὸν ἀντίστησιν» = ἔστησεν ἀντὶ τοῦ στηθέντος Θουκ. 1, 54, 105· - Συχνότερα μέσ. καὶ ἀμτβ. ἀντιπαράτασσαι, παρίγω ἀντίστασιν ἐν τῷ πολέμῳ Ἰλ. π, 305· - τινί, υ, 70, Πρ. 7, 53, ὅστις μεταχειρίζεται ἐν τῇ σμῇ ταύτῃ καὶ «βουλῆς ἀντιστάσεις», 5, 72· «ἀντιστήσονται ὁμῆν», 8, 75, καὶ παρ' ἀττ. ὥς συχνά Δίσχ. καὶ μετὰ γυν. «ἴδος ἀντίσταται» φρενῶν, Πέρσ. 700· ὥς Κ. Σμ. 1, 520· - πρὸς τινα Θουκ. 1, 93· - εἰς ἀγῶνα πρὸς τινα = ἀντιπαράτασσαι πρὸς τινα ἵνα ἀγωνισθῶ Ξεν. συμμ. 5, 1· καὶ ἀπολ. ἀγωνίζομαι· - ὁ πρὸς τῆς γῆς = ὑπερασπίζομαι τὴν γῆν Σοφ. Ἀντ. 514. Παρὰ Θουκ. «ἀντιστάντος αὐτῷ τοῦ πράγματος», 5, 4· καὶ ἄνευ δοτ. «ἀντίστη τὸ πάγχα», 5, 38· «ἄλλως ἀπίθῃ» Σχολ.

Ἀνθ-ἱστικός· ἴδ' ἀντίστιος.

Ἀνθ-ο=αντο, κατάλ. ῥήμ. ἀπεγράφανθο = ἀπεγράφαντο, Βοιωτ. ἐπιγρ.

Ἀνθ-ο=αφεύς, ὁ· βαφεύς Βασ. Μ. τ. 2, σ. 55.

Ἀνθ-ο=αφής, 2· ποικίλως βεβαιωμένος Λουκ. ἔρ. 41.

Ἀνθ-ο=αφίλα, ἢ βαφὴ Πλούτ. ἐν Στοβ. ἄνθ. 60, 10.

Ἀνθ-ο=αφικός, 3· εἰς τὴν ἀνθοσφάνην ἀνήκων Ἰ. Δαρσικ. τ. 2, σ. 875.

Ἀνθ-ο=αφός, ὁ· ποικίλως βάπτων Πλούτ. ἡθ. σ. 830.

Ἀνθ-ο=εσλίω· βάλλω ἄνθη, βαίνομ ἄνθη, παθ. Πλούτ. Περμ. 57· - χαίτην Μελ. ἐν Ἀνθ. 5, 163.

Ἀνθ-ο=εσλίσσις, ἢ τὸ ἀνθοδολεῖν, Ἐγάζειν ἄνθη, γεωπ. 10, 59, 3.

Ἀνθ-ο=εσλός, 2· μὲ ἄνθη ἐστολισμένος· «στῆφω ἀνθοδολον κρατὸς τρίχα» = μὲ ἄνθη ἐστολισμένην Μ. Ἀργ. ἐν Ἀνθ. 9, 270.

Ἀνθ-ο=εσπών· ἀνθοτρόφον Σοφοκλῆς Αἰθίοψι (ἀπ. 28) Ἠσχύ.

Ἀνθ-ο=γραφίω· ζωγραφίζω ποικίλως Φιλ. τ. 4, σ. 83.

Ἀνθ-ο=ελαίτος, 2· μέλισσα, ἢ ζωσα ἐν ἀνθοῖσιν ἢ ἐξ ἀνθέων Μελ. ἐν Ἀνθ. 5, 163.

Ἀνθ-ο=εζμον, τό· ὁσμὴ ἄνθους Θεόδωρ.

Ἀνθ-ο=εζκος, 2· ἄνθη δεχόμενος, χρησιμεύων ὡς δεχεῖται ἀνθέων· - τάλαρος Μοσχ. 2, 34.

Ἀνθ-ο=εζκός, 2· ἔχων ἄνθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς Ὀμπ. κυν. 4, 235.

Ἀνθ-ο=κομείω· περιποιῶμαι, καλλιεργῶ ἄνθη· «γῇ ἀνθοκομῇ βοτάνας» Ἀνθ. ἐκ. ἀδ. 7, 321.

Ἀνθ-ο=κόμης· ἀνδρ. ὄν. Ἀρισταίν.

Ἀνθ-ο=κόμας, 2· ὁ ἄνθη περιποιούμενος, καλλιεργῶν· παράγων, - λειμώνες Σατυρ. ἐν Ἀνθ. 10, 6· «τὰ δένδρα ἀνθοκόμοις πρίμοις ὠραίζεται» Χρυσ. τ. 7, σ. 400· «ἀνθοκόμοις οἰωνοῖς» ὅμως = ἔχουσι ποικίλα πτερά, ἐξ ὄν. ἀνθ-ο=κομος (κόμη) Ὀμπ. κυν. 2, 100.

Ἀνθ-ο=κρατέω· ἱμαίω· ἱσχυρὸς ὡς ἄνθος, ἢ ἄρχω ἀνθέων, λέξ. ψιγομένη ὡς ἀνοήτως ἐσχηματισμένη ἐν Λουκ. ψευδολ. 24.

Ἀνθ-ο=κροκος, 2· ὁ ἔχων ποικιλόχρουν ὁφθαλμόν, ποικίλως διωφασμένος· πῆλαι Εὐρ. Ἐκ. 475.

Ἀνθ-ο=ολκή, ἢ ὀλκή, ἔλξει εἰς τοὺς ἀντικτὸν μέρους, ἀντίρροπον Ἀρετ. σ. 83· «ἄνθ-ο=ολκῆς Λουκούλῳ καὶ διατριβῆς ὀπίσω μηχανώμενος» Πλούτ. Λουκ. 11, ἀντιπαράττων ἐναντίον τοῦ Α., ἡθ. σ. 201, Δ. Κέας 35, 5.

Ἀνθ-ο=ολκόν· ἀντίρροπον, ἐτεροκλινὲς Ἠσχύ. «τὰ ἀνθολκῆ καὶ κυλιστέργα τοῦ φιλοσοφῆν» Ἰάμβλ. προτρ. σ. 356.

Ἀνθ-ο=λογίω· συλλέγω ἄνθη Λουκ. εἰλ. ἱστ. 2, 14, Πλούτ. ἡθ. σ. 917· ἐν γέν. συλλέγω, ὁρέπω, Ἰπποκρ. - Μέσ. «αἱ ἀνθρηναὶ ζωῆς μὲν οὐκ ἀνθολογούμεναι ὥστερ αἱ μέλιτται» Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 9, 42.

Ἀνθ-ο=λόγημα, τό· ἀνθολογία Εὐστ. ἔρ. σ. 55.

Ἀνθ-ο=λογία, ἢ συλλογὴ ἀνθῶν Λουκ. ἀλ. 6, ὄν. συλλογῶν μικρῶν ποιημάτων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιγραμμάτων, ἢς τὸ ὄνομα ἐξηγεῖ τὸ εἰσαγωγικὸν τοῦ Μελισσάρχου ποίημα εἰς τὴν συλλογὴν αὐτοῦ ἐν Ἀνθ. 4, 1, ὅπου πλείεσι στίφονων ποιητῶν, παραβέβλ. λων ἑκαστον πρὸς ἄνθος.

Ἀνθ-ο=λογικός, 3· εἰς τὸ ἀνθολογεῖν ἀναφερόμενος, ἀνθολογικός, βέλεια· περὶ συλλογῆς ἀνθέων Πλίν. Φ. Ἰ. 21, 3, 13.

*Ανθοφορίων· ἄνθρ. ὅν. *Ἀλκίφρ.
 *Ανθω-φόρος, 2· φέρων ἄνθη, ἀνθῶν· - ἔλ-
 σος *Ἀριστ. βατρ. 442· μετρ. - παῖδες Μελ.
 Ἰν *Ἀνθ. 12, 256, 165.
 *Ανθω-φύης, 2 α) ὁ ὡς τὰ ἄνθη, ποικίλος· -
 πτέρυξ, ἢ τοῦ ψιττακοῦ Κριναγ. Ἰν *Ἀνθ. 9,
 662· β) παράγων ἄνθη, ἐπιγρ. *Ἑλλην. 103.
 *Ἀνθδ-χρῶμα, ἢ· χρώμα ἀνθηρῶν Κ. Μαν.
 γρ. 129.
 *Ἀνθδ-χυμος, 2· ἔχων χυμὸν ἄνθους Εὐδ-
 στ. ζρ. 311.
 *Ἀνθῶ, 6θ. ἀνθοῦσθαι = ἀνθεῖν, γλῶσσ.
 *Ἀνθρακάριος· ἀνθρακοπώλης, γλῶσσ.
 *Ἀνθρακεία, ἢ· κατασκευὴ ἀνθράκων Θεόφρ.
 Φ. 1, 3, 8, 7.
 *Ἀνθρακεύς, ὁ· κατασκευάζων ἄνθρακας,
 καρποσυλλεγὴς Πολυδ. 7, 110, Ἀΐωπ. 12.
 *Ἀνθρακευτής, ὁ· τῷ προηγ. Αἰλ. Ζ. 1, 1, 8
 *Ἀνθρακευτὸς, 3· κεκαυμένος μὲ ἀνθρακας,
 ἀπηνθρακωμένος *Ἀριστοτ. μετρωρ. 4, 13.
 *Ἀνθρακεύω· κατασκευάζω ἄνθρακας, εἴ-
 ναι ἀνθρακεύς· πρὶν χρῆ τὰς μυστράς γυναί-
 κας ἀνθρακεύειν· *Ἀριστ. Αυσ. 340· «μὴ ἀν-
 θρακεύειν μηδὲ μολευεῖν μηδὲ πρεμνίζειν» Πο-
 λυδ. 7, 146, ἄλλ. μετγν.
 *Ἀνθρακηρός, 3· εἰς τοὺς ἄνθρακας ἀνήκων
 ἄλσκειον ἡμικυμένον τῶν ἀνθρακῶν· *Α-
 λκί. Ἰν Πολυδ. 10, 111.
 *Ἀνθρακία, ἢ· σωρὸς ἀνθράκων Ἰλ. 1,
 213, *Ἀριστ. ἱππ. 777· «ὅτι σου τῆς ἀν-
 θρακίας ἀπολαύει, κατὰ Σχολ. μετγ. «ὅτι
 τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπολαύει». Συχνὰ ἔν τῇ
 *Ἀνθολογίᾳ περὶ ἐρωτολήπτων, π. χ. «δά-
 κρυμα καὶ κῶμοι τί μ' ἐγείρετε, πρὶν πόθει
 ἀραι ἐκ πυρὸς, εἰς ἑτέραν Κύπριδος ἀνθρα-
 κίην» Ποσειδίππ. Ἰν *Ἀνθ. 5, 211· «τέφρη
 μετὰ με ἀνθρακίην» μὲ ἐκάματε ἄνθρακας,
 ἢ καταράγετε με τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτος *Α-
 σκληπ. Ἰν *Ἀνθ. 12, 166· πρὸλ. Μελ. καὶ
 ἱπ. ἀδ. αὐτ. 19, 72, 17· - Μελανότης ἀν-
 θράκων *Ἀντίφιλ. αὐτ. 11, 66, ὅπου τυνίζε-
 ται ἀνθρακίη.
 *Ἀνθρακία· Νύμφη *Ἀρκαδικὴ Παυσ.
 *Ἀνθρακίας, ὁ· μαυρὸς ὡς ἄνθραξ, «ἀνθρ.
 ἰσθὺν καὶ σποδοῦ πλέως καὶ κατωπηγμένους»
 Λουκ. Ἰκαρομ. 13.
 *Ἀνθρακίζω· ἀνθρακῶ *Ἀριστ. εἰρ. 1102.
 Παρὰ μετγν. ἀμτβ. εἶμαι μαυρὸς ὡς ἄνθραξ
 *Ἀνθρακίνος, ὁ· ἔξ ἄνθρακος (2) κατε-
 σκευασμένος, Εὐθ. 1, 7.
 *Ἀνθράκιον, τὸ· ὅποι. τοῦ ἄνθραξ, «τὸ μι-
 κρὸν τριπόδιον, καὶ λίθος τίμιος ὃ ἐν δα-
 κτυλίῳ καὶ χυτροπόδιον, καὶ πᾶσα μικρὰ
 κείμενα» Ποῦχ.
 *Ἀνθράκιος, 2· μαυρὸς ὡς ἄνθραξ, γλῶσσ.
 *Ἀνθρακίς, ἰσθός, ἢ ἀνθράκων πῦρ· πλ.
 γλῶσσ. μικροὶ δειπώμενοι ἐπὶ ἀνθράκων Φί-
 λλ. κωμ. Ἰν *Ἀθην. 3, 86.
 *Ἀνθρακίτης, ὁ· λίθος πολῦτιμος Πλιν. Φ.
 1, 36, 20, 38.
 *Ἀνθρακίτης, ἰσθός, γῆ· γῆ ὁμοία μὲ ἄν-
 θρακα.
 *Ἀνθρακο-δύτανον, τὸ· θετονίκη, συνάγε-
 ται μὲνι λουλίου, γλῶσσ.

*Ἀνθρακο-γραφία, ἢ ζωγραφία ἀνθράκων
 Ἰρηγ. Θανάμ. εἰς Ἰδριγ. σ. 50.
 *Ἀνθρακο-ειδής, 2· ὁμοίος μὲ ἄνθρακα,
 μέγας ὡς ἄνθραξ Φιλ. τ. 1, σ. 383.
 *Ἀνθρακίδεις, ἰσθός, ἐν· ὁ ἔξ ἀνθράκων· -
 πυρὸς Νόν Ἰω. 18, 117.
 *Ἀνθρακο-θήκη· ἀποθήκη ἀνθράκων, γλῶσσ.
 *Ἀνθρακο-καύστης, ὁ· ἀνθρακεὺς Σχολ.
 *Ἀριστ. Ἀγ. 325.
 *Ἀνθρακο-πώλης, ὁ· πωλητὴς ἀνθράκων
 Φιλ. κωμ. Ἰν Πολυδ. 7, 110.
 *Ἀνθρακο-υργία, ἢ· πυρὴ Νικήτ. Εὐγ. 2, 120.
 *Ἀνθρακῶ μεταβάλλω (καίω) εἰς ἄνθρακα,
 ἡνθρακωμένος Αἰσγ. Πρ. 372, Συμφ. Ἠλ.
 527, Εὐρ. Κόκλ. 609.
 *Ἀνθρακ-ώδης, 2· ὡς ἄνθραξ Ἰπποκρ. σ.
 595, *Ἀριστοτ. αἰσθ. 2.
 *Ἀνθράκιμα, τὸ· πῦρ ἔξ ἀνθράκων Διοσκ.
 *Ἀνθράκων, ὄνος, ὁ ἀνθρακίς *Ἀρκάδ. σ. 12.
 *Ἀνθράκωσις, ἢ· «ἀνθρ. κακὸς ὅστις ἔστιν
 ἰσχαρῶδες, κατὰ μὲν ἐν τῷ δολφῷ, κατὰ δ' ἐν
 τῷ δελφῶρι, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦ
 σώματος μέρεσι συνιστάμενον» Π. Αἰγ. 3, 22.
 *Ἀνθραξ, ακος, ὁ, 1) τὸ κοιν. κάρβουνον
 carbō, συνήθ. κατὰ πλ. *Ἀριστ. Ἀγ. 34,
 Θουκ. 4, 100· - γαιώδης, ἢ ἐκ τῆς γῆς, ὁ
 γαιάνθραξ· 2) γένος λίθου πολυτίμου, «ἔξ
 οὗ καὶ τὰ σφραγίσια γλύφουσιν, ἐρυθρὸν μὲν
 τῷ χρώματι, πρὸς δὲ τὸν ἥλιον τιθέμενον
 ἄνθρακος καυμένου ποιεῖ χροῶν τιμωτάτου
 ὃ ὡς εἰπεῖν· μικρὸν γὰρ σφύρα τεταράκοντο
 χρυσῶν» Θεόφρ. ἀπ. 2 περὶ λίθ. 8, 16, 39,
 *Ἀριστοτ. μετρωρ. 4, 9 3) ἔλκος τι μέλαν,
 Π. Αἰγ. 4, 25· γὰρ καὶ ἀνθράκωσις 4) τὸ γυ-
 ναικεῖον αἰδοῖον Σχολ. *Ἀριστ. εἰρ. 439.
 *Ἀνθραξῶν, ὄνος, ἢ τενορῶν καὶ *Ποῦχ.
 τῷ ἱπομ.
 *Ἀνθρήνη, ἢ· εἰδος μελίσσης Ποῦχ. κατὰ
 Σουῖδ. σφηκὸς εἶδος, παρὰ π. ὁμοίος ἐν γέν.
 μελίσσης *Ἀριστ. νεφ. 947· ἔδ' *Ἀριστοτ. Ζ.
 1, 4, 7, ζ. γεν. 5, 6, Ζ. 1, 5, 23.
 *Ἀνθρήνιον, τὸ· τὸ τῶν μελίσσαν πλάσμα
 Ποῦχ. φωλιὰ σφηκῶν *Ἀριστ. ἀφ. 1080,
 Αἰλ. Ζ. 1, 19· *Μουσῶν ἀνθρήνιον· Φι-
 λόστρ. εἰκ. 13, σ. 134.
 *Ἀνθρήνι-ώδης, 2· ὁμοίος μὲ ἀνθρήνιον· ὁ
 πολύπους τὴν σάρκα προσοῖν αὐτόθεν
 ἀνθρ.· Πλούτ. 3θ. σ. 916.
 *Ἀνθρήνη-ειδής, 2· ὁμοίος μὲ ἀνθρήνην
 Θεόφρ. Φ. 1, 7, 12, 13.
 *Ἀνθρήσκιον, τὸ· λάχανον ἔχον ἄνθος ὡς
 ἄνθηον, ἢ τὸ ἄνθησον Ποῦχ.
 *Ἀνθρίσκος, ὁ· στεφάνου ἄνθος Πολυδ.
 *Ἀνθρυσκα, Σουῖδ. ἀνθρυσκα· ἄγρια λάχαν·
 παραπλήσια ἀνήθοις, οἷα καὶ τὰ μάραθρ
 Ἀθην. 15, 685· γὰρ καὶ ἀνθρίσκιον.
 *Ἀθρῶπ-ἀπάτης, ὁ· ὁ ἀπάτων τοὺς ἀν-
 θρώπους Κ. Μαν. ἱερ. 5, 5.
 *Ἀνθρῶπ-ἀρέσκεια, ἢ· προσπάθεια τοῦ ἀρε-
 σκεῖν τοῖς ἀνθρώποις, μετγν. «ἢ πρὸς ἀνθρώ-
 πους σπουδὴ» Σουῖδ.
 *Ἀνθρῶπ-ἀρεσκεία· σπουδάζω ἀρέσκειν
 ἀνθρώποις Ἰγνάτ. ἱπ. 12, σ. 139.
 *Ἀνθρῶπ-ἀρεσκός, 2· ὁ σπουδάζων ἀρε-

σκειν ἀνθρώποις, Κ. Δ. Ἐφρα, 6, 6. ἄνθρ.
ἐστὶν ὁ πρὸς θέλημα ἀνθρώπου τινὸς ἢ ἀρί-
σκειαν αὐτοῦ ποιῶν τι, καὶ ἀτιμίας ἄξιον
ἢ τὸ γινόμενον. Βασ. Μ. τ. 2, σ. 545.
Ἀνθρωπάριον, τὸ ὅπασ. τοῦ ἀνθρώπου
Ἀριστ. πλ. 416.
Ἀνθρωπέη, συνηρ. ἀνθρωπῆ, ἡ, δηλ. δορά
τὸ ὄφρα τοῦ ἀνθρώπου Πολυδ. 2, 5.
Ἀνθρωπέιος, ἰων. -πῆτος, 3. τῷ ἀνθρώπῳ
ἀνέκων, ὁ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀνθρωπῆ, ἡ
δηλ. δορά, τὸ ὄφρα τοῦ ἀνθρώπου Ἰβ. 5, 25.
-φωνή, 2, 55. -πᾶθεα, 5, 4. -φύσις, 3, 65. -γε-
νεή = μία γενεά ἀνθρώπων, ὡς χρονικὸς πρω-
τοδιορισμὸς ἰδὲ γενεῇ τραγ. -πῆματα Λέσχ.
Πέρσ. 892. τὰ ἀνθρώπεια Σοφ. Αἴ. 132.
Θουκ. 7, 77, τὰ εἰς τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων
ἰδιόζοντα, τὰ τοῖς ἀνθρώποις συμβαίνοντα
«ἀδύνατον καὶ οὐκ ἀνθρ.» = ἀπερὸς τὸν τὰς δυ-
νάμεις τῶν ἀνθρώπων Πλάτ. Πρωτ. 344.
«μείζω τινὰ δύναμιν ἢ ἀνθρωπείαν», Κρατ.
438. 50. ἀντιθ. τῷ θεῷ, σοφ. 266. ἐπὶ.
ἀνθρωπέιος = μετὰ τὸν ἀνθρώπινον -φράζειν
Ἀριστ. βατρ. 1058. πρῶλ. Θουκ. 5, 103.
Ἀνθρωπέομαι· πράττω ὡς ἀνθρώπος, ἐν
ἀντιθέσει πρὸς τὸ τοῦ θεοῦ καὶ τὰ ζῷα Ἀ-
ριστοτ. ἡθ. Νικ. 10, 8 καὶ μετγν.
Ἀνθρωπῆτος· ἰδὲ ἀνθρώπειος.
Ἀνθρωπῆσις, ἡ ἐνανθρωπῆσις, ἐναθάλασις
Ἀθαν. τ. 1, σ. 632.
Ἀνθρωπιᾶ· προσηγορία ὅτι εἶμαι ἀν-
θρώπος· ἀνθρωπιῶντα πύθῃκα· Τζέτζ. ἐπ.
1, σ. 2.
Ἀνθρωπίδης· πατριον. τοῦ ἀνθρώπου, Ἐτ. Μ.
Ἀνθρωπιζῶ· φέρομαι, πράττω ὡς ἀνθρω-
πος Λουκ. Δημόν. 21, ἀντιθ. τῷ κυνᾷ καὶ
μέσ. Ἀριστ. ἐν Β. Ἀν. 82 καὶ Πολυδ. 2, 5.
Ἀνθρωπικός, 3. ἀνθρώπινος, τοῦ ἀνθρώ-
που ἀπορῶν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ θεῖον καὶ
τὸ θηριώδες· περὶ τῆς διακρίσεως τοῦ ἀνθρω-
πικοῦ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπειου λέγει Ἐτ. Μ. σ.
775. «οὐ λέγομεν χοιρικὸν κρέας, ἀλλὰ χοί-
ρειον, οὐδὲ ἀνθρωπικὸς πούς, ἀλλ' ἀνθρώ-
πειος»· «οὐ θεῖον ἀλλ' ἀνθρωπικόν» Πλάτ.
σοφ. 268, τὸ ὅποτον δὲν πρέπει βεβαίως νὰ
μεταβληθῇ εἰς ἀνθρώπινον, εἰ καὶ δὲν ἀ-
παραίτητος ἀλλαγὴ παρὰ Πλάτ. Ἀριστοτ. ἡθ.
Νικ. 8, 16. 10, 8. ἐπὶ. -ως Λουκ. Ζεῦξ. 1.
Ἀνθρωπινό-παθής, 2. εἰς ἀνθρώπινα πάθη
ὀποκείμενος Ἰ. Χρυσ. τ. 4, σ. 459 (γραπτ.
ἀνθρωποπαθῆ).
Ἀνθρώπινος, 3. τοῖς ἀνθρώποις ἀνήκων,
ὡς τὸ ἀνθρώπειος καὶ ἀνθρωπικός, παρ' ἀττ.
ἰδ. Πλάτ. καὶ Ξεν. εὐχρηστώτ., ἐκφράζον ἰδ.
τὸ πρόσκαιρον, τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀνθρώπου
«πάν τὸ ἀνθρώπινον» = ὅλον τὸ γένος τῶν
ἀνθρώπων Ἰβ. 1, 86. «τὸ ἀνθρ. γένος»
Πλάτ. Φαίδ. 82. «ἀνθρ. φύσις, σοφία καὶ
τὰ ὅμ. ἀντιθ. τῷ θεῷ, συμπ. 186 καὶ συ-
χνά· «τὸ ἀνθρώπινον» = ὁ τῶν ἀνθρώπων
κλήρος, «τὰ ἀνθρώπινα» = ἀτυχία καὶ πλά-
ναι τῶν ἀνθρ., «ἀνθρώπινα ἁμαρτεῖν» Ξεν.
Κύρ. 3, 1, 40. ἄνθρ. δόξα = ὁ εἰς τὴν πλά-
νην ὑποκείμενος νοῦς τῶν ἀνθρώπων Πλάτ.
σοφ. 229. ἐπὶ. ἀνθρωπίνως ἐκλογίζεσθαι Ἀν-

δοκ. 1, 57. ἁμαρτάνειν Θουκ. 3, 40. ἄνθρ.
πινώτερον διασκεψασθαι Πλάτ. Κρατ. 392.
«νόμος ἀνθρ. καὶ καλῶς καίμενος» Δημ. σ.
613, ὁ Στράβ. σχηματίζει ὑπερθ. ἀνθρ.
νοῦστατος, 15, σ. 699, (βεβαίως ἀντὶ ἀν-
θρωπονοῦστατος, ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου).
Ἀνθρώπιον, τὸ ὅπασ. τοῦ ἀνθρώπου, ὡς
ἐπὶ τὸ πλεῖστον περιφρονητικῶς Εὐρ. Κύκλ.
184. «τὰ πονηρὰ ἀνθρ.» Ξεν. ἀπομν. 2, 3.
16. «μικρὸν Ἀναξάνδρ. ἐν Ἀθην. 6, 242.
Ἀνθρωπίστος, ὁ τῷ ἀνθρ. Πλάτ. Φαίδρ.
243, Λουκ. ἀλ. 17 καὶ συχνάκις.
Ἀνθρωπισμός, ὁ· ἀνθρωπῆ μάρφωσις
παιδεία, ἡθῆ ἀνθρώπινα· «οἱ ἀπαιδεύονται ἀν-
θρωπισμοῦ θέοντα» Δ. Λαέρ. 2, 70.
Ἀνθρωπιστί· ἀνθρωπίνως Σχολ. Ὁδ. 1, 125.
Ἀνθρωπο-εορέω· τρώγω ἀνθρώπους Εὐ-
σέβ. ἰστ. ἐκκλ. 8, 28.
Ἀνθρωπο-εορία, ἡ ἀνθρωποφαγία Ἀθῆ-
ναγ. σ. 134.
Ἀνθρωπο-εόρος, 2. ἀνθρωποφάγος Φιλ.
τ. 2, σ. 472 καὶ ἄλλ. μετγν.
Ἀνθρωπο-ερωτός, 2. ὅπ' ἀνθρώπου βρω-
θεῖς Ἰουστ. Μ. σ. 341.
Ἀνθρωπο-γενής, 2. ἐξ ἀνθρώπου γε-
νῶς Κύρ. ὁμ. εἰς ψαλμ. 50.
Ἀνθρωπο-γεννητός, 2. ἐξ ἀνθρώπου γε-
γεννημένος Βασ. Μ. ἐπ. 362, τ. 3, σ. 464.
Ἀνθρωπο-γλωσσος, 2. ὁ λαλῶν τὴν
γλῶσσαν τοῦ ἀνθρώπου· «μιμητικὸν καὶ ἀν-
θρωπογλωττον τὸ Ἰνδικόν ὄρνειον ἡ ψιττάκη»
Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 8, 14.
Ἀνθρωπο-γναφεῖον, τὸ τὸ λουτρόν, «ἀνθρ.
πυγναρεῖα ἐκάλουν αὐτὰ (τὰ λουτρή) οἱ πα-
λαιοί, ἐπεὶ ὅστων ἡ προσήκειν ῥακοὶ τὰ σῶ-
ματα καὶ πυγναρεῖα ἀναγκάζει ταπε-
φῶντα» Κλ. Ἀλ. παιδ. 3, 9, σ. 281.
Ἀνθρωπο-γονέω· γεννᾷ ἀνθρώπους Φιλ.
ἐν Εὐσεβ. εὐ. προπ. 8, 13.
Ἀνθρωπο-γονία, ἡ· γένεσις ἀνθρώπων
Ἰωστ. κατὰ Ἀπ. 1, 8.
Ἀνθρωπο-γράφος, 2. γράφων, ζωγραφῶν
ἀνθρώπους, οὕτως ἐπωνομάζετο ζωγράφος
τις Διονύσιος Πλίν. Φ. Ἰ. 35, 10.
Ἀνθρωπο-δαίμων, ὁνος, ὁ, ἡ· δαίμων
θεὸς περιεβλημένος σῶμα ἀνθρώπου Εὐρ.
Ῥησ. 971. Παρὰ μετγν. πονηρὰ πνεύματα ἐν
σχῆματι ἀνθρώπων.
Ἀνθρωπό-δηκτός, 2. ὅπ' ἀνθρώπου δῆ-
χθεῖς Διοσκ. 1, 178.
Ἀνθρωπο-διδάκτος, 2. ὅπ' ἀνθρώπου δι-
δαχθεῖς Κύρ. Ἀλ.
Ἀνθρωπο-ειδής, 2. ὅμοιος ἀνθρώπῳ, «ἀν-
θρ. ὁμοίον ὕδατι σφῶν, ἐπὶ τοῦ Γλαύκου
ἀναφανέντος ἐκ τῆς θαλάσσης» Αἰσχύλος β.
Ἀν. σ. 5. «ἐβόλινον τύπον ἀνθρωποειδέα» Ἰβ.
2, 86, Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 2, 1. ἐπὶ. -δως Δ.
Ἀρεσπ. ἐπ. 8.
Ἀνθρωπόθεν· ἐξ ἀνθρώπων, γλωσσ.
Ἀνθρωπο-θεός, ὁ· θεὸς ἀνθρώπου, μετγν.
Ἀνθρωπο-θηρία, ἡ· τὸ θηρεῖν ἀνθρώ-
πους Πλάτ. σοφ. 223.
Ἀνθρωπό-θυμος, 2. ἀνθρώπου θυμὸν ἔχων
Πλούτ. ἡθ. σ. 988.

Ἀνθρωπο-θυσία, ἡ· τὸ θυσιάζειν ἀνθρώ-
που. Πλούτ. ἡθ. σ. 857.

Ἀνθρωπο-θυτίω· ὁμοῦ ἀνθρώπους Σχολ.
Πινδ. Π. 2, 2, ἄλλ. μὲν.

Ἀνθρωπο-καμικός, 3· ὁ εἰς τὴν τοῦ ἀν-
θρώπου ἐπιμέλειαν ἀνήκων· ἡ ἀνθρωποκα-
μική τέχνη· Θεμιστ. λ. 15, σ. 186.

Ἀνθρωπο-κόμοις, ὁ· ὁ ἐπιμελούμενος ἀν-
θρώπων Βαλτζ. ῥητ. τ. 3, σ. 607.

Ἀνθρωπο-κτονέω· ἀποκτείνω ἀνθρώπους
Ἑβρ. Ἑκ. 260.

Ἀνθρωπο-κτονία, ἡ· τὸ ἀποκτείνειν ἀν-
θρώπους Ἡλιόδ. Αἰθ. 10, 7.

Ἀνθρωπο-κτόνος, 2· ὁ ἀποκτείνων ἀν-
θρώπους Ἑβρ. ἱ. Τ. 389· «βαρὺ χαίρουσιν
ἀνθρωποκτόνῳ», εἶνε παθ. ἀνθρωποκτόνος.

ἡ ἀνθρώπων φονευθεῖς, Κύκλ. 127· πρὸλ.
Σολ. Σαρ. Αἴ. 40.

Ἀνθρωπο-λατρεία, ἡ· τὸ λατρεύειν ἀν-
θρώπους, ἑκκλ.

Ἀνθρωπο-λατρέω· λατρεύω, ἀπονέμω θείας
τιμῆς εἰς ἀνθρώπους, ἑκκλ.

Ἀνθρωπο-λάτρηις, ὁ· λατρεύων ἀνθρώ-
πους, ἑκκλ.

Ἀνθρωπο-όλεθρος, 2· ἐξολοθρεύων ἀνθρώ-
πους, ὁ φονεύς Σουίδ.

Ἀνθρωπο-ολέτης, ὁ· τῇ προηγ. Μοσχ. π.
σ. 168.

Ἀνθρωπό-λιχνας, 2· ὁ ἐπιθυμῶν ἀνθρώ-
που· μυτ. Στ. ἑκλ. φασ. σ. 1074.

Ἀνθρωπο-λογέω· λαλῶ ἀνθρωπίνως Φίλ.
π. σ. 282.

Ἀνθρωπο-λόγος, 2· ὁ περὶ ἀνθρώπων ἀ-
παικὴς λαλῶν Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 4, 8.

Ἀνθρωπο-λοιγός, ὁ· ὁλεθρὸς ἀνθρώπων
Ἑβρ. Ναζ.

Ἀνθρωπο-μάγειρος, ὁ· μαγειρεύων ἀν-
θρώπους, ἀνθρώπινον κρέας Λουκ. ὄν. 6.

Ἀνθρωπό-μιμος, 2· ὁ τοὺς ἀνθρώπους μι-
μῶμενος Πλούτ. ἡθ. σ. 1154.

Ἀνθρωπο-μορφέω· ἐνδύω τινὰ ἀνθρωπί-
νην μορφήν Θεόδ. Στουδ.

Ἀνθρωπο-μορφία, ἡ· ἀνθρωπίνη μορφή
Ἑβρ. Ἑβρ. οὐρ. ἱερ. 15, 3.

Ἀνθρωπο-μορφισμοί, ἡ· φέται, οἱ· αἰρε-
τικὸν δοξάζοντες ὅτι ὁ θεὸς εἶνε ἀνθρωπόμορ-
φος, καὶ Ἀδριανὸς λεγόμενος ἀπὸ τοῦ ἀρχη-
γοῦ αὐτῶν Ἀδριανίου Σαρκ. ἑκκλ. ἱστ. 6, 7.

Ἀνθρωπό-μορφος, 2· ἔχων ἀνθρώπου μορ-
φήν· ἀνθρ. θεός· Στράβ. 16, σ. 1159, - ὁρά-
των Λουκ. Ἀλεξ. 12, 16· ἑβρ. - φως, μὲν.

Ἀνθρωπο-μορφώω· ποιεῖν τι ἀνθρωπόμορ-
φον Ἰουστίν. Μ. ἀπολ. 2.

Ἀνθρωπό-νεκρός, 2· ἀνθρώπου νεκρός
Ἀνθρ. Κρήτ. σ. 305.

Ἀνθρωπο-νομικός, 3· εἰς τὸ νύμειν, βό-
σκειν ἀνθρώπους ἀφορῶν· «ἀνθρ. τέχνη»
Πλάτ. πολιτ. 266.

Ἀνθρωπό-νομος, 2· πεποικισμένος με νοῦν
ἀνθρώπου· «γένος πηλίκων ἀνθρωπίνων»
Ἀλ. Ζ. ἱ. 16, 10, Στράβ. 5, σ. 669, «ἀν-
θρωπονομάστατον ζῷον», περὶ τοῦ πιθήκου ὡς.

Ἀνθρωπονομία· εἶμαι ἀνθρωπος Πλούτ. ἡθ.
π. 1120.

Ἀνθρωπο-πάθεια, ἡ· ἀνθρώπινον πάθος,
ἀνθρωπινὴ εὐχισθησία Ἀλκίφρ. 2, 1.

Ἀνθρωπο-παθής, 2· ὁ δοκίμενος εἰς τὰ
πάθη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως Κλ. Ἀλ. σ. 30,
μὲν. ἑβρ. - ὅς Βαλτζ. ῥητ. τ. 3, σ. 376.

Ἀνθρωπο-πλάστικός, 3· ὁ πλάττων ἀν-
θρώπους Θεόδ. Πρόδρ.

Ἀνθρωπο-ποιεῖα, ἡ· ποίησις, δημιουργία,
πλάσις ἀνθρώπων Λουκ. Πρ. 5, 17.

Ἀνθρωπο-ποιός, 2· ποιητής, πλάστης ἀν-
θρώπων, περὶ ἀνδριαντοποιῶν, ἐν ἀντιθ. πρὸς
τοὺς θεοποιούς, τοὺς ποιοῦντας θεῶν εἰκό-
νας Λουκ. φιλοφ. 18, 20.

Ἀνθρωπο-πολίτης, ὁ· κατοικήσας ἐν ἀν-
θρώπῳ, περὶ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος θεοῦ λό-
γου Κύρ. Ἀλ. διαλ. 9, σ. 750.

Ἀνθρωπο-πρεπής, 2· ἀνθρώπῳ πρέπων, ἀρ-
μόζων Μάξ. ὁμ. τ. 2, σ. 40· ἑβρ. - πῶς, μὲν.

Ἀνθρωπο-πρεπώδης, 2· τῷ προηγ. Τζιζίτ.

Ἀνθρωπο-ραϊστής, ὁ· καταστrophεύς ἀν-
θρώπων, οὕτως ἀνωμαζέτω καμωδία τις τοῦ
Στράτιδος Ἀθην. 2, 127.

Ἀνθρωπος, ὁ, ἡ, ἐν κράσει ὁ ἄνθρωπος, αἰτ.
ἄνθρωπος (ἡ τῶν ἀρχ. παραγωγή τῆς λ.
κυμαίνεται μετὰ τοῦ «ἄνω ἀθρεῖν», ἐκ τοῦ
πρὸς τὰ ἄνω διευθυνομένου βλεμματός τοῦ
ἀνθρώπου καὶ Πλάτ. «ἀναθρεῖ ἄνωπιν»,
Κρατ. 399· ὁρθότ. θεωρητέον οὐχὶ ὡς συν-
θετον, ἀλλ' ὡς παράγωγον, ἐκ τῆς ῥίξης
ΛΗΘ, ἄνθος, ἀνθῶν· πρὸλ. καὶ Λουκ. παρ-
λειπ. 118· ἡ κατὰ τοὺς νεωτέρ. γραμματικούς
ἐκ τοῦ ἀνθρ· οἱ δὲ νῦν Κύπριοι τὸν ἀν-
θρώπον καὶ ἄθροπον ἔτι λεγούσιν) ὁ
ἀνθρωπος, πρὸς ὁμολογίαν τοῦ γένους, τοῦ εἶ-
δους, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ζῷα, καὶ πρὸς
τοὺς θεούς· «ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρ-
χομένων τ' ἀνθρώπων» Ἰλ. ε, 142· καὶ
μετὰ θάνατον ἀκόμη, οἱ μεταστάντες καὶ
εἰς τῆς νήσου τῶν μακάρων μετατεθέντες
Ὁδ. δ, 565. 568· ὁδ. «οἱ ἀνθρωποι» = ἄλλοι
τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, «ἐννοήξαι μόνον
ἐν ἀνθρώποις» = τὴν μόνον ἐν τῷ κόσμῳ μαν-
τεία Ἦρ. 1, 53· «τὸν ἄριστον ἐν ἀνθρώποις
ὄρτυγα» = τὸν ἄρ. ὄρτ. τοῦ κόσμου Πλάτ.
Λύσ. 211· «καλὸν γὰρ εἶπερ τι καὶ ἄλλο
τῶν ἐν ἀνθρώποις» Ξεν. ἀπομν. 3, 6, 2·
«τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀπάντων θειότατον»
Δημ. 53, 2· καὶ ἐν συγχρ. «οὐδὲν τῶν ἐν
ἀνθρώποις ἀνίστατον εἶναι» Ξεν. Κύρ. 2,
2, 17. Οὕτω προστίθεται εἰς τὸ ὑπερθ. ἡ
γεν. ἀνθρώπων πρὸς ἐπίτασιν, «φθονὸς
ἦκιστ' ἀνθρώπων» Πλάτ. Πρωτ. 361· «ἄ-
ριστά γ' ἀνθρώπων», Θεαιτ. 148· «ἀκριδέ-
στατα ἐπίσταται ἀνθρώπων», Ἰππ. μ. 285.
Καὶ ἐμπροσθ. «ἐξ ἀνθρώπων», π. χ. «τὰ ἐξ
ἀνθ. πράγματα» = ἀπιστιούτως πολλὰ, Θεαιτ.
170· «αἱ ἐξ ἀνθρώπων πληγαὶ» = αἱ εἰς τοὺς
ἀνθρ. δυνατόταται Λισχίν. 1, 59· «γράφας
τὰς ἐξ ἀνθρώπων ἐγράφω» Λυσ. 13, 73·
ἰδ. παρὰ μὲν. Ἡλιόδ. 2, σ. 34· πρὸλ. «οἱ
πατέρες, ὅσα ἀνθρώποι οὐκ ἀμαθεῖς ἔσονται»
= ἐφ' ὅσον εἶνε δυνατόν ἀνθρώποις Πλάτ.
πολ. 5, 467· «Ἐνίοτε προστίθεται ἄλλο ὅσο.
μὲ ἀρχινῶς ἐπιθετικὴν ἐννοίαν, «ἀνθρωπος

δοίτης. Ἰλ. π, 263, Ὀδ. ν, 123· καὶ ἐπὶ
 ἰονικ. ὀνομάτων, ὕμν. Ἀπόλλ. 42. Παρὰ
 τοῖς Ἀττικοῖς, συνδεδεμένοι μετ' προσηγ. ὄν.
 δηλοῦνται τάξιν ἀνθρώπων, ἐπάγγελμα, ἔ-
 θνος, ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περιφρον. ἐν-
 νοιαν, ἢ ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην
 ἀδυναμίαν σημαίνει τι ἄξιον οἴκου, συμπα-
 θείας· ἴδε παραδείγματα παρὰ Menke εἰς
 Λουκ. ἀλεκτ. 18 (ὡς τὸ ἄν ἡρ ἔχει τιμητικὴν
 ἔννοιαν)· «ἀνθρώπος ὑφάντης» Πλάτ. Φαίδ.
 87· ὑπογραμματαίς Λουκ. 30, 28· ἐπιθυμιῶν
 παρασκευασταί Πλάτ. Γοργ. 518· «κόλαξ
 Δ. Κρυσ. Διάφορον τὸ «ἀνθρώποι πολῖται»
 Ξεν. Κύρ. 8, 7, 14· καὶ «ἄνθρ. Ἑλλην»
 Αἰσχίν. 3, 154. Καὶ τὸ ἀνθρώπος ἀπλῶς
 εἶναι ἐν ταυτοῦτη χρήσει, περιφρονητικῶς, ἴδ.
 περὶ δούλων Ἦρ. 9, 39, Πλάτ. Πρωτ. 314
 Δημ. 48, 37· καὶ μετ' ἐλαφρὴν μομφήν, «ὦ
 ἀνθρώπε» Πλάτ. Πρωτ. 330, Γοργ. 452.
 Κατ' ἐξοχὴν σημαίνει τὸν ἄνδρα, ὡς Αἰσχίν.
 3, 157, «πρεσβύτεας ἀνθρώπους» μετὰ τοῦ
 «πρεσβυτέρους γυναῖκας» τὸ θηλ. «ἡ ἀνθρω-
 πος» ἔχει κατὰ πρῶτον ὁ Ἦρ. 1, 60, καὶ κα-
 τ' ὀπίω οἱ ῥήτορες, συνηθ. περὶ δούλων καὶ πε-
 ριφρονητικῶς Ἀντιφ. 1, 17, Ἰσ. 6, 21, Δημ.
 19, 187· πρὸς. καὶ ἀνήρ.
 Ἀνθρώπος· Ὀλυμπιονίκης Ἀλξίξ. Ἀφρ.
 Ἀνθρώπο-σφαγέω· σφάζω, ὅπως ἀνθρώ-
 πους Εὐρ. Ἑκ. 248, δι. γρ. -κτανέω.
 Ἀνθρώπο-σχημας, 2· φέρων σχῆμα ἀν-
 θρώπου Ἀθαν. τ. 2, σ. 220.
 Ἀνθρώπο-πότης, ἢ ἀνθρωπίνῃ φύσει Κλ. Ἀλ.
 παίδ. σ. 106.
 Ἀνθρώπο-τόκος, 2· ἀνθρώπον τεκνῶν, ἔκκλ.
 Ἀνθρώπο-υπό-στατος, 2· ἔχων ὑπόστα-
 σιν, οὗσιαν ἀνθρωπίνην Ἀθαν. τ. 2, σ. 396.
 Ἀνθρώπο-υργία, ἢ ἀνθρωποποιία, ἔκκλ.
 Ἀνθρώπο-υργίς, ὅ, ἢ ἀνθρωποποιός, ἔκκλ.
 Ἀνθρώπο-φαγέω· τρώγω ἀνθρώπους, ἀν-
 θρώπινον κρέας Ἦρ. 4, 106, Πολύδ. 9, 24.
 Ἀνθρώπο-φαγία, ἢ τὸ τρώγειν ἀνθρώ-
 πους, ἀνθρώπινον κρέας Ἀριστοτ. πολ. 8,
 3, 4, Πλούτ. Λουκ. 11.
 Ἀνθρώπο-φαγικῶς· δίκην ἀνθρωποφάγων
 Εὐδοτ. Ἰλ. σ, 634.
 Ἀνθρώπο-φάγος, 2· τρώγων ἀνθρώπους,
 τρεφόμενος μετ' ἀνθρώπινον κρέας· «ἄνθρ. ἰ-
 γυῖς» Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 2, 1· ἀνθρωπόφαγος
 ὅμως· ὑπὸ ἀνθρώπων φαγωθείς Ἀντιφάν. ἐν
 Ἀθην. 7, 313, Πληθ. Ἀνθρωποφάγοι, ἔθνος
 ἄνω τοῦ Βορυσθένης Πτολ.
 Ἀνθρώπο-φονία, 2· ὅμοιος φαινόμενος ὡς
 ἀνθρώπος Φιλοστόρ. ἰαν. ἔκκλ. 3, 11.
 Ἀνθρώπο-φθόρος, 2· φθορεὺς ἀνθρώπων,
 Ἔτ. Μ. ἐν λ. βροτολοιογός.
 Ἀνθρώπο-φλόγος, 2· ὁ φλέγων, καίω
 ἀνθρώπον Εὐδοτ. ἔργ. 188.
 Ἀνθρώπο-φόντης, ὁ· φονεὺς ἀνθρώπων
 Κ. Μαν. γρ. 3604.
 Ἀνθρώπο-φόρος, 2· φέρων παράγων ἀν-
 θρώπους Ἀμφιλόχ. σ. 180.
 Ἀνθρώπο-φύης, 2· ἔχων ἀνθρωπίνην φύ-
 σιν, ἐξ ἀνθρώπων φύς Ἦρ. 1, 131, Δ. Σικ.
 4, 69, -κένταυροι.

Ἀνθρώπο-φυλάξ, 3· ἔχων ἀνθρωπίνην φύ-
 σιν Δ. Ἀρεοπ. μυστ. θεολ. 3, σ. 735.
 Ἀνθρώπο-φύτος, 2· ἐξ ἀνθρώπου φύς, γέννη-
 θείς Μελέτ. ἐν Κραμ. Ἀν. τ. 4, σ. 15.
 Ἀνθρώπο-χοῖρα-τρόφιον (ὁρῶντ' ἐπ' αὐ-
 τοῖς) σταθλός ἀνθρώπων χοίρων Γαζέ-
 ἐπιστ. σ. 16.
 Ἀνθρώπων· ἡ γυνὴ παρὰ Λάκωσιν Ἦσυχ.
 Ἀνθρώπο-ὠδης, 2· ὁμοίος ἀνθρώπου, ἀνθρω-
 πινός.
 Ἀν-θρώσκω· ἀναθρώσκω Ἦρ. 7, 18 καὶ π.
 Ἀνθ-υδρίζω· ἀνταποδίδω τὴν ὕδριν Πλούτ.
 Περικλ. 26, συγγλ. Λουκ. ἐν. δι. 3. Παθ.
 ἀνθυδρίζομαι Εὐρ. Φοιν. 620.
 Ἀνθ-υλακτέω· ὑλακτῶ ἐναντίον Ἀλ. Ζ.
 Ἰ. 4, 19.
 Ἀνθ-υλλάσσω· τῷ προηγ.
 Ἀνθυλλά· 1) πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου,
 κατ. Ἀνθυλλίως καὶ -λίτης Ἦρ. Στ. Ρωζ.
 2) γυν. ὄν. Ἀλκίφρ.
 Ἀνθυλλίον, τὸ· ὄνομα τοῦ ἄνδρος Μ. Ἀν-
 των. 4, 20, καὶ τῷ ἔσση.
 Ἀνθυλλίς, ἴσως, ἢ· εἶδος βοτάνης Διωσκ.
 Ἀνθυλλίς· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀνθ-υπ-άγω· ὑπάγω καὶ ἐγὼ εἰς δίκην,
 πρὸς ἀνταπόδοσιν Ἰουκ. 3, 70. Ἀναφίρω
 πρὸς τὰ πύσματα αἱ εὐθεταὶ ἀνθυπαύονται.
 Τίς ἔγγραψεν Ἀριστάρχους Ἀπολλ. ἀν-
 των. σ. 67.
 Ἀνθ-υπ-αγωγὴ ἢ τὸ ἀναφέρειν πρὸς τι
 Ἀπολλ. γραμ.
 Ἀνθ-υπ-ακῶς· ἀμοιβαίως ὑπακούει· τῶν
 ὑπακούειν ἑνωσκότων ἀνθρώπων ἀνθυπακού-
 εῖν οἱ κρείττους ἑνωσκάσιν· Νικηφ. ἐν Βαλτέ.
 ῥήτ. τ. 1, σ. 314.
 Ἀνθ-υπ-αλλαγὴ, ἢ· ἀμοιβαία ἀνταλλα-
 γή· -πώσων, γραμ. Δημήτρ. ἔρμ. 60.
 Ἀνθ-υπ-αλλάσσω· ἐναλλάσσω, ἀνταλ-
 λάσσω Δημήτρ. ἔρμ. 59· ἀνθυπῆλλαξε γὰρ
 εἰπὼν ἐν τῇ σαφῇ, δέον ἐν τῇ Ἠλιαία Σχολ.
 Ἀριστ. πλ. 276.
 Ἀνθ-υπ-αντάω· ἀνταπαντῶ λογιζίν. περὶ
 ὕψ. 18.
 Ἀνθ-υπ-αρξίς, ἢ· τὰ ἐπιπλε Νικήτ. Εὐ-
 γεν. 6, 3.
 Ἀνθ-υπ-άρχω· ὑπάρχω ἐξ ἐναντίας Πλούτ.
 ἡθ. σ. 960.
 Ἀνθ-υπατάς, ἢ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνθυπά-
 του Ἦρδ. 7, 5, 3.
 Ἀνθ-υπατεύω· εἶμαι ἀνθυπάτος Πλούτ.
 Δημ. καὶ Κικ. 3.
 Ἀνθυπατιαναὶ χῶραι· αἱ ὑπὸ ἀνθυπάτου
 κυβερνοῦμεναι ἐν Ἀφρικῇ, καν. τῆς ἐν Ἀφρι-
 κῇ ἔκκλ. ἐν ἀρχῇ.
 Ἀνθ-υπατικός, 3· ὁ τοῦ ἀνθυπάτου Πλούτ.
 ἡθ. σ. 277.
 Ἀνθ-υπάτος, ὁ· ὁ τοποτηρητὴς τοῦ ὀπά-
 του Πολύδ. 21, 8, Δ. Ἀλ. καὶ ἐπιθετ. εἰς
 οὐσίαν ἀνθυπάτου, 9, 16, 11, 62.
 Ἀνθ-υπ-εἰκω· ἀμοιβαίως ὑπεῖμαι Πλούτ.
 ἡθ. σ. 815.
 Ἀνθ-υπ-εἰξις, ἢ· ἐνέργεια τοῦ ἀνθυπαίου
 μετριοφροσύνη Πλούτ. Σόλ. 4, ἡθ. σ. 815.
 Ἀνθ-υπ-εκ-καίω· ἀμοιβαίως ὑπεκκαίω

ἀνίπτω· «πυρί πυρ ἀνθυπετίκχουσε Ζεύς· Νι-
ληφ. ἐν Βαλτζ. ῥήτ. τ. 1, σ. 497.
Ἀνθ-υπ-εξ-άγω· ἀμοιβαίως ἐξάγω, κα-
θώς δηλ. εισάγω, οὕτως ἀφ' ἐτέρου ἐξάγω·
ἐν τῇ γενέσει τοῦ κλέους τῶν μὲν εἰς τὸν
πῦρ εισάγων, τοὺς δ' ἀναγκαίως ἀνθυπεξά-
γων· Μ. Εὐγεν. ὁρ. ζω. σ. 354.
Ἀνθ-υπερ-βάλλω· ὑπερβάλλω καὶ αὐτὸς
ἰώσ. τοῦδ. ἀρχ. 16, 7, 2.
Ἀνθ-υπερφανέω· κάμνω καὶ ἐγὼ τὸν
ὑπερφάνον Σουετ. βί. Ὁρατ.
Ἀνθ-υπερ-φρονέω· ὑπερφρονῶ καὶ ἐγὼ,
μτγν.
Ἀνθ-υπ-έρχομαι· ὑπέρχομαι, ἐξαπατῶ
ἀμοιβαίως· «ὁλόγην τὴν δολερὰν ψυχὴν ἀνθυ-
πέρχεται· Νικηφ. Βαλτζ. ῥήτ. τ. 1, σ. 601.
Ἀνθ-υπ-ηρέτέω· ὀνηρετώ καὶ ἐγὼ τινι
πρὸς ἀνταπόδοσιν· «ἀνθυπηρετεῖν γὰρ δεῖ τῇ
χρηστέμεν, καὶ πάλιν αὐτὸν ἀρεταί χρι-
στου· Ἀριστοτ. ἡθ. εἰδ. 5, 8.
Ἀνθ-υπ-εσχνόμαι· ὑπισχνόμαι καὶ ἐγὼ
ἀμοιβαίως Σχολ. Ἀριστ. ἱπκ. 601.
Ἀνθ-υπο-βάλλω· κάμνω ἐνστάσεις ἐναν-
τίον, ἀντί τινός· Αἰσχίν. 3, 209.
Ἀνθ-υπο-καθ-ίστημι· θέτω εἰς τὴν θέσιν
ἐλθόν, ἀντικαθιστῶ, «ἀνθυποκατασταθεῖς»
Πλούτ.
Ἀνθ-υπο-κλάζω· ὑποκλάζω, ἀποσύρω τὸν
πόδα Μαν. Φιλ. ζ. ἰδιωτ. 35, 7.
Ἀνθ-υπο-κλέπτω· ὑποκλέπτω ἀμοιβαίως·
ἐν δ' ἀνθυπκλέψεν· (οὗ προηγέται «καθυ-
πκλέπτω ἐρωτικῶς τὸ φίλημα») Εὐμ. Ἰσμ.
σ. 193.
Ἀνθ-υπο-κλίνω· ὑποκλίνω ἀμοιβαίως,
Μα. Χων.
Ἀνθ-υπο-κρίνομαι· ὑποκρίνομαι καὶ ἐγὼ
πρὸς τὴν τῆς μανίας ὑποκρίσιν ὀργὴν καὶ
οὕτως ἀνθυποκρίνεται· Αἰσχ. οἴκ. 30· ἀπο-
κρίνομαι ἀπ' ἐναντίας· Ἡρ. 8, 88, ἐν τῇ ἰων.
σχημ. ἀντυποκρ.
Ἀνθ-υπο-κρούω· ἀποκρίνομαι ἀμοιβαίως
Μαν. χρον. 2900.
Ἀνθ-υπο-κρύπτω· ὑποκρύπτω ἀμοιβαίως
Μαν. χρον. 3801.
Ἀνθ-υπο-λαμβάνω· ὑπολαμβάνω, ἀνα-
λαμβάνω ἐξ ἐναντίας, μτγν.
Ἀνθ-υπο-λογέω· ἀντιστοχῶ, ἐξισῶ, γλῶσσ.
Ἀνθ-υπο-λογισμός, ὃ· ἀντιστοχίσεις, γλῶσσ.
Ἀνθ-υπο-μνησκω· ὑπενθυμίζω, ἀνα-
καλῶ εἰς τὴν μνήμην Μεθόδ. σ. 442.
Ἀνθ-υπ-όμνωμι· ἀμοιβαίως ὁμνῶμι Δημ.
σ. 25, 58, 43. Καθ' Ἡσύχ. «ἀνθυπόμνω-
μι» τὸ ἀναβάλλεσθαι δίκην, ἢ χειροτονίαν
μὴ ὀρεῖται· πρβλ. ὑπόμνωσθαι.
Ἀνθ-υπο-νοστέω· ὑπανοστώ, ἐπιστρέφω
πάλιν, Βυζ.
Ἀνθ-υπο-οπτεύω· ὑποπτεύω καὶ ἐγὼ, παθ.
ἐν οἷσδε φανερώς τι ἀγαθόν, ἀνθυποπτεύε-
ται ἀφανὸς πη πάλιν ἐξεῖν· Θεοκ. 3, 43, Δ.
σ. 45, 8.
Ἀνθ-υπ-ορύσσω· ὑπορύσσω ἐναντίον τοῦ
ὑπορύσσοντος· «καὶ αὐτοὶ οὐρίγχα ἐνδοθεν
ἀνθυπώρυξαν» Πολύαιν. 6, 17.
Ἀνθ-υπ-οστρέφω· ὑποστρέφω, ἐπιστρέφω

πω πάλιν, περὶ τῆς νόσου Πολυδ. 3, 107.
Ἀνθ-υπο-σχέσις, ἢ ὑπόσχεσις ἀντί ὑπο-
σχέσεως Νικ. Εὐγεν. 3, 228.
Ἀνθ-υπο-τείνωμαι· ὑποτινίσσεται, διατί-
νωμαι, προφανίζομαι ἐναντίον Σχολ. Δημ.
σ. 649.
Ἀνθ-υπο-τίθημι· ὑποτίθωμι ἐναντίον Ἀ-
ριστ. σ. 307.
Ἀνθ-υπο-τιμάσμαι· ἐναντίον δευτέρας ἐκ-
τιμήσεως προβάλλω τρίτην Πολυδ. 8, 150·
ἔδ' ὑποτιμάω.
Ἀνθ-υπο-τίμησις, ἢ οὐσ. τοῦ προηγ.
Βαλτζ. ῥήτ. 6, 7, κ. 22, 8.
Ἀνθ-υπο-τρέχω· ὑποτρέχω ἐναντίον Γ.
Πιστ. 15, 1429.
Ἀνθ-υπο-υργέω, «ἀνθυπουργῆσαι, τὸ ἀν-
ταποδοῦναι χάριν. Σοφοκλῆς Κολχίαν»
(ἀπ. 313) Β. Ἀν. σ. 404· «ἀνθυπουργεῖν αἰ-
σχρὰ τοῖσι χρωμένοις» Εὐρ. Ἰπκ. 998· πρβλ.
3, 133, Πλούτ. ἡθ. σ. 95, καὶ Δ. Χρυσ.
Ἀνθ-υπο-ύργημα, τὸ ἀντεουργήματα,
ἀρχ. λεξ.
Ἀνθ-υπο-ύργησις· τῇ προηγ. Ἡσύχ.
Ἀνθ-υπο-φέρω (ἴδε φέρω)· ὑποφέρω, ἰνι-
σταμαι ἐκ τοῦ ἐναντίου Πλούτ. ἡθ. σ. 76, 939.
Ἀνθ-υπο-φθάνω· ὑποφθάνω, προφθάνω
ἐναντίον, μτγν.
Ἀνθ-υπο-φορά, ἢ ἀντίθεσις πρὸς μίαν
ἐνστάσιν· «ἡ ἀνθ. οὐχ ὁλόκληρος ἐστὶν ἀν-
τίθεσις, ἀλλὰ μέρος ἀντιθέσεως, τὸ μὲν θε-
χομένη, τὸ δὲ ἐνισταμένη· Οὐλίπιν. εἰς
Δημ. Ὀλ. 2, σ. 13.
Ἀνθ-υπο-χώρησις, ἢ ἀμοιβαία ὑποχώ-
ρησις Πλούτ. ἡθ. σ. 903.
Ἀνθ-υπο-ωμοσία, ἢ, παρὰ Σουῖδ. «ἀντί
τοῦ ὑπειπεῖν τῇ ὑποωμοσίᾳ», διορθωτ. εἰς
«ἀνθυπόμωσαν... ὑπείπον».
Ἀνθ-υφ-αίρεσις, ἢ ἀμοιβαία ὑφαίρεσις,
μτγν.
Ἀνθ-υφ-αίρεω· προσέτι ἀφαιρῶ Δ. Κάσ.
48, 33.
Ἀνθ-υφ-εσταμαί, ἄρ. «ἀνθυποστῆναι χο-
ρηγόν» = ἐμφανισθῆναι ὡς χορηγὸς ἐναντίον·
ἴδ' ὑφίστημι Δημ. 24, 68. Καθ' Ἡσύχ. «ἀν-
θυφρεστώτα, ἀντικαθεστώτα».
Ἀνθ-υφ-οψώνω ἀμοιβαίως Ψελλ. ἱρ. σ. 65.
Ἀνθ-υφ-οσυγ· Ἀρουλλοῦ Πλούτ.
Ἀνθ-υφ-οθηγ, 2· πλήρης ἀνθῶν Θεόδωρ. Φ.
I. 1, 24.
Ἀνθ-υφ-οψώνω ἀνθῶν.
Ἀνθ-υφ-ορῆζομαι· ἀμειλιῶμαι ἐν τῇ ὥρα-
τῇ· Γερ. Ναξ. περὶ ἀνθῶν.
Ἀνθ-υφ-ορ-οσκόπειω· εἰμαι εἰς τὸ ἀντίθετον
μέρος τοῦ ὡροσκοπίου Προύκλ.
Ἀνία, ἢ (κατὰ Πλάτ. Κρατ. 419 καὶ ἱμπο-
δίζον τοῦ ἰέναι, παραδύομαι, κατ' Ἐτ. Μ.
ἐκ τοῦ ἰάομαι)· πᾶν ὅτι εἶνε δυσάρεστον
Ὁδ. σ. 394, υ, 52· πόνος, ἄλγος, ὀλῖψις·
«πόνος καὶ ἀνία», η, 192· «ὄζειται Πίνδα. Ν.
1, 53, Σοφ. Αἴ. 973· «τρηχέα, Ἀνθ. ἐπ.
σ. 42, 160 καὶ ἀλλοχού παρὰ π. καὶ
πικρ. «νόσος, πένια Πλάτ. Πρωτ. 353,
Γοργ. 477. Περὶ προσώπ. «ἀειδὲς ἀνία» Ὁδ.
ρ, 446 περὶ τοῦ ἐπαιτοῦ· ὁμ. ὀνομάζεται ἡ
Σκύλλα «ἀπρηκτος ἀνία» = κακὸν ὃ δὲν δύν

ἐόντες ἄημ. 17, 17· ἄλλοι δὲ μετὰ γεν.
-προθυμίας Εὐρ. Ἰππολ. 285· -δοξῆς, ὀργῆς
Ἀριστ. εἰρ. 318, Εὐατρ. 994· πρὸλ.· οὐδ' οὐκ
ἀνίης μωρίας, λίγους· ἀεί· Εὐρ. Μηδ. 455,
[τὸ ἰ καθ' αὐτοῦ εἶνε βραχὺ, παρ' αὐτ. μακρὸν,
ἐν τοῖς τύποι. ἀνίη· ἀνιέμενος καὶ παρ' Ὀμ.]
Ἀνιήν, ἦνος, καὶ Ἀνιηνός, ὁ· παραπ. Τι-
θέριος ἐν Λατίῳ Πλούτ.
Ἀνιήρ· ἐοτάνη τις Ἦουχ.
Ἀνιηρός, ἰων. καὶ ἱπ. = ἀνιαρός.
Ἀνίης, ἦτος· Ἀνιήν.
Ἀνιθα· πόλ. Πετραίας Ἀραβίης Πτολ.
Ἀνίφα, ὄψωρ. = ἡνίκα.
Ἀν-ἱκανός, 2· α) ὡ οὐδὲν ἄρκει, ἀκόρε-
στος, μετὰ τοῦ ἀπληστοῦ Ἀρρ. Ἐπ. 4,
1, 106· β) ὁ μὴ ἱκανός, μὴ ἐπαρκῶν, ἀκα-
τάλληλος Ἡλιδ. Αἰθ. 2, 30· ἐπὶ, ἀνικά-
νως = ἀναξίως, μτγν.
Ἀν-ἱκανότης, ἡ· τὸ μὴ ἐπαρκεῖν Ἀμφι-
λόχ. σ. 101.
Ἀν-ἱκτενυτός, 2· ὁ μὴ ἱκτενύων Εὐρ. Ἰ.
Α. 1003.
Ἀνικήτεια· θυγ. Παύλου Σιλενταρίου Ἀνθ.
Ἀ-νίκητος, 3· ὁ μὴ νικηθεὶς, ὅστις δὲν δό-
ναι νὰ νικηθῇ Ἦσ. θε. 489· -φάρετρα
Πίνδ. Π. 4, 91· συχνὰ παρὰ τραγ. καὶ ἐν
παι.· τὸ ἀνίκητον, βοτάνης εἶδος, ἡ σμίλας
ἡ τραχέια· Διοσκ. νύθ. 3, 60.
Ἀνίκητος· 1) υἱὸς Ἡρακλείδους καὶ Ἡδῆς τῇ
Μεγάρας Ἀπολλῶ. 2) ἄρχων ἐν Ἀθήναις (Ὀλ.
112, 1) Ἀρρ. γραπτ. ἱσ. ὁρθότ. Νικήτης, ὁ
ἦτο· 3) ἱερηνευτὴς Ὀμήρου Ἀθην. 4) ἀπελευ-
θερος Νέρωνος Δ. Κάσ. 5) ἀρχιτέκτων τις,
ἱπγρ. 6) ἄνδρ. ὄν. Ἀλκίφρ.
Ἀ-νικί· ἄνευ νίκης Δ. Κάσ. 61, 21.
Ἀνίκιος· τὸ ῥωμ. ὄν. Ἀνίκιος ἦτο Λεύκιος
Ἀν. Πολύδ.
Ἀνικλος· ἄνδρ. ὄν. νομίσμ.
Ἀνικλῶμενος· ἀνακαθιρόμενος Ἠούχ.
Ἀν-ἱμᾶζω· ἱμᾶζω Ἰπποκρ. σ. 633 (ἐκ
τοῦ ἀνικμος) ξηραίνω Διοσκ. 4, 65.
Ἀν-ἱμαστός· ξηραντέος Διοσκ.
Ἀν-ἱμαῶ· ἰδ' ἀναλκμάω, ἀνικμώμενα ἐν
Πλάτ. Τιμ. 52 δι. γρ. ἀναλκμώμενα· πρὸλ
ἀπικμάω.
Ἀν-ἱμο-πραξία, ἡ· ἀνικμος, ξηρὰ πράξις,
μτγν.
Ἀν-ἱμος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἱμάδα, ξηρὸς Ἀ-
ριστοτ. πρὸλ. 12, 3· ἄν. καὶ ξηρὸς Πλούτ.
ἡθ. σ. 351· ἀνικμῶς καὶ κουριώσας τρι-
χας Ἀρτεμίδ. ὄνειρ. 1, 19· ἐπὶ, ἀνικμῶς
Ἀθαν. τ. 2, σ. 423.
Ἀν-ἱλαστός, 2· ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἱε-
λειώσῃ, ἀσπλαγχνός Πλούτ. ἡθ. σ. 170.
Ἀν-ἱλεως, 2· ὁ μὴ ἱλεως, ἀσπλαγχνός, Κ.
Δ. ἱπιστ. Ἰακ. 2, 13.
Ἀν-ἱλλω· ἀνείλω, ἀνίλλω βιβλίων· οἱ
μὲν ἄλλοι περισπῶσι τὴν λέξιν καὶ δι' ἐνὸς
ἡ γράφουσιν, οἱ δὲ αὐτοὶ παροφύονται καὶ
διὰ δυοῖν ἄλλ γράφουσιν. Οὕτω καὶ τὸ ἱε-
λιν· Β. Ἀν. σ. 19.
Ἀνίλλωμα, τό· ἀνέλεμμα Πολυδ. 2, 54.
Ἀν-ἱμαστός, 2· ὁ μὴ πληγῆς δι' ἱμάντος
ἀμαστιγώτης Νόν. Ἰ. 19, 3.

Ἀν-ἱμᾶω· (δι' ἱμάντων) ἱπῶνα ἱλῶ, τὸ
εἶναι, ἱδ. ἐκ φρέατος· ἀνιμᾶν Ἀττικοί, ἀνέ-
κειν Ἑλληνες· Μοτρ. σ. 71· ἀνιμῶν ἀλλή-
λους τοῖς δόρασι· Σεν. ἄν. 4, 2, 8. Μί-
τος αὐτό, ἀνιμᾶται τὸ ὄν· Δουκ. Ἀλλῆ.
14, ἱδ. ὁ μέλ. καὶ ὄψρ. εὐχρ. -ἀνορθῶναι,
ἀνασπῶναι Σεν. ἱπ. 7, 2.
Ἀν-ἱμῆσις, ἡ· τὸ ἀνιμᾶν· ἀνιμῆσις ὁδῶ-
των καὶ κατὰ ποταμούς, ἄντων ἐν Σουῖδ.
Ἀνίνα· πόλ. Ἰνδίας Πτολ.
Ἀνιναχαι(τὴ Ἀμιν.)· λαὸς ἐν Ἰνδοῖς Πτολ.
Ἀνισκλῆς· Βοιωτὸς, ἱπγρ.
Ἀνις· 1) ἀνιάρος· -κακὰ Αἰσχ. Πέρσ.
252, 1012.
Ἀνισ· 1) υἱὸς Ἀπόλλωνος ἡ Κερύστου καὶ
Κρεούσης ἡ Ροισῆς, βασιλεὺς Ἀθήλου Δ. Σικ.
2) υἱὸς Ἀνείνου καὶ Λαδινίας Σέρβ. 3) ὁ ῥω-
μαῖος Sextus Appianus Δ. Σικ. 4) θεότης τῶν
ἡλείων Κλ. 5) ὁ ποτ. Ἀνιήν Πανσ.
Ἀν-ἱουλιός, 2· ὁ μὴ ἔχων ἱουλον, εἰσεί-
πας· ἄν. Ἀχιλλεύς· Χριστοδ. ἱπγρ. 136.
Ἀνίππα· θυγ. Νείλου, μῆτ. Βουσίριδος Πλούτ.
Ἀν-ἱππεύω· ἀνέρχεται ἐπιπλεῖν· -ἡλίοι
Εὐρ. Ἰ. 41.
Ἀν-ἱππος, 2· α) μὴ ἔχων ἱππον, ἀντιθ.
ἱππότης Σοφ. Οἰ. Κ. 903, Ἠρ. 1, 215·
πρὸλ. Ἀριστ. νερ. 126· β) περὶ τόπων, οἱ-
νες δὲν εἶνε ἐπιτηδεύσι εἰς ἱππασίαν Ἠρ. 2,
108, ἀντιθ. ἱππασίμος Αἰν. Τακτ. 8.
Ἀν-ἱπταί· ἀναπέτομαι, μτγν.
Ἀν-ἱπτό-πους, ὁδός, 2· ἀνίπτος ἔχων
πόδας· ὁπορῆται ἀνιπτόποδες, οἱ Σέλλοι
Ἰλ. π. 235, φαίνεται σηματοῦν τὸν τραχὺν
αἰτῶν βίον· καθ' Ἠούχ.· δι' ἀγνοίαν χρεῖαν
μὴ ἔχοντες νίπτεσθαι· πρὸλ. Φιλόστρ. εἰκ.
33· περὶ παρασίτου Εὐδούλ. ἐν Ἀθην. 3, 113.
Ἀν-ἱπτος, 2· ὅστις δὲν νίπτεται Ἰλ. ε.
266, Ἠσ. ἐρ. 723· ὅστις δὲν δύναται ν' ἀπο-
πλῶθῃ· αἶμα Αἰσχ. Ἀγ. 1438· παροιμ. ἀνι-
πτοὶ χειρσίν· χωρὶς τίνος παρασκευῆς Σουῖδ.
Ἀνις· ἄνθ. βοιωτ. οὕτω λαλεῖ ὁ Μεγαρεύς
ἐν Ἀριστ. Ἀγ. 799, Νικ. 2λ. 419, ἱπγρ.
Ἀν-ἱσάκεις· οὐχὶ ἱσάκεις, ἀνίσως Θέ. Συμμε-
ἀριθμ. 12, σ. 41.
Ἀν-ἱσ· ἀριθμός, 2· μὴ ἱσάριθμος Σεν.
ἱπ. 3.
Ἀνίσασα· τὸ κατὰστακτον, γλωσσ. ἱατρ.
Ἀν-ἱσασμός, 3· ἐξίσωσις Εὐδοτ. Ἰλ. σ. 42.
Ἀνισᾶταν, τό· ὄψωρ ἀνίσου Ἀλ. Τραλλ. 8, 6.
Ἀν-ἱσ-ἐπί-πεδος, 2· ὁ ἔχων ἄνισον ἐπί-
πεδον Ἰάμβλ. εἰς Νικομ. σ. 131.
Ἀνιστήτης, ὁ· μὲ ἄνισον παρεσκευασμένον
Γεωμ. 8, 4.
Ἀν-ἱσογῶνις, 2· ὁ ἔχων ἀνίσους γωνίας
Ἰάμβλ. εἰς Νικόμ. σ. 131.
Ἀν-ἱσο-διᾶ-στατός, 2· ὁ ἔχων ἄνισα
διαστήματα Ἰάμβλ. ἐνθ. ἄν.
Ἀν-ἱσάθρομος, 2· ὁ ἔχων ἄνισον ὁρόμον
Φιλ. τ. 2, σ. 141.
Ἀν-ἱσο-εὐδής, 2· ὁ ἔχων ἄνισον σχῆμα,
Περφύρ. β', Πυθαγ. 50.
Ἀν-ἱσο-κρατέω· ἔγω ἀνίσους ἀνάμει-
ξ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 10, 82.

Ἀν-ισό-μετροι, 2· ἔχων ἄνισον μέτρον Ἀρετ. α. 51.
 Ἀν-ισο-μήκης, 2· ἄνισον ἔχων μήκος Γαλην. τ. 13, α. 699.
 Ἀνίσαν, τό· βοτάνης εἶδ. διὰ τὴν γλυκύτητα καὶ γλυκύανισον ὀνομ., ὅπως καὶ σήμερον Διοσκ. 3. 65· συγγεν. μὲ τὸ ἄνισον, ἄνισον· πρὸλ. Σχολ. Θεοκρ. 7, 63.
 Ἀν-ισο-παχής, 2· ἔχων ἄνισον πάχος Γαλην. τ. 13, α. 699.
 Ἀν-ισο-πλατής, 2· ἄνισον ἔχων πλάτος Εὐκλείδ. α. 608.
 Ἀν-ισό-πλευρος, 2· ἔχων ἄνισους πλευράς Τιμ. Λοκρ. 98.
 Ἀν-ισό-ρροπος, 2· μὴ ἰσορροπος, ἄνισος Πλούτ. 79, α. 196.
 Ἀν-ισος, 2· μὴ ἴσος, συχνὰ παρὰ Πλάτ. καὶ ἄλλαχοῦ, - πολιτεία, ἀντίθ. τῆς δημοκρατίας Ἀισχίν. 1, 5, ἐν ἧ' δὲν ἔχουσι πάντες οἱ πολῖται ἴσα δίκαια καὶ ἀνεπίεικῆς, ἄδικοι, Ξεν. Κύρ. 2, 2, 17· χειρὸς Ἀντίφιλ. ἐν Ἀνθ. 9, 263· ἐπὶρ. ἄνισος καὶ πλεονεκτικός· ἔσχε πρὸς ὁμάς· Δημ. 24, 168.
 Ἀν-ισο-σημία, ἡ· ἄνισος σημασία Σχολ. Ἰλ. ω. 58.
 Ἀν-ισο-σθενής, 2· οὐχὶ ἰσοσθενής Γαλην. 5, α. 379.
 Ἀν-ισο-σκέλης, 2· ἄνισα ἔχων σκέλη Σχολ. Δ. Περ. 175.
 Ἀν-ισό-στροφος, 2· ἄνισως ἱστραμμένοι· ἤτοι, ἰστ. 10, 563.
 Ἀν-ισο-ταχής, 2· ἄνισον ταχύτητα ἔχων Φιλ. ἐν Εὐσεβ. εὐαγγ. προπ. 8, 13.
 Ἀν-ισότης, ἡ· ἑλλειψίς ἰσότητος Πλάτ. καὶ ἐπὶ μ.
 Ἀν-ισο-τιμία, ἡ· ἄνισος τιμὴ, ἀξία, δι. γρ. ἀντὶ ἀνισοσημίας, ὁ ἴσος.
 Ἀν-ισο-τιμας, 2· ἄνισον τιμὴν ἔχων Γρ. Μαξ.
 Ἀν-ισο-τοιχέω, περὶ πλοίου· κλίνω πρὸς τὸν μέρος Σιμπλ. εἰς Ἐπ. ἔγγ. 38, α. 398.
 Ἀν-ισό-τονος, 2· ἄνισον τόνον ἔχων Πτολ. ἐν Πυρρ. α. 259.
 Ἀν-ισο-ύψης, 2· ἄνισον ὕψος ἔχων Ἀπολδ. πολιρκ. α. 15.
 Ἀν-ισο-φύης, 2· ἀνόμοιος Ἡσύχ.
 Ἀν-ισό-χρονος, 2· ἄνισος κατὰ τὸν χρόνον· ἐπὶρ. - νως Μαν. Βρυένν. ἄρμον. α. 382.
 Ἀν-ισώ· ἐξισῶναι Ξεν. Κύρ. 7, 5, 65· - μίσα καὶ παθ. ἄνισωθεὶς πλήθει· Ἦρ. 7, 109· ἀνταλλάσσω Πλάτ. πολιτ. 289· ἄνισωσαι· ἐπὶ τοῦ πλείονος ἔγγεται πλείον τῷ ὑστερον ἰσθάνει· Β. Ἀν. α. 80.
 Ἀν-ίστημι (ἴδε ἱστημι) 1. μτβ. ἐν. παρτ. μέλ. ἀόρ. ἀ. σηκώνω, κελεύω τινὰ νὰ σηκωθῇ, ἐκ τῆς ἔδρας Ὀδ. η', 163, 170, Σοφ. Οἰ. Κ. 277· - ἐξ ἔδρας, Αἴ. 775· - ἐκ τῆς κλίνης Πλάτ. Πρωτ. 317, ἀντίθ. τῷ καταβῆλαι, λοιπὸν ἀνορθῶ, Χαρμ. 155· - ἐκ τῆς καθέδρας Πολύδ. 13, 7. Σηκώνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, τὸν ἐξυπνῶ Ἰλ. ω, 689· καὶ παρ' αὐτ. εἰ καὶ ὁ Θωμ. Μ. καὶ Ἀμμών. προτιμῶσιν ἐν τῇ χρήσει ταύτῃ τὸ ἐγείρειν, ὡς ἀντίθ. τῷ κατακοιμίζειν Ξεν. Κύρ.

8, 8, 20· καὶ ἀνίστα, ἐγείρω νεκρούς, ἀνασταίνω κοιν., Ἰλ. ω, 551. 756· - θανόντα Ἀισχ. Ἀγ. 1334· - τεθνεώτας Ξεν. κυν. 1, 6. Παρ' Ὀμ. συχνὰ σημαίνει, παροτρύνω, παραινῶ εἰς ἐνέργειαν Ἰλ. κ, 176, ο, 64· - τινὶ = ἐναντίον τινός, η, 116· ἔτι κινῶ εἰς στάσιν, ἐπανάστασιν, α, 191. Καὶ παρ' αὐτ. - τοὺς Θοᾶκας = τοὺς ἐκίνοι εἰς πόλεμον Θουκ. 2, 96· - ἐκ τῆς ἐνέδρας Ξεν. Κύρ. 5, 4, 4· - στόλον Ἀισχ. ἐκ 319· 60· - στρατόπεδον = ἀναξενυνώω Πολύδ. 29, 11· πρὸλ. Πλούτ. Κσμ. 29, Φαθ. Μαξ. 6· προσίτι, - πόλεμον ἐπὶ τινι, Κοριοι. 21· - ἐκκλησίαν = ἀπολύω τὴν ἐκκλ. Ξεν. Ἐλ. 2, 4, 42· - Μεταφέρω λαὸν ἀπὸ μίαν χώραν εἰς ἄλλην, κυρ. τὸν κάμνον νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ἔγκραται· λείψη τὰς ἐστίαις του, Ὀδ. ζ, 7· - ὁμήρους Ἦρ. 9, 73. Συνήθ. ἀν. πόλιν = ἐρημικὴν πόλιν ἀπάγων τοὺς κατοίκους αὐτῆς εἰς ἀγχεμαλωσίαν (ἴδ' ἀνάστατος)· - Ἐρετριεὺς ἐκ τῆς χώρας· Πλούτ. Περικλ. 23· προσίτι φυγαδεύω ζῶα κυνηγῶν, - λαγῶ Ξεν. κυν. 6, 23· ὥσ. - ὠτίδας, ἀν. 1, 5, 3, ὅπου οὐδὲν πρόκει νὰ μεταβληθῇ· - ἀνορθῶ (Ὀμ. μόν. περὶ ἐμφύχων)· ἡ γέροντας χεῖρὸς ἀνίστη· Ἰλ. ω, 515, Ὀδ. ε, 319· πρὸλ. «οἱ θεοὶ ἀνθρωπον ὀρθὸν ἀνίστασαν» Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 11· καὶ μτρ. ἀνορθῶ τοὺς καταβληθέντας, ἡττηθέντας· ὅθεν ἄνιστάναι τινὰ χρυσοῦν = ἐγείρειν τινὶ χρυσοῦν ἀνδράντα Πλούτ. Βροῦτ. 1· - Περὶ πραγμ. ἀνεγείρω· - σηκνῶς Εὐρ. Ἰ. 1119· - τρώπαια Πλάτ. Τιμ. 25, Εὐρ. Φοιν. 572, Πλούτ. Ἀλκ. 29· - τὰς μηχανάς Ξεν. Κύρ. 7, 2, 2· - πύργους, 7, 5, 12· - τείχη Δημ. Λεπτ. 64· καὶ μέσ. - πόλιν Ἦρ. 1, 165· «μάρτυρα ἀναστήσασθαι» = παρουσιάζει μάρτυρα· πρὸλ. ἔτι ἄνιστάναι ἐπὶ τὸ βῆμα· Πλούτ. Κσμ. 32· - τινὰ ἐπὶ τὴν κατηγορίαν τινός = παραινῶ τινι νὰ ὑμψανισθῇ ὡς κατηγοροῦ· ἄλλου, Μαρκέλλ. 27· - Π. ἀνίστη. ἐν. καὶ μέσ. μέλ. καὶ παρκ. καὶ ἀόρ. ὁ. ἱνερ. σηκώνομαι, ἀπὸ τοῦ κῆθισμα Ἰλ. α, 304· - ἐξ ἔδρας, ἐξ εὐνῆς, τ, 77, Ὀδ. ο, 58· - ἐκ θρόνων Εὐρ. Μηδ. 1163· ἴδ. πρὸς ἀγῶνα· - τινὶ = κατὰ τινός Ἰλ. ψ, 635, Ὀδ. σ, 334, Παρ' αὐτ. συνήθ. ἡ α) σηκώνομαι διὰ νὰ ἀπέλθω, οὐ μόν. ἄνιστη ὡς ἀπών, ἀλλὰ καὶ ἄνισταμαι ἀπὸ Αἰγίνης· Θουκ. 1, 104· ἄνιστη εἰς τὴν αὐλήν = ἐσηκώθη καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν αὐλήν Πλάτ. Πρωτ. 311· πρὸλ. Φαίδ. 116 καὶ Θουκ. 1, 87· - ἐκ τοῦ συμποσίου Πλάτ. Θεῖγ. 129· καὶ παθ. ἀπάγομαι, ἴδ. μὲ ἑχθρικὴν βίαν· «κακοῦργοι ἀνίστησαν ὅπ' αὐτοῦ» Θουκ. 1, 8· 12· «πόλις ἀνίστηκεν δορί» = ἡρημάθη Εὐρ. Ἐκ. 498· ἡ 6) σηκώνομαι ἢ να λαλῶ, λίαν συχνὰ ἥδη παρ' Ὀμ.· καὶ, σηκώνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον Πλάτ. Ἀξιοχ. 367· καὶ συχνὰ παρὰ Ξεν. σηκώνομαι ἀπὸ ἀσθίνεαν, γίνομαι καλὰ Ἰλ. ο, 281, Θουκ. 2, 49· - ἐκ τῆς νόσου Πλάτ. Δάχ. 195, Ξεν. ἀν. 4, 5, 8· περὶ νεκρῶν, οἵτινες ἐκπνέονταί εἰς τὴν ζωὴν Ἰλ. φ, 56, Ἦρ. 3, 62· ὥσ. - ἐκ

σφάλατος = ἀναλαμβάνω ἐξ ἡττης Πλούτ. Σερτ. 23. *χώρα ἀνεστηνύα = διατελοῦσα ἐν ἱπαναστάσει Ὑρ. 5, 29. - Σπανιώτ. περί ἀψύχων. *πύργος ἀνέστη = ὠψώθη Ἐδρ. Φοιν. 831. *θορόδου ἀναστάντος = ὡς ἡ γέρθη θόρυβος Ἀππ. ἔμφ. 1, 56. Περὶ ποταμοῦ, πηγάζω Πλούτ. Πομπ. 34.
 Ἀν-ιστορέω* ἱρωτῶ νὰ μάθω, - τινὰ περί τινος Ἐδρ. Ἱππ. 92.
 Ἀν-ιστορησία, ἡ* ἄγνοια τῆς ἱστορίας Κικ. Ἄττ. 6, 1, 18.
 Ἀν-ιστόρητος, 2* α) ὁ ἐν τῇ ἱστορίᾳ μὴ ἀναφερόμενος Πλούτ. ἡθ. σ. 731. 735. 6) ὁ ἀγνοῶν τὴν ἱστορίαν, ἐν γέν. ὁ ἀγνοῶν τι. *ἀνιστ. περί τῶν κατὰ τὴν Αἰθιόην* Πολύδ. 12, 3, 2. *ἀθῆται τῶν τοιούτων καὶ ἀν.* Δ. Χρυσ. λ. 12, τ. 1, σ. 404. *ἐπὶ. *τῶν φαύλων καὶ φεγομένων ἀνιστορήτως ἔχομεν* = ἀνιστόρητοί ἐσμεν Πλούτ. Δημητρ. 1.
 Ἀν-ίστωρ, υρός, ὁ, ἡ* ἀμαθής. *ἀν. ἱστορία*, ἀντίθ. πολυστωρ Γέτζ. ἱστ. 3, 172.
 Ἀνίσχαλος* ἄτοκος, ἀνήμελκος, ἀθήλαστος, Ἑτ. Μ.
 Ἀν-ισχάνω* ἀνίσχω Ὀρφ. Ἀργ. 447.
 Ἀν-ίσχυος (ίσχιον), 2* μὴ ἔχων σαρκώδη ἰσχία Ἀριστοτ. περί ζ. μορ 4, 10.
 Ἀν-ίσχυρος, 2* μὴ ἰσχυρός, ἀδύνατος Στράβ. 2, σ. 89, Δ. Ἀλ. 4, 54.
 Ἀν-ίσχυρότης, ἡ* ἀδυναμία, γλωσσ.
 Ἀν-ίσχυς, 2* μὴ ἔχων ἰσχύν, σωματικὴν δύνανται, Ἑτ. Μ. σ. 97.
 Ἀν-ίσχω* ἀνέχω, ὁ ἔχει 1) κρατῶ ὑψηλά, σηκώνω. *θεοὶ καὶ χεῖρας ἀνίσχοντες* Ἱλ. 9, 346, Πολύδ. 15, 29, 14. 2) ἀμῶ. ἀνέρχομαι, προέρχομαι, ἰδ. περί τοῦ ἡλίου, ἀνατέλλω Ἱπρ. 7, 54 καὶ συχνὰ παρ. ἄττ. περί τῆς σελήνης Δ. Ἀλ. 5, 42. περί τοῦ ποταμοῦ, πηγάζω Πλούτ. Πομπ. 33. *οὐρανομήκης λαμπρὰς ἀνίσχει* = ὑψοῦται πυρρός εἰς σημεῖον Αἰσχ. Ἀγ. 93. *ἀνίσχει ἡ βοτάνη, ἀντί τοῦ βλάστανει* Σχολ. Σοφ. Πλ. 619. - Μέσ. ὑψοῦμαι Ἀπολλ. Ρ. 2, 729 καὶ = ἀνέχομαι, *ἀνίσχομαι παθητικῶς τὸ ὑπομένω* Σχολ. Σοφ.
 Ἀν-ίσωσις, ἡ* ἐξίσωσις, *ἀνισώσεως ἐνεκά*, ὅπως μηδετέρους προσθέμενος ἰσχυροτέρους ποιήσῃ Θουκ. 8, 87, Πλάτ. νόμ. 5, 740.
 Ἀν-ιτέον, ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀνείμι. οὐκ ἐπαυλῶσιν Δ. Ἀλ. Λυσ. 13.
 Ἀν-ιύζω* φωνάζω Κ. Σμ. 11, 177.
 Ἀνιχαί* ἔθνος Ἰνδίας Πτολ.
 Ἀν-ιχθύς, 2* μὴ ἔχων ἰχθύς - λίμνη Στράβ. 16, σ. 746.
 Ἀν-ιχνεύσεις, ἡ* τὰ ἀνιχνεύειν Ἐδστ. Ὀδ. σ. 1437.
 Ἀν-ιχνεύτης, ὁ* ὁ ἀνιχνεύων.
 Ἀν-ιχνεύτος, 2* μὴ ἀνιχνεύεις Λουκ. ἔρ. 35.
 Ἀν-ιχνύω* ἀναζητῶ τὰ ἔχον τινός, περί τοῦ θρησκευτικοῦ κύνος *ἀνιχνεύων θέει ἔμπροσθεν* Ἱλ. χι. 192. μτροφ. Πλούτ. Κάισ. 69. πρὸς. Ἀγαθὶ. ἐν Ἀνθ. 5, 302.
 Ἀν-ιχνύσας, 2* ἀνεξιχνύσας, ἀρχ. λεξ.
 Ἀν-ιχνύει, 2* μὴ ἔχων ἔχνη Γρ. Ναξ. ῥῶδ. 2, 55.

Ἀν-ίφανον* οὐ βεβλαμμένον, οἱ δὲ ἡλιακοὶ τάξιν Ἡσυχ. ἐν Ζωναρ. ἀνίφαλλον παρὰ τὸ ἔπιτω, ἀδελφεός.
 Ἀνι-ώδης, 2* ἀνιάρδς Θεόφρ. φ. αἰτ. 9, 10, 8, ὅπου ὁ Σκαλίγερὸς γράφει ἀλμώδης.
 Ἀνίων, υνος, ὁ 1) βασιλεὺς Ἀγίου Ἰωάννου Δ. Σικ. 2) = Ἀνιήν, παραποτρ. Τιβέρεως Στράβ.
 Ἀν-ίωτος, 2* ὁ μὴ ἐσκωριασμένος - αἰδῶρος Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκ. 49, 50.
 Ἀννα, ἡ 1) ἔδρ. καὶ χριστ. ὄν. γον. Ἰωάν. 2) Αἰγυπτία, παροιμ. *Ἀννας κρῖθανος*, 31. 3) θυγ. Βήλου, ἀδελφὴ Διδού, βροχίτης. 4) παλ. ἰουδαίας, κατ. Ἀννίτης καὶ Ἀννιανός Στ. Βαζ. Ἀννακός* ἴδε Νάννακος, παροιμ. *τὸ ἐπὶ Ἀννακοῦ κλαύσεις* = *τὰ Ναννᾶκου κλαύσομαι*, παροιμ. ἐπὶ τῶν πολὺ κλαδόντων.
 Ἀνναρος* ἔπαρκος Βαβυλωνίας Κτησ. Ἀν-νεῖται* ἀνατίθεται, ἀνέρχεται, ἀναστίζει Ὀδ. κ. 192.
 Ἀν-νέφελος* ἀνέφελος, μτην. ἐπ.
 Ἀννησσιδές* κύνειον Ἡσυχ.
 Ἀννησσον, τό, καὶ ἀννηστον. ἴδ. ἄνησον.
 Ἀννία* Ρήγιλλα* σύζ. τοῦ σοφιστοῦ Ἡρώδου.
 Ἀννίδα ὄρη* ὄρη ἐν Σηρικῇ Πτολ.
 Ἀννίδας, ὁ, γέν. ου καὶ α' 1) υἱὸς Πισκωνος, στρατηγὸς Καρχηδονίων ἐν Σικελίᾳ 410 - 406 Πολύδ. 2) τριήραρχος τῶν Καρχηδονίων, πατήρ καὶ υἱὸς Πολύδ. 3) υἱὸς Ἀμύλκα τινὸς Πολύδ. 4) ὁ ἐπώνυμος. 5) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 6) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 7) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 8) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 9) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 10) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 11) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 12) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 13) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 14) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 15) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 16) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 17) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 18) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 19) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 20) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 21) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 22) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 23) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 24) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 25) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 26) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 27) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 28) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 29) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 30) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 31) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 32) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 33) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 34) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 35) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 36) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 37) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 38) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 39) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 40) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 41) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 42) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 43) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 44) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 45) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 46) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 47) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 48) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 49) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 50) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 51) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 52) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 53) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 54) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 55) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 56) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 57) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 58) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 59) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 60) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 61) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 62) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 63) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 64) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 65) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 66) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 67) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 68) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 69) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 70) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 71) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 72) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 73) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 74) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 75) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 76) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 77) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 78) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 79) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 80) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 81) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 82) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 83) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 84) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 85) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 86) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 87) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 88) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 89) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 90) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 91) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 92) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 93) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 94) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 95) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 96) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 97) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 98) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 99) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος. 100) υἱὸς Ἀμύλκα Βάρκα, ἐπώνυμος.

πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου Ἡρ. Δ. Σικ. 3) ἢ Ἀνώνω ὁ μέγας, πολιτικός ἀντίπαλος τοῦ Ἀννίβα Ἀπκ. 4) ἔλλαι μτγν. 5) ποτ. ἰγνὲς τῆς Καρχηδόνης Παλαιφ. Ἀνώνω δὲ παρέχω αιτηρέσιον, ἐκ τοῦ λατ. *annone*, ἐπιγρ. Ἀν-ἔηραίνω ἀνεξηραίνω Ἰλ. φ. 347. Ἀν-ὀδευτος, 2' ὃν δὲν δύναται τις νὰ ὀδεύσῃ· χεῖμα, θάλασσα Ἡδάλ. ἐν Στραβ. 14, 5, 3. Ἀν-ὀδηγέω ὀδηγῶ ὀπίσω Βάδρ. 95, 55. Ἀν-ὀδία, ἡ· τοπ. δούδατος Πολύδ. 5, 13, συγν. ἰδ. ἐν τῷ πλ. ἀνοδία καὶ ἀνοδίαίς· ἀνοδίαίς = ἐπὶ κακῶν ὁδῶν Πολύδ. 4, 58, Πλούτ. Μαρ. 42. Ἀν-ὀδμοι, 2' ὁσμοι Ἰπποκρ. σ. 39. Ἀν-ὀδοντος (ὁδούς), 2' ὁ μὴ ἔχων ὁδόν· τας Φερερ. ἐν Β. Ἀν. 406. Ἀν-ὀδοντωτος, 2' ὁ μὴ ὀδοντωτός Γρηγ. Παλ. α. 21. Ἀν-ὀδος, 2' ὁ μὴ ἔχων ὁδόν, ἀδιέξοδος· ἡ ὁδὸς Εὐρ. Ἰ. Τ. 888, ἀντιθ. τῷ εὐδοτος Σεν. ἀν. 4, 8, 10. Ἀν-ὀδος, ἡ· ὁδὸς πρὸς τὰ ἄνω ἄγουσα Πλάτ. πολ. 7, 517· ἡ πρὸς τὴν ἀρόκαλιν ἀνάγουσα ὁδὸς Ἡρ. 8, 53, Ἡρόδ. 7, 10, 9· ἰδ. ὁδός, πορεία εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας Ἡρ. 5, 10, Σεν. ἀν. 2, 1, 1' καὶ = ἐπά- νους Σουίδ. Ἀν-ὀδους, ὄντος, 2' ὁ ἄνευ ὁδόντων Ἡρ. 7, 319, Ἀριστοτ. π. ζ. μορ. 3, 14. Ἀν-ὀδύρομαι· ὀδύρομαι, ἐκπέμπω θρήνους Σεν. Κύρ. 5, 1, 6, Πλούτ. ἡθ. σ. 123. Ἀν-ὀδύρτος, 2' ὃν οὐδεὶς ὀδύρεται, π. ἐν Μ. Ἀντων. 7, 51. Ἀν-ὀρος, 2' ὁ μὴ ἔχων ὄρους Θεόφρ. Φ. 1, 1, 3, ἀντιθ. ὄζωδης. Ἀν-ὀρημα, τό· μικρὸν ἔργον, ἀντιθ. τῷ εὐ- νόημα Στοβ. ἐκλ. 2, 7. Ἀν-ὀρήμων, ὄνος, 2' ἀνόητος, ἄφρων Ὁδ. 6, 278, μτγν. Ἀν-ὀρησία, ἡ (ἀνόητος)· ἑλλειψις νοῦ, μτγν. Ἀν-ὀρηταίνω· εἶμαι ἀνόητος, πράττω ἀνο- ήτως Πλάτ. Φιλ. 12, ἐπ. 10, 359· Ἠνίοχ. κυρ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 43, 27. Ἀν-ὀρητεῖ· ἀνοήτως Β. Ἀν. σ. 1327. Ἀν-ὀρητεύω· ἀνοηταίνω Σχολ. Ἀριστοτ. νεφ. 1484. Ἀν-ὀρητέω· τῷ προηγ. Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 485. Ἀν-ὀρητία, ἡ, κατὰ τοὺς ἀττικ. ἀττ. ἀντιθ. ἀνοησία, ἔξ Ἀριστοφ. ἀναφερόμε- νον, ὃν εὐρίσκεται ὅμως ἐν ταῖς ἐκδόσ. ἡμῶν τῆς Λορέκ. Φρόν. 506. Ἀν-ὀρητος, 2' α) ὃν δὲν δύναται τις νὰ κα- τανόησῃ, ἀνέλπιστος, θαυμαστός Ὁμ. ὕμν. Ἑορ. 80· ἀκατέληκτος, ἀντιθ. τῷ νοητός Πλάτ. Φαῖδ. 80· 6) ἐνερ. ὁ μὴ νοῶν Πλάτ. Παρμ. 132· μικρός, ἡλίθιος, ἄφρων, ἀσύνε- τος Σοφ. Αἴ. 162· συγν. ἐν πλδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον περὶ ἀνθρώπων ἰδ. παρῶν· πρβλ. τὴν ἀνδράσιν οὕτως ἀνοήτοις ὥστε οἱ παῖ- δες Πλάτ. Γοργ. 464· καὶ ἀπερίσκεπτος, ἀν- τίθ. τῷ προνοητικῶς Σεν. ἀπομν. 1, 3, 9· ὀδία Πλάτ. Φιλ. 12· πρᾶγμα, Γοργ. 512· ἡ γὰρ ἡμᾶς Σεν. σικ. 11, 3· ἐν γέν. = ἄλογα

Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 10, 2, 1. Καὶ ἀντιθ. τῷ σώφρων, ὁ μὴ κρατῶν τῶν ἐπιθυμιῶν αὐ- τοῦ, οὕτως «τὰ ἀνόητα» = ἀφροσύνη Ἀριστοτ. νεφ. 416· ὁ μὴ ἔχων νοῦν Γρηγ. θαυμ. 11· ὀπερθ. «ἀνοητότατος καὶ ἀφρονέστατος» Πλάτ. συμπ. 181· ἐπὶ ἀνοήτως, συγρ. «ἀ- νοητότερον διατεθεὶς πρὸς τινα» Λυσ. 3, 4· ὀπερθ. καὶ ἀνοητοτάτως Θεόδωρ. τ. 6, σ. 217. Ἀν-ὀρευτος, 2' μὴ νοησιμῶν, ἀπαραιοί- ητος, γνήσιος, καθαρὸς Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκ. 119, Δ. Σικ. 4, 72· ἐπὶ ἀνοηδῶς, μτγν. Ἀνὀρηρον· νωρὸν Ἡσύχ. Ἀν-ὀρος, 2' μὴ νόθος, γνήσιος Φιλ. ἐν Εὐσεβ. εὐαγγ. προπ. 8, σ. 388· ἐπὶ «τὸ ἀνόμως καὶ γνήσιος ἐκ καθαροῦ τοῦ συνειδῶ- τος ἐλευθεροστομεῖν» Φιλ. τ. 2, σ. 461. Ἀν-ορία, ἡ· ἑλλειψις νοῦ, ἀνοησία, μικρία Δίσχ. Ἡρ. 1081· λόγου Σοφ. Ἰαντ. 599 (ἀνοή· Ἡρ. 6, 69· ἀρχ. ἀττ. ἀνοία). Συγν. ἐν πλδ. ἀντιθ. τῷ νοῦς Πλάτ. Φαῖδρ. 270· «ἀνοίαν ὀφλισκάνω» Δημ. 1, 26. Ἀν-οιγεύς, ὁ· ὁ ἀνοίγων, μτγν. Ἀν-οιγή, ἡ· ἀνοίγμα, ἀπλωσις Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 950. Ἀν-οιγμα, τό· μέρος ἀνοικτόν, θύρα, Ὁ· καὶ μτγν. Ἀν-οιγμός, ὁ· τῷ προηγ. μτγν. Ἀν-οιγνυμι καὶ ἀνοίγω, Ὁμηρ. ἀνα- σίγω, μέλ. ἀνοίξω, παρτ. ἀνίωγον, ἀδρ. ἀνέωξα Πλάτ. Πρωτ. 340, ἰων. ἀνώξα Ἡρ. 1, 68, ἀπαρ. ἀνοίξαι Δίσχ. Ἀγ. 590, ἡν οἱ ξα μόν. παρὰ μτγν. παρκ. α' ἀνι- ωχα Δημ. 42, 30· ἀνεωγμένη θύρα Πλάτ. συμπ. 174· «ἀνῶνται πάντα» Θεόφρ. 14, 47, παθ. ἀδρ. ἀνέωχθην, ἀνοίχθην Πλάτ. Φαῖδρ. 59, ἡν οἱ γν μόν. μτγν., ὡς. ἀνοί- γησομαι, Κ. Δ. Ματθ. 7, 7, καὶ ἡν οἱ γν θη- σαν, 3, 16· ἀνοίγω τι κεκλεισμένον· «ἐκλι- θα ἀνοίγεσθον» Ἰλ. ω, 455· «ἀνέωγε πῶ- μα», π. 221· πύλας Δίσχ. Ἀγ. 590, Ἡρ. 3, 117· ὁδὸν «- ὀηκας παλαιὰς» Ἡρ. 3, 37· σπορόν, 4, 68· χιτωτόν Λυσ. 42, 10· πῖθον = τὸν τρυπῶ· ὡς. αἶνον Θεόφρ. 14, 15· σημεία = λύα τὴν σφαγι- θα Δημ. 42, 30, Σεν. Λακ. 6, 4· διαβή- κην Πλουτ. Καία. 68· ὁδ. ἀπολ. ἔννοιγε Μετφ. περὶ ναυτῶν, φθάνω εἰς τὸ πέρατος· «ὡς ἡνοίγε» = εὐθὺς ὡς ἐκ τοῦ πορθμοῦ εἰς τὸ πέρατος ἐκπλεε Σεν. Ἐλ. 4, 1, 2· πρβλ. Πίνδ. «ἀνοίγων νηυσὶν κέλευθον», Π. 5, 38· Ἀντιθ. τῷ κατακαλύπτειν, «ἀνοίγειν λαμβά- νουσιν ἀτυχίαν» = ἀποκαλύπτειν Μέν. ἐν Στοβ. ἀνθ. 112, 2· παρκ. 6· ἀνέωγα = εἶμαι ἀνοικτός, παρ' ἀττ. εἰ καὶ ὁ Φρόνιχ. προ- τιμᾷ τὸ ἀνέωκται ἢ θύρα ἀπὸ τοῦ ἀνέω- γαι ἰσ. διότι τοῦτο δύναται νὰ ἦν καὶ παρτ. τῆς Κραμ. Ἀν. Ὁδ. τ. 1, σ. 51, 33. Ἀν-οιδαίνω (ἴδε οἰδαίνω)· φουσκάω, μτβ. μτγν. Παθ. ἀμτβ. Ἀν-οιδεῖω, π. = ἀνοιδίω Νίκ. θηρ. 855. Ἀν-οιδεῖω φουσκάω, ἐξογκάω· «θαλάτ- της ἀνοιδουμένης» Ἀλκιφρ. 1, 40· Συγν. ἀμτβ. «ἀνοιδῆσαν κύμα» Εὐρ. Ἰππ. 1210· - πνιῦμα = αὐξάνω Πλάτ. Τιμ. 84· - θυμός

- Ἦρ. 7, 39. «θυμὸν ἀνοιδήσαντο» Κ. Σμ. 9, 345, intumeo, intumesco.
- Ἀν-οἰδησις, ἡ τὸ ἰναιδέν, οἰδησις, φούσκωμα Ἀριστοτ. Ζ. Γ. 6, 20.
- Ἀν-οἰδίσκω· οἰδίσκω, κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ Θεόφρ. φ. αἰτ. 4, 15, παθ. Ἰπποκρ. τ. 2, σ. 472, ἀμτῶ.
- Ἀν-οἰκίος, 2 καὶ 3· α) ὁ μὴ οἰκίος, μὴ φιλικός· ἐπὶρ.-ως, «πρὸς τὸ ψεῦδος ἀνοικίως εἶχε» Συνέδ. ἐπ. 84· ἀλλότριος, -τινός Δ. Σικ. 1, 77· β) ἀνάρμοστος, ἀκατάλληλος Πολύδ. 6, 10. (ἀπρεπής κατὰ Σουῖδ.) -τινί, 5, 98, Πλούτ. πρῶλ. Κικ. Ἀττ. 16, 11.
- Ἀν-οικισιότης, ἡ ἑλλειψίς οἰκισιότητος, τρύπος ἀλλότριος τοῦ οἴκου Συνέδ. ἐπ. 84.
- Ἀν-οικείωτος, 2· ὁ δὲ οὐδενὸς δεσμοῦ οἰκισιότητος καὶ συγγενείας συνδεόμενος Μ. Ἀντων. 12, 30.
- Ἀν-οικίης, 2 (ἔοικα)· ἐπιθανός, «ἀνοικῆ, τὸν παρὰ τὸ εἶκος εἰρημένον», Ἐτ. Μ.
- Ἀν-οικίχτος, 2· μὴ οἰκούμενος, ἀκατοίκητος, ἐν τούτοις ὁρθρ. τύπ. φαίνεται νὰ ᾔνε ἀοίκητος· ἴδε Λυбек. Φρον. σ. 731.
- Ἀν-οικίζω· 1) πάλιν οἰκίζω, κτίζω· πόλις Πaus. 2, 1, 2· ἀνθρώπους = τοὺς ἐπαναφέρειν εἰς τὰς πατέρας αὐτῶν κατοικίας Στράβ. 13, 3, 3, ἀμφοτέρω ὡς ἀντίθ. τοῦ «ἀνάστατον ποιεῖν» ὁθ. παθ. πάλιν οἰκίζομαι Πλούτ. Λουκ. 29· 2) μεταφέρειν ἀλλοῦ· αὐτοὺς εἰς Περσίδα Πaus. 1, 25, 5. -Μέσ. μεταναστεύω, μετακίω, «εἰς Ὀλυμπον ἀνοικίσασθαι τὰς ἐπὶ θαλάσῃ πόλεις ἐκλιπόντας» Θουκ. 1, 58 «ἀνοικισθεὶς δευρ» Ἀριστ. ὄρν. 1351· 3) οἰκίζω, κτίζω πρὸς τὸ ἄνω, τ. ἔ. εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας· «ἀνικισμένοι εἰσι» = ἔχουσι τὰς κατοικίας τῶν μακρὰν τῆς θαλάσσης Θουκ. 1, 8· «ἀνικισαντο ὅπως ἀνωτάτω» Ἀριστ. εἰρ. 207· πρῶλ. Πλούτ. Μαρκέλλ. 6· Ἐν Ἀριστοτ. ῥητ. πρὸς Ἀλέξ. 2 ἀνοικίσιαι=καταστρέφαι, ἀντίθ. τῷ περιποιῆσαι.
- Ἀν-οικίσις, ἡ τὸ μεταφέρειν τὴν κατοικίαν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας Ἀπκ. Καρχ. 84.
- Ἀν-οικισμός, ὁ ἡ ἐκ νέου κτίσις Ἦρ. 3, 6, 2· ἀνοικίσις Εὐστ. ἔρ. σ. 346.
- Ἀν-οικοδομωσιότης, 2· ὁ μὴ ἔχων οἰκοδομότητα, μτγν.
- Ἀν-οικο-δομῶ· 1) πάλιν οἰκοδομῶ, ἔανακτίζω -τεῖχῃ Ξεν. Ἐλ. 4, 4, 19, Πλούτ. Καμ. 31· χώραν, 15, 66· ἐν γέν. οἰκοδομῶ Ἦρ. 1, 186· 2) φράττω διὰ τεῖχους, -λαύρας πλ(υθοῖς) Ἀριστ. εἰρ. 109 = ἀποφράζει Σχολ. ἄλλοι τὸ ἐρμηνεύ. καὶ ἐνταῦθα ὡς ἐν τῷ 1) Δ. Σικ. 11, 21, Πλούτ. Καίσι. 24, εἰ καὶ ἐνταῦθα ἡ γρ. ἀμφ. καὶ τὸ ἀποικοδομῶ φαίνεται ὁρθότ. Οὕτως ὁ Mätzner ἐν Λυκούργ. 128 ἔγραψεν ἀποικοδ. ἀντὶ ἀνοικιδ.
- Ἀν-οικοδομή, ἡ τὸ ἔκτισμα Ἰ. Μαλ. 1, σ. 204.
- Ἀν-οικοδόμησις, ἡ τῷ προηγ. μτγν.
- Ἀν-οικο-δόμητος, 2· μὴ οἰκοδομηθείς χρ. Σίδουλ. 5, 408.
- Ἀν-οικο-δομία, ἡ οἰκοδόμησις Σχολ. Θουκ. 8, 90.
- Ἀν-οικο-νομήσις, ἡ κακὴ οἰκονομία Παχυρ. Ἀνθρ. Παλ. σ. 36.
- Ἀν-οικο-νόμητος, 2· α) ὁ μὴ καλῶς διατεταγμένος καὶ διοργανισμένος λογγιν. πρῶλ. 5φ. 33, Μάχ. ἐν Ἀθην. 8, 341, περὶ τῆς διαθέσεως τοῦ οἴκου πρὸ τῆς τελευταίας· β) ὁ κακῶς οἰκονομῶν, σπάταλος Πλούτ.
- Ἀν-οίκος, 2· ὁ ἀνευ οἴκου Εὐστ. Ὁδ. σ. 1817· ἴδ' οἶκος καὶ Λοβ. Φρόν. 731.
- Ἀν-οικτεῖ, καὶ -τί· χωρὶς οἴκου, ἀργ. λῆ.
- Ἀν-οικτέον· ὅτε ἀνοίγειν Εὐρ. Γ. 1387.
- Ἀν-οικτεῖς· ἀταλαιπωρήτων Ἠσύχ.
- Ἀν-οικτίρμων, 2· μὴ οἰκτίρμων, ἀπαλαγ· χνος Σοφ. ἀπ. 567, Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 303.
- Ἀν-οικτιστός, 2· ὁ οὐδεὶς οἰκτεῖται, ἐβ· σπλαγγίζεται Ἀριστοτ. ἐν Ἀνθ. παρ. 9, 74· ἐπὶρ.-τως Ἀντιφ. 1, 25.
- Ἀν-οικτὸς-κλειστός, 2· ὅστις δύναται ἀνοίγεται καὶ νὰ κλείηται Γ. Ησιόδ. ἔρσημ. 1731.
- Ἀν-οικτός, 3· ἡνεκός, ὁ δυνάμενος νὰ ἀνοίχῃ Βάτρ. 59, 11, Λουκ. ἀλ. ἱστ. 1, 24.
- Ἀν-οικτός, 2· ὁ ἀνευ οἴκου, ἀσπλαγγής Ἀριστ. Θεσμ. 1022, Εὐρ. Τρ. 782· ἐπὶρ.-ἀνοίκτος, = ἀνηλεὺς, ἀταλαιπωρήτως Ἠσύχ. Σοφ. Οἰ. τ. 180.
- Ἀν-οικτρός, 2· οὐδὲνα οἴκτον εὐρίσκειν, ἡ ἀξίζων Εὐρ. Γ. Τ. 227, ὅπου νῦν γραφ. οἰκτρός· ἐπὶρ. ἀνοικτρός Ἀντ. Λιδ. 39, γραπτ. ἀνοικτός.
- Ἀν-οιμῶζω (ἴδ' οἰμῶζω)· οἰμῶζω δύναται ἀναστενάξω, ὁλολύξω Ἀίσχ. Πέρσ. 457, Πολύδ. 4, 54.
- Ἀν-οιμωκτεῖ, καὶ -τί· ἀνευ οἰμωγῆς, -στενάκτος· ὁθ. ἀτιμωρητὶ Σοφ. Ἀλ. 1206.
- Ἀν-οἰμωκτός, 2· ἀκλειστός Ἀίσχ. χ. 427.
- Ἀν-οινία, ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τοῦ οἴνου Εὐστ. πρὸς Κωνστ. 17, σ. 771.
- Ἀν-οἰνος, 2· ἄοινος Ἠρόδ. ἐπιμ. σ. 216.
- Ἀν-οἶξια, τὸ ἔπισημα, πανηγυρικὴ ἀνοίξις, μτγν. ἐκκλ.
- Ἀν-οἶξις, ἡ τὸ ἀνοίγειν, ἀνοίγμα· -των πύλων Θουκ. 4, 67, 68.
- Ἀν-οἰσις, ἡ ἀνακόμισις Σουῖδ.
- Ἀν-οιστέας, 3· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀναφέρειν, ὁ Θεόφρ. αἰτ. φ. 4, 11, 8, Πλούτ. ἡθ. σ. 431.
- Ἀν-οιστός, 3· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀναφέρειν ἀνε· ὁ ἐπαναφερθεὶς· 2) ὁ εἰς τὸ δικαστήριον ἀναγεθείς, ἰων ἀνώτατος Ἦρ. 1, 157, β. 66· ἴδε τὸ ῥῆμα ἀναφέρειν.
- Ἀν-οιστρέω· ὑρ. κεντὸ δι' οἴστρου, κεντῶ· φέρω εἰς βαχχικὴν μανίαν Εὐρ. Βάχχ. 667.
- Ἀνόκαιον· ὑπερφύον, γράφ. καὶ ἀνώγειον Ἠσύχ.
- Ἀν-οκωχή· ἴδ' ἀνακωχή.
- Ἀν-ολβία, ἡ ἑλλειψίς ὄλβου, δυστυχία Ἠσ. ἔρ. 317.
- Ἀν-ολβίω· λέγω τινὰ ὄλβιον, μακαρίων Ἀπολλιν. φ. 143, 37.
- Ἀν-όλβιος, 2· ἀνόλβος, δυστυχής Ἦρ. 1, 32.
- Ἀν-όλβος, 2· ὄλβον οὐκ ἔχων, πτωχός· δυστυχής Ἦρ. 1, 85 ἐν τῷ χρησμῷ· ὁνομα Εὐρ. Γ. Α. 354· ἐν Σοφ. Ἀλ. 1135 ἐπὶ γαίται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἀνόητος, ἐλαυνός, τοῦ λογικοῦ ἐστέρημένος, μωρός, μετὰ τοῦ ὁ

- ἔπιγρ. 1, 222. ἴδ' ἀνομολόγητος. — Παθ. 1) ἀνομολογήται τι = συμφωνῶναι ἢ γενικῶς ἀνεγνωρίσθη Δημ. σ. 1389· 2) ἀνομολογούμενος· α) περὶ οὗ δὲν ὑπάρχει συμφωνία, ὑπάρχουσι διάφοροι γινώμαι Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 22 καὶ 23· β) ἐν ᾧ δὲν ἐπικρατεῖ συμφωνία Πλάτ. Γοργ. 495· «ἀνομολογούμενον τοῖς προσηρημένοις» Ἀριστοτ. ἀν. προτ. 1, 34.
- Ἀν-ομο-λόγημα, τό· 1) συμφωνία· 2) πληρωμὴ δι' ὁμολογίας, ἐπιγρ.
- Ἀν-ομο-λογητέον· πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν Πλάτ. πολ. 5, 452.
- Ἀν-ομο-λόγητος, 2, 60. ἐν Β. Ἀν. σ. 184 «ἀνομολόγητα, ὅταν ἀνανεώσῃ τις τὴν ὁμολογίαν», καὶ σ. 211 «ἀνομολόγητα» τὸ ἐπ' ἀργυρίῳ ἐκ δευτέρου συνθήκας ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους τοὺς δεδανεικῆτας καὶ τοὺς ἀρτίλους τοῦ τε τόκου καὶ τῆς προθεσμίας, εἰ χρόνος ἱκανὸς διέλθοι, καὶ μὴ διαλύονται οἱ δεδανεισμένοι, τοῦτο ἀνομολογεῖσθαι καλεῖται.
- Ἀν-ομο-λογία, ἡ· 1) «ἀνομολογία» αἰ διὰ λόγων συγκαταθέσεις· Ἡσύχ. 2) ἀσυμφωνία, ἀντίφασις Πλούτ. Νικ. καὶ Κράτ. 1.
- Ἀν-ομό-λογος, 2· ἀνομολογούμενος, ἀσυμφωνὸς Ἀρπακρ. ἐν λ. ἀσυνθετώτατον· ἐπὶρ. ἀνομολόγως Πορφύρ. περὶ ἔγκρ. 2, 40.
- Ἀν-ομο-ούσιος, 2· μὴ ὁμοούσιος Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 222.
- Ἀν-ομόρρυμι (ἴδ' ὁμόρρυμι)· σφραγίζω, προστρέφω. — Μέσ. «ἀνομόρρυσθαι τὰ τῶν πολλῶν πάθη» = μολυνθῆναι ἀπὸ τὰ π. τῶν π. Πλούτ. Κικ. 32, ὅπου ὁ Κοραῆς γράφ. κατα χειρ. ἰνομόρρυσθαι.
- Ἀ-νομος, 2· ὁ ἀνευ μελῶδίας· νόμος Δίσχ. Ἀγ 1113· Ουσία, 147.
- Ἀ-νομος, 2· ὁ ἀνευ νόμου, παρὰ τὸν νόμον Σοφ. Οἶ. Κ. 140, Ἡρ. 1, 8· τραπέζα = ἀνόσιον δεῖπνον, 1, 162· ὕβρις Ἀνυτ. ἐν Ἀνθ. 7, 402· συγνάκις παρ' ἀττ. ἴδ. Ξεν. ἀπομν. 4, 4, 13· μοναρχία = ἡ μὴ ἔχουσα νόμους Πλάτ. πολιτ. 302· ἐπὶρ. «ἀνόμως ζῆν» Ἰσοκ. 4, 39.
- Ἀνονδῶκος· ἄνωθεν Ἡσύχ.
- Ἀν-ονειδιστος, 2· ὁ μὴ ὄνειδισθεὶς Νικ. Δαμασκ. σ. 22.
- Ἀν-όνητος, 2· ἀνωφελές, — σώματα, ἐπὶ Σοφ. Αἶ. 745, 1251· «ἀνόνητα πανεῖν» = ἀνωφελῶς, εἰς μάτην Πλάτ. πολ. 6, 480, 7, 531· πρὸλ. Εὐρ. Ἐκ. 756· «συχνά παρὰ μτην. ὡς Δ. Ἀλ. — Ἐν Δημ. 19, 315 «ἀνόνητον ἀπάντων εἶναι τῶν ἀγαθῶν» = οὐδεμίαν ἀφέλειαν ἐξ αὐτῶν καρπούμενος Δ. Χρυσ. 29, τ. 1, σ. 545, Ἀσωπ. 103.
- Ἀν-ονόμαστος, 2· ὁ μὴ ὀνομασμένος, ἀνόνομος, μτην.
- Ἀνονας, ὁ· πηγὴ πλησίον τοῦ Δηρείου ἐν Λακωνίᾳ Πάου.
- Ἀν-όξυντος, 2· ὁ μὴ ὀξυνόμενος Εὐδοτ. Ἰλ. σ. 930.
- Ἀ-νοος, συνηρ. ἄνοος, 2· ἀνόητος, μὴ ἔχων νοῦν· κραδίη Ἰλ. φ. 441· Συγκρ. ἀνοήτερος Δίσχ. Πρ. 989, συγνά ἐν Πλάτ. καὶ Ἀλλαχού.

- Ἀνόπαια, ἴδ' α. 320 «ἀπὶ ὅθι γλαυκὰ πῖς Ἀθήνη, ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια εὐπτατο» καὶ «ἀπὸς γλαυκῶπις Ἀθήνη φήνη ἴσον μένη», γ. 372· ὄνομα πτηνοῦ τινος καὶ Ἀριστάρχων ὡς λέγουσιν οἱ σχολασταί· Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐκινῆεν ἀνοπαία καὶ ἐθιῶρι· αὐτὸ ἐπὶ ῥήμα = ἀράτος· ὁ δ' Εὐστάθιος λέγει ὅτι τινὲς ἐξηγοῦσιν αὐτὸ ἀνωφερής.
- Ἀνόπαια, ἡ· βουνὸν τῆς Οἴτης ἐν τοῖς ὄρεσι τῆς Λοκρίδος καὶ ἀτραπὸς περὶ τὴν Λοκρίδα γῆν καὶ τὴν τῶν Μηλίων Ἡρ. 7, 216.
- Ἀνόπιν· εἰς τοῦτῳ Ἡσύχ.
- Ἀν-οπλος, ἴδ' ὁσπλος.
- Ἀν-οπτος, 2· ἀράτος Σουῖδ.
- Ἀνορ· νοῦς ὑπὸ Σκουθίων Σουῖδ.
- Ἀν-όρρατος, 2· ἀράτος, 3 ἴδ' Πλάτ. Τιμ. 51.
- Ἀν-οργάξω· ἀνακινῶ Ἡσύχ. ἀπὸ αἰ μελῶδες λέγουσι πολλάκις ἀνοργάσαι· Ψάλλ. ἐν Βοασσ. Ἀν. τ. 3, σ. 225.
- Ἀν-όργανος, 2· μὴ ἔχων ὄργανα Πλούτ. Περ. 16.
- Ἀν-όρητος, 2, κατὰ Μοῖρ. «ἀνορροί Ἀττικοί· ἀνόρητοι, Ἑλληνες» ἴδ' Β. Ἀν. 3, καὶ ἀόρητος.
- Ἀν-οργία, ἡ· ἀμνησία, εἰσὶ ὄργια τὰ μνηστήρια Ἡσύχ. Σουῖδ.
- Ἀν-οργίστατος, 2· ὁ μὴ μνηστῆρας, «ἀπὸς εἰς τὰ ὄργια, ἐν γέν. ἀμνηστὸς, ἀπὸς τῶν μνηστῆρων» Σουῖδ. — ἱερῶν Θεμιστ. λ. 13, σ. 166· — θεός = εἰς δὲν τιμᾶς μὴ λούνται ὄργια μετὰ τοῦ «καὶ τιμᾶς μὴ δεχομένης τὰς προσήκουσας αὐτοῖς Πλάτ. ἐπιν. 985· «τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἀνοργία· σὶ σὶ εἰσιν» = ἀτελεστά σοι εἰσιν, τ. Ε. οὐκ ὀργίσσας τῇ Ἀφροδίτῃ Ἀριστ. Λυσ. 899.
- Ἀν-οργίος, 2, «ἀνορροί, ἴσον εἰσὶ τῷ ἀνόρητοι» Β. Ἀν. σ. 3.
- Ἀνορέα, ὅπρ. ἀντὶ ἡγορή, συγνά ἐν Πινυ.
- Ἀν-ορέγω· ὀρέγω, ἐκτείνω πρὸς τὰ ἄνω Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 2, 1.
- Ἀν-ορεκτέω· δὲν ἔχω ὄρεξιν, ἴατρ.
- Ἀν-όρεκτος, 2· ὁ μὴ ἔχων ὄρεξιν Πλούτ. 30. τ. 460· ἐπὶρ. ἀνορέκτως Γαλην. Ἀλ. Ἰατρ. 7, σ. 102.
- Ἀν-ορέξια, ἡ· ἑλλειψὶς ὄρεξεως, ἐπιθυμία τοῦ φαγεῖν Π. Αἰγ. 3, 37· ἐν γέν. ἐπιθυμία ἑλλειψὶς Τιμ. Λοκρ. 102.
- Ἀν-όρεος πόλεμος· ἀνδρείος, ὁ πρὸς τοὺς ἄνδρας, Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ (ἀπ. 308) Ἡσύχ.
- Ἀν-ορθιάξω· λαλῶ μεγαλοφώνως, ἐκ μτην. ἀπὸ τῶν ὀρθίων νόμων ἢ ὀρθίων Ἀνδοκ. 1, 29 = «ὀρθιον βωῶντες ἔλεγον» Ἀρπακρ.
- Ἀν-ορθο-περι-πατήσιος, ὁ· ὁ περιπατῶν τῶν ὀρθῶς, μτην.
- Ἀν-ορθος, 2· ὀρθός, ὀρθιος, ἐπιγρ.
- Ἀν-ορθός, παρτ. ἡνέρθουν· σηκώνω, ἐπιν. ῥω· σῶμα Εὐρ. Βάκχ. 364· τειγρός ἐν. Ἰλ. 4, 8, 19· μτην. — πόλιν Σοφ. Οἶ. τ. 16, 51· πρὸλ. Πλάτ. νόμ. 1, 919· πάλιν οἶκ. 80α· — ἱερὰ Ἡρ. 8, 141, Θουκ. 6, 38· ἐν

γλν. ἐπανορθῶν, διορθῶν - καὶ Πλάτ. πολ. 1, 340.
 Ἄν-έρθωσις, ἢ διορθῶσις Πολύδ. 15, 20, κατὰ χεῖρ.
 Ἄν-ορθώτης, ὁ ἡ ἀνορθῶν, μετύν.
 Ἄν-ορκος, 2' μὴ ὠρκισμένος Πολύδ. 1, 39.
 Ἄν-ορκάω· θέτω πάλιν εἰς κίνησιν. Παθ. -στόλον-ἐπιχειρῶ στόλον Ὀππ. ἀλ. 3, 105· λαμβάνω ὁρμήν Λουκ. Ἰκαρομ. 10.
 Ἄν-όρμητος, 2' μὴ ἔχων ὁρμήν Βασίλ. Μ. τ. 2, σ. 79, «προτιμᾷ τὴν ἀκίνητον καὶ ἀνῆρτον (φύσιν) τῆς προαιρετικῆς καὶ ἐμ-πράκτου» κατὰ Σχολ. Ὀδ. μ. 89, «ὃ μὴ δυνάμενος ἀνορθῶσαι» - κατ' Ἑρωτιαν. καὶ ἀνάστυτος.
 Ἄν-ορμίζω· ἐξάγω ἐκ τοῦ ὅρμου, ἢ ἀγνο-ροῦμαι· εἰς τὸ πέλαιος τὰς ναὺς ἀνῶρμις α. Κασ. 48, 48· καὶ μέσ., 42, 7.
 Ἄν-ορμος, 2' ὁ στερούμενος ὁρμου· «τὸν ὠρμῆσιον, ὃν ὁμοίως ἀνορμον εἰσελευσάμεν» - ἐπιστελέσμεν ἔχει ὅπου δὲν ἦτο ὁρμος, δὲν ἐκρίναι Σοφ. Οἶ. τ. 423.
 Ἄν-ορμι (ἢ ὄρμυμι) διεγείρω, ἀρχίζω· «ἀνὰ δ' αὐτὸν ὄρσομεν» Πίνδ. Ν. 9, 8, Ἄ-πολλ. Ρ. 4, 1352.
 Ἄν-ορον· τὸ ὄζυ Σουῖδ.
 Ἄν-ορούω· ἀνῶρμι καὶ ἀνορμῶ, σηκώνομαι ταχέως, ἀναπνέω, Ὀμ. μόν. ἀρ. 12· ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνῶρυσεν Ἰλ. τ. 162 καὶ συχνά· «ἐκ ὄρμου ἀνῶρυσαν» Ὀδ. χ. 23· - ἐξ ὀφρον Ἰλ. λ. 273· καὶ συ-χνά· «ἡ ὄλιος 8' ἀνῶρυσεν λιπὼν περικαλλέα λιμνὴν οὐρανὸν ἐς πολὺχαλκον» Ὀδ. γ. 1· «Ἰθακὴν κορυφὴν κατ' ἄκραν ἀνῶρυσται» Ἀλλεξάνδ. Πίνδ. Ὀ. 7, 37· ἐπὶ τι Σεν. Ἰππ. 3, 7, 8, 5.
 Ἄν-όρφος, 2' μὴ ἔχων ὄροφον· - πέτρι· κωρ. Πάχχ. 38.
 Ἄν-ορρο-πόγιος, 2' μὴ ἔχων ὄροπόγιον Ἀριστ. Ζ. Γ. 4, 7, 4, 2.
 Ἄν-ορταλίζω· ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀνα-περιτρέψαντων ὀρνίθων, ἀρχ. λεξ. καθ' Ὁμ. - ἀνάλλεσθαι, ἐντεῦθεν καὶ οἱ νεοτοὶ ὀρταλίζοι, καὶ τὰ παῖδια ταῖς χερσὶν ἀνα-πάλλιν· Ἀριστ. Ἰππ. 1344, «ἀναρριπτεῖν τὰ νήπια τῶν παιδίων» Σχολ.
 Ἄν-όρυξις, ἢ τὸ ἀνορύσσειν Εὐστ. ε. σ. 104.
 Ἄν-ορύσσω· ἀνασκάπτω, ξεχνῶν, ὅ, τι ἦν «χρησόμενον» - ὁδρίας Ἀριστ. ὄρν. 602· - ὁ-σά, νεκρὸν Πλούτ. Ἀγλα. 20· τάφον Ἡρ. 1, 68· περὶ μεταλλουργίας Λουκ. ἐπισκ. 11· ἀνορύσσειν Μέν. ἐν Σουῖδ. Β. Ἄν. 405.
 Ἄν-ορχόμαι· χορεύω, σκιρτῶ ἀπὸ χαρᾶν Εὐρ. ἰκ. 741.
 Ἄν-ορχος, 2' μὴ ἔχων ὄρχεις, εὐνοχισμέ-νος Ἰπποκρ. σ. 358.
 Ἄν-όστητος, 2' ἄνοστος Σοφ. ἀτ. 838.
 Ἄν-όστια, ἢ ἑλλειψίς νόσου, θγεία Πολύδ. Ἄν-όστιος, 2' (ὅλη ἀνοσία ἔχειτο προ τοῦ Βεκερ. ἐν Λισιν. 2, 157· ἀνοσίαι σφα-γισαί· Εὐρ. Τρ. 1315, ἐνφ. ἐν Γ. Τ. 1318 ὁσάγει· σφαγισαί ἀνοσίαι·) ὃ μὴ ὄσις, ἀσθενεία, περὶ ἀνθρώπων καὶ πτηνῶν ἢ γῆρ. ἀν. καὶ ἀσθενεία· Ἡρ. 8, 99· ἔργα,

νοσιώτατα», 8, 105. Ὁδῶ παρὰ τραγ. - μιά· στωρ Σοφ. Οἶ. τ. 353· - κομπάσματα Διοκ. ἐπ. 533· «ἀν. νέκυς» Σοφ. Ἄντ. 1058· «ἢ μὴ τυχὼν τῶν ὀσίων» Σχολ. Ἄταφος, «τὸ ἀνόσιος πάλαι μὲν τὸν ἄταφον ἐδήλου, ὅν δὲ τὸν ἀσέδη» Λοιροῦ. Καὶ ἐν τῷ αὐτ. περ. συχνά· πρὸλ. ἰδ. Πλάτ. Εὐθύφρ. συχνά μετὰ τοῦ ὀδίκου καὶ ἀσεβείας· ἐπὶρ. ἀνοσίως = ἀσεβῶς, κακοῦργως Σοφ. Φιλ. 257, Εὐρ. Ἠλ. 677, Πλάτ. νόμ. 10, 907.
 Ἄν-οσιότης, ἢ ἀσέβεια Πλάτ. Εὐθύφρ. 5, Ἰσοκ. Παναθ. σ. 257.
 Ἄν-οσιο-οργέω· ἀνοσίως πράττω Πλάτ. νόμ. 10, 905.
 Ἄν-οσιο-οργήμα, τό· ἀνόσιον ἔργον Φιλ. τ. 2, σ. 313.
 Ἄν-οσιο-οργία, ἢ πράξις ἀνόσιος Πλάτ. ἐπιστ. 7, 335, Πλούτ. Ἀράτ. 54.
 Ἄν-οσιο-οργός, 2' ἀνόσια ἐργαζόμενος Πλάτ. ἐπιστ. 8, 352, Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 9, 4· Ἄν-οσμος, 2' ὁ ἀνευ ὁσμῆς Ἰπποκρ. - ἴχνη Πολύδ. 5, 12.
 Ἄν-οσος, 2' μὴ νοσῶν, περὶ προσώπ. Πλάτ. Φαῖδ. 111· μῦθ. - κόσμος, Τιμ. 33· «λόγον οὐκ ἀνοσον μόνον ἀλλὰ καὶ εὐνοστον εἶναι δεῖ» Πλούτ. καὶ δ. ἀγ. 9· «τὸ ἐτος ἐ-καῖνο ἀνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας ἐτύγ-χανεν ὄν» ἦν ἀπληλαγμένον τῶν λοιπῶν νόσων Θουκ. 2, 49· ἐν γέν. «ἄνοσος κα-κῶν», Γ. Α. 982· καὶ ἀδελφῆς, - θεοῦ λοι-βή, Γ. 1216· ἰδ. ὕγιενός, περὶ τόπων· ἐπὶρ. ἀνόσως Ἀριστοτ. Ζ. Γ. 1, 9, 3.
 Ἄν-όστεος, 2' μὴ ἔχων ὀστέα Ἡσ. ἔρ. 524· οἱ πολυπόδες Νικ. ἀλ. 296, Ὀππ. ἀλ. 1, 639· καθ' Ἡσυχ. «ἀνόστεος· ὁ θαλάσσιος πολυπόδες, σκώληξ».
 Ἄν-όστητος, 2' α) μὴ ἐπιστρέφων Ὀρρ. Ἀργ. 1269· β) ὁ ἀφ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ πιστρέ-ψῃ· «εἰς τὸν ἀνόστητον ἐβης χερὼν ἐν ῥομῇ» Ἄντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 467, Ὀππ. ἀλ. 586.
 Ἄν-όστατος, 2' α) οὐ νόστιμος, ὅστις δὲν δύναται ἢ δὲν πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ Ὀδ. δ. 182· 2) ἐφ' οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐπιστρέψῃ Εὐρ. Ἡρ. μ. 432 - ἡσυχ. Θεοφρ. φ. πλ. 3, 21, 1 καρποὶ χωρὶς νοσιμάδα, ἀνοστοί.
 Ἄν-όστος, 2' ὁ ἀνευ νόστου, μὴ ἐπιστρέ-φον ὅθεν ἦλθεν Ἡσυχ. Ὀδ. ω. 528, ἡδρ. Γ. Τ. 751· ὑπερθ. «ἀνοστοτάτα ἦθα» - ἢ ὁ-λως διόλου μὴ ἐπανερχομένη Ἀνθ. ἔκ. ἀδ. 7, 482· - Παρὰ Θεοφρ. ἔχει τὴν σημερ. σημ. ἀνοστος, χωρὶς νοσιμάδα, ὃ μὴ ἔχον κα-λὴν γεῦσιν· «περὶ δὲ τοῦ ἰσχυρότερου καὶ εὐχλύστερου, καὶ νοστιμώτερου ἢ ἀνοστότερου, καὶ πρὸς τὴν σίτησιν βελτίω ἢ χεῖρω, τὰ μὲν τοῖς τόποις διαφέρει», φ. αἰτ. 4, 13, 2.
 Ἄν-όστος· τόπ. μυθολογ. ἐν Μέρφιν Αἰλ.
 Ἄν-όστοιστος· 2' μὴ νοσιζόμενος Γ. Χρυσ. τ. 8, σ. 532.
 Ἄν-όσφραντος, 2' ὃν δὲν δυνάμεθα νὰ ὀσφρανθῶμεν Ἀριστοτ. ψυχ. 2, 9.
 Ἄν-όσχη· ἀνανδρός Ἡσυχ.
 Ἄν-όστιος, 2' ὅστις δὲν νοτίζεται, δὲν ὀφθαλμίζεται, ἐπὶρ. Διοσκ. σ. 4.
 Ἄν-όστος· ὁ ἀνευ νόστου Ἡσυχ. ἐν Ποσειδωνίῳ

- *Ἀν-ο-το-τίζω· φωνάζω ὅταν, ἀν. ἀ. *τι ταῦτ' ἀνωτότεις ἀμφὶ Λοξίου· Ἀισχ. Ἀγ. 1044· πρβλ. Εὐρ. Ἐλ. 376.
- *Ἀν-ο-τό-τυκτον· ἀθρήνητον Ἡσυχ.
- *Ἀν-ο-ύ-ατος, 2· μὴ ἔχων ὤτα, λαθῶς, χειροῦλια Θεόκρ. ἐν Ἀνθ. 9, 437.
- *Ἀνουδίδειον, τό· ναὸς Ἀνουδίδος Λουκ.
- *Ἀνουδεις, ἰδός, ὁ· θεῖος τῶν Αἰγυπτίων κυνοκέφαλος παραβαλλομένη πρὸς τὸν Ἑρμῆν τῶν Ἑλλήνων Ἀνθ. ὡς ἡμίθεος βασιλεὺς Αἰγυπτου Μανέθ.
- *Ἀνουδίων, ὠνος· ἀνδρ. ὄν. Αἰγυπτ. ἐπιγρ.
- *Ἀ-νου-θ-έ-τητος, 2· μὴ ναυπηγηθεὶς Ἰσοκ. 2, 4· ὅν ἐν δυνάται τις νῆα ναυπηγήσῃ Δημ. ἱπ. 3, Κλ. Ἀλ. α. 35· παρρησία Μεν. μοναστ. 49.
- *Ἀνούλεγοι· ἀνόληθοι Ἡσυχ.
- *Ἀνουρόγραμμα, τό· ἡ ἰδρα τῶν ἡγεμόνων τῆς Ταπροδάνης, κάτ. Ἀνουρόγραμμαι Πτολ.
- *Ἀνουροι· ἀβρεχται ὀψήλοι Ἡσυχ.
- *Ἀνουρ· Ἰδ' ἄνους.
- *Ἀν-ου-σ-ί-ατος, 2· τῷ ἔπομ.
- *Ἀν-ού-σιος, 2· ὁ ἄνευ οὐσίας, ἔκκλ.
- *Ἀ-νου-σο-ς· ἄνουςος Ὁδ. ξ, 255, Ἡρ. 1, 32.
- *Ἀν-ού-ατος, 2· ἄνθρωπος Ἰλ. δ, 540, Αἰσχ. ἀπ. 110, Ἀπολλ. Ῥ. 2, 75.
- *Ἀν-ου-ε-τή-τι· ἄνευ τραύματος Ἰλ. χ, 371, Κ. Σμ. 3, 345.
- *Ἀν-ού-η-τος· ἀνούατος Νίκ. θηρ. 719.
- *Ἀν-ο-φ-θαλμ-ί-ατος, 2· μὴ ὀφθαλμίων Διοσκ.
- *Ἀν-ό-φ-θαλμος, 2· μὴ ἔχων ὀφθαλμοὺς Τζέτζ. ἱστ. 3, 219.
- *Ἀν-ο-φ-ρ-ά-ζομαι, «ἀνωφρασκεμένος ἄνθρωπος» σημαίνει τὸν ἀποσιμνόντα ἑαυτὸν τοιοῦτοι γὰρ εἰσιν οἱ τοῦτον τὸν τρόπον διακρίνουν, ὡς τὰς ὁρὰς ἀνατείνειν. Ἀέγουσι δὲ τοὺς τοιοῦτους καὶ τοξοποιοῦν τὰς ὁρὰς καὶ ἀνέλκουν καὶ ὀφρωσθαι· Β. Ἀν. σ. 25.
- *Ἀν-ο-χ-έ-ομαι· ὁμολογῶ ἀνακωχὴν Νικητ. χρον. σ. 550.
- *Ἀν-ο-χ-εύς, ὁ· ἀνέχων, βασιλεύων Ἀρετ. σ. 28, 24· «πόρρη ἀνοχεύς τῆς ἀσπίδος Ἡσυχ.
- *Ἀν-ό-χ-ε-υτος, 2· μὴ ὀχευόμενος, μὴ συνουσιασθεὶς Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 21.
- *Ἀν-ο-χ-ί-ω· ἄνω ὀχῶ, φέρω Ὀλυμπιῶδ. εἰς Ἀριστοτ. μεταφρ.
- *Ἀν-ο-χ-ή (ἀνέχω), ἡ· 1) σταμάτημα, διακοπή, ἰδ. ἀνοχή=ἀνακωχή, ἐκχειρία, ἡ ἐν πολέμῳ ὑπέρβασις, γλωσσ. Σεν. ἀπομν. 4, 4, 17, κατὰ τὸν γραμματικ. Μοτριν ἑλληνικῶς ἀντί ἀνακωχῇ Πολύδ. 2, 6 καὶ συχνά· «ἀπεισασθαι ἀνοχᾶς»=κοιτεῖσθαι ἀν. Πλουτ. Ῥωμ. 19, μετγν. «ἀνοχῆς γενομένης ἀπὸ τῆς μάχης» Ἀλκιδ. Ὁδ. 668, 30· «ἀνοχῇ, μὲν πολέμῳ διὰ τινα χρεῖαν ἀναβολὴ κατὰ συνθήκην, κοινῇ τοῦ ἱππίναν ἁλλήλοισι» Ἀμμών. 2) τὸ ἀνέχεσθαι, ὑποφέρειν, παρὰ-λαβεῖν, ἱππικαία, Κ. Δ. «ἀνοχῇ τινος διδόναι»=ἄδειαν διδόναι πρὸς τι Ἡρων 3, 6, 21· 3) ἀνατολὴ Πολυδ. 4, 187.
- *Ἀν-ο-χ-λ-ί-ω· ἀνοχλίζω Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 10, 81.
- *Ἀν-ο-χ-λησία, ἡ· τὸ μὴ ἐνοχλοῦσθαι. Δ. Ἀσφ. 2, 87 Ἰδ' ἀνοχλησιφ.

- *Ἀν-ο-χ-λητικῶς· δι' ὑποκινήσεως μὲ μοτ· χλόν Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 10, 83.
- *Ἀν-ο-χ-λί-ω· σηκώνω μὲ μαχλόν, ἀναμῶ· χλῆδον καὶ Ἡσυχ. ἀνακινῶ κατ' Εὐστ.
- *Ἀπολ. Ῥ. 1, 1167, Ὀπκ. ἀλ. 2, 227·
- *Ἀν-ο-χ-λος, 2· ὁ μὴ ἐνοχλούμενος, παρ' Ἀριστοτ. περὶ ζ. μορ. ἐνεργ. ὁ μὴ ἐνοχλῶν.
- *Ἀν-ο-χ-μά-ζω· κρατῶ τι ὑψηλὰ· πύργοι Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 9, 204.
- *Ἀν-ο-φ-ία, ἡ (ὄψων) ἑλλειψίς ὄψων, ὄψων Πλουτ. ἡθ. σ. 237 ἰδ' ἑλλειψίς ὄψων, ἰχθύων Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 8, 342.
- *Ἀν-ο-φ-ος, 2· ἄνευ ὄψων ἑσθίων Πλουτ. ἡθ. σ. 123 μετὰ τοῦ ἀπλοῦ καὶ ἀνίσσων.
- *Ἀν-περ· ἐάν περ, ἢν περ.
- *Ἀν-ρεῖα, ἡ, λέξ. σχηματισθεῖσα ὁδὸ Πλάτ. Κρατ. 413 πρὸς ἑξήγ. τοῦ ἀνδρείου.
- *Ἀν-ρεῖα, κατὰ αἰ. πληθ. ἀρσ. = ἀς· «τὸν Φοινίκαν» = τοὺς φοινίκας, Κρήτ. ἐπιγρ.
- *Ἀν-σα-τήρ· βουδών, Ἀλκωνες Ἡσυχ.
- *Ἀν-σα-τον· ἀψασθαι, συνάψαι, Κρήτ. Ἡσυχ.
- *Ἀν-σε-ρ-ί-α-σθαι· τὸ μόνον πρὸς τὸ πῶρ στή· ναι, Ἀλκωνες Ἡσυχ.
- *Ἀν-σ-τας, ἀν-σ-τή-σεις, ἀντι-ἀν-σ-τας ἀναστήσεις· ὡς ἀν-σ-τρί-ψ-ειαν, ἀν-ο-χ-ή· θέειν, ἀν-σ-χετο.
- *Ἀν-τ-ά, μόν. παρ' ἐπ. καὶ Πινδ. 1) ἰσάν-τιον, ἀπέναντι, ἀντικρῦ, κατὰ πρόσωπον, πα-νερὰ· «ἄντα μάχεσθαι» = ἀντὶ μὲ ἀνδρὰ Ἰλ. τ, 163· «θεοὶς ἄντα ἐρίει» = ὁμοίαν τοῖς θεοῖς, κατὰ πρόσωπον. τ. ἔ. ἐντελὸς, μ. 630· «ἄντα τιτόσκεισθαι» = σκοπεῖν ἴσα ἐ-ναντίον Ὁδ. φ, 48· πρβλ. Πινδ. «σκοποῦν» ἄντα τυχεῖν = ἐπιτυχεῖν τὸν σκοπόν, Ν. 6, 28· «εἰσίδειν ἄντι» Εὐρ. Ἀλκ. 880. Σο-χνότ. 2) ὡς παρ. μετὰ γεν., ἀπέναντι, ἀν-τικρῦ· «Ἠλιδος Ἰλ. 6, 626· «ἄντα θυράων ἦστο» Ἀπολ. Ῥ. 3, 44· «ἄντα σέθεν» = ἔμπροσθεν σου, παρόντος σου Ὁδ. δ, 160, Ἰλ. φ, 332, μὲ τὴν ἑνωσίαν τῆς συχρίσεως πρὸς οἱ παραβαλλόμενος· «ἄντα παρῖεναι» = ἀντὶ τῶν παρῖεναι Ὁδ. σχομένη κρήνημα = πρὸ τῶν παρῖεναι Ὁδ. α, 334. Συνήθ. ἐν ἑχθρικῇ σημ. ἰσάντιον· «ἄντα ἑχθροὺς ἀντὶ» Ἰλ. θ, 424, καὶ «ἄντα τινὸς στήναι, πολέμειν» Ἰδ. καὶ ἄντην.
- *Ἀν-τ-α-γ-αν-α-κ-τί-ω· ἀγανακτῶ κατὰ ἀγανα-κτιόντος Εὐσέβ. εὐαγγ. προπ. 9, σ. 257.
- *Ἀν-τ-α-γ-α-π-ά-ω· ἀγαπῶ τὸν ἀγαπῶντα ἑλ. Ἀλ. παιδ. 1, σ. 10.
- *Ἀν-τ-α-γ-ε-ί-ρω· ἀγείρω, τ. ἔ. ἱππικὰ ἀμοι-βαίως Κελο. ἐν Ἡριγ. κατὰ Κελο. σ. 303.
- *Ἀν-τ-α-γ-ο-ρ-ά-ω· ἀγοράζω ἀντί τινος πω-ληθέντος Σεν. ἀν. 1, 3, 5, Δημ. 35, 23.
- *Ἀν-τ-α-γ-ο-ρ-ας, ου καὶ α· 1) Κῆρος Ἡρ. 2) πομὴν ἐκ Κω, ἀγωνισθεὶς πρὸς τὸν Ἡρα-κλέα Πλουτ. 3) ποιητὴς Ῥόδιος, ποιήσας Θηβαίαν καὶ ἱππικάματα (277 π. Χ.) Πανσ. ἄλλοι θέλει. Ἀντίκ.
- *Ἀν-τ-α-γ-ο-ρ-εύ-ω· ἀγορεύω ἐναντίον Πινδ. Π. 4, 56, ἀντιλέγω Ἀριστ. βατρ. 1070.
- *Ἀν-τ-α-γ-ο-ρ-η-σ-τι-ν-ος· ἀνδρ. ὄν. νομίσμ.
- *Ἀν-τ-α-γ-ο-ρ-ί-δας· τινος Ἀθήνησιν Ἡσυχ.

Ἀντ-αγρεύομαι· ἀγρεύομαι καὶ ἐγὼ Ἄ-
 ρην. τ. 1, σ. 1055.
 Ἀντ-αγωνία, ἡ-βίου· ἀγῶνες βίου ἐπιγρ.
 Ἀντ-αγωνίζομαι· ἀγωνίζομαι ἐναντίον
 τινός· τινί, ἐν τῷ πολέμῳ ἰδ. Ξεν. Κύρ. 1,
 6, 8· ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα, καὶ ἐν τῷ ἀγα-
 θῷ, 3, 3, 10· ἰδ. φιλονικῶ πρὸ τοῦ δικαστη-
 ρίου· τινί Θουκ. 3, 38· περί τῶν ἄθλων
 Ἀνθοκ. 4, 2, Ξεν. Κύρ. 8, 2, 27· ἀντ. τινί
 παραγῶδιαν ὑποκρινόμενος· Πλούτ. Δημ. 20.
 Ἀντ-αγωνίσαις, ἡ· ἀγῶν ἐναντίον τινός Γ.
 Ἰαχυμ. Ἀνθρ. Παλ. σ. 128.
 Ἀντ-αγωνίσμα, τό· ἀντάσεις, ἐμπόδιον
 Κλ. Ἀλ. στρ. 7, σ. 839.
 Ἀντ-αγωνιστέω· εἶμαι ἀνταγωνιστής
 Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 15.
 Ἀντ-αγωνιστής, ὁ· ἀγωνιστής ἐναντίον
 τινός, ἀντίπαλος· ἐν τῷ σταδίῳ Ἀλεξ. ἐν
 Ἀθην. 2, 49, Ξεν. Κύρ. 3, 3, 36· τινὶ
 πλοῦτου· ἐν τῷ πλούτῳ, Ἰέρ. 4, 6· πολέ-
 μιος, ἐν τῷ πολέμῳ, Κύρ. 1, 6, 8· ἐν τῷ δι-
 καστηρίῳ, ἀντίδικος Ἰσοκ. 4, 75, Πολύδ. 2, 45.
 Ἀντ-αγωνιστικός, 3· εἰς τὸν ἀνταγωνι-
 στήν ἀναφερόμενος Πολύδ. 3, 141.
 Ἀντ-αγωνιστος, 2· ὁ ἐν τῷ ἀγῶνι τὸ ἀν-
 τίσταν μέρος λαμβάνων Πολύδ. 3, 141. Τὸ
 ἰδίῳ ἀνταγωνίστως, ὃ ἐρμην. κατὰ τὸν
 τρόπον τῶν ἀνταγωνιστῶν Πολύδ. 1, 157
 πῶς γρ. ἀναντ-αγωνίστως =
 ἀντὶ ἀνταγωνισμοῦ.
 Ἀντ-ἀδελφος, ὁ· ὁ ἀντὶ ἀδελφοῦ, τὴν θέ-
 σιν τοῦ ἀδελφοῦ κατέχων.
 Ἀντ-ἀδικέω· ἀνταποδίδω τὴν προσγενο-
 μένην μοι ἀδικίαν· ἀλλήλους Πλάτ. Θεαιτ.
 175, μτγν.
 Ἀντ-ἀδικητέον· β. ἱπιθ. τοῦ προηγ. Μάξ.
 Τύρ. 18, 5.
 Ἀντ-ἄδω (ῥ' ἄδω)· ἄδω ἐναντίον, ἀπαντῶ
 εἰς τι· ἡν τοῦτο ὄρεται, ἀντάσσομαι· Ἀριστ.
 ἑκκλ. 887· περί τῶν περὶ τῶν Ἀριστοτ. Ζ.
 1, 9, 8, Πλούτ. ἡθ. σ. 794· ἀμιλλῶμαι
 πρὸς τινα ἐν τῷ ἄδῃν Λουκ. ἀλ. 6, ἀν-
 τίστας Αἰλ. Ζ. 1, 4, 16 περί τοῦ ἀλλέκτορος·
 πῶς ἀντασθῆναι Πολύδ. 4, 112. Παρ' Ἑσυχ.
 ἀντάζει· ἐναντιοῦται.
 Ἀντ-αείρω· ἀνταίρω, ὃ ἴδε. - Μέσ. ἀνταεί-
 ρομαι χεῖράς τινι = σηκώνειν τὰς χεῖρας ἐ-
 ναντίον τινός εἰς ἀγῶνα Ἦρ 3, 144· καὶ
 ἀδελμον, 8, 140, 1.
 Ἀντ-αείρει, ὁμορ. ἀντὶ ἀντήεις· ἐχθρικός
 Πίνδ. Π, 9, 96.
 Ἀντ-αἰλος, 2· ἀντίπαλος, ἀνταγωνιστής·
 -νικός Μελ. ἐν Ἀνθ. 12, 68.
 Ἀντ-αῖα (= πλήρης θεήσεων ἀπευθυνόμενων
 πρὸς αὐτήν) 1) ἐπών. Ρέας Ὀρφ. ὕμν. 2)
 ἐπών. Ἐκᾶτης Ἡσίογ.
 Ἀντ-αἰδέομαι· αἰδοῦμαι ἀμοιβαίως τὸν
 αἰδοῦμενον· γυναικάς αἰδομένους ἀνταϊδε-
 οῦμαι ἰθὺλοῦσι Ξεν. Κύρ. 8, 1, 28, Πλούτ.
 Ἀντατος (ἄντα), 3· α) ἐναντίος, ἐναντίον
 ἀπευθυνόμενος· ἀνταῖα πληγὴ, adversum
 vulnus, πληγὴ ἀπ' ἐμπρός, εἰς τὸ στηθος
 Σοφ. Πλ. 188, Εὐρ. Ἀνθρ. 843· καὶ ἀνεῖν
 τοῦ πληγῆ Σοφ. Ἀντ. 1292· ἐν γέν. ἐναν-

τίος, πολέμιος, δυσμενής, ἐχθρικός· ἀνῶ-
 δαλα ἀνταῖα βροτοῖσι· Αἰσχ. χο. 581· «μήτ'
 ἀνταῖαν Εὐρίπῳ πνεύσαι κομπαν» = ἐναντίος
 ἄνεμος διὰ τὸν πλοῦν Εὐρ. 1. Α. 1324· 2)
 πρὸς ὃν στρέφεται τις δεόμενος, ἱκετεύων,
 Αἰσχ. ἀπ. 201· καὶ Ἡσίογ. ἀνταῖα· ἐναν-
 τία, ἰκέσιος, Αἰσχύλος Σαμίην, σημαίνει δὲ
 καὶ θαίμονα, καὶ τὴν Ἐκᾶτην δὲ Ἀνταῖαν
 λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἐπιπλέμπειν αὐτά· καὶ πρὸ
 τούτων, ἀνταῖας· πολεμίας, ἐχθράς. Σοφα-
 κλῆς Πολυεῖδω· ἀνταῖαν ἔκτοπον, χαλεπήν.
 Ἀντατος· 1) υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Γαίας, γί-
 γας ἐν Λιθύῃ, φονευθεὶς ὑπὸ Ἡρακλέους
 Πίνδ. 3) κωμῶδια τις τοῦ Ἀντιφάνους.
 Ἀνταίου πόλις· πρωτεύουσα τοῦ Ἀνταίο-
 πολιτοῦ νομοῦ ἐν τῇ Ἀνω Αἰγύπτῳ Στ. Βοζ.
 Ἀντ-αῖρω (ῥ' αῖρω)· σηκώνω ἐναντίον, -
 πόλεμον τινί Πολύδ. 15, 7· πρὸς Ἑρωτα
 μάχην Μελ. ἐν Ἀνθ. 12, 147· συνηθ. ἀμτδ.
 - τινί = σηκώνομαι κατὰ τινος, ἀντίσταμαι,
 ἀντάρει Πλάτ. Εὐθυδ. 272· - λακτέαμο-
 νίσις Δημ. 2, 24· πρὸς δύναιμι, 6, 5· «τὰ ἄκρα
 ἀνταίρειν τοῖς κατὰ Μερόην τόποις» = ὀφθαλμοὶ
 κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν Στράβ. 2, 1, 2·
 πρὸλ. Πλούτ. Αἰμ. Παύλ. 6, περὶ τῶν Ἀλπεων,
 «ἀνταίρειν πρὸς τὴν Λιθύην» = ὀφθαλμοὶ
 ἀπέναντι τῆς Λιθύης. Μέσ. τὸ αὐτὸ· γει-
 ρας ἀνταίρομενος· Θουκ. 3, 32· ὅπλα τινί,
 1, 53, Ξεν. Κύρ. 5, 4, 25, μτγν.· ἀνεῖν
 αἰτ. - τινί Λουκ. Ἑρμοτ. 33.
 Ἀνταῖς, - Ἀνταῖος· Ρώδιος νομισμ.
 Ἀντ-αἰσχύνομαι· αἰσχύνομαι καὶ ἐγὼ
 Ἀχ. Τάτ. 4, 8.
 Ἀντ-αἰτέω· αἰτῶ ἀντὶ τοῦ διδομένου· δι-
 δόντες μὲν εἰρήνην καὶ θυμολογίαν, ἀντι-
 τοῦντες δὲ τοὺς ἐκ τῆς νήσου ἄνδρας· Θουκ.
 4, 19· τί τινος Ἀππ. ἐμφ. 3.
 Ἀντ-αἰτεῖσθαι· αἰτεῖσθαι, κατηγορῶ ἐναν-
 τίον Δ. Κάσ.
 Ἀντ-αἰτίας, 2· ἀμοιβαίως αἰτίας Κλ. Ἀλ.
 στρωμ. σ. 932.
 Ἀντ-αἰχμαλωτεύω· αἰχμαλωτεύω ἀμοι-
 βαίως Ἰσίδ. Πηλ. ἱπιστ. σ. 103.
 Ἀνταίων, ὠνος· ἀνθρ. ὄν. νομίσμ.
 Ἀντ-αἰωρέομαι· αἰωροῦμαι ἀμοιβαίως
 Πλωτίν. 6, 5, 11.
 Ἀντακαῖος, ὁ· ἰδ. κητώδους ἰχθύος· «κῆ-
 τεα μεγάλα ἀνάκλινθα, τὰ ἀντακαίους κα-
 λέουσι, παρέχεται εἰς ταρίχευσιν» Ἦρ. 6, 53·
 «ἰχθύων γένη διάφορα, κορακίνοι τε καὶ μύλ-
 λοι καὶ ἀντακαῖοι» Αἰλ. Ζ. 1, 14, 23· ἀν-
 τακαῖον τάριχος = χαβιάρι Ἀντιφάν. ἐν Ἀ-
 θην. 3, 118.
 Ἀντ-ακολουθεῖω· ἀμοιβαίως ἀκολουθεῖω·
 «τὰς ἀρετάς φασιν ἀντακολουθεῖν ἀλλήλους»
 Δ. Δασρ. 7, 125.
 Ἀντ-ακολοῦσθαις, ἡ· τὸ ἀντακολουθεῖν
 Συνίσ.
 Ἀντ-ακολοῦσθαις, ἡ· τῷ προηγ. Κλ. Ἀλ.
 στρ. 2, σ. 436.
 Ἀντ-ακοντίζω· ἀκοντίζω, ῥίπτω ἐναν-
 τίον τινός Δ. Κάσ. 59, 28.
 Ἀντ-ακούω (ῥ' ἀκούω)· ἀκούω ἀμοιβαίως,
 ὡς ἀπάντησιν Αἰσχ. Εὐμ. 180, Σοφ. Οἶ. τ.

- 544, Εὐρ. ἰκ. 569, καὶ πεζ. Ξεν. ἀν. 2, 5, 16.
 Ἀντ-ακροάομαι· ἀμοιβαίως ἀκροᾶμαι
 Ἀριστ. Λυσ. 527.
 Ἀντ-ακρωτήριον, τό· ἀκρωτ. ἀπέναντι
 ἀκρωτηρίου κείμενον Στράβ.
 Ἀντ-αλαζανεύομαι· ἀμοιβαίως ἀλαζο-
 νεύομαι Εὐστ. σ. 590.
 Ἀντ-ἀλλάξω· ἐγείρω ἀλαλαγμὸν ἐναν-
 τίον τοῦ ἀλαλάζοντος Πλούτ. Φλαμιν. 4·
 περὶ τῆς ἡχούσης, ἀντηγῶ Δίσχ. Πέρσ. 382.
 Ἀνταλκίδας, οὐ· Σπαρτιάτης, ὁ ποιήσας
 τὴν διαβόητον Ἀνταλκίδειον εἰρήνην 387 π.
 Κ. Ξεν. καὶ Ἀνταλκίδας, ἐπιγρ.
 Ἀντ-ἀλλαγή, ἡ· τὸ ἀνταλλάσσειν, μετγν.
 Ἀντ-ἀλλαγμα, τό· δι' οὗ ἀνταλλάσσομεν
 τι· ἀλόγιστον δέ τι τὸ πλῆθος ἀντάλλαγμα
 γενναίου φίλου· Εὐρ. Ὀρ. 1157· δὲ. ἐν Κ.
 Δ. = λύτρον.
 Ἀντ-ἀλλαγματικές, 3· εἰς τὴν ανταλ-
 λαγὴν ἀναφερόμενος· ῥήματα, ὡς ὠνοῦμαι,
 πωλῶ, ἀλλάττω, Γαζ.
 Ἀντ-ἀλλακτέον· β. ἐπιθ. τοῦ ἀνταλλάσσω.
 Ἀντ-ἀλλαγος, 2· ἀντάλλαγον καλοῦσι
 τὸν ἀντὶ ἄλλου ἡλλαγμένον, οὐχὶ ἀνταλ-
 λων· Σουίδ.
 Ἀντ-ἀλλάσσω· δίδωμι καὶ λαμβάνω ἀντ'
 αὐτοῦ ἄλλο Θουκ. 3, 82· ἰδ. μέσ. Δίσχ.
 χο. 131· τί τινος Εὐρ. Ἐλ. 1094· «μηδ'
 ἀνταλλάξασθαι μηδεμιᾶς χάριτος μηδ' ὥφε-
 λείας τὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας εὐνοίαν» Δημ.
 6, 10 καὶ συχνά, «ἀνταλλάξασθαι ἀντιπά-
 λους ἀκκεδαμονίους ἀντὶ Θηβαίων», 16, 5.
 Ἀντ-ἄλλος· ἴδ' ἀντάλλαγος.
 Ἀνταλλος· Δελφός τις, ἐπιγρ.
 Ἀντ-ἀμείβομαι· ἀνταποδίδω· «παθὼν
 κακῶς κακοῖσι» = ἀποδίδω κακὸν ἀντὶ κακοῦ
 Δίσχ. ἐπτ. 1040, «τινὰ κακοῖς, χο. 121·
 «ἐν ἐπιστάμει μέγα, τὸν κακῶς τι θρώντα
 δεινὸς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς» Ἀρχιλ. 118·
 «τινὰ ἀντὶ τινος Ἀριστ. Θεσμ. 721· ἀπο-
 κρίνομαι, ἀπαντῶ, «οἱ ἀνταμείβει ῥήματα»
 Σοφ. Οἰ. Κ. 818· «οὐδ' ἀνταμείβει μ' οὐ-
 δέν», 1275· ἀνταμείψασθε, Φιλ. 230· τοῖς-
 δε Ἦρ. 9, 79.
 Ἀντ-ἀμειψίς, ἡ· ἀνταπόδοσις, μετγν.
 Ἀντ-ἀμοιβή, ἡ· τῇ προηγ. μετγν.
 Ἀντ-ἀμυνα, ἡ ἀμυνα ἐναντίον τινός, μετγν.
 Ἀντ-ἀμύνομαι· ἀμύνομαι ἐναντίον τινός,
 ἐκδικεῖσθαι Θουκ. 4, 10· τὸν ἐχθρόν κακοῖς
 Σοφ. Ἀντ. 639.
 Ἀντ-ανα-δαίνω· ἀμοιβαίως ἀναδίνω
 Θεόδ. Περὶ 8, 186.
 Ἀντ-ανα-διδᾶζω· ἀναδιδᾶζω ἀμοιβαίως
 Ξεν. Ἐλ. 3, 2, 15.
 Ἀντ-ανα-δοᾶω· ἀναδοᾶω ἐναντίον Ἀπκ.
 ἐμφ. 2, 131.
 Ἀντ-ανα-γιγνώσκω· ἀναγιγνώσκω βι-
 βλίον ἀντιπαράβαλλον πρὸς ἄλλο Κρατίν.
 ἐν Β. Ἀν. 410· «ἀνταγινῶναι· ἀντιβάλ-
 λειν βιβλίον» Πτοχ.
 Ἀντ-ανα-γνώστης, ὁ· ὁ παραβάλλον βι-
 βλίον τι μὴ ἄλλο ἀντίγραφον τοῦ αὐτοῦ
 βιβλίου. Ἐν ἀρχ. λεξ. ἡ ἀναγνωρίζων.
 Ἀντ-αν-ᾄχω (ἴδ' ᾄχω)· εἰς ἐναντίας, καὶ

- ἐγὼ ἀνᾄχω· ναὺς Ἦρ. 6, 14, Θουκ. 7, 37·
 «ναυσί, 7, 52· συνηθ. ἄνευ τοῦ ναῦς, ἐκπλῶ
 ἐναντίον τινός Ξεν. Ἐλ. 2, 1, 23· καὶ μέσ.
 Θουκ. 4, 13, Ξεν. Ἐλ. 1, 1, 5. Μετγν.
 τανήγστο πρὸς τὸ μετρίκιον ὡς ἀμυνόμε-
 νος» Πλάτ. Ἐρμ. 398.
 Ἀντ-ανα-δίδωμι (ἴδε δίδωμι)· ἀναδίδω
 ἀμοιβαίως Πλανούδ. Ὀδιδ. μετ. 3, 498.
 Ἀντ-αν-αἰρεσις, ἡ· ἀμοιβαία ἀναιρέσις
 Ἀριστοτ. τοπ. 8, 3.
 Ἀντ-αν-αἰρέω (ἴδ' αἰρέω)· 1) ἀμοιβαίως
 μετ' ἄλληλων ἀναιροῦμεν Δημ. 18, 231, ὡς
 ἐν τῇ λογαριασμῶ, ἐκν ἑσόδα καὶ ἑσόδα
 συμφορῶσι· πρὸλ. Πλούτ. ἡθ. σ. 20· 2)
 ἀφανίζω, φονεύω ἀμοιβαίως, μετγν. «ἀντα-
 νελίσθαι· λαθεῖν χεῖρονα» Ἠσυχ.
 Ἀντ-αν-αἶρω· ἀντάρω.
 Ἀντ-ανά-κλασις, ἡ· 1) τὸ ἀντανάκλα-
 σθαι, περὶ τῆς ἡχούσης· φωνῆς Πλούτ. ἡθ.
 σ. 502· 2) παρὰ ἥτορον. ἡ μετὰδρασις τῆς
 αὐτῆς λείξεως εἰς ἄλλην σημασίαν ἀντίθετον,
 Κοιντλ. 9, 3, 68.
 Ἀντ-ανα-κλασμός, ὁ· τῇ προηγ. μετγν.
 Ἀντ-ανα-κλαστικός, 3· ἀναφερόμενος
 εἰς τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον· «ἀντανουμῖαι ἀν-
 ταν», γραμ.
 Ἀντ-ανά-κλαστος, 2· εἰς τὸ αὐτὸ ἐπι-
 στρέφων Πρίσκ. 11, 1, 1.
 Ἀντ-ανα-κλάω (ἴδε κλάω)· ἐπιστρέφω
 πρὸς τὰ ὀπίσω προσκραῖω εἰς τι, περὶ τοῦ
 ἡχου καὶ τοῦ φωτός Πλούτ. ἡθ. σ. 690. Μέσ.
 ὡς· «ἐφ' ὕδατος ἀντανεκλωμένη ἡλιακή ἀ-
 κτίς» Σ. Ἐμπ. πρ. ἀστρ. 82· περὶ τοῦ ἡχου
 σοφ. Σολ. 17, 19· μετγν. «σχῆμα τῆς ἀντα-
 νουμίας σύνθετον, καὶ ἀντανεκλωμένον ἐκλήθη
 ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν εἰς αὐτὰ ἀντανεκλωμέ-
 νων σωματίων» Ἀπολλ. συντ. σ. 175· ὡς.
 «στρεφὴ μὲν, ὅτε πρὸς αὐτοὺς ἀντανεκλῶν-
 ται οἱ στίχοι, ὅθεν καὶ ἀντανεκλωμένοι λε-
 γονται εἰς αὐτοὺς στρέφοντες καὶ ἀντιστρέ-
 φοντες τοὺς διαλεγόμενους» Ἰ. Σικελ. ἐν
 Βαλζτ. ῥητ. τ. 6, σ. 128.
 Ἀντ-ανα-κλίνωμαι· ἀνακλίνωμαι, πλά-
 γιάζω καὶ ἐγὼ Νικ. Εὐγ. 7, 328.
 Ἀντ-ανα-κοπή, ἡ· ἀμοιβαία ἀνακοπή ἀ-
 πόκρουσις Ἀριστοτ. κόσμ. 4, 31.
 Ἀντ-ανα-κόπτω· ἀμοιβαίως ἀνακόπτω ἡ
 ἀπωθῶ, Β. Ἀν. σ. 34.
 Ἀντ-ανα-κράζω· ἀνακράζω εἰς ἐναντίον
 Ἀπκ. Μίθρ. 26.
 Ἀντ-ανα-κύκλῃσις, ἡ· ἀμοιβαία ἀνακύ-
 κλῃσις ἱστοτολ. διατ. 7, 36.
 Ἀντ-ανακλίσκω (ἴδ' ἀναλίσκω)· ἀμοιβαίως
 καταναλίσκω, φονεύω Εὐρ. Ὀρ. 1153.
 Ἀντ-ανα-λύω· ἀμοιβαίως ἀναλύω Ἀμ-
 φιλ. σ. 180.
 Ἀντ-ανα-μένω· περιμένω καὶ ἐγὼ Θουκ. 3, 12.
 Ἀντ-ανα-παύομαι· ἐπίσης ἀναπαύομαι
 Πολύταν. 1, 14.
 Ἀντ-ανα-πέμπω· ἀναπέμπω εἰς ἐναντίον
 μετγν.
 Ἀντ-ανα-πίμπλημι (ἴδε πίμπλημι)· πλη-
 ρῶ ἀμοιβαίως, ὡσαύτως Ξεν. Ἐλ. 2, 1, 12
 Ἀντ-ανα-πλέκω· ἐναμύλλως πλέκω - τῶν

ἡλεαγρείους στεφάνους Φιλ. ἐν Ἀνθ. 4, 2
 Ἀντ-ανα-πληρώω· ἀμοιβαίως ἀναπληρῶ
 ἢ συμπληρῶ Διημ. 14, 17. «ἢ ἀντινομιᾶ
 ἀναπληροῦσα καὶ τὴν θέσιν τοῦ ὀνόμα-
 τος καὶ τὴν τάξιν τοῦ ῥήματος» Ἀπολλ. π.
 συντ. σ. 14, 1.
 Ἀντ-ανα-πληρῶσις, ἢ· ἀμοιβαία ἀνα-
 πληρῶσις Ἑπικούρ. ἐν Δ. Λαερ. 10, 48.
 Ἀντ-αν-άπτω· ἀμοιβαίως, ἢ ἀντί πυρὸς πυρ
 ἀνέκτω Νικηφ. ἐν Βαλτζ. ῥητ. τ. 1, σ. 495.
 Ἀντ-αν-ά-στασις, ἢ· ἡ ἐξ ἐναντίας ἀνέ-
 στασις Εὐστ. ἐρ. σ. 291.
 Ἀντ-ανα-στρέφω· ἀμοιβαίως ἀναστρέφω
 κλ. Ἀλεξ. παιδ. 1, 13.
 Ἀντ-ανα-τρέχω· πάλιν ἀνατρέχω, κλείω
 ἐπὶ τὸν τινός, περὶ τῆς ἐπιθετικῆς, ἥτις ἦν
 κυριώτατη· «ἴνα ἀνατρέχον τὸ θέρμα κα-
 λῶν τὴν διαίρεσιν» Π. Αἰγ. σ. 197.
 Ἀντ-ανα-φέρω (ὅδε φέρω)· ἀμοιβαίως ἢ
 ἀντιμῶν ἀναφέρω· «καὶ τῶν ποιητῶν ὑπ-
 ἐναντίως πρὸς αὐτοὺς ἀνταναφέρουσαι τὴν
 πῆλιν» Πλούτ. ἡθ. σ. 20, ἀντισταθμίζω Θε-
 μιστ. λ. 7, σ. 99.
 Ἀντ-ανα-φύω· ἐξ ἐναντίας ἀναφύω Κύρ.
 Ἀλεξ. γλαφ. 1, 161.
 Ἀντ-ανα-φωνέω· τὸ ἐναντίον ἀναφωνῶ, μετγν.
 Ἀντ-ανα-χωρέω· ὡσαύτως ἀναχωρῶ, ἀπο-
 σφραγίζω Ἀριστ. τ. 2, σ. 529.
 Ἀντ-ανδρῆ· ἀμαζῶν Κ. Σμ.
 Ἀντ-ανδρῆς· Βοιωτὸς, ἐπιγρ.
 Ἀντ-ανδρός, 2· ὁ ἐν τῇ θέσει τοῦ ἀνδρός,
 ἀντικαθίστων ἄλλον Λουκ. νεκρ. δι. 16, 2.
 Ἀντ-ανδρός, ὁ· 1) στρατηγός Διολεῶν ἀφ'
 οὗ ἡ Ἀντανδρός Στ. Βυζ. 2) στρατηγὸς Μεσ-
 σηνίου Πανσ. 3) Σικελιώτης ἱστορικός, πατ.
 Ἀθακλέους Δ. Σικ. 4) Ἀθηναῖος, πατ.
 Καλλιπύου τινός, Ἀραφῆνιος· ἄλλοι, ἐπιγρ.
 Ἀντανδρός, ἢ· πόλ. ὑπὸ τὴν Ἰῶν πρὸς
 τὴν Μυσίαν τῆς Αἰολίδος, κατὰ τινες τῶν Πε-
 λαγον, κατ' ἄλλ. τῶν Αελέγων, κατ' Ἀντ-
 ανδρῶν Θουκ. Π χωρὰ Ἀντανδρία.
 Ἀντ-άν-ειμι (τό· εἰμι)· τὸ ἐναντίον ὑφου-
 μεν· «ἥρωτο τὸ ὕψος τοῦ τείχους μέγα καὶ
 τὸ χωμα οὐ σχολαίτερον ἀντανῆσι αὐτῶν»
 Θουκ. 2, 75.
 Ἀντ-αν-είργω· ἀμοιβαίως ἀνείργω Μεν.
 Φιλ. 8, 241.
 Ἀντ-αν-ελίττω· κάμπτω πρὸς τὸ ὀπίσω,
 Φιλ. ε. σ. 166.
 Ἀντ-αν-έλκω· ἀνέλκω, τοῦ ἐναντίον Νικ.
 Εὐγ. 6, 397.
 Ἀντ-αν-έρχομαι· τὸ ἐναντίον ἐπανερχο-
 μαι Θεόδ. Πρόδρ. Ροδ. σ. 9.
 Ἀντ-αν-έχω (τό· ἔχω)· ἀμοιβαίως ὑφώνω
 Πολύκαιν. 6, 19.
 Ἀντ-αν-ίσω· ἀμοιβαίως ἐξισώνω Ἰώστ.
 Ἰουδ. ἀρχ. 9, 7, Συνέσ. σ. 126.
 Ἀντ-αν-ίστημι (ὅδε ἵστημι)· τὸ ἐναντίον
 ἀνίστημι, ἀντιθέτω Πλούτ. ἡθ. σ. 348. Μίσ-
 και ἀντιθ. χρόν., ἀνίσταμαι, ἀνθίσταμαι ἐ-
 ναντίον τινός· «ἔρωτε Σοφ. Τρ. 441, Πλούτ.
 Ἀλεξ. 51.
 Ἀντ-αν-ίσχω· ἐξ ἐναντίας ἀνίσχω, ἀνα-
 τίλλω βασιλ. Μ. τ. 1, σ. 33.

Ἀντ-αν-ίσωμα, τό· δι' οὗ ἐξισοῦται τι
 Ἰώστ. Ἰουδ. ἀρχ. 18, 9, 7.
 Ἀντ-αν-ίσωσις, ἢ· ἐξισωσις Πορφύρ. ἐν
 Εὐσεβ. εὐαγγ. προπ. 11, σ. 558.
 Ἀντ-αν-όδος, ἢ· ἐναντία ἀνόδος Θεογ.
 Σιμοκ. 2, 14.
 Ἀντ-αν-οίγω· τὸ ἐναντίον ἀνοίγω Λουγ.
 π. 5φ. 34, 4.
 Ἀντ-αν-ορίθα· θωρ. = Ἀντηνορίθα
 Τρῶες Πίνδ.
 Ἀντ-ανύω, π. ἀντί ἀνατάνω.
 Ἀντάνωρ· Πίετος Πολύδ.
 Ἀνταξ· ἐν μέρει Ὑσγ.
 Ἀντ-ἀξιος, 2 καὶ 3· τὴν αὐτὴν, ἴσην ἔχων
 ἀξίαν· «ἰσηρὸς ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλ-
 λων» Ἰλ. λ. 514 (Πλάτ. συμπ. 214)· «ψυ-
 χῆς ἀντάξιον», ι. 401· «κείνων ἕκαστος δέκα
 ἀνδρῶν ἀντ.» Ἡρ. 7, 103· «πᾶς ὁ χρυσὸς ἀ-
 ρετῆς οὐκ ἀντ.» Πλάτ. νόμ. 5, 728 καὶ ἐπόμ.
 Ἀντ-αξιόω· ἀνταπαιτῶ Θουκ. 6, 16.
 Ἀντ-απ-αιτέω· ἀπαιτῶ ἀμοιβαίως, τοῦ-
 ναντίον Θουκ. 3, 58, Πλούτ. Σόλ. 3.
 Ἀντ-απ-αμείδομαι· λίαν ἀπαμείδομαι
 Τυρτ. 8, 6.
 Ἀντ-απ-αστράπτω· τὸ ἐναντίον ἀστράπτω.
 Ἀντ-απατάω· ἀμοιβαίως κατὰ τὸν αὐτὸν
 τρόπον ἀπατῶ Ἰώστ. Ἰουδ. ἀρχ. 5, 8, 11.
 Ἀντ-απ-αύγασμα, τό· λάμψις ἀνταν-
 κλωμένη Θεόδ. Στουδ.
 Ἀντ-απειλέω· ἀμοιβαίως ἀπειλῶ Φιλ. τ.
 2, σ. 469, ἄλλ. μετγν.
 Ἀντ-απ-ερύκω· τὸ ἐναντίον ἀποκρούω
 Ἀνθ. 15, 14.
 Ἀντ-απ-έρχομαι· ἀμοιβαίως ἀπέρχομαι
 Θεόδ. Πρόδρ. Ροδ. 1, 75.
 Ἀντ-απο-δείκνυμι· τὸ ἐναντίον ἀποδει-
 κνύω Ξεν. συμπ. 2, 22, Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 26.
 Ἀντ-απο-δέχομαι· ἀμοιβαίως ἀποδέχο-
 μαι, μετγν.
 Ἀντ-απο-δίδομι (ὅδε δίδωμι)· τὸ ἐναν-
 τίον ἀμοιβαίως ἀποδίδω, ἢ δι' οὗ λαβὼν· τὸ
 σύνθημα Ξεν. Κύρ. 3, 3, 58· «ὁφείλημα ἀντ-
 αποδοτέον» Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 9, 2· ἐν γέν.
 ἀνταμείβω, ἀνταποδίδω, Βατραχ. 187· τὸ
 ὅμοιον Ἡρ. 1, 18· «νῦν ἀνταπόδοτε» Θουκ.
 3, 40· τὸ ἴσον, 1, 43· «ἀνταποδοῦναι ἀρε-
 τήν» = δεικνύμαι γενναῖος πρὸς τὴν ἀνταπό-
 δοσιν, 4, 19· ὕδριν = ἀνταποδίδω ὕδριν μὲ
 ὕδριν Πλούτ. ἡθ. σ. 825· πρὸλ. Πλάτ. Παρμ.
 128, Τιμ. 20, ὡς ἀντίστοιχον ἀντιθέτω· «ταῖς
 λύκαις καὶ ἡδοναῖς τὴν τούτων ἀντιστροφὴν
 ἐξίν», Φιλ. 40· ῥίπτω πρὸς τὸ ὀπίσω, ἀντα-
 νακλῶ, περὶ τοῦ φωτός ἢ τοῦ ἤχου Πλούτ.
 Σόλ. 32, Τιμοκ. 27, Δ. Ἄλ. καὶ ἄλλ. μετγν.
 Ἀντ-ἀντιστοιχῶ, «εἰ μὴ δαὶ ἀνταποδοῖσθαι
 τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα» Πλάτ.
 Φαῖδ. 72 καὶ γραμ.
 Ἀντ-από-δομα, τό· ἀνταπόδοσις, Κ. Δ.
 Ἀντ-από-δοσις, ἢ· 1) τὸ πάλιν ἐξοδεῖν
 Θουκ. 4, 81. Συνθ. ἀνταμοιβή Ἀριστοτ.
 ἡθ. Νικ. 5, 5, 8· χάριτος Μέν. μοναστ.
 330· πρὸλ. Δ. Σικ. 20, 100· «ἀνταπόδοσιν
 ποιέσθαι» = ἀνταποδοῦναι, πληρῶναι τὸ
 χρέος Παλῶν. 6, 5, 2) ἀντιθέτω, ἀντιτίθε-
 ναι

Ἀντ-αυγάζω· ῥίπτω ὅπως τὴν αὐγὴν, τὴν λάμψιν Ἠλιόδ. Αἰδ. 1, 2· λαμπρύνω Φιλ. τ. 2, σ. 260.
 Ἀντ-αυγάσσεια, ἡ ἀνταύγεια, γλωσσ.
 Ἀντ-αύγεια, ἡ ἀντανάκλασις φωτός, λάμψις Ξεν. κυν. 5, 18· ὥσπερ ἐν τοῖς ἐσώπτοις τὰ φαινόμενα κατ' ἀνταύγειαν Πλούτ. 39, σ. 589· ὅτι τὴν τῆς χιόνης ἀνταύγειαν Δ. Σικ. 17, 82.
 Ἀντ-αυγέω· ἀντανάκλω τὴν αὐγὴν, τὸ φῶς· ἀνταυγῆς πρὸς Ὀλυμπον ἀπαρδῆτοις προσώποις· Ἐμπεδ. ἐν Πλουτ. 39, σ. 400· πρὸλ. Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 11, 471· πρὸλ. Εὐρ. Ὀρ. 1533· ἀντιλάμπει Σχολ. Ἰπ. παρ. σ. 253.
 Ἀντ-αυγῆς, 2· ὁ ἀνταύγειαν ἔχων· ἀτρέφαν ἀνταυγῆς κόρας· Εὐρ. ἐν Ἀριστ. Θεσμ. 902· λευκὴν καὶ ἀνταυγῆ τὴν χιόνα· Δ. Σικ. 17, 82.
 Ἀνταύγης· ἐπών. ἡλίου Ὀρφ. Ὑ. 5, 9.
 Ἀντ-αυδάω· ἀμοιβαίως λαλῶ, ἀποκρίνομαι, -τινὰ Σοφ. Πλ. 1470.
 Ἀντ-αυλέω· αὐλῶς ἐναντίον τινός· οὐκίω θεῶν ἀνταυλῆσας (ὁ Μαρσῦας) Ἀγαθ. ἱστ. 4, 23.
 Ἀντ-αύω· ἀμοιβαίως αὐξάνω Νικηφ. Βλεμμ. ἱστ. φασ. σ. 62.
 Ἀντ-αὐ· ἀντηγῶ· ἐκ νεφίων δὲ οἱ ἀντάυστε βρονταί Πίνδ. Η. 4, 197.
 Ἀντ-αφ-αίρεσις, ἡ· ἀμοιβαία ἀφαίρεσις Νικόμ. ἀριθμ. 1, 13.
 Ἀντ-αφ-αίρῶ (ἴδ' αἰρέω)· τὸ ἐναντίον ἀφαιρῶ Ἀριστ. τ. 2, σ. 530· -Μέσ- τὴν ψυχὴν Ἀντιφ. 4, α. 7.
 Ἀντ-αφ-εστιάω· ἴδ' ἀντρεστιάω.
 Ἀντ-αφ-ῖημι (ἴδ' ῖημι)· ἀμοιβαίως ἀφῆναι· ἀνταφῆκα σοι πάλιν· Εὐρ. Ἰ. Α. 478.
 Ἀντ-άχαρ· πόλ. Ἰνδίας Πλούτ.
 Ἀντ-άω (ἀντα), ἰων. ἀντίω, καὶ Ὀρ. παρτ. ἡντιον Ἰλ. 4, 423 (πρὸλ. ἀντιάω καὶ τὸ ἴν πεζ. ἀντί τούτου εὐχρ. ἀπαντάω)· ἀπαντῶ, ἐρχομαι εἰς ὑπάντησιν, περὶ προσώπων· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἦντησ' οὐδ' ἴδον· Ἰλ. δ, 375· μετὰ δούτ, ζ, 399, η, 423, Σοφ. Τρ. 898, Εὐρ. Ἰ. Α. 802· μετὰ γεν. Ὀδ. π, 254, ἐν ἰθρυκῇ σημασίᾳ, ὡς· Ἰλ. π, 423. Περὶ πραγμ. (κατὰ τὴν γένεσιν) γίνονται μέτοχος, μετέχω, μετὰ γεν. -μάχης Ἰλ. η, 158· -ὀπωπῆς Ὀδ. δ, 327, τ. ε. δρᾶν. -δαίτης, γ, 44· -ἀλώ-σιος· ἀλγυμαλῶσιζεσθαι Πίνδ. Ὀ. 11, 44· -ἀλδς Ἰσχυ. ἱκ. 36· -εἰνίων Ἠρ. 2, 119· ἀποικίετο τῶν ὑπὸ Κύρου ἦντησε· = ὅσα συνέδρσαν αὐτῷ ἀπὸ τὸν Κ., 1, 114· καὶ μετ. αἰτ. Σοφ. Ἀντ. 969, = ἀ σπέρμα μὲν ἄντασ' Ἐρεχθιδᾶν, ἡ ὀρθότηρ. καὶ ἐνταυθα μετὰ γεν. καὶ ἡ αἰτ. σπέρμα σημαίνει τὸ κατὰ τι· Οἰ. Κ. 1446 κατὰ τινα χειρ. = πρὸς ἀντήσιν κακῶν, δι. γρ. κακῶν.
 Ἀντέας, οὐ· Μακεδῶν τις Ἄρρ.
 Ἀντ-εγ-γράφω· ἐγγράφω ἀντί τινος ἄλλου Δημ. 25, 73.
 Ἀντ-εγ-γυάω· ἀμοιβαίως ἐγγυῶ, ὑποχρύνω Θεόδ. Πρόδρ. Ῥοδ. σ. 142.
 Ἀντ-εγείρω· τὸ ἐναντίον, ἢ ἀντί τινος

ἐγείρω· -ναὸν Δ. Κάσ. 69, 12, ἄλλ. μετν.
 Ἀντ-ἐγερσις, ἡ· ἀμοιβαία ἐγέρσις Θεόδ. Πρόδρ. Ῥοδ. σ. 50.
 Ἀντ-εγ-καλέω· ἀμοιβαίως ἐγκαλῶ, κατ' τηγοῶ Δημ. 40, 14, Πλούτ. Ἀντ. 55.
 Ἀντ-ἐγ-καίμαι· ἀμοιβαίως ἐγκαίμαι Εὐστ. Ὀδ. σ. 1863.
 Ἀντ-ἐγ-κλήμα, τὸ· ἐναντία ἐγκλήσις, κατ' ἡγορίαν Κοιντ. 7, 5, Βαλτζ. ῥητ. τ. 4, σ. 647.
 Ἀντ-εγ-κλήματις, 3· ἀντέγκλημα περιέχων Βαλτζ. ῥητ. τ. 4, σ. 673· ἐπίρ- -ως Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. 1, 834.
 Ἀντ-ἐγ-κλήσις, ἡ· ἴδ' ἀντεναγωγή.
 Ἀντ-εγ-κύκλια, τὰ· ἐγκύκλια γράμματα, δι' ὧν διατάσσονται τὰ ἐναντία τοῖς προτέροις ἐγκυκλίσις Εὐάγγ. ἱστ. ἐκκλ. 3, 7.
 Ἀντ-εγ-χαράσσω· ἀμοιβαίως ἐγχαράσσω Κ. Μαν. χρόν. 4338.
 Ἀν-εγ-χειρίζω· τὸ ἐναντίον ἐγχειρίζω Δ. Κάσ. 60, 24.
 Ἀντεία· θυγ. Ἰοδέτου, σύζ. Προΐτου ἐν Λυκίᾳ, ἄλλ. Σθενόδοια Ἰλ. 2) ἑταῖρα, δούλη τοῦ Ἠλείου Χαρσιίου ἢ Κασίου Δημ. 3) = Ἀντίον.
 Ἀντείας· οὐδ' Ὀδυσσεύς καὶ Κίρκη Δ. Ἀλ.
 Ἀντ-εικάζω· ἀμοιβαίως εἰκάω, παραβάλλω· ὁ δ' ἀνακραγὼν ἀντήσας· αὐτὸν πάρνοσι· Ἀριστ. σφ. 1311· ἀντεικάσομαι· Πλάτ. Μέν. 80.
 Ἀντ-εικάσια, ἡ· ἀμοιβαία παραβολή Σχολ. Ἰλ. θ, 556.
 Ἀντ-εικόνημα, τὸ· ἀπεικόνισμα, μετν.
 Ἀν-τεῖνω, = ἀνταῖνω.
 Ἀντεῖπειν (ἴδ' εἰπεῖν, ἀντιλέγω καὶ τὸ ἐ- πόμ.)· ἐναντίον τινός εἰπεῖν, ἀντιλέγειν, τραγ. καὶ πεζ. -τινὶ καὶ -πρὸς τινα Πλάτ. Φιλ. 19· ὁ ἄσπαστος πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ Ἀγης- σιλῶν ἀντεῖπειν = ὡμίλησεν ἐναντίον αὐ- τοῦ πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ Ἀγ. Ξεν. Ἐλ. 3, 3, 3· -εἰρήνη = μὴ συγκατανεύσαι εἰς τὴν εἰρ., Ἀγης. 2, 21· ἀντεῖπειν ἔπος· Εὐρ. Ἰ. Α. 1391· -οὐδὲν, δίκαια· κατὰ ἀντεῖπειν τινα = ἀνταποδίδωμι τινὶ τὰς κακολο- γίας Σοφ. Ἀντ. 1053.
 (Ἀντ-εῖρω ἴδ' εἶρω), μέλ. ἀντεῖρω = ὁ δ' ἀντε- λέξω, -τινὶ Πλάτ. πολ. 9, 580· «τάδ' ἀν- τερεῖς πρὸς αὐτὸν» Ἀριστ. νεφ. 1082· ἀπολ. «ἐκφοβεῖν τοὺς ἀντεροῦντας» Θουκ. 3, 42, συγχάνει· οὐδὲν ἀντεῖρήσεται = δὲν θα λε- χθῇ τίποτε ἐναντίον Σοφ. Τρ. 1184· πρὸλ. ἀντιλέγω, ἀντεῖπειν. -Μέσ. τὸ ἐναντίον ἐρωτῶ, ἀντεῖρετο Ἠρ. 1, 129· συνηθ. ἀορ. ἀντήρετο Ξεν. Κύρ. 2, 2, 22.
 Ἀντ-εῖς-άγω (ἴδ' ἄγω)· εἰσάγω ἀντί ἄλ- λου Πλάτ. ἈΕ. 369, Δημ. 9, 39.
 Ἀντ-εῖς-αγωγή, ἡ· τὸ ἀντείστασθαι τι ἄλλο, ῥητ. σχῆμα, ὅπου εἰς γενικὸν τινα διαγυρισμὸν ἀντείσσεται περίπτωσις τις τοῦ ἐναντίου ἐπίσης ὡς βεβαίον, π. χ. «ἡ- δὲ τὸ ζῆν, ἀλλὰ τότε ὑπὲρ πατρίδος ἀπο- θανεῖν δόξαν αἰώνιον παρασκευάζει» Βαλτζ. ῥητ. τ. 8, σ. 457, 678, 704.
 Ἀντ-εῖς-ακτέον· ῥ. ἐπὶ τοῦ ἀντείστασθαι μετν.

- *Ἄντ-εἰς-ακτος, 2^ο ὡς ἑνταῖς κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀντεπαγωγῆς φερόμενος Cic. ad Quinl. Fr. 2, 10.
 *Ἄντ-εἰς-εἰς-ἀλλῶ (εἰσβάλλω) τὸ ἐναντίον εἰσβάλλω· εἰς τὴν ἀρχὴν Δ. Κάσ. 48, 21.
 *Ἄντ-εἰς-ὁρομή, ἡ διαδοχὴ Κύρ. Ἄλ. εἰς Ἡσ. 58.
 *Ἄντ-εἰς-δύνα· ἀμοιβαίως εἰσδύω Εὐστ. Ἰλ. σ. 1111.
 *Ἄντ-εἰς-εἰμι (ἴδ' εἰμι)· ἀμοιβαίως εἰσέρχομαι Συνέσ. σ. 64.
 *Ἄντ-εἰς-έρχομαι (ἴδ' ἔρχομαι)· εἰσέρχομαι εἰς τὴν θέσιν ἄλλου Ἀριστ. τ. 1, σ. 61.
 *Ἄντ-εἰς-καλέω· ἀμοιβαίως καλῶ τινα νὰ εἰσέλθῃ, μτγν.
 *Ἄντ-εἰς-κρίνομαι· ἀμοιβαίως ἀναμειγνύομαι, μτγν.
 *Ἄντ-εἰς-οιδιάζω· ἀμοιβαίως εἰσοιδιάζω, εἰσφέρει B. Ἄν. σ. 883.
 *Ἄντ-εἰς-οικίζω· ἀμοιβαίως εἰσοικίζω, κατοικίζω Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 690.
 *Ἄντ-εἰς-πράσσω· ἀμοιβαίως εἰσπράττω, ἀπαιτῶ Φωτ. ἐν Οὐολφ. Ἄν. τ. 2, σ. 121.
 *Ἄντ-εἰς-φέρω (ἴδε φέρω)· τὸ ἐναντίον εἰσφέρειν, πληρώνω, ἐσφοράς Ἀριστ. Λυσ. 654· τὸ ἐναντίον εἰσάγω, νόμον Δημ. Λεπτ. 97· «καὶνὰ τινα θαμνόνια ἀντεσφύροντες» Δ. Κάσ. 52, 38.
 *Ἄντ-εἰς-φορά· ἀντίθετος εἰσφορά ἑσπαγωγὴ Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 230.
 *Ἄντ-εκ-βάλλω (ἴδε βάλλω)· τὸ ἐναντίον ἐκβάλλω, ἀπορρίπτω Θεολογ. ἀριθμ. σ. 26.
 *Ἄντ-εκ-θέω· τὸ ἐναντίον ἐκθέω Ἀρρ. 1, 21, 5.
 *Ἄντ-εκ-ὀλίβω· ἀμοιβαίως ἐκὀλίβω Ἰπποκρ. σ. 411.
 *Ἄντ-εκ-κλέπτω· ἐκκλέπτω ἀντί τινος· «ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο» Ἀριστ. Ἀχ. 501.
 *Ἄντ-εκ-χορίζω· ἀντεκφέρω Ἡσυχ.
 *Ἄντ-εκ-κόπτω· ἐκκόπτω πρὸς ἐκδοκίμην· «ὀφθαλμὸν Δημ. 24, 140, Δ. Σικ. 12, 17.
 *Ἄντ-εκ-πέμπω· τὸ ἐναντίον ἐκπέμπω Ξεν. Ἐλ. 4, 8, 25, μτγν.
 *Ἄντ-εκ-πλέω· ἐκπλέω μὲ τὸν στόλον ἐναντίον τινὸς Θουκ. 4, 13, Πλούτ. Λυσ. 10.
 *Ἄντ-εκ-πλήσσω (ἴδε πλήσσω)· ἀμοιβαίως ἐκπλήσσω, τρομάζω Δίλ. Ζ. Ἰ. 12, 15.
 *Ἄντ-εκ-πνέω· ἀμοιβαίως ἐκπνέω Γαλην. τ. 7, σ. 501.
 *Ἄντ-εκ-ρέω· ἀμοιβαίως ἐκρέω Γαλην. τ. 11, σ. 432.
 *Ἄντ-εκ-τασις, ἡ· τὸ ἐναντίον ἐκτείνεσθαι, ἀρχ. λεξ.
 *Ἄντ-εκ-τάσσω· ἀμοιβαίως παρατάσσω Ἀπκ. Ἰσπαν. 53.
 *Ἄντ-εκ-τείνω· τὸ ἐναντίον ἐκτείνω· «ἀντεκτείνειν αὐτὸν τοῦτοις» = ὁμοιοῦν, ἐξισοῦν, ἀντιπαρατείνειν Ἀριστ. βατρ. 1040.
 *Ἄντ-εκ-τίθημι (ἴδε τίθημι)· τὸ ἐναντίον ἐκθέτω, ἐξηγῶ Πλούτ. Ἀρατ. 1.
 *Ἄντ-εκ-τίνω (ἴδε τίνω)· ἀμοιβαίως ἐκτίνω, ἀνταποδίδω Φιλ. σ. 564.
 *Ἄντ-ἐκ-τισις, ἡ· ἀνταπόδοσις, ἐξδοκίμης Ἡσυχ.

- *Ἄντ-ἐκ-τιστον, 2^ο ἀμοιβαίως τιμωρηθεὶς Σχολ. Ἰλ. ω, 213.
 *Ἄντ-εκ-τρέφω· ἀμοιβαίως, πρὸς ἀνταπόδοσιν ἐκτρέφω· «ὅτι ἀντεκτρέφανται (οἱ παλαργοί), θρولىται παρὰ τοῖς πολλοῖς» Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 9, 13.
 *Ἄντ-εκ-τρέχω (ἴδε τρέχω)· ἐκτρέχω ἐναντίον, ἴδ. ἐπιπίπτω ἐναντίον ἐχθροῦ Ξεν. Ἐλ. 4, 3, 10 καὶ μτγν.
 *Ἄντ-εκ-φέρω (ἴδε φέρω)· ἀμοιβαίως ἐκφέρω, ἀντιτάσσω· «παρρησία παρρησίαν ἀντεφέρειν» Πλούτ. ἦθ. σ. 72.
 *Ἄντ-εκ-φύω· ἀμοιβαίως ἐκφύω, γεννῶ Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 146.
 *Ἄντ-ελαττόομαι· ἀμοιβαίως ἐλαττούμαι, ἡττώμαι Δ. Κάσ. 44, 27.
 *Ἄντ-ελαύνω· ἐλαύνω ἐναντίον Πλούτ. Νικ. 24.
 *Ἄντ-ελεγχμός, ἰων. ὁ· ἀνθελγμός, ὁ ἴδιος.
 *Ἄντ-ελ-λογέω· ἀντισταθμίζω μτγν.
 *Ἄντ-ελ-λογίζομαι· τῷ προηγ. μτγν.
 *Ἄντ-ελ-λογισμός· ἀντισταθμισμός, ἰων.
 *Ἄντ-ελ-λογος· τῷ προηγ. Εὐστ. Ἰλ. σ. 997.
 *Ἄντ-ελέλλω· ἀνατέλλω.
 *Ἄντ-ελπίζω· ἐξ ἐναντίας ἐλπίζω, νέν· ἔλπιδα λαμβάνω Θουκ. 1, 70.
 *Ἄντ-εμ-βαίνω (ἴδε βαίνω)· ἐμβαίνω ἀμοιβαίως Γαλην. γλωσσ. ἐν λ. γιγγλύματι.
 *Ἄντ-εμ-βάλλω (ἴδε βάλλω)· ἐμβάλλω ἀμοιβαίως ἡ εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, ἀμτῶ. ἡ ἐνν. στρατὸν, ἐξ ἐναντίας εἰσβάλλω· «ἀντεμβαλόντες εἰς τὴν Φωκίδα» Ξεν. Ἐλ. 3, 5, 4, Πολύβ. 5, 96· ἀνταποδίδω τὴν προσβολὴν Πλούτ. Φιλοπ. 18.
 *Ἄντ-ἐμ-βασίς, ἡ· ἀμοιβαία ἐμβασίς, περὶ τὸν πρὸς ἄλληλα συναθρομένον βασιλῆα Γαλην. τ. 4, σ. 10.
 *Ἄντ-εμ-βιδάξω· ἐμβιδάξω ἀντ' ἄλλου, ἴδ. εἰς πλοῖον Θουκ. 7, 13, Δημ. 4, 37.
 *Ἄντ-εμ-βόσσω· ἀμοιβαίως, ἐναντίον βοῶ B. Ἄν. 85.
 *Ἄντ-εμ-βοή· ἀντίθετος ἐμβοή Βαλτζ. βήτ. τ. 3, σ. 580.
 *Ἄντ-εμ-βολή, ἡ· ἐμβολή τοῦ ἐνὸς εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἄλλου· ὅθ. ἡ κεφαλὴ τοῦ ὅσπου ἡ εἰσπρηχόμενη εἰς τὴν κοιλότητα τοῦ ἄλλου ὅσπου Σουῖδ. ἱατρ.
 *Ἄντ-εμ-βριάζειν· ἀντεξετάζειν Ἡσυχ.
 *Ἄντ-εμ-βριμάομαι· ἀμοιβαίως ἀπειλῶ· «ἀπειλοῦντι δεινὰ ἀντενδριμάο» Νικητ. χρον. 9, 16.
 *Ἄντ-εμ-βάσασθαι· ἀνταποδοῦναι, ἐπιπληθεῖν Ἡσυχ.
 *Ἄντ-εμ-νὰ· πόλ. Σαδίωνων, κάτ. Ἀντιμνήτης Στ. Βυζ.
 *Ἄντ-εμ-παίζω (ἴδε παίζω)· ἐμπαίζω τὸν ἐμπαίζοντα Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 1112.
 *Ἄντ-εμ-πήγνυμι (ἴδε πήγνυμι)· ἀμοιβαίως, τὸ ἐναντίον ἐμπύγω· «πρὶν ἂν σχολῆς αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ» Ἀριστ. Ἀχ. 230.
 *Ἄντ-εμ-πίπλημι (ἴδε πίμπλημι)· ἀμοιβαίως ἐμπίπλημι, γεμίζω· «νομισματός ἐργου καὶ χρυσοῦ πάλιν ἀντεμπίπλει» Ἀντ. Πλάτ. νόμ. 4, 705· πρὸς ἀνταπόδοσιν· «ἐν

γινώσκει ἀντεμπλήσαντες Ξεν. ἀν. 4, 5, 28.
 Ἀντ-εμ-πίπρημι (ἴδε πίμπρημι) ἑμπί-
 ρημι, καίω πρὸς ἐκδίκησιν, «ἀντενέπιμπρα-
 σαν τὰ ἐν Ἑλληνιστῶν» Ἡρ. 5, 102.
 Ἀντ-εμ-πλέκω ἀμοιβαίως ἐμπλέκω, παθ.
 περιπλέκεσθαι, ἐναγκαλιζέσθαι ἀμοιβαίως,
 συμπλέκεσθαι εἰς ἄλληλα «ἀλλήλοισι ἀντεμ-
 πλεκόμενα ἐν ἀλύσει» Πολυδ. 1, 184.
 «ἀντεμπλεκόμενος καὶ κατασπαζόμενος» Ἰωσ.
 ἱουδ. ἀρχ. 16, 2, 5.
 Ἀντ-εμ-πλοκή, ἡ ἀμοιβαία ἐμπλοκή,
 συμπλοκή Μ. Ἀντων. 7, 50.
 Ἀντ-εμ-φαίνω ἐναντίον εμφάνω, ἀντι-
 λέγω, -ταὶ ἀποφάσεις Πολυδ. 18, 11.
 Ἀντ-εμ-φανίζω ἀντιδεικνύω Ἠσόχ.
 Ἀντ-εμ-φασίς, ἡ ἀντίφασις, ἀντίθεσις Σ.
 Ἡερ. πρ. γράμ. 57 ἀντίθετος, διάφορος ἐμ-
 φάνισις Στράβ. 2, σ. 109.
 Ἀντ-εμ-φύσσησις, ἡ ἀμοιβαία ἐμφύσσησις
 Θεόδ. Πρώτ. Ρωδ. σ. 232.
 Ἀντ-εμ-φωτεύω τοῦναντίον ἐμφωτεύω
 Εὐστ. ἐρ. σ. 160.
 Ἀντεμώων ἡ εἰδ. βοτάνης Διοσκ. 2, 208.
 Ἀντεμώωνιον ἀντιμόνιον, μέγν.
 Ἀντ-εν-αγαγή, ἡ ἀμοιβαία ἐναγαγή,
 ἐγγαμήσις ἀμοιβαία συνθήκη Βασιλικ. τ. 1,
 σ. 418.
 Ἀντ-εν-αντίωσις, ἡ στήμα, τρόπος ἐκ-
 φράσεως, καθ' ὃν διὰ τῆς ἀρνήσεως ἐννοίας
 τινὲς σημαίνοντες τὴν ἀντίθετον αὐτῆς, π.
 γ. οὐκ ἐλάχιστα μέγιστα Ἀλέξ. ἐν Βαλτζ.
 ῥήτ. τ. 8, σ. 481.
 Ἀντ-εν-δεικνύμι ἐνδείκνυμι τὸ ἐναντίον
 Γαλην. τ. 10, σ. 210.
 Ἀντ-εν-δειξις, ἡ ἐνδειξις τοῦ ἐναντίου
 Θεόδ. Στουδ. σ. 123.
 Ἀντ-εν-διδώμι ἀμοιβαίως ἐνδίδω Ἀριστ.
 ῥ. 694.
 Ἀντ-εν-δύσθαι (ἴδε δύω) τὸ ἐναντίον ἐν-
 δύσθαι «ἡ σώφρων ἀντενδύεται τὴν αἰδῶ»
 Πλούτ. ἡθ. σ. 139.
 Ἀντ-εν-δύρα, ἡ ἀμοιβαία ἐνδύρα Πολυδ. 7, 15.
 Ἀντ-εν-εδρεύω ἀμοιβαίως ἡ τὸν ἐνε-
 ρεῖοντά με ἐνεδρεύω Δ. Κάσ. 41, 51.
 Ἀντ-εν-εργέω ἐνεργῶ ἐναντίον τινός τι
 Διοσκ.
 Ἀντ-εν-εχυράζομαι λαμβάνω ἐνέχυρον
 ἀντὶ ἐνεχύρου Σχολ. Εὐρ. 1. 1406.
 Ἀντ-εν-έχυρον, τὸ ἐνέχυρον ἀντὶ ἐνε-
 χύρου Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 1, 1355.
 Ἀντ-εν-θεσις, ἡ ἀντίθετος ἐνθεσις Εὐστ.
 Ρωδ. σ. 1600.
 Ἀντ-εν-οικίζω εἰσάγω κατοίκους ἄλλους
 εἰς τὴν θῆσιν ἄλλων Τρέτζ. ἐπιστ. σ. 21.
 Παθ. Ἰώσ. ἱουδ. ἀρχ. 3, 8, 5.
 Ἀντ-εν-τίθημι (ἴδε τίθημι) ἐντίθημι ἀντὶ
 τινός Νικόμ. ἀριθμ. 2, 27.
 Ἀντ-ενώπιος, ὁ κατὰ πρόσωπον, κατὰ
 μέτωπον γινόμενος Κ. Μαν. γρ. σ. 3725.
 Ἀντ-εξ-άγω (ἴδ' ἀγω) ἀμοιβαίως ἐξάγω,
 περὶ ἐμπορευμάτων Ξεν. προσ. 3, 2 εἰς συμ-
 πλοκήν Πολυδ. 2, 18, Πλούτ. Ποπλ. 9 καὶ
 ἀντὶ αὐτ. ἀμτβ. ἡ ἐνν. στρατόν, ἐκστρατεύω
 ἐναντίον Πολυδ. 3, 66.

* Ἀντ-εξ-αίρω ἀμοιβαίως ἐξαίρω Φιλόστρ.
 σ. 511.
 Ἀντ-εξ-αιτέω ἐξ ἐναντίας, ἡ ἀπαιτῶ καὶ
 ἐγὼ τὴν παράδοσιν τινος Πλούτ. Ἀλεξ. 11.
 Ἀντ-εξ-αν-ίσταμαι ἐξανίσταμαι ἐναν-
 τίων Ἠλιόδ. λθ. 7, 19.
 Ἀντ-εξ-απατάω ἐξαπατῶ ἀμοιβαίως Δ.
 Κάσ. 50, 19.
 Ἀντ-εξ-απο-στέλλω ἀμοιβαίως ἐξα-
 ποστέλλω, μέγν.
 Ἀντ-εξ-αρμα, τὸ ἀντίθετον ἔξαρμα Θεο-
 λογ. ἀριθμ. σ. 25.
 Ἀντ-εξ-εἶμι (ἴδ' εἶμι) ἐξέρχομαι ἐναν-
 τίων τοῦ ἐλαύνοντος ἐχθροῦ Ξεν. Ἑλ. 4,
 5, 10, Πολυδ. 1, 24, 10.
 Ἀντ-εξ-ελαύνω ἐξελάνω ἐναντίον τι-
 νός, ἐνν. στρατόν, ἔκπον Πλούτ. Φιλοκ. 18.
 Ἀντ-εξ-επ-άγω τῷ προηγ. Λουκ. Βακχ. 3.
 Ἀντ-εξ-έρχομαι ἀντίεξιμι Ξεν. Ἑλ. 7, 2, 12.
 Ἀντ-εξ-ετάρχω πρὸς ἄλληλα ἐξετάρχω,
 παραβάλλων ἐξετάρχω - τοὺς τρόπους Λί-
 σχίν. 1, 8 - λόγους Λουκ. Ἑρμ. 30 κατὰ
 Β. Ἀν. σ. 27 «ἀνταγωνίζωνται χρήσιμον, οὐκ
 ἀντιβαλεῖν οὐδ' ἀντιετάρχασιν» - παρὰ τι,
 πρὸς τι Πλούτ. Τιμολ. 36. - Μίσ. ἀντιμε-
 τρούμαι πρὸς τινα, διαμφορεῖται αὐτῶ τὴν
 τιμὴν ἢ τὴν θέσιν, πρὸ τοῦ δικαστηρίου
 Λουκ. μισθ. συν. 11.
 Ἀντ-εξ-έτασις, ἡ παραβολή, σύγκρισις
 μεταξὺ δύο πραγμάτων γινομένη, ῥητ.
 Ἀντ-εξ-ετασμός, ὁ τῷ προηγ.
 Ἀντ-εξ-εταστικός παραβολητικός Μαξ. Τύρ.
 Ἀντ-εξ-εταστικός, ὁ ἀντιετάρχων Ἀ-
 φθον. σ. 29.
 Ἀντ-εξ-ευρίσκω, δι. γρ. ἀντὶ ἀντ-εφευρί-
 σκω, ὁ ἴδω.
 Ἀντ-εξ-ηγέομαι ἀμοιβαίως διηγέομαι
 Ὠρίγ. Κέλα. σ. 282.
 Ἀντ-εξ-ήγησις, ἡ ἐναντία ἐξήγησις Ἀ-
 θήν. 14, 634.
 Ἀντ-εξ-ιπεύω ἐλαύνω ὥσπερ ἐναντίον
 τοῦ ἐπιτιθεμένου ἐχθροῦ Πλούτ. Πομπ. 7,
 δι. γρ. ἀντεξίπασαν.
 Ἀντ-εξ-ισάζω ἀμοιβαίως ἐξιζάνω Σχολ.
 Ὄδ. λ. 309.
 Ἀντ-εξ-ίσταμαι ἐξίσταμαι, ὁπαχωρῶ πρὸ
 τινος Πλούτ. ἡθ. σ. 948 (κατὰ τὸν Θεο. =
 κατεξανίσταμαι).
 Ἀντ-εξ-ορμάω ἑορμάω ἐναντίον τινός Δ.
 Κάσ. 48, 47.
 Ἀντ-εξ-όρμησις, ἡ τὸ ἑορμάειν ἐναντίον
 τοῦ ἐπικαύοντος ἐχθροῦ Θουκ. 2, 91,
 Πλούτ. Πομπ. 69.
 Ἀντ-εξ-ωσις, ἡ (ὠθέω) ἀμοιβαία ἔξωσις
 Ἐπίκ. ἐν Δ. Λασρ. 10, 93.
 Ἀντ-επ-άγω (ἴδ' ἀγω) ἐπάγω ὁμοίως τὸ
 στρατεύμα ἐναντίον τοῦ ἐλαύνοντος ἐχθροῦ
 Δ. Σικ. Ἀρρ. «ἀντ. ποιήν τινι» = ἐπιβαλ-
 λω ποιήν ἀντὶ τινός Ἀριστ. 2, 9. -
 Συνηθ. (ἐνν. στρατόν) ἀμτβ. ἐλαύνω ἐναντίον
 τοῦ ἐπιτιθεμένου πολέμου Θουκ. 4, 124,
 Πολυδ. 12, 18.
 Ἀντ-επ-ᾶδω ἐπάδω ἀμοιβαίως Πλωτίν.
 4, σ. 437.

Ἀντ-επι-ρροθεύω ἄμοιβαίως ῥοθῶ Κ. Μαν. χρ. 4016.

Ἀντ-επι-σκόπητος, 2' ἄμοιβαίως ἔχων ἐπισκοπὴν Εὐστ. ἔρ. σ. 262.

Ἀντ-επι-σκοπᾶς, ὁ ἐναντίας, ἀντιζήλος ἐπισκοπὸς Γ'ρ. Ναζ. 2, σ. 8.

Ἀντ-επι-σκοπέω' ἄμοιβαίως ἐπισκοπεῖω Κ. Μαν. χρ. 3078.

Ἀντ-επι-σκήπτω' ἄμοιβαίως ἐπισκώπτω Πολύδ. 17, 7.

Ἀντ-επι-σπαστος, 2' ὃν τις ἄμοιβαίως ἐπισπᾶται, ἔλκει ἐναντίον του Κύρ. Ἀλ. εἰς ἰω. θ, σ. 634.

Ἀντ-επι-σπᾶω' ἀνθελκω Ὑσούχ.

Ἀντ-επι-σταλτική, ἡ ἢ εἰς ἄλλην ἀπαντῶσα ἐπιστολή, μετγν.

Ἀντ-επίσταμαι' τὸ ἐναντίον ἐπίσταμαι Κλ. Ἀλ. σ. 365.

Ἀντ-επι-στέλλω' δι' ἐπιστολῆς ἀπαντῶ, τινὶ Λουκ. ἐπ. Κρον. 17, Πανσ. 4, 22, 6.

Ἀντ-επι-στένω' τὸ ἐναντίον στενάζω Νικ. Εὐγ. 5, 348.

Ἀντ-επι-στολή, ἡ' ἐναντία ἐπιστολή Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 5.

Ἀντ-επι-στρατευτὴν' β. ἐπιθ. τοῦ ἐπομ. Νικήτ. Εὐγ. 5, 348.

Ἀντ-επι-στρατεύω' ἐκστρατεύω καὶ ἐγὼ Σεν. Ἐλ. 4, 8, 33.

Ἀντ-επι-στρέφω' ἐπιστρέφω ἄμοιβαίως, ἰδ. ἱεραιόζω ῥησίν τινα εἰς ἐκεῖνον ὅστις τὴν εἰπε δι' ἐμὲ Πλούτ. ἡθ. σ. 810.

Ἀντ-επι-στροφή, ἡ' ἄμοιβαία, ἀντίθετος ἐπιστροφή, στροφή εἰς τὴν προτέραν θέσιν Πλούτ. ἡθ. σ. 901.

Ἀντ-επι-τάσσω' ἐπιτάσσω καὶ ἐγὼ Πλάτ. Τιμ. 20, Θουκ. 1, 135.

Ἀντ-επι-ταίνω' ἄμοιβαίως ἐπιταίνω Πλούτ. ἡθ. σ. 933.

Ἀντ-επι-τειγίζομαι' ἐγειρώ καὶ ἐγὼ ἐπιτειγίσματα, χαρακώματα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ' οὐχ ἥσσον ἐκείνους ἡμῶν ἀντεπι-τειγισμένους' Θουκ. 1, 142.

Ἀντ-επι-τίθημι (ἴδε τίθημι)' τὸ ἐναντίον τίθημι Δ. Κάσ. 58, 7' - ἐπιστολήν = ἄμοιβαίως παραδίδω εἰς τινα ἐπιστολήν Θουκ. 1, 129. Μέσ. κάμνω ἀντεπίθεσιν Στράβ. 6, σ. 288.

Ἀντ-επι-τιμάω' ἄμοιβαίως ἐπιτιμῶ Εὐθ. Κων.

Ἀντ-επι-τρέχω' ἀντεποδῶ Σουῖδ.

Ἀντ-επι-τροπός' ὁ ἀντὶ ἐπιτρόπου, μετγν.

Ἀντ-επι-φέρω (ἴδε φέρω)' ἄμοιβαίως ἐπιφέρω. Μέσ. πάλιν εἰσρέω Τιμ. Λοκρ. 102.

Ἀντ-επι-φορά, ἡ' ἀναφορά' «ἐξ ἀντεπιφορᾶς ὁμνῶν» = παρέχω τὸν ἐπιφερόμενον ὄραον, Βασιλίκ.

Ἀντ-επι-χειρέω' ἄμοιβαίως ἐπιχειρῶ, προσβάλλω' τινὶ Πλούτ. Θεμ. 31' φέρω ἐναντία ἐπιχειρήματα, ἀποδείξεις Σ. Ἑμπ. πο. μαθ. 9, 191.

Ἀντ-επι-χειρήσεις, ἡ' ἄμοιβαία ἐπιχείρησις, ἐπιθέσεις Δ. Ἀλ. 9, 14.

Ἀντ-επι-χωρίζω' ἄμοιβαίως κατέχω τὸν τόπον Βασιλ. Μ. τ. 3, σ. 9.

Ἀντ-επι-όπτεισις, ἡ' ἀναλογισμός, γλωσσ.

Ἀντ-επι-οφείλω' ἄμοιβαίως ὀφείλω, μετγν.

Ἀντ-ερανίζω' ἄμοιβαίως ἐρανίζω, κάμνω ἔρανον, ὀπισθηρίζω δι' ἄμοιβαίας συνεισφορὰς Λεων. Ἀλ. ἐν Ἀνθ. 9, 12.

Ἀντ-εραστής, ὁ' ὃν ἔρωτι ἀντίπαλος, ἀντιζήλος Ἀριστ. ἱππ. 733, Σεν. κων. 1, 7, Πλάτ. πολ. 7, 521.

Ἀντ-εράστρια, ἡ' παλλακή, γλωσσ.

Ἀντ-εραστυλὶς, ἡ' ἑταῖρα τις Πλάτ.

Ἀντ-εράω (ἴδ' ἐράω)' 1) πάλιν ἡ ἀμοιβαίως ἐρῶ, ἀγαπῶ, οἱ ἀντερῶντες Αἰσχ. Ἀγ. 530 καὶ μετγν. ἰδ. μετγ. ἐν. «ἐρῶν ἀντερῶται» Σεν. συμπ. 8, 3' 2) - τινὶ τινος, εἶμαι ἀντερῶν τινος' «ἐρῶν τί γ' ἀντερῶς ἔππων ἔμαι» Εὐρ. Ἦρσ. 184' «ἀντερῶσθηναι τῇ σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως τοῦ Ἐνδυμίωνος» Λουκ. μυθ. ἐγκ. 10' «ὁ ἀντερῶν τινος» ἀντερῶν τινος Πλούτ. ἡθ. σ. 760.

Ἀντ-εργο-λαβέω' εἶμαι ἀντίπαλος ἐν τῇ ἐργολαβίᾳ, τῇ ἐπιχειρήσει ἔργου' - τί Πισσί-διππ. ἐν Ἀθην. 14, 662.

Ἀντ-ερεθίζω' ἄμοιβαίως ἐρεθίζω Εὐστ. ἰλ. σ. 848.

Ἀντ-ερεῖδω' 1) ἐρεῖδω ἐναντίον τοῦ ἐρείδοντος' «χαίρῃ οἱ χαίρ' ἀντερῖσαις» Πίνδ. Π. 4, 37' «ἀντερῖσαις τοῖς Ἐρεχθίδαις ὄδον» Εὐρ. ἰκ. 724' - ἔξαιιν = πατῶ στερῶ Σοφ. Φιλ. 389' - ἔξλα τινὶ = ὀπισθηρίζω διὰ ἔξλων Σεν. Ἐλ. 5, 2, 5' 2) ἀμτθ. ἐναντιοῦμαι, ἀνθίσταμαι, περὶ προσώπ. καὶ πράγμ. Πλάτ. Τιμ. 45, Σεν. Κύρ. 8, 8, 16' - τινὶ, Πλούτ. Νομ. 20' - πρὸς τι Πολύδ. 40, 5.

Ἀντ-ερείσις, ἡ' τὸ ἀντερῖσαι, ἀντίστασις, ἀντιπίσις Ἰπποκρ. τ. 3, σ. 209, Πλουτ. Νομ. 9.

Ἀντ-ερείσμα, τό' στήριγμα Ὑσούχ.

Ἀντ-ερείστικός, 3' ὁ ἀντερῖδων, ἐναντιούμενος Στοδ. ἀνθ. 1, 64.

Ἀντ-ερίδαινω' τῷ ἐπομ. Νόν. ἰω. 7, 43.

Ἀντ-ερίζω' ἐρίζω μετὰ τινος Πολύδ. 40, 5, 8.

Ἀντ-ερίς' ἔρις ἐναντίον ἔριδος, γλωσσ.

Ἀντ-ερόμαι καὶ ἀντερῶ' ἴδ' ἀνταίρω.

Ἀντ-ερούομαι' ἀντισταθμίζω, 60. μετφ. «πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι ἄξιός ἐν χαλεπῇ διχοστασίᾳ» = ἐπιτήσης ἐκτιμᾶν Θεόγν. 77.

Ἀντ-έρως, ὡτος, ὁ' ἄμοιβαίως ἔρωις Πλάτ. Φαῖδρ. 255, ὑπὸ Βικκέρ. γραφὴν ἀντὶ τοῦ ἀντ' ἔρωτος» πρβλ. Πλούτ. Ἀλκ. 4' ἐτιδαίμωντες.

Ἀντ-έρως, ὡτος' 1) ἀδελφός Ἐρωτος Ἀριστ. 2) Ἀλεξανδρινός γραμματικὸς ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος Σουῖδ.

Ἀντ-ερωτάω' ἄμοιβαίως ἐρωτῶ Πλάτ. Εὐθύδ. 295, Πλούτ. Κοριολ. 18.

Ἀντ-ερώτησις' ἐναντία ἐρώτησις, ἀρχ. λιβ.

Ἀντ-ερωτητέον' β. ἐπιθ. τοῦ ἀντερωτάω Κλ. Ἀλ. στρ. 8, σ. 919.

Ἀντ-εσθίω' ἄμοιβαίως ἐσθίω, μετγν.

Ἀντ-εσθίων' πολεμιστὴς τοῦ Βάχου Νόν.

Ἀντ-εστραμμένως (ἐκ τῆς παθ. μετγ. παρκ. τοῦ ἀντιστρέφω)' ἀντιστροφῶς, τάναντα πάλιν Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 9.

ὅη στρογγύλα ἀντιλάμποντα τῷ ἡλίῳ, ὡς
δοκεῖν ἡλιοειδῆ ὄντα ἡλίον εἶναι, ἢ κατ'
ἄλλ. «τὰ ἐπισκοποῦντα τῷ ἡλίῳ νέφη» «ἀν-
τιλίον, δέσμα περί τὰς ὀψεις τῶν ἱππῶν»
Εὐστ. ἰλ. σ. 914, καὶ ἀντήλια, τὰ χάριν
σῆας προδεσλμένα τῶν πρῶστων τοῖς ἡ-
λιαζομένοις, αὐτ. σ. 1281.

Ἀντ-ημοιδός, ἰων. 2' ἀνταμοιδός, ἀντα-
μοιδῶν Καλλιμ. Δηλ. 52 (εἰκασ. ἀντί τοῦ
ἀντιμοιδός).

Ἀντ-ην (ἀντί). ἀπέναντι, ἀντικρύ. «ἀντὴν
σιτίζομαι» = ὅθι σταθὰ ἀπέναντι, 0' ἀντιμε-
τωπίσω, 0' ἀντισταθῶ ἀντίθ. τοῦ φεύζομαι
ἰλ. σ. 307, λ. 590. «ἀντὴν ἔρξασθαι» =
κατ' ἐθέλσαν ἐναντίον ἔρξασθαι, ἀντίθ. τοῦ
«ἐκλινε γρέπασθαι», 0, 399. «ἀντὴν εἰσιδεῖν»
= κατὰ πρόσωπον, τ. 15' δὲ. ἔμπρος, - βαλ-
λόμενοι, κ. 152. «ἀντὴν λοέσσομαι» = ἐνώ-
πιον ἄλλων Ὀδ. ζ, 221. «ἀντὴν ἀγαπάειν»
= φανερά, ἀπροκαλύπτως ἰλ. ω, 464. «Ἐν
ταῖς φράσεσιν, «ἐλκελος ἀντὴν, ἐναλγικίος
ἀντὴν, ὁμοιωθῆναι ἀντὴν», ἐνισχύει τὴν
ἐννοίαν τῆς ὁμοιότητος, κυρ. πρὸς τοῦτο
παρὰλλόλομενος, τ. 2. ἐν ἀκριβεῖ συγχρίσει,
ὁμοίως. - Ὀππ. κιν. 3, 210 ἔχει καὶ «μη-
τὴρ ἀντὴν» = ἐνώπιον μητρός· πρὸλ. ἀντα-
μνησθῆναι υἱὸς Ἀντήνορος, τ. 2. α)

δ' Ἐλκελῶν ἰλ. 6) ὁ Εὐρύμαχος Κ. Σα-
πλ. Ἀντηνορίδαι, ἰδ. ὁ Γλαῦκος, Ἀκάμας,
ἱππολόγος, οἵτινες ἐτιμῶντα ὡς ἥρωες ἐν
Κυρήνῃ δὲ, ἀλφός Ἀντηνορίδων πλησίον
Κυρήνης Δ. Ἀλ. Σχολ. Πινδ.

Ἀντ-ήνωρ (ἀντήρ), ὄρος, 2' ὁ ἀντί τοῦ ἀν-
δρός ὡν «ψῆγμα δυσάκευτον ἀντήνορος σπο-
δοῦ» Δίσχ. Ἀγ. 430.

Ἀντ-ήνωρ, ὄρος, ὄρος. Ἀντάνωρ 1) υἱὸς
Αἰσχύου καὶ Κλειομήστρας, εἰς τῶν Τρώων
ἀρχηγῶν, ὅστις μετὰ τὴν πᾶσιν τοῦ Ἰ-
λίου ἱέρους πόλιν ἐν Αἰθῶν καὶ ἐν Ἀνω Ἰ-
ταλίᾳ ἰλ. εἰκὼν αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐν Δελφοῖς
Παυσ. 2) Κεραιλλῆν, φονεύσας τὸν τῶρ-
αν Πρῶντησον Ἡρακλεῖδ. 3) παγκρατια-
στὴς τις Ἀθῆν. 4) πρῶτος Πύ-
ρρ. 5) ἀνδριαντοποιὸς Παυσ. 6) ἱστορικός,
ὄρος Πλούτ.

Ἀντ-ήνωρ, ὄρος, ὄρος. Ἀντάνωρ 1) υἱὸς
Αἰσχύου καὶ Κλειομήστρας, εἰς τῶν Τρώων
ἀρχηγῶν, ὅστις μετὰ τὴν πᾶσιν τοῦ Ἰ-
λίου ἱέρους πόλιν ἐν Αἰθῶν καὶ ἐν Ἀνω Ἰ-
ταλίᾳ ἰλ. εἰκὼν αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐν Δελφοῖς
Παυσ. 2) Κεραιλλῆν, φονεύσας τὸν τῶρ-
αν Πρῶντησον Ἡρακλεῖδ. 3) παγκρατια-
στὴς τις Ἀθῆν. 4) πρῶτος Πύ-
ρρ. 5) ἀνδριαντοποιὸς Παυσ. 6) ἱστορικός,
ὄρος Πλούτ.

Ἀντ-ήνωρ, ὄρος, ὄρος. Ἀντάνωρ 1) υἱὸς
Αἰσχύου καὶ Κλειομήστρας, εἰς τῶν Τρώων
ἀρχηγῶν, ὅστις μετὰ τὴν πᾶσιν τοῦ Ἰ-
λίου ἱέρους πόλιν ἐν Αἰθῶν καὶ ἐν Ἀνω Ἰ-
ταλίᾳ ἰλ. εἰκὼν αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐν Δελφοῖς
Παυσ. 2) Κεραιλλῆν, φονεύσας τὸν τῶρ-
αν Πρῶντησον Ἡρακλεῖδ. 3) παγκρατια-
στὴς τις Ἀθῆν. 4) πρῶτος Πύ-
ρρ. 5) ἀνδριαντοποιὸς Παυσ. 6) ἱστορικός,
ὄρος Πλούτ.

Ἀντ-ήνωρ, ὄρος, ὄρος. Ἀντάνωρ 1) υἱὸς
Αἰσχύου καὶ Κλειομήστρας, εἰς τῶν Τρώων
ἀρχηγῶν, ὅστις μετὰ τὴν πᾶσιν τοῦ Ἰ-
λίου ἱέρους πόλιν ἐν Αἰθῶν καὶ ἐν Ἀνω Ἰ-
ταλίᾳ ἰλ. εἰκὼν αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐν Δελφοῖς
Παυσ. 2) Κεραιλλῆν, φονεύσας τὸν τῶρ-
αν Πρῶντησον Ἡρακλεῖδ. 3) παγκρατια-
στὴς τις Ἀθῆν. 4) πρῶτος Πύ-
ρρ. 5) ἀνδριαντοποιὸς Παυσ. 6) ἱστορικός,
ὄρος Πλούτ.

Ἀντ-ήνωρ, ὄρος, ὄρος. Ἀντάνωρ 1) υἱὸς
Αἰσχύου καὶ Κλειομήστρας, εἰς τῶν Τρώων
ἀρχηγῶν, ὅστις μετὰ τὴν πᾶσιν τοῦ Ἰ-
λίου ἱέρους πόλιν ἐν Αἰθῶν καὶ ἐν Ἀνω Ἰ-
ταλίᾳ ἰλ. εἰκὼν αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐν Δελφοῖς
Παυσ. 2) Κεραιλλῆν, φονεύσας τὸν τῶρ-
αν Πρῶντησον Ἡρακλεῖδ. 3) παγκρατια-
στὴς τις Ἀθῆν. 4) πρῶτος Πύ-
ρρ. 5) ἀνδριαντοποιὸς Παυσ. 6) ἱστορικός,
ὄρος Πλούτ.

Ἀντ-ήνωρ, ὄρος, ὄρος. Ἀντάνωρ 1) υἱὸς
Αἰσχύου καὶ Κλειομήστρας, εἰς τῶν Τρώων
ἀρχηγῶν, ὅστις μετὰ τὴν πᾶσιν τοῦ Ἰ-
λίου ἱέρους πόλιν ἐν Αἰθῶν καὶ ἐν Ἀνω Ἰ-
ταλίᾳ ἰλ. εἰκὼν αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐν Δελφοῖς
Παυσ. 2) Κεραιλλῆν, φονεύσας τὸν τῶρ-
αν Πρῶντησον Ἡρακλεῖδ. 3) παγκρατια-
στὴς τις Ἀθῆν. 4) πρῶτος Πύ-
ρρ. 5) ἀνδριαντοποιὸς Παυσ. 6) ἱστορικός,
ὄρος Πλούτ.

Ἀντ-ήνωρ, ὄρος, ὄρος. Ἀντάνωρ 1) υἱὸς
Αἰσχύου καὶ Κλειομήστρας, εἰς τῶν Τρώων
ἀρχηγῶν, ὅστις μετὰ τὴν πᾶσιν τοῦ Ἰ-
λίου ἱέρους πόλιν ἐν Αἰθῶν καὶ ἐν Ἀνω Ἰ-
ταλίᾳ ἰλ. εἰκὼν αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐν Δελφοῖς
Παυσ. 2) Κεραιλλῆν, φονεύσας τὸν τῶρ-
αν Πρῶντησον Ἡρακλεῖδ. 3) παγκρατια-
στὴς τις Ἀθῆν. 4) πρῶτος Πύ-
ρρ. 5) ἀνδριαντοποιὸς Παυσ. 6) ἱστορικός,
ὄρος Πλούτ.

Ἀντ-ήνωρ, ὄρος, ὄρος. Ἀντάνωρ 1) υἱὸς
Αἰσχύου καὶ Κλειομήστρας, εἰς τῶν Τρώων
ἀρχηγῶν, ὅστις μετὰ τὴν πᾶσιν τοῦ Ἰ-
λίου ἱέρους πόλιν ἐν Αἰθῶν καὶ ἐν Ἀνω Ἰ-
ταλίᾳ ἰλ. εἰκὼν αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐν Δελφοῖς
Παυσ. 2) Κεραιλλῆν, φονεύσας τὸν τῶρ-
αν Πρῶντησον Ἡρακλεῖδ. 3) παγκρατια-
στὴς τις Ἀθῆν. 4) πρῶτος Πύ-
ρρ. 5) ἀνδριαντοποιὸς Παυσ. 6) ἱστορικός,
ὄρος Πλούτ.

Ἀντ-ήνωρ, ὄρος, ὄρος. Ἀντάνωρ 1) υἱὸς
Αἰσχύου καὶ Κλειομήστρας, εἰς τῶν Τρώων
ἀρχηγῶν, ὅστις μετὰ τὴν πᾶσιν τοῦ Ἰ-
λίου ἱέρους πόλιν ἐν Αἰθῶν καὶ ἐν Ἀνω Ἰ-
ταλίᾳ ἰλ. εἰκὼν αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐν Δελφοῖς
Παυσ. 2) Κεραιλλῆν, φονεύσας τὸν τῶρ-
αν Πρῶντησον Ἡρακλεῖδ. 3) παγκρατια-
στὴς τις Ἀθῆν. 4) πρῶτος Πύ-
ρρ. 5) ἀνδριαντοποιὸς Παυσ. 6) ἱστορικός,
ὄρος Πλούτ.

Ἀντ-ήνωρ, ὄρος, ὄρος. Ἀντάνωρ 1) υἱὸς
Αἰσχύου καὶ Κλειομήστρας, εἰς τῶν Τρώων
ἀρχηγῶν, ὅστις μετὰ τὴν πᾶσιν τοῦ Ἰ-
λίου ἱέρους πόλιν ἐν Αἰθῶν καὶ ἐν Ἀνω Ἰ-
ταλίᾳ ἰλ. εἰκὼν αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐν Δελφοῖς
Παυσ. 2) Κεραιλλῆν, φονεύσας τὸν τῶρ-
αν Πρῶντησον Ἡρακλεῖδ. 3) παγκρατια-
στὴς τις Ἀθῆν. 4) πρῶτος Πύ-
ρρ. 5) ἀνδριαντοποιὸς Παυσ. 6) ἱστορικός,
ὄρος Πλούτ.

Ἀντ-ήνωρ, ὄρος, ὄρος. Ἀντάνωρ 1) υἱὸς
Αἰσχύου καὶ Κλειομήστρας, εἰς τῶν Τρώων
ἀρχηγῶν, ὅστις μετὰ τὴν πᾶσιν τοῦ Ἰ-
λίου ἱέρους πόλιν ἐν Αἰθῶν καὶ ἐν Ἀνω Ἰ-
ταλίᾳ ἰλ. εἰκὼν αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἐν Δελφοῖς
Παυσ. 2) Κεραιλλῆν, φονεύσας τὸν τῶρ-
αν Πρῶντησον Ἡρακλεῖδ. 3) παγκρατια-
στὴς τις Ἀθῆν. 4) πρῶτος Πύ-
ρρ. 5) ἀνδριαντοποιὸς Παυσ. 6) ἱστορικός,
ὄρος Πλούτ.

ἀντί ἐρείδω δὲ φαίνεται ὀρθή· πρὸλ. ἀν-
τήρης· 2) κατὰ Σουῖδ. «ἀντήρι, ἰδους, ση-
μαίνει τὴν θυρίδα» ἐν γέν. ὀπή, ὀβτω παρ'
Εὐρ. Ῥησ. 785 οἱ ῥῶθωνες τὸν ἱππῶν.

Ἀντ-ησις, ἢ συνάντησις· καθ' Ἡσίοχ. ἱκα-
σῆαι, λιγανῆαι, ἱκατῆαι.

Ἀντ-ηχέω· ἡχῶ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους
Πλούτ. Μαρ. 19, τὸ ἐναντίον ἀναπέμπο
κρυγῆν, Καῖσ. 5' καὶ μεθ. «ἀντηχῆσθε
παιῖνα» Εὐρ. Ἀλκ. 435. «ἀντάχῃ» ἐν ὁ-
μῶν, Μηδ. 426.

Ἀντ-ήχημα, τό· ἡχώ Σχολ. Φιλοστρ. Ἑρ.
σ. 738.

Ἀντ-ήχησις, ἢ τὸ ἀντηχεῖν Πλούτ. ἡθ.
σ. 589.

Ἀντί, πρὸθ. μετὰ γεν. συντασσ. (ὡς ἐπίρρ.
δὲν ἀπάντῃ, καθότι τὸ ἀντὰ, ἀντίνα, ἐ-
ναντίον ἐπέχουσι τὴν θέσιν αὐτοῦ· περὶ
τῆς μετ' ἀπέρ. συντάξεως ἄντι τοῦ ἀφ' ὁποῦ
τοῦ ὅς κατωτέρω. Ἐπιτάσσεται τῆς λέξε-
ς ἐν ἰλ. ψ, 850, Δίσχ. Ἀγ. 1250, καὶ ἐν
τισιν ἄλλ. χωρίοις, κατ' Ἀπολλ. περὶ συντ.
σ. 369, χωρὶς νὰ πάσχη ἀναστροφῇ) ἀ-
πέναντι, ἀντικρύ α) τοῦ ἐν ταύτῃ τῇ
σημ. μεταχειρίζεται ὁ Ὀμ. τὸ ἀντὰ καὶ
ἀντὰ, οἷον «ἀντ' ὀφθαλμοῖν» = πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν Ὀδ. δ, 115. «ἀντ' ἱμερὸς στήσε-
σθαι» ἰλ. φ, 481. «ἀνθ' ἑκατόν», 0, 233.
«ἀντ' Ἀλάντος εἰσάσσει», 0, 415. «ἀντ' ἡ-
λίοιο» = πρὸς τὸν ἡλίον ἐστραμμένος Ἡσ.
ἔρ. 725. «Ἐνταῦθα δύναται τις νὰ συγκρα-
τῇ καὶ τὸ ἀνθ' ὡν (δένδρων) ἐσχηκότες»
= ὅπισθεν τῶν δένδρων ἐστ. Ξεν. ἀν. 4, 7,
6' 6) σημαίνει παράθεσιν πρὸς σύγκρισιν,
ἱξισοῦσα· «ἀντὶ πολλῶν λαῶν ἐστὶ» = ἀξίζει
τόσον ὅσον πολλοὶ λαοὶ ἰλ. ι, 116. «Ἐξίνος
ἐστὶν ἀντὶ ἀδελφοῦ» = θεωρητικὸς ἴσος μὲ
ἀδελφόν Ὀδ. θ, 546. «ἀντὶ ἱκέτα εἰμι» =
εἰμαι ὡς ἱκέτης ἰλ. φ, 75. Καὶ ἐν περὶ. ὃν
ἀγῶνα ἐγὼ φημι ἀντὶ πάντων τῶν ἐνθάδε
ἀγῶνων εἶναι» = ἰσοδύναμος πρὸς πάντας
τούς ἀγῶνας θεωρητικῶς, ἢ πάντων προτιμη-
τέος Πλάτ. Γοργ. 526. «δοιλοῦν ἀντὶ τῶν
ἀργυρωνήτων» = ὡς ἀργυρώνητος Δημ. 17,
3' ἰδ. ἐλῆσθαι τι ἀντὶ τίνος, ὅχι ἀπλῶς ἴσον
θεωρῶ, ἀλλὰ καὶ προτιμῶ, ὅπου πρὸλ. τὴν
ὁπ' ἀρ. 8) χρῆσιν, π. χ. «ἀντὶ ὧν ἔχω πάν-
των ἐλευθερίαν ἐλοῖμην ἀν» Ξεν. ἀν. 1, 7,
3, Θουκ. 4, 30. «ἀντὶ πολλῶν χρημάτων»
Δημ. 1, 1' προσέτι, ἀγαπᾶν τι ἀντὶ τίνος
Πλούτ. Ἀλεξ. 42. «ἀντὶ παντός ἔχαι» =
πολλὴν ἀξίαν εἶδω εἰς τι, Γ. Γράχ. 8. «ἐν
ἀνθ' ἑνός» = ἐν πρὸς τὸ ἄλλο παραβαλλόμε-
νον, τ. 2. ἰδιαίτερος, ἴσα, ἴσα, π. χ. «ἐν-
των ἡγούμενα ἄριστον ἐν ἀνθ' ἑνός» Πλάτ.
Φιλ. 63' πολ. 1, 331' δὲ. καὶ μετὰ τὸ ἀλ-
λας, 8' ἴσα, καὶ μετὰ τὸ συγκρ. μέλισσα
Σοφ. Ἀντ. 182, Τρ. 574. Ἐντ. σημαίνει γ)
μετάθεσιν εἰς ἄλλην κατάστασιν, ἀνταλλά-
γην καταστάσεως· «βελτίους ἐποίησε τοὺς
πολίτας ἀντὶ χειρόνων» = ἀπὸ κακοῦ τοὺς
ἔκαμε καλλιτέρους Πλάτ. Γοργ. 515. «ἀντ'
ἐλευθέρων γενόμενοι δούλοι», πολιτ. 308
(κιν. ἀπὸ ἐλευθέρων γένειαν 3.) «πολλὸν

φ. 643, 'Οδ. χ. 28' δὲ. περί τοῦ βέλους, τὸ ὁποῖον ἐπιτο χάνει τὸ στήθος, καθ' οὗ διημ-
βόητο. *στέρνων ἀντιτάσεις. 'Ιλ. γ. 290.
Κεῖ περὶ τῶν θεῶν, οἵτινες δέχονται, ἀπο-
λύνουσι τὴν θυσίαν, - ἐκατόμβης, ἱερῶν,
αἰγῶν κνίσσης 'Οδ. α. 25, γ. 436, 'Ιλ. α. 67
(καὶ μέσ. *γάμου ἀντιτάσεις. 'Ιλ. ω. 62).
- 'Εν γέν. μετέχων, λαμβάνων, - ὁνήσιος
'Οδ. φ. 402. Πρὸς λ. 193, ω. 56 *εἴρεται
ὅς παιδὸς τεθνηὸς ἀντιώσας = ὅπως τὸν
ἀντιπρίσθ. 2) συναντῶμαι τυχαίως μέτινα,
μετὰ ὅτ. 'Οδ. σ. 146. *ἐμὲ μένει ἀντιώ-
σας = γίνονται ἐμπόδια τῆς ὁρήγης μου 'Ιλ.
γ. 151. καὶ ἀνευ πτώσεως, κ. 551. ἀντιτάσας
= ὁ πρῶτος συναντῶν 'Οδ. ν. 112. 3) μετ-
αί. *ἐμὸν λέχος ἀντιώσας = ἐντεταγμένος
κατὰ τοὺς ἀρχ. ἐργαί. μόν. ἐν 'Ιλ. α. 31.
4) μόν. παρὰ μετ. ἐπ. ἱκετεύω τινά, ὡς
τὸ ἀντιάζω, - τινά 'Απολλ. 'Ρ. 3, 694. -
Μέσ. (ἐκτός τοῦ ἐν 'Ιλ. ω. 62, ἴδε 1), ἐναν-
τιώσασθαι. *Πρ. 9, 7. ἀντιλέγω Θουκ. 2,
40. *ἀντὶνιώμειθα, εἰκασ. τοῦ Reisis ἀντι-
ῆναντιώμειθα, τὸ ὁποῖον ὁ Πύππ, ὁρθῶς
παύων, ἐτήρησεν.
Ἀντι-βάζων δι' ἀντιθέτων δημάτων. *ἀν-
τιβάζων ὠδῶν, = διὰ βιβάτων κατ' ἀντιθε-
τον διεξιόντων ὠδῶν Π. οὐτ. ἡ. σ. 381.
Ἀντι-βασιάζω πρᾶγμα ἐνεχυρασμένον
ἢ ἄλλ. εἴς τινα δίδω εἰς ἄλλον ὡς ἐνέχυρον
ἱστορικ. 60, 30, 2.
Ἀντι-βασίζω ἐναντίον βαδίζω. *βαδύ-
ται, ἄνω καὶ κάτω ἀντιβαδίζειν. Φωτ.
Ἀντι-βασιάζω βληθῶμαι, γλῶσσ.
Ἀντι-βασίω (ἴδε βασίω) βασίω, πρῶ-
τον ἐναντίον. *πλευραστὶν ἀντιβασα τοῦ δυσδαί-
μονος. Εὐρ. Βάκχ. 1124. *ἀντιβας ἱλας,
πρὸς τοῦ κοπιλάτου 'Αριστ. βατρ. 204.
*ἀντιβασίω, ἀντιβασίω, *τοισίδ'
ἀντιβασίω, πλην ἐμοῦ. Ἀισχ. Πρ. 234.
*πρὸς Πλάτ. νόμ. 1, 934, Πολύδ. 2, 50.
*ἀντιβασίω. Σοφ. 'Ηλ. 565, Λουκ. νεκρ. δι.
77, 1.
Ἀντι-βάχχειος, δ' παλιμβάχχειος, ὁ ποὺς
--- ἢ βαχχείος ---, καὶ ἀντιβασίος κα-
ταμμένος, γράμ.
Ἀντιβασίχου νῆσος. νῆσος ἐν τῷ ἀραβικῷ
ἐπὶ Πτολ.
Ἀντι-βάλλονος, ἢ ἡ κηλὶς 'Πούχ. διότι ἡ
ποὺς παράγει αὐτὴν ἀντὶ βαλλάνου.
Ἀντι-βάλλω (ἴδε βάλλω) 1) ἐναντίον
βάλλω, ῥίπτω. *οἱ Συρακούσιοι ἀπὸ τῶν
ἀποσπασμένων ἐκείνων, οἱ δ' ἐκ τῆς ὑλκάδος
ἀντιβάλλον. Θουκ. 7, 26, Πλούτ. Νικ. 25.
2) ἀντιβάζω, ἀντιτάσσω. 'Αριστ. ἱππ. 174. 2)
παρεβάλλω, συγκρίνω. Στράβ. 7, σ. 790.
*ἀντιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους = συν-
διαλέγεσθαι. Λουκ. εὐαγγ. 24, 17. 3) ῥίπτω
ῥῆσιν, *πάλιν - βέλος. Πολύδ. 6, 22, 4) ἐν
ὅπ. κυν. 3, 16. *ἀντιβάλλοντο μορφήν = ἀν-
τιβάλλον μορφήν. *ἀντιβλήντος, ἀντὶ τοῦ
ἐπαγορεύοντος, Δεῖναρχος. 'Αρποκρ. καὶ
πρὸς 'Πλούτ. *ἀντιβλήναι ἀντιπρίσθαι, ἢ
ἀντιβάλλει, ἢ διορθοῖ, ἢ ἐπιστρέφει.

Ἀντι-βαρής, 2' ἰσοβαρής Σχολ. 'Ιλ. θ. 233.
Ἀντιβαρηνικὴ ἢ κασιόα 'Πούχ.
Ἀντι-βάρυμα ἐναντίον βάρους Βουζ. (γραπτ.
ἴσ. ἀντιβάρημα).
Ἀντι-βασίλειος, δ' ὁθεῖν βασιλέως κατέ-
χων Δ. 'Αλ. 9, 69.
Ἀντι-βασίλειος εἶμαι ἀντιβασίλειος 'Πού-
σου. πολ. 4, 7, 1.
Ἀντι-βασίς, ἢ τὸ ἀντιβαίνειν, ἀντίστασις
Πλούτ. Καίσ. 38, καὶ μετ. Παρὰ Βιτρούβ.
10, 15 κίων, ὁ ἄλλως ἀντιστάτης.
Ἀντι-βαστάζω ἀμοιβαίως βαστάζω Εὐστ.
'Οδ. σ. 1933.
Ἀντι-βάτης, δ' κυρ. ὁ ἀντιβαίνων, ἴδ. ὁ
μαχλός τῆς θύρας Σχολ. 'Αριστ. σφ. 201.
Ἀντι-βατικός, 3' ὁ ἀντιβαίνων, ἐναντίας
Πλούτ. Φωκ. 2, 'Γαλῆν. τ. 8, σ. 162.
Ἀντιβήλος υἱὸς Μαζαίου, πρεσβευτὴς Δα-
ρείου 'Αρρ.
Ἀντιβία 1) θυγ. Ἀμφιδάμαντος Σχολ. 'Ιλ.
2) γυν. ὅν. Ἀνθ.
Ἀντι-βιάζομαι μεταχειρίζομαι βίαν ἐν-
αντίον βίας Στράτ. ἐν Ἀνθ. 12, 183, Φιλ.
τ. 2, σ. 423.
Ἀντι-βιδίος, ἢ βιδίον ἐν ᾧ ὁ χρεώστης
ὁπογράφει ὅτι ἔλαβε βιδίον τῆς συμφωνίας,
ἢ ἀντίτυπον τούτου, καὶ ἢ ἡμεραν τὸ ἔλα-
βεν, ἥτις ὁπογραφή γίνεται ἐν ὁπισθογράφῳ
'Ιουστίν. νεκρ. 53, 3, 1.
Ἀντι-βιδρώσκω ἀμοιβαίως βιδρώσκω
*παράδιδωσι τοῖς ἑαυτοῖς ὡς ἀντιβιδρωσά-
μενον. 'Αθῆν. 8, 343.
Ἀντι-βίην (κυρ. ὁηλ. τοῦ ἐπομ.) ἱπρ. ἐ-
ναντίον μετ' βίαν. *Ἐκτορι περὶ ἡγεῖναι ἀντι-
βίην = δοκιμάσαι τὸν 'Ε. ἐν τῷ ἀγῶνι 'Ιλ.
φ. 226. *ἐριζόμεναι βασιλῆϊ ἀντιβίην, α.
278. *ἀντ. ἰλθόντες σὺν ἑντασσι, ε. 220.
Ἀντι-βίος (βία), 2 καὶ 3' ὁ βίαν κατὰ τῆς
βίης ἀντιτάσων, ἐναντιούμενος, ἀντιμαχό-
μενος, ἐν γέν. ἐναντίος. *ἀντιβίοντιν ἐπίστασι
μάχεσθαι, καθάπτεσθαι 'Ιλ. α. 304, 'Οδ.
σ. 415. ἄλλ. μόν. ἐπιπρηματικῶς, *ἀντι-
βίον μάχεσθαι 'Ιλ. γ. 20.
Ἀντιβίος 1) Ἀθηναῖος, (ἐπὶ γρ. 2) στοϊκὸς
φιλόσοφος. Ἀσκαλωνίτης Στ. Βουζ.
Ἀντι-βλάπτω βλάπτω τὸν βλάπτοντά με
'Αριστ. ἡθ. Νικ. 5, 15.
Ἀντι-βλεπτήν. ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀντιβλέπω,
ὁ ἴδε Λουκ. Δημ. ἐγκ. 17.
Ἀντι-βλεπτήν. τῷ ἐπομ. Κίναμα. ἱστ.
2, σ. 17.
Ἀντι-βλέπω ἐναντίον, ἀντικρὺ βλέπω,
προσβλέπω - τινὶ Ξεν. Κύρ. 3, 1, 23. 'Ελ. 5, 4, 27.
- τινά Μέν. ἐν Στοδ. ἀνθ. 70, 49. - εἰς τὴν
ἀπομν. 4, 7. - πρὸς τὴν Πλούτ. Πομπ. 69.
καὶ μέσ. *οἱ τοῖς προσώποις ἢ τῶν ὀφθαλ-
μοῦ πρὸς ἑκάστον τούτων ἀντιβλέψασθαι.
Δημ. 25, 98, ὅπου ὁ Βέλκερ γρ. ἀντιβλέψατε.
Ἀντι-βλέψις, ἢ τὸ προσβλέπειν, κατε-
ζειν Ξεν. Ἱέρ. 1, 35.
Ἀντι-βλήσις, ἢ παραβολή. 'Ακ. 'Εξεκ.
2, 10, διορθοῦνται εἰς ἀντιβλήσις.
Ἀντι-βόαω ἐναντίον βοᾶ Βί. 1, 38.
Ἀντι-βοηθῶ εἰς ἐναντίας βοηθῶ Θουκ.

Ἀντιγόνιος· α) βόλος τις Ἡσύχ. 6) ἀντιγόνιον, βοτάνη καὶ αὐτοῦς Ἡσύχ.
Ἀντιγόνιος, ἴδιος, ἢ 1) εἶδ. χρυσοῦ ποτηρίου, ἀνομασθὲν ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου Πλούτ. Αἰμ. Π. 33· 2) μία τῶν ἱερῶν νηδὺν ἐν Ἀθῆναις Σχολ. Δημ. 3) φωνὴ τῆς Ἀττικῆς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀντιγόνου, πατρός Δημητρίου Δ. Σικ. ὁ φυλῆτης Ἀντιγόνου, Στ. Βυζ.

Ἀντιγονίαν, ὠνος· Ἀθολαῖος, ἐπιγρ.

Ἀντίγονος· 1) Μακεδῶν· α) υἱὸς Φιλίππου· ὁ ἐπερόφθαλμος, ἢ μονόφθαλμος, ἢ Κόκλωψ· ἔπιν. στρατηγὸς Ἀλ.ξ. τοῦ Μ. κατόπιν δὲ βασιλεὺς, πατρ. Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ· οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ· οἱ περὶ Ἀντιγόνου· Ἰππ. τῶν Ἑλλήνων ἔξωμνήθη

ὡς σωτῆρ καὶ εὐεργέτης καὶ ἐτιμήθη δι' ἀνδριάντων Πλουτ. Παισ. 6) υἱὸς τοῦ Δημητρίου, ἕγγονος τοῦ προηγ. βασιλεὺς Μακεδονίας (242 π. Χ.)· ὁ Γονατῆς· ἔπιν. συνήθ.

ἡ Δημητρίου· Πολυδ. Πλουτ. τιμηθεὶς ὡς αὐτῶς δι' ἀνδριάντων Παισ. γ) υἱὸς Δημητρίου ἐκ Κυρήνης κατ' ἀρχάς ἐπίτροπος τοῦ Φιλίππου, κατόπιν βασι. Μακεδονίας μετὰ τὸ ἱκῶν. Διώσων, ἢ ὁ Ἰέραξ, καὶ μακεδονιστὴ Φουσκος Πλουτ. δ) πρεσβευτὴς Περσίας Πολυδ. ε) στρατηγὸς Ἰππολυμαίου Δ. Σικ. 2) ἐν Ἰουδαίᾳ· α) υἱὸς Ἀριστοβούλου, βασιλεὺς Ἰουδαίας Ἰωσ. 6) υἱὸς Ὑρκανοῦ Ἰωσ. 3) λόγιος, τεχνίτης καὶ συγγραφεὺς διέφοροι· 4) ὄν. Ἀθηναίων. ἐπιγρ.

Ἀντί-γραμμά, τὸ ἀντίγραφον Λουκ. Ἐρμ. 40.

Ἀντι-γραφεὺς, ὁ ὁ ἀντιγράφων· α) ἔλεγκτης τῶν προσόδων τῆς πολιτείας· τῶν εἰσπληρόντων Δημ. 22, 70· πρὸλ. Ἀρποκρ. ὅστις ἀνομάζει αὐτὸν κατὰ Φιλόχορον· τὸν τῆς διοικήσεως· ἴδε Πολυδ. 6, 56· 6) τῆς βουλῆς, κατὰ Β. Ἀν. ὁ καταγραφόμενος ἐν τῇ βουλῇ γινόμενα· Ἀριστ. ἀπ. ἐν Ἀρποκρ.· ἀντιγραφεὺς πρότερον μὲν αἰρετός, αὐτὸς δὲ κληρωτός ἦν, καὶ πάντα ἀντεγράφετο παρακαθήμενος τῇ βουλῇ. Δύο δ' ἦσαν, ὁ μὲν τῆς βουλῆς, ὁ δὲ τῆς διοικήσεως· Πολυδ. 8, 98.

Ἀντι-γραφὴ, ἢ 1) ἐναντία γραφή, τ. Κ. α) ἀπαντήσις Πλουτ. Σόλ. 1 καὶ ἀλλαχόσ· β) ἀναίρεσις, ἀνασκευὴ Πλουτ. Καίρ. 3· γ) τὸ ἀντιγράφειν Δ. Ἀλ. 4, 62· ἀντιγράφον Πλουτ. θαίμ. Σωκρ. 5· 2) γραφὴ ἐναντίον γραφῆς, τ. Ε. κατηγορία πρὸ τοῦ δικαστηρίου ἐναντίον κατηγορίας Πλάτ. ἀπολ. 27 ἴδ. προσδιορισμὸς τοῦ κεφαλαίου τῆς κατηγορίας, παράδειγμα ἴδ. ἐν Διμ. 45, 46· ἐν γέν. δίκαι· ἀπράγματα καὶ ἀντιγραφαί· Ἀριστ. νεφ. 486· πρὸλ. Ἀρποκρ.

Ἀντι-γραφὸν, τό, ἴδ. ἐν τῷ κλ. τὸ ἐξ ἄλλου ἀντιγεγραμμένον, ἀντίτυπον, καὶ σήμερ. ὅπως Ἀνδοκ. 1, 76, Αυσ. 23, 7.

Ἀντι-γραφος, 2· ἐπίσης γεγραμμένος, ἀντιγραφὸν περιέχων· στήλαι Δημ. Λεπτ. 38, κατόπιν ἐν 139 πτὰ ἀντιγραφα τῆς στήλης.

Ἀντι-γράφω· τὸ ἐναντίον γράφω, ἀποκρ.

νομαι ἑγγράφως Θουκ. 1, 129, Πλουτ. συναχά. Μίσ. ἐγείρω κατηγορίαν ἐναντίον κατηγορίας, - περὶ τίνος Ἰσ. 11, 17· ἴδιως ἐγχερίζω ἐξάρσειν ἐναντίον κατηγορίας Αυσ. 23, 5· ἀντιγράφω· Ἀττικοὶ τὸ ἀντικεισθῆναι κλήρου, ἢ ἀντικατηγορεῖν· Ἡσύχ.

Ἀντι-γραφίς, ἢ ἀντιγραφὴ Αυσ. 23, 10.

Ἀντίγων, ὠνος· α) ἀρχῶν Χαιρωνείας, ἐπιγρ. 6) Ὀρχομένιος, ὄν. πατρων· Ἀντιγόνιος, ἐπιγρ.

Ἀντι-δᾶκνω (ἴδε δᾶκνω)· πάλιν δᾶκνω Ἠρ. 4, 168, Αἰλ. 1. Ζ. 4, 19.

Ἀντι-δάκτυλος, ὁ ἀντίστοφος δάκτυλος, τ. Ε. ἀνιπαίστος Σχολ. Ἡραϊστ. 3, 24.

Ἀντι-δανείζω· ἀμοιβαίως δανείζω Ἰ. Χρυσ. τ. 5, σ. 844.

Ἀντι-δανείστον· β. ἐπὶ τοῦ προηγ. ἀντιδανείστον τῷ δανείσαντι· Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 10, 2.

Ἀντι-δᾶπανάω· ἀμοιβαίως δαπανᾶω Λιδέιν. ἐπ. 763.

Ἀντι-δειξίς, ἢ ὁ ἐναντίον τινὸς διευθυνόμενος λόγος· Θουκ. 3, 42, ὅρθρ. γρ. ἀντὶ ἐπίδειξις

Ἀντι-δεικνέω· ἀμοιβαίως δεικνέω Ἠριγ. εἰς Ἰω. 13, 31.

Ἀντι-δεικνός, 2· ὁ ἄλλου θέσιν κατέχων ἐν τῷ δεικνῶ Λουκ. ἀλεκτ. 9.

Ἀντι-δεξιόομαι· ἀμοιβαίως δεξιὴν δίδωμι, ὑποδέχομαι Ξεν. Κύρ. 4, 2, 19.

Ἀντι-δέομαι (ἴδε δέομαι)· τὸ ἐναντίον παρακαλῶ· τινὸς τι Πλάτ. Λάχ. 186.

Ἀντι-δέρομαι (ἴδε δέρομαι)· ἐναντίον δέρομαι, ἀντιδίδωμι Ἐρμ. Ἠρ. μ. 162.

Ἀντι-δέρω· ἀμοιβαίως δέρω, μετρν.

Ἀντι-δεσμεύω· ἀμοιβαίως δεσμεύω, μετρν.

Ἀντι-δέχομαι· ἀμοιβαίως δέχομαι Αἰσχ. χο. 903, Ἐρμ. Ἰ. Α. 1222.

Ἀντι-δηλώω· ἐναντίον δηλῶ, μετρν.

Ἀντι-δημ-αγωγέω· δημαγωγῶ ἐναντίον τοῦ δημαγωγοῦντος Πλουτ. Γ. Γράμχ. 8.

Ἀντι-δημ-ηγερῶ· ἀμοιβαίως δημηγορῶ Ἐύστ. Ἰλ. σ. 1029.

Ἀντι-δημ-ηγορία, ἢ ἐναντία δημηγορία Φώτ. βιβλ. σ. 28.

Ἀντι-δημιο-υργέω· ἀμιλλώμαι τινι ἐν τῇ δημοιοργίᾳ, ἴδε ἐναντίας κατασκευάζω Ἀθῆν. 11, 469.

Ἀντιδῆμος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀντι-δια-βαίνω (ἴδε βαίνω)· διαβαίνω καὶ ἐγώ, τὴν θάλασσαν Ξεν. Ἀγρο. 1, 8.

Ἀντι-δια-βάλλω (ἴδε βάλλω)· ἀμοιβαίως διαβάλλω Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 15.

Ἀντι-δια-ζεύγνυμι· τὸ ἐναντίον διαζεύγνυμι Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 11, 15.

Ἀντι-δι-αίρεσις, ἢ· γένους εἰς εἶδος τομὴ κατὰ τὸ ἐναντίον, ὡς ἀν κατ' ἀπόρρυσιν, ὅταν τῶν ὄντων τὰ μὲν ἴσιν ἀγαθὰ, τὰ δ' οὐκ ἀγαθὰ· Δ. Αἰσρ. 7, 81.

Ἀντι-δι-αίρῶ (ἴδ. αἰρῶ)· τὸ ἐναντίον διαίρῶ ὅθ. κάμνω ἀντίθισιν, ἀντιτίθηναι Ἀριστοτ. τικ. 6 καὶ ἐπ.

Ἀντι-διάκονος, 2· ὁ ἀμοιβαίως διακονῶν, ὑπηρετῶν Στράβ. 16, σ. 783.

Ἀντι-δια-κοσμέω· ἀμοιβαίως διακοσμεῖν, διατάττειν Ἀπκ. ἔμφ. 2, 75.

Ἀντι-δια-λέγομαι· ἀμοιβαίως διαλέγομαι Κλ. Ἀλ. παῖδ. σ. 203.

Ἀντι-δι-αλλάσσομαι· ἀμοιβαίως ἀνταλλάσσω, π. χ. αἰχμαλώτους Δ. Ἀλ. 1, 84, καὶ κατ' ἀντίθετον τρόπον μεταβάλλω.

Ἀντι-δια-λογίζομαι· ἀντισταθμίζω, γλῶσσ.

Ἀντι-διά-μετρος, 2· ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος, μτγν.

Ἀντι-δια-ρυκτερεύω· ὡσαύτως διανυκτερεύω Ἀπκ. ἔμφ. 4, 130.

Ἀντι-δια-πλέκω· τὸ ἐναντίον διαπλέκω· ἀντιδιαπλέκει πρὸς τοῦτα = μεταχειρίζεται ἐναντίον τούτου μηχανήμα ἐν τῇ λόγῳ του Αἰσχίν. 3, 28, ἐπιλημμένον ἐκ τοῦ ἐν τῇ παλαιστρά θύλειν· πρὸλ. διαπλέκω, καθ' ἡσυχ. = ἀντιμηχανᾶσθαι, κατὰ Β. Ἀν. 406 τὸ ἐν δίκῃ ἀντιλέγειν.

Ἀντι-δια-σταλτικός, 3· ὁ ἀντιδιαστέλλων, χωρίζων Ἀπολλ. ἀντ. σ. 48.

Ἀντι-δια-στατέω· διαφέρωμαι, ἐρίζω· ἀντιπολιτεύεσθαι δὲ τοὺς ἐξ ἐτέρας (πόλεως) ἀντιδιαστατοῦντας ἀλλήλοις Ἀμμων. διαφ. σ. 44.

Ἀντι-δια-στέλλω· ἀντιθέτω πρὸς ἀλλήλα καὶ διακρίνω οὕτω Δ. Ἀλ. Θουκ. 32. Μέσ. προλεγ. Ἑρμογ. σ. 36.

Ἀντι-δια-στολή, ἡ· διακρίσεις δι' ἀντιπαράθεσης, διαφορὰ Ἑτ. Μ. σ. 13, ἄλλ. μτγν.

Ἀντι-δια-τάσσω· ἐναντίον διατάσσω, μτγν.

Ἀντι-δια-τίθημι (ἴδε τίθημι)· ἀμοιβαίως, πρὸς ἀνταπόδοσιν διατίθημι, μεταφέρω τινα εἰς κατάστασιν τινα πρὸς ἐκδίκησιν· ἀμυνόμενοι· τοὺς κακὸν τι πράξαντας ἀντιδιατίθεντες Σουῖδ.· ἀμύνεσθαι τὸ κακῶς παθόντας ἀντιδιατίθεναι· Εὐστ. Ἰλ. σ. 546.

Ἀντι-διδάσκαλος, ὁ· συνηθ. πληθ. οἱ ποιηταί, οἵτινες γυμνάζουσι καὶ διδάσκουσι χοροὺς καὶ δράματα ἐναντίον ἀλλήλων, ἀμειλλόμενοι πρὸς ἀλλήλους Σχολ. Πινδ. Ν. 4, 60.

Ἀντι-διδάσκειν (ἴδε διδάσκω)· διδάσκειν δράμα ὡς ἀνταγωνιστὴς ἄλλου ποιητοῦ Ἀριστ. σφ. 1410· ἐν γέν. πρὸς ἀνταπόδοσιν οὐδᾶν Φιλίππ. ἐν Ἀνθ. 6, 236.

Ἀντι-δίδωμι (ἴδε δίδωμι)· ἀμοιβαίως δίδω, ἀνταποδίδω, -τίνι τι Αἰσχ. χρο. 92, Σοφ. Ἀντ. 1033· δῶρον τινι = κάμνω δῶρον ἀντὶ δώρου Ἡρ. 1, 70· τὰς ὁμοίας χάριτας Θουκ. 3, 63· πρὸλ. 1, 41, προσέτι, -τιμωρίαν, δίκην, 2, 53, 3, 67 = τιμωρεῖσθαι δι' ἁμαρτήματα Ξεν. Κύρ. 8, 6, 23· -τίνος τι Εὐρ. Ἀλκ. 31· -περὶ τῆς ἀνταλλαγῆς τῆς περιουσίας Ἀυσ. 24, 9, Δημ. 28, 17· ἀντιδιδόντες τριηραρχίαν, 21, 78 = ἐπιβάλλω τριηραρχίαν προσφέρων ἀνταλλαγὴν περιουσίας (ἀντιδιδόν Ἀντ. 28, 17)· ἴδε ἀντίδοσις.

Ἀντι-δι-έξ-ειμι (ἴδε εἶμι)· τὸ ἐναντίον διέξειμι, ἀπαριθμῶ· ἀντ. ἀνθρώπων πεπορνευμένων ὀνόματα Αἰσχίν. 1, 155.

Ἀντι-δι-έξ-έρχομαι (ἴδε ἔρχομαι)· ἐκτίθημι τὴν ἀντίθετον γνώμην Πλάτ. Θεαιτ. 167.

Ἀντι-δι-εσταλμένος (ἀντιδιαστέλλω)· ἐν τῇ ἀντίθετῃ περιπτώσει, μτγν.

Ἀντι-δι-ήγησις, ἡ· ἐναντία διήγησις, ἡ· τοῦ ἀντιδιαστέλλειν (ἴδε ἑστηκί), ὡς ἐστὶν.

Ἀντι-δικάζομαι· ἐξ ἐναντίας δικάζομαι Ἀυσ. ἐν Πολυδ. 8, 24.

Ἀντι-δικασία, ἡ· δικασθεῖν κατὰ τινὸς γλῶσσ. Ἀχὺλ. παρ. 20, 3.

Ἀντι-δικέω, παρτ. ἡντιδικέαι Ἀυσ. 6, 12, ἡντιδικεῖς Δημ. 39, 37· ἐγείρω, ἡ ἔχω δι-

κην κατὰ τινος, δικάζομαι μετὰ τινος, συνηθ. ἀπολ. «ἐκότεροι οἱ ἀντιδικούντες» = ἀμφοτέρω.

948· ἀντιδικῶν δίκην = ὑπερασπιζόμενος τὴν ὑπόθεσιν του Ἀριστ. νεφ. 766· ἐν γέν. λαλῶ ἐναντίον, -πρὸς τι Δημ. 41, 10, μέλ. Ἰσ. 11, 9· πῶς ἂν ταῖς διαβολαῖς ἀντιδικοῖν Δημ. 41, 13.

Ἀντι-δίκησις· ἀντιλογία, ἀρχ. λεξ.

Ἀντι-δικία, ἡ· τὸ ἐν δικαστηρίῳ ἐρίζειν, ἀντιδικασία Πολυδ. 4, 26.

Ἀντι-δικο-μαρτυρεῖται, οἱ· αἰρετικοὶ Ἀρσ. 6, 12, 13· ἀντιδικοῦντες ὅτι ἡ Μαρία μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἔλαβε πᾶσαν ἀνδρὸς Ἐπιφάν. 1, 1.

Ἀντι-δικος (δίκη), ὁ· ὁ ἐναντίος ἐν τῇ δίκῃ· ἐν δικαστηρίῳ Πλάτ. Θεαιτ. 161· ὅτι ἀντιδικῶν ἐκάτερος = ἀμφοτέρω τὰ δικαζόμενα μέρη, νύμ. 11, 937· συχνὰ παρὰ ῥή·

τορῶν, ἐν γέν. ἐνθρὸς Δίχης Ἀγ. 41.

Ἀντι-δικτόσωρ, ὁ· ὁ ἐπέχων τὴν θέαν τοῦ δικτάτορος, μτγν.

Ἀντιδόν, τό· εἶδ. χόρτον, καὶ νῦν αὖτις ὄνομα Γεωπ. 95.

Ἀντι-δι-ορίζω· τὸ ἐναντίον ὀρίζω Γαλῆν. τ. 12, σ. 81.

Ἀντι-δι-ορύσσω· ἀμοιβαίως διορύσσω Στράβ. 12, σ. 576.

Ἀντιόσις· Ἀλικαρνασσεύς, ἐπιγρ.

Ἀντι-δίσκασις, ἡ· διπλοσίστις τοῦ δίσκου τοῦ ἡλίου Ἰ. Λαυρ. διος. σ. 14.

Ἀντι-διώκω· διαβάλλω, γλῶσσ.

Ἀντι-δογματίζω· τὰ ἐναντία δόγματι διδάσκειν Λουκ.

Ἀντι-δοκέω (ἴδε δοκέω)· τὸ ἐναντίον δοξάζω, εἶμαι ἐναντίας γνώμης Ξεν. ἀπομν. 4, 8 μετὰ τοῦ ἀντιλέγοντος καὶ σπασιάζοντος.

Ἀντι-δόμα, τό· δῶρον ἀντὶ δώρου Εὐστ. ἔρ. σ. 312.

Ἀντι-δομή, ἡ· ἐναντία οἰκοδομή Αἰν. Τζακ. 23.

Ἀντι-δοξάζω· ἔχω ἐναντίαν δόξαν, γνώμην Πλάτ. Θεαιτ. 170.

Ἀντι-δοξέω· τῷ πρηνῇ, πρὸς τινα Πολυδ. 16, 14.

Ἀντι-δοξος (δόξα), 2· ὁ τὸ ἐναντίον δοξάζων Λουκ. Ἑρμογ. 17, Ἀριστ. 1, 10.

Ἀντι-δορος, 2· ὡς περὶ μετὰ δέρμα περιβεβλημένος· κάρων χλωρὸς ἀντίδορον λεπίδος· Ἀνθ. 8, 22· ἀντιδύρον, τὸ τοῦ δέρματος δέρμα Σουῖδ.

Ἀντι-δόσιμος, 2· ὅστις δύνανται ν' ἀνταποδοθῇ Εὐστ. ἔρ. σ. 311.

Ἀντι-δοσις, ἡ· τὸ δίδόναι ἀντὶ τινος, ἀνταπόδοσις· ἀντιδοσὶν ὑβρίως ἀποτίνων Λουκ.

Ἀλεξ. 50. ἀνταλλαγή, -φορτίων Δ. Σικ. 2, 51. ἰδ. ἐν Ἀθῆναις ἡ πρὸ τοῦ δικαστηρίου προσφορά ἀνταλλαγῆς τῆς περιουσίας πρὸς ἄλλον πολίτην. *τὴν προσφοράν ταύτην ἐποίει ἕκαστος, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ἐπεβλήθη εἰς αὐτὸν λειτουργία τις πρὸς τὴν πολιτείαν ἀδίκως, καθόσον ἄλλος τις, ὃς ἄτε ἔχων μείζονα περιουσίαν ὑπερχεοῦτο πρὸς τοῦτο, παρὰ δίκην. *Ὁ τελευταῖος ὤφειλεν ἢ νὰ δεχθῇ τὴν ἀνταλλαγὴν τῆς περιουσίας ἢ νὰ ἀναλάβῃ τὴν λειτουργίαν. (Ερμάν. πολιτ. ἀρχ. § 182). *Ἰσοκ. περὶ ἀντιδόσεως* πρὸς Δ. Μειδ. 17. *καλεῖσθαι τινὰ εἰς ἀντίδοσιν τριηραρχίας* = πρὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τούτῳ καλεῖν Ξεν. οἰκ. 7, 3.

Ἀντι-δοτικῶς* ἀμοιβαίως διδόντες Εὐστ. ἔρ. σ. 193.

Ἀντι-δοτος, 2. ἐναντίον διδόμενος, ὡς μέσον κατὰ τινος χρησιμεύον, ἰδ. *ἀντίδ. φάρμακον* = ἱατρικὸν ἐναντίον ἀσθενείας Στράτ. ἐν Ἀνθ. 12, 13. καὶ ἀνευ τοῦ φάρμακον. -κακὸν Ἀνθ. 10, 118 - πυρὸς Παλλὰς. αὐτ. 9, 165. Πλούτ. ἡθ. σ. 54. καὶ ἡ ἀντίδοτος, ἐνν. δόσις Διοσκ. 1.

Ἀντίδοτος* Ἀθηναῖος, ἐπιγρ. - ποιητὴς τῆς μέσης κομῆδος Ἀθῆν.

Ἀντι-δουλεύω* ἀμοιβαίως δουλεύω, ἀνταποδίδω τὰς ὑπηρεσίας, - τινὶ Εὐρ. ἰκ. 344.

Ἀντι-δούλος, ὁ ὁ ἀντὶ δούλου ὢν Δίσχ. χυ. 133.

Ἀντι-δουπος, 2. ἀντηγὼν Δίσχ. Πέρσ. 120.

Ἀντι-δράττομαι* ἀντικαμβάνομαι, πιάνω Θερίστ. λ. 32.

Ἀντι-δράω* ἀμοιβαίως δρῶ, ποιῶ, ἀνταποδίδω Σοφ. Οἰ. Κ. 722. *πρὸς τὰς πράξεις ἀντιδρᾶν πειράσομαι*, 963. - κακῶς τινα = κακοποιῶ τινα πρὸς ἐκδοκῆσιν, 1193. *γενναῖα παθόντες ὅμας ἀντιδρᾶν ὀφείλομεν* Εὐρ. ἰκ. 1178. πρὸς Πλάτ. Κρίτ. 49.

Ἀντιδρέπανον* ἀκρωτ. Κυρηναϊκῆς, ἀνών.

Ἀντι-δρομέω* ἐναντίον τρέχω Δουκ. ἀστρολ. 12.

Ἀντι-δρομος, 2. ὁ ἐναντίον τρέχων, ἀπαντῶν Θεόδ. Πρόδρ. Ροδ. σ. 42.

Ἀντι-δύνω* ἀμοιβαίως δύνω, κρύπτομαι, περὶ ἄστρον θέων ἐν ὑποθ. Φανίωμ. Ἀράτ.

Ἀντι-δυσ-χεραίνω* ἀμοιβαίως δυσχεραίνω Μ. Ἀντων. 6, 26.

Ἀντι-δυσ-ωπέω* ἀμοιβαίως δυσωπῶ, καταπίθω Εὐσέβ. βί. Κων. 4, 33.

Ἀντι-δωρεά, ἡ* δωρεά ἀντὶ δωρεᾶς, ἀνταμοιβή Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 4, 2.

Ἀντι-δωρέομαι* ἀμοιβαίως δωροῦμαι, ἀνταποδίδω δωρον Ἦρ. 2, 30. - τινὶ Πλάτ. Εὐθύφρ. 14.

Ἀντιδωρίδης* Ἀθηναῖος Δημ.

Ἀντι-δωρον, τό* δωρον ἀντὶ δώρου, ἀνταμειβόμενον, ἀρχ. λεξ. τὸ ἀντὶ τῶν ἁγίων δώρων διδόμενον, ἐκκλ.

Ἀντιδωρος* 1) Ἀθήμιος Ἦρ. 2) Ἀθηναῖος Ἀνδοκ. 3) Πύκτης Φώτ. 4) Ἐπικούρειος Πλούτ. ὁ πρὸ Ἐπικούρου Σαινίδωρος ὄνομ. Δ. Ααβρ. ὁ πρὸ Ἀντι-δωρο-φορέω* ἀμοιβαίως δωροῦμαι, μὲν.

Ἀντι-ζεύγνυμι* συζευγνύω, συνδέω Δ.

Ἀλ. Θουκ. 11, σ. 800.

Ἀντι-ζηλία* ἡ ἰδιότης τοῦ ἐπομ. γλῶσσ.

Ἀντι-ζηλος, 2. ζηλότευκος, μὲν.

Ἀντι-ζηλο-τυπία* ἀντιζηλία, μὲν.

Ἀντι-ζηλῶ* ζηλοτυπῶ, ζηλεύω Κ. Μαν.

χρ. 1548. Μίσ. Κλ. Ἀλ. στρ. σ. 319.

Ἀντι-ζητέω* ἀμοιβαίως ζητῶ Ξεν. οἰκ. 8, 23.

Ἀντι-ίζομαι* ἀνθίζομαι, καθῆμαι ἀντικρῶ, δι. γρ. ἀντὶ ἀντικατίζομαι Ἦρ. 5, 1.

Ἀντι-ίζυγος, 2. ὁ τερνὸν τὴν ἰσορροπίαν,

ἀντίστοιχος, Ἀριστοτ. περὶ μορ. Ζ. 3, 4,

15. καὶ τὰ κατὰ ζεύγος ἀντικείμενα - πέ-

ταλα Πλούτ. ἡθ. σ. 723. καὶ Ἐπικούρ. ἀν-

τίζυγα ἰσάζυγα.

Ἀντι-ζυγῶ* φυλάττω ἰσορροπίαν, ἀντι-

στοιχῶ Εὐστ. Ἰλ. σ. 45.

Ἀντι-ζωγρέω* ἀμοιβαίως ζωγρέω, πιά-

νω ζωντανὸν Βάβρ. 107, 15.

Ἀντι-ζώνη, ἡ* ἐναντία ζώνη Ὀριγ. ἐν

Ἰερων. ἐπ. 124.

Ἀντι-θάλπω* ἀμοιβαίως θάλπω Ἰώσ.

ἰουδ. 4, 4, 6.

Ἀντι-θανάτω* ἀμοιβαίως θανάτω, ἐπι-

θυμῶν ἀποθάνω Εὐστ. Ἰλ. σ. 1035.

Ἀντι-θάπτω* ἀμοιβαίως θάπτω Ἀνθ. παρ.

147, ἀνιέσθη.

Ἀντι-θεμαί, π. ἀντὶ ἀντιθέματι.

Ἀντι-θεος, 3 καὶ 2. θεῶ ὅμοιος, ἰσόθεος.

Παρ' Ὀμ. συνήθ. ἐπὶ θ. τῶν ἡρώων, οἵτινες

διεκρίνοντο τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν

βίωσιν καὶ τὸ κάλλος (ὡς λέγει ὁ Ὀμ. Ἰλ.

ω, 258 περὶ τοῦ Ἑκτορος, *ὃς θεὸς ἔσκε

μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἔμκει ἀνδρῶς γε θνητοῦ

παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖα*), ἀρα οὐχὶ κυρ.

ὁ ἡθικῶς ἀγαθός, διὸ λέγεται καὶ ὁ Πόλεμος

φημας, Ὀδ. α, 70. καὶ οἱ μνηστήρες, Ε, 18

ὀνομάζονται ἀντίθεοι, ὅπου ἡ ἐρμηνεία =

ὁ τῶ θεῶ ἐναντίος εἶνε ἀπαράδεκτος. Καὶ

περὶ ὁλοκλήρων ἰθῶν Ἰλ. μ, 408, Ὀδ. Ζ,

41. περὶ γυναικῶν μόνον ἐν λ, 117. Ὡσαύ-

τως Πίνδ. καὶ μὲν. ἐπ. - Ἐν Ἠλιοδ. Αἰθ.

4, 7 *ὁ ἀντίθεος* εἶνε πολέμιος θεός. ὡς.

παρ' Ἑκκλ. ὁ διάβολος λέγεται ἀντίθεος.

Ἀντίθεος 1) Ἑλλην τις πρὸ τῆς Τροίας

Κ. Σμ. 2) Ἀθηναῖος Ἀριστ. - Ἀρχων (Ὀλ.

160, 1) Πανσ. 3) φιλόσοφος τις Σουῖδ.

Ἀντι-θεραπεύω* ἀμοιβαίως θεραπεύω, ἀν-

ταποδίδω θεραπείαν διὰ θεραπείας Ξεν. Κύρ.

8, 3, 49.

Ἀντι-θερμαίνω* ἀμοιβαίως θερμαίνω Ἀ-

λέξ. Ἀφρ. προβλ. 1, 115.

Ἀντιθέσιον* εἶδ. βοτάνη, ἄλλως ξάνθιον

καὶ φάσανον Διοσκ. 4, 138.

Ἀντι-θεσις, ἡ* 25 ἐναντίας θέσις Πλάτ.

σοφ. 257. πρὸς Ἀριστοτ. μ. τ. φυσ. 9, 3,

σ. 1054. τὸ ἀντιθέτειν, ἀντιπαράθεσις Ἰ-

σοκ. 12, 2.

Ἀντι-θετέον* ῥ. ἐπὶ θ. τοῦ ἀντιθέτου Ἀβι-

στοτ. πολ. 3, 15.

Ἀντι-θετικός, 3. ὁ ἀντιθέσιος ἢ ἡ

φασίς. 3, 5.

Ἀντι-θετος, 2. ὁ πρὸ τοῦ ἐναντίου μένους

τεθειμένος, κείμενος Πλούτ. συχνά καὶ ἰδ. γραμ. τὸ ἀντίθετον = ἀντίθεσις Ἀριστοτ. ῥητ. πρὸς Ἀλ. 27 ἐπὶ ἀντιθέτως Πλούτ. ἡθ. σ. 1022.

Ἀντι-θέω (ἴδε θέω) 1) ἀμιλλώμαι πρὸς τινα ἐν τῇ τρέχειν, -τινί, οἱ ἀντιθενόμενοι Ἡρ. 5, 22 2) τρέχω ἐναντίον τοῦ τρέχοντος Ἀνθ. 9, 822.

Ἀντι-θήγω· ἀμοιβαίως θήγω Λουκ. παρασ. 51.

Ἀντι-θηρεύω· ἀμοιβαίως θηρεύω, μτγν.

Ἀντι-θλίβω· ἐναντίον θλίβω· «ἀντιθλίβεται τὸ ὀλίγον» Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 4, 3.

Ἀντι-θνήσκω· ἀμοιβαίως θνήσκω, Ἐτ. Μ.

Ἀντι-θώκος, 2· ὁ ἐξ ἐναντίας καθήμενος Γρ. Ναζ. τ. 2, σ. 169.

Ἀντι-θρηνέω· ἐναντίον θρηνῶ, μτγν.

Ἀντι-θροέω· ἐναντίον θροῶ Ἐμπεδοκλ. 315, ὅπου νῦν γράφ. ἀντιθροῶντος.

Ἀντι-θρονος, 2· ἀντικρὺ καθήμενος, μτγν.

Ἀντι-θυρος (θύρα), 2· ὁ ἀπέναντι τῆς θύρας· «κατ' ἀντίθυρον κλισίης» Ὁδ. π. 159, ἐάν δὲν εἴη καὶ ἐνταῦθα οὐσ. «τὸ ἀντίθυρον», ὁ εἰς τὰ ἐνδον τῆς οἰκίας ἀπέναντι τῆς θύρας τόπος, ὁ προθάλαμος· πρόβλ. «βᾶτε κατ' ἀντιθύρων» Σοφ. Πλ. 1125· ἐν Λουκ.

Ἀντι-θυμιάω· ἀμοιβαίως θυμιάω, μτγν.

Ἀντι-θυμοῦμαι· ἀμοιβαίως θυμῶναι Αἴλ. Ζ. 1. 17, 13 (ὁ Hercher γράφει ἀντιφιλοτιμούμενος).

Ἀντι-θύρετρος, 2· ὁ ὢν ἀντὶ θυρέτρου, χρησιμεύων ὡς θύρα· λῖθος Νάν. Ἰω. 11, 140.

Ἀντι-θύρος (θύρα), 2· ὁ ἀπέναντι τῆς θύρας· «κατ' ἀντίθυρον κλισίης» Ὁδ. π. 159, ἐάν δὲν εἴη καὶ ἐνταῦθα οὐσ. «τὸ ἀντίθυρον», ὁ εἰς τὰ ἐνδον τῆς οἰκίας ἀπέναντι τῆς θύρας τόπος, ὁ προθάλαμος· πρόβλ. «βᾶτε κατ' ἀντιθύρων» Σοφ. Πλ. 1125· ἐν Λουκ.

Ἀλεξ. 16 «τὸ ἀντίθυρον» ἐξηγεῖται «τὸ ὁπισθεν τῆς θύρας μέρος».

Ἀντι-καθ-αιρέω (ἴδ' αἰρέω)· ἀμοιβαίως καθαιρῶ, καταστρέφω Δ. Κᾶς. 46, 34.

Ἀντι-καθ-έζομαι (ἴδ' ἐζομαι)· καθέζομαι, στρατοπεδεύω ἀντικρὺ, ἀντικαθεζόμενοι Θουκ. 1, 30 ἀντεκαθεζόντο, 4, 124, ἀντιστοιχεῖ τῇ προηγ. ἀντιστρατοπεδεύεσθαι.

Ἀντι-καθ-έλω· ἀμοιβαίως καθέλω Εὐμαθ. Ἰσμ. 4, σ. 131.

Ἀντι-καθ-εὔδω (ἴδε εὔδω)· καθεῦδω πάλιν Μακχθ. ἐν Ἀνθ. 11, 366.

Ἀντι-καθ-ήμαι· ἀντικαθεζομαι Ἡρ. 9, 33, 44 ἀντικαθῶνται Ξεν. Ἰππαρχ. 8, 20 «ἀντεκάθητο ἐπὶ τῇ Κορύμβῳ» Θουκ. 5, 6 «- ἀλλήλοις μετὰ στρατοπέδων» Πολύδ. 3, 49· μτφ. «ἰσχυρὸς ἀντικαθῆται τούτῳ λόγῳ» = ἀντίκειται, ἐναντιοῦται Σ. Ἐμπ. πρ. γραμ. 145.

Ἀντι-καθ-ιδρύω· καθιδρύω εἰς τὴν θέσιν τινός, μτγν.

Ἀντι-καθ-ίζομαι (ἴδε ἔζω)· κάθημαι ἀπέναντι, ἀντικαθίζομενος Ἡρ. 5, 1. 4, 3.

Ἀντι-καθ-ίστημι (ἴδε ἵστημι) 1) καθίστημι, θέτω ἐναντίον τινός, ἢ ὡς ἀντιστοιχόν ὅτε, ἀντιτάσσω Πλάτ. πολ. 9, 591· τινί τι Ξεν. Κύρ. 1, 6, 43· «πρὸς τούτους ἀντεκατέστησαν τοὺς ἀμυνομένους» Θουκ. 4, 93· 2) θέτω τινὰ εἰς τὴν θέσιν ἄλλου Ἡρ. 9, 93· «ἀντεκαταστήσαι πάλιν» Θουκ. 2, 13· «ἐάν τις ἀποθάνῃ ἄλλον ἀντεκαθιστάτωσαν» Πολύδ. 22, 15· καὶ παθ. «ἐάν τις ἀποθάνῃ,

τούτου ὁ παῖς ἀντεκαθίσταται» Ἡρ. 2, 37· «ὅπως ἀντὶ τῶν ἀπολωλόντων στρατηγῶν ἀντεκατασταθῶσιν» Ξεν. ἀν. 3, 1, 38· καὶ μτφ. μεταθέτω εἰς ἄλλην διάθεσιν «ἐδεδύμετο, μεταθέτω εἰς ἄλλην διάθεσιν» ἐδεδύμετο, ἀντεκαθίστη πάλιν ἐπὶ τὸν παρ. 2, 65. Μία. ὡς ὁ παρ. καὶ ἀντ. β'. ἐνερ. ἀντετάσσομαι, ἀντίταται· ταῖς ναυσὶ Θουκ. 7, 39· πρόβλ. Ξεν. Ἰππ. 2, 5.

Ἀντι-καίνον· ἰσχύαινον Ἡσυχ.

Ἀντι-καίω· ἴδ' ἀντικαίω.

Ἀντι-κακο-υργέω· ἀμοιβαίως κακοουργῶ· «ἀντεκακοουργεῖν κακῶς πάσχοντα» Πλάτ. Κρίτ. 49.

Ἀντι-κακῶ· ἀμοιβαίως κακοποιῶ Ἰώσ. ἰουδ. πολ. 3, 7, 30, ἄλλ. μτγν.

Ἀντι-κάκωσις, ἡ· ἀμοιβαία κάκωσις Εὐστ. ἔρ. σ. 100.

Ἀντι-καλαμάρομαι· συλλέγω καὶ ἐγὼ καλᾶμην Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 735.

Ἀντι-καλέω (ἴδε καλέω)· ἀμοιβαίως καλῶ, προσκαλῶ· οὕτε μὴν ὡς ἀντεκληθῆσθαι· «καλεῖ μέ τις» Ξεν. συμπ. 1, 15.

Ἀντι-καλωπιζομαι· ἀντεκαλωπιζεσθαι πρὸς τὴν πολυτέλειαν εὐτελεῖα· Πλούτ. ἡθ. σ. 406.

Ἀντι-κάμπτω· ἀμοιβαίως κάμπτω, στρέφω Μαν. Φιλ. 8, 89.

Ἀντι-κάνθρον· φυτὸν τι ἄλλως ἡμεροκαλλεῖς Διοσκ. νόθ. 3, 127.

Ἀντι-κάνθαρος, ὁ· τόπος, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Πρ. 1.

Ἀντι-κανονίζω· θέτω ἐναντίους κανόνας, μτγν.

Ἀντι-κάρδιον· τόπος ὁ μετὰ τὴν κλεῖδα Ἡσυχ. ἄλλως καλεῖται σφαγὴ Ῥοῦφ. σ. 26, Πολυδ. 2, 165.

Ἀντι-κάρηνος, 2· ὁ ἔχων ἀντίθετον κερὰ λήν, μτγν.

Ἀντι-καρτερέω· καρτερῶ, ἀντίχω ἐναντίον Δ. Κᾶς. 39, 41.

Ἀντικασιον· ὄρος ἐν Συρίᾳ Στράβ.

Ἀντι-κατα-βάλλω (ἴδε βάλλω)· ἀμοιβαίως καταβάλλω, κατατίτω, μέσ. μτφ. Διδαν. τ. 1, σ. 105.

Ἀντι-κατα-άγω (ἴδ' ἄγω)· ἀμοιβαίως καταάγω Τίμ. Λοκρ. 101.

Ἀντι-κατα-δύνω· δύνω ἐν ᾧ ἄλλο ἀνατέλλει Θέ. ἀστρολ. σ. 178.

Ἀντι-κατα-δύομαι (ἴδε δύω)· ἀμοιβαίως καταδύομαι, κρύπτομαι Ἀγ. Τάτ. 6, 18.

Ἀντι-κατα-θνήσκω· ἀμοιβαίως ἀποθνήσκω, δι. γρ. ἐν Αἴσχ. χο. 142· ἴδε τὸ ἐπὶ θάνατον.

Ἀντι-κατα-κάνειν (καίνω)· πρὸς ἐκείνην φονεύω, οὕτω γράφει ὁ Ἐρμάν. ἐν Αἴσχ. χο. 642, ὅπου ὁ Σχολ. ἔχει ἀντεκατακάνειν, κοιν. γρ. ἀντεκαθάνειν.

Ἀντι-κατα-κλείω· ἀμοιβαίως κατακλείω Ῥοῦφ. σ. 70.

Ἀντι-κατα-κτείνω· ἴδ' ἀντεκατακτείνω.

Ἀντι-κατα-λαμβάνω· τὸ ἐναντίον καταλαμβάνω Τίμ. Λοκρ. 102, Δ. Κᾶς. 36, 23.

Ἀντι-κατα-λείγω· ἀμοιβαίως καταλείγω, ἐκλείγω, στρατολογῶ Δ. Κᾶς. 40, 65.

Ἀντι-κατα-λείπω· καταλείπω εἰς τὴν θέσιν ἄλλου Πλάτ. πολ. 7, 540.

Ἀντι-κατ-ἀλλαγῇ, ἢ (ἀμοιβαία) ἀνταλ-
λαγή· ἀντ. χρηστοῦ καὶ βεδοῦ πρὸς ἀδέ-
στων καὶ κίβδηλον· Πλούτ. 70. σ. 49.
Ἀντι-κατ-ἀλλαγμᾶ, τό· ἀντάλλαγμα
ἰώσ. ἰουδ. ἀρχ. 15, 9, 2.
Ἀντι-κατ-ἀλλαξίς, ἢ· κέρδος ἐπιχειρή-
σεως· τινος Δ. Λαέρ. 7, 99.
Ἀντι-κατ-ἀλλάττω· ἀνταλλάσσω, μτγν.
Νέσ. 1) ἀνταλλάσσω τι μέ τι, -τι τινος,
-τὴν κοινὴν σωτηρίαν τῶν τοῦ κρινόμενου
λόγων· Δειν. 1, 2, Ἀριστοτ. ῥήτ. 3, 15,
καὶ μτγν. ὡς Πλούτ. πρὸς Στ. 11· προσέτι,
ἀντί τινος, «τὴν ἰδίαν ψυχὴν ἀντί τῆς κοινῆς
σωτηρίας ἀντικαταλλάττεσθαι» Λυκούργ. 88·
«ἐγὼ ἀντ' ἐτέρου ἀντικαταλλάττονται, οἷον
ῥόδον ἀντ' ὠφέλειαν» Ἀριστοτ. 70. Νικ. 8,
6, Πολύδ. 2, 42· «ὅπερ τινος τὸ ζῆν ἀντι-
καταλλάττεσθαι» Ἰσοκ. 5, 135· 2) ἀντικα-
ταλλάττειν τι· συνδιαλλαγῆναι, συμφι-
λιωθῆναι· Πολύδ. 15, 20.
Ἀντι-κατα-μειδίω· καταγελῶ Κύριλλ.
εἰς Σοφον. 3, σ. 623.
Ἀντι-κατα-μύω· ἀμοιβαίως καταμύω
Πολύδ. 9, 113.
Ἀντι-κατα-πέμπω· ἀμοιβαίως καταπέμ-
πω Χρυσ. λειτ. τ. 6, σ. 986.
Ἀντι-κατα-πλήσσω· ἀμοιβαίως κατα-
πλήσσω Ἀππ. ἱμφ. 3, 91.
Ἀντι-κατα-ρρέω· ἀμοιβαίως καταρρέω
Ὀλυμπιάδ. εἰς Ἀριστοτ. μετωρ. 2, σ. 31.
Ἀντι-κατα-σκευάζω· ἐναντίον κατασκευ-
άζω· ὑπολήψεις τὰς ἀληθείας· ἐνισχύειν Δ.
Αλ. 1, 5.
Ἀντι-κατά-στασις, ἢ· 1) ἡ ἀντίθεσις,
ἀντίταξις τῶν μαχομένων μερῶν Πολύδ. 4,
47, 4· 2) τὸ θέτειν εἰς τὴν θέσιν ἄλλου· 3)
ἐκτασις, ἀντίρρῃσις Ἰωσ. ἰουδ. ἀρχ. 16, 2, 5.
Ἀντι-κατα-στρατο-πεδεύω· στρατο-
πεδεύω ἀντικρῶ Δ. Ἀλ. 8, 84.
Ἀντι-κατά-σχεσις, ἢ· βία κατὰσχέσις,
ἐκμαθήσις Ἀριστοτ. προλ. 3, 1.
Ἀντι-κατά-τασις, ἢ· ἐκτασις Ἰπποκρ.
σ. 834.
Ἀντι-κατα-τάσσω· κατατάσσω εἰς τὴν
θέσιν ἄλλου· «Πλάτων δὲ ἀντί Περιάνδρου
ἀντικατατάττει Μύσωνα τὸν Χηνέα» Κλ. Ἀλ.
στρ. σ. 351.
Ἀντι-κατα-τείνω· τὸ ἐναντίον κατατείνω,
διατείνωμαι, διαχυρίζομαι· «ἀν ἀντικατα-
τείναντες λέγωμεν» Πλάτ. πολ. 1, 348, καὶ
ἀνευ τοῦ λέγειν Πλούτ. 70. σ. 669· ἐκτείν-
ω· Ἰπποκρ. σ. 833.
Ἀντι-κατα-τρέχω (ἴδε τρέχω)· ἀμοιβαί-
ως κατατρέχω, κάμνω ἐπιδρομὴν· «τὴν χώ-
ραν αὐτῶν ἀντικατέδραμε» Δ. Κάσ. 60, 9.
Ἀντι-κατα-φρονέω· ἀμοιβαίως κατα-
φρονῶ Δ. Κάσ. 54, 33.
Ἀντι-κατα-χωρίζομαι, ὁ· ἀντικατάστα-
σις Ἀντυλλ. ἐν Ὀρείδ. σ. 98.
Ἀντι-κατ-έχω· ἀμοιβαίως κατέχω Ἰπ-
ποκρ. σ. 336.
Ἀντι-κατ-ηγόρεω· ἀμοιβαίως κατηγοροῦ,
-τινὸς Λυσ. 6, 42· «ἐὰν τοὺς ἀπολογου-
μένους ἀντικατηγορεῖν τῶν κατηγορούντων»

Λισχίν. 1, 178· ἐν τῇ λογικῇ τὸ ἀμοιβαίως
ἀποδίδειν κατηγορούμενον· «τοῦ πράγματος
ἀντικατηγορεῖται» Ἀριστοτ. τοπ. 1, 5.
Ἀντι-κατ-ηγόρια, ἢ· ἀμοιβαία κατηγο-
ρία, μτγν.
Ἀντι-κατ-ημαι, -κατ-ίζομαι, -κατ-ί-
στημι, ἰων. σχημ. ἀντὶ ἀντικαθῆναι κ.τ.λ.
Ἀντικᾶτων, ὠνος· σύγγραμμα Καίσαρος
ἐναντίον τοῦ Κάτωνος τοῦ κικέρωνος Πλούτ.
Ἀντι-κατ-οίχομαι· ἀμοιβαίως χάνομαι
Νικηφ. ἐν Βαλτζ. ῥήτ. τ. 1, σ. 465.
Ἀντι-κάω (ἴδε καίω)· τὸ ἐναντίον καίω
Πλάτ. Τιμ. 65, ἀντικαύοντα.
Ἀντί-κειμαι (ἴδε κείμαι)· κείμαι ἀπέναν-
τι, ἐν τῇ κυρ. σημ. «τὴν ἀντικείμενην ἡ-
πειρον Εὐρώπην» Ἡρόδ. 6, 2, 4. - Ἐν γέν.
παρκ. παθ. τοῦ ἀντιτίθηναι, ὁ πρὸς. - τιμὰ
ἀγαθὸς Πίνδ. 1, 6, 26· τιμὴ πρόκειται
ὡς ἀνταμοιβὴ διὰ τὰ ἀγαθὰ ἴδ. εἶμαι ἀν-
τίθετος, -πρὸς ἄλληλα Πλάτ. σοφ. 258·
- ἄλλήλοισι Ἀριστοτ. πολλὰκις, ὅστις τὸ
συντάσσει καὶ μετὰ γεν. πολ. 4, 14· «ἀν-
τικείμενη λέξις»· «ἐν ᾗ ἑκατέρω τῷ κώ-
λῳ ἢ πρὸς ἐναντίω ἐναντίον σύγκειται ἡ ταύ-
τὴ ἐπέξευκται τοῖς ἐναντίοις» Ἀριστοτ. ῥήτ.
3, 9· «ἀντικείμενα κινήσας τὰ μαχομένα»
Σ. Ἐμπ. πυρρ. 190.
Ἀντι-κειμένως· ἀντιθέτως· -λέγεσθαι Ἀ-
ριστοτ. ῥήτ. 1, 26· - ἔχειν = ἀντιτελεῖν
Συνέσ. ἐπ. 95.
Ἀντικείμενος· ποταμὸς ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Σαρ-
ματίς Στράβ.
Ἀντι-κλειυθος, 2· ὁ ἐν ἀντιθέτῳ ὁδῷ,
ἐναντίον ἐρχόμενος Νόν. 8, 191. 9, 32.
Ἀντι-κλειύω (ἴδε κλειύω)· τὸ ἐναντίον,
ἀμοιβαίως κλειύω Θουκ. 1, 128· παθ. 1, 139.
Ἀντί-κέντρον, τό· τὸ ἀντὶ κέντρον χρησι-
μεῖον Λισχ. Εὐμ. 131. 144, περὶ τοῦ ἑλγους.
Ἀντι-κένωμα, τό· τόνος τις ἐν τῇ ἑλλην.
μουσικῇ, μτγν. μουσ.
Ἀντι-κερδαίνω· τὸ ἐναντίον κερδαίνειν
Νικ. Εὐγ. 3, 363.
Ἀντι-κινεῖω· τὸ ἐναντίον περιποιεῖσθαι
Εὐρ. 1, 733, -πατρός.
Ἀντι-κίδομαι· τῷ προηγ. Πολύδ. 5, 142.
Ἀντι-κινεῖω· ἐναντίον κινεῖω, διδῶ
ἐναντίαν διαταγὴν Εὐρ. ἰκ. 673 καὶ μτγν.
Ἀντι-κινέω· εἰς ἐναντίας κινῶ, ἐναντίον
τινὸς κινῶ Ἀριστοτ. περὶ μνήμ. ἐν τίλει·
πρὸς τι Πολύδ. 2, 66.
Ἀντι-κίνησις, ἢ· ἐναντία κίνησις, μτγν.
Ἀντικίνησις, ἴδος, ἢ· τόπος. ἐν τῇ ἀκτῇ τῆς
Παφλαγονίας Στράβ.
Ἀντι-κίρημι· ἀμοιβαίως θανέω.
Ἀντι-κλάζω (ἴδε κλάζω)· ἐναντίον κλά-
ζω, ἀντηχῶ· «κραυγὴ πένθους ἀντίλαλξεν»
Εὐρ. Ἀνδρ. 1144· ἔνερ. «ἀντέκλαζον ἑλλη-
λαις μέλος», Βάκχ. 1055.
Ἀντι-κλαίω· ἀμοιβαίως κλαίω Εὐστ. Ἰλ.
σ. 37.
Ἀντι-κλάω (ἴδε κλάω)· θρᾶνῶ πρὸς τὰ ἀπί-
στον, ἀντανάκω Σχολ. Ἀριστ. θεσμ. 909.
Ἀντίκλεια 1) θυγ. Διτολῶκου, συζ. Λαέρ-
του, μήτ. Ὀδυσσεύς Ὀδ. 2) θυγ. Διοκλιδεύς

- Παυσ. 3) μήτ. Περιφύτου ἐκ τοῦ Ἡφαίστου.
 Ἀπολλ. 4) θυγ. Ἀριστοτέλους Ἀντ. Σιδ.
 ἐν Ἀνθ. 5) θυγ. Καλλικράτους Ἀθην.
 Ἀντικλειδης 1) Ἀθηναίος, ἐπιγρ. - Ποιη-
 τὴς καὶ ἱστορικός Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ.
 Πλούτ. 2) Ἀκαδεμαμόνιος Σχολ. Εὐρ.
 Ἀντι-κλειθρον, τό· ἀντικλειθριον, γλωσσ.
 10, 22, Κλ. Ἀλ. στρωμ. 7, σ. 897.
 Ἀντι-κλείω· ἀμειβαίως κλείω.
 Ἀντι-κλήμα· ἀντιέγκλημα, ἀρχ. λαβ.
 Ἀντι-κλήρομαι· ἀμειβαίως κληροῦμαι,
 μτγν.
 Ἀντικλεις, ἐους, ἐα 1) Ἀθηναίος α) στρα-
 τήγης τῶν Ἀθηναίων Θουκ. 6) ἀρχων (Ὀλ.
 113, 3) Δ. Σακ. γ) Ὀλυμπιονίκης, αὐτ. 6)
 ἄλλοι τινές 2) Βοιωτός, ἐπιγρ. 3) υἱὸς τοῦ
 Θεοκρίτου (ἐκ Χίου) Ἀρρ. καὶ τινες ἄλλοι.
 Ἀντι-κλίνω· ἐναντίον κλίνω Μουσ. 107.
 Ἀντικλος· εἰς τῶν ἐν τῇ Δουρεσίᾳ Ἰταλῶν
 Ἑλλήνων Ὄδ.
 Ἀντι-κλώθω· κλώθω ἀμειβαίως Θεόδ.
 Ὑρτακ. ἐν Βασσ. Ἀν. τ. 1, σ. 259.
 Ἀντι-κνήθω· ἀμειβαίως κνήθω, μτγν.
 Ἀντι-κνημιάζω· τόπτω τὸ ἀντικνημίων
 Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 1, 217, ἀνθ' οὗ ὁ Λοδεκ.
 Φρυν. 95 συνιστᾷ τὸ ἀντικνημίζειν.
 Ἀντι-κνήμιον, τό· τὸ πρόσθεν μέρος τῆς
 κνήμης· «τῆς κνήμης τὸ μὲν πρόσθιον ἀντι-
 κνήμιον, τὸ δ' ὑπίσθιον γαστροκνημία» Ἀ-
 ριστοτ. Ζ. ἱ. 1, 15· πρὸς. Ἀριστ. πλ. 784,
 Ξεν. Κύρ. 2, 3, 19.
 Ἀντί-κοιλον, τό· τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ πο-
 δός, ὅπερ εἶνε κοῖλον Πόλεμ. φυσιογν. 2, 27.
 Ἀντι-κολάζω· ἀμειβαίως κολάζω Λουκ.
 τυρανν. 12.
 Ἀντι-κολακεύω· κολακεύω τὸν κολακεύ-
 οντά με Πλούτ. Ἀλκ. 24.
 Ἀντικολοί· εἶν. Λιεύης Πτολ.
 Ἀντι-κορίζω· κορίζω ὡσαύτως· «ἄλλον λό-
 γον ἐκ Δελφῶν ἀντικομίσαντες» Πλούτ. Λυσ.
 26. Μίσ. ἀμειβαίως κορίζομαι, λαμβάνω.
 Ἀντι-κομπάζω· κομπάζω ἐναντίον Πλούτ.
 Ἀντων. 62.
 Ἀντικονδουλεῖς· οἱ ἐν Βοιωτίᾳ Κολοῖφρυ-
 γες Στ. Βυζ.
 Ἀντι-κοντόω· ἐρεῖδω διὰ κοντοῦ Ἰπποκρ.
 σ. 852· 80. ὁ Ἑρωτιανός· ἀντικονταίνουσι,
 πρὸς τὸ ἐναντίον βιάζονται, ἀλλὰ τὸ οὖσ.
 ἀντικόντωσις ἀπαιτεῖ τὸν τύπ. ἀντικοντόω.
 Ἀντι-κόντωσις, ἡ· ἡ διὰ τοῦ κοντοῦ ἀν-
 τρεισις, ὅπερ καὶ σκίμπων καλεῖται Ἰπ-
 ποκρ. σ. 819.
 Ἀντι-κοπή, ἡ· τὸ ἀντικόπτειν, ἀπωθεῖν ὁ-
 πῶς Πλούτ. ἡθ. σ. 77· σύγχρονοις Στράβ.
 5, σ. 222.
 Ἀντι-κοπτίχος, 3· ὁ ἀντικόπτων Σ. Ἐμπ.
 πρ. φυσ. 2, 137.
 Ἀντι-κόπτω· ἀμειβαίως κόπτω Δ. Κάσ.
 43, 37· ἀπωθῶ, ἀντικρούω, «ὅταν ἀντικό-
 ψωσι ἀλλήλους οἱ ἀνέμοι» Θεόδ. ἀν. 53·
 ἀμτ. «ἦν τι ἀντικόπτῃ» = ἐὰν παρουσιασθῇ
 ἐμπόδιον τι Ξεν. Ἑλ. 2, 3, 17· ἐν γέν. ἐ-
 γαντιοῦμαι, 2, 3, 15.
 Ἀντι-κορύω· ἐναντίον κορύω, σηκῶν
 Νικ. Εὐγ. 9, 29.
 Ἀντι-κορύσσομαι· ἀνταίρωμαι, παρ-
 σκευάζομαι εἰς μάχην· ἀνέμοις Λέων. Ἀλ.
 ἐν Ἀνθ. 7, 668, Ἀθην. 3, 106.
 Ἀντι-κοσμέω· ὡσαύτως κοσμῶ Πλούτ.
 ἡθ. σ. 813.
 Ἀντι-κόσμησις, ἡ· ἐναντία κόσμησις Σουδ.
 Ἀντι-κοσμητέω· εἶμαι ἀντικοσμήτην
 ἐπιγρ.
 Ἀντι-κοσμήτης, ὁ· τὴν θέσιν τοῦ κο-
 σμητοῦ ἐπέχων, ἐπιγρ.
 Ἀντι-κοτέω· ἐναντιοῦμαι, γλωσσ.
 Ἀντι-κότῃσις, ἡ· προσβολή, γλωσσ.
 Ἀντι-κοψίς, ἡ· ἀντικοπή, ἐναντία πνοή
 «χειμεριναὶ ἐπίνονται καὶ ἀντικόψις» Θεόδ.
 ἀπ. 5 περὶ ἀν. 55.
 Ἀντίκρας, ὁ· 1) κλάδος τοῦ ὕψους Κρά-
 γου ἐν Ἀκία Στράβ. 2) φρούριον αὐτοῦ Ἀπ-
 Ἀντι-κράζω (ἴδε κράζω)· ἐναντίον κράζω
 Νικ. Εὐγ. 1, 229.
 Ἀντι-κρατέω· ἀμειβαίως κρατῶ, ἔξουσι-
 ἀζω Ἀνθ. 11, 298.
 Ἀντικράτης, ου· 1) Ἀκαδεμαμόνιος Πλούτ.
 2) Ἀθηναῖος διάφορος, ἐπιγρ.
 Ἀντι-κρημνος, 2· ἀπὸ κρημνός Ψελλ. 1.
 Βαλτζ. ῥήτ. τ. 3, σ. 696, γραπτ. ἀμφι-
 κρημνος.
 Ἀντι-κρίνω· συγκρίνω Αἰλ. Ζ. ἱ. 13, 25.
 Ἀντι-κρίσις, ὁ· κρίς ἐκ τοῦ ἐναντίου μέ-
 ρους τοῦ ἐναντίου, πολεμικῆς μηχανῆς εἶδος
 Αἰν. Τακτ. 32.
 Ἀντι-κρίσις, ἡ· ἀπὸ κρημνός Ἀναξίλ. ἐν Β.
 Ἀν. 408, Πλούτ. 4, 113.
 Ἀντι-κροτέω· πάλιν κροτῶ, ἐπικροτῶ, μτγν.
 Ἀντι-κρούσις, ἡ· τὸ ἀντικρούειν, ὠθησις
 εἰς τὸ ἐναντίον μέρος Ἀριστοτ. ῥήτ. 3, 9,
 Πλούτ. Μαρκ. 28· ἀντικρούσεις λέγειν πρὸς
 τινα = ἀπαγγέλλειν ἀμειβαίως ῥητορικῶς
 λόγους Αἰσχίν. 1, 168.
 Ἀντι-κρουσμός, ὁ· ἀπαγόρευσις, γλωσσ.
 Ἀντι-κρούω (ἴδε κρούω)· 1) κρούω ὅπως, πολ.
 ἀπὸ πᾶσι Πλάτ. νόμ. 9, 857, Ἀριστοτ.
 2, 6, 8· 2) ἀμτ., εἶμαι ἐναντίος, ἐναντι-
 οῦμαι, «πρὸς τι» «διὰ τὸν ἀντικρούσαντα
 πρὸς τὴν ὁδὸν αὐτοῦ φθάνον» Πλούτ. Κάτ.
 πρ. 24· 80. «ἀντεκρούκει αὐτοὺς» = παρὶ
 τὴν γνώμην ἀπηντῇκει, ἡ ἀπεβέβηκει, Θουκ.
 6, 46· «ἀντεκρούσε τε καὶ γέγονεν οἶον οὐκ
 ἔδει» Δημ. 18, 198.
 Ἀντι-κρύ (ἀντί καὶ κρούω)· πρὸς τὸ ἀν-
 τίθετον μέρος· 1) κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ-
 μ. περὶ τοῦ τύπου, ἐξ ἐναντίας, ἀπέναντι, =
 μάχεσθαι Ἰλ. ε, 130· «ἀντικρὺ μισαίω» =
 ἴσα ἴσα κατὰ πρόσωπον, ἡ 362· «ὅτι
 ἀντικρὺ» καὶ μετὰ γέν. «Ἐκτορος ἀντικρὺ»
 Ἰλ. θ, 301· ὡς καὶ ἐν πεζ. «οἱ ἀντικρὺ ἐν
 τῇ Ἀσίας τόποι» Πόλυδ. 4, 43· συνθ. ἐν
 τῇ Ἀστικῇ καταντικρὺ 2) κατ' ἐπίθετον, ἀν-
 ἴσα, ἀρχαίως περὶ ταξενμάτων, βελῶν, ἀν-
 να ἐξέρχονται πάλιν ἀπὸ τῶ ἀντίθετον μέ-
 ρος, π. γ. «ἀντικρὺ ὅτι δὲ ὤμου χάλασαν
 ἔγχεος ἤλθεν» Ἰλ. ε, 481· «ἀντικρὺ κατὰ

κρίσις, ε, 67. ἄντικρὺ δὲ διδασκαλίας = ἀπὸ τοῦ ἀντίτετον μέρος προεκυψε, ε, 100. ἄντικρὺ δὲ ἡμέραν ἐξέπερυσεν. Ὀδ. κ, 162. ἄντικρὺ κατὰ μέσον = ἀκριβῶς ἐν τῇ μέσῳ. Ἰλ. π, 285. ἄντικρὺ δὲ αὐτῶν. Σεν. κίρ. 7, 1, 30. 3) δὸ. ὅλως διόλου, ἄντικρὺ ἀπαράσσειν. (μέχρι τοῦ ἀντιθέτου μέρους). Ἰλ. π, 116. Ἐν Ἀπολλ. Ρ. 4, 1612. ἄντικρὺ μακάρεσσιν ἔϊκτο = ἄντην. ἰτό μ παρ' Ὀμ. εἶνε πάντοτε ἐν τῇ ἄρσει μακρόν, ἐν τῇ θείῃ. Ἰλ. ε, 130 καὶ παρ' αὐτ. ὡς ἐν τῇ ἄντικρυς (βραχύ). Ἀντι-κρυς (ἀρχικῶς τὸ αὐτὸ τῷ προηγούμενῳ καὶ παρ' αὐτ. ὁ συνήθ. τύπος οἱ γραμμαῖοι, ὅστινες προπαροξύνουσιν αὐτὸ, τὸ διακρίνουσιν τοῦ ἀντικρὺ καὶ ἐριμνύουσιν αὐτὸ = φανερῶς, διαρρηθῆναι) α) τοπικ. κατ' ἰσχυρὰν θουκ. 2, 4. *χωρεῖν ἄντικρυς. Ἀριστ. Λυσ. 1069. ἰὼν Πλάτ. Εὐθύδ. 273, Πλούτ. Καίσι. 4. 6) μτφ. ἴσα ἴσα, ῥητῶς, διαρρηθῆναι, φανερώς, - τὰ δ' αἰνέσω Δισχ. χο. 190. * - ἄγειν ὡς ἀποκτείνων. Λυσ. 13, 78. *αὐτὰ τοῖνον ἄντικρυς ἐμοὶ πέπονθας = ἐπαθεῖς ἀπαράλλακτα ὡς καὶ ἐγὼ Ἀριστ. ἐκκλ. 362. - καὶ διαρρηθῆναι Δημ. 19, 36. - γράφειν, 11, 46. - καταλιπεῖν ἀργύριον, 52, 24. - ἀπαγορεύειν Λουκ. Νιγγ. 13. καὶ μετ' αὐτοῦ. ἡ ἄντικρυς ἐλευθερία. Θουκ. 8, 64. πρὸς Δ. 1, 122. γ) εἰς τὸν χρόνον ἀναφέρεται ἐν Πλάτ. Ἰδ. 267. ἀμέσως - οἱ μὲν. τὸ μεταγενέστερον ὡς τὸ ἀντικρὺ = ἀπέναντι = τινὸς ἰλαοῦ. Λουκουλλ. 9. Ἀντι-κτείνω. ἀμοιβαίως κτείνω Ὀρίγεν. κατὰ Μαρκ. σ. 15. Ἀντι-κτερίζω. ἀμοιβαίως κτερίζω, ἐνταρτίζω. Ἀντι-κτῆσις, ἡ κτῆσις ἀντί τινος. *ἀδελφοῦ ἀντίκτησις οὐκ ἔστι. Πλούτ. ἡθ. σ. 481. Ἀντι-κτονία, ἡ τὸ ἀμοιβαίως φονεύειν. Κλήμ. ὁμ. 12, 14. Ἀντι-κτόνος, 2. ὁ ἀμοιβαίως, πρὸς ἐκδίκησιν ἀποκτείνων. *ἐκτεῖνα τὴν τεκοῦσαν ἀντικτονίᾳ ποινάσαι φιλότατο πατρός. Δισχ. Εὐμ. 165. Ἀντι-κτύπέω. ἐναντίον κτυπῶ, ἡγῶ. Ἀνθ. 14, 10. ἀδρ. ἀντέκτυπον Θεαίτ. Σχολ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 221. Ἀντι-κτύπος. 2. ἀντηχῶν Νόν. Ἰ. 20, 70. Ἀντι-κυδαίνω. ἀμοιβαίως κυδαίνω, τιμῶ. Θουκ. λ. 4, σ. 57. Ἀντι-κυδίσκομαι. κινεῖσθαι ἐπὶ κυμάτων ἐναντίον ἀλλήλοις Πλούτ. ἡθ. σ. 897. Ἀντι-κυματῶ ἐναντίον κυματῶ Προκλ. περὶ κτισμ. 4, 8, σ. 85. Ἀντικύρα, καὶ Ἀντίκυρα (ἡ Ἀντίκυρρα). ἰων. Ἀντίκυρη. 1) πόλ. ἐν Φωκίᾳ, ἐν τινὶ μυχῷ τοῦ Κρισαίου κόλπου, νῦν Ἀσπρα σπηῖα, γνωστὴ διὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ ἐλαιοῦ. Ἡρ. Θείφρ. κατ. Ἀντικυράς, Ἀντικυράτος Στ. Βούτ. ἐπὶ. Ἀντικύραθεν. 2) πόλ. παρὰ τῷ Σπερχειῷ, οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ Στράβ. 3) πόλ. Ἀσπιδος πρὸς τῇ Ὀγγη Στράβ. 4) ὄν. ἐταίρος Πλούτ. Ἀντικυράς. οὐχ γρονθὺς τις τοῦ Ἠρακλίου, Πανσ.

Ἀντι-κυρία. ἐξουσία Σουδ. Ἀντικυριχός, 3. ἐπὶ τοῦ Ἀντίκυρα, ἀντ. ἑλλέβορος. Γαλην. τ. 12, σ. 120. Ἀντικυριχόν. ὁ ἑλλέβορος. Πούχ. Ἀντι-κύριος, ὁ δ' ἀντὶ τοῦ κυρίου μτγν. Ἀντι-κύρω (ἴδε κύρω, μόν. ἀδρ. α.) ἐπι-τυγχάνω τι, ἀπαντῶ. ἀντικρύς ἀντικρύσαντες ῥάλας. Πινδ. Ὀ. 12, 12. *πρώταισιν ὕμνῳ ἀντέκρυς. ὁδοιπορῶν. Σοφ. Οἰ. Κ. 99. ἀπολ. *ἐπεὶ περ ἀντέκρυσα = ἐνέτυχον, Φιλ. 541 καὶ μτγν. π. Ἀντικύων. ἀλώπηξ Πούχ. Ἀντι-κυλυτέον. ῥ. ἐπὶ τοῦ ἐπομ. Γαλην. τ. 12, σ. 176. Ἀντι-κυλώω. ἐναντίον κυλώω Ἰπποκρ. Ἀντι-κυμάζω. ἀμοιβαίως κυμάζω, ἐξομῶ Σχολ. Πινδ. Π. 9, 156. Ἀντι-κυμ-ωδῶ. ἀμοιβαίως κυμαίνω, γλευρίζω Πλούτ. Φλαμιν 9, Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 424. Ἀντι-κυπ-ηλάτης ἀντίθετος κυπηλάτης Σχολ. Δισχ. Ἐπὶ. 283, ἐξηγῶν τὸ ἀντηρέτης. Ἀντι-λαδεύς. ὁ πόρπαξ τῆς τοῦ ὀπλίτου ἀσπίδος Πούχ. Ἀντι-λαβῆ, ἡ λαβὴ πρὸς τὸ κρατεῖν στερεά. *ὅπως ἀν' ἀπολιθῶναι καὶ μὴ ἔχει ἀντιλαβῆν ἡ γαῖα ἐπιβαλλομένη. Θουκ. 7, 65. μτφ. ὅ,τι δύναται νὰ δώσῃ ἀφορμὴν φύγειν, τὸ φεκτὸν ἐν τινὶ. *ἀποφύας καὶ ἀντιλαβῆς ἔχει. Πλάτ. Φαῖδ. 84. Ἀντι-λαγχάνω (ἴδε λαγχάνω). τὸ ἐναντίον λαμβάνω διὰ κλήρου. ἀντιλαχεῖν, τὸ δίκην ἐπὶ διαίτητι λαχόντα ἐρήμην ὕφειν καὶ πάλιν περὶ τὰ αὐτὰ διακρίσθαι. Πούχ. ἀντιλαχεῖν, ἀντικαλέσαι ἑατὶν. Β. Ἀν. σ. 184. ἔγγραψεν δίκην ἐναντίον γενομένης δικαστικῆς ἀποφάσεως, π. γ. *δίκην ἐρήμον ἀντιλαχεῖν. Δημ. 32, 27. *ἐν μὴ ὀσπν (δίκην) ἀντιλαχεῖν ἐξῆν αὐτῷ ἀπλοῦ. = νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς δίκης ὡς ἀδύρου Δημ. 21, 90 καὶ παραγραφῇ, 37, 33 ἀντελήχασιν, 40, 3. Ἀντι-λάζομαι. ἀντιλαμβάνομαι Εὐρ. Ἰ. Α. 1227. ἀντιλάζου, Ὀρ. 446. Ἀντι-λάζομαι. τῷ προηγ. ἀντιλάζομαι Εὐρ. ἰκ. 375, Ἰ. Α. 1109 ἀντελάζω, Μηδ. 1216. ἀντιλάζομαι, Ὀρ. 752, Θεαχ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 1, 67. Ἀντελαῖς, ἴδους, ἡ κυμαίνουσα Κηφισοδωρῶν καὶ Ἐπικράτους. Ἀντι-λακτίζω. λακτίζω τὸν λακτίζοντα Ἀριστ. εἰρ. 596, Πλούτ. ἡθ. σ. 949. καὶ μετ' αὐτοῦ ἐλάκτισεν, ἀντελακτῖσαι τοῦτον, αὐτ. 10. Ἀντι-λακωνίζω. ἀμὲν ὡς λακωνίζω, τ. ε. λακωνικῶς λαλῶ Εὐστ. Ὀδ. σ. 1642. Ἀντι-λαλέω. ἀντιλέγω, γλῶσσ. Συμμ. ψαλ. 138, 20. Ἀντι-λαλιά, ἡ ἀντιλογία Εὐστ. ἑρ. σ. 135. Ἀντι-λαμβάνω (ἴδε λαμβάνω). ἀμοιβαίως, πρὸς ἀνταπόδοσιν λαμβάνω. ἔργοισι δ' ἐργα διὰ δόχ. ἀντιλήψεται. Εὐρ. Ἀνδρ. 714. τί τινος. ἀντελαβεῖν, = λαβεῖν τι ἀντὶ τινος Ἡρ. μ. 616. τὸ ἐναντίον, ἀμείψως λαμβάνω.

νω Θουκ. 1, 143· ἀγχαλωτίζω Ξεν. Κύρ. 5, 3, 12· σύμμαχον = λαμβάνω σύμμ. τῶς· εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν βοήθειαν, 8, 7, 16. Συνηθ. μέσ.-τινός, κρατοῦμαι ἀπὸ τι, καταλαμβάνω, πλάνω τι, -βάθρων, τριβωνος Πλάτ. Πρωτ. 317. 335· 80. α) ἐπιχειρῶ, σπουδάζω περὶ τι, τὸ μετέρχομαι, πράττω μετὰ ζήλου, - παιδείας, πολ. 7, 534· ἀρχόμενοι πάντες ὁξύτερον ἀντιλαμβάνονται· Θουκ. 2, 8, καὶ «περὶ τῆς σωτηρίας ἀντιλαβεῖσθαι» (ἰν. μάχης), 7, 70· τῶν πραγμάτων Ξεν. Κύρ. 2, 3, 6, ὡς. συχνά παρὰ Δημ. πράττω τὰ τῆς πολιτείας μετὰ ζήλου, ἰδ. 1, 2· πρὸς 27, 26· τῶν Ἑλλήνων = λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Ἑλλ., τοὺς λαμβάνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου Δ. Σικ. 11, 13· τῆς θαλάττης = νὰ γίνωμαι κύριοι τῆς θαλάσσης Πολύδ. 1, 39· προσέτι, -ἐλπίδος, 18, 24· ἀντιληφθῆαι σωτηρίας· Λυσ. 28, 15· τῶν μετεώρων = νὰ γίνωμαι κύριοι τῶν ὑψωμάτων Θουκ. 4, 118· «ἦν ἀντιλαβόμεθα τοῦ χωρίου», 7, 77· τοῦ ἀσφαλοῦς = ἐλθεῖν εἰς ἀσφάλειαν, 3, 22· κρατ. το στερρεὰ Πλάτ. Αἰσχ. 184, Ξεν. ἱππ. 10, 15, σταματῶν· πρὸς. «ὁ λόγος ἀντιλαμβάνεται μου» = με ἐλκύει Πλάτ. Φαῖδ. 88 καὶ μὲν. *00. παρὰ μὲν. πνευματικῶς, κατανοῶ, καταλαμβάνω, ὅπερ φέγει ὁ Λουκ. σολοικ. 9· προσέτι παρατηρῶ διὰ τῶν αἰσθησέων, - τῆς στερήσεως Πλάτ. Ἀξιοχ. 370. Παρὰ Πλάτ. ἰδ. πολλάκις σημαίνει προσβάλλω, ψέγω, καθάπτωμαι, - τῶν λόγων, ἱππ. μ. 287, πολ. 1, 336· καὶ ἐλέγγειν, Γοργ. 506· 80. ἀνίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, σοφ. 251. Παρὰ Θεοφρ. περὶ τῶν φυτῶν, ῥιζίων, πλάνω (διὰ τὸ ἐμβόλιον), φ. αἰτ. 1, 6, 4, Φ. 7. 4, 1, 5.

*Ἀντι-λάμπω· λάμπω ἐναντίον, ἀντανακλῶ λάμψιν Αἰσχ. Ἀγ. 285, Ξεν. κυν. 5, 18· «ὁ ἥλιος ἀντιλάμπει τινί», πέμπει τὰς ἀκτίνας κατὰ πρόσωπον Πλούτ. Μαρ. 26, συχνά· προσέτι, «περιττὴ λέξις ἀντιλάμπει τῷ ἀκρατῇ πρὸς τὸ δηλούμενον» = τυφλῶναι τὸν ἀκρατὴν καὶ δὲν ἔννοεῖ τί σημαίνει, ἡθ. σ. 41.

*Ἀντι-λαμψίς, ἡ· τὸ ἀντιλάμπειν, ἀντανακλῶν τὴν λάμψιν Πλούτ. ἡθ. σ. 930.

*Ἀντιλαοί· τῶν ἄρτων κλάσματα Ἰουδ. Ἀντιλας· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ. - πατ. τοῦ ποιητοῦ Δεμυστράτου Ἀνθ.

*Ἀντι-λέγω (πρὸς. ἀντεῖρω, ἀντεῖπεν)· λέγω, διηκῶ ἐναντίον· «ὅς ἀντιλέγει» Σοφ. 01. τ. 409· συχνά παρὰ αἰτ. «ὁ ἀντιλέγων» = ὁ ἐναντίας, ὁ ἀντίπαλος Πλάτ. Πρωτ. 335· - πρὸς τινα, Παρμ. 128, Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 17· τινὲς Πλάτ. συμμ. 201· «- τοὺς νόμοις τὰναντία» Ἀριστ. νεφ. 1023· - περὶ τινος Λυσ. 8, 10· «ἀντίλεγον περὶ βασιλείας» = ἐμάχοντο διὰ τὸν θρόνον Ξεν. Ἑλ. 3, 3, 1· - περὶ τῶν δικαίων, ἀπομν. 4, 4, 8· - ὅπερ τῶν δικαίων = ὅπως λάβω δικαίον, 3, 5, 12. - Μετ' ἀπαρ. καὶ τοῦ ἄρν. μὴ Θουκ. 3, 41, Ξεν. Κύρ. 2, 2, 20, Ἑλ. 2, 2, 19· καὶ μετὰ τοῦ ὡς Θουκ. 2, 84 καὶ ἄλλαχού· «τὰ ἀντιλεγόμενα» = τὰ φιλονεικούμενα Πολύδ. 9,

33· «χωρίον ὁπό τινος ἀντιλεγόμενον» = ἐξ οὗ τις ἐγείρει ἀγῶνας Ξεν. Ἑλ. 3, 2, 30· «καὶ τι μικρὸν ἔφη πρὸς τὴν ἐμὴν μητέρα περὶ χρυσίδιον ἀντιλέγεσθαι» Δημ. 27, 15· «οὐδὲν ἀντιλεχτόν» Εὐρ. Πρακλ. 975.

*Ἀντι-λεπτόν· ἴδε τὸ προηγ.

*Ἀντι-λεπτός, 9· ὁ ἀντιλεγόμενος, ἀμυνόμενος, ἀμφοβολος Θουκ. 4, 92.

*Ἀντι-λεξίς, ἡ· τὸ ἀντιλέγειν, ἀπάντησις Ἱπποκρ. σ. 24.

*Ἀντι-λεσχάινω· ἀντιλέγω Στοβ. ἀνθ. 70, 50.

*Ἀντι-λέων, ὄντας, ὁ· πρὸς λέοντα σοφ. Ἀριστ. ἱππ. 1039.

*Ἀντιλέων, ὄντας· 1) οὗτος Πρακλῆδος καὶ Προκρίδης Ἀπολλῶδ. 2) Θούριος Ξεν. 3) τύραννος Χαλκίδος Ἀριστοτ. 4) Μεταποντινὸς Πλούτ. 5) Πρακλεῦτης Παρθέν. 6) Ἰστωρ· κῆς Δ. Λαερ. 7) ἄνδρ. ὄν. ἐν ἐπιγρ.

*Ἀντι-ληγίς, ἡ· ἀντικατηγορία· ἴδε ἀντι-λαγγάνω.

*Ἀντι-ληπτέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀντιλαμβάνω, ὁ ἴδε.

*Ἀντι-ληπτικός, 3· εἰς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι ἐπιτηδεύς· - λόγων Τίμ. Λοκρ. 100· καὶ μὲν. συχνά, ὡς Πλούτ., Σ. Ἑμπ. ἐπιγρ. - ὡς Ἰουστ. Μ. Τρύφ. 325 καὶ μὲν. Ἀντι-ληπτός, 3· ὅν δύνανται τις ν' ἀντιληφθῇ, γνωρίσῃ διὰ τῶν αἰσθησέων, μὲν.

*Ἀντι-ληπτῶρι, ὄρας, ὁ· ἀντιλαμβάνόμενος, ὑπερασπιστής, βοηθός. 0'.

*Ἀντι-ληψίς, ἡ· 1) τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι ἀποδοτικῶς δέχεσθαι Θουκ. 1, 120· 2) τὸ καταλαμβάνεσθαι, περὶ νόσου Θουκ. 2, 49· ἡ ἀνέπαυλος, σταμάτημα Ξεν. ἱππ. 5, 7· τὸ δι' ἐαυτοῦ λαμβάνειν, ἀπαιτεῖν· - τῆς δεκάτης, Ἑλ. 3, 5, 1· τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι, γνωρίζειν διὰ τῶν αἰσθησέων, «ὁπὸ ἀντιληψίν πεσεῖν» Τίμ. Λοκρ. 100· ἀφορμὴ πρὸς μορφήν, φύγον, ἀντιλογίαν· ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίαι Πλάτ. σοφ. 241· ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίαι Πλούτ. ἀνόμοι πολλὰς ἀντιλήψεις ἔχοντες Πλούτ. Σόλ. 18, δυσκόλῃ· 3) τὸ λαμβάνειν ἐν ὁπὸ προστασίας, βοήθεια, μὲν. Παρὰ Θεοφρ. ῥίζωσις, καὶ τὸ πιάσιμον τοῦ ἐγκυαντρίσματος, ἄνφωτ. αἰτ. 4, 6, 2, 3, 6, 6· σχῆμα ῥητ. «ἀντιληψίς ἐστιν ἀμφοδότησις περὶ πράγμα ὅπερ ὁ μὲν διώκειν ὡς ἀδίκημα ἐπάγει, ὁ δὲ φεύγειν τὴν ἐξουσίαν προβάλλεται τοῦ πεποιθέναι κατὰ νόμον ἢ φύσιν ἢ τέχνην ἢ ἔθος ἢ κατὰ τὸ μὴ κεκολλῆσθαι ὡς ὑπευθύνου» Σοφ. τ. 4, σ. 369· τιμητικὴ λέξις ἀπροσκυνουσι τὴν ἀντιληψίν σου Ἐδστ. ἔργ. σ. 321, 68.

*Ἀντιλέβαινος, ὁ· ὅρας Φοινίκης καὶ Κολίλης Συρίας ἀνατολ. τοῦ Λιβάνου Θωοφρ.

*Ἀντι-λίτανεύω· ἀμφοβολῶς λιτανεύω, παρακαλῶ Πλούτ. ἡθ. σ. 1117.

*Ἀντι-λόδιον, τό, αὐτοῦ λοῦο· τὸ μὲν προύχον προλόδιον, τὸ δὲ περὶ τῇ κυψέλῃ τέττιξ· τὸ δὲ ὅπερ τὸν τέττιγα τραχυνόμενον, διὰ ἐστὶ τῆς αὐτοῦ περιφερείας πέρας, ἀντιλόδιον Πολύδ. 2, 86.

*Ἀντι-λογέω, = ἀντιλέγω Σοφ. Ἀντ. 374.

*Ἀριστ. νεφ. 320.

*Ἀντι-λογία, ἡ· ἐναντίας λόγος· 80. προφορικὴ ἔρευνα, ἐξέτασις ὑποθέσεως τινος πρὸ

τοῦ δικαστοῦ Ἡρ. 9, 88· πρὸς. Θουκ. 1, 73· ἐν γέν. ἀντίρρησις, ἐνστάσις, λογιζομαι Πλάτ. πολ. 5, 454, Ἀριστ. βατρ. 774 ἐν τῷ πλ. Πλούτ. Νομ. 21 καὶ συχνά· μετὰ τοῦ λοιδόρια Δημ. 40, 32· ἀντιλογίαν ἐν αὐτῷ ἔχειν = ἔχειν δικαιολογητικούς λόγους Θουκ. 2, 87· «εἰς ἀντιλογίαν ἔλθιν» = πρὸς λύσιν ἀντιμαχομένων δοξῶν χωρῆσαι, 1, 31, Ἐν Ξεν. Ἐλ. 6, 3, 9· ἀντιλογία πρὸς τινα· εἶνε ἀντίθ. τῆς εἰρήνης.
Ἀντι-λογίζομαι· τὸ ἐναντίον λογιζομαι Ἀντιφ. 2, 6, 8, Ξεν. Ἐλ. 6, 5, 24.
Ἀντι-λογικός, 3· ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἀντιλέγειν, συζητεῖν, σοφιστῆς καὶ λεπτολόγος Ἀριστ. νεφ. 1155· συχνά παρὰ Πλάτ. «ἡ ἀντιλογική» δηλ. τέχνη = ἡ τέχνη τοῦ ἐρί- ναι, ἡ σοφιστική, Φαιδρ. 261, καὶ «τὸ ἀντιλογικόν», σοφ. 225· «λόγοι ἀντίλ.» = ἀντιλογία Φαιδρ. 90· ἐπὶρ. «ὡς, θείαι. 164.
Ἀντι-λογισμός, ὁ· ἐναντίας λογισμὸς Φιλίστρ. 6. σοφ. 2, 4, σ. 549.
Ἀντι-λογος, 2· ὁ ἐναντία λόγων Εὐρ Ἐλ. 1156.
Ἀντι-λοιδόρῳ· ἀναποδίδω τὰς λοιδό- ριας Πλούτ. Ἀντ. 42· μέσ. Λουκ. συμπ. 40.
Ἀντίλος· ἀνδρ. ὄν. ἱππρ.
Ἀντι-λοξός, 2· λοξός, μτγν.
Ἀντιλοχος· 1) υἱὸς Νέστορος, εἰς τῶν ἀν- τροπατῶν ἡρώων πρὸ τῆς Τροίας Ἰλ. Ὁ τύμ- νος αὐτοῦ ἦν ἐν Σιγείῳ Στράβ. 2) Ἀθήνιος, ἀντίπαλος τοῦ Σωκράτους Δ. Λαέρ. 3) ποιη- τὴς Πλούτ. 4) ἱστορικός Κλ. Ἀλ.
Ἀντι-λοπείω· ἀμοιβαίως, ἐκδικούμενος Λυ- πῶ Πλούτ. Δημητρ. 22.
Ἀντι-λύπησις, ἡ· τὸ ἀντιλυπεῖν, ἐκδί- κησις διὰ λύπην Ἀριστοτ. περὶ ψυχ. 1, 1· πρὸς. Πλούτ. 70, σ. 422.
Ἀντι-λυρος (λύρα), 2· εἰς τὴν λύραν ἀντα- ποκρινόμενος· «καναχὴ Σοφ. Γρ. 640, κατὰ τὸν Σχολ.» = ἀντίμυθος, ἀντιψῶδός ἰσόλυρος.
Ἀντι-λυτρον, τό· τὸ λύτρον, Κ. Δ.
Ἀντι-λυτρόω· ἀμοιβαίως λυτρῶναι· «τῷ λυτρωθέντι παρὰ ληστῶν πότερον τὸν λυσά- μενον ἀντιλυτρωτέον» Ἀριστοτ. 70. Νικ. 8, 2.
Ἀντι-λωδᾶσμαι· ἀμοιβαίως λωδῶμαι, ἀλάπτω Εὐστ. Ἰλ. σ. 756.
Ἀντι-μαίνομαι· ἐναντίον μαίνομαι· «διὸς βρονταῖς ἀντεμάνην» Γερμ. ἐν Ἀνθ. Πλυν. 201· περὶ τοῦ κρωτός, ἀναποδίδω πάθος σφο- δρῶν, ἀντιμεμνήσθαι Λουκ. ἐτ. δι. 12, 2.
Ἀντι-μανθάνω (ἴδε μανθάνω)· τὰ ἐναν- τίως μανθάνω Ἀριστ. σφ. 1453.
Ἀντι-μαντεύομαι· ἀμοιβαίως μαντεύο- μαι· θεμίστ. λ. 13, σ. 163.
Ἀντι-μαντις, ὁ· ἐναντίας μάντις Σχολ. Ἀνκάρ. 429.
Ἀντι-μαρτυρέω· τὸ ἐναντίον μαρτυρῶ, ἐναντίαν μαρτυρίαν φέρω Ἀριστ. ἐν Ἀθην. 2, 247, = τινί, πρὸς τινα Πλούτ. Ἀλκ. 21, 70, σ. 418.
Ἀντι-μαρτύρησις, ἡ· ἐναντία μαρτυρία, ἀναιρήσεις Πλούτ. 70. σ. 1121.
Ἀντι-μαρτύρομαι· ἀντιμαρτυρῶ Λουκ. συμπ. 47.

Ἀντιμαχία· τόπος ἐν Κῷ Πλούτ.
Ἀντι-μαχίω· ἀντιμάχομαι Δ. Σικ. ἀπ. σ. 502· «ἀντιμαχῆσαι» ὅταν ἀντιποιηθῇ τις οἰκίας ἢ χωρίου καὶ πεπρακὸς εἴβαν ζητή- σῃ τιμὴν καὶ μάχεται, τοῦτο λέγεται ἀντι- μαχῆσαι Β. Ἀν. σ. 184.
Ἀντιμάχη· θυγ. Ἀμφιδάμαντος, συζ. Εὐ- ρυσθέως Ἀπολλδ.
Ἀντι-μάχησις, ἡ· τὸ ἐναντίον τινὸς μά- χεσθαι Δ. Ἀλ. 8, 58 ἐν τῷ πλ.
Ἀντι-μαχητής, ὁ· ἀντιμαχόμενος, ἐχθρός, χρ. Σιδουλ. 14, 159.
Ἀντι-μαχητής, ὅς, ἡ· ἀντιμάχης Ε- ρατοσθ. ἐν Σχολ. Ἰλ. τ. 234.
Ἀντιμαχίδης· Ἀθηναῖος Ῥαμνοῦσιος, ἱππρ.
Ἀντι-μάχομαι (ἴδε μάχομαι)· μάχομαι ἐναντίον τινὸς Θουκ. 4, 68· ἀνθίσταμαι· τινί Πλούτ. 70. σ. 1156.
Ἀντι-μαχος, ὁ· ὅστις ἀντιμάχεται Ἀθην. 4, 154· ἀξιόμαχος Ἀππ. Ἰσπ. 9.
Ἀντίμαχος· 1) υἱὸς Ἡρακλείδους καὶ Νικίπ- πης Ἀπολλδ. 2) υἱὸς Πύλα, ἀδελφὸς Κυάθου, φρονεῦσις ὑπὸ Ἡρακλέους Ἀθην. 3) υἱὸς Θρα- σάνορος, πατ. Ἀμφιδάμαντος καὶ Δηί- φωντος Πaus. 4) εἰς τῶν ἐν τῷ Δουρείῳ (π- παρ Ἑλλήνων Κ. Σμ. 5) υἱὸς Αἰγύπτου Ὑγ. 6) Κένταυρος Ὀβείδ. 7) Ἀθηναῖος α) υἱὸς Ἀρχεστράτου Δημ. 6) ταμίης Τιμοθέου Δημ. γ) ῥήτωρ καὶ ποιητῆς ὁ ὄνομα. ψεκὰς ἡ ψε- κᾶδος Ἀριστ. καὶ ἄλλοι πολλοί· 8) Παιὶς Ὀλυμπιονίκης Στ. Βυζ. 9) ἱστορικός Σχολ. Ἀριστ. 10) ποιητῆς ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἠ- λιοπολίσεως Σουδ. 11) ποιητῆς Κολοφώνιος 400 π. Χ. Ἀριστοτ. ἄλλ. πολλοί· Ἐν Πλουτ. γραμματικὸς τις Τησίος, ἐξ οὗ ἐπιθ. Ἀντιμά- χιος· 20. ἐκδοσίς τις τοῦ Ὀμήρου ὠνομά- ζετο ἡ Ἀντιμάχιος· Σχολ. Ἰλ.
Ἀντι-μεγαλο-φρονέω· ἀμοιβαίως με- γαλοφρονῶ Εὐστ. Ἰλ. 676.
Ἀντιμέδων· 1) Πυθαγόρειος Κροτωνιάτης Ἰάμβλ. 2) Ἀθηναῖος πολιτικός Δημ.
Ἀντι-μεθ-έλικω· ἔλκω πρὸς ἀντιθέτως διευθύνσεις· «τὰν ὁλοκν Μήδειαν. - ζήλω καὶ τέχνους ἀντιμεθελομένην» Ἀντιφιλ. ἐν Ἀνθ. Πλυν. 136· πρὸς. Ἰούλ. Αἰγ. αὐτ. 139.
Ἀντι-μεθ-ίστημι (ἴδε ἱστέμι)· μεταθέτω εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, μεταβάλλω· «ψηφί- σματα καὶ νόμον ἀντιμεθεστάναι» Ἀριστ. θεσμ. 362. Μέσ. μετατίθεμαι εἰς τὸ ἄλλο μέ- ρος Λουκ. Δημ. ἐγκ. 37.
Ἀντι-μεπραξέομαι· φέρομαι πρὸς τινα ὡς μεράκιον, = πρὸς τινα Πλούτ. Σὺλ. 6.
Ἀντι-μελετάω· τὸ ἐναντίον γυμνάζω ἐ- μμαυτὸν Ἀθαν. τ. 1, σ. 320.
Ἀντιμέλης· Μυρρινούσιος, ἱππρ.
Ἀντι-μελίω· ἀμιλλῶμαι εἰς τὸ μέλος, = Τερψιχόρης μέλος Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 5, 222.
Ἀντι-μέλλω (ἴδε μέλλω)· ἀμοιβαίως, ὡς- αὐτως μέλλω, βραδύνω· «εἰ δυνατόι ἦμεν ἐκ τοῦ ἴσου καὶ ἀντεπιβουλεύσαι καὶ ἀντι- μελλῆσαι» Θουκ. 3, 12· ἴδ' ἀντεπιμέλλω.
Ἀντι-μέμφομαι· ἀμοιβαίως μέμφομαι Μ. Ἀντ. 6, 30.
Ἀντιμένης, οὗς· 1) υἱὸς Δηϊφώντος Πaus.

2) υἱὸς Νηλέως Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. 3) Πυθαγόρειος Μεταποντῖνος Ἰάμβλ. 4) Ἀθηναῖος, ἐπιγρ.

Ἀντιμενίδας, καὶ -δης· 1) Ἀκαδαμίδης Θουκ. 2) Μυτιληναῖος, ἀδελφὸς Ἀλκαίου καὶ ἔχθρος Πιττακοῦ Ἀλκ.

Ἀντιμένων· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀντι-μέρεια, ἡ· θέσις μέρους τινὸς ἀντὶ ἑλλου· ὄν. σχήμ. παρὰ γραμ. ὡς «τόξων εὐ εἰδώς», λέγεται κατ' ἀντιμέρειαν, ὥστε ἐλέγετο «τόξων εἰδήμων», τοῦ εἰδῆς μετοχῆς ἀντὶ ὀνόματος. Γράφ. καὶ ἀντιμερία.

Ἀντι-μερίζομαι· ἀμοιβαίως μερίζομαι, ἀπονέμω· «τῇ μικρῇ μεγάλῃ χάριν ἀντιμερίζου» Ἀντίπ. Θ. ἐν Ἀνθ. 6, 209. Παρ' Ησυχ. παθ. «ἀντιμερίζεται» ἀντιμερίζεται.

Ἀντι-μεσο-ουρανέω· εἶμαι ἐν τῷ ἀντιθέτῳ μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ, διότι καὶ οἱ ἀντίποδες καὶ ἀντίχθονες ἔχουσι τὸ ἐαυτῶν μεσοουράνημα Πλούτ. ἡθ. σ. 284.

Ἀντι-μεσο-ουράνημα, τό· τὸ ἀντίθετον τοῦ μεσοουράνηματος μέρος τοῦ οὐρανοῦ, «ἀντιμεσοουράνημα τὸ διαμετροῦν τῷ μεσοουράνηματι» Σ. Ἐμπ. πρ. ἀστρ. 1, 12, σ. 340.

Ἀντι-μετα-θαίνω· ἀμοιβαίως μεταθαίνω Ἀλ. Τραλλ. 7, σ. 101.

Ἀντι-μετα-θάλλω (ἴδε βάλλω)· εἰς τὸ ἐναντίον μεταθάλλω Ἰπποκρ. σ. 388.

Ἀντι-μετά-θασις, ἡ· ἀντίστασις ἐν τῷ μεταθαίνειν Πλούτ. ἡθ. σ. 319.

Ἀντι-μετα-βολή, ἡ· ἐξ ἐναντίας μεταβολή, νέα μεταβολή Λογγίν. περὶ ὁψ. 23, 1.

Ἀντι-μετ-άγω (ἴδ' ἄγω)· ἐναντίον μεταφέρω Ὀνήσανδ. στρατ. 33.

Ἀντι-μετά-δοσις, ἡ· ἀμοιβαία μετάδοσις Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. 4, 308.

Ἀντι-μετά-θεσις, ἡ· σχῆμα λόγου, καθ' ὃ ὁ ἀκούων μετατίθεται εἰς τὸν τόπον ὅπου τὰ πράγματα ἐγίνοντο Ἀλέξ. ἐν Βαλτζ. ῥήτ. τ. 8, σ. 479.

Ἀντι-μετα-λαμβάνω· ἀντὶ τίνος πράγματος λαμβάνω τι ἄλλο Πλούτ. ἡθ. σ. 785· καὶ παθ. μεταβάλλομαι Β. Ἀν. 540.

Ἀντι-μετά-ληψις, ἡ· ἀνταλλαγή ἐνδὲς πρὸς ἄλλο, ἀλλαγή· βίον Πλούτ. ἡθ. σ. 466· ἀμοιβαία κατάληψις, ἐπενέργεια, αὐτ. σ. 904.

Ἀντι-μεταλλεύω· κατασκευάζω ἐναντίας ὁπονόμους· «τοὺς παλαμῖους Πυλῶδ. 16, 31, 8.

Ἀντι-μετα-ρρέω (ἴδε ῥέω)· ἐξ ἐναντίας, πάλιν ῥέω Πλούτ. ἡθ. σ. 904.

Ἀντι-μετα-σπάω (ἴδε σπάω)· εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τραῶν Ἰώσ. ἰουδ. ἀρχ. 13, 5, 3.

Ἀντι-μετά-στασις, ἡ· ἡ εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος μετάστασις, μετάδοσις, μετάθεσις, μεταβολή Δ. Ἀλ. 3, 19.

Ἀντι-μετά-ταξις, ἡ· ἀμοιβαία μετάθεσις, ἀνταλλαγή Δ. Ἀλ. ῥήτ. σ. 199, 3.

Ἀντι-μετα-τάσσω· μεταβάλλω καὶ ἐγὼ τὴν θέσιν ὡς ὁ ἐχθρὸς Δ. Ἀλ. 3, 25.

Ἀντι-μετα-φέρω (ἴδε φέρω)· μεταφέρω εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος· «ταῖς ἐλπίσι = πάλιν δῶν τόπον εἰς τὰς ἐλπίδας Ἰώσ. ἰουδ. ἀρχ. 15, 2, 2; Σωκρ. ἰστ. ἐκκλ. 2, 38.

Ἀντι-μετα-χώρησις, ἡ· ἀμοιβαία μεταλλαγή Εὐστ. Ἰλ. σ. 468.

Ἀντι-μέτ-εimi· μετέρχομαι, ἐπιδίδωμι τι ἀμοιβαίως Πλούτ. Ἀριστ. καὶ Κάτ. 2.

Ἀντι-μετ-έρχομαι· τῷ προηγ.

Ἀντι-μετρέω· τὸ ἐναντίον, ἀμοιβαίως μετρώ· τινὶ Λουκ. ἔρ. 19· ἀνταποδίδω, Κ. Δ.

Ἀντι-μέτρησις, ἡ· ἀνταπόδοσις Νικηφ. Γρηγ. τ. 1, σ. 173.

Ἀντι-μετ-απέω· ἵσταμαι ἀντιμέτωποι Κίναμ. ἰστ. 2, σ. 24.

Ἀντι-μέτ-ωπος (μέτωπον), 2· μετὰ τὸ μέτωπον ἐναντίον τινὸς ἐστραμμένον· «συνεραφέ τινι Ξεν. Ἐλ. 4, 3, 12, Ἀρρ. ἀν. 3, 15, 2.

Ἀντίμηλον, τό· ὄν. τοῦ μανδραγόρου Διόσκ. 4, 76.

Ἀντίμηνα· κατὰ μῆνα Ψούχ.

Ἀντι-μηνίω· ἀμοιβαίως μηνίω, θυμώδην, ἀντοργίζομαι Σουῖδ.

Ἀντι-μηνύω· ἐναντίον καταμηνύω Νικ. Εὐγεν. 2, 315.

Ἀντι-μηχανάσσομαι· ἐναντία μηχανήματα ἐπινόω Ἥρ. 8, 52, Εὐρ. Βάκχ. 291, 7, 53· «πρὸς τι Ξεν. Ἐλ. 5, 3, 16.

Ἀντι-μηχάνημα, τό· ἐναντίον μηχανήμα, δόλος Πολύαιν. 4, 2, 20.

Ἀντι-μετρίομαι· ἀμοιβαίως μιμεσθαι Ἀπ. ἔμφ. 5, σ. 698.

Ἀντι-μετρήσις, ἡ· ἀπομίμησις Θουκ. 7, 87.

Ἀντι-μετρον, τό· βοτάνη ὠκυμοειδὲς Διόσκ. νόθ. 4, 28.

Ἀντί-μῆτος, 2· ὁ ἀπομιμούμενος, «τινὲς Ἀλκιδ. ἐν Ἀριστοτ. ῥήτ. 3, 3. Παθ. ὅστις εἶνε πεπονημένος κατὰ μίμησιν ἄλλου» ὁ φθαλμὸν ἀντίμιμον ἡλίου τραχὺ Ἀριστ. θεσμ. 17 καὶ μετγν. ὡς Ἠλιδ. Αἰθ. 9, 9.

Ἀντι-μῆσέω· ἀμοιβαίως μισῶ Ἀριστ. Λυσ. 818.

Ἀντι-μισό(α, ἡ· μισὸς ἀντὶ τίνος, ἀνταπόδοσις, Κ. Δ.

Ἀντι-μισόσις, μνήμη· μνήμη ὡς μισοσύνη ἀνταμίσθῃ διὰ πρᾶξιν τινα Δισκ. ἔκ. 267.

Ἀντι-μισοσμός· ὁ ἀντὶ αὐτοῦ (ἴδ. ἀλ. λου) ὑπηρετῶν Ψούχ.

Ἀντι-μνημονεύω· ἀμοιβαίως μνημονεύω, ἐκκλ.

Ἀντι-μνηστεύω· ὡσαύτως μνηστεύω, ἀνταγωνίζομαι πρὸς τινα ὡς μνηστήρ Δ. Σικ. ἀπ. σ. 550, 97.

Ἀντι-μνηστήρ, ὁ· ἀντίπαλος μνηστήρ Σχολ. Κλ. Ἀλ. προτρ. σ. 31.

Ἀντιμνηστὸς· 1) Ἀθηναῖος Θουκ. 2) Χαλκιδεὺς Στράβ.

Ἀντι-μοιρέω· ἴσθην μοῖραν μετ' ἄλλον ἔχω· «ἀντιμοιρεῖ· ἰσομοιρεῖ» Πολυδ. 4, 176.

Ἀντι-μοιρία, ἡ· μοῖρα ἴση, μετοχή τῆς αὐτῆς ἀξίως Δημ. 36, 8.

Ἀντιμοῖρος· σοφιστὴς Μενδαῖος μαθητὴς Πυθαγόρου Πλάτ.

Ἀντι-μολεῖν· ἐναντίον πορεύεσθαι ὡς βλῶσθαι.

Ἀντι-μολία, ἡ· ἴδ' ἀντιμολία.

Ἀντι-μολπος (μολπή), 2· ἀντιφθογγαί· ἐναντίας τῇ μολπῇ· «ὅταν ὁ ἀείδων ἡμί»

γέσθαι δοκῶ, ὕπνον τὸδ' ἀντίμολον ἐντέ-
μνων ἄκος, κλάω = ἄσμα ὡς ἀντιδραστικόν
κατὰ τοῦ ὕπνου Αἰσχ. Ἀγ. 16. ἀντίμολ-
πον ἔκκεν ὀλολυγῆς μέγαν κωκυτὸν = κω-
κυτός, ὃν ἀντί ὀλολυγῆς οἶονεϊ ἔμαλπεν
Εὐρ. Μηδ. 1173.

Ἀντί-μορος, 2. ἀντίθετος, ἀντίστοιχος, -
τινί, ἐπιγρ.

Ἀντί-μορφος (μορφή), 2. ἀπομαρτυρημένος,
Λουκ. ἐρ. 44. «σκιά, ἐπιφάνεια τοῦ χρώμα-
τος ἀντιμορφος» Ἰσὺχ. ἐπίρ. ἀντιμόρφως
Πλούτ. Κράστ. 32.

Ἀντί-μορφῶ = ἐναντίον μορφῶ Γ. Πι-
αδ. δημ. σ. 433.

Ἀντίμος, ἀνδρ. ὄν. νομίσμ.

Ἀντί-μουσος, 2. ἀντηχῶν Νικηφ. ἐν
Μελ. ῥήτ. τ. 1, σ. 493.

Ἀντί-μυκάσμαι = ἐναντίον μυκάμαι Δ.
Ἰλ. 1, 39.

Ἀντί-μυκτηρίζω = τὸν μυκτηρίζοντα μυ-
κτηρίζω.

Ἀντί-μωλία, ἡ δίκη, ἐν ᾗ ἀμφοτέρω τὰ
μέρη αὐτοπροσώπως ἐμφανίζονται Ἰδ' ἐπερο-
μωλία, καὶ ἀντιμωλία, ὡς ἐκ τοῦ ἀντιμολεῖν.

Ἀντί-ναυλον, τὸ φῶρος ἐπιδελθῆς εἰς τοὺς
καύτας ὑπὸ Ἀλεξίου Ἀγγέλου Νικήτ. σ. 312.

Ἀντί-ναυμάχῳ = ἐναντίον ναυμαχῶ Νικ.
Εὐγ. 4, 23.

Ἀντι-ναυπηγέω = ναυπηγῶ, παρασκευάζω
καὶ ἔγω στόλον κατὰ τινας Θουκ. 7, 36. 62.

Ἀντι-νήφω = ἀμοιβαίως νήφω Νικ. Εὐγ. 7, 83.

Ἀντι-νήχομαι = ἐναντίον νήχομαι, «ἀεί-
πως κῆρα καὶ βῶν ἀντινήχονται» Πλούτ.
ἡ. σ. 979.

Ἀντι-νήξω = ἀμοιβαίως νικήσῃ, χα. 492.

Ἀντινῶεια, πόλ. Αἰγύπτου ἀπ' Ἀντινόου
παίδος, κατ. Ἀντινοῦς Στ. Βυζ.

Ἀντινῶεια, τὰ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀν-
τινόου, παιδικῶν τοῦ Ἀδριανοῦ, ἐν ᾗ αἰεὶ καὶ
ἐν Κλαυδίνῳ, ἐπιγρ.

Ἀντινοῦς, οἱ δημ. Ἀττικῆς τῆς Ἀδριανί-
δος φιλῆς, ἐπιγρ.

Ἀντι-νοέω = τὰ ἐναντία νοῶ Ἰπποκρ.

Ἀντι-νόη 1) θυγ. Κηφέως Πασσ. 2) θυγ.
Πύλου Πασσ. 3) σὺζ. Λυκούργου Ἀριστ.

Ἀντινόφτης νομός = νομός ἐν Αἰγύπτῳ ἐκ
τῆς Ἀντινοῦς οὕτως ὄνομ. Πτολ.

Ἀντι-νομία, ἡ ἀντίφασις τοῦ νόμου πρὸς
ἐαυτὸν, οὕτως ὥστε ἀμφοτέρω τὰ μέρη δύ-
ναται νῆ τὸν ἐραυθενῶσιν ὑπὲρ ἐαυτῶν
Πλούτ. Καίσ. 13, ἡθ. σ. 742.

Ἀντι-νομίζω = τὰ ἐναντία διατάσσω Στοδ.
ἡθ. 43, 129.

Ἀντι-νομικός, 3. τὴν ἀντινομίαν ἀφορῶν
Πλούτ. ἡθ. σ. 741.

Ἀντι-νομο-θετέω = θέτω ἐναντίους νόμους
Πλούτ. ἡθ. σ. 1044 καὶ μετγν.

Ἀντι-νοσος, 2. τὰ ἐναντία νοσῶν, μὴ συμφω-
νῶν Ἰπποκρ. σ. 1184.

Ἀντι-νοσος, ἐν τῷ πεζῷ. Ἀντινοῦς 1) οὐδὲ
ἐξουσίας, Ἰθακήσιος, μνηστήρ Πηνελόπης
(ὡς 2) Μολοσσός τις Πολύδ. 3) ὠραῖος νέος
ἐκ Μιθυλήνης, οὗ ἥρατο ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδρια-
νὸς Δ. Κλά. ὅστις ἐτιμῆθη ὡς θεὸς καὶ ἔλαβε

ναοὺς καὶ ἀγῶνας πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἡ ἐκ
Αἰγύπτου πόλ. Βῆσα μετωνομάσθη Ἀντινόου
πόλις Πτολ. Καὶ ὠραῖός τις στήφανος ἐκ
λατοῦ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Ἀντινῶεις στή-
φανος Ἀθην. 15, 677.

Ἀντινος = ἐφευρετὴς τῆς κατασκευῆς τῶν
λογγῶν Ἀποστόλ.

Ἀντι-νου-θετέω = ἀμοιβαίως νοθετέω
Πλούτ. ἡθ. σ. 72.

Ἀντινῶ = Ἀντινῶεια καὶ Ἀντινόου πόλις.

Ἀντι-νύκτης, ὁ στήριγμα, Βυζ.

Ἀντι-νωτος (νώτος), 2. ὁ ἔκων τὸν νῶτον
ἐστραμμένον κατὰ τοῦ νῶτου ἑλλοῦ Δ. Σικ. 2, 6.

Ἀντιξ, ἰγος, ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀντι-ξενίζω = ἀμοιβαίως ξενίζω, μετγν.

Ἀντι-ξέω = ἀμοιβαίως ξέω Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 232.

Ἀντι-ξοέω = ἐναντιοῦμαι, ἀντίκειμαι Ἰνδ.
Ν. 13, 34 = ἀν-
τιδίνει Σχολ. Ἐκ τοῦ

Ἀντι-ξοος, συν. οὐς, 2, π. καὶ ἀντιξος
κυρ. ἀντιθέτως ἐξεσμένοι ὥστε νῆ ἀμυζῶσιν
ἀλλήλοις = ὁδοῦρα ὅσοις ἀντιξοα γόμοις =

Ἀπολλ. ῥ. 2, 79. «ἀντίξοι» ἐναντίοι, ἀν-
τίπαλοι = Ἰσὺχ. ἐναντίος, πολέμιος, μετὰ
τοῦ σύμμαχου Ἰρ. 4, 129. = τινί, 6, 7 καὶ

συχνᾷ = καὶ Πράκλειτος τὸ ἀντίξου ἐμφέ-
ρον ἔφη Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 8, 1 καὶ μετγν.
ἐπίρ. ἀντιξῶς Φιλόστρ. 6. Ἀπολλ. 7, σ.

315, ἀντιξῶς Ἀνν. Κομν. 1, σ. 39.

Ἀντι-ξύω (ξύς ξύω) = ξύω τὸν ξύοντα Ἀ-
ριστοτ. τ. 1, σ. 84.

Ἀντισημῆς γυν. ὄν. Ἀνθ.

Ἀντίον, ἐπίρ. Ἰδ' ἀντίος.

Ἀντίον, τὸ ὁ ἱστορικὸς κανὼν κατὰ Πα-
λυδ. 7, 10, νῦν ἀντί, ξύλον ἐν ᾧ περιτε-
λίσσεται τὸ ὑφαινόμενον, καὶ ἐν ᾧ εἶναι τε-
λιγμένος ὁ στήμιον τάνειον, μετὰ τοῦ κα-
νὼν Ἀριστ. θεσμ. 822 (παρ' Ἀλεξ. = κανὼν
τοῦ Ὁμ.) ἀντίον λέγεται καὶ ὁ μέγας ἱστός
τῶν πλοίων.

Ἀντίον, Ἀντίον πόλ. τῶν Οὐδῶσκων ἐν
Λατίῳ Στράβ. κατ. Ἀντιάτης, Ἀντιάται.

Ἀντιόπη 1) θυγ. Ἀσωποῦ ἡ Νυκτεῖος,
μήτ. Ἀμφίονος καὶ Ζήθου Ὀδ. - παροιμ. περὶ
τῶν ἀναξίως πασχόντων = Ἀντιόπης ὀργῆς =

Ἀποστόλ. 3, 1. 2) μήτ. Βοιωτοῦ καὶ Ἑλ-
ληνος ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος Ὑγν. 3) μήτ. Αἰγύ-
του καὶ Ἀλκιδῆος ἐκ τοῦ Πύλου Τζέτζ. 4)

θυγ. Θεσπιῶς Ἀπολλῶ. 5) θυγ. Πυλάωνος,
σὺζ. Εὐροῦτος Σχολ. Σοφ. 6) σὺζ. Λυκούρ-
γου Σχολ. Ἀπολλ. ῥ. 7) Ἀμαζῶν, μήτ.
Ἰππολύτου Ἀπολλ. ῥ. 8) ἱέρεια τῆς Ἑ-
λευσινίας Δήμητρος Ἀθην. 9) πόρνη πρὸς
Τζέτζ. 10) κωμῶδία Εὐδοκίου.

Ἀντίος (ἀντί), 3. ἀντιθέτος, ἐναντίος, ἀν-
τικρυνός, παρ' Ὁμ. περὶ ἑχθρικοῦ καὶ φι-
λικῶς συνανταμένων καὶ παντός ἀντικρὺ ὄν-
τος ἀντίος ἦλθεν, ἀντίος ἔστη = τινός, τὴν
ὁποιᾶν γεν. ἔχει καὶ ὁ Πίνδ. πάντοτε = ἀν-
τίος τινός μολεῖν Σοφ. Τρ. 782. Σπανία
εἶναι παρ' Ὁμ. ἡ ὅση. Ἰλ. η, 20. ἀλλ' ἀπὸ
τοῦ Ἰρ. ἡ συνήθ. σύνταξ. π. χ. ἀντίος
εἶναι τοῖς Πέρσῃσι, 5, 18, ὅπου σημαί-
ναι συνήθ. καὶ ἀντίθετος, ὅλως ἀντιφῶρος = οἱ

ἰώσ. α) Ἄντ. ἰγ'. οὗτος τοῦ Εὐσεβίου, β. α. ἀπὸ τοῦ 68 π. Χ. π) Ἀντίοχος ὁ Κομμαγενής καὶ οἱ ὑμῖνονοι αὐτοῦ διάδοχοι Πλούτ. η) φιλόσοφοι, συγγραφεῖς καὶ τεχνίται· α) φιλόσοφ. εἰς Ἀσκάλωνος Στράβ. ἰδρυτῆς τῆς εἰ. Ἀκαδημίας Σ. Ἐμπ. ὄνομ. «ὁ Κόννος» Στ. Βούζ. β) σκεπτικὸς ἐκ Λαοδικείας Δ. Αἰέρ. γ) φιλόσ. ἐκ Κιλικίας Δ. Κάσ. δ) ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνθ. ε) οὗτος Ξενοφάνους. ἱστορικὸς Συρακόσιος Δ. Ἀλ. ζ) ἀνδριαντοποιὸς τῆς Ἀθηναίως, 7) ἄλλοι, ὡς ὁ ἔπον. Φιλόπαππος, εἰς ὃν ὁ Πλούτ. ἀφαιροῦ τοῦ σύγγραμματος. Πῶς διακρίν. τὸν κόλ. τοῦ φίλου.

Ἀντιόω, ἰών. καὶ ἔπ. = ἀντιῶ, ἀντιῶ, ὁ ἴσ. μέσ. ἀντιόομαι, μέ παθ. ἀπ. ἀπαντιῶ, συναντῶ. Πρ. συνήθ. ἐν ἐγχορικῇ σημ. «ἀντιώσονται τοὶ εἰς μάχην», 7, 102. «οἱ ἡμῖν ἐντιώθησαν», 8, 100. πρὸλ. Ἀισχ. ἰκ. 384. μετ' αἰτ. Ἡρ. 9, 7, 2. Ἐν τῇ ἀττ. πεζ. μόν. ἔναντιόομαι.

Ἀντι-παγήεις, 2. «ἀντιπαγές» ἔναντιος συνιστηγός. Ἐπ. Μ. α. 114.

Ἀντι-παγ-κρατίζω, 1. παγκράτιον κατὰ τῆς ἀγωνίζομαι Σχολ. Φίλοστρ. εἰκ. 2, 6, σ. 818.

Ἀντι-πάθειαι, ἡ· ἀντίθετος κλίσις ἢ ἰδιότης· ἀποστρόφη· «λυπεῖ... τὸν σπεύμενον τῶν ἀγαθῶν ἢ ἀντιπάθεια τῶν κακῶν» = τὸ συναίσθημα τῆς δυστυχίας τὸ ὅποιον καταλαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ ἀντιθέτου συναισθηματος Πλάτ. Ἀξίω. 370.

Ἀντι-παθέω· ἔχω ἀντιπάθειαν Ἀλέξ. Ἀφρ. πρὸλ. ἐν προοίμ. 2.

Ἀντι-παθής, 2 (πάθος)· ὁ ἀντίθετος πάθος, τ. κ. διάθεσις ἢ ἰδιότητα ἔχων, ἀντίθετος = κραδίας σταλαγμός = ἀνταποδίδων Ἀισχ. Εὐρ. 753. «τὸ ἀντιπαθές» = τὸ ἀντιπρακτικὸν Πλούτ. Ἄντ. 45. «κινδυνεύει (ἢ πείνη) πρὸς τὸν ἥλιον ἀντιπαθὴ φῶς ἐχέτω» = ἀντιθέτως ἐνεργούσαν, ἡθ. σ. 664. καὶ τῆς λήθης ὄνομ. ἀντιπαθής, «ὅς κἀλλίστα ποιεῖ πρὸς ἀφροῦς καὶ λέπρας δι' οὐνοῦ τριβόμενος», αὐτ. σ. 1161. ἑπίρ. Ἀλ. Τραχ. 8, σ. 152.

Ἀντι-παθίων· ἀντίθετον Ἡσυχ. ἐν λ. Μωλυ.

Ἀντι-παθητικός, 3. ἀντιθέτως ἐνεργῶν Αἰλ.

Ἀντι-παινίζω ἢ ἀντιπαιονίζω· ἀμοιβαίως ᾄδω· παῖνα Μάξ. Τύρ. 32, σ. 119.

Ἀντι-παιδεύω· ἔναντιον παιδεύω Σουῖδ.

Ἀντι-παίζω (ἴδε παίζω)· παίζω κατὰ τοῦ παίζαντος Πλάτ. Ἐρμ. 395, Ξεν. κυν. 5, 4.

Ἀντι-παίει, ὅς, ὁ, ἢ· 1) ὁμοίως παιδίζω· γράβει Ἀισχ. Εὐρ. 38. 2) ἡλικιωθεὶς παῖς, ἡλικιωμένη κόρη Εὐρ. Ἀνδρ. 326. «τὴν ἡλικίαν ἀντίπαει» Πολύβ. 15, 33. ὅπως τινος ἐξηγῆται «ὁ ἐκδεσθὴς τοῦ παιδὸς τὴν ἡλικίαν» κατὰ Πολυδ. 2, 9. εὐχρ. ἰδ. ἐν τῇ νέφ. κωμῶδι.

Ἀντι-παίω (ἴδε παίω)· ἀμοιβαίως παίω Ἀριστοτ. πρὸλ. 11, 29. ἀνθίσταμαι, -πρὸς τι Πολύβ. 18, 29.

Ἀντι-πάλαισις, ἡ· τὸ ἀντιπαλαίειν Νικ. χρ. 1, σ. 24.

Ἀντι-πάλαισμα, τό· μέσον ἀντιπαλαί-

στωσ, ἀντιπατάσις Γρ. Νῶς, τ. 1, σ. 336.

Ἀντι-παλαίπτης, ὁ· ὁ ἐναντίας ἐν τῇ πάλῃ Αἰλ. ἱ. Π. 4, 15.

Ἀντι-παλαίω· παλαίω ἔναντιον τινός, ἀνθίσταμαι Σχολ. Ἀριστ. Ἀλ. 570.

Ἀντι-παλάσσομαι· ἀντιμαχεσθῆναι, μετν.

Ἀντι-παλάμησις, ἡ· καταπολέμησις ἀντιῶν μηχανημάτων Ἐφρ. Καισ. 1392.

Ἀντι-πάλλομαι· πηδῶ εἰς τοῦπίσω Εὐστ.

ἱλ. σ. 918.

Ἀντι-παλος, 2 (πάλη)· α) ὁ ἀντιπαλαίων,

-κράτος Ἀισχ. Πρ. 526. πρὸλ. Πίνδ. Ὀ. 8, 71. ἐπίγρ. ἐν Δημ. 18, 289. ὁ ἀντίπαλος = ὁ ἐναντίας, ἐγθρός Ἀισχ. Ἐ. 399, Πίνδ. Ν. 11, 26 καὶ ἀλλοῦ παρὰ π. καὶ Θουκ. καὶ Ξεν.

συνήθ. (ἀν καὶ ὁ Πολυδ. ἀποδοκιμάζει τὴν χρῆσιν ταύτην). Παρὰ Πλάτ. μόν. ἐν Μανεξ. 240, Ἀλκ. 1, 119, Πολύβ. καὶ Πλούτ. «τὸ ἀντίπαλον» = ἡ ἐναντία μερίς. Συνήθ. - τινί, καὶ -πρὸς τι, «γινώμαι ἀντίπαλος πρὸς ἀλλήλους» = ἀντιμαχομέναι, ἐναντίαι πρὸς ἀλλ.

Θουκ. 3, 49, Εὐρ. Ἀλκ. 925. β) ἔναντιον τινός ἀγωνιζόμενος, προφυλάττων· φάσμα-

κον γοητείας ἀντ. Παλλὰς. ἐν Ἀνθ. 10, 50. γ) ἀξιόμαχος, ἰσόπαλος· - παρασκευὴ Θουκ. 4, 10. - κίνδυνος, 4, 73. δ) - μάχη = ἀκρί-

τος, 7, 71, καὶ «ἀντίπαλα ναυμαχεῖν» = ἀκρίτων ναυμαχίαν ποιεῖν, 7, 34. - ναυμαχία

Λυσ. 2, 38. καὶ ἐν γέν. ἀντίστοιχος, ἀρμόζων, ἀντάξιος, «ἐν ᾗθεσιν ἀντιπάλοι αὐτῇ

τεθρκαμένους» Θουκ. 2, 61. πρὸλ. - ποιεῖν Εὐρ. ἱ. Τ. 431. δ) «ἀντίπαλα καθιστάμεν» = εἰς ἰσορροπίαν φέρειν, τὰς αὐτὰς καταστά-

σεις ἐπιφέρειν Θουκ. 4, 117. πρὸλ. 7, 13. «ἐ-

πειδὴ εἰς ἀντίπαλα καθιστήκαμεν» = ἀφροῦ κατέστημεν ἴσοι τὴν δύναμιν πρὸς τοὺς ἐχθρούς.

«ἀντίπαλος τριήρης» = ἐπίσης μεγάλη, 4, 120. ἐπίρ. ἀντιπάλος, ἀντίθ. τοῦ ὑποδαιτέρως

Θουκ. 8, 87. Ἐν Ἀισχ. Ἐπ. 417 ὁ ἀντικαταστάτης ἐν μάχῃ, obloculator, adversarius.

Ἀντι-πανο-οργέω· μεταχειρίζομαι πανουργίαν κατὰ πανουργίας Εὐστ. ἀντιπανορ-

γεύομαι Ἐφρ. Συρ. τ. 3, σ. 187.

Ἀντιπαππος· ἀνδρ. ὄν. ἐπίγρ.

Ἀντι-παρα-βάλλω (ἴδε βάλλω)· παραβάλλω, συγκρίνω πρὸς ἄλληλα Πλάτ. ἀπολ. 41. - τι πρὸς τι Ἰσοκ. 5, 142, Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 3. πρὸλ. Πλάτ. ἱ. Π. 369. συνεισφέρειν ἀντί τινος Ξεν. Λακ. 5, 3.

Ἀντι-παρα-βλητός, -βλητός, 3. ῥ. ἐπὶ τοῦ προηγ. μετν.

Ἀντι-παρα-βολή, ἡ· σύγκρισις, ἀντιπαράθεσις Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 13, μετν.

Ἀντι-παρ-αγγέλλω, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀντιπαργγέλλειν, παρουσιάζεσθαι ὡς μνηστῆρ ἀρχῆς ἔναντιον ἄλλου· «περὶ τῆς στρατηγίας εἰς ἀγῶνα καὶ ἀντιπαργγέλλειν αὐτῷ καταστάς ἐκράτης τῇ χειροτονίᾳ» Πλούτ. Ἀράτ. 35.

Ἀντι-παρ-αγγέλλω· 1) ἔναντιαν, ἡ ἀμοιβαίως δίδω παραγγέλλειν, διαταγῇ· «ἐδ-

οὗς ἀντιπαργγέλλαν ἄπαντας διασκευάζε-

σθαι ὡς εἰς μάχην» Ξεν. Ἐλ. 4, 2, 19. 2) μετέρχομαι, ἐπιζητῶ ἀξίωμα τι ὡς ἀντίπα-

- λος ἄλλου· -δημαρχίαν Πλούτ. Μαρ. 29·
-τινί, Κάτ. ν. 49· πρὸ λ. παραγγέλλω.
- Ἀντι-παρ-γραφή, ἢ· ἀπάντησις κατὰ
τῆς παραγραφῆς τοῦ ἀντιδίκου ἐν τῇ δικα-
στηρίῳ, γλωσσ.
- Ἀντι-παρ-γράφος· τὸ ἐναντίον τῆς πα-
ραγράφου (σημείον), Μοντεφ. παλαιογρ. σ. 370.
- Ἀντι-παρ-γράφω· συντάσσω ἀπάντησιν
κατὰ τῆς παραγραφῆς τοῦ ἀντιδίκου Πτολ.
8, 1, 3.
- Ἀντι-παρ-άγω (ἴδ' ἄγω)· ἄγω τὸ στρα-
τευμα ἐναντίον τοῦ ἐπελαύνοντος ἐχθροῦ, συν-
ήθ. παραλείπεται ἡ λ. στρατόν, κατὰ τὸ
φανόμ. ἀντὶ δ. ἀντεπεξέρχομαι, ἐλαύνω Ξεν.
Κύρ. 1, 6, 43, Πολύδ. 1, 84, ὅστις τὸ μετα-
χειρίζεται καὶ μὲ τὴν σημ. παραλαύνω ἐναν-
τίον τινός· -ταῖς παρωρείαις, 3, 53· ἴδ. 1,
77, 3, 101· ἀντιτάσσω, «τοῦτο μὲν ἀπείπεν,
ἰδίαν δὲ τινα δόξαν ἀντιπαρήγαγεν» Πλούτ.
ἴθ. σ. 719.
- Ἀντι-παρ-αγωγή, ἢ· ἡ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ
ἐπέλασις κατέναντι ἢ ἐκ τῶν πλευρῶν Πολύδ.
9, 3· ἢ κατὰ τοῦ ἐπελαύνοντος ἐχθροῦ
ἐπέλασις, 10, 27, Πλούτ. Πύρρ. 21.
- Ἀντι-παρ-δείκνυμι· ἀντιπαράθετω Γρ.
Νόσ. τ. 1, σ. 81.
- Ἀντι-παρ-δέχομαι· ἀμοιβαίως παρα-
δέχομαι Φιλ. τ. 2, σ. 508.
- Ἀντι-παρ-δίδωμι (ἴδε δίδωμι)· ἀμοι-
βαίως παραδίδωμι Ἰώσ. Ἰουδ. ἀρχ. 15, 3, 1.
- Ἀντι-παρ-δοσις, ἢ· ἀπόδοσις, ἀρχ. λεξ.
- Ἀντι-παράθεσις, ἢ· ἀντιπαραβολή, σύγ-
κρισις Ἰώσ. Ἀπ. 33, ἄλλ. μτγν.
- Ἀντι-παράθετος, 2· ὁ ἀντιπαρατιθέμενος·
Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 53.
- Ἀντι-παρ-θέω (ἴδε θέω)· τρέχω ἐναν-
τίον ἐκ τῶν πλευρῶν· «ἀντιπαραθέοντες οἱ
μὲν ἐπὶ τὸ δεξιόν, οἱ δὲ ἐπὶ τὸ εὐώνυμον ὁ-
σπασθήσαν» Ξεν. ἀν. 4, 8, 17.
- Ἀντι-παρ-θεωρέω· ἐκ τοῦ ἐναντίου ἔξε-
τάζω Γρ. Νόσ. τ. 2, σ. 769.
- Ἀντι-παρ-αινέω (ἴδ. αἰνέω)· ἀμοιβαίως
παραίνω Δ. Κάσ. 65, 11.
- Ἀντι-παρ-καλέω (ἴδε καλέω)· παρακα-
λῶ, ἐνθαρρύνω ἀμοιβαίως· «τολμῶσιν ἐπὶ
τοῦς ταῦτα κωλύοντας... παρακαλεῖν ὑμᾶς,
καὶ δὲ ἐπ' ἀληθεστέραν γε σωτηρίαν ἡμεῖς
ἀντιπαρακαλοῦμεν» Θουκ. 6, 86, Πλάτ.
Γοργ. 526, Ξεν. Κύρ. 2, 2, 24.
- Ἀντι-παρ-κειμαι (ἴδε κείμαι)· ἀπέναντι
κείμεναι· «ἡ Εὐρώπη ταύταις ἀντιπαρέκειται»
Πολύδ. 3, 37, 7.
- Ἀντι-παρ-κελεύομαι· ἀμοιβαίως παρα-
κελεύομαι, μετ' ἀπαρ. Θουκ. 6, 13· -τινί Ξεν.
Κύρ. 3, 3, 42.
- Ἀντι-παρ-κλησις, ἢ· ἀμοιβαία παρὰ-
κλησις, προτροπή Πολύδ. 11, 12, 2.
- Ἀντι-παρ-λαμβάνω (ἴδε λαμβάνω)· ἀ-
μοιβαίως παραλαμβάνω Γαλην. τ. 14, σ. 221.
- Ἀντι-παρ-αλλάττω· ἀμοιβαίως παραλ-
λάττω πρ. Ἀποστ. ἀπόκρ. σ. 90.
- Ἀντι-παρ-ἄλληλος, ὁ, «διτρώχαιος ἢ ἀν-
τιπράλληλος καὶ κριτικός» Σχολ. Ὑφαίστ.
σ. 173.
- Ἀντι-παρ-λυπέω· παραλυπῶ, βλαπτῶ
πρὸς ἐκδίκησιν Θουκ. 4, 80.
- Ἀντι-παρ-μετρέω· ἀμοιβαίως περαιο-
τῶ Βασίλ. Σελ. 6. Θέκλ. σ. 295.
- Ἀντι-παρ-πέμπομαι· ἀμοιβαίως παρα-
πέμπομαι, ἀναψύχομαι Πλούτ. ἴθ. σ. 1099.
- Ἀντι-παρ-πήγνυμι· παραπήγνυμι ἐναν-
τίον Ἀπολλ. συντ. σ. 39.
- Ἀντι-παρ-πλέω (ἴδε πλέω)· παραπλέω
ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ Θουκ. 2, 83.
- Ἀντι-παρ-πορεύομαι· ἀντιπαράγω
Πολύδ. 5, 7.
- Ἀντι-παρ-σκευάζω· ἀμοιβαίως παρα-
σκευάζω Δ. Κάσ. 38, 14· συνήθ. μέσ. πα-
ρασκευάζομαι ὡσαύτως Θουκ. 1, 80· -τινί,
7, 3, Δημ. 10, 29.
- Ἀντι-παρ-σκευή, ἢ· παρασκευή γινώ-
σκειν ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους Θουκ. 1, 141.
- Ἀντι-παρ-στασις, ἢ· ἀντ. ἡ δεχόμε-
νη μὲν τὸν λόγον ὡς ἀληθῆ, δεκνύμενα δὲ
ὡς οὐδὲν βλάπτει πρὸς τὸ προκείμενον· ἡ.
Δαμασκ. τ. 1, σ. 66.
- Ἀντι-παρ-στατικός, 3, ὡς ἀντ. κεφα-
λαίον, ἐν ᾧ ἀποφασκεῖται τι οὐχὶ ἀπλῶς
ἀλλὰ προστιθεμένης τῆς περιστάσεως, ἀρχ.
λέξ. ἐπὶρ. -κὼς Εὐστ. Ἰλ. σ. 704.
- Ἀντι-παρ-στρατο-πεδεύω· στρατοπε-
δεύω ἀντικρῶ, -τινί Δ. Ἀλ. 8, 25.
- Ἀντι-παρ-ταξίς, ἢ· παράταξις ἐναντίον
παρατάξεως πρὸς μάχην, ἐσχεδιασμένη ἀντι-
στασις Δ. Ἀλ. 6, 22, Ἰώσ. Ἰουδ. ἀρχ. 18, 8.
- Ἀντι-παρ-τασις, ἢ· ἀντιπαράθεσις, σύγ-
κρισις, μτγν.
- Ἀντι-παρ-τάσσω· ἀντικρῶ τὸν ἐχθρὸν
ἐν παρατάξει, ἀμτδ. θηλ. ἐκυτόν, «τῶν πο-
λεμίων καὶ πλείοσι στρατοπέδοις ἀντιπα-
ρατατόντων» Πολύδ. 9, 26, 4, Συνήθ. μέσ.
Θουκ. 1, 48, Ξεν. καὶ ἐπ. ὡς Πολύδ. 2, 48,
Μέν. ἐν Ἀθην. 4, 172.
- Ἀντι-παρ-τείνω· ἀμοιβαίως παρατείνω
ἐκτείνω Δ. Κάσ. 62, 8· μτφ. -λόγον πρὸς
ἄλλον· ἀντιπαραθέτω πρὸς σύγκρισιν Πλάτ.
Φαῖδρ. 257.
- Ἀντι-παρ-τίθημι· ἐξ ἐναντίας, ἀντικρῶ
παραθέτω ὅπως συγκρίνω Πλάτ. ἀπολ. 411.
- Ἀντιπαράτορα· ἢ ἀντικδόμησις ἢ ἄλλη
εὐπρέπεια. Παράτον γὰρ ἡ παρασκευὴ παρὰ
Ρωμαίοις Σουδ.
- Ἀντι-παρ-τρέπω· στρέφω ἐναντίον· «τὸ ἡγ-
τὸν ἀντιπαρτρέποντες» Κύρ. Ἀλ. τ. 5, σ. 583.
- Ἀντι-παρ-φυλάσσομαι· ἐναντίον φυ-
λάσσομαι Κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 279.
- Ἀντι-παρ-χωρέω· ἀμοιβαίως ὑποχωρῶ
Βασ. Μ. τ. 2, σ. 70.
- Ἀντι-παρ-χώρησις, ἢ· ἀμοιβαία ὑπο-
χώρησις Εὐστ. Ἰλ. σ. 445.
- Ἀντι-παρ-εἰμι (ἴδ' εἶμι)· ὡσαύτως παρα-
πορεύομαι Ξεν. ἀν. 4, 3, 17.
- Ἀντι-παρ-εισ-αγωγή, ἢ· ἐναντία εἰσ-
αγωγή, ὅστις ἔχουσι χειρόγρ. τινα ἐν Πλάτ.
τιν. 2, 9, 5 ἀντι παρῆσαγωγή.
- Ἀντι-παρ-εισ-ρέω· ἐναντίον εἰσρέω Θουκ.
Ἀντι-παρ-εκ-δύομαι· ἀμοιβαίως ἐκδύο-
μαι, δεκνύομαι Συντ. 17.

Ἀντι-παρ-έκ-τασις, ἡ ἀντιπαράτασις.
 Ἱρ. Νεφ. λ. 43, σ. 825.
 Ἀντι-παρ-έκ-τείνω· ὡσαύτως παρεκ-
 τίνω· ἀντιπαρεκτείνεσθαι τόπων Σ. Ἑμπ.
 σ. 624, Φιλ. τ. 2, σ. 117.
 Ἀντι-παρ-έξ-άγω (ἴδ' ἄγω) 1) ἐναντίον
 ἐξάγω, ἀντιτάσσω Σ. Ἑμπ. πρ. λογ. 1, 106.
 Ἰλαύνω με τὸν στρατὸν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ
 ἔχων αὐτὸν πάντοτε ἐνώπιόν μου Δημ. 18,
 39 ἐν τινι ἐπιστολῇ τοῦ Φιλίππου· ἔλαύνω
 ἐναντίον Ἀρρ. ἀν. 5, 17, Πλούτ. Λίμ. Π.
 30· 2) παραβάλλομαι· οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς
 ὑπερέχοντας ἀντιπαρεξάγουσιν, ἡθ. σ. 470.
 Ἀντι-παρ-έξ-αγαγῶ, ἡ ἐναντίωσις, ἀν-
 τίθεσις Σ. Ἑμπ. πρ. λογ. 1, 150.
 Ἀντι-παρ-έξ-εἰμι (εἶμι) 1) ἀπέναντι ἢ
 ἐναντίον τινὸς κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν ἐ-
 λαύνω ὅπως ἐπιτηρῶ τινα ἢ πολεμῶ Πλούτ.
 ἡ. σ. 195· 2) ἀμοιβαίως ὑποχωρῶ, Κικ. 43.
 Ἀντι-παρ-έξ-έρχομαι· ἀντιπαρέξεμι 1),
 Δ. Κισ. 47, 46.
 Ἀντι-παρ-έξ-ετ' ἄζω· ἀντιπαράβάλλων
 ἐξετάζω Δ. Ἀλ. 1, 3.
 Ἀντι-παρ-έξ-έτασις, ἡ σύγκρισις Εὐστ.
 Ἀντι-παρ-έρχομαι· ἐξ ἐναντίας παρέρ-
 χομαι, ἢ ἀπλῶς παρέρχομαι Στράτ. ἐν Ἀνθ.
 12, 8· ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρήλθεν· Λουκ.
 εὐαγγ. 10, 31.
 Ἀντι-παρ-έχω (ἴδ' ἔχω) ἀμοιβαίως πα-
 ρέχω, ἀποδίδω θουκ. 6, 21, Ξεν. Ἱέρ. 7, 12·
 παρὰ μτγν. καὶ μέσ. π. χ.· ἀλλήλοις ἀντι-
 παραστέλλομαι· Λεων. Ἀλ. ἐν Ἀνθ. 9, 12.
 Ἀντι-παρ-ηγορέω· ἀμοιβαίως παρηγορῶ·
 ἢ ἔκτρον πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην ἀντιπαρη-
 γορᾶν αὐτὴν εἶπεν· Πλούτ. ἡθ. σ. 118.
 Ἀντι-παρ-ήκω· ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους
 ἐκτείνωμαι· ἀντιπαρῆκει τοῖς εἰρημένους ὁ κό-
 σμος· Ἀριστοτ. π. κόσμ. 3, 7, Πλούτ. Ἀντ. 61.
 Ἀντι-παρθενεύω· ἀμοιβαίως παρθενεύω,
 μτγν.
 Ἀντι-παρ-ιππεύω· ἔλαύνω με τὸ ἱππικὸν
 παρὰ τὸν στρατεύμα (ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ)
 Ἀρρ. ἀν. 5, 16, 5.
 Ἀντι-παρ-ίστημι· παρίστανω Πτολ. γε-
 ωργ. 8, 1, 4.
 Ἀντι-παρ-οδεύω· ὁδεύω ἐναντίον τινός,
 ἀνταπαντῶ Ἀππ. Καρχ. 107.
 Ἀντι-παρ-ρησιάζομαι· ἀμοιβαίως παρ-
 ρησιάζομαι, λαλῶ μετὰ παρρησίας Πλούτ.
 ἡθ. σ. 72.
 Ἀντι-παρ-ωδῶ· τοῦναντίον παροῶ Στράτ.
 4, σ. 394.
 Ἀντι-παρ-ωδῶσις, ἡ παρωδία, μτγν.
 Ἀντι-παρ-ωνυμίζομαι· ὀνομαζομαι με ἀν-
 τίθετον ὄνομα Νικόμ. ἀριθμ. 1, 8.
 Ἀντι-παρ-ωνυμία, ἡ παρωνυμία ἀντίθετος
 ἰσχυρ. εἰς Νικόμ. σ. 15.
 Ἀντι-παρ-ωνυμίζω· 2· ὁ ὀνομαζόμενος με
 ἀντίθετον ὄνομα Νικόμ. ἀριθμ. 2, 3.
 Ἀντιπαρ, α' συγγενὲς τις τοῦ Ἀγρίππα Ἰωσ.
 2) Ἀντ. Ἡρώδης, υἱὸς Ἡρώδου, τετράρχης
 Ἰουδαίας Ἰωσ. 3) μάρτυς τις κ. Δ.
 Ἀντιπαρχα· ἡ μετὰ τὸ πάρχα Κυριακή,
 ἡ τοῦ ἀγίου Θωμᾶ.

Ἀντι-πάσχω (ἴδε πάσχω)· πάσχω ἀμοιβαίως,
 κακῶς ἢ κακῶς, πάσχω κακῶς πρὸς ἀντα-
 πόδοσιν, ἀπολ. Ξεν. ἀν. 2, 5, 17· πρὸλ. Ἀν-
 τιφ. 4, 6, 3· μέζον ἀντιπαθεῖν θουκ. 6, 35,
 60· καὶ με καλὴν σημ.-χρηστέα ἢ εὐ = λαμ-
 βάνω ὡς ἀνταπόδοσιν ἀγαθῶν ἀγαθῶ. Ἐν-
 ταῦθ' ἀνάγουσι τὸ τοῦ Πλάτ. ἀντ' εὐ πείσε-
 ται, Γοργ. 520· ἔχω τὴν ἀντίθετον οὐσίαν
 πρὸς τι, τινὶ κυρ. το ἀντίθετον πάσχω· πρὸλ.
 Πολύβ. 34, 9, Πλούτ. ἡθ. σ. 641, 904· «τὸ
 ἀντιπεπονθός» = ἀνταπόδοσις, ὅτι προσγίνε-
 ται πρὸς ἀνταπόδοσιν, ἐν γέν. ἡ ἀμοιβαία
 σχέσις Δ. Λαέρ. 7, 64.
 Ἀντι-παταγέω· ἀμοιβαίως παταγῶ, κά-
 μνω πάταγον· «φόβω τῷ ἐκ τοῦ προσεῖναι
 αὐτοὺς ἀντιπαταγόντος τοῦ ἀνέμου» θουκ.
 3, 22, 1, Δ. Κισ. 48, 48.
 Ἀντι-πατάσσω ἀμοιβαίως πατάσσω, γλῶσσ.
 Ἀντι-πατέω, «ἀντιβαίνειν ταῦτόν τῳ παρὰ
 τοῖς κοινοῖς ἀντιπατεῖν» Σχολ. Ἀριστ. πλ. 973.
 Ἀντιπάτρα· γυν. ὄν. Ἀνθ.
 Ἀντιπατρία· πόλις Ἐλαμωτίδος εἰς τὰ σύν-
 ορα τῆς Ἰλλυρίας Πολύβ.
 Ἀντιπατρίδης 1) εἰς τῶν περὶ Ἀλέξ. τὸν
 Μ. Πλούτ. 2) τύραννος Τελεμῆσου Πολύαιν.
 Ἀντιπατρίς, ἰσός· πόλις Ἰουδαίας Ἰωσ.
 κατ. Ἀντιπατρίτης Στ. Βοζ.
 Ἀντιπατριστής· τὰ τοῦ Ἀντιπάτρου φρο-
 νῶν Ἀθην.
 Ἀντίπατρας 1) Ἑλλήνης 1) Θασιάς τις
 Ἡρ. 2) Μιλήσιος Ὀλυμπιονίκης Παισ. 3)
 Ἀθηναίου, α) ἔρχων (Ὀλ. 97, 4) Δ. Σικ.
 6) ἄλλοι Ἀθηναῖοι ἐν ἑπιγρ. 4) Κύπριος
 (Κιτιεύς) Δημ. 5) ὄν. συχν. ἐπὶ νομ. 1) Μα-
 κεδόνες 1) υἱὸς Ἰόλλα, ἐκ Παλιούρας ἐν Μα-
 κεδονίᾳ πατ. Κασσάνδρου καὶ Ἰόλλα, φίλος
 Φιλίππου καὶ τοποτηρητὴς Μακεδονίας ὅπου
 Ἀλεξ. τὸν Μ. Ἀισχίν. κλ. 2) υἱὸς Φιλίπ-
 που ἡ Κασσανδρόου, ἔγγονος τοῦ Πριγκ.
 Δ. Σικ. 3) ἀδελφεὸς Ἀντιόχου τοῦ Μεγ.
 Πολύβ. 4) υἱὸς Ἀσκληπιοδώρου, συνα-
 μύσας μετὰ τοῦ Ἑρμολάου κατὰ τοῦ Μ.
 Ἀλεξ. Ἀρρ. 5) στρατηγὸς ὅπου τὸν Ἀλλέταν
 Δ. Σικ. 6) στρατηγὸς Ἀλεξ. τοῦ Ζαδινᾶ,
 αὐτ. 7) ληστής ἐκ Διόρως, τύραννος ἐν Ἰσαυ-
 ρίᾳ Στράτ. 8) ἄλλοι ἦσαν ὀνομαστοί. 9) Ἰ-
 ουδαῖοι, α) ὁ Ἰδομαχος, ὁ πρότερον Ἀντί-
 πας ὄνομα. Ἰωσ. 6) υἱὸς Ἡρώδου τοῦ Μ.
 Ἰωσ. 7) υἱὸς Σαλώμης, ἀδελφῆς Ἡρώδου
 τοῦ Μ. καὶ τινες ἄλλοι. 11) φιλόσοφοι,
 λόγιοι, ποιηταὶ καὶ τεχνίται, 1) Στωϊκὸς
 φίλος. Ταρσεὺς ἐν Ἀθῆναις Στράτ. οἱ ὅπα-
 σοι αὐτοῦ «οἱ περὶ Ἀντίπατρον» Δ. Λαέρ.
 2) Στωϊκὸς Τύριος Στράτ. 3) φίλος. Κορη-
 ναῖος Δ. Λαέρ. 4) ἱατρός, συγγραφεὺς «περὶ
 ζώων» Σχολ. Ἀπολλ. Π. 5) γραμματικὸς
 Δ. Λαέρ. 6) ποιηταὶ· α) Σιδώνιος Ἀνθ. 6)
 Θεσσαλονικεὺς Ἀνθ. 7) τεχνίτης περιφρημὸς
 ἀργυρῶν ἔργων Πλίν.
 Ἀντι-πεΐθω· εἰς τὸ ἐναντίον πεῖθω Ἰ. Χρυσ.
 τ. 2, σ. 908.
 Ἀντι-πειστικός, 3· ἔχων δόνησιν τοῦ ἐν-
 τιπθεῖν Βαχμ. Ἀν. τ. 2, σ. 291.
 Ἀντι-πελαργέω· ἀνταποδίδω τὴν ἀγᾶ-

- την, καθ' ὅσον· ὁμοίως· ἀντιτρέφειν, ἀπὸ τῶν νέων πελαργῶν, οἵτινες αἰρῶσι διὰ τῶν πτερῶν των τοὺς ὄπτο τοῦ γήρατος καταπεπονημένους γονεῖς καὶ τρέφουσι· πρὸλ. Ζηνοβ. 1, 94· «οὕτω με νῦν ἀντιπελαργόουσα δικαίαν ἀποδίδωσι χάριν» Ἀριστίν. ἐπ. 1, 25· «τὸ αἶμα τῷ γάλακτι οἶον ἀντιπελαργόμενον ἄρδεται» Κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 126.
- Ἀντι-πελαργήμα τὸ τῷ ἐπομ.
- Ἀντι-πελαργήσεις, ἢ ἀνταπόδοσις τῆς ἀγάπης τῶν γονέων δι' ἀγάπης καὶ περιποιήσεως Βασίλ. Μ. τ. 1, σ. 75· ἴδ' ἀντιπελαργέω.
- Ἀντι-πελαργία, ἢ τῷ προηγ.
- Ἀντι-πέμπω· ἐναντίον, ἀντί τινος πέμπω, πρὸς ἀνταποδόν· — τινός Σοφ. Τρ. 549· εἰς ἀπάντησιν Ἡρ. 2, 114· πάλιν πέμπω εἰδῶσιν, 3, 68· πέμπω εἰς τὴν θέσιν τινός Θουκ. 8, 54· πέμπω ἐναντίον τινός, 6, 99· πέμπω ἐπίσω Πλούτ. Λούκουλ. 30.
- Ἀντι-πεμψίς, ἢ ἀντανάγκαις Ἀρρ. 6, 3 5
- Ἀντι-πενόης, 2 (πένθος)· πένθος προκαλῶν Αἰσχ. Εὐμ. 753, 780, κατὰ τὸν Σχολ. ἴσο πένθῃ, ὅμοια ὄροντα οὗς πέπονθα.
- Ἀντι-πεπόνθησις, ἢ ὁμοιότης σχέσεως Νικόμ. ἀρθ. 1, 7.
- Ἀντι-πεπονθός, τὸ ἴδ' ἀντιπάσχω.
- Ἀντι-πεπονθότως· πρὸς ἀνταπόδοσιν, κατ' ἀντίθετον λόγον, κατὰ Σουῖδ. ἀντικειμένως, ἐναντίως.
- Ἀντι-πέρα, π. ἀντιπέραν, ἀλλὰ καὶ ἐν Πολύδ. «οἱ ἀντιπέρα βάρβαροι», 3, 43.
- Ἀντι-περαίνω· ὁμοιότης περαίνειν, περὶ τῆς συνοουσίας, «ἀπὸ στροφή νοτοδοκονταί, τὸ ὄραν καὶ τὸ παθεῖν ἀντιπεραίνόμενοι» Στράτ. ἐν Ἀνθ. 12, 238.
- Ἀντι-πέρατος, 3· ἀντιπέραν, πέραν τῆς θαλάσσης κείμενος· «τὰ ἀντιπέρατα» Ἰλ. 6, 635· «τὰ ἐξ ἐναντίας κείμενα χωρία» κατὰ τινος· ἀντιπέρατιον (ὀηλ. ἰδ.) Ἀπολλ. Ῥ. 2, 351, Νόν. Δ. 24, 148.
- Ἀντι-περαιόω· ὁμοιότης περαιόω Σωζόμ. Ἰστ. ἐκκλ. 9, 15.
- Ἀντι-περαῖ τις γῆ· γῆ ἀντιπέραν κειμένη Τρέτζ. Ἰστ. 1, 896.
- Ἀντι-πέραν, ἰων. ἀντιπέρην, π. ἀντιπέρα· πέραν τινός, ἀντικρῶ, εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος· «ἢ ἀντιπέραν ἡπειρος» Ξεν. Ἑλ. 6, 2, 6· — τινός, π. χ. «κατ' ἀντιπέραν τῆς χώρας» Πολύδ. 9, 41· μτγν. καὶ τινί· πρὸλ. ἔτι «Ἀσιὰδ', ἀντιπέρην τε» Μοσχ. 2, 9.
- Ἀντι-πέρῃς· τῷ προηγ. παρ' αὐτ. τὸ συν-ῥέστατον Θουκ. 1, 100, Ξεν. Ἑλ. 3, 2, 12, Πολύδ. 10, 1· πρὸλ. καταντιπέρης.
- Ἀντι-περάω· διαδιδάσκω, μτγν.
- Ἀντι-πέρηθεν· ἀπὸ τὸ πέραν μέρος· — τινός Ἀντιπ. ἐν Ἀνθ. 9, 551, Ἀπολλ. Ῥ. 1, 613, ἄλλ. μτγν.
- Ἀντι-πέρην, ἰων. = ἀντιπέραν.
- Ἀντι-περιάγω (ἴδ' ἄγω)· εἰς τὸ ἐναντίον στρέφω Πολύδ. 1, 22, 8 καὶ μτγν.
- Ἀντι-περι-αγωγῇ, ἢ ἀντίθετος περι-αγωγῇ, περιστεφῶν Ἡτολ. μαθ. τ. 1, σ. 289.
- Ἀντι-περί-αμμα, τὸ ἀντίθετος ἀισμός Εὐ-αδ. εἰς ψαλ. σ. 389.
- Ἀντι-περι-βάλλω· ὁμοιότης περιβάλλω Ἰπποκρ. σ. 760· — ὁμοιότης ἐναγκαλίζομαι Ἀλ. Τατ. 5, 8, Σειράχ. 23, 12.
- Ἀντι-περι-γράφω· ἀντιθέτως περιγράφω Ἡτολ. γεωγρ. σ. 460.
- Ἀντι-περι-εἰμι· ἐπιστρέφω Ἀρετ. σ. 13, 44.
- Ἀντι-περι-έλω· εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος ἔλω Σ. Ἑμπ. πρ. λογ. 1, 189.
- Ἀντι-περι-έρχομαι· ἐπανερχομαι, μτγν.
- Ἀντι-περι-ήξω· ὁμοιότης περιήξω Πλούτ. 70, σ. 502.
- Ἀντι-περι-ἱστημι (ἴδε ἱστημι)· περικυκλῶναι, περισφίγγω, ἀντιτάσσω ὁλόγυρα, — τινί φόδους καὶ κινδύνους Πολύδ. 4, 50· πρὸλ. «ἀντιπερισταμένων τῶν μηχανημάτων», 1, 23· ὅθ. «τὸ ψῆχος ἀντιπεριστάται τὴν θερμότητα» = τὴν περιωθεῖ πρὸς τὴν ἔσω Ἀριστοτ. πρὸλ. 14, 3· «ὁ βορέας αἰά τὴν ψυχρότητα ἀντιπεριστάς τὸ θερμὸν ἀνθρῶ-ζει», μετεωρ. 1, 10. Μεσ. μεταβάλλομαι εἰς τι ἄλλο Λογγίν. 38, 1.
- Ἀντι-περι-λαμβάνω· ὁμοιότης περιλαμβάνω, ἐναγκαλίζομαι Ξεν. συμπ. 9, 4.
- Ἀντι-περι-πίπτω· ἐξ ἐναντίας περιπίπτω, ἐμπέτω Κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 183.
- Ἀντι-περι-πλέω (ἴδε πλέω)· περιπλέω ἔκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους Στράβ. 1, σ. 5.
- Ἀντι-περι-ποιέομαι· ἐναντίον περιποιέομαι, προσκίωμαι Ἀπολλ. συντ. σ. 299.
- Ἀντι-περί-σπασμα, τὸ τὸ ἀπάγειν εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, — ποιεῖν τι Πολύδ. 3, 106.
- Ἀντι-περί-σπασμός, ὁ τῷ προηγ. — ποιεῖν, ἀναγκάζω τὸν ἐχθρὸν νὰ διαίρηται τὰς δυνάμεις του, στρατήγημα πολέμικόν Δ. Σικ. 14, 49.
- Ἀντι-περί-σπάω (ἴδε σπάω)· ἀναγκάζω τὸν ἐχθρὸν εἰς ἀντίθετον κίνησιν παρὰ τὴν σκοπομένην Πολύδ. 2, 24. μτφ. «οὐ καλῶς ἔχειν ἄδαν καὶ ἀνοήτοις ματαιοπονήσασιν αὐτὸν ἀντιπερισπᾶν» Ἰάμβλ. 6. Πυθ. 5.
- Ἀντι-περί-στασις, ἢ τὸ περιεστάναι, — περισφίγγειν, συνθλίβειν Ἀριστοτ. πρὸλ. 2, 16, Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 2, 6, 1· ἀντιθλίψις, ἀντι-δρασις Πλούτ. 70, σ. 896· ὁμοιότης «ἀντι-τιπ. καὶ ἀμοιότης» Νικ. ἀριθμ. 1, 13, σ. 86.
- Ἀντι-περι-στρέφω· ἀντιθέτως περιστρέφω.
- Ἀντι-περι-στροφή, ἢ ἀντίθετος περι-στροφή Πλούτ. 70, σ. 911, περὶ τῆς ἐν τῇ κατόπτρῳ εἰκόνης.
- Ἀντι-περι-τέμνω· ὁμοιότης περιτέμνω Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 172.
- Ἀντι-περι-τρέπω· ὁμοιότης περιτρέπω Ζαχ. Μυτλ. διαλ. σ. 192.
- Ἀντι-περι-φέρω (ἴδε φέρω)· ὁμοιότης περιφέρω Φωτ. ἐπιστ. σ. 279.
- Ἀντι-περι-χωρέω· ὁμοιότης περιχωρέω, περιπορεύομαι, περικυκλῶναι Πλούτ. Ἀ-γῆς. 39.
- Ἀντι-περι-ψύχω· ὁμοιότης περιψύχω· «ὡς παρ' ἡμᾶς θερμαινόμενον θερμαίνει τὸ ἱμά-τιον, οὕτω τὴν χιόνα ψυχόμενον ἀντιπερι-ψύχει» Πλούτ. 70, σ. 691.
- Ἀντι-περι-ωθέω (ἴδ' ὠθέω)· ὡς τὸ ἀντι-περίστημι, περισφίγγω Πλούτ. 70, σ. 1005.

Ἀντι-περί-ωσις, ἡ τὸ ὑπὸ τινος περι-
βάλλοντος συμπίπτουσα Πλούτ. ἐνθ. ἀν.
Ἀντι-πέσσω· ἀμοιβαίως πέσσω, παθ. Ἀρι-
στοτ. προβλ. 5, 30.
Ἀντι-πέτρος (πέτρα), 2· ὅστις εἶνε ὡς πί-
τρα· βῆμα Σοφ. Οἶ. Κ. 192· μαίας Σύ-
ρυγθ' Θεοκρ. ἐν Ἀνθ. 15, 21, κατὰ Σχολ.
μαίαν δὲ ἀντιπέρου φησὶ τὴν αἶγα· ἀντι-
πέτρος μὲν γὰρ ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ ἀντ' αὐτοῦ
πέτρος ἐδόθη τῷ Κρόνῳ· ἐτράφη δὲ ὑπὸ αἰγὸς
τῆς Ἀμαλθείας.
Ἀντι-πεφάσθαι· τεθνάναι, ἀναιρεσθαι· Ἡ-
ρόδ. (γραπτ. χωριστά).
Ἀντι-πήγνυμι· ἀντιθέτως πήγνυμι Κραμ.
Ἀν. τ. 4, σ. 264.
Ἀντι-πηθᾶω· πηθῶ ὥσαύτως, ἀρχ. λειξ.
Ἀντι-πηξ, ηγος, ἡ καθ' Ἡρόδ. κίστη, κι-
βωτός Εὐρ. Α. 19. ἐν 32 καὶ 1337 καλεῖ-
ται ἄγγος· 37 «πλεκτὸν κύτος», καὶ 40
«ἐκτὸν κύτος ἀντίπηγος».
Ἀντι-πηρώω· ἀμοιβαίως πηρώω, ἀκρωτη-
ρίζω Φιλ. τ. 2, σ. 332.
Ἀντι-πήρωσις, ἡ διὰ τοῦ ἵσου ἀνταπό-
δοσις, γλωσσ.
Ἀντι-πιέζω· ἀμοιβαίως πιέζω Πολύδ.
Ἀντι-πμπρημι (ἴδε πμπρημι)· ὥσαύτως
καὶ Ἡρ. 5, 102.
Ἀντι-πίπτω (ἴδε πίπτω)· ἀντιθέτως πί-
πτω «τὰ φερόμενα ὅταν ἀντιπείσῃ ἀλλήλοις»
Ἀριστοτ. προβλ. 16, 13· ὁ. ἀντιμάχομαι,
ἀντίκειμαι, ἀντιτάσσω Πλούτ. Θεσ. 28 καὶ
συχνά· ἴδ. εὐχρ. ἐν Πολυδ. π. χ. περὶ τοῦ
ἐναντίου ἀνέμου, 4, 14· «ὁ νόμος ἀντιπείπει
τούτων», 25, 9· — πρὸς τι, 22, 5· ἀπολ.
λαμβάνω ἀτυχὴ ἐκδασιν, 10, 37.
Ἀντι-πιφάσκει· ἀνταποδίδωσι (λόγον) Ἡ-
ρόδ.
Ἀντι-πλαγιάζω· ἀντιθέτως πλαγιάζω,
πλαγίως θέτω Αυδ. μαγ. 3, 37, σ. 214.
Ἀντι-πλάσσω· πλάττω κατὰ τὸ παράδει-
γμα Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, σ. 221.
Ἀντι-πλάστος, 2· ὁμοίως ἢ ἐξ ὁμοίας ὁ-
λης πλασθεὶς Σοφ. ἀπ. 268.
Ἀντι-πλέκω· τὸ ἐναντίον πλέκω, πλέκω
εἰς ἄλληλα Γαλιν. τ. 12, σ. 46· «ἀλληλου-
χὰ τὰ ἀντιπεπλεγμένα» Ἡρόδ.
Ἀντι-πλεον-εκτέω· ἀμοιβαίως πλεονε-
κτέω Ἰσιδ. Πηλουσ. ἐπ. 5, σ. 380.
Ἀντι-πλευρός, 2· ὅστις εἶνε ἐκ τοῦ ἀντι-
θέτου πλευροῦ, ἀντικρὺ κείμενος Σοφ. ἀπ. 19.
Ἀντι-πλέω (ἴδε πλέω)· ἐναντίον πλέω Θουκ.
1, 50, 54· ἴδ. πλέω κατὰ τοῦ ἐναντίου ἀνέ-
μου, κατὰ Λοβερ. εἰς Σοφ. Αἶ. 1072, γραπτ.
καὶ ἐν Φωκυλ. 114 ἀντὶ τοῦ ἀντιπνέω.
Ἀντι-πλήκτις, ὁ· ἀντιπλήσσω Βασίλ.
Μ. τ. 2, σ. 208.
Ἀντι-πλήκτιζω· ἐναντίον πλήκτω Τζέτζ.
εἰς Λοκρόφ. 930.
Ἀντι-πλήξ, ηγος, ὁ, ἡ (πλήσσω)· ὁ ἀν-
τιπλησάμενος· «σὸ λόγῳ βρέμους δ' ἀντιπλη-
γὸς ἀκατὸς» αἱ ὑπὸ τῶν κομμάτων πληροσ-
μέναι Σοφ. Ἀντ. 588.
Ἀντι-πλήξεις, ἡ· ἐναντία πλῆξεις, τύψις
Γρ. Ναξ. 2, σ. 229.

Ἀντι-πληρώω· ἀμοιβαίως πληρώω, συμ-
πληρώνω· ὅπως ἐκ τῶν πολιτῶν ἀντιπλη-
ρώσετε τὰς τάξεις· Ξεν. Κύρ. 2, 2, 28· —
ναὺς = πληροῦν ναὺς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ Θουκ.
7, 69, Ξεν. Ἑλ. 4, 8, 17.
Ἀντι-πλήσσω· ἐναντίον πλήσσω Ἀριστοτ.
ἡθ. μεγ. 1, 34.
Ἀντι-πλοία, ἡ· τὸ πλεῖν ἐναντίον τοῦ ἀ-
νέμου· ὁ. ἐν γέν. ἀντίστασις Πολύδ. 6, 10.
Ἀντι-πλοκή· περιπλοκή Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 192.
Ἀντι-πλοος, 2· ἐναντίον πλέων Θεόδ.
Πρόδρ. Ροδ. σ. 113.
Ἀντι-πλουτέω· πλουτῶ καὶ ἐγὼ Χρυσ. τ.
3, σ. 962.
Ἀντι-πνεῖω· τῷ ἐπομ.
Ἀντι-πνευσίς, ἡ· ἐναντία πνοῇ, μετγ.
Ἀντι-πνέω (ἴδε πνέω)· ἐναντίον πνέω Πλούτ.
Κικ. 32· ὁ. ἐν γέν. εἶμαι ἐναντίος, περὶ τῆς
τύχης Πολύδ. 26, 5· προβλ. ἀντιπλέω.
Ἀντι-πνοή, ἡ· ἐναντία πνοῇ, ἐναντίας ἀ-
νεμος Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 4, 820.
Ἀντι-πνοία, ἡ· τῷ προηγ. Ἡρ. 5, 4, 22.
Ἀντι-πνους, συνηθ. ους, 2· ἐναντίως πνέων,
ἐναντίος Δίσχ. Ἀγ. 145· — στάσις, Πρ.
1089· ἐπὶ ἀντιπνούς Τζέτζ. εἰς Λοκρόφ. 739.
Ἀντι-ποθέω (ἴδε ποθέω)· ἀμοιβαίως ποθέω
Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 28.
Ἀντι-ποιέω· ἀμοιβαίως ποιῶ, ἀνταποδίδω
Πλάτ. Κρίτ. 50· «ἀντ' εὐ ποιεῖν», Γοργ.
520· «κακῶς πάσχειν, ἀντιποιεῖν δ' οὐδένα»
Ξεν. ἀν. 3, 3, 12· — Συνηθ. μέσ. — τινός =
ἐγείρω ἀξιώσεις ἐπὶ τινος, ἴδ. α) ἱππολυ-
μαί τινος, οἰκιοποιοῦμαι τι, — τέχνης, νι-
κητηρίων Πλάτ. Μεν. 90· — παιδείας Ἰσοκ.
1, 2, ἴσ. 8, 4· — ἀρετῆς Ξεν. ἀν. 4, 7, 12·
ἔτι β) γίνεσθαι κύριός τινος διὰ βίας, — τῆς
πόλεως Θουκ. 4, 122· — τινὶ ἀρχῇ = ἀκρι-
βονικῶ μέ τινα τὴν ἀρ. Ξεν. ἀν. 2, 1, 11·
συχνὰ παρὰ Πολυδ. ἀντὶ τοῦ κυριεῖω, κατα-
λαμβάνω μαχόμενος, — τόπων, πραγμάτων,
νίκης, 2, 27· 5, 42, 16, 8, Πλούτ.· προβλ.
Δημ. 10, 52· ὁ. ἀμιλλώμεται πρὸς τινα, — τινὶ
περὶ ἀνδραγαθίας Ξεν. ἀν. 5, 2, 11. Παρα-
λειπομένου τοῦ πράγματος, οὐ ἀντιποιεῖται
τις = παρέχω ἀντίστασιν Πολύδ. 2, 9, 22, 8.
Ἀντι-ποίησις, ἡ· τὸ ἀντιποιεσθαι, οἰκιο-
ποιεσθαι, σφετερίζεσθαι Δ. Ἀλ. — σώματος,
11, 30 καὶ μετγ.
Ἀντι-ποιητέον· ἀντιποιεσθαι, σπουδάζειν
διτ. Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, σ. 231.
Ἀντι-ποιητικός, 3· σπουδάζων περὶ τι
Μάξ. Ὀμ. τ. 2, σ. 166.
Ἀντι-ποιραίνω· ἐναντίως πομαίνω Γρ.
Ναξ. τ. 1, σ. 523.
Ἀντι-ποινον, τό· τὸ ὡς κοινῇ χρησιμεῖον·
«ἀντίποινα ματροφῶνος δύας» Δίσχ. Εὐμ.
268, ἴδ. πλ. τὰ ἀντίποινα = ἀποινα, ἀντα-
πόδοις, Πέρο. 468.
Ἀντιποινός· Βοιωτὸς Παις.
Ἀντι-πολεμέω· πολεμῶ ἐναντίον Θουκ. 1,
23, Πλάτ. Κρίτ. 112· — τινὶ = ἐπικειρῶ πό-
λεμον κατὰ τινος Ξεν. Κύρ. 7, 2, 24.
Ἀντι-πολεμίζω· τῷ προηγ. Σουῖδ.
Ἀντι-πολέμιος, ὁ· πολέμιος Ἡρ. 4, 134.

140, δι. γρ. Θουκ. 3, 90 ἀμφ. ἀντί τοῦ ἐ-
πομ. ὡς καταφαίνεται ἐκ τοῦ Πολυδ. 4, 150,
«τὸ τῶν ἀντιπολέμων ὄνομα εἰ καὶ Θουκυδί-
δης αὐτῷ κέχρηται σκληρὸν ἔστι».

Ἀντι-πόλεμος, 2' συνήθ. τύπ. ἀντί τοῦ
προηγ. Ἦρ. 8, 68.

Ἀντι-πολίτῳ· ἐναντίον πολιτῷ, ὁχυρώνω
ὡς πόλιν Ἰώσ. Ἰουδ. πολ. 5, 2, 4.

Ἀντι-πολι-ορκίω· πολιορκῶ ἀμοιβαίως
Θουκ. 7, 28.

Ἀντί-πολις, εὖως, ἢ ἐναντία, ἀντίπαλος
πόλις Δ. Σικ. 11, 81, Στράβ. 3, σ. 169.

Ἀντίπολις· πόλ. ἐν τῇ Ναρδωνήτιδι Γαλι-
λίᾳ Πολύδ. νῦν Antibes.

Ἀντι-πολίτεια, ἢ ἀντίθετον φρόνημα
περί πολιτείας Πολύδ. 20, 5· ἐναντίον κόμ-
μα ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἀντιπολίτευσις, 11, 25,
Πλούτ. Καίσι. 11.

Ἀντι-πολιτεύομαι· πολιτεύομαι κατ' ἀν-
τιθέτους ἀρχάς, εἶμαι ἀντίπαλός τις ἐν τῇ
πολιτείᾳ, πολιτικὸς ἐχθρὸς Δείν. 1, 97, Πο-
λύδ. 1, 8' καὶ Κικ. Ἀττ. 7, 8' «οἱ ἀντιπο-
λιτεύμενοι» = τὰ ἀντίθετα κόμματα ἐν τῇ
πολιτείᾳ· τινὲς Πλούτ. Νικ. 2' κατὰ τὸν
Ἀρμόν. ἀντιπολιτεύεσθαι σημαίνει τοὺς ἐξ
ἐτέρας πόλεως διαφερομένους, διαπολιτεύ-
εσθαι δὲ τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς, ἀλλὰ, προσθέ-
τει, «θεόπορος δὲ καὶ τοὺς ἐν μιᾷ πόλει
φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους ἀντιπολιτεύ-
εσθαι ἔφη»· ἐνίοτε = ἀντιπράττω, ἀνθίσταμαι.

Ἀντί-πομπας, 2' ἀντιπεμφθεῖς Ἀνθρ. Κρήτ.
σ. 167.

Ἀντι-πονέομαι· ἐναντίον ἐργάζομαι Ἀππ.
ἔμφ. 5, 33.

Ἀντί-πονον, τό· μισθός, ἀνταμοιβή τοῦ
πόνου Ἰάμβλ. βί. Πυθ. σ. 20.

Ἀντι-πορεύομαι· ἐναντίον, ἢ εἰς ἀντίθε-
τον μέρος πορεύομαι Ξεν. Ἑλ. 7, 3, 5, μτγν.

Ἀντι-πορθέω· πρὸς ἀνταπόδοσιν πορθῶ
Ἑρ. Τρ. 259 καὶ μτγν. π.

Ἀντι-πορθμός, 2' πέραν τοῦ πορθμοῦ ἀν-
τιρὸν κείμενος Ἑρ. 1. 1605, Αὐκύφρ. 1071.

Ἀντι-πορίζω, ὁθ. ἀδρ. ἀντιπορῶν ἐν Ἀνθ.
Πλαν. 341.

Ἀντι-πορνο-δοσικός, ὁ· τίτλος κωμῳδίας
τοῦ Διωξίππου Ἀθην. 3, 100.

Ἀντί-πορος, 2' ὁ ἀπέναντι, ἰδ. πέραν τῆς
θαλάσσης κείμενος Αἰσχ. Πέρσ. 67, Ἑρ. 1.
Α. 1493· γενικῶς. «λόφος ἀντίπαρος μαστῶ»
Ξεν. ἄν. 4, 2, 18' πρβλ. Ἀρρ. ἄν. 4, 27,
3, ὅπου ὁ Στεφάν. ὁρθῶς διώρῳ. τὸ ἀντίρ-
ροπος εἰς ἀντίπορος.

Ἀντί-πορπος, ἢ πόρπη ἀντεστραμμένη,
ἱκπιατρ. σ. 81.

Ἀντι-ποτίζω· ἀμοιβαίως ποτίζω Ἰσιδ.
Πηλουσ. ἔπ. σ. 121.

Ἀντί-πους, ὁδος, 2' ἔχων ἀντεστραμμένους
τοὺς πόδας Πλάτ. Τιμ. 63' «οἱ ἀντίποδες»
= ἀντίχθονες, οἱ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς
γῆς, ὃν οἱ πόδες εἶνε ἐστραμμένοι πρὸς τοὺς
ἡμετέρους πόδας Πλούτ. ἡθ. σ. 1050, μτγν.
Ἀντιππος· Λακεδαιμόνιος Θουκ.

Ἀντι-πρακτικός, 3' ἐναντίως πράττων
Μ. Ἀντ. 2, 1.

Ἀντι-πράκτωρ, ὁ· ὁ ἀντιπράττων, ἐναν-
τίος Γ. Πισιδ. 6. Ἀναστ. σ. 317.

Ἀντι-πράξις, ἢ τὸ ἀντιπράττειν, κατα-
πολεμεῖν Πολύδ. 6, 17' ἐχθρική ἀντίστασις
10, 13, Πλούτ. Ποπλικ. 11.

Ἀντι-πράττω· ἐναντίον πράττω Πλάτ.
πολ. 4, 440, δι. γρ. = πρὸς τι Πολύδ. 6,
17 καὶ ἀλλαγοῦ· καὶ μτγν. μέσ. μετ' αὐ-
τὴν σημ. ἰδ' ἀντιπράσσω.

Ἀντι-πρεσβεύομαι· πέμπω καὶ ἐγὼ πρε-
σβεύτας Θουκ. 4, 118' ἐνερ. Πολύδ. 8, 138.

Ἀντι-πρεσβευτής, ὁ· ὁ ἀντί τοῦ πρεσβευ-
τοῦ, γλωσσ.

Ἀντι-πρήσσω, ἰων. = ἀντιπράσσω Ἦρ. 1, 92.

Ἀντι-πρίσμαι· ἀμοιβαίως ἀγοράζω Θεόδ.
Πρόδρ. τετραστ. σ. 62.

Ἀντι-προ-αἵρεσις, ἢ ἀμοιβαία προαίρε-
σις, θέλησις· «ἡ πρώτη φιλία ἢ τῶν ἀγαθῶν
ἔστιν ἀντιφιλία καὶ ἀντιπροαίρεσις πρὸς ἀλ-
λήλους» Ἀριστοτ. ἡθ. Εὐδ. 8, 2.

Ἀντι-προ-βάλλω· ἐναντίον προβάλλω Γα-
λην. γλ. σ. 406. Μέσ. προτείνω (διὰ τινα
ἀρχήν) ἄλλον ἀντί ἄλλου Πλάτ. νόμ. 6, 755.

Ἀντι-προ-βόλη, ἢ· πρόταξις τοῦ διορίσαι
ἄλλον ἀντί ἄλλου Πλάτ. νόμ. 6, 756.

Ἀντι-πρό-εἰμι (ἰδ' εἶμι)· προβαίνω ἐναν-
τίον τινός Θουκ. 6, 66, Ἀππ. Καρχ. 107.

Ἀντι-προ-ηγέομαι· ἀμοιβαίως προηγού-
μαι, ἀρχίζω Ἑτ. Μ. σ. 462.

Ἀντι-προ-οσμύομαι· ἔχω ἐναντίον προ-
σμύαν, εἶμαι δυσηρεστημένος Αἰν. Τακτ. 11.

Ἀντι-προικα· ὅπως εὐθηνά, δωρεάν, προί-
κα καὶ ἀντ' οὐδενός, περὶ εὐθηνῶν ὀνίων
Ξεν. Ἀγρ. 1, 18' «ἀντίπροικα» τὰ ἐπευ-
νισμένα καὶ ἰσόπροικα· Ἠσύχ.

Ἀντι-προ-ίσχειν· ἀντιδοῦναι Ἠσύχ.

Ἀντι-προ-καλέομαι· ἀμοιβαίως προκα-
λεῖσθαι, θέτω πρότασιν ἢ ὅρους Δημ. 37, 43.

Ἀντι-προ-κατα-ληπτέον· ἀμοιβαίως οὐ
προκαταλαμβάνειν Ἀριστοτ. ῥητ. πρὸς Ἀλ. 19.

Ἀντι-πρό-κλησις, ἢ· ἀμοιβαία πρόκλη-
σις, συμφωνία τῶν ὁρῶν Σουῖδ. καθ' Ἠσύχ.
= ἀντιλογία, ἀντεγκλήματα.

Ἀντι-προ-οράω· ἀμοιβαίως προσῶ φίλ.
τ. 2, σ. 544.

Ἀντι-προ-πίνω (ἰδε πίνω)· ἀμοιβαίως προ-
πίνω Ἀθην. 15, 669.

Ἀντι-προ-σαγορεύω· ἀντιχαιρετῶ Πλούτ.
Κράσ. 3.

Ἀντι-προ-σάμωμαι· ἐξ ἐναντίας προσα-
μῶμαι, συσσωρεύω· γῆν Ξεν. οἰκ. 17, 13.

Ἀντι-πρὸς-εἰμι (ἰδ' εἶμι)· ἐλαύνω ἐναν-
τίον Θουκ. 6, 66, Ξεν. Κύρ. 3, 3, 24.

Ἀντι-προσ-εἰπεῖν, ἀδρ. τοῦ ἀντιπροσα-
γορεύω, ἰδ' ἰδε.

Ἀντι-προσ-ελαύνω (ἰδ' ἐλαύνω)· ἐναν-
τίον προσελαύνω, ἐφορμῶ, δηλ. στρατόν.
ἰδ' ἐλαύνω Δ. Κάσ. 46, 37.

Ἀντι-προσ-ερεῖν, μέλ. τοῦ ἀντιπροσπ-
εῖν καὶ ἀντιπροσαγορεύω, ἐξ οὗ ἀντι-
προσερρήθη = ἀντεχαιρετίσθη Ξεν. ἀπομν.
3, 13, 1.

Ἀντι-προσ-έρχομαι (ἰδ' ἔρχομαι)· ἀμοι-
βαίως προσέρχομαι, προὔπαντώ Δ. Κάσ. 60, 6.

Ἀντι-προσ-έχω· ἀμοιβαίως προσέχω Νικ. Εὐγν. 6, 95.
 Ἀντι-προσ-καλέσμαι· προσκαλῶ εἰς τὸ δικαστήριον ἐκείνον ὅς· οὐ προσεκληθῆν Δημ. 47, 45.
 Ἀντι-προσ-κυνέω· ἀμοιβαίως προσκυνῶ Πλούτ. 79, σ. 1117.
 Ἀντι-προσ-λαλέω· ἀμοιβαίως προσλαλέω, προσαγορεύω Θεοφ. Βουλγ. τ. 3, σ. 631.
 Ἀντι-πρόσ-οψις, παρὰ Σουίδ. καὶ Ζωναρ. «ὁμῆρεα, ἡ ἀντιπρόσοψις».
 Ἀντι-προσ-τίθημι (ἴδε τίθημι)· ἐναντίον προστίθημι Γρ. Νύσ. τ. 1, σ. 712.
 Ἀντι-προσ-φέρω (ἴδε φέρω)· ἀμοιβαίως προσφέρω· «τὸν λύχον ἀντιπροσενεχέν τῇ κριτοδούλῳ» Ξεν. συμπ. 5, 9.
 Ἀντι-προσ-φθέγγομαι· ἀμοιβαίως προσφθέγγομαι, προσαγορεύω Φιλ. τ. 1, σ. 36.
 Ἀντι-προσ-φώνησις, ἡ· προσφώνησις ἀντι προσφώνησις Θεόδ. Στουδ. σ. 226.
 Ἀντι-προσ-χωρέω· ἀμοιβαίως προσχωρέω Γ. Παρ. Ἀνθ. Παλ. σ. 295.
 Ἀντι-προσ-ωπέω· στρέφω τὸ πρόσωπον πρὸς τινα Νικ. Εὐγ. 9, 177 καὶ ἄλλ. Βυζ.
 Ἀντι-πρόσ-ωπος, 2 (πρόσωπον)· ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τινα, ἀντιπρόσωποι εἶνε ἐκεῖνοι ὧν τὰ πρόσωπα ἀντιπρόσωποι Ξεν. Ἐλ. 6, 5, 28, Πλούτ. 79, 897· «φιλήματα Στράτ. ἐν Ἀνθ. 12, 251· τοποτηρητής, «εἶχε λεγάτους, ἀντιπροσώπους ὁπλαστῆ» Μακάρ. Ἀγκυραν. — ἐπὶ πρὸς Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκ. 73· «ἀντιπρ. μάχασθαι» Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1419.
 Ἀντι-πρό-τασις, ἡ· ἐναντία πρότασις Βαλτζ. ῥήτ. τ. 6, σ. 559.
 Ἀντι-προ-τείνω· ἀμοιβαίως προτείνω, ἀπλώνω· «τὴν δεξιὰν προτείναντος τοῦ Φαρμάκου ἀντιπροβύτειν καὶ ὁ Ἀγχιλαος» Ξεν. Ἐλ. 4, 1, 31· κάμνω ἐναντίαν πρότασιν Δ. Σικ. ἀπ. σ. 533· μέσ. Δ. Κάσ. 46, 30.
 Ἀντι-προ-τίθημι (ἴδε τίθημι)· ἀμοιβαίως προστίθημι, προβάλλω Δ. Κάσ. 65, 1.
 Ἀντι-προ-φέρω (ἴδε φέρω)· ἐναντίον προσφέρω, προβάλλω Εὐστ. ἔρ. σ. 238.
 Ἀντι-πρότάνεω· ἀμοιβαίως πρυτανεύω, ἐπιμελοῦμαι, μτγν.
 Ἀντι-πρῶτος, 2 (πρῶτα)· ἔχων τὴν πρῶτην ἐστραμμένην ἐναντίον τῆς πρῆφρας Ἱερ. 8, 11· «τοὺς ἑσπλους ταῖς ναυσὶν ἀντιπρῶτοις κλήσειν ἐμελλον» Θουκ. 4, 8· «τῶν πολλῶν ἀντιπρῶτων ἐγγὺς ἐφορμούντων», 8, 75, Πλούτ. Θερμ. 14· ἐν γέν. κατ' εὐθείαν ἐναντίον διεκθυόμενοι, — βέλγ. Εὐρ. Ὑλ. 846· «τάδ' ἀντιπρῶτα δὴ σοὶ βλέπειν πάρεσ' ἐναρτή» Σοφ. Γρ. 222 = ἐναντία, ἀντικείμενα, ἀντιπρόσωπα, ὅπ' ὅσιν ὁρώμενα Σχολ. «ἐντιπρῶτα ναυστάθμων πυρὰ» = ἐμπροσθεν τῶν ναυστ. Εὐρ. Πρῶσ. 136.
 Ἀντι-περύσσωμαι· ὁραῶντες πετύσσεται, ὁφάμεν τὰ πτερά Εὐστ. ἔρ. σ. 320.
 Ἀντι-πτωμα, τό· πτώσις· «ἐν ὅδ' ἀντιπτόματος· μὴ πορεύου» = ἐν ἡ ἡ πρόσκοψις ἔκτολος Στράχ. 31, 34.
 Ἀντι-πτῶσις, ἡ· μετὰπτῶσις, μεταβολή

Ἱπποκρ. σ. 92. Παρὰ γραμ. τὸ θέτειν μίαν πτώσιν ἀντὶ ἄλλης.
 Ἀντι-πτωτικός, 3· εἰς τὴν ἀντίπτωσιν ἀνήκων Βαλτζ. ῥήτ. τ. 8, σ. 660· ἐπὶ πρὸς Εὐστ. Ἰλ. σ. 92.
 Ἀντι-πύργος, 2· ἔχων τὴν πυγὴν πρὸς τὴν πυγὴν ἄλλου ἐστραμμένην· «ἀντιπυγὸς ὀχεύεται, ἀντιπυγοὶ συμπλέκονται», ὅ λέγεται καὶ «πυγὴδὸν συμπλέεσθαι» = πυγὴ μὲ πυγὴν Ἀριστοτ. Ζ. Ἱ. 5, 2, 8, 8.
 Ἀντι-πυκτεύω· ἐναντίον πυκτεύω Σχολ. Σοφ. Τρ. 441.
 Ἀντι-πύλος (πύλη), 2· ἔχων πύλας ἀντιπυκτούσας· «ἀντ. ἀλλήληται αὐλαὶ» Ἱερ. 2, 148.
 Ἀντι-πυθάνομαι (ἴδε πυθάνομαι)· ἀμοιβαίως πυθάνομαι, — περὶ τίνος Ξεν. Ἐλ. 3, 4, 10, ὅπου εἰκάξ. ἀνακυνθ.
 Ἀντι-πυργός, 2· μὲ πύργον ὅμοιος, «ἰσὺ πυργός, ἴσον κατὰ τὸ ὕψος τοῦ μήκους τὸ ἀνστήμα ἔχων» καθ' Ἱερ. Εὐρ. Βάκχ. 1897.
 Ἀντιπυργός (καὶ Ἀντιπυρός), ὁ· λιμὴν ἐπὶ τῇ ἀκτῇ τῆς Μακμαρικῆς Σκύλ.
 Ἀντι-πυργόω· ἐναντίον πυργόω, οἰκοδομῶ Δίσχ. Εὐμ. 688.
 Ἀντι-πυρσεύω· ἀπαντῶ εἰς πυρσὸν διὰ πυρσὺ Πολύδ. 8, 30, 3.
 Ἀντι-ρραπίζω· ραπίζω τὸν ραπίζοντά με· «ραπιζόμενος οὐκ ἀντερράπειν» Ἱ. Χρυσ. εἰς Ψαλ. 44, σ. 638.
 Ἀντι-ρρέπω· ῥέπω εἰς τὸ ἐναντίον μέρος· «νικᾷ τὸ κέρδος, πῆμα δ' οὐκ ἀντιρρέπει» Δίσχ. Ἀγ. 574, Φιλ. τ. 1, σ. 81· πρὸλ. ἀντίρροπος.
 Ἀντι-ρρέω· ἐναντίον ῥέω, πνέω Πολύδ. 1, 111.
 Ἀντι-ρρήγνυμι· ἀμοιβαίως, ἐναντίον ῥήγνυμι Πλούτ. 79, σ. 1005.
 Ἀντι-ρρησις, ἡ· ἀντιλογία, ἀνασκευή, μτγν· ἔρις, φιλονεικία, — πρὸς τινα Πολύδ. 18, 25, 2, 7.
 Ἀντι-ρρητέον· πρέπει ν' ἀντεῖπῃ τις, — πρὸς τι Πλάτ. πολιτ. 297.
 Ἀντι-ρρητικός, 3· τὴν ἀντίρρησιν ἀφαιρῶν ἢ περιέχων, μτγν.
 Ἀντι-ρρητορεύω· ἐναντίον ῥητορεύω Μάξ. Τύρ. 9, 3 καὶ μτγν.
 Ἀντι-ρρητοὶ λίβελλοι = ἀντιρρητικοί, βασιλίκ. Ἀντι-ρριζόω· ἀντιθέτως ριζώνω Ἱ. Χρυσ. τ. 8, σ. 961.
 Ἀντι-ρρινον, τό· φυτὸν τι, «ὅμοιον τῇ ἀπαρίνῃ· ῥίζα δὲ οὐκ ὑπεστίν· ὅ δὲ καρπὸς ὥσπερ μύσχον ῥίνας ἔχει. Τὸν δ' ἀπὸ τούτου ἀλειφόμενον εὐδοξίην» Θεόφρ. Φ. Ἱ. 9, 19, 2· κατὰ Γαλῆν. τ. 19, σ. 82· «πόα, ἢν καὶ βουκράνιον καὶ λυγνίδα ἀγρίαν ὀνομάζουσιν».
 Ἀντι-ρρινον, τό· ἀκρωτ. Αἰτωλίας ἀντικρὸς τοῦ Ῥίου ἐν Ἀχαΐᾳ Στράδ.
 Ἀντι-ρριπτοῦμαι· ὑπὸ ἐναντίων κυμάτων ριπτάζομαι, μτγν.
 Ἀντι-ρρίπτω· ἀντιπέμπω, γλῶσσ. Φιλοστρ. εἰκ. 1, 6.
 Ἀντι-ρροθός· νῆσ. πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας Στράδ.
 Ἀντι-ρροσία, ἡ· ἐναντίον ῥέου· «ῥοὴν αὐτῆς περὶ ἀνέμ. 53.

Ἀντι-ροπία, ἡ ῥοπή εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος Ἰπποκρ. σ. 803.

Ἀντι-ροπος, 2^ο ὁ ῥέπων εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, πολλὰκις ὅμως σημαίνει ἰσορροπος· ὅθι κατὰ τὰ ἀρχ. λεξ. ἰσοσταθμος, ἰσοζυγος, ἴσος· «ὁδεκεῖ σωκὼ λύπης ἀντίροπον ἄχθος ἄγειν» = νὰ τηρήσω ἰσορροπίαν, νὰ τὸ ὑποφέρω Σοφ. Ἠλ. 119. — τινὶ ξεν. οἰκ. 3, 15· τινός = ὁ ἀντισταθμίζων τι Δημ. 1, 10· «ῥώμη πρὸς κίνδυνον ἀντίροπος» Πλούτ. ἡθ. σ. 412· πρὸς. ἀντίροπος· ἐπὶρ. ἀντι-ρόπως πράττειν ξεν. Ἐλ. 5, 1, 33.

Ἀντι-ρρους, 2^ο ἐξ ἐναντίας ῥέων Στράβ. 11, σ. 492.

Ἀντι-ρρῶ ἀνάποδον ῥῶ Monf. παλατιογ. σ. 132.

Ἀντι-ρρωταί· ἀποπέμπεται Ἡσύχ.

Ἀντι-σάξω· ἐξισάζων ἀντιθέτω, μετν. ἀμφ.

Ἀντι-σάρα· ἐπίνειον Δατηνῶν ἐν Θράκη (γράφ. καὶ Γισάρη), κατ. Ἀντισαρεύς Στ. Βυζ.

Ἀντι-σέδομαι· ἀμοιβαίως σέδομαι Πλούτ. ἡθ. σ. 1117.

Ἀντι-σεῖω· ἀμοιβαίως διασκεδάζω, καταλύω Ἰ. Χρυσ. τ. 3, σ. 962.

Ἀντι-σεμνύνω· ἀμοιβαίως σεμνύνω, ὁμνῶ Εὐστ. Ὀδ. σ. 1563. — Μίσ. ἀντιτάσσω εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν ἑλλην ὑπερηφάνειαν· «ὁ δ' ἀντισεμνυνόμενος ἐλευθεριάζων, ἀφαιρεῖται τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος» Ἀριστοτ. πολ. 5, 11.

Ἀντι-σηκος, 2^ο ἰσχύζων Ἡσύχ. ὡς ἀντι-σῆκωμα γινόμενος Εὐστ. Ἠλ. σ. 1075.

Ἀντι-σηκῶν· ἐξισάζω, ζυγοστατέω, ἀρχ. λεξ. κυρ. θέτων ἐπὶ τῆς πλάστιγγος ἀντίροπον βάρος ἀπακαθιστῶ τὴν ἰσορροπίαν· ὅθι 1) φέρω εἰς ἰσορροπίαν, ἐξισώνω· «ἀντισηκῶν δέ σε φθείρει θεὸν τις τῆς πάροιθι εὐπραξίας» Εὐρ. Ἑκ. 59 καὶ μετν. «τῇ σῇ προθυμίᾳ ἴσαι τιμαῖς ἀντισηκῶσω χάριν» Λουκ. τραγῳδοπ. 243· 2) ὑπερβαίνειν κατὰ τὸ βάρος· «τοιαῶ· ἐπ' αὐτοῦς ἦλθε συμφορὰ πάθους, ὡς τοῖςδε καὶ δις ἀντισηκῶσαι ῥοπή» = διπλασίως βαρεῖα Δισχ. Πέρσ. 429.

Ἀντι-σῆκωμα, τό· βάρος ἀντίροπον, ἰσορροπον, ἰσορροπία Εὐστ. Ἠλ. σ. 546.

Ἀντι-σῆκωσις, ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἰσορροπίας δι' ἀντιθέτον βάρος, ἀνταπόδοσις Ἠρ. 4, 50, Εὐστ. Ὀδ. ι. 227=ἀντιστάθμισις.

Ἀντι-σημαίνω· δίδω σημεῖον ἀντίθετον Ἰώσα. ἰουδ. ἀρχ. 19, 1, 10.

Ἀντι-σήκω· ἀμοιβαίως σῆκω Γαλην. τ. 2, σ. 21.

Ἀντίσθεις· γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀντισθένης, ους, αἰτ. ἡν, σπαντ. ἡ 1) Σπαρτιάτης Θουκ. 2) Ἀθηναῖος α) τραπέζιτης Δημ. καὶ ἄλλοι ἐν ἐπιγρ. β) πατ. τοῦ φιλοσόφου Ἀντισθένους Δ. Λαέρ. γ) μαθητῆς τοῦ Σωκράτους ἀρχηγός τῆς κυνικῆς σχολῆς· ὅθι. ὄνομα. ὁ κυνικός, ἡ κύων καὶ Ἀπλοκύων, ἡ Σωκρατικός, οἱ ἄπαδοὶ αὐτοῦ «οἱ ἀπ' Ἀντισθένους» Δ. Λαέρ. — ἐπὶ θ. Ἀντισθένης Πλούτ. δ) ἱατρός Ἀριστ. 3) Ἐφέσιος Δ. Λαέρ. 4) ναύαρχος τοῦ Δημητρίου Δ. Σικ. 5) Ἀκραγαντίνος, μετὰ τὸ ἐπών. Ἰόδοος Δ. Σικ. 6) Ἀντ. Οὐλίπιος, υἱός Ἀντι-ροπία.

τιμάχου, χιλιάρχος, ἐπιγρ. 7) ἄλλοι φίλοι σοφοί α) περιπατητικός Φλέγ. 6) Ἰπποκρίτειος Δ. Λαέρ. 8) ἱστορικός Ῥόδιος Παλλῆς.

Ἀντι-σθενομός· τὸ ζῆν κατὰ τὴν παρὰ γέληματα τοῦ Ἀντισθένους Ἰουλιαν. σ. 187.

Ἀντι-σιγμα, τό· σῖγμα ἀντιστραμμένον (ς), σημεῖον κριτικόν· «τὸ δὲ ἀντ. καὶ αἱ σιγμαὶ ὅταν κατὰ τὸ ἐξῆς δις ἢ τὸ αὐτὸ νόημα κείμενον. Καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ προτέρου τίθεται τὸ ἀντισίγμα, ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου αἱ δύο σιγμαὶ» Κραμ. Ἀν. Παρ. τ. 3, σ. 203.

Ἀντι-σιωπάω· σιωπῶ ἐναλλάξ ἓνα λαλῶν ἄλλος Ἀριστ. Λυσ. 528.

Ἀντι-σκαίω· ἀντιμετρεῖν ἀντιμετρεῖν ὁλοῖ Τζέτζ. ἱστ. 3, 256.

Ἀντι-σκαύζομαι· ἀντιθέτως κατασκευάζω, μετὰ σκεδὴ διακοσμοῦ· οἶκον ξεν. Ἀλ. γηρ. 8, 6.

Ἀντι-σκιος, 2^ο ὁ ἔχων ἐναντίαν σκίαν Νόν. Δ. 7, 311· «ἀντισκίοι αἱ ἐν τῷ βορείῳ, ἐπειδὴ ἐναντίας τὰς σκιάς ἔχουσιν, οἱ μὲν εἰς τὰ δεξιὰ μέρη αὐτῶν, οἱ δὲ εἰς τὰ ἀριστερὰ αὐτῶν μέσον εἶναι αὐτῶν τὸν ἥλιον» Ἀλ. Γλαυκ. εἰσαγ. εἰς Ἀρατ. σ. 156.

Ἀντι-σκληρόνομαι· ἀμοιβαίως σκληρόνομαι, μετν.

Ἀντι-σκαπέω· σκοπεῖν ἐναντίον τινός Γ. Παχυρ. Μ. Παλ. 1, σ. 5.

Ἀντι-σκοτεῖω· ἐπισκοτεῖω, ἐμποδίζω· «ἀντισκοτεῖ τῷ δικαίῳ» Σ. Ἑμπ. πρ. ῥήτ. 78.

Ἀντι-σκούτεις· ἐμπόδιον, γλωσσ.

Ἀντι-σκοτόω· ἐναντίον σκοτεῖω, τυφλώω, μετν.

Ἀντι-σχύλευσις, ἡ ἀμοιβαία σχύλευσις Νικ. Χων. χρ. σ. 317.

Ἀντι-σχύπτω· ἀμοιβαίως σκώπτω· «καὶ ἐσκώπτε δημοτικῶς καὶ ἀντισκώπτετο ἡδύως» Δ. Κάσ. 66, 11, Πλούτ. Τιμολ. 16.

Ἀντι-σφίζομαι· ἐπινόω σόφισμα ἐναντίον σοφίσματος Ἀριστοτ. πολ. 4, 13, Πολυδ.

Ἀντι-σφίσμα, τό· τῷ ἐπομ.

Ἀντι-σφίστευμα, τό· σόφισμα εἰς σόφισμα ἀντιτασσόμενον Τατιαν. σ. 51.

Ἀντι-σφιστέω· μετέρχομαι ὡσαύτως τὸν σοφιστήν, ἐκκλ.

Ἀντι-σοφιστής, ὁ· ὁ ἀντισφισζόμενος, διὰ σοφισμάτων καταπολεμῶν τὰ σοφίσματα Λουκ. Ἀλεξ. 43.

Ἀντι-σοῶ· ἐξισώνω Θουκ. 3, 11, μετν.

Ἀντι-σπαράσσω· ἀμοιβαίως σπαράσσω Ἀνν. Κομν. σ. 380.

Ἀντι-σπασίς, ἡ· ἔλξις, τράδηγμα πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος Ἰπποκρ. πολλ.

Ἀντι-σπασμα, τό· τὸ ἀπυσπᾶν ἀπὸ ἑνὸς καὶ εἰς ἄλλο ἔργον στρέφειν Πολύδ. 2, 18, Δ. Σικ. 20, 86· ἢ ἀντιπερίσπασμα· ἔτι = ἀντίρρησις, ἀφορμὴ πρὸς ἕρην, μετν.

Ἀντι-σπασμός, ὁ· σπασμός ἐναντίας (τοῦ αἰδοῦ)· «ὁ Ζεὺς θυνῶν ἀντισπασμών» Ἀριστ. Λυσ. 967.

Ἀντι-σπαστέον· ἡ. ἐπὶ θ. τοῦ ἀντισπᾶν, ὁ ἔσθ. Γαλην. τ. 6, σ. 410.

Ἀντι-σπαστικός, 3^ο ἔχων τὴν δύναμιν τῆς ἀντισπᾶν, — βοηθῆμα Γαλην. Ἀριστοτ.

Ζ. 1. 10, 7. «ἀντισπαστικὸν μέτρον» = τὸ συγκείμενον ἐξ ἀντισπαστικῶν ποδῶν (ἴδε Π-ραιοστ. 10, 1).

Ἀντί-σπαστος, 2. α) ὁ εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος σπῶμενος, ἐκλόμενος, ἀντιστάμενος, ἤτοι καὶ ὁ ἀντενεργῶν β) ὁ μὲν σπασμὸν γινόμενος, ἡ ὁμοίως μὲ σπασμὸν «ὁστέον ὁσάγγον ἀντίσπαστος» Σοφ. Γρ. 767, κατ' ἄλλ. = ὁμητικὸς, σφιδόρος γ) ἐν τῇ μετρικῇ ποὺς ἐν ᾧ συγκροῦνται δύο ἄρσεις, — — — — — ἀντίσπαστον· φιλήματος ὄνομα· Πούχ.

Ἀντί-σπᾶω (ἴδε σπᾶω) 1) ἔλκω εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος· ὅθ. ἀναγκαστικῶς, — ὁρμώμενον Αἰσχ. Πρ. 337. ἀντιθ. τοῦ τείνειν Ἀριστ. εἰρ. 484. «ἡ πάχην ἀντισπᾶσκα τὸ θερμὸν» Ξεν. κων. 5, 1. «ἡ ἐκαστοῦ δύναμις ἀντισπᾶται τῷ ἄλλῳ» = σφύρονται κατὰ διαφόρους διευθύνσεις καὶ τηροῦσιν οὕτως ἰσορροπίαν Που-λ. 7, 10, 7. Μίσ. ἀντισπᾶσθαί τινα = ἔλκω τινὰ πρὸς ἑμαυτὸν εἰς τὸ ἄλλο μέρος Πολύδ. 23, 10. 2) ἀμτθ. ἔχομαι, πιάνομαι σπῶσα ἀπὸ τι· «ἀντίσπασε πέτρης σκατὴν» Ἀπολλ. Ρ. 2, 598. κατ' ἐναντιοῦμαι Σουδ.

Ἀντι-σπένδω· ἀμοιβαίως σπένδω Αἴσωπ. μ. 220.

Ἀντι-σπεύδω· ἐναντίον σπεύδω, ἐναντιοῦμαι, — πρὸς τινα Ἀντιφ. 1, 7.

Ἀντι-σπῶδιον, τό· σπῶδες φωτῶν, πρὸς χρῆσιν ἀντὶ μεταλλικῆς σποδοῦ Γαλην. τ. 12, σ. 234.

Ἀντι-σπῶδος, 2. ὁ ἀντὶ σποδοῦ χρησιμεύων, ἡ ἀντ. καὶ τὸ ἀντ. = ἀντισπῶδιον Διοσκ. 5, 80, Πλίν. Φ. 1. 34, 13.

Ἀντι-σπορος, 2. ὁ ἀντὶ σπόρου ὢν, μετγν.

Ἀντι-σπουδάζω· μετὰ σπουδῆς ἀντιδρῶ Δ. Κάσ. 40, 55.

Ἀντι-σπουδία, ἡ· ἐναντία σπουδῇ Οἰνόμεν. 503. εὐαγγ. προφ. 5, σ. 217.

Ἀντι-σπᾶ 1) θυγ. ἡ σύζ. τοῦ Μάχαρος, ἀφ' ἧς ἀνομασίῃ ἡ ἐπ. πόλις Στ. Βοξ. 2) πόλ. Ἀλφειῶν, κατ. Ἀντισσαίος Θουκ.

Ἀντι-σταδῶν· ἐξ ἀντιστάσεως, μετγν.

Ἀντι-σταδίατος, 2. ἵσος μὲ στάδιον Σχολ. Ὁδ. μ. 90.

Ἀντι-σταθμάω (ἡ-μέω)· ἀντιστηκῶ, μετγν.

Ἀντι-στάθμησις, ἡ· ἀντιστήκωσις Σχολ. Αἰσχ. Πέρα. 437.

Ἀντι-σταθμίζω· ἀντισταθμῶ, ἀρχ. λεξ.

Ἀντι-σταθμός, 2. ἵσον βάρους ἔχων Πλάτ. σουφ. 229. ὅθ. ὁ τὴν θέσιν τινὸς ἐπέχων, ἀντισταθιστὸν «ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον τοῦ θε-ρῆς ἐκθῆσαι τὴν αὐτοῦ κέρην» Σοφ. Πλ. 161. «χρυσὸν ἀντίσταθμον τῆς κεφαλῆς οὐκ ἔδειξαν» Δ. Σικ. 5, 29.

Ἀντι-στασία, ἡ· ἀντίστασις Νικ. Χων. χρ. 10, σ. 179.

Ἀντι-στασιάζω· ἐναντίον στασιάζω· «οἱ ἀντιστασιάζοντες» = ἡ ἐναντία στάσις, πα-τρία Ξεν. Κύρ. 7, 4, 3, διαμάχημα ἡ ἀν-ταγωνίζομαι μὲ τινα Ξεν. ἀν. 4, 2, 27.

Ἀντι-στασιαστής, ὁ· ὁ τῆς ἐναντίας πα-τρίδας Δ. Κάσ.

Ἀντι-στασιος, 2. ἀντίσταθμος, ἰσοδυνάμειος Τυρ. λ. 1, 1. ὁι. 14.

Ἀντι-στασις, ἡ· στάσις, πατρία ἀντίθετος Πλάτ. πολ. 8, 560, Ἀριστοτ. καί μετγν. ἀν-τίστασις, ἐναντίωσις Πλούτ. Αἰσ. Π. 36. παρὰ ῥήτ. ἀντιπαράβολή, σύγκρισις.

Ἀντι-στασιώδης, 2. ὁ ἐναντίον τινὸς στα-σιάζων Κλ. Ἀλ. στρ. 2, σ. 430.

Ἀντι-στασιώτης, ὁ· ὁ τῆς ἐναντίας στά-σεως, πατρίδας ὢν Ἡρ. 1, 92, Ξεν. Ἐλ. 7, 1, 31.

Ἀντι-στατέω· ἀνθίσταμαι Ἡρ. 3, 52. τινὶ Πλάτ. Γοργ. 513, μετγν.

Ἀντι-στάτημα, τό· ἀντίστασις Νικ. Χων.

Ἀντι-στάτης, ὁ· ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἀνὴρ Αἰσχ. Ἐπι. 499. τινὶ Πλούτ. ἡθ. σ. 1084. καθ' Ὁσυχ. «ὁ ἀνθεστηκὸς (ἐν) τῇ μάχῃ καὶ σημείον ἐν θυτικῇ» Ἡρ. βέλ. σ. 131.

«τὸν ὀρθὸν τολῶν ὁ μὲν καλεῖται παραστά-της, ὁ προσαναπίπτει ὁ ἀγκυλὸν, ὁ δὲ ἕτερος ἀντι-στάτης, πρὸς ὃν ἐστὶν ἡ τοῦ ἀγκυλῶνος πτέρνα».

Ἀντι-στατικός, 3. ὁ ἀντίστασιν παρέχων· παρὰ ῥήτ. ὁ εἰς τὴν ἀντίστασιν, ἀντιπαρά-θεσιν ἀνέκων.

Ἀντί-στατος, 2. τῷ προηγ. Γρ. Ναξ. τ. 2, σ. 201.

Ἀντι-στέλλω· προτάσσω Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 953. διαστέλλω Βασίλ. τ. 2, σ. 766.

Ἀντι-στέργω· ἀμοιβαίως στέργω, δι. γρ. ἐν Δ. Χρυσ. λ. 12, σ. 394 ἀντὶ ἀντιθεραπεύου.

Ἀντι-στερνων, τό· «τὸ μέσον (τῆς ῥαχε-ως) ἐν τῇ νύκτι κατὰ μήκος ἄχρι ὁσφύος κοι-λαινόμενον κρίσις, καὶ ταύτης τὸ καταλήγον ἀντίστερνων» Πολυδ. 2, 177.

Ἀντι-στεφανόω· ἀμοιβαίως στεφανόω Εὐ-μάθ. 8, σ. 344.

Ἀντι-στήκω· ἀντιστέκω, ἀνθίσταμαι Σχολ. Σοφ. Αἴ. 104.

Ἀντι-στήριγμα, τό· στήριγμα ἐναντίον τι-νὸς Ἰπποκρ. σ. 785.

Ἀντι-στηριγμός, ὁ· τὸ ἐναντιοῦσθαι, ἐν Δ. Ἀλ. συνθ. ἀν. 16, σ. 209 ἡ σύμπτωσις τοιοῦτων συμφωνῶν, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ προσφέρωνται ὁμοῦ.

Ἀντι-στηρίζω (ἴδε στηρίζω) 1) ὁποστηρί-ζω, Ὁ. 2) ἀνθίσταμαι Ἰπποκρ. σ. 813.

Ἀντι-στίλβω· πάλιν στίλβω, μετγν.

Ἀντιστία, Ῥωμαία 1) σύζ. Πομπηίου 2) σύζ. Ἀππίου Πλούτ.

Ἀντίστιος 1) γένος πληθύνει ἐν Ῥώμῃ Δ. Κάσ. 2) Ἑλλήν ποιητῆς Ἀνθ.

Ἀντι-στοιχείωσις, ἡ· ἀντιστοιχία, 1) Σχολ. Ἰλ. μ. 29.

Ἀντι-στοιχέω· ἐν τακτικῇ σειρᾷ ἀντικρὺ ἵστασθαι «— ὥσπερ οἱ χοροὶ» Ξεν. ἀν. 5, 4, 12. ἐν γέν. εἶμαι ἀντίθετος, γραμ.

Ἀντι-στοιχία, ἡ 1) ἡ ἐναλλαγή γραμ-ματῶς τινος μὲ τὸ ἀντίστοιχον αὐτοῦ Ἀ-θῆν. 11, 501. 2) τὸ ἵστασθαι κατὰ ζεύγος ἀντικρὺ ἀλλήλων Ἀριστοτ. προβλ. 10, 30. ἀντίθεσις Πλούτ. ἡθ. σ. 474.

Ἀντι-στοιχος, 2. ἐν στοίχῳ, σιρατὲς ἀν-τικρὺ ἄλλου κείμενος (ὡς παρὰ γραμ. τὰ γράμματα τ καὶ θ, π καὶ φ, κ καὶ χ), κατὰ ζεύγος Ἀριστοτ. περὶ ζ. πορ. 6, 4, 8, η. Μετ. ὁ σύμφωνος ἵσος· «οἱ ἀντίστοιχοι» κάρ. Διογρ. 144.

Ἀντι-στομίζω· ἀποστομώνω Ἀθαν. τ. 2, σ. 364.

Ἀντί-στομος· ἡ ἐξ ἑκατέρου μέρους τὰς ἡσυχ. (διορθωτ. ἀμφότομος).

Ἀντι-στοχαστικός, 3· ἀμοιβαίως στοχάζομενος Σχολ. Δημ. σ. 94.

Ἀντι-στράτευσις, ἡ ἐκατετασία ἐναντίον τινός, Βυζ.

Ἀντι-στρατεύω· συνήθ. μέσ. ἐκατετατεύω ἐναντίον Ξεν. Κύρ. 8, 8, 26.

Ἀντι-στρατ-ηγέω· 1) εἶμαι στρατηγός τῶν ἐχθρῶν Ἀρρ. 2, σ. 70· 2) εἶμαι ἀντι-στράτηγος Πλούτ. 3) ἐν γέν. ἀντιπράττω ὡς πολέμιος Δ. Ἀλ. 11, 37.

Ἀντι-στρατήγημα, τὸ ἐναντίον στρατήγημα Ἡρ. ἐν μαθημ. ἀρχ. σ. 326.

Ἀντι-στράτ-ηγος, ὁ 1) στρατηγός τῶν πολεμίων Θουκ. 7, 86, Πλούτ. Σερτ. 12· 2) ὁ ῥώμ. propraetor, Πολύδ. 15, 4, Πλούτ. Γ. Γράχ. 6.

Ἀντι-στρατιώτης, ὁ στρατιώτης πολέμιος Λισάν. τ. 4, σ. 522.

Ἀντι-στρατο-πεδεῖα, ἡ στρατοπέδευσις ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ἀπέναντι ἀλλήλων στάσις δύο ἐχθρικών στρατοπέδων Πολύδ. 3, 102.

Ἀντι-στρατο-πέδευσις, ἡ τῷ προηγ. Δ. Κάσ. 78, 26.

Ἀντι-στρατο-πεδεύω, καί -ομαι· στρατοπεδεύω ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ Ἡρ. 1, 76· ἀντεστρατοπεδευμένος Θουκ. 4, 124, Ξεν. ἀν. 7, 7, 33· τινὶ Πολύδ. 1, 73 (τὸ ἐνερ.) ὡς αὐτῶς μὲν.

Ἀντίστρατος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀντι-στρεπτόν· ὁ ἐπίθ. τοῦ ἀντιστρέφω, ὁ ἴδε Ἀριστοτ. ἀναλ. προτ. 2, 5.

Ἀντι-στρεπτικός· ἀντιστρέφως Ἰ. Δαμ. τ. 1, σ. 644.

Ἀντι-στρεπτός, 2· πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος ἐστραμμένος, ἡ δυνάμενος νὰ στρέφεται· «τὰ ἀντιστρέπτα» = μηχανὴ ἥτις στρέφεται ἡ δύναται νὰ στρέφεται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις Δ. Σικ. 20, 91.

Ἀντι-στρέφω· 1) στρέφω πρὸς τὸ ἀντί-ετον μέρος, εἶδω ἄλλην διεύθυνσιν· «ἀντέ-στρεφον σου τὴν βίαν τὰ βιβλῖα» Θεόγγητ. ἐν Ἀθ. ν. 3, 104 «ἀντεστραμμένοι ἑαυτοῖς» = ἐστραμμένοι πρὸς ἀλλήλους Πολύδ. 6, 32· 2) ἀμτῶ. στρέφομαι ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους Ξεν. Ἀγ. 1, 16· παθ. ἀντιστρέφεται = εἶνε ἡ ἀντίθετος περίπτωσις, μὲν. - ὁ ἀντιστρέφω, εἶδος συλλογισμοῦ Γέλλ. 5, 10· «τὸ ἀντιστρέφειν ἐστὶ τὸ μεταλλάττοντα τὸ συμπέρασμα μετὰ τῶν λοιπῶν ἐρωτημάτων ἀνελὼν ἐν τῶν δοθέντων» Ἀριστοτ. τοπ. 8, 14, κατηγ. 5, 7.

Ἀντι-στροφή, ἡ 1) τὸ ἀντιστρέφειν, στρέφειν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος· 2) ἐν τοῖς χοροῖς ἡ εἰς τὴν προηγηθεῖσαν στροφήν ἀκριβῶς ἀντιστοιχοῦσα στροφή· ὡσαύτως τὰ ἐν ταύτῃ ἀδύμενα ῥήματα, ὡς τοῦ Πινδάρου αἰ ὧδαί· καὶ τὰ πλεῖστα λυρικά μέρη τῶν δραματικῶν· 3) σχῆμα ρητορικόν. ἐν ᾧ δύο κῶλα τελευτῶσι μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις, π. χ.

«ἀν μὲν γὰρ ὅσα ἂν τις λάβῃ καὶ σώσῃ, μὴ γάλην ἔχει τῇ τύχῃ τὴν χάριν· ἀν δὲ ἀναλώσας λάβῃ, συναναλώσῃ καὶ τὸ μεμνησθαι τῇ τύχῃ τὴν χάριν» Ἑρμογ. 1, σ. 176· 4) παρὰ γραμ. μεταβολὴ τῆς συνήθους συνθέσεως τῶν λέξεων· «ληρεῖς ἔχων» ἀντὶ «ἐχὼν ληρῶν».· «πυθάνομαι» ἀκούσας. Ἀντιστροφή ἐστὶν ἀντὶ τοῦ πυθάνομαι· πλουσι- Σχολ. Ὀδ. 6, 315. Περὶ τῆς ἀντιστροφῆς ἐν τῇ λογικῇ Ἰδ' Ἀριστοτ. ἀναλυτ. προτ. 1, 3, σ. 25, 40.

Ἀντι-στροφικά, τὰ· τὰ λυρικά χωρία τῶν δραματικῶν τὰ ἐκ στροφῆς κατ' ἀντιστροφήν συγκείμενα, γραμ.

Ἀντί-στροφος, 2· α) ἐστραμμένος πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, ἀντεστραμμένος, ἀντὶ τοῦ ἀντιστρέφω· «βάρης Ἀισχ. ἰκ. 859» 6) ἀντιστροφισμένος· «βάρης Ἀισχ. ἰκ. 859» 6) ἀντιστροφισμένος, ἀνταποκρινόμενος πρὸς τὴν μουσικὴν ἀντίστροφος τῆς γυμναστικῆς· Πλάτ. πολ. 7, 522· «δικαιοσύνη ἀντὶ τῇ ἱατρικῇ» Γοργ. 464. «Ὁ αὐτόχρομα ὁμοῖος, ἰσορροπός, ἀντίρροπος Πλούτ. Καμ. 5· τὸ ἀντιστροφον = ἀντίθετον. Ἐν Ἀριστοτ. ἰαλ. 4, 51, ὡς τὸ ἀνάλωτος, ὡρισμένη σειρά ἀποκλειστικῶς ἀλλήλων ἀντιστοιχοῦντα» πρὸς ζ. γεν. 3, 11. Παρὰ γραμ. ἡ ἀντίστροφος = ἀντιστροφή Δ. Ἀλ. συνθ. ὄν. 19. καὶ = ἀπόστροφος, Σχολ. Ἀριστ. πλ. 3· ἐπὶ ἀντιστροφῶς = κατὰ τὸ ἀντίθετον τρόπον Πλάτ. πολ. 7, 530.

Ἀντι-σύγ-κλητος, ἡ ἐναντία σύγκλητος Πλούτ. Σύλλ. 8.

Ἀντι-συγ-κρίνω· συγκρίνω πρὸς ἄλληλα Νικόμα. ἀριθμ. 1, 13, Χαρίτ. σ. 98.

Ἀντι-συζυγία, ἡ ἀντίθετος συζυγία κληρονομ. 3, 33.

Ἀντι-συλ-λογίζομαι· κάμνω ἐναντίον συλλογισμοῦ Ἀριστοτ. ρητ. 2, 26, 3, 17.

Ἀντι-συλ-λογισμός, ὁ ἐναντίος συλλογισμός.

Ἀντι-συμ-βουλεύω· τὸ ἐναντίον συμβουλεύω Στωθ. ἔκλ. ἡθ. τ. 2, σ. 40.

Ἀντι-συμ-μαχέω· ἀμοιβαίως συμμάχομαι, βοηθῶ Λογγίν. περὶ ὕψ. 17, 1.

Ἀντι-συμ-πλέκω· ἀμοιβαίως συμπλέκω Ἀνν. Κομν. σ. 26.

Ἀντι-συμ-ποσίσζω· γράφω καὶ ἐγὼ συμ-πόσιον ὡς ὁ Πλάτων Λουκ. λεξικ. 1.

Ἀντι-συμ-φωνέω· ἀμοιβαίως συμφωνῶ (ἄδων) ἅπαντ' = οὐκ ἀμοιβαίως Πλούτ. 7, σ. 334.

Ἀντι-συν-άγω· ἀμοιβαίως συναγῶ, ἑκκλ. Ἀντι-συν-αλείφω· ἀμοιβαίως συναλείφω, συγγέω Φιλῶδ. ἐν Πίν. ἡρακλ. τ. 1, σ. 18.

Ἀντι-συν-αντάω· ἀπαντῶ Σερτ. 1, σ. 227.

Ἀντι-συν-άπτω· ἐξ ἐναντίας συνάπτω Κοσμ. τοπογρ. χριστ. σ. 121.

Ἀντι-σύν-δρομος, 2· ἐναντίον συνδρομῶν, μὲν.

Ἀντι-σύν-θεσις, ἡ ἐναντία σύνθεσις, Πισιδ. ἐξ. 1073.

Ἀντι-σύν-θετος, 2· ἐναντίος Ἰ. Πισιδ. ἐξ. 1131.

- Ἀντι-συν-ιστάω· ἐναντίον συνιστῶ, βοη-
θῶ. κατὰ Μανιχ. 4, σ. 241.
Ἀντι-συν-τάσσω· ἀμοιβαίως συντάσσω
Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 837.
Ἀντι-σύν-ωνος, 2· νομικὴ δὲ λέξις ἐστὶ
καὶ ἡ συνωνὴ τῇ ἐξ μύθου τῶν παραλλίων καὶ
τῶν τέσσαρα τῶν χειραίων ἀντὶ σιμῆσιον· ἀν-
τιπυλῶν δὲ τὸ ἀντὶ τούτων σιμῆσιον· Γρ.
Κορ. ἐν Βαλτζ. ρητ. τ. 7, σ. 1118· ἴδε συνωνή.
Ἀντι-σώρω· ἀμοιβαίως σώρω Θεόδ. Πρόδρ.
Ῥοδ. σ. 174.
Ἀντι-συ-στάδην· ἐναντίον ιστάμενος, ἀ-
πέναντι Θεόδ. Πρόδρ. Ῥοδ. σ. 235.
Ἀντι-σύστατος, ἐναντίον συντεθειμένος
Ἐπιφάν. αἰρ. 65.
Ἀντι-συ-στρέφω· ἀμοιβαίως στρέφω Γ.
Πλούτ. ἐξ. 1055.
Ἀντι-σὺ-στροφος, 2· ἐξ ἐναντίας συνε-
στραμμένος Μαν. Φιλ. ἄσμ. 5, 514.
Ἀντι-σφαιρίζω· ἐν τῷ σφαιρίζειν (τῇ παι-
δί) εἶμαι ἀπὸ τῆν ἀντιθετον μερίδα Ξεν.
Λακ. 9, 5.
Ἀντι-σφάττω· ἀμοιβαίως σφάττω Δ. Κάσ.
45, 47.
Ἀντι-σφήν, ἦνος, ὁ· ἐναντίος σφήν Φιλ.
Μολοπ. σ. 67.
Ἀντι-σφίγγω· ἀμοιβαίως σφίγγω Ἰηποκρ.
σ. 781.
Ἀντι-σφράγισμα, τό· ἀντίγραφον ἐσφρα-
γισμένον, ἐπιγρ.
Ἀντι-σχηματίζω· μεταχειρίζομαι ὡσαύ-
τως ῥητορ. σχήματα Δ. Ἀλ. ρητ. 9, 5.
Ἀντι-σχηματισμός, ὁ· χρῆσις σχημά-
των ἐναντίον σχημάτων Δ. Ἀλ. ρητ. 9, 14.
Ἀντι-σχολαστής, ὁ· ὁ ἐναντίον ἄλλου
σχολῶν ἀνοίξας Σουῖδ.
Ἀντι-σχυρίζω· ἐξ ἐναντίας ἰσχυρὸν ποιῶ,
σπερώνω. — Μέσ. τὸ ἐναντίον δισχυρίζομαι
Θουκ. 3, 44· ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, — πρὸς
τὸ Πλούτ. 70, σ. 535.
Ἀντι-ισχύω· ἰσχυρῶς ἀνθίσταμαι, Ο· μτγν.
Ἀντι-ισχύω, π. = ἀντίχω, π. χ. — ὁμασι Σοφ.
Φιλ. 830, Θουκ. 1, 7.
Ἀντι-σώζω· ἀμοιβαίως σώζω Σουῖδ.
Ἀντι-σωμος, 2· ἀντ' ἄλλου τινὸς ὢν, μτγν.
Ἀντι-ταγμα, τό· στρατὸς ἀντιτεταγμένος
Πλούτ. Κλειμ. 23 καὶ μτγν. Δ. Σικ. 11, 67.
Ἀντι-τακτεόν· ῥ. ἐπὶ. τοῦ ἀντιτάσσω
Πλούτ. 70, σ. 127, Ἀριστοτ. τοπ. 5, 4.
Ἀντι-τάκτης, ὁ· ἀρετικὸς Κλ. Ἀλ. στρ.
3, σ. 526.
Ἀντι-τακτικός, 3· πρὸς τὸ ἀντιτάσσειν,
ἀντιπρῶτον ἐπιτηδεύει, — πρὸς τι Πλούτ. 70,
σ. 754. — Ἀντιτακτικοί = Ἀντιτάκται, αἰρετι-
κῶν γένος, περὶ ὧν Θεόδωρ. λ, 1, περὶ αἰρ.
— ἐπὶ. — κῶς Γρ. Νύσ. τ. 1, σ. 459.
Ἀντι-τακτος, 2· ἀντίτετος Ἰεροκλ. σ. 298.
Ἀντι-ταλαντεύω· ταλαντεύω πρὸς τὸ
ἀντιθετον μέρος, ἀντισταθμίζω· πρὸλ. ἀντι-
σχεῖν θέλει. Σχολ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 221.
Ἀντι-τάλαντον· ἀντίσταθμον, ἴσον Πλούτ.
Ἀντι-τάλαντῶσις, ἡ· ἰσορροπία Νικηφ.
ἐν Βαλτζ. ρητ. τ. 1, σ. 466.
Ἀντι-τάλλης· πατὴρ Μῦθος Γορτύνης Μολύβδ.
Ἀντι-ταμίας, ὁ· ὁ proquaestor τῶν Ρω-
μαίων Δ. Κάσ. 41, 43.
Ἀντι-ταξίς, ἡ· τὸ ἀντιτάσσειν στρατὸν
τινα· ἀντίταξιν οὐκ ἐποίησας πρὸς τοὺς
Ἀθηναίους· Θουκ. 5, 8· — τῶν τριτῶν, 7,
17· ἐν γέν. ἀντίστασις, — καὶ διαφορὰ Πλούτ.
70, σ. 663· — ὑπὲρ τινος Δ. Ἀλ. 10, 57.
Ἀντι-ταράττω· ταράττω Μάξ. Τύρ. λ. 14, 7.
Ἀντίτασις, ἡ· ἀντίστασις· «πάσαν ἀντίτα-
σιν ἀντιτείνειν» Πλάτ. νόμ. 6, 781.
Ἀντι-τάσσω· ἐναντίον τάσσω, ἀντιθέτω
Λισχ. Ἐπτ. 377· — τινί, 18. ἀντιθέτω εἰς τὸν
ἐχθρὸν στρατεύμα ἐν παρατάξει Ἦρ. 5, 110·
προσέτι, «— νόμον πρὸς τὴν τούτων ἀναδίωκιν»
Λισχίν. 3, 16. Συνηθέστ. μέσ. τάσσω ἑμαυ-
τὸν ἐναντίον, συγὰ παρ' ἱστορ. καὶ ῥητ. — τινί
καὶ — πρὸς τι Ἦρ. 7, 103, Πλάτ. νόμ. 1, 634·
ἀντιταχθῆναι Ξεν. ἀν. 1, 10, 3· «τὸ ἀντιτετά-
χθαι ἀλλήλοις τῇ γνώμῃ» Θουκ. 3, 83· ἀντι-
τάσσω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου, 2, 87· ἀντιτά-
ξασθαι ἀρετὴν τινί, 3, 56. Ἐν γέν. ἐναντιοῦ-
μαι· «— πάσαις ταῖς ἐπιθυμίαις» Πολύβ. 32,
11· ἀντιλέγω, μτγν. Ἐν Εὐρ. ix. 1143· ἀντι-
τάσσομαι σὺν φόνον· διορθ. εἰς ἀντιτίθεμαι.
Ἀντίταυρος, ὁ· βορέα διακλάδωσις τοῦ
Ταύρου πρὸς τὴν Καππαδοκίαν Στράβ.
Ἀντι-ταφρεύω· ἐναντίον ταφρεύω Φιλ. βε-
λοπ. σ. 93.
Ἀντι-τείνω· ἐναντίον τείνω, τεντώνω·
«τὰς ἡνίας ἀντιτείνειν», ἀντιθ. τοῦ χα-
λάσαι Πλούτ. παιδ. ἀγ. 18. Συνηθ. ἀ-
μτβ. α) περὶ χωρῶν, ἐκτείνονται ἀντικρὺ πρὶ
τόπων, κείμεναι ἀντικρὺ — τινί Πλούτ. Θεμ.
8· ε) εἶμαι ἐναντίος, ἀνθίσταμαι, — ἐπιθυλοῖς
Πίνδ. Ν. 4, 37· συγὰ Ἦρ. π. χ. ἀντιθ. τῷ
εἶκω, 8, 3· ὥς. τῷ ὑπέικω Πλάτ. νομ. 5,
727· μετὰ τοῦ μάχεσθαι, πολ. 10, 604· — πρὸς
τι, Φαίδρ. 256· «πολλὰ ἀντ.» = πολλὰ χῶς
ἐναντιοῦμένος, Φαίδρ. 108 (πρὸλ. ἀντίτασις
καὶ Εὐρ. Μηδ. 861· «οὐδ' ἀντιτείνειν νῆπι'
ἀντὶ νηπίων») Ξεν. Ἀριστοτ.
Ἀντι-τερίζω· ἐναντίον τερίζω.
Ἀντι-τείχισμα, τό· τεύχισμα ἐναντίον τει-
χίσματος ἐγειρόμενον Θουκ. 2, 77.
Ἀντι-τέμνω (ἴδε τέμνω)· κυρ. ἐναντίον τέ-
μνω, τ. ἐ. κόπτω βοτάνην ἢ ῥίζαν ὡς ἀντι-
φάρμακον, 60. ἀντιφάρμακον οἶδω· φάρμακα
ἀντιπερὶ βροτοῖσι· Εὐρ. Ἀλκ. 993.
Ἀντι-τέον· ἀπαντητέον Δ. Ἀλ. Λυσ. 13.
Ἀντι-τέρπω· ἀμοιβαίως, τέρω Πλούτ.
70, σ. 334.
Ἀντι-τεταγμένως· ἀντιθέτως Πλωτίν.
5, 3, 15.
Ἀντι-τευχος, ὁ· βόλος ἀστραγάλων Εὐ-
βουλ. ἐν Πολύβ. 1, 205.
Ἀντι-τεύχω· τὸ ἐναντίον κατασκευάζω,
ἀντιτέτωκα Ἀντιμαχ. ἀπ. 24.
Ἀντι-τεχνάζω· μεταχειρίζομαι ἐναντία
τεχνάσματα, πανουργίας Δ. Ἀλ. ρητ. 9, 5.
Ἀντι-τεχνάζομαι· τῷ προηγ. Ἦρ. 5, 70,
Πλούτ. Σερτ. 18.
Ἀντι-τεχνέω· εἶμαι ἀντίτεχνος· ἀλλήλοις
Σχολ. Ἀριστοτ. σφ. 1411.
Ἀντι-τέχνησις, ἡ· ἐναντίον τέχνασμα

Θουκ. 7, 70. - ἄμιλλα τῶν τεχνιτῶν πρὸς ἀλλήλους Δ. Ἀλ.

Ἀντι-τεχνία, ἡ τῇ προηγ. Ἀν. Βασσ. τ. 3, σ. 140.

Ἀντί-τεχνος, 2* ὁ ἀμιλλώμενος ἐν τινὶ τέχνῃ πρὸς ἄλλον, - τινί· ὁ ἀντι- = ἀνταγωνιστὴς ἐν τῇ τέχνῃ Ἀριστ. βατρ. 816, Πλάτ. Φαίδ. 60 καὶ Ἀλλαχοῦ, Λουκ. Ἀλεξ. 43.

Ἀντι-τηρέω· ἀμοιβαίως, ὡσαύτως τηρῶ Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 20, 14.

Ἀντι-τίθημι (ἴδε τίθημι)· 1) θέτω ἐναντίον, ἀπέναντι, πρὸς σύγκρισιν Ἡρ. 8, 60· τινὶ Πλάτ. πολιτ. 263· πρὸς τι, σοφ. 257· - τί τινος Θουκ. 2, 85. 3, 56· κυρ. θέτω τὸ ἐν ἀντὶ τοῦ ἄλλου καὶ οὕτω παραβάλλω· πρβλ. «τὴν ἐνθάδ' Ἀθλιν ἀντιθεῖσα τοῖς ἐκεῖ» Εὐρ. Τ. Τ. 358· 2) ἀντὶ τινος θέτω Ξεν. ἀπομν. 3, 14, 1· πρβλ. Εὐρ. Ἰππ. 620.

Ἀντι-τίμα· τὸ ἐναντίον, ὡσαύτως τιμῶ Ξεν. Κύρ. 5, 2, 11· ἀντιτιμῶμαι, παθ. οἶκ. 9, 11. Μέσ. κάμνω ἐναντίον τίμημα· ὁ κατηγορούμενος ἡδύναται νὰ προτείνῃ ἐλάττωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ κατηγοροῦ προταθείσης ποινῆς, - τινὸς Πλάτ. ἀπολ. 36, Διμ. 24, 238· πρβλ. ὑποτιμῶμαι.

Ἀντι-τίμημα, τό· τὸ τίμημα, ἡ ποινὴ ἡ ὀριζομένη δι' ἀντιτιμῶσεως Ἡσυχ.

Ἀντι-τίμησις, ἡ· ἡ ποινὴ ἣν ὁ κατηγορούμενος ἀντιτάσσει εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κατηγοροῦ ὀριζομένην Ἡσυχ.

Ἀντί-τιμος (τιμή), 2* ὁ ἀντὶ τῆς τιμῆς· «ἀντίτιμα» τὰ ἄποινα, τὰ ἀντέκτιτα Ἡσυχ.

Ἀντι-τιμωρέομαι· ἐκδικουμαι τινα, - τινι Εὐρ. Ἰ. Τ. 357, Θουκ. 3, 82, Ξεν. Ἑλ. 5, 4, 42.

Ἀντι-τιμώρημα, τό· ἐκδίκησις Σχολ. Λυκόφρ. 1297.

Ἀντι-τιμώρησις, ἡ· ἐκδίκησις Ἡσυχ.

Ἀντι-τιμωρητέον· ῥ. ἐπὶ τοῦ ἀντιτιμωρέομαι Γαλην. τ. 3, σ. 121.

Ἀντι-τιμωρία· ἀντιτιμώρημα Σχολ. Λυκόφρ. 1297.

Ἀντι-τίνω (ἴδε τίνω)· ἀμοιβαίως ἀποτίνω, Θεογν. 718, Σοφ. Αἴ. 1086. - Μέσ. ἐκδικουμαι, ἀντιτιμωρουμαι· «ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον» = διὰ τοῦ φόνου λαβεῖν ἐκδίκησιν ἀντὶ τῆς ἀγ. Λισχ. Ἀγ. 1236· - τινά· «ἀντιτίσσομαι σὺν φόνον» = ὅτε ἐκδικηθῶ τὸν φόνον σου, ἱκ. 1176, Λυκόφρ. 1376.

Ἀντί-τίσις, ἡ· ἀνταπόδοσις, ἐκδίκησις, ἀρχ. λεξ.

Ἀντι-τιτρώσκω (ἴδε τιτρώσκω)· ἀμοιβαίως τιτρώσκω Ἠλιδ. Αἰθ. 7, 27.

Ἀντι-τολμάω· ἐναντίον τολμῶ, τολμηρῶς ἐναντιοῦμαι Θουκ. 3, 89, 7, 21.

Ἀντί-τολμος, 2* ὁ ἐναντίον τολμῶν, τολμηρὸς Λισχ. Εὐμ. 523.

Ἀντί-τομος, 2* ὁ χρησιμεύων ὡς ἀντιφάρμακον, ἡ ἄνευ τοῦ φάρμακον· «σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσας» ἀντίτομα στερεᾶν ὁδυνᾶν δῶκε χρῆσθαι Πινδ. Π. 4, 221· πρβλ. Ὀμ. ὕμν. Διὶ 249· «ἀντίτομον» φάρμακον ἀντι- =

παθές, ὅπερ ὁ πῶν οὐ βλάπτεται ὅπῃ τινὸς ἀλεξιφάρμακον Ἡσυχ.

Ἀντι-τόνομα· ἔχω ἐναντίον τόνον· Ἐκλειπ. τος ἀντιτονόμενος τῇ κλειτῇ Εὐστ. Ἰλ. σ. 1031.

Ἀντί-τονος, 2* εἰς τὸ ἐναντίον τείναν· ἡ τεταμένος· - κέρας = τὸ τόξον Στ. Φλάκ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 211· ἐν γέν. ἀντιστάμενος Πλάτ. Τιμ. 62· - «τὰ ἀντίτονα» = ἐναντία νευραὶ, Πλούτ. Μαρκέλ. 15.

Ἀντι-τοφεύω· τοφεύω ἐναντίον Ξεν. ἀν. 3, 3, 15.

Ἀντι-τοξότης, ὁ· τοξότης ἀντιθέτως ἰσθίμενος Ἀφρικαν. κεστ. σ. 301.

Ἀντι-τοπία, ἡ· παραχώρησις τόπου πρὸς ἐξίσωσιν, νόμ. γεωργ. 1, 5.

Ἀντι-τορέω· τροπῶ μέχρι τοῦ ἀντιθέτου μέρους, διατροπῶ, - τινός· «εἴθαρ δὲ ὅσον χροὸς ἀντετόρησεν» Πλ. ε, 337· διορῶται, «πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας», κ, 267· ἀντιτορήσων Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 178.

Ἀντι-τόρησις, ἡ· ἐκτροπήσις Εὐστ. Ἰλ. σ. 672.

Ἀν-τίτος, π. 2* ἀντίτιτος, ἡ κατὰ Σχολ. Ἰλ. ω, 213 ἀντὶ ἀντίτιτος, Ὀμ. «ἐντίτα ἔργα» = ἡ ἐκδίκησις, ἀνταπόδοσις Ὀδ. ρ, 51· παιδός = ἐκδίκησις διὰ τὸν υἱὸν Ἰλ. ω, 213.

Ἀντί-τράγος, ὁ· μέρος τοῦ αὐτοῦ, «τὸ ἀπὸ ἐναντίας τῆς γόγγυς ἔφαρμα παρὰ τὸ πῆλαι τοῦ κρατάφου τράγος» τὸ δὲ ἀντικρὺ τοῦ τοῦ παχυτέρας τῆς ἀνθελίκος ἀντίτραγος Ῥοῦφ. σ. 49.

Ἀντι-τραγ-ωδέω· ἀμοιβαίως τραγοῦδω Ὀρηνώ Θεόδ. Πρύθρ. Ῥοδ. σ. 26.

Ἀντι-τραυματίζω· ἀμοιβαίως τραυματίζω Εὐστ. ἔρ. σ. 233.

Ἀντι-τραχύνω· ἀμοιβαίως τραχύνω Εὐστ. Ἰλ. σ. 467.

Ἀντι-τρέπω· ἀμοιβαίως τρέπω Ἀνν. Κορν.

Ἀντι-τρέφω· ἀμοιβαίως τρέφω, ἀποϊδαίω· τὰ τροφεῖα Ξεν. Κύρ. 8, 3, 38· «πλεονεχίαι νόμοι» τὰ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς Ἡσυχ.

Ἀντι-τρέχω (ἴδε τρέχω)· τρέχω πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος Ἰ. Χρυσ. τ. 6, σ. 288.

Ἀντι-τρίβω· ἀμοιβαίως τρίβω Πλωτίν. 6, 1, 20.

Ἀντι-τρετᾶνεύω· ἀντισταθμίζω Ἡσυχ. ἔρ. 60, σ. 13.

Ἀντι-τυγχάνω (ἴδε τυγχάνω)· ἀμοιβαίως ἐπιτυγχάνω Θεογν. 642· ἀπαντῶ τι, - μάχης Πινδ. Ν. 7, 42· - ἐπικουρίας Θουκ. 6, 87· - κρείττωνος Πολύδ. 15, 16.

Ἀντι-τυπέω· εἶμαι ἀντίτυπος, τόπω ἐναντίον, ἀπωθῶ, ἐν γέν. παρέχω ἀντίστασιν Πλάτ. Κρατ. 420, Ἰπποκρ. συγνᾶ· - πρὸς τι Ἀριστοτ. 30. Νικ. 4, 6· - τινὶ Λουκ. 6, 13· πρβλ. Πλούτ. Φωκ. 2.

Ἀντι-τυπής, 2* ἀντίτυπος, μετν.

Ἀντι-τυπία, ἡ· τὸ ἀντιτύπειν, ἀντίστασις· μετφ. σκληρότης, τραχύτης Πλούτ. 30, σ. 599.

Ἀντί-τυπος, (τύπτω), 2* α) ὁ ἀποκρούων τὸν τύπον, τὴν τύψιν· «τύπος ἀντίτυπος» = ὁ ἄκμων καὶ ἡ σφύρα Ἡρ. 1, 67. 68· περὶ τῆς ἡχούσης τῆς ἀνταντακλώσης τῆς φωνῆς ἀντι- =

τυπον φθογγὴν ἔδεσθαι· Ἀρχι. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 151· ὁ ἀντίτασιν παρέχων, - πέτρα Παλμ. 2, 10· 50. ῥητορικῶς, ὁ σκληρὸς, ταχέως ἤχων Δ. Ἀλ.· καὶ περὶ χρωμάτων ἀντίθ. τῶ μαλακῶς Πλούτ. Δημ. 22· 2) ὁ μὴ ὑπεκλινών, σκληρὸς, ἀντίθ. τῶ εἰκῶν καὶ γαλακτῶς μετὰ τοῦ ἀναγκαίου Πλάτ. Κρατ. 420· ἀντιτοπώτατον εἶδος», Τιμ. 62· καὶ περὶ ἀνθρώπων, «ἀντ. καὶ σκληρὸς», Θεαιτ. 133· πολέμιος, «ὁ Διὸς ἀντίτυπος» = ἐχθρὸς Αλογ. Ἐπιτ. 503· «μάχη ἀντίτυπος» = ἐν ἡ στερῆς πτωπείᾳ μετὰ στρατῶν, πεισματώδης Ζεν. Ἀγασ. 6, 2· - τινι = ἀντιτεθειμένος Πολύδ. 6, 31· - καὶ προσάντης Ἀλκιβιάδ. πορσιτ. σ. 671· Σοφ. Ἀντ. 134 ἀντίτυπα ἢ ἀντίτυπα, ὡς ἐπὶρ. - «τὸ ἀντίτυπον», = ἀπει- ὤνισμα, ἀντιγράφον, καὶ ὁ ἀντίτυπος, μὲν. ἐν τῇ λειτουργίᾳ τοῦ Μ. Βασίλ. ἀντίτυπα ὀνομάζ. τὰ ἄγρια ὄψα. Ἀντι-τυπώ· ἐκφράζω Ἀνθ. 1, 36. Ἀντι-τύπτω· ἀμοιβαίως τόπτω Ἀριστ. περ. 1224, Ἀντιφ. 4, 6, 3, Πλάτ. Κρίτ. 51. Ἀντι-τύπτωσις, ἢ ἐντύπτωσις, εἰκῶν ἐντυ- πώσεως Ὀρειδ. σ. 36. Ἀντι-τύραννέω· ἀσάουτως τυραννῶ, μὲν. Ἀντι-τυθάζω· ἀμοιβαίως σκοπῶ Κόν. 49. Ἀντι-φαινώ· ἀντανάκλῳ λάμψιν Θεόφρ. ὅς. 1 περὶ αἰσθ. 26. Ἀντι-φάνεια, ἢ ἀντανάκλασις φωτός, μὲν. Ἀντι-φάνης, οὗς, αἰτ. ἡν καὶ ἡ 1) Ἀθη- ναίων παλλ. ὄν. 2) Τεγεάτης Πaus. 3) Θη- εῖας, Θεοπεύς, ἐπιγρ. 4) ποιηταί, λόγιον καὶ τεχνίται· α) ποιητὴς τῆς μέσης κομω- δίας (330 π. Χ.) Ρόδιος Πλούτ. ἐπιθ. ἐξ αὐ- τοῦ· β) ἀντιφάνειος κομωδίας Σουδ. 6) Κα- ρναίου ἀρχαῖος τραγικὸς Σουδ. γ) Βεργαῖος, ἀσάουτος γεωγράφος διὰ τὰς ἐσφαλμένας εἰδή- σεις τοῦ Πολύδ. δ) ποιητὴς τῆς Ἀνθολ. ε) συγ- γράμης βιβλίου «περὶ ἐταιριῶν», ὁ νεώτερος Ἀποκρ. ζ) χύτης ἐξ Ἀργεῶς Πaus. καὶ ἄλλοι τεχνίται ὀλίγων ὀνομαστοί. Ἀντι-φανίδης· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ. Ἀντι-φαντος· Ἀθηναῖος, ἐπιγρ. Ἀντι-φάρμακον, τὸ ἀλεξιφάρμακον Ἀ- νθ. 0, 370. Ἀντι-φασίς, ἢ τὸ ἀντιφάσκειν, ἐναντία ἄλλῳ, contradictio· «ἐστὶ Σωκράτης λευκός» - «ἐστὶ Σωκρ. λευκός» Ἀριστοτ. περὶ ἔρμ. 1, ἀναλ. ὅς. 2, 8· Ἐν Πολύδ. 2, 129 ἀν- τανασίς, ὁ παραλείπει ὁ Βέκκερ. Ἀντι-φάσκω· ἀπαντῶ Νικ. Εὐγεν. 6, 168, - τῶν ἐναντίων, ἐν λογ. σημ. Σχολ. Ἀρι- στοτ. σ. 44. Ἀντιφάτης, οὗ 1) Τρώς Πλ. 2) βασι. Λαι- πρυγίων, υἱὸς Ποσειδῶνος Ὀδ. 3) υἱὸς Μελαιμποδῶς Ὀδ. 4) Ἀθηναῖος, ἔρχων Ὀλ. 110, 4) Δ. Ἀλ. καὶ ἄλλοι Ἀθην. ἐπιγρ. Ἀντι-φατικός, 3· ἀντίφασιν περιέχων, - λό- γος, μὲν. - ἐπὶρ. - κῶς Ἀριστοτ. περὶ ἔρμ. 7. Ἀντι-φίλλος· ἐπίνειον Φέλλου ἐν Λυκίᾳ Στράβ. Ἀντι-φέρω· ὁραῖνα Ἰνὸς Αἰτωλῆ Πλούτ. Ἀντι-φερίζω· ἀντιφέρομαι (ἀντίος φέρο- μαι ἀρχ. λεξ.), καθ' ἑαυτὸν, ἐξισοῦσθαι, ἀν-

τισθῆναι· ἀντιτάσσομαι τινι ὅπως ἀντιμετρη- θῶ πρὸς αὐτόν, - τινι Πλ. φ. 357, Ἀριστ. ἱππ. 810. 815· - τι = εἰς τι Πλ. φ. 488· - πα- ρά τινα Πίνδ. Π. 9, 52· ἀνταγωνίζομαι Ἡσ. ἔρ. 208· - πρὸς τινα, ὅς. 609. Ἀντι-φέρνη, τὰ· τὰ ἀντὶ τῆς φερνῆς, προ- κός τῇ νόμφῃ ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ διδόμενα. Ἀντι-φερνός, 2· ὁ ἀντὶ τῆς φερνῆς, ποι- κός· «ἄγουσά τ' ἀντιφερνον Ἰλίῳ φθορὰν» Αἴσχ. Ἀγ. 394. Ἀντι-φέρω (ὅδε φέρω)· ἐναντίον φέρω, κι- νῶ, κινῶ πετὴν ἐν τῇ πετρίᾳ ἐναντίον τῆς κινήσεως τοῦ ἄλλου Πλάτ. Ἐρμ. 395· πό- λεμον Δαμαγ. ἐν Ἀνθ. 7, 438· ἀντοίσο- μεν· ἀντιδῶσσομεν· Ὁδ. π. 238· μάχη Πλ. ε. 701· ἀργαλῆος Ὀλύμπιος ἀντιφείσθαι· « εἶνε δύσκολον τὸ ἐναντιοῦσθαι τῷ Διὶ α, 589· καὶ ἀντιφερίζω, ἀντιμετροῦμαι μέτινα, - μένος = κατὰ τὸ μένος, φ. 482, ἀνθ' οὗ ἐν στ. 488 κατεῖται ἀντιφερίζω· ὅς. «τίς γὰρ Ὀμηρεῖος ἀντιφείροισα λόγους;» Μακρῶ. ἐν Ἀνθ. 6, 625. Ἀντιφέρων, ὄντος· Ὡρεῖτης τις Ἀριστοτ. Ἀντι-φεύγω (ὅδε φεύγω)· φεύγω, ἀπέργο- μαι εἰς ἐξορίαν ἀντὶ ἄλλου· «κοῦτ' ἀντιφύ- γει παῖδες ἀντὶ σοῦ πόσις» Εὐρ. Πηλ. 1091. Ἀντι-φῆμι· τὸ ἐναντίον φῆμι, ἀντιλέγω Πλάτ. Γοργ. 501 μὲν. Δ. Σικ. 19, 21. Ἀντι-φῆμος· Ρόδιος θεμελιωτὴς τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ Ἦρ. Ἀντι-φθεγγ(α, ἢ ἀπάντησις Γ. Πισίδ. ἐξ. 1679. Ἀντι-φθέγγομαι· 1) ἐναντίον φθέγγομαι, ἀντιλέγω Λουκ. ὄρχ. 23· ἀποκρίνομαι τὸ ἐ- ναντίον, «ἀντιφθέγγονται αὐτοῖς οἱ ἀπὸ Ἑ- πικούρου» Σ. Ἐμπ. περ. λογ. 1, 331· 2) ἀ- μοιβαίως ἀντιχῶ Πίνδ. Ὀ. 6, 61, Εὐρ. ἱπ- πολ. 1216· μὲν. Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 5, 2. Ἀντι-φθεγγω, τὸ ἀντιχῆσαι, ἡχῶ Σχολ. Σοφ. Πλ. 109. Ἀντι-φθογγός, 2· ἀντηγῶν· φαλῶς Πίνδ. ἀπ. 91, Ἀρχι. ἐν Ἀνθ. 7, 191· ὁ ἀντιφά- σκων· ἀντιφθογγον τὴν γλῶτταν τοῖς νοτή- μασι πλουτεῖν· Νικ. Χων. σ. 6. Ἀντι-φιλέω· πάλιν, ἀμοιβαίως ἀγαπῶ Πλάτ. Λύσ. 212, Ζεν. ἀπομ. 2, 6, 28· πά- λιν φιλῶ Θεόφρ. 23, 42, Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 5, 285. Ἀντιφίλη· ἑταῖρα Τερέντ. Ἀντι-φίλησις, ἢ ἀμοιβαία ἀγάπη Ἀρι- στοτ. ἡθ. Νικ. 8, 2. Ἀντι-φίλια, ἢ ἀμοιβαία φίλια Ἀριστοτ. ἡθ. Εὐδ. 7, 2. Ἀντι-φιλο-δοξέω· ἀμιλλῶμαι ἐν τῇ φι- λοδοξίᾳ πρὸς τινα Πολύδ. 1, 40, Πλούτ. Ἀντι-φιλο-νικέω (νικέω)· ἀμοιβαίως φιλονεικῶ, δαίνομαι φιλονεικός, πρὸς τι Πολύδ. 3, 103. 32, 7 καὶ μὲν. Ἀντιφίλος· 1) Ἀθηναῖος· α) στρατηγὸς ἐν τῷ Λαμιακῷ πολέμῳ Πλούτ. 6) Ἀλκιβιάδης Δημ. γ) Παλαινεὺς Δημ. δ) Ἀλωπεκίην Λουκ. 2) ζωγράφος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Λουκ. 3) πρῶτος τοῦ Πρωσία Πολύδ. 4) φι- λος Ἀντιπάτρου υἱὸς Ἠρώδου Ἰωσ. 5) Βου-

bitorum pector Aib. 6) ποιητής ἐκ Βυζαντίου Ἀνθ. 7) ἀρχιτέκτων Παισ.-Ἀντιφίλου λιμὴν ἢ πόλις, ἐν Τρωγλοδυτικῇ Στράβ. Ἀντι-φιλο-σοφείω ἔχω ἀντίθετα φιλοσοφικά δόγματα Λουκ. 21 κατ. 21. Ἀντι-φιλο-σοφία, ἡ ἀντίθετον σύστημα φιλοσοφίας, μτγν. Ἀντι-φιλό-σοφος φιλόσοφος ἄλλης σχολῆς. Ἀντι-φιλο-τιμέομαι φιλοτιμῶς ἀμιλλῶμαι πρὸς τινα, «πρὸς τὴν δόξαν τῶν ἐργῶν» Πλούτ. Περικλ. 14, Αἰλ. 1. Π. 7, 2. ἀντεπεφιλοτιμήτο Δ. Κάστ. 59, 19 ἄντιφιλοτιμούμενοι πρὸς τὴν οἰκίαν ἑκάστου ὁρῶντες φιλοτιμίαν καὶ δόξαν Ἡσυχ. Ἀντι-φιλο-τιμήσεις, ἡ ἀμιλλα, ἀνταγωνισμός, μτγν. Ἀντι-φιλο-φρονέομαι ἀποδίδω τὴν φιλοφροσύνην Πλούτ. Σερτ. 20. Ἀντι-φλέγω ἀμοιβαίως φλέγω, κάμνω νὰ λάμπῃ, ἀντιλάμπω «αὐτῷ ὅλον ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα» Πινδ. Ὀ. 3, 21. Ἀντι-φλογίζω ἀμοιβαίως φλογίζω Θεόδ. Πρῶδρ. Ροδ. σ. 74. Ἀντι-φλουαρέω φλουᾶν ἑναντίον Γαλην. τ. 8, σ. 501. Ἀντι-φωδέω ἀμοιβαίως φωδίζω Αἰλ. Ζ. 1. 12, 15. Ἀντιφωλκός μέρος τῆς παλαικῆς νεῶς (ἀντεφολκός) Ἡσυχ. Ἀντι-φονεύω ἀμοιβαίως φονεύω, παθ. Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 219. Ἀντί-φονος, 2. α) ὁ ἀντί τοῦ φόνου διδόμενος - δίκαιος Σοφ. Πλ. 240. 2) ἀμοιβαίως φονεύων «θάνατος ἀντίφονος» ἀμοιβαίως Αἰσχ. ἐπτ. 874 - ἔται, Εὐμ. 937. 3) ἑναντίον φονεύων, - στόμα Σοφ. Φιλ. 1141. Ἀντίφονος υἱὸς Πριάμου Ἰλ. Ἀντι-φορά ἀντίθεσις. Ἀντι-φόρησις, ἡ ἑναντία φόρησις, ἐνδυσαις Εὐστ. ἐρ. 279. Ἀντι-φορικῶς ἀντιφραστικῶς Σχολ. Θουκ. 3, 15. Ἀντι-φόρος, ὁ χρησιμεύων ὡς φόρος, ἀγορά, οἰκοδόμημα ἐν Δάφναις, προσαστέον τῆς Ἀντιοχείας Εὐάγρ. ἱστ. ἑκατ. 3, 28. Ἀντι-φορτίζω ἀμοιβαίως φορτίζω, συνήθ. μέσ., ἀντί τινος φόρτου φορτίζω ἄλλον φόρτον Δημ. 35, 25 καὶ συχνάκις ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ πρὸλ. Ξεν. προσ. 3, 2, μτγν. 56. «χρήματα ἀντιφορτισθέντα» Δημ. 35, 11. Ἀντι-φορτος, ὁ φόρτος ἀντί ἄλλου φόρτου, ὑπόθ. Ἀριστ. Ἀχ. Ἀντιφός 1) υἱὸς Μυρμιδόνος καὶ Πεισιδίχης Ἀπολδ. 2) υἱὸς Πριάμου Ἰλ. 3) υἱὸς Πυλαιμένους, σύμμαχος Τρώων Ἰλ. 4) υἱὸς Θεσσαλοῦ, Ἡρακλεῶς, ἀρχηγὸς τῶν ἐκ Νισύρου, Κῶ κ.λ. Ἑλλήνων Ἰλ. 5) Μυκηναῖος τις πρὸ τῆς Τροίας Κ. Σμ. 6) υἱὸς Λιγυπτιῶν, Ἰθακήσιος, ἀπόλομβος Ὀδυσσεύς Ὀδ. 7) Ἰθακήσιος φίλος Ὀδυσσεύς Ὀδ. 8) υἱὸς Ἡρακλεῶς Ἀπολδ. 9) υἱὸς Γανύκτορος Ναυπάκτιος Παισ. Ἀντι-φραγμα, τό φραγμός, ὁχύρωμα Πλούτ. ἡθ. σ. 558.

Ἀντι-φράζω ἐκφράζω, ὀνομάζω μὲν τὸ ἀντίθετον ὄνομα Γαλην. τ. 13, σ. 143. δὲ τοῦ ἑναντίου τὸ ἑναντίον ἀντιφράζεται Τρώφ. ἐν Βαλτζ. ρητ. τ. 8, σ. 755. Ἀντιφρασι (ἡ Ἀντίφρα, καὶ Ἀντιφρά) πᾶσι ἐν τῷ λιουκῷ νομῷ Στράβ. κατ. Ἀντιφράσι Στ. Βυζ. Ἀντι-φρακτικός, 3. ὁ ἀντιφράσσων ὁδ. καὶ ἀντιφρακτικά = ἐμπόδια 1. Φιλόπ. δημ. 2, 3. Ἀντι-φραξις, ἡ τὸ ἀποκλείειν διὰ πρᾶγματος τιθεμένου ἐμπρός. ἀντίφρ. τῆς σελήνης Ἀριστοτ. ἀναλ. ὁστ. 2, 8 (πρὸς περὶ ψυχ. 3, 4) «γῆς πρὸς ἥλιον ἀντιφρ.» ἐκλειψίς τοῦ ἡλίου διὰ τῆς ἀπέναντι αὐτοῦ τεθείσης γῆς Πλούτ. Διον. 24. Ἀντι-φρασσις, ἡ ἀντι. ἐστὶ λόγος οἱ ἑναντίου τὸ ἑναντίον σημαίνων, ὡς ὅταν τις τὸν τυφλὸν βλέποντα λέγῃ Βαλτζ. ρητ. τ. 8. σ. 722. ὡς. πόντος εὐφεινος ἀντιφρ. ἀφεινός ὁδ. 3, 90. Ἀντι-φράσσω φράσσω τι προβάλλω ἢ ἀντικείμενον Πλάτ. Τιμ. 66, Ξεν. συμμ. 3, 6. Πλούτ. συχνά πρὸλ. ἀντιφρασις. Ἀντι-φραστικῶς κατ' ἀντιφρασιν Εὐστ. Ἰλ. σ. 399. Ἀντι-φριμαγμός, ὁ ἑναντίος φριμαγμός, μτγν. Ἀντι-φρίσσω ἑναντίον φρίσσω, ἀνορθῶ τὰς τρίχας ἢ ὥσπερ λίαν καὶ ὡς ἐπὶ τῆς τοῦ ἀντιφρέαντος, καὶ ὡς εἶδεν ἀντιφρέαντος, φεύγων Ἀριστοτ. Ζ. 1. 9, 44. Ἀντι-φρουρέω ἑναντίον φρουρῶ, μτγν. Ἀντι-φρουρός, 2. ὁ ἀντιφρουρᾶς ὢν καὶ Ἡσυχ. ἀντιφρουροὶ τὴν Ἰσθμὸν φρουράν. Ἀντι-φρουάσσομαι ἑναντίον φρουάσσομαι, ἀλαζονεύομαι Γρ. Ναζ. τ. 1, σ. 524. Ἀντιφρῶ ἡδ' Ἀντιφρασι. Ἀντι-φρων, ὄνος, 2. ἑναντία, πόλεμος φρον Νικήτ. χρ. σ. 96. Ἀντι-φυγος, 2. ἑναντίον φεύγων Σουδ. λ. 6, σ. 167. Ἀντι-φύλακῃ, ἡ ἀμοιβαία φυλακὴ, προφύλαξις Θουκ. 2, 84. Ἀντι-φύλαξ ἐχθρικός φρουρός Λουκ. ἱστ. 98. Ἀντι-φύλασσω ἀμοιβαίως φυλάσσω, ἐπὶ τῇ Πλάτ. νόμ. 4, 705. Μία προφυλάσσομαι ἑναντίον τινός Ξεν. ἀν. 2, 5, 3. Ἀντι-φυσάω ἑναντίον φυσῶ Ἀντιλλ. ἐν Ματθ. ἱστρ. σ. 249. Ἀντι-φύσημα, τό ἑναντίον φύσημα Γρ. Νύσ. ἀντιφρ. 28, σ. 193. Ἀντι-φύτευσος ἀποβαίνω φυτεύω, γεννῶ «ἐπὶ δ' ἔριν ἀντιφυτεύει» Φωκυλ. 73. Ἀντι-φύω (ἰδε φύω) ἀντί τινος φύω, παθ. γεννῶμαι Εὐστ. ἐργ. σ. 6. ἀντιφυτεύω ἑναντίως περικύπτω Ἡσυχ. Ἀντιφῶν, ὄντος Ἀθηναίος ἀρχὸν (Ὀλ. 90, 3) Δ. Σικ. 6) Παμνούσιος υἱὸς Σωφίλου (ἱστρ. 3) καὶ πολιτικός ἀνὴρ Ἀθηναίων τῶν καὶ αὐτῶν ἀρετῇ τε οὐδένως δεύτερος καὶ πρᾶτος ἐν ὧν μὴ θῆναι γενόμενος καὶ ἀγνοῖα εἶπεν Ὀδ. 68. γ) σοφιστὴς Ξεν. δ) ὁ τραγωδοποιὸς Ἀθην. καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἀθηναῖοι ἦσαν ὀνομαστοί.

Ἀντι-φωνέω· 1) ἐναντίον λέγω, ἀποκρίνομαι, τραγ. Αἰσχ. Εὐμ. 293· δεινὸν ἔπος Σοφ. Αἴ. 770· «μὴ μ' ἀντιφωνεῖς μὴδὲν»· μὴδὲν μοι ἀντεῖπες, Φιλ. 1065· καὶ ἐγγράφως ἀπαντῶ Πολυδ. 8, 18· ἀντηγῶν, - ἔρωτας Ἀνακρ. 23, 9· 2) περὶ μουσικῆς, συνοδεύω. Παρὰ Βυζ. καὶ ὑπιοχνοῦμαι.
Ἀντι-φώνησις, ἡ· τὸ ἀντιφωνεῖν, ἀποκρίνεσθαι, παρὰ Βυζ. ὑπόσχεσις, ἐγγύησις.
Ἀντι-φωνητής, ὁ· παρὰ Βυζ. μεσίτης, ἰγγυητής.
Ἀντι-φωνία, ἡ, δι. γρ. ἀντὶ διαφωνία ἐν Εὐσ. εὐαγγ. προπ. 1, σ. 25.
Ἀντι-φωνικῶς· ἐναλλάξ λέγοντες ἢ ἄδοντες Κωνστ. Καιρμ. σ. 213.
Ἀντι-φωνος, 2· α) ἐναντίον φωνῶν, ἐναντίον ἦγον ἐκμπῶν, ἀντίθ. τοῦ σύμφωνος, Εὐμ. ἐναντίας Πλάτ. νόμ. 7, 812· - τινί, 4, 217· 6) ἀνταποκρινόμενος Εὐρ. Ικ. 800· συνοδεύων μὲ μουσικὸν ὄργανον· «τὸ ἀντίφωνον», ἡ συμφωνία ἐν τῇ διαπασῶν, «τὸ μὲν ἀντίφωνον σύμφωνόν ἐστι διὰ πασῶν» ἐκ παίδων γὰρ νέων καὶ ἀνδρῶν γίνεται τὸ ἀντίφωνον, οἱ διστάσι τοῖς τόνοις ὡς νῆ-η πρὸς ὑπᾶντην Ἀριστοτ. προβλ. 19, 17.
Ἀντι-φωτισμός, ὁ· φωτὸς ἀντανάκλασις ἢ φωτισμός ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους· «ὁ πρὸς τὴν πελίην τῶν ἀσπίδων ἀντιφωτισμός» Πλούτ. Νικ. 21.
Ἀντι-χαίρω· χαίρω καὶ ἐγώ, ἀντιχαρίζομαι Σοφ. Αντ. 149.
Ἀντι-χαλεπαίνω· ἀμοιβαίως χαλεπαίνω, ὀργίζομαι Δ. Ἀλ. Πλούτ.
Ἀντι-χαλκεύω· ἐναντίον χαλκεύω Εὐδ. ἀγρ. Ιστ. ἐκκλ. 1, 2.
Ἀντι-χαράσσω· ἐναντίον χαράσσω, γράφω Κ. Μαν. χρ. 4914.
Ἀντι-χάρης, ους· 1) Βοιωτὸς ἥρ. 2) Ἀθηναῖος, ἐπιγρ.
Ἀντι-χαρίδας· Βοιωτὸς, ἐπιγρ.
Ἀντι-χαριεντίζομαι· ἀμοιβαίως χαριεντίζομαι, ἀρχ. λεξ.
Ἀντι-χαρίζομαι· ἀνταποδίδω χάριν, - τινί ἥρ. 7, 114, Εὐν. Κύρ. 4, 1, 20.
Ἀντι-χαρίς, ἡ· χάρις ἀντὶ χάριτος Σχολ. Θεόδ. 1, 32.
Ἀντι-χάρμος· Ἀθηναῖος, Μελιτεὺς· - Λαμπεύς, ἐπιγρ.
Ἀντι-χαροποιός, 2· ὡσαύτως χαροποιός Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 27.
Ἀντι-χασμάομαι· ἀμοιβαίως χασμάομαι· ὡς εἰς τοῖς χασμαίνουσιν ἀντιχασμῶνται ὡς ἐπιτοπυλός· Ἀριστοτ. προβλ. 7, 1.
Ἀντι-χασματόομαι· μεταβάλλομαι εἰς τὸ πρὸς ἀπὸ λόφου Θεόδ. Περδρ. Ροδ σ. 50.
Ἀντι-χειρ, ὁ· ὁ μέγας ἀντικύλος, ὃς πρὸς τὸ λυγρὸν τῆς χειρὸς ἀντίκειναι ἔχει· Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 2, 11, Πολυδ. 2, 145, 148, ὅπου καὶ ἀντιχειρία, τὸ ὅποιον ὀφθαλμὸν λέγεται κατὰ Πολυδ.
Ἀντι-χειρίατος, ὁ· τοῦ ἀντιχειρος, γλωσσ.
Ἀντι-χειρίσις, 3· ὁ ἐν τῇ χειρὶ λαμβανόμενος, μτγν.
Ἀντι-χειρον, τό· ἀντιχειρ, μτγν.

Ἀντι-χειρο-τονέω· χειροτονῶ, φηφίζω, ἀποφασίζω ἢ ἐκλέγω τὸ ἐναντίον Θεου. δ, 24, Ἀριστ. ἐκκλ. 423, Δημ. 59, 5.
Ἀντι-χειρο-τονία, ἡ· ἐναντία χειροτονία, φηφισίς Πολυδ. 2, 150.
Ἀντι-χέλυσμα, τό· μέρος τι τῆς μακρᾶς εὐδ. (ἴδε χέλυσμα) Ἡσυχ.
Ἀντί-χθων, ονος, ἡ· ἀντίθετος γῆ, ἡ χώρᾳ τῶν ἀντικύδων Ἀριστοτ. περὶ οὐρ. 2, 13· κατὰ τοὺς Πυθαγορείους σῶμα οὐράνιον ἀντιθέτως τῆς ἡμετέρας γῆς κείμενον καὶ κινούμενον ἴδε Πλούτ. ἡθ. σ. 1028, Στοβ. ἐκκλ. τ. 1, σ. 488· «οἱ ἀντίχθονες», κατὰ τὸν Ἀλ. Τατ. «οἱ κατὰ διάμετρον ἐν ταῖς ὁμοίαις ζῶναις οἰκοῦντες». Γενικώτερον ὅμως ὀνομαζόντο οὕτως οἱ κάτοικοι τοῦ ἀντιθέτου ἡμισφαίριου, οἱ ἀντίποδες.
Ἀντί-χρῶς, 2· ἐναντίας χρῶδός ἔχων, ἀσύμφωνος, ἀντίθετος· «ταῦτα ὡς ἀντίχρῶδα κείσθω τοῖς ὑπὸ σοῦ περιλοποφημένοις» Πλούτ. ἡθ. σ. 663· καθ' Ἡσυχ. = αὐτοχρῶδα, ἰσόχρῶδα.
Ἀντι-χορεύω· ἐναντίον χορεύω Νόν. Δ. 22, 44.
Ἀντι-χορ-ηγέω· εἶμαι ἀντιχόρηγος, ἀντίπαλος ἄλλου ἐν τῇ χορηγίᾳ Ἀνδοκ. 4, 42· - τινί Δημ. 21, 62, Πλούτ. Ἀλκ. 16.
Ἀντι-χόρ-ηγος, ὁ· ὁ ἐν τῇ χορηγίᾳ πρὸς ἄλλον χορηγὸν ἀμιλλώμενος ἐπὶ λαμπρότητι καὶ μεγαλοπρεπείᾳ· - τινί Ἀνδοκ. 4, 20.
Ἀντι-χόρια, τά· (ἢ ἀντιχορία, ἡ)· «ὅπου τανὶ ὁ χορὸς εἰς δύο διαιρεθῇ, τὸ μὲν πρῶγμα καλεῖται διχορία· ἐκατέρω δὲ μόρια ἡμιχορίον· αὐτὸ δὲ ἀντὶδουαῖν ἀντιχορία (ἀντι-χόρια)» Πολυδ. 4, 107.
Ἀντί-χορτος, ὁ· «ἀντιχόρτοις» συνόροις· Ἡσυχ.
Ἀντι-χράω, μόν. ἀπρὸς. ἀδρ. ἀντέχρησι, ἀντέγω, ἐπαρκῶ· «ὁ ποταμὸς οὐκ ἀντέχρησε τῇ στρατιῇ πινόμενος, ἀλλ' ἐπέλειπε» ἥρ. 7, 127.
Ἀντι-χρησις, ἡ· ἀμοιβαία χρῆσις, μτγν.
Ἀντι-χρησμο-δέστω· ἐναντίον χρησμοῦν δίδω Εὐστ. ἱερωτ. 10, 14.
Ἀντι-χριστέω· ἐναντιοῦμαι τῷ Χριστῷ Θεόδ. Στουδ. σ. 494.
Ἀντι-χριστιανός, ὁ· ὁ τοῖς χριστιανοῖς πολέμιος, μτγν.
Ἀντι-χριστικός, 3· ἐναντίας τοῦ Χριστοῦ Θεόδ. Στουδ. σ. 243.
Ἀντί-χριστος, ὁ· τῷ Χριστῷ ἀντιτασσόμενος, ἐναντίας, Κ. Δ. ἐκκλ.
Ἀντι-χριστο-φορίτης, ἡ· ἐκὼν ἀνθρώπου ἀσεβοῦς, κακούργου Ἐφρ. Κασσ. σ. 125.
Ἀντι-χρονία, ἡ· ἐναλλαγή χρόνων, μτγν.
Ἀντι-χρονικῶς· ἐναλλασσόμενων τῶν χρόνων, γρμ.
Ἀντι-χρόνισμα, τό· τῷ ἐπομ.
Ἀντι-χρόνισμός, ὁ· χρῆσις ἐνός χρόνου ἀντ' ἄλλου· «τὸ δὲ ὥσπερ ἡ ἐντὶ τοῦ κατακίβη, ἡ ἐντὶ τοῦ κατακίβηται, κατ' ἀντι-χρόνισμόν» Σχολ. Εὐρ. Ἰκ. ἐν ἀρ.
Ἀντί-χρως, 2· ποικιλόχρους Γρ. Ναζ. τ. 2, σ. 184.

Ἀντι-χρῶζω· ἀμοιβαίως χρωματίζω Λιβ. τ. 4, σ. 1071.

Ἀντι-χώννυμι· ἐναντίον χώννυμι Ἀθην. 12, 529, ἄλλ. γρ. ἀναχώννυμι.

Ἀντι-ψάλλω· ψάλλων ἀπαντῶ· «Φοῖβος τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων φόρμιγγα θεῶν ἵσται χοροῦς» Ἀριστ. ὄρν. 218.

Ἀντι-ψαλμός, 2· σύμφωνος Εὐρ. Ἰ. Τ. 171, καθ' Ἡσύχ. = ἀντίστροφος.

Ἀντι-ψαύω· ἀνθᾶπτομαι Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 272.

Ἀντι-ψέγω· ἀμοιβαίως ψέγω Σχολ. Δίσχ. Εὐρ. 413.

Ἀντι-ψηλαφᾶω· ἐναντίον ψηλαφῶ, γλῶσσ.

Ἀντι-ψηφίζομαι· ἐναντίον ψηφίζω Πλούτ. Λυσ. 27.

Ἀντι-ψηφοῖς, 2· ὁ ἐναντίον ψηφίζων Πλάτ. Ἀλκ. 2, 150, Ἀρισταίν. 1, 15.

Ἀντι-ψύχος, 2· ὁ ἀντὶ τῆς ψυχῆς, ἡ τῆς ζωῆς διδόμενος Λουκ. λεξιφ. 10.

Ἀντι-ψύχω· ἀμοιβαίως ψύχω, ψυχραίνω Ἀλέξ. Ἀφρ. προβλ. 1, 115.

Ἀντι-ψωμίζω· ἀμοιβαίως ψωμίζω, διὰ ψωμοῦ τρέφω ὁποθ. Ἀριστ. ἱππ.

Ἀντιψωμιατικός· ἐναντιωματικός.

Ἀντίων, ὄνος· 1) υἱὸς Περιφαντος, πατ. Ίφίονος Δ. Σικ. 2) Θηβαῖος, ἐπιγρ.

Ἀντίωρος· υἱὸς Λυκούργου Πλούτ.

Ἀντλέω (ἄντλος)· κυρ. ἐξάγω ἐκ τοῦ πλοίου τὸ εἰσχωρήσαν θαλάσσιον ὕδωρ ἐν γέν. ἐξάγω ὕδωρ Ἡρ. 6, 119· ἐκ κρήνης Πλάτ. Τίμ. 79· «εἰς πῆλον τετροπημένον ἀντλεῖν» Ξεν. οἰκ. 7, 40· «-ἐμπρακτον μηχανάν» = κάμων ἐπίπνον ἀπόπειραν Πίνδ. Η. 3, 62·

ἐγκαρτερῶ, ὑπομένω (κενῶ ὅλον τὸ ποτήριον), -τόχην, κακῶ Δίσχ. Προμ. 375, Χο. 737· λυπρὸν βίον Εὐρ. Ἰππολ. 902· «-πολυετῇ δουλείαν» Λουκ. μισθ. συν. 17.

Ἀντλη, ἡ· ἄντλος· -πόνων Ἀλκ. ἐν Ἑρακλ. ἀλληγ. 5.

Ἀντλημα, τό· ἄντλησις, ἀντλητήριον Πλούτ. ἡθ. σ. 974· -κατάχυσις Δίσχ. 4, 64.

Ἀντλησις, ἡ· τὸ ἀντλεῖν ὕδωρ Ἀλκ. Π. 1, 1, 24.

Ἀντλητήρ, ἦρος, ὁ· ἀντλητήριον Πολυδ. 10, 31· «κάδος ναυτικός» Ἡσύχ. «ὁ ξύλινος ἀντλητήρ, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον γεράνειον» Ἐτ. Μ. σ. 510.

Ἀντλητήριον, τό· ἀγγεῖον πρὸς ἄντλησιν Δ. Κάσ. 50, 34.

Ἀντλητής, ὁ· ἀντλητήρ, ὁ ἴδς.

Ἀντλητής, ἰδός, ἡ· ἀντλητήριον Σουδ.

Ἀντλητός, ὁ· ἡντλημένος Σουδ. ἐν λ. ἱμητός.

Ἀντλία, ἡ· τὸ ἐν τῇ κάτω μέρει τοῦ πλοίου συναθροϊζόμενον καὶ κακῶς ὄζον θαλάσσιον ὕδωρ, sentina· «ἐξ ἀντλίας ἤκειν» Διονύς. κωμ. ἐν Ἀθην. 9, 405· ἐν γέν. ἴλως, ἀκαθαρότα Ἀριστ. εἰρ. 17· καὶ ὁ τόπος τοῦ πλοίου, εἰς ὃν τὸ ὕδωρ σωρεύεται Σοφ. Φιλ. 480, μετὰ τοῦ πρῶρα καὶ πρῶμνῃ· ἔτι «ἄγγος, ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ τὸ ἐν τῇ πλοίῳ γινόμενον ἀπαντλοῦσιν εἰς θάλασσαν, ὃ καὶ νῦν καλούμενος καθίσκος» Β. Ἀν. σ. 203· καθ' Ἡσύχ. καὶ «σκάφη ἐν ἡ μάσσουσαι, καὶ τοῦ πλοίου τὸ σκαψίδιον».

Ἀντλι-αντλητήρι, ἦρος, ὁ· τῷ ἐπομ. Μέν. ἐν Β. Ἀν. σ. 411.

Ἀντλίον, τό· ἀγγεῖον πρὸς ἄντλησιν, καὶ ἐν Β. Ἀν. 411.

Ἀντλον, τό· ἄντλος, μτγν.

Ἀντλος, ὁ· ὡς τὸ ἀντλία, καὶ συχρότερον· 1) τὸ ἐν τοῖς κάτω μέρεσι τοῦ πλοίου συνα-

γόμενον θαλάσσιον ὕδωρ, καὶ αὐτός ὁ τόπος τοῦ πλοίου Ὁδ. μ. 411, ὁ. 479· «ἄντλον εἰργων ναὺς» = κωλύων τὴν εἰσχωρήσιν τοῦ ὕδατος Εὐρ. Τρ. 686· «πόλις ἄντλον οὐκ ὀδέξατο» = ὅθεν ἔκαμε νερά, ὅθεν ἐξῆθη Δίσχ.

Ἐπτ. 778· ὁ. «ἐν ἄντλῳ τιθέναι» = πᾶν τι ἐν πάρῃ νερόν, νᾶ ναυαγίῃ, ἀποτύγῃ Πίνδ. Π. 8, 12· «Ἡ θάλασσα αὐτῇ, ὁ. 9, 67· ἄλλῃμενος Εὐρ. Ἐκ. 1025· 2) ἀντλητήριον, ἀντλία, μτγν. 3) σωρὸς ὀραγμάτων Ἡσύχ. θημονία· «συγκομιδὴ τῶν ἀσπαργάνων ἐν τῇ ἄλῳ» Σουδ. προβλ. Νίκ. θηρ. 11α.

Ἀντ-σδυνάω· ἀμοιβαίως προξενῶ ὁδύνην, πόνον Σχολ. Θεοκρ. 3, 13.

Ἀντ-σδύρομαι· ἐναντίον σδύρομαι Ἀππ. ἔμφ. 1, 10.

Ἀντ-σδύρος (ὀρθός· Ἀντ(δ)· Κυματοῖστα· ρηκὸς Σχολ. Ἰλ.

Ἀντ-οικέω· ἐναντίον κατοικῶ Πτολ. γι' ωγρ. 1, 8, 1.

Ἀντ-οικο-δομέω· ἐναντίον οἰκοδομῶ, ἴδ. κτίζω πάλιν ἔργμα γενόμενον ἐν τῷ τοίμῳ Πολύδ. 16, 30· μτφ. «ἀντιποδοῦμαι» (Ἀριστοτέλης) αὐτῷ (Ἠλάτιν) διατρεῖν Ἀλκ. Ἰ. Π. 4, 9.

Ἀντ-οικο-δομία, ἡ· τὸ ἐναντίον οἰκοδομῶ μετὶν Πολύδ. 1, 48.

Ἀντ-οικός, 2· ὁ ἀπέναντι οἰκῶν, ὁ ἐν τῇ ἀντιθέτῃ ζώνῃ οἰκῶν Πλούτ. ἡθ. σ. 898· ἄντοιχοι· ἀντίποδες Νικ. Πρην. ἱστ. Βυζ. 1, σ. 6.

Ἀντ-οικτεῖρω· ἀμοιβαίως οἰκτεῖρω Εὐρ. Ἰ. 312.

Ἀντ-οικτίζω· τῷ προηγ. Θουκ. 3, 40.

Ἀντ-οίομαι (ἴδ' οἴομαι)· τὸ ἐναντίον οἴομαι, νομίζω Πλάτ. Θεαιτ. 178.

Ἀν-τολή, π. ἡ· ἀνατολή, ἐν τῇ πλ. -ἡλῆ· οἷα Ὁδ. μ. 4· συγνᾶ ἐν Δίσχ. καὶ ἄλλ. π.

Ἀν-τολή, ἡ· τῷ προηγ. ἀντολήθε = ἀπ' ἀνατολῶν Ὀππ. κυν. 2, 123· ἐπιθ. «ἀντολή ἔξουρα» Νόν. Δ. 25, 98.

Ἀντολή· θεράπεινα τῆς Ἀρμονίας Νόν.

Ἀν-τολικός, 3· ἀνατολικός Π. Σιλ. ἀμ. 241.

Ἀντομαί (ἄντα), μόν. ἐν καὶ παρ. = ἀπαντῶ, συναντῶ, φιλικῶς· «μοῦσαι ἀντόμεναι» Ἰλ. 6, 595· ἡ ἐχθρικῶς, «ἀλλήλοισιν ἀντεσθ' ἐν πολέμῳ», ο. 698· «ὅθι διπλῶς ἦντετο θώρηξ», 8, 133, υ. 416, τῷ ἄκρῳ τοῦ θώρακος συνηρτώσαντο οὕτως ὥστε ἐπέκειντο ἐπ' ἀλλήλων, ἡ ἴσαντο ἀπέναντι πρὸς, «αἰχμὴ ἀργύρεα ἦντετο», λ. 237· ἔν Πίνδ. Π. 2, 71 μετ' ἐν γέν. φόρμιγγας· 2) ἱκετεύω, παρακαλῶ, -τινὲς Εὐρ. ἱκ. 201, Ἀλκ. 1101· Ἑρμῇ Ἀριστ. θεσμ. 977· «ἰκετεύω πατρὸς ὑπὲρ τοῦμοῦ ἄντομαι» = ἰκετεύω διὰ τὸν πατέρα μου Σοφ. Οἰ. Κ. 243 καὶ μετ'.

Ἀντ-οματίζω· ἀντοφθαλμέω, ἀποστ. δι-ατ. 6, 2.

Ἀντ-όμνυμι (ἴδ' ὁμνυμι)· ἐναντίον, ἀμοι-βαίως ὁμνῶ, ἀντομνομῶς Ἀντιφ. 1, 8.

ἡμ. συχνά ἐν Ἀνθ. 3) ἡ γέφυρα, ὁ ζυγὸς
 τῆς κιβωτοῦ καὶ λύρας (ἄλλ. μαγὰς) Εὐρ.
 Ἰππ. 1135, Εὐαν. Ἰλ. σ. 599
 Ἀντ-υπο-κρίνομαι, ἀντ-υπουργέω Ἦρ. ἀντὶ
 ἀνθυπ.
 Ἀντ-υπαύξ- ἴσας, ὁμοίως, ἡ ἐναντίας Ἡσύχ.
 Ἀντ-ωδῆ, ἡ ἀντιστροφή Σχολ. Ἀριστ.
 σφ. 1091
 Ἀντ-ωδίνω ἀμοιβαίως ὠδίνω Ἀνδρ. Κρήτ.
 σ. 146.
 Ἀντ-ωδῶς (ὠδῆ), 2' ὁ εἰς τὴν ὠδὴν ἀπαν-
 τῶν, ἀντιπῶν = ἡγὼ λόγων ἀντιπῶς = Ἀ-
 ριστ. Θεσμ. 1059' - χαίλη Ἀρχί. ἐν Ἀνθ. 7,
 191' ἐναντίας ἡγῶν, - κέλαδος Μελ. ἐν Ἀνθ.
 7, 196' μέλος ἀντ. ἡχεῖν Ἀτλ. Ζ. Ἰ. 4, 16.
 Ἀντ-ωδῶ (ὠδ' ὠδῶ) ἐναντίον ὠδῶ, ἀπω-
 θῶ Θεόφρ. Φ. Ἰ. 5, 6, 1. Παθ. περὶ πρα-
 γμάτων ἀμοιβαίως συγχρούμενων καὶ ἀπω-
 θυμένων Ἀριστ. γεν. 2. 4, 3.
 Ἀντ-ὠθησις, ἡ ἐναντία ὠθησις Νικ.
 χρων. 1, 10, σ. 27.
 Ἀντ-ωθισμός τῷ προηγ. Νικήτ. χρ. σ. 102.
 Ἀντ-ωμος, 2' οὗ οἱ ὠμοὶ εἶναι ἐστραμμένοι
 πρὸς τοὺς ὠμούς ἄλλων, ἄλλ. ἄντοικος = εἰσὶ
 δὲ αὐτῶν οἱ μὲν τὸ ὑπὲρ γῆν ἔχοντες κλίμα,
 ἄντοικοὶ ἡμῶν, οὗς καὶ ἀντῶμας καλοῦ-
 λουσιν, οἱ δὲ ὑπὸ τῆς γῆς ἀντίποδες = Κλεο-
 μῆδ. 1, 3.
 Ἀντ-ωμοσία, ἡ ἐκαστοῦ μέρους ὄρκος,
 τοῦ μὲν φεύγοντος, οὗ μὴ ἥδικησεν, τοῦ δὲ
 ἐγκαλοῦντος, οὗ μὴ ἡδίκηται Ἡσύχ. ὁμ. Ἀρ-
 ποκρ. - ὁ Σχολ. Πλάτ. σ. 330 ἀναφέρει ἔτι
 = οἱ δὲ ἀντωμοσίαν τὴν ἐπὶ πράγμασιν ἀμαρ-
 τήρους καὶ ἀνεγγράφους εἰς ἄρ.ον περιστα-
 μένην διήκην, ἐφ' οἷς οἱ κριταὶ διαξάζουσιν.
 Ἐνιοὶ ὅταν ἐπὶ δημοσίῳ ἀγωνίᾳ σκηπτομέ-
 νου τινὸς κάμνουν ὁ ἀντιδικὸς ἀντομύηται,
 φάσκων προσποιεῖσθαι αὐτόν, καὶ περὶ τοῦ-
 τος διαλαμβάνουσιν οἱ δικασταί. Οἱ δὲ οὗτοι
 τοῦ κατηγορουμένου ὄρκος ἀντ. ἐπὶ τῷ τὰ-
 ληθῇ ἀπολογήσεσθαι, ὥστερ τοῦ κατηγοροῦν-
 τος πρότερον δημοσίᾳ ἐπὶ τῷ τὰληθῇ κατη-
 γορήσειν καὶ ἐν γέν. κατ' ἀρχ. λεξ. «γραφῇ
 κατὰ τινας ἔνορκος περὶ ὧν ἡδίκησθαι φησι».
 Οὕτω Πλάτ. ἀπολ. 19' πρὸλ. Ἀριστ. σφ. 544.
 Ἀντῶν, ὄνος 1) υἱὸς Ἡρακλέους, εἰς ὃν
 ἀνήγον τὸ γένος οἱ Ἀντωνῖοι ἐν Ἑρώμῃ
 Πλούτ. 2) Χαλκιδεύς, αὐτ.
 Ἀντῶνεια, τὰ Ἀντωνίεια, ἐπιγρ.
 Ἀντῶνεια = Ἀντωνίνοιο.
 Ἀντ-ωνέομαι (ὠδ' ὠνέομαι) 1) ὠνέομαι
 ἀντὶ ἄλλου τινὸς Ξεν. οἰκ. 20, 26' 2) ἄλλ.
 ὑπερτιμῶμαι, ὀδῶ μεγαλειέ-
 ραν τιμὴν Ἀνδοκ. 1, 134' διαφιλονεικῶ πρὸς
 ἄλλον τὴν ἀγορὰν Δημ. 18, 239' - ἀλλήλοιοι
 = διδίδει περισσύτερα ὁ εἰς τοῦ ἄλλου Ἀνθ. 22, 9.
 Ἀντῶνινος, τὸ ῥωμα. ὄν. Antoninus 1) ὁ
 εὐσεβὴς ἡ ὁ πρεσβύτερος Παυσ. 2) ὁ δεύτερος,
 δηλ. ὁ Μάρκος Αὐρήλιος Δ. Κάσ. συγχρύ-
 νων Στωικὸς φιλόσοφος. 3) Βασσιανὸς Μ.
 Αὐρήλ. Ἀντωνίν. Καρακάλλας, υἱὸς Σεβήρου
 Δ. Κάσ. 4) Μ. Αἰδρ. Ἀντ. Πωλογάδελος,
 αὐτ. 5) υἱὸς Πυθοδώρου, σοφιστῆς Ἀριστειδ.
 6) Ἀντ. Αἰσέριος, Ἑλλήν γραμματικὸς,

συγγραφέας «Μεταμορφώσεων συναγωγῆς»
 Ἀντωνῖος, ῥωμα. Antonius οἱ Ἀντωνῖοι ἀν-
 προῦντο εἰς πατρικίους καὶ πληθύνους ἀν-
 μακρότατος πάντων εἶναι ὁ ἐκ τῶν μελῶν ἐπὶ
 δευτέρως τριανδρίας ὁ κατὰ τὴν ἐν Ἀκτῶν
 ναυμαχίαν ὑπὸ Ὀκταδιανοῦ νικηθεὶς - Σπύ-
 γραφεὶς α) Ἀντ. Μούσας, ἱατροὺς Αἰγυπτ.
 στοῦ Δ. Κάσ. 6) Ἀντ. ὁ Διογένης, Ἑλλήν
 συγγραφεὺς μυθιστοριῶν γ) Ἀντ. Πολλέμων,
 Φρύξ, ῥήτωρ, Ἀρμυαν. 8) Ἀντ. Ἀργεῖος
 ἐπιγραμματοποιὸς Ἀνθ.
 Ἀντ-ωνομέω ἔχω ἐναντίον ὄνομα Βιολ.
 ἀριθμ. σ. 41.
 Ἀντ-ωνομία, ἡ ἐν τῶν 10 μερῶν τοῦ λό-
 γου, καὶ ἐξ ἑνὸς ὀνόματος προσώπων ὡρι-
 σμένων παραστατικῇ Ἀπολλ. περὶ ἀντ. σ. 10.
 Ἀντ-ωνομικός, 3' τῇ ἀντωνομικῇ ἀντιπῶν
 γραμ. ἐπὶ - ὡς, ὡς.
 Ἀντ-ὠνομος, 2' ὁ ἀντὶ ὀνόματος ἀντιπῶν
 νομῶν ἐστὶ τὰ εἰδικόν, τὸ ἐγὼ, τὸ σὺ, ἀντῶν
 νομῶν τὸ ὅλον, τοῦτέστι τὸ γενικόν Ἀπολλ.
 ἀντ. σ. 2.
 Ἀντ-ωπέω βλέπω κατὰ πρόσωπον, κατὰ
 ναντι - πρὸς ἡλιον Δ. Ἀρεοπ. θ. ὄν. 3, 3.
 Παλ. 2, 52' - πρὸς τι Ἡλ. 10. 1, 21.
 Ἀντ-ωπία, ἡ πρός βλεψίς Μεθ. σ. 107.
 Ἀντ-ώπιος, 2' ὁ ἀντιπῶν, ἀντιπῶν, ὁδῶν
 κατέναντι βλέπων Ἀπολλ. Ἰ. 4, 749, Νδ.
 συχνά ἴδ' ἀντιπῶς.
 Ἀντ-ώπις, ἡ ἀντιπῶς θηλ. τοῦ προηγ.
 Νδ. Δ. 6, 76.
 Ἀντ-ωπός, 2 (ὠπ) ὁ ἀντιβλέπων, ὁ κατὰ
 τὰς κατὰ πρόσωπον ἀντιπῶς βλέπων Σπύ-
 Εὐρ. Ἰ. Α. 584' ἀντιπῶς βλέπων Σπύ-
 ἐν Ἀνθ. 12, 196' ὅσα τῆς ὀφθαλμοῦ ἀντιπῶς
 = τὰ ἐμπροσθεν μέρη τοῦ προσώπου ἀντιπῶς
 εἶναι 6' ἐν γέν. ἐναντίας, ὁδῶν ἀντιπῶς
 πρὸς βῆθος εἰσάγεται Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 10,
 14' πρὸλ. Μελ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 134' 29.
 «ἀντ. μακάρεσσι γένος» = ὁμοίον Ὀππ.
 5, 7' ἐπὶ ἀντιπῶν = ἀντιπῶν Σπύ-
 Ἀντ-ωρύομαι ἐναντίον ὠρύομαι Σχολ.
 Αὐκ. παρ. σ. 51.
 Ἀντ-ωσις, ἡ ὡσις ἐναντίον τοῦ ὠδοῦντος
 ἀπώθησις τοῦ ὠδοῦντος = ἀναπήδησις μὲν
 οὖν (τῆς καρδίας) ἐστὶν ἀντιπῶς, γινώσκῃ
 πρὸς τὴν τοῦ ψυχροῦ σύνωσιν Ἀριστ. περὶ
 ἀναπν. 28 ἐν τέλ.
 Ἀντ-ωτίς, ἴσος, ἡ σκέπη τῶν ὠτων, ἀν-
 φωτίς Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, σ. 198.
 Ἀντ-ωφέλιω ἀμοιβαίως ὠφέλιω, - τινὸς
 Ξεν. ἀπομν. 2, 10, 3' παθ. «ὠφελοῦντα
 ἀντιμελεῖσθαι» αὐτ. 2, 8, 3.
 Ἀν-υβρίστίς ἀνευ ὑβρέως Ἀνακρ. ἐν Ἀθην.
 10, 427 (61, 5).
 Ἀν-υβρίστως, 2' α) ὁ μὴ ὑβρίζων, ὁ μὴ
 κυλ. 145' 6) ἐνερ. ὁ μὴ ὑβρίζων - παρ. 22'
 μὴ περιέχοντα ὑβρίν Πλούτ. ἡδ. σ. 622'
 ἐπὶ ἀνυβρίστως Δημόκρ. ἐν Στωκ. ἀνθ. 6, 78.
 Ἀν-υγρίων κάμνω τινὰ ὄγαν Ἀλ. Τραλ.
 12, σ. 748.
 Ἀν-υγρίστος, 2' ἀναλῶς Ἡσύχ.
 Ἀν-υγρίης, 2' ὁ μὴ ὄγρης, γλῶσσ.
 Ἀν-υγρίων πῶμα τινὸς ὄγαν = αἱ ἀμύμων

βολαί τακτικῶς ἀνυγραίνοντο» Λουκ. 13. 3.
πρὸς 14. μαλακώτερον ποιῶ, π. γ. τὸν οἶ-
νον δι' ὕδατος Πλούτ. 70. σ. 156. καὶ μτφ.
ἐν ἄκατον καὶ θυμοειδὲς ἀνιέναι καὶ ἀνυ-
γραίνεσθαι, Πελοπ. 19. καὶ μετὰ μομφῆς,
ἐκτίγεται καὶ ἀνυγραίνεται τὸ φρονεῖν ὁ-
τι τῆς ἡδονῆς, περὶ τῶν ἐπὶ τοῦ θ. βραδ.
τιμ. 22.

Ἀν-υτрасμός, ὁ τὸ ὑγραίνειν, μαλακώ-
ναι Ἀρχιγν. ἐν Ὁρείδ. σ. 159.

Ἀν-υγρός, 2. μὴ ὑγρὸς, ξηρὸς Ἰ. Λαυρ.
μην. 4, 76, θιωθ. εἰς ἄνδρον.

Ἀν-ὕδατος, 2. ὁ στερούμενος ὑδάτων Μα-
νθ. 1, 144.

Ἀν-ὕδρευτος, 2. ὁ μὴ ὑδρευόμενος, μὴ
ποτιζόμενος Θεόφρ. Φ. 1, 7, 4, 6.

Ἀν-ὕδρεύομαι, «ἀνυδρεύσασθαι» ἀντλήσαι
ὕδωρ. Κατάγειν αὐτῆς ἀνύδρευσαι τὸν κά-
νον Κορινθίους Φερικράτης Β. Ἀν. σ. 411.

Ἀν-ὕδρεύομαι, ἐκ φράτος ἀντλῶν Ἰσχυ-
ρ. 3, 88, Πλάτ. νόμ. 8, 844, δι.

Ἀν-ὕδρια, ἡ ἐνδοια, ἑλλειψὶς ὕδατος, ἑλ-
λειψία Θουκ. 3, 88, Πλάτ. νόμ. 8, 844, δι.

Ἀν-ὕδριον, τὸ στρώμενον ἀποσκ. νόμ. 4, 74.

Ἀν-ὕδρος (ὕδωρ) πρὸς 1, 89, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

Ἀν-ὕδρος, ἀνὴρ ἐν Ἰσχυρ. 3, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

Ἀν-ὕδρος, ἀνὴρ ἐν Ἰσχυρ. 3, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

Ἀν-ὕδρος, ἀνὴρ ἐν Ἰσχυρ. 3, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

Ἀν-ὕδρος, ἀνὴρ ἐν Ἰσχυρ. 3, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

Ἀν-ὕδρος, ἀνὴρ ἐν Ἰσχυρ. 3, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

Ἀν-ὕδρος, ἀνὴρ ἐν Ἰσχυρ. 3, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

Ἀν-ὕδρος, ἀνὴρ ἐν Ἰσχυρ. 3, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

Ἀν-ὕδρος, ἀνὴρ ἐν Ἰσχυρ. 3, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

Ἀν-ὕδρος, ἀνὴρ ἐν Ἰσχυρ. 3, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

Ἀν-ὕδρος, ἀνὴρ ἐν Ἰσχυρ. 3, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

Ἀν-ὕδρος, ἀνὴρ ἐν Ἰσχυρ. 3, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

Ἀν-ὕδρος, ἀνὴρ ἐν Ἰσχυρ. 3, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

Ἀν-ὕδρος, ἀνὴρ ἐν Ἰσχυρ. 3, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

Ἀν-ὕδρος, ἀνὴρ ἐν Ἰσχυρ. 3, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

Ἀν-ὕδρος, ἀνὴρ ἐν Ἰσχυρ. 3, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

Ἀν-ὕδρος, ἀνὴρ ἐν Ἰσχυρ. 3, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

Ἀν-ὕδρος, ἀνὴρ ἐν Ἰσχυρ. 3, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

Ἀν-ὕδρος, ἀνὴρ ἐν Ἰσχυρ. 3, 89. Περὶ νε-
κρῶν, πᾶσιν ὕδατος ἑλλειψιν, ξηρὸς.

ὡς. ἡ ἀνυμφος κακόνυμφος, ἡ μὴ θυναμένη
νυμφεύσθαι Ἰσχυρ. μετὰ τοῦ ἀνδρός Μέν. ἐν
Στραβ. 7, σ. 297. «νύμφη ἀνυμφος» νύμφη
ἡ ὅποια δὲν εἶναι νύμφη Εἰδρ. Ἐκ. 616. «ἀ-
λεκτρ», ἀνυμφα γὰρ ἐπέβα μαιφώνων γάμων
ἀμειλίγματα Σοφ. Πλ. 483, ὅπου ὁ Σγολ.

σημειῶται «δύσλεκτρα καὶ κακόνυμφα, μὴ νου-
μιζόμενα, ἀλλὰ παράνομα διὰ τὴν μοιχείαν».

Ἀν-υπ-αίτιος, 2. ὁ μὴ ὑπαίτιος, ἀθῶος
Φιλ. τ. 2, σ. 605, Πλ. 410. 9, 11. ἐπὶ.
ἀνοπαίτιως = ἀνευ αἰτίας Φιλ. τ. 1, σ. 206.

Ἀν-ὕπαρκτος, 2. ὁ μὴ ὑπάρχων ἐν τῇ
πραγματικότητι Πλούτ. 70. σ. 963, Λουκ. 31.
ἐπὶ. -κτως Βασ. Μ. ἐξήχη.

Ἀν-υπ-αρχία, ἡ τὸ μὴ ὑπάρχειν Σ. Ἐμπ.
πυρρ. 1, 21.

Ἀν-ὕπατος, ὁπάτους μὴ ἔχων = ἐνιαυτός
Χρ. Πασχ. σ. 690.

Ἀν-ὕπεικτος, 2. ὁ μὴ ὑπέικων, σκληρὸς
καὶ ἀτεγκτοί ψυχαί Γρ. Νύσ. τ. 3, σ. 603.

Ἀν-υπ-εξ-αιρέτως, ἀνευ εξαίρεσεως Μ.
Ἀντ. 8, 41.

Ἀν-υπ-εξ-άλυκτος, 2. ἀναπόφευκτος Νι-
κήτ. χρ. 1, 12.

Ἀν-υπέρ-βατος, 2. ὃν δὲν δύνανται νὰ
ὑπερβῇ ὁδ. ἀκατανίκητος Δ. Λαίρ. 7, 93.
ἐπὶ. -τως Νικόμ. ἀριθμ. 2, 23.

Ἀν-υπέρ-βλητος, 2. ὃν δὲν δύνανται νὰ
ὑπερβῇ, νὰ νικήσῃ - φιλοτ. Σεν. Κόρ. 8, 7,
15 - ἀρετὴ Ἰσοκ. 4, 71 - φιλοτιμία Δημ.
2, 18 - εἰς πονηρίαν Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 3,
108 - οὐρα, αὐτ. 12, 543 ἐπὶ. ἀνυπερβλή-
τως = ὑπερβολικῶς Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 11, 3.

Ἀν-υπερήφανος, 2. ὁ μὴ ὑπερήφανος Ἐφρ.
Σόρ. τ. 3, σ. 424 ἐπὶ. -φανος Βασίλ. ἐπ. 267.

Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἑλλειψὶς ὑπερθέσεως,
ἀναβολῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 561.

Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἑλλειψὶς ὑπερθέσεως,
ἀναβολῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 561.

Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἑλλειψὶς ὑπερθέσεως,
ἀναβολῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 561.

Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἑλλειψὶς ὑπερθέσεως,
ἀναβολῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 561.

Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἑλλειψὶς ὑπερθέσεως,
ἀναβολῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 561.

Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἑλλειψὶς ὑπερθέσεως,
ἀναβολῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 561.

Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἑλλειψὶς ὑπερθέσεως,
ἀναβολῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 561.

Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἑλλειψὶς ὑπερθέσεως,
ἀναβολῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 561.

Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἑλλειψὶς ὑπερθέσεως,
ἀναβολῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 561.

Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἑλλειψὶς ὑπερθέσεως,
ἀναβολῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 561.

Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἑλλειψὶς ὑπερθέσεως,
ἀναβολῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 561.

Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἑλλειψὶς ὑπερθέσεως,
ἀναβολῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 561.

Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἑλλειψὶς ὑπερθέσεως,
ἀναβολῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 561.

Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἑλλειψὶς ὑπερθέσεως,
ἀναβολῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 561.

Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἑλλειψὶς ὑπερθέσεως,
ἀναβολῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 561.

Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἑλλειψὶς ὑπερθέσεως,
ἀναβολῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 561.

Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἑλλειψὶς ὑπερθέσεως,
ἀναβολῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 561.

Ἀν-υπερ-θεσία, ἡ ἑλλειψὶς ὑπερθέσεως,
ἀναβολῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 561.

- ¹ Ἀν-ύπηνος, ὁ μὴ ἔχων ὑπὲρ, ἀγένης Σουῖδ. Ἰουδ.
- ² Ἀν-υπηρέτης, ὁ μὴ ἔχων ὑπὲρ ἑαυτοῦ. ἐν Στοιχ. ἀνθ. τ. 3, σ. 344.
- ³ Ἀν-υπνος, ὁ ἄπνους Θεόδ. Πρόδρ. Ῥοδ. σ. 301.
- ⁴ Ἀν-υπνώ, ἐξυπνώ Σωκρ. ἐπιστ. 17.
- ⁵ Ἀν-υπό-βλητος, ὁ μὴ ὑποβλημένος Ἰουστ. Μ. σ. 489.
- ⁶ Ἀν-υπό-γραφος, ὁ ἄνευ συγγραφῆς, γλωσσ.
- ⁷ Ἀν-υπό-δεικτος, ὁ ἔσφ. ἀντὶ ἀναπόδ.
- ⁸ Ἀν-υπο-δεσία, -δεσία, μὲν. ἀντὶ ἀνυποδεσίας κτλ.
- ⁹ Ἀν-υπο-δήματος, ὁ ἀνυπόδητος Β. Ἄν.
- ¹⁰ Ἀν-υπο-δησία, ἡ (ἀνυποδεσία, μὴ ἀντ.) τὸ μὴ ἔχειν ὑποδήματα, γυμνότης ποδῶν Πλάτ. νόμ. 1, 633, Ξεν. Λακ. 2, 3.
- ¹¹ Ἀν-υπο-δητή, εἶμαι ἀνυπόδητος, περιπατῶ ἄνευ υποδημάτων Ἀθην. 4, 163, Λουκ. κιν. 1.
- ¹² Ἀν-υπό-δητος, ὁ μὴ φορῶν ὑποδήματα. * γυμνός καὶ ἀν. * Πλάτ. Πρωτ. 311* πρὸλ. Ἀριστ. νεφ. 104. 862* καὶ ἀνυπόδητός τε καὶ ἀχίτων διατελεῖς * Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 2. Ὁ τύπος ἀνυπόδετος ἀποδοκ. ὑπὸ τῶν γραμ. ὅθ. διορθῶται ἐν Ξεν. Λακ. 2, 3 ἀνυπόδετος Θεόδρ. 14, 6.
- ¹³ Ἀν-υπό-δικος, ὁ μὴ ὑπόδικος Πλούτ. Κἀτ. ν. 11* ἀνυπεύθυνος, ἐπιγρ.
- ¹⁴ Ἀν-υπό-θετος, ὁ ἄνευ ὑποθέσεως, ἀπόλυτος * ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον ἐξ ὑποθέσεως ἵεναι Πλάτ. πολ. 6, 510. 611* ἐπὶ ἀνυποθέτως = ἄνευ ἀσφαλοῦς βάσεως Πλούτ. ἡθ. σ. 399.
- ¹⁵ Ἀν-υπο-θηκάριον χρέος τὸ διὰ χειρογράφου ὁμολογούμενον Σχολ. Βασίλ. τ. 4, σ. 26.
- ¹⁶ Ἀν-υπό-θηκος, ὁ ἄνευ υποθήκης Ψελλ. σύν. νόμ. 902, 918.
- ¹⁷ Ἀν-υπο-οιστος, ὁ ἀφόρητος, ἀνυπόφορος * μανία Δ. Ἀλ. 7, 15* ἐπὶ -στος Πολυδ.
- ¹⁸ Ἀν-υπο-οιστός, ἡ τὸ ἀφόρητον, γλωσσ.
- ¹⁹ Ἀν-υπο-ορισία, ἡ εἰλικρινεία Εὐστ.
- ²⁰ Ἀν-υπό-οριτος, ὁ μὴ ὑποκρινόμενος, ὁ ἄνευ ὑποκρίσεως, εἰλικρινής, Κ. Δ. Κυρ. 2, 6, 6. ἀνυπόκριτος παρὰ γραμ. καὶ εἶδος στιγμῆς ἐπὶ -τως Μ. Ἀντ. 8, 5.
- ²¹ Ἀν-υπό-λογος, ὁ μὴ ὑποχρεωμένος νὰ δίδῃ λόγον, ἐπιγρ.
- ²² Ἀν-υπο-μενετός, καὶ ἀνυπο-μενετός, ὁ ὅν δὲν πρέπει ἢ δὲν δύναται τις νὰ ὑπομένῃ Στοιχ. ἐκλ. τ. 2, σ. 190.
- ²³ Ἀν-υπο-μνήστως ἄνευ ὑπομνήσεως Θεόδ. Στοιχ. σ. 529.
- ²⁴ Ἀν-υπο-μονησία, ἡ τὸ μὴ ὑπομένειν Νειλ. ἐπιστ. 16.
- ²⁵ Ἀν-υπο-μονητικός, ὁ μὴ ὑπομονητικός Ἐφρ. Σόρ. τ. 1, σ. 21.
- ²⁶ Ἀν-υπο-μνήτης, ὁ ὅν δὲν δύναται τις νὰ ὑπομένῃ, ἀφόρητος Ἀριστ. θαυμ. 130* * καὶ δεινὴ ὄψις Δ. Ἀλ. 6, 51* * καὶ πικρὰ κατηγορία, 9, 44* ἐπὶ -τως, μὲν.
- ²⁷ Ἀν-υπο-νόητος, ὁ α) μὴ παρέχων ὑπονοήματα, ὑποψίαν - πρὸς τὰς αἰτίας Δημ. 61,

- 11* - ἀνθρώποι Πολύδ. 13, 6* ἀπροσδοκῆται - ἐλπίς, 2, 57* 6) ὁ μὴ ὑποκρινόμενος, εἰκάων - τοῦ μέλλοντος Πολύδ. 4, 10* ἀνυπονοήτως = ἄνευ ὑπονοίας, ὑποψίας - ἀναισθητοί Πολύδ. 14, 10, 7.
- ²⁸ Ἀν-υπό-πτευτος, ὁ ὅν δὲν ὑποκρινόμενος Ὑπερδ. ἐν Πολυδ. 2, 58.
- ²⁹ Ἀν-υπο-πτος, ὁ α) ὁ μὴ ὑποπτος, ὁ μὴ παρέχων ὑποψίαν Θεοκ. 3, 43, Ξεν. Κύρ. 5, 11* 6) ὁ μὴ ἔχων ὑποψίαν, μὴ ὑποπτεῖν - τινός Πολύδ. 8, 92, Πλούτ. Βροῦτ. 8* ἐπὶ ἀνυπόπτως Θεοκ. 1, 146.
- ³⁰ Ἀν-υπό-πτωτος, ὁ μὴ ὑποκρίτων εἰς τὰς αἰσθήσεις Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 7, 815.
- ³¹ Ἀν-υπο-σημείωτος, ὁ μὴ σημειωμένος Κλ. Ἀλ. στρ. 1, σ. 324.
- ³² Ἀν-υπο-σάλλτως ἀνυποσάλλως Φιλώπ. εἰς Ἀριστ. σ. 35.
- ³³ Ἀν-υπο-στασία, ἡ τὸ νὰ μὴ δύναται τις νὰ ὑπομένῃ, ἀτλησία Ἰουδ.
- ³⁴ Ἀν-υπό-στατος, ὁ α) ὅν δὲν δύναται τις νὰ ὑποστῇ, ἀκαταμάχητος - δύναμις Πλάτ. νόμ. 3, 686, Ἰσοκ. 4, 71* φρόνημα Ξεν. Κύρ. 5, 2, 33, ὅπου τὸ ἀντιθ. εἶναι «ἐκπρὸς πλεγμαῖς φόβος». Καὶ μὲν. ἀνυπόστατος ῥώμην Δ. Ἀλ. 11, 27* 6) ὁ ἄνευ ὑποστάσεως, ὁ μὴ ὑφιστάμενος, ἀνυπαρκτός, μὲν. πρὸλ. Ἀθην. 3, 98* ὁ ἄνευ ἀσφαλοῦς βάσεως Πολύδ. 1, 5, 3* ὁ μὴ ἔχων ὑποσταθμὴν - οὐρα Ἀρετ. σ. 43* - ἐπὶ - στήθων Ἀριστ. ἐν Εὐσέβ. εὐαγγ. πρ. 8, 10.
- ³⁵ Ἀν-υπό-στολος, ὁ μὴ ὑποστελλόμενος, παρρησιαστικός Ἰωσ. ἰουδ. ἀρχ. 16, 3, 1* ἐπὶ - ὁμιλεῖν Ἀλκιφρ. 3, 39.
- ³⁶ Ἀν-υπό-στρεπτος, ὁ μὴ ἐπιστρέφειν Σουῖδ.
- ³⁷ Ἀν-υπό-στροφος, ὁ ἐξ οὗ δὲν δύναται τις νὰ ἐπιστρέφῃ * Κωνσταντὸς ναίων ἀνυπόστρופן οἶμον ἀνάγκης Ὁρφ. ἑμν. 56, 1, Ἰπποκρ. σ. 1175, Σχολ. Αἰσχ. Πέρσ. 319.
- ³⁸ Ἀν-υπο-ταγή, ἡ ἀνυποταξία Ἐφρ. Σόρ. τ. 1, σ. 72.
- ³⁹ Ἀν-υπο-τακτός, ὅν δὲν ὑπατάσσεται, ὁ ἀπακούω Σχολ. Ὁδ. τ. 179.
- ⁴⁰ Ἀν-υπό-τακτος, ὁ α) ὁ μὴ ὑποτασσόμενος, ἀπειθῶν, Κ. Δ. 6) ἄτακτος, οὐταχυμένος - διήγησις Πολύδ. 3, 36, 5, 21.
- ⁴¹ Ἀν-υπο-ταξία, ἡ τὸ μὴ ὑποτάσσασθαι, μὴ πειθαρχεῖν, μὲν.
- ⁴² Ἀν-υπο-τίμητος, ὁ μὴ τιμηθείς, ἐκτεμν. οἱς Ἰωσ. ἰουδ. ἀρχ. 15, 7, 10* - δίκη, ἐν ἡ ὁ κατηγορίας δὲν ὥρισεν ἀκόμη τὸ τίμημα, καὶ ὁ κατηγορούμενος εἰς ὃν δὲν ὥρισθαι ἐστὶ ποινή ὅθ. ἀτιμώρητος.
- ⁴³ Ἀν-υπό-τλητος, ὁ ἀφόρητος Σχολ. Ἐφρ. Φαιν. 93.
- ⁴⁴ Ἀν-υπο-ουλος, ὁ ἀνυπόπτος Ἰουδ. μὲν.
- ⁴⁵ Ἀν-υπο-ουος, ὁ ἀνυπόπτος ταχύποδος, ἀντὶ τοῦ τοῖς ποσὶν ἀνδρῶν Ἰουδ.
- ⁴⁶ Ἀν-υπο-φότητος, ὁ ἀνυπόφορος, Ἐφρ. Μ.
- ⁴⁷ Ἀν-υπό-φορος, ὁ ἀφόρητος Κ. Μαν. χρ. σ. 97.
- ⁴⁸ Ἀν-υπο-χώρητος, ὁ μὴ ὑποχωρῶν Ἰουδ.
- ⁴⁹ Ἀν-υπτιος, ὁ μὴ ὑπτιος Δ. Λαίρ. 7, 63.
- ⁵⁰ Ἀνυσία ὁν. ἄγρια.

Ἀνυσι-εργός, 2' ὁ τὰ ἔργον προάγων, λασιτελής Θεόκρ. 28, 14.

Ἀνυσιμας, 2' ὁ ἀποτέλεσμα μέγα ἔχων, λασιτελής - πρὸς τὴν Πλάτ. νόμ. 4, 715 - εἰς τὴν Ξεν. Κύρ. 1, 6, 22' «ἀνυσιμώτατον εἶδος ἡμιβολῆς» Λουκ. διαβ. 16' ἐπὶ. «ἀνυσιμῶς» ἡνιργός, πρακτικῶς, τελειῶς Β. Ἀν. σ. 411' ὁπερ. «ῥαστά τε καὶ ἀνυσιμώτατα» Πλάτ. πολ. 7, 518.

Ἀνυσιος' συγγράφας περὶ μνηῶν Ἰω. Λυδ.

Ἀνυσις, ἡ' τελειώσις, καθάρωσις, ἀποτέλεσμα - οὐκ ἔσονται αὐτοῖς' Ἰλ. 6, 347' οὐκ ἀνυσὶν τινα δήμεν = δὲν θὰ εὐρωμιν τίλους, δὲν θὰ κατορθώσωμεν τίποτε Ὅδ. 8, 311' - κλειύθου Ἀπολλ. Ρ. 2, 310, Θεόκρ. 25, 93' σπαν. ἐν τῷ περὶ Πλούτ. ἡθ. σ. 77.

Ἀνυσις, ιος, ἡ' 1) πόλ. Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ὁ Ἀνυσίος νομός' Ἡρ. κατ. Ἀνυσίτης 2) πόλιν Ἀθην., ἀττ. ναυτ.

Ἀνυσμα, τό' καθάρωμα Σχολ. Ὅδ. ε, 299.

Ἀνυσος' Σιδώνιος Ἡρ.

Ἀνύστ' αὐτος, 2' μὴ νυστάζων, ἄγρυπνος Ἡρ. Νῆσ. καὶ μετγν.

Ἀνυστέον, ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀνύω' δεῖ ἀνύειν Σουῖδ.

Ἀνυστέρητος, 2' ὁ μὴ ὑστερῶν, μὴ ἐλλείπων Φιλ. ἐπὶ. - τως, μετγν.

Ἀνυστικός, 3' καθορθωτικός, ἔχων μέγα ἀποτέλεσμα Ἀριστοτ. φυσικῶν 6, 44, Πολύβ. 8, 5' - καὶ χρήσιμος Δ. Ἀλ. Ἰσοκ. 5, 2.

Ἀνυστός, 3' καθορθωτός' «ὡς ἀνυστὸν» = ἐφ' ὅσον εἶνε δυνατόν Ξεν. ἀν. 1, 8, 11, Πλούτ. Λυκ. 29' «οὐκ ἔστ' ἀνυστόν σοι» = δὲν δύνασαι νὰ τὸ κατορθώσῃς Εὐρ. Ἡρακλ. 961.

Ἀνύτη ποιήτρια ἐκ Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ Πaus.

Ἀνύτης, ὁ' ὁ ἀνύων, Ἐτ. Μ.

Ἀνυτικός, 3' ἀνυστικός Ξεν. οἰκ. 20, 22' - χρημάτις Μ. Ἀντ. 4, 50' ἐπὶ. ἀνυτικός Λογγίν. ἀπ. 8, 8.

Ἀνυτός 1) εἰς τῶν Τιτάνων οὗ εἰκὼν ἔκειτο ἐν τινὶ ναῷ τῆς Ἀρκαδίας Πaus. 2) Ἀθηναῖος α) υἱὸς Ἀνθεμίωνος, κατηγοροῦς Σουκράτους Πλάτ. «οἱ περὶ Ἀνυτον» = αὐτὸς καὶ οἱ ὁπαδοὶ του. Παροιμ. ἐγένετο «ἐμὲ δὲ Ἀνυτος καὶ Μελήτης ἀποκτείνει μὲν δύναται» βλάφαι δὲ οὐ δύνανται' Ἀποστόλ. 7, 11' β) δακτύλος Δημ. γ) Εὐνομεύς, ἀττ. ναυτ.

Ἀνύτω, κυρ. ἀττ. σχημ. τοῦ ἐν. καὶ παρτ. τοῦ ἀνύω, ὅπου δεῖ τοὺς λοιποὺς χρόνους

Ἦνυ, 2, 65, Πλάτ. Ἀριστ.

Ἀνυφαίνω' ἐκ νέου ὑφαίνει Πλάτ. Φαῖδ. 87.

Ἀνυφανσις, ἡ' ἡ ἐκ νέου ὑφανσις Ἀχμ. ἰν. 231.

Ἀνυφάντης, ὁ' ὁ ἀνυφαίνειν Σουῖδ.

Ἀνυφαντος, 2' ὁ μὴ ὕφασμένος, γλωσσ.

Ἀνυφάντρια, ἡ' ἡ ἀνυφαίνουσα «ἀνέπτριαι» αἱ ῥάπτριαι ἡ ἀνυφάντριαι' Εὐδοκ. Ὅδ. σ. 1764.

Ἀνυφῶν' σηκίων ἐπάνω Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 748.

Ἀνυφῶμα, τό' τῷ ἔπομ. Εὐδοκ. ἔρ. σ. 69.

Ἀνυφῶσις, ἡ' τὸ ἀνυφῶν, μετγν.

Ἀνύω, ἀττ. ἀνύω (ἄνω' πρὸς ἄνω, ἀνε- ἀνύω 1) κυρ. τελειῶναι πρὸς τὰ ἄνω, ἀνε-

γείρων, περὶ τείχους Θεοκ. 2, 75' ἐν γέν. ἐκτελῶ, κατορθῶ, τελειῶναι τὸ ἔργον' τοῦ-

δὲν ἦνυε' Ἡρ. 9, 66' ἦνυσεν Ξεν. Κύρ. 5, 5, 22' - εἰκόνα = τελειῶναι τὴν εἰκ. Μελ. ἐν

Ἀνθ. 12, 56' «- γαστρὶ φορδάν» = πορίζω τροφήν τῇ γ. Σοφ. Φιλ. 703' ἀρωγάν τινα = βοηθῶ, 1130' οἷον ἦνυσεν κακὸν Ἀίσχ.

Πέρσ. 712' «- πικρὸν ἔρωτα» Θεόκρ. 1, 93' «βραδεὶς μῦθοι πλεστον ἀνύουσι σοφόν» Εὐρ.

Φοιν. 456' ἰδ. ἀν. κλειυθον, ὁδόν = διέρχομαι, διανύω Ἀίσχ. Πέρσ. 734, Ἀτων. Ἀλ.

ἐν Ἀνθ. 7, 547. Ὅπως, «ὑσσον ἦνυσε ναὺς», δηλ. ὁδοῦ = ὅσον δρόμον κάρνει τὸ πλοῖον

Ὅδ. 8, 357, καὶ «ὄφρα τάχιστα νηὶς ἀνύσει θέουσα θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ» Ὅδ. σ. 294' ὁδ. ἀνύειν εἰς τι, πρὸς τινα = φθά- νειν πη, - πρὸς πόλιν Σοφ. Τρ. 654' - ἐπὶ τε

Εὐρ. Ἰππ. 743' - εἰς τι Ὀππ. ἀλ. 3, 135, καὶ συχνὰ παρὰ μετγν. π. Καὶ μετ' αὐτ.

ἀπλῆς, τραγ. - θάλαμον = φθάνειν εἰς τὸν θ. Σοφ. Ἀντ. 805' πρὸς ἄλ. Εὐρ. ἰκ. 1141' -

Ἀνύω Σοφ. Ἀλ. 608' ὁμ. «ζυγὰ δούλια ἀνύσαι» = περιπεσεῖν εἰς δουλείαν Εὐρ.

Τρ. 595' «- σοφὸν γῆρας» = εἰς γῆρ. ἀφικέσθαι Ἀνθ. 9, 145' 2) θέτω πέρας, τέ- λος, καταστρέφω' «φλόξ σε ἦνυσεν» Ὅδ. ω. 71, Πίνδ. Π. 12, 11' 3) μετὰ μετγν., «οὐκ ἀνύω φθονέουσα» = δὲν κατορθῶ τίποτε μὲ

τὸν φθόνον Ἰλ. δ, 56, παρ' ἀττ. ἰδ. τα- χέως κατορθῶναι, ἐκτελῶ «ἀνύσαι πετόμε- να» = πετάζει ταχέως Ἀριστ. ὄρν. 241' «ἀνυ- σον ὑποδησάμενοι» = ὑπόδησαι ταχέως, κίμε

γλήγορα, σφ. 1168' ἔτι συγνότερον, ἀνύ- σας ἀνοίγει, τρέχει» = ἀνοίξον ταχέως κ.τ.λ., Ἀχ. 545, νεφ. 182' πρὸς ἄλ. Λουκ. ἀλ. 47' καὶ ἄνω προσθήκης, ἀνύειν = κάρει ὀλίγη

γορὰ Ἀριστ. βατρ. 606' «οὐκ ἀνύοις», 649' 4) καὶ μετ' ἀπαρ. «στρατὴς ἦνυσε περὶ» =

κατῴρῃσε νὰ περάσῃ Ἀίσχ. Πέρσ. 707' μετ' ἐπιθ. «ἀνύσει εὐδαίμων» = γενήσεται Σοφ.

Φιλ. 711. Μετ. κατορθῶναι δι' ἑμαυτὸν, πρὸς ὠφέλειάν μου, «ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα» Ὅδ. π. 373 εἶνε παθ.), λαμβάνω' - τάλαντα Ἀ- ριστ. πλ. 196' πρὸς Θεόκρ. 5, 144' παρὰ

τινος Ἀίσχ. Πρ. 701' «τὰ Μοῖρῶν ἁλων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 7, 506' «πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀ- νύσωμαι» = πῶς νὰ ἡμπορέσω νὰ εὐρω λό-

γους καταλλήλου; Ἀίσχ. χυ. 845, (ἡ πα- ραγγελία τῶν ἀτικιστῶν νὰ γράφηται παρ' ἀττ. ἀνύω, ἀνύτω, δὲν ἐπιμαρτυρεῖται

ὅπῃ τῶν χειρογρ.).

Ἀνόμενος, μετγν. ἀντὶ ἀνόμενος ἴδε τὸ ἑπὶ.

Ἄνω, μόν. ἐν. καὶ παρ. π. = ἀνώω, τελειῶ- νω' «ἦνον ὕδωρ» Ὅδ. γ. 496, Ἀίσχ. ἀπ.

147, εἰκ. καὶ ἐν Σοφ. Οἰ. Κ. 525 κατ' εἰκ. καὶ Ἀριστοτ. σφ. 369 «τοῦτ' ἀνὸρδ' ἀνυτος

εἰς σωτηρίαν» = φθάνειν εἰς σωτ. ἀπολ. ὡς τὸ ἀνώω. Καὶ μετὰ μετγν. «ἦνοναι ἀρυσ- σάμενοι ποτὶν» Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 11, 64' -

Συχν. παθ. «ἦνέτο τὸ ἔργον» Ἡρ. 8, 71, καὶ καὶ 1, 189 γραπτ. οὕτω ἀντὶ ἡνύετο' πρὸς.

Ἰλ. σ. 473' «ἀνομένων πημάτων» Ἀίσχ. χο. 788' ἀνέται Πίνδ. Ὅ. 8, 8. Ἰδ. περὶ χρο- νικοῦ τμήματος, περατοῦμαι, τελειῶ' «νύ-

ἐνταῖς· Ἰλ. κ, 251· «ἔτος ἀνόμενον» = τὸ
τρέπον ἔτος· Ἡρ. 7, 20· «ἡμέματος ἀνομένους»
Ἀπολλ. ῥ. 2, 494· ἐν τῇ ἀττ. πιζ. μόν.
Πλάτ. Κρατ. 415· πρὸς κατάνω [τὸ α
μακρὸν, μόνον ἐν ἀνοίτο· Ἰλ. σ, 473 βραχύ].
Ἄνω, ἐπίρ. τοῦ ἀνά· 1) πρὸς τὰ ἄνω, ὑψη-
λά· «ἄνω ἀνω ὠθεσσε πατὶ λόφον» Ὀδ. λ,
595· «ἄνω πέμπειν» Αἰσχ. Πέρσ. 636· «αἰ-
θέρος ἄνω» = ὑψηλὰ εἰς τὸν αἶθ. Σοφ. Φιλ.
1081, Εὐρ. Ὀρ. 1542· ἄγειν, βλέπειν, ἀνα-
βαίνειν Πλάτ. Φαῖδρ. 246, πολ. 7, 517· 2)
συχν. ἐπάνω, ὑπεράνω, κατὰ λίαν διαφόρους
σχέσεις· περὶ τοῦ ὀρίζοντος = πρὸς ἄρκτον,
ἀντιθ. κάτω = πρὸς νότον· Ἰλ. ω, 544, Ἡρ.
1, 72, 142· ἀπὸ τῆς θαλάσσης πρὸς τὰ με-
σόγεια, 4, 18· οὕτω, «ὁ ἄνω βασιλεύς» = ὁ
τῶν Περσῶν βασις· ἐπὶ τοῦ ὅρου, «ἐπεὶ δὲ
ἄνω ἦσαν» = ἐπάνω εἰς τὸ θουόν· Ξεν. Ἑλ.
3, 5, 13· ἄνω παρὰ τοὺς θεοὺς, ἐν τοῖς θε-
οῖς Πλάτ. Κρατ. 408· «οἱ ἄνω θεοὶ» = οἱ οὐ-
ρανόεντες, οἱ Ὀλύμπιοι, ἐν ἀντιθ. πρὸς τοὺς
ὑπογασθίους Σοφ. Ἀντ. 1059· Ὡς ὁ ἐπά-
νω, ἐπὶ τῆς γῆς ζῶν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν
Ἀΐδην, Φιλ. 1332· οἱ ἄνω = οἱ ζῶντες,
Ἀντ. 1055· Ἀνωτέρω, δηλ. «ἐν τοῖς ἐμκρο-
σθεν λόγοις» Πλάτ. Γοργ. 588· 3) καὶ περὶ
τοῦ χρόνου, ἄλλυτε, πρότερον· «οἱ ἄνω τοῦ
γένους» = οἱ πρόγονοι Πλάτ. νόμ. 9, 878·
«εἰς τὸ ἄνω» = ἐν ἀναδαινώσει γραμμῇ, Θε-
αιτ. 175· «οἱ ἄνω πρὸ αὐτοῦ» Φιλοστρ. βί-
σοφ. 1, σ. 522· Ἡ ἀντιθ. εἶνε πάντοτε κά-
τω· ὅθ. Ἡρ. 3, 3· «τὰ μὲν ἄνω κάτω θήσω
τὰ δὲ κάτω ἄνω» = θὰ τὰ κάτω ἄνω κάτω·
ὅθ. παρ. «τὸ λεγόμενον ἄνω κάτω πάντα»
Πλάτ. Θεαιτ. 159· συχνότατα παρ' αὐτ.
συνήθ. «ἄνω τε καὶ κάτω τίθηται» Αἰσχ.
Εὐμ. 620, Εὐρ. Βάκχ. 740, Πλάτ. Πρωτ.
356· «ἄνω καὶ κάτω», Φαῖδ. 111, Λάχ.
196· σπανιτ. ἄνευ συνδέσμου, ὅς πρέπει
κατὰ χειρόγρ. νὰ προστεθῇ ἐν Δημ. 2, 16
«καὶ ἄνω κάτω στρεφεται», καὶ 4, 41· «καὶ
ἄνω καὶ κάτω», 9, 36· Ἐν τούτοις ὁ σύνδ.
συχνὰ λείπει παρὰ καμ. (καὶ «κάτω ἄνω»·
Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 1, 14), Εὐρ. Βάκχ. 349.
602, Ἰλ. 842, Ἰ. Τ. 282· ἄνω καὶ κάτω
διαλέγεσθαι = ἐπανέρχεσθαι αἰεὶ εἰς τὸ αὐτὸ
ἀντικείμενον. Καὶ μετὰ γεν. «ἄνω καὶ κάτω
τοῦ Κρανίου» Λουκ. πῶς δεῖ Ιστ. 3· 4) ὡς
πρόθ. μετὰ γεν. ὑπεράνω τινὸς Καλλιμ. εἰς
Δ. 24, Δ. Ἀλ. 1, 56· συχν. καὶ ὑπερθ. ἀνω-
τέρω, ἀνωτάτω, ὅς ἐν οἴκ. τόπω.
Ἄνωγα, ἀρχ. παρκ. μὲ σημ. ἐν. πλ. ἀνω-
γμεν Ὀμ. ὕμν. Ἀπόλλ. 528, ὑποτ. ἀνώγη,
εὐκτ. ἀνώγοις, ἀπαρ. ἀνωγέμεν, προστ. ἀ-
νωχθί, καὶ ἀνωγε Εὐρ. Ὀρ. 1191, ἀνώχθω,
ἀνωχθε, καὶ ἀνωγίτω Ὀδ. β, 195, ἀνώγετε,
ψ, 132, ὑπερσ. ἡνώγεα (ἀντὶ ἡνώγειν, τρι-
συλλάβως ἀναγινώσκ.) Ὀδ. ι, 44, κ, 263, ρ,
55, ἡνώγει Ἰλ. η, 386, συχν. (Ἰλ. ζ, 170
ἐγρ. ὁ Βίκκρ. κατ' Ἀρίσταρχον ἡνώγεεν,
ἀκολουθεῖ ὁμοῦ ὡς μὲ διγαμμα, ὥς. Ὀδ. ε,
112, ὅπου ὁμοῦ ἀκολουθεῖ ἀποπεμπέμεν,
μ, 160 ἡνώγειν δπ.). Παρὰ τούτοις ἀπαν-
τῶσιν ὡς ἐκ τοῦ ἀνώγω σχηματιζόμενα·

ἀνώγει Ἡρ. 7, 101· καὶ Ὀρ. οὐχὶ ὁμοῦ 4·
σφαλῶς, ἀνώγειτον Ἰλ. δ, 287, παρτ. ἡνω-
γον, ι, 578, ἀνωγον, κ, 805 (ἡνωγε ἐν φ
ἐρ. 68· ἀνωγεν Ἰλ. κ, 145, ἐκέλευε, ἐν φ
ἐν σ, 90 ἀνωγεν = ἐκέλευε), μέλ. ἀνώξω Ὀδ.
π, 404, ἀβρ. ἀνώξαι (μετὰ τοῦ ἐποτρύναι),
κ, 531, ἡνώγειν Ἰλ. η, 394 ὅπου ὁ Σπέρ-
ζνερ. καὶ Βέκκερ. γράφ. ἡνώγειν (οὕτω ἀνώ-
γει = ἐκέλευε Ἰλ. η, 74· ἐκέλευε, δ, 301)
κελεύω, παρορμῶ, περὶ τε βασιλέων καὶ ἀρ-
χόντων, καὶ περὶ φίλων καὶ ὑποτελών, προ-
καλῶ, παρακελεύω τινὰ εἰς τὸ νὰ πράξῃ τι,
μεθ' ἐπομ. αἰτ. μετ' ἀπαρ. 18. συχνὰ «ὡ-
μὸς ἀνώγέ με» = ἡ ψυχὴ ἡ καρδία μου μὲ πα-
ρορμῶ, ἔχω ἐπιθυμίαν νὰ πράξω τι. Συχνὰ
μετὰ τοῦ ἐποτρύνω καὶ ἐκείνομαι. Ἡ δότ-
τοῦ προστ. ἀπαντᾷ ἐν Ὀδ. κ, 531, υ, 139,
Ἀπολλ. ῥ. 1, 693, 4, 100. Οἱ τραγ. ἡμῶς
ἔχουσι πάντοτε αἰτ. Αἰσχ. Ἡρ. 949, Σοφ. Ἡρ.
1243. (Ἡ παραγωγή σκοτεινὴ, «ἐκείν. ἐκ τοῦ
ἄνω, ἀνάσσω, ἀγγῶ, πῶ. εἶνε σύνδ.)
Ἀνώ-γαιον, τό· ἡ ἄνω ὁροφὴ τῆς οἰκίας
«τὸ ὑπερῶν οἶκημα» Σουδ. εὐκτερον ὄν, πρὸ-
δικατήρησιν καρπῶν χρησιμεύον Ξεν. ἀν. β,
4, 29· ὅς τὸ ἐπὶ.
Ἀνώ-γειον, τό, Κ. Δ. συχνὰ, ἀττ. ἀνώ-
γειων, τό (ἄνω γῆ), κυρ. οὐδ. τοῦ ἀνώ-
γειων, τὸ ἄνω τῆς γῆς ὄν, ὅθ. τὰ ὑπερῶν
τῆς γῆς πατώματα τῶν οἰκιῶν, καὶ ἐπὶ αὐ-
τῶν ἀνάσσω, ἀγγῶ, πῶ. εἶνε σύνδ.)
ἐν αὐτοῖς ἔρωρον, τὸ ἐστιατόριον, Κ. Δ.
καθ' Ἀρποκρ. ἀναγκαῖον, ἀντὶ τοῦ δορυμ-
τήριον Ἰστωρ... Καλλιस्थένης δὲ ἀνώγειον εἶ-
πεν, ὁ δὲ μάλλον λέγεσθαι.
Ἀνωγῆ, ἡ· ἀλέυσμα Ἀπολλ. ῥ. 1, 1134.
(Ἀνώγω καὶ ἀνωγέω ὅδ' ἀνωγα)
Ἀνωγῶν· υἱὸς Καστορος καὶ Ἰλαίρας Ἀ-
πολλ. πολδ.
Ἀν-ὠδης (ὠδῶδα), 2· μὴ ἔχων ὀσμήν Πλάτ.
Τιμ. 50.
Ἀν-ὠδίνω· τίκτω Νόν. Δ. 41, 167.
Ἀνωδόρκα· βρῖχος ὁ ἰχθύς ὑπὸ Θηβαίων
Ἰσοχ.
Ἀν-ὠδος (ὠδῶ), 2· ὁ μὴ ἔχων, ἀντιθ. τῷ
ὠδικὸς Ἀριστοτ. Ζ. ἰ. 1, 1, 29.
Ἀν-ὠδυνίχ, ὁ· ἱλλεψίδος ὀδόνης Πρωταγ. ἐν
Πλουτ. ἡ σ. 118. Ἐν Πινδ. Π. 3, 6 καί-
ται νῦν γ' ὠδυνία.
Ἀν-ὠδυνος (ὠδύνη), 2· ὁ ἄνευ ὀδόνης· 1)
ὁ μὴ ἔχων ὀδόνην Σοφ. Φιλ. 883· τὸ ἄνω-
δυνον = ἡ ἀναισθησία πρὸς ὀδύναν Πλούτ.
ἡθ. σ. 102· 2) ὁ μὴ παρέχων, μὴ προσδίδων
πόνον· φάρμακα, ἱατρ. Πλούτ. Ἀντ. 71·
καὶ ὁ καταπαδὼν τὸν πόνον, ἡθ. σ. 614·
ἐπίρ. «ἀνωδύνως τεχθῆναι τὸν Κικέρωνα λέ-
γουσι», Κικ. 2, ὅπου τινὲς γράφ. ἀνωδύνως·
Ἀνωθεν (ἄνω). ὁμωρ. ἀνωθα ἀπὸ ἰκάνω,
ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, περὶ τόπου καί-
μένου ὑψηλότερα· «πέτρως ἀνωθεν ἡνέβη»
Ξεν. ἀν. 4, 7, 13· ἐκ τῶν μεσογείων θοῦναι
1, 59· ἐκ τοῦ ὀγκανού, ὁ κερκάνος ἀνωθεν
ἀφίεται Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 14· πρὸς ἑνὸς
4, 75· καὶ περὶ τοῦ χρόνου, ἀνέκθετο, καί
ἀνωθεν = αἱ πρόγονοι Πλάτ. Τιμ. 19· «ἄνωθεν
ἄρχεσθαι» ἀπὸ τὰ παλαιὰ ἀρχίζειν Δημ. 21·

77. πρὸς Πλάτ. Φίλ. 44. «ἀνωθεν ἐπιχειρεῖν», νόμ. 6, 787. «ἐν τοῖς ἀνωθεν χρόνοις» Δημ. 1, 41. ἐκ νέου Δ. Χρυσ. 1, 601, «ἀνωθεν» ἵνατε κατὰ τὸ φαινόμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀνω π. χ. «θεοὶ ἀνωθεν ὄντες ὠφελοῦσιν», τ. 2, ἀνω ὄντες ἀνωθεν ὠφ. Ξεν. συμμ. 2, 7. οἱ ἀνωθεν = οἱ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, οἱ ἀπὸ τοῦτου πρὸς τὰ κάτω μαχόμενοι Θουκ. 7, 63.

Ἄνω-θέω (Ἰδ. ὠθέω). ὠθῶ πρὸς τὰ ἀνω, ἀνω ὠθῶ. «ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν» Ὁδ. ο, 553, κατ' Εὐστ. «ἀνωθήσαντες τὴν ναῦν ὠθῶν ἐν νοτίῳ, ὥστε πλεῖν», προσθέτων, «ἀνωθῆναι, τὸ ἀπὸ χθαμαλωτέρων ἀνάγειν εἰς ὑψηλότερον» - πέτραν-σηκῶν ὑψηλὰ Πλουτ. 9, 6. «-τὴν πόλιν εἰς τοὺς πολεμίους» Θουκ. 8, 93. παθ. Ἀριστοτ. προβλ. 23, 4. «μέσ. ἀπωθῶ, ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀνω-σάμενοι τι» Ἡρ. 7, 139.

Ἄνω-θήσεις, ἡ τὸ ἀνω ὠθῆναι, μετγν. Ἄνω-θήσι' ἀνυπονοήτως, ἀπροσδοκῆτως Ἡ-σύχ., Ὁδ. 8, 92.

Ἄνω-τίστος (οἶσμαι). 2. α) ἀπροσδοκῆτος, ἀνέκτιστος Ἰλ. φ, 39. 6) κεκρυμμένος, μυστηριώδης. «ὀνητοῖσιν ἀνωτίστων πολέων παρ' ὁδῶν ἀφραστότερον πέλεται νόου» Ὁμ. ἐπ. δ, Μόσχ. 2, 75. ἐπὶ ἀνωτίστος = ἀνυπονοή- τος Ἀπολ. Ρ. 3, 6. «σημα ἀμαλδόναντο, ἀνωτίστος χρόνιος» Ἀνθ. 7, 564. Ἄνω Ἡρ. 2, 66 = ἀνοιστός, ἐκ τοῦ ἀναφῆρω, «ἀνωτί- στος γενομένου ἐς Πυθίην» = ἀφ' οὗ ἀνηνέχθη τῇ Πυθ.

Ἄνω-θέρος (Ἰδ. ἀνόλεθρος), 2. μὴ ὑποκεί- ρενος εἰς ὀλεθρον Πλάτ. συγνὰ μετὰ τοῦ ἀ- θανάτου, Φαίδ. 88 καὶ μετγν. Ἐν Πaus. 10, 7. ὡς ἀν. π., ὡν ἡ θῆξις δὲν εἶνε θανατη- γόρος.

Ἄνω-λέως· ἰσχυρὸς Ἡσύχ.

Ἄνω-λος· 1) οὗτος Ἀσίου Στ. Βυζ. 2) πόλ. Ἀνδίας, κ. Ἀνωλοι, 6. Ἀνωλεις, αὐτ.

Ἄνω-μαλῆω· εἶμαι ἀνώμαλος Γρ. Νόσ. τ. 1, σ. 315.

Ἄνω-μαλῆς, 2. ἀνώμαλος, ὁ ἴδ. Θεόφρ. «ἀνωμαλίστέρω φωνή», μετὰ τοῦ τραχυτέρω Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 7, 1.

Ἄνω-μαλῆα, ἡ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀνωμάλου, -όδου, τόπων Πολύδ. 9, 41, Πλούτ. Ἀλεξ. 16. ἀνισότης Πλάτ. πολ. 8, 517. τὸ μὴ ὁ- μοιόμορφον, -περὶ τὴν σελήνην Πλούτ. Νομ. 18. καὶ περὶ τοῦ γαρκετήρος, μετὰ τοῦ τα- ραχῆ Ἰσοκ. 2, 6. τὸ ἀστατον Πολύδ. 6, 41. καὶ ἡ ἀδιαθεσία, ἀρρωστία Ἠλ. Λιβ. 7, 19. Παρά γραμ. τὸ μὴ ἀκολουθεῖν τὸν κανό- να πρὸς Πλούτ. Δίμ. Π. 17.

Ἄνω-μαλίζω· καθιστῶ ἀνώμαλον. «τὸ ἀ- νωμαλίσθαι τὰς πόλεις» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 11.

Ἄνω-μαλουργός· ἀνωμάλως κερμαίνων Ἡσύχ.

Ἄνω-μαλός, 2 (ὁμαλός) ὁ μὴ ὁμαλός, περὶ τοῦ ἰσάφους τὸ ὅποτον δὲν εἶνε ἐντελὲς ἐπιπεδόν, ἀλλὰ ποῦ μὲν εἶνε λείον, ποῦ δὲ τραχὺ Πλάτ. νόμ. 1, 625. ἄνισος, καὶ ἀνο- μαλίστης συγνὰ παρὰ Πλάτ. καὶ ἄλλ. «τὸ ἀνώμαλον» = ἡ ἀνισότης Θουκ. 7, 17. ἄδι- κος, ἀνεπεικής «ῥέθυμ' ἀπιστον τῆς ἀνωμά- λου»

λου τύχης» Παλλασ. ἐν Ἀνθ. 10, 96. Παρά γραμ. ὁ μὴ ἀκολουθεῖν τὸν γενικὸν κανόνα, ἀντιθ. ὁμαλός. - Παρὰ μετγν. καὶ ὁ ἀδιαθε- τῶν, κακῶς ἔχων ἐπὶ. - μάλως Πλάτ. Τιμ. 52.

Ἄνω-μαλότης, ἡ τὸ ἀνώμαλον, ἡ ἀνισό- της Πλάτ. Τιμ. 57, Πλούτ. ἡ σ. 892.

Ἄνω-μαλῶσαις, ἡ ἄνισος διανομή, - τῶν οὐσιῶν, ἀντιθ. «ἡ τῆς οὐσίας κοινότης» Ἀρι- στοτ. πολιτ. 2, 10.

Ἄνω-ωμος, 2. ὁ μὴ ἔχων ὠρους Σουδ.

Ἄνω-ωμοτί' ἀνευ ὄρκου, ἀντιθ. ὁμνόντα, «καὶ ὁμνόντες καὶ ἀνωμοτί» Ἡρ. 2, 118.

Ἄνω-ώματος (ὁμνῶμι), 2. ὁ μὴ ὁμόσας, «ἡ γλῶσσ' ὁμῶμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώματος» Εὐρ. Ἰππ. 612, Πλάτ. νόμ. 12, 918. ὁ μὴ δε- σμευμένος δι' ὄρκου, μὴ ὁρκισθείς - μάρτυ- ρες, δίκασται Ἀντιφ. 5, 12. - εἰρήνη Δημ. 19, 204, ἐν ἣ οἱ συνθηκολογοῦντες δὲν ὠρ- κίσθησαν.

Ἄνω-ωμόω· ἐπιθέτω ἐπὶ τῶν ὤμων Νίκη- τη. χρ. σ. 153.

Ἄνω-ωνις, ἰδος, ἡ ὄνωνις, ὁ ἴδ.

Ἄνω-ωνόμαστος, 2 (π. ἀνον.) οὐκ ἔχων ὄνομα, ἡ μὴ δυνάμενος νᾶ ὀνομασθῆ Ἀριστ. ὄρν. 1713, Εὐρ. Ἐκ. 705.

Ἄνω-ωνυμεί, ἡ μὴ ἀνωνόμως, ἀρχ. λξ.

Ἄνω-ωνυμία, ἡ τὸ μὴ ἔχειν ὄνομα Ἀρσ. 146.

Ἄνω-ωνόματος, π = τῷ ἔστω.

Ἄνω-ώνυμος (ὄνομα), 2. ὁ μὴ ἔχων ὄνομα, μὴ ὀνομασμένος Ὁδ. 9, 552, Ἡρ. 4, 45. ἀντιθ. «ὄνομα ἔχει» Πλάτ. Θεαγ. 123. «τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀνόνομον γενόμενον περιεδίδην» νᾶ τὸν ἀφήση νᾶ ἐκλείψῃ ἀνευ κληρονόμου τοῦ ὀνόματος Ἰσοκ. 19, 35. 60. ἄγνωστος, ἀσήμαντος, ἄδοξος - γῆρας Πίνδ. Ὀ. 1, 82. - πατρὶς Ἀριστ. θεσμ. 859, ἀντιθ. κλεινὸς Πλάτ. νόμ. 4, 721. «ἀν. καὶ ἄδοξος, ἀν- τιθ. «ἐνδοξος καὶ γνωρίμοι» Δημ. 8, 66. ἐπὶ ἀνωνόμως = ἀνευ ὀνόματος, μετγν.

Ἄνω-ωνις, ἡ ἀνωγή, βούλευσις Ἡσύχ.

Ἄνω-ώπιον, τό (ὀπή) τὸ ὑπεράνω τῆς θά- ρας μέρος, ἐν πλ. Πολύδ. 2, 63 καὶ Σουδ.

Ἄνω-ώπιστον· ἀόρατον, ἀπάρκτον (ἴσ. ἀ- τάρ.), ἀνεπίστροφον Ἡσύχ.

Ἄνώπολις· πόλ. Κρήτης, ἡ ἄλλ. Ἀραδὴν Στ. Βυζ.

Ἄνω-ρεπής, 2. ἄνω ῥέπων, μετγν.

Ἄνω-ρία, ἡ τὸ ἄκαιρον. «ἀνωρίην εἶναι τοῦ ἔτους πολυμῆται» = ἀκατέλληλος τοῦ ἔτους ὥρα πρὸς πόλεμον, χειμῶν Ἡρ. 8, 113.

Ἄνω-ρος· ἄωρος, πρόωρος, ἄκαρος Ἡρ. 2, 79.

Ἄνω-ρύφος, 2. ὁ μὴ ἔχων ὄροφον, - στεγὴ Λυκούρ. 350, Δ. Κῆσ. 37, 17.

Ἄνω-ρροθία (ροθίω), ἡ τὸ κύμα τὸ ἀνω- φούμενον μέχρι τῶν χειλέων τοῦ πλοίου Πολύδ. 2, 90.

Ἄνω-ρροπος, 2 (ἔσφ. σχημ. ἀντὶ ἀνάρρ.) ὁ ἄνω ῥέπων, χωρὶν Εὐστ. Ἡρ. σ. 185.

Ἄνω-ρρύσμαι· φωνάζω μὲ πολλὴν ὀλοα- γμόν, βᾶρυνος θρηνώ - πίνθος Μελ. ἐν Ἀνθ. 7, 468, Ἠλίοδ. Λιβ. 10, 16.

Ἄνω-φσαι, ἰων. ἀντὶ ἀνοσσαι, ἀόρ. τῶν ἀναφῆρων Ἡρ. 1, 157.

Ἀν-ωστικῶς δι' ἀνωθέτως Σ. Ἐμπ. πυρρ. 3, 69.
 Ἀνωστὸν ἔγκλητόν Ἡσύχ.
 Ἀνώτατος, 3, ὑπερθ. ἐκ τοῦ ἄνω, ὃ ὑψηλότερος τὰ ἀνώτατα Ἡρ. 2, 125 καὶ συγνὰ μτγν. συνήθ.
 Ἀνωτάτω, ὑπερθ. τοῦ ἄνω, οἱ ἀνωτάτω Ἡρ. 8, 23 καὶ μτγν.
 Ἀνωτεριχός, 3* εἰς τὸ ἀνώτερον ἀνήκων φάρμακα Γαλην.
 Ἀνώτερος, 3* συγκρ. ἐκ τοῦ ἄνω Ἀριστοτ. Ζ. 1, 2, 11* συνήθ.
 Ἀνωτέρω συγκρ. ἐπὶ τοῦ ἄνω Λίσχ. Πρ. 312 καὶ ἐπὶ μετὰ γεν. -Σάμου Ἡρ. 8, 132* «οἱ ἀνωτέρω πρόγονοι» οἱ ἀρχαιότεροι πρόγ. Πλάτ. Κρατ. 396.
 Ἀνωτός ἄ-ωτός, ὁ ἴδε.
 Ἀνω-φάλακρος, 2* ὁ ἄνω φαλακρὸς Πτολ. τετρ. σ. 143.
 Ἀν-ωφέλεια, ἡ ἔλλειψις ὠφελείας Δ. Λαέρ. 9, 78.
 Ἀν-ωφέλης, 2* μὴδὲν ὠφελῶν -γός Λίσχ. Πρ. 33, Εὐρ. Ικ. 251* βλαβερός, -τινὶ Πλάτ. Πρωτ. 334* ἐπὶ Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 1, 1.
 Ἀν-ωφέλητος, 2* α) ὃν δὲν ὠφελεῖται τις -γῇ Ξεν. Κύρ. 1, 6, 11* β) κατὰ Φρόν. Ιν Β. Ἀν. σ. 4, 24 «ἀνωφέλητος ἄνθρωπος» Εὐπολις μὲν ἴδιος ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου ἢ μὴ βουλομένου ὠφελῆσθαι οἱ δὲ πολλοὶ ἐπὶ τοῦ μὴ ὠφελῆν θέλοντος ἢ δυναμένου «ἀνωφέλης, «καὶ πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέλητ' ἐμοὶ τλάσῃ» Λίσχ. χο. 741* ὁ οὐδὲν ὠφελῶν, ἄχρηστος Σαρ. Ἀντ. 645* ὁ μάλιστα, Πλ. 1144.
 Ἀνω-φέρεια, ἡ ἢ πρὸς τὰ ἄνω φορὰ ἀνάντης τόπος, ἀνήφορος, ἀντιθ. τῷ «κατωφερὴς ῥοπή» Ἀλέξ. Ἀφρ. προβλ. 1, 92.
 Ἀνω-φερής, 2* ὁ πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος, ἀναβαλὼν «τὸ θερμὸν καὶ αἰ ὅσαι πασαι ἀνωφερεῖς» Ἀριστοτ. προβλ. 13, 5* -σίνος Ἀθην. 1, 32* καὶ ἔνερ. ὁ ἄνω φέρων Ἀριστοτ. φυσ. 4, 9* ἀνάντης, ἀνηφορικὸς, μτγν.
 Ἀνώ-φλιον (φλιά), τό τὸ ὑπέρθυρον, τὸ ἀντιθ. τοῦ κατωφλίου Σουδ.
 Ἀνώ-φαιτος, 2* ὁ πρὸς τὰ ἄνω βαίνων, ἀναβαίνων Φίλ. τ. 2, σ. 513.
 Ἀνω-φορέω φέρω ἄνω Εὐστ. Ἰλ. σ. 695. παθ. αὐτ. σ. 40 καὶ ἄλλ.
 Ἀνω-φόρησις, ἡ ἢ πρὸς τὰ ἄνω φορὰ, ἀνάσσει Εὐστ. ἔρ. σ. 139.
 Ἀνώ-φορος, 2* πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος «τὸ πόρ φύσει κοῦφον καθεστὺς ἀνωφορόν ἐστι» Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 10, καὶ μτγν.
 Ἀνωχμοῦν κλευστικόν Ἡσύχ.
 Ἀνωχρός ὁν. Ἰουδαίων Ἰώσ.
 Ἀν-ώχυρος, 2* μὴ ὠχυρομένος Ξεν. Ἀλγισ. 6, 6. Τὸ ἐν Ἰπποκρ. σ. 295 «χώρη ψιλὴ καὶ ἀνώχυρος», ἴσ. ἀντὶ ἄνδρος.
 Ἀξατίτις Ταϊνία τύπ. τῆς Ἀσιας. Σαρματίας Πτολ.
 Ἀξάλλα βοτάνη, «μεθερμηνευμένη θερμὸν» Χρυσέρμ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 100, 11.
 Ἀ-ξείνος, ἰων. = ἄξενος.

Ἀ-ξείνος, (καὶ Ἀξενος) τὸ πρὸς. ὄν. τοῦ Εὐξείνου Πόντου Πίνδ.
 Ἀξείος Ἀξείος, ὁ ἴδε.
 Ἀ-ξεν-άγητος, 2* ξένος ὅπ' οὐδενὸς ὄδη γοόμενος, μτγν.
 Ἀ-ξεν-αγώγητος, 2* τῷ προηγ. μτγν.
 Ἀ-ξενία, ἡ ἔλλειψις ξενίας, ἀφιλοξενία Στράβ. 17, σ. 802.
 Ἀ-ξενος, ἰων. καὶ π. ἄξενος, 2* μὴ φιλόξενος, ἀφιλόφρων πρὸς τοὺς ξένους Ἡσ. ἔρ. 713* καὶ ἄγριος Πλάτ. σοφ. 317. Καὶ περὶ χωρῶν καὶ θαλασσῶν, ἐπικινδύνων εἰς ἐξουσίας -ὄρμος Σαρ. Φιλ. 217, συγνὰ παρ' Εὐρ. Στράβ. καθ' Ἡσύχ. «ἄξενος» ἀνεπίκτοτος, καὶ παθ. «ἄξενος» οἱ μὴ ἔχοντες τὸν ξενιδοῦντα.
 Ἀ-ξιστος, 2* ὁ μὴ ἐξεσμένος, τραχὺς -πέτρος Σαρ. Οἱ. Κ. 19, καὶ μτγν. π.
 Ἀ-ξήραντος, 2* μὴ ξηρανθεὶς Εὐστ. ἔρ. σ. 130.
 Ἀξία (ἴδ' ἄξιος), ἡ ἄξια (ὡς καὶ νῦν), τιμὴ ἐνδὸς πράγματος -φορτίων Ἡρ. 4, 196* «ὁ κλασίων τῆς ἀξίας τοῦ δοῦλου κομίζεσθαι» Πλάτ. νόμ. 11, 936* «ἐλαττον τῆς ἀξίας» Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 11* 69. τίμησις, ἐκτίμησις τῆς περιουσίας Πολύδ. 2, 62, consensus. Ἐν γέν. τὸ ἐκάστῳ ἀνήκον, πρέπον ἀποτελεῖ τὴν ἀξίαν βασιλείας Ἡρ. 4, 201* περὶ τοῦ ἐπαίνου οὐ εἶναι τις ἀξιος «τῆς ἀξίας τιμῆς» Πλάτ. ἀπολ. 36* «τὴν ἀξίαν κομίζεσθαι», πολ. 10, 615, καὶ περὶ τῆς ποινῆς ἡς ἐγένετο τις ἀξιος «τὴν ἀξίαν λαβεῖν» Ἡρ. 7, 39* «προσάπτει ἐκάστῳ τῶν ἀμαρτημάτων τὴν ἀξίαν» Πλάτ. νόμ. 9, 876* «τὴν ἀξίαν ἀποτίνειν, δέχεται» Λουκ. ν. δι. 30, 1* ἄλ. 8* εὐχρηστέος. εἶναι αἱ φράσεις «κατ' ἀξίαν» ὡς ἀξίως, πρέπει Πλάτ. καὶ ἄλλ. «μὴ κατ' ἀξίαν τῆς οὐσίας ὠφελῆν τοὺς φίλους» -ὅχι κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα πρὸς τὴν περιουσίαν Ξεν. Κύρ. 8, 4, 32* «πρὸς τὴν ἀξίαν», 8, 4, 29* «παρὰ τὴν ἀξίαν» = ἐν ᾧ δὲν ἀξίζει Θουκ. 7, 77* «εὐ πράττειν» Δημ. 1, 23* -δεσποικόμενοι, 2, 28* προσίτι, «ὅτι τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτοῦ πεποίηκε», 2, 3, Εὐρ. Ἡρ. μ. 146* -ὡς τὸ ἀξίωμα, σοβαρότητι ἐμβροχία, «ἐπορεύετο μετὰ μεγάλης ἀξίας» Πολύδ. 39, 2* «οἱ ἐπ' ἀξίας» = οἱ τὰ ἀξιώματα φέροντες Λουκ. Νιγρ. 24* «παρὰ Στωϊκοὶ καὶ τὸ ἡθικῶς καλόν, τὸ ἀγαθόν. Παρὰ μτγν. ὡς τὸ ἀξίωμα, θέλησις, ἀπαίτησις, «κατὰ τὴν ἰδίαν ἀξίαν» Δ. Σικ. 14, 10, dignitas.
 Ἀξία, κ. ὄν. 1) θυγ. Κλυμένος Στ. Βυζ. ἀφ' ἧς ὠνομ. 2) ἡ πόλ. τῶν Ὀπουντίων Λοκρῶν, κατ. Ἀξείος, ὁ. Ἀξείας 3) φροῦριον ἐν Ἰταλίᾳ, κ. Ἀξιάτης, αὐτ.
 Ἀξί-αγέλητος, 2* ἀξιος ν' ἀγαπάται Κλ. Ἄλ. στρ. 4, σ. 612.
 Ἀξί-αγαστος, 2* ἀξιοθαύμαστος Ξεν. Λακ. 10, 2.
 Ἀξί-αγνος, 2* ἀγνότατος Ἰγνάν. πρὸς Ῥωμ. 12.
 Ἀξί-αγωνιστος, 2* ἀξιος ν' ἀγωνισθῇ πρὸς τινα Νικήτ. χρ. 3, σ. 60.
 Ἀξιάζω ἀξίζω Νικήτ. χρ. 16, σ. 322.
 Ἀξιάκηνς ποτ. Σαυατίας Πτολ.

Ἀξιό-ἀκουστος, 2^ο ὅστις ἀξίζει ν' ἀκούη-
ται. Ξεν. συμπ. 4, 43.
Ἀξιό-ακρόατος, 2^ο τῷ προηγ. τὸ ὑπερθ.
Ξεν. Λακ. 4, 2.
Ἀξιό-ἀπ-ήγητος, ἰων. 2^ο ἀξιό-ἀφήγητος
ἤρ. 1, 66.
Ἀξιό-ἀπό-λαυστος, 2^ο ὅστις εἶνε ἄξιος νὰ
τὸν ἀπολαύσῃ τις. Στοιβ. ἐκλ. 2, 118.
Ἀξιό-ἀφ-ήγητος, 2^ο ἄξιος ἀφ' ἡγήσεως
ἤρ. 1, 1 καὶ ἄλλ.
Ἀξιό-ἐλέητος, 2^ο ἄξιος ἐλέους, μτγν.
Ἀξιό-ἐν-τροπικός, 2^ο ὁ ἄξιος νὰ ᾖ ἀντικείμε-
νον φροντίδος, σεσάμου Κλ. Ἀλ. ἐκλ. σ. 997.
Ἀξιό-ἐπ-αίνετος, 2^ο ἄξιος ἐπαινεῖσθαι, μτγν.
Ἀξιό-ἐπ-αίνος, 2^ο τῷ ἀνωτ. Ξεν. Κύρ.
3, 3, 6 καὶ μτγν.
Ἀξιό-ἐπι-θύμητος, 2^ο ἐπιθυμητός, ἀρχ. λεξ.
Ἀξιό-ἐραστός, 2^ο ἀξιαγάπητος Ξεν. συμπ.
8, 14 καὶ μτγν. Πλούτ. ἡθ. σ. 84.
Ἀξιό-εὖρος, ἡ ἡ Δημήτηρ παρὰ τοὺς ἐν Σαμο-
θράκῃ Καθεύροις. Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. 1, 917.
Ἀξιό-ήκοος, 2^ο ἀξιάκουστος Σωκρ. ἐπιστ. 33.
Ἀξιό-θεός, 2^ο ἀξιοθέος, ὁ ὕψος.
Ἀξιό-θεωρός, 2^ο ἀξιοθέατος, ἐπιγρ.
Ἀξιό-μα, ἡ τόπ. ἐπὶ τῶν Ἀλλεων καὶ πόλ.
Περσίδος. Πτολ.
Ἀξιό-ἀριον, τό ὕποκ. τοῦ ἔπομ.
Ἀξιό-νη, ἡ πέλεκυς, τοσεοῦρι βιβλ. «ὁδοτο-
μὸς πέλεκυς» Ἠσυχ. ὁ τῶν μαχητῶν Ἰλ. ν,
612, ο, 711, ἤρ. 7, 64 καὶ ἐπόμε. χρῆται
μύλων εἰς τὸ σχίζειν ξύλα Ξεν. ἀν. 1, 5,
17, περὶ ξινάρι δὲ νῦν λέγεται ἡ στενὴ
οὐκαπάνη, δι' ἧς σκάπτομεν τὴν γῆν.
Ἀξιό-νη-φύρος, 2^ο φέρων ἀξίνην, Βυζ.
Ἀξιό-νιδιον, τό ὕποκ. τοῦ ἀξίνης Ἰώσ. ἰουδ.
πυλ. 2, 8, 9.
Ἀξιό-νο-κοπέω κόπτω δι' ἀξίνης, Βυζ.
Ἀξιό-νο-κράτημα, τό τὸ στείλειν τῆς ἀ-
ξίνης ζωνάρ.
Ἀξιό-νο-μαντεία, ἡ τὸ ἐξ ἀξίνης μαντεύ-
ειν Πλίν. 36, 19.
Ἀξιό-νο-πλάτεια, ἡ ἡ σμινύη, τὸ σκαφεῖον
ἤρ. σ. 345.
Ἀξιό-νο-πληκτός, 2^ο ὁ δι' ἀξίνης πληγείς
Σχολ. Ἰλ. α, 1.
Ἀξιό-αόλος, 2^ο ἄξιος αἵλου, ἀγώνιος, Βυζ.
Ἀξιό-οίωτος, 2^ο τοῦ ζῆν ἄξιος «ἐνόμι-
σαν οὐκ ἀξιοβίωντων εἶναι» = ὅτι δὲν ἀξίζει νὰ
ζῶσιν, ὅτι εἶνε ἀνυπόφορον Ξεν. Ἐλ. 4, 4, 6.
Ἀξιό-οὐάκρυτος, 2^ο ἀκρύων ἄξιος Σχολ.
ἤρ. Μιδ. 1221.
Ἀξιό-οι-ήγητος, 2^ο ἄξιος διηγῆσεως Εὐ-
σέβ. ἰστ. ἐκλ. 3, 30.
Ἀξιό-οδότης ἐπαξίως Κων. Καιρ. σ. 148.
Ἀξιό-ἐπι-τεοκτός, 2^ο ἄξιος νὰ ἐπιτύχῃ
τις αὐτοῦ ἱγνάτ. πρὸς Ῥωμ. σ. 69.
Ἀξιό-εργός, 2^ο ἄξιος νὰ ἐργάζεται «ἐπει-
σαν ἀξιοεργοὶ οἱ νεοσσοὶ γένωνται» Ξεν.
οἰκ. 7, 34.
Ἀξιό-ζήλος, 2^ο ἄξιος ζήλου, ἐπιφθονός
= ἐπιτάφια Ἀλ. Π. 1, 12, 64 ἐπὶ. - ζή-
λος = ζηλωτικὸς Σουτ.
Ἀξιό-ζήλωτος, 2^ο τῷ προηγ. Πλούτ.
Ῥακ. 20.

Ἀξιο-ζήτητος, 2^ο ζητήσεως, ἐριύνης ἄξιος
Εὐσέβ. εὐαγγ. πρ. σ. 255.
Ἀξιο-θάνατος, 2^ο ἄξιος θανάτου Σχολ.
Ἀισχ. Ἐπτ. 582, ἐξήγ. τοῦ πρόσμορος.
Ἀξιο-θαύματος, 2^ο ἄξιος θαυμασμοῦ
Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 4.
Ἀξιο-θέα 1) οὗς. Προμηθεύς, μῆτ. Δευ-
καλίωνος Τζέτζ. 2) Ἀτθίς, οὗς. Σωσιπλέους,
ἐπιγρ. 3) Φλιασία, μαθητρία Πλάτωνος καὶ
φιλόσοφος Δ. Λαέρ. 4) βασίλισσα Κύπρου,
οὗς. Νικοκλέους Δ. Σικ.
Ἀξιο-θέατος, ἰων. -θέητος, 2^ο ἄξιος θεός
ἤρ. 1, 14, 184, Ξεν. Ἐλ. 4, 5, 6 τῆς θε-
ωρίας, μελέτης ἄξιος, οἰκ. 3, 4 «τοῦτο ἀξ.
τῆς οἰκονομίας ἔργον».
Ἀξιο-θεός (θεός), 2^ο θεός ἄξιος Ἀλκίφρ. 3, 55.
Ἀξιο-θεός (θεός), 2^ο τοῦ θεοῦ ἄξιος, εὐσε-
βῆς Οἰνόμ. ἐν Εὐσεβ. εὐαγγ. πρ. 15, σ. 230.
Ἀξιο-θρηνός, 2^ο θρήνου, ἀκρύων ἄξιος
ἤρ. Ἀλκ. 907.
Ἀξιο-θριάμβευτος, 2^ο ἄξιος θριάμβου
Σουετών. Καλιγ. 47.
Ἀξιο-κατα-φρόνητος, 2^ο ἄξιος κατα-
φρονήσεως Ἰάμβλ. 6. Πυθ. σ. 206.
Ἀξιο-κέρσα μία τῶν Καθεύρων = Περσεφόνη
Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ.
Ἀξιο-κλέος, 2^ο κλέους, ἐπαινοῦ ἄξιος, μτγν.
Ἀξιο-κοινωνήτος, 2^ο ἄξιος κοινωνίας, ἄ-
ξιος νὰ εἰσαχθῇ εἰς κοινωνίαν, συμμετοχὴν
Πλάτ. πολ. 2, 371, νόμ. 12, 961.
Ἀξιο-κτητός, 2^ο ἄξιος νὰ ζητηθῇ, νὰ γεί-
νῃ κτήμας τινος «θυγατέρα ἀξιοκτήτητον ἐγ-
χειρίσας μοι» Ξεν. Κύρ. 5, 2, 10 καὶ μτγν.
= μισθὸς Θεοῦ. ἐκκλ. ἰστ.
Ἀξιο-λεκτός, 2^ο ἄξιος νὰ λεχθῇ, ἀξιό-
παῖνος Ἠσυχ. (ἀνθ' οὗ ἔσφ. γράφ. -λεπτον).
Ἀξιο-ληπτός, 2^ο ἄξιος νὰ ληφθῇ, εὐπα-
ράδεκτος Κύρ. Ἀλ. Ἠσ. 1, σ. 21.
Ἀξιο-λόγος, 2^ο ἄξιος λόγου, σημαντικός,
σπουδαῖος, καλὸς Πλάτ. συχνά - παιδεία,
νόμ. 7, 803, Θουκ. 4, 23, ὑπερθ. 1, 1, καὶ
ἄλλ. ἐπὶ. -γως Ξεν. ἀπομν. 1, 5, 5.
Ἀξιο-λογότης, ἡ ἀφ' ἧς οὐα. τοῦ προηγ.
ἐντιμότης, γλωσσ. Ἰπποκρ.
Ἀξιο-μάθητος, 2^ο ἄξιος νὰ τὸν μάθῃ τις
Ἰάμβλ. 6. Πυθ. 3, σ. 38.
Ἀξιο-μακάριστος, 2^ο ἄξιος μακαρισμοῦ
Ξεν. ἀπολ. 34.
Ἀξιο-μανεῖς δυνατώτεροι Ἠσυχ.
Ἀξιο-μαχός, 2^ο ὅστις δύναται ν' ἀγωνι-
σθῇ πρὸς τινά, ἔχει ἰσὰς δυνάμεις πρὸς μά-
χην - τινί, συχνά παρ' ἤρ. π, γ, 7, 157,
καὶ ἐπομ. ἀπὺρ. - ὑπομνῆται ἡρ. 7, 101
ἀπολ. 8, 63, Θουκ. 5, 60 καὶ ἄλλ. καὶ
μτγν. ὡς Πλούτ. Ἠσ. 4 - πρὸς τὸν τύραν-
νον, Τιμόλ. 1 - ἐπὶ. -γως Πλούτ. Σὺλ. 19.
Ἀξιο-μήρητος, 2^ο ἄξιος μνήμης Ἐκ-
φαντ. ἐν Στοιβ. ἀνθ. 48, 65.
Ἀξιο-μίσος, 2^ο ἄξιος μίσους Δ. Κάσ. 78, 21.
Ἀξιο-μίσητος, 2^ο τῷ προηγ. Πλούτ. ἡθ. σ. 18.
Ἀξιο-μίσος, 2^ο τῷ προηγ. «ἀξιομίσητον ἔθνος
τόδε», περὶ τῶν Ἐριυνων Ἀισχ. Ἐρμ. 344.
Ἀξιομίτης Ἀξουμίτης, ὁ ἰσός.
Ἀξιο-μνημόνευτος, 2^ο ἄξιος μνήμης

* τί δ' ἄξιόν μοι τηδε τυγχάνειν φυγῆς; " = τί ἔπραξα ἄξιον ἐξορίας, διὰ τί θὰ ἐξορισθῶ; Εὐρ. Μῆδ. 1124. 5) ἄξιος, ἀρμόζων, κατάλληλος· τῶν προγόνων Πλάτ. ἐπ. 12, 359. " τῶν προγεγονότων ἔργων" Πολύδ. 1, 75. ἄξια τοῦ Μαραθῶνος διανοεσθαι = διὰ τὴν ἔργα ἀρμόζοντα εἰς τὸν Μ. ἄξια τοῦ Μ. Πλούτ. Κίμ. 6. ἄξιόν ἐστιν· μετ' ἀπαρ. ἀξίζει τὸν κόπον, εἶναι δίκαιον, πρέπει, συγχὰ παρ' αὐτ. ὅπου ἀκολουθεῖ καὶ αὐτ. μετ' ἀπαρ. ἢ δὴ καὶ οὐκ αἰτίας σε τυχεῖν ἄξιον· Ξεν. Κύρ. 7, 5, 56. 7) παρ' ἐμπόρου, εὐθηνός, κατὰ τοῦ ἀττικῶν ἀντὶ τοῦ εὐωνοῦς Ἀριστ. ἐπ. 643. 670, σφ. 491, Λυσ. 22, 11. ἐπὶ. ἄξιος ἔχειν· Ἰσοκ. 4, 38. ἄξιος Ἀθηναῖος, ἐπιγρ. ἄξιο-σέβαστος· ἄξιος σεβασμοῦ Εὐστ. ἄξιο-σεβής, 2. τῷ προηγ. Εὐστ. ἄξιο-σεπτος, 2. σεβαστός Κ. Μαν. γρ. ἄξιο-σεπτος, 2. ἄξιος ἀξέψευς, μελέτης Ξεν. Ἐλ. 6, 1, 4. ἄξιο-σπουδαστος, 2. ἄξιο· σπουδῆς καὶ ἐπιμελείας Ξεν. Λακ. 10, 3. ἄξιο-στρατ-ηγικός, δι. γρ. ἀντὶ ἄξιο-στράτηγος Ἀρρ. ἀν. 4, 11, 6, Δ. Κασ. 41, 55. ἄξιο-στρατ-ηγῆτος, 2. ἀμφ. σχήμ. ἀντὶ τοῦ ἔπομ. ἄξιο-στράτ-ηγος, 2. ἄξιος νὰ ἦν στρατηγός Ξεν. ἀν. 3, 1, 24, Ἀρρ. 4, 11, 6. ἄξιο-τέκμαρτος, 2. παρέχων εὐστοχον ἀποδείξειν, συγκρ. ἄξιοτεκμαρτότερον τοῦ λόγου τὸ ἔργον· Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 10. ἄξιοτης, ἡ ἄξια. ἄξιο-τίμησις, ἡ· δίκαια τίμησις Σχολ. Ἀριστ. α. 281. ἄξιο-τίμητος, 2. τιμῆς ἄξιος, πολύτιμος Φιλ. τ. 1, σ. 461. ἄξιο-τιμος, 2. τιμῆς ἄξιος, πολύτιμος Φιλ. τ. 1, σ. 461, Ἀππ. σ. 874. ἄξιοπολις· πόλ. τῆς Κάτω Μοισίας Πτολ. ἄξιο-φανής, 2. ἄξιος νὰ φαίνεται, μτγν. ἄξιο-φίλητος, 2. ἀξιαγάπητος Ξεν. οἰκ. 10, 3, 5. ἄξιοχρη· Ἀστυόχρη, νόμψη, μήτ. Χρυσίππου ἐκ τοῦ Πέλοπος Σχολ. Πινδ. ἄξιοχος· 1) Ἀθηναῖος, φίλος Ἀλκιβιάδου Ἀνδ. πρόσωπ. τοῦ ὑπὸ τὸ ὄν. τοῦ Πλάτ. ὁμων. διαλόγου· 3) Μιλήσιος, πατ. Ἀσπασίας Πλούτ. ἄξιο-χρεως, ἴων. καὶ ἄξιο-χρεος, 2. πρὸς τὸ πρᾶγμα κατάλληλος, ἀρμόδιος· ἰκανός, ἐπιτήδειος, ἔχων τὴν ἀπαιτούμενην ἰδιότητα Ἦρ. 5, 111. ὅποσοι ἐπικαίριοι ἦσαν καὶ ἄξιοχρεώτατοι αὐτῷ ἐδόκουν, κοινωνοὶ εἶναι καὶ πόνοι καὶ ἀγῶνες· Ξεν. Κύρ. 7, 5, 71. αἰτίη· εὐλόγος, ἰκανὴ Ἦρ. 3, 35. πρόσφας, 1, 156. ἀσφαλής, πιστός, ἀξιοπιστος, ἰδ. περὶ μαρτύρων καὶ ἐγγυητῶν· ἐγγυητῆς Πλάτ. νόμ. 9, 914. ὅν. παρασκευή· ἀποσώρῃσα, σημαντικὴ (ἀσφαλῆς Σχολ.) Θουκ. 6, 21. πόλις· μεγάλη Θουκ. 1, 10, Πολύδ. 1, 30, ὅστις συχνὰ χρήται τῇ λέξει· ἄνδρας, φυλακή, 3, 5, 17. στρατόπεδος ἀξ. πρὸς μάχην, 1, 19. καὶ ὡς τὸ ἄξιος, -τινός, -α-

πληγῆσις Ἦρ. 5, 65. ἡ τιμήμα ἀξιοχρ. τοσοῦτων ἀδικημάτων· Δημ. 19, 131. ἴων μετ' ἀπαρ. Ἦρ. 4, 126, Θουκ. 5, 13, Δῆλ. 3, 27. ἔτι· πρὸς τι Πολύδ. 1, 19, Πλούτ. Κάισ. 56. Συγκρ. ἀξιοχρεώτερος Πολύδ. 4, 3. ἐπὶ. ἀξιοχρεός· ἰκανός· Μούχ. ἑπαξίως Θεόδ. Στουδ. σ. 602. ἄξιδω (ἄξιος)· 1) ἡγοῦμαι, θεωρῶ ἄξιον· α) περὶ τῆς τιμῆς, ἐκτιμῶ· ὁπόσας τιμῆς τὸ πωλούμενον ἄξιος· Πλάτ. νόμ. 11, 917. 6) περὶ τῆς ἀξίας, συνήθ. ἐπὶ καλῆς σημ. ὁυδέποτε οὐδενὸς ἀξιώσαντα ἑαυτὸν οὕτε καλοῦ οὕτε γενναίου πράγματος· Πλάτ. Ρογγ. 485. θυγατρός Ἦρ. 9, 111. " ἑαυτὸν τῶν καλλίστων· Ξεν. ἀν. 3, 2, 7. ἀξιοῦσθαι τῶν μεγίστων, 2, 2, 20. τιμωρίας, Ἐλ. 2, 3, 17. ἄξιοθῆναι λόγου· Ἀμφ. ἐν Ἀθην. 6, 224. καὶ μετ' ἀπαρ. ὅν ἡ πόλις ἀξιοῖ αὐτῆς προστάταν· Πλάτ. Ἀσχ. 197. ἄξιοῦμενος ἑπαχοῦσιν· Ἦρ. 5, 106. " ἑαυτὸν γαμβρὸν αὐτοῦ γενέσθαι, 6, 126. ἄξιοῦντες καταλύσειν· Πολύδ. 4, 47. αὐτῶ καὶ μετὰ μέλ. ἀπαρ. ἰδ. παρὰ μτγν. ὡς Ἀρρ. Δ. Ἀλ. 2) ἄνευ γεν. τιμῶν, ἐκτιμῶ, (στικμάρω χυδ.) τραγ. -τινὰ προσθέγμαισι Ἀσχ. Ἀγ. 877. πρβλ. οὐ γὰρ ἤξιον τοὺς μηδόνες· Σοφ. Ἀλ. 1114, Εὐρ. Ἐκ. 317. ὅμως ναίσις ἀξιοῦσθαι· ὅτι ὁμεινάλων πανηγυρίζεσθαι, Ὦρ. 1210, καὶ Δ. Χρυσ. 2, 43. 3) μεθ' ἑπομ. ἀπαρ. θεωρῶ ὀρθόν, δίκαιον, συγχὰ παρὰ Ξεν. Κύρ. 2, 2, 17. καὶ παθ. Πινδ. Ν. 10, 39. ἑπαχοῦσιν ἀξιοῦμαι· Ἦρ. 5, 106. καὶ μέσ. Ἀσχ. Ἀγ. 361. ὅν. θέλω, καὶ, ἐάν τις μετὰ πεποιθήσεως θέλῃ νὰ πράξῃ ἄλλος τι, αὐτὸ θεωρῶν αὐτὸ ὡς κατάλληλον, ἀπαιτῶ· οὐκ ἀξιοῦσθαι δοῦλοι ἀλλήλων εἶναι· Πλάτ. Μενεξ. 239. ἄξιώ ὁμᾶς διδάσκειν, ἀπολ. 19. οἱ νόμοι οὐδὲ τοὺς δούλους ὑδρίζεσθαι ἀξιοῦσιν· ἀπαγορεύουσι Δημ. Μειδ. 14 (πρβλ. τὰ ὑπὸ Βουτιάν. ἐν Ind. Midian. συλλεγόμενα παραθέγματα)· φάρμακον παρὰ τινος· αἰτῶ, ζητῶ Πλάτ. πολ. 3, 406. μέσ. οὐκ ἀξιοῦμαι· ὅν θεωρῶ ἑμαυτὸν ἄξιον Ἦρ. 7, 16. τὸ θεωρῶ κατώτερον τῆς ἀξίας μου, 1, 199. 4) παραδέχομαι, πιστεύω, διατείνομαι, δισχυρίζομαι· ἀξιώ ἀδικέσθαι· Ἦρ. 6, 87. ἀξιώ μὴ διὰ τοῦτο ἀτυχεῖν ὡς ὀλομαι· Πλάτ. Φαίδρ. 230, Ἀριστοτ. συγχὰ καὶ μτγν. Σπαν. ἑπεται ἴν α Δημ. περὶ στεφ. 155. ὅπως, Μειδ. 121. ἄξει· ὁμνητος, 2. ἄξιος ὁμνεσθαι, μτγν. ἄ-ξίφει· ἄνευ ἑξους Ἦρ. ἐκμ. σ. 257. ἄ-ξίφος, 2. ὁ μὴ ἔχων ἑξος· ὁδός Λυδ. 50. ἄξι· φυλλός, Ἀσχ. Ἀγ. 684, καιν. γρ. ἀντὶ ἀξί-φυλλός, ὁ ἴδιος. ἄξι-ὠλεθρος, 2. ὠλεθροῦ ἄξιος Προλόπ. Γοτθ. 4, 30. ἄξίωμα, τό· 1) ἡ ἐκτίμησις· ἀξία, ὑπόληψις, σπουδαίτης· φιλοσοφίας Πλάτ. πολ. 6, 495, συμπ. 220. πρβλ. Ἐπρ. ἰκ. 490, Πλούτ. Νομ. 2. εἶναι ἐν ἀξίωματι ὁπό τινας· ἀπολαύειν τῆς ὑπολήψεως τινος Θουκ.

νοί· Ὀδ. σ. 304· ὡς σημειῖται ἐνθυμίασι Δίαχ.
Ἀγ. 951· καὶ αὐτὸ τὸ ἀδόμενον ἄσμα συ-
γνῆ, ἴδ. ἐν Πινδ. (-ἀγάρβεγκτος, γλυκεῖα,
θεοφόρος, ἡμερτός, μαλθακός, μαλθακώφω-
νος, μελίγδοπος, μελίκομος, μελίφογγος).
καὶ ἡ ἐπὶθεσις τοῦ ἄσματος, π. χ. περὶ
τῆς Κλυταίμνηστρας, «στουγερὴ δὲ τ' αἰοδῇ
ἴσασ' ἐπ' ἀνθρώπων» (Ὀδ. ω, 199· δδ. ἐν
γίν. φήμη, λόγος).

Ἀοιδή· μία τῶν Μουσῶν Παυσ.

Ἀοιδιάω, π. = αἰδῶ Ὀδ. ε, 61.

Ἀοιδικός, 3· ᾠδικός Σχολ. Ἑρμ. 7, 3.

Ἀοιδίμος, 2· ὁ ᾄδόμενος, ἀεινῶντος, δια-
δόχτος ἐπὶ καλῆς σημ. περίφημος Ὀμ. δμν.

Ἀοιδία, 299, Πινδ. πολλάκις, «γὰρ ὁμφα-
λός», Π. 8, 62 (αἱ Ἀθῆναι καλοῦνται οὕτως
ἐν ἀπ. 46 καὶ συγνῆ παρὰ μτγν.) - κλέος

Ἀνθ. παρ. 271· προσέτι, «αἰοιδίμος ἔργοις»

Σχολ. Ἀριστοτ. 1, 20· πρβλ. Ἑρ. 2, 79,

καὶ Λουκ. Νιγρ. 8, «Δελφὸς αἰοιδίμους γε-
νέσθαι», Ἀλεξ. 8, καὶ μτγν. καὶ ἐπὶ καλῆς

σημ. Ἰλ. ζ, 358.

Ἀοιδό-θέτης, ὁ· ὁ ποιῶν ᾠδὰς Ἀρχίμ.

ἐν Ἀνθ. 7, 50.

Ἀοιδό-μάχος, 2· ὁ μαχόμενος πρὸς ἄλ-
λον μὲ ποιητικὰ χωρία Λουκιλλ. ἐν Ἀνθ.

11, 140.

Ἀοιδό-πόλος, 2· ὁ περὶ ᾠδὰς ἀναστρεφ-
όμενος, ὁ ποιητής Ἀντ. Θ. ἐν Ἀνθ. Πλαν.

75, Ἰούλ. Αἰγ. ἐν Ἀνθ. 7, 594.

Ἀοιδός (αἰδῶ), 2· ᾄδων, ᾠδικός· «ἀνὴρ
αἰοδός» Ὀδ. γ, 267· περὶ τῆς ἀηδόνος, «ἀ-
οιδὸν ἱδοῦσαν» Πσ. ἔρ. 206· «θεαὶ αἰοδοί»

Ἀισχ. ἰκ. 676· καὶ συγκρ. Διοσκ. ἐν Ἀνθ.

11, 195· ὑπερθ. «Μουσάων ὄρνιθες αἰοδού-
νται πετεινῶν» Καλλιμ. Διηλ. 252, κατὰ μί-
μησιν τοῦ Εὐρ. Ἑλ. 1109, ὅπου ἡ «ἀηδὼν

αἰοδούσῃ ὄρνις» ὀνομάζεται· πρβλ. Θεόκρ.

12, 7· «ὥσπερ αἰοδούσταν» Ἀεων. Ἀλ. ἐν

Ἀνθ. 6, 328. Καὶ παθ. καθ' ἑαυτῆς· «αἰοι-
δοῖ» περιόδεται, ὀνομαστοί· «Πέργαμος ἀ-
οιδότερη» = μᾶλλον ᾄδουμένη, περιφημότερα

Ἀρκεα. ἐν Ἀνθ. παρ. 10. Συνηθ. ἀπὸ τοῦ

ὀμ. καὶ ἔξ. παρὰ ποιηταῖς, «ὁ αἰοδός» =

ὁ ᾄδων (τραγουδιστής) καὶ ποιητής καὶ θηλ.

ἢ αἰοδός· Θεόκρ. 15, 97· καὶ ἡ Σφίγξ ὀ-
νομάζεται «σκληρὰ αἰοδός» Σοφ. Οἰ. τ. 36

καὶ Εὐρ. Φοιν. 1545, κατὰ τὸν Σχολ. διότι

τὸ αἰνίγμα αὐτῆς ἐπρότεινεν εἰς στίχους. -

ἐν δὲ Σοφ. Τρ. 996 μετὰ τοῦ «χειροτέχνης

ἐκτορίας» σημαίνει τὸν δι' ἐπιπῶν ἑραπεύ-
οντα, ἄλλως ἐπιπῶδός· «αἰοδός» ᾠδός, κίθι-
κῶδός, καὶ ὁ ποιητής καὶ ὁ θρηνηπῶδός, ὁ

ἐκδοῦχος, σπᾶδων· Ὀμ. χ.

Ἀοιδούσῃ, ἢ· αἰοδῇ Γρ. Ναξ.

Ἀοιδό-τόκος, πηγῇ· ἡ ᾠδὴς τίπτουσα

Νίστα. ἐν Ἀνθ. 9, 364.

Ἀ-οίκτητος, 2· ἀκατοίκτητος, μὴ δυνάμενος

να κατοικηθῇ, «- καὶ ἔρημος Λιβύη» Πρ. 2,

34· «ἐξ ὅπου τὴν ἄρκτον αἰοίκτητα», 5, 10 -

πόλις Πλάτ. νόμ. θ, 778· -χώρα Ἰσοκ. 4,

148. Καὶ περὶ ἀνθρώπων, ὁ μὴ ἔχων οἰκίαν,

αἰοίκτης· Δημ. 45, 70· ἀν-οίκτητος ἐν τῷ

Πρ. καὶ ἀλλαχούτιναι δι. γρ. φαίνεται ὁμοίως

ὅτι τὸ δίγαμμα διετηρήθη πολλὸν χρόνον
ἐν τῷ αἰκῷ.

Ἀ-οίκος, 2 (σπαν. ἀνοίκος) 1) ὁ μὴ ἔχων

οἶκον, ἰδίαν οἰκογένειαν, μετὰ τοῦ ἀν-
στικός· Πσ. ἔρ. 600· καὶ ἄπειρα Πλάτ.

Φαίδρ. 240· δδ. πένης, πτωχός, σαρπ. 203·

«χωρὸς αἰοίκος», περὶ ἐξορίστων Σοφ. Τρ.

299, ἀντίθ. τῷ οἰκητικῷ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1,

1· 2) ὁ μὴ κατοικήσιμος, ἀκατοίκτητος·

«προσκόσσαντες τὴν ἑσῶ αἰοίκον εἰσοίκτησιν»

Σοφ. Φιλ. 534.

Ἀ-οίμος, 2· μὴ ἔχων οἶμον, ὀδόν, «ἔπο-
ρος, ἡ ἀληθὴς ἢ ἀπρόστατος» Πσ. γ.

καὶ πρὸ αὐτοῦ, «οἶμον» ἀπόρρητον, ἐκ τοῦ οἶμ-

Ἀ-οινέω· δὲν πῖνον οἶνον Ἰπποκρ. σ. 490.

Ἀ-οινία, ἡ· ἀποχὴ οἶνου Σοφ. 15, σ. 706.

Ἀ-οίνος, 2· ὁ ἀνευ οἶνου, περὶ τοῦ ἀνθρώ-
πων, οἵτινες δὲν πίνουσιν οἶνον, καὶ περὶ τῶ-

πων οἵτινες δὲν παράγουσιν οἶνον Ξεν. Κύρ.

6, 2, 26. 27· οὕτω «κρήνη νηφαντικὴ καὶ

αἰοίνος» Πλάτ. Φιλ. 81· - χοαί, θυμώματα

= θυσίαι ἐν αἷσι δὲν σπένδονται οἶνος Ἀισχ. Εὐρ.

107, 822, οἷας λαμβάνουσιν αἱ Εὐμενίδες, αἱ

ὁποῖαι διὰ τοῦτο καλοῦνται καὶ αὐταὶ αἰοι-
νοὶ Σοφ. Οἰ. Κ. 100· - συμπίσις, ἐκάλει ὁ

θεοφράστας παίζων τὰ κούρεα Πλούτ. αἰθ.

σ. 679· μέθη = ἡ ἀνευ οἶνου γινόμενη, ἡθ.

σ. 716· καὶ συγκρ. «τροφή αἰοινότερα» = μὲ

ὀλιγώτερον οἶνον Ἀριστοτ. πολ. 7, 15, 1.

Κατὰ Β. Ἀν. σ. 413 «αἰοίνος, ἐπὶ τῶν μὴ

γεγυμνασμένων οἶνω καὶ ἐπὶ τῶν μὴ ἐ-
χόντων».

Ἀοῖα· δένδρεα κοπτόμενα καὶ ἀνατιθίμενα

τῇ Ἀφροδίτῃ, ὡς ἱστορεῖ Νάσανδρος, πρὸς

ταῖς εἰσόδους Πσ. γ.

Ἀ-οκνία, ἡ· ἔλλειψις ὄκνου· - πόνων = τὴ μὴ

φείδεσθαι τοὺς πόνους Πλούτ. ἡθ. σ. 129 ἐκ

τοῦ Ἰπποκρ. Πολυδ. 3, 120.

Ἀ-οκνος, 2· ὁ ἀνευ ὄκνου, ὁ μὴ ἀκνηρῶς,

δραστήριος, ἐνεργητικὸς Πσ. ἔρ. 683, Σοφ.

Ἀγ. 560· - βλάβη, Τρ. 839 = ἀμείλλητος Σχολ.

ἀντίθ. τῷ μελλήτης Θουκ. 1, 70· «προθυ-
μία ἀοκνοτάτη», 1, 74· ἔτι, «δύναμις, στρα-
τηγός Πολυδ. 1, 155. 178· ἐπὶ, «εἰπὼν τε

ἀόκνως ὁτιοῦν, ὡσαύτως δὲ καὶ πρᾶξαι»

Πλάτ. νόμ. 1, 649.

Ἀολλήδην (ἐπὶ τοῦ ἀολλῆς)· σωρηδόν,

Ἀπ-αγκαλιζομαι, δ. γρ. ἀντιπαγκαλ.
ἐν Εὐρ. Πρακτ. 42.

Ἀπ-αγκυλῶν κάμπω, λυγίζω - χείρα
Ἄθην. 15, 667.

Ἀπ-αγκωνίζομαι ἀπωθῶ με τοὺς ἀγκώ-
νας Φιλόστρ. 6. Ἀπολλ. 6, 11-ὁ αὐτὸς λέ-
γει· «ἀπηγωνισμένη τῇ γλώττῃ καὶ γυμνῇ
διετείνατο» = θρασείως καὶ ἀπροκαλύπτως,
βί. σοφ. 2, 1· «ἀπαγκωνισμένοι ἐκτείναν-
τες τοὺς ἀγκῶνας» Πούχ.

Ἀπ-αγλαίζω· στερῶ τῆς ἀγλαίας, τοῦ στο-
λισμοῦ· «μηδὲ κομῶν τὴν βασινὴν κοῦρην
πάνπαν ἀπαγλαίσει» Ἀγαθί. ἐν Ἀνθ. 5, 220.

Ἀπ-αγμα, τό, ἔστι τὸ ἀπαγμα κάταγμα
κατὰ τὸ τῆς διαρθρώσεως χωρίον γιγνόμενον·
Ὁρειδ. καταγ. σ. 86· «ἀπαγμα δὲ τῶν ἱα-
τρῶν ἴδιον ὄνομα ἔστι· εἰσθῆαι δὲ οὕτω πρὸς-
αγορεύειν, ὅταν ἀποκαυλισθῇ τι πέρας ὁ-
στοῦ, καθ' ὃ διαρθροῦται μάλιστα» Γαλην.
τ. 10, σ. 143.

Ἀπ-αγνίζω, ἰων. = ἀπαγνίζω Ἰπποκρ.

Ἀπ-αγνυμι (ἴδ' ἀγνυμι)· ὁραδύ· «ἐν δὲ τῇ
κατ' ἀγκῶνα διαρθρώσει ποτὲ μὲν τὸ τοῦ πῆ-
χεως ὅσπου ἀπαγνυται, ποτὲ δὲ τὸ τοῦ βρα-
χίονος· Ἀπάγνυται δὲ ὁ πῆχυς κατὰ τρεῖς
ἐαυτοῦ τρόπους» Ὁρειδ. καταγ. σ. 86· πρὸς
ἀπαγμα.

Ἀπ-αγυράζω· ἐξαγοράζω, γλωσσ.

Ἀπ-αγύρευμα, τό· ἀπαγόμενοι, ἀντίθ.
τῶν πρῶταγμα Πλούτ. ἡθ. σ. 1037.

Ἀπ-αγορεύσιμος· ὁ ἀπαγορεύων, μετν.
Ἀπ-αγόρευσις, ἡ 1) τὸ ἀπαγορεύειν, ἐμ-
ποδίζειν ἀπὸ τινος πράξεως, ἀπόρρησις ἄλλως,
μετν. 2) ἡ κόπσις, ἐξάντησις σωματικῶν
δυνάμεων Πλούτ. Ἄντ. 45, Λουκ. γυμν. 37.

Ἀπ-αγορευτικός, 3· ὁ ἀπαγορεύων, κω-
λύων Πλούτ. ἡθ. σ. 1037· ἐπίρ. -κως Σχολ.
Ἰλ. ι, 309.

Ἀπ-αγορευτός, 3· ἀπογνωστός Λουκ.
Ἑρμωτ. 47.

Ἀπ-αγορεύω (ἀγρ. ἀπηγόρευσα Πλάτ.
Θεαιτ. 200, συνηθ. ἀπειπαν, παρκ. ἀπηγό-
ρευκα Λουκ. συνηθ. ἀπειρήκα, μέλ. ἀπερῶ)
1) ἐμποδίζω, λέγω νὰ μὴ γείνη τι, ἀποτρέ-
πω ἀπὸ τίνος πράξεως, - τινὸς Στοδ. ἀνθ.
44, 12, Ἦρ. 3, 124· «- Σκόθοι μὴ ἐπιδαί-
νειν», 4, 125, οὕτω πολλάκις μετὰ τοῦ μὴ
καὶ ἀπαρ· Ἀριστ. Ἀγ. 169, Λισίν. 1, 10,
Πλάτ. Πρωτ. 334· «-μηδὲνα βάλλειν» Σεν.
Κύρ. 1, 4, 14· οὕτω πάντοτε καὶ παρὰ Δημ.
- ὅπως μὴ Πλάτ. πολ. 1, 339· - τί Ἀρι-
στοτ. πολιτ. 7, 15, 6· - τινί τὴν στρατείαν
Πλούτ. Ἀράτ. 35· 2) παραιτοῦμαι τι, τὸ
ἐγκαταλείπω, «- τῷ κατὰ θάλατταν πολέ-
μῳ» Πλάτ. Μενεξ. 245· - πρὸς κρύους Λουκ.
γυμν. 24· - πρὸς πόνον Πλούτ. Κορ. 3· -
εἰς στρατείαν, Ἀλεξ. 47· μετὰ μετγ· «οὔτε
λίγων οὔτε ἀκούων ἀπαγ.» = εἰς εἰς πλέον
ἐπὶ θάλασσαν, εἰς δύνανται Σεν. κυν. 1, 16· ὁ-
πον μεταδίδαι πανταχοῦ εἰς τὴν σημ. 3)
ἀμύδω, ἀποκάνω, ἀπαυδῶ Πλάτ. Θεαιτ.
200· - ἡ τιμή, πολ. 8, 568· «ὕπο πόνων ἀ-
παγορεύοντες» = ἐξηγητημένοι, καταβεβλη-
μένοι ἐκ τῶν κόπων Σεν. ἀν. 5, 8, 3· συγνῶ

μετν. ἰδ. Λουκ., πολλάκις μετὰ μετγ· - ἐσθλῶν
Κρον. 22· Καὶ περὶ πραγμ., «τὰ ἀπαγ-
ρευόμενα» = τὰ ἐκ τῆς χρήσεως φθαρέντα, ἔχρη-
στα γενόμενα Σεν. Κύρ. 6, 2, 33.

Ἀπ-αγορία, θωρ. ἡ· ἀπηγορία, ἀπαγορεύ-
σις Πίνδ. ἀπσ. 87.

Ἀπ-αγορεύω, δδ. «ἀπαγορεύεις ἀπαρι-
θούς» Πούχ.

Ἀπ-αγρίδιω· ὡς τὰ πολλά παθητ. καθιστῶ
ἀγρίαν, ἀγρίαν νὰ γείνη ἄγριος, περὶ ἑλόν
Πλάτ. πολιτ. 274· περὶ φουτῶν Θεοφρ. 1, φ.
8, 8, 2· καὶ περὶ ἀνθρώπων ἰδ. κατὰ τὴν ἔξω-
ρικὴν φύσιν, «καὶ μὴ μ' ἔκω δέσαντες ἐκπλαγῆς
ἀπηγρίωμένοι» Σοφ. Φιλ. 226· ἀγρίομαι
πικραίνομαι Πλούτ. Τιμολ. 4, 11.

Ἀπ-αγρίωσις, ἡ· μεταβολὴ εἰς ἀγρίαν κα-
τάστασιν Θεοφρ. 1, φ. 4, 5, 6.

Ἀπ-αγροικίζω· καθιστῶ ἀγροίαν, χωρὶς
κόν, παθ. γίνομαι χωρικός, μετν.

Ἀπ-αγρος· ἀτυχής περὶ τὰς ἀγροὺς Πούχ.
Ἀπ-αγρονίζω 1) κρεμῶ εἰς τὴν ἀγρόνην,

πνίγω διὰ τῆς ἀγρόνης Ἀνθ. 11, 111, δ.
Λαέρ. 6, 52· 2) λύω ἀπὸ τῆς ἀγρόνης· «ἀ-
πολύει ἄν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστάς, ἀπηγρόνισα
τε αὐτὸν καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς» Λουκ.
Λεξιφ. 11.

Ἀπαγχομένη· ἐπίθ. Ἀρτῆμιδος ἐν Καφύαις
Πaus. 8, 23, 7.

Ἀπ-άγω· ἀπαγχορίζω Ὁδ. τ, 230· ἐν
ἡγν. βισανίζω· «ὁ μάλιστα μ' ἀπάγχει» Ἀ-
ριστ. σφ. 686· - Μία· ἀπαγχορίζομαι, κρε-
μιστ. σφ. 975, Ἀνδοκ. 1, 125,
Σεν. Κύρ. 3, 1, 25· ἀπάγασθαι Ἦρ. 7, 232·
ἀπαγχαίμην Ἀριστ. νεφ. 776· - ἐκ τῶν ἀν-
δρῶν Θουκ. 3, 81, Λισγ. ἰκ. 480.

Ἀπ-άγω (ἴδ' ἀγῶ) 1) ἄγω, φέρω μακρὰν,
ἀπομακρύνω· «νόστον ἀπήγαγε» Ὁδ. δ, 239·
«ἀπὸ τοῦ τείχεος ἀπήγαγε τὴν στρατιάν»
Ἦρ. 1, 164, Θουκ. 1, 28· «- ἀπὸ τῆς πό-
λεως στρατεύμα» Σεν. Κύρ. 7, 5, 1· καὶ

πολλ. ἄνευ τοῦ στρατιᾶν, ἀποσύρομαι π.
Παρ· Ὁμ. χάνεται σπεῖδον ὅλως ἡ σημ. τῆς
προθ. «βόας ἀπάγειν» = ἄγειν, φέρειν (ἐκ τῆς
ἀγέλης) τοὺς β. Ὁδ. σ, 278· 2) ἄγω, φέρω
ὀπίσω, ἐπαναφέρω οἰκαδε Ἰλ. σ, 326· «οἰ-
καδε Ὁδ. σ, 436, Πλάτ. νόμ. 12, 943· «ἀπα-
γεῖν ὀπίσω» Ἦρ. 9, 117· 3) ἀποφέρειν, εἰσφε-
ρειν, τελῶ, δίδω· «τι εἶμαι ὀποχρεωμένος»
φόρον Ἀριστ. σφ. 707· - δασμὸν Σεν. Κύρ.
5, 3, 25· Ἰππους, 4, 5, 35· «ὁ δὲ δὸν ἀπα-
γαγεῖν οὐκ ἀπέπεμπον» Θουκ. 5, 53· πρὸς
ἀπαγνέω. Ὁμ. «-θεωρεῖαν εἰς Ἀθλῶν» Πλάτ.
Φαίδ. 58· 4) ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ τῶν

Ἀθηναίων, κατηγορῶ, ἡ τὸν φωραθέντα εἰς
ἔργον, ἡ δημοσίᾳ κακουργουμένη ἄγος εἰς τὰς
ἀρχὰς καὶ φυλακίζω· «ἀπάγειν κλέπτην ἐκ
αὐτοφώρῳ εἰληφῶς» Δημ. 45, 81· - λωπαυ-
τὴν Λυσ. 13, 68· - γόνης Πλάτ. Μεν. 80· «ἐν
τῇ ἀπαχθῇ τῶν γονέων κακώσεως ἰσχυ-
κὼς» Δημ. 24, 105· καὶ μάλλον ὠρισμῶναι

- εἰς δεσμωτήριον Λυσ. 12, 25· «εἰς φυλακὴν
Πολύδ. 5, 15, 16, 38· ἐν γέν. σύρω δικαίῳ
«- μετὰ βίας εἰς οἶκον», 12, 16 (πρὸς Ἀρ-

πορ. «ἀπάγασθαι δ' ἐπὶ τῶν κακούργων. Ἀ-
πάγαντο δὲ πρὸς τοὺς ἑνδεκά». «ἀπαγαγεῖν
τοὺς ἑνδεκά». Δημ. 24, 113. ἄγω εἰς τὴν κα-
ταδίκην, εἰς θάνατον, - τὴν ἐπὶ θανάτῳ, δηλ.
ὄδον, καὶ ἀπολύτως, 19, 279. 5) ἐκτρέφω,
ἀπομακρύνω ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἰδ. διὰ
σοφιστικῶν, - ἐπὶ τοὐναντίον Πλάτ. Φαῖδρ.
202. «ἀφ' οὗθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος». Αἰσχίν.
3, 100. - ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως Δημ. 19, 242.
«- τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τῶν πεπραγμένων εἰς
γλῶτταν», 54, 13. πρβλ. προσέτι Θουκ. 2,
59 ἐν τῇ 6) ἀπὸ. οὐκ συμπληρωτέον τὸ
ἐαυτὸν, ἀπέρχομαι Ξεν. Κύρ. 7, 2, 5,
πρβλ. ἀπαγε. - Μέσ. δι' ἐαυτὸν, ἢ μεθ' ἐαυ-
τοῦ ἀπάγω Σοφ. Φιλ. 1018. «- οὐκείας καὶ
χρήματα» Ξεν. ἀν. 6, 4, 1. - νεκρούς, Ἐλ.
4, 4, 13. ἰδ. λαμβάνω εἰς γυναικα, - κόραν
Πίνδ. Π. 4, 123. - παρθένον Ἦρ. 1, 196. - γυ-
ναῖκα Ξεν. Κύρ. 3, 1, 37.
Ἀπ-αγωγή, ἢ 1) τὸ ἀπάγειν, ἀπομακρύν-
ειν - τοὺς στρατεύματας Ξεν. ἀν. 7, 6, 5.
τὸ ὄφρην ἰδ. εἰς τὸ δεσμοτῆριον Πολύδ. 5,
27 2) τὸ τελειν τὸν φόρον Ἦρ. 1, 6, 27.
ἰδ. 3) ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ τῶν Ἀθηναί-
ων, εἰδ. εἰκός. «ὅταν τις δὲ ἐστὶν ἑνδείξα-
σθαι μὴ παρῶντα, τοὺς παρῶντα ἐπ' αὐτο-
ν ὡρῶν λαβὼν ἀπαγωγή» Πολυδ. 8, 49, ἐν ἣ
οὐ κακοφρογί ἔνευ ἐτέρου ἐρρίπτοντο εἰς τὸ
δεσμοτῆριον καὶ παρεδίδοντο τοὺς ἑνδεκά-
τοὺς ἑλᾶδαν π. χ. χώραν ἐν πάσῃ κλοπῇ
ὁπρὸς τὴν εὐνοσίαν 50 ὄραμας. «ισχυρίζεσθαι
ὅτι αὐτοφώρῳ τῇ ἀπαγωγῇ ἐπιγέγραπται»
Λυσ. 13, 85. «ἀπαγωγὴν ἀπάγειν», αὐτ.
86. πρβλ. Ἀντιφ. 5, 9. «ἀπαγωγὴν πρὸς
τοὺς ἑνδεκά» εἶναι ζήτημα θανάτου» Δημ. 24,
113. Καὶ ἡ γραφή καλεῖται τότε ἀπαγωγή ἢ
4) τὸ φέρεν, ἀνάγειν εἰς τι, μεταβάσας ἀπ'
ἑλλοῦ πρὸς ἑλᾶδαν ἢ θεωρήματος ἐπ' ἑλ-
λα, οὐ ῥωσθέντος ἢ πορισθέντος καὶ τὸ
τροχιμεῖν ἐστὶ καταφανές, «ἢ εἰς τὸ ἀδύ-
νατον ἀπαγωγή» = λαμβάνω ἀπόδειξις Ἀρι-
στοτ. ἀναλ. προτ. 4, 7. πρβλ. αὐτ. 1, 6.
«ἀπαγωγὴν ἐκ μαλίστα, ἀπάτη», ἀρχ. λεξ.
ἐπὶ ἀπομάκρυνσι ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ.
Ἀπ-αγωγή 2) ἀπάγων, ἀπομακρύνων, μτγν.
Ἀπ-αγωγή 3) ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 498 ἀναπα-
γώνιος Ἀπόλλων = ἀπομακρυνόμενος κατὰ τὸν Σχολ.
ἀπὸ τοῦ ἁγίου ἀπαλλάσσων. Κατ' ἄλλ. =
ἐπαγώνιος, ὃ τῷ ἁγῶνι παριστάμενος.
Ἀπ-αθῆς = ἐκφάδων, ἀπρ. τοῦ ἀφανόδαν.
Ἀπ-αθῆς = ἰσως στερεῶ Δευτερ. 24, 14.
Ἀπ-αθῆς = ὁ δὲ τῷ ὁμοφώνῳ, διαφόρως, ἀναρ-
μώστας Πλωτ. 295.
Ἀπ-αθῆς = ἐν ἁματι παρεκκλίνω, ἑταλ-
λάττω «οἱ βαρὺν ἔχοντες τῶν δὲ ὁδῶν
τῶν, ἵαν ἀπᾶν μάλλον κατάδηλοι γίνον-
ται» Ἀριστοτ. ἔλ. 19, 21. - τῇ ἀρμονίᾳ =
μὴ συνηγεῖν Πλάτ. 7, 802. 89, διαφωνῶν,
- ἀπ' ἑλλήλων, 262. - ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος,
Ἰππ. μ. 292. - π. τι Πλούτ. Λυκ. 27. «ὡς
μὴ ἀφᾶδων ὁδῶν θάτερον» Λουκ. ἀλ. 6,
Πλούτ. πολ. παρ. 165 συνδέει «τοὺς ἑλ-
λας ἀφᾶδωντας εἰς ἐμμελὲς ἄγειν».
Ἀπ-αθῆς = τῇ γῇ.

ΔΕΞΙΚΟΝ ΕΗΝΙΚΟΝ ΤΟΜ. Α'.

Ἀπ-αειρόμενος (ἰδ' ἀπαίρω) ἀπεργάμε-
νος, - πόλιος Ἰλ. φ, 563, ἀπαίρων ἐκ τῆς
πόλεως.
Ἀπ-αείρωμαι ἀφᾶδων ἀπᾶντινος, ἀπηλῆλητο
Κ. Σμ. 14, 198.
Ἀπ-αείρω μεταβάλλω εἰς ἄλλα, μτγν.
Ἀπ-α-θανατίζω ἀθάνατον καθιστῶ, με-
ταφέρω μεταξὺ τῶν θεῶν Πλάτ. Χαρμ. 156
καὶ μτγν. «χρὴ δὲ οὐ κατὰ τοὺς παραινούν-
τας, ἀνθρώπινα φρονεῖν, ἀνθρώπων ὄντα,
οὐδὲ θνητὰ τὸν θνητὸν, ἀλλ' ἐρ' ὅσον ἐνδι-
χεται ἀπαθανατίζειν» Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 10,
7. (Ἐν ἀρχ. λεξ. ἀπαντᾷ ἰσφ. καὶ ἀπο-
θανατίζω).
Ἀπ-αθανάτισις, ἢ ἀποθῆσις Δ. Κάσ.
60, 35.
Ἀπ-αθανατισμός, ὃ τῷ προηγ. Ἐπι-
φάν. τ. 1, σ. 14.
Ἀπ-αθανάτω ἀπαθανατίζω Οἰνομ. ἐν
Εὐσεβ. εὐαγγ. προκ. 5, σ. 230.
Ἀ-πάθεια, ἢ ἀναίσθησις, ἀναλγησία.
«ἀπάθεια ἔστι καθ' ἣν ἀνέμπτωτοί ἴσμεν
εἰς πάθη» Πλάτ. ἡρ. σ. 413. «ὁρίζον-
ται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὲς καὶ ἡριμίαις»
Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 2, 2. «ἐξ ἀδαμαντίνης
ἀπαθείας κεκαλυμμένος» Πλούτ. ἡθ. σ.
1057. - πρὸς τὸ θεῖον, σ. 167. Παρὰ Στωϊκ.
τὸ μὴ ὑποκείμενον εἰς τὰ πάθη Πλούτ.
Ἀ-παθῆς εἶμαι ἀπαθής, δὲν ὑπόκειται
εἰς πάθη, μτγν.
Ἀπαθῆναισι οἱ διαφθαρέντες Ἀθηναῖοι.
«παμπόνηροι δὲ οἱ θεοπόμποι τοῦ συγγρα-
φῶς ἀπολίται καὶ ἀφᾶταιροι καὶ ἀπαθῆ-
ναισι» Πολυδ. 3, 58.
Ἀ-παθῆς, 2 (πάθος) ὁ ἄνευ παθῶν, ὁ μὴ
πάσχω - πρὸς ἀσταν Πίνδ. Π. 4, 297, μὴ
προσβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἀσταν καὶ - ὑπὸ
τινος Πλούτ. Ῥωμ. 7. ἀπαθ. - οἰκοὶ Αἰσχ.
Πέρσ. 846. ἀδαθεῖς Ἦρ. 9, 97, Ξεν. Κύρ.
7, 1, 32. - χώρα Θουκ. 8, 25. συνήθ. μετὰ
γν. - κακῶν = ὁ μὴ δὲν παθῶν Ἦρ. 1, 32.
5, 19, Λυσ. 2, 27, Πλάτ. Φαῖδρ. 250. -
πόνων = ἀσυνείητος εἰς τοὺς πότους, μὴ
ὁποφίρων εὐχαρίστως, ὡς τὸ λατ. impatient
Ἦρ. 6, 12. - καλῶν, μεγάλων = ἀδαθῆς, ἀ-
πειρος, 1, 207. Ἐν γέν. ἐλευθερός, ἀ-
πῆλαγμένος τινός. «- τῶν σεισμῶν τοῦ σώ-
ματος» Πλάτ. Φιλῆδ. 33. Ξεν. μετὰ ὄστ.
«ἀπ. τῷ πυρὶ» = ἀναίσθητος πρὸς τὸ πυρ
Λουκ. καταπλ. 44. - Παρὰ Στωϊκ. ἰδ. ὁ μὴ
ὑποκείμενος εἰς πάθη ἄλλ. μετὰ μοιροῆς
ἀναίσθητος, ἀναλγητος, «ἀναίσθητος ὁ ἀπα-
θῆς ὡς περ λίθος» Ἀριστοτ. ἡθ. Εὐδ. 2, 3.
- πρὸς τι Πλούτ. Ἰλκ. 13. - Παρὰ γραμ-
μ. ἀπαθῆς εἶναι τὰ ἀμετάβητα ῥήματα ἐπὶ
ἀπαθῶς, π. χ. - ἔχιν Πλούτ. Σόλ. 20.
Ἀ-παθῆτος, 2. τῷ προηγ.
Ἀ-παθῆς ἀπάθεια Κραμ. ἀν. Ὁξ. τ. 2, σ. 299.
Ἀπαί, π. = ἀπὸ Ἰπ. ἀσπ. 409. 437 καὶ
μτγν. π. Θεόφρ. 22, 121.
Ἀπ-αίρειν ὁμαί μεταμορφοῦμαι εἰς αἶ-
γιον Στράβ. 5, σ. 329.
Ἀ-παῖδ-αγωγήτος, 2. μὴ παιδαγωγη-
θεῖς, μὴ ἀνατρεφείς. «ὁ ἄσωτος, ἀπαῖδα-

Ἀπ-αιτέω· 1) ζητῶ ὁπίσω· «Ἐλένην Ἰπρ. 1, 3· «ὄπλα τοῦ πατρὸς» Σοφ. Φιλ. 362· ἰδ. περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα τις νομίζει, ἀπαιτῶς ζητεῖ, «δικὰς ἐξ ἀδικῶν» Αἰσχ. χο. 392· «τὴν ἀρχὴν τὸν Δία» Ἀριστ. ὄρν. 554· «μισθὸν τινα Ξεν. ἀν. 7, 6, 17· πρὸς ἰδ. «τὰ ὄπλα ἀπαιτεῖ, ἐαυτοῦ γὰρ εἶναι φησιν», 2, 5, 38· «ἀπῆλθον σε ὁ ὑπέσχεσθαι», 7, 7, 21· «λόγον τινα· ζητῶ εὐθύναι» Πλάτ. πολ. 10, 599· τὸ δάνειον Δημ. 34, 12· «χρήματα, Λεπτ. 11· «ἀπαιτοῦμαι τὸ χρέος»· μετὰ τὸν τὸ χρέος· «καὶ τινὰ χάριν ἀντί τινος» Λυσ. 18, 23· καὶ καθ. «ἐμὲ μὴδ' ὅψ' ἐνός ἀπαιτεῖσθαι εὐνογασίαν» Ξεν. ἀπολ. 17· Ἀπ-αίτημα, τό· ὅ, τι ἀπαιτεῖται Μ. Ἀντ. Ἀπ-αίτησις, ἡ· τὸ ἀπαιτεῖν, ὁπίσω ζητεῖν Ἰπρ. 5, 85· «ποιεσθαι Δημ. 33, 26, μετὰ Ἀπ-αίτησιν· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀπαιτέω Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 1, 7· Ἀπ-αίτησις, ὁ· ἀπαιτῶν, ἰδ. φόρον, φορολόγος Βασίλ. ἐπ. 230, ἄλλ. μετὰ Ἀπ-αίτητικός, 3· ἀσμένως ἀπαιτῶν, συγχ. ἀπαιτῶν, μετὰ Ἀπ-αίτητός, 2, 50· «ἀπαιτητοὶ χάριτες»· ἀπαιτῶνται ἀρχ. λεξ. Ἀπ-αίτιζω· ἀπαιτέω, ζητῶ ὁπίσω, τὸ ἀδικῶς ἀφαιρῶν Ὀδ. 6, 78· Ἀ-παίτωνες ἀκταί· αἱ ἀνευ πατρίων, Ὀλιδεφαὶ ἀκταί Σοφ. ἀπ. 469, τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖται καὶ ἀπ-αίων καὶ παραβάλλεται πρὸς τὸ ἀπο-αίων· Ἀ-πατῶνιστος· δόσφημος Ἡσύχ. Ἀπ-αίρω· κρεμῶ Ἀλκίφρ. ἐπ. 3, 55, 4 καὶ μετὰ. Μέσ. κρέμαμαι καὶ αἰωροῦμαι ἀπὸ τινος Ἰσ. ἀπ. 234· τοῦ φερού Ἀριστοτ. φασ. 1, 4· Ἀπ-αίωρημα, τό· τὸ ἀπαιρωμένον, κρεμασμένον Ἰπποκρ. α. 771· Ἀπ-αμάζω· παρακμάω, δι. γρ. ἐν Στοδ. 98, 75 ἐκ τοῦ ἀξίωχ. α. 367, ὅπου τὰ κρημ. ἔχουσιν ἀκμάζουσιν· Ἀ-ακμή, ἡ· παρακμή, ἐλάττωσις τῆς θυμῶν, Λογγίν. 9, 30· Ἀπ-ακονάω· ἀκονίζω Ἰώσ. Ἰουδ. ἀρχ. α. 6, 2· Ἀπ-ακοντίζω· ἀκοντίζω μακράν, ἐξακοντίζω Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 1· μετὰ· μαρμαρυγὴν ὁπωπαί Νόν. Δ. 40, 414· Ἀπ-ακράς μάχη· ἡ ἐνὸς πρὸς ἑνα μάχη, Ἰωνῶν Ἡσύχ. Ἀπ-ακρίβω· μετὰ ἀκριβείας, ἐπιμελείας ἐκτελέζωμαι, ἐπεξεργάζομαι, ἰδ. περὶ λόγων· «λόγος ἀκριβῶς» Ἰσ. Α. 11, Πλάτ. Ἰω. 29 ἐν Τιμ. Λοκρ. 59 ἐξηγεῖται «παντὶ ὡς ἀκριβοῦς»· Ἀπ-ακταίνω· «ἀπακταίνω» ὁ κινεῖσθαι ἢ ἀνέμμενος· Ἡσύχ. ἐν Πλάτ. νόμ. 2, 677 ἀπρ. εἰς ἀκταίνω· Ἀ-ακτέος, 3· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀπάγω, ὁ ἴδε· Ἀπ-άλαστος, 2· ἀγνόαστος ἐν τῷ παλαιῷ Σπράτ. ἐν Ἀνθ. 12, 222· Ἀνίκητος ἐν τῇ παλ. «ἐν λόγῳ ἡλκεῖν» Πινδ. Ν. 4, 94· Ἀπ-άλαστρος (παλαιστρα), 2· ὁ ἐν τῇ παλαιστρᾷ ἀγόμενος Cic. Οἰστ. 68· ὅστις

ἐν αὐτῷ τῶν κανόνων τῆς παλαιστρας Μελ. ἐν Ἀνθ. 5, 214.

Ἀπ-αλαίωτος· ὅστις δὲν παλαιώνεται, μετὰ.

Ἀπ-αλαλκεῖν, ἀφ' ὧ· τοῦ ἀπαλίσκω, ὁ ἴδε.

Ἀπ-άλαμνος, π. 2· ἀπάλαμος α)-άνηρ Ἰλ. ε, 597, «ἀπειρον καὶ μὴ ἔχοντα τεχνάσασθαι

τι, ὡς οἶον ἄπειρα, καὶ μὴ ἔχοντα παλαιῖν ἢ παλαμῶσθαι τι» Σχολ. ὅθ. νωθρός, ἀδρα-

νῆς Σιμων. ἐν Πλάτ. Πρωτ. 318 ὁ καθ' οὐ δὲν δύναται τις νὰ πράξῃ τι, ὅθ. ὀδυστι-

κός, αἰσχροός, ἀνόσιος· «φρηνες Πινδ. Ὀ. 2, 63· «ἀπαλαμνόν τι πάσχειν» Εὐρ. Κύκλ. 598· ἀντιθ. τῷ καλόν, = ἀσμενον Ἡσίου. 281.

Ἀλλὰ «λόγος οὐκ ἀπάλαμνος» Ἀλκροτ. ἐν Σχολ. Πινδ. Ἰ. 2, 17 «οὐδ' ἐργ' ἀπάλαμνα

θέλει» Σόλ. ἀπ. 14, 12 «μυθεῖται ἀπάλαμνα» Ἡσίου. 187 = ἀκατόρθωτος· ἐπὶ ῥ. ἀπαλάμνος ἀδούλως καὶ ὡς ἀσυνέτως Β.

Ἀν. σ. 418.

Ἀπ-άλαμος (παλάμη)· 1) κυρ. ὁ μὴ ἔχων χεῖρα, ὅστις δὲν εἰσέρει τινὰ κήμη, νωθρός,

ἀδελφός Ἰσ. ἔρ. 20 [ὅπου ἀπ.]· 2) καθ' οὐ οὐδὲν συνάμεινα, ἀθεράπευτος· βίος Πινδ. Ὀ. 1, 59.

Ἀπ-αλάσμαι· ἀποπλανῶμαι· ἀπαλίσσεται ἄλλη· Ἰσ. ἀσ. 409.

Ἀπαλασίξαι· ὁμοῖαι, Ἀάκωνες Ἡσύχ.

Ἀπαλαστῶ, ὅθ. «ἀπαλαστήσασα» σχετλι-άσασα Ἡσύχ.

Ἀπ-αλγῶ· δὲν ἀλγῶ, παύω τοῦ νὰ ἀλγῶ, παύω δ' αἰ· τι θυμ. 2, 61· τὰ ἴδια Δ.

Ἀλ. θυμ. 47· ὅθ. ἐν γέν. εἶμαι ἀμειδιόνοος, -ταῖς ἐλπίσιν = εἶμαι ἀνευ ἐλπίδων Πολύδ. 9, 40· οὕτω «ψυχὴ ἀπληγῆ» = ἀποθαρρυν-

θεῖσα καὶ ἀπελπισθεῖσα, 16, 12· πρὸς τι Ἡλιδό. Αἰθ. 5, 6.

Ἀπ-αλγῆσις, ἡ· παύσις τοῦ ἀλγους Ἡλιδό. Αἰθ. 6, 5.

Ἀπ-αλειπτόν· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀπαλείφω, ὁ ἴδε.

Ἀπ-αλειπτικός, 3· ὁ ἀπαλείφω, μετὰ.

Ἀπ-αλείφω· ἐξαλείφω, σθένω, περὶ τῆς γραφῆς Δημ. 45, 4· ἀπαληφέναι, 52, 29 καὶ δι. γρ. ἀπληφέναι· καὶ παρὰ Πλουτ.

Ἀπ-αλείψις, ἡ· ἐξαλείψις Ἀθαν. τ. 1, 2 54.

Ἀπ-αλείψις, ἡ· ἀποκρούσις, κατὰ Φωτ. βοηθία Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, σ. 234.

Ἀπ-αλεξήτικός, 3· βοηθητικός, Ἐτ. Μ. σ. 56.

Ἀπ-αλεξί-κακος, ὁ ὁ ἀποσοδῶν τὴν δυστοχίαν Ὀρφ. ὕμν. 66, 5.

Ἀπ-αλέξω (ῥ' ἀλέξω)· ἀποκρούω, ἀποσο-

εῶ, ἀπωθῶ «ἄλλον σε ἀπαλέξωμαι» Ἰλ. ω, 371· «οὐδ' ὡς τιν' ἐκρήλ' ἀπαλέξωμαι κα-

κότητος» = νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ ἐναντίον τοῦ κακοῦ Ὀδ. ρ, 364· ἀπαλαλκεῖν Ἰλ. χ, 348·

«ἀνθρώποις νόσους ἀπαλαλκεῖν» Θεοκρ. 18, 20· «ὁ μέγας Ζεὺς ἀπαλέξει γάμον αἰγυπτο-

γενή μοι» Αἰσχ. ἰκ. 1038· τὰ δεινὰ, τοῖσι ἐν Ἰλιάτ. Ἀλκ. 2, 143. Μέσ. πρὸς τι· «οὐδὲν σθένεον πρὸς ταῦτ' ἀπαλέξασθαι» Σοφ. Αἴ. 166 = ἀντιτάξασθαι Σχολ. μετὰ π.

Ἀπ-αλέξομαι· ἀποφεύγω Νικ. 0 ρ. 395 ἐν τμήσει, ὅπου νῦν γρ. «ἀπὸ δίψας ἀλέξεται»

Ἀπ-αληθεύω· λέγω φανερά τὴν ἀλήθειαν

Τιμ. 65. «ἀπῆλλοτριωνέαι δ' ἄρ' ὁμῶν τὸν ἐπ' ἑτέρας τόπον» Διογ. 2, 9. συνήθ. — τινά τινος Πολύβ. ὁμ. παθ. ἀπῆλλοτριουθῆναι τινος = ἀποσπᾶσθαι ἐκ τινος, 1, 79. — πρὸς τινι γίνονται ἔξινος, δυσχεροῦσθαι Δ. Σικ. 18, 48. — τι = ἐκποιῶ Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 5.
 Ἀπ-αλλοτριώσις, ἡ ἡ ἐκποιήσις. «ἀπῆλλοτριώσιν λέγει δόσιν καὶ πρᾶσιν» Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 5.
 Ἀπαλο-ανθής. ἴδ' ἀπαλοβραχής.
 Ἀπ-αλοῖω, π. ἀπαλοῖω. κυρ. ἀλωνίζω. «οἱ τοῖς ἀπλοημένοις» Δημ. 42, 5, Θεόφρ. συντρίβω, τύπτων ἐπιτρίβω. «ὁστὶς λάας ἀναιδὲς ἀπλοῖσεν» Ἰλ. δ, 521.
 Ἀπαλό-βιος, 2. ἀπαλῶς, μαλθακῶς ζῶν Κ. Μαν. χρ. 6692.
 Ἀπαλο-βραχής, 50. «ἀπαλοβραχέα» ἀπαλοανθής, ἀπαλῶς θάλλοντα. Ἡσυχ.
 Ἀπαλό-θριξ, τριχος, ὁ, ἡ ἔχων ἀπαλᾶς, μαλθακὰς τρίχας. Εὐρ. Βάκχ. 1186.
 Ἀπ-αλοφῆ. ἐξάλειψις, γλῶσσ.
 Ἀπαλο-κουρίς, ἴδους, ἡ ἰῖδ. ἔχθους Ἐπίχαρμ. ἐν Ἀθην. 7, 304.
 Ἀπαλό-παις, αἰδός, ὁ. ἀπαλὸς παῖς. Ἡσυχ.
 Ἀπαλό-πάρης, 2. ἔχων ἀπαλᾶς παρεῖας. Εὐστ. Ἰλ. σ. 691.
 Ἀπαλο-πλόκαμος, 2. ἔχων ἀπαλούς πλοκαμούς, — σηπίου πολυπόδια Φιλύδ. ἐν Ἀθην. 7, 304.
 Ἀπαλό-πνους, 2. ἀπαλῶς πνέων Κ. Μαν. χρ. 3928.
 Ἀπαλό-πους, οὖος, ὁ, ἡ ἀπαλούς πόδας ἔχων γλῶσσ.
 Ἀπαλο-πτέρυξ, γος, ὁ, ἡ ἀπαλᾶς πτέρυγας ἔχων, Κ. Μαν. χρ. 6570.
 Ἀπαλον. ἀνοχὴ ἀπὸ τοῦ παλαίειν. Ἡσυχ.
 Ἀπαλός, 3 (ἀπειν, πρβλ. ἀβρός) ἀπαλός, μαλθακός, τρυφερός. — δειρὴ Ἰλ. γ, 371. — παρ. αἰ, σ. 123. — ἡτορ, λ. 115. — χεῖρες Ὀδ. γ, 151 καὶ ὁμ. «ἀπαλὸν γελᾶν» = ἡδύως, εὐαφίως, Ε. 465. ἴδ' ἀβρός. Οὕτω καὶ παρὰ τραγ. καὶ πεζ. ἴδ. πολλὰ μετὰ τοῦ νέου. πρβλ. Πλάτ. συμμ. 195 καὶ ἐπομ. ὅθ. παρ. Ἡρ. περὶ νοσητῶν καρπῶν, ἀντιθ. τῷ αὐτῷ, «τρώγεται καὶ ἀπαλὰ ταῦτα καὶ αὐτὰ», 2, 92. οὐχί σπαν. μετὰ μομφῆς, — καὶ ἄνθρωπος Πλάτ. Φαῖδρ. 239. «ἀπαλὸς εἰσπλοῦς λιμένας», ὡς περ. Ὀμηρος τοὺς δυσόρμους λιμένας τραχεῖς λέγει, οὕτω Κρατῖνος ἐπὶ τῶν εὐόρμων τὸ ἀπαλὸν ἐκ τοῦ ἐναντίου εἶπεν. Β. Ἀν. α. 13. Κυρ. λέγεται ἐπὶ πραγμάτων ἢ αἰσθανόμεθα διὰ τῆς ἀφῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἡρώτων, π. χ. «ἀπαλὸς οἶνος», ἀντιθ. τῷ σκληρῷ Διοσκ., Ἀθην. 1, 27. «γλυκὺς καὶ ἀπαλὸς» Στράβ. 6, σ. 263. ἐπὶ. — λῶς Σωτὰδ. ἐν Ἀθην. 7, 293.
 Ἀπαλό-σαρκος, 2. ἔχων ἀπαλὴν σάρκα. Ἰσποκρ. α. 427, Ἀθην. 8, 355 περὶ ἔχθους.
 Ἀπαλό-στομος, Ἡσυχ. ἐν λ. «γλυκὺς ὁ ἀνεμῖνος οἶνος καὶ ἄνους, ὃν ἐνίοι μὲν ἀπαλῶς ποιοῦσι, οἱ δὲ γλυθεῖν».
 Ἀπαλ-στρακος, 2. ἔχων ἀπαλὸν στέρνον Γρ. Νῆσ. τ. 2, σ. 92.
 Ἀπαλο-σύγ-κριτος, 2. ἀπαλῶς συγκα-

κριμένος, ἀπαλὴν σύστασιν ἔχων Ὀρσιδ. σ. 9, 12.
 Ἀπαλότης, ἡ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀπαλοῦ, μαλθακότης Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 12, Πλάτ. συμμ. 195.
 Ἀπαλο-τρυφής, 2. ἀπαλῶς τρυφαιμένος, καλὰ θρεμμένος, παχύς = σάλας Ἰλ. φ, 363. — λειμώνες = ἔχοντες ἀπαλὸν χόρτον Ἀνθ. παρ. 50.
 Ἀπαλο-φόρος, 2. ὁ τὰ μαλακὰ φορῶν, Ἐτ. Μ. ἐν λ. ἀθρεῖμονες.
 Ἀπαλό-φρων, 2. ὁ ἀπαλὰ, τρυφερά φρονῶν, ἀθῶρος. — κόρη Μ. Ἀργ. ἐν Ἀνθ. 7, 403, Κλ. Ἀλ. παιδ. 1, σ. 108.
 Ἀπαλό-χρους, χρους, 2, γεν. καὶ ἀπαλόχρους, Ἡσ. ἀσπ. 517, Θεόφρ. 1341, καὶ αἰτ. πλ. ἀπαλόχρους, Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 14. ὁ ἔχων ἀπαλὸν, ἀτράν, τρυφερόν δέρμα. περὶ τῆς παρθένου. «παῖδα ἀπαλόχροα» Μελ. ἐν Ἀνθ. 12, 133. «καλάμαις ἀπαλοχρόους» Ἀνακρ. 56, 15.
 Ἀπαλό-χρως, ωτος, 2. τῷ προηγ. κατὰ Β. Ἀν. α. 18.
 Ἀπαλό-ψυχος, 2. ὁ ἀπαλὴν ψυχὴν ἔχων Κ. Μαν. χρ. 4130.
 Ἀπαλύνω. καθιστῶ ἀπαλὸν Ἰσποκρ. σ. 424, Ξεν. ἱππ. 5, 5. μαλθακύνω, ἐκθελύνω, Λακ. 2, 1. καταπραύνω. «κῶμα ἀπαλύνεται γαλήνη» Ἀνακρ. 44, 4.
 Ἀπ-αλύσσομαι, 50. ἀπαλύσσειν, δι. γρ. ἀντὶ ἀπαλίσσεσθαι ἐν Νικ. Θηρ. 829.
 Ἀπαλυσμός, ὁ ἡ διὰ χρήσεως ἐφθονωτέρας τροφῆς πάχυνσις τοῦ ἰσχυροῦ Ἰσποκρ. σ. 817.
 Ἀπ-αλφιτίζω, Ἀθην. 10, 432, καὶ ἀπαλφιτῶ, δι. γρ. ἀντὶ ἐπαλφιτῶ, ἡ ἐπ' ἀλφιτον πίνειν.
 Ἀπαλῶθης, 2. ὁ ἀπαλῆς φύσεως Ἰαλῆν.
 Ἀπάλωσις, ἡ ἀπαλότης Ἀθην. τ. 2, σ. 62.
 Ἀπάμα, ἡ α) οὐχ. Σελεύκου Νικατόρος Στράβ. 6) οὐχ. Προυσίου, αὐτ. ἄλλα τινέ.
 Ἀπ-αμαλδύνω. ἐξασθενίζω, ἱπποκρ. Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 9, 24. ἐξοντώνω, — ἐρεωθας Κ. Σμ. 8, 209.
 Ἀπ-αμαυρόω. ἀφαιρῶ τὸ σκότος. «ὅσων οὐ σκοτίεσαν ἀπημαύρωσας ὁμίχλην» Ὀρφ. ὕμν. 5, 6.
 Ἀπ-αμάω. ἀποθερίζω, ἀποκόπτω. — πόδα Σοφ. Φιλ. 739. πρβλ. Ὀδ. φ, 300. Μέν. Θεόφρ. ἀπ. 2 περὶ λίθ. 21.
 Ἀπ-αμβλίσσω (ἴδ' ἀμβλίσσω) ἐξάμβλωμα, ἐκτρωμα ποῖω, ἀπὸ μὲλῶσι Πλούτ. Ποικ. 53. «δένδρα ποιεῖ ἄφορα καὶ καρποὺς ἀπαμβλίσκειν» = κόμει τὰ δένδρα νὰ μὴ παραγῶσι, καὶ νὰ ῥίπτωσι τοὺς καρποὺς πρὶν ἐριμάσωσιν, Ἀρατ. 32.
 Ἀπ-αμβλύνω. καθιστῶ ἀμβλῦ. «εἰδηγμένον τοῖ μ' οὐκ ἀπαμβλύνει λόγος» = δὲν θὰ μὲ κλονίσῃ ἐν τῇ ἀποφάσει μου Λισχ. ἐπτ. 697. ἐξασθενίζω, «ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει ἐλπίδας» Πίνδ. Π. 1, 82. Συχνότρ. το παθ., γίνονται ἀσθενέστεροι, ἡμιώτεροι. ἀπαμβλύνθῃσιν Λισχ. Ἡρ. 686. «γρηράσκοντι ἀτφρένες ἀπαμβλύνονται ἐς πάντα πρήγματα» Ὑρ. 3, 134. Πλάτ. πολ. 9, 443. «ὅσα χρησμάθ

Ἀπ-ανθίζω· ὁρέπω ἄνθη· μτρ. «καταίαν
γλῶσσαν ὡς ἀπανθίσαι, καὶ ἐκβαλεῖν ἐπὶ
τοιαῦτα» Ἀλγ. Ἀγ. 1647. Συνήθ. μέσ. συλ-
λῆγω ἑμαυτῷ τὸ ἄριστον, «κατὰ τὴν μέλι-
ταν ἀπανθισάμενος» Λουκ. ἄλ. 6· «καὶ τοῦ
κάλλους τι ἀπανθίζεται», μὲν. ἔγκ. 10, Πλούτ.
ἡθ. σ. 30, ἄλλ. μὲν. — Παθ. ἀπηνθίσθαι,
ἀποθεβληκέναι τὸ ἄνθος· Β. Ἀν. 7.
Ἀπ-ανθίσμα, τό· συλλογὴ τοῦ ἁρίστου, τὸ
ἄνθος· «ἔστι δὲ ἄων τὸ οἰονεῖ ἀπάνισμα
καὶ κάλλιστον» Εὐστ. Ἰλ. σ. 782.
Ἀπ-ανθισμός, ὁ· τὸ ὁρέπειν ἄνθη Σχολ.
Ἰλ. ε, 629.
Ἀπ-ανθρακίζω· φήνω ἐπὶ ἀνθράκων, φή-
νω Ἄριστ. Βατρ. 507, ὅρν. 1546. Κατὰ Σουῖδ.
τρώγω ἀνθρακας (εἰδ. ἰχθύων).
Ἀπ-ανθρακίς, ἴδος, ἡ· «ἀπανθρακίδες» οἱ
πρὸς ὅπτησιν ἐπιτήδεοι ἰχθύες· καὶ πέμμα-
τος ἴδους ἀπανθρακίς· «Μούχ. (γραπτ. ἰσ. ἐπ-
ανθρακίς, ὁ ἴδ.).
Ἀπ-ανθρακίσμα, τό· τὸ ἐπὶ ἀνθράκων ὀ-
πτηθῆναι Μούχ. ἐν λ. χναύματα.
Ἀπ-ανθρακόω· καίων μεταβάλλω εἰς ἄν-
θρακα Λουκ. Περσεγρ. 1, καὶ συχνάκις.
Ἀπ-ανθρωπίαι, ἡ· ἀπανθρωπία Πολυδ.
Ἀπ-ανθρωπέομαι, δι. γρ. τοῦ ἐπομ.
Ἀπ-ανθρωπέομαι· φεύγω τοὺς ἀνθρώ-
πους, μισανθρωπῶ Ἰπποκρ. σ. 1275· ὁ Πολυ-
δ. 2, 5 ἀποδοκιμάζει τὴν λήξ.
Ἀπ-ανθρωπία, ἡ· τὸ φεύγειν καὶ μισεῖν
τοὺς ἀνθρώπους· ἐν Λουκ. Τιμ. 44 τοῦ μι-
σανθρώπου τὰ γνωρίσματα εἶνε «δυσκολία
καὶ τραχύτης καὶ ὀργὴ καὶ ἀπανθρωπία»
πρόλ. Μιγρ. 21 ὅπου σημαίνει τὸ μετὰ περι-
φρονήσεως φεύγειν τοὺς ἄλλους· σκληρότης
Ἰπποκρ. σ. 26· «Ἐρημία ἀνθρώπων Ἰώσ.
ἰουδ. καλ. 2, 17, 3.
Ἀπ-ανθρωπίζω· εἰς ἀνθρωπον μεταβάλλω
Στοδ. ἔκλ. φυσ. σ. 1096.
Ἀπ-ανθρώπινος· ἀπάνθρωπος μὲν.
Ἀπ-ανθρωπον, τό· σταφίς ἀγρία Διοσκ.
νύκτ. 4, 153.
Ἀπ-ἀνθρωπος, 2· α) κενός, ἔρημος ἀνθρώ-
πων, ἔρημος, — πάγος Ἀλγ. Πρ. 70, Caucas-
us inhospitalis· «γῆ ἔρημη καὶ ἀπ.» Λουκ.
Πρ. 11, 6) σκληρός, ὠμός, ἀσπλαγχνός (σκλη-
ροειδέτης, ἄφρων Μούχ.), Σοφ. ἀπ. 842
«πρὸς ἀπανθρωπότερος» Πλάτ. ἐπ. 1, 309·
«καὶ ὠμός Δ. Ἄλ. 6, 81· γ) μισανθρώπος,
ἔλρ. Πλούτ. Τιμ. 35. Ἐν Πλούτ. ἡθ. σ. 27
«ὅς τοις ἀνθρώποις ἀπεχθής.
Ἀπ-ανθρωπῶ· ἀποχωρίζω ἀπὸ τῶν ἀν-
θρώπων Τζέξ. ἰστ. 7, 50.
Ἀπ-αν-ίστημι (ἴδε ἰστήμι)· σηκώνω καὶ
ἀπάγω· στρατιῶν Ἠρ. 6, 133· ἀναγκάζω
εἰς ἀποχώρησιν Θουκ. 2, 70· Μέσ. καὶ ἀ-
μὲν. χρόν. ἀποχωρῶ Πρ. 9, 87· ἀπὸ τῆς
πόλεως, 9, 86· πρόλ. Θουκ. 1, 61, 139.
140· ἀπολ. σηκώνωμαι ἐκ τῆς κατοικίας
μὲν, 1, 2.
Ἀπ-ανούργετος, 2· μὴ πανούργος, Ἐτ.
Μ. σ. 163· ἐπὶ τῶν Σχολ. Διμ. σ. 599.
Ἀπ-ανούργος, 2· ὁ ἀνευ πανουργίας καὶ
δόλου «ἀνθρώπος οὐκ ἀπ.» Ἀθην. 3, 98·

καὶ περὶ ζῶων Πλούτ. ἡθ. σ. 966· ἔλρ. =
ἀπανούργως 2. Ἐμπ. πρ. ῥήτ. 77.
Ἀ-πανταχῇ· εἰς ὅλα τὰ μέρη Λουκ. πατρ.
ἔγκ. 10.
Ἀ-πανταχόθεν· ἐκ πάντων τῶν μερῶν·
τῆς γῆς Λουκ. ν. δι. 9, 2.
Ἀ-πανταχόθεν· ἐν πᾶσι τοῖς τόποις Λουκ.
Πρ. 12, Πλούτ.
Ἀ-πανταχοῦ· τῷ ἐπομ. Ἰσ. 9, 14.
Ἀ-πανταχόσε· εἰς πάντα τὰ μέρη Πλούτ.
Καρ. 41.
Ἀ-πανταχοῦ· πανταχοῦ, παντοῦ Εὐρ. 1,
Τ. 517, Σωσιπ. ἐν Ἀθην. 9, 378.
Ἀπ-αντάω, μέλ. ἀπαντήσομαι Σεν. Ἐλ.
1, 6, 3, Θουκ. 4, 77 (ἀπαντήσω Εὐρ. ἔκ.
772, Δ. Σικ. 18, 15 καὶ μὲν.)· ἀπαντῶ,
συναντῶ, ἀνταμώνω κοιν. φιλικῶς καὶ ἰχ-
θρικῶς· «τινὶ ἀπὸ τοῦ Ἠρ. παρὰ Θουκ. Πλάτ.
ὅστις προστίθῃ καὶ τὸ «ἐξ ἐναντίας», Τιμ.
68 καὶ ἐπομ.· τινὰ, πρῶτον παρὰ μὲν. ὡς
Πλούτ., Ἀπκ. ἐμφ. 5, 45· Ὡς ἐν Θουκ. 2, 20
«αὐτῷ εἰς Ἐλευσίνα οὐκ ἀπήντησαν», σημαί-
νεται πολλάκις μόνον ὁ τόπος, ὅπου θέλει τις
ν' ἀνταμώνῃ ἄλλον, ὥστε φαίνεται ὅτι ἔχει
μόν. τὴν σημ. τοῦ ἔρχεσθαι πη., — εἰς τὸ αὐτὸ
Ἠρ. 6, 84· ἐπὶ τόπον, 2, 75, Θουκ. 4, 70·
— εἰς στοάν, δεῦρο Πλάτ. Θεαιτ. 210· πρὸς
τὸ διαδοῦλλον Πολύδ. 20, 10. Οὕτω καὶ ἐπὶ
προσώπ. ἔδ. ἐν ἔχθρ. σημ., — πρὸς τινα Λυσ.
2, 24, Ἰσοκ. 4, 86· — εἰς τινα Λυσ. 2, 30· —
πρὸς τὴν δίκην· ἐμφανίζεσθαι πρὸ τοῦ δικα-
στηρίου Πλάτ. νόμ. 11, 936· — εἰς ἀγῶνα, 8,
80· συχνὰ παρὰ Διμ. π. χ. — ἐπὶ τὴν διαίταν
= ἐμφανίζεσθαι πρὸ τοῦ διαίτητοῦ, 21, 93· —
πρὸς τὸν διαίτητὴν, 40, 11· — πρὸς τοὺς θε-
σμοτάτας, 22, 21· καὶ ἀπολ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.
40, 16· — ἐπὶ τὴν συγκαμμένην ἡμέραν εἰς
τὸ Ἐφαιστεῖον· «τὴν ὥρισημένην προθερίαν»,
33, 18· — ἐπὶ τὸ ὁμόσιον, 33, 14· καὶ ἐν τῷ
λόγῳ κατανατῶ εἰς τι, — ἐπὶ τι Διμ. Μειδ.
41, 24, 193· — ἴδ. ἀπαντῶ διὰ λόγον, δίδω
ἀπάντησιν, ἀποκρίνομαι, — πρὸς τι, καὶ τινὶ
Πολύδ. καὶ Πλούτ. — πρὸς τι = ἐπιχειρεῖν τι,
— πρὸς τὰς μαθήσεις Πλάτ. Θεαιτ. 144· —
ἔτι, ἐμποδίζω Εὐρ. Ἰππ. 1329 2) ἀμτῶ.
ὡς, «ἡ κακοπραγία ἀπαντῶσαι λέγεται ἀμ-
τῶ» Στράβ. 6, 3, 4, ἐν γένει συμβαίνειν, ὡς
καὶ ἐπιτυχάνειν, συχνὰ παρὰ Πολυδ. καὶ
μὲν. π. χ. — ὅπῃ Ῥωμαῖοι αὐτοὺς Πω-
λύδ. 32, 3, ὅς μεταχειρίζεται αὐτοὺς καὶ τὸ
παθ. «εἰκότως αὐτοὺς ἀπηντήθη», 2, 7· ἀ-
πηντήσθαι ὅπῃ τῆς τόχης, 2, 37· «τιμὰ
ἀπηντήθησαν αὐτοὺς παρὰ τῶν Ἀχαιοῶν»,
17, 6· τὸ ἀπαντῶμενος φέρεται ὅπῃ
Λουκ. Λεῖψ. 25.
Ἀπ-αν-τέλλω, δι. γρ. ἀντὶ ἱπαντέλλω
Ῥομπ. κιν. 2, 97.
Ἀ-πάντη· ἐν πάσαις ταῖς διευθύνσεσιν· «ἀ-
πάντη κύκλῳ» = ὁλόγῳ κύκλῳ Ὀδ. θ, 278·
εἰς πάσαις τὰς διευθύνσεις Ἰλ. η, 183, 186·
ἔτι, κατὰ πάντα τρόπον.
Ἀπ-αντή, ἡ· ἀπάντησις, Ὁ·
Ἀπ-άντημα, τό· ἀπάντησις Εὐρ. Ὀρ. 508.
Ἀπ-άντησις, ἡ· τὸ ἀπαντᾶν, συνιχεῖσθαι

Πολύδ. πολλάκις· ποιεῖσθαι, 5, 63, Πλούτ. Νομ. 10' συμβάν, ἀφορμή Πολύδ. 20, 11. 12, 8' ἀπόκρισις Πλούτ. ἡθ. σ. 803, μετὰ τοῦ ἀμειψίς, αὐτ. 7.

*Ἀπ-αντητέον· β. ἐπίθ. τοῦ ἀπαντάω, ὃ ἴδε Πλάτ. Θεαίτ. 210.

*Ἀπ-αντητήριον, τό· τόπος συναντήσεως, γλῶσσ.

*Ἀπ-αντητής, ὁ· ὁ ἀπαντῶν, γλῶσσ.

*Ἀπ-αντητικός· εὐκόλως ἀπαντῶν, γλῶσσ.

*Ἀπ-αντιάζω· ἀπαντῶ, μτγν.

*Ἀπ-αντικρύ· ἀκριβῶς ἀντικρύ, ἀπέναντι·

«ὁ ἀπ. λόφος» Ξεν. Ἑλ. 6, 4, 4' «καθιστά-
ναι τινά ἀπ. τινός» Δημ. 50, 47 καὶ μτγν.

*Ἀπ-αντίον· τῷ προηγ. ἢ ἀπαναντίον ἀ-
κτῇ· Ἡρ. 7, 34.

*Ἀπ-αντλέω· ἀντλῶ ἕκ τινος, ἀντλῶν ἐ-
λαττώω· «τί σοι οἰσὶ τε θνητοὶ τῶνδ' ἀ-
παντλήσαι πόνων» Αἰσχ. Προμ. 84' «-β-
δρῖσμα χθονός» = ἀφαιρεῖν Εὐρ. Ὀρ. 1657

«-βέρος ψυχῆς», Ἀλκ. 354' ἐξαντλῶ, «σώ-
ματα διαίταις ἀπαντλῶντα» Πλάτ. Πολ. 3, 407.

*Ἀπ-αντλημα, τό· τῷ ἐπομ.

*Ἀπ-αντλησις, ἡ· ἐξάντλησις, κένωσις Ἀ-
ριστοτ. προβλ. 2, 33.

*Ἀπ-αντλητέον· ἐξαντλητέον, γλωσσ. 6, 18.

*Ἀπ-άντομα· ἀπαντῶ· «ἀπὸ δ' ἀντομέ-
νου βιαιώς» Εὐρ. Ῥήα. 901.

*Ἀ-πάντοτε· πάντοτε, ἐκάστοτε, Ἀπολλ. Δ.

ἐπιρ. σ. 595.

*Ἀ-παντοφθόρος, 2' ἀπαντα φθείρων, μτγν.

*Ἀ-πανύω (ἴδ' ἀνύω)· ὄλως ἀνύω, ἀποτελει-
ώω, «νῆες ἀπῆνυσαν οἰκάδε», δηλ. ὁδόν, =
ἐπείστρεψαν Ὀδ. η, 326' «ἄεθλοι ἀπηνύσθη-
σαν» Κ. Σμ. 5, 1.

*Ἀπ-άνωθι καὶ· θεν' ἀπὸ ἐπάνω, Ο'.

*Ἀ-παξ· 1) μίαν φοράν, ἀπὸ τοῦ Ὀμ. Ὀδ.

μ, 22, 350 παρ' ἀπασι τοῖς συγγρ. «πολλά-
κις κοῦχ' ἄπαξ» Ἡρ. 7, 46, Σοφ. Οἰ. τ

1275, Πλάτ. 2) ἐν γένει, ἴδ. μετὰ τὰ ἐπεὶ,
ἐπειθ' ἂν, ἔάν, = ἀφ' οὗ μίαν φοράν· πρβλ.

Πλάτ. πολιτ. 257, Κρατ. 403. Συχνά μετὰ
τοῖν προθ. κατὰ, εἰς, πρὸς, μεθ' ὧν ἀπατε-
λεῖ μίαν λέξ.

*Ἀ-παξ-άπας, 3' ἴδ. ἐν τῷ πλ. = πάντες διὰ
μιάς, ὁμοῦ Ἀριστοτ. πλ. 111 καὶ συχνά, ὅμ.

ἄλλοι κωμ.

*Ἀ-παξ-απλῶς· ἐν γένει, καθόλου Λουκ. Πε-
ρεγρ. 3.

*Ἀπ-αξία, ἡ· ἀξίας ἑλλειψίς, τὸ ἀντίθ. τῆς

ἀξίας, τὸ ἡθικῶς κακὸν παρὰ Στωϊκ. Σ. Εμπ.
πρ. μαθ. 11, 82, Στωϊκ. ἐκλ. φυσ. 2, σ. 142.

*Ἀπ-άξιος, 2' ἀνάξιος, οὐχὶ ἀξιος, -τινός

Πλάτ. νόμ. 1, 645 καὶ μτγν. ἐπίρ. -ως Ἰ-
αμβλ. μυστ. σ. 122.

*Ἀπ-αξίω· δὲν θεωρῶ ἀξίον, -τινά τινος

Ἀριστοτ. κόσμ. 1, 1' θεωρῶ τι ἀνάξιον ἐμ-
αυτοῦ, τὸ ἀπορρίπτω ὡς ἀνάξιον Εὐρ. Ὀλ.

256' «ἔργον Θουκ. 1, 5 καὶ μτγν. Πολύδ.

10, 40, Λουκ. θε. δι. 20, 1, Πλούτ. Κράσ.

21' -τὴν ἀπολογίαν Δ. Ἀλ. συνθ. ὅν. σ. 38.

-Μέσ. -τινός=δὲν ἐκτιμῶ Αἰσχ. Εὐμ. 345.

*Ἀπ-αξίως, ἡ· περιφρόνησις Πολύδ. ἀπ.

42' -τῆς ἀρχῆς Δ. Ἀλ. 5, 71.

*Ἀπαξοί· μοναχοὶ Ἡσὺχ.

*Ἀπ-ἄρος, ὄνομα ἀντὶ ἀπῆρος· -ἐχθρῶν =
ἐνεκα τῶν ἐχθρῶν ἐν ἀγωνίᾳ ὧν Πίνδ. Π.

8, 90.

*Ἀπαπαί, ὡς τὸ ἀππαπαί, ἐπιφών. ἐπιδό-

κιμασίας Ἀριστοτ. σφ. 309' ἀπαπαί δὲμος ἐν

Σοφ. Φιλ. 736 εἶνε ἐπιφ. θρήνου=φεύ, ὅπου

τὰ χεῖρ. ἔχουσιν ἀπαπαπᾶ ἴδε παπαί.

*Ἀ-πάπας· παπᾶς οὐ παπᾶς Εὐστ. ἔρ. σ. 41.

*Ἀπαππος, 2' μὴ ἔχων πάππον, προγόνου

μετφ. ἀπὸς τὸδ' οὐκ ἀπαππον ἰδαίου πυρρός =

ἀπὸ τοῦ ἴδ. πυρός καταγόμενον Αἰσχ. Ἀγ. 302.

*Ἀ-άπτω, ἰων. = ἀφάπτω Ἡρ.

*Ἀ-παρά-βαςτος, 2' α) ὃν δὲν δύναται τις

νὰ παραβῇ - νόμος Ἐπίκτ. 50, 2, Πλούτ.

ἡθ. σ. 745' β) στερεός, ἀμετάτρεπτος, -θετός

λόγος, αὐτ. σ. 568' γ) ὁ μὴ μεταβάλλων

εἰς ἄλλον, -ἱερωσόννη, ἐπ. πρὸς Ἑβρ. 7, 27'

ὁ μὴ ὑπερβαίνων τὰ ὁρισμένα ὅρια ἰωσ. ἰουδ.

ἀρχ. 18, 8, 2' ἐπίρ. -τως Ἀρρ. Ἐπίκτ.

2, 15, 1.

*Ἀ-παρά-βλαστος, 2' ὁ μὴ φύων παρα-

βλαστούς· π. χ. ἡ ἐλάτη, πεύκη, ἀντίθ. τῇ

παραβλαστεικῇ, οἷον ἡ ἀμπελος, ῥόα, θε-

όφρ. Ἰ. Φ. 1, 9, 6, Ἀθῆν. 2, 69.

*Ἀ-παρά-βλητος, 2' ὅστις δὲν δύναται νὰ

παραβληθῇ πρὸς ἄλλον, ἀσύγκριτος, ἀνδ-

μοῖος Φιλ. τ. 2, σ. 509.

*Ἀ-παρ-δόλως· ἀνευ κινδύνου Σχολ. Ἰν.

ν, 141.

*Ἀ-παρ-αγγέλιως· ἀνευ παραγγελίας, πα-

ρακελεύσεως Πολύδ. 16, 3, 1.

*Ἀ-παρ-γνώστως· χωρὶς ἀναγνώσθ. Σουδ.

*Ἀ-παρά-γραπτος, 2' ὅστις δὲν δύναται

νὰ παραγραφῇ, νὰ ἐξαίρεθῇ Φωτ. Μανιχ.

2, σ. 209.

*Ἀ-παρά-γραφος, 2' ὅστις δὲν δύναται νὰ

ὀρισθῇ· ποσότης Πολύδ. 16, 12, 10.

*Ἀ-παρ-άγως, 2' ὅστις δὲν παρήγεται,

δὲν παραδέρνεται, σταθερός, ἱεροκλ. πρην. σ.

158' ἐπίρ. -γώγως = ἀνευ ἀποκλήσεως, Ἰ-

εροκλ. σ. 78.

*Ἀ-παρ-δειγμάτιστος, 2' ὁ μὴ βεβαι-

οῦμενος διὰ παραδείγματος Πτολ. τετρ.

3, σ. 170.

*Ἀ-παρ-δεκτος, 2' α) ὃν δὲν δύναται τις

νὰ παραδεχθῇ, μτγν. β) ἔνερ. ὁ μὴ πα-

ραδεγόμενος Κλ. Ἀλ. ἐπίρ. -κτως Θεόδ.

Στουδ. σ. 36.

*Ἀ-παρ-θετος, 2' μὴ παραθετιμμένος, μὴ

ἔχων παραθετιμμένης μαρτυρίας Δ. Δαίρ. 7,

181' β) παρὰ γραμ. λέξεις, οἱ ἄς δὲν δύναται

νὰ παρατεθῇ χωρίον συγγραφῆς ἴδε Βάσις

Γρ. Κορ. σ. 348. Ἀπαράβλητος, ἴγν. πρὸς

Τραλλ. 5.

*Ἀ-παρ-θραυστος, 2' ὅστις δὲν δύναται

νὰ παρὰθραυσθῇ, νὰ κλονισθῇ Κύρ. Ἀλ. εἰς

ἄμ. σ. 334.

*Ἀ-παρ-αίτητος, 2' α) ἀδυσώπητος, ἄκαμ-

πτος· θεοὶ Πλάτ. νόμ. 10, 907' -θαίμων Λυσ.

2, 75' -δικασταὶ Λυκοβργ. 2' -δίκη Δημ.

25, 11 καὶ μτγν. ἴδ. Πολυδ. καὶ Δ. Ἀλ.

εἰς τινα, 8, 25' «τὸ ἀπ. πρὸς τινα» = ἡ ἀδυσ-

ώπητος αὐστηρότης κατὰ τινας Πλούτ.

Πολ. 3, 6) ἀφροκτος, - τιμωρίαι δειν. 1, 23, Πολύδ. 1, 78, - ζημίαι Δ. Ἀλ. ἀμαρτήματα ἀνεπαρόρθωτα Πολύδ. 30, 4 οὕτω καὶ «μη-δὲν ἀπ. βουλευέσθαι περί τινος», 4, 24, ὡς τὸ συνηθ. ἀνέχεσταν ἐπὶ ἀπαιτήτως θουκ. 3, 84 - ἔχειν πρὸς τινα = ἀδυσωπήτως αὐτεπὶ εἶμαι Πολύδ. 22, 14 - «καὶ πικρὸς πρὸς τι» Δ. Ἀλ. 9, 23.
Ἀ-παρ-κ ήλυπτος, 2' ὁ μὴ κεκαλυμμένος, ἀκαπής, - κεφαλὴ Πλούτ. ῥωμ. 11' φανερός, ἐπὶ - ἱρωτὰν Πλάτ. Εὐθύδ. 294 καὶ μετν.
Ἀ-παρ-κ ήλτος, 2' α) ὁ μὴ παρακληθεῖς, ἐκούσιος θουκ. 2, 98 καὶ μετν. 6) ἀπαρηγόρητος Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 185.
Ἀ-παρ-ακολούθησις, ἡ προπίεσις, ἀ-παίθεια Βασίλ. Μ. τ. 1, σ. 406.
Ἀ-παρ-ακολούθητος, 2' α) ὃν δὲν δύναται τις νὰ παρακολούθησῃ, ἀκατάληπτος Σχολ. Ἰλ. λ. 245' 6) ἀνακόλουθος' ἐπὶ τως Μ. Ἀντ. 2, 16, 5, 6.
Ἀ-παρ-λειπτος, 2' ἀδιάκοπος, ἀκατά-παιτος Σχολ. Σοφ. Αἰ. 369 καὶ μετν.
Ἀ-παρ-λεκτος, 2, μετὰ τοῦ ἀσμηκτος' ἀτημέλητον ἔχων τὴν κόμην, διότι «παρ-λελεχθαι τὴν τρίχας, τὸ τὴν περιττὴν ἀφαι-ρεῖσθαι» Πολύδ. 2, 35' «ἀσμηκτον» τὸ ἀπα-ράλεκτον' Ἡσυχ.
Ἀ-παρ-λήκτως' ἀκαταπαύστως, ἐπὶ γρ.
Ἀ-παρ-λήπτος, 2' ἀκυρίευτος Ἰ. Μαλ. σ. 109.
Ἀ-παρ-αλλακτέω' δὲν παραλάσσω, δὲν μεταβάλλω Δαμασκ. ἀρχ. σ. 113.
Ἀ-παρ-αλλακτος, 2' α) μὴ παραλάσσω, ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος Πλούτ. Τιβ. Γρ. 3' ἐπὶ - τως Ἀθην. 1, 26' 6) ὁ μὴ διαφέ-ρων, ἐντελὲς ὁμοιος, - τινι Δ. Σικ. 2, 10.
Ἀ-παρ-αλλάξις, ἡ τὸ μὴ διαφέρειν, ἐν-τελὲς ὁμοιότης Πλούτ. ἡ θ. σ. 1077 τὸ ἀ-μετάβλητον Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 635.
Ἀ-παρ-λόγιστος, 2' ὅστις δὲν δύναται ν' ἀπαριθμῇ Ἀπο. 16' ἐπὶ - στως, μετν.
Ἀ-παρ-λόγος, 2' μὴ παράλογος, μὴ ἀπί-θανος Ἰάμβλ. 6. Πυθ. 182.
Ἀ-παρ-λύμαντος, 2' ἀδιάφθορος, μετν.
Ἀ-παρ-μιγής, 2' ἄμικτος Σχολ. Ὀδ. 6, 341.
Ἀ-παρ-μίλλητος, 2' ἀσύγκριτος, ἀνυπέ-ριχτος Ἰωσ. οὐδ. ἀρχ. 8, 7, 3.
Ἀ-παρ-μίλλος, 2' τῷ προηγ. μετν.
Ἀ-παρ-μονος, 2' μὴ παραμένων, ἄστα-τος μετν.
Ἀ-παρ-μύθητος, 2' διὰ λόγων μὴ πει-θόμενος ὁ θ. 1) ἀδυσωπήτος, - θεός Πλάτ. ἔ-πιν. 980' 2) ἀπαρηγόρητος, - ἀθωμία Πλούτ. Κράτ. 22, ἡ θ. σ. 787, μετὰ τοῦ πολύπηνος καὶ βαρύς, εἰ πρ. πολ. 6' ἐπὶ ἀπαρμυ-θήτως κακός = ἀδοκίμως Πλάτ. νόμ. 5, 731' πρὸλ. Σχολ. Ἰλ. π. 466.
Ἀ-παρ-μύθος, 2' ἀμελίκτος' «ἐὰν ἀπα-ρμύθον ἔχει Κρόνου παῖς» Αἰσχ. Πρ. 183 απ. κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀθανάτου, Εὐρ. Ἰ. Α. 620.
Ἀ-παρ-άνοικτος, 2' ὁ μὴ ἀνοικτός, μετν.
Ἀ-παρ-πέσιτος, 2' ὁ μὴ παραπαιθόμενος, ἀόριστος Δ. Ἀλ. 8, 61,

Ἀ-παρ-πάδιστος, 2' ἀνιμυδίστος' «τὴν διάνοιαν ἀπαρπάδιστον φυλάσσει» Ἰκεο. ἐν Ἀθην. 15, 689' «οἱ ἀπ. ἔχοντες τὰς αἰσθή-σεις» Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 8, 187' ἐπὶ - στως αὐτ. πρ. γραμ. 178.
Ἀ-παρ-ποίητος, 2' ὁ μὴ παραποιηθεῖς, ἀνόθευτος, γνήσιος Κύρ. Ἀλ. Ἰω. 3' ἐπὶ - ητως, αὐτ. 9.
Ἀ-παρ-ρροπος, 2' μὴ ῥέπων Κραμ. Ἀν. Ὀξ. τ. 3, σ. 208.
Ἀ-παρ-σάλευτος, 2' μὴ σαλευόμενος Ἰ. Χρυσ. τ. 4, σ. 326' - ἐπὶ - τως, μετν.
Ἀ-παρ-σημειαντος, 2' μὴ σημειωθείς, Ὁ.
Ἀ-παρ-σημειώτος, 2' τῷ προηγ. Διοσκ. σ. 1.
Ἀ-παρ-σημος, 2' ἀπαρχάρακτος, ἀνό-θευτος, μετν.
Ἀ-παρ-σκευασίς, ἡ ἑλλειψις παρα-σκευῆς Ἰπποκρ. σ. 395.
Ἀ-παρ-σκεύατος, 2' μὴ παρεσκευα-σμένος' «βασίλευς - στόματος» Ἐν. ἀν. 1, 1, 6, 2, 3, 21. - Συγκρ. Πολύδ. 6, 143.
Ἀ-παρ-σκευος, 2' τῷ προηγ. θουκ. 1, 99, Αὐσ. 2, 33, Δημ. - πρὸς τὸ μέλλον Πω-λύδ. 1, 49' «ἀπαρασκευώς ἔχειν», 4, 45' - διακτεῖσθαι, 14, 10. Καὶ ὁ ἀνευ δαπάνης, ἀπλοῦς.
Ἀ-παρ-σπαστως' ἀσαλεύτως Βασίλ. τ. 1, σ. 11.
Ἀ-παρ-σπονδος, 2' μὴ παρασπονδῶν, μὴ λῶν τὰς σπονδάς, μετν.
Ἀ-παρ-σσω' ῥίπτω κάτω ὥστε νὰ συντρι-βῇ' «ἀπῆραξεν δὲ χαμάξας» = ἔρριψε κάτω καὶ συνέτριψε Ἰλ. ε, 497' ἀπαραῖται Σοφ. Τρ. 1011' ῥίπτω κάτω, καταβάλλω, - ἀπό- τινος Ἡρ. 9, 90, θουκ. 7, 63, μετν. ἀπο-κόπτω Ἡρ. 5, 112.
Ἀ-παρ-σημάτιστος, 2' ὅστις δὲν δύ-νεται νὰ παρασηματισθῇ, νὰ μετασημα-τισθῇ εἰς ἕτερον' «- τῷ οὐδετέρῳ ὄνομα» = μὴ λαμβάνον τοῦ οὐδετέρου τὸν τύπον, Ἐτ. Μ. Εὐστ.
Ἀ-παρ-τήρητος, 2' μὴ παρατηρούμενος, μετν. - ἐπὶ - τως Ἰωσ. Ιουδ. πολ. 4 3, 3.
Ἀ-παρ-τελτος, 2' οὐ αἱ τρίχες δὲν εἴνε παρατετιμέναι, μαδημέναι Ἀριστ. Αὐσ. 279, Λουκ. ἀρχ. 5' «ἀπαράτελτα» ἀπαρά-λεκτα' Ἡσυχ.
Ἀ-παρ-ατος, 2, δι. γρ. ἀντὶ ἱπάρματος Πλούτ. ἡ θ. σ. 239.
Ἀ-παρ-τρεπτος, 2' ὁ μὴ φοριμένος' «ἀπαρτρέπτει ἱμάτια, τὰ καινὰ καὶ πρὶν ἢ γναφῆναι ἱμάτια» Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 29' μετ. - δικαστὴς = ἀδυσωπήτος, ἄκαμπτος Πολύδ. 8, 10' ἐπὶ ἀμεκατρέπτως, Μ. Ἀντ. 1, 16' «τὸ βέλτιστον ἀπαρτρέπτον καὶ ἀ-παράβατον» Πλούτ. ἡ θ. σ. 745.
- παρ-τρωτός, 2' ἀβλαβής, σῶος, μετν.
Ἀ-παρ-φάρτος, 2' ἀδιάφθορος μετν.
Ἀ-παρ-φθωρος, 2' τῷ προηγ. Κύρ. Ἀλ. Ὡσ. 12.
Ἀ-παρ-φύλακτος, 2' ὃν δὲν δύναται τις νὰ προφυλαχθῇ Σχολ. Ἰλ. α, 297' ἐπὶ - ἀπαραφύλακτος = ἀπροσέκτως Αἰσχ. 87. Ἐν

- Σχολ. Εὐρ. Ἰκπ. 657 ἐξήγ. τοῦ ἄφρακτος.
 Ἄ-παρα-χόρακτος, 2' μὴ παρακεχα-
 γμένος, μὴ ψευδῶς κεκαραγμένος Κύρ. Ἄλ.
 Ιω. σ. 779 ἐν Ἑσυχ. ἐξήγ. τοῦ ἀπαράσημος.
 Ἄ-παρα-χυτος, 2' ὁ ἀνὺ προσθήκης ὕ-
 δατος· οἶνος = ὃς οὐ μέμινται θάλασσα Γα-
 λην. τ. 13, σ. 721, ἀντιθ. τῷ θαλάσσιος ἢ
 τεθαλασσωμένος οἶνος «ὃς οὐ προστίθεται
 θάλασσα» Ἰσὺχ. - ὕδωρ Ἠλιδ. Λιβ. 5, 16·
 μτφ. «παθεῖσιν ἀκράτοις καὶ ἀπαρχύτοις»
 Πλούτ. ἡθ. σ. 968.
 Ἄ-παρα-χώρητος, 2' οὐδὲν παραχωρῶν,
 μὴ ὑποχωρῶν, σταθερὸς Πολύδ. 1, 61 καὶ
 μτγν. ἐπίρ. «ἀπαρχωρήτως διακείμενοι περὶ
 τῶν πρωτείων» Πολύδ. 5, 106· ἀνένδοτος
 Πλούτ. ἡθ. σ. 10.
 Ἄ-πάρ-βουλος κρίσις· δίκη ἐν ᾗ δὲν κατα-
 βάλλεται παραβόλιον (χρηματικὴ προκα-
 ταβολή), ἐπιγρ. τ. 2, ἀρ. 1845.
 Ἄπαργια, ἡ· βοτάνη ἐκ τοῦ γένους τῶν
 ἐπιγειοφύλλων Θεόφρ. Ἰ. Φ. 7, 9, 8.
 Ἄπ-αργμα, τό· ἀπαρχή· «τάπαργματα»
 Ἀριστ. εἰρ. 1056, Πολύδ. 1, 28.
 Ἄπ-αργυρίζω· ἐξαργυρῶναι, τ. ἔ. πωλῶ
 Βασιλ. 54, 4, Θεμιστ. λ. 23, σ. 292.
 Ἄπ-αργυρισμός, ὁ· πώλησις τοῖς μετρη-
 τοῖς, μτγν.
 Ἄπ-αργυρῶ· μεταβάλλω εἰς ἀργυρον Ἀρ-
 τεμ. 1, 50.
 Ἄπ-αρ-ἐγ-κλιτος, 2' ἀκαμπτος, ἀμετά-
 βλητος Γαλην. τ. 12, σ. 502, Νικύμ. ἀριθμ.
 1, 23· ἐπίρ. -τως Γαλην. τ. 4, σ. 669.
 Ἄ-παρ-εγ-χείρητος, 2' ἀπρόσβλητος,
 ἀμειπτος Ἰπμ. Δοκρ. σ. 95 καὶ μτγν. ἐπίρ.
 «ἀπαρχειρήτως ὁμοιωμένος» Δ. Σικ. 4, 78.
 Ἄ-παρ-ἐγ-χυτος, 2' ἀπαράχυτος Ἀθόν. 1, 27.
 Ἄ-παρ-εμ-πόδιστος, 2' ἀνεμπόδιστος,
 μετὰ τοῦ ἀκώλυτος Ἀρρ. Ἐπικτ. ἐγγ. 1, 1, 10.
 Ἄ-παρ-ἐμψατος, 2' ὁ μὴ σαφῶς δηλῶν,
 σημαίνων· - προσώπων = μὴ παρεμφανίων
 πρόσ. Ἀμμ. ἡ ἀπαρ, δηλ. ἔγκλισις· «οὐδὲν
 παρεμφανίονα καθ' ἑαυτήν» Ἀπολλ. πρὺλ.
 Δ. Ἀλ. συνθ. ὄν. 5.
 Ἄ-παρ-ἐν-θετος, 2' μὴ παρενθετιμένος,
 Ἐρ. Γουδ. λ. αἰί, ἴσ. ἀπαράθετος.
 Ἄ-παρ-εν-θύμητος, 2' οὐδὲν ἐκτός του
 προκειμένου σκεπτόμενος, ἀρα ὁ ἀκριβῶς
 στοχαζόμενος Μ. Ἄντ. 10, 8· ἐπίρ. -τως,
 αὐτ. 6, 53.
 Ἄ-παρ-εν-όχλητος, 2' μὴ παρενοχλοῦ-
 μένος, ἀτάραχος Πλούτ. ἡθ. σ. 118.
 Ἄ-παρ-εξ-όδευτος, 2' μὴ παρεκκλίνων
 τῆς ὁδοῦ Βασίλ. Μ. τ. 3, σ. 16.
 Ἄπαρές, ὕγιες, ἀπὴρωτον Ἠσὺχ.
 Ἄπ-αρέσκω (ἴδ' ἀρέσκω)· δὲν ἀρέσκω, δυσ-
 αρεστῶ, - τινὲ Πλάτ. Θεαιτ. 202· - τινὲ
 Θουκ. 1, 38. Μέσ. «οὐ νεμεσητὸν βασιλεῖα
 ἄνθρω ἀπαρέσσεσθαι» = δὲν εἶνε κακὸν ὁ βα-
 σιλεὺς νὰ δυσαρεστεῖται Ἰλ. τ. 183, ἡ κατὰ
 τὸν Σχολ. ὁ βασιλεὺς τὸν ἄνθρω (τὸν ἡποῖον
 πρότερον ὕβρισε, δι' ἀποζημιώσεως) νὰ ἐξι-
 λώσῃ, «εἰς ἀρέσκειαν ἀγαγεῖν», μτγν. - τινὲ
 = δὲν εὐχαριστοῦμαι εἰς τι, π. χ. - τῷ βίῳ
 Ἠρδν. 5, 2, 11.
 Ἄπ-ἀρεστος, 2' μὴ ἀρεσκῶν, δυσάρεστος
 Ἐπικτ. ἀπ. 97, μτγν.
 Ἄ-παρ-ηγόρητος, 2' ὃς δὲν δύναται νὰ
 παρηγορηθῇ Ἰώσ. Ιουδ. ἀρχ. 7, 6, 1,
 Πλούτ., παρ' ᾧ πολλάκις σημαίνει ἀκόρη-
 στος· «ὅπου φιλαρχίας ἀώρου καὶ πλεονεξιών
 ἀπαρηγορήτων», Μαρ. 2· «ἔρω ἀπ. ἀρχῆς»
 Ἄντ. 6· ἐπίρ. -τως Φιλ. τ. 2, σ. 196.
 Ἄ-παρθένευτος, 2' α) οὐ πρέπων παρθέ-
 νοις· «ἀπαρθένευτ' ἀλωμένα» Εὐρ. Φοιν.
 1729· 6) μὴ διαπαρθενευθεῖσα, ἀνεραία, κα-
 θάρ. Σοφ. ἀπ. 287.
 Ἄ-πάρθενος, ἡ· ἡ μὴ οὖσα πλέον παρθέ-
 νος Θεόρ. 2, 41· «παρθένος ἀπαρθένο» =
 ἀτυχῆς παρθ. Εὐρ. Ἐκ. 610.
 Ἄπ-αρθρῶ· χωρίζω ἐν μέλῳ ἀπὸ τοῦ ἑλλοῦ
 δι' ἀρθρώσεως Ἰπποκρ. σ. 797.
 Ἄπ-ἀρθρωσις, ἡ· οὖσι τοῦ προηγ. Γαλην.
 τ. 5, σ. 600.
 Ἄπ-αριθμέω· ἀριθμῶ ἐν ἑκαστῷ Ἰσοκ.
 3, 12, 5, 26· περὶ χρημάτων, πληρώνω ὁ-
 πῖσω Ξεν. Κύρ. 3, 1, 34.
 Ἄπ-αριθμησις, ἡ· τὸ ἀπαριθμεῖν Θουκ.
 5, 20, Σχολ. Ἰλ. α, 1 περὶ τοῦ καταλόγου
 τῶν νεῶν.
 Ἄπ-αριθμητέον· β. ἐπίθ. τοῦ ἀπαριθμεῖν,
 μτγν.
 Ἄπ-αριθμητικός, 3' ἀπαριθμῶν, Ἐρ-
 μογ. ἐν Βαλτζ. ῥήτ. τ. 7, σ. 1027.
 Ἀπαρίνη, ἡ· βοτάνη, ἄλλ. ὄνομ. ὁμαλὸ-
 καρπος ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ καρποῦ Θεόφρ.
 Ἰ. Φ. 7, 14, 30.
 Ἀπαρινῆς χυλός· ὁ τῆς ἀπαρίνης χυλός
 ἴσ. ἀντὶ ἀπαρίνης Νικ. Θηρ. 953.
 Ἀπ-αρκίω (ἴδ' ἀρκίω)· 1) ἐξαρκῶ, φθάνω
 Λισχ. Περσ. 466, Σοφ. Οἶ. Κ. 1766· οὐκ
 ἀπάρκει· ἀπέχρη Ἀριστ. ἐν Μοῖρ. σ. 286·
 2) ἀρκυόμαι εἰς τι Λισχ. Ἀγ. 369· ὁ Λυ-
 κόφρ. 1302 μεταχειρίζεται οὕτω τὸ ἀπὴρ-
 κέσθησαν.
 Ἄπ-αρκίης· ἀρκύων, αὐτάρκης Ἠσὺχ.
 Ἀπαρκίας, «τὸν μέντοι ἄνεμον ἄνευ τοῦ
 τ, ὡς ἡμεῖς, ἀπαρκίαν, διὰ τὸ εὐφρώναν» Β.
 Ἄν. σ. 445· ἴδ' ἀπαρκτίας.
 Ἀπ-αρκούντως· ἀρεκτὰ Πολύδ. 9, 154.
 Ἀπαρκτεῖν· ἀποτυχεῖν Ἠσὺχ.
 Ἀπ-αρκτέον· ἀπαρχάς δεκ προσφέρειν Θε-
 μιστ. λ. 11, σ. 142.
 Ἀπ-αρκτίας, ὁ· ἄνεμος ἀπὸ τῆς ἀρκτου
 πνέων· «τῶν βορρῶν ἰδίως ἀπαρκτ. καλεῖται
 ὁ ἀπὸ τοῦ πόλου κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων»
 Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 4, 13, μετεωρ. 2, 6.
 Ἀπ-ἀρκτίας, 3' ἀπὸ τῆς ἀρκτου πνέων,
 ἀρκτικός· - πνοαὶ Λυκόφρ. 27, ὁ βορρᾶς.
 Ἀπ-αρνέμα· ἀποθ. ἀρνούμαι καθόλου·
 «κοὺκ ἀπαρνούμαι τὸ μὴ» Σοφ. Ἀγ. 96·
 τὴν πείρασιν Θουκ. Ε, 56· ἀποκρούω, ἀπορ-
 ρίπτω· - τυύνομα Δημ. 12, 189· ἀπαρνηθῆ-
 ναι Πλάτ. Φαῖδρ. 256 καὶ μτγν. ἀρνούμαι·
 Ἠρ. 8, 69· «οὐκ ἀπαρνήσεσθαι μὴ οὐχί»
 Πλάτ. Γοργ. 461· ἐν τῇ αὐτῇ σημ. τὸ ἀ-
 παρνηθῆσθαι Σοφ. Φιλ. 523.
 Ἀπ-αρνησι-θεία, ἡ· ἀπαρνησις τοῦ Θεοῦ
 Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 41 καὶ

Ἀπ-αρνησι-θεος, 2' ὁ ἀρνούμενος τὸν θεόν, αὐτ.

Ἀπ-ἀρνησις, ἡ τὸ ἀπαρνεῖσθαι Βασίλ. Μ. τ. 2, σ. 684.

Ἀπ-ἀρνητής, ὁ ὁ ἀπαρνούμενος, γλωσσ.

Ἀπ-ἀρνητικός, 3' ἀρνητικὸς Εὐστ. Ἰλ. σ. 29' ἐπὶ κ-ώς Βασίλ. Μ. τ. 2, σ. 647.

Ἀπαρνίς, ἴδιος, ἡ Ἀδερνίς, ὁ ἴδιος.

Ἀπαρνοί-θον, παρὰ τὴν Κασπίαν Στράβ.

Ἀπ-αρνος, 2' ὁ ἀρνούμενος καθόλου Σουῖδ. κατὰ Β. Ἀν. σ. 8 σεμνότερον καὶ πολιτικώτερον τοῦ Ἰσκαρνος Ἀισχ. ἱκ. 1013, ἐν χωρίῳ πολὺ ἀβεβαίω, ὅπου ἄλλοι τὸ ἐξηγ. παθητ. ὁ ἀρνούμενος, ἀπαρνος οὐδενὸς καθίστατο Σοφ. Ἀντ. 431' ἀπαρνός ἐστι μὴ μιν νοσέειν Ἦρ. 3, 99' οὐσα Ἀντιφ. 1, 9.

Ἀπ-αρ-όδευτος, 2' ἀπρόστος, ἀδιάδατος Δ. Σικ. 17, 67 καὶ μετγν.

Ἀπ-αρ-όφυντος, 2' μὴ ἔχων παροφυσμὸν Ἀλ. Τραλ. 10, σ. 577.

Ἀπ-αρ-όπλιστος, 2' μὴ ἀφωπλισμένος Ἀλ. Διάκ. σ. 124.

Ἀπ-αρ-όρμητος, 3' μὴ ἔχων ἀνάγκην παρορμήσεως, παρακινήσεως Θεάγ. ἐν Στωβ. ἀνθ. 1, 69.

Ἀπ-αροτρίάω, «ἀπήρσεν» ἀπηροτρίασεν Σουῖδ.

Ἀπ-αρόω-όργωνω Σουῖδ.

Ἀπ-αρουσίαστος, 2' μὴ παρών, μετγν. ἐπὶ ἀπαρουσίαστος = ἄνευ παρουσίας Ὀλυμπιάδ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 15.

Ἀπ-ἀρ-οχος, 2' ὁ μὴ παρέχων, γλωσσ.

Ἀπ-ἀρρενός, κάμνω τινὰ ἄνδρα Θεόφρ. Ἰ. Φ. 7, 4, 3.

Ἀπ-αρ-ρησίαστος, 2' ὅστις δὲν τολμᾷ νὰ θυμῇ ἢ ἐλευθέρως Κικ. Ἀντ. 9, 2, Λουκ. διαβ. 9' πολιτεία-ἐν ᾗ δὲν ὑπάρχει ἐλευθερία τοῦ λέγειν Πολύδ. 23, 12, 2.

Ἀπ-αρσις, ἡ ἀναχώρησις Δ. Ἀλ. 3, 69 καὶ Ὁ. συγνά.

Ἀπ-αρτάω 1) κρεμᾷ τι ἀπὸ τινος «ἀπαρτῆσαι δέρην» Εὐρ. Ἀνδρ. 413' μετ. «ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτῆσάς μοι τοῦ βίου» Λουκ. Τίμ. 36' παθ. κρέμαμαι ἐκ τινος, ἀπῆρτηται Σεν. ἱπκ. 10, 9' ἀπῆρτηνται ἀλλήλων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 16' ἀπῆρτημένος τούτοις = ἐν συμφωνίᾳ πρὸς ταῦτα Πλουτ. παραμ. πρὸς Ἀπολλ. σ. 326' 2) ἀμτθ. ἀπῆρχομαι «εἰς ἀλλοτρίαν ἀπαρτῆσαι» Θουκ. β. 21' συγνάτρ. μετ. ἀπομακρύνω, α-λόγον ἡραφής» Δημ. 18, 58' 60' παθ. εἶμαι κενωρισμένος, ἀπῆρτημένοι ταῖς παρασκευαῖς, ἀντθ. «πλησίον ὄντες» Δημ. 4, 12, «τοὶς καιροῖς οὐ μακρὰν ἀπαρτῆσθαι» Πολύδ. 12, 17 καὶ μετγν. «ἀπαρτῆσαι» χωρίσαι, διαστήσαι» Ἡσύχ.

Ἀπ-ἀρτημα, τό' κρεμαστόν, μετγν.

Ἀπ-ἀρτής, 2' μετῴρων Ἰπποκρ. σ. 803.

Ἀπ-ἀρτησις, ἡ κρέμασις, ἐξάρτησις Κλ. Ἀλ. καθ. 2, σ. 248' - βαρεσις, Φιλ. τ. 1, σ. 209.

Ἀπ-αρτί (1) ἀπηρτισμένος, ἀκριβῶς «ἡμέραι ἀπαρτί ἐνένηνκοντα» Ἦρ. 5, 53, 2, 158' 2) «σημαίνει δὲ καὶ τὸ κατ' ἵναντιον

καὶ ἀντικρὺς» Β. Ἀν. σ. 210, Φερεικρ. αὐτ. σ. 418' 3) ἀπὸ τώρα καὶ ἐξῆς, ὅποτε τινὲς κατὰ Β. Ἀν. σ. 79 «ἀπαρτί, ἀντὶ τοῦ ἀρτί ἀπὸ νῦν», Ἀριστ. πλ. 388, Κ. Δ.

Ἀπ-αρτία, ἡ 1) ἀποσκευή, ἐπιπλα, ἀρχ. λεξ. (ἴσ. γραπτ. τότε ἀπαρτία), οἰκιακὴ σκεύη (ἐκ τοῦ ἀπαίρω), τὰ σκεύη τοῦ ταξιδίου, Ὁ. «τὰ κοῦφα σκεύη» Πολύδ. 10, 18, εἶνε δὲ κατ' αὐτὸν ἰων. λεξ. 2) δημοπρασία, πλειστηριασμός «εἴποις δ' ἂν τὴν πρᾶσιν τῶν ἐπιπλῶν, τὴν δὲ κήρυκε γιγνομένην, ἣν νῦν ἀπαρτίαν καλοῦσιν, ἀγορὰν καὶ παμπρασίαν» Πολύδ. 10, 18, 19, ἐκ τοῦ Ἰππών. καθ' Ἡσύχ. καὶ μετὰ δάσεις.

Ἀπ-αρτί-δόντως τελείως Δ. Λαέρ. 7, 60.

Ἀπ-αρτίζω 1) εἶμαι ἀρμόδιος, ἀρμόζω, -πρὸς τι Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 10' «ἡ ἀπαρτίζουσα ὥρα», Ἰ. Ζ. 5, 8' 2) ποιῶ τέλειον, τελειώνω - τὰ πρὸς τὸν πλοῦν Πολύδ. 31, 20, κατὰ Μοῖρ. ἐλληνικὸν = ἀποτελεῖν πρὸλ. Φρόν. 447, ὅπου ὁ Λοβέκ. ἀναφέρει παραδείγματα ἐκ τοῦ Ἰπποκρ. καὶ μετγν. Ἐν Ἀισχ. ἐπτ. 356 δι. γρ. ἴδε καταρτίζω.

Ἀπ-αρτί-δός' πρὸς ἀπαρσιν καὶ ἀποσημίαν ἔτοιμος Ἡσύχ.

Ἀπ-αρτίλογέω, πλάττει ὁ Εὐστ. Ὁδ. θ, 240 ἐκ τοῦ

Ἀπ-αρτί-λογία, ἡ ὁ ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμὸς Ἦρ. 7, 29, Ἀντιφ. ἐν Πολύδ. 2, 120, Δ. Κάσ. 43, 26. Καθ' Ἡσύχ. = ἀπηρτισμένη ψῆφος.

Ἀπ-ἀρτίον προγράφειν θέτω τὰ κτήματά μου εἰς πλειστηριασμόν, δημοπρασίαν Πλούτ. 30, σ. 205' 60. διορθ. καὶ ἐν Κικ. 27 ἀντὶ τοῦ ἀμαρτίαν, εἰ μὴ ἀναγνωστ. ἀμαρτίαν, ὁ ἴδιος.

Ἀπ-ἀρτίσις, ἡ τελείωσις, μετγν παρ' Ἰπποκρ. σ. 781 σύμψηξις, συναρμολογία.

Ἀπ-ἀρτίσμα, τό' τελείωσις, μετγν.

Ἀπ-αρτίσμος, ὁ τῷ προηγ. Κ. Δ. κατ' ἀπαρτίσμον Δ. Ἀλ. συνθ. δν. 24.

Ἀπ-αρτίστικός, 2' ἀποτελεσματικός, μετγν.

Ἀπ-αρτί-τόκος ἀρτίως τεκούσα, ἐπιγρ.

Ἀπ-αρτίως ἀπαρτί Ἰπποκρ.

Ἀπ-αρτί-ναι ἀποκηρύσσειν, Ταραντινὸν Ἡσύχ.

Ἀπ-αρτί-ναι τάξει Ἡσύχ.

Ἀπ-αρυτέον' ῥ. ἐπὶ θ. τοῦ ἀπαρύω, ὁ ἴδιος.

Ἀπαρύται' ἔθν. Περιοίς Ἦρ.

Ἀπ-αρύτω τῷ ἐπαμ. Πλούτ. 30, σ. 75, σ. 471' «ὁ τῆς μνήμης τῶν ἀγαθῶν ἀπαρυτόμενος» ὁ ἀντὶ τῶν οἰ' ἐαυτὸν ἐκ τῆς μνήμης, αὐτ. σ. 610.

Ἀπ-αρυτός, 2' μὴ ἐνδοσόμενος Πλούτ. 30, σ. 219.

Ἀπ-αρύω' ἀντὶ ἀπὸ τινος, ἀπαρόσαντες Ἦρ. 4, 2' ἀπαρυτέον Ἀριστ. ἱπκ. 918' «ἀπαρυτέεις τὴν ἀνοιαν» = ἀπαρυτέεις τὴν ἄν.

Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 2, 36' μετ. ἐξαντλῶ, ἐξανθενῶ, μετριάζω, - τί τινος Πλούτ. 30, σ. 551, μετγν.

Ἀπ-αρχαῖζω ἀρχαίον καθιστῶ ἢ παριστῶ, Σχολ. Πινδ. Ν. 3, 27' ἀρχαῖως ὡς μᾶζω Ἀθην. 1, 20,

Ἀπ-αρχαίω· τῷ προηγ. «μηδὲν τῶν ἀπ-αρχαίωμένων» Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 11, 503· «λέξεις ἀπ-αρχαίω· ἡ ἀρχαία, ἀρχαῖα Δ. Ἀλ. Θουκ. 24.

Ἀπ-αρχή, ἡ (πρβλ. Πουτμαν. λεξ. 1, σ. 100)· ἡ προσφορά καὶ θυσιᾶν τῶν πρώτων καρπῶν «ἀπαρχὰς θύειν» Ἀριστ. βατρ. 1239· «θεοὶς ἀπαρχὰς παρέχειν» Ξεν. οἰκ. 5, 10· «ἀπ. τῶν πατρίων χρημάτων» Πρ. 1, 92· τῶν ὠραίων Θουκ. 3, 58· ὡς φόρος, 6, 20· «ἀπ-αρχὴν τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀποτελοῦσιν» Πλάτ. νόμ. 7, 806· λείας Σοφ. Τρ. 758· σκυλευμάτων Εὐρ. Φοιν. 864· καὶ συχνὰ κατὰ πλ. «ἀπαρχὰς οἴτου ἀποπέμπειν» Ἰσοκ. 4, 31· μτφ. «ἀπαρχὴν τῆς σοφίας ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι» Πλάτ. Πρωτ. 343· «προσθεγμάτων ἀπ.» Εὐρ. Ἰ. 402, καὶ μτγν. «ἀπ. ἀπὸ φιλοσοφίας» Πλούτ. πρβλ. καὶ Πρ. 4, 88· Ἐν τῷ θύματι ἀπαρχαὶ εἶνε αἱ τρίχες τοῦ μετώπου καὶ τὰ ἔσχατα τῶν ἄκρων, αἵτινα ἀπεκόπτοντο πρῶτον καὶ ἐκαίοντο. Ἐν γέν. ἀρχή, - γένους· ὁμοῦς «ἀπαρχαὶ λόγων» = δειγμάτων, μτγν.

Ἀπ-ἀρχομαι· ἀρχίζω α) παρ' Ὁμ. «ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλειν» Ὀδ. 5, 422· πρβλ. Ἰλ. τ. 254, Ὀδ. γ. 446· «κόπτιν τὰς τοῦ μετώπου τρίχας τοῦ θύματος καὶ τὰς ῥίπτει εἰς τὸ πῦρ, δι' οὗ ἀρχεται ἡ θυσία» Ὀθ. ἐν γέν. ἀρχίζω τὴν θυσίαν Ἀριστ. Ἀλ. 232, εἰρ. 1021, ὡς θυσιᾶς θυρεὶν προσφέρειν· ἰδ. ὁμοῦς 6) προσφέρειν ὡς θυσίαν τὰς ἀπαρχὰς, τοὺς πρώτους καρπούς, «πάντων ἀπαρχόμενοι καὶ θυσιᾶς οἱ προσάγοντες» Πρ. 3, 24· τοῖς θεοῖς Ξεν. Ἰέρ. 4, 2· ἀπολ., Κύρ. 7, 1, 1· ἐν γέν. ἐκλέγω ὡς τὸ ἀριστον· «οἷον ἀπάρξασθαι πάσης ἀρχῆς ἕνα οἰκαστήν» Πλάτ. νόμ. 6, 767. Καὶ καθιερωθ., ἀφιερῶν (ὡς θυμὰ) Θεοδώρ. ἐν Ἀνθ. 7, 406· κομ. μεταφ. φαίνεται νὰ ἦν τὸ ἀπ-αρχ-μένοι Ἀναξανδρ. ἐν Ἀθην. 7, 300 = εὐνοχησμένοι πρβλ. Εὐστ. 1183. Μτγν. ὡς Λουκ. Νιγρ. 3 = τῷ ἀπλ. ἀρχομαι, ἀρχίζω.

Ἀπ-αρχός, ὁ· στρατηγὸς Δισχ. Πέρσ. 319· Τινὲς ἀναγιν. ἐπαρχος.

Ἀπ-ἀρχω· προϊσταμαι, ἀρχω, ἐξουσιάζω, ἀπολ. Πινδ. Ν. 4, 46, ὅπου ἐξηγ. ὑπὸ Διοσκ. = μακρὰν ἀρχω· ἐν γέν. εἰμαι πρῶτος· τῶν ὀρχηστῶν Δ. Ἀλ. 7, 23.

Ἀπ-αρωγός· ἐπαρωγός, ἀρχ. λεξ.

Ἀ-παρ-ῶδη τως, 2· ἄνευ παρωδίας Εὐστ. Ἰλ. 1090.

Ἀ-πᾶς, ἀ-πάσας, ἅπαν· ἐπίτασις τοῦ πᾶς, ὅλος, καθόλου, πάντες ὅμοι, ἀπὸ τοῦ Ὁμ. συχνὰ παρ' ἁπασι τοῖς συγγραφ. καὶ καθ' ἑαυτὸ, καὶ μετ' οὐδ. καὶ ἐν τῇ σημ. εἰς ἕκαστος· «ἅπας φεύγει» Πλάτ. Φαῖδ. 108 καὶ συχνάκις. - ἀργύρεος ἅπας = ὅλος ἐξ ἀργύρου, ἐκ καθαροῦ ἀργύρου Ὀδ. δ. 616· «ἔργα τοιαῦτα οὐ πρὸς τοῦ ἁπαντος ἀνδρὸς γενέσθαι νομίζω» = πᾶς ἄνθρωπος δὲν δύναται τοιαῦτα νὰ πράξῃ Πρ. 7, 153· πρβλ. 3, 64· οὕτω καὶ μετ' ἄλλοι. ἐν Δισχ. Πρ. 482, Θουκ. 1, 41, 2, 13. Παρ' αὐτ. πολ- λάκις μετὰ τοῦ ἐναντίου· π. γ. «τὴν ἐ-

ναντίαν ἅπασαν ὁδὸν ἐλήλυθα» = τὴν ὅλως ἀντίθετον Πλάτ. Πρωτ. 317. - Ἐπερρημα- τικῶς ἀπαντῶσι τὰ ἐν ἁπασιν, εἰς ἁ- παντα, ἐξ ἁπαντος = ὅλως, ὅλος διόλου, κατὰ πάντα τρόπον [τὸ οὐδ. παρ' Ὁμ. ὡς ἀλλοχοῦ, ὡς Θεόδωρ. 2, 56, -]. (Ἡ παρ- γωγὴ αὐτοῦ μᾶλλον εἶνε ἐκ τοῦ ἁς = εἰς καὶ πᾶς, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἁπαξ, ἀπλοῦς Ἀθ. Σακελλ.)

Ἀπ-ασβολῶ· μεταβάλλω ὅλως εἰς ἀσδό- λην Δισκ. 5, 87.

Ἀπαστάκα· φυλὴ Μασσαγετῶν Στράβ.

Ἀπασιτόν· δεσποτήριον Ἰσάχ. Ἀπ-ασκ-αρίζω· πηδῶ, σκίρτω (καθ' Ἰσάχ. σκίρτω) Ἀριστ. ἀπ. 416, καὶ Μέν. ἐν Σουλδ. «ἀπασκικρὶ γέλωτι τῆμερον» γδ' ἀποσκα- ρίζω.

Ἀπ-ασπάξομαι· ἀποχαιρέτω Ἰμέρ. ἐν Φωτ. βιβλ. 243.

Ἀπ-ασπαίρω· κυρ. ἀσπαίρων ἀπέρχομαι· «ἀπασπαίρουσα θνήσκει» = μετ' ἀσπασμοῦ θνή- σκει Εὐρ. Ἰ. 1207.

Ἀπαστί· ἀγευστί Ἰσάχ.

Ἀπαστία, ἡ· ἀστία· ἀπαστίαν ἄγειν· Ἀριστ. νεφ. 611.

Ἀπαστος, 2· α) ὁ μὴ φαγών, νηστὴς Ἰλ. τ. 346· - ἐξηγέτος Ὀδ. δ. 788· μετὰ τοῦ ἁ- σιτος, ὅμοι. Δῆμ. 200· 6) παθ. μὴ φαγώ- θεις, ἄδρωτος Ἀλ. Ἰ. 2, 11, 16.

Ἀπ-αστράπτω· ἐκπέμπω ἀστράπην, ἀκτι- νοβολῶ, λάμψιν παρέχω - αἴγλην Ἀνθ. 10, 399· «παίδος κάλλος αἶα φλόγα προ- φαίνων Ἐρωὶς ἀπαστράπτει» Μελ. ἐν Ἀνθ. 12, 84.

Ἀπ-ἀστραψίς, ἡ· οὐα. τοῦ προηγ. Τζέτζ. ἰστ. 9, 106.

Ἀπαστός, ὅς, ἡ· ἀπαστία, ἔτ. Μ. σ. 118.

Ἀπ-ασφαλίζω· φράττω, ὀχυρώνω Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1120.

Ἀπ-ασχολέω· δι' ἀσχολίας ἐμποδίζω, ἐν γέν. ἐμποδίζω, - βέλη Ἡρόδ. 7, 2, 12· παθ. ἐνασχολοῦμαι, - περὶ τινα Λουκ. Φιλοφ. 11.

Ἀπ-ασχόλησις, ἡ· τῷ ἐπομ. Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 326.

Ἀπ-ασχολία, ἡ· τὸ δι' ἀσχολίας ἐμποδι- ζεῖν Στράβ. 6, σ. 228· ἑλλειψὶς σχολῆς Θεόδ. Στουδ. σ. 263.

Ἀ-πατάγι· ἄνευ πατάγου, φόβου Σουλδ.

Ἀπαταίον· λαὸς τῆς εὐδ. Ἀραβίας Πτολ.

Ἀπατάω (ἀπτω· πρβλ. ἀπαφειν, οἱ ἀρχ. ἔτυμ. ἰσφαλ. ἐκ τοῦ ἀπὸ καὶ πατάω)· ἀ- πατώ, κοινῶρ. γελῶ Ἰλ. τ. 97· - ὁλο- φροσύνη Ὀδ. ρ. 139, Πινδ. ἀπ. 175· παθ. Σοφ. Αἰ. 794· σπουδατικῶς ἐν τῇ ἀττ. περὶ «κλέμματα ἀπατᾶν τινα» Θουκ. 5, 9, σπα- νιστ. ὁμοῦ τοῦ συνθ. ἑξαπατάω· - ἀπα- τᾶσθαι, ὡς = καταπίεσθαι δι' ἀπάτης αἰ· τὸ ποιῆσαι τι Πλάτ. Πρωτ. 323· ἀπατήσο- μαι, παθ. Φαῖδρ. 262. - Μτγν. σκοτώνω τὸν καρὸν μου, ὡς τὸ λατ. fallere (temperare). Μίσ. πλανῶμαι Ἰλιόδ. Αἰθ. 3, 16.

Ἀπ-άτερθε, πρὸ φων. ἀπάτερθεν· χωρὶς, χωριστὰ ἀπὸ τινος, ὅλως χωριστὰ, ὡς τὸ ἀτερθε, ἀπθλ. Ἰλ. πολλὰκις - ἔργα Πινδ.

Ὁ. 7, 74· καὶ μετὰ γεν. Ἰλ. ε, 445.
Ἀπατεῦω τῷ ἔπομ. Ξενοφάν. ἐν Σ. Ἑμπ.
9, 193.

Ἀπατέω, ἰων. = ἀπατάω Ἰπποκρ.

Ἀπατεῶν, ὄνος, ὁ· ἀπατών, ἀπατεῶν καὶ
νῶν Ξεν. Κύρ. 1, 6, 27· — περὶ τινος Πλάτ.
πολ. 5, 451 καὶ μετν.

Ἀπάτη, ἡ· 1) ἀπάτη καὶ σῆμ. κατ' Ἑδοτ.
ἐκ τοῦ α στερ. καὶ πάτος ὅπερ εἶνε «ἡ τε-
τρίμνη δόξ», εἶνε δὲ ἀπάτη «ἡ τοῦ ὁρθοῦ
ἐκνευσις εἰς τὸ πλάγιον καὶ δόλιον» ἀπὸ τοῦ

Ὁμ. παρ' ἀπασιν τοῖς συγγρ. «ἀπάται καὶ κλό-
ποι μοθοί» Ὁδ. ν, 294, Πίνδ. Π. 2, 74·
— σκολιὰ, ἀπ. 232· ὁ Πλάτ. συνδέει, «ψευ-
δος καὶ ἀπάτη», πολ. 5, 45, καὶ πολλάκις

ἡ ἀποτυχία, — λεχέων Σοφ. Ἀντ. 624· δό-
λος, οἷ' αὐτὸς ὠφελεῖται ἀνευ κυρ. μομφῆς,
ὡς Ὁδ. ἐν τῷ ἀνωτ. χωρ. πρὸλ. Αἰσχ.

Πέρσ. 93· «ἀνάγκη τὴν τοῦ ἀνομοίου θίξιν
ἀπάτην εἶναι» Ἀριστοτ. ψυχ. 3, 3· «ἔστιν
ἀπάτη καὶ ὁ· αὐτοῦ κτᾶσθαι καὶ ὁ· ἄλλου»,
φυσ. ἀκρ. 5, 5· ὁθ. παρὰ μετν. τὸ περὶ τῶν
καιρῶν, διασκέδασιν, ἰδ. ἀπόλαυσις τῶν

αἰσθησέων· — τῶν θεωμένων Πολύδ. 2, 56,
οὕτω καὶ περὶ τῆς μουσικῆς· «οὐκ ἐπὶ ἀπάτῃ
καὶ γοητείᾳ εἰσῆλθαι», 4, 20· 2) φυτόν τι
θεοφρ. Ἰ. Φ. ἐν πολλοῖς χωρ. τοῦ Ζ' βι-
βλίου, πλὴν ὑπάρχουσι καὶ ἄλλ. γρ. ὡς ἀ-
πάτη καὶ. Ἀπάτη, ὡς κύρ. ὄν. Νόν.

Ἀπατήλιος, 2· ἀπατήλιος· «ἀπατήλια εἰ-
δώς» = ἐμπειρος, γινώσκων ν' ἀπατᾷ Ὁδ.
Ε, 288· — βάσεις, 127 καὶ μετν. π. Ὁσπ.
κυν. 2, 324· περὶ προσώπ. Νόν. Δ. 46, 10.

Ἀπατηλός, 3· ὁ ἀπατών· — ἔπος Ἰλ. α,
526· — λόγος Πλάτ. νόμ. 10, 892· — καὶ κα-
λοῦργος, Γοργ. 465· ἐπίρ. — λῶς, μετν.

Ἀπατήμα, τὸ· ἀπάτη· καὶ μέσον πρὸς τὸ
ληρμονῆσαι· «ἐμῶν ἀπατήμα πόθων» Μελ.
ἐν Ἀνθ. 7, 135· — μερίμνης Μακεδ. 1.

Ἀπατήμων, 2· ἀπατήλιος Ζῶσ. 1, 52, 9.
Ἀπατ-ήνωριος, ὁ· ἐπών. Διὸς Β. Ἀν. σ. 416.

Ἀπατ-ήνωρ, ὀρος, ὁ, ἡ· ὁ ἀπατών τοὺς
ἀνθρώπους Τρυφίδ. 137, Νόν. Ἰω. 8.

Ἀπατήσις, ἡ· τὸ ἀπατᾷν, Ὁ·
Ἀπατητής, ὁ· ὁ ἀπατών, γλῶσσ.

Ἀπατητικός, 3· ὅστις δύναται ν' ἀπατᾷ·
— τέχνη Πλάτ. σοφ. 240· παρὰ μετν. καὶ
δικαστικῶς.

Ἀπατητός, 2· ὁ μὴ πατούμενος· — ὄρος
Ἀνθ. 6, 51· «ἀπατήτων» τὸ ἀνωμάλως συγ-
κείμενον, παρὰ Δημοκρίτῳ· Ἡσυχ.

Ἀπατήτρια· θηλ. τοῦ ἀπατητῆς Ἡσυχ.
Ἀπα-τιμάζω τῷ ἔπομ. ἀπητημασμένη
Αἰσχ. Εὐμ. 95.

Ἀπα-τιμάω· ἀτιμάζω, ὀνειδίζω, ἀδρ.
Ἰλ. ν, 113.

Ἀπα-ατρίζω· ἐκπνέω, ἐκπέμπω ἀτμόν Ἀ-
ριστοτ. μορ. Ζ. 2, 7· — ὁσμὴν Θεοφρ. ἀπ.
περὶ ὁσμ. σ. 450.

Ἀπα-ατουργόν· χωλυτικὸν Ἡσυχ.
Ἀπατουργός· πῶλ. Ἀσιατ. Σαρματίας
Πτολ.

Ἀπατουρεῶν, ὄνος, ὁ· μὴν τῶν Κυζικη-
νῶν, ἑπιγρ. (ἐν ἄλλ. ἑπιγρ. Ἀπατουριῶν).

Ἀπατουρία· ἐπών. Ἀθηναῖς Πaus. 2, 33, 4.

Ἀπατουρία, τὰ· ἑορτὴ Ἀθηναίων ἐπὶ ἡμέ-
ρας τέσσαρας, ὣν ἡ πρώτη ὁρπεια καλεῖται,
ἡ δευτέρα ἀνάρρυσις, ἡ τρίτη κουρεῖτις, ἡ
τετάρτη ἐπιδοά· Ἡσυχ. ἐτελεῖτο μηνὸς Πυα-
νιφώνος, κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 890,

ἐν ταύτῃ ἐνέγραφον οἱ πολλοὶ τοὺς υἱοὺς τῶν
εἰς τὰ ληστιαρχικὰ βιβλία, ἰσχυρίζετο δὲ καὶ
ὑπὸ ἄλλ. ἰων. φυλῶν, ἐκτός τῆς Ἐφέσου καὶ
Κολοφώνος· πρὸλ. Ἡρ. 1, 147· (ἐκ τοῦ α
ἀδρ. καὶ πάτωρ, φράτωρ· κατ' ἄλλ. ἐκ
τοῦ ἀπάτη· πρὸλ. Ἀρποκρ.).

Ἀπατούριος· 1) υἱὸς Θουόνης Νόν. 2) Ἀθη-
ναῖος Ῥαμνοῦσιος, ἐπιγρ. 3) Βυζάντιος, καθ'
οὗ ὁ 33ος λόγ. τοῦ Δημ.

Ἀπατουριῶν, ὁ· μηνὸς ὄν. (Δεκέμβριος) ἐν
Τήνῳ, ἐπιγρ. πρὸλ. Ἀπατουριῶν.

Ἀπατουρον, τό· τόπος ἐπὶ τῷ Βοσπόρῳ ὅπου
ἦν ναὸς Ἀφροδίτης Στράβ. κάτ. Ἀπατουρι-
της, Ἀπατουρος, — τούριος, — τάρεις Στ. Βυζ.

Ἀπάτωρας· 1) ἐπών. Ἀφροδίτης ἐν Φα-
ναγορείᾳ Στράβ. 2) ὁ Ἀπ. κύλιος ἐν Ἀσία
Στ. Βυζ.

Ἀπατρία, ἡ· ἑξορία, ἐπιγρ.

Ἀπατρίς, ἰδὸς, 2· μὴ ἔχων πατρίδα, αὐτὴ
πατρίς ἀγνώστος Τέρεν. Ιατ. 7, 436.

Ἀπάτωρ, ὀρος· 1) μὴ ἔχων πατέρα, ἀπά-
τωρ ἐμοῦ = μὴ ἔχων ἐμὲ πατέρα, διωγμέ-
τος, ἀπ' ἐμοῦ Σοφ. Ὀκ. κ. 1383· οὕτω
περὶ ἑξορίστου· «ἀόικους ἀπατόρας τ' ἀλωμέ-
νας», Τρ. 299· «ἀπάτωρ γειγώς» ἀποφανι-
σθεὶς Εὐρ. Ἰ. 109· «ἀπάτορα τέκνα», Ἡρ. μ.

114· καὶ ἕκτερος, οὕτως ὁ πατήρ εἶνε ἀγνώ-
στος, νόθος Πλούτ. ἡθ. σ. 288, μεταφράζων
οὕτω τὸ λατ. spruius· 2) μετὰ τὸν θάνατον
τοῦ πατρὸς γεννηθεὶς καὶ πολυπάτωρ, ἀρχ. λιτ.

Ἀπαυαίνω· ἀποξηραίνω Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 5, 5.
Ἀπαυαρκτική, καὶ Ἀπαυαρκτικήνη· Παρ-
θίας πόλ. καὶ χώρα Ἰσθ. Χαρακ.

Ἀπαυαρίζω· αὐτὴν ἐκπέμπω, ἀστράπτω
Ἡλιδ. Αἰθ. 3, 4. Μία λάμψις, ἀπεινοδολῶ
Καλλίμ. Δηλ. 181, μακρὰν βλέπω· ἀπαύγα-
σαι, αὐτ. 125.

Ἀπαύγασμα, τό· λάμψις ἀπὸ τινος ἐκπεμ-
πομένη Ἡλιδ. Αἰθ. 5, 27, Κ. Δ.

Ἀπαυγασμός, ὁ· τῷ προηγ. Πλούτ. ἡθ.
σ. 84, 934.

Ἀπαυγαστικός, 3· ἀπαυγάζων, λαμπρὸς
Γρ. Νῦσ. τ. 1, σ. 10.

Ἀπαυγής, ὁθ. «ἀπαυγής» λαμπρῶν, φω-
τεινῶν Ἡσυχ.

Ἀπαυδάω· 1) ἀπαγορεύω, δὲν ἐπιτρέπω,
ἀπὸλ. Σοφ. Φιλ. 1293· ἔπομ. μὴ μετ'
ἀπαρ. Αἰ. 706· — μὴ διδᾶναι Ἀριστ. ἱππ.

1067 (βατρ. 369 εἶνε ἐπὶ τοῦ «αὐδῶ, ἀ-
παυδῶ, μάλ' ἀπαυδῶ») Εὐα. ἱκ. 469· 2)
χάνω τὴν δύναμιν (πρὸς τὸ λαλεῖν), καὶ πα-
ραγομαι τινος· — κόνους Ἀνθ. 6, 168· πρὸλ.

Εὐρ. Ἀνθρ. 87· «ἀπαυδῆσαι λόπων» Βάδρ.
7, 8, ἴσθ. καὶ ἀπειπνὴ καὶ ἀπαγορεύω· ἀλλὰ
μετ' αἰτ. — κόνους = ἀπαυδῆσαι πρὸς τοὺς
κόνους Εὐρ. ἱκ. 342· «νίκας ἀπαυδῶν» Θεόκρ.

22, 129· — πρὸς τι Πλούτ. περὶ ἱκλ. γρ.
51, καὶ αὐτ. 38· «τὸ ἀπαυδᾷν τὰ μαντεῖα»

ἢ τὸ σιγᾶν τὰ μ., βωδὴ γίνεσθαι. 80. ἀπο-
κάμνω Λουκ. μιθ. συν. 39. περί φυτῶν, θνή-
σκω, καταστρέφωμαι Θεόφρ. Ἱ. Φ. 5, 6, 1.
3) βωδαίνωμαι Λουκ. φιλοπ. 18.

Ἀπ-αυδῆσις, ἡ κούρασις, μετγν.

Ἀπ-αυθ-αδῖω· ἀπαυθαδίζομαι Νικ. χρ. 31, 1.

Ἀπ-αυθαδίζω· τῷ ἐπομ.

Ἀπ-αυθαδίζομαι· αὐθαδῶς λαλῶ Πλάτ. ἀπολ. 37, ἡ -τι, παρατόλμως ἐπιχειρῶ τι, μετγν. Ἰδε Λοβεκ. Φρυν. σ. 66.

Ἀπ-αυθ-ἡμερίζω· αὐθημερόν ἐπενέρχομαι Ξεν. ἀν. 5, 2, 1.

Ἀπ-αυλεῖσθαι· τὸ μὴ προαυλεῖν κατὰ τρόπον Ἠσὺχ.

Ἀπ-αύλια, ὡν, τὰ· τὸ κοιμάσθαι μόνον, κατὰ Πολυδ. 3, 39 ἡ πρὸ τοῦ γάμου ἡμέρα, καὶ ἡν ὁ γαμβρὸς κοιμάται μόνος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πενθεροῦ κατ' Ἐτ. Μ. «ὅτι τότε ἄρχεται ἡ κόρη χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι, ἡ τότε ἐπαυλίζεται (κατὰ τὴν γρ. ἐπαύλια) τῷ ἀνδρὶ ἡ γυνή».

Ἀπ-αυλίζομαι· κοιμῶμαι, κατοικῶ μόνος, χωριστά, - τῆς πόλεως = μακρὰν τῆς πόλεως Δ. Ἀλ. 8, 87.

Ἀπ-αυλισμός, ὁ· ἀπαυλισμός ὁ ἀπ' αἰ-
θέρος, ὃν καλέουσιν ἄνθρωποι χαλεπὴν ἱε-
ρὴν νόσον ἀμπακισμὸν, οἱ δὲ σεληνιασμὸν ποιητ. ἀν. ἐκδ. Διδ. ποιητ. διδ. σ. 173. ●

Ἀπ-αυλιστηρία, χλανίς, ἡ (δι. γρ. ἀπαυ-
λιστρια)· φόρεμα ὅπερ ἐπεμπεν ἡ νύμφη τῷ γαμβρῷ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἀπαυλίων Πολυδ. 3, 40.

Ἀπ-αυλον· ἀπόκοιτον Ἠσὺχ.

Ἀπ-αυλόσυνος, ὥχετο· ἀπῆλθεν ἐκ τῆς αὐλῆς Λεων. Ἀλ. ἐν Ἀνθ. 6, 221.

Ἀπ-αύξησις, ἡ· ἐλάττωσις Λογγίν. περὶ ὕψ. 7, 3.

Ἀπ-αυράω, (μόν. παρτ. δς ὅμως κατὰ τὸν Βουτμαν. ἔχει πάντοτε σημ. ἀορ. ἀπηύρων Ἱλ. σ. 430. ἀπηύρας, θ, 237. ἀπηύρα, ζ, 17, μέσ. ἀπηύρω Αἰσχ. Πρ. 28. ἐντ. ἀνή-
κει ὁ ἀορ. ἀπούρας Ἱλ. α, 386, δωρ. ἀπού-
ραι Πίνδ. Π. 4, 149. ἀπουράμενος Ἠσ. ἀορ. 173. παθ. = ἀφαιρεθεὶς ἀπηύρωτο Ὀδ. δ, 646 εἶνε ἰσφ. γρ.)· ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ (συγγ. λοιπὸν τῷ αἰρέω, ἄλλοι τὰ παράγου-
σιν ἐκ τοῦ εὐρεῖν), - τινά τι, π. χ. «ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα» Ἱλ. ζ, 17, «τοὺς κλυτὰ τεύ-
χε' ἀπηύρα», λ, 334. «γυναῖκας ἐλευθέραν ἡμᾶρ ἀπούρας», π, 831, καὶ μετγν. π. Ἀπολ. Ἱλ. 4, 916. - τινί τι Ἱλ. ρ, 236, Ὀδ. γ, 192. ἀλλ' ἐν τῷ Ἀχιλλεύῳ γέρας αὐτὸς ἀ-
πηύρων», ἡ γεν. ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ γέρας Ἱλ. τ, 89. 2) μετέλω, ὠφέλειαν καὶ βλά-
θην ἔχω, - τινος· «ἐδύπασα πόλιν κακοῦ ἀν-
δρός ἀπηύρα» Ἠσ. ἔρ. 240. «- φόνον πρὸς τέκνων» Εὐρ. Ἀνδρ. 1034. οὕτω καὶ μέσ. «τοιαῦτα ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου» Αἰσχ. Πρ. 28. πρὸλ. Βουτμαν. λεξ. 1, σ. 76 κ. ἔ. καὶ ἱπαυρίσχομαι.

Ἀ-παυστί· ἀπαύστως Δ. Κάσ. 37, 46.

Ἀ-παυστος, 2· μὴ παύων, ἀκατάπαυστος, συνεχής· - δίψα Θουκ. 2, 49. ἀτελεύτητος,

- αἰὼν Αἰσχ. Ἱκ. 569. - ἄτη Σοφ. Αἴ. 1166. - γρόων = μὴ παύων τοὺς γ. Εὐρ. Ἱκ. 93. καὶ ἐν περ. - βίος Πλάτ. Τιμ. 36. - καὶ ἀθάνα-
τος, Κρατ. 417.

Ἀπ-αυτίκα· εὐθὺς, ἀμέσως Δ. Κάσ. 40, 15.

Ἀπ-αυτο-ματίζω· αὐτομάτως, ἀπ' ἐμαυ-
τοῦ, ἐκουσίως πράττω, παράγω Πλάτ. ἡθ. σ. 717 καὶ μετγν. παθ. Φιλ. τ. 2, σ. 182.

Ἀπ-αυτο-μολέω· αὐτομολῶ, φεύγω ἀπὸ τινος εἰς ἄλλον Θουκ. 7, 75, μετγν.

Ἀπ-αυτο-σχεδιάζω· αὐτοσχεδῶς λαλῶ Στράδ.

Ἀπ-αυχενίζω, ταῦρον· 1) δαμάζω τὸν ταῦρον, ἔλκων ὀπίσω τὸν αὐχένα τοῦ Φι-
λόστ. εἰκ. 2, σ. 864. 2) ἀποσεῖω ἐκ τοῦ αὐχένος τὸν ζυγόν, ἀφηνιᾶν, ἀτακτεῖν, ἡ τὸν αὐχένα συντρίβειν Φιλ. τ. 1, σ. 305 καὶ ἄλλ. 3) ἀποκόπτω τὸν αὐχένα Δ. Σικ. 34.

Ἀπ-αυχένισις, ἡ· ἀπόσεισις τοῦ ζυγοῦ Νικ. Χων. χρ. σ. 485.

Ἀπ-αφανίζω· ἀφανίζω, καταστρέφω, ὀ.

Ἀπ-αφ-αυαίνω· παντελῶς ἀποξηραίνω Θεόφρ. αἰτ. φ. 3, 10, 7.

Ἀπ-αφῆτος, 2· δυνάμενος ν' ἀπατηθῇ, χρ. Σιδυλ. 7, 129.

Ἀπ-αφῆτησις, ἡ· ἀφθορία Μιχ. Γλυκ. χρ. 1, σ. 89.

Ἀπαφίνιον· Λάκωνες κάρδοπον λιθίνην ἐν ἡ μέουσιν, ἣν κτητὴ καλοῦμεν Ἠσὺχ.

Ἀπαφίνιος· ἀπατάω, ἐν. Ὀδ. λ, 216, μέλ. ἀπαφίσω Στράτ. ἐν Ἀνθ. 12, 28, ἀορ. ἡ παφον Διοσκ. αὐτ. 6, 126. καὶ μέσ. μετγν. αὐτὴν σημ. ἀπάφοιτο Ὀδ. ψ, 216. συνθῆσθαι συνθ. ἰδ. ἔξαπ.

Ἀπαφός· ἔποψ, τὸ ὄρεον Ἠσὺχ.

Ἀπαφούλιστος· σταφυλίνος, Λάκωνες Ἠσὺχ.

Ἀπ-αφρίζω· ἀφαιρῶ τὸν ἀφρόν Γεωπ. 8, 29, 32.

Ἀπ-αφρισμός, ὁ· αὐτ. τοῦ προηγ. μετγν.

Ἀ-πάχεια, ἡ· ἰσχνότης Εὐστ. Ἱλ. σ. 641.

Ἀ-παχής, 2· ὁ ἀνευ πάχους, ἰσχνός Εὐστ. Ἱλ. σ. 651.

Ἀπ-αχθής· ἀντὶ ἐπαχθής.

Ἀπ-αχθιάζω· καταθέτω τὸ ἀχθος, φορ-
τίον, δι. γρ. ἐν Ἀνθ. 7, 49, ἀντὶ ἀπημφιασας.

Ἀπ-ἀχθομαι· εἶμαι μισητός· τινὶ Σαπο. 37.

Ἀπ-ἀχλύδος· ὁ· ἀχλὺς σκοτίζω, ἐπισκο-
τεῖω Ἀρετ. σ. 54.

Ἀπ-αχλύς· διασκεδάζω τὴν ἀχλὺν Κ. Σμ. 1, 78.

Ἀπ-αχρεῖδω· ἀχρηστον καθιστῶ Εὐστ. ἔρ. σ. 469.

Ἀ-παχρὺς, 2· ἀπαχρὺς Πρόκλ. παρ. Πτολ. σ. 45, ἰσ. ἀντὶ ἀπαλοῖ.

Ἀπ-εγ-γλωττίζομαι· εἶμαι ἄνευ γλώσ-
σης Λουκ. Λεξιφ. 45.

Ἀπ-εγ-γονος, - γόνη· προέγγονος, μετγν.

Ἀπ-εγ-γυαλίζειν· ἀποκαθιστάν Ἠσὺχ.

Ἀπ-εγνώκτως· ἀπηλπισμένως, μετγν.

Ἀπ-εγρῶς μένως· τῷ προηγ. μετγν.

Ἀπ-εγρῶς ἀψανθό· ἀπεγράφαντο, Βοιωτίας ἐπεγρῶ

Ἀπεθανός, δωρ. = ἡπεθανός.

Ἀπεδίξειν· ὁμαλίζειν, ἰσάζειν Ἠσὺχ.

Ἀ-πεδῖλος, 2· μὴ ἔχων πέδιλα Αἰσχ. Πρ. 125.

Ἀ-πεδῖλωτος, 2· τῷ προηγ. Καλλίμ.

Α-πιδος (πέδον, α ἀπρ.), 2^ο ἐπίπεδος, ἰσό-
πεδος Ἡρ. 9, 102^ο τὸ ἀπιδον = ἡ πεδιάς, 4,
62, Θουκ. 7, 78 καὶ μετγν. *χωρία ἀπιδος
Αἰλ. 1. Ζ. 16, 12.

Α-πεζος, 2^ο ὁ μὴ ἔχων πόδας Λυκόφρ. 629.

Α-πεθίζω· ξεσυνεθίζω Αἰσχίν. 1, 34^ο - μὴ
ποιεῖσθαι, 1, 152^ο ἀπειθικῶς τοῦ φιλότατου

σώματος ἀπτεσθαι τὰς χεῖρας Πλούτ. Ἀλ. 40.

Α-πεθιστέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ προηγ. Γεωπ.

Α-πειδον, ἀπιδεῖν, ἀπρ. τοῦ ἀφωράω.

Α-πειθ-αρχία, ἡ ἑλλειψίς πειθαρχίας,
παρακοή Ἀντιφ. ἐν Β. Ἀν. σ. 78.

Α-πειθία, ἡ τὸ μὴ πείθεσθαι, μὴ ὁπα-
κοῦν Σεν. ἀπομν. 3, 5, 5, καὶ μετγν.

Α-πειθίω· εἶμαι ἀπειθής, δὲν πείθομαι, δὲν
ἀκούω κοιν. Αἰσχ. Ἀγ. 1019, Εὐρ. Ὀρ.

31^ο καὶ ἐν πεζ. συχνά, - τινι, ἀντιθ. τῷ πεί-
θομαι Πλάτ. Φαίδρ. 271^ο - ταῖς ἐνεχυρασί-
αις, νόμ. 12, 949, 18, περὶ στρατιωτῶν.

Παρὰ μετγν. δὲν πιστεύω.

Α-πειθῆ, ἰων. = ἀφισθῆ Ἰδ^ο ἀφίημι.

Α-πειθής, 2^ο ὁ μὴ πειθόμενος, μὴ ὁπακού-
ων, - τινι Θουκ. 2, 84^ο - νόμοις Πλάτ. νόμ. 11, 938^ο

ἀπειθέστατοι στρατιῶται Σεν. ἀ-
πομν. 3, 5, 19^ο καὶ περὶ ἱππῶν, ἱππ. 3, 6^ο

δὴ ἀδύνατος, σκληρός· τύχη Πινδ. ἀπ. 15^ο

ἀδάμας Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 5, 246^ο «κακὸς
καὶ ἀπειθὴς χώρος», περὶ τοῦ ἄδου Ἑρμη-
σιαν. ἐν Ἀθην. 13, 597^ο περὶ πλοίων Θουκ. 2,

84^ο δυσχερὲς ῥηται. Ἀλλὰ «μύθον ἀπειθῆ ἔ-
ρην» Θέογν. 1235 = μὴ πείθοντα, μὴ πειστι-
κόν, πρὸς.

*πρὸς τὴν γεῦσιν ἀπ. = μὴ προ-
αχλὼν εἰς γεῦσιν Ἀθην. 3, 87^ο ἐπὶ ἀπει-
θὸς ἔχειν πρὸς τινα = ἀπειθεῖν Πλάτ. πολ. 3, 391.

Α-πειθήσεις, ἡ ἰσχυροποιήσασθαι, μετγν.

Α-πειθία, ἡ ἀπειθεῖα Πλούτ. Αἰμ. Π. 31.

Α-πεικάω· ἀπεικονίζω, δι' εἰκόνας ἀπο-
μνησκαί· «τοὺς μὲν γραφεῖς ἀπεικάειν τὰ

κατὰ τῶν ζώων» Ἰσοκ. 1, 11^ο «τὰ σώματα
αὐτῶν χρωμάτων ἀπεικάζοντες ἐκμιμεσθαι»

Σεν. ἀπομν. 3, 10, 1^ο καὶ περὶ λέξε. «ἀπει-
καζόμενον τὸ ὄνομα τῷ τῆς φορᾶς βάρεϊ»

Πλάτ. Κρατ. 419 καὶ συχνὰ ἐν τῷ διαλόγῳ

τούτῳ, παριστῶ διὰ φύλογον, λέξεως το
πράγμα· «τοῦ πρὸς ἐκεῖνο ἀπεικασθέντος»,
Τημ. 29^ο εἰς τὸ πνεῦμα μεταφερμένον, εἰκο-
νίζω διὰ τῆς φαντασίας, φαντάζομαι, ἔπιν.

980 Ἐν γέν. παραβάλλω, συχνά, - τινά
τινι Πλάτ. συμπ. 221 καὶ συχνά, ὁμ. ἐπ.

ὁμ. 21, 143. Μέσ. παραβάλλω ἱμαυτὸν
Πλάτ. πολ. 8, 563^ο ἐν Σεν. ἀπομν. 3, 11,

1^ο μετ. ὡς ἔνερ. περὶ τοῦ ζωγράφου.

Α-πεικασία, ἡ ἀπεικονίσις· καὶ μίμησις
Πλάτ. νόμ. 2, 668.

Α-πεικασμα, τὸ ἀπεικόνισμα, εἰκὼν Πλάτ.
Κρατ. 402, 420.

Α-πεικασμός, ὁ ἀπεικασία Πορφ. ἔγκρ. 4, 7.

Α-πεικαστέον· οὐτὶ ἀπεικονίζειν Σεν. ἀ-
πομν. 3, 13, 8^ο παραβάλλειν Πλάτ. Φαίδρ. 270.

Α-πεικονίζω· ἀπεικάω, ἐν εἰκόνι ἀπο-
μνησκαί, παριστάνω Μετ. ἐν Ἀνθ. 12, 56.

127, Φιλ. τ. 1, σ. 106.

Α-πεικόνισις, ἡ τῷ ἔπομ. μετγν.

Α-πεικόνισμα, τὸ ἀπομνησκαί δι' εἰκόνας,
εἰκὼν Φιλ.

Α-πεικονισμός, ὁ τῷ προηγ. Ἐπιφάν.
τ. 2, σ. 131.

Α-πεικόντως· οὐχὶ εἰκότως, ἀναρμόδιως,
ἀπρεπῶς, ἀπιδανῶς, ἀδίκως «ὀηλῶσαι, ὡς

οὔτε ἀπ. ἔχομεν, ἀ κεκτμήμεθα» Θουκ. 1, 73,
οὐκ ἀπ. = φυσικῶς, 2, 8, 8, 68^ο Ἰδ^ο ἀπείκω.

Α-πειλείω, π. = ἀπειλῶ Μουσ. 122, Νόν.
Δ. 20, 204.

Α-πειλέω (ἀπὼ· λαλῶ δυνατά)· 1) ἀπειλῶ,
κοιν. φοβερίζω, ἀπὸ τοῦ Ὀμ. πανταχοῦ, ἀλ-

λοτε ἀπολ. Ἰλ. 6, 665, Ὀδ. φ. 368, Πλάτ.
Φαίδ. 94^ο - τινι Ὀδ. υ. 272, Ἡρ. 3, 77^ο

συχνά ἐν Πλάτ. καὶ τοῖς ἔπομ., - μύθον Ἰλ.
α. 388^ο - ἀπειλᾶς τινι, π. 201^ο - πόργους

δινὰ Αἰσχ. ἔκτ. 411^ο - ζημίας κατὰ τινος
Πλούτ. Καμ. 2^ο - θάνατον, Πομπ. 62^ο - τὰ

εἶφη = διὰ τῶν ε. αὐτ. 47^ο ἄλλως ἀκαλου-
θεῖ συνήθ. ἀπαρ. μέλ. Ἰλ. α. 161, Ὀδ. λ.

313 καὶ μετγν. ἀπαρ. ἐν. καὶ ἀπρ. Ἰλ. τ.
682, Σεν. Ἐλ. 5, 4, 7^ο - ὅτι ἄριστ. πλ. 88,

Σεν. ἀν. 5, 5, 22^ο - εἰ μή, 4, 5, 12, - Παθ.
3^ο ἀπειλῶν εἰς τρόμον ἐμβάλλομαι, συμπ. 4,

31^ο - μετὰ ζημίας Πλάτ. νόμ. 7, 823^ο - Μίσ.
παρὰ μετγν. ὡς Κ. Δ. Πολύειν. 7, 35^ο - τῷ

ἐνερ. - Παρ' Ὀμ. ἀπειλὼν καυχώμαι Ἰλ.
θ. 150 καὶ ἐν γέν. αὐγῶ, καυχώμαι Ὀδ.

θ. 383^ο καὶ διαδεσκαῖω, ὁπασσομαι Ἰλ. ψ.
863, Θέογρ. 24, 16 (ἀπειλήτην Ὀδ. λ. 313 =
ἡπειλείτην).

Α-πειλέω (Ἰδ^ο εἴλω, εἰλέω) συνωθῶ· εἰς
ἀπορίην, εἰς στενὸν ἀπειληθεῖς Ἡρ. 1, 24, 9,

35^ο «εἰς ἀναγκαίην ἀπειλημένους», 8, 109.
Ἐκτολίσσω, Ἡρ. αὐτομ. σ. 248.

Α-πειλή, ἡ ἀπειλή, φοβέρα κοιν. «Ὀμ. μόν.
κατὰ πλ. ἀπειλᾶς ἀπειλεῖν» Ἰλ. ν. 219^ο

ἔτι ἀλαζονικαί, κομπώδεις ὑποσχέσεις, υ.
83^ο καὶ παρὰ τοῖς ἐπ. ὁ πλ. εἶναι ἑπικρατέ-

στερος· ἀπειλᾶς ἐρέσσειν Σοφ. Αἰ. 746^ο

Α-πειλήμα, τὸ τῷ προηγ. Σοφ. Οἰ. κ. 666.

Α-πειλήτειρα· θηλ. τοῦ ἔπομ. Νόν. Δ. 36,
113.

Α-πειλήτηρ, ἥρος· ὁ ἀπειλῶν, κομπωρή-
μων Ἰλ. η. 96^ο - μύθῳ Ἀντιφ. ἐν Ἀνθ. 6, 95.

Α-πειλήτηρις, 2^ο ἀπειλητικός· λόγος Ἡρ.
8, 112.

Α-πειλήτης, ὁ ἀπειλῶν Δ. Σικ. 5, 31.

Α-πειλητικός, 3^ο περιέγων, ἐκφράζων ἀ-
πειλήν, ἀπειλῶν· ῥήσεις Πλάτ. Φαίδρ. 268^ο

- νόμιμα, νόμ. 7, 823^ο - ὅμματα Σεν. ἀπομ.
3, 10, 8^ο - βλεψίμα Πολυδ. 2, 59^ο ἐπὶ κῶς

μετγν.

Α-πειλη-φόρος, 2^ο ἀπειλῶν ἐξω· ἀπει-
λητικός Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 654.

Α-πειλη-κρινέει· ἐλγινρὸς καθίστω, κα-
θαρίζω Πλωτίν. σ. 260, Σενόκ. σ. 126.

Α-πειλίσσω, ἰων. ἀντὶ φελλίσσω, ἔστρω-
γω Ἡρ. αὐτομ. σ. 245.

Α-πειλλῶ, δι. γρ. ἀπὸ ἀπὶλλω, δ ἰδε.

Α-πειλοκάριον· πόλις Φιλ. γ. Γραλλ.

Α-πειμι (εἰμι)· εἶμαι μακρὴν· τινος Ὀδ. τ.
169, υ. 155, καὶ παρὰ τοῖς ἔπομ. συχνά καὶ

ἀντιπρώτως, δὲν εἶμαι παρῶν, ἀπουσιάζω,

ισοδύνῃ Σοφ. ΑΥ. 70. πρὸς Πλάτ. Παρμ. 148. ἀπεργμένος ἐν τινι = ἐγκατελείμενος Ἡρ. 1, 154. Μέσ. αἰξένου ἀπεργόντο = δὲν τὸν ἡγούμενον Πλάτ. νόμ. 9, 879. Κατὰ Β. Ἀν. 1291, διακρίνεται τὸ ἀπείργω τοῦ ἀνείργω ἢ ἀπείργω τὸν βουλούμενον ἐνεργεῖν τι ἀνείργω τὸν ἀρξάμενον.

Ἀ-πειρέσιος 2 καὶ 3, ἐπιτετ. σχημ. τοῦ ἀπειροῦ πρὸς ἀπερείσιος ἀπερίοριστος, ἀμετρήτως μέγας, -γατία Ἰλ. υ, 58 - διζὺς Ὀδ. λ, 621 - κακὰ Σοφ. ΑΥ. 910. ἀπείρων πολὺς, ἀναριθμητός, - ἀνθρωποὶ Ὀδ. τ, 174 - ἀνδρες Ἡσ. ἀπ. 39, 4 καὶ μετ. π. Θεόκρ. 25, 100. Ἀπείρηθεν ἐξ Ἀπείρης Ὀδ. η, 9.

Ἀπ-είρηκα, πρκ. τοῦ ἀπαγορεύω ὁ δ' ἀνών. Ἀπ-είρητός, 3. ἀπορριπτέος Νικ. Χων. χρ. σ. 179.

Ἀ-πείρητος, 3 καὶ 2, ἐπ. καὶ ἰων. = ἀπείρητος: 1) ἀδοκίμαστος· οὐ τις δὲν ἔλαβε πείραν πόνος Ἰλ. ρ, 41. ἔστω μὲν δὲ ἀπείρητον Ἡρ. 7, 9, 3. 2) ἔνερ. ὁ μὲν πειραοῖς, δοκιμάσας, οὐδεμίαν ἀπόπειραν ποιήσας Ἰλ. μ, 304. οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι Ὀδ. ε, 170, ὅπου ὁ Νίξ. τὸ ἐξηγεῖ, ἀδοκίμων, ἢ ἥττον καλόν, ἀνευ ἀποτελέσματος. 3) ἀπείρητος, ἀπείρητος τῆς φιλότητος Ὀμ. ὕμν. Ἀφρ. 133 τῆς παρησιας Δουκ. Νιγρ. 15.

Ἀ-πειρία, ἢ 1) τὸ μὴ ἔχειν πείραν, ἀγνοία Θεοκ. 1, 80 - καὶ ἀγνοία Πλάτ. Κρίτ. 107. ὅπου ἀπείριας, δι' ἀπείριαν = ἐξ ἀγνοίας, Θεαιτ. 167, Πορρ. 518 καὶ ἐπ. 2) τὸ μὴ ἔχειν πέρας, ἀνείρ. πέρας Πλάτ. Φιλ. 16 - καὶ μῆκος χρόνου, νόμ. 3, 676 - κόσμον τὸ ἀναριθμητόν Ἐπίκουρ. ἐν Δ. Λαερτ. 10, 45. 110.

Ἀ-πείριδον, πολύ, ἀπειρον πλήθος Ἡσ. 300.

Ἀ-πείριτος, 2. ἀπείρος, μὴ ἔχων πέρας, πόντος Ἡσ. Θε. 109. συχνὰ μετ. π. π. λ. - νῆσος Διον. Περ. 4.

Ἀ-πειρεῖς, ἢ τὸ ἀπείργειν, κωλύειν, μετ. π. Ἀ-πειρο-βαθής, 2. ἀπείρως βαθὺς Συνέστ. ὕμν. 4, 171.

Ἀ-πειρό-βιος, 2. ἀπείρος τοῦ βίου ὄθ. ἐπὶ ὄθ. ἀπείροβιος διακρίσθαι Ἱεροκλ. ἐν Στόδ. ἀνθ. 67, 24.

Ἀ-πειρό-βουλος, 2. ὁ ἀπείρους ἔχων βουλὰς Μάξ. Ὀμ. τ. 2, σ. 25.

Ἀ-πειρό-γαμος, 2. μὴ λαβὼν πείραν γάμου, ἀγαμος - νόμφα Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 7, 300 - μήτηρ, ἢ Παναγία ἐν τοῖς ἐκκλ. ποιήμασι καὶ ὕμν. ὡς ἐν Ἀνθ. 1, 2.

Ἀ-πειρό-γνωστος, 2. ἀπείρα γινώσκων Δ. Ἀρεοπ. ὄβρ. ἱερ. 14, σ. 158.

Ἀ-πειρό-γενος, 2. ἀπείρος γενέσεως, μὴ γεννηθεὶς Ἰ. Γεωμ. ὕμν. 2, 66.

Ἀ-πειρό-γωνος, 2. ἔχων ἀπείρους γωνίας Θεολ. ἀριθμ. σ. 1.

Ἀ-πειρό-δακρύς, 2. ἀπείρως δακρύνων - καρδία Αἰσχ. ἱκ. 68.

Ἀ-πειρό-δροςος, 2. μὴ ἔχων δρόσον· ἐξηγεῖται Ἀμμωνίδης Εὐδαι φθίνουσι ἀπειρόδροςοι Εὐδ. Ἰλ. 735, (τὰ χεῖρ. ἔχουσιν ἀπείροι ἐρόσσοι.)

Ἀ-πειρο-δύναμος, 2. ἔχων ἀπειρον δύναμιν Δ. Ἀρεοπ. 0, ἀν. 8, 3.

Ἀ-πειρό-δωρος, 2. ἀπείρος, ἄμειρος δώρων Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 39.

Ἀ-πειρο-εἰδής, 2. ἀπείρος Πρόκλ. Θεολ. σ. 90.

Ἀ-πειρό-ζυγος, 2. ἀπείρος ζυγοῦ Βασίλ. Μ. τ. 2, σ. 114.

Ἀ-πειρο-θάλασσος, 2. ἀπείρος, ἀθάλη τῆς θαλάσσης, μετ. π.

Ἀ-πειρο-κακῶ, εἶμαι ἀπείρος κακῶ.

Ἀ-πειρό-κακος, 2. α) ἀπείρος κακῶν, παθημάτων Εὐρ. Ἀλκ. 930. 6) μὴ γνωρίζων τὸ κακόν, οὐκ κακός, ἄκακος· τὸ ἀπειρόκακον = τὸ ἀθῶν, ἄκακον Θεοκ. 5, 105.

Ἀ-πειρο-καλιέσμαι· εἶμαι ἀπειρόκαλος Αἰσχίν. ἐπ. 10.

Ἀ-πειρο-καλῖα, ἢ ἀπειρία, ἀγνοία τοῦ καλοῦ, ἔλλειψις καλλαισθησίας - καὶ ἀμουσία Πλάτ. πολ. 3, 403, Σεν. Κύρ. 1, 2, 3, ἐν τῷ πλ. «φωναὶ καὶ ἀπ.» = ἄτακτοι κραυγαί. - ἢ πλησμονή, τὸ περιττόν Δ. Ἀλ. 2, 23, περὶ Δημ. 23.

Ἀ-πειρό-καλος, 2. ἀπείρος τοῦ καλοῦ, ἀνευ καλλαισθησίας, - καὶ ἀπαίδευτος Πλάτ. νόμ. 6, 755. τὸ ἀπ. = ἀπειροκαλία Σεν. ἀπομν. 3, 20, 5. ὁ ἐπὶ μικροῖς κειμηλίοις ἀλαζονεύμενος Δημ. 24, 183. πρὸς Δουκ. Ἀλεξ. 21. ὁ κοινῶς νοῶν καὶ πράττων Πλουτ. ἡθ. σ. 44. ἐπὶ. - λως Πλάτ. Φαῖδρ. 244.

Ἀ-πειρο-λέχης, 2. ἀπείρος λέχους, συζυγικῆς κλίνης, ἢ Ἀρεοπ. Ἀριστ. Θεσμ. 119.

Ἀ-πειρο-λογία, ἢ ἀπεραντολογία, ἀπερίοριστος φλυαρία Σ. Ἐμπ. 2, 151.

Ἀ-πειρό-λογος, 2. ἀπείρος λόγου Ἐπιφάν.

Ἀ-πειρο-μάχας, ὁ, δωρ. = μάχης ἀπείρος μάχης, ἀγῶνος Πίνδ. Ν. 4, 30.

Ἀ-πειρο-μέγεθς, 2. ἔχων ἀπειρον μέγεθος Σ. Ἐμπ. πυρρ. 3, 44 καὶ μετ. π.

Ἀ-πειρο-μείζων, 2. ἀπείρως μεῖζων Πλετομῆδ. σ. 96.

Ἀ-πειρο-μέριμνος, 2. ἀμέριμνος Κ. Μαν. χρ. 6431.

Ἀ-πειρό-μετρος, 2. ἀμέτρητος Κ. Μαν. χρ. 6034.

Ἀ-πειρό-μογος, 2. ἀπείρος μάχων Νύν. Δ. 24, 294.

Ἀ-πειρό-μοθος, 2. ἀπείρος μάχης Νύν. Δ. 17, 276.

Ἀ-πειρο-νίκης, ὁ. ἀπείρος ἐν τῷ νικᾶν Δ. Ἀρεοπ.

Ἀ-πειρό-νυμφος, ὁ. νυμφία, ἀναριθμητῶν Θεόδ. Στουδ. σ. 487.

Ἀ-πειρο-πάθεια, ἢ ἀπείρια παθῶν Συνέστ. σ. 277.

Ἀ-πειρο-παθής, 2. ἀπείρα πάσων, Βαθῆρ 16, 4, ἀλλ. γρ. ἀπειραγῶθων.

Ἀ-πειρο-πλάσιος, 2. ἀπείρως πολλὰ πλοῦς, μετ. π.

Ἀ-πειρο-πλάσιον, 2. τῷ προηγ. μετ. π.

Ἀ-πειρό-πλεθρος, 2. ἔχων ἀπείρα πλέθρα Κ. Μαν. χρ. 5879.

Ἀ-πειρο-πλήθεια, ἢ ἀπείραν πλήθος Εὐστ. Ἰλ. σ. 202.

Ἀ-πειρο-πληθής, 2. ἀπείρος τὸ πλήθος Ἰ. Χρυσ. τ. 4, σ. 201 καὶ ἀλλ. μετ. π.

Ἀ-πειρό-πλους, 2' τοῦ πλοῦ, τῆς θαλασσοπλοίας ἄπειρος Δουκ. οἶκ. 12.
 Ἀ-πειρό-πλουτος, 2' ἔχων ἄπειρον πλοῦτον Εὐσεβ. εἰς Ἱεροκλ. 19, σ. 29.
 Ἀ-πειρο-ποιός, 2' ἄπειρόν τι ποιῶν Δαμασκ. ἀρχ. σ. 281.
 Ἀ-πειρο-πόλεμος, 2' ἄπειρος ἐν τῷ πολέμῳ, τὸ ἄπ. Δ. Ἀλ. 8, 37' ἐπίρ. -μως Ἀππ. ἐμφ. 2, 71.
 Ἀ-πειρό-πονος, 2' ἄπειρος πόνων Νόν. Δ. 24, 276.
 Ἀ-πειρό-πους, οδοί, 2' ἀναριθμήτους πόδας ἔχων Δ. Ἀρεοπ. σ. 51.
 Ἀ-πειρο-πρόσωπος, 2' ἀναριθμητὰ πρόσωπα ἔχων Δ. Ἀρεοπ. ἐκκλ. ἱερ. 4, 3.
 ἰ-πείρος, ὁμωρ. = ἡ-πείρος.
 Ἀ-πείρος, 2' α) μὴ ἔχων πέρας, ἐξ οὗ δὲν δύνανται τις νὰ ἐξέλθῃ, - ἀμφίδηλτρον Αἰσχ. Ἀγ. 1355' - χιτών Σοφ. ἀπ. 473' - ὕψισμα Εὐρ. Ὀρ. 25 (ἐσφαλμ. παραγόμενον ἐκ τοῦ πείρω' πρὸλ. ἀτέρμων) - οἰκτιρ. Ἰδουλ. 2' - ὁ μὴ ἔχων ἄκραν, ἀτελεύτητος, ἀναριθμητος, ἀπὸ τοῦ Πλάτ. συγγν. ἐν τῇ πεζ. ἄπειρος τὸ πλήθος, Παρμ. 143, Σεν. ἀπομν. 1, 1, 14' - « ἀριθμὸς πλήθει » Πλάτ. Παρμ. 144, καὶ περὶ τοῦ χρόνου 2) (πείρα) ὁ μὴ ἔχων πείραν, ἄγνων, ἀδαής, - καλῶν Πίνδ. 1, 7, 10' τραγ. π. χ. - καλῶν Σοφ. Ἀντ. 1176' καὶ ἐν πεζ. - τυράννων Ἡρ. 5, 92, 1' - πολέμων Θουκ. 2, 11' - ἀνδρῶν Λυσ. 2, 27' ἐπίρ. ἄπειρος ἔχειν τινὸς = ἀγνοῶ, ἄπειρος εἶμαι τινος Ἡρ. 2, 45, Ἰσοκ. 2, 13' - πρὸς τι Σεν. ἀπομν. 2, 6, 29' - διακρίσθαι Πολύδ. 3, 111' ἄπειροτέρως Ἰσοκ. 12, 37.
 Ἀ-πειρο-σθενής, 2' ἄπειραν ἔχων δύναμιν Ἰππολ. σ. 226.
 Ἀ-πειροσύνη, ἡ' ἄπειρος, ἄγνοια Εὐρ. Ἰππολ. 193, Μηδ. 1093, Κλεάνθ. β. 32.
 Ἀ-πειρο-τάλαντος, 2' ἔχων ἄπειρα τάλαντα Εὐστ. ἔρ. σ. 129.
 Ἀ-πειρο-τέριμον, 2' ὁ μὴ ἔχων τέριμα, μτγν.
 Ἀ-πειρο-τεχνής, Φοῖβη ἐν Εὐσεβ. ἐξαγγ. προπ. 4, 23 γραπτ. ἢ ἀπειρολεχής, ἡ ὕψις ἀπειροτεχνής.
 Ἀ-πειρό-τεχνος, 2' ἄπειρος τέχνης, μτγν.
 Ἀ-πειροτής, ἡ' ἀπειρία, μτγν.
 Ἀ-πειρό-τοκος, 2' ἄπειρος τόκου, ἄγονος - παρθενία Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 6, 10.
 Ἀ-πειρο-ωδίν, ἴνους' ἄπειρος ὠδίνων Νόν. Δ. 16, 152.
 Ἀ-πείρων, 2 (πέρας) 1) ἄπειρος, ἀμετρήτως μέγας, - γαῖα Ὀδ. α, 98 καὶ συχνάκις, - Ἑλλησποντος Ἰλ. ω, 545' - δῆμος, ω, 776' - ὕψος = ἀτελεύτητος Ὀδ. η, 286' - δεσμοί = ἀναριθμητοί, θ, 340' - ζόφα Πίνδ. Π. 2, 64' κυκλοτερὴς Αἰσχ. ἀπ. 434' - « καρπὸς ἱέχου » Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 11, 64' 2) (πείρα), ἄπειρος, μὴ ἔχων πείραν Σοφ. Οἶ. τ. 1089.
 Ἀ-πείρ-ώνυμος, 2' ἔχων ἄπειρα ὀνόματα Δ. Ἀρεοπ. σ. 263.
 ἰ-πείς, ἰων. = ἀφίς Ἰδ' ἀφίημι.
 Ἀ-πείτου-ήρετ' ἀδόλοπος Ἰσίδ.

Ἀ-πειστέω' ἀπειθῶ, ἀρχ. λαβ.
 Ἀ-πειστος, 2' ὅστις δὲν πείθεται διὰ λόγουν, ἀρχ. λαβ.
 Ἀ-π-έκ, πρὸ φων. ἀπέξ' μακρὰν καὶ ἔξω-τινός Ὀμ. βμν. Ἀπδλ. 110.
 Ἀ-π-εκ-δάλνω' ἀποχωρῶ Εὐστ. Ὀδ. σ. 1617.
 Ἀ-π-εκ-δάλλω' ὁγαῶς Σχολ. Αἰσχ. Ἡρ. 84.
 Ἀ-π-εκ-θίσω, ὁρ. « ἀπεξέθισω » ἀπέθανεν Ἡσυχ.
 Ἀ-π-εκ-θολή, ἡ' ἀποβολή, ἀπέκδους, μτγν.
 Ἀ-π-έκ-γανος, ὁ, ἡ' μεμακρυσμένος ἐκ γανος Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθ. 7, 270.
 Ἀ-π-εκ-δέχομαι' προσδοκῶ, Κ. Δ. ἔξωθεν τεθεῖν, συμπεραίνω Ἠλιδ. 2, 35, 7, 23.
 Ἀ-π-εκ-δημιέω' ἀποδημῶ, ἀναχωρῶ Θεοφύλ. Ἰστ. σ. 22.
 Ἀ-π-εκ-δίδωμι' ἀποδίδω, ἐκίγρ.
 Ἀ-π-εκ-διδύσκω' ἐκδύω Ἀθαν. τ. 2, σ. 58.
 Ἀ-π-εκ-δοχή, ἡ' προσδοκία Κλ. Ἀλ. στρ. 7, σ. 882.
 Ἀ-π-εκ-διδύκω' φυγαδεύω Θεόδ. Στοδ. σ. 609.
 Ἀ-π-εκ-δύομαι, (ἴδε δύνω) ἐκδύομαι καὶ παρασκευάζομαι οὕτως πρὸς τὸν ἀγῶνα Ἰώσ. ἀποδόλλω, π. χ. ἔξει, Κ. Δ.
 Ἀ-π-έκ-δυσσις, ἡ' ἀπόδυσσις, Κ. Δ.
 Ἀ-π-εκαί' ἐκείθεν, μτγν.
 Ἀ-π-εκαίθεν' ἐκείθεν Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 48.
 Ἀ-π-εκαίσε' ἐκείθεν, μτγν.
 Ἀ-π-εκ-κλήσιασμός, ὁ' ἀποβολή ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας, μτγν.
 Ἀ-π-εκ-κλύζω' ἀποπλύνω Ἰ. Χρυσ. τ. 6, σ. 290.
 Ἀ-π-εκ-λανθάνω' μόν. μέτ. λησμονῶ « ἀπεκλελάνεσθε δὲ θάμνους » λησμονήσατε ὅλους, ἀφῆσατε τὸ θάμνος, Ὀδ. ω, 394.
 Ἀ-π-εκ-λέγομαι' ἐν τῷ ἐκλέγειν ἀπορρίπτω Διουκ. 3, 25, Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 7, 40' « ἐκλέγεσθαι τὰ κατὰ φύσιν, ἀπεκλέγεσθαι τὰ παρὰ φύσιν » Ἀρχιδ. ἐν Κλ. Ἀλ. στρ. 2, σ. 497.
 Ἀ-π-εκ-λεκτικός, 3' μὴ ἐκλέγεσθαι κατὰ φύσιν Στωδ. ἐκλ. ἡθ. τ. 2, σ. 142.
 Ἀ-π-εκ-λογή, ἡ' ἀπόρριψις Σ. Ἐμπ. πρ. ἡθ. 133.
 Ἀ-π-εκ-λούω' ἀποπλύνω, μτγν.
 Ἀ-π-εκ-λύω' διαλύω Ἀλέξ. Ἀφρ. πρὸλ. 1, 120.
 Ἀ-π-εκ-μυζάω' ἀπομυζῶ, ἀπορροφῶ Εὐστ. ἔρ. σ. 313.
 Ἀ-π-εκ-πέμπω' ἀποστέλλω Θεοφύλ. Σιρ. Ἰστ. σ. 179.
 Ἀ-π-εκ-προ-θέω, γραπτ. ὑπ. Ἰρ. Νδσ. τ. 2, σ. 361.
 Ἀ-π-εκ-ρυσσις, ἡ' ἀπελευθέρωσις ἀπὸ κατὰ Στράβ. 5, σ. 240.
 Ἀ-π-έκ-τασις, ἡ' ἐξάπλωσις Γαλην. τ. 19, σ. 447, ἀντὶ ἐπέκτ.
 Ἀ-π-εκ-τείνω' ἐκτείνω, τεντώνω Ἀθαν. τ. 1, σ. 212.
 Ἀ-π-εκ-τέμνω' ἀποκόπτω Θεόδ. Στοδ. τ. 2, σ. 233.
 Ἀ-π-έκτητος, 2' ἀκτηνίστος - θορίξ Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 5, 270' « ἀπέκτητον » ἔχοντων, ἡ κιστῶν Ἠσυχ.

Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)θημι· ἀποθέτω. Ὡριγ. Κέλσ. σ. 225.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, 2· ἀπέκτιτος. Ἀθην. 9, 375.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς· φέρω ἔξω καὶ μακρὰν Πολυδ.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς· φέρω, ἀπεκτινίστην· ἀπεκτινίσ-
 τας, ἢ ἐκένωσας, ἢ ἀπέβησαν. Ἡσυχ.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς· ἴδ' ἀπελάζω.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ἢ τὸ ἀπελαύνειν, διωγμός,
 μτγν.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ἢ τῷ προηγ. Ἐπιράν. τ. 1,
 σ. 425.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, 3· ὁ ἀπελαύνων, ἀποδιώ-
 κων, μτγν.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, 2· ὃν δὲν δύνανται τις νὰ
 πληρώσῃ, ἀπρόσιτος. Ἡσυχ.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, 3, β. ἐπὶ τοῦ ἀπελαύνω, ὃ
 ἴδι Φιλόστρ. 61. Ἀπολλ. 6, 16.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ὁ ἀποδιώκων Τζήτζ.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ὁ ἀπελαύνων· ἀπελάτης
 κυρίως λέγεται ὅστις θρέμματα ἀπὸ βοσκῆς
 ἢ βοσκῶν ἀποσύρει· ἢ ἀπὸ τῶν ἀγέ-
 λων ἑκπορεύει, γλωσσ. νομ. Λαδοῦ· ἔτι λη-
 στή. Βοζ.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, τὸ ῥόπαλον ἐκ πικρᾶς ἀμυ-
 γδαλῆς τὸ στιλεῖον ἔχον Τρικλίν. σχολ. Θεο-
 κρ. 10, 30.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς· ἀπελαστικός.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς (ἴδ' ἐλαύνω)· ἀποδιώκων, τραγ.
 καὶ παρ. πανταχοῦ, τινός, π. χ. γῆς ἔμψης
 ἀπλάθην. Σοφ. Οἰ. Κ. 605· «τῶν ἀρχῶν
 ἀπελαύνεσθαι» = ἀποκλείεσθαι Πλάτ. πολ. 8,
 863. Ἡρ. 7, 161· ἀποκρούμεναι (ποιῶν αἰτή-
 σιν), 5, 94· καὶ «ἀπελάτο τῆς φροντίδος»·
 εἴτι πολλὴ μακρὰν τῆς φρ. 7, 205· «ἀφ' ἐ-
 αυτοῦ Σεν. ἀπομν. 2, β. 12· ἀπὸ τόπου,
 Κύρ. 3, 2, 16· «φρόον τινί, 4, 2, 10. Πολλ.
 ἀπὸ, ἐν. στρατὸν κ. τ. δμ. ἀπερχομαι, ἀ-
 ποσύρομαι. Ἡρ. 7, 210, Σεν. ὅστις ἔχει προστ.
 ἐν. ἀπλά (ἐκ τοῦ ἀπελάω), Κύρ. 8, 3, 32,
 ὡς ἐν Ἀριστ. Λυσ. 1001 ὑπάρχει ἀπῆλαον
 αὐτοῦ καὶ μτγν.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς· ὄρ. Ἀρχαδίας Πολύδ.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς· ἐλαφρύνω· ἐλαφρύνω, ἀντί ἐπαλ.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς· ἴδ' ἀπελαύνω.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς· νῆα, παρὰ τὴν Παμφυλίαν Πτολ.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς· ἀνασκευαστέον Εὐσεβ. Εὐ-
 αγγ. προπ. α. 256.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ὁ ἀπελέγχων, μτγν.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, τὸ ἐλέγχειν, ἀνείρεται, μτγν.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ὁ τῷ προηγ. Κ. Δ.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ἢ τῷ ἀνωτ. μτγν.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς· ὅπως διόλου ἀνασκευάζω, ἐξ-
 ἐλέγχω· «οὕτε πείσας τὸν ἄνδρα ἀπελέγχο-
 μαί»· δὲν ἐλέγχομαι, δὲν ἀποδεικνύομαι, ὅτι
 κ. λ. Ἀντιφ. 5, 21 καὶ μτγν. Μ. Ἀντ. 8, 36.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, 2 (πλήθυν)· ἀμετρήτος, -ῆς,
 συνὴ παρ' Ὁμ.· ἀπείλεον ἀνέγραμμεν = ἐ-
 λήσαν ὅπως ἀμετρήτως· μακρὰν Ἰλ. λ,
 954, καὶ μτγν. π.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, 2· ὁ μὴ πελεκημένος, χον-
 δρὸς, τραχὺς· «τραγὸν ἀπείλετον εἶπεν
 ἦν φωνὴν καὶ φλοιοῦ μεστήν» Δ. Λαέρ. 4,
 27, περὶ τοῦ Κράντου.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ἴων, ἀντί ἀπελέσθαι.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ἢ ἀπὸ τῆς στυλίσσης ἀπ-

αλλαγῇ τοῦ δούλου καὶ μετὰστασις εἰς τὴν
 τάξιν τῶν ἐλευθέρων Μανθ. 4, 600.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς· εἰμὶ ἐλεύθερος, πρᾶττω
 ἐλεύθερος Φιλ. τ. 1, σ. 21.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, 3· τῷ ἴσοι. Πολυδ. 3,
 33, Πλούτ. Σόλ. 1, Κικ. 7.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, 2· ὁ ἀποβλέπων τὸν ἀπεί-
 λευθερον, αὐτῷ ἰσάζων, πρίπων, μτγν.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ὁ ἀπελεύθερος μτγν.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ὁ ἀπελευθερωθεὶς, ἀπὸ
 δούλου ἐλεύθερος γενόμενος Λυσ. 7, 10,
 Πλάτ. νόμ. 11, 930· «ἢ ἀπελευθερᾶ» = δούλη
 ἀπελευθερωθεῖσα Ἰσ. 6, 19, Δημ. 59, 18.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ἢ ἀφ' ὧν τοῦ προηγ. μτγν.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς· ἐλευθερώω· ἐλευθερώνω, ἐλεύθερον κα-
 οῖσιν Πλάτ. νόμ. 11, 915 καὶ ἑπ.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ἢ τὸ ἀπελευθεροῦν·
 δούλων Δημ. 17, 15, Πλούτ. Ποπλ. 7.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ὁ ἀπελευθερωθῆς.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ἢ ἀποχώρησις, μτφ. Εὐσεβ.
 Ἰλ. σ. 191.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ἦτον ὁδοὺν ἀπελάζω· λέξ.
 λακωνική, ἐκκλησιάζω Πλούτ. Λυκ. 6· ἴδε
 τὸ ἐπὶ.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς· σκηοί, ἐκκλησιάζω· ἀρχαῖες αἰ-
 Ἡσυχ.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς· 1) μὴν (Δεκτέμβρ.) ἐν Δελφείοις,
 Ἡρακλείδ, Ταυρομενίω, Βοσπόρῳ, καὶ Μα-
 κεδονίῳ, ἐπιγρ. 2) ἄνδρ. ὃν καθ' οὗ ὁ Ἰπε-
 ρίδης ἐργασίαν λόγον Ἀρποκρ.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς· ἱερῶν κοινωνοὺς Ἡσυχ. πρὸλ.
 ἀπῆλλαι.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ὡνας, ὁ· ὃν. μηνός, ἐπιγρ.
 Τήνου.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, 1) σκεπτικός φιλόσοφος Δ.
 Λαέρ. 2) Κυρηναῖος γεωγράφος Μ. Ἡρακλ.
 3) συγγραφεὺς, Ποντικός Ἀνθ. 4) εὐγενής
 τις, ὃς ὁ Ἀριστέλης ἀφίερων τὸν 10ον λόγον.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ὁ, αἰτ. ἦν (καὶ ἴδ' Πολυδ. 24,
 1)· 1) Κυμαῖος, πάππος Ὀμήρου Ἐφορ. ἐν
 Πλούτ. 2) περίφημος ζωγράφος Κολοφώνιος,
 πολιτογραφηθεὶς ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ Ἀλεξ. τοῦ
 Μ. ἀμαρτάνων Δ. Ἀλ. Ἐντ. ἐπὶ. Ἀπῆλλαιος,
 ὃν, π. χ. -γραφίς, παλάμη· μεταγενέστερός
 τις ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος Λουκ.
 3) τορευτὴς Ἀθην. 4) ἀνδριαντοποιὸς Παυσ.
 5) τραγικός ὑποκριτής Ἀσκαλωνίτης Φιλ.
 6) φιλόσοφος Χίος Πλούτ. -μαθητὴς Ἀρχι-
 σιλάου Ἀθην. 7) ὁ ἐφευρὼν τὴν βυτανικήν
 Ἀποστ. 8) στρατηγὸς Συρακοσίων Δ. Σικ.
 9) ἀκόλουθος Δημητρίου Πολύδ. -κηδεὼν
 Φιλίππου, υἱοῦ Ἀντιγόνου Πολύδ. -στοκ-
 τηγός Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανούς Ἰώσ. 10·
 Ἀθηναῖος, Κηφισιεύς Ροσσ. δὴμ.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς· ἀνταγωνισταί, οὕτως Δισχύ-
 λος Β. Ἀν. σ. 421.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς· ἄνδρ. ὃν. μτγν. Ἀνθ.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ὡντος· Τήνος Ἀθηναῖος πολί-
 τῆς καὶ φιλόσοφος Στράβ.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ἴσος· 1) γυν. ὃν. Ἀνθ. 2) ὁ (ἡθε-
 γραπτ. ἐντ. Ἀπῆλλαιος) πάππος Ὀμήρου Πρὸλ.
 Ἰδ' Ἀπῆλλαιος.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς· ἄνδρ. ὃν. Ἀνθ.
 Ἀ-π-ε-κ-τ(ί)ς, ὡνας· Κρήτι, ἐπιγρ.

Ἀπελλδόν· αἰγείρος, ἃ ἔστιν εἶδος δένδρου Πλούτ.

Ἀπέλλων, ὠνος, αἰτ. Ἀπέλλω, ὄωρ. = Ἀπώλλων.

Ἀ-πέλος, τό· «τὸ ἔλκος καὶ τραῦμα, παρὰ τὸ μὴ προσπελάζειν τὴν σάρκα, ἀλλὰ διηρησθῆναι». Ἐτ. Μ. Ὁμ. Εὐστ. σ. 843· πληγή, οὕτω ἐπουλωθεῖσα Καλλιμ. ἀπ. 343.

Ἀ-ελπίζω· 1) παραιτῶ, ἀφῆνω, χάνω τὴν ἐλπίδα, κοιν. ἀπελπίζομαι, ἀπολ. Πολύδ. 3, 63· «τὰ πράγματα, τὴν σωτηρίαν, 1, 19, 2, 54· «τῆς γῆς, τοῦ ζῆν, 1, 55. 15, 10, οὕτω καὶ περὶ τοῦ ἱατροῦ, - τινός = τὸν ἀποφασίζω, μετ' ἀπαρ. 16, 30, ὥσ. - τὸ ζῆν = περὶ τοῦ ζῆν Δ. Σικ. 17, 106· καὶ - περὶ τινος, 2, 25. Παθ. ἐγκαταλιμπάνομαι, - τόποι Παλῶδ. 7, 15· «ἐλπίδες, 24, 9· 2) ἀφαιρῶ τινος τὰς ἐλπίδας, τὸν φέρω εἰς ἀπελπισμόν Λούκιλλ. ἐν Ἀνθ. 11, 114· 3) ἐλπίζω τι ἀπὸ τινος Κ. Δ., Λουκ. 6, 35.

Ἀ-πελπισμός, ὁ· κοιν. ἀπελπισία Πολύδ. 31, 8. Ἀ-πελπιστέον· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀπελπίζω Φιλ. τ. 2, σ. 422.

Ἀ-πελπισία, ἡ· ἀπελπισμός Τζέτζ. ἱστ. 11, 18.

Ἀ-ελπίτος, δι. γρ. ἀντὶ ἀελπίτος Ἡρ. 1, 111.

Ἀ-εμέω (ῥ' ἐμέω)· ἔερνω, ἐκπτύω «αἶμα» ἀπέμεσεν· Πλ. ξ, 437· ὡς τμησίς, «ἀπο σφαγῆς ἐμῶν» Αἰσχ. Ἀγ. 1581, καὶ μετγν. πίζ. Λουκ. Χάρ. 7, Αἰλ. Ἱ. Ζ. 9, 66.

Ἀ-εμ-πολάω· πωλῶ - τὸς = ἀντὶ τινος τιμῆς Ξεν. συμπ. 8, 21· «ἔρνας ἀντ' οἴνου ἀπημπούλα» Εὐρ. Κόκλ. 275· «μέλαθρα, Ἱ. 1371· «ψυχάς, Φοιν. 1234· μετ. προδίδω, προίεμαι, θυσιάζω» ἢ μὲν Ἄργος βαρβάρους ἀπημπούλα, Τρ. 973· «τίνος τῆνδ' ἀπεμπολῆς χθονός;» = διὰ πανουργίας ἀπάγεις, Ἱ. Τ. 1360· οὕτω καὶ παθ. ἀπεμπολῶ μενοὶ Ἀριστ. Ἀχ. 352 καὶ μετγν.

Ἀ-εμ-πολέω· τῷ προηγ. μετγν. ἀπεμ-πολεῖται Ἀἴσ. 45 καὶ συχνά, ἀλλὰ μετ' ὡ γραφ. ὡς Ἀπολλῶ. 3, 2, 2· ὡς Ἀδρεκ. Φρυγ. σ. 584· παρὰ Λουκ. φαίνεται προτιμητέον τὸ ἀπεμπολάω.

Ἀ-εμ-πολή, ἡ· πώλησις· «ἀπαλλάξη, πράσις, ἐμπορία» Πλούτ.

Ἀ-εμ-πόλησις, 2· τὸ ἀπεμπολῆν, πωλεῖν Ἰπποκρ. σ. 23, Πολυδ. 6, 191· καὶ ἢ μετ' ἀπάτης πρᾶσις· Φιλήμ. λεξ. τεχνολ. σ. 48.

Ἀ-εμ-πολητής, ὁ· ὁ ἀπεμπολῶν, πωλητής Λυκάφρ. 341.

Ἀ-εμ-προσθεν· ἀπὸ ἐμπρός Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 678.

Ἀ-εμ-φαινόντως· ὁχλὶ ἀρμοδίως Ὁριγέ. φιλοκ. 27, σ. 103.

Ἀ-εμ-φαίνω· εἶμαι ἀνόμοιος, ἀνάρμοστος· «σύγκρισις ἀπεμφαίνουσα» Πολυδ. 6, 47, μετγν. «ἀπεμφαίνοντα» ἀπεικόντα, ἐκ τοῦ μὴ ἐμφαίνειν τὸ ὅμοιον· Πλούτ.

Ἀ-εμ-φασίς, ἡ· τὸ ἀπρεπές, ἀτοπία Σ. Ἐμπ. πυρρ. 3, 61 καὶ μετγν.

Ἀ-εμ-φερής, 2· ὁ μὴ ἐμφορής, ἀνόμοιος Θεόδωρ. Ἱ. Φ. 8, 8, 5.

Ἀ-ἐνχτε· ἀντικρὺ· «ἡ ταύτης ἀπ. πλεονῶν» Πολύδ. 1, 86· παρὰ μετγν. Κ. Δ. πρὸς,

ἐνώπιον, - τινός, καὶ ἐναντίον, πρὸς. Ἀπ. 17, 1, Ἀπ-εν-αντίον· τῷ προηγ. Σχολ. Θεοφ. 7, 47 καὶ μετγν.

Ἀπ-εναντίον· τῷ ἀνωτ., εἰς τὴν ἄν. Ἡρ. 7, 10, Ἀπ-εναντίος, ὁ· ὁ ἀπέναντι κείμενος, ἀντικρυνός Γαλην. τ. 4, σ. 292· ἐπὶ - μετγν. Λουκ. Νιγρ. 6, ὅπου νῦν γράφ. ὕπεν.

Ἀπ-εναρτίω· ἀποστερῶ τινὰ τῶν ὀφλόντων, ἐν τμησ. αὐτοῦ ἐνάρτιον ἀπ' ἐνταῦθα Πλ. μ, 195, α, 343.

Ἀπ-ενεκτός, 3· χομιστός Μοσχ. γυν. π. σ. 63.

Ἀπ-ενέδω· καθιστῶ ἐνέν, ἀφώνων, Ὁ.

Ἀπ-ενέπω· ἀπενέπω ἀπαγορεύω Εὐρ. Ἱ. Α. 552, Αἰσχ. ἐπ. 1044· τι Σοφ. Οἶ. Κ. 209· «ἀπενέπω νιν... θαλάμων» Εὐρ. Ἱ. Α. 552, μὴ ἐπομ. ἀπαρ. καὶ τοῦ μὴ, Ἡρ. μ. 1298, Ἱ. 1282.

Ἀπ-ενέστα· τόπ. Δαυνίων ἐν τῷ Ἰονίῳ πελάγει Πτολ.

Ἀπενθήριστος, 2, Τίμ. ἐν Σ. Ἐμπ. πυρρ. 4, 224, ὅπερ διορθοῦται εἰς ἀμυνθήριστος ἀφρόντιστος· ὡς μνησθῆναι.

Ἀ-πενθής, 2· ὁ ἄνευ πένθους· «πένθος» Αἰσχ. Πρ. 962, μετγν. Πλούτ. Γ. Γρ. 10.

Ἀ-πένθητος, 2· α) δὴν δὲν ἐπένθησεν τις Ἰουλιαν. ἐπ. 38· 6) ὁ μὴ πενθῶν· «φρὴν» Αἰσχ. Ἀγ. 769, Νον. 10, 11, 279.

Ἀπ-ενιαυτέω (ἐνιαυτός)· λείπω, εἶμαι ἐν τῇ ἐξορίᾳ ἐπὶ ἑνα ἐνιαυτὸν Πλάτ. νόμ. 11, 866, καὶ γεν. «- τρεῖς ἐνιαυτούς», 868, καὶ τὰ ἄριστα τῶν χειρ.

Ἀπ-ενι-αύτησις, ἡ· ἐξορία (κυρ. ἐπὶ ἑνα ἐνιαυτὸν, «τρεῖς ἐνιαυτούς» διατελεῖν Πλάτ. νόμ. 9, 868, ἐν μόν. χειρ. ἔχει ἐνιαυτίσεις.

Ἀπ-ενιαυτίζω· 1) ἀπενιαυτέω Ξεν. ἀπορν. 1, 3, 13· «ἀπενιαυτίσαι δέ, τὸ φυγεῖν ἑαυτοῦ, ἢ παύσασθαι τινος ἐπὶ ἐνιαυτὸν» Πολυδ. 1, 58· κατὰ Β. Ἀν. σ. 206· «ἐπὶ ἐνιαυτὸν φυγεῖν, ἢ ἐπὶ τῷ ἐντός ἐνιαυτοῦ ἀποθνήσκειν» 2) ἐν «ἐνιαυτῷ φυγεῖν τὴν πατρίδα» Σουῖδ. 4, 18. ἔτος ἐπιζῶ, ἢ ἀκόμη ἐν ἔτος ζῶ Δ. Κάσ. 4, 18. Ἀπ-ενιαυτισμός, ὁ· ἀπουσία, φυγή ἐπὶ ἑνα ἐνιαυτὸν· «φυγὴ ἐπὶ ἐνιαυτὸν διὰ χρόνου ἀκούσιον καὶ ὅλους ἀποδημία τοῦ τοσούτου χρόνου ἀπαλλαγῆς ἕνεκα μίσους ἢ ἐρωτός» Β. Ἀν. σ. 421.

Ἀπέννινος, τὰ· ἡ Ἀπέννινος, τό, (καὶ ὁ Ἀπέννινος) Ἀπενναῖον, ἡ Ἀπέννινον ὄρος· σειρὰ ὄρεων ἐν Ἰταλίᾳ τέμνουσα αὐτὴν ἀντιχά Δ. Περ.

Ἀπ-εντεθεύω· ἐντεθεύω Πολύδ. 10, 6, 1.

Ἀπ-εν-τευκτέω· ἀτοχῶς πράττω Ἱ. Παχυρ. Μ. Παλ. 6.

Ἀπ-εν-τευξίς, ἡ· ἀποτυχία, ὁλθρος, ἥττα, ἀτ.

Ἀπ-εξ· ὡς ἀπὲκ.

Ἀπ-εξ-άγω· ἐξάγω Θεοφύλ. Σιμ. ἱστ. σ. 10.

Ἀπ-εξ-αίρειω· ἀφαιρῶ Εὐρ. Ἱ. Τ. 1278, 19 τμησί.

Ἀπ-εξ-αμαρτάνω· ἐπιτ. τοῦ ἐξαμαρτάνω μετγν.

Ἀπ-εξ-αργάω· ἐξαρτῶ, κρεμῶ ἀπὸ τινος Σουῖδ.

Ἀπ-εξ-έδομαι· ἀποτρέγω Σχολ. Ὁδ. ε, 433.

Ἀπ-εξ-εργάζομαι· ἀποτελειώνω, μτγν.
Ἀπ-εξ-εργάζομαι· κομψῶς, γλαφυρῶς Κόρ.
Ἀ. τ. 1, 1, σ. 310.

Ἀπ-εξ-εργάζομαι· ἀφηνόομαι Ξεν. Ἐφ. 5, 9.

Ἀπ-εξ-ωδῶ· ἀποδιώξω Β. Ἀν. σ. 1453.

Ἀπ-εξ-ωσις, ἡ· ἀποδιώξις Συναξ.

Ἀπ-εῖκαια (ἴδ' εἰκαια)· δὲν ὁμοιάζω, δὲν
ἀρμόζω, δὲν ταυριάζω, ὅθ. εἶμαι ἀπίθανος,
ἀνάρμοστος, πρῶτον παρὰ μτγν. ἴδ. «οὐκ ἀ-
πίσκειν» = εἶναι φυσικὸν Πλούτ. Περ. 8· συνήθ.

μόν. μετχ. «ἔστι δὲ οὐκ ἀπεικός, ἀλλὰ εἰ-
κός» Ἀντιφ. 2, 6, 5· καὶ συχνὰ παρὰ μτγν.

ἔκσης ἐν τῷ τύπ. «οὐκ ἀπεικός» = οὐκ ἀπεί-
κωνος Πολύδ. 2, 62· «τίς οὕτως ἀπεικῶς
πρὸς τὰ καλὰ» = τίς ἔχει τὸσον ὀλίγην ἀν-
οησιν τῶν καλῶν Πολύδ. ὁ, 26· ἐπὶρ. ἀ-
πεικῶς ἔχειν τι = ἀδίκως, παρὰ τὸ πρέπον

Θουκ. 1, 73· ἀλλὰ καὶ «οὐκ ἀπεικῶς» =
δικαίως, πρεπόντως, ὁ, 55, ὅπερ ὁ Θωμ.

Μεγ. ῥητῶς ἀναφέρει, Πλούτ. ἄλλ. μτγν.
Ἀπ-εἰπανός· ἄωρος, γλωσσ. πρὸλ. ἡμιπέ-
πανος.

Ἀπ-εἰπαντός, 2· ὁ μὴ ὠριμάσας, μὴ ὠρι-
μος Φιλ. ἐν Ἀνθ. 9, 561, Διοσκ. 5, 43. Καθ'

ἡσυχ. = ὁ μὴ παλαιούμενος.

Ἀπ-εἰπειρος, 2· ὁ μὴ πέπειρος, ἄωρος· ὁ-
πῶρ Ἀτων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 9, 78.

Ἀπ-εἰπλος, 2· μὴ ἔχων πέπλον, ἐνδυμα-
ῖον Ν. 1, 50· «ἀπείπλος φαρέων λευκῶν» =

ἡσυχίων, μὴ ἔχουσα λ. ἱμ. Εὐρ. Φοιν. 335.

Ἀπ-εἰπῶ· δὲν χωνεύω Λουκ. παρασ. 57,
Πλούτ. ἡθ. σ. 136.

Ἀπ-εἰπτος, 2· ἄδραστος, ὅστις δὲν βράζει
εὐκόλῃ ἀχώνευτος· «ἰχώρ ἐστὶν ἀπείπτον αἷ-
μα» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 19, Ἰπποκρ. καὶ

κτγν. «ἰχώρ» = ἐν αἷς δὲν ὠριμάζουσιν οἱ
καρποὶ εὐκόλως Θεόφρ. φυτ. αἰτ. ὁ, 18, 12,
μετγν. ὁ μὴ βράζων Ἀρετ. σ. 54· ἐπὶρ. -πτως

Ἰπποκρ. σ. 386.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

Ἀπ-εἰρ, ὡδ. πλ. τοῦ ὅπερ πολλ. ἐπιρρημτ.

ραντὸν ἐστίν» = δὲν εὐρίσκει τις τέλος, εἶναι ἀ-
νήνυτον, μάταιον Θουκ. 4, 39· 2) ὁ μὴ ἔ-
χων ἐξόδον· Τάρταρος, δίκτυον Διοσκ. Πρ.
153, 1080· ἴδε καὶ ἀπείραντος.

Ἀπ-εἰρασις, ἡ· τὸ ἐξεμεῖν Πλούτ. ἡθ. σ.
134· ἡ μεταγγίσις, ἐκχυσις ὕγρου περιττοῦ
Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 2, 8, 4 καὶ συχνά.

Ἀπ-εἰραστός, 2· ἀπείραντος, ὅι. γρ. ἀντὶ
ἀπείραντος ἐν Λουκ. ἄλ. ἰστ. 2, 30.

Ἀπ-εἰράτος, 2· ἀδιαπέρατος· «-Διὸς φρήν»
Διογ. ἱκ. 1035· «παταμὸς = δὲν δὲν δύναται
τις νὰ περάσῃ Λουκ. ἄλ. ἰστ. 2, 30, Πλούτ.

ἄλ. ἀρ. 1, 1· Ἐν τῇ σημ. ἀτελείωτος εἶναι
ἄμφ. ἐν Ἀριστ. νηφ. 3 ἡ ὁρὴ γρ. εἶναι ἀπεί-
ραντον.

Ἀπ-εἰράτωτος, 2· ἀπεριόριστος Πλούτ. ἡθ.
σ. 424, οὕτως ἀναγνώστ. καὶ ἐν συμπ. 8, 2,
3 ἀντὶ ἀπερώτατον· ὅθ. ἀτελείωτος, μὴ ἄ-
γων πρὸς τὸ τέρας· ἡ περυσμένη ἀπείρα-
τωτος, στ. ἐναντ. 47.

Ἀπ-εἰράω· ἐξεμῶ Ἀλκίφρ. 3, 7· ἔκλειψεν τὸ
περιττὸν ὕγρον Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 1, 17, 19.

Ἀπ-εργάζομαι, μέσ. ἀποθ. 1) ἐντελὸς ἐρ-
γάζομαι, ἀποτελειώνω, ἐν γέν. ποιῶ τινα
τι, κατασκευάζω· «τοιοῦτός ἐστιν, οἷον ἡ ἱ-
στορίημ ἔκαστον ἀπεργάζεται» Πλάτ. Γοργ.
469· «-ἔστρον τοῦ ὄντος», σοφ. 256· «νίκην,
νόμ. 1, 647· «εἰδωλα Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 4·

«δικαίους τοὺς ἰκέτας», οἰκ. 14, 6 καὶ ἐπ.
Μετὰ διπλῆς αἰτ. ἀγαθόν τινα = ποιῆν τινα
ἀγαθόν τι Πλάτ. Χαρμ. 173· ἀπεργασμαί,
ἄλλοτε παθ., πολιτ. 267 καὶ συχνά, ἄλλοτε
ἐνερ. «τὴν χώραν ἔρημον ἀπεργασταί»,
νόμ. 4, 704· παθ. ἀόρ. ἀπεργασθέντα, πολ.
2, 374· 2) ἐκπληρῶνω δι' ἐργασίας, «ἀπερ-
γασάμενος» ἀντὶ τοῦ ἀποδοῦς ἐξ ὧν ἐργά-
σαστο» Β. Ἀν. σ. 421, Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 5.

Ἀπ-εργάζω· ἴδ' ἀποεργάζω.

Ἀπ-εργασία, ἡ· 1) κατασκευή· «εἰκόνας
Πλάτ. Πρωτ. 312. Πορισμός, «-χά-
ριτος καὶ ἡδονῆς», Γοργ. 462· 2) ἐνέργεια,
-νόσων, Ἀλκ. 2, 140.

Ἀπ-εργαστικός, 3· ὁ ἐνεργῶν, παράγων
Πλάτ. πολ. 7, 527· «ἡ σκευὴν ἀπεργαστι-
κή», δηλ. τέχνη = ἀπεργασία, ἱπιν. 975.

Ἀπ-εργός· ἀργός Ἠσυχ. Ἀρτεμίδ. 1, 42

Ἀπ-ερέδω· τελευτῶν· ἐπὶ ἡμέρα Ἦρ. 4, 62.

Ἀπ-ερέγω· ἴδ' ἀπείργω.

Ἀπ-ερεῖ· ὡς παρὰ Σοφ. Πλ. 182.

Ἀπ-ερεῖδω (ἴδ' ἐρεῖδω)· ἐρεῖδω, στηρίζω ἐπ'
τινος, πρῶτον παρὰ μτγν. «ὅταν ἀπερεῖδω
τὰς ὄψεις» = προσηλωσάμην τὸ βλέμμα Πλούτ.
συμπ. 5, 7, 3· «πρὸς τι Λουκ. Διμ. ἔκχ.
17· καὶ ἀμτθ. «ἐνθα ἂν ἡ ὄψις ἀπείρῃ»·
τὸ βλέμμα προσηλωταί, ὅθ. δι. 20, 8. Ξεν.
ἡθ. μέσ. ὅλως ἐπὶ τινος ἐρεῖδωμαι, στηρίζο-
μαι· «τοῖς μέλεσιν ἀπερεῖδόμενοι» Πλάτ.
συμπ. 190· «τοῖς κώλοισι, Τίμ. 44 καὶ μτγν.

«πείσασιν ἀγκύρας ἀπερεῖσθαι ναῦς» Ἀρ-
χιμ. ἐν Ἀνθ. παρ. 15· «αἷς ἐν καρπάλιον ἀ
περεῖδόμεθα τῷ λόγῳ» Πλάτ. πολ. 6, 508

ἐν τινι Ξεν. ἱππ. 10, 7· καὶ συχν. παρὰ
τοῖς ἐπομ. ἐπὶ τι Πολύδ. 28, 17· «πρὸς τῇ
πίστιν, 1· βασιζόμεθα ἐπὶ τινος» = τοῦ

Ἀπ-ερεῖδω (ἴδ' ἐρεῖδω)· ἐρεῖδω, στηρίζω ἐπ'
τινος, πρῶτον παρὰ μτγν. «ὅταν ἀπερεῖδω
τὰς ὄψεις» = προσηλωσάμην τὸ βλέμμα Πλούτ.
συμπ. 5, 7, 3· «πρὸς τι Λουκ. Διμ. ἔκχ.
17· καὶ ἀμτθ. «ἐνθα ἂν ἡ ὄψις ἀπείρῃ»·
τὸ βλέμμα προσηλωταί, ὅθ. δι. 20, 8. Ξεν.
ἡθ. μέσ. ὅλως ἐπὶ τινος ἐρεῖδωμαι, στηρίζο-
μαι· «τοῖς μέλεσιν ἀπερεῖδόμενοι» Πλάτ.
συμπ. 190· «τοῖς κώλοισι, Τίμ. 44 καὶ μτγν.

«πείσασιν ἀγκύρας ἀπερεῖσθαι ναῦς» Ἀρ-
χιμ. ἐν Ἀνθ. παρ. 15· «αἷς ἐν καρπάλιον ἀ
περεῖδόμεθα τῷ λόγῳ» Πλάτ. πολ. 6, 508

ἐν τινι Ξεν. ἱππ. 10, 7· καὶ συχν. παρὰ
τοῖς ἐπομ. ἐπὶ τι Πολύδ. 28, 17· «πρὸς τῇ
πίστιν, 1· βασιζόμεθα ἐπὶ τινος» = τοῦ

Ἀπ-ερεῖδω (ἴδ' ἐρεῖδω)· ἐρεῖδω, στηρίζω ἐπ'
τινος, πρῶτον παρὰ μτγν. «ὅταν ἀπερεῖδω
τὰς ὄψεις» = προσηλωσάμην τὸ βλέμμα Πλούτ.
συμπ. 5, 7, 3· «πρὸς τι Λουκ. Διμ. ἔκχ.
17· καὶ ἀμτθ. «ἐνθα ἂν ἡ ὄψις ἀπείρῃ»·
τὸ βλέμμα προσηλωταί, ὅθ. δι. 20, 8. Ξεν.
ἡθ. μέσ. ὅλως ἐπὶ τινος ἐρεῖδωμαι, στηρίζο-
μαι· «τοῖς μέλεσιν ἀπερεῖδόμενοι» Πλάτ.
συμπ. 190· «τοῖς κώλοισι, Τίμ. 44 καὶ μτγν.

«πείσασιν ἀγκύρας ἀπερεῖσθαι ναῦς» Ἀρ-
χιμ. ἐν Ἀνθ. παρ. 15· «αἷς ἐν καρπάλιον ἀ
περεῖδόμεθα τῷ λόγῳ» Πλάτ. πολ. 6, 508

ἐν τινι Ξεν. ἱππ. 10, 7· καὶ συχν. παρὰ
τοῖς ἐπομ. ἐπὶ τι Πολύδ. 28, 17· «πρὸς τῇ
πίστιν, 1· βασιζόμεθα ἐπὶ τινος» = τοῦ

Ἀπ-ερεῖδω (ἴδ' ἐρεῖδω)· ἐρεῖδω, στηρίζω ἐπ'
τινος, πρῶτον παρὰ μτγν. «ὅταν ἀπερεῖδω
τὰς ὄψεις» = προσηλωσάμην τὸ βλέμμα Πλούτ.
συμπ. 5, 7, 3· «πρὸς τι Λουκ. Διμ. ἔκχ.
17· καὶ ἀμτθ. «ἐνθα ἂν ἡ ὄψις ἀπείρῃ»·
τὸ βλέμμα προσηλωταί, ὅθ. δι. 20, 8. Ξεν.
ἡθ. μέσ. ὅλως ἐπὶ τινος ἐρεῖδωμαι, στηρίζο-
μαι· «τοῖς μέλεσιν ἀπερεῖδόμενοι» Πλάτ.
συμπ. 190· «τοῖς κώλοισι, Τίμ. 44 καὶ μτγν.

«πείσασιν ἀγκύρας ἀπερεῖσθαι ναῦς» Ἀρ-
χιμ. ἐν Ἀνθ. παρ. 15· «αἷς ἐν καρπάλιον ἀ
περεῖδόμεθα τῷ λόγῳ» Πλάτ. πολ. 6, 508

ἐν τινι Ξεν. ἱππ. 10, 7· καὶ συχν. παρὰ
τοῖς ἐπομ. ἐπὶ τι Πολύδ. 28, 17· «πρὸς τῇ
πίστιν, 1· βασιζόμεθα ἐπὶ τινος» = τοῦ

Ἀπ-ερεῖδω (ἴδ' ἐρεῖδω)· ἐρεῖδω, στηρίζω ἐπ'
τινος, πρῶτον παρὰ μτγν. «ὅταν ἀπερεῖδω
τὰς ὄψεις» = προσηλωσάμην τὸ βλέμμα Πλούτ.
συμπ. 5, 7, 3· «πρὸς τι Λουκ. Διμ. ἔκχ.
17· καὶ ἀμτθ. «ἐνθα ἂν ἡ ὄψις ἀπείρῃ»·
τὸ βλέμμα προσηλωταί, ὅθ. δι. 20, 8. Ξεν.
ἡθ. μέσ. ὅλως ἐπὶ τινος ἐρεῖδωμαι, στηρίζο-
μαι· «τοῖς μέλεσιν ἀπερεῖδόμενοι» Πλάτ.
συμπ. 190· «τοῖς κώλοισι, Τίμ. 44 καὶ μτγν.

«πείσασιν ἀγκύρας ἀπερεῖσθαι ναῦς» Ἀρ-
χιμ. ἐν Ἀνθ. παρ. 15· «αἷς ἐν καρπάλιον ἀ
περεῖδόμεθα τῷ λόγῳ» Πλάτ. πολ. 6, 508

ἐν τινι Ξεν. ἱππ. 10, 7· καὶ συχν. παρὰ
τοῖς ἐπομ. ἐπὶ τι Πολύδ. 28, 17· «πρὸς τῇ
πίστιν, 1· βασιζόμεθα ἐπὶ τινος» = τοῦ

Ἀπ-ερεῖδω (ἴδ' ἐρεῖδω)· ἐρεῖδω, στηρίζω ἐπ'
τινος, πρῶτον παρὰ μτγν. «ὅταν ἀπερεῖδω
τὰς ὄψεις» = προσηλωσάμην τὸ βλέμμα Πλούτ.
συμπ. 5, 7, 3· «πρὸς τι Λουκ. Διμ. ἔκχ.
17· καὶ ἀμτθ. «ἐνθα ἂν ἡ ὄψις ἀπείρῃ»·
τὸ βλέμμα προσηλωταί, ὅθ. δι. 20, 8. Ξεν.
ἡθ. μέσ. ὅλως ἐπὶ τινος ἐρεῖδωμαι, στηρίζο-
μαι· «τοῖς μέλεσιν ἀπερεῖδόμενοι» Πλάτ.
συμπ. 190· «τοῖς κώλοισι, Τίμ. 44 καὶ μτγν.

«πείσασιν ἀγκύρας ἀπερεῖσθαι ναῦς» Ἀρ-
χιμ. ἐν Ἀνθ. παρ. 15· «αἷς ἐν καρπάλιον ἀ
περεῖδόμεθα τῷ λόγῳ» Πλάτ. πολ. 6, 508

ἐν τινι Ξεν. ἱππ. 10, 7· καὶ συχν. παρὰ
τοῖς ἐπομ. ἐπὶ τι Πολύδ. 28, 17· «πρὸς τῇ
πίστιν, 1· βασιζόμεθα ἐπὶ τινος» = τοῦ

Ἀπ-ερεῖδω (ἴδ' ἐρεῖδω)· ἐρεῖδω, στηρίζω ἐπ'
τινος, πρῶτον παρὰ μτγν. «ὅταν ἀπερεῖδω
τὰς ὄψεις» = προσηλωσάμην τὸ βλέμμα Πλούτ.
συμπ. 5, 7, 3· «πρὸς τι Λουκ. Διμ. ἔκχ.
17· καὶ ἀμτθ. «ἐνθα ἂν ἡ ὄψις ἀπείρῃ»·
τὸ βλέμμα προσηλωταί, ὅθ. δι. 20, 8. Ξεν.
ἡθ. μέσ. ὅλως ἐπὶ τινος ἐρεῖδωμαι, στηρίζο-
μαι· «τοῖς μέλεσιν ἀπερεῖδόμενοι» Πλάτ.
συμπ. 190· «τοῖς κώλοισι, Τίμ. 44 καὶ μτγν.

«πείσασιν ἀγκύρας ἀπερεῖσθαι ναῦς» Ἀρ-
χιμ. ἐν Ἀνθ. παρ. 15· «αἷς ἐν καρπάλιον ἀ
περεῖδόμεθα τῷ λόγῳ» Πλάτ. πολ. 6, 508

ἐν τινι Ξεν. ἱππ. 10, 7· καὶ συχν. παρὰ
τοῖς ἐπομ. ἐπὶ τι Πολύδ. 28, 17· «πρὸς τῇ
πίστιν, 1· βασιζόμεθα ἐπὶ τινος» = τοῦ

Ἀπ-ερεῖδω (ἴδ' ἐρεῖδω)· ἐρεῖδω, στηρίζω ἐπ'
τινος, πρῶτον παρὰ μτγν. «ὅταν ἀπερεῖδω
τὰς ὄψεις» = προσηλωσάμην τὸ βλέμμα Πλούτ.
συμπ. 5, 7, 3· «πρὸς τι Λουκ. Διμ. ἔκχ.
17· καὶ ἀμτθ. «ἐνθα ἂν ἡ ὄψις ἀπείρῃ»·
τὸ βλέμμα προσηλωταί, ὅθ. δι. 20, 8. Ξεν.
ἡθ. μέσ. ὅλως ἐπὶ τινος ἐρεῖδωμαι, στηρίζο-
μαι· «τοῖς μέλεσιν ἀπερεῖδόμενοι» Πλάτ.
συμπ. 190· «τοῖς κώλοισι, Τίμ. 44 καὶ μτγν.

«πείσασιν ἀγκύρας ἀπερεῖσθαι ναῦς» Ἀρ-
χιμ. ἐν Ἀνθ. παρ. 15· «αἷς ἐν καρπάλιον ἀ
περεῖδόμεθα τῷ λόγῳ» Πλάτ. πολ. 6, 508

ἐν τινι Ξεν. ἱππ. 10, 7· καὶ συχν. παρὰ
τοῖς ἐπομ. ἐπὶ τι Πολύδ. 28, 17· «πρὸς τῇ
πίστιν, 1· βασιζόμεθα ἐπὶ τινος» = τοῦ

Ἀπ-ερεῖδω (ἴδ' ἐρεῖδω)· ἐρεῖδω, στηρίζω ἐπ'
τινος, πρῶτον παρὰ μτγν. «ὅταν ἀπερεῖδω
τὰς ὄψεις» = προσηλωσάμην τὸ βλέμμα Πλούτ.
συμπ. 5, 7, 3· «πρὸς τι Λουκ. Διμ. ἔκχ.
17· καὶ ἀμτθ. «ἐνθα ἂν ἡ ὄψις ἀπείρῃ»·
τὸ βλέμμα προσηλωταί, ὅθ. δι. 20, 8. Ξεν.
ἡθ. μέσ. ὅλως ἐπὶ τινος ἐρεῖδωμαι, στηρίζο-
μαι· «τοῖς μέλεσιν ἀπερεῖδόμενοι» Πλάτ.
συμπ. 190· «τοῖς κώλοισι, Τίμ. 44 καὶ μτγν.

«πείσασιν ἀγκύρας ἀπερεῖσθαι ναῦς» Ἀρ-
χιμ. ἐν Ἀνθ. παρ. 15· «αἷς ἐν καρπάλιον ἀ
περεῖδόμεθα τῷ λόγῳ» Πλάτ. πολ. 6, 508

ἐν τινι Ξεν. ἱππ. 10, 7· καὶ συχν. παρὰ
τοῖς ἐπομ. ἐπὶ τι Πολύδ. 28, 17· «πρὸς τῇ
πίστιν, 1· βασιζόμεθα ἐπὶ τινος» = τοῦ

Ἀπ-ερεῖδω (ἴδ' ἐρεῖδω)· ἐρεῖδω, στηρίζω ἐπ'
τινος, πρῶτον παρὰ μτγν. «ὅταν ἀπερεῖδω
τὰς ὄψεις» = προσηλωσάμην τὸ βλέμμα Πλούτ.
συμπ. 5, 7, 3· «πρὸς τι Λουκ. Διμ. ἔκχ.
17· καὶ ἀμτθ. «ἐνθα ἂν ἡ ὄψις ἀπείρῃ»·
τὸ βλέμμα προσηλωταί, ὅθ. δι. 20, 8. Ξεν.
ἡθ. μέσ. ὅλως ἐπὶ τινος ἐρεῖδωμαι, στηρίζο-
μαι· «τοῖς μέλεσιν ἀπερεῖδόμενοι» Πλάτ.
συμπ. 190· «τοῖς κώλοισι, Τίμ. 44 καὶ μτγν.

«πείσασιν ἀγκύρας ἀπερεῖσθαι ναῦς» Ἀρ-
χιμ. ἐν Ἀνθ. παρ. 15· «αἷς ἐν καρπάλιον ἀ
περεῖδόμεθα τῷ λόγῳ» Πλάτ. πολ. 6, 508

ἐν τινι Ξεν. ἱππ. 10, 7· καὶ συχν. παρὰ
τοῖς ἐπομ. ἐπὶ τι Πολύδ. 28, 17· «πρὸς τῇ
πίστιν, 1· βασιζόμεθα ἐπὶ τινος» = τοῦ

δυσμοδὸς ἐπὶ τὴν τύχην = διευθύνειν κατὰ τῆς τύχης Πλούτ. ἡθ. σ. 167 - ὅψιν εἰς τι Δουκ. Ἰκαρομ. 12. Ὅμ. - ἐλπίδας, ὀργὴν εἰς τινα = ἀπολύω τὸν θυμὸν μου Πολύδ. 25, 5. 1. 69 - πληγὰς, θυμὸν, - δυσμένειαν πρὸς τινα Πλούτ. Ἀριστειδ. 7 - τὴν ἀγνοίαν ἐπὶ τοὺς αἰτίους = ἐπιρρίπτω εἰς τοὺς αἰτ. Πολύδ. 38, 1 καὶ - χάριν ἐπὶ τινα, 24, 3 - τῆς λείαν εἰς τόπον = καταθέτω, 3, 92 ὅθ. «ἐν οὖρεσιν ὠδίνας ἀπηρείσαντο λείαινα» = ἔτεκον, οἶσαε συντ. Καλλίμ. Δῆλ. 120. Ὁ παρὰ ἀπηρεῖσθαι ἐν Πολύδ. 3, 66 «τὰς θυγατέρας εἰς ἀσφαλὲς ἀπηρεῖσθαι νομίζουσιν», δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ληφθῇ παθ. πρὸς 3, 109 «ἡ πατὴρ πᾶσαν προθυμίαν καὶ δύναμιν εἰς ὅμᾳς ἀπηρεῖσται» = ἔθηκεν εἰς τὰς χεῖρας ὅμων.

Α-περείσιος, ἐπ. = ἀπειρέσιος, Ὅμ. πάντοτε «ἀπείροι» ἀποινα» Ἰλ. α, 13 καὶ συγχά, ἐκτάκτως πολλὰ λύτρα. Ἄλλοι τὸ παρὰ γούσιν ἐκ τοῦ προηγ. καὶ τὸ ἐξηγ. ὠρισμένα.

Α-περείσιος, ἡ τὸ ἀπερείδεσθαι, στηρίζεσθαι Πλάτ. Κρατ. 427 καὶ μτγν.

Α-περείσιμα ἀπόσημα Ἡσύχ. στήριγμα.

Α-περεύγομαι ἐκπύω, ἐξεμῶ Νικ. ἀλ. 380 περὶ ποταμῶν, χύνομαι, εἰσβάλλω Ἀπολλ. Ρ. 4, 1242, ὡς δι. γρ. ἀντὶ ἐπερ.

Α-περεύξω, ἡ τὸ ἀπερεύγεσθαι Ἀρετ. σ. 7.

Α-περεῖν, ἀπειρήκα ὅτ' ἀπαγορεύω, ἀπείπων Ἀπερημᾶσαι ἀποιήσαι Ἡσύχ.

Α-περήμος, 2 ὅπως ἐρημος Σχολ. Πινδ. Ν. 4, 88.

Α-περημῶν ἐρημῶν ὅθ. παθ. ἀπερημοῦμαι, ἐγκαταλιμπανόμεναι, - τινός, «ἀπερημωμένος τῆς τοῦ θαύματος ἐπιμελείας» Πλάτ. πολιτ. 274, Πλούτ. Λυκ. 9 «γυμνός καὶ ἀπερημωμένος ἀπὸ πάντων» Πλάτ. σοφ. 237.

Α-περητῶν ἀναστέλλω, κωλύω, ἀπερητῶς Ἀπολλ. Ρ. 1, 772.

Α-περί-ὀλεπτος, 2 ὅν δὲν δύναται τις νὰ περιδλέψῃ ὁ μὴ βλέπων πέρα αὐτοῦ, ἀπερίσκεπτος, μτγν.

Α-περί-ὀλητος, 2 γυμνός Βαλτζ. ῥητ. τ. 3, σ. 270.

Α-περί-γένητος, 2 ἀκατανίκητος Δ. Σικ. 3, 30.

Α-περί-γραφτος, 2 ὁ μὴ περιγραφόμενος, ἀπεριόριστος Β. Ἀν. 4, σ. 421 ἀπρος-διόριστος, παντοτεινός, μτγν. καὶ = ἀπερίσκοπος Β. Ἀν. σ. 422.

Α-περί-γραφος, 2 τῷ προηγ., ὁ ἄνευ περιγραφῆς Δ. Ἀλ. συνθ. ὄν. σ. 168 καὶ μτγν. ἐπὶ ἀπεριγραφῶς = ἀπεριόριστως Φίλ. τ. 1, σ. 47.

Α-περί-γραψία, ἡ τὸ μὴ εἶνε περιγεγραμμένον, ὠρισμένον, μτγν.

Α-περί-δρακτος, 2 ὅν δὲν δύναται τις νὰ συλλάβῃ Γρ. Νύσ. ἐπ. 6.

Α-περί-εργαστος, 2 ὁ μὴ περιεργαζόμενος, μὴ περιεργος Γρ. Νύσ. τ. 1, σ. 371.

Α-περί-εργία, ἡ ἀπλότης Περιεκτύονη ἐν Στοδ. Ἀνθ. τ. 3, σ. 186.

Α-περί-εργος, 2 ὁ μὴ ἐξεζητημένος, ὁ ἄνευ γέλης, ἀπλούς «βρωτὰ καὶ ποτὰ πάντων ἀ-

περιεργότατα» Ἀθην. 6, 274, Ἀλ. Τ. Π. 12, 1.

Α-περί-εσπασμένος ἀπειράκτως, ἐν δολιχῶς, μτγν.

Α-περίζομαι, ὅθ. «ἀπηρεῖσται, ἀντὶ τοῦ ἰσχυροῦ» Σουτδ.

Α-περί-ἡγήτος, 2 ἀνεξήγητος, ἀνεπίδη-γῆτος Πλάτ. νόμ. 8, 770.

Α-περί-ἡγήτος, 2 μὴ περιχοόμενος, ἐξηγ. τοῦ ἀπεριόριστου Β. Ἀν. σ. 422, μτγν.

Α-περί-θαμνητός ἀπομύχως Νικ. Χων. χρ. σ. 216.

Α-περί-ελάστω· ἄνευ περιστάσεως Π. Αἰγ. σ. 122.

Α-περί-θραυστος, 2 ἄθραυστος Κόρ. Ἀλ. τ. 2, σ. 644.

Α-περί-κάθαρτος, 2 ὁ μὴ καθαρὸς ὁλόγως, Ὁ.

Α-περί-κάλυκτος, 2 μὴ περικλυμένος, φανερός Ἰλιόδ. Αἰθ. 8, 5 καὶ ἄλλ. μτγν.

Α-περί-κλόνητος, 2 ὁ μὴ περιθουρόμενος Εἰστ. Ἰλ. σ. 185.

Α-περί-κλυστος, 2 ὁ μὴ περικλυόμενος Θεοφ. Βουλγ. τ. 3, σ. 730.

Α-περί-καπος, 2 ὁ μὴ διασπορούμενος, ἐπὶ ἀπερίκτως ἀκωλύτως ἀναστ. Σχολ. Λυκόφρ. 143.

Α-περί-κόσμητος, 2 ἀσχηλίστος Εἰστ. Εἰστ. τ. 2, σ. 48.

Α-περί-κράτης, 2 ὁ μὴ περικρατούμενος Βασίλ. Μ. τ. 1, σ. 876.

Α-περί-κτητος, 2 ὁ μὴ ἐν κέρει τῶν Πιολ. τετρ. σ. 182.

Α-περί-κτύπητος, 2 ὁ μὴ περικτύπητος Σουτδ.

Α-περί-λάλητος, 2 ἀκατανίκητος ἐν λόγοις, ἐν τῇ φωνῇ, οὕτως ὀνομαζέται ὁ ἄνθρωπος ἀσχυλόν τ. Ἀρετ. βατρ. 838.

Α-περί-ληπτος, 2 ὅστις δὲν δύναται νὰ περιληφθῇ, ἀπερίοριστος - ἐξουσία Πινδ. Πομπ. 25, ἄλλ. μτγν.

Α-περί-μάχητος, 2 ὁ μὴ περιμάχων, μὴ ἐπιθυμητός Φίλ. τ. 1, σ. 2 ἰσχυρὸς μαχῶν Μίξ. Τυρ. λ. 36, 1, σ. 181 ἐπὶ τῶς Θεόκτιστ. σ. 622.

Α-περί-μέριμνος, 2 (μέριμνα) ἀμέριμνος, ἀφρόνιστος, ἀστόχαστος, μτγν. ἐπὶ τῶς ἀπὸ τῶν ἀπεριμερίμνων τὴν θύραν ἀποκρίσας Ἀριστ. νεφ. 137 ἀμαθῶς, ἀπειρώς ἀνεπιστημόνως Σχολ.

Α-περί-μετρος, 2 ἀμέτρος, ἀπειρος Εἰστ. σ. 6. ἐν Εὐαγγ. ἀπ. τ. 1, σ. 213.

Α-περί-νόητος, 2 ἀκατανόητος, ἀκατάληπτος, Κλ. Ἀλ. σ. 994 καὶ ἄλλ. ἐκλ. ἐνερ. ἀπερίσκεπτος Εἰστ. Ἰλ. ζ, 320 ἐπὶ ἀπερινοήτως Σ. Ἐμπ. πυρρ. 3, 145, Πολύδ. 4, 57, 10 = ἀπροσδοκίτως.

Α-περί-όδευτος, 2 ἀνίατος, ἀδιόρθωτος μτγν.

Α-περί-οδος, 2 μὴ ἔχων περίοδον - λείας Δ. Ἀλ. συνθ. ὄν. 23.

Α-περί-οπτος, 2 ὁ μὴ ὁρῶν πέρα αὐτοῦ, μὴ μεριμνῶν περὶ τινος, ἀμελής - ἀπάντων Θουκ. 1, 41 καὶ μτγν.

Ἄ-περι-όριστος, 2' μὴ περιωρισμένος, ἀόριστος, μτγν.
 Ἄ-περι-ουσί-αστος, 2' ὁ μὴ ἔχων περιουσίαν Εὐστ. Ὁδ. σ. 1768· ἐπίρ. -στως, ἔρ. σ. 146.
 Ἄ-περι-πλάνητος, 2' ὁ μὴ περιπλανώμενος Εὐστ. Ἰλ. σ. 1308.
 Ἄ-περι-πνευστος, 2' ὁ μὴ περιπνεόμενος Ἀγαθ. ἐν Ματθ. Ιατρ. σ. 288.
 Ἄ-περι-πτυκτος, 2' ὁ μὴ περιπτυγμένος, ἀσκάπαστος Ἰωσ. ἰουδ. ἀρχ. 3, 7, 5.
 Ἄ-περι-πτωτος, 2' ὁ μὴ περιπίπτων, ὁ μὴ κινδυνεύων νὰ πέσῃ εἰς τι· νοσήματος Γαλ. τ. 1, σ. 961, καὶ μτγν. ἐπίρ. -τως Γρ. Νοκ. 85, συγκρ. Ἀρρ. Ἐπιστ. 4, 6, 26.
 Ἄ-περι-σάλπικτος, 2' ἀπερίηχτος, ἀκατήχητος Σουίδ. «ἀπ. στρατηγός» Στοδ. Ἀνθ. 54, 60.
 Ἄ-περι-σάλπιστος, 2' τῷ ἄνωτ. Συνέσ. Ἰν. σ. 13· ἐπίρ. -στως Ἀνν. Κομν. σ. 211.
 Ἄ-περι-σκελής, 2' ὁ μὴ περισκελής, μὴ σκελῆς, μὴ αὐστηρὸς, μὴ ἐπιμόνος, μτγν.
 Ἄ-περι-σκεπτος, 2' ὁ ἄνευ περισκέψεως, ἀνόητος· ἑλλίς Θουκ. 4, 108· συγκρ. 6, 65· μτγν. συγνᾶ, -καὶ τολμηρὸς Δ. Ἀλ. 6, 10, καὶ ἐπίρ. -καὶ ῥαθυμῶς, 4, 6.
 Ἄ-περι-σκεψία, ἡ ἀφροσύνη Σχολ. Ἀριστ. Θεσμ. 409.
 Ἄ-περι-σκόπητος, 2' ἀπερίσκαπτος Σουίδ.
 Ἄ-περι-σκοπος, 2' τῷ προηγ. Β. Ἀν. σ. 422 = ἀπερίγραπτος.
 Ἄ-περι-σπαστος, 2' ὁ μὴ περισπώμενος, μὴ διεσκεδασμένος, μὴ ἐμποδιζόμενος ὑπὸ ἄλλων ἔργων Πλούτ. Ἀριστείδ. 5· -καὶ σχολαίος, περὶ φυγ. 11, Πολύδ. 2, 67, 29, 8· ἐπίρ. -στως, 2, 20· «ἀπ. ἐπαινεῖν» Ἀθήν. 1, 10.
 Ἄ-περίσσευτος, 2' ἀπείριστος, ἀπλοῦς Φίν. ἐν Στοδ. Ἀνθ. τ. 3, σ. 85.
 Ἄ-περί-σταλτος, 2' μὴ περισταλμένος, μὴ περιεκαλυμμένος Ἰωσ. ὁπομν. σ. 165.
 Ἄ-περί-στατος, 2' περὶ ὃν οὐδεὶς ἵσταται· α) μόνος, ἔρημος, Φωκυλ. 24, Δ. Ἀκέρ. 7, 5· β) ὁ ἄνευ κινδύνου, ἀκίνδυνος, -ῥα-στῶναι Πολύδ. 6, 44· ἐν γέν. ὁ ἄνευ περιστατικών, ῥητ. ἴδε περίστασις.
 Ἄ-περί-στικτος, 2' ὁ μὴ περιεστιγμένος Παρ. Χρηστ. 8, διῶρ. τοῦ ἀπερίστερκτος.
 Ἄ-περί-στρεπτος, 2' ὁ μὴ περιστρεφόμενος, μτγν.
 Ἄ-περί-τμητος, 2' ἀπεριτεμνημένος, Ο'.
 Ἄ-περί-τρεπτος, 2' ἀμετάτρεπτος, ἀναλλοίωτος, σταθερὸς Σ. Εὐμ. -καὶ ἀδάπτι-στος Πλούτ. ἡθ. σ. 983· ἐπίρ. ἀπεριτρέπτως = σταθερῶς, μτγν.
 Ἄ-περί-τροπος, 2' ὁ μὴ ἐπιστρέφων Σοφ. Ἰλ. 176 = ἀνυπόστροφος, ἀνεπέλευστος Σχολ.
 Ἄ-πέρ-ιτος, 2' οὐδὲν περιττόν ἔχων, ἀπλοῦς, λιτός· «τὸ ἀπείριστον τῆς τροφῆς» Λουκ. Νίγρ. 26· -χυμὼν = ὁ ἄνευ περιττῶν χυμῶν Ἀλέξ. Ἀφρ. σ. 15. Ἐν Σχολ. Ἰλ. σ. 314 καλεῖται ἡ θάλασσα ἀπερίττη· ἔ-πιο. -τῶς Δ. Σικ. 12, 20.

Ἄ-περιττότης, ἡ· ἀπλότης, λιτότης Σ. Εὐμ. πρ. μαθ. 2, 23.
 Ἄ-περιττωτός, 2' μὴ ἔχων περιττούς χυμούς, ὁ ἄνευ περιττωμάτων, ἀντιθ. τῷ περιττωματικὸς Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 6, 17, 9.
 Ἄ-περι-φερέτης, 2' μὴ περιφερέτης, μὴ κυκλοτερής· -καὶ πολυγώνιον Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 6, 1, 6.
 Ἄ-περί-φρακτος, 2' μὴ περιπεφραγμένος, μὴ ὠχυρωμένος Βασίλ. Μ. τ. 1, σ. 910.
 Ἄ-περί-φραστος, 2' ὁ ἄνευ περιφράσεως Εὐστ. Ὁδ. σ. 1941· ἐπίρ. -στως Ἰλ. σ. 1112.
 Ἄ-περι-φροῦρητος, 2' ἀφύλακτος Σχολ. Ἰ. Κλίμ. σ. 329.
 Ἄ-περι-χαρῶς· οὐχὶ περιχαρῶς Θεόδ. Στοδ. σ. 426.
 Ἄ-περί-φυκτος, 2' ὁ μὴ ψυχρυνθεὶς Γαλ. ἡ.
 Ἀ-πέρ-λαι (δρθ. Ἀπέρραι)· πόλ. Λυκίας Ἰν-ροχλ.
 Ἀπεροπεύς, ὁ· ἡπεροπευτής, Ἐτ. Μ. σ. 433.
 Ἀπεροπία· νησὶς ἐν ἡγέτις τῆς Ἰθάκης Παυσ.
 Ἀ-πέρ-περος, 2' ἄστατος, προπετής Εὐφρ. Σύρ. τ. 3, σ. 307.
 Ἀ-περριμμένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ ἀπορρίπτω Ἀριστέ. σ. 106.
 Ἀ-π-έρ-ρω (ἴδ' ἔρρω)· ἀπέρχομαι Εὐρ. Ἥρ. μ. 260· ἀπερρε = κρημίσου, ἔς τὸν διάβολον Ἀριστ. νεφ. 773, ἐκκλ. 169· «οὐκ ἀπερρήνεις σὺ θάττον» Κρατίν. ἐν Β. Ἀν. σ. 422.
 Ἀ-π-ερυγγάνω· ἀπερύγγομαι, ἐξεμῶ· κρημ-πάλην Ἀλκίφρ. 3, 32· πρδλ. Δ. Σικ. 5, 77.
 Ἀ-π-ερυθρίαστω· ἀναισχύντως, μτγν.
 Ἀ-π-ερυθρία· ὁ δὲ ἐρυθρίων πλέον, εἶμαι ἀναισχύντος Ἀριστ. νεφ. 1197, Λουκ. δίκ. φων. 8.
 Ἀ-π-ερύκω, μόν. ἐν. ἐκτός τοῦ ἐν Σιν. ἀν. 5, 8, 25 ἀπέρυξα· ἐμφοδίζω, ἀπωθῶ, ἀποκρούω· «βελών ἀπερούκας ἐρωήν» Ἰλ. ρ. 562· «-φάτιν κακάν» Σοφ. Ἀλ. 185· καὶ ἰν πεζ. «-λύκους ἀπὸ προδάτων» Σιν. ἀπομν. 2, 9, 2, οἶκ. 5, 5· ἀπέρυκον Πολύδ. 61, 1· -τινί τι Ἥρ. 1, 32, Πλούτ. ἄλλ. μτγν. Μέν. ἀπ. ἑμαυτοῦ ἀποκρούω· «νοσῶς ἀπερούκας» Νίκ. ἀλ. 621· ἀπέρω (σιγῶ) Σοφ. Οἶ. Κ. 106· πρδλ. Ἀπολ. Ἰ. 3, 174· «ὁ δὲ σίγα νόον βουλὴν τ' ἀπερούκας».
 Ἀ-π-ερυστῶ· γεννῶ ἐρωστέην καὶ δι' ἐρω-σίδης καταστρέφω Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 5, 10, 13, 5, 11, 3.
 Ἀ-π-ερώ· ἀποσπῶ, ἐν τμήσει Ὁδ. Ε. 134.
 Ἀ-π-έρ-χομαι· 1) ἀναχωρῶ, φεύγω, τραγ. καὶ πεζ. πανταχοῦ καὶ περὶ πραγμάτων· «τὸ κακὸν ἐκποδῶν ἀπέλθοι» Πλάτ. Λύσ. 220· «ἐννιαιτοῦ ἀπελθόντος», νόμ. 12, 954. Περὶ στρατιωτῶν, λιποτακτῶν, «παρὰ βασιλείας πρὸς Κύρον πολλοὶ ἀπῆλθον» Σιν. ἀν. 1, 9, 23· ὁ Εὐρ. τὸ συντάσσει μετὰ γεν. μόν. «ἀ-πῆλθε τοῦ λόγου» = ἔφες τὸν Ἄ. Ἰ. Τ. 516· «ἐκ θακρύων ἀπῆλθε» = παύσε νὰ θακρύης, Ὁρ. 289· «ἐκ τοῦ βίου» μελίστασθαι, ἀπο-θνήσκειν Λουκ. ἐν. 2· καὶ ἄνευ προσθή-κης Δ. Ἀκέρ. 3, 6· ἐν Πολύδ. 1, 87 ἀποχω-ρῶ τῆς ἀρχῆς, τοῦ αξιώματος· 2) ἐπιστρέφω Ἰλ. ἐν συμμ. 193, Δημ. 44, 33.

*Ἀπερωεύς, ὁ· κωλυτής· «ἐμὼν μενέων», Πλ. 0, 361.

*Ἀπερωέω· ἀποσύρομαι, ἀφίσταμαι· πολέμου Πλ. π, 723.

*Ἀπερωή, ἡ· ἀποσύρῃσις Τζέτζ.

*Ἀπερωή, ὁ· ἀπὸ ἀνθρώπου· «ἔρω ἀπέρωτος» Αἰσχ. γο. 592· τινὲς γραμ. ὡς Ἑτ. Μ. καὶ Ἡσύχ. φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσαν ἀπέρωτος, ὅπερ ὁ Ἑτ. Μ. ἐξηγεῖ «ἄγιος ἀπηνής», ὃ δὲ Φρόνιχ. ἐ- Β. Ἀν. 8 ἀνακίδης, σκληρός, τραγὺς· οἷον ἀπερω- πτος, ὃν οὐκ ἂν τις περιωπίζαιτο διὰ τὴν ἀηδῖαν.

*Ἀπέσαντον· Ἀπεσας, ὃ ἴδε.

*Ἀπέσαντος· 1) ποιμὴν ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ὁ Ἀπέσας Πλούτ. 2) Ἀπέσας, αὐτ.

*Ἀπέσας, αντος, ὁ· 1) υἱὸς Ἀκρισίου, ἥρωος καὶ βασιλεὺς Νεμέας, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ὄρος τι ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κλεωνῶν Πρ. Πασ. 2) ἐπών. τοῦ ἐκεῖ λατρευομένου Διὸς, ὃς ἐκα- λεῖτο καὶ Ἀπεσάντιος Πασ.

*Ἀπε-ες· ἰων. = ἄφες, ἀφρ. ὅ· τοῦ ἀφίημι.

*Ἀπεσθέομαι· ἀφῆναι τὸ ἐνδύμα Λουκ. Λεβ. 5.

*Ἀπεσθίω (ἴδ' ἐσθίω)· ἀποτρώγω, μέλ. ἀ- πείδισθαι Ἀριστ. ὄρν. 26· «τὴν ἔντα ἀνθρώ- που» Δημ. 25, 61· «μου τὴν ἀκοήν» Ἑρ- μίπ. ἐν Ἀθην. 14, 649, καὶ ὃν ὁ Θεόπομ- πος ματεχειρίσθη τὴν λέξ. καὶ ἀντὶ τοῦ μὴ ἔσθιεν.

*Ἀπεσκής (πέσκος), 2· ἀσκέπαστος Σοφ. ἀπ. 552, = τόξα = γυμνὰ θήκη· ἴδε Β. Ἀν. σ. 422, ὅπου νομίζ. ἀπέσκη.

*Ἀπεσκληρότως· σκληρῶς Συνέσ. σ. 275.

*Ἀπεσκληρυμένως· τῷ προηγ. *ἀπε- σκληρῶς, ἀναίσθητως ἔχων καὶ ἀπεσκληρυ- μένως Β. Ἀν. σ. 275.

*Ἀπεσσία· ἔνσεις· καὶ ἀπέρω, ἀπηλλάγη, ἠφανίσθη Ἡσύχ.

*Ἀπεσσοῦα, λακων. ἀντὶ ἀπεσσύη, συνήθ. ἀπεσσύη, ἐκ τοῦ ἀποσέω· ἀπῆλθε Ξεν. Ἑλ. 1, 1, 23.

*Ἀπεστραμμένως· ἀντιστροφῶς Πλούτ. ἦθ. σ. 905.

*Ἀπεστώς, ὅς, ἡ· ἀποχώρησις Ἡσύχ.

*Ἀπεστώ, ὅς, ἡ (ἀπειμι)· ἀπουσία, ἀπομά- χρυνσις ἀπὸ τῆς πατρίδος Πρ. 9, 85.

*Ἀπεσχαρόω, «λέγονται δὲ καὶ τραυμάτων ἰσχάροι, ὅθιν καὶ ἀπεσχαροῦσθαι τὸ αὐτὰς ἐξαιρεῖν» Εὐστ. Ὁδ. σ. 1375.

*Ἀπεσχαρωτικός, 3· εἰς τὸ ἀπεσχαροῦν ἱκανὸς Π. Αἰγ. σ. 286.

*Ἀπεσχισμένως· χωριστὰ Βασίλ. Μ. τ. 2, σ. 359.

*Ἀπέτηλος, 2· ἀφυλλος Γαιτ. ἐν Ἀνθ. 6, 190.

*Ἀπετρος, 2· μὴ ἔχων πέτρας Εὐστ. Ὁδ. σ. 1736.

*Ἀπευδιασμός, ὁ· γαλήνη, κατάπαυσις· - κυμάτων Ἰάμβλ. 6. Που. 29.

*Ἀπευδοκέω· ἀπειλίζομαι Ἀθαν. τ. 1, σ. 1133.

*Ἀπευδοκίμησις, ἡ· περιφρόνησις Ἐριγ. τ. 2, σ. 30.

*Ἀπευθανατίζω· μακαρίως ἀποθνήσκω, 2 Μακκαβ. 6, 28.

*Ἀπευθής, 2 α) ἰνεύτατος, ἄγνωστος· -

νόστος Ὁδ. γ, 88· ἄφημος Σουτδ. 6) ἀπειρος, ἀδαής Ὁδ. γ, 184, Ἀνθ. Πλυν. 303, Α. Περ. 194.

*Ἀπευθύνω· 1) κάμνω πάλιν εὐθὺς «-μα- χαίρας καμπτομένας» Πολύδ. 2, 33· μετὰ «- χέρας δεσμοῖς» = δεσμεύω Σοφ. Αἰ. 72· ἔκαστος ἀποκαθιστῶ, «- τοὺς Ῥωμαίων χρόνους πρὸς τοὺς Ἑλληνικοὺς» = διατάσσω τὴν Ῥωμ. χρονολογίαν συμφώνως πρὸς τὴν ἑλλην. Δ. Ἀλ. 1, 87· 2) διευθύνω, «- Ὅρι- στην δεδρα μόλει» Αἰσχ. Ἀγ. 1652· πάλιν Σοφ. Οἰ. τ. 101 καὶ πεζ. συχνά, - ἐκ πρό- μνης Πλάτ. Κριτ. 109.

*Ἀπευθύνσις, ἡ· διευθύνσις Π. Αἰγ. 6, 91.

*Ἀπευθυσμός, ὁ· τῷ προηγ. Ὁριδ. σ. 23.

*Ἀπευκας, 2· ὁ μὴ ἔχων πύκνην, τ. ὅ· ὁ- δῖον, ἀπευκατέρας καὶ ἥττον ἐνδοξος· Θεοφρ.

*Ι. Φ. 3, 10, 3.

*Ἀπευκατος, 3· ἀπευκατός· «ἐπιστήμη ἀ- πευκατιστάτη» Πλάτ. Αἰ. 369.

*Ἀπευκατικός, 3· «εὐκτικοὶ δὲ ἔμνοι οἱ ψῆ- λην εὐχὴν ἔχοντες ἄνευ τῶν ἄλλων μερῶν ὧν εἴποιεν, καὶ ἀπευκατικοὶ οἱ τὰ ἐναντία ἀπα- χόμενοι φίλως» Βαλτζ. ῥήτ. τ. 9, σ. 134.

*Ἀπευκατός, 3· κατηραμένος, βδελυκτός· - τὴν Αἰσχ. ἰκ. 770· - πῆματα, Ἀγ. 624· καὶ ἐν πεζ. Πλάτ. νόμ. 1, 628, Λουκ. ψευδολ. 12, Ἡλιδ. 7, 25.

*Ἀπευλαγίας, ὁ· ὁ στερούμενος εὐλογίας Βασίλ. τ. 2, σ. 731.

*Ἀπευλυτῶ· ἀπολύω, ἐξηγῶ, γλωσ.

*Ἀπευνάζω· κατευνάζω, καθυσυχάζω· «κα- τοῦ ἀπεινασθέντος» Σοφ. Τρ. 1232· «κατα- πρᾶυνθέντος Σχολ.

*Ἀπευνάτω· ἀπεινῶς, ἀρχ. λεξ.

*Ἀπευνάτω· ἀπεινῶς, ἀρχ. λεξ.

*Ἀπευνάτω· ἀπεινῶς, ἀρχ. λεξ.

*Ἀπευνάτω· ἀπεινῶς, ἀρχ. λεξ.

*Ἀπευνάτω· ἀπεινῶς, ἀρχ. λεξ.

*Ἀπευνάτω· ἀπεινῶς, ἀρχ. λεξ.

*Ἀπευνάτω· ἀπεινῶς, ἀρχ. λεξ.

*Ἀπευνάτω· ἀπεινῶς, ἀρχ. λεξ.

*Ἀπευνάτω· ἀπεινῶς, ἀρχ. λεξ.

*Ἀπευνάτω· ἀπεινῶς, ἀρχ. λεξ.

*Ἀπευνάτω· ἀπεινῶς, ἀρχ. λεξ.

*Ἀπευνάτω· ἀπεινῶς, ἀρχ. λεξ.

*Ἀπευνάτω· ἀπεινῶς, ἀρχ. λεξ.

*Ἀπευνάτω· ἀπεινῶς, ἀρχ. λεξ.

*Ἀπευνάτω· ἀπεινῶς, ἀρχ. λεξ.

*Ἀπευνάτω· ἀπεινῶς, ἀρχ. λεξ.

Ἀπ-εχθάνομαι (ἴδ' ἐχθάνομαι). ἐν Θεοκρ. 7, 45 καὶ ἀπέχθομαι, ὡς. Λυκόφρ. 116, ἀπαντῶ ὅμως καὶ τοῦ ἀορ. ἀπεχθόμην ἀπαρ. ἀπέχθομαι τονικ. Ἰλ. φ, 83, Θουκ. 1, 136, Πλάτ. πολ. 343, μόν. Εὐρ. Μηδ. 285 κεῖται ἀπεχθῆσθαι, ἀπεχθόμενον καὶ αἱ λοιπαὶ ἐγ-κλίσεις, εἶνε τοῦ ἀορ., μέλ. ἀπ. μέλ. ἀπε-θίσσεται Ἰρ. 1, 89, Ἰσ. 1, 22, Πλάτ. Φιλ. 28, παρ. ἀπήχθημαι, Ἰλκ. 2, 149, Θουκ. 2, 63· γίνονται μισητός, ἐχθρός, ἀπολ. «μνη-στήρας ἀπεχθόμενου» Ὁδ. σ, 165· καὶ κη-ρήρας ἀπεχθόμενου» Πίνδ. Ν. 10, 83· ἀπή-χθησθε Θουκ. 1, 76, Πλάτ. καὶ ἄλλ. - τινί, ἀπ' ἔχθετο πᾶσιν Ἰλ. γ, 454 καὶ συχνὰ παρ' αὐτ. ἰδ. ἐν πεζ. - πρὸς τινα Εὐρ. Μηδ. 290, Πλούτ. - «λόγος ἀπεχθάνομενος» = ἐχ-θραν γεννῶντες Σεν. συμ. 4, 58 ἀντίθ. «οἱ πρὸς φίλων ἄγουσιν» οὗτος ἐξηγεῖται ὅπῃ Εὐστ. καὶ τὸ ἐν Ὁδ. 6, 202, «ἀπεχθάνει ἐπὶ μάλλον» = διεγείρει μόνον μεγαλειτέραν ἐχθραν· οἱ ἄνθρωποι ἀπεχθάνονται ἡμᾶς = μᾶς μισοῦσι. - Σεν. Ἰέρ. 8, 8 - «Ὅθεν Ὁδ. π, 114 «οὔτε μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει» = ὁ λαὸς δὲν ὀργίζεται ἐναντίον μου ἐχθρικός.

Ἀπ-εχθῆναι, ἡ· μίσος, ἐχθρα, ἀποστροφή, Λισχ. Πρ. 121 καὶ συχνὰ ἐν πεζῷ, Πλάτ. ἀπολ. 22· «δὲ ἀπεχθῆναι μοι ἐγεγόνει» = ἐγέ-νητο ἐχθρός μου, Ὁάγ. 138· περὶ τίνος πρὸς τινα Δημ. 18, 17· εἰς πᾶσαν ἀπέχθειαν ἔλ-θῃν τινι, 33, 12, ἀντίθ. χάρις Σεν. ἀπομν. 2, 7, 9.

Ἀπ-εχθῆς· ἐχθῆς Ἀπολλ. συντ. 3, σ. 235.

Ἀπ-εχθῆς, 3· ἐπιθετικῆς, δυσμενῆς Γαλην. τ. 13, σ. 875.

Ἀπ-εχθῆμα, τὸ· ἀντικείμενον μίσους Εὐρ. Τρ. 425.

Ἀπ-εχθῆμα σόνη, ἡ· μίσος Φιλοστόργ. ἱστ. ἐκκλ. β, 4.

Ἀπ-εχθῆμων, 2· μισητός Πολύδ. 8, 158.

Ἀπ-εχθῆς, 2 (ἐχθός)· μισητός Σοφ. Ἀντ. 1, 101· ἐχθρικός Ἀντιφιλ. ἐν Ἀπο. 9, 204· ἐπὶ ἀπεχθῶς διακίεσθαι πρὸς τινα Δ. Ἀλ. 7, 31· ἐχθρὸς πρὸς τι, 11, 59, ἡμ. - τινί Δημ. 5, 18.

Ἀπ-εχθῆτικός, 3· ἀπέχθειαν προξενῶν Ἀ-ριστ. ἡφ. Εὐδ. 2, 3.

Ἀπ-εχθῆσθαι· εἶμαι ἀπεχθῆς, μτγν.

Ἀπ-εχθόμαι· ἴδ' ἀπεχθάνομαι.

Ἀπ-εχθόρ· τῷ προηγ. μτγν.

Ἀπ-εχθόρ· ὁ χωρὶν ὁ χωρὶν Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4, 17, 7.

Ἀπ-εχθῶν, (ἴδ' ἐχθῶν) 1· κρατὶ μακρᾶν· «ἐ-κὸς νήσων ἀπέχτει νῆα» Ὁδ. σ, 33· «βα-ρεῖας Κήρας λοιμοτο» Ἰλ. α, 97· - τινὰ τι-νος = μακρὰν κρατὶ τινὰ ἀπὸ τίνος, ἀπο-κρούων· «εἴ κεν Τυδεὸς υἱὸν ἀπόσχη Ἰλίου» Ἰλ. ζ, 96· πρὸλ. Λισχ. Ἀγ. 1096· ἐπὶ, «χεῖ-ρας πάντων ἀφῆξω σοι» Ὁδ. υ, 263· «τοιο-πᾶσαν ἀνικεῖν ἀπεχε χροί» Ἰλ. ω, 18· «ἡ μ' Ὀδυσσεὺς ὁ κου ἀποσχήσει» = ὅα μὲ ἀπο-μακρύνῃ τοῦ οἴκου Ὁδ. τ, 572· παθ. «τῶν ἱερῶν τὰ ἐκ τῆς χώρας γενόμενα ἀπέχεται» = ἀπομακρύνονται τῆς θυσίας Πρ. 1, 160. Σπαν. οὕτω παρ' αὐτ. ἴδε Πλάτ. Κρατ. 407· «-εἶνα

ἀπὸ κάκῃης» Ἀριστ. εἰρ. 162. Ὁέτω, - φησὶ νον, procul habere, μακρὰν διώκειν Πίνδ. Ν. 7, 81· «οὐδὲν ἀπέχει» = οὐδὲν κωλύει, εἶνε φη-σικὸν Ἰπποκρ. σ. 6, Πλούτ. Διον. 23, «ὡν οὐδὲν ἀπέχει καὶ τὸν ἄριστον μετασχεῖν» πρὸλ. ἡφ. σ. 453. - Σενήθ. 2) ἀπὸ μακρῶν εἶμαι, - τινός = ἀπὸ τίνος τόπου· ἡ ἀπόστα-σις τίθεται κατ' αἶε. «τάγε μέσον ἴσον τῶν ἐχάτων ἀπέσχεον» Πλάτ. Παρμ. 145· καὶ ἰδ. συχνὰ παρὰ τοῖς ἱστορ. παρ' οἷς πολλὰ λείπει καὶ ἡ γεν. ἰδιόζων εἶνε τὸ ἐν Θουκ. 5, 3· ἀποσχῶν τεσσαράκοντα ἀτάδια, μὴ φθάσαι, δηλ. τεσσαρ. στάδια εἰλεπον ἵνα προφθάσῃ τὸν ἄλλον· καὶ μετὰ τῆς προθ. ἀπὸ, «ἐτέρω ἀπ' ἐτέρας σταδίου ἐκατὸν ἀ-πέχε» Πλάτ. Κριτ. 178· «αἱ ὄχλοι ἀπ. ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τρία κλίθρα» Σεν. ἀν. 8, 3, 6. Μτφ. περὶ ἄλλων οὐχὶ τοπικῶν πρᾶ-γμάτων· «ὡν ἐκείνος πλείστον πάντων ἀνθρώ-πων ἀπέσχεον», ἀπομν. 1, 2, 62· προσέτι καί, «οὐδὲν ἀπέχε γαμετῆς γυναῖκος» = δὲν δι-κρίνεται διόλου τῆς νομίμου γυναῖκος Ἠρῶν. 1, 16, 9. Ἰδ. συνήθ. εἶνε ἡ φράσις «τοσοῦ-το ἀπέχειν», ὡς τὸ λατ. tantum abest, μεθ' ἣν συχνὰ ἀκολουθεῖ ὥστε, π. χ. - τῆς αὐ-τονομίας Ἰσοκ. 4, 101· - τοῦ λαθεῖν Δημ. 24, 3· - τοῦ βοηθεῖν Πολύδ. 5, 74· 3) ἐχθρ., λαμβάνω παρὰ τίνος, ἀπολαμβάνω, «παρὰ σοῦ τὴν χάριν ἀπέχω πάλαι, κομ. Μειν. 4, 679· «ἀπέχετε τὴν ἀπόκρισιν» = ἔχετε (λα-βόντες) τὴν ἀπάντησιν Λισχίν. 2, 50· ἰδ. - μισθὸν = λαμβάνειν τὸν ὀφειλόμενον μισθ., Κ. Δ. Πλούτ. ἡμ. - χάρις Καλλιμ. ἐν Ἀνθ. 6, 147· «-κῶς ὀφειλόμενον», αὐτ. 9, 115· ἀπέχει = ἀρκεῖ Ἀνακρ. 15, 33· πρὸλ. Μάρκ. εὐαγγ. 14, 41. Μίσ. ὡς τὸ ἔνερ. 1) μακρὰν κρατῶ, δι' ἑμαυτὸν· «κακὸν ἀπέχεσθαι γαι-ρας» Ὁδ. χ, 316· «ἀπεχεσθαι τῷ χάριτι τῆς μητρός» Δημ. 25, 54· πρὸλ. Πλάτ. συμμ. 214· 2) ἀνευ τοῦ χεῖρας, αἰδέομαι, - οὐδέ τροφῶν Ὁδ. τ, 409· φίλων Σεν. ἀν. 2, 6, 10· 2) μακρὰν κρατῶ ἑμαυτὸν, - τῆς ἑλ-λάδος, ἀν. 6, 4, 14· πόλως Ἰλ. 7, 3, 10· συνηθέστατα μτφ. ἀφίσταμαι, ἐχθρὸν εἶναι τίνος, - πολέμου Ἰλ. 9, 35· «ἐπ' ἐχθρῶ, μ, 248· - οἴνου Ἀριστ. νεφ. 417· - ἡδονῶν, ἐ-πιθυμῶν Πλάτ. Φαῖδ. 82, 83· - τῶν τῆς πα-τρίδος Πολύδ. 10, 25. Καὶ μετ' ἀπαρ. - τοῦ λέγειν Σεν. ἀπομν. 1, 2, 34, μετ' ἀπαρ. μόν. ἀνευ τοῦ ἄρθρου Ἀγης. 11, 7· - μὴ στρατεύσαι Θουκ. 5, 25· σημειωτέον ἰδίως· «οὐκ ἀποσχήμην τὸ μὴ οὐκ ἀπείλθην», σχε-δὸν = εἶδει ν' ἀπέλθω Πλάτ. πολ. 1, 354· «οὐκ ἀπέχοντο ἀπὸ τῶν φίλων τὸ μὴ οὐχὶ πλεονεκτεῖν παρ' αὐτῶν» Σεν. Κύρ. 1, 6, 32.

Ἀ-πεφίκα, ἡ· τὸ μὴ γυνάσκειν Ἀριστ. με-τωρ. 4, 2, Πλούτ. ἡφ. σ. 127, 128.

Ἀπ-εώρητο ν' ἀμετεώριστον Πούχ.

Ἀπ-εωρίζω· ἀποστέλλω Θεοδ. Στουδ. σ. 394.

Ἀπ-ηθηκός· τὴν ἀκμὴν παρελθόν Πούχ.

Ἀπ-ηγα, ἡ· σὺζ. τοῦ λακεδαίμονιαι τυραν-νου Νάβιδος Πολύδ.

Ἀπ-ηγήσομαι· ἀπ' ἡγήμα, κ. ὅ. ἰων. = ἀ-φηγήσομαι Ἰρ.

- Ἀπ-ηγόρεσμαι· ἀπολογεῖσθαι Ἀριστοτ. προβλ. 29, 13.
 Ἀπ-ηγόρημα, τό· ἀπολόγημα, ἀντίθ. τῷ κατηγορημα Πλάτ. νόμ. 6, 765.
 Ἀπ-ηγούρια, ἡ· ἀπαγούρισις, ἀρχ. λεξ.
 Ἀ-πηθαλος, 2· ὁ ἀνευ πηθαλίου Ἀριστοτ. ζ. πορ. 10, 4.
 Ἀ-πηθάλωτας, 2· τῷ προηγ. Ἑφρ. Σύρ. τ. 1, σ. 90.
 Ἀπ-ηθέω· διηθεῖω, διυλιζῶ Ἀριστ. βατρ. 941, Θεόφρ. 1. Φ. 9, 8, 3.
 Ἀπ-ηθέμα, τό· τὸ διηθεθέν, διυλισθέν, ἐπιπιατρ. σ. 29.
 Ἀπ-ήκοος, 2· ὁ μὴ ὑπήκοος Ἠσύχ.
 Ἀπ-ηκριδωμένως· ἀκριδῶς, ἐπιμελῶς, τελείως Πλούτ. Ἀγ. 2, Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 4, 137.
 Ἀ-πηκτος, 2· ἀπαγής Ἀριστοτ. ζ. γεν. 2, 2.
 Ἀπ-ηληγμένως· σκληρῶς Σχολ. Ἰλ. 1, 309.
 Ἀπ-ηλεγείω· παραμελῶ Ἀπολλ. Ῥ. 2, 17.
 Ἀπ-ηλεγής, 2· σκληρός, ἀπηνής, μετγν. συνήθ. ἐπὶρ. ἀπηλεγῶς Ὁμ. «μυθῶν ἀπηλεγῶς ἀποικεῖται» = φανερά, χωρὶς νὰ τὸν μέλλῃ διὰ τίποτε Ὁδ. α, 373 καὶ μετγν. -ὡς φάτο Ἀπολλ. Ῥ. 2, 25· -νίσσομαι, 1, 785· -τύπειν Κ. Σμ. 1, 226. Ἐπίσης ἀπηλεγῆς Ὁππ. κυν. 2, 510, Νίκ. 0ηρ. 495 μετὰ τοῦ διαμπερές = ἀκριδῶς καὶ συντόμως Σχολ.
 Ἀπηλιανός· ἀνδρ. ὄν. Σουτῶ.
 Ἀπ-ηλιαστής, ὁ· ὁ τῆς Ἠλιαίας ἀπέχων, μισόδικος Ἀριστ. ὄρν. 110.
 Ἀπ-ηλιθιόω· ἡλιθιον καθιστῶ Διοσκ. 5, 25.
 Ἀ-πηλιος, 2· ἄποιος 1. Δεμασκ. τ. 1, σ. 349.
 Ἀπ-ηλιξ, ἰων. = ἀφηλιξ Ἠρ.
 Ἀπ-ηλιώτης, ὁ· ἄνεμος ἀνατολικός· «τῶν εὐρὼν ἀπηλιώτης λέγεται ὁ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς ἰσημερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων ἄνεμος» Ἀριστοτ. κόσμ. 4, 2, Ἠρ. 4, 22 καὶ συχνά, Ἑφρ. Κόκλ. 19 καὶ ἐπ. (κυρ. ὁ ἀπὸ τοῦ ἡλίου, ἰων. ἀντί ἀφηλιώτης)· πρὸλ. Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 6.
 Ἀπ-ηλιωτικός· 3· τῷ ἀπηλιώτῃ ἀντίκων, ὁ ἐξ ἀνατολῶν Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 13 καὶ μετγν.
 Ἀπ-ηλλαχμένως· κεχωρισμένως Κύρ. Ἀλ. τ. 5, σ. 558.
 Ἀπ-ηλλοτριωμένως· κατ' ἀλλότριον τρόπον Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 55.
 Ἀ-πηλος· ὁ ἀνευ πηλοῦ Γρ. Ναζ. ἐπ. 6.
 Ἀ-πήμαντος, 2· ἀβλαβής, μὴ βλαφθεὶς Ὁδ. τ. 282· -έσιτος Πίνδ. Ὀ. 8, 87· -σθένης Διοχ. ix. 571.
 Ἀπήμαντος· ὄν. διαφ. Ἀθηναίων Πλάτ. Δημ.
 Ἀπ-ήμαρτε, ἰων. ἀντί ἀφήμαρτε.
 Ἀπ-ήμεροτον, ὄρο. τοῦ ἀφαμαρτάνω.
 Ἀπ-ημελημένως· ὁλως μελῶς, μετγν.
 Ἀ-πήμιος (πήμα)· ὁ μὴ βλέπων· -Ζεὺς Παυσ. 1, 32, 2.
 Ἀ-πημονία, ἡ· τῷ ἐπομ. Καλλιμ. Δ. 92.
 Ἀ-πημοσύνη, ἡ· τὸ ἀβλαβές, ἀκραιότερη, ὑγία Θεογν. 736, Ἀνθ. Ἀνθ. παρ. 372.
 Ἀ-πημοσύνη· θυγ. Κατρώς Ἀπολλδ.
 Ἀπ-ημφισμένως· γυμνῶς, φανερώς Κύρ. Ἀλ. τ. 2, σ. 607.

- Ἀ-πήμων, 2 (πήμα)· α) ὁ μὴ βεβλαμμένος, ἀβλαβής Ἰλ. α, 415, Διοχ. Ἀγ. 540· «-κραδία ἀμφὶ κηδὸς ἀλλότριον» = μέριμνος· Πίνδ. Ν. 1, 54· -νόστος = εὐτυχής Ὁδ. δ, 519· σπαν. ἐν πεζ. Πλάτ. Φαίδρ. 248· β) ὁ μὴ βλέπων, ἀκίνδυνος· -οὔρος Ὁδ. ε, 268· -πομποί, 0, 566 = φυλάκτων, 59, -ὑπνος = ἀγαπητός Ἰλ. ξ, 164· -θεὸς Πίνδ. Π. 10, 22· πρὸλ. Διοχ. ix. 183 καὶ μετγν. π. Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1276.
 Ἀπήμων· Ἀθηναῖος, Μυρρινούσιος, -Φλυαῖος ἐπιγρ.
 Ἀ-πήνατος· ἀπάνθρωπος, ὠμός Ἠσύχ.
 Ἀ-πήνεια, ἡ· σκληρότης, ἀπάνθρωπος Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1204.
 Ἀπ-ήνεμος, 2· μὴ ἔχων ἀνέμους Διοχ. δπ. ἐν Β. Ἀν. σ. 424.
 Ἀπήνη, ἡ· ἄμαξα τετράτροχος, εἰς μεταφορὰν φορτίων, ἐνίστα γυναικῶν καὶ γερόντων (π. χ. τοῦ Λαίου Σοφ. Οἶ. τ. 753. 800), συνήθ. συρομένη ὑπὸ ἡμιόνων, ἀπὸ τοῦ Ὁμ. Ὁδ. ζ, 73· πρὸλ. Παυσ. 5, 9, Ἐν Πίνδ. ὅχημα, -ναῖα = πλοῖον Ἑφρ. Μηδ. 1122 (πρὸλ. π. ἐν Δ. Ἀλ. συνθ. ὄν. 17), ἔτι συνωρίς, ζεύγος, Φοιν. 338.
 Ἀ-πηνήκωτος, 2· μὴ ἔχων πηνήκην, σινάκην Νίκ. χων. ἄλ. σ. 382.
 Ἀπ-ηνής, 2· (ἐὺς) πρὸλ. τὰ ἀντίθ. ἐν ἡτῇ καὶ προσηνῇ) σκληρός, ὠμός, χαλεπός, κακός Ἠσύχ. συχνά παρ' Ὁμ. «θυμὸς ἀπ-καὶ ὑπερφίαλος» Ἰλ. ο, 94 καὶ πολλάκις· μύθος, α, 202· -νόσις π, 35, Ἀριστ. νεφ. 961· μετὰ τοῦ ἀκήλητος Θεοκρ. 22, 169· καὶ ἐν πεζ. -καὶ ἄγριος Πλάτ. νόμ. 12, 950· «τί σοι ἀπηνές εἶπομεν», Φαίδρ. 257· ἐπὶρ. -νώσις, μετγν.
 Ἀ-πηνο-εἰδώς· ἀπηνώς, μετγν.
 Ἀπ-ηνότης, ἡ· σκληρότης, ὠμότης, τραχύτης Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 913.
 Ἀπ-ηνόφρων, 2· ὠμός, θηριώδης Σχολ. Διοχ. Ῥ. 159.
 Ἀ-πηξία, ἡ· ῥευστότης Πτολ. τετρ. σ. 201.
 Ἀπ-ηόριος, 2· τῷ ἐπομ. = κλώνος Ἀντίφ. ἐν Ἀνθ. 9, 71.
 Ἀπ-ήσρος (αἰωρέω), 2· ἀπ' ὑψηλοῦ κρεμάμενος, μετέωρος· ὑψηλός, καὶ ἀπέχων, ἀρτ. λεξ. Ἀρατ. 396, 895· πρὸλ. ἀπᾶρος καὶ ἀπήσρος.
 Ἀ-πηρής (πηρός), 2· μὴ πεπηρωμένος, ἀβλαβής Ἀπολλ. Ῥ. 1, 888.
 Ἀ-πήρινος (πηρίς), ὁ, -ἰχθύς· ὁ ἀνευ γεννητικῶν μορίων Ἀρχέστρ. ἐν Ἀθην. 7, 299· κατ' εἰκασ. τοῦ Κοραῆ ἀντί ἀπὸρηνος.
 Ἀ-πηρος, 2· ἀπηνής Ἠρ. 1, 32, Δ. Αἰέρ. 5, 40.
 Ἀ-πηρος, 2· ὁ μὴ ἔχων πήραν Σουτῶ.
 Ἀπ-ηρτημένως· κεχωρισμένως Μ. Ἀντ. 4, 45.
 Ἀπ-ηρτισμένως· ἐντελῶς Δ. Ἀλ. 1, 90.
 Ἀπ-ηρυθριακώτως· ἀναισχύντως Ἀπολλδ. καμ. ἐν Στωδ. ἀνθ. 46, 15.
 Ἀπ-ηρυθριασμένως· τῷ προηγ. μετγν.
 Ἀ-πηρώτι, ἐπὶρ. τοῦ ἀπηνῆς, ὁ ἴδιος.

Ἀ-πρωτι· ἄνευ πηρώσεως Θεόγγ. καν. σ. 159.
 Ἀ-πρωτος, 2' μὴ πεπρωμένος, μὴ ἡρω-
 τηρισμένος Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 3, 5, 1.
 Ἀπύτρια· ἀκίστρια Ἡσυχ.
 Ἀ-πύχια, ἡ ἀπέχθεια Λυσ. ἐν Ἀρποκρ.
 Ἀ-πύχια· ἀντηχῶ Ἀριστοτ. προελ. 11,
 6, Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 17, 8· κακῶς ἤχῳ, ἀπ-
 ῶ Σουίδ.
 Ἀ-πύχημα, τό· ἀντήχησις Πλάτ. Ἀξ. 366.
 Ἀ-πύχης, 2' κακῶς ἤχων Λουκ. εἰ. πρ.
 10, 30. ἀπεχθής, δυσάρεστος, μτγν.
 Ἀ-πύχισις, ἡ ἀντήχησις, ἀπομίμησις ἡ-
 γου Μ. Ἀντ. 4, 3· ἔβροντης ἀπ.· Σχολ. Ἀ-
 ριστ. νεφ. 291· κακῇ ἤχησις, μτγν.
 Ἀ-πύχτικος, 3' ὁ ἀντηχῶν Εὐστ. ἔρ. σ. 203.
 Ἀ-πύχθι μένους· μισητῶς Φιλόστρ. 6. Ἀ-
 πολλ. 7, 36.
 Ἀ-πύωρος (αἰωρέω)· ἀπρωρημένος Ὁδ. μ.
 438 ἀρχ. σχημ. τοῦ ἀπύωρος.
 Ἀπί· ἡ Γῆ παρὰ τοῖς Σκύθαις Ἡρ.
 Ἀπία, ἡ 1) ἡ Πελοπόννησος, ὀνομασθεῖσα
 οὕτω κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἢ ἀπὸ τοῦ βασι-
 λῆος Ἀπίδης, ἡ γῆς ἔκ τινος ἀρχαίας φυλῆς,
 ὡς παραδέχεται ὁ Βουτράν. λεξ. σ. 68· ἴδε
 Στράβ. 8, 371, μετὰ τοῦ γαῖτα, γῆ, ἡ χώρα.
 κατ. Ἀπίδης, Ἀπιδόνες καὶ Ἀπιδονῆες ἐπὶρ.
 Ἀπίθην Στ. Βυζ. 2) πόλ. Φρυγίας ὅθ. «τὸ
 Ἀπίας πεδίων» Πολύβ.
 Ἀπιακὸς ἄρτος· ὁ Μεμφτικὸς Ἡσυχ.
 Ἀπιάλλω· ἀποπέμπω, λακων. λ. ἐν Θουκ. 5, 77.
 Ἀπιάλος· ῥίγος Ἡσυχ.
 Ἀπιάστος· ἀναπτος, ἀληπτος Ἡσυχ. μτγν.
 Ἀπιάται· ἔθν. Γαλλίας Δ. Κάσ.
 Ἀπιάτον, τό· ὕδωρ ἀπίου Ἀλ. Τραλ. 1, 94.
 Ἀπιδανῆς· γὰρ Ἀπία καὶ Ἀπιδανῆς.
 Ἀπιδῆ· ἀπιδῆ Γεωγ. 10, 3, 6.
 Ἀπιδανῆς· κατ. τῆς Πελοποννήσου, ἰδ. τῆς
 Ἀρκαδίας Ἀπολ. Ρ.
 Ἀπιδανός, ἰων. Ἠπιδ. 1) ποτ. Θεσσαλίας
 Ἡρ. 1) ποτ. Τρωάδος Στ. Βυζ.
 Ἀπιδῶν, ὄνος, 3' ποτ. Ἀρκαδίας Στ. Βυζ.
 Ἀπιδιάζω· κατ' ἰδίαν ζῶ, κρύπτομαι Χρυσ.
 τ. 7, σ. 228.
 Ἀπιδαστικός, 2' ἐρημιτικὸς Βασίλ. Μ.
 τ. 2, σ. 345.
 Ἀπιδιον, τό· ἀπιδί Ἀχμ. ὄνειρ. 233.
 Ἀπιδιώτος· σχῆμα ἀπιδίου ἔχων, Βυζ.
 Ἀπιδίον, τό· γὰρ τοῦ Ἀπιδος, ἐπιγρ.
 Ἀπιδίος, 2' ὅστις δὲν δύναται νὰ πισθῇ
 ὁ σίδηρος Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9, Θεόφρ.
 Ἀπιδός· γὰρ Ἀπία.
 Ἀπιδίμη, ἰων. = ἀφίμη.
 Ἀπιδανός, 2' α) ὁ μὴ πείθων, μὴ ἐδκό-
 λως πιστευόμενος - λόγος Πλάτ. Φαῖδρ.
 265· «πρὸς τὴν ὑποψίαν Ἀισχίν. 2, 3· δι-
 καλολογία Πολύβ. 30, 4· ἀπίστευτος, - μυ-
 θολόγημα Πλάτ. νόμ. 2, 683· ἀπιδανός· ἀ-
 ναγινώσκων Ἰσοκ. 5, 26· ὅθ. ἀπιδανόν τι
 = ἀποπνόν τι Πολύβ. 30, 17 καὶ Λουκ. ὁμ.
 «ἀπιδανός καὶ λόγον οὐκ ἔχων» Πλούτ. 30
 σ. 423· 2) ὁ μὴ ἐδκόλως πιστεύων Πλάτ.
 Παρμ. 133 = ὁσκόλος καὶ μὴ φεδῶς περὶ-
 μένος· Σχολ.

Ἀ-πιθανότης, ἡ 1) τὸ ἀπίστευτον, πιθανό-
 τητος ἑλλειψίς, - αἰτίας Ἀισχίν. 2, 84· 2)
 πιθανότης ἑλλειψίς Ἰώδ.
 Ἀ-πιθῶ· ἀπιθῶ. Ὁμ. πάντοτε μετ' ἀρ-
 νήσεως, «οὐκ ἀπιθῶς μύθω» = ὀπῆκουσιν
 Ἰλ. α, 220, Πίνδ. Π. 4, 36, Σοφ. Φιλ.
 1432· τινος Ὁμ. ὕμν. Δῆμ. 448, καὶ μτγν. π.
 Ἀ-πιθῆς, π. 2 ἀπειθῆς· Ρουφίν. ἐν Ἀνθ.
 5, 87· «ὁ δυσχερὴς καὶ δυναντάτος το
 βαίνειν ἰοίλουσι» Σουίδ.
 Ἀ-πιθύνει, ὁ· ὁ ἐπισθύνων, διατάσσων Π.
 Σιλ. ἔμβ. 78.
 Ἀ-πιθύνω· ἀπειθύνω, διεπύνω· «μολίβδος
 πορείας ἀπιθύνων» Ἰούλ. Λίγ. ἐν Ἀνθ. 6, 67.
 Ἀπίκια, τὰ· εἰδ. πλακοῦντων δυνάμ. ἀπό-
 τινος Ῥωμαίου Ἀπικίου ὅστις «ἀσώτῃ καὶ
 τρυφῇ πάντας τοὺς ἄλλους ὑπερῃκόντησε»
 Ἀθῆν. 1, 7.
 Ἀπίκιος· ἴδε τὸ προηγ.
 Ἀ-πικμάω· λιχνίζω· «εἰς τὴν ἄλω φέροντες
 ἀπικμάσαι τὸν κοπέντα σίτον» Θεόφρ. φυτ.
 αἰτ. 4, 16, 2.
 Ἀ-πικνέομαι, ἰων. = ἀφικνέομαι.
 Ἀ-πικραντός, 2' ὁ μὴ πικρανθεῖς, μτγν.
 Ἀ-πικρός, 2' ὁ μὴ πικρὸς Ἀριστοτ. ἀρ.
 καὶ κακ. 4, 3.
 Ἀ-πικρό-χολον· τὸ οὐκ ἔχον ξανθὴν χολ-
 λὴν Ἡσυχ.
 Ἀ-πίλητος, 2' ὁ μὴ δυνάμενος νὰ συμπονω-
 θῇ Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9, μετὰ τοῦ ἀπιάστος.
 Ἀ-πίλλω· ἐξωθῶ, ἐκκλείω Λυσ. 10, 17, ἐκ
 τῶν νόμ. τοῦ Σόλωνος, «τῇ θέρῃ ἀπ.»,
 κοιν. γρ. ἀπείλλω, ὁ Λυσ. ἐξηγεῖ τὴν λῆξ.
 ἀποκλείω.
 Ἀ-πιμελής· τὸ ἴπομ.
 Ἀ-πίμελος, 2' ὁ μὴ ἔχων πιμελὴν, ἀπα-
 χος Ἀθῆν. 3, 116, ἀντιθ. πίνων συγκρ. ἀ-
 πιμειώτερος Ἀριστοτ. 1. Ζ. 3, 14, 17,
 Ἀ-πινής (πίνος), 2' ὁ ἄνιων πίνου, ῥόπου,
 καθαρὸς Ἀθῆν. 14, 661.
 Ἀπινναῖον γὰρ Ἀπινναί.
 Ἀ-πινύσσω (πνέω, πεπνυμένος) μόν. Ἰν.
 ἱμα· ἀνόητος, πράττει ἀνόητως Ὁδ. τ. 342
 καὶ συγχά· «κτὶρ ἀπινύσσω» = ἀναίσθητος,
 ἔξω φρενῶν Ἰλ. α, 10 κατ' Ἀπολλ. λεξ.
 ὁμ. «ἀπινύτων, οὐκ ὦν ἐν αὐτῷ» καὶ Ἡ-
 συχ. «ἀπινύσσω» ἀπινύτως ἔχων, οὐ σω-
 φρονῶν· πινὺς γὰρ ἡ σωφροσύνη.
 Ἀ-πινυτέω· ἴδε τὸ προηγ.
 Ἀ-πινυτός· ἄφρων· ἐπὶρ. ἀπινύτως· ἀφρό-
 νως Ἡσυχ.
 Ἀ-πινός, ἰων. = ἀφίτης.
 Ἀ-πισ-ειδής, 2' σχῆμα ἀπίου ἔχων Θεοφρ.
 Ἀ-πισολα· πόλ. Ἰταλίας, κατ. Ἀπυλανός,
 Στ. Βυζ.
 Ἀ-πισον, τό 1) κοιν. ἀπιδιον Πλάτ. νόμ. 8,
 845, Θεόφρ. 7, 120· 2) φυτόν, σέλινον, ἄριον
 Θεόφρ. πρὸλ. Ἀθῆν. 14, 650.
 Ἀπιος, ἡ 1) ἡ ἀπιδία, καὶ ὁ καρπὸς, τὸ
 ἄπιον Ἀθῆν. 14, 650 ἔκ τινος κωμ. 2) βο-
 τάνη τις· «ἀπιος, οἱ δὲ ἰσχυρά, οἱ δὲ χα-
 μαῖοτάλανον, δρενὴν ἢ ἀγρίαν, οἱ δὲ λινά-
 ζωσιν» Διοσκ. 4, 177. [α, γὰρ] Ἀλεξ. Ἰν
 Ἀθῆν. ἀν.]

Ἀπιος (ἀπό), 2^ο ὁ μακρὰν, μακρινός· «τη-
λόθεν ἐξ ἀπὸς γαίης» Πλ. α, 270, Ὁδ. η,
25, π, 18, Σοφ. Οἱ. Κ. 1682. Διάφορον τοῦτου
εἶνε τὸ Ἀπιος (Ἀπις), τ. ἔ. Πελοποννη-
σιακός, ἐκ τινος βασιλέως ἐν Ἀργεῖ Ἀπιδος·
πρὸλ. Αἰσχ. ἱ. 275 ἡ Ἀπία, ἡ Πελοπόννησος,
Ἄγ. 266, Σοφ. Οἱ. Κ. 1302 ἴδε καὶ Ἀπις.
Ἀπ-ισόω· αποθλίβω, πατώ Ἡρ. 2, 94.
Ἀπις, ἴδος καὶ ἰος καὶ εως· 1) υἱὸς Φορωνέως
ἀρχ. βασιλεὺς τοῦ Ἀργούς, βραδύτερον ἀποθαι-
θεὶς ὡς Σέραπης Ἀπολλ. ἐπιθ. ἐντ. Ἀπιος, ἡ
χώρα αὐτοῦ Ἀπία 2) υἱὸς τοῦ Τελχίνος ἐν
Σικυωνί, πατ. Θελέμωνος, ἐξ οὗ ἐπίσης λέγεται,
ὅτι ἡ Πελοπόννησος ἔλαβε τὸ ὄνομα Παῦσα. 3)
υἱὸς Ἰάσονος Παῦσα. 4) υἱὸς Ἀπολλωνίου, ἱα-
τρός καὶ μάντις Ναυπάκτιος Αἰσχ. Πρώτος νο-
μοθέτης τῶν Ἑλλήνων Πορφ. 5) βασις Αἰγύ-
πτου, ὁ Ἐπαφος Κλ. Ἀλ. 6) ὁ ἐν Μέρμυδι
ταύρος, ὅστις ἀπελάμβανε θέλιον τρωῶν ἐν Αἰ-
γύπτῳ Ἡρ. ἐντ. πλ. οἱ Ἀπιδος, ἐκ τῆς ἀφί-
λους αὐτοῦ τροφῆς προήλθεν ἡ παροιμία Ἀπί-
δων πανδασία· Ἀποστ. 3, 40· 7) πόλις ἐν
τοῖς ὄρεσις Διόνης καὶ Αἰγύπτου παραθαλάσσιος
Ἡρ. 8) τόπος ἐν τῇ Κυρηναίᾳ Σύρει, ἀνοῖν.
Ἀπίς, ἴδος, ἡ Ἀπία Ἐρατοσθ. ἐν Στ. Βαζ.
Ἀπισάων, ὄνος· 1) υἱὸς Φαυσίου, Τρώς Ἰλ.
2) υἱὸς Ἰππάρχου Παίων Ἰλ.
Ἀπ-ισόω· ἐξισάω Ἡρ. 4, 196 καὶ μετγν.
Λουκ. εἰκ. 13, Πλούτ. Θησ. 11.
Ἀ-πισώωτος, 2^ο ὁ μὴ πισωμένος Στράβ.
11, σ. 516.
Ἀ-πιστεύω· τῷ ἐπομ. μετγν.
Ἀ-πιστέω· 1) ὅθεν πιστεύω, ἀμφιβάλλω· «τὸ
μὲν οὐκ ἀπίστεον» Ὁδ. ν, 339, καὶ συχνὰ
παρ' αὐτ. ἀπιστεύοντες αὐτὸν μὴ ᾔδει· Θουκ.
2, 101, ὅμ. 1, 10· ἀπιστεῖτε, μὴ οὐκ ἐπι-
στήμη ἢ ἡ ἀρετὴ· Πλάτ. Μεν. 89 καὶ παθ.
«τὸ ἐπιγέθευμα ἀπιστεῖται μὴ δυνατόν εἶ-
ναι», νόμ. 8, 839 ἴδ. ὅθεν παρέχω τινὶ πί-
στιν, ἐν ἐμπιστεύωμαι, δυσπιστώ· τινὶ Αἰσχ.
Πρ. 643· λόγους Σοφ. Φιλ. 1334· «ἐγὼ μοι
ἀπιστεῖς τὰ περὶ τῶν χρημάτων» Ἡρ. 3,
122· οὕτω καὶ παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς ἐπ. ἀν-
τιθ. τῷ πιστεύω Σεν. Κύρ. 6, 4, 16· ὑπο-
πτεύω, «οἷς ἠπίστησαν ἔχειν» Πολύδ. 4, 18.
Ὁμ. παθ. ἀπιστεῖσθαι ὑπὸ τινος = μὴ χαίρειν
τὴν ἐμπιστοσύνην τινός Πλάτ. πολιτ. 271,
Σεν. Κύρ. 7, 2, 17, Ἀντιφ. 2, 6, 7, Δημ.
27, 55· 2) ἀπειθεῖν Β. Ἀν. σ. 424, ὅθεν ὑπα-
κούω, εἶμαι ἀπειθής Σοφ. Ἀντ. 219, Ἡρ.
6, 108, Πλάτ. σφ. 258 ὥς. Σεν. καὶ ἐπ.
3) «τὸ σῶμα οὐκ ἀπιστήσω χθονί» = ὅθεν ἐπι-
στεύω, ὅθεν παραδίδωμι Εὐρ. Ἡρακλ. 1024.
Ἀ-πιστήμι, ἰων. = ἀφίστημι.
Ἀ-πιστητέον· β. ἐπιθ. τοῦ ἀπιστέω Πολύδ.
4, 41, 8.
Ἀ-πιστητικός, 3^{ος} ἀπίστος Μ. Ἀντ. 1, 6.
Ἀ-πιστία, ἡ· 1) τὸ ἀπιστεῖν, δυσπιστία,
ἀποψία, ἀντιθ. τῷ πίστις Σοφ. Οἱ. Κ. 617·
ὥς ἡδὴ ἐν Ἡσ. Ἑρ. 370 πλ. Θίωγν. 829·
«πέφικεν τοῦτος ἐξ ἀπιστίας» Αἰσχ. Ἀγ.
259 ὅπ' ἀπιστίας = ἀπὸ δυσπιστίας Ἡρ. 1, 24,
Πλάτ. καὶ ἐπὶ μ. = ἀποψία Σεν. ἀν. 2, 3, 4,
— πρὸς τινα Δημ. 9, 38· ἀμφιβολία, ἀπι-

στιαν ἔχειν περὶ τινος Πλάτ. Φαῖδ. 107· πρὸς
τι, σφ. 258· καὶ περὶ πραγμάτων· «πολλὴν
ἀπιστίαν ἔχει ταῦτα» Ἰσ. 1, 29· ὅμ. Πλάτ.
πολ. 5, 450 = ἐξείρω ἀμφιβολίαν· παρέχειν,
Φαῖδ. 86· εἰς ἀπιστίαν καταβάλλειν, καταπί-
πτειν, αὐτ. 88· 2) ἑλλειψίς πίστεως, ἀδύ-
σθητος Ἰσοκ. 17, 48· ἀσάθεια Πλάτ.
Γοργ. 493· τὸ μὴ τηρεῖν πίστιν, μὴ ἐμμένειν
εἰς τὸν λόγον, — πολέμου Ἰσοκ. 6, 49· πρὸς
ἀνθρώπους Σεν. ἀν. 2, 5, 21, Πολύδ. 3, 98.
Ἀ-πιστό-χορος, Σιδουλ. χρ. 1, 150 σκατε-
νὴς σημ. πιδ. = ἀπιστοφόλοι, ἀπίστοι.
Ἀ-πιστος, 2^{ος} α) εἰς ὃν εἶναι δυνατόν τις νὰ
ἐμπιστευθῇ, ὁ μὴ φυλάττειν πίστιν Ἰλ. γ,
106, ὅμ. τραγ. Πινδ. καὶ περ., ἀπίστον ποι-
εῖν τινα = ὑποπτον ποιεῖν Ἡρ. 8, 22· ὅμ. «πρό-
σιν ἀπίστον καὶ ἀφελον ποιεῖν» Πλάτ. νόμ.
4, 705, ὥστε μηδεὶς νὰ ἐμπιστευθῇ αὐτῇ
«ἀπίστος ἐλπίδων» Σοφ. Φιλ. 856· ἀπίστον
ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς· Δημ. 1, 5· ἀπί-
στως ἔχειν = ἀπίστον εἶναι, 2, 13· καὶ περὶ
πραγμάτων, ὁ μὴ πιστευτός, ἀπίθανος, — ἀ-
πόδειξις Πλάτ. Φαῖδρ. 245· «ἀπίστον μὲν
ἀληθές δέ», Θεάγ. 130· ὅθ. καὶ ἀπίστος εἶ-
= λέγειν ἀπίστευτα, ἀπολ. 26· «ἦδη καλλί-
βολα καὶ ἀπίστα» ἀτατα Πλάτ. νόμ. 4,
705· 2) ὁ μὴ πιστεύων, ὑποπτεύων, ἀπισ-
τος· ὁμοῦς Ὁδ. ε, 150· ἀπίστους βαρβα-
ρους ποιεῖν Ἑλλήσιν = νὰ μὴ ἐμπιστευθῇ
τοῖς ἔχ. Ἡρ. 9, 98· 3) ἀπειθής, ὁ μὴ πειθό-
μενος Β. Ἀν. σ. 424· — τινός Αἰσχ. ἐπὶ.
857, Σοφ. ἀπ. 553, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1368· 4) ὁ μὴ
πιστεύων ἴδ. εἰς τὴν χριστιανικὴν ὑποκειμένην
ἐθνικὴν, Κ. Δ. καὶ ἐκκλ. ἐπὶ. ἔνερ. σημ.
Θουκ. 3, 83. Παθ. αὐτ. 1, 21 καὶ ἄλλ.
Ἀπιστος· Σπαρτιάτης, ἐπιγρ.
Ἀ-πιστοσύνη, ἡ· ἀπιστία Εὐρ. Μηδ. 423.
Ἀ-πιστό-φίλος, 2^{ος} ἀπίστος φίλος Σιδουλ.
χρ. 8, 186.
Ἀπ-ισχνανίω· ἰσχνὸν καθαστὸ Φιλῆμ. ἐν
Στοδ. ἀνθ. 57, 6, Ἀριστοτ. προβλ. 1, 1,
Πλούτ. ἦθ. σ. 658 καὶ μετγν. λεπτόν Πρ.
λυδ. 7, 32.
Ἀπ-ισχναντίων· β. ἐπιθ. τοῦ προηγ. Ἀ-
ριστοτ. πρὸλ. 1, 50.
Ἀπ-ισχνύω· ἀπισχνανίω Ἰπποκρ. σ. 533.
Ἀπ-ισχυρίζομαι· 1) μέσ. ἀπ. ἐπιμύνην
ἰσχυρῶς ἀρνέσθαι Θουκ. 1, 140, ἀντιθ. τῷ
συγχωρεῖν· ὅμ. — πρὸς τινα Πλούτ. Ὁδ. 10·
2) ἰσχυρῶς ἀντέχεσθαι τινος, δυσχυρίζομαι
ἐπιμύνη Πλούτ. Περ. 31 καὶ μετγν.
Ἀπ-ισχυριστικῶς· σταθερῶς, ἐπιμύνης
Εὐστ. Ὁδ. σ. 1861.
Ἀπ-ίσχω, π. = ἀπέχω, μακρὰν κρατῶ Ὁδ.
λ, 95.
Ἀπ-ίσωσις, ἡ· ἐξίσωσις Νικόμ. εἰσαγ. ἀρ.
1, 23.
Ἀπ-ιτέον· δεῖ ἀπελθεῖν Λουκ. Ἑρμοτ. 82.
Ἀπίτης οἶνος· παρεσκευασμένος οἶνος ἐξ ἀπὸν
Δίωσκ. 5, 32.
Ἀπ-ιτητέον· ἀπιτέον Λουκ. Λεξίφ. 2.
Ἀ-πίτης· ἀπίστος.
Ἀπ-ιχουόμαι· γίνεσθαι ἰχθύς Στοδ. ἐκλ.
φυσ. τ. 1, σ. 1098.

Ἀπ-ιχθός, 2· ὁ μὴ τρώγων ἰχθός, ὁ ἰχθύων ἀγευστος· Ἀριστ. ἀπ. ἐν Πολυδ. 6, 41· ὁ ἀπ-ιχθός, τοὺς οὐκ ἐσθιομένους ἰχθός· Ἀριστοφάνης ὤραι· Β. Ἀν. σ. 425. Κατ' Εὐστ. Ὁδ. σ. 1720 ὁ παντελῶς ὀλίγος ἰχθός ἄπ-ιχθός ἐλέγτο παρὰ τοὺς παλαιούς καὶ ἐδήλου τὸν μὴ ἐσθιόμενον·
Ἀ-πίων, 2· οὐ πῖον Ἀθην. 3, 120, Ἀρετ. σ. 120.
Ἀπίων, ὠνος· 1) γραμματικός, «ὁ Ἀλεξανδρέας», ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ὁάσεως ὀλίγκα-λόμενος «ὁ Μόχθος» Σουῖδ. ἢ ὁ Πλειστονίχης· Κλ. Ἀλ. 2) Κυρηναίος, βασις ἐκ τοῦ γένους τῶν Λαγιδῶν Ἀπκ. 3) Σπαρτιάτης, ἐπιγρ.
Ἀ-πλαγιάστωρ· οὐχὶ πλαγίως, κατευθὺ Εὐστ. Ἰλ. σ. 1229.
Ἀ-πλαγκτός, 2· ὁ μὴ περιπλανώμενος Νόν. Δ. 4, 313.
Ἀπλατ, αἱ (θηλ. τοῦ ἀπλοῦς)· εἶδ. λακωνι-κῶν ὑποδημάτων μετ' ἀπλοῦν πάντων Δημ. 54, 34.
Ἀπλακίω, ἀπλάκημα, ἀπλάκητος· ἢ ἀππλακίω, κτλ.
Ἀ-πλάκουντος, 2· ὁ μὴ ἔχων πλακοῦντα Πλάτ. κομ. ἐν Ἀθην. 14, 644.
Ἀ-πλάνεια, ἢ σταθερότης Σουῖδ.
Ἀ-πλάνης, 2· α) ὁ μὴ πλανώμενος, σταθε-ρός, ἀντίθ. πολυπλανῆς Πλάτ. πολιτ. 288· καὶ ἡσυχάτος, νόμ. 6, 775. ἰδ. οἱ ἀστέρες οἱ μὴ κινούμενοι, ἀντίθ. πλανώμενοι, πλανῆ-ται, Τιμ. 40, Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 6, μτγν. ἀπλάνιος γραμμῆς ἡγεμόν κανόνων = εὐ-θείας Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 6, 65. β) ὁ ἄνευ πλά-νης, μὴ ὄν ἐν πλάνῃ Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 7, 395, - βασιλεὺς Πολυδ. 1, 41· ἐπὶ πρ. - νῶς Κόρ. Ἀλ. Ἦσα. σ. 855.
Ἀ-πλανησία, ἢ τὸ μὴ πλανᾶσθαι, μὴ ἀ-πατάσθαι Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 7, 394, ἀν-τίθ. ἀληθεύσεις.
Ἀ-πλάνητος, 2· ὅστις δὲν πλανᾶται, δὲν ἀπατάται, Βάβρ. 50, 20, ἄλλ. μτγν.
Ἀ-πλαστία, ἢ εἰλικρίνεια Πλάτ. ὅρ. σ. 412.
Ἀ-πλαστός, 2· α) ὁ μὴ πλασμένος, ἀσχη-μάτιστος, ὅθ. ὁ μὴ προσηγοριῶς, ἀπλοῦς, ἀληθινός Πλάτ. ἐπ. 3, 319, ἀπλάστως γε-λῶν = χωρὶς νὰ κρύπτῃ τὸν γέλωτα· ἀτέ-λγνατος Πλούτ. Πομπ. 73· ἀνυπόκριτος, Αἴμ. Π. 37· ἐπὶ πρ. ἀπλάστως καὶ ἀσχηματίστως λέγειν Δ. Ἀλ. ῥήτ. 10, 11· 2) = ἀπλάτος, ἀπρὸς πλάτος Ἦσα. θε. 151· πρὸλ. ἔρ. 147. καὶ ἐν Σοφ. ἀπ. ἐξηγ. ἀξυμβλήτων.
Ἀ-πλατής, 2 (πλάτης) ὁ μὴ ἔχων πλάτος Εὐκλείδ. ἀρμ. σ. 2, Λουκ. Ἐρμστ. 74, Ἀ-ρατ. 477· ἐπὶ πρ. - ὡς Ἰάμβλ. εἰς Νικαύ. σ. 80.
Ἀ-πλάτος, ἰων. ἀπλήτος (πελάγος, ἀπέλα-τος), 2· ὃν δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ, φο-βερός, τρομερός, ὥστε δὲν τολμᾷ τις νὰ πλη-σιάσῃ, - ἰσχυρὸς Ἦσα. θε. 153· - πύρ Πίνδ. Π. 1, 21· «ὁρῶν κεφαλῇ», 12, 9· ἀπλάτον ὁρῶμα· «δυναμίζεται ὁ τῆς Νεμέας λέων Σοφ. Τρ. 1083· - αἶσα, Αἴ. 249· πρὸλ. καὶ ἄ-πλετος.
Ἀ-πλεχής, 2· τῷ ἔπομ. Νόν. Δ. 42, 87.

Ἀ-πλεκτός, 2· ὁ μὴ πεπλεγμένος· - χαιτή Ἀλκ. Μισσ. ἐν Ἀνθ. 7, 412.
Ἀ-πλεονάστος, 2· ἐν ᾧ οὐδὲν πλεονάζει Εὐστ. Ἰλ. σ. 947.
Ἀ-πλεον-έκτητος, 2· τῷ προηγ. Θεολογ. ἀριθμ. σ. 34· ὁ μὴ πλεονεκτῶν Κλ. Ἀλ. στρ. 5, σ. 663.
Ἀ-πλετο-μεγέθης, 2· ὁ ἄπλετον, ἀπει-ρον μέγεθος ἔχων Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 3, 41, γράφ. καὶ ἀπλοτομεγέθης, φοβερὸν μέγεθος ἔχων.
Ἀ-πλετος, συνήθ. π. παρασχ. τοῦ ἀπλάτος· (διότι ἢ ἐκ τοῦ πλεμπλημι παραγωγῇ εἶναι ἐ-σφαλ.) καὶ ἢ ὡς ἡσυχ. πολλός, μέγας, ἀμέτρη-τος· ἀπέλαστος, φοβερός, τεράστιος, - ὁδὸς Πίνδ. Π. 3, 29· - βάρος Σοφ. Τρ. 982. Καὶ παρ' Ἦσα. - χρόνος, 1, 14. 50. 3, 106· - ἄ-λεις, 4, 53· - αἰμαγῆ, 4, 58· - μάχη Πλάτ. σοφ. 246· «ἀπλετόν τι καὶ ἀμήχανον», νόμ. 3, 676 (κατὰ τὰ χεῖρ, κοιν. γρ. ἀπειρον)· «ἐν χρόνῳ τινὸς μήκειν ἀπλήτοις», 683· ἀ-μέτρητος, ἀπειρος, - χιὼν Σεν. ἀν. 4, 4, 11· - χρόνος Ἀνθ. 10, 28· - ὕδωρ Νικαρχ. αὐτ. 11, 71.
Ἀ-πλευρός, 2· ὁ μὴ ἔχων πλευρὰς Τέλης ἐν Στοδ. ἀνθ. 108, 83, ὁ κακὸς πλευρὰς ἔ-χων· συγκρ. Ἀριστοτ. φυσιογ. σ. 86, ὁπερθ. Ὅρειδ. τ. 3, σ. 24. Καὶ ὡς ἡσυχ. «ἀπλευρός» ἢ μὴ ἔχουσα βοήθειαν ἢ πλευράν.
Ἀ-πλευστός, 2· ὁ μὴ πλεόμενος ὑπὸ πλοῖαν· «τὸ πεπλευσμένον οὐδὲν οἰκιστέρον τοῦ ἀ-πλευστοῦ καταλείπουσιν» Σεν. Κύρ. 6, 1, 16.
Ἀπλήγιστος ἀπλοῦς Εὐπολ. ἐν Σουῖδ. καὶ Β. Ἀν. σ. 425, ἀντίθ. τῷ πολυπράγμῳ.
Ἀπληγίς, ἴσος, ἢ σύμμετρος χλαίνα, οὐ δυ-ναμμένη διπλωθῆναι Ἠσυχ. πρὸλ. ἀπλοῖς· Αἰσχ. ἰκ. 843, Σοφ. ἀπ. 843.
Ἀ-πληγός, 2· ὁ ἄνευ πλῆξεως, μὴ πλησ-σόμενος, μτγν.
Ἀ-πληγός, 2· οὐχὶ πλήρης Θεόδωρ.
Ἀ-πληθύνοντος, 2· ὁ μὴ πληθύνοντις, μὴ πολλαπλασιασθεὶς Πρὸκλ. Πλάτ. Θεολ. 3, 20 καὶ ἄ. μτγν.
Ἀπληχεύω· μένω Βαρῖν.
Ἀ-πληχέτης, ὁ· τῷ ἔπομ.
Ἀ-πληχτός, 2· ὁ μὴ πληττόμενος, «καλεῖ-σματος μόνον ἡνιοχοῦμενος» Πλάτ. Φαῖδρ. 253, Εὐπολ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. ὅρν. 881.
Ἀ-πλημ-μελής, 2· ὁ μὴ πλημμυλῶν Κύρ. εἰς Λευτ. σ. 372.
Ἀ-πλήμων· ἀπλήτος Ἠσυχ.
Ἀ-πλήτης, ἡγος, ὅ, ἢ ὁ μὴ πεπληγμένος Λουκ. Ἰρ. 54.
Ἀ-πληρο-φόρητος, 2· ἀδίδατος, ἀμείβου-λος, μτγν.
Ἀ-πληρο-φορία, ἢ ἀδεδαιωτής Ἰω. Κλήμ. σ. 413.
Ἀ-πληρώτας, 2· ὁ μὴ πληρούμενος, ἀκό-ρεστος Λουκ. μιθ. συν. 39, ἄλλ. μτγν.
Ἀ-πλησίαστος, 2· ὃν δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ Σχολ. Σοφ. Αἴ. 247.
Ἀ-πληστεύομαι· εἶμαι ἀπλήστος, ἀκόρε-στος Ἰππαρχ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 108, 81 μτγν.

- Α-πληστία, ἡ ἀκορεσία, ἀχαρτασία = πλούτου = ἀκόρεστος ἐπιθυμία πλούτου Πλάτ. πολ. 8, 562' - χρυσού, νόμ. 8, 831, Αυσ. 12, 19' - τρόπων Δημ. 24, 123 καὶ μετγν.
- Α-πλήστ-οινοσ· ἀπληστος, ἀκόρεστος οἴνου· ἀρυσάναί Τιμ. ἐν Ἀθην. 10, 445.
- Α-πληστό-κορος, 2' ἀκόρεστος, πλεονέκτης Σιβυλ. χρ. 14, 5.
- Α-πληστος, 2' ὅστις δὲν δύναται νὰ πληρωθῇ, ἀκόρεστος, -τινὸς θέογν. 111, Ἡρ. 1, 1, 112, Πλάτ. καὶ ἐπ. - χρημάτων Ξεν. Κύρ. 8, 2, 20' «ἀπληστότατοι χρημάτων» Δημ. 27, 60' ἐν γέν. ἀπείρως μέγας· - χάρα Σοφ. Ἠλ. 1328' - φροντίς Δισχ. Εὐμ. 933' ἐπὶρ. - στωε, μετγν.
- Α-πλητος, ἰων. = ἀπλτος, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπληστος.
- Α-πλία· βόλων ὀνόματα Πολυδ. 7, 204, δι. γρ. ἀμπλία.
- Α-πλο-ειδής, 2' ἀπλοῦς θεολ. ἀριθμ. σ. 52.
- Α-πλόη, ἡ ἀπλότης Σύνεσ. σ. 288.
- Α-πλό-θριξ, τριχός, ὅ, ἡ ἀπλήν κόμην ἔχων ἡ μετρίαν Ἀλέξ. Ἀφρ. σ. 6.
- Α-πλοια, ἰων. ἀπλοῖα, ἡ ἀκατάλληλος, μὴ εὐνοικός πρὸς πλοῦτον καιρὸς Δισχ. Ἀγ. 145, 181' «ἀπλοῖα χρῆσθαι» Εὐρ. Ἰ. Α. 88, Ἡρ. 2, 119, κλ. Θουκ. 4, 4 καὶ συχνά, καὶ ἐπὶμ.
- Α-πλοῖζω· ἀπλοῖζομαι Σχολ. Ὀδ. ζ, 187. Μίσ. ἀπλοῖζομαι, ἀπλοῦς εἰμαι, πράττω ἀπλως καὶ ἀδόλως· λέγεις οὐ οὐδὲ πρὸς τοῦ φίλου ἀπαντα δεῖν ἀπλοῖσθαι· Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 18, Δ. Κάσ. 65, 7.
- Α-πλοῖκ-ύομαι· τῷ προηγ. Εὐστ. ἔρ. σ. 118.
- Α-πλοῖκός, 3' ἀπλοῦς, ἀφελής, ἀδόλος, ἀπάνουργος Λουκ. Τιμ. 56' - τὸν τρόπον, ἔρ. 9' «ἀπλοῖκώτατος καὶ ἀφελέστατος», Ἀλέξ. 4' ἐπὶρ. - κῶς=μὲ ἀπλότητα, εἰλικρινείαν Δ. Ἀλ. Δημ. 45.
- Α-πλοῖς, ἴδος, ἡ ἐνδομα ἀπλοῦν, ἱμάτιον μικρὸν Ἠσυχ. - χλαῖναι Ἰλ. ω, 230, Ὀδ. ω, 275' καὶ καθ' ἑαυτό, ἡ ἀπλ. Πολυδ. 7, 13' πρὸλ. Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 5, 294.
- Α-πλόκαμος, 2' μὴ ἔχων πλοκάμους Ἄντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 140.
- Α-πλοκος, 2' μὴ πλεγμένος Ὀππ. ἀλ. 3, 469.
- Α-πλο-κῶων, ὁ ἀπλοῦς, λιτὸς κῶων, ἐπῶν. Ἀντιοθίνους Δ. Αἰαίρ. 6, 13. Ἐν Πλούτ. Βρουτ. 34 ἀντιτίθ. τῷ ψευδοκῶων, εἶνε λοιπὸν σύνθ. ἐκ τοῦ ἀπλοῦς, οὐχὶ ἐκ τοῦ ἀπλοῖς.
- Α-πλόος, συνηρ. ἀπλοῦς, 3' α) κοιν. ἀπλός, ἀπας ὁπάρκων «τὸ βλαβερός ἀπλοῦν ἀποτίμει» Πλάτ. νόμ. 9, 879' «πεῖθ' μὲν ἀπλοῦν, ἔππει δὲ διπλοῦν» Ξεν. Κύρ. 4, 5, 41, ἀντίθ. τῷ ποικίλος Πλάτ. Θεαιτ. 146' - τοῦ πολυειδῆς, Φαῖδρ. 270, ἰδ. - μῦθος Εὐρ. Ῥησ. 84' - διήγησις Πλάτ. πολ. 3, 392' - λόγος Ἀριστ. Ἀγ. 1117, Ξεν. ἀν. 5, 18, οὐχὶ μακρός, ἀμέσως εἰς τὸ πρᾶγμα ἱρχόμενος περὶ ἀνθρώπων· ἀπλοῦς, ἀδόλος, εἰλικρινής Ξεν. Κύρ. 3, 1, 32' - καὶ ἀληθής Πλάτ. νόμ. 5, 738' - καὶ γενναῖος, πολ. 2, 361, ἔτι, «κατὰ τὸ ἀληθές καὶ τὸ ἀπλοῦν, ταῦτον γὰρ ἴσιν».

- Κρατ. 405' «ἀπλὰ καὶ σαφὴ λῖγειν» Ἀλέξ. ἐν Ἀθην. 10, 449, ἀντίθ. τῷ πανηρός, περὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ Ματθ. 6, 22. Οὕτως οἱ «ἀπλοῖ» τρόποι· ἀντίκεινται τῷ δόλῳ ἐν Ἀριστ. πλ. 1158' παρὰ μετγν. καὶ ἀπλοῖκός, μαρὸς περὶ τῆς δόδου, εὐδαία, σύντομος Πλάτ. Φαῖδρ. 108, Ξεν. Κύρ. 1, 3, 4' περὶ δισχυρισμῶν, ὁμολογοῦμενος, ἀναντίρρητος, γενικῶς ἰσχυρῶν· «εἰ ἦν ἀπλοῦν - τὸ μανίαν κακὸν εἶναι» Πλάτ. Φαῖδρ. 244' πρὸλ. συμμ. 260. Συγχερ. ἀπλούστερος, ὁπερθ. ἀπλούστατος Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 16, 40, ἰων. καὶ ἀπλούτερος.
- Α-πλ-ος, συνηρ. ἀπλους, 2' α) μὴ πλωτός· «ἡ θάλασσα ὑπὸ ληστῶν γέγονεν» Δημ. 18, 241' «ὁ πόντος ἦμιν» Πολύδ. 4, 38' β) πρὸς πλοῦν ἀνίκανος· «τρίηρεις ἀπλοι» Ἀνδοκ. 3, 5' «νῆες ἀπλοι ἐγένοντο», καὶ «ναυεῖς ἀπλους ποιεῖν» Θουκ. 7, 34, ἀπλούτεροι = ἤττον ἐπιτήδεια εἰς πλοῦν, 7, 60' πρὸλ. Ἡρίτ. ἐν Ἀθην. 4, 173' ναύκληρον ἐν τῷ λιμένι ποιήσας ἀπλους».
- Α-πλο-παθής, 2' ἀπλως πάσχων Σ. Ἐμπε. πυρρ. 3, 47.
- Α-πλός, 3, μετγν. τύπη τοῦ ἀπλόος.
- Α-πλόσυνη, ἡ ἀπλότης, Ἰώβ 21, 23.
- Α-πλο-σύν-θετας, 2' ἀπλως συντεθειμένος Θεόδ. Στουδ. σ. 162.
- Α-πλο-σχήμων, 2' ἀπλοῦν σχῆμα ἔχων Στράβ. τ. 3, σ. 465.
- Α-πλότης, ητος, ἡ ἀπλοῦς τρόπος Πλάτ. πολ. 3, 404' χρηστότης, τιμωτής Δισχίν. 3, 229' παρὰ μετγν. ἀπλοῖκότης, μαρία.
- Α-πλο-τομέω· ἀπλως τέμνω Π. Δίγ. β, 34 καὶ ἄλλ. ἱατρ.
- Α-πλο-τομία, ἡ ἀπλή τομή Ἠλίοδ. ἐν Κοκχ. χειρ. σ. 90.
- Α-πλου, νος· Θεσσαλ. = Ἀπόλλων Πλάτ. Κρατ. 405.
- Α-πλοῦς ἴδ' ἀπλόος.
- Α-πλους· ἴδ' ἀπλοῦς.
- Α-πλούστερος· συγχερ. τοῦ ἀπλόος.
- Α-πλουστικός, 3' ἀπλοῦς, μετγν.
- Α-πλουτος, 2' ὁ στερεόμενος πλούτου Σοφ. ἀπ. 718' «ἀπλουτος ὁ πλούσιος ἐστίν, ὡς φησὶ Θεόφραστος» Πλούτ. ἡθ. σ. 527.
- Α-πλό-φυλλον, τό· φυτόν, τὸ ἄλυσσον Διοσκ. νόδ. 3, 95.
- Α-πλόω· ξεδιπλώνω, ἀπλώνω, ἐξαπλώνω· τεχνῶν, συχνά παρὰ μετγν. π. - δίκτυα Ἀ-γαθ. ἐν Ἀνθ. 6, 167' - ἱατρία Ὀρφ. Ἀργ. 360' - πείσματα, 624' - ἐρετμούς, 278' «-σπῶρον ὑπὲρ αὐλακος» Δ. Περ. 235 ἔτι «-κατὰ γῆς σώμα» Λουκιλλ. ἐν Ἀνθ. 11, 107' «ἰθύεις εἰς τὸ πλοῖον ἡπλώθη» Πάδρ. 4, 5' - ἀργύρεον = σφυρηλατῶ τὸν ἀργυρῶν.
- Ἀνακρ. 4, 3 μετφ. - νόον, 48, 22.
- Α-πλυσία, ἡ ἀλουσία, τὸ νὰ μὴ ἦν εἰς πλυμένους, ρυπαρότης· «-μυσαρῶν ἐλῆγειν» Ἐρυκ. ἐν Ἀνθ. 7, 377, = ρυπαρῶν ἀπλύνειν ἔχοντες ἐν Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4, 7, 8 = τῷ ἐπομ. Ἀ-πλυσία, ὁ, δηλ. σπάγγος· γένος τι σπάγγων, ὀνομα. οὕτω «ὅτι τὸ μὴ δύνασθαι πλύνεσθαι» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 16.
- Α-πλυτος, 2' ὅστις δὲν εἶνε πλωμένος· δα

φανίδος κωμ. ἐν Ἀθην. 2, 56, «ἀε καὶ θῶ-
σαι τινὲς ἐλεγον» Ἡσυχ. Ἀριστ. σφ. 1035
ῥυπαρός, «ἄπλωτον πώγων», εἰ θέλοις ἀνε-
παχθῶς σκωψαί τινα πωγωνίαν» Β. Ἀν. σ. 4
ἔσθ. παρ. «ἄπλωτοις ποσί», ὡς τὸ λατ.
Illis podibus, «ἀνευ οὐδεμιᾶς προπαρα-
σκευῆς Δ. Χρυσ. λ. 12, τ. 1, σ. 393.
Ἀπλωμα, τό· τὸ ἀπλώνειν, ἐξαπλώνειν
ἡ γολ. Ἀριστ. ὄρν. 1218.

Ἀπλῶς, ἐπὶρ. τοῦ ἀπλός· ἀπλῶς, λιτῶς,
ἀνεπιτηδεύτως, ἀντιθ. τῷ ἀκριβῶς, -λέγειν
Ἰσοκ. 4, 11· «ἴλαν ἀπλῶς ἔχειν», 4, 18·
ἔνευ ἐξαίρεσιν, ἀπολύτως· «ἀπλῶς οὕτως»,
συγὰ παρὰ Πλάτ. ὡς Πρωτ. 351· «οὕτως
ἀπλῶς», πολ. 551· «ὁ τὸν νόμον τιθεὶς ἀ-
πλῶς ἐπε» Δημ. 19, 7, ἀντιθ. «οὐ διώρισε» =
ἐν γένει, καθόλου· «ἀπλῶς καὶ ἀεγνώστως»
Πλάτ. Φαίδ. 100· «τὸ δ' ἀπλῶς ἐστὶν ὁ μη-
δενὸς προστεθέντος ἕρως οὐ καλὸν ἐστὶν ἢ τὸ
ἰνεντιόν» Ἀριστ. τοπ. 2, 11 καὶ συγνάκις
ἀντι τοῦ ἀπολύτως.

Ἀπλωσις, ἡ· ἀπλωμα γλωσσ.

Ἀπλωτικός, 3· ὁ ἀπλοποιῶν Δ. Ἀρεοπ. οὐρ.
ἡρ. 1, 2.

Ἀπλωτός, 2· ὁ μὴ πλωτός, ἐν ᾧ δὲν δύ-
ναται τις νὰ πλεύσῃ Ὀρφ. Ἀργ. 1054.

Ἀπνεύγ, 2· σφοδρὸς πνέων = πῦρ Ἀμ. ἐν
Σιδ. ἐν Ἀνθ. 9, 420.

Ἀπνεύματος, 2· ὁ ἄνευ ἀνέμου, ἀντιθ. τῷ
πνευματώδεις Ἀριστ. προβλ. 15, 5.

Ἀπνεύμων, 2· πνεύματος στερούμενος Σιμ-
πλικ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 11.

Ἀπνευστή· χωρὶς νὰ ἀναπνέῃ τις, ἐν μιᾷ
πνοῇ, ἢ = συνείρει λόγους· Δημ. σ. 328·
ἴσκειν Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 11, 459 καὶ Ἀλεξ.
αὐτ. 502· = προπίνειν Μελ. ἐν Ἀνθ. 5, 171

ἄλλα ἀπνευστὶ τὰ πληγέντα κεῖσθαι = νε-
κρὰ Πλούτ. ἡθ. σ. 642· «πνέουσιν ἄθρόως καὶ
ἀνενυστὶ Φίλ. τ. 1, σ. 353.

Ἀπνευστία, ἡ· τὸ μὴ ἀναπνέειν Ἀριστ. τοπ.
προβλ. 5, 9.

Ἀπνευστίαζω· σταματῶ τὴν ἀναπνοὴν
Ἀριστ. προβλ. 34, 13.

Ἀπνευστος, 2· ὁ μὴ ἀναπνέων· ἄπν. καὶ
ἀπνεύσας· ὁλίγη πελὴων· Ὀδ. ε, 456

καὶ Θεόκρ. 25, 271· «τόπος ἀπνευστότα-
τος» = οὐδὲν ὡς ὑπὸ ἀνέμων προσδαλλόμενος
ἡ δὲ φων. αἰτ. 5, 10, 3· ἐπὶρ. Πλούτ. ἡθ.
σ. 644.

Ἀπνιγμός· οὐ παπνιγμένος Ἡσυχ.

Ἀπνέω· δὲν πνέω Γ. Παχ. Μιχ. Παλ.
5, σ. 287.

Ἀπνεία, ἡ· νηνεμία, ἀνέμων ἐλλείψις Ἰπ-
ποκρ. σ. 1081, Θεόκρ. Πολύδ. 34, 11· τὸ μὴ
ἀναπνέειν Γαλῆν. τ. 7, σ. 518.

Ἀπνός, συνηρ. ἄπνους, 2· α) ὁ μὴ ἀνα-
πνέων· τάρδος Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 118·

ἡ β) «ἄπνους» Ἑρακλείδου, βιβλίον τι ἴδε Γα-
λῆν. τ. 7, σ. 518 = φαινόμενῃ νεκρᾷ, «τῶν
νεκρῶν ἐνὶ μόνῳ διαλλέττουσα τῷ βραχέϊαν
ἐξ ἑνὸς θερμότητά κατὰ τὰ μέσα μέρη τοῦ σώ-
ματος» καὶ νεκρὸς Διοσκ. ἐν Ἀνθ. 6, 229·

β) ὁ μὴ πνέων, ἄνευ ἀν' ἡμῶν Ἀριστ. με-
τιωρ. 2, 1· = σκία, ἀντιθ. εὐπνους Πλούτ.

ἡθ. σ. 515· «ἄπνους πλῆθος καὶ λιτός καὶ στα-
θερός» Θεμίστ. λ. 1, σ. 7.

ἈΠΟ, (λατ. ab, ἐπίσ. γερμ. ab)· ἐκπράζει ἐν
γένει τὴν ἀπομάκρυνσιν, ἀπόστασιν ἀπὸ τινος
πράγματος.

I. Ὡς ἐπὶ ῥήμα· ἀπαντὰ σχεδὸν μόν. παρὰ
ποιηταῖς, καὶ πάντοτε οὕτως ὥστε εἶναι δυνα-
τὸν νὰ παραδεχθῶμεν τμησιν, ὡς ἐν τῷ· «πολ-
λὸν ἀπὸ πλυνοί· εἰσι πόλῃος» Ὀδ. γ, 40· «ἀπὸ
λοιγὸν ἀμύναί» Ἰλ. α, 67· «σέβασσον δ' ἀπὸ
κῆδεα θυμοῦ» Ὀδ. θ, 149· «τοῦ δ' ἀπὸ μὲν
γλῶσσαν τάμα» Ἰλ. ε, 392 καὶ ὅμ. Καὶ παρ'
Ἡρ. 8, 89 ἐπίσης, «ἀπὸ μὲν ἔθανε ὁ στρα-
τηγός, ἀπὸ δὲ ἄλλοι».

II. Ὡς πρόθεσις πάντοτε μετὰ γεν. συντα-
σσομένη. Περὶ παντὸς ἀντικειμένου, ἀφ' οὗ
τι ἀναχωρεῖ, προέρχεται ἡ χωρίζεται. Θε-
μελιώδης λοιπὸν σημ. εἶναι ἡ ἀφετηρία καὶ
ἀρχή, ἐκ τινος σημείου τοπικοῦ ἢ χρονικοῦ.

A. τοπικῶς· αὕτη εἶναι ἡ ἀρχαιοτάτη παρ'
Ὀμ. σχεδὸν ἐπικρατούσα σημ. (ἐπὶ προσωπῶν
παρὰ, ἐπὶ πραγμάτων ἐκτός ὁλίγων ἐξαίρε-
σεων ἀπὸ, κατὰ τὴν δρθὴν διέκρισιν τῶν
ἀρχ. γερμ.). 1) σημ. ἀποχώρησιν, ἀπομά-
κρυνσιν ἐκ τινος τόπου, ἐπὶ ῥήμ. κινήσεως
σημ. «φοβέοντο ἀπὸ νηῶν» Ἑρμυγὸν ἀπὸ
τὰ πλοῖα Ἰλ. ω, 303· «ἔρριψ' ἑμαυτὴν τῆς δ'
ἀπὸ πέτρας» Ἀίσχ. Πρ. 705· «γὰρ ἀπ' Ἀ-
σίδος ἦλθε», Πέρσ. 282· «μητρὸς ἀρκασθεῖα»
Ἰπποκρ. Ἑκ. 513· «πῇδ' αὖ πῶλος ὡς ἀπὸ
ζυγοῦ», Ὀρ. 45· «ἀπ' ἀλλήλων ἀπέναι
ποι» Ξεν. Κύρ. 1, 4, 28· «διώκειν ἀπὸ τοῦ
στρατεύματος» = μακρὰν τοῦ στρατεύματος,
ἀν. 3, 5, 9· ὁ Ὀμ. συνδ. αὐτὴν καὶ μ' ἐ-
πὶρ. κινήσεως· «ἀπ' οὐρανόθεν, ἀπὸ Τροίης»
Ὀδ. ι, 38, Ἰλ. ω, 492. Ἰδ. σημ. κίνησιν
ἐκ τινος ὀψλητοτέρου τόπου πρὸς τὰ κάτω·

«ἀφ' ἱππων ἄλτο χαμάδι» = ἀπὸ τὴν ἄμαξην
κάτω (οἷον εἶναι καὶ τὸ ἐν Ἰλ. ξ, 153 «εἰσεῖδα
στάσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ βίου» = ἀπὸ τοῦ ἀ-
κρωτηρίου ἰσοῦτο κάτω, ἱσαφαι, ἡ ἀπὸ
συνδέσται μετὰ τοῦ στάσ', ὅμ. Ἑρμ. Τρ.
523)· 60. «ἀφ' ἱππων μάχεσθαι» = ἀπ' ἐπάνω
ἀπὸ τοῦς ἱππους = ἐπὶ ἱπποῖς, «οἱ μὲν ἀφ' ἱππων
οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ἐπιθάνοντες» = ἀπὸ τοῦς ἱππ.,
ἀπὸ τὰ πλοῖα κάτω = ἐπὶ ἱππων καὶ ἐπὶ
πλοίων ὄντες προσβάλλουσι Ἰλ. σ, 386· «τῶ
μὲν ἀφ' ἱπποῖν, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὄρνυτο πε-
ζός», θ, 170· προβλ. «μάχη ἀφ' ἱππων»
Ἡρ. 1, 79· «ἀφ' ἱππου θηρεύειν» Ξεν. ἀν.
1, 2, 7· «ἀπὸ τῶν ἱππων ἠκόντιζε» Πλάτ.
Μεν. 93· «λαμπάς ἀφ' ἱππων ἔσται» = λαμ-
παδηγορία ἐπὶ ἱππων, πολ. 1, 328· «ἀπὸ τῶν
ἀρμάτων προμαχόντες» Ξεν. Κύρ. 3, 3, 60·
«ἀπὸ νεῶν πεζομαχεῖν» Θουκ. 4, 14, Λουκ. ἀλ.
ἱστ. 2, 38 (μετὰ ταῦτα συνδέονται· «ταχὺ φεύγειν
τοὺς ἀπὸ τῶν οἰκίων» Ξεν. Κύρ. 7, 5, 23· ἀν.
5, 2, 24· «οἱ ἀπὸ τῶν πύργων ἐπαρῆγυσαι» = οἱ
ἐν τοῖς πύργοις ἱπαρ., ἀπ' αὐτῶν πρὸς τὰ
κάτω, Κύρ. 6, 4, 18)· προβλ. «ἀπ' οὐδοῦ τοξί-
ζεσται» = ἀπὸ τοῦ κατωφλίου τοξεύει· ἱατρίκῃς
ἐν αὐτῷ Ὀδ. χ, 72· ὡς. «ἀφαιμένη βροχὸν ἀπὸ
μελάρου» = θέσασα τὸ σπονδιὸν εἰς τὸ μέλ.
ὥστε γὰ κρέμαται ἀπ' αὐτοῦ Ὀδ. λ, 278.

πρόβλ. ἔτι «ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο» = ἀποθα-
νῶν ἀπλήθους νέος τοῦ βίου Ἰλ. ω, 725. «ἀρ-
χωμαὶ ἀπὸ τίνος» = ἀρχίζω ἀπὸ τίνος, ἀνα-
χωρῶν ἐξ αὐτοῦ Πλάτ. Φαίδρ. 228. «εἰ μὲν
τι ἀπ' αὐτῶν ἄλλο ἀποδύσεται» = ἐὰν ἀπο-
λυσθῇ ἐξ αὐτῶν ἄλλο τι, Πρωτ. 351. καὶ
συχνά, «πειρατέον ἀπ' αὐτῆς τῆς θεοῦ», Φιλ.
12. πρόβλ. Ἦρ. 9, 66. «ἀπὸ θαλάσσης εἰς
θαλάσσαν» = ἀπὸ τὴν μίαν θ. εἰς τὴν ἄλλην
Ξεν. Ἑλ. 1, 3, 4. «ἀπὸ τραπέζων δειπνεῖν» =
ἐσθίειν ἐκ τῶν τραπέζων Πλάτ. πολ. 2, 372.
2) ἐκ τίνος τόπου, σημαίνουσα μόνον τὴν
καταγωγὴν, ἢ τὸ ἀναχωρεῖν ἐκ τίνος τόπου,
μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς ἀποστάσεως.
«ἔλποι - ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήντορος» = ἔλποι,
οἵτινες εἶνε ἀπὸ τὸν ποτ. Σ. Ἰλ. ε, 839, ποῦ
ἀκριβῶς εἶνε, μένει ἀδιάφορον. «κωκυτός δ'
ἤκουσε καὶ οἰκμῆς ἀπὸ πόργου», χ, 447.
Οὕτως ἀπαντᾷ συχνὰ ἰδ. «οἱ ἀπὸ τῶν πό-
λεων πρέσβεις, στρατηγοὶ, στρατιῶται», καὶ
«οἱ ἀπὸ τῶν πόλεων» μόνον Ξεν. Ἑλ. 7, 1,
27. πρόβλ. κατωτ. Γ. 3) μακρὰν, ἀπομα-
κρυσμένως, μετὰ ῥημ. ἄντιν δὲν σημ. κίνησιν
(«Τεῦχος πᾶρεται Μουσίων ἀπὸ κρημνῶν»
Σοφ. Αἴ. 707 ἀνήκει εἰς τὴν 1 σημ.). (Οἱ
γραμ. συνιστῶσιν ἐν ταύτῃ τῇ σημ. τὸν τον.
ἀπὸ, ὅστις εὐρίσκεται ἐν Ὁδ. α, 517 ἐκδ.
Ὁδολοφίου «ἀπὸ τῶν» καὶ ἀλλάξαι μόν. ἐν τῇ
χωρίοις, οὐχὶ ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεκκέρ. ὁ Ἀρίσταρ-
χος καὶ Ἡρόν. ἀπεδοκίμαζον τὸν τον. τοῦ-
τον) «νεῶν ἀπὸ καὶ κλισιάων» = μακρὰν τῶν
πλοίων καὶ τῶν σκηνῶν Ἰλ. ε, 208. «μένων
ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο» = διατρίβων μακρὰν τῆς
γυναικὸς τοῦ, ε, 292. «ἀπ' οὗτος ὡς γέ-
νοιντο» = μακρὰν τῆς ἀκοῆς, σ, 272. πρόβλ. ο,
668. «νοῦσαν δ' ἐσμός ἀπ' ἀσπιδων ἔζον»
Αἰσχ. ἱκ. 667. «κεῖται μόνος ἀπ' ἄλλων»
Σοφ. Φιλ. 183. «ἀπὸ λέχους» Εὐρ. Ὀρ.
185. «ἀλλήλασθαι ἀπὸ τῶν δπλων» Θουκ.
6, 64. «ἀπὸ θαλάσσης», 1, 7. «ἀπὸ τοῦ
Σωκράτους γεγονότες» Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 25.
«διαλείποντες συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων», Κύρ.
1, 8, 10. «ἔσται οὐκ ἀπὸ τοῦ πράγματος» =
δὲν θὰ κῆται μακρὰν τοῦ πρ., ὅ' ἀνήκει εἰς
αὐτὸ δὴμ. 24, 6, ὅπου τὰ χεῖρ. ἔχουσιν ἀπὸ
σύνθηθ. εἶνε «ἀπέχειν ἀπὸ τίνος» ἰδ' ἀπέχω.
«ἀπὸ οἴκου εἶναι» = μακρὰν εἶναι, λείπειν ἀπὸ
τοῦ οἴκου Θουκ. 1, 99. «ἀπ' ἀνδρὸς εἶναι» = ζῆν
χωριστὰ ἀπὸ τοῦ ἀ. Πλούτ. Γ. Ἰράκχ. 4. πρόβλ.
προσέτι «κεκρυμμένος ἀπ' ἄλλων» = κρυμμέ-
νος ἀπὸ τοῦς ἄλλους, κρυφθεὶς, διέφυγεν αὐ-
τοῦς Ὁδ. ψ, 110. «ἀπὸ σκοποῦ» = μὴ ἐπι-
τυγχάνων τὸν σκοπὸν, μακρὰν αὐτοῦ βάλ-
λων, λ, 344. «οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἰρηκεν»
Πλάτ. Θεαιτ. 179. «ἀπὸ δόξης» = μακρὰν τῆς
δρθῆς γνώμης ὧν Ἰλ. κ, 325. «ἀπ' ἐλπίδος» =
παρ' ἐλπίδα Αἰσχ. Ἀγ. 996, Σοφ. Πλ. 1116,
Ἀπολλ. Γ. 2, 863. «ἀπὸ θυμοῦ εἶναι» = ἀλ-
λάτριν, μισητὸν τῇ καρδίᾳ. «οὐκ ἀπὸ γνώ-
μης λέγεις» Σοφ. Γρ. 388 (ὁ Ἐρμ. τον.
ἀπὸ) «ἀπὸ τρόπου λέγεις» Πλάτ. πολ. 5,
470, Θεαιτ. 143. «ἀπὸ βυτῆρος σπεύδειν» =
ἐκ βυτῆρος, κρημαίνον τοῦ χαλινοῦ Σοφ.
Οἴ. κ. 901. «ἀπ' ἀκάνθης ῥύδου» = ῥύδου ἀ-

νευ ἀκάνθων Μαλ. ἐν Ἀνθ. 12, 256. Ἐν
πρόστίθῃ τὸ μέτρον τῆς ἀποστάσεως, τότε
ἢ ἀπὸ κεῖται πρὸ τούτου ἰδ. παρὰ μετγ.
ὡς ἦδη παρ' Ἦρ. «ἀπὸ σταδίων ἑκατὸν καὶ
εἴκοσι τῆς Μέμφων», ὅπου καὶ παραλείπεται
ἡ γεν. τοῦ μέτρου, πρόβλ. Πλούτ. Φιλοπ.
4, «Ὁδ. 11. «ἀπὸ ληίδος αἶσα» = μέτρος ἐκ
τῆς λείας, ἐκ ταύτης ληρὸν Ὁδ. ε, 40. ἰδ.
λίγοι ἀπὸ πολλῶν» Θουκ. 7, 87, Ἦρ. 6, 27.
B. Περὶ τοῦ χρόνου, ἀπὸ τίνος χρονικοῦ
σημαίνει καὶ ἐξ., κατόπιν αὐτοῦ τοῦ σημείου
Παρ' Ὁμ. μόν. ἐν τῷ «ἀπ' αὐτοῦ (δεῖνόν)
τοῦ δεῖνόν εἶνε ἡ φερετήρια» οὕτως ἐν Ἀντιφ.
1, 17 ἀντίκειται τῷ «πρὸ δεῖνόν», καὶ κα-
τόπιν ἀντ' αὐτοῦ τίθεται «μετὰ δεῖνόν» - ὡ-
τως, «ἀπὸ δεῖνόν γενέσθαι» Ἦρ. 6, 129.
«οἱ ἀπὸ δεῖνόν» = οἱ δεῖνόνσαντες Ἀριστ.
ἐκκλ. 726. Ἀθην. 13, 584. «ἀπὸ τοῦ οἴου
πίνειν» = ἀμέσως μετὰ τὸ φαγεῖν Ἰσπακρ.
«ἀπὸ τῶν τραγ. καὶ ἐξ. συχνὰ παρ' ἑστ.
«ἀπὸ στρατείας» Αἰσχ. Ἀγ. 611. «ἀπὸ πρὸς
τῶν ἐπών» Ἀριστ. βατρ. 975. «ἀπὸ θιάτρων»
= μετὰ τὸ θ. Λουκ. πῶς δεῖ ἱστ. 1. «ἀπὸ τοῦ
πάνου ἀρχαίου» = ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων Θουκ.
2, 15. «ἀφ' οὗ γε ἀνθρώποι γεγονάμενοι» Πλάτ.
Φαίδ. 76. καὶ ἰδ. συχνὰ παρὰ Ξεν. καὶ μετγ.
ἱστορικοῖς. «ἀπὸ γενεᾶς» Ξεν. Κύρ. 1, 2, 13.
«ἀπὸ παιδῶν», 1, 2, 6. «ἀφ' οὗ» = ἀπὸ τῆς
«ἡμέρας πέμπτης, ἀφ' ἧς εἰσεβάλλετο», Ἑλ. 1,
6, 6. «ἀπὸ τοῦ καταβολῆματος τούτου» Πρ.
λύδ. 2, 31. «ἀπὸ Περσῶν» = ἀπὸ τὸν καιρὸν
τῶν Π., 5, 107. Ὁ Πολύδ. καὶ μετγ. Πλούτ.
Πλούτ. προσθέτουσιν ἐτι συχνάκις τὸ γένος
σθαί. «ἐπεὶ ἀπὸ τούτων γέγοντα» Πολύδ. καὶ
1, 24, 5, 77 καὶ συχνὰ = ἀπὸ τούτου Λουκ.
ἀπ' ἐκείνου» = ἀπὸ τὸν καιρὸν ἐκείνου Ξεν.
Πρ. 13. «τὸ ἀπὸ τούτου» Ἦρ. 1, 130, Ξεν.
Ἀγ. 1, 34. «τὸ ἀπὸ τοῦδε» Ἦρ. 5, 99.
Ξεν. Κύρ. 4, 2, 22. «τὸ ἀφ' ἐσπέρας» =
2, 4, 24. Οὕτως, «ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν στρα-
τιωτικῶν γενόμενος» = μετὰ τὴν στρατ.
ρεσίαν Πλούτ. Κᾶτ. πρ. 1. «ὁ ἀπὸ τῆς στρα-
τηγίας» = ὁ χρηματικὸς στρατηγός, ὡρὸν
δὴλωσις τῶν τῆς ἡμέρας τημημάτων, ὡρὸν
«εὐθὺς ἀφ' ἐσπέρας οἰχέσθαι» = ἄμα τῇ ἐσπε-
ρα Ξεν. ἀν. 6, 1, 23. «ἀπὸ μέσων νυκτῶν»
ἀμέσως μετὰ τὰ μεσάνυχτα Ἀριστ. σφ. 218.
ἀφ' ἡμέρας, ἀπὸ νυκτός = ἄμα ἡμερῶν
ση, νυκτώσῃ.
Γ. Ἐν γένει σημαίνει τὴν καταγωγὴν καὶ ἀ-
ναχώρησιν ἀπὸ τίνος καὶ ὁμοίας σχέσεις πρὸς
καταγωγὴν, κατὰ τὸ γένος. «οὐ μὲν πᾶσι
ἔστιν ἀπὸ θρόνου οὐδ' ἀπὸ πέτρης» = δὲν κα-
τεῖται ἀπὸ τῆς θρ. οὐδ' ἀπὸ τῆς π. τι κ. ἰδ.
εἶνε ἀγνωστοῦ καταγωγῆς (Ὁδ. τ, 163). Ἦρ.
χ, 126. «ἀπὸ δυστήνου πατρὸς» Αἰσχ. Ὀλ. τ.
1011. «ἀφ' οἴου» ἀφ' οὗ ὧν οἶα Σοφ. Ὀλ. τ.
415. «ἀφ' οὗ αὐτοῦς ἔκυν», 1364, οἱ σὺν γι-
νέει τὸ «τράφηκε ἀπὸ τίνος», Αἴ. 1229, Εὐρ.
Γ. 262, 693. Ἐν πεζ. Ἦρ. 6, 125. «ἀπὸ
ἀπ' ἐκείνων» = οἱ ἀπόγονοι ἐκείνων Ξεν. Κύρ.
7, 1, 45. «οἱ ἀπὸ Δαμοκράτου», Ἑλ. 3,
1, 3. «οἱ ἀφ' Ἀρμουδίου καὶ Ἀριστογέλου»

νοσ. Δημ. Λεπτ. 18 (πάντοτε ἐπὶ μεμακρ. συγγενείας· πρβλ. Ἰσοκ. 12, 81, "τοὺς μὲν ἀπὸ θεῶν τοῦ δ' ἐξ αὐτῶν τῶν θεῶν γεγενῆσιν"· τρίτος ἀπὸ Διὸς = τρίτου βαθμοῦ ἀπόγονος τοῦ Διὸς Πλάτ. πολ. 3, 391) ὅθ. ἀπὸ πατρός·, ἀπὸ μητρός = πατρόςθεν, μητρόςθεν· ἔτι "εἰς ἀπὸ Σπάρτης" = καταγόμενος ἐκ Σπ. Σοφ. Ἰλ. 691· πρβλ. Ἰπρ. 8, 114· "πατρός τις Σικελίας ἀπὸ γᾶς"· Ἐκίρατ. ἐν Ἀθην. 2, 59· ὡς. "ἀφ' αἵματος τινος"· Εὐρ. Ἀλκ. 512· "οἱ ἀπὸ γένους" = τῆς οἰκογενείας τῶν μέλη Πλούτ. Θεμ. 32, 49ημ. 30· 2) σημαίνει γενικῶς τὴν καταγωγὴν, τὸ αἷτιον, ὅποτε πολλάκις φαίνεται ὡς ἀπλὴ περιφρασις τῆς γεν. αἵμα ἀπὸ Τρώων = τῶν Τρώων αἵμα Ἰλ. μ, 431· "λαοὶ ἀπὸ πτόλεως" = ἐκ τῆς πόλεως Ὀδ. λ, 156· "ἀπὸ θεοῦ εἶναι" = ἐκ τοῦ θεοῦ κατάγνασθαι, ἔχειν τὴν ἀρχὴν· "χαρίτων ἀπὸ κάλλος ἔχουσαι", "θεῶν ἀπὸ μύθεα εἰδός" = κάλλος ἀπὸ τῶν Καρ., βουλὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ἐρχομένην, ἔ, 18, 12· "τὰ ἀπὸ τόχας φέρειν" κοιν. ἐν Ἀθην. 458· "τί μοι νεώτερον βούλευμα ἀπ' Ἀργείων Σοφ. Φιλ. 556· "οἱ ἀπ' Αἰγιάθου φίλοι"· Εὐρ. Ὀρ. 435· "ἐχθρὰς ἀπὸ γυναικὸς κτερίσματα" Σοφ. Ἰλ. 433· "βάλανος ἡ ἀπὸ τοῦ φοίνικος" = ὁ κουρμάς· ἔν. 1, 5, 10· "ἡ ἀπὸ αὐτῶν τιμωρία" Λυκούργ. 79· "ὄναρ ἀπὸ Διὸς" = παρπόμενον ὑπὸ τοῦ Δ. ἔν. 3, 1, 12· "προσδοκῶ αἱ ἀπὸ τῶν ἐνδύμων", 7, 1, 27· "ὁ ἀπὸ τῶν πολεμίων φόδος" = φόδος προερχόμενος ἐκ τῶν πολ. τὸ φεῖσθαι τοὺς πολ. Ἰπρ. 3, 3, 53 ("κίνδυνος ἀπὸ τινος" Πλούτ. Δίμ. Π. 36)· "ἡ ἀπὸ τούτων χάρις", ἄκομν. 2, 7, 9· "φρόνος ἀπὸ τῶν πρώτων ἀνδρῶν" Σοφ. 4, 108, ὅπου συναριθμητέον καὶ τὴν φράσιν· "τρόποιον ἀπὸ τινος εἰστέλει" Δημ. 19, 320· πρβλ. ἔτι "δικαίως ἀπὸ τῶν ὁμοίων" Σοφ. 1, 141· "νῖκα ἀπὸ παγκρατίου" Πινδ. Π. 3, 57· "ὁδὸς ἀπὸ τινος" Πλούτ. Ἀλ. 4· ἔτι "τιμᾶν τινα ἀπὸ τινος" ἢ ἐνέκα τινος, Γ. Γράνχ. 4. Ὡσαύτως ὅπου ἡ νομοία τῆς ἀναχωρήσεως, προελεύσεως προῦπεται καὶ μᾶλλον, οὕτως ὥστε μερικὰ περιπτώσεις ἀνταντῶν ὡς ἀναχωθόντων εἰς Α. 1), "οἱ ἀπὸ Πελοποννήσου" = οἱ Πελοποννήσιοι Ἰπρ. 8, 79· "ἦκε ἡ ἀπ' Αἰγίνης τριήρης", 8, 83· Συχνὰ παρὰ Πλούτ. "οἱ ἀπὸ τῆς χώρας", "οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως", καὶ ἀπὸ τοῦ στόλου, 3, 76· ὅθ. "τὰ ἀπὸ τινος" = τὰ ἐκ τινος προερχόμενα, λείψεις, ἐπιχειρήσεις, πολιτικαὶ = τὰ τινος, π. χ. "ἵστον γὰρ ἦδη τῆς ἡμῶν" Ἀριστ. Πλ. 100· "τὰ ἀπ' ἑμαυτοῦ" = ὅ,τι ἐγὼ ἔχω νᾶ πράξω Σοφ. Ἰλ. 1484· "τὴ ἀπὸ σεῦ" = ἡ γνώμη σου Ἰπρ. 7, 101· "ἐσκόπουν τὰ ἀπ' Ἀλκιβιάδου" Σοφ. 8, 8· "προχωρεῖν" τὰ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, 1, 127· 3) ὅθεν α) ἐν τῷ καθ. ὀηλοῖ τὴν ἀφορμὴν, τὴν ἕμμεστον αἰτίαν, καὶ πρῶτον παρὰ μὲν, ἥττον ἀκριβέσι συγγραφῶσι ἀκριβέστερ' ἀπὸ, ὅστις σημαίνει τὴν ἀμείνου αἰτίαν, αἱ καὶ ἐν πολλοῖς χωρίοις ἡ γραφὴ

εἶνε ἀμφίβολος καὶ ἡ ὑπὸ πολλάκις συγχεῖται μὲ τὴν ἀπὸ ὅπου τῶν ἀντιγραφῶν "ἔδλητ' ἔμης ἀπὸ χειρὸς" = ἀπὸ τῆς χειρὸς μου ἐκτυπήθη Ἰλ. λ, 675· πρβλ. "τόξον ἀπὸ ἀλίκοντα", 0, 279· "εἰς ἀπὸ πολλῶν ταχθεῖς" = εἰς ἀποχωρισθεῖς ἐκ τῶν πολλῶν Σοφ. Φιλ. 1128, πρὸ τῶν πολλῶν (δὲν εἶνε γεν. διαίρ. πρβλ. 643)· "ἀρετὴ ἐλαττός ἐστι, ἀπὸ τε σοφίης κατεργασμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ" Ἰπρ. 7, 102· "πρόδουλοι ἀραιρημένοι ἀπὸ τῶν πολιῶν" = ἐκλεγόμενοι ἀπὸ τῶν πόλεων καὶ ἀποσταλέντες, 7, 192· καὶ συχνὰ "τὰ ἀπὸ τινος γένόμενα" πρβλ. "ἐπαρχὴν ἀπ' αὐτῶν οὐδὲν ἔργον ἀξιόλογον" Σοφ. 1, 17· "ἀπὸ πολέμου τινὸς διεφθάρσαν", 1, 24· "ἀφ' ὧν ἐκπίκτοντες", 1, 12· "ἀπὸ συμφορῶν διαβάλλεσθαι" = συνεπίεζε συμφ. 5, 17· ἄλλαι γινώμμαι ἀφ' ἐκάστων ἐλέγοντο, 3, 36 (ἐκ μέρους, ὡς. "ἀφ' ἀπάντων ἦκουσαν γνώμην", 1, 125)· "παρασκευὴ προεπαναστάσθαι ἀπὸ τῶν Ἀκαιοδαιμονίων", 5, 17· "δεδοῦσθαι ἀπὸ πάντων τὴν ἡγεμονίαν ὄντιν" Δισχ. 3, 98· πρβλ. ἔν. Ἐλ. 2, 3, 15· "ὠφελεσθαι ἀπὸ τινος" ἔν. Κύρ. 1, 1, 2· "βλάπτεισθαι Δισχ. 3, 98· "ἀπεστάλη ἀπ' ἐκείνου" Πλούτ. Σόλ. 4· ἐν Ἀνδοκ. 4, 6 μετέβαλεν ὁ Βέκπερ. τὴν ἀπὸ εἰς ὁπὸ· ε) ἐκφράζει τὴν ἐξάρτησιν καὶ προσάρτησιν, ἐν τῷ χαρακτηρισμῷ σχολῶν φιλοσοφικῶν, 18. παρὰ μὲν, ὅπου αἱ σχολαὶ αὐτὰ ἀφορίζοντα ἀκριβέστερ' ἀλλήλων, καὶ ἐν τῷ 200. ἐν γένει τὸ ἀνήκειν εἰς τινα ὅμιλον, "οἱ ἀπὸ Πλάτωνος" = οἱ ἀπαδὸς τοῦ Πλάτωνος, "οἱ ἀπὸ Ἀκαδημίας, ἀπὸ Στοᾶς" = Ἀκαδημαῖκοι, Στοῖκοι Λοκ. Πλούτ.· "οἱ ἀπὸ σκηνῆς" = οἱ ὁποκρίται τοῦ θεάτρου, καὶ "οἱ ἀπὸ βήματος" = οἱ βήτες Πλούτ. εἰ πρ. πολ. 4, πρβλ. "οἱ ἀπὸ σφαίρας", Ἀλκ. 39· "οἱ ἀπὸ βουλῆς" = οἱ συγκλητικοί, Κασ. 35· "οἱ ἀπὸ λόγων" = οἱ λόγιοι· "οἱ ἀπ' Ἀριστάρχου σῆτες ἀκανθολογοί" = χλευαστικῶς περὶ τῶν γραμματικῶν Φιλ. ἐν Ἀνθ. 11, 437· 4) σημαίνει τὸ ὄργανον καὶ τὸ μέσον = διὰ, διὰ μέσου, "ἀπὸ βίβου πίνεν" = διὰ τούτου ἔπινεν, κυρ. (ὅτι τοῦ βέλους) ἀπὸ τοῦ τούτου Ἰλ. ι, 603· "σφενδόνης ἀπ' ἐομέτρου" Ἀισχ. Ἀγ. 982· "κυκλωτέρη, ὡς ἀπὸ τόνου" Ἰπρ. 4, 36· "τὸ ἀπὸ πρίονος" = οἱ πελίκωνος γίγνεσθαι τὰ θοράματα Πλούτ. σαρκ. 2, 1. "ἀπὸ δυοῖν ἀνομήτοιον" κοσσογορεῦσθαι = μὲ δύο ἀνάμ. Μιρ. 1 Ὁ· τὸς ἰδ. παρὰ τραγ. "πεύθεσθαι" ὅ· ἀπ' ὁματων νόστον = μὲ τὰ ὁματά, μὲ ὅ,τι βλέπω Δισχ. Ἀγ. 981· "ὡς ἀπ' ὁματων" Σοφ. Οἰ. κ. 15· "καλλίστων ἀπ' ὁματων αἰχρῶς τὰ αλεῖνα πεδὶ ἀπώλεσται" Εὐρ. Τρ. 768· "ἀπὸ ληκυθίου διασπέρων" Ἀριστ. βιτρ. 1200· "λογίζεσθαι ἀπὸ χειρὸς" = λογαριάζειν μὲ τὰ δάκτυλα, σφ. 674· "μηνύειν ἀπὸ τῶν βλεμμάτων καὶ τῶν λόγων ταῦτα" Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 2, 38· πολλὰ τοιαῦτα φράσεις ἔχειναι ἱστορηματικαί, "ἀπὸ γλώσσης" Σοφ. 7, 10 πρβλ. "ὀκταὶ ἀπὸ γλώττης" Δισχ. Ἀγ. 813· "ἀπὸ στόματος" = προφορικῶς Πλάτ. Θεαιτ.

λέβοις λῆξ. ἐχούσαις πολλά βραχέα, ὡς ἐν τῷ ἀπονέεσθαι.
 Ἀπο, ἀντί ἄπεισι Τιμοκρ. ἐν Ὑφαιστ. σ. 4.
 Ἀπο-αγνέω, ὄθ. ἀποαγνέω· ἀποκαθαίρει· ἡσυχ.
 Ἀπο-αἰνύμαι· ἀφαιρῶ, μόν. ἐν., -τί τινος ἢ. 2, 262, Ὀδ. ρ, 322· καὶ ἀποαίνυτο, μ, 419, Μόσχ. 2, 66 ἔχει ἀπαίνυτο.
 Ἀπο-αἰρέομαι· ἀφαιρέομαι ἢ. α, 230.
 Ἀπο-αφύω· ἀπαντῶ, ἀποψύσας Εὐφ. ἐν Ἀθην. 11, 475.
 Ἀπο-παδίζω· ἀπέρχομαι Ἀριστ. ἐν Ἀθην. 7, 287· ἀποπαδίζω ἐν πλέον τοῦ παδίζω ἐν ὁλοῖ· Β. Ἀν. σ. 425.
 Ἀπο-παθῶμαι, οἱ· κώμη ἐν Ἀργολίδι πλησίον τῆς Λέρνης Παιῶ.
 Ἀπο-παθῶμαι, ἢ· κλίμαξ πρὸς κατάβασιν, ἴδ. τὸν Πλούτ. 2, 287· ἀπ. ἢ τῆς νεῶς ἐκβάσις, δι' ἣς εἰσμέν τε καὶ ἐξέρμεν· Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 12, ἢ. 9, 28, Θουκ. 4, 12, Λουκ. Τοῦ. 20, Καθ. ἡσυχ. (καὶ Β. Ἀν. σ. 426) ἀπό-παθῶμαι ἀποπατήρια, ἢ κλίμαξ νεῶς. Σοφοκλῆς Μυροῖς. (ἀπ. 378).
 Ἀπο-παθῶμαι, ἢ· τόπ. ἐγγὺς Σηστοῦ Στράβ.
 Ἀπο-παθῶμαι, ἢ· ἀπέρχομαι· ὡς εἰποῦς ἀπέλθω, συχνά παρ' Ὀμ., ὅστις μεταχειρίζεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. καὶ τὸν μέσ. ἀφ. α. ἀπελίσσεται ἢ. 6, 35, ἴδ. ἀπὸ τινος ὑψηλότερου σημείου εἰς τὰ κάτω, π. χ. -εἰς ἔκταν ἐπὶ χθόνα· καταβάλλειν ἀπὸ τοῦ ἔκτανος εἰς τὴν γῆν, γ, 265· καὶ ἄνευ τοῦ· εἰς ἔκταν, λ, 618· ἐξέρχομαι ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν γῆν ἢ. 1, 24, Σεν. Ἐλ. 1, 1, 12· εἰς Ἀττικὴν Ἰσοκ. 6, 86, Δημ. 59, 94, Πλούτ. Σόλ. 8. Ἐν Δημ. 61, 23 τὸ ἀπο-παθῶμαι εἶναι εἶδος ἀσκήσεως ἐν τῇ παλαιᾷ σφαιρᾷ, τὸ νὰ πηδᾷ τις ὀπισθόμηνος ἀπὸ τοῦ ἄρματος τρίγοντος καὶ ν' ἀναβαίνει πάλιν· ἀποπαθῶμαι, ἀγωνίσασθαι τὸν ἀποπαθῶν· Β. Ἀν. σ. 526· ἴδ. ἀποπαθῶν· 2) καταντῶ, τελευτῶ εἰς τι· -εἰς ἐν τε τέλει καὶ νεανιότητι Πλάτ. πολ. 4, 425· ἀκρόπολις πρὸς τὸν Ἡριδανὸν ἀποδεσφύαται· τελευτῶσα, Κρίτ. 112· καὶ προσώπων, γίνονται, καταντῶ, ἔαν παοαίνωμαι χεῖρους τῶν πολλῶν, νόμ. 12, 932· πρὸλ. Σεν. ἀπομ. 4, 8, 8· τύραννος ἐκ βασιλείας· Πολύδ. 7, 13· προσέτι, εἰς ἀλφειὸν ἄνδρ' ἀποπαθῶν· Θεόκρ. 13, 15· καὶ παρὰ πραγμάτων, ἂν τὸ τραβῶν ἰσισμόν ἀποπαθῶν· Πλάτ. νόμ. 9, 878, ἴδ. 3) ὡς χρηματ. ἀπέλθω· ἐπέτυχεν, ἐπιτηρώθη Θουκ. 8, 75 (ἢ. Σεν. ἀν. 7, 8, 22)· ἢ ὑπόσχεσις ἀπέλθω, 4, 39· ὅτ' πράγμα παρὰ δόξαν ἀπέλθω· ἔλαθεν ἀποσώδοντον ἔλαθεν ἢ. 8, 4· τοιοῦτ' ἀπέλθω τότε πράγμα· τοιαύτην ἔλαθεν ἔλαθεν, οὕτως ἐτελεύτησε Εὐρ. Ἀλκ. 1186· δεδιώκει τὸ μέλλον ὅπως ἀποδοῖται· Πλάτ. Λύκ. 206· εἰκότως ἀποδοῖται· Ἰσοκ. 4, 150· ὅτ' ἀποδοῖντα· τὰ συμβάντα, τὰ ἐπακολουθήματα Θουκ. 1, 83· ὅτ' ἐκ τῶν κινδύνων ἀποδοῖται, 8, 75, καὶ συχνά μετὰ τῆς ἐκ· -κατὰ γνώμην ἀπέλθω τοι· Θεόκρ. 15, 38· 4) ἀφ. εἰς τὴν γῆν· στρατὸν ἢ. 6, 107,

Ἀπο-βάλλω· 1) ῥίπτω, ἀπορρίπτω, ῥίπτω ἀπ' ἐπάνω μου, Ὀμ. μόν. ἐν τιμῇσι, ἀπὸ δὲ χαλκίαν βάλλω· ἢ. 6, 83· ὅπλα Πλάτ. συμπ. 178, Λυσ. 10, 1· ἴδ. μετὰ περιφρονησεως ἀπορρίπτω, ὀνειδίζω, καταφρονῶ, Ὀμ. ἕμν. Ἐρμ. 388, Πλούτ. περὶ τοῦ Εἰ 3· -τὸν ἀνθούντα ἐν ὥρᾳ· Πλάτ. πολ. 5, 475. (ἀλλ' ἢ -τὸν νομοθέτην εἰς τοὺς πόρω· -παράπειν εἰς τοὺς, νόμ. 1, 630)· -τὸν πρόσθεν λόγον· -τὸν ἀφῆν, παραιτῶ, Λύκ. 222· ὁ· οὐκ εἰκὴ τὸν σίτον, ὅπου ἂν τύχουσιν, ἀπέβαλον, ἀλλ' ὅπου ἂν ἀκούσων τιμᾶσθαι μάλιστα· -δὲν τὸν πετώσιν ὅπου τόχῃ Σεν. οἶκ. 20, 28· 2) συνήθετο· ἀποβάλλω, χάνω· -τυραννίδι, στρατὸν ἢ. 1, 60, 8, 65· -πασαν τὴν οὐσίαν· Πλάτ. Κρίτ. 44 καὶ ἄλλ. περὶ διαφόρων εἰδῶν καὶ τρόπων ἀπωλείας, ἀντιθ. σώζω· -χέρτα· περὶ τῆς ἐλάφου Ἀριστοτ. ἢ. Ζ. 9, 5. Καὶ μέσ. ἢ. 2, 8.
 Ἀπο-βαμμα, τό· δάμμα Σχολ. Νικ. ἀλ. 51.
 Ἀπο-βαπτίζω· ἀφαιρῶ τὸ βάπτισμα, βαπτίζω Θεόδ. Στουδ. σ. 516.
 Ἀπο-βάπτω· βαπτίζω ἢ. 4, 70· -δαλὼν εἰς ὕδωρ· Ἀθην. 9, 409, Ἀριστοτ. ἢ. Ζ. 8, 29· ἀντὶ τοῦ Μακκ. 2, 1, 21.
 Ἀπο-βασίλειός, ὁ· πρῶτον βασιλεὺς ὦν Β. Ἀν. σ. 1089.
 Ἀπο-βασίς, ἢ· 1) ἢ κατάβασις, ἴδ. ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν γῆν ἢ. 9, 28· γῆς Θουκ. 1, 106· συνήθ. εἰς γῆν ἀποβάσιν ποιῶσθαι, 2, 33, Πολύδ. 1, 29· ἐπὶ τινα· ἐλθὼν ἐκ τῆς γῆς, 4, 10· ἀποβάσιν ἔστι· οὐ δύναται τις νὰ κάμῃ ἀποβάσιν, 4, 3· τὸν παρθένον Ἰσοκ. 4, 87. 2) ἀποχώρησις Πλούτ. Νικ. 22· 3) ἢ ἐκβάσις Πλούτ. Σόλ. 14, μετν.
 Ἀπο-βασίς· ὦν. ἀπ. τοῦ πλοίου.
 Ἀπο-βασίς· ἀπέλθω ἀπὸ τοῦ πλοίου. γρμ. σ. 64.
 Ἀπο-βαστάζω· ἀποκομίζω, μετν.
 Ἀπο-βαστήριον· τόπ. Ἀρμενίας· ἰωσ.
 Ἀπο-βαστήριος, 2' εἰς τὴν ἀποβάσιν ἀνήκων· Ζεύς· ὁ φύλαξ τῆς ἀποβάσεως Ἀρρ. ἀν. 1, 11, 7· ἴδ. ὅτ' ἀποβαστήριον, ὁλοκρά, αἱ πρὸς εὐτυχίαν ἀποδοῖναι γινόμεναι οὐσίαι Στ. Βυζ. ἐν λ. Βουθραϊτῆς.
 Ἀπο-βάτης, ὁ· ὁ ἀποβάτης ἱππικὸν τι ἀγωνίσμα, καὶ ἀποδοῖναι τὸ ἀγωνίσασθαι τὸν ἀποβάτην, καὶ ἀποδοῖναι τοῖς τοῖς οἱ ἀπὸ τούτου τοῦ ἀγωνίσματος· Ἀρποκρ. ἐν ὧ οἱ ἑμπεῖροι τοῦ ἐλαύνειν ἄμα θεῶντων τῶν ἱππῶν ἀνέβαινον διὰ τοῦ τροχοῦ ἐπὶ τὸν δίφρον καὶ πάλιν κατέβαινον ἀπταίστως· καὶ ἡν τὸ ἀγωνίσμα περὶ ἄμα καὶ ἱππῶς, καλεῖται δὲ καὶ ἀποδοῖναι ὁ ἡνίοχος· ὁ εἰς τοῦτο τὸ ἀγωνίσμα ἐπιτιμῶντος, Εὐκ. Μ. Ὀθ. ἀποδοῖναι ἀγωνίσασθαι· Πλούτ. Φωκ. 20· ἐν Ἀθην. Ἀποβάτης, τίτλος κωμῳδῶν τοῦ Ἀλξ. καὶ Διφίλου.
 Ἀπο-βατικός, 3' ἴδε τὸ προηγ.
 Ἀπο-βατικός· ταμίον καὶ μαγειρεῖον, γλωσ.
 Ἀπο-βελύσσομαι· βελύσσομαι, μετν.
 Ἀπο-βελίζω· βλάζω ἀπὸ τῶν ἀέλων Σωκράτ. ἐν Ἀθην. 7, 293.
 Ἀπο-βηματίζω· ῥίπτω κάτω ἀπὸ τοῦ βήματος Πλούτ. ἢ. 2, 984.

Ἀπο-βήσσω· βήσσω ἐκτύω Ἰπποκρ. προγν. σ. 45.

Ἀπο-βιβάζω· ἐκδιάζω Σχολ. Θεοκρ. 6, 18. Μίσ. ἀποδιάζωμαι, ἀναγκάζω διὰ τῆς βίας Πολυδ. 33, 7, 5· βιαίως φέρομαι Ξεν. Κύρ. 1, 3, 19, Πλούτ. συχνά παθ. ἀποδιασθῆναι Ξεν. Κύρ. 4, 2, 24· ἰων. σχημ. ἀποδιάζωμαι Ἰπποκρ. σ. 458.

Ἀπο-βιδάζω (μέλ. ἀττ. ἀποβιδώ)· ἀποβαίνειν ποιῶ ἰδ. βγάζω ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν· τινὰ εἰς τόπον Ἠρ. 8, 76, Ξεν. Ἑλ. 1, 2, 4· περαιῶ, περῶ Πλάτ. Γοργ. 511· μέσ. ἀποβιδάζω δι' ἑμαυτὸν Ἠρ. 8, 76.

Ἀπο-βιδασμός· καταβιδάσας ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν Ἰάμυλ. 6, Πυθ. 3, σ. 46.

Ἀπο-βιδρώσκω· ἀποτρώγω, κατατρώγω Ἀνθ. 7, 294.

Ἀπο-βίαις, ὁ· ὁ μακρὰν τοῦ βίου, ὁ μοναχός Εὐστ. ἔρ. σ. 214.

Ἀπο-βιόω· πᾶν τοῦ ζῆν, ἀποβιόωμαι, μτγν.

Ἀπο-βιόωσιμας, 2, ἀπ. εἰς τὰς· ἡ ὁπὸ τοῦ ἀποβιόωοντος γενομένη, διαθήκη, μτγν.

Ἀπο-βιόωσις, ἡ· τελευτή, θάνατος Πλούτ. 39, σ. 389, μτγν.

Ἀπο-βιόωσις· ἀποβιόω, μτγν.

Ἀπο-βλάπτω· βλάπτω· ἐτολμαν τε καλῶν ἀποβλάπτει σὺν δὲ ἀποβλάπτει φρενῶν Πίνδ. Ν. 7, 60· ὅπως μὴ ὅσον τοῖς εὖσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις Πλάτ. νόμ. 7, 795.

Ἀπο-βλάπτω· ἡ· ὅπως μὴ ὅσον τοῖς εὖσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις Πλάτ. νόμ. 7, 795.

Ἀπο-βλάπτω· ἡ· ὅπως μὴ ὅσον τοῖς εὖσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις Πλάτ. νόμ. 7, 795.

Ἀπο-βλάπτω· ἡ· ὅπως μὴ ὅσον τοῖς εὖσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις Πλάτ. νόμ. 7, 795.

Ἀπο-βλάπτω· ἡ· ὅπως μὴ ὅσον τοῖς εὖσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις Πλάτ. νόμ. 7, 795.

Ἀπο-βλάπτω· ἡ· ὅπως μὴ ὅσον τοῖς εὖσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις Πλάτ. νόμ. 7, 795.

Ἀπο-βλάπτω· ἡ· ὅπως μὴ ὅσον τοῖς εὖσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις Πλάτ. νόμ. 7, 795.

Ἀπο-βλάπτω· ἡ· ὅπως μὴ ὅσον τοῖς εὖσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις Πλάτ. νόμ. 7, 795.

Ἀπο-βλάπτω· ἡ· ὅπως μὴ ὅσον τοῖς εὖσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις Πλάτ. νόμ. 7, 795.

Ἀπο-βλάπτω· ἡ· ὅπως μὴ ὅσον τοῖς εὖσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις Πλάτ. νόμ. 7, 795.

Ἀπο-βλάπτω· ἡ· ὅπως μὴ ὅσον τοῖς εὖσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις Πλάτ. νόμ. 7, 795.

Ἀπο-βλάπτω· ἡ· ὅπως μὴ ὅσον τοῖς εὖσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις Πλάτ. νόμ. 7, 795.

Ἀπο-βλάπτω· ἡ· ὅπως μὴ ὅσον τοῖς εὖσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις Πλάτ. νόμ. 7, 795.

Ἀπο-βλάπτω· ἡ· ὅπως μὴ ὅσον τοῖς εὖσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις Πλάτ. νόμ. 7, 795.

Ἀπο-βλάπτω· ἡ· ὅπως μὴ ὅσον τοῖς εὖσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις Πλάτ. νόμ. 7, 795.

Ἀπο-βλάπτω· ἡ· ὅπως μὴ ὅσον τοῖς εὖσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις Πλάτ. νόμ. 7, 795.

Ἀπο-βλάπτω· ἡ· ὅπως μὴ ὅσον τοῖς εὖσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις Πλάτ. νόμ. 7, 795.

Ἀπο-βλάπτω· ἡ· ὅπως μὴ ὅσον τοῖς εὖσιν ἀποβλάπτωσι τὰς φύσεις Πλάτ. νόμ. 7, 795.

Ἀπο-βλήσις, ἡ· ἀπόρριψις Εὐστ. Ὁδ. σ. 1767.

Ἀπο-βλήτιος, 3· ἀπορριπτός Πλάτ. πολ. 3, σ. 387.

Ἀπο-βλητικός, 3· ὁ ἀποβάλλων, ῥίπτων· ἀποβλητικὰ τῶν καρπῶν, πρὶν πεπενηνῆσθαι καὶ φοινῆσθαι καὶ ἀμυγδαλῇ· Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 2, 9, 3.

Ἀπο-βλητός, 2 (καὶ -ός, 3, «τὴν ἀρετὴν χρύσιπος ἀποβλητὴν» Δ. Λατρ. 7, 117)· ἀπερριμμένος, ἄξιος περιφρονήσεως· ἔπος Ἰλ. 6, 361· «ὡς ὁ δῶρα», γ, 65, καὶ μτγν. Λουκ. Τοῦ, 27 καὶ συχνάκις.

Ἀπο-βλίττω· ἀφαιρῶ ἐκ τῆς κοίτης τοῦ μελισσῶν τοῦ μέλι· μτγ. «ὁ δ' ἀπέβλετο τοῦτον μου», ἀφείλετο Ἀριστ. ὄρν. 498, μεταφ. ἀπὸ τῶν κηρίων, ἡ ἀπὸ τῶν τῶ γάλα ἀμειλῶν γόντων Σχολ.· «ὡς ἀπὸ μουσῶν σμήνος ἀπὸ βλίττω» Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 34.

Ἀπο-βλύζω· ἀναβλύζω, ἀναβλύω Εὐστ. ἰλ. 1, 491, Ἀρετ. σ. 57· μτγ. Φιλίστρ. ἐκ. 1, 9· «ἀποβλύζων» ἀναβλύζων το αὐτὸ καὶ τὸ ἀναβλύων· ἔστι δὲ ἡ λέξις τῶν πεποινημένων· Πούχ.

Ἀπο-βλύω· τῷ προηγ. - ὁλεθρόν Ὀργ. Ἀργ. 1068.

Ἀπο-βλύσκω· ἀπέρχομαι Ἀπολλ. ῥ. 3, 1143 κατ' ἐν.

Ἀπο-βουλεύω, ὁ· ὁ ἀποβάλλων, ῥίπτων· ὁ πλυν Πλάτ. νόμ. 12, 944, διαφ. τοῦ βίψασις.

Ἀπο-βουλέω, ἡ· 1) ἀπόρριψις· ὁ πλυν Πλάτ. νόμ. 12, 943· 2) ἀπώλεια, - χρημάτων Πλάτ. Λάχ. 195· ἐπιστήμη, Φαίδ. 75 καὶ μτγν. ὡς Πλούτ. Σόλ. 7. Κατὰ πλ. Ἰσοκ. 3, 52· ὡς ἀντιθ. τῷ λήψει· Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 6.

Ἀπο-βουλεύω, ἡ· α) ὅστις συνιπλάει· ἀποβύλλω· ὁ πλυν Ἀριστ. ἰππ. 661· β) ὁ δὲ συνιπλάει ἀπορρίπτεται.

Ἀπο-βουλόω· ἀποβουλόω· ὁ πλυν Ἀριστ. ἰππ. 661· β) ὁ δὲ συνιπλάει ἀπορρίπτεται.

Ἀπο-βουλόω· ἀποβουλόω· ὁ πλυν Ἀριστ. ἰππ. 661· β) ὁ δὲ συνιπλάει ἀπορρίπτεται.

Ἀπο-βουλόω· ἀποβουλόω· ὁ πλυν Ἀριστ. ἰππ. 661· β) ὁ δὲ συνιπλάει ἀπορρίπτεται.

Ἀπο-βουλόω· ἀποβουλόω· ὁ πλυν Ἀριστ. ἰππ. 661· β) ὁ δὲ συνιπλάει ἀπορρίπτεται.

Ἀπο-βουλόω· ἀποβουλόω· ὁ πλυν Ἀριστ. ἰππ. 661· β) ὁ δὲ συνιπλάει ἀπορρίπτεται.

Ἀπο-βουλόω· ἀποβουλόω· ὁ πλυν Ἀριστ. ἰππ. 661· β) ὁ δὲ συνιπλάει ἀπορρίπτεται.

Ἀπο-βουλόω· ἀποβουλόω· ὁ πλυν Ἀριστ. ἰππ. 661· β) ὁ δὲ συνιπλάει ἀπορρίπτεται.

Ἀπο-βουλόω· ἀποβουλόω· ὁ πλυν Ἀριστ. ἰππ. 661· β) ὁ δὲ συνιπλάει ἀπορρίπτεται.

Ἀπο-βουλόω· ἀποβουλόω· ὁ πλυν Ἀριστ. ἰππ. 661· β) ὁ δὲ συνιπλάει ἀπορρίπτεται.

Ἀπο-βουλόω· ἀποβουλόω· ὁ πλυν Ἀριστ. ἰππ. 661· β) ὁ δὲ συνιπλάει ἀπορρίπτεται.

Ἀπο-βουλόω· ἀποβουλόω· ὁ πλυν Ἀριστ. ἰππ. 661· β) ὁ δὲ συνιπλάει ἀπορρίπτεται.

Ἀπο-βουλόω· ἀποβουλόω· ὁ πλυν Ἀριστ. ἰππ. 661· β) ὁ δὲ συνιπλάει ἀπορρίπτεται.

Ἀπο-βουλόω· ἀποβουλόω· ὁ πλυν Ἀριστ. ἰππ. 661· β) ὁ δὲ συνιπλάει ἀπορρίπτεται.

Ἀπο-βουλόω· ἀποβουλόω· ὁ πλυν Ἀριστ. ἰππ. 661· β) ὁ δὲ συνιπλάει ἀπορρίπτεται.

λω, μετγν. 2) παύω νά βράζω καί νά μαγει-
ρεύω. μετ. «μετά τὸ ἀποβράσαι τὸ δριμύ» =
«ἀφ' οὗ παύσῃ ἡ δριμύτης τοῦ ψύχους» Ἀλ-
κιφρ. 1, 23. «ἀποβράσαι» τὸ διατεῖναι πυρὸς
ἢ ἀλευρα. Ἰσούχ.
Ἀπό-βρασμα, τό. κόχλασμα Ἰσούχ. «ἀπο-
βράσματα» τὰ σκύδαλα τῶν πυρῶν, αὐτ.
Ἀπο-βρασμός, ὁ· τὸ ἀποβράζειν, ἀναδίδειν
μετὰ βρασμοῦ Σ. Ἑμπ. πρ. φυσ. 1, 103.
Ἀπο-βρίσσω, ἐν=ἀποβράζω Ἰπποκρ. σ. 248.
Ἀπό-βρεγμα, τό· τὸ ὕδωρ δι' οὗ τι περιχύ-
νεται, βρέχεται ἢ ὑγραίνεται - παλιούρου
Στραβ. 16, σ. 776, Γαλην. τ. 6, σ. 343.
Ἀπό-βρεξις, ἡ· τὸ ἀποβρέχειν Ἀκὺλ.
ἀρ. 6, 3.
Ἀπο-βρέχω· βρέχων ὑγραίνω ἢ μαλακών-
ω, ὑμῖν βρέχω Θεοφρ. φυτ. αἰτ. 2, 5, 5 ἐμ-
βρέχω Νικ. ἀλ. 276· μετ. «ἐάν μὴ τὴν γλῶσ-
σαν εἰς νοὸν ἀποβρέξας διαλέγῃ» Ζήν. ἐν
Στοδ. ἀνθ. 36, 23.
Ἀπο-βρίξω· ἀποκοιμῶμαι μετὰ τὸ φαγεῖν
«ἀποβρίξαντες» μετὰ βορᾶν ἀπὸ νοσῶντες
Ἰσούχ. Ὁδ. 1, 151, μ, 7 καὶ μετγν. π. ὡς
Ἰπποκρ. κιν. 3, 512· ὕπνον Καλλιμ. ἐν Ἀνθ.
7, 456.
Ἀπο-βρίθω· διὰ τοῦ βάρους καταρρέπω
Θεοφρ. 1, Φ. 5, 3, 3, διορ. εἰς ἀποβρέχουσι.
Ἀπο-βροντᾶω· παύομαι βροντᾶν, γλωσσ.
Ἀπο-βροχή, ἡ· κατάβρεξις Διοσκ. 1, 53.
Ἀπο-βροχθεῖω· καταπίνω ἀποβροχθεῖσαι
Ἀριστ. ἐν Β. Ἀν. σ. 427.
Ἀπο-βροχίζω· δένω με βρόχον· λαίμων
Γούλ. Ἰερμ. ἐν Ἀνθ. 9, 410· παρὰ χεῖρ
δένω ἀγγεῖα· ἐαυτὸν ἀπαγχονίζομαι Πτο-
λόμαϊ. 8, 63.
Ἀπο-βροχισμός, ὁ· ὑπόδεισις τοῦ ἀνευρύ-
σματος, ἰατρ.
Ἀπο-βροχιστέον· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀποβρο-
χίζω Ὁρείδ. ἐν Κοκχ. χειρ. σ. 157.
Ἀπο-βρόγγω, ἄχρ. εἰς οὐ αὐρ. ἀπέρροξεν
Ἀντων. λαρ. ἐν Ἀνθ. 7, 506· καταπίνω.
Ἀπο-βρώω· ἀποτρέγω, «τῶν κρεῶν ἀπέ-
τρωνον Εὐδοκ. ἐν Ἀθην. 13, 572, Λεων.
λαρ. ἐν Ἀνθ. 6, 302.
Ἀπο-βρώω· ἀναδλασάναω, μετγν.
Ἀπό-βρωμα, τό· ὅτι τρώγεται μετγν.
Ἀπο-βρωσμός· γδέρνω, μετγν.
Ἀπο-βυστος· κρύφις Θεοδ. Στοδ. σ. 251.
Ἀπο-βύω· ἀποκλείω, ἀποφράττω Μαξ. ὁμ.
τ. 2, σ. 121.
Ἀπο-βώμιος, 2· μακρὰν τοῦ βωμοῦ, ἀσε-
βής, - Κωκλῶψ Εὐρ. Κωκλ. 365· «ἀποβώμια
ἰεῖα, τὰ μὴ ἐπὶ βωμοῦ ἀλλ' ἐπὶ ἰδαφῶν κα-
θαγιαζόμενα». Εἰσοτ. Ὁδ. σ. 1720 Ἰσούχ.
«ὄναι ἀποβώμιοι αἱ μὴ ἐν τοῖς βωμοῖς».
Ἀπό-βωμος, 2· τῷ προηγ. ἀρχ. λαξ.
Ἀπό-γαιος (γῆ), 2· ὁ ἀπὸ τῆς γῆς ἵρχο-
μενος· ἄνιμος Στραβ. Δ. Χρυσ. 2, 51 ὅθ.
τὸ ἀπύγαιον 1) ἀγροῖον, δι' οὗ τὸ πλοῖον
δίνεται ἐκ τῆς ξηρᾶς· Πολυδ. 33, 7· 2) ἐνν.
δίασσημα, ἡ· μίγιστη ἀπόστασις τῶν πλανη-
τῶν ἀπὸ τῆς γῆς ἀστρον. Ἰδ' ἀπύγαιος.
Ἀπο-γαιόω· εἰς γῆν μεταβάλλω. Γαλην.
τ. 10, σ. 516.

Ἀπό-γαλα, τό· ὁ γαλακτώδης χυμός, ὁ ἐκ
τοῦ πυρὸς ἐκθλιβόμενος, μετγν.
Ἀπο-γαλακτίζω· κόπτω τὸ γάλα ἀπὸ τοῦ
βρέφους, ἀποκόπτω κοιν., ἀπογαλακτίζει
φιλ. ἐν Ἀθην. 6, 247, καὶ μετγν.
Ἀπο-γαλακτισίς, ἡ· τῷ ἴποι.
Ἀπο-γαλακτισμός, ὁ· τὸ ἀπογαλακτι-
ζειν, τὸ ἀποκοῦμα κοιν. Ἰπποκρ. σ. 267.
Ἀπο-γαλακτιστέον· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀπογα-
λακτίζω Σωραν. σ. 199.
Ἀπο-γαλακτώω· μεταβάλλω εἰς γάλα
Ἀντολλ. σ. 52.
Ἀπο-γαληνιόω· καθιστῶ γαλήνιον, περὶ
τῆς θαλάσσης Δημοκρ. ἀπ.
Ἀπο-γαμέω· ὡς τὸ γάμω ἐν τῇ κοιν. σημ.
Κοτελ. νομοκάν. ἀρ. 211.
Ἀπο-γεία, ἡ, δηλ. αὐρα· ἡ ἐκ τῆς γῆς
πνέουσα· ἡ δὲ ἀπογεία τὸ ἐκ τῆς γῆς πρὸς
τὴν θάλατταν πνεῦμα γινόμενον Ἀρι-
στοτ. προβλ. 26, 5, ἐν 26, 4 τὰ ἀπύγαια
ἐν Θεοφρ. ἀπ. 5, 24 καὶ πλ. αἱ ἀπύγαιαι,
κοιν. τὰ πύγια.
Ἀπό-γειος (γῆ), 2· ἀπύγαιος· α) ὁ ἐκ τῆς
γῆς ἱρχόμενος, περὶ τοῦ ἀνέμου Ἀριστοτ.
περὶ κόσμ. 4, 10· 2) μακρὰν τῆς γῆς Πλούτ.
3, σ. 954, περὶ τῆς σεήνης Πτολ. μαθ.
τ. 2, σ. 114· 3) τὰ ἀπύγαια = σχοινία αἱ
ὧν τὸ πλοῖον δένεται ἐκ τῆς γῆς Λουκ. Ἑρ-
μοτ. 28, 18. ἀπύγαιος.
Ἀπο-γεισώω· ἡ ἀπογείσσω· κατασκευά-
ζω, ἐφοδιάζω με γείσωμα· «ὄρθροι ἀπογει-
σάσαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων» Ξεν. ἀπομν.
1, 4, 6· Παθ. πολὺ προεβέβω Ἀριστοτ.
ζ. γεν. 5, 2.
Ἀπο-γεισώμα, τό· στέγη προεβέβωσα Ἀ-
ριστοτ. μορ. 2, 2, 15.
Ἀπο-γεμίζω· ξεφορτώνω Δ. ἄλ. 3, 44.
Ἀπο-γέμω· κενώνω τὸ γεμάτον, μετγν.
Ἀπο-γένεσις, ἡ· ὄλεθρος, φθορά· «τὰς τῶν
ψυχῶν γενέσεις καὶ ἀπογενέσεις» Πορφύρ.
31, Πλωτίν. σ. 286.
Ἀπο-γεννώ· γεννῶ, παράγω Ἰπποκρ. σ.
458, Ἀθην. 7, 285 καὶ μετγν.
Ἀπο-γέννημα, τό· τὸ ἀπὸ τινος γεννώ-
μενον Πλάτ. Τιμ. Λοκρ. 97, ἡλ. 1, Ζ. 15, 8.
Ἀπο-γέννησις, ἡ· γέννησις Ἐπίκουρ ἐν
Δ. Λαερ. 10, 105, μετγν.
Ἀπο-γεννήτωρ, ὁ· ὁ γεννήτωρ Δ. Ἀρεσι-
π. σ. 200.
Ἀπό-γειος· Ἰδ' ἀπύγαιος.
Ἀπο-γειόω· Ἰδ' ἀπύγαιος.
Ἀπό-γενυσις, ἡ· τὸ ἀπογενέσθαι Ὁλυμπ.
Πλάτ. Ἄλκ. σ. 6.
Ἀπο-γεύω· δίδω τι νά γευθῇ τι Ἀγαθ.
ἐν Ἀνθ. 6, 3, τὸ ὁποῖον δύνανται νά ἦνε καὶ
Ζευτ. ἄλλως μέσ. - τινος Πλάτ. Θεαιτ. 157,
Πλούτ. 3, 57.
Ἀπο-γεφύρω· διὰ προχωμάτων προστα-
τῶν κατὰ τοῦ ποταμοῦ Ἡρ. 2, 99.
Ἀπο-γῆραςκω· γῆραςκω, παλαιόνω, φθίνω
Θεογν. 821, Ἰπποκρ. σ. 481· «ὅ μιν γ' (ἄν-
θρωπος) ἀπογῆραςκον ἀήδης γίγνεται, οἶνον
δὲ τὸν παλαιότατον σπουδάζομεν» Ἀλεξ. ἐν
Ἀθην. 2, 36· παλαιόσκει καὶ ἀπογῆραςκει

Πλούτ. ἡθ. σ. 702 περὶ τοῦ ἐλαίου· περὶ τῶν φυτῶν Θεόφρ. 1. Φ. 1, 5, 2.

Ἀπο-γίγνομαι· 1) εἶμαι μακράν, λείπω, δὲν παριυρίσκομαι· τῆς μάχης = μὴ παρευρισκόμενος ἐν τῇ μάχῃ Ἡρ. 9, 69· τῶν ἀμαρτημάτων Θουκ. 1, 39· ἀντίθ. παραγίγνεσθαι Πλάτ. σοφ. 247· 2) ἀπομακρύνομαι, ἀπέρχομαι, ἀντίθ. προσγίγνομαι Πλάτ. Τιμ. 82, Θουκ. 2, 98· 3) ἀποθνήσκω Ἡρ. 2, 85, 136, ἀντίθ. γίνεσθαι, 5, 4, Θουκ. συγχνά, ὡς «ὁλοφύροισι τῶν ἀπογιγνομένων», 5, 51· «ἀπογενομένοι» οἱ ἀπελθόντες, ἀποδεδιωκότες, ἀποθανόντες Σουῖδ. Ἡσυχ.

Ἀπο-γινώσκω, μὲν ἀπο-γινώσκω (ὡς γινώσκω)· δὲν ἀναγνωρίζω, ἀποδοκιμάζω, ἀπορρίπτω· «ἀπογινῶναι τὴν θεοῦτητα τῆς ἀρετῆς ἀνόςιον» Πλούτ. Ῥωμ. 28· δὲν α) περὶ τοῦ δικαστοῦ ἀπολύω, ἀθωώνω, ἀντίθ. τῇ καταγινώσκω Δημ. 22, 37 καὶ συχνὰ παρὰ ῥήτορ. «ἐπὶ τοῦ κρινομένου νικῆσαντος» ἀπέφυγεν, ἀφείθη, ἀπέγνω αὐτοῦ τὸ δικαστήριον, ἀπεφρίσαστο, ἀφῆκεν· Πολυδ. 8, 74· τινὰς Δημ. 40, 39· τῆς δίκης, 34, 21, 45· τὴν γραφὴν = ἀπορρίπτω τὴν κατηγορίαν, 22, 39· 6) παραιτοῦμαι τινος, ἰδ. μετ' ἀπαρ.· τοῦ μάχεσθαι ἢ μαχεῖσθαι Ξεν. ἀν. 1, 7, 19· τὸ πορεύεσθαι, Ἐλ. 7, 5, 7· μὴ βοηθεῖν Δημ. 15, 9· συχνὰ παρὰ Πολυδ.· τὸ πολιορκεῖν, 1, 48, τοῦ διαφθεῖρειν, αὐτ.· ἐαυτῶν Δημ. 4, 42, ὅπου ὁ Βέκκερ. παραλείπει τὴν ἀντων.· τοὺς Θηβαίους, 6, 16· τὰς πρεσβείας Πολυδ. 5, 1· ἐμαυτῶν Πλούτ. Τιμ. 13, Πολυδ. 22, 9· δὲν ἀμφιδάλλω, ἀπειλῶμαι περὶ τινος,· τῆς ἐλευθερίας Λυσ. 2, 47· τὴν σωτηρίαν Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 3, 6, Πολυδ. 1, 86, Δ. Σικ. 2, 27, Παθ. «τὰ παρ' ἡμῖν ἀπεγνωσθή» Δημ. 19, 54· «ἐλπίδες ἀπεγνωσμένοι» = ἐγκαταλειμμένοι Πολυδ. 30, 8· «ἀπεγνωσμένοις ὑπὸ τῶν ἰατρῶν» Λουκ. ἀποκ. 4, Αἴφ. 15.

Ἀπο-ογκέω· ἐλαττοῦμαι κατὰ τὸν ὄγκον Ἰπποκρ. σ. 517.

Ἀπο-ογκόω· γεμίζω τι, ὥστε νὰ ἐξογκωθῇ· «τὴν δόξαν τοῦ βοῦς βᾶψαντες καὶ χόρτιον ἀπογκόσαντες» Θεόφρ. ἐν Πορφυρ. ἐχρ. 2, 30.

Ἀπο-γλαυκόομαι· λαμβάνω τὴν νόσον τῶν ὀφθαλμῶν γλαύκωμα· «ἀπογλαυκωθῆναι αὐτοῦ τὴν ὄψιν λέγει» Πλούτ. Τιμολ. 37· «ὁ ἀπεγλαυκωμένος», ὄνομα κωμωδίας τις τοῦ Ἀλέξ.=ὁ Γλαυκὸς γενόμενος.

Ἀπο-γλαυκώσις, ἢ ἡ γένεσις γλαυκώματος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ Διοσκ. 1, 64, ἔλλ. ἱατρ.

Ἀπο-γλάφομαι, «τὸν ἄνδρ' ἀπώσαμην τε καὶ πλάφαμην» οἰονεῖ ἀπέφεσα καὶ ἀπῆλειψα ὡς ἀπὸ βιβλίου· Εὐδοκ. Ὀδ. σ. 1504 ἐκ τοῦ Πλουτ. ὡς καὶ Β. Ἄν. σ. 420.

Ἀπό-γλουτος, 2' μὴ ἔχων ἰσχυροὺς γλουτοὺς, ἄπυρος Σουῖδ. Μιχ. Ἀποστ. 3, 81.

Ἀπο-γλυκαίνω· κάμνω τι γλυκὺ Δ. Σικ. 1, 40· «ἀπεγλυκασμένοι θερμοὶ» Δίφιλ. ἐν Ἀθην. 2, 55.

Ἀπο-γλυφή, ἢ μέρος ἀπογλυφέν, ἀπολεπθὲν Ἀλ. Τραλ. 3, σ. 209.

Ἀπο-γλύφω· ἀποξέω, ἀπολεπίζω Ἀρετ. σ.

116· «σαρκάζειν δὲ ἐστὶ κυρίως τὸ τὸν ἄνθρωπον πεινᾶντα τὰ λεπτά τῶν σαρκῶν τοῦ ὁστέου ἀπογλύφειν» Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 483.

Ἀπο-γλωττίζω· ἀφαιρῶ τὴν γλῶσσαν, ἀποθιστῶ βωδόν· «ἄφρωνι καὶ ἀπεγλωττισμένῳ» Λουκ. Λεβ. 15.

Ἀπό-γνοια, ἢ ἀπόγνωσις, ἀπελπισμός· τοῦ κρατεῖν Θουκ. 3, 85.

Ἀπο-γνώμων, 2' ὁ ἀποβαλὼν τοὺς γνῶμῶνας λεγομένους ὁδόντας, ἔξ ὧν διαγινώσκονται ἡ ἡλικία, καθ' Ἡσυχ. ὁμοῦ· «ὁ ἀποδοὺς ὁλοκῶς πάντας τοὺς ὁδόντας, καὶ μὴ ἔχων δι' οὐ γνωσθῆναι» Ἰδε λειπογνώμων.

Ἀπο-γνώσι-μαχέω· καταπολεμῶ μὴν γνώμην Ἰπποκρ. ἐπ. σ. 1292, γραπτ. «ἐν τοῖς γνωστικῶν ἡσυχάντας», κ.λ.

Ἀπό-γνώσις, ἢ ἀπελπισμός· τῶν πραγμάτων Λουκ. ἐν. 17· ἐσχάτη, μισθὸν συν. 6· βίου = ἀπόφρασις τοῦ καταστρέφειν τὸν βίον Δ. Ἀλ. 1, 81, πολλ. ἐν Πολυδ. 8, 9· ἀντίθ. τῇ κατάγνωσις.

Ἀπο-γνώστεον· δεῖ ἀπογινώσκειν Σουῖδ.

Ἀπο-γνώστης, ὁ ἀνέλιπτος Ἡσυχ.

Ἀπο-γνωστικός, 3' ἀπελπιστικός Ἰ. Δαμασκ. τ. 1, σ. 197· ἐπὶ. «ὡς Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 1, 24, δεικνὺς ἀπελπισμένον.

Ἀπο-γρόν· ἑφορτώνων Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 643.

Ἀπο-γρόν, ἢ ἡ γενεὰ τῶν μεταγενεστώτων, οἱ ἀπόγονοι, γλῶσσ.

Ἀπογονικός· μὲν ὁ ἐν Κύπρῳ (ἀπὸ τῆς 24 Ὀκτωβρ.) Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 417.

Ἀπό-γονος, 2' ὁ καταγόμενος ἀπὸ τινος Ἡρ. 6, 86, 4· προσερχόμενος ἐκ τινος· ἔργον Λουκ. ἀλ. 23· ὁ ἀπόγονος, υἱός, ἔργονος ἢ συγγενής, ἐν γέν. ἐκ τινος καταγόμενος Ἡρ. 7, 150· ἰδ. ὁ ἔργονος, κατὰ τὸν Ἀμμόν. διακρίνεται τὸν ἔργονος = υἱός· «ἀπόγονος τρίτος», κ.τ.λ. τρίτος ἀπὸ τοῦ γεννήτορος ἐν κατιούσῃ τάξει.

Ἀπο-γραφίζω· ἀφαιρῶ τὸν πηγήγοντα ἄρρον τοῦ γάλακτος Σχολ. Νικ. ἀλ. 91.

Ἀπο-γραφικός, ὁ, ἀπογραφὴ ἐστὶν ἡ ἀπαρίθμηση ἢ ἀποσημείωσις τῶν ὀφειλομένων εἰσφορῶν ἐκαστῶ τῶν πολιτῶν, καὶ ἀπογραφεῖσι οἱ ταῦτα ποιούντες καὶ τοὺς μὴ βαυλομένους εἰσφέρειν εἰσάγοντες εἰς τὸ δικαστήριον» Σχολ. Πλάτ. νόμ. 8, σ. 454.

Ἀπο-γραφὴ, ἢ 1) τὸ καταγράφειν, ἐγγράφειν εἰς δημόσια βιβλία, καὶ αὐτὰ ταῦτα ἰδ. κτηματολόγιον καὶ πῖναξ φορολογικῶν· Πλάτ. νόμ. 5, 745· ἢ παρὰ τοῖς οἰκτοφύλαξιν Δημ. 20, 32· ἢ τὸν πενήτου στολόγων, 37, 7, 34· τῶν ἐν ταῖς ἡλικίαις = στρατολογικοὶ κατάλογοι Πολυδ. 2, 23· καταγραφὴ καὶ ἀπαρίθμηση τῶν πολιτῶν, κ. Δ.· «χρεῖαν κατάλογος Δ. Ἀλ. 4, 10· 2) ἀγωγή ἕνεκα παρανόμου κατοχῆς δημοσίων κτημάτων, πρότασις ὡς κατα Λυσ. 13, 65· καὶ αὐτὴ ἡ δήμεσις ὡς καταγραφὴ ἐν τοῖς κτήμασι τῆς πολιτείας (πρὸς Meier καὶ Schoemann Att. Process, σ. 254-260) Ἰδε Ἀρποκρ.

Ἀπο-γραφικός, 3' ἐπὶ τοῦ προηγ. ἐν παραφρ. Νικητ. Χων. χρ. σ. 466.

Ἀπό-γραφον, τό· ἀντίγραφον Κικ. Ἀττ. 12, 52.

Ἀπό-γραφος, 2· ἀντιγεγραμμένος, πεποιημένος κατὰ τι ἀρχέτυπον, μεμνημένος· ἀπό-γραφος ἐξ ἀρχέτυπου Δ. Λαέρ. 6, 84, Δ. Ἀλ. Ἰσά. 11.

Ἀπο-γράφω 1) γράφω κατὰ τι ἀρχέτυπον, ἀντιγράφω· ἀπογράφομαι παρὰ σοῦ τὴν ἐπιφάνειαν Πλάτ. Χαρμ. 155· ἀπ' αὐτῆς Ἀπείλλης τὴν ἀναδυομένην ἀπεγράφω· Ἀθην. 13, 591· ἀπομυμούμαι, «τὴν Ὀδύσειαν ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογράφεται» βί. Σοφ. ἐν τίλει. 2) ἰδ. καταστρώων καταλόγον, πίνακα Ἡρ. 7, 100· καὶ μέσ. δι' ἄλλου καταγράφω, 2, 145· δι' ἑμαυτὸν καταγράφω, 3, 136· «εἰς τοὺς νοσοῦντας ἀπογεγραμμένος ἐαυτὸν» Πλούτ. βασιλ. ἀποφθ. σ. 143· «τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης» Πλάτ. νόμ. 8, 845· κάμνω καταγραφὴν τῆς περιουσίας, «τὸ πλῆθος τῆς οὐσίας», 4, 754· πρὸς. Ἐλ. 3, 1, 22· ἰδ. καταγράφω τὴν περιουσίαν ὅπως τὴν δημεύω, «δημεύσαι οὐσίαν, ἀπογράφαι, δημοσίᾳ γραφῆναι» Πολυδ. 8, 145· «τῆς οὐσίας ἀπογραφῆσθαι καὶ δημεύσασθαι» Δημ. 40, 22· «ἀπογραφῆσθαι ἐμὲ αὐτὸν ἢ οὐσία» δημόσιον εἶναι, κατὰ Ναιρ. σ. 1347, καὶ Ἀνακ. 17, 4· περὶ τῆς καταγραφῆς καὶ τιμῆσεως τῆς περιουσίας· πρὸς ταμίαν Πολυδ. 10, 7· περὶ στρατιωτῶν Ἐν. Κύρ. 2, 1, 18· πρὸς τινα, Ἐλ. 2, 4, 8· πρὸς τὸν πόλεμον Δ. Σπ. 17, 82· ἔτι, «προσπορεύοντά με ἀπέγραψε» με ἠρήθην ὡς δρεῖλοντα Δημ. 27, 59· «ἐαυτὸν ἔχοντα», 27, 14· 3) καταμνηνῶ, καταγράφω δημοσίᾳ, ἀπογράφεσθαι τινα Ἀντιφ. 6, 37· καὶ περὶ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου, «οἶκον ἀπογράφεσθαι», 6, 41· ἀπεγράφω ἐπὶ στρατηγὸν Πλούτ. Μαρ. 5, 60· παθ. «ἐάν τις ἀπογραφῇ φόνου οἵκην» = καταμνηνῇ ἐπὶ φόνῳ Ἀντιφ. 6, 36, Ἀνακ. 7, 2· «εἰς τὴν βουλὴν ἀπογραφεῖς» Ἰσ. 4, 28· πρὸς. Ἐλ. 7, 4, 4· διαδικασίαν πρὸς τινα ἀπογράφεσθαι Δημ. 47, 28· ἰδ. γράφω.

Ἀπό-γυιοὶ εὐχαί· σιωπῶμεναι Ἡσύχ.

Ἀπο-γυιόω· παραλύω, ἀδυνατίζω τὰ μέλη Ἰλ. 6, 265.

Ἀπο-γυμνάζω· ἐγυμνάζω· στόμα Ἰσχυ. ἑστ. 423· «τὸ στόμα μὴ κατίζων καὶ παλαιῶν» ἢ ἀνατῶς ἀποκαλύπτων καὶ διανοίγων Σχολ. — Μέσ. γυμνάζομαι Ἀριστοτ. 1, 2, 9, 40.

Ἀπο-γυμνῶ· ἐγυμνῶν, περὶ ὅπλων, ἀσπλῆξ· Ὀδ. κ, 301· περὶ ἐνδυμάτων Ἡσ. ἔρ. 730, Ἀνακ. συμπ. 46, Δ. Κάσ. 61, 13· Μέσ. γυμνῶν ἑμαυτὸν Ἐπ. ἀπομν. 3, 4, 1 καὶ μετν. μετφ. Στράβ. 1, σ. 12.

Ἀπο-γύμνωσις, ἡ· τὸ ἀπογυμνοῦν Πλούτ. ἦθ. σ. 142 μετὰ τοῦ ἀπόδουσις ἐν τῇ παλαιότητι.

Ἀπο-γυναικῶ· ἐκθλύνω Φωτ. βιβλ. σ. 746.

Ἀπο-γυναικωσις, ἡ· ἐκθλύνωσις Πλούτ. ἦθ. σ. 987.

Ἀπο-γωνιῶω (γωνία)· καθιστῶ γωνιῶδες Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 2, 21.

Ἀπο-δαιμονίζω· ἀποκατερῶ ἐν τῇ ἐννοῇ σιαν Ἡσύχ.

Ἀπο-δαίρω· ἀποδέρω, δαίρνω κοιν. Ἀριστοτ. σφ. 1286.

Ἀπο-δαίω 1) μοιράζω· τινί τι, ἀποδάσασθαι Ἰλ. χ, 118, καὶ· τινί τινας, ω, 595· «ἴσον ἀποδάσσεισθαι» Πινδ. Ν. 10, 86 καὶ μετν. π. Ὀπκ. ἄλ. 4, 483· «ἕως ἀποδάσσεισας τιμὰς» Θεόφρ. 17, 50 = ἀπεμίσω Σχολ.

2) ἀποχωρίζω ἀπὸ τίνος ὅλου ἐν μέρος, ἀποδασάμενος τῆς στρατιῆς μέρος Ἡρ. 2, 103· (ὡς ἐνεστώς θεωρητέον τὸ ἀποδατέμεναι).

Ἀπο-δάκνω· δαγκάω ἀπὸ τίνος· ἄρτου δις ἀποδακνῶν Ἀριστοτ. κωμ. ἐν Ἀθην. 1, 11, Ἐν. συμπ. 5, 7· παθ. «μὴλὰ τινα ἀποδεδηγμένα» Ἀνακ. Τοξ. 13.

Ἀπο-δάκρυσις, ἡ· τὸ δακρύνειν, μετν.

Ἀπο-δακρυτικά, φάρμακα· τὰ προκαλοῦντα δάκρυα, ἱατρ.

Ἀπο-δακρῶ· 1) δακρῶν διὰ τινα, κλαίω τινά· τινὰ Πλάτ. Φαίδ. 116· γυνῆν ἐμὴν Ἀριστοτ. σφ. 983· 2) φέρω εἰς δάκρυα Ἀνακ. Περικλ. 45, Ἀριστοτ. προβλ. 31, 9· 3) περὶ δένδρων, δακρῶ, ἀποσάκω· «τὰ εἰρημμένα δένδρα πίνακα ἔχει τὴν φύσιν, ὥστε πίτταν ἀποδακρύνει καὶ ῥητίνην» Πλούτ. ἦθ. σ. 480· 4) κατὰ Β. Ἀν. σ. 427 παύομαι δακρύνων.

Ἀπο-δαπανᾶω· ἐξοδεύω, μετν.

Ἀπο-δαπτῶ· ἀποδάψαι· ἀποκῶσαι Ἡσύχ.

Ἀπο-δαρθένω· ἀποκοιμῶμαι Ἡσύχ· μικρὸν ἀποδαρθεῖν Πλούτ. Διον. 26· ἐξυπνώ, ἄλ. Ἰ. Ζ. 3, 13, ἀπαρ. ἐν.

Ἀπο-δαρμός, ὁ· ὁ προηγοριῶν, γλωσσ.

Ἀπό-δασμα, τό· μέρος Νικ. Ξων. χρ. σ. 303.

Ἀπο-δάσμιος, 2· ἀποδεδασμένος Ἡσύχ., διηρημένος, κεχωρισμένος Ἡρ. 1, 146· «ὁ ἡγεὶς ἀποδάσμιος αἶσα» Ὀπκ. ἄλ. 5, 144.

Ἀπο-δάσμιος, ὁ· μοῖρα, τμήμα, μέρος Θεοκ. 1, 12· «χωρῶς ἀποδάσμιος ζῆμιωθέντες» μετὰ τὴν παραχώρησιν μέρος τῆς χώρας Δ. ἄλ. 3, 6, 28.

Ἀπο-δαστός, ὁ· ἴων. ἡ· ἀποδασμός, ἀπομερισμός Ἡσύχ.

Ἀπο-δατέομαι· ἔδ' ἀποδαίω.

Ἀπο-δανιλίζω, ἀμφ. γρ. ἐν Εὐρ. ἰκ. 739, ἐνθ' οὐ εἶκ. ἀποκαυιλίζω.

Ἀπο-δειδεγμένος· ἐπὶρ. ἐκ τοῦ ἀποδείκνυμι Ματθ. Ἀν. σ. 48.

Ἀπο-δεδειλιχότως· ὡς οἱ ἀποδεδειλιχότες, δειλῶς Πολυδ. 5, 123, ὅστις τὸ ὄνομα δὲσφθεγκτον.

Ἀπο-δεής, 2· ἀποδείων, ἑλλειψῆς, ἀτελής· ἀγγεῖον ἀπ., ἀντίθ. πλήρης Πλούτ. ἦθ. σ. 701, «ἀποδεὸς γεινομένου πίθου», αὐτ.

Ἀπο-δειδίσσας· φοβίζω, μόν. ἐν τμήσει Ἰλ. μ, 52.

Ἀπο-δείκνυμι 1) δεικνῶ, παρουσιάζω· λόγον = τὸν λογαριασμόν Ἡρ. 7, 119· μαρτύρια, 5, 45· «κατὰς πολλούς, 1, 136· πρὸς. Πλάτ. νόμ. 6, 783 καὶ μετν. «νῶς ἀποδείκεται» = ἐκτίσθη καὶ ἐτελείωσεν Ἀνακ. Τοξ. 5· «ἐνέχυρον, χρήματα, ὅπως τὰ παραδόντω» Ἡρ. 2, 136, 8, 36· πρὸς. Β. Ἀν. σ. 419, ἔνθα ἐξηγείται παρὰ ὅσων ἔσιν. ἀν. 5, 8.

2) ἀποδείων, ἑλλειψῆς, ἀτελής· ἀγγεῖον ἀπ., ἀντίθ. πλήρης Πλούτ. ἦθ. σ. 701, «ἀποδεὸς γεινομένου πίθου», αὐτ.

Ἀπο-δειδίσσας· φοβίζω, μόν. ἐν τμήσει Ἰλ. μ, 52.

Ἀπο-δείκνυμι 1) δεικνῶ, παρουσιάζω· λόγον = τὸν λογαριασμόν Ἡρ. 7, 119· μαρτύρια, 5, 45· «κατὰς πολλούς, 1, 136· πρὸς. Πλάτ. νόμ. 6, 783 καὶ μετν. «νῶς ἀποδείκεται» = ἐκτίσθη καὶ ἐτελείωσεν Ἀνακ. Τοξ. 5· «ἐνέχυρον, χρήματα, ὅπως τὰ παραδόντω» Ἡρ. 2, 136, 8, 36· πρὸς. Β. Ἀν. σ. 419, ἔνθα ἐξηγείται παρὰ ὅσων ἔσιν. ἀν. 5, 8.

2) ἀποδείων, ἑλλειψῆς, ἀτελής· ἀγγεῖον ἀπ., ἀντίθ. πλήρης Πλούτ. ἦθ. σ. 701, «ἀποδεὸς γεινομένου πίθου», αὐτ.

Ἀπο-δειδίσσας· φοβίζω, μόν. ἐν τμήσει Ἰλ. μ, 52.

Ἀπο-δείκνυμι 1) δεικνῶ, παρουσιάζω· λόγον = τὸν λογαριασμόν Ἡρ. 7, 119· μαρτύρια, 5, 45· «κατὰς πολλούς, 1, 136· πρὸς. Πλάτ. νόμ. 6, 783 καὶ μετν. «νῶς ἀποδείκεται» = ἐκτίσθη καὶ ἐτελείωσεν Ἀνακ. Τοξ. 5· «ἐνέχυρον, χρήματα, ὅπως τὰ παραδόντω» Ἡρ. 2, 136, 8, 36· πρὸς. Β. Ἀν. σ. 419, ἔνθα ἐξηγείται παρὰ ὅσων ἔσιν. ἀν. 5, 8.

2) ἀποδείων, ἑλλειψῆς, ἀτελής· ἀγγεῖον ἀπ., ἀντίθ. πλήρης Πλούτ. ἦθ. σ. 701, «ἀποδεὸς γεινομένου πίθου», αὐτ.

Ἀπο-δειδίσσας· φοβίζω, μόν. ἐν τμήσει Ἰλ. μ, 52.

Ἀπο-δείκνυμι 1) δεικνῶ, παρουσιάζω· λόγον = τὸν λογαριασμόν Ἡρ. 7, 119· μαρτύρια, 5, 45· «κατὰς πολλούς, 1, 136· πρὸς. Πλάτ. νόμ. 6, 783 καὶ μετν. «νῶς ἀποδείκεται» = ἐκτίσθη καὶ ἐτελείωσεν Ἀνακ. Τοξ. 5· «ἐνέχυρον, χρήματα, ὅπως τὰ παραδόντω» Ἡρ. 2, 136, 8, 36· πρὸς. Β. Ἀν. σ. 419, ἔνθα ἐξηγείται παρὰ ὅσων ἔσιν. ἀν. 5, 8.

2) ἀποδείων, ἑλλειψῆς, ἀτελής· ἀγγεῖον ἀπ., ἀντίθ. πλήρης Πλούτ. ἦθ. σ. 701, «ἀποδεὸς γεινομένου πίθου», αὐτ.

Ἀπο-δειδίσσας· φοβίζω, μόν. ἐν τμήσει Ἰλ. μ, 52.

7. 60. — τέμενος τινι, βωμόν = καθιστῶ, ἀφιερῶ Ἡρ. 5, 89. 7, 178. — θέατρον = ἐγκαινιάζω Πλούτ. Λουκ. 29. ἐντ. 2) μετὰ διπλῆς αἰτ. καθιστῶ τινά τι καὶ τὸν δεικνύω ὡς τοιοῦτον. «ὄργια μιν ἔοντα ἀπέδεξε» Ἡρ. 3, 130. «— τὸ παντ' ἰὸν ψευδόμενον», 2, 133. — τινὰ μοχθηρὸν Ἀριστ. βατρ. 1011. — ἀγριώτερα Πλάτ. Γοργ. 516. — καὶ τὰς βελτίους Ξεν. Κύρ. 1, 2, 5. — μαθητὰς μνηστὰς, ἀπομν. 1, 6, 3. «τὰ ἐπιτηδεύματα ἔχοντας τοὺς στρατιώτας», Κύρ. 1, 6, 18 καὶ μτγν. — ἐλπίδας κενὸς Πολύδ. 6, 58 = ματαιώνων. «— ζήλωτόν τὸν πατέρα» Λουκ. ἐν. 8. 16. «Κλεομένης στρατηγὸν τῆς στρατιῆς ἀποδέξαντες» Ἡρ. 5, 64. — βασιλέα, μυριάρχα καὶ ὅμ. παθ. «Δαρείος βασιλεὺς ἀπεδέδεκτο», 3, 88. — συχὰ παρὰ Ξεν. καὶ τοῖς ἔπομ., ἐν τοῖς τοιοῦτοις παραδείγμασι ἐγκτεῖται ἡ ἔννοια τοῦ παρουσταίειν δημοσίᾳ τὸν ἐλεγχθέντα, διορισθέντα ὡς τοιοῦτον. «νόμους = δημοσίᾳ γνωστοποιεῖν, Ἐλ. 2, 3, 8. 3) καθιστῶ τι σαφές, ἐξηγῶ τι διὰ λόγων, ἀποδείκνυναι, ἔπομ. ὡς Πλάτ. πολ. 5, 472 καὶ συχὰ ὅτι. ὡς. ἔπομ. μετγ. «— τοὺς ῥήτορας νοῦν ἔχοντας», Γοργ. 466. πρὸλ. 454, Ξεν. ἀπομν. 3, 6, 8 καὶ παθ. «τοῦτο ὁρθῶς ἀπεδείχθη» Πλάτ. Ηρωτ. 359. πρὸλ. «ἀκριμωτάτους αὐτοὺς ἀπεδείκνυε τεκμήρια παρεχόμενος» Ξεν. Ἐλ. 7, 1, 12. — τινὰ ξένον = ἀποδεικνύω ὅτι εἶνε ξένος» πρὸλ. Εὐρι. Ἰ. 879. — Μερικώτερον παρὰ φιλοσ. ἰδίως, ἐκ τινων ὁρισμένων, ἐναργῶν ἀρχῶν καὶ ἀξιωματῶν παράγω τὴν ἀλήθειαν ἄλλων προτάσεων, Ἀριστοτ. συχὰ, ἀντιθ. ὁ ἐπάγων, ἀναλ. ὅστ. 4, 7. 4) Μέσ. — γνώμην = ἐκθέτω τὴν γνώμην μου Ἡρ. 4, 97 καὶ συχὰ, Θουκ. 1, 87, Λουκ. 12, 7. καὶ παθ. ἑαυτὸ Ξεν. ἀν. 5, 2, 9. — ἔργα = ἐκτελῶ Ἡρ. 2, 36, Πλάτ. Ἀλκ. 1, 119. — γώματα, στρατηγὴν Ἡρ. 1, 184. 2, 111. — ἀρετὰς μεγάλας Πίνδ. Ν. 6, 49. — στάνιν Αἰσχ. ἱπομ. 1089 καὶ μτγν.

Ἀπο-δεικτέος, 3' ῥ. ἐπὶ τοῦ προηγ. Πλάτ. Φαίδρ. 245 καὶ ἄλλ.

Ἀπο-δεικτικὸς, 3' τῇ ἀποδείξει ἀνήκων, δι' οὗ δυνάμεθα ν' ἀποδείξωμεν τι. — λόγος Ἀριστοτ. τοπ. 9, 2. — συλλογισμὸς = ὁ ἐξ ἀναγκῶν, διὰ τοῦ διαλεκτικοῦ καὶ ῥητορικοῦ, Ἀναλ. ὅστ. 3, 6. — ἱστορία Πολύδ. 2, 37. — ἐπίρ. — ἐπίστασθαι Ἀριστοτ. Ἀναλ. ὅστ. 3, 6.

Ἀπο-δεικτός, 3' ὅστις δύναιται ν' ἀποδειχθῇ, ἀντιθ. ἄμεσον, ἀναπόδεικτον Ἀριστοτ. ἀναλ. ὅστ. 1, 35. 4, 8.

Ἀπο-δειλία, ἡ δειλία, ἀγωνία Πολύδ. 35, 4, ἴσ. κατὰ διαφθ. ἐκ τοῦ ἔπομ.

Ἀπο-δειλίασις, ἡ τὸ ἀποδειλιάειν, ἐμπιπτειν εἰς φρόδον Πολύδ. 3, 103, Πλούτ. Ἀλ. 12.

Ἀπο-δειλιάτεον ῥ. ἐπὶ τοῦ ἔπομ. Πλάτ. πολ. 2, 374.

Ἀπο-δειλιάω εἶμαι δειλός, ἴδ. φεδοῦμαι καὶ διὰ τοῦτο φεύγω τοὺς κόπους Πλάτ. Ηρωτ. 328. — ἐντινι, πολ. 6, 503, Ξεν. ἀπομν. 3, 12, 2, Πολύδ. 1, 40 καὶ ἄλλ. μτγν. — πρὸς τι Πλούτ. πρὸς Στ. 22. ἴδ. δεικνύω.

μαὶ δειλὸς ἐν τῇ μάχῃ Πολύδ. 6, 37. — πρὸς τοὺς πολέμιους, 11, 16 (πρὸλ. Λουκ. 1, 18. — τοῦ ἐγγχεῖν τοῖς ὑπερναντίοις = δὲν προσβάλλω διὰ δειλιάειν, 4, 11. — τὴν μάχην, τὸν πόλεμον, 5, 84. 35, 4 = ἐνεκα δειλιάει ἀποφύγω. — τὸν δῆμον Πλούτ. Κρίσ. 8.

Ἀπό-δειξις, ἡ 1) ἔκθεσις, διήγησις. — ἴστον ῥίης Ἡρ. 1, 1. πρὸλ. 8, 101. — καὶ τινος Πλάτ. πολ. 277. — ἐκτέλεσις, — ἔργον Ἡρ. 1, 201. 2) διήγησις, διασάφησις, παραγωγή προτάσεως τινος ἐξ ἄλλων σαφῶν ἢ ὡς τοιούτων λαμβανόμενων, ἐν γέν. ἐκ προγγνωσκομένων, — τινος Θουκ. 2, 13, Πλάτ. Φαίδρ. 73. — ἀποδείξειν λέγειναι, Θεαιτ. 162. — ποιῆσαι τινος Λουκ. 12, 19. — δοῦναι Ἀριστοτ. ἐν Β. Ἀν. σ. 81. — φέρειν Πολύδ. 12, 5. — βέδοις Ἀνδοκ. 2, 3 καὶ ἐπ. «ἡ ἀποδείξις συλλογισμὸς δεικτικὸς αἰτίας» Ἀριστοτ. ἀναλ. ὅστ. 3, 2. «ἡ ἀποδείξις διὰ προτέρων, πιστοτέρων, γνωριμωτέρων, ἀληθῶν καὶ πρώτων» οὗ γὰρ ἀρχὴ ἀποδείξεως τὸ ὁμοίως ἀδελφόν, αὐτ. 2, 16, τοπ. 1, 1, 6, 4. — ἔν Πολύδ. «μετ' ἀποδείξεως ἐξαγγέλλειν» — ἐκτάσει, μετ' ἀναλύσεως τῶν αἰτίων καὶ λόγων, 3, 1, 10, 24, οὕτως ὥστε «ὁ μετ' ἀποδείξεως ἀπολογισμὸς» ἀντίκειται τῇ πεφαιδωμένῃ, 10, 24.

Ἀπο-δειπνέω τελειώνω τὸ δεῖπνον Ἀθην. 14, 622.

Ἀπο-δειπνίδιον οὐδ' ὅλαον. — τὸ ἀπὸ τοῦ δεῖπνου περισσεύσαν Λεων. Ἀλ. ἐν Ἀνθ. 6, 302.

Ἀπο-δειπνισίαν, τὸ τῇ ἔπομ.

Ἀπό-δειπνον, τὸ ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον προσευχή, ἀκολουθία, ἐκκλ.

Ἀπό-δειπνος, 2' ὁ ὢν ἀπὸ δεῖπνου, ὁ δειπνήσας. — ἀδειπνος καθ' ἑσὺν.

Ἀπο-δειρο-τόμειω ἀποκόπτω τὸν λαόν, — τινὰ Ἰλ. σ. 336, Λουκ. ἐτ. δι. 13, 3.

Ἀπο-δειρο-τόμησις, ἡ οὗσ. τοῦ προηγ. Εὐστ. Ἰλ. σ. 1145.

Ἀπο-δειρῶ, ἰων. = ἀποδέρω Ἡρ. 4, 64.

Ἀπο-δεισι-δαιμονέω Σχολ. Θουκ. 7, 50 ἐρμηνεύων τὰς λ. «ἐνθ' ὅμοιον ποιούμενοι» ἀποδείσιδαιμονήσαντες ἡ ἐλλογισάμενοι.

Ἀπο-δεκατένσις, ἡ ἀφαίρεσις τῆς δεκάτης, γλωσσ.

Ἀπο-δεκατέω ἀπαιτῶ τὸ δέκατον, γλωσσ.

Ἀπο-δεκατόν 1) ἀπαιτῶ καὶ λαμβάνω τὸ δέκατον. — λαόν, Κ. Δ. 2) ἀποτίω τὸ δέκατον, — πάντα, Κ. Δ.

Ἀπο-δεκάτωσις, ἡ εἰσπραξις τῆς δεκάτης. — Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 20.

Ἀπο-δέκομαι, ἰων. = ἀποδέχομαι Ἡρ.

Ἀπο-δεκτέος, 3' ῥ. ἐπὶ τοῦ ἀποδείχματι ὁ ἴδ.

Ἀπο-δεκτὴρ, ὁ τῇ ἔπομ. — προσάδων Ξεν. Κύρ. 8, 1, 9. — δώρων Ἀριστοτ. κόσμ. 6, 9.

Ἀπο-δέκτης, ὁ «ἀρχή, πρὸς ἣν αἱ πρότυποι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται, παρ' ὧν φυλάττονται μερίζονται πρὸς ἐκάστην διοικητικὴν καλοῦσι δ' ἀποδέκταις τούτους καὶ ταμίαις» Ἀριστοτ. πολιτ. 6, 8. — ἀποδέκταις δὲ ἦσαν δέκα, οἱ τοὺς τε φόρους καὶ τὰς εἰσφορὰς καὶ τὰ τέλη ὑπέδ'οντο καὶ τὰ περὶ τούτων ἀμ-

πιοτήματα εἰδικάζον· εἰ δὲ τι μετὶ οὐκ ἔλη, αἰσ-
 ῆσαν εἰς τὸ δικαστήριον· Πολυδ. 8, 47, 114.
 ἴσθαι καὶ Ἀρποκρ. Δισχίν. 2, 35.
 Ἀπο-δεκτικός, 3' ὁ ἀποδεχόμενος Δ. Ἀρ-
 ροπ. σ. 144.
 Ἀπο-δεκτός, 3' παραδεκτός Σ. Ἐμπ. πρ.
 μαθ. 11, 83, ἄλλ. μετν. ἐπὶ ἀποδεκτῶς =
 ἀρεστῶς Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1675.
 Ἀπο-δενδρόμα· μεταβάλλομαι εἰς δέν-
 δρον Λουκ. ἀλ. ἴστ. 1, 8' λαμβάνω κορμόν,
 λέγεται δένδρου Θεοφρ. φυτ. αἰτ. 2, 12, 4.
 Ἀπό-δεις, ἡ παραδοχή Μ. Ἀντ. 10, 8.
 Ἀπο-δένω· ἐνδεώς, ἑλλειπῶς Ἐπιφάν.
 τ. 2, σ. 137.
 Ἀπό-δερμα, τό· τὸ ἀποσπασθέν, ἀφαιρεθὲν
 δέρμα Ὀρ. 4, 64.
 Ἀπο-δερματίζω· ἀποδερματίζω Σχολ. Νικ.
 ἀλ. 301.
 Ἀπο-δερματισμός, ὁ· ἀποδαρμός, γλωσσ.
 Ἀπο-δερματόν· ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, παθ.
 «ὅτι τῶν ὁσίων ἀποδερματούμενοι θυρεοί»
 ἀποδελύοντες τὸ δέρμα Πολυδ. 8, 25, 7.
 Ἀπο-δερτρώ· «ὅθεν τινὲς τὸ τὰ σπλάγ-
 χνα ἐξαιρεῖν ἀποδερτροῦν καλοῦσι» Σχολ.
 Ὀδ. α, 579.
 Ἀπο-δέρω· γδέρνω· ἐπεὶ ἀποδέρωσι τὸν
 βούν· Ἠρ. 2, 40· τινὰ τι, 5, 25, Ξεν. ἀν.
 3, 5, 9' ἀπὸρα Θεοφρ. 25, 278' ἀπολεπίω,
 ἀμωγνῶν Ἀριστ. Λυσ. 739, ἐν στ. 953 ἔχει
 αἰσχροὺς ἐκνοῖαν· ἴδ' ἀποδαίρω.
 Ἀπό-δεις, ἡ· δέσιμον, «τοῦ ὁμφαλοῦ τοῖς
 παισίαις» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 7, 10.
 Ἀπο-δεσμεύω· τῷ ἐπομ.
 Ἀπο-δεσμέω· δένω ἀπὸ τινος ἢ εἰς τι Ἀ-
 πολλδ. πολιορκ. σ. 45.
 Ἀπό-δεσμός, ὁ· δεσμός, στηλῶδεσμος·
 τὸν οὖν καλούμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν στη-
 λῶδεσμον εὐροῖς οὖν ὀνομαζόμενον ἀπόδεσμον
 ἐν θεσμοφραζούσαις Ἀριστοφάνους. Τὴν πε-
 ρὶ παραλῦσας τοῦ χιτωνίου καὶ τῶν ἀπο-
 σῆμων, οἷς ἐνὴν τὰ τιθία» Πολυδ. 7, 66.
 «ἢ δὲ φιλῆσας τὸ μῆλον, μεταξὺ τῶν μα-
 σῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο» Λουκ.
 ἐτ. δι. 12, 1' καθ' Ἡσυχ. κόσμιόν τι γυ-
 ναικῶν περιεφάλασσον· «κομποδέμα Πλούτ.
 Διμ. 30.
 Ἀπο-δεσμέω· ἀποδεσμέω Διοσκ.
 Ἀπο-δέχομαι 1) παραδέχομαι, δέχομαι
 «ἀκούω» Ἰλ. α, 95· γνῶμην παρα τινος
 Ὀρ. 4, 97' παραλαμβάνω, «τὰ προσιόντα
 χρέματα» Ἀριστ. ἑκκλ. 707· «ἀφ' οὐκ ἐν-
 ὄντων, 5, 26, ἀπολ. δέχομαι, ἐπιδοκιμαζῶ, 6,
 143, Παθ. Ὀρ. 1, 136· «διαβολὰς = δίδωμι πῖ-
 σιν εἰς θ. Θουκ. 6, 29, 41· κατηγορίας, 3, 3·
 μόνον, ἀπόρρητον Πλάτ. Τιμ. 29· πολ. 2, 357·
 συμμ. 194· λόγους Ἰσοκ. 3, 10· «τὰ εἰκὴ
 λεγόμενα, 4, 12· καὶ συχνὰ παρὰ τοῖς ἐπομ-
 ῶς· «ἀφ' ἑστὶν Πολυδ. 2, 37· καὶ θαυ. ἀφ' ἑστὶν,
 5, 12, ἴδ'· τινός, = παραδέχομαι τὴν γνῶ-
 μὴν τινος, συμφωνῶ, συναίνω αὐτῷ, «τοῦ-
 ναντίον λέγοντος» Πλάτ. Θεαιτ. 206· «οἱ-
 μὲν σου τοὺς πολλοὺς, ἐὰν ταῦτα λέγῃς, οὐκ
 ἀποδέχεται», πολ. 1, 329' πρὸλ. Φαίδ. 27,

Θουκ. 1, 44, 7, 48, Λυσ. 13, 83· ἔτι, «τὴν
 Πλούτ. Ἀριστ. 12· 50· «τὴν γλαυκὰ τῆς
 θυμολογίας» = τὴν ἐπαινω διὰ τὴν συμβουλὴν
 Δ. Χρυσ. 2, 388· 2) γενικῶς, ἀντιλαμβάνο-
 μαι, «μου ἂν λέγω Πλάτ. Κρατ. 430· «τοῦ
 πυρσὺς Πολυδ. 10, 45, 46· καταλαμβάνω,
 «τὸν παρ' ἑμοῦ λόγον ἀκούσας καὶ ἀποδέξα-
 μενος λέγει» Πλάτ. νόμ. 1, 642· «πάνω ὁρ-
 θῶς ἀποδέχη» = τὸ καταλαμβάνει πολὺ ὁρ-
 θῶς Ξεν. ἀπομν. 3, 10, 15· 3) ὑποδέχομαι,
 «πρεσβεύτας Πολυδ. 22, 18· μεταχειρίζο-
 μαι, «δυσχερῶς Πλάτ. Εὐθ. 6· πρῶτος, νόμ.
 1, 634· καὶ συχνὰ ἐν Πολυδ. «φιλοφρόνως,
 22, 5· ἐνίοτε παρὰ μετν. = διαδέχομαι.
 Ἀπο-δέω (ἴδε δέω)· δένω ἀπὸ τινος Πλάτ.
 συμμ. 190, μετν. δένων ἀποφράττω, «τὸν
 ὁμφαλὸν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 7, 10, Πλούτ. ἀρ.
 φιλ. 5, 16.
 Ἀπο-δέω· ἔχω ἑλλειψιν, «τίνος, ἴδ' ἐπὶ δη-
 λώσεως ἀριθμῶν· «τριακσίον ἀποδόντα μύ-
 ρια» (δηλ. 9700) Θουκ. 2, 13· «ὅκτι ἀπο-
 δόντες τριακσίοντι» = κατὰ ὅκτι ὀλιγώτεροι
 τῶν 300, τ. 292, 4, 38· «ἐπὶ ἐνὸς ἀποδόν-
 οντα ἑκατὸν» = ἐξ ὧν ἓν λείπει ὅπως γένωσιν
 ἑκατὸν Λουκ. μακροβ. 23· 50. ὑπολείπομαι,
 εἰμαι κατώτερος· «ὀλίγον θεῶν ἀποδόντες» =
 σχεδὸν θεοὶ Λουκ. Ἑρμ. 22· «ἀποδόντες
 τασούτῳ πληθεῖ» Πλούτ. Λουκ. 28 καὶ μετν.
 «τὸ ἐπείτειον ἀπέδει τῶν παλαιστοτάτων οὐκ
 ὀλίγον» Πλούτ. ἑκκλ. χρηστ. 4· «τὸ ὕψος τοῦ
 ἄρρενος οὐδὲν ἀποδὲ μετ' ἀπαρ. Γρύλλ. 4,
 ἀγτίθ. ὑπερβάλλειν, ὡς τὸ λατ. tantum abest
 «τοσούτον ἀποδὲ τοῦ νομίζεσθαι, πρὸς Κυλ. 4·
 «τοσούτον ἀποδὲ τῶν περιττῶν» Πλάτ. Ἀξ. 368.
 Ἀπο-δὴλόω· ὁδῶν, φανερὸν καθίσταω, δι-
 κνύω Δισχ. ἀπ. 300, Πολυδ. 15, 4· ἀπο-
 δεκνύω Πλούτ. Φίλοπ. 13.
 Ἀπο-δὴμ· ἀγωγέω· διὰ δὴμαγωγίας, δη-
 μοκρατίας ἀποπλανῶ, ἐν γέν. ἀποπλανῶ,
 «τῆς ἀλλοθείας Κλ. Ἀλ. στρ. 2, σ. 429.
 Ἀπο-δὴμέω· λείπω ἐκ τοῦ οἴκου, ἐκ τῆς
 πατρίδος, εἰμαι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ταξιδεύω
 Ὀρ. 1, 29· ἀπὸ τινος, ἐκ τῆς γῆς, 9, 117,
 Πλάτ. Κρίτ. 53· «Μοῖσα οὐκ ἀποδημαὶ τρώ-
 ποις ἐπὶ σφετέρους» Πίνδ. Π. 10, 37· ἀντίθ.
 ἐπὶ δὴμέω· εἰμαι ἐν τῇ πατρίδι Ξεν. Κύρ. 7,
 5, 69· «ἐκείσε, εἰς Θετταλίαν Πλάτ. Φαίδ.
 61, «οἰκίας, νόμ. 12, 954· ποί γῆς Ἀριστ.
 βιτρ. 48· «ἀποδὴμακῆτος, Ἑρμῆπος Φορ-
 μωφόροις» Β. Ἀν. σ. 419.
 Ἀπο-δὴμητής, ὁ· ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀποδη-
 μῇ· «ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδομητάτους» Θουκ.
 1, 70.
 Ἀπο-δὴμητικός, 3' ὁ συνήθως ἢ εὐχαρί-
 στως ἀποδημῶν Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 8.
 Ἀπο-δὴμία, ἡ· ἀπουσία ἐκ τῆς πατρίδος,
 διαμονὴ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ· «ἐξ οἴκου» Ὀρ. 8,
 130· «εἰς Ὀλυμπίαν Ἀνδοκ. 4, 30, Πλάτ.
 συχνὰ, «ἡ ἐκεῖ ἀπ.» Φαίδ. 61.
 Ἀπο-δὴμιος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιτρ.
 Ἀπό-δῆμος, 2' ὁ μὲν ἐν τῇ πατρίδι, ἐν τῇ
 ἀλλοδαπῇ ὢν Πίνδ. Π. 4, 5· «ἐρπετὶ δὲ ἐκ-
 δῆμους πολέμους, καὶ ἀποδῆμους, καὶ ὑπερ-
 ορίους τοὺς ἐν ὑπεριρίᾳ» Πολυδ. 1, 177.

κατά Μοίρ. σ. 143 «ἐξήμος Ἀττικοί, ἀπό-
δημος Ἑλληνες», Πλούτ. ἡθ. σ. 799.

Ἀ-πο-δι-α, ἡ ποδῶν στήριξις Ἀριστοτ. μορ.
Ζ. 1, 3.

Ἀπο-δι-α-θε-σι-ς, ἡ ἀποστροφή, περιφρόνη-
σις Γρ. Νύσ. τ. 3, σ. 319.

Ἀπο-δι-α-ρι-ζω, ἀποχωρίζω, διαλύω Κλ.
Ἀλ. στρ. 8, σ. 925.

Ἀπο-δι-α-ι-τ-ά-ω, ἀπολύω, ἀθρούνω ὡς διαι-
τητής Ἰσακ. ἀπ. 1, 12 - τινος, ὅτε ἀπεδι-
τησέ μου ὁ διαιτητής» Δημ. 40, 17 «-μου
τάς δίκας τὸν διαιτητήν», 49, 19 - τινὶ τὴν
δίκαν, 21, 93 καὶ παθ. «δίκην ἀποδιε-
τημένην», 21, 85.

Ἀπο-δι-α-κε-ι-μαί, βδελύσσομαι Κλ. Ἀλ.
Ἀπο-δι-α-λα-μ-β-ά-νω, ἀποχωρίζω Πρόκλ.
εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 194.

Ἀπο-δι-α-λ-η-π-το-ς, ἡ ἀποκεχωρισμένος
Συμπλκ. εἰς Ἀριστοτ. κατ. σ. 96.

Ἀπο-δι-α-λ-η-ψ-ι-ς, ἡ ἀποχώρισις Ἰάμβλ. ἐν
Στοβ. ἐκλ. τ. 4, σ. 900.

Ἀπο-δι-α-λ-ύ-σι-μα, τὰ προπαρσκευαστικά
ἐργασίαι πρὸς ἀπόλυσιν τῶν ἔκπων καὶ ἀρμά-
των ἀπὸ τῆς ἀφαιρέσεως Κων. βασιλ. τὰς. σ. 177.

Ἀπο-δι-α-λ-ύ-ω, διαλύω Ὀρειδ. 6, 21.

Ἀπο-δι-α-π-έ-μ-πω, ἀποπέμπω Συνδ. 235.

Ἀπο-δι-α-σ-ε-ί-ω, σείω Φαβωρ. σ. 105.

Ἀπο-δι-α-σ-π-ά-ω, διασπῶ Ἀλλὰτ. ὁρθ. Ἐλ.
τ. 2, σ. 320.

Ἀπο-δι-α-σ-τέ-λ-λ-ω, χωρίζω ἀπ' ἀλλήλων,
μετρν.

Ἀπο-δι-α-σ-χ-ο-ι-ν-ί-ζ-ω, διαμοιράζω διὰ σχοι-
νίου Ἀλλὰτ. ὁρθ. Ἐλ. τ. 2, σ. 318.

Ἀπο-δι-α-σ-τ-ε-ί-ζ-ω, περιφράττω διὰ τείχους
Βύλλογ. ἐν Φωτ. βυβλ. 230.

Ἀπο-δι-α-τ-ρί-β-ω, διὰ φλυαρίας καὶ ἄλλων
ἀσχυρίων ἐμποδίζω Δ. Κάσ. 54, 17 - τὸν
χρόνον = σπαταλῶν, κατατρίβειν τὸν χρόνον
Ἀισχίν. 2, 14 - τινὰ = κάμνω τινὰ νὰ χρόνω-
ται, Ἀπκ. ἐμφ. 2, 119.

Ἀπο-δι-δ-ά-σ-κ-ω, τὸ ἐναντιὸν τοῦ διδάσκειν,
ἐξουσιάζω, Ἰπποκρ. περὶ ἀγμ. σ. 750.

Ἀπο-δι-δ-ρα-σ-κ-ί-ν-δ-α, ἡ ὄν. παιδεία, ἐν ᾗ
«ὁ μὲν ἐν μέσῳ καταμύων κάθηται, ἡ καὶ
τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ τις λαμβάνει, οἱ δ' ἀ-
ποδιδράσκουσι, διαναστάντος δ' ἐπὶ τὴν ἐξε-
ρεύνησιν, ἔργον ἐπὶ ἐκείνῳ εἰς τὸν τόπον
ἐκείνου φθάσαι» Πολύδ. 9, 117.

Ἀπο-δι-δ-ρά-σ-κ-ω, ἰων. ἀποδιδράσκω, δρ-
πετώω, ξεφεύγω, -ἐκ νηός, νηός Ὀδ. π. 65
ρ. 516 μόν. ἐν τῷ τύπῳ ἀποδράς. Παρὰ
τραγ. μόν. ἐν Σοφ. -σόν ὄμμα, Ἀλ. 167 =
φεύγειν. Συχνὰ ἐν πεζ. -ἐκ τοῦ δεσποματηρίου
Πλάτ. Κρίτ. 53 - τινὰ, Πρωτ. 310. Περὶ
τῆς διαφορᾶς τοῦ ἀποφεύγειν = ἐκφεύγειν
οὕτως ὥστε νὰ μὴ δυνηθῇ ὁ ἄλλος νὰ τὸν
φθάσῃ (πρόβλ. Ἀμμών.) Ἰδε Σεν. Κύρ. 4, 2,
21 καὶ ἀν. 1, 4, 8, ὅστις πολλ. συνδέει ἀμ-
φότερα, Κύρ. 5, 3, 37, καὶ ἀν. 7, 3, 38 σημ.
ἀπέρχομαι ἢ ἀπομακρύνομαι ἀπαρατήρητος,
ἀντο σκοποῦ δραπέτευσως.

Ἀπο-δι-δ-ύ-σ-κ-ω, ἀποδύω Ἀρτεμίδ. 2, 74
μέσ. Παρθίν. 15.

Ἀπο-δι-δ-ω-ί-1) δίδω τι ὀφειλόμενον, ὅτι

ὀποχρεοῦμαι - («χρεωστικῶς δίδωμι, δίδωμι
ἐκουσίως, ἀποδίδωμι ἀναούτως» Εὐστ.), δίδω
ὀπίσω, παραδίδω - κοῦρην πατρὶ Ἰλ. α. 98,
πρόβλ. γ. 285 - τοκεῖσι θρέπτρα, 8, 478. Ὀδ.
χ. 58, 61 - «τὸ μόρσιμον ἀπέδωκε» = ἐπὶ τῇ
ρωτῇ τῇ φύσει τὸ χρεὸς Πίνδ. Ν. 7, 44, Σοφ.
Φιλ. 912 καὶ ἐν πεζ. - τὰ ὀφειλόμενα Πλάτ.
πολ. 1, 332 - τὸ προσήκον ἐκαστῷ, Κρατ.
430 - τὴν ἀξίαν χάριν, Φαίδρ. 231 - «χάριν
ἀποδ.», ἀποτίνειν εὐγνωμοσύνην - ἐπιστολὴν
παραδίδω Σεν. Κύρ. 4, 5, 34 - ὀποσχεῖν,
ἐδχάς, ἀπομν. 2, 2, 10, Πλούτ. Πομπ. 71 -
τὸ πάτριον πολίτευμα = ἐποκαθιστάν, Ἰπποκρ.
ὁσὸν Πολύδ. 2, 70 - 2) ἐν γέν. παραδίδω,
δίδω, -ὄνομά τινι Πλάτ. Θεαιτ. 186 - τὴν
ἀρχὴν τινι, Γοργ. 471 - εἰς τὴν βουλὴν περὶ
τινος = ἀφήνω τὴν ἀπόφασιν εἰς τὴν βουλὴν
Λυσ. 22, 2 - ὅ τινι ἀποδίδεται οἰκία, Ἰων.
12, 30 καὶ συχνὰ περὶ ῥήτοριν «ἐάντων
ἀρχιθέωρον τῇ βουλῇ» Δειν. 1, 82 - ἐπιτρέπω,
δίδω δικαιοσύνην, «ὁ νόμος ἀπέδωκε καλὰς»
Δημ. 23, 56 - νόμους = γυναικὸς Σεν.
Λακ. 8, 5 - 3) ἐκθίω, διέρχομαι, ἐξέρχω,
λόγον, διήγησιν καὶ ὁμ. Πολύδ. 4, 2, 5, 98 -
οὕτω «τὴν εὐδαμονίαν οὐχ ὁμοίως ἀποδι-
δόντι» Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικ. 1, 3 - «τὴν περὶ
μέτρον τῆς νήσου» = ἐπὶ τὸν Πολύδ. 34, 5
καὶ συχνὰ μετρν. καὶ ἐκονομαζῶ Ἀθην. 11,
495 - 4) μέσ. προήμι, ἀφήνω - «ἐλπίδα»
πολλοῦ Πλάτ. Φαίδ. 98 πωλῶ, 18. ἐν τῷ
ἀπορ. Ἡρ. 1, 70 καὶ ἀλλαγῶ Ἀριστ. 1233, ἀπορ.
782 καὶ συχνὰ Ἀριστ. βιτρ. 1233, ἀπορ.
τὸ ἀπόδωκεν = ἀποπρίω ἐξέρχ. εἶναι 3ι. γρ.
ἀπόδος, ὅπερ ἐρμηνεύει καὶ ὁ Σχολ. Πλάτ.
πολ. 1, 333 καὶ ἐπὶ 69 - τὴν δολιχὴν =
ἐνοικιάζω Δημ. Λεπτ. 60, Βουκ. 6, 62 μετὰ
χειρίζεται οὕτω καὶ τὸ ἐνερ. Ἐν Ἀριστοτ.
1. Ζ. 1, 18 εἶναι ἀμετ. «καὶ ὁμοιοῦτες διὰ
πολλῶν γενεῶν ἀποδιδόναι» = ἐπιστρέφουσι
πάλιν.

Ἀπο-δι-η-θ-έ-ω, διηθῶ, στραγγίζω Γιωπ. 9, 20.

Ἀπο-δι-ι-σ-τ-η-μ-ί, ἀποχωρίζω, «διεπαγόντα
τὴν προδοσίδα τῶν κρυπῶν ἀποδιώκει»
καὶ διαχωρίζω τὸ μέρος» Πλούτ. ἡθ. σ. 908
μέσ. καὶ ἀμετ. χρόν. ἀποχωρίζομαι, εἰς καὶ
κεχωρισμένος, μετρν.

Ἀπο-δι-κ-ά-ζ-ω, κηρύττω ἀδίκον, «ὁ αὐτοῦ ἐρ-
γῶ ἀδικῶν, ταῦτα βλά: καλύπτει κατὰ
δικάσαι» Ἀντιφ. 6, 47. Ἀριστοτ. πολιτ. 2,
5, 9 - «δίκην ἀποδικάσαι» = ἀπολύσαι ἢ νι-
κῶσαν ἀποφῆναι Πολύδ. 8, 25.

Ἀπο-δι-κ-ε-ῖ-ν (ἴδε διενεῖν), ἀκαρτέπειν, ἀπεί-
δικος Διοχ. Ἀγ. 1384 - «πάρει ἀπ' ὁματίων
πύκλον, ἀπόδικε» Εὐρ. Ἡρ. μ. 1203.

Ἀπο-δι-κ-έ-ω, ἀπολογουμαι ἐν τῇ δικαστῇ-
ρίῳ, ἀπολογισθῆαι δίκην Ἡσυχ. Σεν. Ἐλ.
1, 7, 21, Ἀντιφ. ἐν Β. Ἀν. σ. 427.

Ἀπο-δι-κ-η-τ-ῆ-ς, ὁ ἀπρηγῆς τοῖς ἄρχουσιν
προσδεύων, γλῶσσ.

Ἀπό-δι-κ-ος, 2, ἐν ἐπιγρ. Κερκ. τ. 2, σ. 11,
φαίνεται ἀντιθ. τῷ ἀνοπόδικος.

Ἀπο-δι-ν-έ-ω, ἀλυνίζω Ἡρ. 2, 14, κυρ. γυν.
ρίζω.

Ἀπο-δι-ν-ι-κ-ί-ζ-ω, ἀποχωρίζω μετρν.

Ἀπο-δύομαι καταδύωκα Τλ. η, 763 [τὸ α ἐνκα τοῦ μέτρου μακρόν].
 Ἀπο-δύομαι πορεύομαι· δι' ἐξέλασθ-
 ρίου θυσίας εἰς τὸν Δία ἀποτρέπω ἀπὸ τι-
 νος κακὸν αἰώνον ἢ δυστύχημα· προβλ. Φρόν.
 ἐν Β. Ἀν. 7· ἀποστρέφεσθαι τὸν ἀποτρόπαιον
 ἐκπέμπεσθαι μακρὰν· Ἡούχ. αὐτὸν ἀπο-
 διομπεπῆσθαι καὶ καθήρασθαι· Πλάτ.
 νόμ. 9, 877· προβλ. Λυσ. 6, 63· μέλ. Πλάτ.
 Κρατ. 396. Παρὰ μὲν ἐν γέν. ἀποστρέ-
 φομαι, ἀποδοκιμάζω Πλουτ. συμμ. 8, 8, 3·
 ἀποδιομπεπῆσθαι, ἡθ. σ. 77. Παρὰ μὲν
 καὶ ἐνερ. Εὐστ. ἐρ. 262 καὶ ἄλλ.
 Ἀπο-δύομαι πύμπησις, ἡ τὸ οὐσ. τοῦ
 προηγ. προσφορά ἐξέλαστικῆς θυσίας Πλάτ.
 νόμ. 9, 854.
 Ἀπο-δύομαι ὀρίζω· ἀποχωρίζω δι' ὁρίων,
 ἀποχωρίζω Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 4 καὶ μὲν.
 Ἀπο-δύομαι ὀρισμός, ὁ ἀποχωρισμός, δια-
 ρεῖς Ἑρμ. εἰς Πλάτ. Φαίδρ. σ. 166.
 Ἀπο-δύομαι ὀριστέον· διαριτέον Σεξέρ. αὐτ.
 σ. 35.
 Ἀπο-δύομαι δύο φορές Ἀπολλ. συντ. 8, σ. 235.
 Ἀπο-δύομαι διπλῶν Εὐστ.
 Ἀπο-δύομαι σκεῦμα ἐσφενδονῶ, ῥίπτω ὡς δι-
 σκον, μὲν.
 Ἀπο-δύομαι ὑλίζω· ἀποχωρίζω Κύρ. Ἰεροσ.
 Ἀπο-δύομαι ὑλισμός· ἀποχωρισμός Ἰγνάτ.
 πρὸς Φιλ. σ. 31.
 Ἀπο-δύομαι φθέρω· περιβάλλω μὲ διφθέραν Ἰ.
 Λοδ. σημ. σ. 172.
 Ἀπο-δύομαι φθογγῶν συναίρεσις εἰς διφθογγον.
 Ἀπο-δύομαι φθογγαίσις, ἡ συναίρεσις εἰς δι-
 φθογγον, γραμ.
 Ἀπο-δύομαι ψάω· παύω νὰ διψῶ Εὐστ. Τλ.
 σ. 871.
 Ἀπο-δύομαι ὠθέω· ἀπωθῶ διὰ τινος Ἀθην.
 3, 87.
 Ἀπο-δύομαι ὠκτέος, 3· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀποδιώ-
 κω Ἡρόν. ἐπιμ. σ. 165.
 Ἀπο-δύομαι ὠκτος, 2· ἀποδιώκεις Ἡρόν.
 ἐπιμ. σ. 403.
 Ἀπο-δύομαι ὠκτρια, ἡ ἡ ἀποδιώκουσα Τζέτζ.
 Λυκόφρ. 359.
 Ἀπο-δύομαι διώκω ἀπὸ τινος, μακρὰν
 Θουκ. 6, 102· αὐτὸ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ
 τῆς οἰκίας· = δὲν θὰ θὰ κρημνισθῇς ἀπ' ἐδῶ;
 Ἀριστ. νεφ. 1278.
 Ἀπο-δύομαι ὠξίς, ἡ τὸ ἀποδιώκειν, μὲν.
 Ἀπο-δοκεῖ (ῥοε δοκέω)· ἀπαρέσκει· ἐμοὶ
 Ἡρ. 1, 172· = μὴ τιμωρεῖν, 1, 152· μετ'
 ἀποφ. καὶ ἐν Ξεν. ἀν. 2, 3, 9, Ἐλ. 7,
 4, 34.
 Ἀπο-δοκιμάζω· κυρ. ἀπορρίπτω μετὰ γε-
 νομένην δοκιμασίαν, ὡς π. γ. συνέβαινεν ἐν
 Ἀθῆναις ἐπὶ τῶν διὰ κλήρου ἐκλεγόμενων ἀρ-
 χῶν, ἐάν δὲν ἱκανοποιῶν τὰς πρὸς αὐτὰς ἀ-
 πευθυνομένης γυνικᾶς ἀπαιτήσεις, π. γ. «ἐπι-
 μηλῆτης λαχὼν ἀποδοκιμάσθη ἄρχεῖν» Δειν.
 2, 11· αὐτὶς ἀποδοκιμασμένος ἄρχεῖν λα-
 χούσιν Δημ. 25, 30· ἀρχὴν, 67· α· στρα-
 τηγὸν χειροτονηθέντα· Λυσ. 13, 40· ἐξα-
 λείφω ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ καταλόγου Ξεν.
 Κύρ. 6, 2, 36· παρὰ μὲν, ἀποβάλλω ἐκ

τῆς βουλῆς. Ἐν γέν. ἀπορρίπτω Ἡρ. 6,
 130, Πλάτ. Θεαιτ. 181, Ξεν. Κύρ. 8, 1,
 47· νόμους, 4, 4, 14.
 Ἀπο-δοκιμασία, ἡ ἀπόρριψις, ἰδ. ἡ μὴ
 παραδοχὴ εἰς ἀξιώματα, διότι ὁ ἐκλεχθεὶς
 δὲν ἱκανεῖ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις, μὲν.
 Ἀπο-δοκιμάω, = ἀποδοκιμάζω Ἡρ. 1, 199.
 Ἀπο-δοκιμαστέος, 3· δὲ πρέπει ν' ἀποδο-
 κίμασθῃ Ἀριστοτ. ποιητ. 26.
 Ἀπο-δοκιμαστικός, 3· ὁ δυνάμενος ἀπο-
 δοκιμάζειν· δυνάμις Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 1, 1.
 Ἀπο-δόκιμος, 2· ἀδόκιμος, Ἐτ. Μ. σ. 131.
 Ἀπό-δομα, τό· δωρον, ἀριθ. 8, 12.
 Ἀπο-δόντω· ἐκβάλλω τοὺς δόντας, γλωσ.
 Ἀπο-δόντωσις, ἡ «ρύψιν (καθαρισμὸν) δ-
 δόντων, ἀποδόντωνσιν ἔλεγον» Πολυδ. 2, 48.
 Ἀπο-δοξάζω· ἀδοξάζω προσάπτω Νικ. Χων.
 χρ. σ. 316.
 Ἀπο-δορά, ἡ ἀφαίρεσις τῆς δορᾶς Ἀγαθῖν.
 ἐν Μαρθ. ἱατρ. σ. 289.
 Ἀπο-δορᾶς, ἰων. ἡ ἄροδος Ἡρ.
 Ἀπο-δοσίμος, 2· δὲ δέον ν' ἀποδοθῇ Σχολ.
 Θουκ. 3, 52.
 Ἀπό-δοσις, ἡ τὸ ἀποδιδόναι, δόσις ἀφαι-
 λομένου, = καὶ λήψις Πλάτ. πολ. 1, 332· = ὁ-
 μήρων Πολυδ. 10, 34· ῥῶ ἀποδοίσις. Ἐν γέν.
 τὸ προσφέρειν, δίδειν· «= πόνην καὶ τροφῆς»
 Πλάτ. νόμ. 7, 807· ἐξήγησις Ἀριστοτ. τοπ.
 1, 5· μὲν. καὶ διήγησις· ἐν τῷ λόγῳ ἀντίθ.
 τῷ πρότασις, γραμ.
 Ἀπο-δοτέος, 3· ὅστις πρέπει ν' ἀποδοθῇ
 Πλάτ. πολ. 1, 332 καὶ συχνά· ἀποδοτέον =
 ἐξηγητίαν Σχολ. Πινδ. Ν. 5, 25.
 Ἀπο-δοτήρ, ὁ ὁ ἀποδίδων τὸ ἀφαιλούμενον
 Ἐπίχαρμ. ἐν Ἐτ. Μ. 725.
 Ἀπο-δοτῆς, ὁ τῷ προηγ. Θεόδ. Στουδ. σ. 291.
 Ἀπο-δοτικός, 3· ὁ ἀποδίδων, ἀπονέμων Σ.
 Ἑμπ. πυρρ. 1, 67.
 Ἀπό-δουλος· ἐκ δούλων καταγόμενος, μὲν.
 Ἀπο-δοχεῖον, τό· δοχεῖον, Σιρέχ. 1, 21.
 Ἀπο-δοχεύς, ὁ ἀποδοκῆς Ἰωσ. ἰουδ. ἀρχ.
 16, 6, 2, Θερμίστ. λ. 15, σ. 192.
 Ἀπο-δοχή, ἡ 1) παραλαβὴ Θουκ. 4, 81·
 2) ὑποδοχή, μὲν. ἰδ. ἐντιμος ἀποδοχή, ἐ-
 παίνος, τιμῆ, Κ. Δ., Δ. Σικ. 15, 83· 3)
 πρόσδοδος.
 Ἀπο-δοχμός· λυγίζω, πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ τὰ
 πλάγια, Ὁδ. ι, 372 = πλαγιάσας, ἡ πλα-
 τὺς ἀνακλιθεὶς Ἡούχ.
 Ἀπό-δραγμα, τό· ἀπομερισμός Ἡούχ.
 Ἀπο-δραπέτευς· ἀποφεύγω Τζέτζ. ἐν
 Κραμ. Ἀν. Ὁξ. τ. 4, σ. 80.
 Ἀποδρασεῖς πείδης· ἀνδρ. ὄν. Ἀριστ. σπ. 185.
 Ἀπό-δρασις, ἡ φυγὴ, δραπέτευσις Λουκ.
 νε. δι. 27, 9, Πλούτ. Γ. Γράχ. 1· ἰδ' ἀπό-
 δρησις.
 Ἀπο-δρασμάζω· ἐκφεύγω Τζέτζ. ἱστ. 1, 50.
 Ἀπο-δράσκω· ἀποδιδράσκω, μὲν.
 Ἀπό-δραστος, 2· δυνάμενος ν' ἀποδράσῃ
 Γ. Παχ. Ἀνδρ. Παλ. 6, 31.
 Ἀπο-δράττω, καί μίς· λαμβάνω ἀπὸ τινος,
 μὲν.
 Ἀπο-δρεπνίζω· κόπτω διὰ δρεπάνου Σουδ.
 Ἀπυ-δρέπτομαι· τῷ ἱπομ. Ἀνθ. 10, 15

*Ἀπο-δρέπω· δρέπω, κόπτω· βότρυς Ὑσ. ἔρ. 609· μτφ. «-ῆδας καρπὸν» Πίνδ. Π. 4, 114· ἀγλαΐην Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 9, 154· μέσ. ἀπολαύω Πίνδ. ἀπ. 975, μτγν.

*Ἀπό-δρεψίς, ἡ· συγκομιδὴ καρπῶν μτγν. Ἀπό-δρησις, ἡ· ἀποδράσις Ὑπ. 4, 140.

*Ἀπο-δρομή, ἡ· ἐκδρομή, δρόμος εἰς τι Κύρ. Ἀλ. τ. 2, σ. 493.

*Ἀπό-δρομος, 2· α) ὀπίσω τρέγων· β) ὁ μη-κτεῖ τρέγων Σοφ. ἀπ. 75· καθ' Ὑσ. «ἀπό-δρομον· ἑλαιοῦμενον τοῖς δρόμοις, ἡ παλίν-δρομον, ἡ μετ' ἐπάνοδον». Κατ' Εὐστ. σ. 1788 οἱ Κρήτες ἐκάλουν «ἀποδρόμους τοὺς ἐρηφίους, διὰ τὸ μήπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέγειν».

*Ἀπο-δρύπτω, ἡ ἀπο-δρύψω· ἀποξαιίνω, μαζῶν τὸ κρέας ἀποδρύψωι Ἰλ. ψ, 187· «μη-ἀποδρύψωι πάντα» Ὀδ. ρ, 480· «πρὸς πέ-τρῃσι βίνοι ἀπιδρύφθεν», ε, 435· «μη σάρ-κας ἀποδρύψῃ ὀνύχουσι» Θεόκρ. 25, 207· ἀ-ποδρύφῃ Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 11, 365· Μέσ. ἱσχυαίνωμαι ἀποδρύπτεσθαι Ἀλκίφρ. Ἐπ. 3, 51.

*Ἀπο-δυναμώ· ἐξασθενίζω Ἰ. Διάκ. ἀλλ. Ὑσ. θε. 805.

*Ἀπο-δύνω· ἐκδύνω Ὀδ. χ, 364.

*Ἀπο-δυσμός, ὁ· δδυσμός, γλῶσσ.

*Ἀπο-δύρομαι· ὀρηγῶ, κλαίω τινὰ Δίσχ. Πρ. 640, Σοφ. Ἠλ. 1111, Πλάτ. πολ. 10, 606, Δημ. 45, 57· «πλεῖστα ἀποδύρομαι πρὸς ὁμᾶς ῥάων ἔσσομαι» ὁμ. Λουκ. Τίμ. 13· ἀντιπῶς Μέν. ἐν Στωβ. ἀνθ. 113.

*Ἀπό-δυσσις, ἡ· τὸ ἐκδύνειν Πλούτ. ἡθ. σ. 751.

*Ἀπο-δυσ-πέτω· ἀφίσταμαι τινος, τὸ πα-ραιτῶ ἀπὸ ἀνυπομονησίαν, ἀπελπίζομαι Ἀ-ριστοτ. τυπ. 8, 14, Λουκ. Ἐρμ. 5, ῥητ. διδ. 3· περὶ τι Πλούτ. ἡθ. σ. 502· καὶ ἀν-θίσταμαι.

*Ἀπο-δυσ-πέτημα, τό· τῷ ἐπομ. Σχολ. Λουκ. Τίμ. 3.

*Ἀπο-δυσ-πέτησις, ἡ· ἀνυπομονησία ἐν ἀτυχίαις Κορυνθ. Φ. Θ. 35.

*Ἀπο-δυσ-χεραίνω· δυσχερῶς, χαλεπῶς φέρω, μτγν.

*Ἀπο-δυτέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀποδύω Πλάτ. πολ. 5, 457.

*Ἀπο-δυτήριον, τό· δωμάτιον τοῦ βαλανείου, ἐν ᾧ ἐξεδύνοντο τὰ ἱμάτια Πλάτ. Λύσ. 206.

*Ἀπό-δυτον, τό· τὸ μέρος, ἐν ᾧ κατέθετον τὰ ἐνδύματα τοῦ βαπτιζομένου, Εὐχολ.

*Ἀπό-δυτρον, τό· ἀποδυτήριον Νικ. Χων. χρ. 5, σ. 97.

*Ἀπο-δύω· ἐκδύνω, ὁράζω τὸ φόρεμα· εἰ-ματά τινα Ἰλ. ε, 261, ἐν τῇσδ. -τεύχεα, σ, 83· -κόσμον τινὰ Ὑπ. 5, 92, 7, Ἀ-ριστ. ἐκκλ. 668, 670· «τί οὐκ ἀπεδύσαμεν αὐτοῦ αὐτὸ τοῦτο» Πλάτ. Παρμ. 154 καὶ μτγν. «ἀπέδυσαν αὐτὸν τὴν ποικίλην» Λουκ. Νίγρ. 13· ὁ Ξεν. μεταχειρίζεται οὗτω καὶ τὸν παρκ. «πολλοὺς ἀποδύουκεν», ἀν. 5, 8, 23. Συγνή μέσ. καὶ ἀόρ. 6· ἐνερ. ἐκδύομαι, ἑγάζω τὰ φορέματά μου· εἴματα ἀποδύς Ὀδ. ε, 343· ὡς. ἀποδυσάμενος, 349· ὁράζω, ἀποδύεσθαι ἑμῶδας· Ἀριστ. σφ. 1157· «ἀ-πύδουσι τὸ κρητικόν», 731· «οὐσίματιον ἀπο-

δεδύσθαι», μετὰ τοῦ «χρῆταινίσκον ἐκδεδύσθαι» Λυσ. 10, 10· προσέτι, - τινός, π. χ. ἀποδύ-σας ἱματίων· Ἀριστ. Θεσμ. 658· διάφορον εἶναι τὸ «μελέων ἀπεδύσασθαι πέπλων» τὸν ἀφῆρσεν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Μουσ. 251· ἀπο-δύς· ἀφ' οὗ ἐκδύθῃ Πλάτ. Μενεξ. 236, Ξεν. ἀν. 4, 3, 17. Καὶ μτγν. «ἀπεδύνοντο τὰς χλα-μύδας» Πολύδ. 15, 27· μτφ. - τρυφῇ Λουκ. κατάπλ. 16· Ἰδ. περὶ τῆς ἐκδύσεως πρὸ τῶν γυμνασίων· ὅθ. μτφ. «ἀποδύνοντες τοῖς ἀναπαί-στοις ἐπιώμεν» Ἀριστ. Ἀχ. 602· πρβλ. Λουκ. ἀν. 8· ἐπὶ τινι, 5· ἀποδύεσθαι πρὸς τι· ἐπι-χειρεῖν τι, ἐτοιμάζεσθαι διὰ τι, - πρὸς τὸ λέ-γειν Πλούτ. Δημ. 6· - εἰς ἀγορανομίαν· ἐμ-φανίζομαι ὡς μνηστήρ τῆς ἀγ., Ἡρουτ. 15· μετ' ἀπαρ. μόνον Ξεν. οἰκ. 24, 3· Ἰδ. Β. Ἀν. σ. 218 περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἀποδιδύ-σθαι καὶ ἐκδεδύσθαι.

*Ἀπο-δωρέομαι· δωροῦμαι, χαρίζω Κριεῖ. ἐν Ἀθην. 10, 432.

*Ἀπο-δωρεῖω· ἔφετ. τοῦ ἀποδίδω Προκόπ. Γαθ. 3, 34.

*Ἀποδωταί· ἔθν. βάρβ. Αἰτωλίας Στ. Βυζ. Θουκ. Ἀπόδωτοι, Πολύδ. Ἀπόδοτοι.

*Ἀπο-εἰκώ· ὑποχωρῶ· «-θεῶν κελεύθου» Ἰλ. γ, 406.

*Ἀπο-εἰπεῖν, π. = ἀπειπεῖν, ὁ ἴδε.

*Ἀπο-έννυμι, π. (ἴδε ἐννυμι)· ἐκδύνω.

*Ἀπο-εξουσιάζω· εἶμαι ἀντιξουσίας Ἀχμ. ὄνειρ. 287.

*Ἀπο-ἐπαρχος, ὁ· χρηματίας ἑπαρχος, μτγν.

*Ἀπο-εργάζω (πρβλ. ἀπειργῶ)· ἀπομακρύνω, μακρὰν κρατῶ· «-Πηλείωνα λαοῦ» Ἰλ. φ, 599· «-ράκεα οὐλῆς» Ὀδ. φ, 221.

*Ἀπο-ερίγω, ἀπο-ἐρίγω, ἱών. καὶ π. = ἀ-πείργω.

*Ἀπό-ερσε Ἰλ. ζ, 348, ὅπου. ἀποέρση, φ, 283, εὐκτ. ἀποέρσει, φ, 329, περὶ τοῦ ὅσα-τος· παρασύρω, πλημμερῶν παρασύρω, κατὰ Βουτμ. λεξ. 2, σ. 109 ἐκ τινος ἐρδω, ἱών. ἀντὶ ἄρδω· ἄλλοι τὸ ἐκλαμβάνουσιν ὡς μετὰ παρασχ. τοῦ ἀποέρρω, ἡ ἐκ τοῦ ἀποέργω παραγωγή εἶνε ἑσφαλ.

*Ἀπο-ζάω· ζῶ ἀπὸ τινος· «νεμόμενοι τὰ ἐν-τὼν ὅσον ἀποζῆν» Θουκ. 1, 2· ἐκ τῆς μι-σθαρνίας Λουκ. ὁραπ. 17· ἴδ. ζῶ πενιχρῶς, Τούξ. 59, Αἰλ. Ἰ. Ζ. 16, 12.

*Ἀπό-ζεμα, τό· ἄλλ. ἀφέψημα, τὸ ἔδωρ τὸ ἐκ τῆς βράσεως τινος προερχόμενον, ἱατρ.

*Ἀπο-ζεματίζω· βράζω, μτγν.

*Ἀπο-ζέννυμι· ἀποζέω Διοσκ.

*Ἀπο-ζευγίω· τῷ ἐπομ. Ἰπποκρ. σ. 413.

*Ἀπο-ζεῦγνυμι· κορ. λῶα ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, σφ. «ἀπεζύγην γάμων» Εὐρ. ἰκ. 872· ἐν τῷ «δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας» Δίσχ. χο. 605 σημ-μόνον χωρίζω, = πεζὺς ἦλθον (καίθην) ἴδω· ἀπεζεύχθη Βάδρ. 37, 6.

*Ἀπό-ζευξις, ἡ· ξέγευμα Σχολ. Ὀδ. ζ, 88.

*Ἀπο-ζέω· 1) βράζω, ζεσταίνω Ἰπποκρ. σ. 407· «ἀποζέσας σίλουρον» Δίφιλ. ἐν Ἀθην. 4, 132· 2) παύω νὰ βράζω, περὶ τοῦ σῖνου· «καὶ γὰρ σῖνον τὸν νέον πολλὴν σ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρ' ἀποζέσαι πρῶτιστον ἀφουδρίσαι τε» Ἀλεξ. ἐν Στωβ. ἀνθ. 115, 7, 3,

Ἀπο-ζωφός σκοτίζω Θεόδ. Στουδ. σ. 251.
 Ἀπο-ζυγέω· λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, γλῶσσ.
 Ἀπο-ζυγεῖ, υἱος ἀποχωρισμένος ἔδωκ. ἔρ.
 σ. 64.
 Ἀπο-ζώνω (ἢ ὄζω)· ἔχω ὀσμὴν, ἐκπέμπω
 ὀσμὴν, -τινος· ἴδου. 42· -μύρου· Ρουφίν. 1·
 «μύρων ἀπόζων» Πλούτ. ἡθ. σ. 13· -ἡδὺ
 τῆς χόρας· Ἡρ. 3, 113, μτγν. Λουκ. κων. 17.
 Ἀπο-ζω· γραφίω· ζωγραφίζω Πλάτ. Τιμ. 71.
 Ἀπο-ζώννυμι· ἐξώννω, ἰδ. ἀφοπλίζω, ἀ-
 παλλάττω τὸν στρατιώτην τῆς ὑπηρεσίας,
 μτγν. ὡς· Ὑρὸν. 2, 13, 17, 8, 4.
 Ἀπο-ζωδὼ ζωντανεύω Ησαΐλ. ἔφατμ. 7, τ.
 1, σ. 62, δι. γρ. ἀντὶ ἀπεκέννυντο.
 Ἀπο-ζωστός, 2· ἀπεζωσμένος, νομοκ. ἐν
 Κοιτ. 1, 91.
 Ἀπο-θαλασσώ· μεταβάλλω εἰς θάλασσαν
 ἔδωκ. εἰς Διον. Περ. σ. 200.
 Ἀπο-θάλλω· παραμαίζω, μτγν.
 Ἀπο-θάλλεταί· θερ. αἰνείται, ἔχουσι τινα
 χυρ. ἐν Μανέθ. 5, 61.
 Ἀπο-θανατίζω, ἔσθ. ἀντὶ ἀπαθανατίζω,
 Ἀπο-θανετέον Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 3, 1, 8,
 δι. γρ. ἀντὶ ἀποθανητέον, καὶ -θνητέον.
 Ἀπο-θαρρίω· λαμβάνω θάρρος Ξεν. οἰκ.
 16, 6· -τις· τολμῶ τι Πικυρ. 10, 19, 5.
 Ἀπο-θαρρόνω· ἐνθαρρόνω Ἀππ.
 Ἀπο-θαυμάζω· λίαν θαυμάζω· -τι Ὁδ.
 ζ. 49, Αἰσχ. Ἀγ. 309, Σοφ. Οἰ. Κ. 1582,
 Ἡρ. 1, 14· «-τὸν κονιορτόν, ὅτιων εἴη», 8,
 65, Σπιν. παρὰ δοκίμ. ἀττ. παζ. (ἐν Πλάτ.
 οὐδόλως) Ξεν. οἰκ. 2, 17, Λουκ. ἔρ. 13.
 Ἀπο-θαυμαστικῶς· δίκην θαυμάζοντο,
 ἔδωκ. εἰς ψαλ. σ. 493.
 Ἀπο-θαυματίζω· ἀποθαυμάζω, μτγν.
 Ἀπο-θεάομαι· θεῶμαι ἄνωθεν, πόρρωθεν
 ἰωσ. ἰουδ. πολ. 2, 15, 1.
 Ἀπο-θεάτορ, 2· ἀτερπῆς τὴν θέαν, μτγν.
 Ἀπο-θειάζω· ἐμπνέομαι ὑπὸ θεοῦ πνεύμα-
 τος Φιλόστρ. εἰκ. 2, 16, σ. 834· ἦθε θειάζω.
 Ἀπο-θειόω· ἀποθεῶν Στράτ. ἐν Ἀνθ. 12, 177.
 Ἀπο-θειώσις, ἡ· ἀποθέωσις Ὀνήσ. στρα-
 τηγ. 10.
 Ἀπο-θεμελίδω· ἐκ θεμελίων καταστρέφω
 Σουδ.
 Ἀποθεν (ἀπό)· ἀποθεν, μακρόθεν, ἀπὸ μα-
 κρὴν Αἰσχ. ἀπ. 376, συχνὰ παρὰ Ξεν. καὶ
 μτγν. «ὁ ἀποθεν» ὁ μαμαχρυσμένος Ἀρι-
 στοτ. πολιτ. 2, 1, 14.
 Ἀπο-θεός, 2· ἄθεός· ἀπόθεα· ἄθεα, ἐκτὸς
 θεῶν, Σοφοκλῆς Θυέστη· (ἀπ. 246) Μούχ.
 Ἀπο-θεῶω· καίνω τινά θεόν, θεοποιῶ Νι-
 κολ. κωμ. ἐν Στωδ. ἀνθ. 14, 7, Πολύδ. 12,
 23, Πλούτ. Νομ. 6, ἡθ. σ. 210.
 Ἀπο-θεραπεία, ἡ· 1) λατρεία, -θεῶν Ἀ-
 ριστοτ. πολιτ. 7, 14, 9· 2) θεραπεία, ἰα-
 τρεία, ἰδ. ἡ μετὰ τὴν νόσον Ἀντιλλ. ἐν
 Μανέθ. ἰατρ. σ. 106 καὶ ἄλλ. ἰατρ. ἀποθε-
 ραπεία, τὸ μετὰ τὰ γυμνάσια μέρος τῆς τρι-
 φώους Γαλην. τ. 6, σ. 39.
 Ἀπο-θεράπενσις, ἡ· θεραπεία, ἰατρεία
 Ἡσυχ. ἐν λ. ἀκρίσεων.
 Ἀπο-θεραπευτός, 3· ἰατρευτός, ἰατρ.
 Ἀπο-θεραπευτικός, 3· ὁ ἀποθεραπεύων

δυνάμενος, ἀποθεραπευτική, ὁ τρόπος τοῦ
 θεραπεύειν τὰ σώματα μετὰ τὰ γυμνάσια
 Ἀντιλλ. ἐν Μανέθ. ἰατρ. σ. 107, Π. Αἰγ. 1, 17.
 Ἀπο-θεραπείω· θεραπεύω, περιποιεῖμαι
 Δ. Ἀλ. 3, 71 ἰατρεύω Ἱπποκρ. σ. 26· -τὸ
 ἀλγοῦν τῆς ψυχῆς Πλούτ. ἡθ. σ. 118· ἰδ.
 θεραπεύω τὸ σῶμα μετὰ τὰ γυμνάσια διὰ
 τριφύων καὶ περιπάτων Γαλην. καὶ ἄλλ. ἰατρ.
 Ἀπο-θερίζω· θερίζω Αἰλ. ἰ. Ζ. 1, 5·
 ἀποκόπτω· «τὰ ἄκρα τῆς οὐρᾶς ἡ σύμπτω-
 σις τῶν πιτρῶν ἀπεθίρουν» Ἀπολλῶδ. 1, 9,
 22, 4· ἰδ. ἀποθρίζω.
 Ἀπο-θέρισμα· ἴδ. ἀπόθρισμα.
 Ἀπό-θερμός, 2· ἄθερμος Ἀρετ. σ. 50.
 Ἀπο-θείσιμος, 2· ἀποτεθειμένος Νικόλ.
 Δαμ. ἐν Ἰωσ. ἰουδ. ἀρχ. 16, 7, 1.
 Ἀπό-θεσις, ἡ· 1) τὸ ἀποτιθέναι, θέτειν
 κατὰ μέρος, φυλάττειν Πλάτ. νόμ. 8, 844·
 -ἰσχυάων, ἐπ. 13, 361· 2) ἡ ἐκθεσις τῶν
 βρεφῶν Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 14· -βρεφῶν Δ.
 Ἀλ. 1, 84· 3) ἡ ἀνάπαυσις ἐν τῇ προτάσει
 Δημήτρ. Φαλ. 19, 205· 4) τὸ δωματίον ἐν
 ᾧ ἐκδύονται Λουκ. Ἰππ. 5.
 Ἀπο-θεσπίζω· κηρύττω, ἀγγέλλω διὰ χρη-
 σμοῦ· «δογματίζω, λέγω, ἐκτίθεμαι» Σουδ.
 Πλούτ. Λουκ. 2· ἐν γέν. προφητεῖα Δ. Ἀλ.
 6, 43.
 Ἀπο-θέσπισις, ἡ· χρησιμοδότησις Στράβ.
 17, σ. 814.
 Ἀπό-θεστος, 2 (θέσσωσθαι, ἡ κατ' ἔδωκ.
 ἀπόθεστος = μὴ ποθούμενος, ἀφίλητος, ἀτη-
 μέλητος)· ἄξιος καταφρονησεως, περιφρονη-
 σεως Ὁδ. ρ. 296· «ἀπόθεστα παθεῖν» Λυ-
 κόφρ. 540, μετὰ τοῦ δεινῆ, ἔσθ. γρ. εἶνα
 ἀπόθεστα· πρὸλ. πολυθέστος (ἡ ἐκ τοῦ ἀπο-
 τίθηναι παραγωγή φαίνεται ἰσχυρὰ).
 Ἀπο-θέται, αἶ· κρημνῶδες καὶ βαρβαρῶ-
 δες τόποι παρὰ τὸν Ταύγετον, εἰς οὓς οἱ
 Σπαρτιάται ἐκρίπτον τὰ ἀγενεῖα καὶ ἀμωρεῖς
 παιδιάρια· «ὡς οὕτε αὐτοὶ τὴν ἄμωρεν οὕτε
 τὴν πολίαν, τὸ μὴ καλῶς ἰδοῦν· εἰς ἀρχὴν· πρὸς
 εὐθείαν καὶ βύρην περυκῆς» Πλούτ. Λουκ. 16.
 Ἀπο-θετέον· ρ. ἰππ. τοῦ ἀποτιθέναι, ὁ ἴδω
 Διοσκ. 2, 89 καὶ μτγν.
 Ἀπο-θετικός, 3· ἔχων δύναμιν τοῦ ἀποτι-
 θέναι, ὡς «ἀποθετικά βήματα» παρὰ γραμ.
 ἴδε Σχολ. Ἀριστ. κλ. 8· πρὸλ. ἀπόθεσις.
 Ἀπό-θετος, 2· ὁ ἀποτεινόμενος, τεθεῖς κατὰ
 μέρος, φυλαγμένος, -χρήματα Πλούτ. Καίσι.
 35 καὶ κρύφιος, -ἐπὶ Πλάτ. Φαίδρ. 252·
 «δραὶ Πλούτ. Καίσι. 16· πολλοὺς ἄξιως, -φί-
 λος Λυσ. 8, 17· «δορεῖς Δημ. 59, 93· καὶ
 ὁ δι' ἀχρηστίαν ἀπεριμμένος, -καὶ ἀλλοτῆς
 Πλούτ. συμπ. 7 σοφ. 16.
 Ἀπο-θεω· ὁλὼν ἀπέρχομαι Ἡρ. 8, 56, Ξεν.
 Κύρ. 7, 5, 40.
 Ἀπο-θεωρίω· μακρόθεν θεωρῶ, παρατηρῶ
 Πολύδ. 27, 4, Πλούτ. Λουκ. 25 καὶ μτγν.
 γνωρίζω.
 Ἀπο-θεώρησις, ἡ· θεωρία· -βίωσις Πλούτ.
 Πέλοπ. 25.
 Ἀπο-θεωρητέον· θεωρητέον Πλούτ. ἡθ. σ. 30.
 Ἀπο-θεώσις, ἡ· θεοποιήσις Κικ. Ἀττ. 1,
 16, Στράβ. 6, σ. 234.

Ἀπο-θηκάριος, ὁ· τῆς ἀποθήκης ἐπιστάτης γλῶσσ.

Ἀπο-θήκη, ἡ· 1) τόπος ὅπου ἀποτίθεται τι καὶ φυλάττεται Θουκ. 6, 97· ἰδ. μτγν. ὡς -βιβλίον Λουκ. πρὸς ἀπαίδ. 5· σώματος=τάφος, Χάρ. 21· σίτου Ματθ. 3, 12, 6, 26.

Ἐν Ἑρ. «ταῦτα ἔλεγε ἀποθήκην μέλλων ποιήσεσθαι ἐς τὸν Πέρσεα, ἵνα, ἢν ἄρα τί μιν καταλαμβάνη πρὸς Ἀθηναίων πάθος, ἔλῃ ἀποστροφὴν» οἰονεὶ ἀποταμιεύσῃ παρ' αὐτῶν χάριν, νὰ ἐξασφαλίσῃ ἑαυτῷ καταφύγιον, 8, 109.

Ἀπο-θηλάζω· θηλάζω, τὸ γάλα τῆς τεκούσης, ἱατρ.

Ἀπο-θηλάσμος, ὁ· οὖος τοῦ προηγ. Δισκ. Θηρ. σ. 419.

Ἀπο-θηλύνω· ἐκθηλύνω· «τὰς ψυχὰς ἀποθηλυνόντες» Ἀθην. 12, 515· μαλακύνω, μετριάζω· «τὸν ἄκρατον ἀποθηλύνουσιν οἱ διηθύνοντες» Πλούτ. ἡθ. σ. 692, Δημ. 22, 22, Θόερρ. περὶ τῶν φωτῶν, Ἰ. Φ. 7, 4, 3.

Ἀπο-θηρίδω· μεταβάλλω εἰς θηρίον, ἐξαγριύνω, τὸν βίον Πλούτ. περὶ σαρκ. 1, 6· μτφ. «τινὰ πρὸς τινα=ἐξαγριύνω, ἐξαγρίζω κατὰ τινος Πολύβ. 1, 79· «ἀποτεθηρίωται πρὸς ἐαυτὸν» ὠργίσθη ἐναντίον του, 15, 22. Παθ. εἶμαι ὠργισμένος, θυμωμένος κατὰ τινος Πολύβ. 1, 70· «ὁ Νεῖλος ἀποτεθηρίωται» = εἶνε πλήρης θηρίων Ἀλκίφρ. 2, 3· μτφ. περὶ τοῦ σώματος Πολύβ. 3, 60· καὶ περὶ τοῦ πνεύματος, 4, 21 καὶ συχνά· «ἔλκῃ ἀποθηριούμενος» = τὰ ὅποια γίνονται κακὰ, 1, 81.

Ἀπο-θηρίωσις, ἡ· ἐξαγρίωσις Δ. Σικ. ἀπ. σ. 603, Πλούτ. ἡθ. σ. 1045.

Ἀπο-θησαυρίζω· φυλάττω ἐν τῷ θησαυρῷ, ταμιεύω, «εἰς πλοῦτον Λουκ. Ἀλεξ. 23· «τοῦ πολλοῦ τῶν καρπῶν ἀποθησαυρίζεσθαι» Δ. Σικ. σ. 75· ἀποθησαυρίσθην Αἰλ. Ἰ. Ζ. 14, 18.

Ἀπο-θησαυρισμός, ὁ· οὖος τοῦ προηγ. Δ. Σικ. 3, 28.

Ἀπο-θησαυριστέον· φυλακτέον ἐν τῷ θησαυρῷ Κλ. Ἀλ. στρωμ. 1, σ. 336.

Ἀπο-θήτω· μὴ φιλούμενος Ἡσυχ.

Ἀπο-θινάω· σφαιρῶν ἄμμορον Πολύβ. 1, 75, 8 παθ.

Ἀπο-θλασμός, ὁ· σντρίμμα, γλῶσσ.

Ἀπο-θλάω· συνθλίβω, συντρίβω, γλῶσσ.

Ἀπο-θλίβω· θλίβω ἐξάγω· «ὕδωρ ἐκ χαλῆς» Ἀνακρ. 31, 22· «οἶνον ἐκ βοτρυῶν» Δ. Σικ. 3, 62· ἀποθλίβω, «τῆς οἰκείας χάρις» Λουκ. δίκ. φων. 2· «τὰ κράσπεδα διφιλ. ἐν Ἀθην. 7, 292.

Ἀπο-θλιμμά, τό· τὸ διὰ θλίψεως ἐξαγόμενον ὑγρὸν Διοσκ. 1, 151, Γαλην. τ. 13, σ. 162.

Ἀπο-θλιμός, ὁ· καταπίσις Ἀκύλ. ἔξοδ. 3, 9.

Ἀπο-θλίψις, ἡ· τὸ ἀποθλίβεσθαι διὰ θλίψεως ἐξάγειν Δ. Σικ. 3, 63· ἀπωθεῖν Λουκ. δίκ. φων. 2.

Ἀπο-θνήσκω· παύω τοῦ ζῆν, ἀποθνήσκω, πεθαίνω κοιν. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐξ. πανταχοῦ Ἰλ. γ. 432, Ὀδ. λ. 424· ἐν πεζ. ἰδ. ἐν τῷ μέλ. καὶ ἀπορ. εὐχρηστικότερον τοῦ ἀπλοῦ· «ὅτ' ὅ ληυσθ, ληυσθ Πλάτ. συμπ. 191. Μενεξ.

91· «ἐκ τῶν τραυμάτων Ἑρ. 2, 63, ἰδ. πολλ. φωνεῖται» ὅπ' τοῦ παιδός, 1, 137· ἰδ. ἐν τῷ πολέμῳ Πλάτ. Μενεξ. 234· «ὅπ' οἱ τινος, ἐπ. 1, 309 καὶ ἀλλοχοῦ, καταδικάζομαι εἰς θάνατον καὶ φωνεῖται, ἀπολ. 29 καὶ συχνά, Ξεν. Κύρ. 3, 1, 12, καὶ συχνά οἱ ἀποταθνεῖσθαι = εἰ ἀποθνήσκοντες» ῥ. ἐπὶ θ. ἀποθανεῖν Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 3, 1.

Ἀπο-θνήσκον· θεί ἀποθανεῖν Ὠρίγ. Κέλο. σ. 406.

Ἀπο-θρασύνομαι· θρασέως πράττω, φέρομαι Δημ. 64, 20· πρὸς τινα Πλούτ. πῶς διαρκ. τὸν κ. 34.

Ἀπο-θραυσίς, ἡ· σντρίψις ἱατρ. τρίψις, λείπτυνσις· «χρὶς γίνεται κατὰ νεφῶν πεπυκνωμένων ἀπ.» Ἀριστοτ. κόσμ. 4, 7.

Ἀπο-θραύσας, τό· ἀπόσπασμα, κομμάτι ἀπὸ τινος Σεράβ. 10, σ. 489.

Ἀπο-θραύω· τσακίζω, συντρίβω, ἀποθραύει Αἰσχ. Πέρσ. 402· «τῆς εὐκλείας ἀποθραύσθηναι» = ἀπολείπει τὴν εὐκλ. Ἀριστ. νεφ. 984, Ἀριστοτ. προέλ. 38, 8· «τοὺς ὑπερέχοντας τῶν σταχυῶν» Δ. Ἀλ. 4, 56.

Ἀπο-θρεκτα· φευκτὰ Ἡσυχ.

Ἀπο-θρηνέω· θρηνῶ σφόδρα, μτγν. ὡς Βάβρ. 12, 3, Πλούτ. Φαδ. Μαξ. 18.

Ἀπο-θριάζω, κυρ. «ἀφαιρεῖν φύλλα συκῆς» καταχρηστικῶς δὲ τὸ ὅτι οὐδὲν ἀφαιρεῖν· «Ἡσυχ. — τὸ πᾶς ἀποτεθρίακε» Ἀριστ. Ἀχ. 158 = ἀποσπύλλικεν, ἀπεκάθαρεν, ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν συκοφύλλων Ἡσυχ. καὶ διγρ. ἀποτέθρακεν, ἀναφερόμενον παρὰ τῷ Σχολ. εἰς τοὺς Θράκας, οἵτινες ἀπετίλλοντο τὰ αἰδοῖα.

Ἀπο-θριγκώ· περιφράττω Προκόπ. κτισμ. σ. 36.

Ἀπο-θριζώ, π. ἀποθερίζω· κόμας Εὐρ. Ἑλ. 1204· τριζαί, Ὁρ. 128· κεφαλὴν Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 7, 204. Μέσ. αὐτ. 5, 237. Καὶ Αἰλ. Ἰ. Ζ. 2, 10.

Ἀπο-θριξ, τριχοῦ· ἄθριξ Καλλιμ. ἀπ. 341· ἀποθριγες οἱ ἀνηθοῖς Πολυδ. 2, 22.

Ἀπο-θριξίς, ἡ· κορυφ. Εὐστ. ἔρ. σ. 260.

Ἀπο-θρίσμα, τό· κομμάτι Ὁρφ. Ἀργ. 998.

Ἀπο-θρομβέω· ἐκβάλλω θρόμβους, γλῶσσ.

Ἀπο-θρονοσ, τό· ἀπὸ τοῦ θρόνου ἐργόμενος Ἦρ. Ναξ. σ. 91.

Ἀπο-θρύπτω· παντελῶς θρύπτω, ἐκθηλύνω· «τὰς ψυχὰς συγκεκασμένους καὶ ἀποτεθρυμμένους» Πλάτ. πολ. 9, 495.

Ἀπο-θρώσκω· 1) πηδῶ κάτω· νηδὺς Ἰλ. 6, 702· «ἀπ' ἔππου Ἑρ. 3, 129· «ἀποθρόνους ἀπ' ἔππων», 1, 80· 2) ἀναθλίβω, ὁψομαι ἀπὸ τινος, περὶ τοῦ καπνοῦ Ὀδ. α. 58· περὶ ἀποτόμων βράχων Ἠσ. ἀσπ. 375.

Ἀπο-θυμίασις, ἡ· ἐξάτμισις Πλούτ. ἡθ. σ. 647.

Ἀπο-θυμιάω· ἐξατμίζω, ἀντικινῶ ὁσμὴν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 37.

Ἀπο-θύμιος, (θυμός), 2 καὶ θηλ. ἀποθυμῖη Σίμων. γυν. 35· δυσάρεστος, μισητός· «ἐν ἀποθύμια ἔρδεν Ἰλ. ε. 261· ἔπος Ἠσ. ἐρ. 712, ἀντίθ. τῷ καταθύμιος» προέλ. Ἑρ. 7, 168, Μέσγ. 4, 93.

Ἀπο-θωννίζω· παραπέμπω εἰς τοὺς θύ-
νους, ὅθ. ἀποπέμπω ὡς δλωρ μωρὸν καὶ εὐ-
θεῖ· Δουκ. Ζ. τραγ. 25· «ἀποπέμπεται καὶ
παραλογίζομαι» Σουδ. πρὸς θυννώδης.
Ἀπο-θουρῶ, ὅθ. «ἀποθουρῶμενος» ἀποκε-
κλισμένος· Ἡσυχ.
Ἀπο-θουστάνιον, τό· εἰδ. πατηρίου Ἀθην.
11, 479, ὅπου γράφ. καὶ ἀποθουστάνιον (χειρ.
ἀποθουστάνιον).
Ἀποθύσκειν· ἀποτυγχάνειν Ἡσυχ.
Ἀπο-θυτίζον· β. ἐπιθ. τοῦ ἔπομ. Θεμιστ.
λ. 11, σ. 142.
Ἀπο-θύω· θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν, τὴν
ὁποῖαν ἔταξα· θυσίαν, δεκάτην Ξεν. ἀν. 3,
2, 12, 4, 8, 25· εὐχὴν· ἐκπληρῶ τὸ τάξι-
μον διὰ θυσίας Διφιλ. ἐν Ἀθην. 7, 492.
Ἀπο-θύσ(α)ει· ἀποπνεύσει Ἡσυχ.
Ἀπο-θωρακίζομαι· ἐκδύω τὸν θώρακα
Σουδ.
Ἀπο-θωυμάζω, ἰων. = ἀποθαυμάζω Ἡρ.
Ἀπο-θῶσις, ἡ· παύσις οἰδήματος Ἰπποκρ.
ἐν Στράβ. 1, σ. 54, ἐσφ. ἀντὶ ἀνοήσεως.
Ἀπο-θιδέω· ξεπρήσκομαι Ἰπποκρ. σ. 544,
ἴσ. ἀντὶ ἐπαιδέω.
Ἀπο-τεράω· ἀφιερώ, ἔπιγρ. τ. 2, σ. 538.
Ἀποτίζειν· ἀπομωκᾶσθαι Ἡσυχ.
Ἀπο-ποιητικός, 3· αὐ ποιητικός Σχολ. Διαν.
Ἡρ. 289.
Ἀποποιέω, 2· α) ὁ μὴ ποιηθεῖς, «πολλὰ
ἐστὶ ἀποίητα» Μέν. ἐν Ἀθην. 4, 172· «ἀ-
ποιέον ὅθεν ἔργον τέλος» = καταποιέον Πίνδ.
Ο. 2, 16· ὅτι δὲν δύναται τις νὰ ποιήσῃ
Πλούτ. Κοριολ. 38· 6) ὁ μὴ τεχνικῶς ποιη-
θεῖς· καὶ ἀτεχνίτευτος Δ. Ἀλ. λυσ. 8· ἀνε-
περῆτος· πρὸς τι Γεωγ. 10, 75, 12· ἀ-
πλοῦς, φυσικὸς Ἀριστείδ. τ. 1, 76· ἐπὶ ἀ-
ποιήτως Δ. Ἀλ. Δημ. 39.
Ἀπο-ποιεσία, ἡ· ἀποικησις, Ο'.
Ἀπο-ποιέω· 1) μακρὰν κατοικίαν, - μακρὰν
θαυκ. 3, 55, Πλάτ. νόμ. 6, 453· - πρὸς
Ξεν. οἰκ. 4, 6· «ἡ Κόρινθος ἐξ ἑμοῦ μακρὰν
ἀπώκειτο» = ἡ Κ. κατοικεῖτο μακρὰν ἑμοῦ, τ.
ε. ἰγὼ κατήκησα μακρὰν τῆς Κ. Σοφ. Οἰ. τ.
998· 2) ἐγκαταλείπω τὴν πατρίδα καὶ ἀπέρ-
χομαι εἰς ἄλλον τόπον, μεταναστεύω, ἐγκα-
θίσταμαι πού· νησον Πίνδ. Π. 4, 258· - ἐκ
τῆς Πλάτ. νόμ. 4, 708, Ἰσοκ. 4, 122· - εἰς
ἐσθλοῦς Πλάτ. Εὐθυδ. 271 καὶ μετν.
Ἀπο-ποιήσις, ἡ· μετανάστασις Ἡσυχ.
Ἀπο-ποιία, ἡ· τῇ προηγ. ἰδ. πόλις ὅπου τῶν
κατοίκων ἄλλης πόλεως ἐν ἄλλῃ χώρᾳ κτι-
σθῆσα Πίνδ. Ο. 1, 24, Ἀισχ. Πρ. 816, Ἡρ.
1, 116, Θουκ. 1, 25, Πλάτ. καὶ ἐπ. «τὰς
ἀποικίας ποιέσθαι ἐπὶ τῶν ἀγρῶν» = ἀπο-
κίζειν ἐν τοῖς ἀγροῖς, μακρὰν τῆς πόλεως Ἀ-
ριστοτ. πολιτ. 6, 4.
Ἀποικιότης· γέροντις ἐν Πλάτ.
Ἀπο-ποιέω· 1) μεταφέρει εἰς ἄλλας κατο-
ικίας Οἰ. μ. 135, Σοφ. Οἰ. Κ. 1392· ἐν γέν.
ἀπομακρύνω, - ἐκ τόπων, Τρ. 951· μεταφέρει
εἰς ἄλλην οἰκογένειαν Εὐρ. Ἰππολ. 629·
πρὸς Πλούτ. Ἀλμ. Π. 35· περὶ μελισσῶν
Ξεν. οἰκ. 7, 34· πέμπω πού ἀποίκους, -
τινάς Ἰσοκ. 4, 36· «ἄσαι ἐκ τῆς πό-
λεως ἀποικισμένοι εἰσὶν» Πλάτ. Εὐθυδ. 302·
ἐν γέν. μακρὰν ἐδρίσκειν, πολιτ. 284· 2)
ὡς ἀποικὸς ἐδρύεται ἐν τινὶ χώρᾳ καὶ νέ-
μομαι αὐτήν, - Τυρρηνίην Ἡρ. 1, 94, Θουκ.
1, 24 καὶ μετν.
Ἀπο-ποικίλος, 2· οὐχὶ ποικίλος, ἀπλοῦς Φιλ.
τ. 1, σ. 369, Ἰάμβλ. 6. Πού. 23.
Ἀπο-ποικίλος, 2· ὁ μὴ ποικιλιμένος, ἀ-
πλοῦς Κλ. Ἀλ. στρ. σ. 286· ἐπὶ. - καὶ ἀ-
πλῶς ἔζων Σχολ. Ἀισχ. Προμ. 317.
Ἀπο-ποικίος, 2· τῇ ἀποικίᾳ ἀνήκων, ὅθ. ἀπ.
γράμματα Ἀρπακρ. ὅπου ἔσφ. καίται ἀποικία.
Ἀπο-ποικίς, ἰδὸς· ὅθλ. τοῦ ἀποικίος, ἐνν. πό-
λις = ἀποικία Ἡρ. 7, 167, καὶ ἐπ. ἱστορ. ὡς
Πλούτ. Τιμολ. 3.
Ἀπο-ποικίσις, ἡ· τὸ πέμπειν πού ἀποικίαν
Δ. Ἀλ. 3, 31.
Ἀπο-ποικισμός, ὁ· τῇ προηγ. Ἀριστοτ. πο-
λιτ. 5, 4, 2.
Ἀπο-ποικιστέον· ἀπομακρυντέον Κλ. Ἀλ.
παῖδ. 2, σ. 233.
Ἀπο-ποικιστής, ὁ· ὁ ἄγων πού ἀποικίαν,
κατοικιστὴς καθ' Ἡσυχ.
Ἀπο-ποικο-δομέω· ἀπαρτῶν δι' οἰκοδομῆς
Θουκ. 1, 134· - τὰς οδοὺς, 7, 73· - τὰς διω-
ρυχὰς Πλούτ. Καῖο. 49· μετφ. «λύπην ἀποι-
κοδομεῖσθαι» = ἀντιτάσσειν πρόχλωρα κατὰ
τῆς λύπης Συνασ. σ. 107.
Ἀπο-ποικο-νομέω· ἐξοδεύω, διανέμω, ἐν
ζητῶ ν' ἀπομακρύνω Ἰεροκλ. ἐν Στοδ. 39, 36.
Ἀπο-ποικο-νόμησις, ἡ· ἀπομακρυνσις, μετὰ
τοῦ ἔκκλησις, ἀντιθ. τῇ ἐκκλησίᾳ Ἀλλεξ.
Ἄφρ. περὶ ψυχ. 2.
Ἀπο-ποικο-νόμησις, 2· ἀποκρουστική· «φευ-
κτὸν καὶ ἀπ.» Ἀφρ. Ἐπιστ. οἰατρ. 4, 1, 44.
Ἀπο-ποικο-νομία, ἡ· ἀποικονόμησις, μετν.
Ἀπο-ποικος, 2· ὁ μακρὰν, ἔξω τοῦ οἴκου, τῆς
πατρίδος ὢν, ὁ ἀπὸ τῆς πατρίδος τοῦ εἰς ἄλ-
λην χώραν μεταναστεύων, ἀναφορ. πρὸς τὴν
μητρόπολιν, ἔποικος, ἀναφορ. πρὸς τὴν ἀ-
ποικίαν πανταχοῦ, ἰδ. παρ' ἱστορικοῖς· μετφ.
«χάλυβος Σκυθῶν ἀποικὸς» Ἀισχ. Ἐπ. 710
= ἐκ Σκυθίας κομιζόμενος· - γῆς ἀποικον
πέμπειν τινὰ = ἀποδιώκειν ἐκ τῆς χώρας Σοφ.
Οἰ. τ. 1518· (οἱ ἀρχ. διακρίνουσιν οὐκ ὁρ-
θῶς τὸ ἀποικὸς = ὁ εἰς ἑρμῶν χώραν μετα-
ναστεύων, τοῦ ἔποικος = ὁ εἰς ὑπάρχουσαν
ἤδη πόλιν ἐγκαθιστάμενος).
Ἀποικὸς· Ἀθηναῖος ἀγαθὸν τοῦς Ἰωνας εἰς
Τέων Πaus.
Ἀπο-οικιζομαι· θρηγῶ μεγαλοφῶνως Ἡρ.
4, 114.
Ἀπο-οικιζομαι, 2· ὁ μὴ ποικιλιμένος· - ἀ-
γῆν Ἀπολὼν. ἐν Ἀνθ. 6, 239, περὶ τῶν με-
λισσῶν ἀνευ ὁδογῶν.
Ἀπο-οικιζομαι· κλαίω τινὰ· - τινὰ Ἀισχ. Ἀγ.
320, Εὐρ. Μηδ. 34· ἀποκλιζομαι Ἐπιμ. Ἀντιρ.
5, 41.
Ἀπο-ποινα, ὡν, τὰ (ποιή)· λύτρα πρὸς
ἐξαγορὰν ἀγκυλώτου Ἰλ. α, 43 114,
πρὸς πρόληψιν τοῦ θανάτου τοῦ ἐν πολέμῳ
ἡττηθέντος, 6, 230, ζ, 49· ἐν γέν. ἀποζη-
μίωσις, ἀντικατάστασις, ι, 420. Καὶ ἐν τοῖς
νόμοις τοῦ Σόλωνος τὰ χρήματα, τίμα ἐ-

λεως ἀποικισμένοι εἰσὶν» Πλάτ. Εὐθυδ. 302·
ἐν γέν. μακρὰν ἐδρίσκειν, πολιτ. 284· 2)
ὡς ἀποικὸς ἐδρύεται ἐν τινὶ χώρᾳ καὶ νέ-
μομαι αὐτήν, - Τυρρηνίην Ἡρ. 1, 94, Θουκ.
1, 24 καὶ μετν.
Ἀπο-ποικίλος, 2· οὐχὶ ποικίλος, ἀπλοῦς Φιλ.
τ. 1, σ. 369, Ἰάμβλ. 6. Πού. 23.
Ἀπο-ποικίλος, 2· ὁ μὴ ποικιλιμένος, ἀ-
πλοῦς Κλ. Ἀλ. στρ. σ. 286· ἐπὶ. - καὶ ἀ-
πλῶς ἔζων Σχολ. Ἀισχ. Προμ. 317.
Ἀπο-ποικίος, 2· τῇ ἀποικίᾳ ἀνήκων, ὅθ. ἀπ.
γράμματα Ἀρπακρ. ὅπου ἔσφ. καίται ἀποικία.
Ἀπο-ποικίς, ἰδὸς· ὅθλ. τοῦ ἀποικίος, ἐνν. πό-
λις = ἀποικία Ἡρ. 7, 167, καὶ ἐπ. ἱστορ. ὡς
Πλούτ. Τιμολ. 3.
Ἀπο-ποικίσις, ἡ· τὸ πέμπειν πού ἀποικίαν
Δ. Ἀλ. 3, 31.
Ἀπο-ποικισμός, ὁ· τῇ προηγ. Ἀριστοτ. πο-
λιτ. 5, 4, 2.
Ἀπο-ποικιστέον· ἀπομακρυντέον Κλ. Ἀλ.
παῖδ. 2, σ. 233.
Ἀπο-ποικιστής, ὁ· ὁ ἄγων πού ἀποικίαν,
κατοικιστὴς καθ' Ἡσυχ.
Ἀπο-ποικο-δομέω· ἀπαρτῶν δι' οἰκοδομῆς
Θουκ. 1, 134· - τὰς οδοὺς, 7, 73· - τὰς διω-
ρυχὰς Πλούτ. Καῖο. 49· μετφ. «λύπην ἀποι-
κοδομεῖσθαι» = ἀντιτάσσειν πρόχλωρα κατὰ
τῆς λύπης Συνασ. σ. 107.
Ἀπο-ποικο-νομέω· ἐξοδεύω, διανέμω, ἐν
ζητῶ ν' ἀπομακρύνω Ἰεροκλ. ἐν Στοδ. 39, 36.
Ἀπο-ποικο-νόμησις, ἡ· ἀπομακρυνσις, μετὰ
τοῦ ἔκκλησις, ἀντιθ. τῇ ἐκκλησίᾳ Ἀλλεξ.
Ἄφρ. περὶ ψυχ. 2.
Ἀπο-ποικο-νόμησις, 2· ἀποκρουστική· «φευ-
κτὸν καὶ ἀπ.» Ἀφρ. Ἐπιστ. οἰατρ. 4, 1, 44.
Ἀπο-ποικο-νομία, ἡ· ἀποικονόμησις, μετν.
Ἀπο-ποικος, 2· ὁ μακρὰν, ἔξω τοῦ οἴκου, τῆς
πατρίδος ὢν, ὁ ἀπὸ τῆς πατρίδος τοῦ εἰς ἄλ-
λην χώραν μεταναστεύων, ἀναφορ. πρὸς τὴν
μητρόπολιν, ἔποικος, ἀναφορ. πρὸς τὴν ἀ-
ποικίαν πανταχοῦ, ἰδ. παρ' ἱστορικοῖς· μετφ.
«χάλυβος Σκυθῶν ἀποικὸς» Ἀισχ. Ἐπ. 710
= ἐκ Σκυθίας κομιζόμενος· - γῆς ἀποικον
πέμπειν τινὰ = ἀποδιώκειν ἐκ τῆς χώρας Σοφ.
Οἰ. τ. 1518· (οἱ ἀρχ. διακρίνουσιν οὐκ ὁρ-
θῶς τὸ ἀποικὸς = ὁ εἰς ἑρμῶν χώραν μετα-
ναστεύων, τοῦ ἔποικος = ὁ εἰς ὑπάρχουσαν
ἤδη πόλιν ἐγκαθιστάμενος).
Ἀποικὸς· Ἀθηναῖος ἀγαθὸν τοῦς Ἰωνας εἰς
Τέων Paus.
Ἀπο-οικιζομαι· θρηγῶ μεγαλοφῶνως Ἡρ.
4, 114.
Ἀπο-οικιζομαι, 2· ὁ μὴ ποικιλιμένος· - ἀ-
γῆν Ἀπολὼν. ἐν Ἀνθ. 6, 239, περὶ τῶν με-
λισσῶν ἀνευ ὁδογῶν.
Ἀπο-οικιζομαι· κλαίω τινὰ· - τινὰ Ἀισχ. Ἀγ.
320, Εὐρ. Μηδ. 34· ἀποκλιζομαι Ἐπιμ. Ἀντιρ.
5, 41.
Ἀπο-ποινα, ὡν, τὰ (ποιή)· λύτρα πρὸς
ἐξαγορὰν ἀγκυλώτου Ἰλ. α, 43 114,
πρὸς πρόληψιν τοῦ θανάτου τοῦ ἐν πολέμῳ
ἡττηθέντος, 6, 230, ζ, 49· ἐν γέν. ἀποζη-
μίωσις, ἀντικατάστασις, ι, 420. Καὶ ἐν τοῖς
νόμοις τοῦ Σόλωνος τὰ χρήματα, τίμα ἐ-

διδόν ὁ φονεὺς, ὅπως εξαγοράσῃ παρὰ τῶν συγγενῶν τὴν ἐκδίκησιν τοῦ αἵματος· πρβλ. Πλάτ. νόμ. 9, 862. Ἀνταπόδοις, - ὁδρεως, μισομάτων Δίσχ. Πέρσ. 791, Ἀγ. 1391· καὶ ἐπὶ καλλεσ. σημ., ἀνταμοιβή, βραβεῖον, - ἀρετῆς, εὐκλειῶν ἔργων, νίκας Πίνδ. Π. 2, 14, Ἰ. 3, 7, 7, 4. Καὶ ἐν πεζ. Ἡρ. 4, 79, Πλάτ. πολ. 3, 393, εἰ καὶ ὁ Θ. Μάγ. τὸ θεωρεῖ ποιητικόν· ὁ Δημ. 23, 33 λέγει· «ἀποινα τὰ χρήματα ἀνόμεζον οἱ παλαιοί»· ἐντ.

Α-ποινάω (ποινῇ) συγχωρῶ τῷ φονεῖ τὸ ἔγκλημα αὐτοῦ ἀντὶ χρημάτων, ἀπαιτῶ παρ' αὐτοῦ λύτρα, χρηματικὴν εξαγορὰν τοῦ φόνου Δημ. 23, 28 ἐν τῷ νόμῳ, ὅπερ κατόπιν ἐξηγεῖ «χρήματα πρᾶττεσθαι». Μέσ. λαμβάνω παρὰ τινος λύτρα Εὐρ. Ῥῆσ. 177 «τὴν οὖν Ἀχαιῶν ζῶντ' ἀποινασθαι θέλεις» = «λύτρα λαβὼν ἀπολῦσαι» Σχολ. 50. Ἐξακῶ ἀνταπόδοσιν, - τινός = διὰ τι, «ὅπως πολυρόνου χειρὸς ἀποινασάιο» Εὐρ. Ῥῆσ. 466.

Α-ποιναίωμαι· τῷ προηγ. Ἐτ. Μ.

Α-ποινεῖ· ἀτιμωρητὴ Σχολ. Ἀριστ. θεσμ. 725

Α-ποινη τοῦ, 2· ἀτιμωρητός Σοφ. Ἠλ. 1065, ἔσφ. ἀντὶ ἀπόνητος.

Α-ποινί· ἀποινεῖ Ἀγαθ. ἱστ. 4, 19.

Α-ποινό-δικος (δική), 2· ὁ ποιὴν ἐπιβάλλων, τιμωρὸν· δίκαι· Εὐρ. Ἡρ. μ. 889, ἄλλ. γράφ. ἀπόδικος.

Α-ποινό-δορπος, λύκος· λύκος τὰ ἀποινα, τὰ λύτρα τρώγων Λυκόφρ. 902.

Α-ποινον, τό· ἴδ' ἀποινα, ὁ ἐν. ἐν Ἀνθ. παρ. 51, 10.

Α-ποινοῖς, 2· οἶνον οὐκ ἔχων Εὐστ. Ἰλ. σ. 727.

Α-ποιος, 2· ὁ οὐδενίαν ποιότητα ἔχων, ἡ ἰδιότητα Πλούτ. ἡθ. σ. 947· - ὅλη Σ. Ἐμπ. Πυρρ. 3, 31· ὅθ. «ὕδατος καθαρωτάτου τε καὶ ἀποιοτάτου» = ἄχρουν καὶ ἄγευστον Ἀθην. 1, 33· - γεύσις Ἀρετ. σ. 20. «ἀποιον» ἀνήδονον, ἄνοστον· Ἠσὺχ.

Α-ποιστῆν· β. ἐπίθ. τοῦ ἀποισῶ· ἴδ' ἀποφῆρω, γλῶσσ.

Α-ποιστῶ· δι' ὀφάτων, βελῶν φονεύω Ἀντίπ. Θ. ἐν Ἀνθ. 7, 743.

Α-ποισῶ, μέλ. τοῦ ἀποφῆρω.

Α-ποιχόμενος· ἀπὼν, μακρὰν εἰμαι, ἴδ. μετγ. ἀποιχόμενος Ὀδ. α. 253· μακρὰν μένω, - πολέμοιο Ἰλ. λ. 408, ἀπέρχομαι, - ἀνδρός, τ. 342· - βιότοιο· ἀπέρχεσθαι τοῦ βίου, τελευταῖον ὄθ. ἀποιχόμενος Πίνδ. Π. 3, 3· ὁ τεθνεὺς ὅμ. Πλούτ. Ἀντ. 31 καὶ συχνά· μετὰ σπουδῆς ἀπέρχομαι Ἡρ. 3, 30.

Α-ποιωνίζομαι· ἀποφῶγμι τι ὡς κακὸν οἰωνόν, γλῶσσ.

Α-πο-καδέω· ἀσθενέω Σώφρ. ἐν Β. Ἀν. 428.

Α-πο-καθαίρω· καθαρίζω, σφονγίζω· «τὴν χεῖρα ἐς τὰ χεῖρομάκτρα» Σεν. Κύρ. 1, 3, 5· μτρ. «τὰς βαναύσους τέχνας εἰς οἰκτικὸν χεῖρας» Πλούτ. Λυκ. καὶ Ἰομ. 2· ἀφαιρῶ, - ἀλ-λῶς· Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 7, 6, 14. - Μέσ. καθαρίζομαι, ἴδ. δι' ἱλαστικῆς θυσίης· ὁδ. ἀπαλλάσσομαι τινος, - ψευδὲς δόξας Τίμ. Λυκρ. 104· «ἀποκαθαροῦνται τῆς κακίας» Σεν. Κύρ. 2, 2, 27· «ἡ ἀεὶ ἀποκαθαυρομένη» = φωνή

τιζομένη πάλιν μετὰ τὴν ἔκλειψιν Πλούτ. Λίμ. Π. 17· «τὸ ἀποκαθαῖσθαι τὴν φωνήν»· καθάρην τηρεῖν τὴν διάλεκτον Λοκ. πῶς δι' ἱστ. 21.

Α-πο-καθαριεύω· τῷ προηγ. Σχολ. Ἰλ. α. 1.

Α-πο-καθαρίζω· καθαρίζω ὅλως, Ἰωδ. 25, 4.

Α-πο-καθάρισμα, τό· σκουπίδι, Ἐτ. Μ.

Α-πο-καθαρισμός· καθαρισμός· Ἰ. Μακ. σ. 73.

Α-πο-κάθαρμα, τό· ὅ, τι τις ἀπορρίπτει καὶ θαρῶν, σκουπίδι, ἀκαθαρσία Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 15· ἀνθρωπος τιποτένιος, μτρ.

Α-πο-κάθαρσις, ἡ· καθάρισμα, σφόνγιμα Πλούτ. ἡθ. σ. 51· ἔκκρισις, κένωσις, - χολῆς· Θουκ. 2, 49· ἐξίλασμός· Σεν. ἱπ. 1, 7.

Πλούτ. Ῥωμ. 21.

Α-πο-καθαρέων· καθαριστέον Ἀριστοτ. τ. 1, σ. 25.

Α-πο-καθαριστικός, 3· καθαριστικός· - στομάχου Διοσκ. 3, 21· ἐξαγνιστικός, μτρ.

Α-πο-καθ-έζομαι· καθίζω, γλῶσσ.

Α-πο-καθ-εύδω (ἴδ' εὐδω)· 1) κοιμῶμαι ἐκτός· τῆς οἰκίας· ἀποκαθεύδουσι, ἀποκοιτοῦσι· Εὐπολῆς· Β. Ἀν. σ. 428, Φιλῶς· 6. σαρ. 2, 15· 2) ἀποκοιμῶμαι ὁμιῶν· λ. 1.

Α-πο-καθ-ηλόω· ξεκαρφῶνω, μτρ.

Α-πο-καθ-ήλωσις, ἡ· ξεκαρφώμα· - τοῦ Χριστοῦ· δι' ἧς κατεβιβάσθη ἀπὸ τοῦ σταυροῦ Εὐστ. ἔρ. σ. 241.

Α-πο-καθ-ήμαι· καθήμαι χωριστῇ Ἀριστοτ. α. 1. Ζ. 9, 40, ἰων. ἀποκατάται Ἡρ. 4, 66. Ἐν Πολυδ. 3, 123 ὡς τὸ ἀποκαθί-ζεσθαι = καθήμαι ἀργός· «γενὴ ἀποκαθήμε-νη»· ἡ οὐσα ἐν τοῖς καταμηνίοις Αὐγ. 20, 18.

Α-πο-καθ-ίζω (ἴδε ἴζω)· καθίζω που, ἀποκαθίσας Πολύδ. 31, 10· ἴδ. ὅπως ἀνακα-θῶ· «ὁδοιπόρου δι' ἀσθένειαν πολλὰς ἀποκαθίζοντας» Πλούτ. ἡθ. σ. 649. - Μέσ. ἴδ' ἀποκαθήμεναι.

Α-πο-καθίσμα, τό· κατακθίσμα, γλῶσσ.

Α-πο-καθίστάνω· τῷ ἐπομ. Πολύδ. 3, 98.

Α-πο-καθ-ίστημι· θέτω πάλιν εἰς τὴν παλαιὰν θέσιν, ἐπανορθῶ Πλάτ. Τιμ. Λογρ. 100· «ἀποκατέστης τὴν πάτριον πολιτείαν», φῆρ. τὸν Βυζαντινὸν ἐν Δημ. 18, 90· «τὸ πάτριον πολίτευμα» Πολύδ. 9, 36· - τινὰ εἰς οἶκον 8, 29 καὶ συχνά· ἀποθίω· - ὁμήρου, 3, 98· ἀμτρ. «ἀποκατέστησαν εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς κατάστασιν», 25, 1, καὶ ἀποθίω 2, 41. Μεταχειρίζεται καὶ τὸ ἀποκαθί-στακα ὡς ἔνερ. παρκ. 24, 9· - καλῶς Πλούτ. Ἀλεξ. 7, ἐπαναφέρων εἰς τὰ ἀρχαῖα αὐτῶν δικαιώματα· «ἐαυτὸν εἰς ἐκεί-νον τὸν χρόνον» = μετατίθεσθαι εἰς ἐκείνον τὸν χρ., παρκ. πρὸς γαρ. 8· παθ. ἐπανορ-θῶμαι Δ. Σικ. 13, 92. Μέσ. περὶ ἀσθενειῶν, πύθομαι Ἰπποκρ. σ. 151· ὅμ. «τεταραγμένη κίνησις, ... μόλις ἀποκαθισταμένη» Πλούτ. ἡθ. σ. 564.

Α-πο-καίνυμαι· ὑπερνικῶ· - τινὰ τινα· εἰς τι Ὀδ. 0, 127, 219, Ἀπολλ. Ἰ. 2, 783.

Α-πο-καίριος· ἄκαιρος Σοφ. Φιλ. 155.

Α-πο-καῖς· ὑπέρβομαι· γίνομαι κατὰρ Μ. Ἀντ. 6, 30.

Α-πο-καίω ἢ ἀποκαίω (ἴδε καίω)· κατακαίω

Θεοφρ. φυτ. αἰτ. 2, 3, 7, Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 54, Δημ. 25, 95 περὶ ἐκτροπῶν· περὶ θρημίας φόνους· «ἀποκαίων πάντα» = ἀποφραίνων, ἐξαπαλίζων Ξεν. ἀν. 4, 5, 3· «ἀπείκασεν ἡ πάχη τὰς ἀμπελους» Φιλίππ. ἐν Πλούτ. Δημητρ. 12· 59. παθ., ἐξαπαλίζω, «πολλῶν ῥίνας ἀπείκασον» Ξεν. ἀν. 7, 4, 3.
 Ἀπο-καλέω ἀπὸ δειλῆν δραπέτεω, μετγν. νικῶμαι ὑπὸ τοῦ κακοῦ, Οἶ.
 Ἀπο-κάκησαι, ἢ ἀποδείλσαις Ψούχ.
 Ἀπο-καρίζω γίνομαι κακός, ἀρχ. λεξ.
 Ἀπο-καλά «φορμὸς ἐστὶ πλέγματις τινος μεγάλου εἰδός, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο οἱ πίνοντες ἢ κατεπίθοντο τὰ ὄσπρια, τάχα δὲ ἡ λεγομένη ἀποκαλά».
 Ἀπο-καλέω (ἴδε καλέω) 1) ἀνακαλῶ Ξεν. Κύρ. 1, 4, 25· καλῶ κατὰ μέρος, ἀν. 7, 3, 35· 2) ἀπαγορεύω, Ἀριστ. ὕρν. 1263, ἢ ὀρθτ. ἀποκεκλήκαμεν, ἐκ τοῦ ἀποκλέω 3) ἐπνομάζω Πλάτ. Θεαιτ. 168· ἰδ. ἐπὶ κακῆς σημ. Σοφ. ΛΥ. 714· «ὥς ἐν ὄναιδι μὴ-χανοποιόν» Πλάτ. Γοργ. 512· πρὸς. Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 57, Ἐλ. 2, 3, 47· ἔτι, ἀπο-καλεῖν τινα ὀνομάζει, ἀπομν. 2, 2, 1· «προδότην Πολύδ. 17, 14.
 Ἀπο-καλῶ-ωπίζω· ἀφαιρῶ τὸν καλλω-πιστὸν Πολύδ. 1, 236 ἐν τῷ παθ.
 Ἀπο-κάλυμμα, τό· ἀποκάλυψις Ἑρμῆς ἐν Κλ. Ἀλ. στρωμ. 1, σ. 426.
 Ἀπο-καλυπτικός, 3· ὅστις θύναται ν' ἀποκαλύπτῃ Κλ. Ἀλ. παιδ. 1, σ. 98.
 Ἀπο-καλύπτω· ἐσκειπάζω, ἀπογυμνῶν· «τὰ στήθη Πλάτ. Πρωτ. 352· καὶ μέσ. ἀπο-γυμνῶμαι Πλούτ. Κορ. 23· «τὴν κεφαλὴν, Κρῆς. 6. Συναγ. μετ. φανερώων, γνωστὸν ποιεῖ, «τὴν τῆς ῥητορικῆς δύναμιν» Πλάτ. Γοργ. 455. Καὶ μέσ. «πρὸς τι φανερώων τὸν περὶ τίνος σκοπὸν μου, οὕτως φανερώς ἀποκαλύψατο πρὸς τὸν πόλεμον, πρὸς τὴν ἐπιβολήν» Δ. Σικ. 17, 62· 18, 23· «ἀποκαλυμ-μένοι λόγοι» = αἰσχροὶ Πλούτ. 6. Ὀμ. 214.
 Ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ ἐκκλ. τὸ ἀποκαλύπτω εἶνε ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς φανερώσεως τοῖς ἀνθρώποις τῶν μυστηριωδῶν ἀληθειῶν τῆς θρησκείας.
 Ἀπο-κάλυψις, ἢ τὸ ἀποκαλύπτειν, φανε-ρώσις, ἰδ. ἐν τῇ θρησκ. σημ. περὶ τῶν κεκυρ-μένων ἀληθειῶν τοῦ χριστιανισμοῦ, Κ. Δ. καὶ Πλούτ. Αἰμ. Π. 14, 79, σ. 70.
 Ἀπο-κάμνω (ἴδε κάμνω)· κουράζομαι, χά-νω τὸ θάρρος Σοφ. Οἶ Κ. 1773· συγνᾶ ἐν πεζ. «διὰ μαλακίαν Πλάτ. Γοργ. 491· μετὰ μετγ. κουράζομαι ἐν τῷ ποιεῖν τι· «ζητῶν, Μιν. 81, πολιτ. 257, Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 35· καὶ μετ' ἀπαρ. «μὴ ἀποκάμεις αὐτὸν σῶ-σαι» = μὴ βαρεθῇς, μὴ παραμελήσῃς Πλάτ. Κρίτ. 45· πρὸς. Εὐρ. Ἰ. 135· ἐν Ξεν. ἀπαν-τῶ καὶ «ἀποκαρμνεν πόναν μηδέν» = πρὸς οὐδεμίαν ἐργασίαν ὀκνηρὸν εἶναι, Ἐλ. 5, 7, 19· μετγν. ἀποκ. ταῖς ἐλπίσι» = ἀποδόλλω πάσαν ἐλπίδα Πλούτ. Ἀρατ. 20· «πρὸς τι, αὐτ. 23.
 Ἀπο-κάμπτω· κυρίζω ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ Ξεν. ἱππ. 7, 14.
 Ἀπό-καμψις, ἢ τὸ οὖσ. τοῦ προηγ.

Ἀπο-καπνίζω· καπνίζω.
 Ἀπο-καπνισμός, ὁ· τὸ καπνίζειν Διοσκ. 3, 126.
 Ἀπο-καπύω· ἐκπνέω, μόν. ἐν τμήσει· «ψυ-χὴν Ἰλ. χ, 467.
 Ἀπο-κάρα-δοκέω· καιροφυλακτῶ, ἀνα-μένω· κίνδυνον, παρουσίαν Πολύδ. 16, 2, 18, 31.
 Ἀπο-κάρα-δοκία, ἢ προσδοκία, ἀπεδο-χὴ Ψούχ., Κ. Δ.
 Ἀπο-κάρα-τομέω· ἀποκεφαλίζω Σχολ. Πινδ. Ὀ. 10, 19.
 Ἀπο-καρδισουργέω· καρδιουργέω· «ὁσι-ουργῆσαι· ἀποκαρδιουργῆσαι» Ψούχ.
 Ἀπό-καρμα, τό· τὸ ἀποκαρνέ, ἀποτμηθὲν Ἰάμβλ. προτρ. σ. 316.
 Ἀπο-καρπεύομαι· καρποὺς δρέπω, ἀπο-λάω Νικ. Χων. χρ. σ. 191.
 Ἀπο-καρπίζω· καρποὺς δρέπω Κλ. Ἀλ. παιδ. 1, σ. 105. Παθ. «κλάδοι ἀποκαρπι-σμένοι» = ὧν ἀφῆρθησαν οἱ καρποὶ Πολύδ. 1, 236.
 Ἀπο-καρπώω· κάμνω καρποῦς· ἀποδλα-στάνω, γεννῶ, ἀποκεκάρπωκε Ἰπποκρ. ὄστ. σ. 279 = ἀποδεδλάστηκε, ἀπογεγέννηκε κατ' Ἑρωτιαν. Μέσ. συλλέγω καρπὸν, ἀπολαύω Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 741.
 Ἀπό-καρσις, ἢ· κουρά Δ. Ἀρεοπ. ἐκκλ. ἱερ. 6, 3.
 Ἀπο-καρτίος, 3· κουρευτός Πολύδ. 2, 38.
 Ἀπο-καρτερέω 1) δὲν ἀντίγω πλεόν, ἀν-τίθ. τῷ καρτερῷ Τιμοκλ. κομ. ἐν Ἀθην. 6, 240· 2) φονεύω ἑαυτὸν δι' ἀστίαις Ἰπποκρ. σ. 254, Λουκ. μακρ. 19, Πλούτ. Λυκ. 29, Περ. 16. Ἀποκαρτερῶν, τίτλος συγγραφῆς τινος τοῦ Ὑψηλοῦ Κικ. Τουσκ. 1, 35.
 Ἀπο-καρτέρησις, ἢ· ἐκούσιος θάνατος δι' ἀστίαις, μετγν.
 Ἀπο-καρφο-λογέω· συλλέγω τὰ κάρφη Ἰπποκρ. προγν. σ. 38.
 Ἀπο-κατα-θαίνω· καταθαίνω ἀπὸ τίνος Δ. Ἀλ. 9, 16.
 Ἀπο-κατ-άγνυμι· συντρίβω Ψούχ. ἐν λ. ἀπαράσσεται.
 Ἀπο-κατ-α-δίχη, ἢ καταδίχη Ψελλ. συ-νοψ. 818.
 Ἀπο-κατ-α-λείπω· ἐγκαταλείπω Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 1038.
 Ἀπο-κατ-αλλάσσω· πάλιν συμβιβάζω, φι-λιῶνω, Κ. Δ.
 Ἀπο-κατ-α-πίπτω· ἐκπίπτω Ψούχ.
 Ἀπο-κατ-α-ρρέω· καταρρέω ἐκ τίνος Σχολ. Ἰλ. α, 1.
 Ἀπο-κατ-αρρίπτω· ἀπορρίπτω Γαλην. τ. 13, σ. 929.
 Ἀπο-κατ-α-στασις, ἢ· τὸ ἐπαναφέρειν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν, περὶ δημόρων Πο-λύδ. 3, 99· ὁμ. «τοῦ σώματος Δ. Ἀλ. 10, 8· τῶν τιμῶν, 28, 10 καὶ συγνᾶ· «πάν-των, Κ. Δ.· ἀστίρων = ἡ ἐπάνοδος αὐτῶν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον Πλάτ. Ἀξιοχ. 370, Σ. Ἑμπ. πρ. ἀστρ. 105· πρὸς. Πλούτ. Καίσι. 59. Καθ' ὅσον· Ψούχ. = ταλίσματι.
 Ἀπο-κατ-α-στατικός, 3· ὁ ἐπαναρχόμενος

μετά περίοδον εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν Συνα-
νά, σ. 127, ἄλλ. μτγν.

Ἀπο-κατά-σχσεις, ἡ τὸ κωλύειν, ἀνακό-
πτειν, γλῶσσ.

Ἀπο-κατα-τίθημι καταθέτω Ἀπολλ. Ρ.
3, 816. 1285 μέσ.

Ἀπο-κατα-φαίνομαι ἀποκατοπτρίζομαι
Ἀριστ. 1, 3.

Ἀπο-κατα-ψύχω ψυχραίνω Γαλην. τ.
13, σ. 63.

Ἀπο-κατ-έχω κωλύω, ἐπιγρ.

Ἀπο-κατ-ορθόω ἐπιτυχῶς πράττω τι, κα-
τορθώνω Ἀριστοτ. Π0. Ε3δ. 8, 4.

Ἀπο-κάτω ἐκ τοῦ κάτω μέρους Σχολ.
Διον. ἐν Β. Ἀν. σ. 755.

Ἀπο-κάτωθεν ἐκ τῶν κάτω, μτγν.

Ἀπο-καυλίω ἀποβάλλω τὸν καυλὸν Θεοφρ.

Ἀπο-καύλησις ἀπώλεια τοῦ καυλοῦ, μτγν.

Ἀπο-καυλίζω κυρ. ἀποθραύω τὸν καυ-
λόν, ἐν γέν. ὅλως διόλου ἀποθραύω, παθ.
Ἰπποκρ. σ. 799 καὶ ἄλλ. ἀποκόπτω τύπων,
κολοδώνω Εὔρ. ἰκ. 117. — τὸ προέχον τῆς
ἐμδόλης Θουκ. 2, 76.

Ἀπο-καύλισις κολοδώσις Λουκ. μισθ. συν. 1.

Ἀπο-καυλιστέον ἐκρίζωτέον Ὀρειδ. σ. 18.

Ἀπο-καυλός, 2' ὁ ἄνευ καυλοῦ Θεοφρ. 1.
Φ. 7, 2, 4.

Ἀπό-καυμα, τό μέρος κεκαυμένον παρὰ
τῷ Κομικῷ φῶδες τὰ ἀποκαύματα Εὔστ.
Ἰλ. σ. 1123.

Ἀπό-καυσις, ἡ τὸ ἀποκαίειν Στράβ. 16,
σ. 779.

Ἀπο-κάω Ἰδ' ἀποκαίω.

Ἀπό-κειμαι 1) κατὰ μέρος, χωριστὰ κει-
μαι. — προμαθείας βοαι Πινδ. Ν. 11, 46,
Ἄρατ. φαίν. 110. Συνήθ. εἶμαι τεθειμένος
κατὰ μέρος πρὸς φύλαξιν, οἰκονομίαν, ἀπο-
ταμίευσιν περὶ καρπῶν Ξεν. ἀν. 2, 3, 13.
ἐνδον ἀποκειμένος σίτος Δημ. 42, 6. περὶ
χρημάτων Λυσ. 19, 22. περὶ ἀσφαλῶν κατα-
φυγίων Ξεν. Κύρ. 3, 1, 19, ὥς καταφυγή
Δημ. 54, 21. Ἐν γέν. περὶ ἐκείνου, ὅπερ τι
μετὰ βεβαιότητος περιμένει, ἐπιφυλάσσεται
αὐτῷ, — ὄνειδος Πλάτ. νόμ. 12, 952. — εὐ-
νοιά τινι Ξεν. ἀν. 7, 7, 46. — γέλως Κύρ. 2,
2, 15. — συγγνώμη Δημ. 23, 42. — ἔλεος Δ.
Σικ. 13, 31. τὸ ἀποκειμένον = τὸ ὑπὸ τῆς τό-
χης ἐπιβαλλόμενον Σχολ. Θεοκρ. 7, 33. πρβλ.
Λουκ. Συρ. θε. 51 καὶ μτγν. — καὶ εἶμαι πα-
ρηγωνισμένος, καταφρονεμένος, κρατίν. ἐν
Σουδ. ἀποκίσσεται ἀλλεῖς καὶ ἀπόθητος.
Πλούτ. συμπ. 7 σοφ. 16, Δ. Σικ. 3, 46.

Ἀπο-κείρω κουρεύω, περὶ τῶν τριχῶν τῆς
κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος, ἰδ. μέσ. * γαίτην
ἀποκείρωτο Ἰλ. ψ. 141. * τὰς κεφαλὰς ἀπο-
κείρωσθαι Ἦρ. 6, 21. — τὰς κόμας Πλάτ.
Φαῖδ. 89. — τὸν πώγωνα Λουκ. ἀλ. 46. — γέ-
νειον Ἦρδ. 5, 4, 12. καὶ ἄνευ προσθήκης
Ἰσ. 4, 7. * οὐδέεις ἀποκείρωτο οὐδ' ἠλεΐψατο.
Ἀριστ. νεφ. 826. * σκάφιον ἀποκεκαρμένη,
ὁρῶσι ἰδιαίτερον τρόπον τοῦ κείρειν τὰς τρί-
χας, θεσμ. 858. Ἀχ. 849. ἀποκεκάρκει Λουκ.
Τοῖ. 51. ἀποκαρτέον Εὔπολ. ἐν Πολυθ. 2,
33. * ἀποκαρτέντα πρύδατα = κουρευμένα πρ.

Δ. Σικ. 1, 36. Μτρ. διατέμνω, σχίζω, κέ-
πτω, — τένοντε, φλέβα, ἐν τμήσ. Ἰλ. κ. 456,
ν. 516. ὁ. καταστρέφω, ἀφανίζω, — δαίμων
ἄνδρας Διοχ. Πέρσ. 885. — ἄνθος πόλεως Εὔρ.
Ἦρ. μ. 875. καὶ παθ. * ἀπὸ στεφάνων κέαρ-
σαι πόρων = ἀπεστερήθη τὸν στεφάνων.
Ἐκ. 910. περὶ τοῦ γυμῶς τοῦ Προμηθέως,
* ἀποκέρων τὸ ἦπαρ Λουκ. Πρ. 2. ἐν γέν.
ἀποστερῶ, μτγν. πρβλ. Δ. Ἀλ. 9, 23.

Ἀπο-κεκαλυμμένως φανερά, ξεσκέπαστα.
Ἰσοκ. 8, 62.

Ἀπο-κεκινδυνευμένως τολμηρῶς Θεμιστ.
λ. 8, σ. 107.

Ἀπο-κεκληρωμένως διὰ κλήρου, εἰκλ.
ἀκρίτως Ἰ. Χρυσ. εἰς Γέν. 2, 15.

Ἀπο-κεκρυμμένως κρυφίως Σχολ. Ἀριστ.
ὄρν. 267.

Ἀπο-κέλλω ἀποκλίνω ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, παρὰ
στρατὸς Σουδ.

Ἀπό-κενος, 2' κενωθεὶς, κενὸς Διοσκ. 5, 45.

Ἀπο-κενόω ἐκκενῶ, κενώνω Ἰπποκρ. σ. 237.

Ἀπο-κεντέω κεντῶ, διατρύπω Δ. Λαέρ. 9, 26.

Ἀπο-κέντησις, ἡ διατρύπησις, Ὁ.

Ἀπο-κένωσις ἐκκενώσις Γαλην. τ. 2, σ. 225.

Ἀπο-κερδαίνω λαμβάνω ἀπὸ τινος κέρ-
δος, ὠφελοῦμαι — βραχέα Ἀνδοκ. 1, 134.
Λουκ. νε. δι. 4, 1. — τινὸς Εὔρ. Κύκλ. 431.

Ἀπο-κερματίζω μεταβάλλω εἰς κέρματα,
ὁ. σμικρύνω, σπαταλῶ μεγάλην περιουσίαν
Παλλδ. ἐν Ἀνθ. 7, 607, μτρ. Πορφύρ. ἐν
Στοῦ. ἐκλ. τ. 1, σ. 822.

Ἀπο-κεφαλαῖω συγκεφαλαιών Εὔστ.
Ὀδ. σ. 1769.

Ἀπο-κεφαλίζω ἀποκόπτω τὴν κεφαλὴν
Ἄρρ. Ἐπιτ. 3, 26, Ἀθήν. 7, 287.

Ἀπο-κεφαλίσμα, τό καθαρίσις κάρας Πο-
λυθ. 2, 48.

Ἀπο-κεφαλίσμός, ὁ ἀποκοπή τῆς κεφα-
λῆς Πλούτ. ἡρ. σ. 358.

Ἀπο-κεφαλιστή, ὁ ὁ ἀποκεφαλίζων
Στράβ. 11, σ. 531.

Ἀπο-κεχωρισμένως χωριστὰ Ἀπολλ.
λεξ. Ὀμ. ἐν λ. τμήδην.

Ἀπο-κηδεύω παύω τοῦ κηδεύειν, ὀρνεῖν
τὸν τεθνεῶτα — τινὰ Ἦρ. 9, 31.

Ἀπο-κηδέω παραμελῶ, ἀκηδέω, ἀποκη-
δήσαντε Ἰλ. ψ. 413. κατὰ Σουδ. * ἀποκη-
δήσαντε τὴν λύπην ἀφαίρουνται.

Ἀπο-κηδής, 2' ἀμελής, ἀκηδής * ἀποκηδέ-
στερον, ἀφροντιστότερον Γαλην. γλωσσ. σ. 438.

Ἀπο-κηλεύομαι καταβέβομαι Ἀπόλ. γεν.
4, 4, ὅπου γράφ. καὶ ἐπεκλήθη.

Ἀποκλήειν ἀποδιώκειν Ἠσὺχ.

Ἀπο-κήρυγμα, τό κήρυξις Ἰπποκρ. σ. 110.

Ἀπο-κήρυκεύομαι ἱκετεύω νὰ μὴ γείνη-
τι Θεοφρ. Σμ. ἰστ. 1, σ. 14.

Ἀπο-κηρυκτέος, 3' ἀποβλήτεος Γρ. Ναβ.
λ. 3, σ. 54.

Ἀπο-κήρυκτος, 2' ὁ ἀποκηρυχθεὶς, ὁ τῇ
κληρονομίᾳ ἀποστερηθεὶς υἱός, τὸν ὁποῖον
ὁ πατήρ δημοσίᾳ ἀπεκήρυξεν, ἀπέβαλεν. ὁ
ἐπὶ ἀμαρτήμασιν ἱκετῶν τῆς πατρὸς αἰ-
τίας. Ἠσὺχ. Λουκ. Ἰκαρ. 14, κατὰ Πλούτ.
4, 93 πρῶτος ὁ Θεόδοτος ἐχρήσατο τῇ λέξ.

ῥει· κατὰ δὲ Μοῖρ. σ. 83 «ἀποκλήρυτον Ἀττικαί, ἀπὸ ῥητον Ἑλλήνες». Παρ' ἑκκλ. καὶ ὁ ἀπὸ τῆς ἑκκλησίας ἐκβληθεῖς.

Ἀπο-κλήρυξιμος· διὰ κήρυκος πωλητέος, ἴππυρ.

Ἀπο-κλήρυξις, ἢ 1) ἀποκλήρυξις τοῦ υἱοῦ· ὑπὸ τοῦ πατρὸς· Πλούτ. Θεμ. 2, Λουκ. ἀποκ. 5· 2) διὰ κήρυκος, δημοσία πώλησις, δημοπρασία· 3) ἀποβολή· ἐκ τῆς ἑκκλησίας, ἑκκλ.

Ἀπο-κλήρυξις· δημοσία διὰ τοῦ κήρυκος γυνωστοποιεῖν· α) ἀπαγορεύειν, «-μηδὲν στρατεύειν» Σεν. Ἑλ. 5, 2, 27· 6) ἀποβάλλω τὸν υἱόν, τὸν κηρύττει ἄκληρον· υἱὸν Πλάτ. νόμ. 11, 929· «πῶς ἀποκλήρυξις· νόμ. 928· πρὸς Δημ. 39, 39 καὶ Λουκ. ἀποκλ. γ) δημοσίᾳ πωλῶ· «ὕπὸ κήρυκι πωλῶν» Ἀμμόν. Ἦρ. 1, 191, ἐν ταῖς Δημ. 23, 201· «πῶσον τοῦτον ἀποκληρύττει» Λουκ. βί. πρῶτ. 6.

Ἀπο-κισαρώ· ἀφαιρῶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὴν κίστην, Λευίτ. 10, 6.

Ἀπο-κίστημι· ἀποκιστάνομαι, μετγν. π. ὡς Δ. Περ. 48, Ἀπολλ. Ῥ. 4, 133.

Ἀπο-κιστῆσθαι, ἰων. ἀντὶ ἀποκλέω.

(Ἀπο-κιστῆσθαι) παραδέχεται ὁ Βουζμάν. (Σχολ. Ὀδ. λ, 579) ὡς· ὅμα τοῦ ἀπέκλειαν, ὁ λέγει ὁ Βωιδῶς ἐν Ἀριστ. Ἀχ. 834 = ἀποκιστῆν ἐποίησαν Β. Ἀν. σ. 420· «ἀποκιστῆν φουσάντες ἐποίησαν» Πούγ. (ὁ Δ. Δινδ. ἐν Θησ. Ἐρρ. Στ. θέτει ὡς· ὅμα τὸ ἀποκιστῆν ἄνω).

Ἀπο-κινδυνεύω, ἢ τὸ ποιεῖν τολμηρὰν καὶ ἐπικινδυνὴν ἀποκρίαν Θουκ. 7, 67.

Ἀπο-κινδυνεύω· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἔπου.

Ἀπο-κινδυνεύω 1) κάμνω τολμῶν, ἀποτολμῶ, ριψοκινδυνεύω· «-σφοδρὸν λέγειν» Ἀριστ. βiatr. 1105· ἐν τινι Σεν. ἀποκιν. 4, 2, 5· τοῦτο Λυσ. 4, 17· ἰδ. τολμῶ ὀριστηκῶν καὶ κρίσιμον συμπλοκήν, μάχην· «πρὸς τινι Θουκ. 7, 81 καὶ μετγν.· περί των μεγίστων, ὧν = τὰ μέγ., τὰ πάντα ριψοκινδυνεύειν, Πλούτ. Ἀλεξ. 17· καὶ - ἐς τι, Φωκ. 32· πρὸς τι, συμπ. σοφ. 6. Καὶ πλθ. «ἀποκινδυνεύεται ἡμῖν τὰ χρέματα» Θουκ. 3, 39, θὰ τρίξωσι κινδυνόν 2) ἀποχωρεῖσθαι τινος ἐν τῷ κινδύνῳ· «τινὸς Φιλώστρ. βί. Ἀπολλ. 7, 15.

Ἀπο-κινέω· κινῶν ἀπομακρύνω· «μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων μοῦνον ἴοντα» Ὀδ. χι 107· ἀποκινήσασκε Ἰλ. λ, 636 καὶ μετγν., ὅπου εἶνε καὶ ἀμτῶ, ἀπέρχομαι Ἀιν. τακτ. 10.

Ἀπο-κίνησις, ἢ ἀπομάκρυνσις, μετατόπισις, μετγν.

Ἀπό-κινος, ὁ (κινέω) 1) φυγή, ἀποχώρησις· «ἀλλ' εὐρί τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ δεσπότη» Ἀριστ. ἱππ. 20· 2) εἶδος ὀρχήσεως, ἀσέλιγος, ἣν ὑπερὸν μακτρισμόν ὠνόμασαν Πολυδ. 4, 101, κωμ. ἐν Ἀθην. 14, 629· ἀπόκινος· γένος ὀρχήσεως φορτικῆς οἱ δὲ μέλος, ἢ ὁ τῶν κιναιδογράφων ἱαμῶς Β. Ἀν. σ. 429.

Ἀπο-κισσάω· πλατύνω εἰς κισσόν (ὁ ἴσσι)· «αἱ ῥέλιες ἀποκισσόνται» Γαλην. τ. 4, σ. 409.

Ἀπο-κισσάω μεταβάλλω εἰς κισσόν Θεόφρ. Ἰ. Φ. 3, 18, 7.

Ἀ-πάκιστος· 2) ἀκούριτος, ἀρχ. λῆ.

Ἀπο-κίχων· ἰδ. ἀποκίχων.

Ἀπο-κλάδιστος· ἀποκόπτον τοὺς κλάδους Ἑὐσεβ. εὐαγγ. προπ. 4, 10, σ. 35.

Ἀπο-κλάζω· ἐκπέμποι κλαγγήν, ἦχον, ἦχῳ· «ταῖς Κάλγας ἀπὸ κλαγγῆς» Αἰσχ. Ἀγ. 151, Ἀρχι. ἐν Ἀνθ. 7, 191.

Ἀπο-κλάζω, μέλ. ἀποκλάσσω· κάμπτω τὸ γόνυ Ἀριστ. ἀποσπ. 163.

Ἀπο-κλάζω, δορ. = ἀποκλήζω· ἀποκλείω· «τὰν αὐλείαν ἀποκλάζον» Θεόφρ. 15, 43· «ὁ τὰν νυόν εἰπ' ἀποκλάζας», αὐτ. 77.

Ἀπο-κλάζω· κλαίω, θρηνην· «τινὰ, «οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει σὺδ' αἶς, ἦν μὴ ὀφ' χρήματα λειπόμενα» Θεόφρ. 931, Αἰσχ. Πρ. 640, Πλάτ. Φαῖδ. 117· ἀποκ. ἀποκλῶσαντα = εἰς κλαυθμούς ἐκραγόντα Ἦρ. 2, 121, 3· «σόνον = εἰς θανάτους στεναγμούς ἐκρήγνυσθαι Σοφ. Φιλ. 695. Μέσ. τὸ αὐτὸ Ἀριστ. σφ. 564· «ἀποκλαύσασθαι κακὰ» = κλαίω τὰ παθήματα μου Σοφ. Οἱ. τ. 1466. Παῶν τοῦ κλαίειν· «εἰπὼν δὲ ἀποκλῶσαντα τε καὶ ἀποκλαύσαντα» Λουκ. Συρ. θε. 6.

Ἀπο-κλάσις, ἢ ἀγῆ, ὁ σημαίνει τὴν ἀπόκλασιν τοῦ κύματος· Ἑτ. Μ. σ. 8.

Ἀπό-κλάσμα, τό· κατάγμα (σπάσιμον) τοῦ ὅσπου πλησίον τῆς ἀρθρώσεως δι' ὅλου αὐτοῦ τοῦ πάχους Ἰπποκρ. σ. 748.

Ἀπό-κλάσμα, τό· θῆνος, μυρολόγι· γράων Ἀορ. Ἐπικτ. 2, 16, 39.

Ἀπό-κλάσις· κλαυθμός Ὀριγ. τ. 2, σ. 522.

Ἀπο-κλάω· σπάνω τι ἀπὸ τινος Στράβ. 10, σ. 458, Πλούτ. Νικί. 3· περί τῆς τοῦ τῶν ἀμπελίων Ἀριστ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 55, 2, 2· ἐντ. ἀποκλάς ἀντὶ ἀποκλάσας Ἀνακρ. ἀπ. 16 ἐν Ἀθην. 11, 472, ὅπερ ἄλλοι ἐκλαμ-βάνουσιν ὡς· οὐα, = ἀπὸ κλάσας.

Ἀπο-κλάω, ἀττ. σχημα, τοῦ ἀποκλαίω.

Ἀπό-κλεισις, ἀττ. ἀπόκλεισις, ἢ τὸ ἀποκλείειν· τῶν πυλῶν Θουκ. 4, 85 καὶ μετγν.

Ἀπό-κλεισμα, τό· τόπος, ἐν ᾧ τι ἐγκλείεται, φυλακή, Ἰερμ. 29, 26.

Ἀπο-κλεισμός, ὁ ἀπὸ κλεισῶν Ἀορ. Ἐπικτ. 4, 7.

Ἀπο-κλειστέον· διὰ ἀποκλείειν Βασίλ. Μ. τ. 3, σ. 603.

Ἀπό-κλειστος· 2) ἀποκλεισμένος, μετγν.

Ἀπο-κλείω· καὶ ἀοργ. ἀττ. ἀποκλήω, ἰων. ἀποκλήω 1) κλείω ἐξω Πλάτ. πολ. 5, 473· «τινὰ τινος Ἦρ. 4, 37· 5, 404· ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν Ἀριστ. σφ. 601· «ἀντὶδωκα μὲν, ἀπέκλειμα δὲ» = ἐξήρεσα, ἔθεσα τὸν ὅρον Δημ. 28, 17· φράττω, - ὅφιν Ἦρ. 4, 7· ἀποκόπτω, - τῆς ὁδοῦ, ἄστεος, 3, 55, 58· φέρω εἰς στενογυρίαν· ἀποκλεισμένων Θουκ. 6, 34, Πλάτ. πολ. 6, 487 καὶ μετγν. ἀπορράττω, κλείω α· τὴν βλάστην τοῦ πτεροῦ Πλάτ. Φαῖδρ. 254.

Μέσ. ἀπέχρημα τινος· «αἰτίων, Δημ. 54, 11· «ἀνορέκτως ἔχειν τροφῆς καθ' Ἡσυχ. δὲ προσέτι ἔχει» ἀποκλήσαντες φυλακίσαντες.

Ἀπο-κλείπτω· ἀφαιρῶ κλείπτων Ὀμ. Ὀμν. Ἰερμ. 522.

Ἀπο-κλήω, ἰων. = ἀποκλείω Ἦρ.

Ἀπο-κλήρο-νόμος· 2) ὁ τῆς κληρονομίας ἀποκληθείς, ἀποκληρωθείς Ἀορ. Ἐπικτ. 3, 8, 2

- Ἀπό-κληρός, 2° ὁ μὴ ἔχων κληρον, μερίδα ἐν τινι - πόνων Πίνδ. Π. 5, 51· ἴδ. ὁ μὴ μετέχων κληρονομίας, μτγν.
- Ἀπο-κληρόω· 1) διὰ κλήρου ἐκλέγω - βουλήν Θουκ. 8, 70, Ανδοκ. 1, 82· - σιτοφύλακας Λυσ. 22, 16, Πλάτ. νόμ. 6, 763. Παθ. ἐκλέγομαι διὰ κλήρου Δημ. 25, 27· «τοῦτο σοὶ ἀποκεκληρώται» = σοὶ δέδοται Λουκ. μισθ. συν. 32· ἔτι, διανέμω, - τινὶ τι, Πλούτ. 2) ἀποκλείω τοῦ κλήρου Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 14.
- Ἀπο-κληρώσις, ἡ· ἐκλογὴ διὰ κλήρου Δ. Κάστ. 41, 7, Πλούτ. ἡθ. σ. 1045 καὶ μτγν.
- Ἀπο-κληρωτέον· αἵρετέον διὰ κλήρου Ἀριστοτ. πολιτ. 6, 3.
- Ἀπο-κληρωτικός, 3° κατὰ κληρον ἐκλέγων, τυχαίως, εἰκὴ δισχυριζόμενος Σ. Ἐμπ. πυρρ. 3, 79· ἐπὶ. - ὡς Ωριγ. Κέλσ. 3.
- Ἀπό-κλησις, ἡ· ἀποκλείσις, ὁ ἴδ.
- Ἀπό-κλητος, 2° κεκλημένος Σουῖδ. οἱ ἀποκλήτοι, τὸ ἀνώτατον συμβούλιον τῶν Αἰτωλῶν Πολύδ. 4, 5, 9.
- Ἀπο-κλήω· ἀποκλείω.
- Ἀπό-κλιμα, τό· κλιτύς Σχολ. Ἰλ. 6, 729· κλίσις, δύοσις Πτολ. σ. 229, Σ. Ἐμπ. πρ. ἀστρ. 14, σ. 340.
- Ἀπο-κλινής, 2° ὁ ἀποκλίνων Μανέθ. 6, 62.
- Ἀπο-κλίνω· κλίνω που, γέρνω, ἐκτρέπω, Ὄδ. τ. 556· γέρνω ὅπως Ὀμ. ὕμν. Ἀφρ. 169· προσίτι, ἀνατρέπω, παθ. - - κεράμιον ἐλαίου· Δημ. 59, 24· πρβλ. Πλούτ. Γάλλ. 27· 2) συγνόν. ἀμτβ. ἐκτρέπομαι, παρεκκλίνω τῆς ὁδοῦ· «δὲξαν τ' ἀποκλίνειν» Σορ. Οἶ. τ. 1192 (Σχολ. ἐκπεσὶν), Ξεν. ἀν. 2, 2, 17· «νεὸς νῦν μὲν ὀρθῶς πλεούσης, νῦν δὲ ἀποκλινούσης» Δ. Χρυσ. 2, 366· - κλίνω που, ἴδ. α) περὶ τόπων, οἵτινες ὀρίζονται κατὰ τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, - πρὸς τὴν ἡώ Ἡρ. 4, 22· - πρὸς τὰς ἀρκτους Πολύδ. 3, 47· 6) περὶ τῆς ἡμέρας· «ἡμέρας ἀποκλινομένης» = κλίνει πρὸς τὴν ὥσιν Ἡρ. 4, 181· γ) περὶ τῆς κλίσεως, ῥοπῆς εἰς τι, - πρὸς τὸ κόσμιον Πλάτ. νόμ. 7, 802· - εἰς τινα τέχνην, 8, 847· - ἐπὶ τὰς τέχας· Ἰσοκ. 4, 163· - ἐπὶ τὸ βραθυμεῖν Δημ. 1, 13· - πρὸς τὴν ἡδονὴν Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 10, 1, 3· καὶ συχνὰ μεταμομφῆς· - πρὸς θηριώδη φύσιν Πλάτ. πολιτ. 309· - ἀποκλίνει καλῶς = καταντᾷ, ἀποβαίνειν εἰς καλὸν Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 583.
- Ἀπό-κλισις, ἡ· 1) κλίσις πρὸς τὰ κάτω, πτώσις Πλούτ. Πομπ. 47· 2) ἀποχώρησις Πλούτ. ἡθ. σ. 970.
- Ἀπο-κλιτέον· ἀποκλίνειν δεῖ Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 9, 2.
- Ἀπό-κλιτος, 2° πρὸς τὰ κάτω κλίνων· - ἡμέρα = ἡ πρὸς τὴν ὥσιν κλίνουσα Πλούτ. ἡθ. σ. 273.
- Ἀπο-κλύω· ἀποπλύνω· «ὡς ἂν ὤσιν ὄνειρον ἀποκλύσω» Ἀριστ. βατρ. 1340· μέσ. ἀποκλύσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 243, Ἀριστοτ. κόσμ. 5, 13, Πλούτ. Κικ. 32.
- Ἀπό-κλυσις, ἡ· ὁ ἀποχωρῶν κυματισμός· τῆς θαλάσσης, ἀντιθ. τῷ ἐπὶ κλυσις Θεμιστ. λ. 13, σ. 167.
- Ἀπό-κλυσμα, τό· ἀπόλυσις Νεῖλ. ἔπιστ. 106.

- Ἀπό-κλωμα· ἀπολογία ἐπὶ τὸ γέρον Ἡσυχ.
- Ἀπο-κμητέον· πρέκει ν' ἀποκάμνη τις Πλάτ. πολ. 4, 425.
- Ἀπό-κναισις, ἡ· ἡ κατὰ βραχὺ ἀναίρουσα λύπη Ἡσυχ.
- Ἀπο-κναίω· λυπῶ, φονεύω, ἀπαλλύω, ἀπο-τρίβω, ἀποκόπτω Ἡσυχ.· ὁ γληρὸς γίνουμαι, βασιλεύω, - εἰσὶν Πλάτ. πολ. 3, 408· πρβλ. Δημ. 21, 153· μετὰ τοῦ ὀλίγου Πλούτ. Ἀλκ. 25· «χρημάτων εἰσφοράς καὶ ληστείας ἀποκναίμενοι» Ξεν. Ἐλ. 6, 2, 1 καὶ συχνὰ ὡς Λουκ. Νιγρ. 8, Πλούτ. Αἰθ. 4, 4.
- Ἀπο-κνάω, ὄν. «ἀποκνησάμενοι» ἀποξυσαντες Ἡσυχ.
- Ἀπο-οκνέω· ἀπὸ ὀκνηρίαν ἢ φόβον ἀναδύλλω, παραλείπω τι, - κινδύνον Θουκ. 3, 30· διατάζω· - εἰπεῖν Πλάτ. Φαῖδ. 84· ὁμολογεῖν, Θεαιτ. 166 καὶ ἔπ.
- Ἀπο-ὀκνησις, ἡ· βραδύτης, ἀναβολὴ τινοῦ ἕνεκα ὄνου κυρ. ἀλλὰ συνήθ. ἕνεκα φόβου Θουκ. 1, 99, Πλούτ. ἡθ. σ. 783· καθ' ἡσυχ. = ὄκνος, ἀποκνήσις.
- Ἀπο-οκνέον· ἀποκνέειν δεῖ Πλάτ. πολ. 1, 349.
- Ἀπο-οκνίζω· ἀποκόπτω διὰ τοῦ ὄνου ἐν γέν. ἀποκόπτω Σωτᾶδ. ἐν Ἀθην. 7, 293, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 6, 8, 2, καὶ μτγν.
- Ἀπό-οκνισις, ἡ· ἡ διὰ τῶν ὄνων ἀποκοπή Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 5, 9, 11.
- Ἀπό-οκνισμα, τό· ἀπότμημα, - σφυράδων Ἀριστ. εἰρ. 709.
- Ἀπο-οκχυζω· ἀφαιρῶ, κενώνω διὰ κόχης ἢ ἀγγείου παρεμφεροῦς κόχης ἡδισκ. 1, 33.
- Ἀπο-οικιάσμαι· 1) κοιμῶμαι χωριστῇ, ἐκτὸς τῆς οἰκίας Πλάτ. νόμ. 6, 762, Ἐυπολ. ἐν Πλούτ. Κίμ. 15· 2) κοιμῶμαι, ἴδ. ὀλίγον τι Ἀριστ. σφ. 213, Ξεν. Κύρ. 2, 4, 22.
- Ἀπο-οικιμίς· κάμνω ἄλλον νᾶ κοιμηθῇ Ἀλκίφρ. 1, 39· παθ. ἀποκοιμίζομαι Σωκράτ. ἔπιστ. 1, σ. 5.
- Ἀπο-οικωννέω· ἀπομακρύνω, ἀποβάλλω τῆς κοινωνίας, ἴδ. τῆς ἐκκλησίας, μτγν.
- Ἀπο-οικωννῆσις, ἡ· ἐξωκλήσιασμός, ἐκκλ.
- Ἀπο-οικιτέω· ἐγκαταλείπω νοκτὸς τὴν ταβῆν καὶ κοιμῶμαι Δημ. 18, 37 μετὰ τοῦ ἀφημερεύω κατὰ Σουῖδ.· γυναικα χωρίζεσθαι ἀνδρός καὶ ἀφίστασθαι.
- Ἀπό-οικίτις, 2 (κοίτη)· χωριστά, ἐκτὸς τῆς οἰκίας κοιμώμενος· τῶν συσσίτων Αἰσχίν. 2, 127· - παρὰ τινοῦ Λουκ. θε. δι. 10, 2.
- Ἀπο-οικακνέω· διὰ οὐλακείας πορίζομαι τι, γλωσ.
- Ἀπο-οικάπτω· οὐλαπτῶν ἀφαιρῶ, ἀρχ. λεξ.
- Ἀπο-οικαλᾶω· ξεκολλῶ Ραλγν. τ. 12, σ. 361, Ἐύστ. Ἰλ. σ. 854.
- Ἀπο-οικολοκύντωσις, ἡ· ἡ εἰς τὰς κολοκύνθας μεταθέσις, ἢ μεταβολὴ εἰς κολοκύντην Δ. Κάστ. 60, 35, ἀντὶ τοῦ ἀπαθανάτισις ἢ ἐπαθῶσις, τίτλος συγγραφῆς σατυρικῆς τοῦ Ξενόκλα κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου.
- Ἀπο-οικολύω· κολοδύνω, ἀπρωτηριάζω, - ἄνην Καλλίμ. Δ. 90, ἐν τμῇ σ.
- Ἀπο-οικολύω· συνηματίζω κώπον· οὐδ.

ὁμοίως ἀποκαλούμενος, ὁ Ὁκεανὸς δι' ἡλ.
Ἀριστοτ. κόσμ. 3, 7.
Ἀπο-κολυμβάω· κολυμβῶν ἐκφεύγω θοῦκ.
1, 25.
Ἀπο-κομάω· ἀποβάλλω, ἢ ἀποκείρω τὴν
σύμην Λουκ. Λεξιφ. 5.
Ἀπο-κόμβιον· ὅς· ἀποκόμπιον.
Ἀπο-κομιδῇ, ἢ 1) ἡ ἐπιπόδος θοῦκ. 1,
137-2) τὸ ἀποκομίζειν, ἀπόπλους· πλοίων
Πολύδ. 25, 7.
Ἀπο-κομιζέω· μακρὰν κομίζω, ἀπάγω Ξεν.
Κύρ. 7, 3, 12 καὶ μετγν. ὡς Πολύδ. 1, 29
κομίζω ὅπως Ἀπολλ. Ρ. 4, 1106. - Παθ.
μὲν σημ. μέσ. «ἀπεκομίσθη οἶκαδ» Ἄνδοκ.
1, 61· πρὸς. Ἡρ. 5, 27 καὶ Θουκ. 6, 52.
Ἀπο-κομιστής, ὁ ὁ ἀποκομίζων Ἄνν.
Κομν. σ. 304.
Ἀπο-κομιστικός, 3· ὅστις δύναται ν' ἀπο-
κομίζει, γλωσσ.
Ἀπό-κομμα, τό· τὸ ἀποκοπέν, κομμάτι·
ἀραχνίου Λουκ. ἀλ. ἱστ. 1, 18· πέτρας
Θεόκρ. 10, 7.
Ἀπο-κομπάζω· κομπάζω· βραγχὸν ἀπε-
κόμπτει χορδὰς = ἔζωκεν ἤχον βραγχόν, ἡ
ἐρράγη, ἐκόπη μετὰ τοιοῦτου ἤχου Π. Σιλ.
ἐν Ἀνθ. 6, 54.
Ἀπο-κόμπιον, τό· σακκούλιον Βασιλικ.
16, 1, 25.
Ἀπο-κοπίω· κυρ. ἐσκοπίζω, φεύγω θρο-
ναίως, παρ' Ἀιτωλοῖς καθ' Ἑγγιν. αἰσρον 3, 11.
Ἀπο-κοπιόω· προβάλλω Προκόπ. ἀνελκ.
8, σ. 62.
Ἀπόκοπμα, τά· 1) ὅρ. Ἰνδικῆς Πτολ. 2) λι-
μὴν καὶ ἀκρωτ. Ἀφρικῆς, κατ. Ἀποκοπί-
της, ἡ Ἀποκοπηνὸς Στ. Βυζ.
Ἀπο-κοπέω, ὁθ. «ἀποκοπησάμενη» στερνο-
κοπησάμενη, ἀποκοψάμενη· Ἡσυχ.
Ἀπο-κοπή, ἡ 1) τὸ ἀποκόπτειν· κρατὺς·
Ἀισχ. ἱκ. 821· τῶν χρεῶν = ἐξέλειψις τῶν
χρεῶν Πλάτ. νόμ. 5, 736, Ἄνδοκ. 1, 88,
Δημ. 24, 149, Πλούτ. Σόλ. 15· 2) παρὰ
Γραμ. παράλειψις ἐὶς ἢ πολλῶν γραμμα-
τικῶν ἰδ. ἐν τέλει τῆς λέξεως.
Ἀπό-κοπος, 2· ἀποκεκομμένος, εὐνοῦχος
Στρατ. 13, σ. 630· ἀποκρημνος Ἀρρ. περ.
Κρυθ. 32.
Ἀπο-κοπύω· καταπονῶ, κουράζω Ἐπιφάν.
τ. 1, σ. 644.
Ἀπο-κοπτέον· β. ἐπιθ. τοῦ ἀποκόπτω Φίλ.
τ. 1, σ. 668.
Ἀπο-κοπὴ νίκη· μεγάλη νίκη, κατὰ τὴν
γλῶσσαν τῶν ἰδιωτευόντων Εὐστ. Ὁδ. σ. 1168.
Ἀπο-κοπτικός, 3· ὁ ἀποκόπτων, μετγν.
Ἀπο-κόπτω 1) κόπτω τι ἀπὸ τινος, αὐτί-
νος εἶνε μέρος Ἰλ. ι, 241, Ὁδ. γ, 449· συ-
γν. περὶ μερῶν τοῦ ἀνθρώπου σώματος·
παρήγορον = τὰ σπονδία τοῦ διὰ τῆς χειρὸς
κρατούμενου ἔκπου Ἰλ. π, 471· - πείσματι
νιῶς Ὁδ. κ, 127· ἄγκυραν Ξεν. Ἑλ. 1, 6,
25· «-κόμην ἐλαίης» Ὁδ. ψ, 195· πρὸς. Ἀ-
ριστ. νεφ. 1109· - γέφυραν Πλούτ. Νικ. 26
καί, «ἀποκοπεῖσιν τῶν ἐλπίδων» Πολύδ. 23,
2· ἀποκοπῆναι τῆς ἐλπίδος· Πλούτ. Πύρρ.
2, καὶ πᾶσι· ἀποκόπεται τὴν χεῖρα, τὸν αὐ-

χίνα = μου ἀποκόπεται ἡ χεῖρ κ.λ. Πλούτ.
καίς. 16, Δ. Ἄλ. 3, 58· «ἀποκόπεται μοι
ἡ φωνή» = ἐκωλύθη, ἐπίσθη ἡ φωνή μου
Πλούτ. Δημ. 25· «εἰ τῇ μακρᾷ ἀποκόπτε-
σθαι» = παύειν μὲ μακρὰν συλλαβὴν Ἀριστοτ.
ῤητ. 3, 8· 2) ῥίπτω, καταβάλλω κάτω· τινά
τινος Ξεν. ἀν. 3, 4, 39· 3) μέσ. κόπτω, τὸ
πτώμαυτὸν ἕνεκα πένθους διὰ τινά, πένθω·
- νεκρὸν Εὐρ. Τρ. 614.
Ἀπο-κορέννυμι· χορταίνω καλὰ, γλωσσ.
Ἀπο-κορέω, ὁθ. «ἀποκορεῖν» ἀποψῆν ἀπὸ
τραπέζης· Ἡσυχ.
Ἀπο-κορσάω, ὁθ. «ἀποκορσασσάμεναι» ἀ-
ποκειραμέναις, κόρτα· γὰρ τρέφας, Αἰσχύ-
λος Ἰφιδύλην (ἀπ. 225) Ἡσυχ.
Ἀπο-κορυφώω 1) σχηματίζω εἰς κορυφὴν·
- σχῆμα Πολύδ. 3, 49· πυραμίδα Νικόμα.
ἀριθμ. ὁθ. συγκεφαλαιῶν τα κυριώτερα
Ἡρ. 5, 73. Παυ. ἀπολήγω εἰς κορυφὴν, εἰς
ὄψιν Θεόφρ. ἀπ. 3 περὶ πυρ. 53.
Ἀπο-κορεός, 2· ὁ μὴ μαλλώδης· ἀκούριτος
Σουῖδ.
Ἀπο-κοσμέω 1) ἀφαιρῶ τὰ ἐν τάξει κεί-
μενα, σηκώνω καὶ μεταφέρω· ἀπεκόσμιον
ἐντεῖαι δαιτὸς· Ὁδ. η, 232· 2) ἀφαιρῶ τὸν
κόσμον, τὸν στολισμὸν τινος· μέσ. ἀφαιρῶ
τὸν στολισμὸν μου Πaus. 7, 26, 3.
Ἀπο-κόσμιος, 2· ὁ μακρὸν τοῦ κόσμου
ζῶν, ἐκκλ.
Ἀπο-κοτταβίζω· ῥίπτω τὰς τελευταίας τοῦ
οἴνου σταγόνας εἰς τὴν γῆν ἢ εἰς γαλήνιν λε-
κάνην, ὥστε νὰ ἤχη αὐτὴ Ξεν. Ἑλ. 2, 3, 56·
πρὸς. Ἀθην. 15, 655 καὶ κότταβος.
Ἀπο-κοτταβισμός, ὁ· οὗτος τοῦ προηγ.
Ἀθην. ἐνθ. ἀν.
Ἀπο-κουρά, ἡ· ἡ κουρά τῶν μοναχῶν, ἐκκλ.
Ἀπο-κουρεύω· κουρεύω τινά εἰς μοναχόν,
ἐκκλ.
Ἀπο-κουρίζω· ἐλαφρύνω, ἀπαλλάττω ἀπὸ
τινος, - τινά τινος Εὐρ. Ὀρ. 1341, Ἑλ. 106,
Πλούτ. Περ. 11.
Ἀπο-κόψιμος· ὅστις δύναται ν' ἀποκοπή,
γλωσσ.
Ἀπό-κοψις, ἡ· ἀποκοπή Ἰπποκρ. σ. 831.
Ἀπο-κραδίω· ἀφαιρῶ ἀπὸ τῆς κράθης, π.
εἰ. τοῦ κλάδου τῆς συκῆς Νικ. ἀλ. 319.
Ἀπο-κράδιον (κράθην), σῶλον· ἀπὸ τῆς συ-
κῆς ἀρτί ληφθὲν, χλωρὸν Λεων. Γαρ. ἐν Ἀνθ.
6, 300.
Ἀπο-κρατιπαλάω· ἀποσώδω τὴν κρατιπάλην
ἐν τῷ ὕπνῳ Πλούτ. Ἄντ. 30· ἐκπέμπω ὁ-
σμὴν ὡς μεθύσμενον Θεόγγητ. κομ. ἐν Ἀθην.
14, 616.
Ἀπο-κρατιπαλίζομαι· τῷ προηγ. «ἀπο-
εκκρατιπαλισμένος, τῆς κρατιπάλης ἀπαλα-
γῆς καὶ μέθης» Σουῖδ.
Ἀπο-κρατιπαλισμός, ὁ· κρατιπάλης ἀπαλ-
αγῆ καὶ μέθης Σουῖδ.
Ἀπο-κράνίζω· τύπτων ἀφαιρῶ, ἀποκόπτω
ἀπὸ τοῦ κρανίου· ὁ δὲ ῥοπαλὶα γυρὸν ἀπε-
κράνιζε βοὸς κέρας· Εὐρύκ. ἐν Ἀνθ. 6, 255·
ἀποκεφαλίζω Εὐστ. Ὁδ. 1830.
Ἀπο-κρατέω· ὑπερτερῶ· - τινά Ἡρ. 4, 75·
κρατῶ ὅπλιον, ἐμπαίζω, μετγν. ὡς Πλούτ.

ἡθ. σ. 494, Σ. Ἐμπ. πρ. γραμ. 257.
Ἀπο-κρεμάζω· κρεμᾶν σουφῶ.

Ἀπο-κρέμαμαι· κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω
Κ. Σμ. 11, 197, Ἀθην. 3, 74.

Ἀπο-κρεμάννυμι· κρεμῶ τι ἀπὸ τινος, ἀ-
φ' ἧν καὶ κρέμαται κάτω· ἀδύχεν' ἀπεκρέ-
μασεν· Ἰλ. ψ. 879· κρεμῶ ἐπάνω εἰς τι,
μετ' ἑν. ἀποκρεμασθέντες Λουκ. θε. δι. 21, 1.

Ἀπο-κρέμασις, ἡ· τὸ κρέμασθαι ἀπὸ τινος
Ἀλέτ. 3, 48.

Ἀπο-κρέμασμα, τό· τῷ προηγ. Εὐστ. Ἰλ.
σ. 1334.

Ἀπο-κρεμαστός, 3· τῷ ἔπομ. Ἀνθ. παρ. 129.

Ἀπο-κρεμής, 2· ὁ κρεμόμενος ἀπὸ τινος
Εὐστ. Ὁδ. σ. 1587.

Ἀπο-κρεῶν· ἀπ' ἧν τοῦ κρέατος, ἀπο-
κρούω Βαλαμ. καν. 76 Καρθ. γ. σ. 698.

Ἀπο-κρεῶς· ὁ καιρός, ἀφ' οὗ παύει ἡ κρεω-
φαγία, ἐκκλ.

Ἀπο-κρηθεῖν· κατακρηθεῖν, κάτω κεφαλῆς
Ἦσ. ἐν Ἐτ. Μ.

Ἀπο-κρημνίζω· κρεμῶ Διοσκ. νόθ. σ. 479.

Ἀπο-κρημνίζω· κρημνίζω ἀπὸ τινος κά-
τω Ἰλιόδ. Αἰθ. 8, 8.

Ἀπο-κρημνός, 2· ἀπότομος· ὅρος Ἦρ.
1, 111· χώρα, 8, 53, Θουκ. 4, 31, Δημ.
25, 76 τὰ ἀπόκρημνα, καὶ μετ' ἑν.

Ἀπο-κρίδα· τῷ ἔπομ. μετ' ἑν.

Ἀπο-κρίδόν· κερχωρισμένους· τινός· Ἀπολλ.
Ρ. 2, 15.

Ἀπο-κρίμα, τό· ἀπόκρισις, ἀπάντησις, καθ'
Ἦσυχ· = κατάρμα, ψῆφος, Κ. Δ. Κορ. 2,
1, 9, ὅπερ ὁ Ἰ. Χρυσ. ἐξηγεῖται τὴν ψῆφον,
τὴν κρίσιν, τὴν προσδοκίαν.

Ἀπο-κρίνω· 1) ἀποχωρίζω, χωρίζω, ὅμ.
μόν. ἐν Ἰλ. ε, 12 ἀποκρίνεται. Οὕτως, ἀ-
πεκρίθω τοῦ βαρβαρικοῦ τὸ Ἑλληνικόν· Ἦρ.
1, 60· καὶ ἀποκρίνεται δῖαιτα τοῖς ἀνθρώ-
ποις χωρὶς θηρίων, 2, 24· ἐκ τοῦ πλη-
θους Πλάτ. πολ. 8, 564· χωρὶς ἀποκρί-
ναι, Ἦρ. 73· ἀποκρίτεον, ἀντίθ. ἐγκρίτεον,
πολ. 3, 413· καὶ ἐνιαχοῦ παρὰ μετ' ἑν., «αὐ-
τοῖς αἷμα ἀποκρίνεσθαι» Θεόφρ. ἐν Ἀθην.
1, 13· ὁ. ἑλέγω· «ἐν δυοῖν κακοῖν»
Σοφ. Οἰ. τ. 640· «ἐν αὐτῶν ἐξαιρετον» Ἦρ.
6, 130· καὶ καθ' ἑαυτῶν, Πλάτ. Αἰλ. 1. Ζ. 5, 39·
καὶ περὶ τῶν περιτωμάτων, ἐκκρίνω, 2, 37·
2) παθ· «εἰς τι, ἀποχωρίζομαι, ῥέπω, καταν-
τῶ εἰς τι» πάντα ἐς τοῦτο ἀπεκρίθη· ἀπα-
σαι αἱ ἀσθένειαι ἀπέβαινον λοιμὸς Θουκ. 2,
49· «εἰς ἄνεμον βορέην» Λουκ. Συρ. θε.
28· ἀποκρίνεται εἰς τινα· πίπτει εἰς αὐτόν·
«εἰς ἐν ὀνόμα ἀποκρίσθαι» Θουκ. 1, 3· ἀπ'
ἀλλήλων χωρίζεσθαι, περὶ πολιτικῶν φα-
τῶν, 4, 72· 3) κρίνω ἀπορρίπτω, «κρί-
ναι καὶ ἀπορρίπτειν τοὺς ἀέλους» Πλάτ.
νόμ. θ, 751· «τινὰ τῆς νίκης» ἀρνέσθαι
αὐτῶν τὴν νίκην Ἀριστ. πολιτ. 5, 12· ἀπο-
κρίσθαι Πλάτ. νόμ. 7, 820· 4) εἶδω
λόγον Ἀριστ. Ἀγ. 632· συνήθ. ἀπαντῶ
Ἦρ. μόν. 5, 49 καὶ 8, 101 (ἔλλως ἀποκρί-
ναι σθαι), παρ' αὐτ. ὅμως συχνά, «τινὶ τι,
-τε καὶ -πρὸς αὐτὸ τὸ ἐρωτώμενον» Πλάτ.
Πρωτ. 338· «πρὸς ἅπαντα ἀποκρίνεσθαι»,

Ποργ. 447· ὁ παρὰ εἶνε παθ. «καὶ μοι τοῦ-
το ἀποκρίσθαι», Θεαιτ. 187· πρὸλ. Μεν.
75, ἐνερ. ὅμως ἐν 468· «ταῦτα τοῖς πολ-
λοῖς ἀποκρίμενοι ἀν' ἡμῶν», Πρωτ. 353,
(Ξεν. ἀν. 2, 1, 15)· ἀποκρίτεον Πλάτ.
Πρωτ. 351. Ὁ ἀδρ. ἀποκρίθηται μετ' ἑν.
ἐνερ. ὡς δι. γρ. ἐν Ξεν. ἀν. 2, 1, 22, ὅπου
τῶν ἀντικειμένων ἀποδοκιμαζόμενος, ἀπαντᾷ
παρὰ μετ' ἑν. Πλάτ. Ἀλκ. 2, 149, Κ. Δ.
Ματθ. 3, 15, 8, 3· πρὸλ. Λοδεκ. Φρον. 108·
ἀποκρίθησμαι, Ὁ.

Ἀπο-κρίσάριος, ὁ· ἀπεσταλμένος Ἰ. Ἀ-
λεξ. 61. Χρυσ. σ. 205.

Ἀπό-κρίσις, ἡ· 1) ἀποχώρισις Πλάτ. ὄρ.
115· ἰδ. κένωσις παρ' ἱατρ. 2) ἀπάντησις
-μαντητοῦ Ἦρ. 1, 49, Πλάτ. Φιλ. 20· ἀπο-
λογία Ἦσυχ.

Ἀπο-κρίτεον· ὁ. ἐπίθ. τοῦ ἀποκρίνου,
Πλάτ. Ἀλκ. 1, 114· Ἀριστ. τοπ. 8, 2.

Ἀπο-κρίτικός, 3· ὁ δυνάμενος ἀποκρίναι,
ἀποχωρίζειν Γαλην. τ. 7, σ. 381.

Ἀπό-κρίτος, 2· ἀπόλεκτος, ἐλεγκτός, ἐξαι-
ρετός, ἀρχ. λεξ. Ὀππ. ἄλ. 3, 266.

Ἀπο-κροτέω· κροτῶ διὰ τῶν δακτύλων
Στράβ. 14, σ. 672.

Ἀπο-κρότημα, τό· «κτύπος δεξιῶ μέσσο
δακτύλου, ὅτε τῷ μεγάλῳ ἐπερυσθῆις, εἴτα
κατακτυπήσει τοῦ ὀπ' αὐτὸν σαρκοῦσας»
Εὐστ. Ἰλ. σ. 1602, Ἀθην. 12, 530.

Ἀπό-κροτός, 2· τραγός, σκληρός, περὶ ἰδι-
φους στερεοῦ Θουκ. 7, 27· χωρίον Ξεν.
ἱπκ. 7, 15 καὶ μετ' ἑν. «καὶ τραχυτέρᾳ τοῦ
δείκνους» (γῆ) Πλάτ. ἡθ. σ. 2· ὀπλαί,
σ. 98, περὶ τῶν σκληρῶν τοῦ ἱπποῦ ὀπλῶν,
καὶ ἀπότομοι, Ἠλιόδ. ἐπὶ ἀποκρότους ἀπο-
τόμους, σκληρῶς Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 813.

Ἀπο-κρουνίζω· κρουάζω, ῥέω ὡς ἀπὸ κρου-
νοῦ Πλάτ. ἡθ. σ. 699.

Ἀπο-κρουνίσμα, τό· ῥοή ὡς κρουνοῦ Νικ.
Χων. χρ. σ. 273.

Ἀπό-κρουσις, ἡ· τὸ ἀποκρούειν, ἀπωθεῖν,
μετ' ἑν. τῆς σελήνης = ἡ ἐλάττωσις αὐτῆς·
Ἀλ. Τραλ. 10, σ. 592, Κλ. Ἀλ. στρωμ.
6, σ. 814.

Ἀπο-κρουστέον· ὁ. ἐπίθ. τοῦ ἀποκρούω
Θεμιστ. λ. 22, σ. 278.

Ἀπο-κρουστικός, 3· ὁ ἀποκρούων, ἀπω-
θεῖν· φάρμακα, βοηθήματα, παρ' ἱατρ. «τὰ
ἀποκρούμενα καὶ ἀναστελλόντα τὸ φερόμε-
νον ἀπὸ τῶν βηνμάτων ἐπὶ τὸ πεπονημένον» Γα-
λην. τ. 12, σ. 226· «σελήνη = ἡ ἐλάττω-
μένη Πτολ. τετρ. σ. 149.

Ἀπό-κρουστος, 2· ὁ ἀποκρούμενος Νικ.
θηρ. 270· «οἷον ἀποβαλλομένη καὶ ἀπομυ-
κρμένη τῆς εὐθείας ὁδοῦ» ἡ πλαγιαζομένη
κλυζομένη τῇ πνοῇ τοῦ λιδοῦς· Ἐχολ.

Ἀπο-κρούω· κρούω ἀπομακρύνω, ἀπωθεῖν
ὀπίσω, ἰδ. παθ. «ἀμφοτέρωθεν ἀποκρούσθαι»
Θουκ. 4, 107· «τινὰ τινος, περὶ στρατιω-
τῶν Ξεν. Ἐλ. β, 3, 21· «ἀποκρούσθαι τῆς
ἐμβολῆς», ἡ, 3, 4· ἐπὶ τινος ἀποκρου-
μένος, 7, 4, 26· «τινὸς ἱπποῦ ἀποκρούεσθαι»
= ῥίπτεσθαι κάτω ἐπὶ τῶν ἱππῶν, ἱπποκρ.
3, 14· καὶ παρὰ μετ' ἑν. αὐτῆς μηχανῆς ἀπ'

κρυβήσαν = ἐματαιώθη τὸ μὴ χάνημα αὐ-
τῶν Πολύδ. 22, 11' πρὸς Πλούτ. Κλέομ.
37' - «κοιλιόκτιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρυμμέ-
νον» (δὲ γρ. ἀποκεκρυμμένον), ὡς ἀναφέρε-
ται καὶ ἐν Β. Ἀν. σ. 429, ἔχον τὸ χεῖλος
σπασμένον Ἀριστ. Ἀλ. 459, ἀποκεκλασμέ-
νον Σχολ. Μίσ. ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀποκρύβω Ἡρ.
4, 200, 8, 61, Θουκ. 2, 4, Ξεν. καὶ μτγν.
οἵτινες τὸ συντάσας ὡς τὸ ἐνερ. - τινὰ τινος.
Ἀπο-κρυβή, ἢ ἀπόκρυφς, Ο'.

Ἀπο-κρυπτέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἐπομ. Κλ. Ἀλ.
πρωτ. σ. 62.

Ἀπο-κρύπτω (ἀποκρύπτωσκε Ἡσ. θε. 157)
κρύπτω ἀπὸ τινος, κρύπτω, «Ὁμ. μόν. ἀόρ.
ἀ. ἐνερ. ἀπέκρυφεν δέ μοι ἱπποὺς» Ἰλ. λ.
718. «καὶ γὰρ μιν δυνάμην θανάτοιο νόσφιν
ἀποκρύψαι», σ. 465 - γαστέρα Ὀδ. ρ. 286
ἐπισκοπίζω, - σοφίαν Πλάτ. ἀπολ. 22, ἀπο-
κεκρυμμένη, Φαίδρ. 273' «γίωδ' ἀπέκρυψε τὰ
ὕψα» Ξεν. ἀν. 4, 4, 11' 59. «τὸν ἥλιον ἀ-
ποκρύπτειν» = ἐπισκοπίζειν Ἡρ. 7, 226' «καὶ
καταλῦσαι τοὺς λόγους» Ἀλκιδὰμ. σφ. 678,
30 καὶ ἐπ. 2) ἀποκρύπτειν γῆν, περὶ τῶν ἀ-
ποκλεισθέντων πλοίων, χάνα ἐκ τῆς ὕψους τὴν
ἐγγὺς Πλάτ. Πρωτ. 338' πρὸς Δουκ. ἀλ.
ιστ. 2, 38' ἀπολ. «ἀναχωροῦντες ἀπέκρυψαν»
= ἐγένοντο ἀφανεῖς, ἀόρατοι Θουκ. 5, 65.
Συνηθέα· μίσα. κρύπτω ἐμαυτὸν, ἢ τὸ ἐμὸν
Ἡρ. 7, 28' - αὐτὸν Πλάτ. πολ. 3, 393' - ἀδου-
ναμίαν, τέχνην, Γοργ. 492, Πρωτ. 338' ἀπο-
κρυπτόμενος, ἀντιθ. τῇ «κατατιθεῖς εἰς τὸ
μίσον», Φιλ. 14' - τινὰ τι, «-σφὺ τὸ ἐμοὶ
ἐμβατὸν», νόμ. 3, 702' «μὴ ἀποκρύπτου
μὲ, οἷς ἂν βούλοιο φίλος γενέσθαι» Ξεν. ἀ-
πομν. 2, 6, 29' «ἀποκρύπτει τὴν οὐσίαν»
Δημ. 28, 3' «περὶ ὧν ἀποκρυπτόμεθα μηδένα
εἰδέναι» Λυσ. 7, 18' πρὸς Θουκ. 2, 53' «ἀ-
ποκρύπτειτο, μὴ καθ' ἡδονὴν ποιεῖν».

Ἀπο-κρυπταλλώω· μεταβάλλω εἰς κρύ-
σταλλον. Παθ. γίνονται κρύσταλλοι, παγώνω
Σχολ. Ἰλ. ψ. 281.

Ἀπο-κρυφῆ, ἢ κρυπτήριον, κευθαῖον Δ.
Ἀριστ. μυστ. θεολ. σ. 544.

Ἀπό-κρυφος, 2' ἀποκεκρυμμένος, μυστι-
κός - σίμας Εὐρ. Ἡρ. μ. 1069' «ἀποκρύφον
πατρός» = κρυφά ἀπὸ τὸν πατέρα Ξεν. συμμ.
8, 11, καὶ ἀπολ. ἀπομν. 3, 5, 14' - καθα-
ρός Ἀνθ. παρ. 100' - βελία, μυστικὰ Σουλδ.
καὶ νόθα, ὑποβολιμαῖα ἐπιρ. - φως, μτγν.

Ἀπό-κρυφς, ἢ τὸ ἀποκρύπτειν, κεκρυμ-
μένον εἶναι, μτγν.

Ἀπο-κτάμεν καὶ -κτάμεναι ἴδ' ἀποκτείνω.

Ἀπο-κτάομαι· χάνα, ἀντιθ. τῇ κτάμαι
«ἐπλοῦτος μὲν γὰρ μὴ κτηθεὶς τρυφῇ, κτη-
θεὶς δὲ βασιανίζει ταῖς φρονεῖσιν» ἀποκτηθεὶς
δὲ ταῖς ληλασίαις Δημόκρ.

Ἀπο-κτείνω, ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἔξ. παντα-
γού, καὶ παρ' ἄλλ. ἀχρηστ. τοῦ ἀπλοῦ,
ἴδ' ἐν τῇ μέλ. ἀποκτείνει Πλάτ. Γοργ. 511,
καὶ ἀορ. ἀ. ἐνερ. τὸν δόρ. 6' ἀποδοκιμά-
ζουσι οἱ ἀντικιστάι, παρκ. ἀπεκτόναι
Πλάτ. ἀπολ. 39' φονεύω, ἐν τῇ μάχῃ
βασανίζω Εὐρ. Ἰπκ. 1064. Καταδικάζω
εἰς θάνατον, τιμωρὸν διὰ θανάτου Πλάτ.

ἀπολ. 39' ἀφῆναι νὰ καταδικασθῇ τις εἰς
θάνατον, νὰ θανατωθῇ - ῥήτορες, οὗς ἂν
βούλωνται, Γοργ. 466 καὶ ἐπὶ συγνὰ
περὶ τοῦ κατηγοροῦ Ξεν. Ἰλ. 2, 3, 21.

Ἀπο-κτενείω, ἔφετ. τοῦ προηγ. Λιδάν. τ.
4, σ. 1103.

Ἀπο-κτείνω· ἀποκτείνω Νικαρχ. ἐν Ἀνθ.
11, 395, Εὐαγγ. Ματθ. 10, 28, Ἰκδ. Λαχμάν.

Ἀπο-κτενέομαι· γίνεσθαι κτενός Γρ. Νῦσ.
τ. 1, σ. 93.

Ἀπό-κτεσις, ἢ ἀποβολὴ κτήσεως, ἀπό-
λεια Ἰ. Χρυσ. τ. 4, σ. 212.

Ἀπο-κτείνωμι (οἱ ἀρχ. γραμ. προτιμῶσι
τὴν γρ. ἀποκτείνωμι ἴδ' Β. Ἀν. σ. 29),
μόν. ἐν. καὶ παρτ. = ἀποκτείνω Πλάτ. πολιτ.
298, Φαίδ. 61, 62 καὶ ἀλλαγοῦ παρὰ Πλάτ.
συγνρ. τοῦ συνηθ. τύπου. Καὶ παρὰ ῥήτορ.
Λυσ. 20, 8, Δημ. Λεπτ. 158.

Ἀπο-κτινύω· τῷ προηγ. Ξεν. Ἰλ. 4,
4, 2, Πλούτ. πρ. Στω. 34' ἐν Πλάτ. Γοργ.
466 γραπτ. ἀποκτινύουσι ἀντί - οὐσι· οἱ ἀ-
ντικιστὰι ἀποδοκιμάζ. τὸν τύπον τοῦτον.

Ἀπό-κτεσις, ἢ ἀποκία Καλλιμ. Ἀπόλλ. 75.

Ἀπο-κτυπέω· κτυπὼν προκαλῶ ἦχον, ἔκ-
πέμπω ἦχον Φιλόστρ. βί. σοφ. 1, σ. 537.

Ἀπο-κυαμεύω· διὰ κυμάτων (οἵτινες ἔχρη-
σμευον ὡς ψῆφοι) ἐκλέγω, ἐπιγρ.

Ἀπο-κυδεύω· ἐκθέτω εἰς κίνδυνον, ρυψο-
κινδυνεύω - περὶ τῆς βασιλείας Δ. Σικ. 17, 30.

Ἀπο-κυδιστάω· ῥίπτομαι, πίπτω, - εἰς
ὕδωρ Κλέαρχ. ἐν Ἀθην. 8, 332.

Ἀπο-κυδαίνειω· λαμπρύνω, δοξάζω Ἱεροκλ.
ἐν Στωβ. ἀνθ. 84, 20.

Ἀπο-κυέω· τίκτω Δ. Ἀλ. 1, 70, Λουκ.
Ἰνάλ. δι. 10, 1' καὶ περὶ ζῴων· ἐν γέν. πα-
ράγω, Κ. Δ.

Ἀπο-κύημα· γέννημα, τόκος Κλήμ. ὁμ. β. 4.

Ἀπο-κύσεις, ἢ τοκετός, γέννα Πλούτ. ἡθ.
σ. 907, μτγν.

Ἀπο-κυτῶσκα· ἀποκυέω Αἰλ. Ἰ. Ζ. 9, 3.

Ἀπο-κυκλώω· κυκλικὸν ποιεῖν, γλωσ.

Ἀπο-κυλινδέω καὶ ἀπο-κυλινδῶ· ἀπο-
κυλίω ἴδω. Ιουδ. πολ. 3, 7, 28.

Ἀπο-κύλισμα, τό σώμα ἀποκυλισθὲν ἐξ
ὀφθαλμοῦ μέρους Λογγίν. περὶ ὕψ. 40, 4.

Ἀπο-κυλίω· κυλίον μετατοπίζω, ἀπομα-
κρύνω, Κ. Δ. καὶ ἄλλ. μτγν.

Ἀπο-κυματίζω· ὡς κύμα παρασύρω· «ἀ-
ποκυματίζουσι τὸ πνεῦμα τῆς θερμότητος»
Πλούτ. ἡθ. σ. 734' «τῆς ἀρμονίας τῶν ὁνο-
μάτων μηδὲν ἀποκυματίζουσι τὸν ἦχον» Δ.
Ἀλ. συνθ. ὄν. 23.

Ἀπό-κυνον, τό βοτάνη τις· «ἀπόκυνον,
οἱ δὲ κύνεαχον, οἱ δὲ κύνόμορον, οἱ δὲ κύνο-
κράβην καλοῦσι» Διοσκ. 4, 81' καθ' Ἠσού.
«μάζα μεμιγμένη φαρμάκῳ πρὸς ἀναίρεισιν
κυνῶν, ἢ εἶδος βοτάνης».

Ἀπο-κύνω· μεταμορφώνω εἰς κύνα Εὐστ.
Ἰδ. σ. 1714.

Ἀπο-κυπαρώσας· ἀποκτείνει Ἡσού.

Ἀπο-κύπτω· κύπτω πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀπο-
κεκύρμας Ἀριστ. Λυσ. 1003 μὲ σημ. ἐν.

Ἀπο-κυριεύω· κυριεύω, ἐξουσιάζω Ἰουανν.
Μ. σ. 181

Ἀποκυριάζειν· ἀποκαθεῖν, ἀποφθεῖναι, ἀποκυριάζειν Ἡσυχ.

Ἀπο-κυρώω· 1) ἀκυρώνω· 2) ἐκλέγω τινὰ (ἐκ τίνος συναθροίσας) καὶ τὸν καθιστῶ πληροφύσιον, ἐπιγρ.

Ἀπο-κυρώω· κυρτὸν ποιῶ Ἱπποκρ. σ. 39.

Ἀπο-κύρωσις, ἡ· ἀκύρωσις Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 256.

Ἀπο-κύω· ἀποκυεύω.

Ἀπο-κυεύω· ὀρθῶς σφύδρα Αἰσχ. Ἀγ. 1544.

Ἀπο-κύωσις, ἡ· τὸ ἐμποδίζειν, ἀποποιεῖσθαι τι Σεν. Ἰππ. 3, 11.

Ἀπο-κυλεύειν· ὁ. ἐπιθ. τοῦ ἐπομ.

Ἀπο-κύω· ἐμποδίζω Ἱπρ. 1, 66· μετ' ἀπαρ. Εὐρ. Μηδ. 1411, Πλάτ. Θεαιτ. 151 καὶ συγνὰ καὶ ἐπὶ μ. - μὴ ἐλθεῖν Σεν. ἀν. 6, 2, 24· τινὰ· ἀποκρούω, Κύρ. 1, 3, 11· τῆς ὁδοῦ, ἀν. 3, 3, 3· καὶ πολλάκις περὶ τῆς προσεγγίσεως Θουκ. 1, 72· περὶ τοῦ νόμου, ἀπαγορεύω Πλάτ. πολιτ. 299· «οὐδὲν ἀποκώλυει»· οὐδὲν ἐμποδίζει, Φιλ. 33.

Ἀπο-κυρώω· κυρτὸν καθιστῶ, Ὁ.

Ἀπο-λάττειν, τό· ἐργαζέσθαι δι' οὗ λαμβάνονται καὶ κρατοῦνται τὰ σχοινία Φιλ. βελ. σ. 61.

Ἀπο-λαγχεύω, ὁθ. «ἀπολαγχεύεται» εἰς λαγνεῖαν ἀνάλωται Ἡσυχ.

Ἀπο-λαγχάνω· 1) διὰ κλήρου, λαχοῦ λαμβάνω ἀπὸ τίνος μέρους· «τῶν κτημάτων τὸ μέρος» Ἱπρ. 4, 114· πρὸλ. 7, 23· ἐν γέν. λαμβάνω Εὐρ. Ἱπρ. μ. 330· 2) δὲν λαμβάνω διὰ κλήρου, ἀποτυγχάνω ἐν τῷ λαχνῷ Εὐρ. Ἱ. 621, Πλούτ. Κῆτ. ν. 6· «ἐδουλόμην ἀν, μὴ ἀπολαχεῖν αὐτὸν κριτὴν»· ἤθελον νὰ κληρωθῇ κριτὴς Αὐσ. 4, 3· καὶ διανεμόμαι Σουῖδ.

Ἀπο-λάττω· ἀπολαμβάνω, ἀπαρ. ἐν Εὐρ. Ἐκ. 916.

Ἀπο-λαμπίζω· κόπτω τὸν λαίμον Νικήτ. Ἱπρ. 14, 2.

Ἀπο-λαίμο-τομέω· τῷ προηγ. μτγν.

Ἀπο-λαίμο-τόμος· τὸν λαίμον ἀποκόπτον· ἀπολαίμοτόμος, ἀποκεκομμένος τὸν λαίμον, ὅ. γρ. ἐν Εὐρ. Ἐκ. 208.

Ἀπο-λακίω· «δακτύλοις» ἀποκροτέω Σουῖδ.

Ἀπο-λακίωμα· βῆσιμα, ἀπὸ τοῦ φορεῖν Ἡσυχ.

Ἀπο-λακτίζω· λακτίζω ἀπωθῶ Λουκ. ὅν. 18· ὁθ. ἀπωθῶ ἀπ' ἑαυτοῦ, περιφρονῶ· ὕπνον Αἰσχ. Εὐρ. 136· λέχος, Ἱπρ. 654 καὶ μτγν. - τα καλὰ Πλούτ. Ἀντ. 36· πρὸλ. Πλάτ. ἐν Δ. Λαέρ. 5, 2.

Ἀπο-λάκτισμα, τό· λάκτισμα Θεοδόσ. γραμ. σ. 6.

Ἀπο-λακτισμός, ὁ· τὸ ἀπολακτίζειν, ἀπορρίπτειν· βίου Αἰσχ. Ἱκ. 915· βίων Πλούτ. ἡθ. σ. 937, περὶ τῆς αὐτοκτονίας.

Ἀπο-λαλέω· φλυαῶ Λουκ. Νιγρ. 22.

Ἀπο-λαμβάνω· 1) λαμβάνω ἀπὸ τίνος Εὐρ. Ὁρ. 451· ἰδ. λαμβάνω ὅ, τι μοι ἀνήκει, διακρίνεται τοῦ λαμβάνω, ὡς τὸ ἀποδίδωμι τοῦ δίδωμι· λαμβάνω ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον ἄλλος τις εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ παράσχη, ἀντίθ. λαμβάνω Δημ. 7, 6· ἀντιστοιχοῦν τῷ ἀποδίδωμι,

ὅπερ σημαίνει τὸ ἐναντίον· δίδω ὅ, τι ἐγὼ δεῖ φεῖλω Πλάτ. πολ. 1, 332· «μισθὸν Ἱπρ. 8, 137· «τὸν ἀρεστέον μισθόν» Σεν. ἀν. 7, 14· «τὰ χρέα ἵνα ἀπολάβωμεν» Ἀνδοκ. 3, 15· «τὴν ἡγεμονίαν ἣν ἐγχομεν» πάλιν λαμβάνομεν Ἰσοκ. 4, 21· πρὸλ. Ἱπρ. 1, 61, 3, 18· μετὰ τοῦ πάλιν Ἰλάτ. Ἱμ. 69· «τὰ παρ' ἐμοῦ δίκαια» Αἰσχίν. 1, 196· «ἐδούλους, καταδίκην Δημ. 37, 7, 47, 52· «χάρων Σεν. ἀπομν. 4, 4, 17· «ὄρκους» λαμβάνω ὄρκον, ὁρκίζω τινὰ Δημ. 5, 9· «παρ' ὧν ἐμελλε λόγον τινὸς ἀπολήψεσθαι»· λόγον ἡ· τῆσαι καὶ λαβεῖν Αἰσχίν. 3, 27· ἐν γέν. λαμβάνω, ἐκ τίνος, - τὸ πέμπτον μέρος Πλάτ. νόμ. 12, 956· πρὸλ. Θουκ. 6, 87 καὶ Σεν. Ἐλ. 5, 1, 21· ἀπὸ τίνος = ἀφαιρῶ Πλούτ. 22, 26· «οὐδὲν ἀπολαύσας τοῦ βίου χρηστὸν»· ἔνευ χαρᾶς διὰ τὸν βίον Πλούτ. ἡθ. σ. 297. Μετ. - ἐμοῦ τῷ λόγῳ = ἀκούειν Πλάτ. νόμ. 12, 964· 2) ἀποχωρίζω, λαμβάνω κατὰ μέρος· ἀπολαδὼν μόνον Ἱπρ. 1, 209, Ἀριστ. βατρ. 78· ἰδ. ἀπολαδὼν = χωριστά, κατ' ἴδιον ἕκαστον, π. χ. - σκοπεῖ Πλάτ. Γοργ. 495· «οὐκ ἀπολαδόντες ὁλίγονι, ἀλλ' ὅλην», πολ. 4, 420· ὁθ. ἀποκόπτω, περὶ τοῦ ἀνέμου, ὅστις καταλαμβάνει καὶ ἐμποδίζει τοὺς ναύτας· ἀπολαμφθόντες ὁπ' ἀνέμων Ἱπρ. 2, 115· «ὅταν τύχῳσιν ἄνεμοι ἀπολαδόντες αὐτοὺς» Πλάτ. Φαῖδ. 58· «νῶν ἀπειλημένων», Μενεξ. 243· ὁπ' ἀπλοῖας Θουκ. 6, 22· ἰδ. περὶ στρατιωτῶν, κατὰ Σουῖδ. = ἐναποκλείσται, - πάντοθεν Ἱπρ. 5, 101· ἐν μέσῳ Θουκ. 5, 59· μέσον τινὰ Πολύδ. 11, 1· «εἴσω Θουκ. 1, 134· ἐνδον Σεν. Κύρ. 7, 1, 21· ἔτι, - ἰσθμοὺς Θουκ. 4, 45· «τεῖχει» τ. ἔ. περικλείω πανταγῶθεν μετ' ἑσθ. 4, 102· «νόσση, χερσὶν, πολεμοῖς ἀπολήψεται» Δημ. 8, 35. Μετ. - λόγοις Πλάτ. Εὐθύδ. 305· ἐν κακῷ, Γοργ. 522· ἀπειλημένος εἰς τι· εἰς σκενοχωρίαν ἀχθεῖ· προσέτι, - τὴν ἀναπνοὴν τίνος = κλείω τὴν ἀν. πνίγω Πλούτ. Ρώμ. 27.

Ἀπο-λάμπετος, εἶς. Ἐρμάν. ἐν Ὁρ. θαν. 32, 5 ἀντὶ ἀλάμπετος.

Ἀπο-λαμπρόν· λαμπρόν, ἐνδοξόν ποιῶ, μόν. παθ. γίνομαι ἐνδοξός, δοξάζομαι· ἐρμ. γοῖς Ἱπρ. 1, 41, 6, 70· ἀπελαμπρόνθη· λαμπρόν καὶ δόκιμον ἐγένετο· Β. Ἀν. σ. 6· «φωνήν» τὴν καθιστῶ καθαράν, ὀξείαν, μτγν.

Ἀπο-λάμπρυσμα, τό· λαμπρότης Εὐστ.

Ἀπο-λάμπω· ἐκπίμπω λάμψω· «αἰχμῆς ἀπέλαμπε»· ἐξήρχετο λάμψας ἀπὸ τῆς αἰχμῆς Ἱλ. χ. 319· «ἀστὴρ ὡς ἀπέλαμπε»· ἐλαμπεν ὡς ἀστὴρ, ἔ. 295· καὶ παθ. «χάρεις ἀπέλαμπετο πολλῇ», ἡκτινοδύλοι, ἔ. 183· «ὡς νηὶς χρυσοῦ ἀπολάμπεται» Λουκ. Συρ. θε. 30, Ἡσ. θε. 583. Ὁ μτγν. τὰ μεταχειρίζονται καὶ ἐνεργ. «αὐτὴν ἀπολάμπειν» Λουκ. οἰκ. 8.

Ἀπό-λαμπύς, ἡ· τὸ ἀπολάμπειν, μτγν.

Ἀπο-λανθάνω· (ἴδε λανθάνω)· λησμονῶ Ἀπολλιν. ψαλ. 43, 51.

Ἀπα-λάπτω· λάπτω καταπίνω, ὡς τὸ κύων μτρ. ἐν Ἀριστ. ἰψ. 811· ἀπολάττω.

Ἀπό-λαυσις, ἡ τὸ ἀπολαύειν θουκ. 2, 37. 16. περί φαγητῶν καὶ ποτῶν Ἀθην. 1, 6. ὡς. «-αἶτων καὶ ποτῶν» Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 33. «-αἶτων ἔχειν Πλάτ. Τιμ. 83. ἀγαθῶν Ἰσοκ. 1, 27. συχνά παρ' ἡμ. ὡς Λουκ. Πολύδ. καὶ ἀνταπόδοσις. «ἀπό-λαυσιν εἰκοὸς Ἰωάνης ἄν» = πρὸς ἀνταπόδοσιν διὰ τὴν μορφήν σου Εὐδ. Ἐλ. 76. «τροφῆς καὶ χιωνέουσι τῆς τροφῆς, ἱατρ. Κατ' Ἀμ-μῶν. «ἡδονὴ καὶ ἀπόλαυσις διαφέρουσιν. Ἡ-δονὴ ἐκ ψυχῆς ἀρεστία. Ἀπόλαυσις δὲ ἐξ ἐκ-κοινῶς ἐπὶ πάσης μεταλήψεως ταυτομένη ἀγαθῆς τε καὶ φαύλης», σ. 146.
Ἀπό-λαυσμα, τό ἀπολαυσθῆναι, ἀπόλαυσις Ἀισχιν. ἐπ. 5, 4, Πλούτ. Αἴμ. Π. 28.
Ἀπολαύσθη, ἡ γυν. ὄν. ἡ ἐπιθ. ἐπιγρ. Ἀπο-λαυστήριον, τό χαρὰ, εὐφροσύνη Θεόδ. Στουδ. σ. 487.
Ἀπολαυστιανός, ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀπο-λαυστικός, 3' εἰς τὰς ἀπολαύσεις παραδεδομένος. -βίος Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 1, 5, 2. ὡς οἱ Φαίλακες παρ' Ἀθην. 1, 16. πρὸλ. 12, 510. οἱ ἀπολαυστικοὶ Πλούτ. ἡθ. α. 1094 (ἰδ. περὶ τῶν φαγητῶν) ἡθ. Ἀθην. ἐν λ. ἀπόλαυσις) «ἀπολαυστικῶς ζῆν» Ἀ-ριστοτ. πολιτ. 5, 8, 20. μόν. πρὸς ἀπόλαυ-σιν ὄν. «ἀπολαυστικά δὲ ἀφ' ὧν μηδὲν παρὰ τὴν χρῆσιν γίγνεται, ὅτι καὶ ἄξιον», ἀν-τιθ. κέρημα, «ἀφ' ὧν ἀπὸ προσδοκίᾳ» Ἀρι-στοτ. ρητ. 1, 5. ὁ ἀπόλαυσιν, ἡδονὴν παρί-χων. -όνος Πολύδ. 12, 2, καὶ περὶ τῆς τροφῆς, ὠφέλιμος, ἐν Ἀθην. 3, 87.
Ἀπο-λαυστός, 2' ὄν. δύναμεθα ν' ἀπο-λαύσωμεν Πλούτ. Ἀριστ. καὶ Κἄτ. 4.
Ἀπόλαυστος, ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀπο-λαύω (τὸ ἀπλοῦν λαύω δὲν ὑπάρχει, συγγ. τῇ λαμβάνω, μέλ. ἀπολαύσμαι, ὁ ἔμψ. μόν. παρὰ μὲν, ὡς Δ. Ἀλ. Λουκ. ἐ. θ. 33, 3, παρκ. ἀπολαυστικός Πλάτ. Φαῖδρ. 255, Πλάτ. κωμ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. ὄν. 121. τὸν παρὰ μὲν. μόν. ἀπαντῶντα σχηματισμὸν ἀπὸ λαύω ὁρθῶς ἀποδοκιμά-ζουσι οἱ γραμ. σύνθηθ. τοῦναντίον εἶνε ἀπί-λαυνον, ἀπέλαυσαι, ἐν Ἰσοκ. 1, 9 ἀπὸ λαυνον δι. γρ.) 1) μετέχω τινός, λαμβάνω μέρος ἀπὸ τινος (ἰδ. περὶ τοῦ ἐσθίειν καὶ πίνειν, - τινός, κωμ. πολλ.), ἐπὶ καλῆς καὶ ἐπὶ κακῆς συμ. ταυτόσημον τῇ χρῆσθαι Ξεν. Κύρ. 4, 3, 19. πρὸλ. -τῶν σωμάτων πρὸς τι, ἀ-πομν. 1, 2, 29. Ἀντιθ. τῷ οὐ μετέχειν, 4, 5, 10. -τί τινος, π. χ. -ἀγαθόν τινος Ἀ-ριστ. νεφ. 1212. «ἀπολαύουσιν ἐλαχίστα τῶν ὑπαρχόντων»=δὲλγον ἀπολαύουσιν ἀπὸ τῶ ὄν. θουκ. 1, 70. -τοῦ βίου τι, 2, 53, Πλάτ. πολ. 1, 330, Ξεν. Κύρ. 5, 4, 19. -τοῦτο, ὁ, καὶ-τινός. Κἄτ. -τί ἀπὸ τούτων Πλάτ. ἀπολ. 31. «ἀπολαύνω μηδὲν ὅτι ἔχει» Μέν. ἐν Στοδ. Ἀνθ. 16, 7. «οὐδέοικα μὴ ἀ-πολαύσω τι φλαβρὸν» Ἰσοκ. 8, 81. «-ἀπὸ τῶν ἄλλωτρίων εἰς τὰ οἴκτα» Πλάτ. πολ. 10, 806. ἐλάγω ὠφέλιαν ἔκ τινος, «τῆς σῆς δικαιοσύνης ἀπολαύσαι» Ἡρ. θ. 86. -τῆς αἰσθητικῆς Δημ. 21, 203. ἀπολ. Ἀριστ. ὄν. 1358. 2) φανακίζω, περιπλάζω τινά Πλούτ.

δαμ. Σωκρ. 18, Πομπ. 24, Ἀριστ. 28.
Ἀπο-λεαίνω, λείων ποιῶ Δ. Σικ. 5, 28. -τὰς περιόδους Πλούτ. ἡθ. σ. 350.
Ἀπο-λείγω 1) (ἐξελίγω=αναθροίζω) συλλέγω ἀπὸ τινος, «ἀπολείκει τριβόλους» Ἀριστ. Λυσ. 578. ἐκλείγω, -τὸ ἔριστον Ἡρ. 5, 110 (ὅστις μεταχειρίζεται οὕτω καὶ τὸ μέσ. -μυριάδας τοῦ στρατοῦ, 8, 101). «ἀπολείξας τριακο-σίους τοῦ στρατοῦ» Θουκ. 4, 70, Ἀριστ. σφ. 580 καὶ ἐπὶ. προσέτι-καρπὸν=ὄρεμα Θεώφρ. Ἱ. Φ. 9. «χοιτὴν ἀπορρίπτω Πλούτ. Κἄτ. ν. 48. Παθ. «ἀπολείγειναι ἐκ Περιοίων ἀπάντων»=ἐκλεκτοὶ Ἡρ. 7, 40. «τοὺς ἀπει-λεγμένους καὶ ἱπποῦς καὶ ἄνδρας τοῦ ἀρί-στου» Ξεν. ἱππαρχ. 8, 12. 2) (λείγω, ἔ-πον), ἀπαγορεύω, ἀρνεομαι. -τὸ χορηγεῖν Πολύδ. 2, 63. «περὶ τῆς συμμάχιας»=δίδω ἀπάντησιν ἀρνητικὴν ἀναφορικῶς πρὸς τὴν συμμ., 4, 9 (παρὰ τοῖς δοκ. ἀττ. ἀπαγο-ρεύω). Μῆσ. ἀρνεομαι τι ἱμασθῇ, παραι-τοῦμαι, ἀφήνω τι. -νίκην=μὴ ἐγείρειν ἀξίω-σιν ἐπὶ τῇ νίκῃ Πλούτ. Νικ. 6. -βίον, ἡθ. σ. 1060. -δέησιν, Σόλ. 52, συχνά ἀπὸ λεί-ζομαι περὶ τινος, τὸ ἐγκαταλείπω, Λουκ. 22. Παρὰ θεμιστ. λέγω, ἀπὸ γρ. (λλω) ἀπολέ-λεται = ἐξωφράσθη Αἴλ. Ἱ. Ζ. 8, 17.
Ἀπο-λείω, ἀπώλεια, ὁ ἴδ. Ἱπποκρ.
Ἀπο-λείδω, ἀφήνω τι νῆ στήλῃ καίτω, ἀποστᾶζω. -μέλι Δ. Σικ. 17, 75. ἔλγω, ἀπολείφας Ἡσ. θ. 793. -Παθ. στήλῃ, ὅλω κάτω. -τινός=ἀπὸ τινος Ὀδ. η, 107, Ἡσ. ἀσπ. 268.
Ἀπό-λείμμα, τό τὸ ἀπολείφθην, λείψανον Δ. Σικ. 1, 46.
Ἀπο-λείπω, λείων ποιῶ, ἐξαλείφω ἐπιγρ.
Ἀπό-λείπει, τό τὸ ἀπολείποντο Ἱπ-ποκρ. ὁρθότ. τινιστ. ἀπολείπει.
Ἀπο-λείπτειν, ὁ ἐπιθ. τοῦ ἱπομ. Ξεν. οἶκ. 7, 38.
Ἀπο-λείπω 1) ἀφήνω ὅπισθω, ἀφήνω νῆ μένη, π. χ. τροφάς, -ἐγκατα Ὀδ. ι, 292. σπαν. ἐν περ' ὅπου τὸ καταλείπειν εἶνε ἐβ-χρηστότερον ἐν τῇ σημ. τούτῃ 2) ἐγκατα-λείπω, ἀφήνω ἰδ. ἐν τῇ δυστυχίᾳ, ἀφήνω τόπον τινά ἀνυπερέσπιστον. -δόμον Ἱλ. μ, 169. «τῆς θεοῦ ἀπολείπειν τὴν ἀνδρο-πολιν» Ἡρ. 8, 41. «τετραμένον Πλάτ. συμμ. 220. πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 7, 1, 29. περὶ τῆς γυναικός, ἀφήνω τὸν ἄνδρα Δημ. 30, 4. «τόξοις ἀπὸ ψυχῆν λιπόν» Πίνδ. Π. 3, 101, Σοφ. Φιλ. 1143. -βίον Ξεν. ἀπομν. 4, 8, 1. -τὴν ἀγοράν, τ. ἔ. ὅν. ἐμφανίζομαι πλείον ἐν αὐτῇ Πλούτ. Πομπ. 28. παραμείλω, τὸ παραλείπω=γοητεύω, προθυμίας οὐδὲν Πλάτ. πολ. 10, 602, συμμ. 210, Θουκ. 8, 22. «ὁδῶν οὐδ' ὅτιον ἀπὸ λείπον» Δημ. 54, 4. 3) ἐν τῇ δρόμῳ (ἐν τοῖς ἀγῶσι) ἀφήνω τὸν ἄλλον ἀ-πίσω Ξεν. Κύρ. 8, 3, 25. ὁθ. ὑπερβᾶλλον, ὑπερβαίνω. «ταυτοῦτον τοὺς ἄλλους ἀπολεί-ποιεν, ὥστε» Ἰσοκ. 4, 50. Ὁμ. ἔγω ἔλλαι-ψιν, ἀποδῶ «ἀπὸ ταυτῶν πηλῶν ἀπο-λείπουσα τρεῖς δακτύλους»=εἶχε 4 πήγαι παρὰ τρία δακτύλα Ἡρ. ι, 60. 4) ἀπολ. ἀμτθ. ἀφήνω τινά τόπον καὶ ἀπέρχομαι ἐξ

αὐτοῦ Ἦρ. 2, 14, 22, ὅπου ἡ αἰτ. συμπλη-
ροῦται ἐκ τῆς συναφείας· ἐκ Συρακουσῶν =
ἀφῆκε τὰς Συρ. Θουκ. 5, 4· ἐκ τῶν Μη-
δικῶν = ἀποσύρομαι ἐκ τοῦ Μηδ. πολέμου,
3, 10· «ὅθεν ἀπέλιπον» = ἀπὸ ἐκεῖ οὐκ ἀφῆκα
τὸν λόγον Ἰσ. 5, 11, Πλάτ. Γοργ. 497· ὡς.
«ἔνθεν λέγων ἀπέλιπες» Ξεν. οἰκ. 6, 1· 59.
ἐπὶ προσδιορισμῷ τοῦ μέτρου, εἶμαι μακράν·
ὡς πλεθρον Ξεν. ἀν. 6, 3, 11· ἀρετῆς
Πλάτ. Λαχ. 199· «μικρὸν ἀπολείπω ποιεῖν τι»
= ὅθεν ἀπέχω πολὺ τοῦ ποιῆσαι τι Πλούτ.
πρόλ. «ἡ πόλις μικρὸν ἀπέλιπον ἔργμος εἶναι»,
Τιμολ. 1. «τοῦ πολέμου μικρὸν ἀπολείπον-
τος συνηρηθῆναι», αὐτ. 9· πρόλ. ὅμ. «μικρὸν
ἀπέλιπον ἀνακρίσσαι γενέσθαι» = ὀλίγον ἐλείψω
νὰ γίνωσι δικαί. Θουκ. 7, 70, Ἦρ. 7, 9, 1·
καταναλίσκομαι, τελειώνω, «καρπὸς ἀπόλ-
λυσται οὐδ' ἀπολείπει» Ὀδ. η, 117· ὁποδὴ
μάτα = λείπουνσι Ξεν. ἀν. 4, 5, 14· καὶ μένω
ὅπως, ὡς μεταχειρίζεται ὁ Ἦρ. καὶ τὸ ἀπε-
λίκετο, 7, 221. Συνήθ. ὁμοῦ τοιαύτην σημ.
ἔχει 5) τὸ παθ. α) ἀπολείπεσθαι τινος =
μένω ὁπισθεν τινος, τὸν δὲ δύναμαι νὰ τὸν ἀ-
κολουθῶ Ξεν. Κύρ. 3, 1, 42, ἐπομ. τοῦ
«τὸ (τοῦ δι. γρ.) μὴ ἀκολουθεῖν», Κύρ. 5, 1,
24· «πολὺ τῆς ἀληθείας» Ἦρ. 2, 106,
Πολύδ. 1, 4· τῶν καίων = μὴ ἱσχυρεῖσθαι
αὐτοὺς σκοπῆναι Ἰσοκ. 3, 19, Δημ. 34,
38· τῶν πραγμάτων = μὴ κατανοεῖν τὴν θέ-
σιν τῶν πρ., 27, 2· τῶν ἑμαυτοῦ κακῶν =
οὐδενίαν ἔχω ὑπόνοιαν τοῦ χ. Λυσ. 1, 15·
6) ἀπομακρύνωμαι, ἐγκαταλείπω, ἀλλήλων
Πλάτ. συμπ. 192· συνουσίας, Τιμ. 17· γ)
ἀποστρέφωμαι Σοφ. Πλ. 1160, Εὐρ. Ὀρ. 216.
Ἀπο-λειτο-υργέω· παρέχω τὰς ὑπὸ τῆς
πολιτείας ἐπιβαλλομένας λειτουργίας, εἰσφο-
ράς· φιλοτιμίαν καὶ εὐπόρους Δ. Λαέρ. 3, 99.
Ἀπο-λείχω· λείκω ἀφαιρῶ, γλείφω Ἀθ.
ἡν. 6, 250.
Ἀπό-λείψις ἡ· τὸ ἀπολείπειν, ἀφῆνει
Θουκ. 7, 75· 16. περὶ στρατιωτῶν, λειποτα-
ξία Ξεν. Ἑλ. 4, 1, 28, Δημ. 50, 11· διὰ
λυσιν γάμου, 30, 15 καὶ συχνά· τὸ ὀπολεί-
νισθαι, ὁπίσω μένειν Θουκ. 4, 126· σελή-
νης = ἡ ἐλάττωσις Ἀριστοτ. ζ. γεν. 2, 4· ἐν
Ἑμπεδοκλ. 36 ἀντιθ. τῷ γένεσις.
Ἀπό-λεκτός, 2· ἐκλεκτός, ἐξαιρετός· ἀπό-
λεκτον, οὐχὶ τὸ φθῶλον καὶ ἀπόδλητον, ἀλλὰ
τὸ ἔκκριτον καὶ ἐξαιρεγμένον ἐκ πλειόνων·
Β. Ἀν. σ. 430, ἀντιθ. τῷ πανδημείῳ Θουκ.
6, 68, Ξεν. ἀν. 2, 3, 15, Πολύδ. 6, 31.
Ἀπολελεγμένως· ἐξήγ. τοῦ ἀπηλεγέως
ἐν Ἠσυχ.
Ἀπο-λελυμένως· ἀπολύτως, λαμβανό-
μενα, ἀντιθ. «τὰ κατὰ τὴν ὥς πρὸς ἕτερον
σχεῖν νοούμενα» Σ. Ἑμπ. πρ. μαθ. 8, 162·
θετικῶς Β. Ἀν. σ. 3.
Ἀπο-λεμῆτος, 2· ὁ μὴ πολεμηθεὶς, μὴ
κακωθεὶς διὰ πολέμου· χώρα Πολύδ. 3, 90, 7.
Ἀπό-λεμμα, τό· τὸ δέσμα Δ. Κάσ. 68, 32.
Ἀπό-λεμος, 2· α) ὁ ἀνευ πολέμου· ἡ συ-
χία Δ. Ἀλ. 2, 76· ὁ μὴ πολεμικός, ὅτε εἰ-
ρηνικός, τὴν εἰρήνην ἀγαπῶν· εὐνομία Πίνδ.
II. 5, 62· Μοῦσα Πλάτ. νόμ. 7, 846· «νε-

ωργὸς Πλούτ. Κίμ. 11· καὶ ὁ ἀπείρος ἐν τῷ
πολέμῳ Ξεν. Κύρ. 7, 4, 1· πρὸς πόλεμον
ἀνίκανος, βέλτερον Βάκχου = ὁ ὀύρος Εὐρ.
Ἰ. 217, Πλάτ. πολ. 5, 456· «ἀπολέμως ἔ-
χειν», πολιτ. 307, Ξεν. Κύρ. 8, 1, 47 καὶ
μην. 2) ὅστις δὲν δύναται νὰ πολεμῇ, νὰ
καταδαμασθῇ· θαίμων Λισχ. Ἀγ. 740·
«σέβας, γο. 53· ἀλλὰ «πόλεμος ἀπ.» = ἀ-
τυχὴς πόλ., τὸν ὅποιον δὲν δύναται νὰ
ποιήσῃ, Πρ. 906, Εὐρ. Ἦρ. μ. 1133.
Ἀπο-λεοντέω· μεταβάλλω εἰς λέοντα Ἡ-
ράκλειτ. 12.
Ἀπο-λεπίδομαι· ἀποβάλλω τὰς λεπίδας
Ἰπποκρ. σ. 774.
Ἀπο-λεπίξω· ἀφαιρῶ τὰς λεπίδας, μην.
πρόλ. ἀπολοπίξω.
Ἀπο-λεπίσμα, τό· «φολιέτα» τὰ ἀπολεί-
ματα τῶν λαγάνων Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 469.
Ἀπο-λεπτόν· λεπτόν, ὀξύ ποιῶ· «τὸ
πλάτος ἀπολεπτούμενον» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ.
1, 5· ἀδυνατίζω, μετριάζω· «τοῦ πικροῦ
ἀπολεπτούμενον» Πλάτ. Τιμ. 88.
Ἀπο-λεπτός, ὁ· τὸν οὐδ. τοῦ προηγ.
Ἀντυλλ. ἐν Ματθ. Ιατρ. σ. 99.
Ἀπο-λέπω· ἀφαιρῶ τὸν λέπος, τὸν φλοιόν·
«ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸν λέμμα» Ἀριστ. ὄρν.
678, «ἀντὶ τοῦ ἀφελόντα τὸ προσωπίον»
Σχολ. «μάλιστα τὸ νῶτον Εὐρ. Κύκλ. 237»
«ἀπολέψμεν οὐκὰ χαλκῷ» = ἀποκόψμεν Ἰλ.
φ. 455, ἄλλ. χειρ. ἔχουσι ἀποκοψέμεν.
Ἀπο-λευκαίνω· λευκὸν ποιῶ, τὸν ἀέρα,
διὰ τοῦ κοινοῦ τοῦ Πλούτ. Εὐμ. 16· παθ. γί-
νομαι λευκός· Ἀθην. 9, 392.
Ἀπο-λήγω, ἐπ. καὶ ἀπολήγω· παύω,
μετὰ μετχ.· χαλκῷ θηρίων Ἰλ. ρ, 565·
πρόλ. Ὀδ. τ, 166, ἄλλως ἡ ἀπολ. ὡς Ἰλ.
υ, 99, Πλάτ. Τιμ. 80· περὶ ἀνέμων, κατα-
παύομαι Θεόκρ. 22, 19· ἡ· τινὸς = ἀφίστα-
μαι, ἀπέχω τινός· ἀλλῆς, μάχης, ἰδούσης
Ἰλ. η, 263, φ, 577, ω, 475· ἔρωτος Πλάτ.
πολ. 6, 490· εἰς τι = κατανατῶ, τελευτῶ εἰς
τι Λουκ. εἰκ. 6· Ἐν Ἀπολλ. Ρ. 4, 766· ὡς
κεν ἀήτας· ἀπολήξεϊν = καταπαύσειν.
Ἀπολήξω· τὸ λατ. ὅν. Αρπύριος Χριστός.
Ἀπο-ληκέω· ἀποκροτέω· ἀπελήκω· τοῖς
δακτύλοις ἐφόρησεν· Πούχ. Σουῖδ.
Ἀπο-ληκνύζω· ἐξάγω ληκνύθιον· ἀπολη-
κνύθιον σου τοὺς προλόγους, οἷον διαφθερῶν, λη-
γῶν ληκνύθιον ἀπόλεσε Σχολ. Ἀριστ. 1200·
Ἀποληξίνας· ἀνδρ. ὄν. Ἀλκίφρ.
Ἀποληξίτης· ἀνδρ. ὄν. Ἰπποκρ. σ. 28.
Ἀπό-ληξίς, ἡ· παύσις, τέλος Ἰπποκρ. σ. 28.
Ἀπόληξίς, ἰός· Ἀθηναῖος Προσπάλιος
Δημ. καὶ τινες ἄλλοι, ἐπιγρ.
Ἀπο-ληξίς, ἡ· ἀπόδειξις λήψεως· παρὰ
λαθεὶς χρημάτων Βασιλικ. τ. 3, σ. 363.
Ἀπο-ληρώ· ληρῶ, μωρῶς φλυαρῶ· καὶ
διήμαρι Δημ. 19, 182· τινὰ = τὸν ὑπερ-
βαίνειν ἐν τῷ φλυαρεῖν Πολύδ. 33, 12· ἐν
γέν. φλυαρῶ Λογγ. 1, 16.
Ἀπόληρος· ἡ τοῦ θανάτου γραφή, Τεραν-
τιοῦ· Ἠσυχ.
Ἀπο-ληρόω, δι. γρ. ἐν Ἀρτεμίδ. 4, 22 ἀντὶ
ἀπολήρω.

Ἀπο-λήρωσις, ἢ τὸ φλυαρεῖν Κλ. Ἀλ.
 Ἀπο-λήψις, ἢ 1) παραλαβή· 2) ἐμπόδιαις
 τῶν ὀφειτῶν Θουκ. 7, 54· κώλυσις Ἰπποκρ.
 Ἀπο-λεῖσθαι (κυρ. ἀποστᾶν), ἀμετ. Φιρεκρ.
 καὶ Εὐπολ. ἐν Β. Ἀν. 431 (ἀπὸ τῆς λιθάδος,
 ἐκρυψάναι)· «οὐκ ἀπολιθάσεις», Ἀριστ. ὄρν.
 1467 = συντόμως ἀναχωρήσεις, διότι τῆς σταγό-
 νος οὐδὲν ταχύτερον ἐν τῇ πίπτει· ὁ Σχολ.
 νοεῖ ἵτι «εἰς λιθὸν ἀποφθέρει»· ἀπολιθάσθαι
 ἀπολεῖσθαι, ἐκνοεῖσθαι· ἄλλοι πορρωτέρω ἀπελ-
 θεῖν· Ἡσυχ.
 Ἀπο-λεῖσθαι (νῶ) δυνατὰ φωνάζω Ἀριστ. Ἀχ.
 932· «κύλος ἀπελίγαν» Πλούτ. ἡθ. σ. 743.
 Ἀπο-λιγνύω· παραμεινὼ Σχολ. Θουκ. 4, 140.
 Ἀπο-λιθο-ποιεῖω· λιθινὸν ποιεῖ Γρ. Νυσ.
 τ. 3, σ. 510.
 Ἀπο-λιθόω· εἰς λιθὸν μεταβάλλω Ἀριστοτ.
 προβλ. 24, 11, Θεόφρ. 1. Φ. 4, 7, 1.
 Ἀπο-λιθώσας, ἢ· ἢ εἰς λιθὸν μεταμόρφω-
 σις Θεόφρ. ἀπ. 2, 50· μετφ. Ἀρρ. Ἐπικτ.
 1, 5, 3.
 Ἀπο-λιχμάω· λιχνύω Νικ. Χων. γρ. σ. 394.
 Ἀπο-λιμνύω· εἰς λίμνην μεταβάλλω Εὐστ.
 Π. σ. 267.
 Ἀπο-λιμπάνω, μόν. ἐν. καὶ παρτ. ἰων. =
 ἀπαλεῖπω, ἰδ. παρὰ μτγν. Πλούτ. Θεμ. 10
 καὶ συγὰ Λουκ. Ἰκαρ. 6.
 Ἀπολινάριος καὶ Ἀπολλιν. πατήρ καὶ υἱός,
 ἱκκλ. συγγραφῆς τοῦ Δ'. αἰῶνος.
 Ἀπό-λινον, τὸ, «θυμολαλᾶ» ἐκ ταύτης ὁ κνί-
 δειος κύκκος καρπὸς Δ'. συλλέγεται, ὅν Σύριοι
 μὴ ἀπολινὸν καλοῦσιν, οἱ δὲ λίνον Διοσκ.
 4, 173.
 Ἀπο-λινάω· δένω διὰ νήματος, μτγν.
 Ἀπο-λινώσις, ἢ· δέσις Π. Αἰγ. σ. 177.
 Ἀπόλιον· θαῦμα Ἡσυχ.
 Ἀπολιν-όρητος, 2· ὅστις δὲν δύναται νὰ
 πολιορκηθῇ Πλούτ. ἡθ. σ. 1057.
 Ἀπολιν, ἰδός, ὁ, ἢ, δατ. ἀπολι· Ἡρ. 8,
 61, κλ. ἀπολι· Πλούτ. Θεμ. 11· ὁ μὴ ἔχων
 πόλιν, παρὶθα· «ἄφρον, ἔρημον, ἀπολιν»
 Σοφ. Φιλ. 1006· πρὸλ. Πολύδ. 4, 54· καὶ
 περὶ χωρῶν, «καὶ ἀνάστατος ἢ Σικελία»
 Πλούτ. Τιμολ. 1· ἀττ. ὁ ἀνευ πόλεως, δηλ.
 πολιτείας, ὁ ἀπολέσας τὸ τοῦ πολέτου δικαίω-
 μα, ἐξόριστος Πλάτ. νόμ. 11, 928, Ἀντιφ. 2,
 6, 9· «ἀπολινὲς ἀντὶ πολιτῶν» Λυσ. 20, 35,
 Ξεν. Ἑλ. 6, 3, 1 καὶ μτγν. Κατὰ Σουῖδ. =
 ἀγεννής, ἀπαίδευτος, ὅς οὐκ οἰκῶν ἐν πόλει, ὁ
 δὲ Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 367 τὸ ἐξηγεῖ ταπεινός,
 ὅπου ἡ ἀντιθ. εἶνε ὑψηλός, ἀρὰ ὁ οὐδὲν ἰσχύ-
 ῳ ἐν τῇ πολιτείᾳ· «πολὺς ἀπολιν» = πό-
 λιν ἢ μὴ οὐσα πλέον τοιαύτη Αἰσχ. Εὐμ.
 435· πόλιν ἀνευ πολιτεύματος Πλάτ. νόμ.
 6, 766.
 Ἀπο-ολισθαίνω, ἀττ. ἀπολισθάνω (ἴδ' ὀλι-
 σθαίνω)· ξεγιστρωῖ· «ὅπως ἀπολισθάνοι καὶ
 μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἢ χεῖρ ἐπιβαλλομένη»
 Θουκ. 7, 65· «οὐκ ἂν ἀπολίσσοι τρέχοντος»
 = καταπίπτω Ἀριστ. Λυσ. 678· «εἰς τέγεος
 ἀλεπτον ἀπολίσθησε πέσυμα» Ἀνθ. 9, 158·
 «τῆς μνήμης» ἐκπίπτει ἐκ τῆς μν. Ἀλκίφρ.
 3, 11· «εἰς τι» ἐκπίπτει ἐκ τῆς Λουκ. Δημ.
 12.

Ἀπο-ολισθησις, ἢ οὐσ. τοῦ προηγ. Δ. Ἀ-
 ριστοτ. 0. ὄν. 4, 24.
 Ἀπο-ολιστός, 2· ἀπολις Μανθ. 4, 282.
 Ἀπο-ολιταργίζω· ἀποφύγω, ἀποχωρήσω·
 «ἀπολιταργίσαι» ταχέως ἀποδραμεῖν Ἡσυχ.
 Ἀριστ. νεφ. 1231· πρὸλ. ἀπολιθάσω.
 Ἀπο-ολιτεύω, 2· ὁ μὴ μετέχων τῶν πο-
 λιτικῶν, ἀνεπιτήδειος πρὸς τὸ πολιτεύεσθαι·
 «ἔθνη ἀπ.» = τὰ μὴ δυνάμενα νὰ σχηματίσωσι
 πολιτεῖαν Ἀριστοτ. πολ. 7, 6· βίος = ὁ μα-
 κρὰν τῶν πολιτικῶν, αὐτ. Πλούτ. Μαρ. 31·
 «θάνατος» ὁ μὴ ἀρμόζων εἰς τὴν τῆς πολι-
 τείας κυβέρνησιν, μὴ ἔχων σχέσιν μὲ ταύτην,
 Λυκ. 26· προσέτι, «ἀστος, λέξις, πρὸς τοῦτο
 ἀνεπιτήδεια»· ἀπολιτεύα καὶ ἀκοινώνητα πρὸς
 τοὺς ταπεινότερους φρονεῖν = μὴ δημοτικὰ
 Δ. Ἀλ. 6, 80.
 Ἀπο-ολιτής, ὁ· ὅστις ἔπαυσε νὰ ᾔνε πολιτὴς
 Θεόδοκ. ἐν Πολυδ. 3, 58.
 Ἀπο-ολιτικός, 3· ὁ μὴ πολιτικός, ὑπερθ.
 Κικ. Ἀττ. 8, 16.
 Ἀπο-ολιχμάζω· τῷ ἔπομ. Ὀππ. κυν. 2,
 175 ἐν τμήσει.
 Ἀπο-ολιχμάω· λείπων ἀφαιρῶ, γλῆφαι Δ.
 Ἀλ. 1, 79· μέσ. μελ. Πλ. φ. 123.
 Ἀπο-ολλὰ· πλάσιος, 2· ὁ μὴ πολλαπλά-
 σιος Δαμάσκ. ἀρχ. σ. 124.
 Ἀπόλλας (καὶ Ἀπολλᾶς) 1) συγγραφεὺς, ὁ
 Ποντικός Ἀθῆν. 2) ἄλλος, νομισμ.
 Ἀπο-ολλήγω, ὅμ. ἀντὶ ἀπολήγω.
 Ἀπο-ολλί-δωρος· Ἀπολλόδωρος, νομισμ.
 Ἀπο-ολλινάριος· Ἀπολινάριος.
 Ἀπο-ολλογένης· ἄνδρ. ὄν. Θεόφρ.
 Ἀπο-ολλόδοτος 1) Ἀθηναῖος, Μιλιτιάδης, ἐ-
 πιγρ. 2) αὐλητὴς Παφλαγῶν, ἐπιγρ. 3) ποιη-
 τὴς Πλούτ. καὶ τινες ἄλλ. ἀσημαντοί.
 Ἀπο-ολλοδῶρα· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀπο-ολλοδῶρος 1) Ἀθηναῖος· α) ἀρχόντης
 Ὀλ. 87, 3, 107, 3, 145, 2, Δ. Σικ. 6) Φαλη-
 ρεύς, μέγας θαυμαστής Σωκράτους, πρὸς ἐν τῷ
 Φαίδωνι καὶ συμποσίῳ τοῦ Πλάτ. γ) Ἀγα-
 νεύς, υἱὸς τοῦ κολλυβιστοῦ Πασώνων, ὅπερ οὗ
 ὁ Δημοσθένης ἔγραψε πολλοὺς λόγους· δ) ἐν
 Φασσηλίδος Δημ. 5) Ἀπ. Πλωθέας, πατ.
 Ὀλυμπίχου καὶ πάππος Ἀπολλοδώρου τινὸς
 Δημ. η) πατήρ τοῦ φιλοσόφου Ἀρχελάου
 Πλούτ. θ) υἱὸς Ἀσκληπιάδου μαθητὴς Πα-
 ναιτίου, 145 π. Χ. ὁ γραμματικός, αὐ σὺ-
 ζεῖται μυθολογία (βιβλιοθήκη) ἐν 3 βιβλίοις
 Στράβ. καὶ τινες ἄλλοι ἦσαν ὀνομαστοί· 2)
 Μεγαρέυς, πολιτογραφηθεὶς ἐν Ἀθῆναις Λυσ.
 3) Σάμιος, μέτοικος ἐν Ἀθῆναις· 4) Κυζι-
 κηνός, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Πλάτ. 5)
 διάφοροι Βοιωτοί, ἐπιγρ. 6) Τροχῆνιος Πaus.
 7) Σικελιώτης Πλούτ. 8) τύραννος Κασ-
 σανδρείας Πολύδ. 9) Ἀμφιπολίτης διοικη-
 τὴς Βαβυλώνης Πλούτ. 10) φιλόσοφος Στωϊ-
 κός Δ. Δαίρ. = Ἐπικούρειος, ἔπον. κηπο-
 τύραννος, αὐτ. = ὁ λογιστικός, αὐτ. 11) ὁ
 ῥήτωρ, ἐκ Περσέου Στράβ., 80. «οἱ Ἀ-
 πολλοδώρειος»· «ἡ Ἀπολλοδώρειος αἵρεσις»
 Στράβ. 12) ἱατρός, Ἡροφίλιος Ἀθῆν. Ἀλ-
 μνίος, γράψας περὶ γεωργίας Ἀριστοτ. 13)

ὁ ἀριόμητις Ἀθην. 14) δύο ἱστορικοί, γ. γ. 15) ποιηταί· α) κωμικός Ἀθηναῖος Σουίδ. 6) τραγικός ἐκ Ταρσοῦ, αὐτ. γ) κωμικός ἐκ Ἰλίου ἐν Σικελίᾳ Ἀθην. 16) ἀρχιτέκτων ἐκ Ἀμακκοῦ Δ. Κῆς.
 Ἀπολλέθ-μις· 1) Ἀπολλωνιάτης, πατ. Διουγένους τοῦ Ἀπολλωνιάτου Δ. Λαέρ. 2) ἱστορικός τις Πλούτ.
 Ἀπολλοκράτης, οὗς, αἰτ. ἡν' υἱὸς Διωνοῦ τοῦ νεωτέρου ἐν Σικελίᾳ Αἰλ.
 Ἀπολλωνίδης· Ἀπολλωνίδης, νομισμ.
 Ἀπολλώνιος· Ἀπολλώνιος, νόμισμ.
 Ἀπολλοφάνεια· γυν. ὄν. μ. γ. γ.
 Ἀπολλοφάνης, οὗς, αἰτ. ἡ καὶ ἡν' 1) Ἀπολλωνίδης Ἡρ. 2) Κυζικηνὸς Σεν. 3) Ἀρκᾶς Παισ. 4) Ἀθηναῖος σύγχρονος Δημοσθένους καὶ τινος ἄλλου, ἐπιγρ. 5) Κυπαρίσιος, Ὁλυμπιονίκης Φλέγ. Τραλ. 6) Πυθαγόρας Δημ. 7) ἱατρός Ἀντιόχου τοῦ Μεγ. Πολύβ. 8) κύλαξ Ἀντιγόνου τοῦ Ἐπιτρόπου Ἀθην. 9) Στωϊκὸς φιλόσοφος Ἀθην. 10) γραμματικὸς Πλούτ. 11) ἀπελευθερωτὸς τοῦ Σέξτου Πομπηίου Δ. Κῆς.
 Ἀπολλύμι, καὶ ἀπολλύω, ἰδ. μ. γ. γ. ἀπολλύν μετγ. Πλάτ. πολ. 10, 608, ἀπολλύουσι, ἀποδοκιμάζ. ὁ Μοῖρας ὡς μὴ ἀττικὸν Σεν. Κύρ. 4, 5, 20, ἀπολλύνει Δημ. 42, 25, μ. λ. ἀπολλῶ Ὁμ. ἀττ. ἀπολλῶ, ἀορ. ἀπολλῶσα, Ὁμ. ἀπόλλισσα, παρκ. ἀπολλώλκισα. Μίνο. ἀπολλύμαι, μ. λ. ἀπολλοῦμαι, ἀορ. ἀπολλοῦμαι, ἀπολλέσεται Ὁδ. λ. 586, παρκ. ἀπόλλωλα, ὑπερ. ἀπολλώλειν (ἡ γρ. εἰς ἀδίδατοι, Ἦουκ. 4, 133) παρ' Ὁμ. συγχύτ. χωρίζεται ἡ πρῶτ. τοῦ ῥήματος, καὶ ἐπιτίσεται Ὁδ. ι. 534 1) καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, φονεύω· Ἰλιον ἀπόλλισεν· Ἰλ. ε. 648 καὶ συγχύτ. παρ' Ἀπασι τοὺς ἔπομ. «οἱ ἀπολλόντες» = οἱ φονεῖς Σοφ. Ἰλ. 1397· «ἀπολλῶ σε λέγων» = θά σέ φονεύσω μὲ τοὺς λόγους Ἀριστ. νεφ. 891· «ἀπολλεῖς με» Ἀγ. 469 καὶ συγχύτ. ἐν πεζ. σπαν. σημοίνει φονεύω, συνήθ. διαφθείρω, καὶ ἰδ. ἐν τῷ ἀορ. ἀποδολλῶ, χάνω, οὐτως ἦδη παρ' Ὁμ. «κατέρ' ἐσθλὸν ἀπόλλεσα» Ὁδ. ε. 46· «νόστιμον ἦμαρ», καὶ συγχύτ. «ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσε» Ἔχασε (βίαιως, ὑπ' ἄλλου) τὴν ζωὴν τὸ χωρίον τῆς Ἰλ. ε. 582, ὅπου ἡ φράσις αὕτη θά ἰσχυμαίε «ἀφῆρσεν τὴν ζωὴν», μετέβαλεν ὁ Οὐλύπριος ἐκ χειρογρ. εἰς ἐλίσθαι· οὕτω καὶ ἐπύμ. ὡς Σοφ. Ἰλ. 26· προσέτι, «ἔλεον Ἰλ. ω. 44, ἀντιθ. τῷ λαμβάνειν καὶ ἔχεν Πλάτ. Παρμεν. 163, Φαίδ. 75· «τὴν ἀρχὴν ἀπόλλεν ὑπὸ τῶν Μήδων», νόμ. 3, 655, (Σεν. ἐν. 3, 4, 11)· «μνήμην, Φιλ. 34· «ἔπλα» = ῥίπτειν νόμ. 4, 706· 2) μέσ. καὶ παρκ. ὁ. ἀπόλλωλα, χάνομαι, καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, διὰ ξένης, βίαιας ἐνεργείας, ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἔξ. πολὺ σύνθ. ἀποθνήσκω· «ὄλεθρον, μόρον» Ὁδ. α. 166, ι. 303· «ἀπ' αἰῶνος ὄλεσθαι» Ἰλ. ω. 725· ἄλλως, «ὄλεθρον, ὁμ. «φόνος» Σεν. Κύρ. 6, 1, 2· «ὅπό τις», 7, 1, 41, Πλάτ. πολ. θ. 576· συγχύτ. ἀντιθ. τῷ «γίνεσθαι» παρ' Πλάτ. ὡς Παρμ. 156, ἐν γέν. χάνομαι· «ὑδωρ» ἦφα-

νίσθη Ὁδ. λ. 586· «καρκὸς ἀπόλλυται» μετὰ τοῦ ἀπολείπω, ἡ, 117· «ἀπόλλωλα» εἶμαι χαμένος Σοφ. Φιλ. 732 καὶ συγχύτ. Σεν. Κύρ. 1, 3, 9· «ἀπόλλωλα τῷφθαλμῷ» Ἀριστ. Ἀγ. 991· συγχύτ. εἰνε οἱ κατὰ τὴν τοῖ, «κακῶς, κακίστα ἀπολούμην, ἀπόλλυτο» ἰδ. παρ' Ἀριστ. πρὸλ. Ἀγ. 151. 883, Εὐβουλ. ἐν Ἀθην. 13, 559, Δ. Ἀλ. 9, 10 λέγει· «τὴν παρθενίαν ἀπόλλωλε», ἴσως ἀναφορικῶς πρὸς τὴν παρθενίαν ἐχάθη, ἡ διορθωτ. εἰς ἀπολλώλεκε πρὸλ. ὅμως ἴσως. Φρόν. 528.
 Ἀπολλύων· τὸ ἔδρ. Ἀδελφῶν, ὄν. τοῦ ἀγ. γέλου τῆς ἀδούτου, ἡ. Δ.
 Ἀπολλῶ· ἡμίθεος καὶ βασιλ. Αἰγυπτίων Μανθ. Ἀπολλῶ· ἀπόλλυμι ἔδωκεν. Ἰλ. σ. 712.
 Ἀπολλων (ἄ, ἀλλ' ἐπ. ἐν ταῖς τετρασυσπύσσ. καὶ ἄ, πλην μόν. ἐν τῇ ἄρσει), ὡναι, αἰτ. ὡνα, ἀλλ' ἐν τῷ ἀττ. πεζ. Ἀπόλλω, ἐξαίρεσι Πλάτ. νόμ. 1, 624, ὡς παρ' αὐτ. π. ἀλλὰ παρὰ Σοφ. Τρ. 209 Ἀπόλλωνα, κλ. Ἀπολλων· 1) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς κατὰ τινὰ Ἀριστ. ἐν Κλ. ἄλλ' καὶ υἱὸς Ἡρακλείτου καὶ Ἀθηνᾶς, ἡ Κορόδαντος, ἡ τοῦ Σειληνοῦ. Περὶ τοῦ Αἰγυπτίου Ἀπ. ἴδε Ἡρ. 2, 144, περὶ τοῦ τῶν Σκυθῶν, 4, 59· θεὸς τοῦ φωτός καὶ τοῦ ἡλίου ἐν τῇ καθ' ἡμερὴν καὶ ἐτησίᾳ αὐτοῦ ἐμφανίσει, περαιτέρω θεὸς τοῦ θανάτου καὶ τῶν κακῶν ἀλεξίκακος, βοηθός, ἱατρός, θεὸς τῆς μαντείας, τῆς μουσικῆς καὶ ποιήσεως Ἰλ. καὶ ἐπύμ. ὄρκος «μὰ Ἀπόλλωνα», «ναὶ μὰ τὸν Ἀπόλλω», ἡ «νὴ τὸν Ἀπόλλω» «ὡς Ἀπολλῶν», ὡς ἐπιφώνημα τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκρησόμενε πολλῶς ὡς σύνθημα Πλούτ. Βραυτ. 24. Παρμεν. «τί σοι Ἀπόλλων ἐκίθαρσεν» τ. ε. προσφώνησεν Ζηνόβ. 6, 14· ὁ ἀνδρὶς αὐτοῦ καλεῖται οὐχὶ σπαν. ἐπίσης ὁ Ἀπόλλων, καὶ αὐτὸς ὁ ναὸς αὐτοῦ πολλ. Παισ. Ἀπόλλων ὀνομάζεται καὶ τὸ πολυτελεῖς ἐστατόριον τοῦ Ἀπολλῶντος 2) καθὼς τιμῆς ἔνεκεν ὠνόμαζον τὸν Πυθαγόραν· Ἀπόλλωνα (Ἰπερδορίαν), οὕτω κατοῖν ἐγένετο καὶ κύρ. ὄν. ἀνδρ. ἐπιγρ. Ἰδε Ζεύς.
 Ἀπολλώνεια ἔργα· τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος Σουίδ.
 Ἀπολλώνειον, τό· ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀθην.
 Ἀπολλωνία, ἡ· ὄνομα, πολλῶν πόλεων 1) πόλ. ἐν Θράκῃ, ἀποικία Μιλησίων Ἡρ. 2) νῆσ. ἐν τῷ Πόντῳ ἐν τῇ ἀκτῇ τῆς Βιθυνίας Ἀρρ. 3) πόλ. ἐν τῇ Χαλκιδικῇ Σεν. 4) πόλ. Ἰαλυσίας, ἀποικία Κορινθίων καὶ Εἰρεκουσίων Ἡρ. στήμ. Πολίνα. 5) πόλ. Φωκίας = Κυπαρίσιος Στ. Βυζ. 6) ἡ τῆς νήσου Σίφνου, αὐτ. 7) μία τῶν Ἐγινάδων, αὐτ. 8) πόλ. ἐν τῇ βορ. παραλίᾳ τῆς Κρήτης Δ. Σικ. 9) ἐν Σικελίᾳ Δ. Σικ. 10) προύριον τῶν Ὀζολῶν Ἀρκῶν πλησίον Ναυπάκτου Αἰδ. 11) πόλ. Μυσίας ἐν τῇ Τιυβρανίᾳ Σεν. 12) μεταξὺ Περγάμου καὶ Σάρδεων Στράβ. 13) πόλ. Ἀβίας Στ. Βυζ. ὡς. Βιθυνίας, Κασίας, Πισιδίας, Φρυγίας, Ἀσσυρίας· 14) ἐπὶ τινος νήσου τῆς Ἀνατολῆς Στ. Βυζ. ἐν Συρίᾳ, καὶ Κολίᾳ Συρίᾳ, ἐν Τρωάδι καὶ ἐν Κρηναίᾳ.

Ἀπολλώνια, τὰ ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Σχολ.
Ἄριστ.
Ἀπολλωνιάδης 1) τύραννος Ἀγυριναίων
ἐν Σικελίᾳ Δ. Σικ. 2) θεράπων Πλάτωνος Δ.
Λαέρ.
Ἀπολλωνιακός, 3) τῷ Ἀπόλλωνι ἀνήκων
Πρόκλ., Φιλ.
Ἀπολλωνιανός, ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀπολλωνιάς, ἄδος, ἢ Ἀπολλωνία 1)
ἐπιθ. Ἀπ. λίμνη Σουθ. ἐπιθ. Θηδων, ὡ
Ἀπολλωνιάς, Πίνδ. 2) γυν. ὄν. α) μήτηρ Ἀτ-
τάλου Σουθ. 6) συζ. Ἀττάλου Πολύδ. 3)
πύλ. α) = Κυβάριστος Στ. Βυζ. 6) = Ἀπολλω-
νία ἐν Κυρηναίᾳ, ἢ ἐν Πόντῳ γ) = Τροίην
Στ. Βυζ. 8) = Ἀπολλωνία ἐν Κρήτῃ, ἀνών.
Ἀπολλωνιάτης, ἰων. = ἰήτης, ἰω. κάτ.
τῆς Ἀπολλωνίας, τῆς ἐν Χαλκιδικῇ, ἐν Πόν-
τῳ, Ἰλλυρία, Κρήτῃ καὶ Σικελίᾳ Σεν. Πολύδ.
Ἀπολλωνιάτης, ἰδος 1) ἢ κάτ. τῆς Ἀπολ-
λωνίας Στ. Βυζ. 2) φυλὴ τις ἐν Τεγέᾳ Πανο.
3) λίμνη ἐν Μυσίᾳ Στράβ. 4) χώρα Βαθυ-
λωνίας Πολύδ.
Ἀπολλωνίδης, αἰολ. καὶ δωρ. -ίδας 1)
Λακεδαιμόνιος Πολύδ. 2) Ταναγραῖος, ἐπιγρ.
3) Ὀλυμπιονίκης Τεγεάτης Δ. Σικ. 4) Δελ-
φός Πίνδ. 5) Ἀρκάς, ἐπιγρ. 6) Σικυώνιος
Πολύδ. 7) Χίος Ἀρρ. 8) Ἀλικαρνασσέως
Δημ. 9) Μιτυληναῖος Δημ. 10) Ὀλύθιος
Δημ. 11) Καρδιανός, αὐτ. 12) Αὐδός Σεν.
13) Κλαζομένιος Πολύδ. 14) Κύπριος, ἱατρὸς
Γαλην. 15) Νικαῖος συγγραφεὺς Δ. Λαέρ. 16)
Σμυρναῖος ποιητὴς Ἀνθ. ἄλλ.
Ἀπολλωνιάς, ὄν. Ἀττικῆς τῆς Ἀτταλί-
δος φυλῆς, ἐκ τῆς μητρὸς τοῦ Ἀττάλου
Ἀπολλωνίας ὄνομα. Στ. Βυζ.
Ἀπολλωνιερετταί, κάτ. τῆς ἐν Αὐδίᾳ πό-
λεως Ἀπόλλωνος ἱερὸν, νομίσμ.
Ἀπολλωνικέτης, ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀπολλωνίων, τό 1) ναός Ἀπόλλωνος α)
ἐν Ναυπάκτῳ Θουκ. 6) ἐν Κρότωνι Ἄριστ.
3) ἐν Καρχηδονί Ἀππ. 2) ἀκρωτ. Λιβύης
Στράβ., κάτ. Ἀπολλωνίος 3) γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀπολλωνίος 1) ἐπιθ. 3) ὡς -χώρη, ἢ
τῆς ἐν Ἰλλυρίᾳ Ἀπολλωνίας Ἥρ. καὶ ἄλλ.
11) μνηστὴς ὄν. ἐν Ἰλίδι (ὁ μὴ τῶν Ὀλυμ-
πιακῶν ἀγώνων κατὰ τὰς ὑερινὰς τροπὰς)
Σχολ. Πίνδ. III) κύρ. ὄν. 1) Ἀθηναῖος, Ἀ-
χαρνέως γράφας περὶ ἑορτῶν Ἀθῆν. καὶ τι-
ποῦ ἄλλοι ἐν ἐπιγρ. 2) Βοιωτός, ἐπιγρ. 3)
Κλαζομένιος Πολύδ. 4) Ῥόδιος, Ἀλεξανδρι-
νός ποιητὴς καὶ συγγραφεὺς τῶν Ἀργοναυτι-
κῶν καὶ ἄλλ. συγγραμμάτων Πανο. 5) Ἐρυ-
θραῖος ἱατρὸς αὐτ. 7) ἄλλοι ἱατροί, Ἡρο-
φίλειος Πολύδ. 8) περιπατητικὸς Ἀλεξαν-
δρεὺς Πολύδ. 9) ἄλλοι Ἀλεξανδρινοί α) ὁ
ἰων. Ῥάγνης, Ὀλυμπιονίκης Πανο. 6) γραμ-
ματικός, ἰπον. ὁ Δύσκολος, γράφας «περὶ
συναφείων» καὶ ἄλλ. Σουθ. γ) Ἀλεξανδρι-
νός καὶ γραμματικὸς, υἱὸς Ἀρχεβίου Σουθ.
καὶ ἄλλ. πολλοί 9) Σολεύς, οἰδῶν Διμη-
τρίου Ἀσπενδίου Δ. Λαέρ. - πατ. Χρυσίπ-
που Σολεύς ἢ Ταρσεὺς Ἀλέξ. Πτολ. 10) Τύ-
ριος φιλόσοφος Στράβ. 11) Κυρηναῖος δια-

λεκτικός, ἰπον. ὁ Κρόνος Στράβ. 12) Στωϊ-
κὸς ἐκ Νύσης, αὐτ. 13) ὁ Τυανός, πυθαγο-
ρεῖος φιλόσοφος καὶ θαυμαματοποιὸς Λουκ. 14)
ῥήτωρ ἐξ Ἀλαβάνδων ἐν Καρίᾳ, «ὁ μαλα-
κός», Στράβ. 15) Ἀπ. ὁ Μύλων, ῥήτωρ φι-
λος Κικέρωνος διδάσκ. ἐν Ῥώμῃ Ἰώσ. 16)
Ναυκρατίτης, σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ Φιλόστρ.
17) ὁ Μύνδιος, γραμματικὸς Στ. Βυζ. 18)
ἱστορικός Ἀφροδισιεύς Σουθ. 19) ἱστορικός
Ἀσκαλωνίτης Στ. Βυζ. 20) Περγάτης, μα-
θηματικὸς, Ἀτόντ. καὶ ἄλλοι ἔττον ὀνομαστοί.
Ἀπολλωνίς, ἰδος, ἢ 1) κυρ. θυγ. Ἀπόλλω-
νος, π. χ. ἡ Μυῦσα Τζέτζ. 2) Ἀργεῖα προ-
φῆτι; Πλούτ. 3) οὐζ. Ἀττάλου ἐκ Κυζίκου,
μήτηρ τοῦ βασιλ. Εὐμένους Στράβ. 4) πόλ. ἐν
Αὐδίᾳ μεταξὺ Σάρδεων καὶ Περγᾶμου, ἐξ αὐ-
τῆς ὄνομα. Στράβ. 5) φυλὴ τις, ἐπιγρ.
Ἀπολλωνίσχος, μικρὸς ἀνδρὶς τοῦ Ἀπόλ-
λωνος παρὰ Λακιδαιμονίους Ἀθῆν. 14, 630.
Ἀπολλωνό-δολῆτες, 2' ὁ ὑπὸ τῶν βελῶν
τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ ἡλίου βληθεὶς, ὑπὸ λοι-
μοῦ φθαίρει Μακρόβ. σεν. 1, 17.
Ἀπολλωνόδοτος, = Ἀπολλόδοτος, ἀνδρ.
ὄν. ἐπὶ νομίσμ.
Ἀπολλωνόνησοι, Ἐκατόνησοι Στράβ.
Ἀπόλλωνος 1) ἀκρον α) ἀκρωτ. πρὸς βορ.
Γεῖτης Πτολ. 16' Ἀπολλώνιον 6) ἀκρωτ.
Μαυριτανίας Πτολ. 2) αὐλαί, ἐν Καρίᾳ Δα-
μίσκ. 3) ἱερὸν, α) πόλ. ἐν Αὐδίᾳ, μεταξὺ
Περγᾶμου καὶ Σάρδεων, κάτ. Ἀπολλωνι-
εῖται, νομίσμ. 6) τόπ. ἐν Ἀφρικῇ πλησίον
Ἰππώνος διασπρίτου Πτολ. 4) κρήνη ἔφθα-
νος, ὡραία πηγὴ πλησίον Κυρήνης Ἡρ. 6)
νησος, ἐν Λιβύῃ κ. Ἀπολλωνησίτης Στ. Βυζ.
6) πόλ. α) μεγάλη, πρωτεύουσα ὁμωνύμου
νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Πλούτ. κ. Ἀπολλωνοπι-
λεῖται Ἀπλ. 6) μικρά, πόλ. ἐν τῷ Κοπτικῷ
νομῷ Πτολ. γ) πόλ. ἐν Θηβαίᾳ Στ. Βυζ.
Ἀπολλωνότιμος, ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀπολλωνο-τραφής, 2' ὑπὸ Ἀπόλλωνος
τραφεὶς Σχολ. Ἰλ. ψ, 291.
Ἀπολλῶς, ὡ' Ἰουδαῖοι Ἀλεξανδρεὺς, Κ. Δ.
Ἀπολλωφάνης, οὐς ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀπο-λογαριάζω ἀπολογίζω Σουθ.
Ἀπο-λογαριασμός, ὁ λογαριασμός, μετν.
Ἀπο-λογίζομαι, μέσ. ἀποθ. ὁ παθ. ἀφρ.
ἀπολογίην ἀντὶ ἀπολογησάμεν εὐρίσκειται
ἐν Ἀντιφ. 2, γ, 1, 8, 3, 3, γ, 2, Ἀλεξ.
ἐν Β. Ἀν. σ. 82, παρμ. ἀπολελογησθαι Ἀν-
δοκ. 1, 33 ἐν τῇ σημ. τοῦ μέσ. ὁμ. ἀπολι-
λογημένος Ἰσοκ. 12, 218' ἀλλὰ «ταῦτα ἡ-
μιν ἀπολελογησθαι», παθ. εἰρησθαι πρὸς ἀ-
πολογίαν Πλάτ. πολ. 10, 607' ὑπερασπι-
ζομαι, δικαιολογῶ ἑμαυτὸν, ἀπολ. Ἡρ. β,
136 ὑπὲρ ἐκτου Πλάτ. ἀπολ. 30' -ὕπερ
ἀδικίας, Ἰσοκ. 480' -πρὸς τινος Θουκ. 1, 72,
Σεν. Κρότ. 2, 2, 13' -πρὸς τὴν Πλάτ. Φαίδ.
63 καὶ ἐπόμε. π. χ. Αἰσχίν. 2, 1' Κρι. -πρὸς
τοὺς κατηγοροῦντας Πολύδ. 23, 6' -ἐργασί-
ασα. 2, 65' -ταῖς προτίραις κατηγορίαις =
ἐνάντιον τῆς κατ. Πλούτ. Θιμ. 23' προσέτι-
τι Πλάτ. Ἰσοκ. 521' -ταῦτα, Φαίδ. 69'
«ἔχων δὲ τι ἀπολογίσεται» = πρὸς ἀπολογίαν
τοῦ ὅτι φέρῃ Δημ. 19, 218' πρὸλ. Θουκ. 3,

62, ἀλλὰ καὶ ἀκολουθεῖς. ὅτι. Ἀλλὰ καὶ ἀπολ. τὰς διαβολὰς = ἐναντίον τῶν δ. Θουκ. 8, 109: «θανάτου δίκην, 8, 68, Πλούτ. Περ. 37: «αἰτίας Δ. Ἀλ. - Προσέτι κάμνινα ὑπὲρ ἄλλου ἀπολογίαν» - ὑπὲρ τίνος Εὐρ. Πάγχ. 41: «τινὶ ὑπὲρ τίνος Ἥρ. 7, 161: «δ: αὐτῷ ἀπολογῆσται» Αὐσ. 26, 21.

Ἀπο-λόγημα, τὸ ὅ, τι λέγεται πρὸς ἀπολογίαν Πλάτ. Κρατ. 436 καὶ μετὰ ὡς Λουκ. 31, Πλούτ. ἡθ. σ. 66.

Ἀπο-λογητέον· δεῖ ἀπολογηθῆναι Πλάτ. ἀπολ. 18.

Ἀπο-λογητικός, 3· ὁ ἀπολογισθὲν δυνάμενος Ἀριστοτ. ῥητ. πρὸς Ἀλέξ. 5: «λόγος = ἀπολογία, μετὰ. ἐπὶ. Θεόδ. Στουδ. σ. 223.

Ἀπο-λογία, ἡ· λόγος πρὸς ὑπεράσπισιν ἐναντίον κατηγορίας Θουκ. 3, 61, Πλάτ. Φαίδ. 63: «ἀπολογίαν ποιῆσθαι ὅτι» Δημ. 49, 59· πρὸλ. Αὐσ. 14, 29.

Ἀπο-λογίζομαι, μέσ. ἀποθ. 1) κρατῶ λογαριασμόν, λογαριάζω Ξεν. Ἐλ. 6, 1, 3: «τὰς προσόδους τῷ δήμῳ» Αἰσχίν. 3, 25: «εἴ τι συγκαταλέγω εἰς τι Πλάτ. Φιλ. 25: σταθμίζω, στοχάζομαι» - πότερον, σοφ. 261: «πῶς, τίνα τρόπον Πολύδ. 4, 25: 23, 9: 2) ἀπαριθμῶ Δημ. 19, 20: 60. ἐν γέν. ἀπαριθμῶν ἐκθέτω τι· τὰ ἀδικήματα, τὴν προθυμίαν Πολύδ. 4, 7, 20, 13 καὶ μετὰ. ἐν γέν. λαλῶ, - περὶ τίνος Πολύδ. 8, 26: «τὸ ἔλεος. Ἀριστ. ἐν Β. Ἀν. σ. 430: ἄλλ. Ἀντιφῶν. ἐν Ἀθην. 3, 120 διορθοῦνται εἰς ἀπολοπίζων. Παθ. «τὰ εἰς ἐνικυρὸν ἀπολογοισμένα» = τὸ δεῖ ἐν ὑπολογοισμένον ἀποταμίευμα Ξεν. οἰκ. 9, 8.

Ἀπο-λογισμός, ὁ· τὸ ἀπολογίζεσθαι, διδόναι λόγον, λογαριασμόν Πλούτ. Περ. 23: λογαριασμός Λουκ. Δημ. ἐγκ. 33: 30. δικαιοσύνης Αἰσχίν. 3, 247. Ἐν Πολύδ. ἔκθεσις, ἡ κεφαλαιώδης τῶν πράξεων ἀπ. ν. 10, 24, 8: «ποιεῖσθαι περὶ τίνος, 3, 41, 4: ἀπολογισμοὺς φέρειν περὶ τίνος = λόγους ἀναφέρειν. 9, 25, 4. 10, 24, 5.

Ἀπο-λογιστική· λόγον ἀποδίδουσα Εὐστ. Ἀπο-λογιστὴς· ἀπολογισθῆναι, Ὀρχομ. Βοιωτ. ἐπιγρ.

Ἀπό-λογος, 2· α) ἐκτενὴς διήγησις, ἔκθεσις· ὁ Ἀλκίνοῦ Πλάτ. πολ. 10, 614 καὶ Ἀριστοτ. ποιητ. 16, ἀπὸ τῆς μακρᾶς διηγήσεως τῶν πλάνων τοῦ Ὀδυσ. ληφθέν, κατὰ Σουῖδ. «ἐπὶ τῶν ψευδοῦντων καὶ μακρὸν ἀποτεινόντων λόγων» 2) ὁ Αἰσώπειος μῦθος τῶν ζώων Κοιντλ. 5, 14, Γάλλ. 2, 29: 3) ἀπολογισμός Ἡσυχ.

Ἀπολόγου, ἡ· ἐμπόριον παρὰ τῇ Εὐφράτῃ ἐν τῇ Περσικῇ κόλῳ Ἀρρ.

Ἀπο-λοιθόρῳ· ὑβρίζω· τινὰ Πολύδ. 16, 33 Ἀπολοίμιον φανόν· τὸν ἐπὶ δόλῳ Ἡσυχ.

Ἀπο-λοιπο-γραφεῖα, ἡ· ὁ καταχωρισμός τῆς τῶν χρεῶν διαλύσεως, γλῶσσ.

Ἀπό-λοιπος, 2· ὑπόλοιπος, Ὁ'.

Ἀπο-λολίζω· θρηνηλογῶ Αἰσχ. ἐπτ. 820.

Ἀπο-λοπίζω, κατὰ Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 25 ὁρθ. τοῦ ἀπολεπίζω.

Ἀπολόνη· ἀστρεφές, βαρὺ, ἀκίνητον Ἡσυχ.

Ἀπό-λουμα, τὸ· ὁ ἔρπας τοῦ λουτροῦ Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 1401.

Ἀπο-λούσια, ὡν, τὰ· τελετὴ θρησκευτικὴ γινομένη εἰς τοὺς νεοφωτιστούς τὴν ὀρθόην ἢ μέραν μετὰ τὸ βάπτισμα, ὁ ἱερεὺς· «ἀλλὰ τὸ ζωνάνειον τοῦ παδίου καὶ λαβὼν ἀπογγύνει τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Εὐχολ. Ἀπό-λουσις, ἡ· τὸ ἀπολούειν, ἀποπλύνειν Πλάτ. Κρατ. 405.

Ἀπο-λουσμός, ὁ· τῷ προηγ. Θεοδώρ. τ. 2, σ. 401.

Ἀπο-λούσω· κολοῶναι· «τινὲς ἀπολεψόμεν ἔγραψαν» ἄλλοι δὲ ἀπολουόμενοι ἦσαν κολοῶναι· λούσον γὰρ φασι παρὰ Κυπρίους τὸ κολοῶν. Εὐστ. Ἰλ. φ. 455: «ὡς καὶ Ἡσυχ. Ἀπο-λούστρια, τὰ, δηλ. ὕδατα· τὰ ὕδατα, ἐν εἰς ἑλοῦσθαι τις Αἰλ. Ἰ. Ζ. 17, 11.

Ἀπό-λουτρον, τό, «λουτρον» τὸ ἀπόλουμα καὶ ὁπαρὸν, ὅστις τὸ ἀπόλουτρον Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 1401.

Ἀπο-λούτρωσις, ἡ· ἀπόλουσις, Βασιλ. τ. 1, σ. 32.

Ἀπο-λούφειν· ἀποτρίβειν Ἡσυχ.

Ἀπο-λούω· λούω, ἀποπλύνω, ἐν τῇ σέ· «Ἰλ. ξ. 7, καὶ· τινὰ τι» «Πατροκλὸν λούσειαν ἀπο βρότον αἱματόεντα», σ. 316, Πλάτ. Κρατ. 405· ἀπὸ τοῦ Ἀριστ. σφ. 118. Μέσ. λουόμενος ἀποδάλλω τι· «ἄμην ὡμοῦν ἀπολούσομαι» Ὀδ. ζ. 219· ἀπολούομαι τὸ πρόσωπον Ἀδύγ. 1, 11.

Ἀπο-λοφύρομαι· θρηνηῶ, - ἑμαυτὸν τίνος Ἀνδοκ. 2, 16· «τὴν ξυμπορῶν Ξεν. Ἐλ. 1, 1, 27· πρὸλ. Ἀθην. 14, 632, ὅπου ἑμπεριέχει τὴν ἔννοιαν ἀρκετά, ὥς· «ἀπολοφύρομαι ἀποχωριτέ» = ἀφ' οὗ ἀρκούντως θρηνηῶσθε Θουκ. 2, 46.

Ἀπο-ολύφωσις, ὁ· οὗς. τοῦ προηγ. Σχολ. Σοφ. Αἰ. 591.

Ἀπο-λοχμύομαι· εἰς λόχμην μεταβάλλομαι Θεόδωρ.

Ἀπο-λύματα, τὰ Νίκ. Θερ. 578, ὅπου νῦν γράφ. χωριστά· ἀποδεύματα Σχολ.

Ἀπο-λομαίνομαι (λύμα), μέσ. καθαίρωμαι ἰδ. ἀπολύνω, κηλιδῶ τινὰ δεῖ ἀγνιστικῶν λουτρῶν Ἰλ. α. 313, Ἀπολ. Ῥ. 4, 702.

Ἀπο-λομαντήρ, ἥρος, ὁ, - δαιτῶν Ὀδ. ρ. 220. 377, διαφ. ἐξηγούμην ἡδὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, κατ' Εὐστ. ὁ τὰς δαΐτας διὰ λαμάργιαν λυμάνομενος, ἢ ὁ τὰ τῶν δαιτῶν λύματα, ὅ ἐστι καθαύματα· «οἷον ψεῖρα, καὶ εἴ τι τοιοῦτον ἀποφερόμενος» κατὰ Σχολ. «ὁ τὰ καθαύματα προσφερόμενος τῶν εὐνοχίων», ἐπομένως παρὰ στίχους, οἶον δὲ λείπονται τὰ πινάκια, ἢ κατ' Ἀπολλ. καὶ Ἡσυχ. «ὁ τὰ δαΐτα λυμάνομενος», ὁ τὰ δαΐτα τὴν ἡσυχίαν, ὁ καταστρέφων τὸν συνδαιτυμόνων τὴν εὐχάριστον τοῦ φαγητοῦ.

Ἀπο-λυπέομαι· ὑπὸ λύπης καταναλίσκομαι μετὰ.

Ἀπο-λυ-πλασίαστος, 2· ὁ μὴ πολυπλασιασθείς, μετὰ.

Ἀπο-λυ-πραγμότητος, 2· ὁ μὴ πολλὰ πράττειν, ὁ μὴ πρὸναικῶν διὰ τὰ τῶν ἄλλων πράγματα, μὴ περίεργος Κύρ. Ἀλκιβ. εἰς Περ. 45, καὶ ἄλλ. ἐπὶ ἀπολυπραγμότητος = ἀπερίεργος Ἡσυχ.

Ἀ-πολυ-πράγμων, 2^ο τῇ προηγ. Μ. Ἀντων. 1, 5^ο ἐπὶ πρ. -ως Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 857.
 Ἀπόλυποι = ἀπόλοιτοι, ὑπόλοιποι, κοιν. ἀπο-
 ῥιζοί, Ὀργον. Βουσι. ἐπὶ πρ.
 Ἀ-πο-λυ-ς, ὁ ὃς μὴ πολὺς, ἀπὸλυς Λαμάσκ.
 Ἀπο-λύσιμος, 2^ο ὅστις πρέπει ν' ἀπολυθῇ,
 ἐφωθῇ Ἀντιφ. 4, 8, 9.
 Ἀπό-λυσις, ἡ ἄφαισις, ἀπελευθέρωσις Πλάτ.
 Κρατ. 405^ο ἀθώωσις - τοῦ θανάτου Ἡρ. 6,
 136^ο - νοσημάτων = ἡ ὑφαισις τῶν νοσ. Ἰπ-
 ποκρ. α. 229^ο ἀπόλυσις τοῦ αἰμαλώτου Πο-
 λυδ. «ἀπόλυσιν ποιῆσαι» = ἀπεργεῖσθαι.
 Ἀπο-λυτέον, ῥ. ἐπὶ τοῦ ἀπολύω. Γοργ. α. 94.
 Ἀπο-λυτικός, 3^ο ὁ ἀπολύων, Γαλην. τ.
 13, σ. 909^ο ἐπὶ. ἀπολυτικῶς ἔχων τινός;
 θίλω ν' ἀπολύσω τινά Ξεν. Ἐλ. 5, 4, 25.
 Ἀπό-λυτος, 2^ο ὁ ἀπολυθείς, ἀπελευθερω-
 θείς Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 655 καὶ μτγν. 80.
 παρὰ τὴν φίλος. τὸ καθ' ἑαυτοῦ ὑπάργον
 παρὰ γραμ. τὸ ἀπόλυτον = τὸ θετικόν ἐπὶ
 -τως Σ. Ἐμπ. πυρρ. 1, 135.
 Ἀ-πολύ-τροπος, 2^ο ὁ μὴ παλύτροπος, εἰ-
 λικρινῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 8, σ. 925.
 Ἀπο-λυτρόω, ἔλευθερώνω ἀντὶ λύτρων·
 -τινά τινας Πλάτ. νόμ. 11, 919, ἐπιστ. Φιλ.
 ἐν Δημ. 12, 3, καὶ μτγν.
 Ἀπο-λύτρωσις, ἡ ἔλευθερώσις μὲ λύτρα,
 ἔξαγορά Πλούτ. Πομπ. 24^ο ἐν τῇ Κ. Δ. ἡ
 διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπαλ-
 λαγή τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας.
 Ἀπο-λυτρωτικός, 3^ο πρὸς ἀπολύτρωσιν
 γινόμενος Σουδ.
 Ἀπο-λύω, καὶ νῦν ἀπολύω, κοιν. ἀπο-
 λῶ 1) ἐν τῇ Ἰλ. λύω, ἐλευθερώνω αἰχμαλ-
 λωτον ἢ ἡττημένον ἀντὶ λύτρων, α. 94, κ.
 419, ἀντιθ. τῷ μεθεῖναι = ἀφῆναι (δορεῖν)
 ἐλευθερώνω Πλάτ. πολ. 3, 390^ο περὶ στρα-
 τωτῶν, ἀπολύω τῆς ὑπηρεσίας Ξεν. Ἐλ. 6,
 5, 21^ο ἐτι ἀφῆναι τὴν γυναῖκα, χωρίζομαι
 ἀπ' αὐτῆς, Εὐαγγ. Ματθ. 1, 19^ο πρὸλ. 5, 31^ο
 ἀθώωναι ἐν τῇ δικαιοσύνῃ «ἐπέλυσαν αὐ-
 τόν, μὴ φώρα εἶναι» Ἡρ. 2, 174^ο - τινά τῆς
 αἰτίας, 9, 88, Θουκ. 6, 29, Ξε. ἀπομν. 4,
 8, ὁ Παθ. «ἀπολύσασθαι μὴ ἀδικεῖν» Θουκ.
 1, 93^ο πρὸλ. Λυσ. 8, 4, Ἰσοκ. 1, 23^ο καὶ
 μέσ. «ἀπολύσασθαι αἰτίας» Αἰσχίν. 2, 2^ο
 ἀπολ. Ἀριστ. σφ. 988^ο δικαιοσυνὴ Δημ.
 24, 13 καὶ μτγν. 2) λύω, ἐξιδίω, χωρίζω,
 ἀποχωρίζω «ἰμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης»
 103^ο φ. 46, καὶ ἐν τμῇσ. «ἀπὸ κρήδεμνον ἔ-
 λυσαν», γ. 392^ο ἐν γέν. ἀπαλλάττω, - τινά
 παχῶν Πλάτ. πολ. 2, 365^ο «-τὴν ψυχὴν ἀπὸ
 τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας», Φαῖδ. 64^ο «-ὁ
 πλοφόρος τάξεις» Ξεν. Κύρ. 6, 2, 37^ο - ὥδινα
 ἐτίκειν Αἰλ. Ἰ. Ζ. 3, 16 καὶ συγχ. μτφ.
 - τινά τῆς ὥδιτος Πλάτ. συμπ. 206^ο πρὸλ.
 «τινά, ὧν καὶ ἀπολύσαι», Θεαίτ. 184, - ἀνά-
 λωμα = πληρώνω, Κρατ. 417, ἐν γέν. ὡς τὸ
 λατ. ἀκκοῖνω, ἐκκρίνω, Μέν. 99. Μέρο. α) ἔ-
 ξαγοράζω, - χρυσοῦ = ἀντὶ χρ. Ἰλ. χ. 50^ο
 - πολλὰν χρημάτων Ξεν. Ἐλ. 4, 8, 21^ο ἀπε-
 λυθεῖν «τούς» Ἑλληνες δουλείας Πλάτ.
 Μενεξ. 245, ἀπαλλάσσομαι τινος, - διαβολήν,
 ἀπολ. 37, ἀντικρούω τὴν συκαφαντίαν, «ἀ-

πολύσθαι τὰς διαβολὰς πρὸς τινα» Θουκ. 8,
 87^ο πρὸλ. Δημ. 18, 50^ο - αἰτίας καὶ ὁπο-
 νοίας Πλούτ. Ἀντων. 74^ο 6) ἀποχωρίζεσθαι,
 ἀπαλλάττεσθαι ἀλλήλων Θουκ. 1, 49^ο 69,
 ἀπέρχομαι Πολυδ. 2, 34^ο «ποῖα δὲ ἀπέλυσα»
 ἐν φόνος τρώπῃ = πῶς ἐφρονύθη; Σοφ. Ἀντ.
 1292^ο πρὸλ. «ἔθανες, ἀπελύθης», 1254^ο «πνεῦμα
 ἀπέλυσατο» Κρινεγ. ἐν Ἀνθ. 9, 276^ο - τὸ ἀπο-
 λυμένον = ἀπόλυτον, τὸ θετικόν γραμ.
 Ἀ-πο-λυ-ώρητας, 2^ο ὁ μὴ πολὺ τιμώμε-
 νος, παρημελημένος Φιλῶδ. ἀρ. καὶ κακ.
 Ἀπο-λωβῶν ὀνειδίζω, ὀδρίζω, παθ. ἀπα-
 λωθήθη Σοφ. Αἴ. 216^ο ἐνυδρίσθη καὶ λωβη-
 τὸς γέγονε Σχολ.
 Ἀπο-λωπίζω ἄποδύω, λωποδυτῶ Πολυδ.
 7, 44.
 Ἀπο-λωτίζω ἄνθη ὀρέπω Εὐρ. Ικ. 465,
 ἐν γέν. ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ - κόμας, Ἰ. Α. 293.
 Ἀπο-λωφῶν, ἰων. ἀπολωφῶν καταπραΰ-
 νω, καταπαύω Ἰπποκρ. ἐπιστ. σ. 1280 - δι-
 ψαν Ἀπολλ. Ἰ. 4, 1418.
 Ἀπο-λώφῃσις, ἡ καταπραΰνσις Κραμ. Ἰδν.
 Ὁξ. τ. 3, σ. 188.
 Ἀπο-μαγαλιά, ὄρθρ. ἀπομαγαλία
 (ἀπομάσσω), ἐν Εὐστ. 1857 καὶ ἀπομαγα-
 λία «ψωμάς, ἐν ὧν ἐκμασσόμενοι τὰς χειρὰς
 μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρρίπτοντο τοῖς κυσίν» Β.
 Ἀν. σ. 431, Ἀριστ. ἱπκ. 413, Πλούτ. Λυσ.
 12^ο πρὸλ. Ἀθήν. 4, 149 καὶ Ἀλκιφρ. 3, 44.
 Ἀπο-μαγαλιάς, ἡ ὥς τὸ προηγ.
 Ἀπό-μαγμα, τό 1) δι' αὐτὴν ἀπομάσσεται,
 σφογιζέται Ἰπποκρ. σ. 19 - καθάρσις Σοφ.
 ἀπ. 32, Β. Ἀν. σ. 431 ἔξηγ. ἀποκάθαρμα·
 2) δακτυλίων ἀπομ., ἀποτύπωμα τοῦ δακτυ-
 λίου, δι' οὗ ἰσφαρίζουν Θεόδωρ. φυτ. αἰτ. 6,
 19, 5, καθ' Ὁσῶγ. «ἀπομάγματα» περιθειώ-
 ματα.
 Ἀπο-μαῖδῶν μαῖω τὰς τρίχας, ἀποστ.
 διατ. 1, 3.
 Ἀπο-μαῖδῶν μαῖω, πίπτω, περὶ τῶν τρι-
 χῶν Ἀριστοτ. θαυμα. 78.
 Ἀπο-μαδίζω μαδίζω τὰς τρίχας Σχολ.
 Ἀριστ. ἱπκ. 376.
 Ἀπο-μαῖζος, 2^ο ἀπὸ τῶν μαστῶν τῆς μη-
 τρώς ἀποσπασθεὶς Ὀπκ. κυν. 4, 93.
 Ἀπο-μάθημα, τό ὅ, τι τις ἀπέμαθεν Ἰπ-
 ποκρ. σ. 767.
 Ἀπο-μάθησις, ἡ τὸ νὰ λησμονῇ τις ὅ, τι
 ἔμαθεν Ἰάμβλ. ἐν Ἀν. Βιλλοστ. τ. 2, σ. 202.
 Ἀπο-μαίνομαι παύομαι τῆς μανίας· ἐνί-
 οτε εἶναι ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ μαίνομαι καὶ σημ.
 δεινὸς μαίνομαι, ἀπομανέσθαι ἢ Ἰδν. Ἀουκ.
 θε. δι. 12, 1.
 Ἀπο-μακρίζω μακρίζω, γίλω.
 Ἀπο-μακρόθεν ἀπὸ μακρῶν, Ὁ.
 Ἀπο-μακρύνω μακρύνω τινος φέρω Ἰ. Χρυσ.
 τ. 1, σ. 1004^ο «τόποι ἀπομακρυνόμενοι τοῦ
 ἡλίου» = μακρὴν τοῦ ἡλ. κείμενοι Ἀριστοτ.
 φυτ. 2, 6.
 Ἀπο-μάκρης, ὁ ὁ ἀπομάσσω, καθαρῶ-
 ζων, περικαθάρτης καθ' Ὁσῶγ. Σοφ. ἀπ. 32
 ἐν Β. Ἀν. σ. 431, Πολυδ. 7, 188.
 Ἀπο-μάκτρα, ἡ ἡ ἀπόμακτρον, καθ' Ὁ-
 σῶγ. «ξόλα, τὰς σκυτάλας; ἐν αἰς ἀπαψάσθαι

- τὰ μέτρα· δι' οὗ ἐξισάζουσι τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον.
- Ἀπο-μάχτρια· θηλ. τοῦ ἀπομάχτης Ἀριστ. ἀπ. 285.
- Ἀπο-μάκτρον, τό· ἴδ' ἀπομάκτρα.
- Ἀπο-μαλακίζομαι· παραμειλῶ τι ἕνεκα μαλακότητος, μαλακῶς δεικνύομαι πρὸς τι Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9, 7, Πλούτ. Λυκ. 10.
- Ἀπο-μαλάσσω· μαλακύνω Ἰππιατρ. σ. 230.
- Ἀπο-μαλθακίζομαι· ἀπομαλακίζομαι Πλούτ. ἡθ. σ. 62, 1097.
- Ἀπο-μαλθακίζομαι· τῷ προηγ. Πλούτ. Πελοπ. 21.
- Ἀπο-μάμμη· προμάμη, μτγν.
- Ἀπο-μανθάνω· λησμονῶ ὅτι ἔμαθον, ἢ ἴγνωσκον Πλάτ. Πρωτ. 342, Ξεν. Κύρ. 4, 3, 14 καὶ μτγν.
- Ἀπο-μάντευμα, τό· χρησμός Ἰπποκρ. ἔπιστ. σ. 4.
- Ἀπο-μαντεύομαι, μέσ. ἀποθ. μαντεύω, εἰκάζω ἕκ τινος Πλάτ. Λύσι. 216, σοφ. 205 καὶ συχνά, καὶ μτγν.
- Ἀπο-μαξίς, ἡ· 1) τὸ ἀπομάσσειν, σφογγίζειν Πλούτ. Ῥωμ. 21· 2) τὸ ἀποτυπώνειν, ἰγχεύειν καὶ μίμησις Ἰαμβλ. προτρ. σ. 21.
- Ἀπο-μαραίνω· ὁλως μαραίνω, ἀποξηραίνω τι Ῥητ. Πλ. σ. 14, Συνήθ. παθ. μαραίνωμαι, φθίρομαι, ἀρατίζομαι· αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπομαραίνονται· Πλάτ. πολ. 1, 328· ὁπὸ γήρω· Πλούτ. Νομ. 21· ἢ τοῦ πίνθους ἀμὴν Αἰλ. Ἰ. Η. 12, 1· ὅθ. ἀποθνήσκω Ξεν. ἀπολ. 7.
- Ἀπο-μάρανσις, ἡ· τὸ ἀπομαραίνεισθαι, φθίρεισθαι, ἀφάνιζεσθαι· παρηλιών Θεόφρ. ἀπ. 5 περὶ ἀν. 36.
- Ἀπο-μαρτυρίω· καταθέτω μαρτυρίαν, μαρτυρῶ, -τινὶ Πλούτ. 32, 1· ἔπομ. αἰτ. μετ' ἀπερ. 31, 7· -διότι, 31, 18 καὶ μτγν.
- Ἀπο-μαρτύρομαι, μέσ. ἀποθ. διαμαρτύρομαι, μεθ' ὅρκου διατίνομαι Πλάτ. σοφ. 237.
- Ἀπο-μάσσω, ἀττ. ἀπομάττω· 1) σφογγίζω, καθαρίζω· καθαίρων τοὺς τελομένους καὶ τῷ πληρῷ καὶ τοῖς τιτύροις ἀπομάττων· Δημ. 18, 259· -τὰ ὤλ-ρουα τῇ χλαμύδι· Πολύβ. 15, 26· καὶ μέσ. ἀπο-μάσσομαι· σφογγίζω τὸ στόμα μου Ἀθην. 1, 2· -Ἀχιλλεῖων ἀπομάττει· = σφογγίζεις τὰς χεῖρας σου μετ' ὧμον Ἀχιλλεῖος Ἀριστ. Ἰππ. 816· -τῆς ἐν πρυτανείᾳ αἰτήσεως μετέγεις· Σχολ. πρόβλ. -τὰς χεῖρας τῷ χειρομάκτρῳ ἀπεμάττοντο· Ἀθην. 9, 410· 2) ἐξισάζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον διὰ τῆς ἀπομάχτρας (δ' ἴδ'ε)· χοίνικα ἀπομαχμμένην· Λουκ. κατάπλ. 25· ὅθ. «κενεῖν ἀπομάξαι» = μάτην κοπιᾶν Θεόφρ. 15, 95· 3) ἀποτυπώνω, ἐντυπώνω· -ἐν μαλακοῖς σχήματι· Πλάτ. Τιμ. 50· -φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀμετάς ἱποίησε· ἐντυποῦν, ἀπομεινύσθαι Ἀριστ. βχτρ. 1038· -παρ' ἀλλήλων οἱ ἀρέσκοντες· Ἀριστ. ἡθ. Νικ. 9, 12, 3· -ἔχνην ὕδατος ἀπομάσσεται· ἀφήνει ὡς ὑποστάνην Καλλιμ. Δηλ. 14· -αἰσχύνην· ἐλκύειν καὶ ἐντοῦ τὴν αἰσχ. συχνά μτγν.
- Ἀπο-μασταύω· θηλίζω Νικ. Εὐγ. 1, 33.
- Ἀπο-μαστιγίζω· σφοδρῶς μαστιγώνω Ἦρ. 3, 29.
- Ἀπο-ματαίζω· ἀσέμνως πράττω· ἐπάραι ἀπειματάς· = σηκώτας τὸν πόδα ἀπέπαρδεν Ἦρ. 2, 162, Στοδ. ἀνθ. 115, 24.
- Ἀπο-ματαιόω· ἐξευτελίζω Ἰσάχ.
- Ἀπο-μαχέω· ἀπέχομαι τῶν μαχῶν Θεοφ. Σμ. ἱστ. 3, 12.
- Ἀπο-μάχομαι· μάχομαι ἀπὸ τόπου ὅψης· λοτρίον πρὸς τὴν κάτω, π. χ. ἀπὸ τῶν τειχῶν ὑπερασπίζομαι ἑαυτὸν ἢ τὴν πόλιν Ξεν. Κύρ. 5, 2, 2 καὶ συχνά, -ἐκ τῶν πλοίων Πολύβ. 8, 7· τῷ πάθει Πλούτ. Κάισ. 17· -πρὸς τι, Βροῦτ. 5· -τὸν βάρβαρον = ἀποκρούω, κωλύω Ξεν. Ἑλ. 6, 5, 34· καὶ συχνά μτγν. Ἀπκ. Μιθρ. 78 ἐν γέν. ἀποκρούω, ἀπορρίπτω· -ταῦτα Ἦρ. 7, 136· ἀπολ. ἀρνούμαι, ἀντικρούω, 1, 9· πρόβλ. Ξεν. ἀν. 5, 10, 6· -μὴ λαβεῖν τὴν ἀρχήν· Δ. Ἀλ. 2, 60.
- Ἀπο-μαχος (μάχη), 2· ὁ ἐκτὸς τοῦ παλίου γεγονώς, μὴ μετέχων τῆς μάχης, ἀνικανὸς πρὸς μάχην, περὶ τετρανυμεισμένων καὶ ἄλλως ἀπησυχολημένων Ξεν. ἀν. 3, 4, 32, Ἀρν. ἀν. 3, 9, 2.
- Ἀπο-μεθ-ίζω· ἀπολύω· -φυγὴν, ἐν τμήσει· παραδίδοι τὸ πνεῦμα Ἀπολλ. Ῥ. 1, 280.
- Ἀπο-μεθόσκομαι· ἔμεθα, ἔε. Μ.
- Ἀπο-μειλίσσομαι· πάλιν μειλίσσομαι, καταπρύνω, -τὴν τοῦ θεοῦ μῆνιν Δ. Ἀλ. 1, 38, Θεμιστ. λ. 15, σ. 191.
- Ἀπο-μει-ουρίζω· μειώ, ἐλαττώνω, ἁρ-δύνω τὴν ἄκρην Νικόμ. ἀριθμ. 2, σ. 125.
- Ἀπο-μει-ουρισμός, ὁ· ἀμελύτης δαμάστα, ἀρχ. σ. 164.
- Ἀπο-μεῖω· μεῖον ποιῶ, σμικρύνω Μῆξ. Ὀμολ. τ. 2, σ. 49.
- Ἀπο-μείρομαι· 1) διαμοιράζω Ἦρ. 570· 2) ἀποχωρίζω, «θεῶν ἀπομείρεται» = χωρίζεται ἀπὸ τῶν θ. Ἦρ. θε. 801· Ἐν ἀμοιρί-ροις τοῖς χωρ. ὑπάρχει δι. γρ. ἀπαμερομαι.
- Ἀπο-μεῖωσις, ἡ· σμίκρυνσις Μῆξ. Ὀμολ. τ. 2, σ. 37.
- Ἀπο-μελαίνω· μέλαν ποιῶ, μαυρίζω Ἰπποκρ. ὅταν ἀπομελανθῇ ὁ ὁδύτης Θεόφρ. Ἰ. Φ. 2, 7, 5.
- Ἀπο-μελί, ἰτος, τὸ· πόμα ἐκ μέλιτος καὶ ἵψους κατασκευαζόμενον, τὸ δρύλγλυκον καὶ Ἰπποκρ. Γαλν. τ. 10, σ. 255.
- Ἀπο-μελίζω· παραλύω τὰ μέλη, ἐκνευρίζω ἔσθ. Ἰλ. σ. 641, ὡς ἐξήγ. τοῦ ἀπογυῖω.
- Ἀπο-μέμφομαι· ὁλως μέμφομαι, κατηγορῶ, -τινὰ ἐπὶ τινι Πλούτ. ἡθ. σ. 229.
- Ἀπο-μένω (τὸς μένω)· περιμῖνω, καρτερῶ Πολύβ. 4, 13 καὶ μτγν.
- Ἀπο-μερίζω· χωρίζω ἀπὸ τινος ἐν μέρει, -τινὸς Πλάτ. πολιτ. 280· ἀποχωρίζω, ἐξαιρῶ, ἐκλέγω· ἀριστίνδην ἀπομερισθῆναι· νόμ. 9, 855· -τῆς δυνάμεως τῷ Ἀντωνί-μωρῶσι πεζούς· Πολύβ. 3, 35· -πρὸς τι = χωρίζω ἐν μέρος τοῦ στρατοῦ καὶ τὸ πέμπω, ἀποσπασμα πέμπω, 3, 101 καὶ συχνά μέσ. «ἐκάστης ἡμέρας πρὸς τὴν πράξιν ἀπομερίζονται τῶν ἀνδρῶν», 10, 16.

Ἀπο-μερινάω· ἀποβήσκω Θεοφάν. χρον. σ. 319· ἀπαλλάσσομαι τῆς μερίμνης, μτγν.
Ἀπο-μερισμός, ὁ· διαίρεσις Ἡσυχ. ἐν λ. ἀποδαστός.

Ἀπο-μεριμνήζω· κυρ. ἀφῆνω τὰς μερίμνας, κοιμώμαι ἀμερίμνως· ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομεριμνίσαι· Ἀριστ. σφ. 5, 8, οὗ οὐ Σχολ. «ὅ ἀναφέρει εἰς τὸν πρῶτον ὕπνον»· εἰς ἄν, κἂν ἐλάχιστον ἀπομεριμνήσειε, ἀναφερόμενον εἰς τὸ προηγούμενον «διὰ τί οὐ καθύπευθε» Δ. Κάσ. 55, 14· ἀπομεριμνήσαι· ἀπονουστάζει· μέριμνα γὰρ ἡ εἰς ὕπνον καταφορά. Παῖζον χρόν· Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 28· ὡς. Ἡσυχ. ὅστις προστίθῃσιν, «ἡ εἰς ὕπνον καταφορά περὶ τὴν βίαν» πρὸλ. καὶ ἔδωτ. Ἰλ. α. 821.

Ἀπο-μεσδῶ· μέχρι τοῦ μέσου πληρῶ Σχολ. Ἀριστ. Ἰππ. 814.

Ἀπο-μεστώ· γεμίζω Πλάτ. Φαίδρ. σ. 255.
Ἀπο-μετεωρίζω· σηκώνω ὑψηλὰ Θεόδ. Στουδ. σ. 510.

Ἀπο-μετρέω· μετρώ· «τοὺς δακτυλίους με-
τρίμους ἀπομετρήσαι» Λουκ. νε. δι. 12, 2·
καὶ μέσ, «μεδίων ἀπομετρήσασθαι τὸ ἀρ-
γύριον» Σεν. Ἐλ. 3, 2, 20, κατὰ τὸ μέτρον
διανέμω, οἰκ. 10, 10 καὶ μτγν.

Ἀπο-μέτρημα, τό· τὸ ἀπομετρηθὲν, μτγν.
Ἀπο-μηκίζω· ἀπομηκύνω, μτγν.

Ἀπο-μηκύνω· ἀπομακρύνω Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 764.

Ἀπο-μηκύνω· μακρὸν ποίω, ἐκτείνω, πα-
ρατείνω, -λόγων Πλάτ. σοφ. 217 καὶ μτγν.
-πράγμα Λουκ. Ἐρμού. 67. Παθ. «αἰγια-
λὸς ἀπομηκύνεται»· ἐκτείνεται εἰς μήκος
Λουκ. ἐνάλ. δι. 1, 2.

Ἀπο-μηνίω· ἀποτίθεμαι μῆνιν, καὶ πραυ-
νομαι, καὶ ἀπὸ μνήιδος γίνομαι ἔδωτ., ἐν
Β. Ἀν. σ. 431· ἀπομηνίνας, ἀποχωρήσας
δι' ὀργήν, ἡ παυσάμενος τῆς ὀργῆς. Παρ'
Ὀμ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ μηνίου, ἡ ἐκωρύξω,
ἀπαγγέλλω τὴν μῆνιν κατὰ Σχολ. «οὐ γὰρ τι
μολογούμεθα μιν οἶω, ἀλλ' ἀπομηνίσει» Ὀδ.
π. 378, συχνὰ ἐν Ἰλ. -τινί, «καίτε ἀπομηνί-
σας Ἀγαμέμνονι», 6, 772.

Ἀπο-μηρύσμαι· τραφὼ ἔξω· «ἴχθυν ἀ-
παίρωντα βυθὸν ἀπομηρύσασθαι» Ὀππ. κυν.
1, 50.

Ἀπο-μυέσμαι, μέσ. ἀποθ., μισοῦμαι τι-
-μίδος, σχῆμα Πλάτ. Κριτ. 107, Τιμ. 44·
ἐκωρύξω μισούμενος, Κρατ. 427, Σεν. ἀπομν.
3, 10, 3, Πλούτ. Νομ. 10.

Ἀπο-μύημα, τό· ὅ, τι γίνεται κατὰ μίμη-
σιν ἄλλου Ἀθην. 14, 640, Δ. Σικ. 2, 8.

Ἀπο-μύησις, ἡ· μίμησις τις, τὸ πράτ-
τειν τι κατὰ μίμησιν προτύπου, Ἰπποκρ. σ.
314, Ἀριστοτ. ῥητ. πρ. Ἀλέξ. προοίμ.

Ἀπο-μυμνήσκει· (ἰδε μινμήσκω), μέσ.
ἀποθ. παρὰ ποιητ. καὶ μέσ. ἀόρ. ἐνθυμού-
μαι, διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ μου· «τῶ οἱ ἀπε-
μνήσαντο» Ἰλ. ω. 428· -τινί χάριν ἀπομνή-
σασθαι· ἰδε. 503· «χάριν ἀξίαν ἀπομνή-
σασθαι τινι» Θουκ. 1, 137· καὶ μνησικακῶ.

Ἀπο-μινύθω· σμικρύνωμαι, ἑλαττοῦμαι
Ὀρφ. λιθ. 16, 15.

Ἀπο-μίσθω· μισθὸν πολλὸν Θεμιστ. λ. 15, σ. 189.

Ἀπό-μισθος, 2· ὃ δὲν δίδεται μισθός,
περὶ στρατιωτῶν, «περὶ τοὺς μισθοφόρους
ἐκατονούργει, καὶ τοὺς μὲν τινὰς αὐτῶν ἀπο-
μισθοὺς ἐπεποιήκει, τοὺς δ' οὐαὶ καὶ δοῦναι
ἤδη μνησιν ὀφείλει τὸν μισθόν» Σεν. Ἰλ.
6, 2, 9· «λευκὴ με θρίξ ἀπόμισθον ἐνταῦθεν
ποιεῖ» Πλούτ. ἡθ. σ. 789· ἔα τινος κομ-
-ξίνοι Δημ. σ. 53, 16, ὅπου ὁ Σχολ. ση-
μαιοί, «ἀπόμισθοι, οἱ μὴ πεπληρωμένοι τὸν
ὁμολογημένον μισθὸν καὶ οἱ διὰ δειλίαν καὶ
κακίαν μὴ ἐξισόμενοι μισθοῖς, ἐνταῦθα δὲ οἱ
μὴ δεχομένοι μισθόν» καθ' Ἀρποκρ. «ὁ μι-
σθὸς ἔργον τι διαπραξάμενος καὶ ἄμισθος
ἀφαιμένος».

Ἀπο-μισθῶ· μισθῶν, ἐπὶ μισθῷ δίδωμι·
«ὡς περ ἀπομισθωκότις τὰ ὄντα» Πλάτ.
πολ. 5, 475· μετ' ἀπαρ. «ὅ μὲν ὁμαρμος
ἀπομισθωσάτω ἀνελίτῃ καὶ θάψαι ὡς ἐν ἰδ-
νωται δολιγίστου» Δημ. 43, 58 ἐν τῷ νόμῳ·
ἐνοικιάζω, παχτώνω, «τὴν γῆν δημοσιώσαν-
τες ἀπεμισθώσαν ἐπὶ δέκα ἔτη» Θουκ. 3, 68,
Λυσ. 7, 9 καὶ ἐπόμεν.

Ἀπο-μιτρώ· ἀφαιρῶ τὴν κίτραν Φίλ. τ.
1, σ. 562.

Ἀπο-όμματος, 2· ὁδματος, τυφλός, μτγν.

Ἀπο-μνημόνευμα, τό· διήγησις ἀπὸ μνή-
μης γενομένη, ἡ πράγμα ἀξίον μνήμης, τί-
τλος συγγράμ. τοῦ Σεν. Πλούτ. Πομπ. 3·
πρὸλ. Κάτ. πρ. 9, καὶ Ἀθην. 13, 579.

Ἀπο-μνημόνευσις, ἡ· τὸ ἀπομνημονεύειν,
διηγέσθαι ἀπὸ μνήμης Ἀριστοτ. τοπ. 8,
14, Πλούτ. ἡθ. σ. 44.

Ἀπο-μνημονευτός, 3· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀπο-
μνημονεύω, μτγν.

Ἀπο-μνημονευτικός, ὡς ἐπιγρ. τῶν Ἀ-
πομνημονευμάτων τοῦ Σεν. ἐν τῷ Λόγου-
στιανῷ χειρογρ.

Ἀπο-μνημονεύω· 1) ἐνθυμοῦμαι, ἀναπαλῶ
εἰς τὴν μνήμην Πλάτ. σοφ. 241· 2) ἐν-
τὸ ὄνομα ἀπεμνημόνευσε τῷ παιδί θεοῦ·
= ἔδωκε τῷ π. τὸ αὐτὸ ὄν. πρὸς ἐνθύμησιν,
Ἦρ. 5, 65· 2) λέγω, διηγόμαι· -λόγους
Πλάτ. Θεαγ. 121· -πρὸς τινα, Τιμ. 20· ἰδ.
λέγω, διηγόμαι ἀπὸ μνήμης Δημ. 19, 13·
3) ἐνθυμοῦμαι, μέμνημαι, «ὅ φασ· γενέσθαι
ποτέ» Πλάτ. πολιτ. 268 διατηρῶ, κρατῶ
ἐν τῇ μνήμῃ «-πεντήκοντα ὀνόματα»,
Ἰππ. μ. 285· ἐνθυμοῦμαι διὰ τινὰ τι ἐπὶ
καλοῦ ἢ ἐπὶ κακοῦ Σεν. ἀπομν. 1, 2, 31,
Λισγίν. 3, 208· -τινὶ εὐεργεσίας Δημ. ἐπιστ.
3· ἐν Ἀν. Βακτρικῶν. τ. 2, σ. 349 σημειοῦ-
ται· ἀπεμνημόνευσε, τῶν σὺν βρῆματι
μνήσαν ἔσχον· ἀπεμνημόνευσε τὸν σὺν λή-
ρον ἢ καὶ τὸν ψόγον τοῦτέστι πόρρω τέ-
θεικα τοῦ λυγισμοῦ καὶ τῆς μνήμης».

Ἀπο-μνησι-κακίω· ὡς τὸ ἀπλοῦν μνη-
σικακῶ· ἀπεμνησικακεῖν τοῖσι Σαμίσις οἱ
Κορίνθιοι Ἦρ. 3, 49.

Ἀπ-όμνυμι (ἰδ' ὀμνυμι) καὶ π. ἀπομνύω· 1)
κάνω ὄρκον, ἐπεδεδαιώ μεθ' ὄρκου, ἀπόμωσα
Ὀδ. κ. 381· καὶ ἀπόμνυν, 345, ὅπου ἔκαστου
θεὶ πρότασις μετὰ τοῦ μ. ἢ, ὡς καὶ ἐν Ὀδ. ε.
377· «θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπόμνω», λυσιπύς =

- ἔρχομαι ὅτι δὲν ἔγεινεν ἢ δὲν ὅλ γείνη τι κατ' Εὐστ. «τὸ ἐν ὅρῳ ἀποφάσκειν, ἐπὶ μνησθαι δὲ τὸ καταφατικῶς ὁμνύειν» «μὴ ὄρσαι γλῶσσαν» Πίνδ. Ν. 7, 70, Ὑρ. συν-δὲι τὸ ὁμνυμι μετὰ τοῦ ἀπ. «χρῆν ὁμόσαι μὴ μὲν ἐκόντα ἐλθεῖν, ἀπομόσαντα δέ», 2, 179. «ὅν δ' ἀπομώμοκα» Ἀριστ. Λυσ. 903. «ἀμώμοσ' ἀγνοῦ Ζηνὸς βύσιτον σέδας» = ὡμώσα εἰς τὸν Δία Σωφ. Φίλ. 1273. «τοὺς θεοὺς = εἰς τοὺς θ. Ἀριστ. ἱππ. 422, νεω. 1213. ὡς, Πλάτ. «τοὺς τρεῖς θεοὺς ἀπομό-σας, ἢ μὴν μὴ εἰδέναι», νόμ. 11, 936. πρόλ. Ξεν. Κύρ. 6, 1, 3 καὶ συγνὰ ἐπ. «-ὡς οὐκ εἶρηκε ταῦτα» Δημ. 21, 120. ἄλλ' ὁ θουκ. καὶ ἄνευ ἀρνήσεως, «ἀπομόσαι ἢ μὴν ἀπο-δῶσειν», 5, 50. «παῖδα Ἀνδοκ. 1, 127. «ἀπωμώσατο τὴν ἀρχὴν» = κατέθηκεν ἐπι-θήμους τὴν ἀρχὴν Πλούτ. Κικ. 19.
- Ἀπό-μοιρα, ἢ μερίς, μερικὸν Μ. Ἀντων. 1, 18 καὶ μετγν.
- Ἀπο-μοιράζω· διαμοιράζω Σχολ. Αἰσχ. ἐπτ. 177.
- Ἀπο-μοιράομαι· δίδω μέρους, μερικὸν Ἰώσ. Ἰουδ. ἀρχ. 18, 8, 7.
- Ἀπο-μοιρέω· εἶμαι ἄμοιρος, στεροῦμαι Γρ. Νύα. τ. 2, σ. 619.
- Ἀπο-μοίριον, τό· μερικὸν Ἀλφ. ἐν Ἀνθ. 6, 187.
- Ἀπό-μοιρος, 2· περὶ ἔθλους ὅπερ προήλθε καὶ ἀπεχωρίσθη ἀπ' ἄλλου Ζωσιμ. 3, 6.
- Ἀπο-μοιρῶ· ξεκλινῶ, γλωσ.
- Ἀπο-μονεύς, ὁ· ὅστις ἀπέμεινεν Κωνστ. Καιριμ. σ. 496.
- Ἀπο-μονόω· χωρίζω τινὰ καὶ τὸν ἀφῆνω ἄνω· ὅθ. παθ. «ἀπομονώθουσιν τῆς συμ-βάσεως» = ἀποκλεισθῆσονται τῆς συμβάσεως. Θουκ. 3, 28. «ἐκ τίνος = ἀποχωρίζω Πλάτ. Τιμ. 60, Πλούτ. Φιλοπ. 18.
- Ἀπο-μόργμα, τό· ἀπόμαγμα Δ. Ἀρεοπ. θ. ὄν. 2, 6.
- Ἀπο-μόργνυμι· 1) σφογιζῶ «αἶμα' ἀπομόργνυ» Ἰλ. ε, 798. καὶ μέσ. «ἀπομόρφατο Ὀδυσσ. 6, 269. «-κονίην, ψ, 739. «-σπόγγη πρόσωπα καὶ χεῖρα», σ, 414. πρόλ. Ὀδ. σ, 200. «-ἰδρωτα Ἀριστ. Ἀχ. 663, καὶ μετ. «ἀπομορχνῶς τὴν ὀργήν», σφ. 560 καὶ μετγν. π. Ἀπολλ. Ἰ. 2, 86. «-ἀπό τίνος Μοσχ. 2, 96.
- Ἀπο-μόρφοις· σπόγγισμα, ἀποτύπωσης, μετγν.
- Ἀπό-μορφος, 2· «ἀπόμορφα» ξένα, οὐκ ὅμοια τοῖς ἡθεσιν· οὕτω Σοφοκλῆς (ἀπ. 815) Β. Ἀν. σ. 432.
- Ἀπο-μορφώ· μεταβάλλω τὴν μορφήν, παθ. μεταμορφεῖσθαι Θεοφρ. ἀπ. 12 περὶ ἰχθ. 9, μετγν.
- Ἀπο-μόρσις, ἢ· τὸ ἀπομνῆναι, ἀρχ. λεξ.
- Ἀπο-μορτικός, 3· ἴσ' ἀπομορτικός.
- Ἀπο-μορσός, 2· ἄμουσος, ἀπειθεύς Εὐρ. Μελ. 1088. ἐπὶρ. ἀπομόρσως Αἰσχ. Ἀγ. 775.
- Ἀπο-μορχλεύω· διὰ μορχλοῦ ἀφαιρῶ Ἰπποκρ. σ, 833, Φίλ. βελον. ἐν μαθ. ἀρχ. σ. 70.
- Ἀπο-μοργμα, τό· ὁ μόχθος τοῦ λύχνου Σχολ. Ἀριστ. Θεσμ. 623.
- Ἀπο-μορῶ· βυζάνω, ῥοφῶ Ἀρτεμίδ. 5, 40, Θεμ. λ. 22, σ. 282.
- Ἀπο-μύζ-ουρις, ἢ· ἡ γλωττοδεψόσα· ἢ δὲ εἰρημένη οὐρὰ (τοῦ ἀνδρός τὸ αἰδοῖον) καὶ ἀπομύζουριον παρηγάγε γυναῖκα, τὴν αἰσ-χροποιόν, παρὰ τὸ μυζῆν ἤγουν θηλάζειν τὴν οὐραν· Εὐστ. σ. 862.
- Ἀπο-μύζομαι· ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω· τινί τι Ἰλ. ι, 109. «ἀπεμύζωμι, ἀντὶ τοῦ ἀπελογῆσαι Στράτις» Β. Ἀν. σ. 421.
- Ἀπό-μυτις, ὁ (μυτα)· ὁ τὰς μυίας ἀπελαύ-νων, ἐπὶθ. τοῦ Διὸς Πανσ. 5, 14, 2, Αἰλ. Ἰ. Ζ. 5, 17, 11, 8.
- Ἀπο-μυκάομαι· μυκάμαι Φίλιπ. ἐν Ἀνθ. 9, 742.
- Ἀπο-μυκτέον· ῥ. ἐπὶθ. τοῦ ἀπομύσσω Εὐρ. Κύκλ. 561.
- Ἀπο-μυκτηρίζω· ἐμπαίζω, κυρ. διὰ μορ-φασμῶν τῶν μυκτηρῶν Ἰσώκ. ἐν λ. ἀπο-σκαμνοῦσιν.
- Ἀπο-μυκτίζω· ἀπορρίπτω μετὰ μυκτηρ-σμοῦ Λουκ. ἐπ. δι. 7, 3.
- Ἀπο-μυκτισμός, ὁ· ἐμπαίγμους Κλ. Ἀλ. σ. 198.
- Ἀπο-μυλλαίνω· στρατώνων τὸ στόμα ἐμπαίζω «ἀπεμύλλαινον» διεφύλλινον, Ἰεζ. τέλειον σαρκάζοντες», Ἐτ. Μ.
- Ἀπο-μυλλίζω· τῷ προηγ. Ὑελλ. ἐν Βοσ. Ἀν. τ. 3, σ. 216.
- Ἀπό-μυζα, ἢ· ἡ μύξα Δράκ. σ. 72.
- Ἀπο-μυξία, ἢ· κυρ. τὸ ἀπομυσσομένον, ἀκαθαρσία Β. Ἀν. σ. 432.
- Ἀπό-μυξις, ἢ· τὸ ἐργάζειν τὴν μύξαν Πλούτ. ἡθ. σ. 1084.
- Ἀπο-μυρίζω· ἀποστομίζω Σουδ.
- Ἀπο-μύρισμα, τό· ἡπίμα, καταπράυνσις Θεόδ. Στουδ. σ. 290.
- Ἀπο-μυσάττομαι· βδελύττομαι Θεόδ. Στουδ. σ. 230.
- Ἀπο-μύσσω· φασὶ τὴν μύτην, ἐργάζω τὴν μύξαν, «τὸ τὴν κόρυζαν ἀφαιρεῖν ἀπο-μύττειν» Πολυδ. 2, 78. «τὴν βίνα Ἀμμιαν. ἐν Ἀνθ. 11, 226. συνήθ. μέσ. ἐργάζω τὴν μύξαν μου Ξεν. Κύρ. 1, 2, 16 καὶ συγν. Ἀριστ. ἱππ. 907. ἀπεμύκτο Μέν. ἐν Ἀρ-μων. σ. 83. μετ. Πλάτ. πολ. 1, 343. πρόλ. κορυζῶ, καθ' Ἰσώκ. = ἐξαπατῶν, γοητεύειν παροίμ. «τὸ ἀγκῶνι ἀπομυσσομένους Σουδ. πρόλ. «ὁ δὲ φήσας, μεμνήμεθ' αὖ τῷ βρα-χίονι ἀπομυττόμενον, ἔστωψι» Πλούτ. ἡθ. σ. 631, Δ. Αἰέρ. 4, 46.
- Ἀπο-μύω· κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀποθνή-σκω Καλλιμ. ἐν Ἀνθ. 7, 728.
- Ἀπο-μωφάζω· ἀφαιρῶ τὴν ὀριμεῖαν γέσσαν Ἰππολ. ὅμ. εἰς Θεοφ. σ. 161.
- Ἀπο-μωφολύγματος, 2· ὁ μὴ σχηματίζων πομφύλυγας Διοσκ. 5, 116.
- Ἀπο-μωλύνω· ἐπίτ. τοῦ μωλύνω Ἰπποκρ. σ. 1236.
- Ἀπο-μωραίνω· τῷ ἐπομ. Κυνόσοφ. σ. 264.
- Ἀπο-μωρόω· καθιστῶ ὅλως μωρόν, παθ. εἶμαι μωρός Ἀέτ. σ. 105.
- Ἀπο-ναίω· μεταναστεύω, πηγαίνω ἄλλοθι νὰ κατοικήσω, μόν. ἀόρ., ἔνερ. «ἀπένασσε εἰς Λιόδην» Ἀπολλ. Ἰ. 4, 1492. «κῶρη» ἄφ' ἀπονάσσειν = τὴν φέρωσιν ἐλπίσω Ἰλ.

π, 86' καὶ μέσ. «ἀπενάσσατο δουλίχυνδε» = μετώκισε πέραν εἰς τὸ Δ., 6, 629, 'Οδ., σ. 254' ἀλλὰ καὶ μετ. «παῖδ' ἀπενάσσατο» = ἀπέδωκεν Εὐρ. 'Ι. Τ. 1259' - παθ. «τηλόσε σὰς ἀπενάσθην πατρίδος» = μετηνέχθην μακρὰν τῆς πατρ. Εὐρ. 'Ι. Τ. 175' «πατρός καὶ πόλεως ἀπενάσθην» = ἀφῆκα τὸν πατέρα μου, Μηδ. 166.

Ἀπο-ναρκάω' ὅλως ναρκώνομαι, μετφ. ἀπακνῶ' «ἀπονάρκωσι καὶ φρίττουσι πρὸς τοὺς πόρους» Πλούτ. ἡθ. σ. 8 καὶ μετγν.

Ἀπο-ναρκῶσις, ἡ' οὐς. τοῦ προηγ. Πλούτ. ἡθ. σ. 652.

Ἀπο-ναρκῶ' ναρκῶνω 'Ἰπποκρ. σ. 195 - παθ. «ταῦτα τὰ ἤθη πρὸς μαθήσεις αὐθυσκινῶται ἔχει καὶ δυσμαθῶς, ὡς ἀπονεναρκῶμενα» Πλάτ. πολ. 6, 503.

Ἀπο-ναρκῶσις, ἡ' παντλήης νάρκωσις 'Ἰπποκρ. σ. 811' «καὶ ἀποπληξία καὶ αἱ ἀπονάρκῶσις τάχιστα μετὰ τοὺς πότους γίνονται» Ἀριστοτ. προβλ. 3, 29.

Ἀπο-ναρῶσις' μετανάστης Εὐμάχ. 7, σ. 320.

Ἀπο-ναυτιάω' ἐκπλήττομαι, μετγν.

Ἀπο-ναυτί' ἀπονητὴ, ἐπιγρ.

Ἀπο-νεκρῶ' νεκρὸν ποιῶ, ἀφαιρῶ τὴν ζωὴν, μετγν. παθ. Λουκ. ἀλ. ἰστ. 2, 1' «ἀπονεκροῦται τοὺς πόδας» Δ. Σικ. 2, 12.

Ἀπο-νεκρῶσις, ἡ' οὐς. τοῦ προηγ. Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 5, 3.

Ἀπο-νεμῶσις, ἡ' διανομή, διαίρεσις Γαλην. τ. 4, σ. 147.

Ἀπο-νεμητέος, 3' ρ. ἐπιθ. τοῦ ἀπονέμω Δ. Λαίρ. 7, 126, ἀπονεμητέον Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 9, 2.

Ἀπο-νεμητής, ὁ' ὁ ἀπονέμων, γλῶσσ.

Ἀπο-νεμητικός, 3' ὁ ἀπονέμων Φιλ. τ. 1, σ. 61' ἐπὶρ. - κῶς Δ. Λαίρ. 7, 126.

Ἀπο-νέμω' δίδω, διανέμω, ἀποδίδω' «-ἔκαστα ἑκάστοις» Πλάτ. Θεαιτ. 195' «-τὸ πρίπον ἑκατέρους», νόμ. 6, 757' «-τῷ Θεῷ γέρας», Πρωτ. 341' «-Γαίῳ τοὺς ἡμίσεις τῶν στρατιωτῶν» Πολύβ. 14, 4' «-συγγνώμην τινὶ Λουκ. Νιγρ. 14' «-ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν» Ἠρδν. 2, 4, 5' «-πλέον τῇ συγγνώμῃ ἢ τῷ δικαίῳ» Δειν. 1, 55' «Καὶ ἀποχωρίζω, παθ. Πλάτ. πολιτ. 276, 280. - Μίσ. δι' ἐμμετὸν ἀφαιρῶ, ἐμμετῶ δίδωμι, - τῶν πατρῶν Πλάτ. πολ. 9, 574' ὁδ. νέμομαι, ἐμφελοῦμαι τι, - τι Ἀριστ. ὅρν. 1289. Ἐν Πινδ. 'Ι. 2, 48' τὸ ἀπόνειμον ἐξηγεῖ ὁ Σχολ. ἀνάγνωθι, πιθανῶς οὐκ ὀρθῶς, καὶ ἀναφέρει ἐκ τοῦ Σοφ. ἀπ. 150' γραμμάτων πτόχας ἔχων ἀπ., ἐν τῇ σημ. ἀναγινώσκω εἰς ἄλλους.

Ἀπο-νεμῶμενος' ἀπεπληστικός Σεν. Ἐλ. 7, 2, 8, Λουκ. Περικρ. 38' «-διακείμενος πρὸς τὸ ζῆν» = ἀπηλπιόμενος περὶ τῆς ζωῆς Ἰσοκ. 6, 75.

Ἀπο-νέομαι, μόν. ἔν. καὶ παρτ. = ἀπέρχομαι, ἐπιστρέφω Ἰλ. 6, 113 καὶ συχνά μετγν. π. [δ' χάριν τοῦ μέτρου].

Ἀπο-νεοτεύω' παύω νὰ νεοτεύω, νὰ κῆμνω νεοσιάν Ἀριστοτ. 'Ι. Ζ. 6, 4.

Ἀπο-νεύμα, τό' ἀπόκλιμα, γόρισμα Σουῖδ.

Ἀπο-νευράω, ὁδ. «ἀπονευρούμενος» τὰ νεύρα κοπτόμενος' Ἡσυχ.

Ἀπο-νεύρωσις, ἡ' ἀποτομή τῶν νεύρων' τὸ πέραν τῶν μυῶν, ὅπου μεταβάλλονται εἰς νεύρα Ἰπποκρ.

Ἀπό-νευσις, ἡ' κλίσις Θεμιστ. λ. 20, σ. 236.

Ἀπο-νεύω' γυρίζω ἀπὸ τινος εἰς ἄλλο, καὶ μετφ. ἔχω κλίσιν πρὸς τι, «-ἐκ τῶν ψιλῶν λόγων πρὸς τὴν γεωμετρίαν» Πλάτ. Θεαιτ. 165' «μᾶλλον πρὸς τὸ διλογεῖν ἀπονενεῶ-κασιν» Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 1. Συχνά παρὰ Πολυβ. καὶ ταπικῶς, - ἐπὶ τὴν ἀγοράν, εἰς τοὺς πύλους, 3, 79, 32, 9' - πρὸς τινα = μεταβαίνειν, 3, 67. Ἀμετβ. ἀφῆκα τὴν κεφαλὴν, ἡ κορυφὴν νὰ κλίνη, κρέμαται Θεοφρ. φυτ. αἰτ. 3, 22, 2.

Ἀπο-νέω' ἀφαιρῶ τὸν σωρὸν, ξεφορτώνω' «στέρνων ἀπονησαμένη» = ἀπαλλάττοσα τὸ στηθὸς ἀπὸ τοῦ βάρους Εὐρ. 'Ι. 875, κατὰ Β.

Ἀν. σ. 432 = ἀποσπείρω, καθ' Ἡσυχ. ἀπο-σπείρωσασα.

Ἀπο-νέω, - ἀπονήχομαι.

Ἀπο-νηρευσία, ἡ' ἀγαθότης, ἀφώδης Σχολ. Δημ. 'Ολ. 1, σ. 49.

Ἀπο-νήρευτος, 2' ὁ μὴ γινώσκων πανη-ρίαν ἀγαθός, ἀπλοῦς Εὐστ. Ἰλ. σ. 71.

Ἀπο-νηρία, ἡ' ἀκακία, εὐλικρίνεια, μετγν.

Ἀπο-νήριος, 2' ὁ ἄνευ πανηρίας, ἀκακός, ἀθῶς Δ. Ἀλ. Λυσ. 15, μετγν. ἐπὶρ. - ρως Εὐστ. ζ. σ. 210.

Ἀπο-νησάω' νῆσαν ποιῶ Εὐάγγ. ἰστ. ἱεραλ. 5, 9.

Ἀπο-νηστεύω' λῶω τὴν νηστείαν, ἀποστ. διατ. 5, 12.

Ἀπο-νηστίζομαι' τῷ προηγ. «ἀπονηστίζεσθαι» τὸ ἀπὸ νηστείας ἐπὶ πρώτην ἐλθεῖν' Ἡσυχ.

Ἀπο-νηστισμός, ὁ' κατάλυσις τῆς νη-στείας, μετγν.

Ἀπο-νηστὴς' ἄνευ πόνου Ἠρ. 1, 146, Λουκ. γυμν. 10.

Ἀπο-νήχομαι' νηγόμενος, κολυμβῶν ὁ-πάγω που, ἰδ. ἐκφράζω, - πρὸς τὴν ναῦν Πα-λύβ. 16, 3, Λουκ. ἀλ. 50, Πλούτ. Καίρ. 49.

Ἀπο-νονία, ἡ' 1) τὸ μὴ αἰσθάνεσθαι πόνον Ἀρετ. σ. 47, Πλούτ. συχνά 2) ἑλλειψὶς πόνων, τὸ φοβεῖσθαι τοὺς κόπους' «βλακίη καὶ ἀπονία κκοί» Σεν. Κύρ. 2, 2, 25, Ἀ-ριστοτ. ῥητ. 1, 11' ἑλλειψὶς ἐργασίας Πλούτ. Ρωμ. 6.

Ἀπο-νίζω, μετγν. ὡς Πλούτ. Φωκ. 18 καὶ ἀπονίπτω (ἴδε νίζω)' νίπτων καθαρίζω, ἀποπλύνω Ὀδ. ψ. 75, Πλάτ. συμπ. 175' ἀπονίξη Ἀριστ. σφ. 608' - ἀπονίφατε Ὀδ. τ. 312' «ἀπονίφαντες βρότον ἐξ ὠτειλῶν», ω. 189. - Συχνότρ. μέσ. καθαρίζομαι ἀπὸ τινος' «ἴδω πολλὸν ἀπενίζοντα» [τὸ «μακρὸν»] Ἰλ. κ. 572' «χρῶτ' ἀπονίφαμιν» Ὀδ. σ. 172' «ἀπονιφόμενοι χεῖρας τε πύ-δας τε», χ. 478' συχνά ἀπολ. νίπτομαι, πλύνομαι, ἀπονιμιμεθα (μετὰ τὸ ἔσπιναν, ὡς Παλυσ. καὶ Ἀθην. 9, 408' ἐπίσης ση-

μειοῦσαι Ἀριστ. σφ. 1217· πρὸλ. ἐκκλ. 419· ἀπονίψομαι, ὅρν. 1163· ἀπονίψαμενος Πλάτ. συμπ. 223 καὶ μετγν. «τὸν πληθὺν ἀπονίψα-
μένους τῶν ποδῶν» Πλούτ. ἡθ. σ. 616.

Ἀπο-νικάω· νικάω ἐλκώω, νικάω· «τὸ μὲν
κόψον κάτω ὑπὸ τοῦ βαρυτέρου ἀπονικώμε-
νον» Ἀριστοτ. ζ. κιν. 10.

Ἀπό-νιμα, τό· τὸ ὕδωρ ἐν ᾧ ἐνίφθη τις
Πλούτ. Σόλ. 36· «ἐκάλουν δ' ἀπονίπτρον
τὸ ἀπὸνιμα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν»
Ἀθην. 9, 409, 18. παρ' ἀττ. «ἐπὶ τῶν εἰς
τιμὴν τοῦ νεκροῦ γενομένων καὶ ἐπὶ τῶν
τοῦ ἐναγέως καθαιρόντων», αὐτ.

Ἀπο-νίσημαι, ἄορ. ἀπὸνιμήην καὶ ἀπὸνι-
σθαι· ὠφελοῦμαι ἐκ τίνος, ἄλλοτε ἀπολ.
«οὐδ' ἀπὸνῆτο» = ὅθεν ὠφελήθη τίποτε ἐκ τού-
του Ὁδ. π. 120 καὶ συχνά, Ἦρ. 1, 168·
συχνότρ. μετὰ γεν. «τῶνδ' ἀπὸνιαι» = ὅθεν
νὰ ἀπολαύσῃς ταῦτα Ἰλ. ω, 556. «ἡς ἡδῆς
ἀπὸνῆτο», ρ, 25· «τιμῆς ἀπονιόμενος» Ὁδ.
ω, 30· ἀγλαίας Σοφ. Ἠλ. 204 καὶ μετγν.
π. ἰδωδῆς Ἀπολλ. Ῥ. 2, 196.

Ἀπό-νιπτρον, τό· ἀπὸνιμα Ἀριστ. Ἀχ. 591.

Ἀπο-νίπτω· ἴδ' ἀπονίζω.

Ἀπο-νίσσασθαι· ἀπέρχομαι Θεογν. 528,
Ἀπολλ. Ῥ. 3, 899.

Ἀπο-νιτρόω· θαντίζω, ἢ ἐντρίβω μὲ νί-
τρον Ἰπποκρ. σ. 879.

Ἀπό-νιψις, ἡ· τὸ ἀπονίπτειν, μετγν.

Ἀπο-νοῶμαι, μέσ. ἀποθ. χάνω τὸν νοῦν,
γίνομαι ἔξω φρενῶν, ἀπελπιζομαι· «ἀπονοη-
θέντας διαμάχεσθαι» Ξεν. Ἐλ. θ, 4, 23·
ἀπονοημένος, 7, 5, 12, περὶ τῆς γενναϊό-
τητος ἦν ἐμπνέει ὁ ἀπελπισμός· ὡς. Θουκ.
7, 81 καὶ Λουκ. ὄν. 23· «ταῖς γνώμας Πο-
λύδ. 16, 51· «ἀποσπεμνυεῖται, ἀντὶ τοῦ ἀπο-
νοεῖται σιωπῶν» Σχολ. Ἀριστ. βιτρ. 833,
= ἐκ τῶν προέταται Πλούτ. Σόλ. 31· καὶ μετ'
ἀπαρ. προβαίνειν εἰς ἀπεγνωσμένον τόλμημα
Δ. Χρυσ. 2, 134, ὅπου δι. γρ. ἐπεισθησάν·
ὁ ἀπονοημένος = ἀπληπισμένος, ἡθικῶς χα-
μένος, κοινὸς ἄνθρωπος Ἰσακ. 8, 93, Δημ.
25, 32· πρὸλ. Θεόφρ. χαρ. 6. Πσύχ. «ἀπο-
(ν)οῦμενοι· αὐ μνημονεύοντες» ἴδ' ἀπο-
νοημένος.

Ἀπο-νόητος, ὁ· ἀπονοημένος Θεόφρ. χαρ. 6.

Ἀπό-νοια, ἡ· ἀπὸγνῶσις, ἀπελπισία, εἰς
ἀπὸνοιαν καταστήσασθαι τινα Θουκ. 1, 82·
παραφρασμένη, ἀνοησία, ἰδ. ἡθικὴ ἐξαχρείω-
σις πρὸλ. Θεόφρ. χαρ. 6. Δειν. 1, 82, ἀντίθ.
«λογισμός καὶ αἰδώς» Δημ. 25, 32, Πολύδ.
1, 70, Λουκ. Νιγρ. 23. Καὶ ἡ γενναϊότης
ἦν ἐμπνέει ἢ ἀπὸγνῶσις Πολύδ. 1, 82 καὶ
συχνάσι, Πλούτ. Κικ. 31, ὅς ἐν Ἀλκ. 13
ἐντετίθησι τὴν ἀναίσχυντιαν καὶ ἀπ. τῇ
«ἐντολίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ»· ψήφισμά τι τῶν
Φωκίων περὶ καύσεως τῶν γυναικῶν καὶ παί-
δων, ἔξω οἱ Θεσσαλοὶ ἐγίνοντο νικηταὶ Πλούτ.
ἡθ. σ. 244.

Ἀπο-νομή, ἡ· διανομή, ἀπόδοσις, καθ' Ἠ-
σύχ. ἀπομερισμός, κατὰ Σουῖδ. ἀπόμοιρα.

Ἀπο-νομίζω· διὰ νόμου ἀπαγορεύω Μνα-
σείας ἐν Ἀθην. 8, 346.

Ἀ-πονῶς, 2· ὁ ἄνθρωπος πόνων καὶ ἐργασίας·
α) ἄνευ ἀλλήθους, πόνου, εὐκόλος, μετὰ τοῦ
ἀπαθῆς Διόσχ. Πρ. 846· «θεῖα κάπνῳ τὸν
ἐχάνας» Σοφ. Οἶ. Κ. 1581· «ἀπονύστατος τῶν
θανάτων» Πλάτ. Τιμ. 81· «χάρις μικρὰ καὶ
ἄπονος ὁμνι» Ἀνδοκ. 2, 22· ὅρ. παρ' ἱατρ.
ὁ μὴ αἰσθάνομενος πόνου· 6) ὁ μὴ συνεθε-
σμένος εἰς τοὺς κόπους, ὁ φεύγων τοὺς κό-
πους, ὀκνηρός· καὶ μαλακός Ξεν. Ἐλ. 3,
4, 19· πρὸς τι Πλάτ. πολ. 8, 556. Συγκρ.
«ἀπονέστερον ἐσλοὶ δέκονται βίοντο» Πινδ.
Ὀ. 2, 62· ἐπὶρ. ἀπόνως = ἀκόπως Ἦρ. 9,
2, ἀντίθ. ἐπιπόνως Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 31,
ἀπονύστατα, αὐτ. 24· ἀπονύστερον = μὲ ὀλι-
γώτερον κόπον Θουκ. 1, 11.

Ἀπο-νυσέω· παῦν τοῦ νασεῖν, γίνομαι ὀ-
γίης Ἰπποκρ. σ. 256.

Ἀπο-νυστέω· ἐπιστρέφω οἴκαδε, ὁ Ὀμ.
προσθέτει πάντοτε καὶ τὸ ἀφ' Ἰλ. α, 60 καὶ
συχνά· «εἰς τι Πινδ. Ν. 6, 52, Ἦρ. 4, 33
καὶ συχνά, Θουκ. 7, 87, Ξεν. ἀν. 3, 5, 16.

Ἀπο-νύστησις, ἡ· ἡ οἴκαδε ἐπάνοδος
Ἀρρ. ἀν. 7, 4, 4.

Ἀπο-νύσφι, πρό φων. ἀπονύσφιν· χωρι-
στά, κατὰ μέρος, παράμερα Ἰλ. 6, 233, Ὁδ.
ε, 350· «τινὸς = μακρὰν τινος Ἰλ. α, 541, Ὁδ.
ε, 113, προηγ. γενική, καὶ μετγν. π. Ἀ-
πολλ. Ῥ. 3, 9.

Ἀπο-νυσφίζω· ἀποχωρίζω, «τινὰ τινος,
χωρίζω, ἀποστερῶ Ὀμ. ὕμν. Δῆμ. 158,
Σοφ. Φιλ. 967· καὶ - τι = ἀρπάζω Ὀρρ.
Ἀργ. 679· ἄλλα «μαντεῖα ἀπονυσφίζων» =
ἐκφεύγων Σοφ. Οἶ. τ. 480. Παθ. ἀποστε-
ροῦμαι, - ἐξωδῶν Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 562.

Ἀπο-νυσεύω· συμβουλεύω τινὰ νὰ μὴ
κάμῃ τι, ἀποτρέπω Πολύδ. 15, 6.

Ἀπό-νυσυς, 2· ἄνους, ὀγίης Σανείας. ὕμν.
8, 35.

Ἀ-πονύστατος· χωρὶς νὰ καταποντίζῃται·
μετγν.

Ἀπο-νυκτερεύω· διάγω τὴν νύκτα μα-
κράν τινος, ἀποκοιτέω· τοῦ στρατοπέδου
Πλούτ. Φαδ. 20, ἡθ. σ. 195.

Ἀπο-νύμφης, ὁ· τῷ ἔπορ.

Ἀπό-νυμφος, ὁ· «ἀπονύμφην διὲ καὶ ἀπό-
νυμφον τὸν φιλόπαιδα καὶ γυναῖκα ὁμιλῶ
δυσχεραίνοντα, ὃν καὶ μισογύνην εἰρεῖς» Πο-
λύδ. 3, 46.

Ἀπο-νυστάζω· ἀποκοιμῶμαι ἐν τῷ πράττω-
τι· τῶν λόγων Πλούτ. Κικ. 24.

Ἀπο-νυστακτέον· β. ἐπὶθ. τοῦ προηγ.
Κλ. Ἀλ. παῖδ. 2, 9.

Ἀπ-ονυχίζω· 1) ἀποκόπτω τοὺς ὀνυχας,
ἀρχ. λεξ.· «τὸ δ' ἀπονυχίζειν τὸ τὰς ὀνυ-
χας τοῦ τῶν ὀνύχων ἀφαιρεῖν σημαίνει»
Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 289, καὶ μέσ. αὐτ. σ.
432· «τὰς χεῖρας χρὴ ἀπονυχίσασθαι» Ἰπ-
ποκρ. σ. 618. Παθ. «ἀκριβῶς ἀπονυχισμέ-
νος» = ὅστις ἔχει πολὺ μικροῦς τοὺς ὀνυχας
κοιμένους Θεόφρ. χαρ. 26· 2) ἀρπάζω διὰ
τῶν ὀνύχων· «ἀπονυχῶ σου τῶν πρυτανειῶ-
ν» Ἀριστ. Ἰππ. 706, κατὰ τὸν Σχολ.
«ἀφαιρέσασθαι τὴν σίτησιν, ἐκ μεταφορᾶς
τῶν ὀνυχισμένων», ἀντιστοιχεῖ αἰς τὸ προηγ.

ἡ ἀπαρτίσθησιν σου τοῖς ὄνοσι τὰ ἔντερα 3) ὡς τὸ ἀπλόν, ἀκριβῶς βασιανίζω - τὰ βήματα Πουλίου. λ. 2, σ. 77.
 Ἀπο-νύχιον· μετὰ τὸ τέλος τῆς νυκτὸς ἀπώσας, κατὰ Κοραῖν, χρον. πασχ. σ. 338.
 Ἀπο-νύχισμα, τό· τὸ ἀποκοπτόμενον ἐκ τῶν ὀνύχων Ἰάμβλ. προτρ. σ. 366· «ἀπονυχίσματα μὴ ἐπουρεῖν» Πυθαγ. ἐν Δ. Λαερ. 8, 17.
 Ἀπονυχιστικός, 3· ἀπονυχίζων Β. Ἀν. σ. 651.
 Ἀπο-νωτίζω, καθ' ἡσυχίαν· «ἀπενώτισαν» ἀπέναντι τὰ νῆα, Σοφοκλῆς Φινεία (ἀπ. 638)· δὲ· «ἐτραυματίζον ἀπενώτιζον φυγῇ γυναικὸς ἄνδρα» = εἰς φυγὴν ἔτρεπαν ἔδρ. Βάκχ. 762.
 Ἀπο-φαίνω· ἀποξέω Μακκ. 4, 6, 61.
 Ἀποφανᾶν· κακοπαθεῖν Ἠσυχ.
 Ἀπό-φεινος, ἀποφεινός· ὅδ' ἀπόφεινος, ἀποφεινός.
 Ἀπο-φενίζω· ξένον ποιῶ Ἀθαν. πρὸς Σερ. 1, σ. 182.
 Ἀπο-φενιτεύομαι· ὑπάγω εἰς τὴν φενίτιαν Σχολ. Ἐδρ. Ἐκ. 1195.
 Ἀπο-φενολογέω· συλλέγω ξένους στρατιώτας, ἐπὶ μισθῷ Ἰώσ. Ιουδ. ἀρχ. 13, 16, 2.
 Ἀπό-φενος· ἄξιος 1) ὁ κακὸς τοὺς ξένους θεραπεύων· «Θρήκιος ὄρεμος» Σοφ. Οἰ. τ. 196· 2) ἐξόριστος, ἀποδιωγμένος· γῆς· ἀπόδημος· Αἰσχ. Ἀγ. 1255, χο. 1038· ὁμήω, Ἐδρ. 844.
 Ἀπο-φένω· 1) ἀπομακρύνω ἐκ τῆς πατρίδος, ποιῶ ξένον, - τινὰ Πλούτ. Φιλ. π. 13· «-καυτὸν τῆς πατρίδος», Ἀλέξ. 69· Παθ. (ὡς ἐξόριστος) ἀπέρχομαι, ἴδι ἐκ τῆς γῆρας· «φυγὰς ἀπεφένοντο» Σοφ. Πλ. 767· ἀπεφένοντο Σχολ. «γῆς πατρίδας» Ἐδρ. Ἐκ. 1221· «ἐτίρωσε Πλάτ. νόμ. 4, 708»· «-ἐξω τῆς οἰκίας» Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 9, Πλούτ. Σερ. 1· 2) ἐν γέν. ξένον ποιῶ· «-καυτὸν τῶν καλλίστων» Λουκ. οἰκ. 2· «-ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ» = ὡς ξένω, ὁμοιωθῶ, ἀποδουκιάζω Ἀθην. 2, 49.
 Ἀπο-φένωσις, ἡ· ἀποδημία εἰς ξένον τόπον, ἀικμονὴ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Πλούτ. Πομπ. 80, 70, σ. 649.
 Ἀπο-φένωσις, 3· ἀπορριπτός Ἀρετ. σ. 117.
 Ἀπό-φεςμα, τό· ὅτι ἀποφύεται ἀπὸ τινος Ἐδρ. Ἰλ. σ. 230 ὡς ἐξήγ. τοῦ λατοῦ.
 Ἀπο-φένω· ἀποκόπτω· «ἀπὸ δ' ἔξωσι χεῖρας» Ἰλ. ε, 81· ῥῆσιν ἀπέκοψεν Ἐδρ.· κυρ. ξύνων ἀφαιρῶ, - τὸν κηρὸν Ἀνακ. ἐν. 2· μετ. πρὸς τὸν ἀπὸφένον τοῦ προσώπου, βί. πρᾶς. 10· ὡς· «-αἰδῶ τοῦ προσώπου» Ἀλκιφρ. 3, 2.
 Ἀπο-φηνάινω· ξερὸν καθιστῶ «τὸ ἀρχαῖον βέσθρον ἀποφηνάιναι» Ἠρ. 9, 99· «ἀποφηνάιναι τὴν σφετέρην νύκτα» Θουκ. 7, 12· καὶ παθ. γίνονται ξηροὶ Πλάτ. Τιμ. 65· «ἀπεφηνάμενον τοῦ ἀρχαίου βεσθρῶν» Ἠρ. 7, 109, 186 καὶ μετ. περὶ φωτὸν Θεοφρ. φωτ. αἰτ. 8, 6, 4· Ἐν Καλλιμ. Δῆμ. 114· οἶκον ἀπεφηνάινον ὀδόντες· «ἐκαμονον κενόν, κατέφηνον πάντα» ἀπεφηνάμενα Ἀλέξ. ἐν Ἀθην. 9, 383· ὡς τὸ ἀπλόν.
 Ἀπο-φηνίζω· παύω νὰ φηνίζω Ἐδρ. Ἰλ. σ.

1167· καθ' ἡσυχίαν· «φηνίζον», «ὀρχεῖσθαι» ποῖαν ὀρχήσιν· ὁ γὰρ φηνίζον οὐκ ἔχει τὴν ἐμμελείαν τραγικῆς ὀρχήσεως.
 Ἀπο-φηνίζω· ἀφαιρῶ τὰ ἐνυλῶδη μέρη· «κράμην» Ἀριστοτ. προελ. 3, 17, ὅπου ὁ Σουλδούριος γράφει ἀποφηνίζοντες· Ἀπο-φηνόω· ἐύλον ποιῶ, παθ. γίνονται ἐύλον Γεωπ. 17, 2, 1.
 Ἀπο-φηνών· 1) ὁ ἐὺ ποιῶ· «ἀποφηνύουσιν ἐρετμά» Ὀδ. ζ, 269 (ὁ Βέκκερ. γράφει ἀποφηνύουσιν· λαβάνουσιν, «φολιὸν περιφένουσιν» Σχολ.)· «ἀποφηνύει· δ' ἐκείνου», τὸν κλάδον, ι, 326 (ὁ Βέκκερ. ὡς· ἀποφηνύει, ἢν διορθ. ὁ Μουτμάν. λεξ. 2, 70 εἶχε προτείνει, διότι κατόπιν ἐξηγῆται διὰ τοῦ «ὁμαλὸν ποιῆσαι»)· ἀποφηνύμενος Πλούτ. 1, 28, 18, 1· 2) ἐφύλον ποιῶ, μεταβάλλω εἰς ὄρεον, μετ. γιν.
 Ἀπο-φηνέω (ἀποφηνέω) Ἀριστ. Θεσμ. 216· φηνίζω, περὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς· «τῶν δούλων τὸν πιστότατον ἀποφηνέοντα τὴν κεφαλὴν ἐστίζε» Ἠρ. 5, 35· ὅσοι ὡς· Ἀριστ. Θεσμ. 1043· «τὴν κόμην Λουκ. θυσ. 15»· Ἀπο-φηνέωσις, ἡ· ὁδὸς τοῦ προηγ. - τῶν τριχῶν Ὀρεβ. ἐν Κοκκ. σ. 89.
 Ἀπό-φηνος, 2· ἀπεφηνάμενος· «πῆρα καὶ ἀπρόσβατος» ἀπὸ τοῦ Λουκ. Πρ. 1· πρὸς ῥητ. διδ. 7, ἀλ. ἰστ. 2, 30.
 Ἀπο-φηνώ· ἀποφηνέω, μέσ. φηνέω τὴν τρίχας διὰ τοῦ κούρως Πλούτ. 1, 14, 1· «ὡς ἂν ἀποφηνέται τὸ γένειον» Πλούτ. Ὀδ. 2.
 Ἀπο-φηνός, 3· εἰς ὁδὸν λήγων Ἰπποκρ. σ. 799, Διοσκ. 4, 52.
 Ἀπό-φηνος, ἡ· τὸ ἀποφηνέω Γεωπ. 20, 75, 11.
 Ἀπό-φηνοςμα, τό· τὸ ἀποφηνέω, μετ. γιν.
 Ἀπο-φηνόμα, ὁ· τὸ ξένισμα· τῆς τροφῆς Ἀτ. 9, 10.
 Ἀπο-φηνόμα· ἀμείνων Πλούτ. 2, 3, 3.
 Ἀπο-φηνώ· ἀποξέω, ξύνων ἀφαιρῶ, λαίανω· γῆρας Ἰλ. ι, 446· «μοχλὸν Λουκ. ἐν. 2, 10· «κρούσαν, κατὰ πλ. 45· «ἀπέφηνεται τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου» Ἀλκιφρ. 3, 40· ὅδ' ἀποφηνώ.
 Ἀπο-παίδ-αγωγέω· κακῶς παιδαγωγῶ, ἀποπλάνω Ἰάμβλ. προτρ. σ. 308.
 Ἀπο-παίζω· παίζω, περιπαίζω Ἠρ. Νύκτ.
 Ἀπο-παλαί, ἐκπαλαί, ἀφιστὴν δυσχέραι· ἐκ παλαιῶν γὰρ χρὴ λῆγειν Φρόν. Ἰλ. σ. 45.
 Ἀπο-παλαίω· ἀφῆλναι τι νῦν παλαιώσῃ Ἠσυχ.
 Ἀπο-παλῆσις, ἡ· ἡξάρθρωσις Ἰπποκρ.
 Ἀπο-παλλῶ· παλῶν ἡξαρθροῦ Λουκ. ἔρ. 45· παθ. προσκρούω που γυρίζω πρὸς τὴν ὁπίσω Ἀριστοτ. προελ. 9, 14, Πλούτ. Ἀλεξ. 36.
 Ἀπο-παλμάς, ὁ· τὸ πρὸς τὴν ὁπίσω κινεῖσθαι ὥστε συγχρούσασθαι πρὸς ὄχλον Ἐπίκουρ. ἐν Δ. Λαερ. 10, 44.
 Ἀπό-παλῆσις, ἡ· ἀποπάλησις Γαλην.
 Ἀπο-παλῆσις· ἀποπαλῆσις· «οἱ τὴν ἀντιπαλῆσιν ἀποπαλῆσις ποιεῖται τὴν ἀπ' αὐτοῦ κίνησιν» Σ. Ἠρ. πρ. ρυσ. 2, 223.
 Ἀπό-παππος, ὁ· πρόπαππος, μετ. γιν.
 Ἀπο-παππώ· εἰς πᾶππον μεταβάλλω Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7, 11, 4.

Ἀπο-παπταίνω· ἀποπαπτανίσουσιν, μελ.
Ἰλ. ε, 101· «περιέλεπουσιν, ὅπως φύγωσιν»
Ἡσυχ.
Ἀπο-πάρδακα, τοῦτο εἴρηται παρὰ τὸ ἀ-
ποπαρδεῖν Ἡσυχ.
Ἀπο-παρθενεύω· ἀφαιρῶ τὴν παρθενίαν.
Παθ. παύω νὰ ἦμαι παρθένος Ἰπποκρ. σ. 291.
Ἀπο-πάσσω· βραίνω, μετγ.
Ἀπό-παστος, 2· ἀπαστος, νηστικός·-βορῆς
Ὀππ. ἀλ. 1, 299.
Ἀπό-πασχα, τό· ἡ τρίτη Κυριακή μετὰ τὸ
Πάσχα, ἐκκλ.
Ἀπο-πάσχω, παρὰ Στωϊκοῖς ὡς ἀντίθ. τοῦ
πάσχω, φαντάζομαι ὅτι δὲν ὑπάρχει τι, ὅπερ
ὅμως ὑπάρχει, π. χ. «ἀπόπαθε, ὅτι ἡμέρα
ἐστὶ» = φαντάσθῃ ὅτι δὲν εἶνε ἡμ. Ἀρρ.
Ἐπικτ. 1, 28, 3.
Ἀπο-πατέω· ὑπάγω παράμερα, διὰ νὰ
κάμω τὴν ἀνέγκην μου Ἀριστ. ἐκκλ. 354
καὶ μετ' αὐτ. - ἱονιάν, 351, μέσ. μελ. πλ.
1184· - ἀπέρχομαι, περὶ σκυλῶν, «ἅμα
τῇ κόπρῃ» Ἰπποκρ.
Ἀπο-πάτημα, τό· κόπρος Εὐπολ. ἐν Β.
Ἀν. σ. 433, Αἰλ. Ἰ. Ζ. 3, 26.
Ἀπο-πάτησις, ἡ· κένωσις τῆς κοιλίας Γα-
λην. τ. 14, σ. 70.
Ἀπο-πατητέον· πρέπει ν' ἀποπατήσῃ τις
Ἀριστ. ἐκκλ. 326.
Ἀπό-πατος, ὁ, ἐν Γρ. Κορ. σ. 521 καὶ ἡ
1) ἡ κένωσις τῆς γαστρὸς, ἡ κόπρος, ἰδ.
ἀνθρωπίνῃ Ἰπποκρ. Λουκ. τραγῳδ. 165·
«χελιδόνος ἀρείσης ἐπ' αὐτὸν ἀπόπατον»
Πλούτ. ἡθ. σ. 727· 2) τόπος, ἐν ᾧ ἀποπα-
τούμεν, κοπρών, συνήθ. νῦν ἀναγκαῖον, «εἰς
ἀπόπατον ὄχετο» Ἀριστ. Ἀχ. 81, ἐνθα
πρόβ. τὸν Σχολ.
Ἀπό-παυσις, ἡ· τὸ παύειν τι, κωλύειν ἢ
παύειν, τὸ τέλος Ἀρετ. σ. 13, ἀλλ. μετγ.
Ἀπο-παυστέον· πρέπει νὰ παύσῃ τις τι,
νὰ καταργήσῃ Κλ. Ἀλ. στρ. 7, σ. 894.
Ἀπο-παύστωρ, ορος, ὁ· ὁ παύων τι Ὀρφ.
ὕμν. 38, 3.
Ἀπο-παύω· κάμω τινὰ νὰ παύσῃ, ν' ἀπο-
στῇ τινος, κωλύω ἀπὸ τινος· - Πηλείωνος
Ἰλ. σ. 267· - μένος = ἀναχαιτίζω, ψ. 340·
«- Ἀλκμήνης τόκον» = ἐβράδυνε, τ. 119· καὶ
μετ' ἀπαρ. «- τὸν ἀναλτον ἀλητεύειν» Ὀδ.
σ. 114. Συνήθ. τινὰ τινος, π. χ. - πολέμου
Ἰλ. λ. 323· - πένθεος Ἠρ. 1, 46· - ἐμὲ ἐρώ-
των Σοφ. Αἴ. 1085· «- σὲ λόγου μακροῦ»
Εὐρ. ἰκ. 662· - τοῦ ἀκροβολίζεσθαι Ξεν. Κύρ.
8, 8, 22· «ᾧδ' ἔτι γέγειρεν καὶ ἀποπ.» Πλάτ.
Θεαιτ. 151, ὡς. ἐν Σοφ. Οἰ. Κ. 1759 τὸ
«ὀρῶν γέγειρεν» ἀντικείμεν τῷ ἀποπαύειν.
Συνήθ. στρ. παρ' αὐτ. εἶνε τὸ μέσ. ἄλλοτε
ἀποπ., ἄλλοτε δὲ μετὰ γεν. ὡς - ὀρῶντων
Σοφ. Πλ. 224· - τοῦ λόγου Πλάτ. Πρωτ.
328· «ἀποπαύει» ἀοιδῆς = παύσαν, ἄφησε
τὴν ἀ. Ὀδ. α. 340, Ἰλ. θ. 473· - τοῦ δα-
κνειν Ξεν. Κύρ. 7, 5, 62· - τὸ ἐνεργ. ἐν τῇ
αὐτῇ σήμ. «οὐκ ἀπὸ πυγμαχίης ἀποπαύσει-
τε» Μ. Σκαι. ἐν Ἀνθ. 9, 217.
Ἀπο-πεθεύω· παύω τινὰ νὰ μὴ κάμῃ τι, μετγ.
Ἀπό-πειρα, ἡ· δοκιμή, - τινὸς ποιησθαι

Ἠρ. 8, 9· «ἀποπειραν λαμβάνειν ναυμά-
χιας» Θουκ. 7, 21, Πολύβ. 27, 4 καὶ μετγ.
Ἀπο-πειράζω· ἀποπειράομαι, ὁ ἴδ' Ἀρι-
στοτ. Θaum. 10.
Ἀπο-πειράτεον· β. ἐπίθ. τοῦ ἔπομ. Ἰσοκ.
Ἀπο-πειράω· ἀποπειραν ποιοῦμαι ἢ λαμ-
βάνω, κινδυνεύω, δοκιμάζω νὰ καταλάβω
τι· «κατὰ γῆν ἀποπειράσας ἄμα» Θουκ. 4,
107· «ἀποπειράσαι τοῦ Πειραιῶς», 2, 93 καὶ
μετγ. «ἀποπειρᾶν παῖδα», ἐν αἰσχροῖς σήμ.
Λουκ. ἔρ. 26. Μέσ. δοκιμάζω, - τοῦ μαν-
τείου Ἠρ. 1, 46· - Ἑλλήνων, εἰ, 9, 21· -
τῆς γνώμης, 3, 119, Ἀριστ. νεφ. 469, Ἀν-
δοκ. 1, 105 καὶ μετγ. Πολύβ. 35, 6· «- τοῦ
Ἰπποκράτους τῆς γνώμης» Πλάτ. Πρωτ. 311·
- ναυμαχίας Θουκ. 4, 24· παθ. ἀόρ. Ἠρ. 2, 73,
Πλάτ. Κρατ. 396· ἔπομ. τοῦ εἰ Λουκ. Τίμ. 23.
Ἀπο-πέκω, ὁ· «ἀποπέπτεται» ἀποκένω-
ται Ἡσυχ. μέσ. «ὡς ἀπὸ χαίταν πέξηται»
Καλλίμ. Λουτρ. Παλλ. 32.
Ἀπο-πελεχάω· διὰ τοῦ πελέκους ἀποκόπτω
Ἀριστ. ὄρν. 1156, Εὐδοκ. Ἰ. Φ. 5, 7.
Ἀπο-πελέκημα, τό· κομμάτι ἐκ πράγματος
πελεκηθέντος Ἡσυχ. ἐν λ. λατύπη.
Ἀπο-πελεκίζω· ἀποτυγχάνω Β. Ἀν. σ. 438.
Ἀπο-πελιόω (πελιός)· καθιστῶ πελιόν, πε-
λιδών, ὄχρυν Ἰπποκρ. σ. 397.
Ἀπο-πεμπτέος, 3· β. ἐπίθ. τοῦ ἀποπέμπω,
ὁ ἴδ' Κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 192.
Ἀπο-πεμπτικὸς, 3, ὁ· ἀποπεμπτικοί,
δηλ. ὕμνοι, δι' ὧν αἱ ὁδοὶ τῶν θεῶν κηρύτ-
τονται ὑπὸ τῶν ποιητῶν Μέν. ῥήτ. 2 καὶ
4· «ἀποπεμπτικὸν τῆς τοῦ λαοῦ ἀμαρτίας»
τὸ ζῶον τοῦτον, ὁ ἀποδοιομποπαῖος τραγῳ-
δ. Νύκ. τ. 1, σ. 364.
Ἀπό-πεμπτος, 2· ὁ ἀποπεμφθείς· «ἀπόπεμ-
πτοι» οἱ ἄξιι ἀποπεμφθῆναι διὰ μαθητῶν
ἡθους, μετγ.
Ἀπο-πεμπτώω· δίδω τὸ πέμπτον μέρος
Ὁ· Γέν. 47, 26.
Ἀπο-πέμπω· 1) πέμπω ἐντεθεὶν μακρῶν,
ἀπολύνω, ἱφθίμω, Ὀδ. η, 73 καὶ συχνάκις
καὶ μετὰ τῆς δευτερευούσης κακῆς σήμ. ἀπο-
διώκω, ἀπελύνω, ψ. 23· ἰδ. πέμπω εἰς τὸ
πον μακρυνόν, «- ἀναθήματα εἰς Δελφοὺς»
Ἠρ. 1, 14, 51· «- εἰς μακάρων νήσους»
Πλάτ. συμπ. 179· - εἰς πόλιν, πολ. 3, 398·
- δευρο Πίνδ. Ὀ. 8, 50· 2) πέμπω ὅπως
Ὀδ. ρ, 76· - ἐξοπίσω Ἠρ. ἔρ. 87, Ἠρ. 7,
146, Πλάτ. ἐπ. 2, 314, Ξεν. Κύρ. 3, 1, 42·
Μέσ. πέμπω, ἀπομακρύνω ἀπ' ἑαυτοῦ Λίσγ.
Πέρο. 135, Ἠρ. 1, 33, 120, Θουκ. 3, 1,
Ξεν. Ἑλ. 1, 1, 28· - γυναικα = χωρίζομαι
ἀπὸ τῆς γυν. Ἠρ. 6, 63· ἀποστρέφομαι καὶ
ἀποτρέπω ἀπ' ἑαυτοῦ διὰ θυσιᾶς Εὐρ. Ἑκ.
72· τὴν ἡδονὴν Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 2, 9.
Ἀπο-πεμπσις, ἡ· τὸ ἀποπέμπειν, ἀποστρίλ-
λειν, ἀπολύνειν, Ἠρ. 7, 148· ἡ ἀποπομπή,
ἀποβολή τῆς γυναικός· - τῆς ἀνθρώπου Δημ.
59, 59.
Ἀπο-πενθίω· πενθῶ Πλούτ. Κορ. 39· παύω
τοῦ νὰ πενθῶ Γρ. Ναζ. τ. 1, σ. 889.
Ἀπο-περαίνω· ἄγω εἰς πέρας, ἀποπληρῶ,
ἀποτελεῶ Ἡσυχ.

Ἀπο-παιώω· τελειώνω, παύω Δ. Ἀριστ. σ. 122. ἔκτελω Θεόδ. Στοδ. σ. 227.
 Ἀπο-παιώωσις, ἡ ἀποπεράτωσις Θεόδ. Στοδ. σ. 482.
 Ἀπο-παιεῖζω· τῷ ἔπομ. Σχολ. Ἀριστ. νερ. 1454.
 Ἀπο-παιεῖται· ἄγω εἰς πέρας, τελειώνω, μὲν.
 Ἀπο-παιεῖται, τό· τὸ ἐν ᾧ περατοῦται· τὴν, τὸ πέρας, μὲν.
 Ἀπο-παιεῖται, ἡ· τὸ τέλος Π. Αἰγ. 6, 77.
 Ἀπο-παιεῖται· περὶ Πλούτ. Πομπ. 62.
 Ἀπο-παιεῖται, ἀδρ. ἀπέπαρδον Ἀριστ. ἱππ. 637, ὅπου. ἀποπάρδω, σφ. 394, μέλ. ἀπο-παιεῖται, βατρ. 10· τινάζω πορδαίς· «-μέγα πάνν», πλ. 699· ἀλλὰ· ἀνὴρ ἀπο-παιεῖται ἱππον· περὶ τοῦ Κενταύρου, ὅς-τι ὤπασεν τελευτὰ εἰς ἱππον Ἀνθ. Πλαν. 115· παροιμ. «πρὸς κωφὸς ἀποπαιεῖται» Βασσ. Ἀν. τ. 1, σ. 396.
 Ἀπο-παιεῖται· ἀποσπᾶ ἀπὸ τινος καὶ διευθύνω ἀλλοῦ Σχολ. Ἀριστ. νερ. 719.
 Ἀπο-παιεῖται· μαυρίζω· βότρως Σοφ. ἀπ. 239.
 Ἀπο-παιεῖται· διὰ περὶ κνήμης καρφῶν ἱπ-ποκρ. σ. 848, Φιλ. βελιστ. σ. 66.
 Ἀπο-παιεῖται· ἀνοίγω, ἀπλώνω Δ. Λατρ. 6, 77.
 Ἀπο-παιεῖται· πετόμενος ἀπέρχομαι, ἀπο-παιεῖται Ἀριστ. ὄρν. 1369, ἀποπαιεῖται, ἱπρ. 1126 καὶ μὲν. ὡς Πλούτ. ἡθ. σ. 752· τὸ ἀφίπταται.
 Ἀπο-παιεῖται· εἰς πέτραν μεταβάλλω Ἀνθρ. Κρήτ. σ. 166.
 Ἀπο-παιεῖται· (ἡδ' ἀποφάνω) φανε-ρῶς Δημ. 59, 67.
 Ἀπο-παιεῖται· πηγῶν τε Ἀριστ. βατρ. 126. Παθ. πηγῶν, ἀποπαιεῖται· αἷμα ἀποπαιεῖται· Ξεν. ἀν. 5, 8, 15· «ἀποπαι-εῖται ἀπὸ φύου», ἀπομν. 4, 3, 8, μὲν.
 Ἀπο-παιεῖται· πηδᾶ ἀπὸ τινος· οἴεται ἀποπαιεῖται· Πλάτ. νόμ. 4, 720, Ξεν. ἀν. 3, 4, 27· ἀπὸ τοῦ λόγου Πλάτ. Θεαιτ. 164· τοῦ ὡχράτους· αἰφνὴς ἐγκαταλείπειν αὐ-τόν, ἀπυσχερῶν Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 16.
 Ἀπο-παιεῖται, ἡ· πηδῶσι πρὸς τὰ ὀπίσω· «πληγᾶς τινος καὶ ἀποπαιεῖται, οἷας ἐπλάττε- των ἀτόμων ὁ Ἐπίκουρος» Πλούτ. ἡθ. 921· ἀποπαιεῖται.
 Ἀπο-παιεῖται· ἀποπαιεῖται Στοδ. ἑκλ. φυσ. 1, σ. 994.
 Ἀπο-παιεῖται· συνθλίβω, ἀπεμόρξατο τὸ ἀπεπαιεῖται, Ἐτ. Μ. σ. 120, Γαλιν. τ. 14, σ. 560.
 Ἀπο-παιεῖται, τό· ἀποπαιεῖται.
 Ἀπο-παιεῖται· πιάζω, θλίβω ἐξάγω Θεόδρ. φυτ. αἰτ. 6, 7, 3 καὶ ἱατρ.
 Ἀπο-παιεῖται, ἡ· ἐκθλίβω, πιάζω Θεόδρ. ἀπ. 3 περὶ πυρ. 11, 58.
 Ἀπο-παιεῖται, τό· τὰ περικτᾶ, ἄτινα ἀπο-μύονται ἐκ τοῦ ἐκπαιεῖντος χυμοῦ, τὸ ἔξ-ω δὲ θλίβω ἐξήχθη ὁ χυμός· «στέμνεται τὰ ἀποπαιεῖται τῶν βοτάνων Μοσχόπ. περὶ σχιζ. σ. 198· ἐν ἱπποκρ. εἰνα αἰ ἐκ-

θλίβωσι τῶν χυμῶν αἰ ἐκ τῆς ἐπιθέσεως ἐν τῷ τραύματι γίνονται, σ. 772.

Ἀπο-παιεῖται, ὁ· ἀποπαιεῖται Μελίν. ἐν Κραμ. Ἀν. ὉΕ. τ. 3, σ. 44.

Ἀπο-παιεῖται· παρασχ. τοῦ ἔπομ. Ἀ-γαθί. ἱστ. 4, 21.

Ἀπο-παιεῖται· ὅλως· πιαπλήμι, γεμίζω· τινὰ Πλάτ. Κρατ. 413· «-τὰς τετρακοσίας μυριάδας»· τὰς κάμνω πλήρεις Ἡρ. 7, 29· «χρησὸν ἀποπαιεῖται»· ἐκπληρῶσαι, 8, 96· μτφ. -θυμὸν· χορταίνειν, καταπραύνειν, 1, 129, Πλάτ. νόμ. 4, 717· ἐπιθυμίας, Γοργ. 503 καὶ μὲν.

Ἀπο-παιεῖται· καίω, ἀπέπρησε Ἀρχ. ἀπ. 99.

Ἀπο-παιεῖται, ὅθ. «ἀποπαιεῖται»· ἀπορυ-ποῦται, πίνος γὰρ ὁ ῥόπος· Ἡσίοχ.

Ἀπο-παιεῖται· πίνω ἐκ τινος Ἡρ. 4, 70, Φι-λόστρ. ἐπιστ. 23.

Ἀπο-παιεῖται· πίπτω κάτω Ἰλ. ε, 351· ἀπο-παιεῖται Ὀδ. ω, 7 [α]· ἀπὸ τινος Ἡρ. 3, 130· «εἰς τὴν θάλασσαν»· ἐκ τοῦ πλοῦτος Ξεν. Ἑλ. 1, 6, 21· ἀπὸ τῶν ἱππῶν Πολύδ. 11, 21, μτφ. -τῆς προσβολῆς, τῆς ἐκπίδους· ἀπο-παιεῖται, ὅν καταρῶν, 9, 9, 16, 1 καὶ συχνὰ ὡς. μτγν. καὶ ἀπολ. Πολύδ. 4, 16.
 Ἀπο-παιεῖται· Αἰγύπτους θεούς, ἀδελφὸς τοῦ Ἡ-λίου Πλούτ. ἡθ. Ἀπομν. σ. 883.

Ἀπο-παιεῖται· ἀπ' ὁπίσω Σχολ. Ἑρ. Ἑκ. 883.

Ἀπο-παιεῖται· καθαρίζω ἐκ τῆς πίσης Ἰ. Κλήμ. σ. 162.

Ἀπο-παιεῖται· ὅλως ἐμπιστεύομαι, δίδω- πιστίν· τότε τόποις Πολύδ. 3, 11, Γαλιν. τ. 7, σ. 408.

Ἀπο-παιεῖται, τό· ἡ πιτυρίδα τῆς κεφα-λῆς Ἀρχαῖ. σ. 20.

Ἀπο-παιεῖται· ἀποπαιεῖται· τῆς αἰδοῦς Ἀ-πολλ. Ἰ. 1, 1220. Παθ. ἀποπαιεῖται· τῆς πατρίδος Ὀδ. ο, 381· «ἀποπαιεῖται ἐ-ταίρων» Θεόδρ. 22, 35· ἀπὸ τινος Ἰλ. ν, 592· «τρωάδεια ἀποπαιεῖται χαρμαί πύμα» Ἰλ. ν, 578· «πύμα πεσέει τοῦ οἰκείου τό-που καὶ ἐκταχθῆναι» Εὐστ. μτγν.

Ἀπο-παιεῖται· τῷ προηγ. ἐντρέπω τῆς αὐ-τοῦ οἰίας ὁδοῦ, ἀπᾶν τοῦ προκειμένου, - τινὰ ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως Αἰσχίν. 3, 176, Πολύδ. 3, 57, 4· - τὸν λόγον Λουκ. γυν. 21. Παθ. ἀποπαιεῖται, ἐξέρχομαι τοῦ προκειμένου· «δίδωται μὴ πόρρω λίαν τῆς ὑποθέσεως ἀπο-παιεῖται» Ἰσοκ. 7, 77· τοῦ λόγου Λουκ. νεκρομ. 19, ἄλλ. μτγν.

Ἀπο-παιεῖται, τό· ἀπάτη Ἡσίοχ. ἐν λ. ἀπαιεῖται.

Ἀπο-παιεῖται, 2· ὁ ἀποπαιεῖται Εὐστ. ζρ. σ. 273.

Ἀπο-παιεῖται, ἡ· τὸ ἀποπαιεῖται Πλάτ. πολιτ. 263.

Ἀπο-παιεῖται, ὁ· πλανήτης, φούγας Βιάν. ἐν Ἀνθ. 9, 558, Φίλιπ. αὐτ. 240.

Ἀπο-παιεῖται, ὁ· πλάνος, σφισμα Κρατίν. ἐν Δ. Λατρ. 8, 37· καὶ Ἡσίοχ. «ἀποπαιεῖται κακοί, γόητες».

Ἀπο-παιεῖται, ἡ· ἀπεικόνισις, μορφή Ἐπί-κουρ. ἐν Δ. Λατρ. 10, 108.

*Ἀπο-πλάσσω, μόν. μέσ. ἀπομιμοῦμαι τι πλάττων, ἀπεικονίζω, περὶ τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ Πλούτ. Αἰμυλ. Π. 28 καὶ συγὰ ἐν τῇ Ἀνθ. πρὸλ. Ρουφίν. αὐτ. 5, 13·—εἰκόνα Εὐην αὐτ. 9, 718, ὅπου ἀντίκειται τῇ πλάσσω·—βόμβον Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 5, 222.
 *Ἀπο-πλάσσω, ορος, ὁ ὁ ἀποπλάσσω Μανίθ. 4, 343.
 *Ἀπο-πλέω, π. = ἀποπλέω Ἰλ. ι, 418.
 *Ἀπο-πλέω· χωρίζω Εὐστ. Ἰσμ. 9, σ. 345· ξεπλέω Παλλὰδ. ἰστ. σ. 943.
 *Ἀπό-πλευσις, ἡ τὸ ἀποπλεῖν, μτγν.
 *Ἀπο-πλευστέον β. ἐπίθ. δεῖ ἀποπλευσθαι Ἀριστ. ἐν Σχολ. Νικ. 295.
 *Ἀπο-πλέω· ἀναχωρῶ διὰ θαλάσσης Πίνδ. Ν. 7, 36·—ἐπ' Αἰγυπτῶν Ἦρ. 1, 1· μέλ., 4, 147 καὶ ἐπόμε.
 *Ἀπο-πλήθω, σπαν. ἀντί ἀποπλήμνημι.
 *Ἀπο-πληκτιάζω· ὑπὸ ἀποπληξίας προσβάλλομαι, μτγν.
 *Ἀπο-πληκτικός, 3· τῇ ἀποπληξίᾳ ἀνήκων· νόσημα=ἡ ἀποπληξία Γαλιν. τ. 10, σ. 434 ἐνίοτε καὶ ὁ ἀπόπληκτος Ἀριστ. βρῆτ. 3, 10
 *Ἀπό-πληκτος, 2· α) ὁ ὑπὸ ἀποπληξίας προσδληθεῖς Ἦρ. 1, 167, Ἰπποκρ. ἐν Γαλιν. τ. 9, σ. 12· β) ἐκπεπληγμένος Σοφ. Φίλ. 721· «ὥσπερ καὶ ὁ ἀπόπληκτος, ὅτε μαίνόμενος καὶ ὁ ἀνόητος καὶ ὁ νοσῶν» Πολυδ. 5, 36, Ἦρ. 2, 173· μετὰ τοῦ ἄφρων Δημ. 21, 143, Δ. Χρυσ. 2, 403·—καὶ παντελῶς μαίνόμενος· Δημ. 34, 16· ἐπὶ·—κτως, μετὰ τοῦ ἀπογεννημένου Λουκ. Περειγρ. 38.
 *Ἀπο-πληκτιώδης, 2· ἀπόπληκτος Γαλιν. γλωσ.
 *Ἀπο-πληξ, ὁ· ἐκπληκτος, ἐμβρόντητος Ἰ. Χρυσ. τ. 9, σ. 165.
 *Ἀπο-πληξία, ἡ, κατ' Ἀρετ. περὶ αἰτ. καὶ σ. μ. 7, 1· «ἀποπληξία μὲν ὅλου τοῦ σκήνεος, καὶ τῆς αἰσθησῆς τε καὶ γνώμης καὶ κινήσεώς ἐστι παράλυσις»· «τὸ μετὰ ἀναίσθησας καὶ παρέσεως συμβαίνει πάθος» Β. Ἀν. σ. 119 διαφέρει δὲ τῆς παραπληξίας ὡς μέρος ὅλου, διότι οἱ μὲν ἡμιπληκτικοὶ «ὕμναινοντες τὴν διάνοιαν, παρήμενοι εἰσὶν τοῦ σώματος μέρος ἢ μέρος, οἱ δὲ ἀποπληκτικοὶ καὶ ταῦτα καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὸ ὅλον» ὅρ. ἱατρ. σ. 397, καθ' Ἡσυχ. = μανία, ἀνοία.
 *Ἀπό-πληξις, ἡ τῇ προηγ. Ἰπποκρ. σ. 99.
 *Ἀπο-πληροφορία, ἡ ἐντελής πληροφορία Ἀμφιλόχ. σ. 49.
 *Ἀπο-πληρώω· γεμίζω ἐντελῶς·—τοὺς λύχνους ἀποσεσθέντας Πλούτ. ἡθ. σ. 702· ἐκπληρῶ, ἱκανοποιῶ·—ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας· Πλάτ. νόμ. 6, 782·—τινὶ τι, Πρωτ. 329· «ὅς ἂν τὰς σφετέρας βουλήσεις δεινός ᾖ ἀποπληρῶν», πολ. 4, 426·—ἂ ὑπέσχετο Ἦρ. 2, 7, 2· ἱκανοποιῶ, εὐχαριστῶ Πλάτ. πολιτ. 286. Περὶ τῶν ἐστιωμένων· «ἐπὶ τῶν ἀποπληρουμένων οὐδὲποτε λέγει τὸ πάσχειν» Ἀθην. 1, 24· παρὰ μτγν. ξεπληρῶναι χρέη, Ἰω. Μαλ. σ. 439· «ἐκτετικότητας ἀποπληρῶσαντας» Ἡσυχ.
 *Ἀπο-πληρωματικός, 3· ὁ δυνάμενος ἀποπληρῶναι ἱάμβλ. μυστ. σ. 71.

*Ἀπο-πλήρωσις, ἡ τὸ ἀποπληρῶν, γεμίζειν, ἐκπληρῶν· «οὐ γὰρ ὁ νοῦς, ὥσπερ ἀγγεῖον, ἀποπληρώσεως δεῖται» Πλούτ. ἡθ. σ. 48, 132, Θερ. 28 καὶ ἄλλ. μτγν.
 *Ἀπο-πληρωτέας, 3· ἐκπληρωτέας, Βασίλ. τ. 1, σ. 227.
 *Ἀπο-πληρωτής, ὁ· ὁ ἀποπληρῶν, ἐκπληρῶν, ἐκτελῶν τι·—τῶν αἰρεθέντων Πλάτ. πολ. 10, 620, μτγν.
 *Ἀπο-πληρωτικός, 3· ὁ ἀποπληρῶν δυνάμενος Γεώργ. Ἀκροπ. χρ. σ. 26· ἐπὶ·—καὶ Θεόδ. Στουδ. σ. 139.
 *Ἀπο-πλήρσω· πλήττω, κτυπῶ ὅθ. καθ. «ὅπτις δὲ κλίνονται δεῖσασα πρὸς ὁμοπαῖα καὶ ποτλήσονται» = ἐκπλήττομαι, μένω ἐμβρόντητος ἀπὸ φόβου Σοφ. Ἀντ. 1174. Περὶ τῇ ἀποναρκώσεως, παραλυσίας τῶν μελῶν ὅθ. ρειθ. σ. 78. Μέσ. Ἀριστοτ. προβλ. 11, 7.
 *Ἀπο-πλίσσωμαι· μετ' ἀνοικτὰ σκέλη, πηρὶ δὴν ἐκφρεύω, ἀπεπλίστατο Ἀριστ. Ἀγ. 212· = ἀποσεισάτω, ἀπέφυγεν Σχολ.
 *Ἀπό-πλοια, ἡ ἀπόπλους Νικ. Χων. χρ. σ. 233.
 *Ἀπο-πλοκή, ἡ ἀνάπτυξις, ἀντίθ. συμ· πλοκή, μτγν.
 *Ἀπό-πλοος, συνηθ. πλους, ὁ ἀναχωρησὶς διὰ πλοίου Ἦρ. 8, 79 καὶ ἐπομ. «ἀπόπλουον ποιεῖσθαι» Πολυδ. 5, 5· ἐπ' ἀνάδοις διὰ θαλάσσης Ξεν. ἀν. 5, 6, 20.
 *Ἀπό-πλους, συν. = πλους, 2, ὅθ. Ἡσυχ. «ἀπόπλουον τὸ ρηκίτι πρὸς πλοῦν ἐπιτήδειον ὃν πλοῖον»· ἐμπορος = ὅστις ἐτοιμάζεται ὑπὸ ἀποπλοῦσθαι Μελ. ἐν Ἀνθ. 5, 178.
 *Ἀπο-πλουτέω· ἀποβάλλω τὸν πλοῦτον Γρ. Νάζ. εἰς ἀδ. σ. 179.
 *Ἀπό-πλυμα, τό· τὸ ὕδωρ ἐν ᾧ ἀποπλύνεται τι· «τὰ κηρὰ πλύνοντες τῇ πούτῳ ἀποπλύνεται χρώματα» Δ. Σικ. 5, 28.
 *Ἀπο-πλύνω· ξεπλύνω, «λάτγγας ἀποπλύνεσκε ποτὶ χέρσον θάλασσα» = πλύνουσα ἀπέβαλλεν εἰς τὴν ξηρὰν Ὁδ. ζ, 95· «τὰ ἑμπτικά καὶ πᾶν τὸ περὶ τὴν γλωτταν ἀποπλύνοντα» Πλάτ. Τιμ. 65·—χειρας Ἀθην. 1, 409 καὶ μτγν. συγὰ, ὡς·—κόνιν Λουκ. Ἀναγ. 29·—τὸν αὐχμὸν, ὅς κατ. 34.
 *Ἀπό-πλυσις, ἡ τὸ ἀποπλύνειν Ἀχμ. ὁμ. νεῖρ. σ. 204.
 *Ἀπο-πλύνειν· β. ἐπίθ. τοῦ ἀποπλύνω Γεωπ. 16, 18, 2.
 *Ἀπο-πλώω, ἰων. καὶ π. = ἀποπλέω Ὁδ. ζ, 339, Ἦρ. 4, 156.
 *Ἀπο-πνεύω, π. = ἀποπνέω, Ὁμ.
 *Ἀπο-πνευματίζω· πέρδω Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 891· «ἀποφύγειν ἀποπατεῖν, ἀποπνεῦματιζεσθαι, ἀφοδεύειν» Ἡσυχ.
 *Ἀπο-πνευματισμός· ἀποπνευμάτωσις, ὁ ὅθ. Ἀπο-πνεύματος, 2, —τόποι = μὴ ἐκτεθεῖς· μένοι τόποι εἰς ἀνέμους Θεόδ. δι. γρ.
 *Ἀπο-πνευμάτωσις, ἡ· ἐξάτμισις, «ἀποφύξις, ἡ ἀποπνευμάτωσις, ὡς Πασανίας δηλοῖ» Εὐστ. Ἰλ. σ. 866.
 *Ἀπό-πνευσσις, ἡ τὸ ἀποπνέειν, μτγν.
 *Ἀπο-πνευστός, 2· ὅστις δύνανται ὑπὸ πνεύματι Γρ. Νάζ. ὁδ. σ. 2.

Ἀπο-πνέω, "Ομ. ἀποπνέω· 1) πνέων, φυσῶν ἐξ ἑαυτοῦ, - πνέω, περὶ τῆς χυμαίρας 'Ιλ. ζ, 182· - δδμήν=ἐκπέμπω 'Οδ. δ, 406· - θυμὸν=ἐκπνέω τὸ πνεῦμα, ξεφυγὼν 'Ιλ. ν, 654· καὶ ἄνευ προσθήκης, ἐκπνέω, ἀποθνήσκω Διοσκ. ἐν 'Ανθ. 5, 193, ὡς - φυγὴν· δμ. - "χρόνος ψυχᾶς μελέων" Πίνδ. Ν. 1, 47, ὡς λέγει καὶ "ἔσος ἀπέπνευσε στόματος", Π. 4, 11, καὶ "εὐδυνθία ἀλιχίαν", 'Ι. 6, 34· "δυσμύειαν φθόνος ἀποπνέει" Πλούτ. Θερμ. 22· μτγν. 18, περὶ τῆς ὁσμῆς, "τοιοῦτον ἀπέπνει λείψανον" = τοιαύτην ὁσμὴν ἐξέπεμπον 'Απολλ. 'Ρ. 2, 193· προσέτι, - τινός, - θύμου ἀττικῶς· Λουκ. πῶς δει' ιστ. 15· - μέλῃς Πλούτ. ἡθ. α. 13· "λέγεται τοῦ χρωτὸς ἥδιστον ἀποπνέειν", αὐτ. σ. 623. Κατὰ Σουίδ. ἀποπνέειν καὶ διαπνέειν εὐσχημώτερον ἀντὶ τοῦ πέρδεσθαι καὶ ἀποφορεῖν· "φῶς ἀποπνέται" = ἀποφυσάται Πλούτ. βωμ. 72· 2) πνέω, φυσῶ ἐκ τινος μέρους 'Ηρ. 2, 27. Ἀπο-πνιγμός, ὁ· οὖο. τοῦ ἐπομ. Μοσχ. γυν. παθ. σ. 57.

Ἀπο-πνίγω· πνίγω, στραγγουρίζω 'Ηρ. 3, 150, Πλάτ. Γοργ. 471· μετὰ τοῦ ἀγγω, "τοὺς πατέρας τ' ἡγῶν νύκτωρ καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον" Ἀριστ. σφ. 1034 καὶ ἐπομ. μελ. ἀποπνίσσομαι, καὶ - πνίγω Πλάτ. κωμ. ἐν 'Αθην. 2, 67, Λουκ. Χάρ. 23· ἀποπνίγαι, ἀόρ. ἀπαρ. Ἀριστ. σφ. 1134, Ξεν. 'Ελ. 3, 1, 14· παθ. πνιγῶμαι, χάνομαι, σιάνω, ἀποπνιγίσσομαι Ἀριστ. νεφ. 1487· ἀπεπνίγη Πλάτ. Γοργ. 512· πνιγῶμαι ἐν τῷ βδαιτ. Δημ. 32, 6 καὶ ἄλλ. Μτφ. στενοχωροῦμαι, ἔχω ἀγωνίαν, - ἐπί τινι· Λουκ. ἀλεκτ. 28· ὁμ. Δημ. 19, 109· "ἔφ' οἷς ἀποπνιγόμεναι" = ἄφρονες γίνομαι ἀπὸ ἀνανάγκης.

Ἀπο-πνίξις, ἡ· οὖο. τοῦ προηγ. Θεόδ. Στουδ. σ. 327.

Ἀπο-πνοή, ἡ· τὸ ἀποπνέειν, ἐκπέμπειν ὁσμὴν Θεόφρ. 'Ι. Φ. 9, 7, 2.

Ἀπο-πνοία, ἡ· πνοή, φύσημα Θεόφρ. 'Ι. Φ. 5, 12, 2.

Ἀπο-ποδίζω· ἀποχωρῶ, ἀπέρχομαι, μτγν. Ἀπο-ποιέω, μόν. μτγν. σπανεστ. συνήθ. ἀποποιέομαι = ἀπ' ἑαυτοῦ ποιῶ, ἀπομακρύνω, καταργῶ, Ὁ· ἀρνοῦμαι Μάξ. Τύρ. λ. 24, 4· ἀπορρίπτω τι, δὲν δέχομαι Δ. Σικ. ἀπ. σ. 15· ἀποδοκιμάζω, δὲν παραδέχομαι, Φιλόπ. εἰς Πρόκλ. 2, Πλούτ. ἡθ. σ. 385· ἀρνοῦμαι τινι φιλίαν, αὐτ. σ. 152. Καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποποιέω Τάτιαν. πρὸς 'Ελλ. 35, σ. 72.

Ἀπο-ποιήσις, ἡ· ἀποδοκιμασία, ἀπόρριψις· ἀπ. ἔστιν ἄρνησις ὡν ὑπονοούμεθα μὴ προσδεσμένη πίστει ὡς ἐγνωσμένης τῆς ἀληθείας, ὡς σχῆμα ρητ. Βαλτζ. ἡθ. τ. 8, α. 511.

Ἀπο-πολεμέω· πολεμῶ ἀπὸ τινος, π. χ. ἀπὸ τοῦ ἑκπ. Πλάτ. Φαίδρ. 260.

Ἀπο-ποιεῖς, ἰδος, ὅ, ἡ· ὁ μακρὰν τῆς πόλεως, φυγὰς, ἐξέριστος Δισχ. 'Αγ. 1410, κατὰ Σουίδ. = ἀπολις, ἔρημος· ἴδ' ἀπόπολις.

Ἀπο-πολιτεύω· χωρίζω τὴν πολιτείαν, ἐπιγρ. Ἀπο-παμπάτος, ὁ· κυρ. ὁ ἀποπέμπων, ἴδ. ὁμῶς "ἀπ. δαίμονες" ὀνομάζονται· οἱ τὰ κακὰ

καὶ τὰς συμφορὰς ἀπελαύνοντες, Ἑλλ. ἀπο-τρόπαιοι καὶ ἀλεξίκακοι· ἀπ. τράγος Λευκ. 16, 8, 9, ἐκλήθη οὕτως, "ὡς ἀποπεμπόμενος εἰς τὴν ἔρημον" Θεοδώρ. αὐτ. καθ' 'Ησύχ. "ἀποπομπάτος" ὁ ἀποστραφεὶς ἄπρακτος, καὶ ὁ κατατρεμένος.

Ἀπο-πομπεία, τά, διορθ. εἰς κομπεία Β. Ἄν. σ. 183.

Ἀπο-πομπεῖν· τὸ ἀποπέμψασθαι, καὶ ἀπο-καθῆρσθαι 'Ησύχ. ἀποπομπόμενος· ἀπο-στρεφόμενος Θεωφύλ. Σμ. ιστ. σ. 173.

Ἀπο-πομπή, ἡ· 1) ἀπομάκρυνσις, ἀποσά-βησις· πυρετῶν Λουκ. φιλοφ. 9· 2) ἀποτροπή δυστυχήματος, κακοῦ οἰωνοῦ, κάλαρις· "ἀποπομπῆς ποιεῖσθαι" 'Ισοκ. 5, 117· καθ' 'Ησύχ. "ἀποκομπαί· ἡμέραι τινές, ἐν αἷς θυ-οῖαι ἐτελοῦντο τοῖς ἀποκομπαίοις θεοῖς"· καὶ τὸ ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποκομπή καὶ ἀπόκομψις, καὶ ἀπο-κομπῆς δίκη· Πολύδ. 3, 46.

Ἀπο-πόμπιμος, 2· ἀνόσιος· Ὀργ. Κέλσ. σ. 311· "ἀποπόμπιμοι· αἱ ἀποφράδες ἡμέ-ραι" 'Ησύχ.

Ἀπο-πονέω· παύομαι τοῦ πονεῖν· μτφ. "τὰ πλείστα γὰρ ἀποπεισθήκασι" = τὰ πλεί-στες εὐτυχῶς Ἀριστ. Θεσμ. 252· "τῶν πόων ἔληξας" Σουίδ.

Ἀπο-ποντόω· βοῶζω εἰς τὴν θάλασσαν Σχολ. Σοφ. Ἀγ. 1297.

Ἀπο-πορδή, ἡ· πορδή 'Αλ. Ἀφροδ. προσλ. 1, 144, ἱσφ. ἀντὶ ἀποπάρδης.

Ἀπο-πορεία, ἡ· ἀναχώρησις, ἐπαναχώρη-σις, ἐπάνωδος Σουίδ.

Ἀπο-πορεύομαι, μς. ἀποθ. ἀναχωρῶ, πορεύομαι πᾶν ἐκ τινος μέρους Ξεν. ἄν. 7, 6, 33. Ἐπιστρέφω οἴκαδε, 'Ελ. 4, 8, 35.

Ἀπο-πύρευσις, ἡ· ἀποπορεῖς Εὐάγρ. ιστ. ἐκκλ. 4, 27.

Ἀπο-πορευτὸν· β. ἐπὶ 0. τοῦ ἀποπορευο-μαι, μτγν. ιστ.

Ἀπο-πορπάω· ἀφαιρῶ τὴν πόρπην, ξεῖλη-λυκῶν, ἱππιατρ. σ. 52.

Ἀπο-πραγματεύομαι· παύω τὰ πραγμα-τεύομαι, μτγν.

Ἀπο-πράσσομαι· εἰσπράττω δι' ἑμαυτὸν Θεμιστ. λ. 21, σ. 260· ἔκτελῶ· θαύματα Παλλὰδ. ιστ. σ. 987.

Ἀπο-πρατίζομαι· πωλῶ Τιωδ. 1, 7.

Ἀπο-πραύνω· καταπραύνω Πλούτ. Σερτ. 25.

Ἀπο-πρεμνος, 2· ὁ ἀπὸ τοῦ πρέμνου Θεόδρ. 'Ι. Φ. 2, 7· ὁ ἐκ τοῦ κατωτάτου μέρους, ὃ ἐκ θερμῶν Μεθόδ. σ. 285.

Ἀπο-πρεπέω· εἶμαι ἀπρεπής 'Επιφ. 1, σ. 950.

Ἀπο-πρεσβεία, ἡ· ἡ ἐκθεσις τῆς πρεσβείας· Πολύδ. 24, 10, 5.

Ἀπο-πρεσβεύω· τὰ πεπρεσβευμένα ἀπαγ-γέλλω, κάμνω ἐκθεσιν τῆς πρεσβείας· Πλάτ. νόμ. 12, 914, Πολύδ. 7, 2, 5.

Ἀπο-πρηνίζω· κρημνίζω Νόν. Δ. 18, 271.

Ἀπο-πρίμασι, μόν. ἀόρ. (τοῦ ὠνέομαι)· ἀγοράζω παρὰ τινος· "ἀποπρίω τὴν λήκυ-θον" = ὠνέσαι, ἀγόρασον παρὰ τοῦ Λισχύλου δηλ. Ἀριστ. βιατρ. 1227.

Ἀπο-πρίζω· ἀποπρίω 'Ανθ. Παλ. 11, 14.

- Ἀπό-πρισμα, τό· ῥίνισμα Ἀριστοτ. θαυμ. 123, διόρθ. ἀντί ἀπόπρισμα, ὁ ἴδε.
 Ἀπο-πριστεύω· παραιτητέος κληρονομίαν, γλῶσσ. ἀπο-πριστεύω = ἀποκοπτεῖν διὰ πρίωνος Π. Αἰγ. σ. 316.
 Ἀπο-πρίω (ἴδε πρίω)· ἀποκόπτω διὰ πρίωνος Ἡρ. 4, 65 καὶ μετγν.
 Ἀπο-πρό· μακρὰν ἀλλ' ἐμπρὸς Ἰλ. π, 669· ἴδε τὸν Σχολ. - τινός, η, 334.
 Ἀπο-προ-άγω, μόν. παθ. παρκ. ἀποπρο-ηγμένα, ἀντίθ. τῶ προηγμένα (ὁ ἴδε), ὅρος τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας, δι' οὗ ἐσθίμεινον τὰ σχετικῶς κακά, τὰ φευκτά, remota καὶ rejecta Κικ. Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. ἔχει καὶ τὸ ἀπαρ. ἀποπροηγῆσθαι, μετὰ τοῦ προηγῆσθαι.
 Ἀπο-προ-αίρω· ἀφαιρῶ, λαμβάνω ἀπὸ τινος· «στίου ἀποπροελὼν δόμεναι» Ὁδ. ρ, 456.
 Ἀπο-προ-βαίνω· μακρὰ βαίνων ἀπέρχομαι Εὐρ. Ὀρ. 142, γράφ. ὅμως χωριστὰ «ἀποπρό βατ' ἐκείσ».·
 Ἀπο-προ-βάλλω· μακρὰν ἀποβάλλω, ῥίπτω Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1311.
 Ἀπο-προηγέομαι, ὁθ. ἀποπροηγούμενα = τὰ ἐκ τῶν προηγούμενων παραγόμενα Κλ. Ἀλ. στρ. 4, 26.
 Ἀπό-προθε, πρὸ φων. ἀπόπροθεν· ἀπὸ μακρόθεν, πόρρωθεν, μακρὰν· «μή μοι ἀπόπροθεν ἰσχυμέν ἵππους» Ἰλ. ρ, 501· «μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν», κ, 209· προσέτι «νησος ἀπόπροθεν εἰν ἀλλ' κείται» Ὁδ. η, 244, σχεδὸν = ἀπόπροθι, καὶ μόν. ἐν τῇ ἀντιλήψει διάφορον καὶ μετγν. «κηδύων ἀπόπροθε νῆπιον ἦτορ» Κ. Σμ. 14, 389.
 Ἀπο-προ-θίω (ἴδε θίω)· θίω, τρίχων ἀπέρχομαι Ἀνθ. 9, 679.
 Ἀπό-προθι· μακρὰν Ὁδ. ε, 80 καὶ ἀλλὰ-χου, Ἰσ. ἔρ. 2, 8 καὶ μετγν. Θεόκρ. 13, 61.
 Ἀπο-προ-θρύσσω, ἔξ οὗ ἀόρ. ἀποπρο-θρεῖν· ἐκπύω, ἀποπνέω· «νηὸς ἀποπροθρών» Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1280, Ὀρφ. Ἀργ. 448.
 Ἀπο-προτῆμι· ἀποπέμπω, ἀπ' ἐμαυτοῦ προπέμπω, ἀποπροέμει· Ὁδ. ξ, 26· - ἰόν· ἐκτυφέειν, χ, 82· - ξίφος· τὸ ἀφῆναι νὰ πέσῃ, χ, 327.
 Ἀπο-προικίζω· δίδω προίκα Σχολ. Ὁδ. ε, 53.
 Ἀπο-προ-λείπω· ἐγκαταλείπω Ἑρμηνείαν ἀπ. 21 ἐν Ἀθην. 13, 597 καὶ μετγν. π. Ὀρφ. Ἀργ. 263.
 Ἀπο-προσ-αίτώ· ἐπαιτῶ, γλῶσσ.
 Ἀπό-προσθεν· ἀπόπροθεν, μακρὰν· «νεφῶ καὶ δάδτων ἀπ. κατακίσθαι» Πλάτ. ἐπιν. 987.
 Ἀπο-προσ-παθίω· ἀποστρέφομαι Γ. Παχ. Ἀνθρ. Παλ. 5, σ. 298.
 Ἀπο-προσ-ποιέομαι· δὲν θέλω νὰ οικειοποιηθῶ τι ἱππόλογ. ἐν Ἀθην. 9, 40, μετγν.
 Ἀπο-προσ-ποιήσεις, ἡ· ἀποποιήσεις, ἀπόρριψις Εὐστ. ἔρ. σ. 306.
 Ἀπο-προσ-ωπίζομαι· τὸ καθίζειν τὸ πρόσωπον Πολυδ. 2, 48· «ἀποπροσωπίζεσθε» ἱερὰλλ' ἵσσεσθε τὸ πρόσωπον ἢ ἐσοπτρίζεσθε· Ἰσχύ.
 Ἀπο-προ-τέμνω· ἀποκόπτω· «νώτου ἀπο-προταμνῶ» Ὁδ. θ, 475, Νίκ. 0ηρ. 573.

- Ἀπο-προ-φεύγω· φεύγω μακρὰν Μελ. Ἰν Ἀνθ. 12, 133.
 Ἀπο-πρω· τὸ πρωί, γλῶσσ.
 Ἀπο-οπτῶ· βράζω Φιλ. Βελοπ. σ. 70.
 Ἀπο-περνίζω· μετὰ τὴν πτέρναν ἀπωθῶ Φιλόστρ. Ἰρ. σ. 678.
 Ἀπο-πτερόω· ἀφαιρῶ τὰ πτερὰ Τζέτζ. ἀλληγ. Ὀμ. σ. 180.
 Ἀπο-περυγίζομαι· τῶ ἐπομ. Θεόφρ. σμ. 1, 18.
 Ἀπο-περυσσομαι· ἀπλώνω καὶ σείω τὰ πτερὰ· «ἀποπερυσσεται ἀποτινάσσεται τὰ πτερὰ ἢ πτέρνεται» Ἰσχύ. μετ. Εὐστ. Ἰλ. σ. 397.
 Ἀπο-οπτέω· θεώμαι ἀφ' ὀφθαλμοῦ μέρου· Ἰωσ. ἰουδ. ἀρχ. 15, 9, 6.
 Ἀπο-όπτῃς, ὁ· ὁ ἀφ' ὀφθαλμοῦ θεώμενος.
 Ἀπο-πτήσσω· τῶ ἀπλ. ἀποπτήξαντες, δι-γρ. ἀντὶ ἀποστύξαντες Ὀππ. ἀλ. 4, 370.
 Ἀπο-πτίλω· ἀφαιρῶ τὴν ἐπαλξιν Ἰ. Μαλ. σ. 484.
 Ἀπό-πτισμα, τό, δι. γρ. ἀντὶ ἀπόπρισμα.
 Ἀπο-πτοέομαι· φοδοῦμαι, σκιάζομαι, περὶ Ἰππων Πολυδ. 3, 53, 10.
 Ἀπο-πτοίω, π. σκιάζω Πλουτ. 70, σ. 1129.
 Ἀπό-πτολις· ἀπόπολις Σοφ. Οἶ. τ. 1000.
 Ἀπο-οπτος, 2· ἄνωθεν, πόρρωθεν ὁρώμενος· («ἀποπτον» πόρρωθεν ὁρώμενον, ἢ ἀθεώρητον· «ἀποπτος» ὁ ἄνωθεν, καὶ ἔξω τῆς ὀψι-ως· Ἰσχύ.) ὁ μακρὰν, «ὡς πλείστον εἴη τοῦδ' ἀποπτος ἄστει» Σοφ. Οἶ. τ. 762· ἐν Σοφ. Αἴ. 15 ἐξηγ. ὑπὸ τοῦ Σχολ. δόξαται ἦν σημ. πρῶτον παρὰ μετγν. λαμβάνει· «ἀποπτον ἡμῶν» = μακρὰν ἡμῶν, Ἰλ. 1481· ὁθ. «ἐξ ἀπόπτου σκοπεῖν», ἀντίθ. ἐγγύθεν, Φιλ. 465, Πλάτ. ἈΕ. 369· ἐν ἀπόπτῳ = μακρὰν, ὁθ. ἀπαρτηρήτως Δ. Ἀλ. 2, 54· ἐν γέν. ὁρατός, ἀποπτόν ἐστὶ τι ἀπὸ τίνος· δύναται τις ἀπὸ τίνος τόπου νὰ θεάται πού Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 9· ἐν ἀπόπτῳ ἔχειν τι· ἐντὸς τῆς ὀψιως Ἀρρ. ἀν. 2, 10, 4· «ἡ στερὰ τοπιδεῖα καταφανῆς ἦν καὶ ἄπ.» Πλούτ. Λουκούλλ. 9.
 Ἀπό-πτυγμα, τό· πτυχή, δίπλωμα, ἐπιγρ.
 Ἀπό-πτυσμα, τό· τὸ ἀποπνέμενον Ἰσχύ. λ. βρῆγμα.
 Ἀπο-πτύσσω· ἐξεδιπλύνω Αἰν. Τακτ. 31.
 Ἀπο-πτυστέος, 3· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀποπνέον Κλ. Ἀλ. σ. 163.
 Ἀπο-πνυστήρ, ἦρος, ὁ· ὁ ἀποπνέων· «χα-λινῶν» ὁ ἵππος ὅστις δὲν ὑποφέρει ἐν τῷ στόματι τὸν χαλινὸν Ὀππ. ἀλ. 2, 11.
 Ἀπό-πνυστος, 2· ὅστις πρέπει ν' ἀποπνέσῃ· «μῖσους καὶ ἀποστρυφῆς ἄξιος» Β. Ἀν. σ. 11· «ἀπόδλητος, κατάπτυστος, ἐνέλη-τος» Ἰσχύ. - θεοῖς Αἰσχ. Εὐμ. 182, Σοφ. κτ. Κ. 1383, Ἀριστ. Ἰππ. 1282, «ἐν καταπ-ρίοις λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρῶσον» (τὴν ἐκ τοῦ γυναικείου αἵματος).
 Ἀπο-πτύω· ἐκπύω, πύων ἐκβάλλω - ὄν-θον Ἰλ. ψ, 781· «- ἄλδς ἄχνην», δ, 426· «- αἶχλον ἐκ τοῦ στόματος» Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 54 καὶ μετγν. περὶ Ἰππων, ὅτινες δὲν ὄπα-φέρουσι τὸν χαλινόν· ἴδε Jacobus εἰς Φιλόστρ. σ. 280, Συνηθ. μετφ. περιφρονῶ, βεβελύσσω.

μαζ. Ἡσ. ἔρ. 724, Λισχ. Εἰμ. 293, ἰδ. δόρ. ἀπίπτουσα, Πρ. 1072, Ἀγ. 953. - λόγους Σοφ. ἀπ. 616. πρβλ. Ἀριστ. εἰρ. 520. καὶ ἀπολ. ἀπίπτουσα Εἰρ. Ἐκ. 1265 = καταπρὸν Σχολ. συγνάκις ἐν τῇ Ἀνθ. καὶ Ἡ-συχ. ἀποπύσαι. ἀποπύσασθαι.
Ἀπό-πτωμα, τό. δυστύχημα Πολύδ. 11, 2, 6. Ἀπό-πτωσις, ἡ. ἡ πτώσις. - ἀνθων Διοσκ. 1, προοίμ. σ. 8. - τῆς ἀρχῆς Ἀθῆν. 12, 530. ἐν Ἱπποκρ. ἐξηγείτ' ὁ Ἑρωτιανός τὴν ἀπόπτω-σιν = τὴν τῶν ἐπιδιδραμῶν ἀνεσιν.
Ἀπο-πτωτικός, 3. ὁ ἐκπίπτων τῆς προβί-σως, τοῦ σκοποῦ Εὐσεβ. εὐαγγ. προπ. σ. 295.
Ἀπό-πυγος, 2. λιποπύγος.
Ἀπο-πυθαρίζω, μόθωνα. χορεύω τὸν μό-θωνα, χορὸν ἀγροίκων καὶ ἄσμενον παρὰ Λά-κωνιν Ἀριστ. ἱππ. 694.
Ἀπο-πυθώ. ἰδγάζω πύον Ἱπποκρ. σ. 1012.
Ἀπο-πυθητικός, 3. χρησιμεύων εἰς τὴν γέ-νεσιν πύου Ἱπποκρ. σ. 165.
Ἀπο-πυθίσκω. ἀποπύω Ἱπποκρ. σ. 470.
Ἀπο-πυανώ. συμπυκνώνω Δ. Αἰέρ. 10, 107, δπου δι. γρ. ἀποπυκνώνω.
Ἀπο-πυθάνομαι. ἐξετάζω νὰ μάθω παρὰ τινος Ἡρ. 3, 154 ἔπομ. εἰ, καὶ παρὰ τι-νος Ἰωσ. ἰουδ. ἀρχ. 12, 4, 9.
Ἀπο-πυργίζω. ἀπὸ τοῦ πύργου κρημνίζω. ἀποπυργίζοντας λόγους, οὓς ἔγραψε Διαγό-ρας ὁ αὐτός, ἀναγώρην αὐτοῦ καὶ ἐκπι-πῶν τῆς περὶ τοῦ θεῶν δόξης ἔχοντας Σουῖδ.
Ἀπο-πυρίας, ὁ. «ἄρτου δ'» εἰδός. ἐστι καὶ ὁ ἀποπυρίας καλούμενος ἐπ' ἀνδράκων δ' ὀπταταί. Ἀθῆν. 3, 111.
Ἀπο-πυρίαι. ζεσταίνω εἰς τὸ πῦρ Ἀντυλλ. ἐν Μαθ. ἱατρ. σ. 150.
Ἀπο-πυρίζω. φήνω ἐπὶ ἀνδράκων Ἐπίχαρμ. ἐν Ἀθῆν. 7, 277. καὶ Ἡσυχ. = ἀπὸ πυρός. ἐσθίω.
Ἀπο-πυρίς, ἴδος, ἡ. εἶδος ἰχθύων μικρῶν Ἀθῆν. 8, 344. «τῶν μακρινῶν ἀποπυρίν ποιήσαι» Τέλλης ἐν Στοδ. ἀνθ. 97, 31.
Ἀπό-πυρος, 2. πυροειδής, διὰ πυρὸς τα-κεί, μύτην.
Ἀπο-πυρώ. διαπύρον καθιστῶ, ἀναφλέγω Ἀριστ. κόσμ. 4, 18.
Ἀπο-πυτίζω. ἀποπύω. - τὴν θάλασσαν Ἀριστ. 1. Ζ. 4, 3. περὶ τοῦ οἴνου, «εὐ-χρὸν γὰρ θαῖμα ἀποπυτίζει καλῶς» = προ-χέεται Ἀριστ. Λυσ. 205.
Ἀπο-πωλίω. ξεπωλῶ Εὐσεβ. εὐ. ἀπ. σ. 129.
Ἀπο-πωμάζω. τῷ ἔπομ. Κραμ. Ἀν. Παρ. τ. 1, σ. 7.
Ἀπο-πωματίζω. ἀφαιρῶ τὸ πῶμα Γαλῆν.
Ἀπο-ραφανίδωσις, ἡ. ἡ εἰς τὸν πρωκτὸν εἰσαγωγὴ ραφανίδος. «αὐτὴ γὰρ ὥριστο εἶκη τὸς μοιγαίς πένησιν, ἀποραφανίδωσις καὶ παρατιμὸς» Σχολ. Ἀριστ. πλ. 168.
Ἀπο-ρράζω. ζυμώνω, ἐπιγρ.
Ἀπο-ρρήγ, 2. ὁ μὴ ὀργίλος, ἥπιος Ἱπποκρ.
Ἀπο-ρρηγτος, 2. τῷ προηγ. Ἱπποκρ.
Ἀπο-ρρίζομαι. ὀργίζομαι, Ὁ.
Ἀπο-ρρήγγω. ροχαλίζω Παρμεν. ἐν Ἀνθ. 11, 4.
Ἀπο-ρρέγω. ἐκτείνω Ἱπποκρ. σ. 750. δίδω ἀπὸ τινος Β. Ἀν. σ. 434. «ἀπορρέγειν» τὸ ἐκ πολλῶν ὀλίγα διδόναι Ἡσυχ.

Ἀπο-ρέπω. ἀπέρχομαι. ἀπέρψε τὰ βοτ-θια. Πολέμ. ἐν Ἀνθ. 9, 746.
Ἀ-πόρευτος, 2. δι' αὐτὸν δύνανται τις νὰ πορευθῇ. - ὁδὸς Πλούτ. Καμ. 26, Μαρ. 39.
Ἀπο-ρέω, ἰων. = ἀφοράω Ἡρ. 8, 37.
Ἀπο-ρέω. 1) εἶμαι ἀπορος, δὲν ἔχω πόρον καὶ μέσῃ α) πᾶσι χωρὶς ἐνδεῖαν, ἀντιθ. πλουτέω Πλάτ. συμπ. 203. συνθῆ. - τίνος, π. χ. «τοῦ ἀπορίτῃ» Σοφ. Φιλ. 886. - τροφῆς Θουκ. 8, 81. - παραδειγμάτων Πλάτ. πολ. 8, 557. - συμμάχων Ξεν. Κύρ. 4, 2, 39. - ἀργυρίου Λυσ. 19, 21. - ἐπιτηδείων Πολύδ. 3, 79. 6) εἶμαι ἐν ἀπορίᾳ, ἀμηχανία, δὲν γνωρίζω τί νὰ κάμω, ἀπολ. Ἡρ. 1, 191, Θουκ. 2, 102 καὶ ἐπὶ μ. ὡς. μέσ. Ἡρ. 2, 121, 3, Ξεν. ἀν. 3, 5, 8, Πλάτ. σοφ. 264 καὶ ἀλ-λαχοῦ ἀπορούμενος πολλ. μετὰ τοῦ δυσ-χρησταύμενος Πολύδ. συχνά, π. χ. 20, 5. Μεθ' ἔπομ. ἔρωτ. μορίων = δὲν γνωρίζω. - ὅ, τι λέξω Σοφ. Οἰ. τ. 485. «- ποί τράποιτο» Θουκ. 1, 63. «- ὅ, τι χρῆσταις αὐ-τοῖς» Πλάτ. Πρωτ. 321. «- ὅπως ἀποδύσε-ται» Ἡρ. 1, 75. «- ὅ, τι τρώμει διαπυθόμε-ται» Θουκ. 3, 109. «- ὅπως δεῖ χρῆσθαι» Ξεν. Κύρ. 4, 3, 19 καὶ ἔπομ. εἰ Πλάτ. Πρωτ. 326. Προσέτι, - τί = ἀναφορικῶς πρὸς τι. - τὴν ἔλπειν Ἡρ. 3, 4. πρβλ. 4, 179. - ταῦτα Θουκ. 5, 40. «ἀ αὐτὸς ἀπορῶ» Πλάτ. Πρωτ. 348. - τῷ πράγματι = διὰ τὸ πρᾶγμα. Ξεν. ἀν. 1, 5, 13. - περὶ τινος Πλάτ. Γοργ. 402. Ἐν Πλάτ. Ἀλλ. 2, 142 ἔπ. μῆ. - καὶ μετ' ἀπαρ. - κρῖναι Ἀριστ. σφ. 590, Δημ. 21, 207. πρβλ. Ξεν. οἰκ. 8, 10, Πλούτ. Θεμ. 10. - Παθ. «οὐδὲν ἀπορεῖται τῶν δομένων γίνεσθαι» = δὲν εὐρίσκονται εἰς ἀπορίαν περὶ τοῦ πρακτέου Ξεν. Αἰκ. 13, 7. «ἀπορηθεὶς περὶ τούτων» Δημ. 27, 53. 2) ἀπὸ τοῦ Ἀ-ριστοτ. προβάλλω ζήτημα, ἀπορίαν, ἰδ. ἀ-πορεῖται = ζητεῖται. ὁ ἀπορῶν καὶ θαυμά-ζων οἷεται ἀγνοεῖν. Ἀριστοτ. μετὰ τὰ φυσ. 1, 2, ἀντιθ. εὐπορεῖν, ψυχ. 1, 2 καὶ ἀλλὰ-χοῦ πρβλ. Πολύδ. 1, 64. καὶ τὸ καθ. ἀπο-ρούμενος = τὸ ἀντικείμενος τῆς ἀπορίας, ἱε-τάσεως Πλάτ. σοφ. 243. «τὸ ἀπορῶν περὶ αὐτῶν», νόμ. 7, 799.
Ἀ-πόρημα, τό. πρᾶγμα περὶ οὗ ὑπάρχει ἀπορία Πλάτ. Φιλ. 36. ἀπορία, ζήτημα, κατ' Ἀριστοτ. «ἀπόρημα δὲ συλλογισμὸς διαι-κτικός ἀντιφάσεως», τοπ. 8, 11. ἀμηχανία, δυσχερεία Πολύδ. 31, 21.
Ἀπορηματικός, 3. - σύνδεσμος, ὁ ἀπο-ρίαν δηλών, γραμ. ἐπίρ. - κὼς Τριπλῖν. ἐν Σοφ. Οἰ. τ. 464.
Ἀπορησία, ἡ. ἀπορία Εὐδουλ. ἐν Β. Ἀν. σ. 443.
Ἀ-πόρησις, ἡ. τὸ ἀπορεῖν, ἀπορία Θιέρρ. ἀπ. 4 περὶ ὁσμ. 12.
Ἀπορητεῖον. ζήτητεον, ἱεταστειον Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 218.
Ἀπορητικός, 3. ὁ ἀπορῶν, διστάζων. «ἀ-πορητικοὶ δὲ καὶ σκεπτικοὶ καὶ ἔτι ἐφεκτικοὶ καὶ ζητητικοί, ἀπὸ τῶν οἶον δόγματος προση-γορεύοντα, οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Πύρρωνος Δ. Αἰέρ. 9, 69, 70.

Ἄ-πόρθητος, 2· ὁ μὴ πορθηθεὶς, καταστραφείς Ἰλ. μ. 11, Ἦρ. 6, 28, Αἰσχ. Περ. 340· - γώρα, ἡ μὴ θρωθεῖσα, Μηδ. 826, ὅπου κώδικες τὴν ἔχει ἀπορθητή, μὴ δυνάμενη νὰ πορθηθῇ· « γώρα-νομιζομένη » Δεκ. 1, 73· πρβλ. Λυσ. 33, 7· « Ἀλάκωνες ἀπόρθητοι » Ἀντιφαν. ἐν Ἀθην. 15, 681.

Ἄ-πορθῶ· κάμνω πάλιν ὀρθόν, διευθύνω, ἐπὶ διευθύνσεως τοῦ πλοίου Β. Ἀν. 13· ἐν γέν. ὀθηγῶ-γνώμας Σοφ. Ἀντ. 632· -τόν κληρον πρὸς τὸ δικαιοτάτην Πλατ. νόμ. 6, 757.

Ἄ-πόρθωμα, τό· τὸ ἰσασμένον· ἐπιγρ.

Ἄ-πόρθωσις, ἡ· τὸ κάμνειν τι πάλιν ἴσον, ἀποκατάστασις Εὐστ.

Ἄ-πορία, ἡ· κατάστασις τοῦ ἀπόρου 1) ἀμηχανία, στενοχωρία, δυσχέρεια· « ἐξ ἀπορίην πολλήν ἀπηγμένους » Ἦρ. 1, 79· « ἀπορίῃσιν ἐνέχτο », 1, 190· « ἐν ἀπορίᾳ ἔχουσιν », 4, 131, 9, 98, Ἀντιφαν. 5, 65, Πλατ. Γοργ. 552· « εἰς ἀπορίας ἐμβάλλειν », Τιμ. 91· ἐμπίπτειν, Θεαίτ. 174· παρέχειν Λυσ. 19, 1· 2) Ἐλλειψίς, στέρησις· -σφῶν ἀνδρῶν Ἀριστ. βᾶτρ. 805· -τῶν οἰκείων Πλατ. πολ. 3, 405· -τῶν ἐπιτηδείων Ξεν. Ἀν. 2, 5, 9, ἀντιθ. « τὸ ἀργύριον πορίζεσθαι » Πλατ. Μεν. 78· χρηματικὴ στενοχωρία Δημ. 30, 10· -καὶ δυσχερῆς Πολ. 1, 28 1· Ὡς· -τοῦ μὴ ἔσυχάζειν· « Ἐλλειψίς ἡσυχίας » Οὐκ. 2, 49· 3) διαταγμός, ἀμφιβολία· « ἀπορίαν ἀπορεῖν » Πλατ. Πρωτ. 324· Τὸ ζήτημα, ἡ ἔρευνα « ἡ περὶ σοφίαν ἀπορία καὶ ζήτησις » Πλατ. ἐπιν. 974, σύγγ. Ἀριστοτ. τοπ. 6, 6, « ἀπορίαν λῶειν », inopia, difficultas, penuria.

Ἄ-πο-ρίπτω· ἀπορρίπτω Ἀνακρ. 39.

Ἄ-πορνεύω (ὄρνις)· ἀπορνιθῶ, μεταβάλλω εἰς ὄρνιν Ἀπολλόδ. 3, 14, 8.

Ἄ-πορνεύωσις, ἡ· ἀπορνιθωσις Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. σ. 212.

Ἄ-πορνιθῶ· ἀπορνεύω· « αἱ δὲ θρηνοῦσαι τὸν νεκρὸν γυναῖκες ἀπορνεύθησαν » Ἀπολλόδ. 1, 8, 3, 5.

Ἄ-πορνιθωσις, ἡ· ἡ μεταμόρφωσις εἰς ὄρνιν Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 212.

Ἄ-πορνος, ὁ, ἡ· μὴ πόρνος· « ἀπόρνοις δὲ καὶ καθαράς » Γ. Πισιδ. π. Ἡρακλ. 2, 248.

Ἄ-πόρνωμαι (ἴδ' ὄρνωμι)· ἀπὸ τινος τόπου σηκώνομαι, ἐκκινῶ· Λυκίθην Ἰλ. ε. 15, ἔνθεν Ἦρ. θε. 9 καὶ μετγ.

Ἄ-πορο-ποίητος, 2· ὁ ἄνευ πόρων, ὅπως· « διὰ ναυτοῦ καὶ ἀποροποιήτου σώματος ἀδύνατον ὑγρὸν εἶναι » Σεξτ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 8, 309.

Ἄ-πορος, 2· α) ἀδιάβατος, μὴ δυνάμενος νὰ περασθῇ· πέλαιος Πλατ. Τιμ. 25· ὁδὸς Ξεν. 2, 4, 4, 5, 18· « ἀτραπὸς στενὴ καὶ ἄπ. » Πλουτ. Φλαμ. 3· -διάβασις Ἦρδν. 8, 4, 4, 6) ὁ ἄνευ μέσων καὶ διεξόδων, μετφ. 1) ἐνεργ. Β. Ἀν. « ὁ μὴ δυνάμενος μηχανὴν τινα εὐρεῖν », ὁ εὐρισκόμενος ἐν ἀμηχανίᾳ, ἐν στενοχωρίᾳ Σοφ. Ἀντ. 357, ἀντιθ. τῷ παντοπόρῳ· -πανταχόθεν Οὐκ. 3, 53· -τῇ γνώμῃ 2, 59 καὶ ἔξ. παρὰ τῷ « ἄγροικος καὶ σκαῖος » Ἀριστ. νιφ. 629· -μετ' ἀπαρ. « ἀπορὸς εἰμὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔχειν » = εἶναι δυνάμει Ξεν. Ἀν.

2, 5, 21· ἴδ' ἄνευ μέσων, πτωχός· -καὶ ἀπαρὰ σκευῶν Οὐκ. 1, 99, Πλατ. Φαῖδρ. 243· « διαίτα ταπεινὴ καὶ ἄπορος », νόμ. 6, 762· 2) παθ. ὁπόθεν δὲν γνωρίζῃ νὰ ἀρχίσῃ τις· -καὶ ἀμήχανον Ἦρ. 5, 3, δύσκολος, ἀδύνατος· -νεῖκος Πινδ. Ὀ. 41, 42, ἀντιθ. δυνάτος Οὐκ. 4, 65· « χαλεπὸν καὶ σπῆδον ἄπορον » Πλατ. σοφ. 237· -ἄπορα πράγματα Ἀριστ. βᾶτρ. 1474· σωτηρία Πλατ. πολ. 5, 453· ζήτησις, πολιτ. 284, ὁμοίως οἱ τραγικοὶ ἔξ ἀπόρων, ἀνεπίστατοι Πλατ. νόμ. 3, 699· ἄπορον, ἄπορα· ἀπορία Ἦρ. 8, 53, Οὐκ. 3, 82· « εἰς ἀπορον ἦκειν » Εὐρ. Ἠλ. 813· « κατὰ τι ἀπορον ἀναγκάζεται » Οὐκ. 1, 136· « ἰδίως ἐν ἀπὸροις εἶναι » Οὐκ. καὶ ἔξ. « ἐν ἀπὸρῳ εἶναι, τὸ θέσθαι » Οὐκ. 1, 25· « εἰκάσαι τὸ γιγνώσκον », 3, 22, ἀδυνατεῖν ὁμοίως « ἵππεες προσφέρεσθαι ἄποροι » = εἶναι αὐτοῖς ἀδύνατον νὰ προσέλθωσιν Ἦρ. 9, 49· « Σκύθαι ἄποροι προσμύγειν », 4, 46· πρβλ. Οὐκ. 4, 32, Πλατ. Λυσ. 223· ἐντεῦθεν ἀκατάσχετος, φάβος νόμ. 3, 698· πρβλ., ἀπολ. 18· Βορῆς δυνεμος Ἦρ. 6, 44, ἐν ἀντιθέσει τῷ εὐπύριστος, δύσκολος νὰ πορισθῇ, ἀκρίδος Πλατ. πολ. 2, 378· ἐπιρ. « ἀπόρως ἔχειν », ἀντιθ. σωτηρία Ξεν. Ἠλ. 7, 4, 8· -διαβαίνει Λυσ. 13, 11· ἀπορνωτέριος ζῆν. 4, 109· -καὶ δυσχερῆστος ἔχειν Παιδ. 4, 18, 6· -δυσχερῆστων Λουκ. κυν. 13.

Ἄ-ποροῦμαι· πηδῶ κάτω Ὀμ. σπινθ. μόν. ἐν ἀορ. ἀπόροῦσα· « ἀπόρουσε λιπὼν διέφρον » = ἐπὶ δῆσε κάτω Ἰλ. ε. 20· « ἀπὸ πάντας ὄρουσιν », μ. 83· πηδῶ πρὸς τὰ ὅπισθεν, πηδῶν σφύγῃ Ὀδ. χ. 95· « πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε βλημένους, οὐδ' ἐπέρησε » = ἐπινύχθη πρὸς τὰ ὅπισθεν Ἰλ. φ. 593· ὑφ' ὀμῶν· -κίονες Πινδ. ἀοσπ. 58 καὶ μετγ.

Ἄ-πο-ρα-θυμέω· ἐκ κουφότητος ἡ ραθυμία παραλείπω Πλατ. πολ. 5, 449· τινὸς Ξεν. ἀπορν. 3, 7, 9· δεικνύομαι ραθυμίας Θιμιστ· Ἄ-πο-ραθυμῆσις, εὐς, ἡ· ραθυμία ἐκ κουφότητος, ἀμέλεια Βαζ.

Ἄ-πο-ραθυμῆτις· ἀμέλως, νωθρῶς Ἰουλιαν λόγ. 8.

Ἄ-πο-ρα-θυμῆτις ἀποραντίξω Ἦρ. 2, 93, Ἀριστοτ. καὶ μετγ. Ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἐπιγρ. καὶ μέσους.

Ἄ-πο-ραλῶ (ἴδε ραλῶ)· ἀφαιρῶ διὰ βίας, ἀρπάζω· « ὅς τις σ' αἰκοντα βίηφι κτήματ' ἀπορραλῆς » Ὀδ. α. 404· « τὸν β' ἐπὶ τῷ ὀφθαλμῷ, καὶ ἀπορραλῆσαι ὀφθαλμὸν ἔχοι », π. 428· « τινὰ γέραν » Θεογν. 393.

Ἄ-πο-ρα-ραντήριον, τό· ραντιστήριον ἔξ οὗ ἐρράντιζον δι' ἡλιασμένου ὕδατος Εὐδρ. Ἰων. 435.

Ἄ-πο-ρα-ραντίξω· ἐκ τοῦ ραντιστηρίου ραντίξω, μετγ.

Ἄ-πο-ρράξ, ἄγος· ἀπορρώξ· Ἦσυχ. Ἀπό-ρραξις, ἡ· εἰδ. παιγνίου, καθ' ὅσφαιρα κτυπομένη ἰσχυρῶς κάτω ἀναπηθεῖ καὶ διὰ τῆς χειρὸς πάλιν πρὸς τὸ ἔδαφος ἀναπέμπεται· « ἡ δὲ ἀπόρραξις, ἔδει τὴν σφαῖραν πρὸς τοῦδαρος ἐγτόνως βρῆσαντα, ὑπαδεζόμενον τὸ πηδῆμα τῆς

ἡ γὰρ τῇ χειρὶ πάλιν ἀντιπείμψαι, καὶ τὸ πλῆθος πηθήματων ἡριθμεῖται. Πολυδ. 9, 103. 105. πρὸς. Εὐστ. Ἰλ. σ. 1601.

Ἀπο-ρραπίζω· ραπίζων ἀπωθεῖ, ἀπωθεῖται. Ἀλ. συνθ. ἀν. σ. 168· ἀναρῶ, ἀνασκευάζω, μτγν.

Ἀπο-ρράπτω· ἀπόκρουσις, ἀνασκευή, μτγν. Ἀπο-ρραπιστέον· ῥ. ἐπιθ. ἀπορριπτεῖον Εὐστ. Ἰλ. σ. 310.

Ἀπο-ρράπτω· ράπτων φράσσω Ἠρ. 1, 123· μτγ. -στόμα = στούπων Αἰσχ. 2, 21, Πλούτ. 30. σ. 526, 997.

Ἀπο-ρραψ-ωδέω· ἀπαγγέλλω ὡς βαψω-δός· Ξεν. Κύρ. 3, 3, 54.

Ἀπο-ρρίξω (ἴδε ρέξω)· θυσιάζω ἀπὸ τινός· -χίμαρον Θεόκρ. ἐν Ἀνθ. 9, 437· καθ' Ἀρ-ποκρ. «ἀπορρίξαντες» ἀπομερίσαντες, ἀπο-μοιραν ὄντες, ἐκ τοῦ Ἰσαίου.

Ἀπο-ρρίμωμαι· ῥεμδάζω, ἀποπλανῶμαι, ταλαντεύομαι Μ. Ἀντων. 3, 4, 4, 22.

Ἀπο-ρρεπής, 2· ἐπιρρεπής Ἰω. Δαμ. τ. 1, σ. 243.

Ἀπό-ρρευμα, τό· τὸ ἀπορρέον, ἀποστάζον ἐκ τινος Θεόγν. καν. σ. 79.

Ἀπο-ρρευματίζω· ἀποπλύνω Π. Αἰγ. σ. 28 καὶ 30.

Ἀπό-ρρευσις, ἡ· τὸ ἀπορρέειν, Ἀκὼλ. βα-σάλ. 1, 25, 25.

Ἀπο-ρρέω (ἴδε ρέω)· ῥέω ἀπὸ τινος κάτω, περὶ τοῦ αἵματος Αἰσχ. Ἀγ. 1267· -ἐκ κρή-νης Πλάτ. Κρίτ. 113· ἐν γέν. πίπτω κάτω·

«τῆς ψυχῆς τὰ πτερὰ», Φαίδρ. 240· «φλόξ τῶν σωμάτων», Τιμ. 67· «-τὰ φύλλα τῶν στεφάνων» Δημ. 24, 177· -ἀλλήλων = δια-λύονται Πλάτ. νόμ. 6, 776· 60. «ἀπέρρεον ἀπ' αὐτοῦ» = ἀπεχωρίζοντο ἀπ' αὐτοῦ Πολύδ. 5, 26, 11· ἀπέρρεος = ἔφυγε, 5, 15, 7· τῆς αὐλῆς = ἀλλοτριῶμαι, ἀποξενῶμαι Πλούτ.

Ἀρατ. 51· ἐν ἀγέῃ χάνομαι, ἀφανίζομαι, -μνήστις Σοφ. Αἴ. 519.

Ἀπο-ρρηγμα, τό· τὸ ἀπό-τινος ἀποσπώ-μενον Πλούτ. Διον. 46.

Ἀπο-ρρήγνυμι· 1) ῥηγνύνω ἀποσπῶ τι, -τί τινος Ὀδ. κ, 481· «εἰ ἀπορραγίῃ ἀπὸ τοῦ βαρδάρου τὸ Ἰωνικὸν φύλον» Ἠρ. 8, 19· πρὸς. 37· σπάνω, διαρρηγνύνω· -δεσμὸν Πέρσ. 499· μτγ. «-πνεῦμα βίου» Αἰσχ-λάου. 499· -βίον Εὐρ. Ἰ. Τ. 974 περὶ τοῦ

ταύρου, βιαίου θανάτου· πρὸς. Ὀρ. 854· -φυγὴν, περὶ τοῦ αὐτόχειρος Τιμ. ἐν Ἀνθ. 7, 313· καὶ παρὰ μτγν. πίζ· -λόγον = δια-κόπτω Ἀπκ. 2) αἰσ· «κάπρος ἀπὸ δεσμῶν ἀπορρήγας» = ἀποσπασθεῖς, διαφυγὼν τὰ δ. φύλα ἐν Ἀνθ. 9, 240· ἀπερρωγός = ὁ δι' ἀ-κατακτίας ἐξαχρεωθεὶς, μαρτυρεῖς, παραλυ-θεὶς ἄνθρωπος Λουκ. ψευδολ. 17, Μουσών. ἐν Στὺδ. Ἀνθ. 6, 61· «ἀπερρωγὸν ὁ πούς»· π. ἐν Β. Ἀν. σ. 422.

Ἀπό-ρρηκτος, ὁ· ἀπορραγίς, ἀποσπα-σθεὶς, μτγν.

Ἀπό-ρρημα, τό· ἀπαγόρευσις Πλάτ. κρι-τι. 298.

Ἀπο-ρρηματικός, 3· ἀπαγορευτικός· Ἀ-πολλ. λεί. Ὀρμ.

Ἀπό-ρρηξις, ἡ· ἐκρηξις, διάρρηξις Ἀρατ. σ. 11, ἄλλ. μτγν.

Ἀπό-ρρησις, ἡ· α) τὸ ἀπαιτεῖν, ἀπαγορεῖ-ειν Πλάτ. σοφ. 258, Δημ. 33, 31· 6) ἄρνη-σις Πλάτ. πολ. 2, 357· πρὸς. Β. Ἀν. σ. 27, 800· ἡ λεί. ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἐξηγεῖται

β) παῖδος ἀπ. = ἀποκήρυξις· «ἀπορ-ρήσεως δίκην λαγχάνειν τινί» Ἰα. 2, 29· -γάμου = χωρισμός Δ. Σικ. ἀπ. τ. 2, σ. 626· 60. λύσις τῆς ἀναγωγῆς Πολύδ. 14, 2, 14.

Ἀπο-ρρήσσω, σπαντρ. σχημ. τοῦ ἀπορρη-γνυμι Πάυσ. 10, 15, 3.

Ἀπο-ρρητέον· ἀπαγορευτέον Δ. Χρυσ. τ. 1, σ. 207.

Ἀπό-ρρητος, 2· 1) ἀπηγορευμένος, ἐμπο-δισμένος· πόλει Σοφ. Ἀντ. 44· «ἀπόρρητον μὴδὲν ποιεῖσθαι» = μὴδὲν θεωρεῖν ὡς ἀπηγο-ρευμένον Πλάτ. νόμ. 11, 932· «ἀπόρρητα ποιεῖσθαι πρὸς μηδὲνα λέγειν» = ἀπαγο-ρεύων νὰ εἴπῃ εἰς ἄλλον Ἠρ. 9, 45· «ἐν ἀπορρήτῳ ποιησάμενος λέγειν» = ἀφ' οὗ τῷ ἀ-πηγόρευσε νὰ εἴπῃ περὶ τούτου Ξεν. ἀν. 7, 6, 43· «τὰ ἀπόρρητα» = ἐμπορευμένα, ὧν ἡ

ἐξαγωγή ἦν ἀπηγορευμένη Βοικχ. πολ. σι-κων. 1, σ. 58· ἴδ' Ἀριστ. ἐπ. 282, βατρ. 382· 2) ὁ μὴ ἐκφρασθεὶς, ῥηθὲς· «ἀπορρη-τός, κρύβιος» = ἐν ἀπορρήτῳ τε καὶ ἀδήλω-κατακρύψουσιν» Πλάτ. πολ. 5, 460, ἐν ἀ-πορρήτῳ ἢ ἐν ἀπορρήτοις = μυστικά, κρυφά, θαύτα. 152· «δὲ ἀπορρήτων», πολ. 2, 378 καὶ μτγ. Πολύδ. 2, 21, 4· 6) ὅν δὲν

δύναται τις νὰ προσέβῃ, εἴπῃ, ἀποστοφῆς ἕξις· «-καὶ μεγάλα ἀδίκαια» Πλάτ. νόμ. 9, 854· «εἴτε ἄλλο τὸν ἀπορρήτῳ ἤκουσα» Λυσ. 10, 2, περὶ τοῦ φόνου· ἀρρητα καὶ ἀ-πόρρητα λέγειν τινα = ὀνειδίξαι τινὶ βδελυ-κτὰ πράγματα Πλούτ. Δί. 21· «λοιδору-μένους καὶ πλύνοντας αὐτοὺς τὰ πόρρητα» Δημ. 58, 40· «ρητὰ καὶ ἀπόρρητα» = πάντα ὅμοι, 1, 4· «τὰ μέρη τὰ ἀπόρρητα» = τὰ ἀ-δοῦκα Λογγίν. περὶ ὤφ. 48, 5· ἐπὶ ἀπορ-ρήτως· ἀφράστως, μυστικῶς, κρυφίως, μτγν.

Ἀπο-ρρίγιω· ἐγκαταλείπω τι ἔνθα φέ-βου· «ἀπερρίγασι νεοθυμ» = φοβούνται νὰ ἐ-πιστρέψωσιν Ὀδ. 6, 52.

Ἀπο-ρριγώ· ῥίγος ἔχω, κρυώνω Ἀρι-στοτ. προελ. 1, 29.

Ἀπο-ρριζώ· ἐκρίζων Ἀλκίφρ. 3, 66, μτγν.

Ἀπο-ρρίνω· ῥινίζων ἀποκόπτω Στράβ. 7, σ. 307.

Ἀπο-ρρίνημα, τό· ῥίνισμα Δαφν. ἐν Στράβ. 14, σ. 647.

Ἀπο-ρρίπτω· ῥιπίζων ἀπομακρύνω· (ὁ ἄνιμος) ἀπορριπίζει τὴν ἐκ τῆς γῆς ἀναθυ-μίαν· Ἀριστ. προελ. 26, 58.

Ἀπο-ρριπτεός, 3· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀπορρίπτω, ὁ ἴδ' Ὀδ. 7, 17, ἄλλ. μτγν.

Ἀπο-ρριπτεῖον· ἐν. καὶ παρὰ ἀπορρίπτω Ξεν. Ἐλ. 5, 4, 42, Πλούτ. Κέρ. πα. 5.

Ἀπό-ρριπτος, 2· ἀπερριμμένος Τζέτζ. Ἰλ. σ. 20.

Ἀπο-ρρίπτω· 1) ῥίπτω μακράν· -μῆνιν μῆ-νιμόν = καταθέτω Ἰλ. 1, 517, π, 282· -ἵμα

Πίνδ. Π. 4, 232· «ἔπος χαμαιπατέρες οὐκ ἀ-
πέρριψε», 6, 37· οὕτω, ῥίπτω, ἐκτοξεύω
κατὰ τινος πικρῆς, δειριστικούς λόγους, -
ἐς τινα Ἦρ. 8, 92· 2) ἀποβάλλω, ῥίπτω,
πετώ· «ὃν εὐλήφσαν καρπὸν» Ξεν. Ἑλ.
5, 4, 42· «ἀπορριφθήσομαι γῆς ἀπωστὸς»
Σοφ. Αἴ. 993· 60. ὀνειδίζω, καταφρονῶ,
Ἦλ. 1006, Ἦρ. 1, 32, Ξεν. ἀπομν. 2, 1,
31· 60. ἀπεριμμένος=ἡθικῶς ἀποδοκιμασμέ-
νος, οὐδενός ἄξιος Δημ. 18, 42· «φάλα καὶ
ἀπερριμμένα ἐδέσματα» Ἦρδν. 4, 12, 4.
Ἀπο-ρρίψῃ· ἀπορρίψις Θεόδ. Στουδ. σ. 177.
Ἀπο-ρρίψιμος, 2· οὐδενός ἄξιος Ἀρτεμίδ.
5, 85.
Ἀπό-ρριψις, ἡ· τὸ ἀπορρίπτειν Ἰπποκρ.
σ. 391.
Ἀπο-ρροή, ἡ· τὸ ἀπορρέειν, ἐκχύσις· ἀφ-
ματος Εὐρ. Ἑλ. 1587· «κάλλους Πλάτ.
Φαίδρ. 251.
Ἀπό-ρροια, ἡ· τῷ προηγ. Ἑμπεδ. 111
= «εἰδῶλα καὶ σκιαί» Ἡσύχ. ὅστις ὁμοίως ἔ-
χει ἔσφ. ἀπορρύας. Ξεν. Ἑλ. 5, 2, 5, Ἀ-
ριστοτ. καὶ μετν. κατὰ Φρύν. ἐν Β. Ἄν. σ.
28· «ἀπορροή σμυνότερον τοῦ ἀπόρροια».
Ἀπο-ρροισδένω· ἐκπέμπω ἀπ' ἑαυτοῦ φό-
νον, ἤχον· ὄρνις, περὶ τῶν πετηνῶν, ὧν ἡ
φωνὴ χρησιμεύει ὡς αἰωνός, «-βοᾷς εὐσή-
μους» Σοφ. Ἄντ. 1008· ἀπῆχαι, ἀφίησιν
Σχολ.
Ἀπορρῶν· πάλιν Ἡσύχ.
Ἀπό-ρροος, οὐς, 2· ὁ ἀπορρέων· «αἰγῶν
ἀπόρρουν θρόμβον» Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 10, 440.
Ἀπο-ρροφᾶω καὶ -φέω· ῥοφῶ ἀπὸ τινος
= τί οὐκ ἀπερρόφησας τοῦ οἴνου» Ξεν. Κύρ.
1, 3, 10.
Ἀπο-ρρυφάκω· ἀπορρέω Ἄνν. Κομν. σ. 439
Ἀπό-ρρυμα, τό· τὸ ἀπορρέον Ἐπιφάν. τ. 1,
σ. 289· «μέτρον δι' ὕγρα παρ' Αἰγυπτίοις
αὐτ. τ. 2, σ. 182.
Ἀπο-ρρυπῶ· καθαρίζω ἀπὸ ρύπου Ἡσύχ.
Ἀπο-ρρύπτω· ἀποπλύνω τὸν ῥύπον Ὀρφ.
Ἀργ. 1361. - Μέσ. Πλούτ. Σόλ. 36, μετν.
Ἀπο-ρρυπῶ· καθαρισμός ἀπὸ τῶν
ρύπων, ἀποστ. διατ. 7, 22.
Ἀπό-ρρυσις, ἡ· ἀπορροή Πολύδ. 4, 39, 10
Ἀπο-ρρυταλίζαι· ἀποσπᾶται Ἡσύχ.
Ἀπό-ρρυτος, 2· ὁ ἐκ τινος ἀπορρέων· κρήνη
Ἦσ. ἐρ. 593· -σώμα, ἀντίθ. ἐπίρρυτος, τὸ
ἀπορροῇ ἔχον Πλάτ. Τιμ. 43· «σταθμὴ
ἀπόρρυτα» = σταυλοὶ ὧν τὸ ἔδαφος ἐπικλινές,
ὅπως ἀπορρέῃ ἡ κόπρος Ξεν. Ἰππ. 4, 3.
Ἀπό-ρρυψις, ἡ· καθάρσις Ἀθήν. 9, 409·
ψυχῆς Ἰάμβλ. 6. Πυθ. σ. 154.
Ἀπο-ρρύω· ἀπορρέω καὶ ἀπορρύπτω κατὰ
Σουδ.
Ἀπο-ρρωγάς, ἄδος· θηλ. τοῦ ἐπομ. 2 Μανκ.
14, 45.
Ἀπο-ρρώξ, ὥγος, ὁ, ἡ· ἀπερρωγῆς, ἀπε-
σπασμένος, ἀπότομος, κρημνώδης· ἀκταὶ
Ὀδ. ν, 98· «ἄκρη ἀπ.» Ἀπολινδ. ἐν Ἀνθ.
7, 693· πέτρα Ξεν. ἀν. 6, 2, 3, Πολύδ. 5,
59, 6 καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ ἄνευ τοῦ πέτρα,
ἀπότομος καὶ κρημνώδης βράχος, 3, 54, 7·
πρὸλ. Δ. Σικ. 14, 110· ἐν γέν. τεμάχιον

ἀπεσπασμένον ἀπὸ τινος, μέρος· «Στυγὸς ὁ-
δατος ἀπ.» = βράχιον τις τῆς Στ. Ἦλ. 5,
755, Ὀδ. κ, 514· «ἀμύροσθης καὶ νέκτορος
ἀπ.» ι, 359, περὶ οἴνου ἐξαιρέτου ἐν γέν.
βλάστημα, «Ἐρινύων» γέννημα τῶν Ἑρ. Ἀ-
ριστ. Αὐστ. 811· «Χαλδαίων Ὀρφ. ἀπ. 2, 23.
Ἀπ-ορυγή, ἡ ἀπώρυξ, κατὰ Κύριλλ. ὁδὸς
γὰρ καὶ ὁδραγωγός.
Ἀπ-ορυξ· σχίσμα Ἡσύχ.
Ἀπ-ορρανίζομαι· εἶμαι ὁρρανός ἢ ὑπερη-
μένος τινὸς Αἰσχ. χο. 249, καὶ Κ. Δ. ἔτι ἀ-
πορρανέομαι, ἐκκλ.
Ἀπ-ορρανίσμα, τό· ὁρρανία, μετν.
Ἀπ-ορρανός, 2· ὁ ἄνευ πορφυράς, ἰδ. ἡ
ἄνευ πορφυροῦ σημείου Πλούτ. ἡθ. σ. 528.
Ἀπ-ορρήματα· ὀρχούμενος ἀπὸ πολλῶν τῶν
πορχήσας τὸν γάμον = τῇ ἀσχημοσύνῃ τῇ
ὀρχήσεως ἀπέβαλες Ἦρ. 6, 129.
Ἀπος, τό· πόνος, κάματος Εὐρ. Φοιν. 866, ἡ
βαλκηνέρος γράσει κάπος, ἀλλ. αἶπος, ὡς Ἡσύχ.
Ἀπο-σάλευσις, ἡ· ἀπομάκρυνσις Πρὸλ.
εἰς Πλάτ. πολ. 10.
Ἀπο-σάλευω· 1) διαμένω ἐν ἀνοικτῇ θα-
λάσσῃ, ἐκτός τοῦ λιμένος Θουκ. 1, 137
(= ἀποφογὼν ἐκ τοῦ λιμένος καὶ σάλω ὄμι-
λήσας Σχολ.)· -ἐπ' ἀγκύρας = εἶμαι ἠγκυρο-
εσθλημένος ἐν τῷ πελάγει Δημ. 50, 22, Πλούτ.
Πομπ. 77· 2) ἀπέχω, ἀπομακρύνομαι, ἀφί-
σταμαι· «ὄρεσιν τοῦ κατὰ φύσιν ἀποσαλεύου-
σαν» Πλούτ. ἡθ. σ. 493. Μέσ. Ἀρρ. Ἐπικτ.
3, 26. Ἐνερ. μετακινῶ Γαλην. τ. 6, σ. 85.
Ἀπο-σαλπίζω· σημαίνω διὰ σάλπιγγος, μετν.
Ἀπο-σαρκῶ· μὲ σάρκα περιστάλλω, παθ.
«ἀποσαρκούται σὰρξ» = σὰρξ φύεται ἐπ' αὐ-
τῆς Ἀριστοτ. προβλ. 1, 52.
Ἀπο-σάρκωσις, ἡ· ἀπόσπασις τῆς σαρκὸς
Γρ. Νύσ. τ. 1, σ. 835.
Ἀπο-σάρδω· σκουπίζω Νικ. Χων. χρ. σ. 31.
Ἀπο-σάρωμα, τό· σκουπίδι Νικ. Χων. χρ. 10, 8.
Ἀπο-σάτω· ἀφαιρὼ τὸ σάγμα, ξεσκαπαρῶναι
Φιλίππ. ἐν Ἀθην. 14, 664, Ὁ. 2) στουπῶναι
Δεινάρχ. ἐν Β. Ἄν. σ. 435.
Ἀπο-σαφῶ· καθιστῶ σαφές, ἐξηγῶ Πλάτ.
Κρατ. 348· «-ὅποτέρα ποιήσαι», Πρωτ.
348 καὶ μετν. ὡς Λουκ. πῶς δεῖ ἵστα. 62.
Ἀπο-σαφηνίζω· τῷ προηγ. Λουκ. Ζ. τραγ.
27, δι. γρ.
Ἀπο-σθέννυμι· ὅλως σθέννυμι, ἀφρανίζω
«-λαμπρὸν γένους φῶς» Σοφ. ἀπ. 497· -πορ-
Πλάτ. Κρίτ. 120· -καλόν, πολ. 8, 550.
«φλογός, κρήνη ἀποσθέννυσις», Τιμ. 58,
Κρίτ. 112. Μέσ. καὶ ὁρ. ε', παρκ. ἔνερ.
σθέννυμαι, χάνομαι· «ὁ λύχνος ἀποσθέννυται»
Πλάτ. συμπ. 218· «ἀπέσθη πυρὸς ἐρωτὸς»
Στράτ. ἐν Ἀνθ. 12, 182· «τὸ γένος ἀπέσθη»
Ξεν. Κύρ. 5, 4, 30· «τὸ ἱππικὸν μελετᾶν ἀπὸ
σθέννυ» = ἐπαυσε, 8, 8, 13· 60. ἀπέσθη
Θεόδωρ. 4, 39· ἀπέθανες Σχολ. καὶ μετν. «ἀπὸ
σθέννυ Δημοσθένης» Πλούτ. Δημ. 23.
Ἀπό-σθεσις, ἡ· σθέννυσις Ἀριστοτ. αἰσθ. 2.
Ἀπο-σειρίζω· σικχαίνομαι Ἀμφιλόχ. σ. 63.
Ἀπο-σειρῶ· σειρῶ, ὁ ἴδε.
Ἀπό-σεισις, ἡ· τὸ ἀποσειεῖν, εἰδ. ἀσεληγνῶν
ὀρχήσεως Πολύδ. 4, 14.

Ἀπο-σειώ· σείων ῥίπτω, ἢ ἀπλῶς ἀπωθῶ, θεώφρ. φωτ. αἰτ. 1, 20, 3^ο 18. μέσ. σείων ῥίπτω ἀπ' ἐπάνω μου, περὶ τοῦ ἱπποῦ, ὅστις ῥίπτει τὸν ἱππία· Ἡρ. 7, 88, Ξεν. Κύρ. 7, 1, 37· μετ. Πλάτ. Γοργ. 484^α· λύπας, γήρας· Ἀριστ. βατρ. 316, Λυσ. 671^α· ὅπνιον Λουκ. Τιμ. 6^ο· τοὺς ἐνοχλοῦντας=τοὺς ξεφορτώνομαι Ἡρδν. 6, 3.

Ἀπο-σεμνόνω· σεμνὸν καθιστῶ, παθ. Ἀριστοτ. ποιητ. 4, δι. γρ. ὁ Βίκκερ. γράφ. ἀποσεμνύνω.

Ἀπο-σεμνύνω· τῷ προηγ., ἰδ. ἱπαινῶ Πλάτ. Θεαιτ. 168 καὶ μετν.· Μέσ. κανυῶμαι, κομπάζω, -τι=εἰς τὴν ἁριστη βατρ. 702.

Ἀπο-σεύω· ἀποδίδωμι, π. ἀποσεύω Νικ. ἠερ. 77, Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 9, 642^α· παθ. μετὰ τοῦ συγχεῖν ἀορ. ἀπέσσυτο, φεύγω δραματικῶς Ἰλ. 8, 527· -τινός· Πσ. 96. 859 καὶ μετν. π. Ὁπ. ἀλ. 2, 560, ἐν Β. Ἀν. σ. 422 τὸ ἀπέσσυα ἐξηγ. ἐξέλειπε.

Ἀπο-σήθω· κοσινίζω, μετ.· ἀποσήθωιν καὶ ἀποδύειν τοὺς συνόντας αὐτῇ=ἐκμεταλλεύειν Ἠρόδοτ. ἐν Ἀθην. 13, 591^α· ἐν Ἱπποκρ. σ. 285 διορθωτ. εἰς ἀποσηπείσθαι.

Ἀπο-σηκάζω· ἀποβάλλω τοῦ σηκοῦ, ἀπείρω Νικ. χων. χρ. 8, σ. 137.

Ἀπο-σηκώω, ὁδ.· ἀποσηκώσας, ὡς ἐν σηκῷ κατακλείσας· Ἡούχ.

Ἀπο-σημαίνω· κάμνω σημεῖον, δηλῶ διὰ σημείων, Ἡρ. 5, 20^ο· εἰς τινα=δεικνύω εἰς τινα θῶν. 4, 27^ο· διδασκάλου ἀποσημήνασας· Πλάτ. Εὐθυδ. 276· Μέσ. ἕκ τινας σημείων ἐξάγω, συμπεραίνω Ἡρ. 9, 71, Αἰλ. Ἰ. Ζ. 6, 58^ο· δημεύω, -χρήματα Ξεν. Ἑλ. 2, 3, 21, 4, 10^ο· -τας τῶν κακούρων οἰκίας· Ἀριστ. ἐν Ἡρδν. σ. 462^α· ὁηλοὶ δὲ καὶ τὸ παρασημεῖσθαι τινα· Β. Ἀν. σ. 434.

Ἀπο-σημάντωρ, ορος, ὁ, «μνήμων δὲ φόρτου ὁ γραμματεὺς ἦτοι ἀποσημάντωρ διὰ τραμμάτων» Εὐστ. Ὀδ. σ. 1590.

Ἀπο-σημειόομαι· κάμνω σημεῖοις δι' ἐμαυτὸν· ὁπομνήματα δὲ καλοῦσιν, ὅσα πρὸς οἰκίαν ἀποσημεῖονται ὁπομνήσιν· Ἀρμών. εἰς κατ. Ἀριστοτ.

Ἀπο-σημειώσις, ἢ· σημειώσις Σχολ. Πλάτ. νόμ. 8, 454.

Ἀπο-σήπω· σήπω Γαλην. τ. 13, σ. 152. παθ. σαπίζω, οὐ πρὶν. ἀποσίσηπα, ἰδ. περὶ ἐπιγραφάσεως τῶν δακτύλων τοῦ ποδὸς Ξεν. ἀν. 5, 8, 15^ο· πόδες ὑπὸ κρούσε ἀποσαπίντες· Λουκ. πρὸς ἀπαίδ. 6. Καὶ «ἀποσίσηπα τοὺς δακτύλους»=ἐσαπύσαν οἱ δακτυλοὶ μου Ξεν. ἀν. 4, 5, 12.

Ἀπο-σήχειν· ἀποδίδωκεν Ἡούχ.

Ἀπο-σηψίς, ἢ· σήψις Πλούτ. ἡθ. σ. 1087.

Ἀπο-σιγάλω· ἀπεισιγάλωσιν, ἀπεισιγνώσιν· Β. Ἀν. σ. 422.

Ἀπο-σιγῶω, μετ. κάμνω τινὰ ν' ἀποσιωπήσῃ· Ἰ. Χρυσ. τ. 3, σ. 706, ἄλλ. μετν.

Ἀπο-σιγήσις, ἢ· ἀποσιγήσις Ἱπποκρ. σ. 22.

Ἀπο-συλλῶω· φαλακρύνω, γλωτ.

Ἀπο-σιμῶω· 1) καθιστῶ τὴν ῥίνα σιμῆν· 2) τὴν ῥίνα ἀποσιμῶμεθα=ἐχόμεν σιμῆν ῥίνα Λουκ. νη. δι. 24, 2, 2) ἀπάγω καὶ

περιάγω εἰς τόπον, καθ' Ἡούχ.=ἀποστρέφειν, πρὸς τὸ σιμῶν φέρειν Ξεν. Ἑλ. 5, 4, 50, ὅπου δι. γρ. ἱπία. Ἐν Θουκ. 4, 25^ο· ναῦς, λαμβάνω μακρόθεν ὁρμήν, ὅπως ἐπιφέρειν κατὰ τοῦ ἔχθρου ἰσχυροτέραν πληγὴν· οἱ ἀρχ. ἐξηγ.=μετεωρίζαι, ὀψύσαι, πρὸς μετώρον ἀναγαγεῖν, Ἑτ. Μ. ἀποσιμῶν· ἀπατρέχειν πρὸς τὸ σιμῶν. Λίγεται δὲ καὶ ἐπὶ νεῶν τὸ ἐκ διαστήματος ἐμβάλλειν, καὶ ἐπὶ σιδήρου τὸ ἀποστρέφειν τὴν ἀκτὴν· κατὰ 22 Σουίτ. «τὸ ἐπικύβαι καὶ τὴν πυγὴν προτίναι γυμνῆν».

Ἀπο-σίμωσις, ἢ· τὸ ἀποσιμῶν Ἀππ. ζυφ. 4, 71.

Ἀπο-σίττω· ἀπέχω τροφῆς Λουκ. ὄν. 33.

Ἀπο-σίττια, ἢ· ἀποχὴ τροφῆς, αἰτία Ἱπποκρ. σ. 1089 = ἀνορεξία κατὰ Γαλην.

Ἀπο-σιτίξομαι· μακρόθεν σιτίξομαι, λαμβάνω τροφὴν Ἀριστ. αἰν. 1, 3.

Ἀπο-σιτικός, 3^ο· ὁ προσενῶν ἀηδῆαν πρὸς τὴν τροφὴν Ἱπποκρ. σ. 75^ο· ἀποσιτικά, ἀποσιτίας καὶ ἀνορεξίας ποιητικά· Γαλην. γλ. σ. 440.

Ἀπό-σιτος, 2^ο· αἰσιτος, ὁ μὴδὲν φάγων Φιλωνίδ. ἐν Ἀθην. 8, 247, Λουκ. πῶς δὲ ἴστ. 21^ο· ὁ μὴ ἐχων ὄρεσιν Ἱπποκρ. σ. 911, Αἰλ. Ἰ. Ζ. 6, 12.

Ἀπο-σιωπάω· σιωπᾶν παντελῶς Ἰσοκ. 12, 215^ο· εἰς τέλος Πολύδ. 30, 17^ο· «μεταξὺ λέγων» Πλούτ. Ἀλκ. 10.

Ἀπο-σιώπησις, ἢ· τὸ ἀποσιωπᾶν Πλούτ. Ἀλεξ. 52^ο· παρὰ ῥητ. σχῆμα λόγου· λόγος ἐπιτείνων τὸ παρασιωπώμενον, ἢ παραλείπων τὸ γινωσκόμενον, ἢ σιωπᾶν τὸ αἰσχροῦν· Ἀλεξ. περὶ σχημ. σ. 579.

Ἀπο-σκάλλω· ἀπόκνιζι, ἀπόσκαλλε, ἀπό-τίλλε· Β. Ἀν. σ. 428.

Ἀπο-σκαμυνθίξω· ἀπομυκτηρίζω Ἡούχ.

Ἀπο-σκάπτω· σκάπτων ἐξάγω, σκάπτω· καὶ ταφρεύω=ἀπορράττω τὴν ὁδὸν δι' ὁρύγματος Πλάτ. νόμ. 6, 780, Ξεν. ἀν. 2, 4, 4.

Ἀπο-σκαρίζω· σκαρίζω, σφαδάζω, ἀσπαίρων ἀπονήσκω Νίκαρχ. ἐν Ἀνθ. 11, 114, Ο'.

Ἀπο-σκεδάννυμι· διασκορπίζω καὶ ἀπολύω· βασιλῆας Ἰλ. τ. 309^ο· «ψυχὰς ἀλλυιδίς ἄλλῃ» Ὀδ. λ. 385^ο· ἐν τμήσιν· σκεδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ=ἀποσπείρσον Ὀδ. 6, 149^ο· ἀποσκεδῶ (μῆλ.) μύσους Σοφ. Οἰ. τ. 138 = ἀποπέμψω Σχολ. «-ἀντιπαύω ὕδριν», ἐπ. ἐν Ἀημ. 18, 289· Π=0.

διασκορπίζομαι καὶ ἀπομακρύνομαι τοῖς περὶ τοῦ Ξεν. ἀν. 4, 4, 9. Νίσι ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ· φλόαρον Πλάτ. Ἀξ. 365.

Ἀπο-σκελίσαι· παιδικὴν ὀρχήσιν ὀρχήσασθαι Ἡούχ.

Ἀπο-σκέλλω (ῥε σκέλλω)· ἀποξηραίνωμαι, ἀφρ. ἀποσκέλλω Ἀριστ. σφ. 160^ο· λυμφ. Ἀλκίφρ. 3, 4, μέλ. ἀποσκέλησθαι Ἀνθ. 11, 37.

Ἀπο-σκεπάζω· ἐκσκέπαζω, μετν.

Ἀπο-σκεπαρνίσμός, ὁ· ὁλοτελής ὁλοῦ ἀποκοπὴ παράλοζος, καθάπερ ἐπὶ τῶν σκεπαρνοῖς ἀποτελεικωμένων ζώων· Σωφρ. σ. 44.

Ἀπο-σκέπαστος, 2^ο· σκεπασμένος, ἐνδεδυμένος Κοιν. Καιρ. σ. 10.

Ἀπο-σκεπής, 2° γυμνός Σιδυλ. χρ. 1, 37.

Ἀπο-σκεπτείν· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἐπομ. ἀπο-
βλέπει δατ' Ἀριστοτ. πολιτ. 8, 6.

Ἀπο-σκέπτομαι· ἄχρ. ἐν. ἐξ οὗ ὁ μελ.
καὶ ἄδρ. τοῦ ἀποσκοπέω, ὁ ἴδε.

Ἀπο-σκέπω· ξεσκεπάσω· Ἡσυχ. σκέπω,
σκεπάζω, Θεμίστ. λ. 24, σ. 308.

Ἀπο-σκευάζω, «ἀπ. τὴν τράπεζαν» καθα-
ρὴν ποιεῖν· ἀποσκευάσασθαι· ἀπορρίψαι τὰ
σκεύη καὶ τοὺς πολεμικοὺς ἀκολουθεῖν· Σουῖδ.

18, μέλ. μετακορίζω τὰς σκευὰς Πολύδ. 2,
26, 8· τὰ ἀπὸ τῆς χώρας, 4, 81, 11, Δ.

Ἄλ. 9, 25 καὶ μετγν. τὰ ἐνοχλοῦντα Ἡρόν.
4, 13, 9 καὶ μετγν. καθ' Ἡσυχ. «ἀποσκευά-
σαι» ζημιώσαι· ἀποσκευαζόμενος· ἀποχω-
ριζόμενος, ἀποβαλλόμενος, ἀπορριπτόμενος·

κατὰ Πολυδ. = ἀποκατέω.

Ἀπο-σκευή, ἡ· 1) τὰ τοῦ ταξειδίου πρᾶ-
γματα, τὰ πρὸς ὁδὸν χρησιμεύοντα σκευή· ἡ
τῶν ἐπιτηδείων κομιδὴ· Σουῖδ. Πολύδ. 2,
26, 5 καὶ συγνά ἐν πλ. καὶ μετγν. Πλούτ.

Ἀριστ. 11· 2) κένωσις τῆς κοιλίας Στράβ.
14, σ. 646.

Ἀπό-σκημμα, τό· ἀπέρισμα, Δισχύλος
Ἀργεῖα Ἡσυχ. ἀποσκήμματα ὀνομάζει ὁ
Γαλῆν. «τὰς διαθίσεις ἐκείνας, ὅταν χυμοί
τινὲς ἐνοχλοῦντες πρότερον μορίῳ, καταλι-
πόντες ἐκείνο, εἰς ἕτερον μεταστῶσι», τ. 11,
σ. 116.

Ἀπο-σκήμπω· ἀποσκήπτω, ἔσφ.

Ἀπό-σκηνος, 2° ὁ μακρὴν σκηνῶν, κα-
τοικῶν, μὴ συζῶν, ἀντίθ. τῷ σύσσιτος Ξεν.
Κύρ. 8, 7, 14.

Ἀπο-σκηνώ· 1) μακρὰν στήνῃ τὴν σκη-
νὴν, στρατοπεδεύει· πόρρω ἀπεσκήνουσιν τῶν
ἑλλήνων· Ξεν. ἀν. 3, 4, 35· «ἀπεσκήνωσε
χωρὶς» Πλούτ. Δημητρ. 9· «μὴ ἀποσκήνου
τῶν ἰσθίων», ἡθ. σ. 627· μετγ. μακρὰν κρα-
τῶ, φυλάττω· «ἀπεσκηνώκει τὰ ὦτα τῶν
μουσῶν», ἡθ. σ. 334· 2) ἀπέρχομαι ἐκ τοῦ
στρατοπέδου, Ὁ.

Ἀπο-σκήπτω· ἀκουμῶ ἐπὶ τινος, μετὰ δυ-
νάμειος ἐπιφέρει κατ' αὐτοῦ, σφενδονίζω·
βέλεα ἐς τι, περὶ τοῦ κεραυνοῦ Ἡρ. 7, 10, 5·
μετγ. - ὄργην εἰς τινα Δ. Ἄλ. 6, 55· - τι-
μωρίαν Δ. Σικ. 1, 70, 13, 102. Συχντρ.
ἀμτδ., = πίπτω, «αὐτὸν πληγαὶ τῶν ξιφῶν εἰς
τὰς χεῖρας» Πλούτ. Πομπ. 10· μετγ. «αὐτὸν
ἐς αὐτὸν ἀπέσκηψαν» Εὐρ. Ἰππ. 438· καταν-
τῶ, ἀποβαλὼν· «ἀποσκήψαντος τοῦ ἐνυπνίου
ἐς φαῦλον» Ἡρ. 1, 120, ὅπου κατόπιν λέγει
ἀντ' αὐτοῦ «ἐς φαῦλον ἔρχεται»· «εἰς τὴν
τῶν ἔχθρων βλάβην» Πολύδ. 9, 9, 4, «τε-
λευτώσα εἰς χεῖρας ἀπέσκηψεν ἡ ἔρις». Παρ'
ἱατρ. περὶ ἀσθενειῶν, εἰς ἐν μέρος ἐπισκήπτω,
ἐν μέρος προσβάλλω Ἀρετ. σ. 41.

Ἀπό-σκηψις, ἡ· ἡ μεταθέσις τῆς νόσου καὶ
ἡ μετάδοσις τῆς μίαις εἰς ἄλλην Ἰπποκρ. σ.
1258, Ἀρετ. σ. 56.

Ἀπο-σκιάζω· 1) βίπτω, κάμνω σκιάν Δ.
Κέσ. 36, 32· «σκία δὲ ἐξέρου φωτὸς ἀπο-
σκιάζεται» = γινόμεναι, ῥιπτόμεναι Πλάτ.
πολ. 7, 362· 2) ἐπισκιάζω, ἐπισκοπίζω Λαγ-
γίν. περὶ ὧν. 17, 3.

Ἀπο-σκίασις, ἡ· τῷ ἐπομ. Γρ. Νόσ. 4,
2, σ. 313.

Ἀπο-σκιάσμα, τό· σκία σώματος τινος μετγν.
Ἀπο-σκιάσμός, ὁ· τὸ ἀποσκιάζειν· γινώ-
σκων Πλούτ. Περ. 6, ὁ προσδιορισμὸς τοῦ
χρόνου διὰ τῆς σκιάς τοῦ ἡλιακοῦ ὥρολογίου.

Ἀπο-σκιδναμαι, π. = ἀποσκειδάνομαι =
διασπορπίζομαι Ἰλ. ψ, 4, καὶ Θουκ. 6, 98.

Ἀπο-σκιμπω· ἀποσκήπτω· «ἀγαθαὶ δὲ πέ-
λοντ' ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς ἐκ ναὸς ἀπὸ
σκήμφαι δὲ ἄγκυραι» = νὰ ᾔνῃ ἱερμύναι
εἰς τὸν πυθμένα δύο ἄγκ. Πίνδ. Ὀ. 6, 101.

Ἀπο-σκιρρῶ, ἡ· σκίρρῶ· εἰς σκίρρον με-
ταβάλλω, ὅπως ἀποσκηρρῶνω, μετγν. μετγ.
«ψυχῆς ἡθὺς ποιότης τοιαύτη ἀποσκηρρῶμένη
καὶ δυσασπῶλητος» Κραμ. Ἀν. ὈΕ. τ. 3, σ. 47.

Ἀπο-σκιρρωμα, τό· τίλωμα Σχολ. Ἀ-
ριστ. Ἀχ. 552.

Ἀπο-σκιρτάω· ἀποκηρρῶ, σκίρτων ἀπέρχο-
μαι· δάμαλις τῆς ἀγέλης Δ. Ἄλ. 1, 35,
Λουκ. μισθ. συν. 23.

Ἀπό-σκληρος, 2° πολὺ σκληρὸς Βασίλ. Μ.
τ. 1, σ. 366.

Ἀπο-σκληρῶ· σκληρὸν ποιῶ Θεόφρ. φυτ.
αἰτ. 3, 16, 2· «ἀπεσκληρυνμένον αἶγος στέρ-
φος» Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 6, 298.

Ἀπό-σκλησις, ἡ· ἀποσκληρύνσις Κορνοῦτ.
φ. θε. 33.

Ἀπο-σκιπῶ, ὁθ. «ἀποσκιπῶς» σκαδῶσθαι
κρούσθαι Ἡσυχ.

Ἀπο-σκιφάω· ἐπισκοπίζω Ἐμπεδ. ἐν Πλουτ.
ἡθ. σ. 929.

Ἀπο-σκολιῶ· σκολιόν, λοξὸν κάμνω Γ.
Παχ. Μιχ. Παλ. 5, 9.

Ἀπο-σκολοπιζῶ· ἀφαιρῶ τοὺς σκόλοπας
Ἀκύλ. ψ. 118, 18.

Ἀπο-σκολύπτω· ἀποσκόλυπτε· ἀπολέπει·
καὶ ἀποκόλου· φασὶ καὶ τὸν περιτεταγμέ-
νον τὸ αἰδοῖον ἀποσκολυμένον, Σοφοκλῆς
Μώμω (ἀπ. 373)· «ἀποσκολύψαι» ἀφελεῖν
τὸ ὄμμα ἢ ἀπογυμνάσαι Β. Ἀν. σ. 495·
περιτέμνω, - ἄνδρα Ἀρχίλ. 107.

Ἀπο-σκόπευσις, ἡ· τὸ ἀποσκοπεῖν Εὐστ.
ἐρ. σ. 120.

Ἀπο-σκόπεύω· τῷ ἐπομ. Φίλ. τ. 1, σ. 677.

Ἀπο-σκόπει· (μελ. ἀποσκήνομαι) μακρῶ-
θεν σκοπῶ, θεωρῶ - πόρρω Πλάτ. πολ. 6,
432, Λουκ. δι. ἐν. 6, 2, ὅν. 12· ἐν γένῃ
θεωρῶ, ἐξετάζω ἀκριδῶς, - τί Εὐρ. Ἰκ. 236·
συνήθ. - πρὸς τινα Σοφ. Οἰ. τ. 746· - πρὸς τὰ
παραδείγματα Πλάτ. πολ. 3, 409· - ἐς τι Σοφ.
Οἰ. Κ. 1197· καὶ μετ' ἔφαρτ. ἱρωτ. Πλούτ.
διον. 52, Παρὰ μετγν. καὶ μέσ. - τὸ μέλλον
Πλούτ. Πομπ. 79.

Ἀπο-σκόπησις, ἡ· ἐπιδόσεις Μᾶξ. Ὁμ. τ.
2, σ. 107.

Ἀπο-σκόπιζω· ἀποσκοπέω Κ. Σμ. 6, 114.

Ἀπο-σκόπος· μακρὰν τοῦ σκοποῦ Πτολ.
ἐν Ἀνθ. παρ. 70.

Ἀπό-σκοπος, 2° α) ἄνωθεν σκοπῶν Ἡσυχ.
6) ὁ τοῦ σκοποῦ ἁμαρτάνων, ἀσκοπος Ἐρ-
πεδ. 250.

Ἀπο-σκούάζω, «ἀπεικόραζεν» ἀπεύρατο·
Ἡσυχ.

Ἀπο-σκίασις, ἡ· τῷ ἐπομ. Γρ. Νόσ. 4,
2, σ. 313.

Ἀπο-σκιάσμα, τό· σκία σώματος τινος μετγν.
Ἀπο-σκιάσμός, ὁ· τὸ ἀποσκιάζειν· γινώ-
σκων Πλούτ. Περ. 6, ὁ προσδιορισμὸς τοῦ
χρόνου διὰ τῆς σκιάς τοῦ ἡλιακοῦ ὥρολογίου.

Ἀπο-σκιδναμαι, π. = ἀποσκειδάνομαι =
διασπορπίζομαι Ἰλ. ψ, 4, καὶ Θουκ. 6, 98.

Ἀπο-σκιμπω· ἀποσκήπτω· «ἀγαθαὶ δὲ πέ-
λοντ' ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς ἐκ ναὸς ἀπὸ
σκήμφαι δὲ ἄγκυραι» = νὰ ᾔνῃ ἱερμύναι
εἰς τὸν πυθμένα δύο ἄγκ. Πίνδ. Ὀ. 6, 101.

Ἀπο-σκιρρῶ, ἡ· σκίρρῶ· εἰς σκίρρον με-
ταβάλλω, ὅπως ἀποσκηρρῶνω, μετγν. μετγ.
«ψυχῆς ἡθὺς ποιότης τοιαύτη ἀποσκηρρῶμένη
καὶ δυσασπῶλητος» Κραμ. Ἀν. ὈΕ. τ. 3, σ. 47.

Ἀπο-σκιρρωμα, τό· τίλωμα Σχολ. Ἀ-
ριστ. Ἀχ. 552.

Ἀπο-σκιρτάω· ἀποκηρρῶ, σκίρτων ἀπέρχο-
μαι· δάμαλις τῆς ἀγέλης Δ. Ἄλ. 1, 35,
Λουκ. μισθ. συν. 23.

Ἀπό-σκληρος, 2° πολὺ σκληρὸς Βασίλ. Μ.
τ. 1, σ. 366.

Ἀπο-σκληρῶ· σκληρὸν ποιῶ Θεόφρ. φυτ.
αἰτ. 3, 16, 2· «ἀπεσκληρυνμένον αἶγος στέρ-
φος» Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 6, 298.

Ἀπό-σκλησις, ἡ· ἀποσκληρύνσις Κορνοῦτ.
φ. θε. 33.

Ἀπο-σκιπῶ, ὁθ. «ἀποσκιπῶς» σκαδῶσθαι
κρούσθαι Ἡσυχ.

Ἀπο-σκιφάω· ἐπισκοπίζω Ἐμπεδ. ἐν Πλουτ.
ἡθ. σ. 929.

Ἀπο-σκολιῶ· σκολιόν, λοξὸν κάμνω Γ.
Παχ. Μιχ. Παλ. 5, 9.

Ἀπο-σκολοπιζῶ· ἀφαιρῶ τοὺς σκόλοπας
Ἀκύλ. ψ. 118, 18.

Ἀπο-σκολύπτω· ἀποσκόλυπτε· ἀπολέπει·
καὶ ἀποκόλου· φασὶ καὶ τὸν περιτεταγμέ-
νον τὸ αἰδοῖον ἀποσκολυμένον, Σοφοκλῆς
Μώμω (ἀπ. 373)· «ἀποσκολύψαι» ἀφελεῖν
τὸ ὄμμα ἢ ἀπογυμνάσαι Β. Ἀν. σ. 495·
περιτέμνω, - ἄνδρα Ἀρχίλ. 107.

Ἀπο-σκόπευσις, ἡ· τὸ ἀποσκοπεῖν Εὐστ.
ἐρ. σ. 120.

Ἀπο-σκόπεύω· τῷ ἐπομ. Φίλ. τ. 1, σ. 677.

Ἀπο-σκόπει· (μελ. ἀποσκήνομαι) μακρῶ-
θεν σκοπῶ, θεωρῶ - πόρρω Πλάτ. πολ. 6,
432, Λουκ. δι. ἐν. 6, 2, ὅν. 12· ἐν γένῃ
θεωρῶ, ἐξετάζω ἀκριδῶς, - τί Εὐρ. Ἰκ. 236·
συνήθ. - πρὸς τινα Σοφ. Οἰ. τ. 746· - πρὸς τὰ
παραδείγματα Πλάτ. πολ. 3, 409· - ἐς τι Σοφ.
Οἰ. Κ. 1197· καὶ μετ' ἔφαρτ. ἱρωτ. Πλούτ.
διον. 52, Παρὰ μετγν. καὶ μέσ. - τὸ μέλλον
Πλούτ. Πομπ. 79.

Ἀπο-σκόπησις, ἡ· ἐπιδόσεις Μᾶξ. Ὁμ. τ.
2, σ. 107.

Ἀπο-σκόπιζω· ἀποσκοπέω Κ. Σμ. 6, 114.

Ἀπο-σκόπος· μακρὰν τοῦ σκοποῦ Πτολ.
ἐν Ἀνθ. παρ. 70.

Ἀπό-σκοπος, 2° α) ἄνωθεν σκοπῶν Ἡσυχ.
6) ὁ τοῦ σκοποῦ ἁμαρτάνων, ἀσκοπος Ἐρ-
πεδ. 250.

Ἀπο-σκούάζω, «ἀπεικόραζεν» ἀπεύρατο·
Ἡσυχ.

Ἀπο-σχορακίζω· πέμπω εἰς τοὺς κόρακας, εἰς τὸν διάβολον Πλούτ. ἡθ. σ. 740, Ἀλκίφρ. 1, 38 καὶ μτγν. Λιδάμ. προγγιν. μυθ. 1· ἀποσχορακίζω, καταπεφρόνητος· Ἡούχ.
Ἀπο-σχορακισμός, ὁ οὖς. τοῦ ἡγ. = ἐξουδένωσης· Ἡούχ.
Ἀπο-σχορακιστέον· ἀπορρίπτειν, ἀποδοκιμασεῖν Κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 209.
Ἀπο-σχορπίζω· διασχορπίζω Σχολ. Ἰλ. τ. 309.
Ἀπο-σχοτέω· κάμνω σκότος, σκοτίζω· «μὴ ἀποσκοτέον μου» = μὴ μοι κάμης σκίαν Δ. Λαίρ. 6, 38.
Ἀπο-σκοτίζω· ἀφαιρῶ τὸ σκότος, τὴν σκιά· «σκηρὸν ἀποσκοτίσαι» = νὰ φύγῃ ὁ λίγον ἀπὸ τοῦ φω· Πλούτ. ἡθ. σ. 605.
Ἀπο-σκοτώ· διανέμω τὴν σκίαν ἐπὶ τῆς εἰκόνος· Ἀριστ. ἀπ. 596 κατὰ Σουλδ. = ἐσκιαγραφημένον, κεχρωσμένον· καὶ Ἡούχ. «ἀποσκοτωμένα» ἐσκιαγραφημένα· τὰς γὰρ χρεῖς σκότους καλοῦσιν οἱ Κωγρῆφοι· Ἰδε καὶ Εὔστ. Ἰλ. σ. 953· «ἐπισκοτίζω»· ἀποσκοτωμένοι ὑπὸ τῆς λιγνός· Πολύδ. 1, 48, 6· ἀποσκοτοῦμαι τὴν ὄψιν, Πλούτ. Σερτ. 17· ἀποσκοτώθης Ἀθήν. 10, 446.
Ἀπο-σκούτλω· ἀφαιρῶ τὴν σκούτλην (σκούτλην), εἶδ. κοσμήματος, ἐπιγρ.
Ἀπο-σκούδαλίζω· ἀπορρίπτω τὰ σκούδαλα, ἀπορρίπτω Σχολ. Πινδ. II, 3, 22, ἄλλ. μτγν.
Ἀπο-σκούδαλίζει, ἢ ἀπόρριψις, Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1185.
Ἀπο-σκούδαίνω· σφοδρῶς ὀργίζομαι· τινί· Ἰλ. ω, 65· «ἀποσκούδαίνα» ὀργίζου, χολοῦ, κίμφου· Ἡούχ.
Ἀπο-σκούζομαι καὶ ἀποσκούζω· τῷ προηγ. μτγν.
Ἀπο-σκούδίζω· κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σκυθῶν ἀποσπᾷ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς μετὰ τῶν τριχῶν, ἢ κουρεύω κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σκυθῶν, ἐν γέν. φαλακρὸν κουρεύω· κρᾶτα Εὐρ. Τρ. 1026· «ἀποσκούδισθαι ἢ ἐφ' ὕβρι καυρῆς» Ἀθήν. 10, 446· ἀποσκούδισαι περιττεῖν· Ἡούχ.
Ἀπο-σκούλεύω· ἀποσουλᾶω, λαμβάνω ὡς σκῦλον, λάφυρον· «καλὸν ὄπλον ἀποσκούλευσε πεσόντος» Θεόκρ. 24, 5.
Ἀπο-σκούλλω· ἀποσπᾷ· ἀποσκούλαιο δὲ λάχνην· Νικ. Θηρ. 690 = ἐκδείρειας Σχολ.
Ἀπο-σχωρμα· μυκτήρισμα· Ἡούχ.
Ἀπο-σχωπτίζω· μὲ σκώμματα Σχολ. Λουκ. Δεξιφ. 15.
Ἀπο-σκόπτω· περιπαίζω, - τινὰ Πλάτ. Θεαιτ. 174 καὶ ἐπόμε. - εἰς τινα Λουκ. Ἑρμ. 51, μισθ. συν. 15 καὶ συγνά, σκώμματα κατὰ τινος προφέρειν.
Ἀπο-σμάω (ἴδε σμάω)· σφογγίζω Λουκ. Ἀναχ. 29, ἄλλ. μτγν.
Ἀπο-σμηγμα, τό· σκουπίδι, γλωσσ.
Ἀπο-σμηγμῆτον· ἀποσμήχειν, ἀπαλύνειν εἰς Σωφρ. σ. 150.
Ἀπο-σμηγμῆς· ἐκνίψις, κάθαρσις· Ἡούχ.
Ἀπο-σμήχω· ἀποσμάω Λουκ. Τιμ. 54.
Ἀπο-σμηκρῶ· σκηρὸν ποιῶ Τιμ. λει. λ. ὑποκορίζεσθαι.
Ἀπο-σμηκρῶν· τῷ προηγ. Λουκ. μισθ. συν. 21.

Ἀπο-σμίλευμα, τό· τὸ τῇ σμίλῃ ἐκβαλλόμενον ἀπόσπασμα Σουλδ.
Ἀπο-σμίλευτις, ὁ· ὁ ἀποσμιλεύων, μτγν.
Ἀπο-σμίλευω· διὰ τῆς σμίλης ἀποτορνύω, ἐπιμελῶς καὶ λεπτῶς ἱεργάζομαι Σουλδ. ἱπιστ. 101· ῥήματα Ἰουλιαν. σ. 77, Θεμιστ. σ. 251· ἀποσμιλεύειν, τῇ σμίλῃ ξένει, ἐκκαθαίρειν· Σουλδ.
Ἀπο-σμούχω· βραδέως διὰ πυρὸς καταναλίσκω, τήκομαι, μαραινόμεναι· ἀποσμιγνέτις Λουκ. νε. δι. 6, 3· ἄλλοι τὸ θεωροῦσιν ὡς παρασχ. τοῦ ἀπομύττω = ἀπατάω.
Ἀπο-σοδαρεύομαι· φέρομαι σοδαρῶς Θεοφύλ. Σιμ. ἱστ. σ. 36.
Ἀπο-σοδέω· 1) ἀποδιδῶν· ῥήτορας, γέλων Ἀριστ. ἱππ. 60, βατρ. 45, Ξεν. Κόρ. 2, 4, 23· ἀπομακρύνω, ἐμποδίζω· «αἱ τρίχες ἀποσοδοῦσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ λυπούντα», ἱππ. 5, 6· «ἐργεῖν αὐτοὺς καὶ ἀποσοδεῖν τῆς κρῆς τούτους ὀκυλάς» Πλούτ. ἡθ. σ. 11· παθ. «ἀποσοδηθῆναι τὰς διανοίας» = φοδηθῆναι Πολύδ. 3, 50· 2) ἀμτθ. ταγέως φεύγω Ἀριστ. σω. 460, - εἰς τὸ ἄστυ Λουκ. κατὰ πλ. 4, «σοσοδημένως καὶ θαρραλέως ἀπέρχομαι, κατὰ τινος γραμ.
Ἀπο-σόδημα, τό· τῇ ἐπομ. Σχολ. Αἰσχ. ἑπτ. 89.
Ἀπο-σόδησις, ἡ· τὸ ἀποσοδεῖν, ἀποδιῶκειν Σχολ. Αἰσχ. Πέρσ. 215.
Ἀπο-σοδητέον· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀποσοδέω Φρύν. ἐκλ. σ. 323.
Ἀπο-σοδητής, ὁ· ἀποσοδητής Σχολ. Ὀδ. ξ, 531 ἐξήγ. τοῦ ἀλκτῆρ.
Ἀπο-σοδητήριος· εἰς τὸ ἀποσοδεῖν χρησιμῶν, ἀλεξητήριος· Ἡούχ.
Ἀπο-σοδητής, ὁ· ὁ ἀποσοδῶν Σχολ. Ἀριστ. πλ. 359, ἐξήγ. τοῦ ἀποτρόπαιος.
Ἀπο-σοδητικὸς, ὁ· ὁ ἔχων τὴν δόναμιν τοῦ ἀποσοδεῖν ἱμν. πρ. σ. 316.
(Ἀπο-σοδῶν) ἀποσοδίζω· ἀποσώζω· «ἀπέσσειν» ἀπίσωσι, Λάκωνες· Ἡούχ.
Ἀπο-σος, ὁ· ὁ ποσότης ἢ μέτρῳ ὅχ. ὑποπίπτων Ἡούχ.
Ἀπο-σοφόμεναι· γίνεσθαι σοφός· Ἀρρ. Ἑπικτ. 1, 18, 10.
Ἀπο-σπάδιος, ὁ· ἀποσπασμένος Ὀρφ. ὕμ. 18· σταφυλῆς Φίλιπ. ἐν Ἀνθ. 6, 102.
Ἀπο-σπάδων, οὗτος· σπάδων, ἀργ. λει.
Ἀπο-σπαίρω· ἀσπαίρω Βασίλ. Μ. τ. 2, σ. 31.
Ἀπο-σπάραγμα, τό· τεμάχιον ἀποσπασθὲν Θεοδρ. ἐν Ἀνθ. 13, 21.
Ἀπο-σπαράσσω· ἀποσπᾷ, ἀποσχίζω Εὐρ. Βάκχ. 1127.
Ἀπο-σπαργανόω· ἐκτυλίσσω τὰ σπάργαντα, μτγν.
Ἀπο-σπαρῶ· ἀπὸ τῆς ἢ ἀποσπαρῶ· σπαίρω ἢ σφύζω ἱπποκρ. σ. 464.
Ἀπο-σπάζ, ἄδος· ὀηλ. τοῦ ἀποσπάδιος Νόν. Δ. 1, 289 ἢ ἀποσπάζ· «κλάδος ἀποσπαρμένος Λεων. Τερ. ἐν Ἀνθ. 6, 300.
Ἀπο-σπασίς, ἡ· τὴν ἀποσπᾶν, γλωσσ.
Ἀπο-σπασμα, τό· τὸ ἀποσπασθὲν τεμάχιον, κομμάτι Πλάτ. Φαίδ. 113, μτγν.
Ἀπο-σπασμάτιον, τό· ὅπεκ. τοῦ προηγ. Κικ. Ἀττ. 2, 1.

*Ἀπο-σπασμός, ὁ· ἀποχωρισμός Πλούτ. 70. α. 77, Στράβ. 8, α. 346.

*Ἀπα-σπαστέον· ἀποσπᾶσαι διὰ Φιλ. βαλ. σ. 92.

*Ἀπο-σπάω· ἀποσπῶ, ἀποχωρίζω, - τινά τινος Πίνδ. Π. 9, 34, Αἰσχ. ἱκ. 883, Σοφ. Αἴ. 1003, 1055, Ἥρ. 1, 160· φιλοσοφίας Πλάτ. πολ. 6, 491· ἀπὸ τινος, Πρωτ. 320· πρὸς. Ἥρ. 3, 102, Σοφ. Οἶ. τ. 1268, Ἀριστ. βατρ. 960· καὶ ἀντιστρόφως, «-τέκνων μου ξυνορίζω» Σοφ. Οἶ. τ. 899· μετ· ἑλπίδος με-διαφεύσαι τὰς ἑλπίδας, 143· -θύρας, πόδας· ἀνοίγειν Ἥρ. 1, 17· Παθ. ἀποχωρίζομαι, ἀφίσταμαι ἀπὸ τινος Θουκ. 7, 80, Ξεν. ἀν. 2, 2, 12, καὶ τὸ ἐνεργ. 1, 5, 3 δι. γρ. ἀπέπτα· πρὸς. ὅμως ἀποσπᾶσαι, 7, 2, 11, καὶ Λουκ. Χίρ. 21· Μένσ. 8· ἑμαυτὸν ἀποσπᾶ Πλούτ. Πομπ. 76.

*Ἀπο-σπείρω· τὸ σπέρμα καταβάλλω· -εἰς τὴν γῆν Λουκ. ἄλλ. μετγν.

*Ἀπο-σπένδω· 1) κάμνω, χέω σπονδὴν Ὁδ. 5, 331, Πλάτ. Φαίδ. 117 καὶ ἐπὶ ἀπεσπίσθη Σωσίπ. ἐν Ἀνθ. 5, 55· 2) τελειώνω τὰς σπονδὰς Ἀντιφ. 1, 20.

*Ἀπο-σπερμαίνω· χύνω τὸ (ἀνδρικόν) σπέρμα· ἀπεσπέρμηκεν εἰς τὸ σκέλος τῆς θεᾶς Ἀπολλ. 3, 14, 6, 4.

*Ἀπο-σπερματίζω· τῷ προηγ. «ἀποσπερματίζουσιν οἱ θνητὴν τόντες», ὡς Ἀριστοτ. γεν. 2, 1, 20.

*Ἀπο-σπερματίσεις, ἡ· τῷ ἐπομ. Σχολ. Ἀριστιδ.

*Ἀπο-σπερματισμός, ὁ· ἔκχυσις σπέρματος Σχολ. Ὁπκ. ἀλ. 1, 479.

*Ἀπο-σπερματόομαι· γίνομαι σπέρμα Νεμέσ. φ. ἀνθρ. 25.

*Ἀπο-σπεύδω· ἀποτρέπω μετὰ σπουδῆς· τι Ἥρ. 6, 109 (-πόλεμον Δ. Ἀλ. 6, 51)· ἐμπαδίζω, -τινά, 2, 17, μεθ' ἐπομ. ἀπαρ. -Θουκ. β. 29· ἀπερρίπτουν μετὰ σπουδῆς Σχολ.

*Ἀπο-σπινθηρίζω· ἐκπέμπω σπινθήρας Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 4.

*Ἀπο-σπινθήριος· ἐκ σπινθήρος γεννηθεὶς Εὐθύμ. Ζυγ. α. 46.

*Ἀπο-σπινθήρισις, ἡ· τὸ ἀποσπινθηρίζειν, μετγν.

*Ἀπο-σπογγίζω· διὰ σπόγγου καθαρίζω, σπογγίζω Ἰπποκρ. α. 665, Ἀντιφ. 5, 45.

*Ἀπο-σπόγγισμα, τό· ὁ διὰ τοῦ σπόγγου ἀποπλυθεὶς ῥύπος Βαλτζ. ῥητ. τ. 3, σ. 530

*Ἀπο-σπογγισμός, ὁ· τὸ ἀποσπογγίζειν Ἀλέξ. α. 64.

*Ἀπο-σποδέω· κατατρίβω· ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας· «ὅτι χάσωμεν, ὅτι χαλίσσωμεν τοὺς ὄν. Ἀριστ. ὄρν. 8· ἀφανίσαι Σχολ.» ἀποσποδῆσθαι, ἀποθάνειν· Ἦσυχ.

*Ἀπό-σπονδος, 2· ὁ τῶν σπονδῶν, τῆς συνθήκης ἀποκλεισθεὶς, ἐλθρὸς Σουδ.

*Ἀπό-σπορος, 2· σπαρεῖς ὑπὸ τινος, γεννηθεὶς· ἐκ τινος Νόν. Δ. 11, 145.

*Ἀπο-σπουδάζω· παύομαι τῆς σπουδῆς· Σουδ. ἀμελῶ, καταφρονῶ Φιλώστρ. βί Ἀπολλ. 1, 5.

*Ἀπο-σπύω, π.· ἀποσπύω.

*Ἀπό-σσυτος, 2· ἀποπεμθεὶς, ἐκφυγών Ὁπκ. ἀλ. 2, 560, Νόν. Ἰ. 7, 132.

*Ἀπο-σταγή, ἡ· τῷ ἐπομ.

*Ἀπό-σταγμα, τό· ὄγκρον στάζον ἀπὸ τινος, ἀρχ. λεξ.

*Ἀπο-σταδᾶ· ἐκ διαστήματος, μακρὰν Ὁδ. ζ. 143.

*Ἀπο-σταδὸν· τῷ προηγ. Ἰλ. ο, 556.

*Ἀπο-στάζω· ἀφῆνω νὰ στάξῃ ἀπὸ τινος· «θακρύνω δ' ἀποστάζει πένθιμον αἰδῶ» Αἰσχ. ἱκ. 573· «-μένος μανίας» Σοφ. Ἀντ. 919· ἀφῆνε τὴν λύσαν τῆς μανίας νὰ τρέξῃ (ἵπου δύνανται νὰ ἦνε καὶ ἀμτδ. = ἀποβαίνει ὀργή Σχολ.)· πρὸς. Μουσ. 175 καὶ «πορ ἀποστάζουσι κεραυνοί» Καλλιμ. ὕμν. Ἀρ. τέμ. 118· «ἀμβροσίαν εἰς στήθος ἀποστήξασα» Ὁμόρ. 15, 108. Καὶ ἀμτδ. = λόγων χρυσὸς· Λουκ. ἡλέκ. 6.

*Ἀπο-σταδμάω· ζυγίζω, σταθμῶ ἀποδίδωμι Εὐστ.

*Ἀπο-στάλαγμα, τό· ἀπόσταγμα Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 1184.

*Ἀπο-σταλάζω· ἀποστάζω Λουκ. ἔρ. 45.

*Ἀπο-σταλάω· τῷ προηγ. -τι τινος Χρῆ· σπιδ. ἔκφρ. 110, Ὁπκ. κυν. 3, 370.

*Ἀπό-σταλμα, τό· ἄφραμα, τὸ ἀπόσταλμα· Ἐτ. Μ. σ. 176.

*Ἀπο-σταλάτεον· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀποσταλλῶ Θεόδ. Στουδ. α. 462.

*Ἀπό-στανα, τά· τόπ. παρὰλ. ἐν Περσίδῃ Ἀρρ.

*Ἀπό-σταξίς, ἡ· τὸ ἀποσταίνει Θεόδρ. 1, Φ. 9, 8, 3· αἵματος, ἡ· ἀπὸ ῥινὸς Ἰπποκρ.

*Ἀπο-στασία, ἡ· τῶν ὑπεκόων ἀπὸ τοῦ δεσπότης ἀστάσεις Πλούτ. Γάβ. 1.

*Ἀπο-στασιάζω· ἀποστατῶ Τζέτζ. 1στ. (Ἀπο-στάσιον), συνήθ. γεν. ὡς ἀποστασιῶν βιβλίον· «δικαζύιον Κ. Δ.»· «δική· ἡ κατὰ τὸν ἀποστατῶντα ἀπελευθέρων Πολυδ. 3, 83, Δημ. 35, 48· καὶ ἐναντίον τῶν πολιτῶν, οἵτινες ἀπεσύραντο τῆς πόλεως ἐν καιρῷ κινδύνου Ἀρποκρ.

*Ἀπό-στασις, ἡ· τὸ ἀρίστασθαι· 1) τὸ μετὰ τὴν διάσταμα· «ἀφιστάμεναι τῇ αὐτοῦ ἀποστάσει» Πλάτ. Φαίδ. 111· «-τῶν ἀστέρων ἀπὸ τῆς γῆς» Ξεν. ἀπορν. 4, 7, 5· οὕτως ἐξ ἀποστάσεως, ἐν ἀποστάσει Πολύβ. 3, 113, 114· 2) τὸ ἀποστῆναι, ἐγκαταλελεῖν τὸν κύριον, Πλάτ. νόμ. 6, 777, Θουκ. 1, 57, 99 καὶ πολλὰκις, καὶ ἐπὶ μ. -βίου· ἡ τὴν τελευτὴν Εὐρ. Ἰππ. 277· «κημάτων· ἀποβολή, ἀπώλεια Δημ. 19, 146· 3) ἀποθήκη Στράβ. 17, σ. 794, Φιλίπδ. ἐν Β. Ἀν. 80 ὅπου ἐξήλ. «οἶνον ἀποθήκη».

*Ἀποστατέον, ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀφίσταμαι· πρὶν εἶναι ἀποστῆναι τῷ Θουκ. 8, 2, Πλάτ. πολιτ. 257.

*Ἀπο-στατέω· 1) μακρὰν τινος ἱσχυρῶς Αἰσχ. συχὰ ἐν. καὶ παρτ. «ἐγγὺς παρὰ τῶς καὶ πρόσω δ' ἀποστατέων» Εὐμ. 65· «μυρφῆς σῆς οὐκ ἀποστατέι πολύ»· «δὲν ἀπέχει πολύ, δὲν εἶνε ἀνόμοιος μετὰ σοῦ Σοφ. Οἶ. τ. 743· «σῆς φρενὸς· δὲν συμφωνεῖ μετὰ τὸ φρόνημά σου, Ἀντ. 980· 2) κάμνω ἀποστατέον, ἀποχωρίζομαι, ἀπὸ τινος· -φίλων Ἀριστ. ὄρν. 313, Πλάτ. Παρμ. 144, Ξεν.

Κόρ. 1, 5, 29· 3) ἐν γέν. ἵμαι ἀπὼν, λείπων
 Ξεν. οἰκ. 8, 15 καὶ ἐπὶ μ.
 Ἀπο-στατήρ, ἦρος, ὁ· ὁ ἀπὸ τίνος ἀπο-
 στατῶν Πλούτ. Λυκ. 6· ἀποστατήρας εἴ-
 μενα, ἐκ τῶν νόμων τοῦ Λυκούργου, ἐξηγ.
 "τοῦτ' ἐστὶ μὴ κυροῦν, ἀλλ' ὅπως ἀφίστασθαι
 καὶ διαλύειν τὸν δῆμον".
 Ἀπο-στάτης, ὁ· ἀριστάμενος, ἐγκατα-
 λείπων τινά, - τινὸς Πολύδ. 5, 57· - βασιλέως
 Πλούτ. Κίμ. 10, ἀλλ. μὲν. παρ' ἐκκλ. ὁ τὴν
 χριστιαν. ὁρθόκλειαν ἀρνοῦμενος, ὁ ἐξωμότης.
 Ἀπο-στατήσειω· μελετῶ ἀποστασίαν Γ.
 Παχ. Ἀνδρ. Παλ. 3, 9.
 Ἀπο-στάτης, ἡ· ἀποστασία Γ. Παχ.
 Ἀνδρ. Παλ. 3, 25.
 Ἀπο-στατικός, 3· τῷ ἀποστάτῃ ἀνήκων,
 εἰς ἀποστασίαν κλίνων· - θράσος Πλούτ.
 Ῥωμ. 7· ἀποστατικῶς ἔχειν, Πελοπ. 15.
 Ἀπο-στατίς, ἴδος· ὅλη. τοῦ ἀποστάτης· -
 πόλις· ἡ ἀποστατήσασα Ἰώσ. ἰουδ. ἀρχ.
 11, 2, 1.
 Ἀπο-στάτρια, ἡ· τῇ προηγ. Θεόδ. Στουδ.
 σ. 250.
 Ἀπο-σταυρώ· διὰ σταυρῶν, πασσάλων
 φράττω, χαρακῶν Θουκ. 4, 69, Ξεν. Ἑλ.
 7, 4, 32 καὶ μὲν.
 Ἀπο-σταφίδω· εἰς σταφίδας μεταβάλλω
 Θεοφρ. φυτ. αἰτ. 2, 8, 3.
 Ἀπο-σταχύω· ἐβγάζω στάχυς Γεωπ. 2, 24, 3.
 Ἀπο-στεγάζω· 1) ἀφαιρῶ τὴν στέγην, ἐκ-
 σκεπάζω Ἑμπεδ. ἐν Ἀριστοτ. περὶ ἀναπν. 7,
 Σπράβ. 4, σ. 198· ἀνοίγω, - τρήμα Σωτάδ.
 ἐν Ἀθην. 14, 621· 2) ὡς τὸ ἀπλ. στεγάζω
 Θεοφρ. φυτ. αἰτ. 5, 6, 5.
 Ἀπο-στεγανώω· στεγανὸν ποιῶ· - μολυν-
 εῖναι κεραμίσι ναῦν· - στουπῶν ἵνα μὴ
 διηρῇται τὸ ὕδωρ Ἀθην. 5, 207.
 Ἀπο-στεγασμα, τό· σκέπη πρὸς φύλαξιν
 ἀπὸ τίνος· φύχους Θεοφρ. φυτ. αἰτ. 5, 18, 13.
 Ἀπο-στεγνύω· ὡς τὸ ἀπλ. στεγνύω Ἡρ.
 Πνευματ. σ. 177.
 Ἀπο-στέγω· στεγάζω, σκεπάζω, προφυ-
 λατῶ· ὅχλον πύργος ἀποστέγει· = κλείει
 ἐντὸς Ἀισχ. ἐπτ. 216, Θεοφρ. φυτ. αἰτ. 1, 4,
 5· - τὰς πληγὰς = περὶ τῆς ἀσπίδος, ἥτις
 χρησιμεύει ὡς σκέπη κατὰ τῶν πληγῶν Πο-
 λύδ. 6, 23, 5· - τινὸς = ἐναντίον τινὸς Ἀρι-
 στατ. 2, μὲρ. 2, 15· ἀδύρεια τὰ ἐκ Διὸς ἀπο-
 στέγει νάματα Πλάτ. νόμ. 8, 844.
 Ἀπο-στείνωμαι· στενάζω Σχολ. Ἰλ. ψ,
 30, ἔξῃ· τοῦ δρέχθαι.
 Ἀπο-στεινύω, π. = ἀποστενύω· ὅμματα
 ἀποστείνωται Θεοφρ. 22, 101.
 Ἀπο-στερῶ· στερῶν ποιῶ, μὲν.
 Ἀπο-στερῶσις, ἡ· στερῶσις, ἀκαρπία,
 μὲν.
 Ἀπο-στείχω· ἀπέρχομαι, ἀπέστιχι Ὁδ.
 β. 143· ἀπόστιχι, προστ. Ἰλ. α, 522· - ἡ-
 λιος ἐξ νόκτα· Ἀισχ. ἱκ. 750, Σοφ. Ἠλ.
 689, Ὁδ. λ, 132· - οὐκαδ = ἐπιστρέφειν, καὶ
 μὲν. π., ὡς ἀπόστιχος Θεοφρ. 27, 54, Ἀ-
 πολ. Ῥ. 4, 686 καὶ Ἡρ. 9, 56.
 Ἀπο-στελεγγίζω· ὥς ἀποστελεγγίζω.
 Ἀπο-στέλλω· στέλλω μακρὰν ἀπ' ἐδῶ· - ἄ-

τιμον τῆςδε γῆς = ἐξορίζειν Σοφ. Ἠλ. 71·
 - ἐκ τῆς πόλεως Πλάτ. πολ. 10, 607· - ἔξω
 γθονὸς Εὐρ. Φοιν. 488· ἀποπλανῶ πλοῖον,
 Κύκλ. 111· ἰδ. πέμπω τινά ὡς πρεσβευτὴν
 μὴ ἐντολάς, - πρὸς τινα Ἡρ. 5, 32· - εἰς τὰς
 Ἀθήνας Θουκ. 2, 12 καὶ ἐπ. - ἀποστόλους,
 θεωρίας Δημ. 18, 80· 91, καὶ - τὴν γνώμην,
 7, 19· ἀπολύω, - ἀγγέλους Ξεν. ἀν. 2, 1, 5·
 πέμπω, ἰδ. πλοῖον Δημ. 47, 50· - ἐν γέν.
 στέλλω, πέμπω, Ξεν. Κόρ. 7, 4, 8· - ἀδ-
 γον σοι δῶρον· Ἰσοκ. 1, 2· - τινί τι Θουκ.
 1, 45· - τὴν θάλασσαν = ὁπίσω ὠθεῖν, 3, 89·
 θοιμάτιον = ἀναστέλλω Ἀριστ. Αὐσ. 1084.
 Παθ. ἀπέρχομαι, ἀπεστάλη Σοφ. Οἰ. τ. 115·
 - γθονὸς Εὐρ. ἱκ. 598· ἰδ. ἀπέρχομαι διὰ
 πλοίου, - ἐκ τῶν ἐμπορίων Δημ. 34, 28.
 Ἀπο-στενο-χωρῶ· στενοχωρῶ, μὲν.
 Ἀπο-στενύω· στενὸν ποιῶ Θεοφρ. ἀπ. 3
 περὶ πυρ. 54.
 Ἀπο-στένω· στενάζω Ἀρισταίν. ἐπιστ. 2, 18.
 Ἀπο-στένωσις· στένωσις Σχολ. Ἰλ. ψ, 330.
 Ἀπο-στενωτικός, 3· ὁ ἀποστενῶν, συν-
 τέμνων Εὐστ. Ἰλ. σ. 315.
 Ἀπο-στεπτικόν ἄσμα, οὕτω καλούμενον,
 ὅτι μετὰ τὸ ἀποστεπθῆναι τοὺς στεφάνους ἤ-
 δετο, Ἑτ. Μ.
 Ἀπο-στέργω· παῦν ν' ἀγαπῶ, μισῶ, περι-
 φρονῶ Ἀισχ. Ἀγ. 485· ἀποστέρξαιμι Θεοφρ.
 14, 50· καρτερικῶς ὑπομένω, "ὁ δὲ, τροφὴν
 οὐ προσιέμενος ἀλλ' ἀποστέρξας, εὐγενῶς τὸν
 βίον κατέστρεψεν" Σουῖδ.
 Ἀπο-στερεῶ· ὅπως στερεὸν ποιῶ Ἀριστοτ.
 Θουκ. 91, Φιλ. βελοπ. σ. 79.
 Ἀπο-στερέω· 1) ἀρπάζω, ἀφαιρῶ· α) τινά
 τινος Ἀισχ. Πρ. 683, Σοφ. Οἰ. τ. 1381,
 Θουκ. 1, 69· ἄλλων ἡδονῶν ἀποστέρει·
 Πλάτ. Πρωτ. 353· καὶ ἐπομ. π. χ. - τῶν
 πατέρων Δημ. 29, 3· ὅν. παθ. ἀποστέρη-
 μένη τινὸς Σοφ. Ἠλ. 803· πρὸλ. Πλάτ.
 συμπ. 219· καὶ ἀπλῶς - τινά, ἤρχε αὐτὸς
 ἀποστέρησας τοὺς παῖδας (ἀρχῆς δηλ.) Ἡρ.
 7, 155· 6) τί, ἀρπάζω, ἀποσπῶ Ἀισχ. ἱκ.
 1048· ἀποστέρησας τὸν βίον Σοφ. Φιλ.
 919 (καὶ - τινὸς τι, 1267, ὡς Ξεν. Ἑλ. 4,
 1, 20)· - φάτιν, Οἰ. τ. 323 = οὐ λέγων
 Σχολ. - τοὺς μισθοὺς Πλάτ. Γοργ. 519· ἐν
 γέν. ἀποσπῶ, κρατῶ, ἐπιφυλάττω, ἀντίθ.
 τῷ δοῦναι Χαρμ. 172· τῷ παρῆλιν, - εὐ-
 φροσύνας Ξεν. ἀπομν. 3, 8, 10, ἰδ. δ, τι ὅσα
 χρεοῦται τις νῆ δόση, ἀν. 7, 7, 48, Δημ.
 21, 44 τὸ δεδανεισμένον· γ) τινά τι, μέλ.
 παθ. ἀποστέρηθαι· ἀπ. 1, 22, ἀλλὰ
 ἀποστέρησθαι ἐν 39, 11· ὅσων μέλ-
 λει ἀποστέρησθαι Ἀριστ. νεφ. 1072, δό-
 νεται νῆ ἦν μέλ. τοῦ ἀποστέρω Ξεν. ἀν.
 6, 4, 23, Ἰσοκ. 4, 142· - διδασκάλους μι-
 σθοὺς Δημ. 27, 96· ὅν. ἀποστέρουμαι χρή-
 ματα Πλάτ. Θεαιτ. 201· ἐπικύς ἀποστέρ-
 ρηται Ξεν. Κόρ. 6, 1, 12· 2) ἀμτῶ λεί-
 πω, ἰδ. ἀπρως. ἀποστέρει με = μοὶ λεί-
 πει Εὐρ. Ἑλ. 583.
 Ἀπο-στέρησις, ἡ· τὸ ἀποστέρειν· - τῆς
 ἀκαρπίας Θουκ. 7, 70· - τοῦ δούλου Πλάτ.
 νόμ. 11, 936 καὶ ἱκ.

Ἀπο-στερητέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀποστερέω· Πλούτ. περί τοῦ ἐπιφαίν. προσ. τ. κύκλ. τῆς σελ. 19.

Ἀπο-στερητής, ὁ ὁ ἀποστερῶν, ἀρπά-ζων· «τοιχωρύχοι καὶ ἀποστερηταὶ καὶ κλέ-πται» Πλάτ. πολ. 1, 344, κωμ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 57, 7, 6.

Ἀπο-στερητικός, 3· δυνάμενος, ἐπιτή-δαιος ν' ἀποστερῇ· «εὐδαιμόνιος νοῦς ἀποστερη-τικός» Ἀριστ. νεφ. 727· «ἔχω τόκου γυνώ-μην ἀπ.» 747.

Ἀπο-στερητρίς, ἴδος, ἡ, ἔσφ. γρ. ἀντί τοῦ προηγ.

Ἀπο-στερίζω· ἀποστερῶ Ἰπποκρ. σ. 273.

Ἀπο-στερίσκω· ἀποστερέω· «τινά τινος» Σοφ. Οἱ. Κ. 377.

Ἀπο-στερνίζω· ἐκβάλλω ἐκ τ. στέρνου, γλώτ.

Ἀπο-στέρω· ἀποστερέω Ἰσοκ. 12, 243.

Ἀπο-στεφανός· ἀφαιρῶ, ἀποστερῶ τὸν στέφανον Λουκ. Ζ. τραγ. 10. — Μέσ. ἀφαι-ρῶ τὸν στέφανον Μάξ. Τύρ. λ. 5, 9.

Ἀπο-στεφάνωσις, ἡ· ἀπόθεσις τοῦ στ-φάνου Εὐμάρθ. σ. 425.

Ἀπο-στέφω· ἀφαιρῶ τὸν στέφανον Κων. Καιρ. σ. 9.

Ἀπο-στηθίζω· ἐκ στήθους, ἀπὸ μνήμης λέ-γω, ἐκστηθίζω κατ' Εὐστ. «ὃ δὲ καὶ ἀπὸ στήθους λέγειν ῥαμέν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀπὸ μεμδράνας ἢ βιβλίου», Ἰλ. σ. 974· «οὐ γὰρ ἐστὶ ταῦτόν ἐς πληθὺς ἀποστηθίζειν καὶ γράζειν ἐς κάλλος» = ἐκ τοῦ προχείρου λέ-γειν Δαμάσκ. ἐν Σουίδ. λ. Σαλούστιος.

Ἀπο-στηθισίς, ἡ· τῷ ἐπομ. γλωσσ.

Ἀπο-στηθισμός, ὁ· τὸ λέγειν ἐκ στήθους, ἐκ μνήμης Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 1106.

Ἀπο-στήμα, τό 1) ἀπόστασις, διάστημα Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 1, 10, 5, Πολύδ. 1, 9, ἐξ ἀποστήματος = ἐξ ἀποστάσεως, μακρόθεν, 10, 30, 7· 2) παρ' ἑαυτ. ἔλκος, σπυρί.

Ἀπο-στήματις, ὁ· ὁ πάσχων ἀπόστημα Ἀρετ. σ. 37.

Ἀπο-στηματίζω· ἐπέχω, βραδύνω, ὄθ. ἀποστηματιζέον, μγν.

Ἀπο-στηματικός, 3· ἀποχωριστικός, -ρήματα, ὡς χωρίζομαι, ἀπέχω, στέρομαι, ἄτινα καὶ ἐκστατικά καλοῦνται, γραμ. ἐπίρ. ἀποστηματικῶς Φιλήμ. Λεξ. σ. 26· ἀπο-στηματώδης Ἀέτ. σ. 169.

Ἀπο-στημάτιον, τό· μικρὸν ἀπόστημα Ὁμερ. σ. 10.

Ἀπο-στηματιστέον· ὅδ' ἀποστηματίζω.

Ἀπο-στηματώδης, 2· ἀποστήματος φύ-σιν ἔχον Ἰπποκρ. σ. 139.

Ἀπο-στηρίγμα, τό· ἡ μεταθέσις νοσώδους ὕλης εἰς ἓν μόνον μέλος, ὡς τὸ ἀπόσκημα Ἰπποκρ. σ. 749· ἀπείρεσμα, Ἐτ. Μ. σ. 125.

Ἀπο-στηρίζω, περί ἀσθενείας, ἥτις σω-ριέσθαι εἰς ἓν μόν. μέλος, ὡς τὸ ἀποσκήπτω Ἰπποκρ. σ. 99· ἀπείρεδω, στηρίζω· «τοὶς ἀκέλευσι ταῦς μηροὺς ἀποστηρίζουσιν» Ἀρι-σταρ. προδλ. 5, 19· θεμελιώνω, βεβαίω Ἀπολλιν. ψ. 101, 49.

Ἀπο-στηρίζεις, ἡ· ἡ εἰς ἓν μόνον μέλος μετὰ θέσεως τῆς νόσου, ἀπόσκηψις Ἰπποκρ. σ. 515.

Ἀπο-στιβή· ἀποσφραγιστικῶς, οὐ τὴν αὐτὴν τριῶν στίβων, τούτεστι φωτῶν, Σοφοκλῆς Σκυρίαίς (ἀπ. 502) Ἠούχ.

Ἀπο-στιγγρόω, καὶ ὁσθ. ἀποστιγγρῶσι, ἡ· «τὸ δὲ Πλάτῳ δὴ κακοφωνίαν μὲν ἔχει κατὰ τοὺς ῥήτορας τῇ προφορᾷ, καθὰ καὶ τὸ Ἰριδί δὴ, διὰ τὸ ποιεῖν σσηρμένα ἀποστιγ-γρῶκατα τὰ χεῖλη» Εὐστ. Ἰλ. τ. 879, Ὀδ. σ. 1416, φαίνεται ὅτι σημαίνει δυσκολίαν τῆς προφορᾶς.

Ἀπο-στιζομαι· χωρίζω διὰ στιγμῆς Ἰσάμδλ. ἐν. Ἀν. Βιλοασ. τ. 2, σ. 188.

Ἀπο-στιλδῶ· κάμνω τι στιλπνόν· «κὺ-πελλον» Ἀνθ. 7, 339.

Ἀπο-στίλβω· στίλβω, γυαλίζω, λάμπω, τὸ ὕδωρ π. χ. ἀποστίλβει· «ὅταν τὴν θάλασσαν βράδην τύπη τις» Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 9, 18· «λίθοι ἀποστίλβοντες ἀλείφατος» = ἀπὸ τοῦ ἀλειψμα Ὀδ. γ, 408, Ἀνθ. 5, 26, καὶ Λουκ. Χάρ. 11.

Ἀπό-στιλψις, ἡ· τὸ ἀποστίλβειν, λάμψις Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 3, 1377.

Ἀπο-στιγίς, καὶ ἀπόστιχος, ἡ· τροπάρια ἐκκλ. πρὸ τῶν ὁποίων ψάλλεται στίχος τῆς τῶν ψαλμῶν.

Ἀπο-σπλεγγίζω· εἶνω, σφραγίζω τὸ σῶ-μα μετὰ τὸ ἀλείψμα ἐν τῷ λουτρῷ διὰ τῆς σπλεγγίσματος, μέσ. ἀπασπλεγγισμένος Ἀριστ. ἱπ. 578 = ἀπασπλεγγισμένος Π. Ἀν. σ. 423, Ξεν. οἰκ. 11, 18· «ἀπασπλεγγισσάσθαι τὸ ἄνυ α-λείψματος λούσασθαι» Ἰερὺ. Φιλητ. σ. 468.

Ἀπο-σπλέγγισμα, τό τὸ διὰ τῆς σπλε-γίδος ἀποξυσθέν, σφραγισθέν Σπέρδ. 5, σ. 224.

Ἀπο-στοιχέω· θέτω εἰς τάξιν Κων. Καιρ. σ. 182.

Ἀπο-στολεῖον, τό· ναὸς Ἀποστόλου τι-νός, ἐκκλ.

Ἀπο-στολεὺς, ὁ· ὁ ἀποστέλλων· ἐν Ἀθή-ναις ἀρχὴ τις· «ἀποστολεῖς οἱ προνοούμενοι τῶν ἀποστόλων καὶ τοῦ ἐκπλου τῶν τριή-ρων» Πολυδ. 8, 99, Δημ. 18, 107.

Ἀπο-στολή, ἡ· τὸ ἀποστέλλειν Πλούτ. Τιμολ. 1, 10, τοῦ στόλου Θουκ. 8, 8· ἀνα-χώρησις Πολύδ. 26, 7, 1· τὸ ἔργον τῶν Ἀ-ποστόλων, Κ. Δ.

Ἀπο-στολικόν, τό· ἐνδύμα ἀποστολικόν ἢ ἀρχιερατικόν Ἀχμ. ὄνειρ. 158.

Ἀπο-στολικός, 3· τῇ ἀποστολῇ ἀνήκων· ὁ τοῦ ἀποστόλου, μγν.

Ἀπο-στολιμαίος, 3· ἀποσταλεῖς Ἀχιλ. Τάτ. 2, 9.

Ἀπο-στόλιον· ἀποστολεῖον, ἐκκλ.

Ἀπο-στόλιος· ἀνδρ. ὄν. μγν. Μιχαήλ Ἀπ. συλλογὴς παροιμιῶν ἐν τῇ 15ῃ ἑκάτ.

Ἀπο-στολο-ευαγγέλιον, τό· τὸ ἀναγγόν-σμα τοῦ ἀποστόλου καὶ εὐαγγελίου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ εὐχολόγ. τὸ αὐτὸ καὶ ἀποστολο-ευαγγέλιον.

Ἀπο-στολόπουλις· ὄν. πόλ. ἐν τῇ β'. ἐν Νικαίᾳ συνῶδω.

Ἀπό-στολος, 2· ὁ ἀποσταλὴς = πλοῖον ἀφορηγόν, ἢ τὸ ἀελλόμενον ἄλλοτε ἑσθ' καὶ ἄλλοτε ἐκτε, κατ' ἄλλ. τὸ ἥδη ἐκ τοῦ λιμέ-

νος ἀποπλέον Πλάτ. ἐπιστ. 7, 346^α οὐσ. α) ὁ ἀπ. ὁ στελλόμενος ὡς ἄγγελος, ὁ ἄγγελος. «ἐς πόλιν ἐγένετο» Ἡρ. 1, 21^α ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ ἐκκλ. οἱ ὡς κήρυκες τοῦ εὐαγγελίου ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἀποσταλέντες ἄνδρες· ἐν γέν. ταξιθεύων, ἰδ. κατὰ θάλασσαν, - τριῆρεϊ Ἡρ. 5, 38^α 6) ὁ στόλος Λυσ. 19, 21^α «ἀποστολὴν ἀφίεναι» Δημ. 3, 5, 18, 107^α ἰδ. ὁ ἐξοπλισμός, ἡ ἀποστολὴ αὐτοῦ, «αἱ τῶν νεῶν ἐκπομπαί», ἀρχ. λεξ. καὶ ἡ ἀποστολὴ ἀποικίας Δ. Ἀλ. 9, 59. Καθ' Ἡσυχ. «στρατηγὸς κατὰ πλοῦν πεμπόμενος» προβλ. Λουκ. Δημ. ἐγκ. 37.

Ἀπο-στοματίζω 1) ἀπὸ στόματος, ἀπ' ἐξω λέγω Πλάτ. Εὐδοκ. 276, ἰδ. περὶ τοῦ διδασκάλου, ὅστις λέγει τι ἀπὸ στόματος εἰς τοῦ; μαθητὰς, ἔως αὐτὸ μᾶθωσιν Ἀθην. 8, 359^α 2) ἀπαντῶ Πλούτ. Θεμ. 24^α 3) ἐξετάζω, ἐρωτῶ, εὐαγγ. Λουκ. 11, 53.

Ἀπο-στοματίζω, τό· ἀποστόμισμα, ὃ ἰδε.

Ἀπο-στομαχίζω· στομαχίζω, μτγν.

Ἀπο-στομίζω· ἀφαιρῶ τὴν κόψιν, ἀμβλύω Φιλότηρ. εἰκ. 2, 17 «πέλεκυς ἀποστομίζουσα ὑπὸ τῶν πληγῶν».

Ἀπο-στόμισμα, τό· ἀπόφθεγμα Πολύδ. γν. σ. 96.

Ἀπο-στομῶ 1) ἀποστομίζω· «ὅπλα ἀποστομωμένα τὰς ἀκμὰς» Δ. Ἀλ. 6, 14^α περὶ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ Διὸς Λουκ. Τιμ. 10^α 2) ἀποστομῶν, φράττω τὸ στόμα, ἐν γέν. ἀποφράττω· - διωρύγας Πολύδ. ἀπ. 26, Ἰπποκρ. σ. 238.

Ἀπο-στομφάζω· κομπορρημονῶ, μτγν.

Ἀπο-στόμισσις, ἡ· ἄνοιξις· - πόρων Ἀριστοτ. προβλ. 8, 6.

Ἀπό-στοργος, 2^α· ἀστοργος Πλούτ. ἡθ. σ. 491^α «ἀπόστοργον» ἀπεχθές καὶ μὴ στεργόμενον Ἡσυχ.

Ἀπο-στοχάζομαι· ζῆν ἐπιτυχάνω τὸ σκοπὸν Ἀθαν. τ. 1, σ. 50.

Ἀπο-στραβόομαι· γίνομαι στρατῶς Σωκρ. σ. 192.

Ἀπο-στραγγαλίζω· στράγγαλίζω, πνίγω «περιβίεις κάλων ἀπεστραγγάλιζε» Δ. Σικ. 14, 12, Στράβ. 17, σ. 796.

Ἀπο-στραγγίζομαι· ἱλαττοῦμαι, πᾶν θεολ. ἀριθμ. σ. 49.

Ἀπο-στράγγισμα, τό· τὸ στράγγισμα Σουδ. σ. 302.

Ἀπο-στρακίζω· ἐξορίζω δι' ὀστρακισμοῦ, ἱστορικῶς Σουδ.

Ἀπο-στρακῶν· εἰς ὀστρακὸν μεταβάλλω Γαλλν. τ. 6, σ. 611.

Ἀπο-στράτευτος, 2^α· ὁ ἐν ἀποστρατεῖα ὢν Ἀνν. Κομν. σ. 484.

Ἀπο-στρατεύομαι· παύω τοῦ στρατεύεσθαι, ἀπολύομαι τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας Ἀπκ. ἐμφ. 5, 60 ἀπεστρατευμένον.

Ἀπο-στράτ-ηγος, ὁ· ὅστις δὲν εἶναι πλέον στρατηγὸς Πλούτ. Μαρκ. 22^α - τινὰ ποιεῖν παύειν τῆς στρατηγίας Δημ. 23, 149.

Ἀπο-στρατο-πεδεύομαι· σηκώνω τὸ στρατόπεδον καὶ τὸ θέτω μακρὰν Σεν. Κύρ. 6, 1, 23^α - τινός, 3, 4, 34.

Ἀπο-στρεβλῶ· στρεβλῶνω, βαρυνίζω, 0^α. Ἀπο-στρεπτικός, 3^α· ὁ ἀποστρέφων Σχολ. Σοφ. Λξ. 118.

Ἀπό-στρεπτος, 2, «ἀπόστρεπτος ἔπιθε ἀντὶ τοῦ ἀποστρεφῆς» Β. Ἀν. 3, 10.

Ἀπο-στρέφω 1) στρέφω μακρὰν, ὀπίσω Ἰλ. χ. 197^α - νῆας, γ. 162^α «ἄρματα ἀποστρεφμένα ὡς εἰς φυγὴν» Σεν. Κύρ. 6, 2, 12^α - πόδας καὶ χεῖρας = γυρίζω ὀπίσω ἵνα τὰς θέσω εἰς τὴν βᾶσιν Ὀδ. χ. 173^α - χεῖρας Σοφ. Οἰ. τ. 1154^α Ἀριστ. Λυσ. 455^α ὁι. «ἄχρηστοι αἱ νῆες» ἀπεστράφατο γὰρ τινὲς ἐμβόλους = εἶχον καμψθῆ τὰ ἐμβόλα αὐτῶν Ἡρ. 1, 166. Καὶ μτφ. «- εἰς τοῦναντίον λήγους» Πλάτ. σοφ. 239^α 2^α ἀναγκάζω εἰνᾶ νᾶ γυρίσῃ ὀπίσω Σεν. ἀν. 2, 6, 3^α τρέπω εἰς φυγὴν Ἰλ. α. 62^α καὶ ἀπολῶν τινά, τὸν ἀφῆνω νᾶ ἐπιστρέψῃ οἴκαδε Θουκ. 3, 75^α - τὸν πόλεμον ἐς = μεταθέντι που Ἀρρ. ἀν. 2, 1^α 2) ἀπὸ. γυρίζω ὀπίσω, τρέχω ὀπίσω, ἀποστρέφασκε Ὀδ. λ. 597^α «τοῦναντίον ἀποστρέψας εἰς Φρυγίαν ἦλθε» Σεν. Ἐλ. 3, 4, 12^α - ἀπὸ τοῦ λήμματος Δειν. 2, 23^α - τινός = ἀπὸ τινος Πλούτ. - Παθ. μὲ μίση. μίλ. στρέφομαι ἀπὸ τινος Σεν. Κύρ. 5, 5, 6^α ἱπποστρέφω· οὐδὲν ἀπὸ στρεφῆς ἔπιθε; Σοφ. Οἰ. τ. 431^α ἰδ. εἰς φυγὴν, «ἀποστρεφέντες ἐφυγον» Πολύδ. 5, 85^α ἐπιστρέφω οἴκαδε Σεν. Κύρ. 1, 4, 25^α Καὶ - τινά = γυρίζω ἀπ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπόν μου, τὸν ἀποστρέφω, τὸν βδελύσσομαι· «τὸν δῆμον ἀποστρ. ἀχρησθεῖσα» Ἀριστ. εἰρ. 666^α Ἐδρ. ἐκ. 171^α Σεν. Κύρ. 5, 5, 36^α ὅπου ἀποστρέφει εἰς ὁδὸν (οὐχὶ ἀποστρέφει) - φιλιάν Πολύδ. 9, 39^α ἀποκρίσεις = ὅτεν θέλω νᾶ τὰς λάβω ὑπ' ὄψιν, 12, 27^α καὶ συχνὰ ἐν Ἀνθ. 69. «λόγοι ἀποστραμμένοι» = λόγοι περιφρονητικοί Ἡρ. 7, 140^α.

Ἀπο-στρεφῶ· ἀποστρέφω Τζέτζ. Ὀμ. 133.

Ἀπο-στροφή, ἡ 1) τὸ ἀποστρέφειν, ἀλ-

λαχοῦ γυρίζειν, Σεν. ἱππ. 9, 6^α - ρεύματος ἐπὶ τὴν Πλούτ. Λουκαῖν. 27^α ὅσι· τὸν ἄλγος Ἰλ. 771^α 2) τὸ στρέφειν ἀπὸ τινος, 69.

φυγὴ Πλούτ. Ἀλλ. 14, - τινός· καὶ ἰδ. τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον· - οὐκίς· ἔστι Σοφ. Οἰ. Κ. 1471^α - προβλ. Σεν. Κύρ. 5, 2, 23^α μετὰ γεν. - ὅδατος = διέξοδος τοῦ λαοῦ - ὅδατος Ἡρ. 8, 109^α - σωτηρία = ἱλπίς σωτ. Θουκ. 8, 75^α «-ὁδὲμιάς ἐξ' ἐνοῦσης τοῦ μὴ ὁμᾶς ἔχειν τὰ χρήματα» Δημ. 24, 9^α - βίου = σωτηρία βίου Λουκ. ἐκ. 6^α 2) παρὰ ῥῆτ. σχῆμα ῥητορικόν, ὅταν τίς ἀντρίφεται πρὸς τινα καὶ λαλῇ πρὸς αὐτόν, ἰδ. Κοιντλ. 9, 2, 38, Σχολ. Ἰλ. 6, 360.

Ἀπο-στροφία, ἡ· ἡ ἀποστρέφουσα, ἐπὶ 0.

«παρὰ τὸ ἐπιθυμίας ἀνάμνησιν καὶ ἐργίαν ἀνασίων τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀποστρέφειν».

Ἀπό-στροφος, 2^α· ἀ) ἀπεστραμμένη, ὁ μ-

μάτων ἀποστρέφους ἀδύλας ἀπείρως Σοφ. Λξ. 69^α 6) ἀπ' οὗ τις στρέφεται ὀπίσω, προδέρως, θεϊνός, αἱ Ἐρινυίδες Ὀρφ. ἔμν. 70, 8^α γ)

παρὰ γραμ. ἡ ἀπὸστροφος, σημεῖον ἐκ-

θλίψεως φωνηέντος· ἵνιστε = ἀποστροφή, 2

Πλατῶν. προλ. εἰς Ἀριστ. σ. 13.

- Ἀπο-στρώννυμι, «ἀπέσαςεν» ἀπέστρωσε. Ἡούχ.
 Ἀπο-στρυγέω· πικρῶς μισῶ, βδελύσσομαι, μεθ' ἐπομ. αἰτ. μετ' ἀπαρ. Πρ. 6, 129· καὶ ἀπε-σ-τ-ύ-γη-κα μετ' σήμ. ἐνεστ., 2, 47· «οὐδὲ Μουσᾶν χοροὶ νιν ἀπεσ-τ-ύ-γησαν» Σοφ. Οἶ. Κ. 698· «τὸν ἀπαῖδα δ' ἀποστρυγῶ βίον» Εὐρ. Ἰ. 488, καὶ μετγ. συχνά, οἵτινες λέγουσι καὶ «ἀποσ-τ-ύ-σσα μόχθους» Ἀνθ. 6, 48· πρὸς. Ὀπ. ἀλ. 4, 370, καὶ ἀπο-στρυγεν Νικ. ἀλ. 406· ὁ Πλούτ. τὸ συν-τάσσει μετὰ γεν. «ἀποστρυγῆσαι τῆς ἐπιχειρήσεως», βδελυξάμενος τὸ ἔργον, Πύρρ. 21.
 Ἀπο-σ-τ-ύ-γη-σις, ἡ· μισος, ἀπέχθεια Σχολ. Δισχ. χο. 77.
 Ἀπο-σ-τ-ύ-γη-τέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀποστρυγέω, μετγ.
 Ἀπο-σ-τ-υ-πά-ζω· στυπεῖ, ἡ μετ' τὸ εὖλον ἀποδιδῶκα· θυρέων Ἀρχ. 112 ἐν Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 1, 1117.
 Ἀπο-σ-τ-υ-φε-λί-ζω· διὰ τῆς βίας ἀπωθῶ, ἀποδιδῶκα· τινά τινος Ἰλ. σ. 158· ἀπεκί-νησαν, διέσεισαν Σχολ. -μόχθων Ἰούλ. Δίγ. ἐν Ἀνθ. 7, 603.
 Ἀπο-σ-τ-ύ-φω· συστέλλω, μαζεύω, ἰδ. περὶ τῆς δοριμείας γεύσεως Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 2, 8, 1· πρὸς. Ἀλκ. Μεσσην. ἐν Ἀνθ. 7, 536· «οὐρα δ' ἀπέστυπται» = κωλύονται Νικ. 399· 433· «ἀποσ-τ-ύ-φω» τῇ φωνῇ σκληρὸς Ἡούχ.
 Ἀπο-σ-υ-γ-χω-ρέω· ἀποχωρῶ Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 107.
 Ἀπο-σ-υ-κ-ά-ζω· 1) μαζεύω σῦκα Ἀμφ. ἐν Β. Ἀν. σ. 435 ἀποσ-υ-κ-ά-σται = τετρώγεται, ἀλλὰ κατ' Ἐτ. Μ. σ. 24 = τὰ σῦκα ἀποδεδόλγη βρωθέντα 2) δοκιμάζω ἐν τῷ σῦκον εἶνε ὥριμον πιέζων αὐτό, κωμικόν· «κάπο-σ-υ-κ-ά-ζεις πιέζων τοὺς ὀπυθύνους, σκοπῶν ὅστις αὐτῶν ὥμος ἐστὶν ἢ πέπων ἢ μὴ πέπων» Ἀριστ. ἱππ. 259.
 Ἀπο-σ-υ-κ-ί-ζω· τῷ προηγ. Σχολ. Νικ. ἀλ. 319 πρὸς ἐξήγ. τοῦ ἀποκραδίζω.
 Ἀπο-σ-υ-λ-ά-ω· ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα τῶν φονευθέντων, ἐν γέν. ἀρπαζῶ, τί τινος· «-τοκίων τιμᾶν» Πίνδ. Π. 4, 110· τινά τινος Σοφ. Οἶ. Κ. 1332· τινά τι Ξεν. ἀν. 1, 4, 8, Εὐρ. Ἀλκ. 870, Λουκ. Γοξ. 28· ὅθ. ἀποσυλῶμαι τι Δισχ. Πρ. 171· «-κόρην ἐκ τῶν ἀδούτων» Πλούτ. 10, 36.
 Ἀπο-σ-ύ-λ-η-σις, ἡ· τὸ ἀποσυλᾶν Εὐστ. Ἰορμ. σ. 286.
 Ἀπο-σ-υ-μ-βαί-νω· δὲν συμβαίνω Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 7, 281.
 Ἀπο-σ-υ-μ-β-ολ-ᾶν· συναντᾶν Ἡούχ. (γράφ. μόν. ἀποσυμβολᾶν).
 Ἀπο-σ-υ-μ-β-ουλ-εύ-ω· ἀποτρέπω Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 23, 3.
 Ἀπο-σ-υ-μ-μ-ί-γ-νυ-μι, ἴσ. ἐσφ. ἀντὶ συμμ-ί-γ-νυ-μι Δαν. 11, 6.
 Ἀπο-σ-υν-ά-γ-ω· σκορπίζω, Ο'.
 Ἀπο-σ-υν-ά-γ-ω-γος, ὁ· ἐκ τῆς συναγωγῆς ἀποδεδιηγμένος, Κ. Δ.
 Ἀπο-σ-ύ-ν-α-κ-τος, ὁ· τῷ προηγ. Ἐπιφάν. ἀρ. σ. 916.
 Ἀπο-σ-υν-ά-π-τω, ἀντὶ τοῦ συνάπτω· λῶμα Θεόδ. Στουθ. σ. 375.
 Ἀπο-σ-υν-α-θ-ί-ζω· ξεσυνεθίζω Σωραν. σ. 200.
 Ἀπο-σ-υν-α-γ-έ-ω· δὲν συνεργῶ, ἐμποδίζω Σ. Ἐμπ. πυρρ. 1, 212.
 Ἀπο-σ-υν-έ-ρ-γ-η-σις· οὐα. τοῦ προηγ. μετγ.
 Ἀπο-σ-υν-έ-σ-τα-μα-ι· ἀνατρέπομαι, γίνομαι ἀνόμους Βολφ. Ἀν. τ. 3, σ. 111· ἐν Β. Ἀν. σ. 436· «ἀποσυστήσαι οὐδὲν πλέον τοῦ συστήσαι».
 Ἀπο-σ-υν-α-φ-ί-ζω· σύνοψιν ποιῶ, μετγ.
 Ἀπο-σ-υ-ο-κ-ε-φ-α-λ-ῶ· μεταβάλλω τὴν κεφαλὴν εἰς τοὺς κεφαλῆν Ὄριγ. τ. 1, σ. 628.
 Ἀπο-σ-υ-ο-ρ-ι-γ-ῶ· μεταβάλλω εἰς σύριγγα (ὁ ἴδε), ἀπεσυριγγῶθαι, ἀπεφυσῆθαι καθάπερ αἱ πνευματικαὶ σύριγγες κατὰ τὸν Ἑρωτιαν.
 Ἀπο-σ-υ-ο-ρ-ί-ζω· συρίζω· «μάκρ» ἀποσυρίζω = θυνάτ· Ὀμ. 5μν. Ἐρμ. 280· ἀλλὰ, «ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων τερονὰ καὶ συνελθὲ μέλη ἀπεσυρίζετο» = ἤχουν ἐκ τῶν κλάδων κινουμένων Λουκ. ἀλ. ἴστ. 2, 5.
 Ἀπο-σ-υ-ο-ρ-ί-τ-τω· διὰ συριγμῶν ἀποβάλλω Εὐστ. ἔρ. σ. 81.
 Ἀπο-σ-υ-ρ-μα, τό· ὅ, τι ἀπυσύρθη, ἀπασπά-σθη Ἀριστ. θάμ. ἀκ. 85, Γαλην. τ. 12, σ. 254, ἀλλ. ἱατρ.
 Ἀπο-σ-ύ-ρω· σῶρω ὅπως, ἀποσπῶ, ἀπέσυρε Θεόφρ. 42, 105· ἐν γέν. ἀφαιρῶ, αἶρω ἐκ τοῦ μέσου· «τάς ἐπάλξεις Θουκ. 7, 43· «τὴν ἐπιτολὴν γῆν» Πολύδ. 34, 10, 10· τοῦ πολέμου, 10, 15, 1.
 Ἀπο-σ-υ-σ-α-τ-ί-ε-ω· ἀποσινάζω ἐκ τοῦ συσ-αίτου Πλάτ. νόμ. 9, 762.
 Ἀπο-σ-ύ-σ-α-σ-α-σις, ἡ· καταστροφή Κλ. Ἀλ. στρ. 2, σ. 458.
 Ἀπο-σ-φ-α-γ-ή· ἡ· σφαγή Ἰ. Μαλ. 12, σ. 374.
 Ἀπο-σ-φ-α-γ-μα, τό· τὸ τρωγῶδες παρήθημα, ὅπερ καλεῖται καὶ ὑπόσφαγμα κατὰ Γαλην. -σ-η-πίας Αἰλ. Ἰ. Ζ. 1, 34, ὁ χυμὸς ὁ λαμ-βανόμενος ἐξ αὐτῆς σφαζομένης.
 Ἀπο-σ-φ-ά-ζ-ω· σφάζω, φονεύω· -ἀνθρώπους Ἠρ. 4, 62, 84, Θουκ. 7, 88, μετγ.
 Ἀπο-σ-φ-α-ρ-ί-ζ-ω· ὥς τινα σφαιραν ῥίπτω μακρὰν Ἀριστ. προδλ. 9, 24, παθ.
 Ἀπο-σ-φ-α-ρ-ί-ρ-ι-σις, ἡ· τὸ ἀποσφαιρίζειν Σχολ. Λυκόφρ. 17.
 Ἀπο-σ-φ-α-ρ-ί-ω· σφαιρικὸν ποιῶ Ἀθην. 2, 42.
 Ἀπο-σ-φ-α-κ-ε-λί-ζ-ω· λαμβάνω σφάκελον καὶ ἀποθνήσκω ἐξ αὐτοῦ· «ἵπποι ἐν κρουμῷ ἐστέω-τες ἀποσφακελίζουσι» Ἠρ. 4, 28, Πλούτ. Λυκ. 16· «ἀποσφακέλιζεν· ἐσάπη, Ἀριστοφάνης Ὀλυσίαν (ἀπ. 22), ἡ ἀντὶ τοῦ προσεσπα-σθῆναι, ἡ αἰφνιδίως ἀπέθανεν» οἱ δὲ ἱατροὶ τὴν ἐκ τῆς σήψεως μελανίαν Ἡούχ. Β. Ἀν. σ. 422.
 Ἀπο-σ-φ-α-κ-έ-λ-ι-σις, ἡ· σήψις· -ὁστέων, σαρ-κῶν Ἰπποκρ. σ. 831.
 Ἀπο-σ-φ-α-κ-ε-λ-ι-σ-μός, ὁ· τῷ προηγ. ἱατρ.
 Ἀπο-σ-φ-α-λί-ζ-ω· ἀποσφραγίζω Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1108.
 Ἀπο-σ-φ-ά-λ-λω· ἀποπλανῶ τῆς ὁδοῦ· «ὅν τινα πρῶτον ἀποσφάλλωσιν ἄελλαι ἐς πέλαγος» Ὀδ. γ. 320, μετγ. «μέγα δέ σφας ἀποσφα-λῖαι πόντος» Ἰλ. ε. 567 = ἐμποδίσαι, κωλύ-σαι τοῦ ἐνεργεῖν Εὐστ. Ἰδ. παθ. ὀλισθαίνω, ξεγλιστρῶ, «ἐξ ἀποσφαλῆ» Δημ. 26, 3, Πλούτ. Περ. 13· μετγ. ἀμαρτάνω, ἀποτγ-

γάνω, δὲν κατορθώνω - φρενῶν Δισχ. Πρ. 470 (προβλ. Σόλ. ἐν Πλούτ. Σολ. 14) - γνώμης, Πέρο. 384 - ἐλπίδος Εὐρ. 'Ι. Α. 742 - καὶ ἐν περ. - οὐσίας, ἀρετῆς Πλάτ. νόμ. 12, 950, Κέν. Κύρ. 5, 2, 23 - τῆς ἐπιβολῆς Πολύδ. 4, 81.

*Απο-σφαλμέω τῷ ἀπλῶ σφαλμέω ὃ δὲ ἔκπρος ἀπὸ τῆς πληγῆς ἀποσφαλμῆσας = ἀποπληθῆσας, ἀποσκιρτήσας Σουῖδ. ἐκ τοῦ Πολυδ. προβλ. Πολύδ. 35, 5.

*Απο-σφάζ, ἄγος τὸ ὑψηλὸν 'Πούχ. ἀποτομος Νίκ. Θερ. 521.

*Απο-σφάττω, ἀττ. ἀποσφάζω Πλάτ. Εὐθ. 4, Ξεν. Κύρ. 7, 3, 6.

*Απο-σφενδονάω, ἢ ἀπο-σφενδονέω διὰ τῆς σφενδόνης ῥίπτω Δ. Σικ. 2, 50, Πλούτ. πρ. Στ. 8.

*Απο-σφενδονήτορ, 2. ἀποσφενδονητορ Πλούτ. ἡθ. σ. 263.

*Απο-σφενδονίζω ἀποσφενδονάω 'Ιώσ. Μακκ. 16, μτγν.

*Απο-σφηκώω λύω - δεσμοὺς Νόν. Δ. 21, 150 καὶ ἄλλ.

*Απο-σφηλωσις, ἢ ἀποτυχία, ἔκπτωσις, ἀρχ. λεξ.

*Απο-σφηνόω σφηνώνω Φιλ. βελοπ. σ. 76.

*Απο-σφίγγω συσφίγγω, λουκιλλ. ἐν 'Ανθ. 11, 210 ὅθ. ἐπὶ καλῆς σημ. - λόγος, ἡ παραδείγματα ἀποσφίγγεσθαι καὶ νευρώδη καὶ σκληρὰ Λουκ. ῥητ. διδ. 9.

*Από-σφιγγεις, ἢ τὸ συσφίγγειν 'Ἰπποκρ. σ. 744.

*Απο-σφριγγίζω ἀποσφριγγίζω.

*Απο-σφραγίζω, ἰων. - σφρηγίζω σφραγίζω, κλειώ διὰ σφραγίδος Εὐρ. 'Ορ. 1108, μίσι, Πλούτ. 'Αλεξ. 2. ἡ ἐκτετυκῶσθαι, ἀποσφραγισθαι Πολυδ. 9, 131.

*Απο-σφράγισμα, τό τύπωσις τῆς σφραγίδος, σφραγίσμα Πλίν. ἐπ. 10, 16 οὕτω ληπτέον καὶ τὸ ἐν 'Αθην. 13, 585.

*Απο-σφραγιστής ἀποσφραγίζων, γλωσσ.

*Απο-σφραίνω διδω τινὶ νὰ ἀσφρανηθῇ γλήχωνι αὐτὸν ἀποσφραίνει Λουκιλλ. ἐν 'Ανθ. 11, 165 ἀποσφραίνομαι = ὁσφραίνομαι - τινὸς Διοσκ. 1, 64.

*Απο-σφύδδω ἔδω σφύδδω.

*Απο-σφύζω πηρὶ τινά τὴν σφύον, γλωσσ.

*Απο-σφυρ-ηλάττω σφυρηλατῶ, μτγν.

*Απο-σχαάζω ἀνοίγω τὴν πλῆθρα 'Αριστοτ. 'Ι. Ζ. 2, 3, 4. ἀποσχαάσαι διαρρηξάι, διαλῦσαι, φλεδοτομήσαι 'Πούχ. 'Ἰπποκρ. ἄλλ. Ιατρ.

*Απο-σχαλιδάω στηρίζω τὰ δίκτυα διὰ σχαλιδῶν.

*Απο-σχαλιδώμα, τό τὸ δι' οὗ ἀποσχαλιδῶνται τὰ δίκτυα Ξεν. κυν. 10, 7.

*Από-σχασις, ἢ φλεδοτομία 'Ἰπποκρ. σ. 57.

*Απο-σχεδιάζω πράττω τι αὐτοσχεδῶς, ἀνευ προπαρασκευῆς, ἐκ τοῦ προχείρου νόμος ἀποσχεδιασμένος, ἐκ τοῦ προχείρου γραφῆς, ἀντιθ. «εὐ κείμενος» 'Αριστοτ. ἡθ. Νικ. 5, 3. ἰδ. λαλῶ ἐκ τοῦ προχείρου, - περὶ τινων Πολύδ. 12, 3.

*Από-σχεσις, ἢ ἀποχὴ Πλούτ. ἡθ. σ. 123.

*Απο-σχετίον ἀπέχειν δεῖ 'Ἰπποκρ. σ. 394.

*Απο-σχετική, ἢ ἡ περὶ ἐρίσεως ἐπιστολή, γλωσσ.

*Απο-σχετλιάζω σχετλιάζω Φρόν. ἐν Β. 'Αν. σ. 36.

*Από-σχημα, τό εἰκὼν Σχολ. Στοδ. ἐκλ. τ. 2, σ. 463.

*Απο-σχηματίζω ἀφαιρῶ τὸ μοναχικὸν σχῆμα Θεόδ. Στοδ. σ. 516.

*Απο-σχίδει, αἰ' μίρη ἀπεσχισμένα, φλεδῶν 'Ἰπποκρ. σ. 275 ὁστων 'Ορείδ. σ. 81.

*Απο-σχιζω σχίζων χωρίζω, ἀποχωρίζω - τοῦ πολυήτας ἀπὸ τοῦ συμπαχικοῦ 'Ηρ. 6, 9 καὶ συχνά καὶ ἀπλῶς, - τινός, 7, 233. «ὅθεν ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου» 'Αριστ. νεφ. 1408 (προβλ. Εὐρ. 'Αλκ. 170) συχνά παθ., ἀποχωρίζομαι - τινός 'Ηρ. 8, 35. περὶ τῶν βραχιόνων τοῦ ποταμοῦ, 2, 17. μετὰ τοῦ φεύγειν Πλάτ. νόμ. 5, 728.

*Από-σχισις, ἢ τὸ ἀποσχίζειν - τῆς φλεδῶς 'Αριστοτ. 'Ι. Ζ. 3, 3. 'Αρετ. σ. 20.

*Από-σχισμα, τό τὸ ἀποσχισθῆναι, ἀποχωρισθῆναι Μ. 'Αντων. 4, 29.

*Απο-σχιστής, ὁ' σχισματικός, αἵρετικός Φώτ. βιβλ. 94.

*Απο-σχοινίζω διὰ σχοινίου συρομένου ὀλόγυρα ἀποχωρίζω «ἀποσχοινισμένους πασὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει δικαίοις» Δημ. 25, ὁ πενθυμίζει τὰ μεμειλωμένα σχοινία τῆς ἐκκλησίας τοῦ λαοῦ, ἐν γίν. ἀποχωρίζω Φιλ. τ. 1, σ. 683. «οὐκ ἀποικοῦν οὐδὲ ἀποσχοινισμένον» Πλούτ. ἡθ. σ. 443, μτγν. καθ' 'Πούχ. ἀποσχοινίσαντες ἀποσπέρσαντες.

Απο-σχοινισμός, ὁ ἀποχωρισμός Θεόδ. Στοδ. σ. 228.

Απο-σχολάζω 1) ἔχω σχολήν, ἡσυχίαν ἀπὸ τινος, - ἐν τινὶ 'Αριστοτ. ἡθ. Νικ. 10, 6. 2) ἔχω σχολήν διὰ τι, ἀσχολοῦμαι περὶ τι - τινὶ Αἰλ. 'Ι. Ζ. 12, 1. - παρὰ τινι = μαθητεύω παρὰ τινι 'Ηρ. 6. 'Ορ. 5, 33.

Από-σχολος, 2' ὁ μακρὰν τῆς σχολῆς, ἀποσφύγων τὴν σχολήν Τίμ. Φιλιάσ. ἐν Δ. Λαερ. 9, 69.

Απο-σώζω 1) σώζω, διατηρῶ, φυλάττω ἀπὸ τινος Πλάτ. Φιλ. 26. νόσου Σοφ. Φιλ. 1365. - εἰς τὴν 'Ελλάδα = σῶον ἱπαναφέρω Ξεν. ἀν. 2, 3, 18. οἰκάδε, 'Ελλ. 7, 2, 10. Παθ. ἀποσωθῆναι εἰς Σπάρτην = φθάσαι σῶον εἰς Σπ. 'Ηρ. 7, 229. 8, 118. 2) ἀμτβ. ἀπίστωσε γενομένην = διετηρήθη Πλάτ. ἐπ. 7, 336.

*Απο-σωρεύω σωρεύω, συναθροίζω Β. 'Αν. σ. 432, μτγν.

Απο-ταγή, ἢ ἀπόταξις, ὁ ἴδε.

Απο-ταγηνίζω ἀποταγανίζω, ἀντι τοῦ ταγηνίζω Β. 'Αν. σ. 11, ὁρθῶς διορθ. ἀντι τοῦ ἀντιβαίνοντος εἰς τὸ μέτρον ἀποταγανίζω Σωτάδ. ἐν 'Αθην. 7, 293.

Από-ταγμα, τό ἀπαγόρευμα 'Ἰάμβλ. 6. Πλού. 28.

*Απο-τάδην ἐκτεταμένος Λουκ. Ζευξ. 4 Αἰλ. 'Ι. Ζ. 4, 21. - φεγγόμενος = ἀποταίνων τὸν λόγον Πολυδ. 4, 94.

*Απο-τάκται, αἰ' αἵρετικοὶ τινες 'Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 18.

- Ἀπο-τακτικοί, οἱ ἀποτάττει Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 269.
 Ἀπο-τακτισταί, οἱ ἀποτακτικοί Ἰουλ. λ. 7, σ. 224.
 Ἀπο-τακτίζεται, οἱ αἵρετικοί Βασίλ. Μ. ἐπ. 1 πρὸς Ἀμφιλ.
 Ἀπο-τακτος, 2' ἀποταταγμένος, κευωρισμένος, πρὸς ὠρισμένην χρῆσιν φυλαγμένος· ταῖς ἡμέραις ἡμέρας ὠρισμένος· ἡμέρας Κριτί. ἐν Ἀθην. 10, σ. 433.
 Ἀπο-ταλαντεύω· ζυγίζω Νικηφ. ἐν Βαλτζ. ῥήτ. τ. 1, σ. 497.
 Ἀπο-ταμειόμα· ἀποταμειύω, ἀδρ.-ώσασθαι Ἀλ. ἱ. Π. 1, 12.
 Ἀπο-ταμειύτος, 2' ἀποταμειυμένος Βαλτζ. ῥήτ. τ. 1, σ. 599.
 Ἀπο-ταμειύω· καταθέτω, φυλάττω ἐν τῷ ταμείῳ Νικηφ. ἐν Βαλτζ. ῥήτ. τ. 1, σ. 488. Μέσ. ἀποταμειύω δι' ἐμαυτὸν· ἀδοξον πλουτὸν Σχολ. Πινδ. ἱ. 1 ἐν τέλει.
 Ἀπο-τάμνω, ἰων. = ἀποτέμνω Ὀμ. Ἑρ.
 Ἀπο-τανύω· ἐκτείνω Ἑρωτιαν.
 Ἀπο-ταξία· τῇ ἐπομ. Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 292.
 Ἀπό-ταξις, ἡ· τὸ χωρὶς τετάχθαι τοὺς πρότερον ἀλλήλοις συντεταγμένους εἰς τὸ ὑποτελεῖν τὸν ὠρισμένον φόνον· Ἀρποκρ. ἐκ τοῦ Ἀντιφ.-καί· ἀποταγή, ἀπαρνήσις, ἐκκλ.
 Ἀπό-τασις, ἡ· ἔκτασις, τέντωσις· ποδῶν Πλούτ. ῥ. σ. 670· παράτασις Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 5, 14.
 Ἀπο-τάσσω· χωριστὰ διατάσσω· τὰς φυλακὰς Πολύδ. 6, 35, 3· διανέμω, παραπέμπω, χώραν τινὶ Πλάτ. Θεαιτ. 153· παθ. ἰδ. περὶ στρατιωτῶν, τάσσω κατ' ἀποσπάσματα Ξεν. ἑλ. 5, 2, 30· ἐν τοῖς φρουρίοις ἀποταταγμένοι· Δημ. 18, 37· πρὸλ. Πολύδ. 10, 16, 3· ἀρχὴ ἀποταταγμένη· Ἀριστοτ. πολιτ. 6, 8· Μέσ. παραινῶ τι, τὸ ἀφῆνω, -τίνι, ἰδ. ἑλ. πρὸλ. Ἀποδ. Φρον. σ. 24.
 Ἀπό-ταυρος, βοῦς· ἡ μακρὰν τοῦ ταύρου, μὴ ὀχνηομένη Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 8, 7.
 Ἀπο-ταυρόω· μεταμορφώνω εἰς ταῦρον· παθ. κυρ. γίνεσθαι ταῦρος· τοκέδος δέργμα λεαίνης ἀπο-ταυροῦται θηρίῳ· Ἑρ. Μηδ. 191· ταυρηδὸν προσδίδει, ταυρώδεα ἐπιδίδει Σχολ.
 Ἀπό-ταφος, 2' ἀπεαυτερημένος τῶν προγονικῶν τάφων Σουῖδ. καθ' Ἡσύχ. «ἀπόταφοι» οἱ συνηριστευκότες τοῖς ἐλευθέροις (χειρ. τὴν ἐλευθέρην) δοῦλοι καὶ μὴ συνταφίντες αὐτοῖς.
 Ἀπο-τάφρευσις, ἡ· ὀχρώσις διὰ τάφρου Δ. Ἀλ. 9, 9.
 Ἀπο-ταφρεύω· ὀχρῶναι διὰ τάφρου Ξεν. ἀν. 6, 5, 1, καὶ μετν. ὡς Δ. Ἀλ. 9, 8.
 Ἀπό-τε ἀφ' ὧν, ὁ ὅτε.
 Ἀπο-τείνω 1) ἐκτείνω, παρατείνω· μακρὸν λόγον· κάμνω λόγον ἀδιάκουτον, μακρὸν Πλάτ. Πρωτ. 336· πολ. 10, 605· «οἱ εἰσι τοῦτων μακροτέρους ἀποτείνουσι μεσσοῦς παρὰ θεῶν»· τοὺς ἐκτείνουσιν ἐτιμᾶλλον, 2, 263· «ὁρίεσθαι ἐκ τῶν ἀξίων εἰς πλεονεξίαν ἀποτεταμένα» Ξεν. Ἀν. 1, 8, 10· «φύλαγαν Πλούτ. Σουλ. 7· ῥῆσιν μακρὰν ἀ-

ποτείνει» Λουκ. Πρ. 6· πρὸλ. Πλάτ. πολ. 10, 605· ἀπολ. «πῶρρον ἀποτενοῦμεν» = οὐ προκυρῶμεν πολὺ, Γοργ. 458· «τὰ χαλκία πληγέντα μακρὸν ἤχον καὶ ἀποτείνει» = ὁ ἤχος τῶν διαρκεῖ, Πρωτ. 329· ὁ· μακρὸν· ἐξακολουθοῦμεν μαχ. Πλούτ. π. διακρ. τὸν κῶλ. 25· 2) «παραδείγματα ἀκριβοῦς ἀποτεταμένα ταῖς γραμματικαῖς· ἐμὲ ἀκριβοῦς κε-χαρὰμένα ὅρια, με ὠρισμένους περιγραφὰς Λουκ. ῥήτ. διδ. 9· πρὸς τινα· καθάπτουμαι κερτομῶ τινα Λουκ. Νιγρ. 13· τινὰ Δ. Σακ. 5, 17· Μέσ. ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, συν-τόνους συζητῶ, -ὕπευ τινος· Δ. Σικ. 5, 17.
 Ἀπο-τερίζω 1) διὰ τείχους ἀποκλείω· θεοὺς Ἀριστ. θρν. 1576· ἱερῶν Ἑρ. 6, 36· κατασκευάζω τείχος πρὸς ὀχύρωσιν, -τείχος Θουκ. 1, 64, Ξεν. ἑλ. 1, 3, 3· ἀπο-κλείω, Δ. Ἀλ. 9, 7· κλείω τὸν ὁρόμον Ξεν. ἀν. 2, 4, 7· ἐν γέν. κλείω, φράττω· Ἑλα-θεν ἐαυτῷ τὴν φυγὴν ἀποτερίζας· Ἠλίοδ. Ἀπο. 9, 20· 2) καθαίρω τὰ τείχη καὶ ὀχυρώματα Πολύδ. 1, 3, 5.
 Ἀπο-τερίζεις, ἡ· 1) ἀποκλείεις διὰ τει-χῶν καὶ χαρακμάτων Θουκ. 1, 65· 2) ἡ τῶν τειχῶν ἀφαίρεσις Σουῖδ.
 Ἀπο-τερίζω, τὸ· τείχος γινόμενον πρὸς ἀποκλείειν Θουκ. 6, 99, Ξεν. ἑλ. 1, 3, 6.
 Ἀπο-τερίζω, ὁ· ἀποτερίζεις Πλούτ. Νικ. 18.
 Ἀπο-τερίζω· διὰ τείχους ἀποκλείειν Ἑρμείτ. λ. 22, σ. 278.
 Ἀπο-τεκμαίρομαι· ἐκ τεκμηρίων, σημείων συμπεραίνω τι Ἀπολλ. ἱ. 4, 1538.
 Ἀπο-τεκνύω· γεννῶ τέκνον Τρέτξ. ἱλ. σ. 9.
 Ἀπο-τελείω (ἰδὲ τέλος, οἱ ἐν τέλει) οἱ προσιεστώτες ἐν ταῖς Ἀχαϊκαῖς πόλεσιν Πολύδ. 10, 21, 16, 36.
 Ἀπο-τελειόω· τελειώνω Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 6, 22 καὶ μετν.
 Ἀπο-τέλεισις, ἡ· ἡ τελειώσις Ἐπίκουρ. ἐν Δ. Λαερ. 10, 108.
 Ἀπο-τελεσμά, τὸ 1) τὸ ἀποτελεσθὲν, ἀπο-τελειωθὲν· τέχνης = τὸ τελευταῖον τέλος, σκοπὸς τῆς τέχνης Πλούτ. Λουκ. 30, ἀνθ' οὗ κατόπιν λέγει ἔργον· Ἐν γέν. ἀποτέλεσμα, ἐξαγόμενον, ἐκδοσις Πολύδ. 2, 39, κλ. Ἀλ-Ἀρτεμ. 1, 9· 2) συνδυασμὸς τῶν ἀστερι-σμῶν καὶ ἐπίδρασις αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἀνθρώ-πων, ἀστρολ. ἴδε Πλούτ. Ρωμ. 12.
 Ἀπο-τελεσματικός, 3' τῷ ἀποτελεσμάτι ἀνήκων, ἰδ. εἰς τὴν ἐκ τῶν ἀστερισμῶν προ-φητείαν, μετν. ἡ ἀποτελεσματική, δηλ. τέ-χνη, οἱ ἀποτελεσματικοί = οἱ ἀστρολόγοι, οἱ προφητεύοντες ἐκ τῆς θέσεως τῶν ἀστρῶν κατὰ τὴν γέννησιν τὴν τύχην τοῦ τεχνίτου Εὐστ. ἱλ. σ. 193.
 Ἀπο-τελεσματογραφία, ἡ· ἡ διδασκα-λία περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἀστρῶν Πορφύρ. εἰς Πτολ. σ. 201, Παλλ. Ἀλ. 4.
 Ἀπο-τελεσματολόγος, ὁ· ἀστρολόγος, ἐκ τῶν ἀστρῶν προφητεύων τὴν τύχην τοῦ γεννηθέντος Θεολ. ἀριθμ. σ. 58.
 Ἀπο-τελεσμός, ὁ· ἀποτέλεσμα, γλωσσ.
 Ἀπο-τελεστέον· δεῖ ἀποτελεῖν διασφ.

Ἀπο-τελεστής, ὁ ὁ ἀποταλὼν Κύρ. Ἀλ. τ. 2, σ. 575.

Ἀπο-τελεστικός, 3' ἀποταλὼν, ἐκταλὼν - τινὸς Πλάτ. δρ. 412, Πλούτ. ἡθ. σ. 652.

Ἀπο-τελεστος, 2' ὁ ἀποτελεσθεὶς Εἰρην. σ. 203.

Ἀπο-τελευτάω· τελευτῶν, παύω, κατα- τῶ· «εἰς ἡδονὰς ἀποταυτῶ» Πλάτ. Πρωτ. 351· «ἡ ὀλιγαρχία εἰς δῆμον ἀπετελεύτησεν» = ἔγεινεν ἐπὶ τέλους δημοκρατία Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 6· καὶ ἔνερ. ἄγω εἰς πέρας, μτγν.

Ἀπο-τελευτή· ἡ τῶ ἐπομ. Ὁρειδ. σ. 14.

Ἀπο-τελευτήσις, ἡ τελευτήσις, ληξίς Ἰπ- ποκρ. σ. 409· συμπράγμα· «δόξα διανοίας ἀποτελεύτησις» Πλάτ. σοφ. 264.

Ἀπο-τελέω· 1) ἀποτελειῶν, τελειῶν· Ἦρ. 5, 92· ἔργα Πλάτ. πολιτ. 308· «χω- μα ἐν πύθῳ» ἡμέρας ἀποτελούμενον, νόμ. 12, 958· γωνίαι, Τιμ. 55· καὶ ἐν γέν. ἔκ- φρασις τῶν μαθηματικῶν, διαγράψω σχήμα· ἡ μάχῃ ἀποτελέσθη Πολύδ. 6, 52· καὶ συ- χνάκις· 2) ποιῶ τινά τι, ἀμείνους ἐκ χειρό- νων· Πλάτ. πολιτ. 297· «τὴν πόλιν ἡμῖν εὐδαίμονα ἀποτελεῖ, νόμ. 4, 718· «- τοιού- τους ἄνδρας, ὥστε» Πολύδ. 6, 52· 3) κάμνω τι, ὑπερ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ κάμω Ἦρ. 4, 180· τὰ προσταχθέντα Πλάτ. νόμ. 7, 823· τὰ προσήκοντα = τὸ χρήσιμον ἐν ἑαυ- τῷ, Κριτ. 108, Ξεν. Κύρ. 5, 1, 14· τὰ καθήκοντα, 1, 2, 5· ἀπαρχήν = προσφέρω τὰ πρωτόλεια ὡς θυσίαν Πλάτ. νόμ. 7, 806· ἀπαρχάς, χαριστήρια, τὰ νοιζόμενα, τὰ δίκαια = τὸν συνήθη, ὠρισμένον φρονι τελῶ Ξεν. Κύρ. 3, 2, 18· «ἀποτελεσθέντος ἀνὴρ» = τέλειος ἀνὴρ, Ἰπποκρ. 7, 4· «ἀπο- τελεσθῆναι πρὸς ἀρετὴν» = τέλειον γενέσθαι ἐν τῇ ἀρετῇ Λουκ. Ἐρμ. 8· πρὸλ. Ἀνδοκ. 2, 3· ἐπιθυμίας = εὐχαριστώ, ἐκπληρῶ τὴν ἐπιθυμίαν Πλάτ. Γοργ. 503· «ὁ ἔρωις ἀποτελούμενος περὶ τάχαθ'», ἔξηγ. ὑπὸ Ἀ- ριστ. «ὁ τιμώμενος» Πλάτ. συμπ. 188.

Ἀπο-τεμαχίζω· ἀποκόπτω τεμάχιον Θεόδ. Μετοχ. σ. 92.

Ἀπο-τέμνω (ἴδε τέμνω), ἱων. ἀποτάμνω· κό- πτω ἀποχωρίζω τι ἀπὸ τινος, ἀποκόπτω, ἀπὸ τοῦ Ὀμ. πανταχοῦ, παρ' Ὀμ. συχνὰ ἐν τιγῇ καὶ μέσ. δι' ἑμαυτὸν ἀποκόπτω, κρεά Ἰλ. χ. 347· «χώρην ἀποκόπτειν, περιορίζειν Ἦρ. 4, 3, 1, 72, 4, 25. Μέσ. δι' ἑμαυτὸν ἀποκόπτω, ἀφαιρῶ· τὰς θυρέας, 1, 82, Ἰπποκρ. 8, 40, Πολύδ. 9, 28, 7· «λείαν Παρ- ούγ. 20· «- ἐκείθεν μοῖσας» Πλάτ. Τιμ. 36· πολλὰ ἐν γέν. ἀποχωρίζω· πρὸλ., Φίλ. 42, πολὺν 280· «ἀποτέμνειν τὴν κεφαλὴν» = θανατώνειν, ἀποκεφαλίζειν, συχνὰ παρὰ Ξεν. ὅς λέγει ἐπίσης, «οἱ στρατηγοὶ ἀποτμήθοντες τὰς κεφαλὰς» = ἀποῦ ἀπεκεφαλίσθησαν, ἀν. 2, 6, 1· ἀπὸ τινος ἀποκόπτω, περὶ στρα- τιστῶν, Ἐλ. 6, 2, 5· ὡς μέσ., 7, 1, 19· συχνὰ παρὰ Πολυδ. - καὶ συγχέειν, 1, 84, 7· καὶ μετ. ἀφαιρῶν ὡς τέμνειν· ὕλας Λουκ. οὐσ. 10.

Ἀπό-τετις, ἡ τὸ τίττειν, τοκευὲς Σ. Ἐμπ. πρ. ἀστρολ. 53 65, ἄλλ. μτγν.

Ἀπο-τερᾶτόω· ἐκπλήττω διὰ τεράτων Καλ- λισθέν. 3, 17, 47.

Ἀπο-τερματίζω· περιορίζω - τὴν λήμνην Ἀγαθήμ. γεωγρ. 2, 4, σ. 38, Ἰπποκρ. σ. 23· «εἰς ἀλήθειαν πρὸς τὸ ὑποσχεθῆναι ἀπο- τερματίζεσθαι» = ὥστε ἔστιν ἀποδίδοντες, ἀποσκοποῦντες, ἡ καὶ ὁμηρικῶς (Ἰλ. ψ. 323) φάναι, τέρμ' ὁρῶντες Κοραΐς.

Ἀπο-τερματισμός, ὁ περιορισμός, περι- γραφή Πρὸκλ. περὶ σφαίρ. 27, σ. 48.

Ἀπο-τερματίζω, ἡ τέρμα, τέλος, Ἐτ. Μ. σ. 490.

Ἀπο-τίρπομαι· ἐπιτίρπομαι Ἰ. Γεωμ. β. 4, 25.

Ἀπο-τεταγμένως· ὀρισμένως, διορισμέ- νως Ὁριγ. Κέλσ. 4, σ. 221.

Ἀπο-τεταμένως, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ ἀποτείνω, ὁ ὕψ. Βαλτ. ῥητ. τ. 7, σ. 363.

Ἀπο-τετρατισμένως· περιορισμένως Ἰπποκρ. λ. ἀμειψόμενος.

Ἀπο-τετραγμένως· ἀνωγῶς, ἄνευ ἐπιτε- χίας Ὁριγ. Κέλσ. 4, σ. 198.

Ἀπο-τετρημένως· χωριστά, μτγν.

Ἀπο-τετολμημένως· περὶ τολμῶς, ἀλαγι- στως Ὁριγ. Κέλσ. 6, σ. 300.

Ἀπό-τεωγμα, τὸ ἀποτυχία, σφάλμα, πτασμα, ἀμείλημα Δ. Σικ. 1, 1, 16, 6, Στράβ. 17, σ. 821.

Ἀπο-τευνκτέω· ἀτευνκτέω, ἀποτυχῶν Φωτ.

Ἀπο-τευνκτός, 3' ὁ συνήθως ἀποτυχῶν, ἀμαρτητικός, ἀδ. κατορθωτικός, ἀντὶ τοῦ ἐπιτευνκτός Ἰαλῶν. τὸν κατὰ τόκ. 4, Ἰπ- πόδ. ἐν Στράβ. ἀνθ. 103, 26· ἐπὶρ. ἀποτευνκ- τῶς = μάτην· ὁ ἐλπίσθαι Ἄρρ. Ἐπικτ. 4, 10, 6.

Ἀπό-τευνξίς, ἡ τὸ ἀποτυχῶν Πλάτ. Ἀξιοχ. 308, Πλούτ. Μαρ. 5.

Ἀπο-τεφρώ· μεταβάλλω εἰς τέφραν Πα- λυδ. 1, 167, ἄλλ. μτγν.

Ἀπο-τέφρωσις, ἡ αἴσα τοῦ πρηγ. Νικηφ. Χαυμν. ἐπιστ. 142.

Ἀπο-τηγανίζω· φθίνω εἰς τὸ τηγάνι· «μέλ- λει γὰρ ὡς περ μακρίδας ἀποτηγανίσαι» φησὶ μου τὸ ληξιδόν Μάχ. ἐν Ἀθην. 13, 58· «ἐπὶ τοῦ τηγάνου ἐσθύνει» Φρόν. κωμ. ἐν Ἀθην. 6, 229, πρὸλ. ἀποτηγανίζω.

Ἀπο-τηγανίσμα, τὸ ἀφάρμακον, μτγν.

Ἀπο-τηκῶ· λιώνω, γυνώσκω, διὰ τῆς τῆς καταναλίσκω Πλάτ. Τιμ. 65, Παρ. ἀνανί- ζομαι, φθίνω, ἀπετάκη Ἦρ. 1, 50, Λουκ. νε. δι. 28, 2.

Ἀπο-τῆλε· πόρρω, μακρὰν - τινὸς Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 637, ἐπ. ἐν Ἀνθ. Παν. 86.

Ἀπο-τηλύθω· τῶ ἐπομ. Ἀπολλ. Ἰ. 4, 728.

Ἀπο-τηλαύ· μακρὰν, πόρρω Ὁδ. ι. 117 καὶ μτγν. Ἀπολλ. Ἰ. 2, 192.

Ἀπό-τηξίς, ἡ τὸ ἀποτῆκεν, ἀναλύειν Ἰπ- ποκρ. σ. 304.

Ἀπο-τηρέω· περιμένω, Δ. Σικ. 14, 21 ὁ Α. Αινδ. διορθοῦ εἰς ἐπιτηροῦντες.

Ἀπο-τί-ετατος, 2' ἀπρόστατος, ἀπροσπέ- λαστος· «- ἀγρία νόσος» Σοφ. Τρ. 1014.

Ἀπο-τίθημι (ἴδε τίθημι)· 1) οἶκω ἀπ' ἐπ' αὐτῷ μου, καταθίτω, 18. μέσ. «-τίθημι ἐπὶ γροθί» Ἰλ. γ. 89· οἶκω κατὰ μέρος, σ. 109· ἐνιπῆνα ῥίπτω ἀπ' ἐπ' αὐτῷ μου τὴν ἀπειλήν, ὅθεν ἀπει-

λῶ, ε, 402· οὕτω, - ῥηθυμίαν Δημ. 8, 46· ὄργην Πλούτ. Κορ. 19· ἄρχην ἀποτίθεσθαι = καταθέτειν Πολύδ. 5, 1· - πόλεμον = καταπαύειν, 5, 106, 1· «νεῖκος ἀποθέσθαι» Πίνδ. Ο. 11, 42· «ἀφροδίταν πολλήν» = καταπύζειν τὸν ἔρωτα Εὐρ. Ἰ. Α. 557· πρὸς Πλούτ. Κορ. 19, Πομπ. 23· «ἐκθέτω παιδίαν, ἀντιθ. τρέφειν, Πλάτ. Θεαιτ. 161· 2) θέτω κατὰ μέρος, ἰδ. μέσ. δι' ἑαυτὸν, τ. ἑ. φυλάττω· «- δέπας ἐν χηλῶ» Ἰλ. π, 254, Ξεν. Κύρ. 6, 1, 25, Δημ. 49, 31· «- τὰ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας» = ἀποταμιεύειν διὰ τὸ γ. Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 31· «- εἰς αὖθις = τὸ ἀναβάλλω δι' ἄλλην φοράν Πλάτ. Εὐθυδ. 275· ἐν γέν. οἰκονομῶ, ταμιεύω, νόμ. 10, 857· «εἰς δεσμοτήριον ἀποτιθέντες» Λυκούργ. 112, ὅμ. εἰς φυλακὴν = τηρεῖν ἐν φ. Πολύδ. 24, 8, 8, Δ. Σικ. - χρόνον εἰς τι = ἐξαεῖναι καὶ ἐν εἰς τὸ Πολύδ. 17, 9, 10· «- χάριν ἐν πολλοῖς» = κερδαίνειν ἐγνωμοσύνην, 6, 2, 15· - κόλπῳ = τίκτω Καλλιμ. Δ. 15.

Ἀπο-τίκτω· τίκτω, παράγω, - νοσήματα, αἰσθήσεις Πλάτ. Τιμ. 85· Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 5, μτγν.

Ἀπο-τίλῳ· καταχέζω τινὰ Σουδ. λ. ἐπιχειροῦσι.

Ἀπο-τίλλω· τίλλων, μαδῶν ἐδράζω· - τὰς τρίχας Ἦρ. 3, 16, 1, 123, Ἀριστ. Λυσ. 578· ἀποτίλλω σε Κρατῖν. ἐν Β. Ἀν. σ. 422, Λουκ. ἀλικ. 28.

Ἀπό-τίλμα, τό· τὸ ἀποτίλλεν Θεόκρ. 15, 19.

Ἀπο-τίλμος, ὁ· τὸ ἀποτίλλειν, ἐκσπᾶν Σωφραν. σ. 94.

Ἀπο-τίμαστος· ἀνύδριστος Ἡούχ.

Ἀπο-τιμάω· 1) δὲν τιμῶ, ἀποστέρω τῆς τιμῆς, περιφρονῶ Ὀμ. 5μν. Ἑρμ. 35, Καλλιμ. ἀπ. 103· 2) μέσ. ἐκτιμῶ καὶ ζητῶ πληρωμὴν· ἔλυσαν, ὀμνέως ἀποτιμησάμενοι Ἦρ. 5, 77· 3) ἐν τῷ ἀττ. δικαίω, θέτω τι εἰς ἐνέχυρον ἀφ' οὗ τὸ ἐκτιμῶ· «οἱ μισθοῦμενοι τὰς τῶν ὀφρανῶν οἰκίας παρὰ τοῦ ἄρχοντος, ἐνέχυρα τῆς μισθώσεως παρτίχοντο» ἔδει δὲ τὸν ἄρχοντα ἐπιπέμπειν τινὰς ἀποτιμησομένους τὰ ἐνέχυρα· τὰ μὲν ἐνέχυρα τὰ ἀποτιμώμενα, ἔλέγοντο ἀποτιμήματα· οἱ δὲ πεμπόμενοι ἐπὶ τὸ ἀποτιμῆσθαι ἀπατιμηταί· τὸ δὲ πρᾶγμα ἀποτιμᾶν Ἀρποκρ. «ἀπειμῆσε καὶ ἀποτιμῆσε καὶ ἀποτιμήμα, τὸ ἀπαιτεῖν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ὡς περ ἐνέχυρόν τι τῆς προικὸς ἀντάξιον οἰκίαν ἢ χωρίον ἢ ἄλλο τι κτήμα ἀξιοχρεῶν. Ἐλέγετο δὲ παύητικώς μὲν ἐπὶ τοῦ λαμβάνοντος ὑπὲρ τῆς νόμης ἀποτιμήμα, ἐνεργητικῶς δὲ τὸ τοῦ διδόντος νομφίου, οἷον ὁ νομφίος πρὸς τὴν προικὰ γυναικὸς ἀπειμῆσε τήνδρα τὴν οἰκίαν, ἢ δὲ νόμην, περὶ ἧς ἔδωκε προικὸς ἀπειμῆσατο τήνδρα τὴν οἰκίαν» Β. Ἀν. σ. 200· πρὸς Δημ. 30, 4· ἡ τιμὴ ἐκφράζεται κατὰ γέν. προσέτι, «ἀποτιμώμαι τὴν οἰκίαν πρὸς τὰς δέκα μνᾶς» = λαμβάνω τὴν οἰκίαν ὡς ὑποθήκην διὰ δέκα μνᾶς Δημ. 41, 5.

Ἀπο-τίμημα, τό· τὸ ἐκτιμηθὲν, τὸ ἐνέχυρον τὸ ἀποτιμώμενον Ἰδ' ἀποτιμάω καὶ Ἀρποκρ. σ. 437· «ἀποτιμήματα· αἱ πρὸς τὰς φερνὰς ὑποθήκαι» Ἡούχ. πρὸς Δημ.

30, 7, Ἰσ. 6, 36· καθιστάναι· «- καθιστᾷ τῷ παιδί» = ἰδούη αὐτῷ ἀντὶ τῆς πληρωμῆς ἐνέχυρον Δημ. 49, 11.

Ἀπο-τίμησις, ἡ· τὸ ἀποτιμᾶν· 1) ὑποθήκη Δημ. 31, 10· Ἰδ' ἀποτιμάω· 2) ἀπογραφή χωρίων, κτημάτων Πλούτ. Κράσσ. 13· διατίμησις Θεόδ. Στουδ. σ. 250· ἐν Β. Ἀν. σ. 437· ἀποτιμήσιν, τέλος ἡ φόρον.

Ἀπο-τιμητής, ὁ· ὁ ἀποτιμῶν καὶ δεχόμενος τὴν ὑποθήκην Ἰδ' ἀποτιμάω.

Ἀπό-τιμος, 2· α) ἄτιμος Σοφ. Οἶ. τ. 215, Ἦρ. 2, 167· 6) ἀπόσιμα χρήματα, τὰ ἀποτιμημένα, ὑπέγγυα, ἀποτιθέντα Δημ. σ. 866.

Ἀπο-τινάγμα, τό· ὅ, τι ἀποτινάσσεται, μτγν.

Ἀπο-τινακτικός, 3· ὁ ἀποτινάσσων Ἰωσ.

Ἰακ. ἐν Βαλτζ. ῥήτ. τ. 3, σ. 542.

Ἀπο-τινάσσω· τινάσσω μακράν, κάτω, ἀποροίπτω Εὐρ. Βάκχ. 253, μτγν.

Ἀπο-τινύμαι· πληρόναι ποινήν· «πολὺν δ' ἀπεινυτο ποινήν» Ἰλ. π, 398· «- τινὰ τινοῖς = ἐπιβάλλω τινὶ ποινήν διὰ τι, μτγν. Ὀδ. 6, 73, καὶ μτγν. π. ἐν γέν. = ἀποτίνω, καὶ Ἦρ. 6, 65.

Ἀπο-τινύω, π. ἐν τισι τόπ. ἀντὶ τοῦ ἰκομ.

Ἀπο-τίνω (ἴδε τίνω, τὸ ἐ παρ' Ἰπ., ἀττ. -)· πληρόναι τι εἰς τινα ὡς ποινήν, πρόστιμον, ἢ ἀντικατάστασιν· «- τιμὴν τινι» Ἰλ. γ, 286· «νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον», 186 (πρὸς Ἦρ. 3, 109)· «- σὺν κεφαλῇ Ἰλ. ὅ. 161· «εὐεργεσία = ἀνταποδίδωμι εὐεργ. Ὀδ. γ, 245· ἰδ. «ὑπερδασίην ἀποτίσαι», ν, 193· «νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις» Ἰλ. γ, 271· πρὸς Ὀδ. α, 43· οὕτως, «αἶμα, φόνον = τιμὴν ἀποτίσαι διὰ τὸν φ. Αἰσχ. Ἀγ. 1311, Εὐρ. Ἰ. Τ. 338· «ζημίαν Πλάτ. νόμ. 9, 882 (ἀσ. - τίσει τινὶ Ἦρ. 3, 109)· χρηματικὴν ποινήν πληρῶν· «- τῆς ἀνοίας τοὺς μισθοὺς» Παλ. 46, 4, 35, 15· λίαν σύνθη. ἐν τῷ ἀττ. δι- καίω, «παθεῖν ἢ ἀποτίσαι», περὶ σωματικῶν καὶ χρηματικῶν ποινῶν Πλάτ. ἀπολ. 36, Αἰσχίν. 1, 15· ἐν γέν. πληρῶν τὸ ὀφειλόμενον, τὸν μισθόν Ξεν. ἀν. 7, 6, 16· «χρήματα Λυσ. 1, 29, Ξεν. Κύρ. 8, 8, 6· «- λειτουργίαν Δημ. 28, 17· ἀποτιστέον Ξεν. Λακ. 9, 5. Μέσ. ἐπιβάλλω εἰς τινα νὰ μοὶ ἀποτίσῃ τι ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ· «- βίας τινὶ = ἐκδικοῦμαι τινὰ διὰ τὰς βιαιοπραγίας Ὀδ. γ, 216· «- βίας τινὸς = τιμωρῶ τὰς βιαιοπραγίας τινός, λ, 118· «- ποινήν κελεύω νὰ μοὶ πληρωθῇ ἡ ποινή, ψ, 312· «- τινὰ = τὸν ἐκδικοῦμαι, ν, 386· «- τῶν- τους αἰθεοὶ ἀποτίσαιντο» = τιμωρήσειαν Ξεν. ἀν. 3, 2, 6· «ἀποτίσασθαι δίκην ἑχθροῦς» = λαβεῖν ἱκανοποίησιν παρὰ τῶν ἑχθρῶν Εὐρ. Ἠρακλ. 852. Παραδόξως ὑπάρχει ἐν Αἰσχ. Ἀγ. 1484· «ἀλάστον τόνδ' ἀπέτισα», ὅπου τὴν περιέμενε τὸ μέσ.

Ἀπο-τί-πλαστον· ἀπροσπλάστον Ἡούχ.

Ἀπό-τισις, ἡ· πληρωμὴ τοῦ χρέους, ποι- νή, μτγν.

Ἀπο-τιστέον· ἀποτίνειν δεῖ Ξεν. Λακ. 9, 5.

Ἀπό-τιστος, 2· ὁ μὴ ποτισθεὶς, Ἰρηγ. θαυμ. εἰς Ὀριγ. σ. 62.

Ἀπό-τιθος, 2 (τίθη)· ὁ ἀπὸ τῶν μαστῶν τῆς μητρὸς ἀπομακρυνθεὶς, ἀπογαλακτισθεὶς Φιλ. τ. 2, σ. 83.

Ἀπο-τίτρημι, ἢ ἀποτιτράω· τρυπῶ Ἰπποκρ. α. 680.
 Ἀπο-τίω, π. ἑν. = ἀποτίνω.
 Ἀπό-τρηγμα, τό· ἀπότρημα.
 Ἀπο-τρήγω, π. = ἀποτίνω Ἰλ. π. 390 καὶ συχνά, Ἡσ. Θ. 188, Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1502· τινά τινος, ἀποτμήσαντι Ἰλ. κ. 364.
 Ἀπό-τρημα, τό· τὸ ἀπὸ τινος τρηθέν, κομμάτι Ἰπποκρ. α. 803 καὶ μετν.
 Ἀπο-τρηματίζω· διαίρῳ Νικ. Χων. χρ. 7, 7.
 Ἀπο-τρήξω, ἢ ἀποτίνω, ὅ, ἢ ἀπότομος· σκοπία ἀποτρηγμένη, ἀπεσιμαμένη Ἀπολλ. Ῥ. 2, 581.
 Ἀπό-τρησις, ἢ ἀποκοπή Φιλ. Βελος. σ. 100.
 Ἀπο-τρητέος, 3· ἀποκατέως Σωφρον. σ. 128.
 Ἀ-ποτμός, 2· ἀτυχής, δυστυχής Ἰλ. ω. 388, Ὀδ. υ. 140· τραγ. περὶ καταστάσεων, π. χ. Λισχ. Πέρσ. 272· ὕπερθ. ἀπομύτατος Ὀδ. α. 219.
 Ἀ-ποτινίω· ἀνὺ ὄδυμῳ, μετν.
 Ἀπό-τακος, 2· ἀπὸ τινος γινόμενος Ἰπποκρ. α. 816· καθ' ἡσυχ. «ἀποτόκους» τὰς ἀπογενήσεις τῶν νοσημάτων, Ἀρετ. σ. 46.
 Ἀπο-τολμάω· τολμᾷ μετὰ θάρρους Θουκ. 7, 67· μετ' ἀπαρ. Λυσ. 7, 28· «τὰ ἀποτολμημένα» Πλάτ. πολ. β. 503· «ἐλευθερίαν ἀποτολμημένην» = πολλὴ τολμηρά, ὀβριζουσα, αὐθάδης, νόμ. 3, 701.
 Ἀπο-τολμητέον· ὁ. ἐπίθ. τοῦ προηγ. Πλούτ. ἡθ. σ. 11.
 Ἀπό-τολμος, 2· ἀτολμος Λουκ. Ζ. τρ. 27.
 Ἀπο-τομάς, ἄδος· 1) ὁηλ. τοῦ ἀπότομος· πέρτα δ. Σικ. 2, 13, 4, 78· 2) γῆ ἀπ. = ἀποτρημένη τῶν πέριξ, τέμενος Εὐστ. Ὀδ. σ. 1600· καθ' ἡσυχ. «ἀποτομάδα» σελίζαν, καὶ ἀκόντιον πεντάβλου» καὶ κατὰ Πλούτ. 10, 64 «τῶν γυμνασίων προσηκόντων σκευῶν... καὶ δίσκου καὶ ἀποτομάδες» (ἄρα γὰρ αἱ γυμνάδες;). Καὶ ὅν. ἀττ. πλοίου.
 Ἀπο-τομέω, ὅ· ὁ ἀποτέμνων· ἐν Πλούτ. 3, 151 = ἀποτομάς 2.
 Ἀπο-τομή, ἢ· τὸ ἀποτέμνειν, ἀποκόπτειν· χειρῶν Σεν. Ἐλ. 2, 2, 22· τὸ ἀποτετμημένον, τμήμα, - γῆς Πλάτ. Τιμ. Λοκρ. 97· διασταύρωσις ὁδῶν Πλούτ. β. 29, 9 καὶ μετν. ἐν γέν. χωρισμός, κατὰ ἀποτομήν = χωριστά Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 7, 446.
 Ἀπο-τομία, ἢ· ἀπότομος τρόπος, ἀσθητότης· νόμιμον Δ. Σικ. 12, 16· τῶν ἐπιτομημάτων Πλούτ. ἡθ. σ. 13.
 Ἀποτομίζεται· λαός ἐν Μαργαρικῇ Πτολ.
 Ἀπό-τομος, 2· ἀποτετμημένος· α) περὶ ὀρίων, ὁρίων, προσάντης, ἀπόκρημος· χωρίον Ἰπρ. 1, 84, 4, 62· καὶ ὕψλῳ Πλάτ. Κριτ. 118· ὅρη Σεν. ἀν. 4, 1, 2 καὶ ἔσομ. μετ. αὐστηρός, ὡμός, βάρβαρος· ἀνάγκη Σαρ. Οἰ. τ. 877, ὡς. ἐπιρ. ἐν Κικ. Ἀττ. 12, 6· 6) σύντομος, ἐπίτομος· συγκεφαλαιώσις Πλούτ. β. 32, 6· γ) ἰδ. ἐπιρ. κεχωρισμένος ἄλλων, καθ' ἑαυτὸν ἐξεταζόμενος, ἀπολάτως Δημ. 61, 4· καθ' ἡσυχ. «ἀπότομοι οὐκ ἐνεργοί».
 Ἀπο-τοξεύω· τοξεύω βέλη (ἀπὸ ὕψλῳ τόπου πρὸς τὰ κάτω) Λουκ. Πρ. 2· «ὅρα μή σὶ ἀποτοξεύσω τῇ ἀναπαδείκτῳ συλλογισμῷ»,

βί. πρ. 24· «ἀπόρητα καὶ ξένα ῥήματα ἀποτοξεύω», ῥητ. διδ. 17· ὡς βέλη ἐκτοξεύω, «ῥηματικαία ἀποτοξεύουσι» Πλάτ. Θεαιτ. 180.
 Ἀπο-τόνευσις, ἢ ἀπογγύλευσις, ἐπεξεργασία, Τζέτζ. Ἰλ. σ. 20.
 Ἀπο-τορνέω· ἀπογγύλευω, τ. ῥ. ἐπιμελῶς καὶ μετ' ἀκριβείας ἐπεξεργάζομαι· ὅτε σαφὴ καὶ ἀπογγύλα ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνενται Πλάτ. Φαίδρ. 234· «λόγοι ἀποτετορνέμενοι» = εὐρυβοιοί, ἀπογγύλοι Ἀφίν. ῥητ. σ. 713· «ἀποτετορνέμενον, διεξομένον, διεργασμένον» Πλούτ. β. 141· «νησον» σχηματίζω, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Πλουτ.
 Ἀπο-τορνόω· τῷ προηγ. μετν.
 Ἀπο-τόρνωσις· ἀποτόρνεισις Ὀρεϊδ. σ. 130.
 Ἀ-ποτος, 2· α) ὁ μὴ πίων· «ἄσιτος καὶ ἄποτος» = ἄνευ τροφῆς καὶ πατοῦ Σοφ. Αἶ. 317, Πλάτ. Φαίδρ. 259· πρὸς Ἰπρ. 4, 192· β) ὁ μὴ πινόμενος = ὕδωρ Ἰπρ. 4, 81, Φρεκρ. ἐν Ἀθην. 10, 430.
 Ἀπο-τραγεῖν, ἄδρ. β'. τοῦ ἀποτρέγω, 59.
 Ἀπο-τράγημα, τό, «τὸ λείψανον τῶν τραγημάτων καὶ τρωξίμων ἀποτράγημα εἴρηκεν Εὐπολῖς» Ἀθην. 14, 618.
 Ἀπο-τραυματίζω· τραυματίζω, γλωσσ.
 Ἀπο-τραχηλίζω· ἀπάγω· «διέρπειρον, σχοινίους ἀποτραχηλίζοντες» Εὐνάπ. σ. 104.
 Ἀπο-τράχυνω· τραχὺ καθιστῶ, σκληρόν· Θεοφρ. Ἰ. Φ. β. 4, 2· μετ. «ἀποτραχύνου» ἀντὶ τοῦ τραχύνου καὶ χαλίζαν· Β. Ἀν. σ. 26· «ἀποτραχύνεται» θρασύνεται· Ἡούλ. «ἀποτετραχύνειν ἀξιολόγους τὴν ἀρμογήν» Δ. Ἀλ. Θουκ. 155· «τὸ ἀποτραχύνόμενον», τραχύτης, αὐστηρότης, σφοδρότης Λογγίν. 21, 1.
 Ἀπο-τρέχω· ἀντὶ ἀποτρέχω λέγει ὁ Σκύθης ἐν Ἀριστ. θεωρ. 1214.
 Ἀπο-τρεπτός, 3· ὁν πρόφατις ὁ ἀπατρέψῃ Ἀριστοτ. ῥητ. πρ. Ἀλλεξ. 3, Πλούτ. ἡθ. σ. 126.
 Ἀπο-τρεπτικός, 3· εἰς τὸ ἀποτρέπειν ἀπὸ τῆς τοῦ· θειῶν Λουκ. φίλος. 8, ἀντὶ τοῦ προτρεπτικός, ῥητ. ἔλλ. 4, 60.
 Ἀπό-τρεπτος, 2· ἀποτρόποιος, βδελυκτός· Ἡρόδοτ. λ. 13, σ. 170.
 Ἀπο-τρέπω· τρέπω μακράν, ἢ ὀπίσω· λαθὲν· κάμνω τὸν λαόν νὰ γυρίσῃ Ἰλ. λ. 757· τινά τινος = ἐμποδίζω ἀπὸ τινος, μ. 249· τὰ ἐπιδόντα Ἰπρ. 8, 29, καὶ συχνά ἀπομακρύνω, ἀποσπῶ, προφυλάττω ἀπὸ δυστοχίας, συμφορᾶν, βλάβην, ἀλαζόνας Πλάτ. Φαίδρ. 231, Γοργ. 509, Χαρμ. 173· «καὶ οὐκ ἐξ πράττειν, Θεάγ. 128· τινός, ἀπὸλ. 31· τῆς κακουργίας Θουκ. 6, 36· τῶν ἀμαρτημάτων Ἰσοκ. 4, 130· τῆς ἀλαζονείας Σεν. ἀπομν. 1, 7, 1· τῶν χειρίστων Πλούτ. 11, 10, 1· ἐν γέν. ἀποκρούω, ἀντὶ τοῦ προτρέπω Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 3· ἀπ' ὠφελίμων, αὐτ. καὶ μετ' ἀπαρ. = τὸ μὴ πορεύεσθαι Ἰπρ. 1, 105· «ἀποτρέψαι τὰ ληθῆς δηλοῦν» Δημ. 80, 26· Μίσ. ἀπ' ἑμαυτοῦ ἀποκρούω Πλούτ. Βρουτ. 42· Περ. μετ. μέσ. ἄδρ. β'. γυρίσω, σπρίφομαι ὀπίσω, ἀποχωρῶ ὀπίσω Θουκ. 6, 85, Σεν. Κύρ. 8, 6, 16· ἐκ τῶν κινδύνων Θουκ. 2, 40· πρὸς θυσίαν Πλούτ. Ῥωμ. 7· οὐκ ἀποτρέφομαι λέγειν τι = δὲν θὲ ἐμπροσθέν

Δημ. προσμ. 23* πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 410* προσέτι, - τί = ἀποτροπιάζομαι, ἀποστρέφομαι Λίσχ. ἐπτ. 1032, Εὐρ. Ἰ. Α. 336.

Ἀπο-τρέφω* τρέφω ἀπό τινος, καθ. Παλ. 6, 32, μτγν.

Ἀπο-τρέχω (ἴδε τρέχω)* ἀπέρχομαι τρέχων, ἐν. Πλάτ. Θεαιτ. 171* ἀποδραμόνται Ξαν. ἀν. 7, 6, 5* ἀποθρέξει Πλάτ. κωμ. ἐν Β. Ἀν. σ. 427* ἀποθρέβομαι Ἀριστ. νεφ. 992* ἀδρ. ἀποδραμόντες Ὑρ. 4, 203, καὶ ἐπόμε. μτφ. λαμβάνω ἐκδασιν.

Ἀπό-τρέφεις, ἡ* τὸ ἀποτρέπειν* ἀποστροφή Ἰπποκρ. σ. 425.

Ἀπο-τριάζω* θριαμβέω* ἀποτριάσαι, οἱ δὲ ἀποτριάξαι, πληγὰς τρεῖς δοῦναι Β. Ἀν. σ. 438* «τὸ ἐπὶ πεντάθλου νικήσαι» Πολυδ. 3, 151.

Ἀπο-τριάσσω* τῷ προηγ. ἀποτριάδίζω ὅμως ἐν Σχολ. Λίσχ. Ἀγ. 179 φαίνεται ἐσφ. γρ.

Ἀπο-τρίβῃ, ἡ* τὸ ἀποτρίβειν, διὰ χρήσεως τρίβειν* - σκευῶν Δημ. 50, 28* «καὶ περιολισθήσεις τῶν γεωδῶν» Πλούτ. Καμ. 26* ὁ Δ. Κάσ. 37, 31 μεταφράζει οὕτω τὸ λατ. detrimentum, ἐν τῷ ne quid detrimenti resp. cariat.

Ἀπο-τρίβω* διὰ τῆς χρήσεως τρίβω, φθείρω Ὀδ. ρ. 232* - ἱππο-ξυστρίβω Ξαν. ἱππ. 6, 2* «πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα» Θεόκρ. 24, 131. - Μέσ. ἀποδιδῶκα, ῥίπτω ἀπ' ἐπάνου μου, ἐξαλείφω* - ἀδοξάζω Δημ. 1, 11* «τὸ πρῶτον ὅλον ἀποτρίψασθαι ἐπιχειρήσει» Λίσχιν. 1, 120* «χαλεπὸν ἀποτρίψασθαι τοῦτο τὸ πάθος ἐγκεχωρημένον τῷ βίῳ» Ἀριστοτ. 30. Νικ. 2, 2* - τοὺς κελάζοντας Πολύδ. 3, 102, 5* - quartanari κικ. Ἀττ. 7, 5* - πατρὶν Πλούτ. Θεσ. 26* - δεήσεις, Βρουτ. 17* προσέτι, - τὸ αἰδοῖσθαι Στωϊκ. ἐναντ. 21* πρβλ. Ἀθην. 4, 158* καὶ (Διογένης) ἀπετρίψατο τὸ σπέρμα προσπατόμενος τῇ χειρὶ τοῦ αἰδοῦσθαι Γαλην. τ. 7, σ. 519.

Ἀπο-τρίμμα, τὸ* τὸ ἐκ τινος ἀποτρίβειν* - ἀκόντης ναξίας Διοσκ. 5, 167.

Ἀπό-τρίμμος, 2* τριμμένος, μεταχειρισμένος* - ἱμάτιον Ἰ. Χρυσ. τ. 7, σ. 521, ἱα. γραπτ. ἀπότριπτον.

Ἀπο-τοίς* τρεῖς φορές Ἀπολλ. συντ. σ. 339.

Ἀπο-τρίτω* βράζων ἐλαττώνων μέχρι τοῦ τρίτου Ἰωαν. 7, 13, 5, Διοσκ. 4, 310.

Ἀπό-τριχος, 2* φαλακρός, ἄτριχος Εὐστ. Ἰλ. σ. 581.

Ἀπο-τριχόω* ἀποστρέφω τὰς τρίχας, μτγν.

Ἀπό-τριψις, ἡ* τὸ ἀποτρίβειν, περὶ τῶν περιττωμάτων Κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 292.

Ἀπο-τροπάδην* ἀποτρέποντες Ὀππ. ἀλ. 3, 612.

Ἀπο-τρόπαιος, 2* α) ὁ ἀποτρέπων, ἀποσώδων, ἰδ. ἐπιθ. τῶν ἀποσώδούντων τὰς συμφορὰς ἡδον. ανεργουνος Παισ. 2, 11, 2* - Ἀπόλλων Ἀριστ. πλ. 854* - θεοὶ Ξεν. Ἑλ. 3, 3, 4, Πλάτ. νόμ. 9, 854* - Ζεὺς Λουκ. Ἀλεξ. 4, καὶ - θυσίαι Δ. Ἀλ. 5, 54* 6) ἄφ' οὗ τις ἀποτρέπει ἑαυτὸν, βδελυκτός, συμφορὰς προσέτι, - ὄψαμα, ἀκύνοςμα Λουκ. Τίμ.

5, ἀλεκτ. 2 καὶ συγνά* καθ' Ἡσύχ. = φευκταίος, φοβερὸς τὴν ὄψιν, κακός. Ἀπο-τροπάζομαι* ἀποτρέπομαι* *χρῆ κα* αεργὸν ἀποτροπάζεσθαι = ἀποφεύγειν Φω. ολ. 125.

Ἀπο-τροπή, ἡ* 1) ἀπόκρουσις, ἀποσώδην* σις Λίσχ. Πέρσ. 213* - καὶ ἀπαλλαγὰς Πλάτ. Πρωτ. 354* - καὶ κλοπαί, νόμ. 8, 845, «ἀποτροπῆς ἕνεκα κολάζειν» = πρὸς ἐκδόσιν, Πρωτ. 323* ἱατρικόν, - νόσου Φίλ. 2) τὸ ἀποτρέπειν, ἐμποδίζειν τινὰ ἐκ τινος πρᾶξεως Θουκ. 3, 45, ἀντίθ. προτροπή Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 3, Πλάτ. Θεαγ. 128, συγνά παρὰ ῥήτορ. ἀποδοκιμασία, ἀποστροφή Θουκ. 3, 82.

Ἀπο-τροπία, ἡ* τῇ προηγ. - θανάτιο Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1504.

Ἀπο-τροπιάζω* ἀποτρέπω, μτγν. ὡς Ἀριστ. 1, 1. Μέσ. ἀποτροπιάζομαι, ἀποστρέφομαι, βδελύττομαι Συνέσ. σ. 162.

Ἀπο-τροπίασμα, τό* «ἐξίλασμα τὸ ἀποτρέπον τὰ μὴ προσήκοντα», ἀλλὰ καὶ τὸ ἀποτροπῆς ἄξιον, οἷον ἀποτρόπαιον Β. Ἀν. σ. 438.

Ἀπο-τροπιασμός, ὁ* ἀποτροπῇ κακοῦ δι' ἐξίλαστικῆς θυσίας Δ. Λαέρ. 8, 32, Ἰώσ. ἰουδ. ἀρχ. 1, 3, 6, Σχολ. Σοφ. Ατ. 602* - μνημάτων Αἰσωπ. 80.

Ἀπο-τροπιαστής, ὁ* ὁ ἀποτρέπων, ἀποσώδων* - τῶν ὀνείρων ὁ ἥλιος Σχολ. Λίσχ. Πέρσ. 201.

Ἀπο-τροπιαστικός, 3* ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀποτρέπειν, - φαρμάκων Εὐστ. εἰς Διον. σ. 723.

Ἀπο-τρόπιμος, 2* τῇ προηγ. Ἡσύχ. λ. ὁψυδρία.

Ἀπο-τρόπιος, 2* ἀποτρόπαιος Ὀρφ. Ἀργ. 479.

Ἀπό-τροπος, 2* α) ἀποτετραμμένος, μεμακρυσμένος, Ὀδ. ξ. 372, καθ' Ἡσύχ. = οὐκ ἐπιστρέφων εἰς τὴν πόλιν, ἀποτετραμμένος τῆς τοῦ ὅστεως ἐπιστροφῆς Ὀππ. ἀλ. 4, 234* 6) ὁν οἱ ἄλλοι ἀποτρέπονται, βδελύσσονται ἀποτρόπαιος* - ἄγος Λίσχ. χο. 153* - Ἀἰὼς Σοφ. Ατ. 608* πρὸλ. Οἱ. τ. 1314* - πῦρ Ἀριστ. ἐκκλ. 792* γ) ὁ ἀποτρέπων, ἰδ. καλὸν τι, ὡς τὸ ἀποτρόπαιος, π. χ. - οἰκονομῶ Λίσχ. Πέρσ. 199* - κακῶν, χο. 42* πρβλ. Εὐρ. Ὑρ. μ. 801* ὁ καλῶν, «ἀπ. ἐγένετο αὐτοῖς, μὴ» Πλάτ. νόμ. 9, 877* ἀσυνήθως μτγν.

Ἀπο-τροφή, ἡ* τροφή, διατήρησις Δ. Ἀλ. 7, 28* - βίου Λουκ. ἐτ. δι. 6.

Ἀπό-τροφος, 2* ὁ μακρὰν τῶν γονέων τετραμμένος, Ὑρ. 2, 64* ἐν γέν. ἀποφενωθεῖς* - ἐκκλησίας Συνέσ. ἐπ. 67.

Ἀπο-τροχίζω* μετακομίζω, γλωσσ.

Ἀπό-τροχος, ὁ* ὁ δρόμος Ἀριστ. ἀπ. 541 ἐν Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 46.

Ἀπο-τρογῶω* τρογῶω σταφυλᾶς, μτφ. φιλόστρ. 6. Ἀπολλ. 3, 5.

Ἀπο-τρογίζω* καθαρίζω τὸν οἶνον ἐκ τῆς τρογῆς Γεωπ. 8, 23, 2.

Ἀπο-τρογῶω* ἀποτρογῶω Ἀπολλιν. ψαλ. 73, 25.

Ἀπο-τροπών· λάθρα ἐξιών· Ἡούχ.
 Ἀπο-τροχάω· τῷ ἐπομ. «στρατὸς ἀπο-
 τρυχωμένος πορεύει» Πλούτ. Ἀντ. 38.
 Ἀπο-τρώχω· τῷ ἐπομ. «Καίσαρος ἀτάσσει
 καὶ πολέμοις ἀποτρυχομένους» Πλούτ. Ἀντ. 24.
 Ἀπο-τρώω· ἀποτρίβω, καταπονῶ· «γῆν ἀ-
 ποτρίβεται» διὰ καλλιέργειας τὴν καταπο-
 νει Σοφ. Ἀντ. 339· «φαίλ γὰρ οὐκ ἀποτρί-
 βειν ἐλπίδα τὴν ἀγαθὴν χρῆναι σε» οὐκ ἀ-
 ποδύλλειν τὴν ἐλπίδα, οὐκ ἀποκάμνειν, οὐκ
 ἀπογνώσκειν, Τρ. 124. Καὶ μετγν. Πλούτ.
 Αἴμ. Π. 13 καὶ παθ. Γ. Γράνχ. 6· «ἀπε-
 τρέτο· κατεδαπανᾶτο» Ἡούχ.
 Ἀπο-τρώω (ἴδε τρώω)· τρώω ἀπὸ τινος,
 ἀποκόπτω δάκνων, τινός· Ἀθην. 1, 2, Ἀριστοτ.
 1. Ζ. 8, 24, Πλούτ. Νικ. 13· «τὰς αὐλάκας =
 ἀνοίγειν αὐτὴν περαιτέρω Θεόδωρ. 10, 6· «τὴν
 βίνα Λουκ. Ἑρμοτ. 9· «μισθάρναι τινος = ἀ-
 φαιρᾶν Μέν. ἐν Β. Ἀν. σ. 438· «τοὺς μι-
 σθοὺς ἀποτρώγει» Ἀριστ. βατρ. 367.
 Ἀπό-τροκτος, 2· φαγωμένος, ἴδ. περὶ λί-
 ξων συγκοιμμένων, π. χ. «ἄλοι, ἄλειτον»
 τοῦτο δὲ καλεῖται ἀπότρωκτον· Σουῖδ.
 Ἀπό-τρωγίς, ἡ· δάγκασμα Φιλόδημ. ἐν
 Ἡρ. κυλ. 1, σ. 46.
 Ἀπο-τρωπάω, ἐν. ἰων. ἐπ. = ἀποτρέπω Ἰλ.
 υ, 119, καὶ παθ. Ὀδ. φ, 112 καὶ ἄλλαχού·
 καὶ μετγν. π. ὡς Ἀπολλ. Ρ. 3, 16.
 Ἀπο-τυγχάνω (ἴδε τυγχάνω)· δὲν ἐπιτυγχά-
 νω, ἀπολ. ἢ μετὰ γεν. τοῦ σκοποῦ Πλάτ. νόμ.
 5, 714· «τοῦ ὠφελιμωτάτου, Θεαιτ. 179· «τῆς
 πείρας Δημ. 59, 101, ἀντίθ. τοῦ ἐπιτυγχάνω
 ἐν. ἀπορν. 4, 2, 28· τοῦ εὐτυχεῖν, Ἑλλ. 7,
 5, 14, τοῦ κατορθοῦν Πολύδ. 1, 37, 8· τοῦ
 τυγχάνω Πλούτ. Λουκ. 25· ἐν γέν. εἶμαι ἀ-
 τυχῆς· ἐν ταῖς ἐπιδοχαῖς Πολύδ. 5, 98, 6·
 «τὴν Δ. Σικ. 12, 12· «ἐν οἷς μὴ δὲν ἀποτε-
 τυγχάνω» Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 8. Καὶ μέσ. ἐν
 τῇ αὐτῇ σημ. ἀποβάλλω, γάμων, «καὶ ὧν
 ἔχον» ἐν. Κέρ. 1, 6, 45. Πλάτ. «τοῦ πρά-
 γματος ἀποτυγχίνεας» Δ. Χρυσ. 2, 205.
 Ἀπο-τυκίζω· ἴδ' ἀποτυκίζω.
 Ἀπο-τυλίζω· τῷ ἐπομ.
 Ἀπο-τυλόω, ἐκ τοῦ τέλους, «ἐκαλεῖτο δὲ
 καὶ τέλος τὸ αἰδοῖον» ὅθεν καὶ Φερεκράτης
 τὸ γυμνασίον αὐτὸ τῇ χειρὶ, ἀποτυλοῦν εἶπε·
 Πολύδ. 2, 176· καὶ Ἡούχ. «ἀποτυλώσαι·
 ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον» ἀποτυλόομαι, λαμβάνω
 τέλους· ἀποτυλοῦν τὸ γόνυ· Εὐστ. ἔρ. σ. 356.
 Ἀπο-τυμπανίζω· ξυλοκοπεῖν Δημ. 9, 81
 καὶ μετγν. ἴδ. φρονέω, θανατώνω Λυσ. 13,
 56· ἀποκεφαλίζω Ποσειδών. ἐν Ἀθην. 4, 154.
 Ἀπο-τυμπανισμός, ὁ· ἀποκεφαλισμός Ἰ.
 Χρυσ. 2, 4, σ. 567.
 Ἀπο-τυπας, 2· ἀποστετυπωμένος Ἰώσ. ἰουδ.
 ἀρχ. 20, 9, 4.
 Ἀπο-τυπώω· πλάττω κατὰ τινά τύπον, πα-
 ράδειγμα, ἀπεικονίζω, ἴδ. μέσ. «πρὸς τὴν
 τοῦ παραδείγματος ἀποτυπούμενος φύσιν»
 Πλάτ. Τιμ. 39, μετγν.
 Ἀπο-τύπτω· παύω νὰ τύπτω. — Μέσ. παύω
 τύπτον· ἐμαυτὸν, παύομαι θρηγνών Ἡρ. 2, 40.
 Ἀπο-τύπωμα, τό· ἀπεικόνισμα Πλάτ.
 Θεαιτ. 194.

Ἀπο-τύπωσις, ἡ· τὸ ἀποτυποῦν, ἀπομι-
 μεῖσθαι Θεόδωρ. ἀπ. 1 περὶ αἰσθ. 51, Λογ-
 γν. περὶ ὅψ. 13, 9.
 Ἀπο-τυρόσμαι· παύω νὰ τρώω τυρόν, μετγν.
 Ἀπο-τύρωσις, ἡ· ἡ κυριακή, ἀφ' ἧς παύο-
 μεν τὴν τυροφαγίαν, Ἑκκλ.
 Ἀπο-τυφλώω· τυφλώνω Πλούτ. Ἀρετ. 10,
 Δ. Σικ. 3, 37· τυφ. ἀπαμδύλωμι, — τὸ φιλό-
 τιμον Πλούτ. ἡθ. σ. 1107· παρ' ἱατρ. κλείω,
 φράττω, περὶ τῶν αἱμορροϊδῶν· ἴδε· «πηγὴν
 ἀποτυφλοῦν καὶ ἀποκρύπτειν» Πλούτ. ἡθ.
 σ. 703.
 Ἀπο-τύφλωσις, ἡ· τυφλώτης, Ὁ.
 Ἀπο-τυφλώττω· ἀποτυφλώω Ἀλέξ. Ἀφρ.
 προδλ. 1, 151.
 Ἀπο-τύφω, ὁ· ἀποτεφυρμένοι· πεκαυμένοι·
 Ἡούχ.
 Ἀπο-τυχέω· ἀποτυγχάνω Σχολ. Σοφ. Αἴ. 941.
 Ἀπο-τύχημα, τό· ἀποτυχία, μετγν.
 Ἀπο-τυχίς, 2· ὁ ἀποτυχάνων, συγχερ.
 — τοῦ μὴ ὄντος Πλάτ. Σούφ. 391.
 Ἀπο-τυχία, ἡ· τὸ ἀποτυγχάνειν, ἀτυχία
 Πολύδ. 5, 98, 5 καὶ μετγν.
 Ἀπο-τυχίζω, ὁ· ἀποτυχιθεῖς· ἀπο-
 τιθεῖς, καὶ τὸ ἀποτυγισθῆν ἐπὶ τοῦ ἀποπει-
 λεῖσθαι τὸν λίθον, ἀπὸ τῶν τύχων, ὅστι δὲ
 λιθοβολοῦν σιδήριον· Ἡούχ.
 Ἀπο-τυχόντως· ἀτυχῶς, μετγν.
 Ἀπο-τωθάζω· χλευάζω Φιλόστρ.
 Ἀπουλήτος· τὸ λατ. ὄν. Apulejus Δ. Κάσ.
 Ἀπουλία· χώρα. τῆς κάτω Ἰταλίας, κ. Ἀ-
 πουλοι, ἐπὶθ. Ἀπουλοῖ, ἐν Στράβ.
 Ἀπουλον· ἀποικία ῥωμα Ἰν Δακί· Ἡτολ.
 Ἀπ-ουλόω· δι' οὐλῆς καλύπτω, ἀφῆνω νὰ
 ἐπουλωθῇ, Πλούτ. ἡθ. σ. 47 καὶ μετγν.
 Ἀπ-ούλωσις, ἡ· οὐδα. τοῦ προηγ. Ἀλέξ.
 Ἀφρ. προδλ. 1, 111.
 Ἀπ-ουλωτικός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ σχη-
 ματίσῃ οὐλὴν Διοσκ. 1, 49.
 Ἀπ-ουρ-ἀγέω· ἀγῶ τὴν ὀπισθοφυλακίην
 Πολύδ. 3, 49, καλύπτω τὰ ὀπίσθ· τινί, 5, 7.
 Ἀπ-ουραι, ἰων. = ἀφωρίσαι Εὐστ. σ. 1774.
 Ἀπ-ουράς· ἴδ' ἀπαυραῖο.
 Ἀπ-ουράνιος, 2· ὁ ἐξ οὐρανῶ ἐρχόμενος,
 οὐράνιος Σίτυλ. χρ. 2, 485.
 Ἀπουργοί· γυναικ. εὐτελεῖ, εἰς αἶ· τὰ σα-
 ρώματα συνήγον Β. Ἀν. σ. 434, Ἡούχ.
 Ἀπ-ουρέω· ἐξουρέω, διὰ τῶν οὐρῶν ἐκείλ-
 λω Γαλλν. τ. 13, σ. 620, Λουκ. ἀλ. ἱστ. 1, 23.
 Ἀπ-ούρησις, ἡ· τὸ κατοχεῖν Ἀρετ. σ. 53.
 Ἀπουρία· ἡ ἐξ ἀνίσων γάμων σπαρά, ἀπὸ
 δουλῆς ἡ δούλου γενομένη Σουῖδ.
 Ἀπ-ουρίζω, μόν. ἰν Ἰλ. λ, 489, ἄλλοι
 γὰρ οἱ ἀπουρίζουσιν ἀρούρας, ἡ ἰων. ἀντί
 τοῦ ἀφωρίζω = ὅλ' ὀρίζω, ὅλ' αἰμασι
 σῦνρα εἰς τὸν ἀγρόν του, ἡ ἔκ. τοῦ ἀπου-
 ράω = ὅλ' ἀφαιρῶσαν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἀ-
 γροῦ, ἡ ὅλ' ἐμικρύνωσι τὰ ὄρια· ὁ Βέλεερ.
 ἀναγιν. ἀπαυρήσονται, ὡς ἔχουσι τὰ Β-
 νετ. σχόλ. (ὅπου ἐξήγ. = ἀφαιρῶνται) καὶ
 εἰς κώδιξ· προδλ. Βουτμαν. λεί. 1, σ. 78.
 Ἀπ-ούριος· ἀσφαλίτης, ἴδ. τριφύλλου, γλωσσ.
 Ἀπ-ουρον· ὁράμημα νυκτὸς Σοφ.
 Οἶ· τ. 194 = μακρὰν τῶν ὕπνων τῆς πατρί·

δος, ἢ ἀπὸ τῆς πατρίδος· πρὸλ. πρόσουρος.

*Ἀπ-ουρώω, μόν. ἐν Πολυδ. 16, 15, 4 «εἰς τὴν Μυνόαν ἀπουρώσαντας καθορμισθῆναι» = μὴ χρωμένους οὐρίῳ ἀνέμῳ Σουῖδ.

*Ἀ-πους, οὐός, 2° ὁ ἄνευ ποδῶν καὶ δὴ· α) οὐδένα πόδα ἔχων Πλάτ. Φαῖδ. 264° β) ὁ μὴ μεταχειριζόμενος τοὺς πόδας, κατὰ τοὺς πόδας, «ἔχοντα μ' ἔθηκεν ὡδ' ἄπουν» = παράλυτον Σοφ. Φιλ. 628° - κύνες Σεν. κυν. 3, 3° - ζῶον, ἢ μέλισσα Λουκ. ἀλκ. 7° δ) οὐς. «οἱ ἀποδες, οὓς καλοῦσι κυφίλους, ὅμοιοι τοῖς χελιδόσιν εἰσιν» Ἀριστοτ. 4. Ζ. 9, 30.

*Ἀπ-ουσία, ἡ· 1) τὸ νᾶ ἦνέ τις ἀπὸν Αἰσχ. Ἀγ. 889. 1232, Θουκ. 1, 70, Δημ. 1, 3° δ) 2) τὸ ἐλλεῖπον, ἢ ἀπώλεια, «ἀλίγη ἀκουσίας» Δ. Σικ. 3, 14° 3) «οἱ Ἕλληνες τὴν οὐ σπέρματος πρόσιν ἀπουσίαν καλοῦσι, καὶ σπουσίαν τὴν μίξιν» Πλούτ. ἡθ. σ. 364.

*Ἀπ-ουσιάζω· 1) δίδω ἢ ἀποβάλλω μέρος τῆς οὐσίας Σουῖδ. 2) = ἀποσπερματίζω, - εἰς τὴν Ἀρτεμίδ. 1, 8.

*Ἀπο-φαγεῖν, ἀορ. 6°. τοῦ ἀπεσθίω.

*Ἀπο-φατῶρύω· ἀποκαθαίρω· αἶμα Κ. Σμ. 5, 616° «-κόνιν καὶ ἰδρώτα», 8, 487° - Μίς. καθαίρω ἐμαυτὸν Κριναγ. ἐν Ἀνθ. 9, 419.

*Ἀπο-φαίνω (ᾠεφαίνω)· ἄγω εἰς τὸ φῶς, καθιστῶ ὁρατὸν, κατασκευάζω· ἱμάτιον Σεν. οἶκ. 7, 6° δεικνύω, «-ἅπαντα εἰς τὸ κοινόν», 7, 13° - διαθήκας Δημ. 27, 41, Ἰσ. 5, 15° δηλοποιῶ, γνωστοποιῶ· «ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε», Βατραχ. 144° ἰδ. διὰ λόγων φανερώω, ἀποδεικνύω, ἐκθέτω· «-τὴν ἀμέλειαν αὐτῶν» Πλάτ. ἀπολ. 25° «-εὐπορίαν ἐύλων» Θουκ. 4, 3. Ἀκολουθεῖ δὲ καὶ ὅτι καὶ ὡς Θουκ. 3, 63° αἰτ. μετ' ἀπαρ. Πλάτ. πολ. 1, 338° καὶ μετχ. «ἀπέφηνε τὸ ἄγαλμα ἔχον τεσσαράκοντα τέλαντα σταθμόν» Θουκ. 2, 13° «-ἀντὶ φιλοσοφῶν μισούντας τοῦτο τὸ πρᾶγμα» = ἀπεδείκνυνεν ὅτι αὐτοὶ ἐμίσουν τὴν φιλοσοφίαν Πλάτ. Θεαιτ. 168° πρὸλ. Ἀριστοτ. πλ. 468° «-αὐτὸν περιγεγενημένον» Ἰσοκ. 4, 139° Δημ. 44, 28, Πολυδ. 1, 15° δ) ἐξηγῶ, θεωρῶ ὡς τι, παρουσιάζω ὡς τι· «-ἐαυτὸν διδάσκαλον» Πλάτ. Πρωτ. 349° - ἀρχοντά τινα, πολιτ. 275° «-ψευδῆ ἂ εἴρηκεν», πολ. 2, 366° οἷον εἶνε καὶ τό· «τὴν ἡδονὴν ἀποφαίνειν τῶν παύλων», δηλ. οὐσαν = συναρθεῖν αὐτὴν εἰς τὰ φαῦλα Ἀριστοτ. ἡθ. Ν. κ. 10, 1° καθιστῶ τινά τι, «-περίλεπτον τὴν πατρίδα» Λουκ. ἐν. 8. Σημειῶναι ἐν τῷ λογαριασμῷ, περὶν εἰς τὸν λογαριασμόν· «-ἐνδεκα μνᾶς τοῦ ἐνιαυτοῦ» Δημ. 27, 19, ἀνθ' οὗ κατόπιν ἐπάρχει λογιζομαι. Ὁμοίως Δημ. 20, 77. 80, «χίλια τέλαντα ἀπὸ τῶν πολέμιων» = εἰς τὸ ταμίειον τοῦ κράτους παραδίδω. Περὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἐφιστῶ τὴν ῥοσυχὴν εἰς λακούργους, καταμηνύω αὐτοὺς ὡς τοιοῦτους Δειναρχ. 1, 3. 2, 17° δ) παθ. ἀκαπέφονται ἔχον χεῖματα καθ' ἡμῶν, 1, 6° πρὸλ. αὐτ. 15. Μίσ. 1) ἐκθέτω, ἰδ. - γνώμη, δόξαν Πλάτ. Γοργ. 466, Θεαιτ. 170 (τὸ ἄρθρον λείπει πολλὰς ἐν τῇ συνδίσσει ταύτῃ) πρὸλ. Κρύγε. εἰς Σεν. ἀν. 1, 6, 9), καὶ ἀλλὰ καὶ συχνά, - νόμους, νόμα. 6,

779° - λογιζομέν = δίδω λογαριασμόν Σεν. ἀπομν. 4, 2, 21. Καὶ ἄνευ τοῦ γνώμην, συχνά, ἐκφέρω γνώμην, ἐκφράζομαι, ἐκφράζω τὴν γνώμην μου· - περὶ τίνος Πλάτ. Λάχ. 186, Σεν. ἀπομν. 2, 1, 21, Πολυδ. 8, 1° καὶ ἐπομ. αἰτ. μετ' ἀπαρ. Πλάτ. Θεαιτ. 168° καὶ μετὰ μετχ., πολιτ. 305. 16. περὶ τοῦ δικαστοῦ, ἐκφέρει τὴν κρίσιν, τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν· «ὁ κριτὴς ἀποφαίνεται» Πλάτ. πολ. 9, 580° πρὸλ. Λουκ. ἀλ. Ιστ. 2, 7, «ὁ Ῥαδίκωνος ἀπ.» 2) - ἔργα καλὰ = ἐκτελεῖ Πλάτ. συμπ. 209° 3) ἐν γέν. φανερώνομαι, δεικνύομαι Σεν. Κύρ. 8, 8, 13. Ὡς τὸ ἐνεργ. «ἕτερον οἶκον πλεόνων στεφάνων ταμίαν ἀπεφύνατο» Πίνδ. Ν. 6, 26.

*Ἀπο-φαλακρόομαι· γίνομαι φαλακρὸς Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 16.

*Ἀπο-φανής, 2° ἀφανής, σκοτεινός· Ἰάμελ. μυστ. σ. 54.

*Ἀπο-φάνιος, ὁ, οὕτω μεταπλάττει ὁ Μάξ. Ὅμ. τὸ ὄν. Ἐπιφάνιος, = σκοτεινός.

*Ἀπο-φανόω, δθ. «ἀποφανώσαι» εἰς τὸ φανερὸν καταστήσαι. Οὕτω Σοφοκλῆς· (ἀπ. 846) Β. Ἀν. σ. 439.

*Ἀπό-φαναις, ἡ· τὸ ἀποφαινεσθαι, ἐκφράζεσθαι, κηρύττειν· διαίτης Δημ. 33, 34° πρότασις, κρίσις Ἀριστοτ. περὶ ἔρμ. 5 καὶ ἀλλὰ καὶ πολλ. ὡς δι. γρ. ἀντὶ ἀποφασίς.

*Ἀπο-φαντέον· δεῖ ἀποφαινεσθαι Φιλ. τ. 2, σ. 461, Γαλν. τ. 6, σ. 91.

*Ἀπο-φαντικός, 3° ὁ ἀποφανόμενος, ἐκφῶρων τινὰ κρίσιν· «ἔστι δὲ εἰς πρῶτος λόγος ἀποφαντικός κατάφασις, εἴτα ἀπόφασις» Ἀριστοτ. περὶ ἔρμ. 5° «ἀποφαντικά, ἅπερ ἀποφανόμενοι φασιν, οἷον ὁ Δίων περιπατεῖ» 2. Ἐμπ. πρ. μαθ. 8, 71° «ἀποφαντικῶς λέγειν» = μετ' ἐμφράσεως Ἐρμογ. Περὶ ἰδ. 2, σ. 372° ἀποφαντικός = ἡ ὁριστικὴ ἐγκλισίς Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. 1, 1332. 1349, ὡς ἀποφαντικῇ Ἀπολλ. περὶ συντ. 3, 19.

*Ἀπο-φαντός, 3° ὅστις ἀποφαίνεται· «ἀξίω· μά ἐστι τὸ ἀποφαντὸν ἢ καταφαντὸν ἔφ' ἐαυτοῦ, οἷον, ἡμέρα ἐστὶ» Δ. Λαέρ. 7, 65.

*Ἀπόφρασις· ἡ εἰαίρα ὡς Ἠγήσανδρος Παύλ.

*Ἀπό-φρασις, ἡ· 1) ἀρνήσις (ἀπόφρημι), ἀντίτιθ. τῷ φάσις Πλάτ. σοφ. 263° «ἢ ἀπόφρασις λόγος ἀποφατικός» Ἀριστοτ. κατ. 10° «ἀπόφασις δὲ ἐστὶ ἀπόφασις τίνος ἀπὸ τίνος», περὶ ἔρμ. 6, ἀντίθ. κατάφρασις· 2) (ἐποφάινω), ἀήλωσις, ἰδ. ἢ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου πύγνυ καταμηνύσεις ἐπικινδύνων πολιτῶν Δειν. 1, 1 καὶ 50° «ἀπόφρασιν ποιέσθαι» Δημ. 33, 21. Ἀλλὰ «ἢ ἀπ. τῆς δίκης ἦν», 47, 45. Πρὸς τὴν «ἀπόφρασιν τῆς οὐσίας δοῦναι» = δηλωσιν, κατάλογον τῆς παρουσίας, 42, 1° 3) (ἐκ τοῦ ἀποφαινόμεναι), ἀπόφρασις, ἐξήγησις γνώμης ἐκφράσις· γνώμης, ἢ ἄνευ τοῦ γνώμης, «ἢ δὲ ἡμῶν λεγομένη ἀπόφ.» Πολυδ. 6, 12° «ἀπόφρασιν ποιέσθαι», 6, 9° - περὶ τίνος, 4, 8. καὶ ἡ ἀπάντησις, - πρὸς τινά, 4, 24. 24, 2° «δοῦναι ἀπόφρασιν περὶ τίνος» 29, 11. 31, 19.

*Ἀπο-φάσκω· ἀπόφρημι, ἀρνοῦμαι· «ὁδοὶ δοκῶν» οὐτ' ἀποφάσκοντα Σοφ. Οἶ. τ.

485 = πιστὴ καὶ ἀπιστα Σχολ. Πλούτ. 70.
σ. 393, ἀλλ. μτγν.

Ἀπο-φατικός, 3· ὁ ἀποφάσκων, ἀρνούμε-
νός τι, ἀντίθ. καταφατικός Ἀριστοτ. κατ. 10
καὶ συχνά, Σ. Ἑμπ. καὶ ἄλλοι ἐπὶ. «ἀποφα-
τικῶς λέγεται» Ἀριστοτ. ἀναλ. πρωτ. 2, 15.
Ἀπο-φραυλίζω· φρικτύνω, περιφρονῶ, μτγν.
Ἀπο-φενάκίζω· φενάκίζω, ἐμπαίζω Με-
νανδ. ἀπ. σ. 404.

Ἀπο-φένω· φονεύω Σουδ.

Ἀπο-φέρδωμαι· καρποῦμαι· ἱερὰς χώρας
ἐκ ἀποφρόδου σοφίαν· Εὐρ. Μηδ. 826.

Ἀπο-φίρω (ἴδε φέρω)· 1) μακρὰν φέρω·
α) φέρω ὅπως, φέρω ἰλ. ο, 28· ἀπὸ τινος, ε,
257, Ἀριστοτ. εἰρ. 1187, Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 6·
«σὺ γὰρ ἐν ἀγγελοῖς» Πλάτ. Πρωτ. 214·
«τὸ θυνεῖς ἐκ δεσμοτηρίου» Αὐσ. 12, 18· 6)

περὶ τοῦ ἀνέμου, παραφέρω, παρασύρω ἰλ.
ξ, 255· «πρὸς τὴν Λιδύην» ἰλ. 4, 177· «ὅπ'
ἀνέμου εἰς γῆν ἀπενεχθεῖς», 2, 114· γ) περὶ
ἀδυναμίας, ἀφαρπάξω, - λαμβάνω ἰλ. 6, 27·
2) ἐσπέρω, πληρώνω ὅτι ὑποχρεοῦμαι νὰ
πληρώσω· α) φόρον Ξεν. Κύρ. 4, 5, 4.

- χροσίον ἰλ. 1, 196· «- τὰς μέρη τῶν καρ-
πῶν» ἰσοκ. 4, 31· «- τὰς ἀγέδας τῶν κτη-
μάτων» Πλούτ. Ἀντ. 58· 6) δάμνην Δημ.

49, 24· γ) τί παρηγγελμένον, π. χ. παρα-
δίω ἐπιστολὴν Δημ. 34, 8· «μὴδὲν τι» =
παραγγέλλειν ἰλ. κ, 387· «τὰ ἀπενεχθέντα
ἡκούσαν» = τὰ ἀγγελοῦντα ἰλ. ι, 66· 158·
ὅμ. «καὶ παρὰ σοῦ ἀποφερόμενα ἱρωτήσεις»

Πλάτ. Θεαιτ. 148· 3) ἐν τῇ δικῇ, γλώσση
τῶν Ἀθην. «γραφὴν ἀποφ.» = γραφὴν, κα-
τηγορίαν παρουσιάζειν, ἐγγχειρίζειν, - πρὸς
τὸν ἀρχοντα Δημ. 18, 54· «ἀπηνέχθη ἀνώ-
μοτος» = ὡς μὴ ὠρισμένος, 21, 86· «- διαί-
τητὴν πρὸς τὴν ἀρχήν», 52, 30· ἐν γέν. ὀνο-
μάζω, ὀνομασιὶ ὀηλῶ· «τοὺς φυλάρχους ἀπε-
νεργεῖν τοὺς ἐπιδεσμένους» Αὐσ. 10, 7· «ναύ-
ται» Δημ. 50, 6· «λόγους» παρουσιάζω λο-
γιστάριον· «- ἐν λόγῳ χιλίας δραχμὰς» =

σημειώων ἐν τῷ λογαριασμῷ Δημ. 49, 16·
4) μέσ. δι' ἑμαυτὸν ἀποφέρω, ἀπολαμβάνω·
- νόστον, μόρον Εὐρ. ἰ. Α. 298· Φοιν. 598·
μέσ. ἑαυτοῦ λαμβάνω, «ἀποφροῖστο ὅπως τὰ
ἐσπεύκοντο» ἰλ. 7, 152· «ἀπίοντας ἀποφρέ-
σθαι τὰ σφέτερα αὐτῶν» Θουκ. 4, 97· «νί-
κην καὶ τ. ὅ. Πλούτ. Τίτ. 20· «δόξαν» Ἰερὸν.

1, 5, 24, ἀλλ. μτγν. Παθ. καὶ ἐξατμίζω,
ἀναδίδω ἀποφορὰν Πλούτ. 70· σ. 681· «ἀπο-
φέρεται ἀπ' αὐτῶν τὸ πνεῦμα» Πολυδ. 5,
12· «ἀποφρ» ἐς κόρακα», ὡς τὸ ἀπαγε-
ῖν Ἀριστοτ. εἰρ. 1221.

Ἀπο-φύγω (ἴδε φεύγω)· 1) ἰσχυρῶς, γλυτύνω
ἀπὸ τινος, - ἔδωκε Πίνδ. Π. 11, 56· «τοὺς ἐπι-
διδόντας» ἰλ. 6, 104· «κῆρα» Σοφ. Φιλ.
1151· «νόστον Πλάτ. Τιμ. 44 καὶ συχνά ὁ-
τω, καὶ ἀπολ., ὡς, ἐπομ. (πρὸλ. ἀποδοῖν-
σκω) 2) ἀθωοῦμαι ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου,
ἀπαλλάττομαι, ἀντιθ. ἀλίσκομαι ἰλ. 2, 174,
Πλάτ. ἀπολ. 35 καὶ συχνά ῥήτ. ὡς Ἀνδοκ.

4, 8· ὡς, - τὴν ἔκην, τὰς ἐθύνους Πλάτ.
ἀπολ. 38, νόμ. 12, 940· καὶ μετὰ διπλ. αἰτ.
«ἀπέφυγον αὐτοὺς τὰς δίκας, ἅς μοι ἔνεκα-

λουν» Δημ. 40, 19· 3) τοῦ ἐμδρύου, κατὰ
δίου = ἀπαλλάττομαι αὐτοῦ ἐν τῷ τοκετῷ
Ἰπποκρ. σ. 581, 582.

Ἀπο-φευκτέον· ῥ. ἐπιθ. τοῦ προηγ. Θεόδ.
Πρόδρ. σ. 385.

Ἀπο-φευκτικός, 3· εἰς τὸ ἀποφεύγειν ἐπι-
τῆδεις· «τὰ ἀποφευκτικά» = μέσος ἀποφυγῆς,
ἀθωώσεως Ξεν. ἀπολ. 8.

Ἀπό-φευξις, ἡ· τὸ ἀποφεύγειν Ἀριστοτ. σφ.
558· «δίκης» ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀθώ-
ωσις, νεφ. 864, Ἀντιφ. 5, 66· πρὸλ. ἀπόφυξις.

Ἀπο-φηληκίζω· βιάζεται, ἀπὸ τῶν ὠμά
σικα τραγόντων καὶ ἐπὶ τὰ ἄλλα μετὰχθαι
Σουδ. «ἀποφηληκίσει» ἀποπληγήσει· Β.

Ἀν. σ. 430· ἴδε φήληξ.

Ἀπό-φημι (ἴδε φημί)· 1) λέγω φανερά, ἀποφαί-
νομαι, θετικῶς ἀγγέλλω, διακηρύττω· ἀντικρῶ
ἰλ. η, 362· καὶ μέσ. «ἀγγελίαν ἀπόφασθε» = ἐ-
πατε ἀπροκαλύπτως τὴν ἀγγ., ε, 422, ἀλλ' ὁ
Εὐδοτ. ἐξηγεῖ «ἀποφατικῶς εἶπατε, ὅτι οὐ δι-
χεται τὴν ἀγγελίαν ὁ Ἀχιλλεύς» 2) ἀρνού-
μαι, ἀντιλέγω, ἀντίθ. φημί, «καὶ φημι κα-
πόφημι» Σοφ. Οἰ. κ. 318, Πλάτ. Πρωτ.

360 καὶ συχνά παρ' αὐτῶ καὶ τοῖς ἐπομ. καὶ
ἐπομ. τοῦ μή, «ἀπέφης μή γιγνόνται ἐξ
αὐτοῦ» Πλούτ. Ἀλκ. 23· «ὁ κατέφησθε τις
ἀποφῆσαι καὶ ὁ ἀπέφης καταφῆσαι» Ἀρι-
στοτ. περὶ ἔρμ. 6.

Ἀπο-φημίζω· καταρῶμαι Γ. Παχ. Ἀνδρ.
Παλ. 2, 22.

Ἀπό-φημος, 2· δῶσφημος, κακὰ προσιω-
ζόμενος Σουδ. Αἰλ. ἰ. ζ. 6, 44, 11, 31.

Ἀπό-φησις, ἡ· γνώσις, γνώμη, ἀρχ. λεξ.
ἀρνησις Πολυδ. 2, 129.

Ἀπο-φθαλμιάω· ἐποφθαλμιάω, ὁ ἴδε.

Ἀπο-φθαράσθαι· τὸ τοῖς μυκτηρσιν εἰς
τὸ ἔξω ἤχον προσιθαι, ἀποπλάσαι, βογγά-
σαι. Κρήτες καὶ Σάμιοι Πλούτ.

Ἀπό-φθαρμα, τό· τὸ δι' οὗ ἀποφθείρεται
τὸ ἔμδρυον, ἐξαμβλώσεως μέσος, καὶ αὐτὸ
τὸ ἐξαμβλωμα Ἰπποκρ. σ. 1155.

Ἀπο-φθέγγομαι· ἐκφύω φανερά τὴν γνώ-
μην μου Λουκ. Ζευξ. 1, λέγω ἀπόφθεγμα.
Ἐν γέν. ἀποφαίνομαι, ἐκφράζομαι, «εἰκνίται
καταλογάδην ἀπεφθέγγοντο», περὶ τῆς Μυ-
θίας Πλούτ. 70· σ. 405.

Ἀπο-φθεγκτήριον, τό· ἔκφρασις Μανέθ.
4, 550, διόρθ. ἀντὶ ἀποφθεγκτήρια.

Ἀπό-φθεγκτός, 2· ἄφρωνος Εὐρ. ἰ. Γ. 951.

Ἀπό-φθεγμα, τό· ὅ, τι τις ἀποφθέγγεται,
ἰδ. εὐφῆς, ἐν εἰδὲ γνώμης ἀπάντησις, ῥήσις
βραχεῖα περιέχουσα σοφὴν γνώμην, «ἀγρά-
φου φωνῆς εὐστοχῆματα» κατὰ Δ. Λαέρ. 5,
34, Ξεν. Ἐλ. 2, 3, 24, Ἀριστοτ. ῥήτ. 3,
21, Πλούτ. συχνά, ὅς ἔχει γράφει καὶ «Ἀ-
ποφθέγματα Λακωνικά».

Ἀπο-φθεγματικός, 3· ὁ ἐν ἀποφθέγμασι
λαλῶν καὶ εὐφῆς εἰς τοῦτο· «ὁ Λυκούργος
βραχυλόγος τὴν εἰκοσιετασίαν καὶ ἀποφθε-
γματικός» Πλούτ. Λυκ. 19· «βραχυλογία,
βροδ. 2· ἐπὶ, - ὡς Εὐδοτ. Ὁδ. σ. 870.

Ἀπο-φθεγματίων, τό· μικρὰν ἀπόφθεγμα
θεῶν. Πρόδρ. περὶ σοφ. σ. 14.

Ἀπο-φθεῖρω· καταστρέφω, ἐξαφανίζω Αἰσχ.

χο. 254· ἐξμεδλώνω, περὶ τῶν κυουσῶν Ἰπποκρ. σ. 953. Παθ. μέλ. μέλ. ἐπιτρίβομαι, διαφθείρομαι Θουκ. 2, 49· ἀπόλλυμαι, χάνομαι Εὐρ. Τρ. 508· πρὸς δυστυχίαν μου ἀπέρχομαι, Ἦρ. μ. 1290· καμ., «οὐκ εἰς κόρακας ἀποφθερεῖ μου;» «ὅθεν πηγαίνει» τὸν διαβολὸν ἀπ' ἐδῶ Ἀριστ. νεφ. 787, ἱππ. 889· ἐν γέν. ἀπέρχομαι Δ. Ἀλ. 5, 68· ὁ Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1447 ἀναφέρει ἐκ τοῦ Εὐδύλ. «ἀποφθαρεῖς δὲ δύο κύβωι καὶ τέτταρα».

(Ἀπο-φθίω, ζωρ.), μόν. ἐν Ὁδ. ε. 110, 133, η. 251, «ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθονον ἑσθλοὶ ἑταῖροι», τίνα εἶνε παρτ. ἄλλ' ἄρ' ἐπειδὴ παθ. ἄρ. ἐν τμήσει ἀπαντᾷ ἐν Ὁδ. ψ. 381 «ἀπὸ δ' ἐφθιθεν» καὶ ὑπὸ Ἑτ. Μ. σ. 53· ἀναφέρεται διὰ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς ἄλλ. γωρ. ἀναγνωστῶν μετὰ τοῦ Βεκκέρ. ἀπέφθιθεν.

Ἀπο-φθινύθω· φθείρομαι, χάνομαι Ἰλ. ε. 613 καὶ μετρ. π. καὶ μετ. Θυμόν = χάνω τὴν ζωὴν Ἰλ. π. 540, Εὐρ. ἀπ. ἐν Κλ. Ἀλ. στρ. 0, σ. 744.

Ἀπο-φθίνω καὶ φθίω (ἴδε φθίω)· 1) μετ. ὡς εἶνε ἐν χρήσει πάντοτε ὁ μέλ. καὶ ἄρ. ἀξολοθρεῖω, ἀπαλλύω· «πρὸς γυναικὸς ἀπέφθισε βίον» Αἰσχ. Ἀγ. 1429 ἀποφθίσι = φθινύσσει Σοφ. Τρ. 706· 2) ἀμετ. χάνομαι Αἰσχ. Ἀγ. 851, Σοφ. Φιλ. 455, οὗ ἀνήκει ὁ συγκεκ. ἄρ. ἀπεφθίμην παρ' Ὁμ. (ἀποφθίμην εὐκτ. Ὁδ. κ. 51· ἀποφθιμένος Πίνδ. ἀπ. καὶ ἀλλαγοῦ παρὰ π. ὁ τελευτῶς [ἐπ. τ. ἀπ. τ. ὡς καὶ ἐν τῷ συγκεκ. ἄρ.]

Ἀπό-φθισις, ἡ· ἐλάττωσις, περὶ τῆς σεληνῆς Σχολ. Ἀράτ. 101.

Ἀπο-φθίω· ἴδ' ἀποφθίνω.

Ἀπο-φθορά, ἡ· φθορά Αἰσχ. Εὐκ. 179, ἐξάβλωσις Ἰπποκρ. ἐπιόημ. 3, σ. 1078.

Ἀπο-φίλο-ἀλάγημα· περιψήμα, ὁ ἴδε.

Ἀπο-φίλο-τιμία, ἡ· ἀφιλοτιμία Θεόφρ. χαρ. 22.

Ἀπο-φτιμῶν· κλείω διὰ φημοῦ τὸ στόμα, ἀπυστοιγίζω Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 628.

Ἀπο-φλάσαι· ἴδ' ἀποφθαρέξασθαι.

Ἀπο-φλαυρίζω· ἀποφθαυρίζω, ἐξευτελίζω, ἀποφλαυρίζω Πίνδ. Η. 3, 12· «ὡς πάντα τὸν λαοῦ ὄλβον ἀποφλαυρίσει» Ἦρ. 1, 80.

Ἀπο-φλεγμαίνω· παύω νὰ φλέγω, ἀποφλεγμῶναι Πλούτ. ἡθ. σ. 13· ἴδ. περὶ τῆς πανούρης φλεγμονῆς Ἰπποκρ. σ. 1258, Γαλην. τ. 2, σ. 264.

Ἀπο-φλεγματίζω· ἀπάγω, καθαρίζω τὸ φλέγμα Διοσκ. 4, 146.

Ἀπο-φλεγματικός, 3· ὁ καθαρίζων τὸ φλέγμα Γαλην. τ. 13, σ. 135.

Ἀπο-φλεγματισμός, ὁ· ἡ καθάρσις τοῦ φλέγματος, ἱατρικὸν πρὸς καθαρισμόν τοῦ φλέγματος Διοσκ. 5, 4, Γαλην. τ. 0, σ. 179.

Ἀπο-φλέω· χρωστώ Τζέτζ. ἱστ. 13, 614· ἀπόφλω Θεόδ. Πρόδρ. τετραστ. σ. 66.

Ἀπο-φλογίζω· ἀνάπτω, καίω, Ἑτ. Μ.

Ἀπο-φλογόω· ἀνάπτω Μάξ. Τύρ. σ. 425.

Ἀπο-φλοιδώ· ἀποσπᾶ τὸν φλοιδόν, ξεφλουδίζω = τέρμα = ἀποσπᾶ τὸ δ. Λεων. Ταρ. βγ. Ἀνθ. 6, 263.

Ἀπο-φλυαρέω· φλυαρῶ Κ. Μαν. χρ. 3587.

Ἀπο-φλύζω· ἀποφράζω· «ὕδριν ἀποφλύζω» Ἀπολλ. Ρ. 3, 583· «κύψαντες ὕδριν ἀφ' ὁρῶν ἀπέφλυσαν» Ἀργιλ. ἐν Φωτ. λ. κόψαι.

Ἀπο-φλύειν· ἀπερεύγεσθαι Ἠσὺχ.

Ἀπο-φλῶ· ἴδ' ἀποφλέω.

Ἀπο-φωδέω· φωδίζω, γλῶσσ.

Ἀπο-φωιδάω· 1) ἀποκαθαίρω Σουλδ. 2) χρησιμοῦμαι, μαντεύομαι Πολύδ. 29, 6, 4, Στράβ. 14, σ. 675.

Ἀπο-φωιδάω· ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ, παρὰ τινος, παρὰ τοῦ διδασκάλου Πλάτ. Γοργ. 489· πρὸς τίνα = φοιτῶ πρὸς ἄλλον διδασκαλὸν Δεινάρχ. ἀπ. ἐν Σουλδ. λ. χρῶ· «τοιοῦτον» πρὸς Πλούτ. Αὐσ. 4· κατ' Εὐστ. Ἰλ. σ. 1167 καὶ «τὸ παύσασθαι φοιτῶνται ὅ ἐστι μανθάνοντα», ἐκ τοῦ Αὐσ. - ἀποχωρῶ· ρίττειν, ἀρχ. λεξ. καὶ ἀποθνήσκει.

Ἀπο-φωιδήσις· χωρισμός, ἀναχώρησις Ἠσὺχ. Ἀπο-φωιδῶ, 2· ἀποχωρίζομαι Θεοφύλ. Συμ. ἱστ. σ. 81.

Ἀπό-φονος, 2· φόνος· ἀποπος, ἀδικῶ παρὰ φύσιν Εὐρ. Ὀρ. 163, καὶ - αἵμα, 1193.

Ἀπο-φορά, ἡ· 1) τὸ ἀποφέρειν, ἀφαιρεῖν· «ἡ στερήσις ἀποφορά βατέρου» Ἀριστοτ. μετὰ τὰ φυσ. 0, 2· 2) ἀπότισις τοῦ ὀφειλομένου, φόρος· - ἐπιτελεῖν Ἦρ. 2, 109· 3) χέρεσις ἴδ. ὁ οἱ δοῦλοι διὰ τῆς ἐργασίας τῶν φέροντων εἰς τοὺς κυρίους Αἰσχιν. 1, 79, Ἀντοκ. 1, 38· «ἀποφορὰν φέρειν» Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 5, Πλούτ. Αὐκ. 8· πρὸς Μέν. ἐν Σουλδ. λ. ἀμφορεαφύρος καὶ Ἀρποκρ. ἐν γέν. Ἄρ. 4) ἐξάτμισις, ὁμήρ. Ἰλ. 1, 12, 3· πρὸς Δ. Ἀλ. 10, 53· «ἀποφορὰ οὐχὶ ἀποκομιδὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν φόρων καταβολή, καὶ πνευματικὴ ἀποβολή, καὶ ὁμοίως πνεύματος προστολή» Πολυδ. 3, 94.

Ἀπο-φόρησις, ἡ· τὸ ἀποφέρειν, ἀφαιρεῖν· «προσθέσεις ἀντὶ τῶν ἀποφορήσεων γίνονται» Σ. Ἐμπ. πυρρ. 1, 217· ἀποφορὰ ἐξάτμισις, αὐτ. 126.

Ἀπο-φόρητος, 2· ὃν πρέπει τις ν' ἀποφῇ· νὰ φέρῃ μαζὶ «τὰ ἀποφόρητα» = ὅσα δυνάμενα τοῖς συνδαιτυμόσιν ἐπὶ τραπέζῃς, ὅπως λάβωσιν αὐτὰ μετ' αὐτῶν Ἀνθ. 0, 229.

Ἀπό-φορος, 2· α) ἀφόρητος, βέλκυτός· - ἄγος, μίσος Φάλαρ. ἱπποτ. 139 ε) ὁ μὲν φέρων, ἄκαρπος, ἀρχ. λεξ.

Ἀπο-φορτίζω· βίπτω τὸ βάρος, ξεφορτώνω, μέσ. ἄρ. - ναὺν Ἀνθ. 2, 37 περὶ τῆς ξεφορτώσεως τῆς κοιλίας Ἀρτεμίδ. ὄνειρ. 2, 26.

Ἀπο-φορτισμός, ὁ· ἀποβολή Διοκλ. 10 Μαρτ. ἱστρ. σ. 188, περὶ τῶν ἐμούντων.

Ἀπο-φορτώω· ξεφορτώνω, γλῶσσ.

Ἀπό-φραγμα, τό· ὅ, τι ἀποφράσσεται Κῶρ. Ἀλ. τ. 2, σ. 347.

Ἀπο-φράγνυμι (ἴδε φράγνυμι)· φράττω· κλείω Θουκ. 7, 74· «ὃ γὰρ στοχάζει καποφράγνυσι κύκλῳ τὸ πρᾶγμα» = περιφράττει, ὑπερασπίζει ἐκ τούτων κατὰ τῆς πράξεως ἀποσπᾶ ἀπ' ἐκείνου τὴν ἐνοχλήν Σοφ. Ἀνθ. 241 ἴδ' ἀποφράττω.

Ἀπο-φράζομαι· ὀρίζω, περιγράφω Δαμάσκ. περὶ ἀρχ. σ. 345.

- Ἀπό-φραξις, ἡ ἀπόκλεισις Ξεν. ἄν. 4, 2, 25.
 Ἀπο-φράξ, ἄδος, ἡ, ἡμέρα, λατ. dies nefas-
 tius ἡ μισρά, ἀπεικτική, ἀπαίσιος καὶ ἀπρα-
 κτος· ὅταν μὴτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζονται,
 μὴτε εἰσαγωγίμοι αἰθεραὶ ᾤσι, μὴτε τὰ ἱερὰ
 ἱερουργηται, μὴθ' ὅλως τι τῶν αἰσίων τελε-
 ται· Λουκ. ψευδολ. 12· καὶ ὁ Πούχ. δὲ «ἐ-
 πίτα οὕτως δνομαζόμεναι, ἐν αἷς ἐναγίζονται
 τοῖς νεκροῖς. Μεταφέρουσι δὲ τὴν λέξιν καὶ
 ἐπὶ τοῖς πονηροῖς»· ἴδε καὶ Β. Ἀν. σ. 5.
 Πλούτ. Καμ. 19· «ἀποφράδες πύλαι», δι' ὧν
 ἀπῆλθοντο οἱ καταδίκιοι Πλούτ. ἡθ. σ. 518
 «ἄνθρωπος ἀποφράς. Σημαίνει τὸν οἷον ἀ-
 παίσιον καὶ ἐξεδρόν καὶ ἐπάρατον ἄνθρωπον»
 Π. Ἀν. σ. 5 ἐκ τοῦ Εὐδολ. ὥσ. - βίος Λουκ.
 ψευδολ. 32.
 Ἀπο-φράση· δούλη, χρητικῶς Ἀθύν. 6, 367.
 Ἀπο-φράσσω, ἄττ. - φράττω· διὰ φραγμοῦ
 κλείω, ἀποκλείω· «- τὰς τοῦ πνεύματος ἐξό-
 δους» Πλάτ. Τιμ. 91· «στοιπύνω, - τὰς ἀ-
 καίας Λουκ. φιλοφ. 1. καὶ «ἀποφρατίζοντο
 οἱ συνήγοροι» = τὸν ὅποιον στοιπύνεται τὸ
 στόμα Ζ. τραγ. 22· ἀποφράσασθαι τινα
 = φράττειν αὐτῷ τὴν ὁδὸν Θουκ. 8, 104.
 Ἀποφράτῃ· ἀποφράξ Εὐστ. ἴλ. σ. 1090.
 Ἀπο-φρέω, ὄθ. «ἀπέφρησαν· ἀφῆκαν, Κρα-
 τίνος Θράσαις» Πούχ.
 Ἀπό-φρικτος, 2· ὁ φρίττων Ἀρετ. σ. 41.
 Ἀπο-φρίσσω· ἀποστρέφομαι, βδελύσσομαι,
 γλυσ.
 Ἀπο-φροντίζω· παύω νὰ φροντίζω περὶ
 τίνος Νικ. Χων. χρόν. 9, 12, σ. 164.
 Ἀπο-φρουρέω, ὄθ. «ἀπεφρουρήσαν, ἀπέθη-
 καν» Π. Ἀν. σ. 423, ἀμφ.
 Ἀπο-φρύγω· ἀποξηραίνω· «ὕρ' ἡδονῆς Εὐ-
 νάπ. ἐν Σουίδ.
 Ἀπο-φρυάω· ἀποσπῶ τὴν ὕδρην Γρ. Ναζ.
 ἄμ. σ. 74.
 Ἀπο-φύας, ἄδος, ἡ· τὸ ἀπὸ τίνος φύμε-
 νον, διακλαδιζόμενον· «καὶ λοιπαὶ φλέβες τῆς
 μεγάλης φλέβης καὶ τῆς ἀρτηρίας ἀποφύαδες
 εἶναι» Ἀριστοτ. Ζ. μορ. 3, 5. ἴ. Ζ. 2, 17.
 Ἀπο-φυγάνω· ἀποφεύγω, μόν. ἐν. ἀθω-
 οῦμαι ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου Δημ. 23, 74.
 Ἀπο-φυγή, ἡ· τὸ ἀποφεύγειν, ἡ ἀπαλλαγὴ·
 «κακῶν Πλάτ. Φαίδ. 107 καὶ ἐν τῷ πλ.
 - λυπῶν, Φιλ. 44 καὶ μὲν. Καταφυγίων,
 ἀποφυγὰς παρέχειν» Θουκ. 8, 106.
 Ἀπο-φυλάττω· ἀποταμιεύομαι Πούχ.
 Ἀπο-φύλιος, 2· ἔνιος, ὁ μὴ ἔχων φυλὴν
 Πούχ., Πολυδ. 3, 56, Λισχ. ἄπ. 382.
 Ἀπο-φυλλίζω· ἀφαιρῶ, κόπτω τὰ φύλλα
 Θεόφρ. ἴ. Φ. 7, 11, 12.
 Ἀπο-φυλλίσαις, ἡ· τὸ ἀποφυλλίζειν Θεόφρ.
 Ἀπό-φυξις, ἡ· ἀπόφευξις Ἀριστ. σφ. 558,
 ἀλλ' ὁ κώδ. Ραβ. ἔχει ἀπόφευξις, ὁ ἴδ.·
 Ἀπο-φυσάω· φυσῶν ἀπομακρύνω· «ἀποφυ-
 σάντες οὗτοι αἱ ἄνεμοι τὰ συνιστάμενα νέφη,
 ποιοῦσιν αἰθρίαν» Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 6·
 «ἀνελών με καὶ ἀποφυσήσας» Ἀριστ.
 σφ. 330· φυχίδιον Λουκ. κατάπλ. 26.
 Ἀπο-φύσησις, ἡ· τὸ ἀποφυσᾶν Σχολ.
 Πινδ. Π. 4, 232.
 Ἀπο-φυσήσαν· σφ. ἀποφυσᾶν Διοσκ. 5, 116.

- Ἀπό-φύσις, ἡ· ὁ ἀπὸ τίνος φύμενος κλά-
 δος· πρέμνου Πολυδ. 18, 1, 10, Θεόφρ. ἴ.
 Φ. 6, 4, 4. 6, 5· τὸ ἐξογκούμενον μέρος
 τοῦ ὄσπου, ἐξοχὴ ἱπποκρ.
 Ἀπο-φύτεύω, ἡ· μεταφύτευσις τῆς ἀποσπα-
 σθείσης παραφυάδος Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 1, 4, 3.
 Ἀπο-φύτεύω· τὴν ἀποσπασθεῖσαν παραφυ-
 ᾶδα φυτεύω Ἀριστοτ. Ζ. γεν. 3, 11.
 Ἀπο-φύω (ἴδε φύω)· ἐκβάλλω βλαστάνοντα Θεόφρ.
 ἴ. Φ. 1, 6, 4· μέσ. 1) βλαστάνοντες παραφυ-
 αδοὶ Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 4, 8, 5· 2) ἀποκτείνονται·
 ἀλλοτρίως φύσεις εἶναι Πούχ. Σύνδ. «τὸ
 τὸ κακὸν ἀποκτείνω» Γεωργ. Βαλτίς ῥήτ.
 τ. 1, σ. 564· 3) «ἀποφύω· διασπένναι» Πούχ.
 Ἀπο-φύω· φρύγω, ξηραίνω ἱπποκρ. σ. 611.
 Ἀπο-φύλιος, 2, ἡ παραγ. ἀδέσποτος, οἱ
 ἀρχαῖοι ἀνήγον αὐτὸ τὸ μὲν εἰς τὸ φύλιος =
 ἡ ὁ ἐκ τῆς φύλεως ἀπερριμμένος, ἡ κοίτης,
 ὡς Νικ. ἀλ. 524 «ἀποφύλιον ἀσθμα ἐχιδόνος»,
 ἀντὶ «ἀσθμα ἐχιδόνος φύλεως»· τὸ δὲ
 εἰς τὸ ὄφελος = ἀνωφελὲς μάταιος, ἀ-
 δοκίμος· «οὐκ ἀποφύλιοι εὐδαίμονες
 τῶν» Ὀδ. λ. 248· «τέρας καλεῖται ὁ
 Μινώταυρος ἐν Πλούτ. Ἠθ. 15· «νί-
 κης Ὀππ. κυν. 3, 447. ἴδ. περὶ τῶν κακῶν
 τοῦ νοῦ ἐνεργειῶν· «ἀποφύλιος ἔστι» Ὀδ.
 θ. 177· «ἀποφύλιος εἰδώς», σ. 132 ὄθ. κατ'
 ἀρχ. λεξ. ἀπαίδευτος, διότι φύλιος ἀνο-
 μάζετο ἴων. τὸ διδασκαλεῖον. Οὕτω καὶ Φι-
 λητ. 9, 1, - ἀγροιώτης.
 Ἀπό-φύλος, 2· ἀποφύλιος Μανθ. 4, 316.
 Ἀπο-φώνεω· ἐκφωνῶ, βοῶ Μαξ. Ὀμ. τ.
 2, σ. 93.
 Ἀπο-φώνημα· γνώμη, μὲν.
 Ἀπο-φώρα· κλέπτης Πούχ.
 Ἀπο-χάζω· ἀπόχασον· ἀποχώρησον Πούχ.
 ἀποχάζομαι (ἴδε χάζομαι), ἀποσύρομαι
 βόθρου Ὀδ. λ. 95, καὶ μὲν. π.
 Ἀπο-χαίρετιζω· ἀποχαιρετῶ Σχολ. Εὐρ.
 Φοιν. 996.
 Ἀπο-χαίρετισμός, ὁ· τὸ ἀποχαιρετίζειν,
 μὲν.
 Ἀπο-χαίρετιστικός, 3· δι' οὗ τις ἀπο-
 χαιρετῶ, μὲν.
 Ἀπο-χαλάω· ἀφῆναι, ἀπολύν· «ἀποχάλα
 τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἔρα» Ἀριστ. νεφ. γὰλ.
 Πλούτ. ἡθ. σ. 655.
 Ἀπο-χαλῆνός· ἀφαιρῶ τὸν χαλινόν Ξεν.
 ἱπκ. 11, 7, Πλούτ. ἡθ. σ. 794.
 Ἀπο-χαλκεύω· ἐκ χαλκοῦ κατασκευάζω·
 «κινδύνους ἀποκεχαλκευμένοι» Ξεν. κυν. 10, 3.
 Ἀπο-χαλκίζω· ἀφαιρῶ τὸν χαλκόν, τὸ
 χρῆμα· «χαλκίδος ἐκ γαίης ἀπχαλκίζω τὴν
 πόλιν ἡμῶν» Παλλασ. ἐν Ἀνθ. 11, 283,
 λογοπαγνιον.
 Ἀπο-χαράκω· φράττω, ὀχυρῶνω διὰ χα-
 ρακώματος· καὶ ἀποταφρεύειν πύλιν Δ.
 Ἀλ. 5, 58.
 Ἀπο-χάραξις, ἡ· τὸ ἐντυπωθῆναι ἴχνος ἢ
 σημεῖον Πλούτ. ἡθ. σ. 1079.
 Ἀπο-χαράσσω· ἔγχαράσσω, ἐντυπώνω ἔχ-
 νος Δ. Χρυσ. τ. 1, σ. 612· παρ' ἱατρ. θε-
 ραπείῃ ἢ χαράξεω, σχάσει·
 Ἀπο-χαρίζομαι, μέσ. ἀποφ. γαρτίζω ἀπὸ

διὰ τὴν ἀρπαγίσαν πατρικὴν κληρονομίαν.
 Ἀπο-χρησις, ἡ κατάχρησις, ἐν Πλουτ. 70.
 α. 207 εἶνε διαφθ. ἰσ. ἐκ τοῦ ἀποχρίσεως
 ἢ ἀποχωρήσεως.
 Ἀπο-χρηστέον· καταχρηστέον, μτγν.
 Ἀπο-χρίω· ἀπαλείφω, ἀποξύω Ἰ. Χρυσ.
 τ. 1, σ. 585.
 Ἀπο-χρυσόω· εἰς χρυσὸν μεταβάλλω, ἢ
 χρίω με χρυσὸν Ἀρτεμίδ. 1, 9, Πολυδ. 7,
 102. πρὸλ. ἀπαργυρόω.
 Ἀπο-χρώζω, ἢ ἀποχρώννυμι· χρωματίζω
 Πολυδ. 7, 129.
 Ἀπο-χρώντως· ἱκανῶς, ἀρκετά· - μεμνη-
 σθαι Πλάτ. Κριτ. 107· - εἰρησθαι, πολ. 4,
 429, Ἰσοκ. 3, 27· ἀπ. ἔχει τοὺς θεωμέ-
 νοις Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 6, 222.
 Ἀπο-χρώσις, ἢ τὸ ἀποχρῶζειν· - σκιάς =
 ἡ διανομή φωτός καὶ σκιάς, βαθμιαία παραλ-
 ληγή τῶν χρωμάτων Πλουτ. 70. σ. 346.
 Ἀπο-χυλίζω· ἀφαιρῶ τὸν χυλὸν Διοσκ.
 1, 115.
 Ἀπο-χόλισμα, τό· χυλός, ἢ χυμὸς ἐκπι-
 εσθεὶς Γεωπ. 15, 6, 1.
 Ἀπο-χολόω· ἀποχόλισμα Ἀλ. Τραλ. 2,
 σ. 157.
 Ἀπο-χυμα, τό· τὸ ἀπὸ τινος χέομενον Τίμ.
 Λοκρ. 100.
 Ἀπο-χύνω, λίαν μτγν. ἀντὶ ἀποχέω.
 Ἀπο-χυρόω· ὀχυρώνω Πλουτ. Δημ. 14.
 Ἀπο-χυσίς, ἢ τὸ ἀποχέειν, ἢ βλάστησις
 τῶν σταχυῶν Θεόφρ. Ἰ. Φ. 8, 10, 4.
 Ἀπο-χυτήρ, ἥρος, ὁ ὀποχυτήρ, ὁ ἴδης, Ο'.
 Ἀπο-χυτήριον, τό· δι' οὗ ἀποχτεύονται
 ἀκαθάρσια, cloaca, μτγν.
 Ἀπο-χυτός, 2' ὁ ἐκχυνόμενος Ἡσυχ.
 Ἀπο-χύω· ἴδ' ἀποχέω.
 Ἀπο-χωλεῶ· χυλὸν καθιστῶ Ξεν. Ἐλ.
 7, 2, 9.
 Ἀπο-χολόω· τῷ προηγ. παθ. γίνομαι χω-
 λός Θουκ. 7, 27.
 Ἀπο-χώννυμι (ἴδε χώννυμι)· διὰ χύματος
 ἀποκλείω· - λιμένες Ξεν. Ἐλ. 2, 2, 4· - πο-
 τινόν, 5, 2, 4, Πλουτ. Φωκ. 11.
 Ἀπο-χωρέω, μέλλ. καὶ ἀποχωρήσομαι Θουκ.
 3, 13, Δημ. 25, 78 ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι·
 - δόμων Ἀριστ. Ἀχ. 456· - ἐκ τοῦ στρατο-
 πέδου Πλάτ. πολ. 3, 394· ἴδ. ἀποσύρμαι,
 ἀποχωρῶ Θουκ. 2, 79· - εἰς τι, ἴδ. ὅπου τις
 εὐρίσκει προφύλαξιν καὶ στήριγμα· πρὸλ.
 Δημ. 400, ἀν. καὶ ἀποχωρίζομαι, ἀποκρίνο-
 μαι· - τὰ ἀποχωροῦντα = τὰ περιττώματα
 Ξεν. Ἀπομν. 1, 4, 6. Περὶ τόπων, κειμένων
 μακρὸν Πολυδ. 15, 27.
 Ἀπο-χώρημα, τό· περιττώμα Ἰπποκρ.
 Ἀπο-χώρησις, ἢ 1) τὸ ἀποχωρεῖν, ἀπερ-
 χεσθαι· ὀχωρήσις Θουκ. 5, 73, 8, 76,
 Ξεν. Κύρ. 2, 4, 30· - τὴν ἀποχώρησιν ποι-
 εῖσθαι Πολυδ. 3, 64, 7· 2) ἐκκρίσις, κένω-
 σις Πλάτ. Τιμ. 81· - καὶ κένωσις, 65· ἀπό-
 πατος Πλουτ. Λυκ. 20.
 Ἀπο-χωρητέον· ἀποχωρεῖν δεῖ Ἡλιδ.
 Αἰθ. 7, 11.
 Ἀπο-χωρίζω· χωρίζω· - τὸ χεῖραν ἀπὸ
 βελτίονος Πλάτ. σοφ. 226· - αἵμα ἐξ ἵνῃ

ἀποχωρίζομενον· Τιμ. 84· - τὰς τάξεις Λυσ.
 16, 16· ἀποπέμπτω.
 Ἀπο-χώρισις, ἢ τὸ ἀποχωρίζειν.
 Ἀπο-χωρισμός, ὁ· διορισμός, γλῶσσ.
 Ἀπο-χωριστέον· β. ἐπὶ τοῦ ἀποχωρίζω
 Γεωπ. 16, 1, 5.
 Ἀπο-χωριστής, ὁ· ὁ ἀποχωρίζων, γλῶσσ.
 Ἀπο-χωριστικός, 3' ὁ ἀποχωρίζων δυνά-
 μενος Γρ. Νόσ. τ. 2, σ. 584.
 Ἀπό-χῶσις, ἢ διὰ χύματος ἀπόφραξις
 Πλουτ. Ἀντ. 41.
 Ἀπο-ψάλλίζω· κόπτω διὰ ψαλλίδος Διοσκ.
 1, 31, Ὀρειδ. 49, σ. 108.
 Ἀπο-ψάλλω, ἀποψάλλω τὰς τρίχας· τὴν-
 λειν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χορδῶν Ἡσυχ· -
 πάγην = ἀρήνω, ἀπολύω τὴν στηθεῖσαν πα-
 γίδα Λυκόφρ. 407· - βέλος, = ἐκτοξεύω, αὐτ.
 περὶ τοῦ ἐκπεμπομένου ἤχου Ἰπρακλ. ἀλ-
 ληγ. 12, σ. 43.
 Ἀπό-ψαλμα, τό· τὸ μέρος τῆς χορδῆς,
 «καθ' ὃ τοὺς ἤχους αἱ χορδαὶ ἀποδοῦσθαι»,
 ὅπου εἰσὶ δηλονότι δεδεμέναι Πορφύρ. εἰς
 Πτολ. ἀρμ. 1, 8, Πτολ. ἀρμ. σ. 18.
 Ἀπο-ψάω· ἐγγίζω Σουῖδ.
 Ἀπο-ψάω· ἀπομάσσω, σπογγίζω· - τινὰ Ἀ-
 ριστ. Λυσ. 1035· - ἀφρὸν Εὐρ. Ἰ. Τ. 311· -
 μέσ· - χεῖρα = σπογγίζω τὴν χεῖρά μου, =
 εἰς τι Ξεν. Κύρ. 1, 3, 5, ἀνθ' οὗ κατόπιν
 κεῖται ἀποκαθαίρειν· - πρὸς τι Ἀριστ.
 Ἰπκ. 908· - δάκρυ Ρουφίν. ἐν Ἀνθ. 5, 66·
 καὶ ἀπολ. Ἀριστ. βατρ. 491.
 Ἀπο-ψέ· ὁψέ Ἀπολλ. συντ. σ. 336.
 Ἀπο-ψεύδομαι· ἐπιτετ. ψεύδομαι Ἰωσ.
 ἰουδ. πολ. 4, 3, 5. Παθ. ἀπατῶμαι· «ἀπε-
 ψεύσθαι τῆς ἐλπίδος» Πλουτ. Μαρκελλ. 29.
 Ἀπό-ψηγμα, τό· ὅτι ἐξάγεται ἐν τῷ ξείνῳ,
 ψήγειν, καὶ τὸ καθαρά τὸ διὰ ψήξεως ἢ
 ξήσεως ἐξαχόμενον, μτγν.
 Ἀπο-ψηκτέον· β. ἐπὶ τοῦ ἀποψήγω, ὁ
 ἴδης Γεωπ. 17, 20, 3.
 Ἀπό-ψημα, τό· τὸ ἀποσφόγγισμα, ἀκαθα-
 ρία Ἡσυχ.
 Ἀπό-ψηστος, 2' σπογγισθείς, μτγν.
 Ἀπό-ψηστραν· τὸ ἀόμακτρον τοῦ μετροῦ-
 μένου σίτου Ἡσυχ.
 Ἀπο-ψηφίζομαι, μέσ. 1) διὰ τῆς ψήφου
 μου ἀθρώνω, ψηφίζω ὅπρ. τῆς ἀθρώσεως
 Πλάτ. ἀπολ. 34· - τινός, συχνὰ παρὰ ρητ.
 ἀντίθ. καταψηφίζεσθαι Ἀντιφ. 6, 10,
 Λυσ. 6, 37, Δημ. 59, 111· 2) διὰ ψηφοφο-
 ρίας ἀπορρίπτω, ἀπολ. Ξεν. ἀν. 1, 4, 15· -
 νόμον Πλάτ. νόμ. 7, 800· ἱκανῶς ψηφίζω,
 μὴ μετ' ἀπαρ. Ξεν. Ἐλ. 3, 5, 8, Δειν. 2,
 9, Δημ. 19, 174· Ἀντιθ. δέχεται, 10,
 34· ἐκβάλλω, ἐκ τοῦ δήμου, 57, 11, 58·
 «ἔστ' ἀπεψηφισμένος ὅπρ. τῶν θεῶν Ἐρως»
 Ἀριστοφ. ἐν Ἀθην. 13, 563· ἀποψηφίζεται
 τοῦ πολιτεύματος Πλουτ. Φωκ. 28.
 Ἀπο-ψηφισίς, ἢ 1) ἀθώωσις 2) ἀπόρρι-
 ψις διὰ πλειονοψηφίας Ἀντιφ. 5, 9.
 Ἀπό-ψηφος, 2' ἀπόψηφον ἐγίνοντο τοῦ ἀπο-
 κτείναι, σημαίνει τὸ οἶον οὐκ ἔνεγκαν ψήφον.
 Ἀπο-ψήγω· ἀποψίω Διοσκ. 5, 89· παρ.
 Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 45.

- Ἀπο-ψιλῶ· ψιλόν, φαλακρόν ποιῶ, ἀφανίζω τὰς τρίχας· τὸν χοῖρον Ἀριστ. Θεσμ. 538· ἀπεψιλωμένον τῷ λύχνῳ, Λυσ. 827· ἐν γέν. ἀποστέρω, οἶκον Ἠρ. 3, 32· ἀφίλων ἀποφίλω με· Ἀισχ. χο. 684.
- Ἀπο-ψιλῶσις, ἡ· ἀπογύμνωσις· τῶν ἀμπελώνων = βλαστολογία Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 5, 9, 11.
- Ἀπο-ψίς, ἡ· 1) τὸ ἄνωθεν κάτω ὄραν, μακρὰν θεωρεῖν, θέα, μετγν. ἰδ. οἰκήματα ὄψι-λα ἐπὶ τούτῳ ὀγκοδομημένα πλησίον τῶν ἐπαύλων παρὰ τὴν θάλασσαν Πλούτ. Κίμ. καὶ Λουκ. 1, Στράβ. 17, σ. 800· 2) ὄψις Παλῶδ. 11, 31, 8· 3) τὸ ἀντικείμενον, ἐφ' ὃ διευθύνει τις τὰ βλέμματα Πλούτ. ἡθ. σ. 133.
- Ἀπο-ψίω, «ψιλός, οὐ πᾶν ἀπέψισται καὶ ἀφίρηται» Ἐτ. Μ. σ. 818.
- Ἀποψοημένος· πεπρωμένος τὴν ὁσφύν, γλῶσσ.
- Ἀπο-φορέω· ἐκπέμπω ἀπ' ἐμαυτοῦ φόρον Ἀριστοτ. 1. Ζ. 9, 49· πέρω Μάχ. ἐν Ἀθην. 8, 349, Ἰπποκρ. 1175.
- Ἀπο-φόρησις, ἡ· τὸ ποιεῖν φόρον, τὸ ἀποπαρεῖν Πλούτ. ἡθ. σ. 816.
- Ἀπόφυγμα· ἀφόδευμα, κόπρος Πούχ.
- Ἀπό-φυξις, ἡ· ἐξάτμισις Θεόφρ. ἀν. 12, 170, 10.
- Ἀπο-ψύχω· 1) παύω ν' ἀναπνέω, λειποθυμῶ Ὁδ. ω, 348· ἐκπνέω, -βίον Σοφ. Αἴ. 1010· -πνεύμα Μελ. ἐν Ἀνθ. 12, 72· καὶ ἄνευ αἰτ. ἀποθνήσκω Θουκ. 1, 134, Βί. 1, 79, Ἀλκιφρ. 3, 72· ἀπεψύχη Ἀισχ. ἀπ. 90· 2) ψυχραίνω, Σωσίπ. ἐν Ἀθην. 9, 378· παθ. ἀποναρρῶμαι Λουκ. βί. πρῶσ. 25, Μέσ. ἀναψυχὴν λαμβάνω, ἀναπαύομαι· ἀποψύχ-εσθαι· ἀναπαύεσθαι ψυχάζοντας, ὅπερ ποιού-σιν οἱ ἐξ ὁδοῦ καὶ καμματος ἀναψυχόμενοι· Β. Ἀν. σ. 17· «ἰδρὼ ἀπεψύχοντο» Ἰλ. λ, 621· «ἰδρὼ ἀποψυχθεῖς», φ, 561· μετ. ἀπε-ψυχτοί πρὸς τι = ψυχρός, ἀδιάφορος πρὸς τι Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 5· 3) ἀπρωτ. «ἐπειδὴ ἀπο-ψύχῃ ἡμεῖς» = ὅταν ἄρσισις Πλάτ. Φαῖδρ. 242, ὅπου ὁ Βέκκερ. διορθοῖ ἀποψυχῇ. Καθ' Ἡσύχ. «ἀποψύχειν ἀποπατεῖν, ἀποπνευμα-τίζεσθαι, ἀφοδεύειν».
- Ἀπο-ψυλῶ (ψυλός)· κυρ. γυμνῶναι τὴν βάλανον (τοῦ αἰδοῦς), ἀπεψυλημένος Ἀριστ. Λυσ. 1136· ἐν γέν. καυλῶναι, Ἀγ. 161· ἀλλὰ - τινὰ = πυγίζω τινά, 567, paedico.
- Ἀππα· τόπ. εὐδ. Ἀραβίας Πτολ.
- Ἀππα, προσαγόρευσις πρὸς πατέρα· παππά-κη, πατερᾶκη Καλλιμ. Ἀρτ. 6· πρὸλ. ἄττα.
- Ἀππαταί· εὐν. ἐν Πόντῳ Στράβ.
- Ἀππαπαί· συγκαταθετ. ἐπίρ. Ἀριστ. σφ. 235, ἐκράζον χαράν.
- Ἀππας· ὁ τροφεὺς Πούχ.
- Ἀπ-πέμψει· ἀποπέμψει Ὁδ. σ, 83.
- Ἀππη· γυν. ὄν. ἐπιγρ. ἰσ. Ἀππα.
- Ἀππία· 1) Ἀπκ. ὁδός, ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀππίου Κλαυδίου στρωθεῖσα ἀπὸ Ῥώμης μέχρι Κα-πύης Στράβ. 2) γυν. ὄν.
- Ἀππιανός· ὁ γνωστός ἱστορικός ἐξ Ἀλεξαν-δρείας κατὰ τὸν δεύτερον μ. Χ. αἰῶνα Σουίδ.
- Ἀππιος· 1) ὄν. Ῥώμ. ἰδ. τοῦ ὑπερίφανου τῶν πατρικίων γένους τῶν Κλαυδίων· 2)

- Ἀππιος φόρος, πόλ. Ἰταλίας ἐν τῇ Ἀππίᾳ ὁδῷ, Κ. Δ.
- Ἀππίων, ὄνος· ἑπαρχος ἐπὶ Ἀναστασίου Εὐδο-ῦ· Ἀππίρ· ὑσπληρ, Λακωνικός Πούχ.
- Ἀ-πράγιῶ· ὁ ἐν πράττει τίποτε, ἀργὸς μὲν Πολύδ. 3, 70, 4, ἐν δόναμαι νὰ κατορθώσω τίποτε, 4, 64, 7.
- Ἀ-πράγης, 2' ὁ μὴ ἐν πράττειν, Ὁ'.
- Ἀ-πράγια, ἡ· ἀπραξία, σχολή, ἀργία· -στρατοπέδων Πολύδ. 3, 103.
- Ἀ-πράγματάτους, 2' α) ἀκατανίκητος· «τὸ χωρίον ἀπρ. καὶ δυσπρόσοδον» Παλῶδ. 4, 75· πόλις Δ. Στκ. 17, 40· 6) ὁ ἄνευ ἐμπορε-κῆς ἐπιμειξίας Σουίδ. γ) ὁν δόναται τις ἄνευ πραγμάτων, ἄνευ κόπου νὰ ἐπιτύχῃ Μου-σῶν. ἐν Στράβ. ἀνθ. 18, 38· ἐπίρ. -τως Ἰου-λιαν. λ. 6, σ. 191.
- Ἀ-πραγμόνως· ἴδ' ἀπράγμων.
- Ἀ-πραγμοσύνη, ἡ· ἀπραξία, Θουκ. 1, 32· καὶ συχά, ἰδ. τὸ ν' ἀπέχῃ τις τῶν πολιτι-κῶν Λουκ. Νύγρ. 14· Ἐν Δημ. 21, 141 μετὰ τοῦ ἀσχαλῖα, τὸ φοβεῖσθαι, φεύγειν τὰς δι-κας, τὸ εἰρηνόφιλον Ἐπί κακ. σημ. νοῦρό· τῆς, ὀκνηρία, ἀργία Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 16.
- Ἀ-πράγμων, 2 (πράγμα)· 1) ὁ ἄνευ πρα-γμάτων, ἀσχαλῶν, ἀπέχων τῶν πολιτικῶν· «βίον ἀνδρός ἰδιώτου ἀπράγμωνος» Πλάτ. πολ. 10, 620· «αὐτοῦργοι καὶ ἀπράγμονες» 8, 565· συχὰ παρὰ Δημ. ὅστις τὸ μεταχει-ρίζεται ἐπὶ ἀνδρός φιλησώχου, ἀδιαφοροῦντος οἷα τὰ πολιτικά καὶ τὸ συνδέει μετὰ τοῦ μέ-τριοις, ἀφιλόδοκτος, 42, 12, 40, 32· πρὸλ. Θουκ. 2, 40· ὁ Παλῶδ. τὸ ἀντιθέτει τῷ πολυπράγμων, 9, 2, 29 ὅθ. εἰρηνόφι-λος Θουκ. 2, 64· -πόλις, 6, 18, τὸ ἀπρα-γμων = τὸ εἰρηνόφιλον, 2, 63· «τόπος ἀπρα-γμων» = ἄνευ οἰκιστικῶν ἐρίδων Ἀριστ. ὅν. 44· 2) ἀμέριμνος· «καὶ ἥδετα σίτων ἀπόλα-σις» Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 33· ὁ ἄνευ κόπου γι-νόμενος, «τελευτὴ ἀπραγμοσύνης τοῖς φι-λοις» Ξεν. ἀπολ. 7· ἐπίρ. ἀπραγμόνως = χω-ρίς νὰ προσενῇ τις φιλονεικίας, εἰρηνικῶς Ξεν. Ἐλ. 6, 4, 27· πρὸλ. Θουκ. 6, 87.
- Ἀπράγ-πολις, ἡ· πόλις ἀπραγμοσύνης ἀναπαύσεως, Sanssouci, ὠνόμαζεν ὁ Αὔγου-στος κατὰ Σουετῶν. Ἀθγ. 98, τὴν πόλιν, ἐν ἣ ἀνεπαύετο ἀπὸ τῶν πολιτικῶν, «vicinam Capreis iusulam Ἀπραγόπολιν appellabat».
- Ἀ-πραγος, ὁ· ἀργὸς Σόμμ. κριτ. 9, 4.
- Ἀ-πραίδευτος· ἀδῶτος, ἀδρόφροτος Φώτ. ἀζήμιος Σουίδ. ἐκ τοῦ λατ. praeda.
- Ἀ-πρακτέω· εἶμαι ἀπρακτός· 1) δὲν κατορ-θῶν τίποτε· παρὰ τίνος Ξεν. Κύρ. 1, 6, 6· «ἀπρακτεῖν· καλῇ καὶ σύντομος ἡ φωνή, σῆ-μαίνουσα τὸ μὴ κατὰ νοῦν πράττειν» Β. Ἀν. σ. 9· 2) δὲν πράττω τίποτε, ἀργὸς μὲν Ἀ-ριστοτ. ἡθ. Νικ. 1, 5, πολιτ. 7, 3.
- Ἀ-πρακτος, ἴων. ἀπρηκτός· 1) ὁ μὴ ἐν κατορθῶν, οὐδὲν ἐνεργῶν ὅθ. ἄνευ ἀποτελέ-σματος, μάταιος, -πόλεμος, νείκος Ἰλ. δ, 121, 376· «ἀπρηκτον νεισθαί» = χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε, 6, 221, Θουκ. 1, 111· «ἀπρα-κτον ἀποπέμπειν τινά», 1, 24· «μὴ οἱ πρίσθαι ἀπρηκτοὶ ἤλασαν» Ξεν. Ἐλ. 2, 2, 21· ὅθωι,

βοήθεια, επιβολή Πολυδ. 1, 48, 5, 6, 15, 5, 6, 25, 5 - γη=η οὐδὲν φέρονσα Πλούτ. Ἐν γέν. μὴδὲν πράττω - καὶ ἀργός Πλάτ. Τιμ. Λακρ. 104. «φρόδων ἀπρακτότατος» Πλούτ. περὶ δαισδ. 3. «ἡμέραι=ἐν αἷς οὐδὲν πράσσει» Ἀλκ. 34, ἡθ. σ. 270. «ἀποφράς Λουκ. Ψευδολ. 12. ἔορτῃ Ἑρμοῦ. προλεῖ. σ. 27. ὅπως «ἡ θέρεια ἀπρακτος γίνεται» Πολύδ. 5, 5, 5. 2) παθ. α) καθ' οὗ τις οὐδὲν δύναται νὰ κατορθώσῃ - δδύναται=ἀνίτατοι Ὀδ. 6, 79. «ἀνίτη=ἦν δὲν δύναται τις ν' ἀποκροσθῇ, μ. 223. - κακὰ Πίνδ. 1. 7, 7, ὡς τὸ ἀμήχανος» 6) ὁ μὴ πεπραγμένος, «ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἀπρακτα γένηται»=μὴ παραμεληθῶσι Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 2. πρὸλ. Δημ. 19, 278. Καὶ μτγν. γ) «οὐδὲ μαντικῆς ἀπρόβην γίγνομαι» Σοφ. Ἀντ. 1022, δοκιμάζετε καὶ τὴν μαντικὴν ἐν ἑμοί ἐπὶρ. ἀπράκτως, συνήθ.=χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τις τίποτε, ἀνευ ἀποτελέσματος Θουκ. 6, 48.

Α-πρα-ξία, ἡ τὸ μὴδὲν πράττειν, ἀντίθ. πρᾶξις Πλάτ. σοφ. 262. ἔλλειψις ἔργων Ἀισχίν. 1, 188. διακοπαὶ τῶν δικαστηρίων Πλούτ. Σόλ. 8. ἀργία Συνέσ. ἐπ. 50.

Α-πρα-ξία, ἡ τὸ μὴ πωλεῖν, ἔλλειψις πωλήσεως=φορτίων Δημ. 34, 8. πρὸλ. 27, 21, Ἑσπ. ἐν Β. Ἀν. σ. 83.

Α-πρά-ξι, χωρὶς νὰ πωληθῇ Σχολ. Ἰλ. α, 99.

Α-πρά-τος, 2' ὁ μὴ πωληθεὶς Λυσ. 7, 6 καὶ ἀλλαχούσ. ὅστις δὲν δύναται νὰ πωληθῇ Δημ. 34, 9. «ἀπράτος ἀνὴρ, ὁ μὴ πιπράσκων ἑαυτὸν, ὁ μὴ θυρωδοκῶν, ἀδωροδόκητος, ἀδέκαστος» Πολυδ. 7, 10.

Α-πρά-υντος, 2' ὁ μὴ καταπραυνόμενος τὸ ἀπρῆντος.

Α-πρέ-πεια, ἡ τὸ μὴ πρέπειν, ἔλλειψις πεμνότητος, ἀκοσμία, ἀντίθ. εὐπρέπεια Πλάτ. Φαῖδρ. 274. Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 9.

Α-πρέ-πῶ, εἶμαι ἀπρεπής, γλῶσσ.

Α-πρε-πής, 2' ὁ μὴ πρέπων, ἀσέμνος, ἀκοσμος. «ἀπρεπὲς καὶ ἀσχημον» Πλάτ. νόμ. 7, 788. «μέθῃ τοῖς φύλασιν ἀπρεπέστατον», πολ. 3, 398. - πάσγειν Θουκ. 3, 67. ἀκατάλληλος, ἀνάρμοστος, «νομίζων οὐκ ἂν ἀπρεπῇ λεγέσθαι», 2, 36. ἐπὶρ. ἀπρεπῶς, ἀπρεπῶς Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 272.

Α-πρε-πί-η, ἀπρέπεια Ἀνθ. Πλαν. 319.

Α-πρε-π-ώ-δης, 2' ἀπρεπής, ὑπερθ. Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 937.

Α-πρή-ξι, ὁ, ἡ ἀπρακτος Τζέτζ. προμρ. 138.

Α-πρή-κτος, ἰων. καὶ π. = ἀπρακτος, ὁ (δε

Α-πρή-υντος, ἐπ. 2' ἀπράυντος, ὁμός, ἀπληγός - θάλασσα Ἀντ. Θεσο. ἐν Ἀνθ. 7, 287.

Α-πριά-τη γυν. ὄν. ἐν Λέσβῳ Παρθέν.

Α-πριά-την (πρίαμαι) ἀνευ λύτρων, χωρὶς νὰ εξαγορασθῇ διὰ λύτρων, ὥρεαν Ἰλ. α, 99, Ὀδ. 5, 37. ὁ Πρίαν. ἔγραψεν ἀπριά-θην πρὸλ. Βουτμ. λεξ. 1, σ. 16 καὶ Λαδεν. παραλεῖτ. 458. «ἀντὶ τοῦ ἀπριάτως, ὅ ἐστι προίκα» Σχολ.

Α-πριά-τος, 2, 3ηλ. ἀπριάτη Πίνδ. ἀπ. 151, Ὀμ. ὕμν. Δημ. 132, ὅπου συναριθμοῦσιν καὶ τὸ ἐν Ἰλ. α, 99' ὁ μὴ ἀγορασθεὶς.

Α-πρι-γὰ ἀπρῆς. «ἀπριγὰ ἀπριγὰ μάλα γοεδνὰ» Αἰσχ. Πέρσ. 1014. 1020. «ἐπὶφύγμα ἐπὶ τῶν μετὰ σφοδρότητος τιλλόντων τὰς τρίχας» Σχολ.

Α-πρι-γὰ-πληκτα πολυπλήκτητα δ' ἦν ἰδεῖν χερὸς δρέγματα Αἰσχ. γο. 419, κατὰ Βελ-λάουερ ἡ ἀπρικτόπληκτα κατὰ Λάγκραν, δόρυθ. ἀντὶ «ἀπριγκοὶ πληκτά», συνεχῶς τυπόμενος, ἔσφ. μεταβάλλεται εἰς ἀπρικτεῖ.

Α-πρί-λλιος (Ἀπρίλιος, Aprilis) ὁ δ' ὁ μὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καὶ ὡς ἐπὶ ὁ Ἀπρίλλιος εἰσὶν Πλούτ.

Α-πρί-ξ (πρίω, α ἀδρ.) προσπεφυκώτος, ἰσχυρῶς, σφοδρῶς ὁ οὗχ οἶόν τε πρίαισι διὰ τὴν σύμφωνον Ἡσυχ. «-τοῖν γαρτὶν λαβέ-σθαι» Πλάτ. Θεαίτ. 155. πρὸλ. «κόμην ἀ-πρίξ ὄνουσι συλλαβὴν χερὶ» Σοφ. Λύ. 303. «ἀπρίξ ἔχων ἀμῶν» Θεόκρ. 15, 68. «μπε-φυκώτος, ὥστε μὴ διακρίσασθαι τὴν συμπτύαν» Σχολ. πρὸλ. 24, 54, Πολύδ. 10, 11, Λουκ. νεκρομ. 5. «παλάμη ἀπρίξ δραξαμένη» Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 5, 248. μτγ. «τοὺς κερταίνων ἀπρίξ ἔχοντα» Σοφ. ἀπ. 325. «ἀπρίξ ἐμ-φύντες» Αἰλ. 1. 2. 1, 5.

Α-πρί-στος, 2' ὁ μὴ διὰ πρίονος κοπεῖς Κ. Σμ. 12, 137.

Α-πρί-στος, 2' ὁ μὴ διὰ τερέτρου κοπεῖς Ἰπποκρ. σ. 907.

Α-προ-αίρε-σία, ἡ ἔλλειψις προαιρέσεως, προθέσεως Ἰπποκρ. σ. 1283.

Α-προ-αίρε-τος, 2' ὁ ἀνευ προαιρέσεως, προθέσεως, ἀκούσιος, ἀδοῦλος 2' «προσλήμ-ναι μὲν ὅσα προδολευσάμενοι, ἀποαίρετα δὲ ὅσα ἀπροδολευτα» Ἀριστοτ. 39, Νικ. 5, 10. ὅ, τι δὲν καίται ἐν τῇ βουλήσει, ἐξουσίᾳ τοῦ ἀνθρώπου Ἐπίκτ. ἐπὶρ. τῶς Ἀριστοτ. 39, Νικ. 2, 5, Πλούτ. 39, σ. 910.

Α-προ-βί-δαστος, 2' ὁ μὴ προβιδασθεὶς Γ. Παχ. Ἀνθρ. Παλ. 7, 33.

Α-πρό-βη-λτος, 2' ὁ μὴ προβληθεὶς, μτγν.

Α-προ-βού-λτος, 2' ὁ μὴ προβοδουλευ-μένος, ὁ ἀνευ σκέψεως, ἀνευ βουλῆς, προ-θέσεως γινόμενος Ἀριστοτ. 39, Νικ. 5, 10. ἐπὶρ. «φόνος ἀπρ. πιπραγμένος» Πλάτ. νόμ. 9, 867. Ἐν Δημ. 22, 5, 6, τι δὲν ἐπιδοκιμά-σθῃ προηγουμένως ὑπὸ τῆς βουλῆς διὰ προ-βουλεύματος πρὸλ. Πλούτ. Σόλ. 19.

Α-προ-βού-λτος, 2' τὸ προηγ. Σχολ. Ἀριστ. Θεσμ. 588.

Α-προ-βου-λία, ἡ ἔλλειψις προβουλεύσεως, προ-θέσεως, ἀντίθ. ἐπιβουλή Πλάτ. νόμ. 9, 867.

Α-προ-βού-λιος ἀπροβουλεύτως, ἀπερισκέ-πτως Αἰσχ. γο. 611 καὶ μτγν. ὡς δ. Κρυσ. 2, 293. «ἀπροβούλιος εἰσέφρον τὰ ψηφί-σματα», ὑπὲρ διορθ. εἰς ἀπροβούλευτα.

Α-πρό-γνω-στος, 2' ὁ μὴ προγινώσκων τὰ μέλλοντα Κλημ. ὁμ. ἐν Κοιτ. πατρ. τ. 1, σ. 649.

Α-πρό-γρ-αφος, 2' ἀπροβούλευτος Πολυδ.

Α-προ-δ-ι-ηγή-τως ἀνευ προδηγήσεως, προσημίου Τζέτζ. προλ. Ἡσ. 39, σ. 10.

Α-πρό-δο-τος, 2' ὁ μὴ προδοθεὶς, μτγν.

Α-πρό-ε-δρος, 2' ὁ μὴ ἔχων πρόεδρον Εὐ-νόμ. σ. 58.

- Ἀ-πρόθεσμος, 2· ὁ μὴ ἔχων ὁρισμένον πρὸς τι χρόνον, ἀντίθ. ἐμπρόθεσμος Σωφρ. σ. 28.
 Ἀ-προ-θέτως· ἄνευ προθέσεως, γνώμης Πολυδ. 9, 12, 6.
 Ἀ-προ-θύμια, ἢ· βραδύτης, ὀκνηρία Σουδ.
 Ἀ-πρό-θυμος, 2· ὁ μὴ πρόθυμος, ἔκων· καὶ ἄκουσα Πλούτ. ἡθ. σ. 438 ἐπὶ· -μῶς Πλάτ. νόμ. 2, 655, Ξεν. Ἑλ. 1, 6, 4.
 Ἀ-προι, ἢ Ἀπρος· πόλις. ἐν Θράκη Πτολ.
 Ἀ-προ-ῖδής, 2 (προΐδεν)· ὃν τις δὲν προ-εἶδεν, ἀπρόοπτος, μτγν. π. -μόρος, ἄστος· μυθός Ἀρχί. ἐν Ἀνθ. 9, 111, 7, 213· -νόσος Ἀνθ. παρ. 260. Συχνά ἐν Νόν. ὡς Δ. 9, 102.
 Ἀ-προικος, ἢ ἢ μὴ ἔχουσα προίκα· λα-βεῖν τινα Λυσ. 19, 15, Διδό. κωμ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 72, 1· -διδόναι Ἰσ. 2, 5, Δημ. 40, 20.
 Ἀ-πρό-ῖτος, 2· ὁ τῆς οἰκίας μὴ ἐξερχόμε-νος Σουδ. «ἀντὶ τοῦ εἶπεν ὁ μὴ ἐξερχόμενος καὶ μὴ ἀγοραῖος ὢν ὁ ἀπρόῖτος λέγουσιν» Βιλλυασ. ἀν. τ. 2, σ. 83, μτγν. ἐπὶ· ἀπροι-τως, ἀνεξόδως Ἡσυχ.
 Ἀ-προ-καλύπτως· ἄνευ προκαλύμματος, φανερά, μτγν.
 Ἀ-προ-κατα-σκεύαστος, 2· ἀπροπαρα-σκευαστος· διηγήσεις Δ. Ἀλ. Ἰσ. 14.
 Ἀ-προ-καπία, ἢ· τὸ μὴ προκάπτειν Λουκ. δις κατ. 21.
 Ἀ-πρό-κοπος, 2· ὁ μὴ προκόπτων, μηδὲν κατορθῶν Μανέθ. 3, 375 μετὰ τοῦ ἐπαρί-στερος.
 Ἀ-προ-κριματίστως· ἄνευ διακρίσεως, μτγν.
 Ἀ-πρό-ληπτος, 2· ὁ μὴ προλαμβανόμενος Ἰεροκλ. σ. 150.
 Ἀ-πρό-λογος, 2· ὁ ἄνευ προλόγου Σχολ. Ἀριστ. ἐκκλ. 126.
 Ἀ-προ-μήθεια, ἢ· ἀπρονοησία Πλάτ. Λάχ. 197.
 Ἀ-προ-μήθευτος, 2· ἀπρονοήτος, ἀσύνε-τος Γ. Παχ. Μ. Παλ. 5, 3.
 Ἀ-προ-μῆθής, 2· ἀσύνετος Ἰώσ. ἰουδ. ἀρχ. 18, 6, 5· ἐπὶ· συγκρ. Τζέτζ. ἰστ. 10, 898.
 Ἀ-προ-μῆθης, 2· ἀπρόδλεπτος Αἰσχ. ἰκ. 352.
 Ἀ-προ-νοησία, ἢ· τὸ μὴ προνοεῖν, ἀπερι-σκεψία, ἀπροβλεψία Ἰ. Χρυσ. τ. 3, σ. 858.
 Ἀ-προ-νοητέω· εἶμαι ἀπρονοήτος, ἀπερί-σκεπτος Σχολ. Ἰλ. 2, 2.
 Ἀ-προ-νόητος, 2· ὁ μὴ ὑπὸ προνοίας κυ-δερινόμενος Φίλ. Πλούτ. Νικ. 23· -τόποι = οἱ μὴ πρότερον ἐρευνηθέντες Πολυδ. 3, 48, 4· -χώρα, 4, 5, 5· συνήθ. ἐνερ. ὁ μὴ προνοῶν, ἀπερίσκεπτος Ξεν. Ἑλ. 5, 3, 7· -τινός Λουκ. δις κατ. 2· ἐπὶ· -τως Ξεν. Κύρ. 1, 4, 21· ἀπροδοκῆτως, -λαμβάνεται Πολυδ. 5, 7, 2· ἄνευ προνοίας Σ. Ἐμπ. πυρρ. 1, 151.
 Ἀ-προ-νόμειτος, 2· ὁ μὴ ὑπὸ ἐξορικών ἐπιθρομῶν διαρπασθεὶς Εὐστ. ἐρ. σ. 283.
 Ἀ-πρό-ξενος, 2· ὁ μὴ ἔχων πρόξενον, ξένον Αἰσχ. ἰκ. 239.
 Ἀ-πρό-σδος, 2· ὁ μὴ ἔχων πρὸ αὐτοῦ αἰ-τίαν ἢ ἀρχὴν Δαμάσκ. ἀρχ. σ. 224.
 Ἀ-προ-σμέστος, 2· ὁ ἄνευ προσμείου Λουκ. πῶς δεῖ ἰστ. 23, 52, Δ. Ἀλ. Λυσ. 17.
 Ἀ-πρό-σπτος, 2· ὁ μὴ προβλεπθεὶς Αἰσχ.

- Πρ. 1076· ἐξ ἀπρόοπτου Αἰσ. 110· ἐνερ· στρατηγός = ὁ μὴ προβλεπών Πολυδ. 1, 179· -τοῦ μέλλοντος, 3, 117· ἐπὶ· ἀπρο-οράτως, λαθραίως Ἡσυχ., Περδ. 6, 5, 5.
 Ἀ-προ-όρατος, 2· τῷ προηγ. Δ. Σικ. 20, 96, ἀλλ. μτγν. ἐνερ. Πολυδ. 1, 179· ἐπὶ· -τως Δ. Λαέρ. 9, 62.
 Ἀ-προ-πέτεια, ἢ· ἑλλειψίς προπετείας, ὑπερβολικῆς σπουδῆς Ἱμ. Λοκρ. σ. 102.
 Ἀ-προ-πτωσία, ἢ· τοῦ ἀπροπτῶτος ἢ ἰδιότης Μ. Ἀντ. 3, 9· ἐν Δ. Λαερ. 7, 46 ὀρίζει αὐτὴν Ζήνων ὁ Σταϊκός· «ἐπιστήμην τοῦ πότε δεῖ συγκατατίθεσθαι καὶ μὴ».
 Ἀ-πρό-πτωτος, 2· ὁ μὴ ταχέως εἰς τι κλίνων, προνοητικός, προφυλακτικός ἐν τῷ συγκατατίθεσθαι Ἀργ. Ἐπικτ. 2, 8, 27· ἐπὶ· -τως Χρύσιππ. ἐν Πλουτ. ἡθ. σ. 1038.
 Ἀ-πρό-ρητος, 2· ὁ μὴ δυνατόν· νᾶ προρηθῇ Πλάτ. νόμ. 12, 968.
 Ἀ-προς· ἴδ' Ἀπροι.
 Ἀ-προς· τὸ λατ. ὄν. Απερ Δ. Κῆσ.
 Ἀ-προ-σάγρευτος, 2· ὁ μὴ ἔχων προση-γορίαν, ὄνομα, Βαλτζ. ῥητ. τ. 4, σ. 21.
 Ἀ-προ-σάρμαστος, 2· ὁ μὴ προσηρμο-σμένος Εὐστ. Ἰλ. σ. 1015.
 Ἀ-προ-σάρτητος, 2· ὁ μὴ προσηρημέ-νος, ἀνεξάρτητος Θεολογ. ἀριθμ. σ. 46.
 Ἀ-προ-σάδης, 2· ὁ μὴ προσαγορευ-θείς, μὴ χαιρετισθείς Πλούτ. ἡθ. σ. 29, μτγν.
 Ἀ-πρό-σας, 2· ὃν δὲν δύναται τις νᾶ προσθῇ, προσεγγίσῃ· πέτρα Λουκ. Πρ. 1, Πλούτ. Ἀλεξ. 58· ἴδ' ἀποτίβας.
 Ἀ-πρό-σλεπτος, 2· ὃν δὲν δύναται τις νᾶ προσδέψῃ, Ἑτ. Μ. σ. 433· ἐπὶ· -πτῶς Ἀμφιλόχ. σ. 47.
 Ἀ-πρό-σκλητος, 2· γενναῖος, ὃ οὐδεὶς δύ-ναται προσβαλεῖν· οὐκ ἔχων λόγον μεθοδι-κῶν Σουδ.
 Ἀ-προ-σλής, 2· ὁ μηδενὺς περαιτέρω χρί-ζων· -τινός Πλούτ. Περ. 16· 60. αὐτοτε-λής, αὐτάρκης Πλούτ. πρὸς Στ. 20· μετὰ τοῦ αὐτάρκους, Σταϊκ. ἐναντ. 4.
 Ἀ-προς-δέητος, 2· τῷ προηγ. -τινός· Πο-λύδ. 22, 6, 4.
 Ἀ-πρό-δεικτος, 2, Αἰσχ. ἰκ. 795, διορθ. ὁρθῶς εἰς ἀπρόσδεακτος.
 Ἀ-πρό-δεακτος, 2· ἀπαράδεκτος Σ. Ἐμπ. πυρρ. 2, 229· ὁ μὴ παραδεκτός, μὴ ἀρεστός Πολυδ. 37, 1, 1.
 Ἀ-πρό-δεικτος, 2· ὃν δὲν δύναται τις νᾶ προσδέψῃ Αἰσχ. ἰκ. 795· ἴδ' ἀπρόσδεακτος.
 Ἀ-προ-διδύκτος, 2· ὁ μὴ ἀρμόζων τῷ Διονύσῳ ἢ τῇ ἑορτῇ τοῦ Διονύσου, ἐν γέν. ξένος, ἀκατάλληλος, ἀνάρμοστος πρὸς τι Πλούτ. ἡθ. σ. 612, Λουκ. Βακχ. 8· πρόλ. «οὐδὲν πρὸς Διονύσου», παροιμιαδὲς Κικ. Ἀττ. 16, 13.
 Ἀ-προ-δι-όριστος, 2· ὁ μὴ προσδιωρι-σθείς Ἰ. Φιλόπ. εἰς Ἀριστοτ. σ. 181· ἀόρι-στος, μὴ πρὸς τι διωρισμένος Ἡσυχ.
 Ἀ-προ-δόκητος, 2· α) ὃν τις δὲν προ-δοκᾷ, ἀφηνείος Αἰσχ. Πρ. 683, Σοφ. Ἠλ. 1005, Θουκ. 2, 5· «ἀπὸ τύχης ἀπροδοκῆ-του», καὶ «ἐξ ἀπρ.» Πρ. 1, 191, 2, 204,

Πλάτ. νόμ. 11, 920 καὶ ἐπὶ 6. ὁ ἱερ. ὁ μὴ προσδοκῶν Θουκ. 2, 93. 6, 65. 7, 29. ἐπὶ. - τως Δημ. 59, 103.

Ἀ-προσ-δοκία, ἡ τὸ μὴ προσδοκᾶν Πλάτ. ὅρ. σ. 412.

Ἀ-προσ-έγγιστος, 2. ὃ δὲν δύναται τις νὰ προσεγγίσῃ, ἀπροσέλαστος Ἡούχ.

Ἀ-πρόσ-εἰλος, 2. ὃ οὐδεὶς προσεῖλεται, ἀλλ' ἐὼθεως πίπτει, ἡ ἀκαυμάτιστος, ἀπὸ τῆς ἑλῆς Ἡούχ.

Ἀ-προσ-εκτέω· δὲν προσέχω, μετν.

Ἀ-πρόσ-εκτος, 2. ὁ μὴ προσέχων Σχολ. Λυκόφρ. 314.

Ἀ-προσ-έλευστος, 2. ἀπροσέλαστος Σουῖδ.

Ἀ-προσ-εξίς, ἡ τὸ μὴ προσέχειν, ὀλιγο-ρία, ῥηθμια, παρὰ τὸ μὴ προσέχειν ἑαυτῷ ἡ τοῖς πρακτέοις Ἡούχ., Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 12, 5 καὶ ἄλλ. μετν. συχνά.

Ἀ-προσ-εχής, 2. ὁ μὴ προσέχων Ἐφρ. Σφρ. τ. 3, σ. 360.

Ἀ-προσ-ηγόρητος, 2. ἀπροσφώνητος, ἀχαιρέτητος Νικ. ἐπ. πρὸς Ἀττ. 8, 8.

Ἀ-προσ-ηγορία, ἡ τὸ μὴ προσαγορεύ-ειν, μὴ χαιρετᾶν ἑλλειψις συναναστροφῆς, συνομιλίας· «πολλὰς δὲ φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν» Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 8, 5.

Ἀ-προσ-ήγορος, 2. α) «ὄν οὐχ οἶόν τε προσαγορεύσθαι διὰ τρόπου τραχύτητά» Σουῖδ., ἀδυσώγητος, ὡμός· «πατρὸς τὸ δυσπρόσιτον ἀπρὸς. στόμα» Σοφ. Οἰ. Κ. 1279· «ἄπλα-τον θρέμμα ἀπρὸς.» «ὃ λέων τῆς Νεμέας, Τρ. 1093· 6) ὁ μὴ προσαγορεύων, μὴ χαιρε-τῶν Πλούτ. ἡθ. σ. 679.

Ἀ-προσ-ηγή, 2. ὁ μὴ προσηγής Σχολ. Πινδ. Π. 2, 10.

Ἀ-προσ-θετέω· δὲν συγκατατίθεμαι Δ. Λαίρ. 9, 76.

Ἀ-πρόσ-θετος, 2. ὁ μὴ διὰ προσθέσεως αὐξάνων Θεολογ. ἀριθμ. σ. 30.

Ἀ-πρόσ-θις, 2. ἄψευστος Ἡούχ. ἔδ' ἀπρωτάστος.

Ἀ-πρόσ-ιτος, 2. ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐκτελέσῃ Πινδ. Ν. 11, 48.

Ἀ-πρόσ-ιτος, 2. ὃ δὲν δύναται τις νὰ προσέλθῃ, νὰ πλησιάσῃ· ὅρη, - ἄνοδος Πο-λυδ. 3, 49, 7, 5, 24, 4, Λουκ. Δημ. ἔγκ. 32, ἐπὶ. - τως Πλούτ. ἡθ. σ. 45.

Ἀπρόσιτος νήσος· μία τῶν Μακάρων νήσων Πτολ. νῦν Lancerola.

Ἀ-προσ-κατα-σκεύαστος, 2. ἀπαρασκεύ-αστος· Ἰ. Κλίμ. σ. 304.

Ἀ-πρόσ-κεπτος, 2. α) ἀπρονόητος, περὶ οὗ τις δὲν προσκέπτεται Ξεν. Λακ. 13, 7· 6) ἱερ. ὁ μὴ προσκεπτόμενος, ἀπερίσκεπτος· «τῶν ἰδιωτῶν τοὺς μετὰ τοῦ παθεῖν μανθά-νοντας ἀπροσκέπτους ὀνομάζομεν» Δημ. 51, 15, ἐπὶ. ἀπροσκέπτως· ἀπερισκέπτως· «ποι-εῖν ἅπαντα» Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 6, 238.

Ἀ-πρόσ-κλητος, 2. ὁ μὴ προσκληθεὶς πρὸς τοῦτο· γνώσις· κατηγορία, πρὸς ἐπι-θεσάμεν τῆς ὁποιᾶς δὲν εἶνε παρὼν κλη-τῆρ· μάρτυς Δημ. 21, 92· πρὸλ. δίκη ἀπρ., 50, 14, 15.

Ἀ-προσ-κλινής, 2. ὁ μὴ κλινῶν ἔδω καὶ ἐκεῖ Κόρ. Ἀλεξ. ἐπὶ. - νῶς Κλ. Ἀλ. παιδ., 2, σ. 169.

Ἀ-πρόσ-κλιτος, 2. ἀκαμπτος, ἀδυσώπη-τος· Θεόδ. Στουδ. σ. 24.

Ἀ-προσ-κόλλητος, 2. ὁ μὴ προσκολλη-μένος Ἐδστ. Ὀδ. σ. 1940.

Ἀ-πρό-σκοπος, 2. ὁ μὴ προσκοπῶν, μὴ προνοῶν, μὴ προβλέπων Διοχ. Εὐμ. 105· ἀπροσδόκητος Μακκ. 3, 3, 8.

Ἀ-πρόσ-κοπος, 2. (προσκόπτω)· ὁ μὴ προσκόπων, οὗ οἱ πόδες δὲν προσκόπτουσιν, ἀσφαλῆς· «συνειδητοί· καθαρά, ἀειραῖα Πράξ. ἀποστ. 24, 16· ὁ μὴ διδῶν πρόσκομμα, 1. Κορ. 10, 32.

Ἀ-πρόσ-κοπος, ἀντὶ τοῦ προηγ. ἐπὶ. - πτως Ἰ. Χρυσ. τ. 6, σ. 993.

Ἀ-προσ-κορή, 2. ὁ μὴ προξενῶν κόρον Ἡλιόδ. Αἰο. 1, 6.

Ἀ-πρόσ-κραυστος, 2. ὁ μὴ προσκραύων Πρὸκλ. εἰς Ἡσ. σ. 151.

Ἀ-προσ-κνήτος, 2. ὁ μὴ προσκυνούμε-μενος Ἀθαν. τ. 1, σ. 519.

Ἀ-προσ-ληπτικός· ἄνευ προσλήψεως Ἐ-πιφάν. τ. 1, σ. 955.

Ἀ-πρόσ-ληπτος, 2. ὁ μὴ προσλαμβάνων Σουῖδ.· ὁ μὴ προσληθεὶς Ἰω. Δαμ. ὀρθ. π. 3, 6.

Ἀ-προσ-λόγιστος, 2. ὁ μὴ προσλογιζό-μενος, συναριθμούμενος Ἐδστ. ἔρ. σ. 65.

Ἀ-πρόσ-λογος, 2. ἀκαιρος, μὴ ἀνήκων εἰς τὸ πρᾶγμα Ὡριγ. Κέλο. 6, σ. 310· ἐπὶ. ἀπροσλόγως· ἀκαιρῶς Πολυδ. 9, 36, 6.

Ἀ-προσ-μάχητος, 2. πρὸς ὃν δὲν δύναται τις νὰ μάχεται, ἀκαταμάχητος, μετν.

Ἀ-πρόσ-μαχος, 2. ἀκαταμάχητος, ἀκα-τανίκητος· τέρας, ὁ Κέρβερος Σοφ. Τρ. 1088 καὶ μετν.

Ἀ-προσ-μηχάνητος, 2. τῷ ἔπομ. Σχολ. Ἰλ. π, 29.

Ἀ-προσ-μήχανος, 2. καθ' οὗ οὐδενίᾳ μη-χανῇ ἰσχύει Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. 1, 1053.

Ἀ-προσ-μιγής, 2. τῷ ἔπομ. Στ. Βούλ. λ. Σῆρες.

Ἀ-πρόσ-μικτος, 2. ὁ μὴ ἔχων ἐπιμίξιαν μετ' ἄλλους, ἀκοινώνητος· «τινὶ Ἰπρ. 1, 65· ἐπὶ. - ἴκτως Πολυδ. 5, 139.

Ἀ-προσ-όδευτος, 2. ἀπρόσιτος Δ. Σικ. ὁ μὴ χαιρετισθεὶς Ἐδστ. ἔρ. σ. 360.

Ἀ-πρόσ-οδος, 2. ὁ ἄνευ προσόδου, ἀπρόσ-ιτος· βίος Φρόν. χωμ. ἐν Β. Ἀν. σ. 344 καὶ 25· ὃ οὐδεὶς πρόσσειν, καὶ μετν. ὡς Προκόπ. ἔστ. 2, 4.

Ἀ-πρόσ-οιστος, 2. ἀνυπομνήτης, ἀπό-ρητος· «Περσῶν στρατοῦ» Διοχ. Πέρσ. 91· ἀκαταμάχητος Σχολ. ἐπὶ. - στως· ἔχειν Ἰσοκ. 9, 49.

Ἀ-προσ-ομίλητος, 2. τῷ ἔπομ. Πλαν. Ὀδιδ. μετ. 9, 253.

Ἀ-προσ-ομίλις, 2. ὁ μηδενὶ προσομιλῶν, ἀκοινώνητος, «ἀπρ. γῆρας ἄφιλον» Σοφ. Οἰ. Κ. 1238.

Ἀ-πρόσ-οπτος, 2. τῷ ἔπομ. Πολυδ. 1, 117.

Ἀ-προσ-όρατος, 2. ὃν δὲν δύναται τις νὰ

- προσῖδη, φουδρός· - πόνος Πινδ. Ὀ. 2, 74, Ὀρφ. Ἀργ. 476.
- Ἄ-προσ-όρμιστος, 2' εἰς ὃν δὲν δύνανται τις νὰ προσορμισθῇ Δ. Σικ. 20, 74, Σχολ. Σοφ. Φιλ. 214.
- Ἄ-προσ-πάθεια, ἡ προσπαθείας ἔλλειψις, ἀταραξία ψυχῆς Ἰ. Κλίμ. σ. 392.
- Ἄ-προσ-παθέω· δὲν παθαίνομαι Θεόδ. Στουδ. σ. 465.
- Ἄ-προσ-παθής, 2' ὁ μὴ ἔχων προσπάθειαν, κλίσιν πρὸς τι Κλ. Ἀλ. στρ. 7, σ. 869.
- Ἄ-προσ-πέλαστος, 2' εἰς ὃν δὲν δύνανται τις νὰ προσπελάσῃ, νὰ προσεγγίσῃ Στράβ. 1, σ. 20, περί λιμένων· Πλούτ. ἡθ. σ. 414, Ἀντ. 70.
- Ἄ-πρόσ-πληστος· ὃς οὐκ ἂν τις προσπελάσειεν Ἰσούχ.
- Ἄ-πρόσ-πλοκος, 2' ὁ μὴ συμπεπλεγμένος· καὶ ἀσυνάρτητα Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1340.
- Ἄ-προσ-ποίητος, 2' ὁ μὴ προσποιημένος Τζέτζ. ἐπιστ. 7, σ. 10.
- Ἄ-προσ-πόριστος, 2' ὁ μὴ προσπορισθείς· ἀπροσπόριστα, τὰ ἐκτὸς τῆς κληρονομίας πράγματα Ἀρμενόπ. 5, 2, 12.
- Ἄ-πρόσ-πταιστος, 2' ἀσκανδάλιστος Ἰσούχ· ὁ μὴ προσπταίων, μὴ προσκλῦπτον Ἰπποκρ. ἐπιστ. σ. 1283.
- Ἄ-προσ-πτωσία, ἡ, δι. γρ. ἐν Δ. Λαερ. 7, 46 ἀντὶ ἀπροπτωσία, ὁ ὕδωρ.
- Ἄ-πρόσ-πτωτος, 2, ἐσφ. γρ. ἀντὶ ἀπρόπτωτος 3 Μακκ. 3, 14.
- Ἄ-πρόσ-ρητος, 2' ἀπροσήγορος ἢ δυσπροσήγορος· - ἡμέρα, «ἡ μὲν ἡμέρα ἐν ἣ γίγνεται ἀσπασμός, προσηρτή καὶ προσηρτέα, ἐν ἣ δὲ μὴ γένοιτο, ἀπρόσηρτος» Πολυδ. 5, 31.
- Ἄ-προ-στασία, ἡ· ἔλλειψις προστασίας Βασίλ. τ. 3, σ. 197.
- Ἄ-προ-στασίαστος, 2' ὁ μὴ ἔχων προστατήν Φίλ. τ. 1, σ. 170.
- Ἄ-προ-στασίου δίκη, κατὰ τῶν μετοίκων «τῶν οὐ τελευτώντων τὸ μετοίκιον, ἢ προστατήν μὴ νεμόντων» Πολυδ. 8, 35· καθ' Ἰσούχ. «κατὰ τῶν προστατήν μὴ ἀπογραφάμενων μετοίκων», Δημ. 35, 48.
- Ἄ-προ-στάτευστος, 2' ὁ μὴ ἔχων προστατήν· οἶκος Στοδ. ἀνθ. 67, 24, Αἰλ. Ἰ. Ζ. 15, 5, ἄλλ. μτγν.
- Ἄ-προ-στάτηςτος, 2' τῷ προηγ. μτγν.
- Ἄ-προσ-τίμητος, 2' περί οὗ δὲν ὀρίζεται πρόστιμον, Βυζ.
- Ἄ-πρό-στομος, 2' ὁ μὴ ἔχων στόμα, αἰ· χμήν· - ξίφος Μάγνης ἐν Πολυδ. 2, 101.
- Ἄ-πρόσ-τυχος, 2' ὃς δὲν δύνανται τις νὰ προσέλθῃ· ἄσπιμος ἄπυρος ἢ ἀληθής ἢ ἀπρόστυχος Ἰσούχ.
- Ἄ-προ-σφαλής, 2' ὁ ἀνευ σφάλματος Νικ. Χων. χρ. σ. 136.
- Ἄ-πρόσ-φίλος, 2' ὁ μὴ φίλιος, ἐχθρικός Ἠλιδ. Αἰθ. 5, 7.
- Ἄ-πρόσ-φορος, 2' ἀπροσπέλαστος· - νῆσοι ναυδάταις Εὐρ. Ἰ. Α. 287· μτφ. ἀνάρμοστος Τζέτζ. Ἡσ. ξρ. 735.
- Ἄ-πρόσ-φυλος, 2' ὁ μὴ ἀνήκων εἰς τὴν φυλὴν, μὴ συγγενής· «ταῦτ' ἀντὶ ἐκφυλοῦς Κουρῆς, Ἠλιδ. Αἰθ. 4, 8.
- Ἄ-προσ-φωνητί· ἐπὶ τοῦ ἐπομ. Αἰσ. 127.
- Ἄ-προσ-φώνητος, 2' ὁ μὴ προσφωνούμενος, μὴ χαιρετίζόμενος Κικ. Ἀντ. 8, 8· - δὲν σώπλητος Πλούτ. ἡθ. σ. 575, Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 1, 645· πρὸς ἀπροσήγορος.
- Ἄ-προσ-χάριστος, 2' ὁ μὴ δὲν πρὸς χάριν ποιῶν Ἀποστ. διατ. 8, 11.
- Ἄ-πρό-σχημος, 2' ὁμοιόμορφος Διομήδ. γραμμ. 3, σ. 498, aequiformis.
- Ἄ-πρόσ-χωρος, 2' ἀλζονικός, γλωσσ.
- Ἄ-πρόσ-φαστος, 2' ὃς δὲν δύνανται τις νὰ ψάσῃ Τριχλίν. εἰς Σοφ. Τρ. 883.
- Ἄ-προσ-ωπό-ληπτος, 2' ὁ μὴ ἀποβλέπων εἰς τὸ πρόσωπον, ἀμερόληπτος Ἠρόδ. ἐπιμ. σ. 188, Ἰσούχ. ἐν λ. ἀνυπόκριτος καὶ ἄλλ. μτγν. τὸ ἀπρόσ. = ἀπροσωποληψία Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 165· ἐπὶ. - πτωσ. Πέτρ. 1, 17.
- Ἄ-προσ-ωπο-ληψία, ἡ· τὸ μὴ ἀποβλέπειν εἰς πρόσωπον, ἀμερόληψία Νικητ. Δαδ. παρ. Ρρ. Ναζ. σ. 116.
- Ἄ-πρόσ-ωπος (πρόσωπον), 2' α) ὁ μὴ ἔχων πρόσωπον, οὐκ εἰδρόσωπος Πλάτ. Χαρμ. 154 καὶ μτγν. Αἰλ. Ἰ. Ζ. 14, 18· «χωρὸν ἀπρόσωπον ποιῆσαι» = ἐρημοῦν, οὕτως ὥστε οὐδεμίαν ἔχει πλὴν ὅσιν Αἰδάν. τ. 4, σ. 784· β) καὶ ὁ προσωπεῖον μὴ χρώμενος ἢ λαμβάνων Ἰσούχ. γ) παρὰ γραμ. ὁ ἔχων μόνον γ'. πρόσωπον· ἐπὶ. - πτωσ. μτγν.
- Ἄ-προτί-εल्पτος, 2' ἀνέλπιστος Ὀμπ. κιν. 3, 422.
- Ἄ-προτί-μαστος· ἀπρόσδοκτος, ἄφυστος, μάσασθαι γὰρ τὸ ἀφασθαι Ἰσούχ. ὅωρ. καὶ π. ἀντὶ ἀπρόσματος Ἰλ. τ. 263, Εὐφορ. ἀπ. 62· ἀπρ. Ὀμηρος· οὐ δυσχερές ἐφάσασθαι τῆς δυναμει· Εὐστ.
- Ἄ-προτί-όπιστος· ἀπρονόητος Ἰσούχ.
- Ἄ-προτί-οπτος, ὅωρ. καὶ π. 2' ἀπρόοπτος, ἀόρατος καθ' Ἰσούχ. ὃς δὲν δύνανται τις νὰ προσέλθῃ, ἀπεχθής, - φάρμακον Ὀμπ. ἄλ. 159, Μανθ. 2, 19, Κ. Σμ. 7, 73.
- Ἄ-προ-φανής, 2' ἀπρόοπτος, ἀπροσδόκητος Ὀρφ. Ἀργ. 784.
- Ἄ-προ-φασία, ἡ, ἐν Ἐτ. Μ. σ. 88, «ἀφασίαν, οἶον ἀπροφασίαν, ἀπορίαν».
- Ἄ-προ-φάσιςτος, 2' ὁ μηδεμίαν πρόφασιν προβάλλων, πρόθυμος· - σύμμαχος Ξεν. Κύρ. 2, 4, 10 καὶ μτγν. «ἀπροφάσιςτος στρατεύειν» Θουκ. 1, 49, Δημ. 59, 101, καὶ ἀπροφάσιστα Εὐρ. Βάκχ. 1000.
- Ἄ-πρό-φωτος, 2' α) ἄρρητος, ἀνέκφραστος· - Ἀχέραντος δῖνα· Ἀπολλ. Ρ. 1, 645 (ἀπροφώνητος Σχολ.)· - δδύναν Νικ. ἄλ. 611· β) ὁ μὴ προρηθῆς, ἀπροσδόκητος Ἀπολλ. Ρ. 2, 267· γ) = ἀπροφάσιςτος Ἀπολλ. Ρ. 4, 1005· ἐπὶ. - πτωσ. = ἄνευ προφάσεως, ἀπροσδοκῆτως Ἀπολλ. Ρ. συχνά.
- Ἄ-προ-φίδητος, 2' ὁ μὴ φειδόμενος Μανθ. 5, 267, δι. γρ.
- Ἄ-προ-φύλακτος, 2' α) ἀφύλακτος· β) ὁ μὴ προφυλαττόμενος, μὴ προβλεπόμενος Θουκ. 4, 55· ἐπὶ. - πτωσ. Δ. Κάσ. 38, 41.
- Ἄ-προ-φώνητος, 2' ὁ μὴ προσφωνηθείς, μὴ προλεχθείς Σχολ. Ἰλ. 3, 727· ἐδ' ἀπρόφωτος.
- Ἀπρόχανος· ἀτάλαντος, ἀπροφάσιςτος Ἰσούχ.

Α-προ-χώρητος, 2' ὁ ἄνθρωπος παραχωρή-
σας, μὲν.
Α-πρό-χωστος, 2' ὁ μὴ διὰ προχώμα-
τος ὑψωμένος· = λιμένες Μένανδρ. ἐν
Βαλκ. ῥητ. τ. 9, σ. 174.
Α-πρω, ὠνος· ποτ. ἐν Ἰαλλίᾳ Πολύδ.
Α-πρωιανός· ὁ πατ. τοῦ Δ. Κασίου.
Α-πρωιός· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Α-πρώνιος Λούκιος· ῥωμ. ὑπατος Δ. Κᾶς.
Α-πταισία, ἡ· τὸ μὴ πταίνειν Πλάτ. νόμ. 2, 689, ἐν μὴ κρῆν νὰ γράφ. ἀπταισία.
Α-πταιστί· ἀπταιστος· Περδ. ἐπιμ. σ. 256.
Α-πταιστος, 2' ὁ μὴ πταίνων, μὴ σκον-
τάπων· ἀπταιστότερον παρέχειν τὸν ἴπ-
πον· ὥστε νὰ σκοντάπη ὀλιγώτερον Ξεν.
ἱπ. 1, 6· ὁ ἄνευ πταίσματος, ἀσφαλής·
καὶ ἀμετακίνητος Νικόμ. ἀριθμ. 1' ἐπίρ.
αἰτίας τοῦ καὶ ἀπταιστος ἔρχεται ἐπὶ τῆς μα-
θησεως Πλάτ. Θεαιτ. 144 καὶ μὲν.
Α-παντίτας, τοῦτο ἐν συνθήκῃ λέγεται,
σημαίνει δὲ ἀπὸ πᾶν πένητα, τίτάν δὲ παιδε-
ραστήν· Ἡσυχ. γλωσ.
Α-παρῶσεται· πέταται· Ἡσυχ.
Α-πτερόν· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀπτομαι· Ἀθην. 14, 642.
Α-πτερά, ὄψω. Α-πταρα, τὰ (Α-πτερά, ας,
Α-πτερία, Α-πτεράια) 1) πόλ. ἐν τῇ οὐτ. ἁ-
κρῇ τῆς Κρήτης, νῦν Παλαιόκαστρο, κάτ. Α-
πτεράτος Στ. Βυζ. Πολύδ. ὄψω. Α-πταρεὺς
Ἡσυχ. ἡ Α-πταρατός· ἡ χώρα, ἡ Α-πτεράια
χώρα Σουλ. 2) πόλ. Λυκίας, κάτ. Α-πτε-
ρεὺς Στ. Βυζ.
Α-πτερεὺς, π. ἐπίρ. τοῦ ἀπτερός· τάχιστα,
ἡ κατ' ἄλλους ἐτοίμως, ἐλαφρῶς, ἡδέως· κατ'
ἄλλ. ἀπτερόδωμος, ἡμελημένως Παρμεν. ἐν Σ.
Εὐμ. π. μαθ. 7, 111, Ἀπολλ. Ρ. 4, 1765.
Α-πτερον, τό· ἡ νυκτερίδα, γλωσ.
Α-πτερος, 2' ὁ μὴ ἔχων πτερά, τὸ ἀπτα-
ρον Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 1, 3, Πλούτ. καὶ ἄλλ.
ἐν Ὄδ. ἀεὶ ποτε ἐν τῇ συνδείξει, «τῇ δ' ἁ-
πτερος ἔπετο μῦθος» = ὁ λόγος δὲν τῇ ἐπέ-
τασιν, τὸν ἐκράτησεν ἐν τῇ μνήμῃ, πρὸς ὃ
πρὸλ. «ἔπεα πτερόεντα»· ἀπτερός ποτήμα-
τις· Αἰσχ. Εὐμ. 241, πτῆσις ἄνευ πτερῶν·
ἀπτήν, ὅστις δὲν δύναται ἀκόμη νὰ πετᾷ
Εὐρ. Ἡρ. μ. 1039· μτρ. «ἀπτερος φάτις» =
ἀβάστατος φήμη Αἰσχ. Ἀγ. 267, κατ' ἄλλ.
ταχύπτερος· ἀπτερα· ἰσοπτερα, ταχέα, ἡ-
δία· ἀπτερος· αἰφνίδιος, παρὰ Ὀμήρῳ ὁ
προσηγνῆς ἡ ταχύς· Ἡσυχ. ἐπίρ. -ρως Λυ-
κώρ. 627.
Α-πτερος· 1) Κρῆς Παρθέν. 2) ἡ, ἱπών. τῆς
Νίκης ἐν Ἀθήναις Πaus.
Α-πτερυγας, 2' μὴ ἔχων πτερυγας· Ἡδὺλῃ
ἐν Ἀθην. 7, 297.
Α-πτερόμα· πτερόσσομαι, πετῶ Ἀρατ.
1009 (ὃ αὖ εἶνε εὐφρων).
Α-πτέρωτος, 2' ἀπτεῖλος Σουῖδ. καθ' Ἡ-
συχ. «ἀπτερωτά· ταχέα, αἰφνίδια».
Α-πτήν, ἡνος, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν δύναται ἀ-
κόμη νὰ πετᾷ, περὶ τῶν νεογνῶν Ἰλ. ε, 323,
Πλάτ. ἡθ. σ. 48, 80· ὁ μὴ ἔχων πτερά,
«πεῖσος καὶ ἀπτήσι» Πλάτ. πολιτ. 276· μτρ.
«ἀπτήνης ἐφημέριος, ταλαοὶ βροτοὶ» Ἀριστ.
ὄρν 687.

Α-πτικός, 3' ὁ δυνάμενος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ
ἄπτεσθαι· «γλῶττα ἀπτικωτάτη» Ἀριστοτ.
μορ. Ζ. 2' τὸ ἀπτικόν = ἡ αἰσθησις τῆς ἀ-
φῆς, περὶ ψυχ. 2, 3· αἰσθησις Ἀλλξ. Ἀφρ.
προβλ. 1, 1' ἐπίρ. -κῶς, μτρν.
Α-πτίλος, 2' μὴ ἔχων πτεῖλα, λιτός· Ἡσυχ.
Α-πτιστις, «κρίθαι ἀπτιστιδης, αἱ μὴ δεό-
μαναι πτίστω» Ψελλ. ἐν Βοκασσόν. Ἀν. τ.
1, σ. 238.
Α-πτιστος, 2' ἀκοπᾶνιστος, ἀκοπος καθ'
Ἡσυχ. - πυρῶν Ἰπποκρ. σ. 13.
Α-πτο-επής, 2 (πτοῖω, ἔπος)· ὁ ἐν τῷ ἐπ-
τεῖν οὐ πτοούμενος, παρησιαστικός· «Ἡρῆ
ἀπτοεπής» Ἰλ. θ, 209 = ἐν τῷ λέγειν θρασύτα
Σχολ. κατ' ἄλλ. ἀπτο-επής, ὁ διὰ τῶν
λόγων προσβάλλων, καθαρτόμενος.
Α-πτόητος, π. ἀ-πτοήτος, 2' ὁ μὴ πτοού-
μενος, ἀνέκπληκτος, ἀκατάπληκτος Νόν. Ἰω.
19, 88· ἐπίρ. -τως Φάλαρ. ἐπιστ. 103.
Α-πτολέμιστος, 2' ἀπόλεμος, χρησμ. ἐν
Ἀθην. 12, 524.
Α-πτόλεμος, π. 2' ἀπόλεμος Ὁμ., Εὐρ.
Μηδ. 643, μτρν.
Α-πτολίευρος, 2' ἀπολις Γρ. Ναζ. ἔσρ.
8, 11.
Α-πτός, 3' ὁ εἰς τὴν αἰσθησιν τῆς ἀφῆς ὀπο-
πίτων Πλάτ. Τιμ. 28. 31. 32, Ἀριστοτ.
περὶ ψυχ. 2, 11, Πλούτ. ἡθ. σ. 947.
Α-πτούχου ἱερὸν· παρὰ λ. τόπος ἐν Κυρη-
ναϊκῇ ἱστολ.
Α-πτρα, ἡ, καὶ ἀπτρίον, τό· ἡ τοῦ λόχου
θρυαλλίς, Β. Ἀν. σ. 794.
Α-πτύελος, 2' ὁ ἄνευ πτυέλων Θεοφ.
Βαυλγ. τ. 3, σ. 566.
Α-πτυστος, 2' τῷ προηγ. Ἰπποκρ. σ. 177.
Α-πτω· συνδέω, συνάπτω, κατὰ Πλάτ.
Κρατ. 417 «τὸ ἀπτειν καὶ τὸ δεῖν ταῦτόν ἐ-
στιν»· Ὁμ. «ἄψας ἀφροτέρων ἐδωροφον
ἐντερων οἶος» Ὀδ. φ, 408· «χορὸν ἀπτειν» =
περὶ τῆς ἐκ τῶν χειρῶν πλοκής τῶν χορευ-
όντων Αἰσχ. Εὐμ. 297· «πάλην τινὶ = συνά-
πτω, ἐνχειρῶ πάλην πρὸς τινα, Χο. 855·
«= βρόχους κρεμαστούς» = δένειν ἐκ τινος
ὥστε νὰ κρέμονται Εὐρ. Ὀρ. 1036· προβλ.
Ἰλ. 135 «ἄψι δ' ἐναυχενίῳ δεῖραν βρόχῳ»·
ὥσ. Ἀντ. Θεσσ. ἐν Ἀνθ. 7, 493. Πολύ-
συχνρ. εἶνε τὸ μέν. «ἄψαμένη βρόχον αἰ-
πὺν ἀφ' ὀψήλοιο μελάθρου» Ὀδ. λ, 277 =
κρεμάσασα, ἐκδήσασα ὑψόθεν Εἰσατ.· προ-
σκόλλωμαι, προσάπτομαι, συνδέομαι κατὰ
διαφόρους τρόπους· α) πᾶν, ἐγγίω, θιγ-
γάνω· γούνων, χειρῶν Ἰλ. α, 512, α, 377·
= γενεῖον = πᾶν ἀπὸ τὸ γ. Ὀδ. τ, 473·
«= νηῶν ἡδ' ἐλκόμεν εἰς ἄλα» = πᾶν τὰ
πλοῖα καὶ σφύρειν αὐτὰ εἰς τὴν θάλασσαν Ἰλ.
6, 152· «κῶν σὺς ἰσχία» = τὸν πᾶντι ἐπὶ
τὰ ἰσχ., θ, 339· «γονάτων Πίνδ. Ν. 8, 14.
Εὐρ. Ἐκ. 211· ὁδ. 6) πᾶν, ἐγγίω, γίνα-
μαι κύριος, «= χρημάτων τῶν ἀλλοτρίων»·
Πλάτ. νόμ. 11, 913· «πῶνι ἀπτονται τοῦ
σώματος» = προσβάλλουσι· Εἰν. Κύρ. ι, 6,
25· «= θανόντων οὐδὲν ἄλλος» = εἰν τοὺς
προβάλλει πόνος Σωφ. Οἰ. Κ. 959, Εὐρ.
Ἀλκ. 940· γ) ἐχθρικοῦς προσβάλλω Αἰσχ.

ἄγ. 1590, Ξεν. Ἐλ. 5, 4, 43, ἀντίθ. τοῦ ἀπέρχεσθαι - τῆς οὐραγίας Πολύδ. 2, 34 - περὶ ἀσθενειῶν, π. γ. τοῦ λοιμοῦ Θουκ. 2, 48· ὥστ. «ὀργή ἦναι τῆς πόλεως» Πολύδ. 31, 7· Θῶ. ἐπιθέτω χεῖρα, - γονέων = ἐπὶ τοὺς γον. Πλάτ. πολ. 5, 465 - τοῦδ' ἀνδρός Σοφ. Οἰ. Κ. 826, Πλάτ. συμπ. 221. Ἐπίσ. - ἐπε- σὶ τινος = διὰ λόγων προσδᾶλλω, δυνειδίξω· καὶ ἄνευ τοῦ ἐπεσι Ἡρ. 5, 92, 3· «- τοῖς λόγοις τῆς ψυχῆς» Πλάτ. Ἰ. 535. Ὅμ. «φρε- νὸς ἀπτεσθαι» = ταράσσειν Εὐρ. Ῥησ. 916· «- χρησμός ἀπτεται φρενῶν» Ἀριστ. ἱππ. 1233· δ) ἐγγίξω τροφήν· «- βρώμης ἥδ' ἐ πο- τητός» Ὀδ. κ. 379· «αἵτου, δ, 60, «ὅσα ὄρνεα καὶ τετράποδα ἀνθρώπων ἀπτεται» Θουκ. 2, 50, καὶ μτγν. συγχτρ. «οἶνου ἀπτε- σθαι» ε) ἐπιχειρῶ τι, - ἔργου Ξεν. Ἐλ. 1, 4, 5· «- πολέμου Θουκ. 5, 61· «- πράγματος Δημ. 18, 141· «- τῆς τῶν ἱματίων ἐργασίας» Πλάτ. πολιτ. 280· «- λόγων Εὐρ. Ἰ. 544, Πλάτ. πολ. 7, 539 (ἐλλ' ἐν πολιτ. 275· «λό- γου ἀπτεσθαι» = τὴν ἔννοιαν καταλαμβάνειν), ὥστ. ἀντιλογίας, 5, 454· φιλοσοφίας, Φαῖδ. 64· καὶ κακὰ ἔργα, κακουργήματα ἐπιχειρῶ, - φόνου Εὐρ. Ἰ. Τ. 381· «- φόνων, κλωπείας Πλάτ. Φαῖδ. 108, νόμ. 7, 823· «- ἀσεβημά- των Πολύδ. 7, 13· «- φευδίων Πίνδ. Π. 3, 29· ζ) ἐπιτυχῶναι, κατορθῶναι, ἐρικλυοῦ- μαι· ἀληθείας Πλάτ. Φαῖδ. 65· η) ἐν φράσι. οἷα, - εὐνῆς Εὐρ. Φοιν. 953, - γυναικῶν Πλάτ. πολ. 5, 701· «- ὥρας, νόμ. 8, 837· «- τῶν καλῶν Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 8 πλησιάζει ἡ συμ. τὴν τοῦ ἀπολαύειν· πρὸλ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 14. Σπαν. ἀπαντᾶ ἡ μετὰ δοτ. σύντ. = μέχρι τίνος φθάνω Πίνδ. Π. 10, 28· «στάλαισιν ἄπτονθ' Ἑρακλείας», Ἰ. 3, 30.

ἁ πτω· ἀνέπτω, δίδω φωτίαν· ἑρείκης θα- μὸν ἄφαντες πυρὶ Ἀίσ. γ. Ἀγ. 826· «πεύκας, φῶς Εὐρ. Ἰπρ. 1543, Ῥησ. 81· μτφ. «- πυρὸν ὕμνων» Πίνδ. Ἰ. 3, 61· «ἄπτε, παῖ, λύγον» Ἀριστ. νεφ. 18. Συνηθῶς. πλθ. ἡμμένοις, πλ. 301· «ἄρθεις ὁ νῆος κατεσφύθη» Ἡρ. 1, 19· ἀφθέντα, ἡμμένοις Θουκ. 4, 133, Εὐρ. Κόκλ. 512, Θεόκρ. 14, 23 καὶ μτγν. Παρ' Ὅμ. καὶ μ. μέλ. ἐν σημ. πλθ. «μαχλὺς ἐσθλὸς ἐν πυρὶ μέλλων ἄψοσθαι» Ὀδ. ε. 379.

ἁ πτωξ, ὁ, ἡ· ὁ μὴ φεθαύμενος Β Ἀν. σ. 1339· ἐν Θιογν. καν. σ. 41, 11· «πτῶξ· πολυπτόξ».

ἁ πτώξ, ὄτος (πίπτω), ὁ, ἡ· ὁ μὴ πίπτων, στερεῶς ἰστάμενος, μὴ πλα ὤμενος· «δῶλος Πίνδ. Ὀ. 9, 99· «λόγος Πλάτ. πολ. 7, 534· «ὁδῶλοι Ἀντίφιλ. ἐν Ἀνθ. 7, 875, Πλουτ. Κατ. καὶ Ἀριστ. 2.

ἁ πτώσια, ἡ· σταθερότης Μάξ. Ὅμ. τ. 1, σ. 157.

ἁ πτώτος, 2· ὁ μὴ πίπτων, μὴ πλανώμε- νος Ασγγίν. 33, 6· 2) παρὰ γραμ. ὁ ἄνευ πτώσεως, ἀκλίτος· ἱπρ. - πως = χωρὶς νᾶ πίπτει τις Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 8, 187.

ἁ πτώτος· ἀνδρ. ὄν.

ἁ πτώχευτος, 2· ὁ ἀγνοῶν τὴν πτωχείαν Μεθόδ. σ. 438· ἱπρ. - ὡς ἄνευ πτωχείας· Ἰ. Χρυσ. ὁμ. 140, τ. 5, σ. 885.

ἁ πύ ἀπὸ ματᾶ δοτ. Τεγίας καὶ ἰαλίου Κύπρου ἐπιγρ.

ἁ πυγός, 2 (πυγή)· ὁ μὴ ἔχων, ἡ ἰσχὺν πυγὴν ἔχων Σιμων. γυν. 76· «ἐλάφου ἀνο- γυτέρη» Ἀντ. Θεοσ. ἐν Ἀνθ. 11, 327· «ἀ- πυγοί· οἱ λείπει τὰς πηγὰς» Ἰσοκρίτης οὐκ ἐπιεικῶς Ἀθηναῖοι εἰς ἀισχύρητα· Ἡούχ. ἁ πυ- δόας· ἀποδοῦς. Τεγίας ἱπρ.

ἁ πυθεν· ἀποθεν Ἡούχ.

ἁ πύθμαντος, 2· ὁ μὴ ἔχων πυθμένα 1 α.

ἁ πύθμενιστος, 2· τῷ προηγ. Εὐστ.

ἁ πύθμενος, 2· ὁ μὴ ἔχων πυθμένα Πο- λυδ. 10, 70· «φάλη Ἀθῶν. 11, 501.

ἁ πύθμη, ενος, ὁ, ἡ· τῷ προηγ. Θιογν. καν. σ. 86.

ἁ πύκαστος, 2· ἀσέκαστος Φωτ.

ἁ πυκνός, 2· ὁ μὴ πυκνός· «χαυὸς ὁ κη- χνός καὶ ἀπυκνός», Ἐτ. Μεγ. σ. 807.

ἁ πύκνωτος, 2· «συμπαρ, τούτῳτιν ἀραιά καὶ ἀπύκνωτα Εὐστ. Ἰλ. σ. 972.

ἁ πύλωτος, 2· ὁ μὴ κεκλισημένος διὰ πυλῶν, ἁλίστος Ξεν. Ἐλ. 5, 4, 20· μτφ. «ἄχλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλ. στόμα» Ἀριστ. βατρ. 839.

ἁ πύδωκωτος (πύδωξ), 2· ἀπύδμενος, μὴ ἔχων πᾶτον· ἀπύδωκωτος οὐ τραπέζουται κύμει· παρ. Σοφ. ἀπ. 541, «ἐν δὲ ἱφ. γενίφ. πύδωκα τοῦ ξίφους τὴν λαβὴν ἔφη» Ἡούχ.

ἁ πύος· ὁ δῖος ἔλκος Σουῖδ.

ἁ πυργός, 2· μὴ ἔχων πύργον, ἀτίχιστος Εὐριπίδης Τηλέφω Ἡούχ.

ἁ πύργωτος, 2· τῷ προηγ. Ὀδ. λ. 164.

ἁ πύρεκτος, 2· ὁ μὴ πυρέσσων, γλωσσ. 13, 8, 9.

ἁ πυρεξία, ἡ· ἑλλειψις πυρετοῦ Γαλην. τ. 9, σ. 26.

ἁ πυρετία, ἡ τῷ προηγ. γλωσσ.

ἁ πύρετο, 2· ὁ μὴ ἔχων πυρὶ τὸν ἱπποκρ. σ. 54· «-βίος, φλέγη οἷα ἔχων» Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 2, 60, Λουκ. φιλοφ. 25.

ἁ πύρητος (πυρήν), 2· ὁ μὴ ἔχων πυρήνα Ἀριστ. προδλ. 24, 20, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 2, 6, 6· «φρίνικες, οἱ καὶ ἐδονοχοὶ καλού- μενοι Ἀριστ. ἐν Ἀθην. 14, 652· πρὸλ. Ἀριστοτ. μετὰ τὰ φυσ. 4, 22.

ἁ πυρίτης· ὁ ἔϊδος ἄρτου Παλυδ. 6, 33.

ἁ πυροί· οἱ Τεπυροί, ἔθνος Εὐστ.

ἁ πυρός (πύρ), 2· α) ὁ ἄνευ πυρός· 1) παρ' Ὅμ. «-τρίποδες, λέβης Ἰλ. ε. 122, ψ. 267, οὐδ' ἀλόμῃ δὲν μετεχειρίσθη τις ἐν τῷ πυρὶ ἀμεταχειρίστοι, καινοί» ἀπ. «-τρίποδες τοῦ ἀναθηματικούς, καινοῦς, καὶ οὐδέποτε πεπυ- ρωμένοις ἀλλ' ἐνεκκ κόσμον ἀνακαίμενοις, ἐξ ἐναντίου δὲ (ἐμ)πυριδῆται, ἐν οἷς θερμαί- νουσιν ὕδωρ» Ἡούχ. κατ' ἄλλ. ὁ οὐδέποτε εἰς τὸ πύρ μὴ τίθμενος ἀντίθ. τῷ ἐμπυριδῆται· περὶ οὗ πρὸλ. Ἀθῶν. 2, 38· «πινάξιος» Ἀ- ριστ. ἐν Β. Ἀν. 14· «μήπω πυρὶ προστε- νηγεμένος» ἐξηγεῖ· «τὴ οὐ παρέχοντα χρῆ- σιν ἐν πυρὶ Σοφ. Γρ. 682· «φάρμακον ἀπυ- ροῦ ἀτίνος τ' αἰὶ θερμῆς ἀδικτον»· 2) ἱερὰ, θυσία, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν γίνεται καθ- σις Πίνδ. Ὀ. 7, 48· θυσία Εὐρ. παρὰ Κλ. Ἀλεξ. ἄπυροι εἶνε πρὸς αἰ Ἐρινύας· εἰς αὐς τοῦτοις δὲν προσεφέρετο ἔμπυρος 04·

ματις ἀμπέλου φύτευομένη, ἥτις κατόπιν κοπιμένη ἐκ τοῦ κορμοῦ γίνεται αὐτοτελὲς κλημα, καταβολάδα κοιν. «τὴν καλουμένην ἀπώρωια κληματίζα» Γεωπ. 5, 18, 1.

*Ἀ-πωρωσία, ἡ τὸ ἀπώρωτον Π. Αἰγ. 6, 110.

*Ἀ-πώρωτος, 2° ἀπ. ὁστέα = τὰ μήπω στερηθέντα Διοσκ. 1, 89.

*Ἀ-πώσι-κακος, 2° τὰ κακὰ ἀπωθῶν, ἐπιγρ.

*Ἀ-πώσι-κύματος, 2° ὁ τὰ κύματα ἀπωθῶν - κώπαι Φίλπ. Θεσο. ἐν Ἀνθ. 6, 90.

*Ἀ-πώσις, ἡ τὸ ἀπωθεῖν, ἀπελαύνειν «διὰ τὴν τοῦ ἀνέμου ἡπώσιν αὐτῶν» Θουκ. 7, 34, Ἀρετ. σ. 43.

*Ἀ-πώσιμος, ὁ ὅπως Ἄριγ. τ. 3, σ. 327.

*Ἀ-πώσιον, ἀπωθεῖν διτ. Εὐρ. Πρ. μ. 294.

*Ἀ-πώσις, ὁ ὅς ἀπωθῶν Εὐστ. Ὀδ. σ. 1741.

*Ἀ-πώσιος, 3° ὁ δυνάμενος ἀπωθεῖν Γα- λην. τ. 5, σ. 65.

*Ἀ-πώσιος, 2° ὁ ἀπεωσμένος, ἀποδεδιωγμέ- νος «ἀπωστός γῆς ἀπορριφθίσσεται» Σοφ. Αἴ. 1019 «ἀπωστός τοῦ ἐσωτοῦ γίνεται» Πρ. 6, 5° ὅστις δύναται ν' ἀπωσθῇ, 1, 71.

*Ἀπώτερος, ὑπερθ. ἀπώτατος (ἀπώ) ὁ μᾶλλον, μάλιστα μεμακρυσμένος, ἰδ. περὶ συγγενείας μετγν.

*Ἀπώτερος, ἐπὶ τοῦ προηγ., «οἱ ἀπ. φί- λοι» Σοφ. Οἰ. τ. 137, Πλάτ. καὶ ἔπομ. ἀ- πωτάτος Δημ.

*Ἀπώφεις βασιλ. τῶν ποιμένων ἐν Αἰγύπτῳ Μανέθ.

*Ἀ-πώφειος ὡρὸν ποιῶ Θεόφρ.

*Ἀρ, ἐπ. πρὸ συμφ. ἀντί ἄρα Ὀμ.

*Ἀρά, ἡ προσευχή, ἱεσοία, παράκλησις Ἰλ. σ. 378, ψ. 199, Πίνδ. Ἰ. 5, 40° παρ' Ὀμ. συνήθ. κατάρτα Ἰλ. μ. 334, Ὀδ. 6, 59° οὕτω συνήθ. καὶ παρὰ τραγ. ἡ Ἀρά, ὡς θεότης ἐκδικήσεως Σοφ. Πλ. 111° «θεῶν ἀρά» = τῶν θεῶν τιμωρία, Τρ. 1229. καὶ *Ἀρά Ἐ- ρινός Αἰσχ. ἐπ. 70° - «ἀρὴν ποιεῖσθαι» = προσεύχεσθαι Πρ. 6, 63° καταρῶμαι Πο- λύδ. 9, 40, 6° οὕτω «μεγάλας ἀράς ἐπεύ- χεσθαι τινι» Πλάτ. Κριτί. 119 καὶ ἀλλαχοῦ ἐν κκιη σμ. [τὸ πρῶτον α εἶνε βραχύ, παρ' ἐπ. ἐν τῇ ἄρσει μακρόν]. - Ὡς κύρ. ὄν. θυγ. τοῦ Ἀδάμαντος Στ. Βυζ.

*Ἀρα, ἐπ. ἄρ, καὶ ἐγκλ. ῥα (ἐκ τοῦ ἄρω, δηλοῦν λοιπὸν σύνδεσιν ἢ ἄμεσον συνάντησιν δύο ἔννοιων). Συχνότατα παρ' ἐπικ. 1) ὑπο- δηλοῦν τὴν ἀκολουθίαν τῶν συμβαινόντων, π. χ. «ὡς φάτο βῆ δ' ἄρ' ὄνειρος» Ἰλ. 6, 16° «νύξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ - ἡ δ' ἄρα Ζεὺς» Ὀδ. ξ. 457. Οὕτως αἱ συχνὰ ἀπαντῶσαι φράσεις «ὡς ἄρα φωνήσας - ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσα», «καὶ ῥα, οὐδ' ἄρα», καὶ μετὰ χρόν. μορ. ἐπεὶ ῥα, ὅτε ῥα, ὅτε δὴ ῥα, ἐν οἷς πολ- λάκις ἐκφράζει τὴν ἔννοιαν τῆς ταχείας ἀ- κολουθίας, = ἀμέσως, εὐθύς, πρόβλ. αὐτάρ, εἴ- παρ, ἄραρ «ὁ δ' ἄρ' ὥκα παρῆδραμε» Ἰλ. η. 350. Καὶ ἐν τῇ ἀπαριθμῇ αἰτομικῶν πραγμάτων = περαιοτέρω, Ἰλ. ε. 546, 615, οὕτως ἰδ. ἐν τῇ πᾶν νηῶν καταλόγῳ 2) Συνδέει διὰ τοῦτο ἰδ. συσχετικὰς προτά- σεις, «ἐκ δ' ἔθορε κληρὸς κυνέης, ὃν ἄρ' ἡ- ρεῖαν αὐτοῖ» Ἰλ. η. 182° «ἡμῶς - τῆμος ἄ- ρα», ὡ, 788, καὶ οὕτω συχνάκις, εὐτ' ἄρα, ὅτ' ἄρα, ὡς ἄρα = ἴσα ἴσα, ἀκριβῶς οὕτω Ὀδ. ζ. 232, Πίνδ. Ὀ. 6, 52. Ἰδ. ἐπὶ τῶν δεικτικῶν, ὅταν ἀντικείμενόν τι ἡσθ' ὄνομα σθῇ ἐπαναλαμβάνεται καὶ πρόκειται νὰ ἀ- γθῇ περὶ αὐτοῦ νέον τι «ἀλλ' οὐδὲν Πριάμου νόον βάλε - τὸν δ' Ὀδυσσεὺς βάλε δοῦρι» Ἰλ. δ. 501, αὐτὸν λοιπὸν «ταῦτ' ἄρα», «τοῖος ἄρα». Ὡς καὶ οἱ ἐπὶ μ. Ἐκ τῶν δὲ τοῦτων χρήσεων ἔμεινεν ἐν πεζ. ἡ τῆς ἀπα- δόσεως, τοῦ συμπεράσματος σύναφης διὰ τοῦ ἄρα, «ἀκούσας, ἔλεγε ἄρα» Πρ. 9, 9° ἡ- κούσας, πλὴν σπανίως 3) σημαίνει καὶ τὴν ἐσωτερικὴν συνάφειαν, οὐχὶ ὅπως οὕτως ὁ ὢν = ἐπομένως, ἐν αὐστηρᾷ συλλογισμῷ ἀκολουθία, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀρ' ἰαν- τοῦ ἔπεται, ἡ δύναται τις νὰ τὸ εἰκόσθ' εἰ- ἶγον «τοῦνεκ' ἄρ' ἄλλ' ἔδωκεν» = διὰ τοῦτο λοιπὸν Ἰλ. α. 96° «τὰ μὲν ἄρ' οὐ ποῦ ἐπὶ κλωσαν θεοὶ αὐτοῖ» Ὀδ. λ. 139° καὶ οὕτω συχνὰ ἐπὶ δηλώσεως τοῦ λόγου, τῆς αἰτίας ἐπεὶ ῥα, ὅτι ῥα, = διότι δὲ, «τὸ δὲ χρὴ στήριον τοῖσι ἐν Συρίᾳ Ἀγθατάνοις ἔπει- ἄρα», ὡς δηλονότι ἐκ τῶν προηγουμένων καταφαίνεται Πρ. 3, 64. Οὕτω καὶ παρ' ἀπ. συνηθέστατα «μάτην ἄρ' ὡς εἰκεν ἡχομέν» Σοφ. Πλ. 762° «ὅφ' οὐ φονέως ἄρ' ἐξέπνευ- σας» = ὅπῃ τοῦ ὁποῖου λοιπὸν ἦν ἀνάγκη ἀποθάνης, Αἴ. 1005° «πολὺ γὰρ ἀμείνων ἄρα ὁ τοῦ δίκου ἡ δ' τοῦ δικαίου βίος» Πλάτ. π. λ. 2, 358° «ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄρα ταῦτα ποιῶ», ἀπολ. 34° 4) ὅθ. ἀπαντᾷ συχνὰ ἐν ἐρωτήσεων, «τίς τ' ἄρα τῶν ὄχ' ἔριστο, ἔην;» = ποῖος λοιπὸν κ.τ.λ. Ἰλ. α. 761° «τίς ἄρα ῥύσεται» = τίς λοιπὸν θά μιν σώσῃ Αἰσχ. ἐπ. 90° «τίς ἄρα, τίς με πότμος ἐτιπ- ρίμενι;» Σοφ. Ἀντ. 1282° «τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε τῶν μακρυώνων ἄρα;», Θλ. κ. 1444° καὶ ἐν πεζ. συχνὰ «τίς ἄρα, τίς ποτ' ἄρα» Πλάτ. Φαίδρ. 228, Φιλ. 52. Ὡς ἐν ἐπιφωνή- σεσιν, «ὦ δαίμον, ὡς ἄρ' ἔφυσας φρονῶν Πέρσας» Αἰσχ. Πέρσ. 719° «ὦρα, τίς ἐρ' ἦν; = ποῖος νὰ ἦτο Σοφ. Οἰ. κ. 118° «ὦ Ζεῦ, οἴσας ἄρα ἔχω ἐταίρους» Εἰν. Κύρ. 2, 2, 10° 5) πολλάκις ἐγκτεται ἡ εἶν. ὅτι εἰ αἰ- φνιδίως, παρὰ προσδοκίαν συνδέεται μετὰ τὸ πρῶτον (τὴν ἔκφρ. ταύτην τοῦ θαυμασμοῦ, καὶ ἔπομ. τὴν αἰσθησιν τῆς εκπλήξεως) ἡ- ρεῖ ὁ Ηστιάδης ὡς τὴν θεμελιώδη ἔννοιαν, ἡ- ρεῖ ὅμως μόνον εἰς μικρὸν ἀριθμὸν χωρίων ἀρμόζει «οὐδ' οἶγ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδρά- σιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε - περισσαινόντες ἀνί- σταν» Ὀδ. κ. 214° «καθ' ἀγεννητῶν ἄρα μῦθοι καλῶς πίπτουσιν» Σοφ. Τρ. 61° ὅθ. πολλ. ἐκφράζει τὴν κατανύσιν τοῦ ἐσφαλ- μένου τῆς γνώμης, ἰδ. ἐν τῇ τύπῳ, ἦν ἄρα, π. χ. «σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔσθαι» = εἰς ἡσθ' ἄρα σοὶ γε πατήρ ἦν Πηλεΐδης Ἰλ. π. 33° «οὐκ' ἄρ' οἶγ' εὐχολῆς ἐπιμέμψεται οὐδ' ἔλασ- τόμηρος, ἀλλὰ», α. 93° δὲ ἦν ἄρ' ὁ Φυλλὰς- δῶν ἐμὲ Σοφ. Φιλ. 966, αὐτοῦ λοιπὸν ἰδ.

118. «πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις», Οἶ. Κ.
360. «αὐτὸ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα» Ἀριστ. σφ.
451. «οὐδ' αὖ μόνος ἄρ' ἦσθ' ἔποψ», ὄρν.
280. «οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος, ἀλλὰ τις
φιλοσόματος» = δὲν ἦτο (ὡς ἐνομιζόμεν) φιλ.
Πλάτ. Φαίδ. 68. «οὐκ ἄρ' ἀγαθὸς τὰ πολι-
τικὰ Περικλῆς ἦν ἐκ τούτου τοῦ λόγου»,
Πορφ. 516. «ταῦτα ἀκούσας ὁ Κῆρος, ἐπαί-
σατο ἄρα τὸν μηρόν» Ξεν. Κύρ. 7, 3, 6. —
πρὶν μὲν — νῦν δὲ ἄρα, ἀντιτίθενται Πλάτ.
Κρίτ. 46. 6) ἐπιφέρει διασάφηναι τοῦ προη-
γουμένου, ὡς τὸ δηλ. αὐτῇ, «λαοὶσι πεποιθό-
τις ἦδ' ἐβίβην» οἱ δ' ἄρα — βᾶλλον. Ἰλ. μ.
152. οὕτω συγν. ἐν πεζ. 18. μετὰ τὸ ὅτι
καὶ ὡς, ὅπου ἐκφράζεται οὕτως, ὥστε τὸ
λεγόμενον δὲν εἶνε γνώμη τοῦ λαλοῦντος
(πρόβλ. 5). «ὡς ἄρα καὶ οἱ θεοὶ πολλοὶ βίαν
κακὴν ἐνεύμαν» Πλάτ. πολ. 2, 364. μετὰ
τοῦ γάρ, Πρωτ. 315. «ὡς ἄρα γινώσκων»
Ξεν. ἀν. 5, 6, 29. «ἀκούω τινὰς διαβάλ-
λιν, ὡς ἐγὼ ἄρα ἐξαπατήσας», 5, 7, 5.
πρόβλ. Δημ. 21, 183. 7) εἰ ἄρα, ἐάν ἄρα =
ἀνίσταμαι, ἴσως, συγνὰ παρὰ Πλάτ. Σειστ.
151. «ἀκούω, εἴτε ἄρα λέγω», πολ. 4, 433.
«ἦν ἄρα» = ἐάν πάντως ὅπου, 1, 93. «εἰ μὲν
τις καὶ ἄλλος ἄρα ἡμῖν ἐστι διαδατέος, οὐκ
οἶδα» Ξεν. ἀν. 2, 4, 6. «εἰ μὴ ἄρα» = ἀν
μὴ τυγχάν, πολλ. ἐιρωνικῶς, «σκοπεῖται, μὴ
ἦν ἄρ' ἐξαπατώμεθα» Πλάτ. Ἰππ. μ. 293.
ἄρα (ἡ αὐτὴ λέξ. μὲ ἰσχυρότερ. τόνον) ἐρω-
τηματικὸν μόριον, Πίνδ. καὶ ἀττ., μεθ' ὧς
ἐπὶ τὸ πλεῖστον προσδοκᾷται ἀρνητικὴ ἀπάν-
τησις συγνὰ ἐπιτίθεται καὶ διὰ τοῦ μὴ, ὥ-
στε τὸ ἄρα μὴ = μὴ, ἢ δ' εἰς αὐτὸ ἀπάν-
τησις εἶναι, οὐκ ἔστι Ξεν. Ἠλ. 433. ἐνί-
στοιχισμὸς ἐρωτήσεως εἰρωνικῆν χροιάν.
ἄρ' αὐτοῖς περιμένει καταφατικὴν ἀπάν-
τησιν Πλάτ. Πρωτ. 330, καὶ ἀλλαχόθεν ἐνί-
στοι καὶ μόνον τὸ ἄρα Ξεν. Κύρ. 4, 6, 4.
Ἀρξίζει καὶ διπλὴν ἐρώτησιν, ὥστε ἀκολου-
θεῖ ἡ Πλάτ. Φαίδ. 91. «ἄρ' οὐδ' οὐ παντὶ δη-
λόν», Φαίδρ. 283 = δὲν εἶνε λοιπόν; τίθεται
ὡς τὸ οὐκ οὐκ καὶ ἐν καταφατικαῖς προτά-
σεσιν, οὕτως ὥστε ἡ ἐρώτησις ὑποχωρεῖ. πρόβλ.
Πορφ. 477. «ἄρ' οὐδ' οὐ μὴ ἡμῖν ἐναντιώσε-
ται» Ξεν. ἀν. 7, 6, 5. Πολλ. ἡ ἐρώτησις
μεταβαίνει εἰς ἐπιβεβαιώσιν, «ὀδυνηρὸς ἄρ' ὁ
πλοῦτος» Εὐρ. Φοιν. 569. ἐν πεζ. τὸ ἄρα
τίθεται αἰετοῦ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσεως.
παρὰ ποιηταῖς καὶ ἐπιτάσσεται. πρόβλ. Σοφ.
Ἀντ. 628. Περὶ τῆς ἐναλλαγῆς αὐτοῦ μετὰ
τοῦ ἄρα παρὰ ποιηταῖς 18) Ἑρμάν. προσίμ-
Οἶ. Κ. σ. XVI, ὅστις ἀρνείται τῷ ἄρα τὴν
σημ. λογιζόμεν. πρόβλ. ὅμως Ἀριστ. σφ. 839,
ὄρν. 91, Εὐρ. Φοιν. 1669, Σοφ. Ἠλ. 1170.
ἄρ' ἔτι Ξεν. ἀπομν. 1, 5, 4, 3, 2, 6 καὶ
ἀλλαχόθεν Δημ. 17, 18, Δ. Ἀλ. 4, 80.
ἄρα δὲ 1) πᾶσι. Αἰθιοπίας Πλίν. 2) γυν.
ἀν. ἐπιγρ.
Ἀραβία γὰρ περὶ τοῦ ἐθνους ἐν τῇ ἀραβικῇ κόλ-
πῳ Πτολ.
Ἀ-ραβός, 2. ὁ μὴ ἔχων ῥάβδον Νικ. Χων.
ἄρ. 21, 4, γράφ. καὶ Ἀραβός.

Ἀραβες, οἱ οἱ κάτοικοι τῆς Ἀραβίας Σουλ.
Ἀραβίω. ψοφῶ, ἡγῶ, βοῖζω. ἀράβησε δὲ
ταύχ' ἐπ' αὐτῶν. Ἰλ. ε, 42 καὶ συγνὰ περὶ
πολεμικῶν μαχητῶν, ὄρν. μόν. ω, 525. «ἀ-
ράβησαν ὀδόντας» = ἔτριξαν θεοὶ. 22, 126.
πρόβλ. «ὁ γυνάθεος ἀραβεῖ» Ἐπίχαρμ. ἐν Ἀ-
θην. 10, 411. ὁ Ἀπολλ. Ἰ. τὸ συντάσσει
καὶ μετ' αὐτ. «μάτην ἀράβησαν ὀδόντας» =
ἔτριξαν τοὺς ὀδόντας των, 2, 281.
Ἀράβη. βλάβη Ἰπποκρ.
Ἀραβήσσειν. ὀρεσίσθαι, Βαρν.
Ἀραβία, ἡ 1) χώρα καὶ χερσόνησος ἐν τῇ
νοτιοδυτικῇ Ἀσίᾳ, ὁριζομένη πρὸς Δ. ὑπὸ
τοῦ Ἀραβικοῦ, πρὸς ἀνατ. ὑπὸ τοῦ Περσι-
κοῦ κόλπου, πρὸς Μ. ὑπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ, πρὸς
Β. ὑπὸ τῆς Παλαιστίνης καὶ Συρίας, περι-
λαμβάνουσα διὰ τοῦτο καὶ τῆς Μεσοποταμίας
καὶ τῆς παρὰ τὸν Νεῖλον Αἰγύπτου μέρη. Κα-
λεῖται καὶ ἡ Ἀραβία γῆ, καὶ διακρίνεται εἰς
Εὐδαίμονα, Κρημον, καὶ Πετραίαν Ἀραβίαν.
Ἐν Στ. Βυζ. τὸ νοτιανατολικώτατον μέρος
ὀνομ. «Ραββατάμμανα ἡ ὀρεινὴ Ἀραβία».
Τὰ βόρεια ἔρημα μέρη αὐτῆς τοῦναντίον με-
ταξὺ τῆς ὀρεινῆς Συρίας καὶ τοῦ Εὐφράτου
μέχρι τοῦ Περσικοῦ κόλπου ἀποτελοῦσι «τὴν
χερρόνησον τῶν Ἀράβων» Θεόφρ. 2) Ἀρα-
βίας ἑμπορίον ἐν τῇ νοτ. ἀκτὴ τῆς Ἀραβίας,
νῦν Ἀδεν Πτολ. 3) Ἀραβίας νομός, ἐν τῇ
Κάτω Αἰγύπτῳ Πτολ. 4) αὐτ. τοῦ Αἰγύπτου
Ἀπολδ. 5) κόσμος γυναικεῖος. Ἡσὺχ.
Ἀραβιανός. ἐπώνυμο. ἄρχων ἐν Ἀθήναις,
Ἰππ. καὶ ἀν. ἐπισκόπου τινὸς Σωκρ.
Ἀραβίζω. ἀραβίζω. Ἰσίδ. μεθ' Ὀμ. 242.
Ἀραβίζω. μιμουμαι τοὺς Ἀραβας Σουδ.
Ἀραβικός, 3. ὁ τῆς Ἀραβίας, ἡ τῶν Ἀρά-
βων, ὀνόμας, ἱματισμός κ.τ.λ. Δ. Σικ. καὶ ἄλλ.
Ἀράβιος, 3. 1) ἐπιθ. — ῥῆμα Αἰλ. Ἰ. 2. 10,
13. Ἰδ. α) Ἀρ. ὅρος ἐν τῇ ἀνατολ. πλευρᾷ
τοῦ Νεῖλου παρὰ τὸν Ἀράβιον κόλπον. Ἠρ.
6) ὁ Ἀρ. γῆρος, χώρα ἐν τῇ ἀνατ. Αἰγύ-
πτῳ εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀραβίας. Ἠρ. γ) ὁ
Ἀρ. κόλπος, ὁ χωρὶς τὴν Αἰγύπτου καὶ
Ἀραβίαν. Ἠρ. 2) ἀρχαιότερ. ἀν. ἀντὶ Ἀραβ.
ὁ κάτ. τῆς Ἀραβίας. Ἠρ. Ξεν. 3) ὁ ποταμὸς
ὁ Ἀράβιος, ἐν Ἰδρωσίᾳ Ἀρρ. οἱ περὶ αὐτὸν
κάτ. Ἀράβιος, ἰων. Ἀρρ. 4) Ἀρ. σχολαστι-
κός, ποιητής, πιθανῶς ἐπὶ Ἰουστινιανῷ Αὐθ.
5) Ἀράβιος, αὐλητής, ἐξ οὗ ἡ παροιμ. «Ἀρά-
βιος ἄγγελος», ὁ ἀπειράντως φλόγος Σουδ.
Ἀραβίδες. αἱ μετὰ κοινοῖς πνοαῖς Ἡσὺχ.
Ἀραβίσκοι. Ἰων. Γερμανίας Πτολ.
Ἀραβίσσα, ἡ ἡ κάτ. τῆς Ἀραβίας Στ. Βυζ.
Ἀραβιστί. ἐν τῇ ἀραβικῇ γλώσσῃ Στ. Βυζ.
Ἀραβιστρί. ἰνδικόν. ἔθνος ἐπὶ τῇ Ἀραβίᾳ Ἀρρ.
Ἀραβίων, ὠνος. βασι. Ἀφρικῆς, υἱὸς Μασί-
σινίσσα Ἀππ.
Ἀραβό-κράτωρ, ορος. βασιλ. Ἀράβων
Νικ. Εὐγ. 6, 1.
Ἀραβός, ὁ κτύπος, ψόφος, θόρυβος Ἡσὺχ. — δ-
δόντας. τρεῖς μὲς τῶν ὀδ. ἑνὶ καὶ φόβου Ἰλ. κ. 375.
Ἀραβός. 1) κάτ. Ἀραβίας, = Ἀράβιος. Ἠρ.
ἐν Στράβ. 2) υἱὸς Ἀπόλλωνος, πατ. τῆς
Κασσιπίας, ἐρευρετὴς τῆς ἱατρικῆς Ἀσκληπ.
ἐν Σουλ. Ἀπολλ. Ἰ.

- *Ἀράβριγα· πόλ. Αυστανίας Πτολ.
 *Ἀράβριζα· πόλ. τῆς Καυκωνίδος, κατ. Ἀ-
 ραβυζαίος, ἡ -δύσιος Στ. Βυζ.
 *Ἀραβύλας· ὑποδήματα διάφορα καὶ βαρβα-
 ρικά Ἡσυχ.
 *Ἀράγγη· σπονδύλιον Διοσκ. νόθ. 3, 80.
 *Ἀράγδην· μετ' ἀραγμοῦ, πατάγου Λουκ.
 Λεϊφ. 5.
 *Ἀραγμα, τό· τὸ ἡχοῦν κτύπημα, κρότος·
 - τυμπάνων Εὐρ. Κύκλ. 203.
 *Ἀραγμός, ὁ· τὸ συγχροῦν, ὃ ἐκ τῆς συγ-
 χροῦσεως πάταγος, «-θεσμῶν ἱππικῶν» Εὐρ.
 Ῥήσ. 569· προβλ. Αἰσχ. ἐπτ. 231· - στέρι-
 νων = ἡ τύψις τοῦ στήθους εἰς σημεῖον πέν-
 θους Σοφ. Οἶ. Κ. 1605· - πετρῶν = πετροδό-
 λημα Εὐρ. Φοιν. 1143.
 *Ἀραγος· ποτ. Ἰδριῆας πηγάζων ἐκ τοῦ Καυ-
 κάσου Στράβ.
 *Ἀράγειν· σπαράσσειν Ἡσυχ.
 *Ἀρα-δαίμων, ὁ· θεότης κατάρης; Σχολ.
 Εὐρ. Ὀρ. 330.
 *Ἀραδέω, ὁθ. «ἀραδέσει» θορυβήσει, ταρά-
 ξει· Ἡσυχ. «ἀράδεται» κενιηται, συγχείχου-
 ται, αὐτ.
 *Ἀραδὴν· πόλ. Κρήτης, ἡ καὶ Ἀνώπολις λέ-
 γεται, κατ. Ἀραδῆνιος Στ. Βυζ.
 *Ἀραδίφρη· πόλ. Μηδίας Πτολ.
 *Ἀραδός, ὁ· ἡ ἀπὸ τῶν γυμνασίων τῆς καρ-
 δίας κίνησις Ἡσυχ. Σχολ. Νικ. Θηρ. 776
 «κίνησιν σώματος μετὰ γυμνασίας καὶ ἀλγυ-
 δόνας»· Ἱπποκρ. σ. 385, σημ. κατὰ Γαλην.
 «ταραχὴν τινα καὶ οἷον μάχην ἐν τῇ γαστρὶ
 γινομένην ἐκ τῶν διαφόρων ταῖς ἀνάμει-
 σιτύων», ἄλλοχρῶς, «τὴν ἐν τῇ πέττεισθαι γε-
 νομένην ταραχὴν».
 *Ἀραδός, 1) ἡ· νῆσ. ἐν τῇ Περσικῇ κόλπῳ
 κατ. Ἀραδῆνιος Στράβ. 2) νῆσ. καὶ πόλ. ἐν τῇ
 παραλίᾳ τῆς Φοινίκης Στράβ. κατ. Ἀραδῆνιος,
 (α. 3) νησοῦδιον πλησίον τῆς Κρήτης Στ.
 Βυζ. 4) οὐδὲς νενιαμὶν Ἰώσ.
 *Ἀραζος· πόλ. πρὸς τῷ πόντῳ Στ. Βυζ.
 *Ἀράζω· κνύζω, περὶ τῶν κυνῶν Πολυδ. 5,
 86, γριφ. καὶ ἀρράζω Αἰλ. Ἰ. Ζ. 5, 51.
 *Ἀράβα· πόλ. Μαρτιανῆς Πτολ.
 *Ἀράβης· υἱὸς Ἀριαράθου, ἀνεψιὸς Μιθριδά-
 του Φωτ.
 *Ἀραί· Ἰωνίαις νῆσοι τρεῖς, οὕτω λεγόμεναι
 διὰ τὰς ἀραί, αἱ Δωριεῖς ἐποιήσαντο πρὸς
 τοὺς Πενταπολίτας, κατ. Ἀραίος Στ. Βυζ.
 *Ἀραία, ἡ· τὸ ὑπογάστριον, ἱατρ. ἰδ' ἀραίος.
 *Ἀραϊάκας· ὀλιγάκις Ἡσυχ.
 *Ἀραιθός· 1) ἱστορικὸς Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ.
 2) πόλ. ἐν Ἠπείρῳ, νῦν Ἀρτα Αὐκόφρ.
 *Ἀραιθυρέα· 1) πόλ. καὶ χώρα ἐν Ἀργολί-
 δι, κατὰ Στράβ. ἡ μετέπειτα Φλιασία καὶ
 Φλίους, κ. Ἀραιθυρεῖς· ἐπὶ Ἀραιθυρέθην
 Ἀπολλ. Ῥ. 2) θυγ. Ἀραντος, ἀφ' ἧς ἀνο-
 μάσθη ἡ προηγ. πόλις Πaus.
 *Ἀράϊνον χωρίον· τόπ. ἐν Λακωνικῇ Πaus.
 *Ἀραῖνος· 1) Ἀραῖνου ἀκτὴ, ἐν Θράκῃ
 Πλούτ. 2) ποταμὸς Σουῖδ.
 *Ἀραι-όδους, ὄντος, 2' ὁ ἔχων ἀραιούς ὀ-
 δόντας, χάσματα μεταξὺ τῶν ὀδόντων Ἀρι-
 στοτ. Ἰ. Ζ. 2, 3, 13,

- *Ἀραιό-θριξ, τριχος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀραιὰς
 τρίχας, πρὸς ἐξήγ. τοῦ ψεδνός, ψαιδρός, μα-
 δαρός Ἡσυχ.
 *Ἀραιό-θουρα· θύρετρα, ἀρχ. λεξ.
 *Ἀραιό-πορος, 2' ἔχων τοὺς πόρους ἀ-
 ραίους Ἀλέξ. Ἀφρ. προβλ. 1, 2.
 *Ἀραίος, 3' κατὰ τοὺς ἀττικιστάς, ἀττ. ἀ-
 ραίος· δδόντας, λεπτός, - γλώσσαι = αἱ γλ.
 τῶν λύκων Ἰλ. π. 161· - χεῖρ = ἡ ἀδύνα-
 τος, ἀπόλεμος χεῖρ τῆς Ἀφροδίτης, εἰ, 125·
 προβλ. Νικί. ἐν Ἀνθ. 7, 200· φωνὴ Θεόφρ.
 13, 59, Κ. Σμ. 9, 466· - κνήμης = αἱ πόδες
 τοῦ γκολοῦ Ἡρακλείτου Ἰλ. σ. 411· - εἰσόδος
 = στενὴ Ὀδ. κ. 90· - νῆες = εἰλαφραὶ ὅστις
 ἔρ. 807, κατ' Ἐτ. Μ. = βλαπτικαί, ὅστις
 ἴσως ἀνέγινω ἀραίας. Ἀποτελεῖ ἰδίως τὴν
 ἀντιθ. τοῦ πυκνός, ὁ μὴ πυκνός, ἀλλὰ με-
 μονωμένως ἰστάμενος· «φάλαγγες ἀραίαι τε
 καὶ βαθύτεροι» Ξεν. Ασκ. 11, 6· «ὁμίχλη
 νέφους ἀραιότερα» Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. Ἀ.
 ἰδ. παρὰ μετγ. π. ὡς - δάφνη Νικ. Θηρ.
 575 = λεπτοφύλλος Σχολ. ὁθ. παρ' ἱατρ. -
 σφυγμός, πνεῦμα = ὁ βραδύς, μετὰ μακρὰ
 διαλειμματα γινόμενος· «ἀραία γαστήρ» Νικ.
 Θηρ. 133, τὸ ὑπογάστριον, τὰ λαγαρά, καὶ
 ὡς οὐδ' ἡ ἀραία· ἐπὶ ἀραιῶς· «θύρα ἀρ-
 ῆτικημένη» Σουῖδ.
 *Ἀραίος, 3 καὶ 2 Σοφ. Ἀντ. 859· 1) ὁ ἀ-
 ραῖος, καταρῶμενος· ὁθ. βλαβερός Αἰσχ.
 Λγ. 1546, Σοφ. Τρ. 1192, Εὐρ. Μῆδ. 608·
 2) πρὸς ὃν ἀραταί, εὐχεταί τις· «πρὸς ἀ-
 ραίους Διός» Σοφ. Φιλ. 1167 = ἰκταῖος Σχολ.
 3) κατάρτος, τραγ. συχνὰ π. χ. ἀραῖος
 ὀλοῖμαν· Σοφ. Οἶ. τ. 642· ὥσπερ ἡ ἀ-
 ραῖον ἔλας, 276. Καὶ ἐν πεζ. Πλάτ. νόμ.
 11, 931, ἀντί τῆς κοιν. γρ. βλαδερεῖ·
 Ἀραῖος· βασι. Ἀρμενίας Ἀβυδ.
 Ἀραιό-σαρκος, 2' ὁ ἔχων ἀραιάν, σποτ-
 γώδη σάρκα Ἰκίο. ἐν Ἀθην. 7, 288, Ἱπ-
 ποκρ. σ. 241.
 *Ἀραιό-στηνος, 2, ἐξήγ. τοῦ μανώστημος
 Ἡσυχ. ὁ ἔχων ἀραιὸν στήμονα.
 *Ἀραιό-στολος, 2' ὁ ἔχων τοὺς στολούς
 ἀραιούς Βιτροῦς. 3, 2.
 *Ἀραίο-σύγ· κριτος, 3' ὁ ἄλλως εὐδαι-
 πνευστος, οὗ ἡ τοῦ σώματος διαπνοὴ εἶνε ἐ-
 λευτέρα Γαλην. τ. 6, σ. 171.
 *Ἀραιότης, ἡ· τοῦ ἀραιῶς ἡ ἰδιότης, ἀντιθ.
 πυκνότης, ἰδ. - σώματος, Ἱπποκρ. σ. 1255·
 - τῆς γλώσσης Ἀριστοτ. προβλ. 2, 32· - τῆς
 γῆς Πλούτ. ἡθ. σ. 902.
 *Ἀραιό-τρητοι, 2' ὁ ἀραιῶς τετραυπημένους
 Γαλην. τ. 3, σ. 561.
 *Ἀραι-όφθαλμος, 2' ἀραιούς ὀφθαλμοὺς
 ἔχων· - κληῖμα Γεωγ. 5, 8, 2.
 *Ἀραιό-φυλλας, 2' ἀραία φύλλα ἔχων
 Ζωναρ.
 *Ἀραιῶν· ἀραιὸν καθιστῶ, χαλαρώνων· - τὴν
 ἐπιδερμίδα Ἱπποκρ. σ. 241· - σάρκα Ἀρι-
 στοτ. προβλ. 5, 34, Πλούτ. ἡθ. σ. 659 καὶ
 μετγ. παθ. ἀραιοῦμαι, γίνομαι ἀραιός Ἱπ-
 ποκρ. σ. 298.
 *Ἀραιρηκά, ἀραιρημαί, ἰων. παρκ. ἐνερτ.
 καὶ παθ. τοῦ ἀραιῶ Ἡρ.

Ἀράισσος ἢ Ἀράισσι· ἀνδρ. ὄν. ἑπιγρ.
 Ἀραιώδης, 2· ἀραιός, χαλαρὸς Γαλην. τ.
 14, σ. 680.
 Ἀραιώμα, τό· χάσμα, «διὰ τῶν ἀραιωμά-
 των ἡ ναῦς εἰς τὸ ἕω διεξέπτεται» Λουκ. δλ.
 Ιστ. 1, 30, 2, 2, Πλούτ. ἡθ. σ. 903, Δ. Σικ.
 1, 39· κενὸς τόπος Λογγίν. 10, 12.
 Ἀραιός, ἐπὶρ. τοῦ ἀραιός, ὃ ἴδε Ἰπποκρ. σ.
 243 καὶ μετγν.
 Ἀραιώσις, ἡ· τὸ ἀραιῶν, χαλαρώνειν· «ὁ-
 μίχλη γίνεται ἐξ ἀραιώσεως ἀρχῆς νέφους ἢ
 ἐξ ὀπολείμματος» Ἀριστοτ. περὶ κοσμ. 4,
 4, Ἰπποκρ. σ. 278 καὶ μετγν. Ἰπρ. Δ. Σικ.
 3, 51, ἀντιθ. πόνωνσι.
 Ἀραιωτικός, 3· ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ ἀ-
 ραιῶν Διοσκ. 1, 75, Γαλην. τ. 6, σ. 418.
 Ἀράκη· πόλ. Συρίας Πτολ.
 Ἀράκη· φιάλη Ἡσυχ.
 Ἀράκιον, τό· ὄπου. τοῦ ἄρακος Γαλην.
 Ἀρακίς, ἰδος, ἡ· 1) αἰολ. = φιάλη Ἀθην.
 11, 502· 2) αἱ ἀρακίδες = τῶ ἐπομ. Γαλην.
 Ἀρακίσκος, ὁ· ὄπου. τοῦ ἐπομ. Γαλην.
 Ἀρακος, ὁ· εἶδ. ὀσπρίου, αὐξάνοντος μεταξὺ
 τῶν φακῶν· — τραχύ καὶ σκληρὸν Θεόφρ. Ἰ.
 Φ. 8, 8, 3, Διοσκ. μετὰ τοῦ «πυροὶ καὶ
 πτισάνη» Ἀριστ. ἐν Γαλην. καθ' Ἡσυχ.
 ὀσπρίον τι, τὸ αὐτὸ δὲ καὶ λάθυρον·» κατὰ
 Γαλην. γράφ. καὶ ἄρακος.
 Ἀρακος· ἱερὴ, Τυρρηνοὶ Ἡσυχ.
 Ἀρακος· ναύαρχος Λακεδαιμονίων Ξεν.
 Ἀρακτὴρ, ὁ· ἀμεικτὴρ Ἡσυχ.
 Ἀρακτόν, τό· «τὸ κατὰ σταλαγμὸν διηθου-
 μένων ὕδρων εἰς τινες ὀπνομόους συνιστί-
 μενον χάλκανθον» Διοσκ. 5, 114.
 Ἀρακυνθός, ὁ· 1) ὄρ. ἐν τῇ νοτ. ἀκτῇ τῆς
 Αἰτωλίας, νῦν Ζυγὸς Στράβ. 2) ὄρ. Βοιω-
 τίας, ἐντ. κάτ. Ἀρακυνθὸς καὶ Ἀρακυνθία
 Στ. Βυζ. καὶ ἑπὶν. Ἀθηνᾶς Ἀρακυνθίας
 Στ. ἐν Στ. Βυζ. 3) ὄρ. Ἀττικῆς Στ. Ἐμπ.
 πῶ. τὸ προηγ.
 Ἀρακώδης, 2· ὁμοιος ἀράκῃ Θεόφρ. Ἰ. Φ.
 1, 6, 12.
 Ἀρακά· πόλ. ἐν Περσίᾳ Ἰώσ.
 Ἀραμαῖται (Ἀραμμαῖται, Ἀραμβοί)· τὸ ἐγ-
 χύριον ὄν. τῶν Σύρων Στράβ.
 Ἀραμά· πόλ. εὐδαίμ. Ἀραβίας Πτολ.
 Ἀραμὲν· μένειν, ἡσυχάζειν (ἀντι ἡρμεῖν)
 Ἡσυχ.
 Ἀραμῆς· ἰδρ. ὄν. Ἰώσ.
 Ἀράνα· πόλ. Ἀραγγιανῆς Πτολ.
 Ἀράνακος· περὶ Εὐφράτου Πλούτ.
 Ἀρανθίος· ἀνδρ. ὄν. Ἀθην.
 Ἀράνιον· πόλ. Αἰθιοπίας Πλίν.
 Ἀρανίς· ἑλαφος Ἡσυχ.
 Ἀράντας· ἀνδρ. ὄν. Ἀρρ.
 Ἀραντία, ἡ· πόλ. καὶ χώρα Πελοποννήσου
 ἢ ὑπεριον Φιλίππος, κάτ. Ἀραντίνοι Στ. Βυζ.
 Ἀραντίνας· λόφος ἐγγὺς Φιλίππων Πaus.
 Ἀραντίσιον· Ἐρινός, Μαιζιδόνες Ἡσυχ.
 Ἀράξ· τὸ ὄσπριον, ἄρακος Κλ. Ἀλ. στρ. 1, 338.
 Ἀραξ, ἡ· βοτάνη τις, «ἥτις μεθερμηνευμένη
 λέγεται μισοπάρθεος» Πλούτ. ἡθ. σ. 116.
 Ἀραξ· πόλ. Αὐκίας, κάτ. Ἀραξίτι Στ. Βυζ.
 Ἀραξίαι, ἡ· Ἀραξοὶ ἰόν. Ἀλλυρίας Στ. Βυζ.

Ἀράξης, οὐ (καὶ Ἀραξίς, ἰδος)· 1) ποτ.
 Ἀρμενίας, εἰσβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν θά-
 λασσαν Ἡρ. Ἡ παιδεία, ἡ κάτωθεν τῶν Ἀρ-
 ταξάτων, ἡ ὅπ' αὐτοῦ διαδρεχομένη, καλεῖ-
 ται· Ἀραξηνὸν πεδίων», οἱ κάτ. Ἀραξηνοί,
 ἐπὶθ. Ἀράξιον ὕδωρ· 2) ποτ. Περσίδος Στράβ.
 3) ποτ. Σκυθίας Ἡρ. 4) ἐν Μεσοποταμίᾳ
 Ξεν. 5) ὁ ἐν Θεσσαλίᾳ Πηνειὸς Στράβ. 6)
 ὕδρ. Πύλου, ἐξ οὗ ὁ ποτ. ἔλαβε τὸ ὄν. Πλούτ.
 7) βασ. Ἀρμενίας, ἀφ' οὗ ὁ πρώην Βικτρός
 ὄνομ. ποταμὸς μετονομάσθη Ἀράξης Πλούτ.
 8) Μῆδος τις Νύν.

Ἀράξις· ἀνδρ. ὄν. Λιδάμ.

Ἀραξίς· ἄρτου ὄνομα παρ' Ἀθαμάσιν Ἀ-
 θην. 3, 114.

Ἀραξίς, ἡ· σύγκρουσις Κάσ. προβλ. 25.

Ἀραξί· χεῖρα, τύμπανα· τὰ διὰ τῶν χει-
 ρῶν πλησσομένα Φίλ. Θεσο. ἐν Ἀνθ. 6, 94,
 ὅπου πρότερον ἱγράφ. ἀραξό· χεῖρα, ὅπου
 ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἀναλογία· ἴδε Λοβέκ.
 Φρόν. σ. 770.

Ἀραξός· ἄραξα ὁ ἴδε, Ἐτ. Μ.

Ἀραξος· ἀκρωτ. Ἠλίδος Πολύδω· νῦν κάδω
 Κελογρηά.

Ἀράσμαι, μέσ. ἀποθ. (Ῥδ. γ. 322, ἀρή-
 μεναι = ἀρᾶν, καταρᾶσθαι, θεωρεῖται ὑπὸ
 Βουτμάκου ὀρθότερ. ὡς παθ. ἀρᾶ. ἀντι ἀ-
 ρῆναι ἐκ τινος ἀχρήστου ἀρομαι· ἀρημέ-
 νοι, ἴδε κατωτέρω ἰδιαιτέροις)· εὐχομαι, ἱκε-
 τῶμαι, ἀπολ. καὶ μετὰ ὄντ. — Ἀπολλωνί =
 πρὸς τὸν Ἀπ. Ἰλ. α, 35· «θεοὶ ἀράται, οἱ
 ζῶντες πρὸς δόμους μολεῖν» Σοφ. Αἴ. 504·
 καὶ μετ' αὐτ. «Ἐρινός ἀρήσεται» = θὰ ἐπικα-
 λεσθῇ τὴν τιμωρίαν τῶν Ἑρ. Ὀδ. 6, 135·
 μετ' ἐπομ. αὐτ. μετ' ἀπαρ. εὐχομαι, προσέ-
 χομαι, παρακαλῶ, «φανήμεναι ἡμῶν» Ἰλ. ι,
 240· «πάντες ἀρησαίετο ἀφνειότεροι ἔμμε-
 ναι» Ὀδ. α, 164· καὶ προσευχόμενοι ὀπι-
 σחנוμαί, κέμνω τάξιμον, Ἰλ. ψ, 144· ἀκο-
 λουθεῖ ὡς. «ἔως ἴκοιο γῆρας» = νὰ φθάσῃς
 εἰς τὸ γ., νὰ γηράσῃς Ὀδ. τ, 367· 2) εὐχο-
 μαι, καταρᾶμαι τι κατὰ τινος· «ἄπειρ τοῖς
 ἡραξέμεν» Σοφ. Οἰ. τ. 251· ἀρᾶν ἀρᾶ-
 σθαί τινα Αἰσχ. ἐ. 616, Σοφ. Οἰ. Κ. 956·
 σπανιότερ. ἐπὶ καλῆς σημ. — ἀγαθὰ τι· Ἰπρ. 1,
 132 [ἀρ, Ὀμηρ. ἀττ. ἀρ, ὡς Σοφ. Ἀντ. 589].
 Ἀραπλος· τόπ. ἐν τῇ ὄντ. ἀκτῇ τῆς Θρακ.
 χερσονήσου Σκύλ.

Ἀραπς, αἰολ. = ἀραψ, γραμ.

Ἀραρ, αρος, ὁ· 1) ποτ. Γαλλίας Στράβ. νῦν
 Saone· 2) Κελτός τις, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ὁ
 ποτ. Πλούτ.

Ἀραρα καὶ ἄραρον· ἴδ' ἄρω.

Ἀραράτ· ὄρ. Ἀρμενίας, Ρέν.

Ἀραρηνή· χώρα Εὐδαίμ. Ἀραβίας Στράβ.
 Ἀραρίξιν, ἐπὶ κινῶν ἀπὸ τῆς ἀρ φωνῆς,
 παρ' ἡμῖν ὁ ὀλακτεῖν λέγεται Ἀρμών. λ.
 φωνεῖν.

Ἀραρινοί· ὅσα παραφηνόσθαι λιθάρια εἰς
 τὰς βαγὰδας Ἡσυχ.

Ἀραρίς = Ἀραρ, ὁ ἴδε Δ. Κάσ.

Ἀραρίσκω, ἐν. τοῦ ἀρ. ἄρω, παραρμόζω
 Ὀδ. ε, 23, Θιόκρ. 29, 103.

Ἀραρόν· πάγιον, βέβαιον Ἡσυχ.

*Αραρός, ὁ ποτ. εὐρωπ. Σαρματίας, χυνό-
μενος εἰς τὸν Ἰστρον ἤρ.

*Αραρότως· ἀρμόδιως, προσηρμοσμένως,
ἀρμολύοντως, ἀσφαλῶς Ἡσυχ. στερεῶς, - μέ-
νειν Αἰσχ. ἱκ. 923· - ὑπηρετεῖν Πλάτ. Φαίδρ.
240· *ἀραρότερον λέγειν = μετὰ μείζονος
συναφείας θεμίστ. λ. 22, σ. 270.

*Αραρώς, ὅτος· Ἀθηναίος, υἱὸς τοῦ Ἀριστο-
φάνους, ποιητῆς τῆς μέσης κωμωδίας δι-
κάρχ.

*Αρας, ἄνθρωπος· αὐτόχθων ἐν Φλιουντι, θεμε-
λιωτής Ἀραρίας Παισ.

*Ράσα· πόλ. Καππαδοκίας Πτολ.

*Ράσιμος, 2· καταράσιμος Σουῖδ.

*Ράσπης· Μήδης φίλος τοῦ Κύρου Ξεν.

*Ράσσω, περὶ πάσης σφοδρᾶς κινήσεως ἐνὸς
ὄντος ἐναντίον ἐτέρου, δι' ἧς παράγεται
ἡχος ἢ κρότος· *ἀράσσεισκον ὅπλαϊς χυθόνα·

= οἱ ταῦροι ἐκτύπουσαν τὴν γῆν Πίνδ. Π. 4,
226· τύπτω, πλήττω Αἰσχ. Πρ. 58· - στέρε-
να, Πέρσ. 1011· - ὄφεις Σοφ. Ἀντ. 52· *ἀ-

ραχθὲν ἔλκος», 961, ἀμφ.· «- χεῖρὶ κράτα»
Εὐρ. Τρ. 1235· - πέτραις = πετροβολεῖν τινα,

Ἰ. Τ. 327, ὥς, - λίθοις Δ. Ἀλ. 1, 79· -
πρὸς τὸ ἔδαφος = τὸ ῥίπτω κάτω καὶ τὸ συν-
τρίβω, ὅμ. *πρὸς τὰς πέτρας ἀράσσεσθαι»

Πο. 6, 44· - ὕδρας = κρούω τὴν θ. Ἀνακρ.
31, 8· - πόλαι Εὐρ. Ἰ. Τ. 1308· *πόλαν ἀ-

ραξεῖ» Θεόφρ. 2, 160· καὶ ἀραξεῖ, 2, 6·
- λυραν = κρούειν, παίζειν τὴν λ. ἱππ. - μέ-

λος, μτγν. καὶ - ὕμνον Νόν. Δ. 1, 15· - ἡ-
χαν, 10, 223. Μτφ. ἀρ. κακοῖς, ὀνειδίσσει =

ἐκτοξεύειν κατὰ τινος ὕβρεις Σοφ. Αἴ. 712.
Φιλ. 374. Παθ., προσκυροῦν πρὸς ἄλληλα

μετὰ κρότου· *ἡ αὐλῆος ἡράσσετο» Λουκ.
ἑτ. δι. 15.

*Αράτα· Σπαρτιάτης, ἑπιγρ.

*Αράτας· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

*Αράτειον, τό· ἡρώων τοῦ Ἀράτου ἐν Σι-
κωνί Παισ. ἐν Πλούτ. Ἀράτιον.

*Αράτειος· Κρής ἐπιγρ.

*Αράτειος, ὁ· συκῆς γένος Θεόφρ. ἐν Ἀθην.
3, 77.

*Αρατειχεύειν· καταρᾶσθαι, οἱ δὲ στρα-
τεύεσθαι Ἠσυχ.

*Αρατήριον· τόπ. ἐν Ἀθηναίς Πλούτ.

*Αραθός· ποτ. Ὑπερίου Στράβ. (κατ' ἄλλ.
*Αραχθός).

*Αρατικός, 3, *ἀρατικά, ἅπερ λέγοντες ἀ-
ρώμεθα» Σ. Ἐμπ. πρ. λαγ. 2, 72.

*Αράτιος· Θεσσαλός, παροιμ.

*Αρατίς· γυν. ὄν. ἐπιγρ.

*Αρατογέννης, αὐτ' ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

*Αρατός, ἱων. ἀρητός· ἐκτός· καταράτος
Σοφ. Ἀντ. 960 = καταράσιμος Σχολ. ὁ Ἐρ-

μάν. εἰκάζει ἀρατός· οὕτω γόος ἀρη-
τός = ἀθεράπευτος Ἰλ. ρ. 37.

*Αρατος, ἱων. Ἀρητός· 1) Σολεύς, ὁ γνω-
στός ποιητής, φίλος τοῦ Ἀντιφώνου καὶ Θεο-

κρίτου, οὐσώζονται τὰ «Φαινόμενα» Στράβ.
2) ὁ Σικυώνιος, ἐνδοξος στρατηγὸς τῆς Ἀ-

χαΐνης συμπολιτείας, υἱὸς τοῦ Κλεινίου, ἡ
κατὰ τὸν μύθον τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὄνομα καὶ

ἡ πρεσβύτερος· Πολύδ., Πλούτ. 3) υἱὸς τοῦ

προηγ. *ὁ νεώτερος· Πλούτ. 4) Ἀλικαρνα-
σεὺς Δημ. 5) Ἀργεῖος, ἐπιγρ. 6) συγγραφεὺς

Κνίδιος, γράφας περὶ Αἰγύπτου Στ. Βού. 7)
ἑτερός τις Δημ.

*Αράτου τείχος· τόπ. ἐν Θρακ. χερσονήσῳ
Παισ.

*Αρατοφάνης· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

*Αράτριον· ἔθν. Περσῆς Ἀρρ.

*Αράτων, ὄνος· Συμυρναῖος, ἐπιγρ.

*Αραυάκαι· Κελτιδερικός λαὸς Πολύδ.

*Αραυζῶνα· πόλ. Λιθυρίας Πολύδ.

*Αραυσίον· πόλ. Γαλλίας Στράβ. γυν Ορανθ.

*Αράφαξις· χρυσολάχανον, γλῶσσ.

*Αράφεια· νῆσ. Καρίας, κ. Ἀραφεὺς Στ. Βού.

*Αραφὴν, ἦνος, ὁ· 1) εἰς τῶν ἑκατὸν ἡρώων

Ἡρόν. 2) δῆμος Ἀττικῆς τῆς Αἰγυπτῶς φυλῆς

ἐν τῇ ἀνατολ. ἀκτὴν σήμερον Ῥαφίνα, κατ.

*Αραφῆντος, θ. Ἀραφηνίς· 50. *Αραφηνίδος

*Ἀλαιο· Καλλιμ. ἐπιγρ. Ἀραφῆνᾶ δε, Ἀραφῆ

νόθεν, Ἀραφηνῆσιν Στ. Βού.

*Αραχθός· 1) ποτ. Ὑπερίου ἐκβάλλον ἐπὶ

τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον Πολύδ. ἴδ. Ἀρατ

θός· 2) πόλ. Λιτωλίας Πτολ.

*Αράχιδνα, ἡ· εἶδ. ὀσπρίου ὁμοίου μὲ τὸν

ἀρακὸν Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1, 1, 11.

*Αραχνατον, τό, Ἀρ. αἶπος Αἰσχ. ὅρος με-

ταξῇ Ἀργολίδος καὶ Κορίνθου Παισ.

*Αραχνατος, 3· ὁ τῆς ἀράχνης· - νῆμα

Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 6, 206· - μέτος Ἀρχι-

αὐτ. 39, 39. Ἄλλ· ἀραχνατῆ = ἀράχνη

- φωλῆς Ἑρῶκ. ἐν Ἀνθ. 9, 233.

*Αραχναόμαι· ὑφαίνω ἰσὺν ἀράχνης Εὐστ.

Ἰλ. σ. 285.

*Αράχνης, 2· ἀραχνατος Βασ. Μ. τ. 1, σ. 60.

*Αράχνη, ἡ· 1) τὸ γνωστὸν ἐντομὸν Αἰσχ.

Ἀγ. 1471 καὶ μτγν. ὡς Νίκαρχ. ἐν Ἀνθ.

11, 10· 2) ὁ ἰσὺς τῆς ἀράχνης καὶ σήμερον

αὐτὸς ὄνομα Λουκίλλ. ἐν Ἀνθ. 11, 106 καὶ

μτγν., ὥστε δὲν ἐπιθεσθαι αὐτῇ ἡ διακρίσει

τῶν γραμ. καθ' ἣν ἀράχνη θηλυκῶς τὸ ὀ-

φασμα, ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς τὸ ζῶον.

3) θαλάσσι. ἰχθὺς Διοσκ.

*Αράχνη· Λυδὴ παρθένος, περίφημος ὕψιν

τριπλ. θυγ. Ἰδμονος Νόν.

*Αραχνηεῖς, εἶσα, ἐν ἀράχνησι Νίκ. Θαρ.

734· λεπτός, - καλύπτρη, ἀλ. 492.

*Αράχνη, ὁ· ἀράχνη Ἡσ. ἔρ. 775, Πίνδ.

ἀπ. 268, Αἰσχ. ἀπ. 104, Ἀριστοτ. καὶ μτγν.

*Αραχνίδιον, τό· μικρὰ ἀράχνη, περιρρο-

νητικῶς Ἰ. Χρυσ. τ. 3, σ. 514.

*Αραχνικός, 3· ἀραχνατος Σουῖδ.

*Αραχνιον, τό· 1) τὸ ὕψωμα τῆς ἀράχνης

Ὀδ. θ. 280, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 8 καὶ μτγν.

Νίκαρχ. ἐν Ἀνθ. 11, 110, Πλούτ. Σόλ. 5

2) ὀπκ. τοῦ ἀράχνης, μικρὰ ἀράχνη Ἀρι-

στοτ. Ἰ. Ζ. 5, 27.

*Αραχνιώ· περιβάλλω μὲ ὕψωμα ἀράχνης

Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 26. Παθ. γεμίζω ἀπὸ ἀ-

ράχνης ἡ ὕψωμα ἀραχνίων, ἐν. ἀδτ. 9,

40· ὥς, ἐξαπλῶ ὡς ἰσὺν ἀράχνης, ἡρᾶ

χνιώκε τοῦ σπληνὸς φλεβίους Ἰπποκρ. α.

280, κατὰ Γαλῆν. = λεπτοῖς ἀμα καὶ πυλ-

λοῖς φλεβίοις ὥστε ἀράχνης ὕψωμασι δια-

πέπλοισι.

- *Ἀργαλεΐτης, ἢ δυσκολία εἶσι. Ἰλ. σ. 892.
 *Ἀργαλεΐδης· Ἀργαλέος χάρτι. Βοργ. ἀπ. 1, 2, 3 καὶ 4, 2, 7.
 *Ἀργαλεΐδης, τό· δυσκόμος, Δ. Ἱερακ. 2, 33.
 *Ἀργαλεός· υἱὸς Ἀμύκλαντος, βασι. Σπάρτης Παις.
 *Ἀργανθός· ἀνδρ. ὄν. Ὀρφ.
 *Ἀργανθών, συνήθ. Ἀργανθώνειον ἡ - νιον ὄρος· ὄρ. Βιθυνίας, κατ. Ἀργανθώνιος Σουίδ.
 *Ἀργανθώνη· ὠρεΐα παρθένος ἐν Μυσίᾳ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη τὸ προηγ. ὄρος Στ. Βυζ.
 *Ἀργανθώνιος βασι. Ταρσησού ἐν Ἰσπανίᾳ, ὀνομαστός· διὰ τὸ βαλὺ ἀδελφὸς γῆρας Ἥρ.
 *Ἀργανταχίτης· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 *Ἀργάντη· πόλ. Ἰνδίας, κατ. Ἀργαντηνός ἢ Ἀργαντίης Στ. Βυζ.
 *Ἀργαριζίν· ὄρος Ὑψίστου, ὄρ. Πικαστινῆς Ἀλέξ. Πολ.
 *Ἀργαριζός κόλπος· κόλπ. ἐν Ἰνδίᾳ Πτολ.
 *Ἀργαί· ὄφεις, καὶ ποιητὴς μοιχρὸς· Δωριεὶς καὶ μέλιτος Ἀργεῖοι τὸν ὄφιν Ἀργᾶν ἐκάλου, καὶ Δημοσθένης ὑπὸ Αἰσχίνου Ἀργᾶς ὀνομάζεται Ἡσυχ. κατὰ Β. Ἀν. σ. 206· Ἀργᾶν, τὸ δεινότερον παρ' ἡλικίων, ἢ τὸν δεινότερον καὶ θηριώδη τὸν τρόπον· Ἰδ' Ἀργῆς, καὶ Ἀργίας.
 *Ἀργασιδής· πατρων. τοῦ Ἀργασος, ὁ Κρίστας Νόν.
 *Ἀργαφία· πηγὴ ἐν Βασιλίᾳ Ἀλκίφρ.
 *Ἀργέα, ὄμρ. = Ἀργεῖα· 1) ἐπιθ. Πίνδ. 2) γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 *Ἀργεῖδος· 1) υἱὸς Ἀργεῖου Λύκιος (Πλ. 2) οἱ Ἀργεῖδοι, περίφημον γένος βασιλικὸν ἐν Μακεδονίᾳ Στραβ.
 *Ἀργεῖδοι· λαὸς ἐν Ἀραβίᾳ Παις.
 *Ἀργεῖς, ου· 1) βασι. Μακεδονίας Στ. Βυζ. ἀφ' οὗ οἱ Ἀργεῖδοι· 2) ἑτεροὶς τῆς Σουίδ. 3) Ἀργεῖον νῆσος, μικρὰ νῆσ. πρὸς τὴν Κενάρω ἐν Αἰγύπτῳ, κατ. Ἀργεῖται Στ. Βυζ.
 *Ἀργεῖα· 1) θηλ. τοῦ Ἀργεῖος, ὅθ. ἢ Ἀργεῖα ὡς ἐπών. τῆς Ἥρας Παις. 2) οὗτ. α) ἐνν. χώρα, ἢ Ἀργολίς ἐν Πελοποννήσῳ Θουκ. 6) ἢ Ἀργεῖα = ἢ Ἀργεῖα γυνὴ Θεάκρ. γ) κύρ. ὄν. αα) θυγ. Ἀδριάντου Ἀπλδ. 66) θυγ. Αἰτεσιάνου, σύζ. Ἀριστοδήμου Ἥρ. γγ) μήτ. Πικαστοῦ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη τὸ Ἀργεῖον Σχολ. Ἰλ. 66) σύζ. Ἰνάρχου, μήτ. Ἰνάρ· Γγ. σε) σύζ. Πολύδου Ἰγ. καὶ νόμφη τῆς Στ. Βυζ. Ἀργεῖται· ὑποδῆματα πολυτελῆ γυναικεῖα Ἡσυχ.
 *Ἀργεῖαν, ἄνος, ὁ· ὄν. ὄρους, Ἐτ. Μ.
 *Ἀργεῖας· ἀνδρ. ὄν. νοτίη.
 *Ἀργεῖας, ἢ Ἀργεῖα γυνὴ Μάζ. Τόρ.
 *Ἀργεῖης· ὁ λευκὸς Σουίδ.
 *Ἀργεῖ-λοφος, κολώνη· ἢ ἔχουσα λευκὴν κορυφὴν Πίνδ. ἀπ. 214.
 *Ἀργεῖοπολις, ἢ μτγν. ὄν. τοῦ Ἀργους ἐν Κιλικίᾳ Στ. Βυζ.
 *Ἀργεῖος, 1) ἐπιθ. 3, αἰολ. Ἀργεῖος· ὅθ. Ἀργεῖος· κόλπος = ὁ Ἀργολικός, κ.τ.λ. ὅθ. παροιμ. Ἀργεῖα φορέ· ὡς φιλοδόκους καὶ συκοφαντὰς Ἀργεῖους κωμικοῦσιν Ἡσυχ. καὶ Ἀργεῖοι φῶρες, περὶ φανερώων κακοῦργων, ἢ Ἀργεῖον αἰχμητὰ· Εὐρ. Φοιν. 1137· ἔπαν. ἐν πεζ. 11) οὗτ. 1) ὁ τοῦ Ἀργους κατ.

- α) ἐν. Πίνδ. Ἰ. 2, 15. Τὰ ὄν. δὲν θεωρεῖται ὡς πολὺ ἐντιμὸν· ὅθ. Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος· Εὐρ. Ὀρ. 904· 6) πληθ. αα) οἱ κατ. τῆς πόλ. Ἀργους Ἰλ. συνήθ. ὅμως οἱ κατ. ὅθ. τῆς χώρας τοῦ Ἀργους καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἀργεῖοι ἦσαν ὁ ἐξοχώτατος λαὸς τῶν ἐν Τρωάδι Ἑλλήνων, ἐσήμαινεν ἢ λέξις ἅπαντας τοὺς Ἑλλήνας ὡς τὸ Ἀχαιοί. Παροιμ. Ἀργεῖον ὄρεος, περὶ ἐκείνων, οἵτινες μετὰ περιεργείας βιάσονται πρὸς τι τρόμον διεγείρον, διότι οἱ Ἀργεῖοι ἐδυσφημίζοντο ὡς κλέπται Σουίδ. Ἀλλὰ παροιμ. ὡς τὴν Ἀργεῖον ἀσπίδα κατ' ὁσίων σεμνύνεται, ἔκ τινος ἐκλεκτοῦ στρατοῦ κατὰ αὐτῶν, ὅπερ ἐκαλεῖτο ἀσπίς Πλάτ. περ 126' 66) παρὰ Ῥωμαίοις τὰ ξύλινα ἐξώλια, ἅτινα ἀπὸ τῆς ἱερᾶς γέφυρας βάλλουσαν εἰς τὸ βέσμα τοῦ Τιβερίου· Δ. Ἀλ. 1, 38· 2) κύρ. ὄν. α) υἱὸς Λικυμνίου ἀκόλουθος Ἡρακλέους Ἀπολλδ. 6) κένταυρος τῆς Δ. Σικ. γ) υἱὸς Δηϊφρόντος Παις. δ) υἱὸς Πέλοπος Φερεικ. ε) υἱὸς Νιόβης, αὐτ. ζ) Ἀραργαντινὸς τῆς Δ. Σικ. η) Ἰπλάτος Σαν. θ) Ἀθηναῖος· αα) ῥήτωρ τῆς Ἀριστ. 66) Ἀρχων, Τριχορσίους Ῥοσσ. ι) βασι. Μακεδονίας υἱὸς Περδίκκα, πατ. Φιλίππου (Ἰδ' Ἀργαῖος) Ἠορφ. κ) νικητὴς τῆς ἐν τῇ δρόμῳ Παις. λ) γαλλοπλάστης, μαθητὴς Πολυκλείτου Πλίν. μ) ἀπελευθερὸς, ἐνταφιάσις τὸν νεκρὸν τοῦ Γάλβα Πλάτ. 3) κυδιστικὸς βάλου ὄνομα Ἡσυχ.
 *Ἀργεῖρου πόλις· πόλ. ἐν Ἰνδίᾳ Πτολ.
 *Ἀργεῖ-φάντης, ὁ· κοιν. ὁ φονεύσας τὸν Ἀργον, ἐπών. Ἐρμού, φονεύσας τὸν πανόπτην Ἀργον· ὁ ταχέως καὶ σαφῶς ἀποφανόμενος· ἢ ταχέως καὶ σαφῶς ἐπιγέλλων, κατάλλων ἐπιθ. τοῦ ἀγγέλου τῶν θεῶν.
 *Ἀργεῖων λαὸς· τόπ. ἐν Τρωάδι Παλαιφ.
 *Ἀργεῖωνες· Ἀργεῖοι Ἡσυχ.
 *Ἀργεῖωνη· Ἀργολίς, ἢ Ἀργεῖα Στ. Βυζ.
 *Ἀργεῖωτης = Ἀργεῖος, ὁ. Ἀργεῖωτις Στ. Βυζ.
 *Ἀργεῖλη· θυγ. Θεσπιὸς Ἀπολλδ.
 *Ἀργεῖλια· πόλ. Γερμανίας Πτολ.
 *Ἀργεῖλιος· ἀρχιτέκτων τοῦ ἐν Τράλλεσι ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ συγγραφεὺς περὶ ἀρχιτεκτονικῆς Βιτρούβ.
 *Ἀργεῖλοφοι· «τῆς μελωτῆς οἱ πόδες, οὗς ποδεύσας καλοῦσι, καὶ οὗτοι ἄχρηστοι Σχολ. Ἀριστ. σφ. 672· ἀργελοφοί, ἀτιμῶς σημαίνει δὲ τοὺς ποδεύσας τῶν κωδίων καὶ τῶν ἀσκήων· Β. Ἀν. σ. 8· καθ' Ἡσυχ. ἀργελοφοί· λαπαρά κωδίων, οἱ δὲ πρῶτον καὶ μελωταί· Ἰδ' Ἀριστ. ἐνθ. ἀν. Ἀργεμα, τό· τῇ ἐπομ. Θεόφρ. 1. Φ. 7, 6, 9 Ἀργεμόν, τό· ἔλκωσις κατὰ μὲν τὸ μέλαν λευκὴ φαινομένη, κατὰ δὲ τὸ λευκὸν ὑπερπύρος, ἱατρ. ὄρ. λεύκωμα, νόσος τῶν ὀφθαλμῶν, ὅταν κατὰ μὲν τὸν τῆς ἱρίδος κύκλον καὶ τὸ λευκόν, ἐνίοτε δὲ τὸ μέλαν ἔλκος γίνηται στρογγύλον καὶ ὑπόλευκον, ἱατρ. Π. λιγ. 3, 22, Ἐρωτιαν. σ. 66· καὶ Ἀργεμα, ἔστι· Ὀδ. σ. 1430· Ἀργεμοί, οἱ· ἀνυλῆς ὅφ' οἷς τὰ νεύρα πύεσθαι λέγουσιν, ὃν τὰ μὲν ὑπὸ τῷ ὄνυχι κρυπτά, τὰ δὲ ἄνωθεν ἄρ· γεμοί· Πολυδ. 2, 146.

Ἀργεμῶν, ἡ βοτάνη τις θεραπεύουσα τὸ
 ἔργον Διοσκ. 2, 208.
 Ἀργεμῶν, ἄνθρ. ὃν ἐπιγρ.
 Ἀργεμῶν, οὗς ποτ. ἐν Γαλλίᾳ Πτολ.
 Ἀργενίδας, ἄνθρ. ὃν ἐπιγρ.
 Ἀργεννον, τό 1) ἀκρωτ. τῆς Ἐρυθραίας
 ἐν Ἰωνίᾳ Πολύδ. 2) τῆς ἀνατολ. ἀκτῆς τῆς
 Σικελίας Πτολ.
 Ἀργεννός, ἀτολ. καὶ π. 3ῃ ἀργός, λευκός
 - ὁδὸν Ἰλ. γ, 141, συχνότ. περὶ προβά-
 των - μόσχοι Εὐρ. Ἰ. Α. 574 - σέλας Ἀντ.
 Θεσπ. ἐν Ἀνθ. 9, 46.
 Ἀργεννός, ἐπών. Πανός Νόν.
 Ἀργεννούσα, Ἀργεννούσα νῆσ. καὶ πόλ.
 ἐν Χίῳ, κατ. Ἀργεννούσιος Στ. Βυζ.
 Ἀργεννούσιαι, Ἀργεννούσαι, ὁ ἴσος Θουκ.
 Ἀργεννον, τό 1) ἀκρωτ. ἐν τῇ βορ. ἀκτῇ τῆς
 Λέσβου Πτολ. 2) Ἀργεννον ἐν Ἰωνίᾳ, ὁ ἴσος.
 Ἀργεντόριος (Μάρκος) Ἕλληνας ποιητὴς
 τῆς Ἀνθολογίας.
 Ἀργεντίος ποταμός, ποτ. ἐν Γαλλίᾳ Πτολ.
 Ἀργεντόκορος, Καληδονίος τις Δ. Κάσ.
 Ἀργεντόρατον, τό πόλ. Γερμανίας, τὸ
 νῦν Στρασβούργον Πτολ.
 Ἀργεῖον νῆσος, νῆσ. μικρὰ πρὸς τῷ Κανώβω
 Αἰγυπτία, κατ. Ἀργεῖωτης Στ. Βυζ.
 Ἀργεῖσα, ἀρχ. ὄν. Ἰταλίας Δ. Κάσ.
 Ἀργεστής (οὗτ' ἀργέστης), ὁ ὁ λευκός
 Ἰλ. λ, 306. φ. 334, ἐπών. τοῦ Νότου, ὅ-
 τις ἐγείρει λευκὸν ἀφρόν. Παρ. Ἦσ. θε.
 379. 870 καλεῖται οὕτως ὁ Ζέφυρος. Παρ.
 Ἀριστοτ. ἀργέστης, ὁ ἄλλ. Ὀλυμπίας, σκί-
 ρων, Ἰάπυς, μετεωρ. 12, 6, «ὅστις ἀπὸ θυμῆς
 θυμῆς πνεῖ» - ὁ ἀργέστης ταχὺ δαδάνει τὸν
 ὑπὸ ἡμῶν Θεόφρ. ἀπ. 5 περὶ ἀν. 51, καὶ
 κτην. ἰδιαίτερός τις βόρειος ἄνεμος. Οὕτω
 λέων. Ἰλ. ἐν Ἀνθ. 9, 42. «ἀργέσται» οἱ
 τῆσι τοῖς ἡσυχ.
 Ἀργέτα, ἡ λευκὴ ἴσ' ἀργής.
 Ἀργέτις, ἴσος, ἡ λευκὴ, ἡ ἐκτενοβολοῦσα,
 ἡ ἴσος Νόν. Δ. 5, 516. «ἀργέτι κούρη» Π.
 Σιλ. ἐν Ἀνθ. 5, 254. ἴσος τοῦς σχήμ. ἀρ-
 γέτι καὶ ἀργέτα ἐν λ. ἀργής.
 Ἀργέτος, ἡ ἀρκευθός, Κρήτες ἡσυχ.
 Ἀργέω, ἀργέω, ἀμφ.
 Ἀργέω (ἀ-εργέω) - δὲν πράττω τίποτε, δὲν
 ἐργάζομαι Σοφ. ἀπ. 288, Ξεν. Κύρ. 1, 2,
 15 «οἱ δυνάμενοι τρέφειν τοὺς παῖδας - ρυθύν-
 τας, μὴ δυνάμενοι νὰ κερδαίνωσι τὸν ἄρ-
 τον αὐτῶν» - καὶ σχολάζει Δημ. 3, 35 ὡς
 ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μομφῆς, «ἀργῶν καὶ
 πάντων ἀμελῶν» Πλάτ. πολ. 8, 561 - τινος,
 π. χ. - δημιουργίας, 2, 371 - «τὸ ἐργαστή-
 ριον ἀργῆσαι» Δημ. 27, 19. «γῆ ὀργουσα» =
 ἀργεργήτος μένουσα Ξεν. Κύρ. 1, 6, 11
 «οὐκ ἀργεῖται ἡ δπόθεσις» - δὲν ὅτ' αἰνῆς ἐνε-
 ζήτατος, ἀνεπαξέφρατος Πολύδ. 3, 5. «ἀρ-
 γυντων τῶν ὀπλων» Πλούτ. Αἰμιλ. 8. «οὐ-
 κὲς ἀργῆσαι ἔφρα» Εὐρ. Φοῖν. 628. Παρ.
 παραμελοῦμαι, «οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς ἀργεῖται
 τὸν πρᾶττασθαι θεομένων» Ξεν. Κύρ. 2, 3, 3.
 «αὐτὴ ἡ σκέψις οὐκ ἀργεῖται» = ἡδύνατο νὰ
 ἐλθῇ ὑπὲρ τοῦ, Ἰέρ. 9, 9.
 Ἀργί, ἡ 1) ὑπερδορεῖα τις Ἰέρ. 2) νύμφη

ἐν Κρήτῃ, ἡς ἤρατο ὁ Ζεὺς Πλούτ. 3) κυνη-
 γός τις μεταμορφωθείς εἰς ἔλαφον Ἰγ.
 Ἀργήεις, ἔσσα, ἐν λευκός, λαμπρός - μα-
 στὸς Πίνδ. Π. 4, 8 (ἴσ' ἀργας) - κεραυνός
 Λουκ. Τίμ. 1* - ἔλαιον = διαφανὲς Νίκ. ἀλ.
 98, ἀνθ' οὗ ἐν Θηρ. 105 καίται «ἀργήτος ἔ-
 λαίου» «ἀργήεσσι ἀέλλαις» Ὀρφ. Ἀργ.
 125, ἀνθ' οὗ 685 ἀργήσιν, ἐνθυμίζει τὸ ἀρ-
 γεστής· πρβλ. «Βορέαο ἀργήντα κέλευθα»
 Ὀππ. κυν. 2, 140.
 Ἀργής, ἡτος, ὁ λευκός, λάμπων - κεραυ-
 νός Ἰλ. θ, 133, Ἀριστ. ὄρν. 1743 («οἱ τα-
 χέως διέφτοντες ἀργήτες» κεραυνοὶ κατ' Ἀρ-
 ριστοτ. περὶ κόσμ. 4. ἴσ' ἀργός) - ἐάνων
 Ἰλ. γ, 419 καὶ ἐν τοῖς σχήμ. ἀργέτι, ἀρ-
 γέτα, «ἀργέτι δημῶ» Ἰλ. λ, 817, φ. 127 =
 λευκὴ πιμελὴ Ἠσυχ. - μαλλὸν Αἰσχ. Εὐρ.
 45 - «οἶος πόκος», ἡ ὄρθρ. «πέπλον ἀρ-
 γήτ» Σοφ. Τρ. 872. - Κολωνός, Οἰ. Κ.
 676 = λευκὸς γῶς Σχολ. - ἄνθος Νίκ. Θηρ.
 631, ὅς ἐν ἀλ. 305 ἔχει γεν. ἄργος, περὶ
 τοῦ οἴνου, Θηρ. 551. - Ἐν Ἑμπέδ. 27. Ζεὺς
 ἀργής εἶνε τὸ τοῦ πορὸς στοιχείου.
 Ἀργής, ὁ ὄρεως ἰδ. Ἰπποκρ. ἴδ' ἀργάς
 «ἀργὴν ἔπεφεν» ὄφιν, ἐπὶ δὲ ἱππίετον ὀρά-
 κοντος Ἠσυχ.
 Ἀργής, εἰς καὶ ἡτος Κύκλωψ Ἠσ.
 Ἀργήσας, ἄνθρ. ὃν. Σουῖδ.
 Ἀργήστης, ὁ λευκός - ἀφρός Αἰσχ. ἐπ.
 60 - «πηγὴς ὄφης», τὸ βέλος Εὐμ. 172.
 «- ἡδὲ κύκνος» Θεόφρ. 25, 131.
 Ἀργήτης, ὁ ἀργής Τζέτζ. ἀλλήτ. Ἰλ. θ, 62.
 Ἀργία, ἡ ἀεργία, τὸ μὴδὲν πράττειν, μὴ
 ἐργάζεσθαι, ὀκνηρία Εὐρ. Μῆδ. 290 καὶ αὐ-
 χνά· μετὰ τοῦ μαλακία Πλάτ. πολ. 3, 398,
 τοῦ ἡσυρία, Θεαίτ. 153. «δικὴ ἀργίας»
 Πλούτ. Λυκ. 23, ἀναφέρεται εἰς τὸν ἐνόμον
 ἀργίας Δημ. 57, 32.
 Ἀργία, ἀδελφὴ τῆς Ἐλευθερίας Αἰλ.
 Ἀργίας, ὁ λευκός Αἰσχ. Ἀγ. 114, ἀνθ' οὗ
 ὁ Βουτμ. γράφ. ἀργάς.
 Ἀργι-Εὐαίος, Εὐδοσία ἡ ἔχουσα
 λευκοὺς βοῦς Αἰλ. Ἰ. Ζ. 12, 36.
 Ἀργίδαυα, πόλ. ἐν Δακίᾳ Πτολ.
 Ἀργι-κέραυνος Ζεὺς ὁ φωτεινὸν κεραυνὸν
 ἔχων Ἰλ. τ, 121, Πίνδ. Ὀ. 8, 3. ἴσ' ἀργής.
 Ἀργι-κέρως, ὡτος, ὁ, ἡ ἔχων λευκὰ κέ-
 ρατα - αἶγες Χρ. ἐν Δ. Σικ. ἀπ. 7, 4.
 Ἀργίλα, ἡ πόλ. Καρίας, κατ. Ἀργιλίτης
 Πολύδ.
 Ἀργιλεωνίς, ἴσος· μήτ. Βρασίδου Πλούτ.
 Ἀργίλιος, Κύκλωψ Νόν.
 Ἀργι-λιπής καὶ ἀργί-λιψ, ἴσος, ὁ, ἡ λευ-
 κός Νίκ. Θηρ. 213, = ἔλλεικος Σχολ. = ἀργής.
 Ἀργίλλα, ἡ ὑπόκαιον οἶκημα, καταγής
 οἶκία Στράβ. 5, 244, γράφ. καὶ οἱ ἑνὸς λ.
 Ἀργίλλον, τό ὄρν. ἐν Αἰγύπτῳ Πλούτ.
 Ἀργίλλος ἡ ὄρθρ. Ἀργίλος, ὁ ἡ σμηκτὴς
 γῆ ἡ λευκὸς γῶς Ἠσυχ. (ἐκ τοῦ ἀργός λοι-
 πόν) ἀσπρόχλωμα, Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 3, 20,
 3, Ὀππ. ἀλ. 4, 658.
 Ἀργίλλ-ῶδες, ἡ ἀργιλῶδες, 2* ὁ οἶος μὲ
 ἀργίλον - γῆ = λευκὴ καὶ καθαρή Ἠρ. 2,
 12* - τόπος Ὀρεῖα. τ. 2, 301.

Ἀργίλος, ἡ πόλ. Μακεδονική ἐν τῇ ἀνατολ. Μυθονία, κατ. Ἀργίλοι Θουκ.
Ἀργίλοφοι λαπαρά κωδίων Πσύχ. γδ ἀργίλοφοι.
Ἀργι-μήτας, ταῦρος· ταχυμήτης, ἡ λευκὸς παραγώγως, λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ διακομίσαντος τὴν Εὐρώπην Πσύχ.
Ἀργι-νεφής, 2· λευκὸς ὡς νέφος· - ὁπὸς Σοφ. ἀπ. 479.
Ἀργίνη· ὄν. πόλεως Σουῖδ.
Ἀργίνουσα νῆσος· Ἀργινούσα ὁ ἴδε.
Ἀργινόεις, 3· ἀργός, λευκός, λαμπρός Ἰλ. β, 647· ἐπὶ τῶν πόλ. Καμείρου καὶ Λυκάβου, αἵτινες ἔκιντο ἐπὶ λευκῆς γῆς· - οὕτως Ὀμ. ὕμν. 18, 12· - γάλα Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 29.
Ἀργι-νομία, ἀντὶ ἀντινομία, ἀργ. λεξ.
Ἀργινον· Ἀργεννον Θουκ.
Ἀργίνος· ἀνδρ. ὄν. Ἀρποκρ.
Ἀργινούς, σύντος, ὁ ὄρ. ἐν Κρήτῃ Φερεικ.
Ἀργινοῦσα (ἡ Ἀργίνουσα) 1) πόλ. ἐπὶ τῆς μεγίστης τῶν Ἀργινουσῶν νήσων Σχολ. Δριστ. 2) τόπος ἐν Ἀσία, ὅπου ἐφονεύθη ὁ Ἀλκιβιάδης Ἀριστοτ.
Ἀργινοῦσαι, ἐν Στράβ. Ἀργινοῦσαι, αἱ τρεῖς μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Λέσβου καὶ Αἰολίδος, ὅπου ἐναυμάχησαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Σπαρτιάται Ξεν.
Ἀργι-όδοι, ὄντος, 2· ὁ ἔχων λευκοὺς ὀδόντας· - κύνας Ἰλ. λ, 229· ἄλλως, - οὐς, κ, 264 καὶ συχὰ ἐν Ὀδ.
Ἀργι-όδιον, ὄντος, ὁ, ἡ τῷ προηγ. Ἀπολλ. Ἰ. 2, 820.
Ἀργιον, τό· βοτάνη Διοσκ. νόθ. 4, 134.
Ἀργιον, τό· ὅρος καὶ τὸ πρότερον ὄν. τῶν Μυκηθῶν Πλούτ.
Ἀργιόπη, ἡ 1) νόμφη, μήτ. Θαιμύριδος Ἀπολλ. 2) θυγ. Νεΐλου, μήτ. τοῦ Κάδμου Φερεικ. 3) οὐζ. Ὀρφέως Ἑρμης. 4) θυγ. Τεθύραντος ἐν Μυσία, οὐζ. Τηλέφου Δ. Σικ.
Ἀργιόπιας χώρος καλούμενος· τόπος ἐν Βοιωτίᾳ παρὰ τὸν Μολόεντα ἔχων ναὸν τῆς Δήμητρος Ἦρ.
Ἀργίος· λευκός, ταχύς Πσύχ.
Ἀργίος· υἱὸς Αἰγύπτου Ἀπλδ.
Ἀργίος, βοιωτ. ἀντὶ Ἀργεῖος, ἐπιγρ.
Ἀργι-πόδης, χίμαρος· ἔχων λευκοὺς ἢ ταχέως πόδας Φανί. ἐν Ἀνθ. ὁ, 299.
Ἀργι-πους, ὁδος, 2· τῷ προηγ. περὶ κυνῶν Ἰλ. ω, 211· - κριοὶ Σοφ. Αἴ. 236· γδ· ἀργός, ἀργίπους· ἀετός, Μακεδόνες Πσύχ.
Ἀργιππαῖοι (δι. γρ. Ὀργιππαῖοι) ἔθνη Σκυθικὸν Ἦρ.
Ἀργίς, ἴδους, ἡ, «ἀργίδα τὴν νύκτα (καλεῖν τὸν Ὀρφέα) διὰ τὴν ἀνάπαυσιν» Κλ. Ἀλ. στρ. 5, 676.
Ἀργίσσα· πόλ. Πελασγιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰλ. = Ἀλρίσσα.
Ἀργίστα· ἐκ τῶν στεμμάτων μέρη ὡς διαπεπλεγμένον δίκτυον Πσύχ.
Ἀργίτας· ποτ. Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) Πτολ.
Ἀργιτροφίμα, δι. γρ. ἀντὶ ἀργυροτρόφημα, ὁ ἴδε.
Ἀργμα, τό· τῷ ἰα τῶν θυμάτων κατὰ πρῶ-

τον ἀποκοπτόμενον, καὶ τοῖς θεοῖς καθιερούμενον, ἀπαρχή, ἐν τῷ πλθ. Ὀδ. ε, 446.
Ἀργο-γενής, 2· ἐν Ἀργεῖ γεννηθεὶς, Ἀργεῖος Ἀνθ. παρ. 160.
Ἀργο-όνατος, 2· ἀργὰ ἀποθνῆσκων, γλῶσσ. εἰς Ὀππ. ἀλ. 1, 143, «ὀψίμαρος· ἀργόθνατος», Ἀργόθεν· ἐξ Ἀργεῖος Σοφ. Ἀντ. 106 καὶ Εὐρ.
Ἀργό-οριξ, τριχός, ὁ, ἡ· ἔχων λευκὰς τρίχας Ἀρχιμήδ. προβλ. 600.
Ἀργο-κλίνης, ὁ· ὁ ἀργὰ ἐκ τῆς κλίνης ἐγειρόμενος Σκυλίτζ. σ. 753.
Ἀργόλας 1) ἐπὶ θ. = Ἀργεῖος Εὐρ. Ἰρη. 41· 2) οὐς. Ἀργ. λόφος, ὑψωματι ἐν Λοκρίᾳ Δ. Σικ. 3) εἶδ. ὄφειον ἐξ Ἀργεῖος Σουῖδ.
Ἀργολίζω· εἶμαι μὲ τὸ μέρος τῶν Ἀργείων Ξεν. Ἰλ. 4, 8, 34.
Ἀργολικός, 3· τῇ Ἀργολίδι ἀνήκων 1) ὁ Ἀργ. κώπος, κ.τ.λ. Δημ. 2) οὐς. α) ἡ Ἀργολική· ἡ Ἀργολίς Στ. Βοξ. 6) ἐκδοσίς τι τοῦ Ὀμήρου Σχολ. Ἰλ.
Ἀργολίς, ἴδους, ἡ = Ἀργεῖα, 1) ἐπὶ θ. - ἐσθίει Λισχ. ἐκ. 236· 2) οὐς. ἡ Ἀργολίς· α) ἡ κατὰ τοῦ Ἀργεῖος Πολύαν. 2) ἡ παραλία πεδῖος τοῦ Ἀργεῖος παρὰ τὸν Ἀργολ. κόλπον, ὃν πρότερον ὠνόμαζον Ἀργεῖος ἡ Ἀργεῖα Ὀδ. Πaus. 2, 15, 4 ἡ νῦν Ἀργολίς.
Ἀργολιστὶ· κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἀργείων Πίνδ. Ἰ. 5, 86.
Ἀργολιστικός· Ἀργολικός.
Ἀργο-λαγέω· ἀργούς, περιττοὺς λόγους κάμνω Ἑφρ. Σόφ. τ. 1, σ. 72 καὶ ἄλλ. μετν.
Ἀργο-λαγία, ἡ· ἀργοί, ἀχρηστοὶ λόγοι Θεόδ. Στοῦδ. σ. 455 καὶ ἄλλ.
Ἀργο-λογικός, 3· ὁ ἀργολογῶν Εὐστ. ἔρ. σ. 252· ἐπὶν. κώδ. αὐτ. 260.
Ἀργο-μέτ-ωποι λίθοι, οἱ· ἐμπροσθεν μὴ ἐξορμένοι Φιλ. βελοπ. σ. 82.
Ἀργὸν καλούμενον πεδίον· πεδίον ἐγγὺς Μαντινείας Πaus.
Ἀργοναῦται, οἱ· οἱ τῆς Ἀργεῖος ἐπιβαίνοντες ναῦται, οἵτινες ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἰάσονος ἐπλευσαν εἰς Κολχίδα, ὅπως λάβωσι τὸ χρυσοῦν δέρας Ἀπλδ. τὰ Ἀργοναυτικά, ποίημα Ἀπολλωνίου Ῥοδίου καὶ τοῦ Ὀρφέως ἐξιστοροῦν τὸν πλοῦν τῶν Ἀργοναυτῶν.
Ἀργονιάς, ἄδος, ἡ· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀργο-ποιός, 2· ὁ ἀργόν, ὀκνηρὸν καθεστὼν Πλούτ. Νομ. 22.
Ἀργο-πορία, ἡ· ἀργή, βραδεία πορεία ἢ Μενας. χρ. 4501.
Ἀργό-πους, ὁδος, 2· ὁ ἀργὰ βαδίζων ἢ Μενας. χρ. 3559. Ὁ ἔχων λευκοὺς πόδας.
Ἐτ. Μ. λ. ἀργίς.
Ἀργό-πρακτός, 2· ὁ εἰς τὸ πράττειν ἀργός Π. Ἀλεξ. ἀποτελ. σ. 52.
Ἀργός (προβλ. ἀργίλος, ἀργυρός), 3· στίλβων, λευκός, λαμπρός· γλῶσσ. Ὀδ. ο, 161· περὶ στίλβοντος· χρώματος τοῦ παχέος βούδ· Ἰλ. ω, 30· συνηθὲς περὶ κυνῶν «πόδας ἀργοί» = ταχέως, ὁμοκλῶς = λευκοπόδας, καὶ ἄλλ. τοῦ πόδας Ἰλ. α, 50· προβλ. ἀργίπους, γδ. Nietzsche Ὀδ. ε, 11, εἶπε πᾶσα ταχέως κίνησις παράγει μαρμαρυγὴν· προβλ. αἰόλος. Ὁ Φουρναῦτ. φῶσ. θε. 16 λέγει

*τὸ ταχὺ ἄργον λέγεται κατ' ἀντίφρασιν. Ἄργος, 2 καὶ μτγν. 3, (οἱ ἀντικταί ἀποδο-
κμαζοῦσι τὸ ὄ. ἀργή, ἀπάντῃ ὅμως τὸ μὲν
ὡς ὁ γρ. καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. 1. Ζ. 10,
27 συγνὰ παρὰ μτγν. ὅστινες ἔχον λησμο-
νήσαι ἢ δὲν ἔλαβαν πλὴν ἐν ὅφει τὴν
ἀνύστασιν τῆς λείψεως. ὅδε Λοῦκ. Φρόν. σ.
105), ἀντὶ ἄεργος. 1) ὁ μὴ ἔχων ἔργασίαν,
μὴ ἐργαζόμενος. *γλῶσσαν μὲν ἄργον, χεῖρα
δ' ἔχον ἔργατιν. Σοφ. Φιλ. 97. - αἰσχρῶν
Δισχ. ἔπτ. 393. - πόνοιον σφοδρῶν Πλάτ.
νόμ. 8, 835. - ταλασίας, 7, 806. ἄργότατος
Ξεν. ἀπομν. 3, 13, 4. 13. ὁ μὴ γεωργῶν
τὴν γῆν. Πρ. 5, 6, ἀντιφ. *γῆς ἐργάτης. -
πρόβλ. *κλήρων ἄργος. Πλάτ. νόμ. 9, 855. Ἐν
γίν. νωθρός, ὀκνηρός, συγνὰ ἀπὸ τοῦ Πλάτ.
ἄργος τὴν διάνοιαν, πολ. 5, 458. - λῆγος =
ἡμερησια ratio Cic. Fat. 12, 28. - *νῆες ἄργό-
ταται εἰς τὸ δρᾶν τι = αἱ ὅποιαι δὲν εἶνε τό-
σον εἰς θέσιν νᾶ κατορθώσασαι τι. Θουκ. 7,
67. 2) ὁ μὴ πρᾶγθεις, *κοῦκ ἦν ἐτ' ἄργον
οὐδὲν ὧν ἐπίστατο. Σοφ. Οἰ. Κ. 1601. πρόβλ.
Οἰ. τ. 287. *ἔν ἔστιν ἡμῖν ἄργον = ὁπο-
λείπεται ἔτι νᾶ πρᾶγθῇ, νᾶ πρᾶξωμεν. Εὐρ-
φών. 778. ὅθ. περὶ τῆς γῆς, ἀγεωργήτους,
ἀντιφ. τοῦ ἐνεργῆς Ξεν. Κύρ. 3, 2, 19. καὶ
ἐν ἀντιφ. πρὸς τὸ ἐργάσιμα Πλάτ. νόμ.
7, 824. ὡς. περὶ τῶν χρημάτων, ἄτινα κείν-
ται ἄχρηστα, νεκρὸν κεφάλαιον Δημ. 27, 7.
- ἄργουρος καὶ χρυσός = ἀκατέργαστος Πaus.
8, 12, 3. Ἐν γέν. παρημελημένος, περὶ τοῦ
στρατοπέδου, τὸ ὅποιον δὲν ἔχει φυλακῆς
Πολύδ. 2, 65, ὅστις λέγει καὶ *οὐδὲν ἀφ-
ετόν ἄργον = τίποτε δὲν πρέπει ν' ἀφῆται
ἀνεξέταστον, 4, 40. - Ἰτιάξ. εἶνε- μάχη-μὴ
δοκιμασθεῖσα, ἥν τις δὲν ἀπεπειράθη Πλάτ.
Εὐδοκ. 272. 3) παρὰ μτγν. εὐκόλος, ἀνευ κό-
που, ταχύς. ἐπὶρ. - γῶς Δημ. Πλούτ. Πο-
λύδ. καὶ ἄλλ.

*Ἄργος, ὁ. 1) υἱὸς Διὸς καὶ Νυόθης, πατ.
Ἰάσων καὶ ἄλλ. μετὰ τὸν Φωρωνέα βασ. καὶ
ἥρωος τοῦ Ἄργου, ὁ ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ
ὄν, ἔχων αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἔμενος. Πρ. 2) υἱὸς
Ἀγῆνορος ἢ Ἀρέστορος ἢ Ἰνάχου ἢ Ἄργου,
ἢ γῆνηγος, ὁ 100 ὀφθαλμοὺς ἔχων ὁ πανό-
πτης ἢ πολὺγληνος, φύλαξ τῆς Ἰοῦς, φονευ-
θεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, ναυπηγῆσθαι δὲ κατὰ
τίνας τὴν Ἀργῶ Δισχ. καὶ ἄλλ. Παροιμ.
ὁξύτερων τοῦ Ἄργου ὄραν. Λουκ. Ἰστορ.
18, ἢ. *Ἄργου πλείονας ἔχειν ὀφθαλμοὺς
Θερσίτ. 3) υἱὸς Φριξίου, ναυπηγὸς Ἄργου.
Ἀπολλ. 4) υἱὸς Νεοπτολέμου καὶ Λεωνό-
σσης Σχολ. Εὐρ. 5) εἰς τῶν λευκοτρίχων Πα-
νών Νόν. 6) τεχνίτης καὶ κατασκευαστὴς ξυ-
λίνου τῆς Ἰπρας ἀτάλαματος Κλ. Ἀλ. 7) κυ-
νὼν ὄν. α) κύων τοῦ Ὀδυσσεύς. Ὁδ. 6) κύων
τοῦ Ἀλκταίωνος. Ἀπλόδ. 8) ὄρεϊνόν φρούριον
ἐν Καππαδοκίᾳ Στράβ.

*Ἄργος, εἰς, ἀπ. οὐς, τὸ (κατὰ τοὺς ἀρχ.
= πείρας). 1) πρωτεύουσα καὶ χώρα Ἀργοῦ
λίθος παρὰ τὸν Ἰνάχον, ἐπὶ Ὁμ. ἔδρα τοῦ
Διομήδους. Ὀνομαζέται Ἀχαϊκόν, Ἰππύδο-
τον, Ἰάσον, ἢ τὸ Πελοποννήσιον, τὸ κοί-
λον, Ἄργος. Πρᾶς, Φωρωνικόν ἄστυ ἢ Δι-

γάλεια, πολυδίψιον κ.τ.λ. Παρ' Ὁμ. καὶ
ἄλλ. ποιητ. σημαίνει τὸ κράτος τοῦ Ἀγα-
μέμνονος, ὅστις ἤδρευεν ἐν Μυκῆναις, εἰτα
δ' ὅλην τὴν Πελοποννήσον καὶ ὅλην τὴν Ἠλ-
λάδα διότι τὸ Ἄργος ἦτο τὸ ἰσχυρότατον
ἐν αὐτῇ βασιλείον. Ὁμ. καὶ ἄλλ. ὅθ. ἔλα-
γον Ἄργους γαῖα, Ἄργεος μυχός = τὰ ἐν-
δότερα τῆς Πελοποννήσου, Παροιμιαίς ἦ-
το. *Ἄργους λῆγος ἢ λῆγος, περὶ οἰνῆς
συμφορᾶς ἐνεκα σφαγῆς συμβάσεως ἐκεί. Ἀ-
ποστ. 3, 75 καὶ ὡς τὴν Ἄργει ἀσπίδα κα-
θελὼν σεμνύνεται. Ξηνῶδ. ὁ, 52. 2) Ἀργ-
τὸ Ἀμφιλοχικόν, καὶ γέν. *Ἄργεος Ἀμφι-
λόχου, ἢ πρωτεύουσα τῆς Ἀκαρνανικῆς γῆ-
ρας Ἀμφιλοχίας πρὸς τῷ Ἀμβρακικῷ κόλ-
πῳ Θουκ. σῆμ. Φιλόκλ. 3) Ἄργος τὸ Πε-
λασγικόν Ἰλ. ἢ παρὰ τὸν Πηνειὸν Θισσαλί-
κῃ ποδίᾳ, κατὰ δὲ Στράβ. ἢ ὅλη Ἑσσελία,
κατ' Εὐστ. ἢ ὕστερον Ἀερίσσα. 4) Ὀρεσσι-
κὸν ἢ τὸ ἐν Ὀρεσσίᾳ, πόλ. ἐν τῇ μακεδόν.
χώρᾳ Ὀρεστιά. Στράβ. νῦν Ἀνασσαλίτσα.
5) πολ. Κιλικίας, βραδύτ. Ἀργεόπολις Στ.
Βυζ. 6) πόλ. ἐν Τροίᾳ ἐν αὐτ. 7) πόλ. Κα-
ρίας, αὐτ. 8) πόλ. ἐν Νισύρῳ, μὲ τῶν Κυ-
κλάδων Στ. Βυζ. 9) Ἰππικόν, ἐν Ἀπουλίᾳ
Στράβ. 10) πόλ. τῶν Φαζιάκων = Ἐπίρεια
Στ. Βυζ. 11) βωμός ἐγγὺς Δουμαχίας Ἀππ.
Ἄργος τῇ μῆτι. Κύρου Νικ. Δαμ.

*Ἀργότης, ἢ νωθρότης, ὀκνηρία. Ἐπιφάν.
τ. 1, σ. 837.

*Ἄργο-τροφίω, ἄργος διάγω Κύρ. εἰς ἐπ.
πρὸς Κολ. 366.

*Ἀργουνίς, βωιωτ. ἀντὶ Ἀργονίς Στ. Βυζ.

*Ἀργουνίαν, ὠνος βωιωτῆς, ἐπιγρ.

*Ἀργουρα. 1) πόλ. Πελαγονίδος πρὸς τῷ
Πηνειῷ, πρότερον Ἀργίσσα Στράβ. 2) τόπ.
ἐν Εὐβοίᾳ Δημ. κατ. Ἀργούριος, Ἀργου-
ραῖος Στ. Βυζ.

*Ἀργο-φάγος, ὁ ὅστις ἄργος τρώγει, χω-
ρίς νᾶ ἐργάζεται, ἀποστ. Διαιτ. 2, 49.

*Ἀργο-φωνία, ἢ ἀργολογία Εὐστ. ἔρ. σ. 252.

*Ἀργό-χρως, ὡτός, ὁ, ἢ ὁ ἔχων λευκὸν
χρῶμα Θεόδ. Πρόδρ. πετραστ. σ. 204.

*Ἀργύνειον. τῷ ἔπαμ. Στ. Βυζ.

*Ἀργύνειον. ἱερὸν Ἀφροδίτης ἐν Βοιωτίᾳ,
κατ. Ἀργύνειος Στ. Βυζ.

*Ἀργυννίς, ἴσος, ἢ ἱπών. Ἀφροδίτης παρὰ
Βοιωτοῖς Στ. Βυζ. ἐν λ. Ἀργύνειον.

*Ἀργυννός. υἱὸς Παισίδης ἐκ Βοιωτίας,
κτίσας ναὸν τῇ Ἀφροδίτῃ Πλούτ.

*Ἀργυρά. 1) πηγή καὶ ὕμνη ἐν Ἀχαΐᾳ
Πaus. 2) πόλ. ἐν Ἀχαΐᾳ ἐγγὺς Πατρῶν Πaus.
3) χώρα τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας
Πτολ. 4) πρωτεύουσα ἐν Ταυροβάνῃ Πτολ.
κατ. Ἀργυρίτης ἢ Ἀργυρηνός Στ. Βυζ. 5)
νῆς. πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γάγγου ἢ Ἰνδοῦ.

*Ἀργυρ-ἀγχι, ἢ συνάγχι ἐξ ἀργυρίου, ὁ-
πὲρ λαθὼν τις δὲν δύναται νᾶ λαλήσῃ καὶ
προσφασίζεται συνάγχι τὸν λαίμυρ Πλούτ.
Δημ. 25, Πολυδ. 7, 104.

*Ἀργυρ-αμοιβικός, 3) τῶν ἀργυραμοιβῶ
ἀνδρῶν, ἢ ἀργ. δηλ. τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ
τραπέζιτου Λουκ. δις κατ. 13, 34. ἐπὶρ. - κῶς,
ὡς δὲ (ατ. 10).

- *Ἀργυρ-αμοιβός, ὁ ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυρίου ἀλλασσόμενος, ὁ τραπέζιτης, ὁ ἀργυροπράτης Σουῖδ. κολλυδιστής. Πούχ. Πλάτ. πολιτ. 289, Θεόκρ. 12, 37 καὶ μετγν.
 *Ἀργυρ-άνθρωπος, ὁ ἀργυροῦς ἄνθρωπος, μετγν.
 *Ἀργυρ-απο-δέκτης, ὁ ὁ ἀργύριον ἀποδεχόμενος, γλωσ.
 *Ἀργύρ-ασπις, ἰδος, ὁ ὁ ἔχων ἀργυρᾶν ἀσπίδα· οἱ Ἀργυρ. τάγμα τι στρατιωτικὸν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Πούχ.
 *Ἀργυράφιον, τό· ὄπκ. τοῦ ἄργυρος Θεόγν. καν. σ. 126.
 *Ἀργυρεῖον, τό· 1) πλ. μεταλλεῖα ἀργύρου Σεν. ἀπομν. 2, 5, 2, Πολύδ. 3, 57· «ἀργυρεῖα μέταλλα» Πλούτ. Θεμ. 4, (ἡ γραπτ. ἀργύρεια)· 2) τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἐργαζομένου τὸν ἀργυρον.
 *Ἀργύρειος, 3· ἀργυροῦς· «ἔργα ἀργύρεα» Σεν. Ἀθην. 4, 5 καὶ Δημ. 21, 167· πρὸλ. 8, 45· μέταλλα = ἀργύρου μέταλλα Πολύδ. 10, 10· ὅτε τὸ προηγ.
 *Ἀργυρ-ἐμ-πλαστός, 2· δι· ἀργύρου ἀλειόμενος, μετγν.
 *Ἀργυρ-ἐν-δετός, 2· δεμένος μετ' ἀργυρον Ἰ. Χρυσ. τ. 2, σ. 404.
 *Ἀργυρ-ἐν-δυτός, 2· ἐνδεδωμένος μετ' ἀργυρον Κύρ. Ἰερ. σ. 147.
 *Ἀργύρεος, συνερ. ἀργυροῦς. α, οὖν· ἐξ ἀργύρου πεποιημένος· - κρητὴρ Ὁδ. δ, 615 καὶ ἄλλ. πανταχοῦ, ὁ ἐπηργυρωμένος Ἠρ. 9, 82· ὁ ἀργυροῦς, νόμισμα ἀργυροῦ τῶν Βυζαντινῶν = ἑκατὸν δηναρίους.
 *Ἀργυρεῖον· ἐξορύττω ἀργυρον Δ. Σικ. 5, 36, Στράβ. 3, σ. 147.
 *Ἀργυρ-ηλᾶτης, ὁ ὁ σφυρηλατῶν ἀργυρον, ἀργυροκόπος Πούχ.
 *Ἀργυρ-ηλᾶτης, 2· ἐξ ἀργύρου σφυρηλατημένος· - κέρατα Αἰσχ. ἀπ. 170· - φιάλη Εὐρ. Ἰ. 1181.
 *Ἀργυρί· πάλ. ἐν Τρωάδι Στράβ.
 *Ἀργύρια, τά· τόπι. ἐν Πόντῳ Καππαδοκίας Ἀρρ.
 *Ἀργυρίδιον, τό· ὄπκ. τοῦ ἀργύριον Ἀριστ. πλ. 147, ὅρν. 1609 καὶ μετγν. περιφρονητικῶς, Ἰσοκ. 13, 4· ἀργυρίδιον καὶ χρυσίδιον πλοῦστον καλοῦσιν·
 *Ἀργυρίζω· ἔχω χρώμα ἀργύρου· *ὁρξ ἀργυρίζουσα· Εὐστ. ἔρ. σ. 309. Μέσα, καταπύειζον λαμβάνω ἀργύριον, χρήματα Δειν. 1, 40· -τινά Ἰώσ. ἰουδ. ἀρχ. 14, 14, 6.
 *Ἀργυρινός, 3· χρηματικὸς· ἀργ. ζήμια = χρηματικὴ ποινὴ Δ. Σικ. 12, 21, Πλούτ. Σόλ. 23.
 *Ἀργυρίνοι· ἔθν. ἡπειρωτικὸν Λυκόφρ.
 *Ἀργυριο-θήκη, ἡ· τῷ ἐπομ. δι. γρ. ἀντὶ ἀργυροθήκη, ὁ ὅς.
 *Ἀργυριο-κόπος, ὁ ὁ ἐργαζόμενος ἀργυρὰ σκεύη, Ὁ.
 *Ἀργύριον, τό, κατὰ τὸν τύπ. ὄπκ. τοῦ ἀργύρος, ἀρχικῶς· μικρὰ ἀργυρὰ νομίσματα· οὕτως ἐν τῷ πλ. Πλάτ. νόμ. 5, 742 ἐν γέν. σεσημασμένος ἀργυρος, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸν ἀκαταστάτον ἀργυρον· καὶ χρήματα Ἠρ.

- 3, 13, Σεν. Κύρ. 3, 1, 33· «λήματα εἰς ἀργύριον λογιζόμενα, τάλαντα τρισχίλια» Πλάτ. συχνά· Ἐν τῷ πλ. καὶ = ἀργυρεῖα, δι. γρ. ἐν Σεν. ἀπομν. 2, 5, 2.
 *Ἀργύριον νᾶμα· αἰδᾶλη θείου καὶ ὁδρα· γύρου, γλωσ. χημ.
 *Ἀργύριος· εἶδ. βοτάνης· Πούχ.
 *Ἀργύριππα, τά· πύλ. τῆς Δαυνίας κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον· αὕτη Ἀρποι ἐκαλεῖτο. Διομήδης μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ἰλίου ἐπέχισε καὶ μετωνόμασεν Ἀργος Ἰππιον, τὸ ἔθν. Ἀργυριππᾶνός, ἡ -πηνός, ἡ χῶρα Ἀργυριππᾶνῃ Στ. Βοζ.
 *Ἀργύριππος· νεανίας τις Πλαῦτ.
 *Ἀργυρίς, ἰδος, ἡ ἀργυροῦν σκεῦος, τὸ φεῖ· ἀλή· «ἀγών ἀμφ' ἀργυρίδεσσι» Πίνδ. Ὁ. 9· 97· κατ' Ἀθην. 11, 502 παρ' Ἀθηναίους = ἀργυρὰ φιάλα, καὶ ἐν γέν. ποτήρια, ὡς λέγει ὁ Ἀναξ. αὐτ. 784· ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν· Ἀλέξανδρ. ἐν Ἀθην. 3, 98 ὀνομάζει καὶ τὴν δραχμὴν ἀργυρίδα.
 Ἀργυρίς, ἰδος, ἡ γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 *Ἀργυρισμός, ὁ· χρηματολογία, κερδοσκοπία Στράβ. 7, σ. 300, Δ. Κάσ. 59, 15.
 Ἀργυρίτης, ὁ· ἀγών, οὗ τὸ βραβεῖον εἶναι ἀργύριον, χρήματα Πλούτ. ἡθ. σ. 820· ἐν ἀργυρίῳ τὴν οὐσίαν ἔχων· Πούχ.
 *Ἀργυρίτις, ἰδος, ἡ, -ψάμμος, γῆ ἡ περιέχουσα ἀργυρον Διοσκ. 5, 109· -βαλῶς Πούλ. 34, 9· «φλέψ ἀργυρίτιδος» Σεν. Ἀθην. 1, 5· 50. καὶ αὐτὰ τὸ μεταλλεῖον τοῦ ἀργύρου, 11, 45· πρὸλ. Δημ. 37, 28.
 *Ἀργυρό-βιος, 2, ἐξήγ. τοῦ ἀργυρότοτος· Εὐστ. Ἰλ. σ. 41.
 *Ἀργυρο-γυμνωμένω· δοκιμάζω τὸν ἀργυρον Εὐστ. Ἰσμ. 11, σ. 434, ἐν γέν. δοκιμάζω ἀκριβῶς (ὡς τὸν ἀργυρον ἐν τῇ στάθμῃ) Βαλτζ. ῥήτ. τ. 1, σ. 433.
 *Ἀργυρο-γυμνωτικός, 3· εἰς τὸ δοκιμάζειν τὸν ἀργυρον ἔμπειρος Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 3, 2.
 *Ἀργυρο-γνώμων, ὄνος, 2· ὁ δοκιμάζων τὸν ἀργυρον Πλάτ. περὶ ἀρ. 378, Πλούτ. Κρίσ. 2· κατ' Πούχ. τραπέζιτης.
 *Ἀργυρο-δάμας, ἄντος, ὁ λίθος πολύτιμος Πλίν. Φ. Ἰ. 37, 10, 54.
 *Ἀργυρο-δέκτης, ὁ ὁ δεχόμενος ἀργυρον· Γρ. Ναζ. τ. 2, σ. 256.
 *Ἀργυρο-θίνης (θίνης), ὁ ὁ Πηνελόε· Ἰλ. θ. 753 = ἀργυρεῖαι θίναις, ὁ ἔστι θρύμασι, δι-οικούμενος· Εὐστ. ἡ λαμπρὰ καὶ καλὰ βέλματα ἔχοντι· δίνει γὰρ αἱ τῶν ὀδύων στροφᾶι, φ. 8, 130, Πρ. 0ε. 340, μετγν.
 *Ἀργυρο-δόουλος· δούλος τοῦ ἀργύρου Σουῖδ.
 *Ἀργυρο-εἰδής, 2· ἔχων μορφήν ἀργύρου· «= δίνει Κασταλίας» Εὐρ. Ἰων. 95· -δωρ Λουκ. ἐν. δι. 3, 2· -λίθος Ἀθην. 3, 93.
 *Ἀργυροῦς, ἑσσα, ἐν· ἀργυροῦς Νικ. ἀλ. 51, ἐνθ. γράφ. καὶ ἀργύρεον, Ζωναρ.
 *Ἀργυρο-ηλός, 2· ἀργυροῦς ἥλους ἔχων· -εἶφος Ἰλ. 6, 45 = ἀργυροῖς ἥλοις διαπεπλεγμένον· Σχολ. = θρόνος, σ. 389· -φάσανον ξ. 405.
 *Ἀργυρο-θήκη, ἡ· ὀθήκη ἀργύρου, «τὸ εἰς ἀργύριον γραμματεῖον ὃ καὶ Βουώτιον καὶ

κόλου λέγεται· Παύλ. Θεόφρ. χαρ. 10, 4.
 Ἀργυρὸς-ὄρεος, 2 ἐπὶ ἀργυροῦ ὄρεου κα-
 λημένος, ἐπὶ τῆς ἱερᾶς ἱμερ. σ. 364.
 Ἀργυρο-ὀφθαλμός, ὁ ἔχων ἀργυροῦν
 ὀφθαλμὸν Ἀδρ. σφ. ἐν Βαλτίξ. ἐκτ. τ. 1, σ. 631.
 Ἀργυρο-καπηλός, ὁ ὁ καπηλεύων, ἢ συλ-
 λῶν ἀργύριον Κύρ. Ὁμ. Πασχ. 14, σ. 195.
 Ἀργυρο-κέντητος, 2 κεντημένος μὲ ἀρ-
 γυρὰ νήματα Κανιστ. Καίριμ. σ. 370.
 Ἀργυρο-κοπέτω, τό ἐργαστήριον τοῦ ἐρ-
 γαζομένου ἀργυρον, «ἐν ᾧ κόπτεται τὸ νό-
 μισμα, ὃ νυν τινὲς σημαντήριον καλοῦσι»
 Σουλῶ Πολυδ. 28, 10, Δισχίν. Σωκρ. ἐν
 Πολυδ. 7, 103.
 Ἀργυρο-κοπέω, εἶμαι ἀργυροκόπος Ἰ.
 Ἀρσ. κρ. Θεσσαλ. σ. 42.
 Ἀργυρο-κοπιστήρ, τραπέζιτης, ἢ ὁ τὰ
 ἀργύρια ἐργαζόμενος Παύλ. «ἀργυροκοπι-
 στήρας λόγων» Κρατίν. ἐν Πολυδ. 7, 103.
 Ἀργυρο-κόπος, ὁ ὁ ἀργυρον, ἢ ἀργυρὰ
 νομίσματα κόπτων Φρόν. ἐν Πολυδ. 7, 103,
 Πλούτ. ἡθ. σ. 830.
 Ἀργυρὸς-κράνος, 2 ὁ ἔχων ἀργυρὰν κε-
 φαλήν Σιδυλ. χρ. 5, 47.
 Ἀργυρὸς-κρατός, 2 κειραμένος, μεμι-
 γμένος μὲ ἀργυρον, μτγν.
 Ἀργυρὸς-κύκλος, 2 ὁ ἔχων ἀργυροῦς κύ-
 κλους, τροχούς Νόν. Δ. 7, 247, - ἀπλήν,
 36, 358.
 Ἀργυρο-λαμπέω, λάμπω ἐκ τοῦ ἀργύρου
 ἡλλ. ἡσμ. ἄσμ. 1, 11.
 Ἀργυρο-λαμπής, 2 ὁ ἐκ τοῦ ἀργύρου
 λαμπών Γρ. Νύσ. τ. 1, σ. 225.
 Ἀργυρο-λίθανος, ὁ λευκολίθανος, μτγν.
 Ἀργυρὸς-λίθος, ὁ τὸ ἀφροσέλινον, γλωσ.
 ἡμ.
 Ἀργυρο-λογέω, συλλέγω, εἰσπράττω ἀρ-
 γύριον Θουκ. 2, 69, 3, 19. Σεν. Ἑλ. 1, 1,
 8 - ἐκ τινος, 4, 8, 30, Πολύδ. 3, 13.
 Ἀργυρο-λόγητος, 2 ὁ πρὸς ἀργυρολογίαν
 χρησιμεύων Μπακ. 2, 11, 3.
 Ἀργυρο-λογία, ἡ συλλογὴ, εἰσπραξίς
 χρημάτων Σεν. Ἑλ. 1, 1, 5.
 Ἀργυρο-λόγος, 2 ὁ ἀργύριον, χρήματα
 εἰσπράττων «ναὺς ταχεῖας ἀργυρολόγους»
 Ἀριστ. ἱκπ. 1066, Θουκ. 3, 19.
 Ἀργυρὸς-λόφος, 2 ὁ ἔχων ἀργυροῦν λό-
 φον, μτγν.
 Ἀργυρο-μιγής, 2 μεμιγμένος μὲ ἀργυρον
 Στρεβ. 3, σ. 147.
 Ἀργυρόν, τό νόμισμα Βυζαντινόν, ἄλλ. μι-
 λιαρίσιον.
 Ἀργυρο-νόμος, 2 τραπέζιτης, ἀποστ.
 Στρεβ. 2, 37.
 Ἀργυρὸς-παστός, 2 πεπασμένος, κεντη-
 μένος μὲ ἀργυρον, - ἐνδύματα, ἴδ. Κοην Γρ.
 Κορ. σ. 154, ὅστις διερθεῖ οὕτω καὶ τὸ ἐν
 Πολυαίν 4, 16 «ἀργυροπάρτοις ὄπλοις» =
 μὲ ἀργυρον ἐνδεδυμέναι.
 Ἀργυρὸς-πέζα, ἡ ἀργυροῦς, δηλ. ὠρχίους,
 λινοῦς πόδας ἔχουσα, ὑπαινοσσομένης τῆς
 θαλάσσης, ἐπὶ τῆς Θέτιδος, συχνὰ ἐν Ἰλ.
 καὶ μτγν π. τῆς Ἀφροδίτης Πίνδ. Π. 9,
 9 τῆς Ἀρτέμιδος Νόν. 31, 47.

Ἀργυρὸς-πέζα, παρθένος, τῇ προηγ. Ρου-
 φίν. ἐν Ἀνθ. 5, 60.
 Ἀργυρὸς-πηχύς, 2 ἔχων ἀργυροῦς πῆχεις,
 βραχίονας Νόν. Δ. 42, 418.
 Ἀργυρο-πλάστης, κόπτης ἀργύριον, μτγν.
 Ἀργυρο-ποίητος, 2 ἐξ ἀργύρου πεποιη-
 μένος ἰουστίν. ἴστ. σ. 153.
 Ἀργυρο-ποιεῖν, ἡ κατασκευὴ ἀργύρου, μτγν.
 Ἀργυρο-ποιός, 2 ὁ ἐργαζόμενος τὸν ἀρ-
 γυρον Ἀνθ. 14, 50.
 Ἀργυρὸς-πους, ὅσος, 2 ἔχων ἀργυροῦς πό-
 δας, - διφρος Δημ. 24, 129 «ὁ Σέρφου, ὅς
 αἰχμαλῶτος ἐπεκαλεῖτο, ἐφ' οὗ καθεζόμενος
 ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν, ἀνέκλειτο δὲ εἰς τὸν
 παρθινῶνα τῆς Ἀθηνᾶς» Ἀρποκρ. - κλινεῖ
 Σεν. ἀν. 4, 4, 21 - φορεῖον Πολυδ. 31, 3.
 Ἀργυρο-πράκτης, ὁ ὁ εἰσπράττων ἀργύ-
 ριον, μτγν. πρὸς ἀργυροπράτης.
 Ἀργυρο-πρακτικός, 3 εἰς τὸ ἀργύριον
 εἰσπράττειν ἀνήκων - ἰκὴν ἐργάζεσθαι - τρα-
 πεζιτικὰς ἐργασίας ἐπιχειρεῖν, μτγν.
 Ἀργυρο-πρατεῖον, τό τόπος ἐνθα πιπρά-
 σκεται ἀργυρος, Ἰ. Μαλ. σ. 395.
 Ἀργυρο-πράτης, ὁ τραπέζιτης, μτγν.
 (ἴδ. ἀντὶ ἀργυροπράκτης), ἐξήγ. τοῦ ἀργυ-
 ρομοιῶς ἐν Β. Ἀν. σ. 442.
 Ἀργυρο-πωλεῖον, τό μέρος ὅπου πωλεῖ-
 ται ἀργυρος Σωζόμ. ἴστ. ἐκκλ. 8, 4.
 Ἀργυρο-πώλειω, ἀντὶ ἀργυρίου πωλῶ Πα-
 λυδ. 3, 13, δι. γρ. ἀντὶ ἀργυρολογίω.
 Ἀργυρο-πώλης, ὁ ὁ πωλὼν ἀργυρον Σω-
 ζόμ. ἴστ. ἐκκλ. 8, 4.
 Ἀργυρὸς-ρίζος, πηγαὶ Ταρτησσού· πηγαὶ ἔ-
 χουσαι ἀργυρὰς ρίζας Στρεβ. 8 ἐν Στρεβ. 3, σ.
 148, ἔνεκα τοῦ ἀργυρον περιγίγναιτο ἰσάτους.
 Ἀργυρὸς-ρροῦς, ὁ ἐν τῇ ῥῇ ἀργυρον ἄγων
 Ἰω. Παῖσις. σ. 108 - καὶ ἀργυρορροῦς.
 Ἀργυρο-ρρύτας «Ἑδρος» ὁ Ἑδρος ὁ ἀργυ-
 ρον φέρων ἐν τῇ ῥῇ Ἑδρ. Ἠμ. μ. 386.
 Ἀργυρος, ὁ (κυρ. τὸ λευκὸς ἀστράπτων,
 πρὸς ἀργίος) 1) ἀργυρος, κοιν. ἀσμήν, ἐν
 ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀργύριον, ἀσμήντος, ἀ-
 κατέργαστος ἀργυρος, ἀπὸ τοῦ ὕμ. καὶ ἐξ.
 πανταχοῦ «ἀργ. χυτός», ὁ ὑδράργυρος -
 κυλῶς ἀργυρὰ σκευή 2) ἀργύριον, χρήματα,
 περιουσία, ἴδ. παρὰ μτγν.
 Ἀργυρος· πόλις Φίλιππ. ἐν Στ. Βυζ.
 Ἀργυρο-σάλπιγξ, ὁ, ἡ ὁ ἔχων ἀργυρὰν
 σάλπιγγα Κ. Μανασ. χρ. 2334.
 Ἀργυρο-σκέλης, 2 ἔχων ἀργυρὰ σκέλη
 Νικ. Εὐγ. 1, 146.
 Ἀργυρο-σκόπος, 2 ἀργυρονομῶν Φρόν.
 ἐν Β. Ἀν. σ. 18.
 Ἀργυρο-στερής, 2 ὁ τὸν ἀργυρον ἀπο-
 στερῶν Δισχ. γρ. 1002.
 Ἀργυρο-ταμεία, ἡ ἀργυροταμεία, τα-
 μείον, ἐπιγρ.
 Ἀργυρο-ταμίας, ὁ ταμίας, ἀρχὴ τις ἐν
 Ἀθῆναις ἐπὶ τῆς φορολογίας, ἐπιγρ.
 Ἀργυρο-ταμίσσον, ταμίσσον, θησαυρός, γλωσ.
 Ἀργυρο-ταμίσσω, εἶμαι ἀργυροταμίας,
 ἐπιγρ.
 Ἀργυρὸς-τευχτός, 2 ἐξ ἀργύρου πεποιη-
 μένος ἑπιγρ. ἀπρ. 1, 1, 6.

*Ἀρει-μάνιος, 2° ἀρειμανής - κριός Δ. Λαέρ. 6, 61 - μανία Πλούτ. ήθ. σ. 758 - δυνάστης, αὐτ. 321.
 *Ἀρει-μανιότης, ή· πολεμική μανία Στοδ. έλλ. ήθ. σ. 322.
 *Ἀρειο-βάτης, ό· ως ό *Ἀρης βαδίζων Σι-δύλ. χρ. 12, 160.
 *Ἀρειο-θολάσμαι· υπό τοῦ Ἀρείου θολοῦ-μαι, ραίνομαι, χρον. πασχ. τ. 1, σ. 562.
 *Ἀρειοί = Ἀριοί, ό ίδε.
 *Ἀρειο-μάνης, ό· Ἀρειανός, έκκλ.
 *Ἀρειο-παγίτης, ό· δικαστής τοῦ Ἀρείου Πάγου, αὐτ. τόπ. ἀρεοπαγίτης· ίδε Λοδεκ. Φρύν. 697, καθ' Ὁσύχ. «ό δικάζων, καί σιω-πών δι' ὅλου κατ' ἀνάγκην» κατὰ Σουίδ. λέγεται «ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καί ὑπερτέ-μων καί σιωπηλῶν».
 *Ἀρειο-παγιτικός, 3° τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ ἀνήκων Σουίδ.
 *Ἀρειος, 2, καί ἀρεία Εὐρ. Ὑρ. μ. 413, όμ. ἀρήϊος· τὸν Ἀρην ἀποκλέπων, αὐτῷ καθιε-ρωμένος, πολεμικός· συχνά παρ' Ὁμ. ως ἐπίθ. τῶν ἀνδρειοτάτων ἡρώων. Προσέτι, -τεύχεα = πολεμικά όπλα Ἰλ. ζ, 340 - ένετα, κ, 407 - τὸ συγκρ. ἀρειότερος παρὰ μτγν. ως Κολουθ. 66, Ἀγαθ. έν Ἀνθ. 11, 376 = ἀρείων. Σημειωτέον ίδ. 1) Ἀρείος Πάγος, αἰολ. Ἀρήϊος π., λόφος τις κατέναντι τῆς ἀκροπόλεως, όπου τὸ γνωστὸν δικαστήριον συνεδρίαζεν· σημαίνει ἐνίοτε μὲν τὸν λόφον, συνήθ. όμως τὸ δικαστήριον αὐτό, τὴν βου-λὴν τὴν ἐξ Ἀρείου Πάγου· «εἰς Ἀρειον Πά-γον ἀνίστηναι, ἀνίσταί, ἀνελθεῖν» κ.τ.λ. Πλάτ. Δημ. καί ἄλλ. 2) Ἀρειον πεδῖον, α) ἐρημικὸν πεδῖον έν Θράκη Πολυδ. 6) τὸ πεδῖον τοῦ Ἀρείως έν Ῥώμῃ Δ. Ἀλ. κ. Ἀρεοπεδῖον· καί Ἀρεοπεδιανός Στ. Βυζ. 3) Ἀρεία όπλα τὸ λατ. ancilia Δ. Κάσ. 4) τὸ καλούμενον Ἀρειον τῶν τελῶν, Ῥωμα. λεγεών Ἀππ. 5) αὐτ. α) Ἀθηναῖος ἄρχων Ῥωσ. 884. 6) Τραπεζεύς βί· Ἰπποκρ. γ) οὐνάστης έν Τευθρανίᾳ Πaus. 8) Ἀλεξανδρινός λόγιος, φίλος Ἀλγούστου Πλούτ. ε) ποιητής καί δαιδύς Πaus. ζ) πατ. τοῦ ἱστορικοῦ Ἀσκληπιάδου Ἀθην. η) βας. Ἀκαδεαίμονος = Ἀρείος, ό ίδε· 0) Ἡρακλεο-πολίτης συγγραφεύς· Φιλ. Βόδλ. ι) ό ἀρχη-γός τῆς γνωστῆς χριστιανικῆς αἵρέσεως ἐπὶ Κωνσταντίνου, έκκλ. κ) πυτ. Ἀρίας Ἀρρ. λ) μὲνός όν. έν Βιθυνίᾳ (ἀπὸ τῆς 23 Ἰουνίου) ἐπιγρ.
 *Ἀρειότης, ή· ἐξοχότης Κύρ Ἀλ. τ. 1, μέρ. 1, σ. 332.
 *Ἀρειό-τολμος, 2° τολμηρός ως ό *Ἀρης Ζώτιμ. έν Ἀνθ. 9, 40.
 *Ἀρεί-φατος, όμ. ἀρήφατος, 2° υπό τοῦ Ἀ-ρείως ή έν τῷ πολέμῳ φανευθεῖς, συχνά παρ' Ὁμ. Έν Δίσχ. Εὐμ. 873, ἀπ. 135, -άγων, λήμα, φαίνεται ότι εἶνε ένεργ. ό έν τῷ πολέμῳ φο-νεύων, ή έν γέν. πολεμικός - ἄνδρες Ὁρφ. Ἀργ. 514· «φόνος ἀρ.» Εὐρ. ίκ. 621.
 *Ἀρείφραδης = Ἀριφράδης, ό ίδε.
 *Ἀρείων, 2 (*Ἀρης, ἄλλοι όμως τὸ παράγ-μα τοῦ ἀρείσκω ή ἄρω, ή εἴττοντιν αὐτοῦ ὁμοῦ μέ τὸ ἀρί-)· συμ-ρ, τῷ πρᾶσι, ἱκανώσι-

ρος, ίδ. ἱσχυρότερος, ἀνδρειότερος, - ἄνδρες Ἰλ. α. 260, αντίθ. χερσίων, κ, 238· κακί-ων Ὁδ. 6, 277· 89, έν γέν. κρείττων, καλ-λίτερος, π. χ. «τάχα δὲ φράσσεται καί ἄ-ρειον», ψ, 114 - χρέμα, γέρας Πίνδ. Ἰ. 7, 13, Ν. 7, 101, καί παρ' αὐτ. π. Δίσχ. Ἀγ. 81, έπτ. 287· πρῶλ. ἄριστος.
 *Ἀρείων, ονος ἱππος τοῦ Ἀδράστου, έα τοῦ Ποσειδῶνος καί τῆς Ἐρινύος γεννηθεῖς Ἰλ.
 *Ἀ-ρεκτος, π. = ἀτέλεστος, ἀπρακτος Ἰλ. τ, 150.
 *Ἀρελάτε, Ἀρελάτον, τό, καί Ἀρέλατο, ή· πόλ. έν Γαλλίᾳ Στράβ. νυν Arles.
 *Ἀρελάτη, ή· πόλ. έν τῷ Νορικῷ παρὰ τὸν Δούναβιν Πτολ.
 *Ἀρέμαχος· ἀνδρ. όν. ἐπιγρ.
 *Ἀρείσμαι, ἰων. = ἀράσμαι Ὑρ.
 *Ἀρεο-παγίτης, αὐτ. ό· ἀρεοπαγίτης, ό ίδε.
 *Ἀρεόπολις· πόλ. Ἀρεβίης πετράϊας Στ. Βυζ.
 *Ἀρεος νῆσος· νῆσ. πρὸς τοῖς Κόλχους έν τῷ Πόντῳ, κατ. Ἀρείος Στ. Βυζ.
 *Ἀρεος, π. = ἀρείος, Πίνδ. Ν. 9, 97.
 *Ἀρέσσι· χμος· ἀνδρ. όν. ἐπιγρ.
 *Ἀρέσαι, ἀρέσασθαι, ἀόρ. τοῦ ἀρείσκω.
 *Ἀρέσανδρος· ἀνδρ. όν. καθ' οὗ ό Ἀνσ. ε-γραφε λόγον Ἀρποκρ.
 *Ἀρέσας, ου Λευκανός τις Πυθαγόρειος Ἰάμβλ.
 *Ἀρέσθαι, ἀόρ. τοῦ ἄρω.
 *Ἀρεσθάνας· ποιμήν τις Πaus.
 *Ἀρεσία, ου· εἰς τῶν 30 τυράννων έν Ἀ-θήναις Ξεν.
 *Ἀρεσίππος· πατ. τοῦ προηγ. ἐπιγρ.
 *Ἀρέσκεια, ή· τρόπος ἀρεστός, καλακευτι-κός, συνήθ. μετά μουφῆς, τὸ νὰ ζητῇ τις νὰ ἀρέσκη· ή δὲ ἀρέσκεια έστιν ως ὅριμ περι-λαθεῖν, έντενσις οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ ἡδονῆς παρασκευαστική· Θεόφρ. χαρ. 5, Πολυδ. 31, 26, 5· - τοῦ βασιλέως = ὑπακοή, β, 2, 12· τὸ εἰς εαυτὸν ἀρέσκειν Μ. Ἀντων. 5, 18.
 *Ἀρέσκευμα, τό· καλακεία Πλούτ. Δημητρ. 11.
 *Ἀρεσκευτικός, 3· καλακευτικός Μ. Ἀν-των. 1, 16.
 *Ἀρεσκεύομαι· καλακευτικῶς φέρομαι, ως ἐπὶ τὸ πλείστον μετά μουφῆς, περί τῆς δρ· πούσης καλακείας Πλούτ. ήθ. σ. 4· καθ' Ὁ-σύχ. = φιλοφρονεῖται.
 *Ἀρεσκόντως· ἀρεστώς· ἀρετῆς Εὐρ. Ὑ. Τ. 463, Πλάτ. πολ. 6, 304, Ξεν. οἰκ. 11, 19.
 *Ἀρεσκοί, 2· ό ζητῶν ν' ἀρέσκη, καλακεύ-ων· «οἱ δὲ πολυφίλοι καί πᾶσιν οἰκείως έν-τυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι· πλὴν πολιτικῶς, οὗς καλοῦσιν ἀρεσκούς» Ἀ-ριστοτ. ήθ. Νικ. 9, 10· «οἱ πάντα πρὸς ἡδονήν ἐκαινούσιντες καί οὐδέν ἀντετινόντες, ἀλλ' οἰόμενοι δεῖν ἔλκεται τοῖς έντυγχάνουσιν εἶ-ναι», αὐτ. 4, 12, Θεόφρ. χαρ. 5· καθ' Ὁσύχ· «ή διδομένην βλάβος τοῖς κομικοῖς»· ήν φέ-ρουν οἱ πορνοδοσκοί Πολυδ. 4, 120.
 *Ἀρέσκουσα· γυν. όν. ἐπιγρ.
 *Ἀρέσκω (ἄρω), μέλ. ἀρέσω, ἀόρ. ἤρεσαι μέσ. ἀρέσσομαι, ἤρεσάμην, έπ. ἀρέσσομαι παρκ. π. ἤρεσμαι, 2· Εἰμ. πρ. γραμ. ἀνα-φέρει καί ἀρήρεκα· ὡχρηστώ, «εἰ όν τὸ

πε τοῦτων ἀρέσκει» Θουκ. 1, 128. «ἐάν ὁ λόγος αὐτοῦ ἀρέσῃ» Πλάτ. Θεαιτ. 172. 59 παθ. - λοχαριτοῦμαι, ἱκανοποιῶμαι, ἀρέσκειμαι λόγοις· Θουκ. 1, 129. - τῇ καταστάσει, 2, 68. - τῇ κρίσει, διαίτη, τοῖς πράγμασι· Ἡρ. 3, 34. 4, 78. 9, 66. - «τῇ σῇ συνουσίᾳ» = εὐρίσκει εὐχαρίστησιν ἐν Πλάτ. Θεῖγ. 127. «ἀρέσκεισθαι καὶ χαρὰν τινι» Λουκ. νε. 81. 26, 2. - Μέσ. καθιστὰ ἐμαυτῷ ἀρεστόν, εὐχάριστον· «οἱ δαίτι ἀρεσάσθω» Ὁμ. ὕμν. 19, 179. παταπραῦν, «τὸν ξείνον ἀρεσσομαι» Ὀδ. θ, 402. - «καθαροῖς βωμοῖς θεοῦ» Αἰσχ. ἐκ. 612. - «ἱεροῖς θεοῦ» Ξεν. ἀποιν. 4, 3, 16. 2) καθιστὰ εὐάρεστον, πάλιν καλόν, «ἄψ ἑθελω ἀρέσαι» (αὐτόν) Ἰλ. ι, 120, καὶ μέσ. «ταῦτα δ' ὅπῃθεν ἀρεσσόμεθα εἴ τι κακὸν νῦν κήρται» Ἰλ. θ, 302. «σπονδὰς θεοῖς ἀρεσσόμενοι» Θέογν. 762. ἰδιᾶζον εἶναι, «φρένας ἀρεσσαντο αἵματος ἀνδρομέοισι» = ἐκόρεσαν τὴν τοῦ αἵματος ἐπιθυμίαν των Ἡσ. ἀσπ. 255 καὶ παθ. ἀρεστός γίνομαι, ἀρέσκω Ἡρ. θ, 128. 9, 79, Θουκ. 1, 35, Σοφ. Ἀντ. 496, «ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδὲν μὴδ' ἀρεσθεῖν ποτέ», ὅπερ ὁ Ἑρμῆν. μεταβάλλει εἰς ἀρεσθεῖν· 3) συγγνώμῃ ἐν αὐτ. παρ. - τινὶ (εἰ καὶ οὐ ἀδικεῖσθαι προτιμῶσι τὸ - τινά), Πλάτ. Θεαιτ. 157, Κρίτ. 35, Ξεν. ἀποιν. 2, 2, 12. «ἀρέσκει μοι» = μοῦ ἀρέσει κοιν. «ἀρέσκον λέγειν» Θουκ. 3, 31. τὰ ἀρέσκοντα = τὰ δόγματα τῶν φιλοσόφων, τίτλος συγγρ. τοῦ Πλουτ. Ἀρέσκων, οὗτος· 1) Ἀθηναῖος, ἐπιγρ. 2) Βασιλῆς, ἐπιγρ. Ἀρεστέον· ἀρέσκειν δατ Τζέτζ. Ιστ. 8, 212. Ἀρεστέηρ, ἥρος, ὁ· εἶδος πλακούντος τοῦ θείου ἀφιερωμένου, ὥσπερ καὶ τὸ πόπανον, παρὰ τὸ ἀρέσκω, ὁ τοῖς θεοῖς ἀρέσκων, Ἐκ. Μ. ἡ· «οἱ οὐ εἶσι πρὶς τὸ θεὸν ἀρέσασθαι» Εὐσε. Ἰλ. σ. 600. πρὸλ. Πολυδ. 6, 76. Ἀρεστήριον· ἱερὸν καὶ ὅμα Πούχ. Ἀρεστήριος, 2* ἀρεστός, εὐχάριστος, δι' οὗ ἀρέσκει· - θυσίαις Δ. Ἀλ. 1, 67 = ἐξίλασται. Ἀρεστής, ὁ· ἀρεστήρ, Ἐκ. Μ. σ. 138. Ἀρεστία, ἐν Ἀμμων. σ. 146, «ἡδονὴ δὲ ἐκ ψυχῆς ἀρεστία», Ἰσ. εἶνε διεισθ. Ἀρεστοκλής (Ἀριστ.)· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ. Ἀρεστορίδης· πατρων. τοῦ Ἀρίστωρ· α) ὁ Ἀργός, Ἀπολλ. Ῥ. 6) ὁ Ὀφελῆς Νόν. Ἀρεστός, 3* ὅστις ἀρέσκει, εὐχαριστῇ Σοφ. Ἀντ. 300, Ἡρ. 1, 119· δημοτικὸς Πλουτ. Ἀντ. 9 καὶ ἄλλ. προσφιλῆς, εὐμενὴς Ξεν. ἀποιν. 3, 11, 10· τὸ ἀρεστόν = ἀπόλασις, ψήφισμα, δόγμα, μέγν. ἐπιγρ. Ἡρ. θ, 129. τοῖς ὄχλοις λέγειν Πλουτ. ἡθ. σ. 6. - τοῖς θεοῖς εὐθεῖν Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 13, 1. Ἀρεστός· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ. Ἀρίστωρ, ὁρὸς· 1) υἱὸς Ἐκδάσου, πατήρ Πλάτωνα Χάρ. ἐν Στ. Βυζ. 2) Ἰνδὸς τις Νόν. Ἀρετῆ· γυν. ὄν. γὰρ Ἀρετή. Ἀρετάζης· συγγραφεὺς βιβλίου περὶ Φρυγίας Πλουτ. Ἀρετίνω· ἀρετῶ Νικ. Χων. σ. 135. Ἀρετῆτος· 1) υἱὸς Δίωνα Πλουτ. 2) Κρο-

ρίνιος Λουκ. 3) ἱατρός καὶ συγγραφεὺς ἐκ Καππαδοκίας.

Ἀρετᾶ· λόγ(ι)α, ἡ· λόγος περὶ ἀρετῆς· Μα- νελ. 4, 447.

Ἀρετᾶ· λόγος, 2* ὁ περὶ ἀρετῆς λαλῶν, φιλοφρονῶν· φιλόσοφοι πτωχοί, οἵτινες ἐν ταῖς τραπέζαις τῶν Ῥωμαίων παιζόντων βρωμολόχου (ὡς βραδύτερον οἱ γελωτοποιοὶ ἐν ταῖς αὐλαῖς τῶν βασιλείων), συνήθ. κοινικοὶ ἢ στωϊκοί· πρὸλ. Casaub. εἰς Σουετ. Ἀδγ. 74, Ἰουδενάλ. 15, 16· κατ' ἄλλ. = ἐξηγητὴς θαυμάτων.

Ἀρετάν, ἀνος, ὁ· ποτ. τῆς Κροτωνιάτιδος χώρας Φιλοστέφ. ἐν Ἐκ. Μ.

Ἀρετάρχος· σοφιστὴς Βασίλ.

Ἀρέτας, α' ὄν. πολλῶν Ἀράδων ἡγεμόνων Δ. Σικ. καὶ ἄλλ.

Ἀρεταφίλα· γυν. ὄν. ἐκ Κυρήνης Πλουτ.

Ἀρετῶν· εἶμαι ἐπιτηδεύεις, ἱκανὸς πρὸς τι· «οὐκ ἀρετὰ κακὰ ἔργα» = δὲν ἀρελοῦσιν Ὀδ. θ, 329. «λαοὶ ἀρετῶσι» = προκρίπτουσιν, εὐ- τυχοῦσιν, τ, 114· περὶ τῆς γονίμου τῆς Φλ. τ. 1, σ. 8 καὶ μέγν.

Ἀρετῶν, ὄνος· ἑρῶς τις Ἰλ.

Ἀρετή (ἡ Ἀρης, κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ἄρω ἡ ἀρι- στος), ἡ· ἐν γέν. ἡ τελειότης παντός πράγμα-τος, ἡ ἱκανότης αὐτοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν του· ἡ τοῦ ἀνδρός ἱκανότης, παρ' Ὁμ. ἡ ἰσχὺς, ἐπι- δεξιότης καὶ ἡ τόλμη καὶ γενναίότης τῶν ἡ-ρώων. Οὕτως ἐν Ἰλ. σ, 642 ἐλεγεῖτο τὸ «ἀ- μείνων παντοίας ἀρετᾶς» διὰ τοῦ· «ἡμῖν πό- θος ἦτοί μ' ἀρεσθαι καὶ νόον»· «θεῶν μείζων ἀρετῇ, τιμὴ τε βίη τε» Ἰλ. ι, 408, λαλεῖτο δὲ καὶ περὶ ἀρετῆς ἱππῶν· Ἰλ. ψ, 276 (πρὸλ. Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 2, 5· εὐθα λέγει· «ἡ τοῦ ἀνθρώπου ἀρετὴ εἴη ἂν ἔξῃ, ἀφ' ἧς ἀγαθὸς ἀνθρώπος γίνηται καὶ ἀφ' ἧς ἐν τῷ ἐκρυτοῦ ἔργον ἀποδύσσει»· Ξεν. Ἡρ. 2, 2)· καὶ «ποδῶν ἀρετῇ», ω, 411. Ἐν τῇ Ὀδ. ὁ- νομάζει ἀρετὰς τὰ προτερήματα τῆς Πηνε- λόπης, 6, 206 καὶ μ, 211 λέγει· «ἐνθὲν ἐρῇ ἀρετῇ, βουλὴ τε νόος τε ἐκφύγομεν», περὶ τῆς πνευματικῆς ἱκανότητος· ἄλλ' ἐν σ, 251 ἐ- μὴν ἀρετῇ, εἰδὸς τε δέμας τε ὥλεσαν θεοῖ· ἀνδρεία, γενναίότης, ἔτι παρ' Ἡρ. 8, 92· ὡς· «ἀρετὰς ἀποδιδανυσθαι» = κατορθώματα ἐκτελεῖν, 1, 176, 9, 40· «ἀρετὰς πρίσσειν» = μεγάλα ἔργα ποιεῖν Πίνδ. Ἰ. 5, 11· πρὸλ. Πλάτ. πολ. 10, 618· «ἐπὶ γενέσει καὶ προ- γόνων ἀρεταῖς, καὶ ρώμῃ τῆς πόλεως», Με- νεξ. 243, Ξεν. Κύρ. 4, 1, 5 καὶ παρὰ μέγν. - Τὸ ἔροχον, τὸ ἐξαιρετόν, «ἐρῶν ἀρετῇ» ἔρη· Ἡρ. 7, 5· γῆς Θουκ. 1, 2, Πλάτ. Κριτί. 110. 117 καὶ μέγν. Πολυδ. 2, 15, 1· ἀρματος· Ξεν. Ἡρ. 11, 5· «σώματος ἀρετὴ ὕγιει» Πλάτ. Γοργ. 479, Ἀριστοτ. ῥῆτ. 1, 3· ὀφθαλμῶν· Ξεν. Κύρ. 5, 1, 4· ὀφθαλμῶν, ὥτων Πλάτ. πολ. 1, 353· «ἐκαστὸν σκεῦ- ος καὶ ζῶον», 10, 601· - κυνῶν, ἱππῶν, 1, 335 καὶ ἀλλαχού. Παρ' αὐτ. ὁμοῦς ἐπικρα- τεῖ ἡ ἠθικὴ σημασία, ἥτις μένει παρὰ τοῖς μέγν. Ἰννοῦσα ἰδ. τὴν τε διανοητικὴν καὶ τὴν ἐν τῷ πράττειν ἱκανότητα. Ὁν πνευματικὸν πλεονέκτημα, ἀρετὰ· ἐν γέν. ἔροχοι ἰδιό- τητες· ὁ Πλάτ. λαλεῖ περὶ ἀρετῆς τεκτο-

νικῆς, πολιτικῆς κ.λ. Πρωτ. 322· - κυβερνητικῆς, Ἄλκ. 1, 135· - δικαστοῦ, Ἀπολ. 18 = τὸ καθήκον. - Ἐν Θουκ. 3, 58 «ἡ ἀρετὴ ἢ ἐς τοὺς Ἕλληνας» = ἡ ἐκδούλευσις ἢ γενομένη πρὸς τοὺς Ἕλλ. ὥσ. «ἡ περὶ ἐμὲ ἀρετὴ» Ξεν. Ἀν. 1, 4, 8· «ἀρετὴς καὶ δόξης λόγος» Δημ. 10, 142· διακρίσεις, ὑπόληψις, «φέρει εἰς τοὺς πολλοὺς ἀρετὴν» Θουκ. 1, 38· καὶ Ἄρποκρ. = εὐδοξία· πρὸλ. Β. Ἄν. 443 καὶ Σοφ. Φιλ. 1420 «ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον» ἢ ἠθικὴ ἀρετὴ κατ' Ἀριστοτ. εἶνε «ἕξις πραίρετικῆς, ἐν μεσότητι οὕσα τῇ πρὸς ἡμᾶς, ὠρισμένη λόγῳ καὶ ὥς ἂν ὁ φρόνιμος ὀρίσειεν», ἤθ. Νικ. 2, 6. - Καὶ ὡς θεότης ἐν Δημ. 81, 21.

Ἀρετὴ 1) θυγ. Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, σύζ. Δίωνος Πλούτ. 2) ὄν. Ἀθην. πλοίου.

Ἀρετῆμας γυν. ὄν. Κνιδίας Ἀνθ.

Ἀρετῆτης 1) Σπαρτιάτης Δ. Σικ. 2) ἀρχηγὸς τοῦ Ἰππικίου Ἀλεξ. τοῦ Μ. Ἀρρ. 3) ἱστορικὸς ἐκ Δωραχίου Κηναῶρ.

Ἀρετῆ-φόρος, 2· ἐνάρετος Φιλόδημ. ῥήτορ. σ. 74.

Ἀρετις, ιος· Μακεδὼν Ἄρρ.

Ἀρετόμαι· προκόπτει ἐν τῇ ἀρετῇ, ἀντίθ. κακόνομαι Σιμπλικ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 37, 2.

Ἀρετώ· Πελοποννησία τις, ἐπιγρ.

Ἀρετῶν, ονος· Σπαρτιάτης, ἐπιγρ.

Ἀρεῦς, ὁ Πλοῖτ. τὸνίζει Ἀρεῦς, γεν. ἑως, ὁ 1) βασι. Σπάρτης ἀπὸ τοῦ 310 π. Χ. Εὐρυσθενίδης υἱὸς Ἀκροδάτου Δ. Σικ. 2) ἔγγονος τοῦ προηγ. Πλούτ. 3) Σπαρτιάτης Πολύδ. 4) υἱὸς τοῦ Ἀμπυκῆ, ἔγγονος Πελλίου Πανσ. 5) αἶσα. = Ἄρης, γεν. εὐας, ὅτι. εὐί, αἰτ. εὐα, κλ. εὐ Σαπρ. 35, Ἄλλατ. καὶ ἄλλ.

Ἀρεῶν· ποτ. Περσίας Ἀρρ.

Ἀρζανηή· χώρα Ἀρμενίας μεγ. Μένανδ.

Ἀρζος 1) ποτ. Θράκης 2) πόλ. παρ' αὐτῷ Πτολ.

Ἀρή, ἱων. = ἀρά.

Ἀρη· πόλ. εὐδ. Ἀραβίας καὶ νήσος Πτολ.

Ἀρη· γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀρηῶ, ἢ εἰδ. κασιῶς Παλιν. τ. 14, σ. 72.

Ἀρηγενή· Σπαρτιάτης Πλούτ.

Ἀρηγονίς· μήτηρ Μόφου Ὀρφ.

Ἀρηγασάνη, ἢ βοήθεια, ἐπ. ἐν Ἀνθ. περ. 333.

Ἀρήγων· βοηθῶ· «ἡ μὲν μοι πρόφρων ἐπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήγειν» Ἰλ. α, 77, ἰδ. παρ' Ὀμ. βοηθῶ ἐν τῷ πολέμῳ («μετ' εὐχῆς βοηθεῖν», Ἐτ. Μ.) τραγ. Πίνδ. ἀρήγειν = βοηθεῖ, ὠρελεῖ, μετ' ἀπαρ. Ἀισχ. Εὐμ. 541 (πρὸλ. Πίνδ. Π. 2, 63) ἀρήγειν τι = ἀποκροεῖν, -ἄλωσιν, ἔκ. 112 ὥσ. μετγν. ἱατρ. «-φόνον τέκνοις» Εὐρ. Μῆδ. 1275. Σπαντρ. ἐν πεζ. Πρ. 7, 136· «τῇ χώρᾳ ἀρήγειν» = προστατεύειν, φυλάττειν Ξεν. οἰκ. 5, 7· «τοῖς φίλοις, Κύρ. 1, 5, 13» πρὸλ. ἀρκέω.

Ἀρηγῶν, ὄνος, ὁ, ἢ βοήθης Ἰλ. ε, 507 ἢ βοηθός, 2, 7. Βατραχ. 242· ἐπίθ. Ὀππ. ἄλ. 5, 108 «ἀρ. ἡνίοχος».

Ἀρηγῶν, ονος· ὁ-γράφος Κορίνθιος Στρατ.

Ἀρητάς· ἐκ τοῦ ἄρειος καταγομένη ἐπών. τῆς Πενθηλείας, Κ. Σμ.

Ἀρηθῶος, 2· ταχὺς ὥς ὁ Ἄρης, ἔτοχος πολεμιστής, Ἰλ. υ, 176· καὶ μετγν. π. Κ. Σμ. 1, 748. Ως κύρ. ὄν. 1) πατ. τοῦ Μενεσθίου, βασι. τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἀρνης, ὁ κορυνητής Ἰλ. 2) Θράξ Ἰλ.

Ἀρητ-κτάμενος· ὁπὸ Ἀρεως φονευθεὶς Ἰλ. χ, 72, ὅπου ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶνε μακρά.

Ἀρητλῦκος 1) πατ. τοῦ Βοιωτοῦ Προσώ-νυρος Ἰλ. 2) Τρώς Ἰλ.

Ἀρητός· ἴδ' ἄρειος.

Ἀρητς· Ἀρητάς, ὁ ἴδε.

Ἀρητφάτος, ἱων. καὶ ἐπ. = ἀρεΐφάτος Ἰλ. τ, 31, Ὁδ. λ, 41, Δολλ. Βασσ. ἐν Ἀνθ. 9, 279.

Ἀρητ-φθογγος, 2· πολεμικῶς ἡχῶν Κορ-νους. 21, ἀλλ' ἐν τοῖς χειρογρ. κεῖται

Ἀρητ-φθορος, 2· ἐν τῷ πολέμῳ φονευθεὶς.

Ἀρητ-φίλος, 3· α) τῷ Ἀρει προσφιλεῖς ὅπ' αὐτοῦ εὐνοούμενος, ἐπίθ. τῶν ἡρώων Ἰλ. 6, 778, Τρωϊάδ. 643· 6) κύρ. ὄν. Ἀνακρ.

Ἀρητχός· Ἀεδαδεύς, ἐπιγρ.

Ἀρηκόμισκοι· ἔθν. ἐν Γαλλίᾳ Στρατ.

Ἀρηκος· στόμα τοῦ Ἰστρου Ἀπολλ. Ρ.

Ἀρήμεναι, Ὀμ. ἀπαρ. τοῦ ἀράομαι, ὁ ἴδε.

Ἀρημένος (συγγ. τῷ ἀρειός), μετγ. παλ. παρκ. μεμονωμένως· ἀπαντῶσα· βεβαντισμέ-νος, πεπιεσμένος, (βεβλαμμένος ἀρχ. λεξ.), Ὁδ. ι, 403· «ὑπὸ καὶ καμάτῳ», ζ, 2· δὲ σ, 53· «-γῆρ' ὑπὸ λιπαρῶν», λ, 136· «-γῆρ' αἰ λυγρῶν», ὅμν. 18, 435.

Ἀρήν, ἄρ. ὄν. ἀφ' ἧς οἱ συγκεκ. τόποι ἀρνός, ἀρνί, ἄρνα, ἄρνες, ἀρνάσι, ἱων. ἄρ-νεσαι· κριδὲς Ὁδ. δ, 85· ἰδ' μικρὸν πρόδωτον, ἀρνί ἄνευ διαφοράς τοῦ φύλου, «ἀρήν τὸ τοῦ προδῶτου ἔγγονον» Β. Ἄν. 7, 11, Ἰλ. γ, 103· πρὸλ. ἀρνός. Ἐν. Θεοφρ. Ἰ. Φ. 8, 7· 5 νεαροὶ βλαστοί.

Ἀρηνα, ἢ τὸ λατ. arena, ἡ ἄμμος Τζέτζ-ιστ. 5, 708.

Ἀρήνη 1) θυγ. Οἰδάλου, γυνὴ Ἀφαιρέως Ἀπλδ. 2) πόλ. ἐν Ἠλίδι, ἔδρα τοῦ βασι. Ἀφαιρέως Ἰλ. κατ. Ἀρηναίος· ἐπίρ. Ἀρήνην 3) πηγὴ ἐν Ἠλίδι, πλησίον τοῦ Λεπρέου Πανσ.

Ἀρηνο-θοσκόος· προδατοδοσκόος, Σοφοκλῆς Τυροί δ' (2π. 218) γράφεται δὲ ἐρρηνοδο-σκόος διὰ τοῦ ε καὶ τῶν δύο ῥῶν· Ἠσυχ.

Ἀρηνος· ἄνδρ. ὄν. ἐπὶ Ἰλλυρ. νομίσμ.

Ἀρήνωρ· φύλαξ Σουδ.

Ἀρηξίς, ἢ βοήθεια, προστασία Ἀισχ. Πρ. 546 ἄλλ. τραγ. - πημάτων = ἀποσώσεις Σαφ. Ἰλ. 864.

Ἀρηξίων· μάντις Ἀρκῆς Ξεν.

Ἀρηρα, παρκ. τοῦ ἄρω, ὁδ. ἀρηράτως, ἀντὶ ἀραρότως, ὁ ἴδε.

Ἀρης, αἶσα. Ἀρες καὶ Ἀρεως, ὁ ἴδε γεν. εως, ἐπ. ἡος καὶ τως, αἰτ. σπαν. ἡν, κλ. Ἀρες καὶ ἐν ἄρσει Ἀρες, ὄν. Ἀρες Ἀρες Ἰλ. ε, 31 (ἰδ. ἐτυμολ. ἐν Πλάτ. Κρατ. 407, Δ) 1) λατ. Mars, υἱὸς Διὸς καὶ Ἥρας, θεὸς τοῦ πολέμου καὶ τοῦ ἀγρίου τῶν μαχῶν θεοῦ, σύμβολον τῆς παραχώρου, βιαιῆς καὶ ὠμῆς ἀνδρείας Ὀμ. καὶ ἐπώμ. Σύνήθ. δὲν ὠμῶν ἐπὶ αὐτόν, ἐπεκαλοῦντο ὠμῶς αὐτὸν ὡς μάρτυρα ἐν τῷ ἀστυκῷ ὄρκῳ Παλῦδ. 8·

108. Πολλ. ἀπαντᾷ ἀντὶ τοῦ πόλεμος, φόνος·
 «οὐδὲν ὁ προσχώρων Ἀρης» Σπω. Οἱ. Κ.
 1067· — λιθοβόλευστος = διὰ λιθοβολήσεως θά-
 νατος, ΑΥ. 247, καὶ περὶ ἐπιδημιῶν ἀκόμη,
 Οἱ. τ. 190· πολεμικὸν θάρρος, «καὶ ἐν γυναι-
 κῇ Ἀρης ἐνεστέ», Ἠλ. 1235 καὶ παρ' ἄλλ.
 π. ὅμ. Παροιμ. ἦτο α) «Ἀρης γὰρ οὐδένα
 τῶν κακῶν ληΐσεται» Σχολ. Ἰλ. 6, 833· β)
 «Ἀρης τὰ ἑαυτοῦ ὅπλα σαλεύεται» Πλούτ.
 Φαδ. Μαξ. 2· γ) «Ἀρεως νεοττός» ἢ «Ἀ-
 ρεος παίδιον» ἐπὶ μεγάλης τολμῆς καὶ θρα-
 σύτητος Ἀριστ. ὄρν. 834· Ὁμ. «Ἀρεος τρε-
 φόμενοι», ἢ «Ἀρεος αἵμα», περὶ τοῦ ὤμου
 Λυκούργου Νόν. Δ. 20, 149· δ) Ἀρης τύραν-
 νος Πλούτ. Ἀγρ. 14. Ἀνδρείοι ἄνδρες ὀνο-
 μάζοντο «ὄζοι Ἀρηος», ἢ «θεοράποντες Ἀ-
 ρηος» Ἰλ. καὶ ἐν τῷ πεζῷ. Ὁθ. ὁ Ἀλέξαν-
 δρος ὀνομάζεται ἐν τῷ εἰς Δημοσθ. ἐπιγρ.
 «Ἀρης Μακεδών». Σημαίνει δὲ καὶ τὸ παλε-
 μικὸν στράτευμα, π. χ. τοὺς κατὰ θάλασσαν
 ἀνιμάχους Εὐρ. Ἰ. Α. 281. ἢ καὶ τὸν σίδη-
 ρον, κατὰ Σουῖδ. ἢ κυρ. σημ. τῆς λέξ. πρὸλ.
 Εὐ. Μ. σ. 134, 147, ὡς νοητὸν καὶ τὸ ἐν
 Μακεδ. ἐν Ἀνθ. 5, 238, Ἀντ. Θ. αὐτ. 7,
 531. Εἰκονικῶς ὀνομάζεται «Ἀρεος φιάλη»,
 ἢ ἀσπίς Ἀριστοτ. ὄρν. 3, 4· ὑπάρχει α) «Ἀ-
 ρεος ἄλσος» ἐν Κολυβίδι, ὅπου ἐφυλάσσετε τὸ
 χρυσοῦν δένος Ἀπλδ. 6) Ἀρεος αὐλή, ἢ Βε-
 ρρή Νόν. γ) Ἀρεος κρήνη, ἐγγὺς Θεσφῶν
 Εὐρ. δ) Ἀρεος νῆσος, ἐν τῷ Εὐδείνῳ Πόντῳ,
 ἀντικρὺ Κερασσοῦντος Σκύλ. ε) Ἀρεως νόμος,
 μέγας μουσικὸν Πλούτ. ζ) Ἀρεος ὄχθος· Ἀ-
 ρεος Πάγος Εὐρ. η) Ἀρεος πόλις, ἀρχ. ὄν
 τῆς Ἀμφιπόλεως Ἀρποκρ. θ) Ἀρεως παίδιον
 = Ἀριον π. 2) ὁ πλανήτης Ἀρης Πλάτ.
 «Ἀρεος ἀστήρ» καὶ πυρῶν εἰς ἡ πυροειδὴς
 ὄνομ. Νόν. 3) Αἰγυπτιος ἡμίθεος Μανέθ. 4)
 Ἀρης, ἦτος, φρούριον ἐν Εὐδοίᾳ, κατ. Ἀ-
 ρήσιος Στ. Βυζ.
 Ἀρήσαρχος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀρησιφόνη· ὀνόματι σφύρας Σουῖδ.
 Ἀρητάδης· 1) γραμματικὸς Σχολ. Ἰλ. 2)
 ἱστορικὸς Κνίδιος Πλούτ.
 Ἀρητέρας, ἢ· ὀηλ. τοῦ ἀρητήρ, ἔρετα
 Μουσ. 68, Ἀπολλ. Ἰ. Α. 312.
 Ἀρητέω· προτάσσει τῆς ἱερωσύνης, ἐπιγρ.
 Ἀρητή· 1) θυγ. τοῦ Ρηξήνορος, σφζ. τοῦ
 βασιλ. τῶν Φαίαντων Ἀλκινόου Ὁδ. 2) θυγ.
 Διονυσίου, γυνὴ Δίονος. Ἰδ. ἀρετή· 3) θυγ.
 Ἀριστίππου, φιλόσοφος Σπράδ.
 Ἀρητήρ, ἦρος, ὁ· ὁ προσευχόμενος, ἱερεὺς
 Ἰλ. α, 11 καὶ συχνάκις [α ἐν ἄρσει] πρὸλ.
 Ἀριστοτ. ποιητ. 21.
 Ἀρητήριον, τό· τόπος προσευχῆς Πλούτ.
 Θησ. 35.
 Ἀρητιάδης· 1) υἱὸς Ἀρεως, ὁ Κύνκος Ἡσ.
 2) υἱὸς τοῦ Ἀρήτου, ὁ Νταῖος Ὁδ.
 Ἀρητιάς, ἄδως ὀηλ. τοῦ Ἀρεως· δθ. 1)
 ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν Ἀμαζόνων Μελ-
 κίπης Ἀπολλ. Ἰ. Α. 2) Ἀρ. κρήνη Ἀπολλ.
 Ἰ. Α. 3) νῆσος, αὐτ.
 Ἀρητιάς· Σπαρτιάτης, ἐπιγρ.
 Ἀρητιάς· Ἰδ' ἀρατός.
 Ἀρητίας· «Ἀρατός, 1) υἱὸς Νέστορος Ὁδ. 2)

Τρώς Ἰλ. 3) στρατηγὸς Βάκχου Νόν. 4) Βε-
 δρώκιος τις Ἀπολλ. Ἰ. Α. 5) ὁ ποιητής· Ἀρα-
 τος ὁ Σολεὺς Καλλιμ. 6) Χίος, ἐπιγρ.

Ἀρητώ· ἀρώ· Ἀλλ. ἐν Ἀθην. 2, 38.

Ἀρθεος· τραγὸς Ἡσυχ.

Ἀρθέταυρος· δυνάστης ἐν Ἰλλυρία Ἀππ.

Ἀρθμῶ· (ἄρθμός) συναρμώζω, συνδῶ, παθ.
 ὁμονοῶ, ἀρθμωθέντες Ἀπολλ. Ἰ. Α. 1, 1344·
 ἐν τῇ αὐτῇ σημ. «ἦδ' αὐτ' ἐν φιλότῃ διέ-
 τμαγεν ἀρθμώσαντες» Ἰλ. η, 302, «εἰς ἀρ-
 θμόν, ἦγουν ἀρμονίαν φιλικὴν ἰλδόντες ἀλ-
 λήλοισ» Εὐστ.

Ἀρθμιάδας· Σπαρτιάτης Πλούτ.

Ἀρθμιος, 2 (ὀηλ. α, Σμ. ἐν Ἀνθ. 15, 27)·
 ὁ μετὰ τινος συνδεδεμένος, φίλος, — τιν' Ὁδ.
 π, 427, Ἡρ. 7, 101· δθ. «τὰ ἀρθμια» = εἰ-
 ρηνικαὶ σχέσεις, ὁμόνοια, 6, 83. Ἐν Ἡρδν.
 1, 7 κεῖται «ὀρθαλμῶν ἀρθμιαὶ καὶ πυρῶ-
 δεις βολαί».

Ἀρθμιος· υἱὸς Πυθωνάκτος ἐν Ζελεῖᾳ, πρό-
 ξενος τῶν Ἀθηναίων Δισχίν.

Ἀρθμός (ἄρως), ὁ· σύνδαισις, φίλια· «ἀρθμός

λέγεται ἡ εὐνοία καὶ ἡ φιλία» Ἐρριαν.
 γλωσσ. σ. 350, Ὁμ. ὕμν. Ἐρμ. 524, Δισχ.
 Ἡρ. 191· «— ἔθεντο μετὰ σφίσιν» Ἀπολλ.
 Ἰ. Α. 2, 755.

Ἀρθρ-εμ-βολῶ· ἐμβάλλω τὰ ἄρθρα, διαρ-
 θρῶν· Ἀθην. μηχ. σ. 10, 10.

Ἀρθρ-εμ-βολήσεις, ἢ· ἡ ἐμβολή τῶν ἄρ-
 θρων Ἀπολλ. Κιτ. σ. 2.

Ἀρθρ-εμ-βολία, ἢ· τῷ προηγ. Ὑριδ α. 138.

Ἀρθρ-εμ-βολος, 2· ὁ εἰς τὰ ἄρθρα ἐμ-
 βαλλόμενος, τὰ ἄρθρα· ὄργανα βαλλόμενα
 εἰς τὰ ἄρθρα, καὶ βασιανιστήρια, καὶ ὀνόμα
 στρεβλωτικῶν ὀργάνων εἰς ὁ ἐφαρθεῖν οἱ
 ὁμοιοὶ τὰ τῶν καταδίκων μέλη· Ἡσυχ. Ἰώδ.
 Μακκ. 8, σ. 508 καὶ ἀλλαχόθι.

Ἀρθρίδιον, τό· ὄπικ. τοῦ ἄρθρον Μ. Ἀν-
 τών. 4, 3.

Ἀρθριδίτης ὁ· νομός. ἐν Αἰγύπτῳ Ἀριστοτ.

Ἀρθρικός, 3· τὰ ἄρθρα ἀφορῶν Ἱπποκρ.
 καὶ ἐν τῇ γραμ. σημ. Ἀπολλ. συντ. σ. 6.

Ἀρθριτικός, 3· ὁ πάσχων ἐξ ἀσθενείας τῶν
 ἄρθρων, ἀρθριτικὰ Δαμόξ. κομ. ἐν Ἀθην. 3,
 102, Ἱπποκρ. σ. 359, Ἄρετ. σ. 133.

Ἀρθρίτις, ἴσος, ἢ, 2νν. νόσος· «ἄρθρ. φλε-
 γμονὴ συνισταμένη περὶ τοῖς ἄρθροισι ἔμμο-
 νος, πόνον ἰσχυρὸν ἐπιφέρειν πασχόντων
 νεύρων» Ἡρ. ἱατρ. σ. 398· «ἄρθρ. νοσος ὁ-
 ταν ἔχη, λαμβάνει πῦρ καὶ ὁδὸν τῆς ἄρθρα
 τοῦ σώματος, λαμβάνει δὲ καὶ ὀξέα, καὶ ἐκ
 ἄλλοτε ἄλλο τῶν ἄρθρων ὀξύτεραι τε καὶ
 μαλακώτεραι καταστηρίζουσιν αἱ ὀδόναι»
 Ἱπποκρ. σ. 524.

Ἀρθρο-κηδήεις, 2· ὁ τὰ ἄρθρα λομανόμε-
 νος· — πόνοι Λουκ. τραγικοὶ· 1η.

Ἀρῦρον, τό· αὐστῶν κατὰ φῶςιν κινουμένων
 συμβολῆς, ὁρ. ἱατρ. σ. 403, ἢ· «ἡ τῶν αὐστῶν
 σύνθεσις πρὸς τὸ κινεῖσθαι», εἰσγ. u. 378·
 ὁ δὲ «Ἱπποκράτης ὁατῆρον τῶν συντατο-
 μένων αὐστῶν τὸ πῖρας ἄρθρον ὀνομάζει παλ-
 λάκις, αὐτὸ μὴν ὑπὸ τῶν γὰρ ἔστιν, ἀλλὰ
 τὸ περιφραγμένον τε καὶ τῇ κοιλότητι τοῦ πηλ-
 οῦζοντος ἐμπεδωκός» γλ. Γαλην. περὶ αὐτῶν.

- ποδός Σοφ. Φιλ. 1187 - κύκλων = ὀφθαλμοί. Οἱ. τ. 1270. «προσπύσσεται χιτῶν ἅπαν κατ' ἄρθρον». Τρ. 766. «ὁ ἀστραγαλὸς ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων» Ἡρ. 3, 129, Πλάτ. Τιμ. καὶ ἐξόμ. «τὰ ἄρθρα», τὰ γεννητικὰ μόρια τῶν θηλέων ἑκπών Ἡρ. 3, 87, ἐν γέν. αἰδοῦν, καὶ ἄλλων ζώων, ὡς τοῦ δελφίνου. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 13. τῶν γυναικῶν, Ζ. γεν. 1, 3. «καὶ μοιχὸς ἐάλω πατέ, ὡς ὁ ἔξων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων» Λουκ. εἰν. 10. - «Π' διαρθρώσεις τῆς φωνῆς, «οὐδὲ χεῖλη ἔχει ὥστε ἄρθρον τι τῆς φωνῆς ποιῆν» Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 4, 9. «συλλαβὴ ἀνθρωπίνης φωνῆς ἄρθρον ἐγγράμματος» Πλάτ. ὁρ. 414. - Παρά γραμ. ἐν τῶν μερῶν τοῦ λόγου. Ἀρθρο-πέδη, ἡ δεσμὸς τῶν ἄρθρων, πέδη, Φανί. ἐν Ἀνθ. 6, 297, δ. γρ. Ἀρθρο-τομέω. τέμνω τὰ ἄρθρα Θεοφύλ. Σιμ. ἰστ. 4, 14. Ἀρθρώω δι' ἄρθρων συνδέω - φωνήν = ἐκπέμπω φωνήν ἐν ἄρθρῳ Σεν. ἀπομν. 1, 4, 12. ἐν τῇ κυρ. σημ. «κνημὶς δὲ περὶ σφυρὸν ἀρθροῦται» Ἑρμιππ. ἐν Ἀθην. 15, 688. «ἀρθροῦμενον, τρανοῦμενον» Ἡσύχ. Ἀρθρ-ώδης, 2. ὁ ἔχων ἄρθρα, ἰσχυρός, - κεφαλὴ Σεν. κυν. 4, 1. «ἀρθρ. καὶ νευρώδες» Ἀριστοτ. φυσιογ. 6. ἐπὶ ἄρθρωδὸς Γαλην. τ. 4, σ. 10. Ἀρθρωδία, ἡ εἶδ. διαρθρώσεως «ὅταν ἡ τε κοιλότης ἐπιπόλαιος ἦ καὶ ἡ κεφαλὴ ταπεινὴ» Γαλην. τ. 4, σ. 736. Ἀρθρωσίς, ἡ διακρίσις τῶν ἄρθρων Στράβ. σ. 83, Φιλ. τ. 2, σ. 408. Ἀρι-, μόρ. προτακτ. τῶν ὀνομάτων ἀχώριστον, ἐνισχύον τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως, συγγ. τῷ ἄρῳ, καὶ ἀρείων, παρ' ἐπ. καὶ λυρ. π. Ἀρία, ἡ (ἡ ἀρία) εἶδ. θρύου, καὶ φαλλόθρου ὄνομα. Θεόφρ. Ἰ. Φ. 3, 4, 2, 3, 16, 3. Ἀρία 1) ἀνατολ. χώρα τοῦ Περσικοῦ κράτους, τὸ ἀνατ. μέρος τοῦ νῦν Χωρσάν, κατ. Ἀριοί Στράβ. 50. «Ἀρείας» πώλους Περσικῆς Ἡσύχ. 2) Ἀρεία, πόλ. ἐν τῇ προηγ. χώρᾳ Πτολ. 3) ἀρχ. ὄν. Θράκης Στ. Βυζ 4) γυν. ὄν. ἐν Αἰγύπτῳ, ἑπιγρ. Ἀριάδαζος, ἄνδρ. ὄν. ἑπιγρ. Ἀριαδίγνης, υἱὸς Δαρείου, ἀρχηγὸς τοῦ Περσικοῦ στόλου Ἡρ. Ἀριάγνη, ὁ ἴδ. Ἀριάδνη 1) θυγ. Μίνω καὶ Πασιφάης ἡ Κρήτης Ὀδ. Κατὰ Πλούτ. ὑπῆρχον δύο ἀπεικονίσθη πολλαχῶς καὶ μετετέθη εἰς τοὺς ἀστερισμοὺς ὡς στέφανος Δ. Σικ. «Εὐθουν καὶ ἐτέλουν ἑορτὰς πρὸς τιμὴν αὐτῆς ὡς Ἀριάδνης Ἀφροδίτης», παριστάνετο δὲ καὶ ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ἐν παντομίμοις ποικίλως Σεν. Πλατεῖαν χοροὺς ὁμώνυμον αὐτῇ εἶδεν ὁ Πλάυς. παρὰ τοῖς Κνωσίοις, ἀναφέρεται δὲ καὶ Ἀριάδνης ὄρος καὶ δῆμος Ἀριαδνῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν Ασκλητίᾳ ἡγετο πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἱερὰ ἢ Ἀριάδνειαν. Ἐπίθ. Ἀριάδνειος 2) θυγ. τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος, σύζ. Ζήνωνος καὶ βραδύτ. τοῦ Ἀναστασίου Φωτ. 3) καθαρίστρια Ἀνθ. Ἀρίαιθος, ἱστορικὸς Τεγεάτης Σχολ. Ἰλ
- Ἀριατός 1) βασ. Ἀραβίας Δ. Σικ. 2) Πέρσης φίλος καὶ στρατηγὸς Κύρου τοῦ νεωτέρου Σεν. Ἀριάκα, πόλ. Μαργιανῆς Πτολ. Ἀριάκαι, σκυθικὸν φύλον παρὰ τὸν Ἰαξάρτην Πτολ. Ἀριακή, χώρα Ἰνδίας Πτολ. Ἀριάκης, βασ. τῶν Καππαδόκων Ἀρρ. Ἀριμάζου πέτρα, πέτρα ἐν Σογδιανῇ Στ. 40. Ἀριμένης, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς Δαρείου τοῦ Ἰστάσου Πλούτ. Ἀριάμης 1) δύο βασ. Ἀρμενίας Δ. Σικ. 2) ἀρχηγὸς Ἀράβων Πλούτ. Ἀριανή, χώρα τῆς ἀνατολ. Περσίας, ὅν Ἰρὰν, πολλὰ συγγέται μετὰ τὴν Ἀρίαν, κατ. Ἀριανοί Στράβ. Ἀριάνθη, πόλ. τῶν Οἰνωτρῶν Στ. Βυζ. Ἀριάνθη, οὐ. Ἀργεῖος τις Διαγόρ. Ἀριανθίδης, υἱὸς Λυσιμάχου, Βοιωτὸς Θουκ. Ἀριανθός, Ἀδουδηνός, νομισμ. Ἀριανός 1) Κρής Πολύβ. 6) γραμματικὸς ὄν. ἄλλ. Ῥιανός καλούμενος Σχολ. Ἰλ. Ἀριαντὰς, οὐ. βασ. Σκυθῶν Ἡρ. Ἀριαπίθης, βασ. Σκυθῶν Ἡρ. Ἀριαρθεῖα, πόλ. Καππαδοκίας Στ. Βυζ. Ἀριαρθός, ὄν. διαφόρων ἡγεμόνων Καππαδοκίας Δ. Σικ. Ἀριαράθια, πόλ. ἐν Καππαδοκίᾳ Πτολ. Ἀριαρτος, Ἀλάρτος, ὁ ἴδ. Ἀριασπαι, φύλον ἐν Ἀρίᾳ, κατοικοῦν ἐν ἡ νοτ. Δραγγιανῇ εἰς τὰ σύνορα τῆς Γερμανίας, πρὸς διακρίσιν Εὐεργέται ὀνομασθέντες Ἀρρ. Ἀριάσπης, οὐ. 1) υἱὸς τοῦ Περσῶν βασιλ. Ἀρταξέρξου β'. Πλούτ. 2) πατ. Ἀδόσσης Ἑλλάνικ. Ἀριασσός, πόλ. Παμφυλίας Πτολ. Ἀριαστὴς, ἴδ. ὡς γυν. ὄν. ἑπιγρ. Ἀριαστὸς, ἑπαρχος Σάρδεων Πλούτ. Ἀριβαῖος, καὶ -βαῖος, βασ. Καππαδοκίας Σεν. Ἀρι-βάσκανος, 2. λίαν βάσκανος, «πεπότης αὐτὸς τὸ ἀντριπῆς» Ἡσύχ. Ἀριγαῖον, πόλ. Ἰνδίας Ἀρρ. Ἀριγῆς (ῥίγος), 2. ὁ μὴ ῥιγῶν Ἰπποκρ. ἑπιρ. -γῶς = ἀριγέως. Ἀρι-γνός, ὥτος, πολὺ γνωστός, περίφημος - υἱὸς Πίνδ. Ν. 5, 12. Ἀριγνώτη, θυγ. κατ' ἄλλ. μαθήτρια Πυθαγόρου ἐκ Σάμου, συγγραφεὺς Πορφύρ. Ἀρι-γνώτος, 2, καὶ -τη Ὀδ. ζ, 108. πολὺ γνωστός, εὐγνωστός, εὐκλῶς γνωρίζομενος - θεοί Ἰλ. ν, 72. σ, 490 καὶ ἄλλαχού μετὰ τὴν προσδοκ. ῥεῖα, ἐν γέν. πολὺ περίφημος καὶ μετὰ μομφῆς, ὡς ῥίγνωτε σὺδῶτα Ὀδ. ρι 375, «ἅπαν γνῶριμα ἐπὶ ἀχρεῖα τέχνη ἢ ὄν πάντες σὺδῶτην υἱάσιν, ἢ οὐ τὸ σεμνὸν γνῶρισμα, τὸ σὺδῶτην εἶναι» Εὐστ. - πείδων Πίνδ. Π. 4, 95. Ἀρίγνωτος 1) υἱὸς Λυτομένους, κιθαριστοῦ Ἀριστ. 2) Ἀθηναῖος, Σφήττιος Ἀισχίν. 3) Πυθαγόρης οὗ Λουκ. 4) Πάριος ἀνδριαντεύς ποῖς Πλάυ. Ἀρίγων, ὄνος, ὁ εἶδ. δόρατος Θεόφρ. καν. σ. 31.

Ἀριδατός, καὶ Ἀριδ. 1) υἱὸς Ἀμόντα β'.
 ἔγγονος Ἀλεξάνδρου α. Παρρ. Τύρ. 2) υἱὸς
 Φιλίππου, ἑτεροθαλὲς ἀδελφὸς Ἀλεξάνδρου
 Πάου. 3) βασιλικὸς ἐπίτροπος Μακεδονίας
 καὶ ἑπαρχὸς Φρυγίας Δ. Σικ. 4) σατράπης
 τοῦ Κύρου Δ. Σικ.
 Ἀρι-δάκρυος, 2' ὁ χέων ἄφθονα δάκρυα.
 «ὅτι τὸ αὐτὸ μεθύνοντες ἀριδάκρυοι μάλλον» Ἀριστοτ.
 προδλ. 3, 24.
 Ἀρι-δάκρυος, 2' πολυδάκρυος - γόος Λισχ.
 Πέρσ. 910 «αἶ δ' ἀριδάκρυος ἀνέρες ἐσθλοὶ»
 παρ' ἐν Σχολ. Ἰλ. τ. 5' «γυνὴ ἀνδρὸς ἐλεη-
 μονέστερον καὶ ἀριδάκρυ μάλλον» Ἀριστοτ.
 Ζ. 1, 9, 1.
 Ἀρι-δάκρυος, 2' πολυδάκρυτος Ἡσυχ.
 Ἀρι-δαίκετος, 2' ὁ πολὺ δεικνυόμενος, δικ-
 αικριμένος, ἔσχατος, ὑπερθ. μετὰ γεν. - ἀνδρῶν
 Ἰλ. λ. 248, Ἥσα. θε. 513.
 Ἀριδαίος, λαὸς Παλαιστίνης Ἰώσ.
 Ἀριδαίος, αἱ μετὰ κυνιορτοῦ πνοαὶ Ἡσυχ.
 Ἀριδήλαν, τὴν Ἀριδόνην Κρήτης Ἡσυχ.
 Ἀρι-δῆλος, 2' πολὺ δῆλος, φανερός Ἡρ. 8,
 68, Ἀπολλ. Ρ. 4, 727' «καὶ ἀμψανδᾶ ἔρ-
 γα», 3, 615' ἐπὶρ. -ως Σχολ. Ἀριστ. πλ.
 948, ἄλλ. μετγν.
 Ἀριδῆλος, ἀνδρ. ὄν. Δ. Λαίρ.
 Ἀριδίκη, μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Κεραυνοῦ
 καὶ αἰσ. Πτολεμαίου Σωτήρος Ἀράτ. βί.
 Ἀριδικῆς, πρεσβυτεῖς Ρωδίων Παλῶδ.
 Ἀριδικὸς ἀνδρ. ὄν. Ἀθήν.
 Ἀριδωλὶς, τύραννος Ἀλαβάνδων ἐν Καρσίᾳ Ἡρ.
 3, 15, 6, ὡς «Ἀρείσι» 1) Κορίνθιος Πάου.
 2) Γαρεῦς, Δ. Λαίρ.
 Ἀριζαντοί, μία τῶν ἐξ Μηδικῶν φυλῶν Ἡρ.
 Ἀρι-ζήλῃτος, 2' ἀριζήλῃτος χρ. ἐν Εὐ-
 σέβ. ὡς γγ. προμ. σ. 413.
 Ἀρι-ζήλῃτος, 2' καὶ «ἀριζήλῃ φωνή» Ἰλ. σ.
 219 «ἀριζήλῃτος, καταδειχθέν ἐπὶ Βουτμάν.
 λεξ. 1, σ. 254 «τὸν μὲν ἀριζήλῃτον ὄκειν
 θεὸς» - τὸν ἔλαμπε πολὺ δῆλος, φανερόν, ὡς
 τε πάντες παρετήρησαν τὸ θαυμαστὸν φαι-
 νόμενον (ὁ Βουτμάν. θέλει γὰρ γράφει καὶ ἐν-
 ταῦθα ἀριζήλῃτον, Ἰλ. 6, 318' - αὐγαί = λίαν
 φωτειναί, ν. 244 - ἀστὴρ Πίνδ. Ὀ. 2, 61'
 2) πολὺ ζήλωτος, ἐπιφθονοῦ, τ. ἔ. εὐτυχῆς
 Ἥσα. ἔρ. 6, Θεόδωρ. 17, 57, Καλλιμ. ἐν Ἀνθ.
 5, 146 ἐπὶρ. ἀριζήλῃτος Ὀδ. μ, 452, Πλούτ.
 70, σ. 764.
 Ἀριζήλῃτος, 1) πατ. Ἀρκαλίωνος, Βοιωτὸς
 κ. Σμ. 2) Ἀθηναῖος, Σφῆττιος, πατ. Τι-
 μέρχου Λισχίν.
 Ἀρι-ζήλῃτος, 2' πολὺ ζήλωτος, τ. ἔ. πολὺ
 ἐστοχῆς - Ἀθήναι Ἀριστ. ἱππ. 1326.
 Ἀριζήλῃτος, Ἀριδόνη.
 Ἀρι-ζήλῃτος, 2' α) πολὺ ἀκουστός, πολὺ
 περίφημος Καλλιμ. Δῆλ. 308, Ἀπολλ. Ρ. 4,
 1706' ι) εὐκόλως ἀκούων, ὑπήκοος Νόν.
 Ἰω. 10, 57.
 Ἀριζηνάι, 20ν. Ἰνδικὸν Νόν.
 Ἀριζήλῃτος, 2' δύσκολος, ἀρχ. λεξ. «ἀριζή-
 στερον, χαλεπώτερον» Ἡσυχ.
 Ἀριζήλῃτος, Κρής, ἐπιγρ.
 Ἀριθμῆω, λογαριάζω, κοιν. μετρώ («τὸ
 κατ' ἑκάστην ἀπτεσθαι τὴν διάνοιαν ἀριθ-

μεῖν ἔστιν» Ἀριστοτ. περὶ ἀτόμ. γρ. 1) -φω-
 κας Ὀδ. δ, 411' «ἐπεὶ γὰρ π' ἰθὺλαίμεν ἀ-
 ριθμηθῆμεναι ἄμφοι» = ἐν ἡθελόμεν ἀφάτε-
 ροι, οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ Τρῶες, ν' ἀριθμηθώ-
 μεν (ὅπου τινὲς τὸ φέρονται εἰς συναρτῆσαν μὲ
 τὸ ἀριθμηθῆμεναι = φιλίαν συνάπτειν), Ἰλ.
 6, 124' «ὄγχα ἀριθμεῖν» = εἰς δύο ἴσα μέρη
 ἀπαριθμεῖν Ὀδ. κ, 204' ὡς. καὶ ἔπομ. Πίνδ.
 Ν. 10, 16 καὶ ἐν πεζ. - χρυσίον = πληρώνειν
 Ξεν. συμπ. 4, 13' - ἀργύριον Δημ. 49, 20'
 λογαριάζω, «- ἐν εὐεργεσίᾳ μένει» Δημ. κ.
 Μειδ. σ. 508' ὡς «μακάρων ἀριθμηταί» =
 μεταξὺ τῶν μακάρων θεῶν 13, 72' - ἐν
 γράμμασι Λουκ. δίκ. φων. 2 - εἰς τινὰς ἱερὸν.
 1, 1' «κέρδος ἀρ.», in lucro ponere, λογα-
 ριζῶ ὡς κέρδος Δ. Χρυσ. 1, 649. καὶ ἀπολ.
 ἀριθμεῖν = ὡς μέγα τι θεωρεῖν, magni facere,
 2, 213. - Μείσ. Πλάτ. Φαίδρ. 270, Θουκ. 3, 70.
 Ἀριθμημαί, τὸ ἀριθμῶς Λισχ. Εἰμ. 723.
 Ἀριθμημαί, ἡ τὸ ἀριθμεῖν, ἀπαριθμεῖν Ἡρ.
 2, 143, Στρίβ. 9, σ. 430. = ἀριθμητικὴ ἱπ-
 ποκρ. ἐπιστ. τ. 2, σ. 934.
 Ἀριθμητέας, β'. ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ ἱπ-
 ποκρ. σ. 1031.
 Ἀριθμητής, ὁ ὁ ἀριθμῶν, λογαριάζων
 Πλάτ. περὶ δικ. 373.
 Ἀριθμητικός, 3 εἰς τὸ ἀριθμεῖν, λογαρι-
 ζεῖν ἀνθρώπων, ἐπιτηδεύς, ἱκανὸς πρὸς τοῦτο
 - ἀνθρώπος Πλάτ. Γοργ. 453' ἡ ἀριθμητι-
 κή, δηλ. τέχνη, 451, μετγν. ἐπὶρ. Πλούτ.
 70, σ. 643.
 Ἀριθμητός, 3' ὅστις δύναται ν' ἀριθμηθῇ,
 ἐπ. ἀδ. ἐν Ἀνθ. 12, 145' 59. ὀλίγος Θεόδωρ.
 15, 87, σμικρός, 14, 48.
 Ἀριθμῖος, 2' τῷ προηγ. Ὀπκ. ἀλ. 1, 151,
 Ρίτιν. ἐν Στρεβ. ἀνθ. 4, 34, 30, ἀντὶ τοῦ
 μεταριθμῖος.
 Ἀριθμός (προδλ. ἄρῳ, ἀριθμός), ὁ' ἀριθμῶς
 διχῶς, τὸ ἀριθμοῦμενον καὶ ἀριθμητὸν καὶ ὃ
 ἀριθμοῦμεν» Ἀριστοτ. φυσ. ἀκρ. 4, 11' πα-
 σὸν διωρισμένον, πληθὸς ἐνὶ μέτρῳ τόν, πλη-
 θος μέτρων, μονάδων, ἀδικαιρέτων, αὐτ. 1)
 τὰ πρὸς ἄλληλα συναρμολογούμενα, πληθὸς, ἀ-
 ριθμός, πασότης, -ἀνδρῶν Ὀδ. λ, 419, Σωφ.
 Αἴ. 1165 καὶ ἐν πεζ. συχνά. «πολλοὶ ἀριθ-
 μῶ» = κατὰ τὸν ἀρ. Ἡρ. 3, 6' «οὐδὲ ἐν ἀ-
 ριθμῶ», 3, 6' «πλείους τὸν ἀριθμὸν» Πλάτ.
 συμπ. 190' ὅμ. ἀριθμὸν Ξεν. Ἰβλ. 3, 4,
 13, Ἀριστοτ. συχνά, ῥητ. πρ. Ἀλεξ. 1 ὅμως
 κεῖται «τοσαῦτα ἀριθμῶ», ἐν ᾧ αὐτ. 2' ἐπὶ
 τὸν ἀριθμὸν» κατ' ἀριθμὸν, ἐξ ἀριθμῶν Ἡρ.
 7, 60, 97' τὸ σύστημα τῶν ἀριθμῶν Πλάτ.
 Γοργ. 117' ἡ τέχνη τῶν ἀριθμῶν, - καὶ λο-
 γισμός, Φαίδρ. 274. μέτρον, - σώματος. νομ.
 2, 668' - ὁδὸς Ξεν. ἀν. 2, 2, 6' 2) ἀριθμη-
 σις, «ἀριθμὸν ποιέσθαι τῆς στρατῆρος» Ἡρ.
 7, 59' - τῶν νεῶν, 8, 7' - πῦστιν = ἀριθμεῖν,
 ἐξετάζειν Ξεν. ἀν. 1, 2, 9, 7, 1, 7' ὡς
 «τὸν ἀριθμὸν λαμβάνειν» Τιμοκλ. κομ. ἐν
 Ἀθην. 7, 245' «ἐξ ἀριθμῶν ἔλθειν» = ἀριθ-
 μηθῆναι Θουκ. 2, 72' «ἐν ἀριθμῶ εἶναι» =
 συναριθμεσθαι, τ. ἔ. ἐπὶ ὁλῆν ἔχειν, καὶ
 συχνάτρ. «ἐν οὐδενὶ ἀριθμῶ εἶναι» = ὀλιγω-
 ρεῖσθαι, περιφρασεῖσθαι, μετγν. «ἐσχατοὶ εἰς

τὸν ἀριθμὸν» Μέν. ἐν Στοβ. ἀνθ. 121, 11· «οὐτ' ἐν λόγῳ, οὐτ' ἐν ἀριθμῷ» χρησμ. ἐν Σχολ. Θεοκρ. 14, 18· «τῆς δὲ ταλαινῆς νόμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος οὐτ' ἀριθμὸς» Καλλιμ. ἐπ. 26, 6 ἐν Ἀνθ. 5, 6· 3) τὸ πλῆρες, τέλειον, «ἅπαντας τοὺς ἀριθμοὺς περιλαβὼν»· κατὰ πᾶσαν ἐποψιν πάντα περ. ἴσοκ. 11, 16· «ὅ· πᾶς ἀρ.» = τὸ ὅλικόν ἀ-
θροισμα Θεοκρ. 2, 7· «πάντες ἀριθμοὶ τοῦ καθήκοντος» = τὸ σύνολον πάντων τῶν καθ. Μ. Ἀντων. 3, 1· 4) ἀριθμὸς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν περιεχόμενον· «ταῦτ' οὐκ ἀριθμὸς ἐστὶ λόγων, ἀλλ' ἔργα θεινὰ» = οὐχὶ πνευτ. λέξεις Σοφ. Οἶ. Κ. 383· πρὸς Εὐρ. Τρ. 476, Βάκχ. 209, Ἰ. 1014, «οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως, ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυγῶν»· ὅθ. καὶ ἀνθρώπος ἄνευ προσωπικῆς ἀξίας καλεῖται οὕτω, «τί κάθῃσθ' ἀδελτεροὶ ἀριθμὸς, πρόσ-
θ'· ἄλλως»· Ἀριστ. νεφ. 1204· πρὸς Ὀ-
ράτ. ἐπ. 1, 2, 27 «nos numerus sumus, ei fruges consumere nati».
Ἀριθμοστές· τακτικὸν ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ Διό-
φαντ. ἀριθμ. σ. 3, 8· λέγει καὶ δοναστόν.
Ἀρικία· πόλ. ἐν Λατίῳ Στραβ. κατ. Ἀρικη-
νοὶ καὶ Ἀρικίε.
Ἀρικμησός, ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ αὐτοκρά-
τωρ Ζήνων Εὐάγγ.
Ἀρικόμοιοι· Ἀρηχομίσκοι Πτολ.
Ἀρι-κύμων, ὄνος, ἡ ἡ ταχέως ἐγκύμων
γινόμενη Ἰπποκρ. σ. 262 καθ' Ἰσχύ. εὐ-
σάλληκτος.
Ἀριμα, λέξ. σκυθικῆς σημαίνουσα ἐν Ἠρ. 4, 27.
Ἀριμα· ὄρ. Κιλικίας, κατ' ἄλλ. Μυσίας,
Λυδίας καὶ Συρίας, κατ. Ἀρριμαίους καὶ Ἀριμοὶ
Στ. Βυζ.
Ἀριμάζει· ἀρμάζει Ἰσχύ.
Ἀριμαθαία· πόλ. Παλαιστίνης, Κ. Δ.
Ἀριματῖαι· Ἀραμαῖοι καὶ Ἀριμοὶ, Στραβ.
Ἀριμάνιος· Ἀρειμάνιος, ὁ ἴδ.·
Ἀρίμανος· 1) πόλ. ἐν Περσίᾳ, χώρα τῶν
Γαλαθηνοῦ Ἰώσ. 2) ἄνδρ. Ῥοδίου ὄν. ἐπιγρ.
Ἀρίμαντος· κύμων ἐν Κυρηναϊκῇ Πτολ.
Ἀριμάρα· πόλ. Συρίας Πτολ.
Ἀριμασποί, καθ' Ἠρ. = μονόφθαλμοι, ἔθν.
σκυθικόν, ἐπίθ. Ἀριμασπός, ἡ Ἀριμασπειός,
«Ἀριμασπία ἔπεια», ποιήμα τοῦ Ἀριστέου
περὶ Ἀριμασπῶν Στραβ.
Ἀρίμαχος· ἄνδρ. ὄν. Φαλαρ. ἐπ.
Ἀριμένης· ἀδελφ. Ξέρξου Πλούτ.
Ἀρί-μηλον, τό· εἶδ. μήλου ἄντιγ. Κα-
ρυστ. ἐν Ἀθην. 8, 82, ὅπου τινὲς ἀναγιν. καὶ
λασίμηλον.
Ἀρίμινον· ποτ. καὶ πόλ. Οὐμβρικῆς, νῦν
Ῥίμιν, κατ. Ἀριμίνιος Πολύδ.
Ἀρίμνας· Κυρηναῖος Καλλιμ.
Ἀρίμνας· ζωγράφος τῆς Οὐάρερ.
Ἀρίμναστος· Ἀρίμνηστος.
Ἀριμνήστη· ἀδελφὴ Ἀριστοτέλους Ἀρι-
στοτ. βί.
Ἀρίμνηστος· 1) Ἀθηναῖος· α) ἄρχων Ὀλ.
91, 1, ἐν Δ. Σικ. Ἀριστόμνηστος· β) υἱὸς
Πυθαγόρου Περφύρ. 3) Σπαρτιάτης Ἠρ. 4)
Πλαταιὴς Ἠρ. 5) Τυρρηνὸς Πινυρ. 6) ἀ-
δελφ. Ἀριστοτέλους Δ. Λαέρ.

Ἀριμοὶ· ἔθν. μυθικόν ἐν Ἀσίᾳ Στραβ.
Ἀριμοὺς, αἰτ. οὐν· βασ. Κατακακαυμένης ἐν
μικρᾷ Ἀσίᾳ Στραβ.
Ἀ-ρίν καὶ ἄρις, ἴνας· ὁ μὴ ἔχων ἰναι
τ. ἔ. ἰχθυεὺς ἐν δυνάμει, = κύων Σεν.
κυν. 3, 2.
Ἀρίνα· πόλ. ἐν Ἀφρικῇ Πτολ.
Ἀρίνδη· πόλ. Οἰνωτρῶν Στ. Βυζ.
Ἀρίνδηλα· πόλ. Πετραίας Ἀραβίας, κατ.
Ἀρινδήλην Στ. Βυζ.
Ἀ-ρίνος, 2' ἄρις Σεν. κυν. 3, 3, 8. γρ.
Ἀρίξενος· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀριο-βαρζάνης· ὄν. διαφόρων Περσῶν
σατραπῶν καὶ κατόπιν ἡγεμόνων Καππαδο-
κίας Ἀππ.
Ἀριόδυστος· ἴδ. Ἀριοῖστος.
Ἀριομάντης· Πέρσης Πλούτ.
Ἀριόμαρδος· υἱὸς τοῦ Δαρείου Ἠρ.
Ἀριος, δι. γρ. Ἀσκληπ. ἐν Ἀνθ. 12, 162
ἀντὶ ἄρειος, πρὸς ὃ ἀρμόζει τὸ «οὐκω τοῖς»
φορῶν, οὐδ' ἄρειος, ὁ βρούγκ. διορθοῖ εἰς
οὐράγιος.
Ἀριος· 1) ἐπίθ. Ἀρ. κόμμος = Ἀρειος Ἀσκλη-
π. 423· «ἡ ἐξ Ἀρίου πάγου βουλή», ἐπιγρ.
2) ποτ. α) ἐν Ἀρίξ = Ἀρειος, ὁ ἴδ. Πολύδ.
β) ἐν Κολχίδι Σχόλ.
Ἀριοῖστος· τὸ λατ. Arioivstus Ἀππ.
Ἀριουσία· χώρα τραχεῖα καὶ ἀλίμενος ἐν
Χίῳ «οἶνον ἄριστον φέρουσα τῶν Ἑλληνι-
κῶν»· ὅθ. Ἀριοῖστος οἶνος Πλούτ. Στραβ.
Ἀρί-πικρον· μεγάλως πικρὸν Ἰσχύ.
Ἀρι-πρέπεια, ἡ· λαμπρότης Γρ. Νάξ. τ.
2, σ. 152.
Ἀρι-πρεπής, 2' πολὺ πρέπων, διαπρεπής
(μεγαλοπρεπής Ἰσχύ.)· ἀστὴρ Ἰλ. 9, 550
-αίγλις, ο, 309· ἔππος, ψ, 453· -χηλός· Ὅδ.
9, 424· -εἶδος, θ, 176· ἄλλως περὶ ἀνθρώ-
πων Ἰλ. 7, 477, Ὅδ. 6, 390· ἐπίρ. ἀριπρ-
πέως Ἀπολλιν. ψαλ. 104, 51.
Ἀρίς, ἴδος, ἡ (ἄρω)· τεκτονικὸν ἐργαλεῖον
κοιν. ἀρίδα, ἐν τῇ πληθ. μεταξύ τῶν «τῆ-
κτονος ἀρμένειν» Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 9,
205· «γυρὰς ἀμυρδέτους ἀρίδας» Φίλπ. ἐν
Ἀνθ. 6, 103, βεβαίως κατὰ τὸ εἶδος τῶν με-
γάλων τρυπανίων, ὡς δεκνύει καὶ τὸ ὅτι ἐλ-
κονται δι' ἱμάντος, ὅς καὶ αὐτὸς καλεῖται
ἀρίς· «τῇ ἀρίδι στρεφέσθω τὸ τρύπανον» Ὁ-
ρεῖδ. περὶ ρωγμῶν σ. 93· πρὸς Καλλ. κοίμη
ἐν Πολύδ. 7, 113.
Ἀρίς· εἶδ. βοτάνης Ἰσχύ.
Ἀρίς· 1) παραποτ. Παμῖου ἐν Μεσσηνίᾳ
Πινυρ. 2) ἄνδρ. ὄν. νομίμ.
Ἀρισάβιον· πόλ. Ἰνδίας Πτολ.
Ἀρίσαρον, τό· μικρὸν βοτάνιον εἶχαν ἔλ.
ὡς ἔλαιος, ἐστὶ δὲ ὀσμυτέρα τοῦ ἔρου· Δι-
οσκ. 2, 198.
Ἀρίσας, αντος· 1) πατ. Λεωκρίτου Ἰλ. 2)
πατ. Μολόρου ἐν Ἀργεὶ Πινυρ.
Ἀρίσθη· 1) πόλ. ἐν Τρωάδι, οὐ μακρὰν Ἀ-
σάδην, κατ. Ἀρισθαῖος, ἡ-δαίος Ἰλ. Στ. Βυζ.
ἐπίρ. Ἀρίσθη· 2) πόλ. ἐν Λέσβῳ Ἠρ. 3)
θηγ. Μήσπος, σύς. Πριάμου Ἀπλδ. 4) οὐγ.
Τεύκρου ἐκ Κρήτης, σύς. Δαρδάνου, καὶ ἡ-
ταῖα λεγόμενῃ· ἀφ' ἧς ὀνομάσθη ἡ ἐν Τρωί

ἀδὲ πόλις Στ. Βυζ. 5) θυγ. Μάκαρος ἐν Λε-
σῶ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐκεῖ πόλις αὐτ.
Ἀριστοῦ παρικοῦ. Ἐδρου ἐν Θράκῃ
Στράβ.
Ἀρί-σημος, 2 (σημα)· πολλὸν φανερός Ὁμ.
34ν. Ἑρμ. 12· σάμος Θεόφρ. 25, 158· ἑ-
πὶρ. -σῆμος Πλούτ. 6, 14.
Ἀρίσημος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀρισὺ-ἀρματον γέρας· τὸ βραβεῖον τοῦ
ἀρίστου ἀρματος, τοῦ ἐν τῷ δρόμῳ νικήσαν-
τος Πίνδ. 1. 5, 36.
Ἀρι-σκυζῆς (σκύζω), 2· ἡ ἄγαν σκυζομένη,
ὀργιζομένη Καλλιμά. ἀπ. 108.
Ἀρίσκος· κόφινος Ἡσύχ.
Ἀριστάγγελος· Πυθαγόρειος Κυρηναίος·
Ἰσίδωρ.
Ἀρισταγόρα· 1) ἐταῖρα Κορινθία, ἐρωμένη
Δημητρίου Ἀθην. 2) Μιλήσια, ἐπιγρ.
Ἀρισταγόρας, οὐ· 1) υἱὸς Ἡρακλείδου,
τύραννος Κύμης Ἡρ. 2) τύραννος Κυζίκου
Ἡρ. 3) υἱὸς Μολπαγόρου, τύραννος Μιλήτου
Ἡρ. παρρημιῶδως· ἐλέγετο περὶ πανούργων
προτάσεων· «τοῦτο τὸ πόδημα ἔραψε μὲν
Ἰστιάτος, ὁπερῆσται δὲ Ἀρισταγόρας» Διο-
γεν. 8, 49. Συγγραφεὺς τις περὶ Αἰγύπτου
ὧς Μιλήσιος, σύγχρονος Πλάτωνος Δ. Λαέρ.
4) υἱὸς Ἠγησιστράτου Σάμιος Ἡρ. 5) υἱὸς
τοῦ Κινδίου Εὐδόξου, πατήρ τοῦ Χρυσίππου
Δ. Λαέρ. 6) υἱὸς Ἀρκεσίλαου ἐν Τενέδῳ Πίνδ.
7) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας Ἀθήν. 8)
Ἀμπρακινῆς Δαμάχ.
Ἀρίστ-αθλος, 2· ἀριστος ἐν ἀθλοῖς· Ἡ-
ρακλῆς Ἀρχι. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 94.
Ἀρισταίνετη· γυν. ὄν. Λιδάβ.
Ἀρισταίνετιανός· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀρισταίνετος· 1) Δυμαῖος Πολύδ. 2) Νι-
καεύς Πλούτ. - Συγγραφεὺς ἐπιστολῶν καὶ
φίλος τοῦ Λιδανίου· 3) ῥήτωρ ἐκ Βυζαντίου
Φιλόστρ. 4) Ἀθηναῖος, Χολαργεύς Ῥοσσ.
8μ. 5) ἐπὶ νομισμ. Ἐρέσσου καὶ Σμύρνης.
Ἀρισταίνος· 1) Ἀχαῖος (Μεγαλοπολίτης)
Πολύδ. 2) Ἑρμιονεύς, ἐπιγρ.
Ἀρισταῖος· 1) υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Κορή-
νης, θεοῦ τῆς εὐφροσύνης ἐν ἀρχαῖα Ἑλλά-
δι, προστάτης τῶν ποιεμένων, τῆς γεωργίας,
τῆς μελισσοτροφίας, τῆς καλλιέργειας τῆς
ἀμπέλου καὶ ἐλαίας καὶ τῆς θήρας, καὶ ἐν
μέρει καὶ διδασκαλὸς αὐτῶν, διὸ ἐπεκαλοῦντο
αὐτὸν ἐν τῇ θήρᾳ. Συγχρόνως ἦτο ἀλεξίκα-
κος τοῦ καύτωνος καὶ τοῦ λοιμοῦ Ἰσ. ὦ-
μνον· οὐ μὲν τὸν Ἀρισταῖον καὶ τὸν Ἀ-
πόλλων αὐτὸν· Ἀλλ. Ἡ λατρεία αὐτοῦ συνε-
κινεῖτο βραδύτερον μετὰ τῆς τοῦ Ἀπόλλω-
νος, 8θ. «τῶν Ἀπόλλωνι Ἀρισταῖον», ἐπιγρ.
2) υἱὸς Δαμοφώντος, μαθητὴς καὶ διαδοχὸς
τοῦ Πυθαγόρου, Κροτωνιάτης Ἰσίδωρ. 3) φί-
λος Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος Ἰσ. Ἀρι-
σταῖος Ἰωσ. 4) ἐπὶ νομισμ. Σμύρνης καὶ Κω·
8) Ἀθηναῖος, ἐπιγρ. 6) = Ἀρισταίνος, ὁ Ἀ-
χαιὸς Πλούτ. 7) = Ἀρισταῖος, ὁ ἴσος Προκον-
νήσιος Δ. Ἀλλ.
Ἀρισταῖος· Ἀρισταῖος, Κω νομισμ.
Ἀρισταίχη· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀρισταίχμος· 1) Ἥλιος Δημ. 2) Αἰτωλὸς

ἀκοντιστὴς καλὸς Λουκ. 3) Ἀθηναῖος Δημ.
Ἀρίστακος· Ῥόδιος, νομισμ.
Ἀριστάναξ· ἀνδρ. ὄν. Σωραν.
Ἀριστάνδρειος, 2, ἐπὶθ. ἐκ τοῦ Ἀρισταν-
δρος Πaus.
Ἀριστανδρος· 1) Τελμησσίδης, μάντις Ἀ-
λεξ. τοῦ Μ. Πλούτ. 2) χαλκοπλάστης Πά-
ριος Paus. 3) ἀρχιτέκτων Μεγαλοπολίτης
Paus. 4) πατ. Θεοδέκτου ἐκ Φασήλιδος Στ.
Βυζ. 5) Ὀρχομένιος, ἐπιγρ.
Ἀριστάνωρ· Ἀθηναῖος ἐπιγρ.
Ἀριστάρκτη· ζωγράφος, θυγ. καὶ μαθήτρια
Νεάρχου Πλίν.
Ἀριστάρχειον, τό· ναὸς Ἀρτέμιδος ἐπι-
σκόπου ἐν Ὑλιδι Πλούτ.
Ἀριστάρχειος· Ἰδ· Ἀριστάρχος.
Ἀριστ-αρχέω· ἀριστα ἀρχω Γ. Παχυμ.
Μιχ. Παλ. σ. 46.
Ἀριστάρχη· ἱέρεια ἐν Μασσαλίᾳ Στράβ.
Ἀριστ-αρχ(α, ἡ) ἀρίστη ἀρχὴ Θεόδ. Στουδ.
σ. 544.
Ἀριστάρχιδας· Δελφός, ἐπιγρ.
Ἀριστ-αρχος, 2 ἀριστος ἀρχων Σιμων.
ἐν Ἀθην. 3, 99.
Ἀριστάρχος· 1) Ἀθηναῖος· α) ἀρχων ἐπώ-
νυμος Λουκ. 6) εἰς τῶν ἐνθερμότητων ὀλι-
γαρχικῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ
Θουκ. Τὸ κῶμμα αὐτοῦ «οἱ περὶ Ἀρισταρ-
χον» Ξεν. γ) φίλος Σωκράτους Ξεν. 3) Συ-
παλήτιος Ἰσ. α) υἱὸς Κυρωνίδου Ἰσ. β) Ἰ-
δ· υἱὸς Μόσχου, παιδικὰ Δημοσθένους Λισχίν.
η) Ἀθηναῖος ἐπὶ Κύρου, ἀρξας βραδύτ. ἐν
Ἑρέσσῳ καὶ ἐνταυθα διὰ τὴν ἀρίστην αὐτοῦ
κυβέρνησιν ὀνομασθεὶς Ἀριστάρχος Σουῖδ 2)
Λακιοδαμόνιος, ἀρμολύτης Βυζαντίου Ξεν 3)
Ἥλιος Paus. 4) Βοιωτοί· α) Ὀρχομένιος,
ἐπιγρ. 6) Ὡρωπίος, αὐτ. 5) πατ. Θεοδέκτου
ἐκ Φασήλιδος Ἰδ· Ἀριστανδρος Πλούτ. 6)
Φωκεὺς Πολύδ. 7) Ἀμπρακινῆς Δ. Σικ. 8)
Κόλγος Ἀππ. 9) Μακεδῶν, συναγματοφύλακός
τοῦ Ἀποστόλου Παύλου Κ. Δ. 10) τραγ-
ποιητὴς Τεγεάτης σύγχρονος Εὐριπίδου Ἀ-
θην. 11) ἀστρὸνόμενος καὶ μαθηματικὸς Σί-
μιος, σύγχρονος Ἀράτου Πλούτ. 12) οὐ
περὶ Ἀριστάρχον τὸν μαθηματικόν· Σ. Ἑμπ.
12) ὁ περίφημος Ἀλεξανδρινὸς γραμματικὸς
ἐκ Σαμοθράκης, ἄλλοτε μὲν ἁπλῶς ὁ γραμ-
ματικὸς ὄνομ. ἄλλοτε δὲ ὁ Ὀμηρικὸς.
Οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ «οἱ ἀπ' Ἀριστάρχου», ἡ
δ' ἐκδ. τοῦ Ὀμήρου, «ἡ Ἀριστάρχου», ἡ ἢ
κατ' Ἀριστάρχον, καὶ οἱ ὅμοιοι του, οἱ
περὶ ἡ ἀμφὶ τὸν Ἀριστάρχον Σχολ. Ὁμ. καὶ
ἄλλ. ἐπὶθ. Ἀριστάρχειος, «τῆς ἀριστάρχειας
γράμματα» Ἀθην. οὐσ. α) ἡ Ἀριστάρχειος,
ἡ δὲ αὐτοῦ γενομένη ἐκδ. τοῦ Ὀμήρου
Σχολ. Ἰλ. 6) οἱ Ἀριστάρχειοι, μαθηταὶ καὶ
ἀπαυτοῦ τοῦ Ἀριστάρχου, ἐν γέν. γραμματι-
κοὶ Ἀθην. 13) συγγραφεὺς βιβλίου περὶ Ὀ-
λυμπίας Paus. 14) λατρός τῆς Βερενίκης Πα-
λόκιν. 15) ἐπὶ νομισμ. Πατρῶν, Ἀπολλω-
νίας καὶ Φωκαίας 16) ἐπών. τοῦ Διὸς Ἀ-
θην. 3, 99.
Ἀρίστας, α' υἱὸς Παρθιάνοιο θεμελιωτῆς
Ψωφίδος Paus.

Ἀρι-στάφυλος, 2° πολυστάφυλος Ἀνθ. 9, 580, ὅπου νῦν γράφ. ἔριστ.
 Ἀρι-στάω· ἀριστοποιῶμαι, προγευματίζω Ἀριστ. ἱππ. 815, Δημ. 47, 55, Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 12· καὶ ἐν γέν. ἐσθίω· εἰς αὐτὸ ἀνήκουσιν οἱ συγκεκ. τύποι τοῦ παρκ. ἥριστα-μεν, ἥριστάνα· ἐκ καμ. ἐν Ἀθην. 10, 423· μετὰ τοῦ ἥριστηκότες Ἀντιφάν. αὐτ. 14, 624· ἥριστηκέναι Διοδ. καμ. αὐτ. 6, 239, [ἡ πρώτη συλλαβὴ συνήθ. μακρά].
 Ἀριστῆ· γυν. ὄν. ἐν Ὀρχομενῷ, Κερωνεῖσι, ἔπιγρ.
 Ἀριστέας, ου καὶ α' 1) ἀρχ. ποιητὴς Προκωννήσιος 580 π. Χ. γράφας «Ἀριμάσπεα ἔκη» Ἡρ. 2) Χίος· Ξεν. 3) υἱὸς Ἀδεμάντου Κορίνθιος Ἡρ. 4) Ἀργεῖος Πλούτ. 5) Στρατονικεὺς Ὀλυμπιονίκης Πaus. 6) Ἰουλίος Ἀρ. Βοιωτὸς, ἔπιγρ. 7) ἀρχηγὸς τῶν δορυφόρων Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπ. Ἰώστ. 8) ἀνδριαντοποιὸς Ἀφροδισιεύς· 9) ἄλλ. ἐπὶ νομισμ. Ἀθηνῶν, Κερκίρας, Ἐφέτου, Ἐρυθρῶν.
 Ἀριστεία, ἡ ἔργον ἀριστον, ἡρωϊκόν, λαμπρόν τὸ βραβεῖον τῆς νίκης· «ἀριστείας κράτος κρίνειν» Σοφ. Αἴ. 433. Ἐν Ἰλ. αἰ. βασιλεύει ε, λ, ρ ἔπιγράφονται ἀριστεία Διομήδους, Ἀγαμέμνονος, Μενελάου. Καὶ ἐν πεζ. Πλάτ. νόμ. 12, 912 καὶ μετγν.
 Ἀριστεία· Ἀθῆς, ἔπιγρ.
 Ἀριστείας· Ῥόδιος, ἔπιγρ. ἐπὶ ἀμφορέως.
 Ἀριστείδας· Ἀριστείδης, ὅδε τὸ ἐπὶ.
 Ἀριστείδης, ου 1) Ἀθηναῖος· α) ἄρχων τῷ 489 π. Χ. Ὑλ. 72, 4, υἱὸς Λυσιστράτου Ἀλωπεκῆθεν φυλῆς Ἀντιοχίδου, ὁ ἐπονυμαζόμενος δίκαιος, οὗ τὴν βίαν συνέγραψεν ὁ Πλούταρχος· β) υἱὸς Εὐφιλῆτου Κηφισιεύς Ἀσγίνος· γ) ἐκ τῆς Οἰνιτιάδος φυλῆς Δημ. δ) ἔγγονος τοῦ δικαίου, πατ. τῆς Μυρτοῦς Πλάτ. ε) υἱὸς Ξενοφίλου τινός, τῆς Ἀντιοχίδου φυλῆς Πλούτ. ζ) υἱὸς Ἀρχίππου Θουκ. - στρατηγὸς ἐν τῇ πελοποννησιακῇ πολέμῳ, αὐτ. η) Ἰστιαεὺς Ῥοσσ. δῆμ. θ) ἄλλοι Ἀθηναῖοι Πλούτ. 2) Λακεδαιμόνιος Ῥοσσ. 3) Ἡλείος Ὀλυμπιονίκης Πaus. 4) Λοκροὺς Πλούτ. 5) Λευκανὸς (Ἐλεάτης) Πολύκιος· 6) πρεσβευτὴς Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς Πολύβ. 7) Ῥηγίτινος Πυθαγόρειος Ἰάμβλ. 8) ἐκτελεστὴς τῆς διανομῆς τοῦ Στίλπωνος Δ. Αξέρ. 9) Τήνιος υἱὸς Ἀριστομένους, ἔπιγρ. 10) Μιλήσιος ἱστορικὸς καὶ συγγραφεὺς Πλούτ. 11) Ἀρ. Κωνσταντίνος, συγγραφεὺς «περὶ μουσικῆς»· 12) Π. Αἴλιος Ἀρ., υἱὸς Εὐδαίμονος ἐξ Ἀδριανῶν ἐν Μυσίᾳ (κατ' ἄλλ. ἐκ Συβυρνης), περιφημοὺς ῥήτωρ Ἀνθ. 13) ζωγράφος Θεοδότης, υἱὸς Ἀριστοδήμου Παλῶν. 14) Χαλκοπλάστης, μαθητὴς Πολυκλείτου Πλίν. 15) κατασκευαστὴς τεχνικῶν μηχανῶν Πaus.
 Ἀριστέων, τό· τὸ βραβεῖον τοῦ πρώτου νικητοῦ, ἀνταμοιβὴ τῆς ἀνδρείας, ἰων. ἀριστήριον Ἡρ. 8, 11· συνήθ. πλ. - στρατευμάτων Σοφ. Φιλ. 1415, Ἡρ. 8, 122· - ἀδύναμι τινὶ Πλάτ. συμκ. 220· - καὶ νικητήρια, νόμ. 8, 829 καὶ μετγν.
 Ἀριστοειδής· Ῥόδιος, ἐπὶ ἀμφορέως.
 Ἀριστομαχία· νησὶς ἐν τῇ Ἀργολίδι Πaus.

Ἀριστερεῖω· μεταχειρίζομαι τὴν ἀριστερὴν χεῖρα, εἶμαι ζερόδης, Ὁ.
 Ἀριστερεῖον, ὄνος, ὁ φυτὸν κατὰ Πausανίαν ἐπιτῆδειον εἰς καθαρὸν ἔδω. Ὁδ. α. 1915· = περιστερεῖον Ὀρφ. Ἀργ. 916, Αἴλ. ι. Ζ. 1, 35.
 Ἀριστερο-ζυγής, 2, δηλ. ἔπος· «ζυγίος σειραφόρος, ὁ ὅσων τὴν σείραν» Β. Ἀν. α. 10.
 Ἀριστερο-μάχος, 2° ὁ διὰ τῆς ἀριστερῆς μαχόμενος Στωδ. ἔλλ. φασ. τ. 1, 992.
 Ἀριστερός, 3° α) κοιν. ζερόδης, ἡ ἀριστερὰ χεῖρ, τὸ ζερόν χεῖρ· ἐξ ἀριστερᾶς Σοφ. Φιλ. 20, Πλ. 7, Πλάτ. Τιμ. 72, ἐν τῇ ἀριστερῇ, Φαῖδρ. 228, ἀπὸ τῆς ἀριστερῆς μέρους· ἐκ ἀριστερᾶς πρὸς τὸ ἀριστερόν μέρος Ἰλ. 6, 526 (πρόβλ. «τὸ ἐκ ἀριστερᾶς μέρους» Πλάτ. Φαῖδρ. 266)· ἐκ ἀριστερᾶς χειρὸς Ὁδ. ε, 277· «ἐκ τῶν ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ» Πλάτ. Τιμ. 77· 6) μετ. ἐπεὶ ἡ εἰς τὸν πρὸς ἄρκτον βλέπωντα Ἑλληνα ὁνομασκόπον ἡ δὲ εἰς ἔκτεον ἀριστερά, ὁ προμηνῶν πυραφῶν Ὁδ. υ. 242· γ) «πρεσβύτην ἐκ ἀριστερᾶς ἔσας» Σοφ. Αἴ. 183, ὑπεχώρησας πρὸς τὰ ἀριστερά, ἀπεμακρύνῃς τοῦ ὄρθου· ἐκ ἀριστερῶν, ἀδελφίος, μετγν.
 Ἀριστερο-στάτης, ὁ ὁ ἀριστερὰ ἰστάμενος· «ὁ πρωτοστάτης τοῦ χοροῦ» Ἡσυχ. τοῦ ἀριστεροῦ ἡμιχορίου δηλ. «ἀριστεροστάτης ἐν τῇ κομμικῇ χορῇ, ἐν δὲ τῇ τραγικῇ μέσος ἀριστεροῦ» Β. Ἀν. α. 444· πρόλ. Φώτ.
 Ἀριστε· ὁ φιν γυν. ἐκ. ἀντὶ ἀριστεροῦ Ἰλ. ν. 309.
 Ἀριστερό-χειρ, ρος, ὁ, ἡ ὁ τῇ ἀριστερῇ χεῖρὶ μόνον χρώμενος Σωκρ. α. 160.
 Ἀριστεύω, τό· ἀριστεία Ἰω. Δαμ. τ. 2, α. 908, ἔδω. Ἰλ. α. 115.
 Ἀριστεύω, ὁ ὁ πάντων ἀριστος, ἐξοχώτατος· ἰδ. ἐν τῇ πολλῇ μὲν διεκρινόμενος, ὁ ὁμολογῶν οὕτω αὐτῷ τοὺς ἥρωας, ἡγεμόνα· λέγει α. καὶ ῥερόμενος ἀρ. Ἰλ. ε, 401, Πίνδ. - ἀνδρῶν, Π. 9, 111, Σοφ. Αἴ. 1283· Παρὰ μετγν. καὶ ἐν πεζ. οἱ ἡθελῶς ἀριστοί.
 Ἀριστεύς, ὥς, = Ἀριστεύς 1) Κορίνθιος υἱὸς Παλλήχου, ἀρχηγὸς τοῦ Κορινθιακοῦ στόλου Θουκ. - υἱὸς Ἀδεμάντου, αὐτ. ὁ Ἡρ. καλεῖ αὐτὸν Ἀριστεύ· 2) Λακεδαιμόνιος Θουκ. 3) Ἀργεῖος Ὀλυμπιονίκης Πaus. 4) Ἀθηναῖος, ἔπιγρ.
 Ἀριστευτής, ὁ ὁ ἀριστον παιὼν, διορθῶν Σκαυῶν. γν. α. 639.
 Ἀριστευτικός, 3° ὁ ἔχων τοιαύτην φάσιν ὥστε ν' ἀριστεύῃ Πλούτ. ἡθ. α. 319.
 Ἀριστεύω· εἶμαι ὁ ἀριστος, ὡς ὁ Ὀμ. Ἰλ. ζ. 208 προσάγει· καὶ ὑπερῶν ἐμμεναί· ἄλλων· ἰδ. ὁ ἐπὶ ἀνδρείᾳ διακρινόμενος, ἐξελκων, μετὰ γεν. = μετὰ τῶν, «ὁς ἀριστεύει μετὰ μάχεσθαι Τρώων» Ἰλ. ζ. 460. Ὁδ. καὶ Ἡρ. 9, 74, Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 10· ἀριστεύειν χθονός, εἶνε ὁ πρῶτος, ὁ ἄρκτων τῆς χώρας Πίνδ. Ν. 1, 14, Τὸ πρῶτον ἐν ᾧ τις ἀριστεύει, τίθεται κατὰ δόξ. «βούλη ἀριστεύειν ἀπάντων» Ἰλ. λ. 628· πρόβλ. Πίνδ. Ν. 10, 10, Σοφ. Ἀντ. 195· - ἔρε· οἷος Θεόδωρ. 12, 27· - ἐν μάχῃ Ἰλ. λ. 400· - ἐν ἀέλοισι Πίνδ. Ν. 11, 14· - τοῦ

διασωθέντας καὶ ἀριστεύσαντας πάντα πάντῃ ἐν ἔργοις τε καὶ ἐπιστήμασι Πλάτ. πολ. 7, 549 - μετ' ἀπαρ. «ἀριστεύεσθε μάχασθαι» ἢ π. 292 καὶ συχνά. Μετ' αὐτ. ἐπιτυχάνω τι διὰ τῆς ἀρίστης πράξεως, «-στα-ίου πόνον» Πίνδ. Ὀ. 11, 67. «-τὰ πρῶτα καλλιστεία» Σοφ. Αἴ. 435, Θεόκρ. 15, 98. Πολλ. ἀπολ. «γνώμη ἀριστεύει» = εἶνε ἡ ἀρίστη, νικᾷ Ἠρ. 7, 144. «τὸ κηδεύσαι καθ' αὐτὸν ἀριστεύει μακρῶς» = εἶνε μακρῶς ἀριστον Αἰσχ. Πρ. 892, Πίνδ. Ὀ. 3, 44.
Ἀριστεύων, ὄνος. Ἀθηναῖος, υἱὸς Παλυκράτους, Κολυτιεύς, ἐπιγρ.
Ἀρίστη, θορ. Ἀρίστα. 1) γυν. ὄν. Ἀνθ. καὶ ἐπιγρ. 2) ἐπιθ. Ἀρτέμιδος ἐν Ἀθῆναις Πaus.
Ἀριστηδης = Ἀριστείδης, ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ ἐπιταφίου στήλης.
Ἀριστητόν, ἱων. τὸ ἀριστεῖον Ἠρ.
Ἀριστηνός, ἀνδρ. ὄν. Δυρραχίου νομισμ.
Ἀρίστης, ἀνδρ. ὄν. Δυρραχίου νομισμ.
Ἀριστητήριον, τὸ ἐστιατόριον, μετγ.
Ἀριστητής, ὁ ὁ προγευματίζων, μετὰ τοῦ φιλοπάτης, ἔπομ. ἐν γέν. ὁ ἐσθίων Ἰπποκρ. α. 280.
Ἀριστητικός, 3-ὁ ἔθος ἔχων ἀριστὰν Εὐκόλης Δήμοις Β. Ἀν. α. 79.
Ἀριτία, γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀριστιανός, ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀριτίας, ὄν. 1) Φλιάσιος, υἱὸς Πρατίνα, ἐπαγαγὼν τὸ σατυρικὸν δράμα ἐν Ὀλ. 64-70 Ἀθῆν. 2) Ἀθηναῖος, ἐπιγρ. 3) Θηβαῖος, ἐπιγρ.
Ἀριστηδης = Ἀριστείδης. 1) Θηβαῖος, ἐπιγρ. 2) γραμματικὸς Σχολ. Ἰλ.
Ἀριστηζῶ, παρὶς τινὶ ἀριστον, πρόγευμα Ἀρισ. ἱππ. 536. «ἀριστησίας αὐτὸν» Διοδ. χωμ. ἐν Ἀθῆν. 6, 234, Ἰπποκρ. α. 486. - Μετ. προγευματίζω ἐγὼ Ἰπποκρ. α. 12.
Ἀριστηδὴν, κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀρίστων, τὸ ἀριστηδὴν ἐπιτελεζόμενος Ἰσοκ. πα- νηγ. α. 71. «πολλοὺς ἀριστηδὴν ὀλέσαντες» Ἀνδοκ. 3, 30, Πλούτ. Σόλ. 12. ἐν γέν. «τὸ τῶν ἀρχόντων ἀρ. ἀπομερισθὲν δικαστήριον» Πλάτ. νόμ. 9, 855, ὅπου οἱ ἀριστοὶ ἐλέ- γονται - αἰρεῖσθαι Δημ. 43, 57, Πολύδ. 6, 10, 9. «ἀπεδείκνυε τοὺς ἀρχοντας ἀρ.» Πλούτ. Λυσ. 13.
Ἀριστινός, ἀνδρ. ὄν. Δυρραχίου νομισμ.
Ἀριστιαν, ἡ γυν. ὄν. Ἀνθ.
Ἀριστηπός. 1) Θεσσαλὸς Λαρισαῖος Ξεν. 2) τύραννος Ἀργεὺς Πλούτ. 3) Ἀθηναῖος, πατ. Κνήμιανος Ἠλιοδ. 4) ὁ Κυρηναῖος, φι- λόσοφος μαθητὴς Σωκράτους ἰδρυτὴς τῆς Κυ- ρηναϊκῆς σχολῆς, οἱ ὅπαδοι αὐτοῦ «οἱ ἀρ- Ἀριστηπιοί, οἱ περὶ ἡ ἀμφὶ Ἀριστηπιοῦ» Δ. Λαέρ. ἐπιθ. Ἀριστηπείας Δημήτρ. 5) ἀ- καδημαϊκὸς φιλόσοφος Δ. Λαέρ. 6) ὁ μητρο- διόκτες Δ. Λαέρ. 7) συγγραφεὺς βιβλίου περὶ Ἀρκαδίας Δ. Λαέρ.
Ἀριστίας, ἰδοις, θορ. Ἀριστίας, κιθαριδὺς Θεόκρ.
Ἀριστιών, ὄνος. 1) Ἀθηναῖος, α) ἄρχων Ὀλ. 89, 4-6) ἑτερός τις Ἀντιφ. γ) ἐξ Ὀίου, - Μελιτεὺς, Θηραμεύς, Κυθαθηναῖος, ἐπιγρ.

3) τύραννος ἐν Ἀθῆναις Στράβ. 2) Πλα- ταῖος (ἡ Σάμιος) υἱὸς Ἀριστοβούλου, πει- δικὰ Δημοσθένους Αἰσχίν. 3) Βοιωτοὶ διά- φοροι, ἐπιγρ. 4) Δελφός, Κορτ. 5) Ἐπι- σταύριος Ὀλυμπιονίκης Πaus. 6) Κρής ἐκ Κυ- θωνίας Δ. Κασ. καὶ τινες ἄλλοι.
Ἀριστο-δάθρα, πόλ. Ἰνδοσκυθίας Πτολ.
Ἀριστό-βιος, 2-ἄριστα ζῶν, χρησμ. ἐν Ἠλιοδ. Αἰθ. 2, 35.
Ἀριστόβιος, Ῥόδιος, νομισμ.
Ἀριστοβούλη. 1) γυν. ὄν. 2) ἐπὶ ὄν. Ἀρ- τέμιδος ἐν Ἀθῆναις Πλούτ. - Καὶ ἐν Ῥόδῳ Πορφ.
Ἀριστο-βουλία, ἡ ἀρίστη βουλὴ Κ. Μα- νασ. χρ. 3140.
Ἀριστό-βουλος (βουλῇ), 2-ἄριστα βου- λεύμενος, 68. Ἀριστοβούλη, ὁ ἴδιος.
Ἀριστόβουλος. 1) Ἀθηναῖος ἐξ Ὀίου Ῥασα. - Γαργήτιος, ἀδελφὸς Ἐπικαύρου Δ. Λαέρ. 2) Σπαρτιάτης, ἐπιγρ. 3) Δελφός, ἐπιγρ. 4) βασι. Καλλιδικῆς Ἰώσ. 5) βασι. Ἰουδαίας, υἱὸς Ἀλεξάνδρου Ἰανναίου, ἀδελφὸς τοῦ Ἰρ- κανοῦ, καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ἰουδαῖοι Ἰώσ. 6) ἐκ Κασανδρείας (Πατιδαίας), ἀδελφεὸς καὶ ἱστορικός Ἀλεξ. τοῦ Μ. Στράβ. 7) ζωγράφος τῆς Σώρος Πλίν.
Ἀριστόγειτος, Ῥόδιος, ἐπιγρ.
Ἀριστογείτων, ὄνος. 1) Ἀθηναῖος α) ὁ μετὰ τοῦ Ἀρμιδίου τὸν Ἰππαρχὸν φονεύσας Ἠρ. 6) υἱὸς Κυδοράχου ἡ Δουμάχου, βή- τωρ, ἄλλοτε μὲν κύων, ἄλλοτε δὲ συσ- φάντης ἐπικαλούμενος, ἀντίπαλος Δημοσθέ- νους, Λυκούργου καὶ Ἰππιδίου Δημ. γ) καθ' οὗ ὁ Ἰσχυὸς ἔγραψε λόγον Δ. Ἀλ. 6) ἑτερός τις Λυσ. 2) Ἠλείος Πολύδ. 3) Θηβαῖος, ἀν- δριαντοποιὸς Πaus.
Ἀριστο-γένεθλος, χάρος, ὁ ἀρίστους παράγων ἐπ. ἀδ. ἐν Ἀνθ. 9, 686.
Ἀριστογένης, οὐς, αἰτ. ἡ καὶ ἡν. 1) Ἀ- θηναῖος α) στρατηγὸς ἐν Ἀργινοῦσαις Ξεν. 6) ἄλλοι τινὲς Δημ., ἐπιγρ. 2) Συρακόσιος Ξεν. 3) Μιλήσιος Πλούτ. 4) ἱατρός καὶ συγ- γραφεὺς θάσιος Σουίδ. 5) ἱατρός καὶ θαλάσς Χρυσίππου Κνίδιος Σουίδ.
Ἀριστογενίδας, ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀριστογίτων = Ἀριστογαίτων, Λεβαδιός, ἐπιγρ.
Ἀριστο-γόνος, 2-ὁ ἀρίστα τέκνα γεννῶν - μήτηρ Πίνδ. Π. 11, 3.
Ἀριστόγονος, ἀνδρ. ὄν. Αἰλ.
Ἀριστοδάμα, μήτ. Ἀράτου Πaus.
Ἀριστοδάμας, αντος, ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀριστοδαμίδας, α. 1) πατ. Καρένου Θεόφ. 2) πατ. Φεῖδωνος Δ. Σικ.
Ἀριστόδαμος, θορ. ἀντὶ Ἀριστόδημος. 1) Ἠλείος Σίμων. 2) Σπαρτιάτης Ἀλκαί. 3) Ἀχαιοὶ Πολύδ. 4) Ὀρχομενίος, ἄρχων, ἐπιγρ. πατρων. Ἀριστοδάμος, αὐτ.
Ἀριστό-δειπνον, τὸ «ὅταν τὸ ἀριστον τῷ δείπνῳ συνάψωσιν» Πούχ. Ἀλεξ. ἐν Ἀθῆν. 2, 47, Μένανδ. ἐν Πολύδ. 6, 102.
Ἀριστοδῆμη, θυγ. Πριάμου Ἀπλδ.
Ἀριστό-δημος. 1) υἱὸς Ἰππακλῆους καὶ Με- γάρης Εὐρ. 2) Σπαρτιάτης, α) υἱὸς Ἀριστον-

μάχου, ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, πατ. Προκλῆος καὶ Εὐρυσθέους τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης Ἡρ. 6) υἱὸς Ἀριστοδούλου εἰς τῶν ἐπὶ τῶν σφαγῶν Δ. Λαέρ. γ) εἰς τῶν ἐν Θερμοπύλαις τριακοσίων Ἡρ. 6) κηδεμῶν τῶν τέκνων τοῦ Πausανίου Ξεν. 5) ἀρμολύτης ἐν Ὠρεῶν Πλούτ. 3) βασιλ. τῶν Μεσσηνίων Πaus. 4) Ἀθηναῖος· α) ἄρχων Ὀλ. 107, 1 Δ. Σικ. 6) Κυδαθηναῖος, ὁ μικρὸς, μαθητὴς Σωκράτους Ξεν. 1) καθ' οὗ ὁ Λυσίας ἔγραψε λόγον Ἀρπύκῃ δ) Βατήθεν, Πλούτ. ε) ἄλλος τις, ὅστις ἤρτο Κρατίνου Ἀθην. ζ) Παλλήνιος, κηρύξ ἐν Πειραιεὶ Δημ. η) λοιπαδότης τις Λίσχιν. 5) τύραννος Μεγαλοπόλεως, ὁ Κρηστὴς ἱππονομ. Πολύδ. 6) υἱὸς Ἀριστοκράτους, τύραννος Κύμης, ὁ Μαλακὸς λεγόμενος. Δ. Ἀλ. 7) Μιλήσιος Δ. Σικ. 8) Ὑλεις Ὀλυμπιονίκης Πaus. 9) Ἐρετριεὺς Δ. Λαέρ. 10) Μακεδών, στρατηγός Ἀντιγόνου Πaus. 11) Μισαποντινός, τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθῆναις, ἔπον. Στεμφύλιος, πρεσβευτὴς πρὸς Φίλιππον Λίσχιν. Ἰσ. εἰς αὐτὸν ἀναφέρεται τὸ τοῦ Πουχ. * Ἀριστοδόμημον οἱ κομικοὶ τὸν πρωκτὸν ἔλεγον ἀπὸ τῶν ἡταιρηκότων*, Σχολ. Λουκ. Ἀλεξ. 4 ὅπως οὐ ἀναφέρεται εἰς προγενέστερον· *ὁ Ἀριστοδόμος δὲ μικρὸς καὶ καταπύγων εἰς ὑπερβολὴν ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωκτός Ἀριστ. καλεῖται. Κρατίνος Πανόπταις, Ἀριστοφάνης Διταλσεῖς* 12) Κύπριος, πρόσωπον τῶν διαλόγων ἐν Πλούτ. συμπ. 13) Αἰγινεύς, φίλος Πλουτάρχου, ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος Πλούτ. 14) Θηβαῖος Ἀθην. 15) Νυσαῖος· α) υἱὸς Μενεκράτους, συγγραφεὺς Στράβ. 6) νεώτερός τις συγγενὴς αὐτοῦ, παιδαγωγὸς τῶν υἱῶν Πομπηίου Στράβ. 16) ζωγράφος καὶ συγγραφεὺς ἐκ Καρίας Φιδάστῃ. 17) διαδόχτος καὶ παροιμιώδης κακοῦρος Λουκ.

* Ἀριστοδίκη* γυν. ὄν. Ἀνθ.

* Ἀριστοδίκος* 1) Κυμαῖος Ἡρ. 2) Ἀθηναῖος· α) πατ. τοῦ Ἀλέξιδος Λυσ. 6) ἀδελφὸς τοῦ Ἀλέξιδος Πaus. 3) Ταναγραῖος Πλούτ. 4) Ῥόδιος ποιητὴς Ἀνθ. 5) πατ. Ἀρκεσιίου Σιμων. καὶ ἄλλοι.

* Ἀριστοδότος* ἀγαλματοποιὸς Τατ.

* Ἀριστοδώρα* γυνὴ ἐκ Κυρωναίας, ἐπιγρ.

* Ἀριστοδωρὸς* ἀνδρ. ὄν. Πλάτ.

* Ἀριστο-επέω* ἄριστα λαλῶν Κύρ. Ἀλ. τ. 3, σ. 402.

* Ἀριστο-επὴς, 2* ἄριστα λαλῶν Κύρ. Ἀλ. κατὰ Γουλιαν. 8, σ. 258.

* Ἀριστόθεμις* ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

* Ἀριστόθεος* Δῆλιος, ἐπιγρ.

* Ἀριστόθης* μαθηματικὸς, διδάσκαλος Ἀράτου, βί. Ἀράτ.

* Ἀριστοκλέα* γυν. ὄν. ἐκ Δελφῶν Κούρτ.

* Ἀριστοκλέας* Ἀγαιός, ἐπιγρ.

* Ἀριστόκλεια* 1) θυγ. Θεοφάνους ἐξ Ἀλκιβίου Πλούτ. 2) Δελφῆ Πορφύρ. 3) ἑταῖρα Δημ.

* Ἀριστοκλείδης* Αἰγινήτης Πίνδ.

* Ἀριστοκλείδης, ου 1) Ἀθηναῖος· α) πατ. Ἐπιδοῦρου Θουκ. β) Πρασιεύς, ἐπιγρ. 2) ζωγράφος Πλίν.

* Ἀριστοκλείς, εἶος, βοιωτ. = Ἀριστοκλέης

1) υἱὸς Ἀρίστου, Ὀρχομένιος, ἐπιγρ. 2) Ἀνθηδόσιος, αὐτ.

* Ἀριστοκλείτης* Σπαρτιάτης, πατ. τοῦ γνωστοῦ Λυσάνδρου Πλούτ.

* Ἀριστοκλής, εἶος 1) Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς τοῦ βασιλ. Πλειστοάναντος Θουκ. 2) Ἀθηναῖος· α) ἄρχων Ὀλ. 43, 4, Πάρ. μαρμ. 6) πᾶσι τοῖς Πλάτωνος Δ. Λαέρ. γ) τὸ πρότερον ὄν. τοῦ Πλάτωνος Δ. Λαέρ. δ) πρεσβευτὴς τῶν Ἀθηναίων εἰς Λακεδαιμόνα Ξεν. ε) κατ' οὗ ὁ Ἰσακὸς ἔγραψε λόγον Ἀρπ. ζ) Οἰσηθεν Δημ. 1) Μυρρινόσιος Δημ. 2) Παιονεύς, αὐτ. 1) ἐκ Σουπέρτης, Ῥοσσ. κ) Ἐλευσίνιος, αὐτ. ναυτ. λ) ἀνδριαντοποιός, ἐπιγρ. μ) Πειραιεύς Ἀνθ. 3) ἄρχων Τεγέας Πολύδων. 4) Ἀρσένιος Πaus. 5) Δελφὸς Κούρτ. 6) Ῥόδιος γραμματικὸς καὶ ἱστορικός Σχολ. Ἰλ. 7) Μεσσηνίος, περιπατητικὸς καὶ συγγρ. Σουῖδ. 9) Περιαμηνός, σοφιστὴς Φιλόστρ. 10) ποιητὴς Ἀνθ. 11) κωμωδὸς Δ. Λαέρ. 12) χαλκοπλάστης ἐκ Κυδωνίας ἐν Κρήτῃ Πaus. 13) νεώτερός τις ἐκ Σικυδωνος, μαθητὴς τοῦ Κλεοῖτου Πaus. καὶ ἄλλοι.

* Ἀριστοκλήτης* υἱὸς Φιλοστράτου, Αἰξωνεύς, ἐπιγρ.

* Ἀριστο-κλίδας, σο, βοιωτ. = Ἀριστοκλίδης 1) Ὀρχομένιος, ἐπιγρ. 2) Θηβαῖος, ἐπιγρ. 3) Τραντινός, Πυθαγόρειος Ἰάμβλ.

* Ἀριστοκράτης* ὄν. παρασίτου Ἀλκιφρ.

* Ἀριστοκράτεια* γυν. ὄν. Ἀνθ.

* Ἀριστο-κρατέομαι, ἀποθ. καθ. κυδερνῶμαι ὑπὸ τῶν ἀρίστων, ἔχω ἀριστοκρατικὸν πολιτεύμα Ἀριστ. ὄν. 125, Πλάτ. πολ. 1, 138.

* Ἀριστοκράτης, ους, αἶτ. ἡν καὶ ἀπαξ ἡ 1) ἄρχων Ὀρχομένιος, βασιλ. Ἀρκαδίας Στράβ. κατὰ Πaus. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκιμίδος καὶ υἱὸς τοῦ Ἰκτέα 2) Αἰγινήτης Ἡρ. 3) Ἀθηναῖος· α) ἄρχων Ὀλ. 95, 2 Δ. Σικ. 6) υἱὸς Σκαλίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Θουκ. γ) καθ' οὗ ὁ 23ος λόγος Δημ. 8) Φαληρεὺς Δημ. ε) υἱὸς Ἀριστοδήμου, Οἰνεύς, ἐπιγρ. ζ) ναυπηγὸς ἐν Ἀθῆναις, αὐτ. ναυτ. καὶ ἄλλοι.

4) Θηβαῖος, κωμωδός ἐπὶ Ἀλεξ. τοῦ Μ. Ἀθην. 5) Λακεδαιμόνιος α) στρατηγός Δ. Σικ. 6) υἱὸς τοῦ Ἰππάρχου, ἱστορικός Πλούτ. 6) στρατηγὸς τῶν Ῥοσίων Πολύδ. 7) Πηγιώτης, Πυθαγόρειος Ἰάμβλ. 8) Κυμαῖος, πατ. τοῦ Ἀριστοδήμου Δ. Ἀλ. 9) ἄλλοι, νομισμ.

* Ἀριστο-κρατία, ἡ τὸ κράτος, ἡ ἀρχὴ τῶν ἀρίστων, κατ' Ἀριστ. «καλεῖται ἀριστοκρατία ἡ διὰ τὸ τοὺς ἀρίστους ἄρχειν ἢ διὰ τὸ πρὸς τὸ ἄριστον τῇ πόλει», πολιτ. 3, 7· πρὸλ. Πλάτ. πολιτ. 301, Πολύδ. 0, 4, Θουκ. 3, 82, Ξεν. Ἐλ. 2, 3, 47 περὶ τῶν τριάντων.

* Ἀριστο-κρατικός, 3· τῇ ἀριστοκρατικῇ ἀρχῇ, πρὸς ταύτην κλίνων Πλάτ. πολ. 9, 587, Ἀριστ. πολιτ. 3, 11· ἐπὶ Στράβ. 4, σ. 179.

* Ἀριστοκρέων, ωνος· μαθητὴς Χρυσίππου Πλούτ.

* Ἀριστοκρίτης 1) Ἀθηναῖος Λυσ. καὶ ἄλλοι 2) Σπαρτιάτης, πατ. Λυσάνδρου, ἀρδύρ.

τοῦ Ἀριστοκλῆτος Πaus. 3) τραγικὸς Ἀθήν.

4) ἱστορικὸς Κλ. Ἀλ.

Ἀριστοκλῆς· ἀνδρ. δν. ἐπιγρ.

Ἀριστόχυπρος· υἱὸς Φιλοκέρου, βασιλ. ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου Ἡρ.

Ἀριστόλα· Ἀτθίς, ἐπιγρ.

Ἀριστολάδης, καὶ -δας, α δωρ. 1) πατ. Λυκούργου Ἡρ. 2) Κροκυραῖος, ἐπιγρ.

Ἀριστόλαος· Μακεδὼν Πaus.

Ἀριστολέων, ὄντος· Ἐφέσιος, νομισμ.

Ἀριστόλεως· Θάσιος Δημ.

Ἀριστο-λόγημα, τό· ἄριστος λόγος Ἀμφιλ. σ. 71.

Ἀριστο-λόχεια, ἡ -λογία, ἡ· βοτάνη τις, ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἄριστα βοηθεῖν λοχείαις Δισκ. 3, 4.

Ἀριστό-λοχος, 2· ἄριστα γεννηθεὶς Θεόδ. Πράδρ. Ἀμαρ. σ. 458.

Ἀριστόλοχος· 1) Ἑλλήν φρονεθεὶς ὑπὸ Αἰνίου Κ. Σμ. 2) Ἀθηναῖος· α) Αἰθαλίδης Ἰσ.

β) Ὀλυμπιονίκης Δ. Σικ. γ) τραπεζίτης Δημ. καὶ τινες ἄλλοι· 3) Λακεδαιμόνιος Ξεν. 4)

Ἡλίας· Ὀλυμπιονίκης Φλέγ. Τρακλ. 5) ἄλλοι, Ἰλλυρικά νομίσμ.

Ἀριστο-λύρας, ὁ· ἄριστος ἐν λύρᾳ μέγν.

Ἀριστό-μαντις, εως, ὁ, ἡ· ἄριστος μάντις Σοφ. Φιλ. 1322.

Ἀριστο-μάχειος· 1) ἐπίθ. -παῖς Θεοδ. ἐπ. 13, 8· 2) ὄντ. οἱ Ἀριστ. οἱ τοῦ Ἀριστομάχου ἄνθρωποι Πολύβ. 5, 41.

Ἀριστομάχη· 1) θυγ. Πριάμου, σύζ. Κριτολάου Πaus. 2) ποιήτρια ἐξ Ἐρυθρῶν Πλούτ. 3) θυγ. Ἰππαρίνου ἐν Συρακούσαις ἀδελφῇ Δίωνος, σύζ. Διονυσίου τοῦ πρεσβυτ. Δ. Σικ. 4) Ἀτθίς Ἀριστ. θυγ. Ἀριστοκλῆτος, ἐπιγρ.

Ἀριστο-μάχος, 2· ἄριστα μαχόμενος Πίνδ. Π. 10, 3.

Ἀριστό-μαχος· 1) υἱὸς Ταλαοῦ, πατ. Ἰππομόδοντος Ἀπλδ. 2) μνηστήρ τῆς Ἰπποδαμείας Πaus. 3) υἱὸς Κλειδοαίου, ἀρχηγὸς ἐν τῇ καθόδῳ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, πατήρ Τημέου, Κρεσφόντου, καὶ Ἀριστοδήμου Ἡρ. 4) τύραννος Ἀργείων Πολύβ. 5) Κορίθιος, αὐτ. 6) Σικυωνίος Πλούτ. 7) στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν Πλούτ. 8) Ἀθηναῖος· α) ὁ Ἀλωπιχῆθεν, πρεσβυτέρη τοῦ Κερσευλέπτου Δημ. 6) Κεφαλήθεν Δημ. γ) Μιλιταῖος, αὐτ. ναυτ. δ) καθ' οὗ ὁ Ἰσάτος ἔγραψε λόγον Πολύβ. -ὁ θεσμοθετήσας Δημ.

ε) ὁ ἦρος ὁ ἱατρὸς· Σχολ. Δημ. 9) Δελφός, ἐπιγρ. 10) Κυμνίος Ξενοκρ. 11) Στρομνίος Ἀντίπ. 12) ἄλλοις, Δωρῶν νομισμ. καὶ Ῥόδου, καὶ ἄλλοι.

Ἀριστομέδρος, οὐ· ἀνδρ. δν. ἐπιγρ.

Ἀριστομέδρος· φίλος φάσας Φώτ.

Ἀριστομέδρα· Ὀρχομενία, ἐπιγρ.

Ἀριστομέδης· ἀνδρ. δν. ἐπιγρ.

Ἀριστομέδων, ὄντος· 1) πατ. Ζακύνθου Στ. Βυζ. 2) Ἀργεῖος χαλκοπλάτης Πaus.

Ἀριστομένειος· ἀνδρ. δν. ἐπιγρ.

Ἀριστομένης, οὐς, αἰετ. ἡν. σπαν. ἡ· 1) στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων ἐν τῷ β'. Μεσσην. πολέμῳ, ὡς ἄρως τιμωμένος Πολύβ.

Πaus. Ἐπίθ. ὁ Ἀριστομένης πόλεμος Παλ. 6. 2) Αἰγινίτης, νικητὴς ἐν Πυθαίοις Πίνδ.

3) Ἀθηναῖος· α) ἀρχὼν Ὀλ. 52, 3 Δ. Αἰέρ. 6) Συμπλήττιος Ἰσ. γ) Ἀναγυράσιος Δημ.

δ) ποιητὴς τῆς ἀρχ. κωμῳδίας Ἀθήν. ε) ἀποκριτὴς καὶ συγγραφεὺς Ἀθήν. 4) Βωιωτοί· α) Ὀρχομενίος, ἐπιγρ. 6) Χαίρωνεύς, ἐπιγρ.

γ) Ἐρώπιος, ἐπιγρ. 5) Λακιδαιμόνιος Πaus. 8) Ματαπονείνιος Πυθαγόρειος (ἀμδλ. 8) Θεσσαλός, πατ. τοῦ Φυρίνου Πορφύρ. Τύρ.

10) Κερκυραῖος Βοιχ. οἰκ. 11) ζωγράφος Θάσιος Βιτρούδ. 12) κηδεμὼν τοῦ Νικάνορος Δ. Αἰέρ. 13) μῦθης Πλάτωνος, φίλος Δίωνος Δ. Αἰέρ. 14) ἄλλοι, Ἀκαρνανικὰ καὶ Ἀχαικὰ νομίσμ.

Ἀριστομήδης, οὐς· 1) τύραννος ἐν Κορίνθῳ Δ. Σικ. 2) Θεσσαλὸς Πλούτ. 3) Θηβαῖος, ἀντιαντιποῖς Πaus. 4) Ἀθηναῖος Σφήττιος, ἐπιγρ.

Ἀριστομηλίδας· τύραννος τοῦ ἐν Ἀρκადίᾳ Ὀρχομενοῦ Πaus.

Ἀριστομηνίδας· Σπαρτιάτης, πάππος ἐκ μητρὸς τοῦ Ἀγησιλάου Πaus. (ἐν Πλούτ. Ἀγ. καλεῖται Μελησιππίδας).

Ἀριστόμνηστος· Ἀρίμνηστος, ὁ ἔσθ' ἀρξων ἐν Ἀθήναις Δ. Σικ.

Ἀριστον, τὸ (συγγεν. τοῖς ἡσὺς, ἤρ, αἰθρῶν παρ' Ὀμήρ. τὸ α βραχὺ εἶνε ἀντὶ τῆς ἰωνικῆς, παρὰ δὲ τοῖς αὐτ. μακρόν)· 1) τὸ πρόγευμα, ὡς ἄρ' ἡοι γινόμενον Ὀδ. π. 2, Ἰλ. ω. 124· 2) παρ' αὐτ. τὸ γεῦμα ἦτοι τὸ παρ' Ὀμήρῳ δεῖπνον, ἐν ᾧ παρὰ τοῖς αὐτ. τὸ πρόγευμα λέγεται ἀκράτισμα Δισκ. Ἀγ. 334, Ἡρ. 1, 63, Ἀριστ. νιφ. 415 καὶ ἐπὶ πρᾶνδιον.

Ἀριστοναῦται· λαμὴν Πελληνῆς ἐν Ἀχαΐᾳ, κατὰ Πaus. ὀνομασθεὶς αὐτῷ, διότι οἱ Ἀργωναῦται προσωρμύθησαν ἐν αὐτῷ.

Ἀριστοναύτης· Ἀθηναῖος, Ῥοσά· δῆμ.

Ἀριστονεϊκίος· Σπαρτιάτης, ἐπιγρ.

Ἀριστονίκα· 1) γυνὴ ἐκ Κορωνείας, ἐπιγρ. 2) ἀθλήτρια ἐκ Σάμου Πλούτ.

Ἀριστονίκη· 1) ἑρεῖα ἐν Δελφοῖς Ἡρ. 2) Ἀτθίς, ἐπιγρ.

Ἀριστό-νικον, κράτος· τὸ τὴν ἀρίστην νίκην ἀπονέμον, π. ἐν Ἀθῆν. 10, 457.

Ἀριστόνικος· 1) Ἀθηναῖος, α) Μαραθῶνιος, β) ἄλλος σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους Πλούτ. 6) Ἀναγυράσιος ἢ Φεαρίσιος, υἱὸς Νικοφάνους, ἀπαλὸς Δημοσθένους Δημ. 2) τύραννος ἐν Μηθύμνῃ Ἀρρ. 3) Λακεδαιμόνιος, ἐπιγρ. 4) Βωιωτοί, α) Ὀρχομενίος, ἐπιγρ. 6) Χαίρωνεύς, ἐπιγρ. 5) Ἀργεῖος κίθαρωδὸς κατὰ τοὺς χρόνους Ἀρχιλόχου Ἀθήν. 6) Ὀλύνθιος, κίθαριστὴς παρὰ Φιλίππῳ καὶ Ἀλεξ. τῷ Μ. Θεόπ. ἐν Ἀθῆν. 7) Κερσῆσιος, σφασιωτὴς παρ' Ἀλεξ. τῷ Μ. Ἀθῆν. 8) υἱὸς κίθαρωδὸς τινὸς ἡ νύμφης υἱὸς Εὐμένους β'. ἐν Περγᾶμῳ Στράβ. 9) ναύαρχος Μηδιστάτου Πλούτ. 10) Αἰγύπτιος, εὐνούχος τοῦ βασιλ. Πτολεμαίου Πολύβ. 11) Τυρηντῖνος συγγραφεὺς Πτολ. 12) Ἀλεξανδρινὸς γραμματικὸς, σύγχρονος Στράβωνος Στράβ.

Ἀριστονόα· γυν. δν. ἐκ Κορωνείας, ἐπιγρ.

Ἀριστονόη γυν. ὄν. ἐν Ἀθήναις Δημ.
Ἀριστονομία, ἡ εὐνομία Ἡσυχ. ἡ δια-
νομή τῶν ἀρίστων Ζουίδ.
Ἀριστόνομος ῥόδιος, νομισμ.
Ἀριστό-νοος, 2° ἀριστον νοῦν ἔχων, ἐπ.
ἀδ. ἐν Ἀνθ. 9, 213.
Ἀριστόνοος, οὐ 1) Ἀρισσατος Θουκ. 2)
Σικελιώτης α) ἐκ Γέλας, ἀποικίσας τὸν Ἀ-
κράγαντα Θουκ. 6) συγγενὴς Γέλωνος Σχολ.
Πινδ. 3) Μακεδῶν, Πελλαῖος, υἱὸς Πεισαίου,
εἰς τῶν θορυφῶν Ἀλεξάνδρου Ἀρρ. 4) Ἀ-
θηναῖος, Δεκλειεὺς Δημ. 5) Λιγυήτης, ἀ-
γαλματοποιὸς Πανσ. 6) κιθαριστὴς Πλούτ.
7) υἱὸς Χαριεστράτου Ὑγης.
Ἀριστόνομος, ἀντὶ Ἀριστῶν. ἱερῶς ἐν
Ἰλίῳ, ἐπιγρ.
Ἀριστόξενος=Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς Ἀνθ.
Ἀριστοξένη γυν. ὄν. Ἀθήν.
Ἀριστόξενος 1) Ἀθηναῖος, ἀρχων, ἐπιγρ.
2) Ταραντίνος, υἱὸς Σπινθάρου, μαθητὴς
Ἀριστοτέλους, ὅστις μεταξὺ πολλῶν ἄλλων
ἔγραψε καὶ περὶ μουσικῆς, δὴ τὸ ἐπὶ αὐ-
τοῦ ὁ μουσικὸς Δ. Ἀλ. ἐπιθ. Ἀριστοξέ-
νιος 2) Κυρηναϊκὸς φιλόσοφος Ἀθην. 3)
ποιητὴς Σελινούντιος Ἠφαιστ. 4) ἱατρός, μα-
θητὴς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλαλήθους Γαλην.
5) Σμυρναῖος, ἐπιγρ.
Ἀριστό-παις, αἰδώς, ὁ ἀριστος παῖς Θεο-
δός. διὰ κ. Ἀλ. Κρήτ. ἀκρ. 3.
Ἀριστοπάμων ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀριστόπαππος Ἀθήλιος, ἐπιγρ.
Ἀριστοπάτειρα γυν. ὄν. Τζέτζ.
Ἀριστοπάτρα, ἡ μήτηρ. Κρατεροῦ Στράβ.
Ἀριστο-πεῖθη ἄνδριαντοποιός, ἐπιγρ.
Ἀριστο-ποιεῖω παρασκευάζω πρόγευμα
Ξεν. Κύρ. 3, 2, 11. — Μέσ. προγευματίζω,
Ξεν. Κύρ. 4, 1, 9, Δημ. 23, 165 καὶ μετν.
Ἀριστο-ποιτα, ἡ τὸ ἀριστον, πρόγευμα
Ὀνία σ. 63.
Ἀριστόπολις, ἰος Κνίδιος, νομισμ.
Ἀριστο-πολιτεία, ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρί-
στου πολίτου, ἐπιγρ.
Ἀριστο-πολιτευτής, ὁ ἀριστος τῆς πό-
λεως κυβερνήτης, ἐπιγρ.
Ἀριστο-πολίτης, ὁ ἀριστος πολίτης, ἐπιγρ.
Ἀριστο-πονεύς, ὁ ὁ ἀριστος ἐργάτης Μα-
νιό. 4, 512.
Ἀριστο-πόνος, 2° ἀριστα ἐργαζόμενος -
χεῖρ Πινδ. Ὀ. 7, 51 - μέλισσα Φακυλ. ἐν
Σχολ. Νικ. ἀλ. 448 - ὑμέναιος, ἐπ. ἀδ. ἐν
Ἀνθ. 9, 466.
Ἀριστο-πόσεια νόμψη ἀρίστη σύζυγος
Ὀππ. κυν. 1, 6.
Ἀριστο-πραγίω ἀριστα πράττω Εὐστ.
Ἰλ. σ. 621.
Ἀριστο-πραξία, ἡ τὸ πράττειν τὰ ἀριστα
Εὐστ. ἔρ. α. 152.
Ἀριστος (πρόλ. ἀρίων), 3, ὑπερθ. τοῦ ἀ-
γαθός ὁ ἱκανώτατος, παρ' Ὀμ. μόν. περὶ
ἐξωτερικῶν πλεονεκτημάτων, ἰδ. τῶν ἡρώων,
ὅμ. «αἰωνοπόλων ὄν' ἀριστος» Ἰλ. α. 69 -
ἀκυτότομος, η. 221 «εἰδὸς ἄρ.» = ὠραιό-
τατος, γ. 39, καὶ ἀλλαχόθεν. - βουλή, το-
ξοσύνη ι. 54 - ἐνὶ Θρήκτοσι, ζ. 7 - ἐνὶ

κρατερῇ ὁμίλῃ, φ. 207. Ἐν γέν. οἱ εἰσο-
χώτατοι. Παρ' ἀντ. μεταφέρεται εἰς πνευ-
ματικά καὶ ἠθικά πλεονεκτήματα· ἀλλ' οὐχί
σπανίως καὶ ὁ ἀνδρεῖος Πλάτ. Ξεν. «ὁ ἀ-
ριστερ», συγγὴ προσφώνησις παρὰ Πλάτ.
Ἀριστος 1) Λακεδαιμόνιος Δ. Σικ. 2)
Κύπριοι α) ἱστορικός ἐκ Σαλαμῖνος Στράβ.
6) φίλος τοῦ Ἀντιόχου Ἀλ. 3) Ἀσκαλωνί-
της, ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος Πλούτ. 4) ἄλ-
λοι, ἐπὶ νομισμ. Μαγνησίας, Σίμου, Ἀθηναῖον.
Ἀριστο-σαλπικιχαῖ, οἱ ἀριστοὶ σαλπικι-
χαῖ Πλούτ. 4, 87, ἐκ Μην.
Ἀριστο-σκόπος, 2° ἀριστα σκεπτόμενος
Τζέτζ. Ἰλ. σ. 27.
Ἀριστοτελής, ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀριστοτέλης, οὐκ, αἰ. ἡν καὶ σπαντ. η.
1) τὸ πρότ. ὄν. τοῦ Βάττου, θεμελιωτοῦ τῆς
Κυρήνης Πινδ. 2) Ἀθηναῖος α) υἱὸς Τιμοκρά-
τους Θουκ. 6) εἰς τῶν 30 τυράννων Ξεν. γ)
υἱὸς Χαριμίδου Ἀνθ. δ) ναυπηγός, ἀντ.
ναυτ. 3) Λακεδαιμόνιος Δ. Σικ. 4) ῥόδιος
Πολύδ. 5) Παλληναῖος Δημ. 6) Ἀργεῖος
Πολύδ. 7) Κλειτόριος, τεχνίτης Ἀντ. 8)
υἱὸς Νικομάχου Σταγειρίτης, μαθ. Πλάτων
νος, ἰδρυτὴς τῆς περιπατητικῆς φιλοσοφίας,
περίφημος συγγραφεὺς, καὶ ποιητής. πρόσω-
πον ἐν τῷ Παρμενίδῳ τοῦ Πλάτ. ἡ ἐλεῖται
ἄλλοτε μὲν ὁ φιλόσοφος, ἄλλοτε δὲ ὁ σοφί-
στης, ὁ σοφός, ὁ σεμνότητος, ὁ περιπατη-
τικὸς, ὁ Πλάτωνος. Ἀδύτος καὶ ὁ παρὰ αὐ-
τοῦ οἱ περὶ τὸν Ἀριστοτέλην, οἱ φιλόσοφοι
οἱ Ἀριστοτέλειοι, ἡ οἱ Ἀριστοτελί-
κοι. Ἐπιθ. Ἀριστοτέλειος, ἡ Ἀριστοτε-
λεια, ὀνομαζέτο ἡ ἑορτή, ἣν ἐτέλειον πρὸς
τιμὴν αὐτοῦ οἱ Σταγειρίται Δ. Λαέρ. καὶ
ἄλλ. 9) Σικυωνίος, ὁ διαλεκτικὸς ἱππονα-
Πλούτ. 10) Κυρηναῖος φιλόσοφος ἐπὶ Ἀντι-
γόνοιο Δ. Λαέρ. 11) ἄλλοι φιλόσοφοι, συγ-
γραφεῖς καὶ λόγιοι α) ἔγγονος τοῦ Σταγει-
ρίτου, υἱὸς Χρυσίππου Σ. Ἐμπ. 6) μαθ.
Αἰγίνιου τοῦ Σωκρατικοῦ ὁ ἔπον. Μῦθος
Δ. Λαέρ. γ) υἱὸς Μητροδώρου Δ. Λαέρ. δ)
ῥήτωρ ἐκ Σικελίας, αὐτ. ε) γραμματικὸς καὶ
γραμματοδιδάσκαλος, αὐτ. ζ) Στωϊκός, πρὸς-
ῶπον τοῦ διαλόγου ἐν Πλούτ. σελ. 16. η)
Καλκιδεύς γράψας περὶ Εὐδοκίας Ἀρποκρ. 12)
ναυάρχος τις Δ. Σικ.
Ἀριστο-τέλης, ὁ ἀριστος τεχνίτης Πινδ.
ἀπ. 29.
Ἀριστο-τεχνία, ἡ ἀριστον ἔργον, μετν.
Ἀριστότιμος 1) υἱὸς Διμαγέτου τῶρακτος
ἐν Πλάτ. Πανσ. 2) Δελφός, υἱὸς Διονυσίου
Πλούτ. 3) Σπαρτιάτης, ἐπιγρ. 4) Ἀθηναῖος
Πλωθέος, ἐπιγρ.
Ἀριστο-τόκεια, ἡ γυνή, ἡ ἀριστα τέχνη
τίκτουσα Θεόκρ. 24, 72.
Ἀριστο-τόκος, 2° τίκτων ἀριστα τέχνη
-γαστήρ Ὀππ. κυν. 3, 62, Γρηγ. ἐν Ἀνθ. 8.
135· ἄλλ' ἀριστότοκος, ἔξ ἀρίστων γο-
νέων γεννηθεὶς - γέννα Κύρ. Ῥησ. 909.
Ἀριστο-υργέω ἀριστα πράττω Γ. Παχ.
Μ. Παλ. 4, σ. 203.
Ἀριστο-ύργημα, τὸ καὶ ἀριστο-υργία, ἡ
ἀριστον ἔργον Κ. Μην. χρ. 6724.

Ἀριστο-υργός, 2^ο ἄριστα ἔργα ποιῶν Νι-
κηρ. Χορμ. ἐπ. 144.
Ἀριστοφάνεια Ἰ. Ἀθηναία, ἐπιγρ.
Ἀριστοφάνης, οὗς, αἶτ. η, ἀλλὰ συνήθ.
ην, πληθ. -αναι. 1) Ἀθηναῖοι. α) ἀρχων Ὀλ.
112, 2 Δ. Σικ. 6) Χαλκιδῆς Λυσ. γ) Μυρρι-
νοῦσις Ῥοσσ. δ) Λευκανοῦς, ἀττ. ναυτ. ε)
(Κυζεληνναίος), ὁ γνωστὸς κωμικὸς ποιητής,
πρόσωπον ἐν τῇ Συμποσίῳ τοῦ Πλάτ., ὄνομα
συνήθ. ὁ κωμικός, ἢ ὁ κωμωδοποιός,
δραματοποιός, ποιητής. Ἐπιθ. Ἀριστοφά-
νειος, 2, τὰ Ἀριστοφάνεια, τὰ ποιήματα
αὐτοῦ. ζ) υἱὸς Νικοφύμου Λυσ. 2) Αἰγινή-
της, πατ. Ἀριστοκλείδου Πίνδ. 3) Βοιωτοί
α) ἱστορικός, Πλούτ. 6) Ὀρχομένιος, ἐπιγρ.
4) Ὀλύμπιος Αἰσχίν. 5) Βυζάντιος, Ἀλεξαν-
δρινὸς γραμματικὸς, διδάσκαλος τοῦ Ἀριστάρ-
χου, ὁ Βυζάντιος, ἢ ὁ γραμματικὸς λε-
γόμενος Πλούτ. ἢ τοῦ Ὁμήρου ἔκδοσις αὐ-
τοῦ. κ) Ἀριστοφάνους. ἢ κ) κατὰ Ἀριστο-
φάνη. ἐπιθ. Ἀριστοφάνειος, καὶ ἄλλοι.
Ἀριστόφαντος. 1) Δελφός Ἡρ. 2) Κορίν-
θιος Πaus. 3) Ἀκαρνάν Πολύδ.
Ἀριστοφίλη γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀριστοφιλίδης. τύραννος Τάραντος ἐπὶ
Ἀρείου Ἰσάκου Ἡρ.
Ἀριστοφόνος, 2^ο ὁ τοὺς ἀρίστους φονεύων
Τέρεξ. προσμ. 322.
Ἀριστο-φυής, 2^ο ἀρίστη φύσεως, κατα-
γωγῆς ἐν Στob. ἀνθ. 48, 64 ὕπερθ.
Ἀριστόφυλοι. ζῶν. Παροπαμισαδῶν Πτολ.
Ἀριστόφουλος. Ἀθηναῖος ἀρχων Ὀλ. 112,
3 Δ. Σικ. 6) εἰς τῶν Τετρακοσίων Θουκ. γ)
υἱὸς Δημοστράτου, πολιτικός καὶ ῥήτωρ Ξεν.
6) Κολυταῖς Δημ. ε) υἱὸς Λυσίου, παγκρα-
τιστῆς καὶ Ὀλυμπιονίκης Paus. ζ) υἱὸς καὶ
καθ. Ἀγλαοφάντος, ζωγράφος Πλάτ. η)
κωμικὸς ποιητής Ἀθην. θ) ἔμπορος ἐν Πει-
ραιῇ Δημ. καὶ τινες ἄλλοι.
Ἀριστοφῶσα γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀριστό-χαλκος, 2^ο ἄριστα ἐκ χαλκοῦ πε-
ποιημένος Σχολ. Λυκούρ. 854.
Ἀριστό-χειρ, ὁ, ἢ ἄριστος χερσίν - ἀγών
ἐν ᾧ ἡ ἀρίστη χεὶρ, πυγμὴ ἀποφασίζει Σοφ.
Λγ. 915, ἡ κατὰ τὸν Σχολ. «ὁ κρινὼν τίς ἐ-
στὶν ὁ ἄριστος κατὰ τὴν χεῖρα».
Ἀρίστοχος. Χίος, ἐπιγρ.
Ἀρίστρατος. 1) Σικυωνίος Δημ. - τύραννος
Σικυωνος Πλούτ. 2) Νάξιος Δημ.
Ἀρίστουλλας. ἀδελφὴ Ἀριστογείτανος Ἀρ-
ποκρ. καὶ ἄλλοι.
Ἀρίστουλλος. 1) Ἀθηναῖος Ἀριστ. 2) ἀστρο-
λόγος Πλούτ.
Ἀριστώ, ὠς, ὄωρ. οὗς. 1) Ἀθηναῖα, ἐπιγρ.
2) Βοιωτὴ, ἐπιγρ. 3) Δελφὴ, ἐπιγρ. 4) Ἐ-
λεβρακίς, ἐπιγρ. 5) ἐκ Κρήτης, ἐπιγρ. 6)
παντομίμητις Ἀνθ. 7) θυγ. Ἀριστοδίκου
Ἀνθ. 8) ἱέρεια Ἀρτέμιδος Ἀνθ.
Ἀριστ-ώδην, ἴνος, ὁ, ἢ τὰ ἄριστα γεννῶν
- Ἀθηναῖα Θεαίτ. Σχολ. ἐν Ἀνθ. Πλυν. 221,
Νόν. Δ. 5, 258, 9, 148.
Ἀρίστων, ὠνος. 1) Ἀθηναῖος ἀρχωντες. α)
ἀρχων Ὀλ. 81, 3 Δ. Σικ. 6) ἡλ. 89, 4 Δ.
Σικ. γ) πρεσβυτὴς πρὸς τοὺς Σικωπίτες Ξεν.

δ) καθ' οὗ ἔγραψεν ὁ Λυσίας λόγον Λυσ. ε)
βοηθὸς Παισιστράτου Πλούτ. ζ) υἱὸς Ἀριστο-
κλέους, πατ. Πλάτωνος Πλάτ. η) Ἀλκυπα-
κίδης Δημ. θ) Πειραιεύς, ἐπιγρ. ι) Ἀθωνεὺς
Ῥοσσ. κ) Φαληρεὺς, αὐτ. λ) υἱὸς Νεαίρας
Δημ. μ) μουσικός Δ. Λαέρ. ν) τραγ. ποιη-
τής, υἱὸς Σοφοκλέους Δ. Λαέρ. ξ) ἐπικού-
ρειος φιλόσοφος καὶ τύραννος ἐν Ἀθήναις =
Ἀριστίων, ὁ υἱὸς Πλούτ. καὶ τινες ἄλλοι. 2)
Λακεδαιμόνιος. α) υἱὸς Ἀγασκίλους, βασι-
λεὺς Σπάρτης (15ος Προκλείδης) περὶ τὰ 500 π.
Χ. Ἡρ. 6) χαλκεύς, υἱὸς Τελέστου Paus. 3)
τύραννος Βυζαντίου Ἡρ. 4) Κορίνθιος, υἱὸς
Πυρρίχου, διακρίθεις ὡς ναύτης Θουκ. 5) Ἀτ-
τωλός, Πολύδ. 6) Μεγαλοπολίτης Πολύδ. 7)
Ῥώδιος Αἰσχίν. 8) Πάριος υἱὸς Σαρπηδόνης,
ἐπιγρ. 9) Ἀργεῖος. α) διδάσκαλος τῆς γυ-
μναστικῆς Δ. Λαέρ. β) αὐλητὴς Σικων. 10)
Ῥηγίνος κιθαριστὸς Στράβ. 11) Παῖων, υἱὸς
Αὐτολέοντος Πλούτ. 12) Οἰταῖος ἀρχηγὸς
μισθοφόρων Πλούτ. 13) Κυρηναῖος, Δ. Σικ.
14) Συρακόσιος, πατ. Χαλκίδου Χαρί. 15)
Ἰουδαῖος Ἰωσ. 16) Χίος, υἱὸς Μιλτιάδου, ὁ
Φάλακρος, μετὰ τὸ ἱππῶν. Σειρήν. Στωί-
κός φιλόσοφος Πλούτ. Οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ Ἀ-
ριστῶνεις Δ. Λαέρ. 17) περιπατητικὸς
φιλόσοφος Στράβ. 18) διάφοροι Βοιωτοὶ ὡς
ἐπιγρ. 19) ὁ Περσιστὴς, ῥήτωρ Φιλ. Β56λ.
20) Μυτιληναῖος τορευτὴς Πλίν. 21) Πελ-
λαῖος συγγραφεὺς Εὐσεβ. 22) Ἐφέσιος Πλούτ.
23) ἄλλοι. α) στρατηγός Ἀλεξ. τοῦ Μ. Ἀρρ.
6) τοῦ Πτολεμαίου Δ. Σικ. γ) τοῦ Εὐρυμέ-
νου, αὐτ. δ) συγγενὴς τοῦ Αὐτοδούλου Πλούτ.
ε) κωμικὸς ποιητής ἐπὶ Ἀλεξ. τοῦ Μ. καὶ ἄλ-
λοι. 24) ἄλλοι, ἐπὶ νομίμ. Τάραντος, Δυρρα-
χίου, Κερκύρας, Ἀθηνῶν, Φωκαίας, Σμύρνης
Ἀριστῶνιξ, αἰκτὸς ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀριστῶνιδας. 1) Θεσπιεύς, ἐπιγρ. 2) πατ.
ἀνδριανιστοῦ τινος Ὁρελιανός, ἐπιγρ.
Ἀριστωνυμίδας. Κῆρος Ὀλυμπιονίκης Φιλγ.
Τρπλ.
Ἀριστωνύμης. 1) Ἀρκάς, Μεθωριεύς Ξεν.
2) Σικυωνίος, πατ. Κλεισθένους Ἡρ. 3) Κο-
ρίνθιος, πατ. Εὐδαμίδου Θουκ. 4) Ἀθηναῖος.
α) υἱὸς Συμμάχου, ἑγγονὸς Σωκράτους Πλούτ.
β) κιθαριστὴς Ἀθην. γ) πατ. Κλειτοφάντος
Πλάτ. δ) ἑτερός τις Θουκ. 5) Ἐφέσιος, υἱὸς
Δημοστράτου Πλούτ. 6) τύραννος Μηθύμνης
Πολύαιν. 7) ποιητὴς τῆς ἀρχ. κωμωδίας Ἀ-
θην. 8) μαθητὴς Πλάτωνος Πλούτ.
Ἀρι-οφαλῆς (σφαλλῶ), 2^ο = δόξος, ἐν ᾗ τις
εὐκολώτατα ὀλισθαίνει, ἀπατηλὴ Ὀδ. ε, 196.
«ἀρισφαλῆς» μεγάλως σφαλλόμενος. Πλούτ.
Ἀριτάδης. Κυρηναῖος, πατ. Ἀρίστωνος
Σουβ.
Ἀρίτινας. εἶθ. ἀστέρου Δημητρ. Ἱερακισ.
1, σ. 156.
Ἀρίτιον. πόλις Λυσιστράτης Πτολ.
Ἀρίτταναι. ζῶν. Ἰνδικὸν Νικ. Δημ.
Ἀριτρίλλης. βοτάνη, ἢ ἄλλως λινωδῶστος
Διουκ. 4, 188.
Ἀρίτων, ὠνος. ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.
Ἀριφάρετος. οὗ. βασιλ. Ἡράκλ. Δ. Σικ.
Ἀρι-φραδής, 2 (φράζομαι). 1) πολὺ σαφής,

φανερὸς, = πημα Ἰλ. ψ. 326. 2) τοῖχοι, πολλὸ φωτισζόμενοι Θεόφρ. 24, 39. 3) ἀνὴρ Σοφ. Ἀντ. 347, εὐκόλως γνωρίζων, συνετός.
 Ἀριφράδης, ου' Ἀθηναῖος. α) υἱὸς Αὐτομέμενος περὶ οὗ ὁ Ἀριστ. ἔκπ. 1285 λέγει «τὴν γὰρ αὐτοῦ γλώτταν ἀσχεραῖς ἡδοναῖς λυμάνεται, — ἐν κασαυρίσει λειχὼν τὴν ἀπόπτυστον δρόσον, — καὶ μαλόντων τὴν ὑπὲρ νηυσιν» β) Ἀφιδναῖος, Ρασσ.
 Ἀρίφρων· ὁ καλῶς φρονῶν Σουῖδ.
 Ἀρίφρων, ονος· 1) Ἀθηναῖος. α) πατ. Ξανθίππου, Πάππος τοῦ Παρικλέους Ἦρ. 6) ἀδελφὸς Παρικλέους, υἱὸς Ξανθίππου Πλάτ. γ) υἱὸς τοῦ στρατηγοῦ Ἰπποκράτους Θουκ. 2) Ῥόδιος υἱὸς Δαμαγέτου Δισχίν. 3) Σικυωνίος, ποιητὴς Ἀθῆν.
 Ἀρίχ· α) ἄρρεν πρόβατον Ἠσὺχ.
 Ἀρίχ· α) ἀναρριχῶμαι, περὶ τῶν μελισσῶν «ἀριχόμεναι πρὸς τὰ βρύα τοῖς ἐμπροσθεν ποσὶ» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 40.
 Ἀρίχεται· γλίσσεται, ἐπιθυμεῖ Ἠσὺχ.
 Ἀριχώνδας· ὁ πρῶτος ἀγαθὸν εἰς Ἑλληνὰς τὴν Τυρρηνικὴν σάλπιγγα Σχολ. Σοφ.
 Ἀρίων, ονος· 1) λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Μηθύμνης Ἦρ. 2) ῥήτωρ τις Θέων. 3) Σπικριτιάτης, ἐπιγρ. 4) ἔκπρος, ὃν ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν μετὰ τῆς Δήμητρος ἢ τινος Ἀρπυίας, ἢ ὁ Ζεφύρος μετὰ τῆς Ἀρπυίας ἢ ἢ Ἰῆ Ἀπλό. 5) ποτ. Δαλματίας Σκύλ.
 Ἀρ· α) δημόσιον ταμεῖον, ἐπιγρ. λατ. λέξ.
 Ἀρκάδες· Ἰδ' Ἀρκάς.
 Ἀρκαδία, ἡ· 1) χώρα Πελοποννήσου μεσσηνίως παροιμ. περὶ τοῦ ζητοῦντος μέγα τι, ἀνωφελὲς ὅμως εἰς ἀδελφόν. «Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς, μέγα μ' αἰτεῖς, αὐ τοι δώσω» Ἦρ. 1, 66, οἱ κατ. Ἀρκάδες 2) πόλ. ἐν Κρήτῃ Στ. Βυζ. 3) προύριον ἐν Ζακύνθῳ Δ. Σικ. 4) τὸ βραδύτ. ὄν. τῆς μέσης Αἰγύπτου, ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀρκαίου Στ. Βυζ. 5) γυν. ὄν. α) μήτηρ τῆς Φυλονόμης Πλούτ. 6) ἡ δευτέρα σύζ. τοῦ αὐτοκράτορος Ζήνωνος Σουῖδ.
 Ἀρκαδία, τὰ· ἑορτὴ Ἀρκαδικὴ Στ. Βυζ.
 Ἀρκαδιανὰ· τόπος. ἐν Βυζαντίῳ Σουῖδ.
 Ἀρκαδικός, 3· ἐπίθ. τοῦ Ἀρκάδιος Ἰ. Μετλ. σ. 349.
 Ἀρκαδικός, 1) ἐπίθ. 3, ὁ τῆς Ἀρκαδίας· πόλεις Ξεν. Ἑλ. 7, 4, 38 καὶ ἄλλ. 2) οὐσ. α) τὸ Ἀρκαδικόν, «τὸ ἄλλο Ἀρκ.» = ἡ λοιπὴ Ἀρκαδικὴ χώρα· «οἱ κατὰ τὸ Ἀρκαδικόν παλτασταί» = οἱ τῶν Ἀρκάδων Ξεν. ἄν. 4, 8, 18· = ἡ Ἀρκαδικὴ ὁμοσπονδία, ἄλλως «τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων» Πλούτ. — Ἀρκαδικόν = Ἀρκαδικὴ συνήθεια Δ. Ἀλ. 6) ὁ Ἀρκαδικός, ποτ. ἐγγὺς Πύλου, καὶ Μάμπος καλούμενος Στράβ.
 Ἀρκάδιον, ἡ· Σπαρτιάτης, ἐπιγρ.
 Ἀρκάδιος· 1) ἐπίθ. Ἀρκ. τὸ γένος, ὁ Ἀρκατῆς Παλαίφ. 2) οὐσ. α) στρατιωτὴς τις Πλούτ. 3) υἱὸς Θεοδοσίου τοῦ Μεγ. ἀπὸ τοῦ 395 μ. Χ. αὐτοκράτωρ Κωνσταντινουπόλεως Ἰω. Ἀντ. γ) γραμματικὸς Ἀντιοχεὺς Σουῖδ.
 Ἀρκαδοπούλις, ἡ Ἀρκαδίον πόλις· πόλ. ἐν Θράκῃ. Θεοφάν.

Ἀρκαδίας, ος· πατ. ἐν Καππαδοκίᾳ Πτολ.
 Ἀρκαδίσσα· γυνὴ ἐξ Ἀρκαδίας Ἰάμβλ.
 Ἀρκαδίον, ιωνος· 1) Ἀχαιοὺς Πλούτ. 2) ἄλλοι Ἀνθ.
 Ἀρκαδιώδης· κατ. Ἀρκαδίας Στ. Βυζ.
 Ἀρκαθίς, ου' υἱὸς Μιθριδάτου Ἰάμπ.
 Ἀρκαίνα· ἡ θῆλειά ἄρκτος Σμ. Σηθ. σ. 466.
 Ἀρκαίος· 1) ἐπών. τοῦ Μηνῆος, ὁ Ἰδ' α) ὄν. κύριον Σουῖδ.
 Ἀρκαλὰ· λευκὰ καὶ ἐνώτιχ ἐξ ὁάλου περίχρυσχ, οἱ δὲ ξύλα ξηρὰ Ἠσὺχ.
 Ἀρκαλὴ· τὸ ῥέμμα, ὃ τὸν στήμονα ἐγκατακλίνουσιν αἱ διαζόμεναι Ἠσὺχ.
 Ἀρκαίριος· ὁ θησαυροφύλαξ, ἐκ τοῦ λατ. arca Ἦρ. Κορ. ἐν Βαλτίς. ῥήτ. τ. 7, σ. 1122.
 Ἀρκάς, ἀδός· 1) ἐπίθ. ἀρκ. καὶ θηλ. λόγῳ Νόν. 13, 293· — ἀνὴρ Ἰλ. ε. 611, κ.τ.λ. 2) οὐσ. 1) ὁ, κατ. τῆς Ἀρκαδίας Ξεν. παροιμ. «Ἀρκάδας μισούμενος» παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων καὶ μοχλοῦντων, οἱ γὰρ Ἀρκάδες πολλὰ πολέμησαντες οὐδέμιν νίκην ἴδωκεν ἔσχατον Ἠσὺχ. 2) κύρ. ὄν. α) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιστοῦς, κατ' ἄλλ. τοῦ Ὀρχομένου, ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θειμιστοῦς, βασιλ. Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθη ἡ χώρα καὶ ὅστις βασιλῆται μετετίθη εἰς τοὺς ἀστερισμοὺς Πολύδ. 6) ἐπών. τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀλ. Ἀλ. γ) ὄν. Σπικριτιάτης τινος φυλῆς Δ. Σικ. 8) οὐκὸν τοῦ Ἀρκατῆος Ὑγ. ε) Ἀρκάδες πόλ. ἐν Κρήτῃ, κατ. Ἀρκάδες Στ. Βυζ.
 Ἀρκασιδής· πατρων. τοῦ Ἀρκίς, ὁ Ἰατὸς Κελλίμ.
 Ἀρκέας· Πυθαγόρειος φιλόσοφος Ταραντίνος Ἰάμβλ.
 Ἀρκεῖον, τό· βοτάνη, ἄλλως προσωπίς καὶ προσωπίον Δισκ. 4, 105.
 Ἀρκεῖος, 2· ἄρκετιος, ὁ τῆς ἄρκτου (τοῦ ζώου) Θεόφρ.
 Ἀρκεῖσις υἱός· Ἀρκεῖσιος, ὁ Ἀκέρτης Ὁδ.
 Ἀρκεῖσιος· υἱὸς Διὸς καὶ Εὐρυδείας, ἡ Κεφάλου καὶ Προκρίδης ἢ ἄρκτου τινός, πατ. Ἀκέρτου Ὁδ.
 Ἀρκέσις, αντος· Ἀθηναῖος, Παμδωτῆς ὁδ. Δημ.
 Ἀρκέσεια· πόλ. ἐν τῇ νήσῳ Καρπάθῳ, ἐπιγρ. τῶν καταλόντων τῶν φόρων τῶν Ἀθηναίων, Παγκρατῆ, 1, σ. 290.
 Ἀρκεσίαις, ου' ὀσμωτικῆς Ἐπιφανείας Στ. Βυζ.
 Ἀρκεσί· γυνίς, οἶνος· ὁ οἶνος ὁ ἐνισχύων τὴν μέλῃ Ἀντιφάν. ἐν Ἀθῆν. 10, 446.
 Ἀρκεσίδημος· Ἀθηναῖος, ἐπιγρ.
 Ἀρκεσίκερτα· τὸ πρότερον. ὄν. τῆς Ἐπιφανείας Στ. Βυζ.
 Ἀρκεσίλαος, ἰων. — λεως, δωρ. — λας· 1) υἱὸς Λύκου, ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν ἐν Τροίᾳ Ἰλ. — υἱὸς Ὀδυσσεὺς καὶ Πηνελόπης Εὐδοκ. — υἱὸς Μελανέως, Πάππος τοῦ Εὐρύτου Φιερικ. 2) ὄν. πολλῶν βασιλείων Κυρήνης ἐκ τοῦ γένους τῶν Βακτιάδων Ἦρ. 3) Σπαρτιάτης Πολύδ. 4) Μεγαλοπολίτης Πολύδ. 5) Τινέδιος, πατ. Ἀρισταγόρου Πίνδ. 6) Ἀστοπάλαιος, ἐπιγρ. 7) Πιταναῖος Αἰτωλός, μαθητὴς Πολέμωνος, ἰδρυτὴς τῆς μέσης Ἀκαθῆ.

μίας δὲ ὁ Ἀκαδημαϊκὸς ἡ δὲ ἔξ Ἀκαθ-
μίας, ἡ Πιταναίος Δ. Λαέρ. Αὐτὸς καὶ οἱ δ-
παδοὶ αὐτοῦ «οἱ περὶ τὸν Ἀρκ.» Σ. Ἐμπ
8) Ἀθηναῖος, ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κω-
μῳδίας Δ. Λαέρ. 9) ἀρχ. ἐλεγεῖα καὶ ποι-
ητῆς Δ. Λαέρ. 10) ἀγαλακτοποῖος Δ. Λαέρ.
11) ζωγράφος, υἱὸς Τισικράτους Σικυώ-
νιος Πλίν. 12) ἀνδριαντοποιὸς ἐν Ῥώμῃ
Πλίν. 13) Ἀρκὰς Λυκοσυρεὺς Πaus. 14)
στρατηγὸς τῶν Καταναίων Δ. Σικ. 15) το-
πάρχης Ἀλεξάνδρου ἐν Μεσοποταμίᾳ Δ. Σικ.
Ἀρκεσίνη πόλ. ἐν τῇ νήσῳ Ἀμοργῷ, κατ.
Ἀρκεσινεύς Στ. Βυζ.
Ἀρκίσιον σπήλαιον ἐν Ἰῳ Κρήτης Ἐτ. Μ.
Ἀρκίστιος = Ἀρκέτιος, ὁ ἴος.
Ἀρκεσίς, ἡ βοήθεια, ὡφέλεια Σοφ. Οἱ. Κ. 73.
Ἀρκεσίαν ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ μολυβδίνης πλακῶς
ἐν Εὐβοίᾳ.
Ἀρκεσμά, τό βοήθεια Ὑσχύ. λ. ἀρκός.
Ἀρκεσός 1) Ἰταλιώτης Πυθαγόρειος Πλούτ.
2) Σπαρτιάτης ἀρμολογῆς Θηδῶν Πλούτ.
Ἀρκετός, 3) ὁ ἀρκῶν Χρύσιππ. ἐν Ἀθην.
3, 113, συγχ. Κ. Δ.
Ἀρκετός ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀρκέτων, ὠνος ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀρκεύθῃ πόλ. Ἰσουλίας = Δέρση Στ. Βυζ.
Ἀρκεύθινος, 3) ὁ ἐξ ἀρκεύθου, Ὁ.
Ἀρκευθίς, ἰδὸς, ἡ ὁ καρπὸς τῆς ἀρκεύθου
Διοσκ.
Ἀρκευθος, ἡ δένδρον ἀκανθώδες, εἶδ. κέ-
δρου Πλούτ. ἡδ. σ. 383, Θεόφρ. 1, 133, Κρι-
ναι. ἐν Ἀνθ. 6, 253.
Ἀρκευθος ποτ. Συρίας Στράβ.
Ἀρκεφῶν, ὠντος Ἀθηναῖος, Κορυθαλλεύς,
ἐπιγρ.
Ἀρκέω, μέλ. ἀρκέσω, ἀττ. ἀρκῶ, ἀόρ. ἤρ-
εσα, π. παρ. ἤρκεσαι (πρὸς. Βουτμ. λεξ. 1,
4, συγγ. τῷ ἀρήγω, ἀρης, ἀρείων λοιπὸν
κωμ.) εἶμαι ἰκνύος, ἰσχυρός, ἴδε Πλάτ. Θε-
αιτ. 174, «ταῦτ' ὅν ἀρκεί σῶμα ἐπὶ πάν-
τας», ἐνεργεῖ, ἐπιτυγχάνει πάντας 1) ἀπο-
κρούω, ἀπομακρύνω, ἐμποδίζω, - τινί τι, π.
λ. «οἱ λυγρὸν ὄλεθρον» Ἰλ. ζ, 16, «- κήρας
μελάρους» Εὐρ. Πρ. 1300, «- πατρίδι δου-
λοσύνην» Σίμων. ἐν Ἀνθ. 7, 257, ὡς, «ἀπὸ
χρῶς ἤρκεσ' ὄλεθρον» Ἰλ. ο, 534, «ἀρκεῖν
τὸ μὴ οὐ θανεῖν» = κωλύειν τοῦ ἀποθανεῖν
Σοφ. Αἴ. 727, μεθ' ἀπλῆς αἰτ., Αἴ. 531, 2)
τινί, βοηθῶ, προστατεύω Ἰλ. φ, 131,
Ὁδ. π, 261, - φίλος Σοφ. Πρ. 314, Αἴ.
811, - πασιῖν Εὐρ. Ἐκ. 1164, «βόδιον - νο-
σοῦμαι» Ἀνακρ. 54, 5, καὶ ἄνευ προσθήκης,
προφυλάσσω, «οὐδ' ἤρκεος θύρη» Ἰλ. ν, 371,
«πικνὸς δὲ οἱ ἤρκεος θύρη» α, 529, «οὐδὲν
γὰρ ἤρκει τόξα» Αἴσχ. Πέρσ. 270, πρὸς. Σοφ.
Αἴ. 987, ἰδιᾶζον εἶνε τὸ ἐν στ. 434, «οὐδ'
ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέας ἔμης» = δείξας,
βοηθῶν Σχολ. ἐκτελέσας «οὐδ' οἱ ἱατροὶ
ἤρκεον - θεραπεύοντες» Θουκ. 2, 47, «ὅς οὐ-
κίτ' ἀρκεί» = τίποτε δὲν ὥρεται πλέον Σοφ.
Τρ. 711, 3) εἶμαι ἰσχυρὸς, ἱκανός, ξειρακίς,
φρόνιμος, - σαφηνίσαι Αἴσχ. Πρ. 624, «ἀρκέσω
ὀνήσκειν» = ὅς ἦν ἀρκέτων ὅτι ἀπονήσκω
Σοφ. Ἀντ. 513, «ἔγνων ἀρκέτω μύθων» Αἴ.

76, καὶ «ἀρκέσω ἐγὼ λέγων» Εὐρ. Ὀρ. 1592.
Συνηθ. ἀπρὸς. ἀρκεί, = εἶνε ἀρκέτων, φθί-
ναι Πλνδ. Ὁ. 9, 3, Αἴσχ. ἐπ. 239, «ἀρκέτω
βίος», Ἀγ. 1287, «ἐμοὶ ἀρκεί τοῦτον μένειν»
Σοφ. Αἴ. 80, «ταῦτά τοι οὐκ ἤρκει» Ἰπρ.
2, 115, πρὸς. Σεν. Κύρ. 4, 5, 44, «οὐτε ἀρ-
κέσω πράττων τι, ἀλλ' ἀρκεί καὶ τοῦτον»
Πλάτ. Γοργ. 498 καὶ συγχ. Ἰπὸμ. Προσέτι
«πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρα-
σκευὴν» Πλάτ. πολ. 2, 369, «ἀρκέσει αὐτὴ
βίος οὕτω μέτρος», 5, 466, πρὸς. «βίος ἀρ-
κίων ὕπνῳ» Ἰπρ. 1, 31, - πρὸς τι Σεν. ἄν.
2, 6, 15, - εἰς τι, ἀπομν. 3, 3, 10, «- ἀρ-
κεῖ, ἣν παραγγέλλῃ» Σεν. Κύρ. 8, 1, 14, «δ-
σοις οὕτως εἶναι ἤρκει δὲ ὕμῃς», = εὐχαριστοῦναι,
ἀν. 5, 8, 13, Μετχ. ἀρκῶν = ἀρκέτος, «ἐξ
ἀρκεύθων ἔχουσιν» = ἔχουσιν τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὸ
ζῆν Σεν. ἀπομν. 1, 2, 1, «τῶν ἀρκεύθων
περιττὰ κτῆσθαι» = περισσώτερον ἔχειν ἀρ'
ὅ, τι τις χρειάζεται, Κύρ. 8, 2, 21, «εὐωχίᾳ
ἀρκεύθω» = ἀφθονος, ἀν. 6, 1, 5, Παθ. εἶμαι
εὐχαριστημένος μετ' τι, - τινί Ἰπρ. 9, 33, Πλάτ.
Ἀξ. 389, «οὐκ ἀρκεσθεῖς ταῦτοις» Πολύδ.
13, 2, 4, «ἀρκεύθεται πεποιημένα ταῦτα», 1,
20, 1, «ἀρκεύθονται τοῖς ῥήμασι» Δ. Σικ.
3, 11, Μ. Ἀντων. 1, 16.
Ἀρκέων, ὠνος Ἀθλίας, ἐπιγρ.
Ἀρκη (Ἀρκα, Ἀρκαί) 1) πόλ. Ἀρκαδίας
Ἰώσ. 2) πόλ. ἐπὶ τοῦ Λιθάνου, 3) πόλ. Φοι-
νίκης, κατ. Ἀρκαίος Ἰώσ. 4) θυγ. Θυάμαν-
τος, ἀδελφῆ τῆς Ἰριδὸς Πτολ. Ἰπρ.
Ἀρκηλ' α' ὡν Κρήτης τὴν βοιωτικήν «Μούχ.
Ἀρκηλος, ὁ τὸ νεογνὸν τῆς παρθένου,
κατ' ἄλλ. δὲ γένος ἑτερον παρθένου Αἴλ.
1, Ζ. 7, 47.
Ἀρκηλ' ταχὺς Μούχ.
Ἀρκιλ' αἰς δύο πόλεις ἐν Ἰσπανίᾳ Πτολ.
Ἀρκίλοι, οἱ τὰ τῶν ἀρκῶν, ἤγουν ἀρκῶν
νεογνά Εὐστ. Ὁδ. σ. 1535.
Ἀρκίνα πόλ. Δακίας Πτολ.
Ἀρκίος, 2) εἰς ὃν δύνανται τις νὰ ἐμπιστευθῇ,
ἀσφαλής (πρὸς. Βουτμ. λεξ. 2, σ. 35), «οὐ
οἱ ἐπειτα ἀρκῶν ἐσσεῖται φυγὴν κύνᾳ» =
βεβαίως δὲν θὰ διαφύγῃ τοὺς κύνες Ἰλ. 6,
393, «νὸν ἀρκῶν ἡ ἀπολέσθαι, ἡ σαυθῆναι»
= ἐν ἐκ τῶν δύο εἶναι βέβαιον, ο, 502, - μι-
σθός, κ, 304, Ὁδ. σ. 358, Ἰπρ. 368, -
βίος, 499 καὶ 575 = ἀσφαλὴς πόρος τοῦ βίου,
πρὸς. 349. Παρὰ μετγ. ἱκανός, ἀρκέτος Ἀ-
πολλ. Ρ. 2, 799, Θεόφρ. 8, 13, «τὰ ἀρκία»
= ἱατρικά, - νοσήτων Νικ. Θερ. 837, καθ' Ἰπρ.
«ἀρκῶν» ἀρκέτων, αἰρετώτερον, ἱκα-
νόν, ἑτοιμον ἀρκίως ἀρκέτως, ἱκανώς.
Ἀρκίππα Ἑρμιονίς τις, ἐπιγρ.
Ἀρκιρέσσα, ἡ πόλ. ἐν Πόντῳ, κατ. Ἀρ-
χιρεσσαῖος Στ. Βυζ.
Ἀρκισσος Σπαρτιάτης ἀρμολογῆς Θηδῶν
Πλούτ. 18 Ἀρκισσος.
Ἀρκλος, ὁρθότ. Δίκλος υἱὸς Ξοῦθου Πλούτ.
Ἀρκλα, ἡ λατ. argilla, σκρίνιον Σουῖδ.
Ἀρκοδόρα πόλ. ἐν Δακίᾳ Πτολ.
Ἀρκοδριγ' πόλ. τῶν Κελτικῶν ἐν Ταρ-
ρακ. Ἰσπανίᾳ Πτολ.
Ἀρκύν σχολήν, Μακεδόνες Μούχ.

- Ἀρκόνησος, ἡ· 1) νησ. Καρίας, ἀπέναντι Ἀλικαρνασσοῦ Στράβ. κατ. Ἀρκονήσιος Στ. Βυζ. 2) νησ. Ἰονίας, καὶ Ἀσπίς ὀνομαζομένη Στράβ.
- Ἀρκο-πιθήκος, ὁ· εἶδος πιθήκου Φιλοστόργ. ἱστ. ζῳολ. 3, 11.
- Ἀρκόπους, ὁ· ἀδελφὸς Διοσκ. 4, 134.
- Ἄρκος, ἡ· ἄρκτος, μὲν. Διτ. Ἰ. Ζ. 1, 31.
- Ἄρκος, τό· ἱατρικόν· δόντων ὕπκ. ἀλ. 3, 178, μέσον κατὰ τῆς ὀξείας τῶν δόντων πρὸς. Ἀλκ. ἐν Ἀθην. 14, 627· καὶ Ἡσυχ. = ἄρκεσμα, βυθία ἢ τὸ παιώνιον, καὶ τὸ ζῶον (ἡ ἄρκτος δηλ.).
- Ἀρκούντως· ἄρκετ, ἱκανῶς Διοσκ. Χο. 879, Εὐρ. Ῥησ. 499, Θουκ. 1, 22· «ἀρκούντως ἔχει» = εἶνε ἄρκετὸν Πολύδ. 2, 37, 6, Εὐρ. Ἰκ. 318.
- Ἀρκόφθαλμος, ὁ· τὸ χρυσόφθαλλον Διοσκ. 4, 56.
- Ἀρκόφυτον, τό· εἶδος φυτοῦ Διοσκ. 3, 116.
- Ἀρκό-χειρ· ἴδ. ἄρκατοχειρ.
- Ἀρκατᾶνες· Εὐν. Ὑπαιρωτικόν Ῥιαν. ἐν Στ. Βυζ.
- Ἀρκατεία, ἡ· ἡ τῶν ἀρκετευμένων παρθένων τελετή, ἀρκετεῖν δὲ τὸ καθιεροῦν Ἡσυχ.
- Ἀρκατεῖοι· Εὐν. μυθικόν Ὀρφ. Ἀργ.
- Ἀρκατεῖος, 2· ὁ τῆς ἄρκτου, μὲν.
- Ἀρκατεόν, ῥ. ἐπὶ τοῦ ἄρκου 1) πρέπει τις ν' ἀρχῇται, νὰ ὑπακούῃ Σοφ. Οἱ. τ. 628· ἄλλοι τὰ ἐρμηνεύουσι πρέπει τις ν' ἀρχῇ 2) πρέπει τις ν' ἀρχίσῃ· «ἀρκατεόν ἀπ' ἀρχῆς» Πλάτ. Τιμ. 48, Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 1, 1 καὶ μὲν.
- Ἀρκατεὺς· Πέρσης τις Διοσκ.
- Ἀρκατεῦν· «τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι Μουνυχίᾳ ἢ τῇ Βραχυρυνίᾳ» Ἀρποκρ. κατὰ δὲ Σουῖδ· «ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκατεῦσαι τῇ θεῇ», Πολυδ.
- Ἀρκατῆ, ἡ· ἡ τῆς ἄρκτου ὁδὸς Ἡσυχ. Ἀναξάνορ. ἐν Πολυδ. 5, 16.
- Ἀρκατικός, 3· βόρειος Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 2, Στράβ. 2, σ. 96, μὲν.
- Ἀρκατικός, 3· ὁ ἀρχόμενος, ἐν ἀρχῇ ὢν· σὺνδεδεμένος Δημήτρ. περὶ ἐρμ. 56.
- Ἀρκατικός· ἀρχ. ἐπικ. ποιητῆς Μιλήσιος Ἀθην.
- Ἀρκατίον, τό· βοτάνη, ἄλλως βουόνιον Διοσκ.
- Ἀρκατεῖος, 2· βόρειος Νόν. Δ. 38, 329.
- Ἀρκυ-εἰδής, 2· ὅμοιος μὲ ἄρκτον Ὀρίγ. Κέλσ. τ. 1, σ. 654.
- Ἀρκατόνησος = Ἀρκατὸν νῆος Στ. Βυζ.
- Ἀρκατος, ὁ, ἡ· 1) τὸ ζῶον, κοιν. ἀρκοῦδα Ὀδ. π. 611 καὶ ἐπ. κατ' ἐξέχῃν εἶνε ἐν χρήσει τὸ θηλ. 2) ὁ ἀστερισμὸς, οὗ καλεῖται καὶ Ἀρκαδα Ἰλ. σ. 487, Εὐρ. Ἰ. 1154· αἱ ἄρκατοι = ἡ μεγάλη καὶ ἡ μικρὰ ἄρκτος Κικ. Ν. Δ. 2, 41· ὁ δὲ βόρειος πόλος, ὁ Βορρᾶς, «τὸ κατανεῖκερ μεσημέριος τοῦ κόσμου μέρος» Πολυδ. 5, 81· ἀπὸ τῶν ἄρκτων Πλάτ. Κριτί. 118· καὶ ἐν τῷ ἐν. Πολύδ. 5, 3, 10 3) ἡ, ἐν Ἀθῆναις παρθένος καθιερούμενη ἀπὸ τοῦ 10ου ἔτους τῇ Ἀρτέμιδι, ἥτις εὐθεὶ ἐν τῇ ἐορτῇ τῶν Βραχυρυνίων Ἀριστ. Αὐστ. 645, Εὐρ. ἐν Ἀρποκρ. 4) ἡ χθὺς τις Ἀρχέστρ. ἐν Ἀθην. 2, 42, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 17.
- Ἀρκατος· κένταυρος τις Ἠσ.
- Ἀρκυ-τρόφος, 2· ὁ τρέφων ἄρκτους Πρᾶ· κόπ. ἀνεκδ. σ. 40.
- Ἀρκυτο ἄκρα· ἀνατολ. ἀκρωτ. ἐν Σαρῶν νῆα Πτολ.
- Ἀρκυτο-ῦρος, ὁ· κατὰ λ. φύλας τῆς ἄρκτου, ἀστὴρ ἐν τῇ Βωώτῃ Ἠσ. ἐρ. 568, 608 κατ' ἀρκετοῦρον. Οὕτως «ἐξ ἡρὸς εἰς ἀρκετοῦρον» Σοφ. Οἱ. τ. 1137, ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου· ἡ ὀφειζιτὴ ἀνατολὴ τοῦ ἀρκετοῦρου πίπτει εἰς τὸ πρῶτον ἡμῖσι τοῦ Σεπτεμβρίου· «ἀρκετοῦρον τὸν ἀρκετοφύλακα, ὃν καὶ Βωώτην καλοῦσιν. Οὗτος δὲ ἐστὶν ὁ τοῦ Ὡρίωνος· Δύνει δὲ ἀρχομένου χειμῶνος» Β. Ἀν. σ. 205.
- Ἀρκυτο-φύλαξ, ὁ· ὁ Βωώτης· «ἀρκετοφύλαξ, τὸν ῥ' ἄνδρες ἐκικλείουσι Βωώτην, οὐνεχ' ἀμαφάτως ἐπαφόμενος εἶδεται ἄρκτου» Ἀρπ. φαίν. 92.
- Ἀρκυτο-φώλεια, τὰ, Μιχ. Ἀποστ. 4, 40, ὁρῶν ἐν Ἀἴλ. Ἰ. Ζ. 6, 3· «ἐντεθὲν τοι κέκληται τῇ ἀρκετῷ φώλειᾳ τὸ πάθος», ἀντὶ τοῦ εὐρ. ἀρκετοφώλεια.
- Ἀρτὸ-χειρ, οὗ, ὁ, ἡ· ἔχων χεῖρας ἄρκτου Ἀρτεμῖα. 5, 49.
- Ἀρτύλος, ὁ, «καλεῖται τὰ τῶν ἄρκτων ἔκγονα ἀρτύλοισι» Πολυδ. 5, 15.
- Ἀρκυων νῆσος· οὕτως ἡ Κόζικος καλεῖται Στ. Βυζ.
- Ἀρκυων ὄρος, καὶ οὐρεα Ἀρκυων ὄρ. πλησίον τῆς Κόζικου Στράβ.
- Ἀρκυτός, 3· ὁ τῆς ἄρκτου τοῦ ζῴου Νόν. Δ. 2, 44· Ὁ πρὸς ἄρκτον, πρὸς Βορρᾶν κείμενος Ἡρόν. 2, 11, 17, Ὀρφ. Ἀργ. 513.
- Ἀρκυα, ἡ· κύνων τοῦ Ἀρκαίου Ἀπλῶ.
- Ἀρκυες· Εὐν. πρὸς τῷ Εὐδελνῷ Ὀρφ. Ἀρτ.
- Ἀρκυλαν, τό· δίκτυον Ἡσυχ.
- Ἀρκυλος· ἀνδρ. ὢν. ἐπὶ πλακὺς μολυβδίνῃ ἐν Εὐδοίᾳ.
- Ἀρκυμα· ἀκρίς ὑπὸ Περγαίων Ἡσυχ.
- Ἀρκυμα ὄρη, τὰ· ὄρη Γερμανίας Ἀριστοτ. τὸ Παρτ.
- Ἀρκυον, τό· δίκτυον, λίνον Ἡσυχ.
- Ἀρκυο-στασία, ἡ· ἡ στάσις τοῦ δίκτυου Πολυδ. 5, 32, ὁρῶν. ἀρκυστ.
- Ἀρκυς, υἱός, ἡ, κατ' Εὐστ. Ὀδ. 1535, 36 ἄρκυς· τὸ δίκτυον, τὸ θεραπευτικόν δίκτυον. Ἠρ. 7, 85, Πλάτ. νόμ. 8, 844· μτφ. παγίον κίνδυνος· «ἄρκυς ξίφους» = κίνδυνος τοῦ ἀποθανεῖν ὑπὸ ξίφους Εὐρ. Μηδ. 1278· «ἄρκυν μεσάγκυλον, καὶ γυναικείον κακρόφυλον» Ἡσυχ.
- Ἀρκυ-στασία, ἡ· τὸ στήναι δίκτυα Ξεν. κυν. 6, 6.
- Ἀρκυ-στάσιον, τό· τόπος ἐν ᾧ στήνοντα τὰ δίκτυα Ξεν. κυν. 6, 6, Ἡσυχ.
- Ἀρκυ-στατος, 3· ὁ δίκτυα στήνων, περιπλέκων· πημανὴ Διοσκ. Ἀγ. 1348· «μηχανὴ Εὐρ. Ὀρ. 1412· τὸ ἀρκύστατον, τὸ δίκτυον, τὸ βρόχι Διοσκ. Πέρο. 99, Σοφ. Πλ. 1468.
- Ἀρκυ-ωρός· ἵσταμαι παρὰ τὸ δίκτυον καὶ κατασκοπεῖν τὴν ἄγρην Εὐπολ. ἐν Εὐστ. Ὀδ. 1535, Αἴλ. Ἰ. Ζ. 1, 2.
- Ἀρκυ-ωρός, ὁ· ὁ φυλάττων τὸ δίκτυον παραμονεύων τὴν ἄγρην Ξεν. κυν. 6, 11.

Ἄρμα, τὸ (ἄρω) ἄμαξα, παρ' Ὀμ. πολί-
μικη ἄμαξα, δίτροχος συρμένη ὑπὸ ἵππων.
πολλ. ὁ πλ. ἀντὶ ἐν. Ἰλ. 8, 366· πλεον.
ἄρματων ὄχοι· Εὐρ. Φοιν. 1197· καὶ ἡ
ζευγμένη ἄμαξα, τὸ ζεύγος· ἄρματος τρυ-
φεύς· Πλάτ. νόμ. 8, 834· τέθριππον, τέ-
τρωρον Πινδ. Ἰ. 1, 14. Π. 10, 65· ἄρματα
τρέφειν· ἐπικούς τρέφειν διὰ τὸ ἐπιδρομίον
ἔχειν. ἄρμα ἐλαύνειν· Ἀριστ. νεφ. 70,
Πλάτ. Φαίδρ. 246· ζευγνύσθαι, Τιμ. 22.
καὶ παρὰ Ξεν. ἄρμα εἶνε πολεμικὴ ἄμαξα,
Κύρ. 3, 3, 60 καὶ συχνά· δρεπανηφόρον.
Ἄρμα, ατος, τό· 1) κώμη τῆς Ταναγραϊκῆς
ὄρητος, ἀπὸ τοῦ Ἀμφιαράου ἄρματος· λα-
βοῦσα τοῦνομα, ὅπερ ἐνταῦθα ἐρράγη· Ἰλ.
Στράβ. 2) τόπος ἐν Ἀττικῇ ἐπὶ τῶν κορυ-
φῶν τῆς Πάρνηθος· περὶ Φυλὴν δῆμον τῆς
Ἀττικῆς ὄμορον τῇ Ταναγρᾷ. Ἐντεθὲν οἱ
ἡ παροιμία τὴν ἀρχὴν ἔσχεν ἡ λέγουσα, ὁ-
πόταν δι' ἄρματος ἀστράφη, ἀστραπὴν τινα
σημασιμῶν κατὰ χρησμόν τῶν λαγομένων
Πυθαίων, βλεπόντων ὡς ἐπὶ τὸ Ἄρμα καὶ
τότε πεμπόντων τὴν θυσίαν εἰς Δελφοῦς, ὅ-
ταν ἀστράφοντα ἴδωσιν· ἐτήρουν δ' ἐπὶ τρεῖς
ἡμέρας καὶ νύκτας· Στράβ. 9, σ. 404, Πλούτ.
ἡθ. σ. 679· 3) ὁ ἀστερισμός, ἡ ἄμαξα ἡ ἄρ-
ματος Νόων.
Ἄρμα (ἄρω), τό· 1) τὸ αἰρόμενον, βάρος·
2) ὅτι τις λαμβάνει, τροφή· Ἰπποκρ.
Ἄρμα, ἡ· ὄν. Ἀφροδίτης παρὰ Δελφούς·
Πλούτ. ἡθ. σ. 760.
Ἀρμάγα· πολ. Ἰνδίας Πτολ.
Ἀρμαγεδών· τόπος Παλαιστίνης, Κ. Δ.
Ἀρματς· Δανυζός βασις Αἰγύπτου Ἰώσ. Ἀρ-
ματος ἐν Δ. Σικ.
Ἀρμαθᾶ· πολ. Παλαιστίνης Ἰώσ.
Ἀρμακάλης· ποτὶ ἡ διώρυξ ἡ συνδέουσα τὸν
Εὐφράτην καὶ Τίγριν Ἀδου. ἐν Εὐσεβ.
Ἀρμακίας· στοῖς· Ἡούχ.
Ἀρμακτικά· πολ. Ἰσθμίας πρὸς τῷ Κύρῳ
Πτολ.
Ἀρμαλὶς (πρὸς. ἀρμάζω), ἡ· ἡ τροφή,
παρὰ τὸ ἀρμάζειν καὶ ἰσχυροποιεῖν τὰ μέ-
λη· Ἡούχ. ἡ παρὰ τὸ αἶρεν τὰ σώματα,
ἡ οἱ δίκην ἄρματος φέρεν τὰ σώματα, Ἐκ.
Μ. Π. σ. 558. 765· ἐμμενὸς Θεόκρ. 26,
35, Λεων. Ἀλ. ἐν Ἀνθ. 6, 302· ζωστροφία
ἐν τῷ πλοίῳ Ἀπολλ. Ἰ. 1, 393.
Ἀρμαλόμεαι, ὄν. ἡρμαλώσατο· συνέλα-
βαν· Ἡούχ.
Ἀρμ-ἄμαξα, ἡ· ἄμαξα ταξιδίου ἐν ἀνα-
τολῇ κεκαλυμμένη, ἱδ. διὰ τὰς γυναῖκας· Ἠρ.
7, 41. Συχνά παρὰ Ξεν. ὅπου ἐν γέν. σημαί-
νει φορητὴν ἄμαξαν.
Ἀρμαμύρης· υἱὸς Δατίδος, στρατηγὸς Παρ-
σῶν· Ἠρ.
Ἀρμάν· πόλεμος, φρυγιστὶ, Ἐκ. Μ.
Ἀρμάξιμος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀρμαουρία· πολ. μεγ. Ἀρμενίας παρὰ τῷ
Εὐφράτῃ Πτολ.
Ἀρμαρίον, τό· κοιν. δουλάκι· ὅτι τὰ λε-
γόμενα παρ' ἡμῶν ἀρμάρια Ἐρμάρια φερί-
λασαι λέγεσθαι... οἱ γὰρ Ἕλληνες οἰάτι-
γας ἀνδράνας ἐποίησαν, μήτε χεῖρας μήτε

πόδας ἔχοντας· τοὺς δὲ ἑρμάς ἐκάλουν.
οὗ ὁποιοριστικὸν Ἐρμάριον ἐποίησαν διὰ τοῦ-
τοῦ διακένους... καὶ ἐποίησαν αὐτὸν ἐτίθαι
ἀγάλματα ὧν ἔσχεον θεῶν, Ἐκ. Μ. σ. 146.
Ἀρμασί-δουπος, 2· ἄρματούτιπος· Εὐστ.
Ἠρ. σ. 56 ἐκ τοῦ Πινδ.
Ἀρμάστα· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀρματα, τὰ· 1) πόλ. Ἰνδικῆς, κατ. Ἀρμά-
τηνός, ἡ· τίτης Στ. Βυζ. 2) τόπος ἐν Κερκύ-
ρᾳ, ἐπιγρ.
Ἀρματ-αρχία, ἡ, καλοῦσι τὰ μὲν δύο
ἄρματα ζυγαρχίαν, τὰς δὲ δύο ζυγαρχίας
συζυγίαν, δύο δὲ συζυγίας ἐπισυζυγίαν, ὅσο
δὲ ἐπισυζυγίας ἄρματαρχίαν· Ἀσκληπιόδ.
τάκτ. σ. 161, 8.
Ἀρμάτειος, 2· κυρ. ὁ τὸ ἄρμα ἀφορῶν,
σύριγγος Εὐρ. Ἰ. Α. 230· νόμος, ἄσμα της
μετὰ ἀρμάτων μάχης ἡ τῆς ἀρματηλασίας ἐν
τοῖς ἀγῶσιν, ἐμπνέον πολεμικὸν ἐνιοῦσας μόνον
Πλούτ. ἡθ. σ. 335· ἄρμ. μέλος· ὅμως ἐν
Εὐρ. Ὀρ. 1385 εἶνε Ὑληνδὸς ἄσμα, ἴσως
μόνον φρυγικὸν μέλος, διότι κατὰ Πλούτ.
ἡθ. σ. 1133 ἄρμάτιος νόμος· εἶνε Ἰφύρε-
σις τοῦ Ὀλύμπου, ἐν δὲ Εὐρ. λέγει ταύτας
τὰς λέξεις ὁ Μυσοῦς θεράπων τῆς Ἑλλάδος.
Ἀρματεῦς· Ἀθηναῖος, Κυδαθηναῖος Δημ.
Ἀρματεῦσι· διευθύνω τὸ ἄρμα Εὐρ. Ὀρ. 995.
Ἀρματ-ηγέω· τῷ προηγ. μετ. Φιλ. ἄσμ. 105.
Ἀρματ-ηγοῖ τροχοῖ· οἱ τὸ ἄρμα ἀγοντες
τροχοῖ, οἱ τοῦ ἄρματος Παρθέν. Ἰρωτ. 6, 3.
Ἀρματ-ηλασία, ἡ· τὸ ἐλαύνειν τὸ ἄρμα,
ἡμῖλλα ἀρμάτων· τὴν Κυρηναίων ἐπὶ νῦν
οὐσαν ἀρματηλασίαν κατέλυσεν· Ξεν. Κύρ.
6, 1, 27, Λυκ. Δημ. ἔγκ. 23.
Ἀρματ-ηλατεῖω· ἐλαύνω, διευθύνω τὸ ἄρμα,
ἱδ. ἐν τῷ ἀγῶνι· Ἠρ. 5, 9, Ξεν. συμπ. 4, 6.
Ἀρματ-ηλάτης, ὁ· 1) ὁ ἐλαύνων, διευθύν-
ων τὸ ἄρμα Πινδ. Π. 5, 115, Ξεν. Κύρ. 6,
1, 15 καὶ μετν. 2) ὁ ἀπὸ τοῦ ἄρματος μα-
χώμενος Σοφ. Ἠλ. 697.
Ἀρματ-ηλατικός, 3· τῷ ἀρματηλάτῃ ἀ-
νήκων Κοκχ. χειρ. σ. 19.
Ἀρματ-ηλατός, 2· δι' οὗ δύνανται νὰ ἐ-
λαύνῃ ἄρμα· ὁδός· ἀμαξιτός Ἰάμβλ. προτρ.
σ. 60· Ἐν τῷ τροχῷ τοῦ ἄρματος περι-
λαυνόμενος, ὁ ἵξιον Εὐρ. Ἠρ. μ. 1297.
Ἀρματήλια, τό· πολ. Βραχυμένων Δ. Σικ.
Ἀρματίας· τῷ τῷ ἄρματος Θεο-
δώρ. Ἑλλ. παθ. ὕερ. σ. 59.
Ἀρματίας· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀρματίδης· Θεσπιεύς, πατ. Διθυράμβου· Ἠρ.
Ἀρματίζομαι· ὀχοῦμαι ἐπὶ ἄρματος Λυ-
κόφρ. 1319.
Ἀρμάτινος, 3· ἀρμάτειος, -διφρος Ἀπολλ.
λεξ. ὄμ.
Ἀρμάτιον, τό· ὄπκα. τοῦ ἄρμα.
Ἀρμάτιον· γυν. ὄν. ἐπιγρ. αἰτ.
Ἀρμάτιος· ἀνδρ. ὄν. μετν.
Ἀρματίτης, ὁ· ἐπὶ ἄρματος ὀχοῦμενος·
-Λυδοί Φιλόστρ.
Ἀρματο-δρομέω· τρέχω, ἀγωνίζομαι δι'
ἄρματος Ἀπλδ. 3, 5, 5.
Ἀρματο-δρομία, ἡ· ἀγὼν οἱ ἄρματων
Στράβ. 5, σ. 236.

- Ἀρματο-δρόμος, 2· ὁ ἀγωνιζόμενος δι' ἄρκτος Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 1333.
Ἀρματοεὶς, 3· ἀρμάτειος = δίφρος Κριτί. ἐν Ἀθην. 1, 28.
Ἀρματο-εργός, ὁ κατασκευαστὴς ἀρμάτων Σχολ. Ἰλ. ω, 277.
Ἀρματο-θεσία, ἡ ἀμιλλα ἀρμάτων Εὔστ. Ἰλ. σ. 226.
Ἀρματο-κτυπος ὅτιος· κρύτος ἀρμάτων Αἰσχ. ἐπ. 486.
Ἀρματο-μᾶχέω ἀπὸ τοῦ ἀρματος μάχομαι Εὔστ. Ἰλ. σ. 1088.
Ἀρματο-πηγέω κατασκευάζω ἄρματα Πολυδ. 7, 115.
Ἀρματο-πηγός, ὁ κατασκευαστὴς ἀρμάτων Ἰλ. δ, 485, Θεόφρ. 25, 247.
Ἀρματο-πήξ, ἥτοι, ὁ τῷ προηγ. Θεόφρ. καν. σ. 40.
Ἀρματο-ποιέω κατασκευάζω ἄρματα Πολυδ. 7, 115.
Ἀρματο-ποιτα, ἡ κατασκευὴ ἀρμάτων Ἑρμεί. διασυρ. 11.
Ἀρματο-ποιός, ὁ ἀρματοπηγός Ἰωσ. ἰουδ. ἀρχ. β, 3, 5.
Ἀρματο-τρόφος, 2· ὁ τὸ ἄρμα στρέφων Κ. Μαν. χρ. 5167.
Ἀρματο-τροφός· ἄρματα, τ. εἰ. ἵππους ἀρμάτων τρέφω, ἰδ. διὰ τοὺς ἀγῶνας Ξεν. Ἀγροσ. 9, 6 καὶ μτγν.
Ἀρματο-τροφία, ἡ τὸ τρέφειν ἵππους ἀρμάτων διὰ τοὺς ἀγῶνας Ξεν. Ἡέρ. 11, 5.
Ἀρματο-τρόφος, ὁ ὁ τρέφων ἵππους ἀρμάτων διὰ τοὺς ἀγῶνας, μτγν.
Ἀρματο-τροχιά, ἡ ἡ χάραξις τοῦ τροχοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους Αἰλ. Ἱ. Ζ. 2, 36, Δουκ. Δημ. ἐγκ. 23.
Ἀρματο-τρέως, οὖντος, ὁ ἀκρωτ. καὶ πόλ. ἐν Αἰολίῳ Θουκ.
Ἀρμα-τροχιή, ἡ ἀρματοροχία Ἰλ. ψ, 505.
Ἀρματωλία, ἡ κοιν. ἀντὶ ἀρματηλασία, καὶ μετέμφρων τοῦ ἀρματωλίας· καὶ τοῦ κύκλου περὶ τῶν ὑπὲρ ἀρματωλίας· Ἀριστ. εἰρ. 415, ἀντὶ νὰ εἴπῃ κατὰ τὸν Σχολ. «ἐπὶ ἀρματίας, ἀντὶ τοῦ ἀρματάνωντες».
Ἀρματώσις = ἀρμάτειος, μτγν.
Ἀρμ-ελάτης, π. ὁ ἀρματηλάτης, χρ. ἐν Εὐναπ. σ. 264.
Ἀρμενάκος· βασι. Ἀρμενίας Ἀβυδ.
Ἀρμένιος, α· υἱὸς τ. τυράννου Νάβιδος Πολυδ.
Ἀρμενίδης· Θηδατος, ἐπιγρ.
Ἀρμένη (καὶ Ἀρμήνη) κώμη καὶ λιμένα ἐν τῇ χώρᾳ Σινώπων. Ὅστις ἔργον αὐτὸν εἶχεν Ἀρμένην ἐτείχευσεν· Στράβ. κάτ. Ἀρμεναίος, Ἀρμήνιος Στ. Βυζ.
Ἀρμενία· 1) χώρα ἐν Ἀσίᾳ, διατεταγμένη εἰς ἀνατολικήν, ἣτις ἐκαλεῖτο μεγάλη Ἀρμ., καὶ δυτικὴν, ἣτις ἐκαλεῖτο μικρὰ Ἀρμ. Στράβ. 2) ἡ σύς τοῦ Τιγράνου Ξεν. 3) Ναιξές τις Σχολ. Ἰλ.
Ἀρμενιακός, 3· ὁ τῆς Ἀρμενίας· ἐσθλός Στράβ. 11, 530.
Ἀρμενίδας· συγγραφεὺς γράψας περὶ Θηόδωρον Ἀθηναίου.
Ἀρμενίζω κάμνω παντά, γλωσσ.
Ἀρμένιος 2) ἐπιθ. 3· παῖδες Ξεν. ἀν. 1, 5, 32· ἰδ. α) ἡ Ἀρμενία γῆ = Ἀρμενία Ξεν. β) Ἀρμένιον ὄρεος, ὁ Ταύρος Ἠέρ. γ) ὁ Ἀρμενίας πόλις, διδοῖς εἰς τὰ σύνορα Ἀρμενίας καὶ Πόντου Στράβ. 2) ὄρεα, α) Ἀρμένιον, τό πόλ. ἐν Θεσσαλίᾳ Στράβ. β) Ἀρμένιον, οἱ κάτ. τῆς Ἀρμενίας 3) κύρ. ὄν. α) Ἀρμοναῖος τίς, ἀφ' οὗ ἡ Ἀρμενία ἑλκεται τὸ ὄνομα Ἰουστίν. β) υἱὸς Ζευσιπίπου, πατ. ὄν. ἠρώδης, Παμφύλιος Πλάτ. γ) ἀνδρ. ὄν. νομίσιμ. Κλαζομένων δ) = Ἀρμένιος, ἀρχαῖος Χερούσκων Στράβ. ε) Ἀρμένιος, ἀνδρ. ὄν. Ἀλκιφρ.
Ἀρμενία χώρα· Ἀρμενία Ἀνθ.
Ἀρμενιστής· κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἀρμενίων Στράβ. 11, σ. 500.
Ἀρμενιότης· ἀνδρ. ὄν. Κύμης νομίσμ. Ἀρμενοθήκη· θήκη ὀργάνων Ἠσύχ. λαογραφία.
Ἀρμενόπατες· ἰστοφόρον, γλωσσ.
Ἀρμενον, τό ἱστίον, πανί Πολυδ. 1, 44, 3, Θεόφρ. 22, 13, Ἀπολ. Ρ. 4, 237, 889· ἐν γέν. πᾶν ὄργανον Ἰπποκρ. σ. 741, κατὰ τὸν Γάλην. οὐ μόνον τὰ ὄργανα, ἀλλὰ καὶ τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκευὴν πρὸς τὴν θεραπείαν χρήσιμα καὶ ὅσα ἄλλα τοῖς θεραπευμένοις ἐπιτήδεια· - βάγκου Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 353· τέκνα των Λεων. Ταρ. αὐτ. 1, 205· ἐργασίας, ἐπ. αὐτ. 11, 203· πάλιν Φανί. αὐτ. 6, 295.
Ἀρμενός, (ἄρμ), 2· προσρηρμομένος, ἀρμόζων· ἐν παλαιῇ Ἰλ. σ. 600, 208, 234· ἐν γέν. χρήσιμος, ἐπιτήδειος· ἡμέρα κοόρρη γενεθλοῖς ἀρμενούς = διὰ τὴν γέννησιν χοραστικὸν εὐνοϊκή Ἥσα. ἔρ. 785· ἄρμενα πράξεις· Πίνδ. Ὀ. 8, 73· ἐν ἀρμενίοις θυμὸν αἰθέρινον, Ν. 3, 56· πῶς ταῦτ' ἀρμεναί; Ἡρόκρ. 29, 9· ἄρμενα· τὰ πρὸς τὸ ὑποκαίειν ἢ πρὸς τὸ ἐπιτήδεον καὶ ἀρμόδια· τὰ ὀργα καὶ ἤρμοσμένα Ἠσύχ.
Ἀρμενός· Θεσσαλός, ἀφ' οὗ ἐκλήθη ἡ Ἀρμενία Στράβ.
Ἀρμενώσυροι· Σύροι Ἀρμενιοὶ.
Ἀρμενο-φόρος· ἰστοφόρος Ἠσύχ. Σουλδ.
Ἀρμενοχαλύβες· πόλ. Καλόδον μεταξὺ μεγάλης Ἀρμενίας καὶ Κολχίδος Πλίν.
Ἀρμή, ἡ ἄρμη, ἡ συνένωσις, παρ' Ἰπποκρ. πᾶσα σύνδεσις τραυματικὴ παρὰ τὸ ἥμισυ· Ἐρωτιαν. σ. 78· κατὰ δὲ Γάλην. ἄρμη ἡ ἐν κεφαλῇ ῥαφή, γλ. σ. 442, Κ. Σμ. 11, 361.
Ἀρμ-ηλατέω ἀρματηλατέω, ὁ ἴδ.ε.
Ἀρμ-ηλάτης, ὁ ἀρματηλάτης.
Ἀρμήνη· ἴδ. Ἀρμένη.
Ἀρμηρόμαχος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀρμία· πόλ. Παρθίας Πτολ.
Ἀρμιλούδριον· τόπ. ἐν Ρώμῃ Πλυδ.
Ἀρμένιος ἀρχηγός Χερουσίων Δ. Κάσ.
Ἀρμόγαλα· τὰ ἀρτήματα Ταρναντίνοι Ἠσύχ.
Ἀρμογή, ἡ (ἀρμόζω), ἐνωσις, σύνδεσις ἔρ· μόζωσα· μαρὸν Πολυδ. 6, 18, 1· στόμα· τος = τὸ ἀνοιγμα Δουκ. Ἀλεξ. 14 καὶ ἄλλ. μτγν.· Εὐσταθ. ἐν Πολυδ. 4, 8 τὸ μεταχειρίζεται ἀντὶ τοῦ ἀνομία.
Ἀρμούδια· γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀρμόδιος, 3^α α) ὁ ἀρμόζων, ταιριάζων, καλὸς διατεταγμένος, κατὰ Σουῖδ. ἀρστος - δειπνον = κατὰλληλον Πίνδ. Ν. 1, 21^α πρβλ. Π. 4, 129^α 2) εὐχάριστος Παρθέν. 16^α - ἀρμόδιωτα Δ. Λαέρ. 1, 44^α καθ' Ἑσὺ. - ἀρμόδιοι οἰκτοί, συγγενεῖς, φίλοι - ἑπὶ ὡς Πλούτ. Ἀριστ. 24.
Ἀρμόδιος 1) Ἀθηναῖος α) Ἀφιδναῖος, ὁ φονεύσας τὸν Ἱππαρχον Ἡρ. Ἀρμόδιου μέλος τὸ ἐπὶ Ἀρμόδιῳ ποιηθὲν σκόλιον ὑπὸ Καλλικράτους οὕτως ἔλεγον Ἑσὺ. 6) εἰς τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ Ἀριστοτ. γ) υἱὸς Προξένου Ἰσ. 3) Χαίρωνεύς, ἐπιγρ. 3) Δελφὸς Κούρτ. 4) Πλάτ. α) πατρ. Καλλίνος Πaus. 6) Λεπράτης ἱστορικὸς Ἀθήν.
Ἀρμόδιο - τυπής, 2^α ὁμοίως ἢ ἴσως διακείμενος Ἑσὺ.
Ἀρμόδιο - φυγής, 2^α ὁ ἀρμόδιως γεννηθεὶς, ἀρμόζων, ἀρμόδιος Ρ. Πλάτ. ἐν Βαλτ. ῥήτ. τ. 6, α. 556.
Ἀρμόζω - χώρα Καρμανίας ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ Περσικοῦ κόλπου Ἀρρ.
Ἀρμόζω - ἡ πόλις, 16^α ἡρία παρατῶ Κόσῳ Διτράθ.
Ἀρμόζω, ἡ Ἀρμόζων, τὸ δέκρωτ. ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ Περσικοῦ κόλπου Πτολ.
Ἀρμόζωντες - ἀρμόδιω, καταλληλῶς Δ. Σικ. 3, 15, Ἰώσ. ἰουδ. ἀρχ. 6, 1, 2.
Ἀρμόζω (ἄρω), ἀττ. ἀρμόττω, ἀλλὰ τὰ χιτῶν, δὲν συμφωνοῦσι καὶ ἀπαντᾷ παρὰ Ξεν. καὶ Ἀριστ. καὶ ἀρμόζω 1) συνδέω οὕτως ὥστε νὰ ταιριάζουν τὰ συνδεόμενα - ἀλλήλοισι Ὁδ. ζ. 247^α - ναυπηγίαν Εὐρ. Κύκλ. 459^α ἢ ἐπὶ γαίλας ἀρμόσαι πόδας = δεῖναι τοὺς πόδας εἰς τὸ ἔδαφος, Ὁρ. 233. - Μίσ. ἱμαυτοῦ ἀρμόζω, οἰκοδομῶ - σχεδινῶ Ὁδ. α. 162^α - τὶ τιμῶν, = βίσιτον σφίσι Πίνδ. Ν. 7, 98^α - χαίταν στεφάνους, Ἰ. 6, 39^α τάνάκαλιν, = ῥόδον κροτάφους Ἀννικρ. 42, 8^α = πόδος ἔχνη α. Σιμων. ἐν Ἀνθ. 7, 253, Πλάτ. μόν. ἐν Φιλ. 56^α - τὸ σύμφωνον - ἔπειτα, περὶ τοῦ ποιητοῦ Πίνδ. Π. 3, 114^α - Ἰδ. - ἔδρα κέρφα = τοὺς ὑπανδρεῖς Πίνδ. Π. 9, 121^α - γάμον, 9, 13^α - θυγατέρα τινὶ = ἀρρεθωνίζω, ἀρμάζω π. τοὺς νῦν Κυπρίους, τὴν θυγ. μετὰ τινος Ἡρ. 9, 108 Πολυδ. 3, 34^α ὁ πυνυρὸς ἔγγυθ, ἀρμόζει α) κ. μ.σ. ὑπανδρεύεται μετὰ τινος, 5, 47^α ἀρροσται τὴν θυγατέρα = τὴν ἐνομφεῖν, 3, 137^α - οὐδ' ἤρμαζε νυμφίῳ τινὶ α. Εὐρ. Πλάτ. 24^α διατάσσω, προτάσσω - στρατὸν Πίνδ. Ν. 8, 11, 18^α περὶ τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγῶν, τῶν ἀρροστών - πόλιν, ὡς - ἐν τῇ πόλει Ξεν. Λακ. 14, 2, Ἀτλ. Ἰ. Ζ. 13, 21^α Περὶ μουσικῶν δογάνων, χορδίζω - λῦραν ἐπιτείνω ἢ ἀν' ἀρμόση α. Μάχ. ἐν Ἀθην. 7, 346, ὅτε κατόπιν λέγεται συμφωνεῖν ὁ Πλάτ. μεταχειρίζεται καὶ τὸ μέσ. οὕτως - λῦραν, πολ. 1, 349, Ἀριστ. ἱππ. 584^α - ἀρμονίαν Πλάτ. πολ. 9, 591^α - λύρα ἡρμωσμένη, Φαίδ. 85^α ἀλλ' ἐν Λάχ. 193^α τὸ ἡρμόσμεθα εἶναι πινθ. κωμικῶς - κωνδύλοις ἡρμωστούμεν α. Ἀριστ. ἱππ. 1236^α ἀνερεφόμεν με κωνδ. - Συνηδίστατα ἀμτθ. ταιριάζω, καλὰ στίχομαι, περὶ ἐνδομάτων καὶ ὀπλῶν α. (θωρήξ)

ἡρμωσσε δ' αὐτῶν Ἰλ. γ. 333^α πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2, 1, 16^α ὁθρᾶς περὶ τὰ στέφνα ἀρμόζων α. - ἡμάτια καὶ ὑποδήματα Πλάτ. σοφ. 262^α Ἀριστ. θεσμ. 262^α ἐν γέν. εἰμαι κατὰλληλος, α. καὶ κρέπον εἶναι Πλάτ. Γοργ. 503^α αἰ μὴ τὰδε πάσιν ἀρμόσαι Σοφ. Ἀντ. 1303. Συνηθ. μετὰ δοτ. ὡς - εἰς τι Πλάτ. πολιτ. 289^α καὶ - πρὸς τι Ἀριστ. ὄρν. 567, Δημ. 61, 24, Πολυδ. 1, 26, 4, ὅστις συντάσσει καὶ τὸ μέσ. οὕτως = ῥυθμίζομαι κατὰ τι - ἀρμόττει μοι εἰπὶν Δημ. 24, 4^α ἀρμόζων ἀρμόδιος, κατὰλληλος - ἔξινια Πίνδ. Π. 4, 129^α - λόγος = σύμμετροι Ἰσοκ. 4, 83^α α. - καίρος καὶ τόπος Πολυδ. 5, 98, 11^α πρβλ. 2, 16, 15, ὅστις τὸ συντάσσει καὶ μετὰ γέν., 1, 44, 4.
Ἀρμοθόη Ἀρμάζων Κ. Σμ.
Ἀρμοὶ ἀρτίως, ἡσυχῇ, ἐξαιρέτως, προσφάτως Ἑσὺ. (ἄρμοι φαίνονται ἑσφ. γρ. πρβλ. Λοβκ. Φρόν. σ. 19^α) 1) ἀρτίως, νεωστί, ὡς τὸ ἀρτι Λισχ. Πρ. 618, Θεόκρ. 4, 51, Λυκόφρ. 106^α κατὰ τοὺς γραμ. λξ. Συρακοσίων 2) ἡσυχῇ, μικρῶς Ἱπποκρ. Ἰδ' ἀρμῶ.
Ἀρμοκύδης Φωκίης Ἡρ.
Ἀρμο-λογία ἀρμόδιως συνδέω, κατασκευάζω - τάφον Φιλπ. ἐν Ἀνθ. 7, 554.
Ἀρμο-λόγησις, ἡ οὖσ. τοῦ προηγ. γλωσ.
Ἀρμο-λογία, ἡ τῇ προηγ. Οἰκουμ.
Ἀρμόνεικος Σπάρτιάτης, ἱπγρ.
Ἀρμονία, ἡ 1) σύνδεσις α) μέσων συνδέσας, σύνδεσμος, ἥλος - γάμφοισι καὶ ἀρμονίῳ ἀραρεν Ὁδ. ε. 248, 361^α τοίχων ἀρμ. δέδεται Ἀντίφιλ. ἐν Ἀνθ. 9, 306, αἱ ἀρμοί, αἱ ἀρμογαί α. τὴς ἀρμονίας ἐπὶ ἀκτύσαν βίβλω α. Ἡρ. 2, 96 καὶ μτγν. Δ. Σικ. 2, 8, Πλούτ. 6) μεταξὺ ἀνθρώπων συμφωνία, συνθήκη Ἰλ. γ. 255 γ) τὸ πεπρωμένον - Διὸς Λισχ. Πρ. 550^α 2) ἐν γέν. ἡ ὁρθὴ σχέσις πάντων τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον, συμφωνία, ἀναλογία - ἡ ἐν σώματι Πλάτ. πολ. 9, 591^α α. καὶ ἐν τοῖς φθόγγοις καὶ ἐν τοῖς τῶν δημιουργῶν ἔργοις πᾶσι, Φαίδ. 86, 18^α ἐν τῇ μουσικῇ ἡ συμφωνία μέλους, μελωδία, τόνος, νόμος - Λυδία Πίνδ. Ν. 4, 45^α καὶ ἐπ. Παρὰ ῥητ. συμφωνία ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν περὶ ῥῶδων Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 1.
Ἀρμονία 1) θυγ. Διὸς καὶ Ἀφροδίτης ἡ Ἥλιττας, σύζ. Κάδμου, κατ' Εὐδήμ. ἐν Ἀθην. Φοίνισσα αὐλητρίς. Ὁμ. Ἡσ. ἐπιθ. Ἀρμονιακὸς Σχολ. Εὐρ. - Ναῖας τις μήτηρ Ἀρμονίαν Φερικρ. 2) Μεγαρίτις τις Ἀνθ. 3) γυν. ἐκ Σόρου, ἐπὶ στήλης ἐπιτυμίδου 4) θυγ. τοῦ Συρακοσίου Γέλωνος Λδ.
Ἀρμονίαις ἀνδρ. ὄν. ἐκ Συήνης Ἡλιδῶ.
Ἀρμονίῳ (ἡ σ. 4) Τρώς, υἱὸς Φιρέκλου Ἰλ. 2)
Ἰππερσιδῶς, πατ. Πολυφειδῶς Φερικρ. 3)
Βοιωτὸς, περίφημος αὐλητὴς Λουκ.
Ἀρμονικός, 3^α τὴν ἀρμονίαν ἀφαιρῶν, ἐν γέν. τῆς ἀρμονίας καὶ τῆς μουσικῆς εἰδήμων Πλάτ. Φαίδρ. 268, Πλούτ. Λυκ. καὶ Νομ. 4^α ἡ ἀρμονικὴ δηλ. τέχνη, ἡ θεωρία τῆς μουσικῆς Ἀριστοτ. μετὰ τα φασ. 12, 3.
Ἀρμόνικος Σπαρτιάτης, ἱπγρ.
Ἀρμόνιος, 2^α ἀρμόδιος Κλ. Ἀλ. στρ. 2,

- Ἀρμόνιος· πατ. τοῦ Ὑδρ. Παμφύλιος· Πλούτ. 16. Ἀρμένιος.
 Ἀρμονι-ωδης, 2' ἁρμονικός, φιλικός Ἑ-
 πιστ. Σωκρ. 39.
 Ἀρμοξένος· γυν. ὄν. ἐν Κορωνίει, ἑπὶ γρ.
 Ἀρμοξένος· ἄνδρ. ὄν. ἀττικ. νομισμ.
 Ἀρμοξίδαμος· ἄνδρ. ὄν. ἑπὶ γρ.
 Ἀρμο-ποιός, 2' ὁ ἀρμόζων, συμβιβάζων
 Σχολ. Αυτάρ. 832.
 Ἀρμός, ὁ (ἔρω) συναρμογή, σύμπηξις· «ἀ-
 θρήσθ' ἁρμόν γάμματος λιθασπαδῆ» Σοφ.
 Ἄντ. 1201 - ὡς ποσειδωνος τῆς Λοκρ. 102
 περὶ τοῦ σώματος Ξεν. κυν. 5, 29· «κυρά-
 των διαρρῶς ἁρμός» Εὐρ. 1 Τ. 263· - ὁ-
 ρας = τὸ βήγμα, ἡ σχισμάδα Δ. Ἀλ. 5, 7,
 Πλούτ. Ἀλεξ. 3.
 Ἀρμόστα· πάλ. Ἀρμενίας μεταξὺ Εὐφρά-
 του καὶ Τίγρητος Πολύδ.
 Ἀρμοσία, ἡ· διατάσσειν, κυβερνᾶν, ἀρχ. λεξ.
 Ἀρμοσίς, ἡ· τὸ ἀρμόζειν, λόγοςμα· «ἀρ-
 μογή, μουσικὸν τοῦνομα, τιθέμενιν ἐπὶ τῶν
 ἀρμόσεων, ὥς ποιῶνται οἱ μουσικοὶ ἔπει-
 δαν ἐξ ἁρμονίας εἰς ἑτέραν ἁρμονίαν με-
 τίσωσι» Β. Ἄν. σ. 15
 Ἀρμοσμα, τὸ τὸν συνηρμένον Εὐρ. Ἐλ. 418.
 Ἀρμόσσιω, ἀττ. ἀρμόττω, ἐν. καὶ παρτ.
 ἀντὶ ἀρμόζω, ὁ ἴδε.
 Ἀρμοστίν· β. ἐπὶ θ. τοῦ ἀρμόζω Ελ. Ἀλ.
 παιδ. 2, σ. 196.
 Ἀρμόστας· 1) Ῥόδιος ἐπὶ Ἀμφόριος τοῦ
 μουσείου τῆς ἐν Ἀθήναις ἀρχ. ἐταιρίας 2)
 Λακεδαιμόνιος Πολύαι.
 Ἀρμοστήρ, ἦρος, ὁ· τῷ ἔπομ. πρὸ λ. Πλάτ.
 κομ. ἀπ. 2, 658.
 Ἀρμοστής, ὁ· ὁ ἀρμόζων, διατάσων, κυ-
 βερνῶν· οὕτως ἔκαστος οἱ διοικηταί, τοὺς
 ὁποίους οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔπειπον εἰς τὰς
 ὑποχρεωμένας πόλεις Θουκ. 8, 5, Ξεν. Ἐλ.
 1, 1, 23 καὶ συχνά, ὡς. ἐπὶ μ. ἐν γέν. ἑπαρ-
 χος, π. χ. ἐν τινι ἀποικίᾳ Ξεν. ἀν. 5, 5, 19
 καὶ μετ. κατὰ Πολύδ. 3, 34 καὶ ὁ μνηστήρ
 κατὰ τινὰς τῶν πολλῶν· πρὸ λ. ἀρμόζω.
 Ἀρμοστικός, 3' εἰς τὸ ἀρμόζεσθαι κατὰ λ-
 ληλός Θεολογ. ἀριθμ. σ. 34.
 Ἀρμοστός, 3' ἡρμοσμένος, ἀρμόδιος Φιλῆμ.
 ἐν Ἀθην. 13, 569· ἀρμοστή, ἡ μνηστή, γλωσσ.
 ἱπὶρ. ἀρμοστικός = ἀρμόδιος Πλούτ. 30. σ. 438.
 Ἀρμοστρα, τὰ· ἀρμώσυνες, γλωσσ.
 Ἀρμώστρω, ὁρος, ὁ· ἀρμώσυνος ἱσυχ. Εὐμ. 434
 Ἀρμώσυνος· ἀρχὴ τις ἐν Λακεδαιμόνι ἐπὶ
 τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν Ἡσυχ.
 Ἀρμωστόντως ἀρμώζοντως Φιλ. βελον. σ.
 82, Σχολ. Ἀριστ. θεσμ. 309.
 Ἀρμώττω· ἀρμόζω.
 Ἀρμωλὰ· ὑποδήματα, Κύπριοι Ἡσυχ.
 Ἀρμῶ = ἀρμῶι Φερειοί. ἐν Κριωτ. λεξ. Ἱπποκρ.
 Ἀρμώματα· σπασμός, Κύπριοι Ἡσυχ.
 Ἀρμωλὰ· ἀρτώματα, Ἀρκάδες, καὶ ἀρμώ-
 μαλα Ἡσυχ.
 Ἀρμων, ὄνος· Τρώες Κ. Σμ.
 Ἀρνα, ὄν. «ἄρναν» τὸν ὄρνον Κλαζμαίνιοι,
 ὅθεν καὶ τὸ ἔξαρνος· Ἡσυχ.
 Ἀρνα· πάλ. Λυκίας, ἡ πρότερον Ξάνθος, κατ.
 Ὀρνίθων καὶ Ἀρνεύ· Στ. Βυζ.

- Ἀρναί· πάλ. τῆς ἐν Μακεδ. Χαλκιδικῆς θού.
 Ἀρναίος· 1) τὸ κύρ. ὄν. τοῦ ἑπαίτου Ἰρῶ· Ὁδ.
 2) Ἀθηναίος, Παρθωτάδης, ἑπὶ γρ.
 Ἀρναίης, ὄν· ἐδνοῦχος τοῦ Ξέρξου Πλούτ.
 Ἀρναίης, ἴδου, ἡ· τὸ προβάτειον δέρμα, ἴδ.
 τοῦ ἀρναίου, κοιν. ἀρναίχ· Ἀριστ. νεφ. 790,
 Πλάτ. συμπ. 220, πλ. Θεόκρ. 5, 50· «ἀρ-
 νῶν κώδια» Ἡσυχ.
 Ἀρναίης, οὗς· Πέρσης τις Ξεν.
 Ἀρναπὺν· τὸν ὄρν· Ἡσυχ.
 Ἀρναί, ἡ, δηλ. δορά· ἡ ἀρναίς· Πρὸν. φι-
 λητ. σ. 445.
 Ἀρναί· μικρὰ πάλ. Λυκίας, κατ. Ἀρνεύ·
 τῆς Στ. Βυζ.
 Ἀρνεῖα· τὰ κρεσπώλια τῶν προβάτων Ἡσυχ.
 Ἀρνεῖον, τὸ· πυτὴν Διοσκ. 2, 153.
 Ἀρνεῖος, ὁ· κριός, κυρ. ἐπὶ θ. «ἀρνεῖος οἶ-
 ὅδ. κ. 572 καὶ μετ. «ὁ τριετής κριός» Ἡσυχ.
 Ἀρνεῖος = Κερνεῖος, μὴν Εὐστ.
 Ἀρνεῖος, 2' ὁ τοῦ ἀρνός, ἀρνίου· - κρέα-
 Ξεν. ἀν. 4, 5, 30· - φόνος = τὰ φονευόμενα
 πρόβατα Σοφ. Ἀλ. 301.
 Ἀρνεο-δοίητος, Πλν· ὁ ἐστεινόμενος ἀρναί-
 κριός Ἀπλνδ. ἐν Ἀνθ. Πλν. 235.
 Ἀρνεῖα· αἱ (ἀρνήσονται, ἡρνήθη, καὶ ἀρνή-
 σασθαι, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον π. ὡς Ἰλ. 5, 191,
 Εὐρ. 1. 1026, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἡρ. 3, 1, Ἀλ-
 σίβ. 2, 69) ἀρνοῦμαι, ἀποκρούω, ἐν παρ-
 γῶ, ἐν ὁλῶ· «- στυγερὸν γάμον» Ὁδ. α.
 249· - ἔπος, θ. 358· - φόνους Εὐρ. 1. 1026·
 - τινί τι Δ. Χρυσ. 1, 469· καὶ ἀπολ. λέγω·
 αὐ, δὲν συγκατατίθεμαι Ἰλ. 7, 304· ἐν
 λέγω, δὲν ὁμολογῶ Θουκ. 6, 60, ἀντὶ θ. ὁ-
 νει Ἡρ. 3, 1, Ἀίσχ. Πρ. 266, καὶ ἀλλὰ γὰρ
 πάντοτε μετὰ τῆς ἀρνήσεως· - τὸ ὄρν· Σοφ.
 Φιλ. 118· ἐν τῷ ἑξαρωμένῳ ἀπαρ. τίθεται
 πολλὰ μὴ, «ἡρνήτο μὴ αὐτόχειρ γενέσθαι»
 Ξεν. Ἐλ. 7, 3, 7· «- ὡς οὐκ εἰσι τοιοῦτοι»
 Δημ. 9, 54· «ἀρνηθῆναι τι μὴ γιγνώσκειν»
 Πολύδ. 4, 20, 11 καὶ μετ. Μετὰ μετχ. «ἀρ-
 νῆ κατακτάς» Εὐρ. Ὀρ. 1581.
 Ἀρνεός· πατ. Μεγαμήδους Ἀπλδ.
 Ἀρνεύς· ἄνδρ. ὄν.
 Ἀρνευτήρ, ἦρος, ὁ· Ἰλ. μ. 385, π. 742, Ὁδ.
 μ. 413, πάντοτε ἐν τῇ φράσει αὐτῇ· ἀρνευτήρ
 εὐκὲς κάππεσι = κατέπεσον ἀπὸ τοῦ πυρ-
 γου ἢ τοῦ ἁρματος κατακέφαλα· α ἀρνευτήρ,
 ὁ ἐπὶ κεφαλῇ εἰς θάλασσαν δούμινος, καθ'
 ὁμοιότητα τῆς τῶν ἀρνῶν πορείας, οἱ σαρ-
 τῶντες τοῖς μὲν ὀπισθίοις ποσὶν ἄλλονται,
 τὴν δὲ κεφαλὴν τῇ γῇ πελάζουσιν Εὐστ. καθ'
 Ἡσυχ. ἀρνευτήρ = κυβιστήρ· ὁ δὲ Σχολ.
 καὶ ὁ Εὐστ. προσέτι, σπινὲς δὲ τῶν διελθόντων
 γὰρ ἀρνεῖες ἐπὶ κεφαλῇ γένονται, ὅταν γαλήνη
 γένηται.
 Ἀρνευτήρια, τὰ· τῶν ἀρνευτῶν, κυβιστῶν-
 των τὰ γυμνάσματα, ἀρχ. λεξ.
 Ἀρνευτής, ὁ· ἀρνευτήρ, ἐν Ἀθην. 7, 304
 ἐπὶ ἰχθύος τινός ἀδία τὸ συνεχὲς ἐξάλλεσθαι.
 Ἀρνεύς (ἐκ τοῦ ἀρνή. ἀρνός, κάμνω σαρ-
 τήματα ἀρνός)· κυβιστῶν, κάμνω τοῦμασι
 Λοκρόφ. 465· βυθίζομαι εἰς τὸ ὕδωρ, 1103,
 περὶ τοῦ λουτροῦ.
 Ἀρνεῖ (καὶ Ἀρναί·) 1) γυναικ. ὄν. α) νόμφη

τις, τροφός τοῦ Ποσειδῶνος, πρότερον Σι-
νόσσα ὄνομα. 6) μήτ. Αἰόλου, Ἀσκληπ. γ)
Βαγ. Αἰόλου, μήτ. Βοιωτοῦ Δ. Σικ. δ) γυνή
ἐκ Σίφου μεταμορφωθείσα εἰς Κορώνην, δι-
ότι προῦσκε τὴν πατρίδα τῆς εἰς τὸν Μῖνον
Ὀδῶ. 2) πόλεις· α) ἐν Βοιωτίᾳ, κατὰ Θουκ.
ἐκ τῶν ἀρχαίων ἑδρας ἐν Θεσσαλίᾳ ὀνομα-
σθεῖσα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἤδη ἄλλοτε ὡς
τὸ Ἀκραΐφιον καὶ ἄλλοτε ὡς ἡ Χαίρωνεια
ἐρηνευομένη ἴλ. Τὰ περίφημα ἐκαλοῦντο Ἀρ-
ναία ἢ Ἀρναία χώρα Στ. Βυζ. 6) ἐν
Θεσσαλίᾳ παρὰ τῇ Μαλιακῇ κόλπῳ πρότε-
ρον Κίριον ὀνομαζομένη ἴλ. κατ. Ἀρναίος
γ) πόλ. ἐν Μεσοποταμίᾳ Στ. Βυζ. δ) πηγὴ
ἐν Ἀραβίᾳ Πανσ.
Ἀρνηίδες ἡμέραι· ἑορταζομένη ἐν Ἀργεὶ Αἴλ. ἴ.
2. 12, 34. γδ' ἀρνίς.
Ἀρνησι-θεῖα, ἢ ἀρνησις τοῦ θεοῦ Ἐπι-
φάν. ἀρ. 38, σ. 280.
Ἀρνησι-θεός, 2' ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος
Ἰουστίν. Μ. σ. 442 καὶ ἀρνησάμενος Κύρ.
Ἀρνησίμοις, 3' ὃν δύναται τις ν' ἀρνηθῇ
Σοφ. Φιλ. 74.
Ἀρνησις, ἢ τὸ ἀρνεῖσθαι τι, ἀποφάσκειν
Αἰσχ. Εὐμ. 558 καὶ ἐπὶ οὐδ' ἀρνησις αὐ-
τοῖς ἐστὶ, τὸ μὴ ταῦθ' ὅπερ Φιλίππου πρὶν
τεῖναι Διμ. 19, 163.
Ἀρνησι-σταυρός, 2' ὁ ἀρνούμενος· τὸν
σταυρὸν Εὐστ. ἔρ. σ. 164.
Ἀρνησι-χρίστος, 2' ὁ τὸν Χριστὸν ἀρνοί-
μενος, μὲν.
Ἀρνησι-θεῖα, ἢ ἀρνησιθεῖα.
Ἀρνησι-χρίστος· ἀρνησιχρίστος
Ἀρνητέος, 3' β. ἐπιθ. τοῦ ἀρνούμενου Ἀρι-
στοτ. τοκ. 9, 3.
Ἀρνητὴς, ὁ ὁ ἀρνούμενος, γλωσσ.
Ἀρνητικός, 3' ἐκφράζων ἀρνησιν, γραμ. ἐ-
πίρ· ὡς Σχολ. Αἰσχίν. σ. 267.
Ἀρνίζ· 1) Θεσσαλός, νομισμ. 2) Ἱθιοῦρος, ἐπιγρ.
Ἀρνίον, τό· ὄψκος τοῦ ἀρνι, ἀρνός· α) μι-
κρὸν πρῶτον Φιλίππ. κομ. ἐν Στράβ. ἀνθ.
2, 10 6) δέρμα προβάτου, Λουκ. ὄρχ. 43.
Ἀρνιπτεῖς· Ἀθηναῖοι Κολωνήθεν, ἐπιγρ.
Ἀρνίς, ἴδος, ἢ ἑορτὴ ἐν Ἀργεὶ πρὸς ἀνά-
μνησιν τοῦ ὑπὸ κυνῶν σπαρταχθέντος Αἰνίου,
καὶ ἣν ἐφανεύοντο κύνες Κόν. 19· καὶ ἀρ-
νήεις, ἴδος, ὁ γδ' ἐπίθ. κυνοφάντης.
Ἀρνίσκος· Ἠλείος Πανσ.
Ἀρνίσσα· 1) ἀδελφὴ Τυνδάρου Σχολ. ἴλ.
2) πόλ. τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Ταυραντίων πλησίον
τοῦ Δυρραχίου Πτολ. 3) πόλ. τῆς ἐν Μακε-
δονίᾳ Εὐρυίας Θουκ. νῦν Ὑστρόδα.
Ἀρνό-γλωσσον, τό· βοτάνη τις Θεόφρ.
Φ. 1. 7, 8, 3.
Ἀρνοκλήης, βοιωτ. -εῖος· Βοιωτός, ἐπιγρ.
Ἀρνο-κόμης, ὁ ἔχων κόμην ἀρνός, ἐπίθ.
ἀπὸ Λαωνος Νικηφόρ. 1, 17.
Ἀρνο-κτασία, ἢ φόνος, σφαγὴ ἀρνῶν
Βαλζ. ῥήτ. τ. 3, σ. 607.
Ἀρνο-ορκίη (οὕτω γραπτ. ἀντὶ ἀρνορή) ὁ
μετὰ ἀρνὸς ἀφορμώμενος γινόμενος φόρος Ἰσίδ.
Ἀρνός, ὁ, -τόν δὲ ἔτιονον θάνα ἔποιε ἀν-
άμνησιν ἢ ἀρνίον· εἰτα εἴπατο ἀρνόν· Πολυδ.
7, 184 μὲν. γδ' ἀρνή

Ἀρνος· 1) μυθικὸν πρῶτον, καταβλήν
τὸν Πρωτόγονον καὶ δοῦς εἰς τὴν ἐν Λαυρεῖ
Ἀρναν τὸ ὄνομα Στ. Βυζ. 2) ποπ. Ἐτροπ-
ρίας Στράβ.
Ἀρνο-τραφία, ἢ τὸ τρίφειν ἀρνας Γεωπ.
18, 1, 2.
Ἀρνούφης· Αἰγύπτιος μάγος Δ. Κάσ.
Ἀρνο-φάγος, 2' ὁ τρώγων ἀρνας Μινέθ.
4, 255.
Ἀρνομαι, μόν. ἐν. καὶ παρτ. τοῦ ἀρνο-
μαι· σηκώνω, παίρνω δι' ἐμαυτὸν, θιρῶ,
ὡς μισθὸν τι λαμβάνω, δι' ὃ ἐκποιῶ· φυ-
λῆν Ὀδ. α, 5 - τιμὴν ἴλ. α, 159 κτλ. καὶ
κλέος, δόξαν, - κλέος, ζ, 446, Εὐρ. Ἀλκ.
56· οὐδὲ βοσίων ἀρνούσθην = οὐδὲ δέμας
βοῦς, τὴν κατωτάτην τιμὴν ἔλαβον ἴλ. χ.
160· σπαν. περὶ κακῶν πραγμάτων· λώδαν
Εὐρ. Ἐκ. 1073· - μισθὸν Πλάτ. Πρωτ. 349·
- μάθῃσιν = γνώσιν λαμβάνω Σοφ. Τρ. 711·
- μάλλον ἀρνούσθαι = προτιμᾶν, «ζῶν αἰ-
σχρὸν - ἢ καλὸν θάνατον» Πλάτ. νόμ. 12,
914· λοιπὸν = αἰροῦμαι. Σποραδικῶς καὶ
παρὰ μὲν.
Ἀρνοτός· εὐπνοῦς (εὐνοῦς) Ἰσίδ.
Ἀρνωδός, «ῥαψωδοί» τὸ δ' ἐμπροσθεν ἀρνη-
δοί· ἐκαλοῦντο, ἐπάλου αὐτοῖς ὄντος ἀρνός,
Ἐτ. Μ. Ἰσίδ.
Ἀρνών, ὄνος, ὁ τόπος ἀρνῶν, γλωσσ.
Ἀρνων· Ὀρχομενίος, ἐπιγρ.
Ἀρνωσσος· βασι. Μουσῶν Νικ. Δαμ.
Ἀρξαμα· πόλ. Μεσοποταμίας Πτολ.
Ἀρξάνης· σατραπεία Αἰγύπτου Κτηρ.
Ἀρξατα· πόλ. Ἀρμενίας Στράβ.
Ἀρξιλαΐδας· Σπαρτιάτης Πολύβιαν.
Ἀρξιππος· υἱὸς Ἀκάστου Τζέτζ.
Ἀρξίς, ἢ ἀρχή, λ. πλασθεῖσα ὑπὸ τινῶν ἐκ
τοῦ ἐν Ὀδ. δ, 667 ἀρξίς, ὁ εἶναι μέλλων
Ἀρξιφος· ἀπὸν παρὰ Πέρσαις Ἰσίδ.
Ἀροανδικόν· νόμισμα, ὃ χρονίαι οἱ Αἰ-
γύπτιοι, ἀπὸ Ἀροάνδου Ἰσίδ.
Ἀροάνιος· 1) ποτ. α) τῆς βόρ. Ἀραβίας,
ὅστις κάτωθεν τοῦ Φενεοῦ χάνεται εἰς κοι-
λῶματα Πανσ. 6) παραποτ. Λίθωνος Πανσ.
γ) παραποτ. Ἐρυθρῶν ἐν Ψωφίῳ Πανσ.
2) Ἀροάνια ὄρη, ἀφ' ὧν πηγάζει ὁ Ἀροά-
νιος Πανσ.
Ἀρόερνοι· ἔθν. μηχανιστῶν τῶν τρὺς τῇ
Κελτικῇ Γαλατῶν Στ. Βυζ.
Ἀρόή· πόλ. Ἀχαΐας, βραδύτ. Πάτρα· Στ. Βυζ.
Ἀροκλον, τό· ἡ φιάλη παρὰ τῇ Κολο-
φωνίᾳ Νικάνδρῳ Ἀθῆν. 11, 783.
Ἀρόκκα· ἔθν. ἐν Ἀρκαδίᾳ Πτολ.
Ἀρομα, τό· τόπος ἐν Αὐδίᾳ, ὅθ' αὖ Ἀρο, τὸς
οἶνος· Στράβ.
Ἀρομα, τό· γεωργημένος ἀγρός Αἴλ. ἴ. 2.
7, 8, 16, 14.
Ἀρον, τό· βοτάνη τις Θεόφρ. ἴ. Φ. 1, 6,
6 γδ' Διοσκ. 2, 197.
Ἀροπῆσαι· πατ(α)ῖσι, Κρήτες Ἰσίδ.
Ἀροπος· Ἀθηναῖος, ἐπιγρ.
Ἀρος· ποτ. Κιλικίας Στ. Βυζ.
Ἀρόσιμος, 2 (ὁ· χωρὶς ἀροσίη) Σιδουλ.
χρ.) ὅστις δύναται νὰ γεωργηθῇ, γόνιμος·
- γῆ· καὶ ἀρώσιμος, ὁ γδ'.

*Αροσις, ἢ τὸ ἀροῦν, γεωργεῖν, ἐν Ὁδ. τ. 134 «ἐν δ' ἀροσις λείη» ἐξηγεῖται ἀροτρί-
ασις οὕτω καὶ μὲν Δ. Περ. 418 καὶ γω-
ρα εἰς τὸ σπείρεισθαι ἐπιτηδεῖα Σχολ. Ὁμ.
εἰ = ἀρουρα Ἀπολλ. Ρ. 1, 826.

*Αροσσεῖν ἀροῦν.

*Αροστός, 3· «βῶλος ἀρίστη» Ἀρατ. 7,
κατὰ τὸν συγγραφέα τοῦ βίου τοῦ Ἀράτου
γράφεται καὶ ἀροστή ἢ ἀροσίμη.

*Αροτέον· ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἀρώ Γερμν. ἐν Κρ.
Ἀν. Ὁξ. τ. 3, σ. 226.

*Αροτεύω ἀροτρεύω Φερεκύδ. ἐν Σχολ.
Πινδ. Π. 4, 133.

*Αροτήρ, ἦρος, ὃ· ὁ ἀρών, ὀργάνων Ἰλ. ψ.
835· βούς Ἡσ. ἔρ. 405 καὶ μὲν π. καὶ
Ἡρ. 1, 125· σπαν. παρὰ μὲν πεζ. Πλούτ.
Πύρ. 5, Λόγγ. 1, 8· μτφ. πατήρ, - τέκνων
Εὔρ. Τρ. 135· - εὐτεκνής, ἐπ. ἀδ. ἐν Ἀνθ.
παρ. 356.

*Αροτήρες, αἱ· 1) ἔθν. ἐν Λιβύῃ Ἑκατ. ἐν
Στ. Βυζ. 2) Σκυθικὸν φύλον παρὰ τὸν Ἰ-
στρον Ἑσθρ. ἐν Σκύμν.

*Αροτήριος ἀροτήριος Λυκόφρ. 156.

*Αρότης, ὁ· ἀροτήρ Πινδ. Ἰ. 1, 48. Ν. 6,
33, Ἀπολ. Ρ. 1, 1217· βούς Αἰλ. ἱστ.
ποικ. 5, 14· - κύματος = ὁ ναυτίλος Καλλιμ.
ἀποσπ. 436.

*Αροτήσιμος, 2· γεωργήσιμος, καλλιεργή-
σιμος Ἀνθ. 9, 575.

*Αροτήσιος, 2· εἰς ἀροσιν ἐπιτηδεῖος· ὠρη
Ἀρατ. Δ. 321.

*Αροτικός, 3· τῷ ἀρότῃ, γεωργῶ ἀνήκων,
ἀγροτικός Ἀθην. 5, 156.

*Αρατος, ὁ· 1) τὸ ἀροῦν, γεωργεῖν, ὀργώ-
ναι, ἀροσις, ἢ γεωργία, πληθ. Ὁδ. ι.
122. Μτφ. ἢ τεκνοποιία, «ἐπὶ παίδων γνη-
σίων ἀρότω», φράσις τυπικὴ ἐν τοῖς γαμη-
λίοις συμβολαίοις τῶν Ἀθηναίων· πρβλ.
Λουκ. Τιμ. 17, Ἀριστ. Αἰν. 2) τὸ σπαρ-
τὸν, ὁ καρπὸς τοῦ ἀγροῦ (ὅπου ἀκριδέστερον
τοῦνεται ἀρότος) Σοφ. Οἶ. τ. 270· μτφ.
τέκνων ἀρότων κτενεῖς· Εὔρ. Μηδ. 1281·
- ἴσ. καὶ ἡ σπειρομένη γῆ Αἰσχ. ἔκ. 629.

*Αροτός, ὁ· 1) ὁ καιρὸς τοῦ ὀργώνειν Ἡσ.
ἔρ. 448· 2) ὁ ἐναιτός Σοφ. Τρ. 69· ἴδε τὸ
προηγ. «ἀροτὸν» τὸν ὄλκον τοῦ Ἑκτορος, ἢ
τὸ ἀνίστασθαι, Αἰσχύλος Φρυγ. Ἡσούχ.

*Αροτός, 3· ὅστις δύναται νὰ ἀρωθῇ, γεωρ-
γηθῇ Θεογνώστ. καν. σ. 59.

*Αροτράτος, 3· τῷ ἀροτῇ ἀνήκων, ἀγρο-
τικός «ἀροτράτῃ θαλάμῃ» Ἀντ. Σιδ. ἐν
Ἀνθ. 7, 209.

*Αρότρεδαι ἀντὶ Ἀραθροῖ Στράβ.

*Αρότρευμα, τό· ἢ γεωργηθεῖσα γῆ, καὶ
γέννησις Στοδ. ἐκλ. φυσ. 1, σ. 1000.

*Αροτρεῦς, ὁ· ἀροτήρ Θεόφρ. 25, 4· Ἀρατ.
1075, Ἀνθ. συχνά, ὡς Μελ. αὐτ. 7, 195·
«βούς ἀροτρεῦς» ἐν Δημ. κατὰ Μειδ. 53 ἐν
τῷ χρησμοῖ εἶνε ἄμφ.

*Αροτρευτήρ, ἦρος, ὁ· τῷ προηγ. - πόντου,
ὁ ναυτίλος Ἀντίφ. ἐν Ἀνθ. 9, 242.

*Αροτρεύω ὀργάνω, γεωργῶ Λυκόφρ.
1071, Νικ. θηρ. 6.

*Αροτρητής, ὁ· ὁ ἀροτρίων· - βίωτος Ἀντ.

ἐν Ἀνθ. 9, 23· χαλκός Ἀγαθ. αὐτ. θ. 41.

*Αρότριά, ἢ τὸ πρῶτ. ὄν. τῆς Ἑρτρίας
Στράβ.

*Αροτρίάζω, ὁδ. ἡροτρίασμένος Σουδ. ἀ-
ροτρίω.

*Αροτρίαμα, τό· ὄργωμα Σχολ. Ἀριστ.
εἰρ. 1158.

*Αροτρίαισις, ἢ τὸ ἀροτρίαν Σχολ. Ὁδ.
ι, 129.

*Αροτρίασμός, ὁ· τῷ προηγ. Σχολ. Σοφ.
Ἀντ. 341.

*Αροτρίαστής, ὁ· ὁ ἀροτρίων, Ἑτ. Μ.
Ἀροτρίάζω ὀργάνω Θεόφρ. Ἰ. Φ. 8, 6, 3
καὶ μὲν Ἀρρ. ἐν. 2, 3, 2, Καλλιμ.
Ἀρτ. 161.

*Αρότριος ἐπίθ. Ἀπόλλωνος Ὀρφ. ὕμν. 33, 3.
Ἀροτρίων ὀργάνων Πλούτ. ἡθ. σ. 1161.

*Αροτρίσις, ἢ ἀροτρίαισις Ἡσούχ.
Ἀροτρί-διαύλος, 2· ὁ γεωργός, ὅστις ὡς
ὁ τρέχων ἐν τῷ διαύλῳ πηγαίνει καὶ ἐρχε-
ται ὅταν ὀργάνῃ βιάν. ἐν Ἀνθ. 10, 101.

*Αροτρί-εἰδής, 2· ἔχων σχῆμα ἀρότρου Δ.
Σικ. 3, 3.

*Αρότρον, τό· τὸ ὄργανον δι' οὗ ἀροῦται
κοιν. ἀλέτρι, ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐξ. συχνά
καὶ πλ. ἀντὶ ἐν Ἀριστ. πλ. 515, Μόσχ. 8,
6, Λυκόφρ. 1315. Ἐν Νόν. Δ. 18, 228 = τὸ
αἰδοῦν. Καὶ ὁ ἀγροτικός, ἀγροτικός ἀνθρω-
πος Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 10, 443.

*Αρότρο-πῶνος ζευγαῖ· αἱ γεωργικὴν ἔρ-
γασίαν ποιεῖσαι Φιλίππ. ἐν Ἀνθ. 9, 274.

*Αρό-τρόπους, ὁδός, ὁ· τὸ ὄννιον, Ὁ.
κρίτ. 3, 31.

*Αρότρο-φορέω φέρω, σῶμα τὸ ἀροτρον
ἔσων. Ἀλ. ἐν Ἀνθ. 9, 317.

*Αρότται· οἱ δοῦλοι ἐν Συρακούσαις Εὔστ.
Ἰλ. σ. 295.

*Αρουάχοι, ἢ - κοί· ἔθν. Κελτικῆς Στράβ.
Ἀρουάλης· ὁρ. ἐν Λιβύῃ Πτολ.

*Αρούαρνοι· ἔθν. Ἰνδικὸν Πτολ.
Ἀροσχοῖ· ἰταλικὸν φύλον ἐν Καμπανίᾳ Δ.
Ἄλ. Αὐρυνκί.

*Αρουδῖς· πόλ. Συρίας Πτολ.
Ἀρουέρνοι, - νοί· ἔθν. γαλλικὸν Στράβ. ἢ
γῶρα αὐτῶν Ἀρουέρνις Δ. Κάσ.

*Αρούηρις, ὁ· αἰγυπ. θεότης, κατὰ τινας ὁ
Ἀπόλλων κατ' ἄλλ. ὁ Ὁρος Πλούτ.

*Αρούχοι, οἱ Ἀρνί, ἔθν. ἐν Γαλλίᾳ Πτολ.
Ἀρουκατοῖ· λαὸς ἐν Παλαιστίνῃ Ἰώσ.

*Αρουκκία· πόλ. Λιβυρνίας Πτολ.
Ἀρουκλῆνος (Ῥούστικος ὁ Ἀρ.)· Ῥωμαῖος
πολιτικός καὶ φιλόσοφος ἐπὶ Δομνιανῶν Δ.
Κάσ.

*Αρούντας, α'· υἱὸς Ταρχυνίου Δ. Ἄλ.
Αρούντιος Πατέρκουλλος· τεχνίτης ἐν Σι-
κελίᾳ Πλούτ.

*Αρουπῖνοι· πόλ. τῶν Ἰακώδων ἐν τῇ Ἰλλυ-
ρίῳ Στράβ.

Αρουρα, ἢ (ἀρώ)· 1) γῆ γεωργουμένη
σπειρομένη, χωράφι, ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐξ.
πανταχοῦ καὶ πλ. Ἰλ. ψ. 599. Καὶ ἐν τῇ
γῇ, π. χ. «πατρὶς ἀρουρα» = ἡ πατρὶς Ὁμ.
εἰς γενικτ. «τοῦ μέν κεν ἐπὶ ζείδωρον ἀ-
ρουραν κλέος εἴη» = εἰς ὅλην τὴν γῆν Ὁδ.

η, 432. «βροτῶν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδω-
σιν» Ἰλ. ζ, 142. πρὸς. α, 104. «ἐτώσιον ἄ-
χθος ἀρούρης». Μτφ. τῆς μητρὸς ὁ κόλπος,
Δισχ. ἐπ. 736, Σοφ. Οἶ. τ. 1257, Πλάτ.
νόμ. β, 839. 2) ὡς ὠρισμένον μέτρον ἀγρῶν
καὶ ἐπιφανείων, ἡ αἰγυπτιακὴ Ἡρ. 2, 168
περιέχει 22500 τετραγωνικοὺς πόδας· ἡ δὲ
ἐλληνικὴ 2500 ἑλλ. τετραγωνικοὺς πόδας
καὶ εἶναι τὸ τέταρτον τοῦ πλέθρου.
Ἀρουρα, ἡς· τόπος. ἐν Ἰουδαίᾳ Ἰώσ.
Ἀρουραία ὄρη· Ὀροῦσαι, ὁ ἶος Πτολ.
Ἀρουραῖοι, οἱ· εἶναι Ἰνδικῶν Πτολ.
Ἀρουραῖος, 3· τῇ ἀρούρῃ, γῇ ἀνήκων, χω-
ρικός, ἀγροτικός· -μὸς Ἡρ. 2, 141· -μοῦσα
«ἡ ἀκρίς Μελ. ἐν Ἀνθ. 7, 195· -θεός, κα-
λεῖται καμ. ὑπὸ Ἀριστ. βατρ. 139 ἡ μήτ.
τοῦ Εὐριπίδου, «διὰ τὸ λαχανόπωλις εἶναι»
Ἡούχ. ἐπίσης ἐμπαικτικὸν εἶναι ἐν Δημ. 18,
242, ὅπου ὁ Διοχίτης ὀνομάζεται «αρουραῖος
Οἰνόμαος», διότι κακῶς παρέστησε τὸν Οἰνό-
μαον, «ὅτι τὸν Οἰνόμαον ὑποκρινόμενος ἔπε-
σεν. Ἀρουραῖος δέ, ὅτι ἐν τοῖς δήμοις ἐπε-
ταίκατο, ἀνάξιος ὢν τῶν ἐν ἀστεί ἀγῶνων»
Π. Ἀν. σ. 211.
Ἀρούριον, τόπος. τοῦ ἀρουρα Ἀγαθ. ἐν
Ἀνθ. 11, 365.
Ἀρουρίτης, μὸς· ὁ ἀρουραῖος Βαβρ. 108, 28.
Ἀρουραν, τόπος ἀρουρα, γλωσσ.
Ἀρουρα-πύονος, ὁ· ὁ γεωργὸς Φίλιπ. ἐν Ἀνθ.
8, 36. 104.
Ἀρουρο-φύλαξ, αὐτός, ὁ· λίθος ἐν τῷ Πα-
κωνίῳ ὅμοιός μὲ ἀργυρὸν Πλούτ. ἡθ. σ.
1154, ὅπου θέλουναι νῦν τὸ διορθ. εἰς ἀδρα-
κύλαξ.
Ἀρούσιον, τόπος βοτάνη τις Διοσκ. 2, 215.
Ἀρούσιος· γλίσχεται, ἐπιθυμῇ Ἡούχ.
Ἀρόω (μῦθ. ἀρόω, ἀρό. ἤρως, ἀρόσαι
Πινδ. Ν. 10, 26, παθ. παρ. ἀρρόμενος Ἰλ.
σ. 548, Ἡρ. 4, 97, ἀρό. ἡρώθη Σοφ. Οἶ. τ.
1485, ἐν τῇ ἐν. «Ὁμ. ἀρόσαι Ὀδ. ι, 108,
ἀπαρ. ἀρόμεναι ἡ ὀρόω. ἴσως ἀρρόμεναι
Ἡσ. ἐρ. 22· ἴδε Βουτμ. γραμ. 1, σ. 506)· γε-
ωργῶ, ὀργῶναι, παθ. «ἀρόσαι καὶ σπείρειται
θῆβαιον ἄστυ» Δεινάρ. 1, 24· ἐν γέν. σπεί-
ρω· «εἰς Ἀδιδνίδος κήπους» Πλάτ. Φαίδρ.
276. Παρά τραγ. συχνὰ γονιμοποιῶ, ἐγκυον
ποιῶ· «τὴν τεκοῦσαν ἤρως» Σοφ. Οἶ. τ.
1497. Παθ. γονώμαι, αὐτ. 1485.
Ἀρπαγδην· ἀρπακτικῶς, Ἀπολ. Ῥ. 1, 1017,
Ὀπ. ἀλ. 2, 587, Βιάν. ἐν Ἀνθ. 9, 227.
Ἀρπαγός, ὁ· ἀρπαξ ὁμοίως. λ. 21, σ. 247.
Ἀρπαγή, ἡ· τὸ ἀρπαξέειν, διὰ βίας ἀπαίρειν,
καὶ κλοπὴ Δισχ. Ἀγ. 520, ὡς Σεν Κύρ.
1, 2, 6· οὐχὶ σπαν. ἐν τῷ πλ. ὡς Ἐδρ. Φοιν.
46, 1073· -χηματῶν Ἰσοκ. 4, 114· -παί-
δων Πολύδ. β, 8· -εἰρωτῶν τὸ ἀρπαξέειν, πιά-
ζειν τὰς δ. Ἀλ. 8, 73· ἀρπαγμα, λεία, -
κυσὶν Δισχ. ἐπ. 1005· -τινός, Πέτρος 738,
Σεν. Ἐλ. 3, 2, 19· ἴδ. ἡ λεηλασία Σεν.
Κύρ. 7, 1, 11· ἀρπαγὴν ποιέσθαι· ὅπου.
8, 62· «ἐρ' ἀρπαγὴν τρέψεται», 4, 104·
«εἰς ἀρ. τρ.» Σεν. Ἐλ. β, 5, 30· ἀρπαγὴ
τὰ κινάρου· παροιμία, ὅτι οὗτος πορνόβο-
νός ὢν καὶ μετοικήσας εἰς Σελινούντια εὐ-

παρὸς ἐτελεύτα καὶ τὰ ὄντα προῦθηεν εἰς
ἀρπαγὴν· Ἡούχ.

Ἀρπάγη, ἡ· ἐξουσίη. ἔστι τὸ σκευὸς ἔχον
ὀγκύνους, ὃ τοὺς κάδους ἀνασπῶσιν ἀπὸ τῶν
ωρεάτων, ὁ καὶ λόκος· Ἡούχ. βαρβ. τοιγέλει
Ἐδρ. Κύκλ. 33. Ἐν Πολυδ. β, 88 καὶ «κράγγρα»

Ἀρπαγίματος, 3· ὁ δι' ἀρπαγῆς λαμβανό-
μενος· «τῶν χρησίμων ἐστὶ καὶ σπανίων ἡ
φωνή. Ὁ γὰρ δι' ἔρωτα ἡ δι' ἑλλην τινὰ
πρόφασιν ἀρπασθεὶς οὗτος ἀν' ἀρπαγίματος
καλοῖτο, καὶ ἀρπαγίματα πράγματα τὰ εἰς
ἀρπαγὴν ἔτοιμα καὶ τὰ ἀρπαζόμενα» Φρόν.
ἐν Β. Ἀν. σ. 5, Ὀρφ. ὕμν. 28, 14.

Ἀρπάγιμος, 3· ὁ ἀρπαγίς· «-κίωρα Δάμα-
τρος» Καλλιμ. Δήμ. 9· -φυλὴ Παλλὰς. ἐν
Ἀνθ. 11, 290.

Ἀρπάγιον, τόπος· ἀγγεῖον μὲ στενὸν λαίμυρ
καὶ διάτρητον πυθμένα, ὁμοίον τῇ κλεψύδρᾳ
Ἀριστοτ. φυσ. ἀκρ. 4, 6· «ἐπὶ τῶν λειομέ-
νων ἀρπαγίων ἀγγείων ὁ σάκτυλος ἐν τῷ
στόματι ἐντιθέμενος αὐτῶν τὸ ὕδωρ οὐκ ἐξ-
έρπει διὰ τοῦ πυθμένος» Ἀλεξ. Ἀφρ. πρὸς
1, 95.

Ἀρπάγιον, καὶ Ἀρπάγια, τά· 1) τόπος. (καὶ
λημὴν) ἐν Μυσίᾳ, ὅθεν ἡρπάγη ὁ Γανυμήδης
Θουκ. κἀτ. Ἀρπαγιανοί· 2) τόπος. ἐν Εὐδοίᾳ,
ὅν κατ' ἄλλους ἡρπάγη ὁ Γανυμήδης Ἀθην.

Ἀρπάγιος· πρὸςδύτης τις Σουλπίκ.

Ἀρπαγίστατος· ὁ ἀρπαξ.

Ἀρπαγμα, τόπος· τὸ ἀρπαγέειν, λεία Δισχ. β,
222· «τὰ περὶ τὰς τριήρεις καὶ τοὺς τριηράρ-
χους ἀρπάγματα» Λυκούρ. 87, Ἠλίοδ.
λῖδ. 4, 6.

Ἀρπαγμός, ὁ· τὸ ἀρπαξέειν Πλούτ. ἡθ. σ.
42, Κ. Δ. Φίλιπ. 2, 6· ἔτι λεία Ν. 4.

Ἀρπαγός, ὁ, μτγν. τύπος. ἀντὶ ἀρπαξ Ἐσχολ.
Ἀριστ. πλ. 800.

Ἀρπαγός· 1) Μῆδος ἡ Πέρσης α) ὑπουργός
τοῦ βασιλέως τῆς Μηθίδας Ἀρταγόρας καὶ
στρατηγός Κόρου Ἡρ. β) στρατηγὸς Δαρείου
τοῦ Ὑστάτου Ἡρ. 2) εἰς τῶν δύο ἑπτῶν
τῶν Διοσκόρων Σττησ. 3) ποταμός· «Ἀρ-
πασος, ὁ ἴδιος Δ. Σικ.

Ἀρπαδής· γραμματικὸς Ἀλκίφρ.

Ἀρπαζάκιος· σκυπτικὸν ὄν. τοῦ Ἰσάουρου
Ἀρπαζάκιου Σουτδ.

Ἀρπαζω, μέλ. ἀρπάσω, συνήθ. ἀρπάσσομαι
Ἀριστ. ἐκκλ. 866, Σεν. Κύρ. 7, 2, 5· μετὰ
τοῦ ἀρπάσω, Ἰππαρχ. 4, 17, Ὁμ. ἀρπάσω
(ὡς καὶ νῦν), ἀρό. ἤρπαξα καὶ ἤρπασα, ἔτ.
μόν. ὁ τελευταῖος ἤρπασμαι, καὶ μόν. παρὰ
μτγν. ἀρπάξω, ἤρπαγην, 2. Κύρ. 42, 2· καὶ
ἀρπαγίσσομαι, 1. Θεοσ. 4, 12, μ. ἀρό. ἀρπα-
σάμενοι Ἰωσήφ. ἀρχ. ἰουδ. α'. διὰ βίας
ἀπαίρῃ καὶ παίρνω, ἀρπάξω καὶ σήμεραν-
βόας Ἰλ. σ. 556· «κλέψαι καὶ ἀρπάσαι βίαν»
Σοφ. Φιλ. 640· πρὸς. Εὐρ. Τρ. 959 καὶ
«ἄξει οὐκ ἐκοῦσαν ἀρπάσας», Ἰ. Α. 1365·
«μέσον τινὰ ἀπὸ τῆς μέσης» Ἡρ. 9, 107· ἀπαρ-
γύνονται ἀρπαζόντες· ἀρπακτικῶς Πλάτ. πολ.
1, 354· πρὸς. ἀπετάν τιν' ἐγθρόων ἀρπάσαι·
Σοφ. Αλ. 2· μάχαιραν Σεν. Κύρ. 2, 3, 10·
ταχέως δρᾶσθαι· τὰ ὅπλα, Ἀν. β, 9, 8·
-χώραν· πορθεῖν, λεηλατεῖν, 4, 2, 27· ὅρος

ε ταχέως καταλαθεῖν, 4, 6, 11. «-τὴν τῶν Ἑλλήνων εὐχέρειαν» Πολύβ. 32, 11, 4. «-τὸν καιρὸν Πλούτ. Διον. 26 καὶ ἄλλ. μτγν. πρβλ. Σοφ. Αἴ. 2, «πεῖραν ἀρπάσαι» = λαβεῖν.
 Ἀρπάκτειρα, ἡ ὁηλ. τοῦ ἐπομ. -σπέρματος, ὀνομάζεται ἡ γέρανος Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 172.
 Ἀρπακτῆρ, ἦρος, ὁ ὁ ἀρπάζων, διὰ τῆς βίας ἀφαιρῶν, ληστής, Ἰλ. ω, 262 καὶ μτγν. π. «ὁ πάντων ἀρπακτῆρ Ἀιδης» Καλλιμ. ἐν Ἀνθ. 7, 80.
 Ἀρπακτῆριος, 3. ἀρπακτικός - πόθος Λυκούρ. 157.
 Ἀρπακτής, ὁ ὁ ἀρπάζων, ληστής, ἀντί τοῦ ἀρπακτῆρ ἐν Ἀνθ. 7, 80.
 Ἀρπακτίπια ἀρπακτικῶς, ἐπιγρ.
 Ἀρπακτικός, 3. εἰς τὸ ἀρπάζειν ἱκανὸς Βασίλ. Μ. τ. 1, σ. 73, Διοσκ. 1, 101, Λουκ. ἀλ. 34. ἐπὶρ. -κῶς = μετ' ἀρπαγῆν, μετ' βίαν, βλαπτικῶς, μτγν.
 Ἀρπακτός, 3. ὁ ἀρπαγείς Ἰσ. ἔρ. 318.
 Ἀρπακτός, ὅς, ἡ ἀρπαγὴ Καλλιμ. Ἀπολ. 95.
 Ἀρπάκτωρ, ὅς, ἀρπαξ Ἐρραζμ. Κατ. 1194.
 Ἀρπαλά ἀρπακτικὰ Ἰσούχ.
 Ἀρπά-λαγός, ὁ κυνηγετικὸν ὄργανον Ὁπ. κυν. 1, 153.
 Ἀρπαλέα γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀρπαλέας, 3. πρὸς ἐκποτὸν σύρων, ἐλκύνων -κέρδεα = δολικαυτικὰ Ὁδ. 0, 161, «τὰ πάντα περισπούδαστα» Εὐστ. 80. θελκτικός, ἐράσιμος. «-ἀνθεα ἤθης» Μήνεριμ. ἐν Στρεφ. ἀνθ. 63, 16, 4. πρβλ. Θέογν. 1353. ἀλλὰ -δόσις Πίνδ. Π. 8, 68 = ταχέως ληφθεῖσα καὶ διὰ τοῦτο θελκτικὴ, εὐάρεστος -φροντίς, 10, 67. Ὁὕτω «κάματα ἀρπαλέου εἰρήνης» Ὁπ. ἀλ. 1, 468. ἐπὶρ. ἀρπαλέως = βλαπτικὰ Ὁδ. ζ, 250 «-πῖνε καὶ ἤσθε» -χαίρειν Ἀπολ. Ρ. 4, 56.
 Ἀρπαλέως, ὅς, υἱὸς Λυκάονος Ἀπλδ.
 Ἀρπάλη, μήτηρ Κύνου ἐκ τοῦ Πησειδῶνος Σχολ. Πινδ.
 Ἀρπάληξ (κατὰ Λοβεκ. Ἀρπάλως) ὄν. κύρ. Σουίδ.
 Ἀρπαλίω, δέχομαι, ὑποδέχομαι -κοινωνοῖται Δίσχ. ἐπ. 229. «ἀρπαλίζομαι» ἀσμένως δέχομαι. Ἰσούχ.
 Ἀρπάλιμος, 3, 80. «ἀρπάλιμα» ἀρπακτά, προσφιλή. Ἰσούχ.
 Ἀρπάλιν, ἡ γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀρπαλίων, ὄνος. 1) Παφλαγονίας, υἱὸς Πυλκιμένους Ἰλ. 2) Αἰμνίας, πατ. Ἀλκιμαχίας Νόνν. 3) Βοιωτὸς υἱὸς Ἀριζήλου Κ. Σμ. 4) Ἀλκυὸς τις Ἀνθ.
 Ἀρπαλος. 1) υἱὸς Ἀμύκλα, ἑγγονος Λακεδαιμόνος Πaus. 2) ἀκόλουθος Ὀδυσσεύς Κ. Σμ. 3) Θεσσαλός, πατ. Κάλλαντος Δ. Σικ. 4) Μακεδὼν, α) αὐτοῦ Μαχέτα Δημ. 6) υἱὸς Μαχέτα, ἐπαρχος λεξ. τοῦ Μ. ἐν Βυζαντινῶν Δ. Ἀλ. 100. τὰ Ἀρπάλια, ἡ Ἀρπάλεια, χρήματα δηλ. γ) πρεσβευτὴς καὶ ἀσπληγὸς Περσέως Δ. Σικ. 5) Ἑλλήν ἀστρονόμος Πλίν.
 Ἀρπαλύκεια, ἡ πόλ. ἐν Φρυγίᾳ, κατ. Ἀρπαλυεύς Στ. Βυζ.
 Ἀρπαλύκη. 1) θυγ. Ἀρπαλίου, βασιλ. Ἀμύνων, ἥτις ἐξῆς εἰς τὰ δόση ἐξ ἀρπαγῆς Ὑγ. 2) θυγ. τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Βασιλίστης ἐν Ἀργεῖ, ἥτις προσήνεγκε τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν (ἀδελφὸν τῆς) εἰς δειπνὸν καὶ μετεμφορμώθη εἰς πτηνὸν Νόν. 3) παρθένος, ἥτις ἡρώτο τοῦ Ἰφίχλου, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀντηράτο, ἀπέθανεν. Ἐξ αὐτῆς ὀνομάζετο ἄσμά τι ἀδόμενον ἐν ἀμύλλῃ ὑπὸ παρθένων Ἀρπαλὺκη Ἀριστόφ. ἐν Ἀθην. 14, 619.
 Ἀρπαλύκος, ὅς, ὄν. ὄν. Ἀρπλόκος. 1) υἱὸς Λυκάονος Ἀπλδ. 2) διδάσκαλος Ἡρακλίου ἐν τῇ πυγμαχίᾳ Θεόκρ. 3) πατ. τῆς Ἀρπαλῶνης, ὁ ἴδ.ε.
 Ἀρπαμαῖ ἀρπαζομαι, μτγν. π. ὡς Νόν. Δ. 8, 337, Μακιδ. ἐν Ἀνθ. 11, 59.
 Ἀρπαναῖ μάνδραι βοσκομάτων Ἰσούχ.
 Ἀρπαξ, ἄγος, ὁ, ἡ 1) ἀρπακτικός, πλεονεκτής, ἀκόρεστος, μετὰ τοῦ προαιετικῶς ἔιν. ἀπομν. 3, 1, 6, 16. μτγν. -λύκος Μαθ. 7, 15. -γέλος Βιάν. ἐν Ἀνθ. 9, 272. συνίθ. οὐς. ὁ ἀρπάζων, διὰ βίας ἀφαιρῶν Ἀριστοφ. 251. Στρεφ. ἐν Ἀνθ. 12, 181. 2) ἡ ἀρπαξ, ἀνθ. ὁ ὡς Ἰσ. ἔρ. 354. 3) ὁ ἀρπαξ, «οὐδὲν καμπύλον», ἀρπαγὴ Ἀπ. ἐμ. 5, 118. «λύκος» ὁ ἀρπαξ τὸν εἰς τὰ πρῶτα καθίστατον Ἰσούχ. Ἀθην. 5, 208. Ἐν ἔστ. Μ. ἐρίσκειται ἐκ τοῦ κυρ. Πλάτ. τὸ ὑπερβ. ἀρπαγίστατος.
 Ἀρπαξ. 1) ἀνδρ. ὄν. Πλάτ. 2) ὄν. λεγόμενος τινος τοῦ Οὐδέτελου Πλούτ.
 Ἀρπαξ-ἀνδρα, ἡ τοῦ ἀνδρός ἀρπαζούσα Δίσχ. ἐπ. 776.
 Ἀρπαξί-εἶος, 2. εἰς ἀρπαγῆς ζῶν Ἀρχιτέτ. ἐν Ἀθην. 1, 4.
 Ἀρπαξ-ομίλης, ὁ «ὁ ἀρπάζων τὰς ἀρπάζουσας ὁμιλίας καὶ ῥαυτὸς οἰακορῆς γινόμενος» Φρύν. ἐν Β. Ἀν. σ. 25.
 Ἀρπαξα, ἡ πόλ. Καρία, ἡ πόλ. πατ. Ἀρπάσω, κατ. Ἀρπασεύς Στ. Β. κατ.
 Ἀρπασις, ἡ ἀρπαγὴ Φρύν. ἐν Β. Ἀν. σ. 36.
 Ἀρπασμα, τό. ἔρπαγμα Πλάτ. νόμ. 10, 906, Πλούτ. Κάτ. πρ. 13.
 Ἀρπασμός, ὁ ἀρπαγμὸς Πλούτ. ἡθ. σ. 611.
 Ἀρπαστος. 1) παραποτ. Μαιναῶν ἐν Κερύει Κ. Σμ. 2) πατ. ἐν Ἀρμενίᾳ Σεν. 3) υἱὸς Κλείνιος μεταμορφωθείς εἰς ἑρᾶκιον Ἀντων. Α. 6.
 Ἀρπαστικός, 3. ἀρπακτικός Ἀριστοφ. ἐμ. σισγν. 6, 47.
 Ἀρπάστιον, τό. ὑποκ. τοῦ ἐπομ. Ἀρπ. Ἐπικτ. 2, 5, 19.
 Ἀρπαστάν, τό. εἶδος σφαιριτικῆς Εὐστ. 78. Πολυδ. 9, 105. 106. Ἀθην. 1, 15, κυρ. οὐδ. τοῦ ἐπομ.
 Ἀρπαστός, 3. ὁ ἡρπασιμένος Μελ. ἐν Ἀνθ. 12, 167.
 Ἀρπάτης υἱὸς Τηριέζου Πλούτ.
 Ἀρπαω, ἀρπαύμαι ἀρπάζω, ὀρεπάνην ἀρπαύμαι Ἰσούχ.
 Ἀρπειός, 2 (πέδον-ἀρπ.), -ἀρπ Νικ. 689. 438, «οἷον ἐπίπαστον καὶ ὁμαλόν» Σχολ.
 Ἀρπειόζω ὁμαλίζω, ἰσαρίζω Ἰσούχ.

ε ταχέως καταλαθεῖν, 4, 6, 11. «-τὴν τῶν Ἑλλήνων εὐχέρειαν» Πολύβ. 32, 11, 4. «-τὸν καιρὸν Πλούτ. Διον. 26 καὶ ἄλλ. μτγν. πρβλ. Σοφ. Αἴ. 2, «πεῖραν ἀρπάσαι» = λαβεῖν.
 Ἀρπάκτειρα, ἡ ὁηλ. τοῦ ἐπομ. -σπέρματος, ὀνομάζεται ἡ γέρανος Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 172.
 Ἀρπακτῆρ, ἦρος, ὁ ὁ ἀρπάζων, διὰ τῆς βίας ἀφαιρῶν, ληστής, Ἰλ. ω, 262 καὶ μτγν. π. «ὁ πάντων ἀρπακτῆρ Ἀιδης» Καλλιμ. ἐν Ἀνθ. 7, 80.
 Ἀρπακτῆριος, 3. ἀρπακτικός - πόθος Λυκούρ. 157.
 Ἀρπακτής, ὁ ὁ ἀρπάζων, ληστής, ἀντί τοῦ ἀρπακτῆρ ἐν Ἀνθ. 7, 80.
 Ἀρπακτίπια ἀρπακτικῶς, ἐπιγρ.
 Ἀρπακτικός, 3. εἰς τὸ ἀρπάζειν ἱκανὸς Βασίλ. Μ. τ. 1, σ. 73, Διοσκ. 1, 101, Λουκ. ἀλ. 34. ἐπὶρ. -κῶς = μετ' ἀρπαγῆν, μετ' βίαν, βλαπτικῶς, μτγν.
 Ἀρπακτός, 3. ὁ ἀρπαγείς Ἰσ. ἔρ. 318.
 Ἀρπακτός, ὅς, ἡ ἀρπαγὴ Καλλιμ. Ἀπολ. 95.
 Ἀρπάκτωρ, ὅς, ἀρπαξ Ἐρραζμ. Κατ. 1194.
 Ἀρπαλά ἀρπακτικὰ Ἰσούχ.
 Ἀρπά-λαγός, ὁ κυνηγετικὸν ὄργανον Ὁπ. κυν. 1, 153.
 Ἀρπαλέα γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀρπαλέας, 3. πρὸς ἐκποτὸν σύρων, ἐλκύνων -κέρδεα = δολικαυτικὰ Ὁδ. 0, 161, «τὰ πάντα περισπούδαστα» Εὐστ. 80. θελκτικός, ἐράσιμος. «-ἀνθεα ἤθης» Μήνεριμ. ἐν Στρεφ. ἀνθ. 63, 16, 4. πρβλ. Θέογν. 1353. ἀλλὰ -δόσις Πίνδ. Π. 8, 68 = ταχέως ληφθεῖσα καὶ διὰ τοῦτο θελκτικὴ, εὐάρεστος -φροντίς, 10, 67. Ὁὕτω «κάματα ἀρπαλέου εἰρήνης» Ὁπ. ἀλ. 1, 468. ἐπὶρ. ἀρπαλέως = βλαπτικὰ Ὁδ. ζ, 250 «-πῖνε καὶ ἤσθε» -χαίρειν Ἀπολ. Ρ. 4, 56.
 Ἀρπαλέως, ὅς, υἱὸς Λυκάονος Ἀπλδ.
 Ἀρπάλη, μήτηρ Κύνου ἐκ τοῦ Πησειδῶνος Σχολ. Πινδ.
 Ἀρπάληξ (κατὰ Λοβεκ. Ἀρπάλως) ὄν. κύρ. Σουίδ.
 Ἀρπαλίω, δέχομαι, ὑποδέχομαι -κοινωνοῖται Δίσχ. ἐπ. 229. «ἀρπαλίζομαι» ἀσμένως δέχομαι. Ἰσούχ.
 Ἀρπάλιμος, 3, 80. «ἀρπάλιμα» ἀρπακτά, προσφιλή. Ἰσούχ.
 Ἀρπάλιν, ἡ γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀρπαλίων, ὄνος. 1) Παφλαγονίας, υἱὸς Πυλκιμένους Ἰλ. 2) Αἰμνίας, πατ. Ἀλκιμαχίας Νόνν. 3) Βοιωτὸς υἱὸς Ἀριζήλου Κ. Σμ. 4) Ἀλκυὸς τις Ἀνθ.
 Ἀρπαλος. 1) υἱὸς Ἀμύκλα, ἑγγονος Λακεδαιμόνος Πaus. 2) ἀκόλουθος Ὀδυσσεύς Κ. Σμ. 3) Θεσσαλός, πατ. Κάλλαντος Δ. Σικ. 4) Μακεδὼν, α) αὐτοῦ Μαχέτα Δημ. 6) υἱὸς Μαχέτα, ἐπαρχος λεξ. τοῦ Μ. ἐν Βυζαντινῶν Δ. Ἀλ. 100. τὰ Ἀρπάλια, ἡ Ἀρπάλεια, χρήματα δηλ. γ) πρεσβευτὴς καὶ ἀσπληγὸς Περσέως Δ. Σικ. 5) Ἑλλήν ἀστρονόμος Πλίν.
 Ἀρπαλύκεια, ἡ πόλ. ἐν Φρυγίᾳ, κατ. Ἀρπαλυεύς Στ. Βυζ.
 Ἀρπαλύκη. 1) θυγ. Ἀρπαλίου, βασιλ. Ἀμύνων, ἥτις ἐξῆς εἰς τὰ δόση ἐξ ἀρπαγῆς Ὑγ. 2) θυγ. τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Βασιλίστης ἐν Ἀργεῖ, ἥτις προσήνεγκε τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν (ἀδελφὸν τῆς) εἰς δειπνὸν καὶ μετεμφορμώθη εἰς πτηνὸν Νόν. 3) παρθένος, ἥτις ἡρώτο τοῦ Ἰφίχλου, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀντηράτο, ἀπέθανεν. Ἐξ αὐτῆς ὀνομάζετο ἄσμά τι ἀδόμενον ἐν ἀμύλλῃ ὑπὸ παρθένων Ἀρπαλὺκη Ἀριστόφ. ἐν Ἀθην. 14, 619.
 Ἀρπαλύκος, ὅς, ὄν. ὄν. Ἀρπλόκος. 1) υἱὸς Λυκάονος Ἀπλδ. 2) διδάσκαλος Ἡρακλίου ἐν τῇ πυγμαχίᾳ Θεόκρ. 3) πατ. τῆς Ἀρπαλῶνης, ὁ ἴδ.ε.
 Ἀρπαμαῖ ἀρπαζομαι, μτγν. π. ὡς Νόν. Δ. 8, 337, Μακιδ. ἐν Ἀνθ. 11, 59.
 Ἀρπαναῖ μάνδραι βοσκομάτων Ἰσούχ.
 Ἀρπαξ, ἄγος, ὁ, ἡ 1) ἀρπακτικός, πλεονεκτής, ἀκόρεστος, μετὰ τοῦ προαιετικῶς ἔιν. ἀπομν. 3, 1, 6, 16. μτγν. -λύκος Μαθ. 7, 15. -γέλος Βιάν. ἐν Ἀνθ. 9, 272. συνίθ. οὐς. ὁ ἀρπάζων, διὰ βίας ἀφαιρῶν Ἀριστοφ. 251. Στρεφ. ἐν Ἀνθ. 12, 181. 2) ἡ ἀρπαξ, ἀνθ. ὁ ὡς Ἰσ. ἔρ. 354. 3) ὁ ἀρπαξ, «οὐδὲν καμπύλον», ἀρπαγὴ Ἀπ. ἐμ. 5, 118. «λύκος» ὁ ἀρπαξ τὸν εἰς τὰ πρῶτα καθίστατον Ἰσούχ. Ἀθην. 5, 208. Ἐν ἔστ. Μ. ἐρίσκειται ἐκ τοῦ κυρ. Πλάτ. τὸ ὑπερβ. ἀρπαγίστατος.
 Ἀρπαξ. 1) ἀνδρ. ὄν. Πλάτ. 2) ὄν. λεγόμενος τινος τοῦ Οὐδέτελου Πλούτ.
 Ἀρπαξ-ἀνδρα, ἡ τοῦ ἀνδρός ἀρπαζούσα Δίσχ. ἐπ. 776.
 Ἀρπαξί-εἶος, 2. εἰς ἀρπαγῆς ζῶν Ἀρχιτέτ. ἐν Ἀθην. 1, 4.
 Ἀρπαξ-ομίλης, ὁ «ὁ ἀρπάζων τὰς ἀρπάζουσας ὁμιλίας καὶ ῥαυτὸς οἰακορῆς γινόμενος» Φρύν. ἐν Β. Ἀν. σ. 25.
 Ἀρπαξα, ἡ πόλ. Καρία, ἡ πόλ. πατ. Ἀρπάσω, κατ. Ἀρπασεύς Στ. Β. κατ.
 Ἀρπασις, ἡ ἀρπαγὴ Φρύν. ἐν Β. Ἀν. σ. 36.
 Ἀρπασμα, τό. ἔρπαγμα Πλάτ. νόμ. 10, 906, Πλούτ. Κάτ. πρ. 13.
 Ἀρπασμός, ὁ ἀρπαγμὸς Πλούτ. ἡθ. σ. 611.
 Ἀρπαστος. 1) παραποτ. Μαιναῶν ἐν Κερύει Κ. Σμ. 2) πατ. ἐν Ἀρμενίᾳ Σεν. 3) υἱὸς Κλείνιος μεταμορφωθείς εἰς ἑρᾶκιον Ἀντων. Α. 6.
 Ἀρπαστικός, 3. ἀρπακτικός Ἀριστοφ. ἐμ. σισγν. 6, 47.
 Ἀρπάστιον, τό. ὑποκ. τοῦ ἐπομ. Ἀρπ. Ἐπικτ. 2, 5, 19.
 Ἀρπαστάν, τό. εἶδος σφαιριτικῆς Εὐστ. 78. Πολυδ. 9, 105. 106. Ἀθην. 1, 15, κυρ. οὐδ. τοῦ ἐπομ.
 Ἀρπαστός, 3. ὁ ἡρπασιμένος Μελ. ἐν Ἀνθ. 12, 167.
 Ἀρπάτης υἱὸς Τηριέζου Πλούτ.
 Ἀρπαω, ἀρπαύμαι ἀρπάζω, ὀρεπάνην ἀρπαύμαι Ἰσούχ.
 Ἀρπειός, 2 (πέδον-ἀρπ.), -ἀρπ Νικ. 689. 438, «οἷον ἐπίπαστον καὶ ὁμαλόν» Σχολ.
 Ἀρπειόζω ὁμαλίζω, ἰσαρίζω Ἰσούχ.

Ἀρπεδοίς, 3^ο ἀρπεδής, Ἐτ. Μ. 148.

Ἀρπεδον-άπτει, οἱ Αἰγύπτιοι γεωμέτραι Ἀρπεδόν. ἐν Κλ. Ἀλ. στρ. 1, σ. 357.

Ἀρπεδὼν, ἡ σχετῆριον θηρευτικόν, ἄλλ. σείρας Πολυβ. 5, 33, Ξεν. Κύρ. 1, 6, 28^ο - τοῦ θώρηκος Ἦρ. 3, 47, δι' ἧς ἐστερεοῦτο ὁ θώρ. ἐπὶ τοῦ ὤμου· πρὸλ. Πολυβ. 7, 31^ο - στρεπτή = ἡ χορδὴ τοῦ τόξου Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 6, 160^ο πρὸλ. Ἀπολνδ. αὐτ. 9, 244^ο Ἀρπεδῶναι· τῶν ἀμαυρῶν ἀστέρων σύγχυσις Ἡσυχ.

Ἀρπεδονίζειν· λωποδύεσθαι, καὶ διὰ σπάρτου θηρᾶν Ἡσυχ.

Ἀρπεδῶν, ὄνος, ἡ Ἀρπεδῶν Ἀρχι. ἐν Ἀνθ. 6, 207, Ἰώσ. ἰουδ. ἀρχ. 3, 7, 2.

Ἀρπεζα, ἡ τὸ κάτω καὶ ἔσχατον τοῦ ὅρου, ἡ ὑπώρεια, οἰοῦντο ὀρόπεζα κατὰ Σχολ. Νικ. θηρ. 393. 647^ο καὶ Ἡσυχ. Ἀρπεζας· τοὺς αἰμασιώδεις τόπους· οἱ δὲ τείχη καὶ περιβάλλουσιν, οἱ δὲ τὰ κλιμακώδη χωρία.

Ἀρπεζον, τό τῳ προηγ.

Ἀρπεζόν· ἀπόμιστον Ἡσυχ.

Ἀρπη, ἡ 1) πτηνὸν ἀρκατικὸν ταχύτερον καὶ λιγύφωνον, ἰσ. εἰδ. ἱέρακος Ἰλ. τ. 350^ο 2) θαλάσσιος ἰχθὺς Εὐστ. 3) συνήθ. τὸ δρέπανον Ἦρ. 179, Σοφ. ἀποσπ. 374, Εὐρ. Ἰ. 192, ἰδ. παρὰ τοῦ δρεπανοειδοῦς ἱέρους τοῦ Περσέως Ἀπολδ. 2, 4, 2^ο 4) κέντρον τι ὁμοιον μὲ τούτο, δι' οὗ διηυδύνετο ὁ ἐλέφας Ἀλ. 1. Ζ. 13, 9, 22^ο - ὁδοὺς ἐν Νικ. θηρ. 567.

Ἀρπη· ὁρῶσα Βάκχη Νόν. καὶ ἡ νήσος Κέρκυρα Λυκόφρ.

Ἀρπηναῦσα· ὄν. νήσος Σουδ.

Ἀρπησός· παρικοι. Ἐβρον ἐν Θράκη Ἀπκ.

Ἀρπίθεος καὶ ἀρπίθαλος· φοινίη Ἡσυχ.

Ἀρπινά, ἡ 1) θυγ. Ἀσπουτο, μήτ. Οἰνομάου Δ. Σικ. Ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ 2) πόλ. Πισάτιδος, ἄνωθεν τῆς Ὀλυμπίας Στράβ. κατ. Ἀρπινάτος· ἐκτρ. Ἀρπίνθησιν 3) ἡ πόλ. Ἀρπινῆν ἐν Λατίῳ Δ. Σικ. ἰδ' Ἀρπιν 4) ἡ Ἀρπινῆ, ἡ χώρα τοῦ προηγ. Πλούτ. 5) φορεῖς τοῦ Οἰνομάου Λυκόφρ.

Ἀρπινάτης· ποτ. πλησίον Ἀρπινῆς ἐν Ἡλιδι Πaus.

Ἀρπινῶν· ὄν. πρὸς τῷ Ἰστωρ ἐν Μοισίᾳ Πτολ.

Ἀρπίς, ἔδος, ἡ κρηπίδας, ἡ ὑποδήματα, Λάωνες Ἡσυχ. Καλλιμ. ἀποσπ. 66^ο πρὸλ. Ἐτ. Μ. σ. 148.

Ἀρπίς· πόλ. ἐν Μοισίᾳ Πτολ.

Ἀρπλῆα, τά· κώμη Σπαρτιατικὴ ἐν τῇ καλιτύϊ τοῦ Ταυγέτου Πaus.

Ἀρπιν· πόλ. ἐν Ἀπουλίᾳ = Ἀργύριππα καὶ Ἀργος Ἰππιον, ὃ ἴδε Στράβ. 2) τὸ Ἀρπινῆν ἐν Λατίῳ Πλούτ.

Ἀρπικράς· γραμματικὸς ἐξ Αἰγύπτου ἐπὶ αὐτοκράτ. Ζήνωνος Σουδ.

Ἀρπικράτης, οὗς, αἰτ. ἡν' υἱὸς Ἰσίδας καὶ τοῦ (ἀποθανόντος) Οὐσίριδος, θεὸς τῆς οἰγῆς παρ' Αἰγυπτίους Πλούτ.

Ἀρποκρατίων, ὄνος· 1) ὁ ἐπὶ νομ. Βαλέριος, γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας συγγραφεὺς βιβλίου «λέξεις ῥητορικῆς» Σουδ. 2) ὁ Ἀλίας, ἱστορικὸς καὶ σοφιστὴς ἴσ. ὁ αὐτὸς

τῷ Γαῖῳ Ἀρπ. Σουδ. 3) πλατωνικὸς τις Ἀργεῖος, σχολιαστὴς Πλάτωνος Ἀθῆν. 4) Μενέσιος, γράψας περὶ πλακούντων Ἀθῆν. 5) Αἰγύπτιος ἱατρός Πλιν.

Ἀρπόλυκος· ἴδ' Ἀρπάλυκος.

Ἀρπόξαις· Σκύθης Ἦρ.

Ἀρπυια, συνήθ. ἐν τῷ πλ. Ἀρπυιαί 1) ἐν. μήτ. τοῦ Ξάνθου καὶ Ἠδοάρκους ἐκ τοῦ Βορέα, «Σιδωνίη Ἀρπ.» Νόν., ἡ τῆς Αἰθῆς, φορβάδος τοῦ Ἀχιλλέως Σχολ. Ἰλ. 2) πλ. θυγατέρες τοῦ Θάουμαντος καὶ τῆς Ἥλεως, θεαὶ τῆς θυέλλης Ὀδ. ὡς τιμωροῦσαι, ταχέεται ἄγγελοι τοῦ Διὸς καλοῦνται «Διὸς κύνες» Ἀπολ. Ρ. καὶ Ἡσυχ. Ἀρπυιαί· αἱ τῶν ἀνέμων συστροφαί, θυέλλαι· 3) πόλ. Ἰλλυρίας, κατ. Ἀρπυιάτης Στ. Βυζ.

Ἀρπυιόγονοι ἀηδόνες Λυκόφρ. 653, «ὀρνιθόγονοι, ἐπεὶ τὰ κάτω μέρη ὀρνιθὸς εἶχον» Σχολ. γράφ. καὶ - γονοί· ἐξ Ἀρπυιῶν καταγόμενοι.

Ἀρπυν· ἔρωτα, Αἰολίης Ἡσυχ. «παρὰ τὸ ἀρπάζειν τὰς φρένας», Ἐτ. Μ.

Ἀρπύρεια· θυγ. Φυνίως Τζέτζ.

Ἀρπυς, υἱός· μυθώδης ποτ. ἐν Πελοποννήσῳ Ἀπλδ.

Ἀρρα· πόλ. Ἰλλυρικὴ, κατ. Ἀρραῖος Στ. Βυζ.

Ἀρράβαιος· ἡγεμὸν Λυγκηστῶν Ἀριστοτ.

Ἀρράβακα· ὄρχηστὴν, ἀπὸ τοῦ ἀρραβάσσειν, ὃ ἐστὶ ὀρχεσθαι, αἰδέσθαι τὸν βλάστημον Ἡσυχ.

Ἀρραβάσσω· ἴδε τὸ προηγ.

Ἀρραβδός, 2^ο ὁ ἐκὼν βάδδου, μετγ.

Ἀρραβδωτός, 2^ο ὁ μὴ ἔχων βαδδωσίαις Ἀριστ. ἐν Ἀθῆν. 3, 88.

Ἀρραβία· ἀντὶ Ἀραβίας.

Ἀρραβῶν, ὄνος, ὁ κατὰ τὰ ἀρχ. λεβ. ἢ τὰς ὠνάς περὶ τῶν ὠνομένων διδομένη προκαταβολὴ ὑπὲρ ἀσφαλείας, Ἰσ. 8, 29, Ἀριστοτ. πολιτ. 1, 4, 5^ο «ἡμεῖς δ' ἔχοντες ἀρραβῶνα τὴν τέχνην τοῦ ζῆν, αἱ παινώμεν ἐπὶ ταῖς ἑλπίσιν» Ἀντιφάν. ἐν Στοβ. ἀνθ. 61, 2^ο σήμερον ἀρραβῶν λέγεται τὸ μνηστρον, ὁ δακτύλιος ὁ διδόμενος ἀμοιβαίως ὑπὸ τῶν μνηστευομένων, καὶ ἡ μνηστὴρ αὐτῇ (ἥδη δὲ καὶ τὰ διδόμενα ἰταλ. καπάρων).

Ἀρραβῶν· κώμη ἐν Παννονίᾳ Μάρκ. Ἰρακλ.

Ἀρραβωνίζομαι· λαμβάνω ἀρραβῶνα, ἐνέχυρον Κλ. Ἀλ. παίδ. σ. 115, 1. Χρυσ. τ. 7, σ. 608^ο μνηστεύομαι Ἡσυχ. Ἰκαλ.

Ἀρραβωνίσμα, τό· τὸ δίδειν ἀρραβῶνα Θεόδ. Στοῦδ. σ. 531.

Ἀρραβωτός, 2^ο ὁ μὴ ἔχων ῥήγματα Ἀπολδ. πολιτ. σ. 23.

Ἀρραβῆς (ῥήγνυμι), 2^ο ἄρρηκτος, ὅστις δὲν ῥήγνυται, «στερεός, ἀκατανόητος» Ἡσυχ.

Ἰπποκρ. σ. 903, Θεοφρ. 5, 2, 2^ο - σιδηρὸς Πλούτ. Δημητρ. 21^ο - ὅμοιος Σοφ. ἀποσπ. 847^ο = οὗ δακρυδόν· ὃ τρώπῳ φαίνεται κατεργάτῃ μου δάκρυα Ἡσυχ.

Ἀρραγίδες· στήμονες, κρόαι· Ἡσυχ.

Ἀρραδῆ· πόλ. τῆς ἐρήμου Ἀραβίας Πτολ.

Ἀρραδίτι· ὄρη γῆτος, 2^ο ὁ μὴ ῥαδίως ποιηθεὶς «ἀκαπνηλεῦτον, ἀδόλον, καθαρὸν, ἄρραδιώρητον» Σουδ.

Ἀρραδίτι-ὄρησι, 2^ο τῳ προηγ. μετγ.

- Ἀ-οράζω = ἀράζω, περί κονίων κάμνω ἄρρ.
Αἰλ. ἱ. Ζ. 5, 51.
- Ἀ-ρραθήγασεν ἐψόφησεν Ἡσύχ.
Ἀ-ρραθῦμος, 2 ὁ μὴ βῆθῦμος· ἐπὶρ.-ὁδ-
μος· Εὐστ. ἑρ. σ. 40.
- Ἀ-ρραϊστος, 2· ἀδιάφορος Σχολ. Ὁδ.
ν. 259.
- Ἀ-ρραντος, 2· ὁ μὴ βανθείς, μὴ ποτισθείς
Στράβ. 11, σ. 510, Ἀρατ. 868.
- Ἀρραπα πόλ. Ἀσσυρίας Πτολ.
Ἀρραπαχίτις· χώρα Ἀσσυρίας Πτολ.
Ἀρράσσω Ἰδ' ἀράσσω.
- Ἀ-ρρατος (ῥάω, ῥαίω·), 2· ἄρραυτος,
στερεός· πτό σκληρόν, ὃ δὴ ἄρρατον καλεῖται
Πλάτ. Κρατ. 407, ἡ ὁρθή γρ., πολ. 7, 535.
καὶ φιλόπονος, λοιπὸν ἀκάματος.
- Ἀ-ρραφής, 2· τῷ ἐπομ. Ἀρατ. ἐν Πολυδ.
2, 38.
- Ἀ-ρραφας, 2· ὁ ἄνευ ῥαφῆς, ἐξ ἐνός κομμα-
τίου πεποιημένος Κ. Δ. Ἰωαν. 19, 23.
- Ἀρραχθίς· ἀσύνετον Ἡσύχ.
- Ἀρραχίων, ὠνος· Ὀλυμπιονίκης ἐκ Φιγα-
λείας Παιστ.
- Ἀ-ρραφ-ὠδήτης, 2· μὴ ἄδόμενος, μὴ ἁγ-
γελλόμενος ὑπὸ ῥαφιδου Θεόδ. Πρόδρ.
- Ἀ-ρρακτος, 2· ἀπολήτος, ἄθετος Ἡσύχ.
- Ἀ-ρρέμβαστος, 2· ὁ μὴ ῥεμβάζων Μα-
καρ. ὁμ. 31 καὶ ἄλλ. ἐκκλ.
- Ἀ-ρρέμβος, 2· τῷ προηγ. Μάρκ. ἑρημ. σ. 86.
- Ἀρρενείδης· Ἀθηναῖος, Παιανιεύς, πατ.
Καλλιλλεύς, ἐπιγρ.
- Ἀρρενίδης· Ἀθηναῖος· α) ἄρχων κατὰ τὸν
χρόνον τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος τοῦ Στωϊκοῦ
Δ. Αἰέρ. 6) πατ. Καλλιλλεύς τινὸς Πλούτ.
Ἰδε τὸ προηγ.
- Ἀρρενικός, 3· ἀρρενικός, ἀνδρικός Λουκ.
θε. δι. 16, 1, συχνὰ παρὰ γραμ. πρὸς δὴ-
λῶσιν τοῦ γένους· ἐπὶρ. «ἀρρενικῶς εἴρηται»
Ἀθην. 13, 590.
- Ἀρρενιστέον· δεῖ ἄρρεν, ἀνδρικὸν ποιῆσαι
Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, σ. 217.
- Ἀρρενο-ῥασία, ἡ· συνουσία μετὰ ἀρρένων
Θεόφ. πρὸς Αὐτόλ. σ. 120.
- Ἀρρενο-ῥάτης, ὁ· μετ' ἀρρένων συνουσιάζ-
ων Ἡσύχ. λ. παιδοπότης.
- Ἀρρενο-γένος, γένος· ἀρρενικὸν Αἰσχ. ἱκ. 798.
- Ἀρρενο-γονέω· γεννῶ ἀρρενικὸν Θεόφρ. ἱ.
Φ. 9, 18, 5.
- Ἀρρενο-γονία, ἡ· τὸ γεννᾶν ἄρρενα τέκνα
Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 7, 6.
- Ἀρρενο-γόνος, 2· ὁ γεννῶν ἀρρενικά· Ἀρι-
στοτ. ἱ. Ζ. 7, 1, Θεόφρ. ἱ. Φ. 9, 18, 5.
- Ἀρρενό-θηλος, 2· ἀρρενικός καὶ θηλυκός,
ἐρμαφρόδιτος Πλούτ. ἡδ. σ. 368· «ἀρρενόθη-
λος καλεῖται (ἡ ἐξάς)», διότι ἐκ τοῦ πρώτου
ἀρτίου καὶ περιττοῦ πολλαπλασιαζομένων
γεννᾶται θεολ. ἀριθμ. σ. 33, Μανέθ. 5, 140.
- Ἀρρενο-κοίτης· συνουσιάζω μετ' ἄρρενα
Στεφ. χρ. 2, 73.
- Ἀρρενο-κοίτης, ὁ· ὁ αἰσχρογυνῶν μετὰ
παίδων Ἀνθ. 9, 686 καὶ μετγν.
- Ἀρρενο-κυδῶ· τίκτω ἄρρενα Στράβ. 4, σ. 206.
- Ἀρρενο-μανέω· ἔχω μανίαν (ἱρῶτικὴν)
πρὸς ἄρρενας, μετγν.
- Ἀρρενό-μεικτης, ὁ· ἀρρενοκοίτης Μανθ.
4, 590.
- Ἀρρενο-μειξία, ἡ· συνουσία μετὰ ἀρρένων
Σ. Ἐμπ. πυρρ. 1, 152, Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 10.
- Ἀρρενό-μορφος, 2· ἔχων ἀνδρικήν μορ-
φήν, ἡ Ἀρτεμις Ὀρφ. ὕμν. 35.
- Ἀρρενό-παῖς γόνος· γέννησις ἀρρένων τέ-
κνων Μετ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 134· - γαστήρ·
ἡ ἐγκυμονοῦσα ἄρρεν Νόνν. Δ. 8, 31· ἑλ-
λως, ὁ μετὰ παιδός· - Κύπρις Σωσίπ. ἐν
Ἀνθ. 5, 54· - γυνή Ἀνθ. παρ. 384.
- Ἀρρενοπίτης, ὁ· ὁ παρατηρῶν τοὺς ἄρρε-
νας Εὐστ. ἱλ. σ. 827.
- Ἀρρενο-πληθής, 2· πλήρης ἀνδρῶν· - ἱσμός
Αἰσχ. ἱκ. 29.
- Ἀρρενο-ποιέω· ἄρρεν, ἀνδρικὸν ποιῶ Ἰω.
Διακ. ἀλληγ. Ἠσ. θε. 492.
- Ἀρρενο-ποιός, 2· ἄρρενα γεννῶν· - βορράς
Αἰλ. ἱ. Ζ. 8, 27.
- Ἀρρενο-πρεπής, 2· ἀνδράσι πρέπων Ἀρι-
σταίδ. Κ. μουσ. σ. 92.
- Ἀρρενότις, ἡ· ἀνδρότης Ἰεροκλ. ἐν Στοδ.
ἀνθ. 85, 21.
- Ἀρρενο-τοχέω· τίκτω ἄρρενα Ἀριστοτ. ἱ.
Ζ. 6, 19.
- Ἀρρενο-τόκος, τίκτωσα ἄρρενα Διοσκ. 3, 131.
- Ἀρρενο-υργός καὶ ἑπανόρος· ἀρρενικὰ ποι-
ῶν Νικόμαχ. ἐν Φωτ. βιβλ. 187, σ. 144.
- Ἀρρενο-φανής, 2· ἔχων ὄψιν ἄρρενος Ἰω.
Δαυρ. ῥωμα. 3, 62.
- Ἀρρενο-φοροῦ· διαφθεῖραι ἄρρενας Κασσιάρ.
διαλ. 3, 129.
- Ἀρρενο-φορία, ἡ· διαφθορά, αἰσχρογυ-
γία μετ' ἀρρένων, ὁπόθ. Αἰσχ. ἐπτ.
- Ἀρρενο-φθόρος, ὁ· ὁ φθειρῶν ἄρρενα Θεόδ.
Στουδ. σ. 215.
- Ἀρρενό-φρων, ὠνος, 2· ὁ ἔχων ἀνδρικὸν
φρόνημα Στουδ.
- Ἀρρενόω· ἄρρεν, ἀνδρικὸν καθίστω Συναξ.
ἐπτ. 146. Παθ. γίνομαι ἀνδρικός, ἐν Λουκ.
ἐρωτ. 19, παρ. Συναξ. σ. 37· «ἀρρενοῦσθαι»
τὰ ἀρρένων ἀλλὰ μὴ τὰ γυναικῶν κρίττειν
Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 19.
- Ἀρρεντία· πόλ. Ἰταλίας κατ. Ἀρρεντίνας
Στ. Βυζ.
- Ἀρρεν-ώδης, 2· ἀνδρικός· ἐπὶρ. ἀρρενωδός
Μακκ. 2, 10, 35.
- Ἀρρενωυμείω· ἔκ τοῦ θηλυκοῦ σχηματίζω
ἀρρεν. ὄνομα ὡς μητροῦς - μητροῦς Εὐστ.
ἱλ. σ. 560.
- Ἀρρεν-ωπόδες· ἀνδρόγυνοι Ἡσύχ.
- Ἀρρεν-ώπας· τῷ ἐπομ. Κρατίν. ἐν Εὐστ.
1751 (ἐν τῇ μέν ἑλλὰ γύνυνς ὧν ἔχων τι ἀν-
δρόγυνον).
- Ἀρρεν-ωπός (0. - ὠπῆ Λουκ. δρακ. 27)
ἔχων ἀνδρικήν ὄψιν, ἀνδρώδης· - γυνή Ἀρι-
στοτ. Ζ. γεν. 2, 5· - στολή Αἰλ. ἱ. Ζ. 2,
11· τὸ ἀρρενωπὸν = ἀνδρικότης Πλάτ. νόμ.
7, 802 καὶ μετγν.
- Ἀρρεν-ωπότης, ἡ, ἀφρη. οὐσ. τοῦ προηγ.
Κ. Μαν. χρ. 1274.
- Ἀρρεν-ώψ, ὥπος· ἀρρενωπός· Εὐστ. ἱλ.
σ. 827.
- Ἀ-ρρεπής, 2· ὁ μὴ ῥέπων, κυρ. περὶ τῆς

ἡλδοσιγγοῦ· μτφ. ἀμετάβλητος· καὶ ὁ μὴ ἔχων ἐπαισθητήν, σημαντικὴν ῥοπήν· - πρὸς εὐδοκίαν· οὐδὲν συντελών πρὸς εὐδαιμονίαν Πλούτ. ἡθ. σ. 1070· ἐπίρ. Κλ. Ἀλ. πρσρ. α. 60.

Ἀ-ρρεπί· σταθερῶς· Ἡρόν. ἐπιμ. σ. 405.

Ἀ-ρρευματιστος, 2· ὁ μὴ πάσχων ὑπὸ ρευματισμοῦ Ἀλ. Τραλλ. 2, σ. 149.

Ἀ-ρρευστος, 2· ὁ μὴ ρευστός, μτγν. ἐπίρ. ἀνυ. ρέουσας, ἐκροή, ἐκκλ.

Ἀ-ρρευστικός· τὸ ποιεῖν τι ἄρρευστον, Βυζ.

Ἀ-ρρεψία, ἡ· ἡ κατάστασις τῆς ἰσορροπίας· ἴδ. περὶ τῆς ψυχῆς, ἡ πρὸς μᾶλλον συγκατάθεσις· Σ. Ἑμπ. κυρ. 1, 190, Δ. Λαέρ. 9, 74.

Ἀ-ρρέω, ὁθ. ἄρρησαι· ἀδουλήσαι, ἀπαγορεύσαι· Ἡσχύ.

Ἀρρη· κώμη Εὐδ. Ἀραβίας Πτολ.

Ἀ-ρρήδην· οὐ κατατιθέμενος· τῇ ῥῆσει· Ἡσχύ. οὐ διαρρήδην.

Ἀ-ρρηκτος, 2· ὅστις δὲν δύναται νὰ βῇ, ἀσχετος, στερεός, ἰσχυρός· - πέδιλοι, ἀεσμοὶ ἄρρ. καὶ ἄλντοι· Ἰλ. α, 37 (ποδλ. Αἰσχ. Πρ. 6), Ὀδ. θ, 275· τεύχος Ἰλ. ξ, 56, Ὀδ. η, 4· - φωνή· ἀκούραστος· Ἰλ. ε, 409· - περὶ πολέμοιο καὶ ἄλντοι· - μάχη ἀτελεύτητος, ἐν ᾗ οἱ μαχόμενοι δὲν χωρίζονται, ν, 359· - νεφίλη· πυκνή, ν, 150· ἄρρηκτος φύς· Πλ. δ.

Ἰ. 5, 44, φύσως ἀδιαφάρτου, ἰσχυροτάτης· - σάκος Αἰσχ. ἱκ. 187, Σοφ. Αἴ. 573· - χάλας· σκληρὰ θόρυ. 22, 16· - δέμα κροκοδείλου· Ἡρ. 2, 68 καὶ μτγν. ἐπίρ. ἄρρηκτως ἔχειν· Ἀριστ. Λυσ. 182.

Ἀ-ρρημοσύνη, ἡ· σιωπή.

Ἀ-ρρήμων, 2· ὁ μὴ λαλῶν, σιωπῶν Πολυδ.

Ἀρρην, 2, ἰων. καὶ ἀττ. ἄρρ. ἄρρην (ῥήν)· ἀρρηνικός, ἀντίθ. τῷ ὁλῶν· Ἰλ. θ, 7, καὶ ἀλλὰ ῥοῦ· - βοῦς, ἱππός, ὄξ. Συχνὰ ἐν τῷ πεζῷ, ὁ ἄρρην, καὶ τὸ ἄρρην, τὸ ἀρρηνικόν, ἐπὶ ζώων πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ γένους· μτφ. ἡ κτύπος· κόντου ἄρρην· - ἰσχυρός· Σοφ. Φιλ. 1141· - βοή· Ἀριστ. Θεσμ. 125.

Ἀ-ρρηνής, 2· ἄγριος, δητικὸς, περὶ κυνῶν Θούρ. 25, 83. Ὀθ. παρ' Ἡσυχ. ἄρρηνειν (γράφ. ἄρρηνην)· λοιδορεῖν, καὶ γυναικὶ πρὸς ἀνδρα διαφέρεισθαι.

Ἀ-ρρησία, ἡ· ἀφασία, σιωπὴ Νικηφών ἐν Πολυδ. 2, 128.

Ἀρρήσιος· μοναχὸς τις Βουδ.

Ἀρρήτιον· πῶλ. Ἐτρουρίας Στράβ. κέτ.

Ἀρρητινός· Πολυδ.

Ἀρρητο-γενής, 2· γεννηθεὶς ἄρρητως, μτγν.

Ἀ-ρρητο-λεπτό-πνευστος, 2· ἄρρητος· Ἀλκυονίδος Π. Σιλ. βαλ. Πυθ. 175.

Ἀ-ρρητο-λογία, ἡ· τὸ λέγειν ἄρρητα, ἀθεμίτα Εὐστ. ἐν. εὐ. προπ. 3, 13.

Ἀ-ρρητο-ποιεῖν· ποιῶ ἄρρητα, ἀθέμιτα Ἀρτεμίδ. 1, 79 καὶ μτγν.

Ἀ-ρρητο-ποιία, ἡ· ἀθέμιτος, αἰσχερὰ πράξις Εὐστ. ἱστ. ἐκκλ. 4, 7.

Ἀ-ρρητο-ποιός, 2· ἄρρητος, ἀθέμιτος ποιῶν Λουκ. Λεξιφ. 10, Νικόστρ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 70, 12.

Ἀ-ρρητό-ρευτος, 2· ὁ μὴ ῥητορικῶς πεπα-

δευμένος Τζέτζ. ἱστ. 11, 217, Σωπ. ἐν Βαλγέ, ῥητ. τ. 8, σ. 58.

Ἀ-ρρητος, 2, καὶ ἄρρητη λέξις· Εὐρ.

Ἐκ. 201· 1) ὁ μὴ ῥητορικός· καὶ τὸ ἔπος προ-

ἦλκεν ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον· Ὀδ. ε, 466·

ἄρρητα ἔστω τὰ εἰρημίνεα· Πλάτ. συμμ. 189·

ἄρρητα ἔστω ἄρρητα, νόμ. θ, 754·

ὁ μὴ γνωστοποιηθεὶς, ἄγνωστος· Σοφ. Οἰ. τ. 301·

ἄρρητα, ἄντ. 552· συχνὰ συνδ. ῥητὰ καὶ ἄρ. λέγειν· 2) ὁ, τι δὲν πρέπει νὰ

ῥηθῇ, ἀπηγορευμένον, μυστηριώδες· - ἰουρ- γία· Ἡρ. 5, 83· - ἱερὰ Ἀριστ. νεφ. 302· ὁ, τι

συστέλλεται τις νὰ ἐκφράσῃ· α) ἱερὸς, ἄγιος, ἡ

Δήμητρος καὶ Κόρης ἄρ. ἱερὰ· Σεν. Ἐλ. 6, 3, 4· ὁθ. ἡ Κόρη ἄρ. ἡ Περσέφονη Εὐρ.

Ἐλ. 1323· 6) ἀνόσιτος, ἀθέμιτος, nefandus, Σοφ. Ἡλ. 196· 3) ἐν τοῖς μαθηματικοῖς, ἀ-

λογος Πλάτ. Ἰμπ. μ. 303· ἐπίρ. ἄρρητως Δ. Λαέρ. 7, 187, ἀθεμίτως.

Ἀρρητος· 1) υἱὸς Πριάμου Ἀπλδ. 2) σύν- τρας· Δηριάδου Νόνν.

Ἀ-ρρητο-τόκος, 2· ὁ ἄρρητος, ἀνεκφρά- στως τίκτων Σύνεσ. ὕμν. 3, 202.

Ἀ-ρρητο-τρόπως· ἄρρητῳ τρόπῳ Ψελλ. ἄσμ. 2, 3.

Ἀ-ρρητο-υργίω· πράττω ἄρρητα, ἀθέμιτα Κ. Μαν. χρ. 2029.

Ἀ-ρρητο-υργημα, τό· ἀθέμιτον, αἰσχερὸν ἔργον Τζέτζ. Ἰλ. σ. 92.

Ἀ-ρρητο-υργία, ἡ· τὸ ἄρρητα, ἀθέμιτα πράττειν Κλ. Ἀλ. πρσρ. α. 13.

Ἀ-ρρητο-υργικός, 3· εἰς τὸ ἄρρητουργεῖν ἀνηκῶν Σχολ. Λυκούρ. 738.

Ἀ-ρρητο-υργός, 2· ἄρρητος, ἀθέμιτος ποιῶν Κ. Μαν. χρ. 5043.

Ἀρρη-φορέω· τὸ φέρειν τὸν πέπλον καὶ τὰ ἄλλα ἱερὰ τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς ἐν πομπῇ Ἀριστ. Λυσ. 642.

Ἀρρη-φορία, ἡ· ἡ πομπὴ μετὰ τοῦ πέ- πλου καὶ τῶν ἱερῶν τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς Λυσ. 21, 5, Πaus. 1, 27 καὶ μτγν.

Ἀρρη-φόρος, 2· μυσταγωγός· Ἡσχύ. ἄρ- ρηφόροι, αἱ· δύο παρθῖνοι ἐν Ἀθῆναις ἀπὸ τοῦ εἶ. ἔτους πρὸς τοῦτο ἐνλογούμεναι αἰνεῖν

ἔφειρον τὸν πέπλον καὶ τὰ ἄλλα ἱερὰ (ἄρρητα) τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς· τίς τις μὲν ἔχει-

ροτονοῦντο δι' εὐγένειαν ἄρρηφόροι, δύο δὲ ἐκρίνοντο· αἱ τῆς ὕψους τοῦ πέπλου ἡγοῦνται

καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτὸν, λευκὴν δ' ἐσθῆτα ἐφόρουν· καὶ εἰ χρυσία περιέθεντο, ἱερὰ ταῦτα

ἐγίνοντο· Ἀρποκρ. ἴδε καὶ Ἡσχύ. Ἐτ. Μ. Ἀλλοὶ ἔγραφον Ἐρσηφόρος, ἔκ τοῦ Ἐρση

ἡ Ἐρση, ὁ ἴδε Πaus. 1, 27, 3, Πλούτ. ἡθ. σ. 830.

Ἀρρηχοί· ἔθνος παρὰ τὴν Μαυρίτιδα λί- μνην Στράβ.

Ἀρρία· γυν. Ῥωμαία Δ. Κάσ.

Ἀρριανοί· ἡ Ἀρριανὰ ἔθνη. ἡ τόπ. ἐν τῇ θρακικῇ χερσονήσῳ Θουκ.

Ἀρριανός· 1) Φιλόσοφος Ἀρρ. φιλόσοφος καὶ ἱστορικός· ἔκ τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Νικομηδείᾳ μα-

θητῆς τοῦ Ἐπικτήτου καὶ ἑκαρχος Καπα- δοκίας, συγγαφεύς πολλῶν σωζομένων συγ-

γραμμάτων Λουκ. 2) ποιητὴς τις καὶ μετὰ

Ἰφραστῆς τοῦ Οὐγγίλλου Σουῖδ. 3) γραμματικὸς Ἀθην. 4) προγεγραμμένος τις Ἀππ. ἱμν. ἄλλ.

Ἀρρίας, ου· ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων

Ἀλεξ. τοῦ Μ. Αἰλ. ἐν Πλουτ. Ταρρίας, ὁ ἴδε,

Ἀρριδαίος = Ἀρράδατος, ὁ ἴδε Θουκ.

Ἀρριδάντιον· πάλ. τῆς ἄνω Μοισίας Πτολ.

Ἀ-ρρίγλιος· ἄνευ ῥίγους Ἰπποκρ. σ. 388.

Ἀ-ρρίγτης, 2· ὁ μὴ ῥιγῶν, μὴ φοβούμενος - ὁ ἴδρ Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 6, 219.

Ἀ-ρριγος, 2· ὁ μὴ ῥιγῶν, μὴ κρυώνων

Ἀριστοτ. αἰσθ. 2.

Ἀρριδαίος, ὁρῶντ. Ἀριδαίος, ὁ ἴδε.

Ἀ-ρριζος, 2· ὁ μὴ ἔχων ῥίζαν Ἀριστοτ.

περὶ ἀναπν. 17, 2, Πλούτ. ἡθ. σ. 665' ἐ-

πίρ. - ζως Σχολ. Γρ. Ναξ. σ. 8.

Ἀρρίζω· ἴδ' ἀράζω.

Ἀ-ρρίζωτος, 2· ὁ μὴ ῥιζοῦσθαι Θεοφρ. φ.

αἰτ. 5, 1' περὶ τῶν ὀστράκων Ἀριστοτ. Γ.

Ζ. 5, 15.

Ἀρρίλεως· Ἀθηναίος, Ἀλκαίος, ἐπιγρ. ἴδ'

Ἀρσίλεως.

Ἀ-ρριν ἢ ἄρριν, ινος, 2· ἄριν, ὁ ἴδε.

Ἀ-ρρινον, τό· σῖναπι Νίκ. ἐν Ἀθην. 9, 366.

Ἀ-ρρίπιστος, 2· ὁ μὴ ῥιπιδόμενος, ἀριζύ-

μενος Γαλην. τ. 10, σ. 251.

Ἀρρις· ἄρριν.

Ἀρριππος· ἄνθρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀρριππων = Ἀρίστων, ἐπιγρ.

Ἀρριφῶν, ὄντος· Αἰτωλὸς Πaus.

Ἀ-ρριχασθαι· εἰς ὕψος ἀναβαίνειν χερεῖ

καὶ ποσὶ Ὑσυχ.

Ἀρριχος, δ' ἀγγετον λόγιον Ὑσυχ. κδ-

φινος Διοσκ. ἐν Ἀνθ. 7, 410' ἀττ. ἡ, Ἀ-

ριστ. ὄρν. 1309' πρβλ. Β. Ἀν. σ. 446 καὶ

ἄρσιχος.

Ἀ-ρροια, ἡ· ἡ ἐπίσχεσις τῆς ῥοῆς τῶν κα-

ταμηνίων Ἰπποκρ. σ. 424.

Ἀ-ρροιζος, 2· ὁ μὴ κἀμνιον ῥοῖζον, κρύ-

τον Εὐστ. Γλ. σ. 492.

Ἀ-ρροπος, 2· ἀρρεπής, ἀκίνητος.

Ἀρρος· υἱὸς Πορσίνα Δ. Ἀλ. ἴδ' Ἀρόντας.

Ἀρρούντιος· ὄν. ῥωμ. Δ. Κάσ.

Ἀρρυ· ἐπιφθίγμα κωπηλατικὸν Ὑσυχ. ἀρῦ

ἐν Εὐστ. Γλ. σ. 855.

Ἀρρόδας, α' Μακεδὼν Ἀρρ.

Ἀ-ρρυθμῶ· ὅτε ἔχω ῥυθμόν, συμφωνίαν·

ῥυθμῷ Πλάτ. νόμ. 7, 802.

Ἀ-ρρυθμία, ἡ· ἔλλειψις ῥυθμοῦ, συμφω-

νίας· καὶ ἀναρμωσία Πλάτ. πολ. 3, 401.

Ἀ-ρρύθμιστος, 2· ὁ μὴ ῥυθμισθεὶς Ἀρι-

στοτ. φυσ. ἀερ. 2, 1, μετὰ τὰ φυσ. 4, 4.

Ἀ-ρρυθμο-πότης, ὁ· ὁ ἀρρύθμως, ἀμέ-

τρωος πίνων, Τίμ. ὁ Φλιάς. ἐκάλει ἀρρυθμο-

πῆτας «τοὺς τὸν πολλὸν σπάνοντας οἶνον ἀκρα-

τον» ἐν Ἀθην. 10, 445.

Ἀ-ρρυθμος, 2· ὁ μὴ ἔχων ῥυθμόν, εὐφω-

νίαν, συμμαρτίαν, ἀντιῶ. τῷ εὐρυθμος

Πλάτ. πολ. 3, 400' «καὶ ἀσχημὸν φορέα»,

ἔιν. 798' - σῶμα = ἔνευ ἀναλογίας, ἀσύμμε-

τρον Ξεν. ἀπομν. 3, 10, 11' ὁ μὴ συμφω-

νῶν, ἔχθρικός· - ἔως Εὐρ. Ἰππ. 539' ἐπίρ.

«ἀρρύθμως βαδίζειν», ἀδείξιως Ἀλεξ. ἐν Ἀ-

θην. 1, 21.

Ἀ-ρρύπαντος, 2· ἀλέρωτος Εὐστ. Γλ. σ. 598' ἐπίρ. - ντος Τζέτζ. Ἰλα. ἔρ. 334.

Ἀ-ρρύπαρος, 2· ὁ μὴ ῥυπαρὸς, καθαρὸς Εὐστ. ἔρ. σ. 152.

Ἀ-ρρυπος, 2· καθαρὸς Κύρ. Ἰερ. σ. 119, ἄλλ. μτγν.

Ἀ-ρρυπτος, 2· ἀπλυτος, ἀκαθάρτος Νίκ. ἄλ. 469.

Ἀ-ρρύπωντος, 2· ἀρρύπαντος Σχολ. Λισχ. Πέρο. 613.

Ἀ-ρρύσιastos, 2· ὁ μὴ ἀπαχθεὶς ὡς ὁμη-

ρος, ὡς λεία· καὶ ἐλευθερος Λισχ. ἰκ. 605' ὅστις δὲν δύναται νᾶ θεωρηθῇ ὡς ἐνέχυρον

Δ. Ἀλ. 6, 41.

Ἀ-ρρυτίδωτος, 2· ὁ μὴ ἔχων ῥυτίδα· - χρώς Φιλῶδ. ἐν Ἀνθ. 5, 13' - μελλον Ἀν-

τιρ. αὐτ. 6, 252.

Ἀ-ρρυδέω, - δία, τῶν. = ὀρρυδέω, - δία.

Ἀρρυν, ὄντος (καὶ ὄντος) 1) Ὀρχομένιος·

υἱὸς Κλυμένου Πaus. 2) Ἀρκάς, υἱὸς Ἰέρν-

μάνθου Πaus. 3) Ἀθηναῖος, Σφήττιος, ἐπιγρ.

4) υἱὸς Δημαράτου Δ. Ἀλ. 5) υἱὸς Πορσίνα

αὐτ. 9) υἱὸς Ταρυνίου Πλούτ. ἴδ' Ἀρόντας

καὶ Ἀρρος.

Ἀρρώξ, ὄγος, ὁ, ἡ· ἄρρηκτος, μὴ ἔχων

ῥήγματα· γῆ Σοφ. Ἀντ. 251' - ὄπλα, ἀ-

ποσπ. 168.

Ἀ-ρρωστέω· εἶμαι ἄρρωστος, ἀσθενής Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 10, καὶ μτγν. πρβλ. ἄρρωσσία.

Ἀ-ρρώστημα, τό· ἀσθένεια, νόσος· - τὰ ἐν

σώματι Δημ. 26, 26' «ἐκὼν ἀρρώστημά τι

συμῆ», 2, 21. Παρὰ Στωϊκοῖς τὸ ἐλλείπει

τῶν μῆψω διὰ τῆς φιλοσοφίας καθαραιούεν-

των ἀνθρώπων Κικ. Τουσκ. 4, 10. Πλούτ. Νικ. 28.

Ἀ-ρρωσθηματικός, 3· ἀσθενής Μιχ. Γλυκ. χρ. σ. 119.

Ἀ-ρρωστήμων, 2· ἄρρωστος Εὐπολ. ἐν Β. Ἀν. σ. 447.

Ἀ-ρρωστία, ἡ· ἀσθένεια, νόσος, ἀντιῶ. ὁ γίγεται Ἰσοκ. 1, 35' «ἀρρωστία» σημαίνει

μὲν πολλὰ τοῦ τὴν νόσον, ἀλλὰ καὶ διαφέρει,

ὅτι ἡ μὲν νόσος ἐστὶ καὶ μακρὰ καὶ ὀλιγο-

χρόνιος· ἡ δὲ ἀρρωστία τὴν μακροχρόνιον

σηλοῖ. Οἱ μὲν τοι Ἀττικοὶ τὴν ἀρρωστίαν

ἐπὶ τοῦ μὴ προθυμίσθαι μηδὲ ὁρμᾶν πρᾶξι

τιθέασιν. Τὸ γὰρ ἀντικείμενον τῇ τοιαύτῃ

ἀρρωστίᾳ Κρατίνος εἶπεν ἐρρώσθαι, οἷον

προθυμίσθαι· Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 8' - τοῦ

στρατεύειν Θουκ. 3, 15' πρβλ. 7, 47' ἔλλει-

ψις δυνάμειος, - τοῦ ἀδικεῖν Πλάτ. πολ. 2, 359.

Ἀ-ρρωσθητικός, 3· ἐπιρρεπὴς εἰς ἀρρω-

στίαν Τζέτζ. ἐπ. 80.

Ἀ-ρρωστος, 2· ἀδύνατος, ἀσθενής Ξεν. οἰκ.

4, 2 καὶ μτγν. ἐπίρ. «ἀρρωστος ἔχειν» Δ.

Ἀλ. 7, 12. Ἀλλὰ «ἀρρωστότερον γίγνεσθαι

εἰς τὴν μισθοδοσίαν» = ὀλιγώτερον πρῶθμοι

εἰς τὸ πληρώειν Θουκ. 8, 83' ἴδ' ἀρρωστία.

Ἀρσα· πόλ. Ἰσπανίας, κατ'. Ἀρσαίος Στ. Κικ.

Ἀρσαδα, τά· πόλ. Λυκίας, κατ'. Ἀρσαδῆς,

ἐπιγρ.

Ἀρσάκη· ἀδελφὴ τοῦ βασι. τῶν Περσῶν

Ἡλιδῶ.

Ἀρσάκης, ου καὶ ους, αἰτ. ην, πλ. Ἀρσά-

καί = Ἀρσακίδα· 1) Βάκτριος ἡ Σκύθης ἡ Πέρσης· ὅστις τῷ 250 π. Χ. ἔδωκε τὸν βασιλικὸν οἶκον τῶν Ἀρσακιδῶν, ὅστις ἤρξε πολὺν χρόνον τῆς Παρθίας, ἐξ αὐτοῦ κατάγονται διάφοροι αὐτῆς ἡγεμόνες Δ. Σικ.
 Ἀρσακία· πόλ. Μηδίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικατόρος, κατ. Ἀρσακίδα, θηλ.
 Ἀρσακίς Στ. Βυζ.
 Ἀρσακίς· ἐπίσκ. Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὸν Χρυσόστομον Θεοδώρ.
 Ἀρσακίς λίμνη· λίμνη ἀλμυρά ἐν Ἀρμενίᾳ Πλούτ.
 Ἀρσακόμας· Σκύθης Λουκ.
 Ἀρσαλὺς· μυθικὸς ἡγεμὼν τῶν Σολύμων Πλούτ.
 Ἀρσάλτη· Δαναὶς φονεύσασα τὸν Ἐριάλην Ἰγν.
 Ἀρσαμένης· 1) υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάτου Ὑρ. 2) Πέρσης σατράπης Δ. Σικ.
 Ἀρσάμη· θυγ. Δαρείου Σουίβ.
 Ἀρσάμη, εἰς, αἰτ. ἡν· 1) στρατηγὸς Αἰγυπτίων ἐκ Μέρμυδος Αἰσχ. 2) πατ. Ὑστάτου Ὑρ. 3) υἱὸς Δαρείου, ἀρχηγὸς Αἰθιοπῶν Ὑρ. 4) στρατηγὸς Περσῶν Σεν. 5) νόθος υἱὸς Ἀρταξέρξου Ἀρρ. 7) σατράπης τῶν Ἀρίων Ἀρρ. 8) βασις Ἀρμενίας, καὶ δύο ἄλλοι Πολύαιν.
 Ἀρσαμος· φρουρίον πλησίον Ἀδριαθηνῆς Ἰώσ.
 Ἀρσαμόσατα, τά· πόλ. Ἀρμενίας = Ἀρμόσατα, ὁ ἴος Πτολ.
 Ἀρσανίαις ποταμός· 1) ὁ μεσημέρ. βραχίων τοῦ Εὐφράτου Πλούτ. 2) παραποτ. Εὐφράτου Δ. Κάσ.
 Ἀρσανίη· πόλ. Ἰνδίας Νόν.
 Ἀρσανος· πατ. Δαρείου Δ. Σικ.
 Ἀρσαράτα· πόλ. μεγ. Ἀρμενίας Πτολ.
 Ἀρσαφής· ὁ Διδύμος παρ' Αἰγυπτίους, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰσίδος Πλούτ.
 Ἀρσάς, ου· Μακεδῶν, πατ. Ἐπιμένους Ἀρρ.
 Ἀρσαναρία καλωνία· ἀποικία Ῥωμ. ἐν Μαυριτανίᾳ Πτολ.
 Ἀρσενεϊκαθον, τό· γλήχων Διοσκ. νύθ 3, 23.
 Ἀρσενίκιον, τό, μετγν. τύπ. ἀντὶ ἀρσενικόν Εὐστ. Ἰλ. σ. 913.
 Ἀρσενικόν, τό· τὸ τῶν γραφίων φάρμακον Εὐστ. Ἰλ. σ. 913, Θεόδωρ. ἀποσπ. 2 περὶ λιβ. 40, Γαλην. τ. 13, σ. 717.
 Ἀρσενικός· ἴδ' ἀρρενικός.
 Ἀρσενικο-φανής, 2· ἔχων ὄψιν, τύπον ἀρσενικοῦ Σχολ. Σοφ. Ἰλ. 977.
 Ἀρσένιος· ἀνδρ. ὄν. μετγν.
 Ἀρσενο-· ἴδ' ἀρρενο-
 Ἀρσενόιτης = Ἀρσινόιτης.
 Ἀρσενό-θυμος, 2· ἔχων ἀνδρικήν ψυχὴν Ἠρόκλ. Ὑμν. Παλλ. 3, Νόν. Δ. 31, 352.
 Ἀρσενότη· σταφίς ἀγρία Διοσκ. 4, 153.
 Ἀρσηλῖς· βας. ἐν Καρίᾳ Πλούτ.
 Ἀρσην, ἱων. καὶ ἀρχ. ἄττ. = ἀρρην.
 Ἀρσην· ποτ. Ἀρκαδίας Παυσ.
 Ἀρσηνή· λίμνη ἐν Ἀρμενίᾳ Στράβ.
 Ἀρσης ἡ Ἀρσῆς· υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Ὠχου, βας. Περσίας Στράβ.
 Ἀρσίαις· ποτ. εἰς τὰ σύνορα Ἰταλίας καὶ Ἰλλυρικοῦ Πτολ.

Ἀρσιῇται· ἔθν. ἰδρωπ. Σαρματίας Πτολ.
 Ἀρσίαις· τὸ πρὸτ. ὄν. τοῦ Ἀρταξέρξου Πλούτ.
 Ἀρσίμας· πρεσβευτὴς Δαρείου πρὸς Ἀλέξανδρον Ἀρρ.
 Ἀρσινάριον ἄκρον· ἀκρωτ. τῆς θυν. Ἀφρικῆς Πτολ.
 Ἀρσινύη, θωρ. - ὅα· 1) κύρ. ὄν. 1) μία τῶν Ἰάδων Ἰγν. 2) θυγ. Φηγέως ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἀπλδ. 4) ἡ τροφὸς τοῦ Ὀρέστου ἡ σῶσασα αὐτὸν Πίνδ. 5) θυγ. Μινύου Πλούτ. 6) μήτ. Πτολεμαίου I. Σουίβ. 7) θυγ. Πτολεμ. 4. καὶ Βερνίκης, σύζ. Λυσιστράτου καὶ βραδύτ. τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Πτολεμ. τοῦ Φιλαδέλφου Θιόκρ. «τὸ Ἀρσινόειον», ναὸς ἡ μνημεῖον αὐτῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Πλίν. ἑτιμᾶτο ὡς Ἀφροδίτη Ζευφορίτις Καλλιμ. ἐν Ἀθῆν. 8) θυγ. Λυσιστράτου, ἡ πρότερον σύζ. Πτολ. τοῦ Φιλαδέλφου. Πaus. 9) θυγ. Πτολ. III., ἀδελφὴ Πτολ. τοῦ Φιλοπάτορος Πολύδ. 10) σύζ. τοῦ Μάγα ἐκ Κυρήνης Ἰουστ. 11) θυγ. Πτολεμ. τοῦ Ἀδελφου, ἀδελφὴ Κλεοπάτρας Ἰώσ. 12) ἑταῖρα τοῦ Σωσιπάτρου Διοσκ. - ἀδελφὴ τῆς Ἡλίουδ. καὶ ἄλλαι 1) πόλεις, 1) πόλ. ἐλλήμιστος ἐν Κιλικίᾳ Στράβ. 2) δύο πόλεις ἐν Κύπρῳ, ἡ μὲν ἐν τῇ βορ. ἀκτῇ, τὸ πρότερον Μάριον, ἡ δὲ ἐν τῇ δυτικῇ, καὶ ἀκρωτ. κατὰ τὸν Στράβ. 3) πόλ. Αἰτωλίας, πρὸτ. Κωνσταντίας Στράβ. κατ. Ἀρσινόιτης καὶ Ἀρσινόης Πλούτ. ἡ χώρα Ἀρσινόα· 4) ὄν. τῆς Ἐπίστου ἐπὶ τινα χρόνον Στράβ. 5) πόλ. ἐν Συρίᾳ Στ. Βυζ. 6) πόλ. Λυκίας = Πάταρα Στ. Βυζ. 7) πρωτεύουσα τοῦ Ἀρσινόου νομοῦ ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ, πρὸτ. Κροκοδείλων πόλεις Στράβ. κατ. Ἀρσινόιτης ἐπὶ 0. Ἀρσινόη-τικός· ἄλλη πόλ. τῆς κατὰ Αἰγύπτου παρὰ τὸν Ἀραβ. κόλπον Στράβ. 8) πόλ. ἐν Τρω-γλοδυτικῇ ἐν τῇ θυν. ἀκτῇ τοῦ Ἀραβ. κόλπου Στράβ. Πόλ. ἐν Κυρηναικῇ καὶ Ταύροις ὀνομ. Στράβ. 11) πηγὴ ἐν Μεσοπηγῇ Παυσ.
 Ἀρσίνος· Τενίδιος, πατ. Ἐκαμῆδος Ἰλ.
 Ἀρσίνος· Ἐραστίνος Σχολ. Στράβ.
 Ἀρσίον· δικαίον Πούγ.
 Ἀρσίπολις· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀρσί-πους, 2, συνηρ. ἐκ τοῦ ἀρσίνους τὸν πόδα ἀφρων Ὀμ. ὕμν. Ἀρρ. 212, Ἀνθ. 7, 717.
 Ἀρσίππη· θυγ. Μινύου Διλ.
 Ἀρσιππος· πατ. Ἀσκληπιοῦ ἐκ τῆς Ἀρσινόης Κικ.
 Ἀρσίπτη· ἡ Ἀλκαστις Πούγ.
 Ἀρσις (ἀῖρω), ἡ· τὸ αἶρειν, σηκώνειν Ἀριστοτ. προβλ. 5, 41, Πολύδ. 8, 0, 6 καὶ μετγν. ἂν τὸ ἐν Αἰσχίν. 1, 68 «τῇ αὐτῇ ἀρσι» ἐχρησάμενη οὕτως ἐξηγητέον, ἡ (ἐκ τοῦ ἀρω) = φίλια εἶνε σκοτεινόν. Ἐν γίν. ἀντιθ. τῷ ὀέσις· α) ἐν τῇ μουσικῇ καὶ μετρικῇ, ἐπὶ τῶν τοῦ ποδοῦ κρουμάτων ἂν ἡ κατὰ τὴν ὁρμὴν λαμβάνοντος ἔρμουγ. περὶ ἴδ. 1, σ. 400· «ὅταν μετέωρος ἡ ὁ ποὺς, ἦνι» ἂν μέλλω-μεν ἐμβαλεῖν» Βακχ. σ. 24· «ὅπῃ μίαν ἀρσιν καὶ θλαίν ἀνατάνοντες, τὸν αὐτὸν ῥυθμὸν φυλάττοντες Ῥωπ. 2, 45, 5· προβλ. Λουκ. εἰκ. 14· 6) ἐν τῇ ῥητορικῇ, ἀναίρεσις τοῦ ῥηθόντος, ἀρνησις καὶ ἀφαίρεσις ἐν γίν.

- ἑδοναμία ἐστὶ στήρσις δυνάμειος καὶ τῆς τοιαύτης ἀρχῆς ἄρσις τις οὐκ εἴρηται· Ἀριστοτ. μετὰ τὰ φυσ. 4, 12, Πλούτ. 30. σ. 1130· - τριχῶν Διοσκ. 5, 157· - γραφῆς Ἀλλ.
- Ἄρσις· ποτ. Ἰταλίας Πλούτ.
- Ἀρσίσακα· πόλ. Μηδίας Πτολ.
- Ἀρσίτης· πατράκης Φρυγίας Στράβ.
- Ἀρσίτις, ἢ χώρα Ἰρκανίας Πτολ.
- Ἀρσιφόνη· θυγ. Ὀμήρου, γυνὴ Στασίνου Τζιτζ.
- Ἀρσιχος = ἄρριχος, δ' ἴδε Δ. Σικ. 20, 41, δι. γρ.
- Ἀρσύνιον· τόπ. ἐν Γερμανίᾳ Πτολ.
- Ἄρσις, τό, ὅθ. «ἄρσα» λειμῶνες· Ἡσυχ.
- Ἀρσουσία, ἢ χώρα τῶν Ψύρων καὶ Χίου, τραχεῖα καὶ ἀλίμενος οἶνον ἄριστον ἔχουσα καλούμενον Ἀρσυνόν· καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας οὕτω κλητέον, ἢ Ἀρσυνός Στ. Βυζ.
- Ἀρσωμίδες· ὑπόδημα γυναικείον Ἡσυχ.
- Ἀρσωπις· ἔθν. γείτον τῶν Ἀρμασπῶν Ὀρφ. Ἀργ.
- Ἀρταβάζανης· δυνάστης ἐν Πόντῳ Πολύβ. 10. Ἀρτοβαζ.
- Ἀρταβάζης· 1) Ἀρμενίας βασιλέων διαφ. ὄν. Πλούτ. καὶ ἄλλ.
- Ἀρτάβαζος· 1) Πέρσης, α) υἱὸς Φαρνάκου, ἀρχηγὸς Πάρθων καὶ Χορασμίων ὑπὸ τὸν Ξέρξην Ἡρ. 6) στρατηγὸς πεμφθεὶς εἰς Αἴγυπτον ὑπὸ Ἀρταξ. 1. Δ. Σικ. γ) στρατ. καὶ σατράπ. τῆς κάτω Ἀσίας ἐπὶ Ἀρταξ. τοῦ Μνήμ. καὶ Ὡχου Δημ. 2) Μηδὸς τις Ξεν.
- Ἀρτάβανος· 1) υἱὸς Ὑστάσπου ἀδελφ. Δαρείου 1. Ἡρ. 2) Ἰρκανός, ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων Ξέρξου Δ. Σικ. 3) ὄν. διαφύρων βασιλ. Παρθίας Δ. Κάσ. καὶ ἄλλ.
- Ἀρταβάρτιος· Πέρσης Κτησ.
- Ἀρταβάτας· Πέρσης Ξεν.
- Ἀρτάβη, ἢ μέτρον Μηδικῶν σίτου, Ἀττικὸς μέδωνος Ἡσυχ. Ἡρ. 1, 192· πρὸς Δ. Σικ. 20, 96· κατὰ Πολύβιον. ὡς = τῷ Ἀττικῷ μέδωνι, 4, 3, 32.
- Ἀρταβίς, ιος· ποτ. Γεωργίας = Ἀρβίς Μάρκ. Πρακλ.
- Ἀρταθροί· ἔθν. Ἰαπωνίας Στράβ.
- Ἀρτάγειρα· 1) φρούριον μεσημέρ. Ἀρμενίας Στράβ. 2) πόλ. Ἀφρικῆς Πτολ.
- Ἀρταγέρας· 1) Πέρσης Ξεν. 2) στρατηγὸς Ἀρταξέρξου Ξεν. 3) ἀρχηγὸς Καδουσίων Πλούτ.
- Ἀρταζώστρη· θυγ. Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, σύζ. Μαρδονίου Ἡρ.
- Ἀρταίτοι· οὕτως ὠνόμαζον τοὺς Πέρσας οἱ γίγτοντες αὐτῶν Ἡρ. ἢ χώρα Ἀρταία Ἑλλάδ. ἐν Στ. Βυζ.
- Ἀρταίος· 1) βασ. Μηδῶν Δ. Σικ. 2) Πέρσης τις Ἡρ.
- Ἀρταίων τεῖχος· πολίχνη παρὰ τὸν ποτ. Ἰνδόν, κατ. Ἀρταίοις Στ. Βυζ.
- Ἀρτακάμα· θυγ. Ἀρταβάζου, σύζ. Πτολεμαίου Ἀρρ.
- Ἀρτακάμας· σατράπης μεγ. Φρυγίας Ξεν.
- Ἀρτακάνα· πρωτεύουσα Ἀρίας Στράβ.
- Ἀρτάκανα· πόλ. τῆς μεσημέρ. Παρθίας Πτολ.
- Ἀρτάκη· 1) λιμὴν, ὅρος καὶ πόλις ἐπὶ τῇ χερσονήσῳ Κυζίκου Ἡρ. κατ. Ἀρτακῶν Ἀρτακηνός· ἐπὶ 0. Ἀρτάκιος, 0. Ἀρτακία, ἐπὶ 0. τῆς Ἀφροδίτης αὐτόθι Στ. Βυζ. 2) φρούριον ἐν Βιθυνίᾳ Πτολ. 3) ὄπδ. Ἀρμενίων κρήνη Ἡσυχ.
- Ἀρτακηνή· χώρα ἑγγύς Ἀρβήλων Στράβ.
- Ἀρτακῆς, ἑός· ἀρχαῖος ἥρως φανευθεὶς ὑπὸ Μελεάγρου Ἀπολ. Ρ.
- Ἀρτάκινα· τόπ. ἐν Κρήτῃ Πτολ.
- Ἀρτάκιοι, ἢ Ἀρτακοί· Θρακικὸν ἔθνος Δ. Κάσ.
- Ἀρτακόνα· πρωτεύουσα Ἀρίας Ἀρρ.
- Ἀρτάμας· δυνάστης ἐν μεγάλῃ Φρυγίᾳ Ξεν.
- Ἀρταμένης, αἰτ. ἡν· ῥήτωρ ἐν Ρόδῳ Δ. Ἀλ.
- Ἀρταμέω· σφάζω, κομματίζω, κατακόπτειν Ἡσυχ. καὶ κατωτ. ἀρταμῆσαι· κρῖνα μῆσαι Ἐδρ. Ἀλκ. 497, Ἠλ. 811.
- Ἀρτάμης· Βάκτριος Αἰσχ.
- Ἀρταμιδωρος, δωρ. = Ἀρτεμ. ἐπιγρ.
- Ἀρταμις· ποτ. Βακτριανῆς Πτολ.
- Ἀρταμιτηνός = Ἀρτεμιτηνός Ἀπλδ.
- Ἀρταμίτιον, δωρ. = Ἀρτεμίσιον Ἀρστ.
- Ἀρταμίτιος = Ἀρτεμίσιος, ἐπιγρ. προσέτι Ἀρταμίσιος καὶ Ἀρταμιδίου.
- Ἀρτάμνης· υἱὸς Σμέρδιος Δ. Σικ.
- Ἀρταμος, ὁ· 1) σφαγεύς, μάγειρος, παρὰ τὸ διαρπάσαι, ὃ ἐστὶ μερίσαι, ἀρχ. λεξ. Ξεν. Κύρ. 2, 2, 4, καὶ δι. γρ. μάγειρος· κατ' ἱχθύων Ἐπιγρ. ἐν Ἀθην. 14, 665· κατ' Εὐστ. ὃ εἰς ἄρτια τέμνων· 2) φονεὺς Σοφ. ἀποστ. 848· - πατὴρ Λυκάφρ. 236.
- Ἀρταμουξία, ἐντὶ Ἀρτεμισίᾳ λέγει ὁ Σκῦθης ἐν Ἀρστ. θεσμ. 1201.
- Ἀρταμυς, υἱὸς Ἀρτεμίου, ἐπιγρ.
- Ἀρτάμων· δούλος τις ἐν Πλαυτ.
- Ἀρτανδρος· ἀνδρ. ὄν. Σχολ. Ἠλ.
- Ἀρτάνη, ἢ σχοινίον, ἀπ' οὗ κρεμάται τῇ βρόχος Αἰσχ. Ἀγ. 849, 1062, Σοφ. Οἰ. τ. 1266· «κυρίως μὲν ἢ τῶν καλωδίων ἀγγόνη· Σοφοκλῆς δὲ ἐν Αἰχμάλωτίσιν ἐπὶ τοῦ θεομοῦ» Β. Ἀν. σ. 447· κατὰ δὲ Πολύβ. 10, 108· σπαρτίον, ὃ λαμβάνει ὅστις ἀνέλκει τὸν ζυγόν·.
- Ἀρτάνισσα· πόλ. Ἰσθρίας Πτολ.
- Ἀρτάξας, ἢ -ξης· βασ. Ἀρμενίας Πλούτ.
- Ἀρτάξατα, τά, καὶ Ἀρταξιάσατα· πρωτεύουσα μεγ. Ἀρμενίας, κατ. -τηνός Στ. Βυζ.
- Ἀρταξέρξης (καθ' Ἡρ. Ἀρτοξ.)· 1) Ἀρταξ. 1, ὁ Μακρόχειρ, υἱὸς Ξέρξου, βασ. Περσίας (465-424 π. Χ.) Θουκ. 2) Ἀρτ. II, ὁ Μνήμων, υἱὸς Δαρείου, βασ. Περσίας 405-362 π. Χ. Ξεν. 3) Ἀρτ. III, ὁ Ὡχος, βασ. Περσίας 362-338 π. Χ. Ἀρρ. 5) ἐπὶ 0. τοῦ Βήσοου Ἀρρ. 5) μεταγενέστερός τις Πέρσης καὶ ἐπανορθωτὴς τοῦ ἀργ. Περσικοῦ κράτους, ἰδρυτὴς τῆς δυναστείας τῶν Σασσανιδῶν Ἡρόδ. 6) υἱὸς τοῦ Μήδου Πλούτ.
- Ἀρταξίας· ἐπαρχὸς Ἀντιοχείου τοῦ Μ. ἐν μεγάλῃ Ἀρμενίᾳ, κατόπιν βασ. τῆς χώρας καὶ ὄν. τὸν διαδόχον αὐτοῦ Πολύβ.
- Ἀρταξόρας· Πέρσης Κτησ.
- Ἀρτάοζος· φίλος Κύρου τοῦ νεωτέρου Ξεν.
- Ἀρταουάσδης· 1) υἱὸς Τιγράνου 1. βασ. μεγ. Ἀρμενίας καὶ συγγραφεὺς Στράβ. 2)

σύγχρονος τοῦ προηγ. καὶ βασ. Μηδίας Ἀ-
τροπατηνῆς Δ. Κάσ.

Ἀρταπύνης Πέρσης Ἀριστοτ.

Ἀρταπάτης 1) φίλος (ἐδουλος) Κύρου τοῦ
νεωτέρου Ξεν. 2) βασ. Ἀρμενίας Ἀππ.

Ἀρτάρης Πέρσης Κτησ.

Ἀρτας, οὐ Ἰάπυς τις Θουκ.

Ἀρταχτης Πέρσης Ἡρ.

Ἀρταυονὸν πόλ. ἐν Γερμανίᾳ Πτολ.

Ἀρταυνη Περσὶς Ἡρ.

Ἀρταυνης Πέρσης Ἡρ.

Ἀρταφάν, ἄνθρωπος ἄνδρ. ὄν. ἑπιγρ.

Ἀρταφέρνης, οὐς, ἡν' 1) ἀδελφ. Δαρίου,
τοπάρχης Σάρδεων Πλούτ. 2) υἱὸς τοῦ προηγ.
στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐν Μαραθῶνι Δ. Σικ.

3) ἄλλοι Πέρσαι Θουκ.

Ἀρταφρένης τῷ προηγ. Ἡρ.

Ἀρταχάτης υἱὸς Ἀρδίου, στρατηγὸς Ξέρ-
ξου Ἡρ.

Ἀρτάχαιος Καλδαῖος, καὶ Πέρσης τις Ἡρ.

Ἀρταχίλας τὰ χελύσια, τὰ χεῖλη Ἡσυχ.

Ἀρτάω (ἄρω) κρεμῶ ἐξ τι, ἀπὸ τίνος - δι-
ερην Εὐρ. Ἀντ. 812· πρὸλ. Τρ. 1012, Θουκ.

2, 76· - λήθους Ξεν. ἄν. 3, 5, 10· συνήθ.

παθ., ἰδ. παρ. εἰμαι κρεμασμένοις, στερεω-
μένοις ἐξ τι, Κύρ. 3, 2, 15· «ἐν βρόχοις ἡρ-
τημένη» = κρεμασμένη ἐν τῷ βρ. Εὐρ. Ἰππ.

799· κρέμαμαι ἀπὸ τίνος, πρὸλ. Πλάτ. Θε-
αιτ. 156· «αἱ ἐξ ἡμῶν ἡρτημέναι πόλεις»

Ξεν. Ἐλ. 6, 1, 4· «παρησία ἐκ τῆς ἀλη-
θείας ἡρτημένη» Δημ. 60, 26· καὶ μεθ' ἀπλ.

γιν. «ἡρτηται πᾶσα ἡ ἀρχὴ τῆς ὑμετέρας
ἀνδρείας» Ἡρόδ. 4, 14, 14· παρὰ μετὰ καὶ
μετὰ τῆς ἀπὸ. Μέσ. Εὐρ. Τρ. 1042, ἀδρ.

Κόν. 35 ἰδ' ἀρτέω.

Ἀρτέαται περσικὴ οἰκαγένεια Στ. Βυζ.

Ἀρτεμαγόρας ἄνδρ. ὄν. Αὐδῶν νομίσμα.

Ἀρτεμάχαρος ἄνδρ. ὄν. ἑπιγρ.

Ἀρτέμαλως ἄνδρ. ὄν. νομίσμα.

Ἀρτεμάς Ἀθηναῖος, - Μιλήσιος, - Σπαρτιά-
της, ἑπιγρ. - Ἀκόλουθος τοῦ Ἀποστ. Παύ-
λου Κ. Δ.

Ἀρτεμβάρης 1) ὀρχηγὸς Περσῶν Λισχ. 2)
Μηδῶς καὶ ὑπάλληλος ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Ἀ-
στυάρχου Ἡρ.

Ἀρτεμέας ἄνδρ. ὄν. Ἀρχαδ.

Ἀρτέμεις, ἀντί Ἀρτεμῖς, ἑπιγρ.

Ἀρτεμισιάς, ἡ ὄν. φυλὴς ἐν Θράκῃ, ἑπιγρ.

Ἀρτέμισις ἡ Ἀρτεμισίς ἄνδρ. ὄν. ἑπιγρ.

Ἀρτεμίνης υἱὸς Δαρίου Ι. Ἰουστ.

Ἀρτεμῖον εἶμαι Ἀρτεμίου, σφῶς, ὕγιης·
«ἀρτεμῖοντα» ὑγιαίνοντα, ισχύοντα Ἡσυχ.

Νόν. Δ. 35, 387, Ἰω. 4, 225.

Ἀρτεμῖον, ὄντος ἄνδρ. ὄν. Ἀνθ.

Ἀρτεμῖονος ἀντί Ἀρτεμῖδ. νομίσμα.

Ἀρτεμῖς, 2 (πρὸλ. ἄρτιος) σῶος, ἀέ-
ραιος, ὕγιης, - καὶ ζωὸς Ἰλ. η, 308, Ὀδ. ν,

43· - σκίλος Φιλίπ. ἐν Ἀνθ. 6, 203· πρὸλ.
Πλάτ. Κρατ. 406.

Ἀρτεμῖος, ἡ ἀκραγία, ὕγεια Ἀγαθ. ἐν
Ἀνθ. 9, 614.

Ἀρτεμία γυν. ὄν. Κωδ.

Ἀρτεμίδιον, τό· ἡ δίκταμος Διοσκ. νόθ. 3, 34.

Ἀρτεμίδω-βλ ἡ τρις, ἡ ὁπὸ τῆς Ἀρτεμίδος

βεβλημένη, ἰδ. ὁπὸ τινων γυναικῶν νασημέ-
των ἀποδοσμένων τῇ Ἀρτέμιδι Μακρόβ. 1, 17.

Ἀρτεμίδωρα γυν. ὄν. Ἀνθ.

Ἀρτεμίδωρος 1) Σουραχόσιος Πολύβ. 2)
Κνίδιος, υἱὸς Θεοδόμου Στράβ. 3) Ἀθη-
ναῖος Ῥοσσ. 4) Θηραίος, ἑπιγρ. 5) Κλαζο-
μένιος, ἑπιγρ. 6) Δελφὸς Κούρτ. 7) ἄλλοι τι-
νὲς Πλούτ., Ἀνθ. 8) ἐπὶ νομισμ. Μιλήτου,

Σαμόνης, Χίου, Ἀφροδισιάδος 9) Ὀλυμπια-
νίης Τραλλιανὸς Παυσ. 10) ὁποκριτὴς Ἀνθ.

11) Ἐφέσιος, ὁ γεωγράφος Δ. Σικ. 12) Ἀλε-
ξανδρινός, γραμματικὸς καὶ ποιητής, ὁ Ἀ-
ριστοφάνειος, ἡ Ψευδοαριστοφά-
νειος Ἀθην. 13) συγγραφεὺς ἐπὶ Ἀδριανοῦ

γράφας Ὀνειροκριτικὰ Σουδ. 14) Ἀσκα-
λωνίτης συγγραφέας περὶ Βιβνίας Στ. Βυζ.

15) λόγιος Τροαὶς Στράβ. 16) ὁ διαλεκτι-
κός, γράφας κατὰ Χρυσίππου Δ. Λαίρ. 17)

τεχνίτης Τύριος, υἱὸς Μηνοδώρου, ἑπιγρ. 18)
ζωγράφος Μαρτιάλ.

Ἀρτέμιον, ἡ γυν. ὄν. ἑπιγρ.

Ἀρτέμιος ὁ αυτοκράτωρ Ἀναγίστιος Σουδ.

Ἀρτεμῖς, ὄν. Ἀρτεμῖς, ἀλλὰ καὶ Ἀρτε-
μῖς ἀπαντᾷ ἐπὶ ὄν. ἑπιγρ. γ. ἰδός, ὄν.

καὶ ἰτος, καὶ ἰσι, ὅπρι ὅμως ἀμφύβολον, ὁ
ἰδι, αἰτ. ἰν, μόν. ἐν Ὀμ. Ὀμ. Ἀφρ. 16 ἄ-
πας ἰδα, ἐν ἑπιγρ. 1098 Ἀρτέμισιν, κλ.

Ἀρτεμι, ἐνίοτε καὶ Ἀρτεμῖς, κλ. Ἀρτέμι-
δες (συγγ. τῶ ἀρτεμῖς, ἄρτιος, ἰαν ὄν. ἐν

Ἀσιατικόν) 1) θυγ. Διὸς καὶ Ἀητοῦς, ἀδελφὴ
τοῦ Ἀπόλλωνος, κατ' ἄλλ. θυγ. Δήμητρος

ἡ Διονύσου καὶ Ἰσίδος, ἡ μία τῶν τριῶν
ἀειπαρθένων θεαινῶν, οὐκ τοῦ κυνηγίου, διὸ

οἱ κυνηγοὶ ἱποιοῦν αὐτῇ εὐχὰς καὶ προσέφε-
ρον θυσιὰς ὥς. ὅα τῆς σιλήνης, συγχο-

μένη μετὰ τῆς Ἐκάτης κ.τ.λ. Ὀμ. καὶ Ἀλ-
λαχού. Καθ' Ἡρ. ἡ αὐτὴ μετὰ τὴν Αἴγυπτιαν

Βούδαςιν, κατὰ δὲ Φιλ. Βύβλ. παρὰ Φοί-
νιξιν ὀψήρχον 7 θυγατέρες τῆς Ἀστέρες

ὁπὸ τὸ ὄν. τοῦτο. - Εἰς αὐτὴν ἄμυνον ἴσως
αἱ παρθένοι καὶ οἱ νεανῖαι πρὸς ταύτας, «μὴ

τὴν Ἀρτεμιν», ἡ «θεοὶ καὶ Ἀρτεμι πα-
τρώα». Ἐν δ' Ἀλλ. ἀπᾶς «ὁ πατρώας θεοὶ

καὶ Ἀρτεμι λοχεῖα». Παροιμ. α) «ἡ Περγὰς
Ἀρτεμῖς, περὶ τῶν περιπλανωμένων, διότι

οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἱποιοῦν τοῦτο Διαγιν. β)
«Ταυροπόδας Ἀρτέμιδος ταχυτέρος» Ἀποστ.

2) γυν. ὄν. α) δοῦλη τοῦ Πλάτωνος Δ. Λαίρ.

6) ἐν ἑπιγρ. - Ἀρτέμιδος, 1) ἱερὸν α) ἐν

Ἀττικῇ Πτολ. 6) ἐν τῇ εἰσαδῶν τοῦ Θρακι-
κοῦ Βασπόρου Πτολ. γ) ἐν Εὐδοίᾳ, αὐτ. 2)

λιμὴν, ἐν Κορινθίᾳ Πτολ. 3) μαντεῖον Ἀρτέ-
μῖδος, ἐν Ἀρχαίᾳ, αὐτ. 4) ναὸς, ἐν Κιλικίᾳ,

ἀνών. 5) πηγή, ἐν ἡ ἰσοκμάζεται ἡ παρθε-
νία τῶν παρθένων Εὐστ.

Ἀρτεμισία, τὰ ἰορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος Ἡ-
γης. ἐν Ἀθην. ἴδε Ἀρτεμία.

Ἀρτεμισία, ἡ φυτόν ἀφύθουδης Διοσκ. 3, 127.

Ἀρτεμισία 1) θυγ. Λυγδάμιδος, βασιλίσ-
σα Κιρίας, ἱε' Ἀλικαρνασσὸς ἑσπερασιασται

μετὰ τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἡρ. 2)
θυγ. Ἐκατόμου, ἀδελφὴ καὶ σύς τοῦ βασι-

λέως τῆς Κιρίας Μαυσώλου (352-350 π. Χ.)
Δημ. 3) ὄν. πλάστων ἐν Ἀριστ.

Ἀρτεμισιάς, ἄδος· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀρτεμισίον, τό, καὶ Ἀρτεμίτιον· 1) τὸ
 ἀγάλμα τῆς Ἀρτέμιδος Ὑπερ. ἐν Ἀρποκρ.
 2) ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὁ α) ἐν Ἐ-
 φέσω Λουκ. «τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν» πολλ.
 ὄνομ. β) ἐν Ῥώμῃ Ἀπκ. γ) ἐν Δῆλῳ Ἡρ.
 δ) ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Λακωνίας Ἰσσωρίου
 Πλούτ. ε) ναὸς καὶ ἄλσος πλησίον τῆς Ἀρι-
 κίας ἐν Λατίῳ Στράβ. ζ) ἄκρα, ἀκτὴ καὶ
 πόλ. ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Εὐβοίᾳ
 ἀντικρὺ Μαγνησίας, περιφημος διὰ τὴν με-
 ταξὺ Ζέρξου καὶ Ἑλλήνων ναυμαχίαν Ἡρ.
 η) πόλ. καὶ ναὸς οὐ μακρὰν τῶν Μυλῶν ἐν
 Σικελίᾳ Δ. Κάστ. θ) ὄρ. Ἀρκαδίας, ἐφ' οὗ ἦν
 ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος Πανσ. ι) ἄκρωτ. καὶ
 ναὸς ἐν τῇ Καρικῇ ἀκτὴ τοῦ κόλπου Γλαύ-
 κου Στράβ. κ) πόλ. καὶ ναὸς ἐν Λουσιτανίᾳ
 Στράβ. λ) ὄρος καὶ ναὸς πλησίον τῆς Οἰνύτης
 ἐν Ἀργολίδι Ἀπλδ. μ) φρούριον ἐν Μακεδο-
 νίᾳ Προκόπ.
 Ἀρτεμίσιος, ὄνομα καὶ Ἀρταμίτιος, ἡ Ἀρ-
 τεμίτιος ἐν Σικελίᾳ, ὡς. Ἀρτεμισίων ἐν
 Ἐφέσῳ, Κυζίκῳ, Λαμψάκῳ, Νάξῳ, Τήνῳ,
 καὶ Ἀρτεμισίων, μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ μῆν' μην
 (Ἀπρίλιος) ἐν Σπάρτῃ Θουκ. ἐν Θήρᾳ, Κῶ,
 Κερκύρα, Ῥόδῳ, ἐπιγρ.
 Ἀρτεμίτα· 1) πόλ. Ἀσσυρίας Στράβ. κάτ.
 Ἀρτεμιτηνός· 2) πόλ. Ἀρμενίας Πτολ. 3)
 πόλ. ἐν Ἀραβίᾳ Πτολ. 4) μία τῶν Ἐλινά-
 δων νήσων Στράβ. κάτ. Ἀρτεμιτηνός ἡ Ἀρ-
 τεμιταίος.
 Ἀρτεμίτιον καὶ -ος ὕδ' Ἀρτεμισίον, -ος
 Ἀρτεμίϊων, ὠνος· ἀρχηγός τῶν Ἰουδαίων
 Δ. Κάστ.
 Ἀρτεμύκλεια· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀρτεμύλλα· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀρτεμῶ, οὐς, αἰ, αὖν· γυν. ὄν. 1) Ἀθηναία,
 ἐπιγρ. 2) Τηλα, ἐπιγρ. 3) Συμωναία, ἐπιγρ.
 Ἀρτέμιων, ὠνος, ὄ· 1) τὸ μέγα ἱστίον τοῦ
 πλοίου Λουκ. πρ. ἀπ. 27, 40· 2) ἡ τρίτη
 τραχηλία ἐν τῇ μηχανῇ, ἣτις καλεῖται πο-
 λύσπαστον, τὴν ὅποιαν οἱ Ἕλληνες ἐπά-
 γαντα ὠνόμαζον κατὰ Βιτρούβ. 10, 5. Καὶ
 ἀρτεμώνη καὶ ἀρτεμωνία, ἴδε Λοδεκ.
 παραλ. 317.
 Ἀρτέμιων, ὠνος· 1) Ἀθηναῖος· α) ποιητῆς
 τραχικός, υἱὸς Ἀδέμωνος τινος Βοιῶχ. πο-
 λιτ. οἰκ. - ποιητῆς σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφά-
 νους μετὰ τὸ ἑπών. «ὁ περιπόνητος» Ἀριστ. β)
 Φασηλίτης Δημ. γ) Παιανεύς Ῥωσ. δ) Ἀ-
 λαειεύς, ἐπιγρ. ε) Ὑδάθης, ἐπιγρ. 2) Ἀδδη-
 ρίτης, πατ. Πρωταγόρου Δ. Λαέρ. 3) Κορω-
 νεύς, ἐπιγρ. 4) Κλαζομένιος· α) μηχανοποιὸς
 ἐπὶ Περικλέους, «ὁ περιφόρητος» ὄνομ. Δ.
 Σικ. Παροιμ. «Ἀρτέμιων ὁ περιφόρητος»,
 περὶ ἀνθρώπων, οἵτινες δεκνύουσι πολὺν ζή-
 λον ὑπὲρ τινος· διότι ὁ Ἀρτέμιων ἦτο παρά-
 λυτος καὶ περιεφέρετο ὑπ' ἄλλων πρὸς ἐπι-
 θεώρησιν τῶν μηχανῶν, παρ. παροιμ. β) ἱστο-
 ρικός Αἰλ. 5) Κασσανδρεύς, γραμματικὸς καὶ
 κριτικός Ἀθην. 6) Περξαμηνός, ἱστορικός
 Σχολ. Πινδ. 7) Μιλήσιος γράφας «ὀνειρο-
 κριτικός» Ἀρτεμίδ. 8) πρύτανης Ἐφέσου Ἰώσ.
 9) ἱατρός Πλίν. καὶ ἄλλοι.

Ἀρτεμώνη· γυν. ὄν. ἐν Πλάτ.
 Ἀρτεμώνιον, τό· ἀρτέμιον, τὸ ἱστίον Τρέφ.
 Λυκούρ. 359. Ἐν Γαλῶν. τ. 13, σ. 419 εἰσὶ
 κολλυρίου.
 Ἀρτίαν· ἀφαιρετέον Σουκράτ. ἐν Σταβ. ἀνθ.
 13, 48.
 Ἀρτεπί-δουλος, ὁ· ὁ ἐπιβαυλενόμενος
 τὸν ἄρτον, κυμ. ὄν. ἐνὸς ποντικῶν ἐν Βα-
 τραχ. 261.
 Ἀρτεπίθιμος· ὄν. παρασίτου Ἀλκίφρ.
 Ἀρτέω, ἰων. = ἀρτάω, ἀλλά μόν. ἐν τῷ
 παρκ. ὅστις δυνατόν νὰ σχηματίζεται καὶ ἐν
 τοῦ ἀρτάω· «πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρητος σπό-
 λας» Ἡρ. 3, 125, «ἐξ ὧν ἄλλοι πάντες ἀρ-
 τέονται», 1, 125· 2) ἐν. καὶ παρτ. μία. πα-
 ρασκευάζομαι, -πολεμῶν Ἡρ. 5, 120· ἀρ-
 τέετο ἐς πόλεμον», 8, 97· - ναυμαχίῃν,
 7, 143.
 Ἀρτηῆς, ἴδος· μήτ. Πορθήνορος Τρέφ.
 Ἀρτημα, τό· τὸ κρεμάμενον, ἐνώτιον· ὁρ-
 μιζὶ τοῖς ἀγκίστροις προσαρτῶμεναι, καὶ
 κόσμιά τινα· Ἠσὺχ. «ἀρτήματα λίθινα,
 γυτὰ καὶ χρύσεια εἰς τὰ ὦτα ἐντ' ὀνέτες» Ἡρ.
 2, 69· βάρος κρεμασμένον εἰς τι Πλούτ. Κάτ.
 ν. 38· ὁμ. ἡ. 591.
 Ἀρτήρ, ἥρος, ὁ· 1) εἶδ. ὑποδημάτων Φι-
 ρεκρ. ἐν Β. Ἄν. σ. 447· 2) ἀφοῦ φέρεται τι
 κρεμάμενον, Ὁ.
 Ἀρτηρία, ἡ, δηλ. ἀορτή· 1) κατὰ Ῥοῦφ.
 Ἐφέσ. αἱ φλέβες ὠνομάζοντο ὑπὸ τῶν ἀρτή-
 ρων, ὡς. ἀορταί, πνευματικά ἀγγεῖα, ση-
 ραγγεῖς, κενώματα, σ. 64· 2) «τὸ χονδρῶδες
 καὶ πρόσθετον, δι' οὗ ἡ φωνὴ καὶ ἡ ἀναπνοὴ
 ἀρτηρία» Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 12, ἡ λεγομένη
 τραχεῖα ἀρτηρία, ὁ λάρυγξ· ταύτην τὴν ση-
 ῖχει πανταχοῦ παρ' Ἀριστοτ. καὶ Ἱπποκρ.
 - ἡ τραχεῖα Λουκ. πῶς δεῖ ἴσθ. 7, Πλούτ.
 συμποσ. 7, 1· καὶ ἀνευ προσθήκης Πλάτ. Τιμ.
 70, 78, Ἀριστοτ. ἀνωτ. Δ. Ἄλ. συνθ. ὄν.
 14. Γενικῶς. «βέδρωκε σάρκα πνεύμονος·
 ἀρτηρίας ῥυφεί», τὸ δηλητήριον Σοφ. Τρ.
 1013.
 Ἀρτηριακός, 3· ὁ τῆς ἀρτηρίας· - πάθος·
 βράγχος Παῦλ. 3, 28, Πλούτ. ἡθ. σ. 899.
 Ἄλλ' ἀρτηριακός περὶ τοῦ ἀνθρώπου λεγόμε-
 νον εἶνε· βρογχώδης, βραχνός· ἀρτηριακὴ
 «τὸ τῆς ἀρτηρίας τραχείας φάρμακον» Γαλῶν.
 Ἀρτηριο-τομείω· τέμνω τὴν ἀρτηρίαν Ἀν-
 τυλλ. ἐν Ματθ. ἱατρ. σ. 138, Γαλῶν. τ. 7,
 σ. 446.
 Ἀρτηριο-τομία, ἡ· τομὴ ἀρτηρίας Ἀλ-
 Τραλλ. 1, σ. 31 καὶ ἄλλ. ἱατρ.
 Ἀρτηρι-ώδης, 2· ὅμοιος μετ' ἀρτηρίαν Γα-
 λῶν. τ. 4, σ. 150.
 Ἀρτησμός, ὁ· ὁ ἀνακρεασμός Β. Ἄν.
 σ. 447.
 Ἀρτητὰ· κρεμαστὰ Ἠσὺχ.
 Ἄρτι (ἄρτω, λοιπὸν συνημμένως)· πρὸ μικροῦ,
 τῶρα, αὐτὴν τὴν στιγμήν, ὅπως λέγομεν σή-
 μερον, τὸ μὲν περὶ τοῦ ἀμείωτος παρελθόντος
 = πρὸ ὀλίγου· ἄρτι ἤκεις ἢ πάλαι· Πλάτ.
 Κρίτ. 43· «ἐν τῷ ἄρτι», ἀντίθ. «ἐν τῷ νῦν»
 Μεν. 89· «οὐκ ἄρτι γε, - νῦν δέ», Ἀλκ. 1,
 127 (παρὰ ρηγν. καὶ περὶ τοῦ πρὸ πολλοῦ)

παρελθόντος, ὡς Πολυδ. 5, 67, 4 καὶ ἀλλὰ-
χού) τὸ δὲ εἰς τὸ παρὸν ἀναφερόμενον, ἀ-
κριβῶς τώρα, αὐτὴν τὴν στιγμήν, — ἀναμι-
μνήσκωμαι Πλάτ. Λυσ. 215 καὶ ἀλλαχού,
μετὰ τοῦ νυν, πολιτ. 291, Μεν. 85. Καὶ ἐν
τῷ οὐσ. «ὁ ἄρτι λόγος» Πλάτ. Θεαιτ. 153·
ἄρτι μὲν — ἄρτι δὲ = ἄλλοτε μὲν — ἄλλοτε δὲ
Λουκ. Νιγρ. 4· περὶ τοῦ μέλλοντος Ἀντιφ.
ἐν Ἀθην. 8, 338, ὅπου ὁ Μαξένε. διορθοῦ εἰς
ἄρα· διότι κατὰ τὸν Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 11
«τινὲς διτείναντο ὡς ἐπὶ μέλλοντος χρόνου
τὸ ἄρτι· ἐγὼ δὲ οὐχ εὖρον». Ἐν τῇ συνδ. σημ.
συνήλ. τὸ πρὶν βραχέος συμβάν, σπαντρ., ὡς
περ' Ὀμ. πάντοτε, τὸ τέλειον, ἔξοχον.
Ἀρτιάζω. 1) «τὸ ἀρτιάζειν ἢ ἀσπραγάλων
πλήθος κεκρυμμένων ὑπὸ ταῖν χειρῶν μαντεῖαν
εἶχε τῶν ἀρτίων καὶ περιττῶν» Πολυδ. 9,
101, παίζω μόνῃ ἢ ζυγῇ Ἀριστ. κλ. 816,
Πλάτ. Λυσ. 206, Ξεν. ἱππαρχ. 5, 10· 2) ἀ-
κριβῶς δηλῶς, ἀριθμῶς — ψεκάδα ἀριθμῆτην
ἐπ. αὐτ. ἐν Ἀνθ. 12, 145. — Ἀρτίον, ἀκρί-
βαιον ποιῶ, μτγν.
Ἀρτιάκις· πολλαπλασιάζω μὲ 2 ἢ μὲ ἄρ-
τίον ἀριθμὸν Πολυδ. 9, 429· ἀρτιάκις
ἄρτιος, ὁ ἀριθμὸς ὅστις διαιρούμενος διὰ τοῦ
2 διδοῖ πάλιν ἄρτιον ἀριθμὸν, ἀντιθ. περιτ-
τικῆς Πλάτ. Παρμ. 143· πρὸς Νικόμ.
ἀριθμ. 1, 8.
Ἀρτιάλα, τά· ἐν τῇ αἰολ. διαλέκτῳ εἰδ.
ἰωνίων κατὰ Πολυδ. 5, 97.
Ἀρτί-άλωτος, 2· ἄρτι ἄλωθις, συλλη-
φθεὶς Ξενοκρ. περὶ ἐνύδρ. 54.
Ἀρτιάσμιός, ὁ· τὸ ἀρτιάζειν, ἢ παιδιὰ Ἀ-
ριστοτ. ρήτ. 3, 5, 1.
Ἀρτιάρτζάνης· Πέρσης Κτησ.
Ἀρτί-θαφής, 2· ἀρτίως βαφεὶς, μτφ.-ψυχῇ
Συνδ. σ. 183.
Ἀρτίδια· θυγ. Ἀμφιδάμαντος, μήτ. Εὐρυ-
πλόος Ἀντιδία Σχολ. Ἰλ.
Ἀρτί-βλαστής, 2· ἄρτι βλαστάνων Θεόφρ.
φ. αἰτ. 2, 3, 1.
Ἀρτί-βλαστός, 2· τῷ προηγ. — φοίνικες
Καλλιέ. ἐν Ἀθην. 5, 206.
Ἀρτίβόλης· Πέρσης, υἱὸς Μαζίου = Ἀντι-
βόλος Ἀρρ.
Ἀρτί-βραχίης, 2· ὁ ἄρτι βραχέϊς — πλόκα-
μος Μελ. ἐν Ἀνθ. 5, 175· «— σιδήρος ἐφ' αἰ-
ματιν Φίλιπ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 141.
Ἀρτί-γάλαξ, κτος, δι, ἢ· ἄρτι θηλάζων
Ἠρόδ. ἐν Εὐστ. Ὁδ. σ. 1627.
Ἀρτί-γάμος, 2· ἄρτι γήμας, νεόγαμος ἐπ.
αὐτ. ἐν Ἀνθ. παρ. 233· — παστός Νόν. Δ.
8, 190.
Ἀρτί-γένεθλος, 2· ἀρτιγενής, ἄρτι γεν-
νηθεὶς Ὀρεφ. Ἀργ. 383.
Ἀρτί-γενεῖος (γένειον), ὁ· ἄρτι γενειῶν
Γένος Διόδ. ἐν Ἀνθ. 9, 219, Λουκ. σολοικ. 2.
Ἀρτί-γενής, 2· ἄρτι, νεωστὶ γεννηθεὶς Νικ.
αἰ. 355, Αἰλ. Ἰ. Ζ. 4, 34.
Ἀρτί-γέννητος, 2· τῷ προηγ. Λουκ. Ἀ-
λκι. 13.
Ἀρτί-γυστος, 2· ὅν τις ἀρτίως ἐγεύσατο
αὐτ. Σκουδ. σ. 228.
Ἀρτίγίς· πόλ. Ἰσπανίας Βαυτικῆς Πτολ.

Ἀρτί-γλυφής, 2· ὁ ἄρτι γλυφεὶς — ἔδανον
Θεόκρ. ἐν Ἀνθ. 9, 437.
Ἀρτί-γνώστος, 2· ἄρτι γνωσθεὶς Ἀππ.
ἐμφ. 3, 12.
Ἀρτί-γονός, 2· ἄρτι γεννηθεὶς — μέλα Ἀν-
τίφιλ. ἐν Ἀνθ. 6, 252, Νικ. ἀποστ. 2, 34.
Ἀρτί-γραφής, 2· ὁ ἄρτι γραφεὶς Λουκ.
Λεξιφ. 1.
Ἀρτί-δαής, 2· ὁ ἄρτι διδάχθεὶς — εὐμα-
θίη Κριναγ. ἐν Ἀνθ. 6, 227.
Ἀρτί-δαΐκτος, 2· ἄρτι φονευθεὶς Νόν. Δ.
15, 293.
Ἀρτί-δακρύς, 2· ὁ ἄρτι δακρύσας, ἢ ὕλων
νὰ δακρύσῃ Εὐδ. Μηδ. 903, Λουκ. Λεξιφ. 4,
καθ' Ἡσυχ. = εὐχερὴς πρὸς δάκρυον.
Ἀρτί-δίδακτος, 2· ὁ ἄρτι, νεωστὶ διδα-
χθεὶς, μαθὼν Ἀππ. ἐμφ. 3, 20.
Ἀρτίδιον, τό· μικρὸς ἄρτος Σουίδ. Δ.
Δαέρ. 7, 13.
Ἀρτί-δομος, 2· ἄρτι οἰκοδομηθεὶς Νόν. Ἰ.
19, 62.
Ἀρτί-δορον, λεπίδος κάρυον· ἄρτι ξεφλου-
τισθὲν Ζων. ἐν Ἀνθ. 6, 22, δι. γρ. τοῦ ἀν-
τίδορος.
Ἀρτί-δραπής, 2· ὅν τις ἄρτι ἔδραψε Ἠ-
λιόδ. Αἰθ. 2, 23.
Ἀρτί-έπεια· θηλ. τοῦ ἀρτιεπῆς Ἠσ. θε. 29.
Ἀρτί-επής, 2 (ἔπος) α· ἐντελὲς ἐμπειρος
τοῦ λέγειν, παρεμφανὸν καὶ μομφὴν Ἰλ. χ.
281 μετὰ τοῦ «ἐπιλοπος μύθων»· ἀπηρτι-
σμένος ἐν τῷ λέγειν, λέγεται δὲ οὕτως καὶ ὁ
ἐπιτροχάδην φράζων· ὅθεν καὶ ἐπιφύγου τάσ-
σεται Ἡσυχ. 6) ἀληθῶς λαλῶν, εὐκρινής,
— γλώσσα Πίνδ. Ἰ. 4, 51· — ὅσα, Ὁ. 6, 61·
κατὰ Πολυδ. 6, 149· «εἰ ὀλίγα μὲν λέγοι,
κρίσις δὲ τις αὐτῷ προσείη, βραχύς, βραχυ-
λόγος... ἀρτιεπής».
Ἀρτί-ζυγία, ἢ· ἄρτι τελεσθεῖσα σύζευξις
Αἰσχ. Πέρσ. 542.
Ἀρτίζω· κατασκευάζω, παρασκευάζω — ὁ-
μῶνους Ἀντ. Θ. ἐν Ἀνθ. 10, 25· μέσ. «νόμ-
φαι χορὸν ἀρτίζοντο» Θεόκρ. 13, 43.
Ἀρτί-ζωος, 2· ὀλιγοχρόνιος Ἰπποκρ. σ. 261.
Ἀρτί-θαλής, 2· ἄρτι θάλλων — στέφανος
Μιλ. ἐν Ἀνθ. 5, 198· μτφ. — κοῦρος Νόν.
Δ. 9, 201.
Ἀρτί-θανής, 2· ἄρτι, νεωστὶ ἀποθανὼν
Εὐδ. Ἀλκ. 608.
Ἀρτί-θηκτος, 2· ἄρτι ἀκονηθεὶς Θεόδ.
Πρόδρ.
Ἀρτί-θηρος, 2· ἄρτι θηρευθεὶς Δαμόκρ. ἐν
Γαλην. περὶ ἀντιθ. 1, 15, σ. 893.
Ἀρτί-θραυς, 2· πρόσφατος — λόγος Νικ.
Εὐγ. 5, 168.
Ἀρτί-θυτος, 2· νεωστὶ ἐσφαγμένος, μτγν.
Ἀρτίκαυδὼν· πόλ. Ἀρίας Πτολ.
Ἀρτί-καυστος, 2· πρόσφατος καὶς Θεόφρ.
ἀποστ. 3, περὶ πυρ. 65.
Ἀρτί-κολλος, 2· ἀκριβῶς συγκεκολλημέ-
νος, συνηρμοσμένος· «ἰδούς ἀντὶ χρωτὶ καὶ
προσπύσσεται πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε
τίκτονος, γιγνῶν ἅπαν κατ' ἄρθρον» Σοφ.
Τρ. 765. Ὁδ. ὁρθός, προσήκων, ἀρμύζων
Αἰσχ. χο. 573· «ὁ δ' αὐτὸς Οἰδίπαι τάνος

- εἰς ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν» = ἐν κατάλληλῳ, ἀρμοδίῳ καιρῷ, ἐπτ. 365.
- Ἀρτι-κόμιστος, 2' ἄρτι κομισθεὶς Νόν. Δ. 9, 53.
- Ἀρτι-κρατέω συμφωνεῖν, ἀπὸ τῶν ἔρεσάντων Ἡσυχ. «ἀρτικρατεῖσθαι» συμφωνεῖσθαι, Ἀρτικροτοῦνθ' οἱ γάμοι, φησὶ Μένανδρος Β. Ἀν. σ. 447.
- Ἀρτί-κυκλος, 2' ὁ ἄρτιον, ἀκέραιον κύκλον ἔχων Κ. Μαν. χρ. 112.
- Ἀρτί-ληπτως, 2' ἄρτι ληφθεὶς, κυριευθεὶς Ἀππ. Μιθρ. 108.
- Ἀρτι-λογία, ἡ τὸ ἀρτίως, εὐκρινῶς λαλεῖν Πολυδ. 6, 150.
- Ἀρτι-λόγως δι' ἀρτίου, τελείου λόγου Πολυδ. 6, 150.
- Ἀρτι-λόχευτος, 2' ὁ ἄρτι λοχευθεὶς, γεννηθεὶς Ἀνθ. Πλαν. ἐπ. ἀδ. 122, Νόν. Δ. 9, 23.
- Ἀρτι-μαζές νέον Ἡσυχ.
- Ἀρτι-μαθής, 2' ὅστις ἄρτι ἤρχισεν νῆα μανθάνη· κακῶν Εὐρ. Ἐκ. 686, Εὐστ. συγνά.
- Ἀρτίμας Πέρονης σατράπης ἐν Αὐδίᾳ Ξεν.
- Ἀρτι-μελής, 2' ὁ ἔχων ἄρτια, ἀκέραια καὶ ὁγίη μέλη Πλάτ. πολ. 7, 536' - θύματα Πολυδ. 1, 29.
- Ἀρτιμήτας νέους Ἡσυχ.
- Ἀρτι-μόριον, τό βοτάνη, τὸ πόρεθρον Μυρεφ. ἀντιδ. 27.
- Ἀρτίμπασα οὐρανία Ἀφροδίτη ὑπὸ Σκυθῶν Ἡσυχ. Ἡρ.
- Ἀρτί-νοος, οὗς, 2' ὁ ἔχων ἄρτιον, ὁγιάνον Δ. Κάσ. 69, 20.
- Ἀρτιο-δύναμος, 2' ὁ ἔχων ἄρτιαν δύναμιν, π. χ. ὁ ἀρ. 64, Νικόμ. ἀριθμ. 1, 8, σ. 76.
- Ἀρτιο-λογεῖω τελείως καλῶ Εὐστ. Ἰλ. σ. 1151, ἀντι ἀρτίλ.
- Ἀρτιο-παγής, 2' ἐν ἀρτίῳ ἀριθμῷ συνηρημένος· «ἐν χαρδαῖς ἀρτιπαγέσιν ἀδύνατον μῆλον μίαν ὑπάρχει» Νικόμ. εἰσαγ. ἀρμ. σ. 22.
- Ἀρτιο-περίσσοις, 2' ἄρτιος καὶ περιπτός, ἀριθμὸς ἔχων ἅπαξ μόνον τὸν 2 ὡς ἀπλοῦν παράγοντα, π. χ. ὁ 6, Πλούτ. ἡθ. σ. 1139, Νικόμ. ἀριθμ. 1, 9.
- Ἀρτιό-πλευρος, 2' ὁ ἔχων ἀρτίας πλευράς Ἀρχιμήδ. περὶ σφαίρ. 11, σ. 16.
- Ἀρτιό-πους, ὁδός, 2' ὁ ἔχων ἀρτίους τοὺς πόδας Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἀν. Ὁξ. τ. 3, σ. 323.
- Ἀρτίος (ἔρω), 2 καὶ 3' α) κατάλληλος, ἀρμοδῶν· «οἱ φρεσὶν ἄρτια ἤδη» = ἐσυμφώνει μὲ αὐτὸν Ἰλ. ε, 326' «ἄρτια βάζειν» = σκυπίμως, λογικῶς λαλεῖν Ὁδ. θ, 240' «ἄρτια μηδόμενος» Πίνδ. Ὀ. 6, 94' δὴ ἄρτιος ποιεῖν τι, πείθεσθαι = ἔτοιμος, πρόθυμος Ἠρ. 9, 48' 27, 53' «καὶ εὐκόσμη πάντ' ἀποφάνει» Σόλ. ἀποσμ. ἐν Δημ. 19, 255' 6) τέλειος, ἀκέραιος, σῶος· φρένες Εὐρ. Τρ. 417' - τῷ πόδι, ἀντιθ. τῷ χωλεῖ ὅθεν Αὐσκ. θυα. 6. Περὶ ἀριθμῶν, ὁ ζυγὸς κοιν. ἐν πεζ. ἡ συνηθ. σημ. ἀντιθ. τῷ περισσοῦ· ἐπὶ ἀρτίως = ἐντελῶς ἀρμοζόντως· συνηθ. = ἄρτι, νεωστὶ, πρὸ μικροῦ Σοφ., Πλάτ. μετ' ἐν. καὶ παρρωχ. σπανιῶτ. τοῦ ἄρτι, «καθόπερ ἀρτίως εἰπαμέν», Φιλ. 15' πρὸλ. Ξεν. οἶκ. 2, 11,
- Ἀρτιο-παγής, 2' τεταγμένος ἐν τοῖς ἀρτίοις ἀριθμοῖς Νικόμ. ἀριθμ. 1, 8, σ. 77.
- Ἀρτιότης, ἡ τοῦ ἀρτίου ἀριθμοῦ ἡ ἰδιότης ἀντιθ. περιττότης Ἀριστοτ. μετὰ τὰ φυσ. 3, σ. 64' - ἀκραιότης, τελειότης, ἀντιθ. πρῶσις Στοβ. ἐκλ. ἡθ. σ. 144.
- Ἀρτιο-υργός, 2' ὁ τελειοποιῶν, ἐκτελῶν Θεόδ. Μετοχ. σ. 220.
- Ἀρτιό-χειρος, 2' χρήσιμος, ωφέλιμος Θεόδ. Μετοχ. σ. 527.
- Ἀρτιώω ἄρτιον, ἀκέραιον ποιῶ Νικηφ. Βαλτζ. ῥητ. τ. 1, σ. 504, Εὐστ. πολλ.
- Ἀρτι-παγής, 2' α) ὁ ἄρτι παγείς, στερηθεὶς - σάλακτες Θεόκρ. ἐπιγρ. 3, 2 ἐν Ἀνθ. 9, 338' ἄρτι συμπαγείς, ναυπηγηθεὶς· Ἀνθ. ἐπ. ἀδ. 9, 32' 6) ἄρτι παγώσας πρῶσις - τυρὸς Λόγγ. - ἀλίτυρος Φιλῶδ. Ἀνθ. 9, 412.
- Ἀρτί-παῖς παῖς ἤδη νεάζων, ἀρχ. λεξ. ἔσφ. γρ. ἀντι ἀντίπαῖς.
- Ἀρτί-πλοος, οὗς, 2' ὁ ἀρτίως πλεύσας, κτῆν.
- Ἀρτί-πλουτος, 2' ἄρτι πλουτήσας, νεώπλουτος Εὐρ. Ἐκ. 742.
- Ἀρτί-πνους, 2' ὁρθόπνους Ἡσυχ.
- Ἀρτι-πόλεμος, 2' στρατιωτικῆς πρόσφατος Ἀππ. Συρ. 37.
- Ἀρτί-πος, π. = τῷ ἐπομ. Ἰλ. ι, 505, 72, 0, 310 καὶ μετγ. ὡς Βάσσ. ἐν Ἀνθ. 11, 72.
- Ἀρτί-πους, ὁδός, 2' α) ὁ ἔχων ἀρτίους πόδας, ἀδελφεὶς τοὺς πόδας, ἀντιθ. χαλῶν Ἡρ. 4, 161, Πλάτ. νόμ. 7, 795, Λουκ. Τίμ. 25' 6) ὁ ἄρτι ἐλθὼν, φθάσας Σοφ. Τρ. 58' ἡ ἐλαφρός· πρὸλ. Ἰλ. ι, 505.
- Ἀρτις, ἡ ἡ βραδύτ. Λέδεδος Στραβ.
- Ἀρτισίς, ἡ παρασκευή· ἡ περὶ τὸ σῶμα ἀρτισίς = διακόσμησις Ἡρ. 1, 196.
- Ἀρτί-σκαπτός, 2' ἄρτι σκαφεὶς - κόνις· ρακκιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 465.
- Ἀρτίσκος, ὁ μικρὸς ἄρτος Ἀθην. 4, 132, Ἰπποκρ. σ. 677 καὶ ἄλλ.
- Ἀρτίσκος· παραπότ. Ἐβρου ἐν Θράκῃ Ἡρ.
- Ἀρτι-στεφής, 2' ὁ ἄρτι στεφθεὶς Κομν. σ. 76.
- Ἀρτι-στομέω τελείως, εὐκρινῶς καὶ σαφῶς λαλῶ Στραβ. 14, σ. 662.
- Ἀρτι-στομία, ἡ τὸ εὐκρινῶς καὶ σαφῶς λαλεῖν Πολυδ. 6, 150.
- Ἀρτί-στομος, 2' α) ὁ ἀρτίως, εὐκρινῶς σαφῶς λαλῶν· ὁ σαφής καὶ ὁ ἡδὺ φηγεῖν· μενος· Σουῖδ. Πλούτ. Κυρ. 38' 6) ὁ ἔχων καλὸν στόμα, εἰσόδον· κώλπος Στραβ. σ. 244.
- Ἀρτι-στράτευτος, 2' ὁ νῦν εἰς τὸν στότον καταταχθεὶς, νεοσύλλεκτος Ἀππ. ἐμν. 3, 49.
- Ἀρτι-συ-ζυγία, ἡ, ἀντι τοῦ Ἀσχυγίου ἀρτίζυγία, ὁ ἴδε.
- Ἀρτι-σύλ-ληπτος, 3' ὁ ἄρτι συλλεφθεὶς (ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς) Δίονσκ.
- Ἀρτι-σύ-στατος, 2' ὁ ἄρτι λαδὼν Μεθόδ. πρ. Πορφ. σ. 444.
- Ἀρτι-σφαγής, 2' ὁ ἄρτι σφαγείς Θεόδ. Στωδ. σ. 284.
- Ἀρτι-τέλεστος, 2' ὁ ἄρτι τελεσθεὶς, μετ'

Πλάτ. Φαίδρ. 231 τέλειος Πολύδ. β. 18.
 Ἀρτι-τευχής, 2· ἄρτι κατασκευασθείς, ῥῆζιζ.
 Ἀρτι-τοκίω· ἄρτι, ἐνωρίς τίκτω, παράγω
 ἄρπον Ρεωπ. 5, 41, 1.
 Ἀρτι-τοκος, 2· ἄρτι τεχθεὶς, νεογέννητος·
 -χίμαρος, Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 6, 154· ἄρ-
 τι-τόκος = ὁ ἄρτι τεκὼν Πολύαιν. ἐν Ἀνθ.
 9, 1, Τιβ. Ἰλλ. αὐτ. 9, 2.
 Ἀρτι-τομος, 2· ἄρτι τμηθεὶς, κοπεὶς Ἀ-
 πολ. Ρ. 4, 1515.
 Ἀρτι-τόμος, ὁ ἄρτι τεμὼν Σουδ.
 Ἀρτι-τονον· εὐτονον, εὐάριστον Ἡσυχ.
 Ἀρτι-τραπής, 2· ἀρτιγνήης καὶ ἀτελής Σχολ.
 ἐν Ἀισχ. ἐπ. 332, δι. γρ. ἀρτι-ερεπής.
 Ἀρτι-τριδής, 2· ὁ ἄρτι τριβείς, μγν.
 Ἀρτι-τροπος, 2, λ. ἀμφ. ἐν Ἀισχ. ἐπ. 333,
 ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ· «εἰ μὲν διὰ τοῦ τ
 ἀρτιτρόποις, ταῖς νεωστὶ τραπέσαις τῆς και-
 ρικῆς ἡλικίας καὶ ἡδυσάσαις· εἰ δὲ διὰ τοῦ ὁ
 ἀρτιτόροις, ταῖς ἄρτι δρεπομέναις». Ὁ
 Εὐστ. ἐρ. σ. 335 ἀνέγνω τὸ τελευταῖον.
 Ἀρτι-τυπος, 2· ἄρτι τυπωθεὶς, σχηματι-
 σθείς· ὁπωπὴ Νόν. 1, 9, 141.
 Ἀρτι-φάης, 2· ὁ ἄρτι διὰ φωτός, τῆς ὁ-
 γῆς προκισθείς, ἡ ταύτην ἀνακησάμενος
 Νόν. 1, 9, 88.
 Ἀρτι-φανής, 2· ἄρτι φανείς· -χειδὼν Νόν.
 Δ. 3, 14.
 Ἀρτι-φατος, 2· νεωστὶ παρονευμένος· Ἠ-
 συχ. Ὁπκ. ἀλ. 4, 256.
 Ἀρτι-φλακτος, 2· ὁ ἄρτι ἀναφλεχθεὶς
 Θεόδ. Πρόδρ. σ. 154.
 Ἀρτι-φονος, 2· ἄρτι φονευθεὶς Νόν. Δ.
 4, 275.
 Ἀρτιφος· ὄργανον Ἡσυχ.
 Ἀρτι-φρονέω· ἔχω σῶας τὰς φρένας Κύρ.
 Ἰλ. εἰς Α5. 2.
 Ἀρτι-φρων, 2· ὁ ἔχων σῶας τὰς φρένας
 Ὁδ. ω, 260, Εὐρ. 1. Α. 877· «ἀρτιφρων
 γάμων ἐγένετο» Ἀισχ. ἐπ. 760 = «ἐπεὶ ἡμ-
 φρων ἐγένετο, ἐπεὶ συνήκεν ὁ ἔπρας κατὰ
 τῆς μητρὸς» ἡ ἐπιγνώμων, εἰδήμων· Σχολ.
 καὶ ἐν πεζ. Πλάτ. πολ. 7, 536, Πλούτ.
 79, σ. 88.
 Ἀρτι-φωής, 2· ὁ ἄρτι φωεὶς, γεννηθεὶς· Ἐ-
 θενον, ἐπιγρ. 3627· -τοῦλων κύκλος Νόν. Δ.
 3, 416· «ἀρτιφωὴς ἀριθμὸς καὶ τέλειος» =
 ἀκέραιος καὶ τέλ. Ἰπποκρ. σ. 257.
 Ἀρτι-φύτευτος, 2· ἄρτι φυτευθεὶς ἡ γεν-
 νηθεὶς Νόν. Δ. 25, 201· -ἀνθη Φίλιπ. ἐν
 Ἀνθ. 4, 2.
 Ἀρτι-φωνία, ἡ· ἀρτία, τελεία φωνή Πο-
 λυδ. 6, 150.
 Ἀρτι-φωνος, 2· ὁ ἔχων ἀρτίαν φωνήν, ἡ
 προσφέρων τὰς λέξεις καὶ φωνὰς ἀρτίως καὶ
 ὁλοκλήρως· ἐπὶρ. ἀρτιφώνως Πολυδ. 6, 150.
 Ἀρτι-χανής, 2· ὁ ἄρτι χαίνων, ἀνοίγων·
 -ροῖα Ζων. ἐν Ἀθην. 6, 22.
 Ἀρτι-χάρακτος, 2· ὁ ἄρτι χαρχαθείς· -
 γράμμα Ἀρχιμην. ἐν Ἀνθ. 5, 209· -χόνα
 Νόν. Δ. 2, 65.
 Ἀρτι-χείλης· ὑπερέχων τοῖς χεῖλεσιν, ὁ-
 πόμακρος Ἡσυχ.
 Ἀρτι-χειρ, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀρτίας, ἐδλαθεὶς

τὰς χεῖρας, ἡ ἀμφοτέραις ταῖς χεῖρεσιν μετα-
 χειρίζομενος, ὡς ὁ ἀμφιδέσιος Πλάτ. νόμ.
 2, 795.

Ἀρτί-χνους, 2· «ὁ ἄρτι τὸν χνοῦν ἀνίστει
 καὶ γινεάσκων» χνοὺς γάρ ἴσταιν ἡ πρώτη
 καὶ τρυφερωτάτη ἐκφυσις τῶν τριχῶν· Β. Ἀν.
 σ. 20· -μῆλον Ζων. ἐν Ἀνθ. 6, 22· «ἀρτί-
 χνους ἴουλος» Φιλόστρ. εἰκ. 3, 8, σ. 871.

Ἀρτι-χριστον· παρμαχον· τὸ ἄρτι ἐπιχει-
 σθὲν Σοφ. Τρ. 687.

Ἀρτί-χυτος, 2· ὁ ἄρτι χυθείς· -μαζὸς
 Νόν. Δ. 13, 431· -φόνος Ὁπκ. ἀλ. 2, 617.

Ἀρτι-ωνυμέω· εἶμαι ἀρτιώνυμος· ἰάμελ.
 Ἀρτι-ώνυμος, 2· ὁ ἔχων ἀρτίον ὄνομα
 Νικόμ. ἀριθμ. 1, 8.

Ἀρτίως· ἴδ' ἄρτιος.

Ἀρτιώσις, ἡ· παρασκευή, κατάρτισις Νικ.
 Χων. χρ. 3, 2.

Ἀρτιωτά· βραχυτάτῳ χρόνῳ συντετα-
 σμένη Ἡσυχ.

Ἀρτοάρτα· πάλ. 1) Ἰνδασκουθίας· 2) ἐν Πα-
 ροπαμισαδαῖς Πτολ.

Ἀρτυβαζάνης· υἱὸς Δαρείου ἐκ τῆς πρώτης
 γυναικὸς· Ἠρ.

Ἀρτο-δαΐσσια, ἡ· διανομή ἄρτου Προκόπ.

Ἀρτό-δειγμα, ἡ· -δειγμα, τό· δείγμα ἄρ-
 του, ἡ οἴτου ἐν ἄρτῳ ἐξ αὐτοῦ ποιηθῆναι·
 Πολυδ. 9, 34.

Ἀρτο-δοτέω· ἄρτον δίδω, διανέμω, μγν.

Ἀρτο-δότης, ὁ· ὁ ἄρτον δίδων ῥῆζιζ. Λυ-
 κόφρ. 435.

Ἀρτο-ζήτηρ, ὁ· ὁ ἄρτον ζητῶν ἐπαίτης·
 Σχολ. Λυκόφρ. 775.

Ἀρτο-θήκη, ἡ· ἀπαθήκη, δοχεῖον ἄρτου
 Σχολ. Ἀριστ. κλ. 807 ἐξήγ. τοῦ θύλακος.

Ἀρτο-κλασία, ἡ· ἡ κλάσις τοῦ ἄρτου ἐν
 τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ διανεμομένου μετὰ τὴν ἀπό-
 λυσιν, ἐκκλ.

Ἀρτό-κλασμα, τό· κλάσμα ἄρτου ῥῆζιζ.
 ἴστ. 8, 49.

Ἀρτο-κοπεῖον, τό· τόπος. ἐνθα κόπεται ὁ
 ἄρτος, ὁ μυλὼν Διοσκ. 2, 38.

Ἀρτο-κοπέω· εἶμαι ἀρτοκόπος Πολυδ. 7,
 21 ἐκ τοῦ κομ. Φρυν. πρόλ. ἀρτοκοπεῖν.

Ἀρτο-κοπικός, 3· τῷ ἀρτοκοπέῳ ἀνήκων
 Ἀθην. 14, 647, τίτλος βιβλίου.

Ἀρτο-κόπιον, τό· ἀρτοκοπεῖον.

Ἀρτο-κόπος, ὁ, ἡ· ἀρτοκοπὴς Ἠρ. 9, 82,
 ἡ ἀρτ. 1, 51, Πλάτ. Πωργ. 518· ὁ Φρόν.

ἀποδοκιμάζει τὸν τύπον τοῦτον καὶ συνιστᾷ
 αὐτὸς τὸ ἀρτοκόπος ἡ ἀρτοκοπία·

πρόλ. ὅμως Πολυδ. 7, 21. Ἐν Ξεν. ἐν. 4, 4,
 21 ἀναφέρονται ὅμοι ἀρτοκόποι καὶ οὐ-

νοχόοι, ὅπου ἡδυνάτο τις νῆ νοῆσαι τοὺς
 κόποντας ἐν τῇ τραπεζῇ τὸν ἄρτον· πρόλ.

ὅμως Ξεν. Ἐλ. 7, 1, 26· ἴδε καὶ ἐπιγρ. 1018.

Ἀρτό-κρεας, ατος, τό· ἄρτος μεμειγμένος
 μὲ κρέας, εἶδος πλακουντίου Πέρσ. 6, 510.

Ἀρτο-λάγανον, τό· εἶδ. πλακούντος· «εἰς
 τὸ καλούμενον ἀρτ. ἐμβάλλεται οἰνᾶριον ὀλί-

γον καὶ πέπερι, γάλα τε καὶ ἐλαιὸν ὀλίγον ἢ
 στίχα» Ἀθην. 3, 113.

Ἀρτο-λάγνυος· πῆρα· πῆρα ἔχουσα ἄρτον
 καὶ λάγνυον Πολέμ. ἐν Ἀνθ. 11, 38.

Ἀρτό-μελι, ιτος, τό· ἄρτος μετὰ μέλιτος, μτγν.

Ἀρτόντης· 1) υἱὸς Βαγαίου Ἡρ. 2) υἱὸς Μαρδίου Ἡρ.

Ἀρτοξάρης· Παφλαγῶν Κητος.

Ἀρτοξέρξης = Ἀρταξέρξης, ὁ ἴδιος.

Ἀρτο-ποιεῖον, τό· ψωμάδιον Ἐφρ. Σύρ. τ. 1, σ. 321.

Ἀρτο-ποιέω· κατασκευάζω ἄρτον Ἀπ. ἔμφ. 2, 61, ἄλλ. μτγν.

Ἀρτο-ποιητικός, 3· τῇ ἀρτοποιίᾳ ἀνήκων Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 358, μτγν.

Ἀρτο-ποιία, ἡ· κατασκευὴ ἄρτου Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 6, Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 7, 21.

Ἀρτο-ποιῆκος, 3· τῇ ἀρτοποιίᾳ ἀνήκων Ἀθῆν. 3, 113 ὡς τίτλος βιβλίου Χρυσίππου τοῦ Τυανέως Πολυδ. 10, 111.

Ἀρτο-ποιός, ὁ· ψωμάς Ξεν. Κύρ. 5, 5, 39.

Ἀρτο-ποιέω· ἀρτοποιεῖω· ἔστι δὲ τὸ ἀρτοποιεῖν ἐν Μοναστήρι Φρυνίχου (τοῦ κωμ.) Β. Ἀν. σ. 447.

Ἀρτο-πόπος, ὁ· ὁ ἀρτοποιός· ἀρτοπόπον καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἰωνεὶς τὸν ἀρτοποιόν· Β. Ἀν. σ. 447· καθ' ὅσον· ὁ πέσσω ἐν ἐργαστηρίῳ.

Ἀρτο-οπίετον, τό· τὸ ἐργαστήριον οὗου ψήνεται ὁ ἄρτος Πολυδ. 10, 112.

Ἀρτο-οπίης, ὁ· ὁ ψωμάς, καὶ σκευὸς πρὸς τὸ ψήναι ἄρτον Πολυδ. 10, 112.

Ἀρτο-οπίτικος, ἡ ἀρτοπικίνος· εἶδ. ἄρτου Ἀθῆν. 3, 113.

Ἀρτο-οπίτης, ὁ· ὁ πλάστον παρ' Ἀλκίυρ.

Ἀρτο-πωλεῖον, τό· τὸ μέρος ἐνθα πωλεῖται ἄρτος Πολυδ. 7, 21.

Ἀρτο-πωλέω· πωλῶ ἄρτον Πολυδ. 7, 21.

Ἀρτο-πώλης, ὁ· ὁ πωλὼν ἄρτον Πολυδ. 7, 21.

Ἀρτο-πωλία, ἡ· πώλησις ἄρτου Ἀρχιπ. κωμ. ἐν Πολυδ. 7, 16.

Ἀρτο-πώλιον, τό· ἀρτοπωλεῖον Ἀριστ. βiatr. 112.

Ἀρτό-πωλις, ἴδος, ἡ· πωλήτρια ἄρτου Ἀριστ. βiatr. 857, Ἀνακρ. 66, 4· καὶ ἀρτο-πώλις, τίτλος κωμωδίας τοῦ Ἐρμίππου Ἀθῆν. 3, 119.

Ἀρτος (ἄρως), ὁ· κοιν. ψωμί, ἰδίως ὁ ἐκ σίτου (μάζα = κριθαρένιο ψωμί), πρῶτον ἐν Ὁδ. ρ, 243, Ἡρ. 5, 92, 7, Πλάτ. Γοργ. 518· καθ' ὅσον· ὁ ἄρτος. «βόλος τις, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐξ ὧν».

Ἀρτο-σίτεω· τρώγω ἄρτον Ξεν. Κύρ. 6, 2, 38, Πλάτ. κωμ. ἐν Β. Ἀν. σ. 447, ὅπου σημειοῦνται· ἀρτοσίτειν· τὸ ἐναντίον τῷ ὀφθαλμῷ, δηλ. τρώγω ξηρὸ ψωμί.

Ἀρτο-σίτια, ἡ· τὸ τρώγειν ἄρτον μόνον Ἰπποκρ. σ. 615.

Ἀρτο-σπογγίτης, «κλύσται· ἀρτοσπογγίζεται» λεξ. Στεφ.

Ἀρτόστη· θυγ. Ὀχου Κητος.

Ἀρτο-στροφία· στρέφω τὸν ἄρτον Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 7, 22.

Ἀρτο-τροφία· τρέφω δι' ἄρτου, ἀρχ. λεξ.

Ἀρτο-τροφία, ἡ· τὸ δι' ἄρτου τρέφειν Ἰ. Χρυσ. τ. 5, σ. 884.

Ἀρτότρωγος· ὁ· παρασίτου ἐν Πλάτῳ.

Ἀρτο-τυριανός τόπος· τόπος. ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐνθα ἐπωλεῖτο ἄρτος καὶ τυρὸν Κωδιν. Κωνστ. 47.

Ἀρτο-τυρτάς, οἱ· αἱρετικοὶ μεταχειριζόμενοι ἄρτον καὶ τυρὸν ἐν τῇ εὐχαριστίᾳ· Εὐπιφαν. αἰρ. 49.

Ἀρτο-υργός, ὁ· ἀρτοποιὸς Τζέτζ. ἰστ. 5, 535.

Ἀρτούχας, α· ἡγεμὼν Ὑρκανῶν καὶ Περσικῶν μισθοφόρων Ξεν.

Ἀρτο-φαγέω· τρώγω ἄρτον, μὴ ἄρτον τρέφομαι Ἡρ. 2, 27, Ἰπποκρ. σ. 530.

Ἀρτο-φάγος, 2· ὁ δι' ἄρτου τρεφόμενος Ἀθῆν. 10, 418· ἐν τῇ Βατραχ. 210 ὁν, μὴδ.

Ἀρτο-φῶριον, τό· τὸ πανάριον Σ. Ἐμπ. πρ. γραμ. 234· σκευὸς ἐκκλησιαστικὸν ἐν ᾧ φυλάσσεται ὁ ἱερός ἄρτος.

Ἀρτο-φορίς, ἡ· τῷ προηγ. Σ. Ἐμπ. ἐνθ. ἀν.

Ἀρτο-φόρος, 2· ὁ φέρων ἄρτον· τὸ ἀρτοθλ. σκευὸς Ἀθῆν. 4, 129 καὶ ἀρχ. λεξ.

Ἀρτο-χάριτες· εἶδ. πλακούτων Ὑσούχ. ἐν λ. χάρις.

Ἀρτόχμης· γαμβρός Δαρείου Ἡρ.

Ἀρτόδοτος· στρατηγὸς Δαρείου τοῦ Ἰστάσπου Ἡρ.

Ἀρτόκας· βασις Μήδων Δ. Σικ.

Ἀρτόκωμις, ἴδος· πόλις, ἔχουσα βωμὸν καὶ πηγὴν Ἀρτέμιδος Εὐστ.

Ἀρτόλας· Φιγαλεὺς Πανσ.

Ἀρτολία· διαθήκη Ὑσούχ.

Ἀρτομα, τό· παρασκευασίς φαγητῶν· - βοτ. ρᾶς Σοφ. ἀποσκ. 601, Αἰσχ. ἀποσκ. 317.

ἰδ. πάν δι' οὗ τὰ φαγητὰ γίνονται νοστιμότερα· «κοσμοῦντες χύτρας ἀρτόμασι παντοδαποῖσι» Βατραχ. 41· καὶ μτφ. «ἡ ἀνάπαυσις τῶν πόνων ἀρτομά ἐστι» Πλούτ. ἡθ. 9.

Παρ' Ὑσούχ. «ἀρτομα» διαθήκη, δίκη, καὶ κατωτέρω, «ἀρτόμασι» τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν εὐτρεπιζομένοις.

Ἀρτοματικός, 3· ὁ χρησιμεύων ὡς ἄρτομα Σουλδ.

Ἀρτοματ-ώδης, 2· εἰς τὸ ἀρτεῖν τὰ φαγητὰ πρόσφορος Δισκ. 3, 36.

Ἀρτόμαχος· ἀνδρ. ὁν. ἐπιγρ.

Ἀρτόμνηστος· πόλις, Λυκίων, ὁποῖος Ξανθοῖαν, κατ. Ἀρτυμνητεύς Στ. Βούξ.

Ἀρτόνας, ὁ· ἀρχὴ τις ἐν Ἀργεὶ καὶ Ἐπιδάουρῳ ὁμοία τῷ ἀρμοστῇ ἐν Σπάρτῃ Θουκ. 5, 47· παρὰ δὲ Πλούτ. ἡθ. 2, 291 ἄρτονοι, Ἡσυχ. πρὸς ἀρτυήρ.

Ἀρτόνης· βασιλεὺς Μήδων Δ. Σικ.

Ἀρτυνία λίμνη· λίμνη ἐγγὺς Κυζίκου Στ. Βούξ.

Ἀρτόντης· ἀρχηγὸς Πακτῶν Ἡρ.

Ἀρτόνω = ἀρτόνω, ὁ ἴδιος Ὀμ.

Ἀρτός, ἡ· φίλος, σύμματος, κρίσις Ὑσούχ. καὶ κατωτ. = σύνταξις.

Ἀρτυσι-λαος, ἡ· ἀρτυσιλαίος, ὁ· ὁ ἐν ταῖς θυσίαις ὑπηρετῇς ἐν Δήλῳ Ἀθῆν. 4, 173.

Ἀρτυσίλειος· Δῆλιος, ἐπιγρ.

Ἀρτυσις, ἡ· τὸ παρασκευάζειν, ἀρτεῖν καρυκεῖν τὰ φαγητὰ· - ὅφον Πλούτ. ἡθ. σ. 99, Ἀθῆν. 9, 368 καὶ ἄλλ. Περὶ τῶν μέτελλων Πλούτ. ἡθ. σ. 395.

Ἀρτυσί-τραγος· διπλήτης ἐν ταῖς θυσίαις ἐν Δῆλῳ Ἀθῆν. 4, 173.
 Ἀρτυστῶν· θυγ. Κόρου, σύζ. Δαρείου τοῦ Ἰοτάσπου Ἡρ.
 Ἀρτυτήρ, ἥρος, ὅ· ὁ διατάσσων, ἀρχὴ ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς πόλεσιν, ὡς καὶ τὸ ἀρτυνοεῖν, ἐπιγρ.
 Ἀρτυτικός, 3· εἰς τὸ ἀρτυεῖν τὰ φαγητὰ ἐπιτήδειος Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 894.
 Ἀρτυτός, 3· ἡρτυμένος Διοσκ. 2, 176.
 Ἀρτύφιος· υἱὸς Ἀρταδάνου Ἡρ.
 Ἀρτύφος· πόλ. ἐν Ἀσίᾳ Ἀθῆν.
 Ἀρτύω, μόν. ἐν. καὶ παρτ., καὶ ἀρτύνω (ἄρω), ἀρτυνέω, μέλ. Ὁδ. α, 277· 1) συναρμόζω, συντάσσω· «σφίρας αὐτοὺς ἀρτύναντες» = συμπυκνάζουσιν πρὸς ἀλλήλους Ἰλ. μ, 58— πυργηδόν, ο, 303· «ἀρτύνθη μάχη», λ, 216· γάμον, ἔδνα Ὁδ. δ, 771, α, 277 παρασκευάζω, ἰδ. περὶ παντός πρὸς ὃ ἀπαιτεῖται ἐπιτηδεύτης ἢ πανουργίᾳ—ψεύδεα, δόλον, λόγον, λ, 368, 439. ξ, 469· θάνατον τινι, υ, 242· «οὐατα ἤρτυε» Ἰλ. σ, 379· ἐπιβουλήν Ἡρ. ι, 12· «φόνον τιμὴν Πολύδ. 15, 25. Μέσ. «ἡρτύναντο δ' ἔρτυμα τροπὸν ἐν δερματίνουσιν» = εὗρεσαν τὰς κόπας εἰς τὰ λωρεῖα Ὁδ. θ, 53· «πυκινὴν ἡρτύνετο βουλήν» = εὗρε τὴν συμβουλὴν τοῦ Ἰλ. ε, 55· 2) καρυκεύω τὸ φαγητόν ὅπως τὸ κάμω νόστιμον, καὶ νῦν ἀρτύω Σοφ. ἀποσπ. 601, Κριτίν. καὶ Εὐκλ. ἐν Ἀθῆν. 3, 68, ὅπου κεῖται ἡρτυμαί, Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 3, 13, Πλούτ. ἡθ. σ. 461· «ἀρτυεν» ἀντὶ τοῦ διατάσσειν, ἐδασίλευεν Ἡσυχ.
 Ἀρτύκης· βασι. Ἰβήρων Ἀππ.
 Ἀρτύνες· θυγ. Ἀρταδάξου, σύζ. Εὐμέλ-νου Ἀρρ.
 Ἀρτυρία· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀρτυρίας Μάρκος· φίλος Καίσαρος Πλούτ.
 Ἀρτὶ τὸ δρακόντιον, γλῶσσ.
 Ἀρτα· τὰ Πρακλευτικά κάρυα Ἡσυχ.
 Ἀρτανόης· Πέρσης ἐπαρχος Αἰγύπτου ἐπὶ Καμβύσου Ἡρ.
 Ἀρταξίς, ὁ· ἄνδρ. ὄν. νομίσμ.
 Ἀρτάς, ἄντος, ὁ· ὄν. ποταμοῦ Χοιροῦ.
 Ἀρταλῆς, ἢ λήκυθος, μαρσῦπιον, ἀρχ. λεξ.
 Ἀρταλός καὶ ἀρταλλοί, ὁ· ἀγγεῖον ἀν-τλήσεως (ἀρώω), κατ' Ἀθῆν. 11, 783, ὅστις παράγει αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀρώω καὶ βάλλω, καὶ Μουσρ. ἀγγεῖον ἢ κατ' Εὐστ. Ὁδ. σ. 1405 «ποτήριον αὐ πόρρω ὅν ἀρυστίχου, κάτω μὲν ἐνδύτρον, ἔνω δὲ συνηγμένον, ὡς τὸ ῥηθὲν βαλλάντιον» (τὸ σύσπαστον), ἀνθ' οὗ μεταχειρίζοντο τὴν λέξιν καὶ Ὁ· Ἀντιφάν. καὶ Σησίχ. κατὰ Πολύδ. 1, 152 («ἐπὶ συσπά-στον βαλλάντιον») ἐν Β. Ἀν. σ. 444 ἀνο-φίρεται ἐκ τοῦ κωμ. Θεοπ. καὶ Ἀριστ. ἱππ. 1094, ὅπου λέγεται· «κατασπένδιν ἀρταλα-λὼ ἀνδροσίαν» καὶ σημαίνει, ὡς φαίνεται, φιάλην εἶδος, εἰ καὶ ὁ Σχολ. τὸ ἐξηγεῖ «πλε-κτόν τι βαλλάντιον, ὅπερ ἐλκόμενον κλείε-ται καὶ ἀνοίγεται» καὶ καθ' Ἡσυχ. «ἀρ-ταλλοί» τὰ μαρσῦπια, ἀπὸ τοῦ ἀρῶω καὶ βάλλειν εἰς αὐτούς.
 Ἀρτάδας, ἄντος· Φοινῆς ἐκ Σιδωνος Ὁδ.

Ἀρταδάσας· ἀλόν· κοτύλη Ἡσυχ.
 Ἀρτάδας, οὐ· βασι. Ἰπείρου, ἐπιγρ.
 Ἀρτῆνις· θυγ. Ἀλυάττου βασι. Λυδίας Ἡρ.
 Ἀ-ρῦθμιστος· ἀρῦθμιστος Ἀριστοτ. μετὰ τὰ φυσ. 4, 4, φυσ. ἀκρ. 2, 1.
 Ἀρύκανδα· πόλ. Λυκίας, κατ. Ἀρκαν-δίδος Στ. Βουλ.
 Ἀρύλων· πόλ. ἐν τῇ Καρχηδονίᾳ Σχολ.
 Ἀρύμαγδος, ἢ Ὀρύμ. ποτ. Κιλικίας Πτολ.
 Ἀρύμβας, οὐ· βασι. Μολοσσῶν, δδελ. Ὁ-λυμπιάδος σύζ. Φιλίππου Δημ.
 Ἀρύμνιον· ὄρ. Ἀχαιῶν Σχολ. Ὁδ.
 Ἀρυπες· ῥύπες, φολὴ ἐν Ἀχαιῶν, ἢ πόλ. αὐτῶν Ἀρύπη Στ. Βουλ.
 Ἀρυσάνη, ἢ· τὸ ποτήριον Τίμ. ἐν Ἀθῆν. 10, 424.
 Ἀρυπατος· Μολοσσῶν Δ. Σικ.
 Ἀρύση· ναὺς ἀττική Βοίχ.
 Ἀρύσης· υἱὸς Ὀρχου Δ. Σικ.
 Ἀρύσιμος, 3· ὅστις ἀρύεται, ἀντλήεται Σχολ. Νικ. ἀλ. 583.
 Ἀρυσίς, ἢ· τὸ ἀρῶω, μγν.
 Ἀρυσμέω, ὄθ. «ἀρυσμεῖ» ἀσχημονεῖ, ἀκο-σμεῖ Ἡσυχ.
 Ἀρυσμος· ἀσχημων, Ἐτ. Μ.
 Ἀρυσμία· ἀκοσμία, ἀρρυθμία Ἡσυχ.
 Ἀρυσος, ὁ· ἀγγεῖον πλεκτόν σφυριδωδὲς θεόν. καν. σ. 73.
 Ἀρύσσω, ἰων. = ἀρώω.
 Ἀρύστα· Ἀρκάς Ξεν.
 Ἀρυστήρ, ἥρος, ἰων. ὁ· ἀρυστήρ Ἡρ. 2, 168 Σίμων. ἐν Ἀθῆν. 10, 424.
 Ἀρυστικός, 3· εἰς τὸ ἀρῶω, ἀντλῆν κα-τάλληλος Αἰλ. Ἰ. Ζ. 17, 37.
 Ἀρυστις, ἰδος, ἢ· ἀρυστήρ Σοφ. ἐν Ἀθῆν. 17, 783.
 Ἀρύστιχος, ὁ· ὕποκ. τοῦ προηγ. μικρὸν ποτήριον Ἀριστ. σφ. 855, Φρόν. κωμ. ἐν Ἀθῆν. 10, 424 συνδίδει «κύλικ' ἀρυστίχον» «ἀρυστίχους» τὰς οἰνοχόας, οἷον κοτύλας, ἀπὸ τοῦ ἀρῶω, ἔθεν καὶ ἡ ἀρῦταινα· ἔλε-γον δὲ καὶ ἔφθον τὸ τοιοῦτο σκεῦος Ἡσυχ.
 Ἀρυστρίς, ἰδος, ἢ· κοχλιάριον (ἴδ' ἀρυστήρ Ἀριστ. ἐν Ἀνθ. θ, 306).
 Ἀρῦταινα, ἢ· εἶδ. λεκανίδος Ἀριστ. ἱππ. 1087, κατὰ τὸν Σχολ. «γαλκῶν σκεῦος ἢ τὸ ἔλαιον ἐγχέουσιν εἰς λῦχνους» κατὰ δ' Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 20, «σκεῦός τι φ' οἱ βα-λανεῖς χρώνται πρὸς τὸ παρίεσθαι, ἀπὸ τοῦ ἀρῶσθαι ὅστις ἀντλήειν». Θούρ. χαρ. 10, 3.
 Ἀρυστινο-ειδής, 2· «ὁ τρίτος χόνδρος (τοῦ λάρυγγος) εἰς στενὸν κομῶν καὶ αὐτὸ τελευτᾷ οὐ τὸ ἀρυστινοειδὲς οὐ πλείστοι τῶν ἀνατομικῶν ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῆς τοῦ σχή-ματος ὁμοιότητος πρὸς τούτας δὲ τὰς προχό-ους, αἱ ἦδη καὶ ἀρυστιναίαι ἐναι καλοῦσιν» Γαλην. τ. 4, σ. 462.
 Ἀρυστήρ, ἥρος, ὁ· σκεῦος δι' οὗ ἀρῶω τις κοχλιάριον, κόγχη Διοσκ. 2, 84.
 Ἀρυστιμοί, 2· ὅστις δύναται νὰ ἀντλήσῃ— γάμα = πόσιμον Φίλιπ. ἐν Ἀνθ. θ, 575.
 Ἀρυστος· Πυθαγόρειος Μεταποντινός Ἰάμβλ.
 Ἀρυσφός· ἡσπιδός, ἐπιγρ.
 Ἀρύτω, ἀρχ. ἀττ. = ἀρώω.

Ἀρύω, μέλ, ἀρύσω· ἀντλῶ, ἐξάγω ὕδωρ. Ἰπ. ἀσπ. 301· καὶ μέσ., ἔρ. 548· ἐν τῷ ἀττ. τύπῳ ἀρύτω Ἀριστ. νεφ. 273· μέσ. — ἐκ τοῦ κρατήρος Πλάτ. Κριτ. 120· «ἐκ τῶν ποταμῶν μέλι καὶ γάλα ἀρύονται», Ἰ. 534· — ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ξεν. Κύρ. 1, 2, 8· μετρ. — ψυχὴν ἀπὸ στηθῶν Ἀπολ. Ῥ. 3, 1015. Ἐν γέν. καρδαίνω, παρίζομαι — μισθόν, πλοῦτον, μετν. ὡς Πλούτ. Καίτ. 29. Ἐν Ἀράτ. Διοσ. 14 «ὠκεανοῦ ἀρύονται» — ἐξάγουσιν ἐαυτοὺς ἔξω, ἀναδύονται ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ. Ἐν Ἡσυχ. ἀρύει, ἀντὶ τοῦ λέγει, βοᾷ· ἀρύονται· λέγουσιν, καλεῖσθαι· ἀρύσασθαι· ἐπικαλέσασθαι, κατὰ τοῦς ἑρμην. ἀντὶ τοῦ γαρύειν.

Ἀρυφῆ, ἄρφα· ἀρραβῶν Ἡσυχ.
Ἀρυφῆνα· βυτίδα Ἡσυχ.
Ἀρυώτης· ἀνδρ. ὄν. Σουῖδ.
Ἀρχαδῖς· ποτ. Κολχίδος Ἀρρ.
Ἀρχάγαθος, ἀντὶ Ἀγάθαρχος· 1) υἱὸς Ἀγαθοκλέους ἐν Συρακούσαις Δ. Σικ. 2) υἱὸς τοῦ προηγ. αὐτ. 3) υἱὸς Λυσάνδρου, ἱατρὸς ἐν Ῥώμῃ Πλίν.

Ἀρχ-αγγελικός, 3· τὸν ἀρχάγγελον ἀφωρῶν, ἑκκλ.
Ἀρχ-αγγελο-οπτέω· βλέπω τὸν ἀρχάγγελον Θεοῦ. Πρόδρ.
Ἀρχ-άγγελος, δ· ὁ πρῶτος τῶν ἀγγέλων Δ. Ἀριστ. περὶ οὐρ. ἱερ. σ. 42 καὶ ἑκκλ.
Ἀρχαγέτας· ἐπών. Ἀσκληπιοῦ ἐν Τιθορέᾳ Πaus.
Ἀρχ-αγέτης, δ· τὸ ἀρχικὸν ὄν. τῶν βασιλέων τῆς Λακεδαιμόνος Πλούτ. Δικ. 6· Ἰ3· ἀρχηγέτης.

Ἀρχαγύρας· 1) υἱὸς Νιδῆς Ἑλλάν. ἐν Σχολ. Εὐρ. 2) Ἀργεῖος Ξεν. 3) υἱὸς Θεοδότου, μαθητὴς Πρωταγόρου Δ. Λαέρ. 4) Δελφός, ἐπιγρ.

Ἀρχ-αγός, ὄωρ. = ἀρχηγός, τραγ.
Ἀρχάης· βασ. Αἰγύπτου Σχολ. Πλάτ.
Ἀρχαία, ἡ· ἀρχὴ Σχολ. Πινδ. Π. 4, 188.
Ἀρχαιάναξ, ακτος· Ἰ3· Ἀρχεάναξ.
Ἀρχατίζω· μιμοῦμαι τοὺς ἀρχαίους κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἥθη Πλούτ. ἡθ. σ. 558, Κλ. Ἀλ. προτρ. σ. 6 = λέγομεν ὅτι εἴμεθα πρωτοί· «ὅτε μεταξὺ τῶν ἀρχαίων, αὐτ. σ. 43, στρ. 1, σ. 397.

Ἀρχαίκαρος· ὄν. τῶν μάντεων παρὰ Βοσποράνοις Στράβ.

Ἀρχαῖκος, 3, ἀντὶ ἀρχαίκοις ἢ ὁμοιάζων ἢ ἀκολουθῶν τοὺς ἀρχαίους κατὰ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἥθη — ἐν τοῖς ἥθεσιν Ἀντιφάν. ἐν Α-θην. 4, 143, Πλούτ. ἡθ. σ. 238· «ἀρχαῖκῶς φρονεῖς» Ἀριστ. νεφ. 811 = μωρὰ, εὐήθη καὶ ληρώδη, «τὸ γὰρ ἀρχαῖον ἐπὶ τοῦ εὐήθους» Β. Ἀν. σ. 22· ἐπὶ ἀρχαῖκῶς = κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, ἀπλοῦς, εὐήθως Ἀριστ. μετὰ τὸ φυσ. 13, Δ. Σικ. 13, 83.

Ἀρχαίνατος· φιλόσοφος τις Φωτ.
Ἀρχαίο-γενής, 2· παλαιός, μετν.
Ἀρχαίο-γέμων, οντος, δ· ὁ ἐν βέλῃ γήρῳ γλῶσ.

Ἀρχαίο-γονία, ἡ· ἀρχαία καταγωγὴ Εὐδοτ. Ἰλ. σ. 1156.

Ἀρχαίο-γονος, 2· ὁ ἐξ ἀρχαίου γένους Σοφ. Τρ. 968· ἐν γέν. ἀρχαῖκος, πρωταρχικός· αἰτία Ἀριστ. περὶ κόσμ. 6, 21.
Ἀρχαίο-γονος· ἀνδρ. ὄν. Σουῖδ.
Ἀρχαίο-γράφος, δ· ὁ περὶ ἀρχαίων γραφῶν (ἢ ἀρχαία ἀντιγράφων), γλῶσ.

Ἀρχαίο-εἰδής, 2· ἔχων ὄψιν ἀρχαίων Δημήτρ. περὶ ἔρμ. 245, σ. 104.
Ἀρχαίοθεν· ἐκ παλαιού, γλῶσ.

Ἀρχαίο-κακος, 2· παλαιόθεν κακός· Ἡρόν. ἐπιμερ. σ. 167.

Ἀρχαίο-λογέω· 1) ἀρχαιότητας, ἀρχαίων ἱστορίαν διηγοῦμαι Θουκ. 7, 69 καὶ μετν. 2) ἀρχαῖκῶς λαλῶ καὶ γράφω Λουκ. Διεξ. 13.
Ἀρχαίο-λογία, ἡ· λόγος ἢ ἱστορία περὶ ἀρχαίων πραγμάτων Πλάτ. Ἰππ. μ. 285 καὶ συγχά Δ. Σικ. 2, 46, Πλούτ. Θησ. 1, Στράβ. 12, σ. 565.

Ἀρχαίο-λογικός, 3· ἑμπειρος, εἰδῆμων τῆς ἀρχαιότητος Στράβ. 10, σ. 452.

Ἀρχαίο-λόγος, δ· ὁ ἐρευνῶν, σπουδίζων τὴν ἀρχαιότητα Θεόδ. Στουδ. σ. 548.

Ἀρχαίο-μελί-σιδωνο-φρονιχ-ήρατα μέλη, Ἀριστ. σφ. 220, «παρὰ τὸ μέλι, ὅπερ ἐστὶν ἡδύ, καὶ τὴν Σιδῶνα καὶ τὸν Φρόνιχον καὶ τὰ ἐρατὰ ἐμίξεν, οἷον ἀρχαία μέλη Φρονίου ἐρατὰ καὶ ἡδία καθάπερ μέλι περιέχοντα τὸ τῆς Σιδῶνος ὄνομα» Σχολ.

Ἀρχαῖον, τό· τὸ κεφάλαιον· Ἰ3· ἀρχαῖος.

Ἀρχαίο-νομος, 2· ὁ κατὰ ἀρχαῖκόν τιμον ὢν Σουῖδ. ἐν λ. αἱρεσις.

Ἀρχαίο-παρά-δοτος, 2· ἀρχαίοθεν παραδεδομένος Φωτ. ἐπιστ. 1, σ. 3.

Ἀρχαίο-πινής, 2 (πίνος)· ἔχων τὸν πίνον, ἴχνη, ἢ χροῖαν ἀρχαιότητος Δ. Ἀλ. Δημ. 38.
Ἀρχαίο-πλούτος, 2· ἐκ παλαιού πλούσιος· δεσπότης Αἰσχ. Ἀγ. 1013· «πατρὸς ἐδούλια» Σοφ. Πλ. 1585· καὶ ἐν πεζ. Ἀπολ. 19, 49.

Ἀρχαίοπολις· 1) πόλ. Λαζῶν ἐν Κολχίδι Προκ. 2) πόλ. Λυδίας Πλίν.

Ἀρχαίο-πρεπής, 2· διὰ τὴν ἀρχαιότητα σεβαστὸς Αἰσχ. Πρ. 406· ἐν γέν. ἀρχαῖος Πλάτ. σοφ. 229.

Ἀρχαῖος, 3 ὁ τῆς πρώτης ἀρχῆς, παλαιός· περὶ τε τῶν ἐξ ἀρχαίων χρόνων ὀφισταμένων, ὡς· φίλος, ἑταῖρος Εὐρ. Κύκλ. 434, Ξεν. ἀπομν. 2, 8, 1· θυσία Πλάτ. πολιτ. 290, καὶ περὶ τῶν πρὸ πολλοῦ ὑπαρξάντων γνθ δὲ οὐχ ὑπαρχόντων Σοφ. Οἰ. Κ. 110· ὄνομα Πλάτ. Κρατ. 418· φύσις, συμπτ. 192· οὐτως Ἰ3, παρὰ μετν. «ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι» — τὸ ἀρχαῖον = τὸν παλαιὸν κατὰ τὸν Πρ. 4, 108, Ξεν. ἀν. 1, 1, 7· ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸ οὐ πρὸ πολλοῦ ὑπαρξάν· «Κυρὸς ὁ ἀρχαῖος» = ὁ πρεσβύτερος Ξεν. ἀν. 1, 9, 1· — λόγος Πρ. 7, 16· — ὑποδήματα Ξεν. ἀν. 4, 5, 14· ὅθ. ἀπρηχταμένο. Αἰσχ. Πρ. 312· καὶ ἀπλοῦς, εὐήθης ἡλίδιος Ἀριστ. νεφ. 1452· καὶ σαφὴν, πλ. 323, Φερειρ. ἐν Β. Ἀν. σ. 13 ἐνθα λέγῃ. ἐν ἡθ. «ἀρχαῖοτεροι εἰ τοῦ δύναντος ἰλλετ. Εὐρύκ. 295· καὶ αὐτὸς βασιλεὺς ὡς τὸ λατ. α. τιμῶν Αἰσχ. Ἀγ. 505· «χίρὸς αἰς ἐστὶν ἀρχαῖαν» Σοφ. Οἰ. Κ.

πόλ. Καπαδοκίας Πτολ. 3) κόμη Παλαι-
στίνης, αὐτ.
Ἀρχέλαοι· φυλὴ ἐν Σικυωνί· ὀνομασθεῖσα
ὑπὸ Κλεισθένηος «ἀπὸ τῆς ἐσωτοῦ ἀρχῆς» Ἡρ.
Ἀρχέ-λαος, ἀττ. ἀρχέλεως, καὶ ἀρχέλας,
ὅ· ὁ ἄρχων τοῦ λαοῦ, δημαγωγός Ἀριστ.
ἱππ. 164, Ἀισχ. Πέρσ. 289· πρὸς Ἡρ. 5, 68.
Ἀρχέλαος· 1) Ἡρακλείδης, υἱὸς Τιμῆνου,
φυγὼν εἰς Μακεδονίαν Ἰγνί. 2) υἱὸς Αἰγύ-
πτου Ἀπολδ. 3) υἱὸς τοῦ βασιλ. τῶν Μυκηνησίων
Πλεκτρώουτος, αὐτ. 4) υἱὸς Μαιζάνδρου ἐν
Ἀσίᾳ Πλούτ. 5) υἱὸς Μενθίλου, ἐγγόνος Ὀ-
ρίστου Στράβ. 6) υἱὸς Ἀγησιλάου, βασιλ.
Σπάρτης Πaus. 7) υἱὸς Περδίκκα, βασιλεὺς
Μακεδονίας, γνωστὸς ὡς φίλος τῶν σοφῶν
Θουκ. 8) κηδεμὼν Ὀρέστου = Ἀέροπος Παρρ.
Τύρ. 9) υἱὸς Θεοδώρου σατραπῆς Μεσοποτα-
μίας Ἀρρ. 10) υἱὸς Ἀνδρόαλου, διοικητῆς
Ἀρόνου Ἀρρ. 11) στρατηγὸς Δημητρίου Δ.
Σικ. 12) στρατηγὸς Μιθριδάτου Πλούτ. υἱὸς
καὶ ἐγγόνος τοῦτου, καὶ ἄλλοι· 13) υἱὸς τοῦ
βασιλ. τῆς Ἰουδαίας Ἡρώδου Ἰώσ. 14) Ἀθη-
ναῖος, Κυδαθηναῖος Δημ. 15) ὁ φυσικός, φι-
λόσοφος Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, διδάσκαλ. Σω-
κράτους Ἀριστοτ. 16) συγγραφεὺς, «ὁ χωρο-
γράφος» Δ. Λαέρ. 17) τεχνολόγος Δ. Λαέρ.
18) τραγικός ποιητὴς Λουκ. 19) τεχνίτης
Πριηνεύς, ποιήσας τὴν ἀποθέωσιν τοῦ Ὀμή-
ρου· 20) τόπος ἐν Φωκίᾳ Πλούτ.
Ἀρχέλας· ἀρχέλαος.
Ἀρχέλεως = Ἀρχέλαος· α) βασιλ. Σπάρτης
Ἡρ. 6) βασιλ. Μακεδονίας Ἀθην.
Ἀρχε-ληστής, ἢ ἀρχιληστής, ὁ· λήσταρ-
χος Ἡσυχ. Ἰώσ. ἰουδ. πολ. 1, 10, 5.
Ἀρχε-λίδης· λόφος ἐγγὺς Ἀλιάρτου Πλούτ.
Ἀρχέλοχος· 1) υἱὸς Ἀντήνορος Ἰλ. 2) Τρώς
φονεὺς ὑπὸ Μενελάου Κ. Σμ.
Ἀρχεμάνης· ἀνδρ. ὄν. Νικ. Εὐγ.
Ἀρχέμαχος· 1) υἱὸς Ἡρακλείου Ἀπλδ. 2)
υἱὸς Πριζμου Ἀπλδ. 3) ἱστορικός ἐξ Εὐδοκίας
Στράβ. 4) Πυθαγόρειος Ταραντίνος Ἰάμβλ.
5) ἄλλοι, ἐπιγρ.
Ἀρχέμυροτος· πατ. Τυρταίου Σουῖδ.
Ἀρχεμηνίδας· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀρχέμισσος· ὄν. ποταμοῦ Θεῶν.
Ἀρχέμορος· υἱὸς Λυκούργου καὶ Εὐρυδίδης
ἐν Ἀραβίᾳ, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποῦτο ἰδρύθη-
σαν τὰ Νέμεια Ἀπλδ.
Ἀρχ-έμπορος, ὁ· πρῶτος ἔμπορος, ἐπιγρ.
Ἀρχεναυίδας· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀρχεναύτης· ἀνδρ. ὄν. ἐν Ἀνθ.
Ἀρχένεως· Ἀθηναῖος Δημ.
Ἀρχενηθής· ναυπηγὸς ἐν Ἀθήναις, ἀττ.
ναυτ.
Ἀρχένικος· Ἀθην. ναυπηγός, ἀττ. ναυτ.
Ἀρχεννος· πατ. Βουπάλου, ζωγράφος πα-
ραστήσας πρῶτος τὴν Νίκην καὶ τὸν Ἑρωτα
μέτρητ. Σχολ. Ἀριστ.
Ἀρχενομίδης· Ἀθηναῖος Δημ.
Ἀρχένουμα· ἐξὸλα Κόριλλ.
Ἀρχένουμος· Ἀθηναῖος Ἀριστοτ.
Ἀρχένουος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀρχ-εν-ταφιαστής, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν ἐν-
ταφιαστῶν, ἐπιγρ.

Ἀρχέ-πλουτος, 2· ὁ ἄρχων τοῦ πλούτου
καὶ οἰκονόμος αὐτοῦ Σοφ. Πλ. 72.
Ἀρχέ-πολις, ἰδοι, ὅ, ἢ ἄρχων τῆς πόλεως
Πίνδ. Π. 9, 56.
Ἀρχέπολις· Ἀθηναῖος Δημ.
Ἀρχεπτόλεμος· 1) υἱὸς Ἰφίτου ἡνίοχος
Ἐκτορος Ἰλ. 2) Λακεδαιμόνιος Ἀριστ. 3)
Ἀθηναῖος, Ἀγρυλλῆθεν, υἱὸς Ἰπποδάμου Λυσ.
Ἀρχέ-πολις· υἱὸς Θεμιστοκλέους Πλούτ.
Ἀρχ-ερᾶνίζω· εἶμαι ὁ πρῶτος τῶν ἱερα-
νιστῶν, ἐπιγρ.
Ἀρχ-ερανιστέω· εἶμαι ἀρχερανιστής, ἐπιγρ.
Ἀρχ-ερανιστής, ὁ· ὁ ἀρχηγός, ὁ προϊστά-
μενος τοῦ ἔθνους Ἡρ. ἑρανιστής Ἀριαδ. 28,
2, ἀρχή τις ἐν Ῥώμῃ.
Ἀρχεσί-μολπος, ἢ· ἢ προϊστάμενος τῆς
μολπῆς, τοῦ ἄσματος, ἢ ἢ ἀρχίζουσα αὐτοῦ
Μούσα Στράβ. ἐν Ἀθην. 4, 180.
Ἀρχεσις· Ὁρᾶσα, ἐπιγρ.
Ἀρχεσί-φωτος, 2· τοῦ φωτὸς ἄρχων, μετγρ.
Ἀρχ-έσπερος, ὅς· ἀκρῆσπερος Ἀριστοτ.
ἐν Ἀθην. 8, 353.
Ἀρχέστατος, ὁ· ὁ πρῶτος = ἀρχαιότατος Ἀισχ.
ἀποσπ. 173.
Ἀρχε-στράτειος· ἐπὶ τοῦ Ἀρχέστρατος
Σουῖδ.
Ἀρχεστράτη· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀρχεστρατίδης· 1) Σάμιος Ἡρ. 2) Ἀθη-
ναῖος ἄρχων (577 π. Χ.) Δ. Ἀλ. 3) εὖν. ἑλ-
λαῖ· Ἀθηναῖος Λυσ. Ἰπερίδ.
Ἀρχέστρατος· 1) Ἀθηναῖος στρατηγὸς
Θουκ. καὶ ἄλλ. Ἀθηναῖος 2) ποιητὴς ἐκ δι-
κελίας ὁ ὁδοδείκτης, ἢ δειπνολόγος, καὶ ὁ
Πυθαγόρειος δὲ ἐγκράτειαν, ἔγραψε γαστρο-
λογίαν, ἡδονοποιίαν ἢ δειπνολογίαν, ὁδο-
ποιίαν, γαστρονομίαν Ἀθην. Πλούτ. 3) Λυ-
κρός Πίνδ.
Ἀρχέτας, ὁ· ὁμορ = ἀρχέτης· ἀρχηγός, ἀρ-
χων Εὐρ. Πλ. 1149· ὡς ἐπὶ 0. Ὁρόνος = ὁ τοῦ
ἀρχοντος Ὁρ., Ἡρακλ. 753.
Ἀρχέτιμος· 1) Κορινθίος στρατηγὸς Θουκ.
2) Συρακούσιος τις Δ. Λαέρ.
Ἀρχετίων, ὄν· Ἀθηναῖος Δημ.
Ἀρχε-τυπία, ἢ ἀρχέτυπον, πρότυπον, μετγρ.
Ἀρχε-τυπικῶς· κατὰ τὸ ἀρχέτυπον Εὐστ.
Ἰλ. σ. 931.
Ἀρχέ-τυπος, 2· κυρ. ὁ κατὰ πρότυπον τυ-
πωθεὶς τὸ ἀρχέτυπον = τὸ πρότυπον, το
χρησιμεῖον ὡς ὑπόδειγμα Δ. Σικ. ἐκτλ.
σ. 554, Δ. Ἀλ. Ἰσ. 11, σ. 604. ἐν Λουκ.
Ἀλ. 21 τὸ πρότυπον τῆς σφραγίδος
πρὸς Λουκίλλ. ἐν Ἀνθ. 11, 263· ἐν γὰρ
εἰκὼν ἐπ. ἀδ. Ἀνθ. Πλιν. 151,
Ἀρχεῦος· ἄρχων, ἐπιτάσων· τὸν Πλ. 6,
345, ἐ, 200· τινὸς Ἀπολλ. Ἰ. 1, 347.
Ἀρχε-φ-ηθῶ· προϊσταμαι τῶν ἐφ' ἧς, ἐφ'
ἀρχέω, ἐπιγρ.
Ἀρχεφών· ὄντος· 1) Ἀθηναῖος, περὶ τῆς
κληρονομίας τοῦ ὁποῦτο ἔγραψε λόγον ὁ Δ.
ναρχος Δ. Ἀλ. 2) παράσιτος τις Ἀθην.
Ἀρχέ-χουρος, 2· ὁ τοῦ χοροῦ ἄρχων ἢ ἀρ-
χόμενος· πούς Εὐδ. Τρ. 111· ὡς ἀπ-
ἀδ. ἐν Ἀνθ. παρ. 221.
Ἀρχή, ἢ· 1) ἡ ἀρχή, ἀπ' οὗ ἀρχή· 2) ἡ

καρ' ἡμῶν οὐτως, ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐξ. παν-
ταχοῦ, ἡ ἀρχή = ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἡ πα-
λαιότητα. «ἐπὶ τοῖς πατρώοις εὐχόμεν» εἶναι ἐξ
ἀρχῆς. Ὁδ. α. 188. «οὐ ἔξ ἀρχῆς φίλος»
Σοφ. Οἱ. τ. 385, Πίνδ. Ὀ. 7, 20, Αἰσχ.
Εὐμ. 274. «πάλιν ἐξ ἀρχῆς λέγει» Πλάτ.
Φαίδ. 105. «ἐάν ἐξ ἀρχῆς φύσιν ἄθυμον λά-
τῃ», πολ. 3, 411. «ἐκ τῶν προτέρων, τ. 3.
καὶ αὐτό». «ἐξ ἀρχῆς τὸ γενέσθαι χαλε-
πὸν παντὶ ζῳῇ», ἐπιν. 973. «ἐκδὺς ἐξ α.»,
νόμ. 2, 653. «ὅ ἐξ α. λόγος», Θεαιτ. 177.
γράφ. καὶ ἐξ ἀρχῆς, ὥς, ἀπαντᾷ οὕτως ἡ
αὐτ. ἀρχήν, καὶ ἰδ. μετ' ἀρνήσεως = οὐδό-
λως, οὐδαμῶς. πρόλ. Ὀδύλλ. εἰς Δημ. Λεπτ.
σ. 278, Ἦρ. 3, 39. «τὰ γὰρ ἄλλα δένδρεα οὐδὲ
πειράται ἀρχὴν φέρειν» ἐν γέν. 1 δὲν πειρῶν-
ται, καθόλου, 193. «τοῦτο οὐκ ἐνδέχομαι τὴν
ἀρχὴν» ἐν γένει δὲν παραδέχομαι, 4, 25. «τὸ
ἄρρεν ἦν τοῦ ἡλίου τὴν ἀρχὴν κλονον» ἀρ-
χικῶς Πλάτ. συμπ. 190. «γίγινυσθαι ἡμᾶς τὴν
ἀρχὴν οὐκ ἔωσι», Θεαιτ. 206. πρόλ. Ξεν.
Κύρ. 8, 3, 1. ὁ Πολύδ. μεταξερίζεται οὕτως
εἰς τὸν πλ. τὰς ἀρχάς, 2, 45, 8. «ἀπ' ἀρχῆς»
Ἦρ. 2, 104, Πίνδ. Η. 8, 26. κατ' ἀρχάς Πλάτ.
Πρωτ. 322. «τὰ κατ' ἀρχάς λεχθέν», σοφ. 261.
Ἐν γένει 2) τὸ σημεῖον τῆς ἀρχῆς καὶ ἀφε-
τηρίας. «πεισμάτων Εὐρ. Ἰππ. 712. «στρόφου»
Ἦρ. 4, 60. καὶ μετ. ἀφορμή, αἰτία, «ἦτ'
ἐπλετο νείκους ἀρχή» Ἰλ. χ. 116. ἀρχὴν
ἐπλετοσθαί τινος = ὅτεστιν τὴν βάσει πρὸς τι
Πλάτ. ἐπ. 7, 326. πρόλ. Πίνδ. Ν. 1, 8. Ἰδ.
ἐν φιλοσοφ. σημ. τὰ τε στοιχεῖα καὶ αἱ ἀρ-
χαί, αἱ πρῶται γνώσεις, ἐξ ὧν ἄλλαι παρά-
γονται, «ἄθεν γνωστὸν τὸ πρᾶγμα πρῶ-
τον» Ἀριστοτ. μετὰ τὰ φυσ. 4, 1 καὶ συ-
χνότατα 3) ἡ ἀρχή, ἐξουσία, κυδέρνησις.
— Διὸς Πίνδ. Ὀ. 2, 60. συχνὰ παρὰ τραγ.
καὶ ποιτ. ὅπου οἱ ἀρχόμενοι ἐκφέρονται κατὰ
γιν. — πολλῶν ἀνθρώπων, ναυτῶν Πλάτ.
Κρίτ. 104, πολ. 1, 341. Ἰδ. τὰ πρῶτα ἀξιώ-
ματα ἐν τῇ πολιτείᾳ, magistratus, καὶ τοῦ
στρατιγῆς τὸ ἀξίωμα, ἡ ὑπεράταξ ἐξουσία
ἐπὶ τοῦ στρατοῦ. «ἀρχὴν ἄρχειν» = διευθύνω
ἀρχὴν τινα, ἔχω ἀξίωμα τι, συμπ. 183. «ἐν
ἀρχῇ εἶναι», πρόλ. «εἰς ἀρχὴν καθίστασθαι,
εἰσάγει, ἀρχὴν λαχεῖν» ὁ Πλάτ. ἀντιπθ.
πρὸς ἄλληλα «ἰδιωτείας καὶ ἀρχάς», πολ.
10, 618 καὶ συνδ. «αἱ μέγισται ἀρχαί καὶ
καί τιμαί», Τιμ. 20. καὶ αὐτὰ τὰ πρόσωπα
τὰ περιδελημένα ἀξιώματι Αἰσχ. Ἀγ. 123.
καὶ συχνὰ ἐν τῇ ἀτ. = ἄρχων, π. χ. «τὴν
ἀρχὴν εἰσάγειν» Ἰσ. 1, 14, ὅπου κατὰ πιν
κεῖται. «ὁ τῶν ἀρχόντων ἰλθὼν» ἄγειν
ἐπὶ τὴν ἀρχὴν. Πολύδ. 12, 10, 3. Καὶ τὸ
ἀρχόμενον, ἡ ἐπικράτεια, — Κύρου Ξεν. ἀν.
1, 9, 13 καὶ συχνὰ, ἀντιστοιχοῦν τῷ «δύ-
ναμις καὶ χώρα», 2, 5, 11.
Ἀρχή. μία τῶν 4 Μουσῶν κατ' Ἀρατ. ἐν
Κραμ. ἀν. Ὀξ. τ. 4, σ. 425.
Ἀρχή. γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀρχή. γενέσις, 2. ὁ τὴν ἀρχὴν παρέχων,
αἰτίας τινος = κλαυμάτων ἐπὶ Αἰσχ. Ἀγ. 1611.
Ἀρχηγέτης. ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀρχηγετεύω. εἶμαι ἀρχηγέτης, ἀρχη-

γός, ἐπιτάσσω. — τινός. Ἦρ. 2, 123.
Ἀρχηγετεύω ἀρχίζω. ἀπὸ τινος Σοφ. Πλ. 83.
Ἀρχηγέτης, ὁ ὁ γενάρχης, ἀρχηγός γίνους
τινός, θεμελιωτής πόλεως, καὶ περὶ τῶν θεῶν. —
Τιτυνίδων Πίνδ. Ὀ. 7, 78. πρόλ. Π. 5, 60. ἐπὶ
Πλάτ. Λυσ. 253, Ξεν. Ἐλ. 6, 3, 4. — τῆς πό-
λεως, 7, 3, 8, Πολύδ. 34, 1. ἐν γένει ἄρχων,
βασιλεὺς Αἰσχ. ἐπιν. 990, ἰκ. 181, Σοφ. Οἱ. τ.
751. πρωταίτιος, — τόχης Εὐρ. Ἦλ. 554. Ἐν
Ἀθήναις ἐκαλοῦντο οὕτως οἱ δέκα αἱ πόλιν αὐτοῖς
ἡσώες. Δημ. 43, 66. Ἰδ. Β. Ἀν. α. 449.
ἐπὶ τῶν, Ἀπολλωνος Πίνδ. Π. 5, 80. τοῦ Ἀ-
σκληπιοῦ ἐν Φωκίᾳ Πaus. 10, 32, 12. καὶ
τῶν βασιλέων ἐν Σπάρτῃ Πλούτ. Λυκ. 6.
Ἀρχηγετικός, 3. ὁ τοῦ ἀρχηγέτου Θεοῦ.
Μετοχ. σ. 481.
Ἀρχηγέτης, ἰδός, θηλ. τοῦ ἀρχηγέτης.
— πημάτων Λυκόφρ. 1350. — τῆς δυναστείας.
— πρωτεύουσα Πολύδ. 5, 58, 4. Ἀλλὰς Ἐ-
ρεχθαίδαν ἀρχαγεῖν, ἐπιγρ. 666.
Ἀρχηγικός, 3. ὁ ἀρχηγῶν Ὀργ. τ. 3,
σ. 602, μετγ.
Ἀρχηγός, 2. ὁ ἀρχίζων, προξενῶν τι. «κακῶν
ἀρχηγὸν ἱκαίνεις λόγον» = κακὰ προμηνύοντα
Εὐρ. Ἰππ. 881. ἀπὸ αἰτίου καὶ τὸ ἀρχαῦτόν.
Πλάτ. Κρατ. 401. Συνηθ. οὐς, ὁ αἰτίας, α-θεός
τῶν πάντων. Πλάτ. Τιμ. Λοκρ. 96. ἀρχ. γενέ-
μενος τοῦ διαδιδόμενου χρυσίου Διμ. 3, 7. α-αὐ-
τοῖς τῶν ἀγαθῶν ἐγένοντο Ἰσοκ. 4, 61. «ἐτόλμα
νεῖον ἀρχηγέ» Ἀντίφιλ. ἐν Ἀνθ. 9, 29. ἰδ.
προπάτωρ, — τοῦ γένους Ἰσοκ. 5, 32. Ἰσχυρῆς,
— τῆς πόλεως Πλάτ. Τιμ. 21. πρόλ. Σοφ.
Οἱ. Κ. 60. Ἡγεμὼν Αἰσχ. Ἀγ. 250, ἐπιγρ.
ἐν Θουκ. 1, 132. Θεοκρ. 22, 140. «τιμὰ
ἀρχηγοί» = βασιλικὸν ἀξίωμα Εὐρ. Τρ. 196.
ἀπὸ μέγιστον καὶ ἀρχηγόν. — Πλάτ. σοφ. 243.
Ἀρχηγός. υἱός τοῦ Τεγεάτου Πaus.
Ἀρχηγός. ἐξ ἀρχῆς, ἀνέκαθεν, κατὰ Β. Ἀν. σ.
450. οὐκ ἔστι παρ' Ἀττικῶς, πλην παρ' Αἰσχ. ὁ-
λῶν, Πίνδ. Ὀ. 9, 59, καὶ συχνὰ Ἦρ. ἀφ' ὧν
ἀρχῆθεν ἐμφύεται ἀνθρώπων 3, 80. κρείσσον γὰρ
ἀρχῆθεν μὴ ἰλθεῖν = ὅλως διόλου, 5, 18. καὶ ἐν
Πολύδ. 1, 50, 2. ἀρχῆθεν εὐδύνει 2, 13, 3 καὶ μετγ.
Ἀρχηγόν, τό. ἀρχεῖον. Ἦρ.
Ἀρχηγός. ἀνδρ. ὄν. νομίσμ.
Ἀρχηγός, ὁρος. υἱός Νισέθης Ἑλλάν. ἐν
Σχολ. Εὐρ.
Ἀρχηγός. Ἀθηναῖος, νομισμ.
Ἀρχιδάας. Βοιωτὸς ἔργονος Πλουτάρχου
Μάρκ. Πρόκλ.
Ἀρχιδάης. Ἀθηναῖος, Ὀτρυνίδης, υἱός Εὐ-
θυμάχου Δημ.
Ἀρχιδάας. παιδαγωγός Δάριδος Σχολ. Ἰλ.
Ἀρχιδάας. γυν. ὄν. ἐπὶ στήλῃ ἐν Ἀθήναις.
Ἀρχιδάων, τό. μικρὰ ἀρχή Ἀριστ. ὄν. 1111.
κατ' ἄλλους ὁπλῆτος Δημ. 18, 261.
Ἀρχιδάας. ὁ ὡς καὶ νῦν Θεοδῶρ. ἐπὶ
ἀποκτῆσθαι ἀξίωμα τοῦ ἀρχ. Εὐδ. ἔργ. 294, 60.
Ἀρχιδάας. ὁ ὡς καὶ νῦν Θεοδῶρ. ἐπὶ
ἀποκτῆσθαι ἀξίωμα τοῦ ἀρχ. Εὐδ. ἔργ. 294, 60.
Ἀρχιδάας. ὁ ὡς καὶ νῦν Θεοδῶρ. ἐπὶ
ἀποκτῆσθαι ἀξίωμα τοῦ ἀρχ. Εὐδ. ἔργ. 294, 60.
Ἀρχιδάας. ὁ ὡς καὶ νῦν Θεοδῶρ. ἐπὶ
ἀποκτῆσθαι ἀξίωμα τοῦ ἀρχ. Εὐδ. ἔργ. 294, 60.

Ἀρχι-εράτευμα, τό· ἀρχιερατία Εὐστ.
 Ἀρχιερατεύω· εἶμαι ἀρχιερεύς, Ο'.
 Ἀρχι-ερατικός, ὁ· 1) ὁ ἀποβλέπων τὸν ἀρχιερέα, μτγν. 2) ἐπίσκοπος, ἐκκλ.
 Ἀρχι-ερεία, ἡ· ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ τοῦ ἀρχιερέως.
 Ἀρχι-ερεὺς, ὁ· ἀνώτατος ἱερεὺς Ἦρ. 2, 143, pontifex maximus Πλούτ. Νομ. 9.
 Ἀρχι-ερεῖω· ἀρχιερατεύω Ἰ. Μαλ. σ. 242.
 Ἀρχι-ερέως, ἰων.=ἀρχιερέως Ἦρ. 2, 37, Δ. Κάστ.
 Ἀρχι-ερο-θύτης, ὁ· πρῶτος ἱεροθύτης, ἡ ἱερεὺς, ἐπιγρ.
 Ἀρχι-ερό-πλοκος, 2· ὁ διὰ χειρὸς ἀρχιερέως πλεχθεὶς ἄνδρ. Κρήτ. σ. 149.
 Ἀρχι-ερο-πρεπής, 2· τῷ ἀρχιερεὶ πρέπειν Γερμαν.
 Ἀρχι-ερότης, ἡ· τῷ ἐπομ. Γ. Παχ. ἄνδρ. Παλ. 2, σ. 124.
 Ἀρχι-ερωσύνη, ἡ· ἡ ὑπεράτατη ἱερωσύνη, τό ἀξίωμα τοῦ ἀρχιερέως Πλούτ. Πομπ. 67.
 Ἀρχι-εταῖρος, ὁ· πρῶτος ἐν ἑταίροις, Ο'.
 Ἀρχι-ευνα-ῆχος, ὁ· ἀρχηγὸς τῶν εὐνοῦχων, Ο'. μτγν.
 Ἀρχι-ζά-κωρος, ὁ· ὁ πρῶτος ζάκωρος, νεωκόρος, ἐπιγρ.
 Ἀρχι-ζω· ἀρχομαι, ὅπως μτγν.
 Ἀρχι-ζωγράφος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν ζωγράφων Εὐστ. ἔρ. σ. 307.
 Ἀρχι-ζωος, 2· ὁ τὴν ζωὴν ἀρχίζων Δ. Ἀρσ. ἐκκλ. ἱερ. 3, σ. 191.
 Ἀρχι-θάλασσης, 2· ὁ τῆς θαλάσσης ἀρχων· Ποσειδῶν Φιλίπ. ἐν Ἀνθ. 6, 38.
 Ἀρχι-θεός, 2· ὁ ἀπ' ἀρχῆς θεὸς ὢν Δ. Ἀρσ. σ. 178.
 Ἀρχι-θεράπων, οντος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν θεραπόντων Εὐστ. ἔρ. σ. 291.
 Ἀρχι-θεωρεῖω· εἶμαι ἀρχιθεωρεὺς Δημ. 21, 115.
 Ἀρχι-θεώρησις, ἡ· τῷ ἐπομ. Ἰσακ. ἐν Πολυδ. 8, 83.
 Ἀρχι-θεωρία, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιθεωροῦ Λυσ. 21, 5.
 Ἀρχι-θεώρας, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν θεωρῶν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς θεωρίας Ἀνδοκ. 1, 132, 4, 29, ὡς λειτουργία Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 4, 2.
 Ἀρχι-θεωρεῖται, ὁ· ἀρχηγὸς τοῦ διόλου, ἐπιγρ.
 Ἀρχι-θεώχος· τῷ ἐπομ. Θεόδ. Πρόδρ.
 Ἀρχι-θρονος, 2· προσδεδειγμένος ἄνδρ. Κρήτ. σ. 166.
 Ἀρχι-θύτης, ὁ· ὁ προϊστάμενος τῶν θυσιῶν Ἐφρ. Καισ. 492.
 Ἀρχι-κέραυνος, ὁ· ὁ ἐξουσιάζων τὸν κεραυνὸν Κλεάνθ. ὕμν. Δι. 31.
 Ἀρχικλείδης· ἄνδρ. ὢν. Ἀθην. ἐπιγρ.
 Ἀρχικλῆς· ἄνδρ. ὢν. ἐπιγρ.
 Ἀρχικλῆδας· Ὀρχομένιος, ἐπιγρ.
 Ἀρχικλοπας, ὁ· ἀρχαῖος κλέπτης Σουλδ. ὁρθρ. ὁ ἀρχηγὸς τῶν κλεπτῶν.
 Ἀρχικλωψ, ὁπος, ὁ· τῷ προηγ. Πλούτ. Ἀρατ. 6.
 Ἀρχι-κοιτωνίτης, ὁ· πρῶτος κοιτωνίτης, Βοσπορ. ἐπιγρ.
 Ἀρχικός, 3· εἰς τὸ ἀρχεῖν, ἐξουσιάζειν, κυβερνᾶν ἐπιτηδεῖς· ἄνθρ. Πλάτ. Φαιδρ. 248· καὶ ἡγεμονικός = τῷ αἰκονός ἀρχεῖν, Πρωτ. 352, Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 7· - πωμήν, = βασιλικὴ βίβα, γενεὰ Αἰσά. γλ. 258· - γένος, τὸ τῶν ἀρχόντων, ἡ ἡ τάξις ἡ διὰ τὰς ἀρχ

χὰς ἰκανὴ οὖσα Θουκ. 2, 80, Πλάτ. πολ. 1, 444· περὶ. Ἰσοκ. 2, 24· - τὸ ἀρχικόν· ἡ ἰκανότης, εὐφυΐα πρὸς τὸ ἀρχεῖν Δ. Ἀλ. 5, 71· καὶ φίλαρχος Ἰσοκ. 4, 67. Ὁ τῆς ἀρχῆς, ὁ πρῶτος, ἀρχαῖος Βαλτ. ῥητ. τ. 8, σ. 657· ἐπίρ. - κως = ἐν ἀρχῇ Σ. Εὐμ. πρ. γραμ. 45, σ. 225. Συγκρ. ἀρχικωτέρως Δ. Ἀρσ. σ. 53.
 Ἀρχικράτης· Ἀχαιὺς τις Πολύδ.
 Ἀρχικρατῖδας· ἄνδρ. ὢν. ἐπιγρ. βοιωτ.
 Ἀρχι-κυβερνήτης, ὁ· ὁ ἀνώτατος κυβερνήτης (πλοῦ) Δ. Σικ. 20, 50, Πλούτ. Ἀλεξ. 60.
 Ἀρχι-κυν-ηγός, ὁ· ἄριστος κυνηγός Μακρόβ. 5, 289.
 Ἀρχιλαγὺν· ὢν. ἐπιγρ.
 Ἀρχιλατῖδας· ἄνδρ. ὢν. ἐπιγρ.
 Ἀρχι-λευτής, ὁ· ἀρχιπρεσβύτερος, ἐκκλ.
 Ἀρχι-ληστής, ὁ· ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν Ἰδοκ.
 Ἀρχιλλας· γυν. ὢν. ἐπιγρ.
 Ἀρχιλλαν· ἀρχιποιμένα, Κρήτες Πάσχ.
 Ἀρχιλλας· ἄνδρ. ὢν. ἐπιγρ.
 Ἀρχιλλας· 1) Τρεῖς, φόνευθεὶς ὑπὸ Μενέλαου Κ. Σμ. 2) περίφημος Ἰαμβλικὸς ποιητῆς Πάριος ἡδὴ ὑπὸ Πρωτόδοτου καὶ Πινδαρου μνημονευόμενος, «ὁ φογερός» Πίνδ. Ερ. πλθ. Ἀρχιλόχειος, 3 ἡραστ. Παροιμ. πλθ. γὰρ περὶ τῶν φιλοστωκωμένων, «Ἀρχιλόχον πατεῖν, ἡ πατεῖς, πεπάτηκας» Εὐστ. ἡ Ἀρχιλόχου πατρίς» Ἀποστόλ. 3) Ἀθηναῖος υἱὸς Χαριδήμου Δημ.
 Ἀρχι-λυγνη-φόρος, ὁ· ὁ πρῶτος λυγνηφόρος· ἐντ. ἀρχιλυγνηφορέω.
 Ἀρχιλυκος· υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ Δ. Σικ.
 Ἀρχι-μάγειρος, ὁ· ὁ πρῶτος μάγειρος Πλούτ. ἠθ. σ. 11 καὶ μτγν.
 Ἀρχι-μαγος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν μάγων Σουλ. ἱστ. ἐκκλ. 2, σ. 61.
 Ἀρχι-μανδρίτης, ὁ· ὁ προϊστάμενος πολλῶν μοναχῶν ἐν μοναστηρίῳ, ἐκκλ.
 Ἀρχι-μανδρίτης· ὁ· ὁ πρῶτος τῶν προηγ. γλωσσ.
 Ἀρχιμαγος· Ἀθηναῖος Δημ.
 Ἀρχιμήδης, οὗς, ὁ· 1) περίφημος μαθηματικός Συρακυσίος, Πλούτ. ἐπὶ. Ἀρχιμήδεις· Κικ. Σ. Εὐμ. 2) Ἀθηναῖος ἀρχων Παυσ. 3) φιλόσοφος Τραλλιανὸς Σουλδ.
 Ἀρχιμηλος· ἐπιγραμματοποιὸς Ἀθην.
 Ἀρχι-μηνία, ἡ· πρωτομηνία Ἠρδν. ἐπιμ. σ. 93.
 Ἀρχι-μηνος, ἡ· ἀρχὴ τοῦ μηνὸς Τρέξ. ἱστ. 13, 247.
 Ἀρχι-μηχανήτης, ὁ· πανουργάτατος Τρέξ. ἐπιστ. 94.
 Ἀρχι-μύμος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν μύμων Πλούτ. Σούλ. 36.
 Ἀρχι-μύδιος, ὁ· ὁ πρὸς ἐξέτασιν καὶ βασιάνων τῶν ἄλλων χρησιμεύων μύδιος, Που.
 Ἀρχι-μύστης, ὁ· πρῶτος τῶν μυστῶν, ἐπιγρ.
 Ἀρχι-νέρας· κόλ. Ἰνδίας Πτολ.
 Ἀρχι-νευσι-ποιός, ὁ· πρῶτος νεωπιότης, ἐπιγρ.
 Ἀρχινῆ, ἡ· περὶ γυναικὸς λειτουργούσης ἐν ἱερῇ, ἐπιγρ.
 Ἀρχινῆς, ὁ· μανδραγόρας Διοσκ. νόθ. 4, 76.
 Ἀρχινικός· ἄνδρ. ὢν. ἐπιγρ.

Ἀρχινομος· πατ. Ἐμπεδοκλέους, Ἀκρα-
γανίτιος Δ. Λαέρ.
Ἀρχινο· 1) Ἀθηναῖος, ῥήτωρ καὶ πολιτι-
κός, ἑταῖρος Θρασύβουλου ἐν Ἀθήναις Πλάτ.
2) τέρωνος Ἀργεῖος Πολύβιαν. 3) ἱστορικός
τις Σχολ. Πινδ. 4) ἄλλοι.
Ἀρχι-οἶνο-χρῶσις, ἡ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρ-
χινοχόου Γενεσ. 40, 13.
Ἀρχι-οἶνο-χρῶσις, ὁ ὁ πρῶτος τῶν οἶνο-
χρῶων Πλούτ. Ἀλεξ. 74.
Ἀρχιός· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀρχι-παρθένος, 2· ὁ ἀρχηγός τῶν παρ-
θένων, Εὐ. Μ. σ. 702.
Ἀρχι-πάτριος, οἱ· οἱ πρῶτοι, οἱ μεγά-
λοι, ἔκκλ.
Ἀρχι-πατριώται, οἱ· οἱ ἀρχηγοὶ τῶν
πατριῶν, οἰκογενειῶν, Οἱ.
Ἀρχι-πάτωρ, οὐός, ὁ· πατριάρχης Ἰ.
Χρυσ. ἐν Ἰω. Δαμ. τ. 1, σ. 596.
Ἀρχι-πειρατής, ὁ· ἀρχηγός τῶν πειρατῶν
Πλούτ. Πομπ. 45.
Ἀρχι-περσο-σατράπης, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν
Περσῶν σατράπης Νικ. Εὐγ. 5, 331.
Ἀρχι-πλανός, ὁ· ἀρχηγός τῶν πλανητῶν,
νομάδων Λουκ. Τοξ. 39.
Ἀρχι-ποιμήν, ενος, ὁ· ἀρχηγός τῶν ποι-
μένων· οὕτω καλεῖται ὁ Χριστὸς Κ. Δ.
Ἀρχι-πολις· ἀνδρ. ὄν. Δ. Λαέρ.
Ἀρχι-ποσία, ἡ· προεδρία ἐν συμποσίῳ.
Ἀρχι(π)η· 1) Ἀτρίς· α) θυγ. Λυσάνδρου,
γυνὴ Θεμιστοκλέους Πλούτ. 6) γυνὴ Πασίω-
νος, μήτ. Ἀπολλοδώρου καὶ Πασικλέους Δημ.
7) ἑταῖρα Σοφοκλέους Ἀθην. 2) ἐξ Ἐρμιό-
νης, ἐπιγρ. 3) παρθένος Αὐδῆς Πλούτ.
Ἀρχι(π)ιδης· 1) Ἀθηναῖος· α) ἄρχων Ὀλ.
114, 4 καὶ 115, 3 Δ. Σικ. 6) πατ. Ἀρισταί-
δου Θουκ. γ) θεμαγωγός Πλούτ. 8) καθ' οὗ
6 Ἰσάτος ἔγραψε λόγον Δ. Ἀλ. ε) ποιητὴς
τῆς ἀρχ. κομωδίας Πλούτ. 2) Μιτυληναῖος
Ὀλυμπιονίκης Πασα. 3) Σάμιος Πυθαγόρειος
ἱεμελ. 4) Ταραντίσιος Πυθαγόρειος, αὐτ. 5)
Ἀχαιοὺς Πολύδ. 6) ἄλλοι.
Ἀρχιπτόλεμος· ἀνδρ. ὄν. Κρ. Ἀν.
Ἀρχι-πρεσβυτής, ὁ· ὁ ἀρχηγός τῶν πρε-
σβυτῶν Δ. Σικ. 14, 25, Στράβ. 11. σ. 796.
Ἀρχι-πρεσβύτερος, ὁ· πρωτοπαπᾶς Σω-
κράτ. 8, 12.
Ἀρχι-προφήτης, ὁ· ὁ πρῶτος, διέρετα-
τος προφήτης Κλ. Ἀλ. στρ. 1, 15 καὶ ἄλλ.
Ἀρχι-προφήτης· ὁηλ. τοῦ προφη. μετν.
Ἀρχι-πρύτανις, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν πρυτά-
νειων, ἐπιγρ.
Ἀρχι-ραβδό-σχυς, ὁ· ἀρχαῖος τῶν ῥαβδό-
χων, γλωσσ.
Ἀρχι-ρεῦς, ἰων. = ἀρχιερεῦς Ἱερ. Λυσκ.
Συρ. 06, 30.
Ἀρχιρόη· νόμφη τις Πανυσ.
Ἀρχι-σατράπης, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν σατρα-
πῶν Θεόδ. Πράδρ. Ρωδ. 1, σ. 114, ἄλλ.
Ἀρχι-σιτο-ποιός, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν σιτο-
ποιῶν ἡ ἀρτοποιῶν Φιλ. τ. 1, σ. 661 καὶ ἄλλ.
Ἀρχι-σοφιστής, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν σοφι-
στῶν Παλλὰδ. βί. Χρυσ. σ. 117.
Ἀρχι-στράτης· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀρχι-στράτη· τίτλος κομμηδίας τοῦ Ἀντι-
φάνους Ἀθην.
Ἀρχι-στράτης, ὁ· ὁ ἀνώτατος στρατη-
γός Ἰώσ. Ιουδ. ἀρχ. 6, 11, 9 ὡς. μετν.
Ἀρχι-συ-εὐότης, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν συβω-
τῶν Ἀστέρ. ἐν Φωτ. βιβλ. 271.
Ἀρχι-σύμ-βολον, τό· ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος
ἐν τῇ ἱερᾷ εὐχαριστίᾳ Διον. Ἀρ. ἔκκλ. ἱερ.
3, 3, 1.
Ἀρχι-συμ-πότης, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν συμ-
ποτῶν Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 921.
Ἀρχι-συν-άγωγος, ὁ· ὁ ἀρχηγός τῆς
συναγωγῆς Κ. Δ.
Ἀρχι-σωματο-φύλαξ, ακος, ὁ· ὁ πρῶ-
τος τῶν σωματοφυλάκων ἐν Κύπρῳ, Ἰώσ.
Ιουδ. ἀρχ. 12, 2, ἐπιγρ.
Ἀρχι-τέας· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀρχι-τεκταῖνος· ἀρχιτεκτονεὺς, μετν.
Ἀρχι-τεκτόνευμα, τό· ἀρχιτεκτόνημα
Βίτ. ἐν μαθημ. ἀρχ. σ. 111.
Ἀρχι-τεκτονεὺς· τῷ ἱερομ. Βίτ. ἐν μα-
θημ. ἀρχ. σ. 110.
Ἀρχι-τεκτονεὺς· εἶμαι ἀρχιτέκτων, μετέρ-
χομαι τὴν ἀρχιτεκτονικὴν Σωσίπ. ἐν Ἀθην.
9, 378, μετν. καὶ μετρ. Ἀριστ. ἐν Πολυδ.
7, 117.
Ἀρχι-τεκτόνημα, τό· ἔργον ἀρχιτεκτονι-
κόν, οἰκοδόμημα Λουκ. ὄν. 25.
Ἀρχι-τεκτονία, ἡ· ἀρχιτεκτονικὴ Σχολ.
Ἀριστ. εἰρ. 143, Οἱ.
Ἀρχι-τεκτονικός, 3· ὁ τοῦ ἀρχιτέκτονος·
ἡ ἀρχ., ἡ τέχνη αὐτοῦ ὡς. ὁ ἀρχι-ἀρχιτέ-
κτων. Μετρ. ὁ ἀκριδὴς γινώσκων μιάν τέχνην,
σχεδιάζει ἔργον τι ταύτης καὶ τὸ πραγματο-
ποιεῖ ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν του Πλάτ. πολιτ. 261-
10. Ἀριστοτ. π. χ. πολιτ. 3, 7· ἡ ἀρχ., περὶ
τῆς τέχνης τῶν ὑποκριτῶν, αὐτ. ποιητ. 19, 7.
Ἀρχι-τέκτων, οὐός, ὁ· 1) ὁ τῶν τεκτόνων
προϊστάμενος, ἀρχιτέκτων καὶ νῦν Σεν. ἀ-
πομν. 4, 2, 10· ἐν γέν. ὅστις γίνεται αἰτίως
τινος καὶ πραγματοποιεῖ αὐτὸ δι' ἄλλων,
κατὰ Πλάτ. πολιτ. 259· πᾶς οὐκ αὐτὸς ἐρ-
γαστικός, ἀλλὰ ἐργατῶν ἄρχων· πρβλ.
Εὐρ. Κύκλ. 477· - τῆς ἐπιδουλῆς Δημ. 56,
11· πρβλ. Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 3, 5· 2) ἐν
Ἀθήναις ὁ μισθωτὴς τοῦ θεάτρου, Ποίχχ.
πολ. οἰκ. 1, σ. 236.
Ἀρχιτέλης· 1) υἱὸς Ἀχαιοῦ ἐκ Φθιώτιδος
Πανυσ. 2) πατ. Εὐνόμου Ἀπολδ. 3) υἱὸς Εὐ-
ρυνόμου Δ. Σικ. 4) πλοῦσιος Κορίνθιος Θεόδ.
ἐν Ἀθην. 5) Ἀθηναῖος· α) τρίτηρχος Πλούτ.
6) Ἀριστογίτης Λουκ.
Ἀρχι-τελ-ώνης, ἀνώτατος τελώνης, μετν.
Ἀρχι-τέχνης, ὁ· διέριματος τεχνίτης Ἐ-
πιφάν. αἰρ. 62, 5.
Ἀρχιτιμος· ἱστορικός γράφας περὶ Ἀρκα-
δίας Πλούτ.
Ἀρχι-τρί-κλινος, ὁ· ὁ ἄρχων τοῦ λεγο-
μένου τρικλινίου τούτου τοῦ οἴκου τῆς
ἐστίας Πλούτ. Ἀπολδ. 110, 7, 27.
Ἀρχι-υπ-απιστής, ὁ· ἀρχηγός τῶν ὑπα-
πιστῶν Πλούτ. Εὐμ. 1.
Ἀρχι-υπηρέτης, ὁ· ὁ ἀνώτατος τῶν ὑπα-
υπηρέτων, ἐπιγρ.

- Ἀρχί-φαντος, 2' ἀρχίφαντος, ὁ δὲ ἱ. δαμ.
τ. 2, σ. 843.
- Ἀρχι-φερεκτίται, οἱ οἱ τῶν δημοσίων ἀ-
ναγνώσμάτων ἐν ταῖς συναγωγαῖς προϊστά-
μενοι Ἰουδαίου. νεαρ. 146, 1.
- Ἀρχι-φύλ-αρχος, ὁ ὁ προϊστάμενος τῶν
φυλάρχων Ζώσιμ. σ. 309.
- Ἀρχι-φύλοι, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν φυλῶν, Ὁ.
Ἀρχι-φύρ, φῶρ, ὁ ἀρχηγός τῶν ληστῶν
Δ. Σικ. 1, 80.
- Ἀρχι-φωτος, 2' ἡ ἀρχὴ καὶ αἰτία τῶν φω-
τῶν ἢ ὁ ἐξ ἀρχῆς φῶς ὡς Δ. Ἀρεοπ. αὐρ.
ισρ. 1, 2, σ. 2.
- Ἀρχι-χιλίσαρχος, ὁ ὁ πρῶτος τῶν χιλι-
άρχων Ὡριγ. τ. 2, σ. 19.
- Ἀρχίω, ὡνας' ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
- Ἀρχο-γλοπτάδης, ὁ ὁ σπουδαρχῶν, οἰο-
ναι «τὰς ἀρχὰς γλόφων», Ἐτ. Μ. ἐν Εὐστ.
Ἰλ. σ. 211.
- Ἀρχο-ειδής, 2' ὅμοιος μετ' ἀρχήν, στοιχει-
ώδης Ἀριστοτ. μετὰ τ. φυσ. 2, 3, Πλούτ.
ἡθ. σ. 1085, ἀλλ. μετγν. ἐπίρ. -ὅως Πρόκλ.
Θεολ. 65.
- Ἀρχοκράτης' ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
- Ἀρχο-λαβός, ὁ ὁ ἀρχὴν λαμβάνων, ἀρχ. λαβ.
Ἀρχο-λίπαρος, ὁ ὁ λιπαρῶν ἵνα ἀρχῆς
τύχη, ἢ ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ λιπαρινόμενος Ἐτ.
Μ. σ. 151, Εὐστ. Ἰλ. σ. 212.
- Ἀρχομενίδης' πατ. Φιλίστου Πaus.
- Ἀρχο-μηνία' ἀρχιμηνία, ἐπιγρ.
- Ἀρχονία' γυν. ὄν. ἐπιγρ.
- Ἀρχονικός' ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
- Ἀρχονταρεταν, τὸ παλάτιον, Βυζ.
- Ἀρχονταρίκιον, τὰ τὰ οἰκήματα τῶν με-
γιστάνων, ἑκκλ.
- Ἀρχοντεία, ἡ ἐπαρχία, Βυζ.
- Ἀρχοντεύω' εἶμαι ἀρχων, ἐπαρχος, ἐπιγρ.
- Ἀρχοντία=ἀρχοντεία, ὁ ἴδιος.
- Ἀρχοντιάω' ἐπιθυμῶ νᾶ γείνω ἀρχων
Σχολ. Ἀριστ. σφ. 341.
- Ἀρχοντίκιον, τὸ ἐξίωμα ἑκκλησιαστικὸν
Βαλοσμ.
- Ἀρχοντικός, 3' τῷ ἀρχοντι ἀνήκων, μετγν.
- Ἀρχοντο-γέννημα, τὸ γέννημα ἀρχόν-
των Κων. Καιρ. σ. 322.
- Ἀρχο-ποιός, 2' ὁ ποιῶν ἀρχὴν ἢ ἐξουσίαν
Δ. Ἀρεοπ. σ. 36.
- Ἀρχός, ὁ 1) ἀρχηγός, στρατηγός, συχνὰ
παρ' Ὁμ., ὅς λέγει καὶ «ἀρχός ἀνὴρ» Ἰλ.
α, 144' -ἔππων, οἰωνῶν Πίνδ. Ὀ. 7, 71.
Π. 1, 7' τραγ., κατὰ Δ. Ἀλ. 5, 74 ἰδ. παρὰ
Θεσσαλοῖς εὐχρηστον 2) ὁ πωκτὸς Ἀρι-
στοτ. Ἰ. Ζ. 2, 17.
- Ἀρχο-τέλεια, ἡ ἀρχὴ καὶ τέλος, μετγν.
- Ἀρχυλός, ἴδιος' γυν. ὄν. Τερέντ.
- Ἀρχυλλός' ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
- Ἀρχύλας, ὁ 1) Ἐφορος ἐν Σπάρτῃ Ξεν. 2)
Ταραντίνος φιλόσοφος Πυθαγόρειος Δ. Λαέρ.
καὶ ἄλλ. συγγραφεῖς. Ὁ ἐφευρὼν τὴν πλα-
ταγὴν, ἣν διδῶσι τοῖς παισὶν, ὥπως χρω-
μίζονται ταῦτα, μὴδὲν καταγνώσκει τῶν κατὰ
τὴν οἰκίαν Ἀριστοτ. πολιτ. 8, 6' 3) Μιτυ-
ληνῆς, «ὁ ἄρμονικός» Δ. Δαέρ. 4) ποιη-
τὴς ἐπιγράμματος ποιός, αὐτ.

Ἀρχω 1) εἶμαι ὁ πρῶτος, προηγούμενος
ἀρχίζω, καθόσον πρῶτος κάμνω τι ἀναφορ-
κῶς πρὸς ἄλλους, οἵτινες κατόπιν πράττουσι
τὸ αὐτό α) μετὰ γεν. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ Ἐ-
(-μάχης, μύθοιο, ὅδοιο) κανταχού - λόγου
= εἶμαι ὁ πρῶτος ἐν τῷ λέγειν, τ. 8. ἀρχίζω
νᾶ λέγω Εὐρ. Φοιν. 450, Ξεν. ἀν. 1, 6, 5'
πρόλ. Κύρ. 6, 1, 6, «ἐπεὶ προσδύτορος εἶμι»,
οἱ νεώτεροι λαλοῦσι κατόπιν' «-δαίτης θε-
οῖς» = παρυσκεύειν θεοῖς δαίτα Ἰλ. ο, 95'
- τῆς ἀδικίης Ἦρ. 3, 130' «κακῶν ἤρτε τὸ
δῶρον» = ἦτο τὸ πρῶτον, ἢ αἰτία Σοφ. Τρ.
869' «τοῖς Ἑλλήσι μεγάλων κακῶν ἀρτί»
Θουκ. 2, 12' «μεταβολῆς ἀπάσης ἀρχί»
Πλάτ. νόμ. 10, 892' - γενέσεώς τινι Δ. Ἀλ.
1, 10' «τὸ γένος ἀρχεῖ ἀπὸ τίνος» = κατέ-
γεται, αὐτ. - χειρῶν = ἀρχίζω τὰς προσδο-
κὰς Πλάτ. νόμ. 9, 869' καὶ ἀνευ τοῦ χεί-
ρων, 9, 880. Ἀλλὰ καὶ καθὼς τὸ ἀρχεῖ
σθαί, = ἀρχίζω ἀπὸ τίνος Εὐρ. Τρ. 969' -
σπαντ. μετ' αὐτ. ὡς -ὅδον=προπορεύομαι ἐν
τῇ ὁδῷ Ὀδ. 0, 107' «ἀπερ' ἤρχεν» = ὅ, τι
κατὰ πρῶτον ἐποίησεν Λισχ. Ἀγ. 1511' -λυ-
πρὸν ἐν Σοφ. Πλ. 542' - ὕμνον Πίνδ. Ν. 3,
10' ἄλλα «σπονδαὶ ἀρχεῖν» = κατάρχεσθαι
σπονδῶν Πίνδ. Ἰ. 5, 37' γ) τὸ ῥῆμα τίθεται
κατ' ἀπαρ. «ἤρχ' ἀγορεύειν», συχνὰ Ὁμ.
«ἤρχε νέεσθαι» = πρῶτος ἀπέρχεται Ἰλ. 6,
84' - λέγειν Εὐρ. Μηδ. 475' ἡ κατὰ μετχ.
«ἤρχε λέχος θε κίων» = προηγέτω πορεύομα-
νος εἰς τὸ λέχος Ἰλ. γ, 447' «ἤρχον χαλε-
παίων» = πρῶτος ἀργίζομεν, ἤρχισα τὴν
μακρὰν ἔριν, 6, 378' - ἀδικῶν Ἦρ. 4, 119.
Σπαν. ἀπολ. ὡς Πλάτ. πολ. 10, 810 ἀνείθ.
τῶν τελευτῶν 2) συχντ. εἶνε ἰδ. ἐν τῷ παρ' αὐ-
τὸ μέσ. ἀρχίζω, κάμνω ἀρχὴν ἀπὸ τίνος, ἐν
ἀντιθέσει πρὸς ἕκαστον, τὸ ὅποιον πράττει τις
βραδύτερον (ἀλλ' ἢ διακρίσις αὐτῇ ἀπὸ τοῦ
ἐνεργ. ὅθεν τηρεῖται πάντοτε). Ὡσαύτ. α)
μετὰ γεν. - ἐπείων Πίνδ. Π. 4, 30' - λόγου
Ξεν. ἀν. 3, 2, 7' - δρόμου, σίτου, Κύρ. 3, 3,
61. Συχντρ. 6) -ἀπὸ τίνος, οὕτως ὥστε δῆ-
λοῦται τὸ σημείον, ὅπερ εἶνε τὸ πρῶτον'
πρόλ. Ματθ. γραμ. 386, Σημ. 2, Πλάτ.
Φαίδρ. 100' ἡργεῖσθαι, νόμ. 4, 722, Ξεν. ἀν.
6, 1, 18' ὁθ. πόθεν - Πλάτ. Μενεξ. 237'
οὕτω, «πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων» Ὀδ. ε,
428, περὶ τῆς θυσίας (πρόλ. ἀπάρχομαι)
πρόλ. «σέο δ' ἄρξομαι» = ἀπὸ σοῦ ὁ ἀρχίσω
Ἰλ. ι, 97' ἰδ. τὸ «ἀπὸ τίνος ἀρξάμενος» λέ-
γεται περιφραστικῶς, = ἀπὸ τότε καὶ ἐξ πρόλ.
Ἦρ. 3, 91, Πλάτ. Γοργ. 471' - ἐκ τίνος Ἦρ.
2, 17' - ἐκ παιδός, ἐκ παίδων σημαίνων ἀρ-
= ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας Πλάτ. πολ. 9, 582' «ἐξ
ἐω ἀρξάμενος μέχρι» = ἀπὸ τὸ πρῶτ', νόμ. 7,
807' ῥῆμα τίθεται γ) κατ' ἀπαρ πρὸς δῆ-
λωσιν ἐν γένει τοῦ ἀρχίζειν τι, «ἀρχομαι
μανθάνειν» = ἀρχίζω νᾶ μανθάνω Ξεν. ἀπομν.
3, 5, 22' «ἡ νόσος ἤρξαστο γενέσθαι» = ἐφά-
νησαν τὰ πρῶτα ἔχνη τῆς νόσου Θουκ. 2, 47'
- ἢ μετὰ μετχ., ἐὰν ἡ ἀρχὴ θεωρηται ἐν σχε-
σει πρὸς ἅπαντα τὸν ἐπόμενον χρόνον, τὴν
ἐξακολουθησάν τῃς καταστάσεως, «ἀρχομαι
διαλεγόμενοι» Πλάτ. Θεαιτ. 187' «ἀρχομαι

διδάσκων» = ἀρχίζω τὴν διδασκαλίαν μου
 Ξιν. Κύρ. 8, 8, 2. τὰν ἀπαλιν, «ἀρχόμενος
 ἔλεγαν» = ἐν ἀρχῇ, κατὰ πρῶτον Πλάτ.
 Θεαιτ. 174. πρὸλ. Ματθ. γραμ. 557. 3)
 εἶμαι δὲ πρῶτος, προηγούμενος ὡς ἀρχη-
 γός, ἐπιτάσσων, ἐξουσιάζων, κρατῶν, τὸ
 μὲν ἀπολύτως Ὁδ. γ. 12. Ἰλ. ν. 782.
 «ἀρχεῖν τε καὶ ἀρχεσθαι» Πλάτ. Πρωτ. 326.
 «ἀρξονται καὶ ἀρξονται», πολ. 3, 412 (ὡς
 παθ. καὶ ἐν Αἰσχ. Πέρσ. 581, Ὑρ. 7, 139.
 ἀρχοῦμαι ὁμοῦς ἐν Ἀριστοτ. πολιτ. 1,
 13 καὶ μετγν.), ἰδ. εἶμαι ἀρχων τὸ δὲ μετὰ
 γεν. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐξ πανταχοῦ, περὶ τοῦ
 τοῦ βασιλέως καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἀρχῶν
 πρὸλ. «ἀρχὴν ἀρχεῖν», καὶ συγχ. περὶ τοῦ
 ἀρχηγοῦ τοῦ στρατοῦ Ὑρ. 5, 1, Ξεν. ἀν. 2,
 2, 5. «ἔπικον ζεύγους» Πλάτ. Θεαίτ. 123.
 «κίωμης Ξεν. ἀν. 4, 5, 28. Σπαντρ. μετὰ
 δατ. Ἰλ. ε. 805, Ὁδ. ε. 230. «ἀρχε Μυρμι-
 δόνεσσι μάχεσθαι» = ὁδήγησον αὐτοὺς εἰς τὴν
 μάχην Ἰλ. π. 65. «Ζεὺς θαρὸν οὐκ ἀρξεί
 θεοῖς» Αἰσχ. Πρ. 492. πρὸλ. Εὐρ. Ἰ. Α. 337,
 Παισ. 1, 1, 2. — ἐν τισι Ἰλ. ν. 690, Πλάτ.
 Φαιδρ. 238. «Ἐν γένει ἔχω τὸ κράτος, ὡς τὸ
 κρατῶν, «αἰὶν ἔξεσται, ὅ, τι κεν ἀρχῇ» Ἰλ.
 ι. 102. Παθ. ἐξουσιάζομαι ὁθ. εἶμαι ὑπὲρ
 ἡσας Ξεν. ἀν. 7, 7, 29, ἰδ. περὶ τῶν ὑποτα-
 λῶν ὑπηκόων, Κύρ. 1, 6, 8. περὶ τῶν κοι-
 νῶν στρατιωτῶν, ἀν. 3, 2, 30. ὁ Ὑρ. μετ
 γμ. γεν. ὑπὸ τινος, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τινι,
 ι. 91. 130. «ἀρχεται ἐς τοῦτο τὸ ὅρος ὑπὸ
 τῶν Περσῶν», ἀπρως. = οἱ Πέρσαι ἀρχουσιν,
 3, 97.

Ἀρχώ, οὗς γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀρχ-ωδός, ὁ ὁ προεξάρχων, διευθύνων τὴν
 ὄλην, μετγν.

Ἀρχων, ὄντος, ὁ, μετγ. τοῦ ἀρχω· ὁ ἐξου-
 σιάζων, ὁ κρατῶν, ὁ ἡγεμὼν Αἰσχ. ἐπιτ.
 650, καὶ ἐπὶ μ. καὶ ὡς ἐπίθ. — τινός = κύριος
 τινός. — Ἐν Ἀθήναις τὸ πρῶτον ἀξίωμα τῆς
 ἀρχῆς.

Ἀρχων, ὄντος· ἀνδρ. ὄν. Σ. Ἐμπ.

Ἀρχωνίδας· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀρχ-ώνης, εἰς, Ἀνδοκ. 1, 133 διορθοῦται
 εἰς ἀρχων εἰς, κατ' Ἐτ. Μ. α. 151 «ὁ ἀρ-
 χων ὄντης οὐκ ἐτινοσοῦν».

Ἀρχωνίδας· 1) τύραν. ἐν Σικελίᾳ Θουκ.
 2) ἀπαρτιάτης Αἰλ. 3) Ἀργεῖος καὶ τινες Ἀ-
 θηναῖοι.

Ἀρω, ὡς ἐν. ἀρχ. θέμα τοῦ ἀραρίσκω·

1) μετ. (μέλ. ἀρω, ἴων. ἀρω, ἀρ. ἀ. ἀρ-
 σαι, καὶ συνηθεστ. ἀρ. ὁ. ἤραρον, ἀρα-
 ρεῖν, παρ. παλ. ἀρήρεαι (ἰδ' ἀρσικω),
 ἀρ. ἤρην, οὐ γ'. πλ. πρῶτα. ἀρθεν Ἰλ. π.
 211, μέλ. ἀρσονται Λυκάφρ. 995, ἀρ.
 ἀρσάμενος Ἡσ. ἀσπ. 320) συναρμολογῶν,
 ἀτερεὰ συμπεκνῶν, συνδῶν «ἐπεὶ ἀλλή-
 λους ἀραρον τυκτῆσι βόεσσιν» = συνεπεκνῶ-
 ῖσαν πρὸς ἀλλήλους διὰ τὴν ἀσπίδων Ἰλ.
 μ. 105. «μᾶλλον δὲ στίγες ἄρθεν» = αἱ σεί-
 ραι συνεπεκνῶθησαν μᾶλλον Ἰλ. π. 211,
 περὶ τῶν σπινθῶν τῆς ἀροφῆς, «τοὺς ἤραρε
 σπινθῶν», ψ. 712. «ικρία δὲ στήσας, ἀραρὸν
 ἡμάς σπινθῶν» Ὁδ. ε. 252. «ἀγγεῖν

ἅπαντα» = εἰς τὰ ἀγγεῖα τιθέναι πάντα, ε.
 289. μτρ. «γέρας ἀρσαντες κατὰ θυμὸν» =
 προσαρμῶσαι κατὰ τὸ φρόνημα, τὴν διάνε-
 σιν, εὐάρεστον ποιεῖν Ἰλ. α. 136. Ἐν γέν.
 διὰ συνδέσεως κάμνω τι, οἰκοδομῶ, «ὅτε
 τοῖον ἀράρη λίθοισιν» Ἰλ. π. 212, πρὸλ.
 δ. 110. Ἰδ. καὶ «ἀρσάμενος παλάμῃσιν» =
 διὰ τῶν χειρῶν κατασκευάσας Ἡσ. ἀσπ.
 320. μτρ. «θάναντο καὶ κῆρα μνηστήρων
 ἀραρόντες» = παρασκευάσαντες Ὁδ. π. 169.
 ἐξοπλίζω, ἐρυσιάζω, «-νήα ἐρέτῃσιν» Ὁδ.
 α. 280, Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1063. «ἅπαντας
 πῶμασιν ἄρσαν» = ἐφοδίασαν Ὁδ. ε. 6, 253.
 «ἤραρε θυμὸν ἔδωδῃ» = ἐφοδιάζειν, ἀναψύχειν
 τὴν καρδίαν μετ' τροφῆς, ε. 95. πρὸλ. «ἀλλ'
 ἔμεγε ἄ σπονδάσσι ἄραρον φρένας» Σοφ. Ἰλ.
 147. ἀρηρεμένους = συνηρμωμένους, κατασκευα-
 σμένους, — τινα = ἐφοδιασμένους μετ' α. Ἀπολλ.
 Ῥ. 1, 787. 3, 833. 4, 677, οὕτω καὶ ἡρῆ-
 ρηντο· 2) ἀμτ. παρ. ἀραρα, ἐπ. καὶ ἰων.
 ἀρηρα, ὁθ. ἀρῆρται, πάντοτε μετ' σημ. ἰν.
 ὑπερσ. ἀρήρειν, καὶ ἡρήρειν. Ὁμ. μεταχειρί-
 ζεται οὕτω δις καὶ τὸν ἀόρ. ἤραρον Ἰλ. π.
 214, Ὁδ. δ. 777. ἔκ τοῦ μέσ. ἀνήκει ἐν-
 ταυθ' ὁ μόν. τὸ ἀρμενος, ἴδ' ἀνωτ. α) εἶμαι
 συνηρμωμένος, ἀτερεὰ συνδεδεμένος, στε-
 νῶς συνέχομαι. «Τρώες ἀρηρότες» = ἰσάμε-
 νοι ἐν στενῶς συνερχομέναις αἰραις, α. 800,
 ο. 618. «ἄραρον κύρουσέ τε καὶ ἀσπίδας» =
 συνωδοῦντο πρὸς ἀλλήλους, π. 214. «ποτὶ
 τοῖον ἀρηρότες πῖθαι οἴνων» = ἀκουσθῆ-
 νος πρὸς τὸν τοῖον κοντὰ ὅλως ὁ εἰς τοῦ
 ἄλλου Ὁδ. ε. 342, ἰδ. περὶ ἐνδομάτων ἅ-
 τινα προσαρμύζονται στενῶς εἰς τὸ σῶμα
 κ.τ.λ. «ζωστήρ ἀρηρός» Ἰλ. ε. 134. — ὁμ-
 ρης, ο. 530. «κυνέη ἑκατὸν προλήϊσσι ἀρα-
 ρυτα» = ἀρμόζουσα εἰς 100 ἀγωνιστάς, ε. 744.
 «κνημίδες ἐπισφουρίαι ἀραρυταί» γ. 331,
 ἰδ. συγχά. — δοῦρα, ἔγχος παλάμῃσιν ἀρήρει
 = ἡρμῶζον εἰς τὰς χεῖρας. «σαναίς, πόλαι
 εὔ, στίβαρος ἀραρυταί» = καλὰ συνηρμωμέ-
 ναι. «δοῦρατ' ἐν ἀρρυνήσιν» Ὁδ. ε. 361.
 Μτρ. «φρεσὶν ἀρηρός» = σταθερὸς ἐν τῷ
 πνεύματι αὐτοῦ, περὶ τοῦ νοήμονος καὶ συ-
 νετοῦ Ὁδ. κ. 553. — «Θυμὸς ἀρηρός» Θεόκρ.
 25, 113. «Ὁδ. ἀρηρε = ἀραρε = ἐτελείωσεν,
 ὠρίσθη Αἰσχ. Πρ. 60, Εὐρ. Μηδ. 1609.
 Ἰππ. 1090 καὶ συγχά μετγν. κατ. «δόγματα
 ἀρηρότα» = σταθερά ἀποφάσεις Δ. Χρύσ. β)
 εἶμαι ἐφοδιασμένος, παρεσκευασμένος. «τα-
 φρος — ὑπερθεῖν σκολοπέσσιν ὀξείας ἀρήρει» =
 ἦν ἐφοδιασμένη Ἰλ. μ. 56. «πόλις πόργων
 ἀραρυταί», ο. 737. «ζῶνθ' ὅσωνος ἀρ.» ε.
 181, καὶ μετγν. «εἰς μὲν ἑὼν, πολλῇσι δ' ἐ-
 πωνυμῇσιν ἀρηρός» Διον. Περ. 28. γ) μτρ.
 εἶμαι κατὰλληλος, ἀρῆσκω (ἴδε τοῦτο), «ἐν
 φρεσὶν ἤραριν ἡμῖν» = μᾶς ἤραρεν Ὁδ. δ. 777.
 «ἔσχον ἄκοιτιν ἀραρυτὴν προπίδεςσι» Ἡσ.
 θε. 608. — «τὸ σὸν δ' ἄραρε μᾶλλον» Εὐρ.
 Μηδ. 746.

Ἀρωγή, ἡ βοήθεια, προφύλαξις, σκέπη,
 Ὁμ. τραγ. (Αἰσχ. Ἀγ. 47. 73 συγκατε-
 μένως, τὸν στρατόν)· νόσος, πόγων = κατὰ
 Πλάτ. γόμ. 11, ψ19, Μονέξ. 238 καὶ μετγν.

Ἀρωγο-ναύτης, δαίμων· ὁ τοῖς ναύταις ἀρήγων, βοηθῶν Φίλιπ. ἐν Ἀνθ. 9, 290.

Ἀρωγός, 2· ἀρήγων, βοηθῶν, προστατεύων, φυλάττων, τινί, ὡς «θάλας ἀρ. δόμοις» Πίνδ. Ὀ. 2, 49· «βέλεα ἀρ.» Σοφ. Οἶ. τ. 206· οὐδέτ. Δίσχ. Πρ. 999, Σοφ. Πλ. 454· «γένος ναύτας τέχνας ἀρ.» = βοηθητικὸν ἐν τῷ ΔΥ. 350· ἡ φιάλη καλεῖται «δίψας ἀρωγός» Ἀντιφάν. ἐν Πολυδ. 10, 73. Συχν. οὖς. ὁ βοηθός, - τινί, οὗτος πάντοτε παρ' Ὀμ. - ἐπὶ ψεύδει Πλ. δ, 235· ἐν τῷ δικαστηρίῳ, σ, 502. Σπαντ. ἐν πεζ. - ταῖς θριξίν Πλάτ. Πρωτ. 334.

Ἀρωγός· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀρωμα, τό· εὐώδης βοτάνη, ὁπώρα καὶ τ. ὅμ. κατὰ Σουῖδ. = θυμίαμα, εὐωδίασμα μυρεφικόν Σεν. ἀν. 1, 5, 1 καὶ μτγν.

Ἀρωμα· πόλι. Αἰθιοπῶν, ὁ πολίτης Ἀρωμῆς Στ. Βυζ.

Ἀρωμα (ἄρωμα), τό· ἄρωμα Σοφ. ἀποσπ. 77, Ἀριστ. εἰρ. 1128 = ἀροτρίσμα Σχολ.

Ἀρώματα, τὰ· ἐμπόριον καὶ ἀρωματήριον ἐν τῇ ἀνατ. ἀκτῇ τῆς Ἀφρικῆς Πτολ. ἢ Ἀρωμα-ποφόρος χώρα Στ. Βυζ.

Ἀρωματίζω· μυρίζω ὡς ἄρωμα Δ. Σικ. 2, 49, Πλούτ. ἡθ. σ. 623· μισγνύω με ἀρώματα Διοσκ. 1, 79 καὶ ἀλλαγοῦ.

Ἀρωματικός 3· περιέχων ἄρωμα Πλούτ. ἡθ. σ. 791.

Ἀρωματίνη· γυνὴ Κώη, ἐπιγρ.

Ἀρωματιστέον, ἐπιθετικὸν τοῦ ἀρωματίζω Διοσκ. 2, 91.

Ἀρωματίτης, οἶνος· οἶνος παρεσκευασμένος με ἀρώματα Διοσκ. 5, 64.

Ἀρωματίτις, ἰδος, θηλ. τοῦ προηγ. - πόσις Διοσκ.

Ἀρωματο-ποιέω· κατασκευάζω ἀρώματα Ἡσυχ. ἐν λ. ζεῖσιν.

Ἀρωματο-πράτης, ὁ· τῷ ἐπομ. Θεόδ. Στουδ. σ. 493.

Ἀρωματο-πώλης, ὁ· πωλὼν ἀρώματα Ἀρτεμίδ. 2, 22.

Ἀρωματο-φορέω· φέρω, παράγω ἀρώματα, μτγν.

Ἀρωατο-φόρος, 2· ὁ παράγων ἀρώματα Στραβ. 1, σ. 39, Πλούτ. Ἀλεξ. 25, Λουκ. μακροδ. 17· δένδρον Ἀριστοτ. περὶ φυτ. 1, 6.

Ἀρωματώδης, 2· ἔχων ἄρωμα, εὐώδης Διοσκ. 1, 12, Ἀθην. 1, 33.

Ἀρωγία, ἡ· εἶδος μεσπλῆς Διοσκ. 1, 169.

Ἀρωατός, ὄψωρ· ἀρουατός Ἀριστ. Ἀγ. 762.

Ἀρῶς· ἀριθμοῦ ὄνομα παρὰ Πέρσαις Ἡσυχ.

Ἀρώσιμος, 2 καὶ 3, π. = ἀρώσιμος· - γύαι Σοφ. Ἀντ. 565.

Ἀρωστός, π. = ἄρρωστος Λουκιλλ. 25.

Ἀς, καὶ ἄς ἢ ἄς, αἰολ. καὶ ὄψωρ. = ἔως, μέγχις αὐτῷ, ἐφ' ὅσον Πίνδ. Ὀ. 11, 53, Θεοκρ. 14, 17· πρὸλ. Γρ. Κορ. σ. 188.

Ἀς, ὄψωρ, ἀντί ἡς.

Ἀσαβῶν 1) ἀρωγ. ἐν Ἀραβία Πτολ. 2) μέλανα, ὄρη ἢ ὄρος, ἐν τῇ ἀνατ. ἀκτῇ τῆς εὐδαίμ. Ἀραβίας Πτολ.

Ἀ-σαγήνευτος, 2· ὁ μὴ σαγήνευθεὶς, μὴ συλληφθεὶς Κύρ. εἰς Ἰω. 21, σ. 1145.

Ἀ-σαγήτης, 2· ἀσυνείθετος· εἰς τὸ φέρειν φοβ. τία, ἀσυνάρτως Ἰουστ. Μ. σ. 148, Εὐστ. ἔρ. σ. 221.

Ἀσαί· κώμη Κορίνθου . . . ἔστι καὶ κώμη Θράκης, κατ. Ἀσάτος Στ. Βυζ.

Ἀσαι, ἄσαι, ἀορ. α) τοῦ ἁῶν β) τοῦ ἁῶν.

Ἀσαί· ὄν. ὄρους Σουῖδ.

Ἀσαί· ἔθν. Σαρματικὸν Πτολ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαί· ἔθν. Ἕλληνας Πλ.

Ἀσαρκίω· δὲν ἔχω σάρκα· Ἰπποκρ. α. 352.
 Ἀσαρκίης, 2· ὁ μὴ σαρκικός Γρηγ. ἐν Ἀνθ. 8, 142.
 Ἀσαρκία, ἡ· σαρκὸς ἑλλειψίς, ἰσχνότης Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 15.
 Ἀσαρκος, 2· α) ὁ μὴ ἔχων σάρκα, ἰσχνός· Ξεν. κυν. 4, 1, Ἀριστοτ. προβλ. 6, 6· τέτις· Ἀπολλ. ἐν Ἀνθ. 9, 264· συγκρ. Μ. Ἀργ. αὐτ. 5, 102· β) πολὺ σαρκώδης Λυκόφρ. 154.
 Ἀσαρκος, τό· βοτάνη καλουμένη καὶ ἐνάρδος ἀγρία· Διοσκ.
 Ἀσαρὼν· ἀσάρωτον· λυπηρόν, ἀηδὲς· Ἡσυχ.
 Ἀσάρωτος, 2· ὁ μὴ σαρωθείς, σκουπισθείς· οἶκος ἐν Πλιν. Φ. 1. 36, 25, δωμάτιον μὲ ψηφοβήτημα, ἐφ' οὗ ἦσαν ἀπεικονισμένα τὰ περισσώματα τοῦ δειπνοῦ.
 Ἀσας· ποτ. Λιβυοῦ Δ. Σικ.
 Ἀσασίς· Νουμίδιος Ἀππ.
 Ἀσάπιδας· ποτ. παρὰ τῇ Μερόῃ Ἠλιόδ.
 Ἀσάφεια, ἡ· ἑλλειψίς σαφηνείας, σκοτεινότης, ἀντιθ. τῇ σαφηνείᾳ Πλάτ. πολ. 6, 478, Πλούτ. Σόλ. 19.
 Ἀσαφειδᾶμα· πόλ. Χαλκιδικῆς Πτολ.
 Ἀσαφηνιστος, 2· ὁ μὴ σαφηνισθείς Σχολ. Ἑρ. Μελ. 722.
 Ἀσαφής, 2· ὁ μὴ σαφὴς σκοτεινός· «ἀσαφὴ λέγειν» Σοφ. Οἶ. τ. 439· «σημεῖα θουκ. 3, 22· διδάσκαλος Πλάτ. πολ. 3, 392· «ἀσαφὴ ἐποίει τὰ λεγόμενα», Πρωτ. 316, Πολύδ. 1, 41, 7· «ἔγνη λεπτά καὶ ἀσ.» Ξεν. κυν. 5, 5· «νὺξ ἀσαφιστέρα ἐστίν», ἔκουν. 4, 3, 4· ἐν τῇ νυκτὶ βλέπει τις ὁ λιγώτερον σαφὴς· ἐπὶρ. ἀσαφῶς θουκ. 4, 20 καὶ ἄλλ.
 Ἀσαφία, δι. γρ. ἀντὶ ἀσάφεια Πολύδ. 1, 67, 11.
 Ἀσαφός· γραφὸς, 2· ἀσαφῶς γεγραμμένος 1. Πλήθ. ἐν Βαλτζ. ῥητ. τ. 6, σ. 587.
 Ἀσαχίτοι· ἔθνη ἐν Ἀδυσσινίᾳ Πλιν.
 Ἀσάω· προξενῶ ἄσσην, κόρον Θεογν. 562.
 Ἀλ. παθ. ἀποθ. κορύνουμι, αἰσθάνομαι κόρον, ἀηδία, δὲν ἔχω ὄρεξιν· ἀσάται· Ἰπποκρ. α. 309, δὲ Γαλην. ἐξηγεῖται = πυροῦται, προσκόρως καὶ ἐπαχθῶς διατίθεται· μετώ. «ἐδίζετο, ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀση-θεῖη» Ἡρ. 3, 41, τὸ ὅποιον προηγουμένως εἶπεν ἀλγέω = λυπῶ· «φρένα ἀσάσθαι χαλεποὺς» = ἀγανακτεῖν ἐν τῷ πνεύματι διὰ τὴν ἄσσην. 657· «ἀσώμενος ἐν φρεσὶ» Θεοκρ. 25, 240.
 Ἀσβαμάτων ὕδωρ, «ἔστι δὲ τι περὶ Τύανα ὕδωρ ὅρκιον Διός, ὡς φασι, καλοῦσι δὲ αὐτὸ Ἀσβαμαῖον, οὗ πηγὴ ἀναδίδεται ψυχρά, παρῶλας δὲ ὡς περὶ θερμαινόμενος λέγεις» Φιλίστρ. 61. Ἀπολλ. 1, 4.
 Ἀσβεσθήριος, ὁ· κονιάτης, χρίστης· Ἡσυχ. ἐν λ. Κονιαταί.
 Ἀσβεστος, 2, καὶ ἀσβεστή 1. π. 123· ὁ μὴ σβεσθείς, μὴ σθεννόμενος· φάξ, π. 123· «πῦρ Παλλὰς ἐν Ἀνθ. 9, 167· ἀκτίς Πίνδ. 1, 3, 60· καὶ μετρ. ἀκατάπαυστος· βοή 1. λ. 50 καὶ συγχ. Ἀριστ. εἰρ. 1253· γέλως 1. α. 599, Ὁδ. 6, 326· κλέος, δ. 584,

Σίμων. ἐν Ἀνθ. παρ. 89· πόρος Ἀισχ. Πρ. 530. Ὡς οὖς· ἡ ἄσβ., δηλ. τίτανος, κοιν. ἀσβεσθῆς ἡ ἀσβεστή Γαλην. καὶ ἄλλ. μετρ. - Καὶ λίθος πολυτέμνος Πλιν. 37, 10· ἐπὶρ. Μάξ. Ὀμ. τ. 2, σ. 35.
 Ἀσβεστό-τορὸς, ὁ· τορὸς ὅμοιος μελέω-μένην ἀσβεστον Θεοφ. συνεχ. 4, 37.
 Ἀσβεστ-ώδης, 2· ὁ πάρος, εἰδ. λίθου, γλωσ.
 Ἀσβεστωσίς· κονιάσις· Ἡσυχ.
 Ἀσβετος· ὁν. πλαστόν ἐν Ὀμ. ἐπιγρ.
 Ἀσβηνοί· ὄρνιθες· Ἡσυχ.
 Ἀσβολαῖνω· μαυρίζω μὲ ἀσβόλην, μετρ.
 Ἀσβολάω· τῷ προηγ. Κ. Μαν. χρ. 1209.
 Ἀσβόλη, ἡ· ἡ αἰθάλη τοῦ πυρός, ἡ στακτὴ Σουῖδ. καπνίω, δὲν εἶνε ἀπεικὼν ῥόδι. Φρυν. σ. 113.
 Ἀσβόλησις, ἡ· τὸ μαυρίζειν δι' ἀσβόλης Αἰσώπ.
 Ἀσβόλιος· ἄνδρ. ὄν. Ἄμμ.
 Ἀσβολοίς, 3· πλήρης ἀσβόλης, μετρ.
 Ἀσβολο-ποιός, 2· ὁ ἀσβόλην ποιῶν Ἑδοτ. Ὁδ. σ. 1949.
 Ἀσβολος, ἄτμ. ἡ· ἀσβόλη Ἀριστ. Θεσμ. 254 (προβλ. ψόλος) καὶ ἄρσ. Ἱππών. 110· προβλ. Λοδεκ. Φρυν. σ. 113.
 Ἀσβολος 1) εἰς τῶν Κενταύρων Ἡσ. 2) κῶνον τοῦ Ἀκταίωνος Ὁδ. 1.
 Ἀσβολόω = ἀσβολάω Ἀθην. 13, 581.
 Ἀσβολ-ώδης, 2 ὅμοιος ἀσβόλῳ Διοσκ. 1, 83.
 Ἀσβολώμενος· γένος ἐν Φωκίᾳ Πλούτ.
 Ἀσβόστα· πολ. Διόνης, κατ. Ἀσβούτης Πτολ.
 Ἀσβύται· ἡ Ἀσβύται· ἐθν. ἐν Κυρηναίᾳ Ἡρ. Ἡ χώρα Ἀσβύται· 80· Ἀσβούτης, ἀσ, α) ἐπών. τοῦ Διὸς Νόν. 6) ἐνός τῶν δύο Τριτῶνων Καλλ.
 Ἀσβώτορ· πόλ. Θεσσαλίας, κατ. Ἀσβώτιος Στ. Βού.
 Ἀσγίλ· α) νῆσ. ἐν τῷ Περσ. κόλπῳ Πλιν.
 Ἀσθός· στήλη λιθὴν Ἀρχαῖ. σ. 48.
 Ἀσθρόυδας· ὄν. Καρχηδονικὸν Πολύδ.
 Ἀσθύνις ἰδός, ἡ· νῆσος κατὰ τὴν Μαίριδος λίμνην κατ. Ἀσδύντης, Στ. Βού.
 Ἀσέα κόμη τῆς Ἀρχαδίας, ἀφ' ἧς ὁ Ἀλφειὸς ῥέει, ὅς καὶ Ἀσάτης λέγεται Στ. Βού. Ξεν.
 Ἀσέατης· υἱὸς Λυκάονος Πaus.
 Ἀσεδ-ἀρχης, ὁ· ἀρχηγὸς τῆς ἀσεδείας Θεόδ. Στομ. σ. 342.
 Ἀσέδαστος, 2· ὁ μὴ σεδαστός, μετρ.
 Ἀσέδεια, ἡ· ἑλλειψίς πείσκατος πρὸς τὸ ὄσιν, ἀθεῖα, ὅθως πρὸς τοὺς θεοὺς Πλάτ. Πρωτ. 323· «εἰς θεοὺς, πολ. 615· «περὶ θεοῦ Ξεν. ἀπολ. 22.
 Ἀσεδῖω· εἶμαι ἀσεδῖς, πράττω ἀσεδῶς, ἀπολύτως· «λόγους καὶ ἔργους» Πλάτ. νόμ. 10, 907· «περὶ τι, 9, 888, Ἡρ. 2, 139· «εἰς τινα, 8, 129, Ἑρ. Βέλχ. 499 καὶ Δημ. 59 12· «εἰς τι Ξεν. Ἐλ. 1, 4, 6· «τινά, προσ-βάλλω. ὁδρίζω = θιόν Ἀισχ. Εὐμ. 260, Πλούτ. ῥωμ. 113· καὶ μετ' αὐτ. τοῦ πρά-γματος, ἐπιτάττει Πλάτ. νόμ. 12, 941. ὅθ. καὶ παθ. «ὅταν τις ἀσεδῇ τῶν ὁρίων» 4,

277. «τὰ περί τινα ἡσεβημένα» = αἱ κατὰ
 τινος γινόμεναι ἀσεβεῖς πράξεις Ἀισχίν. κατὰ
 Ἡττ. σ. 85. «τὰ ἡσ. αὐτῶν» = αἱ ὑπ' αὐτοῦ
 πραχθεῖσαι ἀσεβεῖς πράξεις Λυσ. 6, 5.
 Ἀ-σεβήμα, τό· ἀσεδές, ἀνόσιον ἔργον Θουκ.
 6, 27, συχνά παρὰ ῥήτ. ὡς Ἀνδοκ. 1, 31,
 Λυσ. 6, 13 καὶ ἐπ.
 Ἀ-σεβής, 2· ὁ μὴ σεβόμενος, μὴ τιμῶν τὸ
 θεῖον, καταφρονήτης τοῦ θεοῦ, ἀθεὺς Πίνδ.
 ἀποσπ. 97, Ἀισχ. ἐπτ. 813 καὶ ἐπ. ἀντίθ.
 Ἀθεοσεβής Πλάτ. Κρατ. 394· ἔργα κ.τ.λ. τὰ
 ἀσεδές = ἡ ἀσεδεια Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 16.
 Ἀ-σεβήσεις, ἡ· τὸ ἀσεδεῖν Πλούτ. ἡθ. σ.
 671, ἀμφ. γρ.
 Ἀσεβω-φόντης, ὁ· ὁ τῶν ἀσεδῶν φονεύς,
 ἔκκλ.
 Ἀσειρος, 2, ἔππος· ὁ μὴ ἔχων σειρὰν μηδὲ
 δέσιν, ἀλλ' ἄφετος καὶ ἀνετος Ἡσίοχ.
 Ἀ-σειρωτός, 2· ὁ μὴ ἐφωδιασμένος μὲ
 σειρά, σχοινία· ὄχημα = τὸ ὑπὸ δύο ἔππων
 συρόμενον ὄχημα τῆς νυκτός, τὸ ὁποῖον δὲν
 ἔχει «σειραφόρους ἔππους», ἀλλὰ μόνον δύο
 ὑπὸ τὸν ζυγὸν βαδίζοντας. Εὐρ. 1. 1165.
 Ἀ-σειστός, 2· ὁ μὴ σειόμενος, ἀκλόνητος,
 ἄμην. ἑπ. -στος Ἐπίκ. ἐν Δ. Λαερ. 10, 87.
 Ἀσεκτός· ἀγαθός, παρὰ Πίνθωνι Ταραντίνω
 φιλοσόφῳ Ἡσίοχ.
 Ἀ-σελάγητος, 2· ὁ μὴ φωτιζόμενος Κ.
 Μαν. ἑρωτ. 4, 7.
 Ἀ-σελάστος, 2· ὁ ἄνευ φωτός Π. Σιλ.
 ἱκρ. 862.
 Ἀ-σελγαίνω· εἰμαι ἀσελγής, ὁδριστης, ἄσω-
 τος Πλάτ. συμμ. 190· καὶ ὁρασύνεσθαι,
 νόμ. 9, 879· καὶ ὁραθεῖν Ἀνδοκ. 4, 7,
 καὶ ἐπ. ὡς Δημ. 24, 143.
 Ἀ-σελγεία, ἡ· ἡ φύσις καὶ ὁ τρόπος τοῦ ἀ-
 σελγούς, «ἀσ. ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια καὶ ὁ περ-
 βολὴν σπουδὴ· οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ ὕβρει καὶ
 αἰκίας ἐχρήσαντο» Β. Ἀν. ἐν δὲ σ. 451 «ἡ μετ'
 ἐπιηρασμοῦ καὶ ὁρασύντης βία», Πλάτ. πολ.
 4, 424· καὶ ὕβρις Δημ. Μειδ. 1· «-περὶ
 τὰς σωματικὰς ἐπιθυμίας» Πολύδ. 37, 2· «εἰς
 τινὰ = ὕβρις, 1, 6, 5. Περὶ γυναικῶν Ἀλκίφρ.
 Ἀ-σελγέω· ἀσελγαίνω, τὰ ἡσελγημένα =
 ἔργα ἐξ ἀσελγείας, ὕβρειος πραχθέντα Δημ.
 21, 19.
 Ἀ-σελγήμα, τό· ἀσελγής πράξις, ὕβρις, -εἰς
 τινὰ Πολύδ. 38, 2, 2.
 Ἀ-σελγής, 2 (ὑπὸ τῶν ἀρχαίων παράγεται
 ἐκ τοῦ Σέλγη, πόλεως ἐν Πισιδίᾳ· πρὸλ.
 ὁ ἔλγω καὶ τὸ γερμ. schweigen)· ἀκόλαστος
 -ὄχημα Εὐπολ. ἐν Ἀθην. 6, 237· ἄσωτος,
 φιλήδονος, καὶ ὁδριστης καὶ αὐθάδης Δημ.
 24, 143, Πολύδ. 8, 12, 9, συνήθ. περὶ ἀν-
 δρῶν περὶ γυναικῶν μόνον παρὰ μετγ. ὡς
 Λουκ. καὶ Πλούτ. - Κατὰ Β. Ἀν. σ. 451 =
 σφοδρὴς, βίσιος, πνίγος Φερερ. - ἄνεμος
 Εὐπολ. ἐν Πολυδ. 1, 111. - Συχνότατα τὸ
 ἐπὶρ. ἀσελγώς, -πίνας Ἀριστ. πλ. 560· «δια-
 κείσθαι Λυσ. 24, 15» = παρὰ νόμῳ Ἰσ. 10,
 11· «-καὶ πολυτελῶς ἔην» Δημ. 59, 30·
 «-καὶ προπετῶς χρῆσθαι αὐτῶν», αὐτ. 33·
 «-προσηλακίζεσθαι, αὐτ. 35.
 Ἀσελγισμός, ὁ· ἀσελγεία, μετγ.

Ἀσελγὸς-κρωτός, ὡτος, 2· «κρίως ἀσελγόν-
 ρως» ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει κρύως ἀνακαίμενος
 μέγας χαλκός· ἀσελγόκρωτον δὲ αὐτὸν εἶπε
 Πλάτων ὁ κωμικός διὰ τὸ μέγαν εἶναι... τὸ
 γὰρ ἀσελγὸς οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκολάστου κ-
 λεγον οἱ παλαιοί, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ
 μεγάλου... ἀμεινον δὲ τὸν ἀσελγόκρωτον ὁ-
 χεσθαι εἶναι τὸν κυρίτωτα καὶ οἰονεῖ ἱσ-
 τρίζοντα τοὺς κέρασιν» Ἡσίοχ.
 Ἀσελγος-μανέω· 1) εἰμαι μανιῶδης ἐν τῇ
 ἀσελγείᾳ Λουκ. Φιλοπ. 7.
 Ἀσελγήνων, τό· Λοκρικὸν ὄρος ἐστὶ δυσχε-
 μερον Σχολ. Νικ. Ἀσελγήνα Ἐτ. Μ.
 Ἀ-σελγήνος, 2· ὁ μὴ ἔχων σελήνην· «νός =
 σκατεῖν, μὴ φωτιζομένη ὑπὸ σελήνης Ἀνακρ.
 31, 12, Θουκ. 3, 22, Πολύδ. 7, 16, 3.
 Ἀ-σελγίνος, 2· ὁ μὴ ἔχων σελίνον Δ. Κάσ.
 68, 19.
 Ἀσελλίως· ἐπὶ τῶν Σεμπρωνίων ἐν Ῥώμῃ
 Δ. Κάσ.
 Ἀ-σεμνο-λόγητος, 2· ὁ μὴ σεμνολογί-
 θεις, μὴ διακηρυχθεὶς Εὐστ. Ἰλ. σ. 342.
 Ἀ-σεμνος, 2· ὁ μὴ σεμνός, μὴ σεβαστός, μὴ
 σοβαρὸς Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 6, Πλούτ. 1-
 μολ. καὶ Λίμ. 3· ἄτιμος, αἰσχρὸς Ἡρόδ. 1,
 7, 1, Δ. Ἀλ. συνθ. ὄν. 18 καὶ ἄλλ. ἑπ.φ.
 ἀσεμνως, μετγ.
 Ἀ-σεμνότης, ἡ· ἀνατοχοντία Ἐπιφάν. τ.
 1, σ. 619.
 Ἀ-σεπτέω· ἀσεδῶ· τὰ εἰς θεοὺς Σοφ. Ἀντ.
 1329.
 Ἀ-σεπτος, 2· ἀσεδής Σοφ. Οἶ. τ. 890, Εὐρ.
 Βάκχ. 888.
 Ἀσερίνα· τόπος ἐν Τενιδῶ Ἀποστ.
 Ἀσερύμος· βασις Τύρου Μέν. Ἐφ.
 Ἀση, ἡ· ἡ ἀθήα, σιγκασία, ἡ παρακολου-
 θούσα τὸν κόρον· ναντιώδης πάθος καὶ κνήσις
 τοῦ στομάχου· μετ. λύπη Σαφ. 1· καὶ Ἀλ-
 πι Πλάτ. Τιμ. 71· τινὶ προσβάλλειν Ἡρ.
 1, 136· «ἀσην φέρειν» = διεγείρειν ἀθήαν
 Λουκ. κυν. 1· καὶ ῥήπος Σουίδ.
 Ἀση· βασις Αἰγύπτου Σὺγκ.
 Ἀ-σηκάστος, 2· ὁ μὴ ἐν τῷ σηκῷ ἐν τῇ
 μάντρᾳ ὢν Νικήτ. γρ. 10, 4.
 Ἀσηκός· ἀκλήστατης Ἡσίοχ.
 Ἀ-σημαντός, 2· α) ὁ μὴ ἔχων κύριον, ἀ-
 φύλακτος· -μῆλα Ἰλ. κ. 485· ὁ μὴ σεση-
 μασμένος, μὴ ἔχων σημεῖον διακριτικόν· τι-
 νὸς Πλάτ. Φαίδρ. 250· 6) ἔνερ. ὁ μὴ δὲν ση-
 μαίνων, ἀντίθ. σημαντικός Δ. Λαίρ. 7, 57.
 Ἀ-σημεῖωτος, 2· ὁ μὴ σημειωθείς, μετγ.
 Ἀσημο-γράφος, ὁ· ὁ καταγράφων τὰ ἀρ-
 γυρὰ σκευή, Βυζ.
 Ἀσημο-κλέπτης, ὁ· κρύφιος κλέπτης, ἡ
 κλέπτης ἀργυρῶν σκευῶν Ἀνθ. 11, 360.
 Ἀσημο-ποίητα, ἡ· κατασκευὴ χημικὴ ἀση-
 μίου (ἀργύρου) Μιχ. Ψελλ.
 Ἀ-σημος (σημα, 2· α) ὁ μὴ ἔχων σημεῖον·
 -ὄπλα Εὐρ. Φοιν. 1119· -χρυσός = ὁ μὴ τα-
 τυπωμένος εἰς νομίσματα Ἡρ. 9, 41· -χρυ-
 σίον, ἀργύριον Θουκ. 2, 13, καὶ μετγ. πρὸλ.
 Πολυδ. 3, 86· ὁ ἄνευ μνημείου ἐπιταφίου
 «ἀσημον» ἀργύριον τὸ μὴ κεκαταγμένο
 Μουσχοπ. 69, παρὰ μετγ. ἀσημῶν = ἀργυρῶν

6) ἀσφαγῆς, ἀγνώριστος, ἀγνωστος· - χρησμός
 Λογ. Πρ. 605· «οὐκ ἄσ. ἀλλὰ δυστυχῆς»
 Σοφ. Τρ. 863· πρὸς Ἀντ. 252, 1000, 1194,
 ὅπου τὸ «ἀσημα βοῆς περιβαίνει» ἐξηγεῖ-
 ται καὶ κακὸς οἶανός· - πόλις Εὐρ. Ἰ. 8·
 «ἀσημα φράζειν» Πρ. 1, 86· - νύξ Ἀντιφ.
 2, 8, 8 καὶ μετν. - καὶ ἀγνωστος Πρὸν. 9,
 12, ἀσημῶς· ἀνευ σημείου, ἴχνους Ξεν.
 κιν. 3, 4.
 Ἀσημότης, ἡ· τὸ νῆ ἐνέ τις ἀσημος, ἄ-
 γνωστος, γλωσσ.
 Ἀσημός· πόλ. ὀχυρά ἐν Θράκῃ Πρиск.
 Ἀσημῶν, 2· ἀσημος Σοφ. Οἰ. Κ. 1664.
 Ἀσηπτος, 2· ἀσηπτος· ἐξὺλον ἀσηπτότα-
 τον Περφόρ. ἐν Στob. ἐκλ. 1, 4, 56· ἀχά-
 νευτος Ἰπποκρ. σ. 522.
 Ἀσίρ, ἡ Ἀσπρος· οἶός τοῦ Ἰακῶβ Ἀλ. Πολ.
 Ἀσπρός, 2· προσφάν ἀσπρ., σικχασιαν Ἰπ-
 ποκρ. σ. 766· ἐπίρ. ἀσπρῶς=ἀχθρῶς Πο-
 λυδ. 3, 99.
 Ἀσπρος· ὁ μὴ ἔχων σκώληκας Σουῖδ.
 Ἀσπρῆ· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀσηστος (σῆθω), 2· ἀσπρίνιστος· - ἄλευ-
 ρον ἀφιλ. ἐν Ἀθην. 3, 115.
 Ἀσηψία, ἡ· τὸ μὴ σῆψασθαι Τζέτζ.
 Ἀσθάνουρα· πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ.
 Ἀσθαία· νῆσ. παρὰ τῇ Ρέδωσις Πτολ.
 Ἀσθενάριον, τό· νοσοκομεῖον ἐν μοναστη-
 ρίῳ, ἐκκλ.
 Ἀσθενεία, ἡ· ἑλλειψίς σθένους, ἰσχύος, δυ-
 νάμεως, ἀδυναμία· - τοῦ γήρως Πλάτ. πολ.
 1, 330· καὶ νόσος, Γοργ. 577, ἀνείθ. τῷ
 ἰσχνῇ, πολ. 10, 618· τῷ ῥώμῃ Ξεν. ἀ-
 πομν. 4, 2, 32. Ἰδ. ἀρρωστία, ἀσθενεία, νό-
 σος Θουκ. 7, 16· - συμπίπτει τινὶ Πλάτ. Τιμ.
 17· - ἡ περὶ ὀφθαλμὸν Λουκ. Νιγρ. 4· καὶ
 ἰνδία Θουκ. 3, 16· - τοῦ βίου Πρ. 2, 47·
 πρὸς, ἀσθενείη.
 Ἀσθενέω· εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος· - μέλη
 Εὐρ. Ὀρ. 228· ἰδ. νόσος Θουκ. 8, 42· - τοῦ
 ὀφθαλμοῦ Πλάτ. Λυσ. 209, ἀντίθ. ὀγιαίνω,
 ἱπ. 13, 361.
 Ἀσθενήμα, τό· ἀσθενεία, νόσημα Ἀριστοτ.
 γεν. Ζ. 1, 18.
 Ἀσθενήξ, 2 (σθένος)· ἀδύνατος· - χρώς
 Πινδ. Π. 1, 55, τραγ. καὶ πεζ. συχνά· ὁ μὴ
 δυνατόν, μὴ εὐπορῶν, πέννης, ἀντίθ. πλου-
 στος Εὐρ. ἱκ. 433· «χρήμασις ἀσθενέστεροι»
 Πρ. 2, 88· - καὶ πέννης Πλάτ. πολ. 2, 364·
 ἰσοθαγύρας, Ἑλλήνων οὐκ ἀσθενέστατος συ-
 φιστής Πρ. 4, 95· - καὶ ὀλίγοι Πλάτ. πολ.
 9, 571, τὸ ἀντίθ. εἶνε συνήθ. ἰσχυρός· προσ-
 ρι, ταπεινός, ἀσημαντος Ξεν. ἀπομν. 3, 7,
 5· «ἐν τῷ ἀσθενεσάτω εἶναι» = λίαν ἐξησθε-
 νηκός Θουκ. 3, 52· ἐπίρ. ἀσθενῶς Πλάτ.
 Πρωτ. 332, συγχρ. Φαῖδρ. 255.
 Ἀσθενήη, ἰων. ἡ ἀσθενεία· - βίου = ἐνδεια
 Πρ. 8, 51.
 Ἀσθενικός, 3· ἀδύνατος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ.
 5, 14, Λουκ. Τοῖς. 19.
 Ἀσθενό-ποιέω· ποιῶ τινα ἀσθενή, ἀδύνα-
 τον Ἀππ. Μελ. 2, 4.
 Ἀσθενό-ποιός, 2· ὁ ἀσθενές τι ποιῶν
 ὁχλ. Ἀπολλ. Ρ. 2, 205.

Ἀσθενό-ριζος, 2· ἔχων ἀσθενή βίαν
 Θεοφρ. φ. αἰτ. 4, 14, 1.
 Ἀσθενό-ψυχος, 2· ἔχων ἀσθενή ψυχὴν
 Ἰώα. Μακκ. 15.
 Ἀσθενόω· ἐξασθενίζω Ξεν. Κύρ. 1, 5, 3.
 Ἀσθενώσις, ἡ· ἐξασθένεισις Ἰπποκρ. σ. 51.
 Ἀσθμα, τό (ἄσθ)· ἀναπνοή βία Πλούτ. δο-
 σκολος, βραχεῖα (ἀκούστη) ἀναπνοή, στενω-
 χωρία· «τὸ ἐκ ὁρόμου γενόμενον φύσημα»,
 δύσπνοια, - καὶ ἰδρώς Πλ. ο, 241· «ἀργαλίῳ
 ἔχει» ἄσθματι, κήρ ἀπινύσσων, π. 109·
 πρὸς Πινδ. Ν. 10, 74, Ἀργ. Πέρσ. 476·
 «ὡς περὶ ὅπ' ἄσθματος ἀδυνατοῦσα πορεύεσθαι»
 Πλάτ. πολ. 8, 568· ἐν γέν. φύσημα, κινή·
 - φλογός Κολ. 178, Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 9, 677.
 Ἀσθμάζω· ἀσθμαίνω Β. Ἀν. σ. 451.
 Ἀσθμαίνω· δυσκόλως ἀναπνέω, πνευστιῶ,
 κοντανασαίνω, λαχανιάζω, μετὰ τὸν ὁρόμον
 Ἰλ. κ, 376· ἰδ. περὶ τοῦ βογγαλισμοῦ τῶν
 ἀποθηνοσκόντων, κ, 496, Πινδ. Ν. 3, 46, Ἀίσχ.
 Εὐμ. 621 καὶ μετν. - τί Ἠλιδός. Διὸς. 4, 3.
 Ἀσθματίας, ὁ· ἀσθμαίνων Ἀδαμ. φασ. 2, 28.
 Ἀσθματίζω· ἀσθμαίνω Τζέτζ. ἱπ. 95.
 Ἀσθματικός, 3· τῷ ἄσθματι ἀνήκων ἡ ἀσθ-
 μαῖνών Μανιθ. 4, 274, Διοσκ. 1, 23.
 Ἀσθματ-ώδης, 2· ὁ πάσχων ἀπὸ ἄσθμα,
 δύσπνοια Ἰπποκρ. σ. 1014.
 Ἀσθμησις, ἡ· τὸ ἀσθμαίνειν, γλωσσ.
 Ἀσία, ἡ· 1) θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς
 Γῆθός ἡ τῆς Πομερολύτης, σύζυγος Ἰαπετοῦ
 ἡ Προμηθεῖος, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ ἡπειρος Ἀ-
 σία Πρ. 2) θυγ. Νηρέως καὶ Δωριδοῦ Ἰγν. 3)
 θυγ. Θεμιστοκλέους Πλούτ. 4) ἐπων. τῆς Ἀ-
 θηνῶς παρὰ Κόλχους καὶ ὧς τοιαύτη ἐν Ἀττ. τῆς
 Λακωνικῆς τιμωμένη Πaus. 5) ἡ ἡπειρος Ἀ-
 σία, πρὸς. Ἡπειρος· ὀνομαζ., κατα πρῶτον
 ἐν Πινδ. παρ' αὐτ. ποιηταὶ Ἀσία γῶν, γῆ,
 χώρα Παρ' Ἀττικὸς σημαίνει οὐχὶ σπανίως
 μόν. τὴν Μικρὴν Ἀσίαν, ἡ τὴν Περσικὴν κρά-
 τος, περίπου τὴν «ἐντὸς τοῦ Ταύρου Ἀσίαν»
 Στράβ. Βραδύτ. ὀνομαζέτο οὕτω καὶ ἡ Ῥωμαί.
 ἐπαρχία ἐν τῷ δυτ. μέρει τῆς Μικρ. Ἀσίας·
 διηγεῖτο εἰς ἄνω Ἀσίαν, ἡ τὴν Ἀλυσος πο-
 ταμόσ Ἀσίαν· καὶ κάτω Ἀσίαν, τὰ δὲ αὐτῆς
 αὐτῆς ἐσχημάτιζον ὁ Τάναϊς, ὁ Φάσις ἡ ὁ
 Νεῖλος, κατ. Ἀσιάτης, Ἀσιατός ἡ Ἀσια-
 νός, θηλ. Ἀσιατής, Ἀσιανή· 6) πόλ. πρὸς
 τῷ ἱμῶσιν ἐν Λυδίᾳ Στ. Βοζ. 7) ὄν. τῆς
 Ἰσσιονίας, χώρας τῶν Σιρότων Στ. Βοζ. 8)
 πόλ. Σουσιανῆς Πτολ. 9) νῆσ. Αἰθιοπίας, κ.
 Ἀσιάτης, ἐπίθ. Ἀσιεύς Στ. Βοζ. 10) ὄρ. πλη-
 σίον Ἀττ. ἐν Λακωνίᾳ Πaus.
 Ἀσια-γενής, 2· καταγόμενος ἐκ τῆς Ἀσίας
 Δ. Χρυσ.
 Ἀσιαδάτας· Πέρσης ἐπαρχος Ξεν.
 Ἀσιαδῆς· πατρων. τοῦ Ἀσίου Ἰλ.
 Ἀσιακή· πόλ. Ἀραχωσίας Πτολ.
 Ἀσιανός· 1) ἐπίθ. ὁ τῆς Ἀσίας· 2) ὄψα, π)
 οἱ Ἀσιανοί, κατ. Ἀσιας Θουκ. 6) Ἀσιανή,
 πόλ. Ἠλίας Στ. Βοζ.
 Ἀσιάρχης, ὁ· ὁ ἀνώτατος ἱερεὺς ἐν τῇ ἐπαρ-
 χίᾳ Ἀσίᾳ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν Ῥωμαίων
 Στράβ. 14, πρῶξ. Ἀποστ. 10, 31, Εὐσεβ.
 ἱστ. ἐκκλ. 4, 15.

Ἀσιὰς 1) ἐπιθ. 2) οὐσ. α) Ἀσιὰς δηλ. κί-
θαρά, ὀνομασθεῖσα οὕτω, διότι εὐρέθη ἐν Α-
σίᾳ Ἀριστ. 6) = Ἀσία.
Ἀσίας 1) βασι. Αἰθίας Ἡρ. 2) Φασίας, Αἰ-
θαδεύς, ἐπιγρ.
Ἀσιάτης, -ήτης, 1) ἐπιθ. 2) οὐσ. ὁ κάτ.
τῆς Ἀσίας Στ. Βυζ.
Ἀσιατικός 1) ἐπιθ. 2) οὐσ. α) Ὀλυμπιο-
νίης Εὐσέδ. β) ἀπελευθερὸς Γάλα Πλούτ.
γ) - κή, γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀσιατο-γενής, 2) Ἀσιαγενής Δίσχ. Πέρσ. 12.
Ἀσιβὰ πόλ. ἐν Πόντῳ Καππαδοκίας Πτολ.
Ἀσιγένης ἄνδρ. ὄν. νομίσμ.
Ἀσιγησία, ἡ τὸ μὴ σιγᾶν Πλούτ. ἡθ. σ.
502.
Ἀσιγητός, 2) ὅστις δὲν δύναται νὰ σιγή-
σῃ, φλύαρος, - τιθήνη Νόν. Δ. 8, 335 - κό-
κνοι, 8, 229. - θάλασσα Ἰω. 6, 103 - ἐ-
πίρ. ἀσιγήτως Ἰ. Χρυσ. τ. 5 σ. 129.
Ἀσιγή πόλ. Ἰσπανίας Βαιτ. Πτολ.
Ἀσιγμο-ποιέω ποιῶ ποίημα, ἐν ᾧ οὐδὲν
ὁπάρχει σίγμα· ἀσιγμοποιηθεὶς ᾧδῃ Ἀθην.
10, 455· προβλ. Δ. Ἀλ. συνθ. ὄν. σ. 171.
Ἀσιγμος, (σίγμα) 2) ὁ μὴ ἔχων τὸ σίγμα
Δ. Ἀλ. καὶ Ἀθην. ἐν τῷ προηγ.
Ἀσιγράμμα πόλ. Ἰνδοσκυθίας Πτολ.
Ἀσίδα, λίξ. ἐδραϊκή, πτηνὸν μέγιστον, πλὴν
εὐθεῖς, ἱρωδίδος κατ' Ἀκύλαν.
Ἀσιδάτης Πέρσης Ξεν.
Ἀσιδῆρος, 2) ὁ μὴ ἔχων σίδηρον, ξίφος·
- χεῖρ Ἀνθ. 9, 12, Εὐρ. Βάνχ. 735 - μα-
χλοί, 1102.
Ἀσιδῆρωτος, 2) ὁ μὴ περιβεβλημένος μὲ
σίδηρον, μτγν.
Ἀσιχός, 2) ὅστις δὲν εἶνε σιχρὸς ἢ ἀη-
δῆς Πλούτ. Λυκ. 16· ἔνερ. ὁ μὴ διεγείρων
ἀηδῶν, ὑπερθ. Πλούτ. ἡθ. σ. 132, περὶ οἴνου.
Ἀσίλας ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀσίλλα, ἡ ζῶλον φερόμενον ὑπὲρ τὸν τρά-
χηλον ἐπὶ τῶν ὤμων, δι' οὗ ἔφερον φορτία
Σίμων. ἐν Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 7, Ἀλκίφρ. 1, 1·
προβλ. Ἰναφορεύς.
Ἀσίλλω-φορέω φέρω διὰ τῆς ἀσίλλης,
Ἑτ. Μ.
Ἀσίναρος ποτ. Σικελίας Θουκ.
Ἀσινδὰ πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ.
Ἀσινδον πόλ. Βαιτ. Ἰσπανίας Πτολ.
Ἀσίνη 1) θυγ. Λακεδαιμόνος, ἀφ' ἧς ὄνομα.
ἡ ἐπομ. πόλις Στ. Βυζ. 2) πόλ. Λακωνικῆς
ἀπὸ Ἀσίνης θυγατρὸς Λακεδαιμόνος, τὸ εἶν.
Ἀσινάτος καὶ Ἀσινεύς Στ. Βυζ. 3) πόλ. Ἀρ-
γολίδος Ἰλ. νῦν Φοῦρνος 4) πόλ. Μεσση-
νίας Ἡρ. ἡ χώρα Ἀσιναία, κατ' Ἀσινάτοι·
Ἀσινάτος κόλπος, ὁ Μεσσηνιακὸς Στράβ. 5)
πόλ. Κιλικίας Στ. Βυζ.
Ἀσινής, 2 (σίνωμα) 1) ἀδελφής, ὁ μὴ βε-
δλαμμένος Ὀδ. λ. 109 βίωτος Αἰσχ. χο.
1013, Ἡρ. 2, 114 β) ὁ μὴ βλάπτων - δαί-
μων = ὁ προσφυλάττων Αἰσχ. Ἀγ. 1314,
+ Ἡρ. 1, 105 - ἡδοναί = αἱ μὴ προσενοδοῦσαι
βλάδῃ Πλάτ. νόμ. 2, 670· ἐπίρ. ἀσινῶς
Ξεν. ἀν. 2, 3, 27· ἀσινέστατα, 3, 3, 4.
Ἀσίνιος ἢ Ἀσίνιος ὄν. Ἰωμ.
Ἀσιννίς γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀσινότης, ἡ τὸ ἀδελφῆς Εὐνάπ. εἰ. σοφ. σ. 12.
Ἀστογεία· αἱ αἰμασσαι Σχολ. Ἰλ. φ. 321.
Ἀσίοι· ἔθνος σκυθικὸν Στράβ.
Ἀσινεῖς = Ποιονεῖς Στράβ.
Ἀσιος (ἄσις) 1. ἐπιθ. 1) πηλώδης, ἐλαφὲς
Ἰλ. β. 461, *Ἀσίω ἐν λειμῶνι· πρέπει νὰ
θεωρηθῇ ὡς κ. ὄν. ἔνεκα τοῦ μακροῦ α. 2) ὁ
ἐξ Ἀσίου, ὁ Ἰδῆ· ἐπὶ ἄνδ. Διὸς Στ. Βυζ. 11) οὐσ.
1) ὁ κατασκευάσας τὸ Παλλάδιον ἐν Τροίᾳ
Σουδ. 2) υἱὸς τοῦ Δόμαντος, ἀδελφὸς Ἐκ-
της Φρόξ Ἰλ. 3) υἱὸς Ἰρτάκου ἐξ Ἀρίσθης
Ἰλ. 4) υἱὸς Ἀμφικτολέμου Σάμιος, ἀρχ.
Ἑλλήν ποιητῆς Ἀθην.
Ἀσπρακος, ἡ εἶδος ἀκρίδος· ἡ λεγομένη
ἀκρίς ἀσπρακος ἡ ὄνος ἀπτερός ἐστὶ καὶ με-
γαλόκωλος Διοσκ. 2, 57.
Ἀσις, εἰς, ἡ ἰλὺς ποταμοῦ Ἰλ. φ. 321,
κατ' Εὐστ. κρύπος ἐν ὕδασι ξηρὸς, ἡ συντο-
μώτερον κατὰ τοὺς παλαιούς, τὸ ἐξ ὕδατος
ξηρὸν, . . ἡ ἰλὺς· καὶ μτγν. Νικ. 109, 179,
Ὀππ. ἀλ. 3, 433.
Ἀσίς, ἰδὸς Ἀσίας
Ἀσιτέω δὲν τρώγω, νηστεύω Εὐρ. Ἰππ.
277, Πλάτ. συμμ. 320.
Ἀσιτί· ἄνευ τροφῆς Ἰωδ. 24, 6.
Ἀσιτία, ἡ τὸ μὴ τρώγειν, τὸ νηστεύειν Εὐρ.
ἰκ. 1105, Ἡρ. 3, 52, Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ.
10, 9.
Ἀσίτικος Ὀρχομένιος, ἐπιγρ.
Ἀσιτος, 2) ὁ μὴ ἐσθίων, νηστικός· + καὶ
ἄπistos Ὀδ. δ. 788· + καὶ ἄπistos Σοφ. Αἰ.
317, Πλάτ. Φαιδρ. 259, Ξεν. καὶ ἑπ.
Ἀσίχα· κώμη Μεσοποταμίας Ἰαῖδ.
Ἀσιχέρ· δατικός Ἡσυχ.
Ἀσιχίνη γυν. ὄν. Σουδ.
Ἀσιών, ὄνος, ὁ ὄρους ὄνομα Σουδ.
Ἀσίων, ὄνος· ἄνδρ. ὄν. καθ' οὗ ὁ Ἀσπίας ἐ-
γράψε λόγον καθ' Ἀρποκρ. ἐν λ. ἀμφιγυνεῖν.
Ἀσιώπητος, 2) ὅστις δὲν δύναται νὰ σιω-
πηθῇ Εὐνάπ.
Ἀσιώτα· Ἀσιτοί.
Ἀσκὰ πόλ. εὐδ. Ἀραβίας Στράβ.
Ἀσκαθής, ὄνρ. ἀντὶ ἀσκητῆς.
Ἀσκαίρω· σκαίρω, μετ' εὐφών. α. Κ. Σμ.
5, 495.
Ἀσκαίων, ὄνος· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀσκαίωρητος, 2) ὁ μὴ δόλιος Μάξ. προβλ.
εἰς Διον. σ. 37.
Ἀσκάλαθος, ὁ εἶδ. σαύρας, ἡτις δύναται
πανταχοῦ νὰ σταθῇ μὲ τοὺς κολλώδεις πόδας
τῆς Δουκ. ἀστρολ. 20, Αἰλ. Ἰ. Ζ. 6, 22.
Ἀσκαλαβώτης, ὁ τῷ ἄνωτ. Ἀριστ. νεφ.
171, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 12, 29.
Ἀσκάλαφος, ὁ εἶδ. πτηνὸν Ἀριστοτ. Ἰ.
Ζ. 2, 17.
Ἀσκάλαφος 1) υἱὸς Ἀρεως καὶ Ἀστυόχης
βασιλ. Μινυῶν Ἰλ. 2) υἱὸς Ἀχέρωνος καὶ
Γοργύρας, μεταμορφωθείς εἰς γλαύκα Ἀπολλ.
κατ' αὐτόν, αὐτ.
Ἀσκάλευτος, 2) ἀσκάλιτος Σχολ. Θε-
οκρ. 10, 14.
Ἀσκαληνὲς ἰσόπλευρον παρὰ Δημοκρίτῳ
Μουσ.

Ἀσκάληρον· τὸ περικάρδιον τοῦ καυλοῦ τοῦ κάκτου Ἀθῆν. 2, 70.
 Ἀσκαλῆς· σκληρὸς Σουῖδ.
 Ἀσκαλιάζοντες· ἐφ' ἑνὸς κώλου βαδίζοντες Ἡσυχ.
 Ἀσκαλίγγιον· τόπ. Γερμανίας Πτολ.
 Ἀσκαλίζω· σκαλίζω, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ α Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 24.
 Ἀσκάλιος = Ἀσκάνιος, υἱὸς Αἰνείου Ἐτ. Μ.
 Ἀσκαλῆς· βασ. Μαυριτανίας Πλούτ.
 Ἀσκαλιστος, 2· ὁ μὴ σκαλισθεὶς Σχολ. Θεοκρ. 10, 14.
 Ἀσκαλος = ἀσκαλτος, δ' ἴδε.
 Ἀσκαλος· υἱὸς Ὑμναίου, Λυδὸς στρατηγὸς καὶ θεμελιωτὴς Ἀσκάλωνος Στ. Βυζ.
 Ἀσκαλτος, 2· ὁ μὴ σκαλισθεὶς· ἀσκαλτοὶ· κικῶς ἐργασμένοι, ἀτύπωτοι· Ἡσυχ.
 Ἀσκάλων, υἱὸς, ἡ· πόλ. Συρίας πρὸς τῇ Ἰουδαίᾳ, λέγεται καὶ Ἀσκαλόνιον, κατ. Ἀσκαλόνιτης καὶ Ἀσκαλόνιος Στ. Βυζ.
 Ἀσκαλῶνας, ὁ· εἰδ. πτηνοῦ, «τὸ μέγεθος ὅσον ἑλεκτορί, τὸ βόγχος μακρόν, τὸ χρώμα ὅμοιον ἀγταγῆνι» τρέχει δὲ ταχὺ καὶ φιλόνητον ἐστὶν ἐπιεικὲς Ἀριστοτ. Ἰ. 2, 9, 26.
 Ἀσκαμῶντες· οὐχὶ λοφῶς Εἰστ. ἔρ. σ. 51.
 Ἀσκαμῶνία· εἰδ. βοτάνης ἱατρικῆς Σουῖδ.
 Ἀσκανθάλιστος, 2· ὅστις δὲν σκανθαλίκεται, δὲν πειρίζεται Κλ. Ἀλ. στρ. 4, σ. 597.
 Ἀσκανθῆς· ἄγγελος Ἡσυχ.
 Ἀσκήνη· ἀγανᾶκτησις Ἡσυχ.
 Ἀσκανία· 1) χώρα Μυσίας ἢ Βιθυνίας Ἰλ. 2) τὰ μεσημβ. μέρη ταύτης Ἰλ. κατ. Ἀσκάνιος· 3) (λίμνη) Ἀσκ., λίμνη ἄλυμα Νικαίας ἐν Βιθυνίᾳ Στράβ. 4) ἑτέρα ἐν Φρυγίᾳ Ἀρρ. 5) τόπ. ἐν Τρωϊδί, κατ. Ἀσκάνιος Στράβ.
 Ἀσκάνιος· υἱὸς Ἰσποτίωνος Ἰλ.
 Ἀσκάντης, ὁ· κλινίδιον Σουῖδ. Ἀριστ. νερ. 824· «διφύρου εἶδος ἡ πράβδατος» Σχολ. πρὸλ. Λουκ. Λεξιφ. 6· 2) νεκρὸν φέρετρον Ἀντίφιλ. ἐν Ἀνθ. 7, 634.
 Ἀσκαντος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομίσμ.
 Ἀσκαρθαμυκτέω· δὲν σκαρθαμύσσω· βλέπω ἀπέναντι Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 292.
 Ἀσκαρθαμυκτί, ἡ· τεῖ· χωρὶς νάσκαρθαμύσσω, ἀπέναντι Σεν. Κύρ. 1, 4, 28, Λουκ. Τίμ. 14.
 Ἀσκαρθαμυκτος, 2· ὁ μὴ σκαρθαμύσσω, μὴ πυκνῶς βλέφαρῶν, ἀπέναντι βλέπων Ἀριστ. ἱππ. 292· πρὸλ. Ὀππ. κυν. 1, 208.
 Ἀσκαρῆς, 2 (σκαίρης)· ὁ μὴ σκαίρων, μὴ πηδῶν· ἀσκαρές· ἀκίνητον· Ἡσυχ.
 Ἀσκαρθμος· τῷ προηγ. Ἡσυχ.
 Ἀσκαριδ-ώδης, 2· πλήρης ἀσκαριδῶν Ἰπποκρ. σ. 144.
 Ἀσκαρίζω (ἀ εὐφ.)· πηδῶ, σκιρτῶ· «ὁ δὲ ἀσκαρίζει κἀπιπαρδὴν Κρατίν. ἐν Φωτ. δ. βάζειν, ἀντὶ τοῦ ἡσπαιρε.
 Ἀσκαρίς, ἴδος, ἡ· εἰδ. σκύληκος Ἡσυχ. κατὰ Γαλῆν. λεξ. Ἰπποκρ.· «ἐλμύνθεις ἰσχυαὶ καὶ μικραὶ ἐν τῷ ἀπειθυμένῳ ἐντέρῳ γινόμεναι» καὶ κατ' Ἀριστοτ. Ἰ. 2, 5, 19 εἰδ. ἐλμύνθων καὶ σκυλήκων τι εἶδος, εἰς ᾧ γίνονται αἱ ἐλμύνσεις.
 Ἀσκαρίστος, 2· ὁ μὴ σκαίρων Σουῖδ, πρὸς εἰρήν τοῦ ἀσκάδατος.

Ἀσκαρος· γένος ὑποδημάτων ἢ σανδαλίων, οἱ δὲ κράταλα Ἡσυχ. ἴδε Πολυδ. 4, 9.
 Ἀσκαρος· ὀθριαὶς ἀνδριαντοποιὸς Παισα.
 Ἀσκαροφόρον· φορητὴν Ἡσυχ. κυρ. ὁ φέρων ἀσκαρούς.
 Ἀσκατάγας, γ. α· ὄρ. Σκυθίας Πτολ.
 Ἀσκα-αύλης, ὁ· ἡ γκαῖθα Δ. Χρυσ. τ. 2, σ. 331.
 Ἀσκαφος, 2· ὁ μὴ ἐσκαμμένος· ἄμπελος Στράβ. 11, σ. 502.
 Ἀσκαφαστος, 2· ὁ μὴ διεσκαφασμένος, διασκαρπισμένος Ἀθηναγ. περὶ ἀναστ. σ. 332.
 Ἀσκαί· ὀρησκεία, εὐθεία, κόρησις Ἡσυχ.
 Ἀσκαίον· ἀσκιον, ὑποκ. τοῦ ἀσκάς.
 Ἀσκαλῆς, 2· α) ὁ μὴ ἔχων σκέλη· καὶ ἄπους Πλάτ. Τιμ. 34· 6) ὁ ἔχων ἴσα σκέλη, ἰσοδερῆ, περὶ τῆς πλάστιγγος Νίκ. Θηρ. 41.
 Ἀσκαλῆς, 2 (σκέλλω)· α) ἄ. εὐφ. ἐν-ρὸς, κατεσκελετωμένος, ἄσκαρος· «ἀσκαλῆς καὶ ἄθυμος» Ὀδ. κ, 403, σκληροί, ἄγαν κατεσκεληότες Εἰστ. ἄγαν κατεσκεληότες, σκληροί, σκελετωμένοι καὶ νεκρωμένοι Σχολ. 6) σκληρός, ἀκατάπαυστος (ἡ ὁρμή), μετὰ τοῦ στερ. α, κυρ. ὅστις δὲν ἀποξηραίνεται, ἀδιάλειπτος· «ἀσκαλῆς αἰεὶ κεχάλαται» Ὀδ. α, 68· «πολὺν χρόνον ἀσκαλῆς κλαίει», δ, 543· «ἀσκαλῆς αἰεὶ μενεαίνω» Ἰλ. τ, 68, Νίκ. Θηρ. 278.
 Ἀσκαλο-ποιός, 2· ὅστις δὲν ἀφίνει τι νὰ γείνη ἀσκαλῆς, σκελετωδὲς, ὁ ἐκτρέφων Τζέτζ. Λυκόφρ. 1054 ὡς ἐτυμολογίαν τοῦ Ἀσκαληνός.
 Ἀσκαλος· τόπ. ἐν Σικελίᾳ Δ. Σικ.
 Ἀσκέπαρνος, 2· ὁ μὴ πελακημένος διὰ σκαπανίου, ἀπελκήτος, ἄξυστος· βάραν Σοφ. Οἰ. Κ. 101.
 Ἀσκέπαστος, 2· ὁ μὴ ἐσκαπασμένος Διοσκ. 5, 132, Γεωπ. 7, 19, 3.
 Ἀσκέπαστρος, 2· τῷ προηγ.
 Ἀσκεπῆς, 2· τῷ ἀνωτ.· κάρηνον Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 5, 260.
 Ἀσκεπῆς, 2 (σκέπη)· τῷ προηγ. Λουκ. φιλοφ. 21.
 Ἀσκέπτος, 2· ὁ οὐκ ἐσκαπασμένος, ἀπερίσκαπτος· «ἀσκεπτα λέγειν» Ἐφίππ. ἐν Ἀθῆν. 4, 509, Πλάτ. Θεαιτ. 184, Σεν. ἀπομν. 4, 2, 19· ἐπὶ ἀσκέπτῳ· ἀπερίσκαπτος, ἀπρονοήτως Θεοκρ. 6, 21· «ἔχειν τινὸς = δὲν σκεπτομαι περὶ αὐτοῦ Πλάτ. Γοργ. 501.
 Ἀσκέρα, ἡ· εἶδος χειμερινοῦ ὑποδήματος εἰς ἀκατεργάστου δέρματος, οὐκ ἔχον αἱ τρίχες πρὸς τὰ ἐνδον ἱατραμμένα, ἐφύλαττον τὸν ποσά θερμὸν Λυκόφρ. 854, 1322· «ὑποδήμα λαοίων χειμῶνι χρῆσιμον» Πολυδ. 7, 85.
 Ἀσκερίσκον, τὸ· ὑποκ. τοῦ προηγ. Ἰπποκρ. ἐν Τζέτζ. κίς Λυκόφρ. 855.
 Ἀσκερρίς· πόλ. Ἰσπαν. Ταρρακ. Πτολ.
 Ἀσκέυατος, 2· ὁ μὴ τεχνικῶς περισκευασμένος, ἀνεπιτήδευτος· κάλλος Φύλοστρ. εἰκ. σ. 826.
 Ἀσκειύς, 2· τῷ ἔπου. Ἡρ. 3, 131· μετὰ τοῦ· «κύκος καὶ ἀκτῆμων» Μουσών· ἐν Σουῖδ, ἐνθ. 67, 40.

Ἀ-σκευός, 2 (σκηυή) ὁ μὴ ἔχων σκευή, ὁ ἄνευ ἐξοπλισμοῦ· -ἀσπίδων καὶ στρατοῦ· = ἄνευ ὅπλων καὶ στρατοῦ Σοφ. Ψλ. 36.

Ἀσκευ-ώρητος, 2· ἀνεξέταστος Σιράδ. 8, σ. 381.

Ἀ-σκεψία, ἡ τὸ μὴ σκέπτεσθαι, ἀπερισκεψία Πολύδ. 2, 63, 5.

Ἀ-σκέω· 1) τεχνικῶς ἐπεξεργάζομαι, κατεργάζομαι· ἰδὲ ὕλας ἀκατεργάστους· -εἴρια Ψλ. γ, 388· -κέρατα, δ, 110· «ἄρμα δὲ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἡσκηται» = ἐξεργασμένον, κεκοσμημένον καλῶς μετ' χρυσόν· «ἀργύρεον κρατήρα» Ψλ. 743· «πτόξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα» = ἐπιμελῶς καθάρισσάσα Ὅδ. α, 439· «χορὸν ἡσκήσεν», = ἐπιδοξίως διέταξεν, ἡ κατεσκευάσεν ἐργὸν γλυπτὸν, παριστάνον χορὸν Ψλ. σ, 592· πρὸλ. Πaus. 9, 40, 2· ἰδ. συνδέει δ' Ὅμ. «ἀσκήσας τεύξει, χρυσὸν περιχευὲν ἀσκήσας, τ. ἔ. ἐντέχνως καὶ ἐπιμελῶς. Ἐν γέν. κυσμῶ· «ἡσκημένη πέπλοις» Αἰσχ. Πέρσ. 178, Σοφ. Ψλ. 444· -κόσμῳ Ἦρ. 3, 1· «οἶκος ἡσκημένος» = τεχνικῶς κεκοσμημένος, 2, 130· ἐν γέν. παρασκευάξω, ἐξοπλίξω· «Ἑλλήνες ναυσίν, ἀσπίσιν ἡσκημένοι» Εὐρ. Ἰ. Α. 83· «σῶμ' ὁπλοῖς ἡσκήσατο», Ἐλ. 1395· «ἀσκεῖν εἰς κάλλος», Ψλ. 1373· 2) = θεραπεύειν, τιμᾶν, -θαίρωνα Πίνδ. Π. 3, 109· «θέμις ἀσκεῖται» Ὁ. 8, 22. Ν. 9, 8. Ἐντ. πηγάζει ἡ παρ' Ἀττικοῖς συνήθ. σημ. καλλιεργῶ, ἐξασκῶ τέχνην, πεντάεθλον Ἦρ. 3, 125, 9, 33· διακαιοσύνην, ἀληθειάν. 1, 96, 7, 209· -κακότητα Αἰσχ. Πρ. 1068· -τὰ δίκαια Σοφ. Οἰ. Κ. 917· -κακά, Τρ. 383· -λαλιᾶν Ἀριστ. νεφ. 921· -μηδὲν ὑγιές, πλ. 50· καὶ -τινὰ π. = τὸν ἀσκῶ εἰς τι, 47· -ἔρωτας, πόνον, ἀπάτας Εὐρ. Ἐλ. 1110· -ἀσέδειαν, Βάκχ. 476· «λόγῳ ἡσκημένους» = τὸ ὡς πρόσχημα λεγόμενον = Σοφ. Ψλ. 1208· οὕτως ἀειποτεῖν περ. = σοφίαν καὶ ἀρετήν· Πλάτ. Εὐθυδ. 283· -σιωπὴν = σιγὴν τηρεῖν Σεν. Κύρ. 5, 3, 43, ἰδ. = σῶμα πρὸς ἡ εἰς τι = γυμνάζω, δυναμώνω τὸ σῶμα, περὶ ἀθλητικῶν καὶ γυμναστικῶν ἀσκήσεων, ἀπομν. 1, 2, 19, Κύρ. 2, 1, 20 καὶ μετν. (κατὰ Φρόν. ἐν Η. Ἀν. σ. 17· «τὸ ἀγωνιστικῆς ἐπιμελείας τυγχάνειν»)· καὶ ἄνευ τοῦ σῶμα Πλάτ. Αἰσχ. 128· στάδιον, παγκράτιον = γυμνάζομαι εἰς τὸ στάδιον, εἰς τὸ παγκρ. νόμ. 7, 795· -τὰ περὶ τὸν πόλεμον, 8, 832· καὶ μετ' ἀπαρ. «ἀσκῶ ποιεῖν» = κοπιᾶν, προσπαθεῖν νᾶ κάμω Σεν. Κύρ. 5, 5, 12· «-εὐπετῶς φέρειν», ἀπομν. 2, 1, 6· «εὖ ἡσκηκότες», ἀντιθ. ἀνάσκη-ται, Κύρ. 8, 8, 20· ἀλλὰ καὶ «ἡσκημένος ἀνὴρ», ἀπομν. 3, 13, 6· «εἰς ἀγῶνα ἀμεινον ἡμῶν ἡσκηται» Δημ. 9, 52· οὕτω καὶ μετν. Ἐν Ἰσ. 7, 14· -παῖδα, μετὰ τοῦ «δὲ» ἐπιμελείας ἔχειν.

Ἀσκή, ἡ· ἀσκήσις Πλάτ. κωμ. ἐν Πολυδ. 3, 154, ἐνθα φέγεται.

Ἀ-σκηθής, 2 (οἱ ἀρχ. γραμ. τὸ παράγου-σιν ἐκ τοῦ σκῆθω, ἀσκηθής = ἀδελφής· ὅθεν εἶνε πολλὸ πῶθ. ἡ ἔντα, περιποιημένος, εὖ διατηρησόμενος· ἀδελφής, ὁ γιγνόμενος ἐξ ἐπιμελείας

Ἦου. ἀφ' ἑλθεῖν Ἰλ. κ, 212· «-ἐκόντων ἐς πατρίδα γαίαν» Ὁδ. ι, 79, Σόλ. ἀποστ. 93· ἐν Πλουτ. Σόλ. 26. Καὶ ἐν Ὁδ. Ε, 255 γράφεται ὁρθῶς ἀπὸ τοῦ Ὁδολογίου ἀσκήθης (τρισυλλάβ. ἀναγνωστ.) καὶ ἀνοῦσαι, ἀντὶ τοῦ πρότερον ἱσαλ. ἀσκηθής· -μέλι = καθαρὸν Ἀντίμαχ. 11· -νόστος Ἀπολλ. Γ, 2, 960.

Ἀσκημα, τό· εἰς ὃ ἀσκεῖται τις Ἰπποκρ. σ. 742, Σεν. Κύρ. 7, 5, 79.

Ἀ-σκηνος, 2· α) ὁ ἄνευ σκηνης· -δίατα Πλουτ. Σερτ. 12· β) ὁ ἄνευ σκηνηκῆς ἀπάτης, ὁ μὴ πλαστός· ἐπὶρ. ἀσκήνω Σονδ. ἐπ. 138.

Ἀσκήρας· Πυθαγόριος Ἰω. Λαυρ.

Ἀσκησις, ἡ· τὸ ἀσκεῖν· -καὶ ἐπιμελεια Πλάτ. Πρωτ. 323· -τινὰς Θουκ. 5, 67, ἰδ. τῶν ἀθλητῶν, 2, 39, Σεν. ἀπομν. 1, 2, 24, μετν. τρόπος τοῦ ζῆν, ἐπαγγελμα Λαυκ. βί. πρ. 7· παρ' ἑκκλ. ἡ ἐξάσκησις τοῦ πνεύματος εἰς τὰ θεα καὶ ἡ μελέτη τούτων.

Ἀσκητάδης, Ὁθηναῖος Πaus.

Ἀ-σκητέος, 3· ὃν πρέπει τις ν' ἀσκή Σεν. Κύρ. 5, 3, 43, καὶ ἄλλ.

Ἀσκητήριον, τό· τόπος ἀσκήσεως, ἰδ. ὁρη· σκευτικῆς, μετν.

Ἀσκητής, ὁ· ὁ ἀσκούμενος, γυμνάζων ἑαυτὸν εἰς τι, ἡ ἐξασκῶν τι, «-τῶν καλῶν κα-γαθῶν ἔργων», ἀντιθ. ἰδιώτης Σεν. Κύρ. 1, 5, 11· ἰδ. ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀθλητῆς Πλάτ. πολ. 3, 403, Σεν., Ἰσοκ. 2, 11, Παρ' ἑκκλ. «ὁ ἐν τῷ κατὰ διάνοιν κόσμῳ εὐσε-ῶς καὶ δικαίως ἀνατρεφόμενος» ὁ παραδι-δόμενος ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀσκήσιν τῆς εὐσεβείας.

Ἀσκητικός, 3· ὁ ἀσκῶν, τῷ ἀσκητῇ ἀντί-κων, -βίος· ἔργατικός Πλάτ. νόμ. 7, 806· περὶ τοῦ τὴν εὐσεβείαν ἀσκούοντος, ἑκκλ.

Ἀσκητός, 3 καὶ 2· τεχνικῶς ἐργασμένος· νῆμα Ὁδ. δ, 134· -λέχος, ψ, 189· «-ἀσκητὴ πέπλος» = κεκοσμημένη θεοῦρ. 1, 33· ὅστις δι' ἀσκήσεως κατορθοῦται, = οὗ διδα-κτός Πλάτ. Μεν. 70, Σεν. ἀπομν. 1, 2, 23.

Ἀσκήτρια, ἡ· μοναχὴ παραδεδωμένη εἰς τὴν ἀσκήσιν τῆς εὐσεβείας, ἑκκλ.

Ἀσκήτωρ, ορος, ὁ· ἀσκητής, ποιητ. ἀν. ἐν Γαλην. τ. 2, σ. 14.

Ἀ-σκήστος, 2· ὁ μὴ κεκαλομένος ἀπὸ σκῆς Σχολ. Σοφ. Ψλ. 1358.

Ἀσκησούργιον· πόλ. Γερμανίας ἐπὶ τῷ Ῥήνῳ Πτολ.

Ἀσκήδης, ἄνδρ. ὄν. Κύρ.

Ἀσκήδιον· τό· ὄπλο. τοῦ ἀσκή· Ἀριστ. ἑκκλ. 307.

Ἀσκήιον, τό· ὄπλο. τοῦ ἀσκή· Δ. Λαέρ. 5, 16· «οὐκ ἀσκήϊον Κράτης Ἠρωσιν» Ὁδ. ἀσκήϊον μεντάρ· ἐνομορμολύττετο αὐτοῦς, 2 καὶ τὰ ὅσα ἀληθῆ. Ἐπὶ τῶν τὰ κενὰ δεδοκμένων, ἐπὶ τοῦ κενῶς ἀσκή· Παροιμ. παρ. 4, 46· «ἀσκή-σις γὰρ τὰ παιδία μορμολύσσονται» Φώτ.

Ἀ-σκήσις (σκήσις), 2· α) ὁ μὴ ἔχων σκῆιν Πολύδ. 16, 12, 8· β) μετ' εὐφ. σ, σκευθῆς κατὰσκησις· «ἀσκήσις Φλιαθῆντος ὅπ' ἀγωνισ-μῶν» Πίνδ. Ν. 6, 45, Σιράδ. 17, σ. 817.

Ἀσκήπων, υἱός, 2· ὁ μὲν ἔχων σκίπωνα, ῥάβδον Ἀντίφιλον. ἐν Ἀνθ. 9, 298.
 Ἀσκή, ἴδος, ἡ ὁ λευκὸς ἐλλείθορος Διοσκ. νου. 4, 150.
 Ἀσκήτης, ὁ ὑδρωψ, «ἦν δὲ ὑδωρ ἅλις εἰς τὸ περιτάναιον ἐμπεριέχεται, ἐμπλήη δὲ τῶν ὑγρῶν τὰ ἐντέρα, καλεῖται ἐπικλησιν ἀσκήτην» Ἀρετ. σ. 49, Ἐπίκουρ. ἐν Πλουτ. ἡθ. σ. 1097· ἴδε καὶ Γαλην. τ. 2, σ. 264.
 Ἀσκήται· ἔθνος παροικούντων τὸν Ἰνδικὸν κόλπον καὶ ἐπὶ ἀσκῶν πλέον Στ. Βυζ.
 Ἀσκληπιόγεννης· ἀνδρ. ὄν. Ὀρχομ. ἐπιγρ.
 Ἀσκληπάρχος· ἀνδρ. ὄν. 50. ἐπιθ. Ἀσκληπάρχος, ἐπιγρ.
 Ἀσκληπιών, υἱός· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀσκληπός· ἀνδρ. ὄν. Κυρηνή ἐπιγρ.
 Ἀσκληπών, υἱός· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀσκλης, ἄθος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀσκληνός· ὄν. μηνός, ἐπιγρ.
 Ἀσκληπᾶς, ἄ· τύπ. Ἀλεξανδρ. ἀντί Ἀσκληπᾶς Σωζόμε.
 Ἀσκληπιέον, τό· Ἀσκληπιέον, ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ Πλουτ. 2, 27, 7, Δουκ. Ἰκαρ. 18.
 Ἀσκληπιάδης· ἐπιθ. τοῦ Ἀσκληπιάδης Ἐτ. Μ.
 Ἀσκληπιάδης· 1) 1) υἱὸς Ἀσκληπιοῦ· α) ὁ Μαχάων (Ἰλ. β) ὁ Ποδαλείριος (Ἰλ. 2) οἱ Ἀσκληπιάδαι, περίσημος οἰκογένεια ἱατρῶν Πλουτ. α) ἐν Κω (Ἰπποκράτης) Πλάτ. 6) ἐν Κιβύρω Θεόπ. γ) ἐν Θεσσαλίᾳ Στράβ. 6) ἱατροὶ ἐν γένει Θεόγν. Πλάτ. καὶ Πλάτεις Ἀσκληπιάδων· Διλ. 11) κύρ. ὄν. 1) Ἀθηναῖος α) υἱὸς Ἰππάρχου Πλουτ. 6) τρεῖς Σφήττιοι, υἱὸς Ἀριστείδου, υἱὸς Προσδοκίμου καὶ πατ. Ἀδυσκάντου, ἐπιγρ. ζ) Σουινεύς, ἐπιγρ. καὶ ἄλλοι. 2) Πάριος, ἐπιγρ. 3) Μυρλεανός γραμματικὸς καὶ ἱστορικὸς Στράβ. Ἄλλοι Γραμ.-ατ. Πλουτ. 4) ἱστορικὸς Κύπριος Πορφ. 5) ἱστορικός Μενδήςσιος, γράζων περὶ Αἰγύπτου Ἀθην. 6) τραγικὸς μαθητὴς Ἰσοκράτους, ἱστορικός καὶ γραμματικὸς Πλουτ. 7) Φιλίσσιος Δ. Λαέρ. 8) Βιβυνὸς ἱατρός καὶ φιλόσοφος· Ἐρμ. καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἤτιον ὀνομαστοί.
 Ἀσκληπιάδης· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀσκληπιάς· 1) γυν. ὄν. Ἀνθ. 21 πλοῖον Ἀθην.
 Ἀσκληπιάς, ἄθος, ἡ· πόα τις Διοσκ. 3, 96.
 Ἀσκληπιάς· ἀνδρ. ὄν. νομίσμ.
 Ἀσκληπιασμός, ὁ· αἱμορροΐς «ὀνομάζεται ἡ τοιαύτη φορὰ τοῦ αἵματος παρὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν ἀσκληπιασμοῦ Θεόφιλ. περὶ οὐρ. σ. 260.
 Ἀσκληπιόγενεια· 1) θυγ. Ἀρχιάδου· 2) θυγ. Πλουτάρχου Μαρτίν ἐν Πρόκλ.
 Ἀσκληπιδεία· ἄ· Ἀσκληπιεία, τὰ ἑορτὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐπιγρ.
 Ἀσκληπιόγεννης, γ· οὐς· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀσκληπιδής· 1) — (ἴδαι = Ἀσκληπιάδαι) 2) κύρ. ὄν. Ἀθηναῖος, Ἀλκιεύς, ἐπιγρ.
 Ἀσκληπιεία, τὰ ἑορτὴ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ Πλάτ.
 Ἀσκληπιέον, τό· ναὸς Ἀσκληπιοῦ ἐν Πεν-

τακαπείῳ, ἐν Ἀθῆναις καὶ ἀλλαχοῦ Στράβ.
 Ἀσκληπιόδοτη· γυν. ὄν. Κωδ.
 Ἀσκληπιόδοτος· ἀνδρ. ὄν. ἐν Ἀνθ. καὶ ἐπιγρ.
 Ἀσκληπιόδωρα· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀσκληπιόδωρος· 1) Μακεδών, υἱὸς Τιμάνδρου, τριήραρχος Ἀλεξ. τοῦ Μ. Ἀρρ. καὶ ἄλλοι ὑπὸ τὸν Ἀλέξ. στρατηγοὶ καὶ ἑταίροι· 2) Ἀθηναῖος Πλουτ. 3) Κορωνεύς, ἐπιγρ.
 Ἀσκληπιόκλειδης· ὄν. κωμωδίας τοῦ Ἀλέξιδος Ἀθην.
 Ἀσκληπιός, ὄν. Ἀσκληπιός (ἀσκληδὲς ἡ-πιος, Ἐτ. Μ.)· 1) πατ. Ποδαλείριον καὶ Μαχάωνος, ἐμπεῖρος τῆς ἱατρικῆς ἡγεμὼν Τρίκκης καὶ Ἰθάκης ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰλ. ἀφ' οὗ ὅμως ἐγένετο ἡ ἀποθέσις αὐτοῦ, ἐτράπητο ὡς υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίδος ἡ Ἀρσινόης Πίνδ. διὸ ἔθουον αὐτῷ, ἤγειρον ἀνδριάντας καὶ ναοὺς, προσηγορεύετο δὲ βασιλεὺς ἡ δεσποτὴς. Οἱ ἱατροὶ ἐκαλοῦντο καὶ «Ἀσκληπιὸς παῖδες» Πλάτ. ἡ «οἱ περὶ τὸν Ἀσκληπιόν» Ἰάμβλ. 2) καθὼς ὅμως ὁ Γλόκων ἐν Δουκ. Ἀλέξ. 14 ὀνομάζει. Ἀσκληπιάς, οὕτω βραδύτ. φέρει τὸ ὄν. τοῦτο α) σοφιστὴς τις Σχολ. Δημ. β) περιπατητικὸς Τραλλιανὸς καὶ ἄλλοι. Τὸ ὄν. αὐτοῦ φέρων προσέτι α) κωμωδία τοῦ Ἀντιφάνους καὶ Φιλεταίρου· β) νησὸς τις ἐγγὺς τῆς Ρώμης Δ. Ἀλ. γ) Ἀσκληπιὸς πέτρα, ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ Ἐδρ.
 Ἀσκληπιών· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀσκλης· τύραννος Ἐπιδαύρου Τζέτζ.
 Ἀσκλης· πόλ. Ἰταλίας, κατ. Ἀσκλητὴς Στ. Βυζ.
 Ἀσκό-γναθος, 2· ὁ ἔχων τὰς γνάθους φονεωμένους Ἀρνόδ. πρὸς ἔθν. 3, σ. 64.
 Ἀσκο-δίτης, ὁ· τὸ λωρίον, δι' οὗ δένεται ὁ ἀσκὸς Νίκ. Θερ. 928.
 Ἀσκο-δασέω· ἐκδασίνων ζωντανῶν Παλλάδ. περὶ Βραχυ. σ. 7.
 Ἀσκο-θύλακος, ὁ· θύλακος ἐξ ἀσχοῦ πεποιημένος, Ἀριστ. ἀποαστ. 217· πρὸλ. Β. Ἀσ σ. 452. Πολυδ. 10, 160.
 Ἀσκο-κῆλη, ἡ· σπείσιμον, ἐντεροκῆλη Μάξ. Πλαν. βί. Αἰπώπ. σ. 19.
 Ἀσκο-κῆλης, ὁ· σπασμένος, γλωσσ.
 Ἀσκόπειτος, 2 ὅστις δὲν δύναται να κατασκοπευθῇ Στεκοῦνδ. σ. 637.
 Ἀσκο-πήρα, ἡ· πήρα δερματίνῃ Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 10, 160· μετὰ τοῦ θύλακος Ἀφίλ. ἐν Πολυδ. 10, 18.
 Ἀσκο-ποιός, ὁ· ποιῶν ἀσκούς, γλωσσ.
 Ἀσκοπος, 2· α) ἀπρονόητος, ἀπερίσκεπτος· Ἰλ. ω, 157· α τὸν πολυκύντων γὰρ οὐκ ἀσκοποῖ θεοί· Αἰσχ. Ἀγ. 449, τ. 8. καλῶς σκοποῦσι· 6) ἀθέατος, ἀόρατος· πλάκας Σοφ. Οἰ. Κ. 1680. ἀπρόδλεπτος, ἀκατανόητος, — πρᾶγος, λῶδα, Αἰ. 21, Φιλ. 1411 σκοτεινός· — ἔπος Αἰσχ. χο. 803· 3) (σκοπός) ὁ ἀνιευσκοπὸς, τέρματος, ἀτελεύτητος· — χρόνος Σοφ. Τρ. 246· — ἀσκοπα τοῦ εἶναι = ἀφ' ἐπιτυχάνειν τοῦ σκοποῦ Δουκ. Τάξ. 62· — βίλος Δ. Ἀλ. 8, 86· ἐπὶ. ἀσκόπως Πολυδ. 4, 14, 6, Πλουτ. Διον. 49.

Ἀσκο-πιτίνη, ἡ ἀγγεῖον οἰνηρὸν περιδεδημένον με δέσμα Ἀντιφάν. καὶ Μέν. ἐν Πολυδ. 10, 73, Ἰουδαίῳ 10, 5.

Ἀσκορδίνω τος δασλευτος, μὴ κινῶν τὰ μέλη. Σκορδίνασθαι γὰρ λέγουσι τὸ παρὰ φύσιν ἐκτείνειν, ὅπερ γίνεται παρὰ τοῖς ἐγχειρμένοις ἐξ ὕψους Ἠσὺχ.

Ἀσκός, ὁ 1) δερμάτιν, ἀσκή, παρ' Ὁμ. πρὸς διατήρησιν οἴνου, συνήθ. ἐξ αἰγός· - βοός = δέσμα βοός· Ὁδ. κ, 19, ὁ ἀσκός τοῦ Αἰόλου. Οὕτω καὶ Ἀριστ. καὶ μετγν. 2) ἐν γέν. δέσμα ζώου γδορμένον· προδία, Ἠρ. 3, 9· καὶ τὸ τοῦ ἐκδραίντος Μαρσύου, 5, 26· «ἀσκὸν δέρειν» Ἀριστ. νεφ. 442, ἀποσπᾶν τὸ δέσμα· «ἀσκὸς ἐδάρθαι», ἀφῆναι νά με γδορῶν Σόλ. ἐν Πλουτ. Σόλ. 14· πρὸς Πλάτ. Εὐθυδ. 285· 3) χλευστικὸν ὄν. ἀνθρώπου τινὸς «δι' οἰνοφλυγίαν καὶ πάχος τοῦ σώματος» Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 12, 552· παρ. «ἀσκή φλαυρίζεις, οὐδενὶ καταπλήττει, τῇ σκίῃ μορμολύσσει» Ἠσὺχ. «αὐτὰ φύσις ἀνθρώπων, ἀσχοὶ πεφωσμένοι» Ἐπίχαρ. ἐν Κλ. Ἀλ. στρωμ. 4, σ. 584.

Ἀσκός· εἰς τῶν Γιγάντων, ἐξ οὗ λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ Δαμασκός, ὡς τόπος ἐνθα αὐτὸν «ὁ Ζεὺς ἐδάμασεν» Φώτ. βιβλ. 242.

Ἀσκοτίστας, 2· ὁ μὴ ἱσχοτισμένος, φωτεινὸς Ἠρ. Νύσ. τ. 2, σ. 827.

Ἀσκοτόνοιο· κυνορραίστα, κρότῳνης Ἠσὺχ.

Ἀσκοτίωτος, 2· ὁ μὴ ἱσχοτισμένος, λαμπρός, φωτεινὸς Κ. Μαν. χρ. 4618.

Ἀσκουρα· πόλ. Μεγ. Ἀρμενίας Πτολ.

Ἀσκυρὶς λίμνη· λίμνη ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐν τῇ χώρῃ τῶν Περραιῶν Αἰδ. (νῦν καλεῖται τὸ παρ' αὐτῇ χωρίον Νεζερὸς ἐξ αὐτῆς, διότι Ὀζιρ = λίμνη σλαβ.).

Ἀσκοῦσα· ὄν. Ἀθην. πλοῖον.

Ἀσκο-φορίω· φέρω ἀσχοῦς, ἀρχ. λεξ.

Ἀσκο-φόρος, 2· ὁ ἀσχοῦς φέρων, ἀρχ. λεξ.

Ἀσκοῶ· ἐροδιάζω τὸ πλοῖον με ἄσκιμα, ἥσκωται Ἀττ. ναυτ. 2, 13. 16.

Ἀσκρα· ὄρες ἄκαρπος Ἠσὺχ.

Ἀσκλη· 1) νύμφη τῆς Ἑλικωνίης, μήτηρ Οἰόκλου Πaus. 2) τόπος Βοιωτίας, πατρίς Παιόδου, κάτ.

Ἀσκλητος, ἐπὶρ. «ἀπ' Ἀσκληθεν» Στ. Βυζ.

Ἀσχροῦτον· πόλ. Δαλματίας Πτολ. νῦν Κάτταρον.

Ἀσχυδάλιστος, 2· καθαρὸς Ἀποστ. διατ. 2, 43.

Ἀσχύλευτος, 2· ὁ μὴ σκυλευθεῖς, Δ. Ἀλ. 6, 12, Ἠλιδ. Αἰθ. 1, 2.

Ἀσχυλτος, 2· ἀσχυρῆτος Σ. ἐμπ. πυρ. 1, 71 καὶ μετγν. - ἐπὶρ. - λτως μετγν.

Ἀσχυρον, ἡ ἀσχυροειδής, τό· βοτάνη τις, εἶδ. ὑπερικοῦς, ἄλλως ἀνδροσάκμον Δισκ. 3, 172.

Ἀσχυφος, 2· ὁ μὴ ἔχων ποτήριον Ἀθην. 4, 129.

Ἀσκήλια, τά· ἑορτὴ ἐν Ἀθῆναις, «ἐν ἣ ἐνήλλοντο τοῖς ἀσχοῖς εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου» Σχολ. Ἀριστ. πλ. 11, 30· κατ' ἄλλο δὲ νωτέρον Σχολ. «Ἀσκήλια, ἑορτὴ Διονύσου· ἀσχὸν γὰρ οἶνον πληροῦντες ἐν ποδὶ τοῦτον ἐπῆδον· καὶ ὁ πεδῆσαι αὐλοῦν εἶχε τὸν αἶχον» πρὸς Βιργιλ. γεωργ. 2, 384.

Ἀσκληιάζω· «κυρίως μὲν τὸ ἐπὶ τοῖς ἀσχοῖς ἄλλεσθαι, ἐφ' οὗς ἀληθιμένους ἐπῆδον γέλοιον ἔνεκεν» Ἠσὺχ. ἐν γέν. τὸ τῷ ἐτέρῳ ποδὶ ἄλλεσθαι Πολυδ. 2, 194, Ἀριστ. πλ. 1129, Πλάτ. συμμ. 190· στέκομαι ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδὸς Ἀριστ. περὶ ζ. πορ. 4, Αἰλ. 1. Ζ. 3, 13.

Ἀσκλησιασμός, ὁ· «ὁ δὲ ἀσκ. τοῦ ἐτέρου ποδὸς αἰωρουμένου κατὰ μόνου τοῦ ἐτέρου ποδὸς ἐποιεῖ, ὅπερ ἀσκληιάζειν ὠνόμαζον» Πολυδ. 9, 121.

Ἀσκληιαστί· ὡς ὁ ἀσκληιάζων Φίλ.

Ἀσκληίζω = ἀσκληιάζω, ὁ ἴδε·

Ἀσκληῶν· λείων Σουδ.

Ἀσκλημα, τό· τὸ πρὸς αὐτῷ τῷ σκαλμῷ δέσμα Πολυδ. 1, 88· τὸ δέσμα, δι' οὗ ἡ κόπη συνδέεται μετὰ τὸν σκαλμὸν Ἀριστ. βατρ. 364, «καθ' ὃ ἡ κόπη βάλλεται» Σχολ. φωστηρίων δερματίνων Ἀπολλόδ. πολιορκ. σ. 20. - Περὶ τῶν μαστῶν· «μαστοῦ ὁ δόλος ὄγκος ἄσκλημα» Ροῦφ. σ. 29· κατὰ δὲ Πολυδ. 2, 163, «ἡ πρώτη τοῦ γάλακτος πηξίς κόμμος, τὸ δὲ ὑποπιμπλάμενον τοῦ γάλακτος κόλπος καὶ ἄσκλημα».

Ἀσκλημάτιον, τό· μικρὸς ἀσκός Ἠρ. πνευμ. σ. 193.

Ἀσκληνδασ· ὄν. διαφ. Βοιωτῶν.

Ἀσκληνίος Παιδιανός· Ῥωμ. γραμματικὸς Σουδ.

Ἀσκλημα, τό· τὸ ἀδόμενον ποίημα, λυρικὸν ποίημα Πλάτ. Πρωτ. 343 καὶ ἐπύμ.

Ἀσκληνοί· ἔθνη Σκυθικὸν Πτολ.

Ἀσκληραγος, 2· ὁ ἄνευ κρότου Ὀκπ. Ἀλ. 3, 428.

Ἀσκλητίω· ἄδω, μετγν.

Ἀσκλητιός, 3· εἰς τὸ ἄσμα ἄσματων ἀντικν. Θεόδ. Στουδ. σ. 405.

Ἀσκλητίον, τό· ὑποκ. τοῦ ἄσμα Πλάτ. κομ. ἐν Πολυδ. 4, 64.

Ἀσματο-γραφεύς, ὁ· ἄσματογράφος Θεόδ. Βαλσαμ.

Ἀσματο-γραφέω· γράφω ἄσματα Τζέτζ. εἰς Ἠρακλ. σ. 120.

Ἀσματο-γράφος, ὁ· ὁ συγγράφων ἄσματα Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. σ. 259.

Ἀσματο-καμπέω· γράφω ἄσματα πολυκαμπῇ Τζέτζ.

Ἀσματο-κάμπητις, ὁ· ὁ τὰ ἄσματα κάμπων, λιγύζων κυρ. ἐπίθ. τῶν τραγικῶν καὶ διθυραμβοποιῶν, οἵτινες κατέστρεφον τὴν ἀρχαίαν ἀπλότητα τῆς μουσικῆς δι' ἀπειροκαλῶν τεχνασμάτων Ἀριστ. νεφ. 332.

Ἀσματο-λογέω· ἀπαγγέλλω ἄσματα Ἀρ. ταμίδ. 1, 76.

Ἀσματο-ποιός, ὁ· ποιητὴς ἄσματων Ἀθην. 5, 181.

Ἀσματο-ψαλμο-γράφος, ὁ· ὁ γράφων ἄσματα καὶ ψαλμοὺς μετγν.

Ἀσματο-ψαλμο-σύνθετος, 2· σύνθετος εἰς ἄσματος καὶ ψαλμοῦ, μετγν.

Ἀσμάχ· λαὸς ἐποικήσας ἐν Αἰθιοπία Ἠρ.

Ἀσμεναίτα, τό· ὄν. τόπου, ἐπὶ γρ.

Ἀσμεναίτατα καὶ ἀσμεναίστατα· ἴδ' ἄτμεναις.

Ἀσμενέω· ἀσμένως ἔχω, ἐπιθυμῶ - τί Δει-
νυχ. 1, 34.
Ἀσμενέω· ἀσμένως δέχομαι, εἶμαι εὐχαρι-
στημένος· τί = εἰς τι Πολύδ. 6, 8, 3· - τινί,
2, 97, 5· - ἐπὶ τινί, 5, 87· καὶ ἐπομ. εἰ 4,
11, 5. Μίσ· - τί, ἀποδέχομαι ἀσμένως, ἐ-
παινώ, Ἀῤωπ. 4, μτγν.
Ἀσμενίσαις, ἡ χαρά, τέρψις Γεώργ. Παχ.
Μ. Παλ. 4, σ. 185.
Ἀσμενισμός, ὁ τῷ προηγ. Φίλ. τ. 1,
σ. 450.
Ἀσμενιστέον· ῥ. ἐπὶ τοῦ ἀσμενίζω Ἰπ-
ποκρ. σ. 268.
Ἀσμενιστός, 3· ἀγαπητός· εὐάρεστος Σ.
Ἐμπ. πυρ. 3, 184.
Ἀσμενός, 3· χαίρων, ἀγαπῶν· «φύγεν ἄσμε-
νός ἐκ θανάτου» = ἔλαρε, διότι διέφυγε τὸν
θ, Ἰλ. υ, 350· πρὸλ. Ὀδ. ι, 63. «ἔμοι δὲ
κεν ἀσμένω εἶη» = θά μοι ἦτο εὐχάριστον
Ἰλ. 5, 108· «ἀσμένη δ' ἐμοὶ ἦλθε» Σοφ. Τρ.
18· πρὸλ. Αἰσχ. Πρ. 23· «ὧς σφι ἀσμένισσι
ἡμέρα ἐπλάμψε» Ἰρ. 8, 14· «ἀσμένισι τοῖς
ἀνθρώποις τὸ φῶς ἐγίγνετο» Πλάτ. Κρατ.
418, Θουκ. 6, 12 καὶ συχνά ἐν τῷ πρῶ.
«ἀσμενός ὄρεν» κ. τ. ὅμ. ὡς. εὔρεν Πίνδ. Ὀ.
13, 71. - Συγκρ. κατὰ Β. Ἀν. σ. 12· «ἀ-
σμενώτερος διὰ τοῦ ω. Τὸ δὲ ἐπιρρημα ἀσμε-
νώτατα», ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν Πλάτ. πολ. 1, 329·
ἀσμενώτατα, 10, 616, ὡς. Κικ. Ἀττ. 13,
22· ἐπὶ ἀσμένως = μετὰ χαρᾶς, προθύμως
Αἰσχ. Πρ. 728, Πλάτ. πολ. 5, 475 καὶ ἐπ.
Ἀσμενός· ἀνδρ. ὄν. Ἀττ. ἐπιγρ.
Ἀσμενόφαντος· ἀνδρ. ὄν. Παρ. ἐπιγρ.
Ἀ - μμηκτος, 2· ἀπαράλετος, ἀκένιστος
Φερικρ. ἐν Πολυδ. 2, 35.
Ἀσμίραια ὄρη· ὅρος ἐν Σηρικῇ Πτολ.
Ἀσμίραια· χώρα καὶ πόλ. ἐν Σηρικῇ Πτολ.
Ἀσμός, ὁ ἄσμα Πλάτ. κομ. ἐν Πολυδ. 4, 64.
Ἀσμούσαι· ἀγνοεῖ, ἀναπνεῖ Ἡσυχ.
Ἀσμούρα· πόλ. Ἰρκατίας Πτολ.
Ἀσμωλή· ἀναπνοή ὀλίγη καὶ ἀσμωλεῖν,
ἀγνοεῖν, Ἐτ. Μ.
Ἀσλοικιστί· ἄνευ σλοικισμοῦ Μάξαρ.
Ἀσλοικιστος, 2· ὁ μὴ σλόικος Εὐστ.
Ἰλ. σ. 591· ἐπὶ ἀσλοικιστος = ἄνευ σλοι-
κισμοῦ, αὐτ. σ. 316.
Ἀσλόικος, 2· ὁ μὴ σλόικος Σοφ. ἀ-
πασπ. 555, = ἡμερον, προσηγνός, οὐ βάρβαρον
Ἡσυχ. πρὸλ. Πλούτ. Κλεομ. 13· Εὐδουλ. ἐν
Ἀθην. 2, 63, «κρέας βόειον, ἐφθόν, ἀσλόι-
κον» = οὐχὶ διὰ τεχνικῆς παρασκευῆς διεφθα-
ρίνον· ἐπὶ ἀσλοικῆς ἀφελῶς Σουδ.
Ἀσφορέως· ἀνδρ. ὄν. Κυρην. ἐπιγρ.
Ἀσος· πολὺνιον Κρήτης, κατ. Ἀσος, 68. ὁ
ἐκεῖ τιμώμενος Ζεὺς Ἀσος Στ. Λυζ.
Ἀσσυάδανος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἀσσυλία, ἡ ἀσυλία, Βοιωτ. ἐπιγρ.
Ἀσσυρ. κρατήρ ὑπὸ Φοινίκων Ἡσυχ.
Ἀσσυρος, υἱὸς Σούσου, 15 οὐ ἡ Ἀσσυρίας
Ἐτ. Μεγ.
Ἀσσυρία, ἡ. μυρία, ἀναθήσα Πολυδ. 4, 13,
ὅ· οὐ ψήγεται, Λουκ. ἀστράλ. 2.
Ἀσφιστας, 2· ὅστις δὲν ἀπατάται διὰ σο-
φισμάτων, - λόγων παρασκευῆς Ἰώσ. κ. Ἀπ.

2, 41· «ἀνεξάπτητος τε καὶ ἀσφιστος» Ἀρρ.
Ἐπικτ. 1, 7· εἰλικρινής, ἀβολός, ἀπλοῦς Ἰ.
Χρυσ. τ. 7, σ. 275.
Ἀ - σοφος, 2· ὁ μὴ σοφός, ἀπαίδευτος, σκαῖός,
μωρός Πίνδ. Ὀ. 3, 48· « - γλώσσης ἰνο-
παί» Εὐρ. Ἰλ. 1302, Θέογν. 370, Ξεν.
ἀπομν. 3, 9, 7 καὶ μτγν. Πλούτ. 70, σ.
330· ἐπὶ ἀσφῶς, μετὰ τοῦ σκαῖός καὶ
ἀπαιδεύτως Πολυδ. 4, 1.
Ἀσπα· πόλ. Παρθίας Πτολ.
Ἀσπαθῶτα· πόλ. ἐν Σκυθία Πτολ.
Ἀσπάδανα· πόλ. Περγάδος Πτολ.
Ἀσπάδας· ὁ Ἀστυάγης ὑπὸ τῶν Μήδων
Δ. Σικ.
Ἀσπαδάτης· Πέρσης Κτησ.
Ἀσπάζομαι· φιλικῶς υποδέχομαι, χαίρε-
τώ, 18. ἐν τῇ ἀφίξει· «τοὶ δὲ χαρίεντες δεξιῇ
ἡσπάζοντο ἐπὶ σὶ μελιχίοισι» Ἰλ. κ,
542, ὅπου ὁ Εὐστ. σημειοῖ περιπλέκεσθαι
καὶ οἰνοῖ εἰς ἐαυτὸν σπᾶσθαι. «χεροῖν τ'
ἡσπάζοντο καὶ ἐδριάσθαι ἀνωγαν» Ὀδ. γ, 35,
«ἐπισπῶντο καὶ εἰλον διὰ δεξιότητος εἰς ἐ-
αυτούς» Σχολ. - φωνᾷ νιν Πίνδ. Ἰ. 2, 25,
ὡς. παρὰ τραγ. ὡς Αἰσχ. Ἀγ. 510, Σοφ.
Οἰ. τ. 596· - πόρρωθεν, συχνά παρὰ Πλάτ.
ὡς. Χαρμ. 453· καὶ περὶ κυνός ὅστις, υποδέ-
χεται θεωπευτικῶς τὸν κύριόν του Ξεν. ἀπομν.
2, 3, 9· πρὸλ. Πλάτ. πολ. 2, 376· φιλό·
μετὰ τοῦ καταφιλέω, ἀσπάζομαι Ξεν. Κύρ.
6, 4, 10· ἐν τῷ ἀπέρχεσθαι, Ἐλ. 4, 1, 3·
ταῖς κώπαις = χαίρετάν διὰ τῶν κυνῶν, - αὐ-
τοκράτορα Πλούτ. Ἀντ. 77· βασιλεῖα Δ.
Ἀλ. 4, 39· Ἐν γέν. ἀγαπῶ, - καὶ φιλοῦ
Πλάτ. ἀπολ. 29 Ἰσ. 9, 4, 30 καὶ ἄλλ.
Προσέτι κολακῶν· - καὶ προσεγγίξαι Πλάτ.
πολ. 8, 566· - μετὰ σπουδῆς καὶ ζήλου ἀ-
σχολοῦμαι περὶ τι, - σοφίαν Ξεν. ἐπ. 1, 2.
«κύνες ἀσπάζονται τὰ ψεύδη ἰχνη» - παρακυ-
λουθῶσι, κυν. 3, 7. ὁ Πλούτ. λέγει καὶ γί-
γνεται εἰ μοι ἀσπαζόμενος = τὸ δέχουμαι εὖ·
χαρίστως· ἀσπάξει συμπεριπατεῖ Ἡσυχ.
Ἀσπάθητος, 2· ἀσπάθητα· τὰ μὴ κεκρου-
σμένα τῇ σπάθῃ ἱμάτια· Ἡσυχ. - χλαῖνα
Σοφ. ἀποσπ. 8, 9, «τὴν δοράν, παρ' ὅσον
οὐχ ὑφανται» Ἡσυχ. Ἐν. Δ. Ἀλ. ἐπιτ. 16,
7· φάλαγγς = οὐ πυκνή.
Ἀσπαθίνη· Πέρσης Ἰρ.
Ἀσπαθίς· πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ.
Ἀσπαίρω (ἀ εὐφών.) τρίμω, σφαδᾶζω,
κινεῖσθαι σπασμωδικῶς, παρ' Ὁμ. κυρ. 2, 8,
5· «κράδιη ἀσπαίρουσα» Ἰλ. ν, 413 ὡς.
παρὰ τραγ. Αἰσχ. Πέρσ. 949, Εὐρ. 1. Α.
1587· ἀνθίσταμαι Ἰρ. 8, 5· πρὸλ. Δ.
Ἀλ. 7, 25.
Ἀσπακάζομαι· τὸ ἀσπάζομαι πίπτικται
Ἡσυχ.
Ἀσπακᾶρα ἡ ἀσπακᾶ· πόλ. τῶν Ἀσπα-
καρῶν ἐν Σηρικῇ Πτολ.
Ἀσπακῶς· φιλοφρόνους Ἡσυχ.
Ἀσπαλάθεια· πόλ. Ταφίων, κατ. Ἀσπαλα-
θίς Στ. Βυζ.
Ἀσπαλαθίς, ἡ νῆτος Λυκίας, κατ. Ἀσπα-
λαθίς Στ. Βυζ.

Ἀσπάλαθος, ὁ φυτόν ἀκανθώδες Β. Ἀν. σ. 10, «παρὰ τὸ μὴ βροχίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι» Σχολ. Θεοφρ. 4, 57· καὶ ἡ ἀσπ. Φερεφρ. ἐν Ἀθην. 15, 685· θάμνος ἀκανθώδης, ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς βίβης τοῦ ὁποῖου παρεσκευάζον ἐιδώδες ἔλαιον Πλάτ. πολ. 10, 616, Θεόφρ. 4, 57 καὶ μετρ.
Ἀσπάλαξ, ακος, ὁ σπάλαξ, τυφλοπόντικος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 1, Πλούτ. ἡθ. σ. 700.
Ἀσπασία, τοῦ ἀλιεύς ἐργασία, ὁρμιά, ἀλιεία Ἡσυχ.
Ἀσπαλιεύς, ἀλιεύς. Ἀσπαλιεύς γὰρ ὁ ἔχθρας ἐνισι δὲ ἀπὸ τοῦ σπᾶν τῷ λίνῳ, λίνον δὲ ἡ ὁρμιά· Ἡσυχ. Νικ. θαρ. 701 καὶ ἀλλαχού.
Ἀσπαλιευτής, ὁ τῷ ἄνθρωπῳ. Πλάτ. σοφ. 218.
Ἀσπαλιευτικός, 3· τῷ ἀσπαλιευτῇ ἀνήκων· ἡ ἀσπ. ἐνν. τέχνη· ἡ ἀλιεία Πλάτ. σοφ. 219.
Ἀσπαλιεύω· ἀλιεύω, φερεῖω Ἀρισταίν. ἐπ. 1, 17· ἐν Β. Ἀν. σ. 183 «ἀσπαλίσαι» ἀλιεύσαι, σαγηνεύσαι.
Ἀσπαλίσ, ἰδος· γεν. ὄν. Ἀντ. Λιβ.
Ἀσπαλιν· σκύτος Ἡσυχ.
Ἀσπαλιν· ἀσπάλιν· τοὺς ἔχθρας Ἀθαμάνας· Ἡσυχ.
Ἀσπαμίτρης· Πέρσης Κτησ.
Ἀσπάνδας· Μηδ. ὄν. τοῦ Ἀστυγῆρος Δ. Σικ.
Ἀσπανεύς· τόπος ἐν Ἰσθμ. Στραβ.
Ἀσπάνιον· πᾶσταλον Ἡσυχ.
Ἀσπανιστία, ἡ σπάνις, ἔλλειψις, ἀνευδεῖς Τέλης ἐν Στράβ. ἀνθ. 97, 31.
Ἀσπαρ, ἀρος· ἄνθρωπος ἐν Προκλή.
Ἀσπαράγια· ἡ ἡ βίβας τοῦ ἀσπαράγου, ἐξ ἧς ἀναβλαστάνει οὐ καυλὸς τοῦ ἥρους, καὶ ἐσώδης ἔστιν· Θεόφρ. Ἰ. Φ. 6, 3.
Ἀσπαράγιον· τόπος πλησίον Δυρραχίου κατὰ Ἀσπαράγους, ὁ Πλούτ. Κτισ. 17 καὶ ἀλλαχού, ἀττ. ἀσπαράγους· τὸ σπαράγγι Θεόφρ. Ἰ. Φ. 6, 3, 4 ἐν γέν. οἱ ἀπαλοὶ καυλοὶ, «ὅταν ἀφθάνονται πρὸς τὴν τοῦ καρποῦ τε καὶ σπέρματος ἐκβολήν» Γαλην. τ. 6, σ. 366· πρὸλ. Φρόν. ἐκλ. σ. 110· καὶ Ἡσυχ. «τὸ ἐκ τῶν ἀκανθῶν φυόμενον τραγὸν»
Ἀσπαράγωνία· ἀσπαράγια, ὁ ἴδιος.
Ἀσπάρακτος, 2· ὁ μὴ σπαρασσόμενος Ὀρειδ. σ. 125.
Ἀσπαρίξω· ἀσπαίρω, περὶ ἔχθρων Ἀριστοτ. περὶ ἀναπν. 2.
Ἀσπαρος· ἄνθρωπος ἐν Χίων νομίσμ.
Ἀσπαρτος, 2· ὁ μὴ ἐσπαρμένος· «-γῆ καὶ ἀνθρώπος» Ὀδ. ι, 123· περὶ τοῦ σπειρομένου καρποῦ, «ἀσπαρτα καὶ ἀνθρώπα πάντα φωνάται», αὐτ. 109, Νουμῆν. ἐν Ἀθην. 9, 371.
Ἀσπας· ἀντί Ἀσπασίος, ὁ ἴδιος, νομίσμ.
Ἀσπασία· 1) Μιλησία, φίλη καὶ σύζυγος Ἱπποκρίτους· «ἡ Σωκρατική» λεγομένη καὶ «Ἡρα Ἀσπασία» ὑπὸ τοῦ Σωκράτους· Κρατίνου Ξεν. 2) ἐκ Φωκαίδας, ἐταῖρα Κύρου τοῦ νεωτέρου, εἴτα τοῦ Ἀρταξέρξου Πλούτ. 3) Ἀθηναία 4) ἐν διαλόγῳ Ἀσχινοῦ τοῦ Σωκρατικοῦ Ἀρσεν. Ἀσπασίαι· νομίσμ. φυλῆ μεταξὺ Ὠρεῶν καὶ Τανταῶν Πλούτ.
Ἀσπασίον· ἐνν. Ἰνδικὸν Ἀρρ.
Ἀσπασίος, 3 (καὶ 2, Ὀδ. ψ, 233, Λουκ. κε-

κυομ. 1) ἀσπαστός, ἀποδεκτός, ἀγαπητός, ποθητός· ἐλθεῖν τινι Ἰλ. θ, 488· «ἐταρῶσι φύνθμεν» Ὀδ. ι, 466· χείρων, εὐχαριστή· μένος, «γαίης ἀσπασίος ἐπέδαν», ψ, 238· ἀσπασίον τὸν γε κακότητος, ἔλυσαν· τὸν ἡλιν· θέρωσαν πρὸς χαρὰν τοῦ, ε, 307· ἐπὶ ἀσπασίως· ἀσπασίως, μετα· χαρὰς, «ἀσπασίως τὸς γαίαν»· ἐλάρη· ὅτι εἶδε γῆν, Ὀδ. δ, 523· ὡς. Ἀισχ. Ἀγ. 1536, Θεόφρ. 16, 7.
Ἀσπασίος· 1) Ἀθηναῖος Ῥοσσ. 2) Πίλιος Πολύδ. 3) Σαυρνάτος, ἐπιγρ. 4) Βόδλιος σοφιστὴς Σουδ. 5) περιπατητικός Ἰάμβλ.
Ἀσπασμα, τό· ἀγκάλισμα, ὁἰκνῆμα Εὐδ. Ἐκ. 829· χαίρεσθαι Κρινεγ. ἐν Ἀνθ. 9, 562· καὶ ὅτι τις ἐναγκαλίζεται ἀγαπητὸν ἀντικείμενον Πλούτ. ἡθ. σ. 608.
Ἀσπασμός, ὁ· χαιρετισμός, ἐναγκαλισμός Θεόφρ. 840· Κ. Δ., ἀγάπη, ἀντίθ. τῷ μῦθῳ Πλάτ. νόμ. 11, 919.
Ἀσπαστός· 3· ἀγαπητός Πλάτ. Φιλ. 32.
Ἀσπαστήριος· ἀσπαστικός, ὁ ἴδιος.
Ἀσπαστής, ὁ· ὁ ἀσπαζόμενος, περιπτυσσόμενος Θεόδ. Στυδ. σ. 266.
Ἀσπαστικός, 3· ὁ προθύμως, εὐχαρίστως ὑποδεχόμενος· φιλικός, -ἐντενείς Πολύδ. 28, 3, 10, τὸ ἀσπαστικόν, ὁλ. οἰκνῆμα, ἐνθα· γίνεται ὁ ἀσπασμός, ἡ ἐπισκεψίς, μετρ. καὶ ἀσπασ. οἶκος· ὁμοίως Θεοδώρ. ἐκκλ. ἱστ. 9, 17· ἰσπ. δακτύλος ὁ λιχνός· Γαλην. εὐ· πῶρ. 31.
Ἀσπαστός, 3· ἀγαπητός, ποθητός, ὡς τὸ ἀσπασίος, «-ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοντο» Ὀδ. ι, 569· ἀσπαστόν, ἐπὶ, ν, 35· ἐπιθυμητός Πλάτ. Φιλ. 32· «ἡ τορνήν· πρὸ ἐλευθερίας ἦν ἀσπαστότερον» Ἡρ. 1, 62· ἐπὶ ἀσπασίως ὑπέρχουσιν· Ἡρ. 4, 201.
Ἀσπαστός, ὁς, ἡ· ἀσπασμός· Καλλιμ. ἀ· ποσκ. 457· κατὰ Σουδ. = προσσηγορία, φιλική.
Ἀσπείστος, (σπένδω). 2· ὁν δὲ οὐδέμιαν θυσίας δύνανται τις νὰ ἐξέλκωσιν, ἀμείλιχτον ἀσπονδός· ἐλθρα Σουδ. «ἀσπ. ἀνδρῶν», ἔκτερος· Δημ. 25, 52· πρὸλ. Πλούτ. Νομ. 12.
Ἀσπενδία· μέρος τι τῆς Ἀλεξανδρείας Ἀθην.
Ἀσπενδός· πόλις Παμφυλίας, ἀποικία Ἀργείων, κατὰ Ἀσπένδιος Στ. Βουξ. παρομ· γένων· κατὰ Ἀσπένδιος, ἐπὶ τῶν φιλαργῶν, οἵτινες ἐκτείνουσι τὴν χεῖρα μόνον πρὸς ἐκτενούς, ὡς οἱ Ἀσπένδιοι ἐν τῷ κηθαρίζειν Πλούτ. παρ. 120.
Ἀσπερμάντως· ἄνευ σπέρματος Ἀνθρ. Κρήτ. σ. 19.
Ἀσπερατός, 2· ὁ ἄνευ σπέρματος, ὁ ἄνευ ἀπογόνων Ἰλ. υ, 303· ὁ μὴ παράγων σπέρμα, σπέρων Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 1, 18· περὶ τῶν Θεόφρ. Ἰ. Φ. 7, 4, 4.
Ἀσπερξέ· (σπέρω, 2· ὡς ὡν)· ἀσπέρω· ἐμπαλῶς συνεχές, ὁψιλέξ, ἀδιαλείπτως Π· σύχ. «ἀσπερξέ· μεναίνω», - κεκολλημένοι ἀδιαλείπτως Ἰλ. δ, 37, η, 61, Εὐδ. ἀποσκ. Δαν. 51.
Ἀσπετος (εἰπεῖν), 2· ἄρρητος, ἄρρητος· νέφρατος, ἰδ. περὶ ἀμετρήτου μεγέθους· ὁρ. Π. 0, 558· οὐδας, τ, 61· - ὅπως αἰετ· νοτό, σ, 403· - ὅπως, ψ, 127· - ὡς, γ, 373.

ἀλκή, π. 157. 50. καὶ ἄσπετα πολλά· Ὀδ. 8, 75. κρέα, ι. 162. "τρέψετε ἄσπετον" = πολὺ ἰλ. ρ. 332. πρὸς. Ὀμ. Οὐν. Ἀφρ. 237. "φωὴν τρεῖς ἄσπετον", κατὰ Ἑρμάννον· διμ. παρὰ τραγ. - Ὁάμα Σοφ. Τρ. 957. - γάλαξ· Εὐρ. Τρ. 78. - δρυὶς ἔρνος·, Κόκλ. 611. Καὶ ἐν Πολύδ. 3, 92, 8 ὑπάρχει "ἄσπετον πληθος", μὲ δ. γρ. ἄπλετον.
Ἀσπετος· ὁ Ἀγίλλεος· ἐν Ἠπειρώ, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Ὀπουντίων πολιτείᾳ Ἠσού. Ἀσπίδ-απο-βλήεις, ἡτοι, δ' ῥίψασσι Ἀριστ. σφ. 592.
Ἀσπίδας· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ. Ἀσπίδης, 2' ἔδε σπιδής.
Ἀσπίδης-στρόφος, 2' ὁ στρέφων, πάλιν τὴν ἀσπίδα· - λειώ. Αἰσχ. Ἀγ. 799.
Ἀσπίδης-φόρος, 2' ὁ ἀσπίδα φέρων· - οἰκιστὴρ Λίχ. ἐπ. 19. Ὄδ. Εὐρ. Βάκχ. 780 καὶ συχνά.
Ἀσπίδια· τὰς πτυχὰς τῶν ἀσπίδων, καὶ μέρος τῆς νεῶς τὸ πρὸς τῇ πρύμνῃ Ἠσού. Ἀσπίδιον, τὸ ὕψος. τοῦ ἀσπίς Ἑρμιπ. ἐν Πολύδ. 10, 165. Ἀνθ. παρ. 330.
Ἀσπίδισκάριον, τὸ τῷ προηγ. μτγν. Ἀσπίδισκη, ἡ τῷ ἄνωτ. παλαιὰ ἐπιγρ. ἰώσ. καὶ μτγν.
Ἀσπίδισκος, ὁ, «ἀσπίδισκοι» τῆς κιθάρης τὰ ἐπ' ἄκροις πήγῃσι· Ἠσού.
Ἀσπίδῖτης· φορῶν ἀσπίδα Σοφ. ἀπο. 376.
Ἀσπίδιώτης, ὁ· ὁ φέρων ἀσπίδα Ὀμ. συχνά καὶ μτγν. Θεόφρ. 14, 67· καὶ ἐν πεζ. Πολύδ. 10, 29. Δουκ. κατάπλ. 29.
Ἀσπίδο-γέννητος, 2' ὁ ἐξ ἀσπίδος (τοῦ ἄρως) γεννηθείς Ἰ. Χρυσ. τ. 8. σ. 661.
Ἀσπίδο-γοργών, ὄνος, ἡ· μυθ. ὄν. ἀσπίς, ἦτις «τροφὴς μὴ εὐποροῦσα στρατεία αὐτὴ καὶ ἀπὸ τῆς κέρκου ἐαυτὴν ἐσθίειν ἀρξαμένη ὥς μέρος τινὸς τοῦ σώματος κατέφαγε, καὶ οὕτως ἔμεινεν οὐκ ἐτελεῖα, ἀλλ' ἤμισυ ὑπάρχουσα ἔρπετο». Διὸ καὶ ἀσπίδογοργόνα ταύτην ἐκάλεσαν Ἐπιφάν. αἰρ. 22, σ. 64.
Ἀσπίδ-δηκτος, 2' ὑπὸ ἀσπίδος δηχθεὶς Αἰσχ. 2, 36.
Ἀσπίδ-δοῦπος, 2' ὁ δι' ἀσπίδων κρότον ποιοῦν Πίνδ. 1, 1, 23.
Ἀσπίδο-ειρήεις, 2' ἔχων σχῆμα ἀσπίδος Δ. Σικ. 3, 49.
Ἀσπίδ-εἰς, 2' τῷ προηγ. - χελώνῃ Ὀπκ. 41, 397.
Ἀσπίδο-θήρας, ὁ· θηρευτὴς ἀσπίδων, ὄφρων γλωσ.
Ἀσπίδο-θρέμμων, 2' ὁ ἀσπίδι, τ. ἔ. πολέμῳ τρεφόμενος Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 802. ἐξ ἡγ. τοῦ ἀσπίδοφέρμων.
Ἀσπίδ-ὄν· δίκην συνασπισμοῦ Σουῖδ.
Ἀσπίδο-πηγεῖτον, τὸ ἐργαστήριον, ἐν ᾧ κατασκευάζονται ἀσπίδες Δημ. 36, 4.
Ἀσπίδο-πηγός, ὁ· κατασκευαστὴς ἀσπίδων Πολύδ. 1, 149.
Ἀσπίδο-ποιία, ἡ· κατασκευὴ ἀσπίδων Εὐδοκ. Ἰλ. σ. 4154.
Ἀσπίδο-ποιός, ὁ· κατασκευάζων ἀσπίδας Πολύδ. 7, 155.

Ἀσπίδ-τροφος, 2' ὁ δι' ἀσπίδων (ὄφρων) τρεφόμενος Γαλῆν. τ. 10 σ. 390.
Ἀσπίδ-οσχος, 2' ὁ ἀσπίδα κρατῶν, φέρων Σοφ. ἀποστ. 376, Εὐρ. ἰκ. 1143.
Ἀσπίδο-φέρμων (φέρω), ὄνος, 2' ὁ ἐκ τῆς ἀσπίδος δηλ. τοῦ πολέμου τρεφόμενος· - οἶκιστος Εὐρ. Φοιν. 802, κατ. Εὐδοκ. = ἀσπισταί.
Ἀσπίδο-φορέω· φορῶ ἀσπίδα Σχολ. Ἀριστ. νερ. 984.
Ἀσπίδοφορικέ, 3' εἰς τὸ ἀσπίδοφορεῖν ἀνέκων, μτγν.
Ἀσπίδοχάρμη· Ἀμψίων τις Τζιτζ.
Ἀσπίδο-χελώνη, ἡ· θαλάσσιον τι κῆτος, Εὐδοκ.
Ἀσπίζω· 50. «ἡσπικότες» βοηθήσαντες Ἠσού. Ἀσπίθιον· ἀψίνθιον Ἠσού.
Ἀσπίθρα· πόλ. Σινῶν, καὶ ποτ. Ἀσπίθρας αὐτόθι. Πτολ.
Ἀσπίλος, 2' ὁ μὴ ἔχων σπῖλον ἢ κηλῖδα· μῆλον Ἀντιφ. ἐν Ἀνθ. 6, 252, καὶ μτγν. «ἀσπίλος» χεῖμαρος ὑπὸ Μακεδόνων Ἠσού. Ἀσπίλωτος, 2' τῷ προηγ. Σουῖδ.
Ἀσπίνθιον· ἀψίνθιον, ὁ ἴδ. Ἀσπίς, ἰδός, ἡ· τὸ κυκλωτερές (πάντος) ἔιση, (δύοκυκλος) ὄπλον τῶν μαχητῶν, δι' οὗ ἐκρο-σφαττόντο ἀπὸ τὰ βέλη τῶν πολέμων, παρ' Ὀμ. συνήθ. ἐκ πολλῶν στρωμάτων δέρματος βοείου (ταυρεῖν, ἰδ. Ἰλ. ν, 405, «ῥινοτοί βωῶν καὶ νόρροι χαλκῷ δινωτή») συνισταμένη καὶ περιβεβλημένη μὲ μεταλλίνας πλάκας, ἐν τῷ μέσῳ ἔχουσα ὀμφαλόν· εἰς τὰ χεῖλη πολλάκις θυσάνους, 50. διαφαιδύσσα, θυσάνουσσα· ἐνίοτε πολὺ μεγάλην· τερμίδεσσα, παθηνεκής· Ἀντίκει εἰς τὸν ὀπλισμὸν τῶν βαρέως ὀπλισμένων, 50. σημαίνει καὶ στρατὸν βαρέως ὀπλισμένον, «πολλὴ ἀσπίς» Εὐρ. Φοιν. 78· «ὀκτακισχίλη ἀσπίς» = 8 χιλ. ἀσπίδοφόρων Ἠρ. 5, 30· «μυρία ἀσπίς» Ξεν. ἄν. 1, 7, 10. ὅπου ἀντιτίθενται αὐτοῖς οἱ πελτασταί· πρὸς. Ἰλ. 6, 5, 19· «ἐπ' ἀσπίδας πέντε καὶ εἰκοσι τάττεσθαι» = τάσσει τοὺς βαρέως ὀπλισμένους εἰς 25 ἀνδρῶν βάνους Θουκ. 4, 93· «ἐπ' ἀσπίδων τετάχθαι», 7, 79. Ἐπειδὴ ἡ ἀσπίς κρατεῖται διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἐξ ἀσπίδος σημ. ἐξ ἀριστερῶν Πολύδ. 10, 23, 5· ἐπ' ἀσπίδα καὶ παρ' ἀσπίδα = ἐπ' ἀριστερά, π. γ. - παρα-γείν Ξεν. ἄν. 4, 3, 26, Πολύδ. 6, 40, 12· παρ' ἀσπίδος = ἐξ ἀριστερῶν Αἰσχ. ἐπ. 606, Μτφ. α) βοήθεια, προφύλαξις Αἰσχ. Ἀγ. 1412 - β) συμπλοκή, μάχη, «εἰς ἀσπίδ' ἔκειν» Εὐρ. Φοιν. 1336 καὶ ἀλλαχόθι παρὰ τραγ. 2) εἰδ. ὄφως φαρμακεροῦ Ὀπκ. κυν. 3, 433. Μίν. μονοστ. 261. 3) στρουγγύλον τι ποτήριον Ἀριστοφ. ἐν Ἀθην. 11, 472.
Ἀσπίς· 1) πόλ. Λιβύης 2) ἀκρωτ. Αἰθιοπίας, 3) νῆρ. κρὸς ταῖς Κυκλάδιαι. 4) πόλ. Μακεδονίας 5) τρία ἄλλα νησώδη τοῦ Αἰγαίου πελάγους Στ. Βυζ.
Ἀσπίσας· αἰετράκης Ἀντιγόνη ἐν Σουσια-νῇ Δ. Σικ.
Ἀσπίσσιον· ἴδ. Ἀσπίσιον.
Ἀσπιστήρ, ἦρος, ὁ· τῷ ἑσπ. - ἄνδρες Σοφ. Αἰ. 502 Εὐρ. Πρακτ. 278.

Ἀσπός, ἢ Ἀσπος, ἢ 1) πόλ. Μυσίας, κάτ.
Ἀσπος Στ. Βυζ. 2) πολύγυνον ἐν Ἠπείρῳ
Στ. Βυζ. 3) ὁ Ἀσπος, ποτ. ἐν Φωκίᾳ
Πλούτ.

Ἀσπούρας· πόλ. Ἀφρικῆς Πτολ.

Ἀσσυρία· ἐν στενωπ. σημ. ἡ χώρα μεταξύ
Μηδίας, Μεσοποταμίας καὶ Βαβυλωνίας, ἢ
πρωτεύουσα ἡ Νινευί, νῦν Κουρδιστάν. Σεν.
ἐν εὐρυτέρῳ δὲ ἅπαν τὸ κράτος τῶν Ἀσσυ-
ρίων, ὃ περιελάμβανεν Ἀσσυρίαν, Μεσοπο-
ταμίαν καὶ Συρίαν, ἢ Βαβυλωνίαν, προσέτι
δὲ Καππαδοκίαν Σεν. Ἀρρ.

Ἀσσυρίηθεν· ἐκ τῆς Ἀσσυρίας Ὀρφ. λιθ. 689.

Ἀσσύριος· 1) ἐπιθ. ὁ τῆς Ἀσσυρίας 2)
οὗς· ὁ κάτ. τῆς Ἀσσυρίας, ἰδ. α) ὁ βασι-
λεὺς τῶν Ἀσσυρίων Σεν. β) ὁ συγγρ. τῶν παροι-
μιῶν τοῦ Σολομώντος Θεμιστ.

Ἀσσυρίτις, ἢ Ἀσσυρία Ἀριστ.

Ἀσσύτεροι = ἐπασσύτεροι Ὀππ. κυν. 4,
121, 202.

Ἀσώ· πόλ. Ταρρακ. Ἰσπανίας Πτολ.

Ἀσώ = ἄσσω, ὁ ἴδω.

Ἀσώ· ἄγνωσις Ἐτ. Μ.

Ἀσώδης = ἄσώδης.

Ἀσώριον, τό· πόλ. Σικελίας, κάτ. Ἀσσω-
ρίνος Στ. Βυζ.

Ἀσώριον· ὄρος ἐν Σάμῳ Στ. Βυζ.

Ἀστα· 1) πόλ. Βαίτ. Ἰσπανίας Στράβ. 2)

Ἀστα κωλωνία, λατ. Asti, πόλ. Λιγυστικῆς.
Πτολ. 3) πόλ. Δραγγιανῆς Πτολ.

Ἀσταδαροι· ἔθνη. Ἀραβικόν Πτολ.

Ἀσταδηνοί· 1) ἔθνη. Ἰρκανίας. 2) ἔθνη.
Ἀρίας Πτολ.

Ἀσταδώρας· ποτ. Αἰθιοπίας Πτολ.

Ἀ-σταγής· 2· ὁ μὴ στάζων 1) ξηρὸς, οὐ
διαρρέων, - κρύσταλλος Σοφ. ἀποπ. 162· β)
σφοδρῶς ῥέων· ἄσταγής ῥέω· Ἀπολλ. Ρ. 3,
805, Νικ. Θερ. 307.

Ἀ-σταθεία, ἢ ἡ κατάστασις τοῦ ἀσταθοῦς·
ἰ. Χρυσ. τ. 3, σ. 633.

Ἀ-σταθερός· ἀσταθής, μτγν.

Ἀ-σταθής, 2· ἀστατος, ἀδέσκιος· - αὐρα·
Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 10, 74, Νόν. συγνά.

Ἀ-σταθμευτός, 2· α) ὁ μὴ εἰς τὸν σταθμὸν
ἀφθεῖς Πολύβ. 15, 24, 3· β) μὴ ἔχων σταθ-
μὸν, κονάκι, στρατοπέδον Ἀππ. ἐμφ. 2, 74.

Ἀ-σταθμητός, 2· ὁ μὴ ὠρισμένος, κινή-
τος, ἄστατος· α) ἀστέρες ἀστ. καὶ πλανήται·
Σεν. ἀπομ. 4, 7, 5· ἀσταθής, ἀδέσκιος Εὐρ.
Ὀρ. 979· ἄνθρωπος Ἀριστ. ὄρν. 169· πρβλ.

Πλάτ. Λυσ. 214 «ὁ μὲν ὁρμὴς ἐστὶν ὄχλος,
ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων, ... καὶ
ὅς ἂν τόχῳ κινούμενον» Δημ. 19, 146· «τὸ
ἀστὸν τοῦ μέλλοντος» = τὸ ἀδέσκιον Θουκ. 4, 62·
- ἐπὶ ῥ. ἀσταθμῆτως Δ. Χρυσ. λ. 4, σ. 180.

Ἀ-σταθμός, 2· ἀζύγιος, ἐπιγρ.

Ἀσταί· ἔθνη. Θράκης, τὸ κτητικὸν Ἀστικὸς
Στ. Βυζ.

Ἀσταίνει· δυσπαθεῖ, ἁμαρτάνει, μοχθεῖ· Πούχ.

Ἀστακάν· πόλ. 1) Βακτριανῆς, 2) μεγάλ.

Ἀρμενίας Πτολ.

Ἀστακάπρ· πόλ. Ἰνδοκυβίας Ἀρρ.

Ἀστακηνοί· ἔθνη. Βακτριανῆς Στράβ.

Ἀστακίδης· Κρής Καλλιμ.

Ἀστακίς, ἴδος Θηλ. τοῦ ἀστακῆς Νόν. Δ.
14, 327.

Ἀστακός, ὁ· ὡς καὶ νῦν γένος, μαλακοστράκων
παραπλήσιον τῷ τῶν καράδων Ἀριστ. ἴ.
Ζ. 1, 6. 4. 2, Μάτρ. ἐν Ἀθην. 4, 136.

Ἀστακός· 1) υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ τῆς νόμ-
ρης Ὀλβίας Ἀρρ. 2) πατ. Μελανίππου, Ἰομά-
ρου, Λεάδου καὶ Ἀσφοδίου, ὁ ἀνδρὶς ὑπε-
ρασπιστὴς τῶν Θηδῶν κατὰ τῶν Ἀργείων
Ἀισχ. 3) πόλ. Ἀκαρνανίας Θουκ. 4) πόλ. Βι-
θυνίας Πaus. κάτ. Ἀστακηνός, ἢ Ἀστέκιος·
5) χώρα τῶν Βυζαντινῶν Θεόπ.

Ἀστακούρες· ἔθνη. Ἀφρικῆς Πτολ.

Ἀ-στακτί· οὐχὶ κατὰ στάζοντα, ἀλλὰ ῥύ-
δην· - λείδων δάκρυ, - στένων Σοφ. Οἰ. Κ.
1253, 1642· «- ἐχώρει τὰ δάκρυα» Πλάτ.
Φαίδ. 117.

Ἀ-στακτός, 2· οὐχὶ στάζων ἀλλὰ ἀφθό-
νως ῥέων· - ὕδωρ Εὐρ. ἴ. Τ. 1242.

Ἀ-στάλακτος, 2· ἄστακτος· «- ἀήρ καὶ
καθαρός» = ὁ μὴ βρέγμων Πλούτ. Κράσσ. 4.
Ἀστάλη· πολύπους ὁ ἐν μυκτῆρι· ἔνιοι σκώ-
ληκα οὐρανὸν ἔχοντα Πούχ.

Ἀστάλη· τόπος ἐν Κρήτῃ Ἀνών.

Ἀσταλῆς, 2· μὴ περιβεβλημένος Καλλιμ.
ἀποικ. 268.

Ἀ-σταλίζω· σταλόζω μετὰ ὑδρῶν. α.

Ἀσταλόζειν· ἀναδύζειν, κλαίειν Πούχ.

Ἀστανδής· ἡμεροδρόμος· Πούχ. Πλούτ. ἡθ.
σ. 326.

Ἀσταπά· πόλ. Βαίτ. Ἰσπανίας Ἀνών.

Ἀσταπαῖος· Αἰθῶς ἔθνος Στ. Βυζ.

Ἀσταπηνοί· λαὸς εὐδαίμ. Ἀραβίας Πτολ.

Ἀστάπους· Νεῖλος κατὰ τοὺς κατὰ τῆς νήτου
Μερόης, ὅπερ δηλοῖ «ἐκ τοῦ σκότους ὕδωρ»
Δ. Σικ. 1, 37.

Ἀστάρα = Ἀστάρτη, ἐπιγρ.

Ἀσταρτεῖον, ἢ Ἀστάρτειον, τό· ναὸς τῆς
Ἀστάρτης, Θ.

Ἀστάρτη· 1) θεὰ παρὰ Σιδωνίοις, «ἢ παρ'
Ἑλλήσιν Ἀφροδίτῃ λεγομένη, ἐκ τοῦ ἄστρου
τὴν ἐπωνυμίαν πεποιηκόσιν. Ἀστῆς γὰρ εἶναι
τὴν ἐωσφόρον μυθολογοῦσιν» Σουλδ. 2) νῆα.
ἐν Αἰθιοπία, κάτ. Ἀσταρτατός ἢ Ἀσταρτίτης
Στ. Βυζ. 3) πόλ. Συρίας, ἢ πρότερον Ἀμ-
μανα, εἴτα Φιλαδέλφεια, ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ
Φιλ. αὐτ.

Ἀσταρτος· βασιλ. Τυρίων Ἰώα.

Ἀστασάν· πόλ. Ἀρίας Πτολ.

Ἀ-στασία, ἢ τὸ ἀστατον, ἀστάθεια, ἀβε-
βαιότης Μανέθ. 1, 19, καὶ Ἀλλαχού.

Ἀ-στασιαστικῶς· ἀστασιαστικῶς Ἑρμεί. εἰς
Πλάτ. Φαίδρ. σ. 186.

Ἀ-στασιαστος, 2· ὁ μὴ στασιάζων, μὴ
ταρασσόμενος ὑπὸ στάσεων, ἡσυχός· ἀθρόος
Πούχ. «- παρέχων τοὺς συμμάχους» Λυσ. 2,
55. 33, 7· καὶ ὁ μὴ ὑπὸ ἐπαναστάσεως ἀνη-
συχῶν Θουκ. 1, 2, Πλάτ. συγνή καὶ ἄλλοι,
ἐπὶ ῥ. ἀστασιαστος Δ. Σικ. 17, 54 καὶ μτγν.

Ἀστασιόστας = Ἀσταπός.

Ἀστασπης· Πέρσης Ἀισχ.

Ἀ-στατέω· εἶμαι ἀστατος, κλονίζομαι· «ἀ-
στατοῦσα πόλου φορά» Θέων Ἀλ. ἐν Ἀνθ.
πρρ. 39.

Ἄ-στατος, 2' α) ὁ μὴ σταθερός, ἀσταθής, ἀδέξιος, «δῆμος ἄστατον κακὸν» ποιητ. ἀν. ἐν Δ. Χρυσ. τ. 1, σ. 665 καὶ μετν. β), ἀζύγιστος Νίκ. Θηρ. 602 ἐπὶρ. ἀστάτως = ὁχι σταθερῶς Στοδ. ἐκλ. τ. 1, σ. 866. - ἄστατοι τὸ ῥωμ. hastati Πολύδ. 6, 23, 1.

Ἄσταύδα· πόλ. Ἀρείας Πτολ.

Ἀσταφιδίτις ῥάξ· ἡ σταφίς Ζων. ἐν Ἀνθ. 9, 226.

Ἀσταφίον, ἡ γυν. ὄν. Πλούτ.

Ἀ-σταφίς, ἴδος, ἡ· σταφίς, μετ' εὐφων. α' κωμ. καὶ ἄλλ. Π. ὡς Ὀνηστ. ἐν Ἀνθ. 5, 20, ὡς ἐν πεζ. Πλάτ. νόμ. 8, 845, Ξεν. ἀν. 4, 4, 9.

Ἀσταφος· ἀνδρ. ὄν. Λιδάν.

Ἀ-σταφυλίνος, δ'· σταφυλίνος, μετ' εὐφων. α' Διοκλῆς ἐν Ἀθην. 9, 371.

Ἀ-σταφυλός, 2' ὁ μὴ ἔχων σταφυλᾶς, μετν.

Ἀσταχυς, υὸς, δ'· στάχυς, μετ' εὐφων. α', τὸ στάχυον Ἰλ. β, 148 καὶ μετν. Π. ὡς. Πρ. 5, 22, Πλούτ. ἡθ. σ. 994.

Ἀσταχύν· γεωργός τις Θεοφύλ.

Ἀστάς· Πυθαγόρειος, Ταρκεντίνος Ἰάμβλ.

Ἀ-στέγαστος, 2' ὁ μὴ ἔχων στέγην, ἀσκέ- παστος Θουκ. 7, 87· πλοῖον Ἀντιφ. 5, 22.

Ἀ-στέγης, 2' ἄστεγος, ὁ ἴδε ἄ-στέγωντας ἀσκέπαστος· «-ἀγγιστον καὶ γυμνόν» Γαλην. τ. 11, σ. 485.

Ἀ-στεργος, 2' α) ὁ μὴ ἔχων στέγην, (ψευδ-) Φωκυλ. 24' β) κατὰ Β. Ἀν. σ. 454 καὶ Σουίδ. «ὁ φλύαρος καὶ ἀνοπομονήτης» (ἐκ τοῦ στέγω) ὅστις δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ, νὰ φυλάξῃ τι· «ἄστεργος χεῖλεσιν», Ο' παρ. 10, 9. Ἐν Διοσκ. 7, 14 κεῖται· «ἄστεργος ὄγκος» = ἀφόρητος.

Ἀστεισμός, δ'· ἀστεῖσμός, τίς. Βόστρ. εἰς Λουκ. σ. 783.

Ἀστεῖσμα, τό· ἀστεῖστος Εὐστ. ἔρ. σ. 106.

Ἀστεῖσμαι· τῷ ἐπομ. μετν.

Ἀστεῖζομαι, μέσ. ἀποθ. φέρομαι ὡς ἀστός, ὡς ἄνθρωπος λεπτός καὶ εὐφυής, λαλῶ ἀστεῖως = περὶ τινος Πλούτ. Μαρκέλλ. 21, Φιλόστρ. βί. σοφ. 1, 21, 4· «ἀστεῖζόμενος· ὠριζόμενος» Πλούτ. - Τὸ ἔνεργ. ἀστεῖζω ἀναφέρει ὁ Στ. Βυζ. ἐν λ. ἄστο.

Ἀστειο-λογία, ἡ· λόγος ἀστεῖος, λεπτός, εὐφυής Μ. Ἀντων. 1, 7.

Ἀστειο-λόγος, 2' ὁ λαλῶν ἀστεῖως γλωσσ.

Ἀστειορρημονέω· εὐμορφολογέω Ζωναρ. καὶ Κύρ.

Ἀστειορρημοσύνη, ἡ· ἀστειολογία, ἀρχ. λεξ.

Ἀστεῖος, 3 καὶ 2' ὁ τοῦ ἀστεως, ἀστός, δθ. ὁ ἔχων λεπτήν μόρφωσιν, εὐγενεὶς τρόπος, εὐφυής· πρὸλ. ἰδ. Ξεν. Κύρ. 2, 2, 12, ὅπου οἱ «ἀστεῖοι καὶ εὐχάριτες» ἀντιτίθενται πρὸς τοὺς ἀλαζόνας ὡς τοιοῦτους, ὅτινες διεγείρουσι γέλωτα· «μήτε ἐπὶ ζιμίᾳ τῶν ἀκούοντων, μήτε ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, μήτε ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ», καὶ Κύρ. 8, 4, 23· «ἀν ἐν ἡ δού ἀστεῖα εἴπωσι» Δημ. 23, 206. Ἐν Ἰσοκ. 2, 34 ἀντίθ. τῷ ταπεινός. Παρὰ Πλάτ. τὸ μὲν φιλικός, κοινωνικός, Φαῖδ. 116, τὸ δὲ κωμικός, γέλοτος· - εὐθθεια, Φαῖδρ. 242· - λόγοι, 227· δθ. σκώπτης, πολ. 5, 452· παρὰ μετν. καὶ ἀγαθός, ἀντίθ. τῷ αἰσχροῦ Πλούτ.

Θεμ. 5, ἰδ. περὶ ἐμπορευμάτων, (ἐξαιρέτῃ) καθαρὰ· «οἱ μικροὶ ἀστεῖοι καὶ σύμμετροι, καλοὶ δ' οὐ» Ἀριστοτ. Πθ. Νικ. 4, 7. «ἀστεῖος ὁ χαρίεις, ὁ ἐπὶ χάρις» Πλούτ. ἐπὶρ. ἀστεῖως Πλούτ. ἡθ. σ. 123· - ὁποιοῦντι Σόλ. 15· ἐπισκώπτειν Λουκ. Νιγρ. 13.

Ἀστεῖος· ἀρχων Ἀθην. (Οὐλ. 101, 4) Δ. Σιλ.

Ἀστεισόνη· τῷ ἐπομ. μετν.

Ἀστεῖότης, ἡ· τρόπος, λόγος ἀστεῖος Σχολ.

Ἀριστοτ. ὅρν. 195.

Ἀ-στεῖπτος, 2' ἀπάτηςτος· - βροτοῖς = ὑπὸ ἀνθρώπων Σοφ. Φιλ. 2.

Ἀ-στέισμα, τό· ἀστεῖον, χορατῆς Εὐστ. Ἰλ. σ. 630.

Ἀστεῖσμός, δ'· λόγος ἀστεῖος, λεπτός, εὐφυής Δ. Ἀλ. Δημ. 54, Φιλόστρ. βί. σοφ. 1, σ. 540. καὶ σχῆμα ῥητορ. «ἄστ. ἐστὶ προσωποποιήσις πιθανῇ τοῦ μὴ λέγειν ἢ μνημονεύειν ἡμᾶς ἢ λέγομεν» Περὶ σχήμ. ἐν Ἀν. Βιλλοκστ. τ. 2, σ. 91.

Ἀ-στεκτος, 2' ἀφόρητος, ἀδόξακτος Πρ. σὺχ. μετν. ἐπὶρ. ἀστέκτως· ἀνοπομονήτης ἀνοποστάτης Πλούτ.

Ἀστεκτος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀσταλέδη· πόλ. Λυδίας, οἱ οἰκοῦντες Ἀστέ- λειδοι Στ. Βυζ.

Ἀστέλεφος· τό περὶ τῆς καθαῖρας δέρμα Πλούτ.

Ἀστέλεφος· ποτ. Κολχίδος Ἄρρ.

Ἀ-στέλεχης, 2' ὁ μὴ ἔχων στέλεχος Θι- ὄφρ. Ἰ. Φ. 1, 3, 1.

Ἀ-στέλεχος, 2' τῷ προηγ. Εὐστ. ἔρ. σ. 166· «ἀστέλεχος· δακτύλιος, ἔδρα» (ὁ πρω- κτός) Πλούτ.

Ἀ-στέδαστος, 2' ὁ μὴ ὑδρισθείς, μὴ ἀ- νειδισθείς· - κλέος Εὐφρ. ἐν Εὐστ. Ἰλ. 6, 344. Ἐν Λυκάφρ. 1117 «ἀστέδαστα τιμὰ» ρεῖσθαι = σταθερῶς, κατὰ σειράν, κατὰ Τξέξ· ὅμως πολυστένακτα.

Ἀ-στερδής, 2' ἀκαμψής, ἀτάραχος Πλούτ.

Ἀ-στεμφής, 2' (στέμνω) ἀστακινήτος, βί- βαιος, ἀλλόνητος, ἀνκαλλοίωτος, σταθερός· - βουλή Ἰλ. 6, 341· «ἀστεμφής ἔχει» = στέ- ρει κρατεῖν Ὀδ. 6, 419. 459. Ὄδτω καὶ μετν. π. - τελαμῶν Θεόφρ. 13, 37· - βίη Ἀ- πολλ. Ῥ. 4, 1375· - δόμος Ὀρφ. Ἀργ. 605· πρὸλ. Ὀππ. ἀλ. 4, 613· Ὀδ. ἀπηνής, ὠμός, τραχύς· - ποδάγρα Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 6, 296· - θαμὸς Ὀππ. ἀλ. 2, 84.

Ἀ-στενακτί· ἀστενάκτος.

Ἀ-στένακτος, 2' ὁ ἀνευ στεναγμοῦ, θρήνου Σοφ. Τρ. 1063· 1190, Εὐρ. Ἐκ. 691· ὡς ἐν πεζ. ἰδ. μετν. Πλάτ. Ἀξ. 370 ἐπὶρ. - κτῶς Πλούτ. ἡθ. σ. 107, 305.

Ἀ-στενω-χώρητος, 2' ὁ μὴ στενοχωρη- θείς μετν. ἐπὶρ. - τὸς Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 19.

Ἀ-στένωτος, 2' ἥκιστα στενός Ἀδαν. τ. 2, σ. 453.

Ἀστέον· ῥ. ἐπὶθ. τοῦ ἄστ. Πλάτ. πολ. 3, 390.

Ἀ-στέπτος, 2' ὁ μὴ στεφθεῖς, μὴ τιμηθεῖς· - τίς ἀστέπτος Θεογ.· Εὐρ. Πρακλ. 441.

Ἀστερ-ἀρχης, δ'· ἀρχηγός τῶν ἀστέρων Νικ. Εὐγ. 1, 1.

Ἀστέργ-άνωρ, παρθενία· ἡ μὴ στέργουσα, ἡ ἀγαπῶσα τοὺς ἄνδρας Δισχ. Πρ. 900.

Ἀστεργής, 2· ὁ ἄνευ στοργῆς, ἀγάπης, ἐγ-
 θρικός· «-οργή θεός» Σοφ. Αἴ. 784· «οὐδὲν
 ἀστεργὲς παίσεται», Οἶ. τ. 229.
 Ἀστερίαι· ὁ τοῦ ἀστέρος Σουῖδ.
 Ἀστέριος, 2· ὁ μὴ ἐστερημένος Ἑρμῆς σ. 97.
 Ἀστερία· 1) θυγ. -οῦ Κολοῦ, ἀδελφὴ Λη-
 τοῦ, μεταμορφωθείσα εἰς νῆσον (Δήλον) Ἦσ.
 Νόν. 2) θυγ. Δαναοῦ Ἀπολλ. 3) θυγ. Ἀ-
 τλαντος Ὑγίν. 4) θυγ. Ἀλκυονίδος Ἠγήσ. 5)
 θυγ. Κορωνοῦ, μήτ. Ἰδμονος Φεισεκ. 6) θυγ.
 Ἰδίου, μήτ. Ὑδραίου Στ. Βυζ. 7) Ἀμαζών
 Δ. Σικ. 8) Σαλαμίνια Πλούτ. 9) ἀρχ. ὄν
 τῆς Δήλου Καλλ. 10) ἀρχ. ὄν. Κρήτης Πλούτ.
 11) πόλ. ἐν Λυδία Στ. Βυζ.
 Ἀστεριαῖος, 3· μέγιστος ἀστέρος ἔχων Κλεα
 κῆδ. 1. 11.
 Ἀστερίας ὁ· ἀστερόεις, ποικίλος, εἶδ. ἔρω-
 τοῦ Ἀριστοτ. 1. Ζ. 9, 1, ἡ ἱέραξ, 9, 36· -
 γαλέος ὕψιλ. ἐν Στ. Βυζ. ἁ. Γαλεώται.
 Ἀστερίας· ἀρχ. ἥρωις Στ. Βυζ.
 Ἀστερίων· μεταβάλλω εἰς ἀστέρα, ἡστε-
 ρικίζω Πλούτ. 70. σ. 888, Ἰώσ. Μακκ. 17, 5.
 Ἀστερίη· ἡ Κρήτη καὶ ἡ Δήλος οὕτως ἐ-
 καλοῦντο Πούγ.
 Ἀστερικὺς, 3· ἀστροικός Θεολ. ἀρ. σ. 37.
 Ἀστερίοι· οἱ πρῶτοι τῆν Τένεδον κατοι-
 κήσαντες Πούγ.
 Ἀστερίον, τό· εἶδ. ὁράχνης, φαλαγγιον
 Νίκ. 9ηρ 725, καὶ εἶδος βοτάνης, τὸ σπον-
 δώλιον Διοσκ. 4, 119.
 Ἀστερίον τόπ. Μυνησίας ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰλ.
 κατ. Ἀστεριώτης καὶ Ἀστεριεύς, ὕψλ. Ἀστε-
 ρίης Στ. Βυζ. 2) τόπ. ἐν Τενέδῳ Πλούτ. 3)
 ἀρχ. ὄν. τοῦ Κιθαριῶνος Πλούτ.
 Ἀστερίους· 1) τὸ κῶρ. ὄν. τοῦ Μινωταίρου
 Ἀπολλ. 2) υἱὸς Τεκτάρου, πατρ. Μίω, βασι-
 λεὺς Κρήτης Δ. Σικ. 3) υἱὸς Ὑπαρίσιου ἐκ
 Παλλήνης Ἀργοναύτης Ἀπολλ. Ἰ. 4) υἱὸς
 Ἠλκίως, ἀδελ. Νέστορος Ἀπολλ. 5) ἄστ.
 Δικταῖος, υἱὸς Μίνω, ἀρχηγὸς κρητῶν Νόν.
 6) υἱὸς Κομήτου, Ἀργοναύτης Ἀπολλ. 7)
 υἱὸς τοῦ Ἀνακτος ἐν Μιλήτῳ Πάου.
 Ἀστερίς, ἰδού· 1) φαντασιώδης νῆσος μεταξὺ
 Ἰουζῆς καὶ Σάμης Ὀδ. 2) πόλ. Λυδία·
 Στ. Βυζ.
 Ἀστερίσκιον, τό· πληθ. ἀστερίσκι· φά-
 λος· «τοὺς δὲ φάλους οἱ μὲν ἀσπερίσκι· αἱ
 δ' ἀστερίσκι ἐκάλουν» Ἀπολλ. λεξ.
 Ἀστερίσκος, ὁ· ὅπου. τοῦ ἀστέρος 1, μικρὸ
 ἀστέρ Καλλιμ. ἐν Δ. Δαερ. 1, 31 2) ση-
 μείον τῶν κριτικῶν Χ, ὅτι οὐ ἐσμεῖονον τῶ
 ῖδους ὅρατα χωρὶς 3) βοτάνης εἶδ. Θόερ.
 1. φ. 4, 13, 2· «Ὅργανόν τι δι' οὗ περι-
 τρέφεται τὸ τρώπανον Ἀπολλ. πολ. ἀρ. σ.
 18. Καὶ κόσμημά τι Δ. Σικ. 19, 31· «οὗλος
 δὲ κάρφος ἀσπερίσκιον ἡ ἀστερίσκος π. αμ-
 τωπιδίος» Εὐστ. Ἰλ. σ. 424.
 Ἀστερίσμος, ὁ· τὸ σημειώσκειν καὶ κατα-
 τασκεῖν τοὺς ἀστέρας εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ
 οὐράνου Πτολεμ. γεωγρ. 1, 22 καὶ δι. γε-
 ὦν Δ. Σικ. 19, 34 ὅπου διορθοῦται εἰς ἀ-
 στερίσκος.
 Ἀστερίτης, ὁ· λίθος, εὐδρισκόμενος ἐν τινι
 θαλάσσιῳ ἐχούσῃ Πανί ὀνομαζομένη· «εἰς ἡ-

λίαν δὲ τιθίμετα ἀνάπτεσθαι (φασίν), ποιῶν
 δὲ καὶ πρὸς φίλον» Ἰπρίστ. ἐν Φωτ. βιβλ. 110)
 Ἀστερίων, οἶνος· = Ἀστερίας 1) υἱὸς Τεκτάρ-
 ου, βασ. Κρήτης Ἀπολλ. 2) υἱὸς Κομήτου
 Ἀργοναύτης, Ἀπολλ. Ἰ. 3) υἱὸς Μίνω Πάου.
 4) ποτ. καὶ ποτάμ. θεός ἐν Ἀργυλίδι, πατρ.
 Εὐδοκίης, Προσδύνης καὶ Ἀτραίας Πάου.
 Ἀστερό-δεῖα, ἡ 1) θυγ. Ὀκεανοῦ καὶ Τη-
 οῦς Ἀπολλ. Ἰ. 2) θυγ. Διόνειος Σχολ. Ἰλ.
 3) γυνὴ Ἐνδουρίωνος Πάου.
 Ἀστερο-δίνη τὸν, νῆμα· ἡ τὴν ἡ δὲ τῆς
 περιστροφῆς τῶν ἀστέρων ἐπιφερομένη Πρόκλ.
 ὕμν. Ἰλ. 49, Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 127.
 Ἀστεροειδής, 2 ὅμοιος μὲ ἀστέρα Πλούτ.
 70. σ. 933 καὶ ἑναστρος, πλήρης ἀστέρων·
 αἰθέρ. Εὐρ. * νδ. ἀπυσπ. 28, 3· πρὶλ. Ἀ-
 ριστ. Ἰστορ. 1064· ἐπὶρ. ἀστεροειδῶς ὡς ἀ-
 στήρ Διοσκ. 1, 18.
 Ἀστεροί, 3 ἀστέρας ἐμπροστικλίνουσιν ἔχον
 Σουῖδ. πλήρης ἀστέρων, - οὐρανός, συγνή
 παρ' Ὀμ. καὶ μὲν - στέφανος Ἀπολλ. Ἰ.
 3, 1003· - κέλευθος Ἀεων. Ἀλ. ἐν Ἀνθ. 9,
 80· μὲν. λάμπων, σπινθηροειδῶν, - δὲ, σ.
 θωρήξ Ἰλ. π, 134, σ. 370.
 Ἀστερόθεν· ἐκ τῶν ἀστέρων Ἀρατ. 1013,
 τινὲς ἔχουσι οὐρανόθεν.
 Ἀστερο-θέτημα ἴδ' ἀστροθέτημα.
 Ἀστερο-λεσχέω· φλυαῶ περὶ ἀστέρων Κ.
 Μαν. γρ. 3935.
 Ἀστερο-λέσχη, ὁ· ὁ περὶ ἀστέρων φλυα-
 ρῶν Κ. Μαν. γρ. 2017.
 Ἀστερό-μαντις, ὁ· ὁ ἐκ τῶν ἀστέρων μαν-
 τείων Πλούτ. 7, 188, μὲν.
 Ἀστερο-μαρμαρυγή, ἡ· τῶν ἀστέρων ἡ
 μαρμαρυγὴ Σχολ. Ἀρατ. 328.
 Ἀστερό-μορφος, 2 ἔχων μορφήν ἀστέρος
 Κ. Μανασ. ἔρωτ. 9, 67.
 Ἀστερό-νωτος, 2 ὁ ἔχων ἑναστρον νῶτον·
 - οὐρανός Νόν. Δ. 2, 335, 20, 293.
 Ἀστερο-όμματος, 2 ὁ ἔχων ἀστέρας ὡς
 ὅματα· - ὄρηρ. Ὀρρ. ἔκν. 38, 12.
 Ἀστεροπαῖος, Ζεὺς ἡ τὴν ἀστραπὴν τὴν ἀ-
 ραυνόν ἐκτενδρῶν ἱκνῶν Κερκυτ. φ. 9, σ. 156.
 Ἀστεροπαῖος· Πάριον, υἱὸς Πελάγωνος, ἐγ-
 γονος Ἀξίου Ἰλ.
 Ἀστερόπεια· 1) θυγ. Διόνειος ἐν Φωκίᾳ,
 εἰλερὴ κεφαλὴ Ἀπολλ. 2) θυγ. Μελίου Πάου.
 Ἀστεροπή, ἡ, π. = Ἰλ. ν, 212 καὶ ἄλλ. πρὸλ.
 ἀστεροπή, ἀστραπή.
 Ἀστεροπή· 1) θυγ. Ὀκεανοῦ Στ. Βυζ. 2)
 θυγ. Κίρκης καὶ Ὑπερίωνος Ὀρρ. ἔκν. 3)
 θυγ. Κεβήνης, υἱὸς Αἰτάκου Ἀπολλ. 4) θυγ.
 Κηφίως Ἰπυστ.
 Ἀστεροπήης· εἰς τῶν Κυκλάδων Εὐρ. ἐν
 Ἦσ. Στερόπη.
 Ἀστεροπητής, ὁ· ὁ τὴν ἀστραπὴν τὸ κε-
 ραυνὸν ἀπενδύοντι, ἱπών. Δῖος Ἰλ. Σοφ.
 Φιλ. 1183· κλ. ἀστεροπητὴς Ἀου. Γρ. 1.
 Ἀστερο-πληθής, 2· πλήρης ἀστέρων, ὡς
 ἐν Εὐδοκ. εὐ. προπαρ. 5, σ. 193.
 Ἀστερό-πυρσος, ὁ· πυρσὸς ἀστέρος Γ. Γα-
 ρατ. ἔκφρ. 203.
 Ἀστερόρ-ρυσις, ἡ· ἀπόρροια ἐκ τῶν ἰστί-
 ρων Τζιτζ.

- Ἀστερος· Ἀστερίων, ὁ ἴδιος.
 Ἀστερο-σκοπέω· σκοπῶ, θεωρῶ, παρατη-
 ρῶ τοὺς ἀστέρας Σ. Ἐμπ. πρ. ἀστρ. 27.
 Ἀστερο-σκοπία, ἡ τὸ σκοπεῖν, παρατηρεῖν
 τοὺς ἀστέρας Σ. Ἐμπ. πρ. ἀστρ. 80.
 Ἀστερο-σκοπικός, 3· ὁ τοὺς ἀστέρας σκο-
 πῶν, ἀστεροσκοπικὴ, δηλ. τέχνη Ἰβριγ. φι-
 λοκ. σ. 77.
 Ἀστερο-σκόπος, 2· ὁ τοὺς ἀστέρας σκο-
 πῶν, παρατηρῶν Κ. Μαν. χρ. 1845.
 Ἀστερο-τοξία· ἴδ. ἀστροτοξία.
 Ἀστερουσία· ὄρ. Κρήτης, ἀφ' οὗ καὶ πόλ.
 περὶ τὸν Καύκασον Σινδική Ἀστερουσία κέ-
 κληται, Κρητῶν ἀποικίας ἐκεῖ σταλείσης. Οἱ
 οἰκῆτορες Ἀστερουσιανοὶ καὶ Ἀστερουσιεῖς
 καὶ Ἀστερούσιοι Στ. Βυζ.
 Ἀστερο-φανής, 2· ὁ φαίνων, δεικνύων τοὺς
 ἀστέρας Νικ. Δαδ. παραφρ. Γρ. Νεζ. σ. 75.
 Ἀστερο-φύγης, 2· φύγων, λάμπων ἐκ
 τῶν ἀστέρων, ἐπὶ τοῦ νυκτός Ὀρφ. ὕμν. 2,
 3, Νόν. Δ. 1, 465.
 Ἀστερό-φωτος, 2· ὑπὸ ἀστέρων φωτιζό-
 μενος Μαυρίκ. στρατ. σ. 207.
 Ἀστερόω· ἀστέρα ποιῶ Στοδ. ἐκλ. φασ. 1,
 25, ἀνθ' οὗ ὁ Πλούτ. ἔχει ἡστερικέναι ἴδ.
 ἀνωτ. τὸ δ' ἐν Ἀράτ. 547 ἀστερόνεται εἰς
 ἔσφ. γρ.
 Ἀστέρ-ώδης, 2· ἀστεροειδής Σχολ. Ἀράτ. 47.
 Ἀστερωδία· ἴδ' Ἀστερόδεια, μῆτ. Πηνελό-
 πης Φερικ. ἐν Σχολ. Ὄδ.
 Ἀστερ-ωπός, 2· κατὰστικτός Ἡσυχ. ἔχων
 βλέμμα ἀστέρος, - ὄμμα Αἰσχ. ἀποσπ. 159·
 - αἶθρ. Εὐρ. Ἰ. 1078. - σελάνα, Ἰπκ. 851·
 πρβλ. Φοιν. 131.
 Ἀστερωπός· ἀνδρ. ὄν. Πλούτ.
 Ἀστερωτός, 3· ἔχων ἀστέρας Ἰουλιαν. λ.
 5, σ. 165.
 Ἀ-στέφανος, 2· ὁ μὴ ἔχων στέφανον· - ἀ-
 μίλλαι· ἀτυχεῖς Εὐρ. Ἀνδρ. 1021· πρβλ.
 Ἰπκ. 1137.
 Ἀ-στεφάνωτος, 2· ὁ μὴ στεφανωθείς Πλάτ.
 πολ. 10, 613 καὶ ἐπ. ἀστ. οὐκ ἀπῆει ἐκ
 τῆς Ὀλυμπίας· Δημ. 18, 319.
 Ἀστεφής, 2· τῷ προηγ. Μανθ. 6, 517.
 Ἀ-στέφης, 2· ἀστεφάνωτος Ἀπολλ. περὶ
 ἀντ. σ. 38.
 Ἀστη· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀ-στηλίτευτος, 2· ὁ μὴ ἐν στήλῃ ἀνα-
 γραφεῖς, ἐπὶ καλ. σημ. Παλλὰδ. Ἰστ. σ. 1035.
 Ἀ-στηλος, 2· μὴ ἔχων στήλην, ἴδ. ἐπι-
 τῦμβιον Θεοδώρ. ἐν Ἀνθ. 7, 479.
 Ἀ-στην'· ἀστηνος· ἀστήνης· ταλαίπωροι,
 δυστυχεῖς· Ἡσυχ.
 Ἀ-στηναί· ἀδυνατεῖ Ἡσυχ.
 Ἀ-στηνος, 2· δύστηνος· ἀστήνους, τοὺς
 δυστυχεῖς καὶ πένητας παρὰ τὸ στάσις μὴ
 ἔχειν, μῆτε οἰκισιν· Σουίδ. ἀστηνόν· δύστη-
 νον, χαλεπόν· Ἡσυχ.
 Ἀστήρ, ἄστρος, ὁ (δοτ. πλ. ἀστρασι κατὰ
 Οἰολφ. ἀνάλ. 2, σ. 470, ὁ Βέκκερ, ὅμως
 γράφει ἐν Ἰλ. χ. 28, 317 ἀστράσι, ἴδε Αοδ.
 παραλειπ. 175) 1) ὁ ἀστήρ, τὸ ἀστέρι· κοιν.
 ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἔξ. πανταχού· καὶ ὁ ἥλιος
 Ἀριστ. Ἀγ. 1005· ἐν γέν. πυρῶδες ἀστρο-

- σφαιρικόν φαινόμενον, μετέωρον, Ἰλ. β, 75·
 πρβλ. δοκίμης 2) μετ. περὶ παντός προϊέ-
 χοντος καὶ ἐκλάμποντος, ὡς ἡδὴ ὁ ἴδιος
 λέγει· Ἐκτορίδην ἀλγικὸν ἀστέρι· καλῶν
 Ἰλ. ζ, 401· ἴδ. παρὰ μετγ. Διὰ τὴν ὁμοίω-
 σηα καλεῖται οὕτω α) φυτόν τι Θεοφρ. β)
 ζῷον θαλάσσιον Ἀριστοτ. Ἰ. 2, 5, 15 γ)
 πτηνὸν τι ἰωδίκον Ὀμπ. Ἰε. 3, 2· δ) Σαμίας
 γῆς εἶδος Διόσκ. 5, 171 ε) σκεῦος ἐκκλησι-
 ατικόν, καὶ ἀστερίσκος λεγόμεν.
 Ἀστήρ 1) εἰς τῶν γιγάντων Σχολ. Ἀριστοτ.
 2) Σπαρτιάτης Ἡρ. 3) Οὐλύβιος ἢ Ἀμφιπο-
 λίτης ὁ τοξέυων τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλ-
 μόν Πλούτ.
 Ἀ-στήρικτος, 2· ὁ μὴ στηριζόμενος Φιλ.
 ἐν Ἀνθ. 6, 203· 3) ἀδύνατος, μετγ. περὶ
 παιδίου Νόν. Δ. 9, 103.
 Ἀστής· ὁ· ὁ ἄδων, γλῶσσ.
 Ἀστης· ἡγεμὼν Πευκελαΐτιδος Ἀρρ.
 Ἀστιδάρας, α' βασι. Μήδων Δ. Σικ.
 Ἀ-στιδής, 2· ἄδατος, ἀπάτητος· - ἡ χέρου
 Ἀπόλλωνι· Αἰσχ. ἐπτ. 841· - ἄλσος Σοφ.
 Οἰ. Κ. 126· - χώρα, Αἴ. 642· - χώρα ἀστι-
 δαστάτης· Σεν. ἀπομν. 3, 8, 10· χωρίον Ἡρ.
 βί. Ὀμ. 21, καὶ Ἀρρ. ἀν. 5, 11, 1.
 Ἀ-στιδής, 2· τῷ προηγ. - οἶμος Λυκάφρ.
 121· ἀστιδότης οἰκοῖ· ἄδυστα· Ἡσυχ.
 Ἀ-στιβός, 2· τῷ ἀνωτ. - ἐρημικὰ ἡγίων·
 Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 745.
 Ἀστιγγοί· λαὸς Βανδάλων Δ. Κάσ.
 Ἀ-στιγής, 2· ὁ μὴ ἐστιγμένος Στ. Βυζ. ἐν
 λ. Ἀνακτόριον.
 Ἀστιγίς· πόλ. Βαυτικῆς Στραδ.
 Ἀστιχί· χώρα παρὰ τῷ Αἰμῷ ἐν Θράκῃ
 Σκόρυ.
 Ἀστικός, 3· ὁ ἄδων, γλῶσσ.
 Ἀστικός, 3· ὁ τοῦ ἄστεως α) εἰς τὸ ἄστυ
 ἀνήκων, - λαὸς Αἰσχ. Εὐμ. 591· - βοιωτῆς
 ἰκ. 496· ἀστικαὶ δίκαι· = αἱ μεταξὺ τῶν ἀ-
 στῶν, πολιτῶν Λυσ. 17, 3· οἱ ἀστικοί = οἱ
 πολῖται Δημ. 55, 11· 6) ὁ ἔχων λεπτήν μόρ-
 φωσιν, εὐγενῆς, εὐφυῆς, ἀντίθ. τῷ ἀγροί-
 κος Μέν. ἐν Β. Ἀν. σ. 454· ἐπὶρ. ἀστικῶς
 = εὐσυνέτως, εὐφρόνως Σουίδ.
 Ἀστίσχος· Μακεδὼν ἐκ Φιλίππων Φλέγ.
 Τραλλ.
 Ἀ-στικτός, 2· α) ὁ μὴ ἐστιγματισμένος Ἡρ.
 5, 6· β) κατὰ Ἀρποκρ. πρό. ὄν. πρβλ. Μέν.
 ἐν Σχολ. Λουκ. Ζ. τραγ. 48, χωρίον, κτήμα
 ἀνυποθήκευτον, διότι τὸ τοιοῦτον ἐσημαίετο
 διὰ στήλων ἐχουσῶν ἐπιγραφάς· Μένανδρ.
 ἀστικτον χωρίον εἰσθῆι λέγειν τὸ ἀνεσιδάνει-
 στον· Σχολ. Λουκ. ἐνθ. ἀν. 18. καὶ Πολυδ.
 3, 85· ἀστικτον· τὸ ἀνέπαφον χωρίον· τὸ
 γὰρ ὑποκείμενον ἐστιγθῆαι ἐλέγετο· Ἡσυχ.
 Ἀ-στιλάζει· συμπεριπατεῖ Ἡσυχ.
 Ἀ-στιλία, ἢ· ἑλλειψίς στίβου Τζέτζ. ἐν
 Κραμ. Ἀν. Ὄξ. τ. 4, σ. 51.
 Ἀστιός· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀστισχός· ἄγρος περιφερές, εἰς ὃ ἐγγχόνται
 πίσσαν καὶ θεῖον καὶ στυπεῖον ἡφίσσαν καὶ
 ἔνθα ἐφέρετο, ἔκατε τὰ προστυγγάνοντα· ἔστι
 δὲ καὶ γένος λίθου καὶ ξηροῦ ἔλλου καὶ πε-
 πισσωμένου Ἡσυχ. ἴδ' ἀσταλίσχος.

Ἀστίτης, ὁ ἀστός, πολίτης Στ. Βυζ. ἐκ τοῦ Σοφ. ἱποστ. 81, 82.

Ἀστίων, ὠνος ἄνδρ. ὄν. Ἀθην.

Ἀ-στέγγιστος, 2' ὁ μὴ διὰ τῆς στέγγι-
στις τριβείας, καθαρισθεῖς - ὅλην Ἀεων. Ταρ.
ἐν Ἀνθ. 6, 298.

Ἀστέγγε-στέγγε, ὁ ὄσος.

Ἀστοβον' ἀλοιδορήτων Ἡσυχ.

Ἀ-στοιχειδω' ἀφαιρῶ τὰ στοιχεῖα, «τῆς
κτίσεως ἀστοιχειωθεῖσης» Οἰκουμ. εἰς Ἀποκ.
σ. 315.

Ἀ-στοιχειώτης, 2' ὁ ἀγνοῶν τὰ στοιχεῖα
Φιλ. τ. 1, σ. 337. «ἀστοιχειώτα» μὴ ἔχοντα
ἀρχάς. Ἡσυχ.

Ἀ-στοιχος, 2' ὁ μὴ διατεταγμένος εἰς σει-
ράς, - πυρός, ἐκ τοῦ στάχυος οὕτω καλοῦ-
μενος Θεόδωρ. 1. Φ. 8, 4, 2.

Ἀ-στόλιστος, 2' ὁ μὴ ἐστολισμένος Θεόδ.
Πρόδρ. Ροδ. σ. 21.

Ἀ-στολος, 2' ὁ μὴ ἐνδεδωμένος Σοφ. ἱποστ.
791. - χιτῶν Πλούτ. Λουκ. καὶ Νομ. 3.

«ἀστ. θεωρίας», ὁ λέμβος τοῦ Χάρωνος
Ἀισχ. Ἔπτ. 839, ἐπ' αὐτοῖς ἀποσταλίσας, τὸ
πλοῖον τῆς δυστυχίας, ὁ γρ. ἄστολος.

Ἀ-στομαχί' ἀνευ χολῆς, ἀγανακτῆσεως,
ἐπιγρ.

Ἀ-στομάχητος, 2' ἀπειράκτος Ἀλκίφρ.
2, 2, 1.

Ἀστομένης ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀ-στόμιος, 2' ἀχαλίνωτος - οὐρῆς Νόν.
Δ. 7, 244.

Ἀστομοί' μυθώδης λαὸς Ἰνδικῆς Στράβ.

Ἀ-στομος, 2 (στόμα) 1) ὁ μὴ δυνάμενος
νὰ λαλή Σοφ. ἀποστ. 78' πρὸς Λουκ. Λε-
βιθ. 15' 2) ὁ ἔχων μικρὸν ἀδύνατον στόμα,
κύνες, οἱ ὅποιοι οὕτως ἀδύνατοι νὰ δάκνωσι

Σεν. κυν. 3, 3' 3) σκληρόστομος, ἀπειθής,
δυσήμιος - Ἰπποκ. Αἰσχ. ἀποστ. 351' - πῶλος
Σοφ. Πλ. 714, Πλούτ. Ἀρταξ. 9' καὶ μετ.

πρὶ ἀνθρώπων 4) δυσάρεστος εἰς τὸ στόμα,
εἰς τὴν γαστρὶν, ἄστοςτος Ἀθην. 7, 323' 5)

ἄστομον ἔϊφος, τὸ μαλακόν, ἀντίθ. τῷ προ-
στόμῳ Πλούτ. 2, 101, οὗ ἡ αἰχμὴ δὲν εἶνε

σκληρὰ τὸ μὴ ἐπιδεχόμενον σκληρύνειν
Πλούτ. Λυσ. 17' ἄστ. λιμήν, ὁ μὴ ἔχων

στόμα, ἀντίθ. εὐστόμος ἢ ἀρτίστομος Πλούτ.
2, 101.

Ἀ-στόμωτος, 2' ὁ οὐκ ἐστομωμένος, μὴ
ἔχων βεδαμμένην καὶ ἐσκληρωμένην τὴν

αἰχμὴν ἄδαπτος Ἡσυχ.

Ἀ-στονάχητος, 2' τῷ ἐπομ. Ἀνθ. παρ.
337

Ἀ-στόνος (στένω), 2' α) ὁ μὴ στένων ἄλλ'
ἐν Αἰσχ. ἔπτ. 839 «ναύστολος ἄστ.» = πλη-

ρης στεναγμῶν, πολύστονος = μεγάλостονος
καθ' Ἡσυχ. «18' ἄστολος β) ἄστ. πότος, ὁ

ἀποσπῶν τοὺς στεναγμοὺς Ἀνακρ. 55, 6.

Ἀστό-ξενος, 2' α) ὅστις εἶνε ξένος, φίλος
πόλειος τινος Αἰσχ. Ικ. 351' 6) κατὰ τὸν

Αἰλ. Διον. ἐν Εὔστ. Ἰλ. σ. 405 «ἀστόξενος
οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀστών, αὐτοὶ δὲ ξένοι
καὶ ἀνευώσεως δεδόμενοι» κατὰ δὲ Πausan.

αὐτ. «οἱ γίνεαι προσήκοιες τῇ πόλει τὸ ἀνέ-
καθεν, οὐκ ὄντες δὲ πολῖται, ὡς ἐν Κορίνθῳ

Γλαύκος ὁ Ἰππολόχου τοῦ Βελλεροφόντου»
κατὰ Πλούτ. 3, 60 «ἀστόξενος κατὰ μὲν

τινας ὁ αὐτὸς τῷ ἰδιούτῳ κατὰ δὲ τινὰς ὁ
γίνει μὲν ξένος, τιμῇ δὲ ἀστός» ἐνίοις δὲ δο-

κεῖ ὁ φύσει μὲν ἀστός, ἀδελφὴ δὲ ξένος, ὡς Ἀα-
ναὸς Ἀργείοις, ἀπὸ Ἰοῦς τῆς Ἀργείας ἔχων
τὸ γένος.

Ἀστό-ξενος ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀ-στόργης, ὁ ἀστοργος Κραμ. Ἀν. Ὁξ.
τ. 1, σ. 50.

Ἀ-στοργία, ἡ ἄλλειψις στοργῆς, ἀγάπης
Μέν. ἐν Στοδ. ἄνθ. 16, 10, Δ. Ἀλ. 3, 18.

Ἀ-στοργος, 2' ὁ μὴ ἔχων στοργήν, κυρ. οἱ
γονεῖς πρὸς τὰ τέκνα - πρὸς τὰ τέκνα Ἀθην.
14, 655' ἐν γέν. ἀπηνῆς, ἀσπλαγχνος Θεόδωρ.

17, 43' θάνατος Ἀεων. Ἀλ. ἐν Ἀνθ. 7, 662'
ἐπὶρ. ἀστοργως Ἀθαν. τ. 1, σ. 129.

Ἀ-στορής, 2' ἀστρωτός - χαμεύνας Νόν.
Δ. 16, 93.

Ἀστόριον μέγα, καὶ διακεχυμένον Ἡσυχ.

Ἀστός, ὁ (4. ἀστή, «ἐταίρας εἰς ἔρωτ' ἀφι-
κετο ἀστής» Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 13, 572) ὁ

τοῦ ἀστέως κάτοικος, πολίτης, συμπολίτης,
ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐξ. παρὰ π. καὶ π.

ἀντίθ. τῷ ξένος Σοφ. Πλ. 963, Πλάτ. ἀπολ.
30' ὡς τοῦ μέτοικος, πολ. 8, 563' Παρ'

Ἀθηναίοις οἱ ἐν αὐτῇ τῇ ἀστεί, ἐν τῇ πόλει
γεννηθέντες, διάφορον τοῦ πολίτης ἐν τῷ

κυρτέρεσσ. σημ. Δημ. 57, 43. - ἀστή ἐλαία =
ἡ ἐν ἀκροπόλει ἢ καλουμένη πάγκυφος διὰ

χθοναλότητάς «Ἡσυχ.

Ἀστός, ἡ πολίτευσις Αἰγύπτου Ἐπιφάν.

Ἀστουρες, οἱ ἔθνη Ἰσπανίας, ἡ χώρα αὐ-
τῶν Ἀστουρία Πτολ.

Ἀστουρικανόι' ἔθνη ἀσιατ. Σαρματίας Πτολ.

Ἀ-στόχαστος, 2' περὶ οὗ δὲν δύναται τις
νὰ στοχασθῇ, νὰ εἰκάσῃ Θεόδωρ ἐν Στοδ.

ἀνθ. 52, 15' ἀπρόοπτος Δ. Ἀλ. ἐπιτ. 14,
17, = ἀστοχος Φιλόδημ. ῥήτ. σ. 20.

Ἀ-στοχίω' δὲν ἐπιτυχῶναι τοῦ σκοποῦ,
δὲν ἐπιτυχῶναι, μετ. - τῆς προθέσεως Πο-

λύβ. 7, 14' - τοῦ μέλλοντος, 5, 107, Λουκ.
ἐρ. 22' - τοῦ πρίκτοντος Πλούτ. Γάλλ. 16'

περὶ τινος = πλανώμαι ἐν τῇ «ρίσει μου περὶ
τινος Πλούτ. 3, 21' ἐν γέν. ἀπροκρίτως περὶ

τινος, δὲν τὸ λαμβάνω ὅπ' ὄψιν, 49, 9.

Ἀ-στόχημα, τὸ ἀμάρτημα, σφάλμα «τὰ
περὶ τὸν βίον ἀστ.» Πλούτ. 30, σ. 320.

Ἀ-στοχία, ἡ τῇ προηγ. Πλούτ. πολ. πα-
ραγγ. 3' ἰδ. ἀπρονοησία, ἀσυνεία Πλούτ.

2, 33, 8, 7, 5, 6.

Ἀστοχος, 2' ὁ μὴ ἐπιτυχῶναι τὸν σκο-
πόν, ὁ μὴ ὀρθῶς γνωρίζων «- ἀνδρῶν ἀσ'
ἀν πράττειν καὶ λέγειν» Πλάτ. Τιμ. 19'

κατηγορία Πλούτ. 5, 49' «- χεῖρ ἄγρης» Τιμ.
Ἰλλ. ἐν Ἀνθ. 9, 370 ἐπὶρ. ἀστόχως «τοῖς
καιροῖς ἀστ. ἐχρητο» = ἀπειροκρίτως, ἀσυ-
νείτως, Πλούτ. 1, 74, 2.

Ἀστόω' ἀστώω, ὁ ὄσος.

Ἀστρά' ἐταίρας ὄν. Ἀθην.

Ἀστράδακος' ἥρως ἐν Σπάρτῃ Ἡρ.

Ἀστράδας, ἀντὶς ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀστρατεύω' ἱππεύω (ἡ ἐπιστάτω) ὁποῦδ'
γιαν Πλάτ. κωμ. ἐν Πλούτ. 7, 186.

Ἀστράβη, ἡ 1) «τὸ ἐπὶ τῶν ἱππῶν ξύλον δ' κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι» Ἰπποκρ. ξύλινον ἐρείπιον, σαγμαρίον τῶν ὑποζυγίων. ὅθ. «ἐπ' ἀστράβης ὁ εἰσθαι» Ἀποκ. 24, 11 καὶ Δημ. Μειδ. 133, ἐπὶ τοιούτου σαγμαρίου, κατὰ δὲ τὸν Ἀρποκρ. ἐπὶ ἡμίονου ἐχούσης τοιοῦτον σαγμαρίον, ὡς μὲν. ἐξελάμβανον αὐτό, π. χ. ὁ Ἀθην. καθ' Ἰπποκρ. τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀναθατιῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματικὴν ἡμίονον οὐτως ἔλεγον, ἐνίοτε δὲ πάντα ἀπλῶς τὰ σωματικὰ. Κατὰ τὸν Σχολ. Δημ. ὄνωκα· σὺ οὕτω παρὰ τὸ μὴ στροβιλεῖν μὴ δὲ στρέφονται, δὲ λέγει· ὅτι ἦτα εἶδος καθέδρων «εἰς ὅπως ἀνέκον, ὥστε τῶν καθεζομένων κατέχειν τὰ νῶτα» ὀνομάζεται οὕτω καὶ «τὸ ξύλον τὸ ὀρθόν, ὃ κρατεῖ ὁ ἡνίοχος πρὸς τὸ μὴ ἐκπίπτειν αὐτόν» Βαλ. ζ. ρητ. τ. 8. σ. 608.

Ἀστράβη· τὸ πρότερον ὄν. τῆς Κίσεου Στ. Βυζ. Ἀστράβη-ἡλάτης, ὃ ὁ τὰς ἀστράβας, τὰς ἡμίονους ἐλαύνων Ἀουκ. Λεξ. 2.

Ἀστράβηλος, ὁ ἀστράβηλος, μετ' εὐφων. α) εἶδ. κυγχυλίου Ἀθην. 3, 86.

Ἀστράβης, 2 (κυρ. ἀστράβης) ἀλλόνητος, ἀδιάσειστος - κίων Πίνδ. Ὀ. 2, 90 - τραγῶν = εὐδὺ Πλάτ. Τιμ. 73 ὅστις δὲν στραβῶναι, δὲν κάμπτεται - «καὶ ἀδιάστρωτος· κανόν» Πλούτ. ἡθ. σ. 780 ἐπὶ μετὰ τοῦ ἀτρέπτως Αἰλ. Ἰ. Ζ. 2, 11.

Ἀστράβιζω, ἐν Αἰσχ. Ἰν. 282 «ἀστράβιζουσι κάρηλοι», αἱ σσαγμέναι ὡς ἡμίονοι, ἡ αἱ ἐκτελοῦσαι ἔργα ἡμίονου. Παρ' Ἰπποκρ. ἀστράβιζεν· ὁμαλίζειν, εὐθύνειν.

Ἀστράβιστήρ· ὄργανόν τι, ὡς ὁποῖον Ἰπποκρ. ζῶνται κάρηλοι, αἱ σσαγμέναι ὡς ἡμίονοι, ἡ αἱ ἐκτελοῦσαι ἔργα ἡμίονου. Παρ' Ἰπποκρ. ἀστράβιζεν· ὁμαλίζειν, εὐθύνειν.

Ἀστράβηλος, 2 ἐξ ἀστράβων πεποιημένος Ἀκύλ. γεν. 37, 3.

Ἀστράβηλη· ἡ τῆς ἱερῆς ῥίξ, ἡ κακοῦθης κίων Ἰπποκρ. καὶ ἀστράβηλος.

Ἀστράβηλιζω· παίζω μετ' ἀστράβηλους Πλάτ. Αὐσ. 206· Κρατῖν· ἐν Ἀθην. 6, 267 - τινί· μετὰ τινος Ἀριστ. 1, 23.

Ἀστράβηλιος, ὁ· στροβίλος, παρ' ἄλλ. τραγῶντος Ὀππ. ἱε. 3, 2.

Ἀστράβηλιον, τὸ ὑποκ. τοῦ ἀστράβηλος Ἀριστ. ρητ. 1, 11.

Ἀστράβηλιος, ὁ· ἀστράβηλιον Πλούτ. 6, 99.

Ἀστράβηλιος, ὁ· ἀστράβηλιος.

Ἀστράβηλιος, ὁ· παίζων ἀστράβηλους, ὄραμα Ἀλεξάνδρου Λιτωλοῦ κατὰ Μεινέκ.

Ἀστράβηλιος, 3 ὁ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστράβηλιος, 3 ὁ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστράβηλιος, 3 ὁ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστράβηλιος, 3 ὁ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστράβηλιος, 3 ὁ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστράβηλιος, 3 ὁ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστράβηλιος, 3 ὁ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστράβηλιος, 3 ὁ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

2) τὰ δασυ, «τὰ ἐνδον κρυπτόμενα ὑπὸ τῶν σφυρῶν, εἰς ἃ καταλήγουσιν αἱ περόναι» «παρὰ δὲ τὴν πέξαν ἐκατέρωθεν προύχουσαν ἀστράβηλην, εἰς οὓς αἱ περόναι καταλήγουσιν οἱ δὲ ἀστράβηλοι οὗ τὰ προύχοντα, ἀλλὰ τὰ ἐνδον κρυπτόμενα ὑπὸ σφυρῶν» Πλούτ. 2, 102· κοιν. κόττι, «ὁ ἀστρ. ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων» Ἰπρ. 3, 129· περὶ ἱππῶν Εὐν. ἱππ. 1, 15· πρὸς Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 2, 1. Ἐνεπλέοντο εἰς μάστιγας, «ἡ ἐκ τῶν ἀστράβων μάστιξ» Λουκ. 38· «οὗ λήψεται τις τοῦτον ἀστράβηλον» Δ. Στ. 4, 34· πρὸς ἀστράβηλός· ἐν Θεοκρ. 10, 36 κομφὸι πόδες παραβάλλονται ἀστράβηλοις, κατὰ Σχολ. «λευκὸι ὡς οἱ ἀστράβηλοι» 3) συνήθ. ἐν τῇ πληθ. παιδιᾷ, κοιν. κόττι, κατ' ἀρχὰς ἐκ τῶν ἀστράβων ζῶων τινῶν, βραδύτερον ἐξ ἐλέφαντος· καὶ λιθῶν «ἀμφ' ἀστράβηλοις χαλωθείς», διὰ τοῦ ἀστρ. ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν ἀστρ. Ἰλ. ψ. 87· πρὸς Πλάτ. Θεαιτ. 154, Ἀριστ. σφ. 296 καὶ μετ. Ἰπρ. 3, 129· «ὁ ἀστρ. ἐκ τῶν ἀστράβων, ἡ 1 πλευρῶν εἶλον ἀριθμοῦς οὕτως ὥστε ἐκείνο ἀπέναντι ἀλλήλων 1 καὶ 6, 3 καὶ 4 (οἱ κόττι ἦσαν ἐπὶ 6 πλευρῶν σημειωμένοι). Ἐρριπὸν δὲ πάντως 4 ἀστράβηλους ἐκ τῆς χειρὸς ἡ ἐκ πατηρίου, πύργος (πρὸς διὰ σείσους) Ἀρποκρ. καὶ Μέν. αὐτ. ὡς Δισχίν. 1, 59) ὁ ἀριστος βόλος ἐκαλεῖτο Ἀφροδίτη, Μίδοα ἡ Ἡρακλῆς, ἐκ τῶν ἀστράβηλων· ἰδοὺ κινῶν 1, 3, 4, 6· «μηδένος ἀστράβηλος πόντος ἰσοσχήματι» Λουκ. ἐρ. 16· ὁ δὲ γειρίστος, κίων, ἐκ πάντες ἐδείκνυντο τὸν αὐτὸν ἀριθμόν· ὅθ. Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397. Ὁ Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 427 σημειώνει τρεῖς βόλους ὡς τοὺς γειρίστους, Ἀλ. ἐξ ἀνδρῶν ἐρηδόν, κίων (πρὸς Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 7, 422)· πρὸς. κὶ δὲ καὶ πενταθλίβειν. Ὁ Πλούτ. 9, 103 ἔχει προσέτι ταῦτα· «ἡ τὴν πολὺ δι' ἀστράβηλων, οὗς ἰσχυρῶς στοιάζονται βόλους τινος εἰς ὑποσφῆν τῆς τοιαύτης ῥίψης πεποιημένους» 4) μέρος τι τῶν ἰωνικῶν κιονοκράδων Βιτρούβ. 3, 3· ὁ βαμνος τις Διουσ. 4, 62· 6) μέτρον τι παρ' ἱατροῖς.

Ἀστράβηλος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀστράβηλος· μάστιγών με μάστιγα ἐκ γουσσιν ἀστράβηλους Ἀφροκ. ἐπιστ. πρὸς Πλάτ. Ἀστράβηλος· ὁ ἀστρ. ἐκ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστράβηλος· ὁ ἀστρ. ἐκ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστράβηλος· ὁ ἀστρ. ἐκ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστράβηλος· ὁ ἀστρ. ἐκ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστράβηλος· ὁ ἀστρ. ἐκ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστράβηλος· ὁ ἀστρ. ἐκ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστράβηλος· ὁ ἀστρ. ἐκ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστράβηλος· ὁ ἀστρ. ἐκ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστράβηλος· ὁ ἀστρ. ἐκ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστράβηλος· ὁ ἀστρ. ἐκ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστράβηλος· ὁ ἀστρ. ἐκ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστράβηλος· ὁ ἀστρ. ἐκ τῶν ἀστράβων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1397.

Ἀστρακλιν· ἀδυνατεῖν Ὑούχ.
Ἀστραλίαν· τὸν Ὁρκα Λυδοί Ὑούχ.
Ἀστράλως· ὁ ψαρός ὑπὸ Θεταλῶν Ὑούχ.
Ἀστράμψυχος· συγγραφῆς· ὁδὲ βιβλίον
ἱερικὸν εἰς θῶον ὁρατεῖαν πεποιήκε καὶ
Ὀνιφρακτικὸν Σουῖδ.
Ἀστραπατος, 3· ὁ ἀστράπτων, ὁ τῆς ἀστρα-
πῆς· Ζεύς Ὀρφ. Ὑμν. 14, 9· ἀνεμος = συνο-
δουόμενος· ὑπὸ ἀστραπῶν Ἀριστ. μετεωρ.
2, 6, 22, καθ' Ὑούχ. «πνέοντες, ἀφ' οὗ ἀ-
στραπαὶ γίνονται»· νότος Θεόφρ. ἀποσπ. 6
περὶ σημ. 2, 8.
Ἀστραπαῦς, ὁ· ὁ κεραυνῶν Ὀρφ. Ὑμν. 19, 5.
Ἀστραπή, ἡ· ἀστραπή καὶ νῦν Αἰσχ. ἐπ. 412·
«βροντὴ καὶ ἀστρ.» Ἡρ. 3, 86 καὶ ἐπ.
μετ. λάμψις, ὁρμάτων Σοφ. ἀποσπ. ἐν
Ἀθῶν. 13, 564· «ἐπὶ τῆς παρατρίψεως τῶν
νεῶν ἐν χειμῶνι ἐκπύρωσις τίκεται ἡ λεγο-
μένη ἀστραπή» Ἀλέξ. Ἀφρ. προδλ. 1, 38.
Ἀστραπή· βολέω· βάλλω, ῥίπτω κεραυ-
νοῦς Εὐστ. ἱλ. σ. 1000.
Ἀστραπή· βόλος, 2· κεραυνὸς ῥίπτων, ἐκ-
σπενδωνῶν Εὐστ. Ὁδ. σ. 1682.
Ἀστραπήδον· δίκην ἀστραπῆς Εὐσείδ. εὐαγγ.
εὐαγγ. σ. 378.
Ἀστραπ-ηλατέω· κεραυνοδοῶ, ἀστράπτω
ἴκετ' ἐν Κρημ. Ἀν. Ὁδ. τ. 4, σ. 98.
Ἀστραπ-ηλῆτης, ὁ· ἀπελαύνων τὰς ἀ-
στραπὰς, τοῦς κεραυνούς· λίθος Τζέτζ.
ἱλ. σ. 75.
Ἀστραπ-ητόκος, 2· ὁ τίκτων ἀστραπὰς
Ὑούχ. προσδύτ.
Ἀστραπ-ηφορέω· ἀστραπὰς φέρω· «ὁφ-
θαλμοὶ ἐλλοῦν Ζηνός, ἀστραπφορεῖ» Ἀριστ.
ἀν. 721, «ταῖς ἀστραπαῖς ὑπηρετεῖ» Σχολ.
Ἀστραπ-ηφόρος, 2· ὁ ἀστραπὰς, κεραυνούς
φέρων· πυρ Εὐρ. Βάκχ. 2.
Ἀστραπ-ηχρουν, 2· ἔχων ἀστραπῆς χρω-
μα, μετγ. π.
Ἀστράπιος = ἀστραπίος Ὀρφ. Ὑμν. 15, 9.
Ἀστραπὸ-βλήτης, 2· ὑπὸ ἀστραπῆς βλη-
τός· Γεωργ. Παχ.
Ἀστραπο-βολέω· ῥίπτω κεραυνούς Εὐμῶν.
ἱλ. σ. 534.
Ἀστραπο-βροντο-χαλαζο-ρεῖθρο-
δάκαστος, 2· ὑπὸ ἀστραπῆς, βροντῆς, χα-
λαζῆ καὶ ρεῖθρου δακρυοῖς Βασίλ. ἐπιστ.
τ. 3, σ. 467.
Ἀστραπο-ειδής· 2· ἀστραπῇ ὁμοίος, γλωσ-
σῇ, μετγ.
Ἀστραπὸ-μορφος, 2· λαμπρὸν ὡς ἀστρα-
πῇ, μετγ.
Ἀστραπὸ-πληκτος, 2· ὑπὸ ἀστραπῆς, κε-
ραυνῶ πληγῆς Sen. Quest. Nat. 1, 15.
Ἀστραπο-όφαντος, 2· ἔχων συνωρασμέ-
νους λίθους, λαμπρὸν ὡς ἀστραπῇ, μετγ.
Ἀστραπὸ-φρικτος, 2· ὁ ἐκ τῆς ἀστραπῆς
φρίκας Ἱ. Χρυσ. τ. 7, σ. 498.
Ἀστραπτικός, 3· ὁ ἀστράπτων Σχολ. ἱλ.
σ. 580.
Ἀστράπτω· 1) κεραυνούς ἐκσπενδωνῶ, ἀστρά-
πτω καὶ νῦν· «Ζεὺς ἀστράπτει» ἱλ. ι, 237,
«παρὰ τὸ ἀστράπας ἰστέται, ἀστεροειδὲς θέας
πέμπειν» ἀπρὸς «εἰ ἥστραψε, καὶ ἐβρόντη-
σεν» Ἀριστ. βῆτ. 2, 19· ἐν γέν. ἀτινοδο-

λῶ λάμπειν, «ἡμερον ἀπ' ὁρμάτων ἀστράπτου-
σαν» Ἀσκληπ. ἐν Ἀνθ. 12, 161· «Κελεοῖς
πουλὺν ἐναλίον» Κρίναχ. ἐν Ἀνθ. 9, 283.
«σέλας ἐξ ὁρμάτων» Αἰσχ. Πρ. 356· 2) ἀμύδ,
λάμπω, σπινθηρίζω, ἰδ. περὶ ὀφθαλμῶν, «τοῖς
ὀμμασι Σεν. κυν. 6, 15» «ὁδὲς ἀστράπτουσα»
«Πλάτ. Φαῖδρ. 254· ἀγλῆλαι ἀστράπτουσαι»
Σωσιπ. ἐν Ἀνθ. 5, 56· πρὸλ. Ὀππ. κυν. 4, 360·
καὶ περὶ τῆς λάμψεως τῶν μετάλλων, «γαλῶνός
ἀστρ.» Σοφ. Οἶ. Κ. 1069· «ἥστραπτε γαλκῶν»
Σεν. Κύρ. 6, 4, 1· 3) φωτίζω· ἐν ἡν Μουσ. 276.
Ἀστρ-ἀρχη, ἡ (ἡ ἀστρ-ἀρχη)· ἀρχηγός
τῶν ἀστρων, ἡ Ἀπρόδιτη οὐρανία ὑπὸ Φαινί-
κων Ὀρφ. Ὑμν. 9, 10.
Ἀστρ-αστός· πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ.
Ἀστρατεία, ἡ· 1) ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῆς στρα-
τιωτικῆς θητείας, κυμ. «πνεῖς ὥσπερ ἀστρα-
τείας καὶ μύρου» (ἡ εἰρήνη) Ἀριστ. ἀν. 518·
2) τὸ ἐγκαταλείπειν τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρε-
σίαν, λειποταξία· «ὑπάδικος τῆς ἀστρατείας»
Πλάτ. νόμ. 9, 878· «ἀστρατείας γραφή»
Ἀριστ. ἱππ. 441· «ἀστρατείας ὁλεῖν», δηλ.
δύειν Ἀνδοκ. 1, 74, Δημ. 24, 403· Παρά-
δειγμα τοιαύτης κατηγορίας εἶναι ὁ κατὰ
Ἀλκιβ. λόγ. 15 τοῦ Λυσ.· Ἀστρατεία,
ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Λακωνίᾳ, ὡς ἱμποδι-
σάσης τὴν ἐκστρατεῖαν τῶν Ἀμαζόνων Πλάτ.
Ἀστράτευτος, 2· α) ὁ ἐξαιρούμενος τῆς στρα-
τιωτικῆς ὑπηρεσίας Λυσ. ἀελ. 145, 26· β) ὁ μὴ
ὑπηρετήσας ὡς στρατιώτης Ἀριστ. ἀν. 1417,
Δημ. 24, 102· ἱπρ.· τως Πολυδ. 1, 159.
Ἀστρατ-ηγησία, ἡ ἀπειρία τῆς τοῦ στρα-
τηγείν τέχνης Δ. Ἀλ. 9, 31, τὸ αὐτὸ καλεῖ-
ται ἀνωτέρω ἀπειρία τοῦ στρατηγεῖν.
Ἀστρατ-ηγητής, 2· α) ὁ μὴ διευθυνό-
μενος ὑπὸ στρατηγοῦ ἱωσ. ἱουδ. πολ. 2,
12, 1· β) ὁ μὴ στρατηγησας, μὴ γενόμενος
στρατηγός, ἀντίθ. ἐστρατηγηκώς Πλάτ. Ἀλκ.
2, 142· Ὁδ. γ) κακὸς στρατηγός, ἀπειρος
τοῦ στρατηγεῖν Ἀριστ. πολιτ. 5, 9, Ρικ.
Ἀττ. 7, 13· ἐπὶ στρατηγηγῶς Ἀππ. ἐμφ.
1, 47.
Ἀστρατ-ηγία, ἡ ἀναρχία Β. Ἀν. σ. 24.
Ἀστρατηγικός· ραβδὸς στρατηγός· ὑπερθ.
Ρικ. Ἀττ. 8, 16.
Ἀστραφής, 2· ἀστρίπτος Σοφ. ἀποσπ. 367
= σκληρός καθ' Ὑούχ.
Ἀστραφίς, ἡ· ἀστραπὴ Σουῖδ.
Ἀστρεΐας· ἀστροφανίας Ὑούχ.
Ἀστρεπτεῖ· χωρὶς νῆα στρέφεται τις ὀπίσω
Ἠγῆμ. ἐν Ἀνθ. 2, 435.
Ἀστρεπτος, 2· α) ὅστις δὲν δύναται νῆα
στραφῆ, πλὴρὸς περὶ ζυλὸν αἶντα δὲν κάμ-
πνυται Θεόφρ. β) εἴς οὗ τις δὲν ἐπιστρέφει·
«Αἰδὴς Λυκόφρ. 813· γ) χωρὶς νῆα γυρίζη-
ται, νῆα κυστὴν ὀπίσω Θεόφρ. 24, 94.
Ἀστρεφής· ἀστροφής Ὑούχ. ἐν λ. ἀπολόν.
Ἀστρηνές· δασύθετος, σκαῖον, δξύ Ὑούχ.
Ἀστρητα, «τὰ δ' ἐγγώνια τὰ ἐνὸς τοῦ δι-
φροῦ, γωνία, ἡ ἀγκῶνες ἡ ἀστρητα» Πολυδ.
1, 143.
Ἀστρίαι, ἡ ἀστρες, οἱ ἀστράγαλοι, «καὶ
τὸ ὅβτα παίζειν ἀστρίειν ἐλέγον· καὶ τοὺς
τοιούτους ἀστραγάλους, ἀστρίας ἡ ἀστρίας

Καλλίμαχος οὖν ζορκός που λέγει θωρηθῆναι
τινὲς πάντες νεοσμήτους Ἀστρίας· Εὐστ. σ.
1289· πρβλ. Πολυδ. 9, 99.

Ἀστρορίζω· ἴδε τὸ προηγ.

Ἀστροικός· 3· εἰς τὰ ἄστρα ἀνήκων, μτγν.

Ἀστροίος· ὁ λίθος Ἰασπίς, ἔχων διαφύσεις
διαλευκούνες καὶ ἀποστιλβούσας Διοσκ. 5, 159.

Ἀστρονίον, τὸ μικρὸν ἄστρον Κ. Μαν. χρ.
3281.

Ἀστροίος, ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀστροίς, ἴδε Ἀστρία.

Ἀστροίς, ἴσως γυν. ὄν. Νόν.

Ἀστροίχος, ὁ ἀσπράγγαλος, κατ' Ἐτ. Μ. ὁ
ποικ. τοῦ ἀσπράγγαλος, «ἐπαίξομεν τοὺς ἀ-
στροίχους» Ἀντιφάν. ἐν Β. Ἀν. σ. 454.

Ἀστρο-άρχη = ἀσπράρχη, ὁ ἴσως.

Ἀστρο-βλήτης, ἡτος, ὁ, ἡ ὑπὸ τοῦ ἄστρου,
τ. ἔ. τοῦ ἡλίου ἢ τοῦ κυνὸς βληθείς· «γλάνις
ὑπὸ κύνα μάλιστα διὰ τὸ μετέωρος νεῖν ἀ-
στροβλήτης τε γίνεται καὶ ὑπὸ βροντῆς νεανικῆς
καρπύεται» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 20· καὶ «ἀ-
στροβλήτης ἄμπελοι» Εὐστ. Ἰλ. σ. 700· τὸ
«ἀστροβλήτης γίνεται» λέγεται ἄλλως σφα-
κελίζειν.

Ἀστρο-βλήτης, 2· τῷ προηγ. ἀστροβολου-
μενος, σφακελίζων, Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 5, 9,
1· «εἰ τοῦ θέρους ἰσχυρὰ συμβαίνει καύματα,
καὶ μὴ δύναται τὸ σπώμενον ἐκ τῆς γῆς ὑ-
γρὸν καταφύχειν, φθίρεται μαραινόμενον τὸ
θεριμνόν, καὶ λέγεται σφακελίζειν καὶ ἀστρο-
βλήτα γίνεσθαι τὰ δένδρα» Ἀριστοτ. περὶ
νεότ. καὶ γῆρ. 6· «ἀστροβλήτους» τοὺς ὑπὸ
κυνὸς βαλλομένους· Ἡσύχ.

Ἀστροβλῶν· τὸν ταχυλόγον· ἔνιοι τὸν συ-
νεστραμμένον ἢ δεδονημένον Ἡσύχ.

Ἀστρο-βύλλω· δι' ἄστρου βάλλω, πλήττω
Πορφύρ. βί. Πλωτ. 10· ἀστροβολέομαι =
προσβάλλομαι, καίνομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἢ τοῦ
κυνος, «ἐνίοι δὲ καὶ τὸ ἀστροβολεῖσθαι σφα-
κελίζειν καλοῦσι» Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 5, 11, 9·
«ἀστροβοληθῆναι» νόσῳ τινὶ κατασχέθῃναι,
ἐπὶ τῶν παιδίων· Ἡσύχ.

Ἀστρο-βυλία, ἡ ἢ ὑπὸ τοῦ ἄστρου, τοῦ
ἡλίου ἢ τοῦ κυνὸς καθύς Θεόφρ. φυτ. αἰτ.
5, 11, 9· καὶ ἀστροβυλησία ἢ ἀστρο-
βλησία.

Ἀστρο-βυλίζομαι· ἀστροβολέομαι, Γλωσ.

Ἀστρο-βυλισμός, ὁ· ἀστροβολία
φυτ. αἰτ. 5, 11.

Ἀστρο-βόλως· ἐντρεχώς· Ἡσύχ.

Ἀστρο-δρόντης, ὁ ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἐ-
πιγρ. ῥωμα.

Ἀστρο-χεΐτων, ὄνος, 2· ὁ γειτονεῶν μὲ
τὰ ἄστρα· κορυφαὶ Διοσκ. Πρ. 723.

Ἀστρούγληνος, ὁ ὄν. πτηνοῦ Μάρκ. Εὐγεν.
εἰκ. σ. 168.

Ἀστρο-γοητεία, ἡ τὸ γοητεύειν, μαγεύειν
διὰ τῶν ἀστρων, ἀστρολογία, Κύρ. Ἀλ. ὅμ.
Πασχ. 14, σ. 195.

Ἀστρο-διάστος, 2· ὑπὸ τὰ ἄστρα, ἐν ὑ-
παίθρῳ ζῶν Ὁρφ. ὅμν. 11, 5.

Ἀστρο-δούλος, ὁ δούλος τῶν ἄστρων,
περὶ τοῦ Πέρσου Χοσρόη Γεώργ. Πισίδ.
Ἠρακλ. 1, 2.

Ἀστρο-εἰδής, 2· ὅμοιος μὲ ἄστρον Στράβ.
3, σ. 173.

Ἀστρο-θεάμων, 2· ὁ τὰ ἄστρα θεώμενος,
παρατηρῶν Φιλοστόργ. ἱστ. ἐκκλ. 8, 9 καὶ
ἐπίθ. - τέχνη = ἀστρονομία Ἀντων. Διογ. 4.

Ἀστρο-θεσία, ἡ ἄστρον σύμπληγμα, ἡ
ἀστερισμός, τῶν Πλειάδων Ἀθην. 11, 490, μτγν.

Ἀστρο-θετέω· κατατάσσω τὰ ἄστρα· ἴδε
ἀστερισμὸν καὶ ὀνομάζω αὐτὸν Στράβ. 1, σ. 3.

Ἀστρο-θέτημα, τὸ ἀστερισμὸς Σχολ. Ὁδ.
δ, 75.

Ἀστρο-θέτης, ὁ ὁ κατατάσσω τὰ ἄστρα
εἰς ἀστερισμὸν καὶ ὀνομάζων αὐτὰ Ὁρφ.
ὅμν. 64, 2.

Ἀστρο-θετοί, κανόνες· οἱ τὴν διάταξιν τῶν
ἀστρων σκοποῦντες Παλλασ. ἐν Ἀνθ. 7, 683.

Ἀστρο-θύτης, ὁ ὁ θύων τοὺς ἀστροίς, λα-
τρεύων τὰ ἄστρα Δ. Λαέρ. προοίμ. 8.

Ἀστρο-κτονία, ἡ φόνος τῶν ἀστρων Κασί-
σ. 90.

Ἀστρο-κυκλόςσα, Ζωδιακὴ· ἡ κύκλον ἄ-
στρων ἔχουσα Μανέθ. 4, 167.

Ἀστρο-κύνων, κύνος, ὁ τὸ ἄστρον Κύνων
Ὡρατόλ. 1, 3.

Ἀστρο-λάβδος, ὁ ὄργανον ἀστρονομικόν
Πτολ. γεωγρ. 1, 2, 2, ἄλλως ὠροσκόπος.

Ἀστρο-λάττης, ὁ ὁ λατρεύων τὰ ἄστρα
Θεόδ. Πρόδρ.

Ἀστρολεξία, ἡ ἀστρολογία, μτγν.

Ἀστρο-λεσχέω· φλυαῶ περὶ ἀστρων, μτγν.

Ἀστρο-λέσχης, ὁ ὁ περὶ ἀστρων φλυαῶν
Κ. Μαν. χρ. 2982.

Ἀστρο-λογέω· παρατηρῶ τὰ ἄστρα, με-
λειτῶ ἀστρολογίαν Σωσιπ. κομ. ἐν Ἀθην. 9
378, Πολύδ. 9, 20, 5.

Ἀστρο-λόγημα, τὸ ἀστρολογία Τζέζ.
Λυκάφρ. 363.

Ἀστρο-λογία, ἡ ἐπιστήμη περὶ τῶν ἀστρων
Ξεν. ἀπομ. 4, 7, 4, Ἀριστοτ. πολιτ. 1, 4,
Πολύδ. 9, 14 καὶ μτγν. ἡ ἐρμηνευτικὴ τῶν
ἀστρων, τῆς ἐπιρροῆς αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου,
ποῦ ἴδ. τῶν γενεθλίων του.

Ἀστρο-λογικός, 3· τὴν ἀστρολογίαν ἀπο-
βλέπων, ἀστρολογικὴ = ἀστρολογία Νικόμ.
κομ. ἐν Ἀθην. 7, 291.

Ἀστρο-λόγος, ὁ ὁ περὶ τὴν ἐπιστήμην τῶν
ἀστρων ἀσχολούμενος, ἀστρονόμος Ξεν.
ἀπομν. 4, 2, 10· παρὰ μτγν. ὁ ἐκ τῶν ἀ-
στρων προφητεύων τὰ μέλλοντα καθ' Ἡσύχ.
= γενεθλιολόγος.

Ἀστρο-μαντεία, ἡ μαντεία ἐκ τῶν ἀστρων
Δ. Σικ. 36, 5.

Ἀστρο-μαντική, ἡ ὁδηγ. τέχνη, τῷ προηγ.
Σ. Ἐμπ. πρὸς μαθ. 9, 132.

Ἀστρο-μαντις, ὁ ἐκ τῆς παρατηρήσεως
τῶν ἀστρων μαντεύων, προσητεῖων τὰ μέλ-
λοντα Πολύδ. 7, 188.

Ἀστρον, τὸ σύμπληγμα πολλῶν ἀστέρων
ἀστερισμός (κατὰ Σχολ. Ἀράτ. 11 «ἀστέ-
ρ» καὶ μόνον ἐστὶ καὶ οὐ καθ' αὐτὸ κινεῖται,
οἷον Κρόνος· ἄστρον δὲ τὸ τε κινούμενον καὶ
τὸ ἐκ πλείστων ἀστέρων σύστημα, οἷον ἅλιν
καὶ ἐπιτολὴ δὲ τινος ἀστέρος νεωτερίζουσα
ἐν τῶν περιγυρίων, ἄστρον (= ἀστρολογικόν

σημείον) λέγεται. Κατὰ δὲ Γαλην. τ. 11, σ. 6, «καλοῦσι μὲν οἱ Ἕλληνες ὡς τὰ πολλὰ τὸ συγκείμενον ἐκ πολλῶν ἀστέρων ἄστρον, οἱ μὲν τὸν ταύρον, ὅλον ἢ τι μέρος αὐτῶν, τὰς Ῥάδας ἢ τὰς Πλειάδας· ὅμως μὴν ἔστιν ἡ καὶ τῶν ἀστέρων ἕκαστον ὀνομάζουσιν ἄστρον, οὐ μὴν τὸν γε συγκείμενον ἐκ πολλῶν ἀστέρων καλοῦσιν, ἀλλ' ἄστρον αἰὶ μόνως οὐ· τῶν, ἕνα δὲ ἕκαστον οὐκέτι ἀστέρα μόνον, ὡς εἶπον, ἀλλὰ καὶ ἄστρον, οἷον τὸν ἀρκτουρόν, τὸν σείριον, τὸν ἐωσφόρον, τὸν ἐσπερίον»· ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐξ. συγνάκι· καὶ μερικὸι ἀστέρες, ἀλλὰ σπαν. ἐν τῷ ἐν. ὡς Πινδ. Ὀ. 1, 4· συγκύματα ὀνομάζ. οὕτω δὲ σείριος Σεν. κυν. 4, 6, Θεόφρ. ὁ Πλάτ. συνοῖται, «ἥλιος, σελήνη καὶ πέντε ἄλλα ἄστρον», οἱ πλανῆται, Τιμ. 38· «ἄστρον καὶ γῆ», νόμ. 10, 886, τὸν δ' ἐν. ἔχει μόν. ἐν. Τιμ. 42. Μτφ. «τοὶ ἐξορτοῦν ἄστρον ὡς λαμπρύνει» Σοφ. Ἠλ. 66· ἐν γέν. περὶ παντὸς ἐξόχου, διακεκριμένου, «Ἑλλάδος ἄστρον» ὀνομ. ἢ Κόρινθος Πολυστρ. ἐν Ἀνθ. 7, 297· ἡ Ἰωνίς, ἢ Κολοφῶν ἐπ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 295· «τοὶ ἀστέρες ἐκμετρεῖσθαι», δηλ. ὁδὸν Σοφ. (1). τ. 795, «ἀπὸ τῶν ἀστέρων τὸν πλοῦν τεταρτισμένον», μετρίαν τὴν ὁδὸν μόνον κατὰ τὰ ἄστρον, ὡς οἱ ναῦται καὶ οἱ ἐν ἐρήμοις ὁδοποροῦντες· δθ. παρ. «ἄστροις σημειοῦσθαι» μακρὰν ὁδὸν καὶ ἐρήμην βαθεῖναι· ἢ οἱ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πλεόντων· Παύλ. πρὸς Αἰλ. 1. Ζ. 2, 7, 7, 48· Αἰδάν. 1, σ. 347, ὅπου προστιθεταὶ πάντοτε· «τοῦτο δὲ τὸ τοῦ λόγου», ἢ «τοῦτο δὲ τὸ λαγόμενον».

Ἀστρονόη· θεὰ Φοινικὴ Δαμάσκ.

Ἀστρονομία· παρατηρῶν τὰ ἄστρον Ἀριστ. νεφ. 193 καὶ ἀλλαχού· καὶ παθ. Πλάτ. πολ. 7, 530 καὶ μετν. Μέσ. Ἰάμβλ. εἰ. Πυθ. σ. 44 Δ. Αἰέρ. 1, 134.

Ἀστρονομία, τὸ ἄστρονομός, περὶ τοῦ θάλλους Τιμ. ἐν Δ. Αἰερ. 1, 34, κατὰ τὸ παιτάλημα, τρίμνα, ἅτινα λέγονται περὶ ἀνθρώπων.

Ἀστρονομία, ἢ ἐπιστήμη περὶ τῶν ἄστρον Ἀριστ. νεφ. 201· «ἢ περὶ ἄστρον τε φορέας καὶ ἐναισίων ὥρας» Πλάτ. συμπ. 188 καὶ ἐπ.

Ἀστρονομικός, 3· ὁ εἰδήμων τῆς ἀστρονομίας Πλάτ. Θεαιτ. 145, καὶ ὑπερθ. Τιμ. 27· τὰ ἄστρον = τὰ εἰς τὴν ἀστρονομίαν ἀναφερόμενα, Πρωτ. 315· ἐπίρ. - ικῶς Πολυδ. 1, 155.

Ἀστρονόμος, ὁ (κυρ. ὁ τοῦ ἀστέρας καὶ τὰ ἄστρον διανέμων)· ὁ τῆς ἐκιστήμης τῶν ἄστρον κάτοχος, ὁ τὰ ἄστρον ἐξετάζων καὶ ἐρυνῶν Πλάτ. ἐπιν. 990, πολ. 7, 531 καὶ ἀλλαχού.

Ἀστροπληκτός, 2· ὁπὸ ἄστρου πληγείς Γαλην. τ. 14, σ. 402.

Ἀστροπλήξ, ἤτοι, ὁ, ἢ καὶ ἀστροπληγός, 2· ἀστροβλής· ἀμπελοὶ Γεωγ. 5, 36, 1· δένδρα, 10, 79.

Ἀστροποιεῖω· ἄστρον ποιῶ, εἰς τὰ ἄστρον ἀνάγω Κραμ. Ἀν. Ὁξ. τ. 3, σ. 164.

Ἀστροπολεῖω· τῷ ἴπομ. Γρ. Ναξ.

Ἀστροπολεῖω· ἐνασχολοῦμαι μὲ τὰ ἄστρον·

«ἀστροπολοῦντας· περὶ τὰ ἄστρον ἀναφέροντας τὴν διάνοιαν» Βαρν.

Ἀστροπόρ-ρυσίς, ἢ· ἡ τῶν ἄστρον διαδρομή, τῆς κακίης φορὰ Τζέτζ. ἀλληγ. Ἠλ. σ. 330.

Ἀστρο-σκαπία, ἢ· παρατήρησις τῶν ἄστρον Κιδρην. σ. 8.

Ἀστρο-τέχνημα, τό· τέχνασμα τῶν ἄστρον Τζέτζ. Ιστ. 5, 282.

Ἀστρο-τοξία, ἢ· ἐκτόξευσις τῶν ἄστρον, ἅτινα ὀνομ. θαλοὶ ἢ διαττόντες ἀστέρες, Πυθ. 1, 11, ὅπου πολλὰ χειρ. ἔχουσι ἀστροφανῆς.

Ἀστρο-φανής, 2· ὡς ἄστρον εἰγγων, λαμπρός, λευκός· Διόνυσος, Εὐμολπ. ἐν Δ. Σικ. 1, 11, ὅπου πολλὰ χειρ. ἔχουσι ἀστροφανῆς.

Ἀστρο-φάντωρ, ὀρος, ὁ· τῷ ἴπομ.

Ἀστρο-φέναι, ἄκος, ὁ· ὁ φενακίζων, ἀπατῶν διὰ τῆς ἀστρολογίας Νικήτ. χρ. 8, 7.

Ἀστρο-φορέω· ὡς ἄστρον περιφέρω Ἀναστ. Σιν.

Ἀστρο-φόρητος, 2· ὁπὸ τῶν ἄστρον φερόμενος Συνέσ. ὕμν. 2, 15.

Ἀστρο-φόρος, 2· ὁ ἄστρον φέρων, ἐπιγρ.

Ἀστροφός, 2· ὁ μὴ στέφανον, μὴ γυρίων· ὀμματι Δισχ. χρ. 97· «ἥλθε=χωρὶς νὰ γυρίσῃ, νὰ κατάρτῃ ὅπισω Σοφ. Οἰ. Κ. 44· γένεσις Πλάτ. πολιτ. 282· ὁ μὴ ἔχων στρώμας Ἠφαίστ. α. 126.

Ἀστρο-φύτευτος, 2· πεφυτευμένος μὲ ἄστρον Κ. Μανασ. χρ. 132.

Ἀστρο-χίτων, ἰωνός, 2· ὁ περιεδωλμένος τὰ ἄστρον ὡς χιτῶνα, - μήνη, νύξ Ὀρφ. Ἀργ. 510, 1026· ὡς. Νάν. Δ. 17, 946.

Ἀστροχὺ· κοσμῶ δι' ἄστρον, «σφαίρας ἡστρομῆνας καὶ ἀνάστρους» Σιμπλ. εἰς Ἀριστοτ. περὶ οὐρ. 2.

Ἀστροχὺ· ἔσθ. Ἰνδικῆς Ἀρρ.

Ἀστρο-ώδης=ἀστροειδής, ὁ ἴδε.

Ἀστροφός, 3 καὶ 2· ἐκ τῶν ἄστρον καταγόμενος, προσρχόμενος· ἀνάγκη, ἐπ. ἐν Ἀνθ. 9, 505, 14· οἶκος Παλλὰδ. ἐν Ἀνθ. 9, 400· ἀετὶς ὁμοῦ= πρὸς τὰ ἄστρον ἐστραμμένος, ἀναβαίνων διὰ τῆς πτήσεως.

Ἀστρο-ωπός, 2· ὡς ἄστρον λαμπρῶν· οἶκος Εὐρ. Ἠρ. μ. 406· ἴδ. ἀστροωπός.

Ἀστροωσία, ἢ· τὸ κατακλίνεσθαι ἄνευ στρώματος καὶ σκεπάσματος· «ἀστροωσίαι καὶ ἀνυπνοῦσθαι» Πλάτ. νόμ. 1, 833.

Ἀστροωτός, 2· ὁ μὴ ἐστρωμένος, ὁ μὴ ἐσκεπασμένος διὰ στρώματος· «γυμνοὶ καὶ ἀστροωτοὶ» Πλάτ. πολιτ. 272, πρὸς Πρωτ. 321· «ἀστροωτῶν πῆδον πλευρὰς τιθέντες» Εὐρ. Ἠρ. μ. 52· ἄνευ στρώματος καὶ σκεπάσματος· «ἀστροωτος εὐδῶ» Ἐπίχαρ. ἐν Ἀθην. 6, 236· - ἴππος Σουφδ.

Ἀστρ, ὡς (ἄστρος, ἐπίσης δὲ δ. ἀτ. βεβαιούται ὁπὸ τοῦ μέτρου, Εὐρ. Ὀρ. 751. Φοιν. 856), τό· ἡ πόλις, ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐξ. πανταχοῦ· ἐκλήθη δὲ ἄστρ, ὡς Φιλόχορος ἐν α. τῆς Ἀττικῆς, διὰ τὸ πρότερον νημεῖος καὶ ἀπορᾶν ζῶντας τότε συναλθεῖν καὶ στήναι ἐκ τῆς· πλάνης εἰς τὰς κοινὰς οἰκίσαι.

- ὅθεν οὐ μετανεστήκασιν· Στ Βυζ. καθ' ὃν τὸ ἄστυ διαφέρει τῆς πόλεως, «ὅτι τὸ μὲν κτίσμα δηλοῖ, ἡ δὲ πόλις καὶ τοὺς πολίτας», παρ' Ἀττικοῖς κατ' ἐξοχὴν αἱ Ἀθῆναι (συνήθ. ἀνευ ᾠρθρου), ἐν ἀντιθέσει οὐ μόνον πρὸς τὴν χώραν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν Πειραιᾶ Λακοβργ. 18, ὅπου «ἄστυ τῆς πόλεως» ὑποδεικνύει, ὅτι ἡ πόλις συμπεριλαμβάνει καὶ τὸν ὑπὸ τῶν μακρῶν τειχῶν ἐγκλεισμένον χώρον.
- Ἀστυάγης, ου καὶ οὐς· βας. Μηδίας, πάππος Κύρου τοῦ πρεσβυτέρου Ἡρ. ἡ κλίσις ἐπαμφοτερίζει παρὰ τοῖς συγγραφεύσι, παρ' Ἡρ. καὶ Ξεν. ἀπαντὰ ἡ γεν. κατ' ἰων. τύπ. Ἀστυάγειω, ἀλλὰ καὶ Ἀστυάγῃ ἡ δοτ. Ξεν. Κύρ.
- Ἀστυάγεια· θυγ. τοῦ Ὑφέως Δ. Σικ.
- Ἀστυάλας· ἐπίσημός τις Γρῶς Ἰλ.
- Ἀστυανάκειος· ἐπ. τοῦ ἐπ.
- Ἀστυάναξ, ακτοί· 1) ὁ ἀναξ τῆς πόλεως· - θεὸς Αἰσχ. (κ. 996, 2) κύρ. ὄν. υἱὸς τοῦ Ἐκτορος Ἰλ. 3) υἱὸς τοῦ Πρακλέους Ἀπολλ.
- Ἀστυάνασσα· Ἑλένης θεράπαινα, ἥτις πρῶτη ἐξεδρεν Ἀφροδίτην, καὶ ἀκόλαστα σχήματα Ἡσυχ.
- Ἀστυδίδης· υἱὸς Πρακλέους Ἀπολλ.
- Ἀστο-δωώτης, ὁ ὁ ἀνὰ τὸ ἄστυ βοῶν· - κήρυξ Ἰλ. ω, 701.
- Ἀστο-γειτνιάω· τῇ ἐπομ. ἐπιγρ.
- Ἀστο-γειτονέομαι· κατωικῶ πλησίον τῆς πόλεως, γειτονεῶω· - χθόνα Αἰσχ. κ. 283.
- Ἀστο-γειτονικός, 3· ὁ τῶν ἀστυγειτνίων· - πόλεμοι· οἱ πρὸς τοὺς γείτονας Ἠλούτ. ἡ 0 σ, 87.
- Ἀστο-γείτων, ονος, 2· μέ τὴν πόλιν γεγνησίων, γειτονικός, πλησιόχωρος· - σκοπαὶ Αἰσχ. Ἀγ. 300· - πόλις Εὐρ. Ἰππ. 1161, Ἡρ. 6, 99· ὡς. Δειν. 1, 24· - πόλεμοι· οἱ μετὰ γειτνίων Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 9, Πολύδ. 21, 7· - πόλις Ἠλούτ. Ῥωμ. 23· συνήθ. οἱ ἀστ. = οἱ γείτονες, οἱ ὁμοροὶ Ἡρ. 1, 30 καὶ συγχαίς Θουκ. 1, 15, Δημ. 59, 106.
- Ἀστυγένεια· θυγ. Φύλαντος Φερεκ. ἐν Σχολ. Πινδ.
- Ἀστυγίτης· ἀνδρ. ὄν. Ἀντ. Διδ.
- Ἀστυγόνας· υἱὸς τοῦ Πριάμου Ἀπολλ.
- Ἀστυδάμας, αντος· ὁ ἐξ ἀδελφῆς ἀνεψιὸς τοῦ Αἰσχύλου, εἰς τῶν γονιμωτάτων τραγικῶν ποιητῶν, οὗ αἱ τραγικαὶ ἀπώλυντο.
- Ἀστυδάμεια· θυγ. τ.β. Ἀμύντορος ἐξ ἧς ὁ Πρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τληπόλεμον Πινδ. κατ' Ἀπολλ. τὸν Κτήσιππον.
- Ἀστυδεῖ· ἐπ. εἰς τὸ ἄστυ Ὀμ.
- Ἀστυ-δίκης, ὁ ὁν πάλαι πρᾶττωρα οὐρανὸν ἔλεγαν· Ἰω. Λαυρ.
- Ἀστυ-δραμείω· διατρέχω τὴν πόλιν, ἐφωρμῶ κατ' αὐτῆς, παθ. - πόλις Αἰσχ. ἐπ. 203.
- Ἀστυδρόμια, τά· «παρὰ Λίδουιν υἱοῦναι τῆς πόλεως γενέθλια, καὶ Θεοδαΐσια ἐορτή, ἐν ἣ ἱταῖων Αἰδύουσον καὶ τὰς Νύμφας, ἐμοὶ δοκεῖν, νηφαλίον τι καὶ τὴν ἀγαθὴν γρᾶσιν αἰνιττόμενοι» Σουδ.
- Ἀστυλῆς, έους· Λοκρός τις Παισ.
- Ἀστυ-κλυτός, 2· ὁ κλυτός, ἐνδοξος διὰ τὸ ἄστυ, ἐπιγρ.

- Ἀστυκόμεν· μυθ. ὄν. Φώτ.
- Ἀστυκός = ἀστικός, ἴσως μόν. ἐσφ. γρ. ἀστικός· ἀστικός· πρὸλ. Βρεμ. Λυσ. περὶ δημ. ἀστικός· 3· Ἐν Δημ. 55, 11 ὁ Βέκκερ ἔγρ. ἀστικός· Θεόδωρ. 20, 4, 31 κατὰ τὰ πλείστα χεῖρ.
- Ἀστυκράτεια· θυγ. Νιδῶς Ἀπολλ.
- Ἀστυκράτης, ους· Σπαρτιάτης Παισ.
- Ἀστυκρατίδα· Σπαρτιάτης Ἠλούτ.
- Ἀστυκρέων, οντος· ἀνδρ. ὄν. Ἀσύν.
- Ἀστυκράζει· λοιπὴ μετὰ κλαυθμοῦ Ἡσυχ.
- Ἀστυλαΐδας· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
- Ἀστυλῆς· φυτὸν, ὅθεν οἰξὺς Ἡσυχ. ὅδε σελή.
- Ἀστυλὸν· τὸ τραχύ ἱμάτιον καὶ φασγάνον Ἡσυχ.
- Ἀ-στυλος, 2· ὁ μὴ ἔχων στόλους· - οἷος Ἀεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 7, 648.
- Ἀστυλος· Συρακόσιος Ὀλυμπιονίκης Δ. Ἀλ.
- Ἀστυλός· 1) στρατηγὸς Ἀρκάδιον Δειν. 2) Κροτωνιάτης Ὀλυμπιονίκης Πλάτ. 3) Πυθαγόρειος Μεταποντίνος Ἰάμβλ. 4) Κένταυρός τις Ὀσίδ.
- Ἀ-στυλωτός, «ἀναρμάτιστος ναεῖ, ἦν οἱ κοινοὶ λέγουσιν ἀστυλωτόν» Σχολ. ἀνέκτ. Ἀλ. 1. Ζ. 1, 11.
- Ἀστυμάχος· Πλαταιεύς Θουκ.
- Ἀστυμέδουσα· γυνή Οἰδίποδος Σχολ. Ἰλ.
- Ἀστυμειδόντιος· πατρων. τοῦ Ἀστυμειδόντος, βοιωτ. ἐπιγρ.
- Ἀ-στυ-μέριμνος, 2· ὁ μεριμνῶν διὰ τῆς ὑποθέσεως τῆς πόλεως Συνεσ. Θρν. 3, 59.
- Ἀστυ-μήδης, ους· Ῥοδῆς τις Πολύδ.
- Ἀστυνίκος, πόλις· νικηφόρος, αἱ Ἀθῆναι Αἰσχ. Εὐμ. 875.
- Ἀστυνόμια· γυν. ὄν. Νόν.
- Ἀστυ-νομέω· εἰμαι ἀστυνόμος Δημ. προσμ. 55· ἐν Δ. Κρο. 42, 22 = εἰμαι πρᾶττωρ.
- Ἀστυνόμη· ἡ Χρυσῆς ὑπὸ τῶν νεωτέρων Ἡσυχ.
- Ἀ-στυνομία, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀστυνόμου Ἀριστοτ. πολιτ. 6, 8, 7, 11· τὸ ἀξίωμα τοῦ πρᾶττωρος Δ. Κάσ. 42, 22.
- Ἀστυ-νομικός, 3· τῇ ἀστυνομίᾳ ἀνήκων Πλάτ. πολ. 4, 425.
- Ἀστυ-νόμιος, τό· ὁ τόπος ἐν ᾧ συνεδρίαζον, ἡ εἰδικάζον οἱ ἀστυνόμοι Πλάτ. νόμ. 11, 918.
- Ἀ-στυνόμος, 2· τὴν πόλιν φυλάττων, κυδερνῶν· - θεοὶ Αἰσχ. Ἀγ. 88· - ὄργαι = πόλις τικὴ σύνεσις Σαρ. Ἀντ. 353· - ἀγλαΐα = ἐορταί, ἅπαν τὰ ἄστυ ἐνδιαφέρουσαι, λαμπρύνονται Πινδ. Ν. 9, 31. Οὕς. οἱ ἀστυνόμοι ἀρχὴ τις ἐν Ἀθῆναις, φροντίζουσα περὶ τῆς καθαριότητος τῶν ὁδῶν καὶ περὶ τῶν οἰκοδομῶν, ὁμοιοὶ πρὸς τοὺς Ῥωμ. *aediles*, οἱ οἱ εἰς ὁδὸν μὲν, οὗτως ἐρμηνεύονται ἐνίστα Πλάτ. νόμ. 6, 750· 11, 913, Λυσ. 1, 15, Δημ. 24, 112· «δεῖνα φησὶν εἶναι τοὺς ἀστυνόμους Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ, πέντε δ' ἐν ἄστυ. Τούτοις δὲ φησι μέλειν περὶ τῶν ἀθλητρίδων καὶ ψαλτρίδων καὶ τῶν κορολόγων καὶ τῶν ταυτοτέρων» Ἀρτοκρ.
- Ἀστυνόμος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
- Ἀσύνους· 1) ἐπίσημός τις Γρῶς Ἰλ. 2) υἱὸς τοῦ Φαίθοντος Ἀπολλ.

Ἀστυ-ξένοι· οἱ μὴ ἔχοντες ἐν τῇ πόλει τὴν οἰκίαν, Ταραντινοί· Ἠσύχ.
 Ἀστυ-χέα· παραστ. τοῦ Ἀστυ-χῆ Ἰλ.
 Ἀστυ-χῆ· 1) θυγ. τοῦ Φύλκωντος, μήτ. τοῦ Τηλητολέμου Ἰλ. 2) θυγ. τοῦ Ἀκταροῦ Ἰλ. 3) θυγ. Σιμόντος· Ἀπολλ. 4) θυγ. Νιόβης· Ἀπολλ. 5) θυγ. Λαομέδοντος· Ἀπολλ.
 Ἀστυ-οχος, 2' ὁ τὴν πόλιν ἔχων, φυλάττων, σκέπειν· τεί/ος Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. 9, 764· μέριμνα Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 39, ὥσ. Νυν. Δ. 26, 10.
 Ἀστυ-οχος· 1) υἱὸς Λιάλου Δ. Σικ. 2) ναύαρχος Λακεδαιμονίων Θουκ. 3) Ἀθηναῖος Ἀρχιν.
 Ἀστυ-πάλαια· 1) θυγ. τοῦ Φοίνικος, μήτ. τοῦ Ἀγκαίου Ἀπολλ. Ῥ. 2) ὄν. τόπ. α) ἀκρωτ. τῆς Ἀττικῆς Στράβ. 6) μία τῶν Σποράδων Στράβ. γ) πόλ. ἐν τῇ νήσῳ Κῆ ἀδ. δ) ἀκρωτ. Κάριας Στράβ. κατ. τῶν πόλεων τούτων Ἀστυπαλκίους Πλούτ.
 Ἀστυ-πάλη = Ἀστυπάλας 1).
 Ἀστυπαλῶν· διατρίβω ἐν τῷ ἄστει Μάξ. Τύρ. λ. 38· ἐν τῷ ἄστει περιφέρειται Θεόπ. ἐν Ἀθην. 12, 526· «ἀστυπολεῖ ἀγελοφυρεῖ, ἰχθυοφυρεῖ» Ἠσύχ.
 Ἀστυ-πολις, ἡ· ἡ ἐν τῇ πόλει διατρίβη· Ἰεροκλ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 85, 21.
 Ἀστυ-πολίτης, ὁ· πολίτης· Νικητ. γρ. σ. 205.
 Ἀστυ-πόλος, 2' ὁ ἐν τῇ πόλει διαμένων, ἀναστρεφόμενος Συνέκ. σ. 27.
 Ἀστυ-πορεῖ· σιλλοφανεῖ, τυροπωλεῖ· Ἐκ. Μ.
 Ἀστυπόλος· ἀρχηγὸς τῶν ἱππέων Ἰλ.
 Ἀστυρα, ὡν, τὰ· πόλ. Μυσίας Ἐρυστα νῶν· Ἀρτεμίδος, ἥτις ἐντεθεὶν ἐκαλεῖτο Ἀστυρη-νὴ ἐν Στράβ. 2) πόλ. κειμένη ἀντικρὺ τῆς Ῥόδου Στ. Βυζ. 3) πόλ. ἐν Τροίᾳ πλησίον τῆς Ἀπόδος Στράβ.
 Ἀστυρες, οἵ· Ἀστούριοι Στράβ.
 Ἀστυρον, τό· πόλισμα (ἡ ἀρόπολις) Ἠσύχ.
 ἄστυ· τοῦ ἄστυ Καλλ. ἀποσπ. 19 ἐν Ἐτ. Μ. Νικ. 22, 131.
 Ἀ-στυσία, ἡ· ἀδυναμία τοῦ στυσεῖσθαι Δ. Κάστ. 79, 16.
 Ἀστυτέλης, οὗς· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀ-στυτις· 0. τοῦ ἔπομ. ὁ ἴδε.
 Ἀ-στυτος, ὁ· ὁ στυεῖν μὴ δυνάμενος, ὅστις κατ' Εὐσεβ. Ἰλ. σ. 866 λέγεται καὶ νῶθου-ρος, «ὁ νῶθὸν ἔχων τὴν οὐρανὸν ἐν τῷ συγγί-νεσθαι» 39. κωμῳδία τις τοῦ Εὐδούλου ὠνο-μάζετο ἄστυτος· Ἀθην. 2, 63. Καὶ τὴν ὀρίδακα τὴν ἐκ γενέσεως πλατύφυλλον καὶ τετυγνὴν καὶ ἀκαυλὸν ἐκάλουν αἱ γυναῖκες ἀστυτίδα, (τενονθοῦς ὑπὸ τῶν Πυθαγορίων) διότι αἱ συγγὰ ἑθιόντες αὐτὴν ἥσαν ἀσθενεῖς πρὸς τὰ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην Ἀθην. 2, 69.
 Ἀστυ-τριψ, ὅος, ὁ, ἡ· ὁ ἐν ἄστει διατρίβων Φλόστρ. εἰκ. 2, 26. Κριτ. ἐν Πολυδ. 9, 17.
 Ἀ-στυρέλκτος, 2' ἄσπετος, στερεὺς ἔεν. Λικ. 15, 7, Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 7, 748 καὶ ἄλλ. μτγν.
 Ἀ-στυφέλος, 2 καὶ ἀστυρέλη θέογν. 1044· ὁ μὴ τραχὺς, ὁμαλός· νησίς Ἀντίφ. ἐν Ἀνθ. 9, 413.
 Ἀ-στυφία, ἡ· ἀστυρία· ἀδυναμία τοῦ στυσε-

σθαι· «ὑπὸ δὲ ἀστυφίας καὶ πληθους ἱστων βινετω ἐργόμενον» ἀνών. ἐν Ἐτ. Μ. λ. βινώ.
 Ἀστυφιλήθης· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀστυφίλος· Ἀθην. ἀρχων Ὀλ. 98, 1, Δ. Σικ. καὶ δύο ἄλλοι Ἀθηναῖοι.
 Ἀ-στυφος, 2' ὁ μὴ στυφῶν Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σ. 41.
 Ἀ-στυψία = ἀστυρία, ὁ ἴδε.
 Ἀστων, ὡνος· Κροτωνιάτης, συγγραφεὺς Δ. Αἰρί.
 Ἀ-συγ-γενής, 2' ὁ μὴ συγγενής Ἠσύχ. λ. ἀσυγγενής.
 Ἀ-συγ-γνώμ ὀνητος, 2' ὁ μὴ δίδων συγ-γνώμην Φίντος ἐν Στοδ. ἀνθ. 74, 61.
 Ἀ-συγ-γνώμων, 2' ὁ μὴ παρήκων συγ-γνώμην, ἀπληγχνος Δημ. 21, 100 μτγν.
 Ἀ-συγ-γνώστος, 2' ἀσυγκώρητος Γαλήν. σ. 1, σ. 13 καὶ ἄλλ. μτγν. ἐπίρ. -σως Θεόδ. Μετοχ.
 Ἀ-σύγ-γραφος, 2' ὁ ἔνθεν συγγραφῆς, γραπτῆς ὁμολογίας· «ἀσύγγραφα θανασισμένοις» Δ. Σικ. 1, 79.
 Ἀ-συγ-γύμναστος, 2' ἀγύμναστος Λουκ. παρασ. 6.
 Ἀ-συγ-κάλυπτος, 2' ὁ μὴ συγκεκαλυμ-μένος Θεόδ. Πρόδρο. σ. 174.
 Ἀ-συγ-κατά-βατος, 2' ὁ μὴ συγκατα-βαίνων Γεώργ. Παχ. Ἀνδρ. Παλ. 2, σ. 100.
 Ἀ-συγ-κατα-θετέω· δὲν συγκατατίθεμαι Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 7, 157.
 Ἀ-συγ-κατά-θετος, 2' ὁ μὴ συγκατατι-θέμενος, μὴ συναινῶν Ἀριστοτλ. ἐν Εὐσεβ. εὐαγγ. προπ. 14· ἐπίρ. -θῆτως Χρύσιππ. ἐν Πλούτ. ἡθ. σ. 1057.
 Ἀ-συγ-κατ-αινος, 2' ὁ μὴ συναινῶν Γεώργ. Παχ. Ἀνδρ. Παλ. 4, σ. 202.
 Ἀ-συγ-κέραστος, 2' ὁ μὴ συγκειραμένος, ἔμικτος Παλλασ. ἐν Ἀνθ. 9, 180.
 Ἀ-συγ-κίνητος, 2' ὁ μὴ συγκινῶν, ταρασ-σων Ἀντυλλ. Ματθ. ἱατρ. σ. 109.
 Ἀ-σύγ-κλειστος, 2' ὁ μὴ συγκεκλεισμέ-νος Ἀριστοτ. περὶ ζ. μορ. 4, 10.
 Ἀ-σύγ-κλωστος, 2' ὅστις δὲν δύναται νὰ συγκλωσθῇ, νὰ συνδεθῇ Συνέκ. ἐπ. 57, Κικ. Ἀττ. 6, 1, 17.
 Ἀ-συγ-κοινωνήτος, 2' ὁ μὴ συγκαινωνῶν Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 1028.
 Ἀ-συγ-κόλλητος, 2' ὁ μὴ συγκεκαλλημέ-νος Σχολ. Ἰλ. 5, 200.
 Ἀ-συγ-κόμιστος, 2' ὁ μὴ συγκομισθεῖς· καρπὸς ἔεν. Κύρ. 1, 5, 10.
 Ἀ-σύγ-κρατος, 2' ἀσυγκράστος, ἀνάρμο-στος Πλούτ. ἡθ. σ. 418, 1112.
 Ἀ-σύγ-κριτος, 2' α) ὅστις δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ, ἀνόμιμος Πλούτ. Μαρκελλ. 17. Διον. 47. Ἀνθ. 5, 65· β) ἀκωνάνητος Πλούτ. καὶ μτγν. - Ἐπίρ. μτγν.
 Ἀσύγκριτος· χριστιανός τις ἐν Ῥώμῃ Κ. Δ.
 Ἀ-συγ-κρότητος, 2' ὁ μὴ συγκροτημέ-νος· περὶ στρατιωτῶν, ἀγύμναστος· πληρώ-ματα Θουκ. 8, 95· ὅσ. λέξις = πλατεῖα, ἀντίθ. συγκεκροτημένη Δ. Ἀλ. Δημ. 18· ἐπίρ. -ήτως = ἀμελῶς Πολυδ. 1, 159.
 Ἀ-σύγ-κροστος, 2' ὁ μὴ συγκροτούμενος Μιχ. Ψελλ.

- ¹ Ἀ-σύγ-κλητος, 2' ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κληθῇ, μτγν.
² Ἀ-σύγ-χριστος, 2' ὁ μὴ κεχρισμένος Ἀντωλ. ἐν Ὁρειβ. τ. 2, σ. 415.
³ Ἀ-σύγ-χυμος, 2' ὁ μὴ εἰς χυμὸν μεταβληθεὶς Ἠρί. σ. 163.
⁴ Ἀ-συγ-χυσία, ἡ τὸ μὴ συγχεσθαι, μτγν.
⁵ Ἀ-σύγ-χυτος, 2' ὁ μὴ συγχευόμενος, ἀμικτος Δημόκρ. ἐν Πλούτ. ἡθ. σ. 735, μτγν. - Ἐπίρ. - τως, οὐ συγχευόμενος, διακεκριμένος, Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 8, 20, ἐκκλ.
⁶ Ἀ-συγ-χώρητος, 2' ὁ μὴ συγχωροῦμενος, μὴ ἐπιτρεπόμενος Δ. Σικ. 1, 78' ὅστις δὲν δύναται νὰ συγχωρηθῇ καὶ ἔνεργ. ὁ μὴ συγχωρῶν, ἀνελήμων, μτγν. - Ἐπίρ. μτγν.
⁷ Ἀ-σύ-ζευκτος, 2' ὁ μὴ συναζευγμένος, ἀ-συνδύατος Σουίδ.
⁸ Ἀ-συ-ζυγής, 2' τῷ προηγ. Γρηγ. Νύσ. τ. 2, 452.
⁹ Ἀ-σύ-ζυγος, 2' τῷ προηγ. Ἀπολλ. συντ. σ. 100. - Ἐπίρ. Ἀρχιγέ. ἐν Γαλην. τ. 8, σ. 592.
¹⁰ Ἀ-σύ-ζωος, 2' ὁ μὴ συζῶν Διον. Ἀρεοπ. σ. 104.
¹¹ Ἀ-συκος, 2' ὁ μὴ ἔχων σῦκα Τζέτζ. ἐπ. 57.
¹² Ἀ-συκο-φάνητος, 2' ὁ μὴ κατηγορούμενος ὑπὸ συκοφαντῶν, μὴ διαβαλλόμενος Λίσχιν. 3, 216, Λουκ. ὄρχ. 81, Πλούτ. ἡθ. σ. 756. - Ἐπίρ. Πλούτ. ἡθ. σ. 529.
¹³ Ἀσολα, τὰ 1) μεταλλεῖα χρυσοῦ ἰγγύς τῶν Φιλιππῶν Ἀππ. 2) πόλ. Ἰσπανίας Βασιτικής Πτολ.
¹⁴ Ἀσολαίος, θεός· θεὸς ἀσώλου, τὸ ἄσουλον προστατεύων Πλούτ. Ρωμ. 9.
¹⁵ Ἀσολ-άρχης, ὁ ἄσουλός ἄρχων, ἀπαρ-βίαστος καὶ ἱερός, οἷοι ἦσαν οἱ δήμαρχοι ἐν Ρώμῃ Δ. Ἀλ. 7, 45 (ἀντὶ ἀσώλου ἀρχῆς).
¹⁶ Ἀ-σὺλ· ἀσφαλώς, ἀπαρβίαστος, ἐπιγρ.
¹⁷ Ἀ-σὺλητος, 2' ἄσουλός, - γένος Εὐρ. Ἐλ. 449.
¹⁸ Ἀ-σὺλία, ἡ τὸ ἀπαρβίαστον τόπου τινὸς καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ βοήθειαν ζητούντος Λίσχ. Ικ. 605, Πολύδ. 4, 74, Πλούτ. Ρωμ. 9.
¹⁹ Ἀ-σὺλ-άλλητος, 2' μεθ' οὗ οὐκ ἔξεστι συλλαλεῖν, μτγν.
²⁰ Ἀ-σὺλ-ληπτος, 2' ὅστις δὲν συλλαμβάνεται, ἀκατάληπτος, μτγν. ὁ μὴ συλλαμβάνων ἐν γαστρὶ Διοσκ. 4, 19.
²¹ Ἀ-σὺλ-ληψία, ἡ τὸ μὴ συλλαμβάνειν ἐν γαστρὶ, στείρωσις Διοσκ. 3, 41, Ἀέτ. 16, 26 καὶ ἄλλ. ἱατρ.
²² Ἀ-σὺλ-λόγιστος, 2' ὅστις δὲν δύναται νὰ ἐξαχθῇ διὰ λογικῶν συλλογισμῶν, παρά-λογος Λουκ. πῶς δει ἰστ. 17' «συλλογισμοὶ ἀσὺλ.» = ψευδοί, μτγν. Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 2' ὅστις δὲν δύναται νὰ συλλογισθῇ, νὰ υπολογίσῃ τοι Πολύδ. 12, 3' - Ἐπίρ. ἀσυλλογίστως ἔχειν περὶ τι = μὴ δύνασθαι υπολογίζειν τοι Πλάτ. Κρίτ. 59. - ἀπτεται τοῦ μέλλοντος, ἡθ. σ. 432.
²³ Ἀ-σὺλος, 2' κυρ. ὁ μὴ συληθεὶς, μὴ διαρπαγείς, 69. ἀπαρβίαστος, ἀσφαλής, διὸ ἐύρρετος ὑπὸ τὴν σκίπην τῶν θεῶν Εὐρ. Μήδ. 726 - γῆ, 387, Πλάτ. νόμ. 9, 866

καὶ μτγν. - ἀρχή = ἀπαρβίαστος, ἱερά, μά-
 gistratus sacro Δ. Ἀλ. 7, 45' - γάμων ἀ-
 συλος, ὁ γάμος μου ἰδιωκεῖτο ἱερός, δὲν
 ἦτο ἐκτεθειμένος εἰς οὐδεμίαν προσβολὴν
 Εὐρ. Ἐλ. 61' τὸ ἄσουλόν, καταφύγιον, ἱερὸν
 ὅπου ὁ καταφύγων δὲν κατεδιώκετο Πολύδ.
 Λουκ. Δ. Ἀλ.
 Ἀσουλός· ἀνδρ. ἀν. ἐπιγρ.
 Ἀ-σὺλωτοὶ ὦμοι· γεγυμνωμένοι Καλλίμ.
 Ἀρτ. 213, 8. γρ.
 Ἀ-σὺμ-δαμα, τό· παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς κατὰ
 Πρίσκην. 18, 1, 4 ἀντίθ. τῷ σύμδαμα,
 ὅταν ἐκ δύο πλαγιῶν πτώσεων γίνηται ἡ
 ἀνταγίς, quando ex duobus obliquis consti-
 tutio fit, καθὼς Placet mihi venire ad te, τὸ
 ὀνομαζ. Λατιν. incongruitas.
 Ἀ-συμ-δασία, ἡ τὸ μὴ συμδιδάσκειν,
 ἀναρμοστία Ἰω. Χρυσ. τ. 4, σ. 740.
 Ἀ-σὺμ-δατος, 2' ἀσυμδιδάσκων, τὸ ἀσύμ-
 δαστορὸς πρὸς συμδιδάσκον Θουκ. 3, 16' -
 κοινολογία = διαπραγματεύσεις, ἐν ᾗ δὲν δύ-
 ναται τις νὰ συμδιδασθῇ, νὰ συμφωνήσῃ
 Πολύδ. 15, 9' - τραύμα = τὸ ὅποιον τὸν ὀί-
 λαι νὰ ἐπυλῶθῃ Ἀρετ. σ. 97. - Ἐπίρ. ἀ-
 συμδιδάσκων ἔχειν = μὴ δύνασθαι συμδιδάσκειν
 Πλούτ. Κικ. 46, Διον. 21.
 Ἀ-συμ-διδάστος, 2' ὅστις δὲν συμδιδάσ-
 κεται Θεόφιλ. πρὸς Ἀδριαν. 1, 5, μτγν.
 Ἀ-σὺμ-δλητος, 2' α) ἀσύγκλητος, ἀπαρ-
 βήτος, ἄνιστος, Ἀριστοτ. μετὰ τὰ φυσ. 12, 8
 Πλάτ. ἡθ. σ. 1125' - μέτρον = τὸ μὴ παραβληθῆναι
 μετὰ τὸ μέτρον δι' οὗ κανονίζονται τὰ λοιπὰ
 ἐπιγρ. 123. - β) ὅν δὲν δύναται τις νὰ εἰσέλθῃ
 νὰ ἐνοήσῃ Σοφ. Τρ. 691, Αἰλ. Ἰ-Ζ. 6, 60.
 Ἀ-συμ-βολέω· εἶμαι ἀσύμβολος, οὐδὲν συ-
 νεισφέρω, - τινὸς = πρὸς τι Ἀχιλ. Τάτ. 8, 17.
 Ἀ-σὺμ-βολός, 2' α) ὁ ἀνευ συμβολῆς, ἐ-
 ράνων, - δεῖπνον = εἰς ὃ οὐδεὶς τῶν δεῖπνων
 τῶν εἰσφέρει ἔρανον Ἀμφιτ. ἐν Ἀθην. 6, 237' -
 δεῖπνον ἡδοναὶ ἀσύμβολοι· Τιμοκλ. ἐν
 Ἀθην. 6, 237, ὡς. «ἀσυμβόλως δεῖπνεν»·
 Κτησίδ. ἐν Ἀθην. 4, 162' πρὸλ. «κῶθων ἀ-
 σύμβολος» Χρύσιππ. ἐν Ἀθην. 1, 8' «ἀντρ.
 ὅστις εἰς βίον κεκτημένος μὴ τοῦ λαοῦ ἴσταν
 τρεῖς ἀσυμβόλους τρέφῃ ὅλοιτο» Δίφιλ. ἐν
 Ἀθην. 6, 247, ἐκ τῆς Ἀντιόπης τοῦ Εὐρ. -
 β) ὁ μὴ συμβάλλων, μὴ συνεισφέρων, εἰς τὸ
 δεῖπνον, - δεῖπνεν Λίσχιν. 1, 75' πρὸλ.
 Πλούτ. συμπ. 8, 7, 3. Μάχ. ἐν Ἀθην. 6,
 240' 69. οὐδεμίαν ὠφέλειαν εἶναι τὸ ὅλον πε-
 ρέων, πρὸλ. Λουκ. ῥήτ. διδ. 26' ἀκονώ-
 νητος, - βίος Πλούτ. ἡθ. σ. 1457' «ἀνὴρ ἀ-
 σύμβολος παρὰ τῷ Ἀφροδίσει· Ἀλεξανδρῶν
 οἶονεὶ ὁ θυσιαῖνιστος καὶ ἀπαίσιος ἡ καὶ
 ἄλλως ὁ ἀσυντελής ἐκ τοῦ συμβάλλεσθαι τῷ
 εἰς ὠφέλειαν Εὐστ. Ὁδ. σ. 1405. - θυσιαῖ-
 νος, ἀκατανόητος Πολύδ. 5, 150.
 Ἀ-συμ-βούλευτος, 2' ὁ μὴ χρώμενος συμ-
 βούλῳ, ὃν οὐδεὶς διὰ τῆς συμβουλῆς αὐτοῦ
 βοηθεῖ Βασ. Μ. τ. 1, σ. 452.
 Ἀ-σὺμ-βουλος, 2' ἄσουλός Γεώργ. ἐν
 Βαλτς. ῥήτ. τ. 1, σ. 576.
 Ἀ-συμ-μελής, 2' ὁ μὴ ἔχων σῶμα τὰ μέλη
 ἡκρωτηριασμένους Τζέτζ. Ἰλ. σ. 112.

- Ἀ-συμ-μετρία, ἡ ἑλλειψις συμμετρίας Πλάτ. Γοργ. 525 καὶ μετγν. ἡ χορδὴ τοῦ κύκλου, μαθημ.
- Ἀ-σύμ-μετρος, 2' ὁ μὴ ἔχων συμμετρίαν, πρὸς Πλούτ. Περ. 3' ὁ μὴ ἀρμόζων πρὸς τι, - τινὶ Πλάτ. Τιμ. 87' - πρὸς τι Ξεν. κυν. 2, 8, ὡς. Πλούτ. Περ. 16' ἀμέτρητος, - οὐδὲ Πλάτ. νόμ. 11, 918' παρὰ μαθ. ἀσύμμετρος ὄνομα. ὁ μὴ ἔχων ἀναλογίαν, ἀλογος Ἀριστοτ. περὶ ζ. γεν. 2, 6, μαθημ. - ἐπὶρ. Συναφ. σ. 166.
- Ἀ-συμ-μιγής, 2' τῷ ἔπομα. μετγν.
- Ἀ-σύμ-μικτος, 2' ἄμικτος, ἀσυμδίδαστος Δ. Ἀλ. συνθ. δν. 22.
- Ἀ-συμ-μείξια, ἡ τὸ μὴ συμμείγνεσθαι Διον. Ἀρ. 0. δν. 4, 7.
- Ἀ-συμ-μνημόνευτος, 2' ὃν δὲν δύναται τις νὰ ἐνθυμηταί μετ' ἄλλων Διοσκ.
- Ἀ-συμ-παγής, 2' ὁ μὴ συμπεπηγώς, ὅθ. ὁ μὴ ἐκκληρὸς, χαλαρὸς, μετὰ τοῦ ἀπαλὸς Λουκ. γυν. 24.
- Ἀ-συμ-πάθεια, ἡ συμπαθείας ἑλλειψις Σ. Ἐμπ. πρὸς ἀστρολ. 44.
- Ἀ-συμ-παθής, 2' ὁ μὴ συμπαθεῖν, - τινὶ Πλούτ. Κορ. 21, Δ. Σικ. 13, 111' ὁ μὴ συμφωνῶν, - πρὸς τι, μετγν. - καὶ ἀσύγκρατος Πλούτ. πρὸς Κολ. 10' ἐπὶρ. μετγν.
- Ἀ-συμ-πέραντος, 2' ὅστις οὐ συμπεραίνεται, δὲν εἶναι ἀκόλουθος Ἀριστοτ. φυσ. ἀκρ. 1, 3, 4.
- Ἀ-συμ-πέραστος, 2' ἀτελείωτος Σχολ. Πινδ. Ἰ. 1, 3, δπ.
- Ἀ-συμ-περί-φορος, 2' ἀκοινώνητος Φιλύδ. ὄργ. 1, σ. 58.
- Ἀ-σύμ-πλεκτος, 2' ὅστις δὲν συμπλέκεται Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 6, 10, 3.
- Ἀ-συμ-πλήρωτος, 2' ὅστις δὲν συνεπληρώθη ἢ δὲν δύναται νὰ συμπληρωθῇ Διοσκ. 1, 89.
- Ἀ-σύμ-πλοκος, 2' ἀσύμπλεκτος Φιλ. τ. 2, σ. 10, ἄλλ. μετγν. ἐπὶρ. ἀσυμπλόκως ἀσυνδύατος Β. Ἀν. σ. 456.
- Ἀ-σύμ-πτωτος, 2' ὁ μὴ συμπεπτωκώς, πεποιημένος Ἰπποκρ. σ. 47' ὁ μὴ συμπίπτων - γραμμαὶ Εὐκλ.
- Ἀ-συμ-πύρωτος, 2' ὅστις δὲν συνεπυρώθη, δὲν ἐστερωθῇ, δὲν συνεκολλήθη διὰ πύρων (ὁ ἴσος) ἀσυμπ. κατάγματα Π. Αἰγ. Διοσκ. 1, 112.
- Ἀ-συμ-φανής, 2' ὁ μὴ συμφανής, μὴ καταφανής Ἀριστοτ. θαυμ. 83' περιεκαλυμμένος καὶ Ἡούχ. ἐπὶρ. ἀσυμφανώς ἀδήλως, εἰνιγματοῶδες, ἐπικεκαλυμμένος Ἡούχ.
- Ἀ-συμ-φρόντως, 2' ἀνωφελῶς Νικηφ. Χοῦμ. ἐπιστ. 65.
- Ἀ-σύμ-φωστος, 2' μὴ συμφθάνων, μὴ συνερχόμενος Κων. Καιρικ. σ. 446.
- Ἀ-συμ-φορία, ἡ τὸ ἀσύφορον, ἀνωφελές, μετγν.
- Ἀ-σύμ-φορος, 2' ὁ μὴ συμφέρων, μὴ ὠφελῶν Ἡσ. ἔρ. 780' ὀπερὸ. Εὐρ. Τρ. 491' συγχὰ ἐν τῷ πεζ. Θουκ. 1, 32, Ἀντιφ. 2, σ. 10, Δημ. 24, 25' μετὰ τοῦ ἀνωφελούς Πλάτ. Κρατ. 147, 15, - ἔχειν Ξεν. Ἐλ. 6, 3, 1.

- Ἀ-συμ-φυής, 2' ἀνοίκειος, ἀνόμοιος Σουῖδ
- Ἀ-σύμ-φωλος, 2' κυρ. ὁ μὴ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς· μετγ. ἕνας, ἀνάρμοστος, μετὰ τοῦ ἀλλότρια Πλούτ. ἡθ. σ. 729' «τὸ ἀσύμφωλον καὶ ἀνάρμοστον καὶ δυσκόλλητον τοῦ πάγματος» Δουκ. πῶς δεῖ ἴσ. 11. - καὶ ἀπὸ δᾶ, ῥητ. διδ. 16' ἐπὶρ. - φύλως Σχολ. Ἰλ. 1, 643.
- Ἀ-σύμ-φωρτος, 2' ὁ μὴ συμπεφωρμένος, μὴ συγκεχυμένος Διον. Ἀρ. σ. 74 καὶ συγχὰ - ἐπὶρ. - τῶς Παχυμ. εἰς Διον. Ἀρ. σ. 172.
- Ἀ-σύμ-φωτος = ἀσυμφυής, ὁ ἴσος Ἰπποκρ. σ. 6, Ἀρετ. σ. 88.
- Ἀ-συμ-φωνία, 2' δὲν συμφωνῶ, διαφωνῶ Πλωτίν. σ. 6.
- Ἀ-συμ-φωνία, ἡ ἑλλειψις συμφωνίας, διαφωνία· «παμπόλλη τις ἡμῶν ταραχὴ καὶ ἀ-συμφωνία» Πλάτ. νόμ. 9, 861, Δ. Ἀλ. ῥητ. 11, 1 καὶ μετγν.
- Ἀ-σύμ-φωνος, 2' α) ὁ μὴ λαλῶν τὴν αὐτὴν γλῶσσαν· ἄμικτα καὶ ἀσύμφ. πρὸς ἄλλ. ληλα· Πλάτ. πολιτ. 262, πρβλ. νόμ. 6, 777' β) ὁ μὴ ἐν ἀρμονίᾳ ὢν· «μίαν χορδὴν ἀσύμφωνον ἔκρουσε» Δ. Ἀλ. συνθ. δν. 11' ὁ μὴ συμφωνῶν, - τινὶ Πλάτ. Γοργ. 482' - πρὸς ἀλλήλους Κ. Δ. - καὶ ἀνάρμοστος Πλούτ. Ἀγ. 10' ἐπὶρ. Πλάτ. νόμ. 9, 860.
- Ἀ-σύμ-ψηφος, 2' ὁ μὴ ψηφίζων ὅπερ τινος Πλούτ. Δι. 30.
- Ἀ-συν-άγωγος, 2' ὁ ἐκλεισθεὶς τῆς συναγωγῆς.
- Ἀ-συν-αίρετος, 2' ὁ μὴ συναϊρούμενος Εὐδοκ. Ἰλ. σ. 50' ἐπὶρ. - ῥέτως, αὐτ. σ. 16.
- Ἀ-συν-αίσθητος, 2' ὃν δὲν δύναται τις νὰ αἰσθανθῇ Ἰω. Φιλόπ. περὶ δημ. κόσμ. σ. 176.
- Ἀ-συν-ακόλουθος, 2' ὁ μὴ ἔχων ἀκόλουθον Ἀντιφάν. ἐν Πολυδ. 16, 62.
- Ἀ-σύν-ακτος, 2' ὁ μὴ συναγόμενος Ἡούχ. ὁ μὴ ἔχων συναφειαν, ἀκολουθίαν Ἀρρ. Ἐπικτ. ἔγγ. 44' «τῶν λόγων οἱ μὲν εἰσι συν-ακτικοί, οἱ δὲ ἀσύνακτοι, συνακτικοὶ μὲν, ὅταν τὸ σονημμένον ὑγίης ἢ, ἀσύνακτοι δὲ οἱ μὴ οὕτως ἔχοντες» Σ. Ἐμπ. πυρρ. ὕποτ. 2, 137. - Ἀποκεκλισμένος τῆς ἱερᾶς εὐχασίας, ἀκοινώνητος Πολύδ. βί. Ἐπιφ. σ. 371.
- Ἀ-συν-άλειπτος, 2' ὁ μὴ πάσχων συναλοιφήν Ἡρόδ. περὶ μόν. λ. σ. 7. ἐπὶρ. Εὐδοκ. Ἰλ. σ. 19.
- Ἀ-συν-άλλακτος, 2' ὁ μὴ συναλλάσσόμενος μετ' ἄλλων, ἀκοινώνητος, ἀδιάλλακτος· - βίος, ὁμιλία Δ. Ἀλ. 5, 66. 1, 41, Πλούτ. ἡθ. σ. 416.
- Ἀ-συν-αλλάξια, ἡ τὸ ἀδιάλλακτον Στοδ. ἔκλ. τ. 2, σ. 320.
- Ἀ-συν-άντητος, 2' μὴ οὐδὲν δύναται τις νὰ συναντηθῇ Ἡούχ. λ. ἀξόμωλον.
- Ἀ-σύν-απτος, 2' ὁ μὴ σονημμένος, ἀσυμ-βίβαστος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 7' - καὶ ἀλλήλους, ἀναλ. πρ. 1, 25.
- Ἀ-σύν-αρθρος, 2' ὁ μὴ συνδεδεμένος δι' ἄρθρου (γραμμ.) Ἀπολλ. συνθ. σ. 101' - ἐπὶρ. ἀσυνάρθρος = ἀνεῦ ἄρθρου Σχολ. Ἰλ. 6, 1.
- Ἀ-συν-αρίθμητος, 2' ὅστις δὲν συναρίθμείται Κύρ. Ἀλ. κατὰ Ἰουλ. 10, σ. 344.

- *Ἀ-συν-άρμοστος, 2' ὁ μὴ ἀρμόζων, ἀταίριχτος, ἀσυνείδικτος Πλούτ. ἡθ. σ. 709· ἀλλόκοτος Β. Ἀν. σ. 378.
 -συν-άρτησις, ἡ ἀναρμοστία Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 661.
 *Ἀ-συν-άρτητος, 2' ὁ μὴ συντηρημένος, μὴ συνεχόμενος, μὴ ἔχων συναφίαν - κεφάλαια Δ. Ἀλ. Θουκ. 6, Σ. Ἐμπ. πυρρ. ὑποτ. 2, 153, μτγν. - Παρὰ τοῖς μετριοῦς ἀσυνάρτητοι στίχοι εἶνε ἐκεῖνοι, ἐν οἷς διάφοροι ῥυθμοὶ χαλαρῶς ἢ οὐδόλως συνδέονται· *ὅπου δὲ δύο κῶλα μὴ δυνάμενα συναρτηθῆναι μηδὲ ἔννοισιν ἔχειν ἀντὶ ἐνὸς μόνου παραλαμβάνεται στίχου· Ἡρακλ. 15' ἐπὶ. Γρηγ. Νύσ. τ. 1, σ. 494.
 *Ἀ-συν-ἀρτιστος, 2' τῷ προηγ. μτγν.
 *Ἀ-συν-αφής, 2' ὁ μὴ συνημμένος, συνδεδεμένος Κύρ. Ἀλ. Ἰουλ. 3, σ. 122.
 *Ἀ-σύν-δετος, 2' μὴ συνδεδεμένος - ὠμοπλάται Ξεν. κυν. 5, 30, Πλούτ. ἡθ. σ. 386· ὁ ἄνευ συνδέσμου, γραμ. Πλούτ. ἡθ. σ. 1011· ἐπὶ. ἀσυνδέτως, μτγν.
 *Ἀ-σύν-δηλος, 2' ἀδηλος, ἀγνωστος Πλούτ. Λυκ. 28.
 *Ἀ-συν-δρομία, ἡ τὸ μὴ συντρέχειν Θεόδ. Στουδ. σ. 434.
 *Ἀ-συν-δύσαστος, 2' ὁ μὴ συνδυαζόμενος, σκευηγόμενος, ἀσύνδετος Σχολ. Πλάτ. 460· οἱ γὰρ ἀσύνδετοι τίκτουσιν Βαλτζ. ῥητ. τ. 3, σ. 731.
 *Ἀ-συν-έγκλιτος, 2' ὁ μὴ συγχρόνως ἐγκλινόμενος Ἀπολλ. ἐν Β. Ἀν. τ. 2, σ. 508.
 *Ἀ-συν-έθιστος, 2' ἀσυνεθιστος, μτγν.
 *Ἀ-συν-ειδησία, ἡ ἑλλειψίς συνειδήσεως Ἰω. Χρυσ. τ. 9, σ. 272.
 *Ἀ-συν-εἰδητός, 2' ὁ μὴ ἔχων συνειδήσιν, μὴ φροντίζων περὶ τῆς συνειδήσεώς του Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 191· ἐπὶ. «ἀσυνειδήτως τοῖς ἄλλοις» = χωρὶς αἱ ἄλλοι νὰ γνωρίζωσι περὶ τοῦτου Πλούτ. ἡθ. σ. 214.
 *Ἀ-συν-εἰδότης, ἄνευ ἀναιδέος Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 581.
 *Ἀ-συν-εἰκαστος, 2' ὅν. δὲν δύναται τις νὰ εἰκάσῃ, σκοτεινός Σχολ. Σοφ. Τρ. 707.
 *Ἀ-συν-εἰσ-φορός, 2' ὁ μὴδὲν συνεισφέρειν Βαλτζ. ῥητ. τ. 3, σ. 573.
 *Ἀ-συν-έλευστος, 2' ὁ μὴ συνερχόμενος, μὴ συνεννούμενος Ἀπολλ. ἀντ. 317, συντ. 304
 *Ἀ-συν-έμ-πτωτος, 2' ὁ μὴ εἰς τὸ αὐτὸ ἐμπίπτων ἢ συμπίπτων, συντρέχων Εὐστ. Ἰλ. σ. 467 καὶ ἄλλα.
 *Ἀ-συν-έξ-ωστος, 2' ὅς ἐν δύναται νὰ ἐξωθῇ, ἐπιγρ.
 *Ἀ-συν-έργητος, 2' ὁ μὴ συνεργῶν Μαθ. Ιατρ. σ. 331.
 *Ἀ-σύν-εργος, 2' ὁ μὴ συντελῶν, μὴ χρησιμεύων εἰς τι Αἰλ. Ἰ. Ζ. 11, 40.
 *Ἀ-συν-εσία, ἡ ἑλλειψίς συνείσεως νοῦ Εὐρ. Φοιν. 1718, Θουκ. 6, 36, Ξεν. οἰκ. 8, 17.
 *Ἀ-συν-ετίω· εἶμαι ἀσύνετος, δὲν ἐννοῶ - γράμματα Ἡράκλειτ. ἐπ. σ. 147, Ἰπποκρ. σ. 767, καὶ μτγν.
 *Ἀ-συν-ετο-ποιός, 2' μωρός Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1286.

- *Ἀ-σύν-ετος, 2' ὁ μὴ ἔχων σύνεσιν, ἀφρονῆς Ἡρ. 3, 81, Θουκ. 2, 34· καὶ ὑπερθ. 6, 34. Συχνὰ παρ' Εὐρ. π. γ. «ἀσύνετα ἔρευν», Ἰ. Α. 654· ἀλνιγμα = ἀκατανόητον, Φοιν. 1721 μτγν. ὡς Λουκ. ἐπὶ. ἀσυνέτως = ἀφρόνως Πλούτ. ἡθ. σ. 141.
 *Ἀ-συν-εχής, 2' ὁ μὴ συνεχῆς Θεόδ. ἀποστ. 5 περὶ ἀν. 11.
 *Ἀ-συν-ηγόρητος, 2' ὁ μὴ ἔχων συνηγορον, ἀνυπεράσπιστος Γρ. Νύσ. τ. 2, σ. 266.
 *Ἀ-συν-ήγορος, 2' μὴ ἔχων χρεῖαν συνηγόρου Βασίλ. τ. 1, σ. 515.
 *Ἀ-συν-ήθεια, ἡ ἑλλειψίς συνηθείας Ἀριστ. ῥητ. 1, 9, Θεόδ. Ἰ. Φ. 9, 17, 2· δὲ τὸ μὴ γνωρίζειν (δὲ ἑλλείψιν συναναστροφῆς) - τῶν παρεστῶτων Πολύδ. 15, 22, 7, φῆς·
 *Ἀ-συν-ήθης, 2' ὁ μὴ συνηθῆς - χῶρος Ἐμπεδοκλ. 10, Ἰπποκρ. σ. 379· «ἀσυνήθως αὐτοῖς τὸ πίνειν ἐστίν» Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8, 28· γραμματικῆς = ὁ μὴ δυνάμενος ἀναγνῶσκειν Πολύδ. 10, 47· - Ἐπὶ. ἀσυνήθως Πλούτ. ἡθ. σ. 678.
 *Ἀ-συν-ημονέω· δὲν ἐννοῶ Τζέτζ. ἐπιστ. 79.
 *Ἀ-συν-ήμων, 2' ἀσύνετος, ὁ μὴ ἐννοῶν Αἰσχ. Ἀγ. 1030.
 *Ἀ-συν-θεσία, ἡ παράδοσις συνθηκῶν Σουλ. - παρὰ γραμ. ἄνευ συνθέσεως Ἀπολλ. ἀντ. 299.
 *Ἀ-συν-θετέω· παραβαίνω τὴν συνθήκην Ἐσδρ. 2, 10, 2· ψαλ. 72, 15.
 *Ἀ-σύν-θετος, 2' α) ὁ μὴ σύνθετος, ἀπλός Πλάτ. Φαῖδ. 78 καὶ συγχαίς· *τὸ σύνθετον μέγιστον ἀσυνθέτον ἀνάγκης διαιρεῖται Ἀριστ. πολιτ. 1, 1· β) Δημ. 19, 136 ὁνομάζει τὸν δῆμον «ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τὸ πάντων καὶ ἀσυνθετότατον» (ἡ δ. γρ. πολλῶν χειρ. ἀσυνετώτατον βασίζεται ἐπὶ ἐξηγήσεώς τινος τοῦ Ἀρποκρ.), καθ' Ἀρποκρ. «ἀπιστότατον καὶ ἀβεβαιοτάτον καὶ πίστις οὐ τοῦτέμενον» = ἀστατος, εἰς δὲ δὲν δύναται τις νὰ ἐμπιστευθῇ, ἡ δὲ μὴ ἀντιλαμβάνομένη τι, μὴ ἐνθυμούμενος (συντίθεσθαι), ἀργ. λξ.
 καὶ ὁ παραβαίνων τὴν συνθήκην, ἐπιστ. προτ. Ῥωμ. 1, 31· ἐπὶ. ἀσυνθέτως = ἄνευ συνθέσεως Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 852.
 *Ἀ-συν-ὀηκέω· παραβαίνω τὴν συνθήκην Σόμρ. Ἡσ. 63, 8.
 *Ἀ-σύν-οηκος, 2' ὁ παραβαίνων τὴν συνθήκην Ὀνήσ. στρατηγ. 37.
 *Ἀ-συν-ίστωρ, ὁρος ὁ συνειδός, γλῶσσ.
 *Ἀ-συν-νεφής, 2' ὁ μὴ συνεμφασίμενος - οὐρανός Σχολ. Πινδ. Ὀ. 1, 16.
 *Ἀ-σύν-νους, 2' ἀπερίσκεπτος Πλάτ. σοφ. 267
 *Ἀ-συν-ὀδεύτος, 2' ὁ μὴ συνοδεύων τινά Κλ. Ἀλ. Ἰώδ. 1, σ. 59.
 *Ἀ-συν-οίκιστος, 2' ὁ μὴ συναρξισμένος Νικήτ. χρ. σ. 97.
 *Ἀ-σύν-οπος, 2' ἀδιὰγνωστος, σκοτεινός - τοῖς πολλοῖς Αἰσχ. 2, 146.
 *Ἀ-σύν-ορον· ἀσύμφωνον Ἡσυχ.
 *Ἀ-συν-ουσίαςτος, 2' ὁ ἄνευ συνουσίας, συναναστροφῆς Ἰ. Χρυσ. τ. 6, σ. 51.
 *Ἀ-συν-τακτικός, 3' ὁ ἀπερνούμενος συντάξεως Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 949.

Ἀσφάλειος· ἴδ' ἀσφάλιος.

Ἀσφαλῆς, 2 (σφάλλωμαι) ὁ μὴ σφαλλόμενος, μὴ κλονιζόμενος, στερεῶς ἑστώς, - ἔδος θεῶν Ὁδ. ζ. 42· πρὸλ. Πινδ. Ν. 6, 3 - βάρθρον πολίων, Ὁ. 13, 6· ἔρκος Αἰσχ. Πέρσ. 341· βούλευμα, Ἀγ. 1320· μοῖρα, 1570· ὤσ. Σοφ. καὶ Εὐρ. 50. βέβαιος, Σοφ. Αἴ. 1230. Ἀσάτωσις ἐν τῷ περὶ, «βάσις ἀσφαλεστέρᾳ» Πλάτ. Τιμ. 55· ὄχημα Ξεν. ἀν. 3, 2, 19. ἴδ' ὁ ἀπὸ κινδύνου ἀσφαλῆς, μὴ ἐκτεθειμένος εἰς κίνδυνον· - τῇ παρασκευῇ θουκ. 6, 23· ἐν ἀσφαλῇ = ἐν ἀσφαλείᾳ Πλάτ. νόμι. 10, 892· συχνὰ παρὰ Ξεν. καὶ τοῖς ἐπ. ἐν ἀσφαλεστέρω, - στάτῳ, ἀν. 3, 2, 36. 1, 8 22 προσέτι ἐν τῷ ἀσφαλεῖ, δηλ. τόπῳ θουκ. 1, 137, Ξεν. ἀν. 4, 7, 8. - τοῦ μηδὲν παθεῖν, Κύρ. 2, 4, 13. - ὡς μηδὲν παθεῖν, 8, 7, 27· - καὶ βέβαιος Δημ. 19, 96. Καὶ προσεκτικὸς Πλάτ. σοφ. 231, θουκ. 1, 69· τὸ ἀσφαλές = ἀσφάλεια Ἡρ. 1, 109 καὶ ἀλλαχού· ἀσφ. ῥήτωρ. = πιστικὸς Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 15. ἴδ' ἀσφάλεια· ἐπὶρ. ἀσφαλῶς, καὶ ἀσφαλῆς· σταθερῶς· - ἐμπροσθεν = ἀδιστακτικῶς στερεὰ Ἰλ. ν. 141, Ὀδ. ν. 86· ἀκινδύνως, «ἀσφαλέστερον καὶ ἀκινδυνότερον διαπορευθῆναι» Πλάτ. Φαῖδ. 85, «ἀσφαλέστατα σώθονται», πολ. 5, 467· «μὴ ἀσφαλῶς ἔχειν πρὸς τι» Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 14· μετὰ βεβαιότητος, «ἀσφαλῶς γινώσκω» Σοφ. Οἴ. τ. 613· «ἀσφαλέστατα εἰδέναι» Ξεν. Κύρ. 6, 3, 18· προσεκτικῶς, «- καὶ ἐμπρόνως πράττειν» Πλάτ. πολ. 3, 396.

Ἀσφάλῃς· ἀνδρ. ὄν. ἐν νομ. Χίου.

Ἀσφαλίζω· ἀσφαλῆς καθιστῶ, φυλάττω Πολύδ. 18, 23, 18. μέσ. μὲ τὴν αὐτὴν σημ. - χώραν, 4, 60· «- ἄκραν τεύχεσι», 4, 65 καὶ συχνάκις, καὶ - τίς ἐναντίον τινός, 6, 22· 9, 3· ἡσφάλισμαι εἶναι καὶ παθ. ὡς 1, 42 καὶ ἀλλαχού, καὶ ἔνερ., 5, 43. ὡς Κ. Δ.

Ἀσφαλῖη, ἱων. = ἀσφάλεια Ἡρ. 4, 33.

Ἀσφάλις, ὁ ὁ ἐξασφαλίζων, συγκρατῶν, Ἰππολ. τοῦ Ποσειδωνίου Πλουτ. 7, 21, 7. 6. γρ. ἀσφάλειος· πρὸλ. Ἀριστ. Ἀγ. 682, Πλούτ. Θησ. 36, Ὀππ. ἀλ. 5, 680.

Ἀσφάλιος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ γρ.

Ἀσφάλις, ἡ τὸ ἀσφαλίζειν, μτγν.

Ἀσφάλισμα, τό· μέσον ἐξασφαλίσεως, ἐνέχυρον, μτγν.

Ἀσφαλιστός· εὐκλειστός· Ἡρῶν ἐπιμερ. σ. 178.

Ἀσφαλ(ων) 1) θεράπων τοῦ Μενελάου Ὀδ. 2) ἄλλοι Ἀλκίφρ. Ἀλκίφρ. τις ἐν Θεοκρ.

Ἀσφαλτίας, σπόνδυλος· ὁ τελευταῖος τῆς δευτέρας σπόνδουλος Πολυδ. 2, 179, γράφρ. καὶ ἀσφαλτίτης.

Ἀσφαλτίζω· ἔχω ὁσμὴν ἀσφάλτου· - τῇ ὁσμῇ Διοσκ. 5, 45.

Ἀσφάλτιον, τό· τρίφυλλον τι, οὗ ἡ ὁσμὴ ἀσφάλτου ἐστὶ Διοσκ. 3, 123.

Ἀσφαλτίτης, ὁ περιέχων ἄσφαλτον.

Ἀσφαλτίτης, ἴδος ὁ τοῦ προηγ. - πόα· ἡ ἔχουσα ὁσμὴν ἀσφάλτου Ὀρειβ. σ. 65. Ἀσφαλτίτης λίμνη· ἡ ἄλλως νεκρὰ θάλασσα ἐν Παλαιστίνῃ Δ. Σικ.

Ἀσφαλτος, ἡ κατράμι κοιν. εἶναι δὲ δύο

εἶδων, βευστή, οἷα ἡ ἐν τῇ νεκρᾷ θαλάσσῃ καὶ ὀρυκτῇ Ἡρ. 4, 195· 8, 119, Ξεν. καὶ μτγν. πρὸλ. ἴδ. Στράβ. 16, 1· ἡ βευστή ὀνομάζεται ὅτ' ἄλλων πετρελίκιον, νάφθα, κάφουρα, πισσάσφαλτον. - Ἐν Τιμ. Δοκρ. 99 τὸ ἄσφαλτον.

Ἀσφαλτος, 2· ὁ ἄνευ σφαλμάτων, ἀγαθὸς Εὐστ. Ὀδ. σ. 1945. - Ἐπὶρ. αὐτ. Ἰλ. σ. 715.

Ἀσφαλτόω· ἀλείφω μὲ ἄσφαλτον, Ὁ. γέν. 6, 14.

Ἀσφαλτώδης, 2· ὁμοῖος μὲ ἄσφαλτον· πλήρης ἀσφάλτου Ἀριστοτ. περὶ αἰσθ. 5, 25 καὶ μτγν. ἐπὶρ. ἀσφαλτωδεστέρως Ὀριγ. κατὰ Κέλσ. 4, σ. 191.

Ἀσφάλτως, ἡ τὸ ἀλείφειν μὲ ἄσφαλτον Κύρ. Ἀλ. τ. 1, 1, σ. 30· ἡ πίσσῳσις κατὰ Σουῖδ.

Ἀσφαξ· ἔθνος ἐποικίσαν τὴν Κύπρον Στ. Βού.

Ἀσφάρ· λίμνη ἐν Ἰουδαίᾳ Ἰωσ.

Ἀσφαργέω (α εὐφων.)· σφαργέω, κρατῶ, θορυβῶ Θεόκρ. 17, 94, ὅπου ὁ Μοῖσας γράφει ἀσφαργέρονται.

Ἀσφαργία = ἀσπαργία, ὁ ἴδ' Θεόκρ.

Ἀσφάραγος, (α εὐφων. πρὸλ. φάρυγς) ὁ ὁ λαρυγξ Ἰλ. χ. 328.

Ἀσφάραγος, ὁ, ἀττ. ἀντὶ ἀσπάραγος· σπαράγγι, κομ. ἐν Ἀθην. 2, 62.

Ἀσφαργωνία, ἀττ. ἡ ἀσπαργωνία.

Ἀσφι, ἀσφι, αἰολ. = σφέ, σφι Ἀλκ. καὶ Σοφ. ἐν Ἀπολ. ἀν. σ. 386, 388.

Ἀσφένδαμνος = σφένδαμνος, ὁ ἴδ'.

Ἀσφη· τὸ φυτὸν ἄλμος Διοσκ. νόθ. 1, 120.

Ἀσφηλοι· ἀσθενεῖς· σφαλὼν γὰρ τὸ ἰσχυρόν· Πλούτ. Ἀσφαλον, τὸ ἀκίνητον, ἐν λ. σφηλόν.

Ἀσφυκτος, 2· ὁ μὴ ἐσφυγιμένος, ἡ μὴ θνήσκων νῦν σφυγθῇ Ἰαλνν. τ. 13, σ. 317.

Ἀσφοδέλιος, 3· ἐξ ἀσφοδέλου πεποιημένος· - ναῦς Λουκ. ἀλ. ἰστ. 2, 26.

Ἀσφοδέλις, ὁ· βοτάνη ἐκ τοῦ γένους τῶν βελόδωδων· «πολλὰ εἰς τροφήν παρεχόμενη χρήσιμα» καὶ γὰρ ὁ ἀνθέρικος ἐσώδιμος σταθμεύμενος, καὶ τὸ σπέρμα φρυγόμενον πάντων δὲ μαλίστα ἡ ῥίζα κομπομένη μετὰ σάκου καὶ πλείστην ὄνησιν ἔχει, καὶ Ἰσίδων· (ἔρ. 41) Θεόφρ. Φ. 1. 7, 13, 3, Θεόκρ. 26, 4, asphodelus ramosus, Αἰνν. Πλουτ. 10, 38.

Ἀσφοδέλιος, χειμῶν· ὁ ἀσφοδέλον πικράγων Ὀδ. λ. 539, ὕμν. Ἑρμ. 221.

Ἀσφοδελιώδης, 2· ὁμοῖος ἀσφοδέλῳ Θεόφρ. Φ. 1. 6, 6, 9. - Πλ. Ἀσφοδελιώδεις, αἱ ἔθνος Αἰδύης Δ. Σικ.

Ἀσφοδέκιος = Ἀμφιδέκιος· Θεόφρ. Πλουτ.

Ἀσφοδριον, τό· βοτάνη τις, ἥς ἡ ῥίζα χεῖρ μετὰ θεραπεύει καὶ ραγάδας ποδῶν ἔσται Στέφ. Μάγν.

Ἀσφράγιτος, 2· ὁ μὴ ἐσφραγισμένος, ἀσκήσαντος Ἀρποκρ. Ἰω. Χρυσ. τ. 7, σ. 423.

Ἀσφυκτέω· δὲν ἔχω σφυγμὸν Διοσκ. προομ. 6.

Ἀσφυκτος, 2· α) ὁ μὴ ἔχων σφυγμὸν Ἰαλνν. τ. 4, σ. 166· μτφ. ἄνευ βρασμοῦ, σίλου Πλούτ. θῆ. σ. 446· 6) ὁ μὴ ἐπιτα-

χθώνων τὸν σφυγμόν· ἥπιος γὰρ ἡ τοῦ ὕδα-
τος ὑγρότης καὶ ἀσφυκτος· Πλούτ. ἡθ. σ. 132.
Ἀσφυξία, ἡ ἢ παύσις τοῦ σφυγμοῦ, ἀπο-
πληξία, Γαλην. Ἀρετ. σ. 25.
Ἀσφώ· τὸ κυκλάμιον Διοσκ. 2, 193.
Ἀσχαδές· ἀμετάσχετον Ἡσυχ. Διοχ. ἀποσπ.
369.
Ἀσχαλάω (ἄχος)· πειράζομαι, ἀγανακτῶ,
θυμῶμαι, ἀπολ. Ἰλ. 6, 297, καὶ μτγν. π.
συχνά· «ἀσχαλάωσι μένοντες» Ὀδ. α, 304·
-τινός, τ. 159, 534, Μόσχ. 4, 70· -τινί
Ἀρχιλ. 31· Διοχ. Πρ. 766, Εὐρ. Ἰ. Α. 920
καὶ ἐν Δ. Λαερ. 1, 44 μεθ' ἐπομ. ὅτι.
Ἀσχαλλῶ 1) τῷ προηγ. Ὀδ. 6, 193, ἀπολ.
Σοφ. Οἱ. τ. 937, Ἀνακρ. 12, 14· καὶ ἐν τῷ
πρῶτῳ, ἀπολ. Ἡρ. 3, 152, 9, 117 καὶ μτγν.
-τινί Μίν. Ἰππ. 10, 6, Πολύδ. 11, 29·
-ἐπὶ τινί Δημ. 21, 125, Πολύδ. 16, 22 καὶ
συχνάκι· 2) θρηνώ· -θάνατον Εὐρ. Ὀρ. 783.
Ἀσχιδωρος, ὁ οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ κάπρος ἐν
Σικελία Διοχ. ἀποσπ. 240 ἐν Ἀθην. 9, 402,
καθ' Ἡσυχ. ὁ σὺαγρος παρ' Ἰταλοῖς.
Ἀσχειον· πόλις Ἀχαιῶν, κ. Ἀσχειεύς Στ. Βυζ.
Ἀσχιλίον· τραχύ, Κρήτες Ἡσυχ.
Ἀσχετος, 2· ἀκράτητος, ἀκατάσχετος· «μέ-
νος ἀσχετος» = ἀκαταμάχητος κατὰ τὴν ἰσχύον
καὶ τὸ θάρρος, συχνά παρ' Ὀμ. μετὰ τῆς
δευτερευούσης κακῆς σημ. τοῦ δαμάστου,
ἀγαλινώτου, ἀφορήτου· «πένθος ἀσχετον»
Ἠλ. π, 549· καὶ Ὀμπ. κυν. 2, 60, πρὸς
ἀσχετος· «ἀσχετον, τὸ ἀπόλυτον, οὐ πρὸς
τὸ πᾶν οὐδεμίαν σχίσαι, ἥτοι οἰκειότης θυ-
σική» Σχολ. Διον. Ἀρ. ὁ μὴ ἐν σχέσει θεω-
ρούμενος· ἐπὶρ. «τὸ ἀσχετως καὶ τὸ ἀκα-
τάλως αἰετὶν» Πλάτ. Κρατ. 415.
Ἀσχημάτιστος, 2· ὁ μὴ ἔχων σχῆμα,
ἄμορφος, ἢ ἀχρώματος τε καὶ ἀσχ. καὶ
ἀναφῆς οὐσία ψυχῆς Πλάτ. Φαίδρ. 247,
Πλούτ. ἡθ. σ. 1015· παρὰ ῥητορ. ὁ μὴ ἔχων
σχήματα, -λόγος Πλούτ. ἡθ. σ. 835, Δημήτρ.
Φαλ. 67· -Ἐπὶρ. -σιως Τζέτζ. ἐν Κραμ.
Ἀν. Οἶ. τ. 4, σ. 123.
Ἀσχημάτος, 2· μὴ ἔχων σχήματα, ἀρχ. λεξ.
Ἀσχημίξω· ἀσχημον ποιῶ, νομοκ. Κοτσέλερ.
441.
Ἀσχημονεύω· ἀσχημόνως, ἀσέμνως φέρο-
μαι Εὐρ. Ἑκ. 407· «ἀσχημονὸν γέλωτα ὁ-
φλήσω» Πλάτ. πολ. 6, 506· -τὰ δεινότεστα
Δημ. 60, 25, πρὸς. «ἄλλα ἀσχ. ἢ θούλων
ἐστὶν ἔργα», 22, 53, Διοχιν. 2, 151· -εἰς
τινα Δ. Ἀλ. 2, 26· «ὁπόθεν ἀσχημονεύ-
σα» = ἀσέμνος Λουκ. Νίγρ. 8, Πλούτ. Φοικ. 24.
Ἀσχημόνημα, τὸ ἔργον ἀσέμνον Νικήτ.
Χρ. σ. 94.
Ἀσχημόνησις, ἡ ἀσχημασύνη Σόμμ.
Ψαλ. 43, 16.
Ἀσχημος, 2· ἀσχημὸν Πολέμ. φυσιογν.
1, ὁ ἀσχημότατος Δ. Λαερ. 2, 88.
Ἀσχημασύνη, ἡ ἀσχημία, ἀντίθ. εὐσχη-
μασύνη· «ἀσχημασύνη καὶ ἔρωτι πρὸς ἀλ-
λήλους αἰετὶ πόλεμος» Πλάτ. συμμ. 196· Ἀ-
σχημος, ἀπρεπῆς πράξις, Θεαιτ. 174 καὶ συ-
χνάκι μετὰ τοῦ ἄρρυθμος, πολ. 3, 400
καὶ μτγν.

Ἀσχημων (σχήμα), 2· ἄμορφος, ἄσχημος,
δυσειδής Ἡρῶν. 5, 6, 24· ἰδ. μτρ. ἄσχημος,
ἀπρεπῆς, αἰσχροῦς. -ἀσχημονεῖν Εὐρ. Ἑκ. 306·
συχνά παρὰ Πλάτ. καὶ μτγν. -Ἐπὶρ. ἀσχη-
μόνως, οὐκ ἀσχημονέστατα Πλάτ. νόμ. 12,
959.

Ἀσχιδής, 2· ἄσχιτος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2,
1, 13.

Ἀσχιον, τὸ τὸ ὕδρον Θεοφρ. Φ. Ἰ. 1, 10, 6.

Ἀσχιστός, 2· ὁ μὴ ἰσχυρισμένος Ἀριστοτ.
μετεωρ. 4, 13· ἀδαιρέτος Πλάτ. Τιμ. 36.

Ἀσχολίω· ἀσχολίαν παρέχω, κρατῶ ἐν
τῷ ἔργῳ, ἐμποδίζω, -τινὰ Λουκ. Ζευξ. 7 καὶ
μτγν. - Παθ. εἶμαι ἀπασχολημένος, ἐργάζο-
μαι εἰς τι, ἀπολ. Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 10, 7·
-ἐκ τοῦ καιροῦ Πολύδ. 8, 5· ἀσχοληθεὶς
περὶ τι Λουκ. μακροῦ. 8 καὶ Πλούτ. συχνά·
-ἐπὶ τι Δ. Σικ. 17, 94· -πρὸς τι Λεωπ.
καὶ μετὰ μτγ. Ἀλιξ. ἐν Ἀθην. 2, 60.

Ἀσχόλημα, τὸ ἀσχολία, ἔργον Ἰρηγ.
Νύσσ. τ. 2, σ. 182.

Ἀσχόλησις, ἡ τῷ προηγ.

Ἀσχολία, ἡ ἑλλειψὶς σχολῆς, «-οὔατος
ἐκ Μούσας» Ἀντ. Θ. ἐν Ἀνθ. 9, 428· ἱνα-
σχόλησις, ἐργασία Πίνδ. 1, 1, 2· -περὶ τι
Πολύδ. 21, 12· ἰδ. ἀπασχόλησις, ἐμποδοί-
σις, «ἀσχολίαν ἔχειν» = εἶμαι ἀπασχολημένος,
κωλύομαι Πλάτ. Φαίδ. 66, ἀπολ. 39· ἀσχο-
λίαν ἔχειν τινός Εὐν. ἀπομν. 1, 3, 11· καὶ
-πρὸς τι Πλούτ. Σόλ. καὶ Ποπλ. 2· ἀσχολίαν
παρέχειν τινί = ἐμπόδια θέτειν αὐτῷ Πλάτ.
Φαίδ. 66· ἐπομ. ἀπαρ. Εὐν. Κύρ. 8, 1, 13·
-τῷ εὐφραίνεισθαι, 8, 7, 12 καὶ συγγνώμῃ.

Ἀσχόλιος· ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης Σωκράτ.

Ἀσχολος, 2 (σχολή) ὁ μὴ ἔχων σχολήν,
ἀσχαλούμενος, ἐργαζόμενος· -εἰς τι = ὁ μὴ
ἔχων καιρὸν διὰ τι Ἡρ. 4, 77· ἀσχαλον πα-
τεῖν τινα, μεθ' ἐπ. ἀπαρ. = κωλύειν ἐμποδι-
ζειν Πλάτ. νόμ. 8, 831, Ἀριστοτ. πολιτ. 5,
9· ἐπὶρ. ἀσχόλως ἔχειν περὶ τι Δημ. 33, 25.

Ἀσχολος· Ἀθηναῖος, ἐπὶρ.

Ἀσχυ, τὸ ἀπόρρευμα δένδρου Θεογν. καν.
σ. 79.

Ἀσώ· βασίλισσα Αἰθιοπίας Πλούτ.

Ἀσω, τὸ βλάπτω Ἑτ. Μ. σ. 39.

Ἀσώδης, 3· α) (ἀσις) χέρσος, πηλώδης,
ἀμυλώδης Διοχ. Ἰκ. 31, 6) (ἀση), ὁ διαγί-
ρων ἀσπην, σιγκασίαν, ἀηδία. ὁ χλ. πρὸς
Ἰπποκρ. σ. 72, Ἰαλν. τ. 7, σ. 235· ἐπὶρ.
ἀσώδως = ἀηδώς ὁ χλ. πρὸς Ὀρίτ. ἔ. Εὐχ-
χαίρ. σ. 78, 5.

Ἀσωμασία, ἡ τὸ μὴ ἔχειν σῶμα Γρ. Νεξ.

Ἀσωματω-εἶδής, 2· ἀσώματος Εὐρ. κ.

Ἰουλ. 1, σ. 19.

Ἀσώματος, 2· ὁ μὴ ἔχων σῶμα Πλάτ.
Φιλ. 64, Φαίδ. 85, Ἀριστοτ. μετὰ τὰ φυσ.
1, σ. 22 καὶ μτγν· ἐπὶρ. ἀσωμάτως = ἀνευ
τῆς μεσολαβήσεως τοῦ σώματος Εὐστ. Ἰλ.
σ. 43, καὶ ἀλλ. ἐκκλ.

Ἀσωματότης, ἡ τὸ μὴ ἔχειν σῶμα Ἰω.
Χρυσ. τ. 6, σ. 710.

Ἀσωματόν· ἀσώματον καθιστῶ, μτγν.

Ἀσωμάτωσις, ἡ τὸ καθιστᾶν τι ἀσώμα-
τον Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 13.

Ἀ-σωμος, 2. ἄσωματος Ἐτ. Μ. σ. 161.

Ἀσων(δης) ναύαρχος Αἰγινήτης Ἦρ.

Ἀσωπά, τὰ τόποι. παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ἐν Φθιώτιδι Στράβ.

Ἀσωπία, ἡ 1) ἀρχ. ὄν. τῆς Σικυωνος Ἀθην. συνήθ. *ἡ Ἀσωπία χώρα*, ἐν Σικυωνί παρὰ τὸν Ἀσωπὸν Στράβ. 2) Ἀσωπία γῆ = Βοιωτία Εὐρ.

Ἀσωπιάς, ἄδος, ἡ ἴδ. Ἀσωπὶς Πλάτ. *Ἀσωπιάδης λόραι* Εὐρ.

Ἀσωπιοί, οἱ κάτοικοι τῆς παρὰ τὸν Ἀσωπὸν χώρας ἐν Βοιωτίᾳ Ἦρ.

Ἀσώπιον, τό τόπος Ἀθηνῶν ἐν Πάγ.

Ἀσώπιος 1) ἱππ. Ἀσ. ὕδωρ = Ἀσωπὸς Πίνδ. 2) οὖς. α) Ἀθηναίος, αα) πατ. Φορμίωνος Θουκ. 66) υἱὸς Φορμίωνος Θουκ. β) ἀνδρ. ὄν. νομ.

Ἀσωπὶς, ἴδος, ἡ 1) ἱππ. α) τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Αἰγίνης Πίνδ. 6) τῆς Αἰγίνης Νόν. γ) τῆς Ἀντιόπης Ἀπολ. Ρ. 2) τῆς Κερκύρας, αὐτ. ε) τῆς Σινώπης Πλούτ. ζ) τῆς Ωτρέως Ἦρ. 2) θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ Δ. Σικ. 3) θυγ. τοῦ Θεσπιῶ Ἀπολδ. 4) φυλὴ τις ἐν Μιλήτῳ, ἱππ.

Ἀσώπιχος 1) Βοιωτός· α) Ὀρχομενίος Πίνδ. 6) ἀγαπητὸς τοῦ Ἐπαμεινώνου Πλούτ. γ) Δεθαδύς, ἱππ. 2) Ἀθηναίος, πατ. τοῦ Φορμίωνος Πανσ. πρδλ. Ἀσώπιος.

Ἀσώπιδωρος 1) Βοιωτός, α) Θηβαίος, υἱὸς Τιμάνδρου Ἦρ. Νικητὴς ἐν Ἰσθμίοις Πίνδ. 6) πατρων. Ἀσωποδῶριος, ἱππ. 2) Φλιάσιος, ποιητὴς Ἀθην. 3) Ἀθηναίος· α) καθ' οὗ ὁ Λυσίας ἔγραψε λόγον Ἀρπ. 6) ἀδελφ. Διδωμάχου Σουδ. 4) Δελφός, ἱππ.

Ἀσωποχλῆς, ἴους· Ἀθηναίος, Κυδαθηναίος, ἱππ.

Ἀσωπόλαος· Πλαταιεύς, πατ. Ἀστυμάχου Θουκ.

Ἀσωπός, ὁ 1) υἱὸς τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος Ὀδ. ἡ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Περσῆς ἡ Εὐρυνόμης, πατ. τῆς Σινώπης, Θήβης, Μερόης, Αἰγίνης, Ἀντιόπης, Τανάγρας, Νεμέας, Σαλαμίνος, Θίσσης, Εὐβοίας, ὡς καὶ τοῦ Πελαγονίου καὶ Ἰσμηνοῦ Ἀπολδ. καὶ ἄλλ. Κατὰ Πανσ. ἦτο βασιλ. Πλαταιῶν, κατὰ Δ. Σικ. ὤκει ἐν Φλίουτι. 2) πατ. Βοιωτίας Ἰλ. 3) πατ. ἐν Πελοποννήσῳ (Φλίουτι, Σικυωνί, Κορίνθῳ) Στράβ. 4) ποτ. ἐν Φθιώτιδι Ἦρ. 5) ποτ. ἐν Πάρῳ Στράβ. 6) ποτ. ἐν Αἰγίνῃ Πίνδ. 7) ποτ. Φρυγίας Πλίν. 8) πόλ. ἐν τῷ Λακωνικῷ κόλπῳ Στράβ.

Ἀσωπὼ· κατ' Ἐπίχαρμον μία τῶν 7 Μουσῶν Τζέτζ. εἰς Ἦσ.

Ἀσωρος· πόλ. ἐν Χαναάν Ἰωσ.

Ἀ-σωστος, 2· ὅστις δὲν δύναται νὰ σωθῇ Πλούτ. Ἀλκ. 3· Αἴλ. Ἰ. Ζ. 13, 8· ἴδ' ἄσωτος.

Ἀ-σωτεία = ἄσωτία Ἦρδν. 2, 7, 2, δι. γρ.

Ἀ-σωτεῖον, τό (καὶ ἄσωτίον), σημαίνει τὸν τόπον, ἐνθα οἱ ἄσωτοι διατρίβουσι Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 24· ὁ Πολύδ. 9, 48, τὸ συναριθμεῖ μεταφύ τῶν ἀτίμων μερῶν τῆς πόλεως, τῶν πεττιῶν, κυβευτηρίων κ.λ. ὁ Μεινεκε γράφ. καὶ ἐν Στράττ. ἐν Ἀθην. 4, 169 οὕτως ἀντὶ ἄσωτιον.

Ἀ-σωτεῖομαι· ζῶ ἄσωτος, Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 12, Αἴλ. Ἰ. Π. 4, 23 ὡς - χρήματα = σπαταλῶ ἄσωτος τὰ χρ., 5, 9.

Ἀ-σωτία, ἡ ὁ βίος τοῦ ἄσωτου, σπατάλη Πλάτ. πολ. 8, 560· κατ' Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 2, 7· περὶ δὲ τὴν χρημάτων καὶ ληψίν, μεσότης μὲν ἐλευθεριότης· ὑπερβολὴ δὲ καὶ ἐλευθερίας καὶ ἀνελευθερία· ὁ μὲν ἄσωτος ἄσωτος τῷ διδόναι καὶ μὴ λαμβάνειν ὑπερβάλλει, τῷ δὲ λαμβάνειν ἑλλείπει, αὐτ. 4, 1 πρδλ. τὰ παραδείγματα τῆς ἄσωτίας ἐν Ἀθην. 4, 165· ἴδ. ἄμετρος θανάτῳ εἰς ὀλίκας ἤθους.

Ἀ-σωτίον· ἴδ' ἄσωτεῖον

Ἀ-σωτο-διδάσκαλος, ὁ διδάσκαλος τῆς ἄσωτίας, ὄν. κωμωδίας τοῦ Ἀλκιβίου Ἀθην. 8, 336.

Ἀ-σωτο-ποσία, ἡ ἄσωτος, ἄκρατος πόσις Κύρ. Ἀλ.

Ἀ-σωτος, 2· α) ὅστις δὲν δύναται νὰ σωθῇ· «βορὰ γένει ἄσωτος» Αἰσχ. Ἀγ. 1579· β) περὶ οὗ δὲν ὑπάρχει ἐλπίς σωτηρίας· «ἄσωτος ἔχειν», περὶ νοσούντων, ἀντίθ. σωτηρίως Πλούτ. ἡθ. σ. 918· συνήθ. περὶ τῶν ἡθικῶς διεφθαρμένων· «-Σισυφίδων γένος» Σοφ. Ἀγ. 189, καὶ Δημ. 45, 76· ἴδ. ὁ σπαταλῶν πάντα εἰς τὰς ὀλίκας ἡθους· «τοὺς ἄκρατους καὶ εἰς ἀκολασίαν θάπανηρούς ἄσωτους καλοῦμεν» Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 4, 1· πρδλ. ἄσωτία· Συνὸν κατὰ Πολύδ. 3, 117, ἀφαιδής, ἀταμεινός, ἐκχευμένος, ἀθησαύριστος, ῥίπτων τὰ χρήματα, κατεδηλοῦσι τὰ πατρῴα, καταναλισκῶν, ἐκχέων, ἀπολλύς. ἱππ. «ἄσωτος καὶ πολυτελὴς ζῇ» Δημ. 10, 58· «ζῶν μὴ κοσμίως ἄλλ' ἄσωτως» Ἀθην. 4, 167.

Ἀσώτου κυριακή· μία τῶν Κυριακῶν τοῦ Τριμήνου, ἡ μετὰ τὴν τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, ὄνομα. οὕτω διότι ἀναγινώσκειτο κατ' αὐτὴν ἡ παραβολὴ τοῦ Κυρίου περὶ τοῦ Ἀσώτου υἱοῦ.

Ἀ-σω-φρόνιστος, 2· ὁ μὴ σωφρονισθείς, εἰς σωφροσύνην ἀγῶεις· καὶ ἔνερ. ὁ μὴ σωφρονίζων, μὴ διορθῶν Γρ. Ναζ.

Ἀ-σω-φρόνης· ἀσελγῶς, γλῶσσ. Ἀριστ. πλ. 560.

Ἀσωφών· πόλ. ἐπὶ τῷ Ἰορδάνῃ Ἰωσ.

Ἀσωχάτος· βασιλ. Αἰγύπτου Ἰωσ.

Ἀσωχή· ὄν. πόλεως Σουδ.

Ἀσωχίς, εἰς, Σουδ. Ἀσωχί· 1) πόλ. ἐν Γαλιλαίᾳ Ἰωσ. 2) Ἀσωχίς, ὄν. κύριον Σουδ.

Ἀτα· ὄνα, Ταραντίνοι Ἠσύχ.

Ἀταβούλος, ὁ ὄν. ἀνέμου Γαλην. τ. 8, σ. 568.

Ἀταβύρια· ἡ Ῥόδος πάλαι Ἠσύχ. Ἀταβύριον, τό, καὶ τὰ Ἀταβύρια ὄρη, ἡ Ἀτῆβιον, Ἀταβύριος, ἴος, ὁ (βόρειον - ὄνομα, καὶ Ἀταβύριον = ἐνθα θηρία συνέχονται, καθ' Ἠσύχ.) 1) τὸ ὑψιστὸν ὄρος τῆς Ῥόδου, καὶ δὴ ἡ νοτιοδυτ. ἄκρα τῆς νήσου Πίνδ. κατ' Ἀταβύριος, ὁ. ἱππ. τοῦ Διός, οἱ ναὸς ὑπῆρχον ἐνταῦθα τε καὶ ἐγγὺς τῆς πόλεως Ῥόδου Πολύδ. Ἀππ. 2) πόλ. καὶ ὄρος ἐν Σικελίᾳ, ἔχον ἐπίσης ναῦν «Διὸς Ἀταβύριον».

ῥίον· Πολύδ., 3) πάλ. ἐν Περσ. Στ. Βυζ. 1) ὅρ. καὶ πόλ. ἐν Παλαιστίνῃ, τὸ θαλάσσιον Πολύδ.
Ἀταβύριος· εἰς τὸν Τελχίνων, ὄνομα. ἐκ τοῦ Ἀταβυρίου Στ. Βυζ.
Ἀταβυρίτης, ὁ· ἰδὸς ἄρτου Σώπ. κωμ. ἐν Νηγ. 3, 109.
Ἀταγίς, ἰος, ὁ· ποτ. Ραιτίας Στράβ.
Ἀταία· πόλ. Λακωνική, κάτ. Ἀταϊάτης, Ἀταίης, Ἀτατος Στ. Βυζ.
Ἀταισόν· ἀναδενδράς, Τυρρηνοὶ Ἡσυχ.
Ἀταίω· θαυμαζῶ καὶ εκπλήττομαι Ἐτ. Μ. κατ' Ἐδοτ. τὸ ἀγατομένου ἐν Ὁδ. ν, 16 ἱγρᾶφ. καὶ ἀταισμένου.
Ἀ-τακτέω· εἶμαι ἄτακτος, ἰδ. περὶ στρατιωτῶν, οἵτινες ἐγκαταλείπουσι τὴν τάξιν καὶ τὴν σειράν, δὲν τηροῦσι πειθαρχίαν Ξεν. Κύρ. 7, 2, 6 καὶ ἀλλαχού· πρὸς Δημ. 3, 31, οὗτοι σημαίνει τὸν πολίτην τὸν ὑπόχρεον εἰς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ μὴ παρυσιαζόμενον· δὲν πειθόμεναι εἰς τοὺς νόμους Ξεν. Κύρ. 8, 1, 22, Λυσ. 14, 18· καὶ-τινὸς Πλάτ. «ἀτακτῆσας τῆς πατρίδος ζωγρίας», ἀποστὰς τῆς π. ἀγ. ἡδ. σ. 235 οὗτοι ὅμως ἡ ὁρσάτ. γρ. εἰνε ἀτουχίσας.
Ἀ-τακτῆμα, τό· ἀταξία, ἔργον ἀτακτον Ἰσοκ. ἐκλ. τ. 2, σ. 194.
Ἀ-τακτικός· ἀνδρ. ὄν. Ἀτάν.
Ἀ-τακτος, 2· ὁ μὴ ἐν τάξει ὢν, ἰδ. περὶ στρατιωτῶν μὴ ἰσταμένων κατὰ τάξιν καὶ σειράν, μὴ παρατεταγμένων εἰς μάχην Ἡρ. 9, 93, Θουκ. Ξεν. καὶ ἄλλ. ἀνευ πειθαρχίας καὶ ὁ μὴ μετέχων τῆς μάχης, ὁ φεύγων τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν Λυκούργ. 39, 43 ἐν γέν. ἀνευ τάξεως, κανόνος· ὁμοῦτος Θουκ. 8, 10· ἡδοναὶ Πλάτ. νόμ. 2, 660 ἀκραταί, ἡ Ἀρροδίτη, 8, 840· ἐπὶρ. ἀτάκτως ἐν Ἰσοκ. 2, 31· ἔχειν Πλάτ. Φιλ. 29.
Ἀ-ταλαί-πώρητος, 2· τῷ ἐπ. Σχολ. Ἀ-ριστ. θεσμ. 1031, Πολυδ. 4, 28· ἐπὶρ. -τως, ἡ ἀνολύτως· Ἡσυχ.
Ἀ-ταλαίπωρος, 2· ὁ μὴ ταλαίπωρος, ἄ-πονος, ευχερής, ὅθ. βαθύμυος, ἡμελημένος· πούτως ατ. τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας = ὁλίγον περὶ αὐτῆς φροντίζουσι Θουκ. 1, 20, ὁ μμείται ὁ Ἀρρ. 6, 11, 8· ἐπὶρ. «ἀταλαίπωρος δίκαιος ἡ ποιήσις» Ἀριστ. ἐν Β. Ἀν. σ. 457, ἐξηγ. βαθύμυος, ὁλίγως· ἀνευ κόπου, ἀκοπιδάτως Ἡσυχ. Πλούτ. ἡδ. σ. 954.
Ἀ-ταλάντευτας, 2· ὁ μὴ ταλαντεύμενος Ἐρρ. Σόφ. τ. 3, σ. 405.
Ἀταλάντη 1) θυγ. Σχολίων, γυνὴ Ἰπποκλήνους, Βοιωτὴ Ἡσ. 2) θυγ. Ἰασίου ἡ Ἰασιώνος, γυνὴ Μελανίωνος Σοφ. 3) γυνὴ τοῦ Ἀκάστοις Σουδ. 4) ἀδελφὴ τοῦ Περδίκκα Δ. Σικ. 5) νῆσ. ἐν τῇ δουτ. ἀκτῇ τῆς Ἀττικῆς, οὐ μακρὰν τοῦ Πειραιῶς Στράβ. κάτ. Ἀταλάντης Στ. Βυζ. 6) νῆσ. πλησίον τῶν Ὀποντινῶν Λοκρῶν Θουκ. 7) πόλ. Μακεδονίας Θουκ. 8) ὄν. πλοῖον Ἐτ. Μεγ. 9) συγνάκιον, κωμωδίων, π. χ. τοῦ Στρατιώτου.
Ἀ-τάλαντας, 2 (τάλαντον καὶ α ἀθρ.) 1) ἴσον βάρους ἔχων ἴσος· Ἀδὲ μῆτιν ἀτάλαντος = ἴσος μὲ τὸν Δία κατὰ τὴν εὐδουλίαν

Ἠλ. ε. 169 καὶ συγγαίης καὶ θεοῖν μὴ στωρ ατ., ἡ, 366· ἡ, 576 καὶ συγγαίης· «νυκτὶ θεῶν, γ, 463· 2) ἐν Ἰσοροπία αἰωρούμενος Ἀρ. 22.
Ἀταλά-φρων, Ἠλ. ζ, 400, κατ' Ἐδοτ. = ἀταλὰ φρονέων· παιδαριώδῃ σκεπτόμενος, ὥστε ἀσθενὲς τὸν νοῦν· ὁ Ἥσ. ἔχει τὸν κανονικώτερον τύπ. ἀταλόφρων.
Ἀτάλλω (ἀταλός) 1) τρέφω, ἐκτρέφω, θεραπεύω, περιποιεῖμαι (ἀτάλλει· τρέφει, τιθνέι, σκεπτά· χεῖρει, φιλεῖ, ἀγαπᾷ Ἡσυχ.) Ὁμ. ἐπ. 7, 2· «νῖαν ψυχὴν ἀτάλλων βόσκου» Σοφ. Αἴ. 566· «ἰλπίς ἀτάλλουσα καρδίαν» = ἀναπαύουσα Πίνδ. ἀποσπ. 223· παθ. αὐτάνομαι, μεγαλύνω Ὁμ. ὕμν. Ἐρμ. 400· 2) (ὡς παιδίον) πηδῶ ζωηρὰ ἰδῶ καὶ ἐκεῖ, σκεπτό· «ἀτάλλει κήτε ὅπ' αὐτοῦ» Ἠλ. ν, 27, Ἥσ. ἐρ. 131 (ὅπου ατ)· Φιλόστορ. εἰλ. 2, 3.
Ἀτάλλματ'· ἄλματα, πα(γνία) Ἡσυχ.
Ἀταλός, 3 (συγγ. τῷ ἀταλός), νεαρός, τρυφερός· θυμὸς Πίνδ. Ν. 7, 91· χεῖρες Ἀισχ. Πέρσ. 537, Ἐρινν. ἐν Ἀνθ. 6, 352· πρὸς Ἐρ. Ἠλ. 699· «ἀτάλ' φρονέων» = παιδρός, εὐθύμους ἐν Ἠλ. σ. 567, Ἥσ. 0. 989 περὶ τοῦ εὐθύμου, παιδικοῦ φρονήματος· ἐπὶρ. ἀταλῶς Σχολ. Ἠλ. ε, 271.
Ἀταλόφρων· Ἀθηναῖος, ἔφημ. ἀρχ-
Ἀτολό-ψυχος, 2· ὁ ἔχων ψυχὴν τρυφερὰν, μαλακὴν· «ταῖς ἀταλόφροις ἔχρει ἡλυσιτέροις» Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 6, 297.
Ἀτάλυμνος· φυτόν, καὶ κοκκύμηνον προσ-
αγορευόμενον Νίκ. ἀλ. 108.
Ἀτάμας· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομ. Μυσίας.
Ἀ-ταμίευτος, 2· α) ὁ μὴ ταμιευθείς, ἐν ταμίῳ τεθείς, ἐκκεχυμένος· Ἀριστοτ. περὶ ζ. γεν. 5, 7· 2) ὁ μὴ ταμιευόμενος, μὴ οἰκονομῶν Πλούτ. ἡδ. σ. 12· ἐπὶρ. «ταμιευόμενος ταῖς ὁρίαις χρῆσθαι» Πλάτ. νόμ. 9, 867.
Ἀταξ, ακος, καὶ αγοί· ποτ. Γαλλίας Ναρβ. Στράβ.
Ἀτάνιος Σακοῦνδος· Ρωμαῖός τις Δ. Κίσ.
Ἀ-ταξία, ἡ· ἑλλειψὶς τάξεως Θουκ. 2, 91 καὶ ἀλλαχού παρὰ τοῖς ἐπ. ἰδ. ἑλλειψὶς πειθαρχίας ἐν τῷ στρατῷ Ἡρ. 6, 11, Ξεν. Ἐλ. 3, 1, 7· πολλὰ μετὰ ἀκολασία, π. χ. Πλάτ. Κρίτ. 53· «Ὁδ. σύγχυσις».
Ἀτάομαι· ἐν· παθ. πάσχω βλάβην, εἶμαι δυστουχής Σοφ. Αἴ. 262, Ἐρ. ἰλ. 194, καὶ ἀντίθ. τῷ σεσσωμένῳ Σοφ. Ἀντ. 314.
Ἀ-ταπεινώτος, 2· ὁ μὴ ταπεινωμένος, καταβεβλημένος· «ἀνέκπληκτός τε καὶ ἀτ» Πλούτ. Κορ. 21· ἡδ. σ. 28 μγγ. ἐπὶρ. Βασαῖλ. Μ. τ. 1, σ. 575.
Ἀτάρ καὶ παρατ. αὐτάρ· ἀλλά, ὅμως, ἐν ταῦτοις· δηλοῖ πάντοτε ἀντίθεσιν καὶ ἰδ. ἐν-
στασιν, πάντοτε ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως, ἀπὸ τοῦ Ὁμ. ἰδ. παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ πεζῷ· Ἀντιστοιχοῦν τῷ προηγουμένῳ μὲν Ἠλ. φ 41, Ὁδ. γ, 298, ὥσ. Ἡρ. 2, 175, Ξεν. Ἐλ. 5, 3, 7 καὶ ἀλλαχού. Μιᾶ τὸ ἱπειδὴ, εἰσάγει τὴν ἀπόδοσιν· «ἱπειδὴ Τρώας ἐνέδησαν, ἀτάρ ἐγένετο ἱαχὴ» Ἠλ. μ, 133· «Ἐκτορ, ἀτάρ που ἔφη» = ἔλεγε· ὅ-
μως Ἠλ. χ, 331. Ἀπλῶς συνδέον, ἀλλ' οὐ·

τως ὥστε τὸ ἐπόμενον ἐξαίρεται ὡς σπουδαί-
 ὄτερον· «καὶ ἄλλοι τινὲς με ἤδη ἤροντο, ἀ-
 τάρ καὶ Εὐλήνης πρώην» Πλάτ. Φαίδ. 60·
 «ἀεὶ μὲν ἐνωγέ σου τὴν φιλοσοφίαν ἀγαμαι,
 ἀτάρ καὶ νῦν ἐπαινῶ» = καὶ νῦν τὴν ἐπαινῶ
 μάλιστα, Πρωτ. 355· «ἀτάρ τοι» = ἀλλ' ὁ-
 μως Εὐρ. Βάκχ. 509· μολονότι, «ἀτάρ γε-
 λοῖον μὲν δοκεῖ, ὁμῶς δέ» Πλάτ. Εὐθύδ. 304.
 Σημαίνει τὴν διακοπὴν τοῦ λόγου, Δισχ.
 Πρ. 341, Σοφ. Οἶ. τ. 1052, Πλάτ. Φαίδρ.
 227· «ἀτάρ τί συμβάλλομαι» Ξεν. ἄν. 4, 6,
 14 καὶ συχνὰ οὕτως ἐπὶ τοιοῦτων αἰφνιδίως
 ριπτομένων ἐρωτήσεων.
 Ἀ-ταρακτέω· εἶμαι ἀτάραχος· Ἐπίκουρ.
 ἐν Δ. Λαερ. 10, 80, Μ. Ἀντων. 9, 41.
 Ἀ-ταρακτο-ποιήσας, ἡ· τὸ πράττειν ἀ-
 ταράχως, ἀνευ πάθους· Ἰπποκρ. περὶ εὐσχημ.
 σ. 24 (ἀντὶ ἀταρακτοποιεῖα).
 Ἀ-τάρακτος, 2· ὁ μὴ τεταραγμένος, μὴ ἐν
 ἀνησυχίᾳ ὢν, ἀκλόνητος, Πλάτ. Τιμ. 47,
 Ξεν. Κύρ. 2, 1, 31· ἰδ. ὁ μὴ παρασσύμενος,
 μὴ θορυβώμενος ὑπὸ παθῶν, ἀταρακτότερος
 Μ. Ἀντων. 4, 24· ὁ μὴ ταράσσων, μὴ ἀνη-
 συχῶν Ξεν. Ἰππ. 2, 10· ἐπὶ. -κτως = ἡσύ-
 χως Ξεν. Ἰππαρχ. 4, 9, Μ. Ἀντων. 12, 3.
 Ἀτάραντες· ἔθνη. εἰς τὰ ἐνδοτέρα τῆς Ἀ-
 φρικῆς· Ἰπρ. 78· Ἀτλαντες.
 Ἀ-ταραξία, ἡ· ἡσυχία ψυχῆς, ἰδ. τὸ μὴ
 ταράττεσθαι ὑπὸ παθῶν· Ἰπποκρ. σ. 28, Ἐ-
 πίκουρ. ἐν Δ. Λαερ. 10, 82· «Δημόκριτος
 τὴν εὐθυμίαν καὶ ἀρμονίαν συμμετρίαν τε καὶ
 ἀταραξίαν καλεῖ» Στωβ. ἑκλ. τ. 2, σ. 76.
 Ἀτάραχον, ἡ· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀ-τάραχος, 2· ἀτάρακτος· Ἀριστοτ. ἡθ.
 Νικ. 3, 14· -θῆνος· Ἀθῆν. 1, 26· ἐπὶ.
 ἀταράχως· ἀνευ ταραχῆς, συγχύσεως, Δ. Σικ.
 17, 54 καὶ ἄλλ.
 Ἀ-ταραχ-ώδης, 2· ἀταραχωδέστερος ὁ
 ἀπὸ τῆς νυχτὸς διὰ τὸ νηνειωτέρας εἶναι
 τὰς νύκτας· Ἀριστοτ. περὶ τῆς καὶ ὕπν.
 βαντ. 2.
 Ἀτάρβας, οὐ· Καρχηδονίος τις Πολύδ.
 Ἀ-ταρβής, 2 (τάρβος)· ἄφοδος, ἀτρόμητος
 Ἰλ. ν. 299· -φρήν Πίνδ. Π. 5, 51· -κεφαλῇ,
 9, 32· -χείρ Δισχ. Πρ. 851· -τῆς ὁσας = ὢν
 ἡ θέα δὲν ἐμποεῖ φρίκην Σοφ. Τρ. 23 καὶ
 μετὰ Π. π. χ. -δοῦρα Ἀντίφιλ. ἐν Ἀνθ. 6, 97.
 Ἀτάρβης· Ἀθηναῖος Δίλ. -πατ. Ἀρκεσι-
 λᾶου τινός, ἐπιγρ.
 Ἀ-τάρβητος, 2· ἀταρβής, -νόος Ἰλ. γ.
 63, Δισχ. ἀποσπ. 182, Σοφ. Αἷ. 195.
 Ἀτάρβητος· πόλις ἐν τῇ Προσωπίτιδι νήσῳ.
 κατ. Ἀταρβηχίτης Στ. Βυζ.
 Ἀτάρβιος· ἄνδρ. ὄν. Λιδάν.
 Ἀτάρβας, ἡ· θεότης τῶν Σύρων Στράβ.
 Ἀ-ταρβίετος, 2· ὁ μὴ τεταρβιζόμενος,
 πρόσφατος, νωπός· Ἀριστοτ. προθλ. 20, 31.
 Ἀ-τάρμυκτον· τὸ μὴ μῦον, ἀτενός, παρὰ τὸ
 ἄτερ καὶ μβεῖν «ἀτάρμυκτον τρέπον ὄμμα»
 Εὐθορί. ἐν Ἑτ. Μ. ὁ αὐτός ἀναφέρει ὅτι ἀ-
 τάρμυκτος λέγεται ὁ ἄφοδος, παρὰ τὸ ταρ-
 μύσσειν, τὸ φοβεῖν, ὡς τὸ ἐξηγεῖ καὶ ὁ Σχολ.
 ἐν Νικ. ἄλ. 161· σημαίνει δὲ καὶ τὸν θρασύν,
 κατ' Ἑτ. Μ.

Ἀταρνεὺς (καὶ κατὰ πλ. Ἀταρνεῖς, καὶ Ἀ-
 ταρνα ἢ Ἀτάρνη)· χώρα ἐν Μυσίᾳ, Κασοῦ
 δμῶνονον πόλιν Ἰπρ. κατ. Ἀταρνεῖτης, καὶ
 Ἀταρνεύς, 0. Ἀταρνεῖς Στ. Βυζ. ἡ χώρα Ἀ-
 ταρνεῖτης Ἰπρ.
 Ἀτάρνη· βρόχος (ἀτάρνη) Ἡσυχ.
 Ἀ-ταρπιτός, ἰων. ἢ ἀτραπιτός· Ἰλ. σ. 555,
 Ὁδ. ρ. 234 καὶ μετὰ π.
 Ἀ-ταρπός, ἰων. ἢ ἀτραπός· Ὁδ. ζ. 1,
 Ἀνακρ. 53, 12.
 Ἀταρπὼ = Ἀτροπος Σχολ. Ὁδ.
 Ἀταρρίας· στρατηγὸς Κασοάνδρου Δ. Σικ.
 Ἀταρτάται· βλάπτει, πονεῖ, λυπεῖ Ἡσυχ.
 Ἀταρτηρός (παρὰ σχημ. τοῦ ἀττήρως)
 δλέθριος, ἐχθρικός, δερστικός· ἐπὶ Ἰλ. α.
 223· γενέθλη Ἡσ. θε. 610· «-στόμα πόν-
 του» Θεόκρ. 22, 28, Κ. Σμ. 4, 222.
 Ἀ-τάρχευτος, ἡ ἀτάρχυτος, 2· ἀταφος Φω-
 κολ. 91, Λυκόφρ. 1326.
 Ἀτας· υἱὸς τοῦ Πριάμου Ἀπολλ.
 Ἀτάσθαλος· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀτασθάλεος, 3· ἀτάσθαλος Θεόγν. καν.
 σ. 51.
 Ἀτασθαλέω· ἀτασθάλω.
 Ἀτασθαλία, ἡ· ἀτίσθαλος, κακοῦργος, ἀ-
 σεδῆς πράξις, ἰδ. ἐξ ἀπερισκεψίας ἢ ὑπερηφα-
 νείας προερχομένη, Ὁμ. πάντοτε κατὰ πληθ.
 Ἰλ. δ. 409 καὶ συχνάκις· καὶ Ἡσ. ἐρ. 239·
 ὁ ἐν. ἐν Σίμων. ἀποσπ. 53 ἐν Θουκ. 6, 59,
 Σπεν. ἐν τῷ πεζῷ, ὡς Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 3,
 Λουκ. ἀστράλ. 15· «ἀτασθαλία εἰς τὸ ὀλεον»
 = ἀσεύειν Ἀρρ. ἀν. 7, 14.
 Ἀτασθάλω· ὑπερηφάνως, ἀνοσίως, ἀδίκως
 πράττω μόν. μετὰ ἐν Ὁδ. σ. 57, τ. 88.
 Ἀτάσθαλος (ἄτη), 2· ὁ ἀνόσιος, κακοῦργος
 ἐξ ἀπερισκεψίας ἢ ὑπερηφάνως, ἀκόλαστος,
 ἄγριος (κυν. ἀσταλός)· -άνηρ Ὁδ. 0, 166·
 -βῆρις, π. 86· -μένος Ἰλ. ν. 634. «ἀτα-
 σθαλα μηχανάσθαι» Ὁδ. π. 93 καὶ μετὰ
 π. ὡς Θεόκρ. 22, 131, Ὁππ. ἄλ. 3, 491.
 Σπεν. ἐν τῷ πεζῷ Ἰπρ. 3, 49· 9, 116, Ἀρρ.
 ἀν. 6, 27, 9.
 Ἀ-ταυρος = ἀπόταυρος, ὁ ἴδε.
 Ἀ-ταυρωτός, ἡ καὶ ἀταυρωτή· ἡ μήπω
 ταυρὸν δεχθεῖσα, ὅπερ διττῶς δύναται νῆ
 νοηθῆ, ἡ βῆς ἀπὸ τῆς μέγρι τοῦδε ὑπὸ τοῦ
 ταυρὸν ἡ κόρη οὕτω λαδοῦσα πετραν τοῦ
 ταυροῦ (τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοῦσα), «ἀγνὰ ἀταυ-
 ρωτος» Δισχ. Ἀγ. 236· «οἶκοι δ' ἀταυρω-
 τη διαῖω τὸν βίον» Ἀριστ. Λυσ. 217· «ἀγνή,
 ἀμικτος, ἀζευκτος γάμου, ταυρος γὰρ τὸ αἰ-
 δοῖται τοῦ ἀνδρός» Σουῖδ. «ἄζυγος, καὶ παρ-
 θένος, παρ' ὅσον ἐξέρχεται γάμοις αἰ γημᾶ-
 μεναι λέγονται» Ἡσυχ.
 Ἀταφνός· ἔθνη. μέγα Ἀραβίας Στ. Βυζ.
 Ἀ-ταφία, ἡ· τὸ μὴ εἶναι τεταμμένον Πλούτ.
 Μαρκέλλ. 30, Λουκ. ὄρχ. 43.
 Ἀ-ταφος, 2· ὁ μὴ ταφείς, ἀθαπτος Σοφ. Οἶ.
 Κ. 1729, Εὐρ. Φοῖν. 1624, Ἰπρ. 9, 27,
 Θουκ. 2, 50 καὶ ἐπ.
 Ἀτάω, 0. ἡτας· ἡλγυνος Ἡσυχ.
 Ἄτε (πλ. αἰτ. 0.0. τοῦ ὅσπερ)· καθῶς, ὡς
 εἶναι, ἀντιστοιχοῦν τῷ λατ. quippe Ἰλ. λ.
 779, γ. 127, ὅπου ὁμοῦ δροῦτ, λαμβάνεται

ὡς οὐδ. πλ. Ἡρ. 5, 85, συχνάκις· καὶ Πίνδ.
ὡς Ὀ. 1, 2, ἰδ. καὶ ἄτε, δύναται ν' ἀπο-
δοθῇ καὶ διὰ τινος πρῶτασως· «Κύπρις, ἄτε
γίνους προμάτωρ» = ὡς προμήτωρ, ἔπειδ' ἔ-
ισαι ἢ κρομ. Αἰσχ. ἐπτ. 127. Ἐν τῷ πεζ.
ἰδ. μετὰ μετχ. πραγματικὸν λόγον εἰσάγον
(καθὼς τὸ ὡς ὑποκειμενικόν, ἰδ. ὡς) «ἄτε
Λίσβιος ὦν» Πλάτ. Πρωτ. 341· καὶ ἐπὶ τῆς
ἀπολ. γεν. «ἄτε μακρῶν τῶν νυκτῶν οὐσῶν»,
συμπ. 223· «ἄτε γάρ», Κρατ. 404, «ἄτε οὖν»,
Ἰσογ. 521 καὶ συχνάκις· ἄτε δὲ, Θεαιτ. 182
καὶ ἄλλ.
Ἀτέγειαι, αἶ· καταλόματα τῶν στρατιωτῶν
ἄνευ στήλης Κωνστ. τακτ. σ. 12.
Ἀ-τεγκτος, 2· «ἄβεκτος, σκληρός, ἀσυμ-
παθής, ὁ μήτε θακρῶν, μήτε ἰδρῶν, ἀνέν-
δοτος, καὶ γὰρ ὁ ἐλεῶν θακρύνει» Ἡούχ.
-δαίμων Ἀριστ. Θεσμ. 1047, Εὐρ. Ἡρ. μ.
833· «ἀτελεύτητος Σοφ. Οἰ. τ. 336· «ἄτεγ-
τος ἄνθρωπος παρηγορημασι» = ὁ μὴ βρεχό-
μενος, μήτε προσέμενος παραμυθίαν ἄλλα
σκληρὸς ὦν ὡς ἡ πέτρα Σχολ. Αἰσχ. ἀποσπ.
ἐν Π. Ἀν. σ. 6· καὶ παρὰ μετν. πίζ. «ἄτ.
καὶ ἀστένακτος» Πλούτ. περὶ δεισ. 13, Λουκ.
Ἀλξ. 25, Αἰλ. 1. Ζ. 3, 2, Μελ. ἐν Ἀνθ.
5, 151. Ἐν Ἀριστοτ. μετρωρ. 4, 9 διακρί-
νεται τοῦ ἀτεγκτος, «οἷον χαλκὸς ἀτεγκτος
τητὸν ὦν, ἔριον δὲ καὶ γῆ τεγκτόν» βρέχε-
ται γάρ· ἑπὶ ἀτεγκτως Σουδ.
Ἀ-τετρή, 2· ὅστις οὐ τεύρεται, ἀκαταπύνη-
τος, ἀδάμαστος, ἀκατέρχαστος, σκληρός·
«αἰετοὶ κραδίη, πέλεκυς ὡς, ἐστὶν ἀτετρή»
Ἰλ. τ. 60, περὶ μαχητῶν, μετὰ τοῦ ἀκμῆ-
της σ. 697· «ἀτετρή μένος» Ὀδ. λ. 270·
-φωνή = ἡ μὴ ἀποκαίνουσα Ἰλ. ν. 45· ἀγα-
θὸν = θαρρὲς Πίνδ. Ὀ. 2, 36 καὶ μετν. π.
ἐν πόνοι· Ἀνακρ. 55, 1· ἀκαταδάμαστος·
-ἀρηξ Ὀρφ. Ἀργ. 827· -οἶνι Στράτ. ἐν
Ἀνθ. 12, 175· καὶ ἄστρογος, τραχύς· ἐν μύ-
θοισιν Θεόκρ. 23, 6· -ἐπουράνιος ὁμοίως
= αἰώνιος Κ. Σμ. 7, 687, ὡς οἱ γρ. ἐν Πλάτ.
Κρατ. 395.
Ἀ-τετρός, 3· τῷ προηγ. Γαλην. τ. 7, σ.
407· ἑπὶ ἀτερώς, αὐτ. τ. 8, σ. 110.
Ἀ-τετριστος, 2· ὅστις δὲν εἶναι τετρισμέ-
νος· Θουκ. 1, 2, Ξεν. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ ὁ
μὴ διὰ χαρκαμάτων ἀποκλεισθεὶς Θουκ. 1
64· ἑπὶ Σόμμ. Ζαχαρ. 2, 4.
Ἀ-τέκμαρτος, 2· ὃν δὲν δύναται τις νῆ
συμπεράνῃ, νῆ εἰκάσῃ, -χρηστήριον = σκο-
τεινόν Ἡρ. 5, 92, 3· καὶ ἀθλος Αἰλ. ἐν
Σουδ. - καὶ ἀσύμβλητα, 1. Ζ. 6, 60· ὁ δὲ
οὐδένος τεκμηρίου, σημείου ἀγγελλόμενος,
γινώσκτος γινόμενος· «ἄτεκμαρτον προνοήσαι»
Πίνδ. Π. 10, 63· πρὸς Ὀ. 7, 45· «μοῖρα
ἀτεκμαρτοτάτη» = ἥν τις οὐδόλλως δύναται νῆ
προλῆθαι Αἰσχ. Πέρσ. 874· ἀνυπολόγιστος,
-θῶς (εἶναι ἀδέξαιον, ἂν ὁ ἀποδείκνῃ ὡς
ἔχον λόγον ἢ ὡς περιττόν) Θουκ. 4, 63·
-ἄνθρωπος = ἀστατος Ἀριστ. ὄρν. 170· -φυ-
γαί = περὶ ὧν δὲν δύναται τις νῆ κρίνῃ Πλάτ.
νόμ. 1, 838· «ἄτεκμαρτος ἔχειν», μὴ δυνα-
σθαι ὁρισμένους δηλωθῆναι Ξεν. ἀπορν. 1
4, 4. - 2) ἀπερίοριστος Ὀρφ. Ἀργ. 1150·

ἄεθλοι, γαστήρ Ὀππ. ἀλ. 1, 35, 2, 206·
«ἄτεκμαρτον» ἀτελείωτον, ἄγνωστον, ἄση-
μον· Ἡούχ.

Ἀ-τέκμων, ὄνος, ἡ (τέκος)· ἄτεκνος, ἄγονος
Μανέθ. 4, 584.

Ἀ-τεκνέω· εἶμαι ἄτεκνος Ἰπποκρ. σ. 677,
μετν.

Ἀ-τεκνία, ἡ· τὸ μὴ ἔχειν τέκνα Ἀριστοτ.
πολιτ. 2, 6, Πλούτ. Θεσ. 12.

Ἀ-τεκνος, 2· ὁ μὴ ἔχων τέκνα Ἡσ. ζ. 800,
Αἰσχ. ἐπτ. 810· Σοφ. Ἠλ. 165· «ἄτ. καί-
δων» Εὐρ. Βάκχ. 1304, Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ.
8, 14.

Ἀ-τεκνόω· ἄτεκνον κηθιστῶ Ἀνθ. 14, 40,
μετν.

Ἀ-τέκνωσις, ἡ· στέρωσις, ἀτεκνία Βασίλ.
Μ. τ. 2, σ. 121.

Ἀ-τέλεια, ἡ· ἰων. ἀτελεῖα καὶ ἀτελήτη· 1)
τὸ νῆ μὴ ἦν τι τέλειον, Ἀριστοτ. μετρωρ.
4, 2, Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 4, 13, 1· 2) ἀπαλ-
λαγὴ ἀπὸ τῶν τελῶν καὶ φόρων· -στρατηγὸς
καὶ φόρου Ἡρ. 3, 67 καὶ συχνάκις· -ἐργων
Ἰσοκ. Βουσι. 9· ἀπαλλαγὴ τῆς τοῦ φυλάτ-
τειν ὑπηρεσίας κ. τ. τ. Ξεν. ἀν. 3, 3, 18,
Δημ. Δεπ. 1 καὶ συχνάκις· ἐξ ἀτελείας = δω-
ρεάν Δημ. 59, 39.

Ἀτελείας· ἄνδρ. ὢν. ἐπὶ Καρικοῦ νομίμ.

Ἀ-τέλειος· τῷ ἐπ. μετν.

Ἀ-τελείωτος, 2· ὁ μὴ τελειωμένος, ἀτελής·
Δ. Αἰέρ. 8, 57, μετν.

Ἀ-τελεσι-ούργητοι ὠδίνες· αἱ κατὰ τὸν
ὄγδον μῆνα ἀλιτομνηοὶ πως διὰ τοῦτο λε-
γόμεναι εὐδίνες Θεολ. ἀριθμ. σ. 55.

Ἀ-τέλεστος, 2· α) ὁ μὴ τετελεσμένος τ.
ξ. α) ὁ ἀνευ ἀποτελέσματος, -ὁδός, μετὰ τοῦ
ἄλλῃ Ὀδ. 6, 273· -πόνος Ἰλ. δ. 57· «μὲν
οὕτως ἀτελεστον αἶτον ἔδοντες» Ὀδ. π. 111,
ἀδιάκοπα· 6) ὁ μὴ ἐκτελεσθεὶς, πραγματω-
ποιηθεὶς Ὀδ. θ. 571, σ. 345· «ἀτελεστο
λαλεῖ» = ματαίως Στράτ. ἐν Ἀνθ. 12, 21· γ)
ὅ, τι δὲν πρέπει νῆ ἐκτελεσθῇ μετὰ τοῦ ἀδεί-
μιτα Ἀντιφ. 1, 22. - 2) ὁ μὴ μεμνημένος,
-βακχευμάτων Εὐρ. Βάκχ. 40· μετὰ τοῦ ἀ-
μύητος, τ. ξ. ὁ ἀπεροῦμένος ἀνωτέρας παι-
δείας Πλάτ. Φαῖδ. 69· «τῶν ἱερῶν καὶ μυ-
στηρίων» Πλούτ. Φλαμ. 2· -τῷ θεῷ Αἰλ-
ιστ. ποικ. 3, 9.

Ἀ-τελεσ-φόρητος, 2· ὁ μὴ φθάσας εἰς ὠ-
ριμότητα, μετν.

Ἀ-τελεστότης, 2· α) ἀτελείωτος, ὁ ἀνευ
ἀποτελέσματος Ἰλ. α. 527· -ἔργον, ἡ, 176·
6) Σοφ. Οἰ. τ. 336, μετὰ τοῦ ἀτεγκτος,
ἀδυσώπητος, παρ' ᾧ οὐδὲν τις κατορθοῖ· «μὴ
τελευτήν ἐπάγων τὰς ζητουμένους» κατ'
Εὐστ. σ. 441· γ) ὁ ἀνευ τέλους, αἰώνιος,
μετν. ὡς Πλούτ. ἡθ. σ. 351.

Ἀ-τέλευτος, 2· ὁ μὴ ἔχων τελευτήν, τέ-
λος, αἰώνιος· ὕπνος Αἰσχ. Ἀγ. 1428.

Ἀ-τελής, 2· α) ὁ ἀνευ τέλους, μὴ ἐκτελε-
σθεὶς· «-θανάτος μνηστήρας γένοντο» Ὀδ. ρ.
456· -λόγος Πλάτ. Πρωτ. 314 καὶ συχνά·
«εἰρήνη ἀτελής ἐγένετο» = δὲν ἐπραγματοποι-
ήθη Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 15· 6) ματαίος, οὐδὲν
κατορθῶν, -νόος Πίνδ. Ν. 3, 40· πρὸς Π.

5, 62. - εὐχή Σοφ. Φιλ. 771. πρβλ. Ἰλ. 1000. α-ὕδρεται Δαναῶν « Πλάτ. Ἀλ. 371. - ὁμολογία = ἡ μὴ τηρηθεῖσα, νόμ. 11, 920. α-καὶ ἄκυρος δίκη », 12, 954. α-καὶ ἄκυρος σῶσαι » Ἀνθ. 4, 9. καὶ μετὰ γεν. α-τῆς τοῦ ὄντος θέας » Πλάτ. Φαῖδρ. 248. ὡς. - τοῦ ἔργου Δ. Ἀλ. 8, 57. ἀτελεύτητος, μετὰ τοῦ ἀπειρος Πλάτ. Φιλ. 24. 5) ὁ μὴ τέλειος - νίκη Θουκ. 8, 27, ἀντὶ. τέλειος - γένεσις Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 10, 3. πρβλ. 5. γ) ἐλεύθερος τῶν εἰς τὴν πολιτείαν διδομένων τελῶν καὶ φόρων « χώρην ἀτελέα νέμονται » Ἡρ. 3, 97. 460. - καρπῶν, 6, 46. - τρηρραρχίας Δημ. Λεπτ. 27. « ἀτελῆς οἶτον ἐσάγειν » Δημ. 34, 36. πρβλ. Πολύδ. 22, 26. 69. « μὴ ἀτελής » Ξεν. Ἀθην. 4, 15, Δημ. 27, 9. 28, 12, ἀφ' οὗ οὐδὲν πλέον ἀφαιρεῖται, καθαρὸν κέρδος. - Καὶ ἀδόπανος Αἰλ. Διον. ἐν Εὐστ. Ἰλ. σ. 881. ὁμ. « ἀτελὲς δεῖπνον » Ἀμφις ἐν Ἀθην. 10, 421. ὃ ἀμόχτος - ἱερῶν Ὀρ. ὅμ. Δημ. 481. ἐπὶ. ἀτελῶς Πλούτ. ἦθ. σ. 472, μτγν.

Ἀτέλλα· πόλ. Καμπανίας, κ. Ἀτελλανός Πολύδ. Ἀτελλία, Ἀτελλίσιος, Ἀτελλος ὄν. κύρ. ἐπιγρ.

Ἀ-τελώνητος, 2. ἀνθ. οὗ δὲν πληρύνεται τέλος Ζηνόδ. 1, 74.

Ἀτέμβιος· μεμψ/μοιρος Ἐτ. Μεγ. (ἴσ. ἀντὶ ἀτεμβόριμος).

Ἀτέμβω (ἀτη·) μόν. ἐν, βλέπω, ἀποστέρω· - ξένους Ὀδ. υ, 294, φ, 311, μωραίνω θυμὸν, 6, 90. - Παθ. εἶμαι ἐσπερημένος, στερίσκομαι· - νεότητος = δὲν εἶνε πλέον νέος Ἰλ. φ, 445 καὶ συχνά. Μέσ. μέφομαι, ὀνειδίζω, - τινί Ἀπολ. Ρ. 2, 56. 3, 99, μετ' ἀπαρ., 2, 1201.

Ἀ-τενής, 2 (τείνω, α ἐπιτ.)· πολλὸ ἐντεταμένος, προσεκτικός, ἐμυρθής· - νόος Ἡσ. Θε. 661, Πίνδ. Ν. 7, 88. - ψυχὴ Λουκ. Νεγρ. 4. σταθερός, σκληρός· - ὄργαι Αἰσχ. Ἀγ. 74. « ἀπλοὶ καὶ ἀτενεῖς ἄνδρες » Πλάτ. πολ. 7, 547. - καὶ ἀτεράμων Ἀριστ. σφ. 730. 80. - κισσός = ὁ στερεὰ προσκεκολλημένος Σοφ. Ἀντ. 820. αὐτοσώπητος, ἀκαμπτος· - καὶ στερρός Δ. Ἀλ. 8, 45. ἀτενὲς βλέπειν εἰς τινα = ἀσκαρδαμνκτὶ Πολύδ. 18, 39, Λουκ. Ἀλεξ. 14. « τὴν ὅφιν εἰς τὸ ἀτενὲς ἀπερείσασθαι », Ἰκαρομ. 12. πρβλ. « ἀτενεῖς ὀφθαλμοὶ » = ἀμετατρέπτως. ἀσκαρδαμνκτὶ πρὸς ἐν σημείον προσηλωμένοι Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 10. « τὸ ἀτενὲς τῆς ὀφθαλμοῦ » Δ. Ἀλ. 5, 8. ἐπὶ. « ἀτενεῖς ἵκελος » = ὅλως διόλου ὁμοῖος Πίν. Π. 2, 77. - « ἀτενεῖς ἦκαν ἀπ' οἴκων » = ἔρχομαι κατ' εὐθείαν Εὐρ. Ἀλκμ. ἀποσπ. 15. « ἀτενεῖς ἀπ' αὐτῶν » = εὐθύς ἀπὸ τοῦ πρώτ' Ἐπιχαρμ. ἐν Ἀθην. 7, 277. παρὰ μτγν ἀτενῶς, ὡς Πλούτ. Σολ. καὶ Ποπλ. 4.

Ἀ-τενίζω· ἀτενὲς ὁρᾷ· - εἰς τι Πολύδ. 6, 11, Λουκ. Χάρ. 16. - τινί, Κ. Δ. εἶμαι ὀδυρεχής, - περὶ τῶν πολιτικῶν Πολύδ. 24, 5. - Μέσ. ὡς· προσεκτικῶς θεωρεῖ Σιμων. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 204.

Ἀ-τενισμός, ὁ· τὸ ἀτενὲς, ἀμετάστρεπτον βλέμμα Θεοφρ.

Ἀ-τενιστός, 3. ἀτενῶς βλέπων Σοφ. Ἰλ. α, 98. « τὴν οὐκ ἀτενιστὴν τῇ θεᾷ », ἔξῃ. του ἐλικοκίδα.

Ἀ-τενιστός, ἀντὶ Ἀθηνόδοτος, νομίσμ.

Ἀ-τεξ, ἡ στείρα, ἀτεκνος Κύρ. Ἀλ. Ἡσ. 51.

Ἀ-τεπύμαρος· βασ. τῶν Γάλλων Πλουτ.

Ἀ-τεπύριξ, γιγς Γαλάτης τετράρχης ἐν Πόντῳ Στράβ.

Ἀ-τερ· ἀνευ, χωρὶς, ἐκτός, - τινός, ἀπὸ τοῦ

Ὀμ. 18. παρὰ ποιηταίς, κατὰ Β. Ἀν. σ.

1095. Ἀχαικόν· πολλάκις ἐπιτάσσεται, χω-

ριστά, κχωρισμένως Ἰλ. α, 498. « νόσφιν

ἄτερ » Ἡσ. ἔρ. 91. « ἄτερ Ζηνός » = ἀνευ τῆς

θελήσεως τοῦ Διὸς Ἰλ. ο, 292. « ἔτης ἄτερ »

(παρενθετικῶς) = ἐκτός τῆς ἄτης Σοφ. Ἀντ.

4. Ἐν τῷ πεζῷ μόν. παρὰ μτγν. συχνά Δ.

Ἀλ. ὡς. Πλούτ. Νομ. 14, Κἀτ. νε. 5.

Ἀ-τεραμνία, ἡ· σκληρότης Ἰπποκρ. περὶ

ἀέρ. σ. 282.

Ἀ-τέραμνος, 2. ἀμαλάνκτος, σκληρός,

κατ' ἀργ. λεξ. δυσμετάκλητος (πρβλ. τέρην).

- κῆρ Ὀδ. ψ, 467. - ὀργὴ Αἰσχ. Πρ. 190.

« - βροντῆς μύκημα », 1064. - πέτρα Θεοφρ.

10, 7. « τὸ τῆς ψυχῆς ἀτέραμνον » Πολύδ. 4,

21. « ἀτέραμνα ὄματα καὶ ψυχρά » Ἀριστοτ.

περὶ ζ. γεν. 4, 2. Κατὰ Σουῖδ. ὁ Πλάτ. ὁ-

νόμασεν ἀτέραμνον (ὅστις ὁμοῖος ἔστι ἀ-

τεράμων) τὸ δυσέφανον· ἐν ταύτῃ τῇ σημ.

τὸ μεταχειρίζεται καὶ ὁ Θεοφρ. 1. Φ. 2, 9.

Γαλην. τ. 16. σ. 429. δύσπεπτος Ἰπποκρ. σ. 280.

Ἀ-τεραμνότης, ἡ· σκληρότης, τὸ μὴ μαλα-

κύνεσθαι Θεοφρ. φυτ. αἰτ. 4, 5, 3.

Ἀ-τεραμν-ώδης, 2. ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν

ἀτεράμων ὧν Γαλην. τ. 17, 2, σ. 18.

Ἀ-τεράμων, ὄνος, 2. ἀτέραμνος· οὕτως ὁ-

νομαζέσθαι οἱ Ἀχαρνεῖς ἐν Ἀριστ. Ἀχ. 191.

μετὰ τοῦ ἀτενῆς, σφ. 730. καθ' Ἡσυχ. σκλη-

ρός, ἀκαμπής, ἀκαταπόνητος, ἀνελεήμων

ὁμ. Β. Ἀν. σ. 459. Καὶ ἐν τῷ πεζῷ, Πλάτ.

νομ. 9, 880. - Κατὰ Β. Ἀν. 7. « ἀτεράμνον,

ἐπὶ τοῦ πάνυ σκληροῦ· τὰ γὰρ βαδῶς ἐφύ-

μενα τῶν ὀσπρίων τέρεμνα καλοῦσιν οἱ Ἀθη-

ναῖοι » Ὡσ. ἐν σ. 20. « τόποι τινεῖς εἰσιν, οἱ

αἰε φέρουσι τεράμνα καὶ ἄλλοι πάλιν ἀτε-

ράμνα » Θεοφρ. 1. Φ. 8, 8, 6, καὶ ἄλλοι σφ.

τεράμνα, τούτεστιν οὐ βαδῶς ἐφύμενα »

Πολύδ. 1, 223.

Ἀ-τεράτευτος, 2. ὁ μὴ τερατώδης Εὐστ.

Ἰλ. σ. 918.

Ἀ-τεργάτις, αἰτ. ιν' βασιλίσσα καὶ θεὰ ἐν

Συρίᾳ Ἀθην.

Ἀ-τέρεμνος = ἀτέραμνος· « ἀτέραμνα » τὰ μὴ

ἐφύμενα ὀσπρία » Ἡσυχ.

Ἀ-τε-ρηδόνιστος, 2. ὁ μὴ βιβρωσάμενος

ὑπὸ τῶν τερηδανῶν, σκυλίσκων, τῶν κοιν. σα-

ρακίων Δυσκ. 2, 189.

Ἀ-τερθε, πρὸ πων. ἀτερθεν, π. = ἄτερ· - τ-

νός Πίνδ. Ὀ. 9, 84, Αἰσχ. ἱκ. 362, Σοφ.

Αἰ. 630 καὶ μτγν.

Ἀ-τέρριον, τό· πόλις Σικελίας, κατ. Ἀτε-

ρηνος Στ. Βυζ.

Ἀ-τέρριος· Ῥωμαῖος Ἀππ.

Ἀ-τέρμαντος, 2. ἀτέραμνος, ἀτελεύτητος

Ἀπολλιν. ψαλ. 11, 17.

- Ἀ-τερμάτιστος, 2° ὁ ἀνευ τέρατος, ἀ-
πειρος, ἀπερίωτος· -ἐπιθυμία Δ. Σικ. 19,
1 καὶ ἄλλ. μτγν.
Ἀ-τέρμων, 2 (τέρμα)· ὁ μὴ ἔχων τέρμα,
ὄριον, τέλος· -πέπλος = ὁ μὴ ἔχων διέξοδον·
Ἀισχ. Εὐμ. 604· «ἀτέρμονες αὐγαὶ χρυσίων
ἐνόπτρων» Εὐρ. Ἑκ. 903, καθ' Ἑρμάνον ἰ-
κτικῶς λαμπρά, ἐκτοφλοῦσα αὐγὴ τοῦ με-
ταλλίνου κατόπτρου, κατ' ἄλλους στρογγύλαι.
Ἀτερμων· πόλ. ἐν Σαμνίῳ παρὰ τὸν ἑπ.
ποταμὸν Στράβ.
Ἀ-τερνος· ποτ. ἐν Σαμνίῳ Στράβ.
Ἀ-τεροτον· τὸ ἐτέρωθεν, καὶ χωρὶς Ἡούχ.
Ἀ-τερος· 1) ὄψωρ. ἀντὶ ἑτερος, πρὸλ. Ἀριστ.
Ἀλ. 779· 2) ἀπ. ἀντὶ ὁ ἑτερος, ὡς γεν.
ὁ ἑτέρου, ὅπερ γράφεται ὀρθότ. μετὰ κορω-
νίδος ὁ ἑτέρου.
Ἀ-τερπής, 2° α) ὁ μὴ ἔρπων, λυπηρὸς, θλι-
νός, λυμὸς Ἰλ. τ. 354· - (νεκύων) χῶρος
Ὀδ. λ. 93 καὶ συγνάκις· -πέτρα Ἀισχ. Πρ.
31· -λόγος Εὐρ. Πλ. 293· -εἰς ἀκρόασι-
ν διὰ τὴν ἀκοὴν θοῦκ. 1, 22· -θεῶσθαι Ξεν.
ολκ. 8, 3· 6) ὁ μὴ χαίρων διὰ τι· -κράτους
Ἀισχ. Ικ. 668.
Ἀ-τερπία, ἡ· ἀτερπία Δ. Ἀσέρ. 7, 97, ὅπου
γράφ. καὶ ἀτέρπεια, Κλ. Ἀλ. στρ. 2, σ. 498.
Ἀτερπνο· ὁ· ἄγρυπνος παρὰ Ῥηγίνοις.
Ἡδρα τὸ ἀτερ καὶ τὸ ὕπνος γίνεται ἀτέρπνο-
ς· χωρὶς ὕπνου ὢν, καὶ συγκοπὴ τοῦ ὁ ἀτερ-
πνο· Ἐτ. Μ. σ. 163, Ἰβνκ. ἀποσπ. 8.
Ἀ-τερπος· ἀτερπής Ἰλ. ζ. 185.
Ἀ-τερψία, ἡ· τὸ μὴ τέρπεσθαι, ἀντίθ. τῇ
τερψίς Λουκ. βί. πρ. 14.
Ἀ-τερπριον· ἀντὶ τεύχριον.
Ἀ-τευκτέω· δὲν ἐπιτυγχάνω, -τινὸς Πλούτ.
ἡδ. σ. 235, ὅπου δι. γρ. ἀτακτῆσαντες, ὁ
ἴδε «ἐλπίδων ἀτευκτῆσας» Βιάδρ. 123, 6
Ἀ-τευκτος, 2° μὴ ἐπιτυχῶν τινος, ἀρχ. λεξ.
Ἀ-τευρεία, ἡ· τὸ μὴ τυχεῖν, στέρησις Ἀπολλ.
συντ. σ. 56.
Ἀ-τευχῆς, 2° ἄνοπλος Εὐρ. Ἀνδρ. 1118,
Νόν. Δ. 1, 476.
Ἀ-τεύχητος, 2° τῷ προηγ. -χῆρες Φίλιπ.
ἐν Ἀνθ. 9, 543.
Ἀ-τέχναυτος, 2° ὁ μὴ τεχνικός, ἄτεχνος
Θεμιστ. λ. 2, σ. 39.
Ἀ-τεχνέω· εἶμαι ἄτεχνος, ἀνεπιτήδεος Σχολ.
Ἀριστ. νεφ. 298.
Ἀ-τεχνής, 2° ἄτεχνος, ἀπανούργετος κατ'
Ἑτ. Μ. Σ. Ἑμπ. πρ. μαθ. 7, 395.
Ἀ-τεχνία, ἡ· τέχνης ἑλλειψίς, ἀνεπι-
τήδεος, ἀντίθ. τῇ τέχνῃ Πλάτ. Φα. 74
Ἀριστοτ. ἡδ. Νικ. β. 4 καὶ ἄλλ.
Ἀ-τεχνιτέομαι, -τινὸς ῥωπίζεω ἀπέδοσαν
τὸ ἀτεχνιτέοσθαι καὶ ἀμαθεύεσθαι Ἡσύχ.
λ. λ. ἑρμηνεύμεν.
Ἀ-τεχνιτέομαι, 2° ἀνεπιτήδεος, οὐ κατὰ
τέχνην, αὐτομάτως· -χαρακτήρ Δ. Ἀλ. Αυσ. 8.
Ἀ-τεχνο-λόγητος, 2° ἄτεχνος Βασίλ. Μ.
ι. 3, α. 5.
Ἀ-τεχνος, 2° ὁ μὴ ἔχων τέχνην· α) ἀνε-
πιτήδεος, ἀπλοῦς, Ἰπποκρ. σ. 2, -argu-
mentalis Cic. τομ. 4, 24· -πίστις Ἀριστοτ.
ῤητ. 1, 2, ἀντίθ. ταῖς ἐν τέχνῃσι, ἐκείναι

ταὶ ὅποιαι δὲν κατασκευάζει ὁ ῥήτωρ, ἀλλ'
ὁπάρχουσιν ἡδὴ, ἐξωτερικαί· ἄτεχνα δὲ λέγω
ὅσα μὴ δι' ἡμῶν πενήσιται, ἀλλὰ προὔπη-
χον, οἷον μάρτυρες· αὐτ. Ἐντεχνοὶ μὲν αἱ
δι' ἐνθυμήματος καὶ παραδείγματος, ἄτεχνοι
δὲ αἱ διὰ νόμων τε καὶ μαρτύρων· Βαλτ.
ῤητ. τ. 7, σ. 190· 6) ὁ ἐναντίον τῆς τέχνης
ἀντίθ. Ἐντεχνος· -τριβὴ Πλάτ. Φαίδρ.
260· ἄπειρος ἐν τῇ τέχνῃ, ἀντίθ. τῇ νίτῃ,
σοφ. 219· ἄτεχνότεροι καὶ ἀμαθέστεροι,
νόμ. 3, 679.

Ἀ-τέχνως, ἐπὶ τοῦ προηγ. ἡ ἄτεχνῶς ἢ τοῦ
ἀτεχνῆς· 1) ἀνευ τέχνης, ἀδόλως, ἀπλάστως,
ἀπλῶς Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 7, ἀληθῶς· πρὸλ.
Ἀλίουτ. 17· 2) φυσικῶς, καθόλου, τὸ παρὰ
τὴν αὐτοχρημίαν, ἐν τῇ σῆμ. ταύτῃ πάντοτε
ἀτεχνῶς, συχνὰ παρ' Ἀριστ. καὶ Πλάτ.
καὶ μετ' ἀρνήσεως, ὅπως διόλου, πολιτ. 288,
ἰδ. ἐν συγκρίσει, «ἀτεχνῶς ὡς ἀπεριτρίτῃ»,
συμπ. 217· καὶ «ἀτεχνῶς οἷον πεπόμεν»,
ὅλως, ἀπαράλλακτα νόμ. 12, 952.

Ἀ-τέω, μόν. μτγ. ἀτέων μεμωραμένοις, βι-
ολημένοις εἰς φρόνησιν Σχολ. ὅστις τυφλῶς
ἐμπίπτει εἰς τὸν ὄλεθρον Ἰλ. υ. 332, Ἦρ. 7.
223, Καλλ. ἐν Σχολ. Ἰλ. α. 1, «κίνας ἀνὴρ
Μουσέων ἀτέει».

Ἀ-τη (ἀάω), ἡ· βλάβη, συμφορὰ, ὄλεθρος
Ἰλ. 6, 111, ι. 287, Πίνδ. Πίνδ. καὶ τραγ.
ἰδ. ὡς ἐπακολούθημα τῆς ὀργῆς τῶν θεῶν,
ἥτις κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐφανερῶς ἐν τινι
ταραχῇ καὶ συγχύσει τοῦ πνεύματος, ὅθ. τό-
φωσις, ἀπομώρασις, μοῖρα, ὡς ὑπὸ τοῦ
θεοῦ πεμπομένη· πρὸλ. Ὀδ. δ. 261· Ἰλ. τ.
88· «ἄτη φρένας εἴλε» Ἰλ. π. 805· πρὸλ. α.
412, ι. 115· ἀπάτη, κ. 391. Παρεμφάνει
δὲ καὶ τὴν ἐνοχλήν, ἥτις συνεπάγεται τοιαύ-
την τιμωρίαν Ἰλ. ω. 480· οὕτω συχνὰ καὶ
παρὰ τραγ. ἐν γέν. ἀνόσιας, πράξις, ἐγκλημα,
ἰδ. τὸ ἐκ τοιαύτης ἀποτυπλώσεως διαπραχθῆναι
Ἰλ. ζ. 356, τραγ. καὶ τὸ ἐντεθεὶν προελθόν
ἄλγος, ὁ Σοφ. συνδέει «συναχμῶς, ἄτη,
θάνατος», Οἶ. τ. 1284. Προσωποποιουμένη,
ἡ θεὰ τῆς συμφορᾶς, βλάβης, ἡ αἴτια πάσης
ἐμπλοῦς, ἐν ἀποτυπλώσει πνευματικῇ κρα-
τουμένης πράξεως, ὅγ. Ἀδ. πρὸλ. Ἰλ. ι.
501, τ. 91, Ἦρ. 230· Βουττα. λεξ. ι.
σ. 227. Μετωνυμικῶς παρὰ τραγ. ἀνήκετος,
δεινός, φοβερός, π. χ. ἡ Σφίγξ Σοφ. Οἶ. τ.
164, καὶ δυστυχῆς, Οἶ. Κ. 536, αἱ δύο θυ-
γατέρες τοῦ Οἰδίποδος· -Ἐν τῷ κεῖνῳ Ἦρ. 1
37, δυστύχημα· ἄλλως μόν. παρὰ μτγν. ὡς
Δ. Ἀλ. 8, 61· «ἄται καὶ κῆρες»· -Ἀτῆς λό-
ος, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐθελειώθη τὸ Ἰλιον, Ἰδ.
πολδ. 3, 12, 3. Ἀτῆς λαϊκῶν· οὕτως ὠ-
νομαζεν ὁ Ἑρμπεκλῆς τὴν γῆν Θεμιστ.

Ἀ-τῆτος· Ῥωμαῖος Πλούτ.

Ἀ-τηχτος, 2° ὁ μὴ τακτῆς· -χίων Πλάτ.
Φαίδρ. 106· ὅστις δὲν δύναται νὰ τακτῇ, Τιμ. 73,
Ἀριστοτ. Ἰδ. ἄτεχτος· μτγ. ὅστις δὲν δύναται
νὰ μαλαχθῇ· -νόμοις Πλάτ. νόμ. 9, 853,
Ἀ-τμηλέω, ἡ· ἀφροντισία, ἀμέλεια Ἀ-
γαθ. 5, 13.

Ἀ-τμηλέω· ὀλιγορῶ, παρεμειλῶ Σχολ.
Ἀπολλ. Ῥ. 1, 609.

- Ἀ-ττημελής, 2· ἄφροντις, ἀμελής Σ. Ἐμπ. σ. 362. - κόρη Πλούτ. Ἀντ. 18· ἀττημελῶς ἔχειν, Ἀγ. 17.
- Ἀ-ττημελησίαι, ἡ· ἀττημελῖαι Γ. Παχ. Ἀνδρ. Παλ. 2, σ. 100.
- Ἀ-ττημέλιτος, 2· παρημελημένος Ξεν. Κύρ. 8, 1, 14· λαμπηρουχίαι = αἱ μὴ ἀναφθεῖσαι Λίσχ. Ἀγ. 865· ἀττημελήτως ἔχειν = παραμελεῖν Ξεν. Κύρ. 8, 1, 15.
- Ἀ-ττημελίαι· ἀττημελῖαι Ἀπολλ. Ῥ. 3, 830.
- Ἀττηνή (καὶ Ἀττηνία)· ὁ ἄνθρωπος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, βραδύς. τῆς Ἀτταλίδος, ὁ δημότης Ἀττηνέως Στ. Βυζ.
- Ἀττηρα· πόλις Παλμυρηνῆς ἐν Συρίᾳ Παλ. Ἀττηρή· ἀκαταπόνητος (ἀπειρή) Πούχ.
- Ἀ-ττήρητος, 2· ὁ μὴ παρατηρούμενος Θεμιστ. λ. 23, σ. 294.
- Ἀττήριος· ἐν Λίσχ. Εὐμ. μεταβάλλεται ὁρθῶς εἰς ἀττήριος, διότι ἀντιταίνετο τὸ μέτρον ἐν Σοφ. Ἀντ. 4 ἐσφ. εἰκασ. ἐν Β. Ἀν. σ. 450 ἀναφέρεται ἐκ τοῦ καμ. Πλάτ. ἀττηρίας ἀνευξέγγ.
- Ἀττηρό-γνώμος 2· σκληρός, γλωσσ.
- Ἀττηρός, 3 (ἄττη)· βλαβερός, ὁλέθριος Θεογ. 425· ἰδ. παρὰ τραγ. - δὴ, τύχη Λίσχ. Ἀγ. 1462, Εὐμ. 961· φρήν Σοφ. Τρ. 263· ἀττηρότατον κακὸν Ἀριστ. σφ. 1299, ὦσ. Εὐρ. Ἰππ. καὶ μετγ. π. Σπανιώτ. ἐν τῷ πεζῷ, Πλάτ. Κρατ. 395.
- Ἀττης, ὁ· Διόνυσος ἐπιθετικῶς Ἐτ. Μ.
- Ἀττησίνος· ποτ. Ραιτίας Στράβ.
- Ἀτθίς, ἰδός, ἡ, κλ. Ἀτθί· 1) ἐπιθ. παρὰ μετγ. Π. = Ἀττική, π. χ. - μελίση, ἑλαίη, πεύκη, ἀγρῶν κ.τ.λ. Νόν. καὶ ἄλλ. Ἀτθ, Παλλὰς ἡ Ἀθῆνη Ἀνθ. - νήσος = ἡ Σαλαμίς Ἀπολλ. Ῥ. ὠσ. α) ἡ χώρα τῆς Ἀττικῆς Εὐρ. Θῦ. ὡ· Ἀτθίδος ἄντρον· ἐν τῷ δῆμῳ Ἐλευσίνος Ὀμφ. 6) ἡ Ἀθηναία γυνή, Νόν. γ) ἡ Ἀττικὴ διάλεκτος Σ. Ἐμπ. μετὰ τοῦ διαλέκτου Πλούτ. 69. «κατὰ τὴν Ἀτθίδα» = ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ Δ. Λαερ. 8) ἱστορία τῆς Ἀττικῆς, ἰδ. ἡ τοῦ Φιλοχόρου, τοῦ Ἰστρου, τοῦ Ἀνδροστίνου Δ. Ἀλ. ε) κύρ. ὦν. α) θυγ. τοῦ Κρανκοῦ, ἀρ' ἧς ὠνομάσθη ἡ Ἀττικὴ Ἀπολλ. 8, b) Ἀθηναία τις Ἀνθ. c) Μιλησία Ῥοσσ. δημ. d) ἑταῖρα Λουκ. e) καὶ ἡ ἀγρῶν καὶ χειρῶν, εἰς αἷς μετεμορφώθησαν ἡ Φιλομήλα καὶ ἡ Πρόκνη Μαρτιάλ. ἰδ. Ἀττις.
- Ἀττία = Ἀττία· μήτηρ τοῦ Καίσαρος Ὀκταβιανοῦ Πλούτ.
- Ἀ-τίετος, 2· α) ἀτίμητος Λίσχ. Εὐμ. 363 καὶ συγνάκις· 6) ὁ μὴ τιμῶν, ὁ περιφρονῶν - φίλων = τοὺς φίλους Εὐρ. Ἰ. 700.
- Ἀτιζύης· Πέρσης σατράπης Φρυγίας καὶ στρατηγός Ἀρρ.
- Ἀ-τίζω· δὲν τιμῶ, δὲν προσέχω εἰς τι· ἀπολ. ἀτίζω = ἀφροντιστῶν Ἰλ. ν, 166· συγνὰ παρὰ τραγ. - θεοὺς, Λίσχ. ἱκ. 714. ἀτίσης, Εὐμ. 513· τί Σοφ. Οἶ. Κ. 1155, ὦμ. Εὐρ. πολλὰκις Ῥιαν. 1, 5· ὁ Ἀπολλ. Ῥ. λέγει· «μὴν γὰρ ἄνω ἄτισαν», 1, 615.
- Ἀ-τιθάσσευτος, ἡ ὁρθότ. ἀτιθάσσευτος, 2· ὁ μὴ τιθασειθεῖς, ἡμερωθεῖς, ἡ μὴ θυνάμενος νῆς ἡμερωθῆ Πλούτ. Ἀρταξ. 25 μετὰ τοῦ ὁρσεξήμερωτος.

- Ἀ-τιθάσσεος, ὁρθότ. ἀτιθάσσεος 2· ἀνήμερος, ἄγριος, ἀδάμαστος, ἀντιθ. ἡμερῶς Ἡρόδ. 5, 6, 21.
- Ἀ-τιθῆνος, 2· μὴ ἔχων τιθῆν, τροφὸν Μανιό. 4, 368, Ὀμ. Ὀμν. Παν. 19, 138, «παῖδ' ἀτιθῆνον», τὰ χειρ. ἔχουσι «καὶ τὴν τιθῆν».
- Ἀτιλία· θυγ. Σωρανοῦ γυν. Κάτωκος τοῦ νεωτ. Πλούτ.
- Ἀτιλίος· τὸ ῥωμ. ὄν. Attilius, οἱ Ἀττιλίοι Δ. Σικ.
- Ἀ-τιμ-αγέλας, ἡ - λης· ὁ ὁ ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταυρὸς Β. Ἀν. σ. 459· «ὁ ἀτιμάζων, καὶ τῇ ἀγέλῃ μὴ συνοποταττόμενος» Ἡσυχ. Θεόκρ. 25, 132, Ἐρυκ. ἐν Ἀνθ. 6, 255, καὶ Σοφ. ἀποσκ. 850.
- Ἀ-τιμ-αγελῶ· ἐγκαταλείπω τὴν ἀγέλην· ὁ δὲ ταυρὸς, ὅταν ὦρα τῆς ὁρείας ἦ, τότε γίνεται σύννομος καὶ μάχεται τοῖς ἄλλοις, τὸν δὲ πρότερον χρόνον μετ' ἀλλήλων εἰσιν, ὁ καλεῖται ἀτιμαγελῆν Ἀριστοτ. Ζ. 1. 6, 18, 9, 31 κατ' ἀόρ. Θεόκρ. 9, 4, ἀτιμαγελῶν-τες· «τοὺς καταλιπόντας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης καὶ καθ' ἑαυτοὺς νεομομένους» Σχολ. 20. ὁπερφηναίεσμαι, ἐν ἐπιτετηθευμένη φράσει Λουκ. Λεῖφρ. 10.
- Ἀ-τιμάζω· δὲν τιμῶ, περιφρονητικῶς μεταχειρίζομαι Ἰλ. ι, 450 καὶ συγνάκις ἐν Ὀδ. ἀτιμασθεῖς πρὸς Ἀφροδίτης Πινδ. ἀποσκ. 88· ὦσ. Ἰρ. 1, 61· συγνὰ παρὰ τραγ. - τιμά-τινος = θεωρῶ ἀνάξιον πράγματός τινος Σοφ. Ἀντ. 22 (διπλ. αἶτ. φαίνεται, Οἶ. τ. 341, «ἐπὶ κλύων ἄνδρ' οὐ τήνδ' ἀτιμαζέας πόλιν»)· μετ' ἀπαρ. «μὴ μ' ἀτιμάσης φράσαι» = μὴ μὲ θεωρῆς ἀνάξιον νὰ μοι τὸ εἴπῃς Σοφ. Οἶ. Κ. 49· πρὸς Εὐρ. Ἰρ. μ. 609, Σοφ. Ἀντ. 450, «μὴ μοι μ' ἀτιμάσης τοῦ μὴ οὐ θανέιν σὺν σοι» = μὴ μὲ θεωρήσῃς ἀνάξιον τοῦ νὰ συναποθάνω μετὰ σοῦ. Καὶ παρὰ Πλάτ. (ἡτίμακα, πολιτ. 266)· ἀτιμαζόμενοι ζῶσιν· Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 29· μετ' ἀπαρ. Πλάτ. Λάχ. 182· «μὴ ἀτιμάσωμεν εἰπείν»· - Ἐν Ξεν. Κύρ. 1, 6, 20 = ἀτιμῶ.
- Ἀ-τιμαλφῶς, 59· ἀτιμαλφοῦσι· τιμὴν οὐχ εὐρίσκουσι· Πούχ.
- Ἀτίμαρχος· ὄν. πλαστοῦν ἐκ τοῦ Τίμαρχος ὑπὸ Λουκ.
- Ἀτίμαρμος, ὁ· περιφρόνησις, ὀνειδισμός, μετγ.
- Ἀ-τιμαστέος, 3 ὅστις πρέπει ν' ἀτιμάζηται· περιφρονητέος Ἰπποκρ. σ. 773, Ξεν. συμπ. 4, 17, Πλάτ. Φαιδρ. 266, μετγ.
- Ἀ-τιμαστήρ, ἡρός, ὁ· ὁ ἀτιμάζων Λίσχ. ἑπτ. 619.
- Ἀ-τιμαστήριος, 2· ὀδριστικός, μετγ.
- Ἀ-τιμαστής, ὁ· ἀτιμαστήρ, γλωσσ.
- Ἀ-τίμαστος, 2· περιφρονημένος Μένανδρ. 1, 9.
- Ἀ-τίμα (τιμή) = ἀτιμάζω· περιφρονῶ, ὀνειδίζω Ἰλ. α, 11, ἀπικρούων παρὰ κλησίν τινα (ὅπου ὅμως ἄλλοι ἐκδύται γράφ. ἡτίμασ) - ξένον Ὀδ. ε, 57· καὶ ἐν Πινδ. Π. 9, 83· Παρὰ τραγ. μόν. Σοφ. Αἴ. 1108· «μὴ νῦν ἀτίμα θεοὺς» Ἐν Ξεν. Ἀθην. 1, 14 γραπτ. ἀτιμασοῦσι ἀντὶ ἀτιμῶσι· ἄλλως μόν. ἀτιμήσαντες Πλούτ. ἡ9. σ. 1104.

Ἀ-τιμητικός, 3, Ἑρρ. Σύρ. τ. 4, σ. 204, καὶ ὡς ἐρμηνεύον ἀντὶ ἀφιλότητος.
 Ἀ-τίμητος, 2, ὁ μὴ τιμώμενος, ὁ περιφρο-
 νούμενος Ἰλ. ι, 648, π. 59, πρβλ. Ξεν. Ἰέρ.
 9, 10, -ιδ. ὁ μὴ ἐκτιμηθεὶς, οὕτως ἡ τιμὴ,
 εἴα δὲν ὠρίσθῃ· «ἀτίμητόν τι δοῦναι ἐνεκα
 τοῦ γάμου» Ἰσ. 3, 35· «δίκη, ἢ ἀγών καθ' ἡ
 Ἀρποκρ. «ὅς πρῶτος ἐκ τῶν νόμων ὠρι-
 σμίνον τίμημα, ὡς μὴ δὲν τοὺς δικαστάς
 διατιμῆσαι» Αἰσχίν. 3, 210, Δημ. 21, 90,
 55, 18, πρβλ. 27, 67, ὅπου τιμητόν, ἡ ὑπὸ
 τοῦ νόμου ὠρισμένη ποινὴ, ἀντίκειται τῇ
 ἀτίμητον, ὁ συμπεριλαμβανόμενος τὴν ἀτιμίαν.
 Ἀτίμητος· ἄνδρ. ὄν. ἀνθ.
 Ἀ-τίμια, ἢ ἀτίμασις, περιφρόνησις, ὀνειδι-
 σμός Ὁδ. ν, 142, Πίνδ. Ὁ. 4, 23, Ἥρ. 3,
 καὶ ἄλλ. Παρὰ Πλάτ. συγνάκις ἀντὶ τοῦ τῇ
 τιμῇ, καὶ ἐν τῇ πληθ. Ἐν Ἀθῶναις ἰδ. ἡ
 στερήσις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἥτις
 ἴλε διαφόρους βαθμούς Ἰδ. ἄτιμος. Ὁδ.
 «χρήμασι καὶ ἀτιμίᾳ ἴημιδοῦσθαι» χρημα-
 τικὴ ποινὴ καὶ στερήσις τῶν πολιτ. δικαιω-
 μάτων Πλάτ. νόμ. 4, 721· συγνάκις παρὰ
 ῥήτορας.
 Ἀ-τίμο· πενθής, 2, ὁ πενθῶν δι' ἣν ἐπαθεν
 ἀτιμίαν Αἰσχ. Εὐμ. 760.
 Ἀ-τι-μοποιός, 2, ὁ ἄτιμον ποιῶν Κύρ.
 Ἀλ. εἰς Ἀμῶς 8.
 Ἀ-τιμος (τιμὴ), 2, α) ὁ μὴ τιμώμενος, ὁ
 περιφρονούμενος, ἀτιμασθεὶς· «ἀτιμοτάτη
 θεός» Ἰλ. α, 516 καὶ ἐπ. -τινός = ἀνάξιος
 τινος θεωρούμενος Αἰσχ. ἐπ. 1015· πρβλ.
 Ἀγ. 360, Σοφ. Οἰ. τ. 789· -γεράων = ἐστερη-
 μένος Ἑσυχ. 3, 58· ἐπινείδιστος, αἰσχροίς,
 -πληγὴ Πλάτ. Γοργ. 527· -ἔργα, νόμ. 9,
 866· «ἀτιμωτέρα ἔδρα» = ἥτιον ἐντίμος Ξεν.
 Κύρ. 8, 4, 5· 6) ὁ μὴ ἐκτιμηθεὶς εἰς χρη-
 ματικὴν αἰτίαν, «τοὺ νῦν οἶκον ἄτιμον εἶναι»
 = καταπρώγει τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ἄνευ ἀ-
 ποζημιώσεως Ὁδ. π, 431· ὁδ. ἀτιμώρητος,
 «-μῆδ' ἐφ' ἐνὶ τῶν ἀμαρτημάτων» Πλάτ.
 νόμ. 9, 855· πρβλ. Αἰσχ. Ἀγ. 1420 γ) ὁ
 στερηθεὶς τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἰδ. ἐν Ἀ-
 θῶναις ὁ πολίτης ὁ κηρυχθεὶς ὑπὸ τοῦ νόμου
 ἡ δὲ δικαστικὴ ἀποφάσις ὅπως ἡ ἐν μέρει
 ἐκπτώσις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἡ
 αὐστηροτάτη ποινὴ μετὰ τὸν θάνατον καὶ τὴν
 ἐξορίαν, συνήθ. ἀντὶ τοῦ ἐπίτιμος, καὶ
 τῇ ὁμοίᾳ Ξεν. Κύρ. 1, 2, 24. Συχνὰ παρὰ
 Ξεν. καὶ τοῖς ῥήτορας, «ἀτιμον τῆς πόλεως
 καθίσταται» Αὐσ. 12, 21· πρβλ. ἰδ. Ἀνδοκ.
 1, 75 καὶ ἐπ. ὁ Δημ. προσθέτει «καὶ μηδε-
 νος τῶν κοινῶν μετέχειν», 15, 32· «ἀτιμος
 τοῦ συμβουλευεῖν» = ἀποκλεισμένος τῶν συν-
 αθροισαίων τῆς βουλῆς, 15, 33· πρβλ. ἔτι
 Δημ. 9, 42· «ἀτιμος καὶ πολέμιος τοῦ δή-
 μου», περὶ ἐνός, ὃν δύναται τις νὰ φονεύσῃ
 ἀτιμωρήτως, ὅπερ ἐν 44 ἐξηγ. «καθαρὸς ὁ
 τοῦτον ἀποκτείναν» Ἰδ. Ἀρποκρ. «ὁ ἀπο-
 κτείνας οὗχ ὑπόκειται ἐπιτίμῃ».
 Ἀ-τιμο-υργός, 2, ὁ ἀτιμίαν προξενῶν Ψελλ.
 συν. νόμ. 871.
 Ἀ-τίμω· ἀτιμάζω, ὀνειδίζω, Αἰσχ. Ἀγ.
 1033, ἔκ. 634, Ἑρρ. Ἐλ. 462· ἰδ. ἄτιμον

ποιῶ, ἀφαιρῶ τινὰ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα,
 πρβλ. ἄτιμος Ἀνδοκ. 1, 33, Αὐσ. 10, 22,
 Δημ. 59, 6· ἡτιμώσεται, 19, 284 καὶ πολλ.
 παρὰ ῥήτορας.
 Ἀ-τί-μωρησία, ἢ τὸ μὴ τιμωρεῖσθαι Ἰω.
 Χρυσ. τ. 3, σ. 341.
 Ἀ-τίμωρητί, ἐπὶ τοῦ ἐπ. μτγν.
 Ἀ-τίμω-ώρητος, 2, ὁ μὴ τιμωρηθεὶς, 1)
 παρ' οὗ τις δὲν ἔλαθεν ἐκδικησιν, ὃν τις δὲν
 ἐτιμώρησε· -γίγνεσθαι = διαφεύγειν τὴν πει-
 νὴν Ἥρ. 2, 100, Ἑσυχ. 6, 6· «κακῶν ἀμαρ-
 τημάτων» = διὰ Πλάτ. νόμ. 12, 969 ἀφίναί
 τινὰ ἀτ. Δείναρχ. 1, 29· 2) εἰς ὃν δὲν ἔδω-
 κέ τις ἱκανοποίησιν, ὁ ἄνευ βοηθείας Ἑσυχ.
 3, 57· «θάνατον ἀτιμώρητον ἔσσαι» Αἰσχίν.
 1, 145· ἐπὶ τῷ τῷς κολάζειν Πλάτ. νόμ.
 6, 762.
 Ἀ-τίμωσις, ἢ ἀτίμασις, περιφρόνησις Αἰσχ.
 Ἀγ. 685, χο. 429.
 Ἀ-τιμωτικός, 3, ὁ ἀτιμῶν.
 Ἀ-τίνα· πόλ. ἐν Ἀατίῳ Πτολ.
 Ἀ-τίνακτος, 2, ὁ μὴ τινασόμενος, ἀσει-
 στος, ἀκλόνητος· ἀναγκαστὴ Ὀππ. ἀλ. 2, 8.
 Ἀ-τιν(α), ἢ ῥωμα. ὄν. Ἀνθ.
 Ἀ-τιντάν, ἄνδρ. υἱὸς τοῦ Μακεδόνα, γενάρ-
 χης τῶν Ἀτιντάνων Στ. Βυζ.
 Ἀ-τιντάνες (Ἀτιντανοί· -τάνοι· τάνιοι, ὁ.
 Ἀτιντανίς, ἐν. Ἀτιντάν) ἔθνος ἡπειρωτικὸν
 ἐν Ἰλλυρίᾳ (Μακεδονίᾳ) Ἑσυχ. Ἡ χώρα Ἀ-
 τινταν(α) Πολύβ. παρ' Ἀριστοτ. Ἀτιτανία,
 καὶ Ἀτιτάνιον κατὰ Στ. Βυζ.
 Ἀ-τισανδρεῖν· ἀτιμάζειν ἄνδρα, καὶ ὑπερη-
 φανεῖν Ἰσοχ.
 Ἀ-τισίδας· Δελφός ἐπιγρ.
 Ἀ-τισία, ἢ τὸ νὰ μὴ δύναιται τις νὰ πληρώ-
 σῃ Κικ. Ἀττ. 14, 19.
 Ἀ-τιστόν· παραμειλητὸν, περιφρονητὸν Ἑρρ.
 Ἰ. Τ. 105, ἐκ διορθ. τοῦ οὐ κακιστοῦ.
 Ἀ-τισών, ὄνος, ὁ ποτ. Ραιτίας Πλούτ.
 Ἀ-τιτάλλω, ποιητ. = ἀτάλλω· ἀνατρέφω,
 περιποιῶμαι, θραπέω· κατὰ Ὁδ. ο, 499·
 «-σῶας σιάλους», ἔ, 41· -γόνον Πίνδ. Ν.
 3, 56· «ἔκπων, ὅσσα γένεθ' ἀτιτῆλατο μύ-
 ριος αἶα» Ὀππ. κυν. 1, 271· ἐν γέν. τρέφω,
 ἐπιμελοῦμαι τι Θεόκρ. 17, 58· -καλοῖς = κο-
 σμῶ, 15, 111.
 Ἀ-τιτάνες· οἱ μὴ ἔχοντες ἀποτίσαι ἀτιτᾶ-
 νες ὀνομάζοντο Ἰσοχ. ἐν λ. Τιτάνες.
 Ἀ-τιτέω = ἀτίω Διον. Παρ. 1158.
 Ἀ-τίτης, ὁ· ἀτιμώρητος Αἰσχ. Εὐμ. 248,
 «μὴ λάθῃ φύδα - δὲς ματρώφους ἀτίτας»,
 ὅπου ἄλλ. τὸ θεωροῦσιν ὡς αἰτ. πληθ. τοῦ
 θηλ. ἀτίτη, = ἡμᾶς τὰς μὴ τιμωθεῖσας, ὡς
 δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ ἐν Ἀγ. 72, ἰδὼν
 τις ἀντὶ τοῦ ἀτίται ἀναγιν. «ἀτίτα σαρκί»,
 «ἀτίτην» ἀτιμώρητον, ἄπορος, ἀτιμον, τὸν
 μὴ ἔχοντα ἀποτίσαι Ἰσοχ.
 Ἀ-τίτος, 2, ἀτιμώρητος Ἰλ. ν, 414· ποι-
 νή = ἣν τις δὲν ἀπέτις, ἔ, 464· -μὴ τιμώμε-
 νος Δ. Ἀλ. 1, 38· ἴδε τὸ προηγ.
 Ἀ-τίω· δὲν τιμῶ, περιφρονῶ Ἑσυχ. 621·
 πρβλ. ἀτίζω.
 Ἀτλαγενής, ἐκ τοῦ Ἀτλαντος καταγόμε-
 νος Ἠσ. ἔρ. 385.

Ἀτλαντεῖη, ἢ Ἀμαζούαις τις Ἀπολδ.
 Ἀτλαντεῖαις ἐπὶ τὸν Ἀτλάντιον-λόφον,
 ὄρεος κ.τ.λ. Νόν.
 Ἀτλαντες (καὶ Ἀτλάντιοι) ἔθνος εἰς τὰ
 ἰνδοτέρα τῆς Ἀφρικῆς, ἐκ τοῦ Ἀτλαντος
 ὀνομ. Ἡρ.
 Ἀτλαντιδῆς ὁ Ἑρμῆς ὡς ἔγγονος τοῦ
 Ἀτλαντος Ὀεῖδ.
 Ἀτλαντιὰς, ἄδος, ἢ 1) ἐπὶ θ. - νόμφη = Ἡ-
 λείτρα Νόν. Atlantides sorores, αἱ Πλειάδες.
 2) οὖο. ἢ Ἀτλαντιὰς, σύγγραμμα τοῦ Ἐλ-
 λανίκου Ἰδ. Ἀτλαντίς, Ἀρκοκρ.
 Ἀτλαντικὸς, 3) 1) ἐπὶ θ. ὁ τοῦ Ἀτλαντος,
 ὁ περὶ Ἀτλ. - λόφος Πλούτ. Ἰδ. «τὸ Ἀτλ.
 πλάγος», ὅλος ὁ ὠκεανός, ὅθ. κατὰ Σουῖδ.
 «Ἀτλ. πλάγῃ πάντα τὰ ἄπλωτα πλάγῃ»,
 Ἰδ. ἢ παρὰ τὰς δυτ. ἀκτῆς τῆς Ἀφρικῆς,
 Ἰσπανίας καὶ Γαλλίας θάλασσα Πλάτ. καὶ
 ἢ Ἀτλ. θάλασσα Πλούτ. 2) οὖο. α) τὸ
 Ἀτλαντικόν = ἢ Ἀτλαντικὴ θάλασσα Στ. Βυζ.
 6) «τὰ Ἀτλαντικά», σύγγραμμα τοῦ Ἑλλαν-
 νίκου Σχολ. Ἰλ. δι. γρ. ἀντὶ Ἀτλαντιδῶν.
 Ἀτλάντιος 1) ἐπὶ θ. - λαοὶ Δ. Σικ. 2) οὖο.
 α) γόνος τοῦ Ἀτλαντος, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ
 τῆς Ἀφροδίτης Ὑγν. 5) Ἰδ. Ἀτλαντες.
 Ἀτλαντίς, ἴδος, ἢ 1) ἐπὶ θ. α) ἢ Ἀτλ.
 θάλασσα Σουῖδ. καὶ ἢ ἔξω στηλῶν θάλασ-
 σα ἢ Ἀτλαντίς Ἡρ. 1, 202. 6) ἢ Ἀτλαντίς
 νῆσος, παρὰ Στράβ. καὶ ἢ νῆσος ἢ Ἀτλ.,
 νῆσος μεγάλη πρὸς δυσμὰς τῶν Ἡρακλείων
 στηλῶν κειμένη, μείζων τῆς Ἀσίας, ἣτις
 κατεβυθίσθη Πλάτ. Τιμ. 24. 2) θυγ. τοῦ
 Ἀτλαντος Δ. Σικ. 3) Ἀτλαντίς ἢ αἱ Ἀτλαν-
 τίδες, τίτλος συγγράμματος τοῦ Ἑλλαννίκου
 Σχολ. Εὐρ.
 Ἀτλαντος, οὐ· εἰς τῶν δύο Ἑσπερίων
 Ἀρκοκρ.
 Ἀτλας, αντος, αἰτ. καὶ Ἀτλαν Αἰσχ. Ἡρ.
 427, ὁ 1) υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ (Ὀυρανὸς, Πο-
 σειδῶνος, Αἰθέρος κατ' ἄλλ.) καὶ τῆς Κλυ-
 μένης (Ἀσίας, Κλειτοῦς, Ἡμέρας, κατ' ἄλλ.)
 κατ' Ἀγάραχ. Κένταυρος, κατὰ Σχολ. Ἰλ.
 Γίγας, κατὰ Δ. Ἀλ. βασ. Ἀρκαδίας παρὰ
 τῇ Καυκάσῳ, κατὰ Παλαίφ. βασ. Μαυριτα-
 νίας, κατὰ Πολύιδον ποιητὴν, πατ. τῶν Ἑ-
 σπερίων, τῶν Ὑάδων, τῶν Πλειάδων, τῆς
 Καλυψοῦς, Ἡλκ. τρας καὶ ἄλλων, ὁ τοὺς
 κίονας τοῦ οὐρανοῦ βαστάζων θεός, μεταμορ-
 φωθεὶς εἰς τὸ ὄρος Ἀτλαντα, καὶ συγχρόνως
 ὡς πολυμαθὴς σοφὸς ἐφευρετὴς τῆς ἀστρνο-
 μίας, ναυπηγίας κ.λ. ὅθ. «οἱ περὶ τὸν Ἀ-
 τλαντα σοφισταί» Πλάτ. τύπος τῆς καρτε-
 ρίας, διὰ τοῦτο ἐλέγεται ἐν παροιμίᾳ «Ἀτλας
 τὸν οὐρανὸν» δηλ. ὑποδέξω, Διογεν. 2, 67,
 «ἐπὶ τῶν μεγάλων πράγμασιν ὑποβαλλομένων
 καὶ κακοῖς περιπιπτόντων» Σουῖδ. μτφ. πάν
 ὅτι βαστάζει τι, Ἰδ. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ ἀν-
 δριάντις ὑποβαστάζοντες τὴν ὀροφὴν Βιτρούβ.
 6, 9 ὁ τελευταῖος σπόνδυλος τοῦ τραχήλου,
 ὁς ἀποφορῶν, ἄτλας ὀνομάζεται Πλούτ.
 2, 132. 2) τὸ ὄρος ἐν τῇ βορειοανατολικῇ
 Ἀφρικῇ Στράβ., ὑπὸ τοῦ Ἠτολ. εἰς μείζονα
 καὶ ἑλάττωνα πεῖραν χωριζόμενος 3) ἢ
 Ἀτλαντικὴ θάλασσα Δ. Περ. 4) παραπας.

τοῦ Ἰστρου ἐν Θράκῃ Ἡρ. καθ' Ἡσυχ. ὁ-
 τλας ὀτολμος, ἀπαθής, καὶ ἡ δικοῦσα ἐπὶ τοῖς
 ὡς τὸν πόλιν καὶ = ὠκεοφόρος, αὐτ.
 Ἀτλίτης· εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου Ὑγν.
 Ἀτλίς, ἢ ἀμηνανία, ἀνυποστάσια Ἡσυχ.
 Ἀτλίτις· δὲν δύναται νὰ ὑπομῖναι, εἰμαι
 ἀνυπόμονος Σοφ. Οἶ. Κ. 515.
 Ἀτλίτης, 2. ἀφόρητος· πένθος Ἰλ. κ. 3.
 -πάθη Πίνδ. Ὀ. 6, 38. -βέλος, Ν. 1, 48.
 ἀτλήτα παθῶν ποιητ. ἐν Ἡρ. 5, 56. -ὄρη
 Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 6, 74. ὅν δὲν δύναται τις νὰ
 τομῇσιν «ἀτλήτα τλάσιν» Αἰσχ. Ἀγ. 396.
 ἐπὶρ. ἀτλήτως Αἰλ. Ἰ. Ζ. 16, 28.
 Ἀτμινία, ἢ δουλεῖα, δυστυχία Ἡσυχ. ὅρη.
 Περσ. Π. Σουλ. ἐν Ἀνθ. 9, 764, Μανθ. 6, 59.
 Ἀτμενίος, 2. κοπιαστικός, ἐπίπονος· ἄκοι.
 Νικ. ἀλ. 178, 426, «τὸ μετὰ πολλοῦ καμάτου»
 νόμον διὰ τὴν τοῦ ἐλαίου σκευασίαν ἢ αἱ
 δοῦλοι καὶ οἱ γεωργοὶ κατεσκεύαζαν Σχολ.
 Ἀτμενίς, ἴδος, 0. τοῦ ἀτμῆν, ἀρχ. λεξ.
 Ἀτμενίς, καὶ ἀτμῆν, ἑνός, ὁ δούλος, ὅρη.
 ῥέτης, ἀρχ. λεξ. Ἐν Ἐτ. Μ. καὶ ἀτμενίς,
 τὸ ὅποιον ἄγει εἰς παραγωγήν ἐκ τοῦ θαλάσσιου
 πρῶλ. Νικ. ἀλ. 172 ἐν ἀτμενίῳ, ὅπου ἀκο-
 λουθεῖ ἀπνοιαὶ συνδράμναι ἐχθραίει.
 Ἀτμενίς (ἀντὶ ἀτμενίος)· εἰμαι δούλος, δου-
 λεύω· ἀθάλασσαν ἀτμενίον ἀνέμοις πόρην Ἐν-
 νοσίγανος Νικ. ἀλ. 172.
 Ἀτμῆ, ἢ ἀτμῆς ἀτμῆς Ἡσ. θε. 862.
 Ἀτμῆν· ἰσ. ἀτμενίος.
 Ἀτμῆσιφων· οὐδεμίας τόλμης ἔκνοιαν ἔχων
 Ἡσυχ.
 Ἀτμῆσις, 2. ὅστις δὲν δύναται νὰ τμηθῇ.
 ἀδιαίρετος· «μέγρι τοῦ ἀτμῆτου τέρμινος»
 Πλάτ. Φαῖδρ. 277. ἀκοπος, -ἀμπελος Πλούτ.
 Νομ. 14. - κόμη = ἀκούραστος Ἀνθ. - ἐσπερίαι
 Ἀπολλ. ῥ. 2, 708. - γῆ = ἡς δὲν ἐκώλησαν
 τὰ δένδρα, ἢ μὴ ἐρημωθεῖσα (ὅδε τέρμινος)
 Θουκ. 1, 82. - ἀργυρεῖα = μεταλλεῖα, Ἰδ. 27.
 εἰσέτι δὲν ἐξήλθῃ ἀργυρος Ξεν. προσ. 4,
 ἐπὶρ. ἀτμῆσις Ἀθαν. τ. 1, σ. 329.
 Ἀτμῆσις· ἀναδίδω ἀτμούς, ἐξατμίζομαι Ἰσ-
 πακρ. σ. 173.
 Ἀτμῆσις· ἀτμῆσις ἔχων Ἡσυχ.
 Ἀτμῆσις· μεταβάλλω εἰς ἀτμῆσις, ἐξατμίζω
 Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 9, παθ. «τὸ ὑγρὸν ἀτμῆ-
 σις δούμενον φέρεται ἄνω».
 Ἀτμῆσις· ὡδῆς, 2. πλήρης ἀτμῶν Ἀριστοτ.
 μετεωρ. 1, 4, Θεόφρ. φωτ. αἰτ. 3, 23, 2.
 Ἀτμῆσις, ἢ ἀτμῆς ἔστι. Ἡρ. σ. 309.
 Ἀτμῆσις· ἀναδίδω ἀτμόν· «βωμὸς ἀτμῶν»
 Σοφ. ἀποσπ. 340. περὶ θερμῆς ἀτμῆς
 Ξεν. ἀν. 4, 5, 15. περὶ φαγῆτων ἐξήλθον
 = εὐωδία, «ἀκροκώλια ἤριστον ἀτμῶν»
 Φερεικρ. ἐν Ἀθην. 6, 269, Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 3.
 Ἀτμῆσις, ἴδος, ἢ ἀτμῆς Ἰσπακρ. σ. 367. ἀντ.
 ὁμῆσις Νικόστρ. ἐν Ἀθην. 3, 111, Ἡρ. 4,
 76, Πλάτ. Τιμ. 86.
 Ἀτμῆσις, ὁ· ἱερατῆς.
 Ἀτμῆσις, 3. ἐξατμῆσις, ὅστις δύναται νὰ
 διαλυθῇ εἰς ἀτμούς ὑγρούς «ὕδωρ ὃ οὐκ ἔ-
 μιστόν, ἀλλ' ἀτμῆσις» Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9.
 Ἀτμῆσις· εἰδῆς, 2. ὁμοίος ἀτμῆς ἢ ὁμοῦ
 αἰς ἀτμούς γνωρίζοντα πέντως ἔστιν ἀτμῆσις.

δης» Στ. Εμπ. πρ. λογ. 4, 119' ἐπὶρ. Γα-
λην. τ. 2, σ. 77.
Ἀτμονοί. ἔθν. τῶν Βασταρῶν Στράβ.
Ἀτμός, ὁ (ἄω)· ἡ ἐκ τοῦ ὑδροῦ ἀνάστασις ἢ
συχ. πνοή, φύσημα Ἀίσχ. Ἀγ. 1284, Εὐμ.
133 καὶ μετν. «εὐώδης ἀτμός ἔχει πλοκά-
μους» Ἀντίφιλ. ἐν Ἀνθ. 6, 250.
Ἀτμός αὐτός, Ὀλυμπίας ἐπιγρ.
Ἀ-τοίγος, 2' ὁ μὴ ἔχων τοίχους· - περι-
δολεῖ Εὐρ. Ἰ. 1133.
Ἀ-τοίχ-ῶρυκτος, 2' οὐτινος δὲν διωρ-
χῆσαν οἱ τείροι. Ἰω. Χρυσ. 3.
Ἀ-τοκίω· δὲν τίκτει Φιλ. τ. 1, σ. 478.
Ἀ-τοκί· ἀνευ τόκων Δ. Κάσ. 58, 21.
Ἀ-τοκία, ἡ· τὸ μὴ τίκτειν Μουσῶν. ἐν Στοβ.
ἔθ. 75, 15.
Ἀ-τόκιος, 2' ὁ προξενῶν ἀτοκίαν· «ἡ δὲ
πύνα ἀτόκιος εἶναι ἱστορεῖται» Διοσκ. 2, 21
τὸ ἀτόκιον, μέσον πρὸς ἀτοκίαν, αὐτ. 1, 105.
Ἀ-τοκος, 2' α) ἡ μὴ τίκτουσα, στήρα Εὐρ.
Πλ. 1127· - δι' ἡλικίαν Πλάτ. Θεαιτ. 149
ἡ μῆκος τεκούσα Ἀθην. 9, 375, Ἠρ. 5, 41
6) ὁ ἀνευ τόκων, - χρήματα Πλάτ. νόμ.
11, 991 καὶ ἐπ. ἐπὶρ. ἀτόκως, ἀνευ τόκου,
μετν.
Ἀ-τολμέω (καὶ ἀτολμός, ὡς διορθοῖ ὁ Βέκ-
κερ. Θουκ. 1, 124 τὸ «οὐ τολμώντες» τῶν
χεῖρ.) δὲν τολμῶ, εἶμαι ἀτολμος Ἰπποκρ.
σ. 1104.
Ἀ-τόλμηρος, 2' ἀτολμος· Γαλην. τ. 14,
σ. 603.
Ἀτόλμητος, 2' δὲν δὲν δύναται τις νὰ τολ-
μήσῃ· Ἀρης Ἀίσχ. Ἀγ. 365· - μόχθος
Ἑλλάδαι Πινδ. Ἰ. 7, 11 = ἀνυπομόνητος,
δυνὸς Σχολ.
Ἀ-τολμία, ἡ· ἔλλειψις τόλμης, δειλία Θουκ.
4, 120' ἀντιθ. τόλμα Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 32,
Πλούτ. συγνέκεις.
Ἀτολμος (τόλμα), 2' ὁ μὴ δὲν τολμῶν ἢ ἐ-
πιχειρῶν, ἀντιθ. ἐπιχειρητήης Θουκ. 8, 96
ὁ μὴ ἔχων τόλμην, δειλός· «αἰχμὰ γυναι-
κέα» Ἀίσχ. χο. 621, Θουκ. 2, 39 καὶ συγνέ-
κεις· καὶ μαλακός Δημ. 8, 68· - καὶ δειλός.
19, 206' ἐπὶρ. «ἀτόλμος χρωμένος τοῖς
καιροῖς» Πολύβ. 3, 103, 3.
Ἀ-τομος, 2' α) ἀκοπος· - λειμών = ὁ μὴ
θριαμβεύς Σοφ. Τρ. 199' περὶ τοῦ πόγωνος,
«ὁποκαθίς ἀτομα πόγωνος βάθη» Ἐφικπ.
ἐν Ἀθην. 11, 509· 6) ὅστις δὲν δύναται
νὰ τηρῆθῃ, ἀδιάρετος Πλάτ. σοφ. 229' 89.
ἡ ἀτομος παρὰ Δημοκρίτῳ τὸ νῦν ἀτομον
παρὰ τοῖς φυσικοῖς, τὰ τελευταῖα ἀδιάρετα
συστατικά τῆς ὕλης, ἐξ ὧν πάντα κατ' αὐτὸν
σχημαίνονται Cic. Fin. 1, 6. Καὶ περὶ τοῦ χρό-
νου, «ἐν ἀτόμῳ» = αἰφνης, 1. Κορ. 15, 52.
Ἀ-τονέω· εἶμαι ἀτῶνος, ἀθενης, ἀδύνατος
Ἀριστοτ. προῦλ. 26, 42· - ὁδοιπορίαίς Ἀνθ.
παρ. 252· περὶ τοῦ ἔκπου Πλούτ. Κορ. 25
καὶ συγνέκεις.
Ἀ-τονία, ἡ· χαλαρότης, ἀδυναμία Πλούτ.
ἔθ. σ. 535, Λουκ. Νίχο. 36· καὶ σφάλμα
ἐπιτακτικόν, «ἄτονία δὲ βήταρος τὴν ἀπόδοσιν
τῆς περὶδούου μακροτέραν ποιῶται τῆς προ-
έσεως» Ἐρμολγόν. περὶ ῥώζα. 4, σ. 170.

Ἀ-τονιάω· ἔχω ἀτονίαν Ἰω. Χρυσ. τ. 7,
σ. 297.
Ἀ-τονος, 2' α) ὁ μὴ ἔχων ἔντασιν, τόνον,
χαλαρός, ἀδύνατος Πλούτ. ἔθ. σ. 411· περὶ
τοῦ στομάχου Ἀθην. 3, 97' ἐπὶρ. ἀτῶνος
Πλούτ. Λουκ. 18· β) παρὰ γραμ. ὁ μὴ τα-
νιζόμενος.
Ἀ-τονόω· κίμνω τι ἀτῶνον Ἀκύλ. ψαλ.
68, 24.
Ἀ-τόξευτος, 2' δὲν δὲν δύναται τις νὰ
φθάσῃ διὰ τοῦ τόξου Πλούτ. ἔθ. σ. 326.
Ἀ-τόξος, 2' ὁ μὴ ἔχων τόξον Λουκ. Θε.
οἱ. 19, 1.
Ἀ-τόπατος, 2' δὲν δὲν δύναται τις νὰ εἰκάσῃ
Ἀίσχ. ἀποσπ. 108 ἐν Ἰουχ.
Ἀ-τοπέω· ἀτόκως πράττω Νικήτ. χρ. σ. 296.
Ἀ-τόπημα, τό· ἔργον ἀτοκόν· κακοῦργημα
Βαλζ. ῥητ. τ. 1, σ. 618.
Ἀ-τοπήματο-ποιός, 2' ὁ ποιῶν ἀτοπή-
ματα γλωσσ.
Ἀ-τοπία, ἡ· 1) τὸ παράδοξον, ἀσύνηδες,
παράλογον· - τιμωριῶν Θουκ. 3, 82· - πάθους
Πλάτ. Φαῖδρ. 251, Πλούτ. Κορ. 23 καὶ συ-
γνέκεις· 2) παραδοξία Πλάτ. συμμ. 215·
παραλογία, ἀνίπασις, διαστρόφη Πολύβ. 8,
11, 12, 22 καὶ μετν. παρ' οἷς σημαίνει καὶ
κακίαν.
Ἀ-τοπο-λογία, ἡ· ἀτοπος λόγος, μετν.
Ἀ-τοπος, 2' ὁ μὴ ἐν τῷ αἰκίῳ τόπῳ ὢν,
ἀπρεπής· ἰδ. παράδοξος, θαυμαστός Εὐρ.
089, Ἰ. Τ. 842· συγν. παρὰ Πλάτ. καὶ ἐπ.
συνήθ. μετ' ἐλαφρῆς μομφῆς, - καὶ ἀθῆς
Πλάτ. Τίμ. 48· - καὶ θαυμαστός, νόμ. 1,
640· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ εἰωθέος, καινός, ἀ-
συνήθης, ἑκτακίος Θουκ. 3, 38, ἰδ. λέγειν
πολλ. ἀτοπον (ὁπλ. ἔστι), εἰ Ἰσοκρ. 3, 2,
Πλάτ. Γοργ. 521· «πῶς οὐκ ἀτοπον» Ἰσοκ.
4, 127· συγν. παρ' Ἀριστοτ. - ἴσα μωρός,
«ἀγνώμων καὶ ἀτοπος τῶν ὄντων» Δημ. 10,
40· παρὰ μετν. καὶ κακοῦργος «ἀτοπα-
ξένα, ἐνίοτε δὲ ἀτοπον τὴν δεινὴν καὶ ἑλα-
σμον καὶ παρηλλαγμένον» ἡ καὶ πονηρὸν καὶ
αἰσχροὺν λέγει καὶ χαλεπὸν» Πτολμ. ἐπὶρ.
ἀτόπως ἀκόσμως Θουκ. 7, 30· «τὸ εἰσνή-
θως καὶ ἀνεπιφάτως» Β. Ἀν. σ. 460 Πλάτ.
Φαῖδρ. 95 καὶ συγνέκεις.
Ἀ-τόρευτος, 2' ὁ ἀνευ ἀναγλύφων, μετν.
Ἀ-τόρητος, 2' ὅστις δὲν δύναται νὰ δια-
τρηθῇ Νόν. Δ. 14, 386.
Ἀ-τόρευτος, 2' ὁ μὴ τορνευθείς, γλωσσ.
Ἀ-τόρυτος· 2' ὁ μὴ ἀνακατωθείς Μακθ.
ἱατρ. σ. 49.
Ἀτος, τό, «πλάτος, παρὰ τὸ πολὺς καὶ ἄτος,
ὁ σημαίνει τὸ εὐρύς» Ἐτ. Μ. σ. 674.
Ἀτος· βούτιον Διοσκ. 4, 122.
Ἀτός ἴδι' αὐτός.
Ἀτος, συγν. ἐκ τοῦ ἄτος· ἀκόριτος· - πο-
λέμιος, μάχης Ἰλ. κ, 388, χ, 218.
Ἀτος· ἀνδρ. ὢν. Σμυρν. νομ.
Ἀ-τοσσα, ἡ· 1) θυγ. Κύρου, γυνὴ Καμβύ-
σου καὶ Δαρείου τοῦ Ἰστάσπου Ἠρ. 2) ἀ-
δελφὴ Καμβύσου, γυνὴ Φαρνάκου Δ. Σικ.
3) θυγ. καὶ γυνὴ Ἀρταξέρξου Πλούτ.
Ἀτουατικοί, Ἀτουατικοὶ ἔθν. ἐν Βελγίᾳ καὶ Κάσ.

Ἀτουάτουτον· πόλ. τῶν Τούγγρων Πτολ.
 Ἀτουρία, ἡ χώρα περιλαβούσα τὸ βόρ.
 μέρος τῆς Ἀσσυρίας Στράβ.
 Ἀτουρίος = ἄσπληνον Διοσκ. νόθ. 3, 141.
 Ἀτουρίς· ποτ. Ἀκωτινίας Πτολ.
 Ἀτράι, τὰ καὶ αἱ Ἀτράι· πόλ. ἐν Μισοπο-
 ταμίᾳ, κατ. Ἀτρηνοί Δ. Κάσ.
 Ἀτραυατικάι· χλαμύδες ξηραμπέλλιναι τῇ
 χρώματι, ὀνομ. ἀπὸ τοῦ χρώματος· «τὸ γὰρ
 μέλαν ἄτρον καλοῦσι» Κωδ. Κωνστ. 31.
 Ἀτραγ-φῶδης, 2· ὃν τις δὲν ἐτραγφῶσας,
 δὲν ἐπραγματεύθη τραγικῶς, ὁδ. οὐχὶ ὑπερ-
 βολικὸς Λουκ. μισθ. συν. 19.
 Ἀ-τράγ-φῶδης, 2· ἀνάρμοστος τῇ τραγῳδίᾳ
 Ἀριστοτ. ποιητ. 25· ἐπὶ τραγῳδίας = χωρὶς
 νὰ ἱερίῃ τις πολὺν θαυμασμόν Μ. Ἀντων.
 1, 15.
 Ἀτραδάτης· πατ. Κύρου Ν. Δαμασκ.
 Ἀτραί· ὄν. Ἀτρα.
 Ἀτράκης· ὄν. βαρβ. Εὔστ.
 Ἀτρακίδης· ὄν. τῆς εἰς ἀνδρα μεταμορφω-
 θείσης Καινίδος Ὀδιδ.
 Ἀ-τράκτιον, τό· ὕποκ. τοῦ ἀτρακτος, μτγν.
 Ἀ-τρακτο-ειδής, 2· ὅμοιος ἀτράκτω Διοσκ.
 4, 36.
 Ἀ-τρακτος, ὁ (ἐν Πλούτ. ἡθ. σ. 271 ὁπάρ-
 χει· ἡλακάτην καὶ τὴν ἀτρακτον», ὅχι ὁρ-
 ῶς, τὸ τὴν ἐξαλειπτόν, παρὰ μτγν. ὅμως
 εἴρηται καὶ θηλ.)· 1) ἀδράχτι κοιν. Ἡρ. 5,
 12, Πλάτ. πολιτ. 281 καὶ ἐπ. = παλαιοκλινής
 Ἀρχί. ἐν Ἀνθ. 6, 39· ἀνάγκης Πλάτ.
 πολ. 10, 616· ἐν γέν. τὸ περὶ ὃ στρέφεται τι·
 2) βέλος, ἕνεκα τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήμα-
 τος Αἰσχ. ἀποσπ. 116. Σοφ. Φιλ. 290, Τρ.
 711· ἀτράκτων τοξόται· Εὔρ. Ῥησ. 312·
 καὶ ἐν τῇ περὶ ὅπου 4, 40, ὅπου ὅμως πα-
 ρεντιθεταὶ τὸ «λέγων τὸν οἰστόν», πιδ. λα-
 κωνικόν· πβλ. ἡλακάτη· 3) κατὰ Πτολ.
 1, 91· «τὸ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἀτρακτος, οὗ καὶ
 αὐτὸν τὸν ἐπισείοντα ἀπαρτῶσι», Iusius.
 Ἀτρακτυλῖς, ἴδως, καὶ ἀτρακτυλλῖς· ἡ
 φυτὸν ἀκανθοειδές, ἐξ οὗ αἱ γυναῖκες κατε-
 σκεύαζον ἀτράκτους Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 9, 40,
 Θεόφρ. 4, 52, «οἱ δὲ τὴν ἀγρίαν κνήκον»
 Πούχ.
 Ἀ-τρακτ-ώδης, 2· ὅμοιος ἀτράκτω Εὔστ.
 Ἰλ. σ. 1328.
 Ἀτραμῖται, ἡ Ἀτραμωτίται· λαὸς τῆς εὐδ.
 Ἀραβίας Στ. Βυζ.
 Ἀτράμους· Πελασγός, πατ. Θήδης, κτίσας
 τὸ Ἀτραμύτιον Σχολ. Ἰλ.
 Ἀτραμύτειον· ὄν. Ἀδραμύτιον.
 Ἀ-τρανώης, 2· ὁ μὴ τρανός, σκοτεινὸς Τζέτζ.
 ἐπιστ. 15· ἐπὶ τρανώως = ἀσήμως Πούχ.
 Ἀ-τράνωτος, 2· ὁ μὴ τρανωθείς, μὴ δια-
 σφρηθὲς Διον. Ἀρσπ. περὶ 0. ὄν. 4, 11·
 ἐπὶ τρανώως· ἀσφάδης, σκοτεινὸς Ὀριγ.
 κατὰ Κέλσ. 5, σ. 267.
 Ἀτραξ, ακος· 1) πόλ. Θεσσαλίας τῆς Πε-
 λαγονώτιδος μοίρας, ἐκλήθη ἀπὸ Ἀτρακτος
 τοῦ Πηνειοῦ καὶ Βούρας παιδὸς κτισθεῖσα.
 Τὸ ἔθν. Ἀτράκιος καὶ θηλ. Ἀτρακία, καὶ
 Ἀτραξ ὁμοφώνων τῇ πόλει Στ. Βυζ. 2) ποτ.
 Αἰτωλίας ἐκβάλλων εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος

Πλιν. 3) υἱὸς τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς Βούρας
 κτίσας τὴν ἑνὶ πόλιν Στ. Βυζ. 4) πατ.
 Δαρκαίον ἐν Θράκῃ Πλούτ. 5) πατ. τῆς
 Ἰπποδαμίας καὶ Καινίδος Ἀντ. Αἰβ.
 Ἀ-τράπεζος, 2· ὁ μὴ ἔχων τράπεζαν Μα-
 νόθ. 4, 564.
 Ἀ-τράπελος, 2· δυστράπελος Σχολ. Σοφ.
 Αἰ. 912.
 Ἀ-τραπιτός, ἡ· ἀτραπιτός Β. Ἀν. σ. 460.
 Ἀ-τραπίζειν· βαδίζειν, ὁδοπορεῖν Πούχ.
 «ἀτραπιζόντες τὰς ἀρμονίας διὰ πασῶν» Φε-
 ρεκρ. ἐν Β. Ἀν. σ. 460, ἐξηγ. βαδίζειν ἢ
 ὁδοπορεῖν.
 Ἀ-τραπιτός, ἡ· τῷ ἔπομ. Ὀδ. σ. 195 καὶ
 μτγν. π. χ. Ἀρχίμην. ἐν Ἀνθ. παρ. 15.
 Ἀ-τραπός (τρέπω, μετ' εὐφων. α· κατ' Εὔστ.
 ἄστερ. «στανή, καθ' ἣν οὐκ ἐστὶν ἐκτραπήναι»)
 ἡ· ὁδὸς τετριμμένη, μὴ ἔχουσα ἐκτροπὰς·
 ἀλλ' εὐθεῖα· Πούχ. μονοπάτι κοιν. Πίνδ.
 ἀποσπ. 74, Ἀριστ. νεφ. 75, Ἡρ. 7, 175,
 Θουκ. 4, 36, Πλάτ. Φαιδρ. καὶ ἀλλοῦ
 παρὰ πεζ.· «τὸ πρὸ τοῦ πατηθῆναι γινώ-
 μενον ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς ἀτραπὸς οἰ-
 νος καὶ ἀπότροπος λέγεται» Ἐτ. Μ.
 Ἀ-τρατίνος· τὸ βρωμ. ὄν. Αἰτρίνιος· 1) ἐκπν.
 τοῦ Σεμπρονίου Δ. Κάσ. 2) ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ
 Λακων. νομίσμα.
 Ἀ-τραυλός· οὐχὶ τραυλός Θεόδ. Πρόδρ.
 Ἀ-τραυμάτιστος, 2· ὁ μὴ τραυματισθείς
 Λουκ. Ἰωάν. 36· πόνος· οὐχὶ ἐκ τραύμα-
 τος προερχόμενος· ἐπὶ· στωὶς Νικήτ.
 Εὔγεν. 7, 53.
 Ἀ-τράφαξις, ἡ· ἔως καὶ ἀδράφαξις, ἡ·
 «ἀτράφαξις, οἱ δὲ χρυσολάχανον, λάχανον
 γνώριμον, διτόν, τὸ μὲν ἄγριον τὸ δὲ κη-
 πευτὸν» Διοσκ. 2, 145, ὅμοιον μὲ τὸ σπανάκι
 ἢ αὐτὸ τὸ σπανάκι.
 Ἀ-τραφής, 2, διόρθ. τοῦ ἀτροφῆς ἐν Θεοφρ.
 φυτ. αἰτ. 2, 6, 4.
 Ἀ-τράχλος, 2· ὁ μὴ ἔχων τράχλον,
 περὶ τοῦ καρκίνου Φλάκκ. ἐν Ἀνθ. 6, 196·
 περὶ ἀνθρώπων (ὁ ἔχων βραχὺν τράχ.) Τέ-
 λης ἐν Στοβ. ἀνθ. 108, 83.
 Ἀ-τράχυντος, 2· ὁ μὴ τραχύς Ἀρετ. σ. 65.
 Ἀ-τράχυν, 2· ὁ μὴ τραχύς Εὔστ. Ἰλ. σ.
 340, ἐν Πούχ.
 Ἀ-τράχης, 2· οὐκ ἀτραχῆς· τραχύς.
 Ἀ-τράς· ἀνδρ. ὄν. Ἐρεσ. νομίσμα.
 Ἀ-τρεβας· Βελγικὸς τις Δ. Κάσ.
 Ἀ-τρεβάται· ἔθν. γαλλικὸν ἐν Βελ· κη
 Στράβ.
 Ἀ-τρείδης, αἰολ. Ἀτρεΐδης, δωρ. Ἀτρεΐδας
 ἢ Ἀτρεΐδας υἱὸς Ἀτρείως, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ
 ὁ Μενέλαος Ἰλ.
 Ἀ-τρεΐων, ὠνος· Ἀτρεΐδης Ἰλ.
 Ἀ-τρέκεια, ἰων. ἀτρεκλή καὶ -ίη, βεβαί-
 ης, ἀλήθεια τεταλειμένη, -τῆς ἀποτάμνῃς
 Ἡρ. 4, 152, 6, 1, τὸ πραγματικῶς συμβαί-
 νον, καὶ Ἀρετ. 6, 25, 1. Ἐν Πίνδ. Ὀ. 11,
 13 προσωποποιεῖται = δικαιοσύνη.
 Ἀ-τρεκίη, ὄν. «ἀτρεκίησας» ἀπιδωσαμένη,
 Εὐρυπιδῆς Βουσίριδι Πούχ.
 Ἀ-τρεκλή· ἀτρέκεια Ἡρ. 6, 82.
 Ἀ-τρεκῆς, 2 (οὐτε ἴσως ἐκ τοῦ τρέχω, οὐτε
 ἐκ τοῦ τρέχω· πβλ. traho, detracto)· φανερῶς

ὠρισμένος καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν σύμφωνας, τὸ αὐτ. ἀκριδής, ὁ "Ομ. μόν. ἐν τῇ ἐπιρ. ἀτρεκίως κατάλεξον καὶ ἐν ὁμ. φράσαι, καὶ ἀτρεκῆς "Ιλ. ε, 308. «δεκῆς ἀτρεκῆς» = ἀκριδῶς δεκά "Οδ. π, 245. «τὸ δ' ἀτρεκῆς» = ἀκριδῶς εἰπεῖν Θίογν. 167. τὸ ἀτρεκῆς = ὡς ἔχει τὸ πρᾶγμα ἀκριδῶς "Ηρ. 3, 93. 5, 9. - ἀλγῆσια = ἡ καθαρὰ δλ. Πίνδ. Ν. 3, 17. - καιρός, "Η. 8, 7. «ἀτρεκῆ ποῖο» = μετ' ἀσφαλῆς βῆμα, Ν. 3, 41. - ἀνατολῆς = ὠρισμέναι Τίμ. Λοκρ. 97. - ὁδὸς Εὐρ. "Ιππ. 115. - ἐπιστήμη Πολύβ. 1, 4 καὶ Ἀρρ. - δίκαιος, - ἑλληνοδίκης Πίνδ. "Ο. 3, 12. ἐπὶ ἀτρεκίως ἀλγῆσι, ἀκριδῶς, "Πούχ. "Ομ. συγγ. "Ηρ. 1, 57 καὶ ἀλλαχού Πλούτ. ἡθ. σ. 971 καὶ ἄλλοι.

Ἀτρεκίη, ἰων. ἡ ἀτρεκία.

Ἀτρεκότης, ἡ ἐλίκριναι, ἀλγῆσια Σχολ. Εὐρ. "Ιππ. 1114.

Ἀτρεμία, πρὸ φων. ἀτρεμίας χωρὶς νᾶ πρὴν τις, ἡσυχῶς. «οὐδὲ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρεμίας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ οἰσόμενον ἐλίκτικο» "Ιλ. ν, 557. περὶ δένδρου, «ἀτρεμίας ἐσταυός», ν, 437. περὶ ἀνθρώπων, ἡσθαί, εὐδεῖν, 6, 200. "Οδ. ν, 92. - μένιν Εὐρ. "Ορ. 258. «ἀτρεμίας καὶ σχολῇ διασκοπῶν» Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 4, 184. ὡς. «ἀτρεμία σκοπεῖσθαι» Πλάτ. Γοργ. 503. 12. «ἀτρεμίας ἔχειν», π. χ. - τὸ στρατόπεδον, σφᾶς αὐτοῦς "Ηρ. 9, 53. 54. συνήθ. οὐδέποτε, ἡσυχος διακίμαι, 8, 16. Ἀριστ. νεφ. 733 καὶ συχνά. οὗτοι καὶ Σεν. κυν. 9, 5 Λοκρ. Ἑρμοι. 41. «ἀτρεμίας ἐστάναι» Ἀντιφ. 3, 10. Παρὰ Δημ. 37, 55 ἀντιθ. τῷ ταχύ.

Ἀτρεματος, 3. ἡσυχος, ἐλαφρὸς - βοῶ Εὐρ. "Ορ. 147, Φοιν. 182, Πλούτ. ἡθ. σ. 722 καὶ μετν.

Ἀτρεμίας 13. ἀτρεμία.

Ἀτρεμῖα. ἀτρεμῖ. Ἑρμᾶν. Ἀριστ. νεφ. 262, Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 383.

Ἀτρεμότης, ἡ ἀτρεμία "Ιπποκρ. σ. 28.

Ἀτρεμῖον. δὲν τρέμω, ἀτρεμία, ἡσυχῶς διακίμαι. "Ησ. Ἱρ. 539. «ἵνα τοι τρέχῃς ἀτρεμῖαι, μὴ δ' ὀρθαί φρίσσωσι» "Ηρ. 7, 8 συχνά παρὰ μετν. ὡς Λοκρ. Τοξ. 10 καὶ ἀλλαχού. - ἐν ὁπλοῖς Πλούτ. Ῥωμ. 16. «ἀτρεμῖαι ἐπὶ τῶν καθεστῶτων» = ἡσυχάζειν, εὐχαριστεῖσθαι μετὰ καὶ. Ἀλκ. 38. «ἀτρεμῖαι τὰ πάθη», Ἀντων. 25. παθ. Θίογν. 47, μὴ λυγίζεσθαι, ὅπου διορθοῦται εἰς ἀτρεμῖαι.

Ἀτρεμῖς, 2. ὁ μὴ τρέμω, ἡσυχος, - θρηνός Εὐρ. "Ηρ. μ. 1053. - φάσματα Πλάτ. Φαῖδρ. 250, Πολύβ. 6, 25. τὸ ἀτρεμῖς = ἡ ἡσυχία Σεν. Ἀγ. 6, 7. ἐπὶ ἀτρεμῖαι = ἀτρεμῖαι Θίογν. 978, "Ιπποκρ. σ. 1101.

Ἀτρεμῖαι, ἡ ἀτρεμία Κύρ. Ἀλ. τ. 6, σ. 97.

Ἀτρεμῖον. ἀσάλευτον, "Πούχ.

Ἀτρεμῖα. ἀτρεμῖαι. - ἔχειν Ἀριστ. νεφ. 262, Πάκκερ.

Ἀτρεμῖα. ἡ τὸ μὴ τρέμω, ἡρεμία Πίνδ. Ν. 11, 12. - ἡσυχία, «ἀτρεμῖαι ἔχειν» = ἀτρεμῖαι ἔχειν Σεν. Κύρ. 6, 3, 13. - λιμένων Κρίναγ. ἐν Ἀνθ. 9, 555.

Ἀτρεμῖαι. ἀτρεμῖαι, ἡσυχῶς διακίμαι,

εἰρήνην φυλάττω, "Ηρ. 7, 18 καὶ συχνά μετ' ἀν. Θίογν. 303, ἀντιθ. τῷ κινεῖν ἐν Ἀντιφ. 2, 5, 9 τὸ «ἀτρεμῖαι καὶ φυλάσσειν τὴν παρούσαν εὐπραγίαν» ἀντίκειται τῷ νεώτε- ρίσειν πρὸλ. Τίμ. Λοκρ. 104.

Ἀτρεμῖα. ἀτρεμῖαι. Ἡρῶν. ἐπιμ. σ. 256.

Ἀτρεμῖαι, 2. ὅστις δὲν τρέπεται, ἀμετά- βλητος, ἀκίνητος, σταθερός. - πρόσωπον Πλούτ. "Ποκλ. 17. «τὸ πρ. ἀτρεμῖαι ἦν» = δὲν ἡ- λοίου τὸ πρ. Λοκρ. δλ. Ιστ. 2, 23. «- πρὸς τὸ κακῶς ἀκούειν καὶ ἀπαθῆς ὢν» = δὲν τὸν ἐμελλε διόλου Πλούτ. Ἀλκ. 13. - ἀτρεμῖαι = ἐπὶ ἀμεταβλητῶς, σταθερῶς Ἰώσ. ΦΩ.

Ἀτρεμῖαι, ἡ τὸ μὴ μεταβάλλεσθαι Ἀθαν. τ. 1, σ. 505.

Ἀτρεμῖαι. Ἀρξῆς Δημ. - Μαντινέως Ἀθην.

Ἀτρεμῖαι, 2. ὁ μὴ τρέμω, ἀτρεμῖαι, 18. παρὰ τραγ. - καρδία Ἀισχ. Ἀγ. 1375. μάχης, "Ηρ. 414, ὡς. ἐν μάχαις Σοφ. Αἴ. 358, ἀντιθ. τῷ σύν φόβοις, Οἰ. τ. 580. ἀ- τρεμῖαι, ἐκπρηματικῶς Εὐρ. "Ι. 1198, ὡς. μετν. π. καὶ Πλάτ. Κρατ. 395. «ἀτρεμῖαι» οὐδὲν ἔπεται. "Πούχ. ἐπὶ ἀτρεμῖαι = ἀτρεμῖαι Ἀισχ. Ικ. 240.

Ἀτρεμῖαι. δ. τῷ προηγ. Εἰσορ. ἀποσπ. 94. «οὐκ ἀτρεμῖαι ἀνάγκη Μοιράων» Πρωδ. Ἀττ. ἐπιγρ. 3, σ. 917, (ἐν Ἀνθ. Παρ. 50) ὅπου τὸ μάρμαρον ἔχει ἀτρεμῖαι = αἱ ἀμετά- τρεμῖαι τῆς ἀνάγκης νόμοι τῶν μοιρῶν δὲν εἶναι ἄνευ τρόμου, ἱσχυοῦναι φόβον (ἐν τῷ ἤσθ. τοῦ Ἑρρ. Στεφ. τίθεται ὄνομα ἀτρεμῖαι).

Ἀτρεμῖαι, αἰολ. καὶ Ἀτρεμῖαι, δ. υἱὸς Πέ- λωπος καὶ Ἰπποδάμειαι, ἀδελφ. Θούριον Ἀπολδ. Τὸ σκηπτρον αὐτοῦ εἰματό ἐν Χαι- ρωνεῖς, ὁ δὲ θησαυρὸς αὐτοῦ ἐν Μυκήναις Πανα. Παροιμ. ἦσαν τὰ «Ἀτρεμῖαι ὁμῆται» περὶ τῶν ἡσυχῶν ὀφθαλμῶν φανεροῦ κακοῦ- ρου Ζηνοδ. 2, 34.

Ἀτρεμῖαι, ἡ τὸ μὴ μεταβάλλεσθαι Ἀθαν. τ. 1, σ. 162.

Ἀτρεμῖαι. 1) θυγ. τοῦ Κόκλωπος Ἀργητος καὶ τῆς Φρυγίας Στ. Βυζ. 15 οὐ ὄνομα. 2) πόλ. ἐν Θεσσαλίᾳ, κατ. Ἀτρεμῖαι, Ἀτρεμῖαι, Ἀτρεμῖαι Στ. Βυζ.

Ἀτρεμῖαι. 13. ἀτρεμῖαι.

Ἀτρεμῖαι, 2. α) ἀτρεμῖαι, ὁ μὴ ἔχων ὀπὴν Πλάτ. πολιτ. 279. Παρ' ἱατρ. οἱ ἡ- γομενοὶ ἀτρεμῖαι, εἶναι τρέμω ἔχοντες λατύν, εἶτε μὴ δ' ὅλως = ὡς τὸ αἰδοῖναι ἢ ὁ πρῶτος δὲν ἔχει τρέπαν Πάλην. τ. 14, σ. 787. πρὸλ. τιτράω β) ἐν Ἀριστοτ. Ζ. "Ι. 1, 1. «ἔφα- ἔτρηται» ἀντιθ. πρὸς τὰ τρηματώδη, τὰ μὴ ἐν ὀπαῖς, σπηλαίοις διατρώμενα.

Ἀτρεμῖαι = ἀτρεμῖαι, ὁ 13.

Ἀτρεμῖαι. 1) πόλ. ἐν τῇ ἀριστερῇ ὄχθῃ τοῦ Πάδου, 15 ἡς ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα ἔλαβε τὸ ὄνομα, κατ. Ἀτρεμῖαι Πτολ. 2) πόλ. ἐν Πι- κεντίῳ, κατ. Ἀτρεμῖαι καὶ Ἀτρεμῖαι Στ. Βυζ.

Ἀτρεμῖαι. οἱ μὴ μετέχοντες τριακάδος, Ἀθηναιοὶ "Πούχ.

Ἀτρεμῖαι, 2. ἀκατανίκητος. - ἄτη Ἀισχ. χα. 335.

Ἀτρεμῖαι, 2. ὁ μὴ τριπλασιασθεὶς Δι- μάσ. ἐν Ἀνθ. Ἑλλ. Οὐλοφ. τ. 3, σ. 231.

- *Ἀ-τρίβαστος 2· τῷ ἐπομ. 6)· «ἔπος ἀτρ. πρὸς τραγέα» = ἀσυνείθιστος νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τραγέῳ ὁδῶν Ξεν. ἱππαρχ. 8, 3, ἀντίθ. «οἱ πόδας ἐκπεπονημένοι».
- *Ἀ-τρίβης, 2· α) ἀτριπτος, Πλάτ. ἀντερ. 134· ἀβλαβής, μετὰ τοῦ ἀνήρατος Ξεν. Κύρ. 8, 7, 22, ὅπου ὁμοῦ δι. γρ. ἀκρίβης, πλὴν πρόλ. ἀπομν. 4, 3, 13· ὁδός = μὴ τετριμμένη, ἀπάτητος, ἀντίθ. φανερά, ἀν. 4, 2, 8 καὶ μετγν. οὕτω καὶ περὶ νήσου τινός· Θουκ. 4, 8· 6) παρὰ μετγν. ὁ μὴ ἐντριβής εἰς τι, ἀγύμναστος· «πολεμικῶν ἀγώνων» Δ. Ἀλ. 3, 52.
- *Ἀτρίβι· ἄνευ χρονοτριβῆς καὶ ἀτρίβως Πολυδ. 5, 145.
- *Ἀ-τρίβων, ὠνις, ὁ, ἡ· ἀσυνείθιστος Εὐρ. ἐν Δ. Ἀερ. 3, 63.
- *Ἀτρίων ὕψος λεπτὸν Ἰσοχ.
- *Ἀ-τριπτος, 2· α) ὁ μὴ τετριμμένος· «χειρὲς = ἀγύμναστοι, μὴ ἐσκληρωμένοι» Ὁδ. φ. 151, ὅπου ὁ Θερμίστ. 9, σ. 121 ἐξήγει· «ἀτριπτοι καὶ ἀπαλαί»· ἀκινθθαί Θεόφρ. 13, 64, ἀς δὲν δύνανται τις νὰ πατήσῃ, ὡς· ἀτραπὴς Ἀντ. Θε. ἐν Ἀνθ. 7, 409· ὁ μὴ τριψθείς ἐν τῷ ἄλῳ ὡς Ξεν. οἶκ. 18, 5· ἄρτοι = ἀζύμῳτοι Ἀριστ. πρόβλ. 21, 16, ἀντίθ. ἀσφῶδρα τετριμμένοι· 6) ἀγύμναστος Γαλην. τ. 2, σ. 685, Πολυδ. 5, 145.
- *Ἀ-τριχέω· δὲν ἔχω τρίχας Ματθ. ἱατρ. σ. 304.
- *Ἀ-τριχο-κούρευτος, 2· ὅστις δὲν ἔκουρεθῇ τὰς τρίχας Νομοκ. Κοτελερ. ἀρ. 533.
- *Ἀτριχος, 2 ὁ μὴ ἔχων τρίχας Καλλ. Ἀργ. 77· πρόσωπα Αἰσωπ. 149.
- *Ἀ-τριχό-σαρκος, 2· ὁ ἔχων σάρκα ἄνευ τριχῶν Πρόκλ. εἰς Πτολ. σ. 202.
- *Ἀ-τριψ, ἴσος, ὁ, ἡ· ἀτριβής, 2)· «ὅ οὐκ ἐντριβής τινι πράγματι» Β. Ἀν. σ. 11.
- *Ἀ-τριψία, ἡ ἑλλειψίς τριβῆς, ἀσκήσεως Κικ. Ἀττ. 13, 16.
- *Ἀ-τρομέω· δὲν τρέμω Ὀπκ. ἀλ. 3, 355.
- *Ἀ-τρόμος, 2· ἄτρομος Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 6, 256.
- *Ἀτρόμητος· πατ. τοῦ Αἰσχίνου, Κοθωκίδης, γραμματικιστὴς πρότ. Τρόμης ὀνομαζόμενος Δημ.
- *Ἀτρομος 2· ὁ μὴ τρέμων, ἄροτος, θυμὸς Ἰλ. π. 163· μῦθος, ε, 125, καὶ συχνὰ μετγν. π. ἐπὶ ἀτρόμῳ Σουίδ.
- *Ἀτρομος· υἱὸς Ἠρακλείδους Ἀπολλ.
- *Ἀτροπατηνὴ καὶ Ἀτροπάτις καὶ Ἀ-τροπατία Μηδία τὸ βόρ. μέρος τῆς Μηδίας, κατ. Ἀτροπατηνοὶ καὶ Ἀτροπάτιοι Στράβ. Πλούτ.
- *Ἀτροπάτης· σατραπὴς Μηδίας Δ. Σικ.
- *Ἀτροπία ἡ κυρ. τὸ οὐ τρέπεται κακοτροπία, δυστροφία, ἀσυνία, ἀντίθ. τῇ σοφίᾳ Θίγγ. 218· 60, μωρία Ἀπολλ. Ἰ. 4, 387· πρόλ. 1006.
- *Ἀτρο-ποιός, 2· ὁ κατασκευάζων μέλαν Τζέτ. Ἰπιο. 96.
- *Ἀτροπος, 2 α) ἀμετάτρεπτος, ἀμετάβλητος, ὁ ὕπνος = ὁ αἰώνιος ὕπνος Θεόφρ. 3, 49· 69, μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἡ μὴ τροπομένη, ἀ-

- δυσώπητος, ἀκαμπτos Ἰσο. θε. 218 καὶ ἐπ. Καλλ. Δηλ. 11, περὶ τῆς Δήλου, ἡ μὴ ὀκνῶ τοῦ δρόμου ἀτρεπομένη, ἀγέωργητος· 6) κακὸς τροπος, ἀπρεπής· ἔπεια Πίνδ. Ν. 7, 103.
- *Ἀ-τροφείω· δὲν ἔχω τροφήν, πεινῶ Αἴλ. 4, 2, 10, 21· ἔνεκα τούτου πθίνω, ἀφαινομαι Θεόφρ. Φ. 1. 8, 6, 7, Πλούτ. Ἰωμ. 20, Ἀράτ. 24.
- *Ἀ-τροφής, 2· ἄτροφος Θεόφρ. φυτ. αἰς. 2, 6, 4, 76· ἀτροφία καὶ Μανέθ. 6, 25.
- *Ἀ-τροφία, ἡ· 1) ἑλλειψίς τροφῆς, πεινῶ Θεόφρ. φυτ. αἰς. 5, 9, 9, Πλούτ. ἡθ. σ. 949· 2) φθίσις, μαρasmus, «διὰ τὴν τοῦ σώματος ἀτροφίαν καὶ σύντηξιν» Ἀριστοτ. πρόβλ. 8, 9, Ἀντιλλ. ἐν Ματθ. ἱατρ. σ. 108.
- *Ἀ-τροφος, 2· α) ὁ μὴ θρεπτικός Ἰπποκρ. σ. 596, Ἀριστ. περὶ ζ. μορ. 4, 5, Θεόφρ. φυτ. αἰς. 2, 5, 1, Διαιτ. ἐν Ἀθην. 2, 54, περὶ ἰχθύων, 288· 6) ὁ μὴ καλῶς θρεπόμενος, ἰσχνός Ξεν. ἀπομν. 3, 3, 4· καὶ ὁ πάσχων ἀτροφίαν, ἱατρ. «ἀτροφος» τυρὸς ὁ πησάμενος ὑπὸ λακωνίων Ἰσοχ.
- *Ἀ-τρυγέτος 2· ὅπου οὐδὲν ἔχει νὰ τρυγήσῃ τις, ἀκαρπος, ἐρημος, παρ' Ὀμ. συχνάκις ἐπὶ τῆς θαλάσσης· λίμνη Σοφ. ἀποστ. 123· καὶ τοῦ αἵθερος Ἰλ. ρ. 425, Ὀμ. ὕμν. Δημ. 67· 437· νύξ Δαμᾶγ. ἐν Ἀνθ. 7, 735· «καὶ ἡ ἀτρυγέτης ὁάλασσα, ἐπ. ἐν Ἀνθ. παρ. 234· «ἀτρυγέτος» ἀκαρπος, ἀκαταπρόνητος Ἰσοχ.
- *Ἀ-τρυγέ, μέλι· τὸ ὅπου οὐδὲν δύναται νὰ τρυγήθῃ Ἀντιφίλ. ἐν Ἀνθ. 7, 622.
- *Ἀ-τρυγήτος, 2· ὁ μὴ τρυγθεὶς, ἀντίθ. τῷ τετρυγημένος Ἀριστοτ. πρόβλ. 20, 23.
- *Ἀ-τρυγφάγος· πολυτρώγης Ἰσοχ.
- *Ἀ-τρυγος, 2 (τρώξ) ὁ μὴ ἔχων τρώξ, κακέρως· «οἶνος χρημ. ἐν Ἀθην. 1, 31, ἀ. τίθ. τῷ τρυγίαις».
- *Ἀ-τρυμων κακῶν ὁ μὴ ὑπὸ κακῶν κατατρυγόμενος Αἰσχ. ἐπ. 857.
- *Ἀ-τρώγητος, 2· ἀτρητος, οὐς Πλούτ. Κικ. 20.
- *Ἀ-τρώτος, 2· α) ἀτερής, ἀκαταπρόνητος, ἄπρονος, ἀκοπος· «ποὺς Αἰσχ. Εὐμ. 381, ὡς Πλούτ. Πομπ. 26 καὶ μετγν. ἰδ. περὶ κακῶν ἅτινα δὲν λήγουσι, «κόπος = ἀκατάπαντος» Πίνδ. Π. 4, 178, ὡς Ἰπρ. 9, 52· «κακὸς Σοφ. Αἴ. 775· ἀλγεα Μόσχ. 4, 59· ὁδός = κακὸς, ἡν μάλιστα δύναται τις νὰ διανύσῃ Θεόφρ. 15, 7, ὡς· ὁδοπορία Πλούτ. Κασ. 17· «οὐ ναιμὲς εἰς οὐδεμίαν δυσκολίαν υπεῖκαυσαι» Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. 6· «τόνος ἄρρηκτος καὶ ἀτρυτος» Πλούτ. Κάτ. ν. 5, 2) ὁ μὴ ἐν σχολούμενος, ἀργός· «τὸ σχολαστικὸν καὶ ἀτρυτον» Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 10, 7· ἐπὶ ἀτρώτως Ἰώσ. Φιλ. τ. 1, σ. 19.
- *Ἀ-τρώτωνη = ἀτρώτη, παρ' Ὀμ. καὶ μετγν. ἐπών. τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ ἀκαμαχώτης, ἀκαμάτος.
- *Ἀ-τρώφρος, 2· ὁ μὴ τρυφερός· ἀντίθ. Εὐπολ. ἐν Β. Ἀν. σ. 400· «στολή Κέδ. πίν. 20».
- *Ἀ-τρώφρητος, 2· ὁ μὴ τρυφῶν, μὴ ἐλδοτικός εἰς τὴν τρυφήν· βίαι Πλούτ. ἡθ. σ. 10.
- *Ἀ-τρυφος, 2· ἄτροπος· «τυρὸς Ἀλκμ. ἐν Ἀθην. 11, 409».

Ἀτρῶν, ὄνος· α) υἱὸς τοῦ Ἀργητός Στ. Βυζ. β) Ἀτρῶν, ἐπιγρ.

Ἀ-τρῶς, ὄτος, ὃ, ἡ ἄτρωτος, ἀρχ. λεξ.

Ἀ-τρῶσις, ἡ τὸ μὴ τιτρώσκεισθαι Σχολ.

Ἀπολλ. Ρ. 1, 57.

Ἀ-τρωτος, 2· ὃ μὴ τρωθεῖς, μὴ πληγωθεῖς, ἡ μὴ δυνάμενος νὰ τρωθῇ - καρδία Πινδ. Ν. 11, 10. - καὶ δὲ θεῶν, Ἰ. 2, 18 - οὐδ' ἀρχ. χρο. 525· πρὸλ. Σοφ. Οἰ. Κ. 910 καὶ

Μεγν. π. «οὐδ' ἄτρωτα παρήλθον» Στράτ. ἐν Ἀνθ. 12, 8· καὶ ἐν τῷ πεζῷ, «πολύ μάλ-

λον χρήμασιν ἢ σιδήρῳ» Πλάτ. συμπ. 219, Δ. Δλ. 8, 39.

Ἀττα, προσωνημα νεωτέρων πρὸς πρεσβυτέρους, «μὴ δυνάμενον μεταληφθῆναι εἰς ἐ-

περιμενευτικὴν ἐτέραν λέξιν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 777, ἐν δὲ Ὑδ. σ. 1793 λέγει ὅτι εἶνε «προ-

σώνημα ἐκ νεωτέρου ὡς πρὸς τροφή, καὶ προσωνημα ἀδελφοῦ νέου πρὸς πρεσβύτερον»,

Ὁμ. πρὸλ. ἀππα.

Ἀττα· τόπ. ἐν τῇ ἀνατ. ἀκτῇ Ἀραβίας Πτολ.

Ἀττα, ἀττ. ἀντὶ τινά· ἄττα, ἀντὶ ἄτινα, ἰων. ἄσσα καὶ ἄσσα. Παρ' Ὁμ. μόν. ἐν τῷ πεζῷ, συνθ. ἄττα μετὰ τινος ὀνόματος

ἀλλὰ καὶ μόνον, «λέγειν ἄττα» Πλάτ. σοφ. 236· «γεωμετρίας ἄττα, Θεαιτ. 145. μετ' ἀριθμητικῶν = περίπου, «τέτταρ' ἄττα βού-

ματα», Φαίδ. 112.

Ἀττάβας· ποτ. ἐν τῇ χερσον. Μαλάκας Πτολ.

Ἀτταβυγᾶς· εἶδος ὀρνέου (ἴα. ἀτταγᾶς) Ἡσυχ.

Ἀτταγᾶθ· Ἀθάρη παρὰ τῷ Ξάνθῳ Ἡσυχ.

Ἀτταγᾶς, αἱ, ὃ (ἀτταγαί Ἀθην. 9, 387, ἀτταγάν Β. Ἀν. σ. 461, πρὸλ. Λοῖσκ. Φρύν. 117)· «ὃ ἀττ ὀρνέον ἐστὶ τερπόμενον ἔλας

καὶ πληῶδες τόποις καὶ τέλμασιν» ὃν ἡμεῖς φάμεν ἀτταγῆνα» Σχολ. Ἀριστ. σφ. 257, ὅν. 249 καὶ συγνάξις· πρὸλ. Ἀθην. 9, 387, ὅστις ποιεῖται λόγον καὶ περὶ τοῦ

τοῦτον, καὶ Διλ. Ἰ. Ζ. 4, 49, ὅστις θεωρεῖ τὸ ὄνομα ὡς ὀνοματοποιεῖν.

Ἀτταγᾶς· Θεσσαλὸς διαβόητος ἐπὶ φαυλό-

ταῖς· Ὁ. παροιμ. «Ἀτταγᾶς Νευμηνηῖο συν-

ήλθε» Δ. Λέξρ. 9, 12, 6.

Ἀτταγῆν, ἡνος, ὃ ἀτταγᾶς, κωμ. ἐν Ἀθην. 14, 652, Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 10, 36, ἀποσκι-

μίζεται ὑπὸ τῶν Ἀττικιστῶν.

Ἀτταγηνάριον· ὄνομα τοῦ προηγ. ποιητ. ἐν Β. Ἀν. σ. 1186.

Ἀτταγῆς, ἑός, ὃ· τῷ προηγ. Ὁππ. κυν. 2, 403, 426.

Ἀτταγίνος· Θηβαῖος, υἱὸς Φρύνωνος, ὃ

προδίδε τὰς Θήβας τῷ Ξέρξῃ Ἠρ.

Ἀτταία· λίμνη ἄλυρος ἐν Φρυγίᾳ Στ. Βυζ. ὑπῆρχε καὶ πόλις ὁμώνυμος, ὁδὸς ἐπὶ νομίῳ.

Ἀτταῖα· Ἀτταῖτων ἢ Ἀττασιτῶν.

Ἀτταῖοι· ἔθνη. εὐδαίμ. Ἀραβίας Πτολ.

Ἀττακεύς, ὃ· ἑχθρός τις, γλῶσσ.

Ἀττακῆς, ὃ· εἶδος ἀκρίδος, Λεῦτ. 11, 22·

Ἀττακος ἐν Φ(λ. τ. 1, σ. 85.

Ἀττακον, τό· πόλ. τῶν Κελτιδέρων ἐν Ἰσπαν. Ταρρακ. Πτολ.

Ἀτταλεια· 1) πόλ. Λυδίας ἢ Μαιονίας, κ.

Ἀτταλῆς Στ. Βυζ. ἢ Ἀτταλαῖος ἐπὶ ὁ.

Ἀτταλικός· 2) πόλ. ἐν τῇ παραλίᾳ Παμφυ-

λίας, κτίσμα Ἀττάλου τοῦ β'. Στράβ. κ. Ἀτταλεῖς.

Ἀττάλεια, τὰ ἀγῶνες ἐν Ἀπρροδισίᾳ, ἐπιγρ.

Ἀττάλλης, οὐ· υἱὸς Σαδουάττου, βασιλεὺς

Λυδίας Νικ. Δαμασκ.

Ἀτταλιακή· γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀτταλιανός· ὄν. ἐπὶ Λυδ. νομίῳ.

Ἀτταλίζομαι· πλανῶμαι, Σικελιοὶ Ἡσυχ.

Ἀτταλῆς· φυλὴ ἐν Ἀττικῇ τῶν μετ. χρό-

νων πρὸς τμήν τοῦ Ἀττάλου ὀνόμ. οὕτως, ὃ

φυλῆτης Ἀτταλεὺς Στ. Βυζ. καὶ γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀτταλίων, ὄνος· ἱατρός τις Ὀρεῖδ.

Ἀττάλλω, ἰδ' ἀττάλω.

Ἀτταλός· 1) θῆτος Κλεοπάτρης καὶ συγ-

γενῆς Φιλίππου Δ. Σικ. 2) υἱὸς Ἀνδρο-

μένους, Στυμφάτος, ἀρχηγὸς τῆς πάλαιας

Ἀλεξ. τοῦ Μ. Ἀρρ. 3) ἄλλοι Μακεδόνες

στρατιῆγοι Ἀρρ. 4) ἀδελφὸς Φιλεταίρου,

ἰδρυτῆς τῆς ἐν Περγᾶμῳ βασιλείας Στράβ. 5)

υἱὸς τοῦ προηγ., βασιλ. Περγᾶμῳ Πολύδ. 6)

υἱὸς τοῦ προηγ. ἡρώς τῆς Ἀτταλίδος φυλῆς ἐν Ἀθή-

ναῖς, ὅπου ὑπῆρχε στοὰ αὐτοῦ Ἀθην. 6)

Ἀτταλός Β'. ὃ Φιλάδελφος, υἱὸς τοῦ προηγ.

καὶ ἀδελφ. Εὐμένους Πολύδ. 7) Ἀτταλός

Γ'. Φιλοπάτωρ, υἱὸς Εὐμένους Β'. Πολύδ. 8)

ναύαρχος τις Δ. Σικ. 9) τετραρχὸς Παμφυ-

λίας Ἀππ. 10) Ἀθηναῖος, α) Σουνοῦς· Ροσσ.

β) ἀνδριαντοποιὸς· Παυσ. 11) Θηβαῖος ἐπιγρ.

12) ἀλλήτης Ἀισχίν. 13) Ἀντιστοχῆς τις, ἐπιγρ.

14) Κλαύδιος Ἀτταλός, Ρωμαῖος Δ. Κισ.

15) Στωϊκὸς φιλόσοφος ἐπὶ Τιβερίου Φιλόσοφ.

16) ἑπαρχος· Ρώμης, ὅπῃ τοῦ Ἀλέρχου αὐ-

τοκρατῶρ Ρώμης ἀναγορευθεῖς Ζώσιμ. ἐπὶ ὁ.

Ἀτταλικός· ὄν. περὶ τῶν Περγαμηνῶν βασι-

λέων· Ἀτταλικοὶ βασιλεῖς· Στράβ., καὶ ἀ-

πλῶς οἱ Ἀτταλικοί, αὐτ.

Ἀττάλυδα· πόλ. Λυδίας, κατ' Ἀτταλυδαῖος

Στ. Βυζ.

Ἀττανίδες· πλικοῦντες, ἐνθρυπτοὶ Ἡσυχ.

Ἀττανίτης, ὃ· εἶδ. πλικοῦντος Ἰππῶν ἐν

Ἀθην. 14, 645, ἐκαλεῖτο καὶ ἐπίχυτον,

καὶ φαίνεται ταῦτον τῷ τηγανίτης ὡς τὸ

ἐξηγεῖ καὶ ὁ Ἡσυχ.

Ἀττάραγος, ὃ· ψυχλόν Ἀθην. 14, 646·

πρὸλ. Πολυδ. 7, 23· ὁ. «οὐδ' ὅσον ἀττάρα-

γόν σε δεδοικαμεν» Καλλ. ἐν Ἀνθ. 12, 150

= οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον· καὶ Ἡσυχ. «τὸ ἐλάχι-

στον οἱ δὲ τὰς ἐπὶ τοῦ ἔργου φλυασιῶν,

οἱ δὲ τὰς καλουμένας ψίχας» κατ' Ἐτ. Μ.

σ. 167· ἡ ἐπὶ τῶν ἔργων ἀπὸ τῆς φλογὸς

γινομένη ὀψις».

Ἀττας· ἀνδρ. ὄν. ἐρημ. ἀρχ.

Ἀτταῖοι· φυλὴ τῶν Μασσαγετῶν ἐν Μαρ-

γικῇ Στράβ.

Ἀτταταί, ἡ κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ. π. γ.

Ἀρχαῖο. σ. 283, ἀτταταί· ἐπιφών. ἀγέ-

τλαστικόν, ὡς τὸ βαδία, φη' Σοφ. Φιλ.

733, Ἀριστ. θεσμ. 223, ὅπου κινεῖται ἀγ-

σίον ἀλλήλων ἀτταταί, ἀτταταῖ· ἰων.

ἀγαλλιάσεις, Ἀχ. 1160.

Ἀτταφῶν· ὄν. ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἀτταφῶν, ἀτταφῶν

Ἡσυχ. (ἰδ' ἀτταφῶνιστος).

Ἀττα· πόλ. Ἰρωδίου Στράβ.

Ἀττέγουα· πόλ. Ἰσπανίας Βαιτ. Δ. Κάσ.
Ἀττέλαδος· ἄκρ. μικρά· καὶ εἶδος κνωδά-
λου, ζώου μικροῦ καὶ λεπτοῦ Ἦουχ. Λουκιλλ.
ἐν Ἀνθ. 11, 265.
Ἀττέλαδος, ἰων. = ἀττέλαδος Ἦρ. 4, 172.
Ἀττελεθ-όφθαλμος, 2· ἔχων ὀφθαλμοῦς
ἀκρίδος, τ. Ἐ. προσέχοντας, περὶ τοῦ ἰχθυό-
μονος Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 10, 450.
Ἀττηγος, ὁ, «Ἰωνικοὶ δέ τινες καὶ ἀττη-
γους καλοῦσιν ἡλικίαν τινὰ τῶν ἀπρένων»
Εὐστ. Ὁδ. σ. 1625.
Ἀττήλας· Ἀττίλας, βασιτ. τῶν Οὐννων Σουτδ.
Ἀττης, ὁ καὶ Ἀττις· υἱὸς τοῦ Φρυγῆος
Καλαοῦ, θεράπων τῆς Κυβέλης· «πρόσπολος
τῆς μητρὸς τῶν θεῶν» Ἀρποκρ. «ὑἱος ἄττης
ἄττης ὕλης», ἱπάλῃσι, ἡ ὄρκος ἐν τῇ λατρείᾳ
τῆς Κυβέλης Δημ. 18, 260, Ἰδ. Β. Ἀν. σ.
207, Σχολ. Νικ. δλ. 8.
Ἀττία· 1) μήτ. τοῦ Καίσαρος Ὁκταβιανὸς
Πλούτ. 2) πόλ. εὐδ. Ἀραβίας Πτολ.
Ἀττιανός· Ῥωμαῖος Δ. Κάσ.
Ἀττιδίαια, τὰ ἑορτὴ Ἀττιος ἐν Ἀττικῇ,
ἱπύρ.
Ἀττίδιος· Ῥωμαῖος Ἀπκ.
Ἀττικεύομαι· ἀττικίζω Εὐστ. Ὑμν. σ. 438.
Ἀττικῇ· Ἰδ. Ἀττικός.
Ἀττικηρῶς· ἀττικῶς, ἀλλὰ μετὰ παιδιᾶς
λεγ. - δεικνύειν Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 4, 137.
Ἀττικία· γυν. ὄν. ἐν Ἀνθ.
Ἀττικιανοί· οἱ τὰ χειρόγραφα τοῦ Ἀττικοῦ
ἐν Ἀθήναις Ἀρποκρ.
Ἀττικίζω· λαλῶ ἀττικῶς, μιμοῦμαι τοὺς
Ἀττικούς Πλάτ. κωμ. ἐν Ἦρδν. περὶ μόν.
λ. 20, καὶ συχνὰ παρὰ γραμ. εἶμαι μὲ τὸ
μέρος τῶν Ἀττικῶν Θουκ. 3, 62, Ξεν. Ἐλ.
θ. 3, 14, Δημ. 38, 37.
Ἀττικισίς, ἡ· τὸ λαλεῖν καὶ φέρεσθαι ἀττι-
κιστὶ Λουκ. Λεξ. 14, Φιλόστρ. ἐπιστ. 1, σ.
916.
Ἀττικισμός, ὁ· 1) ἀφοσίωσις εἰς τὰς Ἀθῆ-
νας Θουκ. 3, 64, 4, 133· 2) ἀττικὴ διά-
λεκτος, ἀττικὴ φράσις, γραμ.
Ἀττικιστής, ὁ· ὁ μιμοῦμενος τὴν Ἀττικὴν
διάλεκτον, συλλογεὺς Ἀττικῶν λέξεων καὶ
φράσεων, γραμ.
Ἀττικιστὶ· ἐν τῇ ἀττικῇ διαλέκτῳ Ἀντιφάν.
ἐν Ἀθην. 7, 323· κατὰ τὸ ἀττικὸν ἔθος.
Ἀττικίτης· ποτ. ἀσιατ. Σαρματίας Πτολ.
Ἀττικίων, ὠνος, ὁ· ὁποκ. κωμικὸν τοῦ Ἀτ-
τικός, κωμ. Ἀριστ. εἰρ. 214.
Ἀττικο-πέρδιξ, ἰκος, ὁ· ὁ ἀττικὸς πέρδιξ
Ἀθῆν. 3, 115.
Ἀττικός, κατ' Ἐτ. Μ. = ἀττικός, διότι Ἀ-
κτὴ εἶνε τὸ ἀρχ. ὄν. τῆς Ἀττικῆς, κατὰ
Στράβ. ἐκ τοῦ Ἀθῆν. 1) ἐπὶ θ. 3· - χώρα, γῆ,
χωρίον, ἱππόριον, τρόπος, ἔθος, ἰδιώμα,
φράσις κ.τ.λ. Παρ. Ἀττ. βλῆπος· Ἀριστ.
νεφ. 1178. - Ὁσ. Ὀλεγον· Ἀττ. λέως ἡ
ἔθους· Ἀισχίν. - θεράπηναι, ἐταῖραι, ποιηταὶ
καὶ τὰ ὅμ. II) Ὀσος. 1) α) ὁ Ἀττικός, οἱ
Ἀττικοί, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς Ἀριστ.
ὅμως ἤσαν ἐντιμότερον ὀνομασία ἢ τὸ Ἀθηναῖοι
Πλάτ. νόμ. 1, 626, ἐντιμότερον ὅμως τοῦ
Ἀττικιστῆ· Ἰάμβλ. Ἰδ. ὀνομάζοντο οὕ-

τως οἱ Ἀττικοὶ συγγραφῆς καὶ οἱ λαλοῦν-
τες καὶ γράφοντες τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον.
Παροιμ. ἦτο περὶ φιλαργύρων, «Ἀττικός ὁ-
πέχει τὴν χεῖρα ἀποθνήσκων» Ἀποστ. 4, 27.
«Ἀττικός εἰς λιμένας», περὶ ἐκείνων, αἵτινες
κινεῖνται προθυμῶτα ἐνὶ πλοῖον τῶν ἰατρῶν
συμπολιτῶν Ζηνοδ. 2, 10· «Ἀττικοὶ τὰ ἔθ-
λευσιν», περὶ ἀνθρώπων οἵτινες τελοῦσι τὰ
ἑορτὰς τῶν μόνου Πλούτ. παρ. 50· β) Ἀτ-
τικός, ὄν. λόγου τινὸς τοῦ δεινάρχου Δ. Ἀλ.
2) α) Ἀττικῇ, γυν. ὄν. ἐξ Ἀττικῆς, Εὐστ.
Ἀττικαὶ ὡς ναυραὶ φεγόμεναι Ἀριστ. Λυσ.
56· β) ἡ Ἀττικῇ, ἡ χώρα ἐν Ἑλλάδι Ἦρ.
Θουκ. καὶ ἐπ. οἱ κ. Ἀττικοί, Ἰδ. ἀνστ. II)
κύρ. ὄν. 1) Ἀττικῇ, γυνή τις, ἱπύρ. 2)
Ἀττικός· α) Περغامηνός, μαθ. Ἀπολλοδώρου,
σοφιστῆς καὶ ἱστορικός Στράβ. 6) πλατωνι-
κὸς φιλόσοφος Εὐσεβ. γ) (Τιβέριος Κλαύδιος)
Ἀττ. σοφιστῆς ἐκ Μαραθῶνος Φιλόστρ.
«γλῶσσα Ἀθηναίων» ὄνομ. Ἀνθ. - ἀντιγρά-
φῶς βιβλίων ἐν Ἀθήναις Λουκ. 3) ἄλλοι Ἀ-
θηναῖοι, ἱπύρ. ε) Ῥωμαῖος (Tit. Pompi)
Ἀττ. φίλος Νικέρωνος Πλούτ. ζ) Ἀττ. Νέα·
πολίτης, παιδοτρίβης Ἀθῆν. η) ἐκ Σεβαστείας
ἐν Ἀρμενίᾳ, ἐπισκοπὸς Κωνσταντινουπόλεως
Σωκρ. θ) υἱὸς Εὐδόξου, ἀνδριαντοποιός,
ἱπύρ. ι) ἄλλοι, Ἀθῶ. ἐπύρ. ἀττικῶς = κατὰ
τὸν τρόπον τῶν Ἀττικῶν Πτολ. 4, 23.
Ἀττικο-υργίω, ἀττικουργοῦμενον (ισφ.
ἀντὶ ἀττικουργεῖς) τὸ κατὰ Ἀττικὸν τρόπον
ἐργαζομένου Φαβωρ.
Ἀττικο-υργίς, 2, ἀττικουργεῖς τὸ εἶργα-
σμένον τὸν Ἀττικὸν τρόπον, οὐ μόνον ὅσοι
δημάται καὶ σκευῆς, ἀλλὰ καὶ ῥήματα καὶ
εἶτι ἄλλο· Β. Ἀν. σ. 461, Πολυδ. 1, 149.
Ἀττικωνικοί· μετὰ χλευασμοῦ λεγόμενον
ἀντὶ Ἀττικοί, κατὰ τὸ Λακωνικὸς Ἀριστ.
εἰρ. 215.
Ἀττίλας· Ἀττήλας, ὁ Ἰδα.
Ἀττίλιος· Ἀττίλιος.
Ἀττινὰς· Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἡρακλίδου, Φιλίππος
ἱπύρ.
Ἀττιος· τὸ ῥωμ. ὄν. Aitius· 1) Τύλλιος Ἀτ-
τιος, βασιτ. τῶν Οὐδόσκων Δ. Ἀλ. 2) Ἀττίου
ἄκρα, ἀκρωτ. ἐν Κορινθίᾳ Πτολ.
Ἀττιροί· ἡ Ἀπυροί· ἔθν. ἐν τῇ αἰθ. ἀκτὴ τοῦ
Ἀραβ. κόλπου Πτολ.
Ἀττις· Ἰδ. Ἀττης.
Ἀττίς· Ἀθηναῖα Ἠσὺχ.
Ἀττομαί, «ὁ ἡμεῖς διὰ τὴν εἶσθαι. Ἑρμιππος»
Β. Ἀν. σ. 461.
Ἀττω, ἀντὶ ἄσσω, ἄσσω, μετν. καὶ ἄττω
ἄνευ τοῦ ὑπογεγρ.
Ἀτύνας· ἀνδρ. ὄν. Φωτ.
Ἀτυζήλος, 3· ἐκπληκτικός Ἀπολλ. Ῥ. 2,
1057.
Ἀτύζω, ἀτύζω· φοβῶ, ἐκπλήττω, ταράσσω·
ἀτύζει Ἀπολλ. Ῥ. 1, 465, Θεόκρ. 1, 56·
«ἄλλως μόν. παθ.», Ὁμ. μόν. μετγ. ἐν. «ἀ-
τίζομενος ὑπὸ καπνοῦ» = σκοτιζομένου,
ζαλιζομένου Ὡ. θ. 183· «ἀτίζομένη ἀπο-
λίσθαι» = μέχρι θανάτου ἐκπληγμένη, γ.
474· «ἀτίζομενος πεδίοιο» = ἐντρομος φεύγων
διὰ τοῦ πεδίου, σ. 7, ὥσ. - πάντως Ὁδ. λ.

608· περί ἱππων, σκιάζομαι, ἀφηνιάζω Ἰλ.
38· «ὅψιν ἀτυχθεῖς» = ἐκπλαγεῖς εἰς τὸ
θάνατον, ζ', 468· πρβλ. «βόαν Πιριδῶν ἀτυ-
χῶσαι» Πίνδ. Π. 1, 13· «ὄρνις ἀτυχομένη»
Σοφ. Ἰλ. 146· περί τινα Θεωσώρδ. ἐν Ἀνθ.
7, 518· «πόλων Εὐρ. Τρ. 808· πρβλ. Ἀπολλ.
ρ. 2, 635.

Ἀ-τυχτος, 2· ἀποήτος Φωκυλ. 50.

Ἀ-τύλλα· Θεσσαλῆς γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀ-τυλόν· μικρόν, ἀγενές· Ἡούχ.

Ἀ-τύλωτος· 2· μὴ ἔχων τύλους (κάλους),
μεγν.

Ἀ-τύμδευτος, 2· ἄτοπος· -τύρος = ὁ ἄνευ
τύμου Ὀππ. ἀλ. 2, 368· «ὁ νάτορ ἀτυμ-
δέτου λειψάνον» Κριναγ. ἐν Ἀνθ. 9, 139.

Ἀ-τυμβος, 2· ὁ ἄνευ τύμου, ἄτοπος· Λουκ.
Χάρ. 22.

Ἀ-τυμνιάδης· υἱὸς Ἀ-τυμνίου, ὁ Μύθων,
Τρώς Ἰλ.

Ἀ-τύμος· 1) υἱὸς τοῦ Διὸς ἢ Φοίνιτος καὶ
Κασσιόπιδος Ἀπλδ. Κατὰ Νόν. ἡνίοχος τοῦ
ἄρκτου τοῦ Ἡλίου, δθ. «Φοῖβος Ἀτ.» 2)
υἱὸς Ἡμαθίανος Κ. Σμ. 3) υἱὸς Ἀμιοδόρου,
Τρώς Ἰλ. 4) Θηβαῖος Ἀνθ.

Ἀ-τυπῆδες· κριθαὶ ἀπίτυροι, λεγόμεναι ἀλέ-
ποροι· Ἡούχ.

Ἀ-τυπος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λαλῇ σα-
φῶς, τραυλίζων Ἑλλά. 4, 2.

Ἀ-τύπητος, 2· ὁ μὴ τυφθεῖς, ἀρχ. λεξ.

Ἀ-τύπιτος, 2· ἀσχημάτιστος· «εἰ τίχνηι
πρώτον ἄτ. καὶ ἄμορφα πλάττουσιν» Πλούτ.
ἡθ. σ. 638, Αἰλ. Ἱ. Ζ. 2, 19.

Ἀ-τυράννευτος, 2· ὁ μὴ ἐπὶ τυράννων
ὀρχόμενος Θουκ. 1, 8· ἐπὶρ· -τως, μεγν.

Ἀ-τυραννητας, 2· τῷ προηγ. Κλ. Ἀλ.
στο. 4, 26.

Ἀ-τύραννος, 2· ὁ μὴ ἔχων τύραννον Φρύν.
ἐν Β. Ἀν. σ. 19.

Ἀ-τυρία, βιβλ. = Ἀσσυρία Δ. Κάσ.

Ἀ-τύριος λόφος· λόφος ἑγγυς Ἐπιδάμνου
καὶ Ἀπολλωνίας Δ. Κάσ.

Ἀ-τύρωτος, 2· ὁ μὴ πηχθεὶς εἰς τυρόν·
γὰρ Ἀισκ. 3, 41.

Ἀ-τυς, υος, υν, δ· 1) = Ἀττις, δ' ἔδε· 2) υἱὸς
τοῦ Μάνου, πατρ. τοῦ Λυδοῦ, Τυρρηνοῦ καὶ
ἄλλ. Ἠρ. 3) υἱὸς τοῦ Κροίσου Ἠρ. 4) υἱὸς
Ἀλδα, βασιτ. Ἀλδα Αἰδ. 5) γενάρχης τῶν
Ἀττιῶν ἐν Ἰωνίᾳ Οὐγγρ. 3.

Ἀ-τυφία, ἢ· ἑλλειψὶς τύφου, ὀφθαλμοσύνη,
ταπεινοφροσύνη Πλούτ. Λουκ. καὶ Νομ. 3, συ-
γχάνει.

Ἀ-τυφος, 2· ὁ μὴ τυφωμένος, ταπεινό-
φρων, μετριόφρων Πλάτ. Φαῖδρ. 230. Κικ.
Ἀττ. 8, 9, Πλούτ. Ἀλεξ. 45· ἐπὶρ ἀτύφως
Μ. Ἀντων. 1, 16, ὑπερθ. ἀτυφώτατα Αἰλ.
ἐν Σουίδ.

Ἀ-τυχέω· εἶμαι ἀτυχῆς Σεν. ἀπομν. 3, 9,
8 καὶ μεγν. ὡς Πολύδ. «ἀτυχίαν ἡτύχιστα»
40, 3· οἱ ἡτυχοκότες, 1, 81. Συνέθ. δὲν ἐ-
πιτυχάνω, ὅτι ἐπιθυμῶ «χαρίζεσθαι ἑα»
Ἠρ. 9, 111· καὶ συγχὰ ἔπολ. Θουκ. 1, 12·
οὐκ ἀτυχῆσαι Ἀριστ. νεφ. 426· Σεν. ἡδρ.
1, 3, 13· -τύος, 8, 7, 6· -παρὰ τύχην μὴ
ἡτύχῃσιν τι περὶ τῶν 4, 1, 5, 6· ὅτι -

τινι Ἰσοκρ. Παναθ. 39· «ἀτυχῶ πτόμενος»
= ἀποτυχάνω ἐν τῷ πᾶσθαι Θουκ. 2, 62.

Ἀ-τύχημα, τό· δυστύχημα, ἰδ. ἢ ἀποτυ-
χία πράγματός τινος, ἀπὸ τοῦ Θουκ. συνήθ.
παρὰ ῥήτ. καὶ Πλούτ. κατ' Ἀριστοτ. ἡθ. Νίκ.
5, 8, «ὅταν μὲν παραλόγως ἢ βλάβῃ γένηται,
ἀτύχημα· ὅταν δὲ μὴ παραλόγως ἂν οὐδὲ κα-
κίας, αἰμαρτήματα· αἰμαρτάνει μὲν γὰρ, ὅταν ἐν
αὐτῷ ἢ ἀρχῇ ἢ τῇ αἰτίᾳ, ἀτυχεῖ δὲ, ὅταν ἐ-
ξωθεν» τοῦ δὲ ἀδικήματος διαφέρει, ὅτι «ἀδι-
κήματα ὅσα μᾶτε παραλόγια, ἀπὸ πονηρίας τ'
ἐστίν», ῥήτ. 1, 13. Ἐν τούτοις ἐν Πολυδ.
12, 4 εἶνε κακοῦργημα.

Ἀ-τύχησις, 2· μὴ ἔχων τύχην, δυστυχῆς
Πλάτ. νομ. 10, 905 καὶ ἐπ. ἰδ. ἀποτυχῆ-
σιν· ἐν γέν. -τύος = ἀρίστοχος· -συνέσεις
Ἀλ. Γ. Ζ. 11, 31· ἐπὶρ. ἀτυχῶς Ἰσοκρ.

Ἀ-τύχησις, ἢ· ἀτύχημα, ἀρχ. λεξ.

Ἀ-τύχη (α, ἢ· 1) τό μὴ ἐπιτυχάνειν, ἀπο-
τυχία Πλάτ. Κρατ. 420· 2) ἢ ἐν καιρῶνι φ.
ἀτ., ἥτις Αἰσχίν. 3, 55· ἐν γέν. κακὴ τύχη,
δυστύχημα Δημ. Πολυδ. 12, 13, κακοῦργημα.

Ἀ-τύω· πόλ. Μαυριτανίας Πτολ.

Ἀ-τωρ· ἢ μετὰ ὑπὸ Αἰγυπτίων Ἡούχ.

Α-υ = αο καὶ ας κατάλ. ἐν γέν. τῆς α. κλίσ.
ἀρα. καὶ θηλ. οἰκ(αυ, Καλλίου ἀντὶ οἰκίας,
Καλλίας, Τεγίας ἐπιγρ.

Α-υ· 1) τοπικῶς, ὅπως, πρός· τὰ ἐπίτω, «αὐ
ἐρύω», ὅπερ γράφ. καὶ ἠνωμένον ἀδερῶι,
ἴσα κατωτ. 2) χρονικῶς ἐκφράζει τὴν ἐπα-
νάληψιν πράξεως, τινος, πάλιν, ἐκ νέου, ἀπὸ
τοῦ Ὀμ. παρ' ἅπασιν τοῖς συγγραφεῦσι, καὶ
μὲ τὰς προσθήκας «νὺν αὖ», «τὸ δεύτερον
αὖ», «τὸ τρίτον αὖ». Καὶ ὁ καὶ εὐρίσκειται
ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει, «καὶ αὐτῇ αὖ ἔλλη
πρόφασις ἢ» Σεν. ἀν. 1, 1, 7· 1, 9, 19· Ἐν
ἱρωτικῇσι καὶ ἐπιφωνήσεσι, καὶ περὶ νέων
πράξεων, αἵτινες μόνον ὄντοισι εἰς τὰς ἀρ-
χαϊοτέραις, ἐκφράζον ἐξανκτισιν· «τὸ δ'
αὐ τοι-συμψρασάτο βουλάς» Ἰλ. α, 540·
«καὶ νὺν τί τοῦτ' αὐ φασί» Σοφ. Ἀντ. 7·
πρβλ. Φιλ. 1078· 3) τοῦναντίον, ἀμοιβαίως,
ἰσότης, «ἐγὼ γὰρ ἤτηρον πρὸν αὐ πείρασμαι
κινεῖν» Σοφ. Οἶ. Κ. 1540· «μητ' αὐτὸς οὐδὲν
δεῖν πρός ἐμὲ παῖζεν, μήτ' αὐ τὰ παρ' ἑμοῦ
ἱποδίου ὡς παῖζοντος» Πλάτ. Γοργ. 500·
πρβλ. Σεν. ἀν. 2, 5, 26· τὸ ἐναντίον, ἀντι-
στροφῶς, «τὸ γινώσκαι» εἴπερ ἔσται ποιεῖν
τι, τὸ γινώσκόμενον ἀναγκαῖον αὐ συμβα-
ίνει πάσῃν Πλάτ. σοφ. 248· 4) ἐκφράζει
ἀτύχημα ἀντίθεσιν, ἔξ ἐναντίας, ὁμοῦ,
ἐλ. δ· Ἰλ. δ, 417, Αἰσχ. ἐπ. 224 καὶ ἐπ.
Λαχρ. 50. Ἐν τῷ περὶ τῶν συγνάνων τυφόνων
ταὺτ' αὖ παρ' Ὀμ. καὶ τραγ. π. γ· Αἰσχ.
Ἀγ. 1238· ἐν ἀκαριθμώσεσιν, ὡς «ἐκ μὲν,
ἐκ δὲ-ἐκ δ' αὖ» Ἑρμπαρ. ἐν Ἀθην. ἱ. 27·
καὶ ἐν τῷ περὶ Σεν. ἀν. 1, 10, 5· οἱ δὲ ἀν-
τιστοιχεῖ εἰς προηγούμενον μὲν Ἰλ. λ, 103·
ἐνίοτε καὶ παρ' Ἀττικοῖς προσέτι, «ἀλλ'
αὖ» Πλάτ. κομ. ἐν Β. Ἀν. σ. 384· 5) πολ-
λῶς δὲ καὶ ἀπλῶς τὴν συνέχισιν, ἑξακολύ-
θῃσιν τοῦ λόγου, παραιτίᾳ λοιπόν, Ὀδ. δ,
211, Αἰσχ. ἐπ. 508 καὶ ἐν τῷ περὶ τῶν
πλῆθ. λοιπόν Ἰλ. δ, 493, 513. Παρ' Ἀττικοῖς

- εβρηνται προσίτε οί ἐκ. πλεονασμοί· «αὐθις αὐτὸ πάλιν εἰσάγει» Σοφ. Φιλ. 940· πρβλ. Οἱ. Κ. 1420· «εἰλιν-αὐ» Πλάτ. σοφ. 225 καὶ συγγλ. Σεν. Κύρ. 2, 2, 18· «αὐθις αὐ» Πλάτ. Μωρτ. 351 καὶ ἀλλαχοῦ πρβλ. Πειθοῖς εἰς Πλάτ. Γοργ. 461.
- Αὐ Αὐ φωναί· πλεονασμοί πρὸς μίμησιν τῆς ὁμιλίας τῶν κυνῶν· Ἀριστ. σφ. 903.
- Αὐα, αὐα, ἤ· ἡ ἡώς Εἰ. Μ. σ. 174.
- Αὐαθα καὶ Αὐαρα· συναικία Ἀράβων, οἱ οὐκ ἤτορες Αὐαθῶν καὶ Αὐαρηνοί Στ. Βυζ.
- Αὐαίνας, αὐ. Αὐαίνου λίθος· πλάττεται ὡς ἀδριπταμένος ἐν τῷ Ἀδῇ ὑπὸ Ἀριστ. βατρ 194.
- Αὐαίνω (κατὰ Σουίθ. ἀττ. αὐαίνω, ὑπὲρ οὗ μαρτυρεῖ τὸ ἰσπανικόν, συνήθ. ἄνευ αὐξήσεως ἐρητιζομένην θεωρούμενος· Ἀριστ. ἐν Σουίθ. πρβλ. Ἐρμ. 1), ἀποξηραίνω, στεγνύνω· πρὸς τὸν ἥλιον = εἰς τὸν ἥλιον Ἥρ. 4, 172· «βίον αὐαίνω» = ὅτε καταναλώσω, ὅτε φθέρω τὸν βίον ἐν πένητι Σοφ. Πλ. 809, «μετὰ σκληρότητος διαβιβάξω» Σχολ. - Παθ. ξηραίνομαι, αὐαίνω Σεν. ἀν. 2, 3, 16· αὐανθεῖς Αἰσχ. χο 258· αὐανθὲν Ὀδ. ι, 321· αὐανοῦμαι = ὅτε μαρανθῶ, ὅτε λυθῶ Σοφ. Φιλ. 912· αὐανθίζομαι· Λυκόφρ. 124.
- Αὐαλέος, 3· ξηρὸς, στεγνός· «-χρὸς ὑπὸ καύματος» = ἡλιοκαμένος· Περ. 588· «κόμη Ἀντιφιλ. ἐν Ἀνθ. 7, 141· πρβλ. Θεόφρ. 14, 4· «στόμα Καλλ. Δῆμ. 6· «ὄμματα» αὐαίνα Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 5, 280.
- Αὐαλίτης· κόλπος ἐν δεξιῇ μέρει τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, τὸ ἐν. ὁμοῖον Στ. Βυζ.
- Αὐαλός· ὁ Διόνυσος (ἴδε Δύαλος)· Ἡσυχ.
- Αὐαυός, 6· αὐαυός δὲ ἄρτιος, ἐγγυτέρω πλεονούτος· Πολυδ. 8, 73, (νυν γράφ. ἄναινος).
- Αὐαυοί, ἡ· τὸ ἀποξηραίνω· Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 1 καὶ ἀλλαχοῦ, Θεόφρ. Φ. 1, 1, 2, 4.
- Αὐαντή, ἡ· νόσος ὡς ἀποξηραίνουσα Ἰπποκρ. σ. 484.
- Αὐαντικός, 3· ἀποξηραίνων, νόσος Ἰπποκρ.
- Αὐαρά· τὰ Ποντικά καρυά· Ἡσυχ.
- Αὐαρα· Ἰδ. Αὐαθα.
- Αὐαρεῖς, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου ἐν τῇ Σαίτη νομῇ· Ἡσυχ.
- Αὐαρον ἄκρον· ἄκρον· Ἰσπαν. Ταρρακ. Πτλ.
- Αὐαρος· στρατηγὸς τῶν Νομμαντίνων Ἀππ.
- Αὐαρεῖς· ἐν. γερμανικὸν Πτολ.
- Αὐαρεῖς· ὁμοῖος Στ. 25, 17, σ. 791.
- Αὐαρεῖς· πόλ. Αἰγύπτου, καλουμένη καὶ Ὀ-αρεῖς, κρη. Αὐαρεῖς Στ. Βυζ.
- Αὐαρεῖς, ὁ· ἑβραϊσμός· Ἰπποκρ. σ. 47.
- Αὐαρεῖς, αὐα, ἡ· ἄτη Πίνδ. Η. 2, 28· 3, 24.
- Αὐαρεῖς· ἐν. γαλλικὸν Πτολ.
- Αὐαρεῖς· 1) ἀπὸ αὐγῆς, λάμπειν, φωτίζειν· «τὴν χαλκίσταν ἥλιος» Εὐρ. Ἐκ. 637. Παρὰ τῆς πραγ. καὶ ὁρῶ Σοφ. Φιλ. 217, Εὐρ. Βάκχ. 546· ὡς. μὲν. Η. π. χ. Μ. Ἐρμ. ἐν Ἀνθ. 9, 221· 2) συγνότερον εἶναι ἐν τῇ συμ. ταύτῃ τὸ μέσ. ἐννοῶντες ὁρῶν, ἀντιλαμβάνομαι, παρατηρῶ Ἰλ. φ, 458, Ἡσ. φ. 477, καὶ συγνῶναι ἐν τῇ Ἀνθ. ὡς Ἀνθ. φ. αὐτ. 7, 713, Λεων. Ἀλ. 9, 319· ἐν τῇ Ε. 3, λῆμνω, 2 Κορ. 4, 4.
- Αὐγαί, αἶ· τόπ. ἐν Κιλικίᾳ Ἀνών.
- Αὐγαία, ἡ· τόπ. ἐν Χαλκιδικῇ Πτολ.
- Αὐγαίος· Ἀθηναῖος, πατ. Ζωσίμου τινός· Ἰκτρ.
- Αὐγάλα· τόπ. Μαυριτανίας Πτολ.
- Αὐγαλοί· ἐθν. ἐν Σογδιανῇ Πτολ.
- Αὐγαρά· πόλ. ἐν Ἀρίᾳ Πτολ.
- Αὐγαρος· ἄσπετος ὑπὸ Κυπρίων Ἡσυχ.
- Αὐγαρος· 1) σύγχρονος τοῦ Κράσσου Δ. Κισ. 2) βασι. Ἐδύσης σύγχρονος Τραϊανου, αὐτ. 3) βασι. Ὀροσηνῶν, σύγχρ. Καρακάλα, αὐτ.
- Αὐγαρίαι· ἐθν. Μασσαγετῶν Στ. Βοζ.
- Αὐγαρμα, τό· λῆμψις, Ὁ.
- Αὐγαρμός, ὁ· τῇ προηγ. Πλούτ. ἡθ. σ. 894.
- Αὐγαρτικός, 3· ὁ αὐγάζων, λάμπων, μὲν.
- Αὐγάς, αὐα συνήθ. ἐν τῇ πεζ. γ. συ. συνηρ. Αὐγῆς, ποιητ. Αὐγαίης· 1) υἱὸς Φύρδαντος ἡ τοῦ Ἥλιου ἡ τοῦ Ποσειδῶνος· βασι. Ἡλίου, Ἀργοναυτῆς Ἰλ. Ἀπολλ. Παροίμ. ἔλεγετο περὶ ἔργων λίαν δυσφορήτων· «εἰς τὴν Αὐγέου κόπρον ἐμπέπτωκας» Ἀποστ. 6, 70, ἡ «τὴν Αὐγέου βουστασίαν ἀνακαθίστασαι» Λουκ. Ἀλεξ. 1, 2) πατ. Ἀδμήτου Πασο. 3) Ἀθηναῖος κωμικός ποιητῆς Σούτ. 4) ἱστορικός γράψας περὶ Ἀργοναυτῶν Σχολ. Ἰλ. 5) Ἐλευσίνιος Αἰλ. 6) κύων τοῦ Εὐπόλιδος, ὀνομασθεὶς ἐκ τοῦ προηγούμενου Αἰλ.
- Αὐγαίαι, καὶ Αὐγαίαι, ἡ· 1) πόλ. Λοκρίδος Ἰλ. 2) πόλ. ἐν Λακωνίᾳ Ἰλ. ἡ βραδύτ. Αἰγυαίαι ἡ Αἰγαίαι, κίτ. Αὐγαίης Στ. Βυζ. 3) νόμψις, ἐξ ἧς ἡ πόλ. ἔσχε το ὄνομα Σχολ. Ἰλ. Αὐγαίαι (ἡ Ἀνδαιραι) πόλ. πλησίον τοῦ Ἀδριαμῆτος Σχολ. Πτολ.
- Αὐγῆ· λάμπω, Ἰδ. 23, 3.
- Αὐγῆ, ἡ· 1) λῆμψις, φῶς· «πυρὸς Ὀδ. β, 305, Αἰσχ. Ἀγ. 9, 18· «ἥλιος Ἰλ. π, 188, Αἰσχ. Πέρσ. 696, Πίνδ. Ὀ. 3, 25 καὶ ἀλλ. συγνῶναι, Ἰδ. «ὅπ' αὐγῆς ἥλιος φαιτῶσι ὀρνιθὲς» Ὀδ. β, 181· ὅπ' αὐγῆς ἥλιος φαιτῶσι· «ὅπ' αὐγῆς ἥλιος» = ἐπὶ τῆς γῆς, εἰναι ἀντιπρὸς τὸν ἥλιον, λ, 498· πρβλ. 619· ἐν Νικ. 399, 275· «ἐννέα αὐγαὶ ἥλιος» εἰναι 9 ἡμέραι· ὅθεν «ὅπ' αὐγῆς ἵδεν» = ἀκριδῶς, εἰς τὸ φῶς ἵδεν Πλάτ. Φαίδρ. 268· «θεωρεῖν Ἀριστ. Ἡσυχ. 500· «ἔρειν = φέρω εἰς τὸ φῶς Αἰλ. Ζ. 1, ἐπιστ. σ. 396· ὁ Πίνδ. λέγει· «δυσμαὶ αὐγῶν» = δῶδε τοῦ λάμποντος ἥλιου, 4, 3, 83· μτφ. «ἐνανανύει βίον δόντος αὐγῆς» Αἰσχ. Ἀγ. 1094. Περὶ τῆς ἀστραπῆς Ἰλ. ν, 244· «βροντῶν αὐγαί» Σοφ. Φιλ. 1184· 2) ὡς ἐν Πλάτ. «αὐγῆς τὰ ὄμματα μετὰ» πολ. 8, 516· «εἰς τὸ ἐξοφλῶσιν τὸ ἀφείλετο λαμπρόδος αὐγῆς» ποιητ. ἐν Δ. Λαερ. 7, 163· «ὄμματα αὐγαί», Σοφ. Αἴ. 70, καὶ Εὐρ. Φοιν. 1357 καὶ συγνῶναι, οὕτως καὶ μόνον αὐγαί σμ. τοῦς ὀφθαλμούς Ἰησ. 737 καὶ μτφ. π. ὡς Νικ. ἀλ. 442.
- Αὐγῆ· 1) μία τῶν ἑρῶν Ἰγ. 2) θυγ. τοῦ ἥλιος καὶ τῆς Νεφέρας, μήτηρ τοῦ Τηλέφου δὲ τοῦ Ἡρακλείδου, γεννηθεῖσα ἐν Τυχεῖ Ἀν. πολδ. Τὸ ὄρος Παρμένων ἐν Ἀρκαδίᾳ ἦν ἡ

ρὸν αὐτῆς Καλλ. - Τίτλος κομωδίας τοῦ Εὐ-
δόλου καὶ Φιλυλλίου. 3) Λυγῆ, ὄν. Ἀθην-
αίου.
Λυγῆεις, τσσα, εν· λαμπρός, δξυδερκής· «δ-
κόντε καὶ αὐγῆντα τίθησι» Νίκ. Θηρ. 35,
«δξυδερκίαν παρέχει» Σχολ.
Λυγῆτάδης, ἀντὶ Λυγείαδης. υἱὸς Λυγίου
α) ὁ Ἀγασθένης Ἰλ. 6) ὁ Φυλεὺς Θεόκρ.
Λυγῆς υἱὸς Ἠλίου Νόν.
Λυγῆπειρα, ἡ ἡ φωτίζουσα Ὀρφ. ὕμν. 8, 4.
Λυγίζω· λαμπρύνω Κίνναμ. ἱστ. 5, σ. 119.
Λυγίλα, τὰ πόλ. Λιδύης, κάτ. Αἰγυλίου
Στ. Βουρ.
Λυγο-εὐδής, 2· αὐγάζων, λαμπρὸς Πλούτ.
ἡμ. σ. 922, Φιλ. πολλ.
Λυγος, τό· τὸ πρῶτον φῶς τῆς ἡμέρας, ἡ
αὐγὴ Παύλ. ἐν Α. ἡώς, Ἰω. Μαλ. σ. 123
καὶ ἀλλ.
Λυγούστα, - γούστα, Λυγούστα· ὄν. πολ-
λὴν πόλ. ὑπὸ Λυγαύστου θεμελιωθείσάν 1)
Ἀστούρικα Λυγ. ἐν Ἰσπ. Ταρρακ. Πτολ. 2)
Λυγ. Λυσιάν, ἐν Ἀκυτανίᾳ Πτολ. 3) Λυγ.
Βαζυρινῶν, πλησίον Τουρίνου, αὐτ. 4) Λυγ.
Ἡμερίτα, ἐν Λυσιτανίᾳ Δ. Κάσ. 5) Λυσια-
ρενα Λυγ. ἐν Ἰσπ. Ταρρακ. Πτολ. 6) πόλ.
ἐν Κιλικίᾳ Πτολ. 7) Λυγ. Οὐενδελικῶν,
ἐνν. Augsburg Πτολ. 8) Λυγ. Οὐερονανδῶν,
ἐν Βελγικῇ Πτολ. 9) Λυγ. Οὐεσσόνων, αὐτόθι
Πτολ. 10) Λυγ. Πάφος, ἐν Κύπρῳ, ἡ ἐπὶ Λυ-
γούστου ἀνακτισθεῖσα Πάφος Δ. Κάσ. 11)
Μόρτα Λυγ. ἐν Ἰσπ. Ταρρακ. Πτολ. 12) Λυγ.
Παυριανῶν πόλ. τῶν Σαλασσίων Στραδ.
13) Παυρικῶν Λυγ. Πτολ. πλησίον τῆς Βα-
σιλείας, καὶ ἀλλ. κάτ. Λυγουστάνοι.
Λυγούστα· ῥωμα. γυν. ἰδ. αὐτοκρατεῖρας ὄν.
Δ. Κάσ.
Λυγούστειον, Λυγούστειον· τόπ. ἐν Βυ-
ζαντίῳ, ὅπου ὁ Κωνσταντῖνος ἀνέγειρε τῇ
μητρὶ αὐτοῦ Ἑλένῃ ἀνδρείοντα Παύλ. Μιλ.
Λυγούσταλιν, τὰ ἑορτὴ μετ' ἀγῶνων πρό-
την τοῦ Λυγαύστου Δ. Κάσ. ἐπὶ ἑπιγρ.
καὶ Σεβαστὰ ἡ Σεβάσμια ὄνομα.
Λυγούστειοι· σύστημα ἱδ 5 χιλ. στρατιω-
τῶν ἐπὶ Νέρωνος Δ. Κάσ.
Λυγούστειον, τό τόπ. ὅπου ἐκινῶντο πανη-
γυρικοὶ χοροὶ πρὸς τὴν τοῦ Τιβερίου Σουλῶ.
λέγεται καὶ Λυγούστειον.
Λυγούστη· γυν. ὄν. ἐν Ἀνθ.
Λυγούστινα· θυγ. Ἡρακλείου Κ. Καίσιμ.
Λυγούστουθονα· πόλ. Ῥαλλίς Λουγῶ. Πτολ.
Λυγούστόβριμα· πόλ. α) Ἰσπαν. Ταρρακ.
β) Λυσιτανίας Πτολ.
Λυγούστόδουνον· πόλ. τῶν Λιδῶων Πτολ.
Λυγούστονέμετον· πόλ. Ῥαλλίς Πτολ.
νῶν Clermont.
Λυγούστόριτον· πόλ. Ἀκυτανίας Πτολ.
Λυγούστος, τό ῥωμα. Augustus, ἑλλην. = Σε-
βαστός 1) ὄν. τιμητικὸν τοῦ Καίσαρος Ὁ-
κταβιανῶ Πλουτ. 2) ὁ μὴν Λυγούστος Πλούτ.
3) Λυγούστος, ὡς ὀνομασία νόμων Δ. Κάσ.
Λυγούσταυλος· ὁ τελευταῖος αὐτοκράτωρ
τοῦ 2ου. ῥωμα. κράτους.
Λυγῶ, οὐς, ἡ· ὄν. κοινὸς Ξεν.
Λυδάζομαι, μέλ. αὐδάζομαι μέσ. ἀποθ.

λαλῶ Ἡρ. μόν. ἐν τῷ ἔσορ. «φωνῇ ἀνθρώ-
πων» αὐδάζεσθαι, 2, 55· καλῶ, 5, 51· ὁ-
νομαζῶ Ὀππ. ἀλ. 1, 127· παρὰ μετγ. καὶ
ἐνεργ. αὐδάζοι Λυκάορ. 892· αὐδαῖτε Ἀλκ.
Μίτα. ἐν Ἀνθ. 6, 218.
Λυδῶτος, 3· φωνητικὸς, μετγ.
Λυδῶαξ, ἀκος· εἰς τῶν φονέων τοῦ Οὐβρίθου
Ἀππ.
Λυδῶατ· γυνὴ Φιλίππου Ἀθην.
Λυδῶατθα· πόλ. Ἀραβ. παρὰ τὸν Εὐεργάτην
Πτολ.
Λυδῶα (ἄδω αὐδασον Εὐρ. Φοιν. 123· μέλ.
«αὐδασοντι· ζοικε» Ἀρχέλ. ἐν Ἀνθ. Πλαν.
120, καὶ αὐδῶς· μετ, Σοφ. Οἱ. τ. 846· αὐδῶ-
σμαι Πίνδ. Ὀ. 2, 101) λέγων, καλῶ, ὁ· ι-
λῶ, ἀπὸ τοῦ Ὀμ. παρὰ ποιηταί, καὶ ἀπολ.
ὡς «καὶ ἡδὴ μάντις ἀμύμων» Ἰλ. α, 92, καὶ
ἰδ. ἀντίον αὐδῶν τινα = προσαγορεύειν Ὀδ. ε,
28. ὡς «ἔπος ἀντίον αὐδῶν τινα» Ἰλ. ε,
170 καὶ μετ' αὐτ. «αὐδῶ δτι φρονέεις», σ,
424· μεγάλα = δλαζονικά Ὀδ. δ, 505· ἡ-
πος, λόγον ἐπὶ ὀρκίῳ Πίνδ. 1 5, 39, Ὀ. 2,
101. Παρὰ τραγ. περὶ τοῦ χρηστηρίου, Σοφ.
Τρ. 170· περὶ τοῦ μάντιος, Οἱ. τ. 392· ὅθι
καλεῖται Ἀσχ. ἐπ. 1034· «αὐδῶ σιγῶν» Σοφ.
Οἱ. Κ. 888· καὶ περὶ τοῦ χρηστηρίου, ἐν
Δημ. 21, 52. Τὸ μέσ. ἐν τῇ σημ. τοῦ ἐνεργ.
Ἠνδ., ὡς Σοφ. Φιλ. 130, 811. γλ. 759·
παθ. ὀνομάζομαι, «αὐδῶμαι δι' πατὴρ Ἀχιλ-
λέως» Σοφ. Φιλ. 240· αὐδῶμαι, Τρ. 1106·
«ὁ παραμαρτητὴς ἐν βροτοῖς αὐδῶμενος» Ἀλέξ.
ἐν Ἀθην 6, 242.
Λυδῶα ἡ Λυδία· πόλ. Συρίας Πτολ.
Λυδῶα, ἰδε Ἀδῶα.
Λυδῶα, ἡ· φθόγγος, λακίτ, φωνή, ἰδ. ἐγγλωτ-
τίτ, στωμελίτ· «τοὺ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλ-
τος γλωσσίων βίαν αὐδῶ» Ἰλ. α, 249· πρὸλ.
Ἠσ. θε. 97· ὅθι περὶ τοῦ λαλοῦντος ἱππου,
Ἰλ. τ, 408 μόν. ἐν Ὀδ. φ, 411 περὶ τοῦ
τριμοῦ τῆς νευρᾶ· τοῦ τῶδου, ὅστις παρα-
βάλλεται πρὸς τὸν φθόγγον τῶν χειρῶν.
Καὶ Πίνδ. Ν. 9, 4, καὶ τραγ. φῆμη Σοφ.
Οἱ. Κ. 240.
Λυδῶεις, τσσα, εν· ὁ δμιλὼν, λαλῶν, πεπρω-
τισμένος μετ' ἀνθρωπίνην γλώσσαν, ὅθι. ἐπὶ θ.
χαρακτηριστικὸν τῶν ἀνθρώπων Ὀδ. ε, 334·
ζ, 125· καὶ περὶ τοῦ ἱππου τοῦ Ἀχιλλεύος·
«αὐδῶντα δ' εἴηκε» Ἰλ. τ, 407. Καὶ ἡ Κα-
λυψὶ καὶ Κίρκη καλεῖται «θεῖς αὐδῶντα»,
θεαί, αἵτινες, ὡς μετὰ τῶν ἀνθρώπων ζῶσαι,
μεταχειρίζονται γλώσσιν ἀνθρώπων Ὀδ. μ,
449 καὶ κ, 136· λ, 8· μ, 150. Παρὰ μετγ.
μελωδικός, π. γ. Νίκ. ἀλ. 573.
Λυδῶα· ἀνθρώποι ἀίρετικοὶ τινες Ἐπιφάν.
Λυδῶα, ὄντος, ἡ Ἀδῶα. βισ. Παιδῶων
Δ. Σικ.
Λυδῶον ἄκρον· 1) ἄκρωτ. Μαυριτανίας Πτολ.
2) Λυδ. ὅρος ἐν Νομιάδῃ Πτολ.
Λυδῶονός· μὴν Μακεδονικὸς = Δεκέμβριος.
Λυδῶος· ποτ. Μαυριτανίας Πτολ.
Λυδῶα ἡ ἀνδρία, δι. γρ. Πλάτ. νόρ. 8,
834· ἰδε Λυδ. Φρον 729.
Λυδῶος, 2· ἀνδρὸς ἰδε Λαδ. Φρον, σ. 729.
Λυδῶμων = Ἀδῶμων, ὁ ἰδε.

Αυεκίζει· σφακελίζει, Κύπριοι 'Ποδύ.
 Αύενιάν, ὄνος· πόλ. Γαλλίας Ναρδων.
 Στράβ. νῦν Avignon.
 Αύεντινος, λόφος· 'Αβεντινον, ὄρεα.
 Αύερα ή Αύειρα· πόλ. ἐν Παλμυρηνῇ Πτολ.
 Αύ-ερύω (ἴδ' ἔρῳα) 1) τραδῶ ὁπίσω· -νευ-
 ρήν=τραδῶ τὴν νευράν τοῦ τόξου πρὸς ἑμαυ-
 τόν, ὅπως τοξεύσῃ 'Ιλ. 0, 325· -στήλας=πά-
 λιν τραδῶ ἔξω, μ. 261· συχνότερ. ἀπολ.
 τραδῶ ὁπίσω τὸν τράχηλον τοῦ ἱερείου, ὅπως
 διακόψῃ τὸν λάρυγγα, α, 459, 6, 422, Πίνδ.
 'Ο. 13, 78· 2) βυζάνω 'Οππ. ἀλ. 2, 603,
 'Αγαθ. ἐν 'Ανθ. 5, 285.
 Αύετῇ· τὸν αὐτοστῇ 'Ποδύ.
 'Α-ύετος, 2' ὁ μὴ ὑπὸ ὑετοῦ βραχεῖς 'Ἰώσ.
 ὕπομν. 71.
 Αύήρ, αἰολ. ἀντὶ ἀήρ.
 Αύήρως, 3' ἑηρὸς 'Ρ'αν. ἐν 'Ανθ. 12, 121.
 Αύζα, ας· πόλ. Λιβύης Μέν. 'Επίσ.
 Αύζαρα· πόλ. ἐρήμου 'Αραβίας Πτολ.
 Αύζων, ὠνος, ἐκαλεῖτο ἡ 'Ἰταλία ὑπὸ τῶν
 ἑγχωρίων κατ' 'Ετ. 'Ἰδ' Αύζονες.
 Αύθ-αγιάτης, ἡ· αὐτὴ ἡ ἀγιάτης Θεόδ.
 Πρόδρ. ἐν 'Αν. Βοασσον. τ. 4, σ. 440.
 Αύθ-άδεια, π. αὐθάδεια, ἡ· τὸ ἑαυτῷ ἀρέ-
 σκειν, ὑπερηφανία, ἀλαζονία· -καὶ θυ-
 σκολία Πλάτ. πάλ. 9, 590· ὁ 'Αριστοτ. ἡθ.
 Νικ. 2, 3 ἀντιτίθ. αὐτὴν τῇ ἀρεσκείᾳ, τῇ
 τάσει τοῦ πάσιν ἀρέσκειν, μεταξὺ δὲ τῶν
 δύο ἔκρων θέτει ὡς ἀρετὴν τὴν σεμνό-
 τητα, καὶ μτγν. ὡς Πολύδ. 16, 22· -συν-
 θηκῶν=αὐθαίρετος διαγωγή ἐν τῇ συνθήκῃ
 Δ. 'Αδ. 9, 17· κατ' αὐθάδειαν· αὐθαίρετως
 Στράβ.
 Αύθ-άδης, 2, (ῥήδομαι)· ἑαυτῷ ἀρέσκων,
 αὐθαίρετος, *ὁ μὴ δὲν πρὸς ἕτερον ζῶν, ἀλλὰ
 καταφρονητικὸς αὐθάτης· 'Αριστοτ. ἡθ. Εὐδ.
 3, 7· *τρόποι αὐθάδεις καὶ χαλεποί· Πλάτ.
 νόμ. 12, 950 καὶ συχνάκις· πρβλ. 'Ισοκ. 1,
 15· 'ἔθιζε σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπόν, ἀλλὰ
 σύννου· δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ αὐθάδης, διὰ δὲ
 τοῦτο φρόνιμος εἶναι ὀφείεις· ἐν Ξεν. κυν.
 6, 25, ἀντιτίθ. αὐθ. κύων· τῷ φιλιαν-
 θρώπῳ· ὁ Λίσχ. ἀντιτίθ. τὸ «αὐθάδης φρε-
 νων» τῷ ταπεινός, Πρ. 909· 'Εν γέν. μὴ
 φροντίζων περὶ ἄλλων, ἀπηγής· *σφηνός γνά-
 θος αὐθάδης· = ἡ διὰ τοῦ στήθους τοῦ διερ-
 χομένη Λίσχ. Πρ. 64· *τὸ αὐθαδὲς τῆς φύ-
 σεως· = ὠμότης, βαρβαρότης Πολύδ. 4, 21
 ἐπὶρ. αὐθαδῶς 'Αριστοτ. βατρ. 1016, Πλάτ.
 Θησ. 1· αὐθαδέστερον ἀπεκρίνατο· Θουκ. 8,
 84· καὶ 'Ποδύ. = ὑπερήφανος, θυμώδης, πα-
 ράνομος, αὐτάρχεος.
 Αύθ-αδία, π. ἡ· αὐθάδεια Λίσχ. Πρ. συ-
 γνάκις Σοφ. Οἶ. τ. 549 καὶ ἄλλ.
 Αὐθαδιάζομαι· αὐθαδίζομαι παρὰ μτγν.
 ὡς Πολέμ. 2, 24· ἴδε Αὐθ. Φρυν. σ. 66.
 Αὐθ-αδιασμός, ὁ· τὸ αὐθαδιάζεσθαι 'Ἰω.
 Χρυσ. τ. 2, σ. 110.
 Αὐθ-αδίζομαι· αὐθαδῶς, ἰσχυρογνωμόνως,
 ὑπερηφάνως φέρομαι Πλάτ. ἀπολ. 34, δι. γρ.
 αὐθαδιάζομαι.
 Αὐθ-αδικός, 3' ὑπερήφανος, ἀγέρωχος 'Αριστ.
 Λυσ. 1116.

Αὐθ-άδισμα, τό· αὐθαδὲς ἔργον, αὐθάτης
 λόγος Λίσχ. Πρ. 986.
 Αὐθ-αδός-στομας, 2' ὁ ἔχων στόμα αὐθα-
 δὲς καὶ ὑπερήφανον· ὅπως ἐνοιάζει ὁ ἐδρι-
 πίδης τὸν Λιγύλλον ἐν 'Αριστ. βωτρ. 830.
 Αὐθ-αίμος, 2' ὁ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, ἀδελφός
 'Αντ. Σιδ. ἐν 'Ανθ. 6, 14· καὶ Σοφ. Οἶ. 4.
 108 Ο, ἀντὶ αὐθομαίων, κατ. εἰκ. τοῦ Βολιου.
 Αὐθ-αίμων, 2' τῷ προηγ. Σοφ. Τρ. 1030,
 ἀδελφός· καὶ μτγν. π. ὡς Λυκόφρ. 1446.
 Αὐθ-αίρετος, 2' ὃν τις αὐτὸς αἵρεται, ἐκ-
 λέγει, ἐκούσιος, ἐλευθερός· αὐθουσία Θουκ.
 1, 78· στρατηγός Ξεν. ἀν. 5, 7, 29, 6· ἐν
 28 εἰνε· *ὅστις ἀν' ἑαυτὸν ἐλίσσεται· ὁμ. -ἑαν-
 νatos, 'Ἐλ. 6, 2, 24, αὐτοχειρία· -ἑαν-
 νatos τὴν ἐπάνοιχτον δουλείαν· Δημ. 19, 259.
 'Οθ. ὃν τις αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ ἐπιστάται,
 οὐ τις αὐτὸς ἐγένετο αἷτιος, - πημοναί Σοφ.
 Οἶ. τ. 1231· κινδυναι Θουκ. 1, 144· -κα-
 ταφθορά Πολύδ. 2, 21 καὶ μτγν. ἐπὶρ. αὐ-
 θαιρέτως κατὰ τὴν οἰκείαν θέλησιν· αὐθαί-
 ρετως καὶ μὴ ἐν νόμῳ συμπολιτευομένων·
 Λυσκ. 'Αναχ. 34.
 Αὐθ-έδραστος, 2' ὁρ' ἑαυτοῦ ἐν τῇ ἰσχύ-
 τείσει, ἐφ' ἑαυτοῦ ἐδράζων 'Ἰωσήφ 'Ρακενό,
 ἐν Βαλτζ. ῥήτ. τ. 3, σ. 476.
 Αὐθ-έκαστος, 2' ἑκαστος καθ' ἑαυτόν, ὅθ.
 ἀπλοῦς, φυσικός, αὐθέκαστος καὶ ἀληθεύς
 'Αριστοτ. ἡθ. Νικ. 4, 7, ὁμ. ὁ Φιλόμ. ἐν
 Στοβ. ἀνθ. 2, 27 ἀντιτίθῃσιν αὐτὸ τῷ εἰρωνι-
 κῷ· -ὄρθιος καὶ αὐθέκαστος καὶ ἀληθεύς,
 Πλούτ. Κατ. 6, ἀπλοῦς καὶ αὐθ· 'Αλκ. καὶ
 Κορ. 2 λαμβάνει ὅμως καὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ αὐ-
 στηροῦ, ἰδιογνώμονος, *πικροῦ γέροντος, αὐθ-
 κάστου τὸν τρόπον· Μέν. ἐν Β. 'Αν. σ. 17· *ἀ-
 κριδῶς, αὐστηρὸς τῷ λόγῳ, ἀπαράκλητος,
 ἡ τῷ τρόπῳ ἀπλοῦς, ἐλευθέρως, ἀξιοπισταῖ
 αὐτάρχεος· 'Ποδύ. αὐθέκαστα· αὐτὰ τὰ γέ-
 νόμενα, οἷον ἀκριδῶς καὶ συντήριος καὶ α-
 ποτόμως καὶ λόγῳ αὐθέκαστοι οἱ σαρῖτες καὶ
 σύντομοι ἢ οἱ ἀληθεῖς· Β. 'Αν. σ. 462· ἴδε
 καὶ σ. 17, 24· ἐπὶρ. αὐθεκάστως· αὐστηρῶς
 Πλούτ. Λυσ. 22.
 Αὐθ-εκάστότης, ἡ· αὐστηρότης, ὑπὸ Φρυν.
 ἐπιτ. σ. 349 ὡς ἀλλόκατος καὶ κτεθῆ-
 λον ψεφόμενος.
 Αὐθ-εκούσιος, ὁ, δι. γρ. αὐτεξούσιος ἐν
 Εὐσεβ. εὐαγγ. προπ. 6, σ. 247.
 Αὐθ-εντέω· εἶμαι αὐθέντης, ἐξουσιάζω Κ. Δ.
 Αὐθ-έντημα, τό· ἰδία δύναμις, ἀνεξαρτη-
 σία, μτγν.
 Αὐθ-έντης, ὁ, συνηρ. ἐκ τοῦ αὐτο-έντης
 (έντα)· ἀπερίριστος κύριος, τύραννος, δυνά-
 σης· *χρόνος Εὐρ. ἰκ. 458, καὶ μτγν. ὅθ.
 ὁ ἄλλος παρέχων δύναμιν, ἐξουσίαν πρὸς τι,
 αἷτιος, -πράξιος Πολύδ. 23, 14· ἱεροσυλίας
 Δ. Σικ. 16, 62· -τῶν ἀνομημάτων, 17, 4·
 ἴδ. ὁ αἷτιος φόνου· 'Αντιφ. 3, γ, 4· ὁ ἔκτε-
 λων τὸν φόνον ἰδία χειρὶ, φονεὺς 'Πρ. 1, 117,
 Θουκ. 3, 58, Εὐρ. 'Ρησ. 873 καὶ συχνάκις
 ἀλλά, φόνος, θάνατος αὐθ· = ὁ δὲ ἰδία χει-
 ρὸς ἐκτελεσθεὶς Λίσχ. Εὐμ. 203. 'Αγ. 1553,
 Εὐρ. 'Πρ. μ. 839· ἴδε Β. 'Αν. σ. 15.

Αὐθ-εν-τι-α, ἡ ἰδία δόναμις, ἐξουσία Βασ. τ. 1, σ. 300 καὶ ἄλλ. μτγν. αὐθεντία=ἰδία χειρὶ Δ. Κάσ. ἀπ. σ. 49.
 Αὐθ-εν-τι-κός, 3' τῷ αὐθεντῇ ἀνήκων Βασ. τ. 1, σ. 275, μτγν. ἐπὶρ. - κως=μετ' αὐθεντίας, κύρους Κικ. Ἀττ. 9, 14, 10, 9, ἀσφαλώς, κατ' ἐγγυητὴν ἀσφαλῆ, μτγν.
 Αὐθεντίας, ἴδως, ὅθλ. τοῦ αὐθεντη: Ἡρδν. περὶ καθολ. προσώδ.
 Αὐθεντρία, ἡ κύρια Θεοφύλ. Βουλγ.
 Αὐθεντῶς· αὐθεντικῶς Εὐστ. ἔργ. σ. 40.
 Αὐθ-ερ-μ-ή-νε-υ-τος, 2' αὐτὸς ἑαυτὸν ἐρημνύων Ἰ. Χρυσ. τ. 1, σ. 927.
 Αὐθ-ε-το-ι-σ-μος, 2' πρόθυμος, μτγν.
 Αὐθ-ε-ψ-η, ἡ σκευὴς μαγειρικὴν με δύο πάτους, ὧν ὁ μὲν κάτω περιεῖχε τὸ πῦρ ὁ δὲ ἄνω τὰ φαγητά Cic. pro Rosc. Amer. 46, τὸ Ῥωσικ. σαρκοδόρι.
 Αὐθ-η-με-ρε-ί· αὐθημερινὸν Σχολ. Αἰσχίν. σ. 33.
 Αὐθ-η-με-ρε-ί-ω, «τὸ τὴν αὐτὴν ὁδὸν διὰ μᾶς ἡμέρας ἐπανελεῖν αὐθημερινῶς» Πολυδ. 1, 64.
 Αὐθ-η-με-ρι-νός, 3' ὁ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ταχίως παρερχόμενος - ποιηταὶ Κρατίν. ἐν Ἀριστοειδ. τ. 2, σ. 386· ἀσφύς αὐθημερινός ὥς εἰπὲν αὐτοσχέδιος» Εὐστ. Ἰλ. σ. 44· ἐπὶ ὁ τῆς αὐτῆς ἡμέρας· αἰὶν αὐθημερινὸν φάρμακον Ἀπολλοδ.
 Αὐθ-η-με-ρ-όν· ἴδε τὸ ἐπ.
 Αὐθ-η-με-ρος, 2' ὁ τὴν αὐτὴν ἡμέραν γινόμενος· λόγος=αὐτοσχέδιοι Αἰσχίν. 3, 208· ὅπου ὁ Βέκκερ, γράφει· οἱ αὐθημερὸν λόγοι» συνθ. ἐπὶρ. αὐθ-ημερῶν (ὁδῶν τὸνιστέον καὶ Ἡρδν. ἐν Ἑτ. Γ. 499) τὴν αὐτὴν ἡμέραν, εὐθύς Αἰσχ. Πέρσ. 454, Θουκ. 2, 12 καὶ ἄλλαχθ, ἰων. αὐθημερὸν Ἡρ. 2, 122.
 Αὐθ-η-τα-νοί· ἔθν. ἐν Ἰσπαν. Ταρρακ. Πτολ.
 Αὐθ-η, συνθρ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ 1) αὐτὸς, ἔκει, ἐν τῷ τόπῳ, «Ὁμ. καὶ ἑλλαχού» 2) παρὰ μτγν. π. ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ, Λυκάφρ. 732.
 Αὐθ-η-γεν-ής, 2' ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ γεννηθεὶς, αὐτόχθων, ἐντοπίος· ὁσὺς Ἡοί 4, 130 καὶ παλαιός, 4, 48 (ὅπου πεῖται αὐτιγε-νέες)· ὁ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ πηγάζων· ὁ-δωρ=τὸ ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ ἀναδύσθαι, μὴ ἐρ-χόμενον ἀλλαχόθεν, 2, 149· ἱαλόμενος=οἰκισ-τὸς Εὐρ. Πρρ. 895, «τῷ εὐθὺς γινόμενῳ» Σχολ. καὶ περὶ ἀνθρώπων, αὐτόχθων Λουκ. Ἑρμ. 24, Δ. Ἀλ. 1, 9, Διοσκ. ἐν Ἀνθ. 7, 162· μετὰ τοῦ ἰδίου, τῷ ἐπίστικτος ἀντίθ. Πλούτ. ἡλ. σ. 976· αὐτόχθων, γνήσιος, ἰθαγενέος Ἡσυχ.
 Αὐθ-η-ς (ἐπ. ἰων. καὶ δωρ. αὐθ-η)· ἐπιτετ. πρὸς μτγν. τοῦ αὐθ, καὶ τοῦτο παύσθησαν, πάλιν α) ἐν νέου, ἐξ ἀρχῆς, καὶ πλεον. «ἀειτερον αὐθ-η» Ἰλ. α, 513· «πάλιν αὐθ-η», 6, 276· καὶ παρὰ τραγ. καὶ πεζ. «αὐθ-η δὴ πάλιν» Πλάτ. πολίτ. 282, καὶ ἐπὶ οὗτ. «ἡ αὐθ-η ἀρχῆς», Τιμ. 48· 6) ὁπίσω, «αὐθ-ης ἐ-λίσσεται»=θα ἔλθῃ πάλιν, ὅτι ἐπανελεῖται Ἰλ. α, 125· «εἶσμι, ὅσω=ἀποδῶσω Σοφ. Φιλ. 930 1216· γ) ἐπίσως, τοδναντίον» αὐθ-ης ἐ. ὡ αὐτοῦ; ἀνηρώτων» Πλάτ. Χαρμ. 153 δ) κατόπιν, μετὰ ταῦτα, ἐν τῷ μέλλοντι Αἰσχ. Ἀγ. 808, Εὐμ. 475· πολλ. ἐν τῷ πεζῷ, «μη-δε νον, μηδ' αὐθ-ης ποτε γενήσεται» Πλάτ. νόμ. 4, 711· «ὁ αὐθ-ης χρόνος», 11, 931· καὶ

ἐν γέν. ἑλλην. φερὲν, ἰδ. «καὶ αὐθ-ης, αὐθ-ης δὲ», Τῷ μὲν ἀντιστοιχεῖ ἐν Σοφ. «τοῦτο μὲν, τοῦτ' αὐθ-ης», Ἀντ. 167, ὅπῃ καὶ ἄλλα-χού, πλὴν σπανίως ἀπαντᾷ.
 Αὐθ-ο-μ-αι-μον-εία· εἶμα αὐθομαίμων Κ. Μαν. χρ. 3938.
 Αὐθ-ο-μ-αι-μος, 2' ὁμαίμος, τοῦ αὐτοῦ αἵ-ματος Σοφ. Οἰ. Κ. 336, Λυκάφρ. 168· ἴδε καὶ αὐθαίμος.
 Αὐθ-ο-μο-ι-ος· πανόμοιος Θεόδ. Στοῦδ. σ. 126, ἴσ. γραπτ. αὐθόμοιτος.
 Αὐθ-ο-μ-ο-λα-γ-έ-μ-αι· ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκουσίως ὁμολογεῖσθαι· «πράγμα αὐθομολογούμενον» =ὁπὲρ ἑαυτοῦ μαρτυροῦν, αὐτοθεν δὴλον Λουκ. Ἑρμ. 39 (νὸν γράφ. «αὐθ-ης ὁμολογού-μενον».)
 Αὐθ-ο-μ-η-τος, 2' ἐκούσιος Σχολ. Σοφ. Οἰ. σ. 1226, μτγν. ἐπὶρ. - τως Γ. Παχ. Ἀνθρ. Παλ. 4, σ. 207.
 Αὐθ-ο-πα-ρ-κ-τος, 2' ἀφ' ἑαυτοῦ ὄπαρχων· «ἡ δωδόμενος ἐτίρου πρὸς τὴν ἑαυτοῦ οὐστασιν» Κόρ. περὶ πίστ. σ. 426· ἐπὶρ. - κτως Ζωναρ. ἐν λ. ἐνωσις.
 Αὐθ-ο-υ-περ-π-α-ρ-θ-ό-της, ἡ· αὐτὴ ἡ ὑπερτάτη ἀγαθότης Διον. Ἀρεοπ. σ. 225.
 Αὐθ-ο-υ-πό-σ-τα-τος, 2' ἀφ' ἑαυτοῦ, καθ' ἑαυ-τὸν ὀφιστάμενος, ὄπαρχων Ἰάμβλ. ἐν Στοῦδ. ἑκλ. τ. 2, σ. 400.
 Αὐθ-ο-υ-πό-τ-α-κ-τος, 2' ἡ ὀπειτ. τοῦ ἀορ. 5'. ἐνίστα καὶ τοῦ ἀορ. α. γραμμ. πρὸλ. Β. Ἀν. σ. 1086. Ἡρδν. ἐπιμ. σ. 278 ἐπὶρ. αὐθ-ο-ποτάκτως.
 Αὐθ-ο-υ-ρ-α-τό-της, ἡ· αὐτὴ ἡ ὀρειότης Ἰρηγ. Κύπρ. ἐν Βοασσαν. Ἀν. τ. 1, σ. 339.
 Αὐθ-ο-υ-ρε-ί· τὴν αὐτὴν ὥραν Κικ. Ἀττ. 3, 13, ἡ αὐθ-ο-υ-ρε-ί Πλούτ. ἡρ. σ. 512.
 Αὐθ-ο-υ-ρόν· τῷ προηγ. Ἰπποκρ. σ. 845, Στράβ. 3, σ. 172, μτγν.
 Αὐθ-α-χ-ος (αἰολ. ἀντὶ ἀτ-α-χ-ος, ἀ ἀθρ. καὶ ἰα-χ-ή, μετὰ αἰολ.), 2, Ἰλ. ν, 41, περὶ τῶν εἰς τὴν μάχην ὀριώντων Τρώων· ὁμοῦ βοῶντες· διότι παρ' Ὀμήρῳ οἱ μὲν Ἑλ-ληνες ἑλκύνουσιν εἰς μάχην ἐν ριγῇ, οἱ δὲ Τρῶες μετὰ βοῆς 2) ἀφ' ὧν Κ. Σμ. 13, αὐθ-ης Ἡσυχ.
 Αὐθ-ο-υ-δ-ε-τοῦ· ἀφανὺς, ἀοράτος Ἡσυχ.
 Αὐθ-α-ν· ἀλκήν, Κρήτες Ἡσυχ.
 Αὐθ-η-λ-ως· ὥς ὑπὸ Τυρρηγῶν Ἡσυχ.
 Αὐθ-η-ρ-ε-σ-ί-η· ἀφάρτη Ἡσυχ.
 Αὐθ-ο-υ-δ-ν-α· ἀλκύνος, Κρήτες Ἡσυχ.
 Αὐθ-α-δ-ί-η· τόπ. ἐν Μεσοποταμίᾳ Πτολ.
 Αὐθ-α-ί· 1) ἐπὶ νεῖον Κιλίκων, οἱ οἰκοῦντες Αὐθ-αῖται Στ. Βυζ. 2) χωρίον Λυκίας Στ. Βυζ. Αὐθ-α-ί· σ. ἡ, ἀξίεσι δὲ καὶ τὸ παραπέ-τασμα αὐλαίαν καλεῖται Πτολ. 4, 122, Πλούτ. Ἀλκιβ. 49, Πόρρ. 20· ἴδ. τὸ τοῦ θεάτρου Μέν. ἐν Κοσμ. Ἰνδ. σ. 197· καὶ τῆς Πλούτ. Ἀλκιβ. 40· αὐλαίαν ἐν αὐτῇ δια-τρίβουσα, ἡ τὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα Ἡσυχ.
 Αὐθ-α-ί-ου· τείχος· χωρίον ὁχυρὸν ἐν Θράκῃ πρὸς τῷ Πόντῳ Ἀρρ.
 Αὐθ-α-κ-ε-ρ-γ-ά-της, ὁ· ποιὼν αὐλακας· «τὴν αὐθ-ης Φιλίπ. ἐν Ἀνθ. 9, 742.

Αὐλακίζω· σχίζω αὐλάκας· γὰρ αὐλακισμένη = γεωργημένη Πρακτίν. ἐν Ἀθην. 11, 461.
 Αὐλάκιμα· τὸ τοιοῦτον αὐλάκας Κ. Μαν. γρ. 2549.
 Αὐλακισμός, ὁ· τῷ προηγ. Κ. Μανασ. χρ. 317.
 Αὐλακο-επίδης, 2· ἔχων μορφὴν αὐλακος Εὔστ. Ἰλ. σ. 453.
 Αὐλακώεις, ἴσα, ἐν· αὐλάκας ἔχων· ἄρουρα Μαξ. Καταργ. 506.
 Αὐλακος· ἄνδρ. ἐν. ἐν Σχολ. Ἰλ.
 Αὐλακο-τομέω· τέρνω αὐλάκας Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 9, 40.
 Αὐλακ-ώδης, 2· ἔχων αὐλάκας Εὔστ. Ἰλ. σ. 831.
 Αὐλάνιος· ἀνδριαντοποῖς καὶ τορευτὴς Ἀθηναῖος Πλίν.
 Αὐλαξ, ἀκος, ἡ· γὰρ ἄλλος (πρὸς αὐλάξ, ὠλεξ).
 Αὐλαξός· σὺλωρός, οἰκυφύλαξ Ἡσύχ.
 Αὐλ-ἀρχης, ὁ· ἄρχων τῆς αὐλῆς Σαμ. 2, 8, 19.
 Αὐλάχα· ἡ ὕνις Ἡσύχ.
 Αὐλεῖος, 3 καὶ 2 συγνάκις· ὁ τῇ αὐλῇ ἀνήκων· ἴδ. «ἡ αὐλεῖα θύρα», ἡ ἐκ τῆς οὐδοῦ εἰς τὴν αὐλὴν ἄγουσα, ἡ ἐκ τῆς αὐλῆς εἰς τὸν προδόμενον· πτωλῶν, «ἡ ἀπὸ τῆς οὐδοῦ πρὸς τὴν θύραν τῆς οἰκίας» Ἀρποκρ. ἐν πληθ. Ὁδ. σ. 239, φ. 49, Πινδ. Ν. 1, 19, Πρ. 6, 69 (ὡς «αὐλεῖον πόλις» Σοφ. Ἀντ. 18 καὶ Εὐρ. Ἐλ. 445) ἐν τῷ ἐν. Αὐστ. 1, 17, 12, 15, Ἀριστ. εἰρ. 947· «ἡ αὐλεῖος θύρα» Πλάτ. συμπτ. 212· αἱ αὐλεῖοι, ἄνευ τοῦ θύρα Πολύδ. 5, 76 καὶ συγχά παρὰ μτγν. «οὐδὲν ἐπ' αὐλεῖον» = ἐν τῷ κατωφλίῳ τῆς αὐλεῖου θύρας Ὁδ. α. 104.
 Αὐλεῖτης, ὁ· τῆς αὐλῆς, ἐπαύλειος Ἀπολλ. Ρ. 4, 1487.
 Αὐλεστής· Τυρρηνός, σύμμαχος τοῦ Αἰνείου Οὐργιλ.
 Αὐλέω· παίζω αὐλῇ Πλάτ. Πρωτ. 327 καὶ συγχά, ὅμ. ἐπ. καὶ -λέασι Ξεν. ἀν. 7, 3, 32· Μῆσ. τέρπομαι διὰ τοῦ αὐλοῦ Πλάτ. Ἐξοδον· ποὺς ἀποχώρησιν Ἀριστ. σφ. 582. νόμ. 7, 791, Ξεν. Κύρ. 4, 5, 7. -Παθ. «ὁ Βασιλεὺς βουβός ἡλεῖτο» Ξεν. συμπτ. 9, 3· «αὐλεῖται πᾶν μέλαθρον» = εἰνε πλήρες τόνων αὐλοῦ Εὐρ. Ἰ. Τ. 367.
 Αὐλή, ἡ (ἴω) ἀρχικῶς πᾶς ὑπαίθριος, εὐάερος τόπος («διαπνεύμενος τόπος» κατ' Ἀθην. 5, 189) ὅθ. 1) παρ' Ὁμ. ὁ ὑπαίθριος τόπος πέριξ τῆς κατοικίας, περιτετειγμένος καὶ λιθόστρωτος Ὁδ. ε. 185· ὡς ἔχει αὐτὸν καὶ ὁ Ἀχιλλεύς περὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ Ἰλ. ω. 552· ἐν αὐτῇ κεῖται οἱ τῶν κτηνῶν σταβλοὶ, δ. 438, ἐν οἷς τῷ μέσῳ αὐτῆς κεῖται ὁ βουβός τοῦ «Ἐρκεῖ υἱοῦ». Ἰδ. προέτι Πρ. 2, 158 καὶ ἐπ. Σπανιώτ. ὁ πρόδομος, πυλῶν, vestibulum· πρὸς Πλάτ. συμπτ. 212, Πρωτ. 311, Πλούτ. Σόλ. 27· 2) ἐν γέν. ἡ κατοικία, -Ζηνός Ὁδ. δ. 74· -Δίος Δίσχ. Πρ. 122, Ἡρακλείδης Πινδ. Ν. 4, 24· πρὸς 10, 16, Σοφ. Τρ. 202 καὶ ἀλλαχού, «ἀγρονόμοι αὐλαί» = αἱ καλύπτει τῶν χωρικῶν, Ἀντ. 70· -νεκύν = ἡ χώρα τῶν τεθνηόντων Εὐρ.

Ἀλλ. 261. Παρὰ μτγν. ἴδ. αὐλὴ τοῦ βασιλέως, αὐτοκράτορος, πρὸς Ἀθην. 5, 189 καὶ Μέν. αὐτοῦ, «αὐλὰς θεραπεύειν καὶ σατράπας» καὶ Δίφιλ., Πολύδ. 5, 26 καὶ ἀλλὰ· χαῖ· «οἱ περὶ τὴν αὐλὴν» = αὐλικοί, 5, 30· πρὸς 5, 65· καὶ κτήμα ἀγροτικόν, ἔπαυλις Δ. Ἀλ. 6, 50.
 Αὐλή· ἐν Ἀρκαδίᾳ χωρὸς ἐστὶν ἱερὸς Πανός Αἴλ.
 Αὐλήεις, ἴσα, ἐν· ὁ μετ' αὐλοῦ φέμενος· «μήλοα αὐλῶν», δωρ. ἀντὶ αὐλῆν Πινδ. Π. 12, 19, ὅπου ὁ Βοίτχ. ἀναγιν. αὐλῶν.
 Αὐλήμα, τὸ ἔσμα πρὸς αὐλὸν φέμενον Πλάτ. συμπτ. 216 καὶ ἐπ.
 Αὐλήρα, δωρ. τὰ, Ἐπίχαρμ. ἐν ἀρχ. λεξ. = εὐλήρα, καὶ Ἡσύχ. αὐλήρα· ἡνίας· αὐλή· ρον· χαλινόν, σχοινίον, οἱ δὲ σπείραν.
 Αὐλήσις, ἡ· τὸ αὐλεῖν Πλάτ. Πρωτ. 327.
 Αὐλήσιμος, ὁ· τῷ προηγ. Ἡδν. ἐπιμ. σ. 180.
 Αὐλήτης, ὁ αὐλητής Πρ. ἀσπ. 283, Θόρυγ. 545, Ἀριστ. ἐν Σχολ. ὅρν. 874, Λυκούργ. 234.
 Αὐλητήρια· αὐλῶν θήκη Ἡσύχ.
 Αὐλητήριον, γλῆσκος, πινθ. ἴσα γρ. σημ. ἀγνώστου Πλούτ. 70 σ. 110, καὶ Ἡσύχ. «αὐλητήριον» τόπος παρὰ Ταρραντοῦσι.
 Αὐλητής, ὁ· παίζων αὐλὸν Θουκ. 5, 70, Πλάτ. Πρωτ. 323, καὶ συγχά, ὡς. ἐπ. καὶ Ἡσύχ. εἶδος σφηκός.
 Αὐλητικός, 3 ὁ τὸ αὐλεῖν ἀφορῶν· νόμος Πλάτ. περὶ νόμ. 318· πράγματι, ἀπολ. 27 ἡ αὐλητική, δηλ. τέχνη, ἡ τοῦ αὐλητοῦ, Γοργ. 501· «αὐλ. δακτύλοις» Πλάτ. κωμ. ἐν Πολύδ. 4, 55· ἐπὶ «αὐλητικῶς χαρκινῶν» τὸς δακτύλους· Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 10, 687, Πλούτ. 70 σ. 404.
 Αὐλητρία, ἡ· ἡ παίζουσα αὐλὸν Δ. Λαέρ. 7, 62.
 Αὐλητρίδιον· ὄνομα τοῦ ἐπ. Θεόπομπ. ἐν Ἀθην. 12, 532, Δ. Λαέρ. 7, 62.
 Αὐλητρίς, ἴσος, ἡ· αὐλητρία Πλάτ. συμπτ. 215 καὶ συγχά, ὡς. ἐπ.
 Αὐλία· ἔπαυλις· ἡ ἡ μικρὰ αὐλὴ Β. Ἀν. α. 403.
 Αὐλία· ἡ· ἔλλειψις ὕλης, μτγν. τὸ αὐλον Νικ. ἀριθμ. 1, 3.
 Αὐλιάδες Νόμοι· αἱ φυλάττουσαι, ἡ αἱ καὶ τοικοῦσαι τὰς αὐλάς Ἀντ. ἐν Ἀθ. Πλαν. 291.
 Αὐλίδιον, τὸ ὄνομα. 1) τοῦ αὐλῆς Θεόφ. χαρ. 21, 2) τοῦ αὐλός, μικρὰ σφριγὲς Ἀλφ. Τσαλ. 3, σ. 61.
 Αὐλίς· εἰσάγω εἰς τὴν αὐλὴν· εἰς τὸν σταβλόν Ἐτ. Μ. σ. 287.
 Αὐλιζομαι, μέσ. (παρὰ τὸν μέσ. δόμ. Θουκ. 3, 96, 6, 7, Πλούτ. Τιμολ. 12, εἰνε ὁ παθὴ δόρ. ἐν χρηστότερος Πρ. 8, 9, Ξεν. ἀν. 4, 1, 11 καὶ συγνάκις, Ἀρρ. ἀν. 1, 13, 4)· εἰμαι ἐν τῇ αὐλῇ ἐγκλεισμένοι καὶ διακυβεύω ἐν ὑπαίθρῳ. Ὁμ. περὶ προβατῶν Ὁδ. μ. 265, χοίρων, ξ. 412· πρὸς Θεόφ. 25, 49· ὡς. Πρ. 9, 93, καὶ περὶ κτηνῶν, 3, 110. Συγνάκις περὶ ἀνθρώπων, κατασκηνοῦ ἐν ὑπαίθρῳ Πρ. 9, 37, Εὐρ. Πλλ. 304, Θουκ. καὶ ἐπ. Ξεν. Κύρ. 4, 6, 10, ὅπου ὡς καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις δύναται γὰρ εἶνε στρατοῦς·

διδω· καὶ περὶ τοῦ στόλου, 'Ελ. 1, 6, 25.
 ἐκίτων ὅλων ἡδύσθησαν· Πολύδ. 8, 34.
 Αὐλικός, 3· α) ὁ τοῦ αὐλοῦ, ἀρχ. λεξ. β)
 τῇ αὐλῇ ἑνῆκον, οἱ αὐτικοὶ Πολύδ. 16, 22
 καὶ συν. α) Πλούτ. Δημητρ. 17, Κλεομ. 33.
 Αὐλί-κουροι· φύλακες Β. 'Αν. σ. 463.
 Αὐλίον, τό· ἀγροτική κατοικία 'Ομ. ὕμν.
 'Ερμ. 103· μάνδρα Ξεν. 'Ελλ. 3, 2, 3.
 -βουκολίων 'Αλφ. ἐν 'Ανθ. 9, 101 καὶ συχνά
 ἐν Θεοκρ. σπῆλαιον Σοφ. Φιλ. 19 καὶ συ-
 χνάς Εὐρ. Κύνκλ. 344· -Πανός 'Αριστ.
 Λυσ. 721.
 Αὐλίας, 3· εἰς τὰς αὐλὰς, σταύλους ἑνῆκον
 «ἀστὴρ αὐλίας», ὁ ἐσπερίος ἀστὴρ, κατὰ τὴν
 ἀνατολὴν τοῦ ὁποῖου τὰ ποίμνια αὐλίζονται
 εἰς τὰς μάνδρας 'Απολλ. 'Ρ. 4, 1630. 'Εν
 Εὐρ. 'Ι. 500 ὁ 'Ερμ. ἀναγίν. «αὐλίοις συρί-
 ζων» ἀντὶ αὐλίοις, καὶ τὸ παρᾶγει ἐκ τοῦ
 αὐλός, ὡς. αὐλίας θύρα = αὐλεία Μέν. ἐν
 Σοφ. ἀνθ. 74, 11.
 Αὐλίας· τὸ ῥωμ. ὄν. Aulus Δ. Σικ.
 Αὐλίρκειαι· ὄν. γαλλικὸν Πτολ.
 Αὐλίς, ἴδος, αἰτ. Αὐλίδα καὶ Αὐλιν· 1) ἡ α)
 ἐπίνειον ἐν Βοιωτίᾳ 'Ιλ. 6) γῶπα Λυδίας 'Α-
 παλλ. γ) θυγ. 'Ἐλύγου, ἀρ' ἧς ἰδωμάσθη
 ἡ Αὐλὶς Παιστ. δ) θυγ. Εὐ. νόμος μία τῶν
 θῶων τοῦ ὅρου Στ. Κυζ. 2) δ' α) τύραννος
 Φωκίδος Πλάτ. 6) ἐπιθ. 'Απόλλωνος καὶ
 Διὸς 'Πούχ.
 Αὐλὶς, ὡς, ἡ τόπος διαμονῆς, σταυλός,
 στρατοπέδον, ἴδ. πρὸς διανυκτέρευσιν 'Ομ.
 ὕμν. 'Ερμ. 71, Θεόκρ. 25, 18· «αὐλιν θέ-
 σαι» = στήνω τὸ πρὸς νύκτος στρατοπέδον 'Ιλ.
 6, 232· περὶ πτηνῶν, «αὐλιν εἰσέναι» = ὑπά-
 γω εἰς τὴν φωλεάν νὰ ἡσυχάσω 'Οδ. χ, 470,
 Εὐρ. Κύνκλ. 363· -αἰγινόμην Λεων. 'Αλ. ἐν
 'Ανθ. 6, 221· καὶ ἄλλ. μτγν. π.
 Αὐλίστις· ἡ τὸ κατοικεῖν Αὐλ. 'Ι. Ζ. 7, 59.
 Αὐλίσκος, ὁ ὅσκι. τοῦ αὐλός, μικρὰ σύριγξ,
 «πικρὸν σ. 238 καὶ ἄλλ. Πολύδ. 22, 11»
 μικρὸς αὐλός Σοφ. ἀποσπ. 753.
 Αὐλίσκος· ἀνθρ ὄν. Παιστ.
 Αὐλίσκος, ὁ διανυκτέρευσις 'Πούχ.
 Αὐλίστῶν· αὐλίζειν δεῖ Γεωπ. 18, 3.
 Αὐλίστῆριον, τό· σταυλός Σοφ. ἐκλ. φως.
 1, 52.
 Αὐλίστρις, ἴδος, ἡ συγκαταίκοις κατ' εἰκ.
 'Ερμ. Θεόκρ. 2, 116, ἀντὶ αὐλῆτρίς.
 Αὐλο-δόκη, ἡ αὐλοθήκη Λεων. Ταρ. ἐν 'Ανθ.
 5, 206.
 Αὐλο-εὐδής, 2 ἔχων σχῆμα αὐλοῦ Γρ.
 Νόσ. τ. 1, σ. 63, μτγν.
 Αὐλοθετῶ· αὐλοῦς συνθῆτω Λεων. Ταρ. ἐν
 'Ανθ. 6, 120.
 Αὐλο-θήκη, ἡ θήκη αὐλοῦ Σχολ. 'Αριστ.
 Θεοκρ. 1197.
 Αὐλο-μανής· ὁ ἀγαπῶν μανιωδῶς τὸν αὐ-
 λὸν Νόν. Δ. 8, 29, -μίμημα.
 Αὐλο-μελωδία, ἡ μελωδία αὐλῶν, μτγν.
 Αὐλο-ποιητικός· αὐλοποιικός, ἐπίρ. -ως
 Πολύδ. 7, 153.
 Αὐλο-ποιία, ἡ τὸ ποιεῖν αὐλοῦ Πολύδ.
 7, 153.
 Αὐλο-ποιικός, 3· αὐλοποιικός, ἐκλ. τέχνη,

ἡ τοῦ κατασκευάζειν αὐλοῦς Πλάτ. Εὐθύδ. 289.
 Αὐλο-ποιός, ὁ ὁ κατασκευάζων αὐλοῦς
 Πλάτ. πολ. 10, 001, μτγν.
 Αὐλο-πρεπής, 2· τῇ αὐλῇ πρέπων, ἀρχ.
 λεξ.
 'Αυλο-πρωτό-κτιστος, 2· αὐλός καὶ πρω-
 τος κτισθεὶς, μτγν.
 Αὐλός, ὁ (ἄω, αὖω)· 1) πᾶν ὄργανον ἐμ-
 πνευστόν, ἴδ. ὁ αὐλός, κοιν. φλογέρα, τὸ
 μὲν ἐκ καλάμου καὶ ξύλου, τὸ δὲ ἐξ ὀστέων
 καὶ μετάλλου, τοῦ σημερινοῦ αὐλοῦ διαφέρειν
 κατὰ τὴν γλωσσίδα, καὶ τὸν ἰσχυρότερον,
 βαθύτερον τόνον 'Ιλ. κ, 13, σ. 495, 'Ομ.
 ὕμν. 'Ερμ. 451. Παρὰ ταῖς διαφοραῖς ἑλλήν.
 φυλάττει ὁμηρὸν καὶ διαφοροὶ αὐλοί, ὁ 'Πρ.
 διακρίνει «γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον», 1, 17·
 ὁ Πίνδ. ποιεῖται λόγον περὶ βοῆς, καναχῆς
 αὐλῶν, 'Ο. 3, 8, 'Η. 10, 39· καλλιτέδης
 Σοφ. Τρ. 638· -βαρύδρομος Εὐρ. 'Ελ. 1367·
 ἐριδρεμέτης 'Αρχί. ἐν 'Ανθ. 6, 125. -'Ενυα-
 λίου· ἡ σάλπιγξ 'Τόμν. ἐν 'Ανθ. 6, 157. 'Ελεγον,
 «πρὸς αὐλὸν ὄρχεσθαι, λέγειν» Ξεν. ὡς. ὅπ'
 αὐλοῦ 'Πρ. -ὕπὸ τὸν αὐλόν, Ξεν. ἴδε τὰς
 προθ. 2) πᾶς σωλὴν, σωληνοειδὲς σῶμα, κατ'
 'Αθῆν. 5, 189· πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐ-
 θύτητα σχῆμα, ὡς περὶ τὸ σταθίδιον, ὡς. Λα-
 κόφρ. 40· «ἐγκέφαλος παρ' αὐλὸν ἀνέδραμε»
 = ἐπινάχθη εἰς τὸν αὐλὸν τοῦ δόρατος 'Ιλ.
 ρ, 297. 'Ἄλλοι τὸ ἐξηγουσιν, ὡς βέθμα,
 κρουνηδόν, ὡς. 'Οδ. χ, 18· αὐλός παχύς
 εἶνε πυκνὸν βέθμα αἵματος κατὰ Πολύδ. 5,
 20 ὅμως, «αὐλός, τῆς λόγχης τὸ περὶ τὸ
 ξύλον» κατ' Εὐστ. «ἡ ὅπη τῆς αἵχμης, ἡ
 τὸ ξύλον ἐμβάλλεται» «περὶ τὴν τίτυκτον
 αὐλοῖσιν διδύμοισιν» 'Οδ. τ, 227, εἶνε αἱ
 ὀπκαί, εἰς αἷς ἐμβάλλεται ἡ περὶ τὴν κατ' Εὐστ.
 «βραδύειδους τινες ἀνατάσεις εὐθῆται, εἰς αἷς
 κατακλείονται αἱ περὶ τὴν». 'Εν 'Αριστοτ.
 περὶ Ζ. μορ. 4, 13, ὁ σωλὴν, οἱ οὗ τὸ κητος
 ἀφίησι τὸ ὕδωρ ὃ δέχεται κατὰ τὸ στόμα·
 «ποδῶν = τὰ ὀστά τῶν ποδ. 'Οπκ. κυν. 1,
 189· 3) εἰδ. ἰχθύος» κατ' Εὐ. Μ. σ. 170· καὶ
 εἶδος ἀκολάστου σχήματος.
 Αὐλός, τὸ ῥωμ. ὄν. Aulus· 1) 'Αθηναῖος, 'Αθ-
 μονεύς 'Ρασα. 2) ὄν. διαφόρων 'Ιωμαίων
 καὶ ἄλλων.
 'Α-υλός, 2· ἄνυλος, ὁ ἄνευ ὕλης, ἀσώματος
 Πλούτ. περὶ ἡθ. ἀρ. 1, κλ. 'Αλ. στρ. 8,
 σ. 928 καὶ ἄλλ. ἱεκλ. ἐπίρ. ἀόλως 'Ἀνδρ.
 Κρήτ. σ. 39.
 'Α-υλότης, ἡ τὸ μὴ συνίστασθαι ἐξ ὕλης
 Πλωτίν. τ. 1, σ. 32.
 Αὐλο-τρύπη, ὁ ὁ τρυπῶν τοὺς αὐλοῦς·
 'Αριστ. προελ. 19, 23, Τράττ. ἐν 'Αθῆν.
 13, 592.
 Αὐλοσθένης, κατ' εἰκ. Βοικχ. ἀντὶ Αὐλοῦ
 ξένης· ἀνθρ. ὄν. ἐπίρ.
 Αὐλ-συρός· οἰκιστὴς 'Πούχ.
 Αὐλύθριον· μικρὰ καλύθη, μτγν.
 Αὐλ-ωδία, ἡ τὸ ἥσυχον τοῦ αὐλοῦ Πλάτ.
 νόμ. 3, 700.
 Αὐλ-ωδικός, 3· τὴν αὐλῆτιαν ἀρωματ.
 Πλούτ. ἡθ. σ. 1132.

Αὐλ-φθός (φθῆ), ὁ ὁ ἄλων μετ' αὐλοῦ Πλούτ. 79. α. 1135 διάφορος τοῦ αὐλητοῦ Ἀθην. 12, 538, Παισ. 10, 7, 4.
 Αὐλωλᾶζειν τὸ συρίττειν διὰ τῶν δακτύλων Ἡσυχ.
 Αὐλῶν, ὄνος, ὁ, παρὰ ποιηταῖς καὶ ἡ, γδ. Ἀθην. 5, 189. 1) πᾶς βαθὺς τύπος μεταξὺ βουνῶν, φάραγξ, κοιλάς Ὁμ. Ὑμν. Ἑρμ. 95, Εὐρ. Ῥητ. 112, Ἡρ. 7, 128, Ἀριστ. ὄρν. 243 καὶ παρὰ πεζ. ὡς Πολύδ. 3, 83, πεδιάς ἐγκαλειμένη ὑπὸ ὀρέων - τὰ μεταξὺ φαραγγῶν στενὰ ἐπὶ μήκος φερόμενα 2) τάφρος, διωρυχὸς, ὁ γὰρ ὁδὸς Ἡρ. 2, 127, Πλάτ. Τιμ. 79 καὶ ἀλλαχού πρὸς. Ξεν. ἄν. 2, 3, 10 - Μαιωτικὸς = πορθμὸς Αἰσχ. Ἡρ. 733. πόντιος Σοφ. Ἦρ. 100. ἴνα δ' ἡ θάλαττα ἐκατέρωθεν οὐσαν τὴν γῆν διαιρεῖ, τοῦτο θαλάττης αὐλῶνα δεῖ καλεῖν Πολυδ. 9, 18.
 Αὐλῶν, ὄνος, ὁ 1) κοιλάς καὶ πόλ. ἐν τοῖς μεθορίαις Ἠλίδος καὶ Μεσσηνίας Ξεν. νῦν Σιδηρόκακτρο, κάτ. Αὐλωνίτις Ξεν. 2) μακρόν. πόλ. ἐν τῇ Χαλκιδικῇ πρὸς τῷ Σιρομονικῷ κόλπῳ Θουκ. 3) πόλ. ἐν Λακωνίᾳ Πολύκαιν. κάτ. Αὐλωνίτης Στ. Βυζ. 4) πόλ. ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ ἐν Ἠλίδι Πλίν. 5) πόλ. τῆς Ἑλληνικῆς Ἰλλυριδὸς Πτολ. 6) πόλ. ἐν Ἀρκαδίᾳ Στ. Βυζ. 7) πόλ. ἐν Κρήτῃ Στ. Βυζ. 8) τόπ. ἐν τοῖς μεταλλείοις Ἀττικῆς Αἰσχίν. ὡς ἐν γένει ἐν Ἀττικῇ ὑπῆρχον πολλοὶ ἱεροὶ αὐλῶνες Φιλῶχ. ἐν Ἀθην. 9) τόπ. ἐν πετραίᾳ Ἀραδίᾳ Στ. Βυζ. 10) Αὐλ. ὁ βασιλικὸς, κοιλάς ἐν Κοίλῃ Συρίᾳ Στράβ. 11) ἄλλοι ἐν Ἀσίᾳ, π. χ. οἱ «Μεγάλοι Αὐλῶνες» Μίμν. 12) ὁ μεταξὺ Κύπρου καὶ Κιλικίας πορθμὸς Λουκ. 13) τὸ μεταξὺ Ἀνδρου καὶ Τήνου στενὸν Σκύλ. 14) υἱὸς τοῦ Γλησιμέ-
 νους, Ἀρκάς ἔχων ἡρώων ἐν Σπάρτῃ Παισ. Αὐλωνεύς, ἑως, ὁ ἐπὶ τοῦ Διονύσου ἐν τῷ Διονυσ. θεάτρῳ ἐν Ἀθῆναις.
 Αὐλωνίαι· πόλ. Ἰταλίας, βραδύτ. Κανυλνία ὄν. Στ. Βυζ.
 Αὐλωνιάς, ἄθος, ἡ ἐν αὐλῶνι διατρίβουσα, περὶ τῶν νυμφῶν Ὁρφ. Ὑμν. 50, 7.
 Αὐλωνίξω ἐν αὐλῶνι διάγω Ἡσυχ.
 Αὐλωνίος· ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν τῷ ἐν Μεσσηνίᾳ Αὐλῶνι Παισ. 4, 36, 7.
 Αὐλωνίσκος, ὁ ὑποκ. τοῦ αὐλῶν Θεοφρ. Φ. 1. 9, 7, 1.
 Αὐλωνο-ειδής, 2' ὅμοιος μὲ αὐλῶνα, βαθύς Δ. Σικ. 19, 17.
 Αὐλ-ωπίας ὁ αὐλωπὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1. 6, 17, Ἠνίοχ. ἐν Ἀθην. 6, 271, Ἀτλ. 1. Ζ. 13, 17.
 Αὐλ-ωπίς, ἴσος, ἡ, τρυφάλεια Ἰλ. ε, 182, λ, 352, καθ' Ἡσυχ. «εἶδος περιεφαλαίας, πε-
 ραυχέως ἐχούσης τὰς τῶν ὀφθαλμῶν (ὀπίας) καὶ εἰς ὅν ληγούσης» οἱ δὲ ἐκτεταμένον ἔ-
 χουσα τὸν λόφον» κατ' Εὐστ. «ὅταν λήγῃ εἰς ὅν τῷ αὐλίσκῳ, εἰς ὃν ὁ λόφος ἐνίσταται» ἡ «ὅταν ἐκ τοῦ μέσου πρὸς ὀρθὸν ἀνατείνῃ» Ἀθην. 5, 189, καθ' Ἡσυχ. «Σοφοκλῆς (ἐ-
 πιστ. 851) τὴν λόγῃ τὴν μακρὰν αὐλω-
 πιν εἶπεν».
 Αὐλ-ωπός, 2' ἔχων ὀφθαλμοὺς ἐπιμήκεις

ὡς αὐλοὺς Ὁπκ. Ἀλ. 1, 256. γδ' αὐλωπῆ-
 Αὐλωτοὶ φημοί· οἱ κημοί διὰ τὸ τοῖς κη-
 μοῖς κώδωνας προσηφθαί, εἰσὸς ἐμφυσῶνται
 οἱ ἱπποὶ φωνὴν αἰλιγγύως προέιντο Ἡσυχ.
 Αὐμα· ἔλμα ὑπὸ Κρητῶν Ἡσυχ.
 Αὐσακία 1) πόλ. Σκυθίας Πτολ. 2) τὰ Ἀβ-
 ῆκία, ὄρη αὐτῶν Πτολ.
 Αὐσανουσα· γυν. ὄν. Κωδ.
 Αὐσάνω, παρὰ Πινδ. καὶ Σοφ. πάντοτε αὐ-
 ξώ, καὶ παρ' Αἰσχ. Εὐρ. καὶ τοῖς δοκ. ἀττ.
 πεζογρ. σπανιώτ. τὸ αὐσάνω, πρὸς. ἀίξω
 (ἀίξω, γερμ. wachsen), μετ. αὐξήσω, αὐ-
 ξανόν μόν. παρὰ τοῖς Ὁ. παρ. ἡξήκα Πλάτ.
 Τιμ. 90, παθ. παρ. ἡξήμαι, ἀορ. ἡξήην
 (Αἰσώπ. 71 καὶ ἡξήην) μέλ. παθ. ἡξήσθαι
 τοῦ αὐξήσθαι Δημ. 56, 48, καὶ αὐξή-
 σμαι Πλάτ. πολ. 6, 497, Ξεν. Κύρ. 6, 1,
 12' κάμνω τι ν' αὐξήσῃ, τὸ μεγαλύνω,
 πληθύνω, τραγ. καὶ πανταχοῦ παρὰ πεζ.
 π. χ. - πόλεις Πλάτ. νόμ. 5, 731. «τρέφειν
 καὶ αὐξάνειν μέγαν», πολ. 8, 565. «πύλ-
 μον Πολύδ. 3, 97. «τὸ βίθος τῶν αὐξάνων»,
 11, 1, ἀντίθ. φθίνειν Πλάτ. πολ. 8, 516,
 καὶ ὑψάνω, ἔξωμω Σοφ. Οἱ. τ. 1091, Εὐρ.
 Βάκχ. 183. - τιμαῖς Ξεν. Κύρ. 8, 8, 28.
 - καὶ ἐπαινεῖν Πλάτ. Λυσ. 206. «εἰς ἀπέρω-
 λης τὸ αὐξάνειν» τὸ παριστάνω ὑπερβολικῶς
 Πολύδ. 8, 17. Παθ. «τρέφεται καὶ αὐξάνει-
 ται» Πλάτ. Φαίδρ. 246. «ῥωσθίς καὶ αὐξή-
 θεις, συμτ. 210. περὶ τῆς σελήνης, ἱππομ.
 979. περὶ ποταμῶν Πολύδ. 10, 48. «αὐξή-
 νεσθαι μέγας» = γίνεσθαι μέγας Ἡρ. 1, 58
 (ὅστις συνάπτει καὶ τὸ ἐς πληθύνει, αὐξή-
 πρὸς. Πλάτ. νόμ. 3, 681, Ξεν. Κύρ. 4, 2,
 3, Δημ. 3, 5, 9, 21. «ἐλλόγιμος ἡδύθη»,
 = ἐγένετο ἐλλόγιμος Πλάτ. Πρωτ. 327 πρὸς
 ὁ πρὸς. «εἰς ἀπείρον αὐξάνειν», νόμ. 10, 910,
 «ὡς τὸν ὄγκον ἀπείρον αὐξήσει», πολ. 9, 591.
 Τὸ ἐνεργ. ἐν ἀμτῷ σημ. Ἀριστοτ. ἀναλ.
 προτ. 1, 7. περὶ τῆς σελήνης Πολύδ. 10, 21.
 Δ. Σικ. 4, 64, συχνὰ καὶ ἄλλ. μετγν. γδ. κ.
 Δ. π. χ. Ματθ. 6, 28, καὶ νῦν γενικῶς.
 Αὐσάνων· ἀνδρ. ὄν. Κωδ.
 Αὐσεντιάδης· πατρων. τοῦ Αὐσέντιος Ἑτ. 11
 Αὐσέντιος· ἐπίσκοπος Μοφουσετίας Φιλοστόργ.
 Αὐξή, ἡ αὐξήσις, μεγαλύνσις - καὶ τρυφή
 Πλάτ. Τιμ. 44, ἀντίθ. φθίσις, πολ. 7, 521.
 - φθορά, νόμ. 10, 894 καὶ μετγν.
 Αὐξημα, τό τὸ δι' αὐξήσεως προστεθὲν
 ἱπποκρ. σ. 259.
 Αὐξηρός, ἐν Νικ. ἀλ. 588 δι. γρ. αὐξηρός·
 περὶ τοῦ καλαμού, εἰκ. αὐξηρός.
 Αὐξήσια· θεὰ ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ Αἰγίῳ Ἡρ.
 Αὐξήσις, ἡ τὸ αὐξάνειν, αὐξάνεσθαι - καὶ
 φθίσις Πλάτ. Φαίδρ. 71, Θουκ. 1, 69. - οἴκου
 Ξεν. οἴκ. 5, 1. «ὁ μετ' αὐξήσεως λόγος»
 = ὑπερβολικὸς Πολύδ. 10, 24. Παρὰ γρ. αὐξή-
 ἡ ἐν ἀρχῇ τῆς ῥήμ. βίξ. προσθήκη. - Περὶ
 ῥήμ. «λόγος μέγας περικυβητός τοῖς ὕμ-
 ναιμένοις». Καὶ γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Αὐξητέον· διτ. αὐξάνειν Μένανδρ. σ. 93.
 Αὐξητής, ὁ αὐξάνων Πρισκ. 5, 4, 20. - ἀ-
 ξητὰ Ὁρφ. Ὑμν. 10, 11.
 Αὐξητ-αύς, 3' α) ὁ ἔχων τὴν θάνατον τοῦ

αδξάνειν Ἀριστοτ. περὶ γήρ. 3· «αὐξητικὸν τὸ θερμόν», περὶ ζ. γεν. 5, 8· ῥητ. σημ. «χρηστέον δὲ καὶ τῶν αὐξητικῶν πολλοῖς», αὐτ. ῥητ. 1, 9· λαμβάνεται καὶ παθ. ἡ αὐτ. Θεόφρ. Φ. 1, 9, 1· ἐπὶ κώσ, παθ. Φιλ. τ. 1, σ. 492· ἐνερ. Λογγίν. περὶ ὁρ. 38.
 Λύξητος, 3· ὅσους δύναται ν' αὐξηθῇ Ἀριστοτ. Ζ. 1, 10, 5.
 Λύξητος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Λύξι-δτος, 2· ὁ τὸν βίον αὐξάνων, μτγν.
 Λύξι-δλμος· ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ Πούχ.
 Λύξι-θαλής, 2· ὁ τὴν αὐξησιν προάγων Ὀρφ. Ἑμν. 25, 3, μτγν.
 Λύξι-δμις· ἀνδρ. ὄν. Στ. Βυζ.
 Λύξι-κέρως, 2· ἀεζικέρως, εἰκ. ἀντὶ ταξικέρως Ἀρχιπ. ἐν Ἀθην. 14, 656.
 Λύξι-μεις (ἡ Αὐξημεις)· πόλ. Μαυριτανίας Καίσαρ. Πτολ.
 Λύξι-μιν· ἴδ' Αὐξουμιν.
 Λύξι-μος, 2· ὁ ἔχων δύναμιν τοῦ αὐξάνειν Ἰπποκρ. σ. 347, Σεν. κυν. 7, 3, Ἑμπεδ. ἐν Ἀριστοτ. περὶ ἀναν. 7.
 Λύξι-μος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Λύξις, ἡ· αὐξησις, δι. γρ. Πλάτ. Φιλ. 42 καὶ μτγν.
 Λύξις, ἴδος, ἡ· «εἶδος θυννίδος (ἰχθύος), ἦν τινες κορυδύλην λέγουσι» Β. Ἀν. σ. 464· «διὰ τὸ ἐν ὁλίγαις αὐξάνεσθαι ἡμέραις» Ἀριστοτ. Ζ. 1, 6, 16, Νικ. ἀλ. 469.
 Λύξι-τροφος, 2· ὁ τὴν τροφήν αὐξάνων Ὀρφ. Ἑμν. 9, 17.
 Λύξι-τόχη· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Λύξι-φάης, 2· τὸ φῶς αὐξάνων Μανέθ. 5, 109.
 Λύξι-φυτος, 2· τὰ φυτὰ αὐξάνων Κ. Μακρ. χρ. 5 745.
 Λύξι-φωσος, 2· τὴν φωνὴν αὐξάνων, μτγν.
 Λύξι-φωτίω· αὐξάνω κατὰ τὸ φῶς, ἀντιθ. λειψιφωτίω, περὶ νέας σελήνης Π. Ἀλ. ἀποκλ. 2, Μ. Γ' λυκ. χρ. σ. 46.
 Λύξι-φωτία, ἡ, καὶ αὐξιφωτία, τὰ αὐξησις φωτός Ἰω. Λαυρ. μνη. 4, 71.
 Λύξι-φωτος, 2· τὸ φῶς αὐξάνων Ἑτ. Μ. σ. 59.
 Λύξισμις· πόλ. Ἰνδίας Πτολ.
 Λύξισλαος· ἀνδρ. ὄν. μτγν.
 Λύξισ-ρετώ· αὐξάνω καὶ ἐλαττώνω Πτολ. μαθ. τ. 1, σ. 410.
 Λύξισ-μελώσις, ἡ· αὐξησις καὶ ἐλάττωσις, αὐτ. τ. 1, σ. 15 περὶ τῆς θαλάσσης, ἀμπωτις καὶ πλημμυρίς Στράβ. χρηστ. 3, σ. 32· περὶ τῆς σελήνης Φώτ. βέλ. 166.
 Λύξισ-σέληνον, τό· αὐξησις σελήνης, νέα σελήνη Μαι. ἐν Ἀνθ. 5, 271.
 Λύξισμια, εἰς, ἡ (Αὐξούμη, Ἀξωμιας) πρωτεύουσα Αἰθιοπίας Νόνοσ. κατ. Αὐξουμιαται, Αὐξωμ., Ἀξωμ.
 Λύξισμιν (Αὐξισμιν)· πόλ. τῶν Πικεντίνων Στράβ.
 Λύξισμνος· πόλ. Γαλλίας Βελγ. Δ. Κάσ. νυν Λίερε.
 Λύξισμν, μτγν. σχημ. ἀντὶ αὐξάνω, ὁθ. ἀορ. ἡδύσθη Λεοκπ. 232.
 Λύξω· 1) μία τῶν ὕδρων Ὑγιν. 2) μία τῶν

Χαρίτων παρ' Ἀθηναίους Πaus. ἦν συνεπεκαλοῦντο ἐν τῷ ὄρκῳ οἱ ἔφηθοι Πολυδ. 8, 106.
 Λύξω, μόν. ἐν. καὶ παρ. ἴδ' αὐξάνω.
 Λύξων φίλος Σεθέρου ἀρχιεπισκόπου Ἀνωτιοχίας.
 Λύων, ἀττ. αὐονή, ἡ· 1) (αὐος) ἐρηότης Αἰσχ. Εὐμ. 319. 328· 2) (αὐα) βοή, κραυγή, «ἔμπεδως ἄπρηκτον αὐονήν ἔχει» Σίμων. ἀποσπ. 17.
 Λύος, 3, ἀττ. αὐός· ἐρηός, στεγνός· ξύλα Ὀδ. ε. 240, Ἡρ. 2, 92· «ὕλη αὐή καὶ ξηρά» Πλάτ. νόμ. 6, 761· «βόες αὐότεροι» Θεόφρ. 8, 48· «αὐον αὐτείν»· «ξηρὰ ἡγεῖν, ὡς ἐν σχίζῃται ξηρὸν ξύλον Ἰλ. μ. 160» περὶ γέραντος παρημακότες Ἀριστ. Λυσ. 385· μτρ. περὶ τοῦ πτωχεύσαντος Δουκ. ἐτ. δι. 14· πρβλ. Τοξ. 16· ὑπὸ τοῦ φόδου ναρκωμένος Ἠλιδ. 1, 12.
 Λύος· ποτ. Θεσπρωτίας Στ. Βυζ.
 Λύότης, ἡ· ἐρηότης Ἀριστοτ. Ζ. 1, 3, 11.
 Λ-ὕπνεομαι, «ἀδυνατεῖσθαι τὸ ὑπνόνειναι» Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 7.
 Λ-ὕπνισ, ἡ· τὸ ὑπνόνειναι Πλάτ. νόμ. 7, 807 καὶ ἐπ.
 Λ-ὕπνος, 2· ὁ ἀνευ ὕπνου, ὁ μήκοιμώμενος Ὀμ. καὶ ἐκ. περὶ τὰ προσώπων καὶ πραγμάτων· νύξ Ἰλ. ι. 325· γήρας Εὐρ. Ἰ. Α. 4· ὕπνος· ὕπνος· ὅστις δὲν εἶναι ὕπνος, δὲν ἀναπαύει Σοφ. Φιλ. 837· μτρ.· «χρηναί· αἱ μὴ στερεῖσθαι, Οἱ. Κ. 691· «πῆδάλια· οὐδέποτε ἡσυχάζοντα Αἰσχ. ἐκτ. 189. Καὶ ἐν τῷ πεζῷ, Πλάτ. Τιμ. 52.
 Λ-ὕπνοσύννη, ἡ· ὑπνία Κ. Σμ. 2, 154.
 Λύρα (αὖ, αὖω, ἡώς), ἡ· ἡλεκτοτάτη πνοὴ τοῦ ἀνέμου Ἑτ. Μ. Πίνδ., τραγ. «κόμη δι' αὖρας ἄσσεται» Σοφ. Οἱ. Κ. 1263· ἴδ' ὁ δροσερός ἀήρ τῆς πρώτης Ὀδ. ε. 469· κατ' Ἀριστοτ. περὶ κόσμου 4, «ἡ ἐξ ὕγρου φερόμενη ἰκπνοή» Ἡρ. 2, 19· ἐν γέν. ἀνιμος· ποντικός Εὐρ. Ἑκ. 418· ἴδ. ὁ ἐν τῷ κλῶ ἐνδοκός· ἀνιμος Σεν. Ἑλ. 6, 2, 17· «ἀδῶν αὖρα τις εἰσπνεύσει μυστικωτάτη» Ἀριστ. βατρ. 316· μτγν., Νόν. πρβλ. «ἐξανθαίν αὖραι σώμα πᾶν ἀγάλλεται» Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 16, 624.
 Λύρα· 1) ἐν. α) θυγ. τοῦ Τιτάνος Ἀηλάντου καὶ τῆς Περιβοίας Νόν. 6) δν. τῆς φορβίδος τοῦ Κορινθίου Ὀλυμπιονίκου Φειδῶλα Πaus. 2) πληθ. θυγατέρις τοῦ Βορέα Κ. Σμ.
 Λύραδεις· πόλ. Μηδίας Πτολ.
 Λύρανα· πόλ. ἱερήμ. Ἀραβίας Πτολ.
 Λύραντις· χώρα ἐν Παλαιστίνῃ Ἰώσ.
 Λύρας· παραποτ. τοῦ Ἰστροῦ Ἡρ.
 Λύρ-ελατέω· ἐκτείνω τὰς πτέρυγας Δημήτρ. ἱερακ. σ. 1, 155.
 Λύριολος· τὸ ῥωμ. ὄν. Aureolus.
 Λύρηκτος, 2, αἰολ. ἀντὶ ἄπρηκτος· Εὐστ. Ἰλ. σ. 548.
 Λύρηλῖα· 1)· μῆτ. Καίσαρος Πλούτ. 2) Ἀδρ. Μενανδρῆς, ἐπιγρ. γ) Ἀδρ. Ὀρεστίλλης Ἀπκ. δ) Ἀδρ. Σαυήρα Δ. Κάσ.
 Λύρηλιανός· Ῥωμ. αυτοκράτωρ 270-275 μ. Χ. Δ. Κάσ.
 Λύρηλιος· 1 α) ἐπὶσημον γένος τῶν Πληθίων ἐν Ῥώμῃ, ὁθ. «ἡ ὑλὴ τῶν Λύρηλίων»

Δ. Κάσ. 6) Μάρκος Τίτος Λυρήλιος Φούλδος· Βυσιώνιος Ἀντωνίνος Πίος, ὁ ῥώμ. αὐτοκράτωρ Ἰω. Ἀγιοχ. γ) Μάρκος Λύρ. Οὐήρος, ῥώμ. αὐτοκράτωρ Θεόφιλ δ) ἀδελφοὶ Λυρήλιοι· Νεμεσιανὸς καὶ Ἀπολλινάριος Δ. Κάσ. 2) Σμυρναῖος Δ. Κάσ. 3) Ἐμεσηνός, Λύρ. Εὐβουλος Δ. Κάσ. 4) Πάριος, Μάρκος Λύρ. Ἀφθύντης, ἄρχων· Νείκων Λύρ. Χρήσιμος πολέμαρχος, ἐπιγρ. Μάρκος Λύρ. Θρασύθετος, αὐτ. 5) Ἀθηναῖος, Λύρ. Ἰουλιανός, Μαρμαρίνιος, Ῥοσσι. 6) μηνὸς ὄν. ἐπὶ Κομμόδου Δ. Κάσ.

Αὐρί· ταχέως Β. Ἀν. σ. 462.

Αὐρί· δάττας, Αἰσχόλο· τὸ αὐρί ἐπὶ τοῦ ταχέως τίθησι· καὶ ὁ αὐτὸς Ψυχαστατὴρ οὕτως φησὶ τὸ ὄνομα ταχυσήμων Ἠσυχ. ἐν Β. Ἀ. σ. 464 ἀντίδρατον.

Αὐριγδα ἢ Αὐτιγδα· τόπ. παράλιος ἐν Κυρηναϊκῇ Πτολ.

Αὐριδαί· δῆμ. Ἀττικῆς, ἐπιγρ.

Αὐρίζειν· ῥιγοῦν (Κόπριοι)· καὶ τὸ εἰς αὐρίον ὑπεριθεσθαι Ἠσυχ.

Αὐρικός, 3· ὁ τῆς αὐρίου γλῶσσ.

Αὐρίον, ἐπὶ. κυρ. οὐδ. τοῦ αὐρίου· καὶ σήμ. οὕτω, αὐρίον, ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐξ. πανταχού· αὐρίον τῆνικαδὲν = αὐρ. περὶ τὴν ὥραν ταύτην Πλάτ. Φαῖδ. 76· εἰς αὐρίον· δι' αὐρίον, Ὀμ. καὶ Π. νῦν μὲν εἰσὶν οὐκ ἐλευθεροί, ἐς ταύριον δὲ Σουιεῖς· Ἀναξανδρ. ἐν Ἀθην. 6, 263· ἐς τὴν αὐρίον, θηλ. ἡμέραν Πολύδ. 1, 60· προσέτι, ἐς τὸ αὐρίον, μετγν.

Αὐρίτινα ἢ Αὐριτίνη· πόλ. ἐν Κορηναικῇ Πτολ.

Αὐροί· λαγοί, Ἰσαυροί Ἠσυχ. ὁ Κορ. ἐν Ἠλιοδ. τ. 2, σ. 345 διορθοῖ, ἢ σαυροί.

Αὐρον, τὸ χρυσίον, αὐριμ Ζώσιμ. 4, 28.

Αὐρότερον· ἀσθενέστερον Ἠσυχ.

Αὐρουγκοί· λαὸς ἐν Καμπανίᾳ Δ. Κάσ.

Αὐρουπτιναί· φυλὴ τῶν Ἰαπυδίων Ἀππ.

Αὐρο· φόρητος, 2· ὁπὸ τῆς αὐρῆς φερόμενος Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1437.

Αὐρώνισσοι· λαὸς ἐν Καμπανίᾳ (Aurunci) Δ. Ἀλ.

Αὐς· αὐτός, Κρητες καὶ Λάκωνες Ἠσυχ. ἐν ἐπιγρ. ἀπαντῶσι σύνθετα ἐκ τοῦ αὐς, ὡς, αὐσάττας, αὐσαυτὸν κλ. Ὁ Κοραῆς ἐν Ἠλιοδ. τ. 2, σ. 345, τὸ «αὐς, αὐτός», τὸ ἐκλαμβάνει ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὠτός· δθ. τὸ ἡμέτερον αὐτίαν· οὕτως ἐξηγουοὶ τὴν λέξιν καὶ ὁ Παρόδ. καὶ Πάππ.

Αὐσα· πόλ. Ἰσπανίης Ταρραχ. Πτολ.

Αὐσαρ, αρος· ποτ. Ῥουρρίας Σερβ.

Αὐσαρ· δύο πόλεις ἐν Ἀραβίᾳ Πτολ.

Αὐσεῖς· ἔθνος Λιβύης Ἠρ.

Αὐσιγδα· πόλ. Λιβύης, Ἐκαταῖος δὲ νῆσον οἶδε· τὸ 10ν. Αὐσιγδοί Στ. Βυζ.

Αὐσίονζα· παράλ. πόλ. Παρτίδος Πτολ.

Αὐσιος, δωρ. = τηδαιος· Ἰδνκ. ἀποσκ. 19 ἐν Ἐτ Μ.

Αὐσις, ἢ· καθοίς, λ. πλασθεῖσα ὁπὸ Ἐτ Μ. σ. 170.

Αὐστικί, (τίδος) χώρα τῆς ἐρήμου Ἀραβίας, κατ' Αὐστίνης Ἀλ. Πολ.

Αὐστικοί· ἔθν. ἐν Ἀκυανίᾳ Σερβ.

Αὐσον· ἄναξ, πρὸς, ὁ βασιλ. τῶν Αὐσονῶν Κ. Μαν. χρ. 2550, περὶ τοῦ Ῥώμ. αὐτοκράτορος.

Αὐσον· ἄρχης, ὁ ἄρχων τῶν Αὐσονῶν Κ. Μαν. χρ. 3212.

Αὐσον· ἀρχία, ἢ ἡ ῥώμ. αὐτοκρατορία Ἐρρ. Κάισ. 13.

Αὐσονία· ἀρχικὸς ἢ χώρα τῶν Αὐσονίων, βραδύτ. ἢ Ἰταλία ἐν γένει Δ. Κάσ.

Αὐσονιεύς = Αὐσον.

Αὐσονικός = Αὐσόνιος.

Αὐσόνιος, 3· α) ἐπὶ θ. ὁ τῆς Αὐσονίας, ἰταλικός, συνήθ. παρὰ μετγν. π., π. λ. Ἀδσ. Ζεὺς Νόν. - Θεσμοί, νόμιμα, ἐλευθερία κτλ.

ἄλλα καὶ ἐν τῷ πεζῷ, ὡς ἐν Δ. Κάσ. 77, 25 ὁ αὐτοκράτωρ Καρακάλας ὀνομάζεται διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ Ἀὐσόνιος ὁρῶν· τὴν Αὐσονία· ἢ Τυρρηνίαν.

Αὐσ. πέλαγος = τὸ Σικελικὸν ἢ Τυρρηνικὸν πέλ. 2) οὗτο Αὐσόνιοι = Αὐτονες Ἀριστοτ. 1)

Κύρ ὄν. Αὐσόνιος, σοφιστής, λκτινος· συγγραφέας καὶ ποιητῆς περὶ τὰ 309 μ. Χ. Σουλδ.

Αὐσονίς· θ. 1) ἐπὶ θ. - αἵχμη Ἀνθ. 2) οὗτο. α) ἢ Αὐσονία Ἀππ. 6) γυνὴ ἐξ Αὐσονίας Ἀνθ.

Αὐσονίτης = Αὐσον Λυκόφρ.

Αὐσονίτις, ἰδος, ἢ, θάλασσα· Αὐσονία Ἀνθ. κόφρ.

Αὐσονο· κράτωρ, ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Αὐσονίων, τῶν Ἰωμαίων Κ. Μανασ. χρ. 3189.

Αὐσοριανοί· ἔθν. Λιβύης Πρиск.

Αὐσόν· ἑρπὼν Ἠσυχ.

Αὐσοί· ἄλλος, Κρητες Ἠσυχ.

Αὐσταλός (πρόλ. αὐς, αὐχλός), 3· ἡλιόκαυτός, ῥυπαρός, ἀχμηρός Ὁδ. τ. 327 ἐν τῷ τόπ. ἀυσταλός· σὺλνὰ περὶ μετγν. π.

«αὐστ. κόνιησι» Ἀπολλ. Ῥ. 1, 200· αὐστ. Ἰουλ. ἐν Ἀνθ. Πλάν. 113· περὶ ἐξέλιον, ἑρπός Ὀπκ. κυν. 4, 128, νερκωμένος, παγωμένος ἀπὸ φόβου, ἄλ. 2, 78· διψασμένος

Καλλ. Δῆμ. 17· αὐσταλός· κατὰ ξηροῦ αὐστηρός, ἀχμηρός, ἀστέλιτος· Ἠσυχ.

Αὐστάνης· Παρατακηνός τις Ἀρρ.

Αὐστήρ· μέτρου ὄνομα (το. ἀρυστήρ) Ἠσυχ.

Αὐστηρία, ἢ· αὐστηρότης Θεοφρ. φωτ. αἰ. 6, 18· ἡδῶν Πολύδ. 4, 21, Ἠλιοδ. Κρίτ. πρ. 16.

Αὐστηρίζω· εἶμαι αὐστηρός, μετγν.

Αὐστηρίος, αὐστηρός· Ἐρρ. Σέρ. τ. 3, σ. 314.

Αὐστηρό· πρακτός, 2· αὐστηρότερον τῇ πράττειν Πτολ. τετραβ. 3, σ. 159.

Αὐστηρός (αὐσ), 3· ὁ ποῖων τὴν γλῶσσαν ἐρπὼν καὶ τραχεῖαν, ἐνός, ὀρμύς, ἰδ. περὶ τοῦ οἴνου, ἀντιθ. τῷ γλυκάζων Ἀθην. 1, 20

πρόλ. Ἀριστοτ. πρόβλ. 3, 13· «ὁ αὐστηρότερος, γυνὴ μεταξὺ τοῦ γλυκέος καὶ τοῦ πικροῦ»

περὶ ψυχ. 2, 10· περὶ τοῦ ὀδυρῆτος Πλάτ. Φιλ. 61· «τράπεζα αὐστηρὰ καὶ λιτή» = κακὴ καὶ ὀλίγη τροφὴ Πλούτ. Φωκ. 3, 5· «τραχύτητα»

μὲν ὄντα στρυφνα, ἦτοσαν δὲ τραχύοντα αὐστηρὰ φαίνεται· Πλάτ. Τιμ. 85· μετὰ πρὸς ὀρυπός, δύσκολος· «ποιητῆς αὐστηρὸς καὶ ἀηδέστερος» Πλάτ. 3, 398· «αὐστηρότατος βίσις» Πολύδ. 4, 20· «αὐστηρότης» ἢ πραγματεία, 9, 1· ἐπὶ. αὐστηρός Δ. Ἀλ.

Δῆμ. 43, συγχερ. καὶ αὐστηροτέρω.

Αυστηρότης, ἡ τοῦ αὐστηροῦ ἢ ἰδιότης, δέξτης, δριμύτης· οἶνον Ξεν. ἀν. 5, 4, 29, ἀντίθ. τῷ γλυκύτητι Πλάτ. Θεαιτ. 178 δθ. σκυθρωπότης, σοβαρότης· γήρως, νόμ. 2, 666 καὶ μετγν.

Αὐσχίται· ἔθνος ἐν Κυρηναϊκῇ Ἠρ.

Αὐσώ· ἴδε τὸ ἐπ.

Αὐσών, ονος, κλ. Αὐσωνες (οἱ βασιλεῖς παρὰ τὸ αὐσὼν τὸ τολμῶν, οἱ πάντα ἐπιτολμῶντες τῷ προστάγματι· Σουῖδ.) 1) ἐπ(θ.=Αὐσόνιος· 2) οὐα. ἔθν ἐν Καμπανίᾳ εἰτα ἐν γένει οἱ Ἰταλοὶ Ἑλλάν. ἐν Στ. Βυζ. 3) κύρ. υἱὸς Ἀτλαντος ἢ Ὀδυσσεὺς καὶ τῆς Καλυφίδος ἢ Κίρκης Σχόμν. 4) Αὐσών ἢ Αὐσον, τόπ. ἐν Μαυριτανίᾳ Καισαρ. Ἠτολ.

Αὐσώνιος· Αὐσόνιος Ἠσυχ.

Αὐτ-ἀγαθός, 2· αὐτὸς ὁ ἀγαθός, μετγν.

Αὐτ-ἀγαθότης, ἡ αὐτὴ ἡ ἀγαθότης, μετγν.

Αὐτ-ἀγγελοῦ, 2· ὅστις αὐτὸς εἶναι ἀγγελοῦ, ὁ ἴδιος ἀγγέλλει Σοφ. Φιλ. 564. Οἱ. Κ. 334, Θουκ. 3, 33 καὶ μετγν. ὡς Ἄρρ. ἀν. 4, 2, 6, Νόμ. Δ. 8, 222· «αὐτοῖς χρώμενοι ἀγγέλοις» Ἠσυχ.

Αὐτ-ἀγγελοῦ, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ἀγγελλόμενος Βασίλ. τ. 2, σ. 956.

Αὐτ-ἀγγελοῦ· ἀγάρμενοι ἐαυτῶν καὶ θαυμαστικῶς ἔχουσαι ἐαυτῶν, Ἰων. Ἀλκμήνη ἔνιοι δὲ αὐθάδεις καὶ Ἀνακρίων οὕτω κέχηται· Ἠσυχ.

Αὐτ-ἀγρεσία, ἡ· αὐθαγρεσία, ἐκουσιότης, ἐξ αὐθαγρεσίας· ἐκουσιὸς Καλλ. ἀποστ. 120.

Αὐτ-ἀγρετός, 2· α) ὅν τις αὐτὸς ἐκλέγει· «εἰ γὰρ αὐθάγρετος πάντα βροτοῖσι»· ἐάν τις πάντα ἰδίῳ αὐτοῦ ἐλευθέρᾳ ἐκλογῇ Ὁδ. π. 148· πρβλ. Ἀπολλ. Ρ. 2, 328· ἐπομ. ἀπαρ. Ἰων. Ἐρμ. 474· ὁ δὲ τῶν ἰδίων χειρῶν ἀγρεθεῖς, συλληθεῖς Ἀπολλ. Ρ. 4, 231· 2) ὅστις ἐκλέγει ὁ ἴδιος, ἐκαστός· «αὐθάγρετος ὅστις ἐκλέγει ὁ ἴδιος, ἐκαστός» Σιμων. ἐν Στοιχ. ἀλ. 98, 16, 18, Ὁπκ. ἀλ. 5, 588.

Αὐτ-ἀδελφῆ, ἡ· ἀδελφὴ ἐξ ἀμφότερων τῶν γονέων Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 944.

Αὐτ-ἀδελφός· ἀδελφὸς ἐξ ἀμφότερων τῶν γονέων Σοφ. Ἀντ. 503. 696· αἶμα Ἀίσχ. Εὐμ. 89, ἑπ. 700· κῆρα Σοφ. Ἀντ. 1· «ἀδελφός, μετγν.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀδελφός, 2· αὐτὸς ὁ αὐτοῦ ὁμοῦ, 15, 2.

Αὐτ-ἀνέψιος, ὁ· γυνὴς ἀνεψίος ὡς ἐπ(θ. ἀδελφικός· «στόλος γυναικῶν» Αἰσχ. 14, 911· πρβλ. 962, Εὐρ. Ἠρακλ. 987, Πλάτ. Εὐθύδ. 275, κατὰ Θωμ. Μ. ὁ πρωτεῖς ἀδελφός.

Αὐτανίδας· αὐθις πάλιν Ἠσυχ.

Αὐτ-ἀπειρία, ἡ· τὸ νῆ ἡνί τι ἐξ οὐκείας φύσεως ἀπειρὸν ἴωσ. Πικρὸν ἐν Βαλτ. ρητ. τ. 3, σ. 476.

Αὐτάρ (ἀντί αὐτε ἄρα, ἡ αἰολ. ἀντί ἀτέρ, διότι ὁ Ὀμ. συνδ. «αὐτάρ ἄρα» Ἰλ. 6, 10) = ἀτάρ, ἀλλά, ὅμως, ὁλοῦ σημαντικὴν τινε ἀντίθεσιν Ἰλ. α, 133 καὶ συχνάκις ἰδ. ταχέως μεταβάσεις, α, 488 καὶ ἀλλὰ γὰρ, ἀντιστοιχοῦν τῷ μὲν Ὁδ. τ, 513 καὶ μετγν. π. συχνά = δὴ, πάντοτε ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως· «αὐτάρ ἔπειτα» Ἰλ. 6, 406· «αὐτάρτοι» = ἀλλ' ὅμως, α, 45.

Αὐτ-ἀρεσκεία, ἡ· τὸ ἐαυτῷ ἀρέσκειν, μετγν.

Αὐτ-ἀρεσκέω· εἶμαι αὐτάρεσκος· Ἰσώγ. Παχ. Μιχ. Παλ. 5, σ. 263.

Αὐτ-ἀρεσκία = αὐταρέσκεια.

Αὐτ-ἀρεσκός, 2· ὁ ἐαυτῷ ἀρέσκων, αὐθάδης Ἰγνάτ. πρὸς Ἐφ. σ. 47, μετγν 16 Σχολ. π. χ. Ἄριστ. Λυσ. 1118.

Αὐτ-ἀρεστός· ὁ ἐφ' ἐαυτῷ ἀγαλλόμενος Ἠσυχ.

Αὐταριᾶται· ἔθνος Θεσπρωτικὸν Στ. Βυζ.

Αὐταριεύς· υἱὸς Ἰλλυριοῦ Ἀπκ.

Αὐτάρτιος· Ἰάλλος τις Πολύδ.

Αὐτ-ἀρκεία, ἡ· τὸ νῆ εὐχαριστῆσαι τις μὴ τὴν τύχην του, κατὰ Πλάτ. ἦρ. 412· «τελειότης κτήσεως ἀγαθῶν», Φιλ. 67, «περιμένειν αὐταρκείας καὶ τῆς τοῦ ἱκανοῦ καὶ τελείου δυνατόμεως», λοιπὸν ἀρκῶν κύρος, ὥστε νῆ μὴ ἔχη τις ἄλλου γρεῖαν· πρβλ. ἦρ. 412· ἦρ. Νικ. 1, 7, 5, Πλοῦτ. Λυσ. καὶ Νομ. 2.

Αὐτ-ἀρκέω, ἰσχυρ. γρ. ἀντί ἀνταρκέω.

Αὐτ-ἀρκής, 2· ὁ ἐαυτῷ ἀρκῶν, ὁ μὴ ἔχων γρεῖαν ἄλλου, ὑποστηρίζουσ· «αὐτάρκης καὶ τελειώτατος θεός» Πλάτ. Τιμ. 68· «αὐτὸς αὐτῷ αὐτ.», πολ. 3, 387, ἀντίθ. «πολλὸν ἐνδεής», 2, 369· πρβλ. Τιμ. 33· «εἰ τι, πολιτ. 271, Θουκ. 2, 36· πρὸς ὑδαμονίαν Πλάτ. ἦρ. 413· «πρὸς πᾶσαν περίστασιν» Πολύδ. 3, 31· τὸ αὐτ. αὐτάρκης Ἀριστοτ. ἦρ. Νικ. 1, 7, 6· πρβλ. Αἰσχ. γρ. 746· χώρα = ἡ παρέχουσα τὰ ἀναγκαῖα Ἰσχυρ. 4, 42· «χώρα αὐτ. ταῖς πρὸς τὸν πόλιν παρὰσκευαῖς» Πολύδ. 5, 55· καὶ οὕτως αὐτ. = ἡ καθιστάσα τὴν πολιτείαν ἀνεξάρτητον Θουκ. 1, 37· «σῶμα = τελειον, ἰσχυρόν» Πρ. 1, 32· βοά Σοφ. Οἱ. Κ. 1060· «αὐτάρχει κτήσασθαι» Ξεν. Κύρ. 4, 3, 4· ἐπ(ρ. αὐτάρκιστα ζῆν» = ὅπως εὐχαριστήματα Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 14· αὐτάρκως Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 8, 430 καὶ μετγν.

Αὐτ-ἀρκία, π. ἡ· αὐτάρκεια.

Αὐτ-ἀρχέω· εἶμαι αὐτοκράτωρ Δ. Κάσ. 44, 2.

Αὐτ-ἀρχή· ἴδε αὐτοαρχή.

Αὐτ-ἀρχ(α, ἡ· αὐτοκρατορία Δ. Κάσ. 45, 1.

Αὐτ-ἀρχός, ὁ· αὐτοκράτωρ Κ. Μον. χρι. 3867.

Ἄλτ-αβλῆς, ὁ, «αὐταβλῆς μὴ λέγε, ἀλλὰ φίλος ἀβλῆς» Φρόν. ἐκλ. σ. 167.
 Ἄλτ-αυτός, 3' ὅλως διόλου ὁ αὐτός· «αὐταύταις χερσίν» = αὐταῖς ταύταις χερσίν Σωφρ. ἐν Ἀπολλ. Δ. περὶ ἀντ. σ. 79· «τὸν αὐταύτας ἄνδρα» Στωδ. ἀνθ. 85, 18, δωρ.
 Ἄλτ-αφίλος· Θεσσαλός, ἐπιγρ.
 Ἄλτ-ε, π. = αὐ· 1) πάλιν, ἐκ νέου, δηλοῦν ἐπαγάληψιν, ὡσαύτως Ἰλ. σ. 243 καὶ συγνάκις καὶ Ἀριστ. νεφ. 595, Λυσ. 66· 2) συγκρίτον σημαίνει μετάβασιν ἢ ἀντίθεσιν, ἀλλ. ἰ. Ὁμ. καὶ τραγ. ἀνταποκρίνεται μάλιστα καὶ εἰς προηγούμενον μὲν, π. χ. Ὁδ. χ. 5· «Πίνδ. πολλ. συνδ. αὐ αὐτε», ὁμ. ἀπ. π.
 Ἄλτ-εθελεῖ· ἐθελουσίως, ἐπιγρ.
 Ἄλτ-ετ· αὐτοῦ, Λεβαδείας ἐπιγρ.
 Ἄλτ-εῖ, δωρ. = αὐτοῦ, Ἀπολλ. συντ. σ. 335.
 Ἄλτ-εἰκελός, 2' ὅμοιος, αὐτὴν τὴν εἰκόνα παριστῶν Εὐστ. ἔρ. σ. 73.
 Ἄλτ-εἰρήνη, ἡ· αὐτὴ ἡ εἰρήνη, μετγν.
 Ἄλτ-εκ-δίκητος, 2' αὐτὸς ἐαυτὸν ἐδικῶν Θεόδ. Στωδ. σ. 229.
 Ἄλτ-ἐκ-μαγμα, τό· ἀπαράλλακτον ἀφομοίωμα Ἀριστ. θεσμ. 514.
 Ἄλτ-ἐλεγκτός, 2' αὐτὸς ἐαυτὸν ἐλέγχων Ἀθαν. τ. 1, σ. 924.
 Ἄλτ-ἐλεύθερος, 2' παντελῶς, ἢ ἀφ' ἐαυτοῦ ἐλεύθερος, μετγν.
 Ἄλτ-ἐν-αντίος, 2' ἐαυτῷ ἐναντίος, μετγν.
 Ἄλτ-ἐνεργητός, 2' αὐτὸς ἐαυτὸν ἐνεργῶν Δ. Ἀριστοτ. θ. δν. 14, 14.
 Ἄλτ-ἐν-ἑαυτοῦ, 2' ἑαυτὸν Γεωπ. 2, 21, 10.
 Ἄλτ-ἐξ-ούσιος (ἐξουσία), 2' ὁ ἐαυτοῦ κύριος ὢν, μετγν. = καὶ ἐλεύθερος Μουσών. ἐν Στωδ. ἀνθ. 79, 51, Δ. Σικ. 14, 105· τὸ αὐτό = ἐλεύθερον κράτος Ἑρδν. 7, 17, 3· ἐπὶ. = ὡς Ἰώσ. ἰουδ. πολ. 5, 13, 5.
 Ἄλτ-ἐξ-ουσιότης, ἡ· ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος δύναμις, ἐξουσία, ἐλευθερία Ἰώσ. Μακκ. 3, σ. 500, μετγν.
 Ἄλτ-ἐπ-άγγελτος, 2' ἀφ' ἐαυτοῦ, αὐτορμήτως ποιεῖν τι, χωρὶς νὰ προκληθῇ· «Θανεῖν Εὐρ. Ἥρ. μ. 706, Ἥρ. 7, 29, Θουκ. 4, 120 βοηθεῖν Ἰσοκ. 1, 25· «αὐτὸς ἐπαγγεῖλάμενος» Δημ. Λεκτ. 42 καὶ μετγν. ἐπὶ. μετγν.
 Ἄλτ-ἐπ-αίνετος, 2' ὁ ἐαυτὸν ἐπαινῶν Κλήμ. Ῥωμ. πρός Κορ. 30.
 Ἄλτ-ἐπ-ἄβουλος, 2' ὁ δι' ἰδίας ἐπιβουλῆς συλληφθεὶς αὐτοφονεύς Ἠσύχ.
 Ἄλτ-ἐπ-ἄσκαπος· 2' αὐτόπτης Κύριλλ. Ἰω. 2, σ. 165.
 Ἄλτ-ἐπ-ἄσκατος, 2' ὅν τις αὐτὸς καθ' ἐαυτοῦ ἐπισπάται.
 Ἄλτ-ἐπ-ἄστας, ἡ· τὸ νὰ ἐπιστατῇ τις ὁ ἴδιος Σχολ. Θεοκρ. 7, 6.
 Ἄλτ-ἐπ-ἄσκημη, ἡ· αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη Πλωτίν. τ. 2, σ. 1009.
 Ἄλτ-ἐπ-ἄστροφος, 2' ὁ εἰς ἐαυτὸν ἐπιστρέφων Ὀλυμπιόδ. ἐν Πλάτ. Ἀλκ. σ. 209.
 Ἄλτ-ἐπ-ἄστικος, ὁ· ὁ ἐξ οἰκείας δυνάμεως ἐπιτάσσων Πλάτ. πολιτ. 260.
 Ἄλτ-ἐπ-ἄστικος, 3' τῷ αὐτεπιτάκτῳ ἀγῶνι, ἡ· κατὰ τὴν ἐκείνην τοῦ ἐπιτάσσοντος ἀφ'

ἐαυτοῦ, ἐξ οἰκείας δυνάμεως, Πλάτ. πολιτ. 260, 275.
 Ἄλτ-ἐπ-ἄστικος, 2' ἀφ' ἐαυτοῦ ἐπιτασσόμενος, ἀρχόμενος, δι. γρ. ἀντὶ αὐτεπιτάκτος ἐν Πλάτ. πολιτ. 267, Πολυδ. 1, 156.
 Ἄλτ-ἐπ-ἄστικος, 2' πολὺ ταχέως, μετγν.
 Ἄλτ-ἐπ-ἄννομος, 2' ὁ μὴ νόμος, τῷ αὐτῷ ὀνόματι καλούμενος. = σοῦ πατρός Εὐρ. Φοιν. 769.
 Ἄλτ-ἐρέτης, ὁ· αὐτὸς ἐρέσων, ἐν Ἀνθ. 7, 305 ἐξήγ. «τοῖς νηὶ κομιζόμενος», οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ἁλ-ἄννομος ἐρέσωνος. Ἐν Θουκ. 1, 10, 3, 13, 0, 91 εἶνε ναῦται, οἵτινες συγχρόνως ἐρέται εἶνε καὶ στρατιῶται, κατὰ Πολυδ. 1, 95 «καὶ ἐρέττοντες καὶ ἀπομαχόμενοι».
 Ἄλτ-ἐρώς, ὁ· αὐτὸς ὁ ἐρώς Θεόδ. Πρόδρ. ἐπ. 98.
 Ἄλτ-ἐσίων, ὡς· 1) Θηβαῖος, υἱὸς τοῦ Τισαμενοῦ, πατ. τοῦ Θήρα καὶ τῆς Ἀργείας Ἥρ. 2) ἱστορικός τις Σχολ. Πινδ.
 Ἄλτ-ἐσίων (ἐσίων), 2' ἐρεσιεύς.
 Ἄλτ-ἑώ· ἄδω, μόν. ἐν. καὶ παρ. Ὁμ. ἐν τοῖς τόποις αὐτεῖν, αὐτεῖν φωνάζω, βοῶ, ἡχῶ· «μέγα, μακρὸν συχὰ παρ' Ὁμ. καὶ περὶ πραγμάτων Ἰλ. μ. 160· καὶ τινά, λ. 258· υ, 50. Ὡς. Αἰσχ., Εὐρ. καὶ μετγν. π. ἀμείψομαι. 24, 37· «Ἀρτεμιν = ἐπικαλούμαι Εὐρ. Ἰπκ. 168.
 Ἄλτ-ἑῷ, ἡ· κραυγὴ, βοή, ἰδ. ἡ ἐν τῇ μάχῃ «αὐτὴ τε πόλεμος τε» Ἰλ. ζ, 328· ἡ μάχη, λ. 802, Ὁδ. λ. 832· ὡς ὁ Ἀχιλλεύς καλεῖται «πύργος αὐτῆς» Θεοκρ. 22, 220· ἡ τῆς σάλπιγγος φωνὴ Αἰσχ. Πέρο. 387· ὡς Πινδ. Ν. 9, 35.
 Ἄλτ-ἑῷ, 2' α) ὁ ἴδιος ὡς ἀκούων· «τὸν γανισθαι Θουκ. 1, 133, Πλάτ. νόμ. 2, 558, Πλούτ. ἡθ. σ. 9· 6) ἐαυτῷ μόνον ἀκούων, ἀνεξάρτητος, «αὐτῆς, οἱ μὴ ἐπιστάσμενοι, αὐτοὶ δὲ ἐαυτῶν ἀκούοντες» Σουδ. Φίλ. τ. 1, σ. 645.
 Ἄλτ-ἑῷ, αὐτοῦ, ἰδ. α, 81 καὶ μετγν. ἐκ.
 Ἄλτ-ἑῷ, ἰων. = αὐτοῦ, Ἥρ. 2, 122.
 Ἄλτ-ἑῷ, ἰων. = αὐτοῦ, κατ' ἐρλ. γρ. κατ' ἐρλ. Ὁμ., ὑπὸ τῶν νεωτέρων κριτικῶν ἀποβάλλεται.
 Ἄλτ-ἑῷ, Ἀθηναῖος, Ἀχαρνεύς.
 Ἄλτ-ἑῷ (αὐτοῦ), πρὸς. λ. 2, σ. 226· 1) εὐδὺς, παραχρῆμα, ἐκ τῆς στιγμῆς ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐξ. παρ' ἀπασί τοις συγγραφεύσιν. Ὁ Ὁμ. συνδ. «αὐτῆς» ἐπειτα· Ἰλ. ε, 322· «αὐτῆς» Ὁδ. υ, 63 καὶ συγνάκις, πρὸς. Πλάτ. Ἐρυθ. 394· ὡσαύτως ὡς τὸ «μὲν» αὐτῆς· δηλοῦν τὴν ἄμεσον ἐπακολούθησιν τοῦ ἰσχυροῦ, ὡς ἐν τῷ περὶ, «αὐτῆς» μάλα, Πρωτ. 318 καὶ ἀλλὰ καὶ κατ' Ἠσυχ. «Ἄλτ-ἑῷ» Ἀριστοφάνης μὲν ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος· Ὁμηρος δὲ ἐπὶ μόνου τοῦ νυν· διὸ καὶ παραλλήλως λέγει αὐτῆς «νυν»· «αὐτῆς» καὶ μετέπειτα· «τώρα ἀμέσως καὶ εἰς τὸ μέλλον» Ὁδ. ε, 403· ἐν τῷ «νυν» μὲν αὐτῆς δὲ ἀντιτίθεται τὸ προσεχὲς μέλλον τῷ παρόντι Πλάτ. Γοργ. 459, Αἰσχ. 1, 196, ὁμ. μετὰ μέλ. «αὐτῆς» ἦεν Πλάτ. συμμ.

175· προσέτι αὐτίκα καὶ ὕστερον ἀντί-
κινεῖται ἀλλήλοις Θουκ. 8, 27· προσέτι αὐ-
τίκα καὶ τὸ μέλλον, 1, 36, 2, 41· ἡμ.
αὐτίκα· εἰσαυτίς· Εὐρ. ἱκ. 414. Μετ' οὐσια-
στικῶν σημαίνει ποτὲ μὲν τὸ ἀμέσως παρόν,
ποτὲ δὲ τὸ σιγῆματον, ταχέως παρερχομέ-
νον· ἐν τῷ αὐτίκα φάτω· ἀντιθ. τῷ διαρκεῖ
φάτω Θουκ. 4, 108· «τὸ αὐτ. δεινόν», 1, 124·
ἢ αὐτ. φιλονεικία· «σιγματαία ἀριλλὰ, 1,
41· «τὸ αὐτίκα ἡδὺ» = ἡ παραυτίκα ἡδονή, ἡ
ἀνευ κόπου κτωμένη καὶ διὰ τοῦτο εὐκόλως
παρερχομένη Ξεν. Κύρ. 7, 7, 6. Καὶ μετὰ
μετχ. «αὐτίκα ἰόντι» = ἀμέσως, ἅμα ἀπέλθῃ
Ἰδ. 6, 367· «Διόνυσον αὐτίκα γινόμενον» =
εὐθὺς ἅμα ἐγενήθη Ἱερ. 2, 146· 2) ὅταν ἀ-
ναγέρηται παράδειγμα τι ἢ λόγος, παρ' Ἀττ.
συχνάκις, π. χ. «αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ
ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν» = διότι ὁ Ζεὺς, ἵνα σοι φέ-
ρω ἀμέσως ἐν παράδειγμα, διὰ τίνα κ.τ.λ. Ἀρι-
στοτ. πλ. 130· συχνὰ παρὰ Πλάτ. πρὸλ. Πρωτ.
359, Φαίδρ. 235· «αὐτίκα πρῶτον», Γοργ.
472· «αὐτίκα δὴ μάλα» = ὅπως ἀμέσως φέρω
παράδειγμα Δημ. 25, 29· 3) = αὐτίς Ἀ-
ριστ. 880, 1076.
Αὐτίς, ἰων. καὶ δωρ. = αὐθίς.
Αὐτ-τοσότης, ἢ· αὐτὴ ἡ ἰσότης Διον. Ἀ-
ριστοκ. σ. 253.
Αὐτίτης, οἶνος· ὅλως καθαρὸς, ἄκρατος οἶ-
νος Ἰσκαρ. τ. 8. ἀπαράχυτος κατ' Ἑρω-
τιαν. αὐτοετής κατὰ Γαλην. Ἀθην. 1, 31·
ἐν Τηλεκλείδ. ἐξηγείται ὑπὸ Σουλδ. καὶ Β.
Ἀν. σ. 564 αὐθιγενὴς καὶ κατὰ Πολυδ. 6,
17 ἐπιχώριος = ἐντόπιος οἶνος.
Αὐτμή (ἄω, ἄμμι), ἢ· φύσημα, πνοή, ἀνα-
πνοή· «εἰσὶν αὐτμή ἐν στήθεσσι μένη» Ἰλ.
4, 809· τὸ φύσημα τοῦ φωστηρίου, σ. 471·
περὶ τοῦ ἀνέμου Ὀδ. 1, 400, ἀναθυμιάσις,
ἱεραμίσις τοῦ εἰλαίου Ἰλ. 5, 174· «κνίσσης»
Ὀδ. μ, 369· «πυρὸς καπνός, π, 290· ἡ φλόξ,
4, 389· πρὸλ. Ἡσ. θε. 861· οὕτω καὶ παρὰ
ἡγν. π. συχνάκις, «θῆρσις αὐτμή» Ὀκπ.
κιν. 1, 466, ἡ ὁσμὴ, ἀποφορὰ τοῦ θηρίου.
Αὐτμήν, ἑνος, ὁ τῷ προηγ. περὶ τοῦ ἀνέ-
μου Ὀδ. γ, 289· περὶ τῆς πνοῆς τοῦ τρέχον-
τος Ἰλ. φ, 765.
Αὐτο-ἀγαθόν, τό· τὸ ἀπολύτως ἀγαθόν
Ἀριστοτ. τοπ. 6, 8, 6, ὁ Βέικερ. γράφει δύο
λέξεις.
Αὐτο-αγαθότης, ἢ· αὐτὴ ἡ ἀγαθότης ἡ ἢ
καθ' ἑαυτὴν ἄγ. Δ. Ἀριστοκ. θ. ὄν. 2, σ. 414.
Αὐτο-αγαλλίασις, ἢ· αὐτὴ ἡ ἀγαλλίασις
Τρέτ. ἱπποκ. 72.
Αὐτο-αγάπη, ἢ· αὐτὴ ἡ ἀγάπη Ἀνδρ.
Κρήτ. σ. 53.
Αὐτο-αγγελικός, 3· αὐτὸς ὁ ἀγγελικός,
Μετμ.
Αὐτο-αγιασμός, ὁ· τῷ ἐπομ. Ἀθαν. τ. 1,
σ. 46.
Αὐτο-ἀγίος, ὁ· ἀφ' ἑαυτοῦ, καθ' ἑαυτὸν
ἀγίος Βασ. Μ. τ. 1, σ. 290.
Αὐτο-αγιότης, ἢ· ἡ ἀγιότης καθ' ἑαυτὴν
Διον. Ἀρ. 6, ὄν. 1.
Αὐτο-αδάμας, ὁ· αὐτὸς ὁ ἀδάμας Ἰω.
Χρυσ. τ. 5, σ. 564.

Αὐτο-αδικία, ἢ· αὐτὴ ἡ ἀδικία Θεοφύλ.
Βουλγ. τ. 4, σ. 46.
Αὐτο-αἴμα, ὁ· αἷμα καὶ οὐδὲν ἄλλο Ἑρμ. θν
Στοδ. ἀνθ. 11, 23.
Αὐτο-αθανασία, ἢ· αὐτὴ ἡ ἀθανασία Ἰ. Χρυσ.
Αὐτο-αἰδίας, 2· καθ' ἑαυτὸν αἰδίας Ἐπιφάν.
τ. 1, σ. 939.
Αὐτο-αἰσθησις, ἢ· αἰσθησις ἀφ' ἑαυτῆς
γεννηθεῖσα Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 963.
Αὐτο-αἰών, ὁ· αὐτὸς ὁ αἰών Δ. Ἀριστοκ.
σ. 230.
Αὐτο-αλήθεια, ἢ· αὐτὴ ἡ ἀλήθεια, περὶ
τοῦ θεοῦ, ἱκκλ.
Αὐτο-αληθής, 2· ὅλως ἀληθής Ἀθαν. τ. 1,
σ. 708· ἐπὶ Σουλδ.
Αὐτο-άλφα, τό· αὐτὸ τὸ ἄλφα Ἀριστοκ.
μετὰ τὰ φυσ. 11 ἐν τέλει, ὅπου νῦν γράφ.
διηρημένως.
Αὐτο-αμαρτία, ἢ· αὐτὴ ἡ ἀμαρτία Γρ.
Ναζ. σ. 188.
Αὐτο-άνθρωπος, ὁ· 1) ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς
καθ' ἑαυτὸν Ἀριστοκ. ἡθ. Νικ. 1, 4· 2) ὁ ἄν-
θρωπος ὡς ζῇ καὶ ὑπάρχει, περὶ ἀνδριάντος
Λουκ. φιλοφ. 18.
Αὐτο-ἀπειρία, ἢ· τὸ νὰ ἦναι τι ἀφ' ἑαυτοῦ
ἄπειρον Πλωτίν. τ. 1, σ. 289.
Αὐτο-ἀπλότης, ἢ· αὐτὴ ἡ ἀπλότης.
Αὐτο-ἀπο-λύτρωσις, ἢ· αὐτὴ ἡ ἀπολύ-
τρωσις Ὀριγ. εἰς Ἰωάνν. σ. 11.
Αὐτο-ἀρετή, ἢ· αὐτὴ ἡ ἀρετὴ Ἐπιφάν. τ.
1, σ. 959.
Αὐτο-ἀρχή, ἢ· αὐτὴ ἡ ἀρχὴ Ἰουλιαν. ἐ-
πιστ. σ. 455.
Αὐτο-ἀριθμός, ὁ· αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς, μετγν.
Αὐτο-ἀσείθεια, ἢ· αὐτὴ ἡ ἀσείθεια Θεοφύλ.
Βουλγ. τ. 4, σ. 257.
Αὐτόβω· τόπ. ἐν Αἰθιοπία Πτολ.
Αὐτό-βαπτός, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ βαπτὸς Ν.
Μαν. χρ. 1163.
Αὐτοδόξης· Πέρονης Ἀρρ.
Αὐτο-βασίλεια, ἢ· αὐτὴ ἡ βασιλεία Ὀριγ.
τ. 3, σ. 622.
Αὐτο-βασίλειος, ὁ· αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Ἰω.
Χρυσ. τ. 3, σ. 30.
Αὐτο-βαφής, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ βαπτὸς Νόν. Δ.
30, 123.
Αὐτο-βλάβη, ἢ· αὐτὴ ἡ βλάβη Σχολ. Σοφ.
Ἡλ. 301.
Αὐτο-βλάβη, 2· ὑφ' ἑαυτοῦ βλαβεῖς Σχολ.
Αἰσχ. ἱππ. 917.
Αὐτο-βοάω, «αὐτοβοῶς» αὐτὸς ἑαυτῷ μαρ-
τυρεῖς κεκραγὼς ὁμοίος εἶναι τῷδε· Σουλδ.
«ἐτικτικῶς πάντοτε συμπλέκονται» κατὰ Β. Ἀν.
σ. 465.
Αὐτο-βουεῖ· «τὸ παραχρημα συνειλησθῆναι
ἐν πολεμικοῖς ἔργοις, οἷον ταχέως καὶ ἅμα
τῷ πολεμικῷ ἀλαλαγμῷ» Β. Ἀν. σ. 165.
«-πόλιν ἐλεῖν, χειροδοτῆσαι» Θουκ. 2, 81, 3,
113, 8, 62 καὶ μετγν. π. χ. Λουκ. γομνασ.
33· «αὐτοβοεῖ λαβεῖν-κλέπτοντα» = ἐπ' αὐτο-
φῶρ Β. Ἀν. σ. 465.
Αὐτο-βυηθῶ· βοηθῶ ἑαυτῷ, μετγν.
Αὐτο-βόητος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ βοῶν, ἡχῶν
Νόν. Δ. 34, 1· ταχία.

Αὐτοβοισάκης· Πέρσης Ξεν.
 Αὐτο-βορέας, ὁ· αὐτόχρημα βορέας Λουκ.
 Τίμ. 54.
 Αὐτο-βουλή, ἡ· αὐτὴ ἡ Βουλὴ Νεμέσ. φύσ.
 ἀνθρ. σ. 281.
 Αὐτο-βούλητος, 2· αὐτόβουλος, μτγν.
 Αὐτο-βουλία, ἡ· ἰδίᾳ βουλή, βούλησις
 Αἰσωπ. 340.
 Αὐτό-βουλος, 2· ὁ ἐξ οἰκείας βουλῆς, βου-
 λήσεως, αὐθόρμητος Αἰσχ. ἐπτ. 4044.
 Αὐτό-βουλας· 1) υἱὸς Πλουτάρχου τοῦ Χαι-
 ρωνιώως Πλούτ. 2) Ἀθηναῖος· Ροσσ. 3) νεο-
 πλατων· φιλόσοφος, ἐπιγρ. 4) ζωγράφος, μα-
 θητὴς τῆς Ὀλυμπιάδος Πλάτ.
 Αὐτο-βραδύτης, ἡ· αὐτὴ ἡ βραδύτης Πρόκλ.
 ὑποκπ. σ. 65.
 Αὐτό-γαμος, 2· ἄφ' ἑαυτοῦ γήμας Νόν. Δ.
 40, 405.
 Αὐτο-γένεσσα, ἡ· αὐτὴ ἡ γένεσσα Ἰ. Χρυσ.
 τ. 2, σ. 349.
 Αὐτο-γένεσθλας, θεός· ἐξ ἑαυτοῦ γεννηθεὶς,
 ἀγεννητος Νόν. Ἰω. πολλάκις Δ. 41, 52.
 Αὐτο-γένεσις, ἡ· αὐτὴ ἡ γένεσις Πορφ.
 ἀντρ. σ. 22.
 Αὐτο-γεννής, 2· α) αὐτογένεθλος, μτγν. 6)
 ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων γεννηθεὶς Αἰσχ. ἱκ. 8,
 ὅπου ὁ Wellauer ἀναγιν.
 Αὐτο-γέννητος, 2· τῷ προηγ.
 Αὐτο-γενικός, 3· ὅστις εἶνε τοῦ ἑαυτοῦ
 γένους Μριγ.
 Αὐτο-γέννητος, 2· ἄφ' ἑαυτοῦ γεννηθεὶς·
 «αὐτογεννητὰ κοιμήματα ματρός» = ἡ συκοι-
 μησις μετὰ τοῦ υἱοῦ, ὃν αὐτὴ ἔτεκεν Σοφ.
 Ἄντ. 856.
 Αὐτο-γεννήτωρ, ὁρος, ὁ· αὐτός ὁ γεννή-
 τωρ Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 239.
 Αὐτο-γῆ, ἡ· αἰγὴ αὐτογῆ καὶ οὐδὲν ἄλλω·
 Ἑρμ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 11, 23.
 Αὐτό-γλυφος, 2· ἄφ' ἑαυτοῦ γεγλυμμένος
 Πλούτ. ἡθ. σ. 1155.
 Αὐτο-γλώχιν, ὁστός· ὁ ἔχων ἰδίαν αἰχμήν
 ὁστός· Ἡλιόδ. Αἰθ. 9, 19.
 Αὐτο-γνώμωνέω· πράττω κατὰ τὴν ἑμαυ-
 τοῦ γνώμην, «αὐτογνωμονήσαντες ἀπέκτειναν
 τὸν ἄνδρα» = κατ' ἰδίαν αὐθαιρέσιαν Ξεν.
 Ἑλλ. 7, 3, 6.
 Αὐτό-γνώμος, 2· αὐτογνώμων· ὅθ, ἐπὶρ.
 αὐτογνώμως Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 2, σ. 626.
 Αὐτο-γνώμασόνη, ἡ· τὸ ν' ἀκολουθεῖ τις
 τὴν ἰδίαν γνώμην Ζωναρ. λεξ. σ. 1371.
 Αὐτο-γνώμων, ὄνος, 2· ὁ πράττων κατὰ
 τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ γνώμην, κατὰ τὴν ἰδίαν
 κρίσιν ἀποφασίζων· «οὐκ αὐτογνώμονας
 βέλτων κρῖνει, ἀλλὰ κατὰ τὰ γράμματα
 καὶ τοὺς νόμους» Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 7·
 ὁ ἐξ ἰδίας δυνάμεως, αὐτεξούσιος· ἐπανόρθω-
 σις Δ. Ἀλ. 5, 73· ἐπὶρ. Πλούτ. Δημητρ. β.
 Αὐτο-γνώσις, ἡ· αὐτὴ ἡ γνώσις Βαλεζ.
 ἔητ. τ. 3, σ. 476.
 Αὐτό-γνώσις, ἡ· τῷ προηγ. Πρόκλ. ἐν
 Πλάτ. Ἀλκ. σ. 88.
 Αὐτό-γνώστος, 2· τῷ ἐπομ. Σχολ. Πλάτ.
 Ἀλκ. 1, 351.
 Αὐτό-γνώτος, 2· ὄργα Σοφ. Ἄντ. 865·

«αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος» Σχολ.
 Αὐτό-γανος, 2· ἄφ' ἑαυτοῦ γεννηθεὶς Νόν.
 Δ. 8, 103· καὶ αὐτο-γόνος· ἐξ ἑαυτοῦ γεν-
 νῶν, 9, 229.
 Αὐτο-γραμμῆ, ἡ· ἡ ἀπλῶς γραμμῆ καὶ ἐξ
 ἀφαιρέσεως, ὅσα εἶνε ἡ μαθηματικὴ Ἀριστοτ.
 μετὰ τὰ φυσ. 7, 11.
 Αὐτο-γραφέω· αὐτὸς γράφω Ἰω. Λαοφ.
 ἀρχ. βωμ. 3, 42, γραπτ. ὁρθῶς, ἀντιγράφειν·
 αὐτό-γραφος, 3· ἰδιοχειρῶς γεγραμμένος·
 -ἐπιστολὰ Δ. Ἀλ. 5, 7· τὸ αὐτογράφον·
 τὸ ἰδιοχειρῶς γεγραμμένον, τὸ πρωτότυπον
 Πλούτ. ἡθ. σ. 1115.
 Αὐτό-γυον ἄροτρον· ἄροτρον οὐ ὁ γόης καὶ
 τὸ ἔλυμα καὶ ὁ ἰστοθεύς εἶνε ἐξ ἐνὸς τεμα-
 χίου, «οὐ τινος τὸ ἔλυμα οὐκ ἔστιν ἐκ συμ-
 βολῆς» Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 3, 232, ἀντι-
 ἄροτρον πηκτόν· Ἦσ. ἐρ. 431, Ἀπολλ. Ρ.
 ἀνωτ. καθ' Ἠσὺχ. = μονόβουλον.
 Αὐτο-δαής, 2· αὐτοδιδάκτος, φυσικός· ὄρχη-
 ματα Σοφ. Αἴ. 685, «ἐκ φύσεως ἔχεις» Σχολ.
 Αὐτο-δαίκτης, 2· ὁφ' ἑαυτοῦ φονευθεὶς·
 Αἰσχ. ἐπτ. 717 καὶ μτγν. Ὀπκ. ἀλ. 2, 349.
 Αὐτο-δαίμων, ὁ· αὐτὸς ὁ δαίμων Πλω-
 τίν. 3, 5, 6.
 Αὐτό-δαιτος (δαίνουμαι), 2· ὅστις αὐτὸς
 παρασκευάζει τὸ δεῖπνόν του Λυκόφρ. 480.
 Αὐτό-δακ-ῆς μῆνις· μικρὰ Ἠσὺχ.
 Αὐτο-δάξ· ὁδάξ· μετὰ τοὺς ἰδόντας κρατῶν.
 «γυναικῶν αὐτοδάξ ὠργισμένων» Ἀριστ. Λυσ.
 681 = πάντι Σχολ. δηκτικῶς ὄργ. «τὰς φύσεις
 ὁμῶν δεδοικῶς καὶ τὸν αὐτοδάξ τρόπον», τὸν
 δηκτικόν, ἰσχυρογνώμονα (ἡ κατ' ἄλλους·
 τὸν ἑαυτὸν βλέποντα), εἶρ. 605· καθ' Ἠ-
 σὺχ. = παραχρηζα, ἡ τὸ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπο-
 δέκναι ὁμ. Ἠ. Ἀν. σ. 465.
 Αὐτο-δαής, 2· οἰκῶθεν ἐνδοῆς Ἑρμ. Τροσμ.
 Αὐτό-δειπνος· ὅταν τις κεκλημένος ἑαυτοῦ
 φέρῃ τὰ ἐπὶ τὸ δεῖπνον Ἠσὺχ.
 Αὐτό-δεκα· ἀκριβῶς δέκα Θουκ. 5, 20.
 Αὐτο-δεκάς, ἡ· αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ δεκάς·
 Πλωτίν. σ. 686.
 Αὐτο-δεξιῶσις, ἡ, Εὐστ. ἐρ. σ. 187, ἀντι-
 αὐτὸ δεξιῶσιν.
 Αὐτό-δερμος· αὐτόφλοιος Ἠσὺχ.
 Αὐτο-δεσποτεία, ἡ· δεσποτεία ἑαυτοῦ
 Πρόκλ. εἰς Παρμεν. σ. 729.
 Αὐτό-δεσπότης, ὁ· αὐτός ἑαυτοῦ δεσπότης
 Νικ. Εὐγ. 2, 226.
 Αὐτο-δεσπότης, 2· ὁ ἑαυτοῦ δεσπότης
 αὐτοκράτωρ Ἰωτ. Μακκ. 2, 13· «τὸ ἱπ' ἡρην
 καὶ αὐτοδεσποτεῖν» Ἰεροκλ. σ. 242· τὸς Πλω-
 τίν. 2, 376.
 Αὐτό-δηλος, 2· ἄφ' ἑαυτοῦ δηλός Αἰσχ.
 ἐπτ. 818.
 Αὐτο-δημι-ὄργητος, 2· ἄφ' ἑαυτοῦ δημι-
 οουργηθεὶς Ἠσὺχ. ἐν λ. αὐτόβουλον.
 Αὐτο-διακονέω· διακονῶ αὐτὸς ἱματιῶ
 Εὐστ. Ἰλ. σ. 684.
 Αὐτο-διακονία, ἡ· τὸ νὰ ὑπηρετῇ τις αὐ-
 τὸς ἑαυτοῦ Χρύσιπ. ἐν Ἀθην. 1, 18, Ἐλκ.
 ἐν Στοβ. ἀνθ. 103, 82.
 Αὐτο-διακονός, 2· ὁ ἑαυτοῦ διακονῶν, ὅση

ῥετῶν Στρατῶ. ἐν Β. Ἀν. σ. 406 ἐξήγ. τοῦ ἀπολλήκειος· «ὁ αὐτοχειρὶ δουλεύων» Εὐστ. Διον. Π. 594.
 Αὐτο-διδάκτος, 2· ἐαυτὸν διδάσκει, ὅπ' οὐ-
 νόν· διδασκάλου διδάχθεις Ὁδ. χ. 347· θυ-
 μὸς Ἀποχ. Ἀγ. 964· κωμικῶς περὶ τῆς ψιά-
 λης, «αὐτ. διδάσκον» Μ. Ἀργ. ἐν Ἀνθ. 6.
 240 τὸ αὐτοδιδάκτον, φυσικὴ εὐφυΐα Λουκ.
 ἐπίρ. κτῶς Γαλῆν. τ. 5, σ. 339.
 Αὐτο-διδάσκονται· εἶμαι διδάσκαλος αὐτὸς
 ἑαυτοῦ Πανσ. 8, 20, 2, κατ' εἰκ. Βουτμ.
 Σύντα. σ. 126.
 Αὐτο-δι-ήγητος, 2· ὅστις αὐτὸς διηγείται,
 ὥς τὸ αὐτοπρόσωπος, μὴ θέλων νὰ τῷ διη-
 γῶνται ἄλλοι Δ. Λαέρ. 9, 111.
 Αὐτο-δι-ηγούμενος· τῷ προηγ. Δ. Λαέρ.
 9, 111.
 Αὐτο-δικαίον, τό· τὸ ἀπολύτως, καθ' ἑαυτὸ
 δικαίον Ἀριστοτ. τ. 2, σ. 182.
 Αὐτο-δικαιοσύνη, ἡ· αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη,
 ὅν. τοῦ Θεοῦ Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 611.
 Αὐτο-δικίω· αὐτὸς ἑαυτῷ τὰ δίκαια ὀρίζω
 Διαναρ. ἐν Σουλδ. καὶ Ἀρποκρ.
 Αὐτο-δίκη, ἡ· ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις
 διακρίνηται καὶ αὐτομαχῇ Σουλδ.
 Αὐτό-δικος, 2· αὐτόδικοι οἱ ἑαυτοῖς δι-
 κασταῖς χρώμενοι καὶ οὐκ ἀλλαχόθεν παρα-
 γινόμενοι· Ἡούχ. ὁ ἑαυτὸν καὶ κατ' ἑἴρους
 νόμους δικάζων Θουκ. 5, 18, «οἱ ἐν αὐτοῖς
 διαφορὰν δίκη λύοντες καὶ μὴ μεταγόντες εἰς
 ὑπεροφίους ἀνθρώπους» Σχολ.
 Αὐτό-δικος· 1) Πλαταινός (Ἡρ. 2) Ἀθηναῖος,
 ἐξ ὅου, Ῥοσσ.
 Αὐτο-δύιον, ἐπίρ. ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἐλλη-
 θότα Ἡούχ. τ. Ε. ἀμείνων, εὐθύς Ὁδ. 0, 449.
 Αὐτο-διπλάσιος, ὁ· αὐτὸς ὁ διπλάσιος Ἀ-
 ριστοτ. μετὰ τὰ φυσ. 1, 9.
 Αὐτο-δόξα, ἡ· αὐτὴ ἡ δόξα (ἡ γνώμη) καθ'
 ἑαυτὴν Ἀριστοτ. τοπ. 8, 21· αὐτὴ ἡ δόξα,
 Ἀρῆθ. σ. 964, gloria.
 Αὐτο-δοξάζω· δι' ἰδίας δόξης δοξάζω Ἐπι-
 φάν. τ. 1, σ. 799.
 Αὐτο-δόξαστος, «αὐτοδόξαστον λέγοντες
 τὸ κυρίως καὶ μᾶλλον δοξαστὸν» Σουλδ.
 Αὐτό-δορος (δορά), 2· μετὰ τῆς δορᾶς ὁμο-
 ταύρον μέλανα κατακόφαντες αὐτόδορον
 ὀλοκαυτοῦσιν Πλούτ. ἡθ. σ. 694.
 Αὐτό-δρομος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ τρέχων Γα-
 λῆν. λεξ. σ. 444.
 Αὐτο-δυάς, ἡ· αὐτὴ ἡ δυάς Ἰω. Διάκ. ἀλ-
 ληγ. Ἡσ. θε. σ. 452.
 Αὐτο-δύναμις, ἡ· αὐτὴ, ἡ ἀληθὴς δύναμις
 Ἀθαν. τ. 1, σ. 51.
 Αὐτο-δύναμος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ δυνάμενος,
 ὥς ὁ Θεός, Γρηγ. Ναζ. τ. 1, σ. 711.
 Αὐτό-δυρος 1) Ἐπικουρείος τις (το Ἀν-
 τίδωρος) Δ. Λαέρ. 2) γραμματικὸς Κυμαῖος
 Διον. Ἡράκλ.
 Αὐτο-εἰδής, 2· τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ὁμοί-
 ομορφος Μ. Ἀντων. 11, 12.
 Αὐτο-εἶδος, τό· αὐτὸ τὸ εἶδος Ἀριστοτ.
 μετὰ τὰ φυσ. σ. 1087.
 Αὐτο-εἶναι· αὐτὸ τὸ εἶναι καθ' ἑαυτὸ Διον.
 Ἀρεοπ.

Αὐτο-εἰρήνη, ἡ· αὐτὴ ἡ εἰρήνη Διον. Ἀ-
 ρεοπ. σ. 209.
 Αὐτο-εἰς· εἰς καθ' ἑαυτὸν Πρόκλ. Θεολ. σ. 6.
 Αὐτο-ἐκαστος, 2· αὐτὸς ἕκαστος, τὸ αὐ-
 τοῖκαστον = ἡ ἰδέα ἐνὺς ἐκάστου Ἀριστοτ.
 ἡθ. Νικ. 1, 6, 5.
 Αὐτο-εκουσίως· αὐθόρμητως, ἰαλουσίως, μτγν.
 Αὐτο-ἐκτατος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκτεταμένος
 Εὐστ. Ἰλ. σ. 943.
 Αὐτο-ἐλίκτος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ ἐλίσσόμενος,
 Νόν. Δ. 1, 495 καὶ συγνάμις· βόστρυχος
 Χριστόδ. ἐκφρ. 269.
 Αὐτο-ἐνάς, ἡ· αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἐνάς
 Πρόκλ. Θεολ. σ. 190.
 Αὐτο-ενεργητικόν· ῥῆγμα ἔχον παθητ.
 φωνὴν καὶ σημ. ἐνεργ. ὥς τὸ μάχομαι.
 Αὐτο-εννεάς, ἡ· αὐτὴ ἡ ἐννεάς Σχολ. Ἀ-
 ριστοτ. σ. 833.
 Αὐτο-εντεῖ· ἰδίαις χερσὶ Δ. Κάσ. 58, 24.
 Αὐτο-έντης = αὐθέντης Σοφ. Οἰ. τ. 107,
 αὐτόχειρ Ἡούχ.
 Αὐτο-εντία = αὐθεντία.
 Αὐτο-ένωσις, ἡ· αὐτὴ ἡ ἑνωσις Δ. Ἀ-
 ρεοπ. σ. 224.
 Αὐτο-εξάς, ἡ· αὐτὴ ἡ ἐξάς Σχολ. Ἀριστοτ.
 σ. 833.
 Αὐτο-ἐπαινος, 2· ὁ ἑαυτὸν ἐπαινῶν Σχολ.
 Ἰλ. π. 70.
 Αὐτο-επιστήμη· αὐτεπιστήμη, μτγν.
 Αὐτο-ετεί· τὸ αὐτὸ ἔτος Θεόφρ. 28, 13.
 Αὐτο-επερότης, ἡ· αὐτὴ ἡ ἐπερότης Πλω-
 τίν. σ. 176.
 Αὐτό-ετες, ἐπίρ. ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει Ὁδ. γ. 321.
 Αὐτο-ετής, 2· ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐφετινός
 Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 5, 14, Θεόφρ. Φ. Ἰ. 3, 7, 1,
 φυτ. αἰτ. 4, 8, 5.
 Αὐτο-ζήμιος, 2· ὅφ' ἑαυτοῦ ζημιωθείς,
 τιμωρηθείς Ἡούχ. ἐν λ. αὐτόκαρπος.
 Αὐτο-ζήτητος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ ζητούμενος,
 ὅστις ἀζήτητος ἔμφανίζεται, λ. πλασθεῖσα
 πρὸς ἐξήγ. τοῦ αὐτόματος ὑπὸ Ἐτ. Μ. σ. 173.
 Αὐτό-ζυμος, 2· ὁ ἀνευ ζύμης παρασκευα-
 σθείς, μτγν.
 Αὐτο-ζωή, ἡ· αὐτὴ ἡ ζωή, οὕτως ὀνομ. τὸν
 θεὸν ὁ Δ. Ἀρεοπ. θ. ὀν. 2, 8.
 Αὐτο-ζῶον, τό· τὸ ζῶον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ
 Ἀριστοτ. τοπ. 5, 7.
 Αὐτό-ζωος, 2· καθ' ἑαυτὸν, ἀφ' ἑαυτοῦ
 ζῶν Πρόκλ. Πλάτ. Θεολ. σ. 18.
 Αὐτό-ζως, 2· τῷ προηγ. Πρόκλ. ἐν Πλάτ.
 Ἰλκ. σ. 188.
 Αὐτο-ζώωσις, ἡ· αὐτὴ ἡ ζώωσις, ζωο-
 ποιήσις Διον. Ἀρεοπ. σ. 262.
 Αὐτο-ηδύ, τό· τὸ ἡδὺ καθ' ἑαυτὸ Ἀριστοτ.
 τοπ. 6, 8, 6, ὁ Βίκερ. γράφει διηρημένως.
 Αὐτο-θαῖς, ἰδὸς αὐτὴ ἡ θαῖς γυν. ὀν. Λουκ.
 Αὐτο-θανάτος, 2· αὐτὸς ἑαυτὸν θανατώ-
 σας Πλούτ. ἡθ. σ. 206.
 Αὐτο-θαῦμα, τό· αὐτὸ τὸ θαῦμα Ἐπιφάν.
 τ. 1, σ. 959.
 Αὐτο-θελεῖ· ἐξ οἰκείας θελήσεως Μιλ. ἐν
 Ἀνθ. 7, 470.
 Αὐτο-θέλημα, τό· τὸ θέλημα καθ' ἑαυτὸ
 Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 963.

Αὐτο-θελής, 2' ὅν τις αὐτὸς θέλει, ἐκούσιος Ρουφ. ἐν Ἀνθ. 5, 22 - ἀποτέμνομαι. Λεων. Ταρ. αὐτ. 9, 79' «αὐτοθελής ἡδιστος δεῖ πότος», αὐτ. 11, 45' ἐπίρ. αὐτοθελῶς Εὔστ. Ἰλ. σ. 771.
 Αὐτο-θέλητος, 2' τῷ προηγ. Ἰω. Γεωμ. ὕμν. 3, 54. Ἐπίρ. - τως, ἐπιγρ.
 Αὐτο-θέμεθλος, 2' ὅφ' ἐκ τοῦ θεμελιωθεὶς Νόν. Ἰω. 14, 93.
 Αὐτόθεν· 1) τοπικῶς, ἀπ' αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ μέρους, ἀπ' ἐδῶ Ὁμ. καὶ ἄλλ. συνήθ. προστίθεται ὁ μερικώτερος προσδιορισμὸς τοῦ τόπου διὰ τῆς ἐξ, «αὐτόθεν ἐξ ἐδρέων» = ἐμίσω· ἀπὸ τῶν ἐδρέων Ὁδ. 4, 56' - ἐκ Σαλαμίης Ἰβρ. 8, 64' «ἐκ τοῦ Ἀργεῦς αὐτόθεν» = ἐκ τοῦ Ἀργεῦς αὐτοῦ Θουκ. 5, 63' «αὐτόθεν λαοῖν» = ἐξ αὐτῶν Πλάτ. Φαίδρ. 265 καὶ Ἀλκχούσ. συγνά. ἀντίθ. ἄλλοθεν, νόμ. 5, 35' 2) χρονικῶς, ἐνός, ἐν τῷ ἄμει, ἀμέσως Ξεν. ἀποιν. 2, 8, 3, Πολύβ. 2, 13 καὶ συγνάκεις, «αὐτόθεν ἐνός», 11, 9' «χρυσὸς αὐτόθεν καθαρὸς» = ὅστις ἐξορύσσεται καθαρός, 34, 10' 3) ἐν γένει, ἀφ' ἑαυτοῦ, «τὸ μὲν ἔρχεσθαι αὐτόθεν ποιεῖται τὴν θήραν, τὸ δὲ πληρῆν» = ἄνευ ἄλλης βοήθειας, μόνον Πλάτ. σοφ. 220' - λέγειν = περιεργῶς, συντόμως, συμπ. 213' σκόθεν, - διανοεῖτο Δημ. 50, 29' καθ' ἑαυτὸν ἐξεταζόμενος, 39, 29' ὁποθ. ἐν Θουκ. 1, 104 καὶ Ἀλκχούσ. πρὸ συμφώνων ἐννοεῖται αὐτόθεν.
 Αὐτό-θεος, ὁ αὐτὸς ὁ θεὸς Εὔσεβ. ἱστ. ἐκκλ. 10, 4.
 Αὐτο-θεότης, ἡ αὐτὴ ἡ θεότης Παχυμ. εἰς Δ' Ἀριστοκ. θ. ὄν. 11, 6.
 Αὐτό-θερμος, 2' ἀφ' ἑαυτοῦ θερμὸς Β. Ἀν. σ. 1348.
 Αὐτό-θερμότης, ἡ θερμότης ἀφ' ἑαυτοῦ Βεζιλ. Μ. τ. 3, σ. 83.
 Αὐτό-θετος, 2' ἀφ' ἑαυτοῦ θεθεμένος Σχολ. Διον. ἐν Β. Ἀν. τ. 2, σ. 848.
 Αὐτο-θέωσις, ἡ θέωσις καθ' ἑαυτὴν Διον. Ἀριστοκ. σ. 262.
 Αὐτό-θηκτον, ξίφος· ἀφ' ἑαυτοῦ τεθηγμένον Ἀισχ. ἀποσπ. 377.
 Αὐτο-ηλύνομαι· ἀπ' ἑαυτοῦ ἐλθελύνομαι, τῶν.
 Αὐτο-θήρευστος, 2' ἀφ' ἑαυτοῦ θηρευθεὶς, ἐξήγ. τοῦ αὐτεγρετος Σχολ. Ὁππ. ἀλ. 5, 588.
 Αὐτο-θηρίον, τό· αὐτὸ τὸ θηρίον Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 16.
 Αὐτόθι· αὐτοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἀπὸ τοῦ Ὁμ. οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀττ. περ. συγνά. εἰ καὶ ὁ τόπος εἶνε ἰωνικός· πολλὰ προσδιορίζεται καὶ ὁ τόπος μερικώτερον, ὡς αὐτόθ' ἐνὶ πρόλκις Ἰλ. ω, 707.
 Αὐτό-θροος, μαρτυρία· ἐξ αὐτῆς τῆς φωνῆς τοῦ λέγοντος προερχομένη, ἣν τις αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ οἶδει Νόν. Ἰω. 5, 124.
 Αὐτό-ῖππος, ὁ ἵππος καθ' ἑαυτὸν, μτγν.
 Αὐτο-ισότης, ἡ αὐτὴ ἡ ἰσότης Διον. Ἀριστοκ. σ. 767.
 Αὐτο-κάδδαλος· ὁ ἄνευ κόπου καὶ ἐπιμελείας, ἐκ τοῦ προχείρου γινόμενος - σκάφος Λυκόφρ. 745, μικρόν, ἐλαφρόν, ἐκ τοῦ προ-

χείρου ντυπηγῆν πλοῖον, = αὐτοκατακάδαστον Σχολ. κατ' Ἐπ. Μ. «αὐτοσχέδιον, τὸ εἰκὴ καὶ ὠσπύτως, καὶ αὐτουργὸν γεγονός» κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἀλφειῶν λέγεται· τὸ ὡς ἔτυχε σφαθῆν ἄλευρον». Τρέτ. «τὰ βυπαρξά καὶ μὴ ἀληθευμένα ἄλευρα»· πρόσ- κάδος· ἐκ τοῦ προχείρου, ὅπως τὸ γινόμενος· «αὐτοκάδδαλα σπίνονται, ἐν μὴ ἔχον προσίμιον» Ἀριστοκ. ῥητ. 3, 14' «τὸ δ' ἀνὰ λόγον ἐστίν, ἐν μὴτε περὶ εὐλόγων αὐτοκαδδάλως λέγεται, μὴτε περὶ εὐτελῶν σπινῶν» = περὶ σπουδαίων ἐπιπολαίων καὶ ἐν χυδαίᾳ σφάτῃ, 3, 7, ὅπου 4 χεῖρ. ἔχουσιν Ἀβ. τοκαδδάλως, ἐν ἐν τῷ περιθωρίῳ αὐτοκαδδάλως, ἥτις δι. γρ. καὶ ἐν Λυκόφρ. ἐν ῥίτκιται, πρὸς τῷ αὐτοκινδάλως. Ἐν Ἀθην. 14, 622, Σημος ὁ Δῆλιος λέγει· «οἱ αὐτοκάδδαλοι καλοῦμενοι ἐστρατημένοι κτετὰ σχέδην ἐπέβαινον ῥήσεις». Ὑστερον δὲ ἔαμε· ὠνυκάσθησαν αὐταὶ τε καὶ τὰ ποιήματα αὐτῶν, εἶδος λοιπὸν γελοιοποιῶν αὐτοσχέδιον. Ἐν Λοκ. λεξίφ. 10 εἶνε ὁ φέρων τὸ ψαμὶ τοῦ αὐτοῦ εἶνε τὴν παλαιότεραν, «ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος τῶν αὐτοληκῶν καὶ αὐτοκαδδάλων». Ἐν Β. Ἀν. σ. 467 ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Εὐπρόκτους αὐτοκαδδάλων, ὁ περ διορθῶν. εἰς αὐτοκάδδαλον.
 Αὐτο-κάθαρσις, ἡ αὐτὴ ἡ κάθαρσις Γρ. Νεξ.
 Αὐτο-καθόλου· αὐτὸ τὸ καθόλου Γ. Παχ' εἰς Διον. Ἀρ. σ. 123.
 Αὐτο-κακία, ἡ αὐτὴ ἡ κακία Εὔστ. ἱστ. 4, 123.
 Αὐτό-κακος, 2' αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν κακός· «αὐτοκακὸν εἶκοι τῶδε ἄκρως καὶ καθ' ὅπου ὁλοῦν εἶκοι τῶδε, ὡς εἰ λέγοι τις αὐτῷ ἄκρως εἶκοι. Τὸ δὲ κακὸν πρόκειται δηλοῦν τὴν υπερβολὴν τῆς ὁμοιότητος» Β. Ἀν. σ. 8. Παρὰ Θεοπόμπ. αὐτ. σ. 83 «αὐτόκακος, οἷον ἑαυτὸν χολάζων».
 Αὐτο-καλλονή, ἡ αὐτὴ ἡ καλλονὴ Πρόκλ. θεολ. Πλάτ. 1, 24.
 Αὐτο-καλλο-ποιός, ὁ αὐτὸς ὁ καλλοποιός Δ. Ἀριστοκ. θ. ὄν. 11, 6.
 Αὐτό-καλλός, τό· αὐτὸ τὸ κάλλος Πρόκλ. θεολ. Πλάτ. 5, 14.
 Αὐτό-καλον, τό· αὐτὸ τὸ καλόν Ἀριστοκ. τ. 2, σ. 182.
 Αὐτοκάνης· ἄκρωτ. ἐν Διοκρίτῃ πλησίον Φωκαίας Ὁμ. ὕμν.
 Αὐτό-καρνος· αὐτοζήμιος· κάρνη γὰρ ἡ ζῆμία Παύλ.
 Αὐτό-καρπος, 2' ὁ ἐξ αὐτοῦ κάρπιμος Β. Ἀν. σ. 464.
 Αὐτο-κασίγνητος, ἡ ἀδελφὴ γνήσια Ὁδ. κ. 137, Εὔρ. Φοιν. 138.
 Αὐτο-κασίγνητος, ὁ γνήσιος ἀδελφός Ἰλ. 6, 706.
 Αὐτο-κατά-θετος, 2' αὐτὸς ὁπὲρ ἑαυτοῦ καταθέτων, ὁμολογῶν Θεοφύλ. Σία ἱστ. σ. 158.
 Αὐτο-κατά-κριτος, 2' ἀφ' ἑαυτοῦ κατακρινόμενος Κ. Δ.
 Αὐτο-κατάρτα, ἡ ἰδίᾳ κατάρτα Γρ. Νεξ. τ. 1, σ. 496.

Αὐτο-κατα-σκευαστος, 2' ἀφ' ἑαυτοῦ κατασκευασθεὶς Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 298.
 Αὐτο-κατήγορος, 2' ὁ ἑαυτὸν κατηγορῶν, μτγν.
 Αὐτό-καυστος, 2' ἀφ' ἑαυτοῦ καὶς θεῶδ. Πρόδρ. Ροδ. 1, σ. 8.
 Αὐτο-κλέυθος, 2' ἀφ' ἑαυτοῦ ἐρχόμενος Νόν. Δ. 6, 369, Ἀνθ. 9, 382, Τρωϊδός. 305.
 Αὐτο-κελευστής, ἐξ ἰδίου κελεύσματος Φιλ.
 Αὐτο-κλέυστος, 2' ἐξ οἰκείου κελεύσματος, ἀκλειυστος, ἀυθόρητος Ξεν. ἄν. 3, 4, 5 καὶ μτγν. ὡς Δ. Ἀλ. 8, 66' ἐπὶ μτγν.
 Αὐτο-κλήτης, 2 (κίλομαι) τῷ προηγ. Ἡρ. 9, 5
 Αὐτο-κέρας, ατος τῷ ἐπομ. Β. Ἀν. σ. 467' σημαίνει τὸ αὐτοκέραστον καὶ συμμετρως κεκρασμένον ἦγουν πεφυκὸς κεράννυσθαι. Εἴρηται δὲ ἐπιρρηματικῶς, αὐτ. σ. 3.
 Αὐτο-κεραστος, 2' οἷον εὐκέραστος, συμμετρως κεκραμένους Σουλδ. ἀφ' ἑαυτοῦ, φύσει κεκραμένους, μέτριος, περὶ τοῦ ἐλαφροῦ οἴνου, ὅστις οὖν χρῆται νὰ συγκρασθῇ μὲ ὕδαρ Σουλδ. χρ. 8, 130.
 Αὐτο-κεφαλος, 2' ἀνεξάρτητος, ἐκκλ. τὸ αὐτοκέφαλον, αὐτὴ ἡ κεφαλὴ, μτγν.
 Αὐτο-κέρυξ, υκος, ὁ ὃ μὴ δι' ἑτέρων ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ κερυκεύων Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 5.
 Αὐτο-κινέω αὐτὸς κινῶ, μτγν.
 Αὐτο-κινήσις, ἡ ἡ δύναμις τοῦ ἑαυτὸν κινῶν Προκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 15.
 Αὐτο-κίνησις, ἡ τῷ προηγ. Ἀριστοτ. φυσ. ἀερ. 8, 9, 14.
 Αὐτο-κινήτιζω κινῶ αὐτὸς ἑμαυτὸν Β. Ἀν. σ. 1348.
 Αὐτο-κινήτικός, 3' ὁ ἑαυτὸν κινῶν Δ. Ἀρεοπ. σ. 202.
 Αὐτο-κίνητος, 2' ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος Πλούτ. ἥθ. σ. 952, μτγν. ἐπὶ. -νήτως Κύρ. Ἱερ. σ. 118.
 Αὐτό-κλαδος, 2' μετὰ τὸν κλάδων ὁμοῦ Λουκ. ἀλ. ἱστ. 1, 40.
 Αὐτοκλήσις 1) Ἀθηναῖος Αἰσχίν. 2) συγγραφεὺς Πλούτ.
 Αὐτοκλής, εους Ἀθηναῖος, α) υἱὸς τοῦ Τολμαίου Θουκ. 6) υἱὸς Στροβιχίδου Ξεν. γ) Ἀγνοῦσιος Αἰσχίν. δ) Προσπάλτιος Ροσσ. καὶ ἄλλοι τινές.
 Αὐτό-κλητος, 2' ἀφ' ἑαυτοῦ κληθείς, τ. ἔ. ἐκκλητος, ἀυθόρητος Αἰσχ. Εὐμ. 163' «οὐκ ἐμὼν ὅπ' ἀγγέλω, ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ θεῶν πορεύεται» Σοφ. Τρ. 392, Πλάτ. ἐπιστ. 7, 331 καὶ μτγν. ἐπὶ μτγν.
 Αὐτόκλητος ὄν. παρασίτου Ἀλκίφρ. ἐπιστ. 3, 55.
 Αὐτο-κμήτης, ἦτος, ὁ, ἡ ἀφ' ἑαυτοῦ ποιηθεὶς, φυσικός - καλὴ Ὀππ. ἀλ. 1, 718.
 Αὐτό-κμητος, 2' τῷ προηγ. ἀρχ. λεξ.
 Αὐτό-κομος, 2' α) ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκ φύσεως κομῶν, τριχωμένος - λοφία Ἀριστ. βατρ. 827' 6) μετὰ φέλλωμα ὁμοῦ - κυκάριστος Λουκ. ἀλ. ἱστ. 1, 40.
 Αὐτό-κρανος, λόγος ὁ ἐξ ἑαυτοῦ τὸ τίλος ἐπιφύων Β. Ἀν. σ. 467' ἐκ τοῦ Αἰσχ. «αὐτόκρανα αὐτόσηλα, ἑαυτὰ δηλοῦντα, ἢ πῖνα μνησθέντα» Πασχ.

Αὐτό-κρας *ὁ μηδεμιᾶς προσθήκης διόμενος καὶ αὐτοκράτης καὶ αὐτοκράτορ Πουλ. 6, 24.
 Αὐτο-κρασία, ἡ αὐτοκράτεια, μτγν.
 Αὐτοκράτα δούλης ὤν. ἐπιγρ.
 Αὐτο-κράτεια, ἡ τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ τις ἐν αὐτόν, νὰ ᾖ κύριος ἑαυτοῦ Πλάτ. ἄρ. 112.
 Αὐτο-κράτειρα ὁ. τοῦ αὐτοκράτωρ Ὀρφ. ὕμν. 69, 8.
 Αὐτο-κρατίω ἐγὼ αὐτὸς κρατῶ, ἀρχω Εὐστ. ἔ. σ. 202.
 Αὐτο-κρατής, 2' ὁ ἑαυτοῦ κρατῶν, ἀρχῶν, αὐτεξούσιος - φρήν Εὐρ. Ἀνθρ. 483' «τὸ περὶ τὴν τῶν αἰσθῶν φύσιν ἀπειθεῖς τὰ καὶ αὐτοκράτης» Πλάτ. Τιμ. 91' τὸ αὐτ. = τὸ αὐτεξούσιον, ἐλευθέρᾳ βούλῃσις Πλούτ. ἐπὶ. -ὡς, μτγν.
 Αὐτοκράτης, οὗς 1) Ἀθηναῖος, καθ' οὗ ὁ Λυσίας ἔγραψε λόγον Πουλ. - ποιητὴς τῆς ἀρχ. κωμῳδίας Αἰλ. 2) ἱστορικός γραφίας περὶ Ἀχαιῶν Ἀθην.
 Αὐτο-κρατητικός, 3' ἀφ' ἑαυτοῦ κρατῶν Δ. Ἀρεοπ. ὅρ. Ἱερ. 15, 2.
 Αὐτο-κρατορεύω εἰμι ἢ γίνομαι αὐτοκράτωρ Δ. Κάσ. ὅρ. 4.
 Αὐτο-κρατορέω τῷ προηγ. Γεώργ. Ἀκροπ. σ. 163.
 Αὐτο-κρατορία, ἡ ἡ ἐξουσία, τὸ κράτος τοῦ αὐτοκράτορος, μτγν.
 Αὐτο-κρατορικός, 3' τῷ αὐτοκράτορι ἀνέκων - ἀρχὴ Ἡρόν. 7, 10, 12' - ἐσθης Δι. Ἀλ. 8, 59' ὁ ἐξ ἐλευθέρως θελήσεως προερχόμενος Κλ. Ἀλ. στρ. 2, σ. 434. Μὲν τῶν Κυπρίων Κρ. Ἀν. Ὀξ. τ. 3, σ. 403' ἐπὶ. -ὡς = ἐξ ἐλευθέρως θελήσεως Γρηγ. Νῦσ. τ. 1, σ. 52.
 Αὐτοκρατόριος τῷ προηγ. ἐπιγρ.
 Αὐτο-κρατορίς, ἴδος, ἡ ἔδρα τοῦ αὐτοκράτορος Ἰώσ.
 Αὐτο-κρατόρισα, ἡ αὐτοκράτειρα, ἐπιγρ.
 Αὐτο-κρατορθεῖν ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀνν. Κοιν. σ. 363.
 Αὐτό-κρατος, 2' ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκ φύσεως κεκρασμένους περὶ τοῦ οἴνου, «ὁ μὲν γὰρ αὐστηρὸς ἐστίν, ὁ δὲ γλυκέζων, ὁ δὲ μέσος τῶν τῇ γέσει αὐτοκράτος καλεῖται» Ἀθην. 1, 32' κατὰ Β. Ἀν. σ. 18, «ἐπὶ τοῦ ἀμικροῦ καὶ ἀκράτου καὶ ἀκράτου οἴνου. Παρὰ γὰρ τοῖς πολλοῖς καθυμνῶνται τὸ αὐτόκρατον ἐπὶ τοῦ συμμετρως κεκραμένου».
 Αὐτο-κράτωρ, υρος, ὁ ὅστις αὐτὸς κρατεῖ. «περιβεβλημένος μὲ ἐξουσίαν ἀπερίοριστον» ἀνυπεύθυνος, καὶ αὐτὴ τῆς πόλεως ἀρχή. Πλάτ. νόμ. 10, 875 καὶ συχνά - τῶν εἰς τὸν πόλεμον Θουκ. 3, 62' αὐτ. πάντα διατίθω, μι = κατὰ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην καὶ θέλησιν, 1, 126' μετ' ἀπαρ. - κολάσαι Δημ. 59, 80' αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 21' καὶ περὶ ἰονῶν Πουλ. 3, 17' «- κρίσας περὶ εἰρήνης» = μὲ ἀπερίοριστον πληρεξουσίαν Ἀνδοκ. 3, 6, Λυσ. 13, 9 καὶ συχνά - βουλή Ἀνδοκ. 1, 15' - δύναμις Πουλ. 6, 14' πεδλ. 18, 1' - στρατηγός = ὁ διακράτωρ παρὰ Ῥωμαίους, 3, 86. Παρὰ μτγν. ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης.

Αὐτοκράτωρ Ἀθηναῖος Ἀνδοκ.

Αὐτο-κρηγής = αὐτόκρατος Νίκ. ἀλ. 163.

Αὐτό-κριτος, 2' ὅπ' ἑαυτοῦ κριθεὶς Ἀρτεμίδ. 4, 72.

Αὐτό-κτιτος, 2' ὅν τις αὐτὸς ἐκτίσαστο, ἀπὶ γρ.

Αὐτο-κτίστης, ὁ ἴδιος κτίστης Πλούτ. ἡθ. σ. 223.

Αὐτό-κτιστος, «-δόμος» οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου γεγεννημένους, ἢ τοὺς οἰκουμένους. Σοφοκλῆς Κηδολίωνι (ἀποσπ. 306) Ὑσώχ.

Αὐτό-κτιτος, 2' τῷ προηγ. - ἄντρα Αἰσχ. Πρ. 301.

Αὐτο-κτονέω φονεύω ἑμαυτὸν, ἢ ἀμοιβαίως φονεύω Αἰσχ. ἐπτ. 716, Σοφ. Ἀντ. 56.

Αὐτο-κτονία, ἡ τὸ ἑαυτὸν φονεύειν Κλήμ. ὁμ. 12, 14.

Αὐτό-κτονος, 2' α) ὅπ' ἑαυτοῦ φονευθεὶς - θάνατος Αἰσχ. ἐπτ. 663' β) αὐτοκτόνος, ἑαυτὸν, ἢ ἀμοιβαίως φονεύων - χεὶρ Αἰσχ. ἐπτ. 787' οὕτω καλεῖται καὶ ἡ χεὶρ τῆς Μηδείας Εὐρ. Μηδ. 1249, ἢ φονεύουσα τὰ (δια αὐτῆς τέχνα. Ἐν Ἀνθ. 7, 152 «δῶρα αὐτοκτόνα» εἶνε τὰ προξενούντα ἀμοιβαίῳ φόνον ἐπίρ. - κτόνος Αἰσχ. Ἀγ. 1618.

Αὐτο-κυδερνήτης, ὁ αὐτὸς κυβερνῶν Φίλιπ. ἐν Ἀνθ. 9, 438.

Αὐτό-κύκλος, ὁ αὐτὸς ὁ κύκλος καθ' ἑαυτὸν Θερίστ. λ. 13, σ. 165.

Αὐτο-κύλιστος, 2' ὁ ἑαυτὸν κυλίων - πίπτειν = ἄφ' ἑαυτοῦ πίπτειν, περὶ τῆς βδέλλης Ὀππ. ἀλ. 104, συχνά Νόν. ὡς Δ. 10, 355. 376.

Αὐτο-κύριος, ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ κύριος Γρηγ. Ναζ. λ. 37, σ. 610' ἐπίρ. ὡς Γ. Παχυμ. εἰς Δ. Ἀρεοπ. σ. 481.

Αὐτό-κύλος, 2, περὶ γυναικὸς πιθηκομόρφου, ἥς τὰ σκέλη εἶνε μόνον δέρμα καὶ δατὰ Σμύων. γυν. 76, ὁ Βοργκ εἰκ. αὐδκύλος.

Αὐτό-κύπος, 2' ὁ μετὰ τῆς κώπης, λαβῆς - ἔφη Αἰσχ. χο. 161, «τὰ ἄφ' ἑαυτῶν ἔχοντα τὴν λαβὴν ἔφη» Σχολ.

Αὐτό-λαβὸν ἑαυτοῦ λαβὴν ἔχον Ὑσώχ.

Αὐτολάλα· νῆσος, ἢ Μαδέρα Πτολ. καὶ πόλ. Αἰδύης, κατ. Αὐτολάλαι Πτολ.

Αὐτο-λαλήτης, ὁ ὁ μετ' ἑαυτοῦ λαλῶν Τιμ. ἐν Δ. Αρεοπ. 9, 69, δι. γρ. αὐτολάλητος.

Αὐτο-λαμπής, 2' ἄφ' ἑαυτοῦ λάμπων Ἰωσ. Ρακ. ἐν Βαλτζ. ῥήτ. τ. 3. σ. 476.

Αὐτόλαχος· υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος Πaus.

Αὐτόλειον· λιτὸν Ὑσώχ.

Αὐτό-λεκτος, 2' ὅπ' αὐτοῦ λεχθεὶς, μετγν. ἐπίρ. - κτως = μετὰ τῆς λέξεως αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 856.

Αὐτο-λέξει· μετὰ τὰς αὐτὰς λέξεις Κλ. Ἀλ. στρ. σ. 804.

Αὐτολέων, οντος· 1) βασι. τῶν Παίδων Πλούτ. 2) Κροτωνιάτης Κόν.

Αὐτο-λήκυθος, ὁ ὁ ἐκ πενίας ἢ φιλαργυρίας αὐτὸς τὴν λήκυθον εἰς τὴν παλαιστραν φέρων Λουκ. λεβιρ. 10' ὡς σκωπτικὸν ὄν. Δημ. 51, 14, ὅπου ὁ Ἀρκοκρ. δίδει διαφόρους ἐξηγήσεις, ἐξ οὗ φαίνεται, ὅτι ἡ χρῆσις τῆς

λέξεως δὲν ἦτο σταθερά· κατὰ Β. Ἀν. σ. 204, «ὁ πένης ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ τὰς λήκυθους φέρειν εἰς τὰ βαλανεῖα» οἱ δ' ἄσονται παρὰ τὸ τὰς συμβάλλας ἐν ταῖς λήκυθοις ἔχειν καὶ φέρειν εἰς τὰ συμπόσια· καθ' Ὑσώχ. «οἱ πένητες οἱ μόνον λήκυθον ἔχοντες» ἢ οἱ ἑαυτῶν βασιάζοντες τὴν λήκυθον, οὐ δι' οἰκωτῶν· περὶ παρασίτου Πλούτ. ἡθ. σ. 50.

Αὐτολήκυθος· δουλὸς τις Φιλόστρ.

Αὐτό-ληπτος, 2' ἄφ' ἑαυτοῦ ληφθεὶς, ἐξήγ. τοῦ αὐτάρετος Ἀπολλ. λεξ.

Αὐτο-λίθινος· ὅλως ἐκ λίθων Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 30.

Αὐτό-λίθος, ὁ αὐτὸς ὁ λίθος Διον. Ἀρεοπ. σ. 289.

Αὐτο-λόγος, ὁ αὐτὸς ὁ λόγος τοῦ θεοῦ Ὀριγ. Κίλσ. 2, σ. 79.

Αὐτο-λόχευτος, 2' ἄφ' ἑαυτοῦ γεννηθεὶς Νόν. Δ. 4, 427.

Αὐτο-λύκειος· ἐπιθ. ἐκ τοῦ Αὐτόλυκος, Αὐτο-λύκειον, τό· ἐλλείδωρον λευκὸν Ἰκπιατρ. σ. 87.

Αὐτόλυκος· 1) υἱὸς Ἐριχθονίου Σχολ. Σοφ. 2) υἱὸς Ἐρμοῦ, πατὴρ Ἀντικλείας καὶ Πολυμήδους, πάππος τοῦ Ὀδυσσεύς, ἐκ τοῦ Πηνελόπιδος, περίφημος ἐπὶ κλεπτοσύνῃ.

ὅθ. Αὐτόλυκος, οἱ πολυμήχανοι κλέπται, ὄν. ἐξ αὐτοῦ, ὅστις «τὰ κλεπτόμενα ἔφα μετεχρώννυε» Εὐστ. 3) υἱὸς Δηϊμάχου Θεσσαλὸς Ἀργοναυτὴς καὶ θεμελιωτὴς τῆς Σινώπης Ἀπολλ. Ρ. 4) υἱὸς Ἀγαθοκλέους Ἀρεοπ. 4) Ἀθηναῖος, α) υἱὸς Λύκωνος, παγκρατιστὴν Θορίκιος, παιδικὰ τοῦ Καλλίου Ξεν. 6) Ἀρεοπαγίτης, ὄν ὁ Λυκοῦργος ἐνήγαγεν εἰς τὸ δικαστήριον Διογ. 6) Ῥόδιος Πολύδ. 8) μαθηματικὸς ἐκ Πιτάνης ἐν Αἰτωλίᾳ Δ. Λαίρ.

Αὐτο-λυρίζων ὄνος· αὐτόχρημα ὄνος καὶ ζων λύραν, παρ. Λουκ. ἐτ. δι. 14. 4.

Αὐτό-λυσις, ἡ δέμας, ἐφ' ᾧ ἀγκυλὴ ἱστῆται, καὶ οὐχ ἅμα (ἄμμα) γέγονεν Ὑσώχ.

Αὐτολύτη· γυνὴ τοῦ Μεταποντίου Δ. Σικ.

Αὐτό-λυτοι κύνες· συνεζευγμένοι Ὀππ. κυν. 4. 357, ὅπου πρότ. ἐγράφ. αὐτόλυγοι.

Αὐτο-μάθεια, ἡ μάθησις ἄνευ διδασκαλίας Πλούτ. ἡθ. σ. 973.

Αὐτο-μαθήτης, 2' ἄφ' ἑαυτοῦ, ἄνευ διδασκαλίας μαθὼν - τινὸς Ἀλκ. Μεσσ. ἐν Ἀνθ. θ. 248, Πλούτ. ἡθ. σ. 992' ἐπίρ. - ὅως Φιλόστρ. βί. σφρ. 1, 2.

Αὐτομάθης· Ἀθηναῖος, πολὺς Ἀκαμαντιδῶν ἐπιγρ.

Αὐτο-μακαριότης, ἡ αὐτὴ ἡ μακαριότης Ἰ. Χρυσ. τ. 4, σ. 325.

Αὐτομάλα, τὰ Αὐτομάλας, Αὐτομάλας· φροῦδον εἰς τὰ σύνορα τῆς Κυρηναϊκῆς Δ. Σικ. κατ. Αὐτομαλακίτης, -κεὺς Στ. Βυζ.

Αὐτο-μανής, ἀσπίς παντελῶς μαινομένη Μανέθ. 5, 184.

Αὐτο-μανία, ἡ καθαρά μανία Ἰ. Χρυσ. τ. 4, σ. 61.

Αὐτο-μαρτυρέω· αὐτὸς ἑμαυτῷ, περὶ ἑμαυτοῦ μαρτυρῶ Δ. Λαερ. 9, 42.

Αὐτο-μαρτυρῶ, ὁ, ἢ ὁ περὶ ἑαυτοῦ μαρτυρῶν Αἰσχ. Ἀγ. 962.

Αὐτο-ματεῖ, καὶ -τί· αὐτομάτως, ἐκουσίως
Νόν. Δ. 4, 153.

Αὐτοματῆ· 1) θυγ. Δαναοῦ *Απολλ. 2) ἐπιθ.
τῆς Ἀφροδίτης Σιρό.

Αὐτοματία, ἡ· ἡ θεὰ τῆς εὐτυχίας, ἡ τύ-
χης Πλούτ. Τιμολ. 36.

Αὐτοματίζω· αὐτομάτως, αὐθόρμητως, οἴ-
κωνεν ποιδ. τι, ἀκλειύτως Πλούτ. ἡθ. σ. 807·
κατὰ Μοῖρ. σ. 88 ἀτ. α· «ἀφ' ἐαυτῶν τι
πράττειν» δθ. καὶ μετὰ μομφῆς, ἀπερισκέ-
πτως, ἀτοχάστως πρᾶτ. Ξεν. Κύρ. 4, 5,
21. Ἐν Δ. Ἀλ. συνθ. δν. 20 ἀντιτίθεται «ἡ
αὐτοματίζουσα φύσις» τῇ τέχνῃ. Ἐν γέν. εἴ-
μαι τυχαίος, μετγν. π. χ. «ἡ αὐτοματίζουσα
φύσις» = τυχαία Δ. Σικ. 16, 92.

Αὐτοματισμός, ὁ· τὸ ἐλευθέρως πράττειν·
συνθ. τὸ ἀνευ ἀνθρωπίνης συμπτύξεως γινό-
μενον, τύχη Ἰπποκρ. σ. 406, συχνά Δ. Ἀλ.
καὶ τόχῃ, συνθ. δν. 22· κατ' αὐτοματισμόν,
ὡς τὸ «ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου». Ἐν Ἀλκιδάμ.
σ. 87 αὐτοματισμοί = αὐτοσχεδιασμοί.

Αὐτοματοποιητικός, 3· ὁ αὐτόματα
ποιῶν, ἡ αὐτοματοποιητική, ἡ τέχνη αὐτοῦ
τῶ αὐτοματοποιητικῶ, σύγγραμμα τοῦ Π-
ρωνος περὶ αὐτομάτων.

Αὐτό-ματος, (μέμας), 2, θηλ. καὶ αὐτο-
μάτῃ Ξεν. οἰκ. 20, 10, Δ. Σικ. 2, 25 καὶ
παρὰ ποιηταῖς· 1) ὁ ἐξ οἰκείας θελήσεως, ἐ-
κούσιος, ἀκλειύτως, ἰδ. ἐπὶ ῥήμ. κινήσεως·
«ἦλθεν Ἰλ. 6, 408, Ἀριστ. πλ. 1190· ἀφ'
ἐαυτοῦ, οἴκωνεν, «πρὸς ὁμᾶς τὰ μὲν ληφθέν-
τα, τὰ δὲ αὐτόματα ἤξει» Θουκ. 6, 91· «αὐ-
τόματα θεομὰ διελύθη» Εὐρ. Βάκχ. 447·
«ῥόκ· Ἀπολλ. Ρ. 1, 686, ἀνευ βοηλάτου
(ἵστα) περὶ τῶν αὐτοκινήτων τριπόδων τοῦ
Πρᾶϊστοῦ Ἰλ. σ. 376· δθ. τὰ αὐτόματα, μὴ
χρᾶν αὐτοκίνητοι» πρβλ. «αὐτ. κοχλίας»
Πολύδ. 12, 13· 2) περὶ φυτῶν, αὐτοφυῆς, «τὰ
ἐν Ἑλλήσι αὐτόματα ἄγρια φυεῖται» Ἡρ. 2,
94 8, 138· πρβλ. Πλάτ. Θεαιτ. 180· ἰδ.
περὶ τῆς γῆς, «αὐτομάτα καρπὸν φέρει, ἀνα-
διδύσκει» Πτο. ἔρ. 118, Πλάτ. πολιτ. 272· 3)
ἀφανίζεται κατόπιν ἡ ἔννοια τοῦ ἐκουσίου καὶ
σημαίνεται μόνον τὸ τυχαῖον, κατ' Ἀριστοτ.
φυσ. ἀκρ. 2, 6 τῆς τύχης (ἰδίως «ἀπὸ τοῦ
αὐτομάτου» καὶ «ἀπὸ τῆς τύχης») διακρίνε-
ται κατὰ τοῦτο, ὅτι λέγεται περὶ πραγμάτων
μὴ ἔχοντων θέλησιν, παρ' οἷς τὸ αὐτεξούσιον
εἶναι ἀδύνατον, οἷον παιδίων, ζώων, προσέτι
«ὁ τρίπους ἀπὸ τοῦ αὐτ. ἔπεσε» ἰδ. «γίγνε-
σθαι Διμ. 1, 7· περιτυγχάνειν τινί Πλάτ.
Πρωτ. 320· «τὸ αὐτόματον» ἡ ταυτόματον =
ἡ τύχη Λυσ. 6, 25 καὶ συχνά. Συνθ. «ἀπὸ
τοῦ αὐτομάτου» Θουκ. 2, 77· ἀφ' ἐαυτοῦ, οἴ-
κωνεν, «ἡξει αὐτόματα πάντα τάχαθ'» Δί-
οικ. ἐν Ἀθην. 9, 370· προσέτι, «αὐτόματα
θεοὶ ἀνίει τάχαθ'» Κρατίν. ἐν Στωβ. ἑλ. ἡθ.
103, 11 πρβλ. Διογεν. 3, 15 τυχαίος, ἀν-
τίθ. «αὐδακτόν καὶ ἐξ ἐπιμελείας» Πλάτ.
Πρωτ. 323· πρβλ. Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 4· «ἐκ
ταυτόματου» Πολύδ. 10, 2· δθ. «θάνατος
αὐτόματος», φυσικός, ἀνευ ἑλλης ἀφορμῆς
Λυσ. 2, 29 καὶ ἀλλαχοῦ· ἐπὶρ. αὐτοματῶς =
ἀφ' ἐαυτοῦ· ἀνευ αἰτίας Θεοκρ. 21, 26· συνθ.

ἐκ τύχης· καὶ αὐτομάτῃ Δ. Σικ. 2, 25· ἰδὲ
καὶ αὐτοματεῖ.

Αὐτοματοργγός, ὁ· κατασκευαστὴς αὐτο-
μάτων, μετγν.

Αὐτο-μαχεῖν· αὐτοδικεῖν Ἡσυχ. «δι' ἐαυτοῦ
δικάζεσθαι, ἀλλὰ μὴ δι' ἑτέρου» Σουῖδ. καὶ
Ἀρκοκρ. ἰδὲ καὶ Β. Ἀν. σ. 467.

Αὐτομέδουσα· θυγ. Ἀλκίθεος, γυνὴ Ἰφι-
κλου Ἀπολλ.

Αὐτομείδων, ὄντος, κλ. Αὐτόμεδον· 1) μνη-
στήρ τῆς Ἰπποδάμειας Σχολ. Πινδ. 2) υἱὸς
τοῦ Διῶφρου ἐκ Σκόρου, ἡνίοχος τοῦ Ἀχιλ-
λέως καὶ βραδύτ. τοῦ Νεοπολίμου Ἰλ. 2)
τύραννος Ἐρετρίας Διμ. 4) ποιητὴς ἐκ Κυζι-
κου Ἀνθ.

Αὐτομειδείος, βοιωτ. πατρων. = Αὐτομή-
διος, ἐπιγρ.

Αὐτο-μέλαθρος, 2· ὁ ἔχων ἰδίαν οἰκίαν
Νόν. Δ. 27, 519.

Αὐτομέλιννα· ἀπαράλλακτος Μέλιννα Ἀνθ.

Αὐτό-μέλουν, τό· ἔχον ἰδίαν μέλος, ἰδ. 6-
μνων ἐκκλ.

Αὐτο-μεμφής, 2· ὁ ἐαυτὸν μεμφόμενος,
μετγν.

Αὐτο-μεμφία, ἡ· τὸ ἐαυτὸν μίμνεσθαι Ἰω.
Κλίμ. σ. 294.

Αὐτομένης· 1) ἀρχ. τύραννος Κορίνθου
Στράβ. 2) Ἀθηναῖος Ἀριστ.

Αὐτο-μέριμνος, 2· ὁ περὶ ἐαυτοῦ μεριμνῶν
Ἰω. Κλίμ. 5, 2.

Αὐτο-μετοχή, ἡ· αὐτὴ ἡ μετοχὴ καθ' ἐν-
τὴν Δ. Ἀρεοπ. θ. δν. 5, 5.

Αὐτομήδης· δοῖδος τις Σχολ. Ὅδ.

Αὐτό-μηκος, τό· αὐτὸ τὸ μήκος Ἰάμβλ. εἰς
Νικόμ. σ. 105.

Αὐτο-μηνί· τὸν αὐτὸν μῆνα Ἀττικ. ἐν Εὐσ.
εὐαγγ. προπαρ. 15, σ. 796.

Αὐτο-μήνυτος, 2· ὁ αὐτὸς ἐαυτὸν καταμῆ-
νύων Β. Ἀν. σ. 29.

Αὐτο-μήτωρ, ἡ· αὐτὴ ἡ μήτηρ ἀπαράλλα-
κτος Σιμων. γυν. 2, 112.

Αὐτό-μοιρας, 2· μονόμοιρος, Σοφοκλῆς Θυέ-
στη Σικωνίῳ Ἡσυχ.

Αὐτο-μολίμιον, τό· αὐτομολία, δμφ. λ.
Θεοφυλ. Σιμοκ. ἰστ. σ. 74.

Αὐτο-μολίω· κυρ. περὶ στρατιωτῶν, ἐγκα-
ταλιπὼν καὶ προδοῦς τὴν τάξιν δρακετεύω εἰς
τὸν ἐχθρόν· — εἰς τινὰς Ἡρ. 3, 154· — εἰς Ἀ-
θήνας, ἰδθ· συνθ. πρὸς τινὰς, 1, 127, Θουκ.
καὶ ἐπ. ἐν γέν. δρακετεύω ἰδὲ τὸ δαστεῖον ἐν
Ἀριστ. ἱππ. 21· αὐτ. ἐν τῇ πολιτείᾳ· Ἀλ-
σχίν. 3, 76, εἰμαι ἄλλοτε μὲ ταύτην καὶ ἄλ-
λοτε μὲ ἐκείνην τὴν πολιτικὴν μερίδα σπαν.
πορεύομαι που ἐκουσίως· — ἐπ' ἐλευθερίαν Δ.
Σικ. 2, 26.

Αὐτο-μολήσις, ἡ· αὐτομολία, ἀποδοκιμ.
ὕπὸ Θωμ. Μ.

Αὐτο-μολήτειον· δειτ' αὐτομολῆσαι Γεωργ.
Παχ. Μ Παλ. 1, σ. 12.

Αὐτο-μολία, ἡ· τὸ αὐτομολεῖν Θουκ. 7, 13
καὶ ἐπ. Καὶ ἐν τῇ πληθ. Δ. Ἀλ. 6, 51.

Αὐτόμολοι· ἔθν. Αἰθιοπικὸν Στ. Βυζ.

Αὐτό-μολος (μολεῖν), 2· ὁ ἐκουσίως, ἀκτι-
λεύτως μολῶν, ἐρχόμενος· συνθ. «ὁ πρὸς

τοὺς πολέμους ἀπελθὼν, προδότης· Ἡσυχ.
ἀπὸ τοῦ Ἡρ. καὶ ἐξ. συχνά· αὐτομόλως· προ-
δοτικῶς Σοφ. ἀποσπ. 617.

Αὐτο-μόλπως, αὐτομόλπα· ὁμοίως ζεῖναι
Ἡσυχ.

Αὐτό-μορφος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ μορφωθείς·
-τεχνίσματα Εὐρ. Ἀνδρ. ἀποσπ. 29.

Αὐτό-νεκρος, 2· ὅλως διόλου νεκρὸς Ἀλ-
κίφρ. 3, 7.

Αὐτό-νεως, 2· σὺν αὐτῇ τῇ νηϊ Γεωργ.
Παχ. Μ. Παλ. 5, σ. 269.

Αὐτο-νόμιος· πατρων. ἐκ τοῦ Αὐτόνοος, ἐπιγρ.
Αὐτο-νοερὸς, 3· αὐτὸς ὁ νοιρὸς Εὐσεβ.
ιστ. ἐκκλ. 10, 4.

Αὐτο-νόη· 1) θυγ. Νηρέως καὶ Δω-
ρίδος Ἡσ. 2) θυγ. Κάδμου καὶ Ἀρμω-
νίας, γυνὴ Ἀρισταίου, μήτηρ Πολυδώρου
Ἡσ. καὶ Ἀπολλ. ἀδελφὴ Πολυδώρου καὶ
μήτηρ Ἀκταΐωνος· 3) θυγ. Οἰνέως, ἀδελφὴ
Μελεάγρου Σχολ. Ἰλ. 4) θυγ. Δαναῶν Ἀπολλ.
5) θεράπεινα Πηνελόπης Ὀδ.

Αὐτο-νόητος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ νοούμενος Ψελλ.
Αὐτονόμα· γυν. ὄν. ἐν Ἀνθ.

Αὐτο-νομέω· εἶμαι αὐτόνομος Γεώργ. ἐν
Βαλτζ. ῥήτ. τ. 1, σ. 587. Συνήθ. αὐτονο-
μέομαι· ζῶ κατὰ τοὺς ἰδίους ἐμοῦ αὐτοῦ νό-
μους, ἀνεξαρτήτως Θεοκ. 1, 144 συχνάκις
καὶ ἐπ. ἰδ. ἐν τῇ μετχ.

Αὐτο-νομία, ἡ ἡ ἐξουσία τοῦ ζῆν κατὰ τοὺς
ἰδίους νόμους, ἐλευθέρων πολιτεύμα, ἐν ᾧ τις
ζῇ κατ' ἰδίους νόμους ἀνεξάρτητος ἀπ' ἄλλων
Θεοκ. 3, 46, 488, Ἰσοκ. 4, 115, Ξεν. καὶ ἐπ.

Αὐτόνομος, 2· κατ' ἰδίους νόμους, ἐπομένως
ἐλευθέρως καὶ ἀνεξάρτητος ζῶν Ἡρ. 8, 140,
1· -·- Ἀἰῶν καταβήσει Σοφ. Ἀντ. 815 καὶ
μετγν. ἰδ. περὶ πολιτειῶν ἀνεξαρτήτων, μετὰ
τοῦ ἐλευθέρως συχνά παρὰ Δημ. - πόλεις
Πολύβ. 4, 27· - πολιτεία Πλούτ. Ῥωμ. 27.
Περὶ ζῶν, τὰ ἐλευθέρως νεμόμενα, βό-
σκοντα· -·- ἀγέλαι θηρῶν Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ.
7, 8· ἐπίρ. - μως, μετγν.

Αὐτόνομος· 1) γραφεὺς τοῦ Ἀντιμάχου ἐν
Ἀθήναις Δημ. 2) Ἐρετριεὺς Παις.

Αὐτόνοος, Αὐτόνοος· 1) Τρώς Ἰλ. 2) Ἑλ-
λην φονευθεὶς ὑπὸ Ἑκτορος Ἰλ. 3) Δελφὸς
Ἡρ. 4) Θεσσαλὸς Πολύβ.

Αὐτό-νοος, 2, οὕτω γράφει ὁ Διονόρρ. ἐν
Αἰσχ. Πρ. 543· αὐτόνῳ γνώμα· αὐτόδουλος.

Αὐτο-νυκτί· ἐν τῇ αὐτῇ νυκτὶ Ἰώσ. Ἰουδ.
ἀρχ. 17, 9, 5.

Αὐτο-νυχί· τῇ προηγ. Ἰλ. θ, 197, Ἀρατ.
618, Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1130, γράφ. καὶ αὐτο-
νυχί.

Αὐτο-νυχίς καὶ αὐτο-νυχίδις· τῇ προηγ. Β.
Ἀν. σ. 1319.

Αὐτο-νύχιος· ἔνυχος Ἡσυχ.

Αὐτο-νεκνεῖν· ἐν ἴσῳ τῷ προξενεῖν Ἡσυχ.

Αὐτό-ξεστος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ ξεσθεὶς Ἰσίδ.
ἐπιστ. 3, 48.

Αὐτό-ξύλος, 2· εἴ ἀπλοῦ ξύλου, ὅλως ἐκ
ξύλου· - ἐκπομα Σοφ. Φιλ. 35· - Πάν Ἀ-
πολλ. ἐν Ἀνθ. Παν. 235, κατ' Εὐστ.· ὅσα
ἐργα εἰς ἀλλὰς ἐργασται, καθ' Ἡσυχ. = αὐ-
τοσημοῦργητον ξύλον, ἢ ξύλινα.

Αὐτο-ολδότης, ἡ αὐτὴ ἡ ὀλδότης Πρόκλ. θεολ.
σ. 108.

Αὐτο-ομοιότης, ἡ αὐτὴ ἡ ὁμοιότης Δ.
Ἀρεοπ. σ. 224.

Αὐτο-ουδέτερον, τό· ἀπολύτως οὐδέτερον,
γραμ.

Αὐτο-ουσία, ἡ αὐτὴ ἡ οὐσία Πλωτ. τ.
2, σ. 1365.

Αὐτο-οὔσιος, 2· αὐτὸς ὁ οὐσιώδης Ἐπιφ. τ.
1, σ. 840.

Αὐτο-ουσίωσις, ἡ αὐτὴ ἡ οὐσία Δ. Ἀ-
ρεοπ. σ. 516.

Αὐτο-παγής, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ ποιηθεὶς· - θα-
λάμια· τὰ κύματα τῶν μελισσῶν Ἀντίφ. ἐν
Ἀνθ. 9, 404, Νόν. πολλ.

Αὐτο-πάθεια, ἡ ἰδία πείρα, πεποιθήσις
Πολύβ. 3, 108, -·- ἡ ἐκ τῆς πλάνης καὶ ὁλως·
12, 28· - τινὸς ἔχειν Δ. Ἀλ. Δημ. 22· τὸ
ἑαυτὸν αἰσθάνεσθαι Πλούτ. σ. 693· Παρ.
γραμ. ὅταν τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἐνεργῇ καὶ
πάσχη.

Αὐτο-παθής, 2 (παθεῖν)· παρὰ γραμ. ὀνό-
ματα, ἀντωνυμίας καὶ ῥήματα, ὧν ἡ ἐνέργεια
δὲν μεταβαίνει εἰς ἄλλους, ἀλλ' εἰς αὐτὰ τὰ
ἐνεργούντα, ἀντίθ. ἀλλοπαθής Ἀπολλ.
συντ. σ. 175, καὶ αὐτοπαθητικός· ἐπίρ. αὐτο-
παθῶς· εἴς ἰδίαν πείρας καὶ πεποιθήσεως Πο-
λύβ. 3, 12, 8, 19, Πλούτ. Κάτ. ν. 54.

Αὐτο-παθητικός· τῷ προηγ.

Αὐτό-παῖς, αἰδός, ὁ, ἡ γνήσιος παῖς Σοφ.
Τρ. 823, ἐν ἀποσπ. 967 ὁμως κατὰ Β. Ἀν.
σ. 467 καὶ Ἡσυχ.· αὐτὸς τρόπω νινί παῖς ὧν.

Αὐτο-παντελῶς· ὅλως παντελῶς Γ. Πα-
χυμ. ἐν Δ. Ἀρεοπ. σ. 431.

Αὐτο-παρά-κλητος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ παρα-
κληθεὶς, ἀπαράκλητος Ἰ. Χρυσ. ἐπιστ. 151.

Αὐτο-πάρ-ακτος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ παραχθεὶς
Ἰουστ. Μ. σ. 520· ἐπίρ. -κτως αὐτ. σ. 194.

Αὐτο-παρ-αφεία, ἡ τὸ ἑαυτὸν παράγειν
Ἰουστ. Μ. σ. 525.

Αὐτο-παρά-χρητος, 2· αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν
ἄχρητος Φώτ. βιβλ. σ. 18.

Αὐτο-πάρθενος, ἡ παρθένος τῷ θεῷ ἀφιε-
ρωμένη Εὐσεβ. ἰστ. ἐκκλ. 8, 5.

Αὐτό-παστοι πόλαι· πόλαι παστάδας ἔχου-
σαι, ποικίλαι Ἡσυχ.

Αὐτο-πάτωρ, ὁ ὁ ἑαυτοῦ πατήρ ὧν Ὀρφ.
ὕμν. 9, 10, Ἀθαν. τ. 2, σ. 599.

Αὐτο-πέδη, ἡ αὐτὴ ἡ πέδη Νόν. Δ. 21, 50.

Αὐτό-πεδον· ἰδ' αὐτοποδητί.

Αὐτό-περιος, 2· ὅστις αὐτὸς ἔλαβε πέτραν·
τὸ αὐτ. = ἡ ἰδία πέτρα Φώτ. βιβλ. 242· ἐπίρ.
-ριος· εἴς ἰδίαν πείρας Νικήτ. χρ. σ. 117.

Αὐτοπέλις· κλίμαξ Ἡσυχ.

Αὐτο-περί-γραφος, 2· ἑαυτὸν περιγράφων,
περιρίχων Γ. Δαμασκ. περὶ ἀρχ. σ. 247.

Αὐτο-πηγή, ἡ αὐτὴ ἡ πηγή Ἰ. Χρυσ. τ.
2, σ. 608.

Αὐτο-πήμων, ὄνος, 2· ὁ ἑαυτὸν βλέπων·
- γούσι Ἀσχ. ἐπ. 900.

Αὐτο-πηρήτης, ὁ ὅστις οὐδὲν ἄλλο ἔχει
παρὰ τὴν πῆραν· Μένιππος αὐτοπηρήτης·
ἐπιστ. Μενίππου ἐν Boisson. Notices τ. 1,
μέρ. 2, σ. 53, γραπτ. αὐτοπηρήτης.

Αυτο-πικρία, ἡ αὐτὴ ἡ πικρία Ἰ. Χρυσ. τ. 3, σ. 840.
 Αὐτό-πιπτον, τό· τὸ ἀφ' αὐτοῦ πίπτον Βασίλ. Καισ.
 Αὐτό-πιστος, 2· καθ' αὐτὸν πιστευτός καὶ πιθανός, μὲν.
 Αὐτο-πλάστης, ὁ Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 294, ὁρᾷ· αὐτοπλαστός, ἀφ' αὐτοῦ πλασθεὶς.
 Αὐτό-πλεκτος, 2· ἀφ' αὐτοῦ πεπλεγμένος· δέμας Ὀμπ. ἀλ. 4, 449.
 Αὐτό-πληθος, τό· αὐτὸ τὸ πλήθος Πράκλ. Θεολ. Πλάτ. 3, 21.
 Αὐτο-πλήρης, 2· παντελῶς πλήρης Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 4, σ. 159.
 Αὐτο-ποδηγί· διὰ τῶν ἰδίων ποδῶν, πεζῇ Λουκ. Λεξίφ. 2· «αὐτοπόδον καὶ αὐτοποδηγί· τὸ ἐκ ποδὸς βαδίζειν» Ἡσύχ.
 Αὐτο-ποδῖ· τῷ προηγ. Δ. Κάσ. 50, 5.
 Αὐτο-ποδία, ἡ· τὸ διὰ τῶν ἰδίων ποδῶν πορεύεσθαι, μόν. αὐτοποδία, ἐπιρ. τῷ προηγ. Δ. Ἄλ. 36, 26.
 Αὐτο-ποιητικός, 3· ὁ τὰ πράγματα αὐτὰ ποιῶν ἢ περιστῶν, ἀντίθ. τῷ εἰδωλοποιητικῷ Πλάτ. σοφ. 266.
 Αὐτο-ποίητος, 2· ἀφ' αὐτοῦ ποιηθεὶς Ἰουστ. Μ. σ. 526· 59. εὐτελὴς Ἡσύχ.
 Αὐτό-ποιος, 2· ἀφ' αὐτοῦ γενόμενος, οὐχὶ οὐκ ἀνθρώπων φρεσὶς Σοφ. Οἶ. Κ. 703, τανίς· καὶ αὐτοποιός, περὶ τῶν ἱερῶν ἐλαίων ἐν Ἀθήναις.
 Αὐτο-πόκιστον· μὴ κεκαρμένον, οἱ δὲ ἱμάτιον εὐτελὲς Ἡσύχ.
 Αὐτόποκον ἱμάτιον· τὸ ἐξ αὐτοῦ τοῦ πόκου εἶς χρόνον βλήθην, ὁ καὶ αὐτοπυρίτην καλοῦσι Β. Ἀν. σ. 467· κωμ. ἐν Παλουθ. 7, 61 (= σοφία).
 Αὐτο-πολέμιος, 2· ὁ ἐαυτῷ πολέμιος ὢν Θεοφ. Σιμοκ. Ιστ. 2, 4, 13.
 Αὐτό-πολις, ἡ· ἀνεξάρτητος, αὐτόνομος πόλις, αὐτοπόλις μετὰ τοῦ αὐτόνομοι πόλις Θεοφ. 5, 79.
 Αὐτο-πολίτης, ὁ· πολίτης αὐτόνομου πόλεως Ξεν. Ἐλ. 5, 2, 14.
 Αὐτο-πόννητον, ῥεῦμα μελισσῶν· ἀφ' αὐτοῦ ἐκπονηθέν, ἐργασθὲν Ἀντίφ. ἐν Ἀνθ. 9, 404.
 Αὐτό-πονός, 2· τῷ προηγ. ἄνευ κόπου παρασκευασθεὶς Νίκ. ὁμηρ. 23.
 Αὐτό-πορος, 2· ἀφ' αὐτοῦ πορευόμενος Νόν. Δ. 1, 308.
 Αὐτο-πορφύρεος, 2· δολοπόρφυρος Μαν. Φιλ. φυτ. 4, 329.
 Αὐτο-ποσόν, τό· τὸ ποσὸν καθ' αὐτὸ Πλωτ. τ. 2, σ. 690.
 Αὐτό-πους, ὁδός· διὰ τῶν ἰδίων ποδῶν βαδίζων Λουκ. Τίμ. 24.
 Αὐτο-πράγιον· πράττω κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ θέλησιν, ἀποτελῶ κατ' ἐμαυτὸν κράτος ἀνεξάρτητον Στράβ. 8, σ. 355.
 Αὐτο-πράγία, ἡ· τὸ ἐλευθέρως, ἀνεξαρτήτως πράττειν Πλάτ. ὁρ. 411, Πλούτ. ἡθ. σ. 1013· κατὰ τοὺς Στωϊκούς «ἐλευθερία ἰστίαν ἐκουσία αὐτοπραγίας» δουλεία, στέρησις αὐτοπραγίας Δ. Λαίρ. 7, 121, libertas vi-vendi ut velis Cic. Parad. 5, 1.

Αὐτο-πραγματευτός· ἀτέχνως Δ. Ἄλ. ῥωμ. σ. 174.
 Αὐτό-πρακτός, 2· ἀφ' αὐτοῦ πράττομενος Μαλέτ. ἐν Κραμ. Ἀν. ΟΞ. τ. 3, σ. 156.
 Αὐτο-πράγτης, ἡ· αὐτὴ ἡ πράγτης Εὐστ. κ. σ. 320.
 Αὐτό-πρεμνος (πρέμων), 2· αὐτόρριζος Ἡσύχ. μαζὴ μὲ τὴν ῥίζαν, ὁλόκληρος· γῆ Αἰσχ. Εὐμ. 379, Σοφ. Ἀντ. 710· ἐπὶρ. Λυκόφρ. 316· Ὑπαινισσομένην τοῦ χωρίου τοῦ Αἰσχύλου, λόγῳ Ἀριστ. βατρ. 900, δυνατοί.
 Αὐτο-πρεπώς· δι' ἰδίας λάμπει· Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 254.
 Αὐτο-προ-αίρεσις, ἡ· ἐλευθερία προαίρεσις, θέλησις Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 678.
 Αὐτο-προ-αίρετος, 2· ὃν τις ἐλευθερώς, ἐκουσίως ἀνέλαθεν Ἰεροκλ. σ. 114· ὁ πρῶτων ἐλευθέρως· Φιλ. ἐπὶρ. τως, μὲν.
 Αὐτο-πρό-βλητος, 2· ὅφ' αὐτοῦ προβληθεὶς, ἐκλεχθεὶς Εὐστ. ἑρ. σ. 127.
 Αὐτο-προθύμως· ἐξ οικείας προθυμίας Ἐν. Μ. σ. 173.
 Αὐτο-πρόνοια, ἡ· αὐτὴ ἡ πρόνοια Νεμέσ. φύσ. ἀνθρ. σ. 350.
 Αὐτο-προσκόπτει, οἱ· αἰρετικοί, περὶ ὧν Ἰω. Δαμασκ. αἰρ. 100.
 Αὐτο-προσωπῶν· ἐκ τοῦ ἑμοῦ προσώπου λαλῶ Κλ. Ἀλ. παιδ. 1, 10.
 Αὐτο-πρόσωπος, 2· ὁ ἐν ἰδίῳ προσώπῳ, ἄνευ προσωπίου· ὁποκρίτης Ἀθήν. 10, 452· κάλλος Λουκ. Τίμ. 27· λέγειν = ἐκ τοῦ ἑμοῦ προσώπου, Ζ. τραγ. 29· ἀντίθ. ὁ· ἐπιστολῆς Συνέσ. ἐπιστ. 144· τὰ αὐτοπρόσωπα, δηλ. συγγράμματα, ἀντίθ. τοῖς διαλογικοῖς καὶ ἐξωτερικοῖς, ἐν οἷς ὁ συγγραφεὺς παρουσιάζεται ὡς ἐξ οικείου προσώπου διδάσκων, μὲν. ἐπὶρ. πως Συνέσ. ἐπ. 139.
 Αὐτό-πτερος, 2· ὅστις μεταχειρίζεται τὰ ἴδια αὐτοῦ πτερά Ἀριστ. τ. 1, σ. 15.
 Αὐτο-οπτέω· ὥρῳ διὰ τῶν ἰδίων μου ὀφθαλμῶν Πασ. 4, 31, 5, Ἠλιδ. 8, 1.
 Αὐτο-όπτῃς, ὁ· ὁ διὰ τῶν ἰδίων του ὀφθαλμῶν ὁρῶν Ἡρ. 4, 16 καὶ συχνάκις, Δειν. 3, 15, Δημ. 22, 22 καὶ ἀλλαχοῦ.
 Αὐτο-οπτία, ἡ· αὐτοψία Θεόδ. Πρώτ.ρ.
 Αὐτο-οπτικός, 3· ὁ τοῦ αὐτόπτου· πίστις = ἡ ἀξιοπιστία τοῦ αὐτόπτου Σχόλ. 128.
 Αὐτο-οπτός, 2· ὁ ἀφ' αὐτοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ συληφθεὶς, ὡς τὸ αὐτάφωρος Σουίθ.
 Αὐτό-πτυκτός, 2· ἀφ' αὐτοῦ διπλωμένος, γλ.
 Αὐτο-πύθιος, ὁ· αὐτὸς ὁ Πύθιος Ψελλ. γ. σ. 144.
 Αὐτο-πύρ, τό· αὐτὸ τὸ πῦρ Ἑρμ. ἐν Στοδ. ἐνθ. 11, 23.
 Αὐτο-πυρίτης, ὁ· τῷ ἐπομ. Λουκ. ἀλ. 45· ἄρτος Φρον. κωμ. ἐν Ἀθην. 3, 110.
 Αὐτό-πυρος ἄρτος Ἀλξίφ. ἐν Ἀθην. 3, 110· «ὁ μέσος τοῦ τε καθαροῦ καὶ τοῦ πυρίτου καλουμένου» Γαλην. πρὸς Ἰλακ. 2· κατὰ Σουίθ. «αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λιτός καὶ σχεδὼς ὠπτημένος, ἡ πρὸς ἥλιον ἢ πρὸς τῇ σποδιᾷ, ὅν καὶ ἐγκρυψίαν φασίν».

Αὐτο-πύρσευτος, 2^ο ὅπως ὡς πυρσὸς λάμπων, μτγν.
 Αὐτο-πώλησις, ὁ ὅστις ὁ ἴδιος πωλεῖ τὰ ἑαυτοῦ προϊόντα Πλάτ. σοφ. 231. Κατὰ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1155, ὅστις συναρθμεῖ αὐτὸν μετὰ τοῦ λαπῆλου, ἐμπόρου, παλιγκαπῆλου, μεταβολῶς «ὁ ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ πωλὼν τὴν ἑαυτοῦ πρῶτον».
 Αὐτο-πωλικός, 3^ο ὁ τοῦ αὐτοπώλου, αὐτοπωλική, τὸ τοῦ αὐτοπώλου ἐμπόριον Πλάτ. σοφ. 223, 224.
 Αὐτόρ αὐτός, Ὀλυμπίας ἐπιγρ.
 Αὐτο-ρέγμων, πότος ὅστις αὐτὸς ἑαυτοῦ παρῆκεν Λίσχ. ἀποσπ. 361. «ὅσον ἑαυτὸν ἔρεξε καὶ κατέθηκε, ἦ. . . παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα» Ἡσύχ.
 Αὐτό-ρεῖθρος, 2^ο ἀφ' ἑαυτοῦ ῥέων, μτγν.
 Αὐτό-ρεκτος, 2^ο ἑαυτὸν ἀπακτεῖν B. Ἀν.
 Αὐτο-όραφος (ὄραφή), 2^ο ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχων ὄραφην, ἐστειλασμένος - σκηναὶ Δ. Ἀλ. 1, 79 - στέγη = φυσικὴ Λιλ. 1. Ζ. 16, 17 πρβλ. «ἄντρα πέτρης αὐτοράφου» Ὀππ. ἀλ. 1, 22, κυν. 2, 588.
 Αὐτό-ρεκτος, 2^ο ἀφ' ἑαυτοῦ ποιηθεὶς, γενόμενος «αὐτοτέλεστα καὶ αὐτ. γένεθλα» Ὀππ. κυν. 2, 567. ἀλ. 1, 763.
 Αὐτο-ρρήτωρ, ὁ ἄφ' ἑαυτοῦ γενόμενος ῥήτωρ, με ἀπλοῦν ρ Ἑστ. Ἰλ. σ. 1301.
 Αὐτο-ρρίζα, ἡ αὐτὴ ἡ ρίζα Ἰ. Χρυσ. τ. 2, σ. 608.
 Αὐτό-ρριζος, 2^ο α) ἀφ' ἑαυτοῦ, ψάσει δι-ζωβίς, θεμελιωθείς «- ἐστία χυανός» Ἑδρ Ῥησ. 287. β) μαζὶ μετὰ τὴν ρίζαν, Δ. Σικ 4, 12. «αὐτορρίζους δένδρεσι συνεχώσθη» Σχολ. Πλάτ. νόμ. 12, 287.
 Αὐτο-ρριφής, 2^ο ἀφ' ἑαυτοῦ ῥιφείς, πίπτων Σχολ. Ἑδρ. Φοιν. 640.
 Αὐτό-ρρυτος, 2^ο ἀφ' ἑαυτοῦ ῥέων - χρυ-σὺς Πινδ. Π. 12, 17*- ὕδωρ Μαρναν. ἐν Ἀνθ. 9, 669.
 Αὐτός, ἡ, ὁ, ἐκτενέστατα πραγματεύεται περὶ τῆς ἀντινομίας ταύτης ὁ Ἑρμάν. Οἰκ. 1, σ. 308. Ἡ θεμελιώδης αὐτῆς σημ. εἶνε, ὅτι ἐξαιρεῖ τὸ ἀντικείμενον, ἀντιτιθεσθαι αὐτὸ πρὸς πᾶν ἄλλο, ὅπερ δὲν εἶνε, καὶ ἀπο-κλείουσα τούτο τὸ ἄλλο. Διακρίνονται συνήθ. τρεῖς περιπτώσεις, αἱ ἐπόμεναι:
 1. Αὐτός, ὁ ἴδιος, ἐν τῇ ἰδίᾳ προσώπῳ, καὶ ὅτ' 1) ἄνευ ἄλλης προσήκης εἰς τὸ ῥή-μα, ὥστε τὸ πρόσωπον ὀρίζεται διὰ ταύτης τῆς ἀντινομίας, κατὰ Βερνχάρδου Συντ. σ. 288 ὁρθῶς ἀναλυόμενον ἔγω - σὺ - ἐκεῖνος, ὡς εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ἀποκλειόμενον παντὸς ἄλλου. Ἡ ἀντίθεσις ἡ ἐκφράζεται ῥητῶς, ἡ συμπληροῦται εὐκόλως ἐκ τῆς συναφείας, π. χ. «αὐτοὺς δέ», τὰ σώματα, ἐν ἀντίθεσι πρὸς τὴν ψυχὴν Ἰλ. α, 4 τάννακλιν Ὀδ. λ, 602, ἡ ψυχὴ ἀντιθέτως πρὸς τὸ σῶμα ὁ ἴδιος λαὸς ἐν ἀντίθεσι πρὸς τοὺς συμμάχους Ἰλ. λ, 220 οἱ γονεῖς πρὸς τὰ τέκνα, ε, 317, τ, 301 ὁ ἀνὴρ πρὸς τὴν γυναῖκα Πλάτ. Παργ. 511 οἱ πολέμισται πρὸς τοὺς ἔκπου: Ἰλ. ε, 466, 762 οἱ Κόκκωπες πρὸς τὰ ποι-μένα Ὀδ. ι, 167 οἱ κάτοικοι πρὸς τὴν πό-

λιν, ι, 40 τὸ ὄλον πρὸς τι μέρος Ἰλ. η, 474. πολλάκις ὁμοῖα μετὰ τιμῆς τὸν ἄρχον-τα, στρατηγόν, ζ, 18. 0, 4^ο αὐτὸς καὶ δρωῖς Θεόρ. 24, 50 καὶ ἄνευ ἀντιθέσεως ὁ κύριος, «ῥησμένη ὅπου αὐτὸς εἶη» Πλάτ. πολ. 1, 327, ὁ διδάσκαλος αὐτῶς ἐν Ἀριστ. νεφ. 219 ὁ μαθητὴς ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐρώτη-σιν «τίς οὗτος οὐκί τῆς κρεμάθρας ἀνὴρ; αὐτός» οὕτως ἔλεγον ἰδ. οἱ Πυθαγόρειοι «αὐτὸς ἔφα» ὁ διδάσκαλος τὸ εἶπε. (Ὁδῶ λέγουσι καὶ νῦν αἱ γυναῖκες ἐν τισιν ἑσπα-χίαις ἀπὸς τοῦ, ἐννοοῦσαι τὸν ἄνδρα, οὐ δὲν λέγουσι τὸ ὄνομα ἕνεκα αἰδοῦς). Πολλὰ καὶ ἡ αὐτὴ ἐπαναλαμβάνει τὴν κυρίαν ἔννοιαν τοῦ λόγου, ἥτις τότε εὐρίσκεται διὰ τοῦ καὶ «οἰδῶθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν, αὐτῶ καὶ παιδεῖσαι καὶ αἰδοῖσθαι παρικοῖσι» Ὀδ. γ, 381. «τερίζειν δὲ πάντας πανόημει τοὺς ἐν τῇ πόλει, καὶ αὐτοὺς, καὶ γυναῖκας, καὶ παῖ-δας» Θουκ. 1, 90. Ἡ ἀντίθεσις ἐκφράζεται καὶ διὰ μετοχῆς εἰς τὸ αὐτὸς ἀναφαιρομέ-νης «αὐτῇ τε καὶ τὸν υἱὸν ἔχουσα» καὶ ὁ υἱὸς ἔεν. Κύρ. 1, 3, 1^ο «εἰ ἡμῖν ἀφίκοιτο εἰς τὴν πόλιν αὐτὸς τε καὶ τὰ ποιήματα βουλό-μενος ἐπιδοῖται» Πλάτ. πολ. 3, 398 - καὶ αὐτὸς = ὡσαύτως, ὡς τὸ λατ. ei ipse. Θουκ. 5, 8, ἔεν. ἀν. 3, 4, 41. 7, 8, 11. 2) προστιθεμένης ἀντωνυμίας α) μετὰ προσ-άντων, ὧν ἐνίοτε πρὸς μείζονα ἔμφρασιν προ-τάσσεται «αὐτὸν σέ», εἶναι ἴσα ἴσα πρὸς. «αὐτῇ ἐμοί» Πλάτ. Φαίδ. 91. «αὐτὸν ἐμέ», συμμ. 220. πρὸς Ὀμ. μετὰ τῶν ἑγκλιτικῶν τύπων Ὀδ. δ, 241, ρ, 595, συνήθως ὁμοῦς ἐπιτάσσεται, καὶ ὅτ' παρ' Ὀμ. ἀεὶ ποιεῖ οἷον ρημένως, ἐμῆθεν αὐτῆς, σέα αὐτοῦ, δ αὐτὸν ἐν τῷ περὶ καὶ παρ' αὐτ. ποιητικῆς σχημα-τίζει ἐν ταῖς πλαγαῖς πτώσ. τοῦ ἐν. τὰ ἀν-τενακλώμενα, ἑμαυτοῦ ἡ, ρ, ὅν κ.τ.λ. ὅ-που παρ' ἀττικοῖς ἐπιτάσσεται, εἶνε τὸ ὅτ' αὐτὸν ἑμφανικώτερον τοῦ σε αὐτοῦ. Ὅτι δὲ ἡ αὐτὸς μόνη οὐ μόνον ἐν τῇ ὀνομ. ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πτώσ. δύνανται νὰ ἐκφέρ-τὴν θέσιν τῶν προσώπων. ἄντων, ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀρ. 1), π. χ. «αὐτὸν ἐλέησον», ὅτ' ἐμὲ Ἰλ. ω, 503^ο περὶ αὐτοῦ = ἑμαυτοῦ Ὀδ. φ, 249^ο «ἀλλὰ Δία ξένιον δέσσει, αὐτὸν τ' ἐλε-αίρων» = σέ, ε, 389. Ὅταν ἐπέχῃ θέσιν τῶν ἀντενακλώμενων δασύνεται συνήθως, ὥστε αὐτὸν καίτοι ἀντὶ ἑμαυτοῦ καὶ σεαυτοῦ, αὐτὸν ἀντὶ ἡμῶν (ὁμῶν) αὐτὸν ἐν τούτοις αὐτῇ ἡ ὑπὸ τοῦ Ἑρμάνου ἐν Σοφ. Τρι. 151 ἐφαρμοσθεῖσα γνώμη δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ Βερνχάρδου Συντ. σ. 287 καὶ δὲν ἀκόλου-θεῖται ἐν τοῖς χειρογρ., ἀττικὰ βεβαίως μόνα δὲν δύνανται ν' ἀποφασίσωσι περὶ τούτου. Οἱ μεταγενέστεροι ἴσ. εἶνε ἥττον ἀκριβεῖς ἐν τούτῳ ὡς ὁ Πολυδ. 11, 29 αὐτὸς ἐν αὐτοῖς ἐρχετο τὰς ἐλπίδας αὐτῶν ἡμῖν αὐτοῖς «βοη-θῶν τοῖς αὐτοῦ συμμάχοις» = ἐμοῖς, 17. 5^ο (ὁ Βέκκερ. ὁμοῦς γράφει αὐτοῖς, αὐτοῦ), παρὰ-λείποντες ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἀκριβετέροις συγ-γραφεῦσιν οὐκί σπανίως γίνεται ἐναλλαγή τοῦ αὐτοῦ καὶ αὐτοῦ ἐν τῇ τρίτῳ προσώ-πῳ β) εἰς τὴν κτητ. ἄντων. προστίθεται

κατὰ γεν. «ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος» = ἡ ἰδία ἐ-
μοῦ ἀνάγκη Ὁδ. 6, 45. «θρήνον ἐμὸν τὸν
αὐτὸν» Αἰσχ. Ἀγ. 1296. «τὸν ἐμὸν αὐτοῦ
τοῦ ταλαίπῳρου - βίον» Ἀριστ. πλ. 33.
«ἄπει ἐπὶ τὰ ὑμῖν αὐτῶν» Ἡρ. 6, 97.
καὶ ἐν τῇ ἀττ. πλ. οὐχὶ σπανίως, π. χ.
«τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν φίλοις» Σεν. ἀν. 7,
1, 29. γ) προστίθεται ἐν τῇ δευτ. ἀντων.
πρὸς ἑμφασιν, ἴσα ἴσα, ἀκριβῶς = αὐτὸ τοῦτο
το ὅσον ἄντιον» Σεν. ἀν. 7, 1, 27. «αὐτὰ
ταῦτ' ἦν τὰ λεχθέντα» = αὐτὰ ἀκριβῶς Πλάτ.
Τημ. 19. «σοφώτερος κατ' αὐτὸ τοῦτο» =
εἰς τοῦτο ἴσα ἴσα, Φαίδρ. 243. καὶ ἐπιρρη-
ματικῶς, «αὐτὸ τοῦτο, ἴνα» = ἴσα ἴσα διὰ
νά, Πρωτ. 310. μὲν ἔπομ. ἀπαρ. «αὐτὸ γὰρ
τοῦτο ἐστὶ χαλεπὸν ἀμαθία, τὸ - δοκεῖν» =
οὕτως φαίνεται, συμπ. 204. πρὸλ. κατωτέρω.
Ἐπίσης ἐπὶ ἄλλων ἀντωνυμιῶν, «αὐτὸς ἑκα-
στος» = ἑκαστος καθ' ἑαυτὸν Ἡρ. 8, 123
καὶ συγκαίως, Θουκ. 7, 70. ὅμ. «αὐτοὶ ἑκά-
τεροι» Ἡρ. 9, 26, ὅπου τὸ αὐτὸς πάντοτε
προηγείται. Καὶ «αὐτὴν αὐτὴν» λέγει ὁ Πλάτ.
Κρατ. 439. - Σημαντικὴν προσεῖς ἐνταῦθα
διεστῆν τίνα χρῆσιν α) αὐτὰς τίθεται ἐνίστι
μύνη μετ' ἐμφασεως, ἀντὶ τοῦ «αὐτὸς αὐτός»,
οὕτως ὥστε, ἰδίως ὅταν ἀκολουθῇ ἀναφορ.
πρότασις, τὸ ἐξέλαβον αὐτόχρονα ἀντὶ τοῦ
αὐτοῦ, ὅπου ὅμως θὰ εἶδεν εἰς τὴν πρότα-
σιν ἄλλην χρῆσιν, «ἰγὼ τοίνυν ἡγοῦμαι, ὅ-
ναι μὲν ἐν τῇ δημοκρατίᾳ ἄνθρωποι ἦσαν, -
προσέκειν αὐτοῖς» = ὅτι εἰς αὐτοὺς πάντας
προσέκειν, ὅσοι κ.τ.λ. Λυσ. 25, 11. «νο-
μισάντες δι' αὐτὸ οὐχ ἡσασθαι, δι' ὅπου
οὐδ' οἱ ἑτεροὶ νικᾶν» Θουκ. 7, 34. «ἐπ' αὐτὸ
ῥῆμα ἱερωνῶν, ὅτω διαφέρει ἡ σωφροσύνη»
Πλάτ. Χαρμ. 166. «ἀπέπτυσ' αὐτὴν, ἥτις
ἄνθρωπος - ἄλλον φιλεῖ» Εὐρ. Τρ. 668. «αὐτὸ
οὐκ ἐρῆται, ὃ μάλιστα εἶδει ῥηθῆναι» = ἴσα
ἴσα ἔκείνο, ὁ Πλάτ. πολ. 2, 362. «ὃν ὥρετο
πιστὸν οἱ εἶναι, ταχὺ αὐτὸν εὖρε Κύρως φι-
λαίτερον» Σεν. ἀν. 1, 9, 29, 32, 5, 27.
β) πρὸλ. προσεῖς «ὅς κε θεοὶς ἐπιειθή-
ται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ» Ἰλ. α, 218.
66) πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐπισωρεύσεως τῶν ἀ-
ναφορικῶν, ἰδ. ἐν διαφόροις πτώσεσι, θέτου-
σιν ἀντὶ τοῦ δευτέρου ἀναφορ. (ἡ πρότασις
σχηματίζεται κυρίως οὕτως ἀνακλόμενος) τὴν
αὐτὴν, π. χ. «ὃ φῆς σὺ μέγιστον ἀγαθὸν
εἶναι καὶ σὲ δημιουργὸν εἶναι αὐτοῦ» Πλάτ.
Ποργ. 452. «ἦν οὖν Ἀφροδίτῃ μὲν λέγεσθαι
ῥῆσαι, τὸ δ' ἀληθέστερον αὐτῆς ὄνομα Ἥδο-
νη εἶναι» Φιλ. 12. πολ. 9, 578. πρὸλ. Σεν.
Κύρ. 3, 1, 38. «ἐκτενοῖ τοίνυν, οἱς οὐκ ἐχα-
ρίζανθ' οἱ λέγοντες οὐδ' ἐφίλου αὐτούς»
Δημ. 3, 24. ὅπως παρενθετικῶς ἐν Σεν. Κύρ.
8, 1, 46. γγ) χάριν μετίνους ἐμφασεως
προστίθεται προσεῖς εἰς τὴν αὐτοπαθὴ ἄντων.
ὅπως ἐξάρθ. τὸ υποκείμενον, «οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆιν ἀτασθαλίῃσιν - ἄλγε' ἔχουσιν» Ὁδ.
α, 33. «αὐτὸς καθ' αὐτοῦ τὴν ὕδριν μαντεύ-
σεται» Αἰσχ. ἐπτ. 408. «αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ
ὀλωλεν» Σοφ. Ἀντ. 1177. «τὸ γιγνώσκων
αὐτὸν αὐτὸν» Πλάτ. Χαρμ. 165. «αὐτὸς αὐ-
τὸν ἀπ. κτείνειν» Πλούτ. Μαρ. 16. προσεῖς

θεταὶ καὶ μεταξὺ τοῦ ἄρθρου ἢ τῆς προθέσεως
καὶ τῆς αὐτοπαθούς ἄντων., «τοῖς αὐτοῖς αὐ-
τοῦ πῆμασιν βαρύνεται» Αἰσχ. Ἀγ. 845. «οὐ
ὅταν οὐδὲν μητέρα διεναισθεῖ ἀποκτείνει, ἀλλὰ
τὴν αὐτὸς αὐτοῦ» Πλάτ. Ἀλκ. 2, 144. 3)
τίθεται εἰς τὸ ὄνομα, ὅπου τότε ἐν τῇ Ἀττι-
κῇ ἔχει πάντοτε τὸ ἄρθρον, ἐξαιρέσει τῶν
κυρ. ὀνομ. καὶ ὀλίγων λέξεων ἄνευ ἄρθρου
συνήθων, οἷον βασιλεὺς, ὁ τῶν Περσῶν,
οὐρανός ἥλιος, πατήρ, μήτηρ καὶ τὰ ὅμ.
«πρὸς αὐτοῦ Ζηγνός», Σοφ. Φιλ. 482. «ὁ τλή-
μων αὐτός», Φιλ. 161, ὅπου ἡδύνατο νῆ
τεθεῖσι καὶ «αὐτὸς ὁ τλήμων» (οὐχὶ «ὁ αὐ-
τός τλήμων»). Μετ' ἰδιαίτερας ἐμφασεως λέ-
γεται, «ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν» = ἀκριβῶς
ὑπὸ Ἰλ. ν, 615. «οὐ μοι μίλει ἄλγος, οὐτ'
αὐτῆς Ἐκείνης», ζ, 451. «αὐτὸ τὸ περίε-
θρον» = ἀκριβῶς τὰ ἐξημερώματα Θουκ. 2,
3. «αὐτὰ τὰ ῥήματα» = ἀκριβῶς τὰς λέξεις
Πλάτ. Φαίδρ. 271. «αὐτὸ τοῦναντίον» = ἀ-
κριβῶς τὸ ἐναντίον, λίαν συγγά. Ἐπειδὴ δὲ ἡ
αὐτὸς ἀποκλείει ἄλλας παρατηρήσεις σημαίνει
πολλάκις, τί αὐτὸ καὶ ἐν τῷ, ἰδ. ἐν τῇ φι-
λοσοφ. χρήσει τῆς λέξεως, ὅπου συνήθ. κίτται
τὸ οὐδέ. αὐτὸ καὶ τὸ ὅν. ἄνευ ἄρθρου, «πα-
μὲν τὶ εἶναι δίκαιον αὐτὸ τὸ οὐδὲν» = ἀπο-
λύτως δίκαιον Πλάτ. Φαίδ. 85. «οὐκ αὐτὸ
δικαιοσύνην ἐπαινοῦντες» = οὐχὶ τὴν δικ. αὐ-
τὴν καθ' ἑαυτήν, ὡς τοιαύτην, πολ. 2, 363.
τὸ πλήρες, «ἀδελφὸς αὐτὸ τοῦτο, ὅπου ἐστὶ»,
συμπ. 199. ὁμοίως, «αὐτὴ κίνησις», σοφ.
256. «αὐτῆς πῆρι δικαιοσύνης, ὅτι ἐστὶ»,
Φιλ. 62. Σπανιώτερ. μετὰ τοῦ ἄρθρου, «τί
ποτ' ἐστὶν αὐτὸ ἡ ἀρετή», Πρωτ. 360. «μην
θινῶν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, οἷον ἐστὶ», πολ.
9, 582. μετγ. σχηματίζουσι σύνθετα τοιοῦ-
του εἶδους, οὕτω π. χ. Ἀριστοτ. τοπ. 6, 8,
8, ὅπου ὅμως ὁ Βέκκερ. γράφει διηρημένους
αὐτὸ βούλησις, αὐτὸ ἐπιθυμία, αὐτὸ ἡδὺ.
4) ἐκ τῆς σημ. αὐτὸς ὁ ἑδῶς προκύπτου-
σιν αἱ ἐξῆς δύο: α) ἀφ' ἑαυτοῦ, οἰκοθεν, αὐ-
θορμητῶς, «ἀλλὰ τις αὐτὸς ἴτω» Ἰλ. ρ, 254.
«οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ παύσθων» Ὁδ. 6, 168.
«ἤξει γὰρ αὐτά, κἂν ἐγὼ σιγῇ στίγῃ» Σοφ.
Οἶ. τ. 342. «αὐτόματα Σχολ. «οἱ καὶ τοῖς
μὴ ἐπικαλουμένοις αὐτοὶ ἐπιστρατεύουσι»
Θουκ. 4, 60. «ὑπὸ τινος ἐρεθισθείς καὶ αὐτὸς
ἐχθροθεῖς» Σεν. ἀν. 6, 7, 9. καὶ μετ' τὴν
προσθήκην, «αὐτοὶ ἐθελοντες», 5, 10, 6. «ὁ-
μοίως αὐτὸ δείξει» = ἀφ' ἑαυτοῦ θὰ δείξῃ
Πλάτ. Ἰπκ. μ. 288. «ὡς αὐτὸ δηλοῖ» = ὡς
οἰκοθεν καταφαίνεται, Πρωτ. 329. 6) καὶ ὁ
ἑαυτὸν, ἄνευ ἄλλων, μόνος «αὐτὸς περ
ἰδὼν» = ἂν καὶ ἦτο μόνος Ἰλ. θ, 99. «ἀλλ'
οὕτως ἅμα πάντα δυνήσκει αὐτὸς ἐλθεῖν»,
ν, 729. «αὐτοὶ καὶ ὁ μετὰ πάντας πλείων»
Θουκ. 5, 60. «τὰς ναὺς ταύτας πέμπειν ἢ
αὐτὰς ἢ καὶ ἐλάσσειν ἢ καὶ πλείων», 8, 39.
«ἄνευ τοῦ σίτου, τὸ ὅλον αὐτὸ ἐσθλὲν» Σεν.
ἀπομν. 3, 14, 3. πρὸλ. ἀν. 2, 3, 7, 7, 3,
35. «πλείους δίκαι ἐσὶν αὐτῶν τῶν Φασηλι-
τῶν ἢ τῶν ἄλλων ἀπάντων» Δημ. 35, 2.
«μηδὲν ἔχουσιν περιστῆν ἄλλ' αὐτὰ τὰ χρη-
σιμα καὶ ἀναγκαῖα» Δ. Ἀλ. Θουκ. 23. «αὐ-

τοῦ, οὐκοῦθεν, αὐτομάτως, αὐτοφυῆς. - 2) αὐτόσκηπος = μόνος σκηπών· οὐδὲν ἄλλο, αὐτόφυλος = ἀπὸ φύλου καὶ τίποτε ἄλλο. 3) ὁ ἴδιος, οὐχὶ δι' ἄλλου, ἐκουσίως, αὐτομαθῆς, αὐτόματος. 4) σωστός, γνήσιος, ῥητορικός, αὐτοθατής. 5) θυμῷ, αὐτοπρεπένος. 6) δηλοῖ τὸ ἀφηρημένον, τὴν καθαρὰν ἔννοιαν πράγματός τινος, οἷον, αὐτοληθῶ, αὐτοαγαθὸν κ.τ. ἴδε 1, 3.
 Αὐτο-σανδαραράκη, ἢ· αὐτὴ ἡ σανδαράκη ἀπαράλλακτος· Ἀλκίφρ. ἀποσπ. 4.
 Αὐτο-σαπρία, ἢ· αὐτὴ ἡ σαπρία Φωτ. ἐπιστ. σ. 169.
 Αὐτό-σαρκες, οἱ· εἰς τὴν σάρκα καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς σαρκὸς παραδεδομένοι, ὅπως σάρξ· Ἡ. Χρυσ. πρὸς τοὺς σκανδαλισθέντας 1, 7.
 Αὐτοσαυτοῦ· ἴδ' αὐταυτοῦ.
 Αὐτόσε, ἐπὶ κιν. εἰς αὐτὸ τὸ μέρος· Ἠρ. 3, 124, Θουκ. 7, 26.
 Αὐτο-σθενής, 2· ἀφ' ἐαυτοῦ σθένων, ἰσχύων Ἰησὺ. σ. 216.
 Αὐτοσθενίδης· Ἀθηναῖος, ἐπιγρ.
 Αὐτοσθενής· Ἀθηναῖος ἀρχων Ὀλ. 28, 1 Πανσ.
 Αὐτο-σίδουλλα, ἢ· αὐτὴ ἡ Σίδουλλα.
 Αὐτο-σίδηρος, 2· ὅπως σιδηροῦς Εὐρ. Ἐλ. 356.
 Αὐτό-σιτος, 2· ὁ φέρον τὸ φαγητόν του μαζὶ εἰς κοινὸν τὸ δεῖπνον Κρωδύλ. ἐν Ἀ-Θην. 1, 47· «τὸν ἐαυτὸν τρέφοντα, ἢ τὸν σὺν ἐτέρῳ δειπνούντα καὶ ἐαυτῷ φέροντα τὰ ἐπι-τρεπόμενα πρὸς τὸ δεῖπνον» Ἠσὺχ.
 Αὐτό-σκαῖος· ὅπως σκαῖός, γλωσσ.
 Αὐτο-σκαπανεύς, ὁ· αὐτόχρημα σκαπανεύς· Ἀλκίφρ. 3, 70.
 Αὐτο-σκεύαστος, 2· ἀφ' ἐαυτοῦ παρασκευασθῆς Σχολ. Ὀμπ. ἀλ. 1, 22.
 Αὐτό-σκευος, 2· ὁ ἀπαρασκευος καὶ λιτός· Ἀύριον Συνέτ. ἐπιστ. 147.
 Αὐτό-σκηπος, 2· ὁ μόνος ἐσθίων Σεν. Κύρ. 8, 1, 14, δι. γρ. ἀπόσκηπος.
 Αὐτό-σκωμμα, τὸ· γνήσιον σκῶμμα Ἀλ-κίφρ. 3, 43· μετὰ τοῦ αὐτόχαρις, κατὰ ἄνωγ. τοῦ Ῥουγηνίου.
 Αὐτο-σούρις, ἢ· αὐτὴ ἡ σουρία Ἡ. Χρυσ. τ. 0, σ. 97, καὶ ἄλλ. ἑκλ. περὶ τοῦ τοῦτο.
 Αὐτό-σφωρ, 2· ἀφ' ἐαυτοῦ σφωρῶς Γεζζ. ἐπιστ. 8, 138.
 Αὐτό-σπορος, 2· ἀφ' ἐαυτοῦ σπαρεί, Νόν. Δ. 7, 73 ἀλλ' - ῥύσι· ἐαυτὸς σπείρουσαι, ἀφ' ἐαυτῶν ῥάνιμοι Δίσχ. ἀποσπ. 184.
 Αὐτό-τυτος, 2· ἀφ' ἐαυτοῦ αἰσθημένος, ἐρ-γόμενος Δίσχ. ἑβδμ. 163, Σοφ. ἀποσπ. 513.
 Αὐτο-σταδῖτ, ἢ· ἡ μάχη ἐκ τοῦ σταδίου Ἠ. τ. 325.
 Αὐτό-σταγος, 2, σπληγιζ· ἐκ φύσεως ἐστε-γασμένη Διονύσι. ἐν Ἀθην. 9, 401.
 Αὐτο-στέριφον· ἰσχυρὸν, αὐτοσφύς Ἠσὺχ.
 Αὐτό-στοιχός, 2· αὐτὸς ἐαυτῷ προσέχων Σουλδ.
 Αὐτό-στυλος, 2· αὐτὸς εἰς ἐαυτὸν ναῖς ὡς Ἄνουα. 254, περὶ τοῦ Ἀπανόρου· ὁ ἀφ' ἐαυτοῦ διὰ πλοῦτος παρεσόμενος Σοφ. Φιλ. 496.
 Αὐτο-στόματι· διὰ τοῦ ἰδίου στόματος Σχολ. Ἐρμού. ἐν Βαλζ. ῥητ. τ. 7, σ. 736.

Αὐτο-στόματος, 2· ὁ διὰ τοῦ ἰδίου στόμα-τος λεγόμενος Γεζζ. ἐπιστ. 22.
 Αὐτό-σπινος, 2· καθ' ἐαυτὸν, ἢ τὰ ἐαυτοῦ δεινὰ σπίνων Δίσχ. ἐπ. 916.
 Αὐτόστυλον· αὐτοσχεύατον Ἠσὺχ.
 Αὐτο-στράτηγος, ὁ· ἀνέλεγκτος στρατη-γός Δ. Κάσ.
 Αὐτο-συμ-φυής, 2· ἐαυτῷ συμφοῆς ὡς Πορφ. ἀντρ. σ. 6.
 Αὐτο-σύνεσις, ἢ· αὐτὴ ἡ σύνεσις Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 1024.
 Αὐτο-σύ-στατος, 2· αὐτὸς ἐαυτὸν συνι-στῶν Ἐπιφάν. ἀγκρ. τ. 2, σ. 40.
 Αὐτόσυτος· Βουωτες, ἐπιγρ.
 Αὐτο-σφαγῆ, ἢ· σφαγῆ διὰ τῆς ἰδίας χε-ρὸς, Βουζ.
 Αὐτο-σφαγῆς, 2, Σοφ. Α'. 828· «ὡς περ εἰσορώσ' ἐμὲ αὐτοσφαγῆ πίπτοντα» (δὲ· ἰδίας χειρὸς φονεύμενον, οὕτω καὶ ἐν Εὐρ. Φοιν. 1326), τῶς αὐτοσφαγῆς· πρὸς τῶν φιλιστων ἐκγόνων ὁλοίατο, τὸ δευτέρον ἐξηγῆται διὰ τῆς προσθήκης «πρὸς τῶν φίλ. ἐκγ.» - διὰ συγγενών.
 Αὐτο-σχεδὼν = αὐτοσχεδὼν Ἠ. τ. 319.
 Αὐτο-σχεδὼς ὑπόδημα· τὸ ἀπλῶς ἐργα-σμένον Ἐρμιπ. ἐν Πολυδ. 7, 89· «αὐτοσχε-δὼς ὑπόδηματος εἶδος γυναικείου» Ἠσὺχ. εἰ-κάξ. αὐτοσχιδῶς.
 Αὐτο-σχεδιάζω· αὐτοσχεδῖος, ἐκ τοῦ προ-χείρου, ἀνευ προπαρασκευῆς πράττειν τι, τὸ μὲν μετὰ καλῆς σημ. περὶ τοῦ Θεμιστοκλέους· «αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα γίνεσθαι πράτ-τιος» = ταχέως ἀποσχοίζων ἵπποις τὰ θύοντα Θουκ. 1, 138· ἀντιστοιχοῦν τῷ «αὐτοπρεπένος» ὑπὲρ τὰς τῆς πόλεως πράξεις Σεν. Ἐλ. 5, 2, 32· ἴδ. ὁμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου Πλάτ. Μενεξ. 235· - περὶ τινος, Φαίδρ. 230· οὕτω λέγει ὁ Ἰσοκ. 13, 9 περὶ τῶν σοφιστῶν, «χέρον γράφοντες τοὺς λόγους ἢ τῶν ἰδίων· τῶν τινες αὐτοσχ.» συγγνώμην μὲ τὴν δευ-τερεύουσιν ἔννοιαν τῆς μομφῆς, ἀνευ σκέ-ψεως, ἀπερισκέπτως πράττειν - ὅπ' ἀγνοίας Πλάτ. Εὐθ. 16· πρὸς ἀπολ. 20, Σεν. ἀπομν. 3, 5, 21· ἀντιθ. τῷ ἐπιστάσθαι Δημ. 61, 43· - εἰς τὰ τῶν Ἑλλήνων σώματα Ἀλ-σχίν. 3, 158· Ἐν Ἰσοκ. οὐδὲ δλιγορεῖν οὐδ' αὐτ. περὶ τῶν πραγμάτων, 9, 41.
 Αὐτο-σχεδίασμα, τὸ· τὸ αὐτοσχεδῖος ποιηθῆν Ἀριστοτ. ποιητ. 4· ἐν γίν. πᾶν ἀ-νευ προπαρασκευῆς καὶ σκέψεως πραττόμενον Πλάτ. κωμ. ἐν Πολυδ. 8, 142, ὅς φέγει τὴν εἴδιν.
 Αὐτο-σχεδιασμός, ὁ· τὸ πράττειν ἢ λα-λεῖν αὐτοσχεδῖως Ἀλκιδάμ. σ. 85 ἐν τῷ πληθ.
 Αὐτο-σχεδιαστικῆς, ὁ· ὁ ἀνευ προπαρα-σκευῆς καὶ σκέψεως λαλῶν καὶ πράττων, ἀν-τιθ. ταχιντικῆς Σεν. Δακ. 13, 5.
 Αὐτο-σχεδιαστί· αὐτοσχεδῖος, ἐκ τοῦ προχείρου.
 Αὐτο-σχεδιαστικός, 3· ὁ αὐτοσχεδῖος, π. χ. - ὁ γῆγος Ἀλκιδάμ. σ. 80· - δόναται = ἡ τοῦ αὐτοσχεδιάζειν, 89, Ἀριστοτ. ποιητ. 4.
 Αὐτο-σχεδιαστος· τῷ ἐπομ.
 Αὐτο-σχεδῖος, 3 καὶ 2 (σχεδῖος) 1) παρ'

Αὐτοῦργημα, τό· ἴδιον ἔργον Ἰουστ. Μ. τ. 1, σ. 403.
 Αὐτοῦργητος, 2· κακῶς ἐργασμένος· - βᾶ-
 θρον Κ. Μακ. ἐν Ἀνθ. 6, 33.
 Αὐτοῦργία, ἡ· τὸ νῦν ἐργάζεσθαι τις ὁ ἴδιος,
 μετν. αὐτοκτονία Διοσχ. Εὐμ. 322· οἰκεία
 πειρὰ Πολύδ. 9, 14· ἴδιος κόπος, ἄνευ ὑπερ-
 ρετών, 4, 21, Πλούτ. Κοριολ. 24.
 Αὐτοῦργικός, 3· εἰς τὸ αὐτοῦργεῖν ἐπιτή-
 ραιος Μ. Αντων. 1, 5· ἡ -ικῆ, ὁηλ. τέχνη,
 ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ
 οὐ/εἰ εἰκόνας αὐτῶν Πλάτ. σοφ. 266.
 Αὐτοῦργιον, ἰτό, «αὐτοῦργία εἰσι τὰ ἐξ αὐ-
 τῶν τῶν πραγμάτων καὶ ὅλον οἶκον διδόντα
 τοὺς καρπούς, ὡς αἱ ἀλικάι, οἱ ἐλαῖνες, οἱ
 ἐμπελῶνες, κ.τ.λ.» Βαλασμ. καν. 12 τῆς
 8ης οἰκ. συν.
 Αὐτοῦργός, 2· α) «ὁ δὲ αὐτοῦ ἐργαζόμε-
 νος» Πούχ. ὅστις αὐτός, ὁ ἴδιος ἐργάζεται·
 «αὐτοῦργὸς χειρὶ» = ἴδιᾳ χειρὶ Σοφ. Ἀντ. 52·
 ἴδ. ὅστις ἐκτελεῖ τὴν ἀγροτικὴν τοῦ ἐργασίαν
 μόνος, οὐχὶ διὰ δοῦλων· - γεωργοὶ Ξεν. οἰκ.
 5, 4· 59. ὁ συνεισιστάμενος εἰς τὴν σκληρὰν
 γεωργικὴν ἐργασίαν Θουκ. 1, 141· ὁ διὰ τῶν
 χειρῶν ἐργαζόμενος, χειρῶναξ Πλάτ. σοφ.
 223· - τῆς φιλοσοφίας = ὁ καθὼν τὴν φιλο-
 σοφίαν δι' ἰδίας ἐργασίας ἄνευ διδασκάλου
 Ξεν. συμμ. 1, 5· - τῆς ταλαιπωρίας Πολύδ.
 3, 17· ὅστις ὁ ἴδιος μάχεται Ἡρόδ. 7, 2.
 17· - βίος = ὁ αὐτοῦ τὰ πρὸς τὸ ζῆν πορί-
 ζων Δ. Ἀλ. 10, 19· καὶ -δίαιτα, 1, 79, ἦν
 τις ὁ ἴδιος παρασκευάζει· 6) εὐκόλως, ἐλα-
 τῶς, κακῶς πεποιημένος, ἄνευ τέχνης· «καὶ
 σφέλης περίστος» Δ. Ἀλ. Δημ. 39· «- μέ-
 λος τέττιγος» Ἀπολλνδ. ἐν Ἀνθ. 9, 264.
 Αὐτοῦργό-τευκτος, βᾶρις· εὐκόλως, κα-
 κῶς κατεσκευασμένη Λυκάφρ. 747.
 Αὐτοῦσία, ἡ· αὐτὴ ἡ οὐσία Πλωτίν. σ. 746.
 Αὐτοῦτα, σχημ. ὄν. τῆς γεν. αὐτοῦ,
 ἐπιγρ.
 Αὐτοῦχος· υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης
 Σχολ. Ἀπολλ. Ἰ.
 Αὐτοφάγος· αὐτόφορος Πούχ.
 Αὐτοφάνεια, ἡ· αὐτὴ ἡ ἐμφάνισις, παρου-
 σία Ψάλλ.
 Αὐτοφάνης, 2· αὐτὸς φαινόμενος, παρὼν
 Ἰάμβλ. μυστ. σ. 22· ἐπὶρ. -νός, μετν.
 Αὐτοφείρειν· αὐτοματεῖν Πούχ.
 Αὐτοφερ-ώνυμος, 2· αὐτὸς τὸ αὐτοῦ
 ὄνομα φέρων, μετν.
 Αὐτόφθατος, 2· ὅστις εἶνε αὐτὸς ὁ φθόνος
 Εὐστ. ἰρ. σ. 205.
 Αὐτοφθορά, ἡ· αὐτὴ ἡ φθορά Δ. Ἀ-
 ρεοπ. σ. 205.
 Αὐτοφθόρος, 2· ὁ αὐτὸν φθείρων, μετν.
 Αὐτόφι, αὐτόφιν, ἐπ. γεν. καὶ ὅστ. ἐν. καὶ
 πλ. τοῦ αὐτοῦ Ὄμ. καὶ ἐπιφρημ. = αὐτοῦ,
 «ἀπ' αὐτόφιν, παρ' αὐτόφιν» Ἰλ. λ. 44. μ.
 302· «ἐπ' αὐτόφιν» = ἐν ταύτῃ, τ. 255.
 Αὐτοφιλανθρωπία, ἡ· αὐτὴ ἡ φιλανθρω-
 πία, μετν.
 Αὐτόφιλος· ἄνδρ. ἐν. ἐπιγρ.
 Αὐτόφλοιος, 2· μαζὶ μὲ τὸν φλοῖον, - βᾶ-
 κτρον Θεόφρ. 25, 208· - ξόζανον Ἀνθ.

9, 437· - Παν Φιλίπ. ἐν Ἀνθ. 6, 99.
 Αὐτοφονεύς, ὁ· τῷ ἑαυτοῦ Πούχ.
 Αὐτοφονευτής, ὁ· ὁ αὐτοῦν φονεύσας Η.
 Ἀν. σ. 199.
 Αὐτοφόνευτος, 2· ὅφ' αὐτοῦ φονευθεὶς
 Σχολ. Διοσχ. ἐπτ. 735.
 Αὐτοφονία, ἡ· φόνος αὐτοῦ Σχολ. Διοσχ.
 Εὐμ. 337.
 Αὐτοφόνος, 2· ὁ αὐτὸν ἰδίᾳ χειρὶ φονεύ-
 ων Διοσχ. ἐπτ. 832, Ἀγ. 1088· ἴσα. ἐπὶρ.
 αὐτοφόνως, ἐκ. 63· καὶ «αὐτοφόνος τόμβος»
 Ἀντίφ. ἐν Ἀνθ. 9, 68.
 Αὐτόφονος· ἠθῆβαιος Ἰλ.
 Αὐτοφόντης, ὁ· αὐτοφονευτής, δι. γρ. ἐν
 Σοφ. Ἠλ. 264, Εὐρ. Μηδ. 1269· - στρήνος
 Λυκάφρ. 438.
 Αὐτόφορος, 2· ὁ αὐτὸν τρώγων Διοσχ.
 ἀποσπ. 98.
 Αὐτοφώρητος, 2· ὅφ' αὐτοῦ φερόμενος
 Νόν. Δ. 10, 150.
 Αὐτόφορτος, 2· α) ὁ τὸ φορτίον αὐτὸς φέ-
 ρων Διοσχ. γο. 664, Σοφ. ἀποσπ. 250, καθ'
 Πούχ. «αὐτόφορτοι» αὐτοδιάκονοι, κυρίως δὲ
 οἱ ἐν ταῖς ἰδίαις πλοίοις, Σοφοκλῆς. . . ὁ δὲ
 Κρατίδης ἐν Χείρῳσι τοὺς τὰ κοινὰ φορτίζο-
 μένους ἐφη· 6) «ναὺς αὐτόφορτος ἀπόλωλε»
 = μαζὶ μὲ τὸ φορτίον Πλούτ. ἦθ. σ. 467,
 Λίμ. Π. 9.
 Αὐτοφραδάτης· ὄν. πολλῶν Περσῶν Ξεν.
 Αὐτοφρήνησις, ἡ· αὐτὴ ἡ φρόνησις Ἰμερ.
 ἐκλ. 32, 72.
 Αὐτοφρούρητος, 2· ἀφ' αὐτοῦ φρουρού-
 μενος Ἰουστ. Μ. πρὸς Ἑλλ. σ. 194.
 Αὐτοφύειν· εἶμαι αὐτοφύης, μετν. π.
 Αὐτοφύης, 2· ἀφ' αὐτοῦ φύομενος Ἠσ.
 θε. 813· ἐν γέν. ὅτι ἐκ φύσεως ὑπάρχει, ὅν
 εἶνε τεχνητόν· - λιμὴν Θουκ. 1, 93· στρωμνὴ
 Πλάτ. Πρωτ. 321, ἀντίθ. τῇ χειρὸς ποίη-
 τος Πολύδ. 9, 27· οὕτως ἡ ἀπὸρ καλεῖται
 «αὐτοφυὲς μίμημα λόρης» Μετ. ἐν Ἀνθ. 7,
 195· - χρυσός = καθαρὸς Δ. Σικ. 3, 45· «ἐ-
 κάστου τὸ αὐτοφυὲς» = τὸ οὐσιακὸν ἰδίωμα
 ἐνὸς ἐκάστου Πλάτ. πολ. 6, 486, ἀντίθ.
 ἐπὶ κτητῶν Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 7· ἐπὶρ. «αὐ-
 τοφυὲς ὁμοιον» = φύσει ὁμ. Πλάτ. Γοργ. 513.
 Αὐτοφύλα, ἡ· τὸ ἀφ' αὐτοῦ φύεσθαι, μετν.
 Αὐτόφυλος, 2· ὁ τῆς αὐτῆς φύλης ὢν Ἰ-
 αίδ. Πηλ. 1, 7.
 Αὐτόφυτος, 2· ἀφ' αὐτοῦ φύς, γεννηθεὶς·
 - ἔλκεα Πίνδ. Π. 3, 47· - ἐργασία = ἡ μὴ δι'
 ἀλλαγῆς καὶ καπηλείας ποριζομένη τὴν τρο-
 σήν, ὅλον τὸ νομαδικόν, γεωργικόν, ἡσπερι-
 κόν, ὑηρετικόν Ἀριστοτ. πολιτ. 1, 8· - θεός
 Νόν. Ἰω. 3 καὶ συχνά.
 Αὐτοφών, ὄντος· Μαραθώνιος, οἶδος Πόλυ-
 κλείτου, ἐπιγρ.
 Αὐτοφωνία, ἡ· αὐτὴ ἡ φωνὴ Ἰουλιαν. λ.
 7, σ. 209.
 Αὐτόφωνος, 2· ὁ τῇ αὐτοῦ φωνῇ χρώμε-
 νος εἰς τὸ νῦν εἰπεῖν τὴν· - χρησμοὶ = ὅπ' αὐτοῦ
 τοῦ θεοῦ, οὐχὶ διὰ τοῦ ἱερέως ῥηθέντες Λουκ.
 Ἀλεξ. 26· ἐπὶρ. - νιος Βισσίλ. Μ. τ. 2, σ. 70.
 Αὐτοφώρατος, 2· ἀφ' αὐτοῦ ἐναργῆς,
 καταφανής Σ. Ἐμπ. πρ. ιαθ. 8, 173.

Αὐτό-φωρία· τὸ ἐπὶ αὐτῇ τῇ φωρᾷ Ἡσύχ.
 Αὐτό-φωρος (φώρ), 2· κυρ· ὁ ἐν τῇ κλοπῇ,
 ἐν γέν. ἐν τῷ κακούργηματι καταληφθεὶς,
 πιασθεὶς Θουκ. 6, 38· - ἀμπλακήματα = ἐν
 οἷς τις αὐτὸς ἐαυτὸν καταλαμπάνει Σοφ. Ἄντ.
 51. "Ἄλλως εἶνε σύνηθ. τὸ ἐπ' αὐτοφώρῳ
 λαμπάνειν» = πᾶν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ἔργον Εὐρ.
 Ἰων 1214, 18, συχνὰ παρὰ ῥήτορας· - ἐ-
 λέγξαι Ἀνσ. 7, 42· - ἐπιδείξει, 4, 21·
 πρβλ. 18, 86· - μετὰ τῆς μετχ. α ὃν εἰ-
 λήφατ' ἐπ' αὐτοφώρῳ τοιαῦτα πεποιηκότα»
 Δημ. 19, 132· καὶ παθ. «ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐλημ-
 μαί πλουσιώτατος ὢν» = ἐξηλέγχθη ὅτι
 κ.τ.λ. Ξεν. συμπ. 3, 13· - ταῦτα ὁρῶν Ἀ-
 ριστ. πλ. 455· - δῶρα ἔχων Δεινάρ. 1, 29, 53.
 Αὐτο-φως, τό αὐτὸ τὸ φῶς Γρ. Ναξ. λ.
 37, σ. 610, ἀλλὰ ἐκκλ.
 Αὐτο-χάλευτος, 2· ἀφ' ἐαυτοῦ χαλκευ-
 θεὶς Ἄνδρ. Κρήτ. σ. 103.
 Αὐτο-χάρακτος, 2· ἀφ' ἐαυτοῦ χαραχθεὶς
 Νόν. Δ. 5, 599.
 Αὐτοχαρίτας· Σπαρτιάτης Θουκ. - Λακεδαι-
 μόνιος Πυθαγόρειος Ἰάμβλ.
 Αὐτό-χαρις, ιτος, ἡ αὐτὴ ἡ χάρις, φυσικὴ
 χάρις· α αὐτοχαρίτων ἀττικῶν αἰμυλίας γέ-
 μοντα» Ἀλκίφρ. 3, 43.
 Αὐτόχαρις· ἱστορικός Σχολ. Ἀπολ. Ρ.
 Αὐτο-χειλή, σ, ὁ Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἀνδρομέδῃ
 αὐτοχειλίσαι ληκύνθους ἔρη, δηλῶν ἀλαδαστοῖς
 μοναχθῆναι» Πολυδ. 40, 120, διορθ. εἰς αὐ-
 τολίθοις.
 Αὐτό-χειρ, ειρος, ὁ, ἡ 1) ὁ διὰ τῆς ἰδίας
 χειρὸς ἐκτελῶν· - ἀνάξ. Αἰσχ. Ικ. 587· - πα-
 εἶν Σοφ. Οἶ τ. 1331· - τάφου Ἄντ. 306·
 πρβλ. Ἀριστ. ὄρν. 1135. Καὶ ἐν τῷ πεζῷ,
 - ἔργου Ἀντιφ. 5, 62· - ἀγαθῶν θεῶν, δοτή-
 ρας τοῦ ἀγαθοῦ Ἰσοκρ. 5, 150· - τῆς ἀσελ-
 γείας Δημ. 21, 60· - μάχη Ἡρόδ. 7, 3 καὶ
 μετγ. α αὐτόχειρες θηρεύειν Πλάτ. νομ. 7,
 824· - ἀποκτείναι, 9, 865. «πληγέντες αὐ-
 τόχειρι σὺν μιάσματι» = δι' ἰδιοχειροῦ ἀνο-
 κτεῖν ἔργου, ἀμοιβαίον φόνου Σοφ Ἄντ. 472
 60, 18. αἴτιος τοῦ φόνου· φόνου, Οἶτ. τ. 266,
 Πλ. 943 (αὐτοκτόνος Β. Ἄν. σ. 468), φο-
 νεύς, ἄνευ τῆς προσθήκης ταύτης, Οἶτ. τ. 231,
 Πλάτ. νόμ. 9, 872· - ἀνδρὸς Ἀντιφ. 5,
 47· - τῶν πολιτῶν Ἰσοκρ. 4, 112· - ἔλλου
 Δημ. Λεπτ. 137· πρβλ. Πολύδ. 2, 58 καὶ
 μετγ. Πλούτ. Λυκ. καὶ Νομ. 3, Ἀππ. ἔμρ.
 4, 9· 2) παθ. δι' ἰδίας χειρὸς πραχθεὶς· - θά-
 νατος Εὐφ. Φοιν. 887· - γράμματα = ἰδιοχει-
 ρῶς γραφέντα Δ. Κᾶς. 59, 4· ἐπὶρ. αὐτοχει-
 ρῶς Σχολ. Σοφ. Αἰ. 57.
 Αὐτο-χειρὶ δι' ἰδίας χειρὸς Εὐρ. Ὅρ. 1040·
 - ἀποκτείνειν Λυκοῦργ. 122 καὶ μετγ.
 Αὐτο-χειρία, ἡ ἔργον ἰδίαις χερσὶ πραχθῆναι
 ἰδ. πῶτος Πλάτ. νομ. 9, 872. Ἐν Ξεν. Ἐλ.
 6, 4, 35 ἀντιθ. τῷ βουλή· ἐπὶρ. αὐτοχει-
 ρία = αὐτοχειρὶ - διασπείρειν Ἡρ. 3, 13·
 κτείνειν, 1, 140, Δημ. 56, 10, 25, 57.
 Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 7 α ἐπιρρηματικῶς, ταῖς
 αὐτοῦ χερσίν.
 Αὐτο-χειρίζω ἰδίαις χερσὶ ποιῶ Φιλιστ. ἐν
 Πολυδ. 2, 154, ὅστις ἀποδοκ. τὴν λέξιν.

Αὐτο-χειρίας, 3· δι' ἰδίας χειρὸς πραχθεὶς
 Ἀπολλ. Δ. σ. 349· αὐτοχειρία δράσιον Σχολ.
 Αὐτό-χειρας· ὁ ἐαυτὸν ἐγγχειρίσας Ἡσύχ.
 Αὐτο-χειρο-τόνητος, 2· ἀφ' ἐαυτοῦ χει-
 ροτονῆθεις, ἐκλεχθεὶς Δημ. π. παραπρ.
 Αὐτο-χειρο-φονεότης, ὁ διὰ τῆς ἰδίας
 χειρὸς φονεύων, γλωσσ.
 Αὐτο-χειρὶ αὐτοχειρὶ Καλλ. ἐν Ἀνθ. 7, 517,
 Μανέθ. 3, 200.
 Αὐτόχθη· θυγ. Περασέως, σὺς, Αἰγέως Τρετ.
 Αὐτο-χθάνος, 2· ὁ μαζὶ μὲ τὴν γῆν· - δό-
 μον Αἰσχ. Ἀγ. 522, ἐκἀξ. α αὐτόχθον· ὃν
 Αὐτό-χθων, ανος, 2· ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς γῆ-
 ρας ὢν, ἐντόπιος, ἰθαγενής· - λαὸς Εὐρ. Ἰων
 29· πρβλ. 589, 737· αὐτόχθονες, ὡς
 ὡς ἐποικαὶ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἐλθόντες, ἀλλ'
 ἀνέκαθεν ἐντόπιος λαοί, ἐν τῇ γῇ αὐτῇ
 γεννηθέντες Ἡρ. συχνὰ καὶ ἐπ. 18. Ἰσοκρ.
 πανηγ. ἐν ἀρχῇ 18. καλοῦνται οὕτως συχνὰ
 οἱ Ἀθηναῖοι, α μόναι γὰρ παντὶν ἀνθρώπων·
 ἐξ ἧς περ ἔφυσαν, ταύτην ὥκησαν καὶ τοῖς 16
 αὐτῶν παρέδωκαν» Δημ. 60, 4· καὶ ἐπὶ.
 α αὐτόχθων καὶ γησιᾶ ἀρετῇ» Ἀνσ. 2, 43.
 Αὐτόχθων 1) εἰς τὸν βασιλεῦσιν τῆς Ἀτλαν-
 τίδος Πλάτ. 2) γραμματικὸς τις Σχολ. Ἰλ.
 Αὐτο-χολή, ἡ αὐτὴ ἡ χολή Ἰ. Χρυσ.
 τ. 3, σ. 840.
 Αὐτο-χόλων, γένος ἀνθρώπων· ἐαυτοῦ, καὶ
 ἐαυτοῦ ὀργιζόμενον Παλασθ. ἐν Ἀνθ. 7, 688.
 Αὐτο-χόρδη, ἡ ἀφ' ἐαυτῆς ἡχοῦσα χορδὴ
 Ἰάμβλ. Νικομ. σ. 169.
 Αὐτο-χορ-ήγητος, 2· ἀφ' ἐαυτοῦ, ἄνευ
 ἄλλων βοήθειας παρασκευασθεὶς· - εἰλαπίναι
 Πλάτ. Ἀδισχ. 371.
 Αὐτο-χόωνος, ἐπ. ἀντί αὐτόχωνος, συνηρ.
 ἐκ τοῦ αὐτοχόωνος· ἀπλῶς χυμένος, σὺς
 ἐξεσμένος καὶ ἐπεξεργασμένος, περὶ δίσκου
 Ἰλ. φ. 826, α ἐκ χειρὸς ὧλης κεχονευμέ-
 νον, οὐκ ἔχοντα κατασκευὴν τερπνὴν, ἐκ μά-
 νης γωνίας ἀναληφθέντα» Σχολ. ἀλλὰ καὶ
 Ἡσύχ. = α αὐτοχόωνετον, ἀπ' αὐτῆς γω-
 νείας τὸ τέλειον ἔχοντα καὶ μὴ προσδιδόμενον
 ἄλλου τινός εἰς συμπλήρωσιν· ἢ αὐτόχουτον,
 ὅλον στερέμιον, οὐ κοίλον.
 Αὐτό-χρονημα, ἐπὶρ. τῷ ὄντι, ἀπαράλλακτα
 Ἀριστ. ἱππ. 78· ὅπως διδῶν, α ὡς αὐτό-
 γημα αἰ μυταί» = ὅπως διδῶν ὡς μ. Αἰλ.
 Ἰ. Ζ. 2, 44· πρβλ., 14. 10 καὶ μετγ.
 Αὐτο-χροιηδόν· πρὸς τὸν χρόνῳ Ἡσύχ.
 Αὐτό-χραιοις, 2· τῷ ἔπομ.
 Αὐτό-χρσος, 2· ὁ ἔχων ἴδιον, φυσικὸν χρῶ-
 μα· - μέλαν Πλούτ. ῥωμ. 36· ἐν καὶ τὸ αὐτό
 χρῶμα ἔχων· - γλαυρός, ἀντιθ. περὶ πόρφυ-
 ρος Πλούτ. ἡθ. σ. 270.
 Αὐτό-χρυσά· τὰ τίμια Ἡσύχ.
 Αὐτό-χρσος, 2· ἔχων ἴδιον, φυσικὸν χρῶ-
 μα· - ὡς Ἀριστ. τ. 1, σ. 253· - κέρα-
 τα· φῶται γεννηθέντα Φουκλ. 119.
 Αὐτο-χώνευτος· ἰδ' αὐτοχόωνος.
 Αὐτο-ψεῖ· διὰ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν, μετγ.
 Αὐτο-ψία, ἡ τὸ διὰ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν
 ὁρᾶν Λουκ. Σαρ. 9, 4.

Αὐτο ψυχή, ἡ αὐτὴ ἡ ψυχὴ Πλωτίνου.
 Αὐτρίφανες· ἔθνος Ἰσπανικὸν Πτολ.
 Αὐτρίκον· πόλ. Γαλλίας Πτολ. ὡν Chartres.
 Αὐτρώνας· ἄν. Ῥωμ. Ἀππ.
 Αὐτῶ· αὐτῶ Ὀρχον. Βοιωτ. Ἐπιγρ.
 Αὐτῶ, διωρ. = αὐτόθεν Ἐτ. Μεγ.
 Αὐτ-ὠδης, ἰων. = αὐτοῦς Απολλ. ἀντ. 94.
 καθ' ἥσυχ. = ὑπέρφορον, ἰδιογνώμων.
 Αὐτ-ὠλής· ὑδροιστή, αὐτόχειρ Ἠσυχ.
 Αὐτ-ωνητή, ὁ ὅστις ὁ ἴδιος ἀγοράζει Δει-
 νάρχ. ἐν Πολυδ 3, 81.
 Αὐτ-ώρης, 2· ἄμω, ἀφ' ἑαυτοῦ λαλῶν (?)
 Καλλ. ἀποστ. ἐν Σχολ. Πινδ. Π. 4, 104.
 Αὐτ-ώρως· = αὐτόρως, ὁ ἴδιος.
 Αὐτως, ἔπιρ. τοῦ αὐτός, αἰολ. τονιζόμενον,
 οἱ ἀρχ. γραμματικοὶ διακρίνουσι τὸ ὅσον.
 αὐτως = οὕτως, τοῦ αὐτως = ματαίως, ὡς
 τρεῖται ἀκόμη ἐν τῇ Ὁδ. τοῦ Οὐλοφίου ὁ
 Πουρμ. θέλει νὰ γράψῃ πανταχοῦ αὐτως
 ὡς ἱπ. σχηματ. τοῦ οὕτως 1) ὡς αὐτως,
 ἔπισης Ἰλ. χ. 125· «αὐτως (ὁ Οὐλόφ. αὐ-
 τως) ὡςτε γυναῖκα· κτενέει·» πρὸς. «αὐτως
 ὡς·» Ἡσ. θε. 702, Θόγγοι. 1249, Σοφ.
 Ἄντ. 85, Οἶ. τ. 931 καὶ συχνά· «γυναῖξιν
 αὐτως» Ἀνακρ. 66, 22. Ἐν τῷ περὶ ἀντ'
 αὐτοῦ ἐν Ἰν χορήσει τὸ αὐτὸ αὐτως, ὁ ἴδιος, παρ'
 Ὁμ. μόν.· «ὡς δ' αὐτως» Ὁδ. τ. 31 καὶ συ-
 χνά (αὐτως κατὰ Οὐλόφ. καὶ παρ' Ἄντ. ἐνι-
 αχοῦ, «ὡς αὐτως» Σοφ. Τρ. 1029· 2) ἀκόμη
 οὕτως, ἀναφορικῶς πρὸς τινα προσηγμένην
 κατάστασιν· «κείσεται αὐτως» Ἰλ. σ. 338,
 ὅπου προσέρχεται ἡ σημ. χωρὶς νὰ φροντίξῃ
 τις περὶ αὐτοῦ· ὡς· «αὐτως κείσεται ἀκηδῆς»
 Ὁδ. υ, 130· «λευκὸν ἔτ' αὐτως» = ἀκόμη τό-
 σον λευκὸν ὡς ἄλλοτε Ἰλ. ψ. 268· «ἔτι κεί-
 νος· κείσεται αὐτως» = ὁ νεκρὸς κείσεται ἀκόμη
 ὡς καὶ πρὸ τοῦ, τ. ἔ. ἀτητος, ω, 413· 3)
 ἀναφορικῶς πρὸς τὴν παροῦσαν κατάστασιν,
 αὐτως, ἀπαράλλακτα ὅπως εἶμαι· «ἀλλὰ καὶ
 αὐτὸς ἀντίον εἶμ' αὐτῶν» Ἰλ. ε, 255· «ἀλλ'
 αὐτὸς ἐπὶ τέρρου ἴων» = ἔτος ὅπως εἶσαι, ἄ-
 νευ ὀπλων, σ, 198· «καὶ αὐτως» = καὶ ἄνευ
 τοῦτων, σ, 520· πρὸς, ι, 598· ἴδε Θεόκρ.
 2, 133, 3, 30· δδ. 4) οὕτως, ἄνευ ἐτέρου·
 «δίδωμι δέ τοι τὸδ' ἄελλον αὐτῶς» οὐ γὰρ
 ποῦ γε μαχῆσαι· Ἰλ. ψ. 621· δδ. ἀπλως,
 «οὕτ' αὐτῶς· μυσθίσαι, ἀλλὰ σὺν ὀρκῳ» Ὁδ.
 ε, 151· «ἀλλ' αὐτῶς ἄγχιος ἀρούρης» = μόνον
 βέρας τῆς γῆς, υ, 379· Ἐντεῦθεν προκύπτουσιν
 αἱ σημ. α) ἀπεισιδέτως, κούφως· «αὐτῶς
 ἐριδάζομαι» Ἰλ. 6, 342· «τὴν κῆδεα αὐτῶς»
 = δια τὸ οὕτως ἄνευ ἐτέρου Ἰλ. ζ, 55, ὅπου
 ὁ Σπείτηρ. καὶ Βέκκερ. γράφ. οὕτως· 6) μα-
 ταίως, εἰς μάτην· «ἡ νύ τις αὐτῶς οὐκ ἐ-
 μένεται» α, 128· «Ἄϊς πῆλ' αὐτῶς
 ἐν χειρὶ κόλον δόρυ», π, 117· «ἦ σ' αὐτῶς
 κλῆος ἱσθλὸν ἔχει φύβην ἰόντα», ρ, 143.
 Ὁ Ὁμ. συνδέει προσέτι μετ' αὐτοῦ πολλὰ λέ-
 γει, ἐν αἷς ἤδη ἔγκειται ἡ ἔκνοια τοῦ μα-
 ταίου, μωροῦ, ὡς καὶ αὐτῶς, ἀνιμώλιον
 αὐτῶς, νήπιος αὐτῶς, ἄρρων αὐτῶς. Παρὰ
 μίγν. ἐπικαί· ἐβρηται ἀκόμη ἔγχε· τινὰ τῇ·
 κρήσεις ταύτης· «λεπτὴ ὁρμή ἀπλοχός αὐ-
 τῶς» Ὁππ. ἀλ. 3, 469, ἔτι ἀπλοχός· «εἰ

καθὼν αὐτῶς» = ἀφ' ἑαυτοῦ, ἄνευ ἄλλης ἀ-
 πορμῆς Ἀπολ. Ῥ. 2, 790· «ὑπὸ αὐτῶς
 γανόμεντα» = ματαίως Μελ. ἐν Ἀνθ. 6, 163.
 Καὶ ὁ Δουκ. ψευδοκ. 3 λέγει «μὴ προεχλῆς
 αὐτῶς», ὅπου ὁ Σχολ. τὸ ἐξηγεῖ ματαίως.
 Αὐφιδήνα· πόλ. ἐν Σαμνίῳ Πτολ.
 Αὐφιδία· Ῥωμ. γυν. ὄν. ἔπιγρ.
 Αὐφιδίος· 1) ὄν. πολλῶν Ῥωμαίων Πλούτ.
 2) ποτ. Ἀπουλίας, αὐτ.
 Αὐφιδός· ποτ. = Αὐφιδίος Πολύδ.
 Αὐχάλος (αὐχὴ), 3· κορυφορμήμων, ὑπερή-
 φανος Ξενοφ. ἐν Ἀθην. 12, 526.
 Αὐχανίτις· χώρα Βαθυλωνίας Πτολ.
 Αὐχάται· ἔθνη. Σκυθικὸν Ἡρ.
 Αὐχενίαι· ἔχων μέγαν αὐχένα, γλωσσ.
 Αὐχενίζω· ἀποκόπτω τὸν αὐχένα· τινὰ
 Σοφ. Ἀλ. 291 = λαμοτομαίω Σχολ.
 Αὐχένιον, τό· ὄψακ. τοῦ αὐχὴν Θεοδόσ.
 γραμμ. σ. 73.
 Αὐχένιος, 2 καὶ 3· ὁ τοῦ αὐχένος· τένον-
 τες Ὁδ. γ, 450. Καθ' Ἠσυχ. «αὐχένιοι· χι-
 τῶνος εἶδος ὑπὸ Ἀντιφάνους».
 Αὐχένιος· ἄνδρ. ὄν. Ἀλκίρρ.
 Αὐχενιστήρ, ὁ· σχοινίον πρὸς τὸ ἀπαγχυ-
 νίζειν· βρύγχος Λυκόφρ. 1100.
 Αὐχένω· καυχῶμαι, ἀπολ. Εὐρ. Ἀλκ. 95· ἐπὶ
 τινὶ Βυτραχ. 57· τινὶ Εὐρ. Ἰ. Α. 412, Ἐλ.
 1384· καὶ· τί Ἀριστοδ. ὡς· «μὴδὲν τὸδ'
 αὐχένω» = μὴ καυχῶμαι διὰ τοῦτο Εὐρ. Ἀνδρ.
 464· πρᾶσι, «τοίους ἀστέρους αὐχένους»
 Θυλλ. ἐν Ἀνθ. 7, 373· μὲθ' ἔπομ. ἀπαρ.
 Ἡρ. 2, 160· ἐν Θουκ. 2, 39 καὶ μετν. ἐν
 Αἰσχ. καὶ Εὐρ. (ὁ Σοφοκλῆς οὐδὲν ὡς χρη-
 γαι τῇ λέξει) λέγω, ὑποθέτω, ἔπομ. αἰτ.
 μετ' ἀπαρ. π. χ. «πόσον τιν' αὐχένος πάτα-
 γον ἀσπίδων βράμειν» Εὐρ. Πρακτ. 832·
 πρὸς. Κρατίν. ἐν Πλούτ. Κίμ. 10, «ἠγχοῦν
 αἰῶνα πάντα συνδιατρέφειν».
 Αὐχὴ (πρὸς. εὐχὴ, καύχη), ἡ· καύχησις,
 ἀλαζονεία Πινδ. Ν. 11, 29 ἐν τῷ πλθθ.
 Αὐχήμες, εἰσα. ἄν· καυχασίαι, ἀλαζόν
 Ὁππ. ἀλ. 2, 677· βορρ. Φιλ. Θ. ἐν Ἀνθ.
 6, 114, Νόν. πολλάκι.
 Αὐχημα, τό· καύχημα, ἔπαρσις, ὑπερηφά-
 νεια, ἀλαζονεία Θουκ. 2, 62, καὶ ἄλλ. ἐν τῷ
 πλ. Πλάτ. ἈΕ. 369· «ὀπισθόμυτρον αὐ-
 χημα δόξας» Πινδ. Π. 1, 92, ἡ μετὰ θάνα-
 τον δόξα. Μετφ. «χρῶνός αὐχήμες» διὰ τὸ
 ὅποιον δύναται ἡ χώρα νὰ καυχᾶται Σοφ.
 Οἶ. Κ. 714.
 Αὐχηματίαι, ὁ· ὅστις συνοιθίζει νὰ καυχᾶ-
 ται Σχολ. Λουκ. εἰκ. 10.
 Αὐχίς, ἑνός, ὁ· 1) τὸ μέρος τοῦ σώματος
 «τὸ μεταξὺ κεφαλῆς καὶ ὤμων», ἡ· τὸ με-
 ταξὺ προσώπου καὶ θώρακος· Ἀριστ. πρὸς
 Ζ. μορ. 4, 11. Ἰ. Ζ. 1, 12, περὶ ἀνθρώπων
 καὶ ζώων, ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἔξης πανταχοῦ
 Ἰλ. θ, 326, λ, 40, π, 657· 2) μετφ. πᾶν στε-
 νόν, ἱσθμὸς γῆς· τῆς Χερσονήσου Ἡρ. 6, 37
 37· πρὸς. Ξεν. Ἀν. 6, 2, 3 καὶ Πολύδ. 1,
 σινη κοιλίας, π. χ. αἱ Θερμοπύλαι Ἡρ. 7,
 223, Στρατ. παρθμὸς θαλάσσης Αἰσχ. Περσ.
 71, Ἡρ. 4, 85· ποταμὸς τὸ μέρος ἐνθα ἡ
 ἱσθμὸς διαίρεται, 4, 39· 3) τὸ μέρος τοῦ

πηδαλίου, ἡ' οὐ στήριζεται ὁ πηδαλιούχος Πολυδ. 1, 90' «τῆς μητρὸς τὸ ἄκρον αὐχὴν ἢ τράχηλον», αὐτ. 2, 222.

Αδχης, ἡ' καύχης Θουκ. 6, 16.

Αδχης, ὁ' ὁ καυχημάτων, βίαιον κατὰ Πολυδ. 9, 146.

Αδχης, 3' ὁ καυώμενος Σχολ. Πινδ. 'Ο. 1, 4' ἐπὶ. -ως Εὐστ. 'Ιλ. σ. 750.

Αδχμαλός, 3' αὐχμηρός 'Ιώσ. κατὰ 'Απ. 1, 22.

Αδχμάω τῷ ἐπομ. αὐχμῶς Φρόν. κωμ. ἐν Πολυδ. 2, 34 ὅπου ὁ Μειν. εἰκάζει αὐχμῶς = αὐχμηρός· ἄλλως μόν. κατὰ μετχ. ἐν Λουκ. βί. πρῶσ. 7' «αὐχμῶσιν τῇ φορᾷ» Συνέσ. αὐχμῶντα Β. 'Αν. σ. 7.

Αδχμέω εἶμαι ἐνός, στεγνός Πλάτ. Φαῖδρ. 231' ἐν γέν. ἔχω ὅψιν ἐσκαυμένην, ῥυπαράν, ἐξηγρημένην Ὁδ. ω. 249' «αὐχμῶν καὶ ῥυπαρῶν» Ἀναξανδρ. ἐν 'Αθην. 6, 242.

Αδχμή, ἡ' αὐχμὸς Κ. Σμ. 9, 372.

Αδχμηίς Παν = αὐχμηρός Ὁμ. ὕμν. 18, 6.

Αδχμηρία, ἡ' ἐρησία, μετχ.

Αδχμηρο-κόμης, ὁ' ἔχων αὐχμηρὰν κόμην Ἀναξανδρ. ἐν 'Αθην. 4, 131.

Αδχμηρός, 3' ἐληρός, στεγνός - τόπος Πλάτ. νόμ. 6, 761' «-ὥστε Αἰδύης» Ἀνθ. 7, 626' - ἡϊόνες, αὐτ. 6, 23' ὥσ. - θέρους, διψᾷ Μελ. αὐτ. 6, 21, 12, 133' «αὐχμηρὸν αὐδᾶς» Εὐρ. 'Αλκ. 950' ἐν γέν. ῥυπαρός, ἐξηγρημένος τὴν ὄψιν - ὁρίξ Σοφ. ἀποστ. 422' - πλόκαμος Εὐρ. 'Ορ. 587' - χαίτη Θεοφρ. 25, 225' «αὐχμηρὰ τὴν κόμην» Λουκ. ἐν. 6' - βίος, ἀρχ. 1, ὅπου ἀκολουθεῖ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος· ὥσ. ὁ Πλάτ. συνδ. «αὐχμηρός καὶ σκληρός», συμπ. 203' καὶ ἐν 'Αριστ. νεφ. 910 ἀντίκειται τῷ «αὐχμὲν αἰσχροῦς» τὸ «εὐ πράττειν», ἀλλ' ἐν πλ. 84 = ἑκπλοῦτος, ἀνίκατος, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν ἐπομ. ἐν Φιλίπ. ἐν Ἀνθ. 6, 62 «αὐχμηρός λίθος» εἶνε ἡ κίσπηρις· παρὰ μετχ. καὶ ὁ ποιητής, Ἰνδὴς Μανθ. 2, 454, squalidus ἐπὶ Φιλύστρ. βί. Ἀπολλ. 4, 10.

Αδχμηρότης, ἡ' ἐρητότης, ῥυπαρότης Μέν. ἐν Βαλτ. β. ῥητ. τ. 9, σ. 269.

Αδχμηρώδης = αὐχμώδης, ὅ γινε Σχολ. 'Αριστοτ. σ. 25.

Αδχμο-λότης, ὁ' ὁ τὸν αὐχμὸν, τὴν ἐρησιᾶν λύων Θεόδ. Πρόδρ.

Αδχμίων· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ γρ.

Αδχμός, ὁ' 1) ἐρησία Ἡρ. 1, 13, 4, 198, 'Αριστ. νεφ. 1104, ἀντιθ. τῇ ἐπομῶρι αὐ. ἀκαρπία· καὶ μετφ. - σοφία Πλάτ. Μεν. 70' καὶ κατὰ πλθ. Θουκ. 1, 23, 'Ισοκ. 9, 14, 11, 13, Πλούτ. Νομ. 13' 2) ἡ ὄψις τῆς ὑπὸ τῆς ἐρησίας ἐσκαυμένης ἢ ἐσκαυμένης γῆς, καὶ ἐν γέν. ῥυπαρός, ἐξηγρημένη ὄψις, «αὐχμὸς καὶ κόμης» Πλάτ. πολ. 10, 614' πενία, - τινός 'Αριστ. πλ. 839.

Αδχμότης, ἡ' τῷ προηγ. Κλ. 'Αλ. σ. 179.

Αδχμ-ώδης, 2' στεγνός, ἐληρός, ἀντιθ. ὁ γένος Ἡρ. 1, 142' ἐξηγρημένος, - κόμη Εὐρ. 'Ορ. 223' «αὐχμώδης καὶ ἀνυδρὸς γῆ» Θεοφρ. φυτ. αἰτ. 3, 10, 1.

Αδχμώτης, ἡ' αὐχμὸς Γαλην. τ. 8, σ. 850.

Αδχος, ὁ' αἶδ. ὁσπρίου, μετχ. Αὐώ, δττ. αὐώ (ἀποξηραίνω)· ἀνάπτω 'Οδ. ε, 490, «ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὐώ» = νὰ μὴ λαμβάνῃ ἀλλὰχόθεν πυρ. Μίσ. ἀναφλέγεται 'Αρατ. 1034' τὸς τὰ σύνθ.

Αὐώ, καὶ παρὰ, αὐόν, μελ. ὁμως ἀδσώ, δόρ. δύσαι (συγγ. τῷ αὐώ, ἀνιμ)· φωνάζω, βοῶ, καλῶ, αὐε 'Ιλ. υ, 48, 51, καὶ ἀλλὰχόρ συγχὰ μετὰ τοῦ μακρὸν, μέγα, δεινόν· «μακρὸν αὐσαν» Ὁδ. ζ, 117' δύσαι 'Ιλ. ε, 101' «δεινὸν ἀδσαντες», π, 566 καὶ συγχὰ ἐν τῇ μετχ. ταύτῃ Ἀισχ. 2π. 168, Εὐρ. ἱκ. 821' - τινὰ = καλῶ τινὰ· «αὐε δ' ἐταίρους» 'Ιλ. λ, 461' «ἔκαστον δύσαι» 'Οδ. ι, 75. Σπαν. περὶ ἀφύχων πραγμάτων, «αὐφάλλον ἀσπὶς δύσει» 'Ιλ. ν, 409, 441 = ἡ γὰρ περὶ τοῦ κρότου τῆς θαλάσσης 'Απολλ. Ρ. 2, 567. 'Ιδ. αὐτέως.

(Αὐώ, ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν γραμματικῶν ὡς θέμα τοῦ αὐώ καὶ ψαῶ).

Αὐώς, αἶθρ. ἡ' ἡὼς Σαπφ. ἀποστ. 12.

Ἀφάδρωμα, τὸ γυναικείου ἐνδύμα ἐν Μιγαρίσι Πλούτ. ἡθ. σ. 295.

Ἀφαγνεύω δι' ἐξαγνεύου ἀποσοῶ, κα-θαίρω Πλούτ. ἡθ. σ. 943.

Ἀφ-αγνίζω τῷ προηγ. κατὰ Σουφ. ἀφο-σίω, ἀποκαθαίρω· «αφαγνίσαι» ἐπὶ τοῦ ἀνιερῶσαι καὶ ἀναθελθαι ἀγίω· Β. 'Αν. σ. 26. Μίσ. καθαίρωμαι, προσφίρω δ' ἐμαυτὸν ὁ-σίαν ἐξέλασμαι· «-θεοῖσι νεκτέροις» Εὐρ. 'Αλκ. 1151.

Ἀφ-αγνιμός, ὁ' εἷς. τοῦ προηγ. Σχολ. Εὐρ. 'Αλκ. 98.

Ἀφ-αγνιστέον· εἶπε ἀφαγνίσαι Κλ. στρ. 2, σ. 506.

Ἀφ-αδία, ἡ' ἔχθρα 'Ετ. Μ. 174' «ἀραδία» τὴν τολεμικὴν ναὺν διὰ τὸ ἀπονοθεύειν 'Ησὺ· 'Αφ-αδός· ἔχθρος, παρὰ τὸ ἀφνοθεύειν 'Ετ. Μ. σ. 174.

Ἀφ-αδρόνομι· γίνεσθαι ἀδρός· Θεοφρ. Φ. 1, 4, 6, 8.

Ἀφάξει· ἀναδέχεται, ἀπὸ ιε: ἀφίξ 'Ησὺ· Ἀφάξ· θεότης ἐν Αἰγίνῃ = Αἰκίονα καὶ Ἀρτεμὶς Πηλῶ.

Ἀφαιάσαι· ἀκαλῆται, ἀπολείτουρησαι καὶ ἀπολίσσαι 'Ησὺ.

Ἀφ-αίμαξις, ἡ' ἀφαίρεσις αἵματος, 'Επ. τιατρ. σ. 145.

Ἀφ-αίμασσω· ἀφαιρῶ αἷμα· 'Ιππιατρ.

Ἀφ-αίματόω τῷ προηγ. Ἀνακ. 100.

Ἀφ-αίμοι· ἀπόγονοι, ἐγγενεῖς 'Ησὺ.

Ἀφαινω, ὁ· ἀφαινω· τὸ τῆς ἐπιτομῆς· χρίσας ταῖς χερσὶ ἐρίψαι· 'Ησὺ.

Ἀφαιρέμενος· ἀφαιρούμενος, Κρητ. ἐπὶ γρ.

Ἀφ-αίρεμα, τὸ τὸ ἀφαιρῶν, ἰδ. τὸ ἐν τῇ θυσιᾷ ἀφαιρῶν· Ὁ· καὶ μετχ. καθ' 'Ησὺ.

«ἀφαίρεμα» ἀνάθημα, ὅδρον·.

Ἀφ-αίρεματικός, καὶ ἀφαιρημ. 3' ὁ ἀφαιρῶν, παίρων· παρὰ φιλοσόφους, ἀφαι-ρεσιν ποιῶν, μετχ.

Ἀφ-αίρεσις, ἡ' τὸ ἀφαιρῶν, ἀποστρεφῶν· χρημάτων Πλάτ. Κριτ. 46 καὶ ἀλλὰχόρ, ἀντιθ. πρόσθεσις Πλούτ. Λυκ. 13. Παρὰ φιλοσόφους, τὸ ἀποχωρίζειν τὰ ἔξω γνωρίσματα.

τά τινος πράγματος πρὸς μόρφωσιν γενικῆς ἐννοίας· «τὰ μὲν γὰρ ἐξ ἀφαιρέσεως λέγεται» Ἀριστοτ. οὐρ. 3, 1, 6, περὶ τὸν μαθηματικῶν, ὅτι δὲν γινώσκειται διὰ τὸν αἰσθητικῶν ἀλλὰ διὰ λογικῆς σκέψεως· «ὁ μαθηματικὸς περὶ τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως τὴν θεωρίαν ποιεῖται» περιελὼν γὰρ πάντα τὰ αἰσθητὰ θεωρεῖ, οἷον βάρος κ.τ.λ. μόνον δὲ καταλείπει τὸ ποσὸν καὶ συνεχές, μετὰ τὰ φυσ. 10, 3. Ὁ ἀστερισμὸς ἐν Κικ. Ἀττ. 6, 1 «Cato ἐξ ἀφαιρέσεως provinciam curavit», ἀναφέρεται εἰς τὴν ἱατρικὴν πρᾶξιν τῆς ἀφαιρέσεως περιττῶν χυμῶν, τὴν ἀφαίρεσιν· Ἰπποκρ. ἐν Ἀρ. ποικρ. — ἡ εἰς ἐλευθερίαν· Ἰδ. ἀφαιρέω.

Ἀφ-αιρετέον· ἀφαιρεῖν οἷον Ἰπποκρ., Πλάτ. καὶ ἔλλ.

Ἀφ-αιρέτης, ὁ δὲ ἀφαιρῶν, μετγ.

Ἀφ-αιρετικὸς, 3· ὁ ἀφαιρῶν ἔλλ. Ἀλ. α. 286· ἐπὶρ. — πῶς Μαν. Μοσχ. γραμμ. σ. 41.

Ἀφ-αιρέτις, ἰδος· θ. τοῦ ἀφαιρέτης, ἐπὶθ. τὸν Μοῖρων ἐν Ὀρφ. ὕμν. 58, 18.

Ἀφ-αιρετός, 3· ὅστις δύναται ν' ἀφαιρεθῇ Πλάτ. πολιτ. 303· ἀφαιρετός = ἀφαιρεθεὶς Πανσ. ἐν Λοδ. παραλ. 479.

Ἀφ-αιρέω (Ἰδ. αἰρέω, Ὀμ. ἀποαιρεσθαι ἴλ. α. 230, μέλ. ἀφελῶ Κ. Δ. ἀποκαλ. 22, 19)· παίρνω τὸ ἀπὸ τινος, ἀπὸ τοῦ Ὀμ. — τινὶ τι Ὀδ. ξ. 455, παρ' ἑσσι τοὺς συγγραφέντας· ὡς ἀντιθ. τοῦ προσθεῖναι Πλάτ. Κρατ. 431. Φαίδ. 95 καὶ ἀλλαχού· — τὰς τραπέζας Φιλολλ. ἐν Ἀθην. 9, 408· ἀφελὼν ὡς ἀντιθ. τῷ παραθεῖναι Σωσ. κωμ. αὐτ. 378· καὶ τῷ προσθεῖναι Ἀναξάνδρ. ἐν Στωβ. 117, 1· μετὰ αἰτ. ἀπλ. ἡ — τινὰ τι Αἰσχ. Εὐμ. 340, Ἰπρ. 1, 80· — τινὸς τὴν Σοφ. Φιλ. 921, Ἀριστ. εἰρ. 553 καὶ ἀλλαχού, καὶ καὶ τὸ μέσ. ἰδίως ἐν τῇ σημ. «ἀποστερῶ, ἀρπάζω» εἶνε συγχρότερον· προσέτι, — τί ἐκ τινος Αἰσχ. Εὐμ. 422· καὶ «— αὐτοῦ τὸν δεσμὸν» = τοῦ ἀπῆλλαξε τὸν δεσμὸν Δημ. 24, 122· ὡς. «— αὐτοῦ τὸ συστρατεύειν» = τοῖς τὸ ἀφῆκεν, ἐχάρισε Ξεν. Κύρ. 7, 1, 44· — ἀποχωρίζω, «— τὸ Ἑλληνικὸν ἀπὸ πάντων» Πλάτ. πολιτ. 262· ἐν τῇ λογ. σημ. Ἀριστοτ. μετὰ τὰ φυσ. 7, 3 καὶ ἀλλαχού. — Πολλὸν συγχρότερον εἶνε ἀπὸ τοῦ Ὀμ. τὸ μέσ. (ἰδρ. ἀφελόμεν, πρῶτον παρὰ μετγ. — ἀφελῶτο Δ. Κάσ. 41, 63· ἀφρημένους ἔινε μέσ. Λυσ. 25, 28)· ἀποσπῶ, παίρνω τι, ἀπὸ τινος ἄλλου, ὅπως τὸ ἔγω ἐγώ, τοῦ ἀρπάζω πράγμα τι, τὸν ἀποστερῶ τι, — τινός τι, «τίςχρα ὁμοῖον ἀφελῶσθαι» = τὰ παίρνω ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ἴλ. ν. 510· ἰδ. ἐν τμήσει, «Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλονται», ε. 673. 691 καὶ ἀλλαχού· σπαν. ἐν τῇ Ἀττ. — τινὸς τέχνη = ἀποσπῶ ἀπὸ τινος τὰ τέχνη Ξεν. Κύρ. 3, 1, 29· πρὸλ. ἀπομν. 1, 5, 3, Ἐλ. 3, 1, 18 καὶ 7· «ταῦτ' ἀφαιρήσεται τις ὁμῶν·» = ὅσας τὰ διαφιλονεικῆσαι τις· Δημ. 19, 331· πρὸλ. 7, 5, Πολύδ. 3, 75· — Συνηθέστατα, — τινὰ τι ἴλ. α. 82, Σοφ. Φιλ. 376, Ἰπρ. 1, 13 καὶ συγνάκις· «— τοὺς ἱατροὺς τὴν νόσον» Πλάτ. Ἰοργ. 457 καὶ ἀλλαχού, καὶ ἐν τῷ παρκ., νόμ. 12, 958· ἀφῆρσαν

αὐτὴν, ἀφ' ὧν ἔζη Δημ. 45, 70· 60. παθ. ἀφαιρεσθαι τι, ἰδ. ἐν τῷ ἀορ. ἀφῆρθη· «— ὧν ὁμῶν τὸν στέφανον» Ἀριστ. νεφ. 615 καὶ ἀλλαχού· πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 6, 1, 12, Δημ. 17, 22· — Σπανιώτερ. — τινὶ τι Ὀδ. α. 9, 11. α. 161· «— πρὸς Ἑλλάδος φύγον» = ἀποτρέπειν ἀπὸ τῆς Ἑλλ. Εὐρ. Τρ. 1034· καὶ ἀπαλάσσει τινὰ ἀπὸ τινος, — τινὰ τινος Λουκ. Ἐρμστ. 63· αἰ μ' ἀνδρα πολέμον ἀφείλου μὴ κτανῖν· ν = διὰ τί μ' ἐκώλυσας νὰ τὸν φονεύσω, ὅπου σημειώτεον τὸ μὴ Σοφ. Φιλ. 4275 καὶ μετγ. πρὸλ. Ἀνδοκ. 4, 27· — ἐπιδουλεῖν, ἐπινοῶς τινός = ἐμποδίζειν, ματαιώνειν αὐτὴν Πολύδ. 40, 42, 30, 5· πρὸλ. Θουκ. 4, 134· καὶ παθ. ἐμποδίζομαι Εὐρ. Ἰππολ. 1207· — ἴδ. σημειώτεον τὸ ἀφαιρεσθαι τινὰ εἰς ἐλευθερίαν = ἀποσπᾶν αὐτὸν ἐκ τῆς δουλείας καὶ φέρειν εἰς τὴν ἐλευθ. Πλάτ. νόμ. 11, 914 καὶ συγνά παρὰ ῥήτ. Αἰσχ. ν. 4, 62, Δημ. 58, 19· καὶ — πρὸς τὴν ἔλ. Λουκ. μισθ. συν. 4· πρὸλ. Πλούτ. Σολ. 12· — Ὁ Ἡρ. 5, 35 μεταχειρίζεται τὸν μέλ. παθητικῶς.

Ἀφ-αίρημα, τό· ἀφαίρεμα, ἀρχ. λέξ.

Ἀφ-αιρητικὸς· ἀφαιρετικὸς, ἀρχ. λέξ.

Ἀφαιετός, ὄνομα ἀντὶ Ἡφαίστου.

Ἀ-φάκη (φακός), ἡ· ὕσπριον ὁμοῖον μὲ φακὴν, τὸ ὅποιον ἀπετίθετο «σὺν αὐτοῖς τοῖς λοῦτοῖς ἅμα τοῖς φωτὸς ὅλοις ἔνκα τῆς τῶν ἀλόγων θρεμμάτων τροφῆς· Γαλην. περὶ τροφ. ἐν τῷ κεφ. «περὶ ἀφάκης καὶ βιτίου» κατ' Ἀριστοτ. Ζ. ἴ. 8, 10 κτείνε τὰ πρόβατα Θεόφρ. Π. ἴ. 8, 3, 3, Ἀθην. 9, 406. Ἀ-φάκη· πόλ. Λιθῆς, κατ. Ἀφαιήτης Στ. Βυζ.

Ἀφάκης, ὄν. «ἄφακες» εὐθετος· Ἡσὺχ.

Ἀφ-ἄλλαμαι· πηδῶ ἀπὸ τινος· «πῆδημα κοῦρον ἐκ νεῶς ἀφῆλατο» = μὲ ἔλαβον· πῆδημα ἐπῆδησεν ἀπὸ τοῦ πλοίου Αἰσχ. Πέρσ. 297, Ἀριστ. νεφ. 148 καὶ μετγ. «ἀφελόμενος τοῦ τόπου» Πλούτ. Καίσ. 27· καὶ ἀποπάλλομαι Νίκ. Θερ. 907· περὶ τὸν φωτὸς Πλούτ. ἦθ. α. 936.

Ἀ-φαλμός, ὁ· ἀφαλός, ὁ ἴδρ.

Ἀ-φαλός· περικεφαλαία μὴ ἔχουσα φάλους. Φάλοι δὲ εἰσιν οἱ λαμπροὶ ἡλιοὶ ἢ τὰ κοικίλματα Ἡσὺχ.

Ἀφ-αλός, ἡ, «τοῦτο δὲ ἔστιν ἀφαλός καμνομένην τῶν σκελῶν, ὥστε τὰς πτέρνας τῶν πυγῶν προσάπτεισθαι, καὶ μὴ ἐναλλάξ τῶν σκελῶν ἀναλακτίζοντων, καὶ δὲ ἀμφοτέρων ἅμα» Ἀντολλ. ἐν Ματθ. λατρ. σ. 121.

Ἀφ-αλτοί· οἱ ἀναλακτίζοντες Ἡσὺχ.

Ἀφ-αμαρτάνω (ἴδε ἀμαρτάνω)· ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυγχάνω μὲ τὸ τόξωμα, — τινός Ὀμ. ὅστις ἔχει μόν. τὸν ὄφρ. καὶ ἐν τῷ σχημ. ἀπῆμυροτιν ἴλ. ο. 251. θ. 119· καὶ ἐν τῷ πεζῷ, δὲν κατορθώνω τὸν σκοπὸν μου Ξεν. Ἐλ. 6, 1, 15, Δημ. 14, 13 καὶ μετγ. π. χ. — Θηρὸς Γαίτουλ. ἐν Ἀνθ. 6, 331· 60. ἀποβάλλω ὅ, τι ἔχω ἴλ. ζ. 411· πρὸλ. χ. 505.

Ἀφ-αμαρτο-επής, 2 (ἴπος)· ἀπὸ τοῦ λόγου ἀποπλανώμενος, μὴ ἐπιτυγχάνων τὸν σκοπὸν αὐτοῦ ἴλ. γ. 215.

Ἀφαιμῶται, οἱ δουλοὶ παρὰ Κρησί, κατὰ Σωσιπράτη ἐν Ἀθην. 6, 263· ἴδια δουλεία», ἴδ. Στράβ. 15, 901· πρβλ. 12, 542· πιθανὸς ἐκ τοῦ ἀφαιμῶται = ἀγροί, οἱ γεωργοῦντες τὴν γῆν, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ Πσυχ. «οἰκίται ἀγροτικοί, περίοικοι».
Ἀφ-ανδάνω (ἴδε ἀνδάνω)· ἀπαρδάνω, ἐν. Ὀδ. π, 387, Σοφ. Ἀντ. 497· ἀόρ. ἰον. ἀπα-δεῖν Ἦρ. 2, 129.
Ἀ-φανεί· ἀφανῶς, γραμ. ἐν Βουασσ. Ἀν. τ. 1, σ. 405.
Ἀ-φάνεια, ἡ· τὸ μὴ φαίνεσθαι, ὅθ. α) ἀδει-δαίτης· τὸ χάς Πίνδ. Ἰ. 3, 49· β) ἀπώλεια, ὁλεθρὸς Αἰσχ. Ἀγ. 374· γ) ἀξιώματος, Ἐλ-λῆψις ὑπολήψεως Θουκ. 2, 37.
Ἀ-φάνερος, 2· οὐ φανερός, γλωσσ. ἐπὶρ. ἀφα-νέρος Σουίδ.
Ἀ-φανέρωτος, 2· ὁ μὴ φανερωθεὶς, μετγν.
Ἀ-φανής, 2· ὁ μὴ φαινόμενος, ἀόρατος, ἀκρ-τενός· Τάρταρος Πίνδ. ἀποσπ. 223· γέφυρας Αἰσχ. ἐπ. 842· ὁδὸς Σοφ. Οἶ. Κ. 1553· ὁδός, 1679· λόγος, Οἶ. τ. 657· κεκρυμ-μένος· χάσμα Ἦρ. 6, 76, κρύβιος, μυστι-κός, «λόγος ἀφανής», ἀντιθ. «πρόνοια φα-νερὰ» Ἀντιφ. 5, 59, ὅμ. «οὐσία ἀφανής» καὶ φανερά Λυσ. 32, 4, κατὰ Β. Ἀν. 468· ἡ ἐν χρήμασι καὶ σώμασι καὶ σκεύεσσι· περὶ τό-που, ἀντιθ. τῷ καταφανῆς Ξεν. Κύρ. 3, 3, 28, ὅμ. τῷ ἐμφανῆς Μέν. ἐν Στοδ. ἀνθ. 16, 13· ὅθ. «ἐν ἀφανεί κείται» = εἶνε ἀκόμη ἀδελφον, ἀδελφίαν Θουκ. 1, 42· πρβλ. «τὸ ἀ-φανές τοῦ κατορθώσεως» = ἡ ἀδειδαίτης τῆς ἐπιτυχίας, 2, 42· ἔλπις = ἀδελφία, 5, 108· ἀπαρτήρητος Ξεν. Κύρ. 5, 2, 32· ἀπολω-λὸς Θουκ. 2, 43· ὁ ἀφανισθεὶς, ἀπελθὼν Ξεν. ἀν. 1, 4, 7 καὶ μετὰ τῆς μετγ. «ἦσαν οὐ φανέες εἶναι ἀπιδόντες» = ἐνόμιζον ὅτι νεό-γυοισιν ἀπαρτήρητοι, 3, 2, 4· «οὐκ ἀφανῆς εἶμι ποιῶν τι» = φανερός, ἀπομν. 1, 1, 2· καὶ «ποιῶν τι ἀφανῆς ὦν» Θουκ. 1, 68· ἐπὶρ. ἀ-φανῶς, καὶ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς = κρυφίως ἔσθουκ. 5, 96· ἐν ἀφανεί Πλάτ. νόμ. 12, 954· Προσ-εῖν· ἄδοξος, ἄσημος Εὐρ. Τρ. 1322, Θουκ. 3, 57· «καὶ ταπεινὴ φύσις» Δημ. 61, 35 καὶ μετγν.
Ἀ-φανία = ἀφάνεια Ἀπολλ. συντ. σ. 341.
Ἀ-φανίζω· ἀφανῆς ποιῶ «-νεφέλη ἥλιον» Ξεν. ἀν. 3, 4, 8, κατὰ διόρθ. τοῦ Κροδαίου, ἴδε Κρύγερ. ἀφαίρω ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, «ἀφανίζοντας κρύπτωμεν» Πλάτ. Φιλ. 66· πρβλ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 764· «τὸ σῶμα ἱερέων κα-νὸς ἀφανίζουσι» Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 53· πρβλ. Ἦρ. 3, 126· ὅθ. ἀφαίρω, ὑποκλῖπτω Ξεν. οἰκ. 14, 2· ἀποκρύπτω, «-ὅτι νοεῖ» Πλάτ. Κρατ. 418, ἐξαφανίζω, καταστρέφω· τὸ γένος, συμκ. 190· ἑλπίαν, σηκὸν Λυσ. 7, 2· ἀργύριον, οὐσίαν Αἰσχίν. 1, 101, 103· Ἀθῆνας Ξεν. ἀν. 3, 2, 11· «ἀφανίζουσι τὰ πρόσωπα αὐτῶν» = διαφθείρουσι καὶ ἀπολ-λύουσι Ματθ. 5, 16· Συχνότρ. ἐν τῷ πα-θητ. «νήσοι κατὰ τῆς θαλάττης ἀφανίζονται» = βυθίζονται Ἦρ. 7, 6· «κατακαυθεὶς ἡφα-νίσθη», 7, 187· συχνα παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς ἐπ. «ἐπὶ τοῖς τῆς γῆρας ὄρους ἀφανισθεὶς»

«πέραν τῶν ὀρίων μετενεχθεὶς Πλάτ. νόμ. 9, 855, Φιλόστρ. εἰκ. 1, 26· «οὐκ ὡς ἀπόλοιτο, ἀλλ' ὡς ἀφανισθεὶς εἰς μίαν ἡμέραν», ἐπὶ τῇ τῇ προηγ.
Ἀ-φάντις, ἡ· τὸ ἀφανῆ γίνεσθαι, γάνεσθαι Ἦρ. 4, 15· ἐξαφάνισαι, ἐξόντωσις, -δίκης Ἀριστ. ναρ. 754· -λόγων Πλάτ. σοφ. 259.
Ἀ-φανισμός, ὁ· τῷ προηγ. Πολύβ. 5, 11· -σελήνης Πλούτ. ἡθ. σ. 670, Λουκ. Ἀλεξ. 44.
Ἀ-φανιστέος, 3· ὅστις πρέπει ν' ἀφανισθῇ ν' ἀρθῇ ἐκ τοῦ μέσου Ἰσοκ. σ. 281.
Ἀ-φανιστήριος, 2· καταστρεπτικός Κ. Μα-νασ. χρ. 3099.
Ἀ-φανιστής, ὁ· ὁ ἀφανίζων, καταστρέφων Πλούτ. ἡθ. σ. 828, δὲ γρ. θανιστής.
Ἀ-φανιστικός, 3· ὁ ἔχων δύναμιν τοῦ ἀ-φανίζειν Συνέσ. σ. 98· ἐπὶρ. «ὡς, μετγν.
Ἀ-φανιστός, 3· ὅστις δύναται ν' ἀφανισθῇ, γλωσσ.
Ἀ-φανιστρια, ἡ· ἡ ἀφανίζουσα Σχολ. Ὀπκ. ἀλ. 2, 487.
Ἀφάνναι, ἡ Ἀφάναι· χωρίον Σικελίας ἀ-σημον, ἀφ' οὗ εἰς Ἀφάνας ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ ἐκτετοπισμένων, κατ. Ἀφαναῖος Στ. Βούδ.
Ἀ-φαντασίαστος, 2· ὁ μὴ ἐνοχλούμενος ὑπὸ φαντασμάτων καθ' ὅσον Ἰ. Χρυσ. τ. 2, σ. 533.
Ἀ-φαντασίωτος, 2· ὁ στερούμενος φαντα-σίας, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ φαντασθῇ τε Πλούτ. ἡθ. σ. 960.
Ἀ-φάνταστος, 2· ὁ στερούμενος φαντα-σμάτων ἡ φαντασιῶν Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 9, 114, Πλούτ. καὶ μετγν.
Ἀ-φαντος, 2· ἀφανής, ἀόρατος, ἀφανισθεὶς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐξ. μόν. παρὰ ποιη-ταίς, ἴδ. τραγ. «ἀφαντον φῶς» = ἀπροσδόκη-τον Σοφ. Φιλ. 297.
Ἀ-φαντός· ποιῶ ἀφαντον, ἀφανίζω Εὐστ. Ἰλ. σ. 882, ἄλλ. μετγν.
Ἀ-φάντωσις, ἡ· ἐξαφάνισις Νικητ. χρ. σ. 127.
Ἀφ-άπτω· δένω· «-ἄμματα ἐν ἡμῖν» = κόμους Ἦρ. 3, 98· δένω εἰς τι Ἀκπ. καὶ ἴδ. Ὀ'. κρεμῶ ἀπὸ τινος καὶ παθ. κρέμαμαι ἀπὸ τινος, ἀπαμμένος Ἦρ. 2, 121, 2· «δέρ-μα ἐκ ποδαῶν ἀφημμένον» = κρεμασμένον εἰς τοὺς ποδ. Θεόκρ. 22, 52.
Ἀφαρ (ἄπτω, κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ἀπὸ -ἔρα), ἐπὶρ. δηλοῦν ἄμεσον ἀκολουθίαν 1) ἐθῶς εἰς τὴν στιγμὴν, π. χ. «ἐνθα με Σίντιες ἄν-δρες ἀφαρ κομίσαντο πείσαντα» = εὐθὺς ἀπο-ῆπσα Ἰλ. α, 594· πρβλ. τ. 405· «αἰψήρως δὲ πόδεςσιν ἀφαρ ἐξέκισθη» Πίνδ. Ν. 10, 63, ὡς. 1, 40· ταχέως Θέογν. 715, Ἀπολλ. Ἦρ. 2, 529 καὶ ἀλλάχου παρὰ μετγν. ἐπ. Παρῶ τραγ. μόν. Αἰσχ. Πέρσ. 481, Σοφ. Τρ. 134, 526, 818, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1274· 2) ἄνευ τῆς ἐννοίας τῆς ταχείας ἀκολουθίας, κατόπιν· ἔπειτα· «ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέπειπεν» Ὀδ. 6, 95, 169. Ἰλ. λ, 418 καὶ ἀλλάχου· «ἄφαρ αὐτίκα» Ἰλ. ψ, 533. Ἀλλὰ· «ἄφαρ ἔ' ἵπποισι τάθῃ ὁρόμεν» = ἀδίακος Ἰλ. ψ, 373.
Ἀφάραντες· ἔθν. λιδοῦν Νικ. Δαμ.
Ἀφαρεῖ, ἐκ τοῦ ἀφαρ, «ἐξ οὗ καὶ οἱ Ἰωνεῖ καὶ Ἐφέσιοι ἀφαρεῖ λέγουσι τὸ ταχέως καὶ

ἀσκόπως ποιεῖν τι ἢ φθίγγεσθαι Ἑτ. Μ.
 Ἀφαρεύς, ὁ τοῦ θήλεος θύνου τοῦ ὑπὸ τῇ
 γαστρὶ πτερυγίου Ἡσυχ., Ἀριστοτ. Ζ' Ι. 5, 9.
 Ἀφαρεύς, ὁ 1) υἱὸς τοῦ Περικλέους, πατὴρ
 Λυγκίως, Ἰδα καὶ Πίσου, βασι. Μεσσηνίας
 Θυόκρ. Ἐπιθ. Ἀφαρήσιος 2) υἱὸς τοῦ Καλή-
 τορος, Ἑλλήν ἐν Τροίᾳ Ἰλ. 3) Κένταυρος
 Ὀδιδ. 4) υἱὸς τοῦ Ἰπκίου, θεοῦ υἱὸς τοῦ Ἰ-
 σοκράτους, ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις Ἰσοκ.
 Ἀ-φαρής, 2 (φάρος) ὁ μὴ ἔχων ἐνδομα, γυ-
 μνὸς Εὐφορ. ἀποσπ. 66 ἐν Πολυδ. 4, 95.
 Ἀφαρητιάζει ἢ Ἀφαρητίζει ἔργοις τοῦ
 Ἀφαρήως, ἰδ. ὁ Ἰδᾶς καὶ ὁ Λυγκίως Ἀπολλ. Γ.
 Ἀφάρκη, ἡ δένδρον διειθαλὲς Θεόφρ. Φ. Ι.
 1, 9, 3, philirea angustifolia, Δινν.
 Ἀφαρκίδευτον ἄγρευτον, ἀδυσίαστον Ἡσυχ.
 Ἀ-φαρμάκευτος, 2 ὁ μὴ ἔχων φάρμακον,
 ἱατρικὸν Ἰπποκρ. σ. 401 ἄνευ βαφῆς, «τρι-
 γες ἐανθίζουσιν ἀφαρμάκευτα» Ἀλλίφρ. ἐπ.
 ἀποσπ. 5, 4.
 Ἀ-φάρμακος, 2 ὁ μὴ ἔχων φάρμακον, φαρ-
 μάκι «ἀφάρμακον χρώμα Οἰδίοδος» ἄνευ
 ἄνθους (δηλ. βαφῆς), ἄνθη γὰρ τὰ φάρμακα,
 καὶ τὰ βαφεῖα φαρμακῶνας Σοφοκλῆς ἔφη
 Ἡσυχ.
 Ἀ-φάρμακτος, 2 ὁ μὴ φαρμακωμένος,
 -κυλῖς Λουκ. νεκρ. δι. 7, 2, Νικ. Θερ. 116.
 Ἀφ-αρμόζω, ἢ -μόττω δέν ἀρμόζω, μετγν.
 Ἀφ-αρό-ζωμος, ὁ (ἄφαρ) ἀδοξοῦντος ζώ-
 μος, ὡς εἰ τις εἴποι ταχόζωμος, εὐθόζωμο-
 Εὐστ. σ. 1191.
 Ἀ-φ-αρος, 2 ἀφάρως Καλλιμ. ἀποσπ. 183
 2) = ἀφαρής, ἀνένδωτος Ἡσυχ.
 Ἀφ-αρόω ἀρώ Σουίδ.
 Ἀφ-αρπαγή, ἡ τὸ ἀφαρπάζειν, γλωσσ.
 Ἀφ-αρπάζω (ἰδὲ ἀρπάζω) ἀρπάζω ἀπὸ τι-
 νος «κόρυθα κρατὸς ἀφαρπαξίαι» = ἐκ τῆς
 κεφαλῆς Ἰλ. ν, 189 -- τὰς ἰσχυράς ἀπὸ τῆς
 τραπέζης Ἀριστ. πλ. 677, Σοφ. Τρ. 549
 «φλοῖος τοῦ ξύλου ἀφρηπασμένος» Ξεν. κυν.
 9, 18.
 Ἀφ-άρπαξ ὁ ἀφαρπάξων, γλωσσ.
 Ἀφ-άρτερος συγκρ. ἐκ τοῦ ἄφρα, ταχύτερος
 Ἰλ. ψ, 311, Διονυσ. ἐν Στ. Βουζ. λ. Κάσπειρος.
 Ἀ-φάρωτος, 2 α) ἀναπορτίσιμος Ἡσυχ. 2)
 = ἀφαρής Ἠρακλείδ. ἑλληγ. ὁμ. 66.
 Ἀ-φασία (φημί, πρὸς ἀφασίαν), ἡ τὸ μὴ
 δύνασθαι λαλεῖν, ἰδ. ἑκκλησίς, καθιστώσα
 τινα ἄλαλον «τίς ἀφασία μ' ἔχει» Ἀριστ.
 Θεσμ. 904, ὁμ. Εὐρ. Ἰ. Α. 837, παρ' ᾧ εὐ-
 ρηταὶ καὶ μετὰ τοῦ ἑκκλησίης, Ἐλ. 556
 «ἀφασία ἡμᾶς λαμβάνει, τί ποτε χρὴ λέγειν
 πρὸς ταῦτα» Πλάτ. νόμ. 1, 636 πρὸς Φιλ.
 21 «εἰς ἀφασίαν ἦλθε οὕτω τὸ παράδοξον»
 Πολυδ. 8, 22.
 Ἀφάσιος λόφος πεντεκαίδεκα στάδια τῆς
 Καλχηδονίων πόλεως ἀπέχων Πολύβιν.
 Ἀφάσσω (ἄπτο, ἀράω) ψηλασθῆναι, παρὰ τὴν
 ἄφην Ἠρ. 3, 69, Μουσ. 82, 126, Ἀπολλ.
 Ρ. 2, 710 παθ. Ἰπποκρ. σ. 471 «ἀφασσώ-
 μενα, ψηλασώμενα» Γαλην. γλ. σ. 444.
 Ἀφατήλας μαστοί, θηλαί Ἡσυχ.
 Ἀ-φατος, 2 α) περὶ οὗ δὲν γίνεται λόγος,
 ἄσημος, ἄδοξος, «ἄφατος καὶ φατός, μετὰ

τοῦ ἄρρητου καὶ ῥητοῦ Ἡσ. ἔρ. 3' 6) ὅστις
 δὲν δύναται νὰ ῥηθῇ, ἰδ. ἀρρητὸς μέγας, τε-
 ράστιος καὶ Ἡσυχ. ἀμύχανος, πολλὸς, ἀρ-
 ρητος, ἀμύτρητος, δεινός - νέφος, κτίσις
 Σοφ. Οἰ. τ. 1314. Οἰ. Κ. 1463 - ἄχια Εὐρ.
 Ἠλ. 1191 πρὸς Ἰ. 783 - χρήματα Ἠρ.
 7, 190 - κεφαλὰ Πέρσ. ἐν Ἀνθ. 6, 112 ὁ
 κωμ. «ἄφατος ὡς φρόνιμος, ἱπαινῶν» Ἀριστ.
 ὄρν. 127, Λυσ. 198. Ἐν Πολυδ. 15, 28 «ἄ-
 φατον καὶ παράλογον τὸ συμβαῖνον» = δυσκό-
 λως λεγόμενον ἐπὶ ἀφάτως = ἀδιηγῆται
 Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 427.
 Ἀφ-αυαίνω ἀποξηραίνω Θεόφρ. Φ. Ι. 3,
 18, 9' ψήνω, «ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἀφαινάνται»
 Ἠλιδ. Διδ. 2, 19. Παθ. ξηραίνωμαι Ἀνθ.
 7, 290, Θεόφρ. Φ. Ι. 4, 3, 11 «διφρᾷ ἀφαι-
 νήσκειται» = ὅα ξηραθῶ, ὅα σκάσω ἀπὸ τὴν
 δίφην Ἀριστ. ἐκκλ. 146.
 Ἀ-φαυλος, 2 ὁ φαυλος, μετγν.
 Ἀφ-αυρὸς (πρὸς παῖδος, φαυλος), 3' ἀνί-
 σχυρος, ἀδύνατος, -παῖς Ἰλ. η, 235' φάι.
 Σοφ. Οἰ. Κ. 1022, ὅπου αἱ κωδ. ἔχουσιν ἀ-
 μυρὸς, ὡς. Τίμ. Λοκρ. 102' πρὸς Ἀρι-
 στοτ. ἡθ. Νικ. 1, 11, 5' ἄλλως συγκρ. -βέ-
 λος ἀφαιρύτερος Ἰλ. μ, 458' ἀφαιρύτερος
 χεῖρας μένος τε, η, 457 καὶ ἀλλὰ γὰρ, καὶ
 ὁπερθ. ὡς. παρὰ μετγν. (οἱ ἀρχαῖοι ἐτυμολο-
 γοῦσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ἀφάω) ἐπὶ ἀ-
 φαιρῶς Διότ. ἐν Ἀνθ. 6, 267.
 Ἀφ-αυρότης, ἡ ἀδυναμία «ὕπὸ ἀφαιρότη-
 τος τῶν αἰσθησέων οὐ δύναται εἶμεν κρίνειν
 τάληθες» Ἀναξαγ. ἐν Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 7, 90
 Ἀφ-αυρόω ἐξασθενίζω Νικητ. χρ. 17, 4.
 Ἀφ-αύω ξηραίνω Ἀριστ. ἱππ. 303' πρὸς
 ἀφάω, ὅπερ ἀπαντᾷ ὡς δι. γρ. τοῦ ἀφάω
 καὶ μετὰ κρείττονος αὐθεντίας ἐν τοῖς λοιποῖς
 χωρίοις τοῦ Ἀριστ.
 Ἀφάω ψηλασθῆναι «ἀγκύλα τὸς ἀφάωντα»
 Ἰλ. ζ, 322 = ψηλαφῶντα ἢ λαμπρύνοντα,
 κατ' Εὐστ. χειρίζομενον, φιλοκαλοῦντα
 πρὸς ἀφάω.
 Ἀ-φέγγεια, ἡ σκότος Μάξ. Τέρ. σ. 401.
 Ἀ-φεγγής, 2 (φέγγος) ὁ ἄνευ φέγγους, φω-
 τός, σκοτεινός, ἄρατος - δόμη Αἰγ. Ἠρ.
 115' - φῶς Σοφ. Οἰ. Κ. 1546, τὸ ὅποιον ὁ
 τυφλὸς Οἰδίοπος δὲν βλέπει ὁδ. δυσνηγ. 1478
 «-νυκτὸς βλέφαρον Εὐρ. Φοῖν. 516»
 α-καὶ καταχθόνιος τύπος Δ. Ἀλ. 8, 52
 Ἀφείδισος ἡμέρα παρὰ Ἀλκαίῳ, ἐν ᾗ θύουσιν
 Ἡσυχ.
 Ἀφεδνός, ὁδ. ἀφεδνήν, ἀναίδην Ἡσυχ.
 Ἀφ-εδράζω μετατοπίζω, μετγν.
 Ἀφ-εδραστός, 2 ἐκτοπισθεὶς Εἰρήν. σ. 80.
 Ἀφ-εδρεῖα, ἡ ἀφροσύνη Σουίδ.
 Ἀφ-εδρεύει, εἰς οὗ ἀφροδύσαι ἐπὶ δίφρῳ
 καθίσαι Ἡσυχ.
 Ἀφ-εδρεῖα τεύοντες, αἱ ἀρχὴ τίς παρὰ
 Βοιωτοῖς, ἐπιγρ.
 Ἀφ-εδράς, ἡ, ἐνν. καθαροίς τὰ κατανηνικῶν
 τῶν γυναικῶν, ὧν διαρκούντων αἱ γυναῖκες
 παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις ἐκάθηντο χωριστά Ὀ.
 Διοσκ. 2, 85.
 Ἀφ-εδρών, ὄνος, ὁ ἀπόκατος, ἀναγκαῖον
 Κ. Δ. «αἱ σέλλαι, σέλλαρια, σωτήρια» Π.

Ἀφρί-πανος, 2· ὅστις δὲν φέρει, ἢ δὲν θέλει νὰ ὑποφέρει κάποιος Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. 1, 269. ἔπιρ. Ἐπιφ. τ. 1, σ. 639.
Ἀφρίστος· ἀχρηστος Ἡούχ. ἀφρίστος τόπος, ὁ ἀκαλλώπιστος Βαρὶν.
Ἀφ-ερκτος, 2· ἀποκεκλεισμένος· - μυχοῦ Λισχ. γο. 440.
Ἀφ-ερμηνεύω· διεξοδικῶς, ἐν ἐκτάσει ἐκτίθημι· - λόγον Πλάτ. νόμ. 7, 809· «- τὸ λεχθὲν παρ' αὐτῶν», σοφ. 246.
Ἀφ-ερνος· ἀπροιόστος Ἡούχ. ἐν λ. ἄδων.
Ἀφ-ερπτόω· εἰς ἐρπετὸν μεταβάλλω, εἴ-
κας. ἐν Στοβ. φυσ. ἐκλ. σ. 1098 ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἐρπετώθη.
Ἀφ-ερπύζω· ἀποσύρομαι, ἀπέρχομαι Ἀ-
ριστ. ἐν Σουίδ.
Ἀφ-ερπυλλώω· μεταβάλλω εἰς ἐρπυλλον
Θόφρ. φυτ. αἰτ. 5, 7, 2.
Ἀφ-έρπω (ἔδε ἔρπω) ἔρπων ἀποχωρῶ, ἢ ἀ-
πλῶς ἀπέρχομαι Σοφ. Τρ. 810, Οἰ. Κ. 491·
ἀποληνέω Πέμπλ. ἐν Στοβ. 3νθ. 79, 52.
Ἀφ-ερτος (φέρω), 2· ἀφόρητος, συχνά παρ'
Λισχ. -κακῶς, νόσος κ.λ. Ἀγ. 392. Εὐμ. 141.
Ἀφ-εῖσας, αντος· βασ. Νεμίας, ἀφ' οὗ ὠνο-
μάσθη τὸ ἐκεῖ ὄρος Ἀπίσας (ὁ ἔτε) Στ. Βυζ.
Ἀφ-εῖσα· ὁθ. ἰων. ἀπεσία, ὁ ἔδα.
Ἀφ-εῖσμος, 2· ἀφεμένος, ἐλεύθερος· - ἡμέ-
ρας, καθ' ἣν σχολάζουσιν ἀπὸ τῶν ἐργασιῶν
Ἀρποκρ., Ἀριστ. τ. 1, σ. 344.
Ἀφ-εῖσος Ζεύς· ὁ ἀπολευθερῶν Ἀρρ. ἐν Ἐτ.
Μ. σ. 176, Πaus. 1, 44, 13.
Ἀφ-εῖσις, ἡ 1) τὸ ἀφίεναι, ἀφίηνειν, ἀπο-
λύειν· - κλοίων Δημ. 18, 77· ἀπόλυσις αἰγ-
καλώτω Πολύδ. 1, 79 καὶ συχνάκις· τὸ ἀ-
φίεναι βέλους, τοξεύειν, 27, 9· ἡ ἀπόλυσις
τῆς γυναίκος, διαζύγιον γάμου Πλάτ. Πομπ.
44· τὸ ἀπολύειν τὸν ἵππον ἐκ τῶν βαλβίδων
τοῦ ἱπποδρόμου, καὶ αὐταὶ αὐταὶ Πaus. 6,
20, 7, Πολυδ. 3, 147· τὸ ἀνοίγμα τῆς βαλ-
βίδος, ὁθ. περὶ τοῦ τοκετοῦ τῆς ἵππου Ἀρι-
στοτ. Ζ. 1, 6, 22· 2) τὸ ἀφίηνειν, χαρίζειν
χρέος ἢ ποινὴν, συγχώρησις· - φόνου Πλάτ.
νόμ. 9, 869· «- ὀφλήματος καὶ τάξεως»
Δημ. 24, 45· 3) = τῷ ἵππῳ Ἀριστοτ. Ζ.
1, 9, 40.
Ἀφ-εῖσμός, ὁ· ἐσμός, σμήνος μελισσῶν Ἀ-
ριστοτ. Ζ. 1, 9, 40.
Ἀφ-εῖσῃρ, ἥρος, ὁ· ὁ πρόεδρος τῆς βουλῆς
ἐν Κνίδῳ· «ὁ τὰς γνώμας ἑρωτῶν», τ. ἔ.
τὰς ψήφους συναθροίζων καὶ ἀριθμῶν Πλούτ.
ἡθ. σ. 292· πρβλ. Λυκ. 6, ὅπου τὸ ἀφ-
εῖσθαι παρὰ Δωριεῶσιν ἔξηγ. = ἰρωτάν.
Ἀφ-εῖσῃς· ἀγαθός Ἡούχ.
Ἀφ-εῖσῃσις, ἡ, «ἡ ἀφασῖας τὴν ὁλοτελή
τῆς ἐστίαςως ἀποπλήρωσιν συνείληφεν»
Σχολ. Πλάτ. Τιμ. 17.
Ἀφ-εῖσῃς, 2· μακρὰν τῆς ἐστίας, τοῦ οἴ-
κου, ἀπὼν· ἡ μὴ ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν, Ο'.
Ἀφ-εῖσῃς· ὁθ. ἡθ. σ. 292· πρβλ. Λυκ. 6, ὅπου τὸ ἀφ-
εῖσθαι παρὰ Δωριεῶσιν ἔξηγ. = ἰρωτάν.
Ἀφ-εῖσῃς· ἀγαθός Ἡούχ.
Ἀφ-εῖσῃς, αἱ (τονίζ. καὶ Ἀφ-εῖσῃς)· ἀκρωτ.
καὶ πόλ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας, ἔχουσα
καὶ λιμένα Ἡρ. κατ. Ἀφ-εῖσῃς Στ. Βυζ.
Ἀφ-εῖσῃς· ἥρος ἐν Σπάρτῃ Πaus.

Ἀφ-εῖσῃς, 2· ὁ μὴ ἔχων ἐταίρους, φί-
λους Θεόπομ. π. ἐν Πολυδ. 3, 58, ὅς φέγει
τὴν λέξιν.
Ἀφ-εῖσῃς, ἡ (ὁδός)· ὁδὸς ἐν Σπάρτῃ, ὀνο-
μαζ. καὶ Ἀφ-εῖσῃς Πaus.
Ἀφ-εῖσῃς, «ἀφ-εῖσῃς δὲ καὶ ἀνατὰ ἀντὶ τοῦ ἀν-
νευ βλάβης, διέθογγα» Ἡρδ. ἱπμ. α. 256.
Ἀφ-εῖσῃς, 3· ῥῆμα. ἐκ. τοῦ ἀφίηνειν, ὁ ἔδε.
Ἀφ-εῖσῃς· εἰμαι ἀφίηνειν, παρ. ἱπτολ. τετρ.
σ. 109.
Ἀφ-εῖσῃς· νῆσος Εὐστ.
Ἀφ-εῖσῃς, ὁ· ἀφίηνειν, ἀρχ. λεξ.
Ἀφ-εῖσῃς (ἐνν. γραμμή, θύρα), ἡ· ἡ ἀλ-
λως ὑπὸ πλῆγῃ, βαλβίς, ἀφίηνειν, τ. ἔ. ὁθεν ἀ-
φίηνται οἱ σταδιοδρόμοι Πολυδ. 3, 147, μτγν.
Ἀφ-εῖσῃς· ἀκρωτ. Μαίσιωλλας ἐν Ἰνδίκῃ
Πτολ.
Ἀφ-εῖσῃς, 2· α) εἰς τὸ ἀφίηνειν, τοξεύειν
χρησιμεύων· - ὄργανα = μηχαναὶ σφενδονη-
τικά· Σουίδ. 6) εἰς τὸ ἀφίηνειν, ἀπολύειν ἀνή-
κων, - Διόσκουροι, οἱ ἐν τῇ ἀφίηνειν καίμε-
νοι Πaus. 3, 14· πρβλ. «Ἐρμῆς ἀφίηνειν
ἔρμα» Φιλόξ. ἐν Ἀνθ. 9, 319· τὸ ἀφίηνειν
ἔρμα, ὁ λυμὴν, ὡς τόπος, ὁθεν ἀφίηνται τὰ
πλοῦτα Στράβ. 11, σ. 494.
Ἀφ-εῖσῃς, ὁ· 1) ὁ ἀφίηνων, ὁ ἐκσφενδονῶν
Πολύδ. 4, 56· 2) ὁ ἀφίηνων παρὰ Λακε-
δαιμονίους Μύρ. ἐν Ἀθην. 5, 271.
Ἀφ-εῖσῃς, 3· ὁ ἀφίηνειν, συγχωρῶν Κλ. Ἀλ.
στρωμ. σ. 461.
Ἀφ-εῖσῃς· ἀνοίκτης, ὁ· ὁ ἀπολύων ἐκ
τῆς φυλακῆς καὶ ἀνοίγων τὰς θύρας Κωνστ.
Καιριμ σ. 196.
Ἀφ-εῖσῃς, 2· ἀφεμένος, ἐλεύθερος· - ἀλλά-
σθαι Λισχ. Πρ. 669· ἔδε. περὶ ἱερῶν παιμνί-
ων, ἅτινα βόσκουσιν ἐλεύθερα ἐν ἱερᾷ χώρᾳ
Πλάτ. Κριτί. 119· «ἀφίηνων ὄντων ταύρων ἐν
τῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερῷ»· ὡς. «νέμεισθαι ὡς
περ' ἀφίηνειν», Πρωτ. 320· ὁθ. ἐν γέν. ἱερός,
- ἡμέραι = ἐν αἷς σχολάζουσιν ἀπὸ τῶν θη-
μοσίων ἔργων Πολυδ. 1, 36· ὁρ. «γυναῖκες
ἀφίηνειν οὐδοὶ τοῖς ἐντευχοῦσιν» Ἀθην. 12,
516· διότι τοῦτο ἦτο ἱερὰ συνήθεια· πρβλ.
καὶ Εὐρ. Ἰ. 822, «ἐν θεοῦ δόμοισιν ἀφίηνειν
παιδεύεται»· - νομή, δρόμος = ἐλεύθερος Πλούτ.
Λυσ. 20, Κλεομ. 34· - πλόκαμος, πέπλος =
πετῶν, σαλεύων, μτγν. - λόφοι = διεξοδικοὶ
Λουκ. Ταξ. 56.
Ἀφ-εῖσῃς, 2· ὁ δὲν δύνανται τίς ν' ἀπο-
φύγῃ Φιλ. ἡμ. συγκρ. Μεν. καὶ Φιλ. σ. 361,
Πλούτ. Λυσ. 29.
Ἀφ-εῖσῃς· ἀδύνατος Ἡούχ.
Ἀφ-εῖσῃς· καψαλίζω· ἀφίηνειν· ἀποκαταστ.
περιφίξαι· Β. Ἀν. σ. 470· - τρία Ἀριστ.
ἐκκλ. 13· πρβλ. θεσμ. 216, 236· «γυροῖς κα-
λῶς ἡφειμένους» Λισχ. ἀποσκ. 320· ἐν γέν.
ἀφίηνειν, βράζω Ἀριστ. ἱπμ. 1110.
Ἀφ-εῖσῃς· ἀνευ σπινθήρος λαμπρὸς Ἡούχ.
Ἀφ-εῖσῃς, τό· ἀπόδρασμα, ὁ ζυμὸς ἀφί-
ηνειν πρᾶγματος Λισχ. 2, 129.
Ἀφ-εῖσῃς, ἡ· ἡ βράσις Σχολ. Λυκοφρ. 156.
Ἀφ-εῖσῃς· ἀφίηνειν· ἀφίηνειν Σοφ. ἀποσκ. 142,
ἔδε. Εὐστ. Ὀδ. σ. 1831.
Ἀφ-εῖσῃς· Ἀφίηνων, ὁ ἔδε.

- Ἀφ-έψω (ἴδε ἔψω)· βράζων καθαρίζω· «ἔδα-
τος ἀφψημένους» Ἡρ. 1, 188· ἀπέψουσι, 2,
94 καὶ μετν. π. χ. Ἀθην. 10, 420· περὶ τοῦ
χρυσοῦ Πολυδ. 34, 10. Ἐν Ἀριστ. ἔπν. 1318
(πρὸλ. 1333) τὸ «ἄημον ἀφψησας» ὑπαι-
νίσσεται τὴν Μήδειαν, ἥτις ἀνένειψε τὸν πα-
τέρα αὐτῆς δι' ἀφψησέως.
- Ἀφ-ή, ἡ' 1) τὸ ἀπεισθαι, ψαύειν, ψηλαφᾶν· ἡ
ἀπεικὴ αἰσθησὶς Πλάτ. Τιμ. Λοκρ. 100, πολ.
7, 523· πρὸλ. Ἀριστοτ. περὶ αἰσθ. 1 καὶ ἀλ-
λαχοῦ 50. α) προσβολή, λαβή· «ἀφὴν προσ-
φίρειν» Πλούτ. συμποσ. 8, 10, 3 (ἡ συνάφεια
ὅν εἶνε τόσον σαφής)· «ἀφὴν ἐνδιδόναι» =
παρέχω λαβὴν, ἡδ. σ. 86· 6) ἀφὴν ἔχειν =
ἔχειν τι τὸ δολιχό· καὶ ἐλαύνει Πλούτ. Ἀν-
των. 27· γ) ἡ κροσὶς, ψαύσις τῶν χορδῶν
Πλούτ. Περ. 15· δ) συνάφεια, σύνδεσις Δα-
μόξ. ἔν Ἀθην. 3, 102· 2) κιστρίνη ἄμμος, με-
τὴν ὁποῖαν ἔπασσον τὸ σῶμα τῶν οἱ παλαι-
ταί μετὰ τὸ ἄλειμμα, ὅπως πιάνωνται εὐ-
κόλως Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 15, 4.
- Ἀφ-ή (ἴκ τοῦ ἔπτω = ἀνάπτω), ἡ' τὸ ἀνά-
πτειν· «περὶ λύχνων ἀφάς» = ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς
νυκτός, ὁπότε ἀνάπτουσι τοὺς λύχνους Ἡρ.
7, 215, Δ. Σικ. 19, 30.
- Ἀφ-ή· συν. ὄν. ἔπιγρ.
- Ἀφ-ηδᾶω· ἐξέρχομαι τῆς ἐφηδικῆς ἡλικίας,
ἀφηδῆκως = τὴν ἥβην ὑπερβείηκως, γηράσας
Σουδ. πρὸλ. Πολυδ. 1, 236, 2, 10.
- Ἀφ-ηδός, 2' ὁ ὑπερβᾶς τὴν ἐφηδικὴν ἡλι-
κίαν, γηράσκων Πολυδ. 2, 18.
- Ἀφ-ηγέομαι· 1) προηγούμεαι, ὁδηγῶ Πλάτ.
νόμ. 6, 760, Σεν. Ἐλ. 5, 1, 8 καὶ ἀλλαχοῦ,
οὐχὶ ὅμως συχνά. Ἐν Σεν. Κύρ. 2, 3, 22, «οἱ
τελευταῖοι πρῶτοι ἀφηγούνται» = ἀπαίρουσι
πρῶτοι· 2) συνήθ. διηγούμεαι, ἐξηγῶ Εὐρ. ἰκ.
186· πᾶν τὸ γεγονός, τὸ ὄνομα Ἡρ. 1, 24
καὶ συχνάκις, παρ' ᾧ τὸ «ἀπῆγγεται μοι τι»,
5, 62, ὥστ. τὸ ἀπηγημένον, 1, 201 ἔχουσι
παθ. σημ. σπανιότερ. παρὰ τοῖς ἑκ. Σεν. ἀν.
7, 2, 26, Δ. Ἀλ. Θουκ. 26.
- Ἀφ-ηγήματα, τό· 1) ἰων. ἀπῆγγμα, = διή-
γημα Ἡρ. 2, 3· 2) τὸ ὁδηγεῖν, ἄγειν Ἰώσ.
Μακκ. 14, 6.
- Ἀφ-ηγηματικός, 2' διηγηματικός Δ. Ἀλ.
ῤῆτ. 1, 8.
- Ἀφ-ηγήμων· ἀφηγούμενος ὁδοῦ, ὁδηγός
Πούχ.
- Ἀφ-ηγήσεις, ἡ, ἰων. ἀπῆγησις· διήγησις Ἡρ. 2,
70, 3, 24 καὶ συχνάκις, Λοκρ. πῶς δεῖ ἱστ. 30.
- Ἀφ-ηγητής, ὁ· ὁδηγός Ἀνθ. 14, 114.
- Ἀφ-ηγητής, ὁ· τῷ προηγ. Πούχ.
- Ἀφ-ηδύνω· καθίσταί τι ἡδύ Λοκρ. ἔρ. 3·
μετρ. «ἀφιδύνεσθαι τὸ ἥθος» Πλούτ. Δί. 17.
- Ἀφ-ηθίω· ἀντὶ ἀπηθείω, ὁ ἴδε.
- Ἀφ-ηκω· ἀφικνούμαι, φθάνω· «οἱ πάντα
δεῖ ἀφῆκιν» Πλάτ. πολ. 7, 530· «ἀφῆκοντες
Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ διήκοντος» Β. Ἀν. σ. 470.
- Ἀφ-ηλικία, ἡ· ἀνηλικιότης Βασ. Μ. τ. 3,
σ. 502.
- Ἀφ-ηλικιότης, ἡ· τῷ προηγ. Εὐστ. Ἰλ.
σ. 1282.
- Ἀφ-ηλικισίαι, ἡ· τῷ προηγ. Γ. Παχ.
Ἀντρ. Παλ. 1, τ. 192.

- Ἀφ-ηλιξ, ἡ, ὁ ὑπερβᾶς τὰ ἔτη τῆς
νεότητος· κατὰ Β. Ἀν. σ. 1, 1, «ἀφηλικί-
αί τε, ὡς ἀπὸ τῆς ἡλικίας ὄντες, ἡλικίαν
γὰρ ἔλεγον καὶ τὴν νεότητά οἱ ἀρχαῖοι, οἱ
μέντοι νέοι καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων τῶν αὐτῶν.
Πλὴν κατὰ σύγκρισιν ἡ λέξις προσέρεται καὶ
ἐν ὑπερβόσει, ἀφηλικότερος καὶ ἀφηλικότα-
τος· οἱ δὲ ἀπολειψάμενος λέγοντες ἀφηλιξ δι-
φήλικες ἀμαθέστατοι» ἐν τοῖς ἀπαντὰ καὶ
τὸ θετικόν, «γυναῖκες ἀφηλικές» Ὁμ. Ὀν-
δήμ. 140, ὁμ. - γέρων Κρατίν. ἐν Πο-
λυδ. 2, 17· πρὸλ. Σχολ. Ἀριστ. πλ. 330,
Δίλ. Ζ. 1, 14, 18, 15· «ἀφηλικότεραν,
τὴν πρεσβύτεραν» Γρ. Κορ. 2, 529· «ἀφη-
λικότεραν τὴν πρεσβύτεραν Ἀττικοί, τὴν
νεωτέραν Ἑλληνες» Μοτρ. σ. 82· Ἰδ. Ἡρ.
3, 14, Θεμιστ. 26, σ. 328· ἐν Φρον. κομ-
παρὰ Πολυδ. 2, 17 καὶ ὁ νέος, ὅπερ φέρεται
ἐν Β. Ἀν. σ. 470 καὶ Φρον. 84.
- Ἀφ-ηλιώτης, ἀμφ. γρ. = ἀπηλιώτης Ἀρρ.
ἀν. 5, 6, 1 ὁ Κρύγ. γράφει ἀπηλ. ὡσαύτως
ἀφηλιωτικός Πολλ.
- Ἀφ-ηλώ· ἑκαεμῶν, ἀντιθ. προσηλῶ
Παρρ. 1, 57.
- Ἀφ-ηλῶσις, ἡ· ὁδὸς τοῦ προηγ. γλωσ.
- Ἀφ-ημαι (ἴδε ἡμαι), μόν. μετχ. ἀφήμενος·
ἀποθεν, μακράν, χωριστά καθήμενος Ἰλ. σ. 108.
- Ἀφ-ημερεύω· ἀπουσιάζω μίαν ἡμέραν Δημ.
18, 37, ἐν τινι φησίομαι.
- Ἀφ-ημίζεσθαι· ἀμείβεσθαι Πούχ.
- Ἀφ-ημος, καὶ ἀφήμων (φήμη), 2' μὴ ἔχων
φήμην, ἀνώνυμος, ἀκλήτης· «ἀφήμονες» ἀρ-
ρητοί, οὐκ ὀνομαζόμενοι Πούχ. πρὸλ.
Σχολ. Θουκ. 3, 104· ἐπὶ ἀφήμους· ἐν κό-
σμῳ, ἡσυχῇ Πούχ.
- Ἀφ-ημῶν ἴδε τὸ προηγ.
- Ἀφ-ηνιάζω· ἀποκινῶ, ἀποβάλλω τὰς ἡ-
νίας, περὶ τῶν ἱππῶν Λοκρ. 0ε. δι. 25· ἀλλ.
μετρ. ἀπειθῶ, - τινός, ὅς κατ. 20· - πρὸς
τοὺς νόμους Συνέσ. ἐνυκν. σ. 142· «ἀφηνιά-
σαντας χειροῦθεις ποιεῖν» Θεμιστ. 7, 97·
ἐπανίσταμαι, μετὰ τοῦ στασιάζω Ἡρδ. 2,
4, 5· ἐν γέν. ἐλευθεροῦμαι ἀπὸ τινος, «μα-
θημάτων καλῶν», 1, 3, 1.
- Ἀφ-ηνιάσις, ἡ· τῷ ἑκ. περὶ ἐπαναστάσεως
Γ. Παχ. Ἀνδρ. Παλ. 4, σ. 226.
- Ἀφ-ηνιασμός, ὁ· τὸ ἀφηνιάζειν, μὴ δελεῖσθαι
τὸν χαλινὸν ὑπὸ ἀγριότητος Πλούτ. ἡδ. σ. 451.
- Ἀφ-ηνιαστής, ὁ· ὁ ἀφηνιάζων, ἄγριος καὶ
μὴ δεχόμενος τὰς ἡνίας· - ἵππος Φίλ. βί.
Μωσ. 1· στασιастὴς Σουδ. = ὑπερήφανος
ἀνυπότακτος Πούχ.
- Ἀφ-ηρωίζω, ὁμρ. ἀφηροῖζω· ποιῶ τινα ἡ-
ρώα, ἐπιγρ. 2468.
- Ἀφ-ησυάζω· γίνομαι ἡσυχος, ἡσυχάζω
Ἰπποκρ. ἑπ. σ. 1275, ὡς δι. γρ. ἐν Πολυδ.
2, 64, 4, ἀντὶ ἐφησ.
- Ἀφ-ητορεία, ἡ· μαντεία Πούχ.
- Ἀφ-ητορίας· ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀφήτορος·
Ἀφ-ητώρ, ὅρος, ὁ· ὁ τὸ βέλος ἀφίει, το-
ξότης, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἰλ. 1, 404.
Ἄλλοι τὸ παράγωγον ἐκ τοῦ φημί, ὅσοντι
ἀντὶ τοῦ ὁμωφῆτωρ καὶ ὁ παῖς διδάσκει τὸν
ὁμφᾶς Εὐστ.

Ἀφθα, ἡ, συνήθ. πλ. ἀφθαί, «ἐλκυσίς ἐπι-
πλάσις περὶ τὴν γλῶσσαν καὶ ὅλον τὸ στό-
μα, μάλιστα ἐπὶ παιδιῶν γινομένη, ὅταν δρι-
μυτερον ἢ τὸ γάλα» Ἀν. ἱατρ. σ. 153.
Ἀφθα, αἱ, κώμη ἐν Ἰουδαίᾳ Ἰούδα.
Ἀφθαία, πόλις Αἰγύπτου, κατ. Ἀφθαίος, καὶ
Ἀφθαία ἡ Ἐκάτη ἔστι καὶ Ἀφθίτης νομὸς
Αἰγύπτου Στ. Βυζ.
Ἀφθαρία, ἡ τὸ μὴ φθειρῆσθαι, ἀθανασία
Πλούτ. 30. σ. 425, Ἀριστ. 6, Φιλ. καὶ μετγν.
Ἀφθαρίζω, ποιῶ ἀφθαρτον Γρ. Ναζ. τ. 2, σ. 253.
Ἀφθαρίττω, αἱ καὶ ἀφθαρτοδοκηταί, οἱ αἰ-
ρετικοὶ διδάσκοντες ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ
ἀθάνατον καὶ ἀπαθὲς καὶ ἀφθαρτον ἐξ αὐ-
τῆς ἐνώσεως. Φωτ. βιβλ. 162.
Ἀφθαρτος, 2· ὁ μὴ φθειρόμενος, αἰώνιος
Ἀριστ. 20, 6, Λουκ. Ζ. τραγ. 20.
Πλούτ. καὶ μετγν. 6 μὴ διαφθαίης Πλούτ.
Νομ. 9, Δ. Σικ. 4, 7· ἐπὶ. Τρέτ. ἱστ. 7, 805.
Ἀφθας ὁ Διδόνισος Σουδ.
Ἀφθαστος, 2· ὃν δὲν θανάτι τις νὰ φθά-
σῃ, μετγν. ἐπὶ. -στωες Σχολ. Ἰλ. ρ, 75.
Ἀφθαίω, ἔχω ἀφθαίς Ἰπποκρ. σ. 584, Γα-
λην. τ. 13, σ. 317.
Ἀφθεγγής, 2· ὁ μὴ φθεγγόμενος, ἄφωνος
Β. Ἀν. σ. 473.
Ἀφθεγχεῖν, δὲν φθίγγομαι Πολυδ. 5, 146.
Ἀφθεγχεῖς, ἀφώνιος Πολυδ. 5, 147.
Ἀφθεγχετος, 2· α) ἄφωνος, ἀλαλός - μη-
νυτὴρ Αἰσχ. Εὐμ. 236· - νάπος = ἐν ᾧ δει-
σιγὰν Σοφ. Οἱ. Κ. 155 καὶ μετγν. π. 6) ἄρρητος,
ἀνέκφραστος - καὶ ἄλογον Πλάτ. σοφ. 238·
ἐπὶ. -τως = ἀνεκφράστως Ἰάμβλ. μυστ. σ. 153.
Ἀφθεγγμων, 2· ἄφωτος, ἀνέκφραστος Δ.
Ἀρεοκ. σ. 63.
Ἀφθεγξία, ἡ τὸ μὴ φθίγγεσθαι, σιωπὴ
Ρ. Πισιδ. δημ. 1063.
Ἀφθεος, ἀνδρ. ὅν. ἐπὶ νομίσμ.
Ἀφθη, ἀφθα, ὁ ἴδε.
Ἀφθῆρ, ἦρος· Ἀφρικανὸς Πολυδ.
Ἀφθῆσις, ἡ τὸ ἀφθῆν ἱππιατρ. σ. 175.
Ἀφθῆ-εὐρος, ὁ βορῶς ἐσθίων Ἰσχύς.
Ἀφθίτης, ἴδε Ἀφθαία.
Ἀφθιτό-μητις, ἴδος, 2· οὗ ἡ γνώμη ἄ-
φθιτος Γρ. Ναζ. τ. 2, σ. 147.
Ἀφθιτό-μτος, 2· ὁ ἔχων ἀφθιτον, αἰώ-
νιον μτος Μανθ. 4, 234.
Ἀφθιτος, 2· ὁ μὴ φθίνων, ἀφθαρτος, ὁθ-
σινεός, διαρκής, περὶ ἀψύχων, ὡς τὸ ἀθά-
νατος περὶ ἐμψύχων, κατὰ Σχολ. Ἰλ. 6, 46
ἀλλὰ καὶ - Στῆς Ἡσ. θε. 389, ὅπου ἐννοη-
τὸν τὸν ὄρκον. Συχνάκις ἐν Πινδ. - σπέρμα,
Π. 4, 42· - ἀντρον, Ἰ. 7, 41· - ὅπισθεον,
Π. 8, 75· προσέτι - Ζεύς καὶ - Ἐνοσίδης, 4,
291. 33· - γὰ Σοφ. Ἀντ. 339· - θεοὶ Εὐρ.
Ἀνδρ. καὶ ἐπ. ποιητ. ὡς Πλούτ. καὶ Λουκ.
ἐπὶ. ἀφθίτως = αἰωνίως Σιδου. χρ. 5, 502.
Ἀφθαγγος, 2· α) ὁ μὴ φθεγγόμενος, ἀλα-
λός Ὁμ. Ὀμν. Δῆμ. 198, Ἡρ. 1, 116, τραγ.
π. χ. Αἰσχ. Εὐμ. 726, Σοφ. Αἴ. 304· περὶ
ζώων Εὐρ. Ἰπκ. 626, Γρ. 686· 6) τὰ ἄ-
φύγχα = ἄφωνα, δηλ. γράμματα, τὰ σύμ-
φωνα Πλάτ. Κρατ. 424.

Ἀφθόνητος, 2· ὅστις δὲν φθονεῖται, δὲν
ὀπόκειται εἰς φθόνον Πινδ. Ὁ. 13, 24· - αἰ-
νος, Ὁ. 10, 7, Αἰσχ. Ἀγ. 913· ἐπὶ. -τως
= ἀνευ φθόνου Εὐστ. Ἰλ. σ. 2.
Ἀφθόνητος, 1) Μακεδὼν Αἰλ. 2) Πάριος,
ἐπὶ. 3) Σπαρτιάτης, ἐπὶ. 4) Θισσαλός,
ἐπὶ. 5) μάγειρός τις Εὐφορ. ἐν Ἀθην.
Ἀφθονία, ἡ ἑλλειψίς φθόνου, ἔστι ψυχῆς
μὴ φθονούσης - καὶ προθυμία Πλάτ. Ἡρωτ.
327. Συνήθ. περισσεία, θαφίλεια, πληθὺς
Πινδ. Ν. 3, 9, Πλάτ. ἀπολ. 23 καὶ συχνά-
κις ἀφθονίαν ἔχειν τινός, ἀντίθ. τῷ σπανί-
ζειν Ξεν. Κύρ. 8, 6, 23· εἰς ἀφθονίαν = πλου-
σιοπαρόχως, ἀν. 7, 1, 33.
Ἀφθόνιος· ῥήτωρ Ἀντιοχέος Σουδ.
Ἀφθονος, 2· α) ὁ μὴ τρέφων φθόνον, μὴ
φθονῶν - Οὐρανίδας Φακυλ. 67, Πινδ. Ὁ. 6,
7, Ἡρ. 7, 80· - καὶ πρὸς Πλάτ. πολ. 6, 500.
Ὁθ. οὐχὶ γλίσχρος, ἑλευθέριος Ὁμ. Ὀμν. 30,
16, Πινδ. Ὁ. 2, 104, Αἰσχ. Ἀγ. 296· περὶ
τῆς γῆς, γόνιμος, εὐφορος· - λειμῶνες Πλάτ.
σοφ. 222· - ὥραι, Ἀἰσχ. 371· 6) ὁ μὴ φθα-
νούμενος, συνήθ. πλουσιοπαρόχως διδόμενος,
ἐν ἀφθονίᾳ, περισσείᾳ ὑπάρχων, θαφίλης Ὁμ.
Ὀμν. Ἀπόλλ. 536, Ἡσ. ἔ. 118· - ὄλβος Αἰσχ.
Ἀγ. 458· - βίος Φίλητ. ἐν Ἀθην. 7, 280 καὶ
συχνὰ ἐν τῷ πεζῷ ἴδ. περὶ καρπῶν - καρποί,
πόα Πλάτ. πολιτ. 272· ἐν ἀφθονίᾳ βιοῦναι
= ἐν ἀφθονίᾳ ζῆν Ξεν. ἀν. 3, 2, 28, ὡς.
«ἐν τοῖς ἀφθονωτάτοις στρατοπεδεύεσθαι»,
Κύρ. 5, 4, 40· «ἐν ἀφθόνιᾳ τραφεῖς» Δημ.
18, 256· πρὸλ. αὐτ. 89, «πόλεμος ἐν πάσι
τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ ἐυνοη-
τέροις διήγαγεν ἡμᾶς»· ὡσαύτως «ἐν ἀφθό-
νοις τοῖς νεοττοῖς ἐκτρέφειν» Αἰλ. Ζ. Ἰ. 2,
43· - Συγκρ. ἐκτὸς τῶν ὁμαλῶν σχηματ. καὶ
ἀφθονώτερος Πινδ. Ὁ. 2, 104, Αἰσχ. ἀποσπ.
ἐν Ἀθην. 10, 424· «ἀφθονωτάτην χρῆμασι
πόλιν» Εὐπολ. ἐν Εὐστ. Ὁδ. σ. 1441, Πλάτ.
πολ. 5, 460· ἐπὶ. ἀφθόνως, π. χ. - χρη-
σθαι τοῖς βίλεις = μὴ φείδεσθαι τῶν βελῶν
Πολυδ. 1, 40· «πάντ' ἔχοντες ἀφθ.» Ἀντιφ.
ἐν Στοβ. ἀνθ. 121, 9· καὶ ἐν τῷ λογοποιίῳ,
«πολλὰ διδάσκεις ἀφθόνως διὰ φθόνου» Φι-
λήμ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 38, 24.
Ἀφθορία, ἡ τὸ νὰ ἡνέ τις ἀδιὰφθορος,
ἀθωότης, μετγν.
Ἀφθορο-νόμφη, ἡ ἀφθορος νόμφη, ἡ Πα-
ναγία, ἐκκλ.
Ἀφθορος, 2· ἀδιὰφθορος, ἀθῶος ἴδ. περὶ
νεανίων καὶ νεανίδων, οἱ ὅποιοι ἀκόμη εἴνε
ἄπειροι καὶ ἄγευστοι τῶν ἀφροδισίων Ἀρτεμίδ.
5, 95 καὶ μετγν. ἐπὶ. Γρηγ. Νύκ. τ. 2, σ. 27.
Ἀφθ-ώδης, 2· ὁ πάσχων ἀπὸ ἀφθας Ἰπ-
ποκρ. ἐπιδ. σ. 202.
Ἀφία, ἡ φυτὸν ἄγριον, ἐδωδιμον Θιοφρ. Φ.
Ἰ. 7, 7, 3.
Ἀφιανός = Ἀφριανός.
Ἀφιάς· γυν. ὅν. ἐπὶ. γρ.
Ἀφιδίτος, ἡμέρα· ἐν ἡ τοῖς Σπαρτιάταις
ἐπετρέπετο νὰ μὴ παρουσιάζωνται εἰς τὸ φι-
δίτιον, διότι ἔθουν ἢ ἐξήρχοντο ἐπὶ θῆραν
παρ' Ἡουγ. γράφ. ὅμως ἀφιδίτους, ὁ ἴδε,
πρὸλ. Πλυντ. Λυσ. 12.

Ἀφιδνα· 1) δῆμος Ἀττικῆς τῆς Αἰοντίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἀφιδναυ αὐτόχθονος. Ὁ δημότης Ἀφιδναίος· ἑπ. Ἀφιδνηθεν, Ἀφιδναζε, Ἀφιδνησιν. Ἔστι καὶ πληθ. Ἀφιδναί Στ. Βυζ.
2) πόλ. ἐν Ἀσκανία Στ. Βυζ.
Ἀφιδνός· φίλος Θεσίως, ἥρωος τοῦ προηγ. δῆμου Πλούτ.
Ἀφ-ιδρύω· ἐκβάλλω ἰδρώτα Ἰπποκρ. σ. 1226, Ἀριστοτ. προβλ. 2, 22· παθ. ἐκρίμ- πομαι, ἀποστάζω ὡς ἰδρώς· ἀφιδρούμενος ἰχώρ· Διοσκ. 5, 2.
Ἀφ-ιδρύμα, τό· εἰκὼν, ἀγαλμα, ἰδ. ἀνδρι- άντες ἢ ναοί, εἰργασμένοι κατὰ τὴν πρότυπον Πλούτ. 50. σ. 1136, Κικ. Ἀττ. 13, 29, Δ. Σικ. 15, 49, Δ. Ἀλ. 2, 22.
Ἀφ-ιδρύσεις, ἡ· ἡ τοποθέτησις, καθιέρωσις (κατὰ τὸν πρότυπον εἰργασμένου) ἀνδριάντος· τοῦ ἱεροῦ Στράβ. 8, 7, 384· ἀγάλματος Πλούτ. 50. σ. 1136.
Ἀφ-ιδρύω (ἴδε ἰδρύω)· 1) ἀπάγω καὶ μετα- φέρω ἀλλοχοῦ, πατρίδος θεοῦ μ' ἀφιδρύσαντο γῆς· Ἐλ. 273· 2) ποιῶ καὶ ἰδρύω, ἐ- γχείρω ἀνδριάντας ἢ ναοὺς κατὰ τὸν πρότυπον· τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπολλωνος ἐκ Δήλου ἀφιδρυ- μένον· Στράβ. 9, 1, 403.
Ἀφ-ιδρύωαις, ἡ· τὴν ἐκπέμπειν, προκαλεῖν ἰδρώτα διὰ σωματικῶν ἀσκήσεων Ἀριστοτ. προβλ. 2, 6· πρβλ. Πλούτ. 50. σ. 665.
Ἀφ-ιδρωτήρια, φάρμακα· τὰ προκαλοῦντα ἰδρώτα, ἱατρ.
Ἀφ-ιερίζω, ὄθ. ἀφιερισμένα· περιεκαθαρ- μένα· Πούχ.
Ἀφ-ιερώω· 1) μέσ. καθαίρω, ἀγνίζω Δισχ. Εὐμ. 429· 2) ὡς μὴ ἀττικὸν ἀποδοκιμαζ. ὑπὸ τῶν ἀττικιστῶν, ἀντὶ τοῦ καθιερώω, ἱερὸν ποιῶ, ἀφιερώνω Πλούτ., Λουκ. καὶ ἄλλ. μετγν. ἴδε Λοδεκ. Φρυν. σ. 192.
Ἀφ-ιέρωμα, τό· τὸ ἀφιερωθέν, ἀνάθημα Εὐστ. εὐαγγ. προπ. 4, σ. 134.
Ἀφ-ιέρωσις, ἡ· τὸ ἀφιερώνω Πλούτ. Ποπλ. 15 καὶ μετγν.
Ἀφ-ιερωτής, ὁ· ὁ ἀφιερῶν Διον. Ἀρ. σ. 68.
Ἀφ-ιερωτικός, 3· ὁ ἀφιερῶν Διον. Ἀρ. σ. 134.
Ἀφ-ιζάνω· ἀπανίσταμαι τῆς ἰδρας Σουίδ.
Ἀφ-ιζω (ἴδε ἴζω)· ἀποκαθίζω Πούχ.
Ἀφ-ίημι (ἴδε ἴημι), παρσι. ἡσίει Θουκ. 2, 11· ἡσίειαν Ξεν. Ἐλ. 7, 4, 39· ἡσίειον Ἰ- σατ. 6, 40· καὶ ἀφίει Θουκ. 8, 41· καὶ ἡσίει Εὐαγγ. Μάρκ. 1, 34· ἡσίειον Πλάτ. Εὐθωδ. 293· παρσι. θωρ. ἀφίωμα, ἀφίωμα· 1) ἀπο- πέμπω, ἀπολύω, περὶ τὰ ἀνθρώπων καὶ πρα- γμάτων· ἐπὶ νῆας ἀφίω· Ἰλ. 6, 263· τὸ στράτευμα, κ. τ. ὅμ. Ἡρ., Ξεν. Κύρ. 1, 2, 8. Ἰδ. ἔξακοντίζω, ῥίπτω, - ἄκοντα, ἔγχος, κεραυνὸν Ἰλ. φ. 590. κ. 372, 0, 133· οἰσκον, ψ. 432 καὶ τ. ὅμ. ὥστε τοξότης ἀφίκα καρ- δίας τοξόματα· Σοφ. Ἀντ. 1072· καὶ ἐν τῷ πεζῷ· βέλη Πλάτ. συμπ. 219· - πύρ Πο- λύδ. 1, 48· προσέτι, - ἑαυτὸν ἐπὶ τι, εἰς τι = ἐκπύπτειν, ἐκπύπταιν εἰς τι Πλάτ. πολ. 2, 373, Πλούτ. Ἀλκ. 13· ἀφίωμι νῆ πύρη τι τὸ ὅστιον κρατῶ, Ἰλ. μ. 221· ἀφίκα πόν- τιον· = ῥοιφέν εἰς τὸν πόντον Εὐρ. Ἐκ. 797. Μετγ. περὶ τοῦ λόγου, = ἔπας κακὸν· Σοφ.

Οἱ. Κ. 735· - λόγον εἰς τινα Πλάτ. νόμ. 3, 698· καὶ γενικῶς, - γλώσσαν Ἡρ. 2, 15· - φωνὴν Πλούτ. Σόλ. 7· ἡ φωνὴν ἀφίνα· Πλάτ. πολ. 5, 475, Δημ. 1, 2, 18, 218, ἑ- πέμπω φωνήν· πρβλ. γόους ἀφ., στεναγμὸν Εὐρ. Ἠλ. 59. Ἡπ. 1324. - παντοδαπὰ χρώματα = παρουσιάζω, λαμβάνω διάφορα χρώμ. Πλάτ. ἑπ. 7, 379· πᾶσαν τέχνην ἐς ἔργον = ἐφαρμόζω πᾶσαν τ. Θέοκρ. ἑπ. 7· Ἐν γέν. ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, - τὰ ὅλα Πλάτ. νόμ. 12, 944· ἀποδιώκω τι ἀπ' ἐ- μαυτοῦ, - διψῶ = ἀπαιδώνω τὴν δ. Ἰλ. 4, 642· - ἀνθός, περὶ τοῦ ἄνθους τοῦ κλήματος· τὸ ὅστιον ἄρτι φύει τὸν καρπὸν Ὀδ. η. 126· - μένος = χάνω τὴν ἰσχὺν Ἰλ. ν. 444· - τὴν ψυχὴν = ἐκπένω Ἡρ. 4, 190 καὶ ἑπ. ὡς· γόους, ὀργὴν = ἀφίωμι, παραιτῶ Εὐρ. Ἡρ. 1022, Δισχ. Πρ. 315· μύχον ἀφίει· Ἡρ. 1, 206· ὄθ. ἀφίωμι, καταλείπω, παραχωρῶ, - τινὶ τι, = ἰωίνω τοὺς βαρβάρους· Ἡρ. 9, 106· καὶ συχνὰ παρὰ τοῖς ἑπ. - πόλιν τινὶ Δημ. 6, 20· - τὰ πλήθη τοῖς στρατιώταις Πολύδ. 34, 14· 2) ἀπολύω, ἀφίωμι ἐλεῶμεν Ἰλ. ν. 464· ἰδ. ἀπλευθερώω δούλους, - ἐ- λευθερὸν τινα Πλάτ. πολ. 10, 591, νόμ. 11, 915, Δημ. 29, 31 καὶ ἀλλοχοῦ· πρβλ. Ὀρ- χομένον αὐτόνομον ἀφίκεν· Ἀνδοκ. 3, 13· ἀπολύω αἰχμάλωτον Δημ. 24, 125, Πολύδ. 33, 1· - ἀλλήλους ἐκκλημάτων = συγχω- ρεῖν τὰ ἐγκλ. Ἰσ. 5, 1· - τὸν δράσαντα φέ- νων· Πλάτ. νόμ. 9, 869· πρβλ. Εὐθωδ. 9· ἀφίκα αὐτὸν πάσης αἰτίας· = τὸν ἡθώσαν ἀπὸ πάσ. αἰτ. Πλούτ. Ἀλκ. 13· ἀλλὰ καὶ, - τινὶ τι, κ. χ. ἀφίκεν αὐτῷ τὴν αἰτίαν· Ἡρ. 6, 30· αὐτοὺς ἀπείλες τὰς ἀμαρτὰδας, 8, 140, 2· πρβλ. Δημ. 59, 30, συγχωρῶ ἀφίωμι τὴν ποινὴν· πληθὺς ἀφίμενος Ἀριστ. νεφ. 1425· προσέτι, - χρεῖς, θάνειον Κ. Δ. ἀφίει τὰς ὀφειλόμενα Ματθ. 7, 12· ἀφίει- ται σου αἰ ἀμαρτίαι· (δ. γρ. ἀφίωται), ἀφί- 9, 5· φόρον τινὶ Πολύδ. 22, 7· τὸ χρεῖος τὸν φόρον ἀφίωμι, χαρίζω ὡς. - ἀφορολόγη- τὸν τινα, 18, 29· ὅρκον λύω καὶ ἀφίωμι· Ἀνδοκ. 1, 98· 3) ἀφίωμι, παραλείπω, ἰω· τὰ περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες· Σοφ. Ἠλ. 1280· ἀφίει τὰς ἐχθρὰς τῆς γῆς κύρια· Οἱ. Κ. 918· - καίρων Ἰσοκ. 4, 16, Δημ. 1, 8, ἀφίωμι νὰ παρέλθῃ χωρὶς νὰ τὸν ἐπωφεληθῶ· - ἀφύλακτον Ἡρ. 8, 70· ἔρημον Σοφ. Ἀντ. 878. Παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις κυριαλεκεῖται ἐπὶ τῆς ἀπολύσεως τῶν συναθροίσεων τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δικαστηρίου ὡς τὸ λύειν ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας Ἀριστ. Ἀχ. 173· ἀφίμενός τῆς βουλῆς διὰ τὰ κρόνια· Δημ. 24, 26· γυ- ναῖκα = ἀποπέμπω, τὴν χωρίζω Ἡρ. 5, 39, Πλούτ. Ἐνίστε μετὰ μετχ· σκευαροῦμενοι οὐ πρότερον ἀφίεσαν· Δημ. 17, 20· Προσέτι, ἐκτρέπω, συγχάρις παρὰ Πλάτ. καὶ ἄλλ. μετ' ἀπαρ. πρβλ. ἀφίει ἀγεσθαί = ἀφίει νὰ ἀπαχθῶ Ἡρ. 6, 62· τὸ πλοῖον ἀφ. κατὰ τὸν ποταμὸν φέρεσθαι = τὸ ἀφίκα νὰ φέρῃ· τὸν, σόρηται ὀπὸ τοῦ ρεύματος, 1. 194· πρβλ. 5, 42· ἀφίεσθαι τὴν δῆμοσιον εἶναι· Θουκ. 2, 13· Πλάτ. Κριτ. 166· ἱερὸν ἄδανον 2.

φίτων = ἀφιερω 4) ἀμτβ. ἔνν. ναὺν, «κ-
 μέλλον εἰς τὸ πέλαιος ἀφίσει» Ἡρ. 7, 193,
 ὦσ. Θουκ. 7, 19, δμ. - στρατόν, μτγν. Ἰσο-
 λ. Σοφ. ΑΥ. σ. 189. 5) παθ. ἀπολύομαι,
 ἀποπέμπωμαι Ἡρ. καὶ ἐπ. «τοῦ δὲ τε πολ-
 λοὶ ἀπὸ σπινθέρων κενταί» = ἐκπέμπονται Ἰλ.
 δ, 77. ἀφειμένος τινός = ἀπὸ ἀλλοτρίου, -
 στρατίας Πλούτ. δ) μέσ. ἀφίσταμαι τινος,
 τὸ ἀφῆναι. «δεῖρῃς οὐκ ἀφίστο πῆχες» = δὲν
 ἀφῆναι, δὲν ἀπέλυσεν τοὺς βραχίονας ἀπὸ τὸν
 τρέχον Ὀδ. ψ, 240. «τέκνων δ' ἀφός» =
 ἀποχωρίσθητι τῶν τέκνων Σοφ. Οἶ. τ. 1521.
 καὶ ἐν τῷ πεζῷ συνηκίς, - τινός, «μὴ ἀ-
 φίσθε τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας» Θουκ. 2,
 80. ὁ Πλάτ. ἀντιτίθῃσι τὸ «τοῦ νῦν ἀφειμέ-
 νοι» τῷ «τοῦ ἐπειτα ἐπιλαβανόμενοι»,
 Παρμ. 152. «- τοῦ χρησθαι ταῖς εὐκαιρίαις»
 Πολύδ. 2, 89, ὅς μεταχειρίζεται οὕτως καὶ τὸ
 ἑνερ. 17, 3. dimitto, emitto, permitto, κ.λ.
 Ἀφ-ικάνω (ἴδε ἱκάνω), μόν. ἔν. καὶ παρατ.
 φθάνω που Ὀμ. μόν. μετ' αἰτ. τοῦ τέρματος
 Ὀδ. ζ, 159. ἀπαξ μόν. - πρὸς τι Ἰλ. ζ, 388.
 ἔν. Ἀπολλ. Ρ. 1, 177 καὶ μετὰ γεν.
 Ἀφ-ικμάω ἴδ' ἀπικμάω.
 Ἀφ-ικνέσθαι (ἴδε ἱκνέσθαι) φθάνω που,
 ἔρχομαι πρὸς τι πρόσωπον, εἰς τινα τόπον.
 Παρ' Ὀμ. συνήθ. μετ' αἰτ. μόν. ἐνιαχοῦ δὲ
 καὶ παρ' ἄλλ. ποιητῶν - ἄστου Ἀλ. Πέρσ.
 15 - δόμον Πίνδ. Π. 5, 29. Σπανιώτ. παρ'
 Ὀμ. τὸ ἐν τῷ πεζῷ συνήθ. - πρὸς τι Ὀδ. ζ,
 297. καὶ - ἐπὶ ἡ εἰς τι Ἰλ. κ, 281, ω, 431.
 Ὀδ. δ, 255. ι, 216. - κατὰ τι Ἰλ. μ, 329.
 - ἐπὶ τινος = φθάνω εἰς τινα τόπον Ξεν. Ἑλ.
 5, 1, 2. καὶ - παρὰ τινα, 1, 1, 6, Πλάτ.
 Πρωτ. 318. προσέτι, ἐπιστρέφω, Χαρμ. 153
 καὶ ἀλλοτρίου μτφ. «ἄλγος ἀφικέτο με» = με
 κατέλαβε Ἰλ. σ, 395. Σημειώται εἶναι ἴδ.
 αἱ ἐπὶ μ. φράσεις: «διὰ μάχης ἀπικέτω Ἀρ-
 κάμω» = ἦλθον εἰς μάχην πρὸς αὐτὸν Ἡρ.
 1, 169. - εἰς λόγους τινι = ἔρχομαι εἰς λόγου
 μετὰ τινος, 2, 28 καὶ ἄλλ. (- διὰ λό-
 γων Εὐρ. Μῆδ. 872) εἰς ἄλλο, ἀφικ. τινι
 = ἐχθρὸν μετὰ τινος, 3, 82 (πρβλ. - δι'
 ἐχθρῶν Εὐρ. Ἰππ. 1164) - εἰς διαπείρην τι-
 νος = λαμβάνω περὶ τινος, 2, 77. «- εἰς πᾶν
 κακὸν, εἰς τὸ ἐσχατον κακόν» = φθάνω εἰς τὸν
 ἐσχατον κίνδυνον, ἀνάγκην, ῥίπτομαι εἰς
 πάντα κίνδυνον, 7, 118. 8, 52. «- εἰς το-
 σοῦτον τύχης» = εἰς τὸσον μεγάλην εὐτυχίαν,
 1, 124. «- εἰς τοῦτο δυστυχίας» Θουκ. 7,
 80. - εἰς ἀνάγκην Θουκ. 4, 10. ὦσ. «- εἰς
 χρεῖαν τοῦ μάχεσθαι» Πλάτ. νόμ. 3, 897. -
 εἰς πᾶν, ἐπὶ πάντα ἀρ. = πάντα δοκιμάζειν,
 περᾶσθαι Εὐρ. Ἰππ. 284, Σοφ. Οἶ. τ. 265.
 «εἰς ὅλγον ἀφίκετο πᾶν τὸ στράτευμα νι-
 κηθῆναι» = σχεδὸν ὅλον τὸ στράτ. ἐνίκηθη
 Θουκ. 4, 129. - Καὶ περὶ ἀφύγων, ἄλλὰ σπα-
 νιώτ. «οἱτος ἀφικνούμενος» ἐρχόμενος, εἰς-
 ἀγόμενος Δημ. 20, 31, πορονεῖο.
 Ἀφ-ικτόν ἀκάθαρτον, μιστὸν Ἡσυχ. ὀλί-
 γον κατωτέρω, ἀφικτρός ἀκάθαρτος, μαρτός.
 Ἀφ-ικτωρ, ὅρος, ὃ ὁ ἱκετεύων ἀίσχ. ἱκ.
 238. καὶ «Ζεὺς ἀφικτωρ» = ἱκέσις, προστά-
 τῆς τῶν ἱκετῶν, ἱκ. 1.

Ἀ-φιλ-άγαθος, 2' ὁ μὴ φιλάγαθος Κ. Δ.
 Ἀ-φιλ-άδελος, 2' ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀ-
 δελφόν Βασίλ. τ. 2, σ. 387.
 Ἀ-φιλ-άλληλος, 2' ὁ μὴ ἀγαπῶν ἀμοι-
 βαίως Κύρ. Ἀλ. εἰς Ὡσ. 3.
 Ἀ-φιλ-ανθρώπειος, 2' ἀφιλάνθρωπος
 Ἑφρ. Σὺρ. τ. 3, σ. 388.
 Ἀ-φιλ-ανθρωπία, ἡ ἑλλειψίς φιλάνθρω-
 πίας, γλῶσσ.
 Ἀ-φιλ-άνθρωπος, 2' ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς
 ἀνθρώπους, ἀπάνθρωπος Πλούτ. ἡθ. σ. 135,
 μτγν. ἱπρ. - πως Φώτ. βιβλ. 95.
 Ἀ-φιλ-αργυρέω δὲν εἶμαι φιλάργυρος Κύρ.
 εἰς Ἰω. 4.
 Ἀ-φιλ-αργυρία, ἡ ἑλλειψίς φιλαργυρίας
 Ἰπποκρ. σ. 23, μτγν.
 Ἀ-φιλ-ἀργυρος, 2' ὁ μὴ φιλάργυρος Κ. Δ.
 καὶ μτγν.
 Ἀφ-ιλάρυνω ἱλαρὸν ποιῶ Δ. Αἰερ. 7, 86.
 Ἀ-φιλ-αρχος, 2' ὁ μὴ φίλαρχος Ἑφρ.
 Σὺρ. τ. 1, σ. 204.
 Ἀφ-ιλάσκομαι (ἴδε ἱλάσκομαι) ἱξίλινω
 «τὸν θυμὸν ἀφίλασμένον» Πλάτ. νόμ. 9, 873.
 Ἀ-φιλ-αυτός, 2' ὁ μὴ φίλων ἑαυτὸν Πλούτ.
 ἡθ. σ. 512. ἱπρ. Κλ. Ἀλ. στρ. 8, σ. 914.
 Ἀ-φιλ-έν-δεικτος, 2' ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰς
 ἐπιδείξεις Εὐστ. ἑρ. σ. 191.
 Ἀ-φιλ-εργίω δὲν ἀγαπῶ τὴν ἐργασίαν
 Κύρ. Ἀλ. εἰς Ἀγγ. 2.
 Ἀ-φιλ-εργία, ἡ τὸ μισεῖν, φέδγειν τὴν
 ἐργασίαν Κύρ. εἰς Ἡσα. 27.
 Ἀ-φιλ-ἐταῖρος, 2' ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς ἐ-
 ταίρους, «ὁ ἐχθρῶδες πρὸς τινα διακείμενος»
 Ζων. Βασ. Μ. τ. 3, σ. 71.
 Ἀ-φιλ-ἐχθρῶς οὐχ ἐχθρῶδες Σχολ. Ὀδ. θ, 77.
 Ἀ-φιλ-ἡδονος, 2' ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν ἡδονήν
 Μ. Ἀντων. 5, 5.
 Ἀ-φιλ-ἡκος, 2' ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὸ ἀ-
 κούη Ἰουλ. μισοκ. σ. 358.
 Ἀφίλης καθαρὸς, ὀγιῆς, ὀδύκλῆρος Ἡσυχ.
 Ἀ-φίλητος, 2' ὁ μὴ φιλούμενος Σοφ. Οἶ.
 Κ. 1699.
 Ἀ-φίλια, ἡ ἑλλειψίς φίλων Ἀριστοτ. ἡθ.
 Νικ. 3, 6, Πλούτ. Σόλ. 7.
 Ἀ-φιλίωτος, 2' ὅστις δὲν δύναται νὰ φι-
 λιωθῇ Ἡσυχ. ἐν λ. ἀδελφικτος.
 Ἀ-φίλο-δοξία, ἡ ἑλλειψίς φιλοδοξίας Κύρ.
 εἰς Ἰω. 4.
 Ἀ-φίλο-δοξος, 2' ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν δό-
 ξαν Κικ. Ἀττ. 2, 17. ἱπρ. - ξως Κλ. Ἀλ.
 στρ. 8, σ. 914.
 Ἀ-φίλο-δορία, ἡ ἑλλειψίς φιλοδορίας,
 μτγν.
 Ἀ-φίλο-εργίω ἀφιλεργίω, ὁ ἴδω.
 Ἀ-φίλο-θεάμων, 2' ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰ θεά-
 ματα Κύρ. πρὸς ἀνθρωπ. 3, σ. 309.
 Ἀ-φίλο-θεία, ἡ ἀσέβεια Κύρ. εἰς Ἡσα. 56.
 Ἀ-φίλο-θεος, 2' μὴ ἀγαπῶν τὸν θεόν, ἀ-
 σεβής Κύρ. εἰς Ἡσα. 19.
 Ἀ-φίλο-οικτρίμων, 2' ἀνελεῖμων Κύρ. εἰς
 Ὡσῆ 4.
 Ἀ-φίλο-οικτις, 2' τῷ προηγ. μτγν.
 Ἀ-φίλο-κάλητος, 2' ἀπαλλάκσιτος, ἀ-
 κατασχεύαντος Ἡσυχ. βίβλ. ἀσκήτων ἡλ-

γούσι τὸν ἀφιλοκάλητον· Εὐστ. Ἰλ. σ. 869.
 Ἀ-φιλο-καλία, ἡ ἑλλειψίς ἀγάπης πρὸς τὸ καλὸν Εὐπολ. ἐν Ἀθην. 1, 3.
 Ἀ-φιλό-καλος, 2' ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸ καλὸν Πλούτ. ἡθ. σ. 672.
 Ἀ-φιλο-κίνδυνος, 2' ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς κινδύνους, μτγν.
 Ἀ-φιλο-κομπία, δὲν ἀγαπῶ τὸν κόμπον Κύρ. εἰς Ἰω. 13.
 Ἀ-φιλο-κομπία, ἡ τὸ μὴ ἀγαπᾶν, τὸ περιφρονεῖν τὸν κόμπον Κύρ. εἰς Ἑσα. 41.
 Ἀ-φιλό-κομπος, 2' ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν κόμπον, τὴν ἐπίδειξιν Κύρ. Ἀλ. τ. 1, 1, σ. 375.
 Ἀ-φιλό-λογος, 2' ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς λόγους, τὰ γράμματα Πλούτ. ἡθ. σ. 673.
 Ἀ-φιλο-μαθής, 2' ὁ μὴ φιλομαθής, ἀμαθής Κύρ. εἰς Ἰω. 3, 11.
 Ἀ-φιλο-μαθία, ἡ ἑλλειψίς φιλομαθείας Κύρ. εἰς Ζαχ. 14.
 Ἀ-φιλό-μαχος, 2' ὁ μὴ ἀγαπῶν νὰ μάχεται Κύρ. εἰς Ἰωήλ 3.
 Ἀ-φιλο-νείκης, 2' τῷ ἐπομ. Γ. Παχ. Μιχ. Παλ. 1, σ. 59.
 Ἀ-φιλό-νεικος, 2' ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰς φιλονεικίας Ἀριστοτ. περὶ ἀρ. 1, Φιλ. τ. 2, σ. 535 ἑπὶρ. Πολύδ. 22, 3, 1.
 Ἀ-φιλο-ξενέω, δὲν εἶμαι φιλόξενος Κύρ. εἰς Ἰω. 4.
 Ἀ-φιλοξενία, ἡ ἑλλειψίς φιλοξενίας Σι-βυλ. χρ. 8, 304.
 Ἀ-φιλό-ξενος, 2' ὁ μὴ φιλόξενος Εὐστ. Ὀδ. σ. 1733.
 Ἀ-φιλο-πλουτία, ἡ τὸ μὴ ἀγαπᾶν τὸν πλοῦτον Πλούτ. Αυσ. καὶ Σύλλ. 3.
 Ἀ-φιλο-πόλεμος, 2' ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον Κύρ. εἰς Ἰωήλ 3.
 Ἀ-φιλό-πονος, 2' ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς κόπους, ὀκνηρός, γλωσσ.
 Ἀ-φιλο-πρωτεία, ἡ τὸ μὴ ἀγαπᾶν τὰ πρωτεία, μτγν.
 Ἀ-φίλος, 2' α) ὁ μὴ ἔχων φίλους Αἰσχ. χα. 293, Σοφ. Φιλ. 228 - φίλων Εὐρ. Ἐλ. 531, Πλάτ. νόμ. 5, 730. β) δυσάρεστος, - γήρας Σοφ. Οἶ. Κ. 1238. 2) ἐχθρικός Αἰσχ. ἐκτ. 504 μετὰ τοῦ ἄδικος Πλάτ. πολ. 9, 580 καὶ μτγν. Ἀμφοτέρως τὰς σημ. συνδέει ὁ Σοφ. Αἴ. 611, «ἄφιλα ἔργα παρ' ἀφίλοις Ἀτρεΐδαις».
 Ἀ-φιλο-σόφητος, 2' ἀδόδακτος ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ἡ ἐν ταῖς ἐπιστήμαις ἐν γένει - ὁχλος Δ. Ἀλ. 2, 20.
 Ἀ-φιλο-σοφία, ἡ καταφρόνησις τῆς φιλοσοφίας Πλάτ. ὄρ. 415.
 Ἀ-φιλό-σοφος, 2' ὁ μὴ φιλόσοφος - καὶ ἄμουςος Πλάτ. σοφ. 259, Τιμ. 75. Καὶ μτγν. ὡς Πολύδ. 12, 25 ἑπὶρ. - φως Ὀριγ. Κέλ. 2, σ. 404.
 Ἀ-φιλο-στάχυες, 2' ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς στάχους - πενήν = ἄνευ στάχυν, ἄρτου Μακ. ἐν Ἀνθ. 6, 40.
 Ἀ-φιλο-στοργία, ἡ ἑλλειψίς φιλοστοργίας, μτγν.
 Ἀ-φιλό-στοργος, 2' ὁ μὴ φιλόστοργος Πλούτ. ἡθ. σ. 140.

Ἀ-φιλο-τεχνία, ἡ τὸ μὴ ἀγαπᾶν τὰ τέκνα Θεόδ. Στ. σ. 443.
 Ἀ-φιλο-τίμητος, 2' ἀφιλότιμος, γλωσσ. Εὐρ. Ἐκ. 42.
 Ἀ-φιλο-τιμία, ἡ τὸ μὴ ἀγαπᾶν τὰς τιμὰς Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 4, 4, 5.
 Ἀ-φιλό-τιμος, 2' μὴ ἀγαπῶν τὰς τιμὰς, ὅστις γὰρ ὡς δεῖ δρέγεσθαι τιμὴν, καὶ μᾶλλον ἢ δεῖ καὶ ἥττον λέγεται δ' ὁ μὴ δὲ περὶ δάλλων τὰς δρέξεις φιλότιμος, ὁ δ' ἄλλος λέγων ἀφιλότιμος, ὁ δὲ μέσος ἀνώνυμος Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 2, 7, πρὸλ. 4, 7 (ἐπινο-μεν) τὸν ἀφιλότιμον, ὡς οὐδ' ἐπὶ τοῖς καλοῖς προαιρούμενον τιμᾶσθαι, καὶ ῥητ. 2, 9, 10, ἐν Ἰσ. 7, 35 καλεῖται οὕτω τις, ὅστις προ-τιμᾶν θυσίαν τὴν περιουσίαν του ὅπως μὴ ἀναλάβῃ λειτουργίαν τινὰ - ἐν γέν. ἀφιλόδο-ξος, Πολύδ. καὶ ἄλλ. ἐπὶρ. ἀφιλοτίμως ἀ-ληθεύειν Πολύδ. 12, 23, 8.
 Ἀ-φιλο-χρηματία, ἡ τὸ μὴ ἀγαπᾶν τὰ χρήματα Πλούτ. Ἀγ. καὶ Γράχ. συγχαρ. 1.
 Ἀ-φιλο-χρηματος, 2' ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰ χρήματα μτγν.
 Ἀφ-ιματόω, ἀρπάζω τὰ ἐμάτια· ἀφαιρ-τῶσαι· ἀποδοῦσαι Σουτδ.
 Ἀφ-ιζει, ἡ 1) τὸ ἀφικνεῖσθαι, φθάνειν Ἡρ. 5, 49 ἐν τῷ ἴσων τύπῳ ἀπείξ. Δειν. 2, 3, Πλάτ. ἐπιστ. 7, 327 - ἡ εἰς Σικελίαν, ἡ παρὰ Διονύσιον 2) ἐπάνοδος Πλάτ. νόμ. 9, 863 - οἴκαδε Δημ. ἐπιστ. 1' 3) τὸ ἀπέρχεσθαι, ἀναχώρησις, «εἰς τοὺς πολέμους ἀφείναι ποιεῖσθαι» Δημ. 5, 8, Ἡρώδ. 1, 7, 2, Κ. Δ. ἐν Αἰσχ. ἰκ. 478 = ἱεσία.
 Ἀφ-ιπαύζομαι, φεύγω ἔφ' ἑκπου, μίο, δδ. Πολύδ. 29, 6, Πλούτ. Ἀλεξ. 30, Λουκ. Τοξ. 50.
 Ἀφ-ιπτεία, ἡ ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἀφικπία.
 Ἀφ-ιπτευσίς, ἡ οὐς. τοῦ ἐπ. Γ. Παχ. Ἀνθρ. Παλ. 7, σ. 424.
 Ἀφ-ιπτεύω, ἱππεύων φεύγω, ἀποχωρῶ Σεν. ἀν. 1, 5, 12, Πλούτ. Ἀραι. 40 καὶ μίο Ἡλιδ. 4, 18.
 Ἀφ-ιπτεία, ἡ ἀδεξιότης, ἀπειρία ἐν τῇ ἱπ-πεύειν Σεν. Ἰππαρχ. 8, 13, διδρδ. τοῦ ἀφικπία.
 Ἀφ-ιππος, 2' α) ἀπειρος ἔχων ἱππικὴν ἐ-γνων τὴν ἱππικὴν Πλάτ. πολ. 1, 335, Πρωτ. 350, Λουκ. κατέπλ. 30' 6) ἀνεπίτρετος, αἰ. ἱππασίαν - Καρία Σεν. Ἐλλ. 3, 4, 12, Ἀν. γησ. 1, 15, Πλούτ. συχνά.
 Ἀφ-ιππο-τοξότης, ἀντὶ ἀμικποτοξότης, ὁ ἱπ-ποτοξότης.
 Ἀφ-ιπταμαι (ἴδε ἱπταμαι) ἱπτάμενος ἀπ-έρχομαι Εὐρ. Ἰ. Α. 1808, Λουκ. ἄλ. 35, ἀόρ. ἀποπτάμενος, ἔναλ. δι. 14, 2, Πλούτ. Βρούτ. 37.
 Ἀφ-ίστημι (ἴδε ἰσστημι), ἐκ τοῦ ἀφιστάω μετχ. ἀφιστῶν τινά τινας Ἀθην. 1, 9, οὐκ. ἀφιστῶν Σεν. συμπ. 2, 20' 1) ὅτις κατὰ μέρος, ἀπομακρύνω, - τινά τινας Πλάτ. ἐιν. 975 - ἄρχοντα = παῦσα Σεν. Ἐλ. 7, 1, 4, 5, 8. - 2) συγκείμενα ἀπ' ἀλλήλων = χω-ρίζω Πλάτ. πολιτ. 282' μακρὰν τοποθετοῦν «τὸ ἀδενέστατον πόρρω ἀπέστησεν» Σεν. Ἐλ. 7, 5, 23' συνηθέστατα, ἀποστατῶ τινά ἀπὸ τινοῦ, ἀλλοτριῶ, ἀποφενόνω, - τινά ἀπὸ τινοῦ Ἡρ. 1, 76, 4, 160 καὶ ἐπ. ὡς, - τινός.

αὐτοῦ τὸ μαιράκιον ἀπέστησα· Ἀνσ. 3, 22, Ξεν. Ἐλ. 3, 5, 6· - τῆς ὁρμῆς = ἀποτρέπω Πολύδ. 5, 5· προσέτι, - νόσον τινα Καλλ. Διμ. 103· - - τὴν διάνοιαν τῶν θυγομένων = ἀπομακρύνω Ἰσοκ. 5, 8· - ἀποτρέπω, ἀποκρούω, - τὰς τῶν πολεμίων ἐπιβουλὰς· Θουκ. 1, 93, Ἡρ. 9, 33 τὸ ἀποστήσαντες εἶνε αὐτῶ. δηλ. ἑαυτοὺς = ἀποσύρεισθαι· - μέσ. ἀφρ. ἁ. ἀπ' ἑμαυτοῦ ἀποκρούω, *πῶς Ἀργείων δόρυ πυλὼν ἀπεστήσασθε· Εὐρ. Φοιν. 1091· 2) μέσ. μετὰ παρ. καὶ ἀφρ. 6· ἔνεργ. μελ. καὶ ἀφροστήσω Ξεν. ἀν. 2, 4, 5, Πλάτ. πολ. 9, 587· ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐξ. πολλὴ συγχωτέρα· α) μακρὰν ἵσταμαι, εἰμαι· *πολλὸν ἀφιστάομαι· Ἰλ. ρ, 375. Παρὰ Πλάτ. συχνὰ μετὰ τοῦ πόρρω καὶ πόρρωθεν, - τινος· καὶ περὶ ἰσχυροῦς διαφοράς, π. χ. - βασιλεὺς τυράννου· πολ. 9, 587· 6) ἀπομακρύνωμαι, περὶ τε προσώπων, ὡς ἀπόστα Προχλ. Μέν. ἐν Β. Ἀν. σ. 81· ἰδ. ἀποστατῶ ἀπὸ τινος Ἡρ. συνηθ. - ἀπὸ τινος, σπανιωτ. - τινός, 3, 15· ὡς. - πρὸς τινα Ἡρ. 2, 162· - πρὸς τοὺς πολέμιους Ξεν. Κύρ. 3, 1, 12· - εἰς τοὺς Μουσούς, ἀν. 1, 6, 7· οὕτως· οἱ Ἑλλῆνες εἰς Ἰθάκην ἀπέστησαν = ἀποστάντες ἀπὸ τῆς εἰς Ἰθάκην εἰς Ἰθ. Θουκ. 1, 101· - ὅποι· Ξεν. Ἐλ. 3, 5, 10· καὶ περὶ πραγμάτων, τὰ παραιτῶ, τὰ ἐγκαταλείπω· - μαστῶν καὶ τοσφῆς· Σοφ. Ἠλ. 760· - στήτη, 900· *καταλείπω στήτην μηδ' ἀφιστάναι φρενῶν = νὰ μὴ ἔλθῃ ἐαυτῶν, νὰ προσέλθῃσι, Φιλ. 853· - πρὸς, ἢ εὐνοία ἀπέστη ἐκ φρενῶν· Εὐρ. Τρ. 7· - τῆς προικῆς = παραιτούμαι τῆς πρ., τὴν ἀρήνην Δημ. 59, 53· ὅμ. - τῶν ἐν ἡμετέροις, 7, 8· - τῆς Σαρδόνος Πολύδ. 1, 88· ἀποδύλλω, γάνω, - καὶ τῶν ἀρχαίων Δημ. 1, 15, 19, 143· - τῆς ἐλπίδος = ἐγκαταλείπω τὴν ἐλ., 8, 15· - τῆς ἐπιβολῆς, 5, 46· - τῆς ὁρμῆς Πλάτ. νόμ. 3, 298· ὡς. ἀποσταίην ἀνὸν προσιδόμεν· Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 8, 310· - τοῦ καίτην Πολύδ. 1, 87· ἰδ. συχνὰ, - πόνων καὶ κινδύνων· Ἰσοκ. 4, 83 = φεύγειν τοὺς π. καὶ κ. πρὸς. Ξεν. Κύρ. 5, 5, 18· - ὡν ἡ πόλις προσέταξε· Ἀνσ. 3, 22· πρὸς. *μὴ ἀποστής τῶν λοιπῶν ἀλλ' ἐπιμείνη· Ἰσοκ. 5, 24· Καὶ μετ' αὐτ. - πόλεμος εἰς ἔχθρῶν χωρίον· Ξεν. ἀν. 2, 5, 7, ἐκ τοῦ πολέμου εἰς ὀχύρωμα τι ὀχυρωθῶ ὡς. ἀφίστανται ἤλιον ὑπὸ τὰς σκιάς, κυν. 3, 3· τῶν ἀναλωμάτων = ἀποσύρομαι ἐκ τῶν ἀν. Δημ. 51, 7· 3) ζυγίζω· (πρὸς. ἰσχυρῶς) Ξεν. συμ. 2, 20· ἀφίστησιν σταθμῶν παραδίδωσιν ἀποστήσας πωλήσας σταθμῶν· Ἡσυχ. μετ. τὸν χαλκὸν ἀποστηράμενος· Δημ. 49, 52· 50. *δίδω, μὴ χρεῖος ἀποστήσωνται· Ἰλ. ν, 745, μήπως πληρωθῶσι τὸ χρεός, μήπως ἀνταποδοῖσι, κατὰ τὸν Σχολ. *μὴ ὁ γὰρ ἐλθέμενος νικῶντες εἰσπράττωσιν· ἐν Ἡσυχ. ἀποστήσασθαι ἀποδοῦναι χρεός· - ἀποστήσωνται ἀποκομίσωνται, σταθμῶν γὰρ ἀποδίδωσιν.

Ἀφιστορέω παρατηρῶ ἀπὸ τινος μέρους, - τὸν ἀπὸ τοῦ ὅρου Φιλόστο. ἐλκ. 2, 18. Ἀφίστατον, τό· *τὸ εἶναι πρόθυμος ἀνατα-

μένον εἰς ὕψος ἐκ κανονίων πλατέων ἐπικεῖ· καμμένων, δίκοντος δι' αὐτῶν πλατέος κανονίου, ὀπηρεισμένου τούτῳ στηλίσκῳ ὀπηρεισθῆναι τοῦ κυβερνήτου· Εὐστ. σ. 1039· κατὰ Δίδυμ. διάφορον τοῦ ἀκροστολίου, καθ' Ἡσυχ. ὁμοίως *τὸ ἀκροστόλιον, τὸ ἀκρον τῆς πρόθυμης, ἀποσταταμένον εἰς ὕψος· Ἰλ. ο, 717, Ἡρ. 8, 114 ἐν τῷ πληθ. Καὶ μετν. ὡς Ἀπολλ. Ἰ. 1, 1089, ὅπου κατὰ τὸν Σχολ. ἀκροστόλιον τὸ ἀφλαστόν κατὰ τὴν πρῶταν. Ἀφλεβής, 2, πλάττει ὁ Εὐστ. Ἰλ. σ. 54, *ἀδελφίς ὡς οἶον ἀφελές τι δν·. Ἀφλεβής, 2· ὁ μὴ ἔχων φλέβας Θεόδωρ. Φ. Ἰ. 1, 3, 3, Γαλην. τ. 2, σ. 204. Ἀφλεγής, 2· ὁ μὴ φλεγείη ἢ ὁ μὴ φλέγων Νόν. Δ. 29, 281 καὶ ἄλλ. ἐπὶ. ἀφλεγής, Ἰλ. 50. Ἀφλέγμαντος, 2· α) ὁ μὴ φλεγμαινόμενος Ἀριστοτ. προβλ. 1, 33, πρὸ τοῦ βέκκ. Ἰγρῶφ. ἐκ τινων χειρ. ἀφλέγματος· 6) ὁ προφυλάττων ἐκ τῆς φλεγμῆς, φλογώσεως Ἰπποκρ. σ. 54 καὶ συχνὰ Θεόδωρ. ἀποστ. 4· περὶ ὅσων 35· μετ. - τράπεζαι Πλούτ. 39, σ. 362· γ) ὁ μὴ ἔχων φλέγμα, ἢ χυμοὺς διαφθαμένους καὶ νοστρούς, Ἰπποκρ. ἀφλ. τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς = ὄχιτις τὸ σῶμα καὶ τὴν ψ. Διοσκ. ἐν Ἀθην. 1, 10. Ἀφλεκτός, 2· ὁ μὴ φλεχθείς· βωμοί· τ' ἀφλεκτοὶ πέλαντοι· Εὐρ. Ἐλ. 1334· ὁ μὴ ἐν τῷ πυρὶ παρασκευασθείς, ἀφλεκτα ἔδοντες· Ἀπολλ. Ἰ. 1, 1074· ἐπὶ. ἀφλεκτός Ἰω. Δαμασκ. τ. 1, σ. 673. Ἀφλετήρες· μαστοί, θηλαί Ἡσυχ. Ἀφλεψ, 6ος, ὁ, ἢ ἀφλεψος Μελέτ. ἐν Κρ. Ἀν. Ὁξ. τ. 3, σ. 52. Ἀφλόγιστος, 2· ὁ μὴ φλογιζόμενος, μὴ ἐκπέμπων φλόγα· *τῶν καυστῶν τὰ μὲν φλογιστά ἐστι τὰ δ' ἀφλόγιστα· Ἀριστοτ. μετ. 4, 13. Ἀφλογος, 2· ὁ μὴ ἔχων φλόγα· ἰσχυρά· Λυκόφρ. 36· - πρὸ Ἀχμ. Ὀνειρ. 12, σ. 11· ἐπὶ. ἀφλόγως Τρέτζ. Ἰπ. 72. Ἀφλοῖος, 2· ὁ μὴ ἔχων φλοῖον, ποιητ. ἐν Ἀθην. 10, 455. Ἀφλοισθος, 2· ὁ ἀνευ φλοίσθου Νόν. Δ. 1, 89 καὶ ἄλλ. Ἀφλοισμός, ὁ, ἀφλ. 82· περὶ στόμα γένετο· Ἰλ. ο, 607, περὶ τοῦ ἑκτορος ὀργισμένου εἰς μάχην καθ' Ἡσυχ. ἀφρός, κατ' Ἐτ. Μ. φρός ποῖός· κατ' ἄλλ. ὁ τριγμός τῶν ὀδόντων· συγγ. τῷ φλοῖσθος, δ' ἰδ. Ἀφλοῖος· ἀφλοῖος Ἡσυχ. Ἀφλόαρος, 2· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὴν φλουρίαν Μ. Ἀντων. 5, 5. Ἀφλουκαίνωτος, 2· ὁ μὴ ἔχων φλυκαίννας Διοσκ. 5, 176. Ἀφλουμός· ἀφρός Σουδ. ἰδ' ἀφλοισμός. Ἀφνάειον, τό· πόλ. Αἰγύπτου Ἰεροκλ. Ἀφναίς, ἰδός, ἢ νόμῳ τις Στ. Βυζ. Ἀφνείον, τό· πόλ. 1) Φρυγίας, 2) Λυδίας, κατ. Ἰωνίτης Στ. Βυζ. Ἀφνειός, 2, παρ' Ἡσ. ἀποστ. 45 καὶ ἀφνειή, ὡς. Ἀπολλ. Ἰ. 1, 57 (ἀφνειός)· εὐπορος, πλούσιος, συχνὰ παρ' Ὀμ. καὶ ἐπ. π. συνηθ. ἀπολ. καὶ ἀφνειότερον χρυσότατον

πλουσιώτερον κατὰ τὸν χρυσὸν Ὀδ. α. 165.
-ρίοτοιο Ἰλ. ε. 544· καί, -μήλοισι Ἰσ.
Ζ. 120 (ὥσ. -δροῦραις, μήλοισι Θεόδ. 24,
106. 25, 118)· -φρίνας, 455. τὸ θυμῶ.
ὑπερθ. εὐρηται ἐν Ὀμ. Ἰλ. υ. 220· ἀφνει-
στάτος Ἀντίμαχ. 72.
Ἀφνειός, ἀφ' οὗ ἔπωνομ. τὸ Ἀφνειον Στ. Βυζ.
Ἀφνεός, π. 3· ἀφνειός Πίνδ. Ν. 7, 19
καὶ συγνάκις· Αἰσχ. Πέρσ. 3, Θεόδ. 17,
96· *χεροῖν ἀφνειωτέρας· Σοφ. Ὀλ. 449.
Ἀφνηίς, ἴδος, ἡ· σύζ. Πιξοδάρου ἐκ Καπ-
παδοκίας Στράβ.
Ἀφνημῶν, 2· ἀφνειός Ἀντίμαχ. ἀποσκ. 61.
Ἀφνίδιος· αἰφνίδιος, Βυζ.
Ἀφνίτις, ἡ· ἡ λίμνη τοῦ Δασκυλείου ἐν Βι-
θυνίᾳ Στράβ.
Ἀφνας, τό, συντετμ. ἀντὶ τοῦ ἄφνης Πίνδ.
ἀποσκ. 240.
Ἀφνόνω· ὀλβίῳ Ἡσυχ.
Ἀφνώ· τῷ προηγ. αὐτ.
Ἀφνω καὶ ἄφνω (συνήρ. ἐκ τοῦ ἄφανως;
πρόλ. ἐξαφνης)· ἐξαφνα, αἰφνίδιος Αἰσχ.
ἀποσκ. 181, Εὐρ. Μελ. 1205, καὶ κωμ. ἐν ἰαχού
παρὰ Θουκ. 4, 104, Δημ. συχνότερον παρὰ μέτρη.
Ἀφρόβητος, 2· ὁ μὴ φοβούμενος, - τίνος,
-δικας ἀφρόβητος· = δίκην μὴ δεδουκώς Σοφ.
Οἶ. τ. 885.
Ἀφρόβητος· ἀδελφός τοῦ Αἰσχίνου Δημ.
Ἀφρόβια, ἡ· τὸ μὴ φοβεῖσθαι, *ἔξις, καθ'
ἣν ἀνέμκτωτοί ἐσμεν εἰς φόβους· Πλάτ. Ὀρ.
413, νόμ. 1, 649, Πλούτ. Σολ. 7.
Ἀφροβίνος· ἀνδρ. ὄν. Ἰμέρ. ἐν Φωτ.
Ἀφρόβιος· ἀνδρ. ὄν. Κωδ.
Ἀφροβίς ἡ Ἀφωρβίς· βασ. Αἰγύπτου Σύγκ.
Ἀφροδοποιός, 2· ὁ μὴ ποιῶν φόβον Σχολ.
Αἰσχ. Πρ. 849 ὡς ἐξήγ. τοῦ ἀταρδής.
Ἀφροδος, 2· α) ὁ μὴ φοβούμενος Πίνδ. Ἰ.
4, 41· *τὸ ἄφρον καὶ τὸ ἀνδρεῖον οὐ καὶ
τὸν Πλάτ. Ασχ. 197 καὶ ἀλλ. συγνά. 6)
ὁ μὴ ἐμποιῶν φόβον, οὐ φοβερός· - θηρὶς Σοφ.
Αἰ. 358, περὶ προβάτων· - γάμος Αἰσχ. Πρ.
904· Ἰπέρ. Ξεν. Ἰέρ. 7, 10, Πλάτ. συγνά.
Ἀφροδος· Ἀθηναῖος α) εἰς τῶν κηδεμόνων
τοῦ Δημοσθένους, καθ' οὗ ὁ 27 καὶ 28 λό-
γος τοῦτου 6) ἀδελφός τοῦ Αἰσχίνου Ἰδ' Ἀ-
φρόβητος.
Ἀφροδύ-σπλαγχνος, 2· ὁ ἔχων ἄφροδα, ἀτρό-
μητα σπλάγχνα ἡ καρδίαν Ἀριστ. βατρ. 498.
Ἀφ-όδευμα, τό· περίττωμα, κόπρος Γεωπ.
12, 11, Σχολ. Νικ. ἐξήγ. τοῦ ἀφρόδιον.
Ἀφ-όδυνσις, ἡ· ἀποβολή τῶν περιττωμά-
των Κλ. Ἀλ. παίδ. σ. 221.
Ἀφ-οδευτήριον, τό· ἀπόπατος Σχολ. Ἀ-
ριστ. πλ. 1184.
Ἀφ-οδευτικός, 3· εἰς τὸ ἀφοδεύειν ἐπιτή-
δειος Γαλην. λ. δίφρον.
Ἀφ-οδεύω· ἀποπατῶ, χέλω Πλάτ. κωμ. ἐν
Β. Ἀν. σ. 172, Ἀριστοτ. θανμ. 63, Λουκ.
ἀλ. ἱστ. 1, 23.
Ἀφρόδιος· ἔχθροί Ἡσυχ.
Ἀφ-οδος, ἡ· 1) τὸ ἀπέρχεσθαι, ἀναχωρεῖν
Ξεν. ἀν. 6, 2, 13, καὶ ἡ ἐπ' ἀνάδοτος, Ἐλ.
6, 5, 20 2) ὁ ἀπόπατος Ἀριστ. ἐκκλ.
1059, Λουκ. Ἰκκ. 8. 89, καὶ τὸ περίττωμα, ἡ

κόπρος Ἰπποκρ. σ. 388, Διοσκ. 2, 98
Ἡσυχ. *ἀποχώρησις ἐπὶ τὸ ἀφοδεύσαι.
Ἀφ-οδεύαντος, χεῖρ· ἡ μὴ καθαρθεῖσα, ἀλ.
Θαρτος Αἰσχ. Εὐμ. 228.
Ἀφ-οιδεῖν· μὴ φροντίζειν Ἡσυχ.
Ἀφ-οινίκτης, 2· ὁ μὴ φοινιχθεὶς, μὴ ἰου-
θριάσας Ἀχ. Τάτ. 3, 7.
Ἀφ-οιότητος, 2· ἀπρόσιτος· - πέτρῃ Ὀπε.
ἀλ. 2, 527.
Ἀφ-ολιδωτός, 2· ὁ μὴ φολιδωτὴς Ἰπποκρ.
ἐγκρ. 4, 14.
Ἀφ-ολκῆ, ἡ· τὸ ἀφέλκειν Κλ. Ἀλ. σπ.
σ. 503· περὶ τοῦ ἐμετοῦ Ματθ. ἱατρ. σ. 57.
Ἀφ-ολκος, 2· ἐλαφρότερος κατὰ τὸ βάρος,
*δραχμῇ ἀφολκότερον εἶναι· = κατὰ μίαν
δραχμὴν ἐλαφρότερον Στράβ. 15, σ. 735.
Ἀφ-ομαρτέω· ἀπομακρύνομαι Ὀρφ. Ἀργ.
646, δι. γρ. ἀμαρτήσαντος.
Ἀφ-ομιλέω· τῷ προηγ. Cic. ad Fam. 10,
17, 2, ὅπου ὁμῶς ἡ ἐννοία εἶνε σκοτεινὴ.
Ἀφ-ομοῖον, τό· ὅμοιον ἀντίτυπον, ἀντί-
γραφον Σειράχ πρόλ.
Ἀφ-ομοῖος· ἀνόμοιος Διοσκ. 5, 118· - ὁ-
μοῖος, μέτρη.
Ἀφ-ομοιότης, ἡ· ὁμοιότης Ἀμφιλόχ. σ. 44.
Ἀφ-ομοῖω· 1) καθιστῶ ὅμοιον, ἀπομιμού-
μαι τι, περὶ ζωγράφων Πλάτ. Κρατ. 124
*· τοῖς γράμμασι τὰ ἔργα, 427, Ξεν. ἀπομν.
3, 10, 2· *· τὸν βίον πρὸς τὰς ἀρετὰς· Πλούτ.
Τιμολ. προοιμ. 2) παραβάλλω, συγκρίνω,
- τί τινι Πλάτ. πολ. 8, 564· - καθ. γίνονται
ὅμοιοι, εἶμαι ὅμοιος, - τινὶ Πλάτ. καὶ ἀλλ.
- πρὸς τι· = σχηματίζομαι ὅμοιος πρὸς τι, π.
χ. *τὸ πρὸς ἀληθινὸν ἀφωμοιωμένον Πλάτ.
σοφ. 240.
Ἀφ-ομοιωμα, τό· ἀπομιμημα, ἀποτόπωμα
Πλάτ. πολ. 3, 395.
Ἀφ-ομοιωματικός, 3· ὁ ἀφομοῖων τι πρὸς
ἑαυτὸν Ἰάμβλ. μυστ. σ. 127· Ἰπέρ. *· καὶ
Πρόκλ. εἰς Ἀλκ. 1, 16.
Ἀφ-ομοιώσις, ἡ· τὸ ἀφομοῖοῦν, μέτρη.
*· πρὸς τὰ κρεῖττονα ποιῶνται τὰς ἀφομοιω-
σεις· Πλούτ. ἡθ. σ. 988.
Ἀφ-ομοιωτέον· δεῖ ἀφομοῖοῦν, συγκρίνειν
Θεόδ. Φ. Ἰ. 1, 1, 5.
Ἀφ-ομοιωτικός, 3· εἰς τὸ ἀφομοῖοῦν ἐπι-
τήδειος Σχολ. Πλάτ. Κρατ. 1· Ἰπέρ. Πρόκλ.
εἰς Πλάτ. Ἀλκ. σ. 52.
Ἀφ-οκλίσω· ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα, - τινὰ Λεων.
Ἀλ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 171, Λουκ. θε. δι. 19,
1· - τινὰ τὸν τόφου καὶ τῶν βελῶν, 7, 26.
Μέσ. καταθέτω τὰ ὅπλα μου· ἐντετα Ἰλ. ψ. 26.
Ἀφ-οκλιστής, ὁ· ὁ ἀφαιρῶν πένος τὰ ὅ-
πλα, ἵνα μὴ ποιῇ φόνους ἡ ἀρπαγὴς Ἰουστίν.
νεαρ. 8, 13.
Ἀφ-οράω (τοῦ ὁράω)· 1) πόρρωθεν ὁρᾷ, ἀ-
πώρκειν Ἡρ. 8, 37· *· παριόντα πάντα πόρρω-
θεν ἀκιδῶν· Τιμοκλ. ἐν Ἀθην. 9, 407· ἐν
γέν. ὅρω εἰς τι, διευθύνω τοὺς ὀφθαλμούς.
εἰς τι, - πρὸς τι Θουκ. 7, 71, Πλάτ. σοφ.
254· - εἰς τι Πλούτ. Ασχ. 7· - πρὸς τινα,
*· ἡ 1 καὶ ἀλλ.· - ὁρμῶ πρὸς τινα = τὸν βλά-
ποι σκυθρωπὸς Λουκ. φιλοφ. 30· - ἐπὶ τινα
Πλάτ. Κράτ. ν. 52· - καὶ μετ' αὐτ., Λουκυγρ.

17. «τὴν πατρίδα ἐνθύνει ἀφορῶν» = βλέπω πρὸς τὴν πατρίδα. Δημ. 1. 2. ὡς. τὸ μέσ. «ἐπὶ τῇ πατρίδι σκοπιὰς ἀφορῶμεθα» Ἀριστ. νεφ. 282. 2) στρέφω τὰ ὄμματά ἀπὸ τινος, στρέφω τὰ νῦτα. Ξεν. Κύρ. 7, 1, 36. «ἐνίοτε τείνω, συντείνω εἰς τι» ἀφορᾶν πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆλον. Ἀλ. Ἀφρ. προβλ. 2. Ἀφορδίων, τό· ἀφ' οὗδεμα Νίκ. Θερ. 692. Ἀλ. 140.

Ἀ-φορῶν· δὲν φέρω, δὲν παρίγω Φιλ. Ἀ-φορῆτος, 2. α) ἀνυπόφορος, - κρυμμένος, χαίμων Ἠρ. 4, 28, 7, 188. Ὁμ. Θουκ. 4, 126 καὶ 1. 1. συγκρ. Δημ. 21, 46. 6) ὁ τὸ δὲν φέρει, περὶ ἐνδομάτων, λιβ. ἀδόκιμος Λουκ. Λιβ. 9. ἔπιρ. ἀφορητῶς· ἀνυποφύ- ρως Πολύδ. 3, 130.

Ἀ-φορητότης, ἡ· τὸ ἀνυπόφορον, γλωσ. Ἀ-φορία, ἡ· τὸ μὴ φέρειν, μὴ παρίγειν, ἀ- καρπία, ἀντιθ. φαρὰ Πλάτ. πολ. 8, 516. παιδων, νόμ. 5, 740. Καὶ παρὰ τοῖς ῥήτορι- σιν Ἀντιφ. 2, α, 10, Λουκαῦργ. σ. 153. φρενῶν = παραφροσύνη Ξεν. συμπ. 4, 55. καρπῶν, Ἀθην. 4, 9.

Ἀ-φορίζω· α) περιορίζω, διαγράφω τὰ ὅ- ρια Πλάτ. Κριτ. 110 (ὡς. «ὅροι ἀφωρισμέ- νοι» = ἀκριβῶς διαγεγραμμένα ὅρια, αὐτ.)· β) ἑλλάττω Πολύδ. 17, 5, Πλούτ. Ποικ. 60. 18. διαγράφω τὰ ὅρια κτήματος ἐνεχυροσθέν- τος, «ὅσοις ἡ οὐσία ἀφωρισμένη ἦν» = ὁποῦν- τευμὴν Δημ. 49, 61. ἄλλα· χωρᾶν ἀφορί- σασθαι· «δὲ ἐμαυτὸν ἀφορίζω, τ. ἔ. κατα- κτῶμαι Ἰσοκ. 5, 120. 69. «τιμὰς νεκρῶν ἀφορίζόμενος» = περιορίζων, ἐλαττώνων Εὐρ. Ἀλκ. 32. καὶ παθ. «ἡ ὁρ' ἡμῶν ἀφορισθεῖσα χώρα» = κατακτηθεῖσα Ἰσοκ. 4, 36. 6) ὅτι τέρμα, περατῶν, τελειῶν· - βίβλων Πολύδ. 2, 71. καὶ μέσ. - λόγον Ἰσοκ. 15, 58. γ) χωρίζω, ἀποκρίνω, ἀποχωρίζω· ἀπὸ πάσης τῆς ποιήσεως ἐν μέρει ἀφορισθῆν· Πλάτ. συμπ. 205 καὶ μέσ., σοφ. 227. - τὶ τίνος, Ἰππ. μ. 208. - οὗτω ἰδ. ἡ μετρ. ἀφω- ρισμένος = κεχωρισμένος, ὠρισμένος, διακε- ρμμένος τῶν ἄλλων· - τέχνη Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 1. - πλήθος = ὠρισμένον Πολύδ. 3, 90. δ) ἀπελκύνω ἐκ τῆς χώρας, ἐν τμήσει, «καὶ μ' ἀπὸ γῆς ὠρῖσεν Ἰλιάδης» Εὐρ. Ἔκ. 931. - περὶ ἑκκλ. ἀποκλείω ἐκ τῆς ἐκκλησίας· - ἐνεργ. καὶ συχνότερ. μέσ. ὀρίζω ἐννοῶν τινα, δίδω τὸν ὀρισμὸν αὐτῆς, - τέχνην Πλάτ. σοφ. 240. - εὐδαίμονα, Χαρμ. 173 καὶ συχνὰ παρ' Ἀριστοτ. καὶ ταῖς ἐπ. φιλοσόφους· «περὶ φύσεως ἀφορίζομενος» Ἐπικράτ. ἐν Ἀθην. 2, 59. ζ) «τέχνην ἱριστικὴν ἀφωρισμένους» Πλάτ. σοφ. 231, ὃ τὴν τέχνην ταύτην χω- ρίσας, ἰδιαιτέρως μεταρχόμενος.

Ἀ-φορῖος· ὁρατός, ἄριστος Πλούτ. Ἀ-φορῖαι, ἡ· διορισμός, γλωσ. Ἀ-φορῖσμα, τό· τὸ δὲ ὀρίων ἀποκεχωρι- σμένον, Ὁ.

Ἀ-φορισμός, ὁ· 1) προσδιορισμός Θεόδωρ. 2) πρότασις σύντομος, περιέχουσα τὴν θε- μελιώδη ἐννοίαν πράγματός τινος, ὡς εἶνε π. χ. οἱ ἀφορισμοὶ τοῦ Ἰπποκράτους· «τὸ πολλὴν ἐννοίαν ἐν ὀλίγοις ῥήμασι περιελθεῖν»

Σχολ. ἐν Ἀλθ. ῥητ. τ. 2, σ. 302. 3) παρ' ἑκκλ. καὶ τοῖς Ὁ. τὸ ἀποκλείειν τινα ἐκ τῆς κοινωνίας τῶν πιστῶν, τῆς ἐκκλησίας.

Ἀ-φοριστέον· δεῖ ἀφορίζεσθαι, ὀρισμὸν τίνος ποιεῖν Ἀριστοτ. ῥητ. Νίκ. 1, 6. ἀποχωρι- στέον Γαλην. τ. 8, σ. 292.

Ἀ-φοριστικός, 3. εἰς τὸ ἀφορίζειν ἀνήκων· ὁ δὲ ἀφορισμὸν λέγων, ἡ γράφων Φώτ. βίβλ. 5. ἔπιρ. - ὡς· ἐκρινῶς καὶ συντόμως Δ. Ἀλ. Ἰσαί. 7.

Ἀ-φορισμός, ὁ· ἑφορισμός, ἑκκλ.

Ἀ-φορμᾶν ὁρμᾶν ἀπὸ τινος τόπου, σηκῶ- νομαι καὶ ἀτέρχομαι μεθ' ὁρμῆς· - ἐκ δόμων λάθρᾳ Εὐρ. Τρ. 939. Θουκ. 4, 78, Ξεν. Ἑλ. 2, 5, 7. - τῆς χθονός· ἐκ τῆς γῆρας Εὐρ. Ῥήσ. 98. Συχνὰ παρὰ Πολύδ. Ὁ. Ὁμ. μετα- χειρίζεται ἐν τῇ σημ. ταύτῃ τὸ μέσ. μετὰ παθ. ἀφρ., - ναυτῶν Ἰλ. 6, 794. ἀπολ. Ὁ. 6, 376. ὡς. Πίνδ. ἀποσπ. 84, Ἀριστ. νεφ. 587, Θουκ. 7, 75. προβλ. Πολύδ. 1, 39 (δ- που τὸ ἀφώρμησαν, περὶ νηῶν λεγόμενον, δὲν πρέπει ν' ἀναχθῇ εἰς τὸ ἀφορμίζω), Σοφ. Οἶ. Κ. 1403. «ὁ γὰρ ἄλι' ἀφορμᾶ ποιεῖ», περὶ τοῦ κεραυνοῦ, 1468. «τὶ τῆνδε ἀφορμᾶ πείραν», Ἀλ. 283, τὶ ὁρμᾶς πρὸς ταύ- την τὴν πείραν, ἐπιχειρήσιν.

Ἀ-φορμή, ἡ· ὁ τόπος, ἀφ' οὗ τις ὁρμᾶ, ἀ- ναχωρεῖ, ἡ ἀφετηρία, π. χ. πρὸς πολιμικὰς ἐπιχειρήσεις Θουκ. 1, 90. 59. 18. αἰτία, ἐν- κυρία, ἀφορμή, ἀφορμὴ λαβόντες τὴν αἰ- τηρίαν· Ἰσοκ. 4, 61. «- τοῦ κακῶς προσιτῆ» Δημ. 1, 23. - καὶ πρόφασις Πολύδ. 2, 52, ὅστις πολλ. χρῆται τῇ λέξει, π. χ. ἀφορμῇ.

Ἔγεν προς τι, εἰς τι, 1, 88. 2, 7. «ἀφορμὴν διδόναι τινὶ πρὸς τι, 10, 33. λαβεῖν ἐκ τι- τινος, 3, 32. Ἰδ. ὀνομαζόμεναι ἀφορμαὶ τὰ μέσα πρὸς τινα ἐπιχειρήσιν, αὐτὰ τὰ μὲν κείνται ἐν τῷ τόπῳ, ὡς, α - αὶ ἐκ τούτων τῶν τόπων» Πολύδ. 2, 47. ἰδ. ὅμως συν- στανταὶ ἐκ χρημάτων, α δανείσασθαι ἐς ἔρ- γων ἀφορμὴν» = δανείζομαι χρήματα διὰ τινα ἐπιχειρήσιν Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 11. «ἀ- φορμὴ εἰς ξένους τρισηλίους» = μέσα πρὸς συνάθροισιν τρισηλ. μισθοφόρων, Ἰβλ. 4, 8, 32. α τοῖς πασὶν ἀφορμὰς εἰς τὸν βίον κατα- λαίπουσι», ἀπομν. 3, 5, 11. ὡς. «ἀφορμαὶ πασὶν» = τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια Εὐρ. Μηδ. 342. ὡς. «ἀφορμὴ αὐτοῦ ἀσθενεστῆρα» Δημ. 44, 29. καὶ «εἰ ἦν αὐτῇ ἰδία ἀφ. πρὸς τῇ τραπέζῃ» = ἴδιον κεφάλαιον παρὰ τῇ τραπέ- ζῃ, 30, 44. ὁμ. «πᾶσις ἀφορμὴ πασὶν με- γίστη πρὸς χρηματισμὸν» = ἡ πᾶσις (τὸ κε- λάριον) εἶνε τὸ ἀριστον κεφάλαιον, 36, 44. - Παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς ἀντιθ. τῇ ὁρμῇ, ἀπο- στραφή, ἀποτροπή· «ἡ ἀφορμὴ λόγος ἀπα- γορευτικός» Πλούτ. ῥητ. σ. 1037.

Ἀ-φορμητικός, 3, ἀντιθ. τῷ ὁρμητικῷ· ὁ ἀποστρεφόμενος, ἐκκλύνων Ἀφρ. Ἠπικτ. 1, 1, 12. ἰδ. ἀφορμῇ, ἐν τέλει.

Ἀ-φορμηγία, ἡ· ἡ ἀ-φορμικός, 2. ὁ μὴ ἐ- γων φόρμιγγα, ἡ μὴ ἀδόκιμος ἐν φόρμιγγι Αἰσχ. Εὐμ. 332.

Ἀ-φορμίζομαι, ναῦς χθονός· τὰς ἀφῆν νᾶ ἐκπλεύσων (ἀπὸ τοῦ ἔριου) Εὐρ. Ἰ. Τ. 18.

Ἀφορμιον, τό· τόπος Θεσπιδών, ὁ καλῖτης Ἀφορμιεύ· Στ. Βυζ.

Ἀφ-ορμος, 2, «ἄφορμος ἱμάς χθονὸς ἔκ-θορε» Σοφ. Οἶ. Κ. 233 = ἀφορμηθεὶς Σχολ. ἄπελθε ἐκ τῆς γῆρας μου.

Ἀ-φορο-λόγητος, 2· ὅστις δὲν φορολο-γεῖται Πολύβ. 4, 25 καὶ συχνά Δ. Σικ. 17, 24, Δ. Ἀλ. 3, 60.

Ἀ-φορος, 2· ὁ μὴ φέρων, μὴ παράγων, ἄ-καρπος· -δένδρεα Ἡρ. 2, 156, Ξεν. οἰκ. 20, 3· περὶ τῶν γυναικῶν Ἰπποκρ. α. 675· ὁ κα-θιστὼν τὴν ἄκαρπον Αἰσχ. Εὐμ. 751. Καί = τῷ προηγ. Στράβ. 15, σ. 704· καὶ ὁ μὴ φε-ρόμενος πρὸς τι, ἀντιθ. τῷ εὐεπιφορος Λογ-γίν. περὶ ὕψ. 4, 1· καθ'· Ἡσυχ. ἀφοροι=ἀ-σύλληπτοι.

Ἀ-φόρτιον· ἄχρηστον, ἀκάθαρτον Ἡσυχ. Ἀ-φορτος, 2· ὁ μὴ φορτικός, μὴ ὀχληρὸς Ἀντίπ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 78, 13· «ἀφορτος» οὐκ ἡγμένος τὴν Λοκουργεῖαν ἀγωγὴν· Ἡσυχ. ἐπὶρ. ἀφορτως=οὐ φορτικῶς Τέλης ἐν Στοβ. ἀνθ. 5, 67.

Ἀ-φόρικτα, δοῦρατα· ἀμόλυντα, ἀμείντα Ἀντίπ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. 9, 323.

Ἀφ-οσιώω· 1) ἀγιάζω, ἐξαγνίζω ἀμάρτημά τι διὰ καθαρῶν, καθάριω· -τὴν πόλιν Πλάτ. νόμ. 9, 873· «-τὴν πόλιν τὰ πρὸς τοὺς θε-οὺς» Αἰσχίν. 3, 180. Συχνότερ. τὸ μέσ. «-ὕ-περ ἑαυτοῦ καὶ τῆς συγγενείας» Πλάτ. νόμ. 9, 874, εἶνε νομοισμένος τύπος = προσφέρειν θυσίαν ἱλασμοῦ δι' ἑαυτὸν καὶ ὅλον τὸν οἶ-κον· ὅμ. Δημ. 47, 70· -τὰς ἀράς = αἵρειν, ἀφαιρεῖν τὰς ἀ. Πλούτ. Ἀλκ. 33· -τοὺς δαί-μονας = ἐξιλεῖν τοὺς θεοὺς Χαρίτ. 2, 4. Ἐν Ἡρ. 2· «ὁσιῶ ἀποσιοῦσθαι» εἶνε = τὰς ἀπαρ-χὰς προσφέρειν, 1, 109· 2) ἑξορκισαίν, λό-γον ἀποσιοῦσθαι, καθάρισμα, ἀναφορικῶς πρὸς τὸν ὄρκον, ἐκπληρῶ αὐτόν, πράττω ὅ, τι ἀπότησε τὸ χρηστήριον Ἡρ. 4, 154. 203. Ἐν Ἡρόν. 2, 9, 6· ὄρκον ἀφ. = ὁμνῶ τὸν ὄρκον, ὅμ. τὰ πρὸς τινα = προσφέρω αὐτῷ τὴν τελευταίαν τιμὴν, τὰς νομοισμένας νε-κρικὰς θυσίας, 4, 11, 11· 3) καθάρισμα ἀπό τινος, τὸ ἀποκροῖω, ἀποστρέφωμαι Πλάτ. Φιλ. 12. Οὕτως ἰδ. συχνά παρὰ Πλούτ. π. χ. = νεκροῦν, Πομπ. 42· -βασίλειαν = ἀ-πορρίπτω, Νομ. 6. 9· πράττω τι μόνον χά-ριν τῆς θρησκευτικῆς συνηθείας, κατὰ τύπον μόνον· «μόνον ἀποσιοῦσθαι περὶ τινος» Πλάτ. νόμ. 6, 752· πρὸλ. ἐπ. 7, 331· ἀποσιούμε-νος, ἀντιθ. τῷ «ὡς οὐκ ἐρίστα» Ἰσ. 7, 38 καὶ Πλούτ. Ὅθ. ἀφωσιούμενος = μόνον κατὰ τύπον, διὰ τὰ «μέγιστα» ἀποσιούμενοι· ἐν ἀποκρίσει θαιπαύοντες, τιμῶντες· Ἡσυχ.

Ἀφ-οσιώμα, τό, «ἀφωσιώματα» καθάρμα-τα, καθάρσια· Ἡσυχ. Ἀφ-οσιώσις, ἡ· καθάρσις Δ. Ἀλ. 2, 52· «τῆς ἀφωσιώσεως ἔντα» = μόνον τοῦ τύπου χάριν (ὅπως ἱκανοποιήσωμεν τὴν συνείδησιν) Πλούτ. Εὐμ. 12· ὡς «τιμῆς ἀφωσιώσεως», Τιμαλ. 39, ἡ ἐξωτερικὴ, ψυχρὰ ἐνδείξις τιμῆς. Ἀφ-οσιωτέον· δεῖ ἀποσιοῦν Ὀρίγ. Κίλσ. σ. 431.

Ἀφ-ότι· ἀφ' οὗ Ἰ. Μαλ. 7 170.

Ἀφραμῶν τὸ φρουρίον· φρούρ. ἐν Ἀρμενίᾳ Μιναῖο.

Ἀφουσία, ἡ· ἡ ἀκοριώδης πεταστὴ τοῦ αἵ-δήρου, γλῶσσ. μετν.

Ἀφουσία· νησὶς τῆς Σουλδ.

Ἀφρα· πόλ. Λιβύης Ἰώσ.

Ἀ-φραδέω· πράττω ἀπερισκέπτως Ἰλ. 4, 92.

Ἄδ. η, 294.

Ἀ-φραδῆς, 2· ἀπερίσκεπτος, ἀστόχαστος Ὀδ. 6, 282· -νεκροί = μὴ ἔχοντες συνείδησιν ἑαυτῶν, λ, 476· ἐπὶρ. ἀφραδέως = ἀπερισκέ-πτως, ἀνοήτως Ἰλ. γ, 436 καὶ συχνάκις.

Ἀ-φραδία, ἡ· ἀνοήσια, μωρία, ἀπερισκε-ψία, ἰδ. κατὰ πλ. Ἰλ. ε, 649· -νόσιος, κ, 222, π, 354 (ὁ μμεῖται ὁ Ἀριστ. ἐπ. 1029)· -πολέμοιο = ἄγνοια, ἀπειρία, ε, 363.

Ἀ-φραδμων, 2· ἀφραδῆς· -προγινώσκων ἐμὴ ἔχοντες νοῦν, δι' οὗ νὰ προβλέπωσι· Ὀμ. Ὀμ. Δῆμ. 257· ἐπὶρ. ἀφραδμώνως Αἰσχ. Πέρσ. 409· πρὸλ. ἀφράσμων.

Ἀ-φραίνω· εἰμαι ἄφρων, ἀνόητος Ἰλ. 6, 258. Ὀδ. υ, 360 καὶ μετν. ὡς Πλούτ. ἡθ. σ. 1037. Ἐν Ἰπποκρ. κατὰ Γαλήν. γλ. σ. 444 καὶ ἀφράτω = ἀφραίνω, δαυνατῶ· παρ' Ἡσυχ. ἀφράσσει· ἀφρονεῖ.

Ἀ-φρακτος, 2· ὁ μὴ πεφραγμένος, τ. ἑ. ἀφύλακτος· -φίλων Σοφ. Αἴ. 893· «-ὄρκους θεῶν» Εὐρ. Ἰππ. 657· -οἰκησις = μὴ ὠχυρω-μένη, καθ' Ἡσυχ. μὴ ἔχουσα περιβολὴν Θεοκ. 1, 6· στρατόπεδον, 1, 117· «ἐν ἀφράκτῳ οἰ-κεῖν» Δουκ. γυμν. 34· ἀφρακτα, δηλ. πλοῖα, τὰ ἄνευ καταστρώματος Πολύβ. 4, 53. 16, 2, Κικ. Ἀττ. 5, 11. 12, 10· ὁ μὴ προνοῶν Ἀριστ. Θεσμ. 581· ἐπὶρ. ἀφράκτως, μετν.

Ἀφραίνια· γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀφράνιος· ὄν. Ῥωμαίων πληθεῖων Πλούτ.

Ἀφραος· βασ. Λιβύης, χρ. Παγ.

Ἀ-φράσιων, 2· ἀφράσιων Αἰσχ. Ἀγ. 1374· ἐπὶρ. ἀφρασμώνως, αὐτ. 281.

Ἀφράσιω· ἰδ' ἀφραίνω

Ἀ-φραστος, 2· α) ἀπαρτήρητος, ἄγνω-στος· -ἔργα Ὀμ. Ἡρμ. 80· «ἀφραστοὶ κατείδεν» ἀκατάληπτοι Αἰσχ. ἰκ. 80· -φάτις = περὶ ἧς δὲν δύναται τις νὰ κρίνῃ Σοφ. Τρ. 694, μετὰ τοῦ ἀξυμβλήτος ἀνθρώπων μαθεῖν, ἀνεκλήγητος Σχολ. Ἀράτος· -σιτίος Ὀμ. Ὀμ. Ἡρμ. 353· -πέδη Σοφ. Τρ. 1046· ὄν τις δὲν προβλέπει, ἀπροσδόκητος· -ἐλεθρὸς Ἀπολ. Ἰ. 2, 224· πρὸλ. 825· 6) ὄν δὲν δύναται τις νὰ εἰπῇ, ἄρρητος, ἀνεφραστός, ἀνεκλήγητος Αἰσχ. Πέρσ. 161· 80. τεράστιος Ἠλιδ. 5, 22· γ) ἄλογος, μωρός· -γελᾶν Νίκ. ὁμη. 776 = ἀλόγιστος Σχολ. ἐπὶρ. ἀ-φράστως· ἀπροσδοκῆτως Σοφ. Ἠλ. 1254.

Ἀφραστος (ἄφραστος) ἡ· ἑκάστη παρὰ Ταραντίνους Ἡσυχ.

Ἀ-φραστότης, ἡ· ἰδιότης τοῦ ἀφράστου, ἀνεφραστός Ἀθαν. τ. 1. σ. 506.

Ἀ-φρατύς, ὅς, ἰων. ἡ ἀφραδία, π. ἐν Σουλδ.

Ἀφρατία· ἰσχυρός, Κρήτης Ἡσυχ.

Ἀ-φρενος, 2· ἄφρων Γεωρ. Συγκ. σ. 28.

Ἀφρέω· ἀφρίζω· εἰπὶ ἀφρεὶν στῆθιν· Ἰλ. λ, 282.

Ἀφρη-λόγος, ζωήρυς· κοχλιάριον δι' οὗ συλλέγεται ὁ ἀφρός Φιλ. ἐν Ἀνθ. 6, 101, ποιητ. ἀντ' ἀφρολόγος.

Ἀφρηστέης, ὁ ὁ ἀφρίζων, ἐπίθ. τοῦ δελεῖ-
νος Ἀρχι. ἐν Ἀνθ. 7, 214.

Ἀφρητῶρ, ὁρος, ὁ, ἡ ὁ μὴ ἔχων φρήτην
καὶ μεμωμένους συγγενείας κατ' Εὐδοκ.
Ἰλ. 6, 63.

Ἀφριάω· ἀφρίζω, ὡς τὸ ἀφρέω Ὁππ. ἀλ.
1, 772.

Ἀφρίζων· ἐξαίρων ἀφρόν, «-ἐπικαί πνοαί»
Σοφ. Ἰλ. 709· περὶ τοῦ πατηρίου Ἀλεξ. ἐν
Ἀθην. 11, 472, καὶ ἐν τῷ περὶ Ἰπποκρ. α.
645, Θεοφρ. φυτ. αἰτ. 6, 1, 5, Δ. Σικ. 3, 9.

Ἀφρικανός, 1) α) Ἀφρικανὸν (πέλαγος)
Πτολ. Ἰδ' Ἀφρικῆ, 6) τὰ ἀφρικανὰ, εἶδ. σύ-
κων Ἀθην. 3, 75· 2) ἐπών. δύο Σαιπιδίωνων,
τῶν κατασκευασάντων τὴν Καρχηδόνα Δ. Κάσ.
3) κύρ. ὄν. α) (Γορδιανός) Ἡρόν. 6) Σέξτος,
φιλόσοφος ἐξ Ἀφρικῆς, ζῶν ἐν Ῥώμῃ Σουίδ.
Ἀφρικέρωνες· ἔθνη ἐν Λιβύῃ Πτολ.

Ἀφρικῆ, ἡ 1) Africa propria, βωμ. ἔπαρ-
χια περιλαμβανούσα τὴν ποτὶ χώραν τῶν
Καρχηδονίων καὶ τὴν μεταξὺ τῶν δύο Σύρ-
τειων γῆν καὶ διὰ τοῦτο διακρίνεται τῆς ἄλ-
λης Ἀφρικῆς, ἥν οἱ Ἕλληνες ὀνόμαζον Λι-
βύην (ὁ ἴδ' Δ. Κάσ. 2) ἡ Ἀφρικῆ, δηλ. θά-
λασσα, ἡ πρὸς τῇ Africa propria Πτολ.

Ἀφρικτί· ἀνευ φρίκης Καλλ. Ἀρτ. 65.
Ἀφρι-λόγος· ἀφρηλόγος, ὁ ἴδ'.

Ἀφρίνον· τάλαρον, τῶν ἐκ τῶν ἔλκυσμάτων
τῶν ἑρίων Ἡσυχ.

Ἀφριόεις, 3· ἀφρίζεις Ἀντ. Θεσ. ἐν Ἀνθ.
7, 531, Νικ. ἀλ. 206.

Ἀφρίους· θοήρας Ἡσυχ.
Ἀφρί· μύρτον Ἡσυχ.

Ἀφρισμός, ὁ· τὸ ἀφρίζειν Σχολ. Ἰλ. α, 607.
Ἀφριστής, ὁ· ὁ ἀφρίζων Κ. Μανασσ.
χρ. 302.

Ἀφρίτης, ἴδιος, ἡ· εἶδ. ἰχθύος Ὁππ. ἀλ. 1,
716· κατ' Ἀθην. 7, 284· εἶδ. ἰχθύος Ὁππ.
ἀλ. 1, 716· κατ' Ἀθην. 7, 284· εἶδ. ἀφρίης.

Ἀφρό-γάλα, τό· γάλα ἀφρόδες Γαλην. τ.
10, σ. 158.

Ἀφρο-γένετα, ἡ· ἡ ἐκ τοῦ ἀφροῦ γεννη-
θεῖσα, ἐπών. τῆς Ἀφροδίτης, μετγ. π. ὡς
Μόσχ. 2, 71, Κόλουθ. 167.

Ἀφρο-γενής· τῷ προηγ. Ἡσ. 08. 198,
Ἀνθ. Πλάν. 169.

Ἀφροδᾶς· ἀνδρ. ὄν. Γαλην.

Ἀφροδαισία· γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀφροδαισιεύς· Ἀφροδαισιεύς, ἐπιγρ.

Ἀφροδαισιν· Ἀφροδαισιν, γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀφροδαισιός· 1) Ἀθηναῖος, ἐπιγρ. 2) Θε-
σπιός, ἐπιγρ.

Ἀφροδαιτός· Ἀφροδαισιός, ἐπιγρ.

Ἀφροδίσια, τὰ· ἑορτὴ τῆς Ἀφροδίτης, ἐν
Ἀθῆναις Ἀθην. ἐν Κορινθίῳ, αὐτ. ἐν Θήβαις
Ξεν. ἐν Αἰγίνῃ Πλούτ.

Ἀφροδίσια (Ἀφροδίτια, Ἀφροδισιά· 1)
πόλ. Λακωνίας Θουκ. 2) γυνὴ ἐκ Κορωνείας,
ἐπιγρ. 3) Ἀθην. πόσιον.

1, 3, 14· ἐνεργ. περὶ τοῦ ἀνδρός, Ἰπποκρ.
Ξεν. ἀπομν. 4, 5, 9, παθ. περὶ τῆς γυναί-
κός, Ἰέρ. 3, 4· «ἀφροδισιάζεσθαι» γυναικί-
σθαι· Ἡσυχ.

Ἀφροδισιατός, 3· ὄν. ἰδων. Γαλην.

Ἀφροδισιακός, 3· ὁ τῶν ἀφροδισίων· ἡδω-
ναί Δ. Σικ. 2, 23· «λίθος» λίθος τις πολύτι-
μος Πλίν. Φ. Ἰ. 37, 10.

Ἀφροδισιανός· ἀνδρ. ὄν. μετγ.

Ἀφροδισιάς, ἡ· εἶδος φυτοῦ, ἄλλ. ἄκορος.

Ἀφροδισιάς, ἄδος, ἡ· 1) τόπ. παρὰ τῇ
Δάρνῃ ἐν Κυρηναϊκῇ Ἡρ. 2) πόλ. ἐν τοῖς με-
θορίσι Φρυγίας καὶ Καρίας καὶ διὰ τοῦτο
ἄλλοτε μὲν εἰς τὴν Καρίαν ἄλλοτε δὲ εἰς τὴν
Φρυγίαν διαγομένην Στράβ. κατ. Ἀφρο-
δισιάς· 3) ἀκρωτ. καὶ ἱπνίστιον Κιλικίας Δ.
Σικ. 4) νῆσος πλησίον Γαδεΐρων = Ἐρὺθεια
Πλίν. 5) πόλ. ἐν Θράκῃ Πτολ. 6) πόλ. Λα-
κωνίας (ἴδ' Ἀφροδισιά) Στ. Βυζ. 8) ὁδὸς τις
ἐν Θουρίοις Δ. Τικ. 9) πλοῖον Ἀθηναίων.

Ἀφροδισιασμός, ὁ· ἀπόλαυσις τῶν ἀφρο-
δισίων Ἀριστοτ. προβλ. 30, 1.

Ἀφροδισιαστής, ὁ· ἐκδοτός εἰς τὰ ἀφρο-
δίσια, βάτης Ἡσυχ. ἐν λ. ὁδός, Παλέρμ. φυ-
σιολ. 1, 6.

Ἀφροδισιαστικός, 3· πολὺ ἐπιρρηπὴς εἰς
τὰ ἀφροδίσια· «γρηράσκει ὕατον τὰ σώματα
τῶν ἀφροδισιαστικῶν ἀφρώνων» Ἀριστοτ. Ζ.
Ἰ. 7, 1, προβλ. 3, 33· ὡς μετγ. παρ' ἱατρ.
καὶ ὁ διεγείρων εἰς ἀφροδισιασμόν.

Ἀφροδισίη, τὰ· Ἀφροδίσια, ἐπιγρ.

Ἀφροδισιον, τό· 1) εἰκὼν τῆς Ἀφροδίτης
Πλούτ. 2) ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἐν Μεγάροις,
ἐν Κύπρῳ καὶ ἀλλαχοῦ Στράβ. 3) ἄφρ. ὀρυ-
μός, ἐν Ἀρκαδίᾳ Πaus. 4) ἀκρωτ. ἐν Ἰσπα-
νίᾳ Στράβ. 5) κώμη Ἀρκαδίας Πaus. 6) πόλ.
ἐν Κύπρῳ Στράβ. ἴδ. Ἀφροδισιάς· 7) πόλις
ἐν Ἀφρικῇ Πτολ. 8) εἰς τῶν τριῶν λιμένων
τοῦ Πειραιῶς Σχολ. Ἀριστ. (πάντες οὗτοι
οἱ τόποι ὄνομα συνήθως ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς
ναῶν τῆς Ἀφροδίτης)· 8) ὄν. θαλάσσιον, τῇ
Ἀφροδίτῃ ἀφιερωμένον, ἐν τῷ πλοίῳ τοῦ
Ἰέρωνος Ἀθην.

Ἀφροδισίος, 3 καὶ 2· τὴν Ἀφροδίτην, τὴν
τοῦ ἔρωτος ἀπόλαυσιν ἀφρών· ἄγρα Σοφ.
ἀποστ. 178· ἄθρομα Ἀνακρ. 53, 8· ἡ-
θονὴ Πλάτ. ἐπ. 7, 335 συμμ. 183· ἴδ. τὰ
ἀφροδίσια = ἑορτὴ τῆς Ἀφροδίτης Ξεν. Ἐλ.
5, 4, 4· ἑρωτικὴ ἀπόλαυσις, συνουσία, ἴδ.
ἡ ἀκρατής Πλάτ. καὶ ἄλλ. - Ἐν Λουκ.
Νιγρ. 16 τὰ αἰδοῖται. Παραμ. «ἀφροδισίος
ὄρκος οὐκ ἔμπονίμος» ἡ «οὐ δάκνει», διότι
τῶν ἑρῶντων οἱ ὄρκοι πολλάκις παραβάνον-
ται Πλάτ. συμμ. 182.

Ἀφροδισίος· κύρ. ὄν. 1) Ἀθηναῖος, Ἀζή-
νιεύς Ροσσ. 2) Ὀρχομένιος, ἐπιγρ. 3) μηνὸς
ὄν. ἐν Κύπρῳ (ἀπὸ τῆς 23 Σεπτ.) Πορφ. - ἐν
Βιθυνίᾳ (ἀπὸ τῆς 24 Ἰουλίου), ἐν Ἰαπὼ λίγ.

Ἀφροδισίων, ἐπιγρ.

Ἀφροδισιτάριον, τό· εἶδος ἱατρικοῦ Γαλην.
τ. 13, σ. 439.

Ἀφροδισιτάριον, ἡ· γυν. ὄν. ἐπιγρ. Αἰγυπτ.
Ἀφροδίτη (συνήθ. —, ἐν ἱατρικῷ ὁμοίως
καὶ —, ἱερογλ. συνήθ. ἡ ἐκ τοῦ ἀφροῦ,

ἡ τῆς θαλάσσης, γεννηθεῖσα, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἀφρώ, ἡ δασία, = γονιμότης, λατ. Venus, γερμ. Freia, κλ. αἰολ. Ἀφρόδιτα· 1) θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Διώνης Ἰλ. ἡ τῆς θαλάσσης· Πρ. οὐκ τοῦ ἔρωτος, τοῦ κάλλους καὶ τῆς χάριτος φέρουσα κροτὸν κρύπτοντα ἐν ἑαυτῇ ἔρωτα, πόθον, πειθῶ, κλέπτουσαν καὶ τῶν σοφῶν τὸν νοῦν Ἰλ. ξ, 214. Ὡς Οὐρανία εἶνε ἡ τὰ πάντα γεννώσα καὶ τρέφουσα θεὴ τῆς φύσεως, ὑπὸ μὲν τῶν Ἀσσυρίων ὡς Μιλιττα, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀράβων ὡς Ἀλιλάτ, ὑπὸ τῶν Φοινίκων ὡς Ἀστάρτη, ὑπὸ τῶν Σκυθῶν ὡς Ἀρτίμπασα, ὑπὸ τῶν Περσῶν ὡς Μίτρα καὶ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὡς Χαθὼρ λατρουμένη. Ἀντίθετος ταύτης εἶνε ἡ Πάνθημος, τῇ ὁποῖα ὁ Σόλων πρῶτος ἐν Ἀθήναις ἀνήγειρε ναὸν Ἀθῆν. - Ὡς τριακὴ παλ- λάκις ἀπαντᾷ συμβολικῶς ἀντὶ τῆς φιλίας, ἡ δὲ ὁνείας, τῶν ἀφροδισίων, τῆς ἐρασμότητος, χάριτος καὶ καλλονῆς Εὐρ. Ἰ. Α. 1264, Φαιν. 402. «τοσαύτην ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώσσῃ ὁ νεανίσκος ἔχει» Λουκ. Σκυθ. 11. διὰ τοῦτο αἱ μύθον, ἐκάλουν τὴν τοῦ ἔρωτος ἀπόλαυσιν, ἔργον, χάριν, ἀκμήν, τέρμα, μυστήρια, ἡ ὕψις τῆς Ἀφρ. Ἀριστ. καὶ ἄλλ. ἡ ἀπλῶς «τὰ Ἀφροδίτη», αἱ δὲ ἐταῖραι ἐλέγοντο «πω- λούσαι τὰ Ἀφροδίτη», ἡ «αἱ εἰς Ἀφροδίτην πωλοῦμεναι» Ἀγ. Τίτ. 8, 16, 2, 37. ὅτι ἔλεγον «εἰς Ἀφροδίτην ποιεῖν» Ἀσκληπ. 5, 207. Ὁλχ. σπαν. ἐνομάζεται καὶ τὸ ἀγαλμα αὐτῆς Ἀφροδίτη ὄρκος «μὰ τὴν Ἀφροδί- τη», καὶ παροιμ. «ὄρκος Ἀφροδίτης συγ- γινώσκειται» Μάχιρ. θ, 47, πρὸς Πλάτ. συμ. 183. Ἄλλαι παροιμ. α) «Ἀφροδίτη καὶ Διόνυσος μετ' ἀλλήλων εἰσι» = ὁμοίως τὸν ὅμοιον Ἀριστ. πρὸς Πλάτ. 30, 1. Ὁμ. «Νεκρὸν Ἀφροδίτῃ Διονύσου θύγα καὶ Διὸς υἱὸς» Ἀποστ. 12, 2, ὁ δὲ οἶνος καλεῖται «γὰρ τῆς Ἀφρ. = Κ. Μανασ. 2, 4. 6) «Ἀφροδίτῃ ὄν τιθυκεν», περὶ θώρων ἀχάρους, διότι ἐν τισι τόποις (οὐχὶ πανταχοῦ) δὲν ἐ- θύον τῇ Ἀφρ. χιρούς Ἀποστ. 4, 59 γ) «πρὸς Ἀφροδίτην μίμω». τ. ε. κατὰ τοιαύ- της ὑπαιτίουτος δὲν ταλμᾷ ὁ σκώπτης Εὐστ. ἔρωτ. 9, 3. 2) ὁ πλανήτης ὃ τῇ Ἀφρ. ἀ- σφαιρωμένος, ὅθ. καὶ «Ἀφροδίτης ἀστήρ», ἡ Ἀφροδίτη Πλάτ. 3) τὸ ὄν. Ἀφροδίτη ἐ- χρησίμευε πρὸς τοῦτοις καὶ ὡς ἑρῶν, γυναι- κῶν, καὶ μάλιστα ἐταῖρων, εἰς εἰς καὶ νεοῦς ἀκόμη ἀνήγειρον ὑπὸ τὸ ὄν. τοῦτο, ὡς εἰς τὴν Ἀλμάν Βελιστίχην καὶ ἄλλ. Ἀθῆν. 6, 253 καὶ ἄλλ. 4) βῆλος κυνιστικῆς Πλάτ. Κρίτ. ν, 8.

Ἀφροδίτης α) κάπρος, τ. ε. ἡ Κυρήνη Πίνδ. 6) λειμῶνες, μυθώδεις λειμ. Πλάτ. γ) λι- μέν, Veneris portus ἐν Αἰγυπτίῳ Πτολ. 2) νῆσος, ἐν τῷ ἀραβικῷ κόλπῳ Πτολ. ε) ὄρ- ρος, = Μυδρ ὄρρος, ὃ ἴδε, καὶ = θίσθη Νόν. 3) κηγὴ Εὐστ. η) πόλις, παρὰ Πτολ. καὶ Ἀφροδίτη πόλις, πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Ἀφροδίτη πόλις ἐν Αἰγύπτῳ, ὃ κατ. Ἀφρο- δίτη πόλις Στράβ.

Ἀφροδίτη = Ἀφροδίτα, ὃ ἴδε.

Ἀφροδίτης ὃ Ἐρμαφροδίτης Β. Ἀν. ν.

472. κύρ. ὄν. Ἀθηνάιος, Αἰθαλίδης Ἰσοκ. Ἀφροδίτη = Ἀφροδίτης πόλις ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἀφροδίτη, γ. ὡς γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ἀφροδίτη οἱ Καρχηδόνοι Σουδ.

Ἀφροδίτη - κόμας, 2) ὃ ἔχων ἀφροδίσου κα- μὴν - βαθμῆγες Μουσ. 262, Νόν. Δ. 2, 78, 9, 48 καὶ συχνάκις.

Ἀφροδίτη - λίτριν, ἀττ. = ἀφρόνιτον, ὃ ἴδε.

Ἀφροδίσιας, ἡ - τὸ ἀφρόνως πράττειν Στράβ. ἐκλ. τ. 2, σ. 100.

Ἀφροδίσιας εἶμαι ἄφρων, ἡ πράττω ἀφρό- νως Θεόδ. Στουδ. σ. 510. συνήθησιν μὲν ἀφροδίσιας, Ὁ. καὶ ἄλλ. μτγν.

Ἀφροδίσιας, ἡ ἀφροσύνη Β. Ἀν. σ. 472.

Ἀφροδίσιας, 3) ἀνόητος Σχολ. Λουκ. εἰς κατ. 21.

Ἀφροδίτην, ἀττ. ἀφρόλιτρον, τὸ νι- τρον μὲν ἡ λίτρον ἐκάλουν (οἱ ἀρχαῖοι) τοῦ ἀ- σφαιρωμένου καὶ λιθώδους τῶν βώλων, ἀ- σφαιρωμένου καὶ λιθώδους τοῦ χαυνωτέρου φρόνιτον ἢ ἡ ἀφρόλιτρον τοῦ χαυνωτέρου νι- τρου καὶ μαλακωτέρους, ἀφρόν δὲ λίτρον ἡ νι- τρου τὸ ἐξανθῶν ἐπιπολῆς τοῦ νιτροῦ καὶ βαθμῆς ἀποξυόμενος ἀλευρώδης Κοραῖς εἰς Ξενοκρ. σ. 199. Γαλην. τ. 7, σ. 53.

Ἀφροδίσιας, 2) ὃ μὴ ἔχων φροντισίαν - τὸ θανεῖν Εὐρ. ἀποστ. 76, Λουκ. ἀλεξ. 3, Πλούτ. 39, σ. 45 καὶ ἄλλ.

Ἀφροδίσιας εἶμαι ἀφροντής, δὲν φρον- τίζω Πλάτ. νόμ. 10, 855. - τινὸς Ξεν. συμ. 8, 33. καὶ ἐν ἀν. 5, 4, 20, εἰ. γρ. ἀντὶ ἀ- μελήσαντες, καὶ μτγν. - ὑπὲρ τοῦ θανάτου Φιλόστρ. εἰ. Ἀπολλ. 1, 38.

Ἀφροδίσιας εἶμαι ἀφροντίστῃ Παρ- σύμ. 9, 16, 5.

Ἀφροδίσιας εἶμαι ἀφροντίστῃς Ἀθῆν. 15, 652. Ἀφροδίσιας, ἡ ἑλλειψὶς ἐριντιδίων, ἀ- μέλικα Θεμιστ. λ. 15, σ. 186.

Ἀφροδίσιας, 2) αἱ ὃ μὴ φροντίζων, ἀ- μέριμος Ξεν. συμ. 6, 6. - τινὸς Πολύδ. 38, 1, 5. «ἀφροντίστως ἔχειν» Ξεν. Κύρ. 1, 6. 42. 6) ἀφρόβλητος, ὅν τις δὲν προκρίν- εις Αἰσχ. Ἀγ. 1550. γ) παράφρων, ἔρως Θεόδ. 10, 20. ὅμ. «ὡς ἀφροντίστως ἔχειν» = δὲν εἶνε κύριος ἐαυτοῦ Σοφ. Αἴ. 348.

Ἀφροδίσιας, ὃ 1) ἀφρός, ἀπὸ τοῦ Ὁμ. μέχρι πρὶ σήμερον καὶ τὸ ἀφρόδεις σῖαλον τοῦ μαινο- μένου λέοντος Πλ. σ. 168. πρὸς Πλάτ. 174. «θρομβώδῃ ἀφρόν ἀναξέουσι» Σοφ. 699, ὅμ. ἐν Λουκ. Ἀλεξ. 12 καὶ ἄλλα ὅμ. 2) ὃ ἑρῶς, ὃ ἄλλως ἀφῶ καλούμενος Ἀργ. στρ. ἐν Ἀθῆν. 7, 285. Ἀριστ. 2. Ἰ. 6, 15.

Ἀφροδίσιας οὗτος Κρόνου ἐκ Φιλύρας, βασιλεὺς Λιθύρας, ἀφ' οὗ ὄνομα αἱ Ἀφροί Σουδ.

Ἀφροδίσιας, ὃ ἑρῶς, ἄλλως σεληνιτῆς καλούμενος «ἀπὸ τὴν εὐρύσκεισθαι αὐτὸν νυκτὶν μεστὸν ἐν τῇ τῆς σελήνης παραυῆσιν» Ἀν- ασκ. 5, 10.

Ἀφροδίσιας - ὁ μὲν εἶς, ἀκας, ὃ ὃ ἀφροδίσιας καμαπορήμων, οὗτος ἀναμᾶται τὸν Μενέδη- μον ὃ Τρ. ἐν Δ. Λαερ. 2, 126, 8. γρ. ἀφροδίσιας.

Ἀφροδίσιας - σκάρειον, τὸ ἀφροδίσια σκάρειον Κόλουμ. 9, 8.

Ἀφροδίσιας, ἡ ἑλλειψὶς φρονήσεως, ἀλογίαν

μωρία, ἀπὸ τοῦ Ὀμ. πανταχοῦ, καὶ πληθ.
Ὁδ. π. 278. Ἐν Πλάτ. τὸ μὲν ἀντιθ. τῆς
συμφορᾶς, τὸ δὲ τῆς σοφίας, Πρωτ. 332.
Ἐν Ξεν. Κύρ. 4, 2, 41 ἡ ἀναισθησία τῆς
μύτης· ἀφρ. ἐστὶ τὸ κρίνειν κακῶς τὰ πρά-
γματα, τὸ βουλιύσασθαι κακῶς, τὸ ὀμλήσθαι
κακῶς, τὸ χρῆσασθαι κακῶς τοῖς παροῦσιν
ἀγαθοῖς, τὸ ψευδῶς δοξάζειν περὶ τῶν εἰς τὸν
βίον καλῶν καὶ ἀγαθῶν Ἀριστοτ. περὶ ἀρετ. β.
Ἀφροτόκος, 2· ὁ ἀφρὸν τίκτων, ἀφρίζων
Νόν. Δ. 45, 156.
Ἀφρουρίζω· δὲν φρουρῶ, εἶμαι ἄνευ φρου-
ρᾶς Στράβ. 15, σ. 709.
Ἀφρούρητος, 2· ὁ μὴ φρουρούμενος Πλάτ.
νόμ. β. 760· - πόλις = ἡ μὴ ἔχουσα φρουράν
Πολύδ. 4, 25, 7, Πολύτ. ἡθ. σ. 340.
Ἀφρούρος, 2· α) τῷ προηγ. Πλάτ. Φαίδρ.
256, Πλούτ. Δημητρ. 32· ὁ μὴ ἔχων φρου-
ρᾶν, Αἴμ. Π. 15· β) ἐλεύθερος τῆς στρατιω-
τικῆς ὑποχρέωσης, τοῦ φρουρεῖν Ἀριστοτ. πολ.
2, 9, 18.
Ἀφροφόρος, 2· ἀφρὸν παραγῶν, ἀφρίζων
ἡ. Χρυσ. τ. θ, σ. 558.
Ἀφροφύτης, 2· ὡς ἀφρός, μαλακός, «πέ-
ταλα θριδάκων» Φιλώδ. ἐν Ἀνθ. 9, 412.
Ἀφρώ· μεταβάλλω εἰς ἀφρὸν θεολ. ἀριθμ. σ. 40
Ἀφρώ, ἡ· παρασχημ. τοῦ ἀφρός, βεδίως
μόν. ἀπὸ τῆς ἐκ τοῦ ἀφρός λέω. προσελθὼν
Ἀθην. 7, 325 (ὁ Schneider γράφει ἀφρίτιν)
Ἀφρυκτός, 2· ὁ μὴ πεφυγμένος, ξηραμέ-
νος ἐν τῷ ἡλίῳ ἢ ἐν τῷ πυρὶ Ἀλξ. Τραλ.
9, σ. 555, Πολύδ. 6, 77.
Ἀφρώ, ὡς· Ἀφροδίτη Νίκ. ἀλ.
Ἀφροδῆς, 2· πλήρης ἀφρός, ἀφρίζων Ἰπ-
ποκρ. σ. 89 καὶ συγνάκις Πλάτ. Τιμ. 60
«στομάχιος ἀφρώδης πέλανον» Εὐρ. Ὀρ. 220.
Ἀφρων, 2 (φρήν) ὁ μὴ ἔχων φρένας, ἀνό-
ητος, ἀόνοητος, μωρός, ἀπὸ τοῦ Ὀμ. παντα-
χοῦ. Παρὰ Πλάτ. ἀντιθ. τῷ φρόνιμος, σοφ.
217 καὶ συγνάκις· τὸ ἀφρων = ἀφροσύνη Ξεν.
ἀπομν. 1, 2, 55· ἐπὶρ. ἀφρώνως Σοφ. Αἴ.
768, Ξεν. Κύρ. 1, 6, 40 καὶ ἄλλ.
Ἀφρων· τὸ κώνειον, φυτὸν Διοσκ. (νόθ.) 4, 79.
Ἀφῶ· μεμβράς Ἡσυχ.
Ἀφ-υερίζω· 1) παύομαι ὑδρίζων, παύω τὴν
ὕδριν ἢ ἀλαζονίαν μου· «τὸν γὰρ εἶνον τὸν
νέον πολλὴ γ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἀνδρ' ἀποζέ-
σαι πρώτων ἀφυδρίσαι τε» Ἀλξ. ἐν Ἀθην. 2,
36· περὶ τῆς θαλάσσης, ἥτις παύει τοῦ νὰ τα-
ράσσεται Ξυένε. 2) ἀφυδρίσαι μάλιστα τὸ
ἀκαλάτως ὑδρίσαι δηλοῦν εἰς κόρον καὶ ὥστε
ἀποκληρωθῆναι Οὕτω Μένανδρος Παλλανῆ,
νὸν πηλ. νὸν ἀφύδριτον. Ἦν ἀφύδρικα· β.
Ἀν. σ. 473, Πλούτ. Δημητρ. 19, Πολύδ. 1, 217.
Ἀφ-υγίης, 2· ὁ μὴ δυνάμενος φυγεῖν τι Σ.
β. π. πρὸς μαθ. 12, 164.
Ἀφ-υγιάζω· ποῖω τινα ὀγιῇ ἰάμελ. βί.
Πυθ. 25.
Ἀφ-υγίασμός, ὁ· τὸ ἀφυγιάζειν, ἱατρεῖαν
ἰάμελ. βί. Πυθ. 15.
Ἀφ-υγραίνω· ποῖω τι ὕδρον Ἀριστοτ. Ζ.
1, 10, 6.
Ἀφύδιον ὄποι. τοῦ ἀφός Ἀριστ. ἐν Ἀ-
θην. 7, 285.

Ἀφ-υδραίνω· ἀποκλύνω· μέσ. Εὐρ. Ἰ. 90·
καθ' Ἡσυχ. = περιρραίνεσθαι, ἀπολούεσθαι.
Ἀφ-υδρος, 2· ἄνυδρος Ἰπποκρ. σ. 289.
Ἀφύζα, ἡ· ἀφύζαν Ἰωνίς ἐκάλουν τὸν λέ-
οντα· Σχολ. ἰλ. φ. 528.
Ἀφύζω, «ἀφύζε» ἀπόλαβη· Ἡσυχ.
Ἀφύη, ἡ, συνήθ. κατὰ πληθ. (κατὰ β. Ἀν.
σ. 473 γέν. πλ. ἀφύων)· ἰχθυῖδιον φαθλον καὶ
λυπρὸν, ἀργυρίζον τῇ χροίᾳ· β. Ἀν. σ. 472·
μαρίδα κοιν., κυρ. ἐκ τοῦ ἀ-φύω, διότι ἐ-
πίστευον ὅτι ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς ἰλῦος Αἰλ.
Ζ. 1, 2, 22, ἡ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἀφρού, διό
καὶ ἀφρόη· παροιμ. ἀφύα ἐς πύρ· ἐπὶ τῶν
τέλους ὅδ' λαμβανόντων ἡ παροιμία, παρῶσαν
καὶ τὴν ἀφύαν ταχίστα εἶναι συμβαίνει· β.
Ἀν. σ. 472· καὶ «ἐταίρων ἐπαινοῦντα αἱ ἀ-
φύαι, . . . Σταγόνιον καὶ Ἀνθίς ἀδελφαί. Αὐ-
ταὶ Ἀφύαι ἐκαλοῦντο, ὅτι καὶ λευκαὶ καὶ λε-
πταὶ οὖσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς· μεγάλους εἶχον»
Ἀθην. 13, 586.
Ἀφύης, 2· ὁ μὴ εὖ πεφυκός, μὴ ἔχων εὖ-
φυάν, φυσικὴν προδιάθεσιν εἰς τι, - πρὸς τι
Πλάτ. Φαίδρ. 96, οὗκ ἀφύης = εὐφυής, συμμ.
218, Ξεν. Κύρ. 1, 6, 32· «τόποις ἀφύστα-
τος» = ἀκατάλληλος Πολύδ. 4, 38, προσέτι,
- τας δυνάμεις, 1, 30· «ἀφύστατος τὴν οἰκ-
νομίαν» = περὶ τὴν οἰκ., 16, 21, ἀντιθ. εὐφύης
Πλάτ. πολ. β. 455· πολλάκις αὐτοχόρημα
μωρός· ἐν Ἰσοκ. πρὸς Φίλ. 4 πρὸς τοὺς ἀφύ-
εις ἀντιτίθενται οἱ εὐφρόστων ἔχοντες τὴν
φύσιν· ἀλλ' ἐν Σοφ. Φίλ. 1014 ἔχει καλὴν
σημ. = «ἔκακον ἐπὶ φύσεως» Σχολ. λέγεται
καὶ ἐπὶ σωματικῆς καλλοσύνης, «σῶμα οὐκ ἀ-
φύης» Ξεν. Κύρ. 2, 3, 7· ἐπὶρ. ἀφύως
δικαίεσθαι πρὸς τι = δὲν εἶμαι κατάλλη-
λος, ἐπιτήδειος εἰς τι Πολύδ. 1, 38, ὅμ. ἀ-
φύως ἔχειν.
Ἀφύς, ἡ· ἑλληνικῆς φυσικῆς ἀρετῆς, δεξιό-
τητος, Ἀριστοτ. περὶ Ζ. γέν. 1, 7, Ζ. μορ. 2,
16, Στράβ. 11, σ. 662· κατὰ Σουλδ. «ἡ πρὸς
τὰ προκείμενα μαθήματα σκληρότης». Πλούτ.
ἡθ. σ. 104· ἀνεπιτηδεύτης Λουκ. παρασ. 34.
Ἀφύδιον ὄποι. τοῦ ἀφός, δι. γρ. ἀντί
ἀφύδιον.
Ἀφυκος, «ἄφυκα» ἀκαλλώπιστα, παρὰ τὸ μὴ
ἔχειν φυάριον, ὃ βάλλουσιν αἱ γυναῖκες πρὸς
φιλοκαλίαν· Ἡσυχ.
Ἀφ-υκτός, 2· ὃν δὲν δύνανται τι ν' ἀπο-
φύγη, ἀναπόφευκτος· χειρ. Πινδ. 1, 7, 65·
- γιοσπέδαι, Π. 2, 41. Συχνὰ παρὰ τραγ.
- βέλη, ἰοί Σοφ. Τρ. 264, Φίλ. 105· - τόξα
Εὐρ. Ἰπκ. 1422, ἐπιτοχῶς βάλλοντα· ὡς,
- ὀστός, Μηδ. 635, Ἠρ. 9, 115· - τόχη Πλάτ.
νόμ. 9, 873, ὅμ. = δεισμοὶ Λουκ. β. λέγει
καὶ «ἐν ἀφύκτῳ ἔλκεσθαι», θε. δι. 17, 1. «Ἦθ.
καὶ ἐρωτήματα· περιπεπλεγμένον, ἔς οὗ δὲν ἐν-
δρίσκει τις διέξοδον Πλάτ. Θεαιτ. 185 ὅμ. «ἰ-
φυκτα ἐρωτᾶν», Εὐθύδ. 270· ὡς, - λόγος Ἀ-
ριστ. Ἰπκ. 751· πρὸλ. Αἰσχίν. 3, 17· - ἀφ-
υκτον λαμβάνειν τινα, οὕτως ὥστε δὲν δύνα-
ται νὰ διαφύγῃ Ἀριστ. νεφ. 1030· ἐπὶρ. ἀ-
φύκτως = πλήρως = ἀσφαλῶς Λουκάρ. 493.
Ἀφ-υλακτίω· ὁσιμ. ὑλακτῶν ἐκπίπτω·
«πολλῶν ἀκρίτων λόγων ἀφυλακτοῦμένων»

- Λουκ. 17, κατὰ Κοραὴν, ἄλλοι τὸ ἀνά-
γουσιν εἰς τὸ ἐπὶ.
Ἀ-φυλακτέω· εἶμαι ἀφύλακτος, δὲν φυ-
λάττω, δὲν φροντίζω περὶ τίνος, ἀντιθ. τῷ
ἐπιμελεῖσθαι· τινὸς Ξεν. Κύρ. 1, 6, 5. ἀν.
7, 8, 20, Πολύδ. συγνά, 18. παραμελῶ τὰς
φυλάκας, «ταῖχος ἀφύλακτεῖται» = δὲν φυ-
λάσσεται, 7, 15.
Ἀ-φύλακτος, 2· α) ὁ μὴ φυλασσόμενος,
Ἰβρ. 8, 70, Θουκ. 2, 13 καὶ συγνά ἐν παζ.
περὶ ἀνθρώπων καὶ πόλεων· β) ὅστις δὲν
φυλάσσεται, δὲν προσέχει, ἀπερίσκεπτος, ἀ-
κρονόητος Ἰβρ. 9, 116, Θουκ. 7, 29, Ξεν.
Κύρ. 1, 6, 37 ἐπὶ. ἀφύλακτως, π. χ. -
διακρίθη Πολύδ. 4, 36· μετὰ τοῦ κατα-
φρονητικῶς Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 9· «ἀφύλα-
κτον εὐδότησιν» = ἀμερίμως Αἰσχ. Ἀγ. 344.
Ἀ-φύλαξις, ἡ ἀμέλεια, ἀφροντιστία περὶ
τὸ φυλάττειν Ξεν. οἰκ. 4, 10· ἀπρονοησία
Ἀντιφ. 3, 8, 7.
Ἀφ-σλίζω· διηθῶ, διαλίζω Κ. Λόγγ. ἐν
Ἀνθ. 6, 191.
Ἀφ-ύλισμα, τό· ἡ ὑποστάθμη Ἰσχύ. ἐν
λ. ὁρό.
Ἀ-φύλλ-ἀκανθός, 2· μὴ ἔχων ἀκανθῶδη
φύλλα Θεόφρ. Φ. 1, 8, 4, 8.
Ἀ-φύλλανθες, τό· φυτὸν Θεόφρ. Φ. 1, 7, 8, 3.
Ἀ-φύλλδ-ρρους, 2· οὗ τὰ φύλλα δὲν
βλῦσι, δὲν πίπτουσιν Ἀρχμ. ὄνειρ. 151· ἐπὶ.
ἀφυλλορώς· Ἐπιφάν.
Ἀ-φύλλος, 2· ὁ μὴ ἔχων φύλλα· σχίζει
= ἐρηλ. Ἰλ. 6, 425· λειχὴν Αἰσχ. Εὐμ. 754.
781· «στόματος ἀφύλλου λιταί» = ἄνευ τοῦ
κλάδου τῆς ἐλαίας, ὃν ἄλλως οἱ ἐκτετα-
κράτουν ἐν χερσὶν Εὐρ. Ὀρ. 377.
Ἀ-φύλλωτος, 2· πέτρα Σοφ. ἀποπ. 281, καθ'·
Ἰσχύ. ἄσπερος, ἄδενδρος, ὅλον λεωπατρία.
Ἀφύξιμος, ὁνὴ Νικ. Θηρ. 603, κατὰ τὸν
Σχολ. ἐκ τοῦ ἀφύσσω = ἀφιλιγέ· πρβλ. ἀ-
φυσγέτος, κατὰ Schneider ἐκ τοῦ φύξιμος =
διαρρήξ, παλαιός.
Ἀφύξις· ἀπάντησις (ἴσ. ἀπάντησις) Ἰσχύ.
Ἀφ-υπνίζω· 1) ἐγείρω ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἀ-
φύπνισον Εὐρ. Ῥηο. 25, Λόγγ. 1, 25. - Πασ.
ἐγείρωμαι ἐκ τοῦ ὕπνου Ἀθην. 10, 438, Κρα-
τιν. ἐν Ἀριστ. 49· ἀφύπνισθηναί· τὸ
εἰς ὕπνον ἐγερθῆναι, Φερικράτης· Β. Ἀν. σ.
473 πρβλ. Αἰλ. 1, 11, 13. - ὥστ. τὸ ἐνεργ.
ἀμτδ. Φιλύστρ. βί. Ἀπολλ. 2, 36, 4, 20.
Ἀφ-υπνιέεις, ὁ τὸ ἀφύπνιζειν, μτγν.
Ἀφ-υπνισμός, ὁ τῷ προηγ. Εὐστ. Ἰλ. σ. 1297.
Ἀφ-υπνιστής, ὁ ὁ ἀφύπνιζων, ἀξίωμα ἐν
τοῖς μοναστηρίοις Θεόδ. Στουδ. σ. 601.
Ἀφ-υπνος, 2· ὁ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐγερθεὶς
Κόρ. Ἀλ. 11.
Ἀφ-υπνώω· 1) ἐξυπνώ Ἀντ. Θ. ἐν Ἀνθ.
9, 517. - 2) ἀποκοιμῶμαι Εὐαγγ. Λουκ. 8,
23, ὥστ. μέσ. Πλάτδ. 9, 12.
Ἀφ-υπνωτέον· πρέπει ν' ἀποκοιμηθῇ τις
Νικητ. χρ. σ. 47.
Ἀφ-υπνώτω· ἀποκοιμῶμαι Θεόδ. Πρόδρ.
σ. 177.
Ἀ-φύρατος, ἰων. ἀφώρητος· 2· ὁ μὴ ἐξυ-
μωμένος Ἰπποκρ. σ. 13.

- Ἀ-φурτος, 2· μὴ πεφωμένος, ἀσύγγυτος Μάτ.
Ὀμολ. τ. 2, σ. 30· ἐπὶ. Θεόδ. Στουδ. σ. 604.
Ἀφυσγέτος (ἀφύσσω), ὁ ἰλὺς, καὶ ἄλλαι
ἀκαθαρσίαι συμπαροσσεύμεναι ὑπὸ χειμάρρου
Ἰλ. λ. 495· πρβλ. Ὀμπ. Ἀλ. 1, 778· ἐν
Αἰλ. Ζ. 1, 2, 22· «πῆλός πάντο ἰλυώδης»·
καὶ ἄλλαι ἀκαθαρσίαι, διαφθαίμεναι χυμοί.
Καθ' Ἰσχύ. σμυρφετός, ἀκαθαρσία, κόπρις·
Ἐν Νικ. ἐπὶ. «νέκταρ φ.», Ἀλ. 597, πολὺ
κατὰ τὸν Σχολ. = ἀφύξιμος.
Ἀ-φύσητος, 2· ὁ μὴ πεφωμένος, ἀφού-
σκωτος Ἰπποκρ. σ. 814.
Ἀ-φύσιος, 2· ὁ τῇ φύσει ἰναντίος Θεο-
δῶρ. ἰαν. ἐκκλ. 1, 4· ἀφύσις Δ. Λαερ. 7, 150
(ἄλλ. γρ. ἀφύσις) ὁ Ἀριστοτ. ἐκάλεσε τὸν
Παρμενίδην καὶ Μελισσὸν ἀφυσίους, «ὅτι
ἀρχὴ κινήσεως ἐστὶν ἡ φύσις, ἣν ἀντίλον πᾶ-
μενοι μηδὲν κινεῖσθαι» κατὰ Σ. Ἐμπ. πρ.
μαθ. 10, 46.
Ἀ-φυσιο-λόγητος, 2· μὴ δυνάμενος τὰ
τῆς φυσιολογίας νὰ ἐξηγήθῃ· ἐπιθύμημα
Πλάτδ. 9, σ. 1117.
Ἀφύσιμος· ἀφύξιμος, ὁ ὅς.
Ἀφυσμός, ὁ ἀπάντησις Σουδ.
Ἀ-φύσος, 2· ὁ μὴ ἔχων φύσας, ὁ μὴ προ-
ξενῶν φύσας· θάλασσα Ἰαλίν. τῶν Κατὰ τὸν
Πουτ. 1, 6, Ἀθην. 2, 46.
Ἀφυσσαν· τὴν κοτύλην, Ταραντένοι Ἰσχύ.
Ἀφύσσω, μέλ. ἀφύζω Ἰλ. α, 171, ὥστ. α·
φύζω Θεόφρ. 7, 65, ἀφρ. ἤφωσα, καὶ μτγν·
ὥστ. Ὀμπ. Ἀλ. 1, 769, Ὀμ. ἤφωσα Ὀδ. ι.
165, καὶ ἀφυσσα, μέσ. ἀφυσσόμενος· ἀνελῶ,
εἰς ἀγέσιον μεταίχου εἰς μικρότερον· «νέκταρ
ἀπὸ κρητῆρος» Ἰλ. α, 598· «οἶνον ἐκ κρη-
τῆρος» Ὀδ. γ, 295· ἐν ἀμφιπορεύσειν, ι.
9· εἰς ἄγγεα Ἰσθ. ε. 611· «πίθων ἤφω-
στο οἶνος» = ἠντλῆτο ἐκ τῶν π. Ὀδ. ψ.
305· καὶ - ὕδωρ, κ, 85, ὥστ. «- λήθης ὕδωρ
ὕπὸ στόμα» Ὀμπ. κυν. 2, 417· πρβλ. Ἀλ.
1, 759, «εὐτε γὰρ ἐκ νεφῶν Ζηνὸς νόσος ὁμ-
έρον ἀφύξῃ λάθρον ὑπὲρ πόνοισι καὶ ἀσχε-
τον» = ἐκχέει· μτγ. «ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφ.»
= ἀντλῆσαι, σωρῆσαι Ἰλ. α, 171· «φύλλα
ἤφυσσῃ», ἐσωρῆσα ἱματῶν Ὀδ. η, 286·
«οἷα δ' ἐντερα χαλκὸς ἦφω» Ἰλ. ν, 508,
εἶνε ἐκ τοῦ ἀφύσσω ἐν τούτοις καὶ ὁ Ὀμπ.
Ἀλ. 2, 597 λέγει· ἔλκος ἀφύσσειν = ἀνοί-
γειν. Σπαν. ἐν τῷ παζῷ, Λουκ. παρακ. 10.
(ἢ παραγωγή σκοτεινῇ, δὲν φαίνεται ὁμοί-
α σύνθετον τοῦ ὕμ, ἀλλὰ συγγ. τῷ ἀφράϊ).
Ἀφ-υστερός· ἔρχομαι ὕστερον, ἀργά Πο-
λύδ. 22, 5· κατὰ πλοῦν = μένω ὀπίσω, δὲν
προφθάνω, 1, 52 καὶ μτγν.
Ἀφ-υστερίζω· τῷ προηγ. καὶ ἀποσυγχα-
νω, μτγν.
Ἀφυτατός· εἶδος ἀμπελίου, ἐκ τῆς πόλ. Ἀ-
φύτης Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 3, 15, 5.
Ἀ-φύτευτος, 2· ὁ μὴ πεφωμένος, ἔσκαρ·
μέσος Ξεν. οἰκ. 20, 22.
Ἀφύτη ἡ Ἀφυτις ἡ Ἀφυτος· πόλις, πρὸς τῇ
Παλλήνῃ Ἰθάκῃ, ὁ πολίτης Ἀφυταίος Θεοκ.
Στ. Βυζ.
Ἀφυτος· ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ προηγ. πόλις
Στ. Βυζ.

Ἀφῶν ἀπολευκαίνονται Ἰπποκρ. σ. 563· «ἀφῶν ἀπολευκαίνεται, καὶ ὡς περ ἀφῶν χρώμα ἵσχει Ἰπύχ.
 Ἀφῶδες, χρώμα· ὡς περ τὸ τῆς ἀφῶς Ἰπποκρ. Ρυναικ. σ. 638 = λευκοπέλιον Ἑρωτιαν.
 Ἀφραδᾶνα· πόλ. Μισσοποταμίας Πτολ.
 Ἀφρεῖν, Ἀφρη, Ἀφρία, Ἀφριανός, Ἀφριάς, Ἀφριον, ἐν ἑπιγρ. = Ἀφρ.
 Ἀφρῶ ἢ Ἀφρῶ, ἐρμηνεύεται ἄμφω, τουτέστι τὸ πνεῦμα διπλοῦν Ἀθαν. τ. 2, σ. 6.
 Ἀφωκτος, 2· ἄφρυκτος, ἀκαθοῦρδιστος Διευχ. ἐν Ματθ. Ιατρ. σ. 42.
 Ἀφώλιος, ἴσως ἀντὶ ἀποφώλιος Θεόγν. καν. σ. 57.
 Ἀφωνέω· εἶμαι ἄφρωνος Ἰπποκρ. σ. 990.
 Ἀφωνητέω· τῷ προηγ. Σχολ. Δίσχ. Ἀγ. 241.
 Ἀφώνητος, 2· ὁ μὴ δυνάμενος φωνεῖν, ἐκ πίψαι φωνήν· ἄχος = τὸ ὁσμεθον τὴν γλώσσαν Πίνδ. Π. 4, 237· τὰ ἀφ. = τὰ ἀλάλα, βωδὴ Σοφ. Οἱ. Κ. 1285, μετγν.
 Ἀφωνία, ἢ ἑλλειψίς φωνῆς, αἰγὴ Πλάτ. συμμ. 198, Λουκ. βί. πρῶσ. 3.
 Ἀφωνος, 2· ἄλαλος, βωδὴ Πίνδ. Π. 9, 101, Δίσχ. Πέρσ. 816 καὶ ἐπ. καὶ ἐν τῷ πεζῷ ἀπὸ τοῦ Ἰπρ. 1, 85 οὐδὲ σπανίως. Ἐν tabula Heracl. 1, 103 ὁ ἀνευ διαθήκης· 6) τὰ ἄφωνα, δηλ. γράμματα = τὰ βωδὴ, τὰ σύμφωνα· ἔστι δὲ ἄφωνα τὰ μετὰ προσδωλῆς καθ' αὐτὸ μὲν οὐδεμίαν ἔχον φωνήν, μετὰ δὲ τῶν ἔχόντων τινὰ φωνήν γινόμενον ἀκουστόν. Ἀριστοτ. ποιητ. 20, Πλάτ. Θεαιτ. 203, ἀντιθ. τῶν φωνηέντων, Κρατ. 393· ἱ-πῖρ· ἀφώνως = ἀλάλως Σοφ. Οἱ. Κ. 131.
 Ἀφώρατος, 2· ὁ μὴ φωρακίς, μὴ συλληφθεὶς ἐπὶ τῷ ἔργῳ Οἰνόμ. ἐν Εὔδο. εὐχγγ. προκ. 5, σ. 211, καὶ ἄλλ.
 Ἀφωρισμένως (ἐκ τοῦ ἀφορίζω) κερχωρισμένως, χωριστὰ Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 3, 17 καὶ συγγκρίσις Πλούτ. ἡβ. σ. 423 καὶ ἄλλ. μετγν.
 Ἀφως, ὥς, ὅ, ἢ ὁ μὴ ἔχων φῶς Εὔστ. Ἰλ. σ. 968.
 Ἀφωσιωμένως, διὰ τὸν τύπον μόνον Ἰ. Χρυσ. τ. 5, σ. 517.
 Ἀφώτιστος, 2· ὁ μὴ φωτισθεὶς, σκοτεινός Νόν. Ἰω. 19· ὁ ἀδύνατος Ἰ. Χρυσ. τ. 4, σ. 720.
 Ἀχᾶ· σημαίνει δύο κατ' Ἐτ. Μ. σ. 180, 29.
 Ἀχᾶδ· ὄν. ἔδρ. Σουῖδ.
 Ἀχαδάρων ἢ πέτρα ἢ Ἀχαρᾶδ· χωρίον ὁχυρόν Γαλιλαίας Ἰωδ.
 Ἀχαία (ἰων. Ἀχαιή Ἰπρ. 5, 61)· ἐπιθετοὶ Δημήτριος ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν κόρην ἔχουσι, ὅπερ ἐπαινεῖτο ἀναζητοῦσα αὐτὴν Ἰπύχ. πρόλ. Ἰπρ. 5, 61, Πλούτ. Ἰσ. καὶ Ὁσ. 69, ἀνομήατο ἐν Ἀττικῇ Ἀριστ. Ἀχ. 674, ὅπου τοῦτ' Ἀχαια· Ὁ Βουτμ. λεξίλ. 2, σ. 120, ἀποδέχεται τὴν ἐξήγησιν τοῦ Ἐτ. Μ., «ὅτι μετὰ κυμβάλων ἤχουσα τὴν κόρην ἐξήτει. Ὁ Πούχ. προστίθεται ἔτι· Ἀάκωνες δὲ ἀγαθὰ, οἱ δὲ ῥαία μελαχρά».
 Ἀχαία, π. Ἀχαιή· ἰων. Ἀχαιή· 1) χώρα Πελοποννήσου Θουκ. 2) μέρος τι τῆς Θεσσαλίας, ἰδ. ἢ Φθιώτις Ἰπρ. 3) ἢ ῥοιμ. ἐπαρχία Ἀχαία περιλαμβάνουσα ἄπασαν τὴν Ἑλλάδα

ἐκτὸς τῆς Μακεδονίας Στράβ. 4) πόλ. Ἀρίστος Στράβ. Τόπος ἐν Πόντῳ (ἢ παλαιά) Ἀρρ. ἐν τῷ ἡμερῶν Βοσπόρῳ Στράβ. Ἐν Συρίᾳ Ἀππ. ἐν Παρθία, αὐτ. 5) φρούριον πλησίον Ἰαλυσσοῦ ἐν Ῥόδῳ Δ. Σικ. 6) πόλ. ἐν Κρήτῃ, ἀφ' ἧς ἐκλήθησαν αἱ Ἀχαιινεῖαι, ὁ ἴδ. Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 7) λόφος ἐν Εὐβοίᾳ ἑγγὺς Ἀκρόστου Στ. Βυζ. 8) πηγὴ ἐν Μεσσηνίᾳ Παυσ. 9) Ὑπερβορεία τις Παυσ.

Ἀχαιαὶ πέτραι· βράχοι παρὰ τῇ Σάμῳ Σουῖδ.

Ἀχαιᾶτις, ἴδος, δηλ. χώρα, ἢ χώρα τῶν Ἀχαιῶν Πόλυδ.

Ἀχαιᾶ· ἴδ. Ἀχαία.

Ἀχαιᾶς, ἄδος, π. ἀντὶ Ἀχαιᾶς· 1) ἱ-πῖθ. - πόλις, γυναῖκες, κ.λ. 2) οὐσα· Ἀχαιᾶς, ἢ ἐκ τῆς Ἀχαίας γυνή Ἰλ.

Ἀχαιῖνη, ἢ· εἶδος ἄρτων μεγάλων, οὓς ὠπτων εἰς τὰ θεομορφία Ἀθην. 3, 109.

Ἀχαικάρος· ὄν. μάντις τινος παρὰ Βοσποράνους Στράβ.

Ἀχαιικός, π. Ἀχαιικός· 1) ἐπὶ θ. Θεσσαλικὸς ἢ πελοποννησιακὸς ἢ ἑλληνικός, - λαός, ἔθνος Ἰλ. ν. 349 καὶ ἄλλ. 2) ἱπῶν. τοῦ Μουμίου Πλούτ. 3) τὰ Ἀχαιικά, σύγγραμμα τοῦ Στράβωνος Στράβ. 4) κυρ. ὄν. α) φιλόσοφος τις συγγραφεὺς Δ. Λαέρ. 6) χριστιανός τις Κ. Δ.

Ἀχαιῖον, τό· πόλ. ἐν Τρωάδι ἑγγὺς τοῦ Σιγείου Στράβ. ἴδ. Ἀχαιῶν κρατήρες.

Ἀχαιίς, ἢ Ἀχαιεῖς, ἢ 1) ἐπὶ θ. - προσβολὴ Δίσχ. ἐπτ. 28· 2) οὐσα. α) ποιητ. ἢ χώρα Ἀχαια (ἴδ. ἢ Θεσσαλία, Πελοπόννησος, ἢ ἢ Ἑλλάς ἐν γένει Ἰλ. 6) φυλὴ τις ἐν Θουρίαις Δ. Σικ. γ) μόν. ποιητ. ἢ ἑξ' Ἀχαιεῖς φυλῆς, ἐν γέν. Ἑλληνίς Ἰλ. 8) πόλ. ἐν Ἰρκανίᾳ Πλίν.

Ἀχαιῖμαι ἢ Ἀχάρι· φῶλον Αἰθιοπικῶν Πτολ.

Ἀχαιμενεῖς· ἔθν. Ἀφροίης Πτολ.

Ἀχαιμένης, ους· 1) υἱὸς Περσέως, ἀρχαῖος βασιλ. Περσῶν, ἀρχηγός τοῦ βασιλικοῦ γένους (πάππος Καμβύσου) Ἰπρ. 2) υἱὸς Δαρείου τοῦ Γεγάσπου Ἰπρ. 3) υἱὸς Κυδελῆς Ἰλ. 168.

Ἀχαιμενία καὶ Ἀχαιμενίον· μοῖρα Περσῶν Στ. Βυζ.

Ἀχαιμενίδης· ἀπόγονος τοῦ Ἀχαιμένους Ἰεμέδ. 69.

Ἀχαιμενίδαι, γένος τι ἐν Πασαργάδαις, ἐξ οὗ προήλθον οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας Ἰπρ. ἔπειτα ἐν γένει Πέρσης Θιμίς.

Ἀχαιμενίος· 1) ἐπὶ θ. = Περσικός· 2) οὐσα.

Ἀχαιμενίον = Πέρσις Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ.

Ἀχαιμενίτις, ἢ· ἐπὶ θ. τῆς Βαθυλῶνος Ἐπιφάν.

Ἀχαινω, ἀχαιίνει· σάινει, παίζει, κολακεύει· Ἰπύχ.

Ἀχαιομάντις· οἱ τὴν τῶν θεῶν ἔχοντες ἱερωσύνην ἐν Κύπρῳ Ἰπύχ.

Ἀχαιός· 1) ἐπὶ θ. - ἄνηρ Πίνδ. Ν. 7, 94 καὶ ἄλλ. 2) οὐσα. 1) α) Ἀχαιός, οἱ. θ. - αἱ κυρ. λαὸς τῆς βορείου Ἑλλάδος (Θεσσαλίας) καὶ Πελοποννήσου, ἐρισκομένοις ὁμοῖς καὶ ἐν Ἰθάκῃ καὶ Κρήτῃ καὶ οὕτω παρ' Ὀμ. καὶ Ἰσοκρίτῃ γινικόν ὄν. τῶν Ἑλλήνων. Μετέπειτα συνήλ. α) οἱ πρὸ τῆς Τροίης Ἑλληνες Ἰλλάτ. παροιμ. περὶ αὐτῶν, «εἰ τοὺς Ἀχαι-

οὗς ἀπὸ τοῦ πόργου κρίνεται; τ. 8. ὡς ὁ Πρίμο; καὶ ἐπιπολαίως Ἀποστ. 2, 85 ἐπ. παροιμ. «ἀντ' εὐεργεσίας Ἀγαμέμνονα θῆσαν Ἀχαιοί», τ. 8. ἀχαριστία εἶνε τοῦ κόσμου ἡ ἀνταρμιόδη Μακάρ. 2, 4' 6) οἱ κάτ. τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἀχαιῆς Ἡρ. καὶ Ἀχαιοὶ οἱ ἐν Πελοποννήσῳ ὄνομαζ. Δημ. κατόπιν ἰδ. οἱ τῇ Ἀχαιῇ ὁμοσπονδία ἀνέχοντες Πολύδ. 50. «ἐπεισε τοὺς Κορινθίους Ἀχαιοὺς γενέσθαι» Πλούτ. Ἀράτ. 23 καὶ οὕτως ἐν γέν. πάντες οἱ Πελοποννήσιοι Πολύδ. 2, 38' γ) Ἀχ. οἱ Φθιώται Θουκ. καὶ Ἀχ. Φθιωτικοὶ Σκύμν. τ. 8. οἱ κάτ. τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, πολλὰ ἀπλῶς Ἀχαιοὶ ὄνομα. Ἡρ. 6) ἐν Λακωνίᾳ, Ἀχ. οἱ Παρακυπαρίσσιοι Πaus. 4) ἐν Ἰταλίᾳ Στράβ. 7) ἐν Πόντῳ Σκύλ. — οἱ δὲ Κόλλοι (Ἀπκ. 2) Κύρ. ὄν. Ἀχαιοί, δ' α) οὗς τοῦ Σούθου, γενάρχης τῶν Ἀχαιῶν Εὐρ. οὗς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λαρίσσης ἡ τοῦ Ἀμμωνος Σχολ. Ἰλ. 6) Ἐρετριεῖς, τραγ. ποιητῆς Ἀθήν. γ) Συρακόσιος, νεώτερος τραγωδιοποιὸς Σουῖδ. 6) Ἀθηναῖος ἄρχων, ἐπιγρ. 4) οὗς Ἀνδρομάχου καὶ ἔγγονος Λαοδίκης, μητρὸς Ἀντιόχου τοῦ γ'. Πολύδ. — Στρατηγὸς Σαλαῦκου Πολύδαιν. Ἀχαιοὺς, οὐνεος, ὁ ποτ. πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Εὐερίνου Πόντου Ἀρρ. Ἀχαιῶν α) ἀκτὴ, τόπος ἐν τῇ βορ. ἀκτῇ τῆς Κύπρου Στράβ. 6) κρατῆρες Ἀχαιῶν ἐν Τρωάδι Σκύλ. γ) λιμὴν, ἐν Τρωάδι Στράβ. — ἐν Αἰολίδι Στράβ. — ἐν Μεσσηνίᾳ Πaus. 6) Ἀχ. τεῖχος, τὸ τεῖχος τῶν Ἑλλήνων πρὸ τῆς Τροῆς Στράβ. Ἀ-χαλάζιος, 2' ὁ ἄνευ χαλάζης Σιβυλλ. χρ. 3, 369. Ἀ-χαλάστος, 2' ὁ μὴ πεχλασμένος, μὴ χαλαρωμένος Γρ. Νύα. τ. 1, σ. 283. Ἀ-χαλέπῳς οὐ χαλεπὸς Φίλ. βελον. σ. 92. Ἀχαλῆτιδης Νύμφαι, Πανύσσ. ἐν Σχολ. Ἰλ. Ἀ-χαλιν-αγώγητος, 2' ὁ μὴ ἀγόμενος διὰ χαλίνου Εἰρην. σ. 301. Ἀ-χάλινος, 2' ὁ ἄνευ χαλίνου — ἵππος Εὐρ. Ἡρ. μ. 383. Πλούτ. Δίμ. Π. 18' μὲν αὐθόλης, προπετῆς, — στόμα Πλάτ. νόμ. 3, 701, Εὐρ. Ἑσυχ. 385' οὕτως, «ἀχάλινα λίγνιν» Ἀνθ. Πλαν. 223. Ἀ-χαλινωτός, 2' ὁ μὴ χαλινωμένος — ἵππος Ξεν. ἵππ. 5, 3' 50. «ἀκόλαστος προπετῆς, αὐθάδης» — στόμα Φίλιπ. ἐν Ἀνθ. 11. 177' μὲν — ἀνάγκη = ἀδάμαστος, ἀκατανίκητος Ὀρρ. ὅμν. 54, 31. Ἀ-χάλλεος, 1' ὁ μὴ χαλκοῦς — οὐδὲς πενήτης Λουκ. ἐν Ἀνθ. 11, 403 (ἡ οὐδὲν χαλκοῦν ἔχων) Ἀ-χάλλευτος, 2' ὁ μὴ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένος — πίδαξ Αἰσχ. χρ. 486' — τρύπανα Σοφ. ἀποσπ. 610 — τὰ φρύγια πυρεῖα Ἡσύχ. — ὅπλον Αἰλ. Ἰ. Ζ. 14, 23. Ἀ-χαλλέω δὲν ἔχω χαλκοῦν, εἶμαι ἄνευ χρημάτων Δουκίλλ. ἐν Ἀνθ. 11, 154. Ἀχαλῆς, 2' τῷ ἔπομα Τρωιδ. 87. Ἀ-χαλλος, 2' ὁ ἄνευ χαλκοῦ — ἀχάλκος ἀσπίδων = ἄνευ τοῦ χαλκοῦ τῆς ἀσπίδος, ἄνευ χαλκῆς ἀσπίδος Σοφ. Οἶ. τ. 104. Ἀ-χάλλωτος, 2' μὴ περιδείλνυμένος μὴ χαλ-

κόν = κυνοβόρος Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 6, 298. Ἀχάμαι' ἰδ' Ἀχαιῆται. Ἀχάμας, αὐτοῦ, ὁ τόπος ὄν. ἐπιγρ. Κρήτ. Ἀχαιμενίδης = Ἀχαιμενίδης Ἐτ. Μ. Ἀχαιμενίς βυτάνης εἶδος Διοσκ. 3, 114. Ἀχάναω, 50. «ἀχανάωσαν» ἐπιθυμοῦσαν Ἠσυχ. Ἀ-χανός, 2, Ἀναρ. 61, 13 σημ. ἀμφιδόλου. Ἀ-χάνεια, ἡ ἀμέτρητον διάστημα, χάος Μ. Ἀντων. 12, 7 καὶ ἱατρ. Ἀχάνη, ἡ περικλὸν καὶ βοιωτικὸν μέτρον αἴτου = 45 μέθοιμοι Ἀριστ. Ἀχ. 108. — Κυρ. κίστη τις Πλούτ. Ἀράτ. 6, πρὸς Σχολ. Ἀριστ. ἀνωτ. «ἀχάνας» τινὲς μὲν Περιοικὰ μέτρα. Φανόδημος δὲ κίστας, εἰς αὐτὰς κατατίθεντο τοὺς ἐπισιτισμοὺς οἱ ἐπὶ θεωρίας στελλόμενοι Πούχ. καὶ ὀλίγων κατωτ. «ἀχάνη» μέτρον αἴτου ἐν Βοιωτοῖς, χωροῦν μείζονος μέτ. Ἀ-χανῆς, 2' α) ἀφθγγος, μὴ ἀνοίγων στόμα Πούχ. ὁ δὲ ἐκπληξιν σιωπῶν, μετὰ τοῦ ἀφωνος Ἠγήσιπ. ἐν Ἀθην. 7, 290, Πολύδ. 7, 17 καὶ συγνάκις, Λουκ. Ἰκαρομ. 33' 6) μετ' α εὐφών., κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἔπεται ὁ λίαν χαλκῶν, εὐρύς, μέγας, ἰδ. — πέλαιος Πλούτ. Ἀλξ. 31 καὶ συγνά, ὁμ. — χώρα, στρατεύμα, ποῖον· εἰς ἀχάνες — εἰς τὸ διάστημα, μακρὰν Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 3, 16' κατὰ Β. Ἀν. σ. 28 ἐν Σοφ. ἀποσπ. 852 = «μὴ ἔχων στέγην ἢ ὄροφον». Ἀχαιοὶ ἢ Ἀχαρνοὶ ἔθνος πρὸς τῇ Σκυθίᾳ Στ. Βυθ. Ἀχάντιον, τὸ «τὰ ἀκάνθια ἀχάντια πνέουσιν ἑθῶν ἀνδρῶν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 468. Ἀχας = Ἀχαιὺς Εὐστ. Ἀχάρακα, τὰ πόλ. Φρυγίας Στράβ. Ἀ-χαρκτηρίστος, 2' ὁ μὴ ἔχων χαρακτῆρα Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 170, ἀλλ. μ. γ. Ἀ-χαρκατος, 2' ὁ μὴ κεχαρκτημένος, ἀδικαίωτος — ὁπωπὴ Νόν. Ἰω. 9, 5 — ὁπῆγη, Δ. 13, 84. Ἀ-χαράκωτος, 2' ὁ μὴ χαρακωμένος, μὴ ὥχρωστος διὰ χάρακος Πολύδ. 10, 11, Πλούτ. Μαρ. 20' ἐπιρ. — αὐτῶς Ἀπκ. Ἐμφ. 3, 70. Ἀχαρδῆς ποτ. Καυκάσου ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιν Στράβ. Ἀχαρεὺς παγκρατιστής, πρὸς ὃν ἠγωνίσθη ὁ Ἡρακλῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἰγν. Ἀ-χαρῆς, 2' ὁ μὴ χαίρων Σιβυλλ. χρ. 5, 99. Ἀ-χαρίστης, ἡ ἑλλειψίς χάριτος, ἀδεύτης, μωρία Πολύδ. 18, 38. Ἀ-χαρίς, ἵος, οὐδ. Ἀχαρί 1) ὁ μηδεμίαν χάριν ἢ θέλησιν ἔχων, δυσάριστος, α οὐδὲν Ἀχαρί παθεῖν Ὁρ. 8, 143, καὶ συγνά, ὅς τὸ μεταχειρίζεται ἐν γένει ἐπὶ βαρείας συμφορᾶς — συμφορὰ, 1, 41, ὡς. τραγ. πρὸς Πλάτ. Φαίδρ. 265. ΣΥΓΓΡ. ἀχαρίστερος Ὁδ. υ, 392' 2) ἀχαρίστος. Εὐρ. Ἀνδρ. 592' «ἀχάρις ἀχαρίς» = ἀκαίρος Αἰσχ. Ἀγ. 1547 καὶ εὐγνωμοσύνη, ἥτις δὲν εἶναι τοιαύτη, Πρ. 544' πρὸς Ἰ. Τ. 566. Ἀ-χαριστίω εἶμαι ἀχαρίστος δὲν χαρίζομαι, ὃν εὐχαριστῶ, ἀντιθ. τῇ χαρίζομαι.

ἢ Πλάτ. συμπ. 186 καὶ ἀλλασχοῦ· πρὸλ.
Ἀριστοτ. ῥήτ. 2, 7· «οὐδὲν ἀχαριστεῖν τινα»
= μηδὲν χάριν ἀρνέσθαι αὐτῷ Πλούτ.
Θουκ. 56· «πρὸς τινα = εἰμαι ἀγνώμων πρὸς
τινα Ξεν. ἀπομν. 2, 2, 2· 50. παρ. ἀχαρι-
στῶμαι παρὰ τινος = πάσχω ἀχαριστίαν ὑπὸ
τίνος Πολυδ. 23, 11, 8.
ἀ-χαριστία, ἡ 1) ἑλλειψις χάριτος Πλάτ.
πολ. 3, 411· 2) ἀγνωμοσύνη, ἀχαριστία
Ξεν. καὶ ἑπ.
ἀχαριστίων, ὠνος· ὄν. δούλου Πλίν.
ἀ-χάριστος, 2· α) ὁ μὴ εὐχάριστος, δυσά-
ριστος Ὀδ. 0, 236. υ, 392· ὅμ. «οὐκ ἀ-
χάρστα λέγεις» = χαρίεντα Ξεν. ἀν. 2, 1,
13, εἰρωνικῶς λεγόμενον = εὐήθης, πρὸλ. «ἀ-
χαριστότερον ἐπιμέλημα», οἰκ. 7, 37, κάπως
δυσάριστον καὶ ἐπίρ. «μηδὲ τὰς χάριτας ἀ-
χαριστῶς χαρίζομενος» = μὲ τρόπον ἀχαριν
Ἰσοκ. 1, 31· 6) ὁ μὴ εὐχαριστῶν, ἀχαρι-
στος, μὴ ἀποδίδων τὴν χάριν, ἐπὶ τοῦ Ἡρ.
1, 90 οὐχ ἱσπανίως· «οὐδ' ἀρὶν ἔχει» Ἀρι-
στοτ. ῥήτ. 2, 7· καὶ ἐπίρ. «ἀχαριστῶς ἀπο-
πέμψουαι εὐεργέτας» = χωρὶς νὰ τοὺς εὐχα-
ριστήσῃ, ἀνταποδώσῃ Ξεν. ἀν. 7, 7, 23· «οὐκ
ἀχαριστῶς μοι ἔχει πρὸς ὁμῶν» = μοι γνω-
ρίζετε χάριν, 2, 3, 18· ἀλλὰ «ἀχαριστῶς ἔ-
παθα» Ξεν. Κύρ. 7, 4, 14 = ἀκουσίως, οὐχ
μὴ εὐχαριστήσιν.
ἀ-χάριστος· ἀνδρ. ὄν. ἐπίγρ.
ἀ-χαριτό-γλωττος, 2· οὐ ἡ γλῶσσα δὲν
ἔχει χάριν Τζέτζ. ἐπιστ. 1, σ. 3.
ἀ-χαριτος, 2· ἀχαρις, ἀχάρिता (ἡ ἐκ τοῦ
ἀχαρι) Ἡρ. 1, 207, Πλούτ. Σόλ. 20· καὶ
ἐπίρ. ἀχρητῶτατος Ἡρ. 7, 156· ἐπίρ. ἀ-
χαριτος = ἀνευ χάριτος, ἀπροθύμως, δι. γρ.
ἐν Ξεν. Κύρ. 7, 4, 14, Ἀθην. 6, 281.
ἀ-χαριτωτος, 2· ὁ μὴ ἔχων χάριν Κ. Μα-
κρ. χρ 99· ἐπ' αὐτ. 5532.
Ἀχαρναί (καὶ Ἀχάρνη) 1) ὁμηρ. Ἀττικῆς τῆς
Οἰωνίδος φυλῆς μετὰ τοῦ σημερ. Μενιδίου
καὶ τοῦ Καματεροῦ Θουκ. ὁ δημότης Ἀχαρ-
ναῖς. Ἐλέγετο καὶ Ἀχαρναῖος, Ἀχαρνίτης,
Ἀχαρνικός Ἀριστ. Ἀνα. ἐπίρ. Ἀχαρνίτην,
Ἀχαρνίτην 2) τίτλος κωμωδίας Ἀριστοφάνους.
Ἀχάρνας, ὁ Ἀριστ. τ. 1. Ζ. 9, 49, ἀχαρ-
ναῖ Ἀθην. 7, 286, ἡ ἀχαρνὶς Καλλίας ἐν Β.
Ἀν. σ. 474· εἶδ. θαλάσσης, ἰχθύος.
ἀ-χάσμητος, 2· ὁ ἀνευ χασμῆδος Εὐστ.
Π. σ. 919.
ἀ-χάσμη· ὁ δ ἦτος, 2· τῷ προηγ. Ἰωσήφ
Ραβίν. ἐν Βαλτζ. ῥήτ. τ. 3, σ. 544.
Ἀχάτης, ὁ λίθος παύσιμος, «ἀπὸ τοῦ Ἀ-
χάτου ποταμοῦ τοῦ ἐν Σικελίᾳ» Θεοφρ. ἀποσπ.
2· περὶ 20, 31.
Ἀχάτης 1) ὁ γνωστός ἀκούλουτος τοῦ Αἰ-
νίου Σχολ. Πλ. 2 Σικελὸς ἐν τῇ ἀκολουσίᾳ
τοῦ Βακχου εἰς Ἰνδὸς Νόν. 3) ποτ. ἐν τῇ
νοτίᾳ Σικελίᾳ, ἀπ' οὗ ἀνομάσθη ὁ λίθος Πλίν.
Πε τοῦ προηγ. 4) ποτ. Μηδίας Δ. Περ.
ἀ-χαυνωτος, 2· ὁ μὴ χαυνωθείς Ἀθαν. τ.
2· σ. 548.
Ἀχεδῶν, Μόσχ. 3, 54, ὄψρ. ἀντὶ ἡχεδῶν.
ἀ-χεῖλος, 2· ὁ μὴ ἔχων χεῖλη, μετγ.
ἀ-χεῖμαντας, 2· ὁ μὴ ταρασσόμενος ὑπὸ

χειμῶνων, τρικυμιῶν· - Μέρφισ Βακχυλ. ἐν
Ἀθην. 1, 20, Ἀλκατ. ἐν Εὐστ. Πλ. σ. 705,
Θεοφρ. φυτ. αἰτ. 2, 12, 4.
ἀ-χεῖμαστος, 2· τῷ προηγ. μετγ.
ἀ-χεῖματος, 2· τῷ προηγ. Δισχ. 1α. 36.
ἀ-χεῖμερος, 2· τῷ προηγ. Ἀρατ. 1121.
ἀ-χεῖμων, 2, ὡσαύτως· Νόν Δ 1, 112, συχναίς.
ἀ-χεῖρ, ρος, ὁ, ἡ ὁ μὴ ἔχων χεῖρας Ξεν.
Κύρ. 3, 3, 45, Ἀριστοτ. Ζ. Π. 3, 5, μετγ.
ἀ-χεῖρ-αγώγητος, 2· ἀδίδακτος, δῶμα-
0ῆς Κύρ. Ἀλ. Ἰω. 4, 2.
ἀ-χεῖρ-ἀπτητος, ἡ ἀχείραπτος, 2· ὅν
τις δὲν ἤγγισεν διὰ τῶν χειρῶν Ἰάμβλ. βί.
Πυθ. σ. 330.
ἀ-χεῖρές· μὴ ἔχοντες χεῖρας, παραινῶν
Βατρach. 300.
ἀ-χεῖρ· ἔνευ χειρῶν Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 271.
ἀ-χεῖρία, ἡ ἀδεξιότης Ἰπποκρ. σ. 446.
ἀ-χεῖριδωτος, 2· ὁ μὴ ἔχων χεῖριδας Σ.
Ἐμπ., Κλ. Ἀλ. παιδ 2, 10.
ἀχεῖριστος· Ἀθηναῖος, Εὐκυρίδης Ἀνθ
ἀ-χειρο-γεώρητος, 2· μὴ γεωργηθείς
ὑπὸ χειρῶν· ἄρτον ἀχ. ἔτρωγον·, τ. 2. τὸ
μάννα οἱ Ἰσραηλῖται ἐν τῷ ἔρημῳ Ἰω. Χρυσ.
ἀ-χειρό-γραφος, 2· ὁ μὴ γραφείς ὑπὸ χει-
ρὸς Κων. Πορφ. εἰκ. Ἐβ. σ. 84.
ἀ-χειρό-κλωστος, 2· ὁ μὴ κλωσθείς ὑπὸ
χειρῶν Κων. Μαν. 176.
ἀ-χειρο-μῖαντος, 2· ὁ μὴ μιανθείς ὑπὸ
χειρῶν Ἰσίδ. Πηλ. ἐπ. 4, 207.
ἀ-χειρό-πλαστος, 2· μὴ πλασθείς ὑπὸ
χειρῶν Κύρ. Ἰερσο.
ἀ-χειρο-ποίητος, 2· ὁ μὴ ποιηθείς διὰ
χειρῶν Κ. Δ.
ἀ-χεῖρος, 2· ἄχειρ Σουίδ.
ἀ-χειρό-τευκτος, 2· μὴ ποιηθείς διὰ χει-
ρὸς Ἀνδρ. Κρητ. σ. 230.
ἀ-χειρό-τμητος, 2· μὴ τμηθείς διὰ χει-
ρὸς Ἀνδρ. Κρητ. σ. 26.
ἀ-χειρο-τύνητος, 2· ὁ μὴ διὰ χειροτονίας
αἰρεθείς ὑποθ. Δημ. περὶ παραπορ.
ἀ-χειρο-ύρητος, 2· ὁ μὴ διὰ χειρῶν
κατασκευασθείς Πολυδ. 2, 154.
ἀ-χεῖρωτος, 2· α) ὁ μὴ χειρωθείς, ὑπο-
ταχθείς καθ' Ἡσὺν. ἀπόρρητος, ἀήτητος,
ἀνίκητος Θουκ. 6, 10, Δ. Σικ. 48, 24· 6)
ὁ μὴ ὑπὸ χειρῶν φυτευθείς· φύτευμα Σοφ.
Οἱ. Κ. 703· ἀχειρούργητον Πολυδ. 2, 154.
Ἀχέλης, ητος, καὶ Ἀχελήσιος 1) υἱὸς
Ἡρακλέους καὶ τῆς Οὐφαλῆς Σχολ. Πλ. 2)
ποτ. πλησίον Σμύρνης, αὐτ. - Ἰδὲ Ἀχελήτι-
δες, καὶ πρὸλ. Ἀχελῷος.
Ἀχέλιον· τὸ λεπτομερές (τῶν ἀχέρων) Ἡσὺν.
Ἀχελωῖδωρος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ ἐπίγρ. Με-
γαρικῆς Ἰδὲ Ἀχελωῖδωρος.
Ἀχελωτος, βοιωτ. = Ἀχελώϊος Ἐτ. Μεγ.
Ἀχελωίς, (ἴσος, ἡ, ἐπὶ θ. π. χ. αἱ Ἀχελωί-
δες νῆσοι, ἐν τῷ Στρυμονικῷ κόλπῳ, τ. 2.
διωγροὶ Δισχ. Πέρσι. 867. - Ἰδ. α) αἱ Σει-
ρήνες ὡς θυγατέρες τοῦ Ἀχελῷου Ἀπολ. Ἰ.
6) αἱ Ναϊάδες τοῦ Ἀχελῷου Βιργ. γ) ἐν γέν.
πηγαῖαι Νόμφαι Κολουμ.
Ἀχελωῖδωρος· πατ. τῆς Κορίνθης ἐν Τα-
ναγραῖ Σουίδ.

* Ἀγελῶς (γράφ. καὶ Ἀγελῶς), ἱπ. Ἀγελῶς, ἱκ τοῦ ἀγέω = ἡγέω (ἴδε Βουτμ. λξ. 117) καὶ Ἠλός 1) ὡς ποταμὸς θεοῦ προσδύ-
τατος υἱὸς τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τὸ
σύμβολον τοῦ γλυκεροῦ ὕδατος ἐν γένει, διὸ
πατὴρ τῶν Σιρηνῶν, Καλλιρρόης, Καστα-
λίας, Δίρκης, Ἐρυσίχης Ἡσ. εἶχε δὲ βωμοὺς
καὶ ἱεκαλοῦντο αὐτὸν ἐπὶ ὄρεσιν, προσε-
γῶν καὶ οὐσιῶν ἐν Ἀθῆναις, Ῥέδω, Σικελίᾳ
καὶ Ἀκαρνανίᾳ Πλάτ. εἰκὼν αὐτοῦ ὑπῆρχεν
ἐν Ἀρμόλῳ, Μεγάρῳ, καὶ ἐπὶ Ἀκαρνανι-
κῶν νομίσμ. Φιλόστρ. 2) ὄνομα πολλῶν
ποταμῶν α) ὁ μέγιστος τῆς Ἑλλάδος ποτα-
μὸς μεταξὺ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἰλ.
Θουκ. καὶ ἄλλ. νῦν Ἀσπροπόταμος β) ποτ.
ἐν Ἀχαΐᾳ Στράβ. γ) ποτ. ἐν Θεσσαλίᾳ
Στράβ. δ) ῥύαξ Φρυγίας ῥέων ἀπὸ τοῦ Σι-
πύλου πρὸς τὴν Σμύρνην Ἰλ. γδ' Ἀχέλης
ε) ἐν γένει ὕδωρ, ὅθ. Ἀγελῶν φέρειν Εὐρ.
Βάχχ. 625, ὃ χελῶν Ἀριστ. Αἰσ. 381
ἐπὶ θ. Ἀγελῶς, ὃ Ἀγελῶ καὶ Ἀγελῶς
Στ. Βυζ. - Τίτλος κωμῳδίας τοῦ Δημοκρίτου
Ἀδῶν. 9, 410.

* Ἀχερθεός, ἡ καὶ ὁ * ἀκανθώδης φυτὸν, ἐξ οὗ
τὰς αἱμασίαις ποιοῦσι Σχολ. Ὀδ. ξ, 10,
Ἄλκ. Μισσ. ἐν Ἀνθ. 7, 536, - πνιγίαις
πρόλ. Θεόκρ. 24, 88, Σοφ. Οἰ. Κ. 1592 * ὕ-
σως δ' ὁ μὴ καρπὸς ἀχράς, τὸ δὲ δένδρον
Ἀχερθεός, Φερεικῆς, λοιπὸν ἀγρία ἀχλα-
δίη Β. Ἀν. σ. 475.

* Ἀχερθεός, ὄντος, ὁ * δημὸς Ἀττικῆς τῆς
Ἰπποβοῦντιδος φυλῆς ἐπὶρ. Ἀχερθεοῦντόθεν
Στ. Βυζ. ὁ δημ. Ἀχερθεοῦσιος Αἰσχίν. «κατὰ
τὴν γυνάμην Ἀχερθεοῦσιος καὶ μοχθηρὸς» = ἀ-
κανθώδης, σκληρὸς Κωμικ. ἐν Ἑτ. Μ.

* Ἀχερδ-ὠδης, 2' ἀκανθώδης Κ. Μαν.
γρ. 6651.

* Ἀχερυντία* πολίχνη ἐν Ἀπουλίᾳ Ὀράτ. 6)
ἐν Βρεττίᾳ Πλίν.

* Ἀχερόντιος καὶ - τειος ὁ τοῦ Ἀχέροντος
Ἀριστ. βατρ. 471' 0. Ἀχερυντίας Π. Σιλ.

* Ἀχερυντις, ἴδος ποτ. ἐν Βρεττίᾳ Νιλ.

* Ἀχερυντίας, ἴδος, ἡ, καὶ Ἀχερυντίας, (ἴδος
θῆλ. τοῦ Ἀχερόντιος α) ἄκρη Ἀπολλ. Ρ. τὴ
ἄκρῳ, ἡ ἡχερόνησος πλησίον τῆς Ἡρα-
κλείας ἐν Βιθυνίᾳ ἔχουσα ἄντρον Χαρώνιον,
δι' οὗ ὁ Ἡρακλῆς κατέβηκεν εἰς τὸν Ἅδην
γδ' Ἀχερθεοῦσιος β) ἡ λίμνη ἡ Ἀχ., ἐν τῷ
Ἀδῇ Πλάτ.

* Ἀχερθεοῖος, 3' 1) ὁ τοῦ Ἀχέροντος, τοῦ
Ἅδου - ὕδωρ Νόν. 11, 460. 2) λίμνη, α)
λίμνη ἐν Θεσπρωτίᾳ Θουκ. β) πλησίον τῆς
Ἑρμιόνης ἐν Ἀργολίδι, δι' ἣς ὁ Ἡρακλῆς ἡ-
γάγεν εἰς τὸ φῶς τὸν Κέρδερον Πανσ. γ) λί-
μνη ἐν Καμπανίᾳ πλησίον Κύμης Στράβ. δ)
ἐν Αἰγύπτῳ πλησίον Μίμριδος Δ. Σικ. 3) ἡ
Ἀχερ-χερρόνησος, γδ' Ἀχερυντίας Δ. Σικ.

* Ἀχέρρα, ὡν αἱ τὸ ῥωμ. Acerra 1) πόλ.
τῶν Ἰνσουρίων ἐν τῇ ἀνω Ἰταλίᾳ Πολύβ. κ.
Ἀχέρρατος 2) πόλ. Καμπανίας Στράβ. κττ.
Ἀχέρρανοι Ἀππ.

Ἀχερωίς, ἴδος, ἡ * ἡ λεύκη, palulus alba,
Ἰλ. ν, 389, π, 482, ὄνομ. ἐκ τοῦ Ἀχέρον-
τος, ἐξ οὗ ἀνήγαγεν αὐτὴν ὁ Ἡρακλῆς.

* Ἀχέρων, ἄντος, ὁ ποτ. τοῦ Ἅδου Ὀδ. β
Κακυτὸς Θεόκρ. ἐν γένει ἀντὶ τοῦ Ἅδου, ὅθ.
«ὄδωμον αἰς Ἀχέροντος» Ἀνθ. 7, 181' 2) ποτ.
Θεσπρωτίας, νῦν Δελτίκι, σχεδὸν πάντοτε «ὁ
Ἀχ. ποταμὸς» Ἡρ. Ὡς ποταμὸς θεοῦ πατ.
τοῦ Ἡρακλείου Ἀπλδ. 3) ποτ. Τριφυλίας
Στράβ. 4) ποτ. ἐν τῇ Ἰσχυρίᾳ τοῦ Βορρὰ ἰα
τῶν Ῥωμαίων ὀρέων πηγῶν Ὀρφ. δ) ποτ.
ἐν Βρεττίᾳ Στράβ. 6) ποτ. Βιθυνίας πλη-
σίον Ἡρακλείας γδ' Ἀχερθεοῦσιος Ἀπολλ.
Ἀχέρτας, ὁ, ὕδωρ ἀντὶ ἡχέτης ὁ ἡχὼν,
κύκλος Εὐρ. Πλ. 151' - Φοῖβος Διόνος 2'
τέττις Ἀρχι. ἐν Ἀνθ. 7, 213' καὶ εἰδὸς τῆ
τέττιγος ἑκαλοῦντο ἀχέται Ἀριστ. Ζ. η.
4, 7, Ἀριστ. ὄρν. 1095, εἰρ. 1159' καθ' ἡ
σάχ. «ὁ ἄρρη τεττίς, ὁ χαλίστατος».

* Ἀχέων στένων, βαρέως φέρον, λυπούμε-
νος - θυμὸν = ἐν τῇ καρδίᾳ, - τινὸς Ἑνεκα Ὀδ.
φ, 318' - τινός, π, 139, ἀνευ πτώσεως, β, 28.

* Ἀχέω δυσφορῶ, λυποῦμαι, ἀχθομαι, μόν.
μετχ. ἀχέων, ἀπολ. Ὀδ. λ, 194 καὶ συγχα-
κίς - τινός Ἰλ. σ, 446' - τινός Ἑνεκα, υ
298. Κκι μετχ. ἐπ. «ἐπὶ σφετέρῳις ἀχέουσιν
παισὶ» Ἀπολλ. Ρ. 3, 643.

* Ἀχέω, ἀρχ. ποιητ. σχημ. ἀντὶ ἡγέω Ὀμ.
ὕμν. Δῆμ. 479, Παν. 18' πρόλ. Βουτμ.
λξ. 2, σ. 117, ὅς καὶ ἐν Ὀμ. ὕμν. Ἀφρ.
γράφει ἀχέσομαι.

* Ἀ-χῆλος, 2' ὁ μὴ ἔχων χηλὴν Ἰαλην. τ.
4, σ. 94.

* Ἀ-χῆλωςτος, 2' ὁ μὴ ἐσχισμένος ὡς χηλὴ
Φιλ. βελοτ. σ. 73.

* Ἀ-χῆμα γδ' ἡχημα.

* Ἀ-χῆν, ἦνος, ὁ, ἡ (χαίνω, πρόλ. ἀγαίνω,
κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐν τοῦ ἀ-έχων, ἡχέων
= πτωχεύω) πτωχός, ἐνδεής Θεόκρ. 10, 33.

* Ἀ-χῆνῆς, ὅθ. «ἀχνηεῖς» κενόι» Ἡσυχ.
Ἀ-χῆνῆς, ἡ ἀπορία, ἐνδεΐα - δαμάτων
Ἀισχ. Ἀγ. 407' - χρημάτων, γο. 209 -
φίλων Ἀριστ. ἀπομ. 91 καθ' Ἡσυχ. «ἀπὸ
τοῦ μὴ ἔχειν. . . τινὲς δὲ ὅτι τὰ κενὰ ἡχέ-
ται»

* Ἀχῆρης, 2' λυπηρὸς Σουῖδ., Ἑτ. Μ. παρ.
Ἡσυχ. ἀχῆρης.

* Ἀχῆρον ἀκρίδα (ἀχράδα) Κρήτε; Ἡσυχ.

* Ἀχῆρῳ ἡ Ἀχῆρῳ καὶ Ὡπῆς καὶ Ἑλληγήρης
καὶ Ἰγῆ καὶ Δημήτηρ ἡ αὐτὴ Ἡσυχ.

* Ἀχῆτεῖς ἀζήτητοι, ἀσύνετοι, ἄποροι Ἡσυχ.

* Ἀχῆτεῖς ἡ Δημήτηρ μυστικῶς (Ἀχῆτεῖς)
Ἡσυχ.

* Ἀχῆεινός, 3 (ἄχθος) φορτικός, βαρὺς, «λυ-
πρὸς καὶ ἐπιπόνος» Σουῖδ., Εὐρ. Ἰων. 94,
Ἑκ. 1222, Ξεν. ἀπομ. 4, 8, 1' ἐπὶρ. «ὅσος
ἀχθεινὸς ἑώρα» = εὐχαρίστως Ξεν. Ἑλ.
4, 8, 27.

* Ἀχῆω, ὅθ. «ἀχθήσας» γομώσας, ἡγουν πλη-
ρώσας Ἡσυχ.

* Ἀχῆη ἀκαθαρσία, ἀφρὸς θαλάσσης (Ἀχῆη)
Ἡσυχ.

* Ἀχῆθῶν, ὄνος, ἡ κυρ. βάρος, φορτίον
Ἀισχ. Πρ. 26' καὶ μετ. λύκη, ὁδόν, ἰδ.
Πλάτ. Κρατ. 419, «ἀχῆθῶν εἰ καὶ παντὶ
δῆλον ἀπεικασμένον τὸ ὄνομα τῷ τῆς φορτῆς
βάρετι» καὶ πληθ. Θουκ. 2, 27' ἐρεῖσθαι τινὰ
δι' ἀχῆθῶνα = ὅπως λυπησῶ αὐτόν, 4, 10'

ἄρδ; ἀχθῶνα ἀκούειν = μετ' ἀγανακτή-
σεως ἀουκ. Τοξ. 9.

Ἀχθῆεις, εσσα, εν' βεβαρημένους Μαρκελ.
Σιδ. 98.

Ἀχθῆμων, 2· πολύμοχος, Μανέθ. 4, 501.

Ἀχθῆρες, λυπηρόν Πούχ.

Ἀχθῆρος, 3· φορτικός, λυπηρόν Ἀντιφάν.
Στοδ. ἀνθ. 116, 23.

Ἀχθῆ-φορέω· ἀχθοφορέω Δ. Κάτ. 72, 12.

Ἀχθῆ-φορία, ἡ· ἀχθοφορία Λίσωπ. 125.

Ἀχθῆ-φόρος· ἴδ' ἀχθοφόρος.

Ἀχθῆ-φορτώνω· κάμηλον Βάδρ. 8, 1.

Ἀχθῆμαι (ἄχθος), κυρ. παθ. (μέλ. ἀχθέσο-
μαι Ἀριστ. νεφ. 852, 1432, Πλάτ. πολ. 10,

603, όπου δ. γρ. ἀχθεσθήσομαι, ἴππ. μ,
292, καὶ κατὰ τοὺς Ἀγτικιστὰς οὐχὶ ἀττι-
κῶς, ἀχθεσθήσομαι Ἀνδοκ. 3, 21, Πλάτ.

Τοργ. 506, Ξεν. Κύρ. 8, 4, 10, Λισχίν. καὶ
ἐκ. ἀνθ. ἡχθίσθην) 1) εἶμαι φορτωμένος,

βεβαρημένος· νηὶς ἡχθετο τοῖσι νεισάσι = ἦτο
φορτωμένη πρὸς ἀπόπλουν Ὀδ. α, 457· μετφ.

ἄχθωμένη ὀδύνησι = βεβαρημένη με λύπας
Ἰλ. γ, 354· προστί· ἀχθόμαι ἔλκος = ἐνο-

χλοῦμαι ὅπθ τοῦ ἔλκους, ε, 361· ἡχθετο
ἄρ = ἡσθάνετο λύπην ἐν τῇ καρδίᾳ, λ, 274.

400· ἴδ' περὶ ψυχικῶν καταστάσεων, αἰσθά-
νομαι ἑμαυτὸν βεβαρημένον, ἀγανακτῶ, συγ-

χίζομαι διὰ τι, ὀργίζομαι κατὰ τινος, μετὰ
τοῦ «βαρέως φέρω» Ἀριστ. ἐκκλ. 174· ἀν-

τιθ τῷ ἡθόμει Ξεν. Ἐλ. 5, 2, 7· συνη-
θέστατα = τινί, - τοῖς παροῦσι Σοφ. Φιλ. 970·

- τῇ πλάνῃ Ἡρ. 2, 103· τῷ δεσποτῇ Πλάτ.
Τοργ. 510· - τοῖς πρέσβεσιν Ἀριστ. Ἀχ. 62·

οὐ μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι· Θουκ.
6, 28· - τοῖς γεγενημένοις Ξεν. ἀν. 7, 6,

10 ἡ - ἐπὶ τινί, ἐπὶ πραγμάτων, - ἐπὶ τῷ
φρονήματι, Ἐλλ. 7, 1, 32, ὡς. ἀπομν. 2,

4, 3 καὶ Πλούτ. συχὰν· σπανιότερ. - ἐφ' ἐ-
κάστου Πλάτ. Παρμ. 130· περὶ τινος Ἡρ.

8, 99· - ὅπερ τινος, = ἐν ὀνόματι τινος Ἀ-
ριστ. Αυσ. 10, Πλάτ. ἀπολ. 23· καὶ μετ'

αἰ. ὡς· ἀντιτέρω - ἔλκος, ὅμ. - τοῦτο, ὅτι
Ξεν. ἀν. 3, 2, 20, προστίθεται καὶ μετχ-

ἡχθετο δαμναμένους = ἐλυπετο ὅτι ἐνι-
κῶντο Ἰλ. ν, 353· - Ἀριστάρχον στρατη-

γόντα· Εὐπολ. ἐν Σχολ. αὐτ. ὡς. - τοι-
οῦτους χωμωδομένους· Ξεν. Ἀθην. 2, 18·

καὶ μετὰ γεν. ἀπολ. ἡχθετο ἐκείνων πολε-
μοῦντων, ἀν. 1, 4, 8 ὡς. ἄχθωμαι ἰδών·

ἡ λυποῦμαι νὰ βλέπω Σοφ. Φιλ. 671· ἡ-
χθόμαι ἀμαρτάνων = λυποῦμαι ὅτι ἀποτυγ-

χάνω Θουκ. 1, 92· ἄχθωμαι εἰπών Ἀριστ.
πλ. 234· λαθρα συγκινημένοι Πλάτ. Πρωτ.

342· πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 3, 3, 20 καὶ τάνά-
παλιν, οὐκ ἀχθόμενοι πλανομένη· εὐχα-

ρίστως, 1, 3, 5. Ἀκολουθεῖ προστί τὸ ὅτι
Ἀριστ. πλ. 899, Ξεν. Κύρ. 3, 13, ἡ τὸ

εἰ, ἐν Ξεν. Κύρ. 8, 4, 9, Εὐρ. Ἰ. Α. 1414.

Πρώτον αἰ. μετγ. ὡς Πλούτ. ἔχουσιν ἀ-
πλὴν γεν.

Ἀχθός, τό· βάρος, φορτίον Ἀριστ. βατρ.
10 καὶ ἄλλ. ἄχθος ἀρούρης, βάρος τῆς γῆς,

δομαζόνται οἱ ἄχρηστοι ἄνθρωποι Ἰλ. σ.
104· Ὀδ. α, 379· οἱ ὄφεις Νίκ. Θηρ. 9. Μετφ.

λύπη, ὀλπίφι Πινδ. Ν. 6, 54, Σοφ. Λγ. 931

καὶ συχὰν· ἄχθος φέρειν, φορτίον φέρω Ἡρ.

3, 102· καὶ γίνονται ὀχληροί Ξεν. ἔπ. 1, 4.

Ἀχθο-φορέω· φέρω φορτίον, βαρέως φέρω

Λουκ. νεκρ. δι. 24, 2 καὶ συχὰν Πολύδ. γ,

32, 7, Πλούτ. Μαρ. 13· νέκυν Μελ. ἐν

Ἀνθ. 7, 468· - δέπας Ἀντίφιλ. ἐν Ἀνθ.

Πλαν. 333.

Ἀχθο-φόρημα, τό· τῷ ἐπομ. Εὐστ. Ὀδ.
σ. 1927.

Ἀχθο-φορία, ἡ· τὸ φέρειν φορτία Λουκ. ὅν.

19, Πλούτ.

Ἀχθο-φορικός, 3· εἰς τὸ ἀχθοφορεῖν χρη-

σιμαῖων Βασίλ. Μ. τ. 1, σ. 388.

Ἀχθο-φόρος, ὁ, ἡ· ὁ ἄχθῃ, φορτία φέρων·

- κτήνη· Ἡρ. 7, 187 καὶ μετγ. ὡς Αἰλ. Ζ.

1, 2, 25· ἄχθηφόρος· νωτοφόρος, βάρεν φέ-
ρων· Ἡσὺχ.

Ἀχθων· κορμός ἐκ λιπαροῦ θαδίου, Λάκω-
νες Ἡσὺχ.

Ἀχτ'· βρώσις Σουδ.

Ἀ-χίαστοί, 2· οὐ χιαστός Σχολ. Ἰσοκ. σ.

121· ἐπίρ. -στος Ἰ. Σικελ. ἐν Βαλτῇ, ρητ.

τ. 6, σ. 343.

Ἀχιθάνες· ποτ. Καρμανίας Μίρκ. Ὑρακλ.

Ἀχίλλειος = Ἀχιλλεύς.

Ἀχιλλεῖτις, ἰδοί, ἡ· ἡ χώρα τοῦ Ἀχιλλείου

ἐν Τρωάδι Δαίρ.

Ἀχιλλεύς, ἦος· ἴδ' Ἀχιλλεύς.

Ἀχιλλήϊος = Ἀχιλλεύς.

Ἀχιλλίδες· τόπ. ἐν Κυρηναϊκῇ Σκόλ.

Ἀχιλλῆας, ὁ· στρατηγὸς τοῦ βασιλ. τῆς Αἰ-

γύπτου Πτολεμαίου XII, Πλούτ.

Ἀχιλλεία, ἡ· ὄν. Ἀθην. πλοῖον Ἀτ. Νιου. XVI.

Ἀχιλλείδης· Ἀχιλλεύς υἱός· ἡ ἀπόγονος.

ἴδ. α) ὁ Νεοπτόλεμος ἡ Ἰσάρρος Διόδ. Σαρδ.

6) Αἰλιάν τις Ἰλιδ. γ) κύρ. ὄν. Ἀθηναίου

τίνος, ὅπερ οὐ ἔγραψε λόγον ὁ Αἰσίας Ἀψιν.

Ἀχιλλείας, 2 (Ἀχιλλεύς κώμη, Ἀχιλλεύς) 1)

ἐπὶ θ. ὁ τοῦ Ἀχιλλεύς, - τῆς, τῆς Εὐρ.

Ἐκ. 126, ἴδ. α) μάξ, φαστή, κριθαί εἰς

ἄρτον ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου κριθῆς, καθ' ὅσον

Ἀχ. σημαίνει πᾶν ἔσθον εἰς τὸ εἶδός του,

ἐν Ἀριστ. ἴππ. 819 καὶ ἀπλῶς Ἀχιλλεῖοι

ὄνομ. καθ' Ἡσὺχ. Ἀχιλ. ἐνίοι λέγουσι τοὺς

λευκοὺς, τινὲς δὲ σπόγγους, οἱ τοὺς ὀφθαλ-

μοὺς ἀποψώνται 6) Ἀχιλλεῖος ἰδύχ· πα-

ροιμα. ἐκ τῆς Ἰλ. α, 240 γ) ὀρόμας· μακρὰ

καὶ στενὴ γῶσσις γῆς οὐ μακρὰν τῶν ἑξο-

λῶν τοῦ Βορυσθέου, ὅπου ὁ Ἀχιλλεύς ἡγώ-

νίσθη ὀρόμον Ἡρ. κατ. Ἀχιλλεοδραμῆς

Στ. Βοζ. δ) Ἀχιλλεῖος κρήνη· ἐν Μιλήτῳ

Ἀθην. ε) ἡ Ἀχιλλεῖος κώμη, τόπ. ἐν Σαρ-

μακτίᾳ Πτολ. καὶ ἐν Σικελίᾳ Στ. Βοζ. ζ) λι-

μήν, ἐν Μεσσηνίᾳ, νῦν Βαθὺ Πανσ. ἐν Σκόρῃ

Σχολ. Ἰλ. η) πλάξ, τ. ε. νήσος, ἡ νήσος

Λευκὴ ἐν ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Βορυσθέου· Ἰπ-

σύχ. θ) ὁ Ἀχ. χάραξ, ἐν Μοσίᾳ Στράδ. 2)

οὐδ. α) αἱ Ἀχιλλεῖοι, ἴδ. ἀνωτ. Ἀχ. κριθαί

6) Ἀχιλλεῖον, ἰων. -ήων, τό· χωρίον ὀχυ-

ρὸν ἐν τῷ ἀκρωτ. Σιγείῳ, ὅπου ἦν ἱερὸν (τόμ-

θος) τοῦ Ἀχιλλεύς Ἡρ. κατ. Ἀχιλλεῖωτης

καὶ Ἀχιλλεῖτης Στ. Βοζ. - τόπος πρὸ τῆς

Τανάγρας μετ' ἱερὸν τοῦ Ἀχιλλεύς Πλούτ. γ)

Achillea, νῆσ. πλησίον τῆς Σάμου Πλίν.
 Ἀχιλλεύς, αἰολ. Ἀχιλλεύς, αἰολ. καὶ δωρ.
 Ἀχιλλεύς, γέν. ἀττ. Ἀχιλλεύς παρ' ἀττ.
 ποιηταῖς ἐνίοτε τρισύλλ. ἰων. καὶ ὕμ. δι.
 Ἀχιλλεύς ἢ Ἀχιλλεύς, παρὰ μτγν. ἐπ. καὶ
 ἴος (ἐκ τοῦ α στερ. καὶ χιλός, «οὐ γὰρ χι-
 λῶ, φασιν, ἦτοι Δημητριάκῳ καρπῷ, ἐπάρῃ
 ὁ ἦρος, ἀλλὰ ζῶων μυελοῖς βρεφύθεν» Ἰδοτ.
 Ἰλ. σ. 14, αὕτη ἡ ἔτυμ. εἶναι πιθανωτέρα
 τῆς ἐκ τοῦ ἄχως - ἰλιεύσιν) 1) υἱὸς τῆς
 Γῆς Πτολ. Ἰφ. 2) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς
 Λημίας, αὐτ. 3) διδάσκαλος τοῦ Χείρωνος,
 αὐτ. 4) υἱὸς τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος,
 βασιλεὺς τῶν Μυρμιδόνων καὶ Ἑλλήνων ἐν
 Θεσσαλίᾳ, ὁ πολυμήντης ἦρωας τοῦ Τρωϊκοῦ
 πολέμου Ἰλ. Ἀπῆλκευ δὲ ὡς ἡμίθεος θεῶν
 τιμῶν ἐν Λευκῇ τῆς Σκυθίας, ἐν Σιγείῳ τῆς
 Τρωϊάδος, ὅπου ὁ τάφος αὐτοῦ κεκοσμημένος
 ὁ ἀνδριάντων, λίαν ἐπιματό, οὕτως ὑπὸ τοῦ
 Ἀλεξάνδρου Ἀρρ. ἀν. 1, 12, 1, βραδύτ. ὑπὸ
 τοῦ αυτοκράτορος Καρακάλλα Ἰβρὺν ἐπι-
 ματο προσέτι ὁ Ἀχ. ἐν Ὑπείρῳ, ἐν Ὀλυμ-
 πῳ, ἐπὶ τῆς οὐδοῦ ἐκ Σπάρτης εἰς Ἀρκα-
 δίαν, ἐν Πρασιῇ, παρὰ τῷ Βορυσθένει, εἶχε
 δὲ ἀνδριάντας καὶ εἰκόνας, καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ
 ἐπιποιον ἀνδριάντα. Τὴν σφῆαν αὐτοῦ ἐξυμνη-
 σαν πολλοὶ, ὡς ὁ Γοργίας Ἀριστοτ. ῥητ. 3,
 18 καὶ ἔθωρεται ὡς ὁ ὕψιστος ἑσπαινος νῆ-
 ῆς τις ἄλλος Ἀχιλλεύς, ὅθ. ἔκπερον πρὸς
 τιμὴν τὴν αὐτοῦ ὡς ἐπών. ὁ Ἀλέξανδρος
 καὶ ὁ Πύρρος κατὰ Πλούτ. Παροιμ. ἦν α)
 Ἀχιλλεύς μῆνις Ἀνθ. 6) περὶ ἀκαταλή-
 πτων πραγμάτων, βέβληκε Ἀχιλλεύς δου-
 κῶς καὶ τέτταρα Ζήνῳδ. 2, 83, καὶ παρὰ
 τοῖς φιλοσόφοις σφισμὰ τι ὠνομάζετο Ἀ-
 χιλλεύς Δ. Καέρ. Θ, 3, ὁ Ἀθηναῖος τῆς Ἀρρ.
 β) Ἀχιλλεύς Στάτιος, συνήθ. Ἀχ. Τάτιος,
 Ἀλεξανδρεὺς, συγγραφεὺς μυθιστορίας τινὸς
 Σουῖδ. Κωμωδία τοῦ Φιλισταίου καὶ Ἀνα-
 ξανδρίδου.
 Ἀχιλλεύς ὁ δρόμος, ἡ νῆσος = Λευκῇ, ὅπου
 ἦν υἱὸς Ἀχιλλεύς Πτολ.
 Ἀχιλλεύς, ἴδος, ἡ, Ἀχιλλεύς κριθαί Γα-
 λην. 16) Ἀχιλλεύς.
 Ἀχιλλεύς ἀνδρ. ὄν. Συμμεν. νομίσμα.
 Ἀχιλλεύς ἀνδρ. ὄν. μτγν. Φωτ.
 Ἀχιλλεύς, 2' ὁ μὴ ἔχων χιλόν, χύρτον,
 τροφὴν ἐν γένει, ἀρχ. λέξ.
 Ἀχιλλεύς παρ. Καραμανλῆς; Πτολ.
 Ἀχιλλεύς, 2' ὅστις ἐν χιονίζεσθαι Σχολ.
 Ἰδ. ζ. 44.
 Ἀχιλλεύς, ὁ, ἡ ὁ μὴ ἔχων χιλόν = ἔν-
 ἀπομν. 1, 6, 2. Πλούτ. Κυριολ. 14' ἰδ. περὶ
 τῶν κυνικῶν οἴωνες μόνον ἡμῶν ἐφόρου.
 Ἀχιλλεύς ἀρχηγός τῶν Κορινθίων ἐν τῷ
 β'. Μεσσηνιακῷ πολέμῳ Παιου.
 Ἀχιλλεύς-φορέω φέρω, παρὰ γὰρ ἀχλάδια
 Νικητ. χρ. α. 119.
 Ἀχιλλεύς, ἡ ἔλλειψις χλαίνης Εὐρ.
 Ἰλ. 1298.
 Ἀχιλλεύς, 2' ὁ μὴ ἔχων χλαῖναν Καλλ.
 Ἀρτ. 115, Λυκόφρ. 763' - βίος, 635.
 Ἀχιλλεύς ἡ λιθώδης καὶ φαμμώδης ἄμμος ἡ
 ὁ μικρὸς λίθος Σουῖδ.

Ἀχλάς, γ' ἀχράς.
 Ἀχιλλεύς, 2' ὁ μὴ χλευαζόμενος Ἀ-
 θαν. τ. 1, σ. 69.
 Ἀχιλλεύς-φόρος, 2' ὁ μὴ παρὰ γὰρ χιλόν
 Ἰ. Χρυσ. τ. 7, σ. 519.
 Ἀχιλλεύς, συν. οὐς, 2' ὁ μὴ ἔχων χιλόν
 «- πεδία γῆς» Εὐρ. Ἰλ. 1343' ὁ. τῆρα-
 μένος, μαρμασμένος Ὀππ. ἀλ. 2, 496.
 Ἀχιλλεύς-θῆν. ὁρῶνται Ἰσούχ.
 Ἀχιλλεύς-φόρος, 2' ὁ ἀχλὺν φέρων Ἰ. Χρυσ.
 τ. 8, σ. 40.
 Ἀχιλλεύς, 3' πλήρης ἀχλὺς, ὑπερῶς, σκο-
 τίνος - δεσμός Σιμωνδ. (ἰσοσκ. 188) Ἰν
 Ἰρ. 5, 77' - αἰθρ. Ἀπολλ. Ἰ. 4, 927' -
 γάμος = κρύφιος Μουσα. 3.
 Ἀχιλλεύς-πέα δούσι τοὺς πόδας ἐν σκότει
 κεκαλυμμένους ἔχουσα Τρωϊάδ. 210.
 Ἀχιλλεύς ἐπισκοτίζω Σουῖδ.
 Ἀχιλλεύς, ὅς, ἡ σκοτός, «θόλωσις ἀέρος ἐν
 τῷ μεταξὺ νέφους τε καὶ οὐρανῶν ἔχουσα τὸ
 πάχος, ὅς οὐρανῶν μὲν μάλιν πεπλησθῆναι
 νέφους δ' ἦσαν» Ἰαλ. ἐν προορ. 2. παρ.
 Ὀμ. περὶ τοῦ σκοτοῦ τοῦ θανάτου «κατὰ
 ὁ ὀφθαλμῶν κλέψαι ἀχλὺς» Ἰλ. π. 344, καὶ
 περὶ τοῦ ὑπὸ θεοῦ τινος ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν
 ἐπιγενομένου, ὥστε νῆα μὴ διακρίνει τίς τι
 «τῷ μὲν ἔκπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέει ἀχλὺς»
 Ἰλ. υ. 321. «Ἀχιλλεύς ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀέ-
 ρος ἀχλὺς», 341, καὶ ἐν γέν. σκοτός, «ἡ
 λῖος δ' ἀπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδόρομεν ἀχλὺς»
 Ὀδ. υ. 357. περὶ Πολύδ. 34, 11, «ἀχλὺς
 ὀμυλῶδης καταχέεται», καὶ ἄλλ. μτγν. περὶ
 ἱερῶν τοῦ μεθύμενου, «πρὸς δ' ὅμῳ ἀχλὺς
 ἀμβλυομένη ἐρίξει» Κριτ. ἐν Ἀθην. 10, 432.
 Ἐν Ὀππ. ἀλ. 3, 138 «ἀχλὺς ὕδρη» εἰς ὁ
 χυμὸς τοῦ καλαμαρίου. [ἢ ἐν τῇ ὀνομα. καὶ
 αὐτ. παρ. Ὀμ. καὶ Ἰσο. παρὰ μτγν. ὁ] παρ.
 ἱατρ. «ἀχλὺς ἐπισκόλαιος ἐστὶν ἑλκώσις ἐπὶ
 τοῦ μέλανος γιγνομένη παραπλησία ἀχλὺς»
 οἱ ἀέρι τῷ χρώματι κυανῷ, πολὺν τὴν
 ἐπύρρυντα τοῦ μέλανος ὕδαν δὲ ἐπὶ τῆς αὐ-
 ρῆς γέννηται, οὐ βρῶνις ὀρώσι» Ἀέτ. 3, 45
 «ἀχλὺς» ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λεπτὴ ἰαλὺς
 οὐκ ἔχουσα, σκοτία, ἀμβλυομένη Ἰσούχ.
 Ἀχιλλεύς 1) σκοτίζομαι «- πόντος ὅπου νεφέ-
 λης» Ὀδ. μ. 408. 5, 364. «μῆνη ἡχλὺς»
 Κριναχ. ἐν Ἀνθ. 7, 633. 2) ἐπισκοτίζω
 ὁματά Ἀπολλ. Ἰ. 3, 962 καὶ ἄλλ. μτγν.
 ὡς Κ. Σμ. 1, 598' παθ. ἀφ. «ἡχλὺν γαίαν»
 2, 550.
 Ἀχιλλεύς-ὥδης, 2' σκοτεινός - ὀφθαλμῶν ἢ
 μαρμασμένος Ἰπποκρ. σ. 179. «- ὁματάι
 οἷς τεθλοσθεσθαί φαίνεται τὸ κατὰ τὴν κόρη»
 ὕδρον, ὁ λαμπρὸν τε καὶ λευκὸν ἦν, 60' ὁ
 αἶμα» Γαλην. εἰς Ἰπποκρ. σ. 71, Ἀριστοτ.
 μέτωρ. 2, 5. 15.
 Ἀχιλλεύς, ἡ ἐπισκοτίζω, μτγν.
 Ἀχιλλεύς-δ. ὁδός. Ἀχμὸν Ταρκεντίνος Ἰαμῶδ.
 Ἀχνα, ἰων. ἐπ. ἄχνη (περὶ λ. ἀχνη, ἀχνη-
 lanugo) τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας σώματος τι
 νος ἀποσπώμενον, ἀφαίρομενον, π. γ. Ἰλ.
 ε. 403 κατὰ πληθ. = ἄχρον, κατὰ Σχολ.
 «τὰ λεπτὰ τῶν ἄχρων» περὶ Ἀριστ. σφ.
 92, ὅπου κατὰ τὸν Σχολ. «τὸ λεπτὸν τῶν

- Ἀ-χρεῖος, 2 (Θηλ. ἀχρεία Εὐρ. Ικ. 302, Θούρ.), ἰων. καὶ ἑπ. ἀχρήϊος (χρεία)· 1) ἀ-χρηστος, μετὰ τοῦ ἀνωφελῆς Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 54, τραγ. καὶ πεζ. συχνά· πρὸς. Θουκ. 2, 40, «ἡλικία ἀχρεῖος» = ἡ γερωνικὴ, 2, 44· ὁ Πλάτ. τὸ συντάσσει μετ' ἀπαρ. «- ἄλλο ἔργον πράττειν», πολ. 2, 371· 2) ἀδέξιος, μαυρός, «ἀχρήϊος ἀνὴρ» = μαυρός Ἠσ. ἔρ. 299· ὁ Ὁδ. λέγει, «ἀχρεῖον ἰδὼν» Ἠλ. δ, 269, περὶ τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶχε θάρη, ἔρριψε βλήμην ἡλίου, καὶ «ἀχρεῖον ἐγέλκω», περὶ τῆς Πηνελόπης, ἐγέλκω προσπεποιημένως Ὀδ. σ, 163, κυρ. ἀχρήστως, ἀκαίρως, διότι εἶχε φροντισίαν· περὶ κυνῶν, «ἀχρεῖον κλέ-ζοντι» = ἀνωφελῶς, τ. ζ. φιλικῶς, ὀλακτοῦν-τες Θούρ. 25, 72· Ἡ ἐξηγήσεις τῶν ἀρχ. ἀχρεῖον = ἀσθενές, ἀρμόζει, ὡς ὁ Δοιδερλῆ-νος εἰσέειν, ἐν Ἠρ. 1, 191· «τὸ ἀχρήϊον τοῦ στρατοῦ», 2, 44, Πολύδ. 3, 64. Καὶ παρὰ Ξεν. πολλ. περὶ στρατιωτῶν ἀνικάνων εἰς μάχην· ἐπὶ. ἀχρεῖως = ἀνωφελῶς, μτγν.
- Ἀ-χρεῖοσύνη, ἡ· ἀχρεΐότης, γλῶσσ.
- Ἀ-χρεΐότης, ἡ· ἀχρηστία, Ὁ.
- Ἀ-χρεΐδω· ἀχρεῖον, ἀχρηστον καθιστῶ· Ἰπποῦς Πολύδ. 3, 64· καὶ συχνά παθ. Πο-λύδ. καὶ μτγν. Ἀριστοτ. Ζ. ἔ. 9, 39 λέγει ἀντ' αὐτοῦ «ἀχρεῖον ποιεῖν».
- Ἀ-χρεῖ-ώδης, 2· ὁ μὴ χρεῖώδης, ἀνωφε-λῆς Εὐστ. ε. σ. 253.
- Ἀ-χρεΐωσις, ἡ· βλάβη Νικήτ. χρ. σ. 319.
- Ἀ-χρεος = ἀχρεῖος Τρυφίδ. 123, 245.
- Ἀχρηΐεις· μάταιος, ἐλαφρὸς, ἀχρηστος Ἠ-σοκ. ἐν Μανέθ. 4, 76 = ἀχρηΐματος.
- Ἀχρηΐος, ἰων. καὶ π. = ἀχρεῖος.
- Ἀ-χρηΐστος, 2· ἀχρηστος Μουσ. 328. Νόν. Δ. 32. 55.
- Ἀ-χρηματία, ἡ· ἑλλειψίς χρημάτων, πε-νία Θουκ. 1, 4 καὶ συχνά μτγν.
- Ἀ-χρημάτιστος, ἡμέρα· ἐν ἣ οὐδὲν τῶν δημοσίων ἔργων ἐπράττετο Πλούτ. ἦθ. σ. 273· πρὸς. Σχολ. Λουκ. Τίμ. 43· παρ' Ἠ-σὺ. ἀχρημάτιστον δάνειον = τὸ ἀνεῦ τόκου, ἐν λ. χειρόδοτον.
- Ἀ-χρημάτος, 2· ὁ χρημάτων στερούμενος, πτωχὸς Λίσχ. Πέρσ. 165, Ἠρ. 1, 89 καὶ ἑπ.
- Ἀ-χρηματοσύνη, ἡ· πενία, μτγν.
- Ἀ-χρημονέω, «Πλάτων δὲ (ὁ κομ.) καὶ εὐχρημονεῖν τὸ πλουτεῖν, καὶ ἀχρημονεῖν τὸ πένεσθαι» Πολύδ. 6, 196.
- Ἀ-χρημοσύνη, ἡ· πενία Ὀδ. ρ, 502, Θέ-ογν. 156, Σορ. ἀποσπ. 658.
- Ἀ-χρημων, 2· ἀχρηΐματος, πένης Σόλ. ἐν Στω. ἀνθ. 9, 35, Εὐρ. Μηδ. 460.
- Ἀχρηΐς, 80. παρ. Ἠσὺ. ἀχρεΐα· βλάσφημον, ἄμορφον, ἀχρεῖον, λυπηρόν.
- Ἀ-χρησία, ἡ, ἀντίθ. τῆς χρησιμῆς, μτγν.
- Ἀ-χρησιμότης, 2· ἀχρηστος Νικήτ. χρ. σ. 235.
- Ἀ-χρησιμος, 2· ἀχρηστος, ἀνωφελῆς Ἑφρ. Σόρ. τ. 1, σ. 65, ἄλλ. μτγν.
- Ἀ-χρησιμότης, ἡ· τὸ μὴ χρησίμους εἶναι, γλῶσσ.
- Ἀ-χρησμ-ώδης 2· ἀνάρμοστος τῇ χρη-σιμότητι Νικήτ. Γρ. εἰς Συνασ. σ. 352.
- Ἀ-χρηστεύω· εἶμαι ἀχρηστος Β. Ἀν. τ. 2, σ. 793.

- Ἀ-χρηστέω ἢ ἀχρησταύμαι· τῷ προηγ-
Σ. Ἑμπ. πρ. γραμ. 259.
- Ἀ-χρηστία, ἡ· τὸ μὴ χρησιμεύειν, μὴ εἶναι
ἐν χρηστέῳ Πλάτ. πολ. δ, 489, 1, 333.
- Ἀ-χρηστο-ήθη, 2· ὁ μὴ χρηστοήθη, γλῶσσ.
- Ἀ-χρηστο-λογέω· ἀχρηστα λαλῶ Ἑτ.
Μ. σ. 463.
- Ἀ-χρηστο-ποιέω· ἀχρηστον ποιεῖν Ἠ. Χρυσ.
τ. 1, σ. 516.
- Ἀ-χρηστος, 2· α) ὃν δὲν δύναται τις νᾶ
μεταχειρισθῆ, ἀνωφελῆς· καὶ φαῦλος Πλάτ.
Λύσ. 201· πολιτῆς Ἠσ. 7, 37, ὁ μὴ δύνα-
μενος ν' ἀναλάβῃ λειτουργίας· «ἀχρηστοὺς
ἐποιήσε» = ἔκαμεν ὥστε αὐτοὶ νᾶ μὴ ἀνὴρ
θῶσι τίποτε νᾶ κάμωσι Πολύδ. 8, 7· «ἀχρη-
στον πίπτει θέσφατον» = ὁ χρησμός δὲν ἐκ-
πληροῦται Εὐρ. 1. Τ. 121· τινι Ἠρ. 1, 80·
συχνά παρὰ Πλάτ. καὶ ἄλλ.· εἰς τι Ἠρ. 8,
142, ὅς ἀντιτίθησι τοὺς «ἀχρηστοὺς θεοῦ»
(= οὐχὶ εὐμενεῖς) τοῖς χρηστοῖς, 8, 111·
πρὸς. - λόγος, 9, 111· ἀχρηστον, ὡς ἐπὶ
= ματαίως Βατραχ. 70· ἄλλ. ἀχρηστω· Πλούτ.
Σόλ. 21· «ἀχρηστος ἔχειν πρὸς τὸν λοιπὸν
βίον» Δημ. 61, 43· πρὸς. Ἰσοκ. 4, 41· ὁ
μὴ χρησίμους· συνείσε = ἀσύνετος Εὐρ. Γρ.
667· γ) ἀμεταχειρίστος· ἐμάτια Λουκ. Λε-
ξιφ. 9· πρὸς. Ἀθην. 3, 97· ὁ μὴ ἐν χρηστέῳ
ᾶν, γραμ. δ) ἐν Ἀθην. 3, 98 καλεῖται τις
ἀχρηστος, = ὁ μὴ λαβὼν χρησμόν, καὶ ὁ
σὺχ. ὁ μὴ χρησθησάμενος.
- Ἀ-χρηστοότης, ἡ· τὸ νᾶ ἦν τι ἀχρηστον
Θεόδ. Στουδ. σ. 526.
- Ἀ-χρηστόω· ἀχρηστον ποιεῖν Ὁρᾶν. Ἱερογλ.
4, 50· διαφθεῖρω, - τὴν Ἑλλάδα φωνὴν Σχολ.
Ἠλ. δ, 867.
- Ἀχρη, καὶ πρό φων. συνηθ. ἄχρις, εἰ καὶ ὁ
Ἠρ. 2, 16 συχνά λέγει α ἄχρι οὗ, καὶ
κατὰ Θωμ. Μαγ. πάντοτε παρὰ Θουκ. ἄχρη
ἀναγινώσκ., τὸ ὅποῖον φησιν ὅτι καὶ τὰ
χειρότερα ἐπιθεσίουσι, καὶ ὁ Φρύν. σ. 44
ποδοκμαῖε παντελῶς τοὺς μετὰ τοῦ ε τῶ-
πους, ἄλλοι δὲ, οἷον ὁ Ἀμμόνιος, ποιοῦνται
τὴν διάκρισιν. ὅτι ἄχρη = ἀκρίτως, ἄχρη
δὲ εἶνε μόνον χρονικὸς προσδιορισμός· ἀλλὰ
τοῦτο δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἀσφαλῶς
καθ' ὅσον τὰ χειρ. σχεδὸν πανταχοῦ ἀμετα-
λαντεύονται. Οἱ Ἀττικοὶ ἄλλως τε ἐπὶ τῶν
τό μέχρη 1) ἐξῴτατα (ἄχροα), ἐν τῇ ἀπὸ-
φανείᾳ Ἠλ. ρ, 599· μέχρις ἐσχάτων, ὅλοι
διόλου = ἀκρίτως, ἀρχ. λεξ. Ἠλ. δ, 522, π.
324· 2) ἕως, μετὰ γεν. α ἄχρι μάλα κλέφαρος
= ἕως νυκτὸς βαθείας Ὀδ. σ, 369· α ἄχρι τῆς
τελευτῆς = ἕως τέλους Δημ. 18, 179 καὶ
μτγν. συχνά· α ἄχρι τέλους = Πλούτ. Δημ.
13· «ἄχρι παντός» = διὰ παντός, Κικ. 6· ἔ-
νιστε παρὰ μτγν. προτάσσεται ἡ γεν., α ἄχρι
νῦν, καὶ α ἄχρι τοῦ νῦν = ἕως τῶρα Πλούτ.,
Λουκ. καὶ ἄλλ. καὶ τοπικῶς, α ἄχρι περι-
ρείας, - ἥπατος Τίμ. Λουκ. 100, 401· α ἄχρι
ῥέγης = Πλούτ. Φαβ. Μαξ. 6· καὶ μετὰ πρὸς
«ἄχρι εἰς Κοτύωρα» Ξεν. Ἀν. 5, 4, 4· α ἄχρι
πρὸς τὴν πόλιν = Λουκ. Τίμωρ. 24 καὶ συ-
χνάκις, μετ' ἐπὶ. α ἄχρι πύργου = Λουκ. Γρ.
12· α ἄχρι διύρας = ἕως ἐδῶ Πλούτ. Ἀντ. 344

Ντφ. ἄχρι τραυμάτων καὶ φόνων· Πλούτ. Κοριολ. 39. ἄχρι τοῦ μὴ πεινῆν = μέχρι τῆς καταπόσεως τῆς πείνης Ξεν. συμπ. 4, 37. 3) ὡς σύνδ. ἄχρι οὗ = ὥς ὅπου, μεθ' ὧρ. Ἡρ. 1, 117 καὶ ἱδ. μετγν. ὡς Πλούτ. καὶ Λουκ. ἡ μετὰ τοῦ ἄν καὶ ὅπου. ἀναφορικῶς πρὸς τὸ μέλλον Λουκ. Τιμ. 23, Πλούτ. Δημήτρ. 36 καὶ συχνά. Προσίτι ἐν πλαγίῳ λόγῳ «ἰκέλευσε περιμένειν, ἄχρις ἂν σχολάσῃ» Ξεν. ἀν. 2, 3, 2' ὁ ἂν παραλείπεται ἐνίοτε, ὥστε τὸ ἄχρι συντάσσ. μεθ' ὅπου. Βίων 1, 48, Πλούτ. Αἴμ. Π. 17.
Ἀχρίανη· πόλ. Ἑρκανίας, κάτ. Ἀχρίανος Στ. Βυζ.
Ἀχρίαν· ἄχριστον Ἡσυχ.
Ἀχρίς· ἴδ. ἄχρι.
Ἀχρίς, ἴδους, ἡ· πόλ. Βουλγαρίας Κεδρην. κάτ. Ἀχρίδιώτης.
Ἀ-χρίστιανός, ὁ· ὁ μὴ χριστιανός, μετγν.
Ἀ-χρίστος, 2' ὁ μὴ κεχρισμένος Ἡσυχ.
Ἀ-χρόσω· εἶμαι ἄχρους, ὠχρός Ἰπποκρ. σ. 371.
Ἀ-χρῶτα, ἡ· ἐλλειψίς χρώματος, ὠχρότης, Ἀρετ. σ. 21, Γαλην. τ. 10, σ. 81. ἄχροϊν· ὁμόχροισιν, καὶ συγχρωματισμόν· Ἡσυχ.
Ἀ-χροῖν· ἄχροῖον Ἰπποκρ. σ. 767.
Ἀ-χρόνος, 2' ὁ μὴ ἐν χρόνῳ ὄν, αἰώνιος Νόν. Δ. 1, 172 καὶ ἄλλ. ἐπίρ. -ωνος = ἄνευ χρόνου Θεμιστ. ἄνευ διατριβῆς Φιλ. τ. 1, σ. 172 καὶ ἄλλ.
Ἀ-χρῶνο-τριβής· σύντομον, ταχύ, παρὰ τὸ μὴ τετρίβῃ ἐν χρόνῳ ἢ χρόνῳ πολλῷ διατρίβει Ἡσυχ.
Ἀ-χρῶος, συν. ἄχρους, 2 (χρόα)· ὁ μὴ ἔχων χρῶμα· αἰδώς Κλαυδ. ἐν Ἀνθ. 9, 139. ἄχρόσστιρος Ἀριστοτ. Ζ. I. 7, 4. ἄχρῶσι· πυρραὶ ἡμίονοι Ἡσυχ.
Ἀ-χρῶς· πόλ. εὐδαίμ. Ἀραβίας Πτολ.
Ἀ-χρῶλις· Φρυγία θαλασσιπόλος Ἀνθ.
Ἀ-χρῶσός-πεπλος, 2' μὴ ἔχων χρυσοῦν πέπλον Σμῖων. ἐν Πλούτ. ἡ 9, σ. 403.
Ἀ-χρῶσος, 2' ὁ μὴ ἔχων χρυσόν· καὶ ἀνάγγραφοι Πλάτ. νόμ. 3, 679 ὅθ. πέννης Ἀ-θην. 6, 231 καὶ ὁ μὴ ἔχων χρυσοῦν κόσμον· Τυνή Πλούτ. φιλοπλ. 10.
Ἀ-χρῶσωτος, 2' ὁ μὴ κεχρῶσωμένος Ἀχμ. οὐειρ. 50.
Ἀ-χρωμάτιστος, 2' ὁ μὴ κεχρωματισμένος Ἀριστοτ. μεταωρ. 3, 1, Πλούτ. ἡ 0, σ. 1110, μετγν. ἐπίρ. Λιδάν. τ. 4, σ. 1070.
Ἀ-χρωμάτος, 2' ὁ μὴ ἔχων χρῶμα Πλάτ. Παιδρ. 247. Κατὰ Β. Ἀν. σ. 475 καὶ ἀναίδης.
Ἀ-χρωμία, ἡ· ἀναίδεια, γλῶσσ.
Ἀ-χρωμος, 2' α) τῷ προηγ. 6) ἀναίδης· πορνείῃ Ἰπποκρ. σ. 1240 ὥστ. ἢ ὅθ. ἡ ἐργασία αὐτοῦ ἄχρωμος, διότι «ἐπὶ πορνείῃ ἐκαθίστα» Ἀρτεμίδ. 4, 44.
Ἀ-χρῶς, 2' ἄχρους Πλάτ. Χαρμ. 168.
Ἀ-χρῶστος, 2' α) ἄθικτος· τινός Εὐρ. Ἑλ. 831. 6) ἄχρωμάτιστος Πλούτ. ἡ 0, σ. 947.
Ἀ-χυλίς, ἡ· ἴσ. ἀντὶ ἀηδίας Διοκλῆς ἐν Ματθ. ἱετρ. σ. 34.
Ἀ-χυλός, 2' ὁ μὴ ἔχων χυλόν, ἡ γέστιν θύορρ. φωτ. αἰτ. 6, 19.

Ἀ-χάλωτος, 2' ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς χυλόν· Γαλην. τ. 7, σ. 306.
Ἀ-χυμός, 2' ἄχυλος Ἀριστοτ. περὶ αἵσθ. 4.
Ἀ-χύμωτος, 2' τῷ προηγ. Π. Αἰγ. σ. 38.
Ἀ-χύνατον (αἰπὺ) ὕδωρ Νίκ. ἀλ. 174 = τὸ πολόχυτον Σχολ.
Ἀχυρεών· ἀχυρών, γλῶσσ.
Ἀ-χύρινος, 3' ὁ ἐξ ἀχύρου· φλόξ Πλούτ. ἡ 0, σ. 658.
Ἀχυρίδες, ὁ· ἀχυρών Πίν. Ἡρακλ. 1, 91.
Ἀχυρίτις, ἴδος· ὀηλ. τοῦ ἀχύρινος Φίλιπ. ἐν Ἀνθ. 9, 438.
Ἀχυρμιά, ἡ· σωρὸς ἀχύρων Ἰλ. ε, 502.
Ἀχύρμιος, ἀμητός· μόνον ἄχυρα παρίχων Ἀρατ. 1097.
Ἀχυρμός, ὁ· ἀχυρός, ὁ ἴδε αἰκ. τοῦ Μοίη. IV, 629.
Ἀχυρο-βολών, ὁ· ἀχυρμιά Εὐστ. σ. 1698.
Ἀχυρο-δόκη, ἡ· ἀποθήκη ἀχύρων Ξεν. οἰκ. 18, 7.
Ἀχυρο-θήκη, ἡ· τῷ προηγ. Σχολ. Ἰλ. ε, 502, ἐξήγ. τῆς ἀχυρμιάς.
Ἀχυρον, τό· συνήθ. πλ. Ἡρ. 4, 72 καὶ ἐπ. ἄχυρον καὶ νῦν, μετγ. «τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀσθῶν λέγω» Ἀριστ. Ἀγ. 503, Ματθ. 3, 12. ὄνος βαθίζεις εἰς ἄχυρα τραγυμάτων Φιλῆμ. ἐν Ἀθην. 2, 52· προβλ. Διογεν. 6, 91 καὶ ἀχυρών.
Ἀχυρός, ὁ· ἀπὸ ἀντὶ ἀχυρών, κατὰ Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 7, ὅστις καθὼς καὶ ὁ Ἀρκάδ. σ. 72 οὕτω τονίξ. προσθέτουσιν ὁμοῦ ὅτι «ἐρηται καὶ ἄχυρος», Εὐπολ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. σφ. 1310· παροιμ. «γέροντες εἰς ἄχυρον ἀποδεδρακότες» ἐπὶ τῶν ἐκτουτὸς ἀσφαλιζομένων Παρ. παρ. 1, 71.
Ἀχυρό-τριψ, ὅς, ὁ, ἡ· ὁ τρίβων ἄχυρα· ὁξείς τρίβοιοι Φίλιπ. ἐν Ἀνθ. 6, 104.
Ἀχυρο-φαγέω· τρώγω ἄχυρα Κύρ. Ἡσα. 11.
Ἀχυρο-φάγος, 2' ὁ ἐσθίων ἄχυρα Ἐπιφ. ἀχυρ. 104.
Ἀχυρώ· κάσσω μὲ ἄχυρα Ἀριστοτ. προβλ. 11, 25. «μάζα ἡχυρωμένη» Πολύοχ. ἐν Ἀ-θην. 2, 60, ἀντὶ «μάζα κεχαρνακωμένη ἀχύροις» Ἀντιφάν. αὐτ.
Ἀχυρ-ώτης, 2' ὁμοίος ἀχύρῳ Ἀριστοτ. προβλ. 21, 12, Γαλην. τ. 6, σ. 503.
Ἀχυρών, ὄνος, ὁ· ἀχυρός, ἀχυρώνος Ἀριστ. σφ. 1310, δι. γρ. ἀχυρός, ἐξ οὗ εἰκάζ. ἀχυρμός· ὁ Σχολ. ἀναφέρει, ὄνος εἰς ἀχυρών ἀπέδρα» προβλ. ἀχυρον.
Ἀχυρ-ώνυμος, 2' ἀπὸ τοῦ ἀχύρου ὀνομαζόμενος, Βυζ.
Ἀχύρωσις, ἡ· ἡ μετ' ἀχύρου ἀνάμειξις Ἀ-ριστοτ. Ζ. I. 9, 7.
Ἀ-χύς-τωτος, 2' ἄλυστος Νόν. Δ. 9, 25.
Ἀχω, ὅθ. «ἄχεται» στεγάζ, μέμψεται Ἡ-συχ. ἴδ. ἀκαχίζω.
Ἀχώ, ὄμρ. = ἡχώ.
Ἀ-χῶλ-αντος, 2' ὁ μὴ χωλαινών Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 163.
Ἀ-χώνευτος, 2' ἀκυστός Ἡσυχ. ὁ μὴ χωνεύμενος, μὴ τηρόμενος Σωκρ. Ἑκκλ. ἱστ. 5, 16.
Ἀχώρ, ὄρος, ὁ (κατ' Ἀρκάδ. σ. τυ τονίσε,

ἄχωρ, τὴν αἰτ. ὁ Mein. II, 1120 γράφει ἄχωρα, ἥτις ἐν Ἀριστ. ἀποσκ. ἐν Β. Ἀν. σ. 474 γράφεται ἄχωρα· κατὰ Β. Ἀν. σ. 6, «οἱ μὲν τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πίτυρον· οἱ δὲ πιθανώτερον τὰ ἐν αὐτῇ ἐλκύνοντα τὰ κνησμονίνα παρέχοντα»· ἄχωρ ἐξανθήματος εἶδος, καθ' ὃ συμβαίνει καλλώδης ὑγρασία, καὶ ὅλον πιτυρώδεις λεπίδας ἐπιφέρεισθαι. Μάλιστα δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν εἰσθε γίνεσθαι· Ἀέτ. τετραβ. 2, 68· «ἀποκιτιρίας κεφαλῆς»· Ἡσύχ.
 Ἀ-χώρητος, 2· ὃν τις δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ, μὲν.
 Ἀ-χωρίστος, 2· α) ὁ μὴ κεχωρισμένος Πλάτ. πολ. 7, 524· μὴ δυνάμενος νὰ χωρῇσθαι Λουκ. 145· 6) ὃ δὲν ὑπάρχει θεοῖς κατάλληλος Ξεν. Λακ. 9, 5· ἐπὶ, -στος Νικόμ. ἀριθμ. 1, 6.
 Ἀχώριστος· Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἡρακλείδου τινός, ἐπιγρ.
 Ἀχωρός· ἐν κατάρξ λέγεται ὁ μήτε τάξιν βίου μήτε κατάστασιν οἰκίας ἔχων Ἡσύχ.
 Ἀ-χωστός, 2· ὁ μὴ κεχωρισμένος Ἠλιοδ. Αἰθ. 9, 9.
 Ἀψ (ἀπό), ἐπὶ 1) ὁπίσω, πάλιν, εἰς τὰ ὀπίσω, ἰδ. μετὰ ῥημ. κινήσεως· ἄψ ἐπὶ νῆας ὕμεν· Ἠλ. σ. 14· ἀναχωρήσαι, συγχνάξαι, ὡς - ἀπονοσθεῖν κ.τ. ὅμ. ἄψ ὁ-ρών· = ὁπίσω βλέπων, γ, 325· «-ἀπὸ τείχεος ἄλτο», β, 390· ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλετο· π, 58· ἄψ διδόναι = ἀποδιδόναι· Ἠλ. χ, 277· ἐπιτετ. ἄψ πάλιν εἰσι, σ, 280· ἄψ δ' αὐτίς, θ, 335· 2) χρονικῶς, πάλιν Ἠλ. π, 505· ἄψ λαμβάνειν = ἀναλαμβάνειν Θεόκρ. 25, 65· Ἐν Νικ. ἀλ. 510 ἐ-σφαλμ. ἐρμηνεύεται = αἰψα.
 Ἀψατός· Παλμυρηνὸς Ζώσιμ.
 Ἀψάκειν (ἰψάκειν Ξεν.)· ἀποτυχεῖν Ἡσύχ.
 Ἀψάλα· ἀφορητὶ πορεύεται Ἡσύχ. (ἀψαλᾶ).
 Ἀψάλας, 2· ἄψαυτος, ἄδικτος, ἀψη-λάφητος Σοφ. ἀποσκ. 495· ἀμάδητος Ἀριστ. Λυσ. 275.
 Ἀψάλας· πόλ. τῶν Ἀλμώπων ἐν Μακεδο-νίᾳ Ἠσαῖ.
 Ἀψάλατος, 2· ὁ ἄνευ ψαλμοῦ, ἄνευ ὠδῆς, μὲν.
 Ἀ-ψάματος, 2· ὁ ἄνευ ἄμμου, ἀρχ. λεξ.
 Ἀ-ψαμμος, 2· τῷ προηγ.
 Ἀψαρ, αρος· φίλος τοῦ Ἰουγούρθα Ἀππ.
 Ἀψαρος· 1) ποτ. ἐν Κολχίδι· 2) φρούριον παρ' αὐτῷ Ἀρρ.
 Ἀ-ψαυστίω· δὲν ψαύω Ἀππ. ἐν Σουίθ. ἀψαυστούμενος = ἀψυστος Πολυδ. 1, 9.
 Ἀ-ψαυστί· ἐπὶ τοῦ ἀψυστος Πλούτ. σ. 70. 685.
 Ἀ-ψουστία, ἡ· τὸ μὴ ψαύεσθαι Ἰεμέλ. εἰς Νικόμ. σ. 81.
 Ἀ-ψαυστος, 2· α) ἄδικτος Ἠρ. 8, 41 καὶ ἐπ. ὃν δὲν πρέπει τις νὰ ψάψῃ Θουκ. 4, 97· 6) ὁ μὴ ψαύων - τινὸς Σοφ. Οἰ. τ. 969, Ἀπολλ. Ρ. 2, 113.
 Ἀ-ψεγής, 2· ὁ ἄνευ φόβου Σοφ. Πλ. 487· ἐπὶ. ἰψεγέως Ἀπολλ. Ρ. -, 1023.
 Ἀ-ψεγτος, 2· τῷ προηγ. Θέογν. 799.
 Ἀψελές· ὀγίς Ἡσύχ.
 Ἀψέρον· ὑπερόν, πάλιν Ἡσύχ. ἐν Ζων. σ.

366, «ἄψαιρον, τὸ μὴ ψάτρων· ἄψαιρον δὲ τὸ ὑπερόν ψιδόν».
 Ἀ-ψεύδεια, ἡ· ἑλλειψὶς ψεύδους, ἀληθεῖα Πλάτ. πολ. 6, 785· «ἡ τῶν ὠρῶν ἀψεύδεια» Ἀριστοτ. κόσμ. 5, 9.
 Ἀ-ψεύδω· δὲν ψεύδομαι Σοφ. Τρ. 469, Ἀ-ριστ. ἐν Β. Ἀν. σ. 13· μετὰ τοῦ ἀληθεύω Ξεν. Κόρ. 5, 2, 8· ἰδ. - κατ' ἀγοράν Δημ. Λεπτ. 9· πρὸλ. Ἀρποκρ. «ἔοικε περὶ τῶν ὠ-νίων κείσθαι» ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 199 μετὰ τοῦ «τὰ δὲντα δοξάζειν» = μὴ ἀπατάσθαι.
 Ἀ-ψεύδης, 2· ὁ μὴ ψευδόμενος, μετὰ τοῦ ἀληθῆς, περὶ τοῦ Νηρείως Ἠσ. θε. 233· ἄκμων Πίνδ. Π. 1, 86 ἀναφορικῶς πρὸς τὴν γλῶσσαν· - θεὸς Εὐρ. Ὀρ. 364· - μαντεῖον Ἠσ. 1, 49· συχνὰ παρὰ Πλάτ. καὶ ὁ μὴ πταίων τῇ δικαιοσίᾳ, Θεαιτ. 160· ἐπὶ. - δῶι Φιλ. καὶ ἄλλ.
 Ἀψεύδης, οὗς· 1) ἡ, Νηρείς τις Ἠλ. 2) ὁ Ἀθηναῖος ἀρχὼν Ὀλ. 86, 4 Δ. Σικ.
 Ἀ-ψευστὴ· ἀψευδῶς Θεόδ. Στουδ.
 Ἀ-ψευστῶ· ἐν ψεύδομαι Πολυδ. 3, 111, Φάλαρ. ἐπ. 124.
 Ἀ-ψευστος, 2· ἀψευδῆς Πλούτ. Ἀρταξ. 98.
 Ἀψεφᾶς· βασ. Λεῶν Σχολ. Δ. Χρ.
 Ἀψεφῆς· ἀφρόντιστος· ἀψεφῶν ἀμείλων Ἡσύχ.
 Ἀψέφης· Ἀθηναῖος, φυλῆς Ἐρεχθίδος, ἐπιγρ.
 Ἀψεφίω, ὠνος· Ἀθηναῖος ἀρχὼν Ὀλ. 77, 4 Πλούτ.
 Ἀ-ψηκτος, 2· ὁ μὴ ἀποψηχθεὶς, ἀποφασισθεὶς ἀποσπογγισθεὶς· - κόθορνος Ἀριστ. Λυσ. 657, κατὰ Σουίθ. = ἀκάματος, σκληρόν, ἀμείλα-κτον ὑπόδημα· - χαῖται Ἀπολλ. Ρ. 3, 50 = ἀκτινίστοι Σχολ.
 Ἀ-ψηλάφητος, 2· ὁ μὴ ψηλάφητος, ἄδι-κτος, ἀνέπαφος Πολυδ. 8, 21, 5· ὁ μὴ ψη-λαφώμενος Ἐφρ. Σόρ. τ. 3, σ. 191· ἐπὶ. Ἀχμ. ὄνειρ. 257.
 Ἀ-ψηφιστος, 2· ὁ μὴ ψηφίσας, μὴ δοῦς ψη-φον Ἀριστ. σφ. 752.
 Ἀ-ψηφος, 2· ὁ μὴ ἔχων ψηφον, τ. κ. λί-θον· - θαυμάλιος Ἀρτεμίδ. 2, 5, ὁ μὴ ψηφί-ζων· καὶ ὁ Ἡσύχ. «ἄψηφον πολὺ, μέγα, γι-σχυρόν».
 Ἀ-ψηφο-φόρητος, 2· ὁ μὴ ψηφοφορήσας Πολυδ. 6, 11.
 Ἀψία· ἑρταί, Λάκωνας Ἡσύχ.
 Ἀψίας· ποτ. Ἰταλίας Δ. Σικ.
 Ἀψιδωτής, 2· ὁμοίως μετ' ἀψίδα Δ. Κάσ. 68, 95.
 Ἀψιδόω· συνάπτω· καὶ δικαιοῖς μολιθῶν ἡψιδωμένον· = προσηρημένον εἰς τὰ ἄκρα τοῦ δικτύου Φίλιπ. ἐν Ἀνθ. 6, 90.
 Ἀψιδωμα, τό· ἀψὶς Εὐστ. ἔρ. σ. 167.
 Ἀψιδωσις, ἡ· τῷ προηγ. Εὐστ. Ε. σ. 180.
 Ἀψιδωτός, 3· καμαρωτός, γλῶσσ.
 Ἀψί-θυμος, 2· δέσθυμος, ἐξήγ. τοῦ ἀψίμα-χος Ἐτ. Μ.
 Ἀψι-καρδίας, 2· ὁ τῆς καρδίας ἀπτόμενος Μ. Ἀντων. 9, 3.
 Ἀψι-κωρῶ· σιχαίνομαι Ρ. Παχ. Μ. Παλ. 4, σ. 201.
 Ἀψι-κορία, ἡ· τοῦ ἐπομ. ἡ ἰδιότης, τὸ εἶ-μετάδλητον περὶ τὴν γεῖναι, διάθεσιν Πολυδ. 14, 1, Πλούτ. 70, σ. 504.

Ἀφί-κορος, 2' ὅστις ἀμέσως κορέννεται, ἅμα ἔγγισή τοι φαγνόν, ὃ ἅμα τῷ ἀφασθαι τῶν αἰτῶν κορέννόμενος, ὃ ἰδιότροπος περὶ τὰ φαγνὰ καὶ ἐν γένει ὁ εὐμετάβολος περὶ τὰς ἐπιθυμίας· ὁμοίως Πλάτ. Ἀξιοχ. 369' πρὸς Πλούτ. Κορ. 4' «οἱ νέοι εὐμετάβολοι καὶ ἀφ. πρὸς τὰς ἐπιθυμίας» Ἀριστοτ. ῤητ. 2, 12' «βίος ποικιλώτατος καὶ ἀφ.» Ἀ-θῆν. 5, 214' «τὸ φιλόκαινον καὶ τὸ ἀφί-κορον Λουκ. περὶ διαβ. 21' «ἀφίκορος» κα-ματηρός, ταχέως ὀλιγοῦν καὶ κόρον λαμ-βάνων» Ἡσυχ. ἐπὶ ἀφίκορος· εὐμεταβλή-τως Ἡσυχ.
Ἀφίλαι· ἐνθ. Σκυθικὸν γεινιάζον Λαζοῖς Στ. Βυζ.
Ἀ-φίλαν· ἄπτερον, ἢ πολυπτερον Ἡσυχ.
«φίλα καλοῦσιν οἱ Δωριεῖς τὰ περὶ» Παισ. 3, 19, 6.
Ἀφί-μαχέω· ἐρεθίζω τὸν ἐχθρόν, τὸν προ-καλῶ εἰς μάχην Πλούτ. Κράτ. 10. Ἀρατ. 38' «τὴν Πολύδ. 17, 8, Πολύτιον. 1, 18, 1.
Ἀφί-μαχίαι, ἢ μάχη Πολύδ. 5, 49' «συν-αφῇ μάχης» Ἡσυχ. ἰδ. ἢ ἐλαφρὰ σύγκρου-σις πρὸς τὴν κυρίαν μάχην Πλούτ. Λουκ. 2, Δ. Ἀλ. 1, 79' «χειρὼν = πυγμαχία, 6, 22' καὶ μετ' ῥητόρων Λισχίν. 2, 176' πρὸς Λουκ. ἔρ. 10.
Ἀφί-μαχικός, 3' ὁ τῆς ἀφίμαχίας, γλῶσσ.
Ἀφί-μαχος, 2 (μάχη) ὁ ἐλαφρὸς ἀπτόμε-νος τῆς μάχης, προκαλὼν εἰς μάχην, ὅθ' ἐ-πὶ «ἀφίμαχος ἐμοῦ ἐμνήσθη» Δ. Ἀλ. 6, 59.
Ἀφί-μισία· μίσος ταχέως γεννυόμενον καὶ περιερχόμενον, «πρὸς ὀλίγον διαφορά» Ἡσυχ.
Ἀφί-νις· 1) σοφιστῆς Ἀττικὸς καὶ ἔγγονος αὐτοῦ, υἱὸς Ὀνασίμου Σουλῶ. 2) ἑτερος ἐκ Παδάρων τῆς Φοινίκης, ζῶν ἐν Ἀθήναις Σουλῶ.
Ἀφινθατον, τό· ἀφένημα ἀφίνθου Ἀλέξ. Τραλ. 9, σ. 156.
Ἀφίνθου θαλασσίαι· ἀφίνθιον τῆς θαλάσσης Ἀλέξ. Τραλ. 8, σ. 149.
Ἀφινθία, ἢ ἀφίνθιον Ἀλέξ. Τραλ. 1, σ. 8.
Ἀφινθιάζω· εἶμαι πικρὸς ὡς ἀφίνθιον Κ. Μανασ. χρ. 4536.
Ἀφινθίατον, τό· ἀφινθατον Ἀλέξ. Τραλ. 1, σ. 524.
Ἀφινθίζομαι· γίνομαι πικρὸς ὡς ἀφίνθιον Ἡσυχ. ἔρ. σ. 103.
Ἀφίνθινος, 3' ἐξ ἀφίνθου Ἀλέξ. Τραλ. 1, σ. 26.
Ἀφίνθιοι· γὰρ Ἀφίνθος.
Ἀφίνθιον, τό· ἀφίνθος, ὁ γὰρ Ξεν. ἀν. 1, 5, 1 καὶ μετ' ἡμῶν.
Ἀφινθίτης οἶνος· μεμιγμένος μὲ ἀφίνθιον Διοσκ. 3, 16.
Ἀφινθιώδης, 2' ὁμοίος μὲ ἀφίνθιον, πικρὸς Νισῆτ. χρ. σ. 63.
Ἀφινθο-κράης, 2' κεκραμμένος μὲ ἀφίνθον Βουστ. Ἀν. τ. 3, σ. 410.
Ἀφίνθος, ἢ βοτάνη πικροτάτη, ὅθεν ἐλέ-γεται καὶ βαδύπικρος, περὶ τῶν εἰδῶν τῆς Διοσκ. 3, 25, 26, 27, Ἀποκ. 28, 8, Ἀ-ρετ. σ. 628.
Ἀφίνθος, ἢ· πόλ. ἐν Θράκῃ ἢ κατόπιν Αἴ-

νας Στ. Βυζ. (γρᾶρ καὶ Ἀφίνθος). Ἀφίν-θιοι, λαὸς Θρακικὸς πρὸς Π. τῆς Χερσονήσου. Π' χώρα Ἀφίνθιος Στράβ. ἐπὶ θ. καὶ Ἀφιν-θίος Στ. Βυζ.
Ἀφινθ-ιώδης, 2' ἀφινθιώδης Ἑσθ. ἔρ. σ. 112.
Ἀφίν· τὸ πρόσωπον Ἡσυχ.
Ἀφίον· μέγα, πλατὺ, πολὺ, ἰσχυρὸν Ἡσυχ.
Ἀφίς, ἴδιος, ἢ, ἰων. ἀφίς (ἄπτω) 1) ἡ σύνα-φίς, σύνθεσις· «λίνου ἀφίδας», αἱ θηλαὶ τοῦ δικτύου Ἰλ. ε, 487, ὡς Ὀππ. ἀλ. 4, 146.
Ἐν Ἡσ. ἔρ. 426 ἀφίν, αἰολ. σχημα, ὃν ὁ Χοιροδ. ἐν Β. Ἀν. σ. 1207 ῤητῶς σημειώνει, = ἡ ἄντη, σώματα τοῦ τροχου, ὡς Ἡρ. 4, 72, Ἑδρ. Ἰπκ. 1233' πρὸς Ἰ. 88' «τὰ κύ-κλα τῶν τροχῶν, αἱ περιφέρειαι, ἢ καμάραι» Ἡσυχ. «κύκλος ἀφίδας», ὁ τροχὸς τοῦ κερα-μείως Νικαίν. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 191' κομῆ, «κάμπει δὲ νέας ἀφίδας ἐπὶ» Ἀριστ. Θεσμ. 53, κατὰ τὸν Σχολ. «ὡς ἀπὸ τῶν οἰκοδό-μούντων», ἐπὶ τῆς συνήθους σημ. τῆς λίξεως = καμάραι βασιζόμενοι, ὡς κείτται παρὰ Βυζ. ἐν Ἀνθ. 9, 696 καὶ Δ. Κάσ. «ἀφίς τροπαιο-φόρος» = ἡ θριαμβευτικὴ ἀφίς. Ἰδ. ὁ δούλος τοῦ οὐρανοῦ - οὐράνιος Πλάτ. Φαῖδρ. 247' «ἀν Φαέθων πυμάτων ἀφίδα διερρέω» Ἀρ-χέστρ. ἐν Ἀθην. 7, 326' «οὐρανίην ἀφίδα ἰκάνει» Ἀνθ. 9, 208' πρὸς Λουκ. ὅς κε κε. 33.
Ἀφίς, ἢ· τὸ ἀπτεσθαι, ἐγγίξαι Πλάτ. Παρμ. 149, Ἀριστοτ. Ζ. 1, 9, 37' «ἀφίς φρινῶν» = ὄξυφις φρινῶν, παρὰ φρινῶν Ἰπποκρ. σ. 392.
Ἀφί-χολος, 2' δέσθουλος, ἀρχ. λεξ.
Ἀ-φύγα, 2' ἀφίκοις, ἀντίτερος φύγου, ἄ-μεμπτος Πολυδ. 3, 139' ἐπὶ γῶς Ἑσθ. Ἰλ. σ. 19.
Ἀφύ-ρρατα, ἢ· εἰκασ. τοῦ Wesseling ἐν Δ. Σικ. 2, 29 ἀντὶ τῆς γρ. ἀφωρατῆ· τὸ ἀπί-σω εἶναι.
Ἀφύ-ρρους (ἄφ-ρίω), ὡκεανός· ὁ εἰς ἐαυ-τὸν πάλιν εισρέων, διότι ῥεῖ κώλην περὶ ὁ-λὴν τὴν γῆν Ὅδ. υ, σ. 6.
Ἀφω-ρρος, συγκεκ. τοῦ προηγ. ἐν γέν. ὁ ὁ-πίσω ἐρχόμενος, ὡς τὸ παλινρρος· «ἀφωρρον» ὁπισθόρμητον· παλινόρμητον, ἐξ ὁπισθοφῆς· Ἡσυχ., -έκιοι, ἀπονέμονται Ἰλ. φ, 456, ιι, 330' ἄλλως· ἀφωρρον, ἐπὶ ὁπίσω, εἰς τὰ ὀπίσω· πολλάκις = πάλιν Ἰλ. δ, 152, Ὅδ. ι, 282, Σοφ. Ἰλλ. 53' (αἱ ἀπὸ τοῦ ὕδατος καὶ ἔρρω παραγωγαὶ εἶνε ἀπὶθανοί).
Ἀφωρρος· 1) ποτ. καὶ πόλ. Κισαίων ἐν Καππαδοκίᾳ Πτολ. 2) νῆσ. καὶ πόλ. παρὰ τῇ Ἀζιματίᾳ Πτολ.
Ἀφως (ἄπτω), τό· συνήχη· -δεσμοῦ Ὀππ. ἀλ. 3, 538' ἰδ. τὰ μέλη, αἱ ἀρθρώσεις· «ἄ-φωα πάντα λούθη» = ἐλὺθησαν τὰ μέλη ὅλη τοῦ ὕδατος, τοῦ λουσιμελοῦς Ὅδ. ε, 791, σ, 189. Ὁδῶς Ἀπολλ. Π. 2, 199, «ἄλιγος περὶ ἀφω θυμός» ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 739 φαίνε-ται ἡ γρ. ἐφθ.
Ἀφως, ὁ· ποτ. Ἰλλυρίης Στράβ.
Ἀ-φωρητί· ἀνευ φόρου, ἡσύχως, ἡρέμα· = ῥίω Πλάτ. Θεαιτ. 144' -ποιεῖν Δημ. 25, 90 καὶ ἐπ.
Ἀ-φώρητος, 2' οὐ φωρὼν, ἀδόρυτος, ἥσυ-χος· «ἀφώρητος ὁδῶν κοινωμάτων» = ὁ ἀνεμ

τοῦ θορόδου τῶν θρήνων Σοφ. Λγ. 314.
 *Ἀ-φροία, ἡ ἑλκυσίς φόρου Πλωτίν. 2, 1, 6.
 *Ἀ-φροί-ποιός, 2' ὁ μὴ ποιῶν φόρον Ἐ-
 πιφάν. αἰρ. 35.
 *Ἀ-φροίος, 2' ἀφρόφτος· «στόμα ἔχων» Β.
 Ἄν. σ. 9· κλέυθος Εὐρ. Τρ. 887, Σοφ.
 Τρ. 968.
 *Ἀ-φροδρακίωτος, 2' μὴ ἔχων φροδράκια (δ
 ἴδε) Διοσκ. 2, 81.
 *Ἀφροίς· ἀληθείς, οὐ ψευδές Ἡσύχ.
 *Ἀ-φροίτος, 2' ὁ μὴ ψυχόμενος Πλάτ.
 Φαίδ. 106.
 *Ἀφροίος· ἴδ' Ἀφροίος.
 *Ἀ-φροίος· ἀθολός, καθαρός, διότι ψυρίς =
 γῆ, ἀρχ. λεξ.
 *Ἀφροίτιανός· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἀφροίτιδες· νῆσοι πρὸς τῇ Ἀδρία, ἀπὸ Ἀ-
 φροίτου παιδὸς Αἰήτου ἐν μιᾷ βυλοφονηθέντος
 ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς Μηδείας· οἱ νησιῶται Ἀ-
 φροίτις καὶ Ἀφροίτοι Στ. Βυζ.
 *Ἀφροίτος· 1) υἱὸς Αἰήτου, ἀδελφὸς Μη-
 δέας Ἀπολλ. 2) ληπτής τις Ξεν. Ἐφ. 3)
 ἀρχ. ὄν. τοῦ Ἀφροίτου ποταμοῦ Ἀρρ. 4) τό-
 πος ἐν τῇ Εὐξείνῳ Στ. Βυζ.
 *Ἀ-φροί-αγώγητος, 2' ὁ μὴ ψυχαγωγῶν,
 μὴ τέρπων, δυσχερὴς Πολύδ. 9, 1.
 *Ἀ-φροί· ἀνεψυχῆς Ἡρόδ. ἐπιμ. σ. 257.
 *Ἀ-φροί· εἶμαι ἀψυχός, λειποθυμῶ Ἰπ-
 ποκρ. σ. 463.
 *Ἀ-φροί· ἡ τὸ ἀψυχὸν εἶναι, λειποθυμία
 Ἰπποκρ. σ. 76· βαίλια Αἰσχ. ἐπτ. 244, Εὐρ.
 Ἀλκ. 645, 699.
 *Ἀ-φροί-ποιός, 2' ὁ ἀψυχὸν ποιῶν Εὐστ.
 Ἰλ. σ. 611.
 *Ἀ-φροί· 2' α) ὁ ψυχῆς ἀμοιρῶν· νεκρὸς
 Εὐρ. Τρ. 619· β) βόρ· τροφὴ ἐξ ἀφροῦ
 πράγματος, Ἰππ. 952· ἀψυχὸν, ἀντίθ. τοῦ
 ἐμψόχου Πλάτ. σοφ. 227 καὶ συγνάκις·
 ἀντίθ. τῷ ζῶα Πλούτ. Θεμ. 11· γράμμα-
 τα, Νομ. 222· 6) ὁ μὴ ἔχων ψυχὴν, τ. ἔ.
 καρδία, γενναϊότητα, μικρόψυχος, δεύς
 Αἰσχ. Ἐπτ. 175, Β. Ἄν. σ. 27· κατὰ Π-
 λούτ. 3, 136, «ὁ ἀψυχός, ἰδιωτικόν» καὶ
 περὶ συγγραφῶν· λέξις = στερουμένη πνεύ-
 ματος Διον. Ἀλ. Δημ. 20· ἐπὶ. -χως Π-
 λούτ. 2, 227.
 *Ἀ-φροί· ἀψυχὸν καθιστῶ Βοασσ. Ἄν. τ.
 3, σ. 453.
 *Ἀφροί· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 *Ἀφροί· πόλ. Ἰλλυρίας Στ. Βυζ. ἴδ' Ἀ-
 φροίος.
 *Ἀφροί· ὁ Ἀδωνις, ὅθ. οἱ βασιλεῖς τῆς Κύπρου
 ἐλέγοντο Ἀδωνι Ἐτ. Μ. 117.
 *Ἀφροί· ὅμα τοῦ ἄσπασ, ἄσπασ = κοίμαμαι.
 *Ἀφροί· κορέννυμι, χορτάζω, ἀφρ. «κύνες ἄσαι»
 Ἰλ. ω, 211· «ἀβματοῖς ἄσαι Ἀρηα» = κορέ-
 νουσι τὸν Ἄρ· αἶμ. Ἰλ. ε, 289, συγνάκις·
 «ἐπεὶ κ' ἔπουσ θρόνον ἄση», σ. 280· ἄσαιμι,
 ε, 489· ὁπῶ καὶ μέλ. «ἄσειν κύνες», λ,
 818· Συγκρίτερον, κορέννυμαι, χορταίνω,
 ἐν. ἄμαιν Ἰλ. φ, 70· ἀφρ. «κίλειομένη
 χροὺς ἄσαι», λ, 574, συγνάκις· γόνοιο μὲν
 ἔστι καὶ ἄσαι, ψ, 157, καὶ μέν, ἄσασθαι

εἶται, τ, 307· «ἄσασθε κλυθμότο» - ὅλ·
 χορτάσθε κλαίοντες 717, ω, ἐν Ἰλ. ἀσπ.
 101 ἐν. καὶ «ἄσαι πολέμοιο» = κορέννυται.
 [α πανταχοῦ μακρόν]. - Ἐνταῦθα ἀνάγουσι
 καὶ τὸν σχηματ. ἴδμεν, κατὰ Βουτμ. ἴδ-
 μεν ὡς εἶκ. ἀντὶ ἄωμαν Ἰλ. τ, 401· ἴδ-
 Βουτμ. λεξ. 2, σ. 130.
 *Ἀφροί· α) μῆτ. Θεάντος, 6) ὄν. τῆς Κί-
 λικίας Ἐτ. Μ.
 *Ἀφροί· (δζω), 2' ὁ μὴ ὄζων, ἀναστροφ.
 Θεόφρ. ἀποσκ. 4 περὶ ὄσμ. 18· «ἀδωδέν ἐ-
 λατοί» Πλούτ. ἥθ. σ. 1014.
 *Ἀφροί· ἀπνεύειν, ἀπνεύειν Ἡσύχ.
 *Ἀφροί· ἀπν. ἀντὶ ἡδονῆς ἀπὸ πρῶτας.
 *Ἀφροί· ὄρος ἐν Κύπρῳ Ἐτ. Μ.
 *Ἀφροί· πρῶτῶν, ὀρθρινῶν Ἡσύχ.
 *Ἀφροί· τὸ ὄν· ἀπολλόμενον Ἡσύχ.
 *Ἀφρ· ὄνος, ὁ ἔχων τοὺς Ἡσύχ., Ἐπίχαρμ.
 ἐν Ἀθην. 7, 321.
 *Ἀφρ· ὄρος ἡ ἡδὼν Μόσχ. 3, 37.
 *Ἀφροί· ἴδ' Ἀφροί, ἥτορος.
 *Ἀφροί· ἡ Ἀφροί· 1) ποτ. Πείρου, νῦν Βο-
 γιόσσα Πολύδ. 2) ποτ. Θεσπρωτίας Πανσ. 3)
 ποτ. Κίλικίας Ἐτ. Μ. 4) ποτ. Κύπρου Ἐτ.
 Μ. 5) υἱὸς Κεφάλου καὶ Ἡούρ, βασιλ. Κύπρου
 Ἐτ. Μ. 6) πᾶσι. «Ἀφροί· ὅσοι οἱ ἐκ ἀφρ-
 μοῦ μετακομισθέντες εἰς Σαμοθράκην (ἡ) Ἀθ-
 μων, καὶ Κίλικας ἀπὸ Ἀφροῦ τοῦ Κεφάλου
 (ἡ) τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ» Ἡσύχ. καὶ
 οἱ ἐν Κύπρῳ βασιλεῖς Ἐτ. Μ.
 *Ἀφροί· νόμος, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ Ἀφροί·
 Στ. Βυζ.
 *Ἀφροί· ἀφροί· ἴδ' ἀφροί· ἡτορος.
 *Ἀφροί· ὀλιγοῦ, ἀπειθῶ, φυλάσσω Ἡσύχ.
 *Ἀφροί· ἐπὶ. τοῦ ἄφρο· ἀκαίρως, πολὺ
 ἀργά τὴν νόκτα· περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἰο-
 tempesta nocte· νυκτῶν Ἀριστ. ἔκκλ. 741·
 - τῶν νυκτῶν Ἀντιφ. 2, α, 4· νυκτὸς ἀφροί·
 Θεόφρ. 11, 39· καὶ ἄνευ ταύτης τῆς προσή-
 κης, «ἔστι ἀφροί καὶ σκότος» Ἀνθ. 12, 116·
 «ἀφροί κοκκυζέειν» Πρακτεῖδ. κωμ. ἐν Ἀθην.
 12, 532· πρὸλ. Λουκ. δις κατ. 1, Πολύδ. 2,
 34· «ἀφροί θανάτω ἀπέθανεν», ὅπερ ἀνα-
 φέρεται ἐν Β. Ἄν. σ. 476 ἐκ τοῦ Ἀριστ.
 πιθανῶς εἶναι ἔσφ. ἀντὶ αὐτοῦ εἰσάγουσιν
 ἀφροί· θάνατος.
 *Ἀφροί· ἡ ἀκατάλληλος ὥρα· νυκτὸς =
 μεσονύκτια, βαθεῖα νύξ Ἀλκίνο. 3, 47· «ἄφ-
 ριαν ἤκειν» Ἀριστ. Ἀχ. 23, ἀκαίρως, ἀρ-
 γά, «παρὰ τὴν θέουσαν ὥραν» Β. Ἄν. σ. 4,
 τὸ ἀφροί, αὐτ. σ. 476 ἐξ ἡγ. τοῦ ἀφροί.
 *Ἀφροί· λούσσης, ὁ, ἔσφ. εἰκ. ἀντὶ τοῦ
 ἀφροί· λούσσης· Μ. Ἀντων. 1, 16.
 *Ἀφροί· 2' ἀκαίρως Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 2,
 2, 2' - τῷ ἔσφ. = πρόωρος Ἰουλ. Αἰγ. ἐν
 Ἀνθ. 7, 600.
 *Ἀφροί· θάνατος, 2' ὁ πρὸ τῆς κατὰ φύσιν
 ὥρας ἀποθάνων ἀνὴρ καὶ γυνή Β. Ἄν. σ.
 24· «ἀφροί· θάνατος ἀπέθανεν», αὐτ. σ. 476,
 ὅπου τὸ χειρ. ἔσφ. ἔχει «ἀφροί· θάνατος».
 *Ἀφροί· λείος, 2' ὁ παρὰ τὴν ὥραν καὶ τὴν
 ἡλικίαν λειπόμενος καὶ παλακρινὸς Σολεῖδ.
 Κρατίν. ἐν Ἰππαστ. σ. 93· περὶ μετράκων
 Ἰλ. Ζ. Ἰ. 13, 27.

Ἀωρό-νυχτον ἀμβόμα· τὸ γινόμενον ἐν νυκτὶ βαθείᾳ, προχειρωτικῆς Αἰσχ. χο. 32.
 Ἀ-ωρος, 2 (ὥρα)· 1) ἄκαιρος, παράκαιρος, ὥμος, ἀπέπαντος, ἀντιθ. τῷ ὥριμος Νικόμαχ. ἐν Ἀθην. 7, 291· -τελευτή· πρόωρος Ἀντιφ. 3, α, 2· -συμφοραί, 6, 12· -τύχη Εὐρ. Ἐκ. 425 (Αἰσχ. Εὐμ. 944)· -θάνατος, Ὀρ. 1030, ὥσ. ἐν τῷ σχολ. ἐν Ἀθην. 15, 694· ὅμ. «ἄωρον ἀποθανεῖν» Πρ. 2, 79· ἀπολέσαι Εὐρ. Ἰ. Α. 1218, ὅθ. οἱ ἄωροι = οἱ πρόωρος ἀποθανόντες Ἀπολνδ. κωκ. ἐν Στob. ἀνθ. 119, 14, ἀντ.θ. «γέροντος ἐκφορῶν»· «τοῦ γήρως ἀωρότερον πρίττειν» = ὁ περὶ δὲν ἀρμόζει εἰς τὸ γήρα· Πλούτ. Σὺλ 2· -γάμος = παράκαιρος, π. ὁ ἀργά γενόμενος Δ. Ἀλ. 4, 7· ἀνάρμοτος, 10, 11· 2) ἀσχημος, κακοσχηματισμένος, -πόδες = οἱ πόδες τῆς Σκύλλης Ὀδ. μ, 89· ἔσφ. ἐρμη-νεύονται ἐμπρόσθιοι ἐκ παρανοήσεως, ὡς φαίνεται, χωρίου τινός τοῦ Φιλίμ. ἐν Β. Ἀν σ. 476, ὅπου τοῖς ἄωροις ἀντιτίθενται οἱ ὀπίσθιοι· οἱ Σχολ. καὶ Ἐτ. Μ. ἀναφέρουσι καὶ ἄλλας ἐρμηνείας, ὡς π. χ. ὁ Πούχ. «οἱ μὴ δυνάμενοι ὁροῦν» ἐνεργίζονται γὰρ ταῖς πέτραις ἢ Σκύλλᾳ καθάπερ οἱ κοχλίας, «μὴ ὁρμᾶν δυνάμενοι, κωλὴν μὴ ἔχοντες», ὅ· κατ' Ἀρίσταρχ. ἄκαλος, κατὰ Κράτ. «ἀφίλακτοι καὶ δεινοί, -ὥμοι, ἄγριοι». -Ἐν γίν. ἀσχημος. μὴ ὥριμος Πλάτ. πολ. 9, 574, Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 14, ὥσ. συμπ. 8, 21, ἀντιθ. τοῦ ὥριμος 3) (ὥρα) ἀφύλακτος Ἠσύχ. ἐπὶρ. ἄωρος, μετν.
 Ἀ-ωρος, συνηρ. ὥρος, ὁ ὕπνος Σαπφώ ἐν Ἐτ. Μ.
 Ἀωρος· πάλ. Κρήτης, ἀπὸ Ἀώρας νύμφης, κατόπιν μετωνομάσθη Ἐλευθέρα, κατ. Ἀώ-οιος ἢ Ἀωρίτης Στ. Βυζ.
 Ἀωροσύνη, ἢ τὸ ἄωρον, μὴ ὥριμον εἶναι, ἐπιγρ.
 Ἀωρό-τοκας, 2· ἄωρος, πρόωρος τεχθεὶς Ἰππιατρ. σ. 74.
 Ἀωροτο· ἴδ' αἰέρω.
 Ἀώς, ὥρ. ἀντὶ Ἠώς.
 Ἀωσ-φώρος, ὥρ. ἀντὶ ἑωσφώρος.
 Ἀωτεμεν· ὑφαίνειν Σουδ.
 Ἀωτεώω· ὑφαίνειν Β. Ἀν. σ. 476.

Ἀωτέω (ἴδ' ἄω καὶ Βουτμ. λεξ. 2, σ. 21)· κοιμῶμαι, «ὑπνον ἄωτεῖν» Ἰλ. κ, 159. Ὀδ. κ, 548, κατ' Εὐστ. «τὸ ὑπνον ὑπνον ἡδὺν καὶ ἀφρόντιδα, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνθηρόν», καθ' Ἠσύχ. ἀπαθίζεν τὸν ὑπνον, κοιμᾶσθαι, αἱ ἐρμηνεύονται αὐταὶ δὲν εἶναι ὀρθαί.
 Ἀωτον, τό, καὶ ἄωτος, ὁ, διότι παρ' Ὀμ. τὸ γένος εἶναι δυσδιαγνώστου, παρὰ Πινδ. δ-μως καὶ Θεοκρ. ἀρσ., παρὰ μετν. π. οὐδ.
 Ἰδ. Βουτμ. λεξ. 2, σ. 15 καὶ ἔ. Ἐχει συγ-γίνεσθαι μὲ τὸ ἄημι καὶ σημαίνει ἐν πρώτοις παρ' Ὀμ. κροκίς, τὸ ἔριον· «χερσὶν ἄωτου στρεφθεὶς ἐχόμεν» Ὀδ. ι, 434, ὅπου ὁ Ὀ-δυσσεύς τυλίσσει τὰς χετράς του εἰς τὸ μαλ-λίον τοῦ μεγάλου κριοῦ «κεκαλυμμένος οὐδ' ἄωτω», α, 443· «ἐστρωφός οἶος ἄωτος» Ἰλ. ξ, 599. 716, εἶναι αἱ καλῶς ἱστρημέναι κρο-κίδες τοῦ προβάτου, ἢ σφενδόνη Ὀδυσσεύς Ὀρφ. Ἀργ. 1344 καὶ Ἀπολλ. Ρ 4, 176 «χρυσέον ἄωτον» εἶναι τὸ χρυσοῦν δέρας· καὶ ἐν Ὀπκ. κυν. 4, 151 «οἶος ἄωτα» = ὄρατ' ἀποβάτων.
 Ὡτ. «λίνοιο λεπτὸς ἄωτος» = ἡ λεπτὴ κροκίς τοῦ λίνου, τ. ἔ. λεπτὸν λίνον Ἰλ. ι, 661· 2) παρὰ Πινδ. καὶ μετν. π. τὸ ὥραιότατον καὶ ἀριστον κατὰ λίαν διαφόρους ἐπόψεις, τὸ ἄν-θος παντὸς πράγματος (ἴσως διότι ἡ πλήρης κροκίδων ἐπιφάνεια τοῦ ἐξ ἐρίου ὑφάσματος διασώζει τὴν καινότητα καὶ ὥραιότητα αὐ-της)· ὕμνων. μουσικῆς, γλωσσῆς, Π. 10, 33.
 Ὀ. 1, 15. Ἰ. 1, 51, -ἡρώων = οἱ ἐξ ἡρώων· τοῖς τῶν ἡρώων, Ν. 8, 9, ὥσ. Θεόκρ. 13, 27· -ἀρετῶν, σοφίας Πινδ. Ὀ. 5, 1. Ἰ. 5, 38· -ἱκπών, Ὀ. 3, 4, ἐχλάμιον εἰς τοὺς ἱκπούς, καὶ πολλάκις· πρὸλ. Ἀνακρ. 59, 4. Παρὰ Καλλιμ. Ἀπόλλ. 112 τὸ «ἄκρον ἄωτον» ἐ-ρηται περὶ τοῦ πηγαίου ὕδατος· ὅθεν οἱ ἄρ-χατοὶ παρεδέξαντο ὡς θεμελιώδη σημασίαν τὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ παρήγον αὐτὸ ὡσαύτως ἐκ τοῦ ἄω = πνέω, «οὐ ἡδὺ τι ἀποπνεῖ» Ὀδ. «ἄωτοις ῥόδων ἐσχίασαν ἔθειραν» ἐν τῷ ἐπιγρ. τοῦ Βακχυλ. ἢ Σίμων. ἐν Ἀνθ. 13, 28· πρὸλ. Καλλιμ. ἀποσπ. 115.
 Ἀ-ωτος, 2· ὁ μὴ ἔχων ὦτα· ἄωτον, παρὰ Κυπρίων, τὸ ἔκπωμα· Ἀθην. 11, 783, Πλούτ. ἡθ. σ. 963, «ἄωτος ἀνθρώπος».

B

B.

B, β, βητα· τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ ἑλλ. ἀλφαῖτου· ὡς ἀριθμ. β'=2, β=2009. Ἐν τῇ προφορᾷ ἤκουετο ὁ ἐλαφρὸς πνευματισμὸς τοῦ μέσου· διὸ τὸ βωμαϊκὸν ν παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἐδηλοῦτο διὰ τοῦ β. π. χ. Βάρρων, Βιργίλιος. Οἱ Πάμφυλοι καὶ ἄλλοι Δωριεῖς μετεχειρίζοντο αὐτὸ κατὰ τὸν Εὐστ. καὶ τὸν Μ. Ἐτ. ὡς δίγαμμα ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέσῳ λέξεων, π. χ. βαβέλιος = ἀέλιος, φάβος = φάος· ὁμοίως καὶ οἱ Ταραντινοὶ, βαίλα = ὕλη· ὡσαύτως οἱ Αἰολεῖς προέτασσον αὐτὸ τοῦ ρ, βρόδον, ἐράκος = ῥόδον, ῥάκος, σπανιώτ, πρὸ φωνηέντων, βέδος = ἔδος· ἐνίοτε δὲ παρεμβάλλεται μεταξὺ μλ καὶ μρ, πρὸς εὐκολώτεραν προφορὰν αὐτῶν· «μέμβλεται, γαμβρός». Ἐν ταῖς διαφόροις διαλέκτοις εὐρίσκεται· α) ἀντὶ τοῦ γ παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς, ὡς βλήχων· β) παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι καὶ Βοιωτοῖς κατὰ τὸν Μ. Ἐτ. ἀντὶ τοῦ δ' «σάμβαλον ἀντὶ σάνδαλον» γ) παρὰ τοῖς Δελφοῖς, Σικελοῖς καὶ Ταραντινοῖς καθ' Ἡσύχ. ἀντὶ π' «βατεῖν, βατάνιον» ἀντὶ «πατεῖν, πατάνιον» δ) παρὰ τοῖς Μακεδόσι ἀντὶ φ' «Βίλιππος, βαλκυσός, Βερενίκη» (Πλουτ. κεφ. καταγρ. ἑλλ. 9' ε') μτγν. καὶ νεοελλ. ἀντὶ υ' ἄβρα, καλᾶβροψ' - οἱ Ἀρκάδες μετεχειρίζοντο ἀντὶ τούτου τὸ ζ, π. χ. ζέλλω = βάλλω, ζέρεθρον = βάρεθρον.

Bā, (κλ. τοῦ βᾶς· πρὸλ. πᾶ ἐκ τοῦ πᾶς, καὶ μᾶ ἀντὶ μᾶτερ) ἀρχ. συντετμ. τύπ. ἀντὶ τοῦ βασιλεῦς Αἰσχ. ix. 869.

Bā, ἐπιφών. κοιν. μπᾶ! Ἑρμιππ. παρ' Εὐστ. Γλ. λ. 438.

Βᾶδάζω (κατ' ἀναδιπλ. τοῦ βᾶζω) μ. - ἄζω· ἀνθρώπους φωνᾶς ἐκβάλλω, καθ' Ἡσύχ. ὅστις τὸ βᾶδάξαι ἐρμηνεύει καὶ ὀρχήσασθαι.

Βᾶβαι (οὕτω τονίζει Ἀρκάδ. 183)· παπαί! ἐπιφών. θαυμασμοῦ Πλάτ. Φαῖδρ. 236, μετὰ γεν. *βαβαί τῆς εὐδαιμονίας, Φίλ. 23. Καὶ διπλοῦν βαβαί βαβαί ποιητ. Ἀθην. 4, 158· ἐν Β. Ἀν. 84· οὕτῃ τῶν μετρίων ἀλλὰ τῶν βαβαί, βαβαί.

Βαβαί· τῷ προηγ. Ἀριστ. Ἀγ. 64.

Βάβαχοι· οἱ τέτιγες παρὰ τοῖς Ἠλείοις, ἐν δὲ τοῖς παρὰ τῷ Πόντῳ οἱ βάτραχοι· Ἡσύχ.

Βαβάκτης, ὁ (βαβάξω)· 1) κερκόκτης, φλύαρος ἀρ. λεξ. δοιδός Ἡσύχ. 2) ὀρχηστὴς κλ. βαβάκτα Μ. Ἐτ. 183, 42· 3) βακχευτής Ἡφαιστ. σ. 57.

Βαβάνομαν, τό· πόλις ἐν Πόντῳ Στράβ.

Βαδῶν.

Βαδάξ, ακος, δ'· 1) φλύαρος Ἀρχιλ. 26· 2) βακχευτής Εὐστάθ. Ἡσύχ.

Βάδης, ητος, δ'· ὄν. δούλου Ἀνθ. Παλ. 7, 304

Βαδίξω καὶ βαδύζω· βαδύζω Ζηνὸδ. ἐν Ἀμμων.

Βαβραδών· βαμβαδρὼν δ. γρ.

Βαβράζω· τετετίξω ἐπὶ τετίγων Ἀθην. 7, 282.

Βαβρίας, ου, ἡ Βάβριος· ὄν. μυθογράφου.

Βαβύκα, ἡ, λακ. = γέφυρα Πλουτ. Λυκ. 6.

Βᾶβύλων, -ωνος, ἡ· πόλις ἐν Ἀσσυρίᾳ Ἡρ. Ξεν. κατ. Βαβυλωνίος παρὰ Στ. Βυζ. καὶ Βαβυλωνεύς, θηλ. Βαβυλωνίς παρὰ Νον. Διον. 40, 203· ἐπὶ θ. Βαβυλωνίος, α, ὃν καὶ δικαταλ. Ἀρρ. Ἀν. 6, 29, 8· καὶ Βαβυλωνιακός, ἡ· ὄν Ἀλεξ. παρὰ Πολυδ. 6, 104· βαβυλωνία, χώρα· ἡ χώρα τῆς Βαβυλωνίας Ἡρ. καὶ μόν. Βαβυλωνία Ξεν. κλ.

Βαβυλών, ὁ· υἱὸς τοῦ Βήλου, κτίτωρ τῆς ὁμων. πόλεως Στ. Βυζ.

Βάβυρσα· πόλις ἐν Ἀρμενίᾳ Στράβ. 11. σ. 529.

Βαβύρτας· ὄν. Μεσσηνίου τινὸς Πολυδ.

Βάβυς, υος, ὁ· 1) Τυφὼν Ἑλλάν. παρ' Ἀθην. 2) αὐλητὴς τις Ἰππών. παρ' Ἀθην. 3) πατήρ τοῦ φιλοσόφου Φερεκύδους, Στράβ. κλ.

Βαβύ, οὐς, ἡ· δαίμων νυκτερινή, ἐπιμήκησεν τὸ σχῆμα καὶ σκωδῆς τὴν ὑπαρξίν Μιχαήλ Ψελλ. παρ' Ἀλλαντὸν Λυδῆκ. Ἀγλαοφ. σ. 823· πρὸλ. καὶ βαυβύ.

Βαγαῖτος, ὁ· ὄν. Περσικῶν ἀνδρῶν Ἡρ. Ξεν.

Βαγίστανα· πόλις ἐν Μηδίᾳ Στ. Βυζ. κατ. Βαγίστανος, η, ὄν· τὸ Βαγίστανον = ὄρος ἐν Μηδίᾳ Διοδ. 2, 13.

Βάγμα (βάξω) τό· λόγος, πλ. Αἰσχ. Περσ. 628.

Βάγνουμι, λακ. ἀντὶ ἀγνοῦμι Ἡσύχ.

Βαγός, ὁ, ὅωρ· ἀντὶ ἀγός, ἡγεμὼν, στρατηγός, ἀρχηγός Ἐπιγρ.

Βαγῶας, ὁ, Διοδ. βαγῶος Στράβ. 1, σ. 15· λ. περσικῇ, ἀντὶ εὐνοῦχος.

Βάδην (βαίνω), ἐπίρ. ἥρεμα, σχολῇ, κατὰ βῆμα, ἀργά ἀργά, ἀντιθ. πρὸς τὸ ταχέως τρέχειν, ἥτοι «ὁρόμῳ θέειν» Γλ. ν. 516· «ὅστις τὴν βᾶδην» ταχέως, ταχύτερον ἢ ἀργά Ξεν. «βάδην ταχὺ» = μετὰ βήματος ἐφ' ὅδου Ξεν. Ἀν. 4, 6, 25, ἀντίθ. τῷ πικνότερον Ἀθην. 9, 348· «βάδην ὑπακούειν» = μετὰ βήματος, ἀργά εἰς τὴν πρόσκλησιν προστρέχεσθαι, Ξεν. Κυρ. 2, 2, 30· τροπ. «βάδην πεινῆν» = κατὰ μικρὸν καὶ μετ' ἐπιόψεως πεινῆν· μεταφ. «χαμαὶ καὶ βάδην» = τα-

πεινῶ καὶ πεζῶ λόγῳ Λουκ. Εἰκ. 18° 2) πεζῇ, μὴ τὰ πόδια, ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἱππιδόντας, ὀχούμενους ἢ πλεόντας Αἰσχ. Πέρσ. 19, gradatim. Βαδίζω, μ. βαδίζω καὶ βαδίζω παρὰ μετν. βαδισομαι παρ' αὐτ. βάδην πορεύομαι, περιπατῶ κανονικῶς, ὁδοπορῶ, ἰδ. πορεύομαι πεζῶς ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἱππεύειν Σεν. Ἰέρ. 4, 1° πεζῇ Πλουτ. Θησ. 6° ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἱππίων Σεν. Ἀν. 6, 1, 19° ἐπὶ ναυτίλων, οἰκ. 10, 7° ἐπὶ πορεύομαι ἀργά, βῆμα πρὸς βῆμα, ἀντιθ. πρὸς τὸ τρέχειν, Κυρ. 2, 3, 10° καὶ ἄλλως «δοῦν βαδ.» = πορεῖναι ποιεῖσθαι, ἀπορν. 2, 1, 12° «δοῦν δρεινὰς» Πλουτ. Ἀρταξ. βάδον Ἀριστ. ὄρν. 42° τὸ τέρμα τῆς βαδίσσεως ἐκφράζεται διὰ τῆς ἐπὶ «ἐπὶ τοὺς βωμόν» Ἰσ. 9, 7° ἐπὶ τινι Πλουτ. Θησ. 7° «ὅποι βούλεται» Δημ. 1, 12° μεταφ. εἰς τὸ πολεῖναι Ἀριστ. πολ. 4, 6. Καὶ ἐπὶ πραγμάτων «τὸ πρᾶγμα ἦδη καὶ πορρωτέρω βαδίζει» Δημ. 23, 203° «αἱ τιμαὶ τοῦ αἵτου ἐπὶ λαττον ἐβάδιζον» κατέβαινον, 56, 9° ἤμ. βαδιστίον Σοφ. Πλ. 15 02° βαδιστίᾳ Ἀριστ. Ἀλ. 389° ὁ Σουδ. ἐκ Κρατίν. βαδίζου=βαδίζε. Βαδίσαι, ἡ ἡ ἐνέργεια τοῦ βαδίζειν Ἀριστ. τῷ. 10, 4, 3° ἐπὶ λαγυῶν Σεν. κυν. 8, 3. Βαδίσμα, τό· ὁ τρόπος τοῦ βαδίζειν, τὸ βῆμα, τὴ περιπατήματα (περιπατησιὰ) Σεν. ἀπολ. 27. Βαδισματιάς, ὁ ὁ εὐχαρίστης βαδίζων, ὁ ἔχον διὰθεσιν νά περιπατῇ Κρατίν. Πολυδ. 3, 92. Βαδισμός, ὁ· βάδισις Πλάτ. Χαρμ. 160. Βαδιστέον ἴδε βαδίζω. Βαδιστής, ὁ· ὁ βαδίζων, ὁρμηδὲς - ταχὺς Εὐρ. Μηδ. 1182° ἐπὶ ἱππίων, ὁ κατὰ σκέλος βαδίζων μετν. Βαδιστικός· ὁ ἀνῆκων, ὁ ἐπιτήδειος ἡ ἔχων διὰθεσιν εἰς τὸ βαδίζειν, περιπατητικός Ἀριστ. Εὐατ. 128, Θεόφρ. Βαδιστός, 3° ὁ δὲ οὗ δόναται τις νά βαδίσῃ, πατήρ τοι Ἀρρ. Ἰνδ. 43. Βαδισομαι ἴδε βάδομαι. Βάδου, ὁ· βάδισις, ὁδός· «βάδων βαδίζειν» Ἀριστ. ὄρν. 42. Βαδύρης, ὁ ὄν. Περσικῶν ἀνδρῶν Ἦρ. Βαδύς· ἡδὺς παρ' Ἠλείοις Πέουσ. 5, 3, 2. Βαδῶ, μ. βάζω (πρὸλ. ἐκβάζω)· ἀλῶ, ὀμιλῶ, ἐπὶ κακῶ, φλυαρῶ συνήθως παρ' Ὀμ. - ἄρτια Ὀδ. θ, 240° - ἀνεμώλια, λ, 463° - ἀπατήλια, ξ, 127° - νήπια Πινδ. ἀποσπ. 128° - ἐκὼθερα Αἰσχ. Πέρ. 585° - τινά τι Ἰλ π. 207° «εἴ τις σε μάταια βάξει» Εὐρ. Ἰππ. 119° - τινί τι Ἦσ. ἔρ. 184° «καθεύδουσιν μάτην ἔχραντα βάξω» Αἰσχ. Χο. 869° ἐπὶ τινι, Ἐπτ. 405° «ὄργια Διονύσου» = εὐχόμεναι Ἀνθ. Ἀπκ. Πλήν τοι ἐν. καὶ παρατ. εὐρηται καὶ ἔπος βίβ. εὐχαται=πεφλοῦρηται Ὀδ. θ, 408, Ιοκρῶ, Διοκ. Βαδῆ, ἰων. ἀντί βαθ εἰπα, θηλ. τοῦ βαθύς Ὀμ. Βαθ-σπερος· ὀψιζ, βαθύτα σπέρμα. Βαδ. Βαθίππος, ὁ· Ἀθηναῖος τις πατήρ τοῦ Ἀρσφίονος Δημ. Βαθίως, ἐπὶρ. βαθύτα Θεόδωρ. 8, 66. Βαθίστος, ὁπρὸ τ. βαθύς Ἰλ. θ, 14 καὶ μετν. Βαθυμήδων (βαθυμός)· κατὰ βαθμόν, κατ' ὀλίγον Ἀθην. 1, 1. Βαθυμίς, ἴδος, ἡ· 1) ὑπόβαθρον ἀγᾶλματος ἡ ἀνδρείου, Πινδ. Ν. 5, 1, Μελ. ἐν Ἀνθ. Πλάτ.

7, 428, ἴνθα κεῖται βαθμίδα· 2) βάσις Ἰνδ. 3) βαλίδες Σουδ. τροπ. αἰώνιος ἀκράν βαθυμῶν ἀποσπ. ἀρχῆς τοῦ βίου Πινδ. Π. 5, 7-4) τὰ κοιλώματα ἐν τοῖς τῶν οὐσίων ἄρταις Ἰπποκρ. Βαθμο-ειδής, 2° ὁ ἐν εἰδῇ βαθύς (σκαλοπατίου) - ἀποχαράξεις Πλούτ. τῷ. σ. 1079. Βαθμός, ὁ· 1) βάσις, σκαλοπάτι, βαλίδες Σοφ. ἀποσπ. 708, ἰδ. μετν. 2) βάδισις Δ. Χρυσ. 3) τάξις, ἀξίωμα, ἐκκλ. Βαθοεῶν βοηθῶ, παρτ. ἐκδοθή, Νασιαυτῶν ἐπὶ γρ. Βάθος, τό· ἡ βαθύτης, τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας μέχρι τῆς βάσεως ἦτοι τοῦ πάτου διάστημα - ταρτάρου Αἰσχ. Πρ. 1031° - αἰθέρας Εὐρ. Μηδ. 1297° τὸ πλάτος, ἀντιθ. πρὸς τὸ μήκος Πολύδ. 6, 29° ἔτι μήκος - τριχῶν Ἦρ. 5, 9° «καὶ ὑποκαθίεις ἄτομα πύργωνος βάθην» Ἀθην. 11, 509° - ἐπὶ στρατοῦ κατ' Ἀγίλ. Τάτ. 7° - τὰ μετὰ τὸ μέτωπον ἄπαν· παρὰ Σεν. Κυρ. 2, 4, 4 τὸ βάθος τοῦ στρατοῦ, ἀντιθ. πρὸς τὸ μέτωπον κατὰ Σουδ. «ὁ ἀπὸ λογαρίου ἐπὶ οὐραγῶν στίχος κατὰ βάθος λέγεται» οἱ ἐν βάθει «οἱ ἐν τῷ ἐνδοτέρῳ τῆς χώρας οὐκοντες Στραβ. ἐπὶ χρόνῳ» - αἰώνων Σουδ. Τροπ. «βάθος κακῶν» Αἰσχ. Πέρ. 457° - πλούτου Σοφ. Ἀλ. 130° - ἡγεμονίας Πλούτ. Πομπ. 53° «ὁ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ» Παύλ. Ρωμ. 11, 33° «ἐν βάθει πόσις» Θεοκρ. 14, 29. Βάθρα, ἡ (βαλναι)· βαθμός Ἐτ. Γουδ. συνήθ. σὺνθ. ἀπόβαθρα, ἐπιβαθρα. Βαθράδιον, τό· ὕψος τοῦ βάθρα Πολυδ. 10, 47. Βαθρεῖα, ἡ· βάθρον Αἰσχ. Ικ. 839. Βαθρικόν, τό· μικρὰ κλίμαξ Ἐπιγρ. Βαθρίον, τό, ὕψος τοῦ βάθρον Σουδ. Βαθρο-ειδής, 2° ὁμοῖος βάθρῳ Ἦρ. Βαθρῶθεν, ἐπὶρ. ἐκ βάθρων, ῥιζοθεν Τζέττ. Βάθρον, τό· 1) ἡ βάσις, ἐφ' ἧς ἐρείδεται τις, ἐντ. ὑποπόδιον, θεμελίον, στηρίγμα Ἦρ. 5, 85 καὶ τραχ. ἰδ. ἐπὶ χωρῶν - γῆς Σοφ. Φιλ. 988° - πόλιον Πινδ. Ὀ. 13, 6° «ἐν βάθρῳ ἔτι εἶναι» «ἐν βάθρῳ βεβηκέναι» = σταθερῶς ἵστασθαι Εὐρ. «ἐκ βάθρων» = ἐκ θεμελίων ἀναρῆσθαι, πόλις ἀνατρέψαι Δ. Ἀλ. 8, 1° 9, 53 «ἐκ βάθρων ἐρεισμένῃ Τροίῃ» «ἐκ βάθρων ἀνασπᾶσαι» Πολυδ. 1, 12° 2) βαθμὶς, δηλ. θρόνου Ἦρ. 1, 123° ἐντ. τὰ βάθρα=κλίμαξ, 7, 23, 3) κλίμαξ, σκαμνί· «διατίθεται τὰ βάθρα» Ἀνθ. «ἐκδόγηται ἐπὶ βάθρων» Πλάτ. Πρωτ. 315° 4) ἑσάφρος, πῶλον· «ὁ πατὴρ ὁ ἐστὶς βάθρον» Σοφ. Ἀλ. 800° 5) τροπ. ἐγγύτης, αἶον «βάθρον κινδύνου» Εὐρ. Ευκλ. 352. Βαθρῶν θεμελίων, στερεῶν Τζέττ. Βαθυ-αγῆς, 2 (βαδύς, ἄγκας)· ὁ ἔχων βαθύς κοιλιάδας Θεοφρ. Ἀνθ. 9, 283. Βαθυ-αἰδίστος, ὁ· ὁ ἔχων μέγα αἰδοῖται, ἐπὶ τοῦ Πριάπου Σγῆλ. Λυκάφρ. Βαθύ-θυλας, ου (θυλά)· ὁ βαθύτατον βαυλῆν ἔχων, βαθύνου, φέρωνος Αἰσχ. Πέρ. 142 (δ). Βαθύ-γεις (γῆ)· ὁ ἔχων βαθύτατον γῆν, ἐπομ. γῆ καρποφόρος Καλλιμ. Δ. Σικ. 20, 109. Βαθυ-γένετος· βιβυπύγων, μακρογύνης Ἰουλ. Βαθύ-γεις, ἰων. ἀντὶ βαθύτης Ἦρ. 4, 23. Βαθυ-γῆρων, οὐτοι, ὁ, ἡ ὁ φθάσας εἰς βαθύ γῆρας, ἰσχυρότης Νικήτ. Βαθύ-γεις, ἀντὶ βαθύτης Θεοφρ. Βαθύ-γῆρος, (γῆρας)· βαθύγῆρος Σίξτ. Ἐμπ.

Βαθύ-γλυπτος, (δ, ή) δ' ὁ βαθύως γεγλυμμένος (σκαλισμένος) Παυλ. Σιλ.
 Βαθύ-γλωσσος, ὁ, ή, εὐγλωττος· ἑλλόγμιος Σουδ. Ήσδ.
 Βαθύ-γνώφος, ὁ, ή, ὁ ὑπὸ βαθύος γνώφου καλυμμένος Γρ. Ναζ.
 Βαθυ-γνώμοσύνη, ή, βαθύτης γνώμης, βαθύναι, φρόνησις μτγν.
 Βαθυ-γνώμων, ον (γεν. ονος)· βαθύδουλος Σουδ.
 Βαθύ-δενδρος, ον· τόπος κεκαλυμμένος ὑπὸ πολλῶν καὶ πυκνῶν δένδρων Πλουτ. 70. σ. 1104.
 Βαθυ-δινής, εσσα, εν· ὁ βαθύως συστρεφόμενος, ὁ βαθύ ρεύμα ἔχων· Ξάνθος Γλ. φ. 15, 603.
 Βαθυ-δίνης, ὁ· τῷ προηγ. - ὠκεανὸς Ὁδ. κ. 511, Γλ. υ. 13, καὶ ἐπὶ ποταμῶν.
 Βαθυ-δινής, 2· τῷ προηγ. μτγν.
 Βαθύ-δοξος, 2· ἐνδοξότατος Πινδ. Π. 1, 66.
 Βαθυ-εργέω, (εργον)· βαθύως ἐργάζομαι, γεωργῶ γεωπ.
 Βαθύ-ζωνος, ον (ζώνη)· ὁ βαθύως ἦτο· χαμηλά ἔξωσμένος· ἐπὶ γυναικῶν ἡ ἔξωσμένη οὐχὶ κάτωθεν τοῦ στῆθους, ἀλλὰ ὑπὸ τοῦς μηρούς, ὥστε νὰ ἀποτελῇ τὸ ἱμάτιον βαθύεις ἡ πληρεῖς πτυχάς, ὅπως ἐφόρουσιν αἱ τῶν Ἰώνων γυναῖκες Γλ. κ. 590· ἐντ. εὐζωνος, καλλίζωνος βαθύ-κόλπος.
 Βαθύ-θριξ, (γ. τριχος) ὁ, ή, ὁ ἔχων μακρὰς καὶ πυκνὰς τρίχας, μαλλία· «μήλα βαθύτριχα» (ὕπερ καὶ ἐκ τοῦ βαθύτριχος δύναται νὰ προέρχεται) = πυκνόμαλα Ὁμ. ὕμν. Ἀπόλλ. 412· «ἵππου βαθύτριχα δέριον» = πυκνὸ τρίχα χαίτην Ὁππ. κυν. 1, 314.
 Βαθύ-καμπής, 2 (καμπή)· ὁ πολὺ καμπύλος, κυρτός· «-συνὸν κλεῖς» Ἀνθ. 6, 306.
 Βαθυ-κάρδιος· μεγάλου καρδίου, μεγάλου θυμῶν μτγν.
 Βαθυ-κλήτης, 2 (κλήτης)· ὁ ἔχων βαθείας καὶ μεγάλας κοιλότητας· πόντος Θεογν. 175.
 Βαθυ-κλήτης, 2· βαθύδοξος Ἀνθ. 9, 575.
 Βαθύ-κλήρος, 2 (κλήρος)· ὁ κτησάμενος ἡ κληρονομήσας πολλὰ καὶ μεγάλα κτήματα, ἡ περιουσίαν, βαθύπλουτος Πολυδ. 6, 196.
 Βαθυ-κλήρ, ἴσως, ἐπ. ἦρος· ὄν. ἀνδρός Γλ. Παντ.
 Βαθυ-κνήμις, ἴσως, ὁ, ή, ὁ ἔχων πλατείας καὶ μακρὰς κνήμδας Κ. Σμ. 1, 55.
 Βαθύ-κνήμοι, Πλαταί· αἱ χεῖμαι ἐν Βαθεία πεδίαδ. Νον. Διον. 13, 70.
 Βαθύ-κόλπος, 2 α) ὁ ἔχων βαθὺν κόλπον, ὁ ἔχων φόρεμα ἀποτελοῦν βαθείας πτυχάς· ἴδε βαθύζωνος· παρ' Ὁμ. (Γλ. π. 339) ἐπὶ Τρωάδων γυναικῶν· νόμφαι Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 258· Μοῦσαι Πινδ. Π. 1, 12· 6) - στήθεα = οἱ πληροῦντες τοὺς κόλπους μαστοὶ Δίσχ. Ἐπτ. 846, ὅπως ἐρμηνεύουσιν τινες καὶ τὰ δημηκὰ χωρία γ) γῆ = ἡ βαθείς κόλπους ἡ κοιλάδας ἔχουσα γῆ Πινδ. Π. 9, 105.
 Βαθυ-κομῶ· ἔχων μακρὰν κόμην Βυζ.
 Βαθυ-κομής, ὁ· βαθύτριξ Πολυδ. 2, 24.
 Βαθύ-κομος, 2· βαθυκόμης· ὄρις Ἀριστ. παρ' Ἡρακλείδου σ. 48.
 Βαθύ-κρημνος, 2· ὁ ἔχων βαθεῖς κρημνούς· ἀκταί Πινδ. Ν. 9, 40· - νήσος Δ. Περ. 618· - ἄλς Πινδ. Γ. 3, 74.
 Βαθυ-κρήπις, ἴσως, 2· ὁ βαθεῖαν ἡ στερεάν

κρήπιδα ἔχων, ὁ καλῶς τεθεμελιωμένος· Ἄδων· 22.
 Βαθυ-κρύσταλλος, 2· ὁ κεκαλυμμένος διὰ βαθύων κρυστάλλων Πινδ. Σιλ. ἔκφρ. 220.
 Βαθυ-κτέανος, 2· ὁ πολλὰ κτήματα ἔχων, βαθύπλουτος Ἀνθ. - Πακτωλὸς Νον. Δ. 12, 176.
 Βαθυ-κῆμων, 2· ὁ ἔχων ἡ κάμων μεγάλα κῆματα Μουσ. 189.
 Βαθύ-λείμυς, 2· τῷ ἐπομ.
 Βαθυ-λείμων, (γεν. ονος) 2· ὁ ἔχων βαθεῖς ἡ διὰ πολλῶν καὶ πυκνῶν ὄρντων κεκαλυμμένους λειμῶνας· πέτρα Πινδ. Π. 10, 15.
 Βαθυ-λήϊος (λήϊον)· ὁ ἔχων βαθύ λήϊον (ἡτοι πολλὰ καὶ πυκνὰ σπαρτά), ἐπομ. εὐφορος· τέμενος Γλ. σ. 550· ἀρουρα Ἀνθ. 9, 110.
 Βαθύ-λίμνος, 2· γῆ ἔχουσα βαθεῖς λίμνας Βυζ.
 Βαθυλῆς, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Αἰλ.
 Βαθυλλος, ὁ· Ἑλλ. ὄν. ἀνδρῶν ἐπὶ 0. Βα· ὀλλεῖος, 2 Ἀθην. 1, 20.
 Βαθύ-μαλλος, 2· ὁ ἔχων πυκνὰ ἡ μακρὰ μαλλία, μαλλιαρός· «δέριμα κριοῦ» Πινδ. Π. 4, 161· καὶ ὁ Αἰπ. Μίθρ. 103.
 Βαθυ-μετὰ (αἰολ. ἀντὶ βαθυμήτης), ὁ· ὁ βαθύδουλος· Χείρων Πινδ. Ν. 3, 51· Νέστωρ Ἀνθ. Ἀπ. 9, 23.
 Βαθυμήτης, ἴσως, ὁ, ή, ὁ βαθύδουλος.
 Βαθύ-νοος, ον, καὶ συνερ. βαθύνους, οον· ὁ ἔχων βαθὺν νοῦν, φρόνιμος.
 Βαθύνοιος (γεν. εως) ή, ἡ πράξις τοῦ βαθύνειν.
 Βαθύνοιν, μ. βαθύνων, παρ. βεβαθυγχα (βα· ὄης) κάμων τὴν βαθύ, σπάπτω βαθείως, βαθύν· λώνω· χῶρον Γλ. φ. 421· πατήριον Ἀνακρ. 3, 5· «βαθύνεται λίμνη» Θεοφρ. Ἑλλ. Πολυαιν. 8, 23· φάλαγγα = καθιστῶ αὐτὴν βαθύαν διὰ παρατάξεως πολλῶν κατὰ βάθος στρατιωτικῶν σειρῶν Ξεν. Κυρ. 8, 5, 15. Παθ. «βαθύνουμένη πέτρα»· βεβῶθυστο Νον. Δ. 39, 305. Μέσ. «γίνεται βαθύνουμενον» = μακρὸν καὶ πυκνὸν Ἠλιόδ. σ. 80.
 Βαθύ-ἐξίλος, 2· βαθύδενδρος Εὐρ. Βαχχ. 1138.
 Βαθύ-πέδος, 2· ὁ ἔχων ἡ χεῖμενος ἐν βαθείᾳ καὶ μεταξὺ ὁρίων πεδίαδ· Νεφέα Πινδ. Ν. 3, 17.
 Βαθύ-πέλμος, 2 (πέλμα)· ὁ μὲ χονδρὴν πᾶ· τοῦναν· εὐμαρὶς Ἀνθ. 7, 413.
 Βαθύ-πεπλος, 2· ὁ φορῶν πέπλον, φόρεμα μακρὸν (πρὸς ἑλκεσιπέπλος) Κ. Σμ. 13, 55.
 Βαθύ-πικρος, 2· ὁ λίαν πικρὸς· τὸ βαθύπικρον = ἀψίνθιον Διοσκ.
 Βαθυ-πλεκήης, (γεν. εως) 2· ὁ πυκνὰ πλε· κτός· λίαν Ὁππ. ἀλ. 4, 638.
 Βαθύ-πλευρος, 2· ὁ ἔχων πλατείας πλευράς· ὅδες γεωπ.
 Βαθυ-πλήξ, γ. ἦρος, ὁ, ή, ὁ βαθύως πλή· των, πληγῶν· σκορπίος Αἰλ. Γ. 2, 10, 49.
 Βαθυ-πλόκαμος, 2· ὁ μακροὺς πλοκάμους ἡ πλεξίδας ἔχων Ἀπολ. Ρ. 1, 742.
 Βαθύ-πλοκος, 2· πολύπλοκος μτγν.
 Βαθύ-πλος, 2· ὁ βαθύως, ἡ εἰς βαθύα νερά· πλῆων· ναὺς Δ. Σκ. 3, 30· πρὸς. βαθύπλωτος.
 Βαθυ-πλούσιος, 2· τῷ ἐπομ. Πολυδ. 3, 109.
 Βαθύ-πλουτος, 2· ὁ λίαν πλούσιος, μυριάπλουτος· γῶν Δίσχ. ἑκ. 549· εἰρήνη Εὐρ. μτγν.
 Βαθυ-πύλαμος, 2· ὁ λίαν ἀγαπῶν καὶ ἀσχο· λούμενος περὶ τὸν πόλεμον· Ἀρης Πινδ. Π. 2, 1.
 Βαθυ-πύνηρος, 2· ὁ λίαν πυκνὸς Προκλ.

Βαθύ-πορος, ὁ, ἡ ἔνθα τὰ ἕλην τῶν ποδῶν
τυπώνονται βαθύτερον Πλούτ. Εἰμ. 16.
Βαθυ-πρήων, γεν. ὄνος, ὁ, ἡ βαθύκρημος
Παυλ. Σιλ. ἐκφρ. 219.
Βαθύ-πρωρος, 2· ὁ πλῆων μετ' τὴν πρῶραν
βαθείως εἰς τὸ ὕδωρ, ἰδ. βαθύπλοος.
Βαθυ-πύθμην, ὄνος, ὁ, ἡ ὁ ἔχων βαθὺν
πυθμένα Β. Ἀν. 1339.
Βαθυ-πύγων, ὄνος, ὁ, ἡ βαθύγυνος Λουκ.
Βαθυ-ρρείτης, οὐ, ὁ, ἡ βαθύς ἢ μετὰ πολ-
λῶν κυμάτων ῥέων Ἰλ. φ. 195.
Βαθυ-ρρείων, ὄνος, ὁ, τῷ προηγ. ὁρότ. κε-
χωρισμένον βαθύ ῥεῖων Ἀπολλ. Ρ. 2, 650.
Βαθυ-ρρήνος, 2· ὁ ἔχων ἢ ὁ κατεσκευασμέ-
νος ἐκ μακροῦ καὶ πυκνοῦ μαλλίου προβάτων
«ἑ. τάπητες» Ἀνθ. 6, 250, οἷον ἡ γιάμπολη, ἡ
πολλοὺς μαλλίνους φλόκους ἔχουσα.
Βαθυ-ρριζία, ἡ τὸ βαθύς ῥιζοβολεῖν Θεοφρ.
Βαθυ-ρριζος, (ῥίζα), 2· ὁ βαθύς ῥριζώμενος,
ὁ βαθύς ῥιζας ἔχων Θεοφρ. Σοφ. Τραχ. 1185.
Βαθύ-πλοκος, ὁ, ἡ πολύπλοκος μετγ.
Βαθύ-ρρος, ὁ, ἡ ὁ ἔχων βαθύς ῥέων,
ὁ βαθύ ῥεῖμα ἔχων «ὠκεανὸς» Ἰλ. η. 422,
«ποταμὸς» Σοφ. Τραχ. 556· τροπ. «χρόνος» Συνέσ-
θμ. 348.
Βαθύ-ρρωχος, 2· ὁ ἔχων βαθύς ῥωχμοὺς, ἡ-
τοι σχισμοὺς «χαράδρα» Κ. Σμ. 1, 686.
Βαθύς, εἶα, ὁ, ἡ ὁ ἔχων βάθος, ὕψος· κατ' ἀρ-
χάς ἐπὶ τοπ. ἐκτάσεως «6. φάλαγγς» ἡ ἔ-
χουσα πλείονα ἔκτασιν κατὰ βάθος ἢ κατὰ μέ-
τωπον Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 24 «εἰς βάθος» Ἰλ.
470· ἀλλή, ε, 142· ἡνίων, 6, 92· πληγὴ
Λουκ. Νιγρ. 35· τομὴ Πλάτ. μεταφ. ἐπὶ παντός
πράγματις δηλοῦντος τὸ πολὺ, τὸ πυκνόν, τὸ
πλούσιον, τὸ εὐφορον· καὶ α) ἐπὶ ὀλίγων ἀντι-
κειμένων «ἀμυγδαλίαι» Ἰλ. ε, 587· «νεῖδες
βαθείαι», κ, 353· «λίθων» τὸ ἐφ' ἡλούς καὶ εὐ-
τραφεῖς ἔχων στάγυες, λ, 560· ὕλη, ε, 555· λει-
μῶν Δισχ. Πρ. 665· «χλόα» Εὐρ. Ἰπκ. 1138·
«στὸς ἐν τῷ πεδίῳ» Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 17·
«τρίχες» κν. 7, 8· «πύγων» Λουκ.· κλη-
ρος Πινδ. Ο. 13, 60· ἄνδρες = πλούσιοι Ξεν.
οἶκ. 11, 10· οἶκος Καλλ. Δῆμ. 114· πρόβλ.
«Μίδων βάθειον πλουτεῖν» = πλουτεῖν πλεόν
τοῦ Μίδα Τυρτ. 3, 6· «βαθὺ χρέος» Πινδ. Ὁ.
6, 3· ἀήρ = παχὺς ἀήρ Ὁδ. ι, 144· λαίλαψ =
ὄρετα, Ἰλ. λ, 306· «χρόα» Αἰλ. Ἰ. Ζ. 3, 17·
6) ἐπὶ χρονικῶν περιστάσεων· ὁρμος Πλάτ.
Κρίτ. 43· «νύξ» Λουκ. ὄν. 34· ἐσπέρας Πανσ. 4,
18, 3· «γῆρας» Ἀνθ. 7, 163· «προγῆων εἰς βαθὺν
τῆς ἡλικίας» Ἀριστ. νεφ. 512· γ) ἐπὶ πνευμα-
τικῶν καὶ ἡθικῶν ἰδιότητων· φρήν Ἰλ. τ, 125·
«μέριμνα» Πινδ. Ὁ. 2, 60· «φροντίς, μηχανή»
Δισχ. ἑ. 402· «ἡθεα βαθύτερα = σπουδαιότερα
ἤθη» Ηρ. 4, 95· «εἰς βάθος τῆ φύσεως στρατηγός» Ἀ-
θην. 9, 377· «ἀσάφως παρὰ τοῖς μετγ.» «βαθείς
ταῖς ψυχαῖς», Πολυδ. 6, 24· «τὴν παιδείαν βα-
θεῖς» Λουκ. ὁρχ. 81· ὁ Σουῖδ. ἐκ τοῦ Μενάν-
δρου ἐρμηνεύει τὸ βαθύς διὰ τὸ πονηρός·
δ) ἐπὶ διαφόρων καταστάσεων· κίνδυνος Πινδ.
Π. 4, 207· «τρίψς» Σοφ. Αἰ. 1179· «ἀνάνευ-
σις» Πλάτ. Τίμ. 92· «σιγή» Λουκ. Τόξ. 36· «ε-
ρήνη» Ἀνθ. 7, 170· «εἰς βάθος» = βαθύς
τεθμελιωμένη εὐτυχία Πινδ. Ὁ. 12, 12·

κλῆος, 7, 53, profundus.

Βαθύ-σκαρθμος, (σκαίρω), 2· ὁ βαθύς πε-
δῶν Νόν. Διον. 10, 238.

Βαθυ-σκαφής, 2· ὁ βαθύς ἰσκαμμένος «ἐ-
νις» Σοφ. Πλ. 435.

Βαθύ-σκιος, 2· ὁ ἔχων (ἢ ἀποτελῶν) βαθύτα-
τον σκῆν ἔνερ. καὶ παθ. «κευθμῶν» Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ.
229· ἄλλος Πλάτ. Ἑπ. 29· «ὕλας» Βατρ. 92, 2.
Βαθυ-σκόπελος, 2· ὁ ἔχων βαθύς ἢ ὀψήλους
σκοπέλους Ὁρφ. Ἀργ. 462.

Βαθύ-σκοτος, ὁ, ἡ βαθύστροφος Τζιτζ.

Βαθύσμμα, τό· τὸ κολλῶμα, ἡ βαθύτης· λήμνης
Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 3, 12.

Βαθυ-σμηριγξ, ἰγγος, ὁ, ἡ ὁ ἔχων μακράς,
δυνατὰς σμηριγγας (χαίτην, τρίχας) «ἑοῖρα»
Νόν. Διον. 40, 280.

Βαθυ-σπηλυγξ, ὕγρος, ὁ, ἡ ὁ ἔχων βαθύς
σπηλῆα Νόν. Διον. 40, 280.

Βαθύ-σπορος, 2· ὁ βαθύς ἰσπαρμένος, εὐπα-
ρος Εὐρ. Φοιν. 651.

Βαθύ-στερνος, 2· ὁ μέγα, πλατὺ καὶ δυνα-
τὸν στέρνον ἔχων· «λίαν» Πινδ. Ι. 3, 12· «χθάν»,
Ν. 9, 25· «αἶα» ἡ εὐρεῖα ἐπιφάνεια τῆς γῆς
Ὁμ. ἀποσπ. 23.

Βαθυ-στηριγξ, ἰγγος, ὁ, ἡ ὁ βαθύς ἐστη-
ριγμένος, βαθύρριχος Ἀνθ. Παλ. 7, 413.

Βαθυ-στο-λέω, φέρω μακρὰς στολὰς Στράβ.
11, σ. 530.

Βαθύ-στολμος, 2· ὁ ἔχων μακρὰ ἱπναυφό-
ρια· γυναικες Ἀνθ. 7, 413.

Βαθύ-στομος, 2· ὁ ἔχων βαλὺ στόμα, ἄ-
νοιγμα· σπηλῆα Στράβ. ο βαθείως κόστων
«βουπλῆς» Κ. Σμ. 1, 337.

Βαθύ-στρωτος, 2· ὁ βαθύς, ἡ διὰ πολ-
λῶν στρωμάτων ἱστρωμένος· «κοίτη» Βάτρ. 32,
7· «λέκτρα» Μουσ. 266.

Βαθύ-σχινος, 2· ὁ κατάφυτος ἐκ θαλασσίων
σκιλλοκρομήμων Ἀνθ. 9, 744, καὶ

Βαθύ-σχόινος, 2· ὁ ἔχων ἢ κατάφυτος ἐξ
ὕψην καὶ πυκνῶν σχοίνων (βούρλων)· «ἄσω-
πος» Ἰλ. δ, 383 καὶ μετγ.

Βαθυ-τέρμων, ὄν, γεν. ὄνος· ὁ βαθύς πρῶ-
των· «ναῦς» Ὁπ. κν. 2, 87.

Βαθύ-τρίχος, ὁ· βαθύτριξ (ς)

Βαθύ-τροπος, ὁ, ἡ ὁ βαθύς τοὺς τρόπους,
βαθυγνώμων Βυζ.

Βαθύτης, ἦτος, ἡ· βάθος Λουκ. Ἰκαρ. 5 μετγ.

Βαθύ-υδρος, 2· ὁ βαθύς ὕδωρ ἔχων Σχολ. Ἰλ. π, 3.

Βαθύ-υπνος, 2· ὁ βαθύς ὕπνον ἔχων, ὁ βα-
θέως κοιμώμενος Νικαν. θηρ. 334.

Βαθυ-φάραγξ, ἀγγος, ὁ, ἡ ὁ ἔχων βαθύς
φάραγγας Βυζ.

Βαθύ-φρων, ὄν, γεν. ὄνος· βαθύστροφος, βαθύ-
βουλος· «Μοῖραι» Πινδ. Ν. 7, 1· «οὐκ ἔφω Σό-
λων βαθύφρων, οὐδὲ βουλήεις ἀνὴρ» Πλάτ.

Βαθύ-φυλλος, 2· ὁ πυκνὰ φύλλα ἔχων· «πλά-
τανος» Μόσχ. 5, 11.

Βαθύ-φωνος, 2· ὁ βαρεῖται καὶ ἀκατάληπτον
φωνὴν ἔχων Ἰσάας 33, 19, ἔνθα ὁ Σύμμα-
χος μετέφρασε βαρὺς χεῖλεσι ἔσφ. ἀντὶ ὁσ-
ρῶφωτος.

Βαθυ-χάτος, ὄν (γάτος)· ὁ ἔχων παλαιὰν εὐ-
γένειαν, Δισχ. ἑ. 863.

Βαθυ-χαιτήεις, σσσα, εν' τῷ ἱπομ. Ἄνθ. Ἀππ. 3.
 Βαθυ-χαιτήεις, ου, δ' ὁ ἔχων βαθύτην ἤτοι πυκνήν ἢ καὶ μακρὰν χαιτήν. Περ. 0ε. 977. Ὀρφ.
 Βαθύ-χαιτός, 2' ὁ ἔχων βαθύα χαιτή ἢ ἄκρα· πρὸλ. βαθύχλωστος.
 Βαθυ-χεύμων, αν' βαθυκύμων Πρὸκλ. Ὑμν. εἰς Μοῦσ. 6.
 Βαθύ-χθων, αν, γεν. ονας· βαθύγειος· αἶα Ἀισχ. Ἐπτ. 88.
 Βαθυ-χρήμων, αν, γεν. ονας· βαθύπλουτος Μανθ. 4, 66.
 Βαθύ-χρονος, 2' μακροχρόνιος Βαζ.
 Βαθύ-χρους, αν καὶ βαθύχρους, ουν' ὁ ἔχων βαθύ, ἢ σκοτεινὸν χρώμα Διοσκ.
 Βατται, ὦν, αἰ' πόλ. ἐν Καμπανίᾳ Στραβ. Βαίαιε.
 Βατεν γ', πλ. καὶ
 Βαίην, ης, ἡ γ' ἐν. πρὸς. ἀορ. 6'. ὑποτ. τοῦ βαίνω.
 Βαίηλ, (ἔδρ. μετ-ἐλ =) οἶκος Θεοῦ Πούχ. θεῖος ναὸς Σουδ. Γένεσ. 28, 19, δ. γρ. βαί-
 ὁλῃ Ζωναρ.
 Βαῖνός, ὄν (βαῖς)· ὁ ἐκ κλάδων βαίνων ἢ φοι-
 τῶν κατεσκευασμένος Σόμμαχ.
 Βαῖνω, μ. ἐήσομαι, δωρ. ἐκασμαι Θεοκρ. 2, 8, ἀορ. ἔβην Ὀμ. καὶ βάτην Ἰλ. α, 327· ὑπερβασαν, μ, 469, ὑποτ. βαίω, ζ, 113, κατα-
 βείομεν, κ, 97, ἐπιβίωμεν Πρ. 7, 50, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ σημ. μ. ἀορ. ἐήσοο, ἐήσετο Ἰλ. γ, 262, παρκ. βέθηκα, μετὰ τῶν συγκεκ. τύπ. μά-
 λιστα παρὰ π. βεβάσιν, βεβάσι, ὑποτ. ἐμβε-
 δῶσι, ἀπαρ. βεβάναι καὶ ἐπ. βεβάμεν, μετ. βε-
 βῶς, βεβῶτα καὶ συνηρ. βεβῶς, βεβῶσα, καὶ ἐν τῷ περὶ παρκ. παθ. παραβεβάσθαι, παθ. ἀορ. παρεβόθην, ὁ ἔνερ. μέλ. καὶ ἀορ. ἐήσω, ἔβησα, ἐκ τῆς ῥίζης βᾶ-ω τύποι εἰνε βᾶτω Σοφ. Αλ. 1393 καὶ βᾶτω, Ἀισχ. ἱκ. 194, προστ. ἐμβᾶ, κατάρβα, μετ. προβῶντες κτλ. 1) κυρ. αἶρω, διαβιβάζω τὸν πόδα, ὡς παρ' Ὀμ. «ἐβῆ δ' ἦμεν», «ἐβῆ δὲ θέιν», Ἰλ. λ, 617· «ἐβῆ δ' ἐλάαν», ν, 27· «περὶ τρόπιος βεβαῶτα» Ὀδ. ε, 130· «ἀμω' ἐνὶ δούρατι βαίνεν», ε, 371, Καθόλου πορεύομαι, ὑπάγω, ἀναχωρῶ α) ἡ διεύ-
 θυνος πρὸς τι δηλοῦται διὰ τῶν προθέσεων ὡς καὶ πρὸς ἐπὶ προσώπων, ἐπὶ ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων εἰς ἐχθρικήν σημασίαν, εἰς ἐπὶ πραγμάτων. Παρ' Ὀμ. τραγ. καὶ μετρ. π. τίθεται καὶ μόνη αὐτ. «καὶ νῦν μ' ὀδύνα βα-
 νει» Εὐρ. Ἰππ. 1371· «αἶνον ἔβα κόρος» Πινδ. Ὀ. 2, 95· «τί χρεὸς ἔβα με» Ἀριστ. νεφ. 80· Ἐλφὸν παρὰ τινος τραγ. «μετὰ τινος» μεταξὺ τινων πορεύομαι· μετὰ τινος=ἀκολουθοῦν, διώκω τινά· παρ' Ὀμ. «μετ' ἰχθὺς τινος» μετὰ τινος=πρὸς τινος σκοπὸν, ἢ αὖ φέρω τι β) μετὰ μετοχ. δηλοῦται ὁ τρόπος τοῦ πορεύεσθαι· «ἔβη φεύγων»=ἔφυγε, «ἔβη δῖσας»=ἔφυγε ὁρμαίνων· Ἰλ. 6, 685· μετὰ μετοχ. μέλ. ἐκφράζεται ὁ σκοπός· «ἔβη ξενα-
 ρίξων», λ, 101· γ) ἐνίοτε παράκειται αὐτ. ἀντικ. κλεισθον Πινδ. ἀποσπ. 201· «δῶν μετρ. κατ' Ἀισχ. ἀντιτρέφους «πόροι βαίνουσι», Χο. 71· «πόδα βαίνειν»=κινεῖν πόδα Εὐρ. Ἰλ. 34· «ἐ-
 βαν νέας»=ἔβαν εἰς νέας Ὀδ. γ, 162· δ) ὁμοίως μετ' ἐπὶ. καὶ ἔδ. ἐν πλ. δηλοῦται ὁ τρόπος τοῦ πορεύεσθαι· «-ἴσα Πυθολεῖτ' = ποιεῖν ἔργα

ἴσα τοῖς τοῦ Π. Δημ. 19, 314· «ἀδρά, με-
 γάλα, εὐρύθημα, σάδλα Λουκ. Ὀμ. Ὑμν. κτλ.
 Ὀμοίως «μετὰ θυμοῦ» Θουκ. 5, 70· «-ἐν θυ-
 μῳ» Πλατ. νόμ. 2, 670· 2) μετὰ διαφόρων
 προσδιορισμῶν (= ἢ ἐν λόγῳ συναφῆ) ὡς
 λοτ' α) ἀπέρχεσθαι, φεύγειν· συνήθ. παρ' Ὀμ.
 «ἐννέα δὲ βεβάσαι Διὸς ἐνιαυτοί» Ἰλ. 6, 134·
 «κύματα πάντ' ἐπιόντατ' ἰδεῖν» Σοφ. Τρ. 115·
 «ἐκ θροτῶν θῆναι»=ἀπέρχεσθαι ἐκ τοῦ βίου,
 ἐκ τοῦ κόσμου, Οἶ. τ, 805· παρ' Εὐρ. ἱδ.=
 ἀποθανεῖν, αἰεσθαι· ἐπίσης «ἰκμῶς ἔβη» Ἰλ.
 ρ, 392· «πῇ ὁρκα βήσεται ἡμῖν», 6, 339·
 β) προσέρχεσθαι· «ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαῖη, μάλα»
 Σοφ. Αλ. 904· οὕτω ἐν 36 ἔβην = ἦ καὶ πρὸλ.
 Οἶ. Κ. 314· γ) χωρεῖν, προβαίνειν (ἰθικῶς).
 «-ἐς τότε τόλμης», Σοφ. Οἶ. τ. 125· «-ἐς τῶ-
 σούτων ἐλπίδων», 772· «ἐπὶ τούτῳ βεβήκα-
 ντες εὐτυχίας» Δ. Ἀλ. 6, 71· 3) ἐν διαφόροις
 προτάσσει χρησιμεῖν εἰς ποικίλας περιφράσεις
 = διακίεσθαι, διατρέχειν (versari) κτλ. «δὲ δ-
 δῶνης βαίνειν»=δδυνάσθαι Εὐρ. Φαιν. 1554·
 «πᾶς οἶκος βήσεται δι' αἵματος», 20· 4) δ
 παρκ. ἐκφράζει τὸ εὐρίσκεισθαι ἐν τινι τόπῳ ἢ
 ἐν τινι καταστάσει· ἐν κάλλεισι Ἀισχ. Ἀγ.
 898· ἐν κακοῖς Σοφ. Ἰλ. 1046· ἐν πόνῳ, Οἶ.
 Κ. 1361· «εὐ βεβήκως=εὐ ἔχεν Ἀρχιλ. ἀποσπ.
 32· ἱδ. σταθερὸν πόδα τίθεναι, στερεοῦσθαι (βε-
 βῶσις ἐστηκέναι)· «ἐπὶ τῆς γῆς βεβήκωτες» ἀν-
 τιθέτως τῷ «ἐρ' ἵππων κρέμασθαι» Ξεν. Ἀν.
 3, 2, 19· «βεβήκως τῆς οἰκίας ἐν δακτύλῳ»
 οἶκ. 8, 17· τὸ βεβήκως=εὐστάθεια, ἀσφάλεια,
 βεβαιότης μετρ. Παραβλήται καὶ αἰ παροιμί-
 «δεῖς φράσαι»· «βῶς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας βέθηκα»
 =κατεῖται ἐπὶ τῆς γλώσσῃ, κλείει τὸ στόμα Ἀισχ.
 Ἀγ. 36· «χρυσέα κλῆς ἐπὶ γλώσσῃ βέβακε»
 Σοφ. Οἶ. Κ. 1050· «οἱ ἐν τέλει βεβῶτες»=ὄν-
 τες Σοφ. Ἀντ. 67· «ἐν μάχῃ βεβῶς» Εὐρ.
 ἱκ. 850· 5) παρὰ γρμ. = ποδίζεν Β. Ἀν. ο.
 85· «-ἐπὶ τοῦ θυμοῦ, τὸν στίχον» ὁμοίως
 «μέτρον κατὰ πόδα δακτυλικὸν βαίνοντι»
 Δ. Ἀλ. συνθ. λ. 4' 6) ἐν μεταβ. σημ. ἀνα-
 βαίνειν, ἐπιβαίνειν, μίγνυσθαι, ἱδ. ἐπὶ ἀλό-
 γων ζῶων· «βαίνειν καὶ παιδοσπορεῖν» Πλατ.
 Φαῖδρ. 250· καὶ ἐν παθ. σημ. «ἵπποι βαίνον-
 ναι» Πρ. 1, 192· εἰς τὴν ἔνερ. σημ. ἀνῆκε ἢ
 μέλ. ἐήσω, ἀορ. ἔβησα, «φῶτας βῆσαν ἐφ'
 ἵππων»=τοὺς ἔκαμε νὰ καταβάσι Ἰλ. π, 810·
 «ἐξ ἵππων βῆσε κακῶς ἀέκοντας»=κατεβέβησαν
 ἐκ τῆς ἀμάξης, ε, 164· «βάσομεν ὄλον κελ, ἴθω
 ἐν καθαρᾷ Πινδ. Ο. 6, 24· «ἐβῆσαν ἱε' ἐλ-
 λάδα» Εὐρ. Μῆδ. 209· «βῆρα Ὑμῶν ἱε' Ἀ-
 ρεα» Ἀνθ. 7, 238· ἐντὶ δὲ «βῆσαν ἀφρον»
 ἀνέβη εἰς τὴν ἀμαξάν Ἰλ. γ, 262.
 Βαίαν, τό· κλάδος φοινίκος· βαῖα τῶν φοινί-
 κων· Εὐαγγ. Ἰωαν. 12, 13.
 Βαῖος, 3' μικρός, ὀλίγος, ἀσήμενος, ὡς
 λῆς· «βαῖα ποικίλλειν ἐν μακροσύνῃ» Πινδ.
 Π. 9, 37· μέρος Ἀισχ. Ἀγ. 1556· «νῆσοι,
 Πέρσ. 440· «στέγη» Σοφ. Φιλ. 286· «χρῶ-
 νος, ἀντιπῶτες τῷ «οὐχὶ μύρασι», Τρ. 44·
 «τράπεζα Ἀθην. 12, 544· «βιχὴς ἄπο» (ἐνν.
 ἡλικίας)=παιδιόθεν Ἀνθ. «συγκρ. βαῖος»
 ραν, ἀντιπ. τῷ μετῶν. Παρμεν. 106· ἐπὶ
 βαῖον=ὀλίγον Σοφ. Αλ. 90· καὶ βαῖα· Ἀριστ.

Ἄλ. 2. «κατὰ βαιὸν» = κατὰ μικρὸν Διον. Παρ. 622 ἐν περὶ μόνον παρ' Ἱπποκρ. ἀντίθ. τῷ πολλοί.
 Βαῖος, ὁ κυρ. ὤν. ἡ κυβερνήτης τοῦ Ὀδυσσεύς, ἀφ' οὗ λέγεται ὅτι ἀνομάσθη ἡ πόλις τῆς Καμπανίας Βαίμη, Στραβ. 5, σ. 245.
 Βαῖος, (κατὰ διόρθ. ἀντὶ δάδιος) κυρ. Ἱπποκρ. 3, κοκκινωπὸς τὸ χρώμα, ὅθεν τὸ γαλλ. bai (βαί).
 Βαῖο-φόρος, 2. ὁ φέρων (κρατῶν) κλάδους, βαία, κλάδους φοινίκων = ἑορτή = ἡ πρὸ τοῦ Πάσχα Κυριακὴ τῶν Βαίων, ἑκκλ.
 Βαῖς, ἴδιος, ἡ κλάδος φοινίκος Ἡσυχ. πρὸλ. βαίων.
 Βαίτη, ἡ φόρμα ποιμὲνων ἡ χωρικῶν ἐκ δερμάτος, γούνα Ἡρ. 4, 54, ἀττ. σίσυρα. Κατὰ Πολυδ. (7, 70) ἐκάλετο ὁ Σοφ. (ἀποσπ. 853) οὕτω τὰς βαρβαρικὰς σκηνάς.
 Βαίτικῃ, ἡ τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Ἰσπανίας Στραβ. ἐκ τοῦ
 Βαῖτις, ἴος, ὁ ποτ. τῆς Ἰσπανίας, ὁ νῦν Ἰουδαλκούθερος Στραβ.
 Βαίτο-φόρος, 2. ὁ βαίτην ἡ δερμάτινον φόρμα πορῶν Διόδ. κατὰ Δινδάρφ. ἀντὶ τοῦ βαίτο-φόρος.
 Βαίτυλος, ὁ καὶ βαίτύλιον, τό· εἶδος λίθων μετεωρολογικῶν, ἴδ. ὁ λίθος ὃν κατέπιεν ὁ Κρόνος ἀντὶ τοῦ Διὸς ἀρ. λεξ.
 Βαῖφόρος, ὁ, ἡ· δαίμονος ἑκκλ.
 Βαίων, ὄνος ὁ βλέννας, ἀθλιος ἰχθὺς Ἀθην. 7, 288.
 Βάικανον, τό· ὁ σπόρος τῆς κράμβης καὶ τῆς βαφάνου ἀρ. λεξ.
 Βάκλος, καὶ βακέλας, ὁ (bacellus, baceolus)· εὐνοχός, ὑπηρετὴς τῆς Κυβέλης Λουκ. Εὐν. 8· παρ' Ἀθην. 4, 134, ὁ ἡλυδρίας· κατὰ τοὺς ἀρ. λεξ. «ὁ μέγας μὲν, ἀνύπτος δὲ καὶ γυναικώδης»
 Βάκλιζω· προφητεύω (βάκις) Ἀριστ. εἰρ. 10, 2.
 Βάκλις, ἴδιος, ὁ ἀρχαῖος μάντις Ἡρ. 8, 20, κατ' ἄλλ. διάφοροι ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο.
 Βακκάριος, α, ὁν· ὁ ἐκ βακκαρίου κατεσκευασμένος· ἔλαιον Ἱπποκρ.
 Βακκάρις, ἴδιος, εὖος καὶ ἴος, ἡ· εἶδος εὐώδους φυτοῦ, τοῦ ὁποῦ αἱ εὐώδεις ρίζαι ἔδιδον ἔλαιον Ἀθην. 15, 690, bacechar, bacecharis.
 Βάκλα, τὰ τύμπανα Αἰσωπ. Σχολ. Ἀριστ. πλ. 446, bacula.
 Βακτάρικροισσα, ἡ· βάρβαρος καὶ ἄνευ ἐννοίας λέξις. Τριβαλλοῦ Ἀριστ. ὄρν. 1629, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ βακτηρία καὶ κρούω.
 Βακτηρεύω· βακτηρεῖν ἑκκλ.
 Βακτηρία, ἡ· βάκτρον, ῥάβδος, ἐφ' ἧς στηρίζομεθα, στήριγμα Ἀριστ. Λχ. 784, Θουκ. 8, 84.
 Βακτηριάζω· στηρίζω τῇ βακτηρίᾳ, βοηθῶ Χρυσост.
 Βακτηρίδιον, τό· τῷ ἑπομ.
 Βακτηρίον, τό· μικρὰ βακτηρία Ἀριστ. Ἀχ. 448· πτωχικὸν Πολυδ. 10, 173.
 Βάκτρα, τὰ πρωτεύουσα τῆς ἐν Ἀσίᾳ Βακτριανῆς Ἡρ. ἐπὶ Βάκτριος, 3 = τῆς Βακτριανῆς, κατ' Βάκτριαι. Ἡ Βακτρία (χώρα), καὶ συνθ.
 Βακτριανή, ἡ ἧς οἱ κάτ. τῆς τε χώρας καὶ τῆς πόλεως Βακτριανοί.
 Βακτρεῦμα, τό· ῥάβδος, στήριγμα, πλ. Εὐρ. Φων. 1555, ἐκ τοῦ

Βακτηρεῖν· ἐρεῖδομαι ἐπὶ βακτηρίας Σουῖδ.
 Βακτρο-πηρίτης, οὐ, ὁ· περιπατῶν μὲ τὴν ῥάβδον εἰς τὸ χεῖρ καὶ τὴν πῆραν (σακκοῦλαν) εἰς τὸν ὄμον· κυνικὸς φιλόσοφος, ζήτουλας, Ἱερών. εἰς Ματθ. 11, 10.
 Βάκτρον, τό (βάω, βιδάω)· ῥάβδος, βακτηρία, στήριγμα Αἰσχ. Ἀγ. 195, baculum.
 Βακτρο-προς-αίτης, οὐ, ὁ· ἡ μετὰ ῥάβδου περιφερόμενος καὶ προσπαιτῶν. ἐπὶ κυνικοῦ φιλοσόφου Ἀνθ. 11, 410, Μ. Ἐτ. ὁ πτωχός.
 Βακτρο-φόρος, οὐ, ὁ· φέρων βάκτρον· ἐπὶ τοῦ κυνικοῦ Διογένης Δ. Λατρ. 6, 76.
 Βακχάζω· βακχάω· Ἐριαν Εὐρ. Βάχχ. σ. 35.
 Βακχάριος, 3· βακκαριος.
 Βάκχαρις· βάκκαρις.
 Βακχάς, ὁ· βακχευτὴς Σοφ. ἀποσπ. παρὰ Σχολ. Φιλ. 1199.
 Βακχασμός, ὁ· βάκχευμα Φωτ.
 Βακχάω· βακχικῶς φέρομαι, μαινομαι Αἰσχ. Ἐπτ. 480.
 Βακχέ-βακχον ἄσσι· ὕμνον εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου ἄδειν, οὗ ἡ ἀρχὴ Βάκχε, Βάκχον· Ἀριστ. Ἱππ. 406.
 Βακχέ(α, ἡ· 1) ἑορτὴ τοῦ Βάκχου καὶ πλ. Εὐρ. Βακχ. 215 καὶ μτγν. 2) (βακχικός) ἐνθουσιασμός· «ἡ φιλόσοφος 6.» Πλατ. νόμ. 7, 790, μτγν. ἐν πλ. ἴδ. 3) παρ' Αἰσχ. Χο. 687 ἡ μινιάς.
 Βακχεϊακός, ὁ, ποῦς· ὁ μετρικὸς ποῦς, —.
 Βακχεῖον, τό· 1) ἱερὸν Βάκχου Ἀριστ. Λυσ. 1· 2) πλ. ἑορτὴ, θυσία ἡ ὄργια τοῦ Βάκχου· Ἀριστ. βατρ. 3) μέθη Εὐρ. Φων. 21.
 Βακχεῖος, ἡ· βάκχειος, ὁ ἀνῆκων εἰς τὸν Βάκχον, βακχικός· βύτρυς Σοφ. ἀποσπ. 239· ὄρχησις Πλατ. νόμ. 7, 815· ἐνθουσιῶν, μανιώδης· «κάρα» Εὐρ. Ἐκ. 676· νόμος, 685· «ρυθμός» ἐντ. ἐπὶ τοῦ Διονύσου «ὁ Βάκχειος Διονύσος» Ὁρ. ὕμν. 18, 46, Ἠρ. 4, 79· «βακχεῖος θεός» Σοφ. Ὀλ. τ. 1105· «δεσπότης» Ἀριστ. θεα. 988· ἀναξ Ὁρρ. ὕμν. 29· ἐντ. Βακχεῖος = Βάκχος Σοφ. Ἀντ. 151, (ἐνθα νῦν Βάκχος καλεῖται) Βακχεῖος, δηλ. ποῦς = βακχεϊακός, μετρικὸς ποῦς — ἡ —.
 Βακχεϊώδης, 2· δεδακχευμένος, μανιώδης, ὁ τὸν Βάκχον μιμούμενος ἀρ. λεξ.
 Βακχεϊότης· ἴδιος βακχιότης.
 Βάκχευμα, τό· ἑορτὴ τοῦ Βάκχου Εὐρ. Βάχχ. 40 καὶ μτγν.
 Βακχεύς, εὖος, ὁ· Βάκχος Σοφ. Ἀντ. 1109· ἐπὶ τοῦ Διονύσου παρὰ τοῖς Ναῖσις Ἀθην. 3, 78.
 Βακχεύσιμος, 2· ὁ πρὸς βάκχευσιν ἀρμόδιος, ἐπιτήδειος, ἐνθους, μανιώδης Εὐρ. Βακχ. 298.
 Βάκχευστις, εὖος, ἡ· ἡ πράξις τοῦ Βακχεύειν, ἡ ἑορτὴ (τὰ ὄργια) τοῦ Βάκχου Εὐρ. Βακχ. 357.
 Βακχευτής, ὁ· 1) ὁ εορταστής τῶν βακχείων, ὁ ὀρθαστικῶς ἐνθουσιῶν· 2) ἐπὶ τοῦ Διονύσου Ὁρρ. ὕμν. 46· 3) ἐπὶ «ρυθμός» Ἀνθ. 11, 64.
 Βακχευτικός, 3· βάκχειος, ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, μανιώδης Ἀριστοτ. πολ. 8, 7, 14.
 Βακχεύτρια, δηλ. τοῦ Βακχευτῆς Ἡσυχ.
 Βακχεύτωρ, ορος, ὁ· βακχευτὴς Ἀνθ. 9, 524.
 Βακχεύω· 1) ὀρτάζω τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου

Ἦρ. 4, 79· 2) ἐνθουσιῶ βακχικῶ τῷ τρόπῳ, μαίνομαι Σοφ. Ἄντ. 136· καὶ ἐπὶ ἀφύγων ἀντικειμένων· «Παρνάσιος κορυφὰ» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1243· συνήθ. ἐν Ἀνθ. συνδεδεμένον μετὰ τοῦ συνενθουσιῶ Πλουτ. Τιβ. Γρ. 1, 3) ἐνεργ. ἰσχύος εἰς βακχικὸν ἐνθουσιασμόν Εὐρ. Ὀρ. 411, ἐξ οὗ παθ. «βεβάκχεται μανίαις», 835. Βακχέ-χορος, Διδύσκος· ὁ ὁδηγὼν βακχικοὺς χοροὺς Ὀρφ. Ὑμν. 56, 74. Βακχέω· βακχεύω. Βάκχη, θηλ. τοῦ Βάκχος· ἡ τελοῦσα τὰ ὄργια τοῦ Βάκχου παρὰ τραγ. καὶ καθόλου ἡ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐμπνευσμένη· «Ἐ. Λιδου»· ἡ μανιώσα ὑπηρέτης τοῦ Ἄδου Εὐρ. Ἐκ. 1076· «Ἐ. νεκύνων», Φοιν. 1489· παρὰ Νικ. Θηρ. 512 εἶδος ἀπίου. Βακχιᾶσαι, ὄν, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βάκχιδος, ἐνὸς τῶν Πρακλειδῶν, ἀριστοκρατικῆς τις ἐν Κορίνθῳ οἰκογένεια, ἥτις ἀρξασα ἀπὸ τοῦ 777—651 π. χ. καθιέρωσεν ὑπὸ Κυψέλου Ἦρ. 5, 92. Βακχιᾶζω· βακχεύω Εὐρ. Κύνκλ. 204. Βακχιακός, 3· βακχικός Ὀρφ. Ὑμν. 78. Βακχιάς, ἄσος, ἡ· Βάκχη, συνήθ. παρὰ Νόν. Ἐπιθ. βακχικός· λάγυνος, ὁπώρα Ἀνθ. β, 248, 72. Βακχικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βάκχον, ὁ ἐνθουσιῶν, μαϊνόμενος Λουκ. Πλουτ. καὶ ἄλλ. συγκρ. βακχικώτερον Ἀθην. 13, 560. Βάκχιος, 3· α) βακχικός, ἀρχαῖος. τύπ.-ἄμιγλα Σοφ. Τρ. 218· νῆμα, Ἀριστ. ἐκκλ. 14, Λουκ. δ. γρ. βάκχειος· β) οὗτος ὁ Βάκχιος = Βάκχος Εὐρ. Κύνκλ. 9· ἔτι = οἶνος, Κύνκλ. 412. Βακχιδῶ· κινῶ τινα εἰς βακχικὸν ἐνθουσιασμόν Σοφ. ἀποστ. 782. Βακχίς, ἴσος, ἡ· Βάκχη Σοφ. Ἄντ. 1116. Βάκχις, ἴσος, ὁ· ἀπόγονος τοῦ Πρακλειδοῦ Ἀλήτου, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ Βακχιᾶσαι Πλουτ. Βακχιώτης, οὗ, ὁ· βακχευτής Σοφ. Οἱ. Κ. 683, πρὸ Ἑρμάν. βακχειώτης. Βάκχος, ὁ· 1) ὁ θεὸς Βάκχος ἡ Διδύσκος· Ἰακχος, ἥδη ἀπὸ Ἦρ. ἐν χρήσει· παρὰ π. μεταφ. ὁ οἶνος Εὐρ. Ἰ. Α. 1061· 2) ὁ τελῶν τὴν ἐορτὴν τοῦ Βάκχου Πλατ. Φαῖδ. 69, ὁ βακχικός ἐνθουσιῶν, μαϊνόμενος· «Ἄδου Βάκχος» Εὐρ. Ἦρ. μ. 119· Ἰσὲ Βάκχη· «Ἐρωτος Βάκχοι» Αἰλ. Π. Ἰ. 3, 9· 3) ὁν. ἰχθύος Ἀθην. 8, 356. Βακχίῳς ἰών. ἀντὶ Βακχεῖας. Βακχυλίδης, οὗ, ὁ· ὁ γνωστὸς λυρικός ποιητής ἐξ Ἰουλίδος πόλεως τῆς νήσου Κέως περὶ τὸ 470 π. Χ. ἀκμάσας. Βακχυλίδης, ἴσος, ἡ· ὄν. Ἑλλήν. γυναικὸς Ἀνθ. Βάκχυλος, ὁ· ἄρτος σποδῆτης παρὰ τοῖς Ἡλείοις Ἀθην. 3, 111. Βακχυλίδης, 2· ὁμοῖος τῷ βακχευμένῳ, ἐνθουσιῶν, ὑπερβ. βακχυλιδέστατος Ἀρρ. Ἰνδ. 8. Βάκχων, ὠνος, ὁ· ὁπὸκ. τοῦ Βάκχος ἀρ. λειξ. Βάλακρος, ὁ· Φάλακρος, μακεδ. ὄν. ἀνδρὸς Διοδ. Βάλεν-άγρα, ἡ· 1) ὄργανον, δι' οὗ ἐκβάλλοντες τὴν βάλανον ἤνοιγον τὴν θύραν, κλεις Σεν. Ἑλλ. 5, 2, 29· 2) ἡ κλειδαριὰ Παλ. 7, 16. Βαλανεῖ-ὄμφαλοι, φιάλαι Ἀθην. 11, 501· φιάλαι· ἔχουσαι ὀμφαλοὺς ἄνευ τῶν προσωπίων, ὁποῖοι-οἱ τῶν βαλανείων ὄφλοι· Β. Ἄν. 225. Βάλενετον, τό· λουτρόν, τόπ. ἐν ᾧ λούοντο οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὸ εἰς τοῦτο χρησιμεύον

ὑδωρ Ἀριστ. πλ. 535, μετγ. balneum, balneum. Βαλανεῖτης, οὗ, ὁ· βαλανεὺς ἀρ. λειξ. καὶ ἀντὶ τοῦ βαλανεῖτος Πολυδ. 30, 20, 4. Βάλενεύς, ὡς, ὁ· 1) ὁ τοῦ λουτροῦ ἐπιστάτης, ὑπηρέτης Ἀριστ. ὄρν. 491· ὁδὸς ἐκστ. συγγενὸς τὰς τε τρήξας καὶ τοὺς ὄνυχας· εἰχ. δὲ ἐοικέναι τοὺς παραχύτας· 2) πολυπράγμων, περίεργος ἀρ. λειξ. Βαλανευτής, ὁ· βαλανεὺς Κρυόστ. Βαλανευτικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ βάλανον ἢ τὸν βαλανέα· ἡ βαλανευτική· ἡ τοῦ βαλανεῖτος τέχνη Πλατ. σοφ. 227. Βαλανεῖτρια, θηλ. τοῦ βαλανεῖτος Λιδου. Βάλενεύς· εἰμὶ βαλανεὺς ἡ ὑπηρέτης ἐν βαλανείῳ Ἀριστ. Αὐσ. 337· ἐν γένει ὑπηρέτης· «ταῦ τῷ, εἰρ. 1070, Σχολ. «δικονήσω καὶ ὑποურῇ»· «Ζεὺς ὡς οἶνον· βαλανεῖσει» Ἀθην. 6, 269. Παθ. βαλανεύεται Πολυδ. 10, 164. Βάλενηρός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος τῶν βαλάνων Θεοφ. Βαλανη-φάγέω· τρώγω βαλάνους Ἀππ. ἱερ. πολ. 1, 50. Βαλανη-φαγία, ἡ· ἡ βρώσις, τὸ τρώγειν βαλάνους Φιλων. Βαλανη-φάγος, ὄν, ὁ· ὁ τρώγων βαλάνους· Ἀρκαδίας χρῆσιν. παρ' Ἦρ. 1, 66, Πλουτ. Βαλανη-φόρος, 2· ὁ φέρων, κερτυφορὸν βαλάνους· φοινίκας Ἦρ. 1, 193, Ἀνθ. 14, 651. Βαλανίζω· 1) σείω, τινάζω τὴν βαλανιδιὰν· Ἀνθ. 11, 417, Σουῖδ. παροιμ. ἐπὶ τῶν δαλινῶν ἐπακτιῶν ἢ δαγιστιῶν· 2) «Ἐ. τινά» = ὁρῶ εἰς τὸν πρωκτὸν τινὸς πεσπὸν (κοινῶς ὑποθετὸν) ἀντὶ κλυστήρος πρὸς κένωσιν ἱατρ. ἰσθ. βάλανος. Βαλάντιος, 3· ὁ ἐκ βαλάνου κατασκευασμένος· Ἑλλιον Θεοφ. Διοσκ. Βαλάνιον, τό· ποτὶν ἐκ βαλάνου· ἐψησμένον Ἀθην. 1, 34, κυρ. ὁπὸκ. τοῦ βάλανος = μί· κρὰ βάλανος παρ' ἱατρ. = καταπόσιον καὶ τὰ μάλινον σάπωνος κἄτωθεν εἰς τὸν πρωκτὸν ὑποτιθέμενον Ἱπποκρ. Βαλανίς, ἴσος, ἡ· τῷ ἔπομ. Σουῖδ. παρ' Ἰσ. ποικ. καταπόσιον. Βαλάνισσα, θηλ. τοῦ βαλανεῖτος Ἀνθ. 5, 82. Βαλανίτης, οὗ, ὁ· ὁ ἔχων τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τῆς βαλάνου· λίθος = εἶδος πολυτήμων λίθων παρὰ Πλιν. Ἰσ. Φ. 37, 55· εἶδος, Εὐστ. ἐν Ὁδ. τ. 166· 2) βαλανεῖτης Πολυδ. 30, 20. Βαλανίτης, ἴσος, θηλ. τοῦ βαλανεῖτος· εἶδος καστάνου Πλιν. Ἰσ. Φ. 15, 25. Βαλανο-βόρος, 2· βαλανοφάγος. Βαλανο-δόκη, ἡ· ἡ ὀπή-τοῦ μοχλοῦ, ἐν ᾗ ἐμβάλλομένης τῆς βαλάνου κλείεται ἡ θύρα Ἰβ. Τακτ. 18. Βαλανο-ειδής, 2· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς βαλάνου Διοσκ. Βάλανος, ἡ, καὶ ὁ, Αἰσ. 123· 1) ὅτε καρπὸς τῆς δρύος καὶ αὐτῇ ἡ δρὺς Ὁδ. π. 242· ἐν γένει πάντες οἱ τῆς βαλάνου ὁμοιάζοντες καρποὶ, δι' οὓς οἱ Ἕλληνες ἐπὶ εἰδὸν ἰσθας ὀνομασία· α) φοινῆς, φοινικοβάλανος, κουρμαξ, Ἦρ. 1, 193· ἢ ἀπὸ τοῦ φοινίκος Σεν. Ἀν. 1, β. 10· β) τὸ γνήσιον καστάνον «αὐτὸς βαλάνος»

Διοσκ. ἐν Σαρδιανῇ καὶ Εὐβοίῃ ὀνομαζομένη· γ) εἶδος καρπῶν· «Δῖος βάλανος» Ἀπολ. 2, 53· δ) ἡ παρὰ τοῖς ἱατροῖς ἐν χρήσει «μυρεφική» (glauc myrsica)· 2) εἶδος ὀστρέου Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 8· 3) τὸ ἄκρον τοῦ ἀνδρικοῦ μολίου, Ἰ. Ζ. 1, 13· 4) τὸ σιδήριον οὐ ἐισαχθέντων μὲν διὰ τοῦ μοχλοῦ εἰς τὴν βαλανοδόκην κλείεται· ἡ θύρα, ἀποσυρομένου δὲ διὰ κλειδίου ἡ ἀγκίστρου (βαλανόγρα) ἀνοίγεται· Θουκ. 2, 4, Ἀριστοτ. σφ. 200· 5) παρ' Ἱπποκρ. ὁ πεσὸς ὁ ἐμβλαλλόμενος εἰς τὴν πρωκτὸν ἀντὶ κλιστήρος (κοιν. ὀποθετόν).

Βαλανο-φαγέω καὶ -φάγος, μετν τύπ. ἀντὶ βαλανηφαγέω, βαλανηφάγος γραμ.

Βάλυνω· κλείω τὴν θύραν διὰ τῆς θαλάνου, κλειδίων, μανταλίων Ἀριστοτ. ὄρν. 1159.

Βαλαντιδίων, τό, ὀποκ. τοῦ θαλάντιον Πολυβ. 10, 151.

Βαλαντιη-τόμος, ὁ· ὁ τέμνων, τρυπῶν τὰ θαλάντια καὶ ἀφαιρῶν ἐπιτηδεύων τὰ ἐν αὐτοῖς Ἀριστοτ. ὄρν. 771, ἐνθα κατὰ τὸν Λόχμαν καὶ Μαϊνέκ. ὀισορ. «τοῖσι βαλαντισητόμοις».

Βαλαντιο-κλέπτῃς, ὁ· ὁ κλέπτων τὰ θαλάντια ἀρ. λεί.

Βαλάντιον, τό, ἡ κατ' ἄλλ. ὀρθότη. θαλλάντιον· 1) σακκούλιον διὰ χρήματα Πλάτ. Σεν. κλ. 2) παρὰ μετν. ἀθροισμα 250 ὀγναρίων· 3) ἀκόντιον· «ὅτι ἐναντίον βάλλεται» Ἀθην. 3, 98.

Βαλαντιο-σκάπος, ὁ· ὁ κατασκοπεύων τὰ εἴνα βαλάντια Βυζαντ.

Βαλαντιο-τομέω· τέμνω, κόπτω τὸ θαλάντιον τινος, ἡ κλέπτω ἐπιτηδεύω καὶ πανούργως τὰ χρήματα αὐτοῦ Πλάτ. πολ. 9, 575, καὶ ὅρη· «θαλάντια ἀποτεμνέτω».

Βαλαντιο-τόμος, ὁ· ὁ τέμνων τὸ θαλάντιον τινος καὶ κλέπτων τὰ ἐν αὐτῷ χρήματα· ἐν γένει ὁ χρηματοκλέπτῃς Πλάτ. πολ. 8, 552.

Βαλαν-ώδης, 2· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς θαλάνου ὁσφύρ.

Βαλανώδης, 3· ὁ ἐξηγητισμένος ὡς βάλανος ἡ κροσσημένος διὰ κοσμημάτων ἔχοντων σχῆμα θαλάνου· ὁ γεὺς Σέξτ. Ἑμπ. κ. μαθ. 7, 111· -φιάλη Ἀθην. 11, 502.

Βαλαρός, ὁ· ἐξορίστος παρὰ τοῖς Κυρνίοις Πλουτ. 10, 17, 9.

Βάλας, α, ὁ· ἐπών. Ἀλεξάνδρου βασιλέως τινος τῆς Συρίας Στράβ.

Βαλαύστιον, τό· τὸ ἀνθος τῆς ἀγρίας ροιᾶς Διοσκ. balautium Πλίν.

Βαλβιδούχος, ὁ· ὁ ἔχων, φυλάττων τὴν βαλβίαν, τεματωδὺς Πλούτ.

Βαλβιδό-ῶδης, 2· ὁ ἔχων σχῆμα βαλβίδος, ὁ ἔχων ἐκατέρωθεν ὀφώματα Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ Βαλβίς, τὸς, ἡ· 1) τὸ σημεῖον, ἐξ οὗ ἔκρεχον οἱ ἄπορτες. Κατὰ Β. Ἀν. α. 220 «ἐξόλα δόσα τῶν ὁρομένων, ἀφ' ὧν σχοίνον τι διατέταται, ἡ καλεῖται βαλβίς, ἵνα ἐντεθεὶν ἐκδράμωσι οἱ ἀγωνιστὲς»· «ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμὲ» Ἀριστοτ. ὄρν. 1159 καὶ μετν. 2) ὁ τόπος ὅθεν ἔκρηπτον τὸν βίσκον Φίλοστρ. Ἐν γένει τὸ ἀρχικὸν σημεῖον τινος· ὅθεν αἱ τῶν τεχνῶν ἐπάλλετς Σοφ. Ἀντ. 131· παρ' Ἀγάθ. προοίμ. «ὁ βαλβιστὴς»· ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης· ἀλλαστοῦ ἐξάστis, θεμέλιον, κρητὶς· τροπ. α) ἀρχή· «ἐν-

ὅς ἀπὸ βαλβίδων» Ἀριστοτ. σφ. 548· -λόφος Φιλ. 6) τέλος· «ὁ εἶς» Ἑρ. Μῆθ. 1244.

Βάλβουρα, ὡν, τὰ· πόλεις ἐν Λυκίᾳ Στράβ. κατ. Βαλβουρὺς Στ. Βυζ.

Βάλλε, ἐπὶρ. ἐπὶ τῷ χυρῇ, εἴθε νὰ δώσῃ ὁ θεὸς Ἀλκμ. ἀποσπ. 12, ultimum! ἴδε ἄβαλε.

Βάλλῃν, ἦνος, ὁ καὶ θαλλῃν· βασιλεὺς Ἀιογ. Περ. 636· φρυγική ἡ μάλλον Περσική λέξις, συγγεν. τῇ ἑβρ. Βελ, Βάαλ. Παρὰ τοῖς Τούρκοις Βαλλῆς = τοπάρχης, ἐξουσιαστής.

Βαληναίος ἡ θαλληναίος· βασιλικὸς Πλουτ. Βάλη· ὁς, 3 (βάλλω)· 1) παραδός, στικτός, ποικίλος· ἐντ. Βαλῖος καλεῖται ἵππος τις τοῦ Ἀγγλίου· «πῶλον λευκοστικτῶν τριγλ βαλῖον» Ἑρ. Ἰ. Α. 222· -λύγες, Ἀλκ. 519.

-ἔλαφος, Ἑκ. 90· -πέρδις Ἀνθ. 7, 203· 2) ταχύς· -ἕλλαι Ὀππ. κυν. 2, 314· -αὔραι Νον. Δ. 9, 156. Ἐν τῇ σημ. ταύτῃ ἐμνησται παρὰ μετν. ἡ λέξις, προπαροξυστονουμένη.

Βαλλάντιον, τό· ἴδε βαλάντιον.

Βαλλάρτιον, τό· φυτὸν τι Διοσκ.

Βαλλ-αχράσαι, αἰ· οἱ τῶν Ἀργείων παῖδες Πλουτ. Ἑλλ. ζητ. 51.

Βαλλήν, ἦνος, ὁ· βαλῃν.

Βαλλήναος βλέπειν (Ἀριστοτ. Ἀγ. 234), παρονομασία ἐκ τοῦ βάλλω καὶ Παλλήνη (δῆμου τῆς Ἀττικῆς)· πρέπει καὶ νὰ λιθοβολῇ τις τὸν ἔχοντα.

Βαλλήτης, ὁς, ἰων. ἡ· βολή, ῥίψιμον· -λιθίτη· λιθοβολητής Ἀθην. 9, 406.

Βαλλίζω, (βάλλω)· τῆδε κάκιστος φέρω τὰ σκέλη ἡ τοὺς πόδας· ἐντ. σικρεῖν, χορεῖν, κωμάζω, ἐν χρήσει παρὰ Σικελοῖς καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι Ἀθην. 8, 362.

Βαλλίρας, ὁ· γένος ἰθὺς Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 20.

Βαλλισμός, ὁ· τὸ βαλλίζω, ἥτοι σικρεῖν, χορεῖν Ἀθην. 8, 362· τῆς αὐτῆς ῥίζ. εἶνε τὸ ἱταλ. ballare, τὸ γαλ. ballet καὶ τὸ γερμ. ball.

Βαλλίων, ὁ· ὁν. ἀνδρῖπου μαλθακοῦ καὶ ἀσώτου Ἀθην. 4, 166· πρβλ. ἰσοβαλλίων.

Βάλλω, μ. βαλῶ, καὶ παρ' Ἀριστοτ. σφ. 222 καὶ μετν. βαλλήσω, ἀόρ. 6'. Ἐβάλον καὶ μετ. ἔβαλον, παρὰ μετν. ἀόρ. ἀ· ἐβάλλωσα, παρὰ διέβληκα, ὅπερ. ἐβεβλήκειν καὶ παρ' Ὀμ. βεβλήκειν μετ. σημ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀορ. Παθ. παρὰ βέλλω· (παρ' Ὀμ. μόν. ἐπὶ σωμάτων καταστάσεων) 6'. πρῶτα βέβληται Ἰλ. ε, 284 (ὅπερ ἐν Ἰλ. λ, 380 ἀποτελεῖ δάκτυλον), ἐπ. βεβλήμαι, βεβλήκατο (παρ' Ὀμ. μόν. ἐπὶ ψυχ. καταστάσεων), ἀόρ. ἀ. παθ. ἐβλήθη, καὶ ἐπὶ τῇ αὐτῇ σημ. ὡς συγκεκ. ἐπ. ἀόρ. παρ' Ὀμ. ἐβλετο, βλήτω, ὅπου. βλήσεται ἀντὶ βληθήσεται, ἐκτ. βλεῖται, μετοχ. βλήμενος, ἀπαρ. βλήσθαι, ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ τυπτομαι ἡ πληγνόμεναι, ἐκ τούτου ὁ ἐν συνθέσει εὐχρ. μετ. συμβλήσεται Ἰλ. υ, 335· 1) ἐνερ. ἀφίμαι, ἀκοντίζω, βίπτω, ἐκτυγχάνω εἰς τὸ πτόπημα, κτυπῶ μακρῶς ἀντιτ. πρὸς τὸ οὐτάζειν, φ. 576· «βλήμενος ἐλ τυπίς», α, 495· «ἐγρήθη ἐλλὼν βεβλήκει δαυρ», κ, 72, ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀφάμαρτε, φ. 589 καὶ μετν. «οὐτα πληγίς οὐτε βληθίς» = οὐτε κτυπηθίς αὐτα διὰ βέλους πληγυθίς Ἰρ. β, 117· α) ἀπτόω. Ὀδ. ζ, 168· καὶ ἐν περὶ Θουκυ.

3, 23· «βάλλειν καὶ τοξεύειν» Δημ. 9, 17· «βάλλειν, σφενδονᾶν, τοξεύειν» Ξεν. Ἀν. 4, 2, 12· «οἱ ἐκ χειρὸς βάλλοντες», ἀντίθ. πρὸς τὸ οἱ τοξεύοντες, 3, 3, 15· 6) μετὰ δοτ. ὀργαν. «ἐλγχεῖσθαι» Ἰλ. π, 534· «λάσσαι, 3, 80· «λίθοις θοοκ. 4, 43· «τοῖς λίθοις Ξεν. Ἀν. 5, 7, 19· «πέτραις Εὐρ. Ἀνδρ. 1129· «κεραυνῷ Ὀδ. μ, 388· «τόξοις Εὐρ. Ἐκ. 388· μεταφ. «κακοῖς (δηλ. λόγοις) Σοφ. Ἀν. 1223· «λόγῳ Ἀριστ. Θεα. 895, καὶ ἰδ. μτγν. «στεφάνοις Πίνδ. Π, 8, 59· σπαν. κίτται τὸ βάλλόμενον κατ' αὐτ. γ) τινὰ ἢ τι κτυπῶ, ῥίπτω ἐπιτυχάνω τινὰ ἢ τι Ἰλ. ε, 17 καὶ συγνὰ Σοφ. Φιλ. 289· «σκοπὸν Ὀδ. χ, 6· «Ἀτρεΐδαν κατ' ἀσπίδα» Ἰλ. γ, 347· «χαλκὸν ἐπὶ στήθεσσι δαλῶν», ε, 387· καὶ μετὰ διπλ. αἰτ. «μιν στήθος = αὐτὸν εἰς τὸ στήθος, δ, 480· «μιν βάλε μῆρον δίστῳ» λ, 583· καὶ παθ. «ἐλητο κνήμην», δ, 518· «κατὰ τι, κατὰ στήθος, λ, 108· ἐπὶ τινὰ ἢ ἐπὶ τι = ἀκοντίζω, «ἐπὶ τοὺς ποιήσαντας» Θουκ. 8, 75· «ἐπὶ τὸν σκοπὸν» Ξεν. Κυρ. 1, 4, 8· «τίνος» «σκοποῦ Σισυφ. 391· σπαν. ἢ πληγῇ ἢ τὸ τραῦμα κατὰ αὐτ. «ἔλκος τὸ μιν βάλε ἰὼ» Ἰλ. ε, 795· «τραῦμα Πλάτ. πολιτ. 3, 408· καὶ μετὰ παραγωγ. συντάξ. «εὐσκόπα, εὐστογα βάλλειν». 2) καταβάλλω, ῥίπτω κατὰ γῆς, καταστρέφω, ὑποδοῦν, κλῶνω· ἐν κινήσει Ἰλ. θ, 156· «ἐν δαπέδῳ Ὀδ. χ, 188· «οἶκον = καταστρέφω Λισχ. Εὐμ. 721· «ἐς γόνυ τὴν πόλιν = ὑποδοῦναι» Πρ. 6, 27· συνήθ. μετὰ τοῦ πρὸ ρ «ἐν πυρὶ βάλλειν» Ὀδ. ξ, 429· «πῦρ ἐν ναυσί» Ἰλ. ν, 620· «λόμα-τα εἰς ἄλα», α, 314· 3) μεταφ. σημ. ποτὲ μὲν μεγάλην ποτὲ δὲ μικρὰν ἐπαφὴν ἢ πρὸςβολήν, ἄλλοτε δὲ βολήν· α) ἐπὶ αἰσθητ. ἐντυπώσεων, αἰσινες προσβάλλουσιν τὴν αἰσθησιν π. χ. «κτύπος οὕτως βάλλει» Ἰλ. κ. 535· «φθόγγος βάλλει με» Σοφ. Ἀντ. 1173· «τὸν ὕμνος ἔβαλεν» Πίνδ. Ν. 3, 62· «τίνα βάλλωμεν; (δηλ. ὕμνῳ), Ὀ. 2, 89· «ὁσμὴ μὴ εἴλη ἡμᾶς» Σοφ. Ἀντ. 408· 6) ἐπὶ τοῦ ἀκτινοβολοῦντος ἡλίου, «ἀκτίσι β. ἡλίου» Ὀδ. ε, 479· «γατὰ βάλλει ἀκτὶς ἡλίου» Εὐρ. ἰκ. 659· «ἄκρον ἔβαλλε οὐρανὸν Πῶς» Ἀπολ. Ρ. 4, 885· καὶ ἐπὶ σελήνης, «σελήνη διὰ θυρίδων βαλλομένη» Ἀνθ. 5, 123· γ) μεταφ. ἐπὶ πνευματ. ἐντυπώσεων, ἐπὶ μιάσμα-τος ἔνεκα ἀμφοτέρωθεν ἢ κακουργήματος· «κηλὶς ἔβαλε νιν μητρακτόνος» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1209· «μὴ μύσος με σὺν βίλῃ προσθεγμάτων» Πρ. μ, 1219· «ἄχρ', πένθει βεβλημένος Ἰλ. ε, 3, 9· «λόπην τινὶ Σοφ. Φιλ. 67· δ) ἐπιχειρῶ, βαντίζω, πασπαλίζω μὲ σκόνην Ἰλ. ψ, 502, μὲ αἷμα, λ, 536· μὲ ὕδωρ Εὐρ. Ἰ. Τ. 58· ε) ἐπιθέτω, προστίθω, προσκολλῶ, προσεφρῶζω, περιβάλλω, ἐνδύομαι· «κόχλα ἀμυρὶ ὀγγέσαι» Ἰλ. ε, 722· «αἰγίδα ἀμφοῖς» Ὀδ. α, 204· καὶ συγνὰ ἐπὶ ἐνδυμάτων· καὶ μετὰ αὐτ. καὶ δοτ. «κρήνημον πλοκάμους» Ἀνθ. 5, 276· «χεῖρα ἀμφοῖς ἐγγεῖ=πλάω» Ὀδ. φ, 433· «ἐν πόλυσιν ἀκόν» = θέτω τὸ οὖς εἰς τὰς πύλας Εὐρ. Ὀρ. 1382· ζ) μεταφ. βάλλω κατὰ νοῦν, συλλογίζομαι· «βάλλειν τι ἐν θυμῷ» Ὀδ. α, 200· «συφίσματα ἐν καρδίαις» Πίνδ. Ὀ. 13, 16· «τοὺς ἔμοιους λόγους θυμῷ βάλε» Λισχ. Πρ. 708· «αὐτῶν μεθ' ἐς θυμὸν βάλλης» Σοφ. Οἶ. τ, 975·

συνήθ. μέσ. «ἐν θυμῷ δὲ βάλλοντο ἔπος» Ἰλ. θ, 561· «ἐν θυμῷ βάλλειν» = ἀκίπτου Ὀδ. μ, 217· συνήθεσ. «σὺ δ' ἐν φρεσὶν βάλλεο σὴ σιν» = εἰς τὸν νοῦν σου· ἐν γένει νομίζω πιστεύω Ἰλ. ν, 196· «μετὰ φρεσὶ βάλλειν νόστον» = ἀκίπτου περὶ τῆς οἰκάδος ἐπανόδου, ι, 435· καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα ἐπ. Θεόκρ. 25, 163· καὶ ἐν πρ. ζῶ «ἐς θυμὸν βάλε τὸ παλαιὸν ἔπος» Πρ. 7, 51· «ἐπὶ ἐαυτῷ βάλλεσθαι» = ἀκίπτεσθαι, σὺλ· λογιέσθαι, 3, 155 καὶ μτγν. «εἰς νοῦν τὸ ἔργον» Πλούτ. Θηρ. 24· ῥίπτω, ἀφῆνω τὴν πύσιν τι· «κύβους Λισχ. Ἀγ. 33· «κλήρον Ν. Δ. «εὐνὰς = τὰς ἀγκύρας Ὀδ. ι, 137· «πῦρ ναυσί» Ἰλ. ν, 619· «σκηπτρον προτὶ γαίῃ» Ὀρ. συγνὰ «σκοπὸν ἐν ναυσί» Θεόκρ. 21, 25· «ἄγκιστρον, δίκτυον» Ν. Δ. «οἶνον εἰς ἀσκοῦς Ματθ. 9, 17· «εἰρήνην ἐπὶ γῆν» 10, 34· «-ρόον εἰς ἄλα» Ἀπολ. Ρ. 2, 401· καὶ ἀπώτ. «βάλλει εἰς ἄλα» Ἰλ. λ, 722 καὶ μτγν. Νικ. Θηρ. 889· «-βάκρυ ἀπὸ παριάνων» Ὀδ. δ, 198· «κατ' ὕσσων Εὐρ. Ἰππ. 1396· «κατὰ βλεφάρων Θεογν. 1206· δδόντας Ἀριστοτ. Ζ. 1, 1, 6, 3· «ὁ κατὰ δέδληται» = κατὰκτεται ἀδελφὴς Ν. Δ. «ὄρματα ἐτέρωσε βάλλω» = διεν· θύων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ ἄλλο μέρος Ὀδ. π, 179· «πρὸς ὡπὸν εἰς γῆν» Εὐρ. Ὀρ. 958· «ὄρματα πρὸς γῆν», Ἰων 582 καὶ συγνὰ «νῆες εἰς πόντον» = σύρω Ὀδ. δ, 379· «πρὸς πέτρας» ῥίπτω εἰς τοὺς ἐράχους, μ, 71· «-ἐκποῦς προ-σθε» = διώκω, ἐλαύνω Ἰλ. ψ, 572· «-κάτωθεν τὰ μαστῖγα Θεόκρ. 4, 44· 0) ἐμβάλλω· «εἰς κό-βον βάλλειν τινὰ» Εὐρ. Τρ. 1058· «ἐς κακὸν Ὀδ. μ, 378· «ἐς ἔχθραν Λισχ. Πρ. 388· «εἰς ὕπνον Εὐρ. Κόκλ. 574· «ἐν αἰτία Σοφ. Οἶ. τ, 657· «εἰς δέμα» Πρ. 7, 139· φιλότητα = συνδία φι-λίαν Ἰλ. δ, 16· 4) ἀμετ. ὀπάγω, τρέχω· «ἴπκω περὶ τέρμα βαλοῦσαι» Ἰλ. ψ, 462· συνήθ. ἐπὶ τῇ κινήσει γλώσσης «βάλλ' ἐς κόρακας» = παγί-τὸν διάβολον Ἀριστ. σφ. 835· «βάλλ' ἐς μακα-ρίαν» Πλάτ. Ἰπ. μεζ. 293· «ἐς ὀλίβαν Φωτ. δ) μέσ. α) ἀποφασίζω, συλλογίζομαι, παρασκευ-άζω (βάλλεσθαι τι ἐν φρεσὶν ἴδε σημ. γ)· νὸν δ' ἐτέρως ἐβάλλοντο θεοὶ = ἀπεφασίσαν Ὀδ. α, 234· «θεοὶ δ' ἐτέρως βάλλοντο» Κ. Σμ. 10, 427· «φόνον βάλλεσθαι», 2, 133· 6) ῥίπτω ἔπανά-μου· «ἔξρος ἀμφοῖς ὤμοισιν» Ἰλ. κ, 338· «χρόα βάλλεσθαι λουτροῖς» = λούεσθαι Ὀρ. Θμν. Δημ. 50· γ) καταβάλλω, καταθέτω «κρηπίδα βάλλω-μαι π. χ. σοδοαῖς» Πίνδ. Π. 7, 4· «σοφὸν ἐπώνον, 4, 138· «οἰκοδομίας Πλάτ. νόμ. 8, 779· «-χα-ράκιον» πρὸς τὴν πόλιν Δημ. 18, 87· «ἄγκυραν Πλάτ. νόμ. 12, 961· «φυγῆς δεσμοὺς καθέπει-ξ ἐς ἀγκύρας βαλλόμενος», Ἰπμ. 73· «ἐπίσματα νηὸς» Ἀπολ. Ρ. 1, 1020· «-ἀρχὴν τῶν πρᾶ-μάτων» Λουκ. Ἰππ. 4· δ) «ἐς γαστέρα = δέχο-μαι, γίνομαι, ἐγκύσω» Πρ. 3, 23, jacio, jactu-ior, attingo, ferio, figo, pono, recordor. Βάλλω τινὰ, ἢ εἶδος φυτοῦ, τὸ ἄλλως καλοῦμε-νον μέλαν πράσιον, ἄγριον μελίσσας ὀρνιθόμοι-ον Βαλβίς, δ, ὄρωρ. ἀντὶ θελῶς Λισχ. Χρ. 564· Βαλμύς, δ, στήθος Πσύχ. πνεύμων Δουκάτ, Βαλσαμίνη, ἢ εἶδος φυτοῦ, τὸ ἄλλως δου-θαλμον καλούμενον Δισσχ. Βάλλωμαι, τὸ 1) τὸ φυτὸν τὸ παράγον τὸ

βάλαμον Θεόφρ. 2) ἡ εὐώδης βλεννίνη τοῦ θαλάμου βάλσαμου Θεόφρ. (π. Νικ. Θερ. 947, ἡ παραλλήγουσα μακρά).

Βάλσαμος, ἡ τὸ βάλσαμόδε ἵδρον μετν.

Βάλσαμο-υργέω συναθροίζω, καλλιέργω, κατασκευάζω βάλσαμον Βυζ.

Βάλσαμο-υργός, ὁ, ἡ ὁ καλλιέργων τὸ βάλσαμον μετν.

Βάλσαμώδης, 2' ὅμοιος ἡ εὐώδης ὡς τὸ βάλσαμον - κατὰ Πλν. 12, 19.

Βάλσαμῶν, ὠνος, ὁ τόπος ἐν ᾧ φύονται πολλὰ βάλσαμόδενα Βυζ.

Βάμα, τὸ ὕδρ. ἀντί βημα Πινδ. Π. 3, 43.

Βάμα κατὰ τοὺς Συρακ. ἀντί δάμμα ἀρ. λεξ. Βαμάτιον (λέξ. συγγ. τῇ βάμα, ἐκβάμα) - τραυλίζω, πίνεται ἡ γλῶσσά μου ἀπὸ φόβου ἡ φόβου, τρεμουλιάζω Βίων. 4, 8' «χειλεα φέγγεται γηραλέω» Ἀνθ. 5, 273' κτυπῶ τοὺς ὀδόντας ἐκ φόβου Ἰλ. κ, 357' «ἐπαλλεν ἡ καρδία, ἐκβάσκειν ἡ φωνή» Θεριστ. σ. 55' αἱ ἐρμηνεῖαι τῶν ἀρχαίων «διστάζειν, τρέπουν» ἀναφέρονται εἰς τὸν Ὀμ. ἐντ. δὲ τινες κερήγαγον τὸ ῥήμα ἐκ τοῦ βαίνω, balbutio.

Βαμακία, ἡ φαρμακία Πούχ.

Βαμακεύω φαρμακεύω, μαγεύω Σκ. Βυζ.

Βαμακεύτρια, ἡ μαγγανεύτρια, φαρμακί-πριζα, μάγισσα Πούχ.

Βαμακερός, 3' ὁ ἐκ βάμακος Α. Διονδρφ.

Βαμακίον, 3' βαμακερός Α. Διονδρφ.

Βαμακίον, τὸ βαμακί Βυζ. coxigrium.

Βαμακίς, ἴδος, ἡ φαρμακίς, μάγισσα, ἡ βαμακίον μετν. διόρθ. παρδακίς.

Βαμακιστής, 2' ὅμοιος βαμακίῳ Βυζ.

Βαμακακός, ὁ φαρμακός κατὰ Κίλικας Β. Ἀν. σ. 85.

Βαμακός, βαμακίον, τρέμω ἐκ τοῦ φόβου Πλουτ. 70. σ. 1058

Βαμακίζω βαμακίον, βαμακίζω Β. Ἀν. 19, 8. γρ. βαμακίζω, βουδολίζω.

Βαμακίλιν, ὁ χόρ. ὅν. Δ. Κάσ. κυρ. φελλίζω.

Βαμακίλιν, βαμακίον Πούχ. παρὰ Μόσχ. 3, 7 ὁ Μένεκ. ἀνέγνω τὴν κοιν. γραφ. λάμβανε.

Βαμακίλιν, ὄνος, ὡς ἡ βαμακίς Ἀθην. 287 κατὰ Μένεκ. βεβραδόνες.

Βαμακίλιν, ὁ, ἡ ἐριδύλον, τὸ γνωστὸν βαμακίον, ὁ γρ. πάμδαξ ἀρ. λεξ. gossipium.

Βαμακίλιν, ἀντί βώμεν, ἀ. πλ. ὕποτ. ἀορ. ὁ τῶν βαίνω.

Βαμακίλιν, ἡ πόλις τῆς Συρίας Στραβ.

Βαμακίλιν, ἀντί ἔθμεν ἡ ὅμεν ἀ. πλ. πρόσ. ἀορ. 6' τῆς ὀριστε. ἡ ὕποτ. τοῦ βαίνω.

Βάμμα, (βάπτω), τὸ πᾶν ὕδρυν, ἐν ᾧ βοῦθίζε-ται τι, ἰδ. τὸ χρώμα, ἐμβαμμα, ζωμός Πλατ. νόμ. 12, 956' «βάμμα Σαρδιανικόν» = Σαρδιανὴ φοινικὴ βαφή, κυρ. «μὴ σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν» = μὴ σ' αἵματώσω δερνῶν Ἀριστ. Ἀχ. 112, tinctura.

Βαμματίον, τὸ ὕποτ. τοῦ βάμμα Ἀθην. 9, 404.

Βαμματίον, ἴδος, ἡ χώρα Παρλαγονίας Στραβ.

Βανά, ἡ γυνὴ παρὰ Βοιωτ. Κορινν. παρ' Ἀπυλ. λων. Δυσκ. περὶ ἀντων. σ. 65.

Βαν, ἐπ. ἀντί ἔδαν, ἔδωκαν γ'. πλ. ἀορ. 6' τοῦ βαίνω.

Βανασάω ἄμα βάνασος Σινέτς.

Βανασάα, ἡ τὸ ἔργον καὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ βανασίου Ἡρ. 2, 165' κοινότης, μηχανικὴ καὶ ἀνὸν πνεύματος ἔργασία· βάνασον ἦθος ἀπο-τρέπει ἐλευθερόν» Πλάτ. νόμ. 5, 741, ἀντίθ. παιδεία Ἀριστοτ. πολιτ. 6, 2.

Βανασικός, 3' ὁ εἰς βάνασον ἀνήκων, ἴδιος βανασίου - τέχναι Σιν. Οἰκ. 4, 2.

Βανασο-ποιτα, ἡ ἔργον βάνασον, ἔπαρδον Ἐπιφάν.

Βάν-αυσος (βαυνος - αὐα), ὁ «πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος» ἀρ. λεξ. συνών. χαλ-κεύς, πυρίτης· ἐν γένει ἀποχειροβέλιος, χειρῶ-ναξ, χειροτέχνης, ὅστις ἐργάζεται καθήμενος· - τέχναι = μηχανικαὶ, ταπειναὶ τέχναι Σοφ. Αἶ 1100' - τεχνίτης Ἀριστοτ. πολ. 3, 4' - ἔργον 2, 8' - πόνος Πλουτ. νόμ. 14' - ἀσχολία Σόλ 22' - βίος Ἀριστοτ. πολ. 3, 5' - μέρος β, 1' ἐν γένει χυδαῖος, ἀπαιδευτός, ἀπειρόκαλος πρὸς τὴν ἐλευθεράν τέχνην, τὴν παιδείαν· «βάνασον καὶ ἀνελεύθερον καὶ οὐκ εἴαν τὸ παρά-παν παιδεῖαν καλεῖσθαι» Πλάτ. νόμ. 1, 664' - φιλότης, ἐπ. 7, 344' βανασότατος Ἀριστοτ. πολ. 1, 11' ἐπὶ βανασίως Κλ. Ἀλ.

Βανασο-τεχνέω, Στραβ. 16, σ. 782 ἀντί Βανασο-υργέω· εἶμαι βάνασος Πολυδ. 7, 6.

Βανασο-υργία, ἡ τὸ ἔργον ἡ ἡ τέχνη τοῦ βανασίου Πλουτ. Μάρκ. 14.

Βανασο-υργός, ὁ ὁ μετεργόμενος βάνασον τέχνην Πολυδ. 7, 6.

Βανασώδης, 2' ὁ βανασίῳ ὅμοιος, ὁ ἔχων βάνασον χαρακτήρα Βυζ.

Βανασίως, ἐπὶ μὲν τρόπον βάνασον Κλ. Ἀλ.

Βαντία, ἡ πόλις τῆς Ἰλλυρίας Πολυδ.

Βάβις, εὖς, (βάβω), ἡ φωνή, λόγος, φήμη, χρησμός Αἰσχ. Ἀγ. 464. Σοφ. καὶ μετν.

Βαπτέον, ὁ ἐπιθ. δεῖ βαπτέον Κλ. Ἀλ.

Βαπτήρις, ἡ, μετν. καὶ

Βαπτήριον, τὸ βαφή, χρώμα Λυκόφρ. 1138.

Βαπτήριος, 3' ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ βάπτειν, βαπτίσιος Σκ. Βυζ.

Βάπτης, οὐ, ὁ βαφεύς· βάπτης ἐκαλεῖτο καὶ ὁ ἱερεὺς ἡ θιασώτης τῆς θεᾶς Κότυρος ἡ Κοτυρτοῦς Σινέτς. φαλακρ. ἐγχῶμ. 85. Βάπτει ἐκαλεῖτο καὶ κομωδία τοῦ Εὐδόλιδος.

Βαπτίζω, μ. ἴσω· 1) βοῦθίζω, βουτῶ - εἰς τι ἐν τινι, πρὸς τι Πλουτ. 70. σ. 166' - πόσις = καταβύς Πολυδ. 8, 8, καταβρέχειν, ὑγραίνειν· «οἱ βεβαπτισμένοι» οἱ μεθυμένοι Πλάτ. συμπ. 176' ἐπιβαρύνω, φορτώνω - ἀφλήμασι = διὰ χρε-ὸν Πλουτ. Γάλλ. 20' «μυρίακιον βαπτίζόμενον γνῶσις» = κεκαλυμμένον ὑπὸ τῶν σοφιστικῶν τοῦ ἀντιπάλου Πλάτ. Εὐθὺδ. 277' - ὅπως Ἀνθ. 11, 49' - ἀδολεσχίαις κτλ. μετν. 2) ἐκ πύθωνος Πλουτ. Ἀλέξ. 67' 3) ἐν τῇ Ν. Δ. καὶ παρ' ἐκκλ. βαπτίζω. Μέσ. πλύνωμαι, λούωμαι Νυν. καὶ ἐνερ- mero, immergo.

Βαπτιστός, 3' ὁ ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς βάψι-μον Σχόλ. Λυκόφρ.

Βάπτισις, εὖς, ἡ ἡ πράξις τοῦ βαπτίζειν, λού-ειν, ἀντὶ τῆς ἰώσ. καὶ ἐκκλ.

Βάπτισμα, αἶμα, τὸ ἡ βάπτισις Ματθ. 3, 7.

Βαπτισμός, ὁ βάπτισις Ν. Δ.

Βαπτιστήρι, ἡρος, ὁ, μετν. ἀντί τοῦ

Βαπτιστήριον, τὸ ὁ τόπος ὁ παρὰ τὴν ἐκκλη-

σίαν ὅπου ἰδρυζόντο οἱ χριστιανοί, ἐκκλ. τὸ λουτρόν Πλιν. ἐπ. 2, 57.

Βαπτιστής, ὁ ὁ βαπτίζων Ματθ. 3, 4, Ἰωσ. Βαπτιστής, 2· α) βυθισμένος εἰς ὕδρον, βεβαμμένος, ἰδ. περὶ ἰνδυμάτων, ποικίλος Ἀριστ. πλ. 530 καὶ ἄλλως Ἀθην. 7, 290 πένθυμον ἰνδυμα· ὡς. χρωμα Πλουτ. Ἀγρ. 30· β) ἀντλούμενος· πηγὴ Ἑδρ. Ἰππ. 423, infectus, infectus.

Βάπτρια, ἡ ἡ χρωματίζουσα Πολυδ. 7, 169.

Βάπτω, π. ὅρ. εὐαγγ. 1) βυθίζω τι εἰς ὕδρον, καταδύω, πέλεκυν ἐν ὕδατι, ὅπως γείνηται σκληρότερον Ὁδ. 1, 392· ἐντ. σίδηρος βαπτόμενος, βαμμένος σίδηρος, σκληρὸς Πλουτ. ἡσ. 135· «ἀκίδας βελών Κυπρίεβ.» Ἀνακρ. 27, 5· ὡς. ἄλλως· ἐν τινι, εἰς ὕδωρ Πλατ. Τιμ. 73. Παρὰ τοῖς τραγ. συχνά μτφ. «ἐξίως ἐν σφαγαίς» Διοχ. Χρ. 1008· «ἐγγὺς πρὸς στρατὸν» Σοφ. Αἴ. ὡς. μτγν. ἐν τῷ πεζῷ, «αἰχμὴν εἰς πλευράς» Δ. Ἀλ. 5, 15· «τοῦς τὰ βέλη τὰ ἐμὸν εἰς ἀληθινὴν Σοφ. Τρ. 571» 2) βάψω, χρωματίζω· «αἵματα βεβαμμένα» Ἰπρ. 7, 67· «ῥία, χρώματα Πλάτ. πολ. 4, 429 καὶ ἄλλως· «βάπτειν τινὰ βάμμα Σαρδινιακόν» Ἰδ. βάμμα· «τρίχας Λουκίλ. 31 (11, 68), διὰ τὸ ὅπου ὁ Μοῖρις καὶ ὁ Θωμάς Μ. τὸ μαλαίνεσθαι ὡς ἀττικὸν συσταίνουσιν ἐν ταύτοις τοῖς Ἀθην. 4, 166· 3) λούω, πλύνω Ἀριστ. ἐκκλ. 215· οὕτω μέσ. βάψομαι Ἀθην. 4, 166· 1) διὰ βυθίσσεως, ἐμβαπτίσεως γεμί-ζω, ἀντλῶ Ἑδρ. Ἐκ. 610, Θεοκρ. 5, 127· ὡς. ἄμτβ. ὅπου σπάνιον, «ἡ ναὺς ἐβάψεν» = τὸ πλοῖον ἐβυθίσθη Ἑδρ. Ὁρ. 707, ποίγν.

Βάπτωρον ὄρος· ὄρος ἐν Ἀσίᾳ Ἀριστοτ.

Βαρὰ γῆ, ἡ· πόλ. ἐν Ὑκτανίᾳ Πτολ.

Βαραγγίαι, βαράγγιον, βαράγγιον, βαράγγος· Πουχ. ἀντί βαγγίαι κλ.

Βάραζα· πόλ. ἐν τῇ μεγ. Ἀρμενίᾳ Πτολ.

Βαράθυνα· πόλ. ἐν τῇ ἐρήμῳ Ἀραβίᾳ Πτολ.

Βαράθρα, τὰ ἐλώδης τόπος ἐν Αἰγύπτῳ Διοδ.

Βάρθρον, ἰων. βέρθρον (πρὸλ. βάρθρον, βάρθρος), τό· 1) χαράδρα χάσμα χῆς, ἰδ. ἐν Ἀθήναις κρημνώδης βάρθρος λάκκος ὅπουθεν τῆς ἀκροπόλεως, εἰς τὸν ὅπου κατακρημνίζοντο οἱ εἰς θάνατον καταδικασθέντες· «εἰς τὸ β. ἐμβαλεῖν» Πλατ. Γοργ. 516 καὶ συχνότερ. πρὸλ. Σχολ. Ἀριστ. πλ. 531· ὡς. μτγν. Μτφ. ἐξολόθρευσις, καταστροφή, ἰδ. μτγν. 2) κόσμημα γυναικείον Ἀριστ. παρὰ Κλ. Ἀλ. καὶ Πολυδ. 7, 95· ἴσως ὑπαινισσάμενης τῆς σημασίας 1).

Βάραθρος, ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἔνεκα τῆς κακίας τοῦ ἀξίζει νὰ βυθῇ εἰς τὸ βάραθρον Λουκ. Φευδ. 17.

Βαραθρόν· ἔλπω τινὰ εἰς τὸ βάραθρον, μτγν.

Βαραθρόν-αἰς, ἐς· ὅμοιος βαράθρῳ, τόπος Πλουτ. Λουκ. 16, Σερὰβ. πέλαγος, πλήρης σὺρτεων· μτφ. «ὁλοκρὸς καὶ β. βίος» Φίλ.

Βάρακας, οἱ, Ἀθην. 3, 140, σκοτεινῆς σημασίας ὅθεν καὶ ὅπῃ τῶν ἀρχαίων διαφόρως ἐξηγούμενον· «μάζαι ὀρθαί, ἡ ἐκάνω κέρατα ἔχουσαι» Ἐξηγ. Β. Ἀν. 226· τὸ βήρηκας, ὅπως ὡς. ἐν Ἀθην. 3, 114 ὑπάρχει ἐν Ἀκκαδαίῳ ὑπάρχον ἐορτὴ βήρηκας.

Βαράκη, ἡ· ὕψος ἐν τῷ κόλπῳ Βαράκη Πτολ. κἀν. Βαρακάτος Στ. Βυζ.

Βαράκης, οὗ, δ· 1) κόλπος τῆς Ἰνδίας, Βαράκου κυρία Ἀρρ. 2) λιμὴν ἐν Ταπροδάνῃ Πτολ.

Βαρβαρίζω· 1) φέρομαι ὡς ξένος, ἰδ. ὁμιλῶ ὡς ξ. Ἰπρ. 2, 57· ὁσονοήτως, κακῶς ὁμιλῶ τὰ ἑλληνικά Πλατ. Θεαιτ. 157· «καὶ σαλπιγγίζειν Πλουτ. ἡσ. 534· ὡς. «τὴν Ῥωμαίων φωνήν» = ὁμιλεῖν κακῶς τὴν Ῥωμαίων γλῶσσαν Λουκ. π. τῶν ἐπὶ μισθ. συν. 24· 2) αἰμαίνω τὸ μέρος τῶν βαρβάρων, Περσῶν Σεν.

Βαρβαρικός, 3· ξένος, μὴ Ἕλλην, τὸ βαρβαρικόν, ἀντίθ. τῶν ἑλληνικόν, οἱ βάρβαροι, ὅσοι. 1, 6· πρὸλ. 7, 29· οὕτω δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἐπομένους Σεν. Ἀν. τὸ βαρβαρικόν, ὁ στρατὸς τῶν Περσῶν, Παρὰ τοῖς μτγν. κατὰ τὸν τρόπον τῶν βαρβάρων, ἄξιος· «ἐς τὸ βαρβαρικόν ἤρξατο» Λουκ. νεκρ. διαλ. 29, 5, βαρβαρικῶς Πλουτ. Καμύλλ. 40.

Βαρβάριον, τό· ἀκρωτ. τῆς Αἰσιτανίας Πτολ.

Βαρβαρισμός, ὁ· κυρ. ἡ ὁμιλία ξένου γλώσσης, τὸ ὁμιλεῖν ἢ γράφειν γλῶσσάν τινα ξενικῶς ὁγλ. ἐσφαλμένως Ἀριστοτ. ποιητ. 22.

Βαρβαρισμός· βαρβαρικῶς ἐν ξένῃ γλώσσῃ, ἰδ. περὶ Ἀριστ. ἀποσπ. π. Φωτίῳ Πλουτ.

Βαρβαρύ· γλῶσσος, 2· ὁ ὁμιλῶν ξένῃ γλῶσσῃ Σχολ. Λουκ. 276, ὁ ὁμιλῶν ἐσφαλμένως τὴν ἑλληνικὴν Σερὰβ. 14, 877.

Βαρβαρο-ἡθός, 2· ὁ ἔχων τὰ ἥθη τῶν βαρβάρων Σχολ. Ἰλ. η, 89.

Βαρβαρο-ὄνομα, 2· ὁ ἔχων βάρβαρον ἥθος, τρώπων, ἄγριος Χρ. Σιδ.

Βαρβαρό-κτυνός, 2· ὁ ὑπὸ τῶν βαρβάρων φονευθείς, βαρβαροκτύνός = ὁ τοῦ βαρβάρου φονεύων Θ. Μαγ.

Βάρβαρος, 2 (ὀνομαστικ.) ὁ γλῶσσαν τῶν ἑλλήνων καὶ ἀγροίκως ἠχοῦσαν ὁμιλῶν· πρὸλ. βαρβαρόφωνος παρ' Ὀμ. = ὅστις δὲν γινώ-ρίζει τὸν βάρβαρος ὡς ἀντίθ. τῶν ἑλλήνων ἀντίθ. ὁ Ὀμ. ὡς ὁ ὅσοι. 1, 3 παρατηρεῖ δὲν ἵνα τὸ ὄνομα ἑλλήνων ὡς τὸ ἐθνικὸν ὄνομα τῶν ἑλλήνων ὅσοι. Κατόπιν ἰδίως ἀπὸ τῶν Περσικῶν πολέμων ἡ διάκρισις μεταξὺ ἑλλήνων γίνεται καθαρωτέρα (κατὰ Πλάτωνα πολιτ. 262· σύμπασα ἡ γῆ διαιρεῖται εἰς δύο μέρη τὸ μὲν μεγαλειότερον τὸ τῶν βαρβάρων τὸ δὲ μικρότερον τὸ τῶν ἑλλήνων), ἡ δὲ ἑλλή-εις βαρβ. συγνότερα τὰ πρῶτον ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ Βάττου Δ. Σικ. Vat Exc. σ. 45, 7 ε, πό-λις, ἀπεντῶσα, προσλαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ ἀνελευτέρου, ἀγενοῦς, δεῖλου καὶ ἀγροί-κου. Ἰδίως συχνὰ καλοῦνται βάρβαροι οἱ Πέρσαι ὅσοι. Σεν. οἱ Ὀρῆες καὶ Μακεδόνες ἀπὸ Ἀλεξάνδρου ἐγνωθέντες τοῖς Ἕλλησι ἀν-τιτίθενται τοῖς βαρβάροις. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐκα-λοῦντο οὕτω καὶ ὀνόμαζον ἑαυτοὺς βαρβάρους μέχρις ὅτου ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ὁ ἑλ-λήν πολιτισμὸς εἰσῆλθον ἐν Ῥώμῃ. Ἰδ. Ἀδοῦστος δὲ ἑλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ὅσοι ἡ ἐν γένει καὶ πάντες οἱ γεωόμενοι ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ἀντιτίθεντο τοῖς ἐπικρατοῦς βαρ-βάροις ὡς ἐπὶ (1) ξενικῶς, ξένος, γλῶσσα Πλατ. Πρωτ. 341, ἰδ. οἱ τραγ. Διοχ. Παρὰ

πόλις Θουκ. 7, 80' - ἡ βάρβαρος, δηλ. γῆ = ἡ
 μὴ Ἑλληνική γῆ Θουκ. 2, 97' 2) ἐπὶ τῆς γλώσ-
 σης = ἀκατάληπτος - βάρβαρα ἀντιθ. σαφηνή-
 λιστ. Πέρσ. 626' φωνῇ, ἐπὶ τῆς χελιδόνας Ἀ-
 λιστ. βάρ. 687' - γλώσσα Σοφ. Αἴ. 1242' ἐπὶ
 τοῦ ἀσαφούς φθόγγου τῶν πτηνῶν Ἀριστ. ὄρν.
 199' παρὰ μτγν. = ἡ ἐσφαλμένη ἐκφρασις ἐν τῷ
 προφορικῷ καὶ γραπτῷ λόγῳ 3) ἀντιθ. πρὸς
 τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν, ἀπαιδευτός «ἄνθρω-
 πος ἀμαθὴς καὶ βάρβαρος» Ἀριστ. νεφ. 490'
 «καὶ οὗτοι καὶ βάρβαρος τὸν τρόπον» Δημ. 26, 17,
 ὑπερβ. βάρβαρώτατος Θουκ. 8, 98, Ξεν. Ἀν. 5, 4.
 Βαρβαρο-στομέω = στομέω βάρβαρος, ἔχω
 κατὰ προφορὰν(;) Σκ. Βούζ.
 Βαρβαρο-στομία, ἡ' ξένη, βαρβαρικὴ προ-
 φωνή Στραβ. 14, 662.
 Βαρβαρο-στομος, 2' ὁ λαλῶν ξένην γλῶσσαν
 ἐσφαλμένως λαλῶν τὴν ἰδίαν γλῶσσαν ἀρ. λεξ.
 Βαρβαρότης, ἡτος, ἡ' ὁ χαρακτήρ, τὸ ἰδίωμα,
 ὁ τρόπος τοῦ βαρβάρου, ἀπαιδευσία, σκληρότης
 Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 1129, barbarias.
 Βαρβαρό-τροπος, 2' ὁ βάρβαρος τοῦς τρό-
 πους καὶ τὰ ἤθη Βούζ.
 Βαρβαρο-τρόφος, 2' ὁ τρέφων βαρβάρους -
 κρήνη Βούζ.
 Βαρβαρό-φρων, ονός (δ, ἡ) ὁ ἔχων βάρβα-
 ρον φρόνημα Χρηστ. Στβ. 1, σ. 181.
 Βαρβαρό-φυλος, 2' ὁ βάρβαρος τὴν φυλὴν,
 τὸ γένος - φυλὰς Βούζ.
 Βαρβαρο-φωνέω' λαλῶ ὡς βάρβαρος, βαρ-
 βαρίζω, ὁμιλῶ ὡς βάρβαρος τὴν Ἑλληνικὴν
 γλῶσσαν Στραβ. 14, σ. 663.
 Βαρβαρο-φωνία, ἡ' βαρβαροστομία Φωτ.
 Βαρβαρό-φωνος, 2' α) βαρβαρολόγος, ὁ
 ἐπὶ τῇ καὶ ἀγρίως ὁμιλῶν Ἰλ. δ, 867, ὁ ξέ-
 νην γλῶσσαν λαλῶν χρηστ. παρ' Ἡρ. 8, 20'
 β) ὁ κακὸς καὶ ἐσφαλμένος καὶ ὡς ξένος λαλῶν
 τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν Στραβ. 14, 662.
 Βαρβαρόω' κάμνω τινὰ βάρβαρον (κατὰ τὴν
 γλῶσσαν καὶ τὰ ἤθη) Εὐστ. ἔρ. σ. 327, συνθ.
 κατὰ γίνομαι βάρβαρος, ἐξαγριόμαι «βεβαρβά-
 ρωται χρίοντες ὡν ἐν βαρβάρῳ» Εὐρ. Ὀρ. 485'
 «οὗτος βεβαρβαρωμένος» = φθόγγος πτηνῶν
 ὑπερχυμένος καὶ ἀκατάληπτος Σοφ. Ἀντ. 988.
 Βαρβαρώδης, 2' βάρβαρος τὸ εἶδος Σχολ. Ἀριστ.
 Βαρβαρο-ωνυμία, ἡ' βαρβαρικὴ ὀνομασία ἐκκλ.
 Βαρβαρώω, ἐπὶ μὲ βάρβαρον τρόπον, βαρβα-
 ρώως Στραβ. 10, σ. 471.
 Βαρβόλιος, ἡ' ἀδραμηλέα «τὸ ἀπὸ ὁστέου Περ-
 σικοῦ φυόμενον δένδρον» γεωπ. ἀγρία ροδακί-
 νια, δ. γρ. ἡ λέξις συγγενὴς εἶνε ἡ βράβυλος.
 Βαρβόλιος ἡ Βαρβόλιος, ἡ' θεὰ τῶν αἰρετικῶν
 Κνωστικῶν, ἐξ ἧς βαρβαρίζεται καλοῦνται καὶ
 οἱ λατρεύοντες αὐτὴν Ἐπιφάν. ἐκκλ.
 Βαρβόλιος, ὡν, τὰ πόλεις παρὰ τὴν Καρτη-
 γαν τῆς Ἰσπανίας Ἡρακλ. Περίπλ. καὶ Πτολ.
 Βαρβόλιος, α, ὁ' κατὰ βίων παρὰ τὰ Βαρ-
 βόλιος Τρέτς. Πτολ.
 Βαρβόλιος, οἶνος, ὁ' οἶνος τῆς Ἰταλίας ἑπιτομ.
 Ἀθην. 1, 27.
 Βαρβόλιος, κρούω, ψάλλω, παίζω τὸ βάρβι-
 ον Πολυδ. 4, 63, ἐσχηματισμένη κατὰ τὸ λυ-
 ρίζειν καὶ κιθαρίζειν.
 Βαρβόλιος, οὐ, ὁ' ὁ κρούων, παίζων τὸ

βάρβιον, ἐπιγραφή κωμωδίας τοῦ Μάγνητος
 Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 519.

Βάρβιτον, τὸ καὶ

Βάρβιτος, ἡ, Ἀνακρ. 1, 3, Ἀριστοτ. πολ. 8, 6, 7'
 πολυχόρδον μουσικὸν ὄργανον, κρουόμενον καὶ
 ὁμιλῶν πρὸς τὴν λύραν Θεόκρ. 18, 45' πρὸλ.
 καὶ Ἀθην. 4, 183, ἐνθα κατὰ τὸν Μαγνέα. ἡ λέξις
 τριχόρδους ἐκληπτέα ὡς οὖτος ἡ αὐτὴ καλεῖται
 καὶ βαρύμιτον ὅτι «βαρεῖται τὴν φωνὴν καὶ τὸν
 φθόγγον ἀφίησι» Μ. Ἐτ. Πολυδ. 4, 59.

Βαρβίτιδος, ὁ, ἡ' ὁ ἔδων πρὸς βάρβιτον
 Λουκ. Λεξιφάν. 14.

Βαρβός, ὁ' μύστηρον, κλάδος Ἀριστ. παρ' Ἡσυχ.
 Βάρβιστος, π. ἀντὶ βράδιστος, ὑπερβ. τοῦ
 βραδύς Ἰλ. ψ. 310, Θεόκρ.

Βάργασσα' πόλις τῆς Καρίας Στραβ. κατ. Βαρ-
 γασσινὸς Στ. Βούζ.

Βαργύλια, τὰ πόλεις τῆς Καρίας Πολυδ. κατ.
 Βαργυλιῆς Πολυδ. ἱππ. Βαργυλικὸς Στ. Βούζ.

Βαργυλιτικός, 3 Πολυδ.

Βαρδιαταί, οἱ' οἱ σωματοφύλακες τοῦ Μαρίου,
 ὡς Ἰλλυριοὶ τὴν καταγωγὴν Πλούτ. Μάρ. 43.

Βάρδαι, οἱ' οἱ αἰδοὶ παρὰ τοῖς Κέλταις Ἀθην.
 6, 246.

Βαρδυηται, οἱ' ἔθνος τῆς Ἰσθμίας Στραβ.

Βάρδυλις ἡ Βάρδυλλις, ὁ' βασιλεὺς τῆς Ἰλλυ-
 ρίας Πλούτ.

Βαρδύταρος, 3, συγχρ. τοῦ βραδύς Θεόκρ. 29, 30.

Βάρειος, παρ' Ὀμ. μόνον ἡ μετοχὴ βεβαρη-
 ῶς, «ὡς βεβαρητότης» = μεμεθυμένος Ὀδ.
 γ, 139, τ. 122' μεταβ. = βαρύσιος «βαρῆσιος»

Λουκ. νεκρ. δ. 10, 4' καὶ ἀποθ. - τινὰ = εἶναι
 ὑποφέρειν τινὰ Μ. Ἀντ. 8, 44' οἱ ἀπικιστάται

ψέγουσι τὴν χρῆσιν τοῦ ῥήματος ἀντὶ τοῦ βα-
 ρύνει συνηθέας. παθ. «εἰσφορεῖται, καμῶνται βα-
 ρούμενος» Δ. Κάσ. 46, 32' «ὡδονισσιν βεβα-
 ρημένα» Θεόκρ. 17, 61' «βαβαρμένους τὰ πρό-
 σωπα πένθει» Πλούτ. Αἰμίλ. Π. 34' «βρομῶν
 βεβαρημένους» ἡ ἀπλὸς βεβαρημένος = με-
 μεθυμένος Ἀνθ. 7, 290 - ὕπνω, Πλαν. 97' -
 εἰς ὕπνον Ἀνακρ. 57, 18.

Βαρέως, ἐπὶ τοῦ βαρύς.

Βάρησις, τό' βάρος, φόρτωμα Δ. Ἀλ. 10, 16.

Βάρησις, εὐς, ἡ' φόρτωσις Ἰαμβλ.

Βαρίδας, αντος, (βάρει, βαίνω), ὁ' ὁ τῆς βάρειος
 ἐπιθετικῶς Β. Ἀν. 84' - ναύτης Σοφ. Ὀψοπ. 453.

Βαρύνος, ὁ' εἶδος ἰγθύος, ὅστις κατ' Ἀριστο-
 τέλη δὲν ἔχει οὔτε φῶν οὔτε θαρὸν Ἰ. Ζ. 4, 14.

Βαρίη, ἰων. ἀντὶ βαρύτης.

Βάρις, ἰδός, ἰων. ἰος καὶ εὐς (Ἐτ. Γουδ. 104),
 ἡ' 1) Αἰγυπτιακὸν πλοίαριον ἡ εἰδὸς σχεδία

Ἡρ. 2, 41, 96, συνθ. ἐπὶ Περσικῶν καὶ Αἰ-
 γυπτιακῶν πλοίων - βαρβαρῶν Εὐρ. Ἰ. Α. 297' -
 νεκῶν Ἀνθ. 7, 365' 2) παρὰ μτγν. μεγάλαι
 οἰκίαι, πύργοι, παλάτιον Ἀρμῶν. σ. 44' κατὰ
 Μ. Ἐτ. «αἱ μεγάλαι καὶ ὑπόδαυροι πέτραι».

Βαρκαῖος βαρβαρίζω ἀρ. λεξ.

Βάρκας, ὁ' ὁν. Καρχηδονίων ἀνδρῶν, ἰδ. ἱπών.
 τοῦ Ἀμίλκα Πολυδ.

Βάρκη, ἡ' 1) πόλις τῆς Ἀφρικῆς Ἡρ. κατ. Βαρ-
 καίος, 3, Σοφ. Πλ. 727' 2) τοπ. τῆς Βακτρίας Ἡρ.

Βάρμιτον' βάρβιτον.

Βάρμος, ὁ' μουσικὸν ὄργανον Ἀθην. 14, 630

Βαρναῖος, οὐντος, ὁ' πόλις Μακεδονίας Πολυδ.

Βάρος, εος-ους, τό· βαρύτης, φόρτωμα Πλάτ. Φαίδ. 117 καὶ συχνά· στολῆς Ξεν. Κυρ. 3, 3, 42· φορτίον πλοίου Πολυβ. 1, 61· μεταφ. α) ἀφθονία, πλῆθος· πλούτου Σοφ. Αἴ. 130, δ. γρ βάθος· ὁλβου Εὐρ. Ἰ. Τ. 416· 6) δυνάμεις· στρατιωτικόν Πολυβ. 1, 16· συντάξεις, 2, 3· καὶ συχνά· ὁλαγμάτων Ἀλκίφρ. 3, 18· ἰσχύς, ἐπιρροή Πολυβ. 4, 32· καὶ μέγεθος τῆς ἀρετῆς Πλουτ. Φωκ. 3· γ) φορτίον, θλίψις, λύπη, στενοχωρία Αἰσχ. Πέρσ. 907· πημονῆς Σοφ. Ἠλ. 297· ἐπιταγμάτων Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 1, 31· φόρων, 1, 67· πρόβλ. βαρύ. pondus. Βαροῦλκον, τό, ἡ ὀρθότης βαρουλκός, ὁ μηχανὴ πρὸς τὸ ἔλκειν βάρη Τζέτζ. Ἰδε βαρουλκός. Βάρρων, ὁ· ῥωμ. κύρ. ὄν. Varro Διον. Ἀλ. Βαρσίνη, ἡ· Περσικ. ὄν. γυναικῶν 1) ἡ χήρα τοῦ Μέμονος Πλουτ. 2) γυνὴ τοῦ Εὐαμένους Πλουτ. Βαρύ, τό· θυμίσμα εὐώδες Β. Ἀν. 225 καὶ Πτόχ. Βαρυ-αῆς, 2· α) ὁ βαρέως ἀναπνέων· ὕπνος = βαρὺς Ὀππ. κυν. 3, 421· 2) ὁ βαρεῖται ὁσμὴν ἔχων Νικ. Θηρ. 43. Βαρυ-αλγής, 2· α) ὁ πάσχων βαρέως Ὀρφ. ὕμν. 68, 7· 6) ὁ προσενῶν βαρεῖς πόρους, βαρέα ἄλγη· νοῦσος Ἀνθ. καὶ Βοίχ. Ἐπιγρ. Βαρυ-ἀλγητος, 2· βαρυαλγής Σοφ. Αἴ. 198. Βαρυ-ἄχης, διωρ. 2· βαρυαλγής Ἀριστ. νεφ. 278. Βαρυ-ἄχης, 2· ὁ βαρέως ἢ βαθέως ἀναστενάζων Σοφ. Οἰ. Κ. 1561· πρόβλ. δυσαχχής. Βαρυ-αχθεῖω, 2· θλίβωμαι, βαρύνομαι ἀπὸ τοῦ βάρους μετγν. Βαρυ-αχθής, 2· ὁ πολὺ βαρύνων, ὁ βαρέως φορτωμένος· δουλοσύνη Νυν. Δ. 40, 155. Βαρυ-ἄμυν, φλόξ· ἡ βαρέως βαινύσα, ἀργαλίνης Μανθ. 4, 318. Βαρύ-ἑδάς, ου, ὁ· βαρύχως· «πορβύς Ἀχέροντος» Πινδ. ἀποσπ. 107. Βαρυ-δρεμέτειρα, Ὀρφ. ὕμν. 9, 25 θηλ. τοῦ Βαρυ-δρεμετήρ, καὶ Βαρυ-δρεμέτης, ου, ὁ· ὁ βαρέως, δυνατὰ, φοδερὰ βρεμῶν, ἡχῶν, βροντῶν· Ζεὺς Σοφ. Ἀντ. 1127. Βαρυ-δρομήτης, πέτρος, ὁ· ὁ δυνατὰ, ἰσχυρὰ βροντῶν λίθος τοῦ μύλου Ἀνθ. 7, 394. Βαρύ-δρομος, 2· βαρύχως Ὀμ. ἀποσπ. 71· ἀλλῶς Εὐρ. Βάχχ. 151· τύμπανα, Ἑλ. 1305· «χθνα ἄλιον» Φοιν. 183· πόντος Ἀριστ. νεφ. 284· βροντὴ Δουκ. Τιμ. 1. Βαρυ-δρώς, ὤτος, ὁ, ἡ· ὁ καταδιδρώσκων, διακλάνων, κατατρώγων· μεταφ. ὁ πολὺ δάκνων, κατακλάνων· στόνος Σοφ. Φιλ. 688. Βαρύ-γδοῦπος, π. 2· βαρύδοῦπος, ὁ βαρέως ἡχῶν, βαρύχως· Ζεὺς Πινδ. Ὀ. 6, 81· ἄνιμας, Π. 4, 210· ἀήται Ἀνθ. 9, 674· ὁάλαστα Μουσαῖ. 270. Βαρύ-γλωσσος, ἀττ. βαρύγλωττος, 2· ὁ ἔχων βαρεῖαν, θηκτικήν, κακὴν γλῶσσαν Νυν. Βαρυ-γλώχιν, υος, ὁ, ἡ· πολὺ ὀξύς, σουελερός Ὀππ. ἀλ. 5, 255, δι. γρ. τανυγλώχιν. Βαρυ-γούνατος, 2, Θεόκρ. 18, 10 καὶ Βαρύ-γαυνας, 2· ὁ ἔχων βαρεῖα γόνατα, ὁ βοάδεις πορεύμενος, ἀργαλίνης, ὀκνηρὸς Καλλιμ. Δήλ. 78. Βαρύ-γυιος, 2· ὁ βαρύνων, κόπτων τὰ μέλη τοῦ σώματος· νοῦσος Ἀνθ. 6, 190· κέλευθα Ὀππ. ἀλ. 5, 63.

Βαρυ-δαίμονι· κατέχομαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, εἶμαι δυστυχῆς Ἀριστ. ἱππ. 556. Βαρυ-δαίμονια, ἡ· κακομοίρια, δυστυχία Λυσ. 4, 9. Βαρυ-δαίμονι· βαρυδαίμονις Ἠλ. 1, 21. Βαρυ-δαίμων, ὄν, υος, 2· ὁ ἔχων βαρεῖαν, κακὴν τύχην, δυστυχίαν· ψυχὴ Εὐρ. Ἀλλ. 803. Βαρυ-δάκρυος, νόμφη Νυν. Δ. 40, 194 καὶ Βαρύ-δάκρυς, υος, ὁ, ἡ· ὁ πολὺ κλαίων, γόνων πικρὰ δάκρυα Ἀνθ. 9, 262. Βαρύ-δεσμος, 2· ὁ δεσμευμένος μὴ βαρεῖα πεινῶν Νυν. Δ. 25, 140. Βαρύ-δίκας, 2· ὁ βαρεῖται ἐκδίκῃσιν προσενῶν· ποινὰ Αἰσχ. Κο. 924. Βαρύδιον, τό· 1) ὕποκ. τοῦ βάρους 2) βαρύνειον, τὸ βαρύνει τὸν οἰκοδόμῳ Βυζ. Βαρυ-δότειρα, Μοῖρα, ἡ· ἡ δυστυχία, σημεῖον φθορῶν προξενος Αἰσχ. Ἐπτ. 960. Βαρύ-δοῦπας, 2· ὁ βαρύν, βαθύν ζουπον πρὸς ξενῶν Μοσχ. 2, 116. Βαρυ-εγ-κέφαλος, 2· ὁ ἔχων βαρὺν κεφαλήν, χονδροκέφαλος Πλουτ. Ἐπικουρ. 2. Βαρυ-εργέει, δ. γρ. τοῦ βαθυεργέει. Βαρυ-εργής, 2· ὁ βαρέως καὶ μετὰ πόνου ἐργαζόμενος Ἀππ. ἔμφ. πολ. 1, 83. Βαρύ-ζηλῆς, 2· ὁ πολὺ (ἐπικινδύνως) ζηλῶν· ἔρως Ἀνθ. 5, 243. Βαρυ-ηκόει· εἶμαι βαρυήκοος, βαρυακούῃ Ἰπποκρ. Βαρυ-ηκοῖα, ἡ· τὸ βαρέως ἀκούειν, τὸ κωφεῖν Ἰπποκρ. Βαρυ-ήκοος, 2· ὁ ἔχων βαρεῖαν ἀκοήν, ὁ βαρυακούων Ἰπποκρ. Βαρυ-ηχέει· ἡχῶ βαρέως, δυνατὰ μετγν. Βαρυ-ηχής, 2· ὁ βαρέως, δυνατὰ ἡχῶν· ἀδὴ Ὀππ. ἀλ. 4, 317, καὶ ἐν πεζῷ Δ. Σικ. 5, 31. Βαρυ-ήχητος, 2, μετγν. καὶ Βαρύ-ηχος, 2· βαρυήχης Β. Ἀν. 225. Βαρύ-θροος, 2· βαρύχρος, ὁ μέγαν θρόνον, ἡ χον, ἀποτελεῖ Μοσχ. 2, 119. Βαρυ-θυμείω· κακοκαρδίξω, εἶμαι πολὺ πρὸς λύπην, ὀργισμένος· ἐπὶ τινι Δ. Σικ. 20, 11 καὶ μέσ. Πλουτ. Σὺλ. 6. Βαρυ-θυμία, ἡ· δυσθυμία, δυσαρδία, λύπη, κακοκαρδία Πλουτ. Μαρ. 40. Βαρύ-θρηος, 2· λυπημένος, περίλυπος, κακοκαρδισμένος, ὀργισμένος, ἀγανακτισμένος· ἀδὴ γῆ Εὐρ. Μήδ. 476· καὶ ἐν πεζῷ Πλουτ. 2, 3, 9, καὶ συχνά· ἐπὶ βαρυθρύμους Ἀλκίφρ. Βαρύθω· εἶμαι βαρυφορτωμένος, καταβεβλημένος· ὑπό τινος Πλ. π. 519· ἀβαρύθωσι αἰγύλας Ἀπολ. Ῥ. 41, 43· ἐνί, 2, 47· ὑπό τινι Νυν. Θηρ. 135· εἶμαι βαρύς· στήλη Ἀνθ. 7, 481. Βαρυ-κάρδιος, 2· ὁ ἔχων βαρεῖαν, ἀνάστητον καρδίαν, ὀκνηρὸς, ἀνόητος, ἀρχ. λει. Βαρυ-κέφαλος, 2· α) χονδροκέφαλος, ὁ βαρὺ τὴν κεφαλὴν, τὸν νοῦν, χονδροκέφαλος, ἐπὶ παρὰ Βιτρούβιου 3, 2 ἐπὶ οἰκοδομῶν. Βαρύ-κομπος, 2· βαρυφθέγκτης, χαλεπός, βαρέως βροχόμενος· λείοντες Πινδ. Π. 5, 57. Βαρύ-κοτος, 2· ὁ βαρέως ἢ πολὺ ὀργισμένος Αἰσχ. Εὐμ. 750. Βαρύ-κρανος· βαρυκέφαλος, μετγν. Βαρυ-κτῆμων, ὄν, ὁ, ἡ· πολυκτῆμων, βα-

ὀπλοῦτος Εὐσταθ. ἔργ. σ. 243, 44, praedives.
 Βαρυ-κτυπής, 2, χρ. Σιβ. 8. σ. 757, καὶ
 Βαρύ-κτυπος, 2' βαρύγδουπος - Ζεὺς=ὁ φοβερὰ
 βροντῶν Ὀμ. ὕμν. Διὸς - Ποσειδῶν Ἡσ. ἀσπ. 318
 ἰν γέν. ὁ δυνατὰ ἡχῶν - πόντος Ἀνθ. 9, 753.
 Βαρυ-κωφείω, εἶμαι πολὺ κωφὸς Βιλλασ.
 Ἀν. τ. 2. σ. 81.
 Βαρυ-λαίλαπες, Νότου αὐραὶ· αἱ προ-
 τινούσαι φοικτὰς λαίλαπας Ἀνθ. 9, 247.
 Βαρύλλιον, τό, ὅποι. τοῦ βάρους, βαρόδιον,
 τὸ τοῦ ὁδρασκοπίου Συνέσ. ἐπιστ. 15. σ. 172.
 Βαρύ-λογος, 2' κακολόγος, ὁ διὰ ὁδραστι-
 κῶν λόγων δηλούμενος, ὁδραστὶκός· ἔχθη Πίνδ.
 Π. 2, 55, maledicus.
 Βαρύ-λοπος, 2, ἐνερ. καὶ παθ. ὁ βαρέως
 λυπῶν ἢ βαρέως λυπούμενος, ὁπερθ. βαρυλυπό-
 τatus Πλουτ. ἡθ. σ. 114.
 Βαρυ-μάνιος, ὅμοι. ὁ, ἢ βαρυμῆνιος.
 Βαρυ-μαστός, ὁ, ἢ ὁ ἔχων βαρεῖς, μεγά-
 λους μαστοὺς Στραβ. 17, 827.
 Βαρυ-μελής, 2' βαρὺς εἰς τὰ μέλη τοῦ σώ-
 ματος, ἔξῃ. τοῦ ὁδραμύγιος Σχόλ. Ὀππ. ἀλ.
 1, 360.
 Βαρυ-μηνιῶν βαρέως, φοβερὰ θυμῶν, βα-
 ρυθυμῶν, μνηστικῶν Ἠλιοδ. 1, 15.
 Βαρυ-μηνίος, 2' ὁ σφοδρῶς ὁργιζόμενος
 Θεοκρ. 15, 138.
 Βαρυ-μηνίος, καὶ ἰδὸς (Ἠλιοδ. 7, 20)
 2' βαρυμῆνιος· θαίμων Δισχ. Ἀγ. 1481, καὶ
 μετγ. π. Ἀνθ. 9, 691.
 Βαρύ-μισθος, 2' ὁ βαρύν, πολὺν μισθὸν
 λαμβάνων, ἀκριδὸς Ἀνθ. 5, 2.
 Βαρύ-μοχος, 2' ὁ ὑποφέρειν πολλοὺς μόχ-
 θους, ἐπίπονος, ταλαιπώρος Σοφ. Οἰ. Κ. 1231.
 Ἀλκίδης Ἀνθ. Πλαν. 102· γραμματικὴ Ἀνθ.
 10, 97.
 Βαρυνίω βαρὺς εἶμι, μόν. «βαρυνεῖντὰ τινα»
 Θεοκρ. 2, 3· εἶμαι ὀχληρὸς, ὥργισμένος, ἀμφ.
 γρ. «βαρύνειντα».
 Βαρυνέω, ἐπ. καὶ αἰολ. ἀντὶ ἐβαρύνθησαν, 3
 πλ. παθ. ἀορ. 4. τοῦ βαρύνω.
 Βαρύνοσσοι, θέμας· πάσχον βαρεῖαν νόσον
 Νυν. παράφρ. 6. σ. 61. 1.
 Βάρυνσις, εὐς, ἢ βάρος, ἐνόχλησις Ἀρτε-
 μιδ. 1, 17.
 Βαρυντικός, 3' α) ὁ προσενὼν βάρος, ἐνόχ-
 λων Ἀριστοτ. περὶ οὐραν. 4, 3· β) βαρυτόνων,
 παρὰ γραμ. οἱ ἀγαπῶντες τὰ βαρύντονα Διολεῖς.
 Βαρύνω, μ. ὑνὼ δίδω βάρος, βαρύνω· εἶματὰ
 γὰρ ἐδάρυνε· Ὀδ. ε, 321· συνήθ. μεταφ. ἐνό-
 χλω, δυσχερεῖν· «ἐδάρυνε δὲ μιν δόρυ» Ἰλ. ε,
 614· «ἀστὼν ἀκόλ θυμὸν ἐδάρυνε» Πίνδ. Π. 1,
 83· «εἰσὶν ἐδάρυνε σε» Ἀνθ. Ἀππ. 100, καὶ ἐν
 πεζῷ Πλάτ. Φαιδρ. 247· τοὺς δικαστὰς Ξεν.
 ἀπάλ. 9, Συναγέσθ. παθ. ὑποφέρειν, γίνονται βα-
 ρύς· «ἐδάρυνται γυῖα»· γίνονται ἐδάρύς, ἀσθενεῖς
 ἐν τὰ μέλη Ἰλ. τ, 165· «ἐδάρυνται χεῖρα»· ἀ-
 νήπρος γινόμενος εἰς τὴν χεῖρα Ἰλ. υ, 480·
 «γυῖα βαρυθεῖς» Ἀπολ. Ρ. 2, 202· γυῖα
 Ἀνθ. Πλαν. 265, καὶ ἐν πεζῷ· τὰ σκέλη Πλάτ.
 Φαιδρ. 107· τὴν κεφαλὴν, Χαρμ. 156· «τὸ
 σκέλος ἐδάρυνται» Ἀριστ. Ἀγ. 214· «ὅμμα
 ἐδάρυνται», ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ Εὐρ. Ἀλκ.

385· τὴν γαστέρα· εἶναι ἔχον Λουκ. περὶ
 τῶν ἐν μισθ. συνόντ. 34· νηδὺν Ἀνθ. 6, 202,
 ἰδ. χαλεπῶς φέρω, ἐνοχλοῦμαι, δυσχερεστοῦμαι,
 ἐκασανίζομαι· πημάσαι Δισχ. Ἀγ. 810· γάλω
 Σοφ. Αἴ. 40· ὁσμῇ, Φιλ. 878· τόκος Εὐρ.
 Ἰ. Τ. 1228· «συντυχία ἐδάρυνόμενος» Κρατίν.
 ὁπὸ τῆς ἡλικίας Πολύδ. 5, 5· μεταφ. γινόμενα
 ἐδάρυνος· καὶ χαλεπῶς φέρειν Θεοκρ. 8, 1, 2,
 16· διὰ τι 5, 7· τιλ· ὁργίζομαι κατὰ τινοί.
 Πλούτ. Νουμ. 2· τινὰ ἢ τι· εἶμαι δυσχερὴς·
 μένος μὲ τινα ἢ μέ τι· τυραννίδος πόλεμον,
 Πλούτ. Ποπλ. 2 καὶ συνγὰ μετγ. παρὰ γραμ-
 θέτω βαρεῖαν, gravo, premo.
 Βαρύ-νωτος, 2, ὁ ἔχων ἐδάρν νῶτον (βέχιν),
 βαρυφορτωμένος Ἑμπεδοκλ. 237.
 Βαρυ-οδμία, ἢ· βαρεῖα, δυνατὴ ὁσμὴ (μυρω-
 διά) Ἀρετ.
 Βαρύ-οδμος, 2' βαρύοσμος, ὁ ἔχων βαρεῖαν,
 κακὴν ὁσμὴν Νικ. Θηρ. 51, 64.
 Βαρύ-οζός, 2' βαρύοζος Διοσκ.
 Βαρύ-ολδος, 2' βαρύοδλος Εὐσταθ.
 Βαρύ-ολκος, 2' ὁ ἔχων βάρη· οὗς βαρυολκός
 καὶ συνηρ. βαρυολκός, ἢ μηχανὴ τοῦ Ἀρχιμή-
 δους πρὸς τὸ ὑψώνειν βάρη· ἐντ. βαρυολκόν, τὸ
 =βελίον τοῦ μαθηματικοῦ Ἡρώνας περὶ βα-
 ρυολκοῦ πραγματευόμενον Τζέτζ.
 Βαρυ-όρης, κεραυνὸν πρὸς τῆς· ὁ ἔχων βα-
 ρεῖαν φωνὴν Ζεὺς Πίνδ. Π. 6, 24.
 Βαρυ-όρηται Περίδης· αἱ βαρεῖς, σφιδρῶς
 ὁργιζόμεναι Ἀνθ. 5, 1 Π. 07.
 Βαρύ-οσμος, 2' βαρύ-οσμος Ἀριστοτ.
 Βαρυ-παθῶν· ἐδάρειν πάσχω, εἶμαι δυσχε-
 ρημένος· καὶ δυσφορεῖν Πλούτ. ἡθ. σ. 167.
 Βαρυ-παθής, 2' ὁ ἐδάρειν πάσχω, ταλαιπώ-
 ρος μετγ.
 Βαρυ-πάλαμος, 2' ὁ ἐδάρειν χεῖρα φέρων, ὁ
 ἐκτελέσας δεινὴν ἰκδίασιν· χόλος Πίνδ. Π.
 11, 22.
 Βαρυ-πειθεῖς ἀκούει· δυσκολόπιστοι, δῶσι-
 στοι, Νόν.
 Βαρυ-πένθεις, ἢ βαρὺ πένθος γλωσσ. ἦδε βα-
 ρυπενθία.
 Βαρυ-πενθής, 2' α) ὁ βαρὺ πένθος προσενὼν·
 τὸσον Ἀνθ. Πλαν. 134· β) ὁ ἐδάρειν πένθος
 Τζέτζ.
 Βαρυ-πένθητοι, κόραι· αἱ ἐδάρειν πένθουσαι
 Ἀνθ. 7, 743.
 Βαρυ-πενθία, ἢ· βαρὺ πένθος Πλούτ. ἡθ. σ. 118.
 Βαρύ-πεπτός, 2' δῶσιπτος μετγ.
 Βαρυ-πεσής, ποδὸς ἀκμή· ἢ ἐδάρειν πίπτουσα
 Δισχ. Εὐμ. 347.
 Βαρυ-πῆμων, ὄν· ὁ ἐδάρειν ἐλᾶθην προε-
 νὼν Σουτ.
 Βαρύ-πλῆτος, 2' δῶσιπτος μετγ.
 Βαρύ-πλῆτος, 2' βαρύπλῆτος μετγ.
 Βαρυ-πνεύοντες, ἀήται· οἱ· αἱ ἐδάρειν, πνο-
 ῶς πνεύοντες, ὁρῶς. ἐδάρ πνεύοντες Μουσ.
 216, 309,
 Βαρύ-πνῶας, 2' βαρυπῆς, βαρύοσμος Νικ.
 ἀλ. 338.
 Βαρύ-πνῶας, 2' ὁ ὑπὸ τοῦ πῶντος ἐδάρυνόμενος,
 ταλαιπώρος Φίλων.
 Βαρύ-ποτμος, 2' βαρυθαίμων, δυστυχὴς Σοφ.
 Φιλ. 1085· ὁπερθ. «βαρυποτμώτατος» χάριν

τοῦ μέτρου Εδρ. Φοιν. 1383· «βαρυπαυόμενος» Κυρίλ. 6.

Βαρύ-πους, ὅς· ὁ βαρὺς τοὺς πόδας ἢ τὸ κάτω μέρος, βαρὺς Ἀνθ. Πλαν. 104.

Βαρυ-πρεπής, 2· ἀριπρεπής, πολυτελής, μεταγαλοπρεπής Σουίδ.

Βαρύ-πυκνός, 2· βαρὺς καὶ πυκνός, ἐπὶ τῶν μουσικῶν ἤχων ἢ φθόγγων· πρβλ. μεσόπυκνός, ὀξύπυκνός· «τῶν δὲ ἐστώτων οἱ μὲν εἰσι βαρύ-πυκνοί, οἱ δὲ ἄπυκνοι καὶ περιέχοντες τὰ τέλεια συστήματα» βαρύπυκνοι μὲν οὖν εἰσι πέντε οἷοι· ὑπάτη ὑπατῶν, ὑπάτη μέσων, μέση, παραμέση, νῆτη διευξηγμένων· Εὐκλείδ. σ. 6.

Βαρυ-ρρήμιον, ὄνος, ὁ· ὁ «σκληρὰ καὶ συνδα-δεμένα ἐπὶ λέγων» ἐξήγ. τοῦ κομποφαλορη-μεν Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 863.

Βαρύς, εἶα, ὁ, παραθ. βαρύτερος, βαρύτατος, ἐ-πίρ. βαρέως ἀνθ' οὗ ὁ Ὀμ. λέγει βαρέα καὶ βαρὺ· ὁ ἔχων βάρος, δυσκολοσκήματος, ἀντίθ. κοφός· ὁ αὐτὸ καὶ κοφόν· Πλάτ. Θεαιτ. σ. 152· — καὶ γεώδης Πλάτ. Φαίδρ. 81· ἐπὶ βαρέως ὀπλισμένον «βαρύτερος ὀπλίτης», νύμ. 8, 833· «τὸ βαρύτατον τοῦ στρατεύματος» = ὠρακοφόροι Ξεν. Κυρ. 5, 3, 37· «τὰ βαρέα τῶν ὅπλων» = αἱ ὀπλῖται Πολύβ. 1, 76· καὶ συ-χνὰ «βαρεῖα δύναμις» Πλούτ. Μάρκ. 6· «τὰ ἐν βαρέσιν ὅπλοις» Δ. Σικ. 19, 19· ἀλλὰ «ἀνὴρ βαρὺς» = ἰσχυρὸς ἀνὴρ Νικ. ἀλ. 401, 18, κατω-τέρω χεῖρες· 2) ἐπὶ τόνου καὶ φωνῆς, ἰσχυρὸς, σφαιρὸς, χαμηλὸς Ὀδ. ι, 257· συχνὰ παρὰ Πλά-τωνι καὶ μετρ. ἀντίθ. ὀξύς, συμμ. 187· «βαρυ-τάτη χορδή» = ἡ ἐκδιδούσα βαρύτατον ἦχον, Φαίδρ. 268· «βαρὺ ἐρύχμα λένοντας» Ἀνθ. Ἀπ. 94· «αὐλὸς ἐναλίου» Ἀνθ. 6, 151· «βαρὺ μοχλὸν» καὶ «βαρὺς ἀκοῆς ψόφος», ἐπὶ τῶν τυμ-πάνων, 6, 220· παρὰ γραμ. — βαρεῖα δηλ. προσ-ωδία = τόνος βαρὺς, accentus gravis· — συλλαβὴ Πλάτ. Κρατ. 399· 3) διεβαρυνένος, βαρέως φορ-τωμένος· σὺν γήρᾳ Σοφ. Οἰ. τ. 637· — ἐν γή-ρᾳ, Ἀγ. 996· — ὑπὸ γήρως Ἀλ. Π. ι, 9, 1· — νόσῳ Σοφ. Τρ. 234· — βάσις, 962, καὶ ἰδ. παρὰ μετρ. ὑπὸ μέθης Πλούτ. — ἐκ τοῖν σκελοῖν Λουκ. Τίμ. 26· ἐπὶ τροφῶν, δύσπεπτος Ἀθήν. 3, 116· με-ταφ. 4) «χεῖρ βαρεῖα» = ἰσχυρά. δυνατὴ Ἰλ. α, 219· «οὗτις σοὶ βαρεῖας χεῖρας ἐποίησεν» — ἐχθρι-κάς· ἐπὶ κακῆς σημ. ὀχληρὸς, ἐπαχθής, α, 81· — ἄτη, 6, 111· — ἔρις υ, 55· — κακότης κ, 72· — δ-δόνκι, ε, 417· — Κῆρες α, 97· — κατακλῶθε· = μοῖραι Ὀδ. η, 195· πρβλ. βαρὺ καὶ βαρέα σπινάγειν, θ, 95, κ, 76· καὶ συχνὰ· — πένθος Πινδ. Ὀ. 2, 75· — δουλία, Π. 1, 75· — νεῖκος, Ν. 6, 52· — νόσος Π, 5, 63· — τύχη Ἀισχ. Ἐπτ. 314· — συμφορά, Πέρσ. 1001· — γολὴ δαίμονος, Ἀγ. 1615· — Ζηνὸς χάρις, 342· — μήνις Σοφ. Οἰ. Κ. 1330· — ἀργή, Φιλ. 368· — θυμὸς Θεόδωρ. 1, 96· — φάτις Σοφ. Φιλ. 1034 καὶ μετρ. — ἡλίω ὀλέ-πος Ἀνθ. 6, 290· — νόημα, 7, 9· ἐν πεζῶ· — ὀδμή Ἡρ. 5, 119· — ζημία, ἔχθρα· Πλάτ. νύμ. 11, 926· «βαρὺς εἶναι τοῖς συνοδοῖσι», Θεαιτ. 210· «βαρὺ τὸ χωρὶον» Ξεν. ἀπομν. 3, 6, 12· — πόλεμος Δημ. 18, 241· — πρόσταγμα Πολύβ. 1, 31· ἐντ. δὲ «βαρέως φέρειν» modesto ferre· — συμφοράς Πλάτ. Μενίξ. 248· «βαρύνετα φέρειν», Κριτ. 43· ἔτι λησσομαι μετρ. «βαρύνει ἀναδίνει» = ὀδχί

προδύκει Ξεν. Ἀν. 2, 1, 9· «βαρύνει ἔχει πρὸς τι» = μοῖ εἶνε τι δυσάρεστον Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 8, 11· 5) ἰσχυρὸς, ἰσχυρῶν, ἔχων ἱπποδύνα-«βαρεῖς καὶ φοβεροὶ γείτανες» Πολύβ. 1, 10· «δύναμις πολυτελής καὶ δ.», 2, 23· — χεῖρ, πό-λις Δ. Σικ. ponderosus, gravis.

Βαρύ-σάρκος, 2· βαρὺς ἐκ πολλῶν σαρκῶν, πολύσαρκος Βυζ.

Βαρυ-σίδηρος, 2· βαρὺς ἀπὸ σιδήρων· — ῥομ-φαία Πλούτ. Αἰμίλ. 18.

Βαρυ-σκελής, 2· ὁ ἔχων βαρεὰ καὶ βραδὴ σκέ-λη, ἀργολήντος, βραδὺς Ἡσύχ.

Βαρυ-σκήπων, ὄν, γεν. ὠνος, 2· ὁ ἔχων, κρ-τῶν βαρὺν σκήπανα (βόσκαλον, βακτηρίαν) καὶ λίμ. ἀποσπ. 120.

Βαρυ-σμάραγος, 2· ὁ ἀποτελῶν μεγάλην ἀμαρῆν (κτύπον), βαρύκτυπος Νον.

Βαρυ-σπλαγχνός, 2· βαρύνυμος, ὁ σφοδρῶς ὀργιζόμενος Φίλων.

Βαρυ-σταθμός· βαρύνω πολλὸν Διοσκ. ἔρμ. Βαρυ-σταθμός, 2· ὁ βαρύνων εἰς τὸ εὖρη-πολὺ βάρους Ἀριστ. βατρ. 1393· — δάτα Ἀρι-στοτ. ἦδ. 6, 8· — νόμισμα Πλούτ. Ἀδσ. 17.

Βαρυ-στενάκτος, 2, Σχολ. Ὀππ. ἀλ. 5, 152 καὶ Βαρυ-στενάχων, ὠσεα, ὄν· ὁ βαρέως καὶ βα-θὲς στενάχων Ἰλ. α, 364 καὶ συχνὰ· κάλλιον βαρὺ στενάχων.

Βαρυ-στομός, 2· α) ὁ βαρέως ἢ βαθέως κό-πτων· — βουκλήξ Ὀππ. ἀλ. 4, 481 καὶ μετρ. π. 2) ὁ ἔχων βαρὺ στόμα, ὀμίων ἰνοχλητικῶν, πειρακτικῶν Νον. Δ. 48, 420.

Βαρυ-στονός, 2· α) ὁ βαρέως ἢ βαθέως ἀναστ-νάξων Σοφ. Οἰ. τ, 1233· — ὀπακρίτα Δημ. 18, 262· — λίθος Ἀνθ. 9, 246· 6) ἄξιος στεναγμοῦ, λυπηρὸς· — χήρεα Πλουτ. 10, 9, 11· — ἐπὶρ. βα-ρυστονός Ἀισχ. Εὐμ. 761.

Βαρυ-σύμφωρος, 2· ὁ βαρεῖται, μεγάλων, συμ-φορῶν παθών, μόν. ὑπερβ. δυστοχέστατος Ἡρ. 1, 45.

Βαρυ-σφάραγος, 2· βαρυσμάραγος, ὁ βαρύνων βροντῶν Πινδ. Ἰ. 7, 23.

Βαρυ-σφυρός, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων βαρεὰ σφυρὰ (κό-ταια)· — ἐλέφας Βυζ.

Βαρυ-σώματος, 2· ὁ ἔχων βαρὺ σῶμα, σωμα-τώδης μετρ.

Βαρυ-τάλαντος, 2· βαρύσταθμος Βυζ.

Βαρυ-ταρβής, τυμπάνου ἡχώ· ὁ προξενῶν μέ-γαν φόδον, τρώμεν Ἀισχ. ἀποσπ.

Βαρύτης, ἥτος, ἡ 1) βάρος· — νεῶν Θουκ. 7, 62· συχνὰ παρὰ μετρ. ἀντίθ. κοφότης· 2) τὴν τῆς φωνῆς, χαμηλότητα, ἀντίθ. ὀξύτης Πλάτ. Πρωτ. 316· παρὰ γραμ. ἡ ἀήλιωσις τοῦ βαρὺς τόνου Β. Ἀν. 662· 3) μεταφ. ἐνὸχλησις, σκλη-ρότης· — καὶ ἀνδραῖ Ἰσοκ. 12, 31· — καὶ ἀναλ-γησία τῶν Θεοδωλίων Δημ. 17, 35· — φρονήμα-τος = ἀνυπόφορος ὑπερηφάνεια Πλούτ. Κἀτ. ἔλασ. 57· — ἡ ἰσὺς = βραδύτης, στερεότης, Φιδ. 1, 1· — ἔλασ δ. γρ. βραδύτης, pondus, modestia.

Βαρυ-τιμῶν· αὐξάνων τὴν τιμὴν πράγματις-τινος, πωλῶ αὐτὸ εἰς μεῖζονα τῆς συνήθους τι-μῆς Μ. Ἐτ.

Βαρυ-τιμός, 2· α) ὁ πολὺ τιμώμενος· — θεοὶ Ἀισχ. ἰα 24· 6) ὁ ἔχων μεγάλην ἀξίαν, ἀκριβῶς Στρατ. γ· ὁ δ· π. 52· πωλῶν Ἡλιοδ. 2, 30.

βαρύ-τλητος, 2° α) δυσκολοπόρετος, ανυπόφορος - δδύναι 'Ανθ. Πλαν. 245° β) ὁ βαρύνων ὑπομένων - 'Απτική 'Ανθ. 7, 349.
 βαρυ-τονίζω· θέτω τὸν βαρὺν τόνον, γραμ. τονίζω μετ' τὸν βαρὺν τόνον - συλλαβὴν Δ. Ἀλ. 2, 58.
 βαρυ-τόνησις, ἑως, ἡ ὁ διὰ βαρεῖας τονισμός, τὸ θέτειν βαρεῖαν γραμ.
 βαρυ-τονισθεὶς· πρέπει νὰ βαρυτονισθῇ τις γραμ.
 βαρύ-τονος, 2° α) ὁ δυνατὰ, πολλὴ τεταωμένης - στήθος Ξεν. κυν. 5, 30° β) πολλὴ τονισθεὶς, ἐμφαντικῶς ἐκπερασμένης ἀρχ. ῥητ. γ) ὁ δεχόμενος βαρὺν τόνον, λέξεις μὴ τονισομένης ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ παροξύτονος· γραμ. ἐπίρ. βαρυτόνως Στ. Βυζ. δ) ὁ δυνατὰ ἤχων, βαρυφωνος 'Αριστοτ. φυσιογ. 6, 50.
 βαρύ-υπνος, 2° ὁ εἰς βαθὺν ὕπνον βυθισμένος Νόν.
 βαρυ-φθόγγης, λέων Πίνδ. ἀκοσπ. 265 καὶ βαρυ-φθογγος, 2° ὁ βαρεῖως, ἰσχυρῶς, βαρύνων ἤχων, φθγγόμενος, ὠρυόμενος - λέων 'Ομ. ὕμν. Ἀφρ. 160° - νευρά Πίνδ. 'Ι. 5, 32° - αὐτοὶ 'Ανθ. 6, 51° - τριήρωνες 'Οππ. κυν. 1, 352.
 βαρύ-φλοισβος, 2° ὁ μέγαν κρότον (φλοισβόν) προξενῶν μτγν.
 βαρύ-φορτος, 2° ὁ βαρεῖως φορτωμένος Νόν.
 βαρυ-φρονέω· βαρυθυμέω, εἰμαι βαρυθυμὸς κακοκαρδίαιος Τζιτζ.
 βαρυ-φροσύνη, ἡ· βαρυθυμία, κακοκαρδία Πλούτ. Κυρ. 21.
 βαρύ-φωνον, ὄν, γεν. ὄνος 2° βαρύθυμος, κακοκαρδίαιος, λυπημένος Θεόκρ. 25, 110.
 βαρυ-φωνέω· ἔχω βαρεῖαν φωνήν, εἰμαι βαρυφωνος 'Αριστοτ. προβλ. 11, 15.
 βαρυφωνία, ἡ· τὸ ἔχειν βαρεῖαν φωνήν, βαρεῖα φωνή 'Ιπποκρ. 'Αριστοτ.
 βαρύ-φωνος, 2° ὁ ἔχων βαρεῖαν φωνήν, χονδρόφωνος - γέρον 'Αθην. 2, 71.
 βαρύ-χειλος, 2° ὁ ἔχων βαρεῖα, χονδρὰ χεῖλη· ῥήτωρ 'Ανθ. Πλαν. 20.
 βαρύ-χαλος, 2° βαρύθυμος, ὠργισμένος, μνηστικός - κάμηλος Βυζ.
 βαρύ-χορδος, 2° ὁ ἔχων χορδὰς βαρεῖως ἡχούσας, ὁ βαθεῖως ἡχων 'Ανθ. 12, 187.
 βαρύ-ψυχος, 2° βαρυκαρδίας, ὀκνηρός, μικρόψυχος Σοφ. ἈΥ. 312.
 βαρυ-ώδης, 2° βαρύσμος Νικ. θηρ. 895.
 βαρυ-ώδυνος, 2° ὁ προξενῶν ἢ πάσχω βαρεῖας δδύναι Νόν. Δ. 47, 163.
 βαρυ-ώπλις· ἀμβλυώπλις, βλέπω μετ' δυσκολίαν, ἔχω ἀσθενεῖς ὀφθαλμοὺς ἀρ. λεξ.
 βαρυ-ώπηξ, 2° ἀμβλυωπής, ὁ ἔχων ἀμβλεῖαν ὄρασιν ἱεκλ.
 βάς, βάσα, βάν, μετοχ. ἀορ. 6°. τοῦ βαίνω.
 βάς, ἀρχ. ὄν. ἀντὶ βασιλεύς, ἐξ ἧς κλ. βα.
 βασαν-αστραγάλα, ἡ· ἡ βασανίζουσα τοὺς ἀστραγάλους - ποδάγρα Λουκ. τραγῳδ. 190.
 βασανέω· βασανίζω 'Ησύχ.
 βασανηθῶν, ἐπίρ. ἐν εἴδει βασάνου, διὰ βασάνων Μανθ. 4, 197.
 βασανίζω· κυρ. τριβὴ ἐπὶ τοῦ δοκιμαστηρίου λίθου (βασάνου) καὶ δοκιμάζω τὴν γνησιότητα - χρυσόν Πλάτ. Γοργ. 486° «ἐν πυρὶ χρυσόν», πολιτ. 2, 413° συνήθ. ἀναζητῶ, ἐξετάζω, ἱ-

ρευνῶ 'Ηρ. 2, 151° συχνὰ παρὰ Πλάτ. - τινὰ καὶ τι Ξεν. Κυρ. 3, 3, 16, 18. Ἐξακριβῶναι τὴν ἀληθειαν διὰ βασάνων, βασανίζω, στενωχωρῶ· πρβλ. 'Αριστ. βατρ. 615, Β. 'Αν. 226, συχνὰ παρὰ τοῖς ῥητ. 'Αντιφ. 1, 8, 11, Λυσ. 4, 14· παρὰ μτγν. ἐν γένει βασανίζω, ταλαιπωρῶ - ὑπὸ κυμάτων Ν. Δ. - ὑπὸ νόσου, ὅπου μέμφεται Θωμ. ὁ Μαγ. ἀπώτως ἐπὶ ἀσθενούντων, καὶ ἐπὶ ὕφους λόγου - βεδασανισμένον Δ. 'Αλ. explorator, ploro, torquero.

Βασανισμός, ὁ· τὸ βασανίζειν, ἐξέτασις, δοκιμή, βασάνισμα, τυραννία 'Αθην. 1, 30, exploratio, quaestio.

Βασανιστέον· δεῖ βασανίζειν Πλάτ. πολιτ. 6.

Βασανιστέος, 3° πρέπει τις νὰ βασανισθῇ διὰ βασάνων Πλάτ. πολ. 7, σ. 539.

Βασανιστήρ, ἥρος, 6° βασανιστής(ς).

Βασανιστήριος, 3° ὁ ἀνήκων εἰς βασάνον, εἰς ἐξέτασιν μτγν. βασανιστήριον, τό· 1) ὄργανον, λίθος πρὸς βάσανον (δοκιμὴν) μτγν. Θεμίστ. 2° δομάτιον, τόπος, ἐν ᾧ γίνονται αἱ βάσανοι Θεοκ. πομπ. παρὰ Μ. 'Ετ. 411, 33.

Βασανιστής, ὅς, ὁ ὁ βασανίζων, τυραννῶν, ἐξετάζων, δοκιμάζων ἀρ. λεξ. - δημόκονισ· 'Αντιφ. 1, 10, explorator, torior.

Βασανιστικός, 3° ὁ ἀνήκων εἰς βασάνους, ὁ πρόθυμος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ βασανίζειν ἀρ. λεξ. ἐπίρ. - ἰκὼς Εὐσεβ.

Βασανιστρια, θηλ. τοῦ βασανιστή, ἡ ἐξετάζουσα, δοκιμάζουσα - ἐπὶ γλώσσα 'Αριστ. βάτρ. 825.

Βασανίτης, ὅς, λίθος· «ὁδὴ λέγεται Λυδικοῦ λίθου γένος καὶ λίθου βάσανος, ὃ παρατηρεῖται τὸ χρυσίον ἐδοκιμάζον» Β. 'Αν. α. 225, 19.

Βασανίτις, ἰδος, ἡ· χώρα τῆς Παλαιστίνης Π. Δ.

Βάσανον, τό· βασανιστήριον Βυζ.

Βάσανος, ἡ· 1) λίθος, Λυδία λίθος, δι' ἧς ἐδοκιμάζοντο τὰ χρυσία· «χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρέπει» Πίνδ. Π. 10, 67· «χρυσὸς τριβόμενος βασάνῳ» Θεόγν. 250° καὶ μεταφ. «ἐν βασάνῳ σοφίης κρῖνεσθαι» 'Ανθ. 7, 54° 2) ἐξέτασις, δοκιμή· «εἰς πᾶσαν βάσανον ἀφικνεῖσθαι» 'Ηρ. 8, 110· «εἰς βάσανον χερῶν εἰς» Σοφ. Οἶ. Κ. 839· «ἐπ' ἄλλην βάσανον ἀναφέρειν» Πλάτ. Γοργ. 487· προσφέρειν τινί, Φιλ. 23· λαμβάνειν τινός· ἐξετάζειν, δοκιμάζειν τι, Τίρ. 68· «βάσανον δοῦναι»· δίδειν πείραν, ἀποδίδειν τινός 'Αριστ. Θεο. 801· τοῦ πιστοῦ εἶναι Ξεν. Κυρ. 7, 5, 64· «ἐκάνην βάσανον ἔχειν τινός» Λυσ. 26, 17· ἐξέτασις διὰ βασανιστηρίων 'Ισ. 8, 12· «εἰς βάσανον δίδοναι» 'Αντιφ. 1, 11· «ἐκ βασάνων ἐτάλλθη λέγειν» 'Ισ. 8, 12 ἐπὶ μαρτυρίων ἐκτετασμένων διὰ βασανιστηρίων Δημ. 23, 24· ἐν γένει μαρτύριον, τιμωρία, βάσανον, τυραννία Ν. Δ.

Βασεῖμαι, δωρ. ἀντὶ βήσομαι μελ. τοῦ βαίνω.

Βασίς, ὅς, ὁ 'Ελλ. κῆρ. ὄν. Ξεν.

Βασίλεια, π. ἡ βασιλεία Πίνδ. Ν. 1, 39 π. Βοιχ.

Βασίλειος, ἡ· 1) βασιλική, ἡγεμονία· καὶ ἐπὶ θεῶν 'Ομ. - νύμφη Ἀσχ. Πέρσ. 615· ὁ δὲ 'Αριστ. εἰρ. 964· 2) κῆρ. ὄν. α) θεὰ τις, ἀδελφή καὶ γυνὴ τοῦ 'Υπέρβοιτος Διόδ. 6) νῆσος εἰς τὴν παραλίαν τῆς Γαλλίας Διοδ.

Βασίλειος, ἰων. βασιλική 'Πρ. 1, 11, ἡ· 1) ἡ

ἀρχή τοῦ βασιλείως, βασιλική ἐξουσία, δυναστεία, ἡγεμονία Θουκ. 2, 95. «βασιλείαν βασιλεύσθαι, ἄρχειν» Πλατ. νόμ. 3, 680 καὶ μὲν βασιλείον, ἐπικράτεια μὲν. 2) τὸ ἄξιωμα τοῦ ἀρχόντος βασιλείως Πaus. 1, 2, 3. 3) τὸ βασιλικὸν διάδημα· «βασιλείαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς» Δ. Σικ. 1, 47, regnum, regia potestas· παρ' ἑκκλ. «βασιλεία θεοῦ ἡ αὐτὴ τῆς ἀγίας τριάδος γνώσις» βασιλεία καὶ ἡ τοῦ ἀγίου πνεύματος συμμαχία, ὡς τὸ ἐλλόγιον ἡ βασιλεία σου· βασιλεία καὶ ἡ παρουσία, ὡς τὸ ἄρα ἐφθασεν ἐν ἡμῶς ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ κτλ. γλωσσ. Δουκίτ.

Βασιλεία, τά, πλ. τοῦ βασιλείου.

Βασιλείᾳ ἐπιθυμῶ νὰ βασιλεύσω· «βασιλείας ἀντιποιούμαι» Εὐστ. καὶ Σχολ. Σοφ. Αἰ. 582, regnatorum, regnum affecto.

Βασιλείδης, ου, ὁ· ὁν. πατρων. τοῦ βασιλεῦς· Ἑλλήν. κύρ. ὄν. Ἐπιγραφ. «οἱ βασιλείδαι» ὄν πολλῶν γενῶν ἐν ταῖς ἰων. πόλεσι π. χ. ἐν Ἐρυθράτι Ἀριστοτ. πολ. 5, 6.

Βασιλείδων, τό, ὅποι. τοῦ βασιλεῦς· μικροῦ βασιλεῦς Πλούτ. Ἀγρ. 2.

Βασιλείων, ἰων βασιλίων· Ἡρ. 1, 30, τὸ βασιλικὴ κατοικία, βασιλικὸν μέγαρον (παλάτιον), καθέδρα τοῦ βασιλέως, ἰδ. πλ. Ἀριστ. Ἀγρ. 80, Πλάτ. Κριτ. 115, καὶ ἐν Σεν. Κυρ. 2, 4, 3. 2) βασιλικὸς θεσaurus· Ἡρ. 2, 149· 3) τὸ βασιλικὸν διάδημα Πλούτ. Ἰσ. καὶ Ὅσ. 19· 4) βασιλείον, ἐπικράτεια, Πλούτ. Ἀγρ. 11· 5) εἶδος μύρου Κλ. Αλ. Ἀθην. regia, regnum.

Βασιλείων, ἰων βασιλίων· 2 καὶ 3· ὁ ἀνέκων εἰς τὸν βασιλέα, βασιλικός, ἡγεμονικός· «βασιλικὰ ἰσχύς» Αἰσχ. Πέρσ. 589· «βασιλῆς πόλις» Ἡρ. 7, 209· γένος Ὁδ. π. 401· ὁρώνος Ἡρ. 1, 14· «ἡ βασιλεία σταῖ» Ἀριστ. ἑκκλ. 685· ἡ σταῖ ἐν ἡ ἐδικάζεν ὁ ἀρχὼν βασιλεὺς καὶ συνήρχετο καὶ ὁ Ἀρεῖος πάγος Δημ. 25, 23, κληθεῖσα οὕτως ἐκ τοῦ βασιλέως Διὸς Β. Ἀν. 299· «σὺκα βασιλεία» = σὺκα βασιλικὰ Ἀθην. 3, 76. Βασιλεύς, ὁ βασιλεὺς, Χίου ἱππγρ.

Βασιλεύς, ὡς, ἰων. ἦρος, αἰτ. βασιλῆς Ἡρ. 7, 220 (ἐκ τοῦ βαίνω - λαός)· 1) βασιλεὺς, ἀρχηγός, ἡγεμὼν ἔθνους· παρ' Ὁμ. ἐπὶ «βασιλεὺς ἀνὴρ» Ἰλ. γ. 470 καὶ συχνὰ· συγκρ. βασιλεύ-τερος Ἰλ. ι. 392· «γένος βασιλεύτερον» Ὁδ. α. 532· «βασιλεύτατος» Ἰλ. ι. 392· ὁ ἐπιστημότερος μεταξὺ τῶν πρώτων χώρας τινός, ὅστις εἶχε τὴν ἀρχηγίαν ἐν τῷ πολέμῳ, τὴν προεδρείαν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἔθνευ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ καὶ ἦτο ὁ ἀνώτατος δικαστὴς Ἡσ. ἔρ. 200· ἐκαλεῖτο διοτρεφής, διότι ὁ Ζεὺς ἐνομιζέτο ὁ ἱερυθὴς τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Βασιλεῖς ἐκαλοῦντο καὶ οἱ υἱοὶ καὶ συγγενεῖς τοῦ βασιλέως ὡς καὶ οἱ μετέχοντες τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας· πρβλ. Ὁδ. α. 394, θ. 390· ἐν γέν. κύριος, οἰκοδεσπότης Ἰλ. α. 516. Παρὰ Πινδ. καὶ τραγ. κ. ἐν πεζῷ πανταχοῦ λέγεται «ἀναξ βασιλεὺς» Αἰσχ. Πέρσ. 5. Συχνὰ ὡς προσηγορίαι τῶν θεῶν, ἰδ. δὲ «Ζεὺς θεῶν βασιλεὺς» Ἡσ. θε. 886. Ἀπὸ τῶν Περσικῶν πολλῶν βασιλεῦς ἀνευ ἔθρου ἢ καὶ «ὁ μέγας βασιλεὺς, ὁ ἀνω βασιλεὺς, μέγας βασιλεὺς» ἐκαλεῖτο ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Θουκ. Σεν. Παρὰ μὲν, ὁ Ῥωμαῖος αὐτοκράτωρ παρὰ

ταῖς Ἀθηναίοις βασιλεὺς ἐκαλεῖτο ὁ δεύτερος ἀρχὼν Ἀντιστ. 6· συχνὰ καὶ παρὰ ῥήτορ. Πλατ. Θεαίτ. 210· εἶχε δὲ τὴν ἐπιθεσίαν τῆς θείας λατρείας καὶ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ποινικῶν δικῶν· 2) μετφ. ὁ πρῶτος, ὁ ἐξέχων εἰς τὸ εἶδος τοῦ· ὁλωνῶν Αἰσχ. Ἀγρ. 113, 18. μὲν.

Βασιλεύτατος, 3, ὑπερθ. καὶ Βασιλεύτερος, 3, συγκρ. τοῦ βασιλεῦς· ἀνώτερος νὰ βασιλεύσῃ, σεβαστότερος· ἴδε βασιλεὺς. Βασιλευτός, 3· ὁ διοικούμενος ὑπὸ βασιλέων· γένος ἀνθρώπων = διοικητῶν ὑπὸ βασιλέων· Ἀριστοτ. πολ. 3, 11, 10.

Βασιλεύτωρ, ορος, ὁ βασιλεὺς Ἀντιστ. παρὰ Μ. Ἐτ.

Βασιλεύω· εἶμαι (διοικῶ ὡς) βασιλεὺς, ἀρχῶν ἀπτόω· Ἰλ. 6, 203· ἐν Ἰθάκῃ, κατὰ δῆμον Ὁδ. α. 401, καὶ Πινδ. Π. 4, 166· ἐν ταῖς πόλεσι Πλατ. πολιτ. 5, 473· ἐν Πέρσῃ Σεν. Κυρ. 1, 5, 4· «ἐβασιλεύσε» = ἐγένετο βασιλεὺς· Ἡρ. 1, 130· εἶμαι ἀρχὼν βασιλεὺς Ἀντιστ. 4, 17· 2) τιλ Ἰλ. 6, 206 καὶ συχνὰ Πινδ. Π. 4, 10, 3· συνήθ. - τινός Ὁδ. λ. 285· - χάριτι, θεῶν Πλατ. πολιτ. 259. Παθ. ἀρχομαι, διακοῦμαι ὑπὸ βασιλέων· τιμὰ Πινδ. Π. 4, 100· - πόλις Πλάτ. νόμ. 3, 684· ὑπὸ νόμου Ἀντιστ. 2, 19· βασιλευθῆναι Πολυβ. 4, 1· 3) ἀνήκει εἰς τὴν βασιλικὴν μερίδα Πλούτ. Σόλ. 12· 4) μετφ. ζῶ ὡς βασιλεὺς Πλούτ. ἦθ. α. 401· βασιλεύω τινὰ = ποιῶ βασιλεῖα Π. Δ.

Βασιλῆ, ἡ· βασιλεία σπάν. π. τύπ. ἀντὶ βασι-
λισσα, ἡγεμονία· συμφ. απουσ. ζουε.

Βασιλῆ-γενέτειρα, ἡ· μήτηρ βασιλέως ἑκκλ. reginara.

Βασελῆ-γενής, ὁ, ἡ· ὁ ἐκ βασιλικῶν γένους ἑκκλ.

Βασιλῆδης, ἰων. ἀντὶ βασιλείδης Ἡρ. 8, 132.

Βασιλῆς, ἡ, ἰων. ἀντὶ βασιλεία.

Βασιλῆος, 3, ἰων. ἀντὶ βασιλείας.

Βασιλῆς, ἰδως, θηλ. τοῦ βασιλείου· - τμήτῃ Ἰλ. 7, 193, Ἡσ. Εὐρ. καὶ μὲν.

Βασιλῆς, ὁ βασιλεὺς κατὰ τοὺς Ἡλείους· βασιλῆς = ἱερεῖς, ὄντες «τῷ Κρόνῳ κατὰ ἰσημερίαν τὴν ἐν τῇ ἡρὶ Ἐλαφίῳ μηνὶ παρὰ Ἡλείου» Πaus. 6, 20, 1.

Βασιλῆω φρονῶ τὰ (ἀνήκον εἰς τὴν μερίδα) τοῦ βασιλέως Μέστω. Φλαμ. 16. Μέσ, βασιλῆωμαι = φέρομαι βασιλικῶς Ἀππ. ἐμφ. πολ. 3, 18.

Βασιλικός, 3· α) βασιλεὺς, ἀνέκων, ἀρχόμενος εἰς τὸν βασιλέα, ἄξιος νὰ ᾖ βασιλεὺς ἐν γέν. Πaus. 6, 20, 1.

Βασιλικός, ὁ βασιλικὸς, ἀνέκων, ἀρχόμενος εἰς τὸν βασιλέα, ἄξιος νὰ ᾖ βασιλεὺς ἐν γέν. Πaus. 6, 20, 1.

Βασιλική, ἡ, ἰων. ἀντὶ βασιλεία, ἡ τέχνη ἡ τέχνη τοῦ βασιλέως, ἀντίθ. τυραννική Πλάτ. πολιτ. 291.

Βασιλική, ἡ, ἰων. ἀντὶ βασιλεία, ἡ τέχνη ἡ τέχνη τοῦ βασιλέως, ἀντίθ. τυραννική Πλάτ. πολιτ. 291.

Βασιλική, ἡ, ἰων. ἀντὶ βασιλεία, ἡ τέχνη ἡ τέχνη τοῦ βασιλέως, ἀντίθ. τυραννική Πλάτ. πολιτ. 291.

Βασιλική, ἡ, ἰων. ἀντὶ βασιλεία, ἡ τέχνη ἡ τέχνη τοῦ βασιλέως, ἀντίθ. τυραννική Πλάτ. πολιτ. 291.

Βασιλική, ἡ, ἰων. ἀντὶ βασιλεία, ἡ τέχνη ἡ τέχνη τοῦ βασιλέως, ἀντίθ. τυραννική Πλάτ. πολιτ. 291.

Βασιλική, ἡ, ἰων. ἀντὶ βασιλεία, ἡ τέχνη ἡ τέχνη τοῦ βασιλέως, ἀντίθ. τυραννική Πλάτ. πολιτ. 291.

Βασιλική, ἡ, ἰων. ἀντὶ βασιλεία, ἡ τέχνη ἡ τέχνη τοῦ βασιλέως, ἀντίθ. τυραννική Πλάτ. πολιτ. 291.

κόρικας συναλλαγὰς Vitruv. 5, 1, καὶ αἱ πρὸς τὸ σχῆμα τοῦτο ἀπὸ Κωνσταντίνου οἰκοδομοῦνται· χριστιαν. ἐκκλησίαι· «τὸ βασιλικόν» = μέγαρον, παλάτιον Δ. Κάσ. ἢ τὸ βασιλικὸν ταμίειον, ὃ βασιλικὸς θησαυρὸς Δ. Σικ. 2, 40, Πισ. 118. Παρὰ τοῖς ἱερατοῖς βασιλικόν = τετραπάρμακον, ἀλοιφή τις· παρὰ μὲν βασιλικὸν τὸ δ. διάταγμα Μακκαβ. 2, 4, 11, καὶ ὁ φόρος δ. ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν βασιλέα Μακκαβ. 1, 10, 34· βασιλική = φλέψ· Συνέσ. περὶ πυρετ. σ. 278· «βασιλικὸν κάρυον» = εἶδος καρύου· «κάρυα βασιλικὰ, ὃ νῦν βασιλικὰ» Πολυδ. 6, 80· «βασιλικὸν κύμινον» = εἶδος κυμίνου· «κύμινον τὸ ἡμερον, εὐστόμον, καὶ τούτου μάλλον τὸ Ἀθιοπικόν, ὅπερ ὁ Ἱπποκράτης βασιλικὸν ἐκάλεσε» Δισκ. 3, 68· «βασιλικὸς λόγος» = ἡ ὃν ἔγραψε βασιλεὺς ἢ ὃν ἔγραψεν εἰς βασιλέα θυμ. Μαγ. σ. 147· βασιλικὴ διαδρομή· «ἐοικεν ἡ γενομένη διαδρομή τοῦ βασιλέως παρόντος, ὅπερ εἰς ἐστὶ τῶν Ἀθηναίων ἐνέβα ἀρχόντων βασιλικὴ διαδρομὴ καλεῖσθαι» Σουῖδ. «βασιλικὴ ὁδός» = μέγλη, δημοσία ὁδός Π. Δ. Ἀριθμ. 20, 17, 21· βασιλικὸς δ' εἶδος πτηνῶν, ὅπερ καὶ ἀκαλυνθὺς καλεῖται Σχόλ. Ἀριστ. εἰρ. 1078· βασιλικόν, τὸ = ὠκύμνον, τὸ φυτὸν κοιν. βασιλικός, regalis, regulus, basilicus.

Βασιλικῶς, ἐπὶρ. μετ' ὀνόματι βασιλικόν, ὡς ἀρκύς εἰς βασιλέα Ξεν. Κυρ. 1, 4, 14, regius. Βασιλιννα, λέξ. Τριβαλλοῦ ἀντὶ βασιλιννα, βασιλιννα Ἀριστ. ὄρν. 1676.

Βασιλινδα, ἐπὶρ. — παλιν = παλιν παλινιδιον, ἐν ᾧ ἐκλείγεται τις βασιλεὺς Πολυδ. 9, 110.

Βασιλιννα, ἡ· βασιλιννα Μένανδρ. παρ' Εὐστ. 1425, δ. γρ. Δημ. 59, 74.

Βασιλίσ, ἰδος, ἡ· 1) βασιλεία Σοφ. Ἀντ. 932, Εὐρ. ἐν γέν. Θηλ. τοῦ βασιλείου = βασιλικός· γυνή, νόμος Εὐρ. Ἱππ. 778 — ἐστία, Ῥῆσ. 718· γυνὴ Πλάτ. νόμ. 3, 694 καὶ μὲν Πλούτ. 2) ἡ γυνὴ τοῦ ἀρχόντος βασιλέως Εὐστ. — οὐκία = βασιλικὸν ἀνάκτορον Δ. Σικ. Παρὰ Πολυδ. 7, 85 εἶδος ὑποδήματος.

Βασιλίσκος, ὁ, ὄπικ. τοῦ βασιλέως 1) μικρὸς βασιλεὺς Πολυδ. 3, 44, regulus 2) εἶδος ὄφιος ἢ σαύρας Πλιν. 10, 3, 8· 3) ὄρνιθιον, μικρόν τι πτηνὸν (τροχίλος) ἴδε κορυβίλος, πρὸς καὶ τύραννος Πλούτ. ἡθ. σ. 806, raptiolus, raptiolus, γερμ. zauphölch 4) εἶδος θαλάσσιου ἰχθύος Ὀπκ. ἀλ. 1, 129· 5) ἀστὴρ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ζωδίου λέοντος μὲν.

Βασιλίσσα, ἡ· 1) βασιλεία, γυνὴ τοῦ βασιλέως Ξεν. οἰκ. 9, 15· οἱ αὐτ. ἀποδοκιμάζουσι τὴν λέξ. ὡς μὴ ἀστικὴν· εἶνε συνθ. παρὰ μὲν Θεόκρ. 16, 24· 2) γυνὴ τοῦ ἀρχόντος βασιλέως Δημ. 59, 74· πρὸς βασιλιννα, regina.

Βασιλίττα, ἡ· ἔσφ. τύπ. τοῦ βασιλίσσα Λουκ. Βασιλώ, οὗς· θυγ. τοῦ Ἀριστίππου τοῦ Κυρηναίου Καλλιμ.

Βάσιμος, (βαίνω), 2· τόπ. βατός, ἐν ᾧ δύναται τις νὰ πατήσῃ, ἱεραὶς, βέβαιαι, στάσιμος, ἀδύσσιμος· — τόπος τινὶ Δημ. 25, 76· «χρόνος ἱστορίας βάσιμος» Πλούτ. Θησ. 1, pervius, stabilis.

Βάσις, ὡς (βαίνω) ἡ· 1) βάσις, πορεία «ἡ συνεχὴς ὡρεῶν βάσις» Αλεξ. Χο. 445· κυνός· Σοφ. Αἴ. 8· «οὐκ ἔχω βάσιν» ἐπὶ τοῦ χω-

λοῦ Φιλοκτήτου Σοφ. Φιλ. 686· «βάσιν ἀνεμείδην», 1399· ἐπιστάται, Τρ. 338, 18· ῥυθμικὴ κίνησις, ῥυθμός Πίνδ. Π. 1, 2· χορείας Ἀριστ. Θεσ. 988· — ῥυθμῶν Πλάτ. νόμ. 2, 670· μετρητὴς ποὺς Ἀριστοτ. πολ. 2, 2, 9· παρὰ ῥήτορ. ῥυθμικὴ (ἔσδος προτάσεως) 2) ποὺς Πλάτ. Τιμ. 92, καὶ συχνὰ παρὰ μὲν. 3) τὸ ἐφ' οὗ τις βαίνει ἢ ἵσταται, θεμέλιον, κρηπίς, βάθρον· — κρηπίς Ἀθην. 11, 472· — καὶ ποδὶν Πλάτ. Φαῖδ. 112· — πόρων, λεβήτων Πολυδ. 1, 48· 5, 88· «βάσις γραμματικῆς» καλεῖται γραμματικὸς τις Ἀνθ. 7, 588· ἴδ. ἐπὶ μαθηματικῶν ἢ γραμμῇ ἢ ἐπιφάνειᾳ ἢ ὡς βάσις χρησιμεύουσα· — τριγώνων, ἐπιπέδου, Πλάτ. Τιμ. 53, 55, καὶ συχνὰ ἐν τῷ διαλόγῳ τούτῳ· 4) ἐν γέν. στάσις ἀντιθ. τῇ φορά, Κρατ. 437· γνωμία.

Βασκαίνω, (πρὸς. βάσκω, βάσκω) 1) μέφομαι, κακολογῶ, φθονῶ, αἰτιώμαι, σκευφαίνω· — τινὰ Δημ. 8, 19· 18, 189, συνθ. μὲν. 2) «μυατίζω, βλέπω μετ' ὀμρα φθονερῶν, μαγνῶν, ζηλεύω, fascinato»· — τινὰ· ἡ βασκανία ἀπειρέπετο, ἂν ὁ βασκαίνων ἔπυε τρεῖς ἐπὶ τῶν βασκανιμένων καὶ ἰδ. τῶν παιδίων, ὧν διὰ τῆς βασκανίας ἐμποδίζετο ἡ αὐξησις Ἀριστοτ. πρὸς 20, 34· «ὡς μὴ βασκανθῶ» Θεόκρ. 6, 39· 3) φθονῶ· — τινὶ Δημ. 20, 24· — τινὶ τινος, ἐπὶ τινὶ Λουκ. Χρυσόστ. — τινὸς Λουκ. Φιλόφ. 35· — τι Ἡρωδ. 2, 4, 11· οἱ ἀρχ. παρὰ τὴν λέξ. ἐκ τοῦ «φάσει καίνω» = φονεύω διὰ τῶν ἀφθαλμῶν ἢ διὰ τῆς ὀφθαλμοῦ Μ. Ἐτ.

Βασκανητικός, 3, ἔσφ. γρ. ἀντὶ βασκανητικός Πλουτ. συμπ. 5, 7, 5.

Βασκανία, ἡ· 1) τὸ βασκανίον, μομφή, κακολογία, σκευφανία Δημ. 18, 252 καὶ μὲν. «βασκανίης κρέσσονα ἦσαν» Ἀνθ. 7, 525· 2) μαγεία, μύησις Πλάτ. Φαῖδ. σ. 95, fascinatior 3) φθόνος Πολυδ. 4, 87.

Βασκανίζω, βασκανίζω(ς).

Βασκάνιον, τό· προβασκάνιον, μέσον προφυλακτικὸν κατὰ τῆς βασκανίας Πολυδ. 7, 108· «βασκάνιον» ὃ οἱ ἀμαθεῖς προβασκάνιον· ἔστι δὲ τι ἀνθρωποειδὲς κατασκευασμα, βραχὺ παρηλλαγμένον τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, ὃ πρὸ τῶν ἐργαστηρίων οἱ χειρωνακτοὶ χρησιμεύουσι τοῦ μὴ βασκανιέσθαι αὐτῶν τὴν ἐργασίαν· Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 30, fascinum.

Βάσκανος, 2· ὁ βασκαίνων, κακολόγος, φιλοκατήγορος, φθονερὸς, σκευφαντής Ἀριστ. Ἱππ. 103· συχνὰ παρὰ Δημ. «βάσκανον δὲ καὶ πικρόν καὶ κακὸν οὐδὲν ἐστὶ πόλιτευμα ἐμὸν», 18, 108· «πονηρόν ὃ σκευφαντής καὶ βάσκανον καὶ φιλαίτιον», 18, 242· Ἀδης Ἀνθ. 7, 712· «— μίτος Μοιρῶν» Ἀνθ. Ἀπκ. 271· — δαίμων, 7, 328· — βασκανώτατος Πλούτ. ἡθ. σ. 499· ὡς οὗς, διαβολικὸς, φλύαρος, κακολόγος Δημ. 18, 132· — καὶ σκευφαντής Στραβ. 14, σ. 640· 2) ὁ «μυατίζων, μαγνῶν» ὃ τοῖς ἀφθαλμοῖς καίνων καὶ φθείρων τὸ ὄραμα ὅπ' αὐτοῦ Σχολ. Θεόκρ. 5, 13· ἀφθαλμῶς Πλούτ. συμπ. 5, 7, fascinator, fascinatix.

Βασκανητικός, 2· ἐπικρητὴς εἰς τὸ βασκαίνω, φθονερὸς, φιλοκατήγορος Πλουτ. συμπ. 5, 7, 5.

Βασκάνιος, ἐπὶρ. μετ' ὀνόματι βάσκανον, φθονερὸς ἴσως.

δυνατά, latrare, ὑβρίζω, λοιδορῶ «ψόγω βάλλω» Ἀριστ. Θεσ. 173. ἀπαντῶ μετὰ φωνῆς δυνατῆς· «νέον δ' ἄνδρα βαδίζει» Αἰσχ. Πέρσ. 13, ὀλοφύρομαι, θρηνώ· τὰδε Αἰσχ. Ἀγ. 437, latro. **Βαυκαλάω** κατακοιμίζω, τιθηνῶ, παιδία μετ' ᾧδης κοιμίζω, τιθηνοῦμαι μετ' ᾧδης τὰ παιδία Ἡσυχ. Σουῖδ. κοιν. ναυαρίσω Λούκ. Αεξίφ. 11. **Βαυκάλημα**, τό· ναυάρισμα, ᾧδῃ πρὸς τὸ κατακοιμίζεσθαι τὰ παιδία Ἐπιστ. Σωκρ. 27. **Βαυκαλίζω**· βυκαλάω Β. Ἀν. 85. **Βαυκάλιον**, τό· στενόλαιμον ἀγγεῖον, ὅπερ κενούμενον τοῦ ὕδατος ἐδίδοε τόνον τινά, κοιν. κουκλοῦνα μετγ. πρὸλ. καυκάλιον. **Βαυκάλις**, ἰδὸς ἢ εὖς, ἢ· χαλκοῦν ἢ πηλινον ἀγγεῖον πρὸς ψυχρασίαν τοῦ ὕδατος ἢ τοῦ αἵνου, ψυκτήρ, gillo ἢ gello, ἀντλ. τῶ μιλλιάριον Ἀνθ. 11, 244, (συγγεν. τῶ καυκάλις Κορ. Ἰσοκ. σ. 446). **Βαυκάλος**· βαυκός, τρυφερός Μ. Ἐτ. 192, 20. **Βαυκανήσεται** (βαυκανάω)· βαήσεται Ἡσυχ. **Βαυκάνη**, ἢ· βυκάνη(ς). **Βαυκίζομαι**· ὑρόπτομαι· βαυκίζομενον = τρυφερόν, ὠραίστον Ἡσυχ. δ. γρ. καυκίζομαι. **Βαυκίς**, ἰδὸς, ἢ· ὑπόδημα πολυτελές, κρυκοειδές, γυναικῆστον Πολυδ. 7, 94. **Βαυκίς**, ἰδὸς, δ' 1) Τροϊζήνιος ἀθλητὴς Πaus. 2) ἢ. ὄν. Νύμφης τινὸς Ἀνθ. 7, 710, ἐνθα κερταί βαυκίς. **Βαυκίσματα**, τὰ· τρυφερόματα ἀρ. λεξ. **Βαυκισμός**, δ' 1) ἰωνικὴ ὄρχησις Ἡσυχ. ἀπαλὴ ὄρχησις Σχολ. Ἰλ. φ. 391, φορτικὴ ὄρχησις 2) ἰδὸς ᾧδης πρὸς ὄρχησιν πεποιημένον Ἡσυχ. **Βαυκο-παν-οργαίς**, δ'· καὶ καὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ φανερά προσποιούμενοι Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 4, 7, 15, σεμνοπανουργός, βαυκός, τρυφερός Εὐστ. σ. 58. **Βαυκός**, 3'· τρυφερός, ἀδρός, ἡδύς, καμαρωμένος Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 4, σ. 58. **Βαύνη**, ἢ, Ἡσυχ. καὶ **Βαῦνος** (ἐκ τοῦ αὐτοῦ οὐχὶ ἀπτ. κατ' Ἀρκάδ. σ. 64 βαυνός), δ'· κλιβανός, χωνευτήριον, κάμινος, φοῦρος ἀρ. λεξ. φορητὸς χυτρώπους Μαξ. Τύρ. 22, 3, σ. 325, μαγγάλιον. **Βαυσῶν**, ὠρ. ἀντὶ βαδίζω. **Βαυσμός**, δ'· κραυγὴ Εὐστ. **Βαφεῖον**, τό· ἐργαστήριον τοῦ βαφέως, φαρμακῶν Στράβ. 16, σ. 757. **Βαφεὺς** (βάπτω), δ'· ὁ βαφέας· χρυσοῦ Πλατ. πολιτ. 4, 429· «δευστοποιοὶ ἀττικῶς, βαφεῖς κοινῶς(ς)» Μοῖρ. Πλούτ. Ν. 17. **Βαφή**, ἢ· βούτημα α) ἐν τῷ χρώματι, βάψιμον χρωματισμός, χρώμα Αἰσχ. Πέρσ. 309. β) βούτημα τοῦ πεπυρακτωμένου αἰσθητοῦ εἰς τὸ ψυχρὸν ὕδωρ πρὸς σκλήρυνσιν, στόμωμα· χαλκοῦ Αἰσχ. Ἀγ. 598· ἢ εἰς τὸ ἔλαιον καὶ εἰς παχέα βευστά ἵνα γένη εὐκαμπτος Σοφ. Αἴ. 651. 3) χρώμα πλαστόν· ζωγραφίαν παρειῶν καὶ χαλκῶν βαφαί· Φιλόδοτ. ἑπιστ. 39· μεταφ. «βαφὴ ῥητορικὴ» Πλούτ. Περικλ. 4) δύναμις τοῦ οἴνου· «ὅταν οὖν ὁ οἶνος εἰς ὑγρότητα πολλὴν ἐμπέσῃ, κρατούμενος ἀποβάλλει τὴν βαφὴν καὶ γίνεται παντάπασιν ἀδαφής καὶ οὐδατόδης» Πλάτ. συμπ. 3, 3. 5) χρώμα, θεωρία· «ἄνθ' ἀποδιβληγὸτα τὴν βαφὴν» Λουκ. νεκρ. δ. σ. 650. 6) μεταφ.

ρύπος· τῆς τυραννίδος Πλάτ. ἦθ. σ. 770, impersio, tinctura, vigor.

Βαφικός, 3'· δ' εἰς τὸν βαφέα ἢ εἰς τὴν βαφὴν ἀνέχων· βοτάνη Λουκ. Ἀλεξ. 42· ἢ βαφικὴ = ἡ τοῦ βαφέως τέχνη Πλάτ. Λακ. ἀποφθ. σ. 224. **Βάφιον**, τό· ὀξύδαφον παρὰ Ταραντίνους Ἡσυχ. **Βαφύρας**, ὄν, ὠρ. α, ἰων. Βηφύρας, δ'· πύξ· τῆς Μακεδονίας πρότερον Ἑλικῶν Πaus. **Βάψιμος**, 2'· κατάλληλος εἰς βάψιμον Ἰαμβλ. τινοςδης.

Βάψις, εὖς, ἢ· 1) βούτημα· χαλκός = βαφὴ στόμαμα Πολυδ. 7, 169. 2) χρωμάτισμα, μετγ. **ΒΑΨ**, ἄχρ. θέμα τοῦ βῆναι, βαίνειν κτλ. **Βδάλλω**, με. βδάλω· βυζάνω, ἀρμέγω· πολλὴ Πλάτ. Θεαιτ. 174· γάλαγος Νικ. ἀλ. 262. Παθ. ἀρμέγομαι, ἰδὼ γάλα· «βόες βδάλονται γάλα» = δίδουσι γάλα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 21· «βοὸς βδάλ· λεται ἀμφορέα» = δίδει ἀμφορέα γάλακτος αὐτοῦ mulgeo, sugo.

Βδάλλεις, εὖς, ἢ· τὸ βόζαγμα, ἀρμεγμα Γαλην. **Βδέλλα**, ἢ· 1) ὁ γυνώσκων σκόληξ, ἢ ἀδελλα Ἡρ. 4, 68· σπυλαδών = ὁ ἀλιεύς Ἀνθ. 6, 193. 2) εἶδος ἰχθύος γεμ. πονηπαυγὸς· «ἐν ποταμῷ τινὶ γεννᾶσθαι βδέλλας ἐκατοστήχεις, κατατετρημένα ἰχθύσας τὰ βραγχία, δι' ὧν ἀναπνέουσιν» Στράβ. 18, σ. 826. 3) βδέλλιον Διοσκ. hirsudo, anaguisga.

Βδέλλάζομαι· ἀμείλομαι Ἐρωτιαν. σ. 106. **Βδέλλίζω**· βάλλω, κολλῶ βδέλλας Γαλην. **Βδέλλον**, τό· φωτὸν τῆς Ἀραβίας ἢ τῆς Βακτριανῆς καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ εὐώδες κόμμι Διοσκ. **Βδέλλο-λάρυγξ**, υγός, δ, ἢ· ὁ ἰχθυὸς λάρυγξ· γὰ βδέλλας, λαίμαργος· ἐπὶθ. παρασίτου Κρατίν. **Βδέλυγμα**, ατὰς, τό· καθαρμα, σίχαμα, σίχα· μένον πᾶνμα ἀρ. λεξ. Ν. Δ. **Βδελυγματίας**, ου, δ'· βδελυγμίας. **Βδελυγμία**, ἢ· ἀηδία, σίχασια, ἀναγοῦλα, ἀποτροπὴ Σεν. ἀπομν. 3, 11, 13, κυρ. «ναυτίς κινεῖσθαι ζεμεῖον» Β. Ἀν. 30· τὸ ἐπὶ τῷ κόρῳ δυσχεραίνειν Πολυδ. 6, 44.

Βδελυγμίας, δ'· βδελυκτός μετγ. foetidus. **Βδελυγμός**, δ'· βδελυγμία, ἀηδία ἀρ. λεξ. **Βδελυκτός**, 3'· βδελυγμοῦ ἄξιός, βδελυρὸς σιχαμερός Ν. Δ. ἔκκλ. **Βδελυκτῶς**, ἐπὶρ. μετ' ὅσον βδελυκτόν, σίχα· μερόν.

Βδελύ-τροπος, 2'· ἀποτρόπαιος, βδελυρὸς· ἐπὶ τῶν Εὐμενίδων Αἰσχ. Εὐμ. 52. **Βδελυρόσσομαι**· πράττω, φέρομαι ὡς βδελυρὸς Δημ. 17, 11.

Βδελυρία, ἢ· ἀχρεΐτης, κακοήθεια, ἀναίδεια Ἀνδοκ. 1, 122· καὶ ἀδικία Ἀθην. β. 260, 18. ἀσέλγεια, μαχλοσύνη «ὅπῃ μέλῃς καὶ βδελυρίας κακῆς καὶ αἰσχρῆς διακείμενος τὸ σῶμα» Αἰσχίν. 1, 26, imprudens, protervia, stupor. **Βδελυρός**, 3'· βδελυκτός, σιχαμερός, ἀχρεΐτης κακοήθης, ἀδιάντροπος Πλάτ. πολιτ. 1, 338. ἀσέλγης Αἰσχίν. 1, 41· καὶ ἀναίδης Δημ. 25, 27· βρωμάρης, κορδαλῆς μετγ. (ἐκ τοῦ βδελυ- **Βδελύσσομαι**, ἀπτ. βδελύττομαι, ἀποθ. καθ. αἰσθάνομαι ἀηδία, ἀποστρέφομαι ἐπὶ τῶν κακῶν ὁσμῇ ἐχόντων πραγμάτων· «βδελυθείς» Ἀριστ. σφ. 792· τινὲς Λυσ. 794· καὶ πέφοικα, νεφ. 1117· τὸ ἐνεργ. βδελύσσω μόν. παρ' ἔκκλ. βδελύ-

ἐκ Μακκ. Γ, 1, 48. «βέβλυχμαι» ἐν καθ. σημ.
 Ν Δ. ἀποκάλ. 21, 8, exestor, doctior.
 Βεβλυχρός, ὄψωρ. 3. βεβλυχρός Ἀθην. 7, 321.
 Βεβλυνμαί· βέβω Ἡσυχ. Σουδ.
 Βέβωμαι, ατος, τό· πορὸς γλῶσσιν. visium ἐκ τοῦ
 βέβω, μ. βέβωμαι 1) κλάνω Ἀριστ. συγχά· ἀν
 καὶ ὁ Μοῖρ. ἀττικὸν θεωρεῖ τὸ βούλλω· «ὄρι-
 μύτερον γαλῆς, μηδὲν ἤττον γαλῆς» Ἀριστ. πλ.
 191. Ἀλ. 244· λιβανωτὸν πλ. 703. Παθ. βέβω-
 ὀμενοι, ἱπκ. 900· 2) ἐν γένει ἐκδίδω βρώμαν,
 βρωμῶ, ἐπὶ βρωμερῶν ὥρων· «σιλψης βροουσης»
 Γαλην. perdo, foetio.
 Βεβλός, ὁ· βρώμα τῆς πορδῆς ἢ λύχνου ἐσβε-
 σμένου Μ. Ἐτ. 192, 40.
 Βέβλλω 1) βέβω Σουδ. 2) δέδια, τρέμω, φο-
 βούμαι· «τινά Ἀριστ. ἱπκ. 224· 3) εὐτελλίζω,
 μισῶ, περιφρονῶ Ἀριστ. Λυσ. 354, Σουδ.
 Βεβλᾶσι, γ. πλ. πρόσ. παρκ. ὀριστ. τοῦ ββαίνω.
 Βεβαιο· γνώμων, ὄν, γ. ὄνος, 2' ὁ βεββαίνω
 γνώμην, ὁ βεββαίον φρόνημα ἔχων, σταθερός Βυζ.
 Βεβαίό-πιστος, 2' ὁ βεβαίαν, σταθερὰν πίστιν
 ἔχων, σταθερός εἰς τὴν πίστιν τοῦ ἐκκλ.
 Βεβαίος, 3 καὶ ἀττ. συνηθ. 2' σταθερός, στε-
 ρεός, ἀκλόνητος, ἀσφαλής· «βεββαίος χάρις»
 Θουκ. 1, 32· «χρυστάλλος, 3, 23· ὄχημα Πλάτ.
 Φαῖδ. 85· γῆ Ἀρρ. Ἀν. 2, 21, 6' μεταφ. ἀ-
 εἰσπιστος, πιστός, ἐπὶ πρόσ. Θουκ. 5, 43· «βε-
 ββαίεροι ἀν ἡσαν μηδὲν νεωτερεῖν», 3, 11· «φι-
 λος Αἰσχύ. Πρ. 297· φίλη Ἀριστ. Λυσ. 1017·
 φίλος Πλάτ. συμπ. 183· τέκμαρ, ἄκος Αἰσχ.
 Πρ. 754· τόξευμα, ὁμιλία, τέχνη Σοφ. Ἀντ.
 1073· «ἡθ' ἀντιθ. εὐμετάβολα Πλάτ. πολ.
 6, 593· «λόγος βεββαίος καὶ ἀληθής», Φαῖδ. 90·
 καὶ συγχά· «δόξα Γλυ. 37· «βεββαία εἰρήνη» Ἰ-
 σοκ. 4, 173· οὐσία Ἰσ. 1, 22· «εὐτυχία Πλούτ.
 Φαῖδ. 27· φρόνημα, Θουκ. 6 καὶ ἄλλως· τὸ
 βεββαίον· ἀσφάλεια Πρ. 4, 173 ἐπὶ βεββαίως
 Αἰσχ. Ἀγ. 15· «βεββαιότερος ἔχει» Ἰσοκ. 8, 06,
 stabilis, firmus.
 Βεβαίότης, ἡτος, ἡ· σταθερότης, ἀσφάλεια,
 πίστις Θουκ. 4, 66· οὐσία Πλάτ. Κρατ. 386·
 «μετὰ βεβαίότητος καὶ ἡσυχίας ζῆν», πολιτ. 6,
 103 καὶ μετγ. stabilitas, firmitas.
 Βεβαίό-τροπος, 2' ὁ ἔχων σταθερὸν χαρα-
 κτήρα (τρόπον) Φώτ.
 Βεβαίόω· κάμνω τι βεββαίον, ἀσφαλίζω· ἀρχὴν
 Θουκ. 6, 10· πιστοποιῶ, ἐπικυρώνω· «ἔργω =
 δι' ἔργου 1, 23· δόξαν Πλάτ. Κριτ. 53· νό-
 μους, Λυσ. 6, 28· λόγον, 20, 32· «ἀ συνέ-
 σισθε» = τὰ συμπεφωνημένα, 18, 15 ἀντιθ. δια-
 λύειν· «ὑπερέαν, διαθήκας· πιστοποιῶ, Ἰσ. 1, 18·
 «τὴν πράξιν» = πραγματοποιῶ Ξεν. Ἀν. 7, 6, 17.
 Μείω· ἐν τῇ αὐτῇ σημ. Θουκ. 6, 34· συνηθ. ἐνερ.
 «λόγον» = βεββαίωνω, ἀποδεικνύω Πλάτ. Φαῖδ. 14·
 «ἐναργές τι περὶ τίνος, σοφ. 250· τὴν περὶ
 τοῦ μέλλοντος ἐλπίδα Πολύβ. 3, 31, stabilio,
 confirmo.
 Βεβαίωμα, ατος, τό· βεβαίωσις, στήριγμα, fir-
 mamentum.
 Βεβαίως, ἐπὶ μετὰ βεβαίότητος, ἀσφαλῶς,
 ὑπεκτικῶς, ἀναμφιδύως· «ἔχειν Πλάτ. νόμ. «βε-
 ββαιότερος ἔχειν» Ἰσοκ. 8, 60· «βεββαιότερος
 πιστεύομεν» Στράβ. 1, σ. 23· «πόλις δημοκρα-
 τικὴ βεββαίως» Δημ. σ. 132, 20· γίγνεσθαι

Πλάτ. νόμ. 5, σ. 740· «δύσχυρίζεσθαι, ἔπιν»
 σ. 986· καὶ πεπισμένως Αἰσχ. Α. 9, 71, fir-
 mis, certio, explorato.
 Βεβαίωσις, εως, ἡ· ἐξασφάλισις, πιστοποίησις,
 ἐπικυρώσις· γνώμης Θουκ. 1, 140· «συμβο-
 λῶν Πλούτ. Σολ. 14· «βεββαίωσις δίκη» Πτο-
 λυδ. 8, 34, confirmatio.
 Βεβαίωτέον, β. ἱπκ. διτ' βεββαίον, πρέπει τις
 νὰ ἐπικυρώνη καὶ φυλάττη· ὅρκους Φίλων Δ. Α.
 Βεβαίωτήρ, ἡρος, ὁ βεββαίωτης, ἐγγυητής, ὃν
 παρουσιάζει ὁ ἀπελεύθερος Ἐπιγρ.
 Βεβαίωτής, οὔ, ὁ· ὁ βεββαίον, ἐξασφαλίζων,
 ἐπικυρών, πιστοποιῶν Πολύβ. 2, 40· πίστις
 Πλούτ. Φλαμ. 4 καὶ συγχά Δ. Ἀλ. confirmator.
 Βεβαίωτικός, 3' ὁ πρὸς βεββαίωσιν ἀνέχων,
 χρησιμεύων, ἐπικυρωτικός· «ἐπιρρήματα π. χ.
 ὁήπου δὴ παθεν κτλ. γραμ. confirmativus.
 Βεβαίωτικῶς, ἐπὶ μετὰ τὸν τρόπον ἐπιβεβαιωτι-
 κὸν ἐκκλ.
 Βεββαίεται π. γ'. πρόσ. παθ. παρκ. τοῦ ββαίνω.
 Βεββαίως, οὔα, ὅς, ὄψωρ. ἀντὶ βεββαίως παρκ.
 μετγ. καὶ
 Βεββαίμεν, ἐπικ. συγχ. ἀπαρ. παρκ. ἀντὶ βεββαί-
 ναι τοῦ ββαίνω Ἰλ.
 Βεββαίμεν, βέββατε, βεββαί ἀντὶ βεββαίμεν, βε-
 ββαίκατε, βεββαίκασι παρκ. ὀριστ. τοῦ ββαίνω.
 Βεββαρκῶς, ἰων. ἀντὶ βεββαρκῶς παρκ. μετοχ.
 τοῦ ββαίνω.
 Βεββασισμένος, ἐπὶ μετὰ ββασίον, μετὰ ἀκριβῆ
 ἐξέτασιν ἐκκλ.
 Βεββαίως, ὅτος, ἰων. ἀντὶ
 Βεββαίως, παρκ. μετγ. τοῦ ββαίνω.
 Βεββαίλος (ββαίνω), 2' τόπος· «πατός καὶ τοῖς τυ-
 γοῖσι», ἀντιθ. ἀβέββαλος, ἀββατός, ἱερός. Κατὰ
 Σουδ. «τὰ μὴ ὅσα μὴδὲ ἱερά, παντὶ δὲ βάσι-
 μα»· ἄλλως Αἰσχ. Ἰλ. 504· ἐπὶ ἀνθρώπων ἀ-
 μύτης Σχολ. Σοφ. Οἱ. Κ. 10· «τελετῆς καὶ
 ἡλίου Ἀνθ. 9, 298· καὶ ἀγροικοῖς Πλάτ. συμπ.
 218· μιανός, ἀκαθάρτος Εὐρ. ἀποσπ. ἐπὶ τρο-
 φῶν ὅς δύναται τις νὰ φάγη Ἀθην. 2, 65, pro-
 fanus.
 Βεββαλότης, ἡτος, ἡ· ἀνιερότης, ἀκαθαροῦς
 ἐκκλ. profanitas.
 Βεββαλο-τροπία, ἡ· βέββαλος τρόπος, κακοήθεια
 ἐκκλ.
 Βεββαλόω· κάμνω τι βέββαλον, μόλυνω Ἡσυχ.
 Βεββαίως, ἐπὶ μετὰ τὸν τρόπον βέββαλον ἐκκλ.
 profane.
 Βεββαίωσις, εως, ἡ· μίανσις, μόλυνσις, ἀνι-
 ερότης ἀρ. λεξ.
 Βεββασμένος, ἐπὶ μετὰ ββαν, δυναστεύς, ἀ-
 κουσίως Δ. Σικ. 3, 25.
 Βεββαίκα, γ'. ἐν. πρόσ. ἐνερ. παρκ. τοῦ ββαίνω Ἰλ.
 Βεββαίμενος, ἰων. 3 ἀντὶ βεββασμένος.
 Βεββαίεται, παθ. παρκ. τοῦ ββαν.
 Βεββαίηαι, β'. ἐν. πρόσ. παθ. παρκ. τοῦ ββαν
 Ἰλ. 2, 380, μετρικῶς δισύλλαβον μετὰ συνι-
 ζήσεως.
 Βεββαίηεται, βεββαίηαι καὶ
 Βεββαίηεται, βεββαίηαι, π. ἰων. ἀντὶ βέββαλην-
 ται, βέββαληντο γ'. πλ. πρόσ. παρκ. καὶ ὑπερσ.
 τῆς ὀριστ. καὶ
 Βεββαίηηαι, β'. ἐν. πρόσ. παθ. παρκ. τοῦ ββαν
 τοῦ ββαν.

Βεβουλευμένως, ἐπὶ. μετὰ σκέψεως ἐκ προ-
μελέτης, ἐξεπίτηδες Δημ. 21, 41, consulta.
Βεβραδών, ὄνος, ὁ βαβραδών.
Βεβράζω, ἔσφ. τύπ. ἀντι βαβράζω.
Βε(μ)δράς, ἄδος, ἡ εἶδος μικροῦ ἰχθύος· ὅδε
βυμβρός.
Βε(μ)δραφύη, ἡ φαγητὸν ἐκ μεδράδων ἀντι ἀ-
φύων Μ. Ἐτ.
Βέβριθα, παρκ. τοῦ βρίθω Ὀμ.
Βέβρυκες (ἐν Βάβρυς Στ. Βυζ.), οἱ 1) ἔθνος
τῆς Βιθυνίας Ἀπολ. Ῥ. 2, 2) ἔθνος τῆς Γαλ-
λίας Στ. Βυζ. ἡ χώρα τούτων Βεβρυκία Ἀ-
πολ. Ῥ. 2, 136 ἐπὶ Βεβρυκίος, 3, Στ. Βυζ.
(τὸ ὁ Ἀπολ. Ῥ. 5 Θεοκρ.)
Βέβρυξ· ὅδε βρύξω.
Βεβρώθω, π. ἀντι διδρώσκω· βεβρώθαι Ἰλ. β, 35.
Βεβρώς, ὥσα, ὡς, ἀττ. ἀντι
Βεβρώκως, μετοχ. ἐνερ. παρκ. τοῦ βιβρώ-
σκω Ὀμ.
Βεβρώσεται, γ'. ἐν. μ. παθ. τοῦ βιβρώσκω Ὀδ.
Βεβυσμένως, μετχ. παθ. παρκ. τοῦ βύζω Ὀδ.
Βεβυμένως, 3, ἰων. ἀντι βεβυμένως.
Βεβώς, ὥσα, ὡς, ἀττ. ἐκ τοῦ βεβώως ἀντι βε-
βυκίως παρκ. μετχ. τοῦ βάλω.
Βέδω· ὁμορ κατὰ τοὺς Φρύγας, Κλ. Ἀλεξ. στρωμ.
σ. 569 ἡ ἀπὸ κατ' ἄλλ.
Βέθρον· βέρεθρον Μ. Ἐτ. 194.
Βέη δ', ἐν. τοῦ βέομαι Ἰλ. καὶ γ'. ἐν. τοῦ ἀορ.
β', ὅποτ. τοῦ βάλω ἀντι βῆ.
Βεῖλοσφ, ὁπος, ὁ ἱμάς, λῶρος· βεῖλοσφες, ἱ-
μάντες, οἳ ἀναδοῦσι Λακεδαιμόνιοι τοὺς νικη-
φόρους· Ἡούχ.
Βεινέω· βινέω Ἡούχ.
Βεινητιάω· βινητιάω Ἡούχ.
Βεῖομαι, π. ἀντι βέομαι Ἰλ. χ. 431.
Βεῖω, ἰων. ἀντι βῶ, ἀ. πρόσ. ἀορ. β'. ὅποτ. τοῦ
βάλω.
Βεκκί-σέληνος, 2· ἀρχαῖος, ἀνόητος, ἀπό-
πληκτος, λήρος ὡς τὰ κρονικός, κράνιος Ἀ-
ριστ. νεφ. 398. Κατὰ Σχολ. Ἀριστ. ἐσχημα-
τίσθη ἡ λέξ. ἐκ τῆς λ. βέκκος δηλούσης κατὰ
τὸν Ἡρ. 2, 2 παρὰ τοῖς Φρυγῶν τὸν ἄρτον καὶ ἐκ
τοῦ προσέληνος, οἳ ἐκαλοῦντο οἱ Ἀρκάδες.
Βέκος, τό· ἄρτος, φρυγικὴ λέξ. εὐχρ. καὶ παρὰ
Κυπρίους Ἡρ. 2, 2· «Κυπρίων βέκος φαγοῦσι»
Ἰππῶνας π. Στράβ. 8, 3, σ. 340, δ. γρ. βέκος,
βεκκός, βέκκος, γεν. βέκους Ἀριστ. εἰδ. τ. 2, σ. 3, 7.
Βελδίνα ἢ Βέλδινα, ἡ 1) νῆσος τοῦ Σαρωνι-
κοῦ κόλπου Στράβ. κατ. Βαλδωίτης, ὁ Ἡρ. 8,
125· 2) κώμη, χωρίον τῆς Λακωνίας Πλούτ.
παρὰ Πάου. Βαλεμίνα. Βαλμινάτις, ἰδὸς· ἡ περὶ
τὴν Βαλδίναν χώρα Πολύβ. 2, 54.
Βέλγαι, οἱ· οἱ κάτ. τῆς Βελγικῆς Στράβ. Βελγία
ἐπὶ Βελγικός, 3· ἡ Βελγικὴ δηλ. χώρα = Gal-
lia, Belgica Στ. Βυζ.
Βελεμίνα, Βελμινάτις· ὅδε Βελδίνα.
Βελεη-φόρος, 3· ὁ φέρων βέλη Ἀνθ. 14, 111.
Βέλεκος· «ὁσπρίον» τι ἐμπερὲς λαθῶρι, μέγε-
θος τρεβίνθου ἔχον· Ἐτ. Μ. 144, 31.
Βελεμνίτης, ου, λίθος, ὁ· εἶδος λίθου ἔχοντος
σχήμα βέλους, δ. γρ. βελενίτης.
Βελεμνον, τό· βέλος πλ. ἐν τῇ Ἰλ. α, 484·
«ἀσπίστομον Δίσχ. Ἀγ. 1475 ἐπὶ χαλᾶς» Ὀρφ.
λῆθ. 591.

Βελεμνο-τοξο-φόρος, 2· ὁ φέρων βέλος καὶ
τόξον Βυζ.
Βελένιον, τό· φυτὸν φαρμακικόν, «τὸ δηλητη-
ριώδες τὸ γενόμενον ἐν τῇ Περείδῃ, μεταφυτεύ-
μενον ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἢ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ γίνε-
ται βρώσιμον» Ἀριστ. Φυτ. 1, σ. 821, 32,
ἐκ τῶν βέλων ἅτινα ἔδαπτον δι' αὐτοῦ οἱ βάρ-
βαροι· ἐντ. καὶ τὸ λατ. venenum.
Βελένζος, ου, ὁ· ἰχθύς· «κωδιδὴ τὴν ἰδίαν πα-
ραπλήσιος» Ἀθην. 7, 288.
Βελεσσι-χαρής, 2· ὁ χαίρων εἰς (ἀγαπῶν) τὰ
βέλη· Ἀπόλλων Ἀνθ. 9, 525, 3.
Βελικός, 3· ὁ ἀνίκων εἰς (ἔχων ἀντικείμενον)
τὰ βέλη· τὰ βελικά = βιβλία περὶ βελοποιίας καὶ
τοξευτικῆς πραγματευόμενα Ἀθην.
Βελίτης, κάλαμος, ὁ· κάλαμος χρήσιμος διὰ
κατασκευῆν βέλων γεωπ.
Βελλίον· φόνιτης, ου, ὁ· Ἕλληνα ἥρωα ἐκ Κο-
ρίνθου, υἱὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἔγγονος τοῦ Σι-
σφου, πρότερον Ἰππῶνος καλούμενος, εἰτα δι-
κλῆθαι αὐτῷ, ἐπεὶ δι' ἐφόνευσεν ἐξ ἀπροσέχιας
τὸν ἀδελφὸν Βέλλερον. Καταφυγὼν εἰς Τίρυνθα
πρὸς τὸν βασιλέα Πρωτόν διεβλήθη πρὸς αὐτὸν
ὅπῃ τῆς γυναῖκος αὐτοῦ Ἀνταίας, ἐπεὶ δι' ἐνέ-
δωκεν εἰς τὰς προτάσεις αὐτῆς, καὶ ἰσάλην ἡ
Λυκίαν πρὸς τὸν πενθερὸν τοῦ Πρωτοῦ Τελέτην,
τοῦ ὅποιον ἐγένετο γαμβρός, φονεύσας τὴν Ἀ-
μαίραν. Βελλήσας δὲ ἡ ἀνάβη μετὰ τὸν ὅπῃ τῆς
Θηνᾶς ζωρηθέντα εἰς αὐτὸν ἔπαιον εἰς τὸν Ὀλυμ-
πον κατεκρημνίσθη Ἀπολλ. 1, 9· παρὰ Θεοκρ.
15, 92 Βελλεροφῶν, ὄντις.
Βελο-θήκη, ἡ· φαρέτρα, θήκη διὰ βέλη Λιδαν.
Βελο-μαντία, ἡ· εἶδος μααντείας διὰ βέλων
ἐξαγομένων ἐκ τῆς φαρέτρας, δι' ὧν ἐπολοῦτο
ἐκ τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων
ποία πόλις ἐμελλε νὰ πολεμηθῇ μετ'.
Βελόνη, ἡ· 1) κορυφὴ (μύτη) τοῦ βέλους, ἀφίει
βελόνι Πολυδ. 10, 136· 2) εἶδος ἰχθύος κοιν.
ζαργάνα Ἀθην. 7, 319, acus.
Βελόνιον, τό, Εὔστ. καὶ
Βελόνις, ἰδὸς, ἡ· 1) ὀπκορ. τοῦ βελόνι Πολυδ.
10, 136· 2) εἶδος ἰχθύος, βελόνη Σχολ. Ὁππ.
Βελονο-ειδής, 2· ὁ ἔχων σχῆμα βελόνης· ἐκ
φυσῆς Γαλην.
Βελονο-θήκη, ἡ· θήκη διὰ βελόνων γλωσ.
Βελονο-ποιί(λ)της, ου, ὁ· ὁ κεντῶν (και-
κίλων) ὀφθαλμοὺς διὰ βελόνων Πασύ.
Βελονο-πώλης, ου, ὁ· 1) ὁ πωλὼν βελόνες
Πολυδ. 7, 197· 2) περίφρημος τοκογλόφος τὸν
Ἀθηνῶν Ἀριστ. πλ. 175.
Βελονο-πώλης, ἰδὸς, ὀηλ. τοῦ βελονοπώλης
Πολυδ. 7, 197.
Βελο-ποιέω· κατασκευάζω βέλη Εὔστ.
Βελο-ποιητικός, 3· βελοποιός.
Βελο-ποιία, ἡ κατασκευὴ βέλων Πολυδ. 7, 156.
Βελο-ποιικός, 3· ὁ ἀνίκων εἰς τὴν βελοποιαν·
βελοποιική, δηλ. τέχνη = τέχνη τοῦ κατα-
σκευάζειν βέλη ἀρχ. ααθ.
Βελο-ποιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων βέλη Πολυδ.
7, 156.
Βέλος, εος-ους (βάλλω), τό· «παν τὸ πόρρωθεν
βαλλόμενον» Εὔστ. ἰδ. σαγίτα. Καθ' Ἱππωνα
«βέλος καλεῖται πᾶν τὸ ἐξαποστελλόμενον ἀπὸ
τῶν ὀργάνων ἢ ὑπὸ ἄλλης τινὸς δυνάμεως, οἷον

τόξου, σφενδόνης ἢ ἄλλου τινός» ἀρχ. μαθ. σ. 122. παρὰ Ξεν. Ἀν. 5, 2, 14 μετὰ τὸν βελὸν συγκαταλέγονται λόγχα ι, τοξείματα, σφενδόναί καὶ ἐκ τῶν χειρῶν λίθοι παρ' Ὀμ. ὁ σφενδονιζόμενος λίθος Ὀδ. ι, 495, ἡ σφενδονιζομένη ὕψηνος (σκαμνίον), ρ. 464. «ὁ πῦξ βελίων ἔλκει» = σύρειν ἐκτός της βολῆς τῶν βελίων Ἰλ. δ, 465. «ἔξω βελίων» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 89. «ἐκτός βέλους» Λουκ. «ἐντός βέλους» Παλ. 8, 7. μεταφ. τὸ ἔξωτος Σοφ. Αλ. 658. «δυσόθηκτον Εὐρ. Πλ. 1159. «Διὸς βέλεα» = κεραυνοὶ Πίνδ. Ν. 10, 8. — πυρπάλαιον, Ὀ. 11, 84 καὶ συγγά. — Ζηνὸς ἄγρυπνον Αἰσχ. Πρ. 358. — πυρπύλον, 919. — κεραυνῷ, 435. ἐπὶ καταγίγδος Αἰσχ. Πρ. 371. «βέλος ἐνέσκηψε θεός» Ἡρ. 4, 79. — εἰλεῖθις = ὠδὴ Ἰλ. λ, 269. μεταφ. ἐπὶ παντός, ὅπερ προφανεῖ αἰφνιδίαν ἐντόπισιν, καὶ ἰδ. δόμῳ τὸν ἀνταγωνιστὴν βέλος ἐπληξε γυναῖκα» Πίνδ. Ν. 1, 48. — ἡμέρου Αἰσχ. Πρ. 652. — ἡλίκοντο, Ἀγ. 232. — μαλθακὸν ὀμμάτων, 722. καὶ ἐπὶ τῶν λέξεων, Εὐμ. 640, Πλάτ. Φιλ. 23. ἀντὶ πληγῆς ἴσως ἐν Ἰλ. δ, 513, Ὀδ. υ, 305, telum, stimulus.

Βελουστασία, ἡ τόπ. ἐν ᾗ στήνεται μηχανή, δι' ἣς ῥίπτονται βέλη μτγν.

Βελουστασίς, ἡ 1) βελουστασία Πολύδ. 9, 41. 2) ἡ μηχανή, δι' ἣς ῥίπτονται βέλη ἀρ. λεξ.

Βελουσφενδόνη, ἡ σφενδόνη ἀποσφενδονίζουσα βέλη, ἰδ. βέλος μὴ αὐτοῦ καὶ πίσσαν πεπιλεγμένον Πλουτ. Σόλ. 18.

Βελουσλίω, ἔλκει, σύρει, ἐκβάλλει τὸ βέλος ἐκ τῆς πληγῆς — ἐαυτὸν Πλουτ. ἦθ. σ. 977.

Βελουσλία, ἡ τὸ ἐκβάλλειν τὸ βέλος ἐκ τῆς πληγῆς Εὐστ.

Βελουσλικός, 3. ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς βελουλικίαν Παυλ. Αἰγ. 8, 88.

Βελουλικός, 3. ὁ βέλη ἐκβάλλων τὸ βελουλικόν = ἐργαλεῖον χρήσιμον εἰς βελουλικίαν.

Βέλτατος, 3. βέλτιστος Αἰσχ. Εὐμ. 465.

Βέλτερος, 3. βελτίων Ὀδ. ζ, 282, Ἡσ. Αἰσχ.

Βέλτιον, οὐδ. τοῦ βελτίων ἢ ἐπὶ ἀντὶ βελτιόω, ἐπὶ κἀλλιον, καλλίτερον.

Βελτιόω, καλλιεργεῖν, κάμναι καλλίτερον Ἀριστοτ.

Βελτιστος, 3. ἀνὴρ, ὅπερ. τοῦ ἀγαθός καλλιστος, ἐπιτυχέστατος «ὡ βέλτιστε» ἐν τῇ συνήθει γλώσσῃ καὶ εἰρων. Πλάτ. Ἀριστοτ. τὸ βέλτιστον = τὸ καλλίστον, τὸ ἡθικὸν ἀγαθὸν καὶ τὸ ὠφελίμον Πλάτ. Ἀλκ. 2, 145. βέλτιστα = κάλλιστα Πλάτ. αὐτ. μτγν. «ἀπὸ τοῦ βελτίστου» Δ. Ἀλ. 1, 76 παρὰ Ξεν. Ἀθ. 1, 5, 3, 10 βελτιστοί = ἀριστοκράται, optimaes, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ δῆμος.

Βελτίων, ον, ονος, 2. ἀνὴρ, συγκρ. τοῦ ἀγαθός καλλίτερος ἐπὶ τοῦ ἦθ. ἀγαθοῦ, ἐπὶ τῆς ἀρετῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ὠφελίμου, ὠφελιμώτερος παρὰ τοὺς ἀτ. βέλτιον = καλλίτερον, σπανιώτ. βελτιόων.

Βελτιώσις, εως, ἡ τὸ βελτιοῦν, καλλιεργεῖν Πλουτ. συμμ. 7, 3, 3.

Βελτιώτατος, 3. ὅπερ καὶ

Βελτιώτερος, 3. συγκρ. τοῦ βελτίων κατὰ τὰ μείζοντα καὶ κρείττονα Ἡσυχ.

Βελτιότης, ος, ὁ τὸ βελτίων, διορθωτὴς ἐκκλ.

Βελτιωτικός, 3. ὁ χρησιμεύων πρὸς βελτίωσιν, ὁ κάμνων τινὰ καλλίτερον Κλ. Ἀλ. στρ. 7.

Βελφοί, οἱ Δελφοί, Θηδών ἐπιγρ.

Βεμβί(6η)χάω, περιστρέφομαι ὡς βέμβις Ἀριστοτ. ὄρν. 1465.

Βεμβί(χί)ζω, βομβῶ, στρέφω, εἰς κόλπον διώκει

Ἡσυχ. κάμνω νὰ περιστρέφεται ὡς βέμβις Ἀριστοτ. σφ. 1517.

Βεμβιχόδης, 2. ὁμοῖος βέμβις — σκευὸς Ἀθην. 11, 496, διόρθ. βικωδής.

Βεμβίνα, ἡ κόμη τῆς Νεμέας, κατ. Βεμβινί(η)της κ. Βεμβινάτης ἐπὶρ. Βεμβίνηθεν, Βεμβίναδε Στράβ. Στ. Βυζ.

Βεμβίς, ικος, ἡ 1) ὁ ἐξολιγος στρόμβος, ἔργα

λεῖον, ὁ μάλιστα στρέφουσιν οἱ παῖδες, τροχός Ἀριστοτ. σφ. 1529, Σουίδ. 2) θινός, στρόβιλος,

περιστροφή ὕδατος τῆς θαλάσσης Ὀππ. ἄλ. 5, 221. 3) ἔντομον «σφηκοειδές, μέλαν κατὰ τὴν

χροὶαν κέντρον χρώμενον ὡς οἱ σφήκες», ὅπερ ἄλλως τεθρήνη καὶ τεθρηδὼν καλεῖται, κοινῶς σκουρὸς Σχολ. Νικ. ὅπρ. 805, δι. γρ. βέμβηξ.

Βεμβράς, ἄθος, ἡ εἶδος ἀφύης, ἀθέρην Ἀθην. 7, 287. προβλ. μεμβράς καὶ βαμβραδόν.

Βενδίδειον, τὸ νῆος τῆς Βενδίδος Ἀρτεμίδος ἐν Πειραιεὶ Ξεν. Ἑλλ. 2, 4. 2) Βενδίδεια, ἡν,

τά ἐσθρὴ τῆς Βενδίδος Σχολ. Πλάτ. πολιτ. 1, σ. 354.

Βενδίδς, ἴδος, ἡ, αἰτ. Βενδὴν (Β. Ἀν. σ. 1343).

ἡ Θρακικὴ Ἀρτεμὶς, ἥτις αὐτὴς ἑλατρεῖτο καὶ ἐν Ἀθῆναις Ρούγκ. Τίμ. 62. ἴσως ἦτο Πελα

σγικὴ θεοτὴς καλουμένη ἐτι μεγάλη θεὰ καὶ Ἰφιγένεια Ἑρμᾶν. πολ. εἰς Εὐρ. Ἰ. Τ. σ. 32.

Βενθεσιχύμη, ἡ κυρ. ἡ βυθιστομένη εἰς τὰ κύματα, θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφι

τρίτης Ἀπολ.

Βένθος, εως, τὸ βάθος, ὡς πένθος ἀντὶ πένθος, ἰδ. τὸ βάθος τῆς θαλάσσης συνήθ. πλ. Ὀμ.

Πίνδ. Ὀ. 7, 105. — ἄλιον Εὐρ. ἀποσπ. «βέν

θεα ὕλη» = τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ βένθους Ὀδ. ρ, 316. μεταφ. κρηδίας, ἐκπεροσμένη Ἀνθ.

5, 274, 9, 767, altitudo, profunditas.

Βένθοςδε, ἐπὶρ. εἰς τὸ βάθος Ὀδ. 8, 51.

Βενέθεντος, ἡ, Πλούτ. καὶ Βενεόθεντον, τὸ

Στράβ. πόλις ἐν Σαμνίῳ τῆς Ἰταλίας, Bene

ventum, κατ. Βενεθεντίνος Στ. Βυζ.

Βέννα, ἡ 1) πόλις τῆς Θράκης Στ. Βυζ. 2) μί

βουλὴ τῶν ἐν Ἐφέσῳ πάντε, ἡς οἱ βουλευταὶ

Βέννιοι Στ. Βυζ.

Βέντιστος, ὄρν. 3. βέλτιστος Θεόφρ. 5, 76.

Βέομαι καὶ βείομαι Ὀμ. μόν. ἐν μέσημ.

μέλ. θὰ περιπατήσω, ἐτοιμῶς θὰ ζήσω Ἰλ. υ, 194, π. 852, συγγεν. τῷ βαίω ἢ κατ' ἄλλ. τῷ

βίω, βίω κατ' ἔκτασιν τοῦ εἰς εἰ.

Βέρβεια, ἡ κατὰ τινας θεὰ τις ἢ ἐπιθετον τῆς

ἐπὶ τῆς Κύπρου λατρευομένης Ἀφροδίτης (Venus

Barbata Στράβ. εἰς Αἰν. 2, 632) Ἀθην. 3, 83.

Βέρβερι, εως, τὸ ὑστρακόν, φέρον τὸν θαυμα

ζόμενον μαργαρίτην λίθον, κτείν παραπλήσιον,

λετο» Εὐστ. Ἀθην. 3, 93.

Βερβέριον, τὸ ἴσ. πτωχὸν ἐνδυμα Ἀνακρ. ἀ

ποσπ. 19 παρὰ Ἀθην. 12, 533.

Βέρρη, ἡ πόλις τῆς Θράκης κατ. Βερράτος

Στ. Βυζ.

Βέρθρον, ἐπ. καὶ ἰων. τὸ βάρκρον ἢ 9, 14.

Βερεκόνται καὶ Βερέκυντες, αἱ Φρυγικὴ φυλὴ Στράβ. 10, σ. 469 ἐπὶ θ. Βερεκόντιος, 3 καὶ μετὶν. Βερεκύνθιος· -νομός = χώρα τῆς Φρυγίας, ἔνθα ἐλατρεύετο ἡ Κυβέλη Καλλιμ. Ἀρτ. 246, καὶ ἡ Βερεκυντία, δηλ. χώρα Στ. Βυζ. Βερεκυντία ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Κυβέλη Ἡσύχ. Ὁ Λίσχ. Νιδό. ἀποστ. 143 καλεῖ τὴν χώραν ταύτην Βερέκυντα.

Βερεκυντίας, ὁ ἄνεμος τις, ἴσως πνέων ἐκ τῆς Βερεκυντίας ἢ ἐκ τῆς Φρυγίας Ἡσύχ.

Βερενίκη ἡ Βερονίκη, ἡ, μακεδ. ἀντὶ Φερενίης ὄν. γυναικῶν καὶ πόλεων, συνήθως ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ 6'. α) ὄν. γυναικῶν· 1) ἀδελφὴ καὶ γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου Θεόφρ. 1, Παισ. Πλούτ. 2) γυνὴ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ἧς τὴν κόμην μετέθηκεν εἰς τοὺς ἀστέρας ὁ Κόων Αἰλ. 6) ὄν. πόλεων· 1) ἐν τῇ ἀνω Αἰγύπτῳ παρὰ τὸν Ἀραβικὸν κόλπον Στράβ. 2) ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ, πρότερον Ἑσπερίς καλουμένη· πλησίον δὲ ταύτης οἱ ἄρχατοι μετέθεσαν τοὺς κήπους τῶν Ἑσπερίων Στράβ. καὶ πολλὰ ἄλλα πόλεις μνημονεύονται ὑπὸ τοῦ Στράβ. κλ.

Βερέ-σχεθες, ὁ ἀνόητος, εὐήθης Ἀριστ. Ἰππ. 633· ἢ λείψ. πεποιημ. ὑπὸ Ἀριστ. καὶ Σχολ.

Βέρμιον, τό· ὄρος τῆς Μακεδονίας Ἡρ.

Βερόη, ἡ ὀηλ. ὄν. γυν. Νόν.

Βεραία, ἡ· 1) πόλις τῆς Μακεδονίας παρὰ τὸ ὄρος

Βέρμιον Θουκ. 2) πόλις τῆς Συρίας (νῦν Χαλέπιον) Στράβ. κατ. Βαρυεύς καὶ Βεραεύς.

Βέρ(ρ)ης, ὁ δραπέτης Ἡσύχ. Μ. Ἐτ.

Βερρόν ἡ δειρόν· δασὺ Ἡσύχ.

Βερτίσχος, ὁ· ὄρος τῆς Μακεδονίας Στράβ.

Βερόδικος, ἡ· νῆσος τῆς Πραποντιδὸς Στράβ.

Βεσσαί, αἱ· Θρακικὴ φυλὴ Στράβ. Ἡρ. 7, 111, Βησσόι.

Βερόδος, εὖς, τό· ποικίλον καὶ πορφυροῦν χμαῖον, γυναικεῖον Σαπφ. καὶ Καλλιμ. παρ' Ἀρ. λεξ. Πολυδ. 7, 49.

Βέχειροι, αἱ· Σκυθικὴ φυλὴ Ἀπολ. *Ρ.

Βή· «τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς», φωνὴ τῶν προβάτων «ὅ δὲ ἡλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει» Κρατίν. παρὰ Σουίδ.

Βῆ ἀντὶ ἔξω, γ'. ἐν. πρόσ. ἀορ. 6. ὄριστ. καὶ

Βῆ, γ'. ἐν. ἀορ. 6'. ὑποτ. τοῦ βαίνειν.

Βῆγμα, τό· «τὸ μετὰ βηγὸς ἀναπτύσσον, ἀπόπτυσμα ἀπὸ οὐρακός», φλέγμα, ρόχαλον Ἰπ. ποικρ. Γαλην. πρὸλ. βρηγμα.

Βῆθι, ἀορ. 6'. τῆς προστ. τοῦ βαίνειν.

Βηλά, ὄν, τὰ· πέδιλα Πανόατι παρὰ Σχολ. Ἰλ. α, 591.

Βηλός (βαίνω), ὁ· «ὁ τῆς θύρας οὐδὲς» ἀρ. λεξ. καταφώνιον τῆς θύρας Ἰλ. α, 591· παρὰ Κ. Σμ. 13, 483· «ἀστεροειδὲς βηλός» = οὐρανός.

Βηλός, ὁ· 1) ὁ Βαβυλωνίος θεὸς Βαβλ. ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου Ζῆς Βηλός καλούμενος· ἐκ τούτου αἱ

«Βηλίδες πόλεις» τῆς Βαβυλωνίας Ἡρ. 3, 155· 2) υἱὸς τοῦ Πασικιδάωνος, πατὴρ τοῦ Αἰγύπτου καὶ Δαναοῦ, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Λίσχ.

Βημα, (βαίνω), τό· 1) βάδισμα, πάτημα Εὐρ. Τρ. 342, ἐν γέν. παρσία, δρόμος Σοφ. Ἠλ. 163· 2) τόπος, ὁψηλός, εἰς ὃν ἀναβαίνει τις νῆ δμῖλῃσθ, ρητορ. βῆμα Πλάτ. Ἰων. 535, 18. παρὰ ῥήτορ

«ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέστη» Δημ. 18, 68· ἔδρα δικα

στικὴ Ἀριστ. ἔκκλ. 677· παρὰ Ῥωμαίοις *ostia* καὶ ἐπὶ τῆς θυμέλης Πολυδ. 4, 123· 3) μέτρον μήκους = 10 παλαισταί = 2 1/2 ποδῶν Ἡρων. Βημάτιζω, μ. ἰσμ. 1) κἀμνον βήματα περὶ πατῶ Λίσχ. Εὐστ. σ. 649, 24· 2) «τοῖς ποσὶ μετρίω» Ἡσύχ. μετρῶ δρόμον μὲ τὰ βήματα Πολυδ. 3, 39.

Βηματισμός, ὁ· ἡ διὰ βημάτων καταμέτρηση Σχόλ. Ὁδ. ξ, 318.

Βηματιστής, οὗ, ὁ· ὁ διὰ βημάτων καταμετρῶν Ἀθην. 10, 442.

Βῆμεν, ἀντὶ ἔδηνμεν Ὁδ.

Βῆμεναι ἢ βῆμεν, ἐπ. ἀπαρ. ἀορ. 6'. τοῦ βαίνειν ἀντὶ βῆναι Ὀμ.

Βῆν, π. ἀντὶ ἔδην ἀορ. β'. τοῦ βαίνειν Ἰλ.

Βῆναι, ἀπαρ. ἀορ. 6'. τοῦ βαίνειν.

Βῆνακος λίμνη, ἡ· λίμνη τῆς ἀνω Ἰταλίας Στράβ. Benacus lacus.

Βῆξ, βηγός, (βήσσω), ἡ καὶ ἄττ. ὁ βῆγας Ἀριστ. «μετὰ βηγός ἰσχυροῦ» Θουκ. 2, 49.

Βη-άνθημεν, αἰολ. τεράνθημεν, τό· ἡράνθημεν νάρκισσος Ἡσύχ.

Βῆρηξ, ηκας, ὁ μάζα μεγάλη Ἡσύχ. (δε βάρηξ Βῆρηξ, ἡ· κωδία (κεφαλὴ) μήκωνος Ἡσύχ.

Βηρύλλιον, τό, ἀρ. λεξ. ὑποκ. τοῦ

Βῆρυλλος, ὁ καὶ ἡ εἶδος πολιτείας (λθον βα- λασσοπρασίον· «γλαυκῆς βηρύλλου καὶ ἐμυθό- σου» Τρωαῖδ. 70, Ἀνθ. 9, 544.

Βηρύτος, ἡ· πόλις τῆς Φοινίκης Στράβ.

Βηρωσσός, ὁ· Βαβυλωνίος ἱστοριογράφος τῆς 3ης ἑκατονταετ. π. Χ.

Βῆσα, ας, ε, ἔμερ. ἀορ. 6'. τοῦ βαίνειν Ὀμ.

Βῆσ(σ)α, ης, ἡ· 1) πόλις τῆς Λοκρίδος Ἰλ. Στράβ. 2) δήμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Ἀντιοχίου

φυλῆς Στράβ. κατ. Βησαεύς.

Βῆσάμην, μ. ἀορ. 6'. τοῦ βαίνειν.

Βῆσσομαι, μέλ. τοῦ βαίνειν.

Βῆσσα, (βάθος, βάσων), ἡ· 1) κοιλάς· «οἱ βά- σισαι τόποι τῶν ορέων», «οἱ σύνδεσμοι καὶ δρο- μώδεις τόποι» λεξ. καὶ Σχολ. πρὸλ. νάπη· «ὕ- ρους ἐν βήσσοι» Ἰλ. γ, 34· «ἐν καλῇ βήσσοι» σ. 588. Παρὰ Πινδ. πάντοτε πλ. Πινδ. ἦ. 3, 244 ἐν γέν. ἀκαλλιέργητος, ἐρημος χώρα Ἰλ. 39, 53· «εὐάνεμοι Σοφ. Αἴ 198· 2) παρὰ Ἀ- λεξ. εἶδος ποτηρίου κάτωθεν εὐρέας καὶ ἄνωθεν στενοῦ Ἀθην. 11, 781, saltus.

Βησσῆεις, εσσα, ἐν· ὁ ἔχων βήσσας (κοιλὰδας, δρομώνας)· ἄγκυα Ἡσ. ἔρ. 387· «δρομὰ θεῶν» 130· οὐρεα Δ. Περ. 1183· -νομός Κολοσσ. 14, saltuosus, flexuosus.

Βήσσω, ἄττ. βήτω, μ. ἔσμ. βήχω Σαν. Κυρ. 2.

Βήσσως, ὁ· τοπάρχος τῆς Βακτρίας Πλούτ.

Βῆσιον, τό, ὑποκ. τοῦ βῆσσα· ποτήριον.

Βῆσσα, ἡ Βῆσσα, π. εος· οὗς· βῆσσα Ἡσύχ. «βῆσσα ποτίζοντα» Ὀμ. Ὀμν. εἰς Ἀφρ. 99.

Βῆτα, τό, ἄλλ. τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλ- λην. ἀφαιρέσθαι.

Βητ-αρμός (βαίνειν ἀρμός), ὁ· ρυθμικὸς χορδῆς· ἐνὸςπλος Ἀπολ. Ρ. 1, 1135· πρὸλ. πυρρήχη.

Βητάρμων, ονος, ὁ· ὀρχηστὰς, οἱ διὰ τῶν πυ- δῶν ὀρχοῦμενοι, ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαίνειν· Ἡσύχ. χορευτὴς Ὁδ. β, 250 καὶ μετγ. π. ἐπὶ θ.

-παλμός Ν. Διον. 33, 87· ὀρχηθμός Μανθ. 2, 335.

Βήτην, π. ἀντί ἐβήτη. Ὁμ.

Βήτην, ἀπ. ἀντί ἡβήτη.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

Βήχας, ου, φθόγγος, ὁ βραγχῆν φωνή, ἀντίθ.

πλουθ. 7, 70. «βιασάμενον ἐκπλεῖν», 7,

67. βιασάμενος=διὰ τῆς βίας. Ξεν. Ἀν. 7.8, 11.

δ νόμος πολλά παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται. Πλάτ.

Πρωτ. 337. «εἶσω=διὰ τῆς βίας εἰσέρχονται

Ξεν. Κυρ. 3, 3, 69. «διὰ τῶν φυλάκων» Θουκ.

7, 83. «πρὸς τὸν λόφον ἔλθειν», 7, 79. «πρὸς

τὸν λόφον Πόλυδ. 2, 67. «τῇ πόλει 4, 18. καὶ

συχνά=πρὸς Πλουτ. Πομπ. 71. «τὰς ναῦς

Θουκ. 7, 23. «πολεμίους=βία ἀπώσασθαι, Ξεν.

Ἀν. 1, 4, 5. Καὶ ἐπὶ τοῦ λόγου ἰσχυρίζομαι

τι, ζητῶ νὰ φέρω εἰς πέρας ἰσχυρισμὸν τινα,

γνώμην τινά. «νοητὰ ἄττα εἶδη=τὴν ἀληθινὴν

οὐσίαν εἶναι» Πλάτ. Σοφ. 246. ἐπὶ τοῦ ὑφους

«βεβιασμένα σχήματα» Δ. Ἀλ.

Βιαίο=θανάσιος, ὁ τὸ βιαίως ἀποθνήσκων,

βίαιος θάνατος μετγ.

Βιαίο=θανάσιος μετγ. γίνονται

Βιαίο=θάνατος, 2. ὁ ἀποθνήσκων μὲ βίαιον

θάνατον μετγ.

Βιαίο=κλέψ, ὁ δὲ κλέπτων διὰ τῆς βίας

Λυκάφρ. 548.

Βιαίο=μαχέω, ὁ μ. ἴσω. μάχομαι ἀνδρείως

(οὐχὶ πανούργως) Πολύδ. 1, 27.

Βιαίο=μάχη, ου, ὁ δὲ μαχόμενος μετὰ βίας

(καὶ οὐχὶ μετὰ πανουργίας) Ἀνθ. 6, 129, 3, γρ.

βιασιμάχος.

Βιαίος, 3 καὶ 2. α) ὁ μεταχειριζόμενος (ἐπιφέ-

ρων, γινόμενος μὲ) βίαν. Ἔργα Ο. 6, 236,

Πινδ. Ν. 7, 67, Ἀισχ. καὶ ἐν πεζῷ, ἀντίθ. πρᾶξι.

Πλάτ. νόμ. 1, 645. «θάνατος, πολιτ. 3, 86.

«τὰ βία καὶ κλοπατα», νόμ. 11, 934. ἐπὶ ἀ-

νέμου Ἀριστοτ. Πaus. 10, 17, 11. «οἷον βι-

αίων=καταγγεῖλια διὰ βίαν ἦν τις ἐκίστη ἡ διὰ

μύλλουσαν καὶ διὰ βία ἀφαιρεῖν κατοχῆς

τινός. σ. 645. 6) βεβιασμένος, ἀντίθ. ἐκδοσις

Πλάτ. πολιτ. 10, 603, ἰδ. πᾶν τὸ παρὰ φύσιν,

Τίμ. 64. ἐπὶ βιαιώς=μετὰ βίας Ὁδ. 6, 237

καὶ ἐν πεζῷ. «πρὸς τὸ βίαιον» Πινδ. Ἀισχ. Ἀγ.

130. βία, ἰκ. 801. «ἐκ τοῦ βιαίου» Δ. Ἀλ.

10, 36, violentus, injurius.

Βιαιότης, ητος, ἡ ὁ χαρακτήρ τοῦ βιαίου,

βία Ἀντιφ. 5, 8.

Βιαίως, ἐπὶ. ἴδε βιαίος.

Βιαρχίς, 2. ὁ ἐπαρκὴς εἰς τὰ πρὸς τὸν βίον,

ὁ παρὲν διαρκῆ βίον. Ἀνιστοσύνη Ἀνθ. 6, 179.

Βί-αρχος, ὁ, ἡ ὁ ἀρχων (ἐπιστάτης) τῶν

ζωοτροφικῶν στρατεύματος μετγ.

Βιάνωρ, ορος, ἰων. Βιήνωρ, ὁ 1) Τρώς τις ἢ

2) ποιητὴς ἐπιγραμμάτων ἐπὶ Ἀδύτουτου καὶ

Τίθεριου Ἰακώδ. Ἀνθ.

Βίας, αντος, ὁ ἀρσ. κύρ. ὄν. ἢ. ἰδ. 1) ὁ περι-

φημος ἐκ Πριήνης Βίας, εἰς τὴν ἐπὶ τὰ σφῶν

ἢ. 2) ποτ. τῆς Μεσσηνίας Πaus.

Βιάσιμος, ὁ, ἡ ὁ δύναται τις νὰ βιάσῃ γλῶσσ.

violabilis.

Βιασιμός, ὁ βία, παραβίασις ἢ. Ἀν. 84. βι-

αία μεταχειρίσις, ἐκδοσις Πλουτ. ἡδ. σ. 755,

violatio.

Βιασιτόν, πρέπει τις νὰ ἐπιφέρῃ βίαν Εὐρ.

Ῥησ. 584.

Βιαστής, ου, ὁ 1) ὁ μεταχειριζόμενος (πράτ-

των τι μὲ) βίαν, ὁ δεικνύων βίαν καὶ ῥώμην,

ἰσχυρὸς, ἀνδρείος=νόσος Πινδ. Ὁ. 9, 114. ἀνδρ.

Π. 4, 420. Ἀρης, 1, 18 ἐν ὄν. τύπ. βιαστής,

- 2) ὁ κατορθώνων τὰ πάντα διὰ τῆς βίας, ἀρπαξίκαλλ.
- Βιαστικός, 3· ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς βίαν, ὁ ἐξαναγκάζων· νόμος Πλάτ. νόμ. 11, σ. 291· ἐπὶ βιαστικῶς Φιλύστρ. ἐκ τοῦ
- Βιαστός, 3· ὁ διὰ τῆς βίας γινόμενος Λιδάν. Βιάτης, οὗ, ὄνομα· ὁ βιατῆς, βιαστής, ἀνδρείος, Ἰσχυρός· Ἄρης Πίνδ. Π. 1, 42.
- Βιάω, ἐνερ. μόν. παρκ. βεβίηκε· βιάζω, ἀναγκάζω Ἰλ. ι, 172, ἀλλ. μέσ. ἀποθ. ἐκδιάζω, ἐξαναγκάζω· ὡς εἴ· ἐβίφατο μοῦνον ἐόντα Τρῶες Ἰλ. λ, 467· «φεύδεσσι βησάμενος» = ἐξαπατήσας, φ, 576· «νῶϊ μισθὸν βήσατο» = ἀφῆρεσεν ἀφ' ἡμῶν διὰ τῆς βίας τὸν μισθόν, φ, 451· καὶ ἀπὸ ἧρα Ἡσ. θε. 423· «πάρφασις τὸ λαμπρὸν βιάτοι» Πίνδ. Ν. 8, 34· βιάται Πλάτ. πολιτ. 2, 365. Παθ. «πὺρ ἐκ μυλάκων βεδιημένον» Ἀνθ. 9, 546· παρ' Ἡρ. ἀντί τοῦ «βιάζομαι παρθένον», 2, 80· καὶ παθ. «ἀνέμῳ βιούμενοι», 1, 19· «θανάτῳ βιηθεῖς», 7, 83.
- Βιάτωρ· κυσθὼν μικρὸν ἤγουν κοχυλάριον Πσύχ.
- Βιβάζω, μ. ἀσώ, ἀττ. βιβῶ 1) ἀναβιβάζω ἢ βράνω· «πρὸς οὐρανὸν βιβῶν» μέλ. Σοφ. Οἱ. Κ. 381· βάλλω τὰ ζῶα νὰ βατευθῶσιν Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6, 19· ἐπιβατεύω, ὀχεύω Πλούτ. Λυκ. 15. Παθ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 23.
- Βιβάζς, ἀσώ, ἀν. μετχ. ἐν. τοῦ ἀχρ. βιβημι (=βαίνω)· «μακρὰ βιβάζς» Ἰλ. ζ. 213.
- Βιβάζθω, οὐσα, ον, μετχ. τοῦ ἀχρ. βιβάζθω (=βαίνω)· βαίνων, περιπατῶν· «μακρὰ Ἰλ. ν, 809.
- Βιβᾶσις, εὐς, ἡ· 1) εἶδος Λακωνικῆς ὀρχήσεως Πολυδ. 4, 102· 2) ὀχρεῖα γλῶσσ.
- Βιδάσκω, βαίνω, βαδίζω Ὁμ. ὕμν. Ἀπολλ. 133.
- Βιδαστής, οὗ, ὁ· τὸ ἄρρεν ζῶον, τὸ βατεύον, σπορίτης μετγν.
- Βιδᾶω, π. ἀντί βαίνω· «πέλωρα βιδᾶ» = κάμνει μεγάλη βήματα Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 225· συνηθ. μετχ. «μακρὰ βιδῶν» Ἰλ. γ, 22, Ὁδ. λ, 538· «κοῦφα Πίνδ. Ν. 14, 17· βιδᾶσκειν Ὁμ. ὕμν. Ἀπολλ. 133· πρόλ. βιδᾶς καὶ βιδάσθω.
- Βιδάρειον, τό, Ν. Δ. καὶ
- Βιδάριον, τό, ὄνομα τοῦ βιδλίου Ἀνθ. 11, 78.
- Βιδλία-γράφος, ἀττ. ὁ, ἡ· βιδλιογράφος.
- Βιδλιακός, 3· ὁ καταγινόμενος εἰς τὰ βιδλία, ὁ ἀναγινόμενον βιδλία, πολυμαθής· «ἐν ιστορίᾳ βιδλιακώτατος» Πλούτ. Ῥωμ. 12· «χαρακεῖται Ἀθην. 1, 22.
- Βιδλιάριον, τό· βιδλιάριον Δ. Λαέρ. 6, 3, βιδλιάραι.
- Βιδλία-φόρος, ὁ· βιδλιοφόρος Δ. Σικ. 2, 20.
- Βιδλιάρειον, τό, Πολυδ. 7, 119, καὶ
- Βιδλίδιον, τό· ὄνομα τοῦ βιδλίου Δημ. 56, 1.
- Βιδλίνος, οἶνος, ὁ· οἶνος Θράκιος· «ἡ αὐστηρὸς, ἀπὸ βιδλίνης καλουμένης Θρακίας ἀμπέλου» Σουίδ. Ἡσ. κρ. 589· «πῶμα Ἑδρ. Ἰων. 1195· κατὰ τὸν Götting· ἐν Ἡσ. ὁ οἶνος ὁ κατασκευαζόμενος ἐκ ξηρῶν σταφυλῶν, Ἀσιατὸς οἶνος.
- Βιδλιο-γράφω· γράφω βιδλίον ἢ βιδλία μετγν.
- Βιδλιο-γραφία ἡ· τὸ γράφειν βιδλία Δ. Λαέρ. 7, 36.
- Βιδλιο-γράφος, ὁ, ἡ· ὁ γράφων βιδλία Πολυδ. 7, 21.
- Βιδλιο-όχη, ἡ· τόπος ἐν ᾧ φυλάττονται βιδλία, συλλογὴ βιδλίων Πολυδ. 12, 27.
- Βιδλιο-κάπηλος, ὁ· βιδλιοπώλης, μεταφράτης βιδλίων Λουκ.
- Βιδλιο-λάθας, α, ὁ· ὁ λησμονήσας τὰ πολλὰ βιδλία, τὰ ὅποια ἔγραψεν· οὕτως ἐκαλεῖται ὁ γραμματικὸς Δίδυμος Ἀθην. 4, 139.
- Βιδλίον, τό, ὄνομα τοῦ βιδλίου· μικρὸν βιδλίον ἐπιστολὴ Ἡρ. ι, 123 καὶ συχνά, ὡς ἐπὶ τὰ πλεῖστα ἀνεῦ τῆς σημ. τοῦ ὄνομα. πρόλ. βιδλίον.
- Βιδλιο-πωλεῖται, τό· τόπος ἐν ᾧ πωλοῦνται βιδλία Ἀθην. 1, 1.
- Βιδλιο-πώλης, οὗ, ὁ· πωλῶν βιδλία Ἀθην. 3, 120.
- Βιδλιο-τάφος, ὁ· μεταφ. ὁ θάπτων (φυλάττων ἀνεκδοτὰ) βιδλία.
- Βιδλιο-φόριον, τό· φυλακτήριον βιδλίων, χάρ' τοφυλάκιον Β. Ἀν. 314.
- Βιδλιο-φόρος, ὁ, ἡ· ὁ φέρων βιδλία, ἀπιστολὴς Πολυδ. 4, 22· ἴδε βιδλιοφόρος.
- Βιδλιο-φυλάκει· φυλάττω βιδλία, εἶμαι βιδλιοφύλαξ Ἑδρ. κρ. σ. 158, 23.
- Βιδλιο-φυλάκειον, τό· τόπος ἐν ᾧ φυλάττονται βιδλία, βιδλιοθήκη, ἀρχεῖον ἀρ. λεξ.
- Βιδλιο-φύλαξ, αὖτος, ὁ· φύλαξ βιδλίων, βιδλιοθήκην Τζέτζ.
- Βιδλίς, ἴσως, ἡ, ἴδ. πλ. = βιδλίον· «σχευὴ τὰ ἐκ βιδλίου (φλαμουρίου) πεπλεγμένα» Μεγ. Ἑκ. ἴδε βιδλίς.
- Βιδλιο-γράφος, ὁ· βιδλιο-πώλης· βιδλιογράφος βιδλιοπώλης Β. Ἀν. 29.
- Βιδλίος, ἡ· ὁ φλοιὸς τοῦ Αἰγυπτ. παπύρου, καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ κατασκευασμένος χάρτης· βιδλίον Αἰσχ. ἐκ. 925, Ἡρ. 5, 58.
- Βιδρώσκω, μ. βρώσσομαι, ὡς μὴ ἀττ. ἀποδοκίμαζεται ἀπὸ τῶν Ἀττικ. εὐρήται μόν. παρὰ μετγν. Φιλύστρ. β. Ἀπολλ. 40, ἀόρ. ἔδρων Ὁμ. ὕμν. Ἀπολλ. 127, συνηθέσθ. παρκ. βιδρωσκῶ Ὁμ. Ἀριστ. σφ. 462, βιδρώσκει Ἡρ. ι, 110, μετχ. βιδρώσκει Σοφ. Ἀντ. 1022, παθ. βιδρωσκῶμαι, βιδρώσκειν· τρώγω, καταναλίσκω· «φάρμακα βιδρωσκῶς» Ἰλ. φ, 94· μεταφ. «χρήματα βιδρωσκῶς» (ἀντὶ μέλ. παθ. βιδρωσκῶμαι παρὰ Λουκῶφ. 1421) Ὁδ. 6, 203· «τινὸς βιδρωσκῶς», χ, 403· «κρεῖων βιδρωσκῶς» Θεόφρ. 25, 224· καὶ ἐν περὶ Πολυδ. 3, 72, comodo, exodo.
- Βιδιάτοι, Βιδεοὶ ἢ Βεῖδιοι (Ἰῶνοι)· ἄρχοντες τινες ἐν Λακεδαίμονι ἔχοντες τὴν ἐπὶ τῶν νῆων ἐποπτεῖαν Herm. griech. staatsalt, 24, 14.
- Βιδύντες, ὄνομα ἀντὶ βιδύοντες.
- Βίη, ἡ, ἰων. ἀντὶ βία.
- Βιήμαχος, ἰων. ὁ, ἡ· βιαιομάχος, ὁ μαχόμενος μὲ βίαν, ἀνδρείος Ἀνθ. 5, 293.
- Βιζώνη, ἡ· πόλις τῆς κάτω Μοισίας παρὰ τὸν Ἑβρεῖον πόντον Στράβ.
- Βιζώνωρ, ὄρος, ὁ· Βιάνωρ.
- Βιδυνίς, οἶ· κατ. τῆς Βιδυνίας Ἡρ. 7, 75, φυλὴ εἰσβαλοῦσα ἐκ τῆς Θράκης εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν· διὸ οἱ Βιδυνοὶ Θράκες· Θουκ. 2, 17, καὶ Βιδυνίς γαίη Ἀνθ. 9, 888· «ἡ Βιδυνίς» = Βιδυνία Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 2.
- Βιήσατο, ἰων. ἀντὶ ἐβιάσατο, ἀόρ. ἄ τοῦ βιάω.
- Βιήφι, ἰων. ἀντὶ βία.
- Βικίδιον Σουίδ. καὶ

Βίχιον, τό· 1) ὄπκον. τοῦ βίχου Διοσχ. καὶ ἄλλ. μτγν. 2) κόσμος Γαλιλ. νίκια.
 Βίχος, ὁ (σημτ. λείξ.) «στάμνος ὅσα ἔχων» Ἡσυχ. πλίνον ἀγγεῖον χρήσιμον δι' οἶνον Πόλ. 6, 14, Ἡρ. 1, 194. Κατ' Ἀθην. 11, 784 φαλάδες πατήριον καὶ ἀγγεῖον πρὸς φύλαξιν ἀλατιζομένων ἰχθύων Ἀθην. 3, 116 (τὸ εἶναι μεκρὸν παρ' Ἀθην. 3, 113, ἐν χειρογρ. βίχος. Βιλλ. ατος, ὁ· ποτ. τῆς Βιθυνίας Ἀπολ. Ρ.
 Βιγίω (βαίνω) ὁχέω, συνουσιάζω, ἰδ. διὰ τῆς βίας καὶ παρανόμου συνουσιάζομαι, ἐπὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἀντιθ. ὀπύω - τινὰ Ἀριστ. ὄρν. 560. Μία. ἐν τῷ τόπῳ βινεσκόμην Ἀριστ. ἱππ. 1239, ἐν Ἀνθ. 12, 245 ἀντιθ. πρὸς τὸ πυγίζειν.
 Βινητιάω· ἔχω ὄρεσιν πρὸς συνουσίαν Ἀριστ. Ἀπολ. 715, καὶ ἐπὶ γυναικὶς Ἀθην. 13, 583.
 Βιο-γραφία, ἡ περιγραφή βίου τινὸς μτγν.
 Βιο-δότης, ου, ὁ· ὁ δίδων, δωρούμενος βίον ἢ τὰ πρὸς τὸν βίον Πλάτ. νόμ. 11, 921.
 Βιό-δωρος (παρὰ Σουῖδ. βιοδώρα γῆ). 2· ὁ δίδων, δωρούμενος τὰ πρὸς τὸ ζῆν - αἰα Σοφ. Φιλ. 1147· Ἰνάχου παῖδες βιόδωροι Πλάτ. πολιτ. 2, 381.
 Βιο-δότης, ου, ὁ· βιοδότης Ἀνθ. 9, 525.
 Βιο-δότης, ἰδος, ἠγλ. τοῦ βιοδότης - Περσε-φόνη Ὀρφ. ὕμν. 28, 3· - Ἀφροδίτη, 54, 12.
 Βιο-δωτωρ, ορος, ὁ· βιοδότης - Ζεὺς Ὀρφ. ὕμν. 72, 2· - ναὸς = παρέχουσα εἰς τὸν ἀλιέα τὰ πρὸς τὸ ζῆν Ἀνθ. 7, 585.
 Βιο-ζυγής, ὁ· ὁ συνδέων τὸν βίον (τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναικὸς) Νόν. Δ. 33, 179.
 Βιο-ζάμιος, (ὁάλλω), 2· ὁ ἀμείνων κατὰ τὸν βίον, ὁ ἐν ἀμεινῇ τῆς ἡλικίας Ὀμ. ὕμν. Ἀφρ. 190· πρὸλ. ζωάμιος.
 Βιο-ζάνατος, 3, καὶ
 Βιο-ζάνης, 2· βιαζόμενος.
 Βιο-ζάμιων, ονος, αν· ὁ τρέφων, διατηρῶν τὸν βίον· αἰθῆρ 6. πάντως Ἀριστ. νεφ. 561· - φῶλα Ὀρφ. ὕμν. 33, 19.
 Βιο-ζάπτειρα, ἡ· ἡ τρέφουσα, διατηροῦσα τὸν βίον - Θεῶν μήτηρ Ὀρφ. ὕμν. 26, 13.
 Βιο-λογέω· περιγράφω τι ὅπως συμβαίνει εἰς τὸν ἀνθρωπίνον βίον Λογγίν. 9, 15· πρὸλ. ἡθολογέω.
 Βιο-λογικός, 3· ὁ εἰς βιολογὸν ἀνήκων - κωμῳδαί = μίμοι Σουῖδ.
 Βιο-λόγος, ὁ· ὁ περιγράφων τὸν βίον, ὁ παρὰ τῶν ἀνθρώπων ὡς εἶναι, κατὰ τὸν βίον, μίμος, ἡθοποιός, κωμικός - φῶς Ἐπιγρ.
 Βιο-λυτος, ὁ, ἡ· ὁ λελυμένος ἐκ τοῦ βίου, νεκρός Σκ. Βυζ.
 Βιο-μηχανία, ἡ· τρόπος, ἐνέργεια πρὸς ἀπόκτησιν τῶν πρὸς τὸν βίον Πολυδ. 7, 189.
 Βιο-μηχανός, 2· ὁ πορίζων εὐμηχανῶς τὰ πρὸς τὸν βίον, φρόνιμος, ἐνεργητικός Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 9, 15.
 Βιό-πλαγκτος, 2, Νόν. Δ. 3, 356 καὶ
 Βιο-πλανής, 2· ὁ περιπλανώμενος ἵνα πορῇ τὰ πρὸς τὸν βίον, ἐπαίτης Β. Ἀν. 1253.
 Βιο-πονητικός, 3, Στοδ. ἀνθ. 43, 93 καὶ
 Βιο-πόνος, 2· ὁ πορίζων ἐκ ἐργασίας τὰ πρὸς τὸ ζῆν Στοδ. ἀνθ. 43, 92.

Βιο-ποριστικός, 3· ὁ προμηθεύων τὰ πρὸς τὸ ζῆν Εὐσεβ.

Βίος, ὁ· 1) ζωὴ, ὁλ. διάρκεια καὶ χρῆσις τῆς φυσικῆς ζωῆς παρ' Ὀμ. μόν. Ὀδ. ο, 491, σ, 254, Πινδ. τραγ. καὶ ἐν πεζῷ συγνῶ. Κατὰ τοὺς γραμ. σημναίει τὴν ἀπλήν ὑπαρξίν ὄντος τινός, βίος δὲ τὴν ζωὴν λογικῶν ὄντων, ὅμοιος ὁ Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 6, λέγει· «βίος φαλάγγων» καὶ Ἀνθ. 11, 307· «βίος ἡμιόνων», διάρκεια τοῦ βίου, ἀντιθ. θάνατος· φράσεις «βίον ζῆν, βιώσασθαι, διαγεῖν, διατελεῖν, διατρίβειν, διεξάγειν, διάρχεσθαι» κατ' ἀντιθ. «βίον τελευτᾶν», οὕτω καὶ «ἀπορρηγνύναι, ἀποφύγειν, ἐκλείπειν, ἐκπλησαι, καταστρέφειν, μεταλλάττειν» - ἐπὶ τοῦ σοῦ βίου = κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς σου Πλάτ. Φαῖδρ. 242, πλεοναστ. «ζωὴς βίος», ἐπιν. 982· 3) ἡ ζωὴ, ἡ ἐνέργεια, ὁ τρόπος, ἡ πολιτεία τοῦ βίου, ἐπιτήδευμα ἄρ. λείξ. «βίος θαλάττης, ῥητορικῆς» Β. Ἀν. 30· ἀπολαυστικός, πολιτικός, θεωρητικός Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 1, 5· ἐπιτήδευμα, ἔργον βιοποριστικόν Δ. Ἀλ. 2, 28· 3) τὸ πρὸς τὸ ζῆν, (κοιν. βιά) - ἐπιτεταγός Ἡσ. κρ. 31· «βίον ἔχειν» 42· «βίον καὶ πλοῦτον κτᾶσθαι» Εὐρ. ἱκ. 450· «ἀπ' ἔργων ἀνοσίων» Ἡρ. 8, 106· ἐτέρωθεν Αἰσχίν. 1, 195· «βίον πορίζειν τινί» Ἀριστ. σφ. 706· «ὁπόθεν βίον ἔξει», πλ. 534· «βίον ποιῆσθαι» ἐντ. = ζῆν Θεοκ. 1, 5· «ἀπὸ γεωργίας» Ξεν. οἰκ. 6, 11· «ἀπὸ θαλάσσης ἔχειν» Πλούτ. συμπ. 8, 8, 2· «βίον συλλέγεσθαι ἀπὸ τινος» Πλάτ. νόμ. 11, 936· ἀγείρειν Θεοκρ. 14, 40· καὶ ἀπλῶς· «ὁ βίος αὐτοῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 2· καὶ ἐπὶ ζῴων, ἀπομν. 3, 11, 6· 4) οἱ ζῶντες, ὁ κόσμος Ἀριστοτ. καὶ μτγν. Λουκ. Τίμ. 4, 25· «ἐν, παρὰ τῷ βίῳ» = ἐν τῷ συνήθει βίῳ γραμ. «καθ' οὗ ὁ βίος τάσσει» = ἡ συνήθης χρῆσις τῆς γλώσσης Β. Ἀν. 113, 25· 5) τόπος κατοικίας· «βίους ἰδρύσαντο» Δ. Ἀλ. 1, 68· 6) περιγραφή βίου Πλούτ. (σνακρ. γιν καὶ γινάσθαι, λατ. vivo = βίωω καὶ vita = βίος, λιθ. gybata, ἐκκλ. σλαυτικ. ziv-otu, quibus).
 Βίος, ὁ (σνακρ. gjā = νευρά τόξου), ὁ· τόξον, συχνά παρ' Ὀμ. οἱ ἀρχαῖοι παράγουσι τὴν λέξιν ἢ ἐκ τοῦ βία (ἐντασις) ἢ ἐκ τοῦ βίος, διότι τὸ τόξον ἐκρησσίμευε κατ' ἀρχάς πρὸς ἀπόκτησιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν.
 Βιοσ-σός, ὁ· ὁ σώζων (διατηρῶν) τὴν ζωὴν Νόν. 33, 109.
 Βιο-στερής, 2· ὁ στερούμενος τῶν πρὸς τὸ ζῆν, ἐνδεής Σοφ. Οἰ. Κ. 851.
 Βιοτεία, ἡ· ὁ τρόπος τοῦ βίου, τοῦ πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν Ξεν. οἰκ. 6, 5.
 Βιο-τέρμων, ονος, ὁ, ἡ· ὁ προαδιορίζων, βάλλων τέρμα εἰς τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου - ἀρετὴ Μανθ. 4, 77.
 Βιότευμα, ατος, τό· ὁ τρόπος τῆς ζωῆς Σνακρ. ἐπιστ. 29.
 Βιοτεύω (βιοτῇ)· ζῶ· ῥῆμα ἐργαμάτων χρονι-ώτερον βιοτεῖν Πινδ. Ν. 4, 6· καὶ ἐν τῷ πεζῷ Πλάτ. Φαῖδρ. 252· ἀπὸ τινος = πορίζομαι τὰ πρὸς τὸν βίον Ξεν. Κορ. 3, 2, 25· «ἐπὶ τῷ Θεοκ. 1, 11, vivo, vitam tolere».
 Βιοτῇ, ἡ· βίος, ζωὴ Ὀδ. 3, 465, τρόπος τοῦ

- πρὸς τὸ ζῆν. Κυρ. 7, 2, 27· τὰ πρὸς τὸ ζῆν
Σοφ. Φιλ. 1151.
- Βιότης, ητος, ἡ· βίος Ὁμ. ὕμν. 7, 10 καὶ μετγν.
- Βιοτήσιος, 2· ὁ ἀνέκων, χρησιμεύων εἰς τὸν
βίον, ὁ διατηρῶν τὸν βίον· ὠνος Ἀπολ. Ῥ. 2,
1005· ναυτιλία Ἀνθ. 9, 208.
- Βιοτικὸς, 3· ὁ ἀνέκων εἰς τὸν βίον Σχολ.
- Σοφ. Οἱ. τ. 33, ὁρθοτ. βιωτικός.
- Βιότιον, τό, ὕπακ. τοῦ βίотος· μικρὸς πόρος
ζωῆς Ἀριστ. πλ. 1165.
- Βιотος, π. δ'· βίος Ὁμ. η, 104 καὶ συχνά παρὰ
τραγ. καὶ Πινδ. τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ὁ πόρος τοῦ
βίου Ὁμ. εἶδος βίου Ἀριστ. ἐκκλ. 594.
- Βιοτο-σκόπος, 2· ὁ δεικνύων τὴν γέννησιν
τινος· ὥρα = δι' ἧς κρίνονται τὰ γενέθλια τι-
νος Μανθ. 4, 572.
- Βιός, οὔσα, οὖν, ἀορ. ε' μετγ. τοῦ βίου.
- Βιο-φάγος, 2· ὁ κατατρώγων τὴν περιουσίαν
Σχολ. Λουκ. λεξ. 6, διορθ. βουφάγος.
- Βιο-φειδής, 2· ὁ φειδόμενος τῆς περιουσίας
του· ὕλη Ἀνθ. 6, 251.
- Βιο-φθορία, ἡ· ἡ φθορά (ἀφανισμός) τοῦ βίου
Ὁρμ. ὕμν. 72, 8.
- Βιο-φθόρος, 2· ὁ φθείρων, ἀφανίζων τὸν βίον
Φωκυλ. 39.
- Βιό-χρηστος, 2· χρήσιμος εἰς τὸν βίον, βιωφελής(ς)
- Βιός, ὁ ἐν. συνήθ. παρὰ μετγν. μ. βιώσσομαι,
μόν. παρὰ μετγν. βιώσω Λουκ. θε. δ. 2, 68, ἀόρ.
ε' ἐβίω, βιήην, βιώναι, ἀόρ. ἀ. ἐβίωσα, παρὰ
μετγν. μόν. αἰ πληγίαι πτώσεις τῆς μετγ. παρκ.
βεβίωκα καὶ παθ. βεβιώται μοι, «τὰ σοὶ καὶ μοὶ
βεβιωμένα» Δημ. 18, 265 καὶ συχνά, παρὰ δο-
κίμοις ἀττ. εὐχρ. ὁ μέλ. ἀόρ. ε' καὶ παρκ. ζῶ
πρβλ. βίος καὶ τὴν διαφορὰν τούτου πρὸς τὸ
ζωή-βίος Πλάτ. Αλάχ. 188 καὶ συχνά· ἐδσε-
εῶς, ὁ αἰώς, ἡ δέωσις κτλ. βίος βεβιωμένος
Πλάτ. πολιτ. 6, 498. Μέσ. «πάντα τινα λίγω-
πιῖν ἀποδεικνύονται, ὅθεν βιοῦται» Ἡρ. 2, 177· «οἱ
κατὰ τινα νοῦν βιοῦμενοι» Ἀριστοτ. ἡθ. 10, 9,
ὁ ἀόρ. ἀ. ἐνερ. ζωογονῶ· «σὺ γάρ μ' ἐδιδάξατο
κοῦρη» Ὀδ. θ. 468· τὸ βιόμεσθα Ὁμ. ὕμν. Ἀ-
πολ. 528, μετέβαλεν Οὐδύφ. βεβίωμεσθα ἴδε βίωμαι.
- Βιόωνται, βιώντο, π. γ'. πρὸς μέσ. ἐν.
καὶ παρκ. τοῦ βιάω κατὰ παρένθεσιν τοῦ ο' Ὀδ.
- Βίρρος, ὁ «ματίον Ῥωμαϊκόν» Σουῖδ. «χλα-
μύς, ἣν κνίσι μανδύην, οἱ δὲ ἐφραστρίδα, οἱ δὲ βίρ-
ρον καλοῦσι» Ἀρτεμίδ. 2, 3, σ. 134.
- Βισάλται, οἱ· 1) Θρακικὴ φυλὴ περὶ τὸν Στρυ-
μόνα Ἡρ. ἡ Βισαλία = ἡ χώρα Ἡρ. 7, 115
κυρ. θηλ. τοῦ ἐπιθέτου Βισάλλιος, 3· ἕτερον
ἐπιθ. Βισαλτικός, 3 Θουκ. 4, 109.
- Βισάλλτης, ὁ· 1) ἴδε Βισάλλται· 2) ὁν. Ἀδουδηνοῦ
πινος Ἡρ.
- Βίσουργις, ἴδος, ὁ· ὁ πατ. Οὐίσουργις Στραβ.
- Visurgis, γερμ. weser.
- Βίστων, ὄνος, ὁ· ὁν. ἔθνικ. θηλ. Βιστονίς
Βιστονία, ἡ = ἡ χώρα τῶν Βιστόνων (Θρακικῆς
φυλῆς) Ὁρμ. Ἀργ. 78, ἐπιθ. Βιστόνιος, 3 Μοσχ.
3, 18, ἡ Βιστονίς = Βιστονίς λίμνη Ἡρ. 7, 109.
- Βιστάκιον· πιστάκιον.
- Βιστωνίς, Βιστωνία· Βιστονίς, Βιστωνία Στ. Βοζ.
- Βίστων, ὠνος, ὁ· εἶδος ἀγρίου βοῦς τῆς Θράκης
Παυσ. 10, 13· πρβλ. βάνασος.
- Βιτίη, θηλ. κύρ. ὁν. Ἀνθ. 6, 286.
- Βιτοῦριγες, οἱ· φυλὴ τῆς Ἀκουστανίας Στραβ.
- Βιττακός, ὁ· φτακός Ἀθην. 2, 65.
- Βιττίς, ἴδος· θηλ. κύρ. ὁν. Ἀθην. 13, 598.
- Βίτιον, θηλ. κύρ. ὁν. Ἀνθ. 6, 286.
- Βίτων, ὠνος, ὁ· ἔλλην. κύρ. ὁν. ἴδ. ὁ περίφρ.
μός ἀδελφός τοῦ Κλεόβιδου.
- Βιώατο, γ'. πλ. πρὸς μέσ. ἐν. εὐκτ. τοῦ βίου
Ἰλ. λ, 467.
- Βιώδης, 2· βιωτικός μετγν.
- Βιόην, ἀττ. ἀντί βιοῖην ἐν. εὐκτ. τοῦ βίου.
- Βιόλεθρος, 2· ὁ ὀλέθριος εἰς τὸν βίον μετγν.
- Βίων, ὠνος, ὁ· ὁν. πολλῶν συγγραμμάτων καὶ
γλυπτῶν, ἴδ. ἐπιστομὸς εἰνε ὁ ποιητῆς Εὐδύλλου
ἀκμάσας περὶ τὴν 125 Ὀλ.
- Βιώναι, ἀόρ. 6. ἀπαρ. τοῦ βίου.
- Βιώνης, οὐ, ὁ· «ὁ τὰ δημόσια ἀγοράζων» Σουῖδ.
«ὁ ἀπόδημος ἢ ὁ ἀγοράζων οὐσίαν» Πανχ.
Βιώσιμος, 2· ὁ δυνάμενος ἢ ἔχων ἐλπίδα νά
ζῇ, π. γ. ὁ ἀσθενῶν, τὸ βρέφος· «τί γάρ μόνον
μοι τῆς ὁ ἀτερ βιώσιμον» = πῶς δύναιται νά
ζῇσιν ἀνευ αὐτῆς; Σοφ. Ἀντ. 362· «οὐ βιώσι-
μον» Εὐρ. Ἡρ. μ. 606· «χρόνος», Ἀλκ. 653·
«οὐ 6 οἱ εἶναι» Ἡρ. 1, 45· «οὐκ ἂν ἦν βιώσι-
μα τοῖς ἀνθρώποις», 3, 109· «οὐκ αἰδ' εἰ βιώσι-
μός ἐστιν» ἐπιβαρύνει ἀσθενούντος Πολυδ. 8, 79.
- Βιώσις, εως, ἡ· βίος, τρόπος τῆς ζωῆς Ν. Δ.
- Βιώσκει, μετγν. καὶ συνήθ. βιώσκειται μόν. ἴν.
καὶ παρκ. ζωντανεύω, βιώω, ζῶ, ἀντιθ. γηρά-
σκω Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 14.
- Βιωτῶν, (βιόω)· πρέπει τινά τῃ Πλάτ. Γοργ. σ. 500.
- Βιωτικὸς, 3· ἄξιος βίου (ὅπου τὸν Ἀττικιστὴν
ἀποδοκιμάζεται Λορέν. Φρόν. σ. 335)· ὁ ἀπὸ
ἐλπίδων τὸν (ἰδιωτικὸν ἢ συνήθη) βίον· χρεῖται
Πολύδ. 4, 73 καὶ συχνά Δ. Σικ. 2, 29· «μὴ
μναι Ν. Δ. καὶ συχνά Πλουτ. ἡ βιωτική» = ἡ
τέχνη τοῦ βίου Πλουτ. Μ. Ἀντ. 7, 61.
- Βιωτός, 3· ὁν δύναιται τις νά ζῇσιν· «βίος οὐ
βιωτός» = ὁν δὲν δύναται τις νά ζῇσιν, ὅστις δὲν
δύναται νά νομισθῇ βίος Πλάτ. ἀπολ. 38·
οὐδέτ. «ἀρα βιωτὸν ἡμῖν ἐστίν;» = δυνάμεθα νά
ζῶμεν, 47· «οὐ βιωτὸν ἡγετοῦμαι» Σεν. Ἑλλ.
2, 3, 50, Κριτ. καὶ συχνά μετγν. «οὐ βιωτὸν
ἐστὶν οὐδ' ἀνάσχετον» Ἀθην. 8, 342.
- Βιώτω, προστ. ἀορ. ε'. τοῦ βιώω Ὁμ.
- Βιωφέλεια, ἡ· ὠφέλεια εἰς τὸν βίον Σχολ.
- Κλ. Ἀλεξ. σ. 364.
- Βι-ωφέλης, 2· βιόχρηστος, ὠφέλιμος εἰς τὸν
βίον Λουκ.
- Βι-ωφέλια, ἡ· βιωφέλεια.
- Βιωφελῶς, ἐπὶ ἐκωφελῶς εἰς τὸν βίον ἐκκλ.
- Βιόθεν, π. ἀντί ἐβλάθησαν γ'. πλ. προστ. παθ.
ἀορ. 6' τοῦ βλάπτω.
- Βλαθερ-αυγής, Κρόνος 2· ὁ βλαθερώς αὐγὰς
ζῶν, φέγγων Μανθ. 4, 309.
- Βλαθερός, 3· ἐπιβλαδής, βλαπτικός, ἐπὶ ἡ-
μιος Ἡσ. ἔρ. 365· «τινὶ Πλάτ. πρὸς οὐσίαν
Πλάτ. Φαίδρ. 241, ἀντιθ. ὠφέλιμος, Μέν. 88·
-συμφέρων Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 3· ἐπὶ βλαθερώ
noxius, dampnosus, detrimendus.
- Βλαθεσί-φρων, ὄνος, 2· ἀσφίφρων Ἀπολ.
λεξ. Ὁμ. διορθ. βλαφίφρων
- ΒΛΑΒΗ, ἡ· ζημία, φθορά· «βλάβην τιθίσκει»
Αἰσχ. Ἑπτ. 183· «ἔχειν», Ἀγ. 863· «λαβεῖν»
Χο. 491· μεταφ. οὕτω καλεῖται ἡ Σκόλλα, Ἀδ.

1207, καὶ ὁ ἄνθρωπος· ἡ πᾶσα βλάβη· Σοφ.
 Πλ. 301· «βλάπτειν τοὺς βίους μείζους βλά-
 βος»· Ἀθην. 13, 591· συνήθεσθαι. καὶ ἐν πεζῷ
 καὶ πλ. ἀντιθ. ὠφέλεια Πλάτ. Φαίδρ. 238·
 «βλάβης δίκην λαγχάνειν τινί» = ἔχειν ἀγω-
 γὴν πρὸς ἀποζημιώσιν προζηνηθείσης βλάβης
 Δημ. 29, 17, νοξα, damnum, detrimentum.
 Βλαβόεις, εσσα, εν, π. ἀντὶ βλαβερός Νικ.
 ἄλ. 186.
 ΒΛΑΒΟΜΑΙ, μόν. ἐν. βλάβεται· βλάπτει-
 ται· Πλ. τ. 82, 166, Ὁδ. ν. 34· «τίη νύ σοι
 βλαβὴν ἦτορ»· Κ. Σμ. 5, 509.
 Βλαβο-ποιός, 2· ὁ προξενῶν βλάβην μετν.
 Βλάβος, τό· βλάβη, λῆξ. προτιμωμένη ὅπου
 τῶν Ἀττικιστῶν, παρὰ Πλάτ. ὅμως μόν. ἐν νομ.
 κείται· βλάβος, σημαίνουσα ζημίαν περιουσίας·
 «τίνειν τοῦ βλάβους τὴν διπλασίαν» Πλάτ. νόμ.
 9, 878· «ἐκτίνειν, ἀποτίνειν τὸ βλάβος», 8, 843
 Δημ. 21, 43, ἐτι· Ἦρ. Εὐρ. Ἀριστ. Σεν.
 Βλάβάρος, 3· Ἡσυχ. καὶ
 Βλαδής, 2, καὶ
 Βλαδός, 3· πλαδαρός, μωρός, νωθρός, ἀδύνα-
 τος· Ἡσυχ.
 Βλάβω (βλάξ)· εἶμαι βλάξ, χαῦνος, μαλθακός,
 νωθρός, μωραίνω· Ἡσυχ. blatorare.
 Βλαίσω-πόθης, ου, ὁ, Σουδ. καὶ
 Βλαιο-σάπας, ὁσος, ουν, 2· Ἡσυχ. καὶ
 Βλαίσος, 3· κυρτός κατά τοὺς πόδας εἰς τὰ ἔξω,
 στραβοπόδης· «καλῶ βλαίσον μὲν τὸ ἐπὶ τὸ
 ἐκτὸς ῥέπον, ραιβὸν δὲ τὸ ἐπὶ τὰναντία» Γαλην.
 Ἀριστοτ. προβλ. 14, 4· «καρκίνοι Βατραχομ-
 298· «ἐκτός»· «κιστός»· Ἀνθ. 7, 21· «πλατάνι-
 σος» = ἔξαπλοῦσα τοὺς κλάδους πανταχόσε, 4,
 1· «τὰ βλαίσια τῶν ὀπισθίων» = τὸ πρὸς τὰ ἔξω
 κεκαμμένον μέρος τῶν ὀπισθίων ποδῶν τῶν με-
 λισσῶν, ἐν ᾧ κομίζονται τὸ μέλι· Ἀριστοτ. Ἰ.
 Ζ. 9, 40· ἐν γένει χαλός, παραλυτικός· ἱατρ.
 Βλαίσότης, ἡτος, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ἔξω τῶν πα-
 ῶν κύρτωσις, χωλότης· «ἡ δὲ βλαίσότης ἐστὶν
 ὡσπερ οὐλότης τῶν τριχῶν»· Ἀριστοτ. προβλ.
 σ. 909, 31.
 Βλαίσω· κάμπτω, κυρτύνω τι πρὸς τὰ ἐκτός,
 μόν. παθ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 1.
 Βλαίσωσις, εως, ἡ· βλαίσότης, κύρτωσις τῶν
 ποδῶν πρὸς τὰ ἔξω· Γαλην. καὶ μεταφ. «ἡ
 βλαίσωσις τοῦτ' ἐστίν, ὅταν δοῦν ἑναντίον ἐ-
 κατέρω ἀγαθὸν καὶ κακὸν ἐπιτηται, ἑναντία ἐκά-
 τερα ἐκατέρωσι»· Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 23, 15, praev-
 natio.
 Βλακία, ἡ· ὀκνηρία, μωρία Πλάτ. Εὐσέδ. 287.
 «καὶ ἀπονία Σεν. Κυρ. 2, 2, 25· μετν.=μαλακία.
 Βλάκειμα, τος, τό· πράξις· βλακός, ἀνοησία· Εὐστ.
 Βλακεῖω· 1) εἶμαι βλάξ, ὀκνηρός, πράττω ὡς
 βλάξ, μωρός Σεν. Ἀν. 2, 3, 11· «καὶ καθή-
 σθαι ἀντὶ τῶν κινήσιν, 5, 8, 15· καὶ μέσ. τι-γαίνω
 τὴν διὰ τῆς ὀκνηρίας λουκ. καὶ ἀποδειλιᾶν Δ. Ἀλ.
 9, 31· παρὰ μετν. θρύπτομαι· Ἡσυχ. 7, σ. 368.
 Βλακικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς βλάκα, ὀκνηρός,
 ἀβρανής Πλάτ. πολιτ. 9, 432· «καὶ διυλός, πα-
 λ. 307· ἐπὶρ. βλακικῶς»· διακονεῖν Ἀριστ.
 ὄρν. 1323· μωρός, συγκρ. βλακικώτερος Σεν.
 ἄπομν. 4, 2, 40, ἔσω. γρ. βλακιώτερος.
 Βλακία, ἡ, ὁ. γρ. ἀντὶ βλακία Δ. Ἀλ. 2, 76.
 Βλακιστάτος, 3, ὑπερθ. τοῦ βλάξ.

Βλακός, οὔ, ὁ, μετν. καὶ
 Βλακ-ώδης, 2· ὁμοίος βλακί, ὀκνηρός Σεν. ἱπκ.
 9, 1 ἐπὶ ἱππου· «βλακωδέστερος, ἀντιθ. θυμοει-
 δέστερος καὶ μετν. «βλακώδες βαίνειν καὶ θρύ-
 πτεσθαι»· Πλουτ. 4, σ. 175, σοκοτα, ἱκαναυα.
 Βλακωδῶς, ἐπὶρ. συγκρ. βλακωδέστερον, ἀντὶ
 βλακικῶς, βλακικώτερον.
 Βλάμα, τό· βλάβη Πλουτ. 5, 135.
 Βλάξ (βλάξω ἢ μαλακός), ὁ, ἡ, γεν. βλακός· 1)
 μαλθακός, χαῦνος, ὀκνηρός, εὐήθης, μωρός, ἀ-
 βρανής· «ὁ καταβεβλημένος διὰ τρυφῆν ἢ καὶ
 εὐθυσίαν καὶ μὴ δυνατόν οὐκ ὀρθοῦσθαι»· Εὐστ.
 «ἀναίσθητος, μωρός» Πλάτ. Γοργ. 488· «καὶ
 ἡλίθιος Σεν. Κυρ. 1, 4, 18· ἱππος, ἀντιθ. θυ-
 μοειδής, ἱπκ. 9, 12· ὑπερθ. βλακίστατος, ἀ-
 πομν. 3, 13, 4· πρβλ. βλακικός· 2) θηλυδρίας,
 τεθρυμμένος, ξησασμένος μετν. ἔσω. παραθ. βλα-
 κώτερος, βλακώτατος.
 Βλαπτήριος, 2, Ὁπ. ἄλ. 456, καὶ
 Βλαπτικός, 3· ὁ προξενῶν βλάβην, ἐπιβλα-
 δής Ἀρ. Ἐπικτ. 3, 23, 4.
 Βλάπτω, μι. ψω καὶ μέσ. ἀντὶ παθ. βλάφμαι
 Θουκ. 1, 18, 6, 64, παθ. ἀόρ. ἐβλάφην ἱπ.
 καὶ ἰων. καὶ παρὰ Θουκ. 4, 73, 87, κατὰ τοὺς
 ἀπὸ καλλίων ἐβλάφην, παρ' Ὁμ. βλάβην=ἐ-
 βλάφην Πλ. υ. 461, βλαβήναι Θουκ. 1, 141,
 βλαβήσομαι Πλάτ. Μεν. 77, παρὰ βέλαφα
 Δημ. 19, 180, βεβλάφθαι Σεν. Κυρ. 5, 3, 30·
 κάμνω ἄχρηστον, ἔξαθενίζω, ἐμποδίζω· γούνα
 Ἰλ. ζ. 271· «πόδας ψ, 782· ἐμποδίζω ἐν τῷ
 δρόμῳ προηγουμένου τοῦ ὀλισθαίνοντος θέων, ψ,
 774· «τὴν ἐβλάφει μοι ἱππους», ψ, 571·
 «ἐβλάφθη κατὰ κλόνον» = ἐμπερούσθη, π. 331·
 «βλαφθεὶς ἐν ὄρῳ», ζ. 39· «βλάβην ἄρματα καὶ
 ἱπκῶς» = ἐμποδίσθησαν, ἔμειναν ὀπίσω, ψ, 387·
 καὶ συγγὰ· «διόθεν βλαφθέντα βέλενα» = ἐμπε-
 ροῦσθέντα, ο. 498· μεταφ. ἐπὶ τοῦ πνευμένου·
 «ἐβλάφει φρένας» = ἐτόφλωσε, μωρὰς κατέστησε
 Ὁδ. ε. 178· «Ἀτὴ βλάπτουσα ἀνθρώπους»· Ἰλ.
 ι. 512· ἐπὶ οἴνου, φ. 294· βλαφθεὶς = μωραν-
 θείς, παρὰ φωνῶν γενομένης· Ἰλ. ι. 512· «βλά-
 πτειν τινὰ κελεύθου» = ἐμποδίζει τὸν δρόμον τι-
 νός· Ὁδ. α. 195· «βλαβεῖς λοιπὸν δρόμων»·
 Αἰσχ. Ἀγ. 119· «ὅδου Ὁπ. ἄλ. 2, 441· «νόου
 βεβλαμμένος ἱπποῦ»· Θισίον. 223· «βεβλαμμένος
 ἦτορ» = φωνεούμενος· Ἰλ. π. 660· «τὴν ἐβλά-
 βην πρὸς τὴν ἐκείνην»· λόγον=πραγματιζόμενον
 παρὰ τοὺς κανόνας Πίνδ. Π. 9, 97· «τὴν Αἰσχ.
 Εὐμ. 631· ἐν πεζῷ ἀντιθ. τῷ ὠφελεῖν»· κρι-
 λους ὠφελεῖν ἐχθρούς βλάπτειν» Πλάτ. πολιτ.
 1, 332· Παθ. «ἡ βεβλαμμένος ἡ ὠφελήματος»·
 Πρωτ. 314· «μέχρις ἀνίστηται τὸ βλαδίν»·
 νόμ. 11, 933· «μέγα, μέγιστα τὴν πόλιν»,
 πολ. 4, 434, Θουκ. 8, 60· «ἄλλο τὴν βλάπτειν
 τοὺς πολέμιους» Σεν. Ἑλλ. 1, 1, 22· «ὅδε βλά-
 βη»· τὴν πόλιν, τοὺς ὑπολοίπους Ἀπκ. ἐμφ.
 πολ. 2, 131 καὶ παθ. «ἄλλους τοσούτους βλα-
 βῆναι τὴν πόλιν», πολ. Ἀνν. 28.
 Βλάσασμα, π. τό· βλάσασμα Νικ. ἄλ. 64.
 Βλαστία, ου, ὁ· εἶδος ἰχθύος· Ἡσυχ. κοιν.
 φλοσκόφανον Σκ. Βουζ.
 Βλάστω· λέγω· Ἡσυχ. ἰσως βάσσω.
 Βλαστάνω, μι. βλαστῆσαι, ἀόρ. ἀ. ἱερ. ἐβλά-
 στησα ἀόρ. ὁ· ἐβλαστον ἱπποκρ. Ἀριστοτ. παρὰ

ἐβλάστηκα Εὐρ. Γ. Α. 594, ὑπερσ. ἐβεβλάστηκαίν
Θουκ. 3, 26. 1) ἐκβάλλω βλαστόν, φυτρώνω
Ἀριστ. νερ. 1108· ἐπὶ ἀνθρώπων γεννῶμαι
Πινδ. Ν. 8, 7, κατέγομαι· -ἐξ ἀρίστων Σοφ.
Αἴ. 1305· καὶ ἐπὶ τοῦ πνεύματος· «ἀφ' ἧς τὰ
κενὰ βλαστάνει βουλεύματα» Αἰσχ. Ἐπτ. 576.
καὶ μεταφ. ἐξέρχεται· «-νήσος ἐξ ἄλλης» Πινδ.
Ὀ. 7, 69· ἐπὶ δυστυχίας Αἰσχ. Ἀγ. 734. 2)
ἱερ. παράγω κάμνω νὰ φυτρώσῃ, germino.
Βλαστάριον, τό· βλαστός τῆς ἀμπέλου Μ. Ἐτ.
Βλαστειόν, τό· βλαστός, βλάστημα Νικ. ἀλ.
622.
Βλαστήω· γεννῶ Αἰσχ. Χο. 582, ἀμφ. παθ.
βλαστουμένη Σοφ. ἀποσπ. Θυέστ. 6. παρὰ
μυθ. = βλαστάνω 1)· «βλάστηον Ἀπολ. Ἰ. 4,
1425» Ἰδ. ἐβλάστησα.
Βλάστη, ἡ· βλαστός, βλαστάρι, βλάστησις
Σοφ. Ἀντ. 827· -φυτὸς Πλάτ. νόμ. 11, 765·
«βλάστην καὶ ἐπιδόσιν», νόμ. 3, 679· γέννησις
Σοφ. Τρ. 381· «βλάσται τέχνη» Πλούτ. ἡθ.
σ. 116.
Βλάστημα, ατος, τό· βλάστησις Εὐρ. Βακχ.
177· ἐπὶ ἀνθρώπων Αἰσχ. Ἐπτ. 515· καὶ συχνά
ἐπὶ ζώων Εὐρ. Κόκλ. 206 παρὰ ἱατρ. = ἐξάνθημα.
Βλαστημός, ου, ὁ· βλάστησις. αὔησις προ-
κοπή Αἰσχ. Ἐπτ. 12· βλάστημα, ἱκ. 317, in-
crementum.
Βλαστημοσύνη, ἡ· βλαστημός Νον. ἐκ τοῦ
βλαστήμων, ον, 2· ὁ βλαστάνων, βλαστητι-
κός Νικ. ἀλ. 561.
Βλάστησις, εως, ἡ· τὸ βλαστάνειν, φύτρωμα,
αὔησις Θεόφρ.
Βλαστητικός, 3· ὁ εἰς βλάστησιν πρόθυμος,
ὁ ἐκλόλος βλαστάνων Θεόφρ.
Βλαστητικός, 3· βλαστητικός, ὁ βλαστάνων, ὁ
ἔχων ὁρμήν, προθυμῖαν εἰς βλάστησιν, ὁ ἐπι-
ταχύνων τὴν βλάστησιν Θεόφρ.
Βλαστο-κοπέω· κόπτω βλαστοὺς Θεόφρ.
Βλαστο-λογία· συλλέγω, κόπτω τοὺς βλαστοὺς
τῆς ἀμπέλου, ξεφυλλίζω, κορφολογῶ Θεόφρ.
Βλαστο-λογία, ἡ· τὸ κόπτειν τοὺς βλαστοὺς,
τὸ ξεφύλλισμα τῆς ἀμπέλου Θεόφρ.
Βλάστον, τό· βλαστός Νικ. παρ' Ἀθην. 15, 684.
Βλαστός, ὁ· βλαστάρι, νέον φύλλον καὶ κλο-
νάρη Ἡρ. 6, 37· «βλαστοὺς ἀνῆκε γῆ» Πλούτ.
Ῥωμ. 20· μεταφ. υἱὸς Σοφ. ἀποσπ. 314· «ὁ
τοῦ βλαστοῦ καιρὸς» = ὁ καιρὸς τῆς βλαστήσεως
Δ. Σικ. 17, 82, germen, proles.
Βλαστο-φύειν· φύω, ἐκβάλλω βλαστοὺς Θεόφρ.
Βλαστο-φύμιεν, παρκ. βεβλασφήμηκα Δημ. 18,
10· βλαστύνω τὴν καλὴν φῆμιν τινός, δυσφη-
μῶ, κακολογῶ, ὑβρίζω, ὁμιλῶ ἀσεβῶς -εἰς
θεοὺς Πλάτ. πολιτ. 2, 381, ἰδ. Π. Δ. καὶ ἐκκλ.
«ὅσα εἰς ἡμᾶς ἐβλ.» Δημ. 51, 3· «πᾶσαν βλα-
σφήμιαν ἐλ.» Πλάτ. νόμ. 7, 800· -περὶ τινος
Δημ. 18, 10· -καὶ λοιδορεῖσθαι 19, 210· -ὕπερ
ἐκείνων καθ' ἡμῶν Ἰσοκ. 12, 65· -τινὰ Πλούτ.
ζητῶ παρὰ τῶν θεῶν κακὰ Πλάτ. Ἀλκ. 2, 149.
Βλασφήμημα, ατος, τό, μυθ. καὶ
Βλασφήμια, ἡ· λόγος ἀσεβῆς καὶ ἀπαίσιος,
ὕβρις, λοιδορία· -εἰς τὸ θεῖον Μένανδ. ἀδελ.
ἀποσπ. 169, ἀντίθ. εὐφημία Δημ. 25, 26· -
φθιγγεῖσθαι Εὐρ. Ἰων 1189· -καταγγεῖν κατὰ
τῶν ἱερῶν Πλάτ. νόμ. 7, 800· -κοιτεῖσθαι κατὰ

τινος· Δημ. 18, 95· -ἀπορρίπτειν εἰς τινα Ἡρώ-
διαν. 8, 5, 3, probrium, maledictum.
Βλαστο-φύμιεν· γλωσσος, 2· ὁ ἔχων ἐλάσφημον
γλώσσαν ἐκκλ.
Βλάστο-φύμιος (ελαδο-φῆμη), 2· ὁ ἐλάπτων τὴν
φῆμιν τινός, ὀδριστης, ὁ ἀσεβῶς εἰς τοὺς θεοὺς
λαλῶν, λοιδορῶς· «ἐλάσφημον μὲν εἶπεν ἀλη-
θὲς δὲ» Δημ. 9, 1 καὶ ἰδ. μυθ. «ἐλάσφημον»
τάτα λέγειν· Λουκ. 4, 6· ὁ ὀδριστηκὸς εἰς
τοὺς θεοὺς λόγους λέγων Ν. Δ. καὶ ἐκκλ. ἐλά-
σφημα = ἐλάσφημα.
Βλαστο-φύμισύνη, ἡ· ἐλάσφημα Σουφ. 57.
Βλασφήμιος, ἐπίρ. μὲ βλάσφημον, ὀδριστηκός
τρόπον Ἰδ. βλάσφημος
Βλάττη, ἡ· πορφύρα βαφῇ, Στρατονικεῖας ἐπιγρ.
Βλάττιον, τό· ὅστου τῆς ρινὸς τῆς πορφύρας
καὶ ὕψαμα βεβαμμένον μὲ πορφυροῦν χρῶμα
Δουκάζ.
Βλαττῶν· παιδαριεύομαι Ἡσυχ.
Βλαύτη, ἡ· Ἀθην. 15, 668 καὶ Πολυδ. 7, 89,
συνθ. ὅμως πλ. εἶδος παντόφλας, ἡ κουντούρα
«τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένος» Πλάτ. συμπ. 179,
«βλαύτας σάβωνα» Ἀθην. 12, 548.
Βλαυτίον, τό· ὅπασκ. τοῦ βλαύτη Ἀριστ. ἱππ. 880.
Βλαυτο-πώλης, ου, ὁ· ὁ πωλὼν βλαύτας (μυθ.).
Βλαυτοῦν· αὐποδεῖν ἢ πλησσεῖν σανάλλω
Ἡσυχ.
Βλαυά, ας, ὄψρ. ἡ· βληχῇ.
Βλάχρον, ὄψρ. τό· βληχρον.
Βλαψι-γυνία, ἡ· βλάβη (ψορὰ) τοῦ γόνου,
ἐπὶ μελισσῶν, αἵτις ἐνεκα ἀσθενείας ἢ ἀλλῆς
αἰτίας δὲν φέρουσιν εἰς πέρας τὸν γόνον (?)
Βλάψις, εως, ἡ· βλάβη, ἐλάφιμον Πλάτ. νόμ.
9, 832.
Βλαψι-τάφος, 2· ὁ ἐλάπτων τοὺς τάφους, ἐπιγρ.
Βλαψι-φρων, ον, γεν. ονος, 2· α) φρενοδολῶς
Αἰσχ. Ἐπτ. 707· β) ὁ ἐλάπτων τὰς φρένας·
-φάρμακα Εὐφρ. ἀποσπ. 8· -ἄτη Τρουφιδ. 441.
Βλεΐς, π. ἀντὶ βληθείης καὶ
Βλεΐμα, βλεῖτο, βλεῖτο, π. ἀντὶ βληθείην, ἡ
ἡ, παθ. ὄψρ. α. εὐκτ. τοῦ ἐάλλω Ἰλ. ν, 288.
Βλεμεαίνω, (συγγεν. τῷ δρέμω)· ὑπερηφανεύο-
μαι, κυρ. γαυρίζω περιβλεπόμενος· ἀσθενεῖ ἐλεμ-
αίνων = ὑπερηφανεύομαι εἰς τὴν βίωσιν του Πλ.
0, 337· ἐν Βατρικ. 274 = μενεαίνω μετ' ἀπαρ-
Βλέμμα, ατος, τό· κότταγμα, ἡμματιά, πρόσ-
οφίς Εὐρ. Ἡρ. μ. 306· -μαλακὸν Ἀριστ.
πλ. 1022· -βλέμματα = οἱ ὀφθαλμοὶ Αἰσχ.
ἀποσπ. 224.
Βλέν(ν)α, ἡς, ἡ· γλίντζα, μῦθα Ἰπποκρ.
Βλέννος, ους, τό· βλέννα Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 8, 2,
δι. γρ. βλέννος.
Βλέννος, ὁ· εἶδος ἰχθύος, κοιν. γλίντζος Ὀπι-
άλ. 1, 409.
Βλεννώς, Β. Ἀν. 85 βλενός, 3· βλενώδης καὶ
μετφ. νοσήεις, μωρός.
Βλεν(ν)ώδης, 2· μυξώδης μυξάρης, ὁ ἔχων
βλέννα Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 8, 2, Ἰπποκρ.
Βλεπατός, ὁ· τραπέζιτης τις ἐν Ἀθήναις Ἀθην.
Βλεπι-δαίμων, ον, γεν. ονος· ὁ ἐλέπων δαί-
μονας, δεισιδαίμων Πολυδ. 1, 21· οὗτος ἐκα-
λοῦντο οἱ μαθηταὶ τοῦ Σακεράτους σκαπτικῶς
Εὐστ. 206, 27. Καθ' Ἡσυχ. «ὁ ὑπὸ νόσου
κατεσκληκώς καὶ κακῶς ὑπὸ δαιμόνων».

Βλέπης, εως, ἡ· βλέψις, ὄμμα Παλ. 2, 56.
Βλέπας, τό· βλέμμα Ἀριστ. νερ. 1158· Ἀτ-
τικόν = κακούργον βλέμα καί δραστηκόν, δηλ.
ἀναιδές.

Βλεπτόν, ῥ. ἐπιθ. πρέπει τις νά βλέπῃ Πλάτ.
νόμ. 12, σ. 965.

Βλεπτικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος, ἱκανός εἰς τό βλέ-
πειν Ἀνθ. Ἀπ. 304, ὑπερθ. βλεπτικώτατος Ἡρ.
Βλεπτός, 3· δρατός, ἀξιολύτος Σοφ. ΟΥ. τ.
1337.

Βλεπυρος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀριστ.

ΒΛΕΠΩ, μ. ψω, παρά τοῖς ἀρχ. ἀττ. - ψομαι
Δημ. 25, 98, (πρόβλ. ἀναβλ. καί προσβλ.) 1)
ὁμοῦ, κυττάζω Πίνδ. τραγ. καί ἐν πεζῷ α)
μετά ἐπιρ. ἡ αἰτ. συστοίχως δηλοῦσης τό εἶδος
τοῦ βλέμματος ἡ τῆς ὄψεως· - φθονερά Πίνδ. Ν.
4, 39· - σεμνόν καί πεφροντικός = προδίδων διὰ
τοῦ βλέμματος σεμνότητά καί φροντίδα Εὐρ.
Ἄλκ. 773· - φόδον Ἀισχ. Ἐπτ. 480· - ἀπι-
στίαν Β. Ἀν. 5· - Ἀρην = ἔχω ὄψιν Ἀρεως
Ἀριστ. πλ. 328· - πυρήχην, ὄρν. 1169· - ὀπόν,
ἔρ. 1150· - κάρδαμα, σφ. 455· - ὀπότερμα,
ἔκκλ. 291· ἀστράπας, σκύτη, νῆκυ κλ. - αἰ-
κίαν, ὄρ. 1671· - ἀπιστίαν Β. Ἀν. 5· - σκύτη
Σχολ. Ἀριστ. σφ. 641· - λαρόν, κατήχης Ἀνθ.
12, 159. Καί ἐν τῷ πεζῷ· - δριμύ, δξύ, ὀρθό-
παρα Πλάτ. καί μετγ. - σκόντος = βλέπω σκοτει-
νός, εἶμαι τυφλός Σοφ. Οἰ. τ. 419· 2) διευθύνω
τό βλέμμα· πρὸς τι, εἰς τι Πλάτ. - ἐπὶ τι Θουκ.
7, 71· "πρόσω καί ὀπίσω Πλάτ. Κρατ. 428·
- κάτω, ἄνω Ἀριστ. ὄρν. 175· - ἐκτεῖται, οἱ κτλ.
χρησιμοποιεῖ καί πρὸς δηλῶσαι τῶν μερῶν τοῦ ὁ
ῥιζόντος· αἰ πρὸς μεσημβρίαν βλέπουσαι οἱ-
κίαι Σεν. ἀπομν. 3, 8, 9· καί ἐπὶ ἀφύχων
πρὸς δηλῶσαι τῆς διευθύνσεως· ὀρεκῶνα εἰς τὴν
ἐλπίοντα Σεν. Κυρ. 6, 1, 30· 5) πνευματικός
διευθύνω πρὸς τι τὴν προσοχήν μου, βλέπω
πρὸς τι· - πρὸς τό διαπραξέσθαι μόνον Πλάτ.
συμπ. 181· ἐν γένει λαμβάνω ὅπ' ὅψιν, ἀποβλέ-
πω· καί μετ' ἀπαρμ. "ὀρεξέσθαι μόνον ἐλπίον-
τες = ἀποβλέποντες μόνον εἰς τὸν χορὸν Ἀθην.
4, 134· "οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψήφου
δρακόν Ἀριστ. Ἀγ. 376· ἐπιθυμῶ, ζητῶ διλ.
Π. Γ. 2, 44, προστατεύω· - μὴ Ν. Δ. - ἀπό τι-
νος αὐτόθι· 3) ἔχω τὴν ὄρασιν· οἱ βλέποντες ἄν-
τιθ. οἱ τυφλοὶ Ἀριστ. πλ. 15· "μὴ ἐλέπειν"
= εἶναι τυφλόν Σοφ. Οἰ. κλ. 73· - τί π. χ. φάος
Ἀισχ. Πέρσ. 255· - ὁδόν, ἱκ. 697· ἐντ. δι (ἐν-
νοούμενον τοῦ φάος) ζῶ Ἀισχ. Ἀγ. 663, ἀντιθ.
ὁνήκω Εὐρ. Ἄλκ. 140· "τὰ βλέποντα καί τὰ
λῆθη" = τὰ πραγματικά Ἀισχ. Χο. 831, ἀντιθ.
"λόγοι ὁνηκόντες", aspicio, intueor.

Βλεφαρίζω, μ. ἰσώ· σκαρδαμνῶτω, κινῶ τὰ
βλέφαρα Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 292.

Βλεφαρίς, ἴδος, ἡ, συνηθ. πλ. αἰ τῶν βλεφά-
ρων τρίχες, ῥματωσύνοντα Ἀριστ. ἱππ. 373.

Βλεφαρίτιδες τρίχες, αἰ· αἰ τῶν βλεφάρων
τρίχες Παῦλ. Αἰγ.

Βλεφαρο-κάτοχος, ὁ· ὁ κατέχων (κρατῶν
ἀνοικτά) τὰ βλέφαρα Παῦλ. Αἰγ. 6, σ. 179.

Βλέφαρον, τό· 1) ὁματόφυλλον, συνηθ. πλ.
"βλέφαρα τὸ ἐπιτετανασμένον δερμα καί συγ-
κλειον τοὺς ὀφθαλμούς, ὃ καί καλύμματα κα-
λεῖται" Πολυδ. 2, 66· παρ' Ὁμ. "καὶ ῥέ σι

ὄπνον βλεφάρουσιν Ἰγύστη" Ὁδ. α, 54· "βλέ-
φαρα κοίμων ὄπνον Ἀισχ. Ἀγ. 15· - συμβαλεῖν
ὄπνον", Ἐπτ. 3· "ἔπνον βλεφαρον" Εὐρ. Ὀρ.
302· ἐπὶ τῶν δακρυόντων· "βλεφάρων ὁ" ἐπὶ
δάκρυα ἦκε" Ὁδ. φ, 33· σπανιῶν. ἐν πεζῷ
Πλάτ. Τίμ. 45· 2) μεταφ. ὁ ὀφθαλμός Ἰσ.
ἀσπ. 7, ἐνθα κυανέων ἡ γεν. ἦν οἱ γραμ-
αὐτὶ κυανέων ζεηγοῦσιν, ὑποθέτει ὄνομαστ.
βλεφάρη· "βλέφαρα λείων" = ἀποθνήσκουσιν Σοφ.
Ἀντ. 1301· ὁ ἥλιος λέγεται ἁμέρας βλέφαρον·
Σοφ. Ἀντ. 104, palpebra.

Βλεφαρο-ξυήλη, ἡ, καί
Βλεφαρο-ξυστρα, ἡ, καί
Βλεφαρό-ξυστρον, τό· χειρουργικὸν ἐργα-
λεῖον, χρήσιμον εἰς καθάρσιν, τίλσιν, ζήσιν
καί συναρμολογίαν τῶν βλεφάρων Παῦλ. Αἰγ.

Βλεφαρο-σάβωρον, τό· βλεφαρόξυστρον Παῦλ.
Αἰγ.

Βλεφαρο-(σ)πάξ, ὁ· ὁ δὲ φώνων τὰ βλέφαρα
Ἀρχαῖ. 68, ὁ γρ. βλεφαροστάξ Δοδίκ. παρὰ
λεπ. 277.

Βλέφωρα, ἡ· γέφυρα κατὰ τοὺς Βοιωτοὺς Ἀ-
θην. 14, 622, διόρθ. βέφωρα.

Βλεψιάσαι, οἱ· γένος τε ἐν Αἰγίῳ Πίνδ. Ὁ. 8, 99.
Βλεψίαι, ου, ὁ· 1) εἶδος ἰχθύος, ὁ καί κερ-
αίνος Ἀθην. 7, 306· 2) κύρ, ὄν. Ἀθην.
Βλεψίδημος, ὁ· πτωχός Ἀθηναῖος Ἀριστ.
πλ. 322.

Βλέψις, εως, ἡ· ὄρασις, βλέμμα ἔρ. λεξ.
Βλήδην, ἐπὶρ. "μετὰ τοῦ βάλλειν" Ἡσυχ.
ῥιχτά, κτυπητά.

Βλήεται, ἐπ. παθ. γ'. ἐν. προσ. ὑπατ. ἀορ. τοῦ
βάλλω ἀντὶ βλήεται, βλήται Ὁδ. ρ, 472.

Βληθεῖς, εἰσα, ἐν, μετγ. παθ. ἀορ. ἀ τοῦ βάλλω.
Βληθεῖ· ἄρτος ἐντεθρυμμένος" Ἡσυχ. καί
Βλημα, τό· βολή, ῥίψιμον Εὐρ. ἱκ. 342· πληγὴ,
κτύπημα Ἡρ. 3, 35· βέλος μετγ. Δ. Ἀλ. 10,
16· κοίτης = κάλυμμα, σκέπασμα Ἀνθ. 7, 113·
εἶδος ἄρτου ἐντεθρυμμένου καί θερμοῦ Ἀθην.
3, 114 παρ' Ἡσυχ. βληθα.

Βλημαι, π. ἀντὶ βέβλημαι παθ. παρκ. τῆς ὀρ.
τοῦ βάλλω.

Βλήμενος, η, ον, ἐπ. μετγ. ἀορ. παθ. τοῦ βάλλω.
Βλήρ, αἰολ. δέλεαρ Ἡσυχ.

Βλήει, βλητός, π. Σχολ. ἱλ. φ, 254 ἀμφ. ἀντὶ
βλητός, συνηθέστ. ἐν τοῖς συνηθέτοις
Βλησθαι, ἐπ. ἀπαρ. παθ. ἀορ. τοῦ βάλλω Ὁμ.
Βλήσομαι, π. ἀντὶ βληθήσομαι μέλ. παθ.
ὀρ. τοῦ βάλλω.

Βληστρίζω· ῥιπτάζω, ῥίπτω ἰδῶ καί δεξι' μέσ.
παραδέρνω, ἔχω στενοχωρίαν ἱατρ.

Βληστρίσμος, ὁ· τὸ ῥίπτεσθαι ἐνθεν κακίθην,
στενοχωρία, παραδάρμος ἱπποκρ.

Βλήτειρα, ὀηλ. τοῦ βλητήρ· ἡ ῥίπτουσα· δει-
στών Ἀλλεξ. Αἰτωλ. 4.

Βλητίον, ῥ. ἐπιθ. πρέπει τις νά βλήῃ μετγ.
Βλητήρ, ἄρος, ὁ· ὁ βάλλων, ῥίπτων, ἐκ τούτου
ὀηλ. βλήτειρα Ἀλεξ. Αἰτωλ. ἐπ. 4.

Βλητικός, 3· ὁ πρὸς τό βάλλειν ἐπιτήδειος, ἐπὶ
ζῶων πληγώνωντων διὰ λακτισμάτων ἡ κέντρων
Ἀθην. 7, 314, συνών. δάκτυλ.

Βλήτο, 3· ἀντὶ ἐβλήθη γ'. ἐν. προσ. παθ.
ὄπερ. ὀρι. τοῦ βάλλω.

Βλητός, 3· κτυπημένος, πληγωμένος ἀπὸ τινος

Βοήγία, τὰ ταυροκαθάψια, ταυρομαχία Βυζ.
Βοηδόν, ἐπὶρ. ὡς βοὺς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν
 βοῶν - πίνειν = γονυπετής καὶ μὲ κεκλιμένην
 κεφαλὴν Φωτ. σ. 450.
Βοη-δρομείω τρέχω εἰς βοήθειαν Εὐρ. Ὀρ. 1356.
 παρ' Ἀπκ. ἱμφ. πολ. 2, 117 τρέχω μετὰ βαῆς
Βοηδρομία, ας, ἡ τὸ σπεύδειν εἰς βοήθειαν
 Μαξιμ. 381.
Βοη-δρόμια, τὰ ἢ ἐν Ἀθήναις τελουμένη
 ἐσπρὴ εἰς ἀνάμνησιν τῆς νίκης τοῦ Θησέως κατὰ
 τῶν Ἀμαζόνων Πλούτ. Θησ. 27.
Βοη-δρόμιος, ὁ ὁ βοηδών, προστατεύων -
 Ἀπόλλων Καλλιμ. Ἀπολ. 68.
Βοη-δρομιών, ὠνος, ὁ ὁ μὴν τῶν Ἀθηναίων
 ἐν ᾧ ἐσωτάζοντο τὰ βοηδρομία, ὁ τρίτος ἐν τῷ
 Ἰάτρ. ἡμερολόγιῳ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου μέχρι 15
 Ὀκτωβρίου.
Βοη-δρόμος, 2' βοηδρόμιος Εὐρ. Φοιν. 1441.
 -πούς, Ὀρ. 1290.
Βοη-δ' ἀρχος, 2' ἀρχηγός ἐπικουρικοῦ στρα-
 τῆς Πολύδ. 1, 79' παρὰ Καρχηδ. ἀρχή τις
 Ἀπκ. Καρχ. 70.
Βοηθία, ἡ τὸ σπεύδειν εἰς βοήθειαν, τὸ βοη-
 θεῖν, ἐπικουρικός στρατὸς Θουκ. 4, 8 καὶ μετν.
 ἱστορ. καὶ πλ. = παρὰ τίνος Ξεν. Ἑλλ. 7, 4,
 12' -ἐπὶ τινι ἐν γένει προστασία - τῇ ἀπορίᾳ,
 ἀπομν. 2, 8, 6' «ἡ τῶν στεγῶν δ.» = τὸ προ-
 τέρισμα Πλούτ. Θημ. 12' ὑπεράσπισις - τινὶ
 Πλάτ. Παρμ. 128' -τινός, ἐπιστ. 7, 332, auxi-
 lium, subsidium.
Βοηθία-ώ, μ. ἥσω, παρκ. βεβοηθηκα' «ἐπὶ
 βοήν θέω», σπεύδω εἰς βοήθειαν, βοηδρομέω,
 ἰδ. ἐπὶ ἐπικουρικοῦ στρατεύῃ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν
 γένει δίδω βοήθειαν, ὑπερασπίζομαι, παρίστα-
 μαι Ἡρ. 7, 158' -τινί, 7, 157' -τινὶ ἀντί τινος
 = βοηθῶ τινι κατὰ τίνος, 5, 99' -ἐς τόπον,
 6, 403' -παρὰ τινι, 9, 57' -ἐπὶ τινι = ἐναντίον
 τινός, 1, 62' -πρὸς τινι Ξεν. Ἑλλ. 1, 2, 3' -
 ἐπὶ τινι τόπον Ξεν. -ἐπὶ τὰς ναῦς = πρὸς βοή-
 θειαν τῶν νεῶν Θουκ. 8, 11' -τινὶ ναυσὶ Ξεν.
 Ἑλλ. 1, 6, 22' -τινὶ τὰ δίκαια Ξεν. ἀπομν.
 2, 6, 25 καὶ συχνὰ παρὰ τοῖς ῥήτορσι = βοηθῶ
 τινι εἰς τὸ δίκαιον τοῦ Δημ. 27, 3. Παθ. «βε-
 βοηθηται ἡμοί» Ἀντιφ. 1, 31' ἐπὶ ἱατρ. θερα-
 πείῳ, λαμβάνω εἰς θεραπείαν Πλούτ. Ἀλέξ. 19,
 καὶ παθ. θεραπεύομαι Διοσκ. auxilior.
Βοηθία, ατος, τό' βοήθεια, ὑπεράσπισις Ἀ-
 ριστ. ἡθ. Νικ. 1, 6, 16' -πρὸς τὴν μάχην Πο-
 λύδ. 1, 22, ἰδ. ἱατρ. καὶ Πλούτ. auxilium.
Βοηθηματικός, 3' βοηθητικός Διοσκ.
Βοηθῆσιμος, 2' βοηθεῖς ἐπιδικτικός, ἀντιθ.
 ἀδοξήτος Θεόφρ.
Βοηθῆσις, εως, ἡ τὸ βοηθεῖν, βοήθεια Ἱπποκρ.
Βοηθητικός, 3' ὁ δυνάμενος ἢ ἔτοιμος εἰς τὴν
 βοήθειαν - τινὶ Ἀριστ. ῥητ. 1, 13' -πρὸς τι,
 πολιτ. 2, 4, 8, auxiliarius.
Βοη-θόας, 2' α) ὁ θέων (τρέχων) πρὸς τὴν
 βοήν τῆς μάχης, πολεμικός Ἠλ. ν, 477' -ἄρμα,
 ρ, 481' β) βοηθὸς Θεόφρ. 22, 23' γ) κύρ. ὄν.
 πρὸλ. Βοηθείδης.
Βοηθός, 2' βοηθός, ὁ βοήθειαν παρέχων, ὑπε-
 ρασπιστής Ἡρ. 5, 77' -νῆες, 5, 97, ἰδ. ὡς οὗς.
 -τινὶ Ἀντιφ. 1, 2.
Βοηλασία, ἡ 1) ἡ ἀπαγωγὴ, ἀρπαγὴ τῶν

βοῶν Ἠλ. λ, 671' 2) τὸ βόσκειν. βοὺς καὶ ὁ
 τόπος ἐν ᾧ βόσκουσιν Ἠλ. 10, 31.
Βοηλασία 1) ἀπάγω, ἀρπάξω βοὺς Ἀριστ.
 ἀποσπ. 598 παρὰ Πολύδ. 7, 187' -2) βόσκω
 βοὺς Εὐστ. 3) ἐρεθίζω Δ. Λαερ. 7, 173' παρ'
 Ὀπκ. κυν. 4, 64, διεγείρω βοήν.
Βοηλάτης, ου, ὁ 1) ὁ ἀπάγων ἢ ἀρπάζων
 βοὺς Ἀνθ. 11, 176' 2) ὁ διώκων, κεντῶν βοὺς.
 -μύωψ Διοχ. ἱκ. 608' ὁ ποιμὴν τῶν βοῶν Πλάτ.
 πολιτ. 261' ὁ γεωργός, ὁ ἐξευγμένους τοὺς βοὺς
 αὐτοῦ ἔχων Λυσ. 7, 19' 3) διεύραμτος Πινδ.
 Ὀ. 13, 19, κατὰ Σχολ. «ἡ διότι τῷ κατορθώ-
 σαντι αὐτὸν βοὺς ἐδίδωτο ἄλλον, ἡ διότι ἡλα-
 νετό τε καὶ ἐτελεστο», κατὰ Σκ. Βυζ. ὁ διεγεί-
 ρων βοήν καὶ κράτον, διότι ἦτο θορυβώδης ἄσμα.
Βοηλατικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βοηλάτην
 ὁ ἐλαύνων καὶ βόσκων βοὺς - βοῶν θεραπείᾳ
 Πλάτ. Εὐθύφρ. 13.
Βοηλάτης, ἰδος, θηλ. τοῦ βοηλάτης ἡ ἐ-
 λαύνουσα βοὺς - ῥάβδος Ἀνθ. πλαν. 4, 200.
Βόημα, τό' βοή, ἡχος - σαλπύγγων καὶ αὐλῶν
 Δ. Κάστ.
Βοη-νόμος, 2' βουνόμος, ὁ νέμων (βόσκων)
 βοὺς - παῖς Θεόφρ. 20, 41.
Βόηξ, ηκος, ἰων. ἀντὶ βόας Ἀθην. 286.
Βοη-ήροτος, 2' ὠργυμένους διὰ βοῶν Νικ. παρὰ
 Στ. Βυζ. ἐν λ. Ἀσπαλάθεια.
Βόης, ου, ὁ ὁ φωνάζων, κραυγάζων, φωνά-
 κλας Λουκ. Λαβλ. 12.
Βόησις, εως, ἡ τὸ βοᾶν, φωνάζειν, φωνάγμα
 βοή, ὄρυθος ἀρ. λεξ.
Βοητής, ου, ὁ ὁ βοῶν, φωνάζων Ἱπποκρ.
Βοητικός, 3' ὁ διεγερτικός βοῆς, ἡχητικός
 Σχολ. Διοχ. Περσ. 501.
Βοητός, 3' ὁ μετὰ φωνῶν ἀδόμος: «ὁμναιὸς
 ὁρῆνοισι βοητός» Ἐπιφρ.
Βοητός, ὄος, ἰων. ἡ βόησις Ὀδ. α, 369.
Βόθρυμα, ατος, τό' βόθρος, ὄρυγμα Εὐστ.
Βοθρεύω σκάπτω, ἀνοίγω βόθρον μετν.
Βοθρέω βοθρεύω Νόν. Δ. 47, 60.
Βοθρίζω βοθρεύω μετν.
Βόθριον, τό, ὄρυκ. τοῦ βόθρου μετν, κοίλωμα
 τῶν ὁδῶν καὶ φεθαλμῶν περὶ τὴν ἱρὴν ἱατρ.
Βοθρίσκος, ὁ, ὄρυκ. τοῦ βόθρου μικρὸς λάκκ-
 ος Εὐστ.
Βοθρο-εἰδήεις, 2' σκαμμένοι ἐν εἶδει βόθρον,
 κοῖλος Ἱπποκράτ.
Βόθρος, ὁ ὄρυγμα, λάκκος Ὀδ. ζ, 92' ἐν γέ-
 νει τρύπα, καταδόρυκα, λαγοῦμι π. χ. τῆς χιό-
 νος τηκομένης ὑπὸ τοῦ πυρός Ξεν. Ἀν. 4, 5, 6.
Βοθρόω κἀνω βόθρον, λάκκον, λαγοῦμι βο-
 θρεύω, κοιλᾶναι ἱατρ. παθ. κοιλᾶνομαι Ἰαλιν.
Βόθρονος, ὁ βόθρος, λεξ. ἀποδοκ. ὑπὸ τῶν ἀ-
 τικιστῶν κατὰ Η. Ἀν. 85 ἦδη ἐν ταῖς νόμοις
 τοῦ Σόλωνος καὶ παρὰ Κρατίν. ἐνθα εἶπε βόθρονον
 εἶναι εἶδος παιγνιδίου Ξεν. οἶκ. 19, 3,
 Θεόφρ. παρ' Ἀριστοτ. κόσμ. 2 βόθρονον καὶ
 σακίδης καὶ κομῆται εἶνε πυρῶδη ἀτμοσφαι-
 ρικά φαινόμενα.
Βοι, ἐπιφών. αἶθεοι βοι, ἐπὶ αἰσχροῦ γέλωτος
 Ἀριστ. εἰρ. 4031.
Βοιαιά, αἶ, αἶ πόλις τῆς Λακωνικῆς Πολύδ. κάτ.
 Βοιαιῶν Πασ. 3, 22, 23.
Βοιανόν, τό' πολ. Σαμιντιῶν ἐν Ἰταλίᾳ Στράβ.

Βοίδη, ἡ πόλ. τῆς Θεσσαλίας. Τλ. ἐντ. Βοι-
δης, ἴδος, ἡ=λίμνη Τλ. Στραβ. Βοιδαί, ἄθος,
ἡ=Βοιδης. Ήσ. ἀσπ. 9, 3 καὶ Πίνδ. κατ. Βοί-
δης, 3-λίμνη Εὐρ. Ἀλκ. 590.
Βοιδάριον, τό ὑποκ. τοῦ βοῦς Ἀριστ. ἔρν. 585.
Βοιδιον, τό βοιδάριον Ἀριστ. Ἀγ. 1000 καὶ
Βοιδιον Ἀνθ. 9, 713 καὶ ἐν πεζῷ Δημ. 3, 31.
Βοιδός, 3-βοεικός, βοεικός ἀποδοκ. ὑπὸ τῶν
γραμμ. ὅμως καὶ παρὰ μὲν. ὡς Δ. Ἀλ. 8, 17.
Βοικί(α)ρ· οἰκίαν γεν. ἐν. Ὀλυμπίας ἐπίνα.
Βοιοί (Βοιόβ.) ἡ βοιοί (Στραβ.), οἱ Γαλλικὴ
φυλὴ (Βοιό), μετέπειτα ἐν τῇ ἀνω Ἰταλίᾳ (παρὰ
τῇ Πάρμῃ) καὶ Γερμανίᾳ.
Βοιδόν (Θουκ.) ἡ Βόδιον (Στραβ. Διόδ.), τό πό-
λιν ἐν τῇ Δωρικῇ τετραπόλει, π. Στ. Βυζ. Βοτον,
κατ. Βοιάτης.
Βοιός, δ' 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους Πaus. 2)
συγγραφὴς ὀρυθαογονίας Ἀθην. 9, 393.
Βοισαός, δ' Ἑλλήν. κύρ. ὄν. Ξεν.
Βοισατί λαλεῖν ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν τῶν βοῶν
ἱάμελ.
Βοιώ, οὗς, ἡ ποιητρία τις Πaus.
Βοιωτ-αρχίω· εἶμαι Βοιωτάρχης Θουκ. 4, 91.
Βοιωτ-άρχης, ου, δ' ἄρχων τῶν Βοιωτῶν,
ἡ μεγίστη ἀρχὴ ἐν Θήβαις Ἡρ. 9, 15.
Βοιωτ-αρχία, ἡ τὸ ἀξίωμα τοῦ Βοιωτάρ-
χου Πλούτ. Μελοπ. 25.
Βοιωτάρχης, δ' Βοιωτάρχης Ξεν. Ἑλλ. 3, 4.
Βοιωτάρχης ὁμιλῶ Βοιωταί· τῇ φωνῇ Ξεν.
Ἀν. 3, 1, 26· φρονῶ τὰ (ἀνήκω εἰς τὴν μερίδα)
τῶν Βοιωτῶν, Ἑλλ. 5, 4, 34.
Βοιωτίζω· Βοιωτίζω Πλούτ.
Βοιωτία, ἡ ἡ χώρα τῶν Βοιωτῶν, κληθεῖσα
οὕτω ἐκ τῶν παλαιῶν βοσκῶν κατὰ πρῶτον
παρ' Ἡσ.
Βοιωτικός, 3-Βοιωτικός· τὰ Βοιωτικὰ ἄ-
=σύνγραμμα τοῦ Ἑλλανικοῦ Σχόλ. Π. 6, 494.
Βοιωτιδίον, τό, ὑποκ. τοῦ Βοιωτός· μικρὸς
Βοιωτὸς Ἀριστ. Ἀγ. 872.
Βοιωτικός, 3-δ' ἀνήκων εἰς Βοιωτὸν Ξεν. Ἑλλ.
5, 1, 30· ἐπὶρ. Βοιωτικός Στραβ. 9, σ. 401.
Βοιωτίας, 3-δ' ἐκ τῆς Βοιωτίας Ξεν. μεταφ.
χονδρός τὰ ἦθη, εὐνῆς, ἀπαίδευτος Πλούτ.
ἦθ. σ. 387· ἐντ. παροιμ. «Βοιωτία ὅς» Βοίχ.
Πίνδ. Ο. 6, 152.
Βοιωτισο-υργίη, 2-ὁ Βοιωτικὴς ἐργασίας, κατα-
σκευασμένος ἐν Βοιωτίᾳ· κράνος Ξεν. ἱππ.
12, 2.
Βοιωτίς, ἴδος, θηλ. τοῦ Βοιωτῆος καὶ Βοιωτίας
Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 11.
Βοιωτός, δ' 1) ὁ κάτοικος τῆς Βοιωτίας Τλ.
Εὐρ. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρνης
Διόδ. Πaus. 3) Ἀθηναῖος τις Δημ. καὶ ἄλλοι.
Βολά, δωρ. καὶ αἰολ. ἡ βούλη μὲν. ἀμφ.
Βολαγίς, 3-ὀρμητικός· ὀύνην ἐν ποιητ.
ἀποσπ. παρὰ Πλούτ. Λουκυλ. 1 κυρ. ὁ εἰς βα-
λὴν ἀνήκων.
Βολ-αυγέω· ῥίπτω ῥῶς Μανθ. 4, 272.
Βόλβα, ἡ Ἀνθ. 11, 410=νύμφη.
Βολβάριον, τό 1) ὑποκ. τοῦ βολβός 2)
βολβίδιον Ἑκκτ. ἐγγ. 7.
Βόλβη, ἡ Αἰσχ. Πέρσ. 494 καὶ Β. λίμνη Θουκ.
1) λίμνη τις ἐν Μακεδονίᾳ 2) μήτηρ τοῦ Ὀ-
λύμπου ἐκ τοῦ Προκλέους Ἀθην.

Βολβίδιον, τό· γένος μικρῶν πολυπόδων ἱπ-
ποκράτ. παρὰ Γαλην. σ. 448 βολβίδιον παρ'
Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 4, 1 βολβίταινα καὶ ὄζοις, παρ'
Ἀθην. 7, 318, βολβιτίνη, παρ' Ἐπιχάρμ.
βολβίται.
Βολβίτη, ἡ ἴδος λευκοῦ βολβοῦ (κρομμύδου)
Θεοφ. ἱ. Φ. 7, 13, 9.
Βολβίον, τό, ὑποκ. τοῦ βολβός ἱπποκρ.
Βολβίσκος, δ' βολβίδιον Ἀνθ. 11, 35.
Βολβιτίνη, ἡ βολβίτιον τό, καὶ βολβίτης,
ἴδος, ἡ=βολβίδιον, τό.
Βολβιτίνη, ἡ πόλις τοῦ Αἰγυπτ. Δέλτα Στ.
Βυζ. κατ. Βολβιτινίτης· ἐπὶθ. Βολβιτίνος, 3-στό-
μα=τὸ δεύτερον στόμιον τοῦ Νεῖλου Ἡρ. 2, 17.
Βολβίτης, ἡ βολβίδιον Ἀθην. 7, 318.
Βολβίτον, τό, καὶ βολβίτης, ὁ, μὲν. ἀντὶ
τοῦ ἀττ. βόλιτον, βόλιτος· πρόβλ. Δοδ. Φρόν.
σ. 357, ἀπαντᾷ ὅμως ἐνίοτε καὶ παρὰ νεωτ.
ἀττ. βόλβιτον (βόλας) τὸ ἀπορριπτόμενον, κν-
προς, ἴδ. τῶν βοῶν παρ' Ἀριστ. ἱππ. 683 βό-
λίται=ταύρος πρὸς θυσίαν.
Βολβίτιον, καὶ βολβίδιον· τό· γένος μικρῶν πο-
λυπόδων ἱπποκρ. βελβίδιον Ραλην.
Βολβίτης, δ' ἴδ. βόλβιτον.
Βολβιτώ· μολύνω βολβίταις, κοπρίῳ μὲν.
Βολβο-ειδής καὶ συνηρ. βολβώδης, 2-δ' ἴ-
χων σχῆμα βολβοῦ, κρομμυσοειδὲς Θεοφ. 7, 13,
μὲν.
Βολβός, ὁ ἄγριον τι κρόμμυον, κοιν. βορβός,
βρουβός, ἐν γέν. πᾶν κρομμυσοειδὲς φυτὸν Ἀριστ.
νεφ. 189, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ ὅτι οὐκ ἔστιν
συγγεν. πρὸς τὸ νύμφη, νύμφος.
Βολβυτίνη, ἡ, δ. γρ. ἀντὶ βολβιτίνη· βολβί-
διον Ἀθην. 7, 318.
Βολβο-φακή, ἡ φακὴ μαγειρευμένη μετὰ
βολβῶν (κρομμύδων) Ἀθην. 4, 158· πρόβλ. πολ-
υφακή.
Βολβώδης, 2-βολβοειδὲς Θεοφ.
Βολβ-ωρυγέω· σκάπτων ἐκβάλλω βολβοῦς
Φρόν. σ. 30, 39.
Βολεύς, ὡς, δ' ὁ βάλλων, τοξότης, ἀκοντι-
στής, σφενδονίτης Τζετζ. Ἀντ. 393.
Βολέω· βάλλω Θεολ. ἀριθ. σ. 37, ἐκ τοῦτου
σχῆμ. ὁ παρ. βεβόλημαι τοῦ βάλλω.
Βολέων, ὄνος, ὁ τόπος ἐν ᾧ ῥίπτεται τὸ καὶ ἴδ.
ἀκαθαρσίαι, σκουπίδια, σωρὸς κύβρου Ἀρποκρ.
Βολή, ἡ 1) τὸ βάλλειν, ῥίψιμον καὶ πληγαί (ἴδ.
σ. 283· κεραυνοὶ Αἰσχ. Ἑκτ. 412· πέτριαι
Εὐρ. Ὀρ. 59· ἀκοντίου Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 15·
ἀγκίστρον Πλούτ. βελέων Ὀππ. κυρ. 3, 137·
μεταφ. ὀρθαλμῶν=βλέμμα Ὀδ. 8, 150· βλεμ-
μάτων Αἰσχ. ἀποσπ. 224· ἡλίου=ἀκτίς Σωφ.
Αλ. 877· χιόνος Εὐρ. Βάκχ. 661· χρυσοῦς
Ἀνθ. Ἀππ. 256· ἐν γένει βίλας π. γι' ἔρωτος
Ἀνθ. 12, 160· παρὰ Θεοφ. βολή ἀνθρώπων=ἀπο-
βολή, ῥίψιμον 2) ἐμβολή· λίθου = τὸ θέσιμον
πολυτιμὸν λίθου ἐν δακτυλίδι Σουλ. Φιδ.
Βολίξ, ἡ, δούλη παρὰ Κρησίῳ Ἀθην. 4, 267.
Βολίξω· βάλλω θαλάσσης μετρεῖν μολιβδίνῃ
καθότις ἡ τοιούτῃ τιμῇ Εὐστ. σ. 563, 30.
Βολίνα, ἡ πόλις Ἀχαΐας Πaus. Βολίνη Στ. Βυζ.
Βολίνοβος, δ' βόνακος Ἀριστοτ. θαυμ. 1.
Βόλιον, τό· ψήφος, πεισὸς ἀρ. λξ. Εὐστ.
1396. λξ.

Βοο-ρραίστης, ου, ὁ· ὁ φονεύων, ἀφανίζων τοὺς βόας· μὴ Τριφίδ. 261.
 Βοο-σκόπος, 2· ὁ παρατηρῶν, κατοπτίζων, ἐπιτηρῶν τοὺς βόας Νον. Δ. 20, 84.
 Βοο-σός, 2· ὁ σέων, ἐλαύνων, ἐρεθίζων τοὺς βόας· κέντρα Κ. Σμ. 5, 64· Ἐρμης Νον. Δ. 4, 31.
 Βοό-στικτος, 2· τόπος ἐν ᾧ στίζονται (σφάττονται) βόες· θυλή Νον. Δ. 5, 281 ἀμφ. γρ. ἀντὶ βοόκτιστος.
 Βοό-στολος, 2· ὁ φερόμενος ὑπὸ βοῦς Νον. Δ. 14, 377, διωθ. βοοτρόφος.
 Βοό-στρυχος, 2, ἀμφ. γρ. Ἀθην. 7, 243, ἐνθα κείται εὐδοστρύχου.
 Βοο-σφαγία, ἡ· βοοκτασία, τὸ σφάζειν βόας Ἀνθ. Πλαν. 101.
 Βοο-σχῆμων, ονος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων σχῆμα (μορφή) βοῦς μτγν.
 Βοο-τρός, 2· ὁ τρέφων βόας Δ. Περ. 558.
 Βοό-τροχος, 2· ὁ ὑπὸ βοῶν διατρεχόμενος Νον. Δ. 14, 377, διωθ. βοοτρόφος.
 Βοῶν μεταμορφῶν, εἰς βοῦν ἀρ. λεξ.
 Βοῶν, ἐπ. ἀντὶ βοῶν.
 Βορά, ἡ· τροφή τῶν σαρκοφάγων ζῴων Ἀριστ. 1, 119, καὶ τροφή τῶν ἀνθρώπων Ἱερ. 1, 119.
 Βοράθεν· ἴδε βορραθεν.
 Βοράς, α, ὁ· σπαν ἰων. τύπος ἀντὶ βορρᾶς.
 Βοράς, ἰω, ὁ· κῶνον τοῦ Ἀγκαιῶνος Ἀπολλοδ.
 Βοράστος, ὁ· ὁ καρπὸς τοῦ φοινίκου ἐδρισκόμενος ἐν τῇ περικαλύμματι αὐτοῦ Διοσκ.
 Βόρατον, τό· εἶδος κέδρου Δ. Σιλ. 2, 49.
 Βορβύρες, 3· βορβορώδης.
 Βορβυρίζω· ἔχω θεωρίαν, ὁσμὴν βορβόρου, κόπρου Διοσκ.
 Βορβορό-θυσμος, 2· ὁ ἔχων βορβορώδη (βρωμερὸν) θυμὸν· ἀπειλῇ Ἀριστ. εἰρ. 757.
 Βορβορο-κυΐτης, ου, ὁ· ὁ ἐν βορβόρῳ κοινοῦμενος, κωμ. ὄν. βατρέχου Βατραχ. 228.
 Βορβορο-όπη, ἡ· βορβορώδης ὅπη Εὐστ. 862, ὅ· ἡ βορβορώδης· ἡ ἔχουσα βορβορώδη ὄψιν· πόρνη ἀρ. λεξ.
 Βορβορος, ὁ· λάσπη βρωμερά, βοῦρκος, ποταμὸς, λίμνη Διοσχ. Εὐμ. 604, καὶ πλ. Πλάτ. Φαῖδ. 110.
 Βορβορο-τάραξις, εως, ὁ· ἀνακατασοῦρης, φιλοτάραχος, κοιν. σκατοχούλαρον Ἀριστ. 1, 309.
 Βορβορο-φάγος, 2· ὁ τρώγων βορβορον· χοῖρος Κ. Μαν. χρον. σ. 88.
 Βορβορώ· μολύνω, λερώνω μὲ λάσπην Ν. Δ. 12, 14, λερώνομαι, λασπώνομαι Ἀριστ. 1, 309.
 Βορβορυγία, ἡ, Πούχ. =
 Βορβορυμός, ὁ· γουργούρισμα, ἐντέρων Διοσκ.
 Βορβορύζω· βομβυλίζω Ἀριστ. 1, 309, 27, 11, παρ' Πούχ. βορβορύττω, γουργουρίζω.
 Βορβορώδης, 2· ὁμοιος, γεμάτος μὲ βορβορον, λαπαλώδης, βρωμερός· ὁάλαται Ἀθην. 7, 303· πηλὸς Πλάτ. Φαῖδ. σ. 111.
 Βορβορο-ωπός, 2· ὁ ἔχων ὄψιν βορβόρου.
 Βορεάδης, ου, ὁ· υἱὸς τοῦ Βορρᾶ, συνηθ. πλ. περὶ τοῦ Ζήνου καὶ Καλάδιος Διόδ. 4, 44.
 Βορέας, ου, ἰδ. παρ' αὐτ. π. ἰων. βορέης Ὁδ. 2, 296, συνηθ. βορέης Ἱερ. 2, 101, γεν. βορέως Ὁδ. 5, 533, αὐτ. βορρᾶς, α, ὁ Θουκ. 6, 2· ὁ βορέως ἄνεμος, τὸ βορεινὸν μέρος τοῦ ὀρίζοντος·

«πρὸς βορρᾶν τινός» Θουκ. 2, 96.

Βορεάς, ἄδος, ἡ· 1) ἡ θυγάτηρ τοῦ βορρᾶ Κλεοπάτρα Σοφ. 2) ἐν γέν. θηλ. ἐπὶ θ. ἀντὶ βορείας Αἰσχ. ἀποσπ. 181.

Βορεασμός, ὁ· ἐορτὴ τοῦ Βορρᾶ ἐν Ἀθῆναις Πούχ.

Βορέηθεν, ἐπὶρ. = ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βορρᾶ Δ. Περ. 79.

Βορέηνδε, ἐπὶρ. πρὸς βορρᾶν Δ. Περ. 137, 438.

Βορεήτης, ἰδος, θηλ. τοῦ βορείου· ἀκταί Δ. Περ. 243.

Βορεάτιος, 3· βορείος, ὁ ἀπὸ βορρᾶ ἐρχόμενος· νιφάς Ἀνθ. Πλαν. 330.

Βορείας, ἄδος, π. ἡ· βορεάς, βορεινὴ Ὀρφ. Ἀργ. 736.

Βορεινός, 3· βορείος μτγν.

Βορειόθεν, ἐπὶρ. βορέηθεν, ἐκ βορρᾶ Νον.

Βορεῖον, τό· γαστήρ ἐσκευασμένη πως· Πούχ. εἶδος ἀλλαντος (λουκανίου).

Βόρειος, 3 καὶ 2 Σοφ. Οἰ. Κ. 1240, ἰων. καὶ π. βορήϊος Ἱερ. 4, 37· βορεινός· τὰ βορεία = αἱ βόρειαι γῶραι Ἀπολ. Ρ. 1, 211.

(Βορεῖος = βορεάς, μόν. αὐτ. πλάτ. πτώσ.) βορρος, βορρα μτγν. π. Ἀριστ. 430, Νον. Δ. 1, 442.

Βορεώτις, ἰδος, ἡ· βορεήτης Παῦλ. Σιλ. 2, 49.

Βορηγίς, ἄδος, π. ἡ· βορεάς Ἐπιγρ.

Βορήϊος, ἰων. 3· βορείος Ἱερ. Ἀθην.

Βορηγίς, ἰδος, ἡ· βορεάς Νον. Δ. 33, 211.

Βορηγίς, ἰω, ἰων. ἀντὶ βορέας.

Βόρμαξ, ακος, λακων. ἀντὶ μύρμηξ.

Βορός, 3· πολυφάγος, πολυφαγίας πρόξενος, βοροποιός Ἀριστ. εἰρ. 38· «ὅδε βορὸν καὶ ἀγρυπνίᾳ βορὸν» Ἱπποκρ. π. 1180.

Βορότης, ἡτος, ἡ· πολυφαγία Εὐστ.

Βόρραθεν, ἐπὶρ. ὁρόθ. βορραθεν· ἐκ βορρᾶ Θεόφρ.

Βορρατός, 3· βορείος Αἰσχ. Ἐκτ. 527, καὶ Ἀνθ. 9, 561, ἔσφ. γρ. βόρρειος καὶ βόρρεος.

Βορρ-απ-εἰλιωτής, ου, ὁ βορειανατολικὸς ἄνεμος Πτολ.

Βορρᾶς, α, ὁ, αὐτ. συνηθ. ἀντὶ βορέας, καὶ πλ. βορρᾶς γραμ.

Βόρρειος· βορραῖος Αἰσχ. Ἐκτ. 509 ἀμφ.

Βόρρες, οἱ· λιθόκον ζῶν Ἱερ. 4, 192.

Βορυσθένης, ου, ὁ· 1) ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὁ νῦν Δνίπερος Ἱερ. 2, 21, κατ.

«ὁ Βορυσθενίτης», θηλ. «ἡ Βορυσθενίτις» Παρ' Ἱερ. 4, 17, 18 Βορυσθενίτης· 2) πόλις παρὰ τὸν ποταμὸν τοῦτον Ἱερ. 2, 21 καὶ Βορυσθενίς καλεῖται.

Βόσις, εως, ἡ· βορά, τροφή, βοσκή Ἱλ. 7, 268.

Βοσκάδιος, 3· θρεπτός, αἰτευτός· χῆν Νικ. 2, 228.

Βοσκάς, ἄδος, ἡ· 1) ἡ βόσκουσα, ἡ τρεφόμενη· νηδὺς Νικ. 2, 228· ὁρταλίσ(= οἰκιστὴς) ὄρνις, 2) εἶδος νήσσης Ἀριστ. 1, 309, 2, 8, 3.

Βόσκη, ποιητ. ἀντὶ

Βοσκή, ἡ· τροφή ζῴων, νομή, βόσκημα Λι γ. Εὐμ. 256, pastus, pabulum.

Βόσκημα, ατος, τό· 1) τὰ βόσκοντα θήματα (ζῶα), ἀγέλη βόσκουσα Σοφ. Τρ. 762· ἐν γέν. κτήνη Πλάτ. Θεαίτ. 162 καὶ συγγά· 2) τροφή, βορά τῶν ζῴων· πημονῆς Αἰσχ. 1, 616.

Βοσκηματώδης, 2' ὅμοιος μὲ βοσκήματα, κτηνώδης Στράβ. 5, 5, 7 καὶ μτγν.

Βόσκησις, τῆς, ἡ τὸ βόσκειν, βοσκή ἀρ. λεξ. Βοσκητέον· ῥ. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ βόσκη, τρέφῃ, μετ' αὐτ. Ἀριστ. ὄρν. 1348.

Βοσκήτωρ, ορος, ὁ, ἀρ. λεξ. ἀντὶ βοσκός.

Βοσκή, ἰδος, ἡ· βοσκὰς ἀμφ. γρ.

Βοσκός, ὁ· ποιμὴν Διοσκ.

Βόσχω, μ. βοσκήσω· ὁδηγῶ εἰς τὴν βοσκήν, φυλάττω θρέμματα, ζῶα· αἰπόλια Ὀδ. 5, 102· ἐν γέν. τρέφω «καὶ τε πολλοὺς βόσκει γαῖαν», λ. 364· «γαστέρα βοσκήσεις», ρ. 559· «ἕτερον ἄνδρα»=διατηρῶ, 5, 325· καὶ ἰδ. μτγν.

ἐπι κακ. σήμ. «— ἄνδρας ἀργούνας» Ἀριστ. νερ. 330· — ἐπικούρους Ἡρ. 6, 39· «ναυτικὸν βόσκοντες» Θουκ. 7, 48 καὶ μτγν. «βόσκειν νόσον» Σοφ. Φιλ. 313· μεταφ. «ἐλπὶς βόσκει φυγάδας» Εὐρ. Φοιν. 399. Παθ. βόσκομαι, τρέφωμαι· «βοσκήθεις» Νικ. Θερ. 34· — λειμῶνι Ὀδ. φ. 49· — κατὰ τι Ἰλ. 5, 162, Πλάτ. πολιτ. 9, 586· «βοσκησέσθαι» Θεόφρ. 5, 103· — τι = κατατρώγω Αἰσχ. Ἀγ. 118· τρωφῶ, ἀσελγαίνω εἰς τι· — περὶ δεῖρην, ἐπὶ σοῖς ὤψεσι Ἀνθ. 5, 272, pasco.

Βόσκαρος, ὁ ἡ βόσκορος, τό· εἶδος σιτηροῦ· «γένος ἀγρίων κριθῶν ἐξ ὧν καὶ ἄρτοι ἤδεις καὶ χυδρόος καλός» Θεόφρ. Ἰ. Φ. 4, 5, Στράβ. 13, 690, παρὰ Δ. Σικ. 2, 37 βόσκορον.

Βοσκόρειος, 3' βοσκόριος Στ. Βυζ. ἴδε βόσκορος.

Βόσκαρος, ὁ· «βόδε πόρος», διάβαιος βοῶν· 1) ὅν. πολλῶν πορθῶν, στενῶν θαλάσσης ἰδ. α) ὁ Θρακικὸς Β. Ἡρ. 4, 88, καὶ ἀπλῶς Βόσκαρος, τὸ μεταξὺ Θράκης καὶ μικρᾶς Ἀσίας στενόν· 6) ὁ Κιμμέριος Βόσκαρος, ἦγον ὁ πορθμὸς μεταξὺ τῆς Ἀζωφικῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου Ἡρ. Στράβ. 2) ἡ παραλία τοῦ Κιμμερίου Βόσκαρου Δημ. ἐντ. Βοσποράνιοι οἱ κατ. τῆς παραλίας ταύτης Στράβ. 16, σ. 762, καὶ Βοσποριανὸς Δ. Αἰέρ. καὶ Βοσπορίτης Ἀθην. ἐπιθ. Βοσπόριος, 3' — ποταμός· Ἑλληνισπαντος Σοφ. Αἴ. 885· 3) ἡ πόλις Παντικαπαῖον· πρβλ. Βοιχ. ἐπιγρ. 2, σ. 98, 106.

Βοστρηνός, ὁ· ποτ. Φοινίκης Διον. Π. 913.

Βόστρυξ, υχρός, ὁ· βόστρυχος.

Βοστρυγηδών, ἐπίρ. ἐν εἶδει βοστρύχου, ἐλικαιοῦδης Λουκ. — καὶ ἐλικηδὼν Λουκ. Φιλόφ. 22.

Βοστρυγίζω, μ. ἴσω· πλέκω εἰς βοστρύχους, σγουραίνω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς Πολυδ. 2, 27. Μέσ. ἐπὶ παρθένων Δ. Ἀλ. 7, 9, τροπ. ἐπὶ ὑφους λόγου, κτενίζω, βοστρυγίζω καὶ πάντα τρόπον ἀναπλέκω ἐπὶ τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτ. Δ. Ἀλ. περὶ συνθ. λεξ. 25.

Βοστρύχιον, τό, ὕποκ. τοῦ βόστρυχος Ἀνθ. 11, 66· μεταφ. μικρὸς πλόκαμος τοῦ ὀκτάποδος Ἀριστοτ. Ἰ. 2, 5, 12.

Βοστρυχοειδής, 2' ὅ ἐν εἶδει βοστρύχου, ἐλικοειδής ἴδε βοστρυγώδης.

Βόστρυχον, τό· μόν. πλ. βόστρυχα Ἀνθ. 5, 260. 6, 71 = βόστρυχος.

Βόστρυχος, (πρβλ. βότρυς, βότρυχος), ὁ· 1) ἡ πλεξίδα τῶν τριχῶν, σγουραίνω τρίχες Αἰσχ. Χο. 160, καὶ ἐν μτγν. περὶ ἀρ. λεξ. μεταφ. πᾶν τὸ στρεφόμενον ἐλικοειδῶς — πυρός = ἀστράκη Αἰσχ. Πρ. 1016· Ἐλξ, ἐπὶ τοῦ φυλώματι, τῶν

δένδρων, ἡ ψαλλίδα τὸ ἐλικοειδῆ φύτρον τοῦ κλήματος Φιλόστρ. Ἀγ. Τάτ. 2) περὶ τῶν ἐν τομῶν Ἀριστοτ.

Βοστρυχῶ· βοστρυγίζω μτγν.

Βοστρυγώδης, 2' πεπλαγμένως ἐν εἶδει βοστρύχου, ἐλικοειδῆς Φιλόστρ. 6. σοφ. 2, 5, 1· ἐπίρ. βοστρυγώδης Γαλην.

Βοστρυγώδης, ἐπίρ. ἴδε βοστρυγώδης.

Βοστρύχιμα, ατος, τό· τὰ βιδοστρυχιζόμενα, ὁ βόστρυχος Εὐστ.

Βοτάμια, ὡν, τὰ· τόπος βοσκῆς ἡ χρήματα διδόμενα εἰς βοσκὴν Θουκ. 5, 53, διδρβ. «ὁπρ. παραποταμίω».

Βοτάνη, ἡ· χόρτον διὰ βοσκὴν, βοσκή, φυτόν, μάλιστα ἱατρικόν Ἰλ. μ. 493, Πλάτ. Πρωτ. 321.

Βοτάνηθεν, ἐπίρ. ἀπὸ τῆς βοτάνης, βοσκῆς Ὀππ. ἀλ. 3, 393.

Βοτάνη-φάγος, 2' ὁ τρώγων χόρτα, βότανα Ὀππ. ἀλ. 3, 424.

Βοτάνη-φορέω, Εὐστ. εἶμαι

Βοτάνη-φόρος, 2' ὁ φέρων, φύων, βοτάνην· — ὅρος Νόν. Δ. 25, 526.

Βοτανίδιον, τό, ὕποκ. τοῦ βοτάνης χορταράκι Σχόλ. Πινδ. Ν. 6, 13.

Βοτανίζω· ἐκβάλλω, συλλέγω τὰ ζιζάνια, τὰ μεταξὺ τῶν ἡμέρων φυτῶν ἄγρια χόρτα Θεόφρ.

Βοτανικός, 3' ὁ ἀνιχνύων, ἀποβλέπων τὰ βότανα· φάρμακα Πλούτ. σύμπ. 4, 1· ἡ βοτανική = ἡ ἐπιστήμη τοῦ γνωρίζειν τὰς βότανas Διοσκ.

Βοτανιον, τό, ὕποκ. τοῦ βοτάνης χορταράκι Ἀθην. 2, 68, Θεόφρ.

Βοτανισμός, οἰ, ὁ· τὸ βοτανίζειν, ξεχορτάρισμα γεωπ.

Βοτανο-λογέω· συλλέγω βοτάνas Ἰπποκρ.

Βοτανο-λόγος, ὁ· ὁ συλλέγων βότανα βυζ. Βοτανικός, 3' ὁ τρέφων βοτάνas Σχόλ. Εὐρ. Φοιν. 833.

Βοτανώδης, 2' ὅμοιος μὲ (εὐφορος εἰς) βοτάνas Ἀθην. 2, 62.

Βότερα, θηλ. τοῦ βοτῆρος ἡ βοσκὸς Εὐστ.

Βοτέμαι· βόσκειμαι Νικ. Θερ. 394, Ἀθην. 683.

Βοτῆρ, ἄρος, ὁ· βοσκός, ποιμὴν Ὀδ. σ. 603· «οἰωνῶν βοτῆρ» = μάντις Αἰσχ. Ἐπτ. 24· «κῶων = ποιμενικός κῶων, μανδρόσκυλον Σοφ. Αἴ. 240, καὶ μτγν. πεζ. Δ. Ἀλ. 2, 2.

Βοτηρικός, 3' ὁ ἀποβλέπων τοὺς βοσκούς, ποιμένας· ἐσρτῇ = ποιμενική Πλούτ. Ρωμ. 12· — κυπέλλα Ἀνθ. 6, 120, pastoralis.

Βοτῆς, οἰ, ὁ· βοτῆρ Μ. Ἐτ.

Βόταν, τό, κυρ. οἰδ. τοῦ βοτῆρος ῥ. ἐπιθ. τοῦ βοτάν· τὸ βόσκον, τὸ θρέμμα, ζῶον Αἰσχ. Ἀγ. 1389, συνθῆ. πλ. Ἰλ. σ. 521, Πλάτ. Μενέξ. 237.

Βοτρυδίων, τό, ὕποκ. τοῦ βότρυος· σταφυλή Ἀθην. 12, 516, καθ' ἰσχύ· = εἶδος ἐνωταρίων.

Βοτρυδών, ἐπίρ. εἰς σχῆμα βότρυος, ὡς σταφυλή· — πέτονται· ἐπὶ τῶν ἱσταμένων μελισσῶν Ἰλ. 6, 89· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων «τὰ ἀνθη πέσκον ἀπὸ μιᾶς κρεμάστρας ἐπ' ἄκρων βοτρυδόν» Θεόφρ. Ἰ. Φ. 3, 16, 4.

Βοτρυο-ειδής, 2' ὅμοιος μὲ σταφυλῆν· — βόστρυχος Μ. Ἐτ.

Βοτρυρός, 3' ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν βοτρυῶν οἰόμενος, ὡς τὰ σταχυήρες, καρυήρες, κλ.

Βοτρυη-φόρος, 2· ὁ φέρων, καρποφορῶν βότρυος, βοτρυηφόρος Φίλων. Εὔστ.

Βοτρυῖνος, 3, ἀμφ. γρ. καὶ

Βοτρυῖος, 2· ὁ συγκείμενος ἀπὸ βότρυος-φυ-

τὸν=ἄμπλος, κλημα 'Ανθ. 6, 168, κώδ. Παλ.

Βοτρυῖτης, ου, ὁ βοτρυώδης·-λίθος=πολύτι-

μὸς τις λίθος Πλίν.

Βοτρυῖτις, ἴδος, θηλ. τοῦ βοτρυῖτης·-κα-

θαρία Γαλ.

Βοτρυῖ-δαίρος, 2· ὁ δωρούμενος σταφυλᾶς,

σινεφόρος·-εἰρήνη Ἀριστ. εἰρ. 512.

Βοτρυοειδής, 2· ὁ βότρυος σχημαζών Διοσκ.

Βοτρυόεις, εσσα, εν· ὁ ζών πολλοὺς βότρυας·

-σινὰς Ἀθην. 10, 447·-κισσὸς Ἀνθ. 9, 383·

-πλοχοί Ἀπολ. Ρ. 2, 677.

Βοτρυό-κασμος, 2· ὁ στολισμένος με βότρυας

Ὀρφ. ὕμν. 51, 11.

Βοτρυο-μήτωρ, ορος, ἡ· μήτηρ βοτρυῶν·

-ἄμειλος H. Μαν. χρον. σ. 3.

Βοτρυον, τό· βότρυς μετγν. ἀμφ. γρ. Σχδλ.

Ἀπολ. Ρ. 3, 276.

Βοτρυόμαι· κάμνω βότρυας, σταφυλᾶς Θεόφρ.

Βοτρυό-παις, παῖδος, δι, ἡ· ἡ γεννώσα βό-

τρυας·-ἄμπλος Ἀνθ. 9, 439· ἀλλὰ· χάρις δ.

Βρομίον·=ὁ οἶνος, τὸ τέκνον τοῦ βότρυος, 11, 33.

Βοτρυο-σταγής, 2· ὁ στάζων ἀπὸ τοῦς βό-

τρυας, φέρων βότρυας·-ζῆνος Ἀθην. 1, 29.

Βοτρυο-στέφανος, 2· ὁ στεφανωμένος με

βότρυας Πλούτ. ἦθ. σ. 295.

Βοτρυο-στεφής, 2· βοτρυοστέφανος (·)

Βοτρυο-φωρέω· φέρω, καρποφορῶ βότρυας

Φίλων.

Βοτρυο-φόρος, 2· βοτρυηφόρος.

Βοτρυο-χαίτης, ου, ὁ· ὁ ζών βότρυας εἰς

τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς·-Βάκχος Ἀνθ. 9, 524.

Βοτρυόμαι·οἰμαι· σχηματίζομαι εἰς βότρυας

καρποφορῶ ἀλλὰ δὲν τελειοποιῶ τοὺς βότρυας·

ἑτερον δὲ τῶν ἀμπέλων τῶν μαινομένων, αἱ οὐ

μόνον βλαστάνουσιν ἀλλὰ καὶ πέτουναι καὶ ἀν-

θοῦσαι καὶ βοτρυοῦνται καὶ οὐ δύνανται τελει-

οῦν· Θεόφρ.

Βότρυς, υος, ὁ· 1) σταφυλὴ Ἰλ. σ, 562· παρὰ

Πλάτ. νόμ. 7, 844 βοτρυῶν, ὅπου δυνατόν νά

γίνεταί καὶ ἐκ τοῦ βότρυον· 2) παρὰ Διοσκ. εὐο-

συνθέσεις γίνονται καὶ ἐκ τοῦ ἔπρος· οὕτως καὶ

κοιν. βοῦ-σὺ-κα=μεγάλαι αἰκα.

Βοῦα ἢ βουά, ἡ· ἀγέλη παιδῶν παρὰ Σπαρ-

τιάταις· Ἡσυχ. Ἐτ. Μ.

Βοῦα(γ)ω(ρ), λακων.=βουάγος, ἀγέλης ὁ τῆς

ἀγέλης ἀρχὸν παῖς (ἐκ τοῦ βοῦα)· Ἡσυχ.

Βουδάλια, ων, τὰ· βραχυλῖα Κλ. Ἀλ.

Βουδάλιον, τό· 1) γυναικείον αἰδοῖον Ἡσυχ.

cunpus, διδρὸθ. Μαίν. ἀντί μύριον, κοσμηριον·

2) σίκυς ἄγριος, εἶδος ἀγρίου ἀγγουρίου Ἰπποκρ.

Βοῦδαλις, ιος, ἡ· εἶδος ἐλάρου ἢ ἀγριογιδίου τῆς

Ἀφρικῆς Ἡρ. 4, 192· παρ' Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 6

βουδαλῖς, ἴδος καὶ ὁ βοῦδαλις=βουδάλη, μετγν.

Βοῦδαλις, ὁ· βουδάλη, ἄγριος βοῦς Πολυδ. 12, 3.

Βοῦδαύκαλα, τὰ, διδρὸθ. ἐν Ἀθην. 3, 131·

λάν τρυφερό.

Βουδάρας ἢ βουδάρης, ου, ὁ· μέγας, γονδρός,

ἀναίσθητος Εὔστ.

Βουδάρις, ου, ὁ· Πέρσης τις Ἡρ.

Βούδαςτος, ἡ· 1) πρωτ. τοῦ Βουδαστίτου νομαῦ

τῆς κάτω Αἰγύπτου Στράβ. κατ. Βουδαστίτης,

Βούδαστις, ιος, ἡ· 1) ἡ Αἰγυπτιακὴ θεὰ

Σελήνη, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν

Ἄρτεμιν Ἡρ. 2, 437· 2) Βούδαςτος Ἡρ. 2, 67.

Βουδόστιον, τό· βοσκή, νομὴ βοῶν Καλλ. Ἀγ.

πόλ. 49, πλ. κτηνοτροφία βοῶν Στράβ. 12, 566.

Βοῦ-βούσις, εως, ἡ· πολυφαγία, ἀρχ. λεί.

Βοῦ-βούτης, ου, ὁ· ὁ τρέφει, βόσκειν βοῦς·

πρῶτος Πίνδ. Ν. 4, 52, οὗς, βουκόλος, Ἰ. Ε. 30.

Βοῦ-βούτος, 2· ὁ ἐπὶ βοῶν νιμώμενος, ἐπιθ.

τῆς Ἰθάκης Ὀδ. ν, 246·-σφυρὸν Ἀνθ. 6, 114.

Βοῦ-βρωστις, εως, ἡ· βουλμία, μεγάλη πεί-

να, ἐν γέν. ἀνάγκη, θλίψις, λύπη, δόνη Ὀδ.

ω, 532 καὶ μετγν. π. ὡς Νικ. Θερ. 785.

Βουδών, ὄνος, ὁ· ὁ μεταξὺ τῶν μηρῶν καὶ αἰ-

δοίων τόπος Ἰλ. δ, 492· παρ' ἱατρ. ἰδ. οἱ πρη-

σμένοι βουδῶνες (ἀδόνες) Ἰπποκρ. καὶ τὸ αἰδοῖον

αὐτοῦ Μ. Ἐτ. σ. 206.

Βουδωνιάω· ἔχω πρηξιμον εἰς τοὺς βουδῶνας

Ἀριστ. βάτρ. 1278.

Βουδωνικός, 3· ὁ τῶν βουδῶνων ἢ ὁ περὶ τοῦς

βουδῶνας Βυζ.

Βουδωνίον, τό· φυτόν, ὁ ἄλλ. ἀσπὴρ Ἀττι-

454' «γέρων ἀπὸ τῶν νέων ἕως τῶν ξί, βου-
γέρων ἀπὸ τῶν ξί ἕως τοῦ ὅλου χρόνου
τῆς ζωῆς.
Βου-γλωσσον, τό· βούγλωσσος 1, Π. Αἴγιν.
Βου-γλωσσος, ἀττ. βούγλωσσος, ὁ 1) γλώσσα
βοῦς, φωτὸν τῆς Διόσκ. καὶ «ἡ βούγλωσσος» Ἀ-
θην. 7, 288, τὸ φωτ. πούραντζα 2) εἶδος ἰχθύος,
ἡ γλώσσα (κοιν.). Ὀππ. ἀλ. 1, 99.
Βου-γόνια, ἡ· ποίημα περὶ τῆς φύσεως τῶν
βοῶν λεξ. Πάπε.
Βουδάρων, τό· ἀκρωτ. μέ φρούριον ἐπὶ τῆς νή-
σου Σαλαμίνος Θουκ.
Βουδαιον, τό· πόλις Βιωτίας Ἰλ. π, 572.
Βουδῖνοι, οἱ· νομαδικὸς λαὸς ἄνωθεν τῶν Σαυ-
ροματῶν Ἡρ. 4, 21.
Βουδῖοι, οἱ· φυλὴ τῶν Μήδων Ἡρ. 1, 101.
Βουδῖον καὶ βοδῖον, ἐσφ. τύπ. ἀντὶ βοῖδιον
Λοβικ. Φρόν. 86.
Βου-δόκος, 2' ὁ δεχόμενος, περιλαμβάνων
βοῦν Καλλιμ.
Βου-δόρος, 2' ὁ ἐκδέρων, βασανίζων τοὺς βόας
Ἡσ. ἐρ. 502.
Βου-δύτης, ου, ὁ· εἶδος μικροῦ πτηνοῦ Ὀππ.
ἴξεν. 3, 2, γερμ. Kuhstelze.
Βου-ζύγης, ου, ὁ 1) ἐπιθ. ἀττ. ἥρωας, τοῦ
Τριπτολέμου ἢ Ἐπιμενίδου, ὅστις πρῶτος ἔξεν-
ξεν βόας ὑπὸ ζυγόν Ἡσυχ. κατὰ Σουλδ. ἐπιθ.
καὶ τοῦ Ἡρακλέους 2) ὁ ἐν τοῖς ἐν ἀγροῖς Ἑ-
λευσινίαις παρασκευάζων τὸ ἱερὸν ἄροτρον καὶ
τρέφων τοὺς ἱεροὺς βόας Σχόλ. Ἀριστ. 3, σ. 473.
Βου-ζύγιος καὶ βουζύγειος, 3' ὁ τὸν βουζύγην
ἀποβλέπων, ὁ ἀνῆκων εἰς αὐτόν· ἀρτὶ Βαλκεν.
ἐπὶ Ἡρ. 7, 21 ἡ Βουζυγία = οἰκογενεὶα τῆς ἐν
Ἀθήναις Μ' Ἐτ. ὁ βουζύγιος, δηλ. ἄρατος = ἀ-
γροτικὴ ἐστὶ τῆς Πλούτ. ἡθ. σ. 144 καὶ τὰ βου-
ζύγια· Πλούτ.
Βου-ζυγον, τό· βουζύγιον.
Βου-θερής, 2' «ὑπὸ βοῶν θερζόμενος τοῖς ὀδοῦ-
σιν», ὁ βοὺς τρέφων, πολυφόρος, πωλλάκις θερ-
ζόμενος· λειμὼν Σοφ. Τρ. 188.
Βου-θυίνης, ου, ὁ· ὁ τρώγων ἢ ὁ δεῖπνων ἐν
λόχλῳ βοῶν· Ἡρακλῆς Ἀνθ. Πλαν. 123.
Βου-θόρος, 3' ὁ βατεύων, πηδῶν τὰς βοῦς·
ταῦρος Δισχ. ἱκ. 297.
Βου-θρέμων, ον 2' ὁ τρέφων βόας Κ. Μαν.
χρον. σ. 3.
Βουθρωτόν, τό, Βουθρωτός Στ. Βυζ. ἡ· πό-
λις τῆς Ἠπείρου Στράβ.
Βου-θυσία, ἡ· θυσία βοῶν ἢ βοῦς Πίνδ. Ν.
10, 23, πλ. 5, 6 καὶ μετν.
Βου-θύσιον, τό· βουθυσία Σχόλ. Ἀπολ.
Ῥ. 1, 516.
Βου-θύσιος, 2' ὁ ἀνῆκων εἰς θυσίαν βοῶν, ἀμφ.
γρ. ἴδε βουθύσιον.
Βου-θυτέω· θυσιάζω, σφάζω βοῦν ἢ βόας Σοφ.
Οἱ. Κ. 888, καὶ ἐν πεζῷ Δισχίν. 3, 77· ἐν γέν.
θυσιάζω «ὕν καὶ τράγον» Ἀριστ. πλ. 819.
Βου-θύτης, ου, ὁ· ὁ σφάζων, θυσιάζων βόας
Ἀθην. 14, 680.
Βου-θυτος, 2' ὁ ἀνῆκων, ἀποβλέπων εἰς βου-
θυσίαν· ἡμακα, τιμαὶ Δισχ. Χο. 259· ἐστία
Σοφ. Οἱ. κ. 1495· ἰσχυρά Ἀριστ. ὄρν. 1232·
ἡμέρα, ἡβονή Εὐρ. Ἑλ. 1490.
Βου-κείνας, ἡ· βοῦκεντρον Στ. Βυζ.

Βουκαῖος, δ'· βουκόλος, βοηλάτης Νικ. Θηρ. 3'
γεωργὸς Θεόφρ. 10, 1' ἴδε βουκος.
Βουκανάω· ὠ· βουκανάω.
Βου-κάπη, ἡ· φάτη βοῶν Μ' Ἐτ.
Βου-κάπηλος, ὁ· ὁ καπηλεύμενος, ἐμπο-
ρευόμενος βόας Παυδ. 7, 185.
Βου-κάριος, 2'· πολῦτιμος λίθος, ὁμοῖος μὲν
καρδίαν βοῦς Πλίν. 37, 10, 55.
Βου-κέντης, ου, ὁ· βουκόλος, βοηλάτης μετν.
Βου-κεντρον, τό· βοῦκεντρον, σουθλῖον δι' οὗ
κεντοῦν τοὺς βόας μετν.
Βου-κέρως, 2'· βοῦκερως, ὁ ἔχων κέρατα
βοῦς· Σάτυροι Νυν. Δ. 10, 209.
Βού-κερας, αος, τό· κέρως βοῦς, εἶδ. βοτάνης τῆς
ἀλλ. καλοῦμενον αἰγόκερας Θεόφρ. Νικ. Ἀλ. 125.
Βούκερως, ὡν 1) βοῦκέρως Ἡρ. 2, 41' 2)
βοῦκερας Διοσκ.
Βου-κεφάλας, ὡρ. Μακεδ. ἀντὶ βουκέφαλος.
Βου-κεφάλιον, τό· κεφαλὴ βοῦς Ἀθην. 5, 210.
Βου-κέφαλος, ὁ· ὁ ἔχων κεφαλὴν βοῦς Μ.
Ἐτ. 207, 53· εἶδος Θεσσαλικοῦ ἵππου, 18. δι' ὃ
ἵππος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ βουκεφα-
λῆς Ἀρρ. Ἀν. 5, 14, 8.
Βουκινίζω· φασὶ τὴν σάλπιγγα· στρόμβους
Σέξτ. Ἐμπ. κ. μαθ. 6, 24.
Βού-κλειφ, επος, ὁ· κλιπτὴς βοῶν Β' Ἀν. 11.
Βου-κολεῖτον, τό· τόπος τις ἐν Ἀθήναις Πο-
λυδ. 8, 111.
Βου-κολέω 1) βύσκω, φυλάττω βόας· «βοῦς
βουκολέσκες» Ἰλ. φ. 448. Μέσ. βύσκω, νέμομαι
ἵπποι βουκολέοντο» Ἰλ. υ, 221· ἐπὶ αἰγῶν
Β' Ἀν. 84· «βουκολῆσεται» Ἀριστ. εἰρ. 153
ἐπὶ ἀνθρώπων, τρέφω, ἀνατρέφω, σφ. 10' μὴ
πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος πόνον· ἔχων
τοιαύτην ἀνάγκην Δισχ. Εὐμ. 78· ἐπὶ τῶν ἐν
τῷ ὑδραὶ κινουμένων ἀστέρων Καλλιμ. Διήλ.
176· 2) θέλω. καταπαρῶν· «φροντίειν νέων
πάθας» Δισχ. Ἀγ. 655 καὶ μετν. «ἀλλότριος
κέρως τῆς φύσεως ἀρετῆς 6.» = καλύπτου·
σιν Ἀνυσ. Ἐρωτ. 38· «ἐλπίσι ἀπατηλαῖς βου-
κολομαι» = ἀπατῶμαι Ἀλκίφρ. 3, 5, ἔσπαται
Ἀριστ. ἔκκλ. 81.
Βουκόλημα, ατος, ὁ· θέλητρον, παρηγορία Σουλδ.
Βου-κόλησις, εως, ἡ· βύσκησις, παρηγορία, ἡ·
πάτη Πλούτ. ἡθ. σ. 802.
Βου-κολητής, ος, ὁ· ἀπατεῶν Ἡσυχ.
Βου-κολία, ἡ· ἀγέλη βοῶν Ὀμ. ὤμν. Ἐρμ.
198, σταδὸς βοῶν (ἡ) Ἡρ. 1, 114· ἐν γέν. πρ.
ριουσία (ἡ) Ἀθην. 6, 235.
Βου-κολιάζω· ἄδω, τραγουδῶ (συνθέτω πρῶ-
την) βουκολιὰ ἄσματα Θεόφρ. 5, 44, ἀφ.
βουκολιάσδω· μέσ. τραγουδῶ, 9, 1, καὶ συχνά.
Βου-κολιασμός, ὁ· τὸ ψάλλειν ποιμενικά ἄ-
σματα Ἀθην. 14, 619, δ. γρ. βουκολισμός.
Βου-κολιαστής, ος, ὁ· αὐτοῦς ἡ ποιητὴς ποιμ-
νικοῦ ἄσματος Θεόφρ. 5, 68, ὡρ. βασιλισσῆς
Βου-κολικός, 3' ὁ ἀνῆκων εἰς τοὺς βουκόλους
ποιμενικὸν· ἀσιθὴ Θεόφρ. 1, 64· τὰ βουκο-
λικά = ποιμενικά ποιήματα.
Βουκολίη, ἡ· εἶδος πτηνοῦ, σεισπογίς Ἡσυχ.
Βου-κόλιον, τό· 1) ἀγέλη βοῶν Ἡρ. 1, 116·
2) παρηγορία, ἀνακούφισις· πενήτης Ἀνθ. 9,
150· 3) τὰ βουκόλια = ἐλπίδες τύπος ἐν τῇ κατὰ
Αἰγύπτῳ, ἐν ᾗ κατοῦσαν ποιμένες Πλούτ.

Βουκολλίς, ἴδιος, ἡ κατέλληλος εἰς νομὴν βο-
ων - τῇ Δ. 'Αλ. 1, 37' - πόα, 39.
Βουκολλισμός, ὁ, ὁ γρ. ἀντὶ βουκολλισμός.
Βουκολλίων, ὠνος, ὁ 1) ἄρσ. κύρ. ὄν. 'Αλ. ζ, 22, 2) πόλις τῆς Ἀρχαίας Θουκ. 4, 134.
Βουκόλος, ὄνρ. βουκόλος, οὐ, (κόλον = τροφή
πρόλ. οὐλο), ὁ ποιμὴν, βοσκὸς βοῶν, ἀπὸ 'Ομ.
πυνέβιστ. ἐν γένει ποιμὴν μεγάλου ποιμνίου π.
Ζ. Ἰππων Διλ. ἐπίθ. - δούλος Πλάτ. 'Ιων 540'
- πετρώεις = οἰστρος (κούκονας) κεντῶν τοὺς
βίας Αἰσχ. ἰκ. 552. Παρὰ γραμ. βουκόλος =
ὁ βουκολλικός ποιητὴς Θεόκριτος.
Βου-κόρυς, ἡ μεγάλη κόρυς Σουῖδ.
Βου-κόρυς, ὁ, ὁ ἔχων μεγάλην κόρυζαν
(μύζαν), ἀνίστασθαι, ἀνίστασθαι 'Παύ. Ἰδε βλενός.
Βούκος, ὄνρ. βούκος, ὁ βουκαῖος Θεόδωρ. 10, 38.
Βου-κράνιον, τό 1) κεφαλὴ βούς Μ. 'Ετ. 2)
ἰσὺς φωτός, τὸ ἄλλως ἀντίφρων Διοσκ. 3) χει-
ρουργικὸν ἐργαλεῖον 'Ορειβ.
Βού-κράνος, τό κεφαλὴ βούς μτγν.
Βου-κράνος, 2) ὁ ἔχων κεφαλὴν βούς Αἰλ.
Φ. 1, 16, 29' - κράνος Πλούτ. ἡθ. σ. 358'
πρόλ. βούκρωρος.
Βουλα-γράφας, ὁ 'Αθηναῖος τις Δημ.
Βουλατίας, 3' ὁ ἀνίκων εἰς βουλὴν, ὁ δίδων
συμβουλὴν - Ζεὺς, 'Αθηναῖος Ἀντιφ. θ, 45, Ζεὺς
Πλούτ. 'Ρωμ. 14' - Θέμις Συνέσ. καὶ μτγν. καὶ
ἐπὶ ἄλλων θεῶν - 'Αρτεμῖς 'Επιγρ. 112.
Βουλ-απτε-ροῦν, λέξ. ἔσχημ. ὑπὸ Πλάτων-
ος Κρατ. 417, πρὸς ἐτυμολ. τοῦ βλαπτοῦ.
Βουλ-αρχέω, εἶμαι πρῶτος ἐν τῇ βουλῇ 'Αρι-
στοτ. πολιτ. 4, 11, 948.
Βουλ-αρχος, ὁ 1) ὁ πρῶτος, ἄρχων τῆς βου-
λῆς 'Επιγρ. 2) ὁ πρῶτος προτείνων βουλὴν (γνώ-
μην) Αἰσχ. ἰκ. 11.
Βουλεύει, ἡ τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ καθήκον τοῦ
βουλευτοῦ 'Αριστ. ὁσθ. 809.
Βουλεύων, τό βουλευτήριον, τόπ. συναθροί-
σις τῶν βουλευτῶν 'Πρ. 6, 12.
Βουλεύμα, ατος, τό ἀπόφασις, ψήφισμα Πίνδ.
Ν. 5, 28, συνήθ. παρὰ τραγ. τὸ συχνά ἐν πλ.
λέξ. τὸ κατὰ βουλεύματα βουλεύματα Αἰσχ.
'Επ. 576' σπαν. βουλή Σοφ. 'Ηλ. 955' καὶ ἐν
πλ. 'Πρ. 6, 100' - τὰ τῶν πολιτῶν Πλάτ.
πολιτ. 1, 334.
Βουλευμάτιον, τό, ὅπκ. τοῦ βούλευμα 'Α-
ριστ. ἰπ. 100.
Βούλευσις, εως, ἡ 1) σκέψις, ὡς ἔννοια ὑπο-
ταγμένη εἰς τὴν ζήτησιν - φαίνεται δ' ἡ
μὲν ζήτησις οὐ πάσα εἶναι βούλευσις, ὅσον αἱ
μαθηματικαί, ἡ δὲ βούλευσις πάσα ζήτησις 'Α-
ριστ. ἡθ. Νικ. 3, 5' 2) βουλεύσεως δέκη
καθ' ἑκάστην - ἐγγλήματα ὄνομα ἐπὶ δυοῖν τατ-
τόμενον πραγμάτων τὸ μὲν γὰρ ἔστιν, ὅταν ἐξ
ἐπιβουλῆς τις τινὶ κατασκευάσῃ θάνατον, ἐάν τε
ἀποκινή ὁ ἐπιβουλεύθεις ἐάν τε μή τὸ δ' ἐτε-
ρον, ὅταν ἐγγεγραμμένος ὡς δρᾶν τὴν δρᾶ-
σίαν αὐτοῦ δικάζεται τινὶ ὡς οὐ δίκαιως αὐτὸν
ἐγγεγραπτόν - βουλεύσεως δίδωκεν, αἰρεῖν τινα
Δημ. 25, 70, 73.
Βουλευτὴν, δεῖ βουλεύεσθαι ῥ. ἐπίθ. Θουκ.
Βουλευτήρ, ἄρσ. ὁ βουλευτὴς 'Παύχ.
Βουλευτήριον, τό ὁ τόπος ἐν ᾧ συνέρχονται
οἱ βουλεύται, τόπος συνδιασκέψεως δικαστῶν

Αἰσχ. Εὐμ. 684, Εὐρ. 'Ανδρ. 1097, Πλάτ.
Γοργ. 452 καὶ μτγν. συνέλευσις τῶν βουλευτῶν
Δ. 'Αλ. 2, 12' καὶ σύμβουλος Εὐρ. 'Ανδρ. 446.
Βουλευτήριος, 2' ὁ συμβουλευτὴς, ὁ κατέλ-
ληλος εἰς τὸ συμβουλευεῖν Αἰσχ. 'Επ. 557'.
Βουλευτής, ὁ, ὁ μέλος ἐν τῇ βουλῇ, ὁ πα-
ρακαθήμενος ἐν τῇ βουλευτηρίῳ καὶ συμβου-
λεύων 'Αλ. ζ, 114, Πλάτ. ἀπολ. 25, ὁ συμβου-
λεύων περὶ τινος - φάνου, πληγῆς 'Αντιφ. 4, γ, 4.
Βουλευτικός, 3' ὁ ἀποδίδων τὴν βουλὴν,
τοὺς βουλευτὰς - ὄρκος = ὃν ἔδιδον οἱ βουλευ-
ταί 'Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 18' - νόμοι Δημ. 24, 20'
- τὸ βουλευτικὸν = τόπος ἐν τῇ ἀρχήστρῳ τοῦ θεά-
τρου ὡρισμένος διὰ τοὺς βουλευτὰς 'Αριστ. ἄρρ.
794' συνέλευσις τῶν βουλευτῶν Δ. Κασ. 2) ἐπι-
τήδειος εἰς συμβουλὴν, φρόνιμος 'Αριστ. ἡθ.
Νικ. 6, 5, 2' ὁ συμβουλευτὴς Πλάτ. πολιτ. 4, 411.
Βουλευτικῶς, ἐπὶ σκεπτικῶς, φρονίμως.
Βουλευτὴς, ἴδιος, θηλ. τοῦ βουλευτῆς Μ. 'Ετ.
Βουλευτός, 3' βεβουλευμένος, ἐλαχμμένος, περὶ
οὗ δύναται νὰ γείνη σκέψις καὶ ἀπόφασις 'Αρι-
στοτ. ἡθ. 3, 5.
Βουλεύω 1) συμβουλεύω, σκέπτομαι, σχεδιάζω
'Αλ. α, 531' - εἰς μίαν = συμφωνῶν, 6, 379' - σο-
φῶς Σοφ. Φιλ. 421' - περὶ τινος 'Οδ. μ, 58'
- τι = ἀποφασίζω, μελετῶ - νόον = σκέπτομαι τι
μελετῶ, ε, 23' ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐπὶ κακῶν
πραγμάτων - πημά τινι, ψεύδεια, κακά, 'Οδ.
κ, 300, ξ, 298' - κέλευθον, ποινάς, φόνον, μό-
ρον Αἰσχ. Πέρσ. 744, 'Αγ. 1196' - στρατῶ
φόνον Σοφ. Αἰ. 1034' ἰδιότρ. σύνταξις εἶναι
- τοῦ τάφου, 'Αντ. 486' - δρᾶσιν = σκέπτομαι
σχεδιάζω νὰ δραπέτευσω 'Πρ. 5, 124' - νῶ-
τερα περὶ τινος, 1, 210' - τῇ γυναίκαί ὤλε-
θρον, 9, 110' - μηδὲν ἀνέσθιον μήτε ποιή-
σῃτε, μήτε βουλεύσῃτε 'Ξεν. Ἀν. 2, 5, 16'
- τινὶ κακὸν = θάνατον τινὶ Πλάτ. νόμ. 9, 871,
ἐνθα αὐτὸ χεῖρ ἀντιτίθ. πρὸς τὸ βουλεύεσθαι,
μετ' ἀπαρ. 'Πρ. 1, 458, Σοφ. Οἰ. τ. 738' καὶ
παθ. «ὥπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε»
Αἰσχ. Πρ. 998' - πᾶς σφῶν βεβούλευται Πλάτ.
Εὐθύδ. 274' οὕτω καὶ παθ. «ψῆφος κατ' αὐτὸν
ὀλεθρία βουλεύεται» Αἰσχ. 'Επ. 180' τὰ βου-
λεύμενα = τὰ βουλευτά 'Ξεν. Κυρ. 6, 2, 2'
τὰ βεβουλευμένα 'Πρ. 4, 125' 2) εἶμαι βου-
λευτής, συνεδριάζω ἐν τῇ βουλῇ Πλάτ. Γοργ.
473' ἀνῆκα εἰς τὴν βουλὴν τῶν 500 'Ξεν. ἀπομν.
1, 1, 18' ἐν γέν. συμβουλεύω, δίδω συμβουλὴν
- τινὶ Αἰσχ. Πρ. 204' «βουλὴν βουλεύειν» Λυσ.
13, 20' - βουλευτά Εὐρ. 'Ηλ. 1012. Μίσ. βου-
λεύομαι, σκέπτομαι, ἀποφασίζω τι - «κακὴν ἀ-
πάτην» 'Πρ. 6, 114' ἐν πλ. συνήθ. τοῦ ἔνερ.
διανοοῦμαι, σκέπτομαι, μελετῶ, ἀποφασίζω πο-
τὲ μὲν ἀπολύτως ποτὲ δὲ μετ' ἀπαρ. «ἰβουλεύ-
οντο ἐκλείπειν τὴν πόλιν» 'Πρ. 6, 100' - «ἐμα-
τινὶ» = μετὰ τινος, 8, 101' - «τὶ βουλεύεσθον πο-
τεν» Πλάτ. Χαρμ. 176' - περὶ τινος, Λαχ. 185'
- «τὰ ἄριστα περὶ τινος» Θουκ. 6, 23' - «περὶ τὸ
γεγονός» Πλάτ. πολιτ. 10, 604' - «βουλὴν περὶ
τινος», πολιτ. 298' - πρὸς ταῦτα = ὡς πρὸς ταῦτα
Ξεν. Ἀν. 1, 3, 19' - «οὐ γὰρ ποτεν», 1, 3, 11'
- «πᾶς», 3, 4, 40' ἐντ. δὲ φροντίζω περὶ τινος
- «κακῶς πρὸς τινος», 7, 6, 27' - «παραχρημα-
σθεὶς βουλευσάμενος» - ἀντὶ σκέψιος Δημ. 37,

βοῦς = ἀσπίς ἐκ δέρματος βοῦς Ἰλ. η, 238, ἐνθα καίται αὐτ. βῶν, μ, 105· ἐν γένει δὲ δῆμα βοῦς π. χ. «γέρρα λευκῶν βοῶν δασέα» Ξεν. Ἀν. 5, 4, 12· 3) μεταφ. μωρός, εὐλόγη, ἀνόητος Ἀθην. 8, 349. Παρ. Αἰσχ. Ἀγ. 1117 ἡ βοῦς = γυνή· πρβλ. Πίνδ. 4, 142· 4) θαλάσσιος ἰχθύς Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 4, 6, 2· 5) αἱ ἐν τοῖς χιτῶσι τῶν βαφῶν συμβολαὶ Πολυδ. 7, 65· «βοῦς ἐπὶ γλῶττι (βέβηκε)» παροιμ. ἐπὶ τῶν δουροδόκων, ὧν ἡ γλῶττις εἶνε δεδεμένη διὰ νομισμάτων (φερόντων κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τὸ σχῆμα τοῦ βοῦς ἐντυπον Πλούτ. Θησ. 25) ἢ οἵτινες εἶνε ἡναγκασμένοι νὰ σιωποῦσι· πρβλ. βαλνω Θεόγν. 793, βοs, vacca.

Βούσαι, οἱ Μηδικὴ φυλὴ Ἦρ.

Βούστρις, ἰδος, ὅ· ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ὅστις ἐθυσίαζε τοὺς ξένους, καὶ ἐκονοεῖτο ὑπὸ Ἡρακλεῖος Ἀπολ. 2, 5, 11· ὁ Ἰσχυράτης ἔγραψε πρὸς ἑκατον αὐτοῦ λόγον, ἄλλοι δὲ ἀντιθέλουσι περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ Στράβ. 17, σ. 1154.

Βούστρις, ἰδος, ἰων. ἰος, ἡ πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου μετὰ τὴν τοῦ Ἰσίδος Ἦρ. 2, 61, κάτ. Βουσιρίτης, ὅ· ἐπὶ θ. Βουσιρίτης νομὸς Ἦρ. 2, 165.

Βου-σικαφείω· κατασκάπτω Δυκόφρ. 434.

Βουσσός, 2· βοσσός, ὁ ἐρωδιζων τοὺς βύας· μύωψ Καλλ. ἀποσπ. 46· πρβλ. βοηλάτης, 3.

Βού-σταθμον, τό· ὁ σταυλὸς τῶν βοῶν Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 76.

Βου-στασία, ἡ· βούσταθμον· Ἀδγείου Δουκ. Ἀλεξ. 1.

Βου-στασίον, τό· βούσταθμον γεωπ. σχόλ.

Βου-στασις, τως, ἡ· βούσταθμον Αἰσχ. Πρ. 653. Βου-στροφηδόν, ἐπὶρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν στρεφόμενων κατὰ τὴν ἄρσιν βοῶν, ἐπὶ τῆς ἀρχαιοτ. γραφ. τῶν Ἑλλήνων, καθ' ἣν ἐγράφετο ἡ πρώτη σειρὰ ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἡ δευτέρα ἀπ' ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά καὶ ἀντιστρόφως Πανσ. 5, 17, 6. Τοιοῦτον εἶδος γραφῆς ἐβρέθη ἐν ἑπιγρ. Βοιχχ. ἐπιγρ. 1, 3, 17, 43· οὕτως ἦσαν γεγραμμένοι καὶ οἱ νόμοι τοῦ Σάλλωνος.

Βου-στρόφος, 2· ὁ στρέφων, διευθύνων τοὺς βύας· μύωψ Ἀνθ. 6, 95· οὕτω γραπτέον καὶ «βουστρόφα δασμά» Ἀνθ. 6, 104.

Βού-στροφος, 2· ὁ ὑπὸ βοῶν ἐστραμμένος, ἰδρυμένος Δυκόφρ. 1438.

Βού-συχον, τό· μέγα σύχον ἀρ. λεξ.

Βου-σφαγείω· σφάζω, θυσιάζω βύας Εὐρ. Ἠλ. 627.

Βου-σφαγία, ἡ· βοσκασία, βοσφαγία γλωσσ.

Βουτάδαι, οἱ· 1) δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηίδα φυλὴν Ἀρποκρ. 2) ἐπισήμον γένος ἐν Ἀθήναις οἱ ἀπόγονοι Βούτου υἱοῦ τοῦ Πανδίωνος καλοῦμενοι καὶ Ἐτεοβουτάδαι Στ. Βυζ.

Βουτακίθης, οὐ· Κροτωνιάτης τις Ἦρ.

Βούταλις, ἰδος, ἡ· εἶδος πτηνοῦ νυκτιλάου, κοιν. γχιώνης Αἰσ. μῦθ. 235.

Βουταλίων, ὠνος, ὅ· ὅν. κύρ. περιφήμου τινὸς εὐλόγου Ἀνθ. 7, 304.

Βούτας, ὅ· Ἀλεξ. ποιητῆς ἢ ἱστορικὸς Πλούτ.

Βούτης, οὐ, δουρ. βούτας, ὅ· 1) ὁ ἀνήκων εἰς βοῦν ἢ βύας· φόνος = ἐκατόμβη Εὐρ. Ἰπκ. 537· 2) βουκόλος Αἰσχ. Πρ. 569.

Βούτης, οὐ, ὅ· κύρ. ὅν. 1) υἱὸς τοῦ Τελόνου ἀργοναύτης Ἀπολ. 2) υἱὸς τοῦ Πανδίωνος καὶ τῆς Ζευξίπτης, γενάρχης τῶν Βουταδῶν Ἐτεοβουταδῶν Ἀπολ. Πανσ.

Βού-τιμας, 2· ὁ ἔχων ἀξίαν ἐνδὲς βοῦς Πούτ.

Βούτιναν καὶ βούτιον τό, καὶ

Βούτις, ἰδος, ἡ· βυτίνη, βούτη (ἀγγίτων) Ἰ.

Σκ. Βυζ.

Βού-τομον, τό, καὶ

Βούτομος, ὅ· εἶδος φυτοῦ φουμένου ἐν ἑλῶδι τόπων, ὅπερ τρώγουσι (τέμνουσι) οἱ βόες, κοιν.

βούτημα Ἀριστ. ὅρν. 662.

Βουτ-ύρος, 2· α) δουπόρος, ὁ πλήττων τοὺς βύας· ὁδελὸς Σουῖδ. 6) ὁδός, ἀτραπὸς Πούτ.

Βούτος, ἡ· Βουτὸς Στράβ. ἐπὶ θ. Βουτακίς, 3.

Στράβ. 17, σ. 802.

Βού-τραγος, ὅ· μέγας τράγος, μυθολογικὸς ζῷον ἐκ βοῦς καὶ τράγου συγκείμενον Φιλίστ.

6. Ἀπολ. 6, 24.

Βου-τρήφος, 2· βοστρήφος, βουνόμος, ὁ τρώγων βύας, βουκόλος· ὁ βουτρήφος = βουώνης ἀρ. λεξ.

Βού-τρωκτον, τό· ὁ ὕρβορος, ῥόδι Πούτ.

Βου-τυπέω· κτυπῶ, κεντῶ, ἐλάνω τοὺς βόας Μανασ.

Βου-τύπος, 2· α) ὁ τύπων μετὰ τὴν πέλεον, ὁ σφάζων βύας, ὁ σφαγεὺς Ἀθην. 4, 660· 6) ὁ οὐσ, «ὁ βουτύπος» = οἰστρος Ὀπκ. ἄλ. 2, 519.

Βουτύριος, 3· κατεσκευασμένος ἐκ βουτύρου· μύρον Διοσκ.

Βού-τύρον (κατὰ Πλίν. Ἰ. Φ. 28, 9 καὶ λέξ.) τό· 1) τὸ γνωστὸν πάχος τοῦ «καυτοῦ» Γαλην. 13, σ. 527, καὶ «ὁ βούτυρος» 2) εἶδος μύρου Πλούτ. ἦθ. σ. 1109.

Βούτυρος, ὅ· εἶδος χρότου Ἀθην. 9, 395.

Βουτυρο-φάγας, α, καὶ

Βουτυρο-φάγος, 2· ὁ τρώγων βούτυρον Ἀθην. 4, 131 διόρθ.

Βουτώ, γεν. οὐς, ὄστ. αἰτ. οὐν, ἡ· 1) πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἔχουσα περίφημον ναὸν καὶ μαντεῖον τῆς Ἀητοῦς, ἣτις ἐκαλεῖτο καὶ αὐτὴ Βουτὴ Ἦρ. 2) πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κατὰ τὴν Ἀραβίαν Ἦρ.

Βου-φάγιον, τό· τόπος τῆς Ἀραβίας Πανσ.

Βου-φάγος, 2· ὁ τρώγων βύας· λῶν Ἀνθ. 7, 426· Ἡρακλῆς Δουκ. Ἐρωτ. 7· ἐν γλῶσσῃ πολυφάγος.

Βου-φάγος, ὅ· κύρ. ὅν. ἀνδρῶν καὶ ποταμῶν Πανσ.

Βου-φθαλμον, τό· εἶδος φυτοῦ (φαγωσάμου) Διοσκ. κυρ. οὐδ. τοῦ

Βού-φθαλμοι, 2· α) ὁ ἔχων σφθαλμοὺς ἐν ὄψει ὁσπὶς παράφρ. Ἰλ. γ, 144· 6) εἶδος ἰχθύος μτυν.

Βου-φονείω· φονεύω, θυσιάζω βύας Ἰλ. η, 460· Βου-φόνεια, τά, θηλ. ἱερὰ ἱερτῇ τῶν Ἀνθ.

ναίων ἐν ἣ ἐθόοντο βόες Ἀριστ. νεφ. 972.

Βου-φόνος, 2· ὁ φονεύων, θυσιάζων βύας ὕμν. Ἐρμ. 436· παρὰ Πανσ. 1, 28, 10 ἱερὸν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ θ. «Διονύσου θεράπων Βουφόνος» = πέλεκυς Ἀθην. 10, 456· «θούμαι ε. κ. = ἐν αἰτῇ σφάζοντο βόες Αἰσχ. Πρ. 531.

Βου-φορβείω· βόσκω βύας Εὐρ. Ἀλλ. 8.

Βου-φορβία, τά· βουκόλια Εὐρ. Ἰ. Τ. 301.

Βου-φορβός, 2· ὁ τρώγων ἢ βόσκων βόας

βουκόλος Εὐρ. *Ι. Τ.* 237, καὶ ἐν πεζ. Πλάτ. πολιτ. 268.
 Βού-φορτος, 2' ὁ φέρων πολὺ φορτίον, πολυ-φορτος Ἀνθ. 6, 222.
 Βούφος, ὁ τὸ γνωστὸν νυκτινόμον ὄρεον κοιν. ἡμποφος ἴδε βόας μετν.
 Βουφράς, ἄδος, ἡ τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ, ἴσως λῆρος τις παρὰ τὴν Πύλον Θουκ. 4, 118.
 Βου-χανθής, 2' ὁ ἔνα βουὸν ἢ πολλοὺς περι-λαμβάνων - λέβης Ἀνθ. 6, 153.
 Βουχέτα, τὰ πολίχινον τῆς Κασσωπίας ἐν ἡπειρῇ Δημ. παρὰ Στράβ. 7. σ. 324 Βουχέτιον. παρὰ Πολυδ. Βουχέτον ἐπὶ θ. Βουχέτιος Καλλ. ἀποσπ. 156.
 Βου-χίλος, 2' ὁ ἔχων πολλὴν χιλὴν (χόρτον, τροφὴν διὰ τὰ κτήνη) ἡ δὲ τρέφον βόας - λει-μῶν Αἰσχ. ἐκ. 540 - Ἀρχαδία Ἀνθ. 6, 108.
 Βουήν, ἀττ. εὐκτ. τοῦ βοῶ.
 Βουήης, 2' ὁμοίος μὲ βουὸν μετν.
 Βοῶν, ὄνος, ὁ βουστασίον, σταύλος βοῶν Β. Ἀν. 29.
 Βοῶνης, ου. ὁ ὁ ἀγοράζων βόας ἐν Ἀθήναις ὅπως ἐκαλεῖτο ὁ ὠρισμένος νὰ ἀγοράῃ τοὺς πρὸς θοαίαν προσδιορισμένους βόας Δημ. 21, 171, Β. Ἀν. 219.
 Βο-ώνητος, 2' ὁ ἡγορασμένος (ἀνταλλαχθεὶς) ἀντὶ βοῦς ἀρ. λεξ. πρὸς. βοῦτιμος.
 Βοωνία, ἡ τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ βοῶ-νου Ἑπιγρ. κατ' εἰκασίαν Βοιχ.
 Βο-ώπης, ὁ, μόν. παρ' Εὐστ. σὺνθεσις τὸ θηλ. Βο-ώπις, ἴδος, ἡ ἔχουσα ὀφθαλμοὺς βοῦς ὁλ. μεγάλους καὶ ἰδ. ἐξέχοντας σὺνθεσις ἐπὶ θ. τῆς Ἑρ. Ὀμ. καὶ ἄλλων γυναικῶν Ἰλ. γ. 144 - Ἀρμονία Πίνδ. Π. 3, 91 καὶ ἰδ. μετν.
 Βοωνίω, ἀποτριῶν, ὀργάνω ἢ βόσκω, ἐλαύ-νω βόας Ἡσ. ἔρ. 389.
 Βοώτης, ου. ὁ βοηλάτης, βουκόλος Ἀνθ. Πλ. 4, 333 καὶ ὁ γεωργὸν διὰ βοῶν Λυκόφρ. 268 - 2) ἀστερισμὸς τις, ὅστις καὶ ἀρκτουρὸς ἐκα-λεῖτο Ὁδ. ε. 272.
 Βοωτίς, ἡ ἴσ. τὸ ἔργον τοῦ βοῶτου (γεωρ-γοῦ Σουῖδ.
 Βοώψ, ὠπος, ὁ εἶδος μικροῦ ἰχθύος ἔχοντος βοῦς (μεγάλους) ὀφθαλμοὺς Ἀριστοφ. Βυζ.
 Βραβεῖα, ἡ κυρ. τὸ ἔργον ἢ ἀξίωμα τοῦ βρα-βεύου ἐν γένει δὲ ἡ διαδικασία, ἡ κρίσις, ἡ ἀ-πόφασις πρὸς βράβευσιν Εὐρ. Φοιν. 453.
 Βραβεῖον, τό τὸ διδόμενον πρὸς τιμὴν ἢ ἀμοιβὴν εἰς τὸν νικητὴν δῶρον, ἐπινίκιον, ἐπαθλον, νικη-τήριον, ἀμοιβή Ὀππ. κυν. 4, 196, Λυκόφρ. 1154.
 Βράβευμα, ατος, τό τὸ βραβεῖον τῆς νίκης Βυζ.
 Βραβεύς, εως, ὁ δὲ ἐπιστάτων καὶ δικάζων τοὺς ἀγῶνας, ὁ βραβεύτης Σοφ. Πλ. 690 - ἂ τὸν ὅλων ἐπιστάται καὶ βορ. Πλάτ. νόμ. 12, 949 - ἐν γέν. δικαστής - δικῆς Εὐρ. Ὀρ. 1650 - λό-γος, Μῆδ. 274. Παρ' Αἰσχ. δὴγός - ἱππου, Πέρσ. 294 - μόχθων = αἰτίας Εὐρ. Ἐλ. 703.
 Βράβευσις, εως, ἡ βραβεῖα Ἰσούχ.
 Βραβευτής, ου. ὁ βραβεύς κατὰ Μοῖρ. Ἐλλη-νική λέξις τοῦ πεζοῦ λόγου, ὁ κριτής, ὁ βρ-αβεύων - λόγων Πλάτ. Πρωτ. 338 - δικαίου ὁρ-τὸ δικαστής Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 16.
 Βραβεύω, εἶμαι βραβεύς, διευθετῶ τοὺς ἀγῶ-νας καὶ δίδω τὰ βραβεῖα, ἀνταμείβω τοὺς νι-

κητάς, ἐν γέν. διαζώω, ἀνταμείβω - ἀμύλλαν Πλούτ. ἡθ. σ. 960 - ἐν γέν. ἀποφασίζω, κρίνω - τὰ δίκαια Δημ. 3, 28 - κρίσεις Πλούτ. Κικ. 42 - κρίν, Ῥωμ. 9 - πολλήμους, Λυκ. 30 - ἐπι-στατῶ, διοικῶ, διευθύνω - φίλτρα Ἀνθ. 12, 56. Παθ. διοικουμαι Πολύδ. 6, 4 - τὰ παρὰ τῶν βραβευμένων Ἰσούχ. 5, 70.
 βραβήτιον, τό, ἰων. ἀντὶ βραβεῖον
 Βράβης, ου. ὁ βραβεύς Ἑπιγρ. παρὰ Δημ. 18, 289, ἐνθα ἀντὶ βράβην ἠθέλησαν νὰ διορθώσωσι βραβή.
 Βράβυλον, τό 1) ἄγριον εἶδος θαυμασκήνιον, κακκῆμλον, κοιν. ἀδράμηνον ἢ κορόμηνον Θε-όφρ. 7, 146.
 Βράβυλος, ἡ 1) τὸ ἐνδόνον τὸ φέρον βράβυλα, ἢ ἀδράμηλιά ἢ κορομηλιά γεωπ. πρὸς. βάρβι-λος 2) ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὸ βράβυλον Ἀνθ. 9, 377.
 Βραγχαλῆος, 3' βραγχιώδης, βραγχνιασμέ-νος Ἱπποκρ.
 Βραγχαῶ, εἶμαι βραγχνιασμένος, πάσχω ἀπὸ βράγγος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 21.
 Βραγχιήσιος, ἴδε βράγγος.
 Βράγχι, ἡ βράγγος, πάθος τῶν χοίρων ἀρ. λεξ.
 Βράγχια, τὰ τὰ σπάραντα τῶν ἰχθύων Ἀ-ριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 13, καὶ = βράγχια, 8, 21.
 Βραγχιᾶσις, εως, ἡ βράγγος, βράγχνιασμα ἀρ. λεξ.
 Βραγχιᾶω, βραγχαῶ, βραγχνᾶζω, ἀποδοκ. ὑπὸ τῶν ἀττικ.
 Βραγχιᾶσαι, ὦν, οἱ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βράγχνου ἀρχοντος καὶ ἱερέως τοῦ ἐν Διδύμῳ μαντεῖον ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μιλησίων Ἡρ. 1, 158 - ὡς θηλ. «καὶ Βραγχιᾶσαι» = ὁ τόπος αὐτός, 1, 92 - ἐντ. «τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Βραγχιᾶσιν» 5, 36, ὅπου καλεῖται καὶ «τὸ ἐν Διδύμοισι», Β, 19.
 Βραγχιᾶ-ειδής, 2' ὁμοίος μὲ βράγχιᾶ Ἀ-ριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 2.
 Βράγγιον, τό ἴδε βράγχιᾶ «περίωμα βραγ-χίου» = τὰ δι' οὗ νήχεται ὁ ἰχθύς περὶ ὅγα Αἰλ. Ἰ. Ζ. 16, 12.
 Βράγγις, 3' ὁ ἔχων βράγγια Ἀρίων παρ' Αἰλ. Ἰ. Ζ. 12, 45.
 Βραγχιώδης, 2' βραγχιωειδής.
 Βραγχιω-ειδής, 2' βραγχιωειδής Ἀριστοτ.
 Βράγγος, ὁ, καὶ τό 1) πάθος τοῦ λαίμου, κοιν. βράγχνιασμα Θουκ. 2, 49 - 2) βράγγος Μ. Ἑτ. ἀμφ. (συγγεν. τοῖς βράγγος, βράγγος καὶ βράγγος).
 Βράγγος, τό, πλ. = βράγγια Ὀππ. ἀλ. 1, 16.
 Βράγγος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, γενάρχης τῶν Βακχιαδῶν, εἰς τὸν ὅποιον ἐνέπνευσεν ὁ Ἀπόλλων τὴν προφητικὴν τέχνην ἢ ἡσκει ἐν Διδύμῳ Στράβ. 9, σ. 421 - ἐντ. Βρίγγος, 3, ἐπὶ θ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Βραγχιήσιος, 3.
 Βραγχός, 3' βραγχνιασμένος Ἀνθ. 11, 54.
 Βραγχιώδης, 2' ὁ πάσχω ἀπὸ βράγγος, βραγχνιασμένος Ἱπποκρ. - φωνὴ Πολυδ. 2, 117 - ὅδεα = προσεναυθὰ βράγγος Ἱπποκρ.
 Βραδᾶμνθος, αἰολ. ἀντὶ Ραδῆμνθος.
 Βραδανίζω, αἰολ. ἀντὶ ραδανίζω.
 Βραδῆως, ἐπὶρ. παρὰ. βραδύτερον, βραδύτατα ἢ βράδιον, βράδιστα ἀργά ἴδε βραδός.
 Βραδινός, 3, αἰολ. ἀντὶ ραδινός Σαφφ. ἀ-ποστ. 32, 34.
 Βράδιον αἰολ. ἀντὶ ράδιον

Βράδιστος, 3, υπερθ, και
 Βραδίων, ονος 2, αγκρ. του βραδύς.
 Βράδως εος-ονος, τό βραδυτής, ἀργοπορία Ξεν.
 ιππ. 11, 12.
 Βραδου-εάμων, ον, γεν. ονος, 2' ὁ βραδέως
 βαίνων, ἀργοκίνητος Ἀριστοτ. φυσιογν. α. 813.
 Βραδου-βουλία, ἡ βραδυτής βουλῆς Φίλων.
 Βραδύ-γαμος, 2' ὀψίγαμος, ὁ ἀργά ἐρχόμε-
 νος εἰς γάμον μετγν.
 Βραδύ-γλωσσος, ἄττ. βραδύγλωττος, 2' ὁ
 ὀμιλῶν βραδέως ἢ μὲ δυσκολίαν ἀρ. λεξ. «τὸ
 βραδύγλωσσον» οὖσ. = τὸ ὀμιλεῖν βραδέως ἐκκλ.
 tardiloquus.
 Βραδου-γνώμων, ονος, 2' ὁ βραδέως ἐννοῶν
 ἢ ἀποφασίζων, βραδύνους μετγν.
 Βραδου-δινής, 2' ὁ βραδέως δινούμενος, περι-
 στρεφόμενος Νυν.
 Βραδου-ήκτος, 2' ὁ βραδέως ἢ δυσκόλως ἀ-
 κούων Μ. Ἐτ.
 Βραδου-θάνατος, 2' δυσθάνατος Γαλην.
 Βραδύ-καρπος, 2' ὁ βραδέως ἢ ἀργά (ὀψιμα)
 φέρων καρπούς Θεόφρ.
 Βραδου-κίνησις, ἡ βραδεῖα κίνησις Ἀριστ.
 Κόσιντλ. σ. 81.
 Βραδου-κίνητος, 2' ὁ βραδέως κινούμενος, ἀρ-
 γοκίνητος μετγν.
 Βραδου-λαγία, ἡ τὰ λαλεῖν, ὀμιλεῖν βραδέως
 Πολυδ. 2, 121.
 Βραδου-λόγος, 2' ὁ ὀμιλῶν βραδέως Σχόλ.
 Ἰλ. γ. 155.
 Βραδουμαθής, 2' ὁ βραδέως μανθάνων, δυσμα-
 θής ἢ ὀψιμαθής Ἑσυχ.
 Βραδου-μαθία, ἡ ὀψιμαθία, τὸ βραδέως μαν-
 θάνειν Ζωναρ.
 Βραδύ-νοια, ἡ τὸ ἔχειν βραδὺν νοῦν, τὸ
 βραδέως ἐννοεῖν, ἀντιθ. ἀγγλιναια Δ. Λαέρ. 7, 93.
 Βραδύ-νοος-αυς, 2' ὁ ἔχων βραδὺν νοῦν, ὁ βρα-
 δέως ἐννοῶν, ἀντιθ. ἀγγλινους μετγν.
 Βραδύνοη, μελ. οὐδ. 1) μεταβ. κάμων βραδέως,
 ἀναβάλλω, παρατείνω» παθ. «ἡ ὁδὸς βραδύνει-
 ται» Σοφ. Ἠλ. 1493· συνήθ. 2) ἀμετάβ. ἀρ-
 γοποροῦ, βαίνει βραδέως Λισχ. ἰκ. 711. Μέσ.
 Ἐπτ. 605, ἀντιθ. σπεύδω Πλάτ. πολιτ. 7,
 528, καὶ μετγν. -ὁ πόλεμος Ἀππ. ἔμφ. πόλ. 2,
 47· -περὶ τι = ἀναβάλλω τι Λογγίν.
 Βραδου-πειθής, 2' ὁ βραδέως, δυσκόλως παι-
 ὄμενος, δύσπιστος Ἀνθ. 5, 287.
 Βραδου-πεπτέω» βραδέως, ἀργά χωνεύω, πᾶ-
 στω δυσπεψίαν ἱατρ.
 Βραδου-πευθής, 2' ὁ βραδέως ἀκούμενος Νυν.
 Βραδου-πεψία, ἡ βραδεῖα, δύσκολος πέψις ἱατρ.
 Βραδύ-πιστος, 2' ὁ βραδέως, πιστεύων μετγν.
 Βραδου-πλοῖω» πλοῖω βραδέως Ν. Δ. μετγν.
 Βραδύ-πλοια, ἡ ἀργοπορία περὶ τὸν πλοῦν
 μετγν.
 Βραδύ-πνοος, οὐς, 2' ὁ βραδέως, δυσκό-
 λως ἀναπνέων ἱατρ.
 Βραδου-πορέω -ω, μ. ἦσω» βαίνει βραδέως,
 περιπατῶ ἀργά Πολυδ. ἦθ. σ. 907.
 Βραδου-πόρος, 2' ὁ βραδέως περιπατῶν, ἀρ-
 γοκίνητος, ὁ βραδέως διαρχόμενος· ὄρασις, πέ-
 λατος Πολυδ. ἦθ. σ. 626, 941· παρὰ τοῖς ἱα-
 τροῖς «βρ. ἰδέματα» = δυσκολοχώνευτα.
 Βραδύ-πους, πουν, γεν. ποδός, 2' ὁ βραδύς

τοῦς πόδας, ἀργοκίνητος· ἤλυσαι Ἑδρ. Ἐκ. 66
 καὶ μετγν. Ἀνθ. 9, 310.

Βραδου-ρευσιέω» βραδέως ἀποστερμαίνω
 ἐκκλ.

Βραδύς, εἰα, ὁ, 3' ὁ γινόμενος ἢ πρῶτος τῶν
 βραδέως, ἀργοπορῶν, ἀργοκίνητος, ἀντιθ. ὀψι-
 κός, ταχύς, ἀξὺς Ὁδ. 0, 330, Πλάτ. Τιμ.
 80· «θάττον καὶ βραδύτερον», Φιλ. 25· «πὺ-
 δωκρίστατος = βραδύτατος» Ξεν. κυν. 5, 17· τὸ
 βραδύ = ἡ βραδυτής Πλάτ. νόμ. 6, 786· μετ
 ἀπαρ. = «ὀφελειν πάτρην» Ἑδρ. παρ' Ἀριστ.
 βατρ. 1427· ἐπὶ πνεύματος, βραδύνους, νωθρότης
 ὀνηρὸς Ἰλ. κ. 226, ἀντιθ. ἀγγλινους Πλάτ. Φαίδρ.
 239· ἐπὶ χρόνῳ, ἀργά Θουκ. 7, 43· «σὺν χρόνῳ
 βραδεῖα μολών» Σοφ. Τρ. 395· «ὀψὲ καὶ βραδὺ τὸς
 ἡλικίας» Ἠλιοδ. 2, 29· «βραδέως τῆς ἡμέρας»
 = ἐξώρας Δ. Λαέρ. 2, 139· παραθ. συνήθ. βρα-
 δύτερος, βραδύτατος καὶ βραδίων Ἠσ. ἔρ. 526,
 Πλούτ. Φαβ. 12, ὑπερθ. βράδιστος; Μ. Ἐτ. καὶ
 βράδιστος· ὅδε τὴν λέξ.

Βραδου-σιτέω» τρώγω βραδέως ἱατρ.
 Βραδου-σιτία, ἡ τὸ τρώγειν βραδέως, σιτά-
 ρας ἱατρ.

Βραδου-σκελής, 2' βραδύπους, ὁ βραδέως βαί-
 νων, ὁ βραδέα σκέλη ἔχων Ἀνθ. 6, 101.

Βραδου-στομέω» εἶμαι βραδύγλωσσος, ὀμιλῶ
 βραδέως Κλ. Ἀλ.

Βραδυτή, ἡτος, ἡ ἀργοπορία, νωθρότης ἢ
 κνηρία Ἰλ. τ. 411, Σοφ. Ἀντ. 932· καὶ παρ'
 Πλάτ. συγνὰ ἀντιθ. τάχος, Γοργ. 496, καὶ παρ'
 «= ἐνεσι ἐν ταῖς βασιλείαις πράξεσιν» Ἰσοκ. 1,
 142· ἐπὶ πνεύματος νωθρότης, βραδύνουσι Θεοφρ.
 Χαρ. 14.

Βραδου-τοκέω» τίκτω, γεννῶ βραδέως μετγν.
 Βραδου-τόκος, 2' ὁ βραδέως τίκτων, γεννῶν
 Ἀριστοτ. προβλ. 10, 9.

Βραδύ-τοκος, 2' ὁ γεννηθεὶς βραδέως (ἀργά)
 παρ' ἡλικίαν ἢ μὲ δυσκολίαν (ς) Σκ. Βυζ.

Βραδου-φωγίω» τρώγω ἀργά, ἐξώρας· «νη-
 στεία ἐστὶν οὐ μόνον τὸ βραδυφαγεῖν ἀλλὰ
 καὶ τὸ βραχυφαγεῖν» Ἀντισθ. ὀμιλ. 7.

Βραδύ-φωνος, 2' βραδύγλωσσος ἐκκλ.

Βραδου-χρόνιος, 2' ὁ βραδέως, ἀργά γινόμε-
 νος, ὀψιμος Σχόλ. Ὀμ. Ἰλ. 6, 325.

Βράζω, ἄττ. βράττω, Πλάτ. σοφ. 226 καὶ Ἀ-
 ριστ. παρὰ Πολυδ. 7, 24, μέλ. βράσω 1) κα-

χλάζω, ἰδ. ἐπὶ θαλάσσης ἐκβράζω, ἐκβάλλω τὸ
 Ἀνθ. 6, 222· «= τινὰ εἰς θύον», 7, 294· «δ-

στέα βέβραστα», 7, 288· «ὕδωρ βρασσόμενον»
 = κοχλάζον Ἀπολ. Ρ. 2, 323· «θάλασσα Ὀππ.

ἄλ. 2, 637· ταραττομαι, τίθεμαι εἰς σφοδρὰν κί-
 νησιν, ἔχω σπασμούς» «ὁπὸ γέλιτος βράσσει»

σθαι» Λοσκ. Εὐν. 12· 2) ἐπὶ σιτηρῶν λυγνίζω
 ἀνεμίζω, ἀνακατώνω» κατὰ Πλάτ. Τιμ. «= ἀνα-

κινεῖν ὥσπερ οἱ τὸν σίτον καθαιρόντες» Ἔδοκ·
 σεν Ἀνθ. 6, 258· 3) φωνάζω ὡς ἄρκτος Πολυ-
 δ. 5, 88, ferreo, bullio.

Βράθω, οὐς, τὰ εἶδος θάμνων μὲ φύλλα κυπα-
 ρισσοειδή ἱατρ. herba sabina γερμ. saebbaum.

Βράκανον, τό ἄγριον καὶ δύσπλυτον λάχανον
 ἀρ. λεξ.

Βράκκι, αἰ· ἀναξυρίδες, βρακίᾶ τῶν παλαιῶν
 Ἰλλων Δ. Σικ. 5, 30, braccio.

Βράκι, τὰ βράκια ἀρ. λεξ.

Βράχος, τό· 1) κιολ. ἀντὶ βράχος· 2) πολυτε-
λέ γυναικ. ἱμάτιον Σαπρ. ἀποσπ. 20, Θεόκρ.
23, 11.

Βραϊσία, ἡ· θυγ. τοῦ Κινύρα Ἀπολλ.

Βρασιαί, ἡ Βρασιαί, αἱ· πόλεις τῆς Κυνουρίας
Παυσ. κατ. Βρασιάντης Στ. Βυζ. Παυσ.

Βρασιδάς, οὐ, ὁ· υἱὸς τοῦ Τάλλιδος, στρατη-
γὸς τῶν Σπαρτιατῶν κατὰ τὸν Πελοποννησια-
κὸν πόλεμον Θουκ. ἐπιθ. Βρασιδείας, 3, Θουκ.

Βρασίλας, α, ὁ· ἀρχαῖος ἦρως ἐκ Κω Θεόκρ.

Βράσις, εὐς, ἡ· τὸ βράζειν, βρασμὸς Εὐστ.

Βράσμα, ατος, τό· βρασμὸς Εὐστ.

Βρασματοίαις, οὐ, ὁ· βράστης· «ἄνεμοι βρα-
σματῖαι καὶ σεισμοτῖαι» Δ. Λαέρ. 7, 155.

Βρασματοῦδης, 2· ὁμοῖος βρασμῷ (κλονι-
σμῷ), ὁ· προξενῶν σπασμὸν· «γίλωι Γρ. Ναζ.
ῖος καὶ βρασμῶδης».

Βρασμός, ὁ· 1) τὸ βράσκειν, ἡ βράσις ἱατρ.

2) σεισμός, κλονισμός· «γαίης Ὀππ. ἀλ. 47, 3.

Βρασμῶδης, 2· βρασματοῦδης.

Βράσω καὶ βράττω· βράζω.

Βράσσων, ον, συγκρ. τοῦ βραδύς· «νύος Ἰλ.
κ, 226.

Βραστήρ, ἦρος, ὁ· λίκνον ἀρ. λεξ.

Βράστης, ὁ· κλονισμός, εἶδος σεισμοῦ· «οἱ ἄνω
ῥιπτοῦντες καὶ κάτω κατ' ὁρὰς γυνίαις» Ἀρι-
στοτ. κοσμ. 4.

Βραστικός, 3· ὁ· προξενῶν (ἡ ἀνήκων εἰς)
βράσιν Στοβ. ἐκλ. 1, σ. 742.

Βραττίμης, ὁ· πιτυρίτης ἄρτος Ἀθην. 3, 114.

Βράττω ἀττ. ἀντὶ βράζω.

Βραυκανάομαι· βρυχανάομαι Νικ. ἀλ. 221.

Βράχια (κυρ. βραχέα δηλ. μέρη) τὰ· τενάγη,
βηγὰ νερά Πρ. 2, 102· παρὰ μτγν. καὶ ἐν.

βράχιοι Λοβελ. Φρύν. 532.

Βραχίη, ἡ, ἰων. ἀντὶ

βραχίτια θηλ. τοῦ βραχύς.

Βραχίς, εἷσα, ἐν. π. μτγ. ἀορ. 6. τοῦ βράχιοι.

Βραχίως, ἐπίρ. ὀλίγον, ὀλίγωρα, σύντομα·
παρὰ γραμ. μὲ βραχὺν φθόγγον ἴδε βραχύς.

Βραχίηναι ἀπαρ. π. ἀορ. 6. τοῦ βράχιοι.

Βραχίονιον, τό, καὶ

Βραχιονιστήρ, ἦρος, ὁ· βραχιόλι Πλούτ.
ῖου. 17.

Βράχιστος, 3, ὡς ἀπὸ βράχιοι καὶ

βραχίων, ονος, ὁ· τὸ μέρος τῆς χειρὸς ἀπὸ
τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ καρπού Εὐρ. ἔκ. 15·

«πρὸς τὸν βραχίονα» = ὡς ἀπὸ τῆς Ἰλ. ν, 532·
καὶ ἐπὶ ζώων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 5.

Βραχίων, ονος, 2· συγκρ. τοῦ βραχύς.

Βράχος· εἶδος τροφῆς Ἀθην. 14, 642, ἱσφαλ.
λέξ. κατὰ Μαίνεκ. βραγμός.

Βραχυ-δάμων, ον, 2· ὁ· κάμων βραχέα βή-
ματα Ἀριστοτ. φυσικῶν. θ. γρ. βραδυδάμων.

Βραχύ-βιος, 2· ὀλιγόβιος Πλάτ. πολιτ. 8,
440, συγκρ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 3, ὡς ἀπὸ βραχέ-
ων ἐπὶ φυτῶν Θεόφρ.

Βραχυ-βιότης, τῆτος, ἡ· ὁ· βραχύς βίος, ὁ·
ὀλιγόβιος Ἀριστοτ.

Βραχυ-βλάβης, 2· ὁ· βραχέϊαν βλάβην προ-
ξενῶν, ὁ· ὀλίγον βλάπτων Λουκ. τραγωδοπ. 322.

Βραχύ-βωλος, 2· ὁ· ἔχων μικρὰς βώλους·
«χίρως δηλ. μικρὸν μέτρος χώρας ἀπαχον Ἀνθ.
6, 438.

Βραχυ-γνώμων, ον, γεν. ονος, 2· ὁ· ἔχων ὀλί-
γον, περιωρισμένον νοῦν, συγκρ. Ξεν. ἱππ. 4, 18.

Βραχυ-γραφίω· γράφω τι μὲ βραχέϊαν
συλλαβὴν Τζέτζ.

Βραχυ-δάκτυλος, 2· ὁ· ἔχων βραχεῖς, κον-
τοὺς δακτύλους, Πολέμιον.

Βραχυ-διάστατος, 2· ὁ· ἔχων βραχεῖας δια-
στάσεις Βυζ.

Βραχύ-δρομος, 2· ὁ· δυνάμενος νὰ τρέξη ὀλί-
γον ὁρόμον, ὡς ἀπὸ Ξεν. κυν. 5, 21.

Βραχυ-εἵπεια, ἡ· βραχυλογία μτγν.

Βραχυ-επής, 2· βραχυλόγος, καὶ

Βραχυ-επὺς, ἐπίρ. μὲ βραχυλογίαν, δι' ὀλίγων
λέξεων Ἰουστιν. Μ.

Βραχυ-ἡλικίς, ἰκος 6, ἡ· ὁ· ἔχων βραχέϊαν, μι-
κρὰν ἡλικίαν, νέος μτγν.

Βραχυ-θάλασσοι, 2· ὁ· περικλυμμένος ἀπὸ
ὀλίγην θάλασσαν, ῥηχός, ἔφαλος Ἰσίδ.

Βραχυ-κατα-ληκτέω· καταλήγω εἰς βρα-
χέϊαν συλλαβὴν ἢ εἰμαι βραχὺς κατὰ πόδα γραμ.

Βραχυ-κατά-ληκτος, 2· ὁ· καταλήγων εἰς
βραχέϊαν συλλαβὴν γραμ. συνθηστ. εἶμαι κατὰ
ἓνα πόδα βραχὺς· «μέτρος Ἀριστ. Κοίντιλ.

Βραχυ-κατα-ληξία, ἡ· τὸ καταλήγειν εἰς
βραχέϊαν συλλαβὴν γραμ.

Βραχύ-κερκος, 2· ὁ· μὲ βραχέϊαν κέρκον Βυζ.

Βραχυ-κέφαλος, 2· ὁ· ἔχων βραχέϊαν κεφα-
λήν, εἶδος ἰχθύος Ξενοκρ.

Βραχυ-κομείω· ἔγω βραχέϊαν κόμην Στράβ.

Βραχύ-κωλος, 2· ὁ· ἔχων βραχέα κώλα (μὲν
σώματος, μηρῶς)· «σφενδόνη Στράβ. 3, 5, 1·

ἐπὶ λόγου, ὁ· ἔχων βραχέα μέρη περιόδου γραμ.

Βραχύ-λεκτος, 2· σύντομος ἐκκλ.

Βραχύλλης, οὐ, ὁ· βουιτάργης τις Πολύδ.

Βράχυλλος, ὁ· ἑλλ. κύρ. ὄν. Δημ.

Βραχυ-λογέω· βυλῶ ὀλίγα, εἶμαι βραχυλό-
γος Ἀριστοτ. Πλούτ.

Βραχυ-λογητέον, β. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ ὀμι-
λῇ συντόμως Ἀριστοτ. ῥητ. πρὸς Ἀλιξ. 36.

Βραχυ-λογία, ἡ· τὸ ὀμιλεῖν ὀλίγα, ὀλιγο-
λογία· Λακωνικὴ Πλάτ. Πρωτ. 343, ἀντιθ.

μῆκος, νόμ. 10, 887.

Βραχυ-λόγος, 2· ὁ· ὀμιλῶν ὀλίγα, ὀλιγαλόγος·
«Λακεδαιμόνιοι Πλάτ. νόμ. 1, 641, συγκρ. Ὀργ.

449· ἐπίρ. βραχυ-λόγως μὲ ὀλίγα λόγια,
συντόμως Πολύδ. 4, 24.

Βραχυλόος, 3· κοντακινός, μικροκαμωμένος,
βραχυτέλης, μικρός Ἠσὺδ. ἀμρ. γρ.

Βραχυ-μέρεια, ἡ· τὸ ἐκ μικρῶν μερῶν συνί-
στασθαι, μτγν.

Βραχυ-μέρης, 2· ὁ· συγκείμενος ἀπὸ μικρὰ
μέρη, λεπτοκαμωμένος Ἰπποκρ.

Βραχυ-μέριμος, 2· ὁ· περὶ βραχέων (μι-
κρῶν πραγμάτων) μεριμνῶν, ἐκκλ.

Βραχυ-μογής, 2· ὁ· βραχύ μογάζων, ὁ· ὑποφί-
ρων ὀλίγην στενογνωρίαν, δι. γρ. βραχμῶδης Ἰπ-
ποκρ. ἐπιθ. σ. 1017.

Βραχυ-μυθία, ἡ· βραχυλογία Σουίδ.

Βραχύ-μυθος, 2· βραχυλόγος.

Βραχυντικός, 3· ὁ· ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ
βραχύνειν τὴν συλλαβὴν, ἐκ τοῦ

Βραχύνω, μβλ. ὡς καὶ κάμνω τι βραχύ, μετα-
χειρῶμαι συλλαβὴν τινα ὡς βραχέϊαν Πλούτ.
Περικλ. 4, μετρικ.

Βραχύ-νωτος, 2· ὁ ἔχων βραχὺν νῶτον
χρησμ. παρὰ Στράβ. 6, σ. 262.

Βραχυ-δνειρος, 2· καθ' ὃν βλέπει τις μικρὰ
(σύντομα) ὄνειρα, ελαφροῦς, διακεκομμένος· ὁ
πνοῦς Πλάτ. Τιμ. 45.

Βραχυ-παρα-ληκτέω· ἔχω βραχεῖαν παρα-
λήγουσαν γραμ.

Βραχυ-παρα-ληκτος, 2· ὁ ἔχων βραχεῖαν
τὴν παραλήγουσαν, ἔξ ου

Βραχυ-παρα-λήκτως, ἐπὶ μετὰ βραχείας
παραλήγουσης γραμ.

Βραχυ-πνοῖω· εἶμαι βραχύπνοος, κονταν-
σαίνω Ὁρειβάτ.

Βραχύ-πνοια, ἡ βραχεῖα ἀναπνοὴ Γαλην.

Βραχύ-πνοος-ους, 2· ὁ ἔχων βραχεῖαν (κον-
τὴν) ἀναπνοὴν Ἰπποκρ.

Βραχύ-πολις, τις, ἡ· μικρὰ πόλις (ἴδε βρα-
χύπολις) ἡ ὁ ἔχων ὀλίγας πόλεις Εὐστ. σ. 317.

Βραχυ-πορέω· ὠ· κάμνω βραχεῖαν ὁδόν, δια-
βαίνω στενὸν πέρασμα Εὐστ. ἔργ. σ. 274, 90.

Βραχύ-πορος, 2· ὁ ἔχων σύντομον πέρασμα,
ὁ μὴ ἐκτεινόμενος μακράν· περιφορὰ Πλάτ.

πολιτ. 8, σ. 546· ἐσπλους = στενός Πλούτ.
Μάρ. 15· ὀρνιθες = αἱ μὴ ἱπτάμεναι μακράν
Φιλόστρατ.

Βραχυ-πότης, ου, ὁ· ὁ πίνων ὀλίγον Ἰπποκρ.

Βραχύ-πατος, 2· βραχύποτης Γαλην.

Βραχυ-προ-παρα-ληκτέω· ἔχω βραχεῖαν
τὴν προπαραλήγουσαν Δράκων.

Βραχύ-πετρος, 2· μετὰ βραχεῖα πετὰ Ἀριστοτ.

Βραχύ-ποτολις, ἡ· μικρὰ πόλις Λυκόφρ. 911.

Βραχυ-ρρήμων, ον, γεν. ονος· βραχυλόγος
Θεμιστ.

Βραχυ-ρριζία, ἡ· τὸ ἔχειν βραχείας ρίζας, ἡ
βραχύτης τῶν ριζῶν Θεόφρ.

Βραχύ-ρριζος, 2· ὁ μετὰ βραχείας ρίζας Θεόφρ.

Βραχύς, εἶα, υ (βραχεῖα Ἡρ. 5, 49), 3· κοντός,
ἀντιθ. μακρός π. χ. Πλάτ. Φαίδρ. 267· α) ἐπὶ

τοπικῇ ἐκτάσει μικρός, σύντομος· «βραχύς
μορφή» Πινδ. Ἰ. 3, 71· οἶμος, ὁδός, Π. 4,

248, Πλάτ. Φαίδρ. 272· «βραχύτερα τοῦτέστιν»
Ξεν. Ἄν. 3, 3, 7· «βραχύ πέτεσθαι», 1, 3, 5·

«αἰχμὴ» Ἡρ. 5, 49· «φέλαγγα βραχύτεραν ποι-
εῖν» Ξεν. Κυρ. 7, 5, 5· τάξις Πολύβ. 1, 33·

6) ἐπὶ χρόνου, ὀλιγοχρόνιος, σύντομος· «ἐν τινι
βραχεῖ χρόνῳ» Πλάτ. νόμ. 3, 698· «ἐν βραχεῖ»
= συντόμως ἀμείψας Ἡρ. 5, 24· ἰδ. ἐπὶ λόγου,

σύντομος· λόγος, σκέψις Πλάτ. «ἐν βραχεῖ»
= συντόμως, δι' ὀλίγων λέξεων Πινδ. Π. 1,

82· «ἐν βραγιστοῖς», Ἰ. 5, 56· «ἐν βραχεῖ λέ-
γειν» Σοφ. Ἠλ. 637· καὶ συχνὰ ἐν πεζῷ· «ἐν
βραχυτέροις λέγειν» Πλάτ. Πρωτ. 334· «ἐν
βραχυτάτῳ δηλοῦν» Ξεν. Κυρ. 1, 2, 15· «διὰ
βραχείων δηλοῦν» Πλάτ. Γοργ. 449· λέγειν

Μολυβ. 1, 15· «διὰ βραχυτέρων, -τάτων» Πλάτ.
Εὐθ. 14, Γοργ. 449· «κατὰ βραχὺ ἀποκρίνασθαι»,
Πρωτ. 329· «κατὰ βραχὺ» = κατ' ὀλίγον Θουκ.

4, 96· γ) ἐπὶ ἀριθμῷ, ὀλίγος· «βραχεῖα μέρη»
= ὀλίγα Πλάτ. ἔπιν. 981· «πλὴν βραχείων»,
Τίμ. 47· «βραχεῖς τινες ἔπποι» Πολύβ. 4, 19·

ἄσμαντος· ὁδοῖα Ἰσ. 10, 26· «κέρως Πλάτ.
νόμ. 11, 921· ἔργον Ξεν. Κυρ. 8, 2, 5· «καὶ
οὐδενὸς ἔστιν» Θουκ. 8, 76· «λόγοι βραχεῖς»
Σοφ. Οἰ. Κ. 294· «ἐντελεῖς Σχόλ. ἀφ' ὑψηλῶν

βραχὺν ὥκισε» Εὐρ. Ἡρακλ. 614· «πρόφασιν»
Ἰ. Α. 1180· ἀφορμὴ Πολύβ. 1, 69· ἐντ. βρα-

χύ = ὀλίγον· λαφῶν Θουκ. 8, 12· φρονέειν
Δημ. 17, 4, παραθ. βραχύτερος, βραχύτατος

καὶ βραχίων ἀρ. λεξ. βράχιστος ποιητ. ἱερεῖς·
Βραχύ-σημος, 2· βραχύς κατὰ τὸ σημεῖον
(τὴν προσωδιαν)· συλλαβαὶ Ἀριστ. Κοιντῆ.

Βραχυ-σίδηρος, 2· ὁ ἔχων, κατεσκευασμένος
μετ' ὀλίγον σίδηρον· ἔκων Πινδ. Ν. 3, 43.

Βραχυ-σκέλης, 2· ὁ ἔχων κοντά, βραχεῖα
σκέλη Ἀριστοτ.

Βραχύ-σκιος, 2· ὁ κέρων βραχεῖαν σκίην,
ὀλιγόσκιος Ἀγ. Τάτ.

Βραχυ-στελέχης, 2· ὁ ἔχων βραχὺ (κοντὸν)
στελέχος Θεόφρ.

Βραχύ-στιχος, 2· ὁ συγκείμενος ἀπὸ ὀλίγων
στίχους Εὐστ. εἰς Διονύσι. 1052.

Βραχυ-στομία, ἡ· μικρότης (στενότης) στό-
ματος ἡ στομίου Εὐστ. ἐκ τοῦ

Βραχύ-στομος, 2· ὁ ἔχων βραχὺ (στενὸν) στό-
μα ἡ στόμιον· λιμὴν Στράβ. 14, 641· ἀγγεῖον

Πλούτ. 49, σ. 47.

Βραχυ-συλλαβία, ἡ· τὸ ἔχειν βραχεῖαν συλ-
λαβὴν, βραχύτης Ἀνθ. 9, 566.

Βραχυ-σύλλαβος, 2· ὁ ἔχων βραχεῖαν συλ-
λαβὴν ἡ ὁ συγκείμενος ἐκ βραχείων συλλαβῶν

Δ. Ἀλ.

Βραχυ-σύμβολος, 2· ὁ ὀλίγα συμβάλλον, ὁ
ὀλίγων ἔρανον (συμβολὴν) συνεισφέρων· «λάγ-
νος = ἡ ὀλίγων συμβάλλουσα εἰς τὸν δαίτην»

Ἀνθ. 9, 299.

Βραχυ-τελής, 2· ὁ βραχεῖως, ὀλιγώρως τι-
λεῖων ἀρ. λεξ.

Βραχύτης, ητος, ἡ· σμικρότης, ὀλιγότης, συν-
τομία· μελέτης Θουκ. 1, 138· γνώμης = περι-
ωρισμένη γνώμη, 3, 42, ἀντιθ. μήκος Πλάτ.

πολιτ. 283.

Βραχυ-τμῆω· ἀνακόπτω, κλαδεύω κοντά, βα-
θεῖα Θεόφρ.

Βραχύ-τομος, 2· κοντοκομμένος, βαθεῖα κλα-
δεμένος· ἀμπελὺς Θεόφρ.

Βραχυ-τονεῖω· ἔχω ὀλίγην ἐλαστικότητα, τό-
νον μαθημ. εἶμαι

Βραχύ-τονος, 2· ὁ ὀλίγον τενωμένος, ὁ ἔ-
χων ὀλίγην ἐλαστικότητα, δὲν τινάζω μακράν

τὰ βέλη· σκορπῶ Πλούτ. Μάρκελ. 15.

Βραχυ-τράχηλος, 2· ὁ ἔχων βραχὺν τράχη-
λον Πλάτ. Φαίδρ. 253.

Βραχύ-υπνος, 2· ὁ ὀλίγον ὑπνον ἔχων, ὁ ὀ-
λίγον κοιμώμενος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 10.

Βραχυ-φαγία, ἡ· ὀλιγοφαγία ἔκκλ.

Βραχυ-φαγέω· τρώγω ὀλίγον ἔκκλ.

Βραχυ-φεγγίτης, ου, ὁ· ὁ ἐπὶ ὀλίγον χρόνον
φέγγων· λυχνος Ἀνθ. 8, 251.

Βραχύ-φύλλα, 2· ὁ ἔχων μικρὰ ἢ ὀλίγα
φύλλα Ἀνθ. 9, 612.

Βραχυ-φωνία, ἡ· βραχύτης, ἀδυναμία τῆς
φωνῆς Πολύβ. 1, 21, 2.

Βραχυ-χρόνιος, 2· ὀλιγοχρόνιος, ὁ ὀλίγον
ζῶν· γένος Πλάτ. Τιμ. 75· «τὸ βραχυχρό-
νιον τοῦ βίου» = βραχύτης τοῦ βίου Πλούτ. 49,

σ. 107.

Βραχύ-ωτος, 2· ὁ ἔχων βραχεῖα (κοντά) ὠτὰ
χερούλια Ἀδων. 11, 483.

(ΒΡΑΧΩ), μόν. ἀόρ. ἔδραχε (δὲνμπ.)· τριζὺ βροντῶ, ἀντηγῶ· «χαλκός ἐπὶ στήθεσιν ἀνακτοῦ δρυμάνου» Ἰλ. δ, 420· «τεύχεα, μ, 396 καὶ συγνά» «φθίνουσ' ἄξων», ε, 838· «βέθρα, φ, 9»· γῶν, γ, 387· ἐπὶ τῆς μάχης καὶ ἐπὶ τοῦ κραυγαζόντος Ἄρεος, ε, 859· ἐπὶ τριζούσης θύρας Ὀδ. φ, 49· αἰθρᾷ Ἀπολ. Ρ. 4, 642, ὅπου μεταχειρίζεται ἀντὶ τοῦ διατάσσω διὰ κραυγῶν μετ' ἀπαρ. 2, 573.

Βραχ-ώδης, 2· γεμάτος ἀπὸ βράχῃ (ρηχά) ἢ βράχους, τραχὺς ἐκκλ. Πούχ.

Βρέγμα, τό· 1) ἀπόδραγμα Δ. Σικ. 3, 32· 2) τὸ ὑπὲρ τὸ μέτωπον μέρος τῆς κεφαλῆς, ὅπου ἐν τοῖς παισὶ ἐπὶ μακρότατον εἶνε ἀπαλὸν Ἀθην. 11, 467, Βατραχομ. 230· πρβλ. βρεγμός.

Βρεγμός, ὁ, ἀρ. λεξ. δ. γρ. ἀντὶ βραγμός.

Βρεκεκεξέξ, κομ. μίμησης τῆς φωνῆς τῶν βατράχων Ἀριστ. Βάτρ. 209.

ΒΡΕΜΩ, μόν. ἐν. καὶ παρ. (δὲνμπ. πρβλ. βροντῶ)· βοῶν, σφύριζον, ἀντηγῶ· «κῆμα Ἰλ. δ, 426· καὶ μέσ, β, 210» «στόνον βρέμονται δ' ἀντιπλήγες ἄντα» Σοφ. Ἀντ. 592· ἐπὶ καταγίγος Ἰλ. ε, 399· «λόρα βρέμεται» Πίνδ. Ν. 11, 7· ἐπὶ τοῦ κρότου τῶν ὀπλων Αἰσχ. Πρ. 423· ἐπὶ θορυβώδους στάσεως, Εὐρ. 978· ἐπὶ κραυγῶν τῶν παίδων μέσ., Ἐπτ. 348· «γὰρ καὶ βρέμονται» ἀντηγῶσι Ἀριστ. Θεομ. σπαν. αἶε. «ἐπὶ παιγμάτα» Εὐρ. Βάκχ. 161, 998· ἱεμιο.

Βρένθειον, ἢ βρένθιον, τό· εὐώδες καὶ πολύτιμον μύρον Ἀθην. 15, 690.

Βρένθις, ἡ, Πούχ.=βρένθιος Ἀθην. 2, 69· κατὰ Κυρίους ἢ Θρίδας· πρβλ. Β. Ἀν. 223.

Βρένθος, ου, ὁ· 1) θαλάσσιον πεπνὺν Ἀριστ. Αἰ. 2, 9, 1, 11· 2) ἐκ τοῦ φουσκάματος δι' καὶ τῆς ὑπερφανείας τούτου μεταφ. οἷσις, ὑπερφανεία, ἀλαζονεία Ἀθην. 13, 611· ἐκ τούτου δὲ βρενθόνομαι· μτγν. καὶ ἀμφ. ἀντὶ.

Βρενθόνομαι, μόν. ἐν. καὶ παρ. φουσκάων, ἐκφάνομαι ὡς ὁ βρένθος, χαμαρώνω, ὑπηρετώμαι, μέγα φρονῶ, ἐκπύρομαι (φαίνεται ὅτι ἦτο συνήθης ἐν τῷ βίῳ λέξις) Ἀριστ. εἰρ. 26· πρὸς τινα, Λυσ. 887· καὶ συγνά μτγν. Λουκ. Τιμ. 54· ἐπὶ τινι Ἀθην. 15, 625.

Βρέξις, ὡς, ἡ· τὸ βρέξιον Ξεν. Ἰπαρχ. 5, 9.

Βρέτας, εὐς, ἡ· ἑξήκον ἐξωκλόν, ἀγαλμα Αἰσχ. Ἐπτ. 94, παρά μτγν. καὶ ἐν πεζῷ Στράβ. κατὰ Β. Ἀν. 85=ὁ ἀναίσθητος.

Βρεττανία, ἡ· ἡ νῦν νῆσος Ἀγγλία, Britannia Διόδ. 5, 22.

Βρεττία, ἡ· χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας, Πολύδ. Brutium.

Βρεττιανός, ὁ· παρὰ Δ. Περ. σ. 284 Βρεττιανός ἢ ὁρθός. Βρεττανός=ὁ κάτ. τῆς Βρεττανίας Πολύδ. Στράβ. ἐπιθ. Βρεττανικός, 3· «αἱ Βρεττανικαὶ νῆσοι» Πολύδ. παρὰ Δ. Περ. σ. 566 Βρεττανίδες ἐκ τοῦ Βρεττανίος.

Βρεττιανί, οἶ· οἱ κάτ. τοῖς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ Στράβ. Πολύδ. Brutii, ἐπιθ. Βρεττιανός, 3, Πολύδ.

Βρεφικός, 3· ἀνῆκων ἀρμόζων εἰς βρέφος μτγν.

Βρεφικῶς, ἐπὶρ. ὡς βρέφος μτγν.

Βρέφιον, τό, ὅπου. τοῦ βρέφους μτγν.

Βρεφάθεν, ἐπὶρ. ἐκ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας Εὐστ.

Βρεφο-κομῶ· περιποιεῖσθαι, ἀνατρέφω βρέφη μτγν.

Βρεφο-κτόνος, 2· ὁ κτείνων, φονεύων βρέφη Λυκόφρ. 229.

Βρεφόομαι· γίνομαι ἑμδρουν, βρέφος· σπέρμα ἐκκλ. καὶ ἐνερ. κάμνω ἑμδρουν Εὐστ. σ. 1535, 44.

Βρέφος, τό· 1) τὸ ἐμδρουν ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς Ἰλ. ψ, 266· «τὸ βρέφος ἐν τῇ γαστρὶ» Πλούτ. ἡθ. σ. 1054· 2) τὸ νεογεννημένον παιδίον Πίνδ. Ὀ. 6, 33· ἰδ. τὸ παιδίον ἐφ' ὅσον θηλάζει· ἐπὶ ζώων Πρ. 3, 153· «ἐκ βρέφους» = παιδιόθεν Ἀνθ. 9, 567· «ἀπὸ βρέφους» Ν. Δ.

Βρεφο-τροφετόν, τό· τὸ μέρος ὅπου τρέφονται τὰ βρέφη (τὰ ἐκτείνοντα) ἐκκλ.

Βρεφο-τρέφος, 2· ὁ τρέφων βρέφος ἢ δρέφρη μτγν.

Βρεφο-υργέω· δημιουργῶ, σχηματίζω βρέφος, τεκνοποιῶ ἐκκλ. παθ. «βρεφοργεῖται» Ἀθην. τ. 2, σ. 417.

Βρεφο-υργία, ἡ· τεκνοποιία Βούχ.

Βρεφύλλιον, τό· ὅπου. τοῦ βρέφους Λουκ.

Βρεφ-ώδης, 2· ὁμοίος μὲ βρέφος Φίλων.

Βρεφώδης, ἐπὶρ. ὡς βρέφος Ὀργεν.

Βρέγμα, τό, καὶ

Βρεγμός, ὁ· 1) βρέγμα· 2) Ἰλ. ε, 586 καὶ μτγν. π. π. γ. Νικ. Θερ. 219.

ΒΡΕΧΩ (πρβλ. διαβρέγω)· ὑγραίνω, καὶ μέλιστα τὴν ἐπιφάνειαν, ἐν ᾧ τὸ τέγγει σημαίνει ποτίζω· ἐν ὕδατι Πρ. 3, 104· «δερχθῆναι Ξεν. Ἀν. 1, 4, 17, ἰδ. ἐπὶ βροχῆς Β. Ἀν. 291· «τὸ ἀγαλμα οὐ βρέχεται» Πολύδ. 16, 12· συγνά ἐν Ν. Δ. καὶ μτγν. ἀπροσώπ. 2) ἐν γενήτορι ὡς βροχὴν, κατακλύζω, ἐπισωρεύω· «ἀκτίσι βεδρεγμένους σώμα» Πίνδ. Ὀ. 6, 56· «βρέχει χρυσάϊς νιφάδεσσιν πόλιν», 7, 34· «βρέχεται νιφάδι πολλὰ», 11, 53· 3) μεθοκοπῶ, πίνω Ἀθην. 1, 23· βεδρεγμένος=μεθοκοπένος, 1, 23· «μέθῃ βρεχθεῖς» Εὐρ. Ἰλ. 326· μετφ. «νευρὴ βραχεῖσα» Ἀνακρ. 31, 26, madefacio, intingo, fluo.

Βρετ, ἀρχ. συγκ. τόπ. ἀντὶ βρεθῶ Β. Ἀν. 567, κατὰ Στράβ. ὁ Ἦσ. μεταχειρίσθη ἀντὶ τοῦ βρεθῶν· τούτου διάφορον εἶνε τὸ βρετ' ἀχώριστον ἐπιτακτικὸν μόριον προτασόμενον ἐν ἀρχῇ τῶν λέξε. ὅπου ἐγεννήθη ἐκ τοῦ ἐρι προτάζει δίγαμμα καὶ ἀποκοπὴ τοῦ ε, ἐκ τούτου αἱ λέξ. βριάω, βριαρός, ὄβριμος, βριάρεως, ὄβριάρεως.

Βριαντική, ἡ, δηλ. χώρα· ἡ ἐκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ Αἰάσου ἐν Θράκῃ χώρα Πρ. 7, 108.

Βριάρεως, γεν. εὐ· ὄν. γίγαντος, ἐκατόγχερος, ὃν οἱ ἄνθρωποι ἐκάλουν Αἰγαιώνα Ἰλ. α, 493· ἐδοξήθη ποτε τὸν Δία κατὰ τὸν λοιπὸν θεῶν, παρ' Ἦσ. θε. 714, 7 εἶνε βοηθὸς τῶν θεῶν κατὰ τὸν Τίτανων καὶ γαμβρὸς τοῦ Ποσειδῶνος· καλεῖται δὲ καὶ Ὀδριάρεως Ἦσ. θε. 617, ὅπου κατὰ Α. Διδόρριον ὁρθότ. παρ' Ἡσιόδου· «Βριαρεὺς στήλαι» εἶνε τὸ ἀρχαῖον. ὄν. τῶν Ἰρρακλείων στήλων Αἰλ. Π. Γ. 1, 5, 3· (ωωω· παρὰ ἐπ. τρισύλλαβος ωωω).

Βριαρής, ἀμφ. γρ. ἀντὶ

Βριαρός, 3· ἰσχυρός, στερεός, στιβαρός· «κόρυς Ἰλ. λ, 375, καὶ συγνά· τρυφάλεια, τ, 380 καὶ μτγν. π.· ῥίξαι Νικ. Θερ. 659· δέμας Τρυφ. 19.

Βριαρότης, ἡτος, ἡ· ἰσχύς, βῶμη, στιβαρότης, ῥωμαλειότης, Εὐστ.

Βριαρόδ-χειρ, ειρος, 2' ὁ ἔχων βριαράς (στί-
δαράς) χείρας μτην.

Βριζάω, 1) κάμνω ισχυρόν, στίδαράν, ἐνδυνα-
μίζω. Ψα. ἔρ. 5' 2) ἀμετάβ. εἶμαι ισχυρός, ἔρ. 5.

Βριζέας, ὅδε Βρύγοι.

Βριζικός, δ' ἔχους κητώδης Ἀθην. 7, 332, δ.
γρ. βριζικός.

Βριερός, ἰων. ἀντὶ βριαρός Θωμ. Μάγ.

Βριζά, ἡ· εἶδος σιτηροῦ συνήθους ἐν Θράκῃ καὶ
Μακεδονίᾳ, ἡ κοιν. καλουμένη σήκαλη Γαλην.

Βριζόμαντις, εως, ἡ· βριζώ, ἐνυπνιόμαντις
Ψούχ.

Βριζήω, μ. βριζώ· νυστάζω, ἰδ. μετὰ τὸ φαγη-
τόν, ἀποκοιμῶμαι Εὐρ. Ῥήσ. 825' μεταφ. ἀ-
πρακτῶν - αἶμα, φρόν. Αἰσχ. Εὐμ. 280.

Βριζώ, οὐς, ἡ· ἡ ἐν ὕπνῳ μάντις·, ὅσα δὲ
ἐνυπνίων μαντευομένη· Ἀθην. 8, 335.

Βριζήπιος, 2' μεγάλῳφονος· Ἀρης Ἰλ. ν. 521.

Βριζήριος, 3' ἰων. ἀντὶ βριαρός.

Βριζήρις, 2' ἀντὶ βριζῶς ἔσφ.

Βριζός, εως - οὐς, τὸ· βάρος, φορτίον, βαρύτης
Ἰπποκρ. Εὐρ. Τρ. 1050, pontus gravitas.

Βριζόσυνη, ἡ· βαρύτης, βάρος Ἰλ. ε, 839.

Βριζόκτεροι, ἰων. γεν. ὡ· ὁ ἔχων βαρέα κέρατα
Ὀππ. δλ. 2, 290.

Βριζόνοος - οὐς, ὡν - οὐν 2' ἐμδριπής τὸν
νοῦν, βαθύνουσ, φρόνιμος, σοφός· Ἀπόλλων
Ἀνθ. 9, 525.

Βριζός, εἰα, ὡ· βαρύς· ἔγχοις Ἰλ. ε, 746,
συγκρ. βριζότερος Αἰσχ. Ἀγ. 200.

Βριζώ, μ. βρίζω Ὀμ. ὕμν. 4, 456, παρ. βέ-
δριθα· 1) ἔχω βάρος, εἶμαι βαρύς, εἶμαι βαρυ-
φορτωμένος· «σταφυλῆσι μέγα βριζουσάν ἀ-
λυσίαν» Ἰλ. σ, 561· «βριζοῖσι δένδρεα καρπῶ» Ὀδ.
τ, 112' καὶ ἀπτοῦ. ἐπὶ τῶν ψωμωμένων στα-
φύων Ψα. ἔρ. 464· «βεβριζοῖ ναὺς σάκεσσι καὶ
ἐγγεσσι» Ὀδ. π, 474· «εὐδοξία μέγα βριζοῖ»
Πίνδ. Ν. 3, 38· ὁδῶ Εὐρ. Τρω. 266' μετὰ
γεν. «τραπέζαι σίτου βεβριζοῖσι» Ὀδ. ο, 334.
«ἔρις βεβριζοῖσι» ὁχληρά Ἰλ. φ, 385· «ὅπῳ
λαΐασι γῶν βεβριζοῖσι», π, 384, ἐντ. 2) ὑπε-
ρέγω, ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω, εἶμαι ἀνώτερος·
«ἰδύοις» Ὀδ. ζ, 159, ἰδ. ἐν τῇ μάχῃ Ἰλ. μ,
316· «χειρὶ Σωφ. Αἴ. 130· ὁδῶ Εὐρ. Τρ. 216·
κλίνω πρὸς τὸ ἐν μέρει, θαρσύνω, γέρω, ληγῶ
ἀπὸ τοῦ βάρος, ἐπὶ Ἰππων Πλάτ. Φαίδρ. 247
καὶ μτην - κάτω Ἀνθ. 11, 91· 3) μεταβ. φορ-
τίνω, κάμνω νὰ βαρύνῃ Ἦσ. ἔρ. 464· «τὴν
πλοῦτον Πίνδ. Ν. 8, 13· τάλαντα Αἰσχ. Πέρσ.
346 καὶ μτην. π. καὶ παθ. «βριζομένη μῆ-
κων καρπῶ» = φορτωμένη Ἰλ. θ, 307· «βριζο-
μένης ἀγαθὸν ἐπίμεστον τραπέζης» Φερικράτ.
παρ' Παιγ. «γαλκρήτω νάματι» Ἀνθ. δ, 291,
ingravesco, propendeo, inclino, polleo.

Βριζίνισαι, αἰ· φροῦριον Σικελίας Θουκ. 5, 4.

Βριζήσας, δ' ὅρος τῆς Ἀττικῆς Θουκ. 2, 29.

Βριζάω· βρυζομαι, ὡς λέων, ὀργίζομαι σφο-
δρῶς Σουδ. Ψούχ.

Βριζοῦμαι, αἰ· φροῦριον Σικελίας Θουκ. 5, 4.

Βριζήσας, δ' ὅρος τῆς Ἀττικῆς Θουκ. 2, 29.

Βριζάω· βρυζομαι, ὡς λέων, ὀργίζομαι σφο-
δρῶς Σουδ. Ψούχ.

Βριζοῦμαι, αἰ· φροῦριον Σικελίας Θουκ. 5, 4.

Βριζήσας, δ' ὅρος τῆς Ἀττικῆς Θουκ. 2, 29.

Βριζάω· βρυζομαι, ὡς λέων, ὀργίζομαι σφο-
δρῶς Σουδ. Ψούχ.

Βριζοῦμαι, αἰ· φροῦριον Σικελίας Θουκ. 5, 4.

Βριζήσας, δ' ὅρος τῆς Ἀττικῆς Θουκ. 2, 29.

Βριζάω· βρυζομαι, ὡς λέων, ὀργίζομαι σφο-
δρῶς Σουδ. Ψούχ.

Βριζοῦμαι, αἰ· φροῦριον Σικελίας Θουκ. 5, 4.

Βριζήσας, δ' ὅρος τῆς Ἀττικῆς Θουκ. 2, 29.

Βριζάω· βρυζομαι, ὡς λέων, ὀργίζομαι σφο-
δρῶς Σουδ. Ψούχ.

Βριζοῦμαι, αἰ· φροῦριον Σικελίας Θουκ. 5, 4.

Βριζήσας, δ' ὅρος τῆς Ἀττικῆς Θουκ. 2, 29.

Βριζάω· βρυζομαι, ὡς λέων, ὀργίζομαι σφο-
δρῶς Σουδ. Ψούχ.

Βριζοῦμαι, αἰ· φροῦριον Σικελίας Θουκ. 5, 4.

Βριζήσας, δ' ὅρος τῆς Ἀττικῆς Θουκ. 2, 29.

μῖς. «βριζήσας» Ἀριστ. Ἰππ. 852, irascor
πρὸς. ἐμδριμάω.

Βριζή, ἡ· ὄργη, ἀπειλή, ἀγανάκτησις, ἰδ. τὸ
φράγμα ὀργισμένων ζώων, δύναμις Ἀπολ. Ῥ.
4, 1677' ὡς τὸ ἐρίθας Ὀμ. ὕμν. 28, 10.

Βριζήδον, ἐπὶ μ. μὲ φράγμα, μονογυρίζοντα
ἀπὸ θυμὸν Νόν.

Βριζήμα, τὸ· ἐρίμη Ἀνθ. Πλαν. 103.

Βριζήας, δ' ὀλυμπιονίκης τις.

Βριζήσις, εως, ἡ· ἐρίμωσις.

Βριζομαι· φρούττω ἐκ τοῦ θυμοῦ, ἐμδριμάω,
ἀνυγγομαι σφοδρῶς - τινὲ Σεν. Κυρ. 4, 5, 0·
ὅπο ὄργης θαρσύνεσθαι Β. Ἀν. 30.

Βριζώ, οὐς, ἡ· ἐπὶ τῆς ἑκάτης ἡ Περσέφ-
νης, ἡ ὀργισμένη, ἡ φοδερὰ Ἀπολ. Ῥ. 3, 861.

Βριζώδης, 2' φρικώδης, ἀγριώτης, ὀργισμένης
Σταθ. ἐκλ. 1, σ. 986.

Βριζώσις, εως, ἡ· ἐρίμωσις, τὸ ἐμδριμάω,
ἀνυγγομαι, ἀγανάκτησις Φιλόδημ.

Βριζός, δ, δ. γρ. ἀντὶ ἐρίθας.

Βριζόμαρος, 2' ὁ θαρύνων, λυγρὸν ἐκ τοῦ
θάρος τὴν ἀμαρτίαν· Ἀρης Ἰλ. ἀστ. 411.

Βριζόμαρος, 2' ὁ τὸν αὐχένα θαρύνων Ἰπποκρ.
Βριζέως, εως, ἐπ. ἡσ· ὁ πατὴρ τῆς ἡσ·
σφιδος Ἰλ.

Βριζήτης, ἰδος· ἡ θυγ. τοῦ Βριζέως, ἡ πατὴρ
λακίς τοῦ Ἀχιλλέως Ἰλ.

Βριζόσις, ὅδε ἐρίμωσις.

Βριζών, ὀνος· Μακεδὼν τις Ἀρρ. Ἀν. 3, 12, δ.
Βριζόμαρος, ἡ· ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ
Κρησὶ Σταθ. 10, σ. 479.

Βριζόμαρος, δ' πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βριζομάρος, ὁ· πατριὰς τῆς Μοισίας εἰσβάλλον
εἰς τὸν Ἰστρον Ἦρ. 4, 49.

Βρομιάς, ἄδος, ἡ 1) θηλ. τοῦ βρόμιος· -πῆ-
γη Ἀθην. 10, 449· 2) εἶδος ποτηρίου, 11, 784.
Βρόμιος, 2· ὁ προσενὼν κρότον (βρόμον), ὁδ-
ρυκόν, ὁ βοῶν, ἀνηχῶν· -φύμιγξ Πίνδ. Ν.
9, 8· 12· ὁ Βρόμιος = ἐπιθ. τοῦ Βάκχου Αἰσχ.
Εὐμ. 24· καὶ συχνά καὶ ὡς ἐπιθ. ὁ ἀποβλέ-
πων τὴν Βάκχον, Βακχικός· -κρόταλα Εὐρ.
Ἀλ. 1324· -θύρτος, Ἡρ. μ. 890· «ἡχοίς βρο-
μίας» Ἀριστ. νεφ. 310· -νύμφαι Ἀθην. 15,
894· ἐντ. δὲ «Βρομίου πῶμα» = οἶνος Εὐρ.
Κόλλ. 122· «ὅμα βρομίου βεβαρημένους» Ἀνθ.
Παν. 309, resonans.
Βρομιάδης, 2· Βακχικός· -πῆλδης Ἀνθ. 11, 27.
Βρομιάτις, ἴδος, ἡ· Βάκχη Ὀππ. κυν. 4, 300,
ἐπιθ. βρομία, βρομιάδης· -πίδαξ. κυν. 340.
Βρόμος (βρόμω), ὁ· βροή, κρότος, ἤχος ἐπὶ τοῦ
πυρός Ἰλ. ξ, 396· -κεραυνὸς Πίνδ. Ὀ. 2, 27·
-αὐλῶν Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 452· -τυμπάνων Ἀνθ.
6, 217· -ἀνέμων, 7, 8· ἐπὶ σεισμοῦ Διοδ. 5, 7.
Βρόμος, ὁ· εἶδος σιτηροῦ, κοιν. βρώμη Θεοφρ.
καὶ βόρμος Ἡσώχ.
Βρόμος, ὁ· βρώμος ἀμφ.
Βρομώδης, 2, ἔσφ. ἀντὶ βρωμώδης.
Βρονταίος, 3· ὁ ἀνήκων εἰς βροντήν, ὁ βρον-
τῶν· -Ζεύς Ἀριστ. κόσμ. 7· -νεφέλη, ἡχώ
Ὀρφ. ὕμν. 14, 20.
Βροντάς, ἄδος, ἡ· ἡ βροντώσα, μαινάς (ι)
Ἰλ. Βυζ.
Βροντῶν· βροντῶ, μπουμπουνίζω Ὀδ. ξ, 305·
καὶ μεταφ. ἐπὶ θανάτῳ φωνῆς π. χ. τοῦ ῥήτο-
τος Ἀριστ. σοφ. 624· ἀπροσώπ. «ἐάν βροντήσῃ»
Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6, 2, 9, 3 καὶ παθ. Ἀριστ.
Βροντεῖον, τό· μηχανὴ ὅπως τῆς σκηνῆς τοῦ
θεάτρον πρὸς μίμησιν βροντῆς Πολυδ. 4, 130.
Βροντή, ἡ 1) βροντή, μπουμπουνιά, μπου-
μπουνιτῶν Ἰλ. φ, 199, καὶ συχνά Πίνδ. Ὀ. 4, 1
καὶ μετγ. καὶ ἐν πεζῷ Πλάτ. πολ. 10, 621,
καὶ πλ. Σοφ. Οἰ. Κ, 1514· 2) ἡ κατάστασις ἐν
ἣ ἐκρίσκειται ὁ ὑπὸ τῆς βροντῆς ἐκπληκτικοί, ἐμ-
βροντήσιζ· «φῶδον ἢ βροντὴν ἐμβάλλειν» Ἡρ.
γ, 10, tonitrus.
Βροντηδόν, ἐπὶρ. ὡς βροντή Χρ. Σιδ.
Βρόντημα, ἄτος, τό· ὁ κρότος τῆς βροντῆς,
βροντή Αἰσχ. Πρ. 993.
Βρόντης, οὐ· ὄν. τινὸς τῶν Κυκλώπων, οἵτινες
ἐχάλευον εἰς τὸν Δία βροντὰς Ἡσ. θε. 140.
Βροντησι· κέρανος, 2· ὁ βροντῶν καὶ ἀ-
στράπτων, ὁ φέρων τὴν ἤχον καὶ τὸν κεραυνὸν
τῆς βροντῆς· -νεφέλαι Ἀριστ. νεφ. 266.
Βροντητικός, 3· ὁ ἐπιτηδεύων τὸ βροντᾶν Εὐστ.
Βρονταίος, 3· ὁ ἐρχόμενος, καταπίπτων μετὰ
τὰς βροντὰς· -ὕδαρ Ἰπποκρ.
Βροντινός, ὁ· Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου
Δ. Λαερ. 8, 42.
Βροντο·γενής, 2· βροντόπαις, ὁ ἐκ βροντῆς
γεννηθεὶς ἐκκλ.
Βροντο·ειδής, 2· ὁ ἐν εἴδει βροντῆς ἐκκλ.
Βροντοειδής, ἐπὶρ. ὡς βροντὴ ἐκκλ.
Βροντο·ηχής, 2· α) ὁ ἡχὼν ὡς βροντῆς, βρον-
τώδης Βυζ.
Βροντό·παις, αἶδος, 2· ὁ υἱὸς τῆς βροντῆς,
οἱ ἀπόστολοι· Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης ἐκκλ.
Βροντο·ποιός, 3· ὁ προσενὼν βροντὰς Λουκ.
φύλψ. 4, 24.

Βροντο·αχοπία, ἡ· ἡ παρατήρησις τῶν
βροντῶν ὡς καὶ ἡ δι' αὐτῶν μαντεία Ἰωαν. Λυδ.
Βροντο·φῶνος, 2· ὁ ἔχων βροντώδη φωνήν,
μεγαλόφωνος, μετγ.
Βροντώδης, 2· ὁ ἔχων φωνὴν βροντῆς, ὁμοίος
μετ βροντῆν, μετγ.
Βρότειος, 2 καὶ 3· ὀνητός, ἀνθρώπι-
νος· «βροτεία ὁμίλια» Εὐρ. Ἰππ. 19, 18.
παρὰ τραγ.· ἡχώ, ὄδρις Αἰσχ. Πρ. 116·
φῶτα Εὐρ. Βάκχ. 542· -φύσις Ἀνθ. Παν. 52,
mortalis.
Βρότεος, 2· βρότειος· φωνὴ Ὀδ. τ, 545· -εὐνή
Ὀμ. ὕμν. Ἀφρ. 47· -χρῶς Ἡσ. ξρ. 414·
-ἔθνος Πίνδ. Ν. 3, 71· -σώματα, πόλεις, ἀρεταί,
Ὀ. 9, 86, Αἰσχ. Εὐμ. 164.
Βροτήσιος, 3· βρότειος· ἔργα Ἡσ. ξρ. 771·
ἀνὴρ Πίνδ. Π. 5, 3· -χίρ Εὐρ. Ὀρ. 271·
-μορφή, Βάκχ. 4.
Βροτο·6· ἀμ·ων, ὄν, γεν. ὄνος, 2· ὁ βαίνων
ἐπὶ ἀνθρώπων Ἀνθ. 15, 21.
Βροτο·γενής, 2· ὁ ἐκ θνητῶν γεννηθεὶς μετγ.
Βροτό·γηρυς, υ, γεν. υός, 2· ὁ ἔχων ἀνθρω-
πίνην φωνήν (γῆρυν)· -ψιττακός Ἀνθ. 9, 562.
Βροτο·δαίμων, ὄνος, 2· ἀνθρωποδαίμων,
ἡμίθεος Ἡσώχ.
Βροτο·ειδής, 2· ὁμοίος μετ ἀνθρώπον, ἀνθρω-
πόμορφος Μανθ. 6, 446.
Βροτούς, ἴσσα, ἐν· αἱματωμένους ἀπὸ ἀνθρώ-
πινον αἵμα (βρότον)· -ἔναρα Ἡσ. ἀσπ. 367· -ἀν-
δράγρια Ἰλ. ξ, 509, δηλ. ἡμαγμένα ἀρ. λιβ.
Βροτο·κέρτης, οὐ, ὁ· ὁ τοῦς βροτοῦς κείρων,
κουρεύς Ἀθην. 3, 98, διόρθ. Κασσάδωνος ἀντὶ βρο-
τοκέρης.
Βροτο·κλώστειρα, χορεΐη, ἡ· ἡ κλώθουσα
(ἀσφαρίζουσα) τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων Μα-
νθ. 4, 11.
Βροτο·κτονέω· κτείνω, φονεύω ἀνθρώπους
Αἰσχ. Εὐμ. 399· αἶμαι
Βροτο·κτόνος, 2· ἀνθρωποκτόνος, φονεύς·
-θυσία Εὐρ. Ἰ. Τ. 384· -Ἄρης Ὀρφ. ὕμν. 64·
-κράνεα Ἀνθ. 6, 123, homicida.
Βροτο·λοιγός, 2· ὁ ἀφανίζων, φονεύων τοὺς
βροτοῦς· -Ἄρης Ἰλ. συχνά καὶ Ὀδ. 0, 115,
Αἰσχ. ἰκ. 665· -ἔρως Ἀνθ. 5, 180.
Βροτός (μόρος, μορς, ὅθεν τὸφ. ἀντὶ μορός·
ἐντ. τὸ σύνθετ. φασί· -μόροτος), ὁ· ὀνητός,
«φθατὺς ἢ γηγενὴς ἀνθρώπος» Ἡσώχ. παρὰ τῷ
ὁποῖω «βροταί» = γυναῖκες· -ἀνὴρ Ἰλ. ε, 361,
-ἔθνος Πίνδ. Π. 10, 28· ὡς οὐα. ὁ βροτός = ὁ
ἀνθρώπος ἀντὶθ. «θεοὶ οἱ ἀθάνατοι» Ὀμ. καὶ
μετγ. π. ὑπὸ τοῦ Ὀμ. καλοῦνται οἱ ἀνθρω-
ποι δειλοί, διεροί, ἐπιχθόνιοι, θνητοί,
δίκυροι· «βροτὸς αὐδήςσα» Ὀδ. ε, 334.
Βράτος, ὁ· τὸ ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ ἀνθρώπου χυ-
θὲν αἷμα· «τὸ ἐκ τοῦ φόνου λάθρον, τὸ μετὰ κο-
νιοῦ τοῦ αἵμα» ἀρ. λιβ.· -αἱματοίς Ἰλ. ζ, 425·
-μέλας Ὀδ. ω, 188.
Βροτο·σκόπος, 2· ὁ σκοπῶν, ἀφωρῶν τοῦ
βροτοῦς καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν· -μαινάδες Αἰσχ.
Εὐμ. 476.
Βροτοσ·σῶας, 2· ὁ σῶζων τοὺς βροτοῦς· -πέ-
τηρ Ὀρφ. λιβ. 750.
Βροτό·σπ·νας, 2, Εὐρ. ἀποσπ. παρὰ Σχολ. Ἀ-
ριστ. εἰρ. 123, δ· -τρ. ἀντὶ δαρύστονος, δαρύδρομος.

Βρυύω· καλύπτω, σκεπάζω με βρύαν· Ἀριστοτ. περὶ χρωμ. 386. σ. 792, 1.
 Βρύσις, ἡ· τὸ ἀναβρύειν καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἀναβρύει τὸ ὕδωρ, πηγή ὕδατος μετ'ν.
 Βρύσις αἰ, αἰ· πόλις τῆς Λακωνικῆς· Ἰλ. 6, 583· παρὰ Πανσ. 3, 20, 3 Βρύσις αἰ.
 Βρυσμὸς, ὁ· βρύσις Ἀρχαῖα. 58, 24.
 Βρύσσοι καὶ βρύττοι, ὁ· εἶδος ἔχινου θαλασσίου Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 5, δ. γρ. βυρσῶν, βρυτῶν Ἀθην. 3, 91.
 Βρυσσωνο-θρασυμαχιο-ληψι-κέρματα οἱ, οἱ Ἀθην. 11, 509, διόρθ. Μαίνεκ. ἀντὶ «Βρυσσωνοθρασ.»· κερδοσκόποι σύντροφοι τοῦ Βρύσσωνος καὶ Θρασυμάχου.
 Βρύττα ἡ βρύττα, τὰ· τὰ ἐκπίσματα (τοῦ ἡπύου) τῶν σταφυλῶν καὶ ἐλαίων Ἀθην. 2, 56.
 Βρυτήρ, αἰολ. ἀντὶ βυτήρ.
 Βρυτίσαι, οἱ· γένος τι ἐν Ἀθήναις Δημ. κατὰ Ναιφρ. σ. 1365.
 Βρυττικός (βρύττω=πυρεττώ), 3· ὁ ἔχων πυρεττὸν· γράβη Ἀθην. 11, 485, ὁ Μαίνεκ. παράγει αὐτὸ ἐκ τοῦ βρύττιος καὶ ἐξηγεῖ bibaculis.
 Βρύτινος, 3· ὁ ἀνέκων ἢ χαμωμένος ἀπὸ βρύττιον (νήμα) Κρατίν. παρ' Ψουχ.
 Βρύταν, τό, ἡ βρύττος, δ· 1) εἶδος ζώου Θεόφρ. πρὸς 18. Ἀθην. 10, 447, ὅστις ἐξηγεῖ «κρίθινος οἶνος» καὶ λέγει ὅτι κατασκευάζεται καὶ ἐκ καρπῶν καὶ ριζῶν· 2) ζῶον ὅμοιον κανθάρω Ἠσυχ. ἐξ οὗ κατασκευάζεται τὸ «βρύτινον πηνισμα».
 Βρύττος, ὁ· εἶδος ἔχινου θαλασσίου Ἀριστοτ. Βρύττω, μ. ἔξω· βρύττω· βρύττειν ἐσθίειν· Ἠσυχ. Βρυχάζω· βρυχάομαι Ἀισ. μυθ. 307, ἡ κατὰ διόρθ. τοῦ Βουτμάνου = βρυάζω.
 Βρυχάλεος, 3· ὁ βρυγόμενος.
 Βρυχανάομαι Νικ. ἀλ. 221 ἀντὶ Βρυχάομαι, ἀποθ. κατὰ τοὺς ἀρ. λεξ. 18. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν λέοντων· οὐρλιάζω, μουγγρίζω Πολυδ. 3, 86· καὶ ἐπὶ βροῶν Σοφ. Αἴ. 320· ἐπὶ ἐλεφάντων Πλούτ. Πυρ. 33, μεταφρ. ἐπὶ ἀνθρώπων ὡς ἐκφράσις σφοδρῆς ἀλληλόθεν «βρυχηθεῖς» Σοφ. Οἴ. τ. 1265 καὶ μετ'ν. π. ἐπὶ τοῦ κλαυθμυρισμοῦ τῶν παιδῶν ἀντὶ τοῦ «κλαυθυρίζειν» Μέν. ἀποστ. 432, γυμν. πρὸς 18. βρύχω.
 Βρυχητός, ὁ· πυρεττός, κυρ. βρυγμός· τῶν δόοντων τῶν καταλαμβανομένων ὑπὸ πυρεττοῦ ἀρ. λεξ. Πρυχί, ἡ· βρυγμός, τριήμερον τῶν δόοντων Ἀπολ. Ρ. 2, 83 καὶ μετ'ν. π.
 Βρυχηδόν, ἐπίρ. μετὰ βρυχημάτος Ἀπολ. Ρ. 3, 1374· ἐπὶ κυνῶν Ἀνθ. 9, 371.
 Βρυχηθμός, ὁ, Ὀππ. κυν. 4, 171 καὶ Βρυχημα, ατος, τό· τὸ βρυχᾶσθαι, ἡ φωνὴ τοῦ λέοντος, οὐρλισμα, μουγγισμα· λέοντος Ἀνθ. Πλαν. 94· ἐπὶ ἀνθρώπων Πλούτ. Μαρ. 20. γυμν. Βρυχητής, αὖ, ὁ· ὁ βρυγόμενος, ἐπὶ λέοντος Ἀνθ. 6, 57, καὶ
 Βρυχητίας, οὐ· βρυχητὴς μετ'ν.
 Βρυχητικός, 3· ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα τοῦ βρυχᾶσθαι· τὸ βρυχητικὸν τῶν ῥημάτων Τζέτζ. αἰς Λυκόφρ. 739· ὁ βρυγόμενος ἑκκλ. Βρύχιος, (βρύξ), 3 καὶ 2· ὁ ἀποβλέπων τὸ δάκρυ τῆς θαλάσσης, ὑποβρύχιος, παθός· «βρύχιος ἔλμη» Αἰσχ. Πρ. 1083· «βρυχί ἔλξ» Ἀπολ. Ρ. 1, 310· πόντος Ἀθην. 7, 302· «βρύχιος

ἔλξω βροντῆς» Αἰσχ. Πρ. 1082, συνήθ. ἐρηγι νεύεται ἐκ τῆς θαλάσσης, ὁρᾷ· ἡ εἰρηθεύει οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ βρύχου κατὰ τὸν Σχολ. οἷον ἡμ. ποδίζει ἡ προσφύα τῆς πρώτης συλλαβῆς «βρύχιον ἀναστίνουσα» Ἠλιοδ. 6, 9, submersa.
 Βρυχημή, ἡ· βρυχή Κ. Σμ. 4, 241.
 Βρυχημός, ὁ, δ. γρ. ἀντὶ βρυγμός Νικ. θηρ. 716.
 Βρύχω (πρὸς 18. βρύχω, τοῦ ὁμοίου κατὰ Μοτριν εἶνε ὁ κοινὸς τύπος)· τρίζω τοὺς δόοντας Ἰπποκρ. δόοντας Ἀνθ. 15, 51, ἀορ. 6· βρυχόν, δάκνω, θαγκάω Ἀνθ. 9, 252· ἐν Εὐρ. Κύκλ. 359, 371 μετεβλήθη ἡ γραφὴ τῶν χειρογρ. βρύκειν. Παθ. βρύχομαι Σοφ. Φιλ. 745 κατὰ τὸν Σχολ. = ἐσθίωμαι, ὁ παρὰ βί· βρυχα (πρὸς 18. βουτμαν. λεξ. 2, 123, ὅπερ ἡ Σχολ. ἐξηγεῖ ἐπὶ τοῦ τριγμοῦ τῶν δόοντων τοῦ πληγωμένου ἢ θνήσκοντος) ἀνήκει εἰς τὸ βρυχάομαι = φωνάζω δυνατὰ Ἰλ. ν, 393· ἐπὶ τοῦ ἔχου τῶν νομιάτων, ο. 264. frendo
 ΒΙΥω (πρὸς 18. βλῶω) μόν. ἐν. καὶ παρτ. 1) πηγάζω, ἀνθῶ, αὐξομαι, 18. ἐπὶ τῶν θαλλόντων φυτῶν, ἀκμάζω, ἔχω ἀφθονίαν, εἶμαι γιμᾶτος· α) μετὰ δότ. «ἔρνος ἀνθεῖ βρύει» Ἰλ. ρ, 36· «βίος βρύων μελίταις καὶ προβάτοις καὶ στείμφοις» Ἀριστ. νεφ. 46· μετφ. -θράσει Αἰσχ. Ἀγ. 167· καὶ ἐν πεξ. «γῆ βρύουσα φυτοῖς» Ἀριστοτ. καὶ μετ'ν. 6) μετὰ γεν. -δάφνης Σοφ. Οἴ. Κ. 16· -νόσου Αἰσχ. Χο. 59· «ἡρώα παγκάρπου γονῆς βρύουσι» Φιλόστρ. γ) παρ' Ἰκκλ. μετὰ αἰτ. «φωνὴ μυρία ἀγαθὰ βρύουσα» Χρυσ. καὶ ἀπτότ. «βρύων ἄλλος» Σοφ. Ἠλ. 421-3) παράγω ἐν ἀφθονίᾳ· «χάριτες ῥόδα βρύουσι» Ἀνακρ. 44, 2, καθ' Ἠσυχ. βρύει· ῥέει, παγάζει, ἀναβλύζει, πηδᾷ, ἀνθεῖ, ἀνίσχιν, αὐξεται· α-3) μεθὼς Μενανδρ. ἐν τῇ Ἀσπίδι.
 Βρυ-ώδης, 2· ἐκ τοῦ εἶδους τῶν βρύων, ὅμοιος μὲ ἡ πλήρης ἀπὸ βρύα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 10· -φλοῖος· δυσώδης Αἰλ. Ἰ. Ζ. 16, 15 καὶ Ἠσυχ. Βρυώνη, ἡ, Νικ. θηρ. 939 καὶ
 Βρυωνία, ἡ, Διοσκ. καὶ
 Βρυωνίς, ἰσος, ἡ, Νικ. θηρ. 858· ἀγρία ἡμπελος ποικιλοκλήνη, κυν. βρυονία· «ἡμπελος λευκή· οἱ δὲ βρυωνίαν· οἱ δὲ ὀφιοστάφυλον» Διοσκ. 4, 184.
 Βρύμα, ατος, τό· 1) πᾶν ὅτι τρώγεται, φαγητὸν Ἰπποκρ. καὶ πῶμα Πλάτ. Κριτ. 115· 2) τὸ φαγόμενον μέρος, τὸ φάγμα (δόοντος), κοῦφωμα Ἰπποκρ.
 Βρωμάομαι -ώμαι, μισ. ἀποθ. 1) καθ' Ἠσυχ. «δέομαι βρώσεως», ἔχω ὄρεξιν· 2) ὀγκάζομαι, γκαρίζω, ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ ὄνου Μοτρ. «βρωμησάμενος» Ἀριστ. σφ. 618· πρὸς 18. βρώμος· 3) βρω· μῶ, βρωμῶ ὡς οἱ τράγοι Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 29.
 Βρωματίζω· δίδω φαγητὸν, ταγίζω ἑκκλ.
 Βρωμάτιον, τό, ὅπου. τοῦ βρώμα Ἀθην. 3, 111.
 Βρωματο-μῖξ-απάτη, ἡ· ἡ διὰ τῆς μίξεως τῶν βρωμάτων ἀπάτη, βλαβερά ἀπόλαυσις μεμιγμένων φαγητῶν Ἀνθ. 9, 642.
 Βρωματώδης, 2· βρωμώδης Διοσκ.
 Βρωμῶ· βρωμῶ, ὄζω, ἐπὶ τῆς ὁμῆς τῶν τράγων μετ'ν.
 Βρώμη, ἡ· τροφή Ὀδ. κ, 460 καὶ μετ'ν. π.
 Βρωμήεις, εσσα, εν· δι' ἡγαρίζων, ὄνος Νικ. ἀλ. 409, καὶ ἐπὶ ὄηλ, 480.

Βρωμησις, ιως, ἡ τὸ γκάρισμα Αἰλ. Ἰ. Ζ. 3, 7 ἐκ διουθ. Πολυδ. 5, 88.

Βρωμηστική, οὗ, ὁ βρωμητής Έτ. Μ. ὁ γκαρίζων ὄνος Ἀθην. 15, 883.

Βρωμητήτωρ, ορος, ὁ βρωμηστής Νικ. θηρ. 357.

Βρωμητής, διόρθ. ἀντὶ βραττίτης.

Βρωμο-λόγος, 2° αἰσχρολόγος, ὁ βρωμερὸς λόγους λέγων Λουκ. Ψευδολ. 24.

Βρώμος, ὁ 1) βρώμη, τροφή Ἀρατ. 1021· 2) βρώμα, ἀποφορά τῶν τραγῶν, δυσωδία Διοσκ. πρὸλ. Λοδεκ. Φρυν. 156· παρὰ Πλουτ. καὶ ἄλλ. δι. γρ. βρομώδης.

Βρωμώδης, 2° βρωμερὸς, δυσωδὸς ὡς ὁ τράγος Διοσκ.

Βρωσεῖω, ἔφετ. τοῦ βιβρώσκω· ἐπιθυμῶ νά φάγω, ἔχω πείναν Καλλ. ἀποσπ. 435.

Βρώσιμος, 2° ὁ δυνάμενος βρωθῆναι, φαγώσιμος Αἰσχ. Πρ. 479· αἶ καὶ κυσίαν πεινώσιν οὐχὶ βρώσιμα· Κλ. Ἀλ. στρ. 7, σ. 305.

Βρώσις, ιως, ἡ 1) τροφή, φαγητόν· καὶ πόσις Ὁδ. α. 489· καὶ ἐν πεζ. Πλάτ. νόμ. 6, 783· 2) τὸ ἐσθλεῖν, τρώγειν, πολ. 10 619· 3) σπῆλις, φθορά, ἐκκλ. Ματθ. 6, 19, cibus, erasio.

Βρωτίς, 4° ὅστις πρέπει νά φαγῶθι Λουκ.

Βρωτίτης, ηρος, ὁ α τρώγων, κατατρώγων, ἀφαιρίζων· αἰχμαλ Αἰσχ. Εὐμ. 803· δόδοντες Νικ. ἄλ. 421.

Βρωτικός, 3° ὁ ἀνέμων, ἔχων διὰ θάλασσαν εἰς τὸ τρώγειν· δυνάμεις = ἀρετικὰ φάρμακα Ἀθην. 8, 335· βρωτικώτερον Πολυδ. 6, 39.

Βρωτικῶς, ἐπὶρ. «ἔγω» = βρωσεῖω Εὐστ.

Βρωτός, 3° βρωπίμος· καὶ ποτὸς Εὐρ. ἱκ. 1110, Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 31.

Βρωτός, ὅος, ἡ ἡ τροφή, ἐρώσις Ἰλ. τ. 205· καὶ συγν. καὶ μτγν. π. Ἀνθ. 11, 371.

Βύας, ου, ὁ πτηνὸν νυκτερινόν· ὄρνις τὴν μὲν ἰδέαν ὁμοία γλαυκί, τὸ δὲ μέγεθος οὐδὲν ἀετοῦ ἱλάττων· Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 3, δ. γρ. ἐρύας καὶ βύας.

Βύβα, παρὰ Μ. Έτ. 216, 56, ὅστις παράγει τὴν λῆξιν ἐκ τοῦ βύζειν καὶ ἐξηγεῖ διὰ τοῦ «μεσά καὶ μεγάλη»· ἐντ. συμπεραίνει ὁ Μαϊνέκ. παρ' Ἀθην. 4, 131 ἀντὶ τοῦ «βυδακάλους» βύβα καὶ καλά· ὁ Δινδόρφ. γράφ. «βύδακας», ἄλλ. «βυδύκαλα».

Βυδάριον, τό· βυδάριον, δ. γρ. μικρόν διελίον.

Βυδλίνο-πίδελος, 2° ὁ υποδεμένος δίβλινα (ἐκ δίβλου) πέδιλα Εὐστ.

Βύδλινος, 3° α) κατεσκευασμένος ἐκ βύβλου π. χ· τὰ σχοινία τῶν πλοίων Ὁδ. φ. 391· ὅπλα, ἱστία, υποδήματα Ἦρ. 2, 96, 37· πρὸλ. δίβλινας· 6) «Βύδλινα ὄρη» = ὄρη τῆς Αἰγύπτου Αἰσχ. Πέρσ. 817· γ) «Βύδλινος οἶνος» = οἶνος ἐκ τῆς Θρακικῆς χώρας ἢ πόλεως Βυδλίας ἢ ἐκ τοῦ βύβλου, ποταμοῦ τῆς Νάξου.

Βυδλίον, τό· χαρτίον, καὶ σχοινίον κατεσκευασμένον ἐκ φλοιῶς βύβλου (παπύρου) ἀρ. λεξ. οἱ γραμ. ἐξηγοῦσι ποτὲ μὲν τὴν λῆξιν βυδλίον ὡς ἰαν. βυδλίον δὲ ὡς ἀττ. ποτὲ δὲ τὴν μὲν ὡς χαρτίον ἄγραφον, τὴν δὲ ὡς χαρτίον γεγραμμένον.

Βυδλίς, ἰδος, ἡ· πηγὴ ἐν Μιλήτῳ Θεόφρ. 7, 114.

Βυδλος, ἡ· τὸ αὐτὸν τοῦ Αἰγυπτ. παπύρου,

cyperus papyrus, τοῦ ὁποῖου τὸ στῆλας καὶ τὰς ρίζας ἤσθιον οἱ πτωχοί· ἐκ τοῦ φλοιῶς αὐτοῦ κατεσκευάζοντο σχοινία, χάρτης κτλ. ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ γεγραμμένου χάρτου, δίβλου, ὁρθοτ. γραφὴ εἶνε δίβλου· ἐν Ἀνθ. 9, 98, πη. βύβα = συγγράμμα.

Βύβλος, ἡ· ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Φωνικῆς Στράβ. κάτ. Βύβλοι Λουκ. Ἀπολλοδ. Ὁηλ. Βα· ἐλίς· Ἀρτεμῖς Λουκ. καὶ Βυδλίας, ἡ, Νον. Διον. 29, 344.

Βύζα, ἡ· θύας Νικ.

Βυζακία, ἡ, Στ. Βυζ. «Βυζακτεῖς χώρα» Πτολ. 4, 5· χώρα τῆς Ἀφρικῆς, κάτ. Βυζακηνοὶ Στ. Βυζ. καὶ ἐπὶθ.

Βυζάντιον, τό· πόλις τῆς Θράκης παρὰ τὸν Βόσπορον Ἦρ. Θουκ. ἡ νῦν Κωνσταντινούπολις· ἐντ. Βυζάντιος, 3, «οἱ Βυζάντιοι» = οἱ κάτ. τοῦ Βυζαντίου, ἐπιθ. Βυζαντιακός, 3, Στράβ. 7, σ. 125 καὶ Βυζαντίνος μτγν. Ὁηλ. Βυζαντίας καὶ Βυζαντίς συγν. ἐν τῇ Ἀνθ.

Βύζας, αντος, ὁ ὁ οἰκιστὴς τοῦ Βυζαντίου Ὁππ. Διοδ. «Βύζαντος πόλις» = Βυζάντιον ἄλ. 5, 521.

Βύζην, ἐπὶρ. ἀθρόως, πυκνώς, πεποικυμένως ἐπακλήρωος, σφικτὰ τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο, στρωμακτά, πηκτά Θουκ. 4, 8, confertim, dense.

Βύζηρες, οἱ· φυλὴ τοῦ Πόντου Στράβ. 12, 549.

Βύζης, ου, δ· Νάξις τις, ἐφευρών τὴν 50 Ὀλ. τὴν τέχνην τοῦ κόπτειν τὰ μαρμαραῖα εἰς μικρὰ τεμάχια Πaus. 5, 10, 3.

Βύζω, μ. βύζω 1) φωνάζω βῦ βῦ (μποῦ μποῦ) ὡς ὁ βύας (μπούφος) Δ. Κασ. 56, 29· 2) βύζωι, βύσω = βῶω, κλείω καλῶς, γεμίζω ἐντελῶς· ἡ πύσις βύζει· Ἀρατ. σ. 29.

Βύβαλον· βύσμα Ἠσὺχ.

Βυβάω· ὦ· βυβίζομαι, εἰμαι, ὁπάγω εἰς τὸ βῶ· θας Νικ. θηρ. 506.

Βυβίζω· ῥίπτω τι εἰς τὸν βυθόν, καταποντίζω, θουά· Ἀριστοτ.· τριήρ. Πολύδ. 2, 10 καὶ μτγν. «νεῶς βυθισθείσης» Βαβρ. 117, 1· ἐν μυχῷ τοῦ πηλοῦ Λουκ. Ἀλεξ. 134· ἀφθαλμὸν Φίλοστρ.

Βύβιος, 3° ὁ βυβίζων, ὁ ἐν τῷ βυθῷ «κρηπίδας βυθίας πύσσας»· Ἀνθ. 9, 791· «βυθίων θείναι» = βυβίζειν, καταποντίζειν Ἀνθ. 9, 308· «βύβιος ὁποδὸς εἰς θάλατταν» Λουκ. Ἐρμῶτ. 71· «δύτης βύβιος Πολυδ. 1, 97· ἐπὶ θαλάσῃ»

βαραίτας φωνῆς Πλουτ. Κρασ. 28· ἔτι δὲ = βῶσις· «λογισμὸς Φίλων 2) ὁ ἀποβλέπων τὸ βῶ· θος τῆς θαλάσσης, τὴν θάλασσαν· Κρονίδης = Πασιδῶν Λουκ. ἐπιγρ. 34· ναυμαχία Ἀνθ. 9, 299·

«πόλεμος Ὁππ. κυν. 2, 62· τέχνη = ἀλιεῖ· τιμή, ἄλ. 3, 15· τὰ βύβια = θαλάσσια ζῷα Ἀνθ. 6, 182.

Βυθισμός, οὗ, ὁ τὸ βυθίζεσθαι ἢ βυβίζειν, βυθίτημα Ἠλίοδ. 9, 9.

Βυθίτις, ἰδος, ἡ, φάμος· ἡ ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης ἄμμος, βυθός Ἀνθ. 9, 290.

Βυθίως, ἐπὶρ. εἰς, ἀπὸ τοῦ βάθος, βαθύς ἀρ. λεξ. Βυθο-δρόμιος· τρέχω πρὸς τὸν βυθόν, βυθίζομαι ταχέως, καταποντίζομαι, βουλιζώ ἑκκλ.

Βυθο-δρόμος, 2° περιτρέφων ἐν τῷ βυθῷ μτγν. Βυθός, ὁ· ὁ πάτος τῆς θαλάσσης, τὸ βάθος Αἰσχ. Πρ. 432· ἡ θάλασσα Ἀνθ. 11, 248· μεταφ. τὸ βάθος, τὸ ὑπερβολικόν· ἀθρόετος Πλουτ.· α·

τεχνίας Ἰπποκρ.-ἀγνοίας, ἀδηλίας, αἰνιγματῶν, δυστηχημάτων, κλ. Βυζ. fundum, profundum.
 Βυθο-τρεφής, 2' ὁ τρεφόμενος, ζῶν ἐν τῇ βυθῷ τῆς θαλάσσης μετ' αὐτῆς.
 Βυθώσα, π. μετ. θηλ. τοῦ βυθῶσαι.
 Βυκανάω· παίζω τὴν βυκάνην, σαλπίζω Πολυδ. 6, 35.
 Βυκάνη, ἡ· εἶδος σάλπιγγος Δ. Ἄλ. buccina.
 Βυκάνημα, ατος, τό· τὸ σάλπιγμα τῆς βυκάνης Ἀπκ. Καρχ. 21.
 Βυκανητής, οὗ, δ' ὁ παίζων τὴν βυκάνην Πολυδ. 2, 29.
 Βυκανίζω· βυκανᾶν ἀρ. λεξ.
 Βυκανισμός, δ' βυκάνημα Ἀρμον. 2. σ. 35.
 Βυκανιστήριον, τό· βυκάνη γλῶσσ.
 Βυκανιστής, οὗ, δ' βυκανητής Δ. Ἄλ. 4, 18.
 Βυκτής (βύω) οὗ, δ' ὁ ἐκ βυθοῦ ταρασσών καὶ φασών, ἡχητικός, μεγάλη ἡχώ, πλησίτιος ἀρ. λεξ. «ἀνέμων βυκτῶν» Ὁδ. κ. 20, Ὁρφ. Ἄργ. 1110· «ἄλλαι, 123' ἀνεμος ὁρητικός Λυκοφρ. 756, πλ. 184.
 Βυχίς, αἰολ. ἡ· Βαυχίς Μ. Ἐτ.
 Βύλαρος, δ' καθάρων γένος, χρυσοκάνθρος Λοβ. παθολ. 253, iullo.
 Βυλλός· βεβυσμένος Ἡσυχ.
 Βυλλῶνες, οἱ· φυλὴ Ἰλλυρίας Στράβ. 7, σ. 326.
 Βυλλῶν· βύω, βουλλῶν, στουπῶν Ἡσυχ.
 Βυνίω, ἐν. καὶ παρ. ἀττ.=βύω· «τὸ στόμα χρυσαῖον» Ἀριστ. εἰρ. 628· πρβλ. διαβύω.
 Βύνη, ἡ· «κροτὴ βεβρεγμένη καὶ βλαστήσασα καὶ πεφυγμένη μετὰ τῶν γλωσσίδων» Αἰτ. 10, 29· κροτὴ ἡτοιμασμένη πρὸς κατασκευὴν ζυθοῦ.
 Βύνη, ἡ· ἀρχ. ὄν. τῆς θαλάσσης θεᾶς Ἰνούς ἡ Λευκοθέας Λυκοφρ. ἐπομέν. καὶ ἡ θάλασσα αὐτῇ Εὐφορ. παρὰ Μ. Ἐτ.
 Βύρμαξ, ακος, αἰολ. δ' ὁ μύρμηξ.
 Βύρσα, ἡ· ἡ ἀποδεδαρμένη δορά, τομάρι Ἡρ. 4, 110· «καὶ δέρμα» Ἀριστ. ἱππ. 104· «βύρσης ὄρειν», 889· «βύρσων ὄρη», εἰρ. 737· παρὰ Θεοκρ. 25, 238· τὸ ἐπὶ τοῦ ζώου δέρμα· παρὰ Λουκ. Λεξ. 6 ἄσκος, bursa, corium.
 Βύρσα-αἰετος, δ'· ἀετὸς ἀρπάζων τὴν βύρσιν, οὗτω καλεῖται κωμ. ὁ βυρσοδέψης Κλέων· «ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἀρπάζειν» Ἀριστ. ἱππ. 197.
 Βύρσειον, τό· βυρσοδέψιον Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 724.
 Βύρσευς, εἰς, δ'· βυρσοδέψης Αἰσώπ. Ν. Δ.
 Βύρσεύω· βυρσοδέψω, ἀργάζω δέρματα Ἡσυχ.
 Βύρσευς, 3' ὁ ἐκ βύρσων (δερμάτων) προερχόμενος γενοπ.
 Βύρσινη, ἡ· ἱμάς, μαστίς, λουρί μετὰ κωμ. παρὰ τοῦ μύρσινη Ἀριστ. ἱππ. 59.
 Βύρσινος, 3' ὁ ἐκ βύρσης κατασκευασμένος, δερμάτινος, πεταένιος Δ. Κάσ.
 Βύρσις, ἰδος, ὕποκ. τοῦ βύρσα Ἡσυχ.
 Βύρσο-δέρμων, ονοί, δ' ἡ παχύδερμος, ὁ ἔχων βύρσαν ἀντὶ δερμάτος μετ' αὐτῆς.
 Βύρσο-δέψιον, τό· ἐργαστήριον τοῦ βυρσοδέψου μετ' αὐτῆς.
 Βύρσο-δέψω· ἀργάζω, παρασκευάζω δέρματα Ἀριστ. πλ. 167.
 Βύρσο-δέψης, οὗ, δ' ὁ ἀργάζων τὰ δέρματα, τουρκ. ταμπάκης Ἀριστ. ἱππ. 41, coriarius.
 Βύρσο-δέψης, εἰς, ἡ· τὸ ἀργασίον τῶν δερ-

μάτων Εὐστ. σ. 884, 24.
 Βύρσο-δέψικος, 3' ὁ ἀνήμιον, χρησιμεύων εἰς βυρσοδέψας Ἰπποκρ. Θεοφρ.
 Βύρσο-δέψιον, τό· βυρσοδέψιον Ἐπιγρ. παρὰ Μ. Ἐτ. βυρσοδέψιον.
 Βύρσο-παγής, 2'· κατασκευασμένος ἀπὸ βύρσαν· ῥόπτρα Πλούτ. Κράσ. 23.
 Βύρσο-παφλαγών, ὄνος· ὁ βυρσοδέψης Παφλαγών, κωμ. ὄν. τοῦ Κλέωνος Ἀριστ. ἱππ. 47, ἐνθα δ' Σχολ. σημειοῖ· «συνέμιξε τὸ γένος καὶ τὴν τέχνην, ἵνα τὸ πλέον ὀνειδίσῃ».
 Βύρσο-ποιός, δ'· βυρσοδέψης Πολυδ. 7, 160.
 Βύρσο-πώλης, οὗ, δ' ὁ πωλὼν βύρσας Ἀριστ. ἱππ. 136, καὶ συγνά.
 Βύρσο-τενής, 2'· βυρσοτόνος, κεκαλυμμένος μετ' ἐντομῶν βύρσαν· τύμπανον Εὐρ. Ἐλ. 1367.
 Βύρσο-τομέω· τέμνω, κόπτω, χωρίζω βύρσας Πολυδ. 7, 81.
 Βύρσο-τόμος, δ'· σκυτοτόμος, ὁ κόπτων βύρσας Μανέθ. 4, 320.
 Βύρσο-τόνον, κύκλωμα· τύμπανον Εὐρ. Βάκχ. 124· ἴδε βυρσοτενής.
 Βύρσώω· καλύπτω, ἐνδύω μετ' βύρσαν μαθημ.
 Βύρσ-ώδης, 2'· ὁμοίος βύρσῃ, χυθῶράς, σκληρὸς Γαλην.
 Βύσ-αύχην, εἰς, δ'· ὁ ἔχων τὸν λαμὼν χωμένον μετὰ τῶν ὤμων, κοντολαμῆς Ἀθην. 2, 62· κατὰ Ἀριστ. «καὶ βυσσάχνας τοὺς ἀσχοὺς κέκληκεν» Μαλίνε. ἀποστ. 213.
 Βύσις, εἰς, ἡ· τὸ βύειν, στούπωμα, παραγέμιμα Εὐστ.
 Βύσμα, ατος, τό· στούπωμα, βούλωμα Ἰπποκρ. Ἀριστ. ἀποστ.
 Βύσσα, ἡ· βυσσός Ὀππ. ἄλ. 1, 453.
 Βύσσα, τῆς· θυγ. τοῦ Εὐμήλου μεταβληθεῖσα εἰς γλαῦκα (βύζαν) Ἀντων. Λίτερ. 15, σ. 106.
 Βύσσαλοι, οἱ· βύζροι Ἡσυχ.
 Βυσσᾶτις, ἰδος, ἡ· Βυζακία Πολυδ. 3, 23, 2.
 Βυσσάυχην, δ'· γρ. βυσσάχην.
 Βυσσίζω· ἔχω τὸ χρώμα τῆς βύσσου Βυζ.
 Βυσσινὸ-δαφής, 2'· δαγινουδαφής.
 Βύσσινος, 3'· ὁ ἐκ βύσσου κατασκευασμένος· πέπλωμα Αἰσχ. Ἐπ. 101· «σινὼν Ἡρ. 2, 28· «προσκεφάλαια Ἀθην. 6, 255· ῥήματα = τὰ ἀρμόζοντα εἰς τὸν φοροῦντα βύσσον βασιλεῖα ἡ γλυκὰ καὶ μαλακὰ ὡς ἡ βύσσος Πλούτ. ἀποστ. σ. 174, διορθ. «βύρσινα ῥήματα».
 Βυσσο-δομευτικός, 3'· ὁ ἐν βυθῷ, ἐνδομήτης σκεπτόμενος Εὐστ. ἔργ. σ. 237, 54.
 Βυσσο-δαρής, 2'· βυθίζόμενος ὑπὸ βάρος· Ἡσυχ.
 Βυσσο-δομεύω· κυρ. οἰκοδομῶ ἐν τῇ βύθῳ, σκέπτομαι ἐν τῇ κρυπτῇ (κακῇ) «κατὰ φρεσὶ βυσσοδομεῖν» Ὁδ. ρ. 66· «μύθους, 8, 678· «δόλον» Ἡσ. ἀπ. 50· ἀρχὴν Λουκ. περὶ δικ. 60λ. 24· ἀπὸ τῶν Ὀππ. κυν. 1, 250· «τὰ βυσσοδομεύμενα = μυστικὰ σχήματα» Ἡλιδ. 7, 11.
 Βυσσο-δομεύω· βυσσοδομεῖν, ἐκ θάλους σκέπτομαι Σουίδ. καὶ Ζωναρ. σ. 412.
 Βυσσύθεν, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ βάθους, ἐκ θεμελίου Σοφ. Ἀντ. 596.
 Βυσσο-μέτρης, οὗ, δ' ὁ μετρῶν τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης Ἀνθ. 6, 193 ἐπὶ ἀλυσίων.
 Βυσσός, ἰων. δ'· βυθός, βάθος τῆς θαλάσσης Ἰλ. ω. 80, Ἡρ. καὶ Ἀριστ. πρβλ. βύσσα,

Βύσσος, ἡ· κατὰ Πολυδ. 7, 75 εἶδος λεπτο-
λίνου κτερίνου ἢ βάμβακος τῆς Ἰνδίας καὶ τὸ
ἐξ αὐτοῦ ὕφασμα Παιος. 5, 5, Θεοκρ. 2, 73·
βάμβαξ Στραβ. καὶ μετγ.

Βύσσο-φάρης, 2· ὁ φορὼν βύσσινον φάρος ἢ
βύσσινον φορέματα Ἡσυχ. 8. γρ. βυσσοφάρης.
Βυσσό-φρων, ον, γιν. ονας, 2· βαθύφρων,
κρυφίνους, πανούργος Αἰσχ. Χο. 641.

Βύσσινον, τό· βύσμα ἐπὶ δικτύων, τὰ ὅποια
κλείουσι τὸν δρόμον τῶν θύνων Ἀνθ. 6, 33.

Βύσταξ, ακος, ὄωρ. ὁ μύσταξ Ἀθην. 4, 143 πλ.
Βύστρα, ἡ βύσμα, στούπιον, βλαμὸς Πολυδ.
10, 172.

Βυτίνη· πυτίνη παρὰ τοῖς Ταραντίνιοις Ἡσυχ.

Βύω, μόν. μετγ. Ἀριστοτ. φωτ. 2, 9, ἄλλ. βυ-
νίω, μελ. βύσω, π. παρκ. βέδυσμαι· στουπάνω,
γεμίζω· «νήματος βεθυμένους» Ὁδ. 8, 134· «τὸ
στόμα ἐβέδυστο» = ἐστουπάνω, ἐγέμιτα Ἡρ. 6,
125· «οἶκος βεθυμένος ἀνίης» Νον. Δ. 9, 298·
«ἵππος ἀριστήσσει βεθυμένος» Τρυφ. 308, 450·
«τινὶ, διὰ τινος»· «χυτρίδιον απογγίνω βεθυμέ-
νον» Ἀριστ. Ἀχ. 439· «παίδιον κηρίω», Θεοκ.
506· «βεθυμένος τὴν ῥίνα» Ἀθην. 7, 290· «τὰ
ὄτα = βαρύκοις Λουκ. κατὰ πλ. 5.

Βῶ, βῆς, βῆ, ἄορ. 6. ὅπου. τοῦ βαίνειν.

Βῶδιον, ὄωρ. τό· βοῖδιον Ἡσυχ.

Βωθέω, ἰων. ἀντὶ βοηθεῖω.

Βωκαλλίς, ἰδως, ἡ εἶδος ἰνδικοῦ πετριοῦ Αἰλ.
1. Ζ. 13, 25.

Βώκαρος, ὁ· ποτ. τῆς Σικαμίνους ὑπερὸν Βω-
καλίας κληθεὶς Λυκόφ. 451, Στραβ. 9. σ. 394.

Βωκολιάσσω, ὄωρ. ἀντὶ βουκολιάζω.

Βωκολιαστής, ἄ, ὄωρ. ὁ· βουκολιαστής.

Βωκολικός, ὄωρ. ὁ· βουκολικός.

Βωκόλας, ὄωρ. ὁ· βουκόλας.

Βώκος, ὄωρ. ὁ· βοῦκος.

Βωλά, ἄς, ὄωρ. ἡ· βουλή.

Βωλάζω· σκαλίσσω, σκαλίζω, ἀνασκάπτω μετγ.

Βωλάκιον, τό, ὅπου. τοῦ βωλάξ Ἡσυχ.

Βωλάκιος, 3· ἡ ἐχουσα βωλάκας, παχύς - γῆ-
Πινδ. Π. 4, 228.

Βωλάξ, ακος, ἡ· βώλος, κοιν. σβώλος Πίνδ.
Π. 4, 37· ἐν γένει χώρα, γῆ Θεοκρ. 17, 80.

Βωλάριον, τό· βωλάκιον, ὅπου. τοῦ βωλάξ Στραβ.
Βωληδόν, ἐπίρ. ἐν εἰδεί βώλου, ὡς βώλος ἀρ.
λεξ.

Βωλήτινος· ἄρτος τις, ὅστις σκευάζεται ὡς ὁ
βωλήτης Ἀθην. 3, 113.

Βώλινος, 3· ὁ κατεσκευασμένος, συγκελμένος
ἀπὸ βώλους, πλίνθους· καλὴ, οἰκία Ἡσυχ.

Βωλίσον, τό, ὅπου. τοῦ βώλος Ἀριστοτ. σφ.
203, 8. γρ. βώλιον Ἀριστοτ.

Βωλίτης, ου, ὁ· φαγώσιμος μύκης (μανητά-
ριον Γαλν. Παβλ. Αἰγ. 1, 77, boletus.

Βωλίτης, ἰδως, ἡ· βωλοειδής, πεπιεσμένη βω-
ληδόν, στρουγγύλος· στυπτηρία Διοσκ. 5, 123.

Βωλο-ειδής, 2· ὁμοιος μὲ βῶλον Θεόφρ.

Βωλο-κοπέω· συντρίβω τὰς βώλους Πολυδ.

Βωλο-κοπία, ἡ· τὸ βωλοκοπεῖν, σθάρνισμα
τοῦ χωραφίου, occatio.

Βωλο-κοπος, 2· ὁ συντρίβων τὰς βώλους·
σφύρα=σθάρνα, βωλοκόπι Πολυδ. 4, 245.

Βωλούμενος καὶ βωλουόμενος· βουλούμενος,
Κρήτης ἐπιγρ.

Βωλο-ποιέω· σχηματίζω βώλους Ἡσυχ.

Βώλος, ου, ἡ, κατὰ τοὺς γραμ. καὶ δ' Ἀριστοτ.

Θαμν. 46 καὶ μετγ. πρβλ. Λοβλ. Φρόν. 51
(βάλλω)· τεμάχιον χώματος, κοιν. σβώλος.

Ὁδ. σ. 374· «ὕγρας ἀρούρης 6.» Σοφ. Αἰ. 1286·
«βώλον ἀνίσταται» ἐπὶ τοῦ ἀρότρου Πολυδ.

Ῥομ. 10· σπινθ. γῆ, χωράφι, χώρα Νικ. Θηρ.
174· ἐν γέν. κομμάτι· μολίσσας Δ. Σικ. 3,

14· γρυσίον Στραβ. 3, 2, 8· μετγ. ἐπὶ τοῦ ἡ-
λίου Εὐρ. Ὀρ. 986· ὁ τύπ. «τὸ βώλος», ἐξ αὐ-

βώλει Ἀνθ. 7, 119 εἶνε ἐσθαρμίνος, gleba, massula.

Βωλο-στροφείω· στρέφω τὰς βώλους, ἀνα-
σκαλίσσω, ἀεδολλίζω γεωπ. rasillo, uro.

Βωλο-στροφία, ἡ· διδύλισμα, δευτέρων ὁρ-
γῶνα μετγ. repastatio.

Βωλο-τομέω· βωλοκοπέω, σχίζω, κόπτω τὰς
βώλους μετγ.

Βωλο-τόμος, 2· βωλοκόπος, ὁ κόπτων τὰς
βώλους· μύρμηκας Ἀνθ. 9, 438.

Βωλ-ώδης, 2· βωλοειδής ἢ γεμάτος ἀπὸ βώ-
λους Θεόφρ.

Βωμάκευμα, ατος, τό· βωμολόχημα, παρα-
λογισμός, πανούργημα κολακευτικόν Ἡσυχ.

Σχόλ. Πλάτ. πολ. 10, σ. 487.

Βώμαξ, ακος, ἡ, ὅπου. τοῦ βωμὸς Β. Ἀν. 35.

Βώμαξ, ακος, ὁ· βωμολόχος μετγ.

Βωμαιοί, 3, Σοφ. ἀποσπ. ἀντὶ

Βώμιος, 3 καὶ 2· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βωμὸν, ὁ κα-
θήμενος ἐπὶ τοῦ βωμοῦ Σοφ. Ἀντ.

1301· «βωμία ἐφημένη» Εὐρ. ἰκ. 105· «ἱπποτά-
ται, 7. Γ. 1284 καὶ συχνὰ καὶ παρὰ μετγ. π.

Βωμὶς, ἰδως, ἡ, ὅπου. τοῦ βωμὸς· βαθμός, σκα-
λωπάτι βωμοῦ Ἡρ. 2, 125.

Βωμίσκος, ὁ, ὅπου. τοῦ βωμὸς μετγ. πρβλ.
Πολυδ. 2, 93.

Βωμίστρια, ἡ· ὑπηρέτης βωμοῦ, ἱέρεια Νικ.
ἀλ. 217, Σχόλ.

Βωμο-ειδής, 2· ὁμοιος βωμῷ Πολυδ. Θηρ. 32.

Βωμο-λόγευμα, τό· λόγος καὶ πράξις τοῦ βω-
μολόχου, βωμολογία Ἀριστ. ἱππ. 899, Σχόλ.

«κολάκευμα, βωμολόγια σκώματα».

Βωμο-λοχεύομαι· κάμνω βωμολογίας, εἶμαι
βωμολόχος, φλυαρῶ Ἀριστ. νεφ. 956, ἀντὶθ.

σεμνύνομαι· «τοὺς γε βωμολογευμένους καὶ
σκώπτειν καὶ μισεῖσθαι δυναμένους εὐφρεῖς κα-
λοῦσι» Ἰσοκ. 7, 49 καὶ μετγ. scurrari προ.

Βωμο-λοχέω· βωμολογεύομαι Συναξ. ἱπποτὰ
Πολυδ. 3, 111.

Βωμο-λοχία, ἡ· ἐπατεία Πολυδ. 3, 111· τὸ
ἔργον καὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ βωμολόχου Πλάτ.

πολ. 10, 606, ἀντὶθ. εἰρωνεία Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 18.

Βωμο-λοχικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς βωμολόχον·
βωμολόχον ἴδως Λουκ. Ἑρμ. 58.

Βωμο-λόχος, ου, ὁ· «ὁ λόγων καὶ κρυφίως
ὑποκαθήμενος περὶ τοὺς βωμούς ἐπὶ τῷ ἀρπά-
ζειν τὰ ἐπιτιθέμενα θύματα»· καὶ ἐπὶ τοῖς βω-
μοῖς λοχόντες, ὅ ἐστι καθιζόμενοι καὶ μετὰ κα-

λακείας προσαιτούντες» ἀρ. λεξ.· καὶ ἀγοραῖοι
Λουκ. 18. δὲ οἱ διὰ κολακείας καὶ φλυαρίας ἐπὶ
τοῦτον νὰ ἀρπάσωσι δαίπνον Ἀριστοτ. ἡθ. 2,

7, 4, 14· παράσιτος Ἀριστ. ἱππ. 1355· «ἐπιθ.

Πατο. 358· «βωμολόχον τι ἔξευρε» = πανούρ-
γον, ληστρικόν Ἀριστ. ἱππ. 1190, Σχόλ. ἐν γέν.

πανούργος· καὶ ἀναίσχυντος καὶ πατραλοῦς

Ἀριστ. νεφ. 900· «καὶ πανουργὸς καὶ ψευδολόγος», βάρ. 1517 καὶ μτγν. π. sacrilegus, im-probus, sceleratus.

Βωμο-λόχως, ἐπίρ. βωμολοχικῶς, μετ' ὅσον βωμολογικὸν μτγν.

Βωμο-νίκης, ου, ὁ· 1) ὁ νεανίας ὁ νικήσας τοὺς ἄλλους νέους κατὰ τὴν ὁπομονὴν εἰς τὰς περι-τόν βωμὸν τῆς ὁρμίας Ἀρτέμιδος ἐν Σπάρτῃ μα-στιγώσας Ἰγν. μυθ. 269 2) ἀρχὴ τις ἐν Σπάρ-τῃ Ἐπιγρ.

Βωμός, ὁ (βαίνω)· πᾶν ὑψωμα, ἐφ' οὗ τίθεται ἄλλο τι ἢ εἰς ὃ ἀναδαίνει τις· «κτίσμα τι ἀπλῶς καὶ ἀνάστημα, ἀφ' οὗ ἐστὶ βῆμα τι καὶ τεθῆ-ναι ἔδωκε. θέσις, βάσις, κρηπίς, καθίσμα τῆς ἀμάξης Ἰλ. θ, 441, Ὀδ. καὶ μτγν. ἢ βάσις τῶν ἀγαλμάτων Χριστόδ. ἐκφρ. 1, ἰδ. δὲ θυσιαστή-ριον· ἱεροί Ἰλ. 6, 306 καὶ συχνά παρὰ μτγν. Διέφερε τῆς ἐσχάρας, ἐπειδὴ εἰς βαθμίδας καὶ ἦτο ὑψηλός· «βωμοὺς ἰδρύεσθαι» Πλάτ. συχνά. Οἱ ποιεῖται καὶ ἰδ. οἱ τραγ. μεταχειρίζονται συ-χνά τὸν πλ. ἀντὶ τοῦ ἐν. Σοφ. Τραγ. 238, 752 2) βουνός, λόφος, τάφος, τύμβος Ἀνθ. Ἀππ. 262, βάσις, ara, tumulus.

Βῶν, ὄψωρ. ἀντὶ βοῦν αἰτ. τοῦ βοῦς, ἀλλ' ἐν Ἰλ. η' 238 συναίρ. τοῦ βοῦν.

Βωνίτης, ου, ὁ· βούτης Καλλ. ἀποσκ. 157, δι. γρ. Βῶξ, βωκός, ὁ, συνηρ. ἀντὶ βόας Ἀθην. 8, 358. Βωρεὺς, ὁ· εἶδος ἰχθύος, κοιν. βούρος Ὠνοκρ. Βωρθία, ἡ· ὁρμία, ἐπιθ. Ἀρτέμιδος Σπάρ-τῃς ἐπιγρ.

Βωρσεῖα· Βωρθία, Σπάρτης ἐπιγρ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Βωρθία εὐρηται.

Βωρίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ βωρεὺς.

Βῶρος, ου, ὁ· κυρ. ὄν. Ἀπολδ.

Βῶς, ὄψωρ. ἀντὶ βοῦς.

Βῶσαι, ὄψωρ. ἀντὶ βοῦσαι.

Βῶσας· βοῦσας ὄψωρ. α. ἐνερ. τοῦ βοῦα.

Βωσί, ὄψωρ. ἀντὶ βοῦσι, ὄψωρ. πλ. τοῦ βοῦς.

Βῶσι, γ'. πλ. ὄψωρ. 6'. ὑποκ. τοῦ βαίνω.

Βωστρέω (βοῶω) βοῶ, κράζω εἰς βοῦθειαν Ὀδ.

μ, 124, Ἀριστ. εἰρ. 1142· καὶ ἀπώτ. Θε-όκρ. 5, 64· -τινὶ τι=διάτάσσω Ὀππ. κυν. 4, 288.

Βωταλὺς, ἴδος, ἡ· νυκτερὺς Ζῶναρ. σ. 414.

Βωτήρ, π. ἀντὶ βοτήρ Ἐδστ. Ὀδ. σ. 1739, 45.

Βώτης, ου, ὁ· βοῦτης, βοσκός, βουκόλος Θεόκρ.

Βωτί-άνειρα, Φθίη, ἡ· ἡ τρέφουσα ἄνδρας,

ἥρωας Ἰλ. α, 155· -χθών Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 353.

Βῶτις, ἴδος, ὄψωρ. ἡ· βοσκοπούλα Θεόκρ.

Βῶτωρ, ὄψωρ. ὁ· βοτήρ, βοσκός Ἰλ. μ, 302

καὶ συχνά ἐν Ὀδυσσεΐα.

Γ

Γ, γάμμα, τρίτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλλήν. ἀλ-φαβήτου· ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον γ' = 3, γ = 3,000. Τὸ αὐτὸ στοιχεῖον δεικνύει καὶ τὸ ἑρρι-νον ν (πρὸ τῶν γ, κ, χ καὶ ξ)· ἡ μετάβασις ἀπὸ τοῦ αἰολικ. δίγαμμα εἰς τὸ γ περιωρίσθη εἰς τοὺς Βοιωτοὺς Giese π. αἰολ. διαλ. σ. 189· εἰς δὲ τὸ γαλα = αἶμα τὸ γ εἶνε ριζικόν. Πρὸ τοῦ λ καὶ ν φαίνεται συχνά ὡς εὐφωνικόν, ἰδ. ὅμως εἰς τοὺς βραχυτ. σχηματισμοὺς, ὡς λεύσσω καὶ νοέω, ἐφέλιπε. Μετὰ τοῦ δ ἀνταλλάσσεται παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν εἰς τὸ δνόωσι, δᾶ, μετὰ τοῦ ε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς εἰς τὸ βλήχων, ἐπίσης ὡς καὶ μετὰ τοῦ λ εἰς τὸ μάλις.

Γα, ὄψωρ. ἀντὶ γᾶ Ἀριστ. Λυσ. 205.

Γᾶ, ὄψωρ. ἀντὶ γᾶ.

Γᾶ, ὄψωρ. ἀντὶ γαῖα, γῆ, ἐξ οὗ τὸ ποίημα τοῦ Ἐπὶ γᾶρρου Γᾶ καὶ Θάλασσαν Ἀθην. 3, 106.

Γαβᾶ, ᾶς, καὶ Γάβα, ἡ· πόλις α) ἐν Ἰουδαίᾳ, εἰς τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμὴν Ἰώσ. 6) ἐν Γαλι-λαίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Καρμήλου, κατ. Γαδαηνοί.

Γαβαθῆ, ἡς, ἡ, Στ. Βυζ. Γαβάθη Ἰώσ.

Γαβαθαῖ, ᾶς, ἡ Ἰαβαθαῖ, ὅτε μὲν ἄλλ. ὅτε δὲ

τᾶ, γεν. -ων, πρὸς δὲ Γαβαθῶνη, ἡς, ἡ, καὶ

Γαβαθῶ Γαβαθασούλη, ἡς Ἰώσ. 1) πόλις ἐν

Ἰουδαίᾳ = Γαβᾶ, κατ. Γαδαηνός 2) τόπος τῶν

Φιλισταινῶν ἐν Παλαιστίνῃ.

Γάβα, Ἰώσ. Γαβαί 1) πόλις εἰς τὰ ἐνδότερα

τῆς Περσίας μετὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα, κατ. Γα-

βαίος καὶ Γαδηνός 2) = Γαβᾶ ἐν Ἰουδαίᾳ Ἰώσ.

Γάβαιον, τό· Γόβαιον, ἄκρωτ. ὄψωρ. τῆς Γαλλίας.

Γαβατος, ὁ· ἄρχων τῆς Μικρᾶς Φρυγίας Ξεν.

Γαβᾶλα, ὡν, τᾶ· πόλις παραθαλάσσια τῆς Συ-

ρίας, νοτιώτερον τῆς Λαοδικείας, Στράβ. τανὸν

Δοχεβιλέ, κατ. Γαβαλεὺς καὶ Γαβαλίτης, θηλ. 1

-τις.

Γαβάλη, ἡ· πόλις εἰς τὰ δυτικὰ ὅρια τῆς Μη-

δίας Πτολ.

Γαβαοῦπολις, ἡ· πόλις ἐν Γαλιλαίᾳ = Γαβαθ,

κατ. Γαβαοῦπολίτης Στ. Βυζ.

Γάβαρα, ὡν, τᾶ· πόλις ἐν Γαλιλαίᾳ Ἰώσ. κατ.

Γαδαρηνός.

Γαβαρώθ· χωρίον ἐν Γαλιλαίᾳ, ἄλλ. Ἰώσ.

Γαβαώ, ὄψωρ. φ, αἰτ. ὡ καὶ ὦν, καὶ Γαβαοῦ-

πολις Στ. Βυζ. πόλις ἐν Παλαιστίνῃ, 50 περί-

που στάδια ἀπέχουσα τῆς Ἱερουσαλὴμ, κατ. Γα-

δαωνίτης Ἰδὲ καὶ Γαδαωνίτης Σαυδ.

Γάββα Γαβᾶ, πόλις ἐν Γαλιλαίᾳ (τῆς Συρίας)

Στ. Βυζ. κατ. Γαδδηνός Πανσ.

Γάβηνα· πόλις ἐν Μηδίᾳ Πτολ. 6, 2, 13.

Γαβίνιος, ὁ· ὄν. Γάμν. Gabinus.

Γαβηνοί· ἴδὲ Γάβα.

Γαβινηή, ἡ, καὶ Γαβιανή· χώρα ἐν Περσίᾳ (Ἐ-

λυμαίς) Δ. Σικ. κατ. Γαβηνοί.

Γαβινία, ἡ, ὁδός· via Gabina, ἡ ἀπὸ τῆς porta

Esquilina πρὸς Γαβίους ἄγουσα.

Γαβίνιος, ὁ· γένος ἐν Ρώμῃ δημοτικόν, ἐξ οὗ

κατ. ἔξο/ὴν ἀναφέρονται· 1) Ἀύλος Γαβίνιος,

ἐξ οὗ ὁ Γαβινιανὸς πόλεμος Ἀθην. 2) Πούπλιος

Γαβίνος, στρατηγός ἐπὶ Καίσαρος Κλαυδίου Δ. Κάστ. 3) Ρωμ. συγγραφεὺς Στράβ.

Γάβιοι, οἱ, λατ. Gabii 1) πόλις ἐν Λατίᾳ, λεγομένη καὶ Γαβίων πόλις, διότι οἱ κάτ. Ιταλῶντο (οἱ) Γάβιοι Δ. Ἀλ. ἐπὶ δὲ καὶ Γαδίται 2) = Ἀβιοι Στ. Βυζ.

Γάβιος, δ' 1) ἀρχηγός τῶν Λυδῶν Νον. 2) Μάρκ. Γάβιος Ἀπίκιος, δ' Ρωμ. Apicius Δ. Κάστ.

Γαβόκλης ἰου, δ' ἀνδρ. ὄν. νομισμ. Κολοφών.

Γάβρα· πόλις τῆς Περσίδος Πτολ. Ἰσως ἢ νυν Καβάρ.

Γαβραντουίκων, δ' καὶ ἐβλίμενος λεγόμενος κόλπος ἐν Ἀλδουίνῳ, Πτολ.

Γαβρητα καὶ Γαβρίτα, ἢ, Ὑλη· μέγα δάσος τῆς Γερμανίας (Βοημικὸς ὄρυμνος) Στράβ.

Γαβρήλ Ἑβρ. (= θεοῦ δύναμις) 1) ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ Ν. Δ. Λουκ. 1, 19 2) ὄν. κύρ. Fabr. b. g. 11, 624.

Γαβρηλάς Γαβρήλ Σουῖδ.

Γαβρηλῖος, κλ. -ήλις, δ' πολιτάρχης ἐν Βυζαντίῳ, καὶ ποιητὴς τῆς Ἀνθ.

Γαβρίας· πόλις ἐν Μηδίᾳ Πτολ.

Γάγαι καὶ Γαγαία· πόλις, ἐν Λυκίᾳ Διοσκ. κάτ. Γαγαίος· ἐπὶ θ. Γαγάτης, ἐξ οὗ Γάγατης λίθος = καυστικός, μαύρος, πισσώδης Γαλην.

Γαγγάτης, ου, δ' καὶ Γαγγίτης, ἰδός, ἢ δ' ἢ ἐκ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ.

Γαγγαλίω, μγν. τόπ. γαγγαλίω Λαβ. εἰς Φρόν. 97· ὁ δὲ Πούχ. καὶ γαγγαλιώ.

Γαγγαμεύς, δ' (γάγγαρον)· ἀλιεύς· ὁ τῷ γαγγάμῳ ἐργαζόμενος καὶ σαγηνευτὴς τῶν ὀστρέων Πούχ.

Γαγγάμη, ἢ· μικρὸν ἀλιευτικὸν δίκτυον διὰ τὰ ὀστρεα μέλιστα Στράβ. 7, 307.

Γάγγαμον, τό· τῷ ἀνωτ. Ὁππ. ἀλ. 3, 81 περὶ δὲ Πολυδ. 2, 169 λέγεται καὶ μεταφ. γάγγαμον ἢ γαγγαμῶν, τὸ ἐπίπλοον «τὸ κατὰ μέσην γαστέρα κοίλον, ὀμφαλὸς καὶ μεσομφάλιον» καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τόπος, γαγγαμῶν· ἐπὶ νεύρῳ ἐστὶ πλέγμα καθάπερ τὸ δικτυώδες, ὃ καλεῖται σαγηνή· μεταφ. ἄτης Λισχ. ἀγ. 369, τοιε.

Γαγγαμο-υλκός, δ' (ἐλικω)· γαγγαμεύς, ὁ τὸ τῶν ὀστρέων δίκτυον σύρων.

Γαγγαμῶν, ὄνος, δ' γάγγαμον Πολυδ.

Γαγγανοί, οἱ 1) ἔθνος τῆς Ἰρλανδίας εἰς τὴν παρ. παραλίαν, Γαγγανῶν ἄκρον ἐν Ἀλδουίνῳ 2) ἔθνος ἐν Ἰνδία Πτολ.

Γάγγαρα ἢ Γαίταρα· πόλις ἐν Ἀλβανίᾳ Πτολ.

Γαγγαρίδα· Γανδάρδα, Ἰνδικὸν ἔθνος ἐπὶ τῶν ἐσβολῶν τοῦ Γάγγου Πλιν.

Γάγγας, δ' Γάγγης, ποταμὸς Ἰνδίας.

Γάγγη, ἢ 1) ἐμπορεῖον εἰς τὸ στόμιον τοῦ Γάγγου 2) πόλις μεσογαία τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Γάγγου Στράβ.

Γάγγης, ου καὶ εω, ὄστ. η, αἰτ. εα 1) ποταμὸς Ἰνδίας, Ἑβρ. Φουαῖν, Ἑλλην. ἀρχαῖον. Χλιαρός Πλουτ., καὶ ὄν. διερχέτο ἡ Ἰνδικὴ εἰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδιαν, εἰς ὃν Γάγγητι-κός, σινδόνες, ναρδός, κόλπος, Γαγγήτις, ἰδός, χύρη 2) πόλις τῆς Γάγγης 3) υἱὸς τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τῆς Καλαυρίας, εἰς τὸν Χλιαρὸν πεσών, ἐξ οὗ καὶ Γάγγης ὁ ποταμὸς ἐκλήθη Πλουτ. π. πρτ. 4.1· 4) βασιλεὺς τῶν Ἀλδουίνῳ Φίλοστρ.

Γαγγήτις, πέτρα· γαγάτης, μγν. ἰδ. κύρ. ὄν.

Γαγγλίον, τό· πρῶτον τῶν τενόντων, ἀπώστη-μα τὸ ἄπρον ὑπὸ λυκῶν καὶ νευρώδεις χιτών· εἵνεστι δ' αὐτῇ ὕγρον ἀθροῦδες, ἢ τριχία, ἢ ἀλμυρὸν γίνεται δὲ περὶ τὰ ἄρθρα καὶ κερα-λῆν Πλουτ. 4, 197· αγγαλίον ἐστὶ νεῦρον παρὰ φύσιν συστροφῇ σωματικῇ μὲν Γαλην· κατὰ δὲ Πούχ. γαγγάλιον, ganglium.

Γαγγλιώδης, 2· ὁμοῖος μὲ γάγγλιον Ἰπποκρ.

Γάγγρα, ὢν, τά, καὶ Γάγγρα, ας, ἢ· πόλις εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Παφλαγονίας, νυν Χαγκρόχι, κάτ. Γαγγρηνός Στ. Βυζ. καὶ Γαγγραιός.

Γάγγραινα, ἢ (γράφω, γράνω, γαγγραίνω)· ἀπόστημα, κατατρῶγον τὰ περὶ αὐτὸ μέρη, ἀ-τινα σηπόμενα πίπτουσι· πρὶν ὅλη. τοῦ ἀποστή-ματος ἢ φλόγῳσις αἰσθηθεῖσα καταντήσῃ εἰς ἔμπουν, ἐν ὅσῳ καὶ τὰ περὶ νεκρωμένα μέρη ἔ-χουσιν αἰσθησέν τινα· μετὰ δὲ ταῦτα, καλεῖται σφάκελος· κατὰ δὲ Γαληνὸν ἡ λέξις γάγγραινα ἦν ὁ καθ' αὐτὸ τεχνικός ὕψος, σφάκελος δὲ ἡ συνήθης ἔκφρασις· μεταφ. ἐπὶ κολακίας Ν. Δ. ὁ Πλούτ. ἔχει τὴν λέξ. παρὰ τὸ καρκί-νωμα Πλούτ. διακρ. κολ. καὶ οἰλ. 36.

Γαγγραϊνικός, 3· ὁ εἰς τοιαύτην ἀνέκων γάγγραιναν Διοσκ.

Γαγγραϊνόμεαι, οὔμαι· ὑπὸ γαγγραίνης κο-ριεῖσθαι Ἰπποκρ.

Γαγγραϊν-ώδης, 2 (ἰδός)· ὁμοῖος μὲ γάγγραιναν Ἰπποκρ.

Γαγγραϊνωμα, τό· πάθος γαγγραϊνικόν, ἢ γάγγραινα.

Γαγγραϊνωσις, ἢ ἡ ὑπὸ γαγγραίνης κυρί-εως Ἰπποκρ.

Γαγιανός, δ'· ῥήτωρ Συμμεναῖος Φρόν. 418 = Τατιανός.

Γάδ· Γάδας = Γάδης, υἱὸς τοῦ πατριάρχου Ἰα-κώβ Ἰώσ. καὶ Γάδας, εἰς προφήτης Ν. Δ.

Γαδαγάλη, ἢ· πόλις Αἰθιοπίας.

Γαδαπαργα, ὢν· χώρα πρὸς νότ. τῆς Μηδίας.

Γαδανώπιδρες· ἔθνος Καρμανίας Πτολ.

Γάδάρ, ὢν, τά 1) πόλις ἐν Περσίᾳ τῆς Κοί-λης Συρίας, ἥτις κατὰ Στ. Βυζ. καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελεύκεια ἐκαλεῖτο, ἡ χώρα Γαδαρίε, κάτ. Γαδαρεὺς καὶ Γαδαρηνός 2) τόπ. ἐν Μακεδο-νίᾳ Στ. Βυζ.

Γαδάσην· πόλις Καππαδοκίας Πτολ.

Γαδάτας, δ'· εὐνοῦχος τοῦ βασιλέως τῶν Ἀσ-συρίων Ξεν.

Γάδδα, ἢ· τόπ. Ἀραβίας, κάτ. Γαδδηνός Στ. Βυζ.

Γάδδαιρα, ὢν, τά, καὶ ἡ Γάδδαιρος καὶ ἰων. Γή-δαιρα· πόλις ἐν τῇ Βαυτικῇ Ἰσπανίᾳ, νυν Gades ὡς νήσος (Gades, νυν Leon) = Ἐρδθαι Στράβ. ὡς δὲ νήσοι, Αἰδικὴ καὶ Ἑβρωπαϊκὴ Σκύλαξ, ἐ-θεωρεῖτο ὡς τὸ ἐξώτατον ὄριον τῆς γῆς πρὸς ἐκεῖνα τὰ μέρη· ὅθεν καὶ παροιμία· «τὰ γὰρ Γαδέρων οὐ παρὰ τὰ», ἐπὶ πραγμάτων ἀδυνάτων Ἀποστόλιος, κάτ. Γαδερίτης, Γαδερανός, Γα-δεραιός Στράβ.

Γάδερθα· τόπ. ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου Πτολ.

Γαδηνός· ἔθνος ἐν Βρετανίᾳ.

Γαδίās· ἐπὶ τῶν. τίνος Ἀντιπάτρος.

Γαδίτανός, δ'· ἐπὶ θ. τοῦ Ἡρακλέους, αὐτίκως ἦτο ἐν Γαδίρειος περιφημίας ναὸς Φιλύστρ.

Γάδοι, ὁ ἰχθύς, ἄλλως καλουμένος ὄνος Ἀθύν. 7, 315.

Γάδρα· πόλις ἐν Παλαιστίνῃ, κατ. Γαδρηνός Στ. Βυζ.

Γαδρωσαιοὶ καὶ Γαδρωσῶ· κατ. τῆς Γαδρωσῆς, ἥτοι Γαδρωσῆς, τοῦ νῦν Βελουχιστάν Ἀρρ.

Γαδώρα· πόλις ἐν Περσίᾳ (Κοίλῃ Σοφίᾳ) Πτολ.

Γαίτη, ἡ· κύρ. ὄν. γυναικὸς Ἐπιγρ.

Γάζα (Περσικὴ λέξις), ἡ· ὁ βασιλικὸς θησαυρὸς Δ. Σικ. ἐν γέν. ποσότης χρημάτων Πολυδ. 22, 26, ἐν δὲ τῷ 26, ὁ συνημμένως ἡ γάζα καὶ τὰ

χρήματα σημαίνει καὶ ἄλλα πολύτιμα πράγματα, καὶ ἐν τῇ Ν. Δ. Γαζοφυλάκιον, aerarium.

Γάζα, ἡ, ἡ· πόλις α) τῆς Παλαιστίνης καλουμένη καὶ Μίνωα, καὶ Ἄζα καὶ ἡ τῶν Γαζαίων πόλις, κατ. Γαζῖται, Γαζαῖοι· 6) τῆς

Θράκης γ) τῆς Αἰθιοπίας ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης δ) τῆς Σογδιανῆς Στ. Βυζ., Πτολ.

Γάζακα πόλις 1) τῆς Ἀτροπατηνῆς Μηδίας, κατ. Γαζακηνός 2) ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Παροπαμισσῶν.

Γαζακηνή, ἡ· χώρα τοῦ Γαλατικοῦ πόντου Στράβ.

Γάζα, ὡν· Γάδαρ.

Γαζαίων, ὄνος, ἡ· πόλις τοῦ Πόντου Στράβ.

Γαζην· πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας Πτολ.

Γαζιούρα, τὰ· πρωτ. τοῦ Γαλατικοῦ Πόντου Στράβ.

Γάζον, τό, καὶ Γάζος δ· πόλις Ἰνδίας Στ. Βυζ.

Γαζοφυλάκιον· εἶμαι γαζοφυλάξ, φυλάττω τὸν θησαυρὸν Δ. Σικ. 17, 74.

Γαζοφυλάκιον, τό· θησαυρὸς Ν. Δ. ταμεῖον Στράβ. 7, σ. 319.

Γαζοφυλάξ, ὁ· ὁ φυλάττειν τὸν θησαυρὸν Ἀθύν. 6, 261.

Γάζωρος, ἡ· πόλις 1) τῆς Μακεδονίας, κατ. Γαζώριος Στράβ. 2) τῆς Παλαιστίνης Πτολ.

Γάθαρ· πόλις Ὑκρανίας Ἰαθ.

Γαθίω, ὄν. ἀντὶ γηθίω, παρ. γέγαθα, μετ. γεγαθίως.

Γαθίαι, ὡν· πόλις Ἀρκαδίας, κατ. Γαθιαῖται Πλου.

Γαθεάτας, ὁ· παραποτάμιον Ἀλφειοῦ Πλου.

Γαθειρβία· Γάθειρβα.

Γαθίω, γέγαθα, ὄν. ἀντὶ γηθίω, γέγαθα.

Γαθιάδας· ὄν. ἥρωες, σώζοντες τοὺς εἰς αὐτὸν καταφεύγοντας καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ θανάτου Πλούχ.

Γαῖα, ἡ, ἡ, ἰων. καὶ π. γῆ, ἔδαφος γῆς Ὀμ. Πινδ. τραγ. καὶ μετγ. οἵτινες καὶ γαίη λέγονται.

Ἐπ. 737 (153) ἀντιθ. τῷ πόντῳ, ἡ χώρα Ὀδ. ε, 47, ὡς ὁρισμένη χώρα, ἰδ. συχνὰ πατρὶς γαῖα ἡ πατρικὴ γῆ, ἡ πατρίς· καὶ πλ. Ὀδ. μ, 404, terra.

Γαῖα, ἡ· 1) τέκνον τοῦ Χάους, γεννήσασα ἄφ' ἑαυτῆς τὸν Πόντον, τὰ ὄρη καὶ τὸν οὐρανόν· ἐκ δὲ τοῦ οὐρανοῦ τοὺς Ἑκατόγχερας, τοὺς Κύκλωπας καὶ τοὺς Τίτᾶνας Ἡσ. 98, 116, 126, 135.

2) νῆσος τῆς ἐπαρχίας Ἀφρικῆς, Γαῖα ἢ Γαῖα νῆσος· 3) Γαῖα, πόλις Ἀραβίας Πτολ. Tellus.

Γαῖα· Ῥωμαϊκὸν προωνύμ. γυναικῶν, Cajo, ὡς π. χ. Γαῖα Καικιλία, καὶ εἰς τὴν τυπικὴν φράσιν, τὴν λέγουσαν, ἐνῶ ἡ νόμφη εἰσῆγετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ, «ὅπου σὺ Γαῖος, ἰγὼ Γαῖα» Πλουτ. Ζ. Ῥωμ.

Γαῖανός, ὁ· λόγιος Ἀραβ., μαθητὴς τοῦ Ἀψίνου Σουῦδ.

Γαῖαρχος, ὄν. ἀντὶ γαίηρχος Πινδ.

Γαῖαρχος, ὁ· ἰσών. Ποσειδάωνος, ἐπὶ τῷ ὄν. τοῦτο ἐν Σπάρτῃ τιμωμένου Σεν. Πλου.

Γαίεος· ὄν. κύρ. Σουῦδ.

Γαίηται, καὶ Γαίεται, καὶ Γαίσται Γαλλικὸν ἔθνος Εὔστ.

Γαίη-γενής· γηγενής Ἀπολ. Ρ. 3, 1186.

Γαίηθεν· ἀπὸ τῆς γῆς Ὀππ. ἀλ. 1, 39.

Γαίητος, ὁ· ὄν. υἱὸς τῆς Γῆς καὶ τοῦ Τιτυοῦ Ἡσυχ. Ὀδ. η, 324, Ierrenus.

Γαίητε, ἰσός, ἡ· Φοῖβη Ἡσυχ.

Γαίη-οχος, ὁ· 1) ὁ κρατῶν, περιέχων τὴν γῆν, παρ' Ὀμ. πάντοτε ἰσών. τοῦ Ποσειδάωνος καὶ μετγ. π. 2) γῆν τινα κεκτημένος, προσταταῖον

«- Ἀρτεμῖς» τῆς Βοιωτίας Σοφ. Οἰ. τ. 160, terrae tutrix.

Γαίη-οχος, ἰσός, ἀντὶ γαίηοχος.

Γαίη-φάγος, 2' ὁ τὴν γῆν τρώγων Ἀθύν. 7, 306.

Γαίη-δότης, ἡ δότης γαίηδότης· διανομητής, Καλλ. ἀποσπ. 158' μετρητῆς γῆς Ἐτ. Μ.

Γαίη-μέτρης, ὁ· γεωμέτρης Μανθ. Α, 210.

Γαίη-ομαι· γίνομαι γῆ μετγ.

Γαίος, ὄν. ἀντὶ γῆτος· ὁ ἐν τῇ γῇ ὡν Ἀισχ. ἰκ. 806.

Γαίη-τρεφής· ὁ ὑπὸ τῆς γῆς τρεφόμενος μετγ.

Γαίη-οχος· γαίηοχος.

Γαῖος, καὶ Γαῖος, ὁ· ὁ παρ' Ῥωμαίοις Gaius, συνηθέστ. προων. ὅπερ ἐχρησάμενος γενικῶς εἰς τοὺς νομικοὺς ὡς καὶ εἰς τὴν νόμφην (ἴδε Γαῖα) ἀπαντᾷ δὲ οὐχὶ μόν. μετ' ἄλλων συνημμένων καὶ διὰ τοῦ «δὲ τις» χωριζόμενος ὡς Πλουτ. Βρ. 26, ἀλλὰ καὶ μόν. Πομπ. 46, Ν. Δ. πρᾶξ. 20, 1.

Γαῖος· ναὸς Γῆς ἐν Ἠλίδι καὶ Ἀχαΐᾳ Πλου.

Γαῖο-φάγος· γαίηφάγος Νικ. θηρ. 784.

Γαῖο-φανής, 2' (φαίνομαι) ὡς ἡ γῆ φαίνόμενος, τῆς γῆς ἔχων τὸ χροῖμα μετγ.

Γαῖσα· πόλις ἐν Ἀραβίᾳ Πτολ.

Γαῖσάται, οἱ· οἱ περὶ τὸν Ῥοδανὸν Γαῖσάται Γαλάται βορείως τῶν Ἀλπεων Πολυδ. ἴδε Γαίηται καὶ Γεσάται.

Γαῖσά· κάμνω ὡς γῆν· «παχύνεται καὶ γεοῦται» γίνεταί ὡς γῆ Σουεν. ἐνυπν.

Γαῖσας, ὁ, καὶ γαῖσος· ἀδόντιον, - Ἰδουρικὸν Δ. Σικ. - Φοινικικόν, - Αἰδυκὸν Πολυδ.

Γαῖσυλος, ὁ· Σπαρτιάτης τις Πλουτ. Δίων 49.

Γαῖσων, ὡνος, ὁ· ῥυαξ εἰς τὰ δυτ. παράλια τῆς Μυκάλης παρὰ τῷ Τρωγίλλει ἀκρωτ. Ἡρ.

Γαῖταρα· Γάγγαρα.

Γαῖτιανός· ἄνθρωπος ὄν. Φώτ. κοιν. Γεντιανός.

Γαῖτουλικός, ὁ· α) Γαῖτουλικὸς Λέντουλος Δ. Κασ. 6) ποιητὴς τῆς Ἀνθ.

Γαῖτουλοὶ ἢ Γαῖτουλοὶ ἢ Γαῖτουλῖοι· ἔθνος εἰς τὰ ΝΔ. τῆς Ἀφρικῆς, ὡν ἡ χώρα Γαῖτουλῖα, Πτολ. Στράβ.

Γαῖω (ΓΑΦ πρβλ. gaudeo, γάνομαι, γάω, γάω, ὅθεν γαυρός, γαυρίζω) ὁπερ φανερῶς εἰς τι, χεῖρὸς δὲ τι Ὀμ. μόν. «κούει γαίω» Ἰλ. α, 405, θ, 51· ἐπὶ Βριάρει, Ἄρεος καὶ Διός, ἐν τῇ εὐφροσύνῃ συναίσθηται τῆς δυνάμειός των, gestic, gaudeo· πρβλ. Ἐμπεδ. 24.

Γαῖ-ὠδης, 2'· γεώδης Πολυδ. 2, 15.

Γαῖων, ὄνος, ὁ· κληρονομικὸς λόφος, συνορεῖο

ων λόφος Πιν. 'Ηρακλ. 1, 88. καὶ Κοεν, Γρ. Κορ. σ. 224.

Γαίων, ὄνος, ὁ· ποτ. καθ' 'Ησύχ. = Νεῖλος Γένεσ. 2, 13· ἴδε Γηών.

Γαίωνας, ἄτος, ὁ· ἄνδρ. ὄν. 'Επιγρ.

Γαιωρύχος· γεωρύχος· 'Επιγρ.

Γακίαι· Γλυκεῖαι, πηγὴ ἐν Μελλήνῃ 'Ηρύχ. Γακίνας, ὁ, Εὐστ. γάκινος καὶ γάκινα, τὰ σεισμός, κινῶν τὴν γῆν ἀρ. λεξ.

Γάλα, ἄκτος, τὸ (κατ' Εὐστ. καὶ γάλατος καὶ δοτ. γάλατι 'Αθῆν. κατὰ Κούρτ. ἐκ βίβλ. γαλ, εἴτε γαλήνη· πρόβλ. Ιακ, γλῆγος)· 1) γάλα ζώων καὶ ἀνθρώπων, λευκὸν 'Ιλ. δ, 434, Πίνδ. Ν. 3, 75· «γάλα ἔχειν, γάλα δοῦναι, ἐν γάλακτι τρέφονται», ἐπὶ νεογνῶν, θηλαζομένων Πλάτ. Τιμ. 81 μεταφ. ἢ τροφὸς Καλλ. 43, (7, 458)· 2) ὁ χυλὸς τῶν φυτῶν = ὁδὸς ἱατρ. 3) ὁ γαλαξίας κύκλος· «οὐράνιον»· Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 8· 4) «ὀρνίθων γάλα», ὁ παρ' 'Αθῆν. 9, 371 = φυτόν τι, παροιμ. «ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων, ἢ ἐπὶ τῶν σπανίων καὶ δυσευρέτων ἀγαθῶν» Σερὰβ. 14, 1, 15, Διογ. 3, 92.

Δαλαάδ, ἴωσ. ὄρος, καθ' 'Ησύχ. πόλις ἐν Περσίᾳ· ἴδε Γαλαθηνή.

Γαλαάθα· πόλις Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου.

Γαλαθα, Γαλαθηνή, Γαλαδίτις· μέρος τῆς Περσίας, ἀπὸ τοῦ ὄρους Γαλαάδ.

Γαλαάδες· ἴδε Γάλαξ.

Γαλα·δοτίω· δίδω γάλα Χρ. Σιβ.

Γαλαδραῖ· πόλις Μακεδονίας, κατὰ Γαλαδραῖος καὶ Γαλαδρικός Πολύδ. παρὰ Στ. Βυζ.

Γάλαδρος· 1) ὄρος Μακεδονίας· 2) υἱὸς τοῦ 'Ημαθίου, θεμελιωτῆς τῶν Γαλαδρῶν Στ. Βυζ.

Γαλαθηνός, 2· ὁ ἔτι θηλάζων, νέος τρυφερός· «νεβροί» 'Οδ. δ, 336· «βρέφη» 'Αθῆν. 9, 396, lacteus, tenellus.

Γαλαϊκή· ἡ χώρα ἐν Θράκῃ, ἡ μετέπειτα Βριαντική 'Ηρ. κατὰ Γαλατοὶ Ἐπίγρ.

Γαλαϊμένης· ἀδελφὴς Σαρδαναπάλου Δ. Σικ.

Γαλαῖσος, ὁ· ποτ. παρὰ τὸν Τάραντα Πολύδ.

Γαλακτιάω· πολὺ γάλα δίδω Πολύδ. 3, 50.

Γαλακτίζω· ὡς τὸ λευκόν εἶμι γάλα, ἐπὶ χρωμάτων Φύλων. Παθ. θηλάζομαι μτγν.

Γαλακτικός, 3· ὁ ἐκ γάλακτος, ὡς γάλα λευκὸς Διοσκ.

Γαλακτινός· τῷ ἄνωτ. «στήθεα» Διοσκ. 9 (5, 198).

Γαλάκτιον, τό, ὅπκοι τοῦ γάλα· ὀλίγον τι γάλα Μ. 'Αντων. 5, 4· τροφὴ γαλακτώδης 'Αλκίφρ. ἀποσπ. 20.

Γαλακτὶς πέτρα· τῷ ἐπομ. 'Ορφ. λιθ. 11.

Γαλακτίτης, λίθος· λίθος ὅστις βεδρεγμένος τριβόμενος ἐκδίδει γαλακτώδη χυλὸν Διοσκ. πρόβλ. γαλαξίας.

Γαλακτίων, ὁ· ἄνδρ. ὄν. Σουίδ.

Γαλακτο·δόχον, (γάλα δέχομαι)· ἀγίον, γάλα δεχόμενον, ἐμπεριλαμβανόν, ἢ τὸ εἰς τοῦτο ἐπιτήθειον ἀγγεῖον Σχολ. Θεοκρ. 5, 58.

Γαλακτο·ειδής, 2· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ γάλακτος Πλουτ. καὶ ἄλλ. μτγν.

Γαλακτοῦσα, ἔσθ. ἀντὶ γαλακτουχοῦσα, ἴδε γαλακτουχῶν.

Γαλακτο·θρέμμων, 2· με γάλα τρεφόμενος

'Αθῆν. 10, 449· Ἀντιφ. 'Αθῆν. 10, ἐνθα τινεῖς

χάριτον τοῦ μέτρου γαλακτοθρέμμων νεύχουσι.

Γαλακτο·χόμος, 2· ἐπιμελητὴς τοῦ γάλακτος, ποιμὴν 'Ησύχ.

Γαλακτο·δόμα· γίνονται γάλα, μεταβάλλομαι εἰς τὸ χρώμα τοῦ γάλακτος Θεοφρ.

Γαλακτο·πᾶγής, 2 (πᾶγνυμι) χροῖς· ὁς· πηγόμενον γάλα φαινόμενος 'Ρουφιν. 6 (5, 60)· «ἀρνα»· τρυφερόν, ἐπὶ παιδός· Ἀνθ. 46 (12, 204).

Γαλακτο·ποιέω· κάμνω γάλα, παράγω ἀποθονογ γ.

Γαλακτο·ποιητικός, 3· ὁ συντείνειν εἰς τὸ νὰ γείνη τὸ γάλα καλόν, ἢ νὰ πληθυνθῇ γραμ.

Γαλακτο·ποιεῖν, ἢ· τὸ ποιεῖν ἢ πληθύνειν τὸ γάλα γραμ. Φαῖδρος ἐν λ. ἀγάλατος.

Γαλακτο·ποιός, 3 (ποιέω)· ὁ κάμνων γάλα Σχολ. Νικ. Θερ. 944.

Γαλακτο·ποσία, ἡ (γαλακτοπύτης)· τὸ πίνειν γάλα 'Ιπποκρ.

Γαλακτο·ποτέω· πίνω γάλα 'Ιπποκρ. πρόβλ. 'Αθῆν. 2, 46.

Γαλακτο·πότης, ὁ· ὁ πίνων γάλα 'Ηρ. 1, 210.

Γαλακτο·τροφέω· με γάλα τρέφομαι Φύλων καὶ μτγν.

Γαλακτο·τρόφῃσις, ἡ· τὸ τρέφειν με γάλα Σχολ. Σοφ. α'. 506.

Γαλακτο·τροφία· τῷ ἄνωτ. μτγν.

Γαλακτο·τροφος, 2· ὁ θηλάζων, «γαλακτο·τροφα βρέφη» λεξ. Γαζ.

Γαλακτο·υργέω· ἐτοιμάζω τι ἀπὸ γάλακτος, τυρ! Πολυδ. 1, 251.

Γαλακτο·υργός, 2 (έργω)· ὁ γαλακτερὰ φάγητὲ παρασκευάζων 'Αθῆν. 13, 608.

Γαλακτο·υχέω, (γαλακτοῦχος)· ἔχω γάλα, θηλάζω Πολυδ. 3, 50· «γαλακτοῦχαις γυναῖξιν»· γαλακτεραί· βυζάστραις. Πλουτ. συμπ. 2, 6, 3, ἐνθα ἔσθ. γαλακτοῦσαις ἀντὶ γαλακτουχοῦσαις.

Γαλακτο·υχία, ἡ· τὸ θηλάζειν Κλ. 'Αλ. π. γαλουχία.

Γαλακτο·υχος, 2· ἔχων γάλα θηλάζων Πολυδ. 3, 50.

Γαλακτο·φαγέω· τρώγω γάλα Φιλόστρ. 6, 2, 7.

Γαλακτο·φάγιος, οἱ· ὄνους ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σκηνῇ Στραβ. 7, σ. 296, 'Ιλ. ν, 5.

Γαλακτο·φάγος, 2· ὁ τρώγων, τρεφόμενος με γάλα, Σχολ. 'Ιλ. ν, 6· πρόβλ. γλακτοφάγαι.

Γαλακτο·φόρος, 2· γάλα φέρων, ἔχων· «τι» θῆναι· Νικ. Θερ. 554.

Γαλακτο·χραεῖς (χρώς, χροῖα)· οἱ τὸ χρώμα τοῦ γάλακτος ἔχοντες, ἐπειδὴ δὲ ὁ στίχος ἐν εὐδοῦται ἢ γλακτοχραεῖς ἢ γαλακτοχραεῖς 'Οπ. κιν. 3, 478.

Γαλακτο·χρως, ὡτος, 2· τῷ ἄνωτ. 'Αθῆν. 3, 110. καὶ 7, 330.

Γαλακτο·χρῆς, 2· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ γάλακτος 'Αθῆν. 3, 91· «τροφή»· Ἀριστοτ. π. ζ. μ. 4, 11, παρὰ ἱατρ. χλιαρὸν ὡς τὸ γάλα.

Γαλάκτωσις, ἡ· τὸ γίνεσθαι γάλα, ἢ εἰς γάλα μεταβολὴ Θεοφρ.

Γαλακῶ· πηγὴ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν 'Ελευθερολάκων Πασ. 3, 247.

Γαλαλά· Γαλγάλα 'Ησύχ.

Γαλάναι, γαλάνος· γαλήνη, γαληνὸς ὄψρ.

(Γάλαξ) γάλακες, αἱ λεῖτον τι κογχύλιον Ἀριστοτ. *Ι. Γ. 4, 4* = γαλάδες.
 Γαλαξίατος, 3· θηλάζων *Nov. Δ. 3, 389*· λευκός ὡς γάλα *6, 338*.
 Γαλαξίαι, 3· λευκός ὡς γάλα *Nov. Διον. 22, 18*.
 Γαλαξία, τὰ ἑορτὴ γάλακτος, ἐν Ἀθήναις τελούμενη πρὸς τιμὴν τῆς Κυβέλης· *B. Ἀν. 229*.
 Γαλαξία, ἡ ὁ ἐκ γάλακτος κριθινὸς πόλτος, δὴν μετεχειρίζοντο ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν *B. Ἀν.*
 Γαλαξίας, ὁ (θῆλ. κύκλος, μεθ' οὗ συνήθως εὐρίσκεται συνάμα) 1) ὁ γαλακτώδης δρόμος *Δ. Σικ. 5, 23*, ἡ πολυάστρος ἐν τῷ οὐρανῷ λευκὸς κύκλος, ὅστις καὶ γάλα τῆς Ἀφροδίτης λέγεται *Δ. Σικ. 2, 23*· 2) λίθος = γαλακτίτης *Πλίν. 37, 10*.
 Γαλαξιδωρός· 1) Θηβαίος *Ξεν.* 2) Θηβαίος ἱερόστατος Πλούτ.
 Γαλαξίων, τό· ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐν Βοιωτίᾳ, ὅπου κληθέν, ὡς φαίνεται, ἐκ τινος πηγῆς αὐτοῦ Γαλαξίου λευκῆς Πλουτ. *δαμν. Σωκρ. 9, 11*.
 Γαλαρία, Γαλαρίνα καὶ Γαλαρία· πόλις Σικελίας, θυτ. τῆς Ἀττικής, τανὺν *Gagliano*, κάτ. Γαλαρτίος, - ἰνῆ καὶ Γαλαρινάτος· καὶ ἡ χώρα Γαλαρία.
 Γάλας, ὁ (γάλας = γῆ Ἡούχ.)· υἱὸς τοῦ Παλυσήμου καὶ τῆς Γαλατείας, πρόγονος τῶν Γαλατῶν Ἀπκ. Ἰλλυρ.
 Γαλατεία, ας, ἡ· 1) θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριόδος, ἐρωμένη τοῦ Πολυμήμου *Πλ. 2* θυγ. τοῦ Εὐρυπύου γυνὴ τοῦ Ἀέμπερου ἐκ Κρήτης· 2) ἀδελφεῖς, ἑραστὴ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου· 4) ὁ πλοῖον Ἀττικῶν Ἀθῆν.
 Γαλατία, π. ἡ· Γαλατία, ὅθεν Γαλατῆς ῥῆος = Γαλατικός κόλπος *Στ. Βυζ.*
 Γαλατία, ου, ὁ· υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, πρόγονος τῶν Γαλατῶν.
 Γαλατῆς, οἱ· 1) κάτ. τῆς ΒΑ. Εὐρώπης, βραχύτερον Γάλλοι, ὡδεν Ἑσπεριοί, - Γολιστόδιοι, ἡ ἀπὸ Κελτικῆς, οἱ ἐν τῇ Κελτικῇ - οἱ ἐντὸς τῶν Ἀλπεων, *Cisalpinii* = οἱ κατὰ τὰς Ἀλπεὶς καὶ τὸν Ῥοδανὸν ποταμὸν κατοικοῦντες· 2) οἱ ἐν Ἀσίᾳ καὶ Θράκῃ οἱ καὶ «ἑῷοι» καὶ οἱ πρόσθοροι· οἱ ὑπὲρ τὸν Πόντον, οἱ ἐν Ἀσίᾳ εἶτε Γαλατοὶ· 4) κωμωδία τοῦ Ἀπολλοδώρου καὶ Ποσειδῆπου.
 Γαλατία, ἡ· 1) ἐπαρχία τῆς ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ Φρυγίας, = Γαλλογραφία, καὶ - ἡ Ἑλληνίς, - ἡ ἐῷα· 2) γενικῶς λεγόμενη, ἡ Κελτικὴ Γ· - ἡ ἐντὸς τῶν Ἀλπεων, *Gallia cisalpinia*, περιλαμβάνουσα κυρίως τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Ἰταλίας ἡ δὲ ἐπέκεινα τῶν Ἀλπεων Γαλατία ἑκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, *Gallia transalpinia*, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν Γαλλίαν, Στραβ., Πλούτ.
 Γαλατίας, ὁ· ὁν. κύρ. Σουῖδ.
 Γαλατικός, 3· α) ἐπὶ τῆς Γαλατίας, ἡ εἰς τὴν Γαλατίαν ἀνήκοντα· - κινήματα, - περίστασις, - ἐκπύματα καὶ σκηναί, - στρατεύματα, - φρούριον· Πλούτ. «χώρα» Ν. Δ. «κόλπος» - πέλαγος· - *sinus Gallicus* = ὁ περὶ τὰ παράλια τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, τανὺν κόλπος Ἀδίων· 2) ὁδο. α) Γαλατικοί = Γαλλικὸν ἔθνος· 6) ἡ Γαλατικὴ = ἡ Γαλατία· γ) τὸ Γαλατικὸν = ὁ Γαλακὸς στρατός· δ) τὰ Γαλατικά = εἰς τὴν Γα-

λατίαν ἀφορῶσαι ὑποθέσεις Πλούτ. *Κτ. δὲ καὶ = τίτλος συγγράμματος Ἐρατοσθένους Στ. Βυζ.*
 Γαλατικῶς, ἐπὶ μὲ τρόπον Γαλλικὸν Πλούτ.
 Γαλατίς, ἡ, αἷτ. ἢ· Γαλαζδίτις, ἢ Πολύδ.
 Γαλατο-θρέμειον· γαλακτοθρέμειον.
 Γαλατο-κράς· γαλακτοκράς, μετὰ γάλακτος μειγμένον Ἀρκάδ. *σ. 21, 5*.
 Γαλατονίχης, ὁ· ἐπὶ τῶν Ἀττάλου Σουῖδ.
 Γάλατος, ὁ· βασιλ. τῶν Βοιωτῶν Πολυδ. *2, 21*.
 Γάλατων, ὁ· ζωγράφος Ἀλεξανδρινός, οὗτινος ἀναφέρεται μία εἰκὼν παριστάνουσα τὸν Ὀμήριον, καὶ τοὺς λοιποὺς ποιητὰς περὶ αὐτὸν συνάγοντας ἐπιτηδεύειν τὰ ἐκπυόμενα ἀπὸ τοῦ στόματός του Λουκ. *Αἰλ. Π. Γ. 13, 22*, ἴσφ. δ εἶναι τὸ Γελάτω.
 Γαλατό-χρος· γαλακτόχρος.
 Γάλαυρος, ὁ· βασιλ. τῶν Ταυραντίων Πολύδ.
 Γαλαφά· πόλις Μαυριτανίας Τίγγινανης Πτολ.
 Γαλαφά· τόπος ἐν Ἰουδαίᾳ Ἰώστ.
 Γάλας, α, ὁ, ῥωμ. *Galla*· 1) Σερουίος Σουλπίκιος, Γάλας, αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς 4 π. Χ. μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλαυδίου Νέρωνος, ὅστις ὀλίγον χρόνον βασιλεύσας κατεκόπη ὑπὸ τῶν ἐν Ῥώμῃ ἑχθρῶν τοῦ τὸ 69 μ. Χ. 2) πρεσβυτεὺς τοῦ Σύλλα, καὶ ἄλλ. Πλούτ.
 Γάλαλα, ὡν· τόπος Ἰουδαίας παρὰ τὴν Ἰεριχὼ Ἰώστ.
 Γαλεαγκών, ὄνος, ὁ· γαλαγγών, Ἀριστοτ. *φυσιογ. 3, 6* (σ. 813, 12 Β.) παρὰ δὲ Πλούτ. πολυπρ. 10 «γαλεάγκωνες καὶ ἄκνημοι καὶ ὁμοιοι τερατογονοί».
 Γαλε-άγρα, ἡ· παγίς, ὁ· ἡ συλλαμβάνονται γαλαὶ Πολυδ. *10, 155*.
 Γαλέη, συνηρ. ἡ, ἡ γάτχ, κυρ. δὲ γαλή *Εὐλ. γετο ἡ νυφίτσα*, ὡς ὅλην γίνεται ἐκ τοῦ ἐπιθέτου *Pavus* (ἐκνῆς) Ὁδ. μεταμορφ. *9, 321*, καὶ ἐκ τοῦ χιτῶν κροκατὸς Ζήνοδ. *παροιμ. 2, 93*, τὰ ὅποια ἀποδίδονται εἰς τὴν γαλήν «δριμύτερον βόλους γαλῆς» = ζῶον ἄλλο, τὸ ὅποτον βρωμὰ μεγάλως, «γαλὴ Ἀργία ἡ λιθική ἡ ἰκτίς»· 2) εἶδος ἰχθύος, διάφορον τοῦ γαλεοῦ *Αἰλ. Γ. 2, 15, 11*· 3) εἶδος πλοίου ληστρικοῦ, ἡ Γαλέρα Ἑτομ. *muscula* μετν. γάτα.
 Γαλεόβδολον· ἴδε βδολός.
 Γαλεσιδής, 2· γαλιώδης Ἀριστοτ. *Γ. 2, 6, 10*.
 Γαλεοί, οἱ (Στ. Βυζ. Γαλιῶται)· γένος τι ἐν Σικελίᾳ, μάντις Ἡούχ.
 Γαλεο-μυα-μαγία, ἡ (γαλή, μυς, μάχη)· πόλεμος γατῶν καὶ ποικιλικῶν, ἐπιγραφὴ κοιμητοῦ ποιήματος Θεοδώρ. Προδρόμ.
 Γαλεός, ὁ· εἶδος κήτους, ἰχθύος κηλιδωτοῦ, ἐκ τῆς γαλῆς ὀνομασθέντος Ἀριστοτ. *Γ. 2, 5, 10*, *galeus mustellus*.
 Γαλερία, ἡ· Ῥωμ. ὄν. *Galeria Fundana*, γυνὴ τοῦ Βιτελλίου Δ. *Κασ.*
 Γαλέριος, ὁ· Ῥωμ. *Katsoar, G. Galerius Maximianus* (+ 311)· ἴδε Γαλλέριος.
 Γαλερός, 3· εὐθῆμος, ἱλαρός, χαρούμενος· «πίνωμεν γαλερῶς» = εὐθῆμως Ἀνθ. *12, 50*.
 Γαλερῶς· ἐπὶ τοῦ γαλερός ὁ ἴδε.
 Γαλερωπός, 3 (ῥῥ)· ἱλαρὸν, χαρούμενον ἑλίων πρόσωπον *B. Ἀν. συγγιν. τ. γαλήνη, hilarius*.

Γαλέτης, ὁ ἄνδρ. ὄν. ἐρωμένος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου Αἰλ.

Γαλέ-ωδης 2· ὁμοιος με γαλεὼν Ἀριστοτ. 'Ι. 2, 13, 5, 5· ἴδε γαλεσιδής.

Γαλεώνυμος, ὁ· εἶδος ἰχθύος, ἐξ ἀντιπαθείας διώκτου τοῦ φαρμακευτάτου, ἰχθύος, τοῦ καλουμένου τρυγόνος Πλίν. 32, 2.

Γαλεώτης, ὁ· 1) εἶδος παρβαλῆς γουστέρας, stellio, ἀσκαλαδωτής Ἀριστ. νεφ. 174· 2) ὁ εἰφίας ἰχθύς Πολυδ. κτύος 34, 2, 12· ἦν δὲ αὐτός καὶ μαντικῆς σύμβολον Πaus. 3, 2.

Γαλεώτης, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θερμίστους, ἐξ οὗ κατὰ Στ. Βυζ. κατήγοντο οἱ Γαλεῶται, γένος μαντικῶν ἐν Σικελίᾳ ἢ Ἀττικῇ· ἢ πόλις Ὑβλα, ὅπου κατέκονον, ἐλέγγοτο Γαλεῶτις ἢ Γαλεῆτις Θουκ.

Γαλή, συνηρ. ἐκ τοῦ γαλέη.

Γαληναία, π. ἢ γαλήνη Ἀπολ. 'Ρ. 1, 1156, καὶ μτγν.

Γαληναῖος, 3· γαληνός π. χ. κύριος Ἀνθ. 16, 21, tranquillis· ἐπὶρ. γαληναῖος Σχολ. Ὁδ. η, 3, 9.

Γαληνάω· γαληνιαῶ Σουῖδ.

Γαλήνεια, ἢ γαλήνη Εὐρ. 'Ι. Α. 546.

Γαλήνειος, 3, ὡς Ὀμήρειος καὶ Ἰκάρχειος, Γαλήνειον τὸ ἐκ Γαληνοῦ τοῦ ἱατροῦ δεδομένον φάρμακον Παῦλ. Δίγιν. α. 292, 48, galenicus.

Γαλήνη, ἡ (τῆς αὐτ. βλ. μετὰ τὸ γάλ, γάλα)· ἡ παῖσις ἀνέμου καὶ μάλιστα θαλάσσης· παρ' Ὀμ. ἠνωμένοι μετὰ τοῦ νηνεμία· ἀγαλήνην ἐλαύνει· = πλέειν ἐν καιρῷ γαλήνης Ὁδ. ε, 452, η, 319· μετφ. ἡσυχία, ἡσυχίας, φαιδρότης τοῦ προσώπου· «γαλήνην ἡσυχίαν τε ἐν τῇ ψυχῇ ἀπεργάσασθαι» Πλάτ. νόμ. 7, 791· 2) ὁ μόλυβδος, ὅστις ἐκβάλλει, χωρίζομενος εἰς τὴν μεταλλικὴν ἀνάλυσιν τοῦ χρώματος τοῦ ἀργύρου, ἥτις ἀπὸ τὸ ἀσημόχρωμα, ἢ ἄλλως λεγόμενη μολύβδαινα, galena, s. plumbago Πλίν. 'Ι. Φ. 33, 6, Θεοφρ. Ἐκ τούτου τοῦ κυανοῦ χρώματος τῆς γαλήνης, εἴτε τῆς ατμοσφαίρας, εἴτε τοῦ μεταλλοῦ προέκυψε τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ γαλανόν (δωρ. = γαληνόν) χρῶμα καὶ τὸ γαλάζιον· 3) εἶδος ἀντιφάρμακου Γαλην. tranquillitas.

Γαλήνη, ἡ· 1) θυγ. τοῦ Νηρείως καὶ τῆς Δωρίδος Ἡσ. 2) Ἀθηναία ἐταῖρα Ἀθην. 13, 587· 3) συγγραφεὺς ἐκ Σμύρνης Ἀθην.

Γαληνός, 2· γαληνός Ἀριστοτ. φυσιογν. 6 (σ. 811, 38)· «γαληνός τὸ μέτωπον ἔχουσι» Β. Ἀν. σ. 1408.

Γαληνιάζω· γαληνιαῶ Ἱπποκρ. καὶ μτγν.

Γαληνιαῖος, 3· γαλήνιος Σχολ. χρησμ. Χαλδ. σ. 104, serenus.

Γαληνιαῶ· εἶμαι εὐδίας, ἥσυχος, ἐπὶ ατμοσφαίρας, ἀνέμων καὶ μάλιστα θαλάσσης Ὀππ. κων. 1, 115· εἶμαι ἡσυχος, φαιδρός τὸ πρόσωπον, τὸν νοῦν.

Γαληνίδιον, τό, ἔσφ. γρ. ἀντὶ γαληνιαῖον.

Γαληνίζω· κέμνω γαληνόν, εὐδίον, ἡσυχον. ἐπὶ ἀνέμων καὶ κυμάτων Ἱπποκρ. Στοδ. Ἀνθ. 113, 5· μέσ. εἶμαι γαληνός, ἡσυχος, σωπηλός· «καὶ χαίρειν» Πλούτ. οὐ δύν. ἡδ. ζ. 4· πρὸλ. Β. Ἀν. 32.

Γαληνίος· γαληνός Λουκ. Ἀλλ. 2.

Γαληνιάω· γαληνιαῶ Ἐτ. Μ.

Γαληνισμός, ὁ· ἡσυχία Δ. Δαίρ. 10, 83.

Γαληνισίς, ἡ· τὸ εἶναι τινα ἢ τι γαληνίον· ἔκκλ. serenitas.

Γαληνό-λιμήν, ὁ· ὄνομα τόπου κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ· Γαληνολιμήν, μτγν.

Γαληνό-μορφος, 2· ὁ γαληνίαν ἔχων μορφὴν, μτγν. ἔκκλ.

Γαληνό-ποιός, 3· ὁ γαληνὴν ποιῶν Ἡσυχ.

Γαληνιώδης, 2· γαληνωδής Boisson. Ἀποδ. 5, 383.

Γαληνός, 3· ἡσυχος, εὐδίας, ἥρεμος, ἐπὶ θαλάσσης· ἐν γέν. ἡσυχος, ἡσυχός Εὐρ. (ἡρ. 279)· προσφθέγματα Εὐρ. Ἐκ. 1160· εἰς τινα, 'Ι. Α. 32, placidus· συγκρ. ἐπὶρ. γαληνότερος, Βυζ.

Γαληνός, ὁ· 1) Τρώς, ὑπὸ Νεοπολεῖμου νεοφθόου Κ. Σμ. 2) ἱατρός ἐκ Περγᾶμου γεννηθεὶς τῷ 131 π. Χ. Ἀθην.

Γαληνότης, ἡ· 1) ἡσυχία, εὐθυμία Σιγ. Ἐμπ. κ. μαθ. 11, 141· 2) τίτλος αὐτοκράτορος.

Γαληνόω· γαληνίζω, γαλήνην ποιῶ, ἡσυχάζω Πλούτ. Κατ. 22.

Γαληνώδης, 2 (εἶδος)· γαληνός ὡς ἡ θαλάσσης Σχολ. Δισχ. Πρ. 139.

Γαληνώς· κατὰ τὸν τρόπον ἡσυχον, γαληνόν Δ. Δασρ. 9, 45.

Γαληρός, 3· γαλερός Ἡσυχ.

Γαληρ-ωπός, 3· γαλερωπός Ἐτ. Μ.

Γαληνίον· ὄν. τόπον Σουῖδ.

Γαληνισίος, ὁ· ἄνδρ. ὄν. ἐκ Σύρου, ἐπὶρ.

Γαληψός, ἡ· πόλις· 1) Θράκη· εἰς τοὺς πρόσποδας τοῦ Παγγαίου Στ. Βυζ. 2) παρὰ τὴν Ὠρώνην Ἡρ. οὐ μακρὰν τοῦ Στρυμόνος ἑσού· ὁ κατ. Γαλήψιος· 3) υἱὸς τοῦ Θάσου καὶ τῆς Ἱγλέφης, ἱερατῆς τῆς πόλεως Σουῖδ.

Γάλι· ἱκανόν Ἡσυχ. = ἄλις.

Γαλία· ἴδε γάλινα, γαλία· γαλία οἱ ὄντασι (ἰχθύς) Ἡσυχ.

Γαλι-άγκων, ὁρθόν. γαλι-άγκων (ἀγκών)· ὁ τὸν ἕνα βραχίονα ἐλάττωσα ἔχων, ἢ ὁ ἐκ γενετῆς ἢ διὰ συμβάν πηρωθὴς, ὡς καὶ τὸ γονυαγκών Ἱπποκρ. Πλούτ. 'Ισ. καὶ 'Οσ. 22.

Γαλι-άγρα· ἴδε γαλεάγρα.

Γαλιάω· ἀκρατῆς καὶ φιλήδονός εἰμι Ἡσυχ. ὅστις τὸ γαλιώσης ἐξηγεῖ ἀκαλαστανιόσσης, ἰσως παρὰ τὸ γαλή, τοῦτο γὰρ τὸ ζῆρον ἀκαλαστατῶν ἐστίν Ἐρ. Στεφ. ἐν λ.

Γαλιβ(α)· ἀκρα Ταπροβάνης· 6) ὄρη Ταπροβάνης Πτολ. κατ. Γάλιβοι.

Γαλιδανός, ἀντὶ Γαλίνδα.

Γαλιδεύς, ὁ· ὁ σκύμνος τῆς γαλῆς Κρατῆν ἐν Β. Ἀν. 88, catulus.

Γαλιηνός ἢ Γαλῆνιος· Γαλινιός.

Γαλίνδα· ἢ Γαλιδανός· ἕνος τῆς ἐν Εὐρώπῃ Σαρματίας Πτολ.

Γαλίνη, ἡ· ὄν. ἐταῖρας Ἡσυχ.

Γαλινθός, ἡ· θυγ. τοῦ Πρωτοῦ ἐν Θηβαίᾳ, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐτέλουν οἱ Θηβαῖοι τὰ Γαλινθιάδια.

Γαλινθοῖ· ἐρέβινθοι Ἡσυχ.

Γαλιω-δραχίων' γαλιόγκων Γαλην.
Γάλιον, τό· είδος βοτάνης Διοσκ.
Γαλιός· παράδεισος 'Ψόυχ. hortus.
Γαλίς· γαλιός = γαλή 'Ψόυχ. mustela.
Γαλίς· γάλιος γρ. άμφ. 'Ψε γάλως.
Γαλί-οφίς, ή· βοτάνη όμοία τη κνίδη Διοσκ.
Γαλιλαία, ή· (καθ' 'Ψόυχ. = κατακυλιστή), βο-
ρεία επαρχία της Παλαιστίνης μεταξύ 'Ιερδάνου
καί Μεσσηνίου θαλάσσης· διηρείτο εις δύο, άνω
Γαλιλαίαν, καί Γαλιλαίαν των 'Εθνών λεγομένην,
καί εις κάτω Γαλιλαίαν, κάτω. Γαλιλαίοι 'Ιώσ.
Γάλλα· 1) πόλις της Μηδίας· 2) γυνή του Θεο-
δοσίου Ζώσιμ.
Γάλλα· αί· πόλις Λιβυτικής Πλίν.
Γαλλαίον· Κυβέλης ελδούγμα 'Ριαν. 9 (6,
173), όπό των Γάλλων μετά κραυγής γινόμε-
νον, 7, 315.
Γαλλαρίαις, δ· 'Ιχθες θαλάσσιος, άντι γελ-
λαρίας 'Αθην.
Γάλλαρος· φρυγικόν όνομα γέλαρος, παρά Λά-
κων = δελφού γυνή 'Ψόυχ.
Γαλλάτις, δ· Γαλλάτιος, Χαίρωνες 'Επιγρ.
Γαλλερίδας, δ· γαλλαρίας.
Γαλλέριος· Γαλέριος Ζώσιμ.
Γαλλήσιον· όρος εις τή παράλια της 'Ιωνίας
πλησίον της 'Εφέσου, καί πόλις εν τη περιοχή
της 'Εφέσου.
Γαλλία, ή· Γαλατία· διεκρίνοντο δι, Γαλλία
'Ακουϊνία, - Βελγική, - Λουδοβουσία, - Ναρ-
βοννία, - Τογάτα Πτολ. Gallia.
Γαλλίας· τή κατωμάτα εν σκοτεινῇ χωρίῳ
'Αθην. 9, 399.
Γαλλ-αμδίκον· μέτρον, εν τῶν Γάλλων δ-
νομασθῆν 'Ηραϊστ.
Γαλληηνός, δ· 'Ρωμ. Καταρ, Gallienus (259
- 268).
Γάλλικα· πόλις· 1) εν Βιθυνία· 2) εν 'Ισπανία
Πτολ., 'Ιωσ. ή νῦν Fraga.
Γαλλικανός, δ· 'Ρωμ. Gallicanus, χιλίαρχος·
- εις 'Ρωμ. γερουσιαστής Καρχηδόνιος 'Ηρωδ.
Γαλλικός, 3· α) - θαλάσσα = 'Ελατικός κόλ-
πος· 6) - στρατόπεδον Δ. Κάσ. 'Ψε Γαλάτα..
Γάλλικος (Ιούλιος) Γάλλ· δ· 'Ρωμ. Gallicus,
όπως τις εν 'Ρώμη Δ. Κάσ.
Γάλλιμ, (καθ' 'Ψόυχ. κεκρωμένον)· όρος εν
Μωαβίτιδι· 'Ψόυχ.
Γαλλινάρια, όλη· πιτύων δάσος εν Καμπαν-
ία Στράβ.
Γάλλιξ, ικος· άλλιξ.
Γάλλιος, δ· 'Ρωμ. Gallius, δημοτικόν τι γένος.
Γαλλίων, ωνος, δ· 'Ρωμ. Gallio· 1) Λούκιος
'Ιούλιος Γαλλίων, αδελφός του Σενέκα· 2)
'Ρωμ. ανθύπατος εν 'Αχαΐα Ν. Δ. Πραξ. 18, 12·
3) άνδρ. έν. επί 'Αθηναίου νομίσματος Μιονέτ.
Γαλλιώται· άσκαλωτάι παρά Λάκωνιν, ει-
δος σάβρας 'Ψόυχ.
Γαλλογραικία, ή· 'Ασιατική Γαλατία Στράβ.
Γαλλογραικοί, οί· 'Ασιατ. Γαλάται 'Αππ.
Γάλλος· Έθρωπ. Γαλάται· Βοιωί Γάλλοι Πτολ.
Γαλλο-μανείς, οί· μαινόμενοι· ώς οί Γάλλοι
Μανέθ. 4, 22.
Γάλλοι, οί· εθνόγχοι, ούτω κληθέντες κατά
τους 'Ιερείς της Κυβέλης, όστινες εθνόγχιζον έ-
αυτούς, καί άναμύζοντο ούτως από του έν

Φρυγία Γάλλου ποταμού, άρ. λεξ. καί ατγν.
Γαλοπάρ-οχος, 2· ό γάλα παρέχων ατγν. 'Εκκλ.
Γάλλος· είδος ερώπακος· 'Ψε ερώπαξ.
Γάλλος, 1) έπιθ. = Γαλατικός· 2) ούσ. α) =
Γάλλοι· 6) ήσυχως ρέων, (ώς παρά τῷ γάλα,
γλήνη), παραπόταμος του Σαγγαρίου εν Βι-
θυνία· γ) ποταμός Φρυγίας, εξ ου τῷ όνομα
των 'Ιερέων της Κυβέλης· δ) έν. των εθνόγχιζο-
μένων 'Ιερέων τ. Κυβ., spada· 3) έν. δια-
φόρων 'Ρωμ. 4) πο ητης της 'Ανθ.
Γάλλων, γρ. άδοκ. 'Ψε Κηλων.
Γαλλωνιανός, δ· άνδρ. έν. 'Επιγρ.
Γαλο-υργέω· γαλακτοουργέω Πτολ. 1, 251
Γαλο-ύργιον, τό· έργον γαλαυχόν = τό γάλα
κτοφαγειν Πτολ. Σικ. σ. 52.
Γαλο-υργός· γαλακτοουργός.
Γαλο-υγέω· γαλακτοτρέφω 'Ιώσ. καί ατγν.
Γαλο-ύχης· γαλουχία 'Αναστ. Ψιν. 'Οδγρ.
264, 20 Hase.
Γαλο-ύχια, ή· γαλακτοχία γεωπ.
Γαλο-ύχος· γαλακτούχος ατγν.
Γάλως, ω, ή, άττ. γάλως, ω· άδελφός του
άνδρος, άνδραδέλφη, έτι δέ καί ή γυνή του ά-
δελφός, 'Ψλ. γ, 122, έν. πλ. γαλώφ γ, 473,
γεν. γαλώων ζ, 378, δ καί οί 'Ρωμ. κατο συγ-
κοπήν εφύλαξαν, glos.
Γαλύθη· πόλις εν τη επαρχία 'Αφρική Πτολ.
Γαλώδιον, μετά των όμοίων καλωδιών καί
στρώδιον μνημονεύει Κωνστ. Λακκ. ένθα πρῶ
των εις 'Ίδιον ύποκ. αναφέρει Δινδάρ.
Γαλώις· 'Ψε γάλως.
Γαλωμή, ή· είδος φορέματος παρά τοις Ο'.
Γαλ-ωνίς· χρώμα 'Επικων, τό όνομιδής 'Ψόυχ.
Γάλωρον· πόλις εν τη 'Ασιατική Γαλατία Πτολ.
Γάλως· 'Ψε γάλως.
Γαμαβρισίοι· γερμανικόν έθνος Στράβ.
Γάμαλα, ή, καί άκλ. όχυρά πόλις εν Συρία
παρά τη θαλάσση Γενηαρτί, κάτω Γαμαλείς.
Γαμαλίας, δ· άνδρ. έν. επί νομίσμ. Περγάνου.
Γαμαλί(6)α· πόλις της έντός του Γάγγου 'Ιν-
δίας Πτολ.
Γαμαλίηλ, ήκλ. 'Ιουδαίος νομοδιδάσκαλος Ν. Δ.
Γάμβρος, δ· ήγεμνός της Συρίας Στράβ.
Γάμβουα ή Γαμβροσά· πόλις Φρυγίας Πτολ.
Γάμβρειον, τό· πόλις Μυσίας Ξιν. κάτω Γαμ-
βρεινός.
Γαμβρεύω, (γαμβρός)· γάμον συνάπτω, διέ
γάμου συγγενής γίνομαι, συμπεθερεύω Ο'. Παθ.
έγγελάμβρευτο 'Ιώσ. 14.
Γάμβρη· φωτόν τι από της ρίζης· πολύκλαδον,
όλον τῷ φρύγανον καί πήγανον 'Οδγρ. 'Ι. Φ 1.
3, 11, 'Ιωσ. ή γρ. έπθ.
Γαμβρήιον· γαμβρίον.
Γαμβρήτα, όλη· μέγα δάσος εν Γερμανία Πτολ.
Γαμβρίον, τό· όθεν γαμβρία δωρεά καί σμύ-
σια του γαμβρού 'Ψόυχ.
Γάμβριον, τό· 1) τρυβλίον· 2) ένομα-όπου
'Ψόυχ. 'Ψε Γαγάβρειον.
Γάμβριος, 3· εις τον γαμβρόν άνήκειν = στε-
λή 'Αθην. 1, 30 καί = βρετός Σουίε.
Γαμβρο-κτόνος, 2 (κτείνω)· ό σκοτώνων τον
γαμβρόν Δινδάρ. 161.
Γαμβρο-ποιέω· κάμνω γαμβρόν Τζέτζ. χι. 10,
191.

Γαμβρός, ὁ (γαμέω)· πᾶς ἐξ ἐπιγαμίας συγγενής, συμπεθερός, affinis, καὶ ὁ γάμος καλεῖται οὕτως ὑπὸ τῶν οἰκείων τῆς ὑπανδρευθείσης, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ Πινδ. Ν. 5, 66, (ἐκαλοῦντο δὲ γαμβροὶ μὲν οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀνδρός, πενθεροὶ δὲ οἱ τῆς γυναίκος Πολυδ. 3, 31, gener' 2) ὁ ἀνὴρ τῆς ἀδελφῆς· Ἰλ. ζ, 471, sororis maritus' 3) κηδεστής, πενθερός Εὐρ. Ἄνθρ. 642, socer παρὰ Δωριεῖσι καὶ Λιολεύσι καλεῖται· 4) ὁ νυμφίος=ὁ μέλλων γαμβρός, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ Σαπφ. Θεόκρ. 15, 129. Γαμβρυτιδεύς· συγγενὴς Ἰαμβλ. προστ. σ. 661 ἀλλ' ἡ γρ. ἔστιν ὑποπτος.

Γαμίων· ἴδε γαμέω.

Γαμετή, ἡ (γαμέω)· ἡ νόμιμος γυνή, ἄρτος Ἰσ. ἔρ. 104, ἀντιθ. τῇ κτητῇ καὶ τῇ ἐταίρᾳ Ἀθην. 13, 559, α, Ξεν. οἰκ. 3, 10, κυρία.

Γαμέτης, ὁ· ὁ ἀρτος Ἰσχυρ. Πρ. 897, maritus.

Γαμέτις, ἰδὸς γαμετή Ἀνθ. 4, 180, uxor.

Γά-μέτρης· γεωμέτρης Πιν. Πρακλ. 250.

Γά-μετρία· γεωμετρία Στοδ. 1, 63.

Γάμέω, (ὁ Ὀμ. ἐν. δὲν ἔχει), μέλ. γαμέω Ἰλ. ι, 388, καὶ ἀττ. γαμῶ Ξεν. Κ. Π. 5, 2, 12, καὶ γαμίσω, μέσ. γαμέσσεσθαι Ἰλ. ι, 391, καὶ γαμοῦμαι Εὐρ. Φοιν. 1667, ἀδρ. ἔγχεμα, γή-μωσαι, περκ. γεγάμηκα, π. ἀδρ. ἐγαμήθη, μετχ. γαμίσσας Θεοκρ. (κατὰ Κούρτ. ἐκ τῆς

βίβλ. γεν. καὶ γα, ἐγενόμην, γεγάως, σανταρ. ὅτι, λατ. genui, gener κτλ.)· 1) ἔνερ. ἐπὶ ἀνδρός, λαμβάνω γυναῖκα, uxorem ducō, ὅθεν οἱ γεγαμηκότες παρ' Ὀμ. ἀντιθ. τῷ ἀγαμοῖ

Ξεν. συμπ. 9, 7· συντάσσω μετ' αὐτ. Ὀδ. α, 241·

«· γυναῖκα» «· γάμον» Ἀίσχ. Πρ. 908, ὅτι τὸν. τίθεται κατὰ γεν. «τὸν Ἐλένης γάμον»

Εὐρ. γήμαι λέκτρα βασιλέως=λαμβάνειν γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Εὐρ. Ἰ. Α. 467·

«γάμους τοὺς πρώτους ἔγαμει Κύρου δύο θυγατέρας=τοὺς δύο πρώτους γάμους συνήψε μετὰ τῶν δύο θυγατέρων τοῦ Κύρου Πρ. 3, 48·

«γάμω» κατὰ νόμον, οὐ παρανόμως· ἔξ ἡμεῶν=ἐκ τῆς οἰκίας μου Πρ. 6, 130· «· ἐκ μειόνων»

Εὐρ. Ἄνθρ. 1280· «· ἐκ μειόνων»=ἐκ τῶν ἐμῶν, κατωτέρως Ξεν. Ἰερ. 1, 28· «· Ἀδρήστοιο θυγατρῶν»=μίαν ἐκ τῶν θυγατ. τ.

Ἀδράστου Ἰλ. χ, 121· «· εἰς οἰκίαν»=φέρω γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν μου Πρ. 4, 78· παρὰ Μενάνδρῳ, ἐγάμησα=ἔδωκα εἰς τινά γυναῖκα σ. 274. Πισθ. καὶ μέσ. γαμοῦμαι ἐπὶ γυναικός,

ὑπανδρευομένης, διδούσης ἑαυτὴν ὑπὸ ἄνδρα μετγ. ὑπανδρευομαι, τινί, nubo (γαμῶ μὲν γὰρ ὁ ἀνὴρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή), ἐπὶ τῶν γονέων,

οἰδάντων εἰς τοὺς οὐδὲς γυναικας ἡ εἰς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνδρῶν «γῆμα· θη. εἰς ἀνδρὺς»=ἀγ. οὐκ εἰς τ. οἰκ' αὐτοῦ ἀνδρός· παθ. γαμύεσθαι=ἡ ὑπανδρευθεῖσα Θεόκρ. 8, 91· γεγαμῆσθαι Ξεν. ἀν. 4, 5, 24, οἱ μετγ. γαμηθῆναι=γῆμασθαι, ὅπερ ὁ Πολυδ. ἀποδοκιμάζει

3, 45· γαμηθῆναι=νυμφευθῆναι ἢ ὑπανδρευθῆναι Πλούτ. Δημ. 14, πλου.

Γαμῆγρος, εὐς τὸς γαμήλιος.

Γαμήλευμα, τί· γάμος, Ἀίσχ. Κο. 616.

Γαμήλη· τὰ διὰ τοῦ ἡλίου περὶ δούλῳ βαρύνεται Ἀρχαθ. σ. 109, 4.

Γαμήλιος, 3, καὶ γαμήλιος, (γάμος) ἡ ἡμέρα

εἰς τὸν γάμον· α· ὑμέναιος, -λουτρός, -δωρὸν ἢ

=ἐν γάμῳ διδόμενον· α· -θυσία, ἡ τοῖς πρότερον

σιν ἐπὶ γάμοις διδομένη· Δημ. 57, 43· ἢ ἡ

γάμῳ διδομένη ἐστίασις τῶν πολιτῶν τῆς

δίας φρατρίας, ἐπὶ τῇ τῆς νόμφης ἐισαγωγῇ

ὑπερ «γαμήλιαν εἰσφέρειν ἐλέγετο, 8, 711.

Γαμήλιων, ὄνος, ὁ· ἔδωμος ἀττ. μὴν, καὶ

Γαμήλιον, ὄνος, ὁ· ἔδωμος ἀττ. μὴν, καὶ

15 Φεβρουαρίου.) Θεοκρ. 7, 4, 2· ἡν δ' ἐν Ἀτ-

τικῇ καὶ Ἀθλῳ τῇ Ἰπρᾷ ἀφιερωμένους.

Γαμησιῶν· σφοδρὴν πρὸς γάμον ἐπιθυμία

ἔχω Ἀλκίφρ. 1, 13, 3, 37.

Γάμησις· ἴδε γάμος.

Γαμητικῶς· ὡς ἴδε γαμησιῶν.

Γαμίζω· ὑπανδρεύω, ἐπὶ γονέων, οἷνες δι-

δοῦσαι εἰς ἀνδρα τὴν θυγατέρα των. Μισ. Πρ.

θυγατρός.

Γαμικός, 3· ὁ εἰς γάμον ἀνήκων· -δωρὸν

συμπόσιον, νόμος· οἱ εἰς γάμον ἀναρρόμνοι

Ἀθην. 4, 130· τὰ γαμικά· ὁ γάμος ὅταν

2, 15· 6, 6· «· κῶς ἐστὶν»=καθὼς εἰς γάμον,

Ἀριστοτ. ἡθ. 4, 2, nuptialis.

Γάμιος, 3· ὡς καὶ τὸ ἀνωτέρω=γαμήλιος, ἡμέ-

λος Μισχ. 2, 120· «· ἐννὴ Ὀμπ. κυν. 3, 119.

Γαμίσκω· γαμίζω Στοδ. Μέσ. Ἀριστοτ. πολ.

7, 16, Ν. Δ.

Γάμμα, τό· τὸ ἀλλ. στοιχεῖον Γ, Πλάτ. Κρατ.

427, ὡς περ γάμμα ἐκατέρωθεν τὴν ἐκὼν ὡς

ἐν ποιήσαντες, τ. ἐ. κατὰ τὸ σχῆμα τὸς ἰ

γάμμα δ' ἔσως ἔτι ἐλέγετο καὶ οἰκοδομή

ἔχουσα τὸ σχῆμα Γ, Δαμασκῶς ἐπιγρ.

Γαμμάκη· πόλις ἐν Ἀραχωσίᾳ Πτολ.

Γαμμάουσα· ἴδε Γάμβου.

Γαμματίς· ἔχω τὸ σχῆμα τοῦ Γ δαυκί.

Γαμματίου, τὸ ὅπου. τοῦ γάμμα, ἐπιγρ.

Γαμματίσκος· τῷ ἀνωτ. Δαυρ. Λυδ. ἀρκ.

Γομ. 98.

Γαμμο-εἰδός· κατὰ τὸ εἶδος τοῦ Γ, αὐτ.

Γαμμο-εἰδής, 2· τὴν μορφήν ἔχων τοῦ γαμ-

hupla 5) καὶ ἡ τοῦ ἀνδρὸς παράνομος συνουσία μετὰ γυναῖκος, περί δὲ ἱεροῦ γάμου ἴδε 'Αναξάνδρ. Ἀθην. 6, 242, concubium, coitus.
 Γαμο-στολέω (γαμοστολός) διευθετῶ, ἐτοιμάζω τὰ τοῦ γάμου Σχολ. Πινδ. Ν. 3, 97.
 Γαμοστολία, ἡ παραγ. τοῦ γαμοστολός ὁ ἴδε.
 Γαμο-στόλος, 2 (στέλλω) ἐτοιμάζων, στολίζων τὰ διὰ τὸν γάμον. «-Ἀφροδίτη, "Ἡρα" Ἀνθ. 6, 209, Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1748 - Νύξ Μουσ. 282 - ὁμέναιος (7, 188) - ἄρμα Νόν. 4, 11, 275.
 Γαμο-τελέω ἐπιτελῶ τὸν γάμον 'Ἡσυχ.
 Γαμο-χαίρων, ὁ ἐπὶ γάμοις χαίρων, ὅν. παρὰ τοῦ Ἀλκίφρ.
 Γάμπω, πρωτότ. τοῦ γαμφήλην Ἐτ. Μ. 221, 15.
 Γαμφαί, αἱ γαμφηλαὶ Λυκόφρ. 152 (γόμερος).
 Γαμφηλαί, αἱ (πρὸλ. γαμφός, γαμφτός) σιαγόνες, τοὺς λέαντος Ἰλ. π. 489 - τοῦ ἔκπου. 394, masillae - ὀρνίθων = τὸ βέμφος Εὐρ. 3, 394, rostrum avium.
 Γάμφηλα ἴδε γαμφήλως.
 Γαμφός, 3 (γάμπω) καμπύλος, κυρτός, ἐπικαμπής - κέρατα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 45. «-ὀρέ-πανον», 46, 85) - ἀκιστρον Ἀρχι. 10 (6, 192) - οἰωνοί (ἴδε γαμφώνυς) Ἀριστ. νεφ. 336. ἔκ τούτου καὶ τὸ τῆς συνήθειας γάντζος, aduncus.
 Γαμφότης, ἡ κυρτότης, καμπυλότης Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 33, curvatura.
 Γαμφόω καμπυλῶμαι. Μέσ. καμπυλῶμαι Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 32.
 Γαμφώλη γαμφότης Β. Ἀν. 1365, curvatura.
 Γαμφώνυς, ὅρος, 2 (ὄνυξ, γαμφός) κυρτοὺς ἔχων ὄνυχας - αἰγυπιοί Ὀδ. χ. 302 - οἰωνοί Αἰσχ. Πρ. 486 - παρθένος = ἡ Σφιγξ Σοφ. Ὀι. τ. 1192 - τερσός = τοῦ ἀετοῦ Ἀνθ. 12, 221.
 Γαμφ-ώνυχοι, 2 τῷ ἄνωτ. Ἀθην. 3, 105.
 Γάμω, ἄδρ. ἄ. ἐκ τοῦ γαμῖω, ὅθεν τὸ γῆμαι, γῆμασθαι λέξ. Γαζ.
 Γάμωσες γάμωσις = νύμφευσις γλῶσσ. nuptio.
 Γάνα, ὄψρ. γυνή ἴδε γάνη, ἔτι δὲ = ἀγγεῖον σκόφω παραπλήσιον 'Ἡσυχ. γλῶσσ. ἴδε Γρηγ. Κορ. π. ὄψρ. διαλ. σ. 345.
 Γανάντες (ὡς ἐκ τοῦ γανάνεις = γανάνοντες) θεοὺς δοξάζοντες Αἰσχ. ἰκ. 997.
 Γανάζω ἴδε γανάω.
 Γάνοι περιπύσαι = περιπύξαι 'Ἡσυχ.
 Γανάω (κατὰ Κούρτ. γαν, γάνος, γαίω, γέγη-θα, λατ. gaudeo, ἄ-γανός ἄ-γανός, ὄναχρ. βαν) λάμπω, στίλβω, ἐπὶ τῆς λάμψεως τοῦ μεταλλοῦ τῶν ὀπλῶν «θώρηκες λαμπρὸν γανάνοντες» Ἰλ. ν. 265 «κόρυδες λαμπρὸν γανώ-σαι», τ. 359 ἐπὶ ἄνθος Ὀρ. ὅμν. Δημ. 10 τέρπομαι, εὐφραίνομαι, «διὸς νότῳ γανᾷ σπο-ρητός» Αἰσχ. Ἀγ. 1395 - μεταβ. «γανόντες ὀφθαλμοί» = λάμψιν παρέχοντες Ἀρατ. 190. fulgeo, splendo.
 Γανδάνω ἀρίσκω 'Ἡσυχ. hincera.
 Γανδάραι, οἱ γένος Ἰνδικόν Στ. Βού.
 Γανδαρικός ἴδε Γανδάρης Στ. Βού.
 Γανδαρίς τῷ ἄνωτ.
 Γανδαρόσι ἔθνος Ἰνδικόν, ἡ γλῶσσ. Γανδαρ-τις Στράβ.
 Γανδάω λάμπω 'Ἡσυχ. splendo.
 Γάνδειρον ὅν. τόπου, ἢ ποταμοῦ Σουῖδ.

Γάνδιον κιδώτιον 'Ἡσυχ. arcula.
 Γανδός, 3 ὁ πολλὰ εἰδώς καὶ παντοῦρος 'Ἡσυχ.
 Γάνδροι Παρθένον ἔθνος Στ. Βού.
 Γάνδωμα πυρελ, ἄλυσμα 'Ἡσυχ.
 Γάνεα κόποις 'Ἡσυχ. ἴσως ἔγραψε γανταῖ-πους = ποροκόπους ἴδε Λοβ. Φρύν. 658.
 Γανεῖν λευκαίνειν 'Ἡσυχ.
 Γανεῖν λευκάναι Μ. Ἐτ. 223, 43.
 Γανερός, 3 λαμπρός, λευκός Ἐτ. Μ. 223, 46.
 Γανίτης δάπανος καὶ ἄουτος 'Ἡσυχ.
 Γάνειον τό ποροστάσιον ὅθεν γανίται, οἱ ἄσσωται 'Ἡσυχ.
 Γανερός, 3 λαμπρός Ἐτ. Μ.
 Γανίος καὶ γανίς ἴδε γάνος.
 Γάνδιον κιδώτιον 'Ἡσυχ. arcula, cistula.
 Γάννα ἡ Κελτικὴ παρθένος Δ. Κάσ.
 Γανναρία ἄκρα ἄκρωτ. εἰς τὴν δυτ. παρὰ τῆς Ἀφρικῆς Πτολ.
 Γαννίχιος ὁ Καννίκιος Πλουτ. Νικ. 41.
 Γάννος ὅν. κύρ. μετγ.
 Γαννόκτωρ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμου, βασιλεὺς τῆς Εὐβοίας Ἡσ. Ἀγίων καὶ Ὀρ.
 Γάννυς, γεν. 5, ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Πηλοπα-δέου Δ. Κάσ.
 Γαννόσκομαι γάννομαι Θεμιστ. 21.
 Γανόδορον τόπος τῆς Ἑλιδέας παρὰ ῥή-νιος Πτολ.
 Γανο-ποιέω γανυτελῶ 'Ἡσυχ.
 Γάνος, ὁ δαίνα παρ' Ἑφεσίοις Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 5, ἔσφ. γρ. γλάνος.
 Γάνος, τό λάμψις, κόσμημα, «λάσφαρ-ἀργα-ον», Αἰσχ. Ἀγ. 565, decus, ἀναφυγή, ἀρσιστική πόσις, - κρηναῖον Περσ. 475 - ἀμπέλου, 667 - βάτρου Εὐρ. Βαχ. 261 - Διονύσου, Κυκλ. 414 «-ἀνθεμόρρυτον μελίσσης» μέλι, Ἰ. Α. 633 - παρὰ Λυκόφρ. τὸ ἐκ πηγῆς ὕδωρ, 709, splendor.
 Γάνος, ἡ καὶ τὸ πόλις ἡ φρούριον τῆς Θρά-κης ἐπὶ τῆς Προποντιδὸς, νῦν Γάνος καὶ Γανό-χωρα Σεν.
 Γανόω (γάνος) 1) στίλβω, λαμπρὸν ποίω, ἐπιλαίω, γυαλίζω Πλουτ. διακρ. καλ. καὶ φ. 52, illuminio, nitesc, ἔξαιρ. δὲ ὡς ἐν τῇ συ-νηθείᾳ γανώω τὰ χάλκινα ἀγγεῖα κλ. μὴ ἄλλο τι λαμπρὸν μέταλλον καὶ ἴδ. μὴ κασαίτε-ρον, τὰ δὲ τοιαῦτα λέγονται γεγανωμένα 2) ἡ-λαρόν, φαίδρον τινα ποίω Ἀνακρ. 48, 12, Παθ. εὐφραίνομαι, «-ὅπῃ τῆς φῶδης» Πλάτ. πολ. 3, 411, laetor.
 Γανώω, μετοχ. τοῦ ἀχρ. γανύω εἰς οὐδ' ὁ μέτ. μελ. γανύσομαι Εὐστ. 998, 60.
 Γανύκτωρ, ὄρος, ὁ υἱὸς τοῦ Φηγείας ἐκ Ναυ-πάκτου Ἡσ. ἄγων. καὶ Ὀρ.
 Γάνυμα ἴδε γανύμα.
 Γάνυμα, ἀπόθ. μέτ. μελ. γανύσσομαι μόν. ἐν. καὶ παρὰτ. παρὰ δὲ Ἀνακρ. καὶ π. παρκ. «γεγανωμένος λυαίω», 35, 3 γάβρω, εὐφραίνομαι, ἡδονοῦμαι «οὐδὲ δάμαρ ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσομαι» Ἰλ. ξ. 501 καὶ «γάννεται φρένα» = χαίρει ἐγκαρδίας, ν. 493 καὶ ἐπὶ τῶν ὀπλ. χαρὰς κολακεύοντων κυνῶν τοὺς δεσπότας των, καλλιό, laetor.
 Γανυμηδία ἡ ὄν. τῆς ἡβῆς παρὰ Φλιασίους Πλουτ.
 Γανυμηδέη, ἡ Γανυμήτεια Μαρκιῆ. Ἰ. Α. 639, Παλ. 51, 39.

Γανυμήδης, ὁ, γεν. ους, αἰτ. - ὄη καὶ - ὄην·

1) υἱὸς τοῦ Τρώος ἢ τοῦ Δαρδάνου, τὸν ὅπου αἱ θεοὶ ἢ ὁ Ζεὺς ἢ ὁ Τάνταλος· ἢ ὁ Μίνως ἤρπατε καὶ ἐξηραμένον ὡς οἰνοχόος τοῦ Διός·

2) ἐπιστάτης τῶν πηγῶν τοῦ Νέλου· 3) ἀστερισμὸς ὑπὸ τὴν μορφήν ὁροχόου· 4) ἐπιγραφὴ κοιμῶδ. Ἀλκαίου, Ἀντιφάνους καὶ Εὐδούλου.

Γάνυξ· ἴδε δανύτωρ.

Γανυρόε, 3· ἱλαρός Πεύχ. ὄθεν = γανερός.

Γάνυρμα ἄρτυμα Πεύχ. condimentum.

Γανύσκομαι γάνυμαι ἔπιστ. Σοκρ. 18, μτγν.

Γάνυσμα, τό· γάνος Παύλ. Σιλ. 14, 6.

Γανυ-τελέω· ἡδύσματα ποιεῖ Πεύχ.

Γανυόης, 2· στίλδων, ὠρατός· - γῆ Θεόρρ.

Γάνωμα, τὸ (γανώμα) λάμψις, στίλβωμα

Πλούτ. π. τ. ἀλ. Ἐκ. M. 10, iucundus.

Γάνωσις, ἡ· κόσμησις, λάμψις Πλούτ. ζ. Ρωμ.

98 καὶ γάνωμα, exornatio.

Γανωτής, ὁ· ὁ γανώνων, γλωστ. stannator.

Γανωτός, 3· ὁ γανωμένος Δουζάγ.

Γάος, ου ἴδε Γαῖα.

Γάπαχοι· ἔθνος τῶν ἐνδοτέρω τῆς Ἀφρικῆς Πτολ.

Γά-πεδον, δωρ. τό· ἀντὶ γῆπεδον.

Γα-πετής, γαπόνος, γάπατος, δωρ. ἀντὶ γη-πιτής κ. ἑ.

Γαπελεῖν ἀμελεῖν Πεύχ. negligere.

Γα-πόνος· γηπόνος.

Γάπος· ὄχημα παρὰ Τυρρηνοῖς Πεύχ.

Γά-πατος· γήπατος.

Γάρ (γέ, ἄρα), σύνδ. αἰτιολ. ἀπὸ Ὁμ. ὁ συνήθεστ. τύπ. ὅστις ἔχων σημ. αἰτιολ. καὶ ἐπεξηγ. ἐ-

πιτασθόμενος πάντοτε, οὐδέποτε δὲ ἐν ἀρχῇ τῆς περιόδου· 1) ἐπεὶ, ἐπειδὴ σημ. ἐν τῷ πρώτῳ κολῶν α) μάλιστα εἰς τὰς προσηρσεις, ὅτε τὸ αἷον προηγείται τοῦ αἰτιολογουμένου· «Ἀ-

τρεῖδ' ἔτε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαίων, πολλοὶ γάρ τεθνασιν Ἀχαιῶν, τῶν σε γὰρ πόλεμον παύσαι» = ἐπειδὴ πολλοὶ Ἀχ. ἀπέθανον, διό

ταῦτα πρέπει κτλ. Ἰλ. η, 328· «Ζεὺς τεὰ γὰρ ὥρα» (6), ἀλλ' ὦ Κρόνου παῖ· Πινδ. Ὀ. 4, 1· «ὦ πατ' Καρδύσει, - οὐ γὰρ θεοὶ ἐπορεύσιν - σὺ νῦν» Ἡρ. 1, 124· μάλιστα εἰς παρακ-

λεύσεις καὶ προτροπὰς, ὡς «εἰεν-σὺ γὰρ τοῦ τῶν ἐπιστῆμων - τί γὰρ ποιῆν» Πλάτ. Φαῖδ. 117· «καὶ ἐγὼ-ἐγγων γὰρ ὅτι οὐκ ἤρεσεν-ἀλ-

λά τοι, ἔφην», Πρωτ. 335, «ἀκούσατε καὶ τὰς» ἐπὶ λείην γὰρ ἐκπορεύονται ὑμῶν τινες· οἴμαι οὖν βέλτιον εἶναι» Ξεν. Ἀν. 5, 1, 8· οὕτω καὶ

μτγν. ἐνίοτε παραλαμβάνεται διὰ τινος εἰδους ἔλξεως τὸ ὑποκείμενον τῆς αἰτιολογούμενης προ-

τάσεως εἰς τὴν αἰτιολογούσαν· «τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πλῆθος μεταίτιον, οὐκ ἐδέκοντο τοὺς λό-

γους»· οἱ δὲ, πᾶν γάρ, ἢ τῶν δὲ πᾶν τὸ πλῆθος, ἦν γάρ Ἡρ. 4, 200· «τῶν δὲ Ἀθηναίων ἔτυχε γὰρ

πρεσβεία - παρῶσα, καὶ ὡς ἤσθοντο τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς» Θουκ. 1, 72 ὁμοίως· «οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πᾶν μὴ θεήλατον, - εἰκὼς ἦν οὕτως εἶναι», ἀντὶ οὐδὲ γάρ, εἰ· 6) ἐνίοτε λείπει

ἢ ἀπόδοσις καὶ ἐκ τῆς συνεχείας πρέπει ν' ἔα πληρωθῇ καὶ τότε ἐκφράζονται μόν. τὰ αἰτία γνῶμης ἢ ὁδῶς, καὶ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ ναὶ

ὅα ἢ ὄχι δέ, «οὐδὰ γὰρ» = ἡτίρως δέ, συνηλίπτε.

ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν, «ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φέ-

λος διελέξατο θυμός; οἶδ' αὖ γάρ» Ἰλ. λ, 408· «καὶ δὴ· ἐτόλμας τοῦσδ' ὑπερβαίνειν, νόμους;

οὐ γὰρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τὰς» = ναὶ βε-

βαία, διότι δὲν ἦτο ὁ Ζεὺς ὁ παραγγέλων τοῦτο Σοφ. Ἀντ. 400· οὕτω πολλὰ καὶ παρὰ Πλάτ.

«ἔστι γὰρ οὕτω» = πάντως οὕτως· ἔχει τὸ πρᾶ-

γμα. καὶ εἰς ὑποθετικὰς προτάσεις «οὐ γὰρ ἂν ποτε πρώτισιν ὑμῖν ἀντέκυσσα» Σοφ. Οἰ. K. 98, (ἂν τοῦτο δὲν ἦτο) βεβαίως δὲν ὅλ' σὰς ἀ-

παντοῦσα· οὕτως «οὐ γὰρ ἂν με ἐπεμνον πάλιν πρὸς ὑμᾶς» Ξεν. Ἀν. 7, 6, 33, Κυρ. 8, 2, 21· καὶ ἐν ἀντιλογίαις, «τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετε» =

μὲ τοῦτο βεβαίως οὐδὲν ὅλ' κατορθώσετε Ἀριστ. βᾶτρ. 255· πρβλ. Εὐρ. Κόκλ. 585· καὶ εἴρων· «οὐ γὰρ ἐν ἀνδρὸς λόγῳ» = ναὶ βεβαίως· σὺ

Ἡρ. 3, 120· «συνῆδον γὰρ τοὺς παιᾶνας Φι-

λίππῳ» Αἰσχίν. 2, 162· γ) ἐνίοτε ἢ μετὰ τοῦ γάρ ἐκφερομένη πρότασις δὲν περιέχει τὴν κυρίαν αἰτίαν, ἀλλὰ τὴν ἀφορμὴν τῆς προσηγηθείσης

προτάσεως· «οἱ δ' οὐκέτι εἰσὶ· ταῦτα γὰρ σε δέ-

ξεταί» Εὐρ. Μηδ. 137· καὶ οὕτως ἴδ. παρὰ π. συγὰ «οὐδ' ὅστις» τοῦτο γὰρ σ' ἔχω μόνον

προσπεπειν Σοφ. Οἰ. τ. 1071, παρβλ. 167· «φρά-

νει νιν ὡς ἦσαν, ταῦτα γὰρ λόγου πολλοῦ καλῶς

λεχθέντος ἡδιστον κλῆσαι», Τρ. 288· 2) θεήλαδ', τ. ἑ. διασφηνισ καὶ ἐπεξηγ. τῶν προ-

ηγουμένων· «φράσαι θέλω σοι πρώτα τάμην» τοῦ· τὸ γὰρ πρᾶγμ' οὕτ' ἔδρασα Σοφ. Ἀνε

238· συνῆθ. δὲ τίθεται μετὰ τῆς ἐπεξηγ. ταύτης σημασ. τὸ γάρ, ὅταν προσηγῇ ἀντίον. ἢ 2-

πρ. διεκτιζόν· «ἀλλὰ τὸς αἰνὸν ἄγος κραδίη» καὶ θυμὸν ἰκάνει» Ἐκτορ γὰρ ποτε φήσει» Ἰλ.

η, 148· «πρὶν μοι τύχῃ τοιαῖ ἐπέστη» ἀνὴρ γάρ Σοφ. Οἰ. τ. 779· «ὥς δὲ γνώσῃ ὅτι τῆλ' ὦλ

λέγω· εὐρήσεις γάρ» Πλάτ. Πρωτ. 349· «ἐκ τῶνδ' ὅς σε σέβει· εἰ γάρ», Φαῖδ. 67· εἰς δὲ τοῦ

ῥήτορος εἰνε συνηθέστ. μετὰ τὰ δηλονότι, φανερὸν δὲ, τεκμήριον δὲ, σημεῖον δὲ· ὁμοίως «ὁ δὲ

δαινότατον πάντων, ὁ Ζεὺς γάρ» Ἀριστ. ὄρν. 514· «τὸ δὲ πάντων σχεδινώτατον· οὐς γάρ» Ἰσ. 8, 53· 3) ἐν ἐρωτησίαις· λοιπόν, ἀρά γε μά-

λιστα μετὰ τὸ τίς· «ὦ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁ-

δὸν ἡγεμονεύσεις;» ἐκεῖ νὰ ὑπάγω ἐν δυνάμει, ἐπειδὴ τίς Ὀδ. λ, 501 κτλ. «τίς γὰρ σε ἤκειν» =

καὶ ποῦς λοιπὸν σε ἔστατε Ἰλ. σ, 182, καὶ Ὀδ. κ. 383· «πῶς γὰρ νῦν εὐδούσης;» = πῶς λοιπὸν

κοιμῶνται κατὰ τὸ παρόν; Ἰλ. κ, 424· εἰς δὲ τοῦς δέτ. ἢ γάρ; οὐ γάρ; τί γὰρ ἄλλοι; τί γὰρ οὐ;

πῶς γὰρ οὐ; καὶ χωρὶς τῶν ἐρωτ. μορ. «ποῦν γὰρ ἦσθα;» = ἦσαν λοιπὸν ποιμήν; Σοφ. Οἰ. τ. 1029· «ὅλως γὰρ ὀδυσσόμενος», Οἰ.

K. 1599· «δοκᾷ γὰρ σοι παλῖν;» Πλάτ. Φαῖδ. 231· «οὐ γὰρ ἀπέκτεινεν αὐτὸν οὗτος ὁ ἐμὸς πα-

τήρ;» Ξεν. Κυρ. 3, 1, 38· πολλάκις τὸ τί γὰρ χρησιμεῖν ὡς μεταβάσει εἰς ἄλλην τινὰ ἐρώτη-

σιν· «οὐ γὰρ μέμνημαι» = βεβαίως, τῷ ὄντι δὲν ἐνθυμούμαι Ξεν. Κυρ. 3, 1, 38· ὅμ. ἐπὶ εὐχῶν καὶ καταρών, οὕτως Ὁμ. αἰ γάρ, εἰ γάρ· «εἰ γὰρ ὤφελον» Πλάτ. πολ. 4, 432, καὶ ἐπὶ παρακλήσε-

ων· «οὐ γὰρ, ἔφη, πρώτος ἐν τῇ οἰκίᾳ σου ποιῶν δὴν δημοκρατίαν» Πλούτ. Λυχ. 19· ἐνοθεῖται ὁ γὰρ καὶ μετ' ἄλλων μορίων προηγούμε. ἢ ἐπομέ-

νιον αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ γὰρ, ἢ πρὸς περισσώτερον ἐκί-

τασιν· «ἀλλὰ γὰρ δὴ» Ἰλ. α, 439, ψ, 607· καὶ μετὰ
 παρεντιθεμένην ἄρνησιν· «ἀλλ' οὐ γάρ» Ὀδ. τ, 591, καὶ ἐν πεζ. ὁμοίως· τότε δὲ τὸ γὰρ περιέχει
 τὸ αἴτιον τοῦ ἀλλὰ, ὅπου ἀρχίζει τὴν ἀντίθε-
 σιν, καὶ ἐξηγεῖται, ἀλλ' ἐπειδὴ, π. χ. «ἀλλ' οὐ
 γὰρ δύναμαι» = ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν δύναμαι· «καὶ
 γὰρ δὴ», ἢ καὶ ἄνευ τοῦ δὴ = γαί, βέβαια·
 γὰρ οὖν = ὅμως καὶ = βέβαια, τῷ ὄντι· γὰρ τοι
 = ἐπειδὴ, τῷ ὄντι πρὸς περισσοτέραν ἐπίτασιν
 τῆς αἰτίας· καὶ γὰρ = ἐπειδὴ, πάντοτε ἐν ἀρχῇ
 τοῦ λόγου· λέγω γάρ, οὖν = ναί, βέβαια σὰς
 λέγω· τὸ γὰρ τάσσεται ἐν τῷ λόγῳ συνήθ. μετὰ
 τὴν πρώτην λέξιν, καὶ μόνον ὅταν αὐτὴ μετὰ τὴν
 ἀκούουσαν ᾖ στενὰς συνδεμένη, καὶ μετὰ
 δευτέραν καὶ τρίτην· «ὁ μὲν γάρ, ἐν τῷ φρονεῖν
 γάρ» πρὸλ. Μέν. π. Μοῖν. σ. 7· παρὰ δὲ π. ἐ-
 νότιοι χάριν τοῦ μέτρου καὶ μετὰ πέντε λέξεις
 ὡς Ἀντιφάν. παρὰ Πορφ. «ταῖς εὐτελείαις οἱ
 θεοὶ χάριον γάρ». Ἐν τῇ ἄρσει γίνεται παρὰ
 τοῖς ἐπ. ἐνότιοι μακρὺν πρόδον βραχέων· ἴδε Ross
 Ὁμ. ὕμν. Δῆμ. 57· σπανιώτ. προ μακροῦ· Ἀλτὼ
 γὰρ ἤλκησε· Ὀδ. λ, 580, παπ, enim, etenim.
 Γάραβος, διὰ τοῦ διγράμμα ἀντὶ ἀραβός· ὀλο-
 λυγὼν Ἡσυχ. strepitus.
 Γαραματοὶ· ἔθνος ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ Πτολ.
 Γάρδμα· ἔθνος ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ Πτολ.
 Γαραμῆς, ἔθνος ἐν τῇ Γαραμαντικῇ φάραγι Πτολ.
 Γαραμας, ἄνθρωπος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἀρ-
 χηγέτης τῶν Γαραμάντων Ἀπολ. Ρ.
 Γαραμή, ἡ πρωτεύουσα τῶν Γαραμάντων Πτολ.
 Γαραντεῖς, ὁ δὲ ἄνδρ. ἐπὶ νομίσμ. Θράκης.
 Γαραπάμων, ὁ πύκτης Αἰγύπτιος Πaus.
 Γαράριον, γρ. ἔσθ. ἴδε ἄριον.
 Γάρας, ἄνθρωπος· ὅρος τῆς ἀνατολικῆς Μαυριτα-
 νίας Πτολ.
 Γαράτης, ὁ ποτ. ἐν Ἀρκαδίᾳ Πaus.
 Γάρδατον ἢ Γάρδατα· ὅρος ἐν Αἰθιοπία Πτολ.
 Γάρφα, ἡ ἀγέρας Ἡσυχ. populus.
 Γάρφα, ἡ πόλις τῆς Μαυριτανίας ἐπὶ τοῦ
 Κιμμερίου Βοσπόρου Δ. Σικ.
 Γαργατός· ἴδε γάρρη.
 Γαργαίρω, μελ. ἀρσ. (γάρραρα) βρῶν, γέμων,
 εἶμαι πλήρης τινός· ἀρίστων ἀνδρῶν πᾶσα γαρ-
 γαίρει πόλις· Κρατ. παρὰ Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 3.
 Γαργαλα, τὰ γάρραρα ἴδε γαργαίρω.
 Γαργαλέη, γρ. ἔσθ. ἴδε γαργιάς.
 Γαργαλέων· ἴδε γαργαρεῖν.
 Γαργαλέως καὶ δυσλόφοι ἱπποὶ, Αἰλ. Φ. 1.
 Ζ. 10, 9 δυσγάργαλοι· χαλεποὶ.
 Γαργάλη, ἡ ἴδε γαργιάς· γάρραλος.
 Γαργαλίξω, ἀττ. γαργαλίξω, δυσάρεστον ἐ-
 μβλίσμ. ἀποτελεῖ παθ. γαργαλισμὸν, ἐρεθισμὸν
 αἰσθάνομαι, ἔτι δὲ ἀγανακτεῖν Πλάτ. Φαίδ. 251
 καὶ μετν. titillo.
 Γαργαλισμός, τὸ γαργαλισμὸς μετν.
 Γαργαλισμός, ὁ κλισμὸς· τοιοῦτος ἐν τῷ σό-
 ματι διεδραμεν γαργ. ὁ Ἀθην. 8, 290 καὶ μετν.
 κίνησις σώματος καὶ ἐρεθισμὸς εἰς γέλωτα διὰ
 τῆς ἐγγίξεως τῶν δακτύλων ὑπὸ τῇ μασχάλῃ
 προεξενόμενος· ἴδε γαργαλίξω, titillatio.
 Γαργαλός, ὁ τῷ ἔπομ. οἱ δὲ ἀττ. προτιμῶσι
 τὸν τύπ. τοῦτον τοῦ προτέρου ὡς ἀτικώτερον.
 Γαργανον, τὸ βοτάνη τῆς Διοσκ.
 Γαργανον (τὸ ὄρος)· ὄρος Ἀπουλίας Στράβ.,

τάνων Monte Gargano.

Γάρραρα, τὰ σωρός, πληθος Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 3.
 Γαργαρή· ὄρυθος Ἡσυχ.
 Γαργαρεῖς, ἑὼν· μυθικὸν ἔθνος ἐν Καυκάσῳ,
 ἡ δὲ χώρα Γαργαρήν Στ. Βυζ.
 Γαργαρεῖν, ὄνος, ὁ ὁ σταφυλῆτης ἐν τῷ στό-
 ματι Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 11, guttur.
 Γαργαρή· ὄρυθος Ἡσυχ.
 Γαργαρίδαι· Γανδαρίδαι.
 Γαργαρεῦς· ἴδε γάρραρα καὶ γαργαρεῖς.
 Γαργαρίζω, (ὀνιμπ.) ἀνακογχυλιάζω, κρα-
 τῶν εἰς τὸ στόμα ὕδρον τι ἀποτελεῖ ἐν τῷ γαρ-
 γαρεῖν διὰ τοῦ κινουμένου πνέματος· ἰσθμὸν
 ἔχον τινα Διοσκ. Σχολ. Ἰλ. θ, 48. gargarizo.
 Γαργαρί· ἴδε γάρραρον.
 Γαργαρίσμα· ἴδε γαργαρίσμος.
 Γαργαρίσμος, ὁ τὸ γαργαρίζω, ποιεῖν γαρ-
 γάραν Πλιν. 28, 12, 51, gargarizatio.
 Γαργαρίστηριον, τὸ πηγή, ἐξ ἧς ἀντλήται
 ὕδωρ τὴν πρῶταν πρὸς νύκιν τοῦ πρῶτου
 Montes. Palaeogr. σ. 405.
 Γάρραρον καὶ Γάρραρα (ἄκρον), τὸ 1) κορυφὴ
 τοῦ ὄρους· ἴδε ἐν Τροίᾳ μετὰ τὸν Διότ. 2)
 πόλις εἰς τοὺς πρόποδας τῆς κορυφῆς ταύτης τοῦ
 ὄρους· ἴδε, κατ. Γαργαρεῖς, ἡ δὲ χώρα Γαρ-
 γαρί· 3) πολὺνιον ἐν Λαμψάκῳ 4) ἐν Ἰπεί-
 ρῳ 5) ἐν Ἰταλίᾳ Στ. Βυζ.
 Γάρραρος· ἴδε γάρραρον.
 Γαργάρται· ἄλβι αὐτοσφύς Ἡσυχ.
 Γάρρασι· ἴδε γαργιάς.
 Γάρρασις· ἀδελφὸς ἡ υἱὸς τοῦ Κυψέλου Στράβ.
 Γαργαφί, ἡ κρήνη εἰς τοὺς βορεινοὺς πρόπα-
 δας τοῦ Κιθαιρώνα, ἥμισυ μίλιον ἀνατολικῶς
 τῶν Πλαταιῶν Πaus., Ἰρ.
 Γάρρη, ἡ πόλις ἐν Αἰθίᾳ, κατ. Γαργαίος καὶ
 καὶ Γαργίτης Στ. Βυζ.
 Γαργήτιος, ὁ Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Εὐφιλήτου
 Ἀχαιεύς Ἐπιγρ.
 Γαργηττός, ὁ 1) υἱὸς τοῦ Ἰωνος ἢ τοῦ Ἀλη-
 σίου, ἥρωος τοῦ δῆμου 2) δῆμος τῆς Ἀττικῆς
 ἐπὶ τινος ὑψώματος βορειοδυτικῶς τοῦ Πηλεῖ-
 οῦ, ἀνέκων εἰς τὴν Αἰγυπτίαν φυλὴν, πατρίς τοῦ
 φιλοσόφου Ἐπικούρου, νῦν τὸ μοναστήριον Γα-
 ρηττός, Στ. Βυζ.
 Γαργηττός, ὁ, κατ. Γαργηττός ἐπὶ εἰς τ.
 Γαργ. - τὸθεν, ἀπὸ τ. Γ. Πλουτ., Στράβ.
 Γαργάτης, ὁ δῆμος ἐν Τενίᾳ Πaus.
 Γαρ-ἐλαιον, τὸ μίγμα ἐκ γάρου καὶ ἐλαίου
 Γαλν. 6, σ. 391.
 Γαρησκός· πόλις ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ ἑνὸς
 δρόμου τοῦ Στρυμόνος Στράβ.
 Γαρί· πόλις ἐν Ἀσία Ἰσθμῳ.
 Γαρίεννος, ὁ ποτ. ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλε-
 ρας τῆς Βοστανίας Πτολ., νῦν Yare.
 Γαρίξιν (τὸ ὄρος) καὶ τὸ Γαρίξιν (ὄρος) καὶ
 Γαρίξιν ὄρος, παρὰ τῇ Σιγίᾳ ἐν Σαμαρείᾳ Ἰωσ.
 Γαρίμαντες· Γαρίμαντες, βάρβαροι Ἡσυχ.
 Γαρίμας· Γαρίμας (βάρβαρ. ὄν.) Ἐτ. Μ.
 Γαρίνατος· ἔθνος ἐν τῇ βορείᾳ Σηρικῇ.
 Γαρίνδατοι, οἱ ἔθνος ἐν Ἀραβίᾳ Στράβ.
 Γαρίνος καὶ γαρίσκος· ἰχθύος ἀγνώστου ὄν.
 Μαρκελ. Σιδ. 33.
 Γάριον, τὸ ὄνομα τοῦ γάρου Ἀρρ. Ἐπιγρ. 2, 20.
 Γάριος, ὁ τόπος εἰς τὰ παράλια τῆς Παφλαγονίας,

Γάρεις· κόμη, τόπος ἐν Ἰουδαίᾳ.
 Γάρεις, αἰτ. ἰν' πόλις Ἰουδαίας· Ἰώσ.
 Γαρίσκος· ἴδε γαρίσκος.
 Γάρκα, καὶ γάρρα· ἡ βάδδος παρὰ Μακεδ. Ἡ-
 σύχ. νήγα.
 Γάρκον· τὸ ἔσω τῆς πλήμνης σιδήριον, ὃ τὸν
 ἄξονα τρέχει Μ. Ἑτ. 221, 44.
 Γαρμαθώνη (ἴσ. Ἀργανθώ)· βασίλισσα τῆς
 Αἰγύπτου, μήτηρ τοῦ Νεῖλου Πλούτ.
 Γαρμάνες, οἱ· σοφοὶ Ἰνδοὶ Στράβ.
 Γαρμαφών· λευκότης, λαμπρόν.
 Γάρμος, ὁ· βασιλεὺς τῆς Βαβυλώνης Φώτ.
 Γαρνάνη, ἡ· πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας Πτολ.
 Γάρνον· ἴδε γάρκον.
 Γαροίας, ὁ· ποτ. Ἰνδίας Ἀρρ.
 Γάρων, τό, συνθ. γάρως, ὁ ζωμός τις ἡ ἐμ-
 δαμμα ἐκ μικρῶν ὀφθαρίων καὶ ἄλατος κατεσκευ-
 ασμένος· ἐν δὲ τῇ συνθεῇ γάρως λέγεται τὸ ἐν
 ταριχευτοῖς ὀφθαρίοις ἀλμυρὸν ὕδωρ πρὸς δια-
 τήρησιν αὐτῶν, ἐπὶ δὲ καὶ τὰ τῶν ἰχθύων ἀλα-
 τισιμένα ἐντόσθια, τὰ ταριχευτὰ ἐντόσθια τῶν
 σκῆπτρων Ἀθην. 2, 67, Σοφ. ἀποσπ. 531.
 Γαρυ-πώλης, ὁ· ὁ πωλὼν τὸν γάρων γλυσ.
 Γάρρος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ μετγ. νομισμάτων, garum.
 Γαρούηρις, ἴδος, ὁ· στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν
 Πόλυδ. οἱ περὶ Γαρούηριν = αὐτὸς καὶ αἱ ἔν-
 θρωποι του, 3, 5, 73.
 Γαρούνας, ὁ, καὶ Γαρούνας, γεν. α, ὁ· εἰς
 τὸν ἐπισημοτ. ποταμὸν τῆς Γαλλίας Στράβ.
 νῦν Garonne, Garumna.
 Γάρρα· πόλις ἐν Μαυριτανίᾳ Πτολ.
 Γάρρης· ἄγρης· Ἠσύχ.
 Γαρρία· γάρμοι· Ἠσύχ.
 Γαρριώμεθα· λοιδορούμεθα Ἠσύχ.
 Γάρρον καὶ γάρως, γο. ἔφθ. ἴδε γάρων.
 Γάραννα· φρύγανα (οἱ Κρήτες λέγουσιν) Ἠσύχ.
 Γαρσαύρια, τὰ· χώρα τῆς Καππαδοκίας.
 Γαράεις, ἀλλ. πόλις ἐν Γαλιλαίᾳ Ἰώσ.
 Γαρτύδας, ὁ· Κερτύδας, Πυθαγόρειος Κροτω-
 νιάτης Ἰαμβλ. 6. Πυθαγ. 36.
 Γαρνέμεν καὶ γαρνέιν, ὄν. ἀντὶ γαρνέιν.
 Γαρύνας· Γαρούνας Ἰαμβλ.
 Γαρουδανέις· ἔθνος ἐν τῇ δυτ. παραλίᾳ τῆς
 Ἀραβίας Δ. Σικ. ἴδε Γαρινδαίτοι.
 Γαρύτας (γῆ, ἀρώω)· ὁ ἀρωγιστὴν βοῦς κατὰ
 Διανόσιον Ἀθην. 3, 98.
 Γαρύω, ὄν. γηρύω· μεγάλως φωνάζω· ἐπὶ φω-
 νῆς τοῦ ὄνου, γαρύω ἐν τῇ συνθεῇ, γαίτιο.
 Γαρ-ῶθη, 2· ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ γαρούαιατ.
 Γάζ· ἴδε γάζα.
 Γασάνδαι· ἔθνος ἐν τῇ δυτ. παραλίᾳ τῆς εὐ-
 δαίμονος Ἀραβίας Δ. Σικ.
 Γά-σηπτον (γάσπτον)· ναὸς τῆς γῆς παρὰ Λα-
 κεδαιμονίους Πυστ.
 Γασσιωγαβέιλ· ναυπηγεῖον Σολομώντος παρὰ
 τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ Ἰώσ.
 Γάσμαρα· πόλις Μαυριτανίας Πτολ.
 Γαστροπλήξ, ἡγος, 2 (πλήσσω)· γαστρίμαρ-
 γος, ὁ εἰς τὰς ἰδονὰς τῆς γαστρός ἢ τοῦ Βάκ-
 χου ἐκδύτος Εὐστ. Ὀδ. σ. 1837, 39.
 Γαστερό-χειρ, ὁ· δι' ἐργοχείρου πληρῶν τῇ
 γαστρίᾳ, ἥτοι ζῶν καὶ ἐσθλὸν ἐκ τῶν ἐργῶν τῶ
 χειρὸν τοῦ Στράβ. 8, 373.
 Γαστήρ, ἄρστ. καὶ συγχ. γαστρός, ὁστ. πλ.

γαστρασι, Ἰπποκρ. γαστήρσι, ἡ (σανσ. gā-
 tharas, λατ. venter ἀντὶ gventer κατὰ Κούρτι.)
 1) κοιλία, ὑπογάστριον, καὶ μετφ. ἀσπίδος = τὸ
 κοῖλον τῆς ἀσπίδος Τυρτ. 2, 24· συνθ. ὁ στό-
 μαχος αὐτοῦ καὶ ἔπομ. ἡ ὕβρις καὶ ἐπιθυμία
 τοῦ φαγεῖν· κακοεργός Ὀδ. σ. 53· ἀκάλειται δὲ
 ἡ γαστήρ, ζ. 133· «γαστρί δουλεύειν», α-δε-
 λεάζεσθαι = διὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ φαγεῖν πιά-
 νεσθαι εἰς τὸ δέλεαρ Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 1.
 «γαστέρι νέκυν πενθῆσαι» = μαυραγορεύειν δι' ἀπο-
 θανόντα διὰ τοῦ στομάχου, ἥτοι τροφῆς ἀπεχό-
 μενον καὶ ποτοῦ Ἰλ. τ. 225· 2) ὑπογάστριον,
 κοιν. προκοιλί. Ἰλ. ν. 352· 3) εἶδ. ἀλλαντός Ὀδ.
 σ. 44· 4) μήτρα, κοιλία τῆς μητρός· «γαστέρι
 φέρειν» Ἰλ. ζ. 58· «ἐν γαστρί φέρειν» = ἐγκύν
 εἶναι, ἐγκύμονα εἶναι, ἐγκυμονεῖν· «ἐν γαστρί
 λαβεῖν» = συλλαμβάνειν Ἀριστοτ. Ζ. 1, 9, 50·
 παρὰ Φιλοστράτῳ = καρπὸς τῆς κοιλίας 61. Ἀπολ.
 3, 39· ἐν δὲ Λακεδαιμόνι = γογγυλὶς Ἀθην. 9,
 369· ἴδε γαστραία.

Γασταρί· ἴδε γαστήρ.

Γαστρά, ἡ, ἰων. γαστήρ· ἡ κοιλία ἀγγέλου
 τινός· τρέπδος Ἰλ. σ. 348· περὶ γαστρός τοῦ
 πλοῦτος Σοκλ. εἰς Θουκ. 1, 50, Πολυδ. 1, 50.

Γαστραία, ἡ, καθ' Ἠσύχ. Ἀθην. 9, 369,
 Λακων. = γογγυλὶς· ἴδε γαστρα.

Γαστρ-αφέτης, (γαστήρ, ἀφέτης)· εἶδος μῆ-
 χανῆς ριπτοῦσης βέλη, μαθημ.

Γαστρίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ γαστήρ Ἀριστο-
 νεφ. 391.

Γαστρί-δουλος, 2· κοιλιδούλος, ἐκκλ.

Γαστρίζω· 1) κτυπῶ εἰς τὴν γαστέρα, παλαι-
 στική ἔκφρασις Ἀριστ. οἱ ἀττικισταὶ ἀποδο-
 κν. τὴν σημ. ταύτην· 2) πληρῶ τὴν γαστέρα.
 Μέσ. γεμίζω τὴν ἑαυτοῦ κοιλίαν ὑπὲρ τὴν
 χρεῖαν Ἀθην. 3, 96.

Γαστρι-μαργέω· λαίμαργῶ, εἰμί γαστρίμαρ-
 γος Ἠσύχ. Χρυσόστ.

Γαστρι-μαργία, ἡ· τὸ μετὰ μεγάλῃ ἐπιθυμίᾳ
 καὶ ἀγορτασίᾳ τρώγειν Πλάτ. Τιμ. 73 α· ἡ
 γαστρίμαργία ἐστὶν ἀκρασία περὶ τὴν τροφήν·
 ὡς δὲ καὶ τοῦνομα περιέχει, μανία ἐπὶ γαστέρᾳ·
 ἐπεὶ μάργος ὁ μαιμῶν· Κλ. Ἀλ. Παιδ. 2, 1.

Γαστρι-μαργός, 2· ὁ τῇ κοιλίᾳ μαινώμε-
 νος, ἀπληστος Ἠσύχ. λαίμαργος, κοιλιδου-
 λος, πολυφαγός Ἀριστοτ. ἡθ. 3, 11 καὶ μετγ.
 gulosus.

Γαστρίον, τό· 1) ὑποκ. τοῦ γαστήρ, παρὰ δὲ
 τοῖς μετγ. καὶ τοῦ γαστρά· 2) εἶδος τι φαγη-
 τοῦ ἐκ σπασμοῦ ἐν χρήσει κατὰ Βέκκ. π. τοῖς
 Κρησὶ ἀργ. λεξ. Β. Ἄν. 230, aqualiculis.

Γάστρις, ἴδος, ὁ· γαστρίμαργος Ἀριστ. θισ. 816,
 gulosus, lurco· πῖθος = ἔχων μεγάλην κοιλίαν
 Αἰλ. Τ. Ζ. 14, 26 καὶ συγχρ. παρὰ Πολυδ.
 2, 175 γαστρίστερος· παρ' Ἀθην. καὶ εἶδος
 πλακοῦτος, 14, 647.

Γαστριςμός, ὁ (γαστρίζω)· τὸ γεμίζειν τὴν
 γαστέρα, πολυφαγία Ἀθην. 3, 100, ingluvicia.

Γαστρίστερος· ἴδε γάστρις.

Γαστρο-γάρης, 2 (γάρως)· ὁ μὲ βαρεῖαν
 κοιλίαν, ἔγκυος Ἀνθ. Σωσίσ. 1 (5, 54), gra-
 vidus.

Γαστρο-δόρος, (βορά), 2· γαστρίμαργος
 Πολυδ. 2, 168, 475, ventrivorus.

Γαστρό-δούλος, 2' δούλος της κοιλίας Δ. Σικ. όπου γαστρίδουλος κείται. λξξ. Γαζ.
 Γαστροδωρή, ή γυναικός όνομα 'Αθην.
 Γαστρο-ειδής, 2 (είδος) 'έχων τὸ είδος της γαστρός, κοιλιώδης - ναός = γαστροδωής, κοιλ-
 πώδης Πλουτ. Περιχλ. 26, ventriosus.
 Γαστροειδής, κωλικός (αϊδέω) γαστρώδεις, δγκώδεις παρ' 'Αθην. Φερειρ. 11, 481.
 Γαστρο-κνήμη, ή τῷ έπομ. Γαλην.
 Γαστρο-κνήμια, ή και γαστροκνήμιον, τὸ (κνήμη) τὸ παχὺ και σαρκώδες της κνήμης, τὸ δπισθιον τὸ οὐστὸν της κνήμης, τὸ δὲ πρόσθιον τούτου ἀντικνήμιον 'Αριστοτ. 1. Ζ. 1, 15 και Πολυδ. 2, 190, sura.
 Γαστρο-λογία, ή ποιήμα περί θεραπείας τοῦ στομάχου, περί γαστρίμαργίας. Τὸ τοῦ 'Αρχεστράτου ἀναφέρεται παρ' 'Αθην. 3, 104' τοῖς γαστρονομίαι.
 Γαστρο-λόγος (λέγω), 2' ὁ λαλῶν περί τοῦ πῶς δεῖ περιποιησθαι τὸν στόμαχον 'Αθην. 7, 278.
 Γαστρο-μαντεία, ή τὴ διὰ γαστρός μαντεύειν' τοῖς ἑγγαστρίμυθος, ventre divination.
 Γαστρο-μαντεύομαι' ἐκ της κοιλίας μαν-
 τεύω 'Αλκίφρ. 2, 40, ventre divino.
 Γαστρο-νομία, ή (νόμος) πρόγραμμα, ἔτε κανόνες πρὸς τροφήν και θεραπείαν της κοιλίας' ἐπιγραφή τοῦ βιβλίου τοῦ 'Αρχεστράτου' τοῖς γαστρονομίαι 'Αθην. 2, 50.
 Γαστροσιδής' ἴδε γαστροσιδής.
 Γαστρο-πίων, ὠνος, 2 (πίων) παχύνει ἔχων κοιλίαν Δ. Κάσ. 65, 20.
 Γαστρ-όπτης (γάστρα, ὀπτάω) σκευός μα-
 γειρικών Πολυδ. 10, 105.
 Γαστρο-ραφία (ράπτω) της κοιλίας τὸ ρά-
 φημα, σχισθείσης ἐκ πληγῆς ἱατρ.
 Γαστρώ-ροια, (ρίω) της κοιλίας καταρροή
 'Ιωάν. Αυδ. βροντοσκαπ. 254 (130).
 Γαστρο-τόμος, 2 (τίμνω) τήν γαστέρα τέ-
 μνω Μανέθ. 4, 267.
 Γαστρώ-φίλος, 2' φίλος της γαστρός, φαγῶς,
 esulae deditus.
 Γαστρο-φορέω φέρω ἐν γαστρί, ἐπὶ ἔγκυμο-
 σύνης Φλιπ. 58 (9 232) και - χάριτας Βακ-
 χιαλός' ἐπὶ λαγήνου.
 Γαστρώφρων' γαστρίμαργος.
 Γαστρο-χάρυδεις, ἰος, 2' φαγῶς εἰς τήν
 γαστέρα, καταπίνων πάντα ἐπὶ τῶν κατεσθιόν-
 των εἰπε κωμικῶς Κρατίνος Β. Αν. 33, νοτακ.
 Γαστρώ-χειρ, και χειρογάστρω διεφθ. γρ.
 ἀντὶ γαστερόχειρ Στράβ. 8, 373.
 Γαστρώδης, 2' γαστροειδής.
 Γάστρων, ὠνος, 2' γάστρις, κοιλιαρῶς 'Αριστ.
 βέτρ. 202, iureo.
 Γάστρων, ὁ Λακεδαιμόνιος Πολύαν.
 Γάστρων (α, γραφή ἔφθ. ἀντὶ γραστωνία Στ.
 Βυζ.
 Γάστρις, υος' Παρλαγονικόν ὄν. Στράβ.
 Γάστρωρος' πόλις ἐν Μακεδονίᾳ, νῦν 'Αλιστα-
 χόρι Πτολ.
 Γάστις, ἰδος' βασίλισσα της Συρίας 'Αθην. 8, 316.
 Γατορέω' ἴδε γητορέω.
 Γαυάνης, ὁ ἀπόγονος τοῦ Τημένου ἐξ 'Αρ-
 γους 'Ηρ.
 Γαυανόδουρον' πόλις ἐν Νορικῷ Πτολ.

Γαυάρ' πόλις ἐν τῇ ἐρήμῳ 'Αραβία Πτολ.
 Γαυᾶς, αντος, ὁ' ἔκων τοῦ 'Αδωνίδου, παρὰ
 τοῖς Λιγυρτίοις.
 Γαυάμηλα, τά' τόπος ἐν 'Ασσυρίᾳ, ὅπου ὁ
 'Αλέξανδρος ἐνίκησε τὸν Δαρτεῖον Πλούτ. 'Α-
 λξξ. Στράβ. τὰ νῦν Karmelis.
 Γαυδάς, ὁ' ἔγγονος τοῦ Μασσανάσου Δ. Κάσ.
 Γαυδέντιος, ὁ, λατ. Gaudentius μεταγενέστερος
 'Ελλην γράψας περί μουσικῆς Φαέρ. βίβλ. 'Ελλ.
 Γαυδός, ή νῆσος παρὰ τῇ Κρήτῃ, κατὰ Καλλ.
 ή νῆσος της Καλυψύδης Στράβ.
 Γαυζανίτις, ή χώρα ἐν Μεσοποταμίᾳ Πτολ.
 Γαυλάνη, ή' πόλις ἐν τῇ βορείῳ Περσίᾳ, ή δὲ
 χώρα Γαυλαντίτις.
 Γαυλικός, 3' ἀνήκων εἰς γαυλόν - χρήματα
 = αἱ ἀπὸ τῶν φορητῶν πλοίων πραγματεία
 Ξεν. 'Αν 5, 8, pavnibus vectus.
 Γαυλῖς, ἴσος, ή' γαυλός, καλαθίσκος πρὸς τὸ
 φέρειν ὀπώρας 'Οππ. κυν. 1, 126.
 Γαυλίτης, ὁ (τ. ἔ. πλοῦτον φορητῶν) 1)
 Καρικὸν Θουκ. 2) Σάμιον Ξεν. 'Αν. 1, 7.
 Γαυλιτικὸς, ἔσφ. γρ. ἀντὶ γαυλικός' πρβλ.
 Β. 'Αν. 230.
 Γαυλος, ή' νῆσος πλησίον της Μελίτης ἐν τῇ
 Σικελικῇ θαλάσῃ Δ. Σικ. νῦν Giozeu, κατ.
 Γαυλίτης.
 Γαυλός, ὁ' 1) ποιμενικόν σκευός εἰς τὸ ἀ-
 μίλγειν χρήσιμον, καρδάρ' 'Οδ. ι, 223 ποιεύμενα
 2) κάδος πρὸς ἀντήλησιν, κυδῶς 'Ηρ. 6, 119,
 kithla' 3) κυψέλη τῶν μελισσῶν 'Ανθ. 29 (3,
 404) ἐν γέν. σάμνα, ἀγγεῖον 'Αθην. 11, 500.
 Γαυλός, ὁ' ή αὕτη λξξ. διάφορον ἔχουσα τὴν
 τόνον (συγγεν. τῇ γάλῳ, κόλῳν γεωμ. Kulei,
 σπαστρ. gola) ἐμπορικόν Φοινικικόν πλοῖον μὲ
 κοιλίαν στρογγύλην 'Ηρ. 3, 136, pavis opuscatum.
 Γαύρεξ, ἄκος, ἰων. γαύρεξ' μαγαλήγορος,
 ἀλκίων, καυχηματίας 'Πούχ. και Δ. Λαερ. 1,
 81, superbus.
 Γαυρίαια, τό' καύχημα, φρόνημα 'Πούχ.
 Πλουτ. Η. Αἴμ. 27.
 Γαυρίαι' ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, ἴδ.
 ἐπὶ ἱπποῦ ὑπερήφανα και καμαρωτά βαδίζον-
 τος' μεταφ. χαίρω ὑπέρμετρα, εἶμαι προπέτης,
 θαρραλέος - τινὶ Δημ. 18, 244 - ἐπὶ τινὶ
 Πλουτ. Λυκ. 30. Μέσ. «ἐπὶ σφίσι γαυριόωντο»
 Θεόκρ. 25, 133, exsulto, effloror.
 Γαυριχός, 3' γαυρός.
 Γαυρίον' ὄχυρό θίσις ἐπὶ της 'Ανδρου μὲ λει-
 μένα Γαυρέλιον Δίβ. νῦν Γαύριο.
 Γαυριότης, ἦτος, ἀμφ. γρ. ἀντὶ γαυρότης.
 Γαυρόν, τό' ὄρος Λιβυαίας Πτολ.
 Γαυρός, 3 (Γαφ, γαίω, λατ. γρανίς, σπαστρ.
 granus) γηθόσυνος, φαῖδρός, ἱλαρός' συνήθ.
 ὑπερήφανος, ἐπαρμόμενος - ὁδῶν Εὐρ. Ιξ. 862 -
 φρονήματι Πλουτ. 'Ρωμ. 18' - και μετέωρος
 Λουκ. Νιγρ. 5' πολλαχού της 'Ανθ. «μή γαυρὰ
 φρυάσσου» Μελ. 22 (12, 33) - αὐχλῆν' «Νήμ-
 σις, ή τὰ γαυρὰ ἱποπτεύει» Βάβρ. 43, 6' ἔτι
 δὲ και ἐν καλῇ σημ. ἀξιώτιμος, αἰδῶ και σέβας
 ἐμποίων Δ. Κασ. 68, 31, elatus.
 Γαυρότης, ἦτος, ή' παραφορά, θυμοειδὲς τοῦ
 ἱπποῦ Πλουτ. Πελοπ. 22' - ὄνου Μαρ. 38, su-
 perbia, fastus.
 Γαυρόω' γαυρὸν ποιῶ τινὰ' παθ.=γαυριόω,

κομμάζω· - ἐπὶ τινι Ξεν. ἱέρ. 2, 15, suberbio, glorior.

Γ' α ὁ ρ ὠ μ α, τὸ (γαυρόμα)· τὸ ἐπ' ᾧ τις ἐπαίρεται, κομπορημοσύνη Εὐρ. Τρ. 12, 50, gloriatio.

Γ' α υ σ ἁ π η ς, ἡ γαύσαπος ὁ μάλλινον ὕψωμα φλοκάτων, ἢ ἡ παρ' ἡμῖν καπκα Στράβ. 5, 434, gausara.

Γ' α ὁ σ α φ ν ᾱ, πόλις ἐν Νοεμιδίᾳ Πτολ.

Γ' α θ σ ι ς, ἴδε ὀνόματα Δ. Α. 4, 3, 20.

Γ' α υ σ ὅ ς (κατὰ Γάλην. καὶ γάσος) 3' κυρτός, καμπύλος Ἰπποκρ. curvus, tortuosus.

Γ' α σ ὁ ὡ γ α υ σ ὶ ν, κυρτὸν παιδί, γαυσῶσαι=κάμψαι καὶ προσελάσαι Ἠσὺ. incurvum, intorquere.

Γ' α φ ἄ γ α ς· «σκόλης ὑπὸ Σαρακουσίων, ὃ ἡμεῖς γῆς ἑνερὸν» λέξ. βητ. σ. 230, 29, laubricus terrester.

Γ' α ὁ σ τ ο ν, ὄωρ. ἀντὶ γήρυτον=γαγενίς Ἠσὺ. ὅς ἐπεξηγεῖ ἐκ γῆς.

Γ' α φ α ρ α, τὰ 1) χωρίον τῆς Μακεδονικῆς Πτολ. 2) ἀκρωτ. ἐν τῇ Συρτικῇ χώρᾳ ἴδε Γάραφα.

Γ' α φ ἱ ἄ ς, ὁ ἄνθρωπος. Ἐπιγρ.

Γ' α ὡ, ἄχρ. θεματ. χανδάνω γραμ. ἐξ οὗ ὁ παρὰ. γεγάα, ἀπαρ. γεγάμεν ἐν συνθ. μόν. ὡς Ἰλ. ε, 248 ἴδε γέγαα καὶ γίγνομαι.

Γ' α ὡ καὶ Γ' α ὡ ς· ἀποκτηγὸς τῶν Περσῶν κατὰ Εὐαγόρου Δ. Σικ. ἴδ. Γλαύς.

Γ' δ ο σ π ο ς, γδουπέω, π. ἀντὶ δοῦπος, κλ. «ἐπὶ δ' ἐγδοῦπσαν» Ἰλ. λ, 45' πρὸλ. ἐρίγδουπος.

Γ' ε, ὄωρ. γᾶ, μόρ. ἐγκλ. διακρίνον καὶ ἐπιτείνον τὴν σῆμ. τῆς λέξ. μεθ' ἧς συνάπτεται καὶ ἐξηγεῖται διὰ τῶν, τοῦλάχιστον, μάλιστα, βέλτεα, ὁρθῶς, ὅμως· πολλάκις ὅμως μένον ἀνεξήγητον ἀναπληροῦται μόνον δι' ἐντονωτέρας προσφοράς τῆς συναπτομένης λέξεως. Παρ' Ὀμ.

δ' ἔξαιρ. ἐπιτείνει τὰς ἀντων. διὰ τῆς ἀντιθέσεως, ὅτε ἡ ἄλλη τι ἐμφάσεως χάριν ἀντιθέται· «εἰ σὺ γε σφ' θυμῷ θηέοις» κέλομαι γὰρ ἐγὼ γε» Ἰλ. ψ, 804' «ἄλλη-ῆδε γε» α, 425 καὶ ἀλ-

λαχού συγχά, ἴδ. ὃ γε καὶ μετ' οὗτο. «ἔσθις χοῖρε» ἀτὰρ σιάλους γε σῶας μνηστήρες ἔδουσι» Ὀδ. ε, 81' καὶ μετὰ μορ. πρὶν γε Ἰλ. ζ, 465 συγχά «ὀπίσω-νῶν γε», σ, 123. Ἐν ἀντιθ. πρὸς τι ἐπόμενον «ἐνθ' οὗ γε-ἔχον νέεσθ», κ, 91, ὅπου ἀκολουθεῖ «αὐτὰρ ἐγών», θδ, ἡ κατὰ διάνοιαν ἡ ἀντιθέσις ἀναπληρωτέα· «οὐδ' ἂν ἔμοιγε τετλαῖν κινεῖς περ ἰδὼν εἰς ὧπα ἰδέσθαι»=εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον ὄχι, ἂν καὶ εἰς ἄλλους Ἰλ. ι, 372' «οὐκ ἂν τις τούτων γε ἰδύροιν» Ἠὼ ἱκοίτο=οἱ ἄλλοι ἴσως, οὗτος ὅμως τοῦ-

λάχιστον ὄχι Ὀδ. ρ, 497. Πολλάκις χρῆσι-

μεῖται μόν. πρὸς ἐπανάληψιν τοῦ ἡδὴ ὀνομασθέντος ὑποκειμένου, ἀντιτιθέμενον πρὸς ἄλλας σῆσεις καὶ ἐνέργειας, μάλιστα εἰς διασκευτι-

κὰς προτάσεις· «εἰ οἱ θάνατον εὖγοι υἱὸς ἀμύμων», ἡ δ' ὅτ' ὑπὸ μνηστήρων ἀμείψῃ» Ὀδ. δ, 789' «ζῶει δ' ὅτ' ἤθε ἐθνηγεν», ὅπου μόν. διὰ τοῦ αὐτοῦ πρέπει νᾶ ἐξηγηθῇ· ἐπὶ δὲ εἰς ἀμφοτέρω

τὰ μέλη· «ἡ σέ γε Μοῖσα-ἐδίδαξεν, ἡ σέ γε Ἀπόλλων», θ, 488 ὅθεν, «ἀλλὰ σὺ γε», προτροπὴ τοῦ πρῶτος ἄλλου τι, π. γ. Ἰλ. τ, 34' ἐπὶ δὲ καὶ ἄνευ τοιαύτης ἀντιθέσεως ἀπλῶς μόν. χά-

ριν ἐμφάσεως ἴσαν σύνθ. πρὸς ἐπανάλ. τοῦ ὑποκειμένου· «πάντες ἄρ' οἴγ' ἐθέλον πολέμει-

μεν» = πάντες οἱ λεχθέντες, καὶ πολλάκις οὕτω

«ὡς οἴ γε, ἡ σὺ γε» ἴδ. ὃ γε τίθεται πρὸ τοῦ ὀνόματος «ὡς δ' γε Φαιήκεσι» - μεγάλη δια-

γενής Ὀδυσσεύς» Ὀδ. ε, 387' σπανιώτερον πρὸ

τοῦ προσηγορικοῦ· «εἰ δὲ τοῦτόν γε τρομέεις» ἄνδρα γέροντα» α, 80. Ὅμοιαν ἐπίτασιν ἔχει καὶ

παρ' αὐτοῦ. «ὃ γὰρ δὴ σὺ γ' ἦοις ναυδάτης», Σοφ. Φιλ. 246' «χωροῖς ἂν εἶσω - καὶ σέ γ' εἰσάξω», 670' «ὄλεις με» - οὐκ οὐκ ἐγὼ γὰρ, 1374'.

«Τί δὲ τ' ἂν ἡμεῖς ὀρώμεν εἰ σέ γε πέσιν δυνάμεθα», 1379' «πλεῖστοι - ἐνὶ γε πρῶστοι

ἐπεθόμηναν χόρημα» Ξεν. Ἀν. 1, 9, 12' ἵσται δ' ἡ ἀντιθέσις ἰσχυρότερα· «οὐ λέγεις γὰρ, ἀρᾷς δὲ» = δὲν λέγεις μὲν Εὐρ. Ἀνδρ. 239' ἐπικρα-

ταὶ ὅμως παρ' αὐτοῦ, ἴδ. ἐν τῷ περὶ ὃ ἐκ τῆς ἀντιθ. ἐπόμενος περιορισμὸς· «φῶδον γε, εἰ μὲν ὅν μελὶν παρασχέιν» = φῶδον τοῦλάχιστον Πλάτ.

νόμ. 7, 806' οὕτω συχνά παρὰ Πλάτ. «ὡς γ' ἐμοὶ ἔδοξε - Σωκράτης γε οὐδὲν χαλεπὸν», συμπ. 201' «ταύτης γε μετέμεινεν τῆς ἀρε-

τῆς», Πρωτ. 313' «καλαστέον ἄρ' ἂν ἐπὶ κατὰ γε τὸν σὸν λόγον, τὸν πατέρα» = τοῦ-

λάχιστον κατὰ τὸν λόγον σου Ξεν. Κυρ. 3, 1, 18' ἴδ. εἰς τὸ ἐπόμεν. τοῦ ὁποῦ λόγου· «εἰ πρὸς τοῦτο σιωπᾶν ᾗδόν σου ἢ ἀποκρίνασθαι, τό-

τε γε εἶπε» = ἐξηγήσῃς τοῦλάχιστον περὶ τούτου Ξεν. Κυρ. 5, 5, 20. Μετὰ τοῦ καί, μάλιστα· ὡς «παροῦσιν τινες καὶ πολλοὶ γε» = καὶ μάλιστα πολλοί, ἔνθα τὸ προηγούμενον ἐγγυτεροῦ ὀρίζει Πλάτ. Φαιδ. 58, ὁμοίως εἰς ἀποκρίσεις «καὶ ἀληθῆ γε ἐρῶ», Γοργ. 470' «πολλοὶ γ' οὐδ' οὕτως ἔχουν», Πρωτ. 341' «αὐταὶ γὰρ ἀπὸ γονοὶ τσαί; - κοινὰ γε πατοῦς ἀδελφεαί» Σοφ. Οἰ. Κ. 540' «μάλιστα γε», Οἰ. τ. 994' ἔντα-

ταῖα ἀνέκει ἴδ. παρὰ Πλάτωνα ὁ συνῆλθ. τύπ. «καλὸς γε ποῖναι, εἰ γε σὺ ποῖναι», ὅπου τὸ κύριον ἔφημα ἐκ τῆς προηγούμεν. προτά-

σεως ἀναπληρωτέον Πλάτ. πολ. 1. 351' ἐπὶ δὲ καὶ μόνον, πάντω γε, ὁρθῶς γε, σφῶδρα γ' μετ' ἐμφάσεως κατὰφασιν σημαίνει· «οὐδὲν γ' = παντάπαστι, τὴν δὲ σημασ. τοῦ δηλαδὴ ἔχει ἐν ταῖς συμπλοκαῖς· «εἰ γε σὺ ἀληθῆ λέγεις» ἂν σὺ ἄλλως λέγῃς ἀληθῆ Πλάτ. Φαιδρ. 242'.

«ἂν δὲ γε βούλη», Γοργ. 448' οὕτω καὶ ἐν ἀναφορ. καὶ μετοχ. «ὅς γε αὐτῇ οὐδὲ πρόδοτα γινώσκεις» Πλάτ. πολιτ. 1, 343, quippe qui.

«οὐκ ἱατρὸς γε ὦν» = ἂν καὶ δὲν ἦναι ἱατρὸς Γοργ. 459' «ἀγνοῶν γε» = ἐπειδὴ βέβαια δὲν γνωρίζω. Ἐν τῇ ἀπαριθμῇσι πολλῶν ἱατρῶν μάλιστα ἐν, «ὥστε καὶ οἰκτοὶ μοι εἰσι, καὶ υἱεὶς γε» Πλάτ. ἀποκ. 34' τὸ γε τάσσεται ἀεὶ ποτε κατόπιν τῶν ἐπιτετινημένων λέξ. μόν. δὲ ὅπο τοῦ ἄρθρου καὶ τῶν πρῶτῶν ἐφέλκεται οὕτως ὥστε τάσσεται πρὸ τοῦ ὀνόμα· «ἀπὸ γε τῆς ἡμετέρας» καὶ «ὃ γε σὺς πατήρ» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 6, καὶ 2, 1' περὶ τῶν σημάσ. του μετὰ τῶν ἄλλων μορίων - ἀρὰ γε, ἐδάρκα, ἄταρ-γε=ἀλλὰ τοῦλάχιστον Ἀριστ. Ἀχ. 448' γε μὴν=τοῦλάχιστον ὅμως, τὸ ὄντι, καὶ ἄλλα, μεθ' ὧν συμπλέκεται, καὶ φερόμεται τὴν ἰδιαζούσαν αὐτῇ σημ. quidem, scilicet, videtur.

Γ' ε α' πόλις ἐν τῇ Πετραίᾳ Ἀραβίᾳ Στ. Βοζ.

Γ' ε α, ἡ γῆ· γῆαι, γῆων Ἠρ. 4, 198.

Γ' ε α ρ· ἴδε ἔαρ.

Γ' ε δ· ο γ γ α, ὄωρ. γαιήροχος Πίνδ. Ὀ. 13, 81.

Γεάτης ἴδε γαιάτης, γέα.
 Γεδάθει· Ἀραβικὸν ἔθνος Πλίν.
 Γεδάλα· 1) τόπος ἐν Ἰσπανίᾳ· 2) χώρα τῆς Περσίας Ἀραβίας, κατ. Γεδαλνός Στ. Βυζ.
 Γεδελέις, αἰτ. ἐν δαίμων των Γεδών (δρακόν) Ἡρ.
 Γεδωννται· Γαδωννται Στ. Βυζ.
 Γεδους· ζυγά Ἡσυχ. ἔδρ.
 Γέγασ, γεγάκειν ἴδε γίγνομαι.
 Γεγαθέω, δωρ. ἀντὶ γηθέω Ἀθην. 4.
 Γεγάκειν, δωρ. γεγακέειν· γεγονέναι Πινδ. Ὀ. 6, 83.
 Γεγάλημαι ἴδε γαλέω.
 Γεγάμεν, π. συγκεκ. ἀπαρ. παρκ. τοῦ γίγνομαι· ἀντὶ γεγονέναι.
 Γεγανία, ἡ· 1) γυνὴ τοῦ Ταρκινίου Δ. Ἀλ. 2) ἱερεία ἐπὶ Νοῦμα Πλουτ.
 Γεγάνιοι· Ῥωμαῖόν τι πατρικίων γένος, ὅπερ ἐπὶ τοῦ Τύλλου Ὀστίλιον φαίνεται ὅτι μετωκίσθη εἰς Ἀλβας εἰς Ῥώμην, ἐξ οὗ Τίτος, Λεύκιος, Μάρκος, Πόπλιος καὶ λοιποὶ κατήγοντο Δ. Ἀλ.
 Γέγγει· βρέχει Ἡσυχ. ὅπου τέγγει διορθ.
 Γέγειος, (συγγεν. τῷ γῆ)· ἀρχαῖος, Καλλ. ἀποσπ. 103, hriscus
 Γεγένημαι, π. παρκ. τοῦ γίγνομαι.
 Γέγηθε, γ'. ἐν. παρκ. τοῦ γηθέω Ἰλ. 9, 599.
 Γεγῆθησι, ἡ· χαρά λεξ. Γαζ.
 Γεγῆθως (γηθέω)· ἀσμένως, χαρμασύνως Πλάτ. 7, 5.
 Γεγιώτας ἴδε γενειότης.
 Γέγγις· τέγγις Ἀρχαῖος. 29, 20.
 Γέγοναι, 6. παρκ. τοῦ γίγνομαι.
 Γεγυμνωμένος (γυμνός)· ἐξέσκεπα, γυμνός Ἰωσ.
 Γέγωναι, παρκ. 6. με σημ. ἐν. γεγωνέμεν, γεγωνός Ἰλ. 9, 223, προστ. γέγωνε Σοφ. Φιλ. 238, γεγωνεῖν ἀπαρ. ὡς ἀπὸ ἐν. γεγωνέω Ἰλ. 9, 337, γεγωνήτεον Πινδ. Ὀ. 2, 6, παρ. ἐγεγώνιον, προστ. γεγωνέτω Σεν. κυν. 6, 24, αὐρ. γεγωνήσαι Ἀίσχ. Πρ. 992· κράζω μεγαλοφώνως, (Σχολ. ἀκουστὸν φθέγγομαι)· «ὅσον τὸ γέγωνε βοήσας» = ὅσον ἐδύνατο φωνάζειν νά ἀκουσθῇ, ὅσον ἐφθασεν ἡ φωνὴ τοῦ ὄδ ε, 400· «γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ» = εἰς ὅλην ἤκουσθῃ τὴν πόλιν ἡ φωνὴ τοῦ Ἰλ. ω, 703· «οὐ πως οἱ ἐγὼ βιάσαντι γεγωνεῖν» = ἡ φωνὴ τοῦ δὲν ἠδύνατο νά ἀκουσθῇ Ἰλ. μ, 337· «εἰς οὐς γεγωνήσομαι» = εἰς τὸ οὐς ὅα φωνάξω Εὐρ. Ἰ. 676, παρὰ Πινδ. καὶ τραγ. = ὁμνῶ, ἱπαινῶ με αἰτ. προσώπου καὶ αἰτ. πράγματος· «Πυθιονίκας, Θήρωνας» = ἐγκωμιάζειν Πινδ. Π. 9, γ' «νυκτίσαντες» ὀνειράτα· Ἀίσχ. Πρ. 660, καὶ τινί τι 786· οὕτω καὶ π. Ὀμ. ἀν καὶ τὸ «Τηλεμάχῳ ἐγεγώνεον» ὡς νόθον ἐρμην. καὶ «οἰρῶντας μετὰ θεοῖσι» Ὀδ. μ, 370· ἐπὶ δὲ ἀφύγαν, ἡλῶ, ἀντηχῶ Ἀριστοτ. π. φ. 2, 8, acclamo.
 Γεγωνέμεν ἴδε γέγωναι.
 Γεγωνέμεν ἴδε γέγωναι.
 Γεγωνός, ἄρ. ἐκ τοῦ γέγωναι.
 Γεγωνή, ἡ· ὀυλίξ Ἡσυχ.
 Γεγωνήσις, ἡ· τὸ μεγαλοφώνως κράζειν, φωνάζειν Πλουτ. συμ. 8, 3, 6, vociferatio.
 Γεγωνήτεον, ἐκ τοῦ γεγωνέω· πρέπει νά ὑμνήσῃ τίς ἡ ἀναγγελία μετ' αἰτ. Πινδ. Ὀ. 2, 9.

Γεγωνίσκω (γέγωναι)· γεγωνέω μόν. ὁ ἐν. λέγω, διηγοῦμαι Θουκ. 7, 76.
 Γεγωνο-κώμη· ἑταιρία ἢ πόρνη, περὶ τῆς καταβολῆς ὅλη ἡ κώμη Εὐστ. 1921, 60.
 Γεγωνός, 2 (γέγωναι)· μεγαλοφώνως κράζειν, ἐξακουστικός· ἔπη Αἰσχ. Ἐπτ. 425· «βοή Ἀθην. ο, 450· τὸ γεγωνόν τῆς προφορᾶς Κλημης· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· ἀνὴρ=πλούσιος κατὰ τοὺς τόνους Ἀνθ. -δοῖδός Μάλ. 123 (7, 428) καὶ συγκρ. «γεγωνότεροι κύκνων τέττιγες» Ἀνθ. 9, 30 (9, 92).
 Γεγώς, ὥσα, ὡς ἄττ. γεγωνός ἴδε γίγνομαι.
 Γεδόντες, οἱ, ἴσως διεφθ. τύπ. ἀντὶ Γελόντες Πλουτ. Σολ. 23=γεωκλήμονες.
 Γεδών, ὁ· κριτὴς τῶν Ἰουδαίων Ἰωσ.
 Γέδνη, ἡ· πόλις τῆς Παργίας Ἀφρικής.
 Γεδρωσία· χώρα τῆς Ἀσίας, νῦν Μεκράν ἐν τῷ Βελουτχιστάν, κατ. Γεδρωσίσι ἡ Γεδρωσί.
 Γέειος ἴδε γέγειος.
 Γέεννα, λέξ. Ἐβρ. ὁ τάρταρος, ὁ ᾗδης Ν. Δ.
 Γεζετούριξ, ἴγος, ὁ· ἡγεμὼν ἐν Παφλαγονίᾳ Στράβ.
 Γεζέριχος, ὁ· ἡγεμὼν τῶν Βανδάλων Ἰω.
 Γεζέριχος.
 Γεζίτης· ἴδε Γαίτζιαι.
 Γεη-πονέω, -πονία, -πονικός, μετν. ἀντὶ γεωπονέω κτλ.
 Γεη-πόνος· γεωπόνος Λουκ. φιλοπατ. 4.
 Γεηρός (γη)· γήινος Πλάτ. πολ. 10, 612.
 Γέθεν, αἰολ. ἀντὶ ἔθεν λεξ. Γαζ.
 Γεήσιος· ἴδε γέα.
 Γεσημανή· κτήμα εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους τῶν Ἑβραίων Ν. Δ.
 Γει-αροτήρ, ἥρος, ὁ (ἀρόω)· ὁ ὀργάνων τὴν γῆν Ἰζέξ. ἀνθ. 202.
 Γει-αρότης· τῷ προηγ. Ἀνθ. 9, 47 (9, 23).
 Γειγνοτα· γείτονα Ἡσυχ.
 Γεῖδιον ἴδε γήδιον.
 Γεῖθρον· ἐνδυμα Ἡσυχ. indumentum.
 Γεῖνασθαι, μ. ἀορ. ἄ. ἀπαρ. τοῦ γείνομαι.
 Γεῖνατο ὀριστ. γ'. ἐν. πρόσ. μετ. ἀορ. ἄ. τοῦ γείνομαι Ἰλ. α, 280.
 Γεῖνόμενος, μετγ. μ. ἀορ. ἄ. τοῦ γείνομαι Ἡσ. θε. 1, 120 καὶ πεζ. Σεν. ἀπ. 1, 4, 7.
 Γεῖνεα· γεννήσει Ἡσυχ.
 Γεῖνεαι, π. 6. ἐν. πρ. ὕπατ. ἀορ. ἀντὶ τοῦ γείναι· ἐκ τοῦ γείνομαι Ὀδ. υ, 202.
 Γεῖνετο, π. ἐγένετο.
 Γεῖνομαι (Γεν.)· 1) γεννᾶμαι, μόν. ὁ ἐν. καὶ παρ. γεννόμενος, ὁ γεννηθεὶς πολλὰς παρ' Ὀμ. καὶ μετν. π. nascor· 2) ἀορ. ἐγενάμην· γεννάω ἐπὶ μητρὸς καὶ πατρὸς, γίγνο, pario καὶ παρὰ πεζ. ἡ γενναμένη=ἡ μήτηρ Ἡρ. 4, 10, Σεν. ἀπομν. 1, 4, 7· οἱ γεινόμενοι = οἱ γονεῖς Ἡσ. θε. 1, 120, καὶ μεταφ. ἐπὶ πατρίδος Εὐρ. Φοιν. 1003· πρὸλ. γίγνομαι.
 Γέινος· ἴδε γήινος.
 Γεῖνω· ἴδε γίγνομαι.
 Γει-όθεν· γῆθεν Καλλ. ἀποσπ. παρ. Σχόλ. Ἀπολ. Ρ. 2, 375.
 Γει-οκός· γεωργός Ἡσυχ.
 Γεῖο-λοφος, ὁ· ἴδε γεῖωλος.
 Γεῖο-μόρος· γεωμόρος, ὁ εἰς ἀγρόν πρὸς καλὴν λίεργειαν ἐγκαθιστάμενος Ἀπολ. Ρ. 3, 1387.

* μύρμηκες = οἱ ἐν τῇ γῇ οἰκοῦντες Ἀπολλών. 4, 1453. * -βότρυς πολυγλεύκου = ὁ κτήτωρ, κύριος μεγάλης ἀμπελίου B. A. 133. - ἄροτρον Δ. Περ. 190.

Γειο-παίνης ἴδε γεωπαίνης.

Γειο-οπάνος γεωπάνος Ἀνθ. 30 (6, 41).

Γειο-οτόμος (τέμνω) γεωτόμος - ἄροτρον Ὀππ. κιν. 1, 137.

Γειο-φύροι, σκαφίδες σκαφίδες φέρουσαι γῆν Ἀνθ. 4 (6, 297).

Γεῖρ, ὅς, ὁ ποτ. ἐν Γαιτουλίᾳ Πτολ.

Γεῖσι-ποδας, γεῖσιποδίσματα, γεῖσιποδίζων, ἀντὶ γεῖσιπ. Πολυδ. 7, 120.

Γεῖσιον, τό, ὕποκ. τοῦ γεῖσιον Ἰώσ. Ἐβδ. (ὁ δὲ τονισμὸς γεῖσιον εἶνε παρὰ τὸν κανόνα).

Γεῖσι-ποδίζω διὰ τινος γεῖσιου στηρίζω, θέτω γεῖσιον τι B. An. 231, ἐκ τούτου.

Γεῖσι-πόδισις, ἡ ἢ διὰ τοῦ γεῖσιου θεμελιώσις, suggrundatio.

Γεῖσι-πόδισμα, τό διὰ γεῖσιου στηρίγμα Πολυδ. 7, 120, 1, 71.

Γεῖσι-πους, τό ἐξέχον τῆς δοκοῦ, ἐφ' οὗ τὸ γεῖσιον ἔστι Ἀρποκρ.

Γεῖσιον, τό ἅπαντα τὰ ἐξέχοντα τῶν τοίγων B. An. 33, μάλιστα τὸ προέχον ἀτέλης ἐπὶ τοῦ θοιγκοῦ στηριζόμενον, ἐπὶ δὲ καὶ θοιγκὸς Ἑβρ. Ὀρ. 1569, Σχολ. λίθοι ταῖς ἐξαχαῖς τῶν δωμάτων ἐπικείμενοι, χρησιμεύον καὶ πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ σκέπην ἀπὸ τῆς βροχῆς, 1620, μεταφ. τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου Ἑτ. M. 229, 40, suggrunda.

Γεῖσι(σ)ομαί, παθ. τοῦ γεῖσιου.

Γεῖσιος, ὁ τῷ γεῖσιον Ἰώσ. Ὁ.

Γεῖσιώη γεῖσιώω γεῖσιον ποιῶ, σκέπην διὰ τὴν βροχὴν Ἑτ. M. 229, 40.

Γεῖσιωμα ἢ γεῖσιώωω γεῖσιον, στέγασμα σκέπον Ἀριστοτ. Πολυδ. 1, 76.

Γεῖσιωσις, ἡ τὸ τῆς στέγης ἐξέχον Ἡσυχ.

Γεῖσιος, ὁ ἄνδρ. ὄν., νόμισμα.

Γεῖσινα, ἡ γειτονία B. An. 1199.

Γεῖσινη ἴδε γέλη.

Γεῖσινεύω γειτονεύω Γεωργ. Ἀλέξ. σ. 246, 8.

Γεῖσινία γειτονία Ἰπποκρ.

Γεῖσινάξω γειτινάξω, μγν.

Γεῖσινακός, 3^{ος} γειτονικός Ἰώσ.

Γεῖσιναμα γειτόνημα Ἡσυχ.

Γεῖσινάσις, ἡ γειτονία καὶ πάντες οἱ γειτονες Ἀριστοτ. πολ. 1, 9, vicinitas.

Γεῖσιναίω εἶμαι γείτων Ἀριστ. ἔκκλ. 327, μεταφ. συγγενεύω, ὁμοιάζω Λουκ. Ἰστ. συγρ. 56.

Γεῖσιόνευμα, τό γειτόνημα Ἀρετ.

Γεῖσιονάω ἴδε γειτινάξω.

Γεῖσιονεύω γειτινάξω Σεν. προσοδ. 1, 8.

Γεῖσιονέω τῷ προηγ. Αἰσχ. Περσ. 309.

Γεῖσιόνημα, τό γειτονία, ἐπὶ τόπου Πλάτ. νόμ. 4, 705.

Γεῖσιόνησις, ἡ τῷ ἐπομ. Λουκ. συμπ. 33.

Γεῖσιονία, ἡ ἐγγύτης, πλησιότης Πλάτ. νόμ. 7, 843.

Γεῖσιονί-αρχος ἄρχων τῆς γειτονίας, μγν.

Γεῖσιονία γειτινάξω Bn. Ἀ. 86.

Γεῖσιονόεις γεσιόσυνος, γειτονικός λεξ. Γαζ.

Γεῖσιόσυνη, ἡ γειτονία Στράβ. 43, 561, vicinia.

Γεῖσιόσυνος 2 γειτονικός - καλόδη Ἀνε. Στράβ. 103 (9, 407) ἡ γειτοσύνη=γειτονία Στράβ. 13, 591.

Γεῖσιων, 2 (ὡς γῆ, γαῖα, γήϊτις, οὕτως γαῖτων, γήϊνος, γήϊτις, συγγενὲς τῷ γῆ εἰ, ὡς μεσο-, γαῖα, λαιουργός καὶ λήϊτον, σνακ. (lau-ē) γείτονας, πλησιόχωρος παρὰ περ. = καὶ ὁ πλησίον καὶ σύνοικος καὶ ὁμοιος - πόντος, πόλις Πινδ. N. 9, 43, χώρα, Αἰσχ. Πέρσ. 67 - τινὶ σπανίως - τινός, Ἑβρ. Κύκλ. 281. * - ἐκ γεῖσιων = ἀπὸ τῆς γειτονίας Πλάτ. πολ. 7, 531.

* ἐκ γεῖσιων καὶ ἐν γεῖσιων κατοικεῖν = εἰς τὴν γειτονίαν Ἀθην. 13, 571. μεταφ. συγγενής, ὁμοιος Λουκ. Ἰκαρομ. 8, vicinus, affinis.

Γεῖσιων, ὁ Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.

Γεῖσι-παίνης, ὁ γεωπαίνης Γρ. Κορ. 5, 18.

Γεῖσιρῆς, ὁ ἐπηλυς, ξένος, ὁ ἐξ ἄλλου ἔθνους προερχόμενος, προσήλυτος Ὁ., Σουῖδ.

Γεῖσιρίσαι, Σουῖδ. γλωσσ. ἄνευ ἐρμηνείας παρὰ Kust = γεωρῆσαι.

Γεκαθ' ἐκούσα Ἡσυχ.

Γέκαλον ἑκαλον = ἐκχλον Ἡσυχ. quiete.

Γέλα, ἡ πόλις ἐπὶ τῶν νοτίων παραλίῶν τῆς Σικελίας, ἀποικία τῶν Ῥοδίων, διαρρομένη ὀπὸ τοῦ ποταμοῦ Γέλα, πατρὶς Γέλανος, τανὼν Τριτα Νουνα, κατὰ Γελῶρος Δ. Σικ. ἴδε Γέλλα.

Γέλαν, ἡ ἀγὴν ἡλίου Ἑλν. Ἡσυχ.

Γελάδας, ἀντὶ Ἀγελάδας Σουῖδ.

Γελάζω γελᾶω γραμ.

Γελαιμί ἴδε γελᾶω.

Γελατός ἴδε γέλα.

Γελαίμι ἴδε γελᾶω.

Γελαίος γέλως Ἡσυχ. ἀμφ.

Γελάμιος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμασίου, βασιλεὺς Ἀρμενίων.

Γέλαν ἑλν = ἀγὴν ἡλίου Ἡσυχ.

Γελανδρόν, ψυχρὸν Ἡσυχ.

Γελανίον, ὁ ἄνδρ. ὄν. Σχολ. Ὁδ. 8, 22.

Γελανή 2 (γελᾶω, γαληνός) παιδρός - καρδιά, - θυμός, Πινδ. Ὁ. 5, 5, hilaris, ridens.

Γέλανος, εἶδος ἑπκων δυσγενῶν καὶ εἰς πόλιν μὴν οὐκ εὐθέτων Ἡσυχ.

Γέλανος πόλις ἐν Αἰθίῳ Πτολ.

Γελάνωρ (Λακ. λ. ἀντὶ ρ, = Γεράνωρ) υἱὸς Σθενέλου, βασιλεὺς Ἀργείων Πανσ.

Γελαρῆς γαλήνη, Λακ. Ἡσυχ. πρὸλ. γαλιρῆς.

Γελαρος ἴδε γάλλαρος.

Γελαρχος, ὁ Ἀθηναῖος τις Δημ.

Γέλας, α, ὁ ποτ. πλησίον τῆς Γέλας Θουκ. νῦν Fium di terra Nuona.

Γελασίω (τοῦ γελᾶω ἔφετ.) ἔφεστιν, ἐπιθυμῶν ἔχει νῆ γελᾶω, ridere gestio.

Γελασηνός ἴδε γελαστίνος.

Γελασίμος, ὁ παράσιτος τις Πλούτ.

Γελασίμοι, 2^{οι} γέλωτος ἄξιος, οἱ ἀντὶ τούτου ἔλεγον γελοῖος κατὰ Φρων. 226.

Γελαστίνος (γελᾶω) ὁ 1) οὕτως ἐκλήθη ὁ ἄνδρ. μύρμηξ ὡς πάντοτε γελῶν Αἰλ. Π. Ἰ. 4, 20^ο καὶ γυναῖκα τινα γελασίην ἔχει ὁ Ἀναξανδρ. παρὰ B. Ἀ. 87. 2) οἱ γελαστῖνοι ὁδόντες, οἱ ἄλλως τομεῖς λεγόμενοι, διὰ τὸ φαίνεσθαι ὅταν γελῶμεν Πολυδ. 2, 91. 3) αἱ γλωσσικαὶ κοιλότητις ἢ αὐλακίαι, αἱ γινόμεναι εἰς τὰ

μάγουλα, όταν γελῶμεν Μαρσιάλ. 24· 7, "τραμμάι αἱ ἐκ τοῦ γελᾶν γιγνόμεναι" Σουίδ. εἰς δὲ καὶ αἱ αὐλάκες αἱ εἰς τοὺς μηρούς τῶν παχέων σωματίων γινόμεναι Ἀλκίφρ. 1, 39, καὶ Ῥομφιν. 2 (5, 35)· πρβλ. γέλως.
Γελάσιος, ὁ· μετγ. ἄνθρ. ὄν. Φώτ.
Γελάσις, ἡ· τὸ γελᾶν Ἐπ. Μ. ἐν λ. φρούργμα. Γελάσκω· γελάω Ἐπ. εἰς 643 (7, 621).
Γελάσμα, τό· 1) γελᾶν· 2) μεταφ. - κυμάτων, τὸ κάλκασμα τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης ἐν γαλήνῃ Δίσχ. Πρ. 90.
Γελασσοῦν τι, μέλ. θωρ. τοῦ γελάω Εὐστ. 1557, 40.
Γελασσοί, ὁ· μακροεπίκρανος (ἐποψ) Ἡσύχ. υἱοῦρα. Γελαστίος, 3· ὁν ἡ δὲ πρέπει νὰ γελά τις Τζετζ. τίς Ἑρμαιγ. καὶ Λογγιν. 3, 2 σ. 236, ridendus.
Γελαστής, ὁ· ὁ γελῶν, περιγελαστής Σοφ. Οἶ. τ. 1422, arisor.
Γελαστικός, 3· γελᾶν δυνάμενος, πρὸς τὸ γε-
λᾶν ἱπποκρίτης Σέξτ. Ἑμπ.
Γελαστός, 3· γέλωτος ἄριστος, γελοῖος Ὁδ. η, 307.
Γελαστρία, θηλ. τοῦ γελαστής Σχολ. Ἀριστ. 1059.
Γελαστός, ἰων. ὄσος, ἡ· γέλωος Καλλ. Διγλ. 326.
Γελάω, συνηρ. γελῶ, μέλ. γελάσσομαι μόν. παρὰ
μὲν, ὡς Λιβανίου κλ. γελάσω, ἄνθρ. ἐγέλασσα,
ἐγέλασε Θόδωρ. 200, 1 πρβλ. καταγελάω· γελάω,
ἐκ χάρας ὡς καὶ ἐκ περιφρονησεως περιγελάω,
καταγελάω· "ἀπαλύν, - ἡδύ, - σαρόδον, - ἀλ-
λοτροίους γναβμοῖς" ἂ ἴδε καθ' ἑκάστον "· ἐπὶ
τινὶ καὶ ἐπὶ τινος" Ξεν. συμπ. 2, 18, καὶ - τινί,
μὲν. ἐπὶ πραγμάτων Ἀριστ. νεφ. 552 ἄλλως·
"οὐδὲ γελά μοι" = προσγελά Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 912.
"ἔταν ποτ' ἀνθρωποῖσιν ἡ τύχη γελά"·
Φιλύμ. ἐν συγκρ. Μεν. καὶ Φιλ. σ. 357· - τι-
νός· καὶ μετὰ γεν. ἀπολύτου Πλάτ. θεαίτ. 175·
"καὶ τί τοῦτο γελάς;" Γοργ. 473-ἐς τινὰ Σοφ.
Διγλ. 79· ἐν τιτι Λουκ. Νιγρ. 21· "ἢ τὸδε γε-
λάτε εἰ βούλομαι" = ἡ γελάς διὰ τοῦτο, ὅτι
ἐγὼ Ξεν. συμπ. 2, 19. Μεταφ. "ἐγέλασσε φί-
λον κήρ" ἐπὶ ἀψύχων "ἐγέλασσε δὲ πᾶσα περὶ
γῶν" Ἰλ. τ. 362· - δώματα Ἡσ. 0. 40· ἴδ.
ἐπὶ θαλάσσης γαληνιάδας Ἀλκίφρ. 3, 1. Β. Ἀν
6· γελασθαι παθ. Ἀνθ. 6, 241, rideo, arrideo.
Ἐν δὲ τῇ συνθεσίᾳ ἀπατώ, μὲ ἐγέλασε· μὲ ἡ-
πάτησε, διότι ὁ ἀπατῶν γελά ἐπὶ τῇ ἀπάτῃ μου.
Γελοῦν· ὄρος ἐν Παλαιστίνῃ Ἰωσ.
Γελοῦ-πωλεῖν· ῥωποπωλεῖν Ἡσύχ. ἴδε γε-
λοῦπωλεῖν.
Γέλη, τά· μικρά, λιανικὰ πραγματεῖται = ῥω-
ποῦ Πολυδ. 9, 47· ὁ τόπος ἡ γέλη ἐσφαλμ. καὶ
τὰ γλυκύματα περὶ Λουκ. προσέει καὶ ὁ τόπος
ἐνθα ταῦτα ποιοῦνται Λουκ. Λεξιφ. 3, scruta.
Γεληθεύω· ἀπατηλογώ, φέρομαι μὲ ἀπατη-
λούς λόγους, ὡς ὁ γελοπαῶλης.
Γεληθεύομαι, ἐπὶ σκορόδου, ὅπταν ἐν τῇ βίῃ
συνῶνται οἱ κόκοι ἡ πυρρῆς Θεοφρ.
Γέλγισ, τά· ἴδε γέληγ.
Γέλγισ, ἴσος ἡ ὀρθ. - ἴσος, παρ' Ἀρκαδ. γέληγ,
πλ. Θεοφρ. γέληγ· κόκοις ἡ πυρρὴν ἡ σκελλί-
δης ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ σκορόδου· πότιμοι γελ-
γίσι· προκαλοῦνται πόσιν ἐκ τῆς γλυκύτητός
των, ἡτοι κατόπιν τῶν ὁποίων πίνει τις κα-
λῶν γιν. Κριναγ. 6, (6, 232).

Γελο-πωλεῖν· ῥωποπωλεῖν, πωλεῖν μικράς,
λιανικὰς πραγματείας Πολυδ. 7, 198, scruta
vendit.

Γελο-πώλης, ὁ· λιανικῶς μικράς καὶ εὐτε-
λεῖς πωλῶν πραγματείας Πολυδ. 7, 198.

Γελό-πωλις, ἴσος, θηλ. τοῦ προηγ.

Γέλος· ἴδε γέληγ.

Γέλοα· πόλις Ἀλδανίας Πτολ.

Γελέας, ὁ· Τεγεάτης τις Ἐπιγρ.

Γελέοντες, οἱ· ἡ πρώτη τῶν τεσσάρων ἀρ-
χάων ἰων. φυλῶν α) ἐν Ἀττικῇ Στ. Βού.
ἴδε Γερόντες καὶ Τελέοντες· β) ἐν Τίφ καὶ
Κυζίκῳ Ἐπιγρ.

Γελέω· λάμπω, ἀνθρ. Ἡσύχ.

Γελέων, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Ἰωνοῦ, ἀρχηγῆτης τῶν
Γελεόντων Ἡρ. 2) ἑπών. Διός· ἐν Ἀθήναις Ἐπιγρ.

Γελήνη· ἴδε γαλήνη.

Γελίαις, ὁ· Φωκαεὺς Πολύδ.

Γέλλα, ἡ· 1) τόπος ἐν Ἰσπανίᾳ τῇ Ταρρακονί-
τιδι· 2) Γέλα.

Γέλλας, ὁ· ποτ. Γέλας Σχολ. Πινδ.

Γελλιανός, ὁ· Ῥομ. Gellianus φίλος τοῦ
Νυμφιδίου Πλούτ.

Γελλιάς, ὁ· Ἀραγαντίνος Δ. Σικ.

Γελλίζω· ἴδε ἐλλίζω.

Γέλλιος· Σαυνιτικὸν γένος εἰς Ῥώμην μετοι-
κήσαν· Ἡποκρίτης, - Μάξιμος κλ. ἴδ. δὲ ὁ
συγγραφεὺς Ῥατος καὶ ἀπλοῦς Γέλλιος Δ. Ἀλ.

Γέλλω, ὄσος, καὶ παρὰ Σαφρ. ὡς, ἡ· 1) παρ-
θένος τις παρὰ τοῖς Λεσβίοις, ἀποθανούσα κατὰ
τὸν τοκετὸν καὶ ὡς μορμολύκειον ἡ φάντασμα
ἐπιφαινόμενη, ἐπέφερε πρόωρον θάνατον εἰς τὰ
παιδιά Ζηνόδ. 3, 3· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία "Γελ-
λοῦς παιδοφιλοτέρα" = ἐπὶ τῶν αἰώρων τελευτη-
σάντων, ἡτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μὲν, τροφῇ
δὲ διαφθειρόντων αὐτὰ Ζηνόδ. Παροιμ. 3, 3· 2)
λάμεια Σχολ. Θεόκρ. 3) ἐμπουσα Ἡσ.

Γελμών, ὄνος· τόπος ἐν Παλαιστίνῃ Ἰωσ. κατ.
Γελμωνάτος.

Γελοιάζω· λέγω πράγματα γελοῖα, γαρνιρί-
ζομαι καὶ σκόπτω Ἀθην. 2, 39· κατὰ Μοῖρ.
ὁ τόπος εἶνε τῶν Ἑλληνιστῶν.

Γελοιασμός, ὁ· χερνισμὸς ἀρ. λεξ.

Γελοιαστής, ὁ· γελοῖα πράττων ἵνα γέλωτα
κινήσῃ, βωμολόχος, γελοιοποιός Ἀθην. 6, 246.

Γελοιαστικός, 3· πατηνιώδης, γελοῖος Εὐστ.

Γελοιάστρια, ἡ· γυνή σκωπτικὴ Ἀθανάσι. 1, 828.

Γελοιάω, ἐπ. γελάω, μόν. γελοῖων ἀντὶ ἐγέ-
λων Ὁδ. υ, 347· γελοῖωντες, υ, 390, ὅπου ὁ
Bek. γράφει γελοῖωντες ἀντὶ γελοῖωντες = γε-
λῶντες· γελοῖωσασα Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 49.

Γελοῖον, ἐπ. γελοῖος Ἰλ. 6, 215.

Γελοιο-λογία, ἡ· γελοιωδὴς ὁμιλία Ἀθανάσι.
1, 408.

Γελοιο-μελέτω, (μέλος)· χροποικὰ μέλη ποιῶ
Ἀνθ. 7, 719.

Γελοιο-ποιέω· γελοῖον ποιῶ· "ὁ γέμων γε-
λοιοποιεῖ τὸ ὄραμα" Ἀριστ. σφ. κατ' ἄλλους
δ' ὀρθότ. γελοιοποιεῖ Στ.

Γελοιο-ποιός, 3· γελοιοποιός.

Γελοῖος, 3· κατὰ Μοῖρ. ἀπ. Γελοῖος, ἄλλος
ὡς ὁ Θωμ. Μάγ. διακρίνουσι γελοῖος = ὁ κατα-
γέλαστος· γελοῖος δὲ ὁ γελοιοποιός, ὁ δ' Ἀμ-
μῶνιος τοῦναντίον· ὁ Ὁμ. ἔχει μόν. γελοῖος

- Πλ. 8, 215' καὶ Πρ. 8, 25, συγγρ. γελιοότερον εἶπεν Πλάτ. - γελιοτός, ἀπολ. 30' «εἰμί σοι λέγειν ταῦτα» = εἶναι γελιοτὸν νὰ σοῦ λέγω ταῦτα, Καρμ. 22 ἐνερ. ὁ διεγείρων τὸν γέλωτα Ἀθην. 14, 613, γελιοτὸν, γελωτα = χαριεντισμοί Σεν. Κυρ. 2, 3, 1' ἀντιθ. τῷ καταγέλαστα, σπουδαία Πλάτ. συμπ. 189, ridiculus.
- Γελιοιότης, ἥτος, ἡ τοῦ γελιοῦ ιδιότης Ἀθην. 11, 497.
- Γελιοι-ωδής, 2' γελιοτός, μτγν. εὐτράπελος, Γελιοιωδὴς ἀστεῖως Ἰσχυρ. σ. 584, ridiculus, facete.
- Γελιοίων, γεν. πλ. τοῦ γελιοτός· γέλωτα προξενῶν Σχολ. Ἀριστ. σφ. 566.
- Γελιοίωντες· ὅδε γελιοῖα.
- Γελιοίως, ἐπὶρ. κατὰ τρόπον γελιοῦ Πλάτ. πολ. 7, 527, ridiculus.
- Γέλιος, αἰολ. γέλως, ὡς ἔρος ἔρωσ Γρ. Κορ. σ. 608.
- Γελῶν, γελῶντες, κατ. ἐπέντ. ἀντὶ γελῶν, -όντες λξξ. Γαζ.
- Γέλο-ωμίλῖα, ἡ γέλως διὰ συναναπνευστὴν τοῦναντίον κλαυωμίλῖα Ἀρμιν. 25 (9, 573).
- Γελῶντος, ὁ (εὐμενὴς θεός) ἔπων. παρὰ Κρησίν Ἰσχυρ.
- Γελῶ· ὅδε Γελῶν.
- Γέλων, ὠνος· 1) υἱὸς τοῦ Ἀίγνα Στ. Βυζ. 2) υἱὸς τοῦ Δεινομένους, τύραννος τῶν Συρακουσῶν, σοφὸς καὶ ἀγαθός, ζήτησ ἐπὶ Σέρξου υἱοῦ τοῦ Δαρείου· οὗτος ἐπολέμησε καὶ νίκησε τοὺς Καρχηδονίους καὶ ἐνησυχολήθη εἰς εἰρηνικὰς τέχνας, ἐμφυγίωνων καὶ τὴν εὐημερίαν τῶν ὑπηκόων του, μετὰ δὲ ἐπταετῇ βασιλείᾳ ἀπέθανε διάδοχόν του ἀφίχτας τὸν ἀδελφόν του Ἰέρωνα Πρ. 3) υἱὸς τοῦ ἀνωτέρου Ἰέρωνος, τυράννου τῶν Συρακουσῶν 4) ὑπερώτης τις Πλούτ. 5) στρατηγὸς τῶν Φωκίων Πασ. 6) Πελληνεὺς τις Ἐπιγρ.
- Γελωνοί, οἱ Ἑλλήν. θῆνος ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματία ἀνευ ὠρισμένων ὁρίων Πρ. Στ. Κοζ.
- Γελωνός, ὁ υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, πρόγονος τῶν Γελωνῶν 2) πόλις τῶν Βουδίνων Πρ. 4, 108.
- Γέλως, ὠτος, ὁ, αἰτ. γέλω καὶ ἐν πεζῷ γέλωτα, γέλων, ὁτ. γέλωτι καὶ γέλω· γέλωις, ἐστὶν (κατὰ Βασίλ. π. εὐχαρ.) ὁ διὰ τῶν παρειῶν ἐκπίπτων φύφος ἐν τῷ τοῦ αἵματος ἀναδρασμῷ· τόσον ἐκ χαρᾶς ὅσον καὶ χάριν σκώματος· ἐπὶ γέλωτι· «πρὸς χαριεντισμόν» γέλωτα παρέχειν = διεγείρειν γ. Ὁδ. υ, 8' - κατέγειν = καταπαθεῖν, κατακρατεῖν Πλάτ. Δῶρ. 184' πολὺς γ. = ἰσχυρός, πολυχρόνιος· «μέγας, ἰσχυρὸς γ.» Πλάτ. πολ. 295' «γέλως ἐστὶν» = εἶναι διὰ γέλοια Δημ. 4, 25' «γέλως γίνεται τινι» = γίνεσθαι εἰς τινα γέλωτος ἀντικείμενον Σοφ. Οἱ. Κ. 902' μεταφ. ἐπὶ ἀλάσσης, γαλήνῃ, ἱλαρότητι Ὅππ. ἀλ. 4, 334, risus, ludibrium.
- Γέλως, ὠτος, ὁ 1) ὡς θεὸς ἐν Σπάρτῃ τιμώμενος Πλουτ. Κλειρ. 9, risus· 2) ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
- Γέλωτα-ποιεῖω· προξενῶ, γέλωτα, κάμνω χορηγῶ Πλάτ. συμπ. 189.
- Γέλωτο-ποιία, ἡ τὸ νὰ κάμνῃ τις γελωτὰ πράγματα ἵνα διεγείρῃ τὸν γέλωτα τῶν ἄλλων Σεν. συμπ. 4, 50, καὶ μτγν.
- Γέλωτο-ποιεῖω· μὲ τὸν τρόπον γελωτῶσαν Πολυδ. 9, 149.
- Γέλωτα-ποιός, 2 (ποιῶ)· ὁ γελωτῶν πρὸς τὰ ματὰ ποῶν, ἵνα τοῦς ἄλλους εἰς γέλωτα κινήσῃ Πλάτ. πολ. 10, 620, scurra, satiro.
- Γέλωτο-πύνος· γελωτοποιὸς Θεόδωρ. Πρῶτ. 8, 2, 195.
- Γελῶντες· ὅδε γελιοῦντες.
- Γέμελλα, ἡ· Gemella 1) γυναικὸς ὄν. 2) τῆς ἐν τῇ Βαυτικῇ Ἰσπανίᾳ.
- Γεμέλλινον· ὅδε Καικιλία.
- Γεμέλλος· ὄν. ἄνδρ. Gemellus, φίλος τις τῶν Ἡρώδου Ἰώσ.
- Γεμέω, ἰων. τύπ. τοῦ γέμω Ἐτ. Μ. 224, 50' γεμῶμεν γεμῆτε γεμῶσι, καὶ πλεονασμῷ ποιῆ τοῦ ε γεμῶσι· Ἡρώδαν.
- Γεμήνιος, ὁ· Ρωμ. ὄν. Geminus 1) φίλος τις τοῦ Ἡομήριου 2) ὁπαδὸς τοῦ Ἀντωνίου 3) γερουσιαστὴς ἐπὶ Τιβερίου καὶ ἄλλοι Πλούτ.
- Γεμίζω, μελ. ἴσω καὶ ἄττ. -ῖω (γέμω)· ὡς καὶ ἐν τῇ συνθεῇ γεμίζω, ἰδ. πλοτον, - τινός· «πλοῖτα χρημάτων» «-ναὺν σίτου» Σεν. Ἑλλ. 6, 2, 14, Δημ. 31, 36' «-ναὺς στρατιωτικῶν» Πολυδ. 1, 18, 9' «γεμίζειν ὕδωρ» = ἀγγεῖον ἀδατος πληροῦν Πασ. 3, 13, 2. Παθ. εἶμαι πλήρης γεμάτων· «γεγεμισμένης τῆς νεώας» Δημ. 34, 10, ἱμπλεο, onero.
- Γέμινος, ὁ 1) ἔπων. τοῦ Ἰαννοῦ 2) ἔπων. ἄνδρῶν Ρωμ. α) Τίτος Οὐτεύριος συγγραφεὺς Τύριος 6) Ἑλλήν ἀστρονόμος· Ρόδιος Δ. Κασ.
- Γέμισμα, τό γέμος· γόμος Αἰσχ. Ἀγ. 1234' = τὰ ἐντερὰ, ἐντόσθια, τὰ γεμίζοντα τὸ σῶμα.
- Γεμιστός, ὁ· μτγν. ὄν. γνωστός ὡς quous silus Pletho.
- Γεμιστός, 3' πεπληρωμένος, φορτωμένος Ἀθην. 9, 381, impletus.
- Γέμμα, τό 1) γέμμα 2) αἰολ. ἀντὶ εἴμα, γέμματα = (μάτια) Ἰσχυρ. καὶ γῆμα = (μάτια) τοῦ αἵματος Γεμματούρις· πόλις Ἰουματίας Πτολ.
- Γέμος, τό γόμος, Αἰσχ. Ἀγ. 1194, τὰ τῶν κοιλίαν πληροῦντα σπλάγχνα.
- Γεμπός· κοῖλος Ἰσχυρ. = γεννός.
- Γέμω, μόν. ἰν. καὶ παρτ. εἶμαι γεμῶτι πλήρης, φορτωμένος μάστιγα ἐπὶ πλοῖον τινός καὶ μεταφ. «κομπος τῆς ἀληθείας γέμων» Αἰσχ. Ἀγ. 613' «πόλις θυμικῶν ἔμει καὶ στεναγμάτων» Σοφ. Οἱ. τ. 4' «γέμω γέμων πεπθός» Ἀνακρ. 16, 24' καὶ ἐν πεζῷ «-λήμην πλοῖον» Πλάτ. Κριτ. 117, μάλιστα μεταφ. - ἐλπίδων, Φιλ. 39' - φόβου Γοργ. 52' ἀδικημάτων σπανιῶτ. ἐπὶ πραγμάτων καλῶν σωφροσύνης, συμπ. 216' «σῆτος γέμουσα πόλις γόρα» ἀφρονία αὐτοῦ ἔχουσα Πολυδ. 2, 34, 11.
- Γέμων, ὁ τῶν Σατύρων τις, ἀκολουθεῖ τὸν Διόνυσον εἰς τὰς Ἰνδίας Νον. 14, 108.
- Γέννα, ἰων. γένη, ἡ γέννα, γένος λξξ. Γαζ.
- Γενναθήμεν, τύπ. ὄνρ. παθ. ἀρ. ὁ ἀρτ. ρεμ. = τὸν παρ' Ἐπιγράμω γεννηθῆναι Θωμ. Μαγ. 189' καὶ Γαλην. 674.
- Γεν-αρχεῖω· εἶμι γενάρχη Ἰάμβλ.
- Γεν-αρχή, ὁ ὁ πρῶτος γένους τινός, ἀρχὴ γένους τοῦ γένους Λυκοφρ. 1307, gentis auctor.
- Γεν-αρχία, ἡ ἀρχὴ γένους τινός Φώτ. βιβλ. 20, 11.

Γενάρχηως ἐπὶ τοῦ γενάρχηος· κατὰ τράπον ἀρροβόντα εἰς γενάρχην Μ. Βασίλ. 3, 464, p. 110. p. 111.

Γενάρχος, ὁ γενάρχη.

Γενάουσι· Ραϊτικόν ἴθνος ἐπὶ τῶν Ἀλπειν Στραβ. Genauni.

Γενεά, ἡ 1) θυγ. τοῦ Λιδῶνος παρὰ τοῖς Φοίνιξι· 2) Γενεά ἡ ὀρθότ. Γενεά, χωρίον τῆς Κορινθιακῆς χώρας Στ. Βυζ.

Γενεά, ἡ, ἰων. γενεή (γένω) ἢ γένος, καταγωγὴ· «γενεὴν Διὸς εὐχομαι εἶναι» Ἰλ. φ. 187· «Αἰτωλὸς γενεήν» κατὰ τὸ γένος, φ. 471· «ἐμοὶ γενεὴ ἐκ τίνος» μάλιστα γένος εὐγενέος, φ. 157· «γενεὴ καὶ ἀμάρτος» ἐκ γένους καὶ συγγενείας, ζ. 211· «γενεὴ ὑπέρτερος» ἐκ γενεῆς, κατὰ γέννησιν καὶ τάξιν εἰτε βαθμὸν ὑπεροχῆς, κ. 68· τόποι γεννήσεως, καὶ «πατρίς ἀρουρα» Ὀδ. α. 407· «γενεὴ ἐπὶ λίμνῃ» Ἰλ. υ. 200· ἐπὶ φυλακῆς τοῦ ἀετοῦ Ὀδ. ο. 175. Παρὰ πρ. «τὴν ὡν γενεάν» Ξεν. Κυρ. 1, 1, 6, β. 6) γένος, συγγένεια Ἰλ. υ. 306. Παρ' Ὀμ. πολλὰ κ. οἰκογένεια Ὀδ. π. 117, ἀπόγονοι Ἰλ. φ. 191· «μὴ ἀσπερμος γενεὴ καὶ ἀπαντα ὀκλήται», υ. 303 πολλὰ χροὶ Πίνδ. - Περσὶν Ἀισχ. Περσ. 612 - Τιτάνιον Εὐρ. Ἐκ. 472· οὐ μὲν γ. «γενεὰς ἔχουσιν» ἀπογόνους Πολύβ. 20, 6· «χρήματα καὶ γενεάν ἀποδιδοῦναι» καὶ τέκνα Πλουτ. Τιμολ. 34, p. 100, p. 101.

«ἀνδρῶν γενεή» τὸ ἀνδρῶν γένος Ἰλ. 6, 148, ὅπου συνάπτεται «οἷα περ φύλλων γενεὴ τοῦτο καὶ ἀνδρῶν» γ) γέννησις, ἡλικία, «νεώτερος, ὑπὸλοιπὸς τὴν γενεήν», «προσβύτατος, προγενέστερος γενεὴ» νεώτερος κατὰ γέννησιν, καὶ ἡλικίαν Ἰλ. 6, 707· ἔτι δὲ γέννησις Ὀππ. 3λ. 471· δ) γενεά, ἀνθρώπων ἡλικία, ὡς προσδιορισμός· «ὅσοι γενεαὶ μέρπων ἀνθρώπων» Ἰλ. α. 250. Γενεαὶ 3 ἀνδρῶν ἑκατὸν λέει ἔστι καὶ Ἰλ. 2, 142, κατὰ δὲ τὸ 1, 7, καὶ 22 γενεαὶ 505 ἔτη καὶ Ἡράκλειτον παρὰ Πλουτ. π. τ. ἐκλειόμην Χρηστ. 11, = 30 ἔτη, γενεαὶ 30 γέν. «ἀνθρωπότης λεγομένη γενεά» ἡ ιστορικὴ ἀντιθ. τῇ ἡρωϊκῇ ἢ μυθικῇ, 3, 122, ὅπου 1, 14· γενικ. δὲ σημαίνει καὶ μέγα χρονικὸν διάστημα· «ὅπου συμφορῶν πολλὰς γενεαὶ περὶ μένουσι» Ὀυκ. 2, 68· «ἐπὶ τῇ ἡμετέρας γενεᾷ» ἐπὶ τοῦ αἵματος ἡμῶν, ὅσον ἐνυμνωμένη Δ. Ἀλ. 3, 15, nequales, aevum.

Γενεάλογος (γενεαλόγος), ἰων. γενεολογέω· λογαριάζω τὴν γενεάν, κῆρυκα κατάλογον τῆς γενεᾶς· «τὴν πατρίν τὴν Κύρου» Ἰλ. 3, 70· «τὴν γενεάν» διηγεῖσθαι ἢ παραγγεῖν τὴν καταγωγὴν τινος, ἀπὸ τίνος Πλουτ. Λυκ. 2.

Γενεαλόγημα, τό· ὁ κατάλογος τῆς γενεολογίας, ἡ παραγωγὴ ἡ καταγωγὴ γένους· τινος Εὐστ. Γενεαλόγος, ἡ τῶν ἀνωτέρ. Πλάτ. Κρατ. 396.

Γενεαλογικός, ἡ· εἰς τὴν γενεαλογίαν ἀνήκων Πολύβ. 9, 1, 4.

Γενεαλόγος, 2 (λέγω)· ὁ ποιῶν κατάλογον γενεολογίας· ἀνὸς Δ. Ἀλ. 1, 13.

Γενεαρχία, γενάρχη· Ἀπολ. 2, 1, 4.

Γενεαρχίς, ὁ γένος· γενεάρχης Ἀθήν. 7, 324.

Γενεή, ἰων. γενεά.

Γενεθλόν, ἐπὶ τοῦ (γενεθ)· ἀπὸ γεννήσεως, ἀπ' ἀρχῆς Ἀσατ. 200.

Γενεθ-λογέω· σιρὰν γένους κατάγω, λέγω, ἀπομνημονεύω· «γενεθολογῶντι αὐτοῖν τὴν γένεσιν» Ἡρ. 2, 146· καὶ «γενεθολογῆσαι αὐτὸν» τοῦ γένους αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν δι' ἀναγραφῆς ἐξετάσαι, 2, 143· καὶ μετὰ γεν. «γενεθολογῶ Θαρμάντος» ἀπὸ Θαρμάντος τὸ γένος κατάγω Ἀθήν. 7, 296.

Γενεθφί, ἐπ. δὸτ. ἴδε γενεά.

Γενέθλιος, ἰων. γενεθλῖος· γενέθλιος μὲν π.

Γενέθλη, ἡ· γέννησις, ἀρχὴ, καταγωγὴ· «οὐ σῆς ἐξ αἵματος εἰσι γενέθλιος» οἱ τινες κατὰ τὸ αἷμα ἐκ τοῦ γένους σου κατάγονται Ἰλ. τ. 111· ἐπὶ ἱσπαν, φυλῇ, ε. 270· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, οἷον μετὰ τῶν ἀρχῆ, πηγῇ, ῥίζᾳ· ἔτι δὲ ἰσοδυναμοῦν τοῖς γενεά, ἐποχῇ, χρόνῳ· «ἐφ' ἡμετέρῃ γενέθλῃ» Ὀππ. ἀλ. 5, 459· «ἐκ γενέθλης» ἀπὸ γεννήσεως Δ. Περ. 1044.

Γενεθλῖος, ἰων. ἀντὶ γενέθλιος.

Γενέθλια, τὰ ἴδε γενέθλιος.

Γενεθλιάζω· ἐορτάζω τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως Ἀππ. Β. Γ. 4, 134.

Γενεθλιακός, 3· ἀνήκων εἰς τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως ἡ γεννήσεως Ἀνθ. 9, 353.

Γενεθλια-λογέω (γενεθλιαλόγος)· ἀστρολογῶ καὶ προλέγω τὰς μελλούσας τύχας τινος ἐκ τῆς τῶν ἀστέρων στάσεως ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς γεννήσεως του καὶ ἐν γένει προλέγω τὴν γέννησιν τίνος Στραβ. 16, 739 καὶ ἔκκλ.

Γενεθλια-λογία, ἡ· τὸ προλέγειν ἐντυχίαν ἢ δυστυχίαν τινος ἐκ τῆς τῶν ἀστέρων στάσεως κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως του Ἰώσ.

Γενεθλια-λογικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γενεθλιαλογίαν Ἰώσ. μὲν.

Γενεθλια-λόγος, 2 (λέγω)· ἀστρολόγος, ὁ περὶ τὴν γενεθλιαλογίαν καταγινόμενος Φώτ. βιβλ. 172 καὶ μὲν.

Γενεθλιάς, ἄσος· ὀηλ. τοῦ γενέθλιος Νον. 115, 2.

Γενεθλίθιος, 3· γενέθλιος, «θυγατρία» Διοδ. 2 (6, 243)· - ὁδρα Ἀνθ. 6, 325.

Γενεθλιο-λόγος, 2· γενεθλιαλόγος Ἡσυχ.

Γενεθλιο-λογία· γενεθλιαλογία.

Γενέθλιον, τό· κώμη Ἀργολίδος, ὅπου ὁ ἄγρ. σὺς ἐγεννήθη Πανσ.

Γενέθλιος 1)· α) ἐπών. τοῦ Πασιδιῶνος, ὅστις ὑπὸ τὸ ὄν. τοῦτο εἶχεν ἱερὸν ἐν Σπάρτῃ β) δαιμον γενέθλιος ἦτο· προστάτης τῆς ὥρας τῆς γεννήσεως Πίνδ. Ὀ. 13· γ) τοῦ Διὸς ὡς προστάτου καὶ ἀρχηγίου οἰκογενείας 2) κῆρ. ὄν. α) Ἀθηναίου Ὁμήρ. Ἑπιγρ. 6) πατὴρ Διονύσου τινος ἐκ Πειραιῶς γ) ῥητορικῆς διδασκαλίας ἐκ Παλαιστίνης οὗτος Γενέθλιος τινος Σουίδ.

Γενέθλιος, 3 καὶ 2)· α) ἀνήκων εἰς γέννησιν ἢ γένος· δόσις Ἀισχ. Εὐρ. 7· β) λέγεται Σοφ. Ὀ. Κ. 976· καὶ μάλιστα ἡμέρα τῆς γεννήσεως ἡμέρ. Κριναχ. 8 (6, 261)· καὶ ἀντὶ τοῦτου γενέθλιος Πλουτ. συμπ. 89· «τὰ γενέθλια» ἡ κατ' ἔτος ἐορτὴ τοῦ γεννηθέντος Πλάτ. συμπ. 203, Ἀλκ. 1, 121· «ἄγειν καὶ ὄνειν γὰρ Εὐρ. Ἰων. 673» ἐορτάζειν γ· Λουκ. Ἑρμῶτ. 11· «ἐστιν γ» θεοὶ οἱ προστάται τῆς γεννήσεως, gentilis γ) ὁ εἰς τὴν γέννησιν, τὸ γένος, τὴν οἰκογένειαν ἀνήκων· «Ζεὺς ἀρχηγέτης, γ. θεοὶ» βοήθοι καὶ ὑπερασπισταὶ τοῦ γεννηθέντος Δ. Ἀλ. 1, 67, P. n. n. - ἀρὰ γὰρ ὡς γένος κατὰ τὴν

- αἶμα=τὸ αἶμα τῆς μητρός· γ) ὁ γεννῶν, πα-
ράγων Αἰσχ. Εὐμ. 283, natalis, natalitia.
Γενεθλίωμα, τό· γέννημα Σχολ. Ήσ. θε. 450.
Γενεθλον, τό· καταγωγή, βλαστὸς γέννημα·
Ἀτρείως, Λήδας Αἰσχ. ἱκ. 287· «τὰ θνητῶν γέ-
νεθλα=τὸ ἀνθρώπινον γένος Σοφ. Οἱ. τ. 1425,
καὶ μετγ. π.
Γενειάζω (γένειον)· ἀποκτῶ γένειον· «ἄρτι
γενειάσθων» Θεοκρ. 11, 9· φθάνω εἰς ἀνδρι-
κὴν ἡλικίαν· ἴδε γενειάω.
Γενειάς, ἄδως, ἡ· τὸ γένειον καὶ αἱ τρίχες τοῦ
γενείου, ἦτοι τὰ γένεια Ὁδ. π. 176, barba· 2)
ἡ κάτω σιαγὼν Αἰσχ. ἀποσπ. Γλαύκ. 25· καὶ
ἐπὶ ἔκτων. ἔτι δὲ ἡ παρεὶς Εὐρ. Ἑκ. 344· ὡς
ἐπὶ 0. ὅλ. τὸ ἀνῆκον εἰς τὴν σιαγὼνα Πολυδ.
1, 147, mentum.
Γενειάσκει· ἀποκτῶ γένειον Πλάτ. συμμ.
181, pubesco.
Γενειάτης, ὁ, ἴων. γενειήτης (καὶ Θεοκρ. 17,
33)· ὁ ἔχων γένεια· τράγος Ἀντιπ. Σιδ. 61
(11, 158), barbatus.
Γενειάω· γένειον ἀποκτῶ· γενειήσαντα Ὁδ.
σ. 176· γεγενείασκε Φιλημ. Β. Ἀν. 87, ὁ παρὰ
τὸ γενειάω παράγεται· «οἱ μηδέπω γενειῶν-
τες» οἱ μὴ ἀποκτήσαντες ἀκόμη γένειον Πλάτ.
πολ. 270.
Γενειήτης, ἴων. ἀντὶ γενειάτης.
Γενειο-λόγος, 2· ὁ τοῦ γενείου ἐπιλαμβανό-
μενος μετγ.
Γένειον, τὸ (γένος)· ἡ σιαγὼν μόνη καὶ μετὰ
τῶν τριῶν, καὶ μόνον αἱ τρίχες Ὁμ. τραγ.
Πίνδ. Ὀ. 1, 68· «πρὸς γενείου», τύπος ὅρκου
Σοφ. Πλ. 1208· «γένειον καὶ κέρατα» παροι-
μιαδὲς περὶ θύματος, πεσοῖ καὶ κόκκαλα, με-
γίστης ἰσχυρότητος Ἀριστ. ὄρν. 907. Οἱ μετγ.
λέγουσι γ. τὸ κατωσάγονον μὲ τοὺς ὀδόντας·
«πρίην γ. ἀφρίδην» Ἀνθ. 7, 531· «λέοντας, =
ἡ χαίτη Λουκ. κυν. 14· καὶ πλ. ἀντὶ ἐν. Πλούτ.
Ἀντων. 1, barba, mentum.
Γενειο-συλλεκτήδης, ἄνδρες, (γ. συλλέγειν),
λέξ. κωμ. ἐπὶ τῶν Κυνικῶν· συλλέγων, περι-
ποιούμενος διὰ τῆς χειρὸς του τὰ γένειά του
Ἀθην. 4, 157.
Γένειον, ἐπ. ἀντὶ ἐγένου.
Γενέση, ἡ· πόλις Λακωνίας, κατ. Γενεσάτος ἡ
Γενεσάτης Στ. Βυζ.
Γενεσίαι, ἡ· γυν. ἄν. Γενέσια, τά, = δημοσίαι
τελετὴ νεκρικὴ ἐν Ἀθήναις Πολυδ. 3, 9.
Γενεσιακός, 3· γενεθλιακός Θωμ. Μ.
Γενεσια-λόγος, 2· γενεθλιαλός· Ἀρτεμίδωρ.
π. 69.
Γενεσι-άρχης, ὁ· γενάρχης μετγ.
Γενέσιον, τό· τόπ. παραθαλάσσιος παρὰ τῇ
Λέρνῃ Πaus. 2, 38, 4.
Γενέσθαι, μ. ἀόρ. 6· τοῦ γίγνομαι.
Γενέσιος, ὁ· 1) ἑπων. Ποσειδῶνος ὡς τοιοῦ-
του ἔχοντος ἱερὸν παρὰ τῇ Λέρνῃ 2) ἱστορι-
κὸς ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννῆ του
Φαβρικ. βιβλ.
Γενέσιος, 2· γενέθλιος· α) ἀνῆκων εἰς τὴν ἡ-
μέραν τῆς γεννήσεως - Ποσειδῶν Πaus. 2, 38·
β) γενέων, τὰς ἡμετέρας, ἡ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν γε-
νεθλίων μνήμη τοῦ ἀποθανόντος Ἦρ. 4, 26· ὁ-
δὸν διαφέρει τοῦ γενέθλια ἐν γρῆσι ἐπὶ τῶν γυναι-

των Β. Ἀν. 86, natalicius.
Γενεσιό-υργέω· κατασκευάζω· μετγ.
Γενεσιό-υργία, ἡ· γέννησις μετγ. καὶ μέλι-
στα ἔκκλ. παρὰ τὸ
Γενεσιό-υργός, 2· ὁ γένειον ἀπαργαζόμενος
κατασκευάζων Στοβ. ἔκκλ. 2, σ. 962 καὶ μετγ.
Γένεις (γεν, γα, ἐ-γεν-ό-μην, γέν-ο-μαι,
γέν-ος, γεν-ε-τήρ, ὅλ. γεν-έ-τειρα, γον-ή-
-γεν-ο-σι-ος, σονορ. gan, gan-us, gan-ita, lat.
gen-us, gen-itor, gen-i-trix, gen-er, gen-er-
na-tura)· πρώτη ἀρχὴ ὑπάρξεως, procreatio
«Ὁκεανὸς θεῶν γένεις» Πλ. ξ. 201· «πατρὸς
μὲν οὖσα γένειον Εὐρύτου» Σοφ. Τρ. 379· ἀν-
τίθ. τῷ φθορᾷ Πλάτ. Παρμ. 136· συγγὰ τὸ
γένεσθαι ἀντίτιθ. τῇ οὐσίᾳ· «-ἡ ἐκ τοῦ ἔρωτος»
Κρ. 298, καὶ «-ἡ τοῦ ἀφροῦ», αὐτ. 406· ἐν γέν-
θι δημιουργία καὶ κόσμος. Τιμ. 29· τὸ γένος
«τὴν γένειον ἄκρων εἶναι, πολιτ. 265· ἡ
τῶν προγόνων γι. οὐκ ἐπηλυσ οὖσαν, Μενί-
287· «-τῶν βασιλέων», νόμ. 3, 691, ὡς χρόν.
310· προσθ. «ἐν πολλὰς γένεσιν», πολιτ. 310·
«καὶ ἐπὶ γενεὰς πολλὰς», ἀντ. παρὰ 248, generatio· ἔτι δὲ ἐπὶ προϊόντων τῆς τέλ-
νης· «ἡ τῶν ἱματίων, ὀργάνων καὶ ἔργων»
πολιτ. 281· κατὰ δὲ Δαμασκηνόν· «ἡ πρὶν
τῇ πλάσει γένεσις» ἔστι τὰ γεννητικὰ μόρια Φι-
λιπ. 34 (9, 311)· «καλεῖται καὶ οὐ γέννησις»
γένεσις μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐκ θεοῦ πρώτη πλάσις·
παράδωκεν ἐξ ἀλλήλων διαδοχῇ, οἷον, οἷον
Γενέσκετο, ἐπ. μέσ. ἀόρ. 6· τοῦ γίγνομαι
= ἐγένετο Πλ. λ. 208.
Γενετ-άρχης, ὁ· ὁ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους
δημιουργός ἐπὶ τοῦ θεοῦ Ἀρεθμ. σ. 967.
Γενέτειρα, ὅλ. τοῦ γενετή· ἡ γεννήσασα
Πίνδ. Ν. 7, 2, ἡ γεννηθεῖσα θυγάτηρ Εὐφρο-
δίου 47, genetrix, nata.
Γενετή, ἡ· γέννησις ἐκ γενετῆς· Πλ. ω. 835·
«ἐκ γενετῆς» Πρ. 8, 23· ἀπὸ γεννήσεως Ἀριστ.
ἦθ. 6, 13.
Γενετήρ, ἦρος, ὁ· γεννήσας, πλ. οἱ γονεῖς
Μουσ. 185, genitor.
Γενετήριος, 3· ὁ παράγων, ὁ γεννῶν Σουλ.
ὅμν. 2, 41· ἴδε γενετήσιος.
Γενετήρ, ὁ· 1) γονεὺς, πατήρ Εὐρ. Ὀρ. 1010,
genitor· 2) υἱός Σοφ. Οἱ. τ. 470, filius· καὶ
ἐπὶ 0. = γενέθλιος· - θεοὶ = ὁμόγνιοι, τοῦ γένους
ἀρχηγέται Αἰσχ. ἱκ. 77, progenitores.
Γενετήσιος, ὁμή· ἡ πρὸς τὸ γεννᾶν, συν-
εἶναι γυναικὶ Ἀνθ. 15, 12.
Γενετήσιος, 3· γεννητικὸς· ἴδε γενετήριος.
Γενετιάς, ἄδως, ἡ· ἐπὶ 0. Ἀθηνᾶς Μελετ. 1, 72.
Γενετικός· ἴδε γεννητικός.
Γενέτλη· ἴδε γενέθλη.
Γενετλλίς, ἴδως, ἡ· ἡ ἐφορεύουσα καὶ βοηθού-
σα εἰς τὴν γέννησιν θεὰ Ἀφροδίτη Ἀριστ. νεφ.
53, καὶ πλ. θεσμ. 130 = ἰδιαίτεραι θεότητες ἡ
νύμφαι, τὴν Ἀφροδίτην συνοδεύουσαι, πρὸς τι-
μὴν τῶν ὁποίων αἱ γυναῖκες ἐν Ἀθήναις εὐορ-
τάζον, θυσίαν προσφέρουσαι Πaus. 4, 1, 4.
Γενέτωρ, ὁρ· ἴδε γενετήρ Εὐρ. Ὀρ. 980·
ἐβδόμος = πρόγονος ἐβδόμος Ἦρ. 8, 137· καὶ
ἐπὶ 0. πατήρ Εὐρ. Των 136, genitor.
Γενέτωρ, ὁρ· υἱός τοῦ Λυκάονος, Ἀπολι-

Γενή, ἡ τὸ γένος Μ. Ἐξ.
 Γενῆς, ἴδος, ἡ γένος, ἀνωκλή τοῦ πλῆκτος, ὁ πλῆκτος, συνηρ. γενῆδος Σοφ. Ἀντ. 249.
 Γενητικός ἴδε γεννητικός.
 Γενήτης, ὁ ἴδε γεννήτης.
 Γενήτης, ου. δ' ποταμός, λιμὴν καὶ ἀκρωτ. τοῦ Πόντου Στ. Βυζ. γενηταῖος ἐπών. τοῦ Διὸς ἐχόντος ἐκεῖ ἱερὸν κατὰ δὲ Πλίν. ἔθνος ἐν τῇ γῶρᾳ ταύτῃ ο' Γενήται.
 Γενητός, 3' γονόμενος Πλάτ. Τιμ. 28, ἀντιθ. τοῦ ἀδίου Ἀριστ. Οὐρ. 1, 10, genitus' πρὸς γέννητος.
 Γένθιος, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν Πολυδ.
 Γενικός, 3' ὁ ἀνέκων εἰς τὸ γένος, καθολικός, ἀντιθ. τῷ εἰδικός, καὶ ἐπὶρ. γενικός Μ. Ἀντων. 5, 55, generalis' - ἔτι δὲ ἀνέκων εἰς τὰ Ῥωμαϊκά γένη, gentes' Δ. Ἀλ. 4, 14' φυλαί, gentilis' πῶσις γραμ. casus genitivus.
 Γενικο-φανής, 2' ὁ γενικὸς ὁμοιος δ. γρ.
 Γενικός καὶ ἀορίστος 1) ἀντιθ. εἰδικός Εὐστ. 47, 37' 2) γενναίως, ἰσχυρῶς Σουδ. generatiter.
 Γέννα, π. ἡ γένος, σύνθη. μάλιστα παρὰ τρακ. καὶ Ἰσάι. Πολυδ. 3, 6.
 Γεννάδας, ὁ (μόν. ὄν. καὶ κλ. αἰτ. ὁρὸν π. ἴα. γρ. 9 παρὰ Λουκ.) εὐγενής, ἐξ εὐγενοῦς καταχρόμενος Ἀριστ. βατρ. 179' ἔτι δὲ γ. τὸ ἴδιον = ὥσων ἔχον καὶ φρόνημα εὐγενές Πλάτ. Φαίδρ. 243, generosus.
 Γενναδία, ἡ γυναικὶς ὄν. Ἐπιγρ.
 Γεννάδιος, ὁ 1) χειρουργός 2) πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Σουδ.
 Γενναδοτέρα, ἡ (γέννα, δοτήρ) γεννήσασα καὶ ἡ αἰτία τῆς γεννήσεως ἢ τῆς διαδοχῆς τοῦ γένους Ὀρφ. λεξ. Γαζ.
 Γεννάβη, πόλις τις ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἰωσ.
 Γενναίος ὄν. πλοῖον Ἀθηναίου Ἐπιγρ.
 Γενναίος φαινόμενός γινώσκων ὡς γενναῖος Σχολ. Εὐρ. Ἰππολ. 206.
 Γενναῖος, θεαί. εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ γένους βοηθοῦσαι ἴδε Γενετοῖς.
 Γενναῖο-ὁμοιος, 2' γενναῖοφύχτος Κ. Μαν. χρον. 117.
 Γενναῖο-καρδίας, 2' ὁ γενναῖον καρδίαν ἔχων, μεγαλόφυχτος Κ. Μαν. χρον. 42.
 Γενναῖο-πρεπής, 2' γενναῖος, εὐγενής, οὗ τὸ ἔθος ἐπὶρ. εὐχρησταν.
 Γενναῖο-πρεπὲς ὥπως ἀμύζει εἰς γενναῖον ἀποφῶνεν ὅλην σαυτὴν γ. τοῖσιν ἔραστος Ἀριστ. εἰρ. 988.
 Γενναῖος, ὁ 1) θεός τῶν Ἠλιουπολιτῶν ἐνμορφῇ λέοντος, τιμωμένος ἐν τῷ ναφί τοῦ Διὸς Δαμασκ. ἐν β' Ἰσιδώρ. 203' 2) Θεσσαλός τις Ἐπιγρ.
 Γενναῖος, 3 καὶ 2 π. (γέννα) ἐν τῷ γένει καίμενος· οὐ μοι γενναῖον = οὐ μοι γενναῖον = ὅθεν εἶνε μοι δοκῶν ἐκ γεννησῶς μου Ἰλ. ε, 253, σημ. συγγένους μετὰ τὸ εὐγενής· συνηθὺς εὐγενοῦς καταγωγῆς ἀνὴρ, γυνή, τέκνον· γενναῖός τις ἐπὶ πάμπαντος ἔχων πλοῦσις Πλάτ. Θεαίτ. 174' πολλὰς ἡνιομέν. μετὰ τοῦ πλοῦσιος· ἔτι δὲ Ἰππος Ἡρωιδαν. 2, 9, 6· σάλαξ, κύνων Πλάτ. πολ. 2, 375, ἀπὸ τῆς γενικῆς γενεῖς γεννημένος· ἀλεκτροῦν

μαχητικός Μεν. Στοδ. ἀνθ. 106, 8 (π. 12) κατ' Ἀριστ. ῥητ. 2, 15 διακρίνεται τοῦ εὐγενοῦς κατὰ τὸ μὴ ἱστιασθαι ἐκ τῆς φήσεως· μεταφ. ὁ φρονήματα καὶ πράξεις ἔχων εὐγενικός, ἀνδρείος, ἰσχυρός, διαφύρων, μέγας λόφωτος, λήμμα Πίνδ. Π. 8, 46' «τοῖσι γυναικῶσι τοῖς τὸ τ' αἰσχρὸν ἐχόντων» Σοφ. Φλ. 473' - ἔπος, 1338' «καὶ τὸ ἀγαθὸν» Πλάτ. Γοργ. 512' «καὶ καλὸν πράγμα», 485' «καὶ ἀπλοῦς ἀνὴρ» Πλάτ. πολ. 2, 361, συνηθ. εἰς τὰς προσφωνήσεις· «ὦ γενναῖε, ὦ βέλτιστε»· «γενναῖος εἶ», ὅταν μετὰ φιλοφροσύνης εὐγενοῦς ἀνυμνεῖται Ἀριστ. θεα. 220' ἴναισι δὲ καὶ εἰρων. ἔ καλὲ δά, ὅταν ἀπαταῖται τις καὶ ἐξάξη ἐσφαλμένως· ἔτι δὲ ἐπὶ πραγμάτων δ, τ. εἰς τὸ εἶδος τοῦ εἶναι ἐξαιρετόν, ἐπιτήδειον καλόν· σταφυλὴ Πλάτ. νόμ. 8, 844, σῦκα, ἔθους, καὶ τείχος = ἰσχυρόν, Αἰλ. Γ. Ζ. 16, 41 Ἡρωιδαν. 3, 1, 14' - πάγων = μακρὸς Πλάτ. Λυσ. 1' - στόμα = μέγα - γῶρα = καρποφόρος Πλάτ. 4, 45 - ὄνη = ἰσχυρά, δυνατὴ στενοχωρία, δυστοχία Σοφ. Αἴ. 918' «πολλὰ καὶ ἄλλα γενναῖα ἵποισιν ὁ ἀνέρος σημαί τῆς δυναμείας τοῖσι = ζημίας ἐπέφερον Μεν. Ἑλλ. 5, 4, 17, ἐπὶρ. γενναῖος· «- τὰ προσπίπτοντα γενναῖος φέρειν» Μεν. μόνοςτ. 13' «γενναῖότητα καὶ καλίστα» Ἡρ. 1, 37' «γενναῖότητα ὠδῖται» = ἰσχυρῶς Εὐρ. Κυκλ. 652' γενναῖότηρι· Πλάτ. Θεαίτ. 166, γενναῖοτάτων Εὐστ. Ὀδ. 1441, 18, ingenuus, nobilis.
 Γενναῖότης, ἡτος, ἡ ἰδιότης, ὁ χαρακτηρ τοῦ γενναίου, εὐγένεια, φρόνημα εὐγενικὸν Εὐρ. Φοιν. 1694' ἐπὶ δὲ γῆς = καρποφορία Σεν Κυρ. 8, 3, 38, generositas, fertilitas.
 Γέννασις, ὄν. γέννησις.
 Γέννατο, μ. ἀδρ. δ. γ'. ἐν. πρός. τοῦ γίνομαι ὁ ἴδε = γέννατο = ἐγένετο Χρ. Σαβ. Γ. 37 = ἐγένετο Ἰωάν. Ματθ. 109, 19.
 Γενναῖο-φρων, 2' γενναῖοφύχτος, εὐγενὴς ἔχων αἰσθημάτων Εὐστ.
 Γενναῖο-ψυχος, 2' ὁ εὐγενὴς ψυχὴν ἔχων Εὐστ. ἔρ.
 Γενναῖος, ἴδος, ἡ γένουλλης Πaus. 1, 1, 5.
 Γενναῖος ἴδε γενναῖος.
 Γενναῖος, ὁ ἔξ οὗ τὸ γένος ἀρχὴν λαμβάνει· οὕτω γ. λέγονται ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ Ἰηκουμ. Σουδ.
 Γέννας, ἡ ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφός Πούχ. (παρὰ δ. γένος), avunculus.
 Γεννάω, ὡ (γέννα) γέννῃ, παρὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι, ὡς ὁ γεννήσας πατήρ Σοφ. Ἥλ. 1404, σπαν. ἐπὶ μητρὸς ἀντὶ τοῦ τίχτειν· οἱ γεννήσαντες = οἱ γονεῖς Πλάτ. καὶ παθ. «ὅθεν γεγεννημένοι» Πίνδ. Π. 5, 74' ἐντ. Πλάτ. πολ. 7, 538' ἐν γένει, παράγω· «ἀνδρα γρή, καὶ αἶμα γέννηση μέγα, δοκεῖν πιστὸν ἄν» = φύη, ἄν ἔχη τις μέγα αἶμα Σοφ. Αἴ. 1056' - λόγους καλοῦς Πλάτ. συμπ. 210' - ἔρωτα, Τιμ. 91' «νοῦν καὶ ἀλήθειαν», πολ. 6, 490, ὁσπερ καὶ τὸ μέσον μεταχειρίζεται, Τιμ. 91' καὶ τῷ ἐνερ. Τιμ. 34, καὶ Μενέξ. 238, genero, pario.
 Γεννη-δότρια· γενναδοτέρα ἀμφ. γρ.
 Γέννημα, τό 1) γέννηθῆν, παραγῆν, τέχνην, πρῶτον, πρῶτος Σοφ. Οἰ. τ. 1167' - ἔργον

θεοῦ Πλάτ. σοφ. 266, ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν ὁ καρπός, Πολυδ. 3, 87, 1, fructus: «γεννήματα ἐγγενῶν» Ματθ. 3, 7· 2) ἐνερ. τὸ γεννᾶν, παράγειν Δισχ. Πρ. 852, procreatio.

Γεννηματίζω βλαστάνω Ψαλμ. 91, 15, germino.

Γεννηματικός, 3· ὁ ἔχων ιδιότητα ἢ δύναμιν τοῦ γεννᾶν Ἰωσ. 4, 8.

Γέννησις, ἡ· τὸ γεννᾶν, παράγειν Εὐρ. Ἰ. Α. 1065· καὶ πολλαχού μετὰ τοῦ κήσις Πλάτ. συμπ. 206· «τὸ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ γεννῶντος προῖσθαι τὸ γεννῶμενον ὁμοίον κατ' οὐσίαν» Δαμασκ. procreatio.

Γεννησιο-υργός, 2· δημιουργός Ἡσυχ. σύνθ. γενεσιουργός.

Γεννησιάρτης, ἴδος, ἡ· 1) ἐν τῇ Ν. Δ. Γεννησιάρτης, μετὰ τοῦ λίμνη καὶ θάλασσα τῆς Τιβερίδος καὶ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας λεγομένη· 2) -γῆ= ἡ περὶ τὴν λίμνην χώρα Ν. Δ.

Γεννήτειρα, θηλ. τοῦ γεννήτης Πλάτ. Κρατ. 410, genitrix.

Γεννητὴ γενετὴ=γεννήσις, generatio, ἔσφ. γρ. Γεννητὴρ, ἥρος, ὁ· γεννητής.

Γεννήτης, ὁ (ἡ γρ. γενήται φαίνεται ἔσφ.)· ἐν Ἀθήναις οἱ κατὰ γένος συγγενεῖς, ἥτοι οἱ πολῖται οἱ συναποτελοῦντες ἐν γένος, οἱ καὶ συγγενεῖς λεγόμενοι Ἰσ. 47, 27, ὡς παρὰ Πλάτ. νόμ. 9, 878 γεννῆται καὶ συγγενεῖς ἡνωμένοι. Τὰ τέκνα τῶν Ἀθηναίων πρῶτον ἐνεργάζοντο εἰς τοὺς γεννήτας καὶ φράτορας· «εἰς τοὺς γ. ἐγγράφειν» (ἴδε τὴν περιγραφὴν τῆς ἐγγράφης Ἰσ. 7, 16, ὅτε ὁμολογοῦσι ὠνομάζοντο· εἶχον δ' οἱ γεννῆται καὶ ἰδίαις οὐσίαις, ἐξ ἑαυτῶν ἱερεῖς ἐκλέγοντες, οἵτινες «γεννῆται τῶν θεῶν» ἐκαλοῦντο Πλάτ. Ἀξιοχ. 371, παρὰ Δημ. 59, 59 τονίζεται γεννητής, gentilis.

Γεννητής, ὁ (γεννάω)· ὁ γεννῶν Σοφ. Οἱ. τ. 1015, genitor.

Γεννητικός, 3· ὁ ἀνῆκων ἢ ἀρμόδιος εἰς τὸ γεννᾶν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 14, genitilis.

Γεννητο-γέννητος· ἡ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ θεότης Θεοδώρ. 5, 1001, genitoingenitus.

Γεννητός, 3 (γεννάω)· γεννημένος, ὁ υἱός, ἀντίθετ. ποιητὸς Πλάτ. νόμ. 11, 923, ὅθεν θνητός Δουκ. 2· πρὸλ. γεννητός, genitus, mortalis.

Γεννήτρια, θηλ. τοῦ γεννητῆς Β. Ἀν. 35, μητρ. genitrix.

Γεννητὴρ, ὁρος, ὁ· συνθ. πατήρ· «Ζεὺς γεννητὴρ» τῶν γεννητῶν ἑφορος Δισχ. ix. 206, genitor.

Γεννητὴρ, ἐπίρ. κατὰ τρόπον γεννητοῦ.

Γεννῆός, 3· γενναίος, μεταφ. «ἥθος γεννικώτερον»=ἐξαιρέτων Πλάτ. Θεαίτ. 144· «ὡ γεννικώτατον κρέας» Ἀριστ. ἱππ. 457· εὐωχίας Ἀθην. 8, 347.

Γεννικός· εὐγενής, ἀνδρείως, δραστηρίως Ἀριστ. Λυσ. 1071, strenue, ingenuus.

Γεννο-δότειρα, ἡ· δότειρα τοῦ γένους, ἐπίθ. Ἀφροδίτης Ὀρφ. ὕμν. 54, 12.

Γενο-γενής, ἡ· «γενογενής γουόν»=τὸ γένος τοῦ ἀνθρώπου ἀναζωογονήσασθαι=αὐθις γεννήσασθαι Ὑμνῶδ. εἰς παρθ. 4.

Γεννώ-θεος, ἡ· τὴν θεὸν γεννήσασθαι Ἄνων ὕμν. Θεοτόκ. 4.

Γεννοί, οἱ γου· οτοφιστά· Ἡσυχ.

Γεννόν, κοίλον ἴδε γεμπός· Ἡσυχ.

Γέννο· λάβε προστ. Κυπρ. (γέντο=ἔλαβε) Ἡσυχ.

Γενόα· ἴδε Γένουα.

Γενοαῖοι· φυλὴ Μολοσσῶν, ἐκ τοῦ Γενόα βασιλείως τῶν δυνασθέντες Στ. Βυζ.

Γενόσχος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομίση. Φρυγ. Γενοῖατο, ἰων. ἀντὶ γένονται Ὑμ. εὐκτ. ματ. ἀορ. β'. πλ. γ'. προσ.

Γένος, τὸ (γεν. γίγνομαι συνακρ. genus λατ. genus), καὶ ποιητ. γέννα· 1) γένος, καταγωγὴ καὶ μάλιστα εὐγενική· «ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχεταί»=ἐκ τῆς Κρήτης λογάται (καυγᾶται) ὅτι κατὰγεται Ἰλ. ξ. 199· ὡς «πτερὴ ἐξ ἀγαθῶν» ξ. 113· «ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐστίν», ε. 895· «γένος βασιλῆϊον εἶναι» Ὀδ. δ. 63· «θεῶν γένος εἶναι»=ἐκ θεικοῦ γένους. Θείας καταγωγῆς Ἰλ. ζ. 180· «ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμί»=καταγομαι ἐξ Ἰθ. Ὀδ. ο. 267· (ὁδὸν παρὰ μητρ. ἐπ.=πατρίς Δ. Περ. 213)· «γένος μὲν εἰμι τῆς περιρρύτου Σκόρου» Σοφ. Φιλ. 239· «τὸ γένος ἐξ Ἑλέας» Πλάτ. σοφ. 216· «τὸ γένος αὐτὸ ἐκείνων» Θουκ. 1, 126· «οἱ γὰρ ναι πολῖται» κατὰ γένος, ἀντιθ. τῇ ποιητῇ Δημ. 23, 21· ὡς· υἱός 44, 2· ἐν γένει=σὺμ· παντες οἱ συγγενεῖς· «οἱ ἐν γένει» Σοφ. Θη. τ. 1430· «οἱ ἔξω γένους» Σοφ. Ἀντ. 656· «ἐγγύτατα γένους εἶναι» πλησιέστατοι συγγενεῖς Δισχ. ix. 383· «ἐγγύς τοῦ γένους εἶναι»=συγγενῆ Σεν. Ἑλλ. 4, 2, 9· «γένει ἐγγυεστέον εἰναί τινι» Δημ. 43, 3· «γένει προσήκειν τινι», Σεν. Ἀν. 1, 6, 1· ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο γένος ὁ θροισμα ἢ ἐνοσίχθων πολῖτῶν ἴδε γενήται (30 γένῃ ἀπετέλουν μίαν φρατρίαν ἢ τριττόαν, καὶ τούτων τρεῖς μίαν φυλὴν) καὶ χωρὶς νὰ ἦνε συγγενεῖς· 2) γόνος, ἀπόγονοι· «ἡ χίμαιρα τὴν θεῶν γένος οὐδ' ἀνθρώπων»=ἦτο θείας καταγωγῆς Ἰλ. τ. 124· 3) ἀπὸ τοῦ Ἡσ. καὶ ἑ. φυλῇ, ἔθνος· «τὸ Δωριεὶν γένος» Ἡρ. 1, 50 ἴδ. ἐπὶ γένων εὐγενικῶν, 1, 101· ἐν γένει=εὐ· γένεια τοῦ γένους, genus, proles, gens· «καὶ πλοῦτος καὶ κάλλος», Πλάτ. Γοργ. 523· «οἱ ἀπὸ γένους»=οἱ τῆς οἰκογενείας Πλούτ. 21· 4) γένος, ὡς ἐννοεῖται πληθύν· γένος· ἀνδρῶν, ἀνθρώπων Ὑμ. καὶ· βοῶν Ἰλ. μ. 23, καὶ παρὰ τραγ. «θεῶν γένος» Σοφ. Λί. 392· «τὸ μαντικὸν γ.»=οἱ μάντις, Ἀντ. 1042· «ἐπὶ πειν», 341· «φιλόσοφον, χρηματιστικόν» Πλάτ. πολ. 6, 501· «τῶν γεωργῶν»=ἡ εἰς Πλάτ. Τιμ. 17· «ὅθεν ὡς πρὸς τὸν χρόνον» ἀνθρώπων γένος· «ἀνθρώπων ἡλικία» Ὀδ. γ. 245· «χρῶσεν» Ἡσ. «γένει βατερός»=νεώτερος Ἰλ. γ. 214· 5) γένος, ὡς φυσικὴ υποδιαίρεσις, τεχνῶν· «ὅθεν καὶ τὰ στοιχεῖα ἥτοι αἱ πρώται ἀρχαὶ καὶ αἰτίαι, Τιμ. 54.

Γένουα καὶ Γενόα, ἡ· πόλις τῆς παλαιᾶς Λιγυρίας, ἐν τῇ ἀρκτῶν Ἰταλίᾳ νῦν Γένουα κατ. Γενοάτης Στ. Βυζ.

Γενούχιος· Ρωμαϊκὸν τι πατρικίον γένος Ἰδ. Γενύχιος. Ὅθεν Γενάτος Γεν. Μάρκος Γ. κτλ.

Γένουκλα, τὰ φρούρια Θράκης ἐπὶ τοῦ Δου-
νάδω Δ. Κᾶς.
Γένουνα, ἡ μοῖρα μέρους τῆς Βρετανίας Παυσ.
Γένουσι, ὁ ποτ. Ἰλλυρίας Παυσ.
Γενούσιος, ὁ γεννητὴς, προπάτωρ, ἀρχηγέ-
της Πλάτ. Φιλ. 30, κατὰ δὲ τινὰ χειρόγρ. εἶνε
ἀντὶ τοῦ γένους τῆς
Γέντα, ἡ πόλις τῆς ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας,
κατ. Πενταγ. Στ. Βυζ.
Γέντα, τὰ (κατ' Εὐστ. Θρακική λέξ. πρὸλ. ἐν-
τοῦ) ἐντόσθια, ἔγκατα, σάρξ, σπλάγγνα ἀρ. λέξ.
Γεντιανή, ἡ φυτὸν, βοτάνης τινὸς εἶδος Διοσκ.
Γεντελισταί, οἱ ὀργιάζοντες καὶ παίζοντες Πλούτ.
Γέντερ, ἡ κοιλία Πλούτ. venter.
Γεντιανός, ὁ ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Γεντιανός, ὁ φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Πλω-
τίνου Πορφύρ.
Γέντιμος, ἄκρον τοῦ ἀλειτουργικοῦ καλῶς Πλούτ.
Γεντινός, ἴδε Γεντινός.
Γεντινισί, οἰκεῖτο Πλούτ.
Γεντινός, ὁ (γέντινις) οἰκεῖτο Πλούτ. 1) υἱὸς
τοῦ Αἰνείου, ἰδρυτῆς τῆς ὁμωνύμου πόλεως· 2)
πόλις Τροίας, κατ. Γεντινισί Στ. Βυζ.
Γέντιος, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν ἴδε Γέν-
τιος καὶ Γεντινός Δ. Σικ.
Γέντο 1) ἔλαβεν Ἰλ. 9, 43, ν. 241 αἰολ. ἐκ τοῦ
ἔλατο, ἔλτο, ἐντο, καὶ μετὰ τοῦ αἰολ. διγαμ.
γέντο, ὡς τὸ κέλετο, κέλετο, κέντο παρ' Ἀλκμ.
καὶ ἤλθον, ἔλθων ὥσπερ ἐντοὶν κατὰ Κούρτ.
ἐκρίθη γὰρ, ἐν τῇ ἀπόγεμει ἀρεσκαι, ἔλαβε τῇ
χρῆσ', ἐκίσσε,prehendit 2) γέντο κατὰ συγχο-
πὴν ἀντὶ τοῦ ἐγένετο ἴδε γίνομαι.
Γέντον, τὸ κρέας θράκ. Εὐστ. 918. 29' γέντα
= κρέας, τὰ σπλάγγνα Πλούτ.
Γενόκτις, ὁ Γενούκιος.
Γένν, δοτ. τοῦ γένος Εὐρ. Ἰων. 1427.
Γένος, οὗς ἡ (πρὸλ. γένειον), αἰτ. πλ. γένμας,
συνηρ. γένος ἐπ. καὶ π. γενῆς, ἡδός, (λατ. gena,
συναρ. genas) 1) τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ πη-
γούσιου Ὁδ. λ. 320' «καχόνες δύο, τούτων,
τὸ πρόσθιον, γένειον, τὸ δὲ ὀπίσθιον, γένος»
Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 11' συνήθ. ὁμοίως πλ. γένους,
ἀμφότερα αἱ σιαγόνες, τὸ στόμα μετὰ τὸν ὀ-
δόντων ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων Ἰλ. λ. 416, ψ. 688.
ἐν γέν. σιαγόν, πηγῶν· ὁ δ' Εὐρ. «ἀ-
γρίαν θήγοντες γένουσι=γένειον, τρίχες τῶν γε-
νίων, Φοίν. 1389, mala, gena, barba» 2)
(πρὸλ. γενῆς) τὸ κοίτην τοῦ πελίκου, καὶ
αὐτὸς ὁ πελίκος, ἡ ἀδελφὴ, ἀμφόκης Σοφ. Ἰλ.
478' - ἀγκίστροιο Ὁππ. ἀλ. 3, 539' - πυρά-
γρης Νικ. ἀλ. 50, acies (securis).
Γένος, πελίκος=γένος «πυρσάς γένουσι» Εὐρ.
Φοίν. 32.
Γεο-εἰδός, 2 (γέα, εἶδος)· ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς
γῆς, ὁμοίος μὲ γῆν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 28 μετῆν.
Γεόλοφα ἴδε γεωλόφος.
Γεόμοι, παθ. γίνομαι γῆ Δ. Σικ. 3, 40, ἔκκλ.
Γεο-υχός, γηοῦχος ἀρ. λέξ.
Γεο-υχος, Γαιόχος Σοφ. 1.
Γεο-φάνισ, ἴδε γεωφάνισ.
Γεοφάρος, 2' γεωφάρος.
Γεδώ, εἰς γῆν τι τρέπω Δ. Σικ. 3, 40.
Γεδά, ὁ Γερράδα, Σπαρτιάτης Πλούτ.
Δοκ. 15' ἴδε Γερράδας.

Γέρραθος, αἰγιάλος Πλούτ. ἴδε Χερές.
Γεράζω, δίδω τιμητικὸν τι δῶρον ἀρ. λέξ.
Γεράζω, τὸν ἐν Αυστανίᾳ Ἰταλ.
Γεραῖος, (γῆρας, γέρων), 3' γέρων τὴν ἡλι-
κίαν, προδεδικαίως, διὰ τὴν ἀξίαν, τὴν ἡλικίαν
τοῦ ἀξιοτίμητος Ἰλ. ρ. 561' - γεραῖα, δέσπον-
ται ἀξιοτίμοι, ζ. 87' - προπάτωρ Πινδ. Ν. 4, 89
καὶ τραγ. καὶ ἀττ. περ. συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων
σπαν. «σῶμα γ.» = τὸ γεροντικὸν σῶμα Σοφ.
Οἱ. Κ. 200' - γέρω - Εὐρ. Ἐκ. 64' «Πρίστου
πόλις» = παναρχαία Αἰσχ. Ἀγ. 963' «οἱ γεραί-
τεροι» = οἱ γονεῖς Πλάτ. νόμ. 12, 952, αἱ πρεσ-
βύτεροι τῇ ἡλικίᾳ Εὐνοῦς - τὸ Πιν. Κύρ. 1, 5,
5, senilis, senex, matrona, ἴδε γεραῖος.
Γεραῖός-φλοιός, 2' φλοῖον ἔχων παλαιόν,
βυτίδιον πλήρη βυτίδωφλοιος, - σῶμα = μὲ χα-
ρωματίας Φιλ. 20 (6, 102).
Γεραῖός-φρων, 2' γεροντικὰ αἰσθανόμενος,
φρονῶν Αἰσχ. ἰκ. 361, ὁμοῖον τῷ παλαιόφρων.
Γεραῖράδες, ἴδε γεραρός.
Γεραῖρα καὶ γεραῖρα, αἱ ἀξιοτίμοι, σεβα-
σταί, τοῦ Βάχου ἑρέται ἐν Ἀθῆναις Δημ. 59,
75' ἴδε γεραρός.
Γεραῖρα, μέλ. ἀρ. ἀρ. ἐγέρρα, ἀπαρ. γεγάρρα,
ἀρ. 6' ἐγέρραρον (γέρρα) μὲ τιμῆς δῶρον ἀν-
ταμείβω τινά, καὶ γενικ. τιμῶν τινά τινι Ὁδ.
ξ. 437' «-βωμοὺς ἔορταζε» Πινδ. Ὁ. 5, 2 «χο-
ροὶ ἐγέραιρον οἴκους» Εὐρ. Ἰλ. 712' «τίμιος
γεραῖρεται», ἰκ. 569' «φρονῶν» ἐν ἀρμασί δοξά-
ζειν Ἀριστ. θεσμ. 961' «τιμαίς, χορείαις τὰ
θεοῖσινα τῷ Διονύσῳ» = τελῶ Δημ. 59, 78, ho-
moro, orno.
Γεραῖστια, τὰ δορτὴ τοῦ (Γεραῖστου)
Ποσειδῶνος Σχολ. Πινδ. ὅθεν ἐν Τροάδι τὴν
ὄνομα μὲνός (μὴν Γεραῖστου) Ἀθῆν. ἴδε Γε-
ραῖστος.
Γεραῖστιαδες, νόμας ἐν Γόρτῳ τῆς Πηγῆς
περιποιοῦνται τὸν Δία, καὶ τοῦτο ἕνεκα τιμῶ-
μεναι Ἐτ. Μ.
Γεραῖστιον, τὸ τόπ. ἐν Ἀργαδίᾳ Ἐτ. Μ.
Γεραῖστος, οὗ, ὁ καὶ ἡ ἀκρωτ. καὶ λιμὴν τῆς
νῆσου Εὐβοίας εἰς τὴν νοτιο-απολικὴν αὐτῆς
κορυφὴν, ἐνθα ὤρηγε καὶ αἰώσης τοῦ Πο-
σειδῶνος, τὰ νῦν καὶ Κανόλλι, ἡ πόλις Γεραῖ-
στον Ὁδ. γ. 177, κατ. Γεραῖστοι Στ. Βυζ.
Γέρκιστος, ὁ 1) υἱὸς τοῦ Διὸς, ἰδρυτῆς τῆς πό-
λεως Γερκιστοῦ-ἀδελφὸς τοῦ Τανάρου 2) εἰς
τῶν Κυκλάδων, εἰς τὸν τάφον τοῦ ὁποῖο αἱ
Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰακί-
νου Στ. Βυζ.
Γεραῖτερος, γεραῖτατος, συγερ. καὶ ὁπερθ.
τοῦ γεραῖός.
Γεραῖώ, γεραῖω Σγ. Νικ. ἀλ. 396.
Γεραῖός, ἴδε γεραῖος.
Γεράνα, ἡ βασίλισσα τῶν Πυγμαλίων, γυνὴ
τοῦ Νικοδόμαντος, ἥτις ἐπαρμόνη εἰς τὸ κάλ-
λος τῆς, καὶ τὰς θιάς καταφρονούσα μετεμορ-
φώθη ἐν αὐτῇ εἰς γέρανον Ἀθῆν. Ὁδ. μεταμ.
εἰς ἡς καὶ ἡ παραμία, τιμὴ Γεράνης, ἐπὶ τῶν
παρ' ἀξίαν τιμωμένων Ἀποστέλ. 16, 62.
Γεράνας, ὁ Σπαρτιάτης Πλούτ. Πηλοπ. 25,
πίθανός Γεράδας.
Γεράνδρου, τῇ (γεραῖός, ἐρῶς) 1) παμπά-
λαιον πολυτίμης δένδρου, ἡ κορμὸς 2) τροπ.

γεγραπτός άνθρωπος, παλαιόγῃρος Ἀνθ. 9, 233
Αριστ. 2, 1, arbor annosa, senex.

Γερᾶνεια, ἡ 1) πόλις ἐν Μεγαρίδι πλησίον
τοῦ νῦν Πέρτο Γερμανό· ἐστὶ δὲ ὄρος καὶ ἀκρωτ.
μεταξὺ Μεγαρίδος καὶ Κορίνθου, τανῶν Μακροῦ
Πλάγι, κατ. Γερανεύς καὶ Γερανειάτης· 2) πό-
λις ἐν Φρυγίᾳ Στ. Βοζ. κατὰ δὲ Πλιν. ἐν τῇ
Ἐλάσσονι Σκυθίᾳ.

Γερανεῖται· οἱ τὴν Φωκικὴν οἰκοῦντες Ἰσχύ.
Γεράνθραι, ὁρθότ. Γεράνθραι Ἰσχύ. κατὰ.
Γερανθράται Πασ.

Γερανίαις, ὁ· ὁ μακρὸν ἔχων τὸν λαμὸν ὡς τὸν
τοῦ γεράνου Β. Ἀν. 31· ἐστὶ δὲ καὶ αὐτὸς ὁ λα-
μὸς τοῦ γεράνου Φρύν. Β. Ἀν. 31, 15.

Γεράνιον, τό· 1) εἶδος φωτοῦ Διοσκ. 1, 131·
2) τροχαλία, μηχανὴ πρὸς ἀντλήσιν ἢ μεταώ-
ρισιν Πολυδ. 4, 130, Ἔκ. Μ.

Γεράνιος· Γερήνιος, ἐστὶ δὲ παταμὸς ἐν Ἡλιδι
Στράβ.

Γερανίσιδος, ἡ· ἐπιθεσμία, δῆμα, φασικά Γαλην.

Γερανίτης, οὐ, ὁ λίθος παρονομασθεὶς ἐκ τοῦ
λαμποῦ τῶν γεράνων Πλιν. 1, 37, 11.

Γερανο-βασία, (βόσκει)· πρὸς βοσκὴν στά-
σις, καὶ κοπήδι βοσκόντων γεράνων Πλάτ. πολ-
ιτ. 264, γράφεται καὶ

Γερανοδοτία καὶ -βωτιά Πολυδ. 9, 16.

Γερανο-μαχία, ἡ· τῶν γεράνων μάχη Στράβ.
11, 70.

Γεράνης, ἡ, (Πλ. γ, 3) καὶ ὁ (Αἰλ. 7, 21
κατὰ δὲ Μ. Ἐκ.) καὶ τὸ (πρὸς τὸ ἄγρ. γέροι
ἔδε γηρύμει)· ὁ γεράνος, εἶδος πτηνοῦ ἔχοντος
πολὺ μακρὸν λαμὸν· 2) μηχανὴ ἐκ μετεώρου
καταφερομένη ἐπ' ἀσπαγῇ σώματος ἢ πρὸς ἀ-
νύψωσιν ἀρ. λεξ. 3) εἶδος χοροῦ κατὰ μίμησιν
τῆς τακτικῆς πησίσεως τῶν γεράνων, (ὁ νῦν λε-
γόμενος σαρτάς, καθ' ὃν ὁ εἰς κρατῶν τοῦ ἄλ-
λου τὴν χεῖρα ἐν σχήματι κύκλου χορεύουσι)
Πλουτ. Ὑψ. 21· 4) ἔχθος θαλάσσιος Αἰλ. 1.
Ζ. 15, 9, grus.

Γερανο-υλκός· ἔδε γέρανος.

Γεραν-ὄφθαλμος, 2· ἔχων ὀφθαλμοὺς γε-
ράνου Σχολ. Ὀππ. ἀλ. 1, 386.

Γέραντες, πῦαν, ἐσθλ. ἐκ τοῦ Γερδάντες, Γα-
ρίμαντες, Λιθιοπες Ἰσχύ.

Γεραν-ῶδης, 2· ἔχων τὸ εἶδος, ὁμοιότητα
γεράνου Φρύν. Β. Ἀν. 31.

Γεράνωρ, ὄρος, ὁ· Σπαρτιάτης πολέμαρχος·
Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 25· πρὸς Γελάνωρ.

Γεράνως, π. ἀντὶ γερανίως Σοφ. Οἰ. Κ. 238.

Γεράνοχος, 2· τιμὴν ἔχων Σχολ. Πλ. κ. 430.

Γεράνοιν, τὰ· πόλις εἰς τὸ νοτιότατον τῆς
Ἰουδαίας, ἡ χώρα Γεραρίτης, ἴδος Ἰώσ.

Γεραράδες· ἔδε γεραρός.

Γεράριος, 3 (γεραρίω)· ἀξιώσιμος, σεβάσιμος·
«βασιλεὺς γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν» Πλ. γ, 173· ἐν γέ-
νει Αἰσχ. Ἀγ. 704· γεραρίος, = τὸ εἶδος = σε-
βάσιμος Πλουτ. Ἀλέξ. 26· οἱ γεραροὶ = οἱ ἱερεῖς,
αἱ γεραροὶ = αἱ ἱερεῖαι· ἔδε γεραρίαι, καὶ ἐπὶ
πραγμάτων = κομψὸς μεγαλοπρεπής, - πρᾶπει·
Σενοφάν. Ἀθην. 9, 462 «τὸ γεραρὸν τοῦ ἡ-
θους» Μ. Ἀντ. 1, 15, venerandus.

Γέραι, αος, τό, πλ. γέραι (Ὀμ. ἰων. γέραι)
τιμὴς ἀμοιβή, μάλιστα δὲ τῶν λαφύρων τὸ
μῆρος, ὅπερ προστελέμαδαν οἱ ἡγεμόνες

πρὶν τῆς κληρώσεως καὶ διανομῆς· «μοῖραν
καὶ γέραι· ἐσθλὸν ἔχων» Ὀδ. λ, 534· «πρῶ-
τον δ' ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέραι· πατρικὰ βρο-
χεῖται» Θουκ. 1, 13· ἐν γέν. τιμὴ, τιμὴς ἀπο-
δοῖς· «γέραις θανόντων» = τελευταία πρὸς
τοὺς θανόντας τιμὴ, ὡς ἐκαλεῖτο τὸ τὴν κόμην
ἀποκείρασθαι τοὺς πενθόντας, καὶ ἡ τῶν
ἱδρῶσις Ὀμ. «τὰ τῶν προγόνων, τῶν βασι-
λέων» Πρ. 4, 102· ἐστὶ δὲ ἀξίωμα, δῶνα μὴ
ὀπλήσις Πλ. υ, 182, Ὀδ. η, 150 = κράτος
Ἀριστ. βᾶτρ. 1148 ἱερὰ = ἱερατικὸν ἀξίωμα
Δ. Ἀλ. 1, 48· καὶ - τιμαί· Πλάτ. πολ. 7,
516· «καὶ ἄλλα» 5, 460· ἐν γέν. δῶρον· «παρὰ
θεῶν, Μουσῶν», Φαίδρ. 259, honos.

Γεράσια, τὰ· 1) πόλις τῆς Κοίλης Συρίας (Πε-
ρσία), κατ. Γερασηνὸι Ἡτολ. 2) τόπος ἐν τῇ
Περσίᾳ Ἀραβία Ἡτολ.

Γεράσιμος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. μγγ.

Γεράσιμος, 3· 1) τιμὴν, γέραι· περιέχων Ὀμ.
Ἑρμ. 122· 2) ἐντιμος, ἀξιοσύνητος· Νικ.
Θηρ. 613, μάλιστα δὲ διὰ τὰ γηρατεῖα ἀξιώ-
σιμος, γεροντικός· «θρήξ, - ὄσσε» Εὐρ. Φων.
930, honorificus, honoratus.

Γεράσιος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. δωρ. ἐπιγρ.

Γεράσιος, ὁ· μὴ ἐν Λακεδαίμονι ὁ αὐτὸς τῷ
Ἐλαχρηβολίῳ Θουκ. 4, 119· ἔδε Γερσίατις.

Γερατίος· ἔδε Γερσιτός.

Γεράστρατος, ὁ· κριτής, δικαστής τῶν Συ-
ρίων Ἰώσ.

Γερασ-φάρος, 2 (γέραι, φέρω)· ὁ τιμὴς γέ-
ριν γέραι ἀποφερόμενος ἢ ἀπολαμβάνων Πινδ.
Π. 2, 43.

Γερα-φρονέω, (γέραι, φρονέω)· ἀρχαίως καὶ
ἀξίως φρονῶ Αἰσχ. Ικ. 356.

Γερδαστή, ἡ· χαμαιλέον, φωτὸν παρ' Αἰγυπτ.
Ἀπουλόφι π. φωτ. 25 (1, 56).

Γερόω· χρίω τῆς Αἰθιοπίας ἐπὶ τῇ ἀνατο-
λικῇ ὁχλῇ τοῦ Νείλου Ἡτολ.

Γέραν· ἔδε ἔργαν·.

Γεργέλοψ· γεργέλοψ, ζῶων Ἰσχύ.

Γεργεν· πολλὰ Ἰσχύ. πρὸς γάργαρα.

Γεργερα· ἔδε γεργενα.

Γεργέριμος, αἰ· κατ' Εὐστ. αἱ πεπρωθεῖσαι
καὶ διὰ τὴν ὠρμητικὰ των ἀρ. ἐκτωῶν ἐκ τοῦ
δένδρου καταπεσούσαι ἐλαταί, κατὰ δὲ Ἀθην.
καὶ - σῶκα 2, 56, ἀμυρρα.

Γεργέρινος· ἔδε γεργίνος.

Γεργέριος· βρόχος, ὁ καὶ γαργασίων Ἰσχύ.

Γεργεσάτις· ἀπὸ τόπου καὶ Γεργισινοῦ,
κατ. Παλαιστίνης Σουῖδ. καὶ Ν. Δ. πρὸς.

Γάδρα.

Γεργίθες, οἱ, οἱ 1) πόλις τῆς Τροίας οὐ πύρ-
ρως τῆς Λαμψάκου· 2) ἡ κατωτέρα καὶ ὑποτε-
λής τάξις τοῦ λαοῦ ἐν Μιλήτῳ· 3) Γεργί-
τις, τὸπ. ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς μικρᾶς Σύριος·
4) Γεργίτιος, εἰς τῶν κολάκων τοῦ Μ. Ἀλε-
ξάνδρου, καὶ ἐπιγραφή συγγράμματος τοῦ Κλα-
ύδου· 5) ὁ Γεργίς, Πέρσης τις στρατηγὸς τοῦ
Ξέρξου Ἡρ. 7, 82.

Γεργίνα· ἀρχαίος. ὄν. τοῦ Γεργίνα, ἡ κορί-
χως τῶν Γεργίνων, Γεργίνοι δὲ, κολάκας ἢ
σαν καθ' Ἰσχύ. τῶν Κυπρίων ἡγεμόνων, καὶ
κῆρυκες τοῦ λαοῦ.

Γεργίνος· διάφορος, διάβολος Ἰσχύ. τίτλι·

νοί δι' παρά τιτος των βασιλέων τῆς Κύπρου
 Ἀθην. 6, 255, 256· ἴδε καὶ Γέργιναι.
 Γέργης, ἴσος, ἢ ἴδε Γέργιθος.
 Γεργουσία, καὶ Γεργουδία· πόλις ὁμοῦ τῆς
 Ἀκυτάνης Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀ-
 ρουέρνων, νῦν Κλαρομντίνον Στραβ. καὶ Δ. Κάσ.
 Gergovia.
 Γέργυπας· νεκροὶ Ἰσού.
 Γέργυρα, ἢ γόργυρα Β. Ἀν. 233.
 Γέρδης, καὶ γέρδιος, δ' ὕφαντής, ὅθεν τὸ
 λατ. gerdius (ἐκ τοῦ αἰολ. ἔρδω ἀντί ἔργω
 προσθ. τοῦ βασίος γ) Ἐτ. Μ. Ιαχτορ.
 Γέρρα, ἰων. πλ. τοῦ γέρρα.
 Γεραῖ ἴδε γεραϊραῖ.
 Γερθω· ἀγερόθω γραμ.
 Γερεάει, ἢ, ὁρθοί. Γαλεώτις· ἐπὶ τῆς πό-
 λεως Ἰσλῆς ἐν Σικελίᾳ Παισ.
 Γέρεια· πόλις ἐν Ἀφρικῇ Ν. Δ. τῆς μεγάλης
 Σύρτης Πτολ.
 Γέρεπα· πόλις τῆς Μηδίας Πτολ.
 Γέρεστος· Γεραιστός Ἰσού.
 Γέρην, ἡνος, δ' 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἴδου
 τῆς τῆς Γερίνης· 2) πόλις τῆς Λέσβου, κατ. Γε-
 ρήν, ὁλ. Γερήνις Στ. Βυζ.
 Γέρην· ἐννεοὺς Ἰσού. ἴδε γέρανος.
 Γέρην, καὶ ἡ ὀφθαλμία γέρανος Ἐυστ. 221, 35.
 Γέρηνια, ἢ, τὸ Γερίνιον καὶ τὰ Γέρηνα Ἐδστ.
 1) πόλις Λακωνικῇ ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλ-
 που κατὰ Παισ. ἢ Ὀμ. Ἐνὸπη, νῦν Ζαρνάτα.
 2) τόπος ἐν Πηλιδί, ἐξ οὗ τὸ τοῦ Νέστορος
 ἔπων. Γερήνιος Στραβ. 8, 340.
 Γέρης, ἡτος, δ' 1) πένης τις φαλακρὸς ἐν Ἀθῆναις
 ὑπ' Ἀριστοφάνους ἐμπαίζομενος· 2) Βοιωτὸς·
 3) Λεσβεὺς Ἐπιγρ.
 Γερητηρία· ἐπιβόλεια Ἰσού. = ἔρητηρία μετὰ
 τοῦ δίγαμ. πρόσθ. γερωῦ ἐν λ. Ἐρ. Στέφ.
 Γερητο-θεύδωρος, ἡλῆς πλασθεῖσα κομι-
 κός· ἀνθρωποὶ ὡς ὁ Γέρης καὶ Θεόδωρος, ὑπ-
 οτανοὶ Ἀριστ. Ἀλ. 605 καὶ Ἐτ. Μ.
 Γερη-φορία, (γέρας φέρω) ἢ 1) τὸ ἔχειν ἔντι-
 μον αἰσίων, τιμὴν Δ. Ἀλ. Ρ. Ἀρ. 2, 10· 2) τιμὴ,
 ἡonor.
 Γερηφόρος· γεραφόρος=αἰσιματικός Ἰσού.
 Γερθυρεύν· Ἰακρόν Ἰσού. ὅς ὁμοίως καὶ γε-
 ραρόν ἔφηγε.
 Γέρριν· ἴδε Τέρριν.
 Γέρριν· ἢ πόλις ἐν Γαλιατῇ Πτολ.
 Γερμάνια, Germania· κατὰ Πτολ. *τῆς Γ.
 τὴν μὲν δυσμενὴν πλευρὰν ἀφορίζει ὁ Ῥήνος
 ποταμὸς, τὴν δὲ ἀρκτικήν ὁ Γερμανικὸς ὠ-
 κειανός, τὴν δὲ μεσημβρινὴν πλευρὰν ὀρίζει τοῦ
 Δανουβίου ποταμοῦ τὸ δυσμενὸν μέρος· τὴν
 δὲ ἀνατολικὴν ὀρίζει ἡ ἀπὸ τῆς εἰρημένης ἐπι-
 τροπῆς πρὸς τὰ ὑπερκείμενα Σαρματία ὄρη
 διαστάσεις, 2, 9, 14· ταύτην δὲ τὴν χώραν
 ὠνόμαζον οἱ ἀρχαῖοι ἰδ. Γερμανίαν τὴν μεγά-
 λην, Germania magna· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω ἀπὸ
 τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ὀνόματος, germanus, ὅπερ ση-
 μαίνει ἀδελφός, διότι ἀδελφοὺς ἐκάλεον οἱ Ῥω-
 μαῖοι τοὺς κατοικοῦντας πέραν τοῦ Ῥήνου πο-
 ταμοῦ, θέλοντες νὰ παραστήσωσι τὴν μετὰ τὸν
 Ῥῆλλον συγγένειαν αὐτῶν Στραβ. 7. Οἱ ἀρ-
 χαῖοι ἀκότιοι τῆς Γερμανίας ἀναφέρονται ὡς
 ἐπὶ τὸ παλὸν ὑπὸ τῶν παλαιῶν συγγραφέων ὡς

αὐτοχθόνες, κατοικοῦντες δηλ. ἐξ ἑργῆς καὶ
 ἀνέκχον τὴν αὐτὴν χώραν, καὶ οὐχὶ ἐλθόντες
 ἐξ ἄλλοτρίας γῆς· ἐξαρχαίοντο δὲ οὗτοι πολ-
 λούς κατ' ἰδίαν λαούς καὶ φυλὰς, ἔχοντες ἰδίαν
 ὀνομασίαν ἑκαστος· ἐν γένει δὲ ὅλη ἡ Γερμα-
 νία ὑπῆρχε πάντῃ ἀγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους
 Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους, ὅπῃ δὲ καὶ περὶ τῆς
 ἀρχῆς τῆς τελευταίας π. Χ. ἐκατονταετηρίδος,
 ἤρχισεν αὕτη νὰ γίνηται ὁπωποῦν καὶ κατ' ὀ-
 λίγον γνωστὴ ἐκ τῶν κατ' αὐτῆς διαφόρων ἐκ-
 στρατειῶν τῶν Ῥωμαίων Πτολ., Στ. Βυζ.

Γερμανίαια, ἢ 1) πόλις τῆς Κομμαγενῆς
 εἰς τὰ ὅρια τῆς Καππαδοκίας, (ἐπὶ δὲ τὸν νο-
 μισμάτων Κατσαρεία Γερμανική), κατ. Γερμα-
 νικίως· 2) τὰς ἀγῶνας πρὸς τιμὴν τοῦ Γερμα-
 νικοῦ (στ. τοῦ Τραϊανῶν) Ἐπιγρ.

Γερμανικός, 3' 1) ἐπὶ ὁ ἀνέκχων εἰς τοὺς Γερ-
 μανούς· = ἔθνη, - ἄκρα ὄρη, - ὠκεανός, - πόλις
 μος, - στρατεύμα, - τάγματα· Στραβ. 2) ὡς α) ἀρχὴ γενέσθων. τοῦ Δροῦτος καὶ τῶν τέκνων του, ὁ Δροῦτος ὁ Γ. καὶ ὁ Τιδέριος Στραβ. ἰδ. ὅμοι· ἀποκλειστικὸν ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Δροῦτος, ἀ-
 δελφοῦ τοῦ Κλαυδίου· β) τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ
 Καίσαρος Κλαυδίου, Κλαυδίου Γ. Κατσαρ·
 γ) ὁ υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τούτου Γ. Νέρων· δ) ὁ
 Κατσαρ Κόμμοδος· ε) ὁ Οὐτίλιος· ς) ὁ Καλι-
 γόλας, καὶ τοῦ Περτιναξος ἑπὶ. Δ. Κάσ. 3)
 Γερμανικός καὶ - οἱ Γ. = Γερμανοί· 4) ἡ Γερμα-
 νικὴ = Γερμανία· 5) τὸ Γερμανικόν = ὁ στρατὸς
 ἡ τὸ ἔθνος τῶν Γερμανῶν· τὰ Γερμανικά = αἱ ἐν
 Γερμανίᾳ ὑποθέσεις, κ.τ.λ. παραχαί Στραβ.
 Πλούτ.

Γερμανοί, οἱ ἔθνος ἀρχ. τῆς Περσίας· ἐν τῇ
 νῦν Καρμανίᾳ, ὕστερον δὲ ἰδ. Καρμανοί πλη-
 θύντες Ἠρ. 1, 125.

Γερμαν-ολέτης, ὁ (ὀλλυμι)· ὁ φονεὺς τῶν
 Γερμανῶν Χρ. Σιδ. 14, 45.

Γερμανόν, τὸ τόπον παρὰ τῇ Ἀλδῇ, τὸ βρα-
 χύτερον Καρμαλὸν Πλουτ. Ῥωμ. 3.

Γερμανόπολις, ἢ πόλις Παφλαγονίας Πτολ.

Γερμανός, δ'· πατὴρ τοῦ Ἰουστίνου Μένανδρ.

Γέρμαρα (στ. Γερμαίρα)· Κελτικὸν ἔθνος Στ. Βυζ.

Γέρμη, ἢ, καὶ ἱερὰ Γέρμη· πόλις τῆς ἐλάσσου-
 νος Μυσίας, βραχύτερον τοῦ Ἑλλησπόντου,

παρὰ τῇ νῦν Γερμασίᾳ Πτολ. κατ. Γερμινό.

Γερμ(μ)ανία· πόλις τῆς Μαυριτανίας Πτολ.

Γερο-άνται· οἱ δῆμαρχοι παρὰ Λακωνίᾳ Ἰ-
 σού, κατὰ Σκληρίων γενοῦνται.

Γερο-δοσία, ἢ· διανομή τιμῆς, ἰωάν. μοναχ.

Γέροι· ἴδε γέρρα.

Γερόιτας· ἴδε γεροντίας.

Γερο-χόμος· ἴδε γεροχόμος.

Γέρων· ἴδε γέρρον.

Γερώνθραν· πόλις τῆς Λακωνικῆς Παισ. 3, 27,
 νῦν Γεράκι· ἴδε Γερώνθραν.

Γερωνίων· ἄνδρ. ὄν. ἐπὶ νομίσμ. Λακεδ.

Γεροντ-αγωγίω· ὁδὴ γῶ, περιποιοῦμαι γέ-
 ροντα Σοφ. Οἱ. Κ. 349, ἀνατρίφω γέροντα, ὡς
 παιδαγωγίω Ἀριστ. ἔπ. 1095.

Γεροντ-αγωγίος, δ'· ὁ γέροντα ἐκπαιδεύων.

Γεροντ-άριον· γερώντιον γλωσσ.

Γερόντειον, τὸ ὄρος Ἀρκαδίας Παισ.

Γερύττιος, 2' εἰς τὸν γέροντα ἀνέκχων· πα-
 λαίτρα Πηλῶδ. 2, 13, senilis.

Γερωντεύω· εἶμαι γεροντιστής Ἐπιγρ.
Γερωντία, ἡ τῶν γερόντων συνέλευσις ἐν Σπάρτῃ = γεροσία Σεν. Λακ. 10, 1, senatus.
Γερωντιάδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Γερωντιάδης· γερόντιος Εὐστ.
Γερωντίας, ὁ· πάππος πρὸς πατρὸς παρὰ Λακός. Σχολ. Ἰλ. Ε, 118.
Γερωντιάω· γίνουμαι γέρον, μεταφ. γίνουμαι παιδικὸς ἐκ τοῦ γήρατος· «οἱ λόγοι σου γεροντιῶσι» = οἱ λόγοι σου φέρουσιν ἔλξη ἀδυναμίας γεροντικῆς, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἤρχισες νὰ γίνεσαι μωρὸς πάλιν ὡς παιδίον, καὶ φλυαρεῖς ὅ, τι φθάνεις Δ. Αλεξ. 3, 18.
Γερωντιζέω· γεροντιάω· «γεροντιζέω οἶνος» = παλαιὸς οἶνος Ἀλ. Τραλλ. θ. σ. 524.
Γερωντικός, 3· γερόντιος Πλάτ. νόμ. 6, 761· «τὸ γ.» = ἡ ἐν Καρχηδόνι γεροσία Πολ. 6, 51, 2, ἔσφ. γρ. γερόντιον.
Γερωντικῶς· ὡς γέρων Ἀριστ. Θεσμ. 1127.
Γερόντιο, εἶπεν ὁ Σόλης Ἀριστ. Θεσ. 1199, ἀντί Γερόντιον, τὸ ὅποιον τοῦ γέρων Ἀριστ. Ἀχ. 947, vetulus.
Γερόντιος, ὁ· στρατηγὸς ἐπὶ Ὀνωρίου Ὀλυμπ. Θῆδ. ἀποστ. 16.
Γεροντο-γρᾶδιο, γεροντο-πύγισσ· γέρων ὡς μπαμπόγρια, κωμ. Σκόθου Ἀριστ. Θεσ. 1212.
Γεροντο-διδάσκαλος, ὁ· διδασκαλὸς τῶν γερόντων Πλάτ. Εὐθῦδ. 272.
Γεροντο-εἰδής, 2· γέροντι ὅμοιος Εὐστ.
Γεροντο-κομεῖον, τό· τόπος. ἡ οἰκία, ἐν ᾗ τρέφονται καὶ περιποιῶνται ἀπολαύουσιν οἱ γέροντες, νοσοκομεῖον μὲν.
Γεροντο-κομῆν· εἶμαι γεροντοκόμος.
Γεροντο-κομικά, ἡ· ἡ εἰς τοὺς γέροντας ἀνήκουσα θεραπεία Σχολ. Πλάτ. Φαῖδ. 28.
Γεροντο-κόμος· ὁ γέροντα περιποιούμενος Σχολ. Πλάτ. συμμ. 453.
Γεροντο-μανία, ἡ· γέροντος τρέλλα Ἐπιγρ. κωμωδ. Ἀλεξανδρίδου Ἀριστοτ. ῥήτ. 3, 11.
Γεραντό-παις, αἶδος, ὁ· γέρων υἱὸς Εὐστ. 49, 45.
Γεροντο-ποιῶ· γέροντα ποιῶ Ἡσὺχ.
Γεραντο-πώγων, ὁ· ὁ γηραιὸν πώγων ἔχων, εἶδος βοτάνης ἐν εἰδει τριχῶν ἐχούσης φύλλα μακρὰ Ἀθῆν. 15, 684.
Γερόντων λιμήν· τῆς Χίου λ. Αἰλ.
Γεροῦνδα· πόλις Ἰσπανίας Πτολ. νῦν Gerona.
Γεροῦνιον, τό, καὶ Γερυνία, ἡ· πόλις τῶν Σαμνιτῶν, κατ. Γερουνίος Στ. Βυζ.
Γερούς, οὐντος· πόλις Ἰλλυρίας Πτολ.
Γέρουσα· Γάργαζα Πτολ.
Γερούσια, ἡ· 1) βουλή γερόντων (γέροντες), «γ. Φρυγῶν» Εὐρ. Ῥησ. 401· — Σπαρτιατῶν Δημ. Λεπτ. 107· καὶ τῶν Ἀχαιῶν Πολυδ. 38, 5 καὶ Καρχηδονίων, 1, 21, 6· 2) = πρεσβεία Εὐρ. Ῥησ. 936, senatus, legatio.
Γερούσιάζω· κάθουμι ἐν τῇ γερούσιᾳ, εἶμαι γερούσιастὴς μὲν.
Γερούσιακός, 3· συλλητικὸς, βουλευτικὸς Ἐπιγρ. 20, senatorius.
Γερούσιαστῆς· ὁ μέλος τῆς γερούσιᾳς Πολυδ. 7, 9, 1, senator.
Γερούσιος, 3· ἀνήκων, ἀρμόζων, πρέπων εἰς γέροντας ἢ γερούσιαστὰς· «γ. οἶνος» = ἐξαίρε-

τος, ὃν οἱ γέροντες καὶ ἐγκρίτοι τοῦ λαοῦ πίνουσι παρὰ τῷ βασιλεῖ Ἰλ. θ, 259· ὅρκος· τῶν ἐγκρίτων καὶ πρεσβυτέρων, χ, 119.
Γέρρα, ἡ· πόλις· 1) τῶν Καλδαίων εἰς τὰ ἀνατολικά παράλια τῆς Ἀραβίας κατ. Γερατοί, Γερραία καὶ Γεραῖς Στ. Βυζ. 2) τῆς Βατανίας· 3) (τὰ), τῆς Κολίης Συρίας 4) τὰ, τῆς Αἰγύπτου μεταξύ Πηλουσίου καὶ ὄρους Κασσίου· 5) τῆς μικρᾶς Σύρτιος τῆς Ἀφρικῆς Πτολ.
Γεράδια, τὰ· σκεπάσματα ἤτοι προφυλακὰ ἀπὸ γέρον ἀρ. λείξ.
Γέρρα· ἔθνος νοτίως τοῦ Δουράβειος Δ. Περ.
Γεραῖ· ἔθνος· λιμήν τῶν Τητῶν Στράβ.
Γερατοί, Γεραῖς, Γερρηνοί· ἴδε Γέρρα.
Γέρρη· πόλις τῆς Κολίης Συρίας ἴδε Γέρρα.
Γέρριος· ἴδε γέρρος.
Γερό-δερμον, τό· στέγαστρον, διφθέρα, σάπασμα Κορ. εἰς Πλούτ. Κράτ. 428, segestrum.
Γέρροι· 1) Γέρρος Ἦρ. 4, 71· 2) ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαματίας Πτολ.
Γέρρον· ὄριον, Γέρρα Πτολ.
Γέρρον, τό (εἶρω)· πᾶν τὸ μὲ βάδους, βίγας πεπλεγμένον· α) τετράγωνος (ρομβοειδὴς Στράβ. 15, 3) ἀπὸς ἑλαφρὰ μὲ ἰσὺν βωθινὸν δῖσμα περιεσκαπασμένη, ὅποιον εἶχον οἱ Πέρσαι καὶ Θράκες Ἦρ. 7, 61, Σεν. Κυρ. 1, 2, 13, scutum· β) κοφινὶ διὰ φόρτωμα τῶν ἀμαξῶν Στράβ. 7, 294· γ) περιπραγμάτων περιδελήματα πλιν· τὰ, εἰς προούλαξιν ἀπὸ ἐπιδουρῆς· «πρὶν τοὺς ξένους εἰσεῖναι καὶ τὰ γέρρα ἀναίρειν» Δημ. 18, 169, serpes· δ) γερογελώνη Δ. Ἰλ. θ, 92, vineae· ε) αἰδοτον, κωμ. ἀρ. λείξ. ζ) = γερὸς Εὐκλ. ζ) δίσκος Ἀλκμ. gergne.
Γέρρος, ὁ· 1) α) ποτ. ἐν τῇ Εὐρώπῃ, Σαματίᾳ Ἦρ. 6) ποτ. παράλιος εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀλβανίας Πτολ. 2) ὁ Γέρρος γῶρος ἐν τῇ Εὐρώπῃ, Σαματίᾳ ἀπὸ τοῦ Δυτικέρου Ἦρ. 4, 53 Στ. Βυζ. κατ. Γέρριοι.
Γερο-φύροι, οἱ· ἑλαφρῶς ὥπλισμένοι στρατιῶται μὲ ἀπὸ πικρὰς πικτικῆς Σεν. Ἀν. 1, 8, 9.
Γερο-χελώνη, ἡ· σκεπάσμα στρατιωτῶν ἐξ ἀπιδίων, ἐν κατὰ πλοιορίας χρήσιμον μαθημ. testudo viminea.
Γερίσιμον, τό· ἴδε κέρσιμος.
Γερτούς, οὐντος· Γερούς Πολυδ.
Γερω· ἀπόλωλα Ἡσὺχ. = ἔρω μετὰ διγᾶμ· Ἡρωδιαν. π. μ. λείξ. 43, 16.
Γέρτυλλος, (ἴσ. Τέρτυλος)· ἀνδρ. ὄν ἐπὶ νομισμῇ. μὲν.
Γέρτυλλος, ὁ· Ἀργεῖος Ἐπιγρ.
Γερυνία· ἴδε Γερυνίον.
Γέρυνος, ὁ· γυρίνος Νικ. Θερ. 920.
Γέρυς καὶ γέρυτας· γέρων Ἡσὺχ. πρὸλ. γερωντίας.
Γερώα· ἴδε ἔπομ.
Γερω-άκται· ἴδε γεροάκται.
Γερωία, ἡ· γερωσία.
Γέρων, οὐντος, ὁ· 1) ποτ. ἐν Ἠλίδι Στράβ. 2) Ἀθηναῖος υἱὸς Ἀρίστωνος Ἐπιγρ. 3) παρὰ Γυθαῖταις = Νηρεὺς Πaus.
Γέρων, οὐντος, ὁ· 1) γέροντας, ἀπὸ τοῦ ὄμ· πανταχού· «ἀνὴρ γέρων» ἴδ. αἱ κοίμαι· «οἱ γέροντες» = οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ, οἱ ἐπὶ σημάτεσσι τοῦ ἔθνους, μὴ λαμβανόμενης πάν·

τοτε ὅπ' ὅσιν τῆς ἡλικίας, οἱ τα τοῦ ἔθνους ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ βασιλέως βουλευόμενοι Ὁμ. 8, 30' ὡς ἐπὶ 0. «γέρον σάκος» = παλαιὸν Ὀδ. χ. 184' σ. οἱ μετέπειτα ὁμῶς ποιηταὶ μόν. ἀρα. = λόγος, = φόνος Δίσχ. Ἀγ. 730' - ἔππος Σοφ. Ἠλ. 25' - οἶνος Ἀθην. 11' - πέπλος, 28' - λέμβος Θεοκρ. 7, 7' σπα- νιώτ. ἐν πεζ. Πλούτ. καὶ μετγ. = major, ἀρ- χαιότερος, ἵνα διακρίνωσι τινα κατὰ χρόνον ἀργαιότερον ἄλλων μεταγενεστέρον ὁμωνύμου. π. Χ. Πλούτ. Πελοπ. 2, 2) τὸ ἐργαλεῖον καθ' οὗ ἔκλωθον, ἐξαρτύνοντες τὰ στοπεῖα Πολυδ. 7, 73, senex, vetustus.

Γερωνία, ἡ πόλις ἐν Ἰαπωνίᾳ Ἀπκ.

Γερωνία ἴδε γερούσια.

Γερωνίδες μικρὸν γεράνων εἶδος γλωσσ. νι- ρiones.

Γερωνίον ἴδε γρόνος.

Γερουσία, ἡ ἢ γερωχία, γερωχία λακων. ἀντὶ γερούσια Ἀριστ. Λυσ. 980, senatus.

Γεσάται, οἱ Γεσάται Πλούτ. Μαρκελ. 3, 7.

Γέσιος, ὁ ἱατρός περίφημος ἐκ Πετρῶν ἐπὶ Ζή- νωνος Σουδᾶ ἴδε Γέσιος.

Γέσκων, υἱος, ὁ, Καρχηδόνης 1) υἱὸς τοῦ Ἀμύλα 2) τοῦ Ἀννωνός 3) στρατηγὸς τ. Καρχηδ. ἐπὶ Αἰλυσίου Πλούτ. Τιμόλ. 30, 37' ἴδε Γέσκων.

Γέσμα ἴδε γεσμα.

Γέσιος, ου, ὁ γέσιος 1) Γ. Φλώρος Κλαζο- μίνιος, διοικητὴς Ἰουδαίας Ἰώσ. 2) Σύριος Δ. κῆσ. 3) ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.

Γεσσεῖς, ὡν' ἔθνος παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις Ἰώσ.

Γέστα ἴδε γεστρία.

Γεστρία «ἐνδοῖσι, μέλι, ἱμάτια» Ἡσύχ.

Γέστρα στολὴ Ἡσύχ.

Γέτα ὄγκρον τι χωρίον τῆς Σεκελίας Θεοκρ. 7, 2.

Γέται, ὡν, οἱ πῦθων = Δάκοι (Δ. Κασ. 51, 22) ὁρακιδὸν ἔθνος ἐπὶ τοῦ Ἰστρου, ἐν τῇ νῦν Βουλγαρίᾳ καὶ Δακίᾳ, ζῶντες βίον νομα- δικόν, καὶ βοσάζον τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, ἐξ οὗ καὶ «Γέται οἱ ἀθανατίζοντες ἐλέγοντο» Ἡρ. 4, 93' - Γετική = ἡ χώρα ἐν ἣ κατέκοντο ἴδε Γέτης.

Γετανία, ἡ σύζυγος Σερόβου Τουλίου Πλούτ. ἴδε Γετανία.

Γέτας, α, ὁ τὸ Ρωμ. ὄν. Geta, ἴδ. Antoninus Geta, ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Καρακάλλα, καὶ υἱὸς τοῦ Σεβήρου Ἡρωδ.

Γετηνός ἴδε γετία.

Γέτης, ὁ ἴδε Γέτας ἡμέλις ἐν χρήσει ὡς ὄν. Σούλου Στ. Βυζ. ἴδε Δακία.

Γέτης, θηλ. τοῦ Γέτου ἔτι δὲ ἡ γυνὴ Φιλίπ- που υἱὸς τοῦ Ἀρμόντου Στ. Βυζ. ἴδε Γετία.

Γέτις ἑλπίς Ἡσύχ.

Γετίων, υἱος, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν Δ. Σικ. ἴδε Γέντιος.

Γέταρι ἔτος, γέτος = ἐνιαυτὸς Ἡσύχ. διορθω- τὸν γέτορ, ὅπου ἐστὶ λακων. = γέτος q. Dindorf.

Γέτα πόλις Σαμαρείας Ἰώσ. ἴδε Γίττη.

Γετίος, ποτ. τῆς Μ. Ἀσίας Νόν. 11, 37.

Γεθμός, ὁ γέσιος Νίκ. ἀλ. 398' - ἰχθύσις, 468, gustus.

Γεύλογα ἴδε γεώλογος.

Γεύμα, τὸ (γεῦμα) ὅπερ ἐγεύθη τις, τὸ φαγε- τόν, ἢ τὸ ποτόν, καὶ τὸ διδόμενον ὡς δοκίμιον ἐκ ποτοῦ ὠνίου Ἀριστ. Ἀγ. 187' «βαθίζειν εἰς τὰ γεύματα» Ἀθην. 11, 499, ὄθεν = τρο- φή, ἀπόλαυσις τροφῆς καὶ ποτοῦ, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ γεῦμα, ἀριστον, τὸ περὶ τὴν με- σσημέριαν καὶ δειπνον, Σχολ. Ὀδ. μ. 439, cibus, gustatio, prandium.

Γευματίζω τρώγω τὸ μεσημερινὸν φαγητόν, τὸ γεῦμα λέξ. Φίλοστ. Δουκαγ. prandeo.

Γεῦμεθα, ἀντὶ γεγεμέθα παρκ. τοῦ γεύομαι Βουτμαν. γραμ. 1, 323.

Γεῦσις, ἡ (γεῦσις) τὸ γεῦσθαι, ἡ αἰσθησις τοῦ γευομένου Ἀριστ. ἡθ. 3, 10, μετγ. gustus.

Γευσ-στράτη, ἡ γυνὴ τις Ἀριστ. ἐκκλ. 49.

Γεῦσμα ἴδε γεσμα.

Γευστέον, ἐπὶ 0. β. ἐκ τοῦ γεῦμα 1) πρέπει νὰ δώσῃ τις τινὶ νὰ γευθῇ Πλάτ. πολ. 7, 537' 2) ἐκ τοῦ γεύομαι = πρέπει νὰ γευθῇ τις, gustandum.

Γευστήριον, τὸ ὄργανον τοῦ γεῦσθαι, μι- κρὸν ποτήριον Πολυδ. 6, 99, gustatorium.

Γεῦστης, ὁ γευόμενος Ἐπερ. 2, σ. 201, 8.

Γευστίδιον, τὸ γευστήριον, τὸ δι' οὗ γεύ- μεθα, gustatorium.

Γευστικός, 3' ἀνέκων εἰς γεῦσιν, γευόμενος ἡ αἰσθητήρια Ἀριστ. π. 3, 10' ἡ δὲ ναιμς = ἡ δὴν τῆς γεύσεως, gustatorius.

Γευστός, 3' ὅπερ ἐγεύθη ἢ δύναται τις νὰ γευθῇ Ἀριστ. π. ψυχ. 3, 10, gustatus.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

Γευστήριον γευστήριον.

- ε, 87· πόντου «γ. ποντιάς» = ὁ Κορινθιακὸς ἱσθμὸς Πίνδ. Ν. 6, 40· 2) τὸ μεταξὺ δύο πολεμίων τάσεων διάστημα, δι' οὗ διαχωρίζονται οἱ στρατοί, ὡς διὰ τινος γεφύρας μέχρις ἐνάρξεως τῆς μάχης· «ἀνὰ πολεμίοιο γεφύρας» Ἰλ. δ, 371· καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἰλ. πάντοτε πλ. τὸ πλεονάζον τῆς μάχης· 3) γέφυρα εἴτε διὰ πετρῶν εἴτε διὰ ξύλων· «γέφυραν ξευγύνοναι» = γέφυραν ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ πηγνύειν, Πρ. 4, 97, ἀντιθ. τῇ λύειν = θραύειν· μόν. μτγν. τὸ ὕ, ρους. Γεφυρεῖς· δῆμος Ἀττικῆς ἐπὶ τῆς πρὸς τὴν Ἐλευσίνα ἱερᾶς ὁδοῦ, ὅπου οἱ μύσται διέβαινον τὴν ὑπὲρ τὸν Κηφισὸν γέφυραν, σκωπτόμενοι ὑπὸ τῶν γεφυριστῶν Πσύχ. καὶ τὸ μέρος τοῦτο τῆς τελετῆς ἐκαλεῖτο ἐκ τούτου γεφυρισμός. Γεφυρο-γάτης, ὁ ὁ τὴν γέφυραν κτίζων Τζέτζ. 2, 82. Γεφύρια· ξύλα, γεφυροῦντα Ἰωάν. Λυδ. π. μετρ. σ. 118. Γεφυρισμός, ὁ ὅδε γεφυρισμός. Γεφυρίζω (ἐν Ἐλευσίνῃ ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῖς μυστηρίοις καθιερόμενοι ἑσκαπτὸν τοῦ παριόντος ἀρ. λιβ.) ἐν γέν. αὐθαδῶς καὶ ἀμέτρως, ὀνειδίζω, σκώπτω, λέγω τὰ ἐξ ἐμάξης Πλούτ. Σὺλ. 6, 13, derideo, cavillor. Γεφυρίον, τό, ὅπου. τ. γέφυρα· μικρὰ γέφυρα Ἀτλ. Π. Γ. 8, 14. Γεφυρίς, ἴσος, ἡ· πόρνη τις ἐπὶ γεφύρας Πσύχ. Γεφυρισμός, ὁ (γεφυρίζω)· τὸ περιγεῖν. ὁ χλευασμὸς μτγν. Στράβ. 9, σ. 400, derisio. Γεφυρίσσης, ὁ (γεφυρίζω)· ὁ χλευαστής, σκώπτης Πλούτ. Σὺλ. 2, irrisor. Γεφυρο-ποιεῖν· γέφυραν ποιεῖν, συνάπτω, πηγνύμι γέφυραν, προσκλίνω, μολώνω Πολ. 3, 64, 1, εὐχρηστός. τὸ γεφυρόν. Γεφυρο-ποῖός, ὁ· 1) κτίζων γεφύρας· 2) = τῷ λατ. pontifex = ἱεράρχης Πλούτ. Νουρ. 9. Γεφύρος· ἀνδρ. ὄν. Ἀπολ. Ρ. Γεφυρότης, γρ. ἑσφ. ἀντὶ γεφυρωτής. Γεφυρόν (γέφυρα)· κατασκευάζω πρόσχωμα, προκυμαῖαν ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν ἐκχείλισιν τοῦ ποταμοῦ· «τὸν δ' οὐτ' ἄρ τε γέφυραι ἐσργμέναι ἱσχανώσιν» Ἰλ. ε, 87, καὶ ἑσφ. «γ. κέλευθον» = ἱστιάζω ὁδὸν διὰ τινος προκυμαίας (σ, 357), μεταφ. «Ἀτρεΐδαις νόστον» Πίνδ. = κατ' ὁρῶσιν ὁ Ἀχιλλεύς διὰ τῆς ἀνδρείας του ὥστε νὰ δυνήθωσι νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν πατρίδα των οἱ Ἀτρεΐδαι, Ἰλ. 7, 51· -πυρήν, «διάβασιν ποιῶν» Πρ. 2, 107· «τὰ δύσμορα» Λουκ. Δημ. 1· συνθ. ἐπιγεγνῶν ποταμὸν Ἰλ. φ, 245, μὲ δένδρου στέλεχος ἀποτελοῦν γέφυραν Πρ. 7, 24· «τοῦς τῆς θαλάσσης τροχούς» Πλάτ. Κριτ. 115· «τοῖς ποταμοῖς πλοίοις τὴν διάβασιν» Πολ. 3, 66, 6· «τὰ στόμα γεφυρούμενον», 16, 29, 11, pontem struo. Γεφυρο-οργία, ἡ· ἐκ τῶν γεφυρῶν κατασκευὴ Τζέτζ. χιλ. 1, 931, 4, 501. Γεφύρωμα, (γεφυρόν), τό· τὸ γινόμενον διζυγίων διὰ γεφύρας ἢ προκυμαίας καὶ ἡ γέφυρα. Γεφύρωσις, (γεφυρόν) ἡ· κατασκευὴ γεφύρας, ἀπόλυσις Στράβ. 1, 3, 18, pontis exstructio. Γεφυρώτης· πόλις Αἰθῆς, κατ. Γεφυρωτάτος Στ. Βούτ. Γεφυρωτής, ὁ· κατασκευάζων γεφύρας Πλούτ.
- Λουκυλ. 26, pontem extruens, Γεώγους, ὁ· Ἡρακλῆς Πσύχ. ὅδε Γεγών. Γεω-γραφῶ· περιγράφω τὴν γῆν· «τὰ ἡμέω γραφομένη», καλεῖται τὸ βιβλίον τοῦ ὑπερέδωνος Ἀθήν. 14, 657. Γεω-γραφία, ἡ· περιγραφή τῆς γῆς πινάζ, χάρτης γεωγραφικὸς Πλούτ. Θησ. 1. ἐν. πλ. Γεω-γραφικός, 3· εἰς τὴν γεωγραφίαν ἀνήκων· «θεωρία, μαθήματα» Στράβ. 3, 1, 41. Γεω-γραφικῶς, ἐπὶ. κατὰ τὸν τρόπον γεωγραφικόν. Γεω-γράφος, ὁ· ὁ τὴν γῆν περιγράφων· ὁ Γεωγράφος = ὁ Στράβων παρὰ γραμ. Γεω-δαισία, ἡ (δαίω)· διανομή τῆς γῆς· Ἀριστοτ. μεταφ. 2, 2. Γεω-δαιτέσμαι· δαιρῶ τὴν χώραν, ἡτοι διανέμω Εὐστ. σ. 1619. Γεω-δαίτης, ὁ· γῆς διανομέυς, Villosion An. 2, 211. Γε-ώδης, (εἶδος), 2· γῆ ὁμοίος, γεωειδὴς Πλάτ. Φαῖδ. 81 καὶ μτγν. ὅδε γεωειδής, terrenus. Γεω-λόφια, ἡ· λόφος ἐκ γῆς ἢ ἄμμου Στράβ. 5, 4, 3. Γε-ώλοφος, ὁ (γέα, λόφος)· ἐκ γῆς ἢ ἄμμου ὡς λόφος ὑψωμένος, ἡ ἐκ γῆς ἐξέχων Θεοκρ. 1, 13, μτγν. tumulus, collis. Γεω-μετρέω· τὴν γῆν ἢ χώραν μετρῶ, εἶμαι γεωμέτρης, ἐν γέν. ἀναμετρῶ· «τὰ τε γὰρ ὑπένερθε καὶ τὰ ἐπίπεδα» Πίνδ. παρὰ Πλάτ. Θεαίτ. 173, metlor. Γεωμέτρης, ὁ· ὁ τὴν γῆν ἢ τὸν ἀγρὸν καταμετρῶν, τὴν γεωμετρίαν ἐννοῶν Πλάτ. Θεαίτ. 143, geometra. Γεω-μετρία, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ μετρεῖν τὴν γῆν, ἡτοι τὰ μήκη, τὰ πλάτη αὐτῆς Πλάτ. Θεαίτ. 146, geometria. Γεω-μετρικός, 3· ἀνήκων, ἐμπειρος εἰς τὴν γ. «ἡ γ.» ὅπου. τέχνη, geometricus. Γεωμετρικῶς, ἐπὶ. μὲ τρόπον γεωμετρικόν, ἐν τῷ ἀριθμῷ Κικ. Ἀττ. 12, 5, καὶ Πολύβ. 4, 160. Γεωμέτρεις· ὅδε γεωμέτρης. Γεω-μετρον, τό· ὅδε Πολύβ. 4, 166. Γεω-μῆγής, 2 (γῆ, μέγιστος)· μὲ γῆν μιγμένος Στράβ. 13, 571. Γεω-μυρέω· καταγίνουμαι εἰς τὴν γεωργίαν Εὐστ. προπ. εὐαγ. 427. Γεω-μορία, ἡ (γεωμόρος)· διανεμημένη γῆ, ἀγρός· πιστάτη Νικ. ἀλ. 10· -λιπαρὰ Ἀνθ. 6, 258, ἐθλα ἐξηγεῖται, θερισμός, συγκομιδὴ. Γεω-μορικός, 3· ἀνήκων εἰς τὴν γεωμορίαν· «γ. νόμος», ὁ ἐνεκεν τῆς διαιρέσεως τῆς γῆς πρὸς γεωργίαν Δ. Ἀλ. 10, 39, καὶ ἀριστοτ. Γεω-μόριον, ὅπου. τ. γεωμορία· τὸ τῆς γῆς μέρος = γεωργιον Πσύχ. Γεωμόρις, ὁ· ἴδια τις ἐν Ἀθήναις κατοίκων κλάσις Πλούτ. Θησ. 25 καὶ ἐν Συρακούσαις Σουῖδ. Γεω-μόρος, 2, ὄωρ. γεωμός (μεῖρομα), μτγν. ἐπ. γεωμός· 1) ὁ εἰς τὴν διανομὴν τῆς γῆς μερίδιον λαδὼν, κληροῦχος, ἀπακοὴ κτηματίας ὁ Ἀισχ. ἐκ. 608 καλεῖ γ. τοῦς πολίτας τοῦ Ἀργίου· ὁ Πσύχ. προσθεῖται· «γ. ὁ ἐπὶ τῶν ἐγγείων τιμημάτων (κτημάτων)» τὰ

κοινὰ δίδωμι» = ὁ κύριος τῶν ἀγρῶν, ὁ ἐκ τῶν εισοδημάτων οφείλων νὰ συνεισφέρει εἰς τὰς δημοσίας δαπάνας, τὰς λειτουργίας λεγομένης· καὶ καθόλου γὰμοὶ = οἱ εὐγενεῖς, οἱ πρῶτοι τῆς πολιτείας ὡς ἐν Σάμῳ καὶ Συρακούσαις. Πρ. 5, 77· ἐν δὲ Ἀθῆναις ἡ τάξις τῶν γεωργῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ θησῆος. Πλούτ. Ηστ. 25, 2) ὁ ἐργαζόμενος τὴν γῆν, π. γ. βούς Ἀπολ. P. 1, 1214' 3) οἱ τὴν γῆν μερίζοντες καὶ δίδοντες ἐκάστῳ Σχολ. Θουκ. 8, 21, divinites, optimates.

Γεῶν· ἴδε γεῶν.

Γεῶνα· ἴδε γεωνάς.

Γεω-νόμης, ὁ· ὁ ἐν ταῖς ἀγροικίαις διατιθέμενος κληροῦχος καὶ διανεμὸν τὴν γῆν Φρυν. π. B. Ἀν. 32.

Γεω-νόμος, ὁ· ὁ διανεμὸν ἐν ταῖς ἀποικίαις ἐκάστῳ τὸν κληρὸν Δ. Κάστ.

Γεω-πέδιον, τό, ὅπως. τοῦ ἔπορ. Πρ. 7, 28.

Γεω-πέδον, τό· γῆπεδον, τμήμα γῆς, κτήμα, κυρ. ἐντός τῆς πόλεως Πρ. 7, 28, γρ. ἐσφ. praedium.

Γεω-πένης, ὁ (γέα, πένομαι)· ὀλίγην ἔχων γῆν, ἀγρὸν ἔχων μικρὸν, πτωχὸς εἰς χωράφια, οἰνέει πενόμενος Πρ. 2, 6.

Γεω-πονέω· ἐργάζομαι, καλλιεργῶ γῆν Φίλ.

Γεω-πονία, ἡ· ἡ τῆς γῆς καλλιεργεῖα Φωκυλ. 149 καὶ μετ. agricultura.

Γεω-πονικός, 3· εἰς τὴν γεωπονίαν ἀνήκων· «τὴ γ.» ἐπιγραφὴ συγγράμματος περὶ γεωργίας ἐπιτομὴς περιέχοντος ἐξ ἀρχαίων συγγραφέων γεωπ.

Γεω-πόνος, 2· ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος, ὁ γεωργός Ἀνθ. 7, 175, agricola.

Γεω-πορέω-ω· γεωπόρος εἰμί, περιέρχομαι τὴν τινα.

Γεω-πορία, ἡ· ἡ περιήγησις.

Γεω-πόρος, 2· ὁ περιερχόμενος γῆν τινα, ταξιδιωτής.

Γεωπόγ· γεωργός Σουίδ.

Γεώ-πους· γεώπεδον Πρ. 7, 28, agricola.

Γεώραι, ἴδε γεώραι.

Γεωργέω· εἰμαι γεωργός, καλλιεργῶ τὴν γῆν τὸ μὲν ἀμετάβ. ὡς «ἐν τῇ Νάξῳ» Πλάτ. Εὐθ. 4, «ἐν τῇ γῇ» Ἀνδοκ. 1, 92, Ξεν. οἰκ. 14, 2 τὸ δὲ μετὰ. «τὴν γῆν», «πολλὴν δὴλ. γῆν» Ἀριστ. ἐκκλ. 502· «τίνε· χάριν τινὸς Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 25 ἐν γένει «γ. ἐλαίαν, οἶνον, φυτεῖας, καλλιεργῶ» γεωπ. ἐπὶ ποταμῶν «ὁ Νεῖλος γεωργεῖ τὰς ἀρούρας»· ποτίζει, καθιστᾷ καρποφόρος Πλάτ. 2, 28· μετὰ. «τέχνην, φιλίαν» = φιλοπόνημα ἀσκήν, ἐπιμελούμαι Πλούτ. καὶ μετ.

«γ. ἐκ τινος» = ἀπολαμβάνω, καρποῦμαι Δημ. -λίμνην Ἀθην. 7, 304· «ταῦτα γεωργεῖ, ταῦτα ἐργάζεται», 25, 82, colu.

Γεωργήμα, τό· γεωργημένον καὶ ἐσπαρμένον χωράφιον· «τὰ γεωργήματα τῶν ἀνθρώπων» = τὰ φυτεύοντα ὡς αὐτῶν Πλάτ. νόμ. 674, cultum.

Γεωργήσιμος, 2· καλὸς, ἐπιτήδειος πρὸς γεωργίαν, τόπος, χώρα Πολυδ. 1, 6, 56, fertilis.

Γεωργία, ὡν, τὰ· τόποι ἀπέχον 40 στάδια ἀπὸ τῆς Σελευκείας ἐν τῇ κοίλῃ Συρίας.

Γεωργία, ἡ· 1) ἡ τῆς γῆς καλλιεργεῖα, χώρας, χερσονήσου Θουκ. 1, 11· 2) γῆ καλλιεργουμένη, ἡ καλλιεργηθεῖσα· «γεωργίας ἐκδοσόμεναι δούλοισι» Πλάτ. νόμ. 7, 806· «γεωργίας ἐργάζεσθαι» Ἀριστ. 1. Ζ. 6, 37· παμπληθεὶς Δημ. 19, 145· «ἡ γ. ἐξεσκευάσθη», 30, 30, agricultura, arum, πλ. γεωργία, culturae.

Γεωργικός, 3· εἰς τὴν γεωργίαν ἀνήκων, ὡς «σκυλῆ» Ἀριστ. εἰρ. 514· βίος Πλάτ. Φαῖδρ. 248· νόμοι, νόμ. 8, 842· «ἡ γ. τέχνη» = τέχνη τῆς γεωργίας, Φαῖδρ. 276· «ὁ γ.» = πείραν γεωργίας ἔχων, «περὶ γῆν φρόνιμος», Γοργ. 490· «λεῶς» Ἀριστ. εἰρ. 887· ἐπὶ. Κλ. Ἀλ. Γε-ώργιον, τό· 1) ἀγρός Σχολ. Πινδ. Ν. 3, 21· 2) γεωργία Φίλων. 3) ὁ ἐκ τῆς γεωργίας καρπὸς μετ. ager, agricultura.

Γεώργιος, ου, ἐπ. οιο, ὁ· διάκονος καὶ ἀρχιερέως ἐν Κωνσταντινουπόλει περὶ τὸ 630 μ. Χ. Σουλδ. Γεώργιος Κοιροδοσκός, γραμματικός Στ. Βυζ. καὶ ἄλλ. συγγ.

Γεωργίτης, ὁ· γεωργός.

Γεωργοί, οἱ· Σκυθικὸν ἔθνος ἐπὶ τοῦ Ἰατροῦ.

Γεωργός (γῆ, ἔργον), ὁ· τὴν γῆν ἐργαζόμενος, ζευγίτης· «βοῖδιον γεωργόν» = βοῦδι ζευγίτικόν Ἀριστ. Ἀχ. 1036· «γ. ὄχλος» Δ. Ἀλ. 10, 54· συνήθ. ὁ γ. = ὁ χωρικός Πρ. 4, 18· ἐπὶ δὲ φυτοκόμος, ἀμπέλουργός Δίλ. 1. Ζ. 7, 28, agricola· ἐπὶ γεωργός π. ἐκκλ. ὁ θεός, καὶ γεωργοί = οἱ λειτουργοὶ αὐτοῦ.

Γεωργόδης, 2· ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ γεωργοῦ Πλούτ. π. ἀγ. 10.

Γεώρες· ἴδε γεῶραι.

Γεωρίθιδες· ἴδε γεωρύχος.

Γε-ωρύχῳ (γεώρυχος)· ὑποσκάπτει τὴν γῆν ὥστε νὰ ἐλθῇ ἄνω, ἀναποδογυρίζω σκάπτων Πρ. 5, 200· «χρυσίον· ἐκσκάπτω Κλ. Ἀλ. 5.

Γε-ωρυχία, ἡ· σκάψιμον τῆς γῆς ἄνω καὶ κάτω· «μυρμηκῶν γεωρυχία» Ἐπιγρ. 93.

Γε-ώρυχος, ὁ (ὄρύσσω)· ὁ ὑποσκάπτων καὶ λακκούς, τρύπας εἰς τὴν γῆν ποτῶν Παύλ. «γ. λαγιδεύς» Στράβ. 3, 2, 6.

Γεω-τομία, ἡ (γῆ, τέμνω)· ἡ διὰ τοῦ ἀρότρου στίσις τῆς γῆς, γεωργία Μάξιμ. κατὰρχ. 499.

Γεω-τόμος, 2· τὴν γῆν διασχιζών, ἀροτριών· «ὄπλον» Ἀνθ. 10, 101.

Γεω-τραγία, ἡ (γῆν, τρώγω)· ἡ τροφή ἐκ τῶν καρπῶν τῆς γῆς Ἰπποκρ. π. ἀσθ. 4, σ. 513.

Γεω-φανής, 2 (γῆ, φαίνωμαι)· ὁ φαίνόμενος ὡς γῆ, χώμα, ὅπου φαίνεται γῆ, ἀνασκάπτει Θεόδωρ.

Γε-ωφάντιον, τό· τόπος. ἐνθα διάφορα γῆς εἶδη ἀνασκάπτονται, ἴδ. ἐν Σάμῳ, ἀρ. λιξ.

Γε-ωφάλας, ακος, ὁ· γῆς, χώρας φύλας, ἐπιτηρητής Σουίδ.

Γεω-χάρης, 2· ὁ χαίρων, ἀγαπῶν νὰ κατοικήῃ ἀγροῦς· Εὐστ. = ταπεινός, χαμηλός, ὡς τὰ μικρὰ φυτὰ, καὶ μὴ ἀνυψούμενα, ὡς ἡ κυργύλη, ἐπάνω τῆς γῆς κείμενος, χαμηλῆς Διοσκ. Εὐστ.

Γῆ, ἡς, ἡ· 1) ἀρχαία θεότης, μετὰ τοῦ οὐρανοῦ πολλὰ γεννηήσασα τέκνα· παρὰ τοῖς Σκυθαῖς, Πέρσαις, Φοίνιξι ἐτιμάτο, ναὸν ἔχουσα καὶ βασιλεὺς ἐν Ἀττικῇ, Σπάρτῃ, Πιλιδί, Τεγείᾳ, Δελφοῖς, Ὀλυμπίᾳ, ἐν Ρώμῃ καὶ ἀγάλματα ἐν Πάτραις· ἐθυσεν εἰς αὐτὴν ὡς ἐπὶ Ὁμ. καὶ ἐπὶ

Ἀλεξάνδρου, καὶ ὀμνούντες ἐπεκαλοῦντο, ὅθεν
 «ὦ Ζεὺς τε καὶ Γῆ, Γῆ τε καὶ Ἑρμῆς, ὦ Γῆ μη-
 τερ, ὦ Γῆ καὶ ἡλιος», «ὦ Γῆ καὶ θεοὶ, ῥήτ.» 2)
 ὄν. γυναικὸς ἀπελευθερωθείσης Orelli.
 Γῆ, ἡ (συνήρ. τοῦ γῆα), (προσωποποιούμενον
 ἄλλ. μόν. γαῖα, ανσφ. gad-s) 1) γῆ, terra
 α) ἡ σφαῖρα, τὸ σῶμα ὅλον τῆς γῆς. «γ.
 καὶ ἡλιος καὶ ἄστρα» Πλατ. νόμ. 10, 886.
 «πότερον πλατεῖα ἔστιν ἢ στρογγύλη», Φαιδ.
 97. παρομειώδως, «οὔτε γῆς οὔτε οὐρανοῦ ἄ-
 ποβαίνει Λουκ. Ἀλεξ. 54. «γῆτε κοῦρανὸν
 λέγειν» Εὐρ. Μηδ. 56. 6) γῆ ἀντιθ. τῇ θα-
 λάσσῃ «κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν» = διὰ
 ξηρῶς καὶ διὰ θαλάσσης «κατὰ γῆς στέλλεσθαι»
 = ταξιδεύειν διὰ ξηρῶς. «γῆν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν
 καὶ διδόναι», ὡς σημειὸν ὑποταγῆς Ἦρ. 5, 17
 καὶ ἄλλα. ἀντιθ. τῷ Ἀδῇ «εἰ ὁ θανὼν γὰρ τε
 καὶ οὐδὲν ὦν κείσεται» Σοφ. Ἠλ. 237, humus.
 2) μέρος γῆς, ἐν γέν. χώρα. «γῆν πρὸ γῆς ἐ-
 λαύνεσθαι, διώκειν» ἀπὸ τόπου εἰς τόπον φεύ-
 γειν Αἰσχ. Πρ. 685, Κεκ. Ἀττ. 14, 10. παρὰ
 τραγ. καὶ ἐπὶ περιοχῆς πόλεως καὶ ἐπὶ αὐτῆς
 τῆς πόλεως. 3) γῆς ἑσάπος, ἀγρός. «γῆν ἐργα-
 ζέσθαι, ἢ θεραπεύειν» = καλλιεργεῖν οὐκ, ἔχει
 ὁ Αἰσχ. Περσ. 722, πλ. ὁ Στρατ. 2, 5, 26,
 tellus, ager.
 Γῆ-ῶσκον, τό. σκόροδον Διοσκ. 2, 182,
 allium.
 Γηγᾶσιος, ὁ. πρόγονος τοῦ Πῶρου Πλουτ.
 Γη-γενέτης, ὁ. τῷ ἐπομ. Εὐρ. Φοιν. 130.
 Γη-γενής, 2 (γεν.) ὁ ἐκ γῆς γεννηθείς, ἐκ
 γῆς λαβὼν τὴν ὑπαρξίν του, τὴν αὐξησίν του.
 = βολβὸς Ξεναρχ. παρ. Ἀθην. 2, 63. «μυκῆτες
 αὐτ. 60. «πῦρ γ» Στρατ. 3, 628. ὁ ἐκ
 τῆς γῆς γεννηθείς, κατ' ἐξοχὴν ὁ υἱὸς τῆς γῆς,
 Τίταν, ὁ Γίγας Σοφ. Τραγ. 1058. ὁ Ἀργός
 Αἰσχ. Πρ. 570 ὁ Ἑρεχθεύς = αὐτόθλων Ἦρ.
 8, 55. ἐν γένει, γῆνιος. «οὐδὲν γὰρ γηγενές
 Ὀλυμπίων ἐντιμότερον» Πλάτ. νόμ. 5, 727.
 60. Γηγενεῖς = οἱ γίγαντες, καὶ οἱ Πελασγοὶ ἐν
 Θεσσαλίᾳ, σκωπτικῶς δὲ καὶ οἱ φιλόσοφοι Ἀριστ.
 νεφ. 853, indigena.
 Γηγῆλις καὶ γηγῆλις καὶ γῆλιγρος, ὁ. ὁ
 ἄγριος μῦς Πλούτ. mus agrestis.
 Γηγυρίδα, οἰκτροὶ Πλούτ. miserii.
 Γῆδετρα, ἡ Γάειρα.
 Γῆδιον, τό. ὄπκ. τοῦ γῆ. χωράφιον μικρὸν
 Ξεν. Κυρ. 8, 3, 38, agellus.
 Γηθαλέος, 3. περιχαρὴς μὲν. laetus.
 Γῆθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς γῆς τραγ.
 Γηθεύς, ὁ. κυνὸς ὄνομα Ξεν. κυν. 7, 5.
 Γηθῶ, μέλ. γηθῶς, παρκ. γέγηθα (γαῖα,
 λατ. gaudere) «εὐφραίνεσθαι» κῆρ γηθεῖ» Π.
 ξ. 140 καὶ παρκ. με σημ. ἐν. «γέγηθε φρένα»
 = ἐγκαρδίως χαίρεται, θ. 559. «γηθήσειν κατὰ
 θυμὸν» = ν. 416. «γ. τι», «γ. τι» = διὰ τι καὶ
 μετ. «ἰδόντες γῆθησαν» = ἐχάρησαν διότι εἶδαν
 Ὀδ. ο, 165. «γέγηθε ζῶν» Σοφ. Φιλ. 1021.
 «πίνων Εὐρ. κύκλ. 167 τραγ. «γ. ἐν ἀρεταῖς»
 Πίνδ. Ν, 3, 32. «ἄν περὶ ψυχάν», Π. 4, 122.
 «γ. ἐπὶ τι» Δημ. 18, 323. ἡδε γῆθω.
 Γηθία ἢ θῆ Πλούτ. = Γῆθεα Ἀλβέρτ. ἡθ.
 Γῆθος, τό. τῷ ἐπομ. Λουκ. Ἐρ. 9, μὲν. laetitia.

Γηθούνη, ἡ. χαρὰ Ἰλ. φ. 390, gaudium.
 Γηθούνη, ἡ. ὅν. φίλης τῆς Βερνίκης Πολυαίν.
 Γηθόσυνος, 2 (γηθῶ) εὐθόμος, καλοκαρδῆς
 σμῖνος. «χάρμη» Ἰλ. ν, 82, καὶ μὲν. laetus.
 Γηθούσινος μετὰ χαρᾶς Ἰπποκρ. ἐπιστ. σ.
 1285, 46, laetabunde.
 Γηθοῦσσα, πόλις τῆς Λιθύης, κατ. Γηθουσα-
 σατος, καὶ Γηθοῦσιος καὶ Γηθουσαίτης.
 Γηθουλῆς, ἴδιος, ἡ ὄπκ. τοῦ γῆθου.
 Γῆθον γῆθον Ζωναρ. 435. ἡδε γῆθειον
 Γῆθον, τό. ἀμπελόπρασον, πρᾶσον Ἀθην. 9,
 371. ἡδε γῆθειον.
 Γῆθω, μόν. π. = γηθῶ, γῆθοντι, γῆθουσα Ὀρφ.
 Σμ. 15, 10 καὶ γηθόμενος Κ. Σμ. 14, 92.
 «ῆθονται καὶ γῆθονται» Σεξτ. Ἐμπ. κατ. μα-
 θημ. 11, 107.
 Γῆνιος, 2. ἐκ γῆς γενόμενος, χωματίνιος.
 «πλίνθοι, γένος, σῶμα» Ξεν. Ἀν. 7, 8, 14, καὶ
 Πλάτ. πολ. 272, terrenus.
 Γῆϊος, τῷ προηγ. Ἀνθ. 39.
 Γῆϊος, Γᾶϊος.
 Γῆϊτης, ὁ, συνηρ. γῆτης γεωργός Σοφ. Τρ.
 32, agricola.
 Γῆι-φαγέω, ἡδε γῆφαγέω.
 Γῆκινος ἢ γᾶκινος, ὁ, ὅπου ὁ τῆν γῆν αἰών
 εἶτε κινῶν ἡδε γᾶκινος.
 Γῆλαι, οἱ (Δ. Περ. Γῆλοι) ἔθνος ἐν Μηδίᾳ
 (Καδοῦσιοι) Πτολ. Gelae.
 Γῆλακα ἢ Σῆλακα πόλις τῆς Γαλατίας Πτολ.
 Γη-λεχῆς, 2 (λέχος) στρωμένους, κείμενους
 κατὰ γῆς Καλλ. Δηλ. 286.
 Γηλιᾶσθαι, κατέχεσθαι, γηλουμένους = συνει-
 λῆμένους, γηλιώμενοι = κατεχόμενοι, ἐν οἷς
 γλωσσῇ. φαίνεται τὸ ἡλὸς μετὰ τοῦ οἴγα.
 Γῆλιγρος, ἡδε γηγῆλις.
 Γῆ-λοφος, ὁ. γεωλόφος Ξεν. Ἀν. 1, 5, 8.
 ἐπίθ. βουνώδης γεωπ. tumulus, collis.
 Γῆλοι, ἡδε γηλός.
 Γῆλός, ἡδε γῆλαι Πλουτ. Πομπ. 35.
 Γῆμα, ἡ. χωρίον ἐν Σαμαρείᾳ Ἰώδ.
 Γῆμα καὶ γέμμα, τό. 1) γάμμα. 2) αἶμα. αἶ-
 μα, γέμματα = ἱμάτια, γῆμα = ἱμάτιον Ἠσόχ.
 Γῆ-μετρία, ἡδε γαιμετρία.
 Γῆμητήρ καὶ Γῆμητρα, ὅπου = Δημήτηρ Γραμ.
 Γῆ-μόρος, ὁ. γεωμόρος.
 Γῆνεια, τὰ ἐκ τῆς γῆς ὠφέλιμα Ἠσόχ.
 Γῆνεσθαι, κατέχεσθαι = γηλιᾶσθαι Ἠσόχ.
 Γῆούα πόλις ἐν Γαιτουλίᾳ Πτολ.
 Γῆουινός, ἔθνος ἐν τῇ Εὐρ. Σαρματία ἐπὶ τοῦ
 Τανάϊδος Πτολ.
 Γῆ-ουχέω, κάτοχοι εἰμὶ γῆς, παρὰ τὸ
 Γῆ-ουχος γαιούχος ἀρ. λεξ.
 Γῆόρας, ἡδε γαιώρα.
 Γῆ-οχέω, ἰων. = γηούχω Ἦρ. 7, 190.
 Γῆ-παίδες, ἰων. οἱ Ῥοθικὸν ἔθνος, ἔσφ. ἐν
 Μ. Ἐτ. = Λογγιβάρδοι Σουῖδ.
 Γῆ-παϊδικός, ὁ. ἔπων. τοῦ Ἰουστινιανοῦ Ἀ-
 γαθιαν. 21, 15.
 Γῆ-πάτταλος, ὁ. πάσσαλος γῆς Λουκ. λεξ. 2,
 2. «σκόροδά τε εὐρον καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀ-
 νορόδας», ἔνθα ἐννοεῖ, ὡς φαίνεται, τὰς ῥαφά-
 νους διὰ τὸ ἔχειν ῥίζας ἐπιμήκειας.
 Γῆ-πεδον, τό. γεώπεδον, χωράφιον, κῆπος ἢ
 κῆλοπεδον Πλατ. νόμ. 5, 741. «τὰ ἐν ταῖς πό-
 λιν»

Γηρυονεύς· ἴδε γηρυών.

Γηρυονεύς, ἥος· υἱὸς τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλλιρρόης, βασιλ. τῆς νήσου Εὐρυθείας ἐν Ἰσπανίᾳ, ὅστις διὰ τὴν μεγάλην ἀνδρείαν του ἐπλάττετο τριστάματος, μὲ ἐξ χειρὸς καὶ ἐξ πόδας καὶ ἐξ πτέρυγας ἐπὶ τοῦ σώματος του· τοῦτον τοξεύσας ὁ Ἡρακλῆς ἤρπασε τὰς βοῦς καὶ τὰς ἔφερεν εἰς τὰς Μυκῆνας πρὸς τὸν Εὐρύσθεα Ἡσ. Ἀπολδ.

Γηρυονήϊς, ἴδος, ἡ· ποίημα Σθησιγόρου Παισ. 8, 3, 2, geryoneis.

Γηρυῶνης, ὁ, ου, τῶν, τῶ, καὶ Γηρυῶν, ὄνος, ἐπ. Γῆρυς, υος, ἡ (σκαντζ. gar, λατ. garrio)* φωνή, τόνος, ἤχος Ἰλ. δ, 437, vox.

Γηρυτάδης· ὄνομα κωμῶδ. Ἀριστοφάνους.

Γηρυῶ, ὄνομα γάρυον· ἐκπέμψα φωνήν, ψάλλω. «γάρυον τοιζῆτα» Πινδ. Π. 4, 94. «γλυκύ τι γάρυόμεν», Ν. 3, 31. «ἄεθλα, κλέος», Ο. 1, 3. «ὅπα γηρύσαντος ἤκουσα» Ἀριστ. εἰρ. 777· συνηθέστ. μέσ. ἀπολύτ. γηρύετ· Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 426. ὡς καὶ «γηρύετ» ἀνθρώπων ἀδικον νόον· Ἡσ. ἔρ. 258. «ὅμοια μορφή γλώσσᾳ σοι γηρύεται» Αἰσχ. Πρ. 78. ἐπὶ βοῆς τοῦ βοῦς· «ἀδὺ δὲ χῶ μύτχως γηρύεται» Θεόκρ. 8, 77. «γάρυσσιμα αἶσαν» Πινδ. Ι. 1, 34. «οὐ μὴ τάδε γηρύσῃ» Εὐρ. Ἰκπ. 213· μετὰ π. ἀόρ. «τὶν' αὐγὴν τήνδε γηρύετα» ἔσει· Αἰσχ. ἰκ. 455· καὶ μ. ἀόρ. «εἴθε φθέγμα γηρύσεσθ' μοι» Εὐρ. Ἰκπ. 1074· τινὶ ἡ πρὸς τινα = συνερίζομαι, ἀμειλιώμαι κατὰ τὸ ψάλλειν· «σκόπεος ἀ- ηδόσι γαρύσαιντο» Θεόκρ. 1, 136 (τὸ ὁ Ὀμ. καὶ Ἡσ.) εἰς τὸν ἔνεστ. garrio.

Γηρυῶν, ὄνος, ὁ· γίγας τρικέφαλος εἴτε τρι- κρηνος, ὑπὸ Ἡρακλέους φονευθεὶς Παισ.

Γηρω-θεσκέω, καὶ -κομέω, ἐσφ. γρ. ἀντὶ γηροβοσκίω Λυδ. Φρυν. 692.

Γηρωπίζεται· ἡ γερωντεύεται Ἡσύχ.

Γήσανδρος· ἀνδρ. ὄν. Οὐαλ. Φλάκκ.

Γησάδουνον· πόλις ἐν Νωρικῇ Πτολ.

Γησουλία, ἡ· πόλις Μωρινῶν ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλ- λίᾳ Πτολ. καὶ ἐπίνειον τὸ Γησουλικόν.

Γήσειον· ἴδε γήθειον.

Γήταυρος, ὁ· εἶδος πτηνοῦ Δουακάγ.

Γήτειον, τό· γρ. ἐσφ. ἀντὶ γήτιον, ἀττ.=Γή- θουν Ἀριστ. ἰκπ. 675· τὸ πρᾶστον Πολυδ. 6, 66.

Γήτης, ὁ· γήτης.

Γητομέω· τέμνω τὴν γῆν, ἀροτριῶ, ὄνομα γατ- Ἀπολ. Ρ. 2, 1006, παρὰ τὸ

Γη-τόμος· τὴν γῆν τέμνων, εἰκελλα Αἰσχ. ἀποστ. 187. -ὁ γ.=ὁ γεωργός Ἀνθ. Παλ. 6, 95, terram scindens.

Γη-τρεφής, 2· ἐκ γῆς τρεφόμενος Εὐρ. ἰκ. 217.

Γη-φάγιω· γῆν τρώγω Ἀριστοτ. π. Ἑτ. Μ. 22 παρὰ τὸ

Γη-φάγος, 2· ὁ γῆν τρώγων Καλλ. π. Ἡσύχ.

Γηφείς· ἔθνος ἐν Ἀφρικῇ Πτολ.

Γή-φυτον· ἴδε γάφυτον.

Γή-χυτον, τό· τὸ ἀπαλὸν τῆς γῆς, τὸ μὴ πε- τρώδες ἐξωτερικὸν αὐτῆς μέρος Ἡσύχ.

Γήων· 1) ποτ. τοῦ παραδείσου, =Νεῖλος Ἰώσ..

2) πηγὴ ἐν Ἰουδαίᾳ.

Γήρη· ἴδε γειώρας.

Γῆα ἢ ἡ Ἡσύχ.=ἡ σὺν τῷ διγχι.

Γῆωνων, ἐσφ. γρ. ἀντὶ Γῆδων -ωλημ

Γῆαι· δῶναι Ἡσύχ. αἰολ. = ἰαλ.

Γῆαρες· ἔαρ Ἡσύχ. γῆαρος=ἔαρος πρὸλ. γῆαρ- Γῆαλον, τό· ὄρος Σαμαρείας Ἰώσ..

Γιγαλία· γῆ Ἡσύχ.

Γιγάμαι· ἴδε γιλιγάμβαι.

Γιγάνεον· ἴδε Γιγάνειον.

Γιγάντειος (καὶ γιγαντίας), 3· τῶν Γιγάν- των ἴσιος· ὅθεν *χῆρες, πρόσωπον, κάρηνας μορφή, βέλευνα, χάρις Ἡσ. giganteus.

Γιγάντειος, 3· ἀνίκων εἰς γίγαντας Δουκ. φιλοφ. 23.

Γιγάντες, οἱ, Γίγαντι καὶ Γιγάντισσιν (γῆς = νῆς, καὶ γῆ) 1) γένος ἀνθρώπων ἄγρ.ον πρὸς δυσμὰς Ὀδ. κ, 120. 2) οἱ Σπαρτοί· 3) τίνας τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ τετρατόδῃ (μὲ ὄρων κεφαλὰς Ἡσ. γνωστοὶ διὰ τὸν γὰρ τὸν ἡὼν καὶ τοῦ Ἡρακλέους ἀγῶνᾶ των Ὀμ. κατὰ τῆς Μακεδ. ἡ Ὀρχικῆς Πελλήνης· ἐξάρησαν ὅτι νήσους ἠραιοσίους, οἷον τὴν Μίκονον, βράχους καὶ ὅρη Κολχίδος, Βακτρίας· ὡς Γιγ θεοφρον· ται ὁ Ἀθως, ὁ Ἀλκυονίδας, Ἐγκελάδος, Καπα- νεύς, Ὀρίων καὶ ἄλλ. οἷτινες ἀπεικονίσθησαν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ 4) ποτ. ἐν Πελλήνῃ.

Γιγαντία, ἡ· Λυκία Ἡσύχ.

Γιγαντία, ἡ· ὁ πόλεμος τῶν Γιγάντων Φιλύστρ.

Γιγαντίατος, 3· γιγάντειος Αἰσώπ. ἀρ. λβ.

Γιγαντιάς, ἄδος, ἡ· ποίημα Διονυσίου Στ. Βυβ.

Γιγαντιάω, ὦ, μέλ. -ιάσω· εἶμαι ἡ πρᾶτ-

τω ὡς γίγας, ἡ φρονῶ τὰ των γιγάντων Σουδ.

Γιγαντικὸς καὶ γιγαντίας· γιγαντίας Ἰώσ..

Γιγαντίς, ἴδος, ἡ· ἀρχ. ὄν. Ἀραδίας Στ. Βυβ.

Γιγαντο-γενής, 2· γιγάντειος.

Γιγαντό-κτιστος, 2· ὑπὸ γιγάντων

κτισθεὶς, ὡς πύργος.

Γιγαντο-ολέτεια, ἡ· τοὺς γιγάντας φονεύσας Σουδ.

Γιγαντο-ολέτης, ὁ· καταστροφεὺς γιγάν- των, Ζεὺς Δουκ. φιλ. 4· καὶ ὁ Βάκχος καὶ Ἀ· πόλλων Ἀνθ. 9, 524, 525.

Γιγαντο-ολέτης, ἴδος, ὅτλ. τ. ἀνωτ. ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς Σουδ. Δουκ. φιλοφ. 8.

Γιγαντο-ολέτωρ, ὁ (Ὀλλυμ)· γιγαντολέτη Δουκ. Τιμ. 4.

Γιγαντο-μαχία, ἡ· πόλεμος τῶν γιγάν- των Πλάτ. σοφ. 246.

Γιγαντομαχία 1) ποίημα (παραβολή) τοῦ Ἡγήμονος Ἀθῆν. 2) ζωγραφία ἐν Ἀθῆναις Πλάτ. καὶ Κωνσταντινουπόλει Θερμίστ.

Γιγαντο-μίμητος, 2· ὁ γιγάντας μι- μούμενος Γε. Συγγελλ. σ. 79.

Γιγαντό-ραϊστος, ὁ (ῥαίω)· ἐξολοθρευ- τῆς τῶν γιγάντων Ἀνκύερ. 63.

Γιγαντο-πάλαμος, 2· ὁ γρόνθους γιγάντων ἔχων, ἀνδρείος Κ. Μαν. χρον. σ, 115, 127.

Γιγαντό-σωμος, 2· ὁ σῶμα γιγάντιον ἔχων Κ. Μαν. χρον. 127.

Γιγαντο-φθόρος, (φθέρω) Σχολ.

Γιγαντο-φόνος (φονεύω)· φονεὺς τῶν γιγάν- των Εὐρ. Ἠρ. μ. 1192.

Γιγαντο-φόντης, ὁ· γιγαντοφόνος.

Γιγαντο-φόντις, ὅτλ. τοῦ ἀνωτέρω Κορνουτ.

Γιγαντο-χάρτος, ἴδος γιγαντοκτιστοί.

Γιγαντο-χέρει, 2· ὁ χεῖρας ἔχων γιγάντας Κ. Μαν. χρον. σ. 106.

ρουνι τέσσαρα τάλαντα Ξεν. Έλλ. 4, 2, 7)·
 «κακῶς γέγονας» = κακῶς, κοινῆς καταγωγῆς
 Ἀριστ. Ἰππ. 218· «καλῶς γεγενῆσθαι» Δημ.
 60, 3· «κάλλιον, εὖ» Ἦρ. 1, 146· «ἀπό γε-
 νεῖας» Ξεν. Κυρ. 1, 2, 13· «τέταρτον καὶ ὀγδο-
 ηκοστὸν ἔτος γεγονῶς» Λουκ. μακροῦ. 22· 6)
 ἐν γέν. γίνεσθαι καὶ γεγόνεαι = εἶναι, πρὸς ἐν-
 δεῖξιν τοῦ παρελθόντος, παρόντος καὶ μέλλον-
 τος· «γεγονότα ἢ ὄντα ἢ μέλλοντα» Πλάτ. πολ.
 3, 392· «τὸ γεννησόμενον» = τὸ ἀποτέλεσμα
 Θουκ. 1, 138· «γ. ἢ ὄντα ἢ εἰσόμενα» Πλάτ.
 νόμ. 10, 896· ἔτι «γενόμενον καί», Φιλ. 65·
 γ) συμβαίνει· «ἄχως ἐγένετο αὐτῷ» = ἐλυπήθη
 Ὀμ. καὶ «ἀχόρη γένετο» = συνέλευσις, «ὑβρι-
 σμα ἐκ τῶν Σαμίων γενόμενον» Ἦρ. 3, 48· «τὰ
 ὑπ' αὐτοῦ γινόμενα καλὰ γίνονται» Πλάτ.
 Θεαιτ. 200· «κακῶς γίνεταί τι» Ἦρ. 1, 8·
 «γινώτο μοι λαθεῖν» Ξεν. Κυρ. 6, 3, 11· «ὅσσα
 γίνεταί ἐπὶ χθονί» Ὀδ. μ, 189· «γάμοι γί-
 γνονται, ὄρεοι» καὶ τὰ ὅμ. «πνεῦμα γίνεταί»
 = ἀνεμῶς ἐπέρχεται Θουκ. 2, 84· «γίνεταί
 εὐρεῖν» = συμβαίνει νὰ εὕρῃ τις Ἦρ. 3, 639·
 καὶ ἔπειρ. ἀπαρ. «πολλὰκις γέγονεν, ὥστε
 καὶ τοὺς μείζων δυνάμει ἔγοντας ὑπὸ τῶν ἀ-
 σθενεστέρων κρατηθῆναι» Ἰσ. 6, 40· ἔτι δὲ
 καὶ ἔξεστιν, ἔστι δυνατόν· «θαυμάζω εἰ τοι
 γέγονεν, ἂν τὰ παρόντα ἀναλώσῃ, εὐπορήσῃ»
 Δημ. 3, 19· «τὰ γινόμενα λέγειν» = τὴν ἀλή-
 θειαν, ὅπως εἶνε πραγματικῶς Ἦρ. 2, 28·
 «γενομένης τῆς ἀπειλῆς» = ἐκπληρωθείσης Δημ.
 24, 141· δ) ἐπὶ χρόνου εἰς τὴν ἰδιαίτην σημ.
 «ἡμέρα, οὐδὲν γίνεταί», (ἡλίου, ἡ σελήνης,
 ἐπὶ ἀνατολῆς αὐτῶν Πλάτ. ἐπιν. 985), καὶ
 εὐθύς ἀφ' οὗ φάσκει· «ὥς δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ τῷ
 παιδίῳ ἐκκειμένῳ ἐγένετο» = ἀφ' οὗ ἐβράσεν ἡ
 τρίτῃ ἡμέρᾳ, τὴν τρίτην ἡμέραν ἀφ' οὗ τὸ παι-
 διὸν ἐξετέθη, ἀφ' οὗ ἡ τρίτῃ ἡμ. ἐπέρχεν Ἦρ.
 1, 113· «χρόνον γενομένου» = μετὰ παρέλευ-
 σιν χρόνου τινός Δ. Σικ. 20, 109· «ὥς γὰρ
 διετέθη χρόνος· ἐγγόνει ταῦτα πρήσσοντι» Ἦρ.
 2, 2· «πρὶν ἔξ μηνος γεγενῆσθαι» Πλάτ. Πρωτ.
 320· ε) ἐπὶ ἀριθμῶν καὶ λογαριασμῶν = συμ-
 ποσῶσθαι, ἐξαχόμενον ἀποδεικνύει· «ὁ γεγο-
 νῶς ἀριθμὸς» Πλάτ. ἀπολ. 36· «ἐγένοντο μύ-
 ρισι» Ξεν. Ἀν. 1, 9, 1· «τοῦτων πλήρωμα
 τέλει» ἐγγὺς διαχίλια γίνεταί ἡμῖν· τὸ γι-
 γνόμενον = τὸ ἐξαχόμενον λογαρισμὸς τινος Ἀ-
 ριστ. σφ. 660· μετγ. καὶ μεταφ. τὸ ἀποτέλε-
 σμα ἐρευνῆς τινός· ς) ἐπὶ εἰσπρατταμένων φύ-
 ρων καὶ χρημάτων, -δασμοί Ξεν. Ἀν. 1, 1, 8
 «τὸ ἀπὸ τῶν αἰχμαλώτων γινόμενον ἀργύ-
 ριον» = τὸ ἐκ τῆς πωλῆσεως τῶν αἰχμαλώτων
 εἰσπραχθὲν Ξεν. Ἀν. 5, 3, 4· «χρημάτα μοι
 γίνεταί», 7, 8, 3· «τὰ ἑαυτοῖς γινόμενα» =
 προσήκοντα Δημ. 6, 9· «τὸ γινόμενον κατὰ
 τὴν οὐσίαν τιθέναι» = ἔρανον, συνεσφοράν, 18,
 104· «τὸ γιν. κατὰ τὴν συγγραφήν», ὁ ἔπει-
 τα ἐξηγῆται διὰ τοῦ· «ὁ δὲ γενέσθαι τοῖς δα-
 νείσασιν», 35, 11, 12· πρὸλ. «ἀρροί οἱ ἐκ τῶν
 ζῶων γινόμενοι» = τὰ ἐκ τῶν ζῶων εἰσδη-
 μάτα Ξεν. Κυρ. 1, 1, 2· 2) μεταβολὴν καταστά-
 σης· «-ἐκ πλουσίου πένητα» Ξεν. Ἀν. 7, 7,
 38· «πάντα γ.» = πάσας τὰς δυνατός μορφὰς
 λαμβάνειν Ὀδ. δ, 417· ὡς «παντοίους γ.» =

πάντα τρόπον μηχανώμα· Ἦρ. 3, 124· «ἐξ ὧν»
 γαργυροῦ δημοτικῶς γεγονῶς» Πλάτ. πολ. 9,
 572· «χάρμα, φῶς τινὲς = χάραν, σωτηρίαν» Π.
 7, 82· «εἰ γίνονται» Αἰσχ. Ἐπει. 297· «οὐκ
 ἔχοντες δ, τὴν γίνονται» Θουκ. 2, 52· «-ἀλλο-
 παραδείγματι» Πλάτ. Γοργ. 525· καὶ περιφρα-
 στικῶς «καυλὸς τινὸς γίνονται» = καυλὸς τῆς θου-
 3, 23· «μηνυτὴς γ.» = μηνῶν, 3, 2· «αὐτοῦ γ.»
 Σοφ. Φιλ. 78· «μὴ προδοῦς ἡμᾶς γένῃ», πολ.
 585· «μὴ σαυτὸν θ' ἄμα καὶ κτείνας γένῃ», πολ.
 762· «μὴ ἀπαρηρθεῖς γίγνην» Πλάτ. Σοφ. 247·
 ἐνταῦθα ἀνὴρ, αἱ φράσ. α) μετὰ γιν. «γενόμενος»
 τῶν βασιλέων δικαστέων = εἰς τὸν ἀριθμὸν τ.
 βασιλ., δικαστ. παραληφθῆναι Ἦρ. 5, 25· «εἰς
 βουλῆς γίνεσθαι» = βουλευτὴν γ. Δ. Κάσ. 36, 41·
 «αὐτοῦ γιν.» = εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός· ἐργ. Σοφ.
 Κ. 565· «αὐτοῦ γ.» = κύριον αὐτοῦ Πλάτ. Φαῖδρ.
 250, «αὐτὴς ἐπιθυμία γ.» = περὶ αὐτῆς ἐπὶ τῇ ἐπιθυμίᾳ
 Δ. Κάσ. 61, 14· ἔτι παρὰ Βούτ. ἀμνοῦ γιν.
 καὶ τοῦ πνεύματος Μ. Ἀκου. τ. 2, σ. 63· Σοφ.
 παρ' Εὐστάθιου «τῆς ἀντιπέραν γινόμενης ὁλῆς»
 = φθίσας τὴν ἀντιπέραν ὁλῆν· ἢ μετὰ δοτ.
 «ἡδομένους ἡμῖν οἱ λόγοι γεγονάσιν» = χαίρειν
 μεν διὰ ταῦτα Ἦρ. 9, 46· «οὐκ ἂν ἔμοιγε
 ἔλπομαι τὰ γέγοντα» Ὀδ. γ, 298· «τὰ γιν.
 γίνονται» = ἀποδοῦναι καλὰ Ξεν. Ἀν. 6, 1· «τὰ
 αὐτὰ σφάγια ἐγένετο (χρηστά)» Ἦρ. 9, 61· «τὰ
 διαβατήρια ἐγένετο» Θουκ. 5, 55· γ) μετὰ πρὸς
 «ἐν μεγάλῃ ἐξουσίᾳ, ἐν ἡδοναῖς» Πλάτ. Γοργ.
 256· «ἐν σκέψει περὶ τινος», 9, 858· 3) ἀπὲρ-
 χομαι, φθάνω, ὑπάγω μετὰ τῶν προαλλομένων ἐν,
 πρὸς, ἐπὶ, κίνησιν σημαίνουσιν· «-εἰς τιν» Ἦρ.
 5, 86· «ἐν τινι» Ξεν. Ἀν. 4, 3, 29· «ἐπὶ τόπῳ»,
 3, 4, 49· «πρὸς τοῖς γεροφόροις» Πλάτ. Δαίμ.
 494· «πρὸς ἡδονῇ, ἐπὶ τέλει», 7, 532· «πρὸς
 τὸ ἴσθαι», 10, 603· «ἐνταῦθα λόγον γεγονάσιν»,
 9, 888· «κατὰ τὴν λήμνην, Φαῖδρ. 114· μετ.
 «ἐν αὐτοῖς ἐγένετο» = ἦλθεν εἰς τὸν αὐτοῦ του,
 εἰς τὰς φράσεις του καὶ ἐσυλλογίσθη Ξεν. Ἀν.
 4, 5, 17· οὕτω καὶ «ἐντός αὐτοῦ γίνεσθαι»
 Ἦρ. 1, 119· Ὁοὶν περιγραφικῶς «ἐν ποιήσει»
 «ἐν περὶ γινόμενα» = ἐνασχεύεσθαι· εἰς τι καὶ
 «περὶ τὸ συμβουλευμένον» Ἰσ. 3, 12· «σὺν τινι
 γ.» = πρὸς τὸ μέρος τινος εἶναι Πλάτ. ἀπολ.
 32· «ὑπὸ τινι γ.» = ὑποτάσσασθαι τινι Θουκ.
 6, 86· «εἰς ἀνθρωπίνων γ.» = ἀποθνήσκειν Ἦρ.
 4, 4, μετγ. πρὸλ. καὶ διὰ 4) κοσμεῖν· «οἱ
 τριχίδες εἰ γενοῖσθ' ἑκατὸν ὄβολον» = ἂν 100
 ἀξίωσιν ἕνα ὄβολον Ἀριστ. Ἰππ. 662· «ὁ σί-
 τος ἐγένετο ἐκακίδεκα δραχμῶν» Δημ. 34, 39.
 Γινώσκω, ἰων. γινώσκω, μελ. γινώσκειν,
 εὐκτ. πλ. γινώσκω, παθ. γινώσκεισθαι, αὐρ.
 ἔγνων, ὑποστ. γνῶ, ἐπ. με ἐπεκτ. γνῶν, γινώ-
 σκειν, γινώσκει, εὐκτ. γνῶν, προστ. γνῶθι, ἐπαρ.
 γινώσκει, ἐπ. γινώσκων, μετγ. γνῶν, παρκ.
 γινώσκει, π. παρκ. ἔγνωνται, ῥ. ἐπὶ θ. γινώσκων
 (ῥῖξ. γνω, νοέω, λατ. gno-sco, νοῖν, σαλαρε-
 gn-ἡ)· γινώσκω, εἰδέναι, καταλαβέναι (ἐπι-
 στήμην λαμβάνειν, ἀντίθ. τῷ δοῦναι Πλάτ.
 Θεαιτ. 209)· εὐδ νῦ τις αὐτὸν γινώσκειται = πρὸς
 βλάβην του θὰ τὸν γινώσκῃ Ἰλ. σ, 270· «τοὺς
 αἰτίους» Πλάτ. Φαῖδρ. 116· «τὴν φωνήν» = ὁ
 ναγνώσκειν, Πρωτ. 310· «γ. οἴους αὐτοῦ» =
 θέλετε γνωρίσαι ὧσαν ποταί τινες ἀνθρώποι· οὐδ

φάνονται Ξεν. 'Αν. 1, 7, 4' και 'γ. τινός γινόμενος' = παρετήρησεν ότι ωργίσθη 'Οδ. φ. 36, ψ. 109: "έμοῦ ποιοῦντος" Ξεν. Κυρ. 7, 2, 18. Σονλθ. ακολουθεῖ ότι και ὡς "έγνω τον 'Ποιδον δτι ἦν σοφός" Πλάτ. πολ. 5, 466, και μετά μτχ. "έγνωαν μιν οἰωνόν ένότα" 'Οδ. α. 532. "γνόντες οὐδεμίαν σφίσι τιμωρίαν οὐ σκεν" = οτι οὐδεμίαν έλλμδανον βοήθειαν Θουκ. 1, 25. "έγνωαν ήττημένους" = παρετήρησα ότι ήττήθην 'Αριστ. έππ. 658. 2) έν γέν. καταλαύνω" "πᾶς ὁ γιγνώσκων" = πᾶς φρόνιμος Πλάτ. πολ. 1, 347. "χάριν γ." = χάριν οἰδα' μτγ. 3) νομίζω, κρίνω" "εἴ τις αἰστέτι-οὐκ ὀρθῶς γινώκει" Δημ. 4, 29. "έγνώκασι τον θάνατον πστ. κοινόν εἶναι" Ξεν. 'Αν. 3, 1, 43. "ὁρθῶς περί τινος" 'Θουκ. 2, 22. μέλιστα έπι δικαστικῆς αποφάσεως. "ή παρανόμως γνωσθεῖσα θίατα" = ή παρίνομος απόφασις, κρίσις των διατιτητων Δημ. 33, 33. "κρίσις έγνωσμένη υπό των έχθρών" 'Ισ. 6, 30 και έπι απόφασιων της βουλῆς και του νομοθέτου. "χαλεπόν τι γ. περί τινος" = σκληρῶς πρὸς τινα προσφέρωται Δ. 'Αλ. 517. έν γέν. = ψηφίζεσθαι, αποφασίζειν μετ' αὐτ. και άπκρ. "σὺ δ' αὐτὸς γνωθ' τίνα πέμπειν δοκεῖς" ὅθεν "έγνωσάντων εἶναι" = εἶναι απόφατισμένον Λουκ. Ν. γρ. 3, decessuo, judicio. 4) έπι οικικῆς μίξεως Πλουτ. Ν. Δ. Ματθ. 1, 25, μέλιστα έκκλ. 5) ὁ Πινδ. μτχ. ένερ. "γνώτομαι Κόρινθον" = γνώριμον, γνωστήν ποιήσω. αἰνέσω, 'Ο. 13, 3. "πρωτον μὲν 'Πραν κελεύεσθαι γυναικ' τ' έπιττα "έφείλομεν" 'Ο. 6, 89, cognosco.

Γιδόαν, πόλις Μεσοποταμίας.
Γιδόα, ή σύζυγος του Κομνηνού Πλουτ.
Γιδή ή έν κύρ. Σουιδ. έδε Ιάκωβ 4, 4.
Γιδάμα, πόλις Μεσοποταμίας Πτολ.
Γιδέριχος, ὁ ὁ Βάνδαλος Γενζέριχος έν 'Αφρικῇ έδε Γεζέριχος.
Γιδέ, είδος κασσίας Γαλην. π. άντιδ. 1, 13.
Γιδιλλία, πόλις Λακωνική, τό υπό των άργαίων Γάθων Γ. Κεδρ. 1, 120' έδε γαθονίξ.
Γιδίς, έδε γιγθίς.
Γιδιγμο, ὁ βεσλεύς των Βαβυλωνίων Αἰλ.
Γιδιγίς, ή πόλις Μαυριτανίας 'Αγκθόμ.
Γιδδα, πόλις Μαυριτανίας Τγγιτ. Στ. Βυζ.
Γιδδων, ωνος, ὁ στρατηγός έν 'Αφρικῇ έπι Ουνιολίου.
Γιδιγάμαι, έθνος έν Μαυριακή και Κυρηναίχ, Στ. Βυζ.
Γιδιγάμαι, Λιβυκόν έθνος Στ. Βυζ.
Γιδλινα, έδε άλλξ.
Γιδλινα, ὁ Καρχηδόνος τις Πτολ.
Γιδλό-θρωτος, έδε Γελλώ.
Γιδλός, ὁ 1) Τεραντινός 2) άνδρ. έν. 'Ανθ.
Γιδλός, έτερόθελος 'Ησυχ = άλλος μετά δίγαμ.
Γιδάσαι, έδε γίς.
Γιδάνα, έδύγανα 'Ησυχ.
Γιν, έδε Γ.
Γινάια, ή χωρίον έν Σαμαρεί' 'Ιώσ.
Γινδάνες και Γινδάνες, έθνος έν τη Συριακή χώρα της 'Αφρικῆς 'Πρ. 4, 176.
Γινδαρα, κόμη 'Αντιοχείας, κάτ. Γινδαρούς.
Γινδαρούς, ή κόμη της Κυρηνητικής, κάτ. Γινδαρούς και Γινδαρούς.

Γινζέριχος, Γεζέριχος, και Γεζέριχος.

Γινίς, έδε γνίς.

Γίννος, έδε θννος.

Γινναθρίς, κόμη Παλαιστίνης 'Ιώσ.

Γιννος και γιννός και γιννος, ὁ 1) ὁ νίος ή μόνος 'Αριστοτ. 'Ι. Ζ. 724, hianus 2) μικρός άνάπκρος έπκρος Στράβ.

Γινόμαι, έδε γίγνομαι.

Γινώσκειν, παθ. τῶν γινώσκω και γιγνώσκω, μτχ. έγνωσμένος = άπο ατισμένος, ducretus, noscor, cognoscor.

Γινώσκω, έδε γιννώσκω.

Γίξαι, χωρήσαι 'Ησυχ.

Γίο, έδε οὐ.

Γίπον, έπον 'Ησυχ. έτι = έπον = μύθογρ Kusteri είκασία.

Γίρ, έδε Γίρ.

Γίργιρι ή Γίργυρι τό, ὅρος έν Λιβύη πρὸς νότον των Σύρτων Πτολ.

Γίργις, έδε Γεργίθες 5.

Γίς, Ιμάς, και γή, και Ισχή: 'Ησυχ. έν τῷ Ισχή: πθων. άντι Ισχύ: ὡ: κα γίς = ές και γιμάται = μασιτίξαι: πρὸλ. Ιμάτας.

Γίς, ή 'Επουρις (φωτίν) Δ. οστ. 4, 46 σημειωται.

Γισάμεναι, είδέναι: 'Ησυχ. έτρ. έλ του είδωαι.

Γίσας, φθίσας, 'Ησυχ. = φθίσας.

Γισχόν, έπον 'Ησυχ.

Γισιον, μικρόν τέτρο: 'Ησυχ.

Γισιρα, πόλις της Ιδίας, 'Αφρικῆς Πτολ.

Γισκων, ωνος, ὁ Γέκων 'Ηλους.

Γισαα, έδε γέισον.

Γιστία, Ισχήρα 'Ησυχ.

Γιστία, Ιστούργοι 'Ησυχ. πρὸλ. 'Ιστία.

Γισχάλα, ων, τῷ πῶλ της 'Αλκίλιας 'Ιώσ.

Γισχόν, άντι Ισχόν 'Ησυχ. π. δλ. βισχόν, έτι γίττα = Ιττία.

Γιτάναι, πόλις της 'Ηπείρου Αἰδ.

Γιτθά, φρούριον της Γαλιλίας 'Ιώσ.

Γιτιάδας, α, ὁ μετῆλων γωνευτής, άργυρέων και θυνων ποιητής Λακιδαιμόνιος Πλουτ.

Γίττα ή Γίττη και Γέττη 1) πρωτεύουσα των Φιλισταίων, κάτ. Γιτταίος 2) πόλις, βραδύτερον κόμη της Σαμαρείας.

Γίττων, γέιτων 'Επιγρ. άττ.

Γιχθίς ή Γιθίς, πόλις έν τη μεσημέρ παραλίφ της μικρῆς Σύρτιως Πτολ.

Γιώρας, έν. κύρ. Σουιδ.

Γλαβρίων, ωνος, ὁ 'Ρωμ. έν. Glabrio, «ὁ πένυ» 'Αριστ. 'Ακλίου, Μανίος Γλ. Πλουτ.

Γλαβρος, ὁ 'Ρωμ. έν. Glaber, ὅδα-ίνος.

Γλαγώ (γλάγος) είμαι γαλίεντος, πλήρης γάλακτος: «σπέρματι γλαγόντι» 'Ανθ. (9, 384, 23).

Γλαγάζω, έδε κλαγγάζω.

Γλαγέας, γεγαλακτωμένος 'Ησυχ.

Γλαγεό-χροοι, 2 (χροοι) ὁ έχων χρῶμα γάλακτος Γέττ. χιλ. 527.

Γλαγερός, (γλάγος) 3' γαλακτερός, πλήρης γάλακτος 'Ανθ. 6, 154.

Γλαγερό-χροοι ή γλαγεό-χροοι: ή γλαγό-χροοι, 2 (χροα) γαλακτόχροοι, Γέττ. 527.

Γλαγής, έδε γλαγεί, εὐγλαγής, περιγλαγής.

Γλαγέεις, 3' τῷ άνωτ. -μαζοί 'Ανθ. 5, 58' γάλακτι κατῷ τῷ χρῶμα ὁμοιοι: -μύζα 'Οπκ. άλ. 4, 113, lacteus.

Γλάγος-πῆξ, -γαυλός, ἡγος, 2 (πῆγνυμι) ὁ δι-
οῦ ἢ ἐν τῷ πῆγνυται τὸ γάλα Ἄνθ. 34 (6, 35).
Γλάγος, τὸ γάλα Ἰλ. 6, 471 καὶ μτγν.
Γλαγός-τροφος, 2 (τρέφω) ὁ μετὰ γάλα τρε-
φόμενος Ἀνδρ. 1260.
Γλαγός-φόρος, 2 γλακτοφόρος.
Γλαγός-φρων, ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἀγανόφρων Ὁρφ.
λθθ. 301.
Γλαγός-χρους· ἔδε γλαγεόχραιοις.
Γλαγόνων· θηλάζων. μήπω ἀπογαλακτισθεῖς
Ἄνθ. Παλ. 9, 384, lactescens.
Γλάζω· κλάζω Πίνδ. ἀποσπ. 64· «γλ. μέρος»
= ἐκδίδω φωνὴν ἐξ ἐμαντος, φωνάζω Θεοκρ. 1, 1.
Γλαγινός, ὁ, γλιννοί· «τὰ λαμπρόσματα τῶν
περικεφαλαίων, οἷον ἀστέρες» Πούχ. ἄνθ' οὗ
γλάζινος Ἐτ. Μ. 232, 40.
Γλαζάζω· ἔδε κλαγγάζω.
Γλαζάω, ὅθεν γλαζώντες = μεστοὶ γάλακτος,
ὡς ἐκ τοῦ γλαζάω, γλαζώνων Πούχ.
Γλακκός· γαλαθῆνός αὐτόθι ἔδε γαλακτουγέω.
Γλακτο-φάγος, 2 γαλακτοφάγος, γάλα
τρώγων.
Γλακτο-δοτέω· ἔδε γαλαδοτέω.
Γλακτο-φόρος 2 γαλακτοφόρος μτγν.
Γλακτό-χρους· γαλακτόχρους.
Γλάματα· ἀστράγαλοι Πούχ. talī.
Γλάμα, γλαμάω· λήμη, λημάω Πούχ.
Γλάμα· λήμα· κατά τοὺς ἀττ. lippio.
Γλάμη· λήμη Πολυδ. 2, 65, lippitudo.
Γλαμία· πόλις, Κρήτης Πούχ.
Γλάμμα, παρὰ τὸ γλάπτω, γλάφω, ὡς γράμμα
παρὰ τὸ γράφω γραμ.
Γλάμος· μύξα Πούχ. πρβλ. γλάμυξος.
Γλάμπειν ἢ γλάπτειν· πίνειν ἢ πεινεῖν Πούχ.
πρβλ. λάπτω.
Γλάμυξός· γλαμάω ἀρ. λεξ.
Γλάμυξος, 2 ὁ λήμης ἔχων εἰς τὰ ὀμμάτια
(σφαιλιάρας) Ἐτ. Μ. 232, 42, lippus.
Γλαμυρός, 3· τῷ ἀνωτ. Σχολ. Ἰλ. ω, 192.
Γλαμφός· ἔδε γναμπός.
Γλαμ-ώδης, 2 (γλάμα)· «ὃ ληρὺν τοὺς ὀ-
φθαλμούς καὶ διδύρους αὐτοὺς ἔχων» (Σουῖδ.
ἔξ Ἀριστ. βατρ. 588)· «καὶ μιστοὺς ἀκαθαρ-
σίας», ἔκκλ. 254, Σχόλ. gramiosus, lippus.
Γλάμων, 2· τῷ ἀνωτ. Ἀριστ. ἐκκλ. 254, 398.
Γλάνδουρον· πόλις Ἰσπανίας Πτολ.
Γλάνις, ἴδος καὶ ἴος, ὁ καὶ ἡ εἶδος ἰχθύος κομ.
Ἀθῆν. 7, 311, καὶ γλάνις γραφόμενον.
Γλάνις, ἴδος· 1) ἀδελφὸς τοῦ Βακίως, προφῆ-
της 2) ποτ. Καμπανίας (λατ. Silurus), νῦν
Garigliano 3) ποτ. Εὐρουσίας 4) ποτ. Ἰση-
ρίας Στ. Βυζ.
Γλανόν· πόλις τῆς Νιχιδωννήτης Γαλλίας, κατ.
Γλανκοί Πτολ.
Γλάνος, ὁ· ἡ θάνα· Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 5.
Γλάξ, ἡ· φυτὸν μετὰ γαλακτώδη γυλὸν ἀρ. λεξ.
Γλάπτω· ἔδε γλαφω.
Γλάρις, ἴδος, ἡ· ἐργαλεῖον, δι' οὗ κοιλ' αἰνοῦσι
καὶ τορεῦνται πίτρα· καὶ εὖλα οἰκοδόμοι καὶ
λιθοξόοι ἀρ. λεξ. sc. lippum.
Γλάρ-πους· ἀνθρωπ. τῆς νύκτου Δήλου.
Γλάρος· λάρος Ἰερωνύμ. 96, latus.
Γλάσσα· ἰοε γλώσσα.
Γλάσσω· μωρός, ἀνούστατος Ζωναρ. 439.

πρβλ. γράσος, stultus, insipidus.
Γλαυγαγνικαί· Ἰνδοὶκὸν ἔθνος μεταξὺ Ἰνδο-
σποῦ καὶ Ἀκασίου Ἄρρ. ἔδε Γλαυσαί.
Γλαυκά· ἔδε γλαυξ.
Γλαυκείος· Ρωμ. Glaucius, Glaucia, Λού-
κιος Γλ. Οὐδρος· ἀνθρ. ὄν. ἐκ Πλακεντίας.
Γλαυκείος, 3· ἐκ τῆς γλαυκός Ἀρχαδ. 41, 14.
Γλαυκίτης, ὁ 1) Ἀθηναῖος· α) ὁ θασσαυρὸς·
λαβ καὶ πρεσβυτέρης· 6) Κηφιστιεύς· 2) Δακί-
λιεύς· 3) Χαλκιδεύς Αἰσχίν. Ἐπιγρ.
Γλαυκίη· 1) μία τῶν Νηρηίδων 2) νόμῳ τῆς
ἐν Ἀρκადίᾳ 3) μήτηρ τῆς τρίτης Ἀρτέμιδος·
Κικ. 4) Δαναΐς τις 5) θυγ. τοῦ βασιλ. Κρίωνος·
ἐν Κρίωνθ, γυνὴ τοῦ Ἰάσονος· 6) ἡς καὶ
ἐν Κρίωνθ 9) θυγ. τοῦ Κυρρέως· ἐν
Κρήνῃ ἐν Κρίωνθ 8) Ἀμαζών· αἰχμητὴς
Σαλαμίν· 7) θυγ. τοῦ Κίκνου· βραβύς αἰχμητὴς
τοῦ Τελαμωνίου Ἀλκάντος· 8) Ἀμαζών
λῶτος τοῦ Τελαμωνίου Ἀλκάντος· 9) ἀνδρ. ὄν. ἐκ
Χίου 10) Ἀθηναῖος· 11) ἄλλαι ἐν Ἀθ. 12) νύσταθος·
ἰωνία παρὰ τὴν Μυκάλην.
Γλαυκίη-πύρος, 2 (γλαυκός κορίνθιος) ὁ
κοματῶν γαλάζια κόμματα· κλύδων Ἐμπεδ.
142, Φαδρ. βιβλ. 1, 478.
Γλαυκία· 1) θυγ. Σαλαμίνος 2) πολὺν
ἰωνία, κατ. Γλαυκίης καὶ Γλαυκίως Στ. Βυζ.
Γλαυκίας, οὗ, ὁ 1) Ἀθηναῖος, Ἐλευσίνιος,
ἐκ τῆς γλαυκός· 2) χωνευτὴς μετάλλων ἀγλαματοποι-
ῶν 3) Κροτωνιάτης Ὀλυμπιονίκης· 4)
ἐξ Αἰγίνης 5) Κροτωνιάτης Ὀλυμπιονίκης· 6)
ἡγεμὸν τῶν Ταυραντίων 7) ἡγεμὸν τοῦ ἰπ-
πικοῦ ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἄλλοι.
Γλαυκίαι, (ἐκτὸς τοῦ Ὀππ. κον. 3, 70, μόν.
ἐν μτγ. ἀπαντᾷ) γλαυκίων ἐπὶ λέοντων παρ.
λαϊόντων· πυρῶδες καὶ καταπληκτικὴν βλέπων
= ἀγριοῦμενος Ἰλ. υ, 172· ἐπὶ ἀνθρώπων Ἰλ.
7, 10· μεταφ. στίλβων ἐπὶ λίθων Δ. Περ. 1121.
Γλαυκίδης· 1) Ἀθηναῖος ἀρχὼν 2) Ἀδουή-
νός 3) ἱατρός καὶ συγγραφεὺς Ἀθῶν.
Γλαυκίδιον, ὄπικ. τοῦ γλαυκός· θαλάσσιος
ἰχθύς Ἀθῆν. 7, 295, ὄρθ. γλαυκινίδιον.
Γλαυκίς· φαῖνομαι γαλάζιος Στραβ. σ. 222.
Γλαυκινίδιον, τὸ ἔδε γλαυκίδιον.
Γλαυκίνος, 3· γλαυκός Πολυδ. 4, 117, glaucus.
Γλαυκίον, τὸ 1) φυτὸν γαλάζιον Διοσκ. 2) ὁ
δάτιον πτηνὸν μετὰ γαλάζια μέρη Ἀθῆν. 9, 355.
Γλαυκίος· γλαυκός Διοσκ. 2, 211 γλαυκίος·
«ὃ τὸ γλυτὸν ἔχων ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, παρὰ τὸ
γλαυκός, ὁ ἐστὶ λάρυξ» Ἐτ. Μ. 233, 26.
Γλαυκίπη· ἡ μία τῶν Δαναίδων Ἀπολλ.
Γλαυκίππος, ὁ Ἀθηναῖος· α) ἀρχὼν
πατῆρ τοῦ Ὑπερείδου, υἱὸς Διοσκρίτου τινός
γ) υἱὸς τοῦ Ὑπερείδου, ῥήτωρ 2) ῥήτωρ ἐκ
Καππαδοκίας καὶ ἄλλοι.
Γλαυκίς, ἴδος, ἡ μήτηρ τοῦ ῥήτορος Ἀπολλ.
Γλαυκίς, ἴδος, ἡ μήτηρ τοῦ ῥήτορος Ἀπολλ.
Γλαυκίσκος, ὁ 1) ἰχθύς γαλάζιος τὸ χροῖμα
Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 30· 2) φυτὸν τῆς Ἀθῆν. 2, 62
ἔδε γλαυκίον.
Γλαυκίον, ὁ· ὁ γλαυκός ἐκ Κρίωνθ, διδ-
σκαλὸς τοῦ Ἀνθιμίου Πλίν.
Γλαυκο-ειδής, 2· γαλάζιος τὴν ὄψιν Σχολ.
Ἰλ. π. 34.
Γλαυκοθέα, ἡ 1) Λευκοθέα Μ. Ἐτ. 27 μὴ
τῆς τοῦ Αἰσχίνου, τιμητικὸς σταθμ. 18, 130.
Γλαυκοθή· ἔδε γλαυκονόμη.

Γλαυκόματος, 2 γλαυκός, γαλαζίους έχων ὀφθαλμούς Ἀνθ. 908 (309).
Γλαυκόν, τό· 1) ἀκρωτ. ἐν Αἰγύπτῳ· 2) πόλις ἐς τὴ μεσογειότερα τῆς Αἰγύπτου πρὸς δυσμὰς Πτολ.

Γλαυκόνος, ὁ ἢ Νηρηΐς Ἦσ.

Γλαυκὸπιον· ἴδε Γλαυκώπιον.

Γλαυκός, ὁ Ἀ'. 1) ὁ ἐπικαλούμενος Πόντιος καὶ Ἀνθρόδωρος, υἱὸς τοῦ Ἀνθρόδου καὶ τῆς Ἀλκυόνης, ἀλιεὺς καὶ ἐπιτόχειος κολυμητῆς, πατρὶν δὲ εἰς τὴν θάλασσαν, συγκατετάθη μετὰ τῶν λοιπῶν θαλασσίων θεοτήτων, γενόμενος ἡμίτερος μάντις, παρ' οὗ καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐδιδάχθη τὴν μαντικὴν Ἀθην. 2) υἱὸς τοῦ Σισύφου, βασιλέως τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Μερόπης πατρὸς τοῦ Βελλεροφόντου, σπαρχοῦς ὑπὸ τῶν ἰδίων ἵππων, οὗς ἔτρεφεν ἐν Ποντιαί, κόμη τῆς Βοιωτίας· 3) υἱὸς τοῦ Μίνωος, βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασίφης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀνθρόδου καὶ τοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις πατρὶν καὶ μὲν διώκων εἰς μέλιτος πῖθον ἔπεσε καὶ ἐπύγη· 4) υἱὸς τοῦ Ἱππολόχου καὶ ἔγγονος τοῦ Βελλεροφόντου, στρατηγὸς τῶν Ἀρκίων καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πολιορκίαν Ἰλ. 5) υἱὸς τοῦ Πριάμου· 6) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος φονευθεὶς ὑπὸ Λιάντος τοῦ Τελαμωνίου· 7) ἀγαλατοποιὸς Χίος σύγχρονος τοῦ Κρόνου, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος μετεχειρίσθη τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου εἰς διάφορα τεχνικά ἔργα Ἦρ. 8) ἀθλητῆς Καρύστιος Εὐδαιμόνιος, δις νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας καὶ ἀτάνεις εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς Παισ. καὶ ἔλλοι· Β'. ποτ. 1) τῆς Κογχίδος Ἑτραβ. 2) τῆς Καρίας ἐκβάλλον εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ κληθῆναι Γλαυκὸν κόλπος· 3) ὁ Γλαυκὸς κόλπος ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας νῦν κόλπος τοῦ Μάκρυ· 4) ἐν Πατρῶσι Παισ. Γ'. ἵππος τοῦ Πασειδῶνος Σχολ. Ἰλ.

Γλαυκός, (γλαυκός, λεύσσω), 3' κυάνεος στίλβων, ἐπὶ λάμπειν οὐρανοῦ ἀνεφέλου τὸ γλαυκὸν χρῶμα συνίσταται «ἐκ κυανοῦ κεραυνομένου» Πλάτ. Τιμ. 68. Ὅστω λέγεται ἡ θάλασσα Ἰλ. π. 34' ἡ λίμνη Σοφ. ἀποστ. 341, 423· ἄλλως, στίγμα ἄλιον Ἑβρ. Πλ. 407. 1517· «ἔμα Ἀριστ. θεσ 45'—ὁράκοντες Πινδ. Ὀ. 8, 37, ὑπερ ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ, φοβεροὶ φοδερόφθαλμοι· προβλ. γλαυκώπις καὶ γλαυκά Ἀθήνα Ἑβρ. Ἦρ. 754 ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν Ἦρ. 4, 108, καὶ μετὶν. ἐπὶ κυανοπαρεῖνου χρώματος· ἐλάα Σοφ. Οἰ. Κ. 707—ὁπώρα, Τρ. 700—γλήν Ἑβρ. Ἰκ. 258 ἀπλῶς λάμπων, φωτεινός—ἦν ὁ Θιόκρ. 16, 5' Σελήνη Διονυσ. 2' ἀστέρης Ἰμερ. ἐκλογ. 237 Θεοκρ. caesius, lucidus, splendidus.

Γλαυκός, ὁ γαλαζίος ἐσθλὸς θαλάσσιος ἰχθύς Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 17 καὶ Ἀθην. πολλαχού ἐκ τῶν κομ.

Γλαυκότης, ἦτος, ἡ ἡ γαλαζίος ἦτος ὑπόλευκος βαφή, καὶ ἡ τοιαύτη ὄψις λαβ. Γατ.

Γλαυκὸ-ὀφθαλμος, 2' γλαυκώματις ἡ γλαυκώματις Διοσκ.

Γλαυκὸ-φεγγής, 2' ὁ γλαυκὸν λάμπειν παρῶν Νικητ. εὐγεν. 8, 110.

Γλαυκὸ-φώβιδας· Ἰππους εὐγενεῖς Ἠσυχ.

Γλαυκὸ-φώτος, 2' γλαυκωφεγγής· «σιελήν ἡ γλαυκ. καὶ φαισφόρος σφαῖρα σιελήνης Κ. Μανασ.· χρομ. 67.

Γλαυκὸ-χαίτης, ὁ (χαίτη)· ὁ χαίτην γλαυκὴν, γλαυκὰς τρίχας ἔχων Χοιροβοσκ.

Γλαυκὸ-χρῶς, οὗς, ἐλαία 2, (χρῶς)· γλαυκὸν ἔχουσα χρῶμα, καὶ τὰ φύλλα τῆς Πινδ. Ὀ. 3, 13' καὶ ἐπὶ ὀφθαλμῶν μετὶν.

Γλαυκὸν· γλαυκὸν ποιῶ Ἑτ. Μ. = γλαυκός· γίνομαι, μάλιστα ἐπὶ ὀφθαλμῶν περιπίπτω εἰς τὸ πάθος γλαυκῶμα Ἰπποχρ.

Γλαυκ-ὠδης, 2 (γλαυός, εἶδος)· ὁ ἐκ τοῦ εἶδους καὶ τοῦ χρώματος τῆς γλαυκῆς· ὄρνιθες Ἀριστοτ.

Γλαυκῶμα, (γλαυκῶμα)· πάθος καὶ σκότισμα τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ δι' ἐπιδερμίδος ἥ στίγματος γαλαζίου (πανάδα) Ἀριστοτ. οἱ μετὶν εἶπον οὕτω καὶ τὴν σκότισιν τοῦ κρυσταλλώδους φακοῦ (τὸ ἀσπράδι), ἀλλὰ τοῦτο λέγεται ὑπόχρησις Π. Λιβν. glaucoma.

Γλαυκῶν, ἄνθρωπος, ὁ ὄν. ἀνδρῶν σφηνίστατον Ἦρ.

Γλαυκώπιον, τό· ἡ Ἑβρ. τῆς γλαυκώπιδος Ἀθηνᾶς, ἀρόπολις τῶν Ἀθηνῶν Ἑτραβ. 7, 299 καὶ ἀρ. λαβ.

Γλαυκώπιον, ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀκροπόλει· κατὰ δὲ Ἑτ. Μ. καὶ ὁ Λυκαετῆς· «Γλ. ὄρος».

Γλαυκώπις, ἴδος (γλαυκὸς ὠψ)· ἡ γλαυκὸς, στίλβοντες, λαμπροὺς ἔχουσα ὀφθαλμοὺς Ἀθηνᾶ, γλαυκὸφθαλμος, πολεμικὸς καὶ καταπληκτικὸς ὀφθαλμοῦς ἔχουσα Σχολ. Ἰκ. ε, 485· ὁ Ἰδρυς· καλεῖ οὕτω τὴν Κασσάνδραν, Ἀνθ. 9, 189 ὁ δ' Ἑμπεδοκλῆς τὴν σελήνην Πλούτ. κ. σελην. 21.

Γλαυκ-ωπός, 3' γλαυκωμάτης.

Γλαυκώσις (γλαυκῶσις)· ἡ διὰ γλαυκώματος τύφλωσις.

Γλαυκ-ὠψ, ὠπος, 2' γλαυκώπις· ὁφεις, ὀφκόντες· Πινδ. Π. 4, 249· Ἀθηνᾶ Ὀρφ. ὕμν. 13, 14.

Γλαυκός· εἶδος γ. τῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλαυός· εἶδος γ. τῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλαυός· εἶδος γ. τῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλαυός· εἶδος γ. τῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλαυός· εἶδος γ. τῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλαυός· εἶδος γ. τῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλαυός· εἶδος γ. τῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλαυός· εἶδος γ. τῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλαυός· εἶδος γ. τῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλαυός· εἶδος γ. τῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλαυός· εἶδος γ. τῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλαυός· εἶδος γ. τῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλαυός· εἶδος γ. τῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλαυός· εἶδος γ. τῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλαυός· εἶδος γ. τῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλαυός· εἶδος γ. τῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλαυός· εἶδος γ. τῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλαυός· εἶδος γ. τῶνος Πολυδ. 7, 78.

Γλάφυ, τό· κοίλωμα, σπηλαιον 'Πο. έρ. 531·
caverna.

Γλάφυρα, ας, ή· όν. γυν. μάστιγα έν Καπ-
παδοκία· α)μήτ. 'Αρχελάου, βασιλείως της Καπ-
παδοκίας· 6) θυγ. τοῦ 'Αρχελάου εκ Καππαδο-
κίας, νόμφη τοῦ 'Ηρώδου Ιωσήφ. καί άλλ. 'Επιγρ.

Γλάφυραι ή Γλαφυραί· 1) πόλις της Θεσσα-
λίας· 'Ιλ. 6, 712, κάτ. Γλαφυρεύς· 2) τόπ. έν
Κιλικία δυτ. της Ταρσού Στ. Βούζ.

Γλαφύρας· 'Ιδε γλαφυραί.

Γλαφύρια, ή (γλαφυρίς)· λειότης, λεπτότης,
έπί μαρμαίρου Πλουτ. Πυρρ. 8, καί μεταφ. πι-
θανότης, κάτ. Στωϊκ. 14, elegantia.

Γλαφυρο-λύττειρα· άρμολίως είτε κομφώς
λύουσα, άναπτύσσουσα· =βέβλον 'Ομήρου·
Τξείξ. έηγ. είς 'Ιλ. 3, 1.

Γλαφύρος· όν. κύρ. σάλπιγχοῦ 'Ανθ. Παλ.
9, 266.

Γλαφύρος, καί Γλαφύρας, α, ό· 1) υιός
τοῦ Μάγνητος, Θεσσαλός καί ιδρυτής τῶν Γλα-
φυρῶν Στ. Βούζ. 2) αὐλητής 'Ανθ.

Γλαφύρος, 3 (γλάφω)· βαθυλόγος, κοίλος·
σπέος, βραχώδες σπήλαιον· ναῦς 'Ιλ. 6, 516·
=φύρμιγς=καμαρωτός κοιλωμένη 'Οδ. 9, 257·
"λιμήν βεθέως κείμενος, υπό βράχων ύψηλῶν
περιεχόμενος" 'Οδ. μ. 305· =άρματα Πινδ.
Ν. 9, 28· =χόσων 'Ανθ. 7, 578, έν γένει

Ξεσμίνος, τετρονευμένος, ύαλιστερός, κομφής·
=κηρίον 'Αριστοτ. 'Ι. Ζ. 4, 11· μεταφ. "ώ
γλαφυρότατε καί σοφώτατε" 'Αριστ. όρν. 1292·
=βίος γλ. καί άστέιος· Πλουτ. Μαρ 3· "είτι
κομφών, ή γλαφυρόν ή σοφόν οίεσθαι τῶν σαυ-
τοῦ πραγμάτων" Διον. κωμ. 'Αθην. 8, 381·
=σοφός ταῦτ' οίκονομήσει καί γλαφυρός καί
ποικίλος· 'Αλεξ. αὐτ. 3, 107· "γλ. χείρ"

=επιτηδεία, τεχνήματα Θεοκρ. έπ. 7, (6, 337)
"τό γλαφυρόν"=ή χάρις, ή ήδότης, ή λεπτότης
Πλουτ. Μαρκ. 14, elegantia "γλ. δειπνάρειον"

'Αθην. 4, 156· "γλ. έμβυμμάτια" 'Αναξίππ.
9, 404 (5. 35)· καί έπίρ. π. χ. =Έχειν 'Αριστοτ.
πολ. 2, 10, elegans.

Γλαφυρότης, ή· γλαφυρία, μεταφ. Λουκ.
Δημ. 6.

Γλάφω (γλάφ-ω, γλαφ-υρός, λατ. glaber, ανσφρ.
glabro Κούρτ.)· κοιλάνω, κοίλωμα ποιῶ· "ό
λέων ποσει γλάφει"=κοιλαίνει την ήην, σκά-
πτει μέ τοὺς πόδας του την ήην (όπ' όργης)
'Πο. άσπ. 431, σκαλίζω, σκάπτω μέ την γλυ-
φίδα ή δι' άλλου έργαλείου πέτραν ή ξύλον,
παριστῶν έπ' αὐτῶν εἰκόνα τινά άρ. λεξ. πρόβλ.

γλῶφω, γράφω, cano, scalpro.

Γλαχώ, γλάχων· 'Ιδε βλήχων.

Γλαίνοι, ό· 'Ιτινος.

Γλευκ-άγωνος (γλευκος, άγω), 2· ό γλευ-
κος άγων, ψίρων· =βύρσα Φερεκρ. παρά Πο-
λυδ. 7, 193.

Γλευκάζω· "όπό τοῦ γλεύκους έκλυτος γίνο-
μαι καί περιεμένος υπό τῶν οἴνων" Έβστ είς
Δ. Περ. 575.

Γλεύκη, ή· γλυκύτης Σχολ. Ν.χ. άλ. 171,
dulcedo.

Γλευκίζω· γλευκάζω.

Γλεύκινος, 2· από γλεύκος, μουσταν, "μύρον,
ύλινος" Διοσκ. μετγ. musteus.

Γλεύκινον, λέξ. μέ σφρ. σκοτεινόν· "ών άπό
πέζαν κόνιν ιδρύσαντο παρήτα δέσμια χαλ-
κῷ, γλεύκιν, χρυσεότενκτα" Π. Σιλβ. 'Εκφρ.
Σ. Σοφ. 1, 253.

Γλευκο-πότης, ό (πίνω)· ό γλευκος, μουστον
πίνων· =Πάν 'Απολ. 10 (Πλαν. 235), ό =Σα-
τυρος· 'Ανθ. 18 (6, 44).

Γλεύκος, τό (γλυκ-ερός, γλυκ-ύτης, λατ. dul-
cis εκ του guleis, ανκρτ. gul-ja-mi=γλυκύτης),
μουστον, ό έψημένος γλυκύς οἶνος, άσκει άφ'
έαυτοῦ δέν έβρασεν άκόμη, ή έδράσθη τεχνικῶς·
"τό από της ληνού άπόσταγμα, αὐτομάτωι
καταρρέον από της σταφυλῆς· έστι δέ τοῦτο γλυ-
κύτατον" λεξ. έηγ. σ. 227, 19, άρ. λεξ. mustum.

Γλεύξις· ή· γλύξις 'Πούχ.

Γλέφαρον, τό βλέφαρον όωρ. Πινδ. 'Ο. 3,
12, palpebra.

Γλήκων· 'Ιδε γλήχων.

Γλημάω· 'Ιδε γλαμάω.

Γλήμη, ή· γλάμη.

Γλημίον, τό, όποκ. τοῦ γλήμη 'Ιπποκρ.

Γλημ-ώσθις, 2· γλήμη όμοιος, γλαφυρός, γα-
λινός γλωστ.

Γλήμων· 'Ιδε γλαμώδης.

Γλήν, ή· γλήνη 'Ερμεσιαν. άποτπ. παρ' 'Ηρωδ.
περί μον. λεξ. 16 έσφ. γρ.

Γληνεύς· 'Ιδε γλινός.

Γληνεύς, ό· 1) ήγεμῶν τῶν Κενταύρων· 2)
υιός τοῦ 'Ηρακλέους καί της Διόανείρας Δ. Σια-
υιός, τό

Γλήνη, ή· 1) ή κόρη τοῦ όρθαλμοῦ, ονιον, τό
εἶδωλον, όπερ φαίνεται όταν κοιτάζωμεν είς τόν
όρθαλμόν άλλου 'Πούχ. έπειτα συνειδ. εκ τοῦ
μέρους τό όλον, καί όλος ό έσω όρθαλμός 'Ιλ.
5, 494· "άστράπτουσαι γλ." 'Ανθ. Σωσιπ. 3
(5. 56)· πρόβλ. κόρη 60εν 2) κόκκα, παίγνιον

τῶν παιδιῶν, rupa καί όδριστικῶς "έρεε κακή
γλήνη"=κρημνίσου άχρεία κόρη 'Ιλ. 9, 164-3)
=κόκκα, ό έ. ή κοιλότης τῶν κοκκαίων είς
ήν έμβαίνει ό άρμός καί γίνεται ή κλειδωσίς
ιατρ 4) τό κολλίον ήτοι ό οἰκίσκος τῶν μελίσ-
σῶν άρ. λεξ. ruppilla, ruppula.

Γληνίς, ή· θυγ. τοῦ Λυκομήδους.

Γληνίς, ό· άνδρ. όν. 'Απολ.

Γληνο-ειδής, 2 (γλινος, είδος)· όμοιος γλήνῃ
'Ιπποκρ.

Γλήνος, τό (γλαύτω)· τό πρός θεωρίαν καί
στολισμόν χρησιμεύον 'Ιλ. ω. 192· "γλήνῃς
πολλά"=ποικίλματα 'Απολ. 'Ρ. 4, 428 ό έδ
'Αρτος· άστέρως 318· 2) =γλήνη Ν. 0ηρ.
228, deliciae.

Γλήνος καί Γληνός, ό· υιός 'Ηρακλέους Πανσ.

Γληνός, 3· γλαίνος.

Γληνώ· γληνίς.

Γληνώδης· 'Ιδε γλινώδης.

Γληνωτά· πονηρά 'Πούχ.

Γλήτες, οί 'Ιεηρικῶν Έθῶν· 'Ιδε 'Ιεηρόπει.

Γλήχων, άνος, ή· όν. τόπ. 'Πο. π. Στράτ. 9,
424· έτ. γλήχων· =τό βλησκοῦνιον ζωανῶν
440, glecho.

Γλήχων, άνος, ίων. ή· βλήχων 'Ομ. έμν. Δημ.
209· ό τόπ. γλήχων ή γληχώ εἶνε μόν. αἰτ.
Λοξ είς Σοφ. Αξ. σ. 122· είδος φωτός Διοσκ.

Γληχωνίτης, όνος· μέ γλήχωνα κατασκευα-
σμένος νεαπ.

Γλία, ἡ κόλλα, ἀρχ. λεξ. δι. γρ. γλοιός ἴδε γλοιός, gluten.

Γλοιώ και γλοιώ παζω Ἐτ. Μ. 234, 24. γλοιώσθαι = τὸ παζειν ἢ προθυμεῖσθαι Ἑδστ. 1550, 32. γλοιῶται = παζει, ἀπατᾷ Ἡσύ. tundo. Γλοιῶσθαι ἴδε λήθος.

Γλοιή, ἡ γλία, ἀρχ. λεξ.

Γλοιός και γλεινός, ὁ εἶδος πτελέας Θεδφρ. αοερ.

Γληνηδίωνες Δαλματικὸν ἔθνος Πλίν.

Γληνώδης, 2. πτελώδης, σπενδάμινος, γεωπ.

Γλιον, εὐτονον, ἰσχυρὸν Ἑδστ. 1560, 32.

Γλίσσα, γλίσσαντιος ἴδε γλίσσας.

Γλίσσας, αντος, πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑπάτου, κατ. Γλίσσαντιος Πασα.

Γλίμα, πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας Πτολ.

Γλίσσων ἴδε Γλίσσας Στ. Βυζ.

Γλίστρα, ἡ ἀνδράχην (βοτάνη) ἡ κοινῶς γλίστρα Νικ. Γρηγ. ἐν Matthi. Aneed 1, 6, portulaca.

Γλίσχαινομαι, καθ. γλίσχως, κολλητικῶς, ἰσχύως γίνωμαι Ἰπποκρ. lentesco.

Γλίσχαινω γλίσχρον τι ποιῶ, ὡς ἰσχυαίνω = ἰσχυρόν τι ποιῶ καὶ καθ. ὁ ἴδε.

Γλίσχρ-αντι-λογ-ε-ξ-ε-π(=τριπτος, κωμ. λέξ. Ἀριστ. νεφ. 4004 κατὰ Σχολ. «ἐπὶ γραμματίου γλίσχρου καὶ ἀντιλογίαν ἔχοντος καὶ ἐπιτρέψτου» Wolf, βλάσφους καὶ πεισματώδης, ὅστις διὰ πράγματα οὐτιδανὰ ἐναντιώνεται καὶ φωνάζει καὶ φιλονικεῖ.

Γλίσχρασμα, τὸ (γλίσχράζω) γλοιώδες κύλημα, μυζώδες Ἰπποκρ. viscositas.

Γλίσχρεῖσθαι, ἀποθ. μέσ. εἶμαι γλίσχρος, φειδωλός, μικρολόγος - κίμβιξ Μ. Ἀντων. 5, 5.

Γλίσχρία, ἡ γλίσχρότης Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 193.

Γλίσχρο-εἰδής, 2. γλοιώδης, κολλώδης λέξ. Νισφρ. σημ. χειρ. 11, 2, 250, glutinosus.

Γλίσχρο-λογέομαι, ἀποθ. μέσ. περὶ μικρὰ σφίσματα (φλουρίας) τριβόμεναι, λεπτολογώ.

Γλίσχρο-λογία, ἡ μικρολογία Φίλων.

Γλίσχρος, 3 (ἀντὶ γλίσχρος, βίξ. λιτ. ἐν τῇ λῆ, λιτάι, λισός, λατ. glitans, glis) κολλώδης Ἰπποκρ. φειδωλός Θεδφρ. - αἰσλα=δυσισθηρὸς Φερερ. Ἀθην. 11, 481 - δυσρότης Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 11.

Γλίσχρ-εἰδής, 2. γλοιώδης, κολλώδης λέξ. Νισφρ. σημ. χειρ. 11, 2, 250, glutinosus.

Γλίσχρο-λογέομαι, ἀποθ. μέσ. περὶ μικρὰ σφίσματα (φλουρίας) τριβόμεναι, λεπτολογώ.

Γλίσχρο-λογία, ἡ μικρολογία Φίλων.

Γλίσχρος, 3 (ἀντὶ γλίσχρος, βίξ. λιτ. ἐν τῇ λῆ, λιτάι, λισός, λατ. glitans, glis) κολλώδης Ἰπποκρ. φειδωλός Θεδφρ. - αἰσλα=δυσισθηρὸς Φερερ. Ἀθην. 11, 481 - δυσρότης Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 11.

Γλίσχρ-εἰδής, 2. γλοιώδης, κολλώδης λέξ. Νισφρ. σημ. χειρ. 11, 2, 250, glutinosus.

Γλίσχρο-λογέομαι, ἀποθ. μέσ. περὶ μικρὰ σφίσματα (φλουρίας) τριβόμεναι, λεπτολογώ.

Γλίσχρο-λογία, ἡ μικρολογία Φίλων.

Γλίσχρος, 3 (ἀντὶ γλίσχρος, βίξ. λιτ. ἐν τῇ λῆ, λιτάι, λισός, λατ. glitans, glis) κολλώδης Ἰπποκρ. φειδωλός Θεδφρ. - αἰσλα=δυσισθηρὸς Φερερ. Ἀθην. 11, 481 - δυσρότης Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 11.

Γλίσχρ-εἰδής, 2. γλοιώδης, κολλώδης λέξ. Νισφρ. σημ. χειρ. 11, 2, 250, glutinosus.

Γλίσχρο-λογέομαι, ἀποθ. μέσ. περὶ μικρὰ σφίσματα (φλουρίας) τριβόμεναι, λεπτολογώ.

Γλίσχρο-λογία, ἡ μικρολογία Φίλων.

Γλίσχρος, 3 (ἀντὶ γλίσχρος, βίξ. λιτ. ἐν τῇ λῆ, λιτάι, λισός, λατ. glitans, glis) κολλώδης Ἰπποκρ. φειδωλός Θεδφρ. - αἰσλα=δυσισθηρὸς Φερερ. Ἀθην. 11, 481 - δυσρότης Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 11.

Γλίσχρ-εἰδής, 2. γλοιώδης, κολλώδης λέξ. Νισφρ. σημ. χειρ. 11, 2, 250, glutinosus.

Γλίσχρο-λογέομαι, ἀποθ. μέσ. περὶ μικρὰ σφίσματα (φλουρίας) τριβόμεναι, λεπτολογώ.

Γλίσχρο-λογία, ἡ μικρολογία Φίλων.

Γλίσχρος, 3 (ἀντὶ γλίσχρος, βίξ. λιτ. ἐν τῇ λῆ, λιτάι, λισός, λατ. glitans, glis) κολλώδης Ἰπποκρ. φειδωλός Θεδφρ. - αἰσλα=δυσισθηρὸς Φερερ. Ἀθην. 11, 481 - δυσρότης Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 11.

Γλίσχρ-εἰδής, 2. γλοιώδης, κολλώδης λέξ. Νισφρ. σημ. χειρ. 11, 2, 250, glutinosus.

Γλίσχρο-λογέομαι, ἀποθ. μέσ. περὶ μικρὰ σφίσματα (φλουρίας) τριβόμεναι, λεπτολογώ.

Γλίσχρο-λογία, ἡ μικρολογία Φίλων.

Γλίσχρος, 3 (ἀντὶ γλίσχρος, βίξ. λιτ. ἐν τῇ λῆ, λιτάι, λισός, λατ. glitans, glis) κολλώδης Ἰπποκρ. φειδωλός Θεδφρ. - αἰσλα=δυσισθηρὸς Φερερ. Ἀθην. 11, 481 - δυσρότης Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 11.

11. μεταφ. α) ἀηδὴς φειδωλία, φιλαργυρία, πολ. 7, 5. β) μικρολόγος, εἰς παραμικρά πράγματα ἐξέτασις καὶ μικρολογία Πλούτ. Θερμίστ. ἢ, αναρίθια, tenacitas.

Γλίσχρ-χολος, 2 (γλίσχρος, χολή) μετ' ὁλὴν ἀνακατωμένος καὶ γλίσχρος Ἰπποκρ.

Γλίσχρ-ωδης, 2. γλίσχρ-ομοιος, κολλώδης Ἰπποκρ.

Γλίσχρων, ονος, ὁ μετὰ φειδωλίας, στενοχωρίας ζῶν δι' ἑλλειψιν τῶν ἀναγκαίων Ἀριστ. εἰρ. 193, tenax, anaxius.

Γλίσχρως κατὰ τρόπον γλίσχρον = γλ. προθυμεῖσθαι = λιπαρῶς καὶ παραμονίμως Φρον. Β. Ἀν. 32, 8. γλ. = ὀλισθηρῶς Ἡσύ. lubrico.

«τὰ ἐπιτήδεια γλ. τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντα» = φειδωμένως Πλάτ. πολ. 8, 553, parco γλ. ἀντὶ. τῷ τρυφήλως «συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν εἶναι πολλήν, ὥστε τρυφᾶν, ἢ λίαν ὀλίγην, ὥστε ζῆν γλίσχρως» = εὐτελεῶς, μόλις Ἀριστοτ. πολ. 2. Κτι=μετ' ἀκριβολογίας καὶ λεπτολογίας «γλ. εἰκάζω» Πλάτ. Κρατ. 104, putido.

Γλίσχρ-ωδης, 2. γλίσχρ-ομοιος, κολλώδης Ἰπποκρ.

Γλίσχρως κατὰ τρόπον γλίσχρον = γλ. προθυμεῖσθαι = λιπαρῶς καὶ παραμονίμως Φρον. Β. Ἀν. 32, 8. γλ. = ὀλισθηρῶς Ἡσύ. lubrico.

«τὰ ἐπιτήδεια γλ. τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντα» = φειδωμένως Πλάτ. πολ. 8, 553, parco γλ. ἀντὶ. τῷ τρυφήλως «συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν εἶναι πολλήν, ὥστε τρυφᾶν, ἢ λίαν ὀλίγην, ὥστε ζῆν γλίσχρως» = εὐτελεῶς, μόλις Ἀριστοτ. πολ. 2. Κτι=μετ' ἀκριβολογίας καὶ λεπτολογίας «γλ. εἰκάζω» Πλάτ. Κρατ. 104, putido.

Γλίσχρ-ωδης, 2. γλίσχρ-ομοιος, κολλώδης Ἰπποκρ.

Γλίσχρως κατὰ τρόπον γλίσχρον = γλ. προθυμεῖσθαι = λιπαρῶς καὶ παραμονίμως Φρον. Β. Ἀν. 32, 8. γλ. = ὀλισθηρῶς Ἡσύ. lubrico.

«τὰ ἐπιτήδεια γλ. τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντα» = φειδωμένως Πλάτ. πολ. 8, 553, parco γλ. ἀντὶ. τῷ τρυφήλως «συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν εἶναι πολλήν, ὥστε τρυφᾶν, ἢ λίαν ὀλίγην, ὥστε ζῆν γλίσχρως» = εὐτελεῶς, μόλις Ἀριστοτ. πολ. 2. Κτι=μετ' ἀκριβολογίας καὶ λεπτολογίας «γλ. εἰκάζω» Πλάτ. Κρατ. 104, putido.

Γλίσχρ-ωδης, 2. γλίσχρ-ομοιος, κολλώδης Ἰπποκρ.

Γλίσχρως κατὰ τρόπον γλίσχρον = γλ. προθυμεῖσθαι = λιπαρῶς καὶ παραμονίμως Φρον. Β. Ἀν. 32, 8. γλ. = ὀλισθηρῶς Ἡσύ. lubrico.

«τὰ ἐπιτήδεια γλ. τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντα» = φειδωμένως Πλάτ. πολ. 8, 553, parco γλ. ἀντὶ. τῷ τρυφήλως «συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν εἶναι πολλήν, ὥστε τρυφᾶν, ἢ λίαν ὀλίγην, ὥστε ζῆν γλίσχρως» = εὐτελεῶς, μόλις Ἀριστοτ. πολ. 2. Κτι=μετ' ἀκριβολογίας καὶ λεπτολογίας «γλ. εἰκάζω» Πλάτ. Κρατ. 104, putido.

Γλίσχρ-ωδης, 2. γλίσχρ-ομοιος, κολλώδης Ἰπποκρ.

Γλίσχρως κατὰ τρόπον γλίσχρον = γλ. προθυμεῖσθαι = λιπαρῶς καὶ παραμονίμως Φρον. Β. Ἀν. 32, 8. γλ. = ὀλισθηρῶς Ἡσύ. lubrico.

«τὰ ἐπιτήδεια γλ. τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντα» = φειδωμένως Πλάτ. πολ. 8, 553, parco γλ. ἀντὶ. τῷ τρυφήλως «συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν εἶναι πολλήν, ὥστε τρυφᾶν, ἢ λίαν ὀλίγην, ὥστε ζῆν γλίσχρως» = εὐτελεῶς, μόλις Ἀριστοτ. πολ. 2. Κτι=μετ' ἀκριβολογίας καὶ λεπτολογίας «γλ. εἰκάζω» Πλάτ. Κρατ. 104, putido.

Γλίσχρ-ωδης, 2. γλίσχρ-ομοιος, κολλώδης Ἰπποκρ.

Γλίσχρως κατὰ τρόπον γλίσχρον = γλ. προθυμεῖσθαι = λιπαρῶς καὶ παραμονίμως Φρον. Β. Ἀν. 32, 8. γλ. = ὀλισθηρῶς Ἡσύ. lubrico.

«τὰ ἐπιτήδεια γλ. τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντα» = φειδωμένως Πλάτ. πολ. 8, 553, parco γλ. ἀντὶ. τῷ τρυφήλως «συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν εἶναι πολλήν, ὥστε τρυφᾶν, ἢ λίαν ὀλίγην, ὥστε ζῆν γλίσχρως» = εὐτελεῶς, μόλις Ἀριστοτ. πολ. 2. Κτι=μετ' ἀκριβολογίας καὶ λεπτολογίας «γλ. εἰκάζω» Πλάτ. Κρατ. 104, putido.

Γλίσχρ-ωδης, 2. γλίσχρ-ομοιος, κολλώδης Ἰπποκρ.

Γλίσχρως κατὰ τρόπον γλίσχρον = γλ. προθυμεῖσθαι = λιπαρῶς καὶ παραμονίμως Φρον. Β. Ἀν. 32, 8. γλ. = ὀλισθηρῶς Ἡσύ. lubrico.

«τὰ ἐπιτήδεια γλ. τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντα» = φειδωμένως Πλάτ. πολ. 8, 553, parco γλ. ἀντὶ. τῷ τρυφήλως «συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν εἶναι πολλήν, ὥστε τρυφᾶν, ἢ λίαν ὀλίγην, ὥστε ζῆν γλίσχρως» = εὐτελεῶς, μόλις Ἀριστοτ. πολ. 2. Κτι=μετ' ἀκριβολογίας καὶ λεπτολογίας «γλ. εἰκάζω» Πλάτ. Κρατ. 104, putido.

Γλίσχρ-ωδης, 2. γλίσχρ-ομοιος, κολλώδης Ἰπποκρ.

Γλίσχρως κατὰ τρόπον γλίσχρον = γλ. προθυμεῖσθαι = λιπαρῶς καὶ παραμονίμως Φρον. Β. Ἀν. 32, 8. γλ. = ὀλισθηρῶς Ἡσύ. lubrico.

«τὰ ἐπιτήδεια γλ. τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντα» = φειδωμένως Πλάτ. πολ. 8, 553, parco γλ. ἀντὶ. τῷ τρυφήλως «συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν εἶναι πολλήν, ὥστε τρυφᾶν, ἢ λίαν ὀλίγην, ὥστε ζῆν γλίσχρως» = εὐτελεῶς, μόλις Ἀριστοτ. πολ. 2. Κτι=μετ' ἀκριβολογίας καὶ λεπτολογίας «γλ. εἰκάζω» Πλάτ. Κρατ. 104, putido.

Γλίσχρ-ωδης, 2. γλίσχρ-ομοιος, κολλώδης Ἰπποκρ.

Γλίσχρως κατὰ τρόπον γλίσχρον = γλ. προθυμεῖσθαι = λιπαρῶς καὶ παραμονίμως Φρον. Β. Ἀν. 32, 8. γλ. = ὀλισθηρῶς Ἡσύ. lubrico.

«τὰ ἐπιτήδεια γλ. τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντα» = φειδωμένως Πλάτ. πολ. 8, 553, parco γλ. ἀντὶ. τῷ τρυφήλως «συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν εἶναι πολλήν, ὥστε τρυφᾶν, ἢ λίαν ὀλίγην, ὥστε ζῆν γλίσχρως» = εὐτελεῶς, μόλις Ἀριστοτ. πολ. 2. Κτι=μετ' ἀκριβολογίας καὶ λεπτολογίας «γλ. εἰκάζω» Πλάτ. Κρατ. 104, putido.

Γλίσχρ-ωδης, 2. γλίσχρ-ομοιος, κολλώδης Ἰπποκρ.

Γλίσχρως κατὰ τρόπον γλίσχρον = γλ. προθυμεῖσθαι = λιπαρῶς καὶ παραμονίμως Φρον. Β. Ἀν. 32, 8. γλ. = ὀλισθηρῶς Ἡσύ. lubrico.

«τὰ ἐπιτήδεια γλ. τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντα» = φειδωμένως Πλάτ. πολ. 8, 553, parco γλ. ἀντὶ. τῷ τρυφήλως «συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν εἶναι πολλήν, ὥστε τρυφᾶν, ἢ λίαν ὀλίγην, ὥστε ζῆν γλίσχρως» = εὐτελεῶς, μόλις Ἀριστοτ. πολ. 2. Κτι=μετ' ἀκριβολογίας καὶ λεπτολογίας «γλ. εἰκάζω» Πλάτ. Κρατ. 104, putido.

Γλίσχρ-ωδης, 2. γλίσχρ-ομοιος, κολλώδης Ἰπποκρ.

Γλίσχρως κατὰ τρόπον γλίσχρον = γλ. προθυμεῖσθαι = λιπαρῶς καὶ παραμονίμως Φρον. Β. Ἀν. 32, 8. γλ. = ὀλισθηρῶς Ἡσύ. lubrico.

«τὰ ἐπιτήδεια γλ. τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντα» = φειδωμένως Πλάτ. πολ. 8, 553, parco γλ. ἀντὶ. τῷ τρυφήλως «συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν εἶναι πολλήν, ὥστε τρυφᾶν, ἢ λίαν ὀλίγην, ὥστε ζῆν γλίσχρως» = εὐτελεῶς, μόλις Ἀριστοτ. πολ. 2. Κτι=μετ' ἀκριβολογίας καὶ λεπτολογίας «γλ. εἰκάζω» Πλάτ. Κρατ. 104, putido.

Γλίσχρ-ωδης, 2. γλίσχρ-ομοιος, κολλώδης Ἰπποκρ.

Γλίσχρως κατὰ τρόπον γλίσχρον = γλ. προθυμεῖσθαι = λιπαρῶς καὶ παραμονίμως Φρον. Β. Ἀν. 32, 8. γλ. = ὀλισθηρῶς Ἡσύ. lubrico.

«τὰ ἐπιτήδεια γλ. τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντα» = φειδωμένως Πλάτ. πολ. 8, 553, parco γλ. ἀντὶ. τῷ τρυφήλως «συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν εἶναι πολλήν, ὥστε τρυφᾶν, ἢ λίαν ὀλίγην, ὥστε ζῆν γλίσχρως» = εὐτελεῶς, μόλις Ἀριστοτ. πολ. 2. Κτι=μετ' ἀκριβολογίας καὶ λεπτολογίας «γλ. εἰκάζω» Πλάτ. Κρατ. 104, putido.

Γλίσχρ-ωδης, 2. γλίσχρ-ομοιος, κολλώδης Ἰπποκρ.

Γλίσχρως κατὰ τρόπον γλίσχρον = γλ. προθυμεῖσθαι = λιπαρῶς καὶ παραμονίμως Φρον. Β. Ἀν. 32, 8. γλ. = ὀλισθηρῶς Ἡσύ. lubrico.

«τὰ ἐπιτήδεια γλ. τῇ στρατιᾷ ἐπορίζοντα» = φειδωμένως Πλάτ. πολ. 8, 553, parco γλ. ἀντὶ. τῷ τρυφήλως «συνέβαινε δὲ τὴν οὐσίαν ἢ λίαν εἶναι πολλήν, ὥστε τρυφᾶν, ἢ λίαν ὀλίγην, ὥστε ζῆν γλίσχρως» = εὐτελεῶς, μόλις Ἀριστοτ. πολ. 2. Κτι=μετ' ἀκριβολογίας καὶ λεπτολογίας «γλ. εἰκάζω» Πλάτ. Κρατ. 104, putido.

καὶ γλισχρον ὄφρον, ἢ ἐν τῇ συνηθείᾳ γλοῖνα ἢ λοῖγα· 2) ἐπίφογ. λεξ. μοχθηρός, βυπαρὸς πεισματώδης Ἀριστ. αὐτόθ. viscum, sordidus.
 Γλοιός, 3' νοθρός, ἀσθενής, invalidus Ἡσύχ. = βυπαρὸς Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 419, sordidus.
 Γλοιόμααι, παθ. γίνομαι κολλώδης, γλιστερός Διοσκ.
 Γλοιόω, μελ. ὥσω· γλοιὸν ποιῶ τι, ἤτοι κολλῶδες, γλυστερόν.
 Γλοιόωδης, 2' (εἶδος)· ὁ τὸ εἶδος ἔχων τοῦ γλοιού, ὡς γλοιὸς ὢν Ἱπποκρ. Θεοφρ.
 Γλοιωδῶς, ἐπίρ. (γλοιόω)· νυστακτικῶς λεξ. Γαζ.
 Γλουκοῦ· ἴδε γλυκός.
 Γλουρεα· χρύσσα, γλουρός = χρυσός Ἡσύχ.
 Γλοῦς, οὗ· 1) υἱὸς τοῦ Τριῶν Αἰγύπτου Ξεν. 2) Κάρ Ἀθην.
 Γλοῦτι, τὰ δύο ἐξογαί τοῦ ἐκκεφάλου Γαλην. pates, κυρ. δὲ ὑποκ. τοῦ ἐπομ.
 Γλουτός, ὁ· τὰ κωλομέρια, pates, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, ἅπαρ ὑστερον ἐκλήθησαν πυγαί, ὡς ὁ Ἐφέσ. Ῥούφος λέγει· «πυγαί τὰ μετὰ τὴν ὀσφὺν σαρκώδη καὶ ἐφέδρανα, ἐφ' ὧν καθίζομεν» ἄλλοι δὲ γλουτοὺς καλοῦσιν· Ἰλ. ε, 66· τὰ γλουτὰ Σχολ. Θεοφρ. 6, 30.
 Γλόζω· χάπτω, καταπίνω, glutio.
 Γλυκάδιον, τό· δειδίον Ἐτ. Μ. acetum.
 Γλυκάδιος, ὁ· ὄν. κόρ. ἀνδ. ἐκκλ.
 Γλυκάζω· 1) γλυκὺ ποιῶ· «τὸ μέλι οὐ γλυκάζει τοὺς θγαίνοντας» = γλυκεῖαν γεῦσιν χορηγεῖ Σεξτ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 211· καὶ παθ. ἡ γεῦσις γλυκάζεται = αἰσθάνεται γλυκύτητα, 2, 51· 2) συνθ. ἔχω γεῦσιν γλυκεῖαν· οἷον Ἀθην. 1, 26 καὶ μετγ. dulco, dulcesco.
 Γλυκαίνω, (ἀναδιπλ. ἀπεγλυκασμένος)· γλυκὺ ποῖω· «αἱ σταφυλαὶ γλυκαίνονται ὑπὸ τοῦ ἡλίου» Ξεν. οἶκ. 19, 19· καὶ μεταφ. «φρονεῖ τὴν ἀκοήν», ἐπὶ λόγου, ἀντιθ. τῇ πικραίνω Δ. Ἀλ. II συνθ. λεξ. 15.
 Γλυκαῖος, 3' γλυκὺς Συναστ. 62, 190.
 Γλυκάνισον, τό· τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ γλυκάνισον· ἴδε ἄνισον Σχ. Θεοφρ. 7, 63.
 Γλῶκανσις, ἡ (γλυκαίνω)· τὸ γλυκὺ ποιεῖν Θεοφρ. dulcedo.
 Γλυκαντικός, 3 (γλυκαίνω)· ὁ γλυκὺ ποιεῖν τι Ὠκελλ. Α. καὶ μετγ.
 Γλῦκας, ὁ· συγγρ. Βυζ. Μιχαὴλ Γλυκᾶς.
 Γλυκασία, ἡ· γλυκύτης ἐκκλ. dulcedo.
 Γλῦκασις· γλυκασία.
 Γλῦκασμα, τό· γλυκύτης ἄρ. λεξ.
 Γλῦκασμός, ὁ· τῇ ἀντιθ.
 Γλυκία, τὰ χολή, πικρία· ἴδε γλυκός.
 Γλυκετα· 1) γυν. ὄν. Ἐπιγρ. 2) τόπ. ἐν Ἰλίου Σουῖδ.
 Γλυκετα, ἡ· ἡ γλυκύρριζος Ἡσύχ. «γλ. ὡς καὶ ἡ Σκυθικὴ ῥίζα, ἐνίοι δὲ καλοῦσιν αὐτὴν εὐθὺ γλυκεῖαν διὰ τὸ εἶναι γλυκυτάτην» Θεοφρ. π. Φ. 9, 13, 2· ἐτι δὲ καὶ γλυκύμη λεξ. Ἱπποκρ. 452 παρὰ δὲ Ἡσύχ. = γάλα καὶ χολή· «οἱ Ἀθηναῖοι τὴν χολὴν γλυκεῖαν ἐκάλουν» Φωτ. βέλ. 535, 8.
 Γλυκεῖται· πηγαί ἐν τῇ Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας· Γλυκεῖδιον· ἴδε γλυκάδιον.
 Γλυκ-ἐλασιον, τό· γλυκὺ ἐλασιον Γαλην.

Γλυκεο-πράτης, ὁ· ὁ γλυκύσματα κατὰ σκευάζων, πεμματουργός γλωσ. dulciarius.
 Γλυκέρρα, 3' ὄν. γυν. 1) Ἀθηναίος· 2) Ἐκκλ. κωνιάς· 3) ὄν. διαφ. ἐταίρων.
 Γλυκερία, ἡ· μάστις τῆς χρίστ. ἐκκλησίας ἐν τῷ μνηολογίῳ τὴν 13 Μαΐου μνημονευομένη· Γλυκερίον, ἡ· ἐταῖρα τοῦ Μεγαπένθους Ἀνακ. καὶ ἄλλαι· Γλυκερά.
 Γλυκερός, ὁ· ἐπὶ χρόνον βραχὺν Κασίπαρ τοῦ δούτ. Ῥωμ. κράτους Ἰωαν. Ἀντιόχ.
 Γλῦκερος, ὁ· Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
 Γλυκερός, 3 γλυκὺς Ὁμ. μέθυ Ὀδ. ε, 194· -φάος, ρ, 41, -νόστος, εὐναί Πίνδ. Π. 4, 32· -βότος Ἀνακρ. 60, 4· ἄνθος Στραβ. 1 (12, 4)· «-βοθαί Νείλου» = καρποφόρος, ἐπ. εἰς 63 (11, 386).
 Γλυκερο-σταφυλός, 2 (σταφυλή)· γλυκεῖα φέρων σταφυλὰς Ὁππ. κυν. 1, 465.
 Γλυκερό-χρως, ὡτος, 2 (χρῶς)· γλυκὺ καὶ χάριεν ἔχων δέρμα· «γλυκερόχρως Φανίων» Μελέαγγρ. 120 (7, 207).
 Γλυκέως, ἐπίρ. τοῦ γλυκού Πολυδ. 4, 24, dulciter.
 Γλύκη, ἡ· γυν. ὄν. ἐν Ἀθῆναις Ἀριστ. Ἀθην.
 Γλυκή, ἡ· ἴδε γλυκός.
 Γλυκήρατον, τό· γλυκύριζα Διοσκ. 3, 7.
 Γλυκίρα, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
 Γλυκίδιον, τό· γλυκάδιον.
 Γλυκίζω· γλυκὰ προσφέρω Ἐπιγρ. Βοικχ. 1, 791, 57.
 Γλυκίνας, ὁ· διὰ γλυκέος καὶ ἐλαίου πλῆκτος παρὰ Κρήσιν Ἀθην. 14, 645.
 Γλῦκιννα, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
 Γλῦκινος, ὁ· Πυθαγόρ. Μεταποντίνος Ἰάμβλ.
 Γλῦκισ· γλυκός, ὄφρ. ἐν Σοφ. Φιλ. 146 εἰς τὸ λόγιος μετεβλήθη· ἀλλὰ παθ. Ἀριστοτ. ἡθ. Εὐδ. 7, 2, «ὥσπερ 28, 1328» ἐπὶ τοῦ πόμπετος καλοῦσι γλῦκισον· «γλυκίστερος» παράγεται ἡ τοῦ γλυκίων Ἐπ. εἰς 727, (προσθ. 153).
 Γλῦκισμός, ὁ· γλυκύτης Ἀθην. 5, 200.
 Γλῦκιστος· γλυκίον· ἴδε γλυκός.
 Γλῦκκα· γλυκύτης, καὶ γλυκύν = γλυκὺ Ἡσύχ.
 Γλυκός, 3' γλυκὺς Νικ. ἀλ. 444.
 Γλυκο-κάλαμον, τό· γλυκυκάλαμον, ὄν. λω- τοῦ Δουκάγ.
 Γλυκο-κάλαμιν, ὁ· τόπ. κατάφυτος ἐν γλυκυκάλαμιν Ὀνειροκρ. 212, Δουκάγ.
 Γλυκο-ποτέω· πίνω γλυκὰ.
 Γλυκο-πότης, ὁ· ὁ πίνων γλυκὰ· ἴδε γλυκο- πότης.
 Γλυκο-ρρήμων, 2' ὁ γλυκέα λαλῶν Ἀντιόχ. 1049, suavisloquus.
 Γλυκό-ρρυτος, 2 (ῥέω)· ὁ ἀτάζων, ῥέων ὁ γλῶν γλυκὺ· -βότρως Χρυσ. ὅμ. 99, τ. 1, 547.
 Γλῶκος, τό· γλυκός, οὕτω καὶ γλῶκος, γλῶ- κει κατὰ Σινεῖδερ. Νικ. ἀλ. 386, ἀντι γλυκὺ γλυκέος, γλυκεῖ.
 Γλῶκος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ ἀγγεῖον πηλίνου Ἐπιγρ.
 Γλυκο-τροφέω· γλυκείας τροφὰς λαμβάνω Ἱερόφιλ. σημ. χειρ. 11, 2, 224.
 Γλυκο-φύρος, 2 ὁ φέρων, ἀτάζων γλυκὺ· -βότρως Χρυσ. 5, 729, 11, dulcifer.
 Γλυκό-φυλλων, τό· βοτάνη τις Γαλην. 13, σ. 968, glycofillum.
 Γλυκό-φως· λυκόφως, γλυκογάραγμα Ἐδρε- Γλυκό· εἶδος οἴνου γλυκέος, οἶνος γλυκῆς

Θεοφρ. π. Φ. 6, 17, 2, dulce, passum' γλυκύ
 ὡς κατ' ἀντίφρασιν καὶ ἡ χολλή, lei' ἔδε γλυκύς.
 Γλυκυ-αχής, 2' γλυκυαχής.
 Γλυκύ-δακρυς, υἱός, 2 (δάκρυ) γλυκά (χα-
 ρὰς) δάκρυα προσφύων - ἔρωις Μελέαγρ. 45, 91.
 Γλυκυ-δερκίς, 2 (δέρκω) ἡδὺ ἔχων τὰ βλεψί-
 μα ἐν τῇ δρασθαι, γλυκοκυτάζων Νρ. Σιδ.
 Γλυκύ-δωρος, 2 (δωρον) γλυκά καὶ χαρίεντα
 δίδων δῶρα, ἔρωις "νίκης γλυκύδωρον κράτος"
 = γλυκὺ δῶρον Όππ. ἀλ. 4, 105.
 Γλυκυ-ηχής, 2 (ἡχέω) Μόρτις γλυκέως ἡ-
 γων Ἀνθ. 0. 23 (9, 26).
 Γλυκυ-θήρατος, 2' ὁ διὰ τῆς γλυκύτητος
 συλλαμβανόμενος Χρυσ. 4, 313, 13.
 Γλυκυ-θυμέω (γλυκύθυμος) γλυκαίνω τὴν
 καρδίαν "βρώματα γλυκυθυμούντα" = τὰ νόστι-
 μα, τὰ τὴν ψυχὴν εὐφραίνοντα καὶ αὐθιμώ-
 νειαν καλῇ, εὐφροσύνην διαθέσει Ἱεροκλ.
 Γλυκυ-θυμία, ἡ (θυμός) γλυκεῖα, ἰλαρὰ διά-
 θεσις ψυχῆς Πλουτ. πότερ. τ. ζῶων φρονιμώτ.
 14' συνθ. με σημ. ψεκτ. "γλ. πρὸς τὰς ἡδο-
 νὰς", ὅταν τις ἔχῃ κλίαν ἢ διδῶντα ὅλως εἰς τὰς
 ἡδονάς, χωρὶς νὰ φοβῆται τὰ ἐξ αὐτῶν κακά,
 καὶ γιωρὶς νὰ ἐλθῇ νὰ ἐξέρῃ τὰ ἐξ ἀμετρίας αὐ-
 τῶν ἀποτελέσματα Πλάτ. νόμ. 1, 835 "γλ. τῆς
 ψυχῆς πρὸς τὸ ἡδίστον ἀναχωροῦσα" = ἐγκρά-
 τεια τῆς γλυκυθυμίας = γαλινωγία τῶν ἐπιθυ-
 μίων πρὸς τὰς ἡδονὰς, γλυκυθυμία Στοβ. 2)
 γλυκεῖα καρδία, διαθέσις, ἀγάπη πρὸς τι' ἀπὸ
 τῶν ἡμερῶν ζῶων ἐπικλῶσα γλυκυθυμία μετ'
 ὠρυγῆς καὶ πόθου συμπαραθεδύνων Πλουτ.
 Θσμ. 10.
 Γλυκύ-θυμος, 2 (γλυκύς, θυμός) ὁ ἔχων γλυ-
 κείαν, μαλακὴν, φιλικὴν διάθεσιν ψυχῆς, ἰλα-
 ρός, εὐμενής Ἰλ. υ, 467 "οὐ γλ. οὐδ' ἀγανό-
 φρων, ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαδός" = ὁ τὴν εὐζωίαν
 καὶ εὐπάθειαν ἀγαπῶν Λουκ. Ἐρμώτ. 16, περὶ
 τῶν Ἑπικούρειων) ὁ προσφώνων τοιαύτην διά-
 θεσιν, εὐφραίνων τὴν καρδίαν, εὐδαιμόνων - ἔ-
 ρωις, ὕπνος Ἀριστ. Αυσ 551 - μέλος βίων, suavis.
 Γλυκυ-κάλαμον, τό' ἴδε γλυκοκάλαμον.
 Γλυκυ-καρπέω φέρω γλυκεῖς καρπούς Θεόφρ.
 Γλυκύ-καρπός, 2' παράγων γλυκεῖς καρπούς
 - ἔμμελος Θεόφρ. 11, 46.
 Γλυκύ-κρέως, 2' γλυκὺ κρέας ἔχων Ἀθην. 3, 86.
 Γλυκυ-λόγος, 2' ἡδυλόγος Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 129.
 Γλυκύ-μαλάν, ἴδος, ἡ' εἶδος ὁστέων Ξενοκρ.
 Γλυκυ-μαρίς, ἴδος, ἡ' εἶδος ὁστέων Ξενοκρ.
 Γλυκυ-μελίχας, 2 (μελίχας) γλυκὺς καὶ
 πρὸς τὴν καρδίαν, γλυκὰ χαίδων - Ἀφροδίτη
 Θσμ. ὕμν. 5, 19, suavitilous.
 Γλυκύμη' ἴδε γλυκός.
 Γλυκύ-μήλαν, τό' μήλον γλυκὺ, ἰδιαίτερόν τι
 εἶδος μήλων μετγν. παρὰ δὲ Θεοκρ. 11, 39 χα-
 ρεντικὴ προσφώνησις ἐραστῶν πρὸς ἐρωμένας.
 Γλυκύ-μορφος, 2 (μορφή) γλυκὺς τὴν μορ-
 φήν, τό' εἶδος, χαρίεις μετγν.
 Γλυκυ-μορφέω, (γλυκύμορθος) γλυκομιλῶ Ἀνθ.
 23 (12, 122).
 Γλυκύ-μυθος, 2 (μῦθος) ὁ γλυκὰ ὁμιλῶν
 - ἔπος Ἀνθ. 89 (5, 195), dulciloquous.
 Γλυκύ-νοος, 2 (νοῦς) γλυκύθυμος Πολύμ.
 φυσικὸν 1, 6.
 Γλυκύνοος γλυκαίνω, παθ. γλ.

Γλυκύ-ξύλον, τό' γλυκὺν ξύλον Κ. Μαν.
 χρομ. σ. 104.
 Γλυκύ-παίς, αἶδος, 2' ἔχων ἢ γεννῶν γλυκὰ
 παιδία "Ρόδος γλυκύπαίς" Ἀνθ. 7, (12, 52).
 Γλυκυ-πάρθενος' γλυκεῖα παρθένος - ὠραι
 Μελ. 54 (11, 16).
 Γλυκύ-παστον (πάστω) γλυκοπασπαλίσεν
 γλωστ. dulcadium.
 Γλυκύ-πικρός, 2' ὁ γλυκὺς καὶ πικρὸς - ἔ-
 ρωις Σαπφ. 37' "βέλους ἔρωτος" Μελ. 76 (12,
 109), Πλουτ. συμπ. 5, 7, 2.
 Γλυκύ-πνοος, 2' ὁ γλυκὰ πνέων Θεοδ. πρ.
 Ἐπ. σ. 102.
 Γλυκυ-πότης, ὁ' ὁ γλυκὰ πίνων Ὁρεῖθ. 80.
 Γλυκυ-ρόδιον' γλυκυρρόδιον.
 Γλυκύ-ρριζα, ἡ, καὶ τὸ γλυκύ-ρριζαν'
 γλυκоруза γεωπ. 7, 24 καὶ μετγν. glycyrriza.
 Γλυκυ-ρριζίτης οἶνος, ὁ' οἶνος ἐκ γλυ-
 κορρίζης κολουμ. 1, 35.
 Γλυκύ-ρριζαν, γλυκυρριζας' ἴδε γλυκυρριζα.
 Γλυκυ-ρρόδιον, τό' γλυκὺ (ἔλαιον) ρόδιον
 Ῥοῦφ. σ. 222.
 Γλυκύ-ρροος, 2' ὁ γλυκὰ ρέων Κ. Μαν. 1,
 08, dulcifluus.
 Γλ 5 xύς, 3 (ανασκ. gul-ja-mi, λατ. dulcis)
 γλυκός, νόστιμος εἰς τὴν γεῦσιν - νέκταρ Ἰλ.
 α, 578, συνθ. μεταφ. εὐδαίμονος, νόστιμος
 = ἡμερος, ὕπνος Ἰλ. γ. 446 - αἰών Ὁδ. ε,
 152' "πατρὶς καὶ τοῦτης", 0, 34, ἀντιθ.
 τῷ πικρὸς Σοφ. Αἴ. 966' "γλ. φρήν" = καρπὸς
 φρενὸς Πινδ. Π. 6, 52' - θυμὸς Ἀνακρ. 55,
 13, ἐπὶ ἀνθρώπων συνθ. μετὰ σημασίας κα-
 λῆς, χαρίεις, ἐλυστικὸς, ὁ γινώσκων ν' ἀπο-
 κτῇ τὴν οἰκειότητα καὶ εὐνοίαν τινος, γλυκό-
 θυμος, καλῆς καρδίας ἦτοι ἀπόνηρος Σοφ. Οἰ.
 Κ. 106' καὶ εἰς προσφωνήσεις θεωπευτικὰς "ὦ
 "γλυκύτατε" Ἀριστ. Αἴ. 443, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
 μομφῆς = ἀπλὸς Πλάτ. Ἰνπ. μετ. 388' ὁ
 γλυκὺς οἶνος Ἀριστοτ. προδλ. 21, 19, vinum,
 passum' "τὸ γλυκὺ" Θεοφρ. grucidatum' πρὸλ.
 γλύκος, συγκρ. γλυκίων, γλυκίωτος καὶ συνθ.
 γλυκύτερος' ἔτι δὲ συγκρ. γλύσσων καὶ γλυ-
 κιώτερος ἴδε γλύκιος' σῶκα γλύσσων = γλυ-
 κύτερα Ἐτ. Μ. σ. 235, 4, dulcis, suavis.
 Γλυκυσιδή, ἡ' εἶδος φυτοῦ, ἡ παλαιὰ Θεοφρ.
 Γλ 6 xύς, 2' γλυκώτης καὶ τὸ γλαυκόν
 Λιδαν.
 Γλυκύ-στρυφνος, 2' ὁ γλυκαίνων στρυφνότητα
 ἔχων, γλυκώτοφος Θεοφρ.
 Γλ 6 xύς, 2' ὁ γλυκὺς, 2' ὁ γλυκὺς = γλυ-
 κώτατος καὶ περιγλύκιστος Αἴλ. 1. Ζ. 15, 7.
 Γλυκύτης, ἡ (γλυκός) γλυκῆς Ἰπρ. 4, 177,
 μεταφ. ἡ γλυκώτης τοῦ ἡδονῶν Πλουτ. διακρ.
 κολ. καὶ φιλ. 38' ἡ ἐρασιμότης τοῦ ὕψους, τῶν
 ἔργων κλ. - λέξεως Δ. Ἀλ. π. συνθ. λέξ. 11.
 σ. 53, 13, ἰδιὸν τι σχῆμα ἀποτελοῦσα.
 Γλυκυ-τρεῖ' χηλός, 2' ὁ γλυκύν, μαλακύν
 λαμύν ἔχων.
 Γλυκυ-φάγισ, ἡ' τὸ τρώγειν γλυκὰ φαγιστὰ
 μετγν.
 Γλυκύ-φαῖον, τό' τὸ ἐρυθρόδανον παρὰ Κρη-
 σὶν Ἰαβόχ.
 Γλυκυ-φανής, 2 (φαίνωμαι) ὁ γλυκὺς φαί-
 νόμενος Νεῖλ. ἐπ. 2, 184, - 216.

Γλυκύ-φθογγος, 2· ὁ γλυκύν φθόγγον ἔχων
Σχολ. Πινδ. Ὁ. 5, 162.
Γλυκυ-φραδής, 2 (φράζω) ὁ γλυκὰ ἐκφρα-
ζόμενος Θεός. Ὑρκ. σημ. χειρ. τ. 6, σ. 7.
Γλυκύ-φρουρος· «οἱ τὰ ἐν οἴκῳ φρουροῦντες
καὶ ἔνδον μέλιτος ὄντες» Ἡσυχ. ὅπερ διορθ. ὁ
Porson· ἔνδον μένοντες (=οἱ γλυκὺ τὸ οἶκον
μένοντες).
Γλυκύ-φυτον, τό· γλυκύφριζον Διόσκ.
Γλυκυ-φωνέω· γλυκὰ ἤχῳ Θεοκρ. 15, 146,
κάλλιον κεχωρισμένος.
Γλυκυ-φωνία, ἡ· γλυκεῖα φωνή, ὁμιλία Δ.
Σικ. 3, 68, Πολυδ. 2, 113.
Γλυκύ-φωνος, 2· γλυκεῖαν φωνὴν ἔχων μετρ.
Πολυδ. 2, 113.
Γλυκύ-χολος, 2· γλυκύν χολὴν ἔχων Ἰπποκρ.
Γλυκύ-χρῶμα, 2· τῷ ἄνωτ. Γαλην.
Γλῦ'κων, ὡ· κλητ. Ἀριστ. ἐκκλ. 985. κο-
λακευτικὴ προσφώνησις, ὡς καὶ τὸ «ὦ γλυκύ-
τατι» συνοπακούεται ὡμῶς καὶ ἡ ἔννοια τοῦ
ἀπλοῦ, ὡς καὶ ἐν τῷ ἡδύς.
Γλῦκων, ὠνος, ὁ· 1) ὁράκων καὶ νέος Θεός
παρὰ τοῖς Ἀδονοτειγίταις μαντεῖον ἔχων, ἄν-
νέον Ἀσκληπιὸν ὠνόμαζον Λουκ. Ἀλεξ. 2)
λυρικὸς ποιητής, ἐφευρέτης τοῦ γλυκωνίου μέ-
τρου· 3) ποιητὴς ἐπιγραμμάτων· 4) περιπα-
τητικὸς φίλος. ἐκ Τροίας· 5) Ἀθηναῖος ἐπὶ
Περικλέους· 6) Θεσπιεύς Ἐπιγρ. 7) ῥήτωρ
Γλῦκων Κοῖντιλ. καὶ ἄλλ.
Γλῦκωνίς, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Γλῦκωνίος, ὁ· Ὀρχομενίος τις Ἐπιγρ.
Γλῦκωνίος, 3· εἶδος μέτρου καὶ στίχου, ἐκ
τοῦ ἐφευρέτου Γλῦκωνος Ἠρακλ. 10, σ. 56.
Γλύμμα, τό (γλύφω)· τὸ γεγλυμμένον, ἡ σκα-
λισμένη εἰκὼν Πολυδ. 7, 179, sculptum.
Γλυμπεῖς· φρουρίον ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς
Ἀργολίδος καὶ Λακωνίας Πολυδ.
Γλύβεις, ἡ· γλεῖβεις, γλεῖβος Δ. Λαερ. 4, 20.
Γλυπία, ἡ· κόρη Λακωνίας Πaus.
Γλυπία, ἡ· ἡρώς, ὁ· τῷ ἔπομ. - σιδῆρος Ἀνθ.
11 (6, 68).
Γλύπτεις, ὁ (γλύφω)· ὁ σκαλίζων εἰς μέταλλα ἢ
πέτρας, ἡ εὐλα γλύφων ἡ κόπτιον μετὰ τὴν σμίλην
ἐν γένει ἀγαλματοποιός Ἀνθ. Πλαν. 142, 145,
sculptor.
Γλυπτειδής, 3· σκαλίζων, γλύφων, ἐγκόπτων
Πολ. 7, 209.
Γλύπτος, ὁ· ὄν. ἄνδρ. Ἐπιγρ.
Γλυπτός, 3 (γλύφω)· ἐν λίθῳ, μέτῳ, εὐλῳ
γεγλυμμένος ἀρ. λεξ. - λίθος=εἰς τὸ σκαλίζειν,
ἐγκόπτιον ἐπιτήδειος Θεόφρ. π. λίθ. 5.
Γλύσσω, 2· ἴδε γλυκὺς (ἀνώμ. συγρ)
Γλυτός, ὁ· ὄν. ἱατροῦ Γαλην.
Γλύφαι· χώρα ἐν Ἀρχαδίᾳ τὸ Νυμφατὸν Ἡσυχ.
Γλύφαινω· γλύφω Βασ. Σελευκ. 16, 11.
Γλύφανον, τό (γλύφω)· τὸ ἐργαλεῖον, δι' οὗ
σκάπτουσι καὶ σκαλίζουσι τὰς εἰκόνας καὶ ἀγάλ-
ματα, τὸν γαλκόν, τὰς πέτρας καὶ τὰ εὐλα
Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 41· «γλύφανον καλάρου»=κόν-
δυλομάχαιρον Δαμοχαρ. 2 (6, 63).
Γλύφανος, 3· γλυπτός.
Γλύφετον, τό· γλύφανον Λουκ. Ἐνύπν. 13.
Γλύφεις, ὁ· γλυπτὴς Σχολ. Ἰλ. ω, 281.
Γλύφῃ, ἡ· τὸ γλύφειν καὶ τελειώνειν σκαλι-

σμένον ἔργον, καὶ αὐτὸ τὸ σκαλισμένον Δ. Σικ.
5, 44, sculptura.
Γλύφον καὶ Γλυφεῖον, τό· ἄντρον τι καὶ ὕψος
ἐξ οὗ τὰς Νόμφας γλυφαίς ἐκάλουν Ἡσυχ.
Γλύφους, ὁ· ἄνδρ. ὄν. Εὐστ.
Γλύφους, 3· γλυφαί· νόμφαι· ἴδε γλυφεῖον.
Γλύφεις, ἰδος, ἡ· 1) ἡ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ βέλους
χαραγματιὰ, ὅπου ἐντίθεται ἡ νευρά (κάρδα)
τοῦ τόξου Ἰλ. δ, 122, ἐτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ βέ-
λος Εὐρ. Ὀρ. 274· 2) γλύφανον, ὄργανον τῶν
γλυφῶν, καὶ κονδυλομάχαιρον· καὶ ἡ τρίγλυ-
φος Ἀπολ. Ῥ. 2, 218 ἐπὶ τῶν δωρικῶν κίονων.
Γλύφω (πρόβλ. γλάφω, ἐγλυμμένος Πλάτ. συμμ.
216, λατ. glubio, gluma, γλάφω, scalpro)· κοι-
λάνω, σκαλίζω εἰς πέτρας, μέταλλα, εὐλα· -
ναῖς Ἀριστ. νερ. 879· «σφραγίδας, δακτυλίου»
Ἡρ. 8, 69· ἔρωτα, ἐπὶ ἀγαλματοποιῶν Στράβ.
9, 410· «γλυψάμενος εἰκόνα ἐν σφραγίδι»
Πλουτ. πολιτ. παρὰ γγ. 12· τόκους=σημειῶν,
ἀκριβοῦς γράφω Ἀνθ. Παλ. 86 (11, 289)· ἴδε
τοκογλύφους.
Γλῦχάτας, ὁ· ἡρώς ἐκ Σικελίας Δ. Σικ.
Γλῶν· ἴδε γλήνη.
Γλῶνις, ὁ· ὄν. κύρ. Σουίδ.
Γλῶξ, ἡ, μόν. γλῶγες· ὁ ἀθήρ, τὸ γένειον τοῦ
στάχους Ἡσ. ἀσπ. 398.
Γλῶρεν· χρονίζειν Ἡσυχ.
Γλῶριππος, ὁ· Πυθαγόρειος ἐκ Σάμου Ἰάμβλ.
Γλῶρόν· νοῦον Ἡσυχ. ὅθεν=χλωρόν.
Γλῶς, ὁ· Αἰγύπτιος Ἡσ. κατ' Ἐτ. Μ. ἡρώς·
ἴδε Γλῶς καὶ Γλῶ.
Γλώσσα, ἡ, ἀττ. γλῶττα (γῶς συγγ. τῷ
γλωχίς)· 1) ἡ γλώσσα τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν
ζῴων· «γλώσσας τάμνουν, ἐν πυρὶ βάλλειν»=
τὰς γλώσσας τῶν πρὸς θυσίαν ζῴων Ὁδ. γ.
332, τὸ ὅποιον ἐγίνετο ἐν τέλει τοῦ οἰκίου εἰς
τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἐφόρου τοῦ λέγειν· ἐθυσία-
ζον δὲ τὰς γλώσσας τῶν θυμάτων, ἵνα λάθῃσι
καλὴν φήμην· «γλώσσης χάριν»=διὰ περιττήν
τῆς γλώσσης ὁρμήν, διὰ τὴν ἐξίν αὐτῆς Ἡσ. Ἑρ.
707· «ἐφ' ὧς ἀπὸ γλώσσης»=διὰ στόμα-
τος, ἐκ στόθους, ἀπὸ μνήμης καὶ ἐκ τοῦ προ-
χείρου Πινδ. Ὁ. 6, 13· φράσω Κρατίν. Ὑ.
Ἀν. 436· - εἰπεῖν Ἡρ. 1, 123· ἀντίθ. τῷ
ἐγγράφω· «-δίκα γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεῶν
κλόνοντες»=οὐ μόν. τὰς λέξεις ἀκούοντες, ἀλλὰ
κατὰ τὸ ἀληθὲς Διὰ γγ. Ἀγ. 787· πρόβλ. καὶ
τὸ τοῦ Λουκ. «οὐ τὴν γλῶτταν ἀλλὰ τὴν γνώ-
μην ἐξετάζειν ἀξίον», π. προσγ. πταισμ. 18 ὅτι
ὁ Εὐρ. «ἡ γλῶσσ' ἀμάροχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμα-
τος», Ἰνπολ. 612· «ὅ, τι κεν ἐπὶ γλῶττιν Εὐθι»=
εἰς τὸ στόμα Λουκ. Ἰ. Ζ. 32· προσέτι, διὰ-
λεκτός Ἰλ. 6, 804· «γλώσσαν ἰέναι»=ὁμιλεῖν
γλώσσαν τινα Ἡρ. 1, 57· «τὴν αὐτὴν γλῶσ-
σαν νομιζούσι»=μεταχειρίζονται Ἡρ. 1, 142·
- χρῆσθαι, 4, 109· - παρὰ δὲ γραμ. λέγεται καὶ
λέξ. ἀποφθεγμαμένη, ἀσυνήθης καὶ παπαλαιωμένη,
ἡ ὅποια ἐξηγεῖται διὰ γνώσεως τινος γλωσσῆ-
ματος Ἀριστ. ποιητ. 42· «κατὰ γλῶσσαν
γράφειν»=κατὰ φράσιν καὶ ἰδιώμα ἀσυνήθης
καὶ παπαλαιωμένον γράφειν Λουκ. Λεξίφ. 25·
- καὶ ἐπὶ ῥήτορ. πολυφράδους· «γλώσσαν τῶν
Ἑλληνίδων μεγίστην» ὠνόμαζε τὸν Περικλῆ
ὁ Κρατῖνος Ἀθῆν. 2. σ. 23· ἐτι δὲ «πάσαν

γλώσσαν βισάντζε· Ἀριστ. σφ. 547· 2) ἔνεκεν τῆς ἰσοτιμίας καλεῖται καὶ τὸ μέρος τοῦ αὐτοῦ, τὸ ὅποτον ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα· «γλ. αὐλῶν» Β. Ἀν. 32. «γλ. σάλπινγος» Πολυδ. 4, 85· καὶ τὸ γλωσσοειδὲς λωρίον τῶν ὑποδημάτων Β. Ἀν. 32, lingua.
 Γλώσσαι· ἐπιγραφή συγγραμμάτων τῶν ἀρχαίων, τὰ ὅποτα περιέχον ἐξηγήσεις, π. γ. τοῦ Κλειτάρχου, Παμφίλου καὶ ἄλλ., Ἐτ. Μ.
 Γλώσσα-αλγέω, (γλώσσαλγος)· ἔχω ἄλγος, πόνον εἰς τὴν γλῶσσαν φλυαρῶ τόσον ὥστε πονεῖ ἡ γλῶσσά μου καὶ ἐν ἡμπορῶ πλέον νά λαλήτω Πολυδ. 4, 185 ἔκκλ. garrio.
 Γλώσσα-αλγία, ἡ (γλώσσαλγος)· φλυαρία, ἀυθάδεια εἰς τὸ λέγειν Εὐρ. Ἀνδρ. 670 καὶ μτγν. loquacitas.
 Γλώσσα-αλγίας, ὁ· τῷ ἔπομ. Πολέμων φυσιγγ.
 Γλώσσα-αλγος, 2 (ἄλγος)· φλύαρος, ἀυθάδης εἰς τὸ λέγειν Φιλ. καὶ μτγν. garvulus.
 Γλώσσα-αργέω· γλωσσαλγέω.
 Γλώσσα-αργία, ἡ· γλωσσαλγία. παρὰ Λουκ. Λεβ. 19. «καὶ οἰωπὴν ἐπιβάλλειν τινι» = χαλινάγων τὴν στόματι.
 Γλώσσα-αργος· γλώσσαλγος Δ. Χρυσ.
 Γλώσσα-άριον, τό, ὅπκ. τοῦ γλώσσα Γαλην.
 Γλώσσα-ασις, ἰδος, 2 (ἀσις)· «ὁ τῇ γλώσσῃ ὅσον ἀσπίδι καὶ προβολῇ κεκρημένος, ὑπερασπισόμενος τῇ εὐφραδίᾳ, ἐκ μεταφ. τῶν πολεμούντων» Ἐτ. Μ.
 Γλώσσημα, τό, ἀσυνήθ. ἀπ. ρχ. λέξ. Μ. Ἀντων. 4, 38· δέυτης, μύτ, κάμακος, λόγ. χης Σχολ. Πινδ. Ν. 6, 85.
 Γλώσσηματίας· ἀδύλεστος, πολυλόλος· ἰώσ.
 Γλώσσηματίζω· ἴδε γλωττηματίζω.
 Γλώσσηματικός, 3· ἀνήκων εἰς ἐξηγήσειν ἀγνώστου, ἀπ. ρχ. ξένης λ. ξεῖς· «λέξεις, φράσεις» = γλώσσα Δ. Ἀλ.
 Γλώσσιδον, τό· γλωσσάριον μτγν.
 Γλώσσις, ἰδος, ἡ· γλώσσα τοῦ αὐτοῦ Λουκ. ἀρ. 1· ἔτι δὲ τὸ λωρὸν ὑποδή. αὐτοῦ· ἴδε γλώσσα καὶ γλωττίς.
 Γλώσσο-γαστήρ, ὁρος, ὁ (γαστήρ)· μετὰ τὴν γλῶσσαν, τὴν γαστέρα πληρὺν, τριφόμενος μετὰ τὴν γλῶσσαν του, ὡς τινες ζῶντες μετὰ τὴν διήγησιν μύθων κτλ. ὡς τὸ χειρογαστήρ ἐπὶ βηλίστρων καὶ συνηγόρων, δωροδοκουμένων Πολυδ. 2, 108.
 Γλώσσο-γράφος, 2 (γράφω)· ὁ σημειῶν καὶ ἐρμηνεύων τὰς ἀπληρωμένους καὶ ξέναις λέξεσι· Ἀθην. 3, 114 καὶ ἀρ. λέξ.
 Γλώσσο-δεξιό-τμητος, 2 (δεξιός, τέμνω)· ὁσῖνος ἡ δεξιὰ καὶ ἡ γλώσσα κεκομμένη ἐστὶ πρακτ. Ματθ. Ὁμολογ. 1, 85.
 Γλώσσο-ειδής, 2 (εἶδος)· μετὰ γλῶσσαν ὁμοιος· Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 4, 7.
 Γλώσσο-ειδής· ἐπὶρ. ὁμοια μετὰ γλῶσσαν Ἰ. Φωκας.
 Γλώσσο-κάτοχος, 2 (κατέχω)· κρατῶν, διατάζων τὴν γλῶσσαν του· ὄργανον = ἄργανον χειρουργικόν, χρησίμον εἰς τὸ νά κρατῇ τὴν γλῶσσαν Π. Αἴγ.
 Γλώσσο-κηλοκόμης, οὗ, ὁ (κηλῶν, κόμω)· ὁ γλῶσση καὶ κόμποις κηλῶν κομ. ἔκφρ.

ἐπὶ μεγαλαίχου ὅστις διὰ τῶν διηγήσεων τοῦ ἐκφράζει καὶ κομπάζει Εὐστ. σ. 1089, 41.
 Γλώσσο-κομῆται, τό (κομῆται)· κείσθαι, ἐν ᾧ οἱ αὐλῆται θεωφύλακτον ἐναποθέτοντες τῶν αὐλῶν τὰ στόμια Πολυδ. ἐν γίν. ὅλη μτγν. ἔτι τὸ γυναικῶν αἰδοῦν Ἐτ. Μ. marturium.
 Γλώσσο-κομον, τό· τῷ ἀνωτ. Πολυδ.
 Γλώσσο-κοπῶ· γλωσσοτομῶ Ζαχαρ. Πάπ. διὰ λ. 3, 32.
 Γλώσσο-κράτω· τὴν ἑαυτοῦ γλῶσσαν κρατῶ, χαλινῶν, σωπῶ.
 Γλώσσο-μανία, ἡ· μανία τῆς γλώττης, τὸ ἀγαλνῆναι καὶ ἀκράτητον αὐτῆς, ἀυθάδεια εἰς τὸ λέγειν, κακολογία, κατακαλιὰ Τατιανός.
 Γλώσσο-πέδη, ἡ· γλώσσης δεσμός Ἰ. Χρυσ.
 Γλώσσο-πέτρα, ἡ· εἶδος πολυτίμου πέτρας, ὁμοίας τῇ ἀνθρ. γλώσσῃ Πλιν.
 Γλώσσο-ποιῖα, γλωσσοποιητικῶς· ἴδε γλωττοποιός, κτλ.
 Γλώσσο-πύρσευτος, 2· ὁ πυρώδους γλωττῆς, ἡ εἰς εἶδος γλώσσης πυρσεύων Ἰωάν. Δαμ. ὁμν. τ. α. σ. 680.
 Γλώσσο-πυρρὸς ὁρος, 2· ὁ πυρώδους γλώσσης εἶδος ἔχων ὁμοίαν, Ἰωάν. Δαμ. τ. α. 679.
 Γλώσσος· φλύαρος Ἀρχαῖ. 76, 11.
 Γλώσσος· τὸ ἐξώτατον τῆς πρῆνης δ. γρ.
 Γλώσσο-στροφῶ· τὴν γλῶσσαν στρέφω, ἐλκωνίζω· ἡ γλῶσσά μου, ἀθρογλώσσῃ Ἀριστ. νεφ. 792.
 Γλώσσο-τέχνης, ὁ· γλῶσσαν τεχνικὴν ἔχων Δ. Χρυσ.
 Γλώσσό-τμητος, 2 (τέμνω)· τὴν γλῶσσαν ἔχων τετμημένην ἀρ. λέξ.
 Γλώσσο-τομέω (τέμνω)· κίπτω τὴν γλῶσσαν Ἐβδ. καὶ Πλουτ. 10 βητ. σ. 271 παρ. ἀρ.
 Γλώσσο-τόμητος· γλωττότμητος Ἰουστ. Μαρτ.
 Γλώσσο-τομία, ἡ· γλώσσης ἀποκοπὴ γλωττῆς.
 Γλώσσο-τράπεζα, ὁ· παραστῆς δν. Ἀλκίφρ.
 Γλώσσο-χαριεῖς ἡ ἀνεστραμμένως χαριεῖς· γλωττῶν στέρνω, ἡ ὑπόσχομαι πρὸς ἑαυτὴν τὴν γλῶσσαν, ὁμῶς καὶ ἀρεσκῶν τινος μόνον μετὰ τὴν γλῶσσαν Ἐβδ.
 Γλώσσώδης, 2· φλύαρος, ἀθυρόστομος Ἐβδ.
 Γλωττα, ἡ, ἀττ. ἀντὶ γλώσσα.
 Γλωττίδον, τό· μικρὰ γλώσσα Δημητ. Ἱερ. κοσμοφ. σ. 80. lingua.
 Γλωττηματίζω· 1) διὰ γλώσσης παρταίτω· ἔχω Εὐστ. 434, 22· 2) φλυαρῶ, Βυζ. πρβλ. γλωσσηματίας.
 Γλωττίατος, 3· ὁ τῇ γλώσσῃ ἀνήκων· «τὴν γλωττιαν κλειδῶν» Ἀθανάσ. 2, 389.
 Γλωττίζω, (γλωττία)· φιλοῦ ἀλλήλους τοῦ στόματι ὡς ἐπὶ τῶν περιστρεφῶν Ἀνθ. 11 (5, 129)· πρβλ. καταγλωττίζω, osculor.
 Γλωττικός, 3· ἀνήκων εἰς τὴν γλῶσσαν, ἀκέντρον Ἀριστοτ. π. Ζ. μ. 4, 6.
 Γλωττίς, ἰδος, ἡ· ἴδε γλωσσίς, ἔτι τὸ στόμα τοῦ λάρυγγος, ὅπερ σκεπάζεται μετὰ τὴν ἐπὶ γλωττίδα, ὅταν καταπνέωμεν Γαλην. παρ' Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 12 εἶδος πτηνοῦ, ἐκ τῆς γλώσσης ὀνομαζομένη.
 Γλώττισμα, τό (γλωττίζω)· φιλῆμα διὰ τῆς γλώσσης ὡς τὸ τῶν περιστρεφῶν, μτγν.

Γλωττισμός, ὁ τῷ ἄνωτ. Ἄνθ.
 Γλωττο-δαίδαλος, 2' εὐστομία· ἱκανότης τοῦ τεχνήντος καλεῖν Νικ. Γρ. 1. Βυζ. 435· «γλωττοδαίδαλον μάχην ἐγείρειν» = λόγῳ ἐν-τέχνῳ ἀγωνίζεσθαι αὐτό. σ. 453.
 Γλωττο-δέσμη, ἡ δεσμός τῆς γλώσσης Θεοδ. Προδρ. 141.
 Γλωττο-δεψέω, (δεψέω)· θηλάζω Ἐτ. Μ.
 Γλωττοπέδη, ἡ· δεσμός γλώσσης Ἰωαν. Χρυσ. ὁμ. 6, 463, *linguae vinculum*.
 Γλωττό-μορφος, 2' ὁ γλώσσης μορφήν ἔχων ὑγρὴν, πρὸλ. γλωσσόπυρσευτος καὶ γλωσσόπυρ-σόμορφος.
 Γλωττοποιέω τῷ ἄνωτ. Ἀριστ. σφ. 1382, καὶ νέας λέξεις πλάττω ἀσυνήθ. Πολυδ.
 Γλωττο-ποιητικῶς μετὰ τρόπον τῆς γλωττοποιίας Πολυδ. 7, 153.
 Γλωττο-ποιία, ἡ· τὸ κατασκευάζειν τὰς ἀλ-ληλικὰς γλωσσίδας Πολυδ. 7, 153.
 Γλωττο-ποιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων τὰς ἀλ-ληλικὰς γλωσσίδας Πολυδ. 7, 153.
 Γλωττο-στροφείω· εὐκινήτως τὴν γλῶσσαν στρέφω, φηλαρώ = περιβαλεῖν καὶ στυμύλλε-σθαι Ἀριστ. νεφ. 792, Ἐτ. Μ. 235, 41, *bilateral*.
 Γλωττο-τοστέται, οἱ· διὰ γλώσσης τοστέον-τες, οὕτω κατὰ Τζέτζ. οἱ ἱερουργοὶ παρὰ Μεινκ. 2, σ. 1250 (5, 156).
 Γλωττο-φόρος, 2' ὁ γλώσσης πεποικισμέ-νος, εὐφραδής Γρ. Νυσ. 2, 1011, «disertus».
 Γλωττες (ἐκ τοῦ γλῶτς) αἱ κυρφαὶ τῶν στα-χύων ἦτοι τὰ ἀγανα = γλωχίνες Ἦσ. ἀσπ. ἀπκ. 398.
 Γλωχίς· ἴδε γλωχίν, ἴνος.
 Γλωχίν, ἡ ὀρθότης γλωχίς, ἴνος, ἡ (γλω-χίς ἐκ τοῦ γλῶτς, γλῶσσα κλάω) 1) πᾶσα ἐξέ-χουσα ἄκρα, μύτη, ἀκμή, λυγριζομένη εὐκό-λως· 2) ἀγκυλή, καμπή, κύρτωμα Ἰλ. ω. 274 «ἀπὸ γλωχίνα ζυγοδίσκου ἐγναμψαν» γλωχίνα πρὸ καμψῆς, τὸ μετὰ δεσμὸν ὑποβαλεῖν τὴν καμ-ψὴ τοῦ δεσμοῦ τὸ τοῦ ἱμάντος· ἄκρον, καὶ γω-νιώσας αὐτό, ὡς ἂν εἴη εὐλύτον ὑστερον διὰ τῆς χυδαίαν λεγομένης θηλείας (θηλιάς) Ἐλστ. ἡ ἀκμή τοῦ βέλους Σοφ. 678' σι δ' ἦρ οὐ Δεσμυρ. 2 (6, 63) - τριαινῆς Νον. Δ. 36, 111' - κεραιάς, 1, 193, Ἄνθ. μτρν· παρὰ Πυ-θαγορ. ἡ γωνία ἐπὶ τῆς ἐξωτάτης γωνίας τῆς γῆς Δ. Περ. 184, *cuspis*.
 Γλωχινόω· κάμνω μυτερόν, σουβλερόν· ὅθεν γλωχινιώτης = ἔχων γλωχίνα, ὀξύτητα, ὡς βέλος.
 Γλωχινιώτος, 3' γλωχίνα ἔχων, ὀξύτητα ὡς βέλος Π. Αἴγιν.
 Γνώθαινα, ἡ, ἡ θυγ. τῆς Σινώπης, ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, ἥτις καὶ «νόμιον τινὰ συσσίτιον» ἔγραφεν Αἰλ.
 Γνωθαίνω, ἡ καὶ Γνωθαίνιος, ὁ ὄν. κύρ. Σουδ.
 Γνωθαίνισον, ἡ· 1) ἐγγονὴ τῆς Γνωθαίνης, ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις· 2) ῥάπτρια ἐξ Ἀργούς, μήτηρ τοῦ Περτίως Πλουτ. Παυλ.
 Γνωθίος, ὁ· Κερκυραῖος τις Ἐπιγρ.
 Γνωθίς, ὁ· Θεσσαλὸς Πανσ.
 Γνωθμός, ὁ· τῷ ἔπομ. Ἰλ. π. 606' ἴδ' ἀλ-λότριος.
 Γνώθαι· σιαγόνες· ἴδε φασίγναθος· Σχολ. Ἄ-πιστ. Αυσ. 445, *buccae*.

Γνώθαι, ἡ· 1) σιαγὼν ἀνθρώπων καὶ ζῴων Πίνδ. Π. 4, 225' «ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω» Ἰπ-ποκρ. «ἔπαγε τὴν γνώθαιον», πρόκλησις εἰς τὸν βουλόμενον δαγκάσαι Ἀριστ. σφ. 370' «γνα-λινὸν ἐμβαλεῖν γνώθαις» (ἱππου) Εὐρ. Ἀλκ. 492, Ξεν. ἱπ. 6, 8' «τάς γνώθους σουσῶν» = τὰ μάγουλα φουσκῶντων Δημ. 19, 314' μεταφ. λαιμός, στενόν, πόντος = ὁ Ἑλλησπόντος· Αἰσχ. Πρ. 728' 2) (πρὸλ. γένος) «γν. τρα-γέτα» ὀξύτης, κόψις· α-φ ἡ νός Πρ. 64' - πυ-ρός, Χο. 322, *maxilla*.
 Γνώθαι, ὄνου γνώθος· ἀκρωτ. ἐγγύτατα τῇ Μαλέξ ἐν τῷ Ἀκκων. κόλπῳ· ἴδε ὄνος.
 Γνώθαι· θηλείας ἡ γυναικας Ἠσυχ.
 Γνώθαι· τύπτω τὰς γνώθους, ῥαπίζω Β. Ἄν. 8, 7.
 Γνώθαι, ἡ· παρθένος ἐν τῷ ναῷ διακονοῦσα τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος Ἐπιγρ.
 Γνώθαι, ὄνος, ὁ (γνώθος)· μαγουλάς καὶ παράσιτος ὡς φουσκῶντων τὰ μάγουλα ἐν τῷ τρώγειν, πολυφαγὰς Πλούτ. κομ. *panisuius*.
 Γνώθαι, ὁ· 1) Ἀρκὰς Ὀλυμπιονίκης Πανσ. 2) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 3) Σικελιώτης καὶ ἔλλ. ὄν. παρασιτών.
 Γνωθωνάριον· ὄνομα τοῦ γνώθων Λογγ.
 Γνωθωνίαις, 3' εἰς γνώθωνα ἀνήκων Πλουτ. ἦθ. σ. 707, *gnathoniis*.
 Γνωθωνίαις· παρασίτου ὄν. ἐν τῇ νύκτι κα-μφοῖς Πλουτ. Τιμ. 45.
 Γνωθός· ὄν. ἀνὴρ. παρὰ Ῥωμαίους καὶ Γνάθους *Gnejius*.
 Γνωμπήρ, ἔσφ. λ. Νον. Δ. 12, 184.
 Γνωμπός, 3 (γνώμπω)· κυρτός, λυγισμένος· -γένος Ἰλ. λ. 416' - ἀγκιστρὰ Ὀδ. δ. 369' «μέ-λη γναμπά» = εὐκόλως λυγίζομενα, τὰ τῶν ζώωντων, ἀντιθ. πρὸς τὰ τῶν νεκρῶν, ὧν τὰ μέλη οὐ κάμπνται, λ. 394' «ν. γνα γν» = εὐκαμπτον, εὐστροφον, εὐμετέλλητον, ω. 4' «δρόμος Πινδ. Γ. 1, 57, *flexibilis*.
 Γνώμπω· λυγίζω, καμπυλῶναι· ἀγόνυ γνάμ-φω Ἰλ. ψ. 731' - δόρυ, παταμόν Ἀπολ. Γ. 3, 1248' μετρ. α-ἰμέ, ὥστε φράσαι· «νὰ μετὰ παρακινήσῃ νὰ εἴπω Αἰσχ. Πρ. 997' - νόσος τὴν γνώμην, διάθεσιν ταπεινώσῃ Ὀππ. ἀλ. 5, 574' πρὸλ. κάμπτω), *curvo*.
 Γνώμω· ἴδε γαμψά.
 Γνώμψις, ἡ· λυγίσις Ἐτ. Μ.
 Γνωπτήρ· ἴδε γναμπτήρ.
 Γνωπτός, 3' πάλιν ἐξεσμένος· ἴδε γναμπτός.
 Γνάπτω, γνάπτω, γνὰφάδιον, γναφάλλον, γναφάλλιον, γναφάλλον, γναφεινόν, γναφεινός, γναφεινικός, γναφεινός, γναφικός, γνάφω, γνάφης· ἴδε γναφάδιον κλ.
 Γναταί· ἀπταί Ἠσυχ. οἶον.
 Γναφίσκος, ὁ· ἀνὴρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Γναφρός· ἴδε Χνοδός.
 Γνεφάλων, γνέφαλος· ἴδε γνέφαλον.
 Γνής, ἡτός, κλ. Γνήτης· ἴδον· ἐν Ῥόδῳ Στ. Βυζ.
 Γνησιάζω· οἰκίω· συναναστρέφομαι Ἀθανασ. τ. 2, σ. 175.
 Γνησιόδω· εἶμαι γνήσιος, νόμιμος Θ. Στουδ.
 Γνησιοδίδακτος, 2' γνήσιος διδασκόμενος Γ. Χρυσ. 8, 487.

Γνησιοπόθητος, 2. γνησίως, τοῦ ὄντι ποθητός
Κ. Πορφ. ἐκθ. βασιλ. τζβ. σ. 285.

Γνήσιος, 3 (γεν. γένος, γενέσιος, σανακτ. gñ-
ja-s, λατ. genuinus) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένος,
ὁ κατὰ νόμιμον γάμον γεννηθείς, δημοπατριός
τε καὶ δημομήτριος υἱός, ἀντιθ. τῷ «νόθος Ἰλ.
λ. 102» ὁ δὲ Δημοσθ. ἔχει καὶ τὴν προσθήκην
«-γόνω γεγυότα», 44, 49, πρὸς διάκρ. τῶν
εὐθετουμένων τέκνων· καὶ ἀδελφός Ἀριστ.
ὄρν. 1664· ἐν γέν. συγγενής· γνήσιος Ἀ-
γαθ. 68 (11, 352), νόμιμος· γυνή, ἀντιθ. τῇ
παλλακίδι Ξεν. Κυρ. 4, 3, 1· νυμφεύματα
Ἐρ. Ἀνδρ. 193· μήτηρ Λουκ. Ἐρωτ. 19·

μεταφ. ἀληθινός, ὁ, τι εἶνε ὅπως καθ' αὐτὸ
πρέπει νὰ ᾖ· ἀρετὰ Πινδ. Ὀ. 2, 12· «-αὐ-
τόχων ἀρετὴ» Λυσ. 2, 43· «ἄδολος φύσις»
Φιλημ. Στωδ. ἀνθ. 9, 22· «ἀτός» Ἀριστ. Ἰ.
Ζ. 9, 32· «ὅμως, ἐν τῇ φυσικῇ του καταστά-
σει Ἀλ. Ἰ. Ζ. 14, 26· «βριθόντες τὸ κύριον, τὸ
ἰδιόχρον Δ. Ἀλ. 1, 79· ἐπὶ γνησίως, εὐκλει-
νός, ἀληθινός· «ἐφεκείσθαι ἀρετῆς» Ἰσ. 1, 5· «τὰ
ἀποτὴς τὸ χλῆς φέρειν δεῖ γνησίως» = «γεννῶς, γεν-
ναίως Στωδ. ἀνθ. 178, 45, germanus, legitimus.

Γνησιότης, ἡτος, ἡ· ἡ κυρία, καθ' αὐτὸ κα-
ταγωγή τοῦ γένους, ἡ τῆς γεννήσεως· «ἀπ' ἀμ-
φοτέρων» ἐκ πατρός τε καὶ μητρός Ἀριστοτ. ρητ. 1, 5.
Γνησιόχοι, ὁ· Μεγαρεύς τις Σχολ. Ἀπολ. Ἰ.
Γνησιππος, ὁ· 1) Ἀθηναῖος Ξεν. 2) Δωριεύς
ἰσοκυκλῶν ποιητὴς Ἀθην.

Γνησίως· 1) νομίμως οὐχὶ μοχλῶς Εὐρ. Ἀλκ.
678· 2) ἀληθῶς, εὐκλεινῶς Δημ. ἐπιστ. σ.
1482, 14· 3) οὐκ εἰς Δ. Ἀλ. Ἰ. ἀρχ. 4, 79.
Γνιδος καὶ Γνιδος Ἰδε Κνιδος.

Γνίς· γέρας παρὰ Τυρρηνοὶς Ἡσυχ. ἄλλ.
γρ. γίγναι καὶ γινίς.
Γνίφων, ὠνος, ὁ· 1) φιλάργυρος τις· 2) παρά-
σιτος τις Λουκ.

Γνίφω(δης), ὁ· Ἀθηναῖός τις Ἀνδοκ. 4, 15.
Γναῖω Ἰδε νοῖω.
Γνοῦμα, ἡ· γνώμη, Κρανωνίων ἐπιγρ.

Γνοῦρος, ὁ· Σκυθῆς, πατήρ τοῦ Ἀναχάρσιδος
Ἡρ. 4, 76.
Γνοφαλλον· Ἰδε κνάφαλον.

Γνοφερός· ὄνοφερός, durbidus.
Γνοφερός, ἡ γνοφώδης, 2 (γνόφος)· 1) σκο-
ταίνος· 2) ἀνεμώδης, χειμωνώδης· «θῆρος γνο-
φώδες» = με' φουρτούναις καὶ κακοκαιρίαις γεωπ.

Γνοφῶ, ὦ, μελ. ἡσυχ. γνοφῶ.
Γνοφίας, ὁ· ἀνεμῶς τις, εἶδος τι ἀνεμοστροβί-
λου Λυσ. π. ἀνέμ. 280.

Γνόφος, ὁ· δνόφος, σκότος, ζόφος, πληθ. Ἀ-
ριστοτ. Κόσμ. 2, tenebrae, turbo.
Γνοφώ σκότος δι' ὁμιχλῆς προσεχόμενον, obtenebro.

Γνοφ-ώδης, 2 (εἶδος) σκοταίνος· «φυσήματα
αἰθέρος» Εὐρ. Τρ. 79, tenebrosus.

Γνώ, ἰων. γνώω ἄχρ. (ἀντί δὲ τούτου εὐχρ.
γινώσκω), εἰς οὐ μελ. γνώσμαι· γινώσκω
(παράγ. ἐκ τοῦ νόω, ὅθεν νοῖσκω συνηρ. νώσκω
ἔνν. ἰωτα ὑπογεγρ. αἰολ. γνώσκω, ὡς ἐκ τοῦ
νοῖω γίνεται γνωῖω, εἰς οὐ τὸ ἀγνοῖω, καὶ
ἀναδύπ. γινώσκω, ἐπειδὴ τὸ γ πολλὰκις
προστίθεται, ὡς ἐν τοῖς γδοῦσιν ἀντί δοῦπος
καὶ γνόφος ἀντί νέφος, καὶ τούτω μάλιστα εἰ-
δίω παρ' Ἠπειρώταις, οὕτως ἐκ τοῦ νόω γί-

νεται γνώω, ὁ μεσ. τούτου τύπος ἀπαντὰ καὶ
ἐν τῷ μελ. π. χ. «γνώσσει» ἔπειτα, γνώση
(= γνώσσει) ἔπειτα Ἰλ. 9, 17, 6, 369.

Γνώ, γ'. ἐν. ὁρ. ἀφρ. β'. τοῦ γινώσκω, ἰων.
ἀντί ἔγνω Ὁμ. καὶ ἄ. ἐν. ὅπου. πλην τὸ γνῶ
ἔστι γ' ἐν. ὅπου. ἔνερ. β'. Ἰλ. τὸ δὲ γνῶναι πρῶστ.

Γνῶα· ἴδε γνῶξ.
Γνόθος, ὁ· λάκκος, κοίλωμα, σπήλαιον Λυ-
κοφρ. 485, ὁ Ἡσυχ. ἔσφ. γνῶθος.

Γνῶξ, ἐπὶρ. γονατιστὶ, με' τὸ γόνυ κεκλιμένον·
«γνῶξ δ' ἔριπε» = ἔπεσεν ἐπὶ γόνυ Ἰλ. ε, 68·
«ἔστη γνῶξ ἔριπὼν» = ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα με'
τὸ λοιπὸν σῶμα ὄρθιον, ε, 309.

Γνουπέω, (γνόψ) γονυπετιώ Ἡσυχ.
Γνό-πετος, 2 (γόνυ, πίπτω) ὁ πίπτων εἰς
τὰ γόνατα, ἀσθενής, ἀδύνατος ἀρ. λιβ. ἀλλὰ
καὶ γνυπετός, καὶ γνυπετός γράφ. καὶ ἐξηγ.
Ἐτ. Μ. 236, 39, ἐκλυτος, δεύλος, κατηφής.

Γνουδός, γνυπετός, γνυπέω· εἶμαι ἀσθενής, ἀ-
δύνατος, ἐκλυτος, κατηφής.

Γνῶπω· ἀσθενῶ Ἡσυχ.
Γνυπῶνες· ἄτολμοι, μαλακοί, κατηφείς, ἀπὸ
τοῦ εἰς γόνυ πεπιτωμένοι Ἡσυχ. γνυπετός.

Γνύρος, ὁ· πατήρ τοῦ Ἀναχάρσιδος Σουῖα
ἡ Γνούρος καθ' Ἡρ. 4, 76, Gnyrus.

Γνυφή, ἡ, γνυφαί· νάπαι Ἡσυχ. valles.
Γνῶ· ἴδε γνῶπω.

Γνώ, γνῶμεναι ἴδε γινώσκω.
Γνώδαξ· ἴδε κνώδαξ.

Γνώδίας, ὁ· ἀνδρ. ὄν. καθ' οὗ ὁ Δείναρχος ἔ-
γραψε λόγον Δ. Ἀλ.

Γνώθης, ὁ· Θεσσαλός τις Πaus.
Γνώθουρις· καὶ γνωττέρα· βαλλωτή, εἶδος
βοτάνης Διοσκ. 3, 117.

Γνώμα, ατος, τὸ (γνῶμαι)· 1) γνώμων καὶ γνώ-
ρισμα, ἀπόδειξις Ἡρ. 7, 52, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ.
6, 23 = γνώμων, ὡς καὶ κομ. παρ' Εὐστ. 1404,
61· 2) γνώσις Σωφ. Τρ. 590· 3) γνώμη Ἀισχ.
Ἀγ. 1325· 4) ὄργανον γεωμετρικὸν Σουῖα.
gnoma· ἔτι καὶ τὸ κέντρον τοῦ περιγραμμέ-
νου στρατοπέδου, ratio, sententia.

Γνώμα· τόπ. ἐκτός τῆς σκηνῆς τοῦ αὐτοκρά-
τορος, ἐνθα ἤκροατο τοὺς πρίσβεις Σουῖα.

Γνωμάτευμα, τό· ἀπόφασις, κρίσις, γνώμη
μεγν.

Γνωματεύω (γνώμα), κυρ. «σπιάς γνωματεύω»·
1) διεκρίνω τὴν σκιάν εἰς τὸ ἡλιακὸν ὠρολόγιον
διὰ τοῦ γνώμονος Πλάτ. πολ. 7, 516, ἐν γέν.
διευθύνω, βάλλω εἰς τάξιν· «τὸ πρακτεῖν τὴν
δικαίῳ γνωματεύειν» = διακρίνειν Κλ. Ἀλ. 2)
ἀποφασίζω, κρίνω ἐκφωνῶν τὴν γνώμην μου·
3) ὁμιλῶ με' γνωμικὰ ἀποφθέγματα.

Γνώμεναι, ἐπ. ἀντί γνῶναι ἴδε γινώσκω.
Γνώμη, ἡ· 1) ἑταῖρα Ἀθην. 2) κυνός ὄν. Ξεν.
3) Ἀθηναῖον πλοῖον.

Γνώμη, (γνῶναι), ἡ· 1) δύναμις τοῦ γινώσκειν,
νοῦς, λογικόν, ἐν γέν. πνεῦμα Πινδ. Ν. 10,
89· «γνώμης σύνσεις» = φρόνησις τοῦ πνεύμα-
τος Θουκ. 1, 75· «αἱ γνώμαι δεδοικμέναι
ἦσαν ἀπάντων ἀνθρώπων» Πλάτ. Μενξ. 240·
«γνώμης καὶ σώμασι σφαλλόμενοι» Ξεν. Κυρ.
1, 3, 10· «αἱ γνώμην ἔχεις» = ἂν ἦσαι λογι-
κός, νοανεχής Ἀριστ. Ἀγ. 395· «τὴν γνώμην
προσέχειν τι» = προσέχειν εἰς τι Ἡρ. καὶ αἱ εἰς.

«πρὸς ἑτέρῳ τινὶ τὴν γνώμην ἔχειν» = τὸ πνευμά του εἰς ἄλλο τι διευθύνειν Αἰσχ. 3, 192. «πρὸς τι» = προθυμεῖσθαι Θουκ. 2, 25. «ἐν γνώμῃ γίγνεσθαι» = γίγνεσθαι γνωστόν τινι, καὶ ἀπολαύειν τῆς εὐνοίας τινός Ἡρ. 6, 37. «ἦν Μιλτιάδης Κροίσῳ ἐν γνώμῃ γεγονώς» = ἦτο γνωστός καὶ ἐτιμᾶτο Ἡρ. «οὐ γνώμῃ διπλῶν θέτο βουλάν» = δὲν εἰδίστασε πολλὴν καιρὸν Πινδ. Ν. 10, 67. «ὅστις γνώμῃ μὴ καθαρεύῃ» Ἀριστ. βᾶτρ. 355. «εὐσεβεὶ γνώμῃ φυλάσσοντες μακάρων τελευτάς» = μετ' εὐσεβοῦς διαθέσεως Πινδ. Ο. 3, 41. 2) ἄριστος, σέβης (ἡ τοῦ ἐπικρατοῦς κρίσις ὀρθή) Ἀριστοτ. ἡθ. 6, 11. «γνώμην ἱκανός» = πλήρης συνέσεως Ἡρ. 3, 4. «πάσῃ τῇ γνώμῃ» = σπουδαίως = μετὰ πάντων περιστάσεων Ἡρ. 6, 45. «γνώμῃ ἐκδίδας» = λογιζόμενος, δεδικαιολογημένος Ξεν. Ἀν. 2, 6, 9. 3) κρίσις, ἀπόφασις, μάλιστα ἐπὶ ἀποφάσεων τῆς βουλῆς, ὡς καὶ τῶν δικαστῶν «γνώμην ἔχειν περὶ τινος» μετ' ἐπομένου ἀπαρ. νομίζειν, πιστεύειν Θουκ. 7, 15. μετὰ μτγ. «ὡς ἥδη κεκρατηκώς» Ξεν. Κυρ. 6, 2, 4. «γνώμην ποιεῖσθαι» = ἀποφασίζειν ἢ προτείνειν Θουκ. 1, 128. «κοινῇ γνώμῃ χρεώμενοι» = κατ' ἀπόφασιν κοινῇ Ἡρ. 5, 63. γνώμην ἀποδείκνυσθαι, ἀποφαίνεσθαι, θέσθαι = γνωστὴν ποιεῖν, εἰδέναι τὴν ἑαυτοῦ γνώμην Πλάτ. Γοργ. 446. «γν. εἰσφέρειν» = προτείνειν Ἡρ. 3, 80. «γνώμῃ προκρίεσθαι» Ἡρ. 3, 83. «γν. τινός ἐμπιπλάναι» = ἐκπληροῦν Ξεν. Ἀν. 1, 7, 8. καὶ «γν. ἐκπιπλάναι» Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 15. «τῆς αὐτῆς γνώμης ἔχοντες» Θουκ. 1, 140. «ἀπὸ γνώμης» = κατὰ πεποιθήσιν Αἰσχ. Εὐμ. 644. «ἀπὸ τοιαύτης γνώμης» Θουκ. 3, 92. «ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμης», 4, 68. «κατὰ γνώμην τινός» = κατὰ θέλησιν τινός Ἡρ. 5, 3. «παρὰ γνώμην» = ἐναντίον τῆς θελήσεως Αἰσχ. ἱκ. 454. καὶ παρὰ προσδοκίαν Θουκ. 1, 40. «ἐκ μιᾶς γνώμης» = συμφώνως Ἀθην. 10, 51. «μιᾶ γνώμῃ» Θουκ. 6, 17. τὸ αὐτὸ ὡς καὶ τὸ «διὰ μιᾶς γνώμης εἶναι» Ἰσοκ. 4, 138. «ἐξ ταῦτ' αἱ γνώμαι συνῆραμον» Ἡρ. 1, 53. «κατὰ ταῦτ' αἱ γνώμαι συνεξέπικτον» = συνεφώνουν, 1, 206. «ἐπὶ τὸ αὐτὸ φέρονσιν αἱ γνώμαι» Θουκ. 1, 79. «ἐυμπερεσθαι γνώμῃ», 4, 65. «ἄλλοις γίγνομαι τὴν γνώμην» = ἀλλάζω τὴν γνώμην μου, 4, 106. «ἡ τέχνης γνώμῃ» = ὁ σκοπός, δι' ὃν τὸ τέχνης ἡγέσθῃ, 8, 90. ἔτι δὲ ἡ ἐσφαλμένη δόξα, πλάνη Σοφ. Αἴ. 51. 4) γνώμαι διὰ βραχέων στίχων ἐκπεφρασμέναι, στοχασμοὶ καὶ βουλευματα σοφῶν ἀνδρῶν, καθολικὰς περιεχόντες συμβουλὰς περὶ τῶν κατὰ τὸν βίον Αἰσχ. ἱκ. 3, 135. Ἀριστοτ. καὶ μτγ. 5) γνώμων = σημεῖον διακριτικόν, χαρακτηριστικόν «οὕτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὐκ ἀγαθὸν θέοι». 60. ὁ τῆς ἡλικίας διακριτικὸς ὁδός (ἐπὶ ἱππῶν) Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 6, 22, animus, sententia. Γνωμηδόν, πυνθάνεσθαι γνώμην πρὸς γνώμην, ἥτοι ἐνός ἰκίστου τὴν γν. ζητεῖν Δ. Ἀλ. 8, 43. Γνωμ(δ)ιον, τό, ὅπου τοῦ γνώμῃ Ἀριστ. νεφ. 320. Γνωμ(δ)ιῶκος, ὁ ὁ γνώμας ἐπιζητῶν Κρατ. Σχολ. Πλάτ. σ. 330. Γνωμικός, 3 (γνώμη) ὁ εἰς γνώμας, ἀποφθέγγεται ἀνήκων «τὸ γν.» = τὸ ἀποφθεγγε-

τικόν γραμ. «ποιητὴς γν. καὶ ποιήσις γν.» = ἡ τοῦ Σόλωνος Θεόγνιδος καὶ ἄλλ. Ἀθην. 5, 191, gnomicus, sententiosus.

Γνωμικός, γνωμολογικός.

Γνωμο-διδάκτης, ἴδε γνωμοδιδάκτης.

Γνωμο-δοσίω, ὡς γνώμην εἰδῶμι Σουδ.

Γνωμο-δότῃμα, τό, ἡ δοθείσα γνώμη.

Γνωμοδότης, οὐ, ὁ ὁ εἰδὼν γνώμην, συμ-βουλήν, καταπίθων.

Γνωμο-δότῃς, ἴδε γνωμοδοσίω.

Γνωμο-λογέας, (γνωμολόγος) ὁμιλῶν μὲ γνώμας, ἡ ἀποφθέγματα Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 21.

Γνωμο-λογητέον, γνωμολογίας χρηστέον Ἀριστοτ. ῥητ. πρὸς Ἀλέξ. 33.

Γνωμο-λογία, ἡ (γνωμολόγος) τὸ μὲ γνώμας ἡ ἀποφθέγματα ὁμιλεῖν Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 21. ἔτι δὲ συνάθροισις αὐτῶν Πλούτ. Κατ. πρ. 2.

Γνωμο-λογικός, 3 ὁ ἀνήκων, ἡ ἔχων κλί-σιν εἰς τὸ λέγειν γνώμας ἡ ἀποφθέγματα «τὸ γν.» = γνωμολογία μτγ.

Γνωμο-λογικός, 3 ὁ ἀνήκων, ἡ ἔχων κλί-σιν εἰς τὸ λέγειν γνώμας ἡ ἀποφθέγματα «τὸ γν.» = γνωμολογία μτγ.

Γνωμο-λογικός, γνωμοτοπικός Σουδ. Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 67, sententiosus.

Γνωμο-λόγος, 2 (γνώμη, λέγω) ὁ μὲ γνώμας ὁμιλῶν, ἡ γνώμας συνάζων.

Γνωμονεύω, γνωματεύω Πλάτ. εἰς Τιμ. λεξ.

Γνωμονικός, 3 (γνώμων) 1) ἐπιτήδειος εἰς τὸ διακρίνειν καὶ ἀποφασίζειν, ἐμπειρος, εἰδής-μων, ἐπιστήμων, φρόνιμος Ξεν. ἀπ. 4, 2, 10.

«τῶν στρατιῶν» = ἐπιτήδειος νὰ διακρίνῃ τὰς στρατίας Πλάτ. πολ. 5, 467. 2) ἀνήκων εἰς τὸν γνώμονα, ἥτοι εἰς τὸ ἡλ. ὁρολόγιον ἢ γνωμονική = ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἡλιακὰ καὶ ὁρολόγια Βιτρούβ. Ἀνθ. 14, 139, ποίηται.

Γνωμόνιον, τό, ὅπου τοῦ γνώμων Πτολ.

Γνωμοσύνη, ἡ (γνώμων) δύναμις διακριτικῇ, γνώσις, καὶ ἀληθὴς Σόλ. π. Κλ. Ἀλ. σ. 694.

Γνωμο-τυπέω, τρώποντινὰ χαράττω, καταγράφω γνώμας Ἀριστ. θεσ. 55, καμ. = γνωμολογῶ.

Γνωμο-τυπία, ἡ ἀκριβὴς γνωμολογία Πλούτ.

Γνωμο-τυπικός, 3 καμ. γνωμολογικός Ἀριστ. ἱππ. 1376.

Γνωμο-τύπος, 2 γνώμας κατασκευάζων = ἄνδρες Ἀριστ. βᾶτρ. 876. μέριμναι, νεφ. 940.

Γνώμων, ὁ (γνώμαι) 1) ὁ γνώστης, ἱερευη-τῆς-θεσφόρος Αἰσχ. Ἀγ. 1128. «τὸν παρα-χρημα δι' ἐλαχίστης βουλῆς» Θουκ. 1, 136.

«γλῶττα τούτων (τῶν αἰσθησέων) γνώμων ἐν-ειργάσθη» Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 5. ἐν Ἀθήναις ὁ ἐπιστάτης τῶν ἱερῶν ἐλαίων Β. Ἀν. 228, Λυσ. 7, 25. 2) ὁ δεικτὴς τῶν ἡλιακῶν ὁρολογίων Πλούτ. καὶ αὐτὸ τὸ ὁρολόγιον Ἡρ. 2, 109.

καὶ ἡ κλεψύδρα Αἰσχ. 2, 42. 3) ὁ ὁδοῦς, ὁ οὐ γνωρίζεται ἡ τῶν ἱππῶν καὶ ὄνων ἡλικία Πολυδ. 1, 182. ἐν γέν. 4) καὶ στάθμη Θεογ.

«καὶ κανὼν τοῦ βίου» Λουκ. Ἑρμοτ. 70. ἔτι γνωμότερον, Ἀριστοτ. κατηγ. 14, 4 ποίηται.

«παντὸς παραλληλογράμμου χωρίου τῶν περὶ τὴν διάμετρον αὐτοῦ παραλληλογράμμων ἐν ὁμοιονούῳ σὺν τοῖς ὁμοῖ παραπληρώμασι γνό-μων καλεῖσθαι» Εὐκλείδ. 2, 1. γνώμονες καὶ οἱ περιττοὶ ἀριθμοί, 3, 5, 7, 9, ὡς καὶ δύνα-μενοι νὰ τεθῶσιν εἰς ἐν ὁμογώνιον τετράγωνον ὡς ἱσοσκελὲς γνώμων Βουκχ. φιλολ. 144, γραμ-μον, index.

Γνωμοφθόρος, 2' ψυχής είτε γνωμών δια-
φορῶν Γ. Ἀλεξ. β. Χρυσ. 232.

Γνώμαι, ἄφρ. 6'. τοῦ γινώσκω.

Γνώμεν, ὅπου. ἄφρ. 6'. τοῦ γινώσκω ἐπ.
ἀντὶ γνώμην Ὁδ. π. 304.

Γνωρίζω. 1) γνωστὸν ποιῶ, «τί τινι» Δίσχ.
Πρ. 485, ἐτι μτγν. καὶ Ν. Δ. «τινά τινι» =
συνιᾶν τινα εἰς τινα Πλουτ. Φαῖδ. 2' ὁθεν
παθ. γνωρίζομενος = γνωστός, διάσημος γίνο-
μαι Πολυδ. 3, 37, 4' 2) συνῆθ. κάμνω τι γνω-
στὸν εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, ἔρευνῶ, μεθάνω,

ἐννοῶ Σοφ. Οἰ. τ. 538' «ὁ μὴ ἐγνωρίζω, ὁ
ἐστὶν ἑκάστον τῶν ὄντων» Πλάτ. Φαῖδρ. 262'
«γνωρίζε καὶ ἡμᾶς» = ἀναγνωρίζε, ἴδε καὶ ἡμᾶς
ὡς φίλους, Λέχ. 181' ὁμοίως ἐπὶ φιλικῆς ἀνα-
γνωρίσεως Δημ. 35, 6' «οὐδέτι γνωρίζομαι
πρὸς αὐτὸν» Λουκ. Τιμ. 5, agnosco, cognosco.

Γνώριμος, ὁ ἄνδρ. ὄν.

Γνώριμος, 2 (καὶ γνωρίμη Πλάτ. πολ. 10,
614, καὶ μτγν.) γνωστός «γνωρίμα λέγεις»,
8, 558' «ἀπλὰ καὶ γνωρίμα μαθεῖν» Ἰσ. 11,
32' «παράκλησις γνώριμος τοῖς ἀκούουσιν» =
καταληπτὴ Πολυδ. 18, 6, 2' «εἰ μὴ γνωρίμως
φράσεις» Ἀντιφάν. Ἀθην. 10, 440' ἴδ. α)

εἶδος, συνήθως, οἰκεῖος Πλάτ. Τιμ. 34' «καὶ
συνήθως», πολ. 2, 375' «καὶ οἰκεῖος», 1, 343'
«γνωρίμως ἔχειν τινι» Δημ. 33, 5, ὡς ἐπὶ θ.
συντ. μετὰ ὁπ. - τινί, ὡς οὐσ. μετὰ γεν. - τινός·
ἐπὶ δέ, μαθητῆς μτγν. 6) ἐπίσημος «ἐξ ἀνω-
νόμων καὶ ἀδόξων ἔνδοξοι καὶ γνωρίμοι γεγό-
νασι» Δημ. 8, 66, notus, familiaris.

Γνωριμότης, ἡτος, ἡ γνωριμία Σοφ. notitia.

Γνωριμῶς, κατὰ τρόπον γνωρίμου, οἰκεῖον
ἔφρ. Πλ. 943, plane, familiariter.

Γνωρίσις, ἡ τὸ καθιστᾶν τινα γνωρίμου ἄλλω
τινί· «πολλὴν χάριν οὐδὰ σοι τῆς Θεωτικῆς
γνωρίσεως» Πλάτ. νόμ. 6, 771, cognitio.

Γνωρίσμα, τὸ (γνωρίζω) γνωριστικὸν ση-
μεῖον «καὶ ἔχην διηγήσεως» Πλουτ. π. κακοηθ.
Πρ. 1, indicium, nota, signum.

Γνωρισμός, ὁ τὸ γνωρίζειν ἡ φανερόν τι
ποιεῖν Ἀριστ. ἀναλ. ὅστ. 2, 3, agnitio.

Γνωριστέον, πρέπει νὰ γείνη γνωστὸν Ἀριστ.
σ. 1180, 22, ἐνθα γρ. δ. γνωστέον.

Γνωριστής, ὁ ὃ ἔχων ἡ ποῖον γνωρίσιν, γνω-
στὴν τινος· - δίκης Ἀντιστ. δ. 94.

Γνωριστικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς τὸ γνω-
ρίζειν-δύναμις Πλάτ. ὅρ. 414, Πλουτ. προκ.
ἀρετ. 253' καὶ ὁ χρησιμεύων ὡς γνωρίσμα,
χαρακτηριστικὸν σημεῖον Πολυδ. 1, 182.

Γνώσις, 6' ἐν ὅπου. 6' ἄφρ. τοῦ γινώσκω Ὁδ.
Γνώσις Γλῶσς Β. Ἀν.

Γνώσι, πλ. γ'. ὅπου. 6' ἄφρ. τ. γινώσκω.

Γνωσιᾶς, α, ὁ Συρακούσιος τις ἔσεν. Ἑλλ.
Γνωσι-γραφία, ἡ, δ. διδασκῶν ἀπόφασιν, λ-
ήρη, Brust.

Γνωσι-θημός, ὁ ἄνδρ. ὄν. Δίσχιν.

Γνωσι-θικός, ὁ ἱατρός ἐν Κῶ, πατήρ Ἰπ-
ποκράτους πάππου τοῦ ἱατροῦ Ἰπποκράτους
Στ. Βού.

Γνωσι-λασ, ὁ ἄνδρ. ὄν. Καύρτ.

Γνωσι-μαχία (μάχομαι, γνώσις) τὴν γνώ-
μην μου τοῦ νὰ μάχομαι πεπλανημένην βλι-
πῶν παραιτῶ Ἀριστ. ὅρν. 555, Εὐρ. ἰκ. 708'

«μεταγινώσκειν καὶ συνιᾶν τοῦ ἀμαρτήμα-
τος οἷον τῇ προτέρᾳ γνώμῃ ἣν ἔσχε μάχεσθαι»
Β. Ἀν. 33' «γν. πρὸς τινα» = φιλονεικῶ μετὰ
τινος διάφορον αὐτοῦ γνώμην ἔχων Δ. Ἀλ. ὁ, 1.

Γνωσι-μαχία, ἡ· φιλονεικία περὶ διαφερού-
σης γνώμης Φιλ.

Γνωσιμαχος, ὁ· παρὰ Δαμασχηνῶ ἀντικει-
νίτες μὴ κρίνοντες ἄξιον τοῦ χόπου νὰ μάθωσι
τὰ ἐν τοῖς θεοῖς βιβλίοις τῶν χριστιανῶν γρα-
φόμενα, ἀντίθ. τῶ γνωστικοί.

Γνωσίππας, ὁ· Σπικριότης τις Ἀθην. 4, 168.

Γνώσις, ὁ Γνωσίας, ἄνδρ. ἐπὶ νομίῳ Χίου.

Γνώσις, ἡ (γνώσις) 1) ἡ κατανόησις Θουκ.
7, 44' σύνεσις, τὸ γνωρίζειν καλῶς τι Πλάτ.
σοφ. 267' ὀψιλοτέρα γνώσις, ἐπιστήμη, σοφία
ἐκκλ. τὸ δὲ «γνώσις ἔχει τι» = γινώσκειται, κατὰ
λήπτον γίνεται Πλάτ. Θεαίτ. 200' 2) δικα-
στική κρίσις, μάλιστα διαιτητοῦ ἀπόφασιν Δημ.
7, 9' 3) γνωριμία, οἰκειότης· «κατὰ τὴν γνῶ-
σιν μοι τὴν πρὸς αὐτόν» Δίσχ. 1, 50 (εἰς γν-
δεῖσιν μαρτυρίας) ὁθεν, φήμη, ὄνομα Ἰερῶν. 7,
5, 12, cognitio.

Γνώσκω ἴδε γινώσκω.

Γνωσός· ἴδε Γνωστός.

Γνωστέον· γνωριστέον, cognoscendum.

Γνωστής· ἴδε γνωστέον.

Γνωστή, ἡ· ὄν. πλοῦτος Ἀθηναῖος.

Γνωστήρ, ἡρος, ὁ· ὁ καλῶς γινώσκων μάρτυς
καὶ βεβαιωτῆς ἀληθείας τινὸς γνωστῆς αὐτοῦ,
«καὶ ἐγγυητής» ἔσεν. Κ. Π. 6, 2, 39, cognitio.

Γνωστής, ὁ· τῷ ἀνωτ. «γν. πίστεις παρέχε-
σθαι καὶ βεβαιωτὴν» Πλουτ. Φλαμιν. 4, ἐν
γέν. ὁ γινώσκων τι Ν. Δ.

Γνωστικός, 3' ὁ εἰς γνώσιν καὶ κατέληφεν
ἐπιτήδειος· «ἡ γνωστική» = δηλ. ἐπιστήμη, ἀν-
τίθ. τῇ πρακτικῇ Πλάτ. πολ. 258' τὸ γνω-
στικόν· ὃ μηδὲν λείπει τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπὶ-
σεως Κλ. Ἀλ. στρωμ. 8' «ὁ δὲ τῆς παντοδαπῆς
σοφίας ἔμπειρος, οὗτος κυρίως ἀν. τῇ γνωστι-
κῇ», στρωμ. 1, 1, intelligens.

Γνωστικῶς, μετ' εὐκολίας τοῦ γινώσκων Πο-
λυδ. 4, 8.

Γνωστός, 3' ὁ δυνάμενος γνωσθῆναι Σοφ. Ὁ.
τ. 361' 2) γνωρίμος, φιλικός, οἰκεῖος Δίσχ.
Χο. 691 καὶ μάλιστα μτγν. notus, familiaris.

Γνωστός· κατὰ τρόπον γνωστὸν Εὐστ.

Γνωστήρ· ἴδε γνωστός.

Γνωτή· ἴδε γνωτός.

Γνωτιδίον, τὸ γνωτιδία καὶ ἀγνωτιδία·
ἰχθύων ὄν. Ἀθην. 3, 118' ἴδε γνωτός.

Γνωτο-χτόνος, ὁ· φονεὺς τοῦ ἀδελφοῦ του
Εὐδοκ. π. τ. ἀγ. Κυριακ. 1, 39.

Γνωτός, ὁ· ὄν. ἄνδρ. νομισμ.

Γνωτός, 3 καὶ 2 Σοφ. Ὁ. τ. 398, (γνώσις)
γνωστός, γνωριμῶν, παρὰ ποιητ. = συγγενής
ἐξ αἵματος Ἀπολ. Ρ. 2, 1182' ἀδελφός καὶ
ἀδελφὴ Ἰλ. σ. 350, cognatus, consobrinus.

Γνωτο-φόνος, ὁ ἀδελφοκτόνος Νδν. Δ. 26, 82.

Γνωτο-φάντις-ἰδαι, ἡ ἀδελφοκτόνος Λυ-
κόφρ. 1318.

Γνώω γνώ, ὅπου. ἐν. ὡς ἐκ τοῦ γνώμι Ησ.
θε. 351.

Γόασις βασιλεὺς Ὁμάων Λουκ. μακροδ. 17.

Γόαξις, 195 ὁ Ἡδωνεύς τις Θουκ. 4, 107.

Γόσος· γόης, γοητικός· «τὰ εἰς ὅς τριτύλ, ἀπλῶς, τὸ αὐτὸ μόνον παραληγόμενα, ὁρῶνται, εἰ μὴ ἡ τρίτη ἀπὸ τέλους φάσει μακρὰ εἴη ἢ κατὰ διάστασιν σύμφωναν ἔχοι, ἀγλαός, ἀλαός, ἀναός· τὸ δὲ γόσος ἐκ τοῦ γύης γέγονεν» Ἀρκαδ. 38, 11.

Γοάρεια· ἴδε γοαρηνή.

Γοαρηνή καὶ Γοάρεια· χώρα τῆς Παλμυρηνῆς Β. Ἀν. τῆς Δαμασκού Στ. Βυζ.

Γοάρια, ἡ πόλις Παλμυρηνῆς Πτολ.

Γοάρια, ἰος, ὁ ποτ. εἰς τὰ δυτ. παράλια τῆς ἐντός τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς Πτολ.

Γοάω, (σικρ. gu, λατ. gemo) ἀπαρ. Ὁμ. γοήμενα Ἰλ. ξ, 502, γοάσιεν Ὀδ. ω, 189, ἄρ. ἔχον Ἰλ. ζ, 500· κλαίω, θρηνώ· «γ. τινά» ἐνερ. = κλαίω, θρηνώ τινα Ἰλ. π. 857 καὶ μτγν. καὶ μέσ. γοήσεται Ἰλ. φ, 124. Τῶν πεζῶν μόν. ὁ Ξεν γοωμένη, Κυρ. 4, 6, 9, Παθ. γοηθεῖς=θρηνημένος Κρίναρχ. 43 (7, 371)· οὕτω καὶ γοᾷται Αἰσχ. Νο. 623, deploro.

Γόδα· εἶδος ἀκρίδων Λευτ. 11, 22, locusta.

Γόδατον, ἄκρον, τὸ ἀκρωτ. εἰς τὰ δυτ. τῆς Λουγδου. Γαλλίας ἐγγὺς τῆς Βρέστης Πτολ.

Γόδαλα· ἴδε γόνατα.

Γοβολίτις, ἡ· χώρα τῆς Ἰουραίας, Ἰώσ. ἴδε Γέβαλα καὶ Γομύλιται.

Γόδαρος, ἐπών. Στεφάνου τινὸς Φωτ.

Γοδρίαι· φανοί, λαμπτήρες Ἡσυχ.

Γόγγα, ἡ ῥίξα τις φαγώσιμος φουμένη περὶ τὴν Βαθυλωνίαν ἐν τοῖς ἔλαισι = τῇ κρίτῃ Γ. Σύγγ. α. 28.

Γογγάλα· ἔθνος τῆς ἐνδοτέρω Αἰθύης Πτολ. ἴσ. ἡ νῦν Gondsara.

Γογγίζω, γογγισμός· ἴδε γογγίζω.

Γογγρίον, τό γόγγρος Σχολ. Οὔπ. ἀλ. 1, 113.

Γογγρο-εἰδής, 2· ὁμοῖος μὲ θαλάσσιον ἔγχεον Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 14.

Γογγρο-κτύνοι, 2 (κτείνω)· ὁ φονεύων τοὺς γόγγρους Πλουτ. πτότ. τ. ζω. φρον. 9.

Γόγγροι, ὁ 1) θαλάσσιος ἔγχελος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 2, conger 2) ἡ ἐν τοῖς δένδροις ἔκφυσις, ῥόζος Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1, 8, 6.

Γογγρύζω· κατὰ τὰς ὅς φωνῶ, κατὰ τινὰς = γογγυρίζω, γυλλίζω Ἡσυχ. «γογγρῶσαι ὡς χοῖρος φωνῆσαι» Ἐτ. Μ. σ. 237, 40, grunnio.

Γογγρώδης, 2· γογγροειδής Ἡσυχ.

Γογγρώνη, ἡ· ἔκφυσις εἰς τὸν λαμόν, βρογχοκήλη, χοίρας Ἰπποκρ. εἰς τὰ δένδρα, ῥόζος· ἴδε γόγγρος.

Γογγύζω· μουρμουρίζω, δυσχεροῦμαι Ν. Δ. τουρτουρίζω, ἐπὶ περιστερῶν Πολυδ. 5, 89, murmurare, mussare.

Γογγύλα, ἡ· γυν. ὄν. ἐκ Κολοφώνος Σουῖδ.

Γογγυλάτις, 3· ἐπιθ. παρὰ τὸ γογγύλη οἶον· ἐπὶ στρογγυλαῖος παρὰ τὸ στρογγύλη Στ. Βυζ.

Γογγυλάτης, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Διὸς (Λυκοφρ. 435) ἴσ. ὡς συστρέφοντας καὶ ἐκσφενδονίζοντας τὸν κεραυνόν.

Γογγυλεῖμα, τό· στρογγυλεμένον τι σῶμα, στρογγύλωμα ἐκ τοῦ ἐπομ.

Γογγυλεῖω καὶ γογγυλεῖω· συστρέφω Ἡσυχ. τὰ γογγυλεῖμα τὰ στρογγυλεῖματα Ἡσυχ.

Γογγύλη, ἡ, καὶ γογγυλῖς, ἴσος, ἡ· εἶδος λαχίων μὲ στρογγυλοειδῆ τὴν ῥίζαν, γογγύ-

λι Διός. Τὸ δὲ «γογγυλῖδας τὸ γαιχαρὲς καὶ τὸ ἀναδιδομένον ἄνω καὶ εἰς ὕψος αἰρῶμενον» Ἰν. = βαπανολάχανον.

Γογγυλίδιον, τό, ὕποκ. τοῦ γογγύλη· ἀλάκος, καταπότιον ἱατρ.

Γογγυλῖς (γογγύλος)· στρογγυλεῖον, στρογγύλον τι ποῖω Σχολ. Ἀριστ. Θεσ. 56, rotundus.

Γογγύλιον, τό· γογγυλίδιον· ἴδε γογγύλος.

Γογγύλιος· γογγύλος Γαλην.

Γογγυλῖς, ἡ· γογγύλη.

Γογγύλω· γογγυλῖς Ἀριστ. Θεσ. 56.

Γογγυλο-εἰδής, 2 (εἶδος)· στρογγύλον ἔχων σχῆμα Σχολ. Νικ. Θηρ. 855.

Γογγύλος· στρογγύλος· «γογγύλας μάζας δι' ὅλης ἡμέρας τετριμμένας καὶ μιμαγμένας» = σφιγτὰ ζυμωμένους κρίθινος ἄρτος ὕλοστρόγγυλος Ἀριστ. εἰρ. 28, rotundus.

Γογγύλος καὶ Γόγγυλος, ὁ 1) Ἐρωτριεύς τις ἐπίσημος Θουκ. 1, 128· 2) Κορίνθιος Θουκ. 3) Δῆλιος Ἀθήν.

Γογγυλό-σκηνος, 2 (σκηνή)· στρογγύλην ἔχων τὴν σκηνήν, τὴν κατοικίαν Ἀρ. λεξ.

Γογγυλο-σπάραγον, τό· ῥαπανοσπάραγον· ἀνάμικτον ἐκ ῥαπάνου καὶ ἀσπαράγου, φυτόν· νον οὐχὶ ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ σπύρου ἀλλ' ἐκ τέχνης καὶ σκευασίας τινὸς γεωπ. 12, 1, 8.

Γογγυλοειδής, 2· στρογγυλοειδής Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 789.

Γογγυλο-ωπός, 3 (ὥψ)· ὁ στρογγύλον τὸ πρόσωπον ἔχων λεξ. Γαζ.

Γόγγυσις, ἡ· τῷ ἐπομ. Ἀρ. λεξ.

Γογγυσμός, ὁ (γογγύζω)· μουρμουρίσμα, δυσχεροῦς Ἀναξάνδρ. Β. Ἀν. 87, murmur.

Γόγγυσος· γογγιστής, ψευδοιστής γλωσσ. παροιμ. 16, 28, murmurator.

Γογγυστής, ὁ· ὁ γογγύζων, δυσχεροῦσθαι· ἔκκλ. murmurator.

Γογγυστικός, 3 ὁ εἰς τὸ γογγύζειν ἐπιρροπής, ἀγανακτικὸς ἔκκλ.

Γογγυστικός· κατὰ τὸν τρόπον μουρμουρίζοντος· καθάπερ ἡ τραγῶν Ἐτ. Μ.

Γόγγυν· μύρος Ἡσυχ.

Γογγωτά, βέλη· γλωχινωτά Π. Αἰγ. 6, 88· ἴδε γλωχιν.

Γόδα· ἔντερα παρὰ Μακεδ. Ἡσυχ. intestina.

Γοδᾶν· κλαίειν π. Κυπρίοις Ἡσυχ. ἴσ. γοᾶν, ἀλλ' ἴδε γοδόν.

Γοδᾶνα· πόλις ἐν Ἀρίᾳ Πτολ. 6, 17, 5.

Γόδασα· πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας ἀνατολὸς κὼς τῆς Σιδαστίας Πτολ.

Γόδατος· θήρα, ἴσ. λ. Ἑβραϊκῇ venatio.

Γοδολίας, ὁ 1) ἑπαρχος τῆς Ἰουδαίας Ἰώδ 2) μὴνὸς ὄν. Σουῖδ.

Γοδόν· γόνητ Ἡσυχ. πρόβλ. γοσιόδης.

Γοδοῦλος· λάλος Ἡσυχ. loquax.

Γέδνος καὶ γοεδνός (ὡς μακεδανός καὶ μακεδνός)· ἀξιοθρήνητος, γοερός Αἰσχ. ἐκ. 69, lugubris.

Γοερός, 3 (γόςος, γοᾶω) 1) κλαίων. θρηνηθὲν μετ' ἀναστεναγμῶν· «νόμον ἱεῖσα γοερόν» = θρηνηθὲν Εὐρ. Ἐλ. 188· ἄκρυα Φοιν. 1367· μέλος, Ἐκ. 84 καὶ μτγν. πεζ. «γοερόν σφίγ· γεσθαι» Λουκ. Θυσ. 12· 2) ἀξιοθρήνητος Αἰσχ. Ἀγ. 1149· ἐπὶ γοερός Σχολ. Αἰσχ. Περσ. 1049, flebilis, miserabilis.

Γόμνη· ὀρίανον καὶ γονώνη = ὀρίανος Ἡσυχ.

Γομολίται· ἴδε Γοβολίτης Στ. Βουζ.

Γόμον· ἴδε γόμορ.

Γομὸρ ἢ γόμορ· μέτρον τῶν κριθῶν, τὸ καλούμεν, θεκὲν ὡς ἐν τῷ προφήτῃ Ὡση· «μεδύμους ἐν». Ἐπιφάν. π. μετρ. καὶ βαρ. 2, 478.

Γόμορ· ὄν. κύρ. Ἡρόν.

Γόμορρα· μέτρον τῆς ἴδης γομῆς.

Γόμορρα, ας καὶ Γόμορα· καταστραφίσα πόλις τῆς Παλαιστίνης, Ν. Δ. Ρωμ. 9, 29.

Γόμος, (γέμω)· τὸ φορτίωμα τοῦ πλοίου, πραγματεία Ἡρ. 1, 194. ἐν γέν. σκευή, Ο'.

Γομοφόρος, 2· ὁ βάρη, φορτώματα φέρων.

Γομόω· πληρώω Ἡσυχ. μετὰ διπλῆς αἰ. «ὅσα εὖρε πλοία ἐκράτησε, καὶ ἐγώμωσεν αὐτὰ Οὐνικὴν καὶ Γοθικὴν χεῖρα» Ἰ. Μαλαλ. 404, 12· περὶ τῆς συντάξ. ταύτης ἴδε γεμίζω καὶ γέμω.

Γομφάριον, τό, ὕποκ. τοῦ γόμφος Σχολ. Ὁππ. ἀλ. 1, 112.

Γομφεύς, ὁ· ἀγαματοποιὸς τις Τατιαν.

Γομφήλη, ἡ· ἡ ὑπὸ τὰς γνάθους σιαγὼν Πολυδ. 2, 73, maxilla.

Γομφιάζω· ἀσθάνομαι πόνον ἐν τῷ ἐκφύεσθαι τοὺς γομφίους ὀδόντας, Ο'.

Γομφ (ἄσις)· τῷ ἔπομ. Διοσκ.

Γομφιασμός, ὁ· ὁ ἐν τῷ ἐκφύεσθαι τοὺς γομφίους ὀδόντας πόνος, Ο'.

Γομφιδόουπος, χαλινός (γόμφιος, δοῦπος)· ὁ διὰ τῶν ὀδόντων ἤχων, κτυπῶν Κοῖν. Μακκ. 6 (6, 233).

Γομφίον, τό· γομφωτήριον, ξύλον εἰς γόμων Ἡσυχ. claviculus.

Γομφίος, ὁ, δηλ. ὀδούς· τραπέζιτης (ἐκ τοῦ γόμφος ὡς ἐκ τοῦ σχήματος) Ἡρ. 9, 83· «ἄπαντας τοὺς γομφίους ἐξέκοψεν», ὥστε δὲν δύναται νὰ συντρέψῃ τὰς ἀμυγδαλάς Φρόν. Ἀθην. 2, 52· ἐτι δέ, ἡ γλώσσα τοῦ κλειδίου ατὰ Λακωνικά (κλειδιά) τρεῖς ἔχοντα γομφίους» Ἀριστ. θεσμ. 423, molaris.

Γομφίτης, ὁ· γομφίος ὀδούς Ἡρόν. ἐπιμ. 16.

Γομφόδετος, 2· μετὰ ἡλούς δεδεμένος· δόρυ = πλοῖον Αἰσχ. Ικ. 826.

Γόμφος· πόλ. 1) τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἐστιάωτιδος, ὁχύρωμα κατὰ τῆς Ἡπειρου Στράβ. κατ. Γόμποι καὶ Γομφεύς Στ. Βουζ. 2) οἱ ὑστερον Φιλιπποὶ ἐν Θεσπρωτίᾳ Στ. Βουζ.

Γομφο-παγής, 2 (πήγνυμι)· ὁ διὰ καρπίων στερεὰ συνδεσμένος· ῥήματα = τὰ τοῦ Λαχόλου τολμηρῶς πολυσύνθετα Ἀριστ. βάρ. 823.

Γόμφος, ὁ· σφῆν Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 461· «σφῆνες οἱ συνέροντες τὰς σανθὰς», ξύλινα δηλ. καρφία, δι' ὧν στερεοῦνται καὶ συναρμολογῶνται ἀλλήλοις τὰ τρυπημένα σανίδια τὰ πρὸς ναυπηγήσιν τοῦ πλοίου Ὁδ. ε, 248· ταῦτα δ' ἦσαν καὶ ἐκ ξύλου καὶ ἐκ χαλκοῦ ἢ σιδήρου· «γόμενος δ' οὐκέτι χαλκός ἐν δλκασιν οὐδὲ σιδήρος, ἀλλὰ λίαν τοῖσιν ἀρμονίᾳ δέεται»· πρὸλ. Ἀντιφ. 27, (9, 306), Πολύδ. 13, 7, 9 (πρὸλ. ἥλος)· ἐτι καρ-

φίον τοῦ ἄρδου Ἡσ. ἔρ. 429· ὁ δὲ Ἀριστοτ. τάσσει τρία εἶδη, δι' ὧν συνδέονται τὰ σανίδια πρὸς ἀλλήλα, κολλῶν, γόμενον, συνδεσμον, μετὰ τ. Φυσ. 9, 1· ὁ Δουκ. Γαλλ. 21 γόμενος = ἥλος, μοχλός. Παρά δὲ Ἡρ. 2, 96, ὅπου περιγράφεται ἡ Αἰγυπτιακὸς πλοῖον, κατασκευὴ, γόμενοι = ξύλινα καρφία, σφῆνες, πάσσαλοι, συνάπτοντες τὰ σανιδώματα τοῦ πλοίου. Ὁ δὲ Ἀριστοτ. π. Ζ. μορ. 2, 11· «οἷον γόμενον» καλεῖ τὸν σύνδεσμον καὶ τῇ διάρθρωσιν δύο κοίλων ὀστέων διὰ τοῦ μεταξὺ αὐτῶν κειμένου ἀστραγάλου καλουμένου, alavus, junctura.

Γομφότομος, 2 (τέμνω)· ὁ μετὰ γόμφους, ἐξήλινα καρφία διατρυπημένος Νόν.

Γομφώω, (γόμενος)· διὰ γόμφων συνδέω, ἴδ. ἐπὶ πλοίων· ἔκρια Νόν. 40, 448· 331· δὲ μόν. παθ. «γεγόμενους σκάφος» Αἰσχ. Ικ. 435· «ναυὺς γομφωθεῖσα» Ἀνθ. 9 (11, 248) ἐπὶ συνδέσεως, συμπήξεως καὶ ἀποτελειώσεως τοῦ πλοίου, τοῦ ὁποῦτο ὁ σκελετὸς ὅλος ἴσταται· μετφ. α'· οὐκ ἐλάνθαν τεκταινόμενα τὰ πράγματα, ἀλλ' ἠπιστάμην γομφόμεν' αὐτὰ καὶ κολλώμενα» Ἀριστ. ἱππ. 461· καὶ «γάλα γομφούν» = πηγνύναι Πλάτ. 193, compingno.

Γομφώδης, 2· ὁ γόμφου εἶδος ἔχων.

Γόμφωμα, τό (γομφώω)· τό διὰ γόμφων συναρμολογούμενον καὶ συνδεσμένον, ἡ σύνδεσις, ἡ συναρμολογία τοῦ πλοίου Λογγ. ποιμ. 2, 25· ἀνεῖς γομφώματα Λογγ. 2, 26· ἐτι αὐτοῦ ζεύγματος γόμφωμα = ἡ συναρμολογία γεφύρας τοῦ πλοίου Πλούτ. Μαρκ. 15, καὶ = γόμφος, Τυχ. Ρομ. 9, compages.

Γόμφωσις, ἡ· ἡ διὰ γόμφων σύνδεσις καὶ συνάρμολογία Σχολ. Θεοκρ. 7, 105· ἐτι ἡ συνάρμολογία, ὡς ἡ σφηνώσις τῶν ὀδόντων ἐν ταῖς σιαγῶσι Γαλν. compactura.

Γομφωτήρ, ἥρος, ὁ· ὁ ναυπηγός Ἀνθ. 9, 91.

Γομφωτήριος, 3· τῷ ἔπομ. μετφ. «τὰ γ.» = τὰ πρὸς τοῦτο ὄργανα = οἱ ἥλοι Σχολ. Ὁδ. ε, 246.

Γομφωτήριον, τό· ἥλος Ἡσυχ. «πάντα αὐτὰ διατρήσει δυνάμει (τέρετρα), γομφωτήρια καὶ τρύπανα» Σχολ. Ὁδ. ε, 246, compingnatatorium.

Γομφωτικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν διὰ γόμφων συναρμολογίαν ἢ γ. = ἡ τέχνη τοῦ διὰ γόμφων συναρμολογῆναι Πλάτ. πολ. 280.

Γομφωτός, 3 (γομφώω)· συνδεσμένος μετὰ ξύλινα καρφία· ἀπλοῖα γομφωτά = διὰ πάσσαλων ἠνωμένα, ὥστε νὰ δένωνται καὶ νὰ διαλύωνται πάλιν Στράβ. 16, 741.

Γόμων, ὁ· ἄνδρ. Μαυριτανῶν ὄν. Δ. Σικ. 36, 1.

Γοναγόν, τό· κόμη 40 μῖλια τῆς ἐν Συρίᾳ Ἀπαμείας ἀπέχουσα Μουσ. 1151.

Γοναί Διὸς ὑετίου· ἴδε γονή.

Γόνος καὶ γονάς, ἡ· μήτηρ Λακων. Ἡσυχ. Γονατῆς, ὁ· ἐπίων. Ἀντιγόνη βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας ἴδ. Ἀντιγόνης.

Γονατίζω (γόνω)· 1) τῷ γόνωτι πληττω Β. Ἀν. 31· 2) πίπτω ἢ ἴσταμαι εἰς τὰ γόνата, ἀρκ'· λεξ. 3) βάλλω τινα εἰς τὰ γόνата.

Γονάτιον, τό, ὕποκ. τοῦ γόνου· καὶ = βουδὼν Σχολ. Νικ. Θερ. 541· «ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίων ἔκτρας ἐκ τῶν τῆς παλαιστρας Λουκ. 10, 10· μέρεσι τοῦ ἄρδου» Ἐρ. Γουδ. 130, 34.

Γονατίς, ἡ· τὸ γόνου τοῦ καλάμου καὶ τῶν ἄλλων φυτῶν· ῥίζαι καὶ βῆσαι, καὶ καλάμη, καὶ αἱ γονατίδες Ἐπιφάν. 1, 599.

Γονατίσις, ἡ· ἡ τοῦ γονατίου ἐνέργεια γραμ.

Γονατό-δεσμός, ὁ τοῦ γόνωτος δεσμός.

Γονατὸν, τό· γόνου, βαρβ. τόπ. Ἡρώδ. Ἐπίμ. 16.

Γονατόμα, παθ. γόνατα, ἔτοι κόμβους ἀποκτῶ, ὡς αἱ καλαμίαι τῶν σπαρτῶν, ἐπὶ σταγῶν καὶ καλάμων Θεοφρ.

Γονατ-ώδης, 2 (γόνω, εἶδος)· ὁ ἔχων γόνατα, ἔτοι κόμβους, ὡς τὰ καλάμια καὶ αἱ καλαμίαι τοῦ σίτου Θεοφρ.

Γονατὸν γεννᾷ Ἡσυχ. γίγνο.

Γονατὸν τὸ ἐκ τοῦ σπέρματος παρὰ Παρλατῶν αἰτ. τοῦ γόνωτος Σχολ. Λουκ. Γαλλ. 22.

Γονατὸν ἀνδρός· ἀδελφὸς τοῦ Γενιμήτου.

Γονατὸν· ὁρμηκὸν ἔθνος Στ. Βουζ. ὁ καὶ Κινδρα καὶ Γόνδρα καλεῖται Ἡρώδ. Ἰδ. Ρονδατοί.

Γονατὸν (γονεῖν)· γέννησις Σουδ. generatio.

Γονατὸν καὶ Γονατὸν· πόλ. ἐν Θράκῃ, ἥς οἱ κατ. Ρονατῆς, Ἀδριανουπόλιν μετέπειτα ἀνωμασίαν Στ. Βουζ.

Γονατ-κτονία· ἴδε γονοκτονία.

Γονατὸν, ὁ (γονεῖν)· γεννητὴρ, πατήρ, ἴδ. ἐν πλ. οἱ γονατῆς Ὁμ. Ὀν. Διμ. 230· «ὁ πῆμπος γονατῆς· πρόγονος, προπάτωρ» οἱ γεννησάντες καὶ οἱ ἀνωθεν γονατῆς Ἡρ. 1, 91 Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 7, 6· καὶ ἐπὶ ζώων Ἡρ. 3, 109, genitor.

Γονατὸν, ὁ· ἄνδρ. ὄν. ἐπὶ Κορινθιακοῦ νομήματος.

Γονατὸν (γονή)· βάλλω (γονήν) σπαράν, ἵνα γεννηθῇ τι, ἐπὶ φυτῶν Θεοφρ. ἐπὶ ὀστέων θέτω γονήν· ἐπὶ πτηνῶν, νεοσσάν, κλωσσά, γεννῶ Πλούτ. πότε. ζ. φρον. 30, genero, gigno.

Γονή, ἡ (ΓΕΝ, ἴδε γόνος)· 1) γέννησις Πλάτ. νόμ. 12, 967· «ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείδης γονατῆς» Πινδ. Ἰ. 6, 7· τὸ γεννᾶν, ἡ γέννα, ἡ δὲ ὀδὸν Ἐρ. Φοιν. 355· «ἄνθρωπος ἐν γονατῇ ἀρήμενος» Πλούτ. «γονή παφικῶς γεγατῆρα» = πρεσβύτερος Σοφ. Οἱ. Κ. 1296· ὅθεν τὸ γένος, ἡ γενεά· «ὡ γονή γεννατῆ» Σοφ. Οἱ. τ. 1469· «ματρός ἔχοντες ἀνόμευτον γόναν», Ἀντ. 968· «ὁ μηδὲν ὄν γονατῆ» κατωτέρως γενεά, Αἰ. 1073· «τὴν γονήν Ἀθηναίος» = ἐκ γενεῆς, ἐπὶ φυτῶν, Πλάτ. Ἀξίολ. 371· ὅθεν καὶ τὸ γένος, γενεά Πινδ. Π. 4, 148· «τρίτος γὲ γεννᾶν πρὸς δέ» Ἀλλεαῖσιν γονατῆς Ἀισχ. Ἡρ. 776· 3) τὸ γεννᾶν, τὸ σπέρμα Ἡσ. ἔρ. 531· «γονή τὸ ἀπὸ τοῦ γεννιῶντος καλεῖται αἷτιον» Ἀριστοτ. γ. Ζ. 1, 18· ἐτι τὸ ἀνδρεῖον καὶ γυναικῆον γεννητικὸν μόριον Ἰπποκρ. semengonitale.

Γονή· νάρκησις, τὸ φυτὸν Ἡσυχ.

Γόνος· κόγχη Ἀρκάδ. 49.

Γονατῆς, Αἰσχ. Κο. 1063· «ἄνεμος, δταν ἐξ εὐδίας κινηθῇ χαλεπὸν πνεῦμα» Σχολ. ἔρ. παρὰ τὸ γόνος = γόνος.

Γονατῆς, ὁ· ἄνδρ. Μαυριτανῶν ὄν. Δ. Σικ. 36, 1.

Γονατῆς, ὁ· ἄνδρ. Μαυριτανῶν ὄν. Δ. Σικ. 36, 1.

Γονατῆς, ὁ· ἄνδρ. Μαυριτανῶν ὄν. Δ. Σικ. 36, 1.

Γονατῆς, ὁ· ἄνδρ. Μαυριτανῶν ὄν. Δ. Σικ. 36, 1.

Γονατῆς, ὁ· ἄνδρ. Μαυριτανῶν ὄν. Δ. Σικ. 36, 1.

Γονατῆς, ὁ· ἄνδρ. Μαυριτανῶν ὄν. Δ. Σικ. 36, 1.

Γονατῆς, ὁ· ἄνδρ. Μαυριτανῶν ὄν. Δ. Σικ. 36, 1.

Γονατῆς, ὁ· ἄνδρ. Μαυριτανῶν ὄν. Δ. Σικ. 36, 1.

Γονατῆς, ὁ· ἄνδρ. Μαυριτανῶν ὄν. Δ. Σικ. 36, 1.

Γονατῆς, ὁ· ἄνδρ. Μαυριτανῶν ὄν. Δ. Σικ. 36, 1.

Γονατῆς· κτήματα περιπαλῶν κατέχει Γ. Παχ. 2, 33.

Γονατῆς, 3· ὁ εἰς τὴν γέννησιν ἀνήκειν = σπέρματος κίνωσις Ἀριστ. προβλ. 4, 26· 2) εἰς τοὺς γονατῆς ἀνήκειν, πατρικὸς μετφ.

Γονιμο-ποιός· ὁ ἀπογόνους γεννῶν Δ. Ἀριστοτ. π. οὐρ. ἱερ. 15, proliptus.

Γόνιμος, 2 καὶ 3) ἐπιτήδειος εἰς τὸ γεννᾶν, δυνατός γεννᾶν, καρποφόρος = φιλίπ = γεννητικὸν μέλος Ἀνθ. 6, 218· «ἄτεκνοι καὶ γόνιμοι γονατῆς» Ἀριστοτ. προβλ. 4, 2· «γονίμα ὄντα, γ. Ζ. 2, 5· ἀντιθετ. τ. ὀπνημία· ἐν γέν. εὐκαρπός· γόναι Πλάτ. ἐπιμ. 1, 310· καὶ τινός, π. γ. «νίφοι ὕδατος γόνιμον» Ἀριστοτ. κοσμ. 4· «ἡ γῆ πολλῶν θηρίων γόνιμος» Αἰλ. 1. Ζ. 7, 5· μετφ. «ἡ γόνιμος ἀπάσης ἡδονῆς ἀκολούσια» Πλούτ. δειστ. 1· 2) ἐμβρυον, παιδίον, εἰς γέννησιν ὀριμον παιδίον, ἡδυνάμενον ἐντελὲς Ἀριστοτ. Ζ. 1, 7, 4, 5, 6· 3) ἡμέρα, μήν, ἔτος, περὶ τῆς, μὴ ἀρτία Ἰπποκρ. εἰς τὰς ὁποίας αἱ ἀσθένειαι συνθ. κάρμιναι τὴν κρίσιν τῶν ὀθεν μεταφ. κρίσιμοι, διαγνωστικὰ ἀντιθ. τῷ ἄγονος· 4) ὡς γνήσιος πραγματικὸς· «γόνιμον καὶ ἀληθές, ἀντιθ. τῷ «εἰδωλον καὶ ψεύδους» Πλάτ. Θεαιτ. 150, genitilis, fecundus.

Γονιμότης, ἡτος, ἡ· 1) καρποφορία Σχ. Ἡσ. θεσμ. 178· 2) ἀκμή, ὀριμότης γέννησις νεογεννητοῦ παιδίου Θεολ. ἀριθμ. σ. 39, fecunditas.

Γονιμώδης, 2 (εἶδος)· καρποφόρος· Αἰγύπτου λουτρά Ὁρφ. Ὀν. 54, 19, fecundus.

Γονιμῶς, ἐπὶρ. κατὰ τὸν τρόπον γόνιμον.

Γόνιος· γόνιμος· ἴδε γονατῆς.

Γόνος· ἴδε γόνου.

Γονοπατῆς, ὁ· ἐπίων. Ἀπόλλωνος παρὰ δεσίοις Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 45.

Γονατῆς· ἴδε γονατῆς.

Γόνιος· κατ. τῶν Γόνων Στ. Βουζ.

Γόνιος, ὁ· πόλ. Περραιβίας Στ. Βουζ.

Γονο-κόνδυλον· τόπ. Περραιβίας Αἰδ. 44, 6·

Γονο-κόνδυλος· πόλ. Θεσσαλίας, ἔρ' ἡ· οἱ Περραιβοὶ εἶχον ἀξιώσεις Αἰδ. 29, 25.

Γονονία· ἴδε γονονία.

Γόννος· γόννος Στράβ. 9, 440.

Γόννος καὶ Γόννος· πόλ. τῶν Περραιβῶν ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, καλεῖται τῶν Τριπῶν Ἡρ. κατ. Γαυνίος καὶ Γόνιος Στ. Βουζ.

Γοννοῦσα· πόλ. Περραιβίας, κατ. γοννοῦσατος Στ. Βουζ.

Γονο-γεῖνες· μανδραγόρας, φυτὸν Διοσκ. 4, 76.

Γονο-εἰδής, 2 (γονή, εἶδος)· ὁμοίος τῇ σπορᾷ Ἰπποκρ.

Γονοεῖς, 3· καρποφόρος Νικ. ἀλ. 101, fortis.

Γονο-κτονία (γονή, κτείνω)· παιδοκτονία Πλούτ.

Γονο-κτονία· γονοκτονία γλώσσ. πατρικοντομία L. Dindorf.

Γονοκτονία, οἱ· Γαλατικὸν ἔθνος Πολ. ἴδε Κε- νόμανοι.

Γονοματῆς· ἱκλιπρω, ἱκτινῶ, προσπίπτω εἰς τὰ γόνατα γραμ.

Γονο-ποιέω· τεκνοποιῶ γεωπ. Ἐδδ. gigno.

Γονο-ποιεῖν, ἡ· παιδοποιεῖν, εὐκαρπία μετφ. futura.

Γονο-ποιός, 2· γόνιμος· ὕδαρ Ἰουστ. Μ. Ἡροστ. 8, foetifer.

Γονο-πότης, ὁ σπερματοπότης Μανέθ. 4, 311.
 Γονό-ρροια, ἡ (βίω)· σποράς βύσεις γεωπ.
 ιατρ. gonorrhea.
 Γονο-ρροϊκός, 3' πάσχω γονόρροϊαν ιατρ.
 Γονό-ρροϊος· τῶ ἀνωτ. ἰωσ.
 Γονο-ρρυσί· ἔχω ἢ πάσχω γονόρροϊαν Ἑβδ.
 Γονο-ρρυσίς, 2' ἔχων, πάσχω, γονόρροϊαν Ἑβδ.
 Γονός, καὶ ἰων. γουνός· καρποφόρος, γόνιμος,
 foetus· οὗσ.=τόπ. καρποφόρος Σχολ. Ἦσ. θε. 54.
 Γόνος, ὁ (ἴδε γονή) 1) γένος, καταγωγή, γε-
 νεά Ὁδ. λ, 233· - ἄρρηγ Ἦρ. 6, 135· «πρε-
 σβύτατος παντός τοῦ γόνου», 7, 2· 2) τὸ
 γεννημένον, οἱ ἔκγονοι Ἰλ. υ, 409, Ἦρ. 7, 2·
 «ἄπαις ἄρσενος γόνου», 1, 109 καὶ ἐπὶ ζῴων τὸ
 μικρὸν τέκνον Ὁδ. μ, 130· ἐπὶ ζῴων Ἀρχεστρ.
 Ὁδ. ν, 285· καὶ ἐπὶ φυτῶν, ὁ μικρὸς βλα-
 στός· «γ. ἀμπέλου» Ἀνακρ. 3) ἡ γέννησις,
 ἄισχ. ἱκ. 163· «ὁ γόνος γεγόνως»=σωματικὸς,
 φυσικὸς τοῦ υἱός=γνήσιος Δημ. 44, 49· ὅθεν
 καὶ τὸ τοῦ ἀνδρός σπέρμα Ἀριστοτ. Ἰπποκρ.
 ὅστις τὸ μεταχειρίζ. καὶ=γεννητικὸν μόριον·
 πρὸλ. καὶ γουνός, proles, soboles.
 Γονο-τοκίω· νεοστοποιῶ, τίτω γλῶσσ. foetifico.
 Γονο-τύλη, ἡ· τὸ τετυλωμένον τῷ γόνωτι·
 τύλας γὰρ λέγουσιν ὃ ἡμεῖς τυλώματα Ἦσυχ.
 Γονοῦσσα· ἡ· πόλ. Περραιβίας=Γόννοι Σχολ.
 Λυκάβρ. 870.
 Γονῶν (γόνος)· γεννῶ Συνέσ. α. 317.
 Γοντιανὰ· πόλ. μεσογεία τῆς Τριγυτανῆς
 Μαυριτανίας Πτολ.
 Γόνυ, τό· γόνυ, ἰων. καὶ π. γούνατος, ἐπ.
 καὶ γουνός, γουνί, πλ. γούνα γεν. γούνων,
 δοτ. πλ. ἐπ. γούνεσσι, αιολ. πλ. γόνα ἢ γόν-
 να Σαπφ. ἀποσπ. 25 (λατ. genu, σνσφ. gānu,
 κατὰ Δαϊδερλ. οὐδ. τοῦ γένους=γένου) 1) τὸ
 γόνυ, γόνυατος τοῦ ποδός, ἐπὶ ἀνθρώπ. παρ' Ὁμ.
 πανταγού· ἐπὶ ζῴων, π. γ. καμήλων Ἦρ. 3,
 103, Ξεν. ἱππ. 1, 6 τῶν γονάτων τὸ πιάζμον
 καὶ ἡ προσέγγισις ἤτο σημεῖον σπουδαίας ἱε-
 σίας, ὅθεν «ἀφασθαι γούνων, λαθεῖν γούνων,
 γούνατα» Ὁμ. «λαβομένη τῶν γονάτων» Ἦρ. 9,
 76, καὶ ἐν πεζ. προσπίπτειν πρὸς τὰ γονάτα
 τινος· «τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, εἰς τοὺς πόδας τι-
 νός. Τὸ γόνυ θεωρεῖται ἐν γένει ὡς ἡ κυρία
 ἔδρα τῆς τῶν ποδῶν ταχύτητος καὶ τῆς σωμα-
 τικῆς ἰσχύος· «ἐν δὲ βίῃν ὅμοιοι καὶ ἐν γού-
 νεσσιν ἔθηκε» Ἰλ. ρ, 569· «ὡς οἱ ἐπώρσε μένος
 λαίψηρά τε γούνα», χ, 204· ὅθεν, «γούνατα
 λύειν τινός» παρ' Ὁμ. = φονεῦν «ὕπολ' ἔταί
 μοι τὰ γούνατα» Ἀριστ. Λυσ. 216· «γόνυ πάλ-
 λεται γερόντων»=ἐξ ἀτονίας τρέμουσι, βiatr.
 355· «γ. κάμνει» Εὐρ. Φοιν. 834· ἀντίθ. «ἄς
 γόνυ γλιωρόν», ἐπὶ νεανικῆς ἡλικίας· «θεῶν ἐν
 γούνασι κέεται»=ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν θέλη-
 σιν τῶν θεῶν Θεόκρ. 14, 07· «νόμφαι ἐπὶ γού-
 νασι κοῦρον ἔχουσιν», 13, 53· μεταφ. «ἐς
 γόνυ βάλλειν, κλίνειν, ῥίπτειν, πίπτειν» καὶ
 ἐπὶ ἔθνων καὶ πόλεων, ὀποκειμένων εἰς πα-
 ρακμήν καὶ πτώσιν Ἦρ. 6, 27· «Ἀσία γούων
 αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέλιται» Ἀισχ. Περσ. 930·
 «γόνυ κνήμης ἔγγιον» παρομ. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς
 μάλλον ἀγαπῶντων Θεοκρ. 2) τυλώματα, ῥό-
 ζοι, κόμβοι τῶν ἀσταγῶν καὶ καλῶν, geni-
 culum· «ἄλλαμοι κριθῖνοι γόνυα οὐκ ἔχοντες»

Ἦρ. 3, 98· πρὸλ. γῶνος, genu.
 Γονυ-αγκών, ὁ (ἀγκών)· ἀγκῶν γόνυατος, ἡ
 τετυλωμένον τῷ γόνωτι, τὸ καυκίον τοῦ γού-
 νος, ὡς τὸ γαλιαγκῶν Ἦσυχ.
 Γονυ-αλγής, 2' ὁ ἀλγὼν τὰ γόνυατα Ἰπποκρ.
 Γόνυ-υγρός, ξηρός, ἄκαρπος· «ἡ μεταφ. ἐπὶ
 τῶν γερόντων μηκέτι σθένειν δυναμένων τῶν
 γόνυσιν» Ἦσυχ. γρ. ὑποπ.
 Γονυ-καμψ-ἐπικυρτός, 2, κομμ. ἐπὶ ὁ, ὁ
 γόνυ διὰ κάμψεως κάμνων πάντῃ κυρτόν· «τοῖ
 δάγχα γ.» Λουκ. τραγ. 202.
 Γονυ-κλαυσ-ἀγρ-υπνα, ἡ ὁρθότης.
 Γονυ-καυσ-ἀγρ-υπνα, «παθᾶγχα» ἡ παθῶ-
 γχα ἢ ἀνευδότης διὰ τῆς καύσεως ἀποδιδύμου
 τὸν ὕπνον Λουκ. τραγ. 200.
 Γονυ-κλινέω· γονατίζω Εὐστ.
 Γονυ-κλινής, 2' ὁ τὸ γόνυ κλίνων, γονατίζ-
 ζων Σχ. Ἰλ. ι, 502 ἐκκλ.
 Γονυ-κλίσαι, ἡ· τὸ γονατισμα, τὸ νά παρ-
 καλῇ τις γονατισμένος ἐκκλ. supplicatio.
 Γονυ-κλιτέω· κάμπτω τὸ γόνυ Ἰωάν. μοναχ.
 μεταν. 115.
 Γονύ-κροτος, 2 (κροτέω)· ὁ ἔχων τὰ γόνυα
 κεκλιμένα εἰς τὰ ἔδω πρὸς ἄλληλα καὶ συ-
 κρούμενα ἐν τῇ περιπατεῖν, οἷα τὰ τῶν γυναι-
 κῶν «τὰ θήλια τῶν ἀρσένων γονυκροτέειπε
 ἔστι» Ἀριστ. Ζ. ἱ. 4, 11· σημεῖον δὲ ἄδυνα-
 μίας ἢ δειλίας, ἡ τοῦ κινάδου τὸ τρέμειν ἐν
 γόνυατι.
 Γονύ-κρουσος· γονυκροτος=πλακίος Φύλ.
 Γονυ-κρώτερος, ἱσ. ἀντὶ συγκρ. γονυκροτέ-
 τερος· ὑμάλιος ἐπιπέδος· «καὶ ὄγροσφακότερα,
 γονυκροτώτεροι καὶ αἱ κνήμαι λεπτότεροι» Ἀ-
 ριστοτ. ἱ. Ζ. 4 ἐν τέλει.
 Γόνυον· γονάτιον γλῶσσ. geniculum.
 Γονυ-πεσέω· γονυπετέω Ἠλιδ. 9, 453.
 Γονύπεσος· ἑπών. Δημητρίου γραμματικοῦ.
 Γονυ-πετέω· πίπτω εἰς τὰ γόνυα ὑποπροσθῶ-
 τινος καὶ τὸν παρακαλῶ Πολ. 15, 29, 9· «πρὶν
 τινὲ ἢ τινα» Ν. Δ.
 Γονυ-πετής, 2 (πίπτω)· ὁ γονατιστὸς παρ-
 καλὼν τινα· «γονυπετεῖς ἔδρας προσπίπτω»
 Ἄναξ· Εὐρ. Φοιν. 300.
 Γονυ-πέτης, ἡ· κάμψις γονάτων Ἠσυχ.
 Προδρ. ἐπ. 152.
 Γονύπετος· ἴδε γονυπετός καὶ γνύπετος.
 Γονυ-πετός, ἐπὶ τοῦ γονυπετῆς Σχολ. Εὐρ.
 Φοιν. 300.
 Γονώδης· γονοειδής Ἰπποκρ.
 Γονώνη· ὀρίγανον Ἦσυχ. origanum.
 Γόνυ, ἀφρ. τοῦ γούνα καὶ γούω, ἐπ.=γούω, ἀφρ.
 ἔχουσιν Ἰλ. ζ, 500.
 Γοο-πλανής, 2' ὁρῶν ὑποκρινόμενος, ὁπρ-
 κριτοῦ ἐπιθετον· - Φαρισαῖος Νόν. Ἰω. 27, π.
 Γόος, ὁ· κλαυθμός, παρῶνον, μετὰ δακρύων
 ὁρῶν καὶ στεναγμῶν ἴδ. ἐπὶ θανάτῳ Ὁδ. η
 103· «γόους θησάμεθ' ἂ πάσχομεν»=ἡ πα-
 ραπονεθῶμεν δι' ἂ πάσχομεν Εὐρ. Ὁρ. 1119·
 gemitus.
 Γοο-φόρος, 2' ὁ ὁρῶν φέρων γλῶσσ. luctiferus.
 Γόρα· γυμναστοῦ τινος δν. Ὁρεῖδ.
 Γόρα μ· α· χώρα Ἀραβίας, κάτ. Γορμητῶν
 Στ. Βυζ.
 Γοράπεις· ῥάφανοι Ἦσυχ. raphani.

Γόρβαθα ἢ Γάρβαθα· πόλ. Μεσοποταμία· Πτολ.
 Γόρβοις. οὐντος· κώμη Φρυγίας Στραβ.
 Γόρβορα· τόπ. ὠν. Σουδ.
 Γόργας, ας, α' τόπ. ἐν τῇ Περσικῇ Περσίαν.
 Γόργαδες, αἱ (ἴδε Γοργώ) α) ἡ "Πρα ἢ "Α-
 θηνά· β) παροιμ. Πλόκιον Γοργάδος, ἢ Μέδου
 σα Σουδ.
 Γοργάτι, ἄδου, ἢ Γοργώ Ζων. γοργάδες = αἱ
 ἀσπίδες "Πούχ. = ἡ "Πρα καὶ ἡ "Αθηνά, ἢ ἐπὶ
 τῷ στήθεσσι ἔχουσα τὸ γοργόνειον Λυκούρ. 1349
 ἔτι γοργάδες = γοργῶν καὶ γοργάδων, = γοργά-
 των Πλιν. Φ. 1, 6, 31. Γοργάδες· ἔτι αἱ νη-
 σεις, αἱ κατέναντι τοῦ ἀκρωτ. "Εσπέρου τῆς "Α-
 φρικῆς ἀπέχουσαι πλεον διήμερον τῆς "Ηπείρου
 Σεν. Λαμψ.
 Γοργάσιος, ὁ· υἱὸς Μυκάονος καὶ "Αντικλείας,
 ἱερὸν ἔχων ἐν Φαρατὶ Πάυς. ἴδε Γοργώ.
 Γοργεία, τὰ· προσωπεῖα καὶ μαρμαρυχέα "Π-
 ούχ. "μορμαρυχέα φασὶ τὰ τῶν ὑποκριτῶν πρό-
 σσωπα, ἃ Δωριεὺς γόργεια καλοῦσαι Σχολ. Πλάτ.
 σ. 464.
 Γόργεια· ἴδε γοργονία.
 Γόργειος, 3· α) εἰς τὴν Γοργῶ ἀνήκων, π. χ.
 "κεφαλὴ, κάρηνα, γαίτη, πλόκαμοι, ὄμμα
 "ὄφρ. - τύποι Λίσχ. Εὐμ. 49· ἢ Γοργόνειος
 κεφαλὴ εὐρύθῃ βνα τοῦ ἐχθροῦς τρομάξῃ ἐπὶ
 τῆς ἀσπίδος τοῦ Διὸς ἣν ἔφερον "Ἄθηνά "Ιλ.
 τ. 741, καὶ "Ηρακλείους "Πα. ἀσπ. 237· 2) ὁρ-
 θάτ. Γοργεία (ἴδε Γοργίαι) ἀπὸ Γοργίων προ-
 τερόμενα· β) ῥήματα, σχήματα Δ. "Αλ. Πλάτ.
 3) Γόργεια ἢ Γοργεῖα παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τὰ
 τῶν τραγῳδῶν προσωπεῖα Παλλῶ.
 Γοργένης, ὁ· ἡγεμὼν "Ιδῶρων Φώτ.
 Γοργεύς, μέλ. εἰς (γοργός) ταχύων, σπύ-
 δω "Πούχ. Συμμ. ἐκχλ. 1. 10, 10.
 Γοργή καὶ Γοργή, ἡ· θυγ. Οἰνείως, μήτ. τοῦ
 Τυδείως καὶ Θόαντος· 2) θυγ. Δανκοῦ "Απολλ.
 3) θυγ. Μεγαρέως, θυγὴ τοῦ Κυρίνου, ἐξ ἧς
 καὶ ἡ λίγνη Γοργώπις "Πούχ.
 Γοργία, ἡ· εὐκρινεία, εὐστροφία γλωσσ.
 Γοργήνην, ὁ· ἀνδρ. ὠν. ἐπὶ ὠν. Δυραχίου.
 Γοργιάδας, ὁ· 1) Σπαρτιάτης· 2) Πυθαγόρειος
 φιλόσοφος "Επιγρ.
 Γοργιάζω, μέλ. ἄσω· πράττω, ὁμιλῶ ὡς ὁ
 σοφιστὴς Γοργίας εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σωκρά-
 τους, ὡς διδάσκων τ. ῥήτορ. μετεχ. πολλὰ
 ποιητ. σχήματα καὶ ἰδ. ἀντιθέσεις, μεταφ. ἐν
 γέν. τὴν ῥητορικὴν γυμνάζουσι ἢ μετέρχονται
 Φίλοστρ. σ. 493 καὶ 501, ἐξ οὗ καὶ τὸ γόρ-
 γειον σχήμα παρὰ Σχολ. Θουκ.
 Γοργίαι, ὁ (γέν. ου, κλητ. α') 1) "Αθηναῖος·
 α) ἄρχων (280) Πλούτ. 10 ῥήτ. β) συγγραφεὺς
 περὶ ἐταιρῶν "Αθην. γ) ῥήτωρ καὶ διδάσκαλος
 τοῦ υἱοῦ τοῦ Κικέρωνος· δ) Σουινεύς, υἱὸς "Η-
 ρακλείδου τινος Σουινεύος "Επιγρ. ε) ἐκ τῆς "Ε-
 ρεχθίδος φυλῆς "Επιγρ. 2) Σικελιώτης, ὅτε
 μὲν σοφιστὴς ὡς δὲ ῥήτωρ, ὁ καλὸς τε καὶ
 χρυσὸς καλούμενος, καὶ θαυμαζόμενος διὰ τὴν
 τέχνην τῶν λόγων καὶ τὴν φυσικὴν εὐφράδειαν
 του, ὥστε καὶ χρυσοῦν ἀνδριάντα ἐν Δελφῶσι
 τοῦ ἀνέγειραν· 3) ἀδελφεὸς τοῦ Περικλέους
 Πλούτ. 4) στρατηγὸς τοῦ Εὐμένους Πλούτ. υ,
 ἀγχιματοποῖς Λακεδαιμόνιος καὶ ἄλλ.

Γοργίαι, ὁ· Θηβαῖος τις Πλούτ.
 Γοργίαι· Γοργάδες "Πούχ.
 Γοργίαιος, 3· Γοργιάδης· ἄρμασι γοργίαιος
 Σεν. συμμ. 2, 26· αὐτὸν γοργίαιον σχηματῶν
 Σχολ. Θουκ. 1, 2, καὶ 144, gorgiatus.
 Γοργίαν· ἴδε γοργόνειον.
 Γοργίον, τό· κώμη Σικελίας· ἴδε Γόργος.
 Γοργίπεια καὶ Γοργίπια· πόλ. ἐπὶ τῆς
 ἀνατολ. παραλίας τοῦ Εὐξείνου, θεμελιω-
 θείσα τῷ 350 π. Χ. ὑπὸ Γοργίπου, κατ.
 Γοργίπυος.
 Γοργίππη, ἡ· πόλ. ἐγγυατὴ τῇ Σαυθῇ
 Στ. Βοζ.
 Γοργίππια· ἴδε γοργίππεια.
 Γοργίππιδας, ὁ· Σπαρτιάτης τις, ἔπιγρ.
 Γόργιππος, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Σατόρου ἐν Βο-
 σπόρῳ· 2) τραγῳδὸς ἐκ Χαλκίδος καὶ ἄλλ.
 ἔπιγρ.
 Γοργίς· ὠκεανίς, γοργίδες = ὠκεανίδες "Πούχ.
 ἔτι δὲ = σάτυρος τοῦ Οἰνείως, ἢ ἀνωτέρω Γόργη
 "Υγιν. μῦθ. 97.
 Γοργίων, ὠνος, ὁ· 1) "Ερετριεύς· 2) Σπαρ-
 τιάτης τις, ἔπιγρ.
 Γοργιο-δρόμος, -νοῦς· νοῦς γοργίως, ὀρμη-
 τικῶς τρέχων Κ. Μανασ.
 Γόργιονος, ὁ· υἱὸς τοῦ Οἰνείδου, ἱππὼν. ἄρχων
 τῶν "Αθηνῶν, ἔπιγρ. ἀρχ.
 Γοργολέων, ὁ· Σπαρτιάτης τις Πλούτ.
 Γοργό-λασπος· ἴδε γοργόλοφος.
 Γοργο-λύφα, ἡ· ἡ "Αθηνά, ἢ ἐκ τῆς κεφαλῆς
 τῆς Γοργῶς τὴν περικεφαλαίαν ἔχουσα Σουδ.
 "Αριστ. ἱππ. 1181· ἴδε Γόργασος.
 Γοργο-λόφας, ὁ· ὁ τὴν Γοργῶ ἐπὶ τῆς ἀσπί-
 δος ἔχων "Αριστ. "Αγ. 1124.
 Γοργό-λοφος· γοργολόφας = ἐπιθετικὸς Ζων. 851.
 Γοργόνα, ἡς, ἡ· ἑταῖρας ὠν. Λουκ. π. μισθ. 1, 4.
 Γοργόνειος· γόργονος = πεδία Κισθίνης Λίσχ.
 Πρ. 794. Τὸ ὄσα. τοῦτον Γοργόνειον· α) ἡ αἰ-
 γίς μὲ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος, ἣν ἡ τοῦ
 Φειδίου "Αθηνά ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως ἔφερι "Ισοκρ.
 β) τὸ προσωπεῖον τῶν τραγῳδῶν Σουδ.
 Γοργόνη, ἡς, ἡ· 4) νήσος παρὰ τὴν κάτω
 "Ιταλίαν Πτολ. 2) = Γοργώ.
 Γοργονία, ας, ἡ· μήτ. "Αμφιλόχου τινός.
 Γοργονιάς, ἡ· βοτάνη, φωτὸν τὸ Δαμασκ.
 Γοργόνιος, ὁ· ἀνδρ. ὠν. Λιδάν.
 Γοργονίτης, ὁ· ἔπων. "Ιωάννου τινός "Ίωδ.
 Γοργονο-ειδής, 2· α) Γοργόνι ὁμοιος =
 κεφαλαί, ἄνων. Κ/λεως ἀρχ. Bandur 1, 7·
 β) γοργονώδης Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 146.
 Γοργό-νωτος, ὁ· τὴν Γοργῶ ἐπὶ τῶν νώτων
 ἔχων "Αριστ. "Αγ. 1124.
 Γοργόπας· ἴδε Γοργόπις.
 Γοργόμα, οὔμαι, μέλ. ὄσωμα· γίνονται
 ἄγριος, ἀδάμαστος, ἐπὶ ἱπποῦ, ὅστις ἰσταται
 ὀρθὸς εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας Σεν. ἱππ. 10,
 4, ferocio.
 Γοργό-πλους, 2· ταχέως πλῶν Ζων. 1742·
 γοργόπλων = ταχυπλῶν, νηῶν Κ. Μαν. χροῦν 82.
 Γοργό-πουος, 2· ὁ ταχὺν, εὐστροφον ἔχων
 πόδα Μαν. Φιλῆς 6, 1, 236, veloc.
 Γοργό-ρηχος· βοτάνη ἀκανθώδης, ἢ καὶ ἡρύγ-
 γιον λέγεται "Αρποκρ. π. φασ. ὠν. 7, 8,
 γοργόρηχος κατὰ L. Dind.

Γόργος· 1) υἱὸς Χείραιδος, βασιλ. τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνης· Ἡρ. 5, 104· 2) Σικελιώτης· α) πατὴρ τοῦ Κυφύλου· 6) υἱὸς Κυφύλου· γ) ἀδελφὸς Κυφύλου, ἰδρυτὴς τῆς Ἀμφικλίας· 3) Μεσσηνίας, α) υἱὸς τοῦ Ἀριστομένους· 6) υἱὸς τοῦ Εὐκλείτου, Ὀλυμπιονίκης· 4) Κῆρος τις Πλουτ.

Γόργος (πρόβλ. Γοργώ)· φοβερός, φοβερός· Ἄρης Ἀντιπ. Σιδ. 84 (6, 495), ἀετὸς αὐτ. 92 (6, 161), ὀπλίτης Εὐρ. Ἀνδρ. 458· «γοργὸς ἰδεῖν», οὐκινος τρόμος προξενεῖ τὸ βλέμμα· Ξεν. Κυρ. 4, 4, 3, ἐνθα μεταπίπτει εἰς τὴν ἑνοσίαν τοῦ ζωηροῦ, ὁξείως ὁρῶντος ὀφθαλμοῦ· «γοργὸν ἀναδλέπειν», ἀπαδλέπειν εἰς τι = φοβερόν βλέμμα εἰς τι ῥίπτειν Δουκ. Ἑρμοτ. 1· ἐν γέν. ζωηρός, ὁρμητικός, ἰδ. ἐπὶ Ἰππων Ξεν. συν-ημμένον μετὰ τοῦ θυμικὸς Πλουτ. συμμ. 2, 8.

Γοργασάς, ὁ ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Γοργασθένης, οὐς, ὁ ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Γοργύτης, ητος, ἡ· τὸ φοβερόν τῆς ὀφείας, ὁρμητικότης, ζωηρότης ἐν τῷ βλέματι καὶ ἐν τῇ ἐκφράσει· ἀρ. λεξ. ferocia, acritas, agilitas.

Γοργο-τομία, ἡ (γοργοτόμος)· ὁ ἀποκεφαλισμὸς τῆς Γοργόνης Στραβ. 8. σ. 379.

Γοργ-ὀφθαλμοί, γοργωπὸς Σουῖδ.

Γοργο-φόνη, π. Γοργόφονα, ἡ· 1) θυγ. Δαναοῦ· 2) θυγ. Περσείως, ἥς ὁ τάφος ἐν Ἀργεὶ παρὰ τῇ μνημείῳ τῆς Γοργόνης Ἀπλδ. 3) ἐπών. Ἀθηναίης· ἴστω Γοργόφωνα· Εὐρ. Ἰων 1498.

Γοργο-φόνος, ὁ καὶ γοργο-φόνη· ὁ τὴν Γοργόνα φονεύσας υἱὸς τοῦ Πλεκτερόνους βασιλεὺς Ἐπιδαυρίου Πλουτ.

Γοργόβιων, ὠνος· υἱὸς τοῦ Πριάμου Ἡλ.

Γόργυθος· ἄνδρ. ὄν. κωμωδία Ἀντιφάνους Ἀθην.

Γόργυια, ἡ· κόμη ἐν Σάμῳ Στ. Βυζ.

Γοργυιεύς, ὁ ἐπών. Βάκχου ἐν Γοργυίᾳ τῆς Σάμου τιμωμένου Στ. Βυζ.

Γόργυλον· ἴδε γορδύλιον.

Γοργύλος, ὁ· 1) φίλος τοῦ φιλοσόφου Στρά-βωνος Δ. Ἀσπερ. 2) παρακατάμιον τοῦ Εὐρώτα Πολυδ.

Γοργύνη· ἴδε γόργυρα.

Γοργύρα, ας, ἡ καὶ Γόργυρα καὶ Γόργυρον·

1) γυνὴ Ἀχέροντος, μήτηρ Ἀσκαλάφου, ὅστις ἐ-πρόδωκε τὴν Περσεφόνην εἰς τὸν Πλούτωνα Ἀπλδ.

Γοργύρη, ἡ, καὶ Γόργυρα· ὑπόγειος εἰρηκτὴ, δεσποτήριον· Ἡρ. 3, 146· ἐτι ὑπόνομος δι' οὗ τὰ ὕδατα τὰ βορρορῶδη ὑπερβαίνει ἀρ. λεξ.

Γόργυρον, τό· δεσποτήριον Β. Ἀν. 234.

Γόργυρος· ἴδε γοργυεύς.

Γοργῶ, οὐς, οἱ, ὦ, κλ. οἱ, ἡ καὶ Γοργῶν. ὄνος, ὦ, καί-ἄνα, πλ. Γοργῶνες παρὰ πεζ. καὶ τισι τῶν ποιητῶν· 1) θυγ. τῆς Γῆς (Εὐρ. Ἰων 989), ἡ αἱ τρεῖς θυγατέρες τοῦ Φύρκου καὶ τῆς Κητούς, ἡ Σθενώ, ἡ Εὐρύαλη καὶ ἡ Μέδουσα Ἡσ. Ὁμ. ἀναφέρει μίαν μόνην Γοργῶνα, τέρας καταχθόνιον Ὀδ. λ. 633· παρι-στανόντο· δὲ αὐταὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς φο-βερά καὶ καταπληκτικὰ τέρατα, ἔχουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀντὶ τριχῶν ὄφεις, καὶ κα-τονομαζαίτο· ὁ δὲ πρὸς τὸν οὗτο, ὠκεανὸν πλησίον τῆς γῆρας τῶν Ἑσπερίων καὶ τῆς Νυκτός· κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἐν τῇ Λιβύῃ, ἡ ἐπὶ τῶν λεγομένων Γοργονείων νήσων. Αἱ κε-φαλαὶ τῶν εἶχον τὴν δύναμιν ν' ἀπολῶσιναι

πάντας ὅσοι τὰς ἐλάπον. Τούτων ἡ ἑπι-μότερα καὶ γνωστότερα εἰς τὴν παλαιὰν μυ-θολογίαν ἦτο ἡ Μέδουσα, ἣν ἐφόντισεν ὁ Περ-σεὺς συνεργεῖα τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ καὶ ἀπλῶς Γορ-γὼ ἀναφέρεται· 2) τετράπουν τέρας ἐν Λιβύῃ Ἀθην. 3) τὸ πλοῖον, ἐφ' οὗ ἐπλευρεν ὁ Περ-σεὺς· 4) ἡ εἰκὼν τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ αὐτὴ ἡ Ἀ-θηνᾶ παρὰ τοῖς Κυρηναίοις, ὅπου ὁ Παλαίφα-τος μετέθεσεν ἐν γέν. τὰς Γοργόνας· ἡ Κρή-σά τις, μεταδληθεῖσα εἰς λίθον Πλουτ. Ἰων 989· 6) Λεσβία ποιήτρια, ἀντίκλητος τῆς Σαπφούς Μαξ. Τυρ. 7) Σπαρτιάτης· α) θυγ. Κλυμῆ-νους, γυνὴ τοῦ Λεωνίδου Ἡρ. 6) ἄλλ. Ἐπιγρ. 8) Ἀθηναία τις· 9) Σαρακηνὴ θεοκρ. (10) ὄν. κρητικὴς πινος κυνός· 11) κῶν τις παῖς Ἀκταίωνος· 12) κόμη τῆς Σογδιανῆς Ὑγί-νι.

Γοργῶδης· ἴδε γοργονώδης.

Γόργων, ὠνος, ὁ· υἱὸς Ἐχίδνης καὶ Τυφῶνος Ὑγιν. 2) Ἀθηναῖος τις πολιτειογράφος Ἐπιγρ.

3) συγγραφεὺς τις περὶ Ρόδου Ἀθην.

Γοργῶν· ἴδε γοργῶν.

Γοργῶπας, α, ὁ· Σπαρτιάτης τις Ξεν. καὶ ὄν. ἄνδρ. ἐπὶ Θεσσαλ. καὶ Ἐπείρ. νομισμ.

Γοργῶπης, ὁ· Γοργῶπας.

Γοργῶπις, ἰδος, ἡ, αἷτ. ὦν· 1) ἐπών. Ἀθη-ναίης· 2) λίμνη πλησίον τῆς Κορίνθου πρὶν Ἑσχα-τίῳτις λεγομένη, εἰς ἣν ἔπεσε μία τῶν Γοργῶ-νων Αἰσχ. 3) ὄν. πλοῖον αἰτικοῦ.

Γοργῶπις, ἰδος· τῷ ἐπομ. Ἀθηνᾶ Σοφ.

Γοργ-ωπός, 3 (Γοργῶ, ὠψ)· ὁ φοβεράν, κα-ταπληκτικὴν ὄψιν ἔχων· «σφαί γ.,» Αἰσχ. Πρ. 336· «χόρραι Εὐρ. Ἡρ. μ. 868· «βλεφαρῶν ἔδρα γ.» ἐτι δι' ἀλ' ἐκ τῶν Μαλ. 123 (7, 428).

Γοργῶς· ὁξείως, δραστηρίως κλ. Ἀλ. στρουφ. 4, 562· ἐπὶ λόγῳ = συντόμως· «πάνυ δὲ συν-εστραμμένως, ὁ ἐστὶ γοργῶς, εἴρηται τὸ, πρὸς πρὸ γὰρ ἐγγεῖθε» Εὐστ. Ἡλ. σ. 1082, 5, strenu.

Γοργ-ωψ, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Γοργῶπις, ὠπος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Ἡλ. 1257.

Βασιλεὺς τῆς Φρυγίας Ἦρ. 4) στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου Πλοῦτ. 5) ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ. 6) ὁ Γορδίας ἐπὶ νομισμ. Θεσσαλίας καὶ Χίου.

Γορδίο-τειχίτης ἔθν. τοῦ Γορδίου Τείχους.

Γορδιτανὸν ἄκρον· δυτικὸν ἄκρωτ. τῆς Σαρδηνίας Πτολ. τανὺν caput di montis Falcone.

Γορδίου Τείχος, τό· τόπ. ἐν τῇ Καρίᾳ εἰς τὰ μισθρία τῆς Φρυγίας, κατ. Γορδιοτειχίτης.

Γόρδος· πόλ. 1) Τρωάδος· 2) Λυδίας Σωκρ. 1στ. ἐκκλ. νῦν Gordiz.

Γόρδου κόμη· Γουλιόπολις, πόλ. Βιθυνίας Στράβ.

Γόρδους καὶ γορδόχους· Γορδοίους Στ. Βυζ.

Γορδουάτος, γορδουάτοι· ἔθνος τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, ἡ δὲ χώρα Γορδουαία ὡς καὶ ἡ πόλις ἡ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριδος Στράβ.

Γορδουηνή, ἡ, Γορδούνη καὶ Γορδουαία· χώρα Ἀρμενίας, κατ. Γορδουάτοι Στράβ. νῦν Κοῦρδοι.

Γορδύλον· ἔδε Γορδύλιον.

Γορδυνία· πόλ. Μακεδονίας, κατ. Γορδυνιάτης Στ. Βυζ. ἔδε Γορτυνία καὶ Γορδηνία.

Γορδυνιάτης· ἔθν. τοῦ Γορδυνία Στ. Βυζ.

Γόρδους, νοί, ὁ· οὗτος Τριητολέμων ἐν Ἀρμενίᾳ μεταναστεύσας Στράβ. ἔδε Γορδουαία.

Γορδηνία· Σαμαρειτῶν αἰρέσις Ἐπιφάν.

Γόριζα, ἡς, ἡ· πόλ. ἐν Βυζακηνῇ τῆς Ἀφρικῆς Πτολ. 1, 74.

Γορίλλαι· τριχωταὶ γυναῖκες ἐν Λιβύῃ, κατ' ἄλλ. Οὐραγγουτάγγοι, πιθήκων γένος Ἀνω-περιγ. 18.

Γόρινας· ἔδε γόρινος.

Γόρμανον ἢ (Β)όρμανον· πόλ. Δακίας Πτολ. νῦν Borsod.

Γόρδος· κυριὸς Ζων. 447, gibbus.

Γορπιατός, ὁ μὴν· μηνὸς ὄν. (Λύγουστος, Σεπτέμβριος) ἐν Κύπρῳ, Μακεδονίᾳ καὶ τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ Πλοῦτ. Σουίδ.

Γορσιάδας, α· πατὴρ Λεοφάντου ἐξ Ἐφέσου.

Γορσύνν· ἔδε γρῶσυνον.

Γόρτυν, ὄνας, αἰτ. Γόρτυνα καὶ Γόρτυν, ἡ καὶ Γόρτυς, καὶ Γόρτυνα· 1) πόλ. δωρ. Κρήτης, παρὰ τοὺς Ἁγίους Δέικα, κατ. Γορτύνιος Στ. Βυζ. 2) πόλ. τῆς Ἀρχαδίας παρὰ τὴν Μεγαλοπόλιν Πaus.

Γορτυναία, ἡ· 1) πόλ. Τυρρηνίας· 2) ἡ περιχώρη τῆς Γόρτυνος ἐν Κρήτῃ Θεοφρ.

Γορτυναίος, 3· Γορτύνιος, Γορτυνάς· α) χώρα περὶ τὴν Γόρτυναν τῆς Κρήτης Θεοφρ. β) χώρα τῆς Ἐτρουρίας Λυκόφρ. 805.

Γορτύν· Γόρτυνα, Γόρτυν, Γόρτυς.

Γορτυνία (ἔδε Γόρτυν), ἡ· πόλ. Μακεδονίας ἐπὶ τῆς ἁνῶ κοιλάδος τοῦ Ἀξίου Θουκ. ἔδε Γορδηνία καὶ Γορδυνία.

Γορτυνιακός, 3· ἔθν. τοῦ Γόρτυν Ὀβίδ.

Γορτυνικός· γορτυνιακός.

Γορτύνιος, ὁ· παραπότ. Ἀλφειοῦ ἐν Ἀρχαδίᾳ παρὰ τῇ Γόρτυνι Πaus.

Γορτύνας, 3· ἔθν. τοῦ γόρτυνος· Γορτυνία=ἡ περὶ τὴν Γόρτυνα χώρα Στράβ.

Γόρτυξ, ὁ· ἄρτυξ Ἀσούχ. ὡς γιτέα=ἰτέα μετὰ ἀίγαμ. columbix.

Γόρτυς, ὄνας καὶ Γόρτυς, ὁ· 1) Γόρτυν· 2) οὗτος τοῦ Τεγεάτου ἐν Ἀρχαδίᾳ, εἴτε κατὰ Κρήτας τοῦ Ραδαμάνθυος, θεμελιωτῆς τῆς Γόρτυνος ἐν

Κρήτῃ, ἥρως τῆς Κρήτης Πaus. 3) οὗτος τοῦ Στυμφλίου, θεμελιωτῆς τῆς Γόρτυνος ἐν Ἀρχαδίᾳ Πaus. 3) ὄν. νήσου Σουίδ.

Γορδυνίδης, ιος, ἡ· πόλ. ἐν Ἰνδιᾳ Nov.

Γόρυνος· ἔδε γόρινος.

Γορυτός· ἔδε γορυτός.

Γορφίαν, τό, ὅθεν γορφία=ἐξόλα ὡς ἔτυχε κοπέντα ἀπὸ τῶν κατωτάτων βίβων, τὰ λεγόμενα παρὰ Σύροις γορφία· γεωπ. 9, 5, 12.

Γόσανδρος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομισμ. Φρυγίας.

Γοσορμής, ὁ· βασιλ. Αἰγυπτίων Ἐρατοσθ.

Γοσταί· αἱ κριταὶ Θεογονιστ. χειρ. Βαροcc. 50.

Γοτάν· ἐν Μακεδόνες· Παύλ.

Γοτθία, ἡ· ἡ χώρα τῶν Γότθων Τζέτζ.

Γότθοι, ὡν, καὶ Γόττοι καὶ Γοτθοὶ καὶ Γοτθοὶ καὶ Σκύθοι λέγονται, ἡ δὲ χώρα τῶν Γοτθῶν, ἐπὶ Γοτθικός· ἔθνος τῆς ἀρχαίας Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀρχαίως περὶ τὸν Οὐάστουλον οἱ καὶ Γέται Στ. Βυζ. Πτολ.

Γοῦάναξ· ἀναξ Β. Ἄν. 1168.

Γοῦόθα· πόλ. Πετραίας Ἀραβίας Πτολ.

Γοῦέλενα· Ἑλένη, «προστίθεται διὰ καὶ τὰ γ παρ' αἰολ. ἴως διαρῖσαι, οἶον ἀναξ γοῦάναξ, Ἑλένα γοῦέλενα» ἀπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ἔστι γοῦρήσις· Σχολ. Διονυσ. Β. Ἄν. 778.

Γοῦθος, ὁ· στρατηγὸς τῶν Γότθων Ἐτ. Μ.

Γοῦλος ποταμός, ὁ· ποτ. Μαυριτανίας Πτολ.

Γουμάρα· πόλ. ἐν Ταπροβάνῃ Πτολ.

Γοῦν, (γε, οὖν) 1) τοῦλάχιστον δέ, περιορίζον καὶ ἐπόμενον, ἀλλὰ συνηθ. οὕτως ὥστε ἡ ἀκολουθία ὀλίγον πρόδηλος προέρχεται, τοῦλάχιστον, ἐκφραστικώτερον τοῦ γε Ὀμ. μόν. δις Ἰλ. ε, 258 καὶ π, 30, συχνὸν δὲ παρ' ἄλλ. «τὴν γοῦν ὀλόγα ἀδαῖσθ' ἄνακτος ἥλιου» Σοφ. Οἰ. τ 1425· «κατὰ γοῦν ἐμὴν βόξαν» Πλάτ. πολ. 10, 613· «ὡς γοῦν ὁ λόγος σημαίνει», 1, 334· συχνὰ πλησίον ἀντων. προσωπ. ἡ δικτ. 2) =γε, τῷ ὄντι, μάλιστα εἰς ἀποκρίσεις· «πῶς οὐκ ἀλεῖ καὶ τόνδε; - δόξα γοῦν ἐμῇ» Σοφ. Τρ. 725· «φαίνεται γοῦν ἐκ τῶν ἐρηγμένων» Πλάτ. σοφ. 219· εἰρων. Ἐρ. Φοιν. 627· 3) εἰς τὴν προσαγωγὴν ἀποδείξεώς τινος, παραδείγματός, τοῦλάχιστον· «τὴν γοῦν Ἀττικὴν - ἀνθρωποὶ δοκοῦν οἱ αὐτοὶ δεῖν» Θουκ. 1, 2· παρὰ τοῖς ὕστερον ἀντὶ τοῦ γὰρ ἡ τοῦ δεῖν - καὶ χωρισμένον εὐρίσκεται γέ-οὖν· «γ' ἂν οὖν» Ἐρ. Μήδ. 504, Θουκ. 1, 76· «τὸν μὲν γε οὖν» Πλάτ. πολ. 257, quidem, certe, igitur.

Γοῦνα, π. γούνατα· ἔδε γόνο.

Γουναζομαι, ἄποθ. μέσ. (γόνο)· πᾶν τὸ γόνατά τινος, περισμένος εἰς τὰ γόνατα λαι-τεῖν· τινὰ Ἰλ. α, 427· κατὰ μέλ. ἄλλ. δὲ συνηθ. ἐν. καὶ μετ. ἐπ. «μή με γούνων γου-νάζω μηδὲ νεκρῶν» Ἰλ. χ, 345· «ὅπρ' ψυχῆς καὶ γούνων σῶν τε νεκρῶν», 338· «πρὸς τινος» Ὀδ. ν, 324· ὅπρ' τινος=ἀντὶ τινος Ἰλ. ο, 662, ἀπὸλ. λ. 130.

Γουναίτης· ἔδε γούνας.

Γουναίτης, 2· γουναίτης.

Γουνας· γόνο Στράβ. 13, 601.

Γού· αἰγ. πλ. δοτ. τοῦ γόνου=γόνο καρ. ἐκ τοῦ γόνας Ὀδ. π, 443· καὶ γούνασαι Ἰλ. α, 488, ἐνθα ἄλλ. γρ. γούνασαι.

Γούνασμα, τό (γουναζομαι)· τὸ παρακαλεῖν

γουνυλκίως Λυκοφρ. 1243.
 Γουνασμός, ὁ τῶ ἀνωτ. «δύναται δέ, φασί, τὸ ἐπὶ γούνασι νοηθῆναι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γουνασμοῦ καὶ ἱκετεύειν» Εὐστ. Ἰλ. σ. 627, 9.
 Γουνασμοῦ, ἱκετεύομαι Ἠσὺχ.
 Γουνασμός, ἕως, ἐπ. ἥος 4) ἀρχηγός τῶν Ἀλινῶν καὶ Περραιῶν ἐν Γροίᾳ Ἰλ. 2) πατήρ τῆς Ἀκονόμης, μητρός τοῦ Ἀμφιτρώωνος Πaus.
 Γουνόμοι, μόν. ἐνεστ. = γουνάζομαι «γουνόμαί σ' Ἀχιλεῦ» σὺ δὲ μ' ἀίδεο καὶ ἐλέησον» Ἰλ. φ. 74 καὶ συχνότ.
 Γουνο-παχίς, 2) ὁ ἔχων φουσκωμένα, παχέα γόνατα Ἦσ. ἀσπ. 266, ἀγγύς, κατ' ἑλλ. λους γουνο-παχίς, ὁ τὰ γόνατα ξηραίνων, χλωαίνων.
 Γουνός, ὁ (γόνος) καρποφόρον πεδίον, ἀγρός, ὁ Ὀμ. συνδέει συνήθ. «γουνός ἀλωης», Ἰλ. σ. 57. Ἀλλὰ ἐν «γουνός Ἀθηνάων» Ὀδ. λ. 322. «γουνὶ Ἀθηνάων» Πινδ. Ἰ. 3, 43. «γουνὶ Ἐλευθεροῦ» Ἦσ. θε. 54. Νεμείης, 329. «γουνός Σουνιακός» Ἦρ. 4, 99, ὅπου δὲν πρόκειται περὶ καρποφόρων πεδίων, ἐξηγῆται διὰ τοῦ γῶνος, συγγ. τῶ γόνου, δηλ. βύσμα γῆς. «λέγεται δὲ γουνός ὁ ὑψηλὸς τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γονάτων ὃ ἐξέρχεται» Ἐτ. Μ. σ. 233, 5.
 Γουνοῦ, ἱων. ὁ γόνος, σπύρος Ἀρατ.
 Γουρατοί, οἱ Ἰνδικὸς λαὸς παρὰ τὸν ποταμὸν Γουρατον Ἀρρ.
 Γουρατοί, παραπόταμος Ἰνδοῦ Ἀρρ.
 Γουράνιοι, οἱ λαὸς τῆς Ἀρμενίας, Στραβ.
 Γούρας, ἀδελφὸς τοῦ Τιγράνου Πλουτ.
 Γουράσιον, τὸ φρούριον ἐν Ἐτρουρίᾳ Δ. Σικ.
 Γούργος, ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Γουρίαννα, πόλις ἐν Μηδίᾳ Πτολ.
 Γουριανή, ἡ πόλις ἐν τῇ Μαργιανῇ Πτολ.
 Γούρος, ὁ γλῦκσμα, εἶδος πλακούντος Σολ. ἐν Ἀθην. 14, 645.
 Γούθου, Γόθου Ἐτ. Μ.
 Γούτος, ὁ ληκθίου εἶδος Ἐτ. Μ.
 Γουττάτον, τὸ gullatum, γλῦκσμα τι Ἀθην. 14, 647.
 Γουώδης, 2) ὁ παραπονιάρης, θλιβερός «γουώδισταται ἀρμονίαι» Πλατ. νομ. 7, 800, lugabris.
 Γραατοί, οἱ παιονικὸς λαὸς Θουκ. 2, 96.
 Γραβάν, σκαφίον, βόθρον Ἠσυχ.
 Γράβδην, τσουγγρανιστά, εὐκόλως τσουγγρανίζων Εὐστ. Ἰλ. 852, 8, depictim, scriptim.
 Γραβδής, ἴδος, ἡ γράβιον Ἐτ. Μ. σ. 239, 28.
 Γράβιον, παρ' Ἀθην. 15, 699. «τὸ πρίνον ἢ δρύινον ἐξόν, ὅπερ ἐνθλασμένον καὶ κατεσχιόμενον ἐξάπτεσθαι καὶ φαίνειν τοῖς ὁδοιποροῦσι», εἶδος λαμπάδος, ἀρχ. λεξ.
 Γράβιον, λέγει ὁ Σχόδης παρ' Ἀθην. ἀντὶ Γράβιον, τὸ γράβιον, ὅπερ ἴδε.
 Γραία, ἡ (γεραιά) ἡ γρηά, γραία γυνή «καὶ τὸν μὲν γραίης πυκμηδέος κῆβαλε χερσίν» Ὀδ. α. 438. «χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραία σημαίνουσα τι» Σοφ. Τρ. 870, Ἀριστ. Θεσμ. 1021 ὁ Εὐρ. συχνότ. ὡς Πλατ. Δογ. 205.

ἐπιθ. «τὴν τ' ἔσω γραίαν δόμων τιμάτε πατρὸς μητέρ' Ἀλκμήνην» Εὐρ. Ἠρακλ. 584. «γραίαν τε μητέρα», Φοιν. 1443. «γυναικί» Ἐκ. 323. «γραίαι παλαιαὶ παῖδες» Ἀισχ. Εὐμ. 68. πρὸλ. Θεοκρ. 6, 40, 7, 126. ὡς. μφ. «γρ. ἱραία» Ἀισχ. Ἀγ. 290. «ἀκάνθα» Σοφ. ἀποσπ. 748. πρὸλ. ὄν. κυρ. Γρατοί, anus, vetula.
 Γραία, ἡ 1) μετὰ τοῦ πόλις, γῆ, πόλις ἐν Βοιωτίᾳ μετὰ τοῦ Ὁρωποῦ καὶ Τανάγρας ἐπὶ τῆς παραλίας Ἰλ. κάτ. Γρατος Στ. Βυζ. 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ Πaus. 3) ἐπιθ. τῆς Δήμητρος Ἠσυχ. 4) Γραίας γόνυ, γλῶσσα γῆς καὶ λιμὴν ἐν Μαργαρίτῃ Πτολ. 5) Γράδος γάλα τόπος ἐν Φρυγίᾳ Νικητ. χρον.
 Γραταί, αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων Παμφρειδῶ, Κητώ, Ἰαινώ ἢ Δεινώ Ἦσ. ἴδε Φορκίδες.
 Γρατίδιον, τὸ τὸ ὄπκ. τοῦ γρατοῦ, γρητοῦ «καὶ γρατίδιον κολοσυρτόν» Ἀριστ. πλ. 536, Σεν. Ἀν. 6, 1, 22. γράδιον Δημ. 18, 260.
 Γρατίζειν (γραβί) ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα, «εἰσφρίζειν» γρατίζειν, ὅταν τὸ συναγόμενον ἐν ταῖς γούτραις καὶ ἐκσφρίζον ἐκχέουσιν» Ἀριστ. ἐν Β. Ἀν. 88.
 Γρατίκε, οἱ καὶ αἱ, ἐν. Γρατίξ (Ἐτ. Μ. Στ. Β.) π. Σουῖδ. Γράξ 1) αἱ μητέρες τῶν Ἑλλήνων Ἀλκμ. καὶ Σοφ. ἐν Στ. Βυζ. 2) οἱ Αἰολεῖς κάτ. τοῦ Παρίου Στ. Βυζ.
 Γρακίξω ὁμιλῶ ἐλληνιστὶ Ἠρωδ. ἐπιμ. 12.
 Γρακίς, ὁηλ. τοῦ γραικός Σσ. Βυζ.
 Γρακιστί, ἐπὶρ. κατὰ τὸν ἐλληνικὸν τρόπον, Ἐτ. Μ. 239, 19.
 Γρακίτης, οὐ, ὁ Γραικός, ἐλληνικός Ἐτ. Μ. σ. 239, 19.
 Γραικός, ὁ ὁ Ἕλλην, Graecus ἀρχαῖον ὄν. τῶν Ἑλλήνων πῖθ. ἀπὸ ἀρχηγού τινος προγενεστέρου τοῦ Ἑλλήνος. «ὁ καλούμενος ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς περὶ τὸν Ἑλληνικὸν ἐγένετο μάλιστα τόπον καὶ τοῦτο περὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν. Αὕτη δ' ἔστιν ἡ περὶ Δωδώνην καὶ τὸν Ἀχελῶνα οὗτος γὰρ ποταμὸς τὸ βεῖμα μεταβέβληκεν. ὅκου γὰρ οἱ Σέλλοι ἐναυθα καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοί, νῦν δὲ Ἕλληνες» Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 14. «αὐτὸς (Ἕλλην) μὲν οὖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ καλουμένου Γραικοῦ προσηγόρευεν Ἕλληνας» Ἀποδ. 1, 7, 3, Τζετ. Αὐκ. 532. ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ ἄρ. ἀπαντᾷ πάλιν κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλ. Εὐστ. Ἰλ. μ. α. 890, 14, Στ. Βυζ. καὶ παρὰ τῶν Ἀλεξανδρινῶν πολὺ ἐν χρήσει. Ἐν τῇ μεταγενεστέρῃ περὶ λόγῳ, ὡς Πολυδ. Πλουτ. καὶ ἄλλ. τὸ Γραικός ἔχει περιφρονητικὴν σημασίαν ὡς τὸ λατ. graeculus ὡς, ἐπιθ. Γραικός καὶ ὁμ. Πολυδ. Πλουτ.
 Γραικος, ὁ υἱὸς Θεσσαλοῦ Στ. Βυζ. ἡ καὶ Εὐσεβ. πατὴρ Θεσσαλοῦ, ἀφ' οὗ ὠνομάσθησαν οἱ Γραικοὶ Σουῖδ. Ἐτ. Μ.
 Γραίκος, 3) ὁ ὁμοῖος, ἀρμόδιος γραίᾳ Κλ. Ἀλ. παιδ. 3, 4.

Γραίνω· γράω, βακάνίζω, ἵς ὃ γάγγρινα Πσύχ.
Γραῖς, 2· γραϊκός.
Γραι-ολίας· πανήρας, ὀλεθρίας γραίας Πσύχ.
Γραιόμαι· γίνομαι γραῖς, γηράσκω Σχολ.
Θοκρ. 6, 121.
Γραιός, 3 (συγκ. γεραιός), ἰων. γρήϊος· πα-
λαιός· «γρήϊον εἶδος» Καλλ. ἀποσπ. «σταφυλή
γραῖα» = σταφίς Φιλπ. 10 (6, 231)· καὶ ἐπὶ
πραγμάτων Θεοκρ. 15, 19· «ἄλλοτε μὲν γραῖαι
εἰσὶν, ἄλλοτε δ' αὖτε ὀπλοτέρησι γρηῖς ἐ-
φίσταται ἀμπλακίησι» Στob. ἀνθ. 4, 34, volustus.
Γραιούδιον, τό· σταφυλή γραῖα, οἱ παρ' ἡμῶν
ὄλοοι ὄμφακες γραιούδια Σουδ.
(Γ) ραῖος· γραιομαι· γίνομαι γραῖα, γηράσκω·
«ὅν οὕτω γραιομαι» Ἀνθ. Παλ. 9, 261·
«τὰς γεγραυμένους καὶ παλαιὰς σκίλλας» Σχολ.
Θοκρ. 5, 121, senesco.
Γραισόδαι· ἴδε γραιοῦσαι.
Γραῖς, ἡ· γραῖς λαοίτι. καὶ ἄλ. μετν.
Γραστωνία, ἡ· Γρηστωνία Ἀθην. 3, 77.
Γραῖτα· ἴδε γραιῖτα.
Γραι-ωπίας, ὁ· ὁ γραῖς ἐμφερής, γραῖς ὄψιν
ἔχων Πσύχ.
Γραῖνος, ὁ· Ῥωμαῖός τις Πλουτ.
Γρακοῦρ· πόλ. ἐν Ἰσπανίᾳ τῇ Ἀρρακηνῇ Πτολ.
Γράκρος, ὁ· Ῥωμαϊκὸν προσημῖον τοῦ γένους
τῶν Συμπρονίων καὶ τῶν Κλαυδίων· οἱ ἀδελφοὶ
Γάτος καὶ Γιδέριος· Γράκχιος νόμος· καὶ Γράκ-
χια ἔργα Πλουτ.
Γραμ(α)· ἴδε γραμμα(α).
Γράμμα, τό (γράμμα)· 1) τὸ χαραγμένον, ἰδ.
τὸ στοιχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου Λισχ. Ἐπτ. 734,
καὶ ἄλλα σημεῖα, π. χ. μουσικὰ Λουκίλ. 18
(11, 78)· ὁ τόνος Ἐτ. Μ. 240, 42· «γράμματα
διδάσκειν» Θεοκρ. 24, 103· «μανθάνει Θεοφίλ.
κωμ. ἀποσπ. 1· τὰ πρῶτα διδάγματα, στοι-
χειώδης διδασκαλία εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ γρα-
φὴν Πλατ. νόμ. 7, 810· «γράμματα χρὴ τὸ
μέγρι τοῦ γραῖαι τε καὶ ἀναγνῶναι δυνατόν
εἶναι διακρινεῖν»· «οἱ τὰ γράμματα φέλοισι»,
Φαῖδ. 242· 2) πᾶν γεγραμμένον, βιβλίον, σύγ-
γραμμα· «γράμματα πολλὰ ποιητῶν τε καὶ
σοφιστῶν» = συγγράμματα Σεν. ἀπομν. 4, 2,
1· ἐπιστολῇ, συνήθ. πλ. «παρὰ τοῦ βασι-
λέως γράμμαθ' ἦκει σοι» Φιλημ. ἀποσπ. 50
«τέχνην ἐν γράμμασι καταλιπεῖν» = γραπτὴν
Πλατ. Φαῖδρ. 275· «λόγῳ καὶ γράμμασι νομο-
θετεῖν», πολιτ. 4, 425· «ἐν γράμμασι λέγειν»,
νόμ. 12, 968· καὶ ἐπιστήμη· «γραμμάτων ἀ-
πειρον εἶναι», ἀπολ. 26 καὶ μετν. αἱ ὀψιλό-
τεροι ὅμοις ἐπιστήμαι συνήθ. ἐκαλοῦντο «μαθη-
ματα» = ἐπιγραφή Πρ. 1, 187· «γράμματα ἐν
στίλβῃ γεγραμμένα Πλατ. Κριτ. 119· σπαν. ἐν.
ὧς Σεν. ἀπομν. 4, 2, 24· ἔτι = εἰκόνες Θεοκρ.
15, 81· μαθηματικὰ σχήματα (διαγράμματα)
Δ. Λαερ. 8, 12· «δημόσια γράμματα» = πρα-
κτικὰ, καὶ = κατὰ στοιχεῖα, σημειώματα πολυσιδῆ·
3) βάρος τι, τὸ 1/24 ὀγγίας γωπε. 4) «γράμ-
μα Δελφικόν», τὸ ἐπὶ τοῦ προκυλαίου τοῦ ἐν
Δελφοῖς ἱεροῦ γεγραμμένον «γῶθι σαυτὸν»· 5)
ὁ, τι· ἀνήκει εἰς τὰ συγγράμματα = φιλολογία,
litteratura, elementa, litterae.
Γράμμα· διδασκαλίας (ἴσ. γραμμοδ.), ὁ·
γραμματοδιδάσκαλος Τμ. Φιλαστ. Ἀθην 13, 588.

Γραμμαῖον· ποικίλλω, χρωμαίω μετν. ῥίγνα.
Γραμματῆτ᾽· γραμματεὺς ἰσχυ. ἴσ. γραμ-
ματῆτα, κλ. τοῦ γραμματικῆς Dindorf.
Γραμμαῖον, τό· τὸ εἰκαστὸν τέταρτον τῆς
ὀγγίας μετν. scrupulum.
Γραμματῆτος· γραμματεὺς Ἐτ. Γουδ. 129, 9.
Γραμματεῖα, ἡ· 1) τὸ τοῦ γραμματεὺς ἀξί-
ωμα Πλουτ. Ἐδμ. καὶ Σεπτ. 1· 2) ἡ περὶ τὰ
γράμματα ἐπιστήμη ἀρ. λεξ. litteratura.
Γραμματεῖδιον, τό· γραμματεῖδιον Ἐτ. Μ.
Γραμματετον, τό· πινακίδιον ἴσ' οὐ γράφουσι
Πλατ. Πρωτ. 326· «ἐγγραφον, ἰδ. δικαστικὸν
τεκμήριον, ἔλεγχος Ἀντιφ. 5, 54, ὅπου τὰ
χειρόγρ. ἔχουσι γραμμάτων· «μαρτυρεῖν ἐν
γραμμάτεσσιν» Δημ. 45, 44· διαθήκη, «ἐπε-
ὄαν ἀνοιχθῇ τὸ γρ.», 44, 37, ἰδ. λογιστικὸν
βιβλίον· «εἰς γρ. γράφειν Ἀνα. 4, 3· «εἰς τὸ κοι-
νὸν γρ. γράφειν» Ἰσοκ. 7, 16· «γραμματεῖς
ληξικαῖα» = πολιτικοὶ κατάλογοι ἐν Ἀθήναις
ὅπο δὲ τῶν δημάρχων κρατούμενα, εἰς τὰ ὅποια
ὁ νέος, αὐτεξούσιος γινόμενος, ἐνεγράφετο, ἐν-
δύνηται ν' ἀπολαύῃ τὰ πολιτικὰ του δικαιοῦ-
ματα Ἐρμανν. πολιτ. ἀρχ. τ. Ἑλλ. § 123, δ·
«στοιχειώδεις σχολεῖον Πολυδ. 9, 41, tabula».
Γραμματεὺς, ὁ· ὁ γραφεὺς Θεοκρ. 7, 10, ἰδ. ὁ
γρ. τῆς πολιτείας, δημόσιος, ἐν Ἀθήναις διαφό-
ρου ἀξιώματος Βουκχ. πολιτ. οἰκ. 1, σ. 198
κωμ. ἡ γραμματεὺς Ἀριστ. θεσι. 439· ἐπισηδὲ δὲ
ὁ γραμματεὺς ὥφειλε καὶ τοῦ δικαστηρίου τὰ
πρακτικὰ ν' ἀναγινώσκει = ἀναγνώστης Β. Ἀν.
183, 226, scriba.
Γραμματευτής· ἴδε γραμματῆτ᾽.
Γραμματεῦω· ἔχω τὸ τοῦ δημοσίου γραμμα-
τεὺς ἀξίωμα Θεοκρ. 4, 118.
Γραμματη-φόρος· γραματοφόρος ἀρ. λεξ.
Γραμματίας· λίθος πολυτελής, ὅμοιος σμα-
ράγδω Πλιν. 37, 9, 37.
Γραμματίας· περισπωμένους, περιστιγμέ-
νους Πσύχ.
Γραμματιδῶ· ἴδε γραμματίζω.
Γραμματιδῖον, τό, ὅπου τοῦ γραμμάτων 1)
πινακίδιον, μικρὸν γράμμα Ἀθην. 2, 49· 2)
γραμματεῖον, διδαστικὸν ἐγγραφον μαρτυρικόν,
ἀποδεικτικὸν Ἀντιφ. 5, 54, tabella.
Γραμματιδιο-ποιός, 2· ἐτοιμάζων γραμ-
ματιδῖον· οὕτως ἐκαλεῖτο δρᾶμ᾽ εἰ τοῦ Ἀπολ-
λοδώρου Ἀθην. 7, 280, παρὰ δὲ Πολυδ. 4,
19 γραμματιδιοποιός.
Γραμματίζω· διδάσκω τὰ γράμματα, ἀρχ. λεξ. ὡς
γεγραμματομένος = ὁ γινώσκων τὰ γράμματα
ἔηλ. τὸ ἀναγινώσκων, γράφειν καὶ ἀριθμεῖν·
εἶμαι γραμματεὺς, ἐπιγρ. = βολωτ. γραμματιδῶ.
Γραμματιεύομαι, ἀποθ. μέσ. εἶμαι γραμ-
ματεὺς, διδάσκω τὰ γράμματα Ἀνθ. 9, 161.
Γραμματικο-μάστιξ, ἡ· ἡ μάστιξ τῶν γραμ-
ματικῶν, ἥτοι ὁ καταδικάζων αὐτῶν οὕτως ἐπι-
γράφεται Ἀύσων. ἰδ. 12.
Γραμματικός, ὁ· ἄνδρ. ὅν. ἐπιγρ.
Γραμματικός, 3· α) ὁ εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ
ἀλφαβήτου ἀνήκων, ἰδ. ὁ ὁρθῶς ἀναγινώσκων
καὶ γράφων, ὁ τὰς στοιχειώδεις γνώσεις καλῶς
διδιδάσκων Πλατ. Θεαιτ. 207, ὅπου ἀντιτίθ. τῷ
ἀγράμματος· περὶ τοῦ «ἐκπομα γραμ.» ἴδ' Ἀθην.
467· 6) ὁ καταγινόμενος εἰς ἐξηγῆσιν λέξεων

καὶ πραγμάτων τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, καὶ τοὺς νέους εἰς ταῦτα ἐκπαίδευσιν ὅθεν εἰδήμων καὶ ἱερουργῆς τῆς γλώσσης, ἰδ. παρ' Ἀλεξανδρ. στοιχειωδῶν δε γνῶσεων διδάσκαλος Πλουτ' διακρ. κολ. καὶ φιλ. 25' - ἡ γραμματικὴ, δηλ. τέχνη = ἡ γνῶσις τοῦ ὁρθῶς ἀναγινώσκειν καὶ γράφειν Πλάτ. Κρατ. 431' ἐν γέν. ἡ ἐπιστήμη τοῦ γραμματικοῦ, grammaticus.

Γραμματικὴ γυνή προσωποποιημένη Ἀνθ. 7, 588' καὶ ἐν εἰκόνι παριστανόμενη, 9, 711.

Γραμματικῶς· κατὰ τρόπον γραμματικόν Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 2, 3.

Γράμματιον, τό, ὕποκ. τοῦ γράμματος γραμματίου (πρὸλ. γραμματίον) Δουκ. μισθ. συνόντ. 36 καὶ μτγν. libellus.

Γραμματισμός· στολὴς, παρυσή, κράσπεδον ἔλως. L. Dind.

Γραμματιστής, ὁ· γραματοδιδάσκαλος, ὁ διδάσκων τὰ παιδία τὴν ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν Πλάτ. Εὐθὺδ. 279' «περὶ γραμμάτων γραφῆς καὶ ἀναγνώσεως» «ἐν γραμματιστοῦ τὰ γράμματα γράφειν» = ἐν τῷ σχολείῳ, Χαρμ. 159' παρ' Ἡρ. 3, 123 = γραμματεὺς.

Γραμματιστικός, 3· γραμματικὸς θεμιστ. 23, σ. 297' ἡ γρ. = γραμματικὴ Σέξτ. Ἐμπ.

Γραμματι-φόρος· ἴδε γραμματιφόρος.

Γραμματο-διδάσκαλεον, τό· τὸ σχολεῖον Πλουτ. συμπ. 7, 8, 3.

Γραμματο-διδασκαλίδης, ου, ὁ· τῷ ἐπομ.

Γραμματο-διδάσκαλος, ὁ· γραμματιστής Πλουτ. Ἀλκ. 7 καὶ μτγν.

Γραμματο-εἰδή, 2· ὁ ἔχων εἶδος, ὁμοιότητα γράμματι, στοιχείῳ τοῦ Ἀλφαιδοῦ Σχολ. Ἰλ. φ, 169.

Γραμματο-εἰς-αγωγεῖς, οἱ· οἱ ἐπιστατούντες καὶ εἰσαγόντες τινα εἰς τῶν γραμμάτων τὴν μάθησιν Ἐβδ.

Γραμματο-εἰς-αγωγική, ἡ· τὸ ἔργον τοῦ γραμματοεισαγωγέως Boiss. An. 3, 132.

Γραμματο-κομιστής, ὁ· 1) ὁ γράμματα, ἐπιστολὰς φέρων 2) ὁ ἐφευρέτης τῶν γραμμάτων, ὡς ὁ Παλαμήδης.

Γραμματο-τόκον, μέλασμα· τὸ γεννῶν, κατασκευάζον γράμματα ἡ γραμμᾶς, Δημοχ. 2 (6, 63)· κατὰ Λοβέκ. ὁμοῦς ὁρδόντ. γραμματοτόκον, Φρόν. 669.

Γραμματο-κυφος· γραμματοκύφον Μεθοδ. σ. 416.

Γραμματο-κύφων, ὡνος, ὁ· κύπτων δ' ὡς εἰς τὰ γράμματα, ὕδριστ. = γραμματεὺς Δημοχ. 17, 209.

Γραμματο-λικριφίδης, οἱ· οἱ τῶν γραμμάτων διαστροφεῖς Λουκίλ. 28 (11, 140).

Γραμματο-πίναξ, ὁ· πινακογράφος Σχολ. Διον. Περ.

Γραμματο-τόμω· μελάσματι, ἐξ ἐπιγράμματος, ὁ· γρ. βαφὴ μελαίνῃ, δι' ἧς γίνονται γράμματα = γραμματοτόκω, atramentum ἴδε γραμματοτόκω.

Γραμματο-φορέω· φέρω ἐπιστολὰς Στράβ. 5, σ. 251.

Γραμματο-φόρος, 2· ὁ ἐπιστολὰς φέρων, Πολύδ. 2, 61, tabellarius καὶ γραμματιφόρος Λοβ. Φρόν. 682.

Γραμματο-φυλάκειον, τό· τόπος, ἐν ᾧ φυλάττονται τὰ ἔγγραφα, ἀρχαῖον Πλουτ. καὶ μτγν. archivum.

Γραμματο-φυλάκιον, τό· τῷ ἀνωτ. Πλουτ. Ἀριστ. 21.

Γραμματο-φύλαξ, ἄκος, ὁ· ὁ φύλαξ γραμμάτων, ἐγγράφων, ἀρχείων, ἐπεγρ. καὶ ἔκκλ. archivarius.

Γραμμή, ἡ (γράφω)· 1) τράχημα κονδυλίου κατὰ μήκος Πλάτ. Πρωτ. 326, 18.

μέτρημα, μετρηματ. = περιγραφή διαγράμματος Πολύδ. 2, 14, 8· «πασαίς ταῖς γραμματὶς ἀπηκριβωμένη εἰκόνι» Δουκ. εἰκ. 10.

2) σημείον δεικνύον τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τοῦ δρόμου ἐν τῷ σταδίῳ Σχολ. Πινδ. Π. 9, 422, ὅστις ἐκ τούτου παράγει τὴν παροιμίαν· «μὴ κλίει γραμμὴν» ὅθεν τὰ ἀριστερά.

Ἀριστ. Ἀγ. 483, lineae ὁ σκοπός, τὸ τίλος Πινδ. Π. 9, 422· «πρὶν ἂν πέλας γραμμῆς ἵκηται καὶ τέλος κάμψῃ βίου» Ἡρόδοτος.

Πλ. 955· «ἀπὸ γραμμῆς» = ἀπ' ἀρχῆς Π. Ἀν. 426· 3) εἰ γραμματὶς, ἀδάκιον, εἴς σάκκον μετ' ὧν σημειωμένη, ἐφ' ἧς ἐπιστρίβων πεσὺς Πολύδ. 9, 98· «τόν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον» Θεοκρ. 6, 18 = τῇ πληρέστερον ἐκπερομένη παροιμίᾳ· «τόν ἀπ' ἑσθῆς γραμμῆς λίθον ἡ πεσὺς κινεῖται» = τὰ ἔσχατα τοῦ μὲν Ἀριστ. ἔκκλ. 987· ἴδε καὶ διαγραμμίζω.

«διὰ γραμμῆς παίζειν» Πλάτ. Θεαιτ. 181· «διελκυστίνδα Πολύδ. 9, 112· 4) γραμμὴ μακρά, ἣν ἔστυρον οἱ δικασταὶ ἐπὶ τοῦ πινακιδίου ὡς σημείον καταδίκης Πολύδ. 8 16.

Γραμμίζω· παίζω μετὰ τὰς γραμμάς ἐπὶ τοῦ ἀδάκιου ἴδε διαγραμμίζω.

Γραμμικός, 3· ὁ εἰς γραμμάς ἀνήκων, μετὰ γραμμάς καμωμένος· «ἀποδείξεις, ἐφοδοί» = γεωμετρικὴ ἀποδείξεις, μέθοδος Πλουτ. καὶ ἄλλ. μτγν.

Γραμμικὸς· ὡς διὰ γραμμῆς· «ὁποῖον γὰρ ἂν ᾖ τοῦτο, γρ. ὁφείλει ἀποδείκνυσθαι» Σέξτ. κ. γεωμ. 92, linealiter.

Γράμμιον, τό· πόλις Κρήτης, κατ. Γραμμῆται καὶ Γραμμῖσιοι Στ. Βυζ.

Γραμμί, κλ. γραμμί, ἡ· ἐταίρας ὄνομα Δουκ. π. μισθ. 13, 4.

Γραμμίσιοι· ἴδε Γράμμιον.

Γραμμίσμος, ὁ· παιδίον τῶν γραμμῶν, πλῆσάζονσα τῷ παιγνιδίῳ, τῷ καλουμένῳ πλινθίῳ Πολύδ. 9, 99, ἐνθα τινὲς γράφω διαγραμμισμός.

Γραμμιστής, ὁ· οἱ περὶ τῶν γραμμῶν τῷ ἱπποδρόμῳ φροντίζοντες· γραμμὴ γὰρ ἐστὶν τῇ ἀρχῇ ἀρετηρία, ἡ λεγομένη βελτίς Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. ἐπὶ ζωγράφος Εὐστ. Ἰλ. σ. 852, 12.

«σὺν ἐκείνῳ δὲ καὶ ὁ κατάγραπτος, ἥγουν ὁ κοινὸν ὁμιλία καλεῖται γραμμιστὴς» Δουκ. Ἰλ. σ. 852, 12.

Γραμμο-διδάσκαλίδης, ὁ· γραμματοδιδάσκαλος.

Γραμμο-εἰδή, 2· ὁ ἔχων εἶδος γραμμῆς Ἀριστοτ. κόσμ. 4.

Γραμμο-εἰδὼς· ἐν εἰδεί γραμμῆς· «τῶν κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθιαλοὶδεῖς φλοῦντες λήγονται οἱ δὲ ταχέως διάττοντες ἀργαῖες, ἡλικίαι δὲ οὐ γραμμοειδῶς φερόμενοι» Ἀριστοτ. κόσμ. 4, σ. 395, 27.

Γραμμο-ποικίλος, 2· ὁ ποικίλος ἔχων γραμμάς, πεποικιλμένος μετὰ γραμμάς Ἀθην. 7, 310.

Γραμμο-τόκος, 2^ο ἴδε γραμματόκος.
 Γραμμο-ώδης, 2^ο ἴδε γραμμωδής Θεόφρ.
 Γρανθώνια· γέροντα Πλούτ. senem.
 Γρανιανὸν ἄκρον, τό· ἄκρωτ. εἰς τὰ νότια τῆς Ἀραβικῆς Πτολ.
 Γρανιανός, ὁ· ἀλυμπιονίκης Σικωνίως Πυσ.
 Γρανίκος, (ὁ παταμός)· 1) ποτ. ἐν Τροίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὴν Προποντίδα Στραβ. νυν Korschla· 2) ποταμὸς τοῦ Τηθύος καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ Πτολ. 3) Πελαγός, πατήρ τῆς Θήδης, ἰδρυτῆς τοῦ Ἀδραμυττίου Σχολ. Ἠλ. ζ, 396.
 Γράνις, ἴδος· ποτ. Περσικῆς Ἀρρ. τανὺν Kishit.
 Γράνος· ἄκρωτ. ἀνατολικὸν τῆς Κρήτης Σκύλαξ.
 Γρανό-σολον· κέγγρος ἡλίου Μυρψ. π. ἀντίδοτ. 27, Δουκαγ.
 Γρανόνας, ὁ· ποτ. τῶν Κουάδων ἐν τῇ μεγάλῃ Γερμανίᾳ Μαρκ. Αἰρηλ. τανὺν Gran.
 Γραο-λογία, ἡ (γραυός, λέγω)· λόγια, φλυαφαί των γραίων Σεξτ. Ἐμπ. κ. γραμ. 141.
 Γραο-πρεπής, 2 (πρέπω)· ὁ εἰς γραίας ἀρμόζων Ίουλιαν.
 Γραός γάλα· ἴδε γρατα.
 Γραο-σόδης, ὁ (γραυός, σοδέω)· ὁ γραίας διώκων, μὴ γραίας συγκοιμώμενος ἐπὶ αἰσχρᾷ σημασίᾳ Ἀριστ. εἰρ. 812, ὡς σοδάδες = πύρραι.
 Γραο-συλλέκτρια, ἡ (συλλέγω)· ἡ γραυολογία συλλέγουσα γρατα, σκαυτικὸν ἔπων. τοῦ Τιμαίου Σουῖδ.
 Γραότης, ἡ· γραίας ἰδιότης, γλωσσ. anitas.
 Γραο-τρέφης, 2^ο ὁ γραίας τρέφων Εὐστ.
 Γραυίσκοι, οἱ, καὶ Γραυίσκαι, τὸ βόμ. Γραυίσκοι πόλ. Ἐπρουρίας Στράβ. 5, 225.
 Γραό-φίλος, 2^ο φίλος των γραίων Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 812.
 Γραπίνης· οὐνός τις τραυός Ἐτ. Μ. σ. 293, 32.
 Γραπίς, ἴδος, ἡ· τὸ ἀπεγδαρμένον δέρμα τῶν ἐντόμων καὶ τῶν ὀφειν ἀρ. λεξ.
 Γραπτέος, ὁ· ὁ γραφόμενος Σχολ. Ἀριστ. θεσ. 1102.
 Γραπτὴρ, ἄνθρωπος, ὁ· ὁ γράφων Μανιθ. 1, 132· «μύλιος» Π. Σιλ. 52 (6, 66).
 Γραπτῆς, ὁ· ὁ βυτίδας ἔχων.
 Γράπτως, ὁ· ἄνθρωπος. Orelli 4, 610· καὶ Γραπτὴ γυν. ὄν. ἐξ Ἀναδηνῆς Ἰούσα.
 Γραπτός, 3 (γράφω) α) γεγραμμένος, μὲ γράμματα σκαλισμένος ἢ μὲ εἰσμάτια, ζωγραφιστός· γρ. λόγος, νόμος· Γρ. Νεξ. ὅθεν γρ-α-π-τ-ά = γραμματα, οἱ νόμοι· β) ὁ δυνάμενος νὰ γραφῇ· γ) ζωγραφημένος, ὡς εἰκὼν, πίναξ, καὶ γραπτὰ = ἀγάλματα θεῶν λεξ. Γαζ.
 Γραπτὺς, ὅς, ἡ (γράφω τὸ ξέω)· 1) ζωγράφισμα, πλήρωμα τῆς ἐπιδερμίδος, π. χ. δι' ἀκανθῶν Ὁδ. ω, 229· 2) τὸ γεγραμμένον, τὸ σύγγραμμα Ἀπολ. Ρ. Α, 297, laceratio, scriptum.
 Γρα, ὁ· υἱὸς ἡ ἔγγονος τοῦ Πενθίου, ἰδρυτῆς τῆς Λέσδου Στράβ.
 Γράσος, ὁ· ἄγρός παρὰ τῇ Τροίᾳ Νικ. Θερ. 669.
 Γράσος, ἡ· γράσος ἡ γράσος, ὁ· δυσωμία των τράγων Σουῖδ. ἡ δυσωμία τοῦ ἰδρωτός ὑπὸ τὴν μασχάλην Πολυδ. 2, 77· ἡ ἀκαθαρσία καὶ ἡ βρώμα ἡ εἰς τὰ μαλλία τῶν προβάτων Συνέσ. ἐν γέν. ἀκαθαρσία Μ. Ἀντ. 9, 36, hircus· πρὸλ. γράσων.
 Γράσση, ἡ· κόμη 350 στάδια ἀπὸ τῆς Καρχηδόνης, Προκώπ. νυν Faidiuse.

Γράσσοι· ἀλαλαγμοί, κραυγὴ στρατιωτῶν ἐν συμπλοκῇ μάχης Πλουτ. ἡθ. σ. 180.
 Γραστίζω· μὴ γρασίδι, χλωρὸν χορτάρι τρέφω· τοὺς ἱπποὺς γεωπ. 16, 1, 11.
 Γράστειλλας, ὁ, καὶ Πράστειλλος· πόλ. Μακεδονίας Στ. Βυζ.
 Γράστις, εἰς, ἡ, καὶ γράστις· τὸ τρυφερόν χορτόν, ἡ χλόη ἀρ. λεξ. ἀττ. κράστις, γρασισθ.
 Γραστισμός, ὁ· χορηγία χλωροῦ χορτοῦ μτγν.
 Γράστος· ἄνθρωπος ὄν. Στ. Βυζ. ἴδε Γρηστωνία.
 Γραστώνας· ἴδε Γρηστωνία.
 Γράσων, οἶνος, ὁ· ὁ ἐκπέμπων ὁμοίαν τῇ τοῦ τράγου δυσωδίαν ἡ ἰδρωτός Ἀθην. 13, 585, ἐν γέν. ἀκαθαρσίαν Μ. Ἀντων. 8, 37, hircosus.
 Γραστίωνος, ὁ· Ῥωμαίων Καίσαρ (ἀπὸ τοῦ 375 — 383 μ. Χ.) Θερμίστ. Σουῖδ.
 Γράστις· ἴδε γράστις.
 Γραστίων, οἶνος, ὁ· εἰς τῶν γιγάντων Ἀπολλδ.
 Γραυόης· ἴδε Γράβιον.
 Γραυῖον ἄριον· κόμη Γαλλικῇ πλησίον τῆς νῦν Kissingen Πτολ.
 Γραυός, ἴδος, ἡ· γραυός Καλλ. Ἐτ. Μ. 240, 5.
 Γραυόσκα· ἴδε Γραυίσκοι.
 Γραυόκαλος· ὄνις τεφρὸς (χρώματος στακτώδους) Πτόχ.
 Γραυκένιοι· ἔθνος παρὰ τῇ Ἰστροῦ Ἀπολ. Ρ.
 Γραυκώμη, ἡ· πόλ. Ἀθιοπίας Πλου.
 Γραυός, γράος, ἡ, ἰων. γρηός, γρηός καὶ γρηός κλ. γρηός, γρᾶ λέγει ὁ Σκύθης Ἀριστ. θεσ. 1222 (γεράος· πρὸλ. γρατα)· 1) γρατα, παλαιὰ τὴν ἡλικίαν γυνή, γεραντοκόριτσαν· «γρηός παλαιή» Ὁδ. τ. 346· «γρηός γυνή» = γεραντοκόριτσαν γυναικα Εὐρ. Τρ. 490, καὶ γραυός ἱππος κομμ. = ὁ γραυός, γέρων τις μεταμενορφωμένος ὡς γρατα Ἀριστ. θεσ. 1214· 2) τὸ ἐπαφρίζον, εἴτε ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ γάλακτος, τοῦ πάλτου καὶ ἄλλων, ὅταν βρίζωσι καὶ κρυώνωσι, καὶ ὁ ἀφρός εἰς τὸ βράζον ὅσωρ Ἀριστ. πλ. 1206· 3) εἶδος καρκίνου θαλάσσιου Ἀρτεμίδ. 2, 14.
 Γράφαρα, ὡν, τὰ· πόλ. εἰς τὰ νότια τῆς μαρμαρικῆς Σκύλαξ ἴδε Γάραφα.
 Γράφεια, τὰ· γράμματα Ἐπίγρ. 11.
 Γράφειδιον, καὶ γραφίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ γραφείου ἀρ. λεξ.
 Γραφείο· εἰδής· ἴδε γραφισιόδης.
 Γράφειον, τὸ (γράφω) πᾶν τὸ δι' αὐτὸ γράφει καὶ ζωγραφίζει τις, γραφίς, κονδύλι Μαχίων παρ' Ἀθην. 13, 582 καὶ μτγν. παρ' ἱκκλ. = ἀγιογράφα, penicillus, stilus.
 Γράφεις, εἰς, ὁ· γραμματικός, ζωγράφος· «ἀνδρες γραφεῖς ἀναθήματα ποικίλλουσι» Ἐμπεδ. 82, ἴδ. ὁ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων Σεν. Ἑλλ. 4, 1, 39, scriba, pictor, secretarius.
 Γραφεύω· ἴδε γραφεύς.
 Γραφεύς, ἀττ. γράφοι, ἐξ οὗ γεγράφηκα Συνέσ. καὶ παρασυγγεγράφηκα Βουτμαν. γραμ. 2, 99.
 Γραφή, ἡ· 1) τὸ γεγραμμένον· «δυσκνίπτος ἐκ δέλτου» Σοφ. Τρ. 685· ἱστορικὴ Θουκ. 1, 129· «γραμμάτων» = τὸ γράψικον Πλάτ. Εὐδιδ. 279· «γραφή τιθέναι νόμους», νόμ. 7, 788· παρὰ δὲ γραμ. = ἡ γεγραμμένη λέξις· «γίγνετο δὲ περὶ τὴν γραφὴν ἀμαρτημα» Εὐρ. Φων. 682, scriptum, scriptura· 2) ἐν τῇ ἀττ. δικαστικῇ

γλώσση, ἡ ἔγγραφος κατηγορία κατὰ τινος προδότη τοῦ πατρὶδος ἢ πταίστου κατὰ τοῦ κοινού καὶ τῆς πολιτείας· «γραφὴν γράφεσθαι κατὰ τινος» Πλάτ. Εὐθύδ. 2, 16. παρὰ ῥήτορσιν ἐν γρήσει μετὰ τῆς γεν. τοῦ ἀμαρτηματος· «ἀστρατείας, λειποτατείας, παρανόμων κ. ἄ. πρὸς διώκειν, εἰσφέρειν, εἰσέρχεται» ἐν γέν. ἔγγραφος ἐνδείξις, τεκμήριον· «ψευδεὶς γραφαί» Δημ. 18, 55· κατάλογος, πίναξ Δ. Σικ. 1, 64, accusatio· 3) ἔγγραφον, ζωγραφία, εἰκὼν Ἡρ. 2, 73· «εἰκὼν ἑαυτοῦ, γραφὴ εἰκασμένην» 3, 182· «ῥῶα ὑπὸ γραφῆς εἰρασμένα» Πλάτ. Τιμ. 19· «ὡς περ οἱ ἐν ταῖς στήλαις κατὰ γραφὴν ἐκτετυπωμένοι», συμπ. 193· ἐν καταγραφῇ ἐπὶ πινάκων· καὶ ἐπὶ ποιικιλμάτων Δισχ. Χο. 231· «ἀπὸ κεκρίδος» Φιλότηστ. καὶ μετγ. καὶ ἐπὶ καλλωπισμοῦ Φιλότηστ. delineatio, pictura,

Γράφημα, τὸ (γράφω)· τὸ γράμμα, σύγγραμμα, γράμμα Β. Ἀν. 787, scriptum.
Γράφικος, 3· ὁ εἰς τὸ γράφειν ἀνήκων ἀρμόδιος· μέλαν ὁμοφ. - λέξις = ἔγγραφος ἐκφρασίς, ἀντιθ. τῇ ἀγωνιστικῇ = οὐχὶ τόσον ἐκλεκτὴ στοματικὴ ἐκφρασίς τῶν συνηγόρων· Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 12· «ἀμαρτήματα» Πολύδ. 34, 3, 11 = σφάλμα τοῦ ἐγγράφου· «δύναμις γρ.» = ἡ δύναμις τοῦ παριστᾶν ἐγγράφως, τὸ ὕφος Λουκ. Ἀλεξ. 3, stylus· «ὁπόθεν γρ.» = ὅλη πρὸς γραφὴν Πλούτ. Ἀλεξ. 17, 2) εἰς τὴν ζωγραφίαν ἐπιτήδειος Πλάτ. Θεαίτ. 144· ἡ γραφικὴ, δηλ. τέχνη = ἡ ζωγραφικὴ, Γοργ. 450. «εἰκασία τῶν ὁρωμένων» Σεν. ἀπομ. 3, 10, 1· «πρόσοψις = ζωγραφικὴ Δ. Σικ. 2, 53· «γραφικὴς κεκοσμημένη» = ζωγραφικὴ Πλουτ. Ἀντ. 26· καὶ ἐπὶ ὕφους Δ. Ἀλ. «γραφικοί ἔρωτες = ζωγραφισμένοι Πλουτ. Ἀντ. 26, pictorius.

Γράφικος, ὁ ὄν ἀνδρ. Ἀνθ.
Γραφισιότης, 2· ἀπόφωσις ὁστού πετρώδους, ἣτις ἄλλως λέγεται καὶ στυλοσιδὴς καὶ βελανοσιδὴς Γαλιν. π. χρῆσ. μορ. 11, 4.
Γραφισοθήκη, ἡ γραφειοθήκη γλῶσσ.
Γραφισόν, τό· ἄδελφ. γρ. ἀντὶ γραφισόν.
Γράφισις, ἴδος, ἡ· τὸ πρὸς γραφὴν κονδύλιον Πλάτ. Πρωτ. 326· κονδύλιον πρὸς ζωγραφίαν Ἀριστ. βατρ. 1545· βελόνη πρὸς ποικίλσιν, κέντησιν Ἐπιγρ. 423 (Παν. 324)· καὶ τὸ ποικίλμα, κέντισμα Ἀγάθ. (5, 276), stilus.

Γράφισκος Διοκλέους· ἐργαλεῖον χειρουργικόν ὑπὸ Διοκλέους ἐφευρὲν Κέλσ. 7, 5.

Γράφος, γ. εὖς τὸ γράμμα· «τὰ γράφα» Βοιτχ. Corp. Inser. 11.

Γράφω (Κουρτ. πρὸς γοθ. graba = σάπτω καὶ grabu = ὄρυγμα, βόθρος) παθ. ἄορ. καὶ μελ. γραφῆναι, γραφήσεται Πλάτ. Φαῖδρ. 271, μετγ. ἐγράφη, παρκ. γεγράφηκα, π. παρκ. ἐγραμμένοι, Ἐπιγρ. 41· «κατέδ' ἐγραπται» Ὀπ. κυν. 3, 2, 74· 1) ἐγγράπτω, ξέω· «αἰχμὴ γράφειν οἱ ὁστέον ἄχρις» = ἐπέξεσε τὸν ὄμον ἕως εἰς τὸ ἀσκαλον Ἰλ. ρ. 599· «σῆματα γράφας ἐν πινάκῳ = σημεῖα ἐν πινάκῳ χαράξας, ζ. 169, εἰδὺς τι σημειογραφίας, χρησιμιοῦσας πρὶν

τῆς δι' ἀλαβητικῶν στοιχείων γραφῆς· ἀλαβητικὸν δὲ τοῦ Ὀμήρου δὲν ἀπαντᾷ τὸ ῥῆμα· ὁὕτω καὶ νόμισμα Πυλῶδ. 9, 83· 2) γραμμάς, σχήματα ἀλαβητικὰ στοιχεῖα μετὰ τὴν γραφίδα ἢ τὸ κονδύλιον κάμω, γράφω, ὡς γράφω ἀπὸ Ἡρ. καὶ Πινδ. ἐν γέν. «εἰς διελύρας, εἰς σκόλας Ἡρ. 5, 58· «γράμματα ἐν φλοῖον γεγράφεται» Θεόφρ. 18, 47· εἰς στήλην Δημ. 9, 41· παροιμ. «εἰς ὕδωρ γράφειν» ἐπὶ πρᾶγμάτων μὴ ἐκτελούμενων Β. Ἀν. 55· «ἐν ὕδατι» Πλάτ. Φαῖδρ. 276· «καθ' ὕδατος» Λουκ. κατὰ πλ. 21· κομ. «εἰς οἶνον γρ.» Σένναρχ. Ἀθην. 10, 441· «ἐς τὰ ἱερὰ γράφοντα ἀναθῆναι» Πλάτ. νόμ. 12, 943· «ἐν χρυσῷ πίναναι» Κριτ. 620· «εἰς κόνας, Φιλ. 39· «ἐπὶ πλάττειν, σοφ. 235· «τὰ ῥῶα γράφειν», Γοργ. 453, ἐξ οὗ τὸ ζωγραφεῖν· ἀνδρῶν τὰ πολ. 4, 420 = ποικίλλειν, ἐγγράφειν, βιβλίον ἐπιτολὴν γρ. «πρὸς τινα, περὶ τινος» «τι γρ.» = περιγράφειν τι· νόμους ἐπὶ νομοθέτου· «ἔτι καὶ ἄνευ τοῦ νόμου, π. χ. «παρὰ τὴν γραφὴν ὁρᾶν», πολ. 295· «τὰ γεγραμμένα» = οἱ νόμοι Δημ. 58, 24· «πτόμος ἐγραψέ» = ἡ μοῖρα ὥρσεν Πινδ. Ν. 6, 5· ὅθεν «γρ. ζημίαν, κληρονόμον, ἐπίτροπον» Πλάτ. νόμ. 7, 790, = προσδιορίζειν - γνώμην = γνώμην τινὰ καταγράφειν, ἵνα δοκιμάσαντες ἐγκρίνουν αὐτήν· «ἐς τὸν δῆμον» Πλουτ. Ἀριστ. 3· ἐπίσης «νομον, ψήφισμα» Σεν. Ἐλεμ. 1, 7, 37, καὶ «πτόμον ἐρήνην, πρεσβείαν» = παραινέειν εἰσπείσθαι Δημ. 10, 55· καὶ πολλὰ κατὰ ῥῆτ. μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ. «ἐγγραφὴν εἶναι βουλησύναν» Ἀθηναῖος· «ἵνα ἐξέλθωσι Σένναρχ. 1, 39· 3) μέσ. σημειοῦμαι, καταγράφω· Ἡρ. 2, 82, ζωγραφίζομαι, 4, 88· «γράφω δὲ φρονέων εἶσω» Σοφ. Φιλ. 1325· «γράφω», ἐπὶ δήμου παραγγέλλοντος ἵνα γραφῶσιν ἑαυτῶν νόμοι· ὁ νόμος ἡμῶν Πλάτ. Θεαίτ. 142· «τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα καταγράφειν, νόμ. 8, 850· εἰς κλάσιν τινὰ καταριθμεῖσθαι· «ἵνα τῶν μαθητῶν καὶ ἐμὲ γράφω» = κάμω νὰ γράψω, Κρατ. 428· οὕτω καὶ Ζην. «ἐμὲ γράφει τῶν ἱππεύων ἐπιθυμούντων» Σεν. Κυρ. 1, 3, 21· ὅθεν «οὐ Κρέωντος προστᾶτο γράφωμαι» = ὡς πλάτης τοῦ Κρέωντος Σοφ. Οἰ. τ. 411· «πρόσδοον γράφωμαι πρὸς τὴν βουλήν» = ἐγγραφῶς ἄδειαν ζητεῖν παρουσιάσεως εἰς τὴν βουλήν Δημ. 24, 48· 4) εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ἀττ. δικαστηρίων· «γράφωμαι τινὰ τινα»· ἐγκαλεῖν τινα δι' ἐγκλήματι πολιτικῶν εἰς τὸ δικαστήριον, π. χ. «παρὰ τοὺς ἀστρατείας, παρανόμων» καὶ ἄ. Πλάτ. καὶ οἱ ῥήτορες ἐν τῇ «τῇ τῆς παρανομίας γράφεσθαι δίκην ἢ γραφὴν» Πλάτ. νόμ. 11, 929· «γραφὴν σέ τις γέγραπται», Εὐθύδ. 2 καὶ μετὰ μετγ. ὡς «καὶνοὺς ποιοῦντας θεοὺς ἐγράψατο, 3· «γράφωμαι ψήφισμα, δωρεάν» = εἰς δίκην ἐγκαλεῖν, κατηγορεῖν ἐπιφέρειν κατὰ ψήφισματος, ἢ τινος σωρεῖς, ὡς παρανόμου Δημ. 20, 146, σπινώτ· μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ. Ἀριστ. εἰρ. 107, ὅστις ἐν ὄρν. 1053 μετγ. καὶ εἰς τὸ Ζην. μετὰ τῶν τῆς σημασίας, ὅπερ οἱ ἀττ. ἀνερρῶσιν (πρὸς καὶ Ἀντιφ. Ἀθην. 2, 66· «στραπτοῦσι γράφουσι τοῦτον ὡς κατάσκευον», 16.

καταγράφουσιν αὐτὸν ὡς πρὸς τοῦτο· ὅθεν παθ. «εἰ σοι γράφοιτό τις βίβλη», νεφ. 758· «γραφεὶς τὸν αἰῶνα τοῦτον ἀπέφυγον» Δημ. 18, 103· «τὸ γεγραμμένον» = τὸ ἀμνησθητοῦμενον χρηματικὸν ποσόν, δι' ὅπερ κατηγορεῖται τις Δημ. 24, 83· «τὰ γεγραμμένα» = τὰ ἐκλήματα, 18, 56, scilicet, scripto, accuso. Γραψατοί, οἱ· κάραβοι Ἀθην. 3, 106. Γραψέω, ἔφετ τοῦ γράφω· ἐπιθυμῶ νὰ γράψω, scripturio. Γράω· τρώγω, γριτζανίζω Καλλ. ἀποσπ. 200, comodo. Γραῶδης, 2· γράϊκος Στραβ. 1, 16 καὶ μτγν. Γραῶδως· κατὰ τρόπον γραῶδῃ Ὁριγέν. 2, 499, amilliter. Γραῶς· ἴδε γραῖα. Γρηγοράς, ὁ· ἀνδ. ὄν. Γρηγορία, γυν. ὄν. μτγν. Γρηγορέω· ἐγείρω, ἐκ τοῦ γρήγορα Ἑβδ. Ν. Δ. ἐξηγήθησε Ματθ. 24, 43, surgo. Γρηγόρησις, ἡ· ἐξηγήθησις Ἑβδ. Γρηγορητέον· δεῖ γρηγορεῖν, vigilandum. Γρηγορία· ὄν. γυν. Μαλαλ. Γρηγορίδης, 3· ἐξηγορικὸς μτγν. Γρηγόριος, οὐ, ἐπ. οἶα, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ φιλοσόφου Ἑρμείου Δαμ. Σουίδ. 6. Ἰσιδ. 75· 2) Ναζιανζηνὸς μετὰ τοῦ ἑπὶ τῶν Θεολόγων, υἱὸς καὶ πατήρ Γρηγορίου τινὸς Ἀνθ. 3) ὁ Νύσσης, ἀδελφὸς τοῦ Μ. Βασιλείου, συγγραφεὺς Σουίδ. 4) ὁ Νεοκαίσαρειάς ἐν Πόντῳ, ὁ καὶ θαυματουργὸς ἐπιλεγόμενος καὶ Θεόδωρος Σουίδ. 5) ὁ Κορινθίος, Θεολόγος καὶ γραμματικὸς Φαβρ. 6) ὁ Κύπριος, παρομιμαὶν συλλέκτης Παρομ. Γρηγόριον, τό· τὸ κάμνον τὸν ἀνθρώπον νὰ νὰ μὴ νυστάξῃ Εὐστ. Γρήγορος, 2· ἄγραπνος «γρήγορος αὐτῇ προσφερόμεν, ἐξηγορῶσιν ὅτι» Εὐστ. ἐργ. σ. 158, 47, vigil, συγκρ. γρηγορώτερον, 1, 23, vigilantius. Γρηγόρειον, τό· ἐγερτικόν, ὅπερ οὐκ ἐξ κατακοιμηθῆναι Εὐστ. Ὁδ. σ. 1493, 50, expersitum· ἴδε ἐξηγορῶσιν. Γρήνῃ· ἀνθρ. σὺμμιχα Ἑτ. Μ. σ. 241, 14. Γρήνος καὶ γρήνυς· ἐνδύμα διτυνοειδές, ὁ περιτίθεται οἱ βακχεύοντες Διονύσιον Ἡσυχ. Γρησίνῃ, ἡ· πόλ. Χερρονήσου, κατ. Γρησίνας Στ. Βυζ. Γρήγορας, ἡ· γρηγόρησις Ἑβδ. Γρηγόριον, τό· γράϊδιον. Γρήκος, 2· γέρων παλαιὸς· ἴδε γραῖα. Γρήνικος καὶ Γρήνιος· ἴδε Γράνικος. Γρησωνία, ἡ· χώρα τῆς βορείου Μογδορίας ἐν Μακεδονίᾳ Θουκ. ἴδε Κρηστωνία. Γρηῦς, ἴων. ἡ· γραῦς, anus. Γρήλον, τό· «ἰπποεῖλινον, οἱ μὲν γρήλον, οἱ δὲ ἀγριοεῖλινον, οἱ δὲ ἀμύρνιον καλοῦσιν» Διοσκ. 3, 78. Γρήνο, αἰολ. ὁ· ῥινὸς ἀρ. λιβ. δέρμα Εὐστ. ἴδε Ὁδ. καὶ Ἑτ. Μ. 241, 48, cutis. Γρήνο, βασιλεὺς ἐν Θήρᾳ Ἡρ. Γρήνως· Ἑπίγρ. Γρίαν, τό· ὅρος Ἰωνίας καὶ Καρίας Στραβ. Γρίας, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Σουίδ. καὶ ἐπὶ νομ. Σμυρν. Γρίντης, οὐ, ὁ, καὶ γρίντις = γριπεύς Εὐστ. Ὁδ. σ. 1920.

Γριπαῖω· συνέλκω· «τὰ (παρ' Ἰπποκρ.) χρώνια ἀλγῆματα γριπιώμενα, συνεκλόμενα καὶ σπασμωδῶς συμπαθούσιν» ἐρμηνεύει δ' Ἡσυχ. Γριπεύς, ὁ· ἀλιεὺς Θιοκρ. 1, 39, piscator. Γριπεύω· ἀλιεῖν, φαρικῶς, μτγν. Γρικηίς, τέχνη· ἀλιευτική, φαρική, τέχνη τοῦ γριπεύς Β. Ἀν. σ. 9. Γριπίζω· γριπεύω, ἀρχ. λιβ. Γριπίον, τό, ὑποκ. τοῦ γριπεύς μικρὸν δίπτυον, γλωσσ. reticulum. Γρίπισμα, τό· τὸ φάρμακον, ἡ ἄγρα, ἀρχ. λιβ. Γρίπον· ἴδε γριπίον. Γρίπος, ὁ· τὸ δίκτυον τῶν ἀλιῶν, συρτικὸν Ὁπκ. ἀλ. 380, ἡ ἄδεια τοῦ ἀλιεῖν Δ. Λαερ. 1, 32. Γρίπων, οἶνος, ὁ· γριπεύς Λεων. Ταρ. 93. Γρίπων, ὁ· Ὀλυμπιονίκης Ἡσυχ. ἴδε Κρίσων. Γρίσων· ἴδε γρίσων. Γριτῆ· πάγος, κρύσταλλος Λιδάιν. Ἑπ. 1594. Γρίτης· ἴδε γρήτις. Γριφάω, λακων. γράφω Εὐστ. Γριφεύω (γρίφος)· προτείνω γρίφους, αἰνίγματα· «γρ. παρὰ πότους» = ἀστεϊσμοὺς ποῶ μετ' αἰνιγμάτων ἐν συμπύσις Ἀθην. 10, 451. Γριφο-ειδήεις, 2· ὁ γρίφου εἶδος, τρόπον ἔχων· γριφοειδὲς = δυσάρεστον Ἡσυχ. ἡ κατ' εἰκασίαν = δυστύρετον Kuster. Γριφο-λογεῖω· γριφεύω, λαλῶ δι' αἰνιγμάτων Νικητ. χροῖ. 3, 3. Γριφο-ειδῶς· αἰνιγματώδης, περιπλεγμένως Ζαχ. Μιτλ. διαδ. 495, 6, aenigmatice. Γρίφον· ἴδε γρίφος. Γριφο-πλόκος, 2· ὁ αἰνίγματα συστρέφον σκοτεινὰ λαλῶν Τζετζ. εἰς Ἡσ. ἔρ. 588. Γριφο-ποιεῖω· αἰνίγματα ποῶ Εὐστ. Γρίφος, ὁ 1) γριπεύς Ὁπκ. ἀλ. 3, 80· 2) παρὰ τὸ τεχνικῶς πλεκτὸν καὶ συνηρμοσμένον, ἴδ' αἰνίγμα, τεχνικὸς πρὸς παγιδεῖσιν ἄλλου λόγος, ἀσαφὲς λόγος καὶ δυσνόητος καὶ δύσλυτος, μετ' ὧν ἡδῶς εἰς τὰ συμπόσια συνδιέλεγοντο Ἀριστ. σφ. 20, aenigma. Γριφότης, ἡ· ἀσάφεια, οὗ ἐστὶν ἡ τῶν γρίφων Ἡροδ. ἐπιμ. 10, obscuritas. Γρίφ-ωδης, 2 (εἶδος)· ὁμοίος γρίφῳ, αἰνιγματώδης Λουκ. Ζ. τραγ. 28, aenigmaticus. Γρίφωσις, ἡ· γριφότης Τζετζ. εἰς Ἡσ. ἔρ. 412 σ. 222. Γρόμφαινα, ἡ· ἡ ὡς ἡ θήλεια γλωσσ. scrofa. Γρομφάς, ἄδος, καὶ γρομφίς, ἴδος, ἡ· σκρόφα, γουρὸνα ἀρ. λιβ. scropha. Γρόμφης· ὁ χοῖρος, γραμφάς = ἡ ὡς Σουίδ. 447, sus. Γρομφεὶς καὶ γρομφίς, ἡ· ὡς ἡ παλαιὰ Ἡσυχ. scrofa. Γρονθάριον, τό· ἀντηρίε μαθημ. πρβλ. γρόνθος. Γρόνθος, ὁ· κόνδυλος, γρόθος, συγχελεῖσμένη τῆς χειρὸς ἡ παλαιὰ καὶ πυγμὴ ἀποτελουμένη μτγν. κατὰ δὲ Μοτ. ἀντὶ τοῦ πύξ· πρβλ. Εὐστ. 1322, 40· 2) ἡ βολωτὴ περόνη ἐν ταῖς μηχαναῖς = χελώνιον μαθημ. 34, ἐνθα καὶ γρονθάριον ἐξ οὗ τὸ λατ. grunda· 3) ἐξέχουσα γωνία ἡ κλίμαξ ἐρ' ἥς κατεῖν τις δύναται· 4) παρὰ τὴν Ὑβριν = παλαιότη, μέτρον μήκους.

Γρονθονεύεται· θυμοῦται, βρενθόεται Ἡσύχ.
Γρόνθων, ὠνος, ὁ· ὄν. παρασίτου Ἀλκίφρ.
Γρόνθων, ὠνος, ὁ· τὰ πρῶτα στοιχεῖα τοῦ
μανθάνοντος νὰ παίζῃ αὐλόν, ἡ ἀνάφωσις τῶν
χειλῶν καὶ κίνησις τῶν δακτύλων Πολυδ.
Γρόππατα, τὰ· γράμματα, Αἰολ. ἐν Αἰ-
γύπτῳ ἐπιγρ.
Γρόσσυνον· τάραξον Ἡσύχ. = ὄρσυνον γλωσσ.
ὡς καὶ ὀρύρεται = τετάρακται.
Γροσφο-μῆχος, 2 (μάχομαι)· ὁ μετὰ γρό-
σου μαχόμενος Πολυδ. 1, 33. 9, 6, νοίος.
Γρόσφος, ὁ· εἶδος λόγγης, Πολυδ. 6, 22, 1 καὶ
4, ἐνθα περιγράφεται Πλουτ. Σὺλ. 18, pilum.
Γροσφο-φῆρος, 2 (φέρω)· 1) ὁ φέρων γρό-
σπον, ὁ μετὰ γρόσου ὠπλισμένος Πολυδ. 6, 31·
9 2) γροσφομάχος.
Γρόσχος· ἴδε γρόσπος.
Γρούϊοι· ἔθνος τῆς Ταρρακινῆς Ἰσπανίας Πτολ.
Γρούμεντον καὶ Γρουμεντόν, τό· πόλις. Δευ-
κανίας Πτολ. τὸ νῦν Palazzo.
Γρούμος· στρόβιλος Ἡσύχ. turbo.
Γρουνός, ὁ· γρυνός ἀρ. λεξ.
Γρούσσεται· μῆρύεται, ἐκτείνεται Ἡσύχ. tra-
xitur, extenditur.
Γρούτα καὶ γρούτη, ἡ· ἀθάρα, ἄλευρον ἐψη-
μένον Ζων. σ. 60.
Γροφεύς, γροφεύω, γρόφω, δωρ. ἀντὶ γρα-
φεύς (ζωγράφος), γραφεύω (εἶμαι γραμματεὺς),
καὶ γράφω (γλύφω) λεξ. Γαζ.
Γροφεύς, δωρ. ὁ· γραφεύς, ζωγράφος Ἡσύχ.
pictor.
Γροφεύω, δωρ. ἀντὶ γραφεύω· εἰμὶ γραφεύς
Βοιχ. ἐπιγρ. Ἀργ. 1, 581.
Γρόφω, δωρ. ἀντὶ γράφω· γλύφω, ἐγγράττω
ἐπὶ στήλης βαδδωτῆς Βοιχ. 1, 5, sculpo.
Γρό (οὐχὶ γρό, ἴδε Ἀρκάδιον)· ὁ γρουλλισμός,
(ἦχος φωνῆς) τῶν χοίρων Σχολ. Ἀριστ. πλ.
17· ἔτι ὁ ἐν τοῖς ὄνυξί βραχὺς ῥόπος· Β. Ἀν.
228· «οὐδὲ γρὸ ἀπεκρίνατο» = οὐδὲ φωνὴν ἔ-
δωκεν Ἀριστ. πλ. 17· «μηδὲ γρὸ λέγει» Μέν.
π. Ἀμμων. σ. 67· καὶ μόν. «οὐδὲ γρὸ» = οὐδὲ
παρὰ μικρὰν = οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην φωνὴν Δημ.
19, 39· «ὄφου μηδὲν εἰσπλεῖν μηδὲ γρὸ» Ἀθην.
8, 343· — φροντίζειν Λουκ. λεξ. 19.
Γρουδός· ἐπικαμπής αἰολ. Ἐτ. Μ. 242, 2,
Gryps· ἴδε καὶ γρουπός.
Γρυλλισμός· γρουλλισμός· «κραυγὰ ὀνάντων, συ-
ριγμοὺς ὕφων, χοίρων γρυγμοὺς καὶ ποντικῶν
κλαγγὰς» Ζαχ. παπ. διαλ. 3, 4, grunnitus.
Γρυγῆς, οἱ· οἱ κάτοικοι τῆς Σόρου, νῦν λι-
μὴν Margat.
Γρύζω, μέλ. γρύζω Ἀριστ. ἱππ. 294 καὶ γρύ-
ζομαι Ἀλκ. κωμ. παρ' Ἀθην. 9, 396, ἄρ.
χρῆμα Πλάτ. Εὐθύδ. 301· 1) γρουνίζω, ἐπὶ
χοίρων γρουλλίζω, μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων μουρ-
μουρίζω, ἀσπρόν τινα φωνὴν ἐκφωνῶ, ἰδ. ὡς
οὐδὲ γρὸ ἐκ τοῦ στόματος ἐκβάλλειν, π. χ.
«οὐδ' ἐτόλμησε γρύζειν τὸ παράπαν οὐδὲν» Ἰσ.
8, 27· ἔτι δὲ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων φωνῶν μικρῶν
παιδῶν Ἀριστ. νεφ. 963· 2) διαλύω «οὔτε ὁ-
μοίως γρύσαι ἢ θερμότης» = διαλύσει Ἀριστοτ.
προβλ. 4, 2, ἀν ἡ γρ. δὲν εἶναι ἔσφ. grunnio.
Γρυήλια· ὁσημνη θρυός Ἡσύχ.
Γρυπτός 3 (γρύζω)· περὶ οὗ τις ἔκαμιν ἡ δὲ

νατὰ νὰ εἴπῃ γρὺ· «ἄρα γρυπτός ἐστιν ὁ μὲν
= καὶ τολμάει καὶ νὰ γρύζητε, νὰ εἴπῃ
γρὺ· Ἀριστ. Λυσ. 656.
Γρυλλίζω καὶ γρυλλίζω· ἴδε γρουλλίζω.
Γρύλλη, ἡ, ἡ· γρουλλισμός Ἡσύχ.
Γρύλλησις, τῆς, ἡ· τὸ ἄνω.
Γρυλλίδιον· χοῖρον Τρέξ· Ἰστ. 12, 418.
Γρυλλίζω, ἡ ὀρθότ. κατὰ Β. Ἀν. 33 καὶ Πο-
λυδ. 5, 87 γρουλλίζω (γρύλλος)· φωνάζω ὡς ὁ
χοῖρος Ἀριστ. πλ. 307, δωρ. γρυλλίζετε, Ἀλκ.
711· ἴδε γρύζω, grunnio.
Γρυλλισμός, ὁ, ὀρθότ. γρουλλισμός· ἡ φωνὴ
τοῦ χοίρου Ἀριστοτ. 1, Ζ. 4, 9, grunnitum.
Γρυλλίων· ὁ χοῖρος Ἡσύχ.
Γρυλλίαν, ὠνος, ὁ, ὄσπκ. τοῦ γρύλλος Ἡσύχ.
Γρυλλίων, ὠνος, ὁ (ὀρθότ. Γρυλλίων)· 1) ἡ
θηναῖος Ἀρεοπαγίτης καὶ παρασίτος Φρόνις
Ἀθην. 2) Βοιωτός· α) Πλαταιεύς· β) ζωγράφος
ἡ ἀγαλματοποιὸς Δ. Λαερ. γ) Πτόλιος· Ἐπιγρ.
Γρύλλο-εἰδής, 2· ἔχων τὸ εἶδος, τὴν μορ-
φὴν γρύλλου Ἰωάν. Νηστευτ. εἰς Ἰω. Χρυσ.
7, 654, porciformis.
Γρύλλος, ου, ὁ (ὀρθότ. Γρύλλος)· 1) ἡ θηναῖος
α) πατήρ τοῦ Ξενοφάντος Δ. Λαερ. 6) υἱὸς Ξε-
νοφάντος Πλουτ. 2) Χαλκιδεύς Δ. Σικ. 3) πρό-
σωπον διαλόγου π. Πλουτ. καὶ ἄλλ.
Γρύλλος, ὁ, ὀρθότ. γρύλλος Β. Ἀν. 33· 1) χοῖ-
ρος, γουρουνάκι ἀρ. λεξ. καὶ ὁ θαλάσσιος ἔγγι-
λος Νικ. Ἀθην. 7, 288· 2) χοῖρος Αἰγυπτιακός
Β. Ἀν. 33, porcus.
Γρυμαία, ἡ· ὄν. ἐταίρας Ἀθην.
Γρυμαία, ἡ· 1) σακκούλα, βαλάντιον, τσίπη
μην. 2) γρύτη ἀρ. λεξ. παρὰ δὲ Θεμιστίω
«συρφετός καὶ γρυμαία» = πλεθὸς ποταπῶν ἀν-
θρώπων, 23, σ. 293, crumena· 3) «τὴν λοιπὴν
γρυμαίαν ἐφω» = τὰ ἐπίλοιπα μικρὰ ὀφάρια
Σωτάδ. παρ' Ἀθην. 7, 293, res villis.
Γρυμαίο-πώλης, ὁ· γρυτοπώλης Λουκ. λεξ. 3.
Γρυμαίω· ἴδε κρύπτω.
Γρυμαίω, ἡ, ἡ γρυμαία· τὰ ἐπίλοιπα ἱχθύδια,
ἀρχαιοτ. καὶ ὀρθότ. γρ. γρυμαία Β. Ἀν. 33.
Γρυμεο-πώλης· ἴδε γρυμαιοπώλης.
Γρυμπάνειν· γρυποῦσθαι καὶ συγκρίμπεσθαι
Ἡσύχ.
Γρυνατοί, ὀρθότ. τοῦ Γρυνατοῦ· Σκύθαι, ἔθνος
ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σακῶν Πτολ.
Γρόναιον, τό· πόλις Αἰολίδας μετὰ νῆον τοῦ Ἀ-
πόλλωνος Ξεν. κατ. Γρυναίος, Γρόνιος καὶ Γρυ-
νικός Στ. Βυζ.
Γρυνεύς, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Τουλλ. Λαυρ.
Γρόνῃ· λιθανότος Θεογονιστ. thus.
Γρυνίων, ὁ· Ἀθηναῖος, υἱὸς Καλλιπίδου Ἰκ.
Κηφισίας ἐφημ. ἀρχ.
Γρυνών· οἶκος ἄγριος Διοσκ. νοθ. 4, 154.
Γρυνός, ὁ, καὶ ἀρ. λεξ. καὶ γρουνός· ἐξήρῳ
ἡ ἀναμμένον ξύλον, θαλὸς Λυκόφρ. 294, ignea.
Γρύνος· γρύψ Ἡσύχ. ἴδε γρυβός.
Γρύψ· ὁ· ῥόπος τοῦ ὄνου Ἡσύχ.
Γρυπαί· αἱ νεοσσοὶ τῶν γυπῶν Ἡσύχ. vultu-
rum nidī ἴδε καὶ γυψί.
Γρυπ-αἰετός, ου, ὁ (γρύψ)· αἰετὸς καμπου-
ρωτός (μυθολογ.) κωμ. λεξ. αἰετ. βάτρ. 929.
Γρυπαίνω, (γρυπός)· κυρτόν, ἀγκύλον τι τοῖο
ἀρ. λεξ. καὶ οὐδ. γρυποῦμαι Ἀρποκρ. incurvo

Γρυπάλιον καὶ γρυπάνιον· γερφόντιον Ἡσυχ.
 Γρυπαλὼπηξ, ἡ· σκαμπ. ἐπὶ π. πά-
 ροντος κύρτωμα κατὰ τὴν ῥάχιν· «Σάμιος ἐν
 θάσῳ παρανόμιον ἐκαλεῖτο γρυπαλὼπηξ» περὶ
 ἔτα (ὡν πέντε καὶ εἴκοσι ἐξωνείρωσε πολλὰ-
 κί· γενόμενος δὲ περὶ ἔτα τριάκοντα, φθινό-
 δης ἐγένετο καὶ ἀπέθανεν» Ἰπποκρ. σ. 121.
 Γρυπανίζω· διασεύω, κυρτώ ἀρ. λείξ.
 Γρυπάνιος, 3 (γρυπαῖνον)· ὁ ἐκ τῆς ἡλικίας
 κυρτωμένος, καμπούρης, γέρον Ἀντιφ. παρ
 Ἀρποκρ. κυνταῖος.
 Γρυπαρία, ἡ· εἶδος πλείου Εὐγενικός Τραπε-
 ζουντ. σ. 370, 50.
 Γρυπαρίον, τό· ἴδε γρυπολίον.
 Γρυπιζω· γριπίζω.
 Γρυπίσμα· ἴδε γρυπιζω.
 Γρυπνόν· στυγνόν, κατηφές Ἡσυχ. triste.
 Γρυπο-λέων, ὄντος, ὁ· ζῶον ἐκ γρυπὸς καὶ
 λέοντος σύνθετον, ἔπειτα = ἐοθής, ἐφ' ἧς εἰσιν
 ἐνυφασμένοι μορφαὶ γρυπῶν καὶ λέοντων μετγ.
 Γρυπόναγρος· ζῶον ἐκ γρυπὸς καὶ ἀνά-
 γρου, ἐτι δὲ ἐοθὺς ἔχουσα τὰ ζῶα ταῦτα ἐν-
 υφασμένα μετγ.
 Γρυπο-πώλης, ἄδω. ἴδε γρυτοπώλης.
 Γρυπό-ρυχοι, 2· ὁ γρυπὴν, γναμφὴν ἔχων
 τὴν ῥίνα Ἰ. Μαλαλ. 258, 10 Γάλαξ, aduncus.
 Γρυπός, 3· κυρτωμένος, καμπουριασμένος μετγ.
 «γρυπότητος στέφανος» Εὐδουλ. Ἀθην. 15,
 679, ὅπερ ὁ Μαΐνέκ. ἐσφ. θεωρεῖ ἴδ. ὁ ἔχων
 κυρτήν, ἀετώδη μύτην, γερακομύτην Ξεν. Κυρ.
 8, 4, 21, ἀντιθ. τῷ αἰνός· 2) μεταφ. = πε-
 ριλυτός· 3) = γρύψ Ἠλιοδ. αἰθ. 10, curvus.
 Γρυπός, ὁ· ἐπὶ π. Ἀντιόχου Ἀδην.
 Γρυπότης, ἡτος, ἡ· κυρτότης, ἴδ. ἡ καμπυ-
 λότης τῆς ῥίνος τῶν ἀρκαδικῶν ὀρνέων Ξεν.
 Κυρ. 8, 4, 21· ὀνύχων Πλουτ. συμμ. 2, 7,
 2· χεῖλους, π. κρεωφ. 1, 5, aduncitas.
 Γρυπῶν, (γρυπός)· γρυπαῖνα, κυρτόν, ἀγκύ-
 λον τι ποιεῖ Ἰπποκρ. καὶ μετγ. ὁ δὲ Ἡσυχ. καὶ
 ἀντι τῷ γρύπτει οὐδ. = καμπουρίαζω τὸν ἐαυ-
 τόν μου· 2) γονυπετιῶ.
 Γρυπτῶ· γρυπαῖνα, κυρτοῦμαι, συγκάμπτωμαι
 Ἡσυχ. incurvator.
 Γρυπώσις· κύρτωσις, κάμψις μετγ. incurvatio.
 Γρυπώσις, οὐ, ὁ (γρύψω)· γρυλλισμός Ἀγα-
 θακλ. Ἀθην. 9, 376.
 Γρυπῶν, ὁ· χοῖρος Εὐστ. Ὁδ. σ. 784.
 Γρύτα· ἴδε γρύτη.
 Γρύταριον, τό· ὕποκ. τ. γρύτη Ζηνοβ. 5, 54, scruta.
 Γρυτεύω· διερευνῶ, ἐξετάζω γλως. scrutator.
 Γρυτεύεται· παρασκευάζεται Ἡσυχ.
 Γρύτη, ἡ· 1) οὐδεὶανόν καὶ ἀχρηστον πρᾶγμα
 ἐκ παλαιότητος Σαπφῶ π. β. Ἀν. 34· 2)
 «καὶ ἡ, λεπτὰ σκευάρια» οἰκιακῆς χρήσεως δι-
 δόμενα πρὸς πώλησιν, τὰ ὅποια καὶ γρυμῆα
 λέγονται· πρβλ. Φρον. β. Ἀν. 34.
 Γρύτο-δόκη, κοίτης, ἡ· δοχεῖον παλαιῶν καὶ
 ἀχρηστων Μυριν. 2 (6, 254).
 Γρύτο-δόκη, κιβώτιον πρὸς φύλαξιν λιανι-
 κῶν πραγμάτων.
 Γρύτο-πώλειον, τό (πώλιω)· τόπ. ἐνθα πω-
 λονται τὰ παλαιὰ καὶ διεφθαρμένα πράγματα.
 Γρύτο-πώλης, ὁ (πώλιω)· ὁ πωλὼν παλαιὰ
 καὶ μεταχειρισμένα πράγματα.

Γρύττας, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἀριστοτ.
 Γρύττω· γρύζω.
 Γρύφω, ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν μηκυνόντων
 τὸ ὑ. Δράκ. σ. 117, 3.
 Γρύψ, γρυπός, ὁ· πτηνὸν κυρτοῦ ῥάμφους (πρβλ.
 γρυπός ἐκ τοῦ ῥάμφους κληθὲν) μυθώδης μνη-
 μονευόμενον ὡς φύλαξ μεταλλείων χρυσοῦ καὶ
 ἀγωνιζόμενον αἰετὶ μετὰ τῶν Ἀρμασπῶν Ἡρ.
 3, 116, gryps, grypnus.
 Γρυφο-λέων· ἴδε γρυπολέων.
 Γρυφός· ἴδε γρυπολέων.
 Γρύω· προσφονῶ (γρηύω) Ζων. 456, incisa.
 Γρωθόλοι· γυλιόι, στήλαια Ἡσυχ. gryo-
 luncae.
 Γρωθὼν· σακρά γραῦς Ἡσυχ. ἴδε γρονθὼν
 καὶ = παλαιὰ ὄνος, vetula asina.
 Γρώνα· ἴδε γρωνός.
 Γρωνάς, ἄδος, ἡ, πλ. γρωνάδες· θηλείαι
 σῦες· ἴδε γρομφάδες, scrofae, porcae.
 Γρώνεια, ἡ· πόλ. Φωκικός, κάτ. Γριωνίς
 Στ. Βυζ.
 Γρώνη, ἡ· κοίλη καὶ τετραμμένη πέτρα, ἡ δε-
 χαμένη τα σχοινία πρὸς ἀράγμα τῶν νεῶν Ἡ-
 συχ. ἐτι = τοῦ θύρου τὸ κοίλον, οὐ αὐτὸ λῶγχι
 κεῖνται Εὐστ. Ὁδ. 4307, 22.
 Γρώνας (γρώω)· καταφαγωμένος, κατατρυπη-
 μένος· πελλίδες Νικ. ἀλ. 77· ἀπιδόν, βριθρόν
 Δικοφρ. 631, ἴδ. θηλ. ὡς οὐς. ἔξυπας, πέτρα
 = βαθουλωτή, τρύπα βράχου, στήλαιον, ἀρχ.
 λείξ. = ἐτι = φωλιά, τρύπα, ἐνθα οἰκοῦσι πο-
 νητικοὶ ἄνθρωποι. Ταρ. 55 (7, 736), exhanatus, ca-
 vernus.
 Γύα, π. καὶ ἰων. γύη, ἡ (πρβλ. γύης, ἡ γρ-
 γυῖα ἐσφ.)· γεωργημένη γῆ, ἀγρός Ευρ.
 Βάκχ. 13· ἀπυροφόροι τε γύαι Θεοκρ. 25, 30·
 κατὰ δὲ Ἡσυχ. καὶ = μέτρον χωραφίων 3 γῆς,
 πλείονον, ὀργυῖα· μεταφ. ἐπὶ μήτρας Σοφ. Αντ.
 569· 2) = γῆ συγγεν. τῷ γύη, γυτον, γύαλον
 (γύαω, ἴδ. ἀνθ. Π. 547), argum, iugerum.
 Γύαια, τὰ· προμνήσια· σχοινία, δι' ὧν προσ-
 δένονται τὴν πρύμναν τοῦ πλοῦς εἰς τὴν ἐθρᾶν
 ἄνθρωποι. Ταρ. 57 (10, 1).
 Γύαλαι, ὧν, οἰ· ποτήρια, λείξ. Μετ. αἰκῆ.
 Γύαλας, ὁ· ποτήριον τι παρὰ Μεγαροῦσι, συγ-
 γένες τῷ γύαλον Ἀθην. 11, 467.
 Γυαλο-θώραξ, κορ, ὁ· τῷ ἱπποκρ. Πaus. 10, 26.
 Γύαλον, τό (πρβλ. κοῖλας)· κοιλότης, τὸ κα-
 μαρυτὸν, κυρτόν παρ' Ὀμ. Ἰλ. πάντοτε «θω-
 ρηκος γ.» καὶ ἐστιν ἡ πλατεῖα κοιλότης τοῦ
 θώρακος, συνισταμένου ἐκ δύο κομματιῶν, τοῦ
 μὲν τὸ στήθος, τοῦ δὲ τὴν ῥάχιν σκεπάζοντος,
 προσδενομένου διὰ λωρίων, καὶ τὸν γυαλοθώ-
 ρακα ἀποτελούντων· «θώρακα γυάλοισιν ἀρη-
 ρύτα» = προσρηρμοσμένοι εἰς τὰς κοιλότητας Ἰλ.
 σ. 530· πρβλ. καὶ κραταιο-γύαλος. Μεθ' Ὀμ.
 ἴδ. ἡν ἐν χρήσει ἐπὶ βαθείων κοιλῶν, παραγ-
 γων· «Παρηρσοῖτα» = κοιλάδες τοῦ Παρ. Ἡσ.
 ὕ. 499· «Πυθῶνος, Θεράπνεος» Πινδ. Π. 8,
 66· «γύαλα πέτρας» = βράχων βαθουλώματα,
 στήλαια Σοφ. Φιλ. 1081· «Δύδια = κοιλάδες,
 πεδιάδες τῆς Αὐδίας Αἰσχ. ἰκ. 345 (πρβλ. γύαι·
 «Ναυκράτιδος γυάλων ναῖται» Ἀρχ. 5 (6, 207)·
 αἰθέρους γύαλα = οὐράνιος ὁδός Ὁρφ. ὕμν.
 18, 16, ὡς αἰθέρεια Ὀππ. κων. 1, 281,

κρατήρων κοιλία Εδρ. 'Ι. Α. 1052, cavitas, convalia.

Γύαλος, ὁ· λίθος τετράγωνος, κόθος 'Ετ. Μ.

Γυαλός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ πιασθῇ μὲ τὴν φωνήν· "γυαλὸν λίθον ἀγκάσασθαι" = χερμάδιον δυνάμενον εἰς τὴν χούφταν νὰ πιασθῇ Εδστ. 'Ιλ. σ. 526· ὅθεν τὸ ἐγγυαλίζω=ἐγγχειρίζω.

Γύαρα, τά· νήσος τοῦ Αἰγαίου=Γύαρος Φίλων.

Γυαρεύς· ἔθν. τοῦ γύαρος Στ. Βυζ.

Γύαρος, ἡ· νήσος Κυκλάδων, τόπ. ἐξορίας, νῦν Γιούρα ἢ Γιούρα, κάτ. Γυαρεύς Στ. Βυζ.

Γύας, αὐτός, ὁ· καρποφόρος ταινία γῆς ἐν περιοχῇ τῆς χώρας Συρακουσίων Πλουτ.

Γύατα· κώμη Συρακουσίων Πλουτ. Διων. 7.

Γυβὰ· κολυμβή 'Ψύχ.

Γυγὰ, ἡ· Ἀθηνὰ ἐγχώριος (ἐν Θήβαις) 'Ψύχ.

Γύα, ἡ· ὅρα ἢ ὄρη.

Γυγάδας (δηλ. χρυσός)· θησαυρός Γύγου ἐν Δελφοῖς 'Ηρ.

Γυγαί· πάμποιοι, παλαιοὶ 'Ψύχ. veteres.

Γυγαία, ἐπ. καὶ ἰων. Γυγαίη, ἡ· 1) λίμνη Αὐδίας ἐπὶ τοῦ ὅρους Μώλου, οὗ πόρρω τοῦ Καύστρου πεδίου, ἢ ὑστερον Κολύη Στράβ. 2) νύμφη τῆς Γυγαίας λίμνης, μήτηρ τοῦ Μέσθλου καὶ Ἀντίφου 'Ιλ. 3) θυγ. Ἀμύντα βασιλέως τῆς Μακεδονίας 'Ηρ. 5, 21.

Γυγαίη· νύξ ἡ σκοτεινὴ, γῆ 'Ψύχ. ὅδε γυγαία.

Γύγας, ὁ· ἀκρωτ. Τροίας Στράβ.

Γύγης, ὁ· πτηνὸν τὸ ἐνυδρὸν Εὐτεχν. παραφρ.

Ὅπκ. 9, 2, 16.

Γύγης, ου, ἰων. τω, ὁ· 1) πατὴρ τοῦ Δασκύλου Ν. Δαρμακ. 2) υἱὸς Δασκύλου ἢ Κανδαύλου, ἐννοούμενος αὐτοῦ καὶ ἔπειτα φονεύσας αὐτὸν τῇ προτροπῇ τῆς βασιλίσσης καὶ βασιλεὺς γενόμενος τῶν Λυδῶν 'Ηρ. τούτου τὰ πλοῦτη κατήγγισαν παρομιώδη.

Γύζαντες, οἱ καὶ Βύζαντες Στ. Βυζ. ἔθνος Λιδικόν, πιθηκοφάγοι καὶ πολὺ μέλι κατασκευάζοντες 'Ηρ.

Γύζας, αὐτός· ἀνδρ. ὄν. ἀδελφὸς Στρούβου Στ. Βυζ.

Γυζίς ἢ Ζυγίς λιμὴν· ναύσταθμος, ὅρμος τῆς Μαρμαρικής Πτολ.

Γύη· ὅδε γύα.

Γυήνός· 1) πόλ. τῆς Κολχίδος=Τυήνης· 2) ποτ. Κολχίδος=Κυάνεος Σκύλ.

Γύης, ὁ· εἰς τὴν ἑκατογγεῖρων γιγάντων τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς Ἀπολλῶ.

Γύης, ὁ· 1) τὸ κυρτὸν ξύλον τοῦ ἀρότρου, ὁποῦ ἐπιστρέφεται τὸ ὄνιον 'Πσ. 425, iuris (agricolae). 2) μέτρον γῆς Σχολ. 'Ιλ. ι, 579, 'Ὅδ. η, 113· ὅθεν παρὰ τραγ. χωράφιον γεωργήσιμον παρ' οἷς ὁ συνήθ. τύπ. ἀντὶ τοῦ γύα, ἀν καὶ εἰς τινα χωρία ἡ γρ. κυμαίνεται, εἰς ἄλλα δὲ τὸ γένος δὲν διακρίνεται· "τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευρὰς γύας (ἄλλοι δὲ λευρούς)" Αἰσχ. 'Ηρ. 369· "στατὺς ἀνθρώτους γύας", 710· "οἱ δὲ πλησίον γύας" Σοφ. Οἱ Κ. 58· μεταφ. "ἀρώτιμοι γὰρ χ' ἀτέρων εἰσὶν γύαι", ἐπὶ μητροικῶ κόλπου, Ἀντ. 565· 3) ἡ σπονδυλικὴ στήλη, argum.

Γύητης, ὁ· ὁ χωλὸς ἀρ. λεξ.

Γύθιον καὶ Γύθιον, καὶ Πύθιον τό· παραλία πόλις ὅλη καὶ ναύσταθμος τῶν Σπαρτιατῶν,

εἰς τὸν μυχὸν τοῦ μεταξὺ Ταινάρου καὶ Μαλῆς Λακωνικοῦ κόλπου, κάτ. Γούδατης, ἐπὶ θ. Γούθιας, ἐπὶ θ. Γούθιον.

Γούθιον· ὅδε Γούθιον.

Γούτσων· θύοισσιν 'Ψύχ. καὶ γαίη=ἄρου· ὅργανον τοῦ σκάπτειν, perfodiens.

Γούθιτης· ὅδε Γούθιτης.

Γουμμία, ἡ, ἔσφ. γρ. ἀντὶ εὐθυμίας ἐν τινι παρενθήκῃ Παρθεν. ἐρωτ. 8.

Γύθωνες, οἱ· Γάθοι Πτολ.

Γυι-αλλός, 2 (γυῖον, ἄλλος) ῥίζα· ἡ τὰ μέλη θεραπεύουσα, ἐνισχύουσα Νικ. θηρ. 529.

Γυι-αλλήνη, (ἀλλή)· δυνατός τὰ μέλη· ἡδη Ὅπκ. ἄλ. 5, 465· "παλαισμοσύνης νίκη" Νόν. Δ. 10, 384.

Γυι-αρκής, 2 (ἀρκέω)· δυναμώνων τὰ μέλη· ναυονία Πίνδ. Π. 3, 6.

Γυτζώ· χερσίζω, καὶ πλεον. τῆς αλ, γυσιζώ Εδστ. 'Ιλ. 250, 36.

Γυίη, ἰων. καὶ π. ἀντὶ γύα.

Γυιο-βαρής, 2 (βαρέω)· ὁ τὰ μέλη καταβαρύνων· παλαισμάτα Αἰσχ. Ἀγ. 61· "κάματοι" Ἐπίγρ. (10, 12).

Γυιο-βόλος, 2 (βάλλω)· ὁ τὰ μέλη βάλλονι εὐστοχῶν· σπινθήρ Νόν. 48, 59.

Γυιο-βόρος, 2 (βορά)· ὁ τὰ μέλη κατατρύγων· φθειρὼν· "μελεδωνάει· τὰ μέλη ἐσθίουσαι φροντίδες" 'Πσ. ἑρ. 66 καὶ μεγν. "λιμός, φροντίς" Π. Σιλβ. 7, 10 (5, 255, 264).

Γυιο-δάμας, αὐτός, ὁ (δαμάω)· ὁ δαμάζων, καταπονῶν τὰ μέλη· ἐν γυιοδάμῃς=μεταξὺ τῶν ἀθλητῶν, ἡ συντακτέον μετὰ τοῦ χερσὶ Πίνδ. Ἰ. 5, 69.

Γυιο-δόνητος ἢ γυιο-δόνιστος, 2 (γυῖον δονέω)· τρέμων καὶ ὅλα τὰ μέλη φρόν. παρ' 'Ψύχ.

Γυιό-κόλλος, 2 (κολλάω)· ὁ τὰ μέλη καλῶν, συνδέων Λυκάφρ. 1202.

Γυιο-κόρος· γυιοδόρος, ἔσφ. 'Πσ. ἑρ. 66.

Γυῖον, τό· τὸ μέλος τοῦ σώματος, ἰδ. γόνυ, ἐν γέν. πόδες, παρ' Ὁμ. μόν. πλ. ἀπὸ τοῦ τρέμω· ἔλλαβε γυῖον 'Ιλ. γ. 34· ἀπέθηκε δὲ φαίμα γυῖον, ν. 435· "γυῖα ποδῶν", 512· γυῖα λείοντο, τρέμειν δ' ὑπὸ γυῖον καὶ ἔ. πρὸλ. γόνυ, ὁ Πίνδ. ἔχει πρῶτον τὸν ἐν. Ν. 7, 73 καὶ χρῆται αὐτοῖς καὶ ἐν Ὁ. 8, 68 ἀντὶ σώμα Λουκ. τραγ. 297· "μητρὸς γυῖον" = μητρικὸς κόλπος Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 20· σπαν. μεγν. "οὐ μόνον στέρνα καὶ νεφράλην ἀλλὰ καὶ τὰ γυῖα" Πλουτ. Ἀριστ. 14, artus membrum.

Γυιο-πάγης, 2 (πήγνυμι)· ὁ πηγνύων, ἀποναρκῶν τὰ μέλη Ἀντιφ. Σιδ. 27 (6, 249).

Γυιο-πέδη, ἡ (πέδη)· τὸ τοὺς πόδας δεσμεύων, παγιδεύων Πίνδ. Π. 2, 41, pedica.

Γυιός, 3· χωλὸς τὰ μέλη, παράλυτος, ἀποπληκτός Καλλ. Δημ. 1779, claudus.

Γυιο-τακτής, 2 (τάκω)· ὁ τὰ μέλη τήκων, καταμαρῶνων βαθυρόν, καὶ ἀτροφίαν προσενών· πενήθ Μακιδ. 28 (6, 30)· ἔχων φθίνοντα μέλη Π. Σιλ. 41 (6, 71).

Γυιο-τόρας, 2 (τορέω)· ὁ τὰ μέλη διατρύπων Χριστοδωρ. ἔκφρ. 226.

Γυιο-τρομέων· τρέμων τὰ μέλη Τρετ. Ὁμ. 312.

Γυι-οὔχοι πόδες (ἐχῶ)· πόδες κρατούσας· δεσμεύουσαι τοὺς πόδας Λυκάφρ. 1076.

Γυιό-χαλκος, 2 (χαλκός)· ὁ ἔχων χάλκινα μέλη-ούρος Ἀνθ. 15, 26.
 Γυιός, (γυιός)· τὰ μέλη χαλὰ ποιῶ, πρῶτον· Ἰπποκρ. Π. 8, 402· γυιωθεὶς Ἰσ. 98, 857 ἐν γέν. ἐξασπασίῳ, καταλῶν τὴν δύναμιν, βλάπτω Ἰπποκρ. ἔτι=πληγῶν Νικ. 98, 731, ἐνεργον.
 Γυια, ἡ· θυγ. Λαμάρου Χερσονησίτου.
 Γυλάχεια, ἡ· ἡ Ἀπολλωνία τῆς Ἰλλυρίας, κατ. Γολακεὺς Στ. Βυζ.
 Γυλάξ, σκός, ὁ· Κορινθίος τις Στ. Βυζ.
 Γυλάριον, τό· μυστὸς (ἰχθύς) Ὀππ. ἀλ. 1, 111.
 Γυλίον, τό· ἀγγεῖον Περικτῶν Φιλημ. 297.
 Γυλι-αὐχνη, σκός, 2· μακρὸν καὶ λεπτὸν λαμῶν ἔχων Ἀριστ. εἰρ. 78 ὑπάρ τὸ γυλίος ἡ γυλιός.
 Γυλίδας, ὁ· Δελφός τις Σχολ. Πινδ.
 Γυλίον· ἔδε γυλίον.
 Γυλίον, ὁ· ἔπων. Ἡρακλείδους.
 Γυλίος, ὁ καὶ γυλιός κατὰ Β. Ἀν. 228· νεῖδος πῆρας στρατιωτικῆς, ἐν ᾧ ἦν σφόδρα καὶ κρόμυμα, ἐπιμηκὲς καὶ στενόστομον Ἀριστ. εἰρ. 519· γυλίαν τὴν ἀρτυρομακτὴν μετέδαν· ἐν εἰς γυλίον ὁ Κασαύς. Φιλημ. π. Ἀθην. 8, 231· πρὸλ. γυλός.
 Γυλίππος· 1) Σπαρτιάτης· α) υἱός Κλεανδρίδου, στρατηγὸς Θουκ. 6) πατὴρ Ἀγιάτιδος.
 Γυλὶς καὶ Γυλλίς, ὁ· Σπαρτιάτης τις Σεν.
 Γυλιό-τράχης, ὁ· γυλιό-τράχης Σουῖδ.
 Γυλίσκος, ὁ· ἰχθύς· εἶδος· Πούχ.
 Γυλλάς, ὁ· γυλάξ.
 Γυλλίνα· εἰσάματα· Πούχ.
 Γυλλίσκος· ἰχθύς· ἔδε γυλίσκος.
 Γυλλός· κύβος ἡ τετράγωνος λίθος.
 Γυλλοῦ· ἔδε γυλλώ.
 Γυλῶν, ὠνος, ὁ· 1) Ἀθηναῖος, πάππος Δημοσθένους· 2) Σάμιος Αἰσχ.
 Γυμνάδομαι· ἔδε γυμνάσω.
 Γυμνάσιον (γυμνός), (λακων. γυμνάδομαι Ἀριστ. Λυσ. 82), παρὰ γεγυμνάσιον Αἰσχ. Πρ. 588· διδάσκει τινὰ γυμνὸν εἰς τὴν παλαιστρὰν σωματικὰ γυμνάσιον· γυμναστής γυμνάζων· Πλάτ. νόμ. 4, 720· καὶ μέσ. γυμνάζομαι· Θουκ. 1, 6· «ἐν ταῖς παλαιστραῖς» Πλάτ. πολ. 5, 452· συνηθ. μεταφ. γυμνάζω, ἐπιτήδειον ποιεῖν τινα εἰς τι σωματικὸν καὶ πνευματικόν· «ἐαυτὸν καὶ τοὺς ἱπποὺς» Σεν. Ἀν. 1, 2, 7· «ταῦτα ποιεῖν» Σεν. Κυρ. 1, 6, 32· «τοὺς καὶ τὰς ὁδοπορίας καὶ δρόμους», 1, 2, 10· συνηθ. Πλάτ. Πρ. 7, 208· «πρὸς τι γεγυμνασμένος» Πλάτ. πολιτ. 266· «πρὸς τοὺς φόδους», νόμ. 1, 848· ἐν τινι, 1, 635· «καὶ γυμνάσασθαι τὴν τέχνην», Γοργ. 514· «τὸν πόλεμον γυμναστέον», νόμ. 8, 829· γυμνασθῆναι καὶ γυμνασάμενος, Παρμ. 436· καὶ «γεγυμνασμένος τινός» μέγν. κατὰ δὲ Μ. Ἐτ. καὶ=γυμνάζω, exercere.
 Γυμνατοί· οἱ ἔθνος τῆς Μαυριτίας Ὀρφ. Ἀργ.
 Γυμνάς, ἄθος, θηλ. τοῦ γυμνός Εὐρ. Τρ. 463· «ἔπει ποδὶ γυμν.», Ἰππ. 1134· γυμνάς καὶ καλαστικὴ συνημνίως· γυμνάδος ἔργα=τόπος τῆς γυμνάσεως, τὸ γυμνάσιον Ἀνθ. Παλ. 103· ἡ γυμνάς=ἡ καλαστρα Ἀνθ. παραρτ. 171, pudā.
 Γυμνάσεως καὶ γυμνάδος· ὄν. ἄνδρ. Ἰπποκρ.
 Γυμνασία, ἡ· Γυμνάς Δ. Σικ.

Γυμνασία, ἡ· ἀσκήσις Πλάτ. Παρμ. 135· «ἡ περὶ ταῦτα γυμν.», Θεαιτ. 169· «ἡ ἐν ὁλοκλήρῃ, πολ. 4, 7· ἐπὶ ῥητ. ἀσκήσεως Ἀριστοτ. τοκ. 8, 5· παιδεία καὶ γυμνασία πρὸς τὰς πολιτικὰς πράξεις, Πολυβ. 1, 1, 2· ἀγυμνασίας ποιεῖσθαι, Πλάτ. νόμ. 8, 830· ἔτι σπουδὴ· ἡ γυμ. μᾶλλον ἢ ἀργία προσηγάσθαι Γαλην. exercitatio.
 Γυμνασι-αρχέω· εἶμαι γυμνασιάρχος· «εἰς Προμηθεῖα»=διὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην Δυσ. 21, 3· λαμπάδι=διὰ τὴν λαμπροδραμίαν, 6, 60· «ἐν ταῖς λαμπάσι» Σεν. π. προσ. 4, 52· «τοῖς Ἀθηναίοις Πλουτ. Ἀντ. 133· γεγυμνασικηρότερος Αἰσωπ. 9.
 Γυμνασι-αρχής, ὁ· γυμνασιάρχος ἐν τινι νόμῳ (τοῖς Ἑρμαίοις) Αἰσχ. 1, 12 καὶ μέγν.
 Γυμνασι-αρχία, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ γυμνασιάρχου, λειτουργία τις Δημ. 20, 125· ἐπιστάσις γυμνασίου τινός Πλάτ. Ἀε. 367.
 Γυμνασι-αρχος, ὁ· ὁ ἔχων τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἀσκήσεων διὰ τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας, τοῦ τόπου τῶν γυμνασίων, χορηγὸν τὴν διαπικνύει τῆς διατηρήσεως τῶν διδασκάλων καὶ τῶν γυμναζομένων νέων Ἀνδοκ. 1, 132· πρὸς τοῦτο δ' ἐξελέγοντο οἱ πλουσιώτατοι τῶν πολιτῶν ἐξ ἐκάστης φυλῆς, ἔδε ἑρρῶντιον περὶ τῶν λαμπροδραμιῶν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Προμηθεῖος, Ἡφαίστου καὶ Πανός Β. Ἀν. 228· ὕστερον ἐπιστάτου τῶν γυμνασίων Πλάτ. Εὐρ. 339.
 Γυμνασι-αρχικός, 3· ὁ εἰς τὸν γυμνασιάρχον ἀνήκων· ῥάβδος Πλουτ. Ἀντ. 33.
 Γυμνασιδίων, τό, ὅπου, τοῦτο πομ. Ἀργ. ἐπίτ.
 Γυμνάσιον, τό· ὁ τόπος ἔνθα αἱ σωματικαὶ ἀσκήσεις μετὰ γυμνῶν σωματῶν ἐγίναντο Πινδ. ἀπασπ. 93, Ἡρ. 9, 33· ἐν γέν. ὁ τῆς ἀσκήσεως τόπος καὶ αὐτὴ ἡ ἀσκήσις τοῦ σώματος· «τὰ περὶ τὸ σῶμα γ.» Πλάτ. πολ. 7, 539 καὶ μεταφ. «τῆς ἀρετῆς» Λουκ. νιγρ. 19, gymnasium, exercitatio· πρὸλ. παλαίστρα.
 Γυμνάσιον, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ. 1211.
 Γυμνάσιος ὁ· σοφιστὴς Σιδώνιος ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μ. Σουῖδ.
 Γύμνασις, ἡ· γυμνασία Πολυβ. exercitatio.
 Γυμνασι-ώδης, 2 (εἶδος)· ὁ εἰς γύμνασιν ἀρμύων, ornamenta Κικ. Ἀττικ. 1, 6.
 Γύμνασμα, τό· τὸ ἐκ τῆς γυμνάσεως, ἡ τὸ διὰ γυμνάσιον γινόμενον, καὶ ἡ γύμνασις αὐτὴ Λουκ. γυμν. 8· τῆς ῥητορικῆς Δ. Ἀλ. exercitatio.
 Γυμναστήριον, ὁ· ἐπὶ τὸν γυμναστήριον· ἐν γυμνασθῇ Σεν. ἀπομ. 2, 1, 8.
 Γυμναστήριον, τό· γυμνάσιον Ἀριστ. 2, 3.
 Γυμναστήριος, 3· ὁχλῶν, βασιλῶν Εὐστ. Ἐργ. σ. 211, gestor.
 Γυμναστής, ὁ (γυμνάζω)· ὁ ἐν τοῖς γυμνασίοις διδάσκαλος, ἀθλητικῆς διδασκαλίας Πλάτ. πολιτ. 267, Σεν. ἀπομ. 2, 1, 10 ἔδε. ὁ τοῦ ἀθλητῆς διδάσκων, διάφορος τοῦ παιδοτρέφου Ἀριστοτ. πολ. 3, 6, 7, lausator.
 Γυμναστικός, 3· ὁ εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις ἀνήκων, ὁ γ. εἰς αὐτὰς ἐνσκημμένος=γυμναστής Πλάτ. Πρωτ. 313, ἔδε. γυμναστικὴ (δηλ. τέχνη)· ἡ τέχνη ἡ ποιητικὴ σωματικῆς εὐεξίας· ἔστι δὲ παιδεία, ἡ μὲν ἐπὶ σώματι, γυμναστικὴ, ἡ δὲ ἐπὶ ψυχῇ, μουσικὴ, πολ. 2· ἐπὶ γυμναστικῶς Ἀριστ. σφ. 1212.

Γυμνηλός, 3' ἀπεστερημένος, ἐνδεής ἀρ. λεξ.

Γυμνής, ἡτος, δ' γυμνός - βίος Δ. Σικ. 3, 8'

16. ἑλαφρώς ὀπλισμένος στρατιώτης = γυμνήτης, ὅπερ καὶ ὡς ἔσφ. γρ. ἐν τῷ πλ. συγχάνει ἀπαντᾷ Ἡρ. 9, 63, Εὐρ. Φοιν. 1147.

Γυμνήσαι, αἱ αἰ δύο τῆς Ἰσπανίας Βαλεαρίδες νῆσοι, ἃς ἔσφ. τῶν ἀρχαίων τινὲς ἐπὶ τὰ ἰσλαίων, ὅτλ. Μαγιόρκα καὶ Μινόρκα Στραβ. κατ. Γυμνήσιος - ἰα καὶ - αἶς.

Γυμνήσισι, οἱ δοῦλοι ἐν Ἀργεῖ Στ. Βυζ. 70ε Κυνήσιοι.

Γυμνήσισι, οἱ γυμνήτες Mein. Εὐφορ. α. 142.

Γυμνήσις, ἰδος, ἡ ἔθν. τοῦ γυμνήσαι Στ. Βυζ.

Γυμνητεία, ἡ ἡ γυμνότης μετγν. ἴδε γυμνητεία.

Γυμνητεύω 1) γυμνός εἰμι Ν. Δ. ἀπεστερημένος - τινὲς μετγν. 2) ἑλαφρώς ὀπλισμένος στρατιώτης εἰμι Πλουτ. Λίμν. 16, nudus sum.

Γυμνήτης, δ' 1) γυμνός, ὡς γυμνής, = βίος Ἄντ. Σιδ. 80 (7, 65) - ὀρχησται Λουκ. βακ. 3' 2) 16. ἑλαφρώς ὀπλισμένος, στρατιώτης, πολλάκις μετὰ τοῦ γυμνήτης, ἐν τοῖς χειρογρ. συγχέω. Σεν. Ἄν. 4, 1, 6, nudus.

Γυμνητεία, ἡ τὸ ἑλαφρώς ὀπλισμένον πεζικόν Θουκ. 7, 37.

Γυμνητῖδες νῆσοι αἱ Βαλεαρίδες καὶ Καλλαρίδες Δ. Σικ. 5, 16.

Γυμνητικός, 3' ὁ εἰς τοὺς ἑλαφρώς ὀπλισμένους ἀνήκων - ὅπλα Σεν. Κυρ. 1, 2, 4' τὸ γ. = γυμνητία Στράβ. 7, σ. 306.

Γυμνητίς, ὅτλ. τοῦ γυμνήτης, γυμνός, - σοφία = ἡ σοφία τῶν γυμνοσοφιστῶν τῆς Ἰνδίας Πλουτ. τύχ. Ἄλεξ. 1, 10.

Γυμνιάς, ἡ πόλ. Σκυθίας τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σεν. νὺν Komanae ἴδε Γυμνασία.

Γυμνικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὰς γυμνικάς ἀσκήσεις - ἀγῶνες Ἡρ. 2, 91, ἀντιθ. τοῖς μουσικοῖς, ἱππικοῖς ἀγῶσιν, εἰς οὓς ἀγωνίζεται τις, τὸ πνεῦμα ἐξασκῶν Ἡρ. 1, 167' ἐτι = ἀθλητῆς Πολυδ. 3, 143, gymnicus.

Γύμνις, ἰδος, δ' ὅν. κύρ. ἴδε θύμνις Σουῖδ.

Γυμνιτεύω εἶμαι γυμνός Α. ἐπιστ. Κορ. 4, 11' πρὸς γ. γυμνιτεύω.

Γυμνίτης, ὁ καὶ ὅτλ. γυμνίτης, ἰδος, π. γυμνής γυμνήτης Λυκοφρ. 387.

Γυμνο-δερχέομαι φαίνομαι γυμνός Λουκ. κυν. 1.

Γυμνο-δερχής, 2 (δέρχομαι) ὁ φαινόμενος γυμνός, ἔλλοι ἀναγ. γυμνοδερχής Λουκ. κυν. 1.

Γυμνο-δερχομαι γυμνοδερχέομαι.

Γυμνοί οἱ ἔθνος παρὰ τῇ Εὐδείῳ Ὀρφ. Ἀργ.

Γυμνό-καρπος, 2 ὁ γυμνὸν ἔχων τὸν καρπὸν, χωρὶς φλούδαν Θεοφρ.

Γυμνο-κοχλίας γυμνός κοχλίας, γλωσσ. limax.

Γυμνο-κριθής κριθή χωρὶς φλοιὸν Μυρεψ. π. Ἄντιθ. σ. 449.

Γυμνό-κριθον κριθή γεννωμένη ἄνευ φλοιοῦ, σπόρος ἐν Καππαδοκίᾳ οὕτω γεννώμενος Ὀρειθ. συλλογ. ἱατρ. 1.

Γυμνό-λοπος, δ' τὸ στερούμενον λεπίου κάστανον ἢ κάρυον Σχολ. Νικ. αλ. 271.

Γυμνο-παιδεῖα ἴδε γυμνοπαιδεία.

Γυμνο-παιδεία, ἡ γυμνοπαιδεία πλ. Ἡρ. 6, 67 (ἡ γρ. παιδεία ἔσφ.) γυμνική ἐορτὴ τοῦ Καρνείου Ἀπὸλλωνος, ἐτησίως ἐν Σπάρτῃ παγνηριζομένη πρὸς τιμὴν τῶν ἐν Θυρίᾳ πεσόν-

των, μετὰ χορῶν καὶ ἀσκήσεων σωματικῶν γυμνῶν παιδῶν Β. Ἄν. 234, gymnopaediae.

Γυμνο-παιδική, ἡ ὀρχησις, ἥτις καὶ ἀναπαλή ἐλέγετο αἶδος σοβαροῦ χοροῦ γυμνῶν χορευτῶν, ἐν ᾗ ὁρᾶται τὸ βαρὺ καὶ σεμνόν Ἀθην. 14, 630.

Γυμνο-ποδεῖα, ἡ γυμνοποδεία.

Γυμνο-ποδῶν περιπατῶ μετὰ γυμνοῦς πόδας Γρ. Ναξ. καὶ Σωκρ. ἐπιστ. 13, ἐκ τοῦ

Γυμνο-ποδῆς, δ' γυμνόπους, ἀρχ. λεξ. ἀνυπόδητος.

Γυμνο-ποδεία, ἡ τὸ γυμνοποδεῖν, τὸ περιπατεῖν μετὰ γυμνοῦς πόδας, ξυποδῶν.

Γυμνο-πόδιον, τὸ εἶδος γυναικείας ὑποδήσεως Πολυδ. 7, 94.

Γυμνο-ποιδῆς, 3' ὁ γυμνὸν τι ποιῶν γρ. καὶ ψυχῆς καὶ σώματος ὑπάρχει ἡ μοιχεία Ψ. Χρυσ. ὅμ. 83, 7, 479.

Γυμνό-πους, ὁδος, δ' γυμνοπόδης Στράβ. 7, 294 καὶ μετγν.

Γυμνο-ρρύπαρος, 2' ὁ ξεσχισμένα καὶ ῥυπαρὰ φορῶν Δ. Λαερ. 7, 16.

Γυμνός, 3 (ἐκ τοῦ γδυμένος = ἐκδυμένος) γυμνός, ἄνευ ἐνδυμάτων Ὀδ. ζ, 136, ἴδ. δέ 1) ἀοπλος Ἰλ. π, 815, ἄνευ ἀσπίδος Ἑπὶγρ. εἰς 456 (9, 61) 2) δίχως ἐπαινευμένον, μετὰ χιτῶνα - ἐν τῷ χιτωνίσκῳ Ἀθην. 21, 216' ἐν γέν. 3) καταμόναχος, ἀπογεγυμνωμένος, ἐπὶ πραγματικῶν γ. τόξον γ. διστός = τόξον ἐκβαλλόμενον ἐκ τῆς τοξοθήκης, ἡ βέλος ἐκ τῆς φρενέρας Ὀδ. λ, 607' - ξίφος ἀπομν. 1, 1254' γυμναὶ ἐν χειρὶ μάχαιραι Θεόδ. 22, 146' *κολοῦ γυμνὸν φάσγανον = ἐκτός τῆς θήκης Πινδ. Ν. 1, 52' ἀλλὰ

*στάδιον γ. = ἐνθα γυμνοὶ τρέχουσι, Ἰ. 1, 23' π. 11, 49' ἀγένης Ἀπολ. Ρ. 2, 707' ἀνδρῶν κάπος Πινδ. Ὀ. 3, 25' - προπομπῶν Ἀίσχ. Πέρσ. 1037' - ὅπλων Ἡρ. 2, 141' ἡ ψυχὴ γ. τοῦ σώματος = ἄνευ τοῦ σώματος Πλάτ. Κρατ. 403' *τὰ γυμνά, χρῆται δ' Θουκ. ἐπὶ τῆς παρατάξεως = ἀσκήσει, ἀνυπεράσπιστοι, 3, 23' *γυμνά τὰ νῦτα παρέχειν τινα = τὰ νῦτα μόνον Πλουτ. Φ. Μαξ. 11' *γυμνὸν τὸ ἔργον διηγησάμενον = γυμνήν τὴν ἀλήθειαν Λουκ. τός. 42.

Γυμνο-σοφισταί, οἱ 1) ἡ ἀνωτέρα τάξις τῶν Ἰνδῶν = Ὀρχηστῆς, ὡς γυμνοὶ ζῶντες Πλουτ. Ἄλεξ. 64' 2) ἰδιαιτέρον ἔθνος τῆς Ἰνδίας Πτολ.

Γυμνο-σκελέω εἶμαι γυμνός τὰ σκελεθρὰ, τοὺς πόδας λεξ. Γαζ.

Γυμνο-σοφιστεία, ἡ διδασκαλία ἡ γυμνὴ γυμνασοφιστῶν Σουῖδ.

Γυμνο-σοφιστεύω εἶμι γυμνοσοφιστής Εὐδοτ. ἔρ. σ. 330, 13.

Γυμνο-σοφιστής ἴδε γυμνοσοφισταί.

Γυμνο-σοφιστία ἴδε γυμνοσοφιστεία.

Γυμνο-σπέρματος καὶ γυμνοσπερμος, 3 ὁ γυμνὸν ἔχων, ἄνευ λεπίδων, καλὴν μακροῦ τὸν σπέρμα Θεοφρ. Φ. Γ. 7, 3.

Γυμνότης, ἡ γυμνότης, πτωχεία, Εὐδοκ. Ν. 3.

Γυμνο-φανής, 2' φαινόμενος γυμνός, ὡς καρδιά.

Γυμνό-χρους, 2' γυμνὸν ἔχων τὸ δέρμα, τὸ σῶμα Νόν. Δ. 7, 124.

Γυμνώ, ὡ (γυμνός) ποιεῖ τινα γυμνόν. Μίσ. γυμνῶναι ἱκανόν, ἐκβάλλω τὰ φορέματά μου

Ὁδ. γ, 222, Θουκ. 1, 6. Παθ. ἄσπολος εἰμι ἢ ἀσπύλατος ἐπὶ πολέμοισιν· «τέχος ἑγυμνώθη» = ἔμεινεν ἄνευ ὑπερμάχων Ἰλ. μ, 399· «ἐγυμνώθη βακίων» = ἀπέρριψε τὰ ἑαυτοῦ βάκη Ἰδ. χ, 1· «ἔφρος γυμνωθὲν» = αὐρὸν ἀπὸ τῆς ὀφθῆς Ἡρ. 3, 64· ἐν γέν. ἀποκαλύπτει, ἀπαλ-
λαττω, ἀποσπῶ· «τὰ δὲ τὰ τῶν κρεῶν» Ἡρ. 4, 61· «ἐπειδὴν γυμνωθὲν τοῦ σώματος» Πλάτ. Ρορυ. 524· «γυμνωτέος πάντων», 2, 361 pudor.
Γυμνώς· κατὰ τὸν τρόπον γυμνόν Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 740· γυμνῶς = φανερώς Ν. Δ.
Γυμνωσῖς, εὖς, ἡ ἀτέλῃς, γυμνότης Θουκ. 5, 71· παρὰ δὲ τοῖς Εἰδ. καὶ ἡ αἰδώς, pudatio.
Γυμνωτέος, 3· ὁ χρεωστὼν νὰ γυμνωθῇ Θε-
μιστ. σ. 294.
Γυμνωτής, ὁ· ὁ γυμνῶν γλῶσσ. pudator.
Γυμπαίνω· σείω καὶ σιγῶ Β. Ἀν. 228.
Γυμπάνειν· ἴδε γυμπάνειν.
Γυναιαῖ· ὁ ἐστερημένος γυναικὸς Γραμ. Ἀνών.
κωδ. Βαροκ. 216· ἴδε ἀγύναις.
Γυναικ-ἀδελφῇ, ἡ· τῆς γυναικὸς ἡ ἀδελφῇ
Λοβ. Φρυν. σ. 304.
Γυναικ-ἀδελφός, ὁ· ὁ τῆς γυναικὸς ἀδελφός
Σχολ. Σοφ. Οἱ. τ. 70.
Γυναικ-άνηρ, -άνδρος (ἀνὴρ)· γυναικῶδης.
ἐκτεθλημένος· γυναικ-άνδρεσσι· Ἐπιχαρμ.
Σχολ. Ἰλ. θ, 527, effeminatus.
Γυναικ-άριον, τό, ὅποι. τοῦ γυνὴ Διοκλ. κωμ.
Β. Ἀν. 87· μικρὰ γυναικῆ, λέγεται καὶ κατα-
φρονητικῶς = ποταπὴ Μ. Ἀντων. 5, 11.
Γυναικεία, ἡ· Ῥωμ. Bona dea = ἡ γυναικεία
θεὰ Πλουτ. Κικ. 19.
Γυναικεῖον, τό· 1) τόπος ἐνδότερος ἐν ταῖς
οἰκίαις, ἐν ᾧ διετρίβον αἱ γυναῖκες· 2) μεταλλι-
κὴ τις μέλαινα βαφὴ εὐχρηστος παρὰ γυναιξίν
εἰς βαφὴν τῶν ὀφρῶν Πολυδ. 5, 101.
Γυναικεῖος, 3 καὶ 2 Αἰσχ. Χο. 878· ὁ ἀνή-
κων, ἀρμόδιον εἰς γυναικῆς, ἔδιος γυναικῶν·
-βουλαί = διανοήματα γυναικεία Ὁδ. λ, 436·
-στρατός Πίνδ. Ὀ. 13, 86· «ἐκ γυναικείας
χειρὸς ἀπώλετο» Ἀριστ. βᾶτρ. 1143· -δόλος,
ἐσθλός, ἔργα Ἡρ. 1, 91· -γένος Πλάτ. πολ.
10, 620· -κόσμος, 2, 373· -ἱμάτια Ξεν. ἀπομν.
2, 7, 5· συνήθ. καταφρονητικῶς· «γ. καὶ σμι-
κρὰ δίδοντα» Πλάτ. πολ. 5, 469· μάθημα, Ἄλλ.
1, 126· -δράμα Ἀριστ. Θεσ. 151· «ἐπὶ φαύ-
λῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι» Λουκ. χορ. 1·
τό γυναικεῖον, δηλ. οἴκημα = κατοικία, δωμά-
τιον μετ' γυν. καὶ ἡ γυναικῆτῃ Ἡρ. 5, 20· «τὰ
γυναικεῖα» = αἱ κατὰ μῆνα συμβαίνουσαι τῶν
γυναικῶν καθάρσεις Ἰπποκρ. ἐπίρ. 5, 731.
π. χ. πικραίνονται Πλάτ. νόμ. 5, 731.
Γυναικ-εραστέω· ἀγαπᾷ γυναῖκα, ἐραστής
εἰμι τῶν γυναικῶν Πολυδ. 3, 68.
Γυναικ-εραστής, ὁ (ἐράω)· ὁ τῶν γυναι-
κῶν ἐραστής Πολυδ. 3, 70.
Γυναικ-ήτος, 3· γυναικεῖος· Ἡρ. 1, 91, mu-
liebris.
Γυναικ-ήρδς· γυναικεῖος Φρυν. Β. Ἀν. 31, 14.
Γυναικίαις, ὁ· γυναικῶδης, θηλυπρεπὲς Λουκ.
ἀλ. 31 καὶ μετ' γυν.
Γυναικίζω, μελ. ἴσω, ἀττ. ἰῶ· κάμνω τι
γυναικῆσιον, γυναικῶδες· «γυναικίζω τὸν τρά-
χληρα» = κλίνω ἢ ἀτρέφω τὸν λαμῶν ὡς αἱ γυ-

ναῖκες, φέρομαι ὡς γυνή, γυναικῶδης εἰμι Διοκλ.
κωμ. Β. Ἀν. 31· «γυναικῶν τρόπον διαγίνομαι
τῷ φλέγματι» = ὡς γυνή διμύλω Ἀριστ. Θεσ.
268· «γυναικίζει καὶ ἐκκεκναίβεται Δ. Κάσ.
50, 27· καὶ παθ. Ἰπποκρ. ἔτι = ἔχω τὰς μη-
νιαίας καθάρσεις Ἡσυχ.
Γυναικικός, 3· μαλακός ὡς γυνή, γυναικῶ-
δης Ἀριστ. Ἰ. 2, 7, 1.
Γυναικικῶς· κατὰ τὸν τρόπον γυναικὸς Σουῖδ.
muliebriter.
Γυναικίον, τό, ὅποι. τοῦ γυνὴ Λογγ. 3, 6,
15· γυναικίσκιον, muliercula.
Γυναικίσσις, ἡ (γυναικίζω)· τό γίνεσθαι γυ-
ναῖκα, μέμῃς τῆς γυναικὸς Ἀριστ. Θεσ. 883.
Γυναικίσκιον, τό, ὅποι. τοῦ γυνὴ Πλούτ.
Γυναικισμός, ὁ· τὸ γυναικεῖον φέρσιμον, ἡ πρὸς
τὰ πάθη κλίσις, εἰς ἡ αἱ γυναῖκες ὑπόκεινται,
οἰονόφθον, ἔρωτα, κολακείαν Πλουτ. Κικ. 63.
Γυναικιστί· μετὰ τρόπον, συνθητικῶς τῶν γυ-
ναικῶν Ἀθην. 12, 528.
Γυναικίτης, ὁ· στοὰ τῶν γυναικῶν ἐν ταῖς
Ἑλληνικαῖς ἐκκλησίαις Ἀνών. π. ναπιν.
Γυναικ-ἀδελφῇ, γυναικ-ἀδελφός· ἴδε γυ-
ναικ-ἀδελφῇ.
Γυναικ-αρρενομανία, ἡ· ἄφρων τῶν ἀρ-
ρένων πρὸς τὰς γυναικῆς ἔρως Ἰωάν. νησιεύτ.
ὁμ. σ. 93.
Γυναικ-βούλοι, μήτιδες φρονῶν· γυναικεῖα
βουλεύματα, παραινέσεις Αἰσχ. Χο. 622.
Γυναικ-γῆρυτον, δι. γρ. ἀντὶ γυναικοκή-
ρυκτον.
Γυναι-κοδιδάκτορας, 2· ὁ ὑπὸ γυναικῶν δε-
δαγμένος Ὀλυμπ. ἐν Πλάτ. Ἀλκ. σ. 136.
Γυναικ-δούλος, ὁ· τῶν γυναικῶν δούλος
ὑπὸ μεγάλῳ ἔρωτι Χρυσόστ. ὁμ. 62.
Γυναικ-ειδής, 2· γυναικῶδης Σχολ. Ἀ-
ριστ. νεφ. 288.
Γυναικ-ήτης, 2· ἡθὺς ἔχων γυναικὸς Ἡσυχ.
Γυναικ-θίνας, ὁ· ὁ ὑπὸ γυναικῶν ἐξηξιόμενος,
διερθ. Σουλ. χειρογρ. γυναικοθίας Πλουτ. 8, 48.
Γυναικ-οσίνας, ὁ· ἔπων. Ἄρεος παρὰ
Τεγεάταις Πλουτ.
Γυναικ-οθός, 2· ὁ ἔχων φρόνημα καὶ ψυ-
χὴν γυναικεῖαν, μετ' γυν. Πλουτ. 2, 8, 12.
Γυναικ-ῆρας, ἀκος, ὁ· ὁπαδὸς τῶν γυναι-
κῶν, ὡς ὁ ἔρας τῶν ἀνδρῶν Σουῖδ. Λογγ.
Γυναικ-κάρδιος, 2· ὁ καρδίαν ἔχων γυ-
νακὸς Κ. Μαν. χρόν. 35, 417.
Γυναικ-κήρυκτον, κλέος, τό· ὑπὸ γυναι-
κῶν πεφημισμένος, κεκηρυγμένος Αἰσχ. Ἀγ. 487.
Γυναικ-κλώψ, ὁππος, ὁ (κλώψ)· ὁ τὰς γυ-
ναῖκας κλέπτων, ὁ μοιχὸς Λυκόφρ. 774.
Γυναικ-κοσμοί, οἱ· γυναικονόμοι Πολυδ.
Γυναικ-κράσια, ἡ· γυναικοκρατία, ἡ ἔξου-
σία, τὸ κράτος τῶν γυναικῶν Πλουτ. Ἀντ. 10.
Γυναικ-κράτεια, ἡ· τῇ προηγ. Πλουτ.
Λουκ. 14, εἰ μὴ καὶ ἐνταῦθα -κρατία γραπτέον.
Γυναικ-κρατέομαι· ἐξουσιάζομαι, διοι-
κοῦμαι ὑπὸ γυναικῶν Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 9.
Γυναικ-κρατής, ὁ· ἴδε γυναικοκράτης.
Γυναικ-κράτεια, ἡ· γυναικοκρασία Ἀρι-
στοτ. πολ. 5, 41.
Γυναικ-κρατούμενοι, οἱ· Σκυροματι-
κὸν τι ἔθνος Σκόμν. 885.

Γυναικο-κτόνος, 2· φονεὺς τῶν γυναικῶν Φιλ.

Γυναικο-λιμενίτης· ἴδε Γοναίων λιμήν.

Γυναικο-λύπῳς· βαρέως καὶ χαλεπῶς, κατὰ τὸ ἦθος τῶν γυναικῶν.

Γυναικο-μανέω· γυναικομανής εἰμι Ἀριστ. θεσμ. 576.

Γυναικο-μανής, 2· ὁ τρελαινόμενος ἐκ τοῦ πρὸς τὰς γυναῖκας ἔρωτος, φιλόγυνος Ἀθην. 11, 464· φλόξ Μελ. 3, Γαλλ. 4 (5, 49).

Γυναικο-μάνια, ἡ· παρὰφρων ἔρως πρὸς τὰς γυναῖκας Χρυσόπ. Ἀθην. 11, 464 καὶ μετγ.

Γυναικό-μυσθος, ὁ· ὁ ἔχων γυναικεῖους μαστοὺς, ἐρωγαμένους ὡς τοὺς τῶν γυναικῶν Π. Αἰγιν. 6, 46.

Γυναικό-μεμος, ὁ· ὁ τὰς γυναῖκας μιμούμενος, γυναικώδης· α· ὑπερίσχυα χειρῶν Αἰσχ. Πρ. 1005· στολή Εὐρ. Βάκχ. 980· ἔσθημα Σοφ. ἀποστ. 706· ἐπὶρ, γυναικομύμως, τραγ.

Γυναικό-μορφος, 2· ὁ ἔχων γυναικεῖαν μορφήν, σχῆμα, ἦθος, φέρσιμον Εὐρ. Βάκχ. 855.

Γυναικο-νόημι, 2· ὁ νόησιν ἔχων γυναικὸς Τετραθ. σ. 163, 1.

Γυναικο-νομέω· γυναικονόμος εἰμι Ἀρτεμίδ.

Γυναικο-νομία, ἡ· ἀρχή, ἐπιστάσια τῶν γυναικῶν Ἀριστοτ. πολιτ. 6, 5.

Γυναικο-νόμοι, οἱ (νέμοι)· ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις, τὴν ἐπιστάσιαν τῶν γυναικῶν ἡδὼν ἔχοντες, καὶ τῶν συμποσίων τὴν διευθέτησιν Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 15.

Γυναικο-παθέω· ἔχω πάθος, κλίσαις γυναικίας Ἀθην. 12, 523.

Γυναικό-παιδα, τὰ· γυναῖκες μετὰ παιδίων Θεοφάν. σ. 345.

Γυναικο-πάτωρ, ὁρος, ὁ· πατὴρ τῆς γυναικὸς Κ. Μαν. χρον. 113 (94, 529).

Γυναικο-πειθής, 2· ὁ ταῖς γυναῖξιν πεπαιγμένος Χρυσ.

Γυναικο-πέτης, ὁ (ὀπιπτεύω)· ὁ πρὸς τὰς γυναῖκας μετὰ θάμβους ἀποβλέπων Εὐστ. Ἰλ. σ. 851, 54.

Γυναικο-πληθής, 2· ὁ πλήρης γυναικῶν· σύλλογος Αἰσχ. Πέρσ. 122· ὁμιλος Εὐρ. Ἀλκ. 955.

Γυναικό-ποινος, 2 (ποινή), πόλεμος· ὁ πρὸς ἐκδίκησιν ἔνεκα γυναικὸς πόλεμος, ὁ Τρωϊκὸς Αἰσχ. Ἀγ. 225.

Γυναικό-πολις· ἴδε Γοναίων πόλις.

Γυναικο-πρεπής, 2 (πρέπω)· ὁ εἰς γυναῖκας ἀρμόζων Πλουτ. παρὰμ. Ἀπολλ. σ. 318.

Γυναικο-πρεπῶς· ὅπως ἀρμόζει εἰς γυναῖκα.

Γυναικο-πρόσωπος, 2· ὁ γυναικὸς ἔχων πρόσωπον Σχολ. Ἰλ. α, 131· ἔτι γυναικοπροσώπιος Κ. Μαν. χρον. 13.

Γυναικό-πολις· ἴδε γυναικόπολις.

Γυναικο-τραφής, 2· ὁ ὑπὸ γυναικῶν τρεφόμενος Ἐβδ.

Γυναικό-τροφος, 2· ὁ ὑπὸ γυναικῶν τρεφόμενος Σουίδ.

Γυναικο-φιλας, ὁ· ἴδε γυναικοφίλης.

Γυναικο-φιλής, ὁ (φιλέω)· ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας ἡ τὰ τῶν γυναικῶν θεός Κ. Μαν. χρον. 8, 60.

Γυναικο-φιλής, λέξ. κακῶς· ἐκ τοῦ Ὑολυζήλ. κωμ. Πολυδ. 6, 166.

Γυναικο-φρένδ-ληπτος, 2· οὐτινος ἡ καρδία κυριευμένη ἐστὶν ὑπὸ τοῦ πρὸς τὰς γυναῖκας ἔρωτος.

Γυναικό-φρων, ὁνος, ὁ· ὁ γυναικὸς ἔχων φρόνημα ἢ στοχασμοὺς Εὐρ. ἀποστ. 34.

Γυναικο-φύξ, 2 (φυγῆ)· ὁ φύσις ὡν γυναικίας Ἐμπεδ. 217.

Γυναικό-φωνος, 2 (φωνή)· ὁ γυναικεῖαν φωνὴν Ἀριστ. θεσ. 192.

Γυναικό-ψυχος, 2· ὁ ψυχὴν καὶ καρδίαν ἔχων γυναικὸς Πρόκλ. παρὰφρ. εἰς Πτολ. σ. 228.

Γυναικώ, παθ. γυναικόμεναι· γίνονται ὡς γυνή, γυναικώδης Ἰπποκρ. σ. 759.

Γυναικ-ώδης, 2· μαλακὸς ὡς γυνή· καὶ ἀγεννής Πολυδ. 2, 56, 9· ἀνανδρὸς Πλουτ. Σουλ. 21 καὶ μετγ. ἴδε γυναικοειδής.

Γυναικῶν, ὄνος, ὁ· ὁ γυναικεὺς θάλαμος, τὸ ὑπὸ γυναικῶν οἰκούμενον μέρος τῆς οἰκίας Ξεν. Κυρ. 5, 5, 1· τὸ δὲ παρὰ Πλουτ. εἰς Ἡρ.

«μετὰ τῆς γυναικωνίτιδος ἐπὶ τοὺς Ἑλλήνας ἐστράτευσαν» = μετὰ τῶν γυναικῶν, τῶν σκηπῶν, τῶν ὀρισμένων εἰς κατοικίαν τῶν γυναικῶν, Πλουτ. κακοθ. Ἡρ. 35.

Γυναικῶν, 1) -λιμήν· ἐν Γεδρωσί, κατὰ γυναικοκλιμένης Στ. Βυζ. 2) γυναικῶν πόλις καὶ γυναικὸς πόλις α) πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ γυναικοπολιτῶν ἐπὶ τοῦ Νεῖλου β) πόλις ἐν Φοινίκη, κατὰ γυναικοπολίτης Στ. Βυζ.

Γυναικωνίτης· ἴδε γυναικωνίτης.

Γυναικωνίτης, ὁ, δηλ. οἶκος 1) γυναικῶν Λυσ. 1, 9, ἀντίθ. τῶν ἀνδρῶν, mulieris, concubine· ἀλλήλ. Δ. Σικ. 17, 50· 6) ὁ τῶν γυναικῶν ὄλ.

λος, τὸ χαρμεῖ Πλουτ. Κατ. Ν. 30.

Γυναι-μανέω· γυναικομανέω Νον. Δ. 2, 125.

Γυναι-μάνης, 2· γυναικομανής Ἰλ. γ, 39, Αἰλ. Φ. Γ. 15, 14, mulierosus.

Γυναι-μάνια, ἡ· γυναικομανία Εὐσεβ.

Γόναι· ἴδε γυνή.

Γόναιον, τό, ὄνομα τοῦ γυνῆ· μικρὰ γυνή, γυναικοῦλα, σύζυγος Ἀριστ. θεσ. 792· πολ.

λέξεις καταφρονητικῶς, ἀχρεῖα, ποταπὴ γυνή Δημ. 25, 57, muliercula.

Γόναιος, 3· γυναικεὺς· ὄνομα Ὁδ. λ, 521, ὁ 247, muliebris.

Γόν-ανδρος, 2· ὁ ἀνὴρ καὶ γυνή ἐν ταύτῃ, ἔρμαφροδίτης Σωφρ. ἀποστ. 865, ἴδ. ἀνδρόγυνος.

Γόναις, ὁ· γόναιον Ἡρωδ.

Γυνδάνης, οὐ, ὁ· Σκύθης Λουκ.

Γυνδης, οὐ, ἰων. εἰ, ὁ· παραποτάμιον Περσίδος.

Γυνή, γ. γυναικός, κλ. γόναι, δουκ. τῶν γυναικῶν (ῥίζ. γέν. ἐξ οὗ γόναι καὶ Γικ = εἰκόν, γυναικὸς εἰκόν, ὁ δὲ Κούρτ. τὸ Κι θεωρεῖ ὡς παρενθῆκεν κατὰ τὸ ἰνδογερμ. ganaki συγκρ. gani ἀρχ. περ. gani καὶ βιωτ. δάναι, λκτ. gignit γενετήριος, γένεσις, παρὰ κωμ. καὶ αἰτ. γυνήν, καὶ ὅν. γοναί, λκτ. τὸν τόπον γόναις Χοιροδ. Λοδ. προκλ. 278, ἡ· ἡ γυναικίς α) ὡς ἀντίθ. τῶν ἀνδρῶν Ἰλ. ο, 683, ἀπρότερος πρὸς τὴν ἡλικίαν καὶ πρὸς τὸ εἶναι ὁπλον ἢ μὴ ἐν. δὲ περιλήπτικος· τὸ γένος τῶν γυναικῶν Ἡρ. γ, 39 Ἐν Ὁδ. συγνάξις σημ. τὰ κοράσια, τὰς δούλκας, τὰς γυναικας, μῆας οἰκίας· ὁμοίαι γυναικας καὶ πολλὰς μετ' ἄλλου ὁμοιαστικῶς

συννημιόνοιν· «ὀδὸσποινα γ», η, 347· — ταμίη =
οἰκονόμος· Ἰλ. ζ, 390· 6) ἡ θνητὴ γ. ἀν-
τὸ. τῷ θεῷ Ἰλ. ζ, 315, Ὀδ. κ. 228· γ) ἡ ὁ-
πανδρὸς γυνή, σόζυος, οἰκοδόσποινα Ἰλ. ζ,
160, Ὀδ. ο. 523· ἐτι καὶ παλλακίς Ἰλ. ω,
497, ἀλλ' ἀντιθ. τῇ ἐταίρᾳ Ἰσ. 3, 13· ἀν-
τὸ. τῇ παρθένῳ Ξεν. Ἀν. 3, 2, 25, Θεοδρ.
27, 24· τῷ κόρῳ Ξεν. Ἀν. 4, 5, 9· ἐτι
δὲ ἐπὶ ζώων τὸ θηλυκὸν Ἀριστοτ. πολ. 2, 3·
ἐπιθετικῶς δὲ· «γυναϊκά τε θήσατο μαζόν», ἐν-
θα τὸ μαζὸν ἐτίθη ὡς ἐγγύτερος προσδιορισμὸς
τοῦ γυναικα = ἐβούλετο γυναῖκα ὅσον κατὰ τὸ
βοῦζι, δηλ. ἀνθρώπινον βοῦζι Ἰλ. ω, 58, femi-
na, mulier, uxor.
Γύννις, ἰδος, (γυνὸς, δυνός), δ' ὁ θηλυδρίας· Ἀ-
ριστ. θεα. 136, 11· περὶ γυνός.
Γύννοσ, ἰσφ. ἀντὶ γίννος.
Γυνό-μανῶ, ἀδοκ. ἀντὶ γυναικομανῶ Ζων.
Γύνον, ἡ ἑκπορις (φυτὸν) Διοσκ. 4, 47.
Γύνον· μέτρον γῆς Σχολ. Ὀδ. σ. 374.
Γυνετάριος, δ' ἡμερῶν τῶν Βουργουνδίων
Ὀλυμπ. Θηβ.
Γυπαίετος (γύψ, αἰετός), ἰσφ. ἀντὶ ὑπάετος.
Γυδ' ἴδε γυδός.
Γυπαίεός, ἰως, δ' ἐπών. Ἀπόλλωνος Φώτ.
Γυπαίνειν· τὸ σείσθαι τὴν γῆν παλλομένην,
καὶ ὥσπερ, ἄλλεσθαι ὑπὸ σεισμοῦ = γρυπαίνειν
Ἰστ. Μ. 244, 18.
Γύπανον καὶ γυπάριον· ἴδε γύπη.
Γυπάριον, τὸ, ὅποκ. τοῦ γύπη Ἀριστ. ἱππ.
790, Iugurium.
Γύπειος, ἴδε γήπης.
Γύπινος· γύπινος, γυπώδης Βασιλ. 2, 780,
vulturinus.
Γύπη καὶ γυπή (γύψ) ἡ ἡ φωλεὰ τῶν γυπῶν
ἐν γέν. πρύπα, σπηλαιον ἀρ. λεξ.
Γυπιάτος, 3· γύειος Τζετζ. Ἰστ. 12, 439,
vulturinus.
Γυπιάς πέτρα· βράχος, ἐφ' οὗ κἀνθῆται γύπες
Αἰσχ. ἰκ. 809.
Γύπινος, 3· ὁ ἐκ γυπός = πτέρυξ Λουκ. Ἰκα-
ρομ. 11, vulturinus.
Γυπο-γίγας, αντος, δ' ὁ ἐκ γυπός καὶ γίγαν-
τος αὐτῆσας Μαριν. Προκ. 15, 35.
Γυπο-ειδής, 2, συνηρ. γυπώδης· δ' ἔχων εἴ-
δος γυπός Ἀριστοτ. φυσιογ. 3 καὶ μετγν.
Γυπὸν· μακρὸν Ἠσυχ. longum.
Γυπώδης· γυπαειδής.
Γύπωνες· χορευταὶ τινες, «οἱ ξυλίωνων κώλων
ἐπιθεκόντες, ὠρχοῦντο διαφανὴ Ταραντινίδι
ἀμπελόμενοι» Πολυδ. 4, 404, saltatores.
Γύπτιος, δ' Πυθαγόρειος Λογρὸς Ἰαμβλῆχ.
Γύπων, ὠνος, δ' εἶδος τι χοροῦ Πολυδ. 4, 104.
Γυπίς, ἡ θυγ. τοῦ Νάνου, βασιλέως τῶν Σε-
γοβριγίων Ἰουστιν.
Γύρα καὶ Γυρά· Ἀθηνα ἐγγύριος, ἐν Θήβαις =
Ὀγκα καὶ Γυγὰ Θεογν.
Γυραί, αἱ, δοτ. γυρήσιν (πέτραι)· βράχοι παρὰ
τῷ ἄκρῳ. τῆς Εὐβοίας Καφηρεὶ κατὰ δὲ Εὐστ.
παρὰ τῇ Μυκόνῳ.
(Γυρατος), πέτρην γυραῖν Ἰλ. ν. 505.
Γυραλλέος· γυρός, κυρτός, στραγγύλος, τοξο-
ειδής Ὀπκ. κυν. 1, 57· 176, inflexus, curvus.
Γυρανῶν· ἴδε γυρῶν.

Γυράς· ἴδε γυραί.
Γύρας, δ' ὅρος Τήνου, ἔξ οὗ Γυραιεῖς, οἱ =
φυλὴ ἐν Τήνῳ Ἐπιγρ.
Γυράψιος· ἱσών. Διὸς Λυκοφρ. 537.
Γύργαθον, τὸ· σκεῦος πλεκτόν, ἐν ᾧ βέλ-
λουσι τὸν ἄρτον οἱ ἀρτοκόποι Ἠσυχ.
Γύργαθος, δ' κόφινος ἔξ ἱτίας πεπλεγμένος·
Ἀθην. 1, 4, καὶ ψαροκόφινον Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ.
5, 27, rete, canistrum e vimine.
Γυργέται, ἰσφ. ἀντὶ Μυργέται Ἡρώδ.
Γυργαθώδης, 2· κατὰ τὸ εἶδος τοῦ γυργάθου
Ἠσυχ.
Γορεῖα, ἡ· τὸ σκάπτειν τριγύρω, τὸ σκάμμε
ἐνὸς γύρου δλόγυρα.
Γυρευτής, δ' περιπλανώμενος, πλάνος.
Γυρεύω (γύρος)· περιέρχουμαι κύκλῳ ζητῶν
Πλούτ. βεισιδ. 7, καὶ περιπλανώμαι.
Γύρης· ποτ. Ἀρμενίας Κεδρην.
Γυρή-τομος, ἀλλὰ· ὁ κυκλοειδῶς κεκατρα-
μένος, ἐπειδὴ τὸ ἄροτρον φθάνον εἰς τὸ ἐσχ-
τον τοῦ ἀγροῦ, στρέφεται κυκλοειδῶς Ἐπιγρ.
(Ἀνθ. Παλ. 9, 274).
Γορτόμος, ἀλλὰ· τήμων κύκλον, γύρου
περιγράφων Φιλίππ. 59 (9, 274).
Γυρία· πάλῃ καὶ στολὴς Ἠσυχ. lucia.
Γορίδας, δ' Σπαρτιάτης τις Πολ. 4, 35.
Γορίζω· γυρίζω, στρέφω ἢ στρέφωμαι Μ. Ἐτ.
Γυρίνη, ἡ· εἶδος πλακοῦντος Λουκ. τραγ. 157.
Γυρινῶ, ὡς, Λεσθία, φίλη τῆς Σαφοῦς Λογγιν.
Γορίνος καὶ γορίνος, δ' βάτραχος Πλάτ. Θε-
αιτ. 161· «Γορίνοι, βάτραχοι, γυροὶ τὸ σχῆμα,
μήπω κόδας ἔχοντες» ἦτοι αἰεταί· Εὐστ. σ. 1861.
Γυρινῶ· ἴδε γυρινῶ.
Γυριν-ώδης, 2· ἐκ τοῦ εἶδους ἡ τῆς ὀψείως
τοῦ γυρίνου Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 6, 13.
Γύριος, 3· περιφερής, σχῆμα γύρου φέρων,
στραγγύλος, περιτρέχων εἰς κύκλον ἀρ. λεξ.
Γύρις, εἰως, ἡ· τὸ λεπτότατον, ἡ ἄχνη, ἡ πασ-
πάλῃ, τοῦ ἀλεύρου Ἀθην. 3, 115, pollen.
Γύρισμα· ἴδε γυρίζω.
Γυρισσινοί, ὧν· ἔθνος, ἡ κοινότης τῆς ἐν Ἰσ-
πανίᾳ Καταλωνίας Πλουτ.
Γυριστήριον· κόσκιον γλωσσ.
Γυρίτης, δ, δηλ. ἄρτος· δ' τοῦ λεπτοτάτου ἀ-
λεύρου, τῆς ἄχνης ἄρτος γεωπ.
Γυριστός, 3· γυρισμένος, καμπυλωτός· βίς
Σχολ. Φιλοστρ. ἦρ. σ. 579.
Γύρο-δράμας, πέτρος (δραμῆν)· δ' κάμνον
γύρον δλόγυρα, ὡς ἡ μυλόπετρα Β. Ἀν. 98.
Γύρο-ειδής, 2· κυκλικὸς μετγν.
Γορόθεν καὶ Γοροειδῶς (γύρος)· κυκλικῶς, γύ-
ρωθεν, δλόγυρα, τριγύρω Λιδάν.
Γορό-μαντις, δ' ἀλευρόμαντις, δ' ἐκ τοῦ ἀ-
λεύρου μαντεύων Ἀρτεμίδ. 2, 69.
Γύρον· ὅρος Λιολίδος τὸ μετρίτετα Καλυδῶν
Ψ. Πλουτ. π. ποτ. 1162.
Γύρο-νομέειν· γυρίζειν διὰ κοσκίνου γλωσσ.
rollincere.
Γυρό-νωτος, λεξ. ἀδοκ. ἴδε τυρόνωτος.
Γύρος, 3· κυρτός, καμπύλος εἰς τὰ ἔξω-ἐν ὧ-
μοισιν = καμπούρης Ὀδ. τ, 246 καὶ μετγν. π.
«γυρὰ νῶτα σφαίρας» Σουετ. 1 (92)· «γυρὰ
χειλῶν οἰκία πλάσσει» Ἀντικ. Σιδ. 37 (10,
2)· «κέραι ταύρου»· Ἐρμ. 3 (6, 255)· — κύνει

= τύμβος Ἀπολλωνιάδ. 20 (7, 180)· ὀδόντες
Αἰλ. Ἰ. Ζ. 4, 34, gyrus, convexus.

Γύρως, ὁ κύρτωμα, κύκλος Πολυδ. 29, 11, 5,
ιδ., λάκκος ὀλόγυρα πρὸς τὸ φυτεύειν δένδρα,
τὸ τῆς συνηθείας λαγούμι Θεοφρ. Αἰλ. Ἰ. Ζ.
9, 32· ἐπὶ δὲ εἶδος πλακούντος μαστοειδοῦς, ᾧ
ἐχρῶντο οἱ Λάκωνες εἰς ἐστιάσεις γυναικῶν.

Γορόσε, ἐπὶρ. εἰς τὸν κύκλον Σχολ. Ἰλ. ρ, 58.

Γυρόω (γυρός)· κυρτῶ, καμπυλῶ· αὐχένα
Ὀππ. ἀλ. 2, 333, καὶ ἄλλ. μτγν. γύρω πε-
ρικυκλῶναι, ἀλ. 4, 159 καὶ Ο'. στρουγγύλου
λάκκον περίεξ τῶν φυτῶν κάμνει, γεωπ. 4, 3,
4· ὅθεν φρυτὰ γυροῦν = εἰς τοιοῦτον λάκκον
φυτεύειν Ἀρακ. 9, rotundo.

Γυρο-αἰδής· κοσινωδής, γλωσσ. pollinarius.

Γυρτεῦς· ἀνακρωτόφωνος Ἡσυχ. = κυρτεὺς
καὶ ἄγκιστρον L. Dind.

Γυρτιάδης, ὁ· Ὑρτιος Ἰλ. ξ, 512.

Γυρτιάς, ἄδος, ἡ· Σπαρτιάτις Πλουτ.

Γύρτιος· πατήρ Ὑρτίου Εὐστ. Ἰλ. ξ, 512.

Γυρτόν· σκυρόν, κυρόν, κυρτόν Ἡσυχ.

Γυρτών, ὠνος, ἡ· πόλ. τῆς Πελασγιώτιδος
Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ἱδρυθεῖσα ὑπὸ Γυρ-
τάνου, ἀδελφοῦ τοῦ Φλεγύου, κατ. Γυρτάνιος,
Στ. Βυζ.

Γυρτώνη, ἡ· θυγ. Φλεγύου Σχολ. Ἀπολ. Ρ.

Γύρωθεν· ἔδε γυρόθεν, circum.

Γύρωμα, τὸ (γυρόω)· τὸ εἰς γύρον ἀποτελε-
σμένον, κύκλος Θεοφρ. Ἰ. Φ. 5, 5, 2.

Γύρωσις, ἡ· τὸ περισκαμμένον, γεωπ. ἔδε
γύρος.

Γυρωτέον, ῥ. ἐπὶθ. δεῖ κάμπτεσθαι, γυροῦ-
σθαι, γεωπ. 5, 24, 2.

Γυστάτη· πόλ. Αἰθιοπίας Πλιν.

Γύστη· πόλ. ΝΔ. τῆς Αἰθιοπίας Ἀντων. Παρ. κλ.

Γόψ, γόπος, ὁ (τὸ υ ἐν ταῖς δισυλλ. πλαγ. πτώσ.
μακρόν ὄντ. πλ. γόπεσι· ἐκ τοῦ γόψ ἢ γόψ
= ἔχων κυρτόν ῥάμμος)· τὸ ἀρπακτικὸν ὄντος,
εἶδος αἰετοῦ, ὁ Αἰγυπῖος Ἰλ. χ. 42, gyrus,
vultur.

Γυψάρα ἢ Γυψάρια· λιμὴν καὶ πόλ. εἰς τὰ
δυτ. τῆς Μαυριτανίας ἢ Μαυρουσίας Κασ.

Γυψάρια, ἡ· πόλ. Πετραίας Ἀραβίας Ητολ.

Γυψ-εμ-πλάστης, ὁ· ὁ ἀλείφων, καπλατί-
ζων μετ' γόφον Ζων. σ. 1651.

Γυψ-εμ-πλάστιχός, 3, ἐπὶθ. τοῦ ἀνωτ.
Θωμ. Μ. σ. 588.

Γυψή(ς), ἡ, Γυψίτης ἢ Γυθίτης νῆσος· νῆσος
εἰς τὰ δυτικά τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου Στ. Βυζ.
κατ. Γυψίτης.

Γύψινος, 3· ὁ ἐκ γόφου Β. Ἄν. 272.

Γυψο-πλάστια, ἡ· τὸ ἐκ γόφου πλάττειν,
γλωσσ. pluteum.

Γύψος, ἡ· 1) κιμωλία γῆ Ἡρ. 7, 69· 2) εἶ-
δος ἀσβεστώδους γῆς μετὰ ὀξείας χαλκάνθου
μεμιγμένης· πόινος τὴν γόφον ἔχων Διοσκ. 5,
9· ἀπὸς γόφου πόινος καὶ φαλαγγίων δῆγματα
πίνονται, 4, 187.

Γυψύω· ἀλείφω τὴν ἐξωθεν μετ' κιμωλίαν γῆν ἢ
γόφον Ἡρ. 3, 24.

Γυψ-ώτης, 2· ὁ ὅμοιος μετ' γόφον Εὐστ.

Γύψωσις, ἡ· μετ' γόφον περιάλειψις, γεωπ.

Γυψωτής, ὁ· ὁ μετ' γόφον ἀλείφων Ἐτ. Μ.
811, 36, dealbator.

Γυψωτός· λευκόχρους Ἡσυχ. albus, Εὔ-
ρησις.

Γύω ἐκ τοῦ γῶ παράγωγον γῶ, ἀφ' οὗ καὶ
γῶρος Ἐτ. Μ. 309, 31.

Γῶ· ἑαυτῷ, ἰδίῳ, καὶ σῷ Ἡσυχ.

Γῶ· γῶρῳ, λαμβάνω, δέχομαι, γεννῶ, φρονῶ Ἐτ. Μ.
Γῶ ἀρ, ὁ· ἄλλ. Ἀλαός τις Ὀλυμπ. Θηδ.

Γῶδάτης· βασιλ. τῶν Λαζῶν Περσ.

Γῶδαρηνή· ἔδε γωγαρηνή.

Γῶδαρης, οὐ· υἱὸς Ὀρουάτου Πέρσης Δουκ.

Γῶδαρις· ὄν. κυρ. Σουδ.

Γῶθίας, ὁ· ἄνδρ. ὄν. ἡ Ἡρωδ.

Γῶδράς, οὐ, ὁ, κλ. Γῶδρῶς· α) Ἀσσυρίος

παραδοθεὶς εἰς τὸν Κύρον Ξεν. 6) Μάγος

Πλάτ. γ) πατήρ Μαρδονίου Ἡρ. δ) στρατη-
γὸς Ἀρταξέρξου Ξεν.

Γῶδρος, κλ. Γῶδρῳ, ὁ· ἄνδρ. ὄν. ἡ Ἀνθ.

Γῶγ, ἄλλ. ἡγεμόν τῆς Μεξέχ καὶ Θουάλλ, ΝΔ.

Γῶγαν, τὰ· κώμη ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς
Περσίδος Ἀρρ.

Γῶγαρηνή, ἡ χώρα τῆς Μ. Ἀρμενίας Σερὰθ.
κατ. Γωγαρηνός Στ. Βυζ.

Γῶγγάμη· ἔδε γαγγάμη.

Γῶγης, ὁ· ἄνδρ. ὄν. Ζων.

Γῶγιδίςκος· ἄνδρ. ὄν. Ζων.

Γῶγώνη· φάρυγξ Ἡσυχ. fauces· γογγρώνη =
ἀπόστημα ἐν τῇ φάρυγγι, γλωσσ. Ἡσυχ. ἔδε

γοῖ καὶ γωγαρινή.

Γῶδας, ὁ· ἄνδρ. ὄν. Ζων. σ. 461.

Γῶλεῖα, γῶλεόν καὶ γῶλεός, γῶλεά (τὸ γῶ-
λεῖα ὡς καὶ γῶλεά μεταπλ. τοῦ ἀρσ. γῶλεῖον·
γῶλεῖα· σπῆλαια καὶ αἱ πρὸς θάλασσαν κατα-
δύσεις Ἡσυχ. ὁ δὲ Νικ. θηρ. 125 ἔχει γῶλεῖα.

Γῶλεός, οὐ, ὁ, πλ. καὶ τὰ γῶλεῖα Νικ. θηρ.
125· γῶλεῖα Δυκόφρ. 376, γῶλεός, χρηστέ-
γετον, ἔδ. κοίτη τῶν ἀγρίων θηρίων Ἀριστοτ.

Ζ. Ἰ. 8, 20.

Γῶν, ἰων. ἀντὶ γοῦν, ὡς καὶ ὦν = ὄν Ἡρ.

Γωνία, ἡ (παρὰ τὸ γόνυ Κούρτ. σανακρ. gānu,
λατ. genu)· ἀγκωνή Ἡρ. 4, 51, ἔδ. ἐν τῇ

γωνίᾳ Πλάτ. Μέν. 84 καὶ πολλὰ ὅτ' ἐν-
κλειδ. ἐπὶ μέτρον γωνίας Πλάτ. Φιλόθ. 51·

= γωνιώδης στῆλος Δ. Σικ. 2, 8· ἀπόκορον
μέρος καὶ σκοτεινὸν Ἀριστ. σφ. 910, Ν. Δ.

πράξ. 20, 26, angulus.

Γωνιάζω· εἰς μορφήν γωνίας ἐπανάγω τι Ἡρ.
ρωδ. ἐπὶ μ. 17.

Γωνιάτις, 3· γωνίας ἔχων· στυλις Δ. Ἀλ.
3, 24· ῥῆμα Πλουτ. ἀποσπ. 2, angularis.

Γωνιάκος· ἔδε γωνιατός.

Γωνιάμα, τό· αἱ τρύπαι, τὰ κελλία τῶν κη-
ριθῶν τοῦ μέλιτος Εὐστ. 309, 89, cella

mellis.

Γωνιασμός, ὁ· τὸ διευθύνειν, προσαρμόζειν
κατὰ τὴν γωνίονα, μετρ. -ἐπὶ- = τεχνικὸν ἵστα-

σμα, μέτρημα τῶν ἐκφράσεων Ἀριστ. βᾶτρ. 950.

Γωνιάται, οἱ· ἔθνος τῶν ἐνδοτέρω τοῦ Μα-
ρεώτου νομοῦ Ητολ.

Γωνιδίον, τό· ὀσκα. τοῦ γωνία Λουκ. νεκρομ.
17· μετρ. = μικρὸς καὶ ἀπόκορος τόπος Μ.

Ἀντων. 3, 40, angululus.

Γωνιοδόμος, ὁ· ὁσος, ὁ (βόρδους)· ὁ ἐν ταῖς
γωνίαις βομβῶν, σκωπτικὸν ὄν. τῶν γραμμα-
τικῶν Ἀθην. 5, 222, umbraticus.

Γωνιοειδής, 2 (εἶδος)· ὁ τὸ σχῆμα γωνίας ἔχων Θεοφρ. *Ι. Φ.* 1, 10, angulosus.
 Γωνιο-ποιέω· εἰς γωνίαν τι κάμπτω Γαλην.
 Γωνιό-πους, ὁδος, ὃ· κυρτὸς τοὺς πόδας Δ.
 Λαερτ. 9, 116, curvipes.
 Γωνιό-φυλλος, 2· ἔχων φύλλα γωνιώδη Θεοφρ. *Ι. Φ.* 1, 10, 5.
 Γωνιόω· γωνιώδης τι ποιῶ, παθ. γωνιόμαι, ὅθεν γεγωνιωμένος = γίνεσθαι ὅπως γωνιώδης Διοσκ. *Διοσκ.* 3, 9.
 Γωνιόπρος, ὃ· Μεσσηνίος τις ἐξ Ἀνδανίας Πaus.
 Γωνιώδης, 2· γωνιοειδής Θουκ. 8, 104 καὶ μτγν. ἐπίρ. γωνιώδης = γωνιοειδής.
 Γωνιόωμα, τό· κύρτωμα, καμπή Εὐστ. 1082, 28, curvatura.
 Γωνιώσις, ἡ· «καμπὴ οὐχ' ὡς κύκλου περιφέρεια, ἀλλ' ὡς τριγώνου κορυφή» Γαλην. 8, 275.
 Γωνοειδής, γωνοποιέω· ἴδε γωνιοειδής, -ποιέω.
 Γώνος, λακων. ἀντὶ γώνος· Ἰσχύ.
 Γώνος, ου, ὃ· γωνία, κυρτότης, καμπυλότης· συνήθ. ἐν τοῖς συνθετοῖς ὡς τρίγωνος κλ.
 Γώνυμος, 2· γωνιώνυμος Ἰσχύ.

Γῶος· μνημεῖον Ἰσχύ. monumentum.
 Γῶπαίνειν· ἴδε γοπαίνειν.
 Γῶπας (αἰτ. πλ. τοῦ γῶψ)· τοὺς κολαιούς· λέγουσιν οἱ Μακεδόνες Ἰσχύ.
 Γωριάω, λακων. γλευάζω, σαρκασμούς ποιεῖ Ἰσχύ.
 Γωροῦται, λακων. σαρκοῖ Ἰσχύ. carnibus replet.
 Γῶρυς· πολ. ἐν Παροπαμίῳ Πτολ.
 Γωρυαῖα, ἡ· χώρα τῶν Γουραίων ἐν Ἰνδία Πτολ.
 Γῶρυς, ὁδος, ἡ· πόλ. Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Κακάσιδος Στράβ.
 Γωρυτόσσα, ἡ· Ἀμαζόνος ὄν. Τζέτζ.
 Γῶρυτος, ὃ· ἀνδρ. ὄν. ἐκ Πάρου Ἐπιγρ.
 Γωρυτός, ὃ· θύλακος, τοξοθήκη Ὁδ. φ. 51 καὶ ἡ γ. Ῥαν. Ἀνθ. Παλ. 8 (6, 34), pharetra, sacculus.
 Γωσγλωάνιον, κροῦστον· εἶδος πλακοῦντος Ἀθην. 14, 647.
 Γωσίθρας, ἡ· ὁρμη. ὃ· Πέρσης, ἀδελφός τοῦ Ἀρταξέρξου Λουκ.
 Γῶυνος· ὄν. κύρ. Ζων.
 Γῶψ· ἴδε γῶπας.

Δ, δ, διλτα, τό· ἄκλ. τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμὸς δ' = 4, δ = 4000.
 Ἐν τοῖς διαφ. διαλέκτοις κεῖται· 1) ὥρ. καὶ αἰολ. ἀντὶ δ, ὁδελὸς ἀντὶ ὁδελός· 2) ὥρ. ἀντὶ γ, π. χ. δα = γα, γη, ἀμέργω καὶ ἀμέρῳ· ἀλ-λα γνόφος ὥρ. = γνόφος· 3) ὥρ. ἀντὶ ἀρχι-κοῦς ζ π. χ. Δεῦς = Ζεὺς· καὶ σδ, ἀντὶ ζ π. χ. μελίσδω = μελίζω, ἀλλ' ἰων. ζ ἀντὶ δ' 4) αἰολ. ἀντὶ θ ἀνδρηρον = ἀνθηρον· ἀλλὰ καὶ θ ἀντὶ δ ἴδε Boisson εἰς Γρηγ. Κορ. σ. 614· 5) ἰων. ἀντὶ τοῦ αττ. σ, δδμή ἀντὶ ὁσμῇ, ἴδμεν (συγκεκ. ἀντὶ οἰδόμεν) ἀντ. ἴσμεν. Ἐναλλάσσεται δὲ καὶ α) μετὰ τοῦ γ γλυκὺς ἀντὶ δλυκὺς (ἐκ τοῦ δεῦκος· πρβλ. dulcis)· 6) μετὰ τοῦ κ, δαίω, ἀντὶ καίω, δνόφος καὶ κνέφος· γ) μετὰ τοῦ λ, δάκρυα καὶ λατ. lacryma, δασὺς καὶ λασίος· δ) μετὰ τοῦ τ, γδοῦπος καὶ κτύπος, δαίμος καὶ timor, δαίδες καὶ taedae· ἐνίοτε παρτίθεται τὸ δ εὐφων. χάριν ἀνθρ. ἀνέρος καὶ ἀνδρός, ἴδ. πρὸς σχηματ. τῶν ἐπιρρημάτων μιγα καὶ μέγα, κρύφα καὶ κρύβδα, σπανιώς. δὲ πρὸ τῶν καταλήξε. μος, μη, μα· ἴδε Λοδ. παραλ. σ. 393. Ἐν ἀρχῇ τινοῦν λέξ. προστίθεται καὶ παραλείπεται τὸ δ, ὡς δαίλη καὶ εἴλη, δη καὶ ἡ, δῶκος καὶ ἰώκος, δαίω καὶ αἰώω Βουτρ. λεξ. 2, σ. 191.
 Δ, ὥρ. = γα, γη, κλ. «φεύ δα» Εὐρ. Φοιν. 1304· ὁπτα λέγει ἡ Λακεδαιμονία παρ' Ἀριστ. Λυσ. 198· «οὐ δαν» = οὐδὲ τὴν γῆν Θεοφρ. 4, 17.

Δα-, προτακτ. ἀχώρ. μῦρ. = διὰ, ζα, ὡς δα-φαινός, δάκτιος.
 Δάαι, οἱ· Σκυθικὴ φυλὴ Πολύδ.
 Δαγκάνω· δάκνω ἀρ. λεξ.
 Δάγμα, τό· δῆγμα Νικ. ἠερ. 119.
 Δαγμός, ὃ· δῆγμα Εὐστ.
 Δαγός, ὁδος, ἡ· κοσκία ἐκ κηροῦ τῶν μάγων Θεοφρ. 2, 110 (ἡ γραφὴ δατὸς τοῦ Ἰσχύ. ἡ-τον ὁρθή)· φαίνεται ὅτι εἶνε Θεσσαλικὴ λέξ. πρβλ. κοροκόσμιον.
 Δαδάκης, ου, ὃ· Πέρσης τις Αἰσχ.
 Δαδίκαι, οἱ· Περσικὴ φυλὴ Ἠρ.
 Δάδινο, 3· ὃ ἐκ δαδίου κατωμένος Γαλην.
 Δάδιξ, ἰγος ἡ ἰκος, ἡ· μέτρον ἐξαχόινικον Πολύδ. 4, 168, καὶ δ. γο. ἀντὶ ἄδοιξ (μέτρον (τετραχόινικον Εὐστ. Μ. Ἐτ.)
 Δαδίων, τό, ὅποι. τοῦ δάξ· δαδί, μικρὰ λαμπάς ἐκ δαδίου Λουκ. Νεκρούμ. 7· συνεκδ. φάτις διὰ πληγὰς Ἰπποκρ. σ. 597, 17.
 Δαδίσ, ἴδος, ἡ· λαμπαδοφορία (ἐορτή) ἡ ἡ φέρουσα δάδα Λουκ. Ἀλεξ. 39.
 Δαδίτης, ου, ὃ καὶ δαδίτης ἴδος, ἡ· ὃ τοῦ δαδίου μτγν.
 Δαδιώδης, 2· δαδιώδης Θεοφρ. *Ι. Φ.* 9, 2.
 Δαδο-κοπέω· κόπτω ἡ σχίζω δάδα· «δαδο-κοπομένη σώζεται ἡ πύκνη» Θεοφρ.
 Δαδομαι, παθ. γίνεσθαι ὅς Θεοφρ.
 Δαδο-υργέω· δαδοκοπέω Θεοφρ. «πέυκη δαδουργουμένη» = πέυκη κοπτομένη ἵνα ἐκρεύσῃ ἡ

ἐλπίτην Θεόφρ. 'Ι. Φ. 4, 19.
 Δαδουργός, 2' δ' κάμνων, κόπτων τὸ δαδὶ Θεόφρ.
 Δαδ-ο-υ-χέω κρατὶ δάδας ἀναμύνας καὶ φέγω
 πρὸς προπορευόμενος Εὐρ. Τρ. 343. ἐντ. δὲ ἐορ-
 τάξω διὰ δάδων - μυστήρια Θεμιστ. Παθ. φω-
 τίζομαι διὰ δάδων Ἀθην. 4, 148.
 Δαδ-ο-υ-χία, ἡ τὸ κρατεῖν δάδας καὶ φωτίζειν
 - καὶ ἱεροφαντία Πλουτ. συμμ. 1, 4, 3.
 Δαδ-ο-υ-χος, 2' α) ὁ κρατὶν δάδας, καὶ φωτί-
 ζων δαδοφόρος. «οἱ Δαδοῦχοι» οἱ ἱερεῖς τῆς
 Ἐλευσινίας Δήμητρος, αἵτινες κατὰ τὰ μυστή-
 ρια ἔφερον δάδας Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 3' μεταφ.
 - τῆς σοφίας Πλουτ. ἡθ. σ. 10' 6) λυγία Παύχ.
 Δαδ-ο-φορέω 1) φέρω (παράγω) δαδί. «οὐχ
 ἄμα δὲ καρποφοροῦσι αἱ πεῦκαι καὶ δαδοφο-
 ροῦσι» Θεόφρ. 'Ι. Φ. 9, 2' 2) φέρω, κρατὶν
 δάδα, δαδοῦχέω Λουκ. Περειγρ. 36.
 Δαδ-ο-φώρας, 2' δαδοῦχος, ὁ φέρων, κρατὶν
 δάδα Πλουτ. ἡθ. σ. 1123.
 Δαδ-ό-ω ἴδε δαδόμεαι.
 Δαδ-ό-ωτης, 2' ὅμοιος μὲ (περιέγων) δαδί Θεόφρ.
 Δαδ-ό-ωσις, ὥς, ἡ εἰς δαδί μεταβολὴ τῆς
 πεύκης Θεόφρ.
 Δαδ-ί-ρα, συνηρ. δαίρα, (δαῖνα), ἡ δαήμων,
 ἔμπειρος Δισχ. ἄποσπ. 260, ἐπιθ. Περσεφόνης
 Λυκαοφρ.
 Δαδ-ί-ρτης, ου, ὁ ἱερὺς τῆς Περσεφόνης Πυ-
 λωδ. 1, 35.
 Δαδ-ί-ην, εὐκτ. καὶ
 Δαδ-ί-ε, εἰσα, ἐν μτχ. καὶ
 Δαδ-ί-ω, ὅποτ. π. ἄορ. ὅτ' τοῦ ΔΑΩ ἀντὶ δαδ' Ὄμ.
 ὅθεν ἀντὶ δέδωκαν, γ' πλ. π. ἄορ. ὅτ' τοῦ ΔΑΩ
 ἡ διδάσκει.
 Δαδ-όν' μέλαν, καίόμενον Ὑούχ. πρὸλ. δαηρόν.
 Δάδ-ομαι, ἄχρ. ἐξ οὗ παράγονται τινες χρόνοι
 τοῦ δαίω = μοιράζω, διανέμω.
 Δαδ-όμεναι, ἐπ. ἀντὶ δαῖναι, ἄπαρ. π. ἄορ. ὅτ'
 τοῦ ΔΑΩ, ἐξ οὗ δαίω.
 Δαδ-οσύνη, ἡ γνῶσις, ἐμπειρία Ἀπολ. 'Ρ.
 4, 1273, πλ. 215, 1260 - πολέμου Ὀμπ.
 Δλ. 2, 327, peritia, scientia.
 Δαδ-οῦν, ον, γεν. ονος, 2' εἰδήμων, ἐπιστή-
 μων, ἔμπειρος - ἀέθλων Ὀδ. 0, 159. «ἐν πάν-
 τας ἔργοισιν» Ἰλ. ψ. 671' - ἐν παλάμῃσι, υ,
 411' καὶ ἐν περὶ Πλάτ. Κρατ. 398 πρὸς ἐξή-
 γησιν τοῦ δαίμων' παρὰ Ξεν. Κυρ. 1, 2, 12,
 ὅπερ θ. δαημονέστατοι καὶ μετ' ἄπαρ. Ἄρρ.
 Ἄν. 7, 28, 5.
 Δαδ-οῦναι ποιητ. π. ἄορ. ὅτ' ἄπαρ. τοῦ ΔΑΩ ἡ δι-
 δάσκω.
 Δαδ-ήρ, ἱρος, ὁ (κλ. δαερ), ὁ ἀνδράδελφος Ἰλ.
 γ, 180' δαερων ὡς δισύλλαβον, ω, 769, levit.
 Δαδ-ήρως, 3' θερμός, λαμπρός, προφανής, ξη-
 ρός, καυματηρός Μ. Ἑτ. σ. 244, 42.
 Δαδ-ής, ου, ὁ συγγραφεὺς τῆς Στραβ.
 Δαδ-ήσκει, π. ὅτ' ἐν. πρόσ. μ. μέλ. ὅριστ. τοῦ
 διδάσκω.
 Δαδ-ήται, π. γ'. ἐν. πρόσ. μίσ. ἀντὶ παθ. ἄορ.
 ὅτ' ὅποτ. τοῦ δαίω (καίω).
 Δαδ-ήτ' ἐμπειρος ἄμφ. γρ. ἀντὶ δαίτης.
 Δαί, (ἐπιτεμ. τοπ. τὸν δῆ) ἱρωτῆμ. μόν.
 σύνθ. μὴν παρὰ κωμ. σπανιώς. δὲ παρὰ
 τραγ. καὶ ἐν γέν. σύνθ. ἐν περὶ καὶ ἐν δια-
 λόγοις, εὐχρ. ἴδ. εἰς τὰς ἱρωτῆσεις τί δαί

πῶς δαί; ἐκπληξιν, θαυμασμὸν καὶ ἀπορία
 τοῦ ἱρωτῆτος δηλοῦν, ἵνατε δὲ καὶ ἀποδοκι-
 μασίαν μετὰ περιφρονησῶς = τί δέ; τί λοιπόν;
 πῶς ἄρα γε; παρ. Ὄμ. Ἰλ. κ. 408. Ὀδ. α,
 225 διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Οὐλοφίου. Ἀχρηστοί
 παρ' Αἰσχύλῳ καὶ Σοφοκλεῖ, συνηθέστ' ἐν τῇ
 κοινῇ γλώσσῃ (διαλόγῳ καὶ κωμῳδίᾳ).
 Δαί, ἐπ. ὅτ. τοῦ δαίε ἀντὶ δαίει Ἰλ. (ω).
 Δαί-γμους, ὁ διαίρεσις, διανομή Μ. Ἑτ.
 Δαί-δ-ά-λειος, ὁ ἐκ τοῦ Δαίδαλου Εὐρ. Εὐ-
 ρυσθ. ἄποσπ. 9, Λουκ. Ἰκαρομ. 2.
 Δαί-δ-ά-λέ-σδμος, 2' ὁ ἔχων (ἀποδίδων) τεχ-
 νικὴν δαμνῆν - μύρον Ἑμπεδ. 309.
 Δαί-δ-ά-λεος, (δαίδαλλος) 3 καὶ 2' τεχνικῶς κατε-
 σκευασμένος, τεχνικός, ποικίλος, πολυποίκιλος -
 τέχνη Ἀνθ. 9, 755 - ζωστήρ Ἰλ. δ. 125 - ἐνεία-
 ζ, 418 - ὠδῶς, 0, 195 - σάκος, τ, 380 - φόρ-
 μις, 0, 187 (πρὸλ. Πινδ. Π. 4, 296) - χηλός
 Ἰλ. π, 222 - ἄρματα, ρ, 448 - οὐατα τρίπο-
 δος, σ, 379 - θρόνος Ὀδ. κ, 315, καὶ α, 131
 ἐνθα δὲν συνδέεται μετ' αὐτοῦ τὸ λίτα, καὶ
 μτγν. π. ἐπὶ ὠφαντικῆς καὶ ποικιλτικῆς - κα-
 λύπτρη Ἰσ. θε. 575 - πῆλαι Εὐρ. Ἑκ. 470
 ἐν γέν. ποικίλος - ἔλαφος Νόν. Δι. 5, 391
 καὶ ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ τεχνίτου - χεῖρ Ἀνθ.
 9, 826, artificiose, variegatus.
 Δαί-δ-α-λευτήρ, ἥρος καὶ δαίδαλευτής, αὐ, ὁ
 τεχνίτης (ς) Σκ. Βυζ.
 Δαί-δ-α-λευτρία, ἡ τεχνίτης, ἡ παρασκευά-
 ζουσα, ἐτοιμάζουσα - χηλοτο Λυκαοφρ. 578.
 Δαί-δ-α-λεύω δαίδαλλω Φιλ.
 Δαί-δ-ά-λλω, μ. αλῶ, (ΔΑΩ) κατασκευάζω
 δουλεύω τεχνικῶς, ποικίλλω, πλουτίζω, στο-
 λίζω παρ. Ὄμ. ἐπὶ ἀσπίδος καὶ κλίνης ποί-
 κιλομένων διὰ χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ ἐλεφαντοῦ
 Ἰλ. σ, 479 Ὀδ. ψ, 200 ἐν γέν. κοσμῶ, στο-
 λίζω «πλοῦτος ἀρεταῖς δαίδαλμένος» Πινδ. Ο.
 2, 58. «πόλιν εὐανορῆσαι», 5, 21. «δαίδα-
 λος ἀοιδῆς, π. 4, 296. «μῦθοι ψεύδεται ποικί-
 λος δαδ.» Ὀ. 1, 29 καὶ μτγν. artificiose facio.
 Δαί-δ-α-λμα, ατος, τό τεχνικὸν ἔργον, τεχ-
 νοῦργημα ποικιλιμὲνον μετὰ πολλὴν τέχνην Ἡε-
 οκρ. 1, 32. Λουκ. Ἑρωτ. 13.
 Δαί-δ-α-λό-γλωσσος, 2' ὁ ἔχων τεχνικὴν γλῶσ-
 σαν, ἡ ὁμιλία, συφιστής, ὁμιλῶς Ξυνοσ.
 Δαί-δ-α-λόεις, εσσα, ἐν δαίδαλεος «βρόττας γρυ-
 σὶν δαδ.» Ἀνθ. 10, 332 - τέχνη Κ. Σμ. 1, 141.
 Δαί-δ-α-λο-εργός, 2' ὁ ἐργαζόμενος τεχνικῶς
 ἔργα μτγν.
 Δαί-δ-α-λον, τό τεχνικὸν ἔργον Ὀδ. τ, 227
 συνηθέστ. πλ. ἐπὶ ἀγαμάτων ἐκ μετάλλου
 Ἰλ. σ, 482. «τεκτόνων δαίδαλα» Πινδ. Π. δ,
 36' καὶ ἐπὶ τῶν ἐνυφασμένων ἐν τοῖς ὑφάσμα-
 σιν εἰκότων Ἰλ. ε, 179.
 Δαί-δ-α-λος, 2' δαίδαλεος - μάχιμα Πινδ. Ν.
 4, 59' - πέπλος Δισχ. Εὐμ. 605' ποικίλος
 Ὀμπ. κυν. 3, 347.
 Δαί-δ-α-λας, ὁ περίφημος ἀγαματοποιός [κ]
 Κνωσοῦ τῆς Κρήτης, σύγχρονος τοῦ Μίνως Ἰλ.
 οἱ μεταγενέστεροι Κρητῆς ἔλεγον Δαί-δ-α-λ-
 ον πλαστὸν ἐκ μαρμάρου ἔργον Πανσ.
 Δαί-δ-α-λο-υργία, ἡ τεχνικὴ ἐργασία μτγν.
 Δαί-δ-α-λό-φωνος, 2' ὁ ἔχων εὐστραφὸν καὶ
 τεχνικὴν φωνήν.

Δαιδαλό-χειρ, πρὸς, ὃς, ἡ ὁ ἔχων ἱκανοποιεῖς χείρας μὲν.

Δαιδαλὸς δαιδαλός· «ἑμνών πτωχὰς» Πίνδ. Ὀ. 1, 105· «νεοσσὸς πειληγὰς» Ὀππ. κιν. 1, 381.

Δαίτω, μέλ. δαίτω, μτγ. παθ. δεδαί-
γμένος, ἀορ. παθ. δαίγεις (δεδαίγμένος Πίνδ. Π. 8, 87· δαίγεις Εὐρ. Πρακτ. 914 ἀμφίβ. ἰδ. Βούτμαν.)· κομματιάζω, κατακόπτω, ξεσχίζω, σπαράττω, φονεύω· «χιτῶνα χαλκῷ» Ἰλ. 6, 416· «κόμην» = τραῦς, ἀποσπῶ, ῥ, 27· «κάρανα δαί-
γας» Αἰσχ. Χο. 396 καὶ μτγν. φονεύω· «ἔπλους τι καὶ ἀνέρας» Ἰλ. λ, 497· «γαλκὺ δεδαίγμε-
νος», κ, 72 καὶ συχνά καὶ ἀνευ τοῦ χαλκῷ· «δεδαίγμενος ἦτορ» = μέ τραυματῆν καρ-
δίαν, ρ, 535· «ἐκ βελόνων δαίγεις» Πίνδ. Π. 6, 33· «τέκνον δαίγω» Αἰσχ. Ἀγ. 205· «ἐξ-
ἰμῶν δαίγεις χειρῶν» Εὐρ. Ἰ. Τ. 873· «πό-
λιν = ἐρημῶνα Αἰσχ. Ἰκ. 680 συνθ. μεταφ. «δαίξω τοὺς θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν» = ἦτο χωρισμέ-
νη ἡ καρδία ἐν τῷ στήθει, ἦτο διηρημένη Ἰλ. ι, 8· «δαίγμενος κατὰ θυμὸν διγυθῶς αἷ-
= ἦτο ἀναποφάσιτος ἡ - ἦ, ζ, 20· «φρεσὶν ἔ-
χων δεδαίγμενος ἦτορ» = ἔχων ξεσχισμένην, βρασιζομένην καρδίαν Ὀδ. ν, 320 (ἡ συλ-
λαβὴ δὲ ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου μακρά, Ἰλ. λ, 494 ἄλλως βραχεῖα).

Δαίτω, π. κατ' ἀποκοπὴν πρὸ φων. δασ. ἀντὶ δαίτ, δοτ. τοῦ δαίς.

Δαίτωμός, ἡ δαιτμός δ' διανομή, μοίρασμα· Ἐπιγρ. Δαίτωμός, δ'· Σπαρτιάτης τις Θουκ. 5, 19.

Δαίτλης, ἑοῦς, ὃς· Μεσσηνίους τις Ὀλυμπιονίκης Δ. Ἀλ. ἀρχ. 1, 71.

Δαίτατμος· ὁ ἐν τῇ μάχῃ φονευθεὶς Ἰλ. φ, 146· καὶ συχνά κατὰ Σχολ. Ἰλ. φ, 301 καὶ ἄλλων διηρ. ἡ λέξ.

Δαίτηρ, ἦρος, ὃς, γόος· ὁ σπαράσσων, ξεσχί-
ζων τὴν καρδίαν Αἰσχ. Ἐπτ. 899.

Δαίτηρ, ὃς· δαίτηρ = φθόνος· Ἀνακρ. 42, 10.

Δαίτης, ὃς· ὁ δυνάμενος σπαράττειν, φονεύ-
σθαι· Ὀρφ. Ἀργ. 919.

Δαίτης, ὁρος, ὃς· δαίτης Αἰσχ. Ἰκ. 779.

Δαίμαχος, ὃς· Ἕλληνας τις Θουκ. 3, 20.

Δαίμνης, οὐς, ὃς· υἱὸς τοῦ Τισσαμενοῦ Πανσ. καὶ ἄλλος τις Διοδ. Σικ.

Δαίμων· κυριότατον ὑπὸ δαίμονος κείμεν ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν τοῦ δαίμονος· «δαίμων δό-
μος κακοῦς» = ἡ οἰκία διὰ τῆς θελήσεως τῶν θεῶν εἶνε ἐν δυστυχίᾳ Αἰσχ. Χο. 566· «δαίμο-
νῶντες ἐν αἵτᾳ», Ἐπτ. 992· ἐν Εὐρ. Φοιν. 895 «δαίμωνι» ἐρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Σχολ.

«σκληρὸν δαίμονι καὶ ἀπανθρώπῳ χρώμενοι» ἐν Ἰλ. «λαμπρότης» ἄχρ δαίμωνων = βρασιζόμε-
νος ὑπὸ ἀλγυδόνων Ἀριστ. Θεο. 1054· κατέχο-
μαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, εἶμαι μανιακὸς Ξεν. Ἄπομν. 1, 1, 9· καὶ παραφρονεῖν Πλούτ. Μάρκ. 23.

Δαίμωνι, ὃς· ὑπὸ τοῦ δαίμονος ἐμπνευσμέ-
νός (ῥ).

Δαίμωνι, δαίμωνι, δαίμωνι μτγν.

Δαίμωνι, παθ. = δαίμωνι· «ἄλλος κατ' ἄλλον δαίμωνι» τυχόν· «δαίμονα τυχῆς λέλαχε», ἔκαστος ἐξαρτάται ἐκ τῆς θελήσεως τῶν θεῶν Στοδ. Ἰκλ. φ. 1, σ. 196· δαίμο-
νά, κατέχομαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος Ν. Δ. πρβλ. Πλούτ. συμπ. 7, 5, 4· ἀποθεοῦμαι Σοφ. ἀποσπ. 180.

Δαίμωνι, ὃς· ὁ ὑπὸ δαίμονος κατεχόμενος παράφρων Πλούτ. Ἰσ. καὶ Ὀδ. 30· ὁ ὑπὸ δαί-
μονος προερχόμενος, πηλομένος· καὶ ἐρινυ-
ώδης Πλούτ. ἦθ. 996 ἀντιθ. θετός.

Δαίμωνι, δ-ληπτός, ὃς· ὁ ὑπὸ δαίμονος κατε-
λημμένος, κατεχόμενος Ἰουστίν. ἀπολ. σ. 28.

Δαίμωνιον, τό, οὐδ. τοῦ δαίμονιος· τὸ δαιμό-
νιον σημεῖον, ἡ ἐνέργεια τοῦ θεοῦ, ἡ ἐν τῇ ἀνθρώπῳ ἐνυπάρχουσα, ἐνοικοῦσα φωνὴ τοῦ θεοῦ, ἥτις παρὰ Πλάτωνι εἶνε ἀποτρεπτική, ἀποτρέπουσα τὸν Σωκράτη ἐν ταῖς ἐνεργεσίαις αὐτοῦ, Θιαίτ. 151, Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 2· ἐν γέν. θεός· «δαίμονια ἑτέρα καὶνὰ νομίζω», ἀπολ. 24· «δαίμονια καὶ θεῖα», κατ' ἀντίθ. «δαί-
μονες καὶ θεοί», ἀπολ. 27. Κατὰ τὸν Πλάτ., συμπ. 202· «πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταξὺ ἐστὶ θεοῦ τε καὶ θνητοῦ»· «οἱ θεοὶ ἐσονται καὶ τὸ δαιμόνιον» Δημ. 19, 239· ἐν γέν. = θεός Ἰσοκ. 1, 13 καὶ ἰδ. μτγν. ἐν τῇ Ν. Δ. ὁ κακὸς δαί-
μων, διάβολος π.χ. «δαίμονια ἐκβάλλει» Ματθ. 10, 8· παρὰ Λουκ. ὁν. 24 = φάντασμα.

Δαίμωνι, δ-πληκτός, ὃς· ὁ ὑπὸ δαίμονος πε-
πληγμένος, ἐκστατικός, δαιμονισμένος μτγν.

Δαίμωνιο-πληξία, ἡ· ἐκστασις, ἐνθουσιασμός προερχόμενος ἐκ τοῦ δαιμονίου· πρβλ. παράφρ. Πτολμ. σ. 238, 19.

Δαίμωνιος 3 καὶ 2 Αἰσχ. Ἐπτ. 873, Λυσ. 6, 32 καὶ μτγν. Ἡρώδ. 1, 9· παρ' Ὀμ. προσφώνησις ἐν κλητικῇ ὡς ἐκφρασις τῆς ἐκ-
πληξίως διὰ τὴν ἐκστατον, ἀνώτερον τῆς ἀν-
θρωπίνης φύσεως, καὶ ἐμφαντον θεῖαν ἐνέργειαν, συνθ. ἐπὶ κακῆς σημασ. τυφλὴ, δυστυχῆς, κα-
κῆμοις, κακότητι Ἰλ. ζ, 326, ι, 40 καὶ ἄλλ. οὕτως προσφωνεῖται ἡ Ἡρα ὑπὸ τοῦ Διός, τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῆς Ἑλένης Ἰλ. α, 561, δ, 31, γ, 399· «δαίμονις εὐίων» Ὀδ. ε, 443· «δαί-
μονις ἀνδρῶν» Ἡρ. 7, 48· ἡ τελευταία ἐκφρα-
σις καὶ παρ' αὐτ. συχνά εἰρων. παράφρων, δαι-
μναστὲ, περίφρων· καὶ ὡς κολακεία. προσφώνη-
σις Ἀριστ. Λυσ. 883· πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 489·
6) ἀπὸ τοῦ Πινδάρου καὶ ἐξῆς σημ. τὸν κατα-
γόμενον, ἐξαρτώμενον, προερχόμενον ἐκ τι-
νος θεοῦ, τὸν εὐτυχῆ ἢ καὶ δυστυχῆ π. χ. -
πούς = εὐτυχῆς ποῦς Πίνδ. Ὀ. 6, 8· - κίων =
θεός, 8, 27 καὶ συχνά καὶ παρὰ τραγ. - ἄχρ
Αἰσχ. Πέρσ. 573· - τέρας Σοφ. Ἄντ. 372· -
ὄρμη Ἡρ. 7, 18· «φέρειν χρὴ τὰ τε δαιμόνια
ἀναγκαίως, τὰ τε ἀπὸ τῶν πολέμων ἀνδρείως»
Θουκ. 2, 64, ἀντιθ. τὰ ἀνθρωπεία Ἰνδ. ἀπομν.
1, 1, 12· - σοφία Πλάτ. Κρατ. 396· - μηχανή,
σοφ. 266· - πράγματα, ἀπολ. 27· - τύχη = δυ-
στυχῆς, Ἰππ. Μ. 304 ἀνάγκη Λυσ. 6, 32· «δαί-
μονις τινὶ καὶ θεῷ εὐεργεσία» Δημ. 2, 1· «δαί-
μονις» = διὰ θεῖας τύχης Πίνδ. Ὀ. 9, 110 ὡς
τὸ «δαίμονιος» ἀντιθ. «ἀνθρωπίνος» Αἰσχίν.
3, 139· «δαίμονις τὰς ἐνέργειαις» = εὐτυχίστατα
Ξεν. Ἰκλ. 7, 4, 3· γ) ἐν γέν. ἐκτακτός· «σο-
φός, δαιμόνιος ἀνὴρ» Πλάτ. συμπ. 203· «δαί-
μόνιος τὴν σοφίαν» = ὑπεράνθρωπος Λουκ. Φι-
λόφ. 32· οὕτως ἰδ. τὸ ἐπὶ, «δαίμονιος» Πλάτ.
Τίμ. 25· - λαμπρότης περὶ τὴν Αἰσχίν. 1, 41,

καὶ τὸ δαιμόνιον Ἀριστ. εἰρ. 585, divinus.
 Δαιμονίς, ἰδός, θηλ. τοῦ δαίμωνος μῆτρ.
 Δαιμονιώδης, 2° ὁμοίος δαίμονι, ὁ ἀποβλέπων τοὺς δαίμονας μῆτρ.
 Δαιμονίως, ἐπὶ 1) ἐκ θεοῦ, διὰ θείας ἐνεργείας, κατὰ τύχην Αἰσχίν. κ. Κτησ. σ. 72· 2) καθ' ὑπερβολήν, παρὰ πολὺ, ἐκτάκτως Ἀριστ. πλ. 675.
 Δαιμονο-βλάβεια, ἡ· θεοβλάβεια, θεία ποιότης, μανία προερχομένη ἐκ θεοῦ Πολύδ. 28, 9, 4.
 Δαιμονο-βλάβης, 2° θεοβλάβης(ς).
 Δαιμό-νολάτρης, οὐ· ὁ λατρεύων τοὺς δαίμονας, εἰδωλολάτρης.
 Δαιμονό-ληπτος, 2° ὑπὸ δαίμονος κατεληγμένος, δαιμονιζόμενος ἑκκλ.
 Δαιμονο-μανία, ἡ· ἔρως (λατρεία) μανιώδης πρὸς τοὺς δαίμονας μῆτρ.
 Δαιμονο-μαχέω· μάχομαι κατὰ τῶν δαιμόνων (θεῶν) Εὐστ.
 Δαιμονο-πρόσωπος, 2° ὁ ἔχων πρόσωπον (μορφὴν) δαίμονος Βυζ.
 Δαιμονο-φιλής, 2° ἀγαπητὸς εἰς τοὺς δαίμονας (θεοὺς) Εὐστ.
 Δαιμονο-φόρητος, 2° θεοφόρητος, ὁ ὑπὸ δαίμονος ἐλαινόμενος Εὐστ.
 Δαιμονιώδης, 2° δαιμονιώδης.
 Δαίμων, ὄνος, ὁ, ἡ· θεός, θεά (κατὰ Πλάτ. Κρατ. 398· καὶ ἄλλ. ἐκ τοῦ δαίμων, ἐμπειρος, ὡς Ἀρχιλ. ἀποσπ. 50 λέγει· «δαίμονες εἰσι μάχης» κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ δαίω = διαμοιράζω, οἰονεῖ ὁ διανεμὼν τὸν τοῦ βίου κληρὸν) πρβλ. Ἰλ. α, 222, γ, 420, τ, 188 καὶ τραγ. Παρ' Ὅμ. συνηθέστατα σημαίνει θεῖαν οὐσίαν, θεὸν ὅν, ὅταν δὲν δύναιται τις νὰ ὀνομάσῃ ὀρισμένον θεὸν καὶ ὅμως ἐκ φαινομένων καὶ γεγονότων συμπεραίνει περὶ δυνάμεως ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐνεργούσης, ἰδ. ἐπὶ κακῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια δὲν ἀποδίδονται εἰς θεόν· «συγερὸς οἱ ἔχρας δαίμων» Ὀδ. ε, 396· «κακὸς δαίμων», κ. 64· ἐντ. πεπρωμένον, δυστυχία· «δαίμονος αἶσα κακή», λ, 61· «πρὸς δαίμονα» = κατὰ τοῦ κειρωμένου Ἰλ. π, 98· «σὺν δαίμονι» = διὰ τῆς θείας βοηθείας ἢ προστασίας, λ, 792, ὡς τὸ «κατὰ δαίμονα» Ἰπποκρ. «δαίμονα δώσω» = τὸν θεῖον Ἰλ. θ, 166· καὶ παρὰ τραγ. «οἷδε δαίμων τις κατέρθειρε στρατὸν» Αἰσχ. Πέρσ. 345· «ἀλάστορ, κακὸς δαίμων», 346· «δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπιπνύν», Ἀγ. 1148· δυστυχία Αἰσχ. Ἐπτ. 794· εὐτυχία, Πέρσ. 811· «ὁμῶς δαίμων» Σοφ. Οἰ. τ. 828· «πλὴν τοῦ δαίμονος» = πλὴν τῆς δυστυχίας, τῆς τυφλότητος, Οἰ. Κ. 76 καὶ ἄλλ. «δαίμονιν κατὰστασις» = κατὰστασις τῆς εὐτυχίας Εὐρ. «κατὰ δαίμονα» = τυχαίως Πρ. 1, 111· «κατὰ τύχην τινὰ καὶ δαίμονα» Δημ. 48, 24· «κατὰ δαίμονα καὶ κατὰ συντυχίαν ἀγαθὴν ἦλθες» Ἀριστ. ὄρν. 544· «ἀεψάσθε τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην» Αἰσχίν. 3, 115· «τύχην καὶ δαίμονα» Πλάτ. πολιτ. 10, 619· «δαίμονος τύχη» Πινδ. Ο. 8, 67· μετὰ τοῦ θεοῦ σημαίνει κατώτερον θεῶν, πρβλ. Πλάτ. νόμ. 5, 739 «τοῖς δὲ μέρειν ἐκάστοις θεῶν ἢ δαίμονα ἢ καὶ τινα ἥρωα ἀποδοτέον» καὶ δ' αὖ οἱ δαίμονες θεῶν παίδες εἰσι νόβοι, -ἀπολ. 27· «θεῶν καὶ τῶν ἐπομένων θεῶν δαιμόνων», νόμ. 8, 848· ἐν

Ν. Δ. καὶ ἑκκλ. σημ. κακὸν δαίμονα, διὰ βολὸν· κατ' Ἡσ. ἔρ. 121 δαίμονες εἰνε ἀνθρώπων καὶ ψυχὰς ἐκ τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος, οἵτινες μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς διαμένοντες καὶ ἴπασαν· ποῦσι τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων, μέντοι ἰσάμενοι μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ θεῶν, παρὰ Πλάτ. Φαῖδ. 107, πνεύματα ἀγαθοποιά, προστατευτικά· κατὰ τὸ τέλος τοῦ δαίμονος ἐπένδεται «ἀγαθὸν δαίμονι», διὸ καὶ «ἡ τὰγαθοῦ δαίμονος φίλη» Ξενοφ. Ἀθην. 15, 693· «δαίμονος ἀγαθοῦ μετάνιπτρον» 11, 486· ψυχὰς τῶν τεθνεώτων Λουκ. καὶ ἐν. πνεῦμα, ψυχὴ, σκιά Αἰσχ. Πέρσ. 620, deus, fortuna.
 Δαίμων, ὄνος, ὁ, ἡ· δαίμων ὅς προηγ.
 Δαίμω, ὁ, ἐν. προσ. παρὰ τοῦ μέσ. δαίνωμαι ἀντὶ ἐδαίνυστο, ἐδαίνωτο Ἰλ. ω, 63.
 Δαίνωμι, καὶ δαίνω, μελ. δαίω, αὐρ. ἔβαισα (δαίω)· κυρ. διανεμῶ, μοιράζω, κάμνω τραπέζι, φιλεῖω ἢ κατὰ Σουῖδ. «εὐωγῶ»· «δαίνω δαίτα γέροντι» = δὸς δειπνῶν εἰς τοὺς γέροντας Ἰλ. ι, 70· τάφον = τράπεζαν κηδείας ἢ (κοιν) μακαρίαν, ψ, 29· γάμον, τ, 291· «γάμον δαίσαντα» Πινδ. Ν. 1, 72· «γάμους ἐδαισαν» Εὐρ. Ἰ. Α. 707· «ἐλαπίνας καλλ. δημ. 85· «δαίσωμεν ὀρενεαίους» Εὐρ. Ἰ. Α. 123 καὶ μῆτρ. καὶ Δ. Σικ. 5, 49· «τινα = φιλοξενῶ, φιλεῖω»· «ἀνόμω τραπέζῃ» Πρ. 1, 162· «ἐξὼν με δαίσεις» Αἰσχ. Εὐρ. 305· τρώγῳ Ἀθην. 12, 530. Μέσ. δαίνωμαι, ὁποτ. δαίνω Ὀδ. θ, 243, εὐκτ. δαίνωτο Ἰλ. ω, 665, δαίνωτο Ὀδ. σ, 248, παρὰ τοῦ δαίνωτο Ἰλ. ω, 63, ἰδαίνωμαι Ἀθην. 2, 63· εὐωγῶμαι Ἰλ. ο, 99 καὶ συχνά Πρ. 1, 211, 2, 160, Πινδ. Ἰ. 5, 36· «δαίτα Ὀδ. γ, 66 καὶ συχνά· ἐκτατόδης Ἰλ. ι, 535· «ἐλαπίνην, ψ, 201· «κρέα Πρ. 3, 18· «γάμον Ἀρχιλ. ἀποσπ. 84· «τράπεζαν δαίνω» το· Θεοκρ. 13, 38· μεταφ. «ἐχιδνὴς ἰός ἐδαίνωτο» Σοφ. Τρ. 782· «δαίσασθαι ἥμερον τέκνων», Ἰλ. 543· ἀπολαύω· «πυρὰ δαίσαντο φῶτας» Πινδ. Ν. 9, 24, epulor, comedo.
 Δαίσωμαι ὅς δαίω 1.
 Δαίσις, ἰων. δῆσις, 3 καὶ 2, Εὐρ. Τρ. 1301, Πρ. μ. 915· 1) ἐχθρὸς ἐχθρικός, πόλεμος, πολεμικός, καταστρεπτικός σύνθηθ. ἐν Ἰλ. αὐτὸ δὲ καὶ ἐν Ὀδ. - πῦρ = τὸ καυστικὸν καὶ φθορὰ ποῦν Αἰσχ. Ἐπτ. 222· «μάχαι Σοφ. Αἰ. 365· «ἐγγλέων φόβημα δαίων», Οἰ. Κ. 507· «δὸς Ἀριστ. βάρ. 897· δαίσις = ἐχθρὸς Πινδ. Ν. 8, 28· 2) δυστυχία, ἀθλιότης καὶ ἐν τριμῇ τρω Αἰσχ. Πέρσ. 274· 3) (ἐκ τοῦ δαίνω) εἰ δῆμων, ἐμπειρος· «δαίσις τεχνίταις» Ἀνθ. Πλαν. 119· «δαίσις καὶ μεγαλοπρεπείας» Πλούτ. ἡθ. σ. 1097, hostilis, miser, peritus.
 Δαίσιον, ὁν· ὁ δυστυχίας, ἀθλιότητος ἢ ἐχθρική σκεπτόμενος, ἀθλιότης - γῶς Αἰσχ. Ἐπτ. 901, δίδρω, ἀντὶ δαίτρω.
 Δαίσιος, ὁ· ἀγκυλοποιοῦς τις Παισ.
 Δαίσις, ἡ· Δαίσις.
 Δαίσιον (πρβλ. δέω), ἀπαρ. ἀορ. δῆραι· δέρωμι, μαστιγῶν Ἀριστ. νεφ. 442, δ. γρ. δαίρω.
 Δαίσις, ἰδός, συννηρ. δῆσις, ἡ· 1) δῆσις, λαμπρὴ φλόξ Ὀδ. η, 101 καὶ συχνά ἐν πλ. Ἡσ. ἀπ. 275· 2) ἐν δαί = ἐν τῇ μάχῃ, ἐν τῷ ἀγῶνι Ἰλ. ν, 286, αἰτ. - δαίω καλλ. ἀποσπ. 243.

Δαίς, δαίτης (δαίνυμι), ἡ α) εὐωχία, συμπόσιον, κυρ. μερίδιον κρέατος, συχνά παρ' Ὁμ. συνήθως· «δαίς ἐστίν» ἐν ἡ πάντες οἱ σύνδαιπνοι ἔχουσιν ἴσον μέρος· «πείρα = πλουσία εὐωχία ἢ. τ. 180· «θάλας, ἡ, 475 καὶ ἡ εὐωχία τοῦ θάματος, ω, 69· καὶ ἐπὶ τροφῆς τῶν ἀγρίων ζῴων, ω, 43· ἐπὶ δαίτα, πρὸς δαίτα Πλάτ. συμπ. 174, Ξεν. Κυρ. 4, 2, 18· 6) τροφή, φαγητόν Ὁδ. φ, 279· «φοινία Εὐρ. Ἴων 505· «δαίτης = φαγητὰ Ὁδ. π, 220· «προκειμένη ἥρ. 1, 211, οὐριυα, epulae.

Δαίσιμος, 2· ἐξωδιμος, φαγώσιμος ἀρ. λεξ. Δαίσιος, δ' 1) μακεδονικός μὴν μεταξὺ Μαζού καὶ Πουνίου Πλούτ. 2) κύρ. ὄν. Ἀθην. 10, 424, ἐνθα ἡ γενική δαίσίου θυνάτων νά ἦνε ἐκ τοῦ Δαίσιας.

Δαίσιται, οἱ· φυλὴ Παννονίας Στραβ.

Δαί-σφαλτος, πάλη ἡ ἐν πολέμῳ σφαλλομένη, ἤγουν ἡ ἐτερορρεπὴς μάχη Λυκοφρ. 170.

Δαίταλ-άσμαι· δειπνῶ, τρώγω· «ὠμόσιτα Λυκοφρ. 652.

Δαίταλεύς, ὡς, δ'· θιασώτης, συμπότης, δαιτυμὸν Διοχ. Πρ. 1024 ἐπὶ τοῦ αἵτου, ὅστις κατατρύγει τὸ ἥπαρ τοῦ Προμηθεὺς· πρβλ. Ἀθην. 6, 270, κοπνίνα, epulo.

Δαίταλευτής, οὐ, δ'· δαιταλεύς, δαιτυμὸν, μάγειρος Βυζ.

Δαίταλεύς· μάγειρος Βυζ. coquo.

Δαίταλο-υργέω παρασκευάζω τὸ δειπνόν, μάγειρεύω Λυκοφρ. 199.

Δαίταλο-υργία, ἡ· τὸ ἔργον τοῦ δαιταλέως, μαγειρική τέχνη Λυκοφρ. 199.

Δαίταλὸν· ἐστιαίμαι, εὐωχοῦμαι, τρώγω Λυκοφρ. 654, epulor.

Δαίτη, ἡ· δαίς, δειπνόν, τράπεζα, συμπόσιον ἢ. κ, 217 καὶ συχνά μετν. καὶ ἐπὶ τῆς τροφῆς τῶν ζῴων Νικ. ἀλ. 379.

Δαίτηθεν, ἐπὶρ. ἀπὸ τοῦ δειπνου, συμπόσιου Ὁδ. κ, 216, Θεόκριτ. 17, 28.

Δαίτηριον, τό· «μεριστήριον ἀπὸ τοῦ δαΐσαι τὸ μερίσιον Ζων. σ. 70· «τόπος ἐν Ἰλιάδι σταδίου ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ καθήμενον Ἡρακλεῖα μετὰ τὸν πρὸς Ἀλγίαν πόλεμον τὰ λάφυρα τοῖς συμμάχοις δαΐσαι· Μ. Ἐτ. σ. 251, 52.

Δαίτης, ου, δ'· ἥως τις Τρώς Ἀθην.

Δαίτης, ἴδος, ἡ (κυριολ.)· θέμα θαδιδὼν ἀναμμένων, λαμπάς, καὶ (ἐκ τῆς ὁμοιότητος) κεφαλὴ σκόρδου Γαλην. πρβλ. δετή.

Δαίτρεϊα, ἡ· τόπι ἐν ᾧ κόπτεται τὸ κρέας, μαγειρεία, μαγειρική τέχνη Ἡρωδ. ἔπιμ. σ. 19, 6.

Δαίτρευμα, ατος, τό· μαγείρευμα Εὐστ.

Δαίτρευσαι, ὡς, ἡ· μαγείρευμα Βυζ.

Δαίτρευσας, ἐπὶρ. μεριστὰς Ζων.

Δαίτρεῦν· μερίζω ὡς δαιτρός ἢ. λ, 704, διανέμω, μερίζω εἰς τεμάχια Ὁδ. ε, 433· καὶ μετν. π. ἐκ τῶν κατασκευάζοντων ἀγρίων θηρίων καὶ μέσ. Ὁππ. ἀλ. 1, 545· σφάζω Ν. Διον. 13, 118.

Δαίτρων, τό· τὸ μεμερισμένον (ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τὰ κρέα μερίζοντος δαιτροῦ), μερίδιον· «πίνειν ἢ τὸ ὠρισμένον μέτρον πίνειν, ἀντιθ. τῷ πλεόνος ἢ. δ, 262.

Δαίτρο-πόνος, 2· αἰτοπόνος, αἰτοποιός, δαιτρός, μάγειρος Ἡσυχ.

Δαίτρος, δ'· τραπέζοκός, μάγειρος (κυριολ.) «ὁ διανέμων τὰ κρέα», «ὁ ἴσον ἐκάστῳ μοῖραν δαιόμενος»· «ὁ τὰ κρέα μερίζων τοῖς δαινομένοις» Εὐστ. Ὁδ. α, 141 καὶ συχνά Πλούτ. συμπ. σ. 644, Ἀθην. 1, 12.

Δαίτροσύνη, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ δαιτροῦ, τὸ μοῖρασμα τοῦ κρέατος ἐπὶ τῆς τραπέζης Ὁδ. π. 253.

Δαίτυμονεύς, ὡς, δ'· δαιτυμὸν, ὁ ξενιζόμενος, προσκεκλημένος εἰς δειπνόν, σύνδαιπνος Νον. Δ. 2, 666.

Δαίτυμὸν, ὄνος, δ'· 1) ὁ ἀπλῶς δαινόμενος, ὁ εἰς τράπεζαν προσκεκλημένος σύνδαιπνος, ὁ μοιτράπεζος, ὁ ξενιζόμενος· «ἄνδρες δαιτυμόνες» Ὁδ. γ, 12, ἥρ. 1. 73· «τὸν ξένον Εὐρ. Ἡκλ. 605· 2) ἐστιάτωρ, ὁ τὴν δαίτα ἐτοιμάζων Ὁδ. δ, 620, ἐνθα ὁρθότ. = μοιτράπεζος, epulo.

Δαί-ύς, ὡς, ἡ· δαίς, δειπνόν, συμπόσιον ἢ. κ, 406.

Δαί-τωρ, ὄρος, δ'· ὄν. ἄνδρ. ἢ. θ, 275.

Δαί-φρων, ου, γεν. ὄνος (δαίς ἡ δαῖνα, φρήν), 2· «ὁς δαδαί φρεσί», «ὁ δεδαήμενος φρονεῖν», «ὁ ἀπὸ μαθησέως φρόνιμος», ἐμπειρος Ὁδ. α, 48· ἐν ἢ. ἐπὶ τῶν πολεμιστῶν, ὁ περὶ τὸν πόλεμον συνετός, πολεμικός, πολεμικὰ φρονῶν (ἐκ τοῦ δαίς) μόνον ἐν ἢ. ω, 235 σημαίνει φρόνιμος, συνετός, ἦν σημασίαν ἔχει πάντοτε ἐν Ὀδυσσεύϊ καὶ παρὰ Πινδ. Π. 9, 87 περὶ Ἀλκμήνης, καὶ περὶ Περσεφόνης Ὁμ. Ὀν. Δμρ. 360, περὶ τῆς Πενθεσίλειας Κ. Σμ. 1, 47, καὶ περὶ τῆς μητρὸς τοῦ Ὀδυσσεὺς Ὁδ. σ, 356· ἀλλὰ Κ. Σμ. 1, 218 = «σοφὸς ἀλλὰ» Ὁμ.

Δαίω· διαιρεῖται εἰς δύο, κυρ. σημ. ἀνάπτω, καίω καὶ διαιρῶ, μοιράζω, αἵτινες κατὰ Πασσόδιον κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἡνωμένοι ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ καταστρέφειν, ἀφανίζειν· ὁρ. ὅτ. καὶ Ἐρμῶν ἀρχικὴ σημασία θεωρεῖται ἡ τοῦ διαιρῶν, κατεστρέφειν· ἐκ ταύτης παράγονται ἡ λέξις δαίς δαιτὺς = εὐωχία, δειπνόν, οὐ μετέχουσι πάντες οἱ σύνδαιτυμόνες, τὸ θέμα δαίνυμι δαίνυμαι πρβλ. Ἀνθ. 1, σ. 12, ἡ λέξις δαίς = ἡ μάχη (εἴτε ἐκ τοῦ διαιρεῖσθαι, χωρίζεσθαι, εἴτε ἐκ τοῦ ἀποκτείνεσθαι φονεύειν πρβλ. δαΐω, interficio), καὶ τέλος ἡ λέξις δαίς, ἥτις σημ. λογισμένον τεμάχιον εὐλου, σχίζαν, ἐπομένως ὁρ. ἐντ. δαίω = φωτίζω, ἀνάπτω καὶ παθ. καίωμα.

1) Δαίω (=χωρίζω), μόν. μέσ. καὶ παθ. δαίω·μαι· α) μέσ. χωρίζω, διαιρῶ, μοιράζω· «πᾶν δαίωμενος κρέα μνηστήρων» = μεταξὺ τῶν μνηστήρων Ὁδ. ρ. 331, μ. δάσσαι, ἀδρ. ἐκασμην, ἐπ. δάσσαι· «ἀνδρα πάντα δάσσαι» = πάντα διαιρέσαι εἰς δύο μέρη ἢ. σ, 511· «μοῖρας, κτήματα κτλ. «τιμὰν δάσσαι» Πινδ. Π. 4, 148 καὶ Ξεν. Κυρ. 3, 2, 43· «κἂν δάσωνται» ἀναφέρεται πρὸς τὸ πρῆγοῦμενον «νεῖμαι»· ἔτι δὲ κομματίζω, κατατρώγω· «εὐώσιν κυσὶν ὠμὰ δάσσαι» ἢ. ψ, 21· καὶ ἀντὶ τοῦ δαίωμαι = δαίνυμαι, τρώγω Ἀθην. 4, 136· πρβλ. δαίωμαι· 6) παθ. «δαίεται ἥτορ» = κόπτεται, σχίζεται ἡ καρδιά Ὁδ. α, 48, 3, 661, παρκ. δέδασμαι ἢ. α, 125· δαδαίεται = εἶνε διηρημένος Ὁδ. α, 23· «ἡ ἱερτικὴ κατὰ τάξιν σφί δέδασται» ἥρ. 2, 84, divido, partior.

2) Δαίω = καίω, ἔνερ. μόν. ἐν. καὶ παρ. = ἀνάπτω - πῦρ 'Ιλ. ι, 211' - φλόγα, σ. 206
 Αἰσχ. 'Αγ. 496' - πῦρ καὶ φῶς, Χο. 864' μεταφ. «δαίε δ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸν πόθον»
 'Απολ. 'Ρ. 4, 114, 7' ἐν περὶ μόν. Δημ. ἐν τῷ ψηφισματι τῶν Βυζαντινῶν, 18, 90 «γῶ-
 ραν δαίαντος καὶ δεινροκοπέοντος» συνηθέστ.
 ταθ. δαίωμα = καίωμα, ἐκπέμψω φλόγας, λάμ-
 πω' «δαίεται ὅσπερ» = λάμπουσιν οἱ ὀφθαλμοί
 'Οδ. ζ, 132' «δαίεται φλόξ» Σοφ. Τρ. 762'
 «λόγονις ἅμα δαίμενοι» Θεοκρ. 24, 51'
 «ὁπότε» ἂν Τροίη πυρὶ δάηται» 'Ιλ. υ, 316'
 μεταφ. ἰδ. ἐν παρκ. δέδωκα καὶ ὑπερ. ἐδεόχην
 «Ὅσσα δεόχην» 'Ιλ. 6, 93' «πόλεμος» ἦναφεν
 ὁ πόλεμος κτλ. ι, 253' «οἰμωγὴ δὲ δέδεχε» = δι-
 εδόθη, ἐπεξετάθη ὡς πῦρ ἡ οἰμωγὴ 'Οδ. υ, 353.
 'Ο Σιμωνίδης παρὰ Μ. 'Ετ. εἶπε καὶ δεδαυμέ-
 νος, ὅπερ ἐκ διορθώσεως κέεται καὶ παρὰ
 Καλλ. 'Επ. 53, comiburo, incendio.
 Δαίω, (δαίος), ἐπὶ. φουερά, δραστηκῶς, ἐνε-
 γῶς, φιλοπόνως Πλούτ. ζθ. σ. 1097, strenue.
 Δαίω, τό' εἶδος κασσίας 'Απκ. Καρχ. 41, δ.
 γρ. δάοκα.
 Δάε, ἀντὶ ἔδακε γ'. ἐν. ἀορ. ε'. τοῦ δάκνω.
 Δάε-θυμός, 2' ὁ δάκνων (πληγῶνων, πι-
 κραινῶν) τὴν καρδίαν - ἄτη Σοφ. Φιλ. 699'
 «δακίθυμα λέγειν» 'Ανακρ. 35, 9.
 Δάκτιν ἀπαρ. ἀορ. ε'. τοῦ δάκνω.
 Δάκτιν, τό' δηκτικὸν καὶ φαρμακερὸν ἔρπε-
 τόν, ζῖον 'Ισο δάκος «ἐρπετὰ τε καὶ δακτετὰ»
 'Αριστ. ὄρν. 1069, ἔσφ. τοιςμ. δάκετον 'Ιάκ.
 'Ανθ. Πηλ. σ. 451.
 Δακνάζω δάκνω, ἀπαξ μόν. ἐν τῇ σημ. τοῦ
 κεντῶν, πικραίνειν Αἰσχ. Πέρσ. 571' ὁ Μαινέκ
 ἀντικατέστησε τὸ ἔνερ. ἐν ἀποσι. κωμ. παρὰ
 Πλούτ. Περικλ. 7 ἀντὶ τοῦ δάκνει.
 Δακνηρός, 3' δηκτικός, ἐγγικτικός, πειρακτι-
 κός, πικρὸς Στοβ. ἔκκλ. ι, σ. 964.
 Δακνός, ἄδος, ἡ καὶ
 Δακνίς, ἴδος, ἡ' εἶδος πτηνοῦ 'Πασχ.
 Δακνότης, ἡτος, ἡ' ιδιότης τοῦ δηκτικοῦ ἔκκλ.
 Δάκνω, μ. δηξομαι, ἀορ. ἔδακον, παρκ. δέδη-
 χα Βάτρ. 77, 1, δέδακε 'Ανθ. 12, 15, δέδηγ-
 μαι δαγκάω παρ' Ὁμ. μόν. ἐν 'Ιλ. ἐν ἀορ.
 ἐπὶ κυνῶν σ, 585' κεντῶ, ἐπὶ μυῶν, ρ, 572'
 καὶ μεταφ. «μῦθος δάκε φρένας» = ἔκαψεν ὁ λό-
 γος τὴν καρδίαν, ε, 493' καὶ τραγ. καὶ περ.
 -στόμιον = δαγκάω τὸν χαλινὸν Αἰσχ. Πρ.
 1008' καὶ ἐπὶ καπνοῦ, τσοῦζας, ἐρεθίζω = ἔδακε
 τὰ βλέφαρα 'Αριστ. πλ. 822' καὶ μεταφ. «ἀλ-
 γος δάκνει» Σοφ. Φιλ. 1342' - ὄνειδος, Τρ.
 253' - ἐπὶ ἐρωτικῇ Εὐρ. 'Ιππ. 696' ἐρεθίζω Πλάτ.
 πολ. 5, 474' «πληγὴς καὶ δηχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν
 φιλοσοφίᾳ λόγων», εὐμπ. 218' «δάκνω ἐμαυ-
 τόν» 'Αριστ. βάτρ. 43' «δάκνει τὴν καρδίαν»,
 σμ. 374' «οὐ δάκνει σε τοῦτο» = δὲν σε πειράζει,
 δὲν σε λυπεῖ, σφ. 253' ἐν παθ. ἐρεθίζομαι, πι-
 κραινομαι, ἐπὶ λύπης καὶ βαρυθυμίας' «δέ-
 δηγμαι τὴν καρδίαν», Δχ. ι' «δάκνεσθαι ὑπὸ
 τῆς ἀπαίνης», νεφ. 12' - ἐπὶ τινι Σεν. Κυρ.
 4, 3, 3' «ἀκούσας ταῦτα ἐδήχθη», Κυρ. ι, 4,
 13' ἐπὶ οἴνου κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «ἱλαροῦς
 ποιεῖν», 'Αδ. 2, 36' «ὁ λιμός τοῦτον δάκνω»,
 'Αδ. 12, 552, mordere.

Δακνός, 2' δηκτικός, ἐρεθιστικός Γαλγν.
 Δάκος, εὐός, τό' 1) «Θηρίον ἰσθδὸν ἐρπετόν»
 Σουδ. Νικ. οὕτω καλεῖται ὁ Αἰσχ. ('Αγ. 798)
 τὸν δοῦρετον ἱππον, δι' οὗ ἐκυριεύθη ἡ Τροίη
 2) δῆγμα, δάγκισμα - κακαγορίαν Πίνδ. Π.
 2, 53' - ὁρῶν Εὐρ. 'Ιππ. 646.
 Δάκρυ, υος, π. τό' δάκρυον 'Οδ. ξ, 129, ἐν.
 ὄν. καὶ Σοφ. Τρ. 1189, ἐν. αἰτ. 'Οδ. δ, 114
 καὶ συγὰ δοτ. πλ. δάκρυσι 'Ιλ. ι, 566, καὶ
 γεν. δάκρεος, πλ. δάκρη Πίνδ. ἀποστ. 87.
 Δάκρυ-γέλως, ὡτος, δ, ἡ' ὁ κλαίων καὶ γελῶν.
 Δακρυδίων, τό, ὅπακ. τοῦ δάκρυατρ. lacrymala.
 Δακρυήρος, 3' δακρυόεις ἔκκλ. lacrimosus.
 Δάκρυμα, ατος, τό' τὸ δακρύνειν, δάκρυα,
 κλαύσμον Αἰσχ. Πέρσ. 134, ἀντικείμενον δα-
 κρύων Πρ. 7, 169.
 Δακρυντός, 3' δακρυτός 'Ιωσ. ἀρχ. 4, 8, 48.
 Δακρυο-γόνος, 2' ὁ γεννῶν (προξενῶν) δά-
 κρυα - 'Αρης Αἰσχ. ἔκ. 681.
 Δακρυόεις, εσσα, ἐν' πλήρῃ δακρύων α) πα-
 λὺ κλαίων 'Ιλ. φ, 506 καὶ συγὰ - γόνος 'Οδ.
 ω, 322' 6) ἄξιος δακρύων ἢ πρόξενος πολλῶν
 δακρύων - πόλεμος, μάχη 'Ιλ. ε, 737' - ἄλ-
 γεα 'Πσ. θ. 227' «πέσχη 'Ιλίῳ δ.» Εὐρ. 'Ελ.
 234' - κόνης, δόμος 'Ανθ. 'Απκ. 9, 35-260,
 lacrymabundus, lacrymosus.
 Δάκρυον, τό' 1) δάκρυ ἀπὸ 'Ομ. συγὰτ. «δά-
 κρυα χέειν, λείδειν, βάλλειν» 'Ομ. «μετὰ πολ-
 λῶν δακρύων» Πλάτ. ἀπολ. 34' 2) ἀντικείμε-
 νον δακρύου 'Ανθ. 7, 527' 3) πᾶν τὸ ἀναδύ-
 ζον, στάζον ὡς σταγόν' «μελεῖται φέρουσαι
 τῶν τε ἄλλων ἀνθρώπων καὶ ἀπὸ τῶν δένδρων α
 δάκρυα» = τὸ ὑγρὸν, ἡ κύλλα, ἡ ῥητίνη τῶν
 δένδρων 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 9, 40' παρατίθ. πρὸς
 τὸ ὁπὲρ Διοσκ.-ἀμπέλου 'Ανθ. 11, 298.
 Δακρυο-πετής, ἔος, 2' ὁ κάμνιον γὰ π-
 πτωσι (στάζωσι) δάκρυα, ὁ διεγείρων εἰς δά-
 κρυα Αἰσχ. ἔκ. 112.
 Δακρυο-ποιός, 2' ὁ προξενῶν (κινῶν εἰς) δά-
 κρυα μτγν.
 Δακρυό-τιμος, 2' ὁ μὲ δάκρυα τιμῶμενος
 'Ορφ. ὕμν. 55, 6.
 Δακρυοφῖν δακρύνω, π. γεν. πλ. τοῦ δάκρυον.
 Δακρυ-πλώω πλέω (εἰμαι βουτημένος) εἰς
 τὰ δάκρυα, ἐπὶ μεθύσσει, τοῦ ὁποῦ δακρύου-
 σιν οἱ ὀφθαλμοί 'Οδ. 2, 122.
 Δακρυ-ρροεῖω 1) χύνω δάκρυα, κλαίω, πνίγ-
 μαι εἰς τὰ δάκρυα Σοφ. Τρ. 325' - τινὰ = κλαίω
 τινὰ Φίλων. 2) ἐπὶ φυτῶν, χύνω ὑγρὸν θεόφρ.
 Δακρυ-ρροός, 2' ὁ χύνων (βουτημένος εἰς τὰ)
 δάκρυα, ὁ κλαίων Εὐρ. ἔκ. 172.
 Δακρυσί-στακτός, 2' ὁ σταζών δάκρυα
 Αἰσχ. Πρ. 399.
 Δάκρυ-σταγής, 2' δακρυστάκτος μτγν
 Δακρυστέας, 3' ὃν πρέπει τις νὰ κλαίῃ μτγν.
 Δακρυτός, 3' ἀξιοδάκρυτος Αἰσχ. Χο. 236.
 Δακρυ-χάρης, 2' ὁ χάριων (εὐχαριστούμενος)
 εἰς τὰ δάκρυα - Πλούτων 'Ανθ. 'Απκ. 98' - χνί-
 ματα, 5, 166.
 Δάκρυ-χέειν, ὄνος, 2' χύνων δάκρυα μτγν.
 Δάκρυ-χέων, ουσ. ὄν' ὁ χύνων δάκρυα, ὁ
 κλαίων 'Ιλ. ω, 714 καὶ συγὰ Αἰσχ. 'Επτ.
 917, καὶ μτγν. οἵτινες ἔχουσι καὶ δάκρυα
 χεῖν καὶ δακρυχέεα Νόν. πρὸλ. 'Ανθ. 12, 74.

Δακρύω, μ. ύσω, παρά Τρωφιδ. 391 δακρύσω-
μαι 1) κλαίω, χύνω δάκρυα, καὶ ἐπὶ γὰρ ὅς· Ὁρ.
καὶ μτγν. ἐπὶ τινὶ Ἰσοκ. 4, 168, δεδάκρυμαί-
μαι εἰς τὰ δάκρυα, κλαυμένος Ἰλ. π, 7, Πλάτ.
[Αλ. 364] καὶ «δακρύνει βλέφαρα» = βρέχειν μὲ
δάκρυα Εὐρ. Ἠλ. 948· γόους = ὀργεῖν μετὰ
δακρύων Σοφ. ΑΥ. 576· 2) μεταδ. κλαίω· -
τινὶ Σοφ. Οἶ. τ. 1486 καὶ συχνὰ τραγ. - τὴν
τὴν Δημ. 18, 287· καὶ παθ. Αἰσχ. Ἐπιτ.
814· καὶ «δακρύνοντα συμφορὰς τινος» = διὰ
τινα συμφορὰν (τὸ ὁ μόνον παρὰ μτγν. π. εἰνε
ἐνίοτε βραχύν), lacrymor.
Δακρυόδης, 2· ὁμοίως δάκρυσι Θεοφρ. πλήρης
δακρύων, ἀξιοδάκρυτος Λουκ. - ἔλκος = ἐξ οὗ
ἐκρεῖ ὡς δάκρυον τὸ πύον Ἰπποκρ. σ. 767.
Δακτυλεύς, ἔως, ὁ· εἶδος κιστρώως, θαλάσ-
σιος ἰχθύος ἔχων μόλις δύο δακτύλων πλάτος
Ἀθην. 7, 307.
Δακτυλίσκος, ἡ· 1) τὸ γνωστὸν σκέπασμα τῶν
δακτύλων κατὰ τὸ ῥάψιμον Ξεν. Κυρ. 8, 8, 9·
2) εἶδος βασανιστικοῦ ὀργάνου, νολαστήριον
τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας· «δακτυλίσκος»
καὶ ποδοστροφὴν καὶ πιεστήριον καὶ ῥινολα-
βίδα καὶ ὠτάγραν καὶ χειλοστροφίον· Συνασ.
ἱπιστ. 58· 3) ἡ σφειδύνη τοῦ δακτυλιδίου γλωσσ.
Δακτυλίσκος, 3· ὁ ἔχων μήκος ἢ πλάτος ἢ
πᾶχος ἑνὸς δακτύλου Ἰπποκρ. (κατὰ τὰ πα-
λαιστιαίως).
Δακτυλίδιον, τό, ὕποκ. τοῦ δάκτυλος ἢ
δακτύλου· δακτυλίδι ἢ δακτυλιδάκι Ἀριστ.
Λυσ. 417, Λουκ. annellus, digitulus.
Δακτυλίζω· δακτυλοδεικτέω Ἰσχυρ. παρ
Εὐστ. σχηματίζω δακτύλον (πύδα).
Δακτυλικός, 3· α) ὠρισμένος διὰ τοὺς δακτύ-
λους· - ψῆφος = ὁ λίθος τοῦ δακτυλίου Ἀνθ.
11, 290· ὄργανον = παίζόμενον διὰ τῶν δακτύ-
λων Πολυδ. 4, 66· - αὐλοὶ Ἀθην. 4, 176·
2) ὁ ἐκ δακτύλων (ποδῶν) συγκείμενος· - ῥυθ-
μοὶ γραμ.
Δακτυλικός, ἐπὶρ. κατὰ τὸ δακτυλικὸν μέτρον.
Δακτυλιο-γλύφια, ἡ· τέχνη τοῦ γλύφειν
δακτυλίου ἢ σφραγιδος Πλάτ. Ἀλκ. 1, 128.
Δακτυλιο-γλύφος, ὁ· ὁ γλύφον (σκαλίζων)
τάς πέτρας τῶν δακτύλων Δ. Ααερ. 1, 57.
Δακτυλιο-θήκη, ἡ· ὅλην σφραγιδοθήκην ἢ
σκαλισμένον λίθον μτγν.
Δακτύλιον, τό· εἶδος φυτοῦ Διοσκ. scammonia
Δακτύλιος, ὁ· 1) δακτυλίδι, σφραγίς Ἡρ. 2,
38, Πλάτ. Θεαίτ. 191 καὶ συχνὰ· φαρμακί-
της· «ὅν οἱ φαρμακοποῖαι εἰσθῆαι πιπράσκειν
ἀντὶ φαρμάκου» Ἰσχυρ. Ἐν γέν. πᾶν τὸ ἔχον
σχῆμα δακτυλίου ἢ κύκλου, τροχίσκος, κυκλί-
σκος· «πρῶτοι δακτύλιοι» = «οἱ τετροχημένοι λί-
θοι, ἐξ ὧν τὰ ἀπόγεια σχοινία ἐξάπτεται καὶ
τῆς ὕρας τὸ ἐπίσκαπτον» Ἰσχυρ. «τοῦ περὶ
δακτύλου τὸ ἄκρον δακτύλιος» Ἰσχυρ. 2) σφραγὴν,
κωλοτροπιδάκου, πρὸλ. Πολυδ. 2, 110, annulus.
Δακτυλο-οργός, ὁ· ὁ κατασκευάζων δακτύ-
λια Πολυδ. 7, 179.
Δακτυλίσκος, ἰδοί, ἡ· ὁ θηλ. τοῦ δακτυλίσκου, ἐν
τῷ πλ. εἶδος σταφυλῆς Πλίν. Ἰσ. Φ. 14, 3,
4· κατὰ Σκ. Βυζ. τὸ λεγόμενον κοινῶς ἀετονόχη.
Δακτυλίτης, ου, ὁ· ὁμοίως ἢ ἴσως μὲ δάκτυ-
λον Σκ. Βυζ. (·) ὅθεν τὸ

Δακτυλίτης, ἰδοί, ἡ· εἶδος φυτοῦ Διοσκ. 3,
Aristolochia.
Δακτυλιώτης, ου, ὁ· ὁ τέταρτος δάκτυλος
πλησίον τοῦ μικροῦ, ὁ φέρων συνήθως τὸ δακτυ-
λίδι Ἀρ. λιβ.
Δακτυλο-δεικτεῖ, ἐπὶρ. δεικνύων διὰ τοῦ
δακτύλου Ἡρωδ. ἐπιμ. σ. 257.
Δακτυλο-δεικτέω· δεικνύω διὰ τοῦ δα-
κτύλου· - τινὰ μτγν. συνήθ. εἰς περιφρόνησιν ἢ
καὶ θυμωσμον· καὶ παθ. - καὶ εὐφημισθῆαι Διον.
Ἰλ. ῥητ. 4, σ. 273, 12· ἐπὶ τινὶ Δημ. 25, 67.
Δακτυλο-δείκτης, ου, ὁ· ὁ δεικνύων διὰ τοῦ
δακτύλου Πολυδ. 2, 155.
Δακτυλό-δεικτος, 2· ὁ δακτυλοδεικτούμενος,
περίφημος Αἰσχ. Ἀγ. 1305.
Δακτυλο-δείξια, ἡ· δείξιμον μὲ τὸν δάκτυ-
λον ἔκκλ.
Δακτυλο-δόχη, ἡ· παλαιστή, μέτρον πλά-
τους τεσσάρων δακτύλων Πολυδ. 2, 157.
Δακτυλο-εἰδής, 2· ὁμοίως δακτύλῳ, ὁ ἔχων
σχῆμα δακτύλου Ἀθην. 11, 468.
Δακτυλο-καμψ-ὀδῶνος, 2· ὁ προξενὼν ὁ-
δὴν διὰ τῆς κάμψεως τῶν δακτύλων· - ψη-
φος Ἀνθ. Πλιν. 18.
Δάκτυλον, τό, μόν. πλ. Θιόκρ. 19, 3.
Δάκτυλος, ὁ· 1) δάκτυλον τῆς χειρὸς Ἡρ. 6,
63 καὶ μτγν. - μέγας = ὁ καὶ ἀντίχειρ κυλοῦ-
μενος Αἰλ. Π. 1, 2, 9· μνημονεύονται δὲ καὶ
«ὁ μικρότατος καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ μέσος»
Πλάτ. πολ. 7, 523· καὶ κατὰ τινα ἄνων. γραμ-
«ὀνομάζεται δὲ ἕκαστος αὐτῶν οὕτως· ἀντίχειρ
ὁ τῶν ἄλλων κεχωρισμένος· ὁ μετ' ἐκτείνον λι-
χανός· εἴτα σφάκελος· ὁ μετ' αὐτὸν ἐπιδάτης»
καὶ ὁ πάντων ἐσχατος καὶ μικρότατος μύσση·
2) ὁ δάκτυλος τοῦ ποδὸς Ξεν. Ἀν. 4, 5, 12·
3) τὸ μικρότατον Ἑλληνικὸν μέτρον ἔκτασις,
δύο ποδῶν πλάτος ἔχον, μεταφ. ἐπὶ βραχέος
χρόνου Ἀθην. 10, 430· «δάκτυλος αἶμα» Ἀνθ.
12, 50· 4) βέλανος (κουρμάς) Ἀριστοτ. μεταφ.
1, 4, 10· 5) ὁ δακτυλικὸς ποὺς (-ω) Ἀριστ.
νεφ. 651, καὶ τὸ δακτυλικὸν μέτρον Πλάτ. πο-
λιτ. 3, 400· 6) δάκτυλοι Ἰδαίος = ἱερεῖς τῆς
Κυβέλης, digitus.
Δακτυλό-τενκτον, μέλος, τό· τὸ διὰ τῶν
δακτύλων παραγόμενον Αἰσχ. ἔποστ.
Δακτυλό-τριπτος, 2· ὁ διὰ τῶν δακτύλων
τετριμμένος· - ἄτρακτος Ἀνθ. 6, 247.
Δακτυλωτός, 3· ὁ ἔχων (χωρισμένος εἰς) δα-
κτύλους, ἢ ὁ ἔχων σχήματα δακτύλων ἢ χει-
ρῶν δι' ὧν εἰσέρχονται οἱ δάκτυλοι ἢ «ἐπὶ
περιέληπται τοῖς τῶν πινόντων δακτύλοις» -
ἐκπωμα Ἀθην. 2, 468.
Δάλα, ὄρω. ἀντὶ δῆλη.
Δάλομαι, ὄρω. ἀντὶ ἀληθόμαι.
Δαλερός, 3· καυστικός, θερμὸς Πλουτ.
συμπ. 4, 1, 3.
Δαλόν, τό, ὕποκ. τοῦ δαλός Ἀριστ. εἰρ. 959.
Δαλός, ἰδοί· πάλ. ἐπὶ τῆς νήσου Παρχαλας Διάδ.
Δαλίων, ὁ· ποτ. Ἡλιδος Στράβ.
Δαλματεῖς, Πολυδ. Στράβ. καὶ Δαλμάται, οἱ
Ἀπκ. οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Δαλματίας
παρὰ τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος Στράβ. ἐντ.
Δαλματικός, 3· ἡ Δαλματικὴ εὐθεῖς τῶν
ἱερῶν Ἐκκλ.

Δάλμιον, τὸ πρωτεύουσα τῆς Δαλματίας Στραβ.
 Δαλός, (θαλίω), ὁ α) «λαμπάς ἢ ξύλου ἀπόκαυ-
 μα, ἢ θαδίον ἡμιφλεκτον» Πασχ. κοιν. θαυλί
 Ὁδ. ε, 400· 1) ἐσθραμένος θαλός Λουκ. Τιμ.
 2· 2) παρῆλιξ, οἶον ἐσθραμένος γέρον Ἀνθ.
 12, 41· 3) δᾶς, πυρός Ἀνθ. 9, 675· μεταφ.
 ἐπὶ ἀστραπῆς Ἰλ. ν, 320 οἱ διαβόντες ἀστέρες
 Ἀριστοτ. μετεώρ. 165, titio, toris, funalia
 Δάλτων· δέλτων, Ἰθαλίου Κύπρου ἐπιγρ.
 Δαμῆ καὶ δαμάχ, π. ἀντὶ δαμάζει ἢ δαμάσει
 γ'. ἐν. προσ. ἐν. ἢ μέλ. τοῦ δαμάω.
 Δαμάγητος, ὁ, δωρ. ἀντὶ Δημάγητος· 1) ὄν.
 Ῥοδίου Πινδ. 2) Σπαρτιάτου τινὸς Θουκ.
 Δαμάγων, ὁ· Σπαρτιάτης τις Θουκ. 3, 92.
 Δαμάζω· δαμάω ἐν τῷ ἐν. εἶνε μεθωμ. Δίσχ.
 Χο. 321, Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 10, δωρ. δαμάσσει
 Θεόκρ. 4, 55· δαμάζεται Ἀθην. 10, 455·
 ὅδε δαμάω.
 Δαμαῖος, 3· δαμαστικός· πατήρ, ἐπὶ θ. τοῦ Πο-
 σιδάωνος Πινδ. Ὁ. 13, 96 (πινδ. ἐκ τοῦ δαμάω).
 Δαμαλίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ δαμάλη ἢ δα-
 μαλὶς Φιλῆμ.
 Δαμάλη, ἡ· δαμάλα Εὐρ. Βάκχ. 738.
 Δαμαλή· ἑσπ. ὅς, ἄκρη, ἡ· ἢ ὑπὸ δαμάλεω
 βοσκομένη Ἀνθ. Πλαν. 230.
 Δαμάλης, οὐ, ὁ· 1) ὁ (κατα)δαμάζων· ἔως
 Ἀνακρ. ἀποσπ. 2) δαμάλι Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ, 9, 50.
 Δαμαλή· φάγος, 2· ὁ τρώγων δαμάλει ἐπὶ θ.
 Ἡρακλέους, ὅστις καὶ ταυροφάγος λέγεται
 Ἀνθ. 9, 237.
 Δαμαλίζω, π. ἀντὶ δαμάζω Πινδ. Π. 5, 121.
 Δάμαλις, εἰς, ἡ, ὑποκ. τοῦ δαμάλη· 1) μι-
 κρὰ δαμάλη, μικρὰ θηλεία βοῦς Δίσχ. Ἰκ. 350·
 2) κόρη, κοράσιον Ἀνθ. 5, 292.
 Δαμαλο-πύδισα, τὰ· πύδες δαμαλίων Ἀλ.
 Τραλλ. 7, 6, 362.
 Δάμαλος, ὁ· τὸ δαμάλι Ἀρχαῖδ. σ. 54.
 Δάμαρ, ἄρτος, ἡ (δαμάω, ὡς καὶ ἡ παρθένος
 ἀδμής καλεῖται)· ἡ γυνή, ἡ σύζυγος Ἰλ. γ, 122,
 καὶ τραγ. συχνὰ Δίσχ. Πρ. 836.
 Δαμαρέτη, δωρ. Δημαρέτη· γυνή Γέλωνος
 τοῦ Συρακοσίου Διοδ. ἐπὶ θ. Δαμαρέτης, 3·
 νόμισμα Πaus.
 Δαμάρετος, ὁ· ἄνδρ. ὄν. Πaus.
 Δαμάρμενος, ὁ, δωρ. ἄνδρ. ὄν. Πaus.
 Δάμαρχος, δωρ. ἀντὶ Δήμαρχος· Ἀρχαῖδ. τις
 Πaus.
 Δάμας, ἄνθρωπος, ὁ· 1) ἦρος τις Κ. Σμ. 2) πατήρ
 τοῦ Ἀλκμάνος Welck. ἀποσπ. Ἀλκμ. σ. 7.
 Δαμασάνδρα· μήτηρ τῆς νεωτέρας Καλίδος Ἀθην.
 Δαμάσθω, δωρ. ἀντὶ δαμάζω Θεόκρ. 4, 55.
 Δαμαστιάς, οὐ, ὁ· 1) ὄν. ἀθηναίου Λουκ. 2)
 Ἀθηναίου τινὸς ἄρχοντος Δίων. Ἀλ. καὶ ἄλλ.
 Δαμασί-θυμος· βασιλεὺς τῶν Καλυονίδων Ἡρ.
 Δαμάσι-μέδους, 2· ὁ καταδαμάζων τοὺς
 βροτούς, ὁ φονεύων· αἰχμὰ Πινδ. Ὁ. 9, 85·
 οὕτως ἐκάλει ὁ Σιμωνίδης τὴν Σπάρτην Πλουτ.
 Ἀγαστ. 1.
 Δαμάσ-ιππος, 2· ὁ δαμάζων ἵππους Σχολ.
 Ἀριστ. νεφ. 964.
 Δαμάσ-ιππος, ὁ· Ἑλλ. κυρ. ὄν. ἰδ. ὁ πατήρ
 τοῦ Δημοκρίτου Δ. Λαερ.
 Δάμασις, εἰς, ἡ· τὸ δαμάζειν, καταδάμασμα
 Σχολ. Πινδ. Ὁ. 13, 98.

Δαμασίστρατος, ὁ· 1) ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν
 Πλαταιῶν Ἀποδ. 2) πατήρ Θεοπόμπου Πaus.
 Δαμασί-φρων, ὁ, χερσός, ὁ· ὁ δαμάζων τὰς
 καρδίας Πινδ. Ὁ. 13, 75.
 Δαμασί-φως, ὁ, ὁ δαμασμήτορας, κατὰ
 Σιμωνίδην ὁ ὕπνος Σχολ. Ἰλ. ω, 6.
 Δαμασίχθων, ὁ, μὴδ. ἀρσ. ὄν. Ἀπολ.
 Δαμασικός, ἡ· πόλ. καὶ πρωτεύουσα τῆς Συρίας
 Στραβ. κατὰ Δαμασκηνός, 3, Στραβ. τὸ δαμα-
 σκηνόν· ὁ καρπὸς τῆς δαμασκηναίας Ἀθην. 2, 40
 Δαμασμός, ὁ· δάμασις, μετγ.
 Δάμασος, ὁ· ἐπίσημος Τρώες Ἰλ. καὶ ἄλλοις
 σύνηθ. Ἑλλ. ὄν. Ἡρ. 6, 127.
 Δαμαστήρ, ἦρος, ὁ· ὁ καταδαμαστής, μετγ.
 Δαμαστήριον, τό· βασανιστήριον, ἐκκλ.
 Δαμαστήριος, 3· ὁ δαμάζων, δαμαστής, ἐκκλ.
 Δαμάστης, ὁ· 1) Προκρούστης Πλουτ. 2) ἰ-
 στοριογράφος ἐκ Σιγείου, σύγχρονος τοῦ Ἡρο-
 δότου Στραβ.
 Δαμαστικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ δαμάζειν
 Σχολ. Ὁδ. δ, 244.
 Δαμαστός, 3· ὁν θάναται τις νὰ δαμάσθῃ
 γλιω.
 Δαμαστορίδης, ὁ· υἱὸς τοῦ Δαμάστορος πα-
 τρων. Ὁμ. παρά Κ. Σμ. 10, 211 οὐχὶ ὡς
 πατρωνυμικόν.
 Δαμάστρια, ἡ, γραμ. ἱεργ. τοῦ δημίτρεα
 Ἐτ. Μ.
 Δαμασώνιον, τό· φυτὸν τι, τὸ καὶ ἔλισμα,
 ἄκυρον καὶ λόρον καλούμενον. Διοσκ. 3, 168.
 Δαμάτειρα, ἡ· δαμάστρια, ἡ δαμάζουσα Ἀνθ.
 11, 403.
 Δαματήρ(ς), π. ὁ δαμαστής Σκ. Βυζ.
 Δάματερ, ὡ· Δάματερ, δωρ. κλ. τοῦ Δημή-
 τηρ, καὶ παρ' αὐτ. ὡς ἐκφρασις ἐκπλήξεως.
 Δαμάτρια, ἡ, δωρ. ἀντὶ Δημήτρια· Ἑλλ.
 θηλ. κυρ. ὄν. Πλουτ.
 Δαμάτριος, δωρ. 1) Δημήτριος Πaus. 2) ὄν.
 μνηστὴς κατὰ Βοιωτοὺς, ὁ Πυανειῶν τῶν Ἀθη-
 ναίων Πλουτ. ἡθ. σ. 378.
 Δαμάτωρ, ὁρος, ὁ· δαμαστής Σκ. Βυζ.
 Δαμάω, ἀρχαῖος. τύπ. τοῦ δαμάζω (ἀν καὶ τὸ
 δαμάξ Ἰλ. γ, 271 καὶ δαμάξ, α, 61 καὶ δα-
 μώωσιν, ζ, 368, ἐρμηνεύονται ὡς πρόσ. τοῦ
 μέλ. καὶ οὐχὶ τοῦ ἐν. δαμάω) μελ. δαμά-
 σαι, καὶ ἐπ. δαμάξ, δαμώωσιν, ἐδαμάσθη
 ἀδρ. 6'. ἐδαμον, παρκ. δέδμηκα, δέδμη-
 μαι καὶ μέλ. δεδμήσμεαι Ὁμ. ἕμν. 1,
 543. ἀδρ. π. ἐδμήθην καὶ ἐδάμην (δαμή-
 μαι Ἰλ. ν, 312, φ, 291) δαμάζω, καταδα-
 μάζω, καταπαύω· α) δαμάζω, ἡμερώνω ζῶναι
 ζευγνύω ὑπὸ ζυγόν Ἰλ. ψ, 655, Ὁδ. δ, 637·
 «εἰ ἐκ νέων δαμασθεῖν» Ξεν. ἀπομν. 4, 1, 3·
 6) οἶδω εἰς γάμον παρθένον (ὅςτις ὑπὸ τὸν ζυ-
 γόν)· ἀνδρὶ Ἰλ. σ. 432 καὶ ἄνευ τῆς ἐννοίας
 τοῦ γάμου, μεταχειρίζομαι ὡς γυναῖκα, συν-
 κομῶμαι, γ, 302· παθ. ὑπανδρεύομαι ἐπὶ γυ-
 ναϊκός· «ἐτέρω λέγει δαμαζομένην» Πινδ. Π.
 4, 24· γ) καταδαμάζω, νικῶ ἐν πολέμῳ, πο-
 νείω· «παλιμὸς τε δαμά καὶ λοιμὸς Ἀχαιοὺς»
 Ἰλ. α, 61· «τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασεν», ε,
 106· «βῆθ' καὶ χερσὶ δαμάσας» Πaus. Ὁδ. 490·
 «ὁμηθεὶς νεκρὸς Εὐρ. Τρ. 175» ὑπὸ χερσὶ τῆς

νος ἢ τὴν δαμάσσω τινά = θά φονεύσω διὰ τινος. ὁ ὑποτάξω ὑπὸ τὴν γειρά του 'Πλ. π. 138' ἐν γεν. κατανικῶ παθ. ὑπακούω 'Π. γ. 183' ἀσέβητο λαὸς ὑπ' αὐτῆς = εἶνε ὑπαταγμένους· ἐξαντλῶ τὰς δυνάμεις μου καταπονοῦμαι «αἰθρῶν καὶ χαράτω δαδμημένος» 'Οδ. ξ. 319' - ὑπνω, ο, ὅ· καὶ μέσ. «ἐπεὶ μ' ἔδαμάσαστο οἶνον», ι. 516' καὶ ἐπὶ τοῦ θυμικοῦ, ἐπὶ ἀγάπης καὶ θειλίας 'Πλ. ζ. 74, ξ. 316.
 Δαμείην, παθ. ἄορ. 6. εὐκτ. καὶ
 Δάμεν, π. ἀντὶ ἐδάμηναν, γ. πλ. πρόσ. ἄορ. 6. ὄριστ.
 Δαμετᾶν· δημοτῶν, Καρπάθου ἐπιγρ.
 Δαμήμενα, π. ἀντὶ
 Δαμήναι, π. ἄορ. 6. ἄπαρ. τοῦ δάμηνι.
 Δαμύργιον, τό· οἶκος, ἀρχεῖον τῶν δαμιοργῶν, Κνέου ἐπιγρ.
 Δαμιο-υργός, δωρ. ὁ· δημιουργός.
 Δαμία, ἡ· θεά τις τῶν Ἐπιδαυρίων, ἰσ. ἡ Δημήτηρ 'Πρ. 5, 82.
 Δαμιόαλῃς, ου, ὁ· Ἀρκάς τις Πaus.
 Δάμις, ἴδος, ὁ· Ἑλλ. ἄρσ. ὄν. Πολυδ.
 Δάμιππος, ὁ· Σπαρτιάτης τις Πολυδ.
 Δαμίσκος, ὁ· Μεσσηνίης τις Πaus.
 Δαμιώνω, δαμιώνοντες = ζημιούντω, ζημιοντες, Ὀρχομενοῦ Βουιωτ. ἐπιγρ.
 Δαμναγῶρας, ὁ· Ἑλλ. ἄρσ. ὄν. Ἱπποκρ.
 Δαμνάω, μόν. ἐν, καὶ παρτ. = δαμάζω «κἀματός δ' ὑπό γούνατ' ἐδάμνα» 'Πλ. φ. 52' «χαλεπὸς δὲ ἔδεσμός ἐδάμνα», ε. 391 καὶ συχνά καὶ Θεογν. 1388· δάμνασσε 'Ορμ. ὕμν. Ἀφρ. 252.
 Δαμνῆ, π. ἀντὶ δάμνασαι, 6. ἐν. πρόσ. παθ. ἐν. τοῦ δάμνημι 'Πλ. ξ. 499.
 Δάμνημι· δαμνάω 'Πλ. ε. 893 καὶ συχνά παθ. λ. 309, Δίωγ. ἰκ. 882' μέσ. δάμνεται 'Οδ. ξ. 488, καὶ ἀλλαχού.
 Δαμνήτης, ἴδος, ἡ· δαμάζουσα Ἡσυχ.
 Δάμνηππος, ὁ· 1) ὁ δαμάζων Ἱπποκρ. Ὀρφ. Ἀργ. 738· 2) κύρ. ὄν. Λυσ. α. 421.
 Δαμοσίδης, ὁ· Λεπρεάτης τις Πaus.
 Δαμοίς, ἡ· Δαμία, ἰσάς ὄν. Λακωνικῆς ἐπιγρ.
 Δαμοστοργία, ἡ· ἀρχή τις τοῦ δημοσίου; 'Ελλάσσον. Ἀσίας ἐπιγρ.
 Δαμοσιο-φύλακες, οἱ· φύλακες τοῦ δημοσίου; ἀρχή τις ἄγνωστος, Ἀχάϊας ἐπιγρ.
 Δαμοστῆς, α, ὁ· ποιμὴν τῆς Θεοκρ. 6, 4.
 Δαμοκλείδης, δωρ. ὁ· Δημοκλείδης, Θηβαίος τις Πaus.
 Δαμοκλήης, εἰους· Σπαρτιάτης τις Πολυδ.
 Δαμοκράτης, δωρ. ἀντὶ Δημοκράτης· ἥρως τις Πλουτ. καὶ ἄλλων ἀνδρῶν ὄν. Γαλην.
 Δαμοκρατίδης, δωρ. ἀντὶ Δημοκρατίδης· βασιλεὺς τις τῶν Ἀργείων Πaus.
 Δαμοκρίτα· Λακεδαιμονία τις Πλουτ.
 Δαμόκριτος = Δημόκριτος· Ἑλλ. ὄν. Πολυδ.
 Δαμόνικος, δωρ. = Δημόνικος· Ἑλλ. ὄν. Πaus.
 Δαμοξενίδης, ὁ· Μαϊνάδος τις Πaus.
 Δαμόξενος, δωρ. ἀντὶ Δημόξενος· ἄρσ. ὄν. Πολυδ.
 Δαμόσιος, 3, δωρ. ἀντὶ δημόσιος μόν. ἐν τῇ φράσει· «οἱ περὶ δαμοσίαν (δηλ. σκηνήν)» = αἱ σύσκηνοι ὁμόσκηνοι τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν ἐν πολέμῳ Σεν. Ἑλ. 4, 5, 8.
 Δαμόστρατος = Δημόστρατος· Ἑλλ. ὄν. Δημ.

Δαμοτέλης, ους, δωρ. ἀντὶ Δημοτέλης· Ἑλλ. ἄνδρ. ὄν. Πολυδ.
 Δαμότιμος, ὁ· Σικυωνίος Θουκ.
 Δαμόφαντος, δωρ. = Δημόφαντος· Πλάτος Πλουτ.
 Δαμόφιλος, δωρ. = Δημόφιλος· Ἑλλ. ὄν. Πινδ.
 Δαμοφών, δωρ. = Δημοφών· Ἑλλ. ὄν. Πaus.
 Δαμόχαρις, ἴδος, δωρ. ἀντὶ Δημόχαρις· Ἑλλ. ὄν. Ἀνθ.
 Δάμος, δωρ. ἀντὶ δῆμος.
 Δαμότας, δωρ. ἀντὶ δημότης.
 Δαμοῦχος, δωρ. ἀντὶ δημοῦχος.
 Δαμόω· ἴδε δαμάζω.
 Δαμόωσιν· ἴδε δαμάω.
 Δαμυρία, ὁ· ποτ. Σκελίας Πaus.
 Δαμώματα, τὰ· «τὰ δημοσίᾳ ῥέδμενα» Ἀριστ. εἰρ. 798 ἐν τοῦ Σιτηγίχ. ἀποσπ. 39.
 Δάμων, ωνος, ὁ· σύνθηες ἄρσ. κύρ. ὄν. ἰδ. σοφιστῆς τις καὶ μουσικός, διδάσκαλος τοῦ Περικλέους Πλάτ.
 Δαμωνίδης, ὁ· Σπαρτιάτης τις Πλάτ.
 Δαν, δωρ. ἀντὶ δῆν, γῆν· - οὐ δαν = ὄρκος, ὅχι μὰ τὴν γῆν Θεοκρ. 4, 17.
 Δανᾶ· θυγ. Ἀχραιοῦ, ἐρωμένη τοῦ Διός, μήτηρ τοῦ Περσέως, κατὰ πρότερον ἐν 'Πλ. ξ. 319' ἐντ. Δανᾶτ' ὅης, ὁ = υἱὸς τῆς Δανᾶς, ὁ Περσεύς Ἡσ. ἀσπ. 229.
 Δαναΐδαί, ὡν, οἱ, Δαναΐδες, αἱ· ἴδε Δαναός.
 Δαναῆ, ἡ· μικρὸν Περσικὸν νόμισμα, ἀνοτέρον ὀλίγον τοῦ ὀβολοῦ, γραμ. 2) ὁ ὀβολός, τὸν ὁποῖον ἔθετον εἰς τοῦ νεκροῦ τό στόμα πρὸς πληρωμὴν τοῦ ναύλου τοῦ Χάρωνος Ἡσυχ.
 Δαναός, ὁ· υἱὸς Βήλου καὶ ἀδελφὸς Λιγύπτου, θεμελιωτὴς τοῦ βασιλείου τοῦ Ἀργεῶς περὶ τὸ 1500 π. Χ. Ἡρ. ἐντ. οἱ Δαναοί = οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀργεῶς = Ἀργεῖοι 'Ορμ. ἰδ. ἐν 'Πλ. ἐντ. «οἱ Δαναοὶ, ὡν», κύρ. οἱ ἄριστοι ἀπάγονοι τοῦ Δαναοῦ, ἐπομένους = Δαναοὶ καὶ ἐν γενεῇ = οἱ Ἑλλήνες Εὐρ. - Δαναΐδες αἱ = αἱ γυναικαὶ 50 θυγατ. τοῦ Δαναοῦ· ἐντ. «εἰς τὸν Δαναίδων πῖθον ὑδροφορεῖν» = χύνειν ὕδωρ εἰς τὸν πῖθον τῶν Δαναίδων = ματαίως πονεῖν Λουκ. Τιμ. 18.
 Δαναΐς, ἴδος καὶ δαναΐς, ἡ, «δαναΐδες, κἀκρως, κρῖθαί ἢ στέας περρυγμένους» Ἡσ. «μᾶζαι μεμαγμέναι περρυγμένους κρῖθων» Πολυδ. 6, 76, 77· εἶδος ὕμναρχου ἀπὸ ἄλευρον καφαλαισμένης κρῖθης.
 Δανδαμῖς, ἴδος· Σκύθης φίλος Ἀμικίου Λουκ.
 Δανειακός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς δάνειον, μετρ.
 Δανείζω· δίδω δανειακά χρήματα, ἐπὶ τόκῳ, εἰς τόκον, τοκίζω χρήματα Πλάτ. νόμ. 5, 742 καὶ μετρ. - ἐπὶ σώμασιν Πλουτ. Σολ. 45. Παθ. «δεδανεισμένοι ἐπὶ δραχμῇ» Ἀημ. 27, 9' καὶ μετ. «ἐπιμελείας δανεισθείσας» Πλάτ. νόμ. 4, 747· «συνέπραξεν ἑκατὸν τάλαντα αὐτοῖς δανεισθῆναι» Σεν. Ἑλ. 2, 4, 28. Μέσ. δανειζομαι, λαμβάνω χρήματα μετ' τόκον· «δανεισασθαι οὐδ' αὖτε ἐστὶν ἀργύριον» Σεν. ἀπομν. 2, 7, 2· «δεδανεισθαι παρὰ τινος», Ἑλ. 6, 5, 49· - ἐπὶ μεγάλοις τόκοις Δημ. 4, 15· - ἀπὸ τοῦ κόσμου Πλάτ. Τιμ. 42· - ἐγγεῖναι τὸν δάνειον 34, 23· μετρ. «ἀρ' οὐν ἀποδώσεται μοι δ' ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ» Πλάτ. πολιτ. 10, 612.
 Δάνειον, (δάνος), τό· τὰ διδόμενα ἢ λαμβανόμενα

μενα με τὸν κὸν χρηματα Ἀριστοτ. ἡθ. 9, 2.
 • ἀπαιτεῖν, ἀποδιδόναι» Δημ. 34, 12. • ἀπο-
 λυθεῖν τοῦ δανείου» Διδό. 1, 79, foenus
 ἐνείσμεμα, αὐτός, τὸ δάνειον Πλάτ. νόμ. 4,
 17. • ποιεῖσθαι = δανείζεσθαι Θουκ. 1, 121.
 Δάνεισμός, ὁ τὸ δανείζειν χρήματα, δάνει-
 σμα Εὐρ. Ἠλ. 858. • δανεισμῶ χρήματα συμ-
 βάλλειν Πλάτ. νόμ. 11, 921.
 Δανειστής, ὁ, ὁ δανείζων χρήματα ἐπὶ
 τόκῳ Δημ. σ. 885. foenerator • χρηστής κυ-
 ρίως μὲν ὁ δεδανεισμένος, πολλάκις δὲ καὶ ὁ
 δανειστής Πλούτ. 3, 85.
 Δανειστικός, 3. ὁ ἀνήκων, πρόθυμος εἰς τὸ
 δανείζειν. • οἱ πλούσιοι καὶ οἱ δανειστικοί»
 Πλούτ. Ἀγ. 13. δανειστής Δουκ. συμπ. 5.
 Δανειστρία, ἡ θηλ. τοῦ δανειστής ἐκκλ.
 Δανίζω, ἀδύκ. τὸν δανείζω Ἀνθ. 11, 309.
 Δάνιος, εὐς, τὸ δῶρον Μ. Ἐτ. σ. 247, ἰδ.
 τὰ εἰς τὸν τόκον διδόμενα χρήματα, δάνειον Καλλ.
 ἐπ. 50 (ἐκ τούτου ἀρχ. λατ. dono=do, do).
 Δανός, 3 (δαίω) ἡγήρος, καύσιμος • δανά-
 ἡγήρα, καύσιμα ξύλα, τὰ καύσιμα, τὰ εἰς καυ-
 σὴν ἐπιτίθειν, εὐκαστα Μ. Ἐτ. Ὀδ. α, 321,
 ὑπερβ. δανάτα=ξηρότατα Ἀριστ. εἰρ. 1134.
 Δανούδιος, ὁ ὁ ποτ. Δούναβιος Στραβ.
 Δαίς, (δάκνω), ἐπὶρ. ὁδός, μετὰ δ' ὄντια, μοι-
 ριεύς, ὡς τὰ γυνή, πύξ, λάξ Ὀππ. ἄλ. 4, 60.
 Δαξασμός, ὁ δαγμός, δαξασμός, φαγοῦρα,
 τροῦξιμον Τιμ. Λοκρ. σ. 103, morsio.
 Δαίος, τος-ους (δαίω), τὸ δαίς, δαλός, φῶς,
 φέγγος, αὐγή, δάς, φλόξ, πυρ (ἀναμμένον),
 λαμπάς Ὀμ. Κ. Σμ. 9, 454.
 Δάιος, ὁ ὄν. δούλιον (Darius) σὺνθη. παρὰ κυμ.
 Δάιος, ὁ, Θεσσαλός τις Δημ.
 Δάω, ὁ δῶν.
 Δαπάνω, μ. ἡσώ' ἐξοδεύω, κατεξοδεύω ἀ-
 πώτ. Θουκ. 3, 46. καὶ μετὰ αὐτ. • χρήματα
 πολλά, 7, 47. • πολλὰ εἰς τι, 8, 45, Ξεν.
 Κυρ. 8, 3, 17. Μέτα. ἐξοδεύειν ἐκ τῶν ἑαυτοῦ
 Ἠρ. 2, 37. • τοσαύτας δαπάνας δαπανώμενοι»
 Λυσ. 21, 3. • δεδανήσθαι εἰς τὸν πόλεμον»
 Δημ. 1, 27. καὶ ἐπὶ κακῆς σημ. διασπαθῶ,
 ἀσυνεχῶς, ἐξαντλῶ, φθείρω ὁ δαπανῶν Ἰσ.
 5, 43. • τὴν πόλιν δαπανᾶν» Θουκ. 4, 4. Παθ.
 φθίρομαι, ἐξαντλοῦμαι • κτεῖσθαι νοσοῦντα καὶ
 δαπανώμενον Ἀιδῶν. • ὑπὸ νόσου Πλουτ. Γάλδ.
 17, absumo, consumo, impendo.
 Δαπάνη (πρόβλ. δάπτω), ἡ ἐξοδὸν Ἠσ. ἔρ. 721
 ἐπὶ κακῆς σημ. Πινδ. 1, 3, 47. καὶ συγνά-
 καὶ πλ. Θουκ. 1, 83. καὶ μέσον πρὸς ἐξοδεύειν
 «δαπάνας ἐξουρίσκειν» Πλάτ. πολιτ. 8, 550.
 ἰδ. διασπάθους, ἀσυνεχῶς • ἡ ἐν τῇ φύσει δα-
 πάνη • ἡ φυσικὴ κλίσις πρὸς ἀσυνεχῶς Δισχίν.
 3, 218, sumptus, impendium.
 Δαπάνημα, αὐτός, τὸ 1) δαπάνη Ξεν. Κυρ. 8,
 1, 3. • τὰ καθ' ἡμέραν δαπανήματα» Στωβ. ἀνθ.
 97, 18. 2) τροφή, ἐπιτήδεια Πλούτ. 9, 42, 4,
 impena.
 Δαπάνηρος, 3. α) ἐπὶ ἀνθρώπῳ ὁ κάμων δα-
 πάνας, ἔρσας, πολυξοδός, «δαπάνηρος ὢν, μὴ
 αὐτάρκης ἐστὶ» Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 2. 6) ἐπὶ
 πραγμάτ. ὁ ἀπαιτῶν δαπάνην • πόλεμος, Δημ.
 σ. 58, 6. • λειτουργία Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 8.

ἐπὶρ. δαπανήρος Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 4, sumptuosus.
 Δαπάνης, εὐς, ἡ τὸ δαπανᾶν, καταναλίσκειν
 Ἀριστοτ. Εὐσεβ. προπ. Εὐαγ. σ. 372.
 Δαπανητής, αὐτός, ὁ δαπανῶν, ἐξοδεύων Μ. Ἐτ.
 Δαπανητικός, 3. ὁ ἔχων δύναμιν ἢ κλίον
 πρὸς τὸ δαπανᾶν, ἀναλωτικός, ὁ καταναλίσ-
 κων, καταστρέφων • φάρμακον δαπανητικὸν
 θυμῶν Ἀετ. σ. 14. ἐπὶρ. • ὡς Σ. Ἐμπ.
 Δάπανος, 2. ὁ δαπανῶν, δαπανηρός, πολυδα-
 πανός, ἐξοδευτής • ἐλλίς Θουκ. 5, 103. • φε-
 θυμία Λογγίν. ὁ καταναλίσκων, κατατρώγων
 τινός Πλούτ. ἡθ. 5, 624.
 Δά-πεδον, τὸ (δωρ. ἀντὶ γήπεδον (δω=δωρ. γή)
 κατὰ Δαιδερλαῖν. ἐκ τοῦ διάπεδον (πρόβλ. δαφο-
 νός) ἐπὶ πεδον κατὰ τὸν Σχολ. Ἠλ. δ, 2=δω-
 λὸν χωρίον) ἑδαφος (γῆ) Ὀδ. λ, 577. Ἐν
 γέν. χώρα, τόπος • τὸ καλὸν Συρίας δ' Ἀνθ.
 12, 131. ἰδ. πλ. Πινδ. Ν. 7, 34. • γῆς δ' ἐπὶ
 πεδον Ἀριστ. πλ. 515. σὺνηθ. τὸ πάτωμα τοῦ
 δωματίου Ἠλ. δ, 2, 1. Ἠρ. 4, 200. πρόβλ. ἑδαφοί
 (ὅπου τὸ α εἰς μακρὸν γράφεται κάλλιον γά-
 πεδον), pavementum, solum.
 Δαπίδιον, τὸ, Ἀθῶν. 11, 477, ὄρεα τοῦ
 Δάπιος, ἰδός, ἡ τὰ πηλ. ταπὶ, χαλί, κυλίμι Ξεν.
 Κυρ. 8, 8, 16, ἐκ τοῦ ἀγρ. δάπας (= ἑδαφος)
 ἐξ οὗ ἀλλοδαπός, ποδαπός κτλ.
 Δάπος, λέξ. ἀγρ. ἐξ ἧς τὰ ἀλλοδαπός, πο-
 दाπός.
 Δάπτειρα, ἡ θηλ. τοῦ δάπτης Σκ. Βυξ.
 Δάπτης, αὐτός, ὁ δάπτων (τρώγων, δαγκά-
 νων), δεινός Παύλ. διόρθ. δασπλής.
 Δαπταί, αἱ ἐντομα δηκτικά, ἐκμυζῶντα αἷμα
 Λυκόφρ. 1403.
 Δάπτρια, νοῦσος, ἡ ἡ κατατρώγουσα, κατα-
 ναλίσκουσα μὲν. ἐκ τοῦ
 Δάπτω, μ. δάρπω (πρόβλ. δαρδάπτω, darpes,
 δαπάνη) • μετὰ σπαράγμῳ ἐσθίω Σουίδ. ἐρ-
 σήζω, κατακλῖναι ἐπὶ ἀγρίων θηρίων Ἠλ. λ, 481.
 ἐπὶ στήτος Πινδ. ἀποσπ. ἐπὶ πυρός Ἠλ. φ, 183
 (πρόβλ. πυρὶ δάφατε παντοφάγῳ δέμας Ἀνθ. 8,
 213), ἐπὶ σπλιν ἐσθιζόντων τὸ σῶμα, ἐπὶ δ'
 κοιλίῳ «χρῶν δάψει» Ἠλ. μ, 831. ἐν γέν. κατα-
 στρέφω, φονεύω Πινδ. Ν. 8, 23. • ποταμοὶ πυ-
 ρὸς δάπτοντος Σικελίας, λυρὰς γύρας Δισχ.
 Πρ. 368. μετρ. δάκνω, ἀνιῶ, βρασνίζω • συν-
 νοίᾳ δάπτομαι κέαρ Πρ. 435. • δάπτει δὲ καὶ
 τὸ μὴ ἐνδοκῶν Σωφ. Οἰ. τ. 681 καὶ μὲν νομ.
 Δάραψαι, τὰ πόλεις τῆς Βακτρίας Στράβ.
 Δαπτῶς, ὁ ἐπὶρ. μετὰ τῶν δάπτοντα (δηκτικῶν,
 καταδρωτικῶν) Ἀρετ.
 Δάραδας, αὐτός, ὁ ποτ. Συρίας Ξεν. Ἀν. 1, 4, 10.
 Δάρατος, ὁ εἶδος ἀζύμου ἄρτου παρὰ Θεσσα-
 λούς Ἀθῶν. 3, σ. 110.
 Δαρδανίδης, αὐτός, ὁ υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Δαρ-
 δάνου Ἠλ. καὶ Δαρδανίωνες, οἱ=οἱ ἀπόγο-
 νοὶ τοῦ Δαρδάνου Ἠλ.
 Δαρδάνιος, 3. Τρωϊκός Ἠλ. καὶ τραγ. καὶ Δαρ-
 δάνειος, 3. Πινδ. θηλ. καὶ Δαρδανίς, ἰδός,
 ἡ Ἠλ. σ. 122.
 Δάρδανος, ὁ υἱὸς Διός, θεμελιωτὴς τῆς
 Τροίας, ἥτις καὶ Δαρδανία καλεῖται Ἠλ. ἐπὶ
 «Δάρδανος ἀνὴρ» Τρώς Ἠλ. σὺνηθ. • οἱ Δάρδα-
 νοι=οἱ Τρώες Ἠλ. ἐντ. ἐπὶ
 Δάρδανος, ἡ πόλ. παρὰ τὸν Ἑλλησποντον

Ἡρ. κάτ. ὁ Δαρδανεύς, ὅλη. Δαρδανίος Ξεν.
 Δαρδάπτω (ἐπιτ. τόπ. τοῦ δάρπτω Λοῦ. πα-
 ραλ. σ. 15) ἔσχιζω, κατακόπτω Ἰλ. λ. 479,
 Ἀριστ. νερ. 710 μεταφ. ἀνίω, δάκνω· «τοι-
 νοῦσι πόθος Εὐριπίδου με δαρπ.», βάρρ. 66·
 «πασπαθῶ, ἀσπιδεύω» - κτήματα Ὁδ. ξ. 92·
 «χρήματα, π. 315 καὶ μτγν. π. Ἀνθ. 12, 220·
 παρ' Ἡσυχ. παρκ. δεδάρπαφε.
 Δαρειάν· ἴδε Δαρειός.
 Δαρεικός, ὁ· περσικὸν χρυσὸν νόμισμα, φέρον
 εἰκόνα τοῦτον ἀπὸ τινος Δαρείου κληθὲν οὖ-
 τως, ἰσότητος, πρὸς 20 ἀττικάς ἀργυρὰς δραχ-
 μὰς (4 περίπου πρῶσις τάλληρα), ὥστε 5
 δαρειοὶ ἀπετέλουν 1 μνά, 300 δὲ ἐν τάλαν-
 τῷ Θουκ. Ἀρρ.
 Δαρειο-γέννης, 2· ὁ υἱὸς ἡ ἀπόγονος τοῦ
 Δαρείου Δίσχ. Πέρσ. 6, 141.
 Δαρειός, ὁ· γνωστὸν ὄνομα βασιλέων τῆς Περ-
 σίας, κατὰ τὸν Ἡρ. 6, 98 ἀντιστοιχεῖ πρὸς
 τὸ Ἑλληνικὸν ἐρξείης· παρ' Δίσχ. Πέρσ. καὶ
 Δαρειὸν πρβλ. Δοδ. παραλ. σ. 100· 1) υἱὸς
 τοῦ Ἰστάσπου, πατὴρ τοῦ Σέρξου, βασιλεύσας
 ἐπὶ 521—485 π. Χ. Δίσχ. 2) Δαρειὸς ὁ Νόθος
 ἡ Ὀχός, υἱὸς Ἀρταξέρξου Α', πατὴρ τοῦ Ἀρ-
 ταξέρξου Β', καὶ τοῦ νεωτέρου Κύρου (423—
 405) Θουκ. 3) Δαρειὸς ὁ τελευταῖος (338—331)
 ὁ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου Ἀρρ.
 Δαρείται, οἱ· φυλὴ τις παρὰ τὴν Κασπίαν
 θάλασσαν Ἡρ. 3, 92.
 Δάρης, ἡτος, ὁ· 1) ἦρως τις Ἰλ. 2) ποιητὴς τις
 ἡ Φρυγίας Δίλ.
 Δαρὶς, ἴσα, ἐν, μετχ. παθ. ἀορ. ἑ'. τοῦ δέρω.
 Δάρησμαι, παθ. μέλ. ἑ'. τοῦ δέρω.
 Δάρθων, παρ' Ὁμ. μόν. ἀορ. ἑ'. ἔδαρθον,
 π. ἔδαρθον, μέλ. δαρθήσομαι· κοιμῶμαι, ἀ-
 ποκοιμῶμαι Ὁδ. υ. 143 σύνθηες ἐν τοῖς συν-
 ὁμοῖς, καταδάρθων κτλ. dormio.
 Δάρκα· ἴδε Δάκαρ.
 Δαρύβιος, ὄνομα, 2, δηρδῖος Δίσχ. Ἑπτ. 524.
 Δαρύς, 3, ὄνομα, ἀντὶ δέρους καὶ παρ' ἄλλ.
 Δάρεις, εως, (δέρω), ἡ γάρσιμον Ἰαλν.
 Δαρτός, 3· α) ὁ ἐπὶ τοῦ δέρου ἡδαιμένος
 Γαλν. 2) τὰ δαρτά, εἶδος ἰχθύων, οἵτινες
 ἐγέρνοντο ἐν τῷ μαγειρίῳ, ἐπειδὴ εἶχον τρα-
 χεῖαν τὴν ἐπίφυσιν τοῦ δερματος ὡς αἱ βατίδες·
 καὶ εἶναι Ἀθην. 8, 357· 3) δαρτός χιτῶν·
 εἰς τὴν περιχλειόντων τοὺς ὄρεας χιτῶνων ἱατο.
 Δας, δαδός, ἡ, ἀττ. συνηρ. ἐκ τοῦ δαῖς (δαίω)
 1) κυρ. σχίζα, δαδὶ ἀναμμένον καὶ μὴ ἡμμέ-
 ναι Ἀριστ. πλ. 1194 οὐχ ἡμμέναι Ἀππ.
 Καρρ. 24· «ἐπὶ τὴν δαδα»· μέχρι τῆς νεκρικῆς
 λαμπάδος, μέχρι θανάτου Πλουτ. ἡβ. σ. 788·
 ἐν γένει, δαδὶ Θουκ. 7, 58, πλ. σχίζα ἐκ δα-
 οῦ Λουκ. Περερρ. 35· 2) ἀσθενεία τῶν δέν-
 δρων χυνόντων πολλὴν ῥητίνην Θεοφρ. ταeda.
 Δασάμην, ἀντὶ ἑδασάμην, μ. ἀορ. ἀ. τοῦ
 δαίωμα.
 Δάσας, ὄνομα, ἀντὶ δήσας, μετχ. ἀορ. ἀ. τοῦ
 δῶ (δένω).
 Δασάσκειτο, ἀντὶ δάσκειτο παρὰ καὶ
 Δάσασθαι, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ δαίωμα (δαίω).
 Δασίαι, ἡ· πόλ. Ἀρκადίας Πανσ.
 Δασίαιας, α, ὁ· υἱὸς Λυκαίωνος Πανσ.
 Δασίται, ὄνομα, ἀντὶ δάσται μετχ. τοῦ δαίωμα.

Δασίως, ἐπὶ. (ἐκ τοῦ δαύς)· πυκνός μὴ
 πνεῦμα δαυ, ἀντὶ τοῦ ψιλῶς Ἡσυχ. Δ. Ἀλ.
 περ. σ. λξξ. σ. 84· ἔγω· εἶμαι δαυός, μαλ-
 λιάρως Ἀριστ. φυσιογ. σ. 812, 15.
 Δάσκιλλος, ὁ· ἰχθύς τις Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8, 2.
 Δά-σκίτος, 2· πολύσκιος, σκιερὸς· ὡς ἡ Ὀδ.
 ε, 470· ὅρη Εὐρ. Βακχ. 218· μεταφ. πυκνός·
 -γενεὶς Δίσχ. Πέρσ. 316.
 Δασκύλης, οὐ· πατὴρ Γύλου βασιλέως τῶν Λυ-
 δῶν Ἡρ.
 Δασκύλιον καὶ Δασκύλειον, τὸ· ἄν. πολλῶν
 πόλεων ἴδ. μῆς ἐν Βιθυνίᾳ Ἡρ. κάτ. Δασκυ-
 λίτης· ἐντ. ἐπὶ ὅλη. ἡ Δασκυλίτις σατρα-
 πεία· ἡ περὶ τὸ Δασκύλιον γῶρα Θουκ. 1,
 129· ἡ Δ. λίμνη· ἡ παρὰ τὸ Δασκύλιον ἐν
 Βιθυνίᾳ λίμνη Στραβ.
 Δάσκων, ὄνομα, ὁ· 1) τόπος πλησίον τῶν Συ-
 ρακουσῶν Θουκ. 2) Συρακούσας τις Θουκ.
 Δάσμα, ατος, τό· διαμέρισμα, μερίδιον Ἡσυχ.
 Δάσμευσις, εως, ἡ· διανομή, μοίρασμα Ξεν.
 Ἀν. 7, 1, 37.
 Δασμο-λογέω, ὁ· συλλέγω δασμούς, φορολογῶ·
 -παρὰ τινὸν τι Δημ. 59, 31· -τινὰ· φορολογῶ
 τινὰ· «τοὺς νησιώτας» Ἰσοκ. 4, 132. Παθ. =
 λαμβάνεται παρ' ἡμοῦ δασμὸς Πλουτ. Σερτ. 25.
 Δασμολογία, ἡ· τὸ δασμολογεῖν, φορολογία
 Πλουτ. Ἀντων. 23.
 Δασμο-λόγος, ὁ· ὁ συλλέγων τοὺς δασμούς
 (τὰ δασμάτα), φορολόγος Στραβ. 10, σ. 476.
 Δασμός, (δαίω), ὁ· 1) διανομή, μοίρασμα Ἰλ.
 α, 166· 2) φόρος (δόσιμον), ὁ κατ' ἀναλογίαν
 τῆς περιουσίας ἐπιβαλλόμενος· Σπριγγὸς Σοφ.
 Οἱ. τ. 36· τίνειν, Οἱ. Κ. 635· ἀποφρίσκειν ἀπο-
 διδόναι, ἀποπλέμειν = πληρώνειν Ξεν. Κυρ. 2,
 4, 14, καὶ μτγν. divisio, tributum, vectigal.
 Δασμο-φορέω· φέρω (πληρώνω) δασμὸν (φό-
 ρον), εἶμαι δασμοφόρος Δίσχ. Πέρσ. 586· παθ.
 Ξεν. Κυρ. 8, 6, 4.
 Δασμο-φόρησις, εως, ἡ· τὸ δασμοφορεῖν,
 τὸ πληρώνειν δασμὸν μτγν.
 Δασμο-φόρος, 2· ὁ πληρώνων δασμὸν, φόρου
 ὑποτελής· -χώρη Ἡρ. 3, 97· -πόλις, 6, 48·
 -εἶναι τινι, 7, 51, καὶ συχνά Ξεν. Κυρ. 7, 5, 79.
 Δάσμιον, ὄνομα, ὁ· Κορινθίος τις Πανσ.
 Δάσμοι, μέλ. τοῦ δαίωμα.
 Δάσος, εως, ὄνομα, τὸ· δασὺ χωρίον, σύνδεστος
 τόπος, δλωδης κοιν. λόγος Στραβ. ἐν γένει
 δασύτης· ὕλων, κλημάτων Ἀλ. Ἰσ. Ζ. 7, 2, 3,
 40· σώματος Ἀλκίφρ. 3, 28· αἱ ἄττικ. ἀπο-
 δοκ. τὴν λῆξ.
 Δασό-φρος, υ, γεν. υσι, 2· ὁ ἔχων δασύτητα
 (πυκνὴς) ὄφρως Ἀδριαν. φυσ. 2, 26.
 Δασο-πλῆξ, ἡτος, ὁ, ἡ· δασοπληγὴς παρὰ Σι-
 μονιδί ἐπὶ τοῦ τῆς Χαρίδωτος· Εὐμενίδης Εὐ-
 φρο. παρὰ Σχολ. Σοφ. Οἱ. Κ. 681· -δόδων·
 Νυν. Δ. 4, 400· -πέλικος, μάχαιρα 21, 63·
 καὶ συχνά· -δαστόκος Ἀνθ. 5, 241.
 Δασο-πλήτης (δασο-πλάτης = δασοπλάτης, ἡ
 κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ δασοπληγῆ)· φοιτῆς, φρι-
 κώδης· ἐριννύς Ὁδ. α. 234· Ἐκάτα Θιόκρ. 2, 14.
 Δάσσοσθαι, π. ἀντὶ δάσασθαι, ἀορ. ἀ. τοῦ
 δαίωμα.
 Δασυ-γένειος, 2· ὁ ἔχων δασύ, πυκνὸν γέ-
 νειον Τζιζ. εἰς Λυκαρρ. 307.

Δασυ-γραφία· γράφω μετὰ δασύος πνεύματος Ἡρώδης.

Δασύ-οριξ, τριχος, δ, ἡ· ὁ ἔχων πυκνὰς καὶ τραχείας τρίχας· σώμα Πολέμ. φυσιογ. 1, 5· -τράγιο Θεόκρ. 7, 15· -αἴξ Ἀνθ. 6, 113· -μήλα, 9, 136.

Δασύ-κερκος, 2· ὁ ἔχων πυκνότριχον οὐρανόν (κέρκον)· -ἀλώπηξ Θεόκρ. 5, 112.

Δαυ-κνήμις, ἴσος, δ· δασύκνημος· -Πάν Ναν. Δ. 14, 81.

Δασύ-κνήμις, 2· ὁ ἔχων δασείας (μαλλιαράς) κνήμας· -Πάν Ἀνθ. 6, 32· -Σείληνες Ναν. Δ. 13, 45.

Δαυ-κνήμιον, ον, ονος, 2· δασύκνημος· -Πάν Ἀνθ. Πλαν. 4, 233.

Δασύ-κλιος, ὁ· ἐπιθ. Διονύσου «παρὰ τὸ δασύνειν τὰς ἀμπέλους» Μ. Ἐτ. Πασ. 1, 43, 5.

Δασύ-κλιος, ἴσος, ἡ· δασέα ἀρκτος Μ. Ἐτ.

Δάσυμα, τό· τρίχωμα Ἀετ. σ. 131.

Δασύ-μαλλος, 2· μαλλιαρός· -οἶες Ὀδ. ι, 5· -αἴγες Εὐρ. Κόλλ. 360.

Δαυ-μέτωπος, 2· ὁ ἔχων δασύ (μαλλιαρόν) μέτωπον· -κρίος γεωπ.

Δαυ-μέτωπον, ῥ. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ γράφῃ ἢ προφέρῃ μετὰ δασείαν γραμμήν.

Δαυ-μήτης, οὗ, ὁ· ὁ μεταχειριζόμενος εὐχαρίστως καὶ συνήθως τὸ δασύ πνεῦμα· ἐπιθ. τῶν Ἀττικῶν «δασυνταὶ γὰρ οἱ Ἀττικοί, τοὺς λίσκους λίσκους λέγοντες» Τζέτζ. εἰς Ἡσ. ἔρ. 156 (ἐκ τοῦ δασύνω, 3).

Δασύνω, μι. ὑνῶ· 1) κάμνω δασύ (πυκνόν, μαλλιαρόν) Δισκ. καθ. γίνομαι, εἶμαι τριχώτος, μαλλιαρός· «σῶμα ἐδασύνθη» Ἰπποκρ. «ἴνα δασυνθῇ» Ἀριστ. ἐκκλ. 66· «ἡ κνήμη δασύνεται» Ἀνθ. 12, 30· «δασύνονται αἱ ὀφρυές» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 11· 2) πυκνώνω, σκεπάζω, ἐπὶ ἀνέμου· -νέφει τὸν οὐρανόν· Θεόφρ. «ρὸς δασύνεται»· καλύπτεται μετὰ φύλλα ὥς. 3) γράφω, προσφέρω μετὰ δασύ πνεῦμα γραμμήν. Ἀθην. 9, 397· «πνεῦμα δασυνόμενον» Ἀνθ. 11, 382, denso.

Δαυ-πόδεος, 2· ὁ τοῦ δασύποδος, λαγῶς· -γάλα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 20.

Δασύ-πους, ποδός, ὁ· ὁ ἔχων δασεῖς (μαλλιαρούς) πόδας, ὁ λαγός Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. Πολυδ. 5, 68· πρὸς Πλίν. Ἰ. Φ. 9, 57, διακρίνοντα τὸν δασύπου (dasyrus) τοῦ λαγώου.

Δασύ-πρωκτος, 2· μαλλιαρόκωλος Πλάτ. κωμ. παρ' Ἀθην. 10, 456.

Δασύ-πυγος, 2· δασύπρωκτος Σχολ. Θεόκρ. 5, 112.

Δαυ-πυκνότριξ, τριχος, δ, ἡ· κωμ. ἀντὶ δασύτριξ Σκ. Βυξ.

Δαυ-πύγων, ὠνος, ὁ· δαυγενέιος, μετὰ πυκνὸν πύγων· Ἀριστ. θεσ. 33.

Δασύς, εἶα, (ἰων. ἐξ, Ἡρ.) υ, 3· (συγγ. τῷ λασίος)· 1) πυκνός, τριχώτος, μαλλιαρός· «-δύρα αἰγός», Ὀδ. ξ, 51· «μασχάλα, λόχμης δαυτέραι» Ἀριστ. ἐκκλ. 61· «γύρα δαυτέρων βοῶν καὶ βοῶν δαυτέραι»·

ἐξ ἀκατεργάτων δερμάτων Ξεν. Ἀν. 4, 7, 22· -χειρίδες, Κυρ. 8, 8, 17· «τά σώματα δασεῖς» Ἀρρ. Ἰνδ. 24· ἐντ. δασύς = γενοφόρος Ἀνθ. 12, 26· διὸ «δασεῖς καὶ προ-

δεηκότες» ἀντιτίθενται πρὸς τὸ νωπὸν ῥαῖο.

Στοδ. Ἀνθ. 6, 29· καὶ πρὸς τὸ λείος Ἀθην. 10, 449· -ἱμάτιον Δ. Δαερ. 6, 87· 2) σύνδασος, δασύδης· «γῆ δασεὴ ὅλη παντοῖα» Ἡρ. 4, 21· «χωρίον δασύ» = ὕλῳδες Θουκ. 4, 29·

«χωρίον δασύ πίτυσι, ποταμὸς δασὺς δένδροισι Ξεν. Ἀν. 4, 7, 6, 8, 2· «παράδεισος δασὺς παντοίων δένδρων», 2, 4, 14 καὶ μετν. -τά δασέα = πυκνοὶ θάμνοι, 4, 7, 7 καὶ συγνέ-

-στέφανος Πλάτ. συμπ. 212· «ῥῶπας ἐπὶ τῶν δασείας» = σωρηδὸν ἢ ἑκούσας φύλλα Ὀδ. ε, 49· ἐπὶ νεφελῶν Διοδ. 3, 44· 3) πνεῦμα δασύ = δασέα γραμμή. καὶ «δασέα προσώδια» Ἀθην. 9, 398· τά δασέα = τὰ μετὰ δασύ πνεῦμα προση-

ρόμενα σύμφωνα, φ, χ, θ, aspiratae, ἐπὶ. «δασεῖς ἔχουν» Ἀριστοτ. φυσιογ. 6, 39.

Δαυ-σκιος, 2· δάσκιος γραμμή.

Δαυ-σμός, ὁ· τὸ δασύνειν, πυκνότης· -φωνή Διοσκ. 1, 79.

Δαυ-στερνος, 2· ὁ ἔχων τριχῶτον (μαλλιαρόν) στῆθος· -θήρες Ἡσ. ἔρ. 512· -Νέσσοι Σοφ. Τρ. 557 καὶ μετν. λέαινα Νόν. Δ. 44, 818.

Δαυ-στηθος, 2· ὁ ἔχων δασύ (μαλλιαρόν) στῆθος Προκλ.

Δαυ-στόμος, 2· ὁ ἔχων δασύ στόμα, χοῦδρὴν προφορὰν, δασύφωνος Παλιν.

Δαυ-στήτης, ητος, ἡ· 1) τὸ ἔχειν τρίχας, πυκνότης· «ἡ δασύτης ἡ περὶ τὴν κοιλίαν λαλίαν σημαίνει» Ἀριστοτ. φυσιογ. 2, σ. 806, πλ. Δ. Σικ. 3, 35· 3) ἡ διὰ δασέος πνεύματος προφορὰ τῶν γραμμάτων, ἀντιθ. ψιλότης Πολύδ. 10, 47.

Δαυ-τanos, 2· ὁ ἔχων δασύ πνεῦμα Εὐστ.

Δαυ-τρίχης, 2· δασύτριξ Πολύμ. φυσ. 1, 5.

Δαυ-τριχος, 2· δασύτριξ, ἐπίγρ. μετν.

Δαυ-τρωγλος, 2· δασύπτητος, δασύπρωκτος Ἀνθ. 12, 41.

Δαυ-φλοισ, 2· ὁ ἔχων δασύν (τραχύν) φλόιν· -κρίσταν Νικ. Ἀλ. 269.

Δαυ-φυλλος, 2· πυκνόφυλλος, μετν.

Δαυ-φωνος, 2· χονδρόφωνος, τραχύφωνος, ἐκκλ.

Δαυ-χαίτης, ου, ὁ· ὁ ἔχων δασεῖαν χαίτην· -τράγος Ἀνθ. 6, 32.

Δαυ-δης, 2· γεμάτος ἀπὸ δάση· -τόποι, μετν.

Δατάμης, ου, ὁ· 1) Πέρσης τις Ἀρρ. 2) Κασπαδόκης τις Διόδ.

Δατ-αφέρνης, ου, ὁ· Πέρσης στρατηγός Ἀρρ.

Δατέομαι (πρὸς, δαίω), μόν. ἐν. καὶ παρ. 1) διαρῶ, διανέμω· ληῖδα Πλ. ι, 280· -κρέα Ὀδ. λ, 412· -γρόνα Πινδ. Ὀ. 7, 55 καὶ Πρ. 1, 216· μετφ. «ἡμίονοι γρόνα ποσὶ δατέοντα»·

ἔβαινον, ἄφρονι διὰ τῶν ποδῶν τὸν δρόμον· πῖσω Πλ. φ, 121· «μένος Ἀρης δατέοντα» = μοιράζουσι μετὰ τῶν τὴν μάχην τοῦ Ἀριστοδ. 2) διαμοιράζω, κόπτω, χωρίζω εἰς κομμάτια, φ. 394, καὶ ἀφρ. δατέσθαι Ἡσ. ἔρ. 665.

Δατ-ήριος, 3· ὁ διαμοιράζων· - χρημάτων Δισκ. Ἐπιτ. 741.

Δατήσις, εως, ἡ· διανομή, διαίρεσις, μερισμός Πολυδ. 8, 136.

Δατ-ήτης, ου, ὁ· διανεμητής, μοιραστής, διανομέας· -χρημάτων Δισκ. Ἐπιτ. 945.

Δάτις, ἰδος· Πέρσης σατράπης νικηθεὶς ἐν Μαρθάνῃ Ἡρ.
 Δατιζμός, ὁ· εἶδος βαρβαρισμοῦ, εἰς ὃν περι-
 ἔμπτεται ὁ Πέρσης Δάτις, ὅστις λέγεται ὅτι
 ἐπισφύρει πολλὰς συνωνύμους λέξεις λέγων·
 «ἔδουαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι» ἀντὶ χαί-
 ρω Ἡρ. 6, 94· τὸν δατιζμὸν τοῦτον καλεῖ ὁ
 Ἀριστ. «Δάτιδος μέλος», εἰρ. 289.
 Δάτιον, τό, Ἡρ. καὶ Δάτος, ὁ Στραβ. πόλ.
 Θράκης.
 Δαύκαλις, εως, ἡ· ποῦς ἀλεκτρυόσιος ἀμφ. γρ.
 Δαυκίον, τό, Νικ. 0ηρ. 858 καὶ
 Δαυκος, ὁ· εἶδος φυτοῦ, οὗ αἱ ῥίζαι καὶ ὁ
 σπόρος ἐχρησίζετο ὡς φάρμακον, κοιν. δαυκί
 ἢ κασούρι. Κατὰ Νικ. 0ηρ. 94 (δ. γρ. δαυκ-
 μος) καὶ ἀλ. 199 φαίνεται ὅτι εἶνε εἶδος δάφ-
 νης, (α. δαύχην) πρὸς ἀρχαῖαν ἀποφώνησιν.
 Δαυλίς, ἰδος, ἡ· ἡ κάτω. ἡ βασίλισσα τῆς
 Δαυλίδος, ἰδ. ἡ Φιλομήλα ἐπιθ. καὶ τῆς ἀηδό-
 νος εἰς ἣν μετεβλήθη ἡ Φιλομήλα Θουκ. 2, 29.
 Δαυλίς, ἰδος, ἡ· πόλ. καὶ χώρα ἐν Φωκίᾳ οὐ
 μακρὰν τῶν Δελφῶν Ἰλ. μτγν. - ἡ Δαυλίς
 Θουκ. κατ. Δαυλίος Ἡρ. 8, 35· ἐπιθ. Δαυ-
 λισ, 3· 0ηλ. καὶ Δαυλὶς ἐπὶ τῆς χειλιδόνας
 Πλουτ. 0η. α. 727.
 Δαυλός, καὶ δαυλος, 2· δασύς, πυκνὸς Πανσ.
 10, 4, 7· γένεια Νόν. Δ. 6, 160· μεταφ.
 ἐπὶ καρπῶν σχεδίων «δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δά-
 σμιοι τε τεινύουσιν πόροι» Δισκ. ἰκ. 97· πρὸς.
 «πυκναὶ φρένες».
 Δαυλίς, ἡ· ἡ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀπουλίας χώρα
 ἐν Ἰταλίᾳ Πολύδ. ἐπιθ. Δαυλίος, 3, καὶ «οἱ
 Δαυλίονιοι» Στραβ. καὶ «οἱ Δαυλίται» Λυκοφρ.
 Δαυρίτης, οὗ· γαμβρὸς Δαρείου τοῦ Ὑστά-
 σπας Ἡρ.
 Δαύω· ἰαύω, κοιμῶμαι Σαπφ. παρὰ Μ. Ἐτ.
 250, 10.
 Δαφναγύρας, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ξεν.
 Δαφνατός, 3· δάφνιος, ὁ ἐκ δάφνης· στέμ-
 μα Ἀνθ. 2, 260· καὶ δαφνοφάρος, ἐπιθ.
 Ἀπόλ. Ἀνθ. Νόν. καὶ τῆς Ἀρτέμιδος Πανσ.
 Καὶ ὁ κύρ. ὄν. «ὁ Δαφνατός» Ἀριστοτ.
 Δαφν-ἐλάτιον, τό· δαφνολάδον, κατασκευαζό-
 μενον ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς δάφνης, δάφνιον
 ἔλαιον μτγν.
 Δάφνη, ἡ· 1) τὸ γνηστὸν δένδρον, ἡ δάφνη
 Ὁδ. ε. 184, Πτο. θε. 30· ἦν ἱερὰ τοῦ Ἀπόλ-
 λωνος, εἰς ἣν λέγεται ὅτι μετεβλήθη ἡ ἑρω-
 μένη αὐτοῦ Δάφνη· διὸ «πυθική δάφνη» κα-
 λεῖται Ἀριστ. πλ. 213, μεταφ. ἐπὶ προφητικῆς
 καὶ ποιητικῆς δυνάμει· 2) δάφνη Ἀλεξάν-
 δρου· «φυτὸν τι ὅμοιον δάφνι, ἐξ οὗ ὁ Ἀλέ-
 ξάνδρος ἔφραζεν συνθ. τὰ στέμματα αὐτοῦ
 Δισκ. 4, 147.
 Δάφνη, ἡ· 1) θυγ. Πηνειοῦ ἡ Λαδωνος καὶ
 ἰθι, μεταμορφωθείσα εἰς τὸ ὅμοιον φυτὸν (ἴδ.
 προηγ. λ. 25) 2) ὄν. πολλῶν πόλεων ἰδ. ἡ ἐν τῇ
 κάτω Αἰγύπτῳ, ἣτις «Δάφνη· αἱ Πηλοῦσαι»
 ἐκαλεῖτο Ἡρ. 2, 39, 107, κατ. Δαφνίτης, οὗ
 ὁ Ξε. Βούρ.
 Δαφνήτις, εσσα, ἐν, 2· πλήρης δαφνῶν, πλου-
 ρία εἰς δάφνας Νόν. Δ. 13, 76.
 Δαφνη-ρεφής, 2· σκεπασμένος δάφνι μτγν.
 Δαφνός, ἡτος, ὁ, συνθρ. ἀντὶ δαφνήσε

Δαφνη-φαγέω· τρώγω (μασσῶ) δάφνην ὡς
 δαφνηφάγος μτγν.
 Δαφνη-φαγία, ἡ· τὸ τρώγειν δάφνην· «ἐλ-
 λά ταῦτα μὲν τὰ μυθοπλαστούμενα περὶ τῆς
 Ἡσιόδου δαφνηφαγίας» Τζιζ. Ἡσ. ἔρ. α. 14.
 Δαφνη-φάγος, 2· ὁ τρώγων (μασσῶν) δάφ-
 νην, ἐνθουσιασμένος, χρησμολόγος, μάντις·
 λαῖμοι Λυκοφρ. 6.
 Δαφνη-φορεῖον, τό· ναὸς τοῦ δαφνηφόρου
 Ἀπόλλωνος Ἀθην. 10, 424.
 Δαφνη-φορέω· φέρω (κρατῶ) δάφνην Πλουτ.
 Διμ. 34.
 Δαφνη-φορία, ἡ· τὸ φέρειν δάφνην, ἔσρη
 πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπ(όλλωνος) Πρίκλ.
 παρὰ Φωτ.
 Δαφνη-φόριος, 3, Ἐπιγρ. 1595 καὶ
 Δαφνη-φορικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς δαφνηφό-
 ρους· «τὰ δαφνηφορικά» μετὰ ἡ καὶ ἄντι τοῦ
 μέλη=ἔσματα φέροντα ἐν χορῶ ὑπὸ χορευτῶν
 ἐχόντων ἐν χορῇ κλάδους δάφνης Πολύδ. 4, 38.
 Δαφνη-φόρος, 2· α) ὁ φέρων (φύων) δάφνην·
 - ἄλσος Ἡρώδ. 1, 12, 3· 6) ὁ κρατῶν κλά-
 δον ἢ στέφανον ἐκ δάφνης· - τιμὰ Δισκ. ἰκ.
 706· - κλώνες Εὐρ. Ἰων 422, ἰδ. οὕτω καλεῖ-
 ται ὁ Ἀπόλλων Ἀνακρ. 11, 6.
 Δαφνιακός, 3· ὁ ἀνήκων ἢ ἔχων ἀντικείμενον
 τὴν δάφνην· «τὰ Δαφνιακά»=βιβλίον ἐπιγραμ-
 μάτων Ἀνθ. 6, 80.
 Δαφνικός, 3· δαφνιακὸς μτγν.
 Δάφνιος, 3· ἐκ δάφνης· - ἔλαιον Ἰπποκρ. =
 χρίσμα, οἶνος Θεοφρ.
 Δάφνιος, 3· δάφνινος· - Ἀρτιμ. Στραβ. 8
 α. 343.
 Δαφνίς, ἰδος, ἡ· ὁ καρπὸς τῆς δάφνης, δαφνο-
 κοκκούςον Ἰπποκρ. Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 1, 18.
 Δάφνις, ἰδος, 1) ὁ· α) Ἀδωνιδεύς τις Ἡρ. 4, 138·
 6) ὁν. ποιμένος Θεοφρ. Ἀνθ. 2) ἡ, Νύμφη τις
 Πανσ.
 Δαφνίτης, οὗ, ὁ· ὁ ἐκ δάφνης, δάφνιος· - οἶ-
 νος γεωπ. 8, 8· 2) ὁ ἐσταμένος διὰ δάφνης
 ἐπιθ. Ἀπόλλωνος παρὰ Σουροκσίους ἀρ. λ. 2.
 Δαφνίτης, ἰδος, ἡ· φυτὸν τι Δισκ. 1, 12.
 Δαφνο-γηθή, 2· ὁ γεγηθὼς (χαίρων) ἐπὶ τῇ
 δάφνι, ἐπιθ. Ἀπόλλωνος Ἀνθ. 11, 525, 5.
 Δαφνο-ειδής, 2· α) ὅμοιος δάφνι Θεοφρ. 6)
 τὸ δαφνοειδές = εἶδος φυτοῦ, χαμαὶ δάφνη,
 εὐπέταλον, πέπλιον, ἔχον φύλλα δάφνης ζοο-
 κότα, δάφνοντα καὶ πυρεθόντα τὸ στέμ-
 μα καὶ φάρυγγα Δισκ. 4, 148
 Δαφνό-κοκκον, τό, κατ.
 Δαφνό-κοκκος, ὁ· δάφνης ἱατρ.
 Δαφνο-κόμης, Φωτῆς, ὁ, Ὀππ. κυν. 1,
 365 καὶ
 Δαφνό-κομος, 2· δαφνοκομικός, στυλισμέ-
 νος μετὰ δάφνην· τρεῖς ποδὲς Φοῖβου Ἀνθ. Β. 505, 11.
 Δαφνο-πώλης, οὗ, ὁ· ὁ πωλὼν δάφνην·
 Ἀπόλλων Ἡσυχ.
 Δάφνος, ὁ· 1) ποτ. Δοκρίδος Πλουτ. 2) Ἐφί-
 σιος ἱατρὸς Ἀθην.
 Δάφνος, ὁ· δάφνη Δισκ.
 Δαφνό-σπιος, 2· κατασκευαστὴς ἀπὸ δάφνης·
 - ἔλσος Ἀθην. 14, 636.
 Δαφνοσός, οὐντος, ἡ· πόλ. Φωκίδος Θουκ.
 Δαφνο-φάγος, 2· δαφνηφάγος μτγν.

Δαφνο-φορέω, δ. γρ. ἀντί δαφνηφορέω Δ. Κάστ. 57, 21.

Δαφνο-φόρος, 2' δαφνηφόρος Δ. Κάστ.

Δαφν-ώδης, 2' δαφνοειδής Θεόδωρ. - γύαλα = κατάφυτα ἀπὸ δάφνης Εὐρ. "Ιων. 76.

Δαφνών, ὄνος, δ' τόπ. κατάφυτος ἀπὸ δάφνης γράμ.

Δαφνωτός, 3' ὅμοιος τὴν γεῦσιν ἢ τὸ σχῆμα μετὰ δάφνην γεωπ.

Δα-φοινεύς, 2' δαφεινός "Εἷμα δ. αἰματι "Ιλ. σ, 538.

Δα-φοινίσεις, εσσα, εν' δαφεινός Νόν. Δ. 1, 425.

Δαφεινός, 2 καὶ 3 'Οππ. κον. 3, 440' λίαν ὀνύος "Πόλ. καὶ καταμειωμένους, αἰμοδύρος - Κήρες "Πο. ἀσπ. 250' - πῆμα "Ομ. ὕμν. "Π. 304' - ἔγγρα Πίνδ. Ν. 3, 77' - αἰετός Αἰσχ. Πρ. 1024' - λύκοι "Οππ. κον. 3, 393' - κατακόκκινος - δαλός Αἰσχ. Χο. 606' κοκκινολίτρινος - θώες "Ιλ. λ. 473' - δέρμα λέοντος, κ, 23' - δράκων, β, 368.

Δαφιλία, ἡ δαφνία, μεγαλοδωρία Πολύδ.

Δαφιλέομαι' ἔχω δαφνίαν, εἶδω, ἐξοδεύω μετὰ δαφιλίαν (δαφνίαν) - τινί = εἰς τὴν μετὰ καὶ παθ. δαφνίως δαπανῶμαι Ἀριστ. ἡθ. β.

Δαφιλής, (δάπτω), 2' δαφνός, πλούσιος, πλουσιοπάροχος - δωρεά "Πρ. 3, 130' - δαίτην Πλούτ. Κάτ. μεζ. 25' - πηγὰς, παρασκευὴ Πλούτ. Νουμ. 15' εὐφορος - γῶρα, 16' ἐπὶ φυτῶν, ὁ τρυφερώς αὐξανόμενος Δ. Σκ. 5, 13' ἐπὶ ἀνθρώπων ὁ πολλὰ δαπανῶν, ἐλευθέριος Στωδ.

"Ανθ. 69, 17' - χαρηγῶς Πλούτ. Περικλ. 16.

Δαφιλός, 3' δαφιλής - αἰθὴρ = ἄμετρος "Εμ. πιδ. 180.

Δαφιλῶς καὶ δαφιλῶς, ἐπὶ "μετὰ δαφίλειαν, δαφνίως, πλουσιοπάροχος Θεόδωρ. 7, 145' - ζῆν Σεν. ἀπομν. 2, 7, 6' - δαφιλίστατα ζῆν, Κυρ. 1, 5, 14' "δαφιλῆς ἡμείλησεν" Καλλ. Δηλ. 125.

Δ Λ Ω, θεμ. βίξ. τοῦ διδῶσκειν 1) δόρο. 6' δέδωκε = δέδωκε - τινὰ τι "Οδ. η, 233' καὶ συγὰ μετ' ἄπαρ. υ, 72' - ἔδωκεν Θεόδωρ. 24, 27' - ὥς Ἀπολ. "Ρ. 1, 724' 2) παρὰ δαδῶσκειν = ἔχω μάθει, γνωρίζω "Οδ. β, 61' - δαδῶσιν, Καλλ. "Απ. 46' μετ. "δεδῶσεν ἔκ τινος" "Οδ. ρ, 519' "δεδῶκε δόλους" "Απολ. "Ρ. 1, 52' "Ἀρεος εἰς δαδῶσκειν" Διον. Π. 204' - δέδωκε = ἔρασθον, ἐπληροφρηθῆναι, γνωρίζω Αἰσχ. "Αγ. 123' δα-ῖναι "Οδ. δ, 193' "πολέμου δαήμεναι" = ἔμ-πειρον εἶναι τοῦ πολέμου "Ιλ. φ, 487' "ἄφρα δαείω", κ, 425 καὶ συγὰ - δαείω Πίνδ. "Ο. 7, 91' "πόλλ' ἐδάη φάρμακα" Θεόδωρ. 23, 19, μέλ. δαήσομαι "Οδ. γ, 187' "ἐμεῖς δαήσεαι" = ὅτι μάθησεν παρ' ἐμοῦ, τ, 325' παθ. παρὰ δαήσομαι - τινός "Απολ. "Ρ. 1, 147' μετ' ἄπαρ. Θεόδωρ. 8, 4' ἔκ τοῦ δέδωκε ἔσχημα (τῆς) τύπ. ἐνεστ. δαδῶσθαι = μανθάνειν, ἐρευνᾶν - γυνάττας "Οδ. π. 316.

Δε (ἀπλούστ. τύπ. τοῦ δὴ ὡς τὸ μὲν τοῦ μὴν) μῆριν ἀπὸ "Ομ. συνθέσθαι, συνδέον μέρη προτάσεως ἢ δλοκλήρους προτάσεις οὕτως ὥστε τὸ προστιθέμενον περισταται ὡς ἄλλο τι ἀντί-θετον, ἐξημενεύεται ἀπὸ τοῦ ἀλλὰ, ἀπὸ τοῦ ἀλλο μέρους, τοῦ ἀναντίαν, παλλάκις δὲ καὶ διὰ τοῦ ἀπλῶς καὶ ἂν δὴ ἀντίθετος ἦεν ἐνταυτοῖς

διὰ τῆς προτασσομένης ἀντή τινος ἐξημενεύεται ἀπὸ τοῦ ἀλλὰ. Μόνον κεῖται παρ' "Ομ. συνθέσθαι. καὶ χαλαρᾶς συνθέσεις τῶν προτάσεων ἡδὴ δ' ἐκ λεγίων ὄντο - οἱ δὲ θεοὶ θανάτου καθέ-ζανον" ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ζεῖς, τοῖσι δὲ "Αθη-ναίῃ λέγει κήδεα" "Οδ. ε, 1' "εἴκοσι δ' ἔκβαλλε δούρα" πέλεκκυσεν δ' ἄρα χαλκῷ, εἴσατο δ' - τόφρα δ' ἔνευε τέρετρα Καλοῦσ' - τὴν γὰρ δ' ἄρα πάντα - γόμοισι δ' ἄρα τὴν γε ἔσθον 244. Παρ' αὐτ. ἰδ. ἐν πεζῷ ἡ ἀμοιβαία ἀντι-φορὰ τῶν συνδεομένων προτάσεων δηλοῦται ἐν ὁρίσμενός διὰ τῶν "μὲν - δέ". "Ἡ συνίχετο τοῦ λόγου διδάσκεις πολλάκις πῶς πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν τὴν ἀντίθεσιν" "ἦν γερούς, ἦν πλ. τῶν πάταγος" Σοφ. Τρ. 515' "τοῦ τότε πλ. αἰλώος, πατὴρ δὲ τοῦ νῦν" Σεν. Κυρ. 4, 3, 6' οὕτω συγὰ ἐν ἀντιθέσει "μῆτηρ βασίλειαν, βασίλειαν δ' ἐμὴ Αἰσχ. Πέρσ. 148' "τὴν νῦν Βοιωτίαν, πρότερον δὲ Καδόμεναι γῆν καλοῦν μένην" Θουκ. 1, 12, καὶ ἰδ. ἐν περὶ τοῦ προ-τάσεων" "ἦ ῥα νῦν καὶ τὴν πύθαια" "ἐστὶν γὰρ δὲ τοῖς εἰμι" "Ιλ. η, 48' "εἴλας μὲν ὁ Σάτυρος" εἴλκον δὲ οἱ ὑπέρταται" Σεν. "Ἐλλ. 2, 3, 50' συνηθ. ἐπὶ ἀπαρσιμῶσιν" "πράσιν μὲν - πλ. ἔπειτα δὲ" ἐντονώτερον "τέλθηκεν ἄνδρος ὄνο-δεός θεοῦ δ' ὕπον" Σοφ. Φιλ. 334' καὶ ἰδ. φαντικῶς "οὐ μόνον - δέ" Πλάτ. νόμ. β, 747' τοῦναντίον "τὸ δὲ ὅλον ψευδὸς ἐστὶν" Πλάτ. νόμ. β, 751' μάλλον, Γοργ. 519, συμμ. 210' ἐμφαντικῶς ἐν ἐρωτήσεσι καὶ προσφωνήσεσι "παρὰ τίνος δ' ἀφίγμενος;" Σοφ. Οἰ. τ, 934' "πρώην, ἔφην ἐγὼ" οὐ δὲ ἄρτι πέπυσαι;" Πλάτ. Πρωτ. 310' "Ἐπράσσει σὺ δὲ χρὴ μέλειν ἐκ-στολὰς" Αἰσχ. Πρ. 3' οὕτως ἰδ. τὴν δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσιν "ὥς δὲ λέγει" Πλάτ. Γοργ. 509, "ἐκ τῶνδε δὲ σκόπει" Φαίδ. 67, ἴσσοι-ναμετ' πρὸς τὸ δηλαδὴ, δηλονότι. Μετὰ τοὺς συνδέσμους εἰ, ἐάν, ὅτι, ἐπεὶ καὶ ἀ-μοίους μετὰ ἀναφορικῆς ἀντανωμαίας καὶ μετὰ γὰς συνάπτει τὴν ἐπομένην πρότασιν οὕτως ὥστε ἡ ἀντίθεσις ἐν ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν προηγού-μένην κεῖται, ἐμφαντικώτερον ἐφαίρεται "καὶ τὸ μὴδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως" Σοφ. "Ανθ. 234' πρὸλ. Οἰδ. Κ. 1011' "ἐάν τ' αὐτὸ λέγω, ὅτι - τοῦτο δ' ἐπὶ ἤκτον πείσεσθέ μοι λέγοντες" Πλάτ. ἀπολ. 38, ὅτιω ἰδ. ἐνθα δεκτικὴ ἀν-τιωνυμία ἐμφαντικῶς ἀναφέρεται εἰς προηγού-μένην ἀναφορικὴν πρότασιν "ὅ δ' ἐστὶν ἰδ. καὶ τῆς ἡγεμονίας ἄξιον, - ταῦτα δ' ἐμὸν λόγον ἐστὶν εἰπεῖν" Ἰσοκ. 4, 98' "ὅ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγεῖ, τὴν ψυχὴν - περὶ δὲ ταύτων ἐπικρινώσω" Πλάτ. Πρωτ. 313' "ὅτι ταῦτα ἀγαθὸς ἕκαστος ἡμῶν, ἄπερ σοφός, ἂ δὲ ἀντι-θέσις, ταῦτα δὲ κακός", Ασχ. 194' "ὅστις ἦν βα-κὼν ἀπερὸς τῆς θεᾶς, ὁ δ' ἂν λόγιος" Σοφ. Τρ. 23' "καὶ ποτε ὄντος πάγον, οὗτος δὲ ἐξέ-με" Πλάτ. συμμ. 220' ἐνταῦθα ἀνακτέα καὶ χωρὶς ἐν οἷς συνάπτουσι αἱ σχετικαὶ ἀντανωμαίαι "οἷη περ φύλλων γενεή, τοῖη δὲ καὶ ἀνδρῶν" Ἰσοκ. 4, 146' τοιαύτη ἐξ ἄλλου μέρους" "εἰ δὲ καὶ μὴ δώσωσιν, ἐγὼ δὲ κεν αὐτὸς ἔλωμαι" Ἰλ. α, 130' καὶ ἀλλὰ γὰρ" "εἰ δ' ἐγένετο κακὴ γυνὴ ἀν-δρα, Πηνελόπειά δὲ μέγα πρᾶγμα" Ἀδων. 13, 559' καὶ μετὰ τὸ ἐπεὶ Ἰλ. α, 57, τ, 140

μετά τὸ τέλος, α, 193, 'Οδ. δ, 126' μετὰ τὸ τόσσον 'Πλ. κ, 507, ε, 424' μετὰ τὸ εὐτε, μ, 373, 'Οδ. υ, 56, 73. 'Η ἐπομένη πρότασις οὕτως ἐισάγεται ὡς εἰ μὴ ὑπῆρχε προηγούμενη' 'Ενίοτε κεῖται ἐν ἀρχῇ λόγου τίνος, ὅτε δύναται τις νὰ ἀναπληρώσῃ πρότασιν τινος Σοφ. 'Αντ. 527. Μετὰ πολλὰς ἐν μέσῳ πρότασις ἀναλαμβάνει πάλιν τὸν λόγον καὶ ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ λοιποῦ Πλάτ. Πρωτ. 313' προηγούμενου τοῦ μὲν ἀκολουθοῦσι 2 καὶ περισσώτεροι διὰ Σοφ. Οἱ. τ. 732' οὐδέποτε δὲ κεῖται ἐν ἀρχῇ πρότασις, ἀλλὰ συνήθ. μετὰ μίαν ἢ καὶ πολλὰς λέξεις Σοφ. Φιλ. 614' «ἀνεν σοῦ δέ», Οἱ. Κ. 1347' «ὅ,τι λέξω δ' ἀπορώ», Οἱδ. τ. 485' «τὰ μὲν ἄλλα—τὴν οἰκίαν δέ» Δημ. 27, 6. 'Εκ τῶν μετ' ἄλλων συνδεδωμένων συνδέσεων αὐτοῦ ἄξιαι σημειώσεις εἰνε αὐταί· «καὶ δέ» = ἀλλὰ καί, καὶ ὁμως ἐπίσης 'Ομ. καὶ παρ' αὐτ. συχνά, ἀλλ' ὁμως οὕτως, ὥστε παρεμπίπτει ἐν μέσῳ λέξεις Krieger Σεν. 'Αν. 1, 1, 2' «δ' ἀλλὰ» = ἀλλ' ὁμως, ἀλλὰ τοὐλάχιστον· «δὲ ἄρα» = λοιπὸν ἀλλὰ· «δὲ-γάρ», «ἀλλὰ-γάρ» 'Ηρ. Θουκ. καὶ ἄλλως «δὲ δὴ» = ἀλλ' ὁμως, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἄλλο μέρους «δὲ τε» = καὶ προσέτι, καὶ ἐπίσης 'Ομ. καὶ ἄλλοι 'Επ. «μὲν τε δὲ τε» 'Πλ. κ, 139, autem, vero, sed.

Δε, ἀχώρ. ἐγκλ. μόρ. α) ἴδ. προσκαλλᾶται εἰς τὴν αἰτ. ὀνομάτων, δηλοῦν τὴν κίνησιν ἢ διευθύναντι πρὸς τινὰ τόπον π. χ. παρ' 'Ομ. Οὐ-λυμπόνδε, οἰκόνδε, ἄλαδ=πρὸς τὸν 'Ολυμπον, εἰς τὸν οἶκον, πρὸς τὴν θάλασσαν· «ὄνδε δόμονδε» = εἰς τὸν αὐτοῦ οἶκον· μετὰ τῆς εἰς προθέσ. 'Οδ. κ, 351' τὸ δ τοῦ δε μετὰ τοῦ τελικοῦ ε τῆς προηγ. λέξ. γίνεται ζ, π. χ. θόραζε (=θώρας δε), Ἀθήναζε, Θήβαζε· τοῦτο δὲ συμβαίνει καὶ παρὰ τοῖς αὐτ., οἵτινες ἐν γένει τὴν προσθήκην τοῦ δε μόνον εἰς ὀνόματα πόλεων θέτουσιν· ἢ φράσις 'Αἰδοῦδε εἰνε ἑλλησιτικῇ σημαίνουσα εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ 'Αδου· β) προσηγορικῶς ἐν εἰς δεικτικὰς αὐτῶν. ἐπιτείνει τὴν δεικτικὴν αὐτῶν δύναμιν π. χ. ὅδε τοσσοῦδε=τοσοῦτά, τοσοῦτά· συγγραφεῖς ἀριβολογίᾳ μεταχειρίζονται τὰς ἀντωνυμίας ταύτας πάντοτε οὕτως ὥστε ἀναφέρονται εἰς τὰ ἐπόμενα. Δεῖ α' ὁλος, μόν. ἢ γεν. δέ α τος Σοφ. ἀποστ. 305.

Δεῖ α τος, ὁ μόνος σωζόμενος τύπ. ἐκ τινος ἀχρ. ὅμ. δέ α μ α = δοκῶ, φαίνομαι· «ἀεικέλιος δέ α τ' εἶναι» 'Οδ. ζ. 242. Κατὰ τὸν Βούτμαν λέξ. 2. σ. 104 ἐκ τοῦ ΔΑΩ, δέ δ α παραγόμενον συνταυτίζεται πρὸς τὸ δοῦσατο.

Δεῖ γ μ ενος, ἐπ. μετχ. ἀορ. συγκ. ἐκ τοῦ δέ γ ο μ αι 'Ομ.

Δεῖ α σ θ αι, ἀπαρ. ἐν. παθ. τοῦ ΔΑΩ 'Οδ. π. 316· ἴδε ΔΑΩ ἐν τέλει.

Δεῖ α ε, γ. πρὸς. ἀορ. 6'. ἔνερ. τοῦ ΔΑΩ 'Οδ. θ, 448.

Δεῖ α η κα, ας, ε, παρκ. τοῦ ΔΑΩ 'Ομ.

Δεῖ α η κ ῶς, μετχ. παρκ. δεῖ α η κα τοῦ ΔΑΩ 'Οδ.

Δεῖ α η μ ενος, μετχ. παρκ. παθ. τοῦ ΔΑΩ 'Ομ.

Δεῖ α ῖ α τ αι, γ. πλ. παθ. παρκ. τοῦ ΔΑΩ.

Δεῖ α ῖ γ μ ενος, μετχ. παθ. παρκ. τοῦ δαῖ ζω 'Ομ.

Δεῖ α σ τ αι, γ. ἐν. παθ. παρκ. τοῦ δαῖ ω 'Ομ.

Δεῖ α μ ενος· ἴδε δαῖ ω ἐν τέλει.

Δεδαώς, μετχ. παρκ. τοῦ ΔΑΩ 'Οδ. 'Ομ. β, 19, Δεῖ δ ε α τ αι, γ. πλ. παρκ. τοῦ δέ ω· δέδενται 'Ηρ.

Δεδεγμένος, μετχ. παρκ. τοῦ δέ γ ο μ αι 'Ιλ. πρὸς. δέδεξο 'Ιλ. ε, 228 καὶ μελ. δεδέξομαι, ε, 238.

Δεδεῖ κ ε λ ος· δει φοβούμενος 'Πούγ.

Δεδεῖ π ν α μ εν (ἴε οὐ τὸ ἀπαρ. δεδειπνάναι) ἰων. ἀντὶ δεδειπνήκαμεν γ. πλ. πρὸς. τοῦ παρκ. τοῦ δειπνέω.

Δεδεμ α ι, παθ. παρκ. τοῦ δέ ω.

Δεδέξομαι, μετ' ὀλίγον μελ. καὶ

Δεδέχ α τ αι, ἰων. πλ. γ. πρὸς. παρκ. τοῦ δέ γ ο μ αι.

Δεδῆ τε, δεδῆι, γ. ἐν. πρὸς. παρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ δαῖ ω.

Δεδήσομαι, η, εται, ἀττ. ἀντὶ δεδήσομαι, παθ. μελ. τοῦ δέ ω (δένω).

Δεδήξομαι, μετ' ὀλίγον μελ. καὶ

Δεδῆ χ α ι, παρκ. τοῦ δά ν η μ αι,

Δεδῆ ω μ α ι, παθ. παρκ. τοῦ δῆ ῖ ω μ αι.

Δεδῖ α, παρκ. μετ' σημ. ἐν. τοῦ δέ ῖ ω μ αι· φοβούμεν. πλ. δέδιμεν, δέδιτε Θουκ. 3 πλ. δεδέσθαι 'Ιλ. ω, 663 καὶ ἐν γένει καὶ ἐν πεζῷ, πρὸς. δέδιθι.

Δεδί δ α χ α, δεδίδαγμαι, παρκ. τοῦ διδάσκα.

Δεδιήτηκα, παρκ. τοῦ διαιτῶ.

Δεδί θ ι, πρὸς. τοῦ δέ δ ι α.

Δεδιό τ ως, ἐπὶ. ἐκ τῆς μετχ. δεδιώ· = ἐκ φόβου Δ. 'Αλ. ἀρχ. 11, 47.

Δεδίσκομαι· 1) διεδίσκομαι 'Οδ. α, 150· 2) δεδίσσομαι 'Ομ. β, 19, 20, 'Ερμ. 163.

Δεδίσσομαι, ἀττ. δεδίττομαι, ἐπ. δεδίσσομαι· 1) ἐκφοβίω, φοβίζω, φοβερίζω· τινὰ 'Ιλ. σ. 167, ἀποδιώκω· ἀπὸ τινος, σ. 464· δεδι-ξάμενος Δημ. 19, 291· 2) ἀμει. φοβούμαι, τρομάζω 'Ιλ. β. 190· πρὸ τινος 'Ορφ. Ἀργ. 55.

Δεδιό κ η τ αι, ἀντὶ διώκεται, γ. ἐν. παθ. παρκ. τοῦ διοικέω.

Δεδ μ α ν θ', δωρ. κατ' ἀποκ. καὶ

Δεδ μ ῆ τ αι, δεδμήατο, ἰων. ἀντὶ δεδμηνται, ἐδεδμηντο.

Δεδμημένος, μετχ. π. παρκ. τοῦ δεικνέω καὶ δέ μ ω.

Δεδμημην, ητο, ἡατο, ὑπερσ. τοῦ δέ μ ω καὶ δα μ ῶ 'Ομ.

Δεδοί γ μ εν, ἀντὶ δεδοίκαμεν, α. πλ. πρὸς. τοῦ Δέδοικα παρκ. ἀντὶ ἐν. τοῦ δέ ῖ ω, οὐ καὶ πύρη-στου· = φοβούμαι, μετχ. δεδοικώς· ἴδε δέ ῖ ω

Δεδοικόν τ ως· διεδιό τ ως ἐπὶ. μετ' ὀλίγον Φι-λοστρ. 6. 'Απ. 4, 20.

Δεδ ο ῖ κ ω, εἰς, εἰ, δωρ. ἐν. ἀντὶ δέ ῖ ω, δέ ῖ ω

Θεόκρ. 15, 57.

Δεδοί κ ω ης, η, ὑποστ. τοῦ δεδοικα.

Δεδοκ η μ ενος, ἀνώμ. μετχ. παρκ. μετ' σημ. ἐντο. τοῦ δέ κ α μ αι = δέ γ α μ αι 'Ιλ. σ. 730.

Δεδό ν α τ ο· ἐδεδόνητο, γ. ἐν. π. ὑπερσ. τοῦ δονέω.

Δέ δ ο ρ κ α, παρκ. τοῦ δέ ρ κ ω 'Ομ.

Δέ δ ο υ π ῶ ε, ἐπ. μετχ. ἔνερ. παρκ. τοῦ δου-πέω 'Ιλ.

Δέ δ ρ α γ μ ενος, μετχ. παθ. παρκ. τοῦ δρᾶσ-σω 'Ιλ.

Δέ δ ρ ᾶ μ ῆ κα, παρκ. τοῦ τρέχω.

Δέ δ ρ α τ αι· δέδαρται, γ. ἐν. π. παρκ. τοῦ δέ ρ ωι.

Δεδόρομα, παρκ. 6'. τοῦ τρέχω.
 Δεδουκεῖν, ἀντί δεδουκέναι παρκ. ἀπαρ. τοῦ
 δόμααι.
 Δεδύνημαι, παρκ. τοῦ δύναμαι.
 Δέδωκα, παρκ. τοῦ δίδωμι.
 Δέει, δοτ. τοῦ θέω.
 Δεε(λ)η, ἡ, ἰων. ἀντί δελη.
 Δεεινός, 3, ἰων. ἀντί δεινός.
 Δέελοε, ἡ, ον' δηλος 'Ιλ. κ, 466.
 Δέη, ὑποτ. τοῦ δεῖ, καὶ δέομαι.
 Δέηκα, τό' παράκλησις 'Αριστ. 'Αλ. 1059.
 Δεήσαν, μτχ. ἀορ. ἀ. τοῦ δεῖ.
 Δέησις, εὐς, ἡ 1) παράκλησις Πλάτ. συμπ. 183
 καὶ συγνά' «δέησιν δέομενος» 'Πλ. ι, 34, Δημ.
 29, 4' 2) ἐρώτησις Πλάτ. Παμμ. 126' 3) ἔνδεια,
 ἀνάγκη, Πλάτ. 'Ερμ. 405' 4) ἀναφορά μτγν.
 Δέησον, μτχ. μέλ. τοῦ δεῖ.
 Δεητέον' πρέπει τις νά δεηταί μτγν.
 Δεητήριος, 3 μτγν καὶ
 Δεητικός, 3' ὁ ἀνήκων, ἐπιτηδεύς εἰς δέησιν,
 παρακλητικός, ἱκετήριος - περί τινος 'Αριστοτ.
 30, 4, 3' - λόγος Πλούτ. Κοριολ. 18.
 Δεοεῖς, εἶσα, ἐν, μτχ. π. ἀορ. ἀ. καὶ
 Δεοῖναι, παθ. ἀορ. ἀ. ἀπαρ. τοῦ δέω (δένω).
 Δεῖ, ἀπρόσ. βῆμ. ἴδε δέω θ.
 Δεῖ ἀντί δεῖ γ'. ἐν' τοῦ δέω (δένω).
 Δεῖτ' δῆ, Λεθαδείας ἐπιγρ.
 Δεῖγμα, τό' τὸ δεικνύμενον ὀλίγον μέρος τοῦ
 πωλασμένου πράγματος πρὸς δοκιμήν, παρὰ
 δειγμα Πλάτ. Φαῖδ. 110' - τῆς φύσεως 'Ισοκρ.
 1, 11' «δείγματα» προσφέρειν Πλάτ. νόμ. 4,
 718' - παρέχαι Δ. 'Αλ. - ἐκφέρειν Δημ. 18,
 291 καὶ συγνά' - ἐκτίθεσθαι Πολύδ. 4, 24, 9' -
 «δείγματος ἕνεκα» Δημ. 23, 65' «δείγμα ποι-
 εῖσθαι» συμπεριρίναι, τακμαίρεισθαι, 2) ἐν 'Α-
 θήναις κατ' ἐν Ρόδῳ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐξέθετον τὰς
 πραγματείας τῶν εἰς θάνατον 'Ελ. 5, 1, 21.
 Δειγματίζω' ἐκθέτω εἰς δειγμα, πρὸς ἐπίδει-
 ξιν, θεατρίζω, παραδειγματίζω Ν. Δ. ἐκκλ.
 Δειγματίον, τό, ὑποκ. τοῦ δειγμα γλωσσ.
 Δειγματισμός, ὁ' τὸ δειγματίζειν, ἐκθεσις
 πρὸς ἐπίδειξιν μτγν.
 Δείδεκτο, γ'. ἐν. πρόσ. ὑπερσ. τοῦ δεικνύμαι,
 ἐν τῇ σημ. τοῦ δεῖσθαι 'Ιλ. καὶ δειδέχεται
 γ' - πλ. μέσα παρκ. 'Οδ. δειδέχεται, γ'. πλ.
 ὑπερσ. 'Ιλ. 'Αλλοι ἔσφ. ἀναφέρουσι τοὺς τύπους
 τούτους εἰς τὸ δέχσθαι.
 Δειδήμων, ον, ἰων. ονος, 2' δειλός 'Ιλ γ, 56.
 Δεῖδια, ας, ε, ἐπ. ἀντί δέδια, παρκ. μέ σημ. ἐν.
 τοῦ δεῖω, πλ. δεῖδμεν, δεῖдите, προστ. δεῖδιθι
 (-ω), μόν. παρὰ Νικ. ἀλ. 1143 - ω), παρ'
 'Ομ. μτχ. δειδώς, δειδύτης δειδισαν γ'. πλ.
 ὑπερσ. 'Ιλ. σ, 652' γ'. ἐν. παρκ. ἀντί παρτ.
 δεῖδτε 'Ιλ. σ, 34. Καὶ παρὰ Κ. Σμ. παρ' ᾧ
 καὶ ὁ τύπ. δεῖδτε, 10, 450, ἐδεῖδιον, 5,
 282, ἐδεῖδτε Ν. Δ. 2, 608.
 Δεδιάω -ω' δέδια, φοβόμαι μτγν.
 Δεδίθι' δέδιθι προστ. τοῦ δέδια.
 Δεδίμεν, δεῖдите, ἀντί δεδίαμεν, δεδίατε πλ.
 τοῦ δεῖδια.
 Δειδίσκομαι (πρόλ. δεικνύμι), μόν. ἐν. καὶ παρ-
 ρατ. 1) δεῖσθαι, χαίρειν «-δεξίτερῃ χεὶρ»
 'Οδ. υ, 197' ἐν γέν. πῶς εἰς ὑγαίαν» -δεπαί, σ,
 121' ἴδε δεδίσκομαι 2) δεικνύμι 'Απολ. 'Ρ. 1, 558.

Δειδίσκομαι' δεδίσκομαι, φοβερίζω, φοβόμαι.
 Δεῖδονα, π. ἀντί δέδονα.
 Δεῖδονα, π. ἀντί δεῖδονα μτχ. τοῦ
 Δεῖδω (Δι) ἐν ἐν. μόν. 'Ιλ. σ, 299, καὶ συ-
 γνά' δεῖδτε 'Ανθ. 9, 147' «δεῖδμεν» Δ.
 'Αλ. 6, 32' συνήθως παρκ. ἐν σημ. ἐν. δεῖδ-
 να καὶ δεῖδονα, ἐπ. δεῖδονα, δεῖδονα
 δεῖδισιν, μόν. 'Ιλ. ω, 663 δεῖδότες 'Θέοι
 22, 93, ὅστις ἔχει καὶ ἐν. δεδονα, 15, 58'
 παρ' αὐτ. ἀπαντᾷ ἴδ. δεῖδονα, δεῖδονα
 δεῖδασιν, ὑποτ. δεῖδω, δεῖδω 'Εν. 10,
 1, 11, προστ. δεῖδιθι, δεῖдите 'Θουκ. 4, 120'
 ἐπ. δεῖδιθι 'Πλ. ε, 827 (παρὰ Νικ. ἀλ. 1143 δε-
 διθι) καὶ δεῖдите Κ. Σμ. 7, 299, 305 (ἐλλο-
 δεῖδτε ὡς παρτ. 'Ιλ. σ, 34 ω, 358, ἀνθ' οὗ καὶ
 δεῖδτε Κ. Σμ. 10, 450 καὶ Νόν. δεῖδονα Κ. Σμ.
 5, 282) ἀπαρ. δεῖδονα καὶ δεδονα, 15, 58'
 ὁρῶμεν καὶ δεῖδονα Πλάτ. Φαῖδρ. 251
 εἶπε συνήθετο δεῖδονα 'Εὐδουλ. Β. 'Αν. 90 καὶ
 Πλάτ. Φαῖδρ. 254' καὶ δεῖδονα 'Απολ. 'Ρ. 3, 753
 Πλάτ. νόμ. 3, 685' καὶ δεῖδονα, ὅπερ ὁ Φρό-
 νησις 186 μέμμεται, ἀπαντᾷ παρὰ 'Θουκ. 4, 120
 καὶ συγνά' ἀλλὰ εὐκτ. δεῖδιθι, δεῖδμεν μτγν.
 μέλ. δεῖσθαι 'Αριστοτ. 2, σ, 168, καὶ δεῖσθαι,
 ἀορ. 'Εδεῖσα ἐπ. 'Εδεῖσα' φοβόμαι, φροντί-
 ζω (πρόλ. φοβόμαι) συνήθ. ἀκολουθεῖ μὴ 'Ιλ. γ,
 455' «ὅπως μὴ Σοφ. Οἴ. τ. 1074' «τὴν θύον σ'-
 πως λάθω δεδονα» Σοφ. 'Ι. Τ. 995' ἀπαν. μετ'
 ἀπαρ. συστήλομαι, διατάξω 'Ιλ. γ, 93, 'Θουκ.
 1, 136' -περὶ ἐκτου μὴ 'Πρ. 3, 30' «ὅσον ἐμὴ
 κεφαλὴ περὶ δεῖδια μὴ τὴ πάθησι» 'Ιλ. ρ, 242
 «περὶ τοῖς Ἑλλήσιν μὴ» 'Πρ. 7, 163' -ἀμφὶ τῇ
 = φροντίδι, ἔγω ἐνοῖον περὶ τινος 'Αισχ. 'Πρ.
 182' - ὑπὲρ τινος 'Θουκ. 1, 75' - ἐκ τῶν ὀντων
 = ἕνεκα ἐνυπνίου Πολύδ. 5, 52' - τῶν θεοῶν
 τρομάξω διὰ τοῦ θεοῦ Πλούτ. Δημ. 3' 2)
 μετ' αὐτ. φοβόμαι, ἐλαδοῦμαι ἀπὸ 'Ομ. ἀσφρ.
 -τοῦ θεοῦ 'Οδ. ε, 389' γ, 39 (ἐνθ' ἀκολουθεῖ
 πεῖτα αὐτ. μετ' ἀπαρ. πρόλ. 'Εδρ. 'Ιων 1504)
 -σημάντορας 'Ιλ. δ, 431' «μήτε ἀσφραδύσθαι
 μήτε δεῖσθαι» τοῦ γονέας Πλάτ. πολιτ. 8, 561'
 διαφορὰν τοῦ αἰδέσθαι, Εὐδουλ. 12' - τὰ θε-
 οὺς = ὁ φόβος 'Θουκ. 1, 36.
 Δεικνύω (δειλός) -προσμένω ἢ τρώγω τὸ δει-
 λὸν μόν. ἐν τῷ «δεικνύω» 'Οδ. ρ, 690
 κατ' Εὐστ. «ὥς δειλὸς διατρίψαι» ἢ τὴν δι-
 λινὴν ἥτις τὴν ἐσπερινὴν ὥραν διατρίψαι ἢ
 (πρὸς) τὴν δειλινὴν ὥραν παραγενόμενος. Καὶ
 'Πούγ. «δεικνύσαι» πληρωθῆναι τοῦ δειλινού.
 Δεικνύς, 3, Θεόκρ. 13, 33 ἀντί
 Δειλός, 2' ὁ ἀνήκων εἰς ἡ γινόμενος περὶ
 τὴν δειλὴν, βραδυνός «δειλὸν ἡμαρ» = δειλὸν
 ἑσπέρα 'Οδ. ρ, 606' -ὥρῃ 'Απολ. 'Ρ. 8, 417' «ὁ
 δειλὸς ὅψι δδων» = ἡ βραδυνή, κλινούσα ἑσπέρα
 'Ιλ. φ, 232' «ὅπῃ δειλὸν» = περὶ τὴν δειλὴν
 περὶ τὴν ἑσπέραν 'Απολ. 'Ρ. 1, 1160' «τὸ δει-
 λόν», δηλ. βραδυνή = τὸ δειλινόν (φαιγνόν) Καλ.
 λίμ. ἀποσπ. 190, ἐνθ' ὁ Εὐστ. ἀνίγνω δεικνύ-
 Δεῖται' δέχεται ὅπου τοῦ δέομαι. 'Αθωνωνέπιν-
 ΔΕΙΝΕΙΑΣ Δεινίας, Κορίνθου ἱεγρ.
 Δεικανάομαι (δεικνύμι) δειδίσκομαι, δεῖσθαι
 καὶ χαίρειν - ἐπισκοπ. δέσπασσι 'Οδ. σ, 111,
 'Ιλ. σ, 86. Τὸ ἱερ. δεικανάω = δεικνύμι 'Α-
 παρ. 208' «δεικανάσκειν» Θεόκρ. 24, 56.

Δείκνον, τό· δείκνον. Παρά Μ. 'Ετ. 'δείκ-
νανα τὰ ποικίλα ὑφάσματα καὶ μορφὰς ὄντα·
καὶ γὰρ τὰ πρόσωπα δείκνα καὶ δείκνα·

Δείκνον, τό· δείκνον, ὁμοίωμα, εἰκὼν, προ-
σωπὸν 'Ανθ. 9, 153.

Δείκνον, τό· ἡ παράστασις· τῶν παθόντων
'Πρ. 2, 171· εἰκὼν, μίμημα, εἰκασμα 'Απολ.
'Ρ. 4, 1672.

Δείκνικτης, ου, ὁ, δωρ. ἀντὶ τοῦ ἵππου ὁρθοῦ
Δείκνικτης, ου, ὁ· μῆκος, ὑποκριτὴς θεάτρου,
ὁ παριστῶν ταπεινοὺς κωμικοὺς χαρακτῆρας
Πλούτ. 'Αγης. 21· οὕτω Λακεδαιμόνιοι τοὺς
μῆκος καλοῦσι, Λακ. ἀπορρήμ. 186.

Δείκνω, εἰδέναι παρὰ. ὁριστ. ἡ ἐν. προστ. τοῦ
Δείκνωμι (ΔΙΚ, in-dio-ago), δείξω, εἰδείξ, δέ-
δειξα, δέδειγμαι, ἰων. δέξω, εἰδεξα, δέδειγμαι.
Παρ' Ὀμ. (ὡς ἐκ τοῦ δειδγμαι), γ'. πλ. παρκ.
δαιδέγεται ὡς ἐν. Ὀδ. γ' ἐν. ὑπερσ.
δαιδέκτο 'Πλ. ι, 224, ὡς πλ. ὑπερσ. δαιδέ-

χато 'Πλ. 'Β. μέσ. 2, 1) δεικνύω, δείκνω, φέρω
τὴν τὸ φανερόν· τὸ δέδεικα λέγω εἰς τὴν τῶν ὀφ-
θαλμῶν αἰσθησιν καταστῆσαι· Πλάτ. Κρατ.
430· οὕτως Ὀμ. «ὁὗς ἡμῖν δέτετε τέρας» Ὀδ.
γ, 174· σῆμα 'Πλ. ν, 244· 'Ἦν' ἐλαίαις πρῶ-
τον εἰδεξε κλάδον 'Αθήνα· = ἐποίησεν ὁρατόν,
ἐκαμε νὰ βλαστήσῃ Εὐρ. Τρ. 799· φάσμα γο-
νακὸς Πλάτ. σύμπ. 179· = εἰδωλα, σφ. 234·

ἐπὶ τεχνητῶν, παριστάνω, κατασκευάζω· «Φει-
δίας εἰδείξε τὸν Δία» Λουκ. ἐνὶ πν. 8 καὶ μετν.
«τυφλοὺς δεικνύει» = κἀμει τυφλοὺς Στοδ. ἀνθ.
93, 21· 2) διὰ λέξεων φανεράναι, γνωστοποιῶ·
«καὶ οἱ δειδείκας ἔκαστα» 'Πλ. τ, 332· ὁδὸν Ὀδ.
μ, 25· «ἡλὼν τοῦναρ» Σοφ. 'Πλ. 217· «θεοὺς ἐρ-
γῶν» Τρ. 1240· διδάσκω, μετ' ἀπαρ. Εὐρ. Ἀνδρ.
707· «ὁ λόγος σαφέστερον δείξει» Πλάτ. Φιλ. 20·

«τὴν ἀλήθειαν Κρατ. 438· ἀποκρίναι = ἀποκρίνο-
μαι, πολιτ. 1, 337· δέδεικται = εἶνε φανερώς
ἀποδοδεγμένον, Φαίδ. 60· ἔχουσι δέδεικα ὁπόθεν
ἔμαθον ταῦτα» Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 21. Καὶ ἐπὶ κα-
ταγγελιῶν, καταγγέλλω, μηνύω, τινὰ 'Αριστ.
ἱππ. 278· πρὸς. 'Αντιφ. 2, α, 1, ἐνθα «δικαγνο-
μηναι καὶ δειγθῆναι» ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ εἰ λέγ-
εσθαι. Πολλὰς ἀκολουθεῖ ἡ μετοχή «δεικνύ-
σθαι ἐνταῦθα εἶναι πολέμιος» 'Πρ. 3, 72· «δείξαν
ἐτοίμους ὄντες» Θουκ. 4, 73· «ταῦτα οὕτω ἔχοντα»
Πλάτ. νόμ. 7, 822· «ποῦ γὰρ ὦν δείξω φίλους»
Εὐρ. Ὀρ. 802· «ἐκπνέοντα δέδεικται ἡ ψυχὴ
ἀρχὴ γιγνομένη» Πλάτ. νόμ. 10, 896· «σὺ δείξον
πολλὰ ἀναλωκώς» Δημ. 24, 22 καὶ συχνά· ἄλ-
λως ἔπεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἷοι, ὡς, εἰ Θουκ. 1,
70· «οἷος ἦν» Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 1· 3) δόγηται,
δεικνύω εἰς τὴν 'Πρ. 4, 150· εἰς τι, 5, 49· καὶ
μέσ. Ὀμ. ὕμν. 'Ερκ. 367· 3) ἀμετ. δείξει =
ὁ ἀποδείξει 'Αριστ. βάρ. 1259. Μέσ. 1) δει-
κνύω 'Πλ. γ, 701· 2) δεῖξομαι, χαίρετω· τινὰ
ι, 100· ἐνταῦθα ἀνθίσκουν οἱ τῶν τοῦ παρκ.
καὶ ὑπερσ. δαιδέκτο 'Πλ. ι, 224, δαιδέχαιτο·
«δαιδέχαιτο μύθοισι» Ὀδ. η, 72, δαιδέχαιτο
«τοὺς μὲν κυπέλλους δαιδέχαιτο» 'Πλ. ι, 671·
πρὸς. δαιδίσκομαι, ostendo, monstro.

Δείκνωμι· δεικνύμι 'Πρ. ἐρ. 449· δεικνύει
Στοδ. ἀνθ. 93, 21· καὶ ἐν περὶ ἐνισαχὸς «δει-
κνύσθαι» Ξεν. 'Αν. β, 2, 2· 13· ἐπιδεικνύμι.

Δείκτω, ῥ. ἐπὶ. πρέπει τις νὰ δείξῃ Ξεν.

Δεικτῆριος, ἄδος, ἡ· γυνὴ ὑποκρινόμενη ἐν
τῷ θεάτρῳ, γυνὴ κοινὴ, δημοσία 'Αθην. 13, 576.

Δεικτῆριον, τό· 1) «τόπος τῆς Σαμου, ὅτε ἐν
αὐτῇ ἡ Ἀθηνᾶ διέγραψε τὴν κεφαλὴν τῆς Ἰορ-
γῆος δεικνύουσα τῷ Περσὶ, ὅτε αὐτὴν ἀπέστι-
λεν ἐπὶ τὴν γοργομίαν παρὰ τὴν δεξιὴν οὐν
δεικτῆριον» Μ. 'Ετ. σ. 261, 9· 2) λέγεται δι'
οὕτως ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐπιδείκνυνται οἱ λέγοντες,
τοῦτο ἐστὶν ὁ ἔμβων ἥτοι τὸ ἀκρατῆριον»
Βασιλ. Σελευκ. περὶ ἀγ. θέκλ. 2, 27.

Δεικτῆς, ου, ὁ· ὁ δεικνύων, παριστάνων τι·
= δικαιοσύνης Ὀρφ. ὕμν. 7, 16.

Δεικτικὸς, 3· ὁ χρησιμεύων πρὸς δεῖξιν ἢ ἀπὸ
δείξιν μετν. γραμ. ostensivus, demonstrativus.
Δεικτικῶς, ἐπὶ. μὲ τὸν δεικτικόν· «δεικτι-
καὶ ἀντων.» = αἱ δεικτικῶς προφερόμεναι· Φωτ.
Δείλα, δωρ. ἡ· δειλή.

Δειλαίνω· δειλῶ, εἶμαι δειλὸς 'Αριστ. ἡθ. 2,
6, 5, 13 καὶ μετν.
Δείλατος, 3· δειλός, ἀναλκῆς, δυστυχῆς, ἀ-
θλιος Δισχ. Χο. 517· νόσος Σοφ. Τρ. 1022·
«δειλαίαι φρένες» Στοδ. ἀνθ. 8, 10 καὶ Δισχίν.
1, 172, ὑπερθ. Ἀνσ. 24, 23· Σὺνηξες ἐν μετν.
περὶ ὡς Λουκ. (ἡ παραλήγουσα ἐνίοτε βραχεία
'Αριστ. ἱππ. 139), miser, infirmus.

Δειλαϊότης, ητος, ἡ· ἀθλιότης, δυστυχία Σχολ.
'Αριστ. ἱππ. 1148.

Δειλακρινός, ὁ, 'Ετ. Ρ. ἀντὶ
Δειλ-ακρίων, ὠνος, ὁ· ἀθλιώτατος, ἀξιοθρή-
νητος, ἐπὶ προσφωνήσας, μετὰ συμπληρητικῆς
ἐκφράσεως 'Αριστ. εἰρ. 193, ἐκ τοῦ

Δειλακρός, 3· λίαν δειλός, ἀθλιώτατος 'Αριστ.
πλ. 973, τὸ θηλ. 'Αθην. 15, 697.
Δειλ-ανδρέω· εἶμαι δειλός 'Ἰώδ.

Δειλ-ανδρία, ἡ· δειλία, ἀνδρεία μετν.
Δειλ-ανδρός, 2· δειλὸς ἄνθρωπος, ἀνδραρός
'Αρχαδ. 1, 74, 24.

Δειλαρ, δειλατος, τό· δειλαρ Καλλ. ἀποσπ. 118,
Δειλετο· οὕτως ἀνέγνω ὁ Ἀρίσταρχος ἐν Ὀδ.
η, 289 ἀντὶ δούστο = ἔκλινε πρὸς τὴν δειλήν.

Δειλή, (συγγ. τῷ εἴλη ὅδε Βαυμ. λεξ. 2, σ.
191), ἡ· ὁ μετὰ μεσημβρίαν χρόνος τῆς ἡμέρας,
ὅτε «ἡ εἴλη τοῦ ἡλίου ἐνδέει» Εὐστ. ὅτε δια-
δίδεται ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου, αἱ πρῶται μετὰ
μεσημβρίαν ὥραι, ὁ μετὰ μεσημβρίαν χρόνος
μέχρι τῆς ἀρχομένης ἑσπέρης· «ἔσσεται ἡ ἡμέρα
ἡ δειλή ἡ μέσον ἡμέρα» 'Πλ. φ, 111· διακρίνεται
δειλή πρῶτα καὶ ὀψία 'Πρ. 8, 6, 7, 167·

καὶ πρῶτα μὲν λέγεται ἡ μετὰ τὴν 12 ὥραν
τῆς μεσημβρίας (μετὰ ἑκτῶν ὥραν Μοτρ.) ὀψία
δὲ ἡ «ἀμρὶ τὴν ἐνάτην καὶ δεκάτην», ἥρουν
3—4 μετὰ μεσημβρίαν Β. 'Αν. σ. 54· πρὸς.

Θουκ. 8, 26, Δημ. 27, 9 Παρ' ἀπ. καὶ 16, μετν.
δειλή λέγ. ὁ περὶ τὴν ἑσπέραν χρόνος καὶ αὕτη
ἡ ἑσπέρα· «δειλή ἡμέρα· τελευτή· Πλάτ. «περὶ
δειλήν» = πρὸς τὸ ἑσπέρα· Θουκ. 4, 103· ὀψία,
3, 74· «περὶ δειλήν ἑσπέραν» 'Πρωδ. 3, 12, 16·
δειλ-ανθιάρ. 10, 5· «μέχρι δειλήν ἑσπέραν»
Ξεν. 'Ελ. 1, 1, 3· δειλή ἑσπ. = πρῶτα Σύνεσ.

Δειλήμων, ὠνος, ὁ, ἡ δειλὸς 'Παύλ. γλωσσ.
Δειλήται, δειλώνται· βούληται, βούλωνται
(καὶ δῆλονται 'Πρακλ. πίν.), δειλῶν καὶ λυ-
κρῶν ἐπιγρ.

Δειλία, ἡ φόβος, ἀνανδρία Θουκ. 1, 112, ἀντίθ. ἀνδρεία, καὶ θρασύτης Πλάτ. Τιμ. 87.
 Δειλιάινω' ἐμπνέω δειλίαν, κἀμνω δειλόν, φοβίζω ἄρ. λεξ.
 Δειλιάσις, εὐς, ἡ τὸ δειλίαν, δειλία· μέλλησις καὶ δειλιάσις Πλούτ. Φάδ. 17.
 Δειλιάω' εἶμαι δειλός, αἰσθάνομαι δειλίαν Δ. Σικ. 20, 78· πρὸλ. ἀποδειλιάω.
 Δειλινός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς (ἢ γινόμενος περὶ) τὴν δειλίαν, ἐσπερινός, βραδυνός Σχολ. Σοφ. Αἰ. 255· «δειλινὸν ὡς κατέδραρον» Θεόφρ. 21, 39· «τὸ δειλινὸν δηλ. βρῶμα» = τὸ μεταξὺ ἀρίστου καὶ δειπνου, (merenda), promeridianus. Δειλο-κάρδιος, 2' δειλός τὴν καρδίαν, ἀνανδρος, ἀτολμος Βυζ.
 Δειλο-καρδίως, ἐπίρ. μὲ δειλίαν καρδίαν Βυζ.
 Δειλο-κομπέω Σουίδ. ἡ δειλότης. Δειλοκοπέω' «ἐξαπατῶ σιὰ καὶ κόμπω» Ήσυχ. - Δειλοκοπήσις = ὁ τοῖς ἐαυτοῖς κόμπους δειλότητας Σουίδ. ἢ διὰ τῆς κομπορημοσύνης τοῦ φοβίζων, ἐμψύχων φόβον.
 Δειλόμα' δειλιῶ, γίνομαι δειλός ἄρ. λεξ.
 Δειλο-ποιός, 2' ὁ κἀμνῶν δειλόν Σχολ. Σοφ. Τρ. 1028.
 Δειλός (δειδω) 3' α) φοβητάρης, ἀνανδρος, ἀντίθ. ἄλκιμος Ἰλ. ν, 278· συχνὰ παρὰ Πλάτ. καὶ ἀντίθ. καὶ θρασύς Ἀθην. 3, 35· καὶ μετὰ γεν. «αἰνῆθος-οὐδὲ μὲ γῆρας δειλός» Ἀνθ. 11, 410· κατὰ Ἀριστοτ. ἠθ. 2, 2, 7 «δειλός = ἐπὶ πάντα φόβον καὶ φοβούμενος καὶ μηδὲν ὑπομένων» - πρὸς τι Πλούτ. καὶ μὲν ἄπαρ. Ἀνθ. 6, 232· καὶ ἐπὶ πραγμάτων - λόγῳ. ἄπαρ. - φόβος, βίος Πλάτ. «τὸ δειλόν» = ἡ δειλία Σχολ. 6) οὐδενὸς ἀξίος, οὐτιδανός (κατὰ τὸν Nietzsche 1880, 351 κυρ. ἀδύνατος καὶ ἐπομένως ἀξίος περιφρονήσεως) «δειλὸς καὶ οὐτιδανός» Ἰλ. α, 293· «δειλὰ δειλὸν ἐγγράει» Ὀδ. 9, 351, ἀντίθ. ἐσθλός, ἀγαθός, ἀμείνων Ἡσ. ἀποσπ. 55· «οὐκ ἐκ κέρδη» Σοφ. Ἀντ. 328· ἔργα Θεογν. γ) δυστυχής, ἄλλιος, δειλαιός, δόλῃς ἐπὶ συμπαθητικῇ ἐκφράσει· γῆρας Ἡσ. ἔρ. 113· «ὦ μοι ἐγὼ δειλός» Ὀδ. ν, 299· «δειλοὶ βοροί» Ἡσ. ἔρ. 684· «ἃ δειλέ, ἃ δειλοὶ» συνήθεις προσφωνήσεις Ὀμ. «ἃ δειλὲ ξείνων» = πτωχὲς ξένη Ὀδ. 5, 361· - νέκυες Θεόφρ. 16, 43, timidus, ignavus, miser.
 Δειλότης, ἦτος, ἡ δειλία Ήσυχ.
 Δειλό-φθονος, 2' δειλός καὶ φθονερὸς Πολέμ. φυσιογν. σ. 210.
 Δειλο-ψυχέω' εἶμαι δειλόψυχος Ἡρ. 7, 229, ἄμφ. γρ.
 Δειλό-ψυχος, 2' μικρόψυχος, δειλός Ἰώστ.
 Δειλόω' κἀμνω δειλόν· δειλωθεῖς = δειλιάσας, φοβηθεὶς Διοδ. 20, 78, ἄμφ. γρ. ὅτε δειλόμα' Δειλώω, ἐπίρ. μὲ δειλίαν, μὲ φόβον Πολυδ.
 Δεῖμα, (δειδω), τὸ φόβος, τρόμος, ἐκπληξίς Ἰλ. α, 682· «φόβος καὶ δεῖματα» Θουκ. 7, 80· φόβητρον Ὀρφ. Ἀργ. 929· ἀνδράς Ἀνθ. 6, 220· πῆρας Ἀισχ. Χο. 481, metus, pavor.
 Δειμαίνω, μ. ανώ 1) φοβεσθαι, ἀδελμονῶ Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 404, Ἡρ. 3, 51· - τι Ἀισχ. Ικ. 70· - περὶ τοῦ Ἡρ. 8, 99· ὑπέρ τιος, 8, 140· ἀμφὶ σοὶ Σοφ. Ὀδ. κ. 492· - μὲ Ἡρ. Ι, 165· μετ' ἄπαρ. Εὐρ. Ῥήτ. 933· «πύοντος

δειμαίνει» Ἀνθ. 9, 143· 2) φοβίζω Ἀισχ. Πέρ. 592· παθ. Κ. Σμ. 2, 499, timeo, terreo.
 Δειμαῖλος, 3' α) ὁ φόβον αἰσθανόμενος, ὁ φοβούμενος· ἀλδὴ Μοσχ. 2, 20· - πῶς Ὀππ. 6) ὁ φόβον ἐμποῶν, φοβερός· κεραυνὸς Βάτρ. 289· - μυχὸς Θεογν. 1128.
 Δειμαλέως, ἐπίρ. μὲ φόβον Χρ. Σιδ. 1, σ. 176.
 Δειμάτιος, ὁ ἐπίθ. τοῦ Διός, ὅστις ἐμπνέει φόβον Δ. Ἀλ. ἀργ. 6, 90.
 Δειμασθαι, μ. ἀπαρ. ἀπαρ. τοῦ δέμα'·
 Δειματο, γ' ἐν. μ. ἀπαρ. α. τοῦ δέμα' Ὀδ. 8, 8.
 Δειματάρης, 3' φοβερός Ἀπολλ. π. συντ. σ. 181.
 Δειματάρης, εἶσα, εν, 3' περίφοβος, φοβιστικός· ἔλαφος Ἀνθ. 9, 244.
 Δειματο-ποιός, 2, Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 69, ἀντί Δειματο-σταγής, 2' ὁ ἐνσταλὼν, ἐμπνέων φόβον· ἄχθος Ἀισχ. Χο. 819 δ. γρ.
 Δειματώω' ἐμπνέω φόβον, φοβίζω Ἡρ. 6, 3, Ἀριστ. καὶ μγν. Παθ. φοβεύωμι, τρομάζω Ἀισχ. Χο. 832, terrifico, rei terrificacio.
 Δειματώδης, 2' φοβερός, ἐμπνέων φόβον Ἡσυχ.
 Δειματώσις, εὐς, ἡ φοβέρισμα, φοβερισμός Σχολ. Λυκάφρ. 1182.
 Δειμομεν, π. ἀντί δειμῶμεν ἄπαρ. ὑποτ. τοῦ δέμα'.
 Δειμός, ὁ φόβος ἐν τῇ Ἰλ. προσωποποιεῖται μένος ὡς ὑπερήτης τοῦ Ἀρεος Ἰλ. λ, 37· κατὰ δὲ Ἡσ. θε. 934 υἱὸς αὐτοῦ.
 Δεῖν, ἀπαρ. (ἢ καὶ ἀπ. μγν.) τοῦ δεῖν.
 Δεῖνα, ὁ, ἡ, τό, γεν. δεινός, ὅτε, ὅτε, αἶσ. δεινὰ, πλ. δεινές, ἐν ὅτε ἄλλ. Ἀριστ. θεα. 622· ἔνας κάποιος, ὁ τότε (λατ. quidem), ὃν ἐν ὅτε· λει τις νὰ ὀνομάζῃ Ἀριστ. βῆτρ. 918· καὶ παρὰ ῥήτορας «οἱ δεινές» Δημ. 24, 280· - τὰ δεινὰ ὡς τὸ τέλει, τὸ δεινὰ πρᾶγμα εἶνε ἐκφραστὴς κωμῶν, ἢ μεταχειρίζοντο οἱ Ἑλλ. ὅτε αἰγὴν ἔλεγον τὰ ἐνα μὴ λησμονήσωσιν αὐτὸ ἢ ὅτε οὐκ ἐνεθυμοῦντο τὸ Ἀριστ. Λυσ. 921. Κατ' ἐφεξῆς σημαίνει καὶ πέος, εἶρ. 867, Ἀγ. 1149.
 Δεινάζω' δεινοπαθῶ, ἀγανακτῶ ἄρ. λεξ.
 Δειναρχος, ὁ γνωστός ἀρχαῖος ἀπ. ῥήτορ ἀρχαῖος 360—319 π. Χ. καὶ σύνθ. κύρ. ὄν.
 Δεινεύειν' κελεύειν βουλεύεσθαι Ἡσυχ. ἴσφ. γρ. ἀντί διενεῖν.
 Δεινέω' δινέω Ἡσυχ.
 Δεινή' δίνη, ἡ τῶν ὁδῶν συστροφή Ἡσυχ.
 Δεινιάδης, ὄπαρ. Δεινιάδας, ου, ὁ Σπαρτιάτης τις Θουκ.
 Δεινιάς, ου' Ἑλλ. ἀπαρ. ὄν. Θουκ. 1δ. συγ' γραφεὺς τῆς Πλουτ. καὶ Εὐστ. σ. 1207, 10^α ἐφευρετὴς τῆς Δεινιάδος.
 Δεινιάς, ἄδος, ἡ εἶδος ὑποδήματος ἀνδρῶν Ἡσυχ. κατ' ἄλλ. = δεινός, εἶδος πατηρίου Ἀθην. 11, 476.
 Δεῖνις, ἴδος, ὁ νικητὴς τις ἐν τοῖς ἐν Νεμῶ ἀγῶσι Πινδ. Ν. 8, 26.
 Δεινο-εῖλης, ου, ὁ δὲ δεινός, ὁ φοβερὸς ἰσχυρὸς Ὀρφ. Ἀργ. 63, διόρθ. αἰνοεῖλης.
 Δεινο-επής, 2' ὁ δεινός (σκληρὸς) λόγους λέγων Σχολ. Ἰλ. 0, 209.
 Δεινο-θέτης, ὁ ὁ κατὰ πράγματα ἐργαζόμενος, κακιστοῦς Μοσχ. 7, 7.
 Δεινο-κῶθεκτος, 2' ὁ δυσκόλως ἢ μετὰ θυ-

νάμειος κρατούμενος, δυσκάθεκτος· - φόνος Ὀρφ. ἤμν. 9, 6.
 Δεινο-κράτης, ου, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πολύδ.
 Δεινο-λαχτής, 2· ὁ δασυτής ἐν τῷ γάμῳ του Ὀρφ. Ἀργ. 904, διόρθ. αἰνολαχτής.
 Δεινό-λινος, ὁ· ὁ δεινὴ εἰσπραμένη ἐφοβημέ-
 νος, διόρθ. αἰνδλινος Ἀνθ. Παλ. 7, 527.
 Δεινο-λογέομαι, μ. ἵσταιμι, μέσ. ἀποθ. κά-
 μνω, παριστῶ τι φοβερόν (δεινόν) διὰ τῶν λό-
 γων, ἐλσεινολογῶ τὴν κατὰστασίν μου, παρα-
 πονοῦμαι πικρὰ Ἦρ. Πλούτ. ἐδεινολόγουν· «ἐ-
 σκετλιαζόν, δεινὰ πεπονθέναι ἔλεγον» ἀρ. λεξ.
 Δεινο-λογία, ἡ· σφοδρὸν παράπονον, ἐλσεινο-
 λογία· «δεινολογίαν διατίθεσθαι» = δεινολογη-
 τας Πολύδ. 33, 5, 3.
 Δεινομάχη, ἡ· ἡ γυνὴ τοῦ Κλεινοῦ καὶ μητ-
 τοῦ Ἀλκιβιάδου Πλούτ.
 Δεινο-λόγος, ὁ· μεγάλαιος, υπερβολικὸς
 εἰς τοὺς λόγους ἀρ. λεξ.
 Δεινό-μαχος, ὁ· Στωϊκὸς φιλόσοφος Λουκ.
 Δεινο-μένης, ους, ὁ· πατήρ τοῦ Ἰέρωνος καὶ
 Ἰβλίωνος ἐκ τῆς Αἰτίας τῆς Σικελίας Πίνδ.
 Ἦρ. καὶ σύνθη. Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πaus.
 Δεινό-μορφος, 2· ὁ ἔχων δεινὴν (φοβεράν)
 μορφήν Βυζ.
 Δεινο-πάθεια, ἡ· βαρὺ πάθος καὶ τὸ ἐπὶ
 τούτου παράπονον ἀρ. λεξ.
 Δεινο-παθής, ὁ· ὁποῦρα δεινὰ, παραπονοῦμαι
 διὰ τὸ πάθος μου πικρὰ Δημ. 10, 53· ἐπὶ τινὶ
 Δ. Σικ. 19, 75, indignè patior.
 Δεινο-παθής, 2· ὁ δεινὰ παθὼν ἢ πάσχων
 καὶ πικρὰ διὰ τούτου παραπονοῦμενος.
 Δεινο-πάθησις, εως, ἡ· πικρὸν παράπονον
 Σχολ. Λουκ. Μακρόβ. 23.
 Δεινο-πενθής, 2· δεινὸς πενθὼν Σχολ. Τλ.
 ω, 721.
 Δεινο-ποιεῖν, μεγαλοποιεῖν τὴν ἐπὶ τὸ ἐλσεινότερον
 ἢ φοβερώτερον, παριστῶ τι φοβερόν· τὴν Δ. Ἀλ.
 Δεινοποιήσις, εως, ἡ· ἡ ἐπὶ τὸ δεινότερον
 μεγαλοποιήσις ἔκκλ.
 Δεινό-πους, πουν, γεν. ποδος, 2· ὁ ἔχων δει-
 νοὺς, φοβεροὺς πόδας· - ἀρὰ Σοφ. Οἰδ. τ. 418.
 Δεινο-προσ-ώπειν· κάμνω φοβερόν (ἀγρι-
 εῖα) τὸ πρόσωπον ὑπὸ. Εὐρ. Φοιν.
 Δεινός, 3 (δεῖνω)· ὁ υπερβαίνειν τὸ σύνθηρος
 μέτρον καὶ ἐμπνέων ἐκπληξίν καὶ φόβον (Πλάτ.
 Ἀλκ. 198· δεινὰ ἡγοῦμεθα ὁ θεὸς παρὶ-
 γει) 1) φοβερός, φορικτός, ἀγριος συχνὰ Ὀμ.
 Ἰδ. ἐπὶ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸν πόλεμον· -
 Πλάτ. Ἰλ. 6, 321· «ἦν δὲ δεινόν», λ. 10·
 «δεινὸν δὲ λόφος καθόπερθεν ἔκτανεν» κτλ. - πό-
 λεμος, στάσις Πίνδ. Π. 2, 64· - καὶ φοβερόν
 Ἦρ. 7, 120· - πόλεμος Πλάτ. Μενεξ. 242· καὶ
 ἐπὶ καλῆς σημ. ὁ ἐμπνέων σέβας καὶ τιμὴν·
 δεινὴ τε καὶ αἰδοῖσι θεός· Ἰλ. σ, 394· 2) ἀπὸ
 Ὀμ. «τὸ δεινόν» = ὁ κίνδυνος· «δεινὸν γίγνεται»
 ἡ δὲ μὴ· «εἰς φόβος μὴπως Ἦρ. 7, 157· «δει-
 νότατον τὸ δῆμῳ μὴ» Ἀνδοκ. 3, 11· «οὐ δεινὸν
 ἵσθαι μὴ· δὲν εἶνε φόβος μὴπως ἀποστατήσωσι, 1,
 155· - «δεινὸν τι ἡγεσθαι» = νομίζειν τι δυστα-
 χίαν· «δεινὸν ποιῆσθαι» = θεωρεῖν κακόν, 8, 16·
 καὶ συχνὰ καὶ μετ' ἀπαρ. (καὶ ἐνεργ. 3, 14, 5,

41) «δεινὰ ἐπισημνῶντας πάσας τὰς ὁρμήσεις ἐν
 ὅπλοις εἶναι» = ἐξομαρτίζοντες Ἦρ. 5, 9, 11·
 καὶ μετὰ τοῦ εἰ Πλάτ. Ἰππ. μετ. 363· αὐτῶ
 καὶ τὸ «δεινὰ πάσχειν» Δημ. 51, 19· «δεινὸς
 φέρεται»· «δεινὸς ἔχειν» = εὐρίσκεισθαι ἐν δεινῷ
 θέσει Σεν. Ἀν. 6, 2, 23· «δεινὸν καὶ χαλεπὸν
 πάθος» Πλάτ. πολιτ. 308· «δεινὰ πάσχειν»,
 Γοργ. 519 καὶ ἄλλως· 3) ἔκτακτος, ἰσχυρός,
 σφοδρὸς, βίαιος· - σάκος Ἰλ. η, 245· - ἀγορή,
 η, 346· - ἡμέρας = σφοδρὰ ἐπιθυμία Ἦρ. 9, 3·
 - ἔως Πλάτ. Θεαίτ. 169· - ἐπιθυμία, πολιτ.
 9, 573· - θηρευτής, συμπ. 203· «δεινὸν ἂν εἴη»
 = ἦτολεν εἶναι φοβερόν, παράδοξον, Θεαίτ.
 184· καὶ συχνὰ παρ' αὐτῶν, - καὶ ἄλογον, Θε-
 αίτ. 203· «δεινὸν πρᾶγμα λέγειν εἶ», Εὐδοκ.
 298· «ἀνὴρ δεινὸς καὶ ἀτάσθαλος» Ἦρ. 7,
 116· «σοφὸς καὶ δεινός», 5, 23· ἴντ. δι' ση-
 μαίνειν ἑαίρετος καὶ ἐπὶ καλῆς σημασίας Ἰδ.
 παρὰ Πλάτ. - ἀκοντιστής, Πρωτ. 342· - φύλαξ,
 πολιτ. 1, 334· - ἱατροί, ῥήτορες, Ἰππαι· «οἱ
 ἱκανοὶ καὶ ἐνεργητικοὶ ἐν τῇ ἔργῳ αὐτῶν» Ἰδ.
 δι' «δεινὸς καὶ σοφὸς (ἐπὶ τῶν σοφιστῶν)· περὶ
 τινος, Κρατ. 424· πολλὰκις μετὰ ἑλαφρῆς ἱρω-
 νίας, ἀντὶ τοῦ φρόνιμος, Φίλ. 39· - καὶ πα-
 νοῦργος, πολιτ. 10, 613· ἀντὶθ. ἔδειω-της Δημ.
 4, 35· - μετ' ἀπαρ. ἱμπεριος, ἱκανὸς εἶς τι·
 - λέγειν κτλ. «δεινὸς χρῆσθαι τοῖς πράγμα-
 σιν» Δημ. 1, 3· καὶ μετ' αὐτ. «τὰ τοιαῦτα δει-
 νός» Πλάτ. συμπ. 198· - τοὺς λόγους, τὴν
 τέχνην, Εὐδοκ. 304· «περὶ τὸ ἀδικεῖν», πολιτ.
 3, 405· «περὶ Ὀμήρου ἢ περὶ Ὀμηρον» = ἐμ-
 περιος, γνώστης τῶν Ὀμ. ἱπῶν Πλάτ. Ἰων 631·
 «δεινὸς ἐν λόγοις» Ἀθην. 8, 341· «κατὰ χειρουργίαν
 Αἰλ. Π. Ἰσ. 31· ἐπὶ ἡθικῆς σημ. ἀντὶθ.
 τοῦ πανοῦργος Ἀριστοτ. ἡθ. Εὐδ. 5, 12·
 τὸ ἐπὶ δεινὸς σημαίνει πολλὰκις μόνον ἴδιον,
 παρὰ πολὺ καὶ μετὰ ἱπῶν. «δεινὸς μέλιτις»
 Ἦρ. 2, 76, terribilis, horribilis, formidabilis.
 Δεινοθένης, ους· Σπαρτιάτης τις Πaus.
 Δεινός, γεν. τοῦ δεινα.
 Δεινός, ὁ, δ. γρ. ἀντὶ δεινός.
 Δεινότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ δεινοῦ, τὸ
 φοβερόν, ἡ σκληρότης Θουκ. 3, 59, 84· - ἐρ-
 γμοῦ Πλάτ. Φαίδ. 82· Συνηθ. σημαίνει ἱκανό-
 τητα, ἐπιτηδεύουσα, φρόνησιν· «δεινότητες
 καὶ σοφίαι» Θεαίτ. 176· Ἰδ. ἐπὶ ῥήτορος, ἱκα-
 νότης ῥητορικῆς Θουκ. 3, 37 καὶ ἑλληνιστῶν· ἀ-
 κριβέστε. «ἡ περὶ τοὺς λόγους δεινότης» ἡ· ἡ ἐν
 λόγοις δεινότης καὶ «δεινότης λόγου» Πλούτ.
 Πομπ. 77· πρὸς Δ. Ἀλ. κρῖς· Θουκ. 23, atrocitas,
 acrimonia, eloquentia.
 Δεινο-φώρας, 2· ὁ δεινὰ φέρων Βυζ.
 Δεινό-φρων, 2· ὁ δεινὰ φρονῶν, συλλογισ-
 μένος Βυζ.
 Δειν. αἰσία, ἡ· δυσκολία εἰς τὸ βλέπειν Ἰπποκρ.
 Δεινώ· δεινωποιῶ, κάμνω φοβερόν, μεγαλο-
 ποιῶ, μεγαλύνω· - ἐπὶ τὰ μείζον πάντα Θουκ.
 8, 74.
 Δεινώ, ους· θυγ. Φόρκως, μία τῶν Γραι-
 ῶν Ἀπολλ.
 Δεινώ, ὄνος· Σπαρτιάτης τις Σεν. ἱστορικὸς
 τις ἐπὶ Φιλίππου ἀκμάσας καὶ συγγραφέας Περ-
 σικῶν ἱστορίων Ἀθην.
 Δεινωπός, ὄν, 2· δεινώφ· Ἰλ. 4, 290.

Δεινῶς, ἐπὶ ῥ. ἡ φοβερά, θαυμασίως, καθ' ὅπου
βολήν ἔχει δεινῶς ἐν τέλει.

Δεινωσας, αὖς, ἡ δεινολογία, δεινοποιήσεις, με-
γαλοπολήσεις ἐπὶ τῷ φοβερώτερον, υπερβολῇ
Πλάτ. Φαίδρ. σ. 272: εἶδος λεκτικοῦ σχήματος
Ἀριστ. ῥητ. 2, 21, 25, exaggeratio.

Δεινωτάτος, 3^{ος} δεινωτός, πεποιικιλμένος ἐν κύ-
κλῳ, τετυρνευμένος, κυκλοτερής Πλούτ.

Δεινατικός, 3^{ος} δ' χρησιμεύων πρὸς δεινοποίη-
σιν, ὁ μεγαλοποιῶν τι· ἐπὶ ῥ. - κως.

Δεινώψ, ὥπος, ὁ, ἡ (ὥψ) ὁ ἔχων φοβερόν
βλέμμα, φοικιδῶν ὥψιν Σοφ. Οἰ. Κ. 84.

Δειτῆς, αὖς ἡ δειψίτης ὁδοῦ Πολυδ. 3, 95.
-καρχεσθαι τινας = ἐπιδειξιν Ὑρῶδ. 1, 15, 5.

-καί πῖσις, 2, 3, 12 - λόγῳ ποιησθαι = δη-
μοσίαν διδασκαλίαν ἢ ἐπιδείξιν λόγ. π. 2)

ἀπαγγέλλει καὶ ἐπιδείξει Ἀθην. 3, 98.

Δειτός, τό, ἐπ. ἀντὶ δέος· φόβος, μόν. γεν.
δείτους Ἰλ. α, 4 (ὡς τὸ κλειὸς ἀντὶ κλέος).

Δεινάριον, τό ὄπασ. τοῦ δειπνῶν Ἀθην. 4, 156.

Δειπνεύς, αὖς, ὁ θεὸς τῶν μαγείρων ἐν Ἀ-
καίᾳ ἀπὸ τῶν δειπνῶν κληθεὶς Ἀθην. 2, 39.

Δειπνεῖα, αἰολ. ἀφρ. ἀντὶ δειπνήσεως τοῦ
Δειπνέω, -ῶ 1) παρ' Ὀμήρῳ α) τρώγῃ τὸ
γεῖμα, γευματίζω· ἡμένη ἐν θαλάμῳ ὁ δ'

ἰδεῖται διος Ὀδυσσεύς· Ὀδ. ρ. 503· 6) τρώ-
γῃ τὸ πρόγευμα, προγεύομαι· ἄμα δ' ἡοὶ

φανομένην δειπνήσας ἄμ' ὕσιν ἀνακτορίη-
σιν ἐπέσθω· ο, 396· 2) παρ' Ἀττικῶς τρώ-
γῃ τὸ ἱεπερινὸν φαγητόν καὶ κοιν δειπνῶ·

ὁ Δημοσθένης δειπνήσας ἐχώρει· Θουκ. 3,
112. Παρ' Ὀμήρῳ τὸ δειπνῶ κατεῖται ἀμετα-
δίτως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ ἔνεργ. ἀφρ. ἀ.

παρὰ καὶ γ. προσώπ. διπρουντ. δεδειπνή-
κειν (ἀντὶ δεδειπνήκει)· ἐπὶ δ' δεδειπνήκειν, ὁ

δ' ἐπ' αὐτῷ θαπτο δαιδός· Ὀδ. ρ. 359. Ἀλλὰ καὶ
μετὰ αἰ. Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 497. ἄρτον Ἡσ. ἐρ
442, καὶ παρ' Ἀττικῶς - τὰλλότρια εἰν
συρπ. 1, 11· ἀπὸ τίνος Ἀριστ. πλ. 890.

Δειπνησείω· ἔχω ὄρεξιν νὰ δειπνήσω.

Δειπνηστος, ὁ δ' καίριος τοῦ δειπνῶ, τοῦ
φαγητοῦ, γραμ. καὶ τὸ δειπνῶν αὐτῷ Ὀδ. ρ,
170· δειπνητὸς δέξεται Νικ. Θερ. 761· αἰγραμ.

τὸ μὲν προπαροξυστικὸν ἐξηγοῦσι διὰ τοῦ καί-
ρι· τοῦ φαγητοῦ, τὸ δὲ δέξεται διὰ τοῦ καί-
ριος τοῦ δειπνῶ Σχολ. Ὀδ. ρ, 170, παρὰ μετγ.

δειπνητος, δειπνιστός (ὡς τὸ δειπνιστός).
Δειπνηστέος, αὖς, ἡ δειπνηστος Πλούτ.

Δειπνητήριον, τό· ἡ αἰθούσα τοῦ δειπνῶ,
δειπνατορίον Πλούτ. Λαοκουλ. 41 καὶ μετγ.

Δειπνητής, ὁ δειπνῶν, σύνδειπνος Πλούτ.

Δειπνητικός, 3^{ος} δ' ἀνήκων εἰς δειπνῶν - ἐπι-
στολαί Ἀθην. 4, 128· ὁ ἔχων ὄρεξιν διὰ δει-
πνῶν, 9, 401· ἐπὶ ῥ. - κως Ἀριστ. Ἀχ. 1015.

Δειπνητός, ὁ, μετγ. ἀντὶ δειπνηστος.

Δειπνίδιον, τό ὄπασ. τοῦ δειπνῶ, coenula.

Δειπνίζω, μ. ἰσμι· δίδωμι δειπνῶν, φιλεῶν - τι-
νὰ Ὀδ. δ, 555, εἰν. Κυρ. 4, 5, 5· δειπνῶν
τινα Ἀθην. 4, 131.

Δειπνῶν, τό ὄπασ. τοῦ δειπνῶ Ἀριστ. παρ'
Πλούτ. ἐν· οὐ γὰρ ἄκανθαί·.

Δειπνιστός, ὁ δειπνηστέος Μ. Ἐτ.

Δειπνίτης, ἰδὲς, ἡ ἀνήκουσα ἢ χρησιμεύ-
ουσα κατὰ τὸ δειπνῶν - στολή δ. Κίσι. 69, 28.

Δειπνο-θήραξ, ου, ὁ θηρεύων (κυνηγῶν)
τὰ δειπνῶ, παράσιτος Φίλων. Ὡς δειπνολόγος.

Δειπνο-κλητήριον, τό προσκλητήριον εἰς
δειπνῶν Εὐστ. ἐκ τοῦ

Δειπνο-λόγητος, ου, ὁ δ' προσκαλῶν εἰς
δειπνῶν Ἀθην. 4, 171.

Δειπνο-λόγος, ἡ λόγος, διάλογος, πόνημα περὶ
δειπνῶν Ἀθην. 1, 4· αἱ περὶ δειπνῶν λόγοι Παύλ.

Δειπνο-λόγος, ὁ 2^{ος} ὁμιλῶν περὶ δειπνῶν
Ἀθην. 1, 29.

Δειπνο-λόγος, 2^{ος} ὁ λογιῶν (ἐνεδρεῶν) τὴν
δειπνῶν, παράσιτος Ἡσ. ἐρ. 702· δειπνολόγῃ
γυνὴ ἡ ἀπλῶς ἐνεδρεῶσα τοῖς βρώμασι

Εὐστ. Ὀδ. σ. 1508.

Δειπνο-μανής, 2^{ος} ὁ μανίαν ἔχων διὰ τὰ δειπνῶ
ὁ μανιακὸς ἐπιθυμῶν τὰ δειπνῶ Ἀθην. 4, 162.

Δειπνῶν, τό, (καὶ δειπνός, ὁ, μετγ.), γέν.
δειπνῶν Ὀδ. δ, 61, καὶ δειπνοῖα, τ, 321.

δοτ. δειπνῶ Ἰλ. κ, 578· 1) παρ' Ὀμήρῳ α) τὸ
γεῖμα, κοιν. γέωμα· ἡμεῖς ἐπειτα δειπνῶν
πασσάμενος μυθήσεται ὅτις σε χρὴ· Ὀδ. α,

124 καὶ Ἰλ. λ, 86· 6) τὸ πρόγευμα· οὐν δ'
ὄγε δ' αὖτε μάρφας ὁπλίσασατο δειπνῶν· Ὀδ.

ι, 311, Ἰλ. θ, 53· γ) καταχρηστ. λέγεται καὶ
ἀντὶ τοῦ δόρπου ἡ τοῦ ἱεπερινῶ φαγητοῦ ἢ

καὶ αὐτοῦ ποτε φαγητοῦ· δειπνῶν πασσάμενος
εἰρησόμεθα ὅτις ἐστὶν· Ὀδ. δ, 61, Ὀμήρ.

δυν. Δημ. 128. Κανονικῶς δὲ παρ' Ὀμήρῳ
εἶνα δριστον = πρόγευμα, δειπνῶν = γεῖμα,

δρίπαν = ἱεπερινὸν φαγητόν 2) παρ' Ἀττικῶς
ἄκρετισμα = πρόγευμα, ἄριστον = γεῖμα,

δειπνῶν = ἱεπερινὸν φαγητόν· ἄριστον καὶ
δειπνῶν εἰν. Ἰλ. β, 1, 4· καὶ πλῆθ. ἀντὶ ἱε-
περινῶ· τὰ τ' ἐπὶ ὅμα καὶ δειπνῶ θεύεται· Εὐρ.

Ὀρ. 1008 καὶ μετγ.

Δειπνο-πίθος, ου, ὁ δ' δειπνῶν ἐνεκα
πιθικῶν καὶ ὑποθηκῶν κλάκος τρώγην

Φρόνιχ. Β. Ἀν. σ. 34, 29· παράσιτος.

Δειπνο-ποιεῖω· ἐτοιμάζω δειπνῶν Ἀλκίφρ.
2, 1. Μία διατάσσων νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ δειπνῶν
μου, δειπνῶ Θουκ. 4, 104, εἰν. Κήρ. 5, 2, 6.

Δειπνο-ποιεῖα, ἡ ἐτοιμασία τοῦ δειπνῶ Ἀ-
σικ. 17, 35.

Δειπνο-ποιεῖα, 2^{ος} τὸ δειπνῶν παρασκευάζων.

Δειπνός, ὁ δειπνῶν Αἰσώπ. ἀπ. 129.

Δειπνο-σοφιστής, ου, ὁ ἐν καιρῷ δειπνῶν
φιλοσοφῶν, ἡ σοφὸς διαλόγους διεξάγων· δει-
πνοσοφιστὰς· ἐπὶ γρ. συγγράμματος Ἀθηναίου

Δειπνοσύνη, ἡ δειπνῶν Ἀθην. 4, 131.

Δειπνο-φορία, ἡ τὸ φέρειν (προσφέρειν,
κουδαιεῖν) τὸ δειπνῶν Πολυδ. 6, 102.

Δειπνο-φόρος, 2^{ος} α) ὁ φέρων (προσφέρων, κου-
δαιεῖν) τὸ δειπνῶν, ἰδ. ἐν Ἀθήναις αἱ μητέρες

τῶν δις ἐκτὰ παιδῶν ὅν διὰ τὸν Μινωτάουρα
ὑρισμένων δειπνοφόροι δ' ἐκαλοῦντο καὶ αἱ

παρθέναι αἰῶ· νέοι ἐνδοξανοί ἐν τῇ τῶν ὄσων
φορίων ἐορτῇ Ὑπερείδ καὶ Λυσ. παρὰ Πό-
λυδ. 6, 102, Πλούτ. Θησ. 23, Β. Ἀν. 239·

6) ὁ φέρων τὸ δειπνῶν· κίστη δειπνοφόρος
ἡ κίστη δειπνοφόρος· Παύλ. 6, 13· γ) δει-
πνοφόρα καλοῦνται καὶ τινα πτηνὰ· τῶν

δ' ἱρωιδῶν ὁ μὲν πῖλλος, ὡς περ. εἴρηται ὁ-
χευεῖ μὲν χαλκῶς, ἱωμήχανος δὲ καὶ δειπνῶ-
φόρος καὶ ἱωμήχανος· Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9, 18· ἡ

- δι' καλουμένην φήνη ἑστίν εὐτελες καὶ εὐδαίμων
καὶ δειπνοφόρος καὶ ἡσιος. 34. coenam ferens.
Δειρά, ἡ· δειρή, τράχηλος Ἡούχ.
Δειρ-αγγής, 2' ὁ σφίγγων τὸν λαμὸν Ἄνθ.
B. 179, διόρβ. Brunck.
Δειράδιον, τό· δέμα τοῦ λαμοῦ Πολυδ.
2, 235.
Δειράτος, 3' ὁ ἔχων πολλὰς δειράς, βουνώδης·
-άρα Λυκοφρ. 994.
Δειράς, ἄσος, ἡ· 1) βάχης, σειρά ὀρέων ὡς τὸ
αὐχὴν· ἐξοχή, κορυφή, αὐχὴν τραχηλοειδῆς
τοῦ ὄρους Ἡούχ. Ὀμ. θυν. Ἀπόλ. 281· -
πιτραία Σοφ. Αἴ. 682, πλ. Ἄντ. 826· 2) =
δειρή, τράχηλος Ὀππ. κυν. 1, 180.
Δειράς, ἄσος, ἡ· τόπ. τῆς Κορινθίας Πανσ. 2.
34, 1, 25, 1.
Δειράς, μετ. ἄ. τοῦ δέρω Ὁδ.
Δειρ-αχθές ἄμμα ἐδδροχόν· τὸ βαρύνον, ἐνο-
χλοῦν, σφίγγον τὸν λαμὸν, τὸ τὴν δειρήν ἀλ-
γόνον Ἄνθ. παλ. 6, 179, διόρβ. δειραγγές.
Δειρή, ἡ· 1) λαμὸς Ἰλ. λ. 26, καὶ συχνά· ἐπὶ
ζώων καὶ ἀνθρώπων Ὁδ. φ. 458· τοῦ ταρτά-
ρου Ἡσ. θε. 727· πρὸλ. δέρη· 2) = δειράς
συνήθ. πλ. βάχης ὀρέων Πίνδ. Ὀ. 3, 28, ρει-
νικ, collum, iugum montis.
Δειρή, ἡ· πόλ. καὶ ἀκροτ. Ἀθιοπίας, καὶ πόλ.
Ἀθηναίων συμμαχικῆ Στρατ. Στ. Βυζ.
Δειρήτης, οὐ, ὁ· στρουθός παρ' Ἠλείους Ἀθην.
9, 392.
Δειρο-κάπελλον, τό· ποτήριον μὲ μακρὸν
λαμὸν Λουκ. Λεξιφρ. 7.
Δειρό-παις, αἰδός, ὁ, ἡ· ἡ γεννώσα ἐκ τοῦ
τραχήλου Γοργώ, καθάπερ αἱ γαλαὶ Λυκοφρ.
843, ἰδ. Σχολ.
Δειρο-πέδη, ἡ· βρόχος ἡ δεσμός τοῦ τρα-
χήλου μετ. ιογενέως, collare.
Δειρο-τομέω -ὦ, μ· ἥσω· λαμιοτομέω, ἀπο-
κεφαλίζω - τινά Ἰλ. φ. 555.
Δειρῶ· ἐπιτ. τύπ. τοῦ δέρω Ἡρ. 2, 39· -δειρε
Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 364.
Δείς, δέν, γεν. δένος· τίς, ἐν τῷ οὐδ. Ἀλκαίος
παρὰ Μ. Ἐτ. σ. 639, 3· *καὶ κ' οὐδὲν ἐκ δένος
γένοιτο· Πλουτ. θῷ. σ. 1109· *μή μᾶλλον τὸ
δέν ἢ τὸ μὴδὲν εἶναι, ἐνθα δέν μὲν σημαίνει
σῶμα, μὴδὲν δὲ τὸ κενόν.
Δεῖσα, ἡ· ὕγρασία καὶ κήπος, ἀκαθαροσία
Σουδ. Εὐστ.
Δεῖσαλῖος, 3' ῥυπαρός, βορβορώδης, ἀκά-
θαρτος, λυσώδης, βρωμερὸς Κλ. Ἀλεξ.
Δεισ-ῖνωρ, ὀρος, ὁ, ἡ· 1) ὁ φοβούμενος καὶ
τιμῶν τὸν ἄνθρωπον Λίσχ. Ἀγ. 154· 2) κύρ. ὄν.
Γρώς τις Ἰλ. ρ. 217.
Δεῖσι-δαιμονέω· εἶμαι ἢ γίνομαι δεισιδαί-
μων, φοβοῦμαι τοὺς θεοὺς καὶ τὰ θεὰ σημεῖα
καὶ μηνύματα Πολυδ. 9, 19, 10, 2.
Δεῖσι-δαιμονήμα, ατος, τό, ἐκκλ. ἀντὶ τοῦ
Δεῖσι-δαιμονία, ἡ· εὐλάβεια, φόβος πρὸς
τοὺς θεοὺς, ἐν καλῇ σημ. - καὶ θεοφιλὴς βίος
Δ. Σικ. 1, 70· -θεῖον, 11, 89· συνήθ. ἐπὶ κακ.
σημ. φόβος ἢ εὐλάβεια δεισιδαίμονος πρὸς τοὺς
θεοὺς Πλουτ. Ἀλέξ. 75 καὶ τὸ βιβλ. αὐτοῦ
περὶ δεισιδαιμονίας· -πρὸς τὰ ζῷα Δ. Σικ. 1,
83· -ἀγεννὴς Πολυδ. 12, 24, 5· καὶ ἡ στίχοις
χωρὶς τῆς κακῆς συνειδήσεως, supersitio.

Δεῖσι-δαιμονέως, ἐπὶ. μὲ δεισιδαιμονίαν, ὡς
δεισιδαίμων Λουκ.

Δεῖσι-δαιμών, ον, γεν. ονος, 2' ὁ φοβούμε-
νος τοὺς θεοὺς· α) ἐν καλῇ σημ. εὐλαβὴς πρὸς
τοὺς θεοὺς Ξεν. Κυρ. 3, 3, 58· *φροντίζων
τῶν θεῶν Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 11· β) ἐν κακῇ
σημ. ὁ τιμῶν καὶ σεβόμενος δουλικῶς καὶ ἐκ
φόβου τοὺς θεοὺς· πρὸλ. Θεόφρ. Χαρ. 25· *εἰς
δεισιδαίμονα διάθεσιν τινα ἐμβάλλειν Δ. Σικ.
4, 51.

Δεῖσι-θεός, 2' δεισιδαίμων Πολυδ. 1, 21.

Δεῖται, γ· ἐν. προσ. τοῦ δέομαι.

Δέκα, οἱ, αἱ, τά, ἄλλ. ἀριθ. 10· *οἱ δέκα = οἱ
ἔρχοντες οἱ συνήθως ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν
ἐγκαθιστάμενοι εἰς τὰς δημοτασομένους ἐπ' αὐ-
τῶν πόλεις, ἰδ. δὲ οἱ ἀντὶ τὸν 30 τὴν ἀνών
ἐν Ἀθήναις διορισθέντες Ξεν. Ἰσοκ. *οἱ τὰ δέ-
κα (δηλ. ἔτη) ἀφ' ἧδης = λακων. φράσις πρὸς·
δηλώσιν τῶν ὑπερηστάντων στρατιωτ. ὑπερη-
σίαν 10 ἔτη ἀπὸ τῆς ἧδης ἦσαν ἀπὸ τοῦ 20 ἔ-
τους, ὅτε συνήθ. ἐκείνη ἤρχετο Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 23.
Δεκά-θαμός, 2' ὁ ἔχων δέκα βαθμοὺς (σκα-
λοπάτια) Φίλων.

Δεκά-δάμων, ον, 2' ὁ ἔχων δέκα διαστήματα·
-τάξις, ἐπὶ τῆς λύρας Ἰων Χίτος ἀποστ. 56.
Δεκά-θεός, 2' ὁ ἀξίζων δέκα βόας Πλουτ.
Θσμ. 25.

Δεκά-γλωσσος, 2' ὁ ἔχων 10 γλώσσας Βυζ.

Δεκα-γωνία, ἡ· δέκατος· βαθμὸς· γωνιαλογία,
δέκα γενεαὶ κατὰ σειράν Λουκ. Ἑρμύτ. 77.

Δεκα-γράμματος, 2' ὁ συγκαίμενος ἐκ δέκα
γράμματων Ἀθην. 10, 455.

Δεκά-γωνον, τό· σχῆμα ἔχον δέκα γωνίας·
Πτολ.

Δεκα-δακτυλῖαιος, 3' ὁ δέκα δακτύλους μῆ-
κος· ἔχων Ὀρεϊάτ. σ. 130.

Δεκα-δάκτυλος, 2' α) ὁ ἔχων δέκα δακτύ-
λους· χειρὶς Δ. Κάσ. 47, 40· β) ὁ 10 δακτύ-
λους πλατύς Ἰππυκρ. Δ. Λαβρ.

Δεκαδ-αρχέω -ὦ· Ἡούχ. εἶμαι δεκαδάρχικος.
Δεκαδ-αρχής, οὐ, ὁ· σπαν. τύπ. ἀντὶ τοῦ
δεκαδάρχους ἰδ. μετγν.

Δεκαδ-αρχία, ἡ· 1) ἡ διοίκησις (ἀρχηγία)
ἐπὶ 10 ἀνδρῶν Ἀρρ. τακτ. 2) ἀξίωμα τοῦ δε-
καδάρχου, διοικήσεως τῶν δεκαδάρχων Ἰσοκ.
4, 110, Πλουτ. Νικ. 12.

Δεκαδ-αρχικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δεκά-
ρχην ἢ τὴν δεκαδάρχειαν Δ. Σκ. Βυζ.

Δεκαδ-αρχός, ὁ· ὁ ἀρχηγός 10 ἀνδρῶν, λατ.
decurio Ξεν. Κυρ. 8, 1, 14· ὁ παρὰ Ῥωμα. δε-
curnir Δ. Ἀλ. 10, 60· πρὸλ. δέκαρχος.

Δεκά-δέλτος, 2' ὁ περιεχόμενος, γεγραμμέ-
νος εἰς 10 δέλτους (πίνακας, πλάκας)· νόμος
Δ. Ἀλ.

Δεκαδέυς, ἑως, ὁ· ὁ ἀνήκων εἰς μίαν δεκα-
δάρχειαν, (decuria) Ξεν. Κυρ. 2, 2, 30.

Δεκαδικός, 3' ὁ διακρούμενος κατὰ (συγκαί-
μενος ἀπὸ) δεκάδας· -ἀριθμὸς ἑκκλ.

Δεκαδο-ῖχος, ὁ· δεκαδάρχος· *οἱ δεκαδο-
ῖχοι = οἱ δέκα Ἀρποκρ. decurnir.

Δεκαδύω, ὦ· δωδέκα, δωκαίδεκα, διώδεκα
Πίν. Ἡρακλ.

Δεκά-ῖωρος, 2' ὁ ἔχων 10 ἑῶρων (πχλαί-
στων) πλάτους· ἄμειξ. Ἡσ. ἱρ. 424.

Δεκα-εννέα, δεκα-εφ, δεκα - επτά μετρ. ἀντί
ἐννεα-καί-δεκα κτλ.

Δεκα-ετηρίς, ἰδού, ἡ' ἡ περιλαμβανούσα
χρονικὸν διάστημα 10 ἐτῶν - πανήγυρις Δ.
Κάσ. 57, 24, 0ηλ. τοῦ

Δεκα-ετηρὸς, 2' δεκαετής - χρόνος = ἐκ 10
ετῶν Πλάτ. νόμ. 0, σ. 772.

Δεκα-ετής, 2' δεκαετίας - παῖς Ἦρ. 1, 114.
- πόλεμος Θουκ. 5, 25. 26' ἐπὶρ. - τῶς Τζέτζ.

Δεκα-ετία, ἡ' χρόν. διάστημα 10 ἐτῶν Δ.
Ἄλ. 1, 71.

Δεκαετὴς, ἐπὶρ. εἰς διάστημα 10 ἐτῶν, διὰ 10
ἐτη Τζέτζ.

Δεκάζω (κατὰ ἀρ. λεί. ἐκ τοῦ δέχομαι ἡ
δέκα, πρὸλ. decurire) δωροδοκῶ ἰδ. δικαστὴν
Ἰσοκ. 8, 50, Παθ. δωροδοκοῦμαι Λυσ. 29, 12.

Δεκάκις, ἐπὶρ. δέκα φορές Ἰλ. ι. 137 καὶ
ἄλλ. συγγρ.

Δεκα-κεφαλαί, οἱ' οἱ ἔχοντες 10 κεφαλὰς,
μυθική φυλὴ Τζέτζ.

Δεκακίς-χίλιαι, αἱ, α' 10 χιλιάδες Ὑσώχ.
Δεκά-κλίνας, 2' ὁ χωρὼν 10 κλίνας ἐδου-
μένων - στίγην Ξεν. οἰκ. 8, 13 - οἶκος Πολυδ.
1, 79. Παρ' Ἀριστοτ. θανάμ. 58 «κρήνη δ. =

ἡ ἔχουσα μήκος 10 κλινῶν.

Δεκα-κοτύλας, 2' ὁ χωρὼν 10 κοτύλας
Στράβ. 3, 2, 7.

Δεκα-κυμῖα, ἡ' δέκα ἀλλεπάλληλα κύματα,
Λουκ. πρὸλ. τρικυμία.

Δεκά-κωλός, 2' ὁ συγκείμενος ἐκ 10 κώλων
(μελῶν).

Δεκά-λίτρον, τό' νόμισμα 10 ὀβολῶν, ὡς ὁ
Κορινθιακὸς στατήρ Πολυδ. 4, 175.

Δεκά-λόγος, ὁ καὶ ἡ' αἱ δέκα ἐντολαὶ τοῦ
Ἑβραϊκοῦ νόμου Ἰακλ.

Δεκά-μέτρος, 2' ὁ συγκείμενος (στίχος) ἐκ
δέκα μέτρων Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 496.

Δεκα-μηνιαίος, 3' - χρόνος Πλούτ. Νουμ.
12 καὶ

Δεκά-μηνός, 3' ὁ 10 μῆνας διαρκῶν ἡ γινώ-
μενος, δεκαμηνήτικος - σκύλακες Ξεν. κιν. 7, 6'

- ἀπὸρ' Ἀριστοτ. 1. Ζ. 5, 14' ὁ ἐν τῷ δεκά-
τῳ μηνί «γυνὴ κατὰ δεκάμ.» Γέλλ. 3, 16' πρὸ
δέκα μηνῶν «δεκάμηνος ἦν ἡ ἀφραδία εἰς τὴν

ἐπιστρατηγίην» - πρὸ 10 μηνῶν κτλ. Ἦρ. 9, 3.

Δεκα-μία Πλούτ. Νουμ. 3' «πρὸ δεκαμίας κα-
λανδῶν Μαίων» = ante diem XI Cal. Mai.

Δεκα-μναίος, 3, Πολυδ. 13, 2, 3, καὶ

Δεκάμνοος, οὐς, οὐν - οὐν, 2, Ἀθην. 5, 207' ὁ
ἔχων βάρος, ἄξιαν 10 μνῶν Ἀριστ. εἰρ. 1190.

Δεκα-μοιρία, ἡ' ἀπόστασις 10 μοιρῶν Πτολεμ.

Δεκα-ἀμφορος, 2' ὁ περιέχων 10 ἀμφορεῖς
Εὐρ. Κύκλ. 386.

Δεκα-νάξια, ἡ' στολίσκος ἐκ 10 νηῶν Πολυδ.
23, 7, 4.

Δεκα-ανδρικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς δεκά-
ρους, decemviralis - ἀρχὴ μετρ.

Δεκαένια, ἡ' δεκάς Ἀρρ. τακτ. decuria.

Δεκαγινόν, τό' τὸ μέρος ἐν ᾧ ἴσταντο οἱ δε-
κανοί, ὅπερ ἦν καὶ εἶδος φυλακῆς Βυζ.

Δεκαγόν, οὐ, δ' 1) βιβδοβύχος, δωροφόρος 2)
τίτλος ἐκκλησιαστικὸς «ἵνα καλῇ τοὺς ἱερεῖς εἰς
τὰ αὐτὰν δεκαίωματα καὶ προσφερέματα» Βυζ.

Δεκα-οκτώ, οἱ, αἱ, τὰ 18.

Δεκά-παλαι, ἐπὶρ. κωμ. ἀντί τοῦ πρόπαλαι
πρὸ πολλοῦ, ἐπίτασις τοῦ πάλαι Ἀριστ. ἱππ.
1130, Ἀθην. 1, 23.

Δεκα-πέντε, οἱ, αἱ, τὰ 15.

Δεκα-πενταετής, 2' ὁ 15 ἔτων Ἰακλ.

Δεκα-πηχυστός, 3, γεωμ. καὶ

Δεκά-πηχυς, εὐς, ὅ, ἡ' ὁ ἔχων μήκος ἡ ὕψος
10 πήχεων Ἦρ. 9, 81, Πολυδ. 17, 16.

Δεκα-πλάσιός, 3' δέκα φορές τόσοις Λυσ.
19, 35' - ἀλγυδόνες δεκαπλάσιοι Πλάτ. πο-
λιτ. 10, 615' «τὴν δεκαπλάσιον (δηλ. τιμὴν) κα-

ταδικάζειν» Δημ. 24, 105' «δεκαπλάσιον τῆς
τιμῆς ἀποτινέντω» Πλάτ. νόμ. 11, 914' «τινὸς»
δεκάκις μείζων τινὸς Πολυδ. 22, 5, 15, decuplius.

Δεκα-πλάσιον, οὐς, ὅ, ἡ' δεκαπλάσιος Σχολ.
Ἰλ. 6, 488.

Δεκα-πλάσιος, ἐπὶρ. δέκα φορές τόσοις Ἰπ-
ποκρ. decupliciter.

Δεκά-πλεθρος, 2' ὁ ἔχων ἔκτασιν 10 πλέ-
θρων - προτείχισμα Θουκ. 6, 102.

Δεκά-πληγος, ἡ' αἱ 10 πληγαὶ τῆς Αἰγύπτου
Κλ. Ἀλεξ. καὶ «τὸ δεκάπληγον» Ἰώσ.

Δεκά-πλοκος, 2' ὁ ἔχων 10 κλωσταίς, 10 φο-
ρὰς πεπλεγμένος Παύλ. Αἰγ. 6, 65.

Δεκα-πλόος - οὐς, οὐν - οὐν, 2' δεκαπλόος
Δημ. σ. 726.

Δεκά-πολις εὐς, ἡ' ἡ περιέχουσα (συγκειμένη
ἀπὸ) 10 πόλεις μετρ.

Δεκά-ποσις, οὐν, γέν. ποδός, 2' ὁ ἔχων μῆ-
κος ἡ πλάτος 10 ποδῶν Ἀριστ. ἔκκλ. 652.

Δεκα-πρωτεία, ἡ' τὸ ἀξίωμα τοῦ δεκαπρώτου,
decemprimatus, δημογεροντία.

Δεκά-πρωτοι, οἱ' οἱ 10 πρῶτοι βουλευταὶ
πόλεως τινος κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν εἶδος τῆς διου-

κήσεως δημογεροντίες Ἐπιγρ. 2264 decemprimi.

Δεκα-ἀρχης, οὐ, ὅ, ὁ ἀρχηγός 10 ἀνδρῶν Ἦρ.
7, 81' ἴδε δεκάρχος, δεκάδαρχος.

Δεκα-ἀρχία, ἡ' δεκαδουραχία Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 2.

Δεκα-ἀρχικός, 3' δεκαδουραχικός γλωσσ.

Δεκα-ἀρχος, οὐ, ὁ' δεκάδαρχος, Δ. Ἄλ. 2, 14

συνὰ ὡς ὁ γρ' τοῦ δεκαδάρχου, decemviri.

Δεκάς, ἄδος, ἡ' ἀπόσπασμα ἐκ 10 ἀνδρῶν, ἰδ.
στρατιωτῶν Ἰλ. 6, 126, Ἦρ. 3, 25, decuria.

μεταφ. ἐπὶ θεῶν Εὐρ. ἰκ. 219' ὁ ἀριθμ. 10 καὶ
ἐν γένει ἀριθμὸς Ἀνθ. 5, 282' «ἡ ἀττική δε-
κάς» = 10 ἀττ. ῥήτορες Λουκ.

Δεκά-σωμας, 2' ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) 10
πρώτους βραχεῖς χρόνους Ἀριστ. Κοίντ.

Δεκά-σκαλμος ναός, ὁ ἔχουσα 10 σκαλμοὺς
(συνενδ. κωπιά) Σουῖδ.

Δεκασμός, ὁ' δωροδοκία Δ. Ἄλ. 7, 6, 4, πλ.
Πλούτ. Κικ. 29.

Δεκά-σπορος, 2' δεκαετής - χρόνος = ἢ ὁ
δεκάκις ἐσπεριαν Εὐρ. Γρ. 20.

Δεκα-στάσιον, (τὸ) χρυσίον τοῦ ἀργυρίου =
δέκα φορές τόσοις βαρύναν Παύλ. 9, 76, α.
γρ. δεκαπλάσιον.

Δεκα-στάτηρος, 2' ὁ ἔχων ἄξιαν 10 στατή-
ρων ἡ λαμβάνων μισθὸν 10 στατήρας Ἀρρ. Ἀν-
7, 23, 3.

Δεκά-στέγος, 2' ὁ ἔχων 10 στέγας (πατώ-
ματα) Στράβ. 15, σ. 730.

Δεκά-στίχοι, 2' ὁ συγκείμενος ἐκ 10 στίχων

*ἡ δεκάστιχος = βιβλίον τι τοῦ Ἀγνώστου Σχολ. Ἰλ. δ, 101.
 Δεκά-στυλος, 2· ὁ ἔχων (στηριζόμενος εἰς) 10 στύλους Βιτρούβ. 3, 2, 8.
 Δεκά-σύνταξις, 2· ὁ ἐκ 10 συλλαβῶν συγκείμενος ἑβραϊστ.
 Δεκά-σχημος, 2· ὁ 10 σχήματα ἔχων Πλούτ. - στήχοι Δράκ.
 Δεκά-σχοῖνος, 2· ὁ ἔχων 10 σχοῖνον (30 σταδ.) μήκος.
 Δεκά-τατος, 3· ὁ 10 ἡμέραν· βρέφος Λουκ. ὁ γινόμενος τὴν δεκάτην ἡμέραν· ἀναιρεθέντων δεκαταίων τῶν νεκρῶν Πλάτ. πολιτ. 10, 614.
 Δεκά-ταλάντια, ἡ· ποσότης 10 ταλάντων Πολυδ. 9, 52.
 Δεκά-τάλαντος, 2· ὁ ἀξίων ἢ βέρος 10 ταλάντων ἔχων· λίθος Πολυδ. 9, 53· δεκατάλαντον καταφαγών, ἡ, 76· δίκη Αἰσχίν. 2, 99· δωρεὰ Λουκ. Τιμ. 12.
 Δεκατεία, ἡ· δεκάτευσίς, τὸ λαμβάνειν καὶ φονεῖν ἕνα ἐκ τῶν 10 ἀνδρῶν Πλούτ. Ἀντ. 39.
 Δεκατέσσαρες, α· οἱ 14 μετῆν.
 Δεκά-τευμα, τό· τὸ ληφθὲν ἢ δοθὲν ὡς δεκάτον Ἀνθ. 13, 25· - ἐξ εὐνης, 6, 290.
 Δεκά-τευσίς, εἰς, ἡ· τὸ λαμβάνειν τὸ δεκάτον μέρος, ἕνα ἀνδρα ἐκ 10, δεκάσις Δ. Ἀλ. 1, 24· - χρημάτων, 1, 40, decimatio.
 Δεκά-τευτήριον, τό· δεκατολόγιον, ὁ τόπος ἐν ᾧ πληρώνονται τὰ δεκάτα, τελωνεῖον Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 22.
 Δεκατευτής, οὗ, ὁ· δεκατολόγος, τελώνης, ὁ τὴν δεκάτην ἐκλέγων Ἠσυχ. decimator.
 Δεκατεύω· 1) δεκατίζω, λαμβάνω, τὸ δεκά- τιν ὡς φόρον ἢ τέλος (ἐν γένει ἐπὶ αὐξήσ. φόρων, ὅστις ἐνομιζέτο μισθός) τινὰ λαμβάνω τὸ δεκάτον παρὰ τινος Δημ. 22, 77· 2) λαμβάνω τὸ δεκάτον μέρος ἢ ἀφαιρῶν αὐτὸ εἰς θεόν τινα· δεκατεῦσαι, φησὶν (Δίδυμος), ἐλέγετο κυρίως τὸ καθιεροῦν, ἐπειδὴ περ ἔθος τὴν Ἑλληνικὴν τὰς δεκάτας τῶν περιγινόμενων τοῖς θεοῖς καθιεροῦν Ἀρποκρ. «τούτους δεκατεῦσαι τῷ θεῷ» Ἡρ. 7, 132· «τὰ χρήματα δεκατεῦσθαι τῷ Διὶ», 1, 89· «τὰ ἐξ ἀγορῆ τῇ θεῷ» Ξεν. Ἀν. 5, 3, 9· «τοὺς Θηβαίους τοῖς θεοῖς» Πολυδ. 9, 39· «τὰς οὐσίας Ἀθην. 6, 225. Παθ. «τοὺς Θηβαίους δεκατεῦσθαι» = νὰ τιμωρηθῶσι, νὰ δώσωσι τὴν δεκάτην Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 20· 3) λαμβάνω ἐκ 10 ἐνόγων ἕνα, ἕνα τὸν τιμωρήσω, φονεύσω, δεκατίζω Δ. Ἀλ. ἀρχ. 9, 50, decimare· 4) ἀρκεῖν Ἠσυχ. 5) δεκάζω Β. Ἀν. 235· 6) (ἀστρὸν.) ἐπιδεκατεῦω Μανέθ. 6, 279.
 Δεκά-τη, (δηλ. μερὶς ἢ μοῖρα) Ἠλ. τοῦ δεκάτος· 1) τὸ δεκάτον μέρος, δεκάτον, δεκατιά· τὴν δεκάτην τῶν ἐπιπερσίων ἐξελόντες Ἡρ. 4, 152· «δεκάτην τῶν ἐκ τῆς λείας τῇ θεῷ ἀπέτισε» Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 27· «ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος δεκάτη», 3, 5, 5· τελωνιαχὸς φόρος Δημ. 20, 80· 2) ἐορτὴ τελουμένη τὴν δεκάτην ἡμέραν μετὰ τῆν γέννησιν παιδὸς τινός, ὅπου τότε ῥαν ἔλαμψε καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ· τὴν δεκάτην ἑορτάσαι ὑπὲρ υἱοῦ = εορτάσαι τὸ βάπτισμα τοῦ υἱοῦ διὰ συμποσίου Δημ. σ. 1016· ὅθεν Ἀρριστ. ὄρν. 922· «τὴν δεκάτην ὁ πατὴρ ἐμυί-

ποιῶν τοῦνομα τοῦτο ἔθετο» Δημ. 39, 20· «δεκάτη πρώτη, ἡ πρὸ εἰκάδος, ὡς ὁστέρα ἢ μετ' εἰκάδα» Ἠσυχ.
 Δεκατη-λογίω· δεκατεῖω, δεκατίζω Σκ. Βαζ.
 Δεκατη-λογία, ἡ· ἡ ἐισπραξις τῶν δεκάτων Πολυδ. 1, 169.
 Δεκατη-λόγιον, τό· δεκατευτήριον, τελωνεῖον, ἐν ᾧ εἰσπραττύνται τὰ δεκάτα Πολυδ. 9, 28.
 Δεκατη-λόγος, ὁ· ὁ συλλέγων, εἰσπραττὼν τὰ δεκάτα Δημ. 23, 177.
 Δεκατη-μέριον, τό· τὸ δεκάτον μέρος· πρᾶγματός τιнос Πλάτ. νόμ. 11 σ. 924.
 Δεκατη-φόρος, 2· ὁ φέρων τὸ δεκάτον μέρος· ἀπαρχὰ Καλλ. Δηλ. 278· - Ἀπόλλων = 6 λαμβάνων τὸ δεκάτον μέρος Πανσ. 1, 42, 5.
 Δεκατία, ἡ· δεκάτη, τὸ δικαίωμα τοῦ εἰσπραττεῖν τὸ δεκάτον ἐκλ.
 Δεκατικός, 3· ὁ περιέχων δεκά· «τετράς δεκατικὴ χιλιάς» = 40000 ἰσθ. denarius.
 Δεκατισμός, ὁ· δεκασιμός Θεμιστ. corruptio.
 Δεκάτος, ἡ, οὐ, 3· ὁ μετὰ τὸν ἑκατον ἀπὸ Ὀμ. συνηθεστὸς ὡς στραγγύλος ἀριθμὸς εἰς δὴλωσιν τῆς πληθούς Ὀδ. π, 18· ἴδε δεκάτη.
 Δεκατό-σπορος, 2· ὁ δεκάτος ἀπόγονος· ἐν τῇ δεκάτῃ γενεᾷ· υἱὸς Ἐπιγρ. παρὰ Στράβ. 10, σ. 464.
 Δεκατόω· δεκατεῖω, δεκατίζω, ἐπιδόλλω εἰς τινα δεκάτον· - τινὰ Ν. Δ.
 Δεκα-τρεῖς, τρία, γέν. ὧν· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν δεκατρία Δημ. καὶ μετῆν.
 Δεκατ-ώνης, οὐ, ὁ· ὁ ὀνοούμενος ἢ ἐνοικί- ζων τὰ δεκάτα Πολυδ. 9, 29, ὡς τὸ τελώνης.
 Δεκατ-ώνιον, τό· δεκατευτήριον, δεκατηλό- γιον Πολυδ. 9, 29.
 Δεκα-φύτος, 2· δεκαπλάσιος Καλλ. ἀποσπ. 162.
 Δεκά-φυλος, 2· ὁ εἰς 10 φυλὰς διαρροῦμενος Ἡρ. 5, 66.
 Δεκά-χαλκον, τό· τὸ ῥωμαϊκὸν θηνάριον, νόμισμα συγχεῖμενον ἐκ 10 χαλκῶν Πλούτ. Κά- μιλλ. 13.
 Δεκαχῆ, ἐπὶρ. εἰς δεκά τμήματα· - τεταγμέ- νοι Δ. Κάσ. 55, 24.
 Δεκά-χιλοι, αἰ, 3· δεκασιχίλιοι Ἰλ. ε, 860.
 Δεκά-χορδος, 2· ὁ ἔχων 10 χορδὰς· - λύρα Ἴων παρ' Εὐκλείδ. ἀρμον. σ. 19· πρὸς δε- καδάρμων.
 Δεκέσολος, ὁ· βασιλεὺς τῶν Θρακῶν Δ. Κάσ.
 Δεκέλεια, ἴων. Δεκελῆ, ἡ· δημοὶ καὶ χωρίον Ἀττικῆς Ἡρ. κάτ. Δεκελεύς, ὁ, Ἡρ. 9, 73· ἐπὶθ. Δεκελικός, 3· πόλεμος = τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου μετὰ τὴν ὀχύρωσιν τῆς Δεκελείας (113 π. Ν.) Ἰσουλ. ἐπὶρ. Δεκελεθῆν Ἡρ. Δεκελειθῆναι Δεκελείας· Δεκελειάζει Ἀυσ. = εἰς Δεκελειαν Δεκελείας = ἐν Δεκελείᾳ Ἰσουλ. Στ. Βαζ.
 Δέκελος, ὁ· πιθαν. ὁ θεμελιωτὴς τῆς Δεκελείας Ἡρ. 9, 73.
 Δεκ-έμβολος, 2· ὁ ἔχων 10 ἐμβόλους Αἰσχ. ἀποσπ. 129.
 Δεκ-ετηρίς, ἰσθ. ἡ· δεκαετηρίς, χρονικὸν διάστημα 10 ἐτῶν Δ. Κάσ. 53, 16.
 Δεκ-έτηρος, 2· δεκαέτηρος, ὁ 10 ἐτη διαρκῶν· - μάχη Ἀνθ. 9, 474.
 Δεκ-έτηρος, οὐ, ὁ· δεκαετής, 10 ἐτῶν τὴν ἡλι-

κίαν Πλάτ. Τίμ. 21· ἀχρόνῳ δεκέτειν Πλάτ.
νόμ. 3, 682· ἀπάναι δεκέτειν Εὐρ. Ἀνδρ. 307.
Δεκ-έτις, ἰσός, ὅτλη τοῦ δεκέτης· ἀλειτρίς Ἀ-
ριστ. Λυσ. 643· παιδοποιεῖ Πλάτ. νόμ. 6, 784.
Δέκειν, ἰσύν, ἀντὶ δέχου, προστ. τοῦ δέχομαι.
Δεκ-ήρης, εὐς, ὅτλη. ναῦς, 2· ναὺς ἔχουσα
40 σειρὰς κωπῶν ἢ καθισμάτων κωπηλατῶν
Πολυδ. 16, 3, 3.
Δεκίηται, οἱ· φυλὴ τῆς Λιγυστικῆς Στράβ.
Δέχομαι, ἰσύν, ἀντὶ δέχομαι.
Δεκτέος, 3· ῥ. ἐπίθ. τοῦ δέχομαι Στράβ.
10, σ. 460.
Δεκτήρ, ἥρας, ὁ· δέκτης, ἀρχ. λεξ.
Δέκτης, ὁ· δεχομένος, ἐπαίτης Ὁδ. 8, 248.
Δεκτικός, 3, ὁ δυνάμενος, κατάλληλος νά
δεχθῇ, χωρητικός, ἐπιδεκτικός· τινός Ἀριστ.
πολιτ. 4, 4, καὶ συγν. καὶ Πλάτ.
Δέκτο, π. γ', ἐν. ἀπορ. ὀριστ. συγκεκ. τοῦ δέ-
χομαι ἀντὶ ἐδέξατο Ἰλ.
Δεκτός, 3· εὐπρόδεκτος, εὐάρεστος Ἰάμβλ.
N. Δ. acceptus.
Δέκτρια, ὅτλη. τοῦ δεκτῆρ· ἡ δεχομένη· ξεί-
νων Ἀθην. 13, 594.
Δέκτωρ, ορος, ὁ· δεκτῆρ, ὁ ἀναδεχομένος τε
αὐτ. νέου αἵματος· ὁ ὑπερασπιστὴς νεοστί· χυ-
θέντος αἵματος Αἰσχ. Εὐμ. 195.
Δεκ-ώρυγος ἢ δεκ-ὄρυγας, 2· ὁ δέκα
ὄρυγῶν Ξεν. κυν. 2, 6.
Δελαστρεύς, εὐς, π. ὁ· δελαστρεύς, ὁ ἀ-
γρεύων μὲ δέλεαρ Νικ. Θερ. 793.
Δέλαστρον, τό· δέλεαστρον.
Δελαστρεύς, ὁ· δελαστρεύς.
Δελεάζω, μ. ἀσω (δέλεαρ)· βάλω τι ὡς δέ-
λεαρ, δολύνω τὸ ἀγνιστρον· «νῶτον ὕδρ. περὶ
ἀγνιστρον δελεάζειν» Ἡρ. 2, 70· «τὸ ἀγχι-
στρον ἰσάδω» = δολύνω τὸ ἀγχίστρον μὲ σῆκαν
Λουκ.· ἐπὶ τινα = μεταχειρίζομαι τι ὡς δέλεαρ
κατὰ τινος Λουκ.· τινὰ = δελεάζω, ἐλκύω τινὰ
Ἰσοκ. 8, 34· μεταφ. ἀπατῶ, συλλαμβάνω
Πολύδ. 6, 9, 6 καὶ μ. γ. καὶ παθ. «φαστὼν
καὶ σχολῇ δελεάζεσθαι» Δημ. 18, 45· «χάριτι
Πολύδ. 38, 3, 11· γαστρί Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 4.
Μέσ. ἐλκύω εἰς ἐμαυτὸν Αἰσ. μύθ. 195, inesco.
Δελεάμα, τό· δελίασμα Σουδ.
Δέλεαρ, ατος, ὅτ. δέλητι Ἡσυχ. (πρὸς δό-
λος), τό· δόλωμα, θέλγητρον, μεταφ. ἀπάτη
Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 4· «ἡδονὴ μέγιστον κακὸν
δέλεαρ» Πλάτ. Τίμ. 69· «σοῦ = διὰ σέ Εὐρ.
Ἀνδρ. 263.
Δελε-άρπας, ἄρος, ὁ, ἢ· ὁ ἀρπάζων ἀπὸ τοῦ
ἀγνιστρον τὸ δέλεαρ· πέρεκη Ἀνθ. 7, 504.
Δελέασμα, ατος, τό· δέλεαρ Ἀριστ. ἱππ. 789.
Δελεασμάτιον, τό, ὕποκ. τοῦ δελίασμα
Ἀθην. 4, 147.
Δελεασμός, ὁ· τὸ δελεάζειν, συλλαμβάνειν μὲ
δέλεαρ, μεταφ. ἀπάτη μ. γ.
Δελεαστικός, 3, καὶ ἐπίρ.· «ὡς· ὁ πρὸς τὸ
δελεάζειν ἐπιτήδειος ἢ χρησίμος, ἀπατηλὸς
Κλ. Ἀλ.
Δελεάστρα, ἡ· παγίς, δέλεαρ Πολυδ. 10,
156, καὶ
Δελεαστρον, τό· δελίαστρα παγίς Νικεφ.
παρὰ Πολυδ. 10, 156.
Δελιαρ, ατος, π. τό· δέλεαρ Ἀθην. 8, 305.

Δέλετρον, τό· α) δέλεαρ Ὀππ. ἀλ. 2, 431· 2)
φανός, ὃν οἱ διανοκτερεύοντες νῆσι ἔχουσιν·
Εὐστ. νυκτοφάναρν, κλεπτοφάναρν Ἀθην.
15, 699.
Δελήτιον, τό, ὕποκ. τοῦ δέλεαρ M. Ἐτ.
Δελκανός, ὁ· εἶδος ἰχθύος, ἴσ. ὁ λεβίς Ἀθην.
3, 118.
Δελλήτιον, τό· ἡ φυλὴ τῆς δέλλιδος Ἡσυχ.
Δέλλις, ἰσός, ἡ· εἶδος σφηκός, ὁμοίως μελλίσση
Ἡσυχ.
Δελματεύς· Δελματεύς Πολύδ.
Δέλος, εὐς, τό· δέλεαρ Ὀππ. ἀλ. 3, 437.
Δέλτα, τό, ἀκλ. 1) τὸ τέταρτον στοιχεῖον τοῦ
ἐλλ. ἀλφαβήτου Πλάτ. γεν. δέλτατος Λοδ. Παρ.
α. 30· 2) γυναικεῖον αἰδοῖον Ἀριστ. Λυσ. 151·
3) εἶδος νήσου καρποφόρου ἢ σχηματίζου· ὁ Νε-
λος κατὰ τὰς ἐκβολὰς του, κληθεῖσα οὕτως ἐκ
τοῦ τριγωνοειδούς αὐτῆς σχήματος Ἡρ. 4) χό-
ρα Θράκης ἄνω τοῦ Βορραίντου Ξεν. Ἀν. 7, 1,
33· 5) νῆσος ἐν τῇ ἐκβολῇ τοῦ Γάγγου, ἥτις
καὶ Πατταληνὴ καλεῖται Στράβ.
Δελτάριον, τό, ὕποκ. τοῦ δέλτος Πολύδ. 29, 11·
Δέλτιον, τό, ὕποκ. τοῦ δέλτος Ἡρ. 7, 239.
Δελτα-γράφος, 2· ὁ γράφων τι εἰς (ἢ ὡς εἰς)
δέλτον μεταφ.· φερὶ Αἰσχ. Εὐμ. 272.
Δελτο-ειδής, 2· ὁ ὁμοιάζων, ἔχων σχῆμα τοῦ
Δ. τρίγωνος ἀρ. λεξ.
Δελτόομαι· σημαίνω, γράφω εἰς δέλτον Αἰσχ.
ἴκ. 176.
Δέλτος, ἡ· 1) πίναν· πρὸς γραφὴν, πινάκιον·
ἐλλήθη οὕτως ἐκ τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς τριγωνι-
κοῦ σχήματος· «χαλκὴ Σοφ. Τρ. 683· «πινά-
κων ἔστων δέλτοι» Ἀριστ. Θεσ. 778· μεταφ.
«μνημονες δέλτοι φρονῶν» Αἰσχ. Πρ. 791· 2)
γραφὴ, γράμμα, ἐπιστολὴ Πλάτ. ἐπ. 2, 312·
διαθήκη Λουκ. Τίμ. 22· ποίημα Ἀνθ. 12, 2,
7, 36, pugillares, tabellae.
Δελτώδης, 3· ὁ ἔχων (πυρροσόμενος διπλῶν·
μέσος εἰς) σχῆμα Δ., τρίγωνος· «τὸ δελτωτόν»
= τρίγωνον Ἀρσάδ. 123, 26, Ἀρσ. φαν. 2, 4.
Δελφάκειος, 2· ἐκ δελφάκος, χοιρινός· πληρὸς
Ἀθην. 6, 269.
Δελφακίζω· εἶμαι ὅμοιος δελφακί μ. γ.
Δελφακίνη, ἡ· δελφάς Ἀθην. 7, 277.
Δελφάκειον, τό, ὕποκ. τοῦ δελφάξ· γουρουνάκι
Ἀριστ. Θεσ. 237.
Δελφακόομαι· ἀπὸ δελφάκος (γουρουνάκι) γί-
νομαι μέγας χοῖρος Ἀριστ. Ἀχ. 751.
Δελφάξ, ατος, ὁ καὶ ἡ Ἀθην. 9, 874· χοῖρος
Ἡρ. 2, 70 καὶ συγν. κομ. Ἀπὸ Ἀριστοτ. =
γουρουνάκι, Ἰ. Ζ. 6, 18.
Δελφικός, 3, ἴσ. Δελφός.
Δελφίν· δελφίς μ. γ. Αἰλ.
Δελφίνη καὶ ἦττον ὄρθ. Δελφόνη, καὶ
Δελφίνης (Δελφόνης), ὁ· ὁ ὅσις Πόθων, ὃν ἀ-
πέκτεινεν ὁ Ἀπόλλων Ἀπολ. Ρ. 2, 706.
Δελφινήρις, 2· ὁ ἀποβλέπων τὸν δελφίνα· ὁ
πεῖσιον πόντου = κατασκοπεύων ὁπὸ δελφίνων
Αἰσχ. κατὰ διόρθ. Ἑρμάν. ἔργ. 5, σ. 151.
Δελφινίζω· βουτῶ, κολυμβῶ μὲ τὴν κεφαλὴν
ὡς δελφίς· κάρα Λουκ. Λεξιφ. 5.
Δελφίνιος (Δελφίνης), ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλω-
νος Ὀμ. ὕμν. Ἀπ. 495· ἐκ τούτου δὲ Δελφίς

νιον, τό 1) ναός του Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις καὶ δικαστήριον ἐν αὐτῷ τῷ «ἐπὶ Δελφίνι» καλούμενον Δῆμ. 2) ἴδιος βασιάνης ἐχούσης «φυλλάρια ἱεροχισμένα, λεπτὰ, ἐπιμήκη, δελφινολογία» Διοσκ. 3, 81-3) γεωγρ. ὄν. α) φρούριον ἐπὶ τῆς Χίου Θουκ. 6) τόπος τις ἐν Βοιωτίᾳ Στράβ.

Δελφίνεια, τό ὄν. ἀγῶνας Ἐφέσου, ἐπιγρ. Δελφίνεις, ἴδιος, ἡ, τράπεζα Λουκ. Δελφ. 7, κατὰ Σχολ. «οὕτω λέγεται παρὰ τὸ δελφίνιον τὴν τοῦ πόδας ἔχειν» ὁ Κοραῆς διορθοῖ δελφίς = δελφίς.

Δελφινίσκος, ὁ μικρὸς δελφίς Ἀριστοτ. Γ. 2, 8, 48 delphinulus.

Δελφινός-ειδής, 2 ὁ ἔχων ἰδίους, μορφήν δελφίνος, δελφινόμορφος Διοσκ.

Δελφινό-σημος, 2 ὁ ἔχων ὡς σημεῖον δελφίνου Λυκοφρ. 658.

Δελφίνο-φόρος, 2 α) ὁ ἔχων, παράγων δελφίνος «πόντου πεδίον» Διοσκ. ἁποσπ. 140 2) κεραία-ὀπλισμένη μετὰ μολύβδινους δελφίνους (2) Θουκ. 7, 41.

Δελφίς, ἴκος, ἡ δελφίνος τράπεζα = τρίπους, ἡ ἔχουσα πόδας σχήματος δελφίνος Πλούτ. Γ. Γράμχ. 2.

Δελφίς, ἴκος, ὁ, μτγν. Μύσχ. 3, 37 καὶ Πλούτ. καὶ δελφίν 1) τὸ γνωστὸν δελφίνι τῆς θαλάσσης ἀπὸ Ὁμ. συνηθίστ. 2) πολεμιστήριον μηχανήμα ἐν ναυμαχίαις Ἡσυχ. «σὶθηρον κατασκευάσμα ἡ μολύβδινον εἰς δελφίνα ἐσχηματισμένον» τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ αἱ ναυμαχοῦσαι ἤφισαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων καὶ κατεδύντο» Σχολ. Ἀριστ. ἔκπ. 762 ἐν γένει βέρος ἐκ μολύβδου Ὁπκ. ἁλ. 3, 290 «ὁ δελφίς, ὁ καλούμενος κερκίτης, ἐστὶ μηχανήμα σιδηρεόν, ὃ ἐξαφίεται τῆς νῆως, διὰ τὴν ἀνεμὸς πρὸς τὸ ἀντίχευιν» Εὐστ. Ἰλ. α. 1221, 20-3) ἀστερισμὸς τῆς Ἀρατ.

Δελφίς, ἴκος, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Θεόκρ. πρὸς Δελφούς.

Δελφίον, ὠνος, ὁ Φιλίστιος Ξεν.

Δελφοί, ὠν, οἱ 1) τὸ περίφημον μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φωκίᾳ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσου, πρῶτον Πυθῶ καλούμενον Ἰλ. κύρ. πλ. τοῦ Δελφός κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμ. ὕμν. 27, 14 λέγεται Δελφοί, εἴτα δὲ παρὰ Πίνδ. Ἦρ. Θουκ. τραγ. καὶ γενικῶς - Δελφοίς = ἐν Δελφοῖς Θουκ. 1, 143 ἐπὶ Πίνδ. Δελφίς, 3 - Ἀπόλλων Πλάτ. - ἐστία - ἄλλα = τὰ θεόμενα ἐν ταῖς πυθικοῖς ἀγῶσι βραβεῖα Σοφ. Ἰλ. 682 - εἶφος = Δελφῶν εἶφος Εὐρ. Ὀρ. 1650 ὁ τόπος Δελφίος Ὁμ. ὕμν. Ἀπολ. 198 2) πόλις Φωκίδος ὅπου τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν.

Δελφός, ὁ ὁ κάτοικος τῶν Δελφῶν Ἦρ. καὶ ἐπὶ Πίνδ. «Δελφός ἀνὴρ» Εὐρ. Ἀνδρ. 1075 - λαβὴ Καλλ. Ἀπ. 98 ὅγλ. «Δελφίς, ἴδιος» Εὐρ. ἐπὶ Πίνδ. - Βάσκει Ἀριστ. Σοφ. - παρθένος - πέτρα τῇ Εὐρ. 2) κύρ. ὄν. υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Πaus κατ' ἄλλ. τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μελένης υἱὸς κληθεὶς οὕτως ἐκ τῶν Δελφῶν Δία, Δελφός = ποιητὴς Ἐτ. Μ.

Δελφός, ἡ, ὄν. = δελφός Γρ. Κορ.

Δελφόνη, ἡ, καὶ Δελφόνης, ὡν, ὡς ἴδε Δελφίνης.

Δελφός, ὄν, ἡ ἡ μήτρα τῆς γυναικὸς Ἰπποκρ. καὶ μτγν.

(ΔΕΛΩ) ἔχρ. ὅσμ. ἐξ οὗ δελεαρ, δελεάζω, ὅσλος, δηλέομαι.

Δέμα, ατος, τό, δεσμός, δέσιμον, ταινία, σχοινίον Πολύδ. 6, 33.

Δέμας, τό μόν. ὄν. καὶ αἰτ. 1) τὸ ἀνάστημα (κορμὴ) τοῦ ἀνθρώπου σώματος, ἐκ τοῦ δέμα καὶ οὐχὶ τοῦ δέμα κατὰ Πλάτ. παρὰ Στοβ. «ὡς δεδεμένης ὅπ' αὐτοῦ τῆς ψυχῆς βίαν» - καὶ ψυὴ Ἰλ. α. 115 - καὶ εἶδος, ὡ, 376' συνηθ. μετὰ ἐπὶ. «μικρὸς δέμας = μικρὸς, κοντὸς τὸ ἀνάστημα» Μέντορι εἰδομένη ἡμῖν δέμας ἡδὲ καὶ αὐθῆν' Ὁδ. συνηθ. ἐπὶ ζώων ἀνθρώπων, σπαν. ἐπὶ ζώων, κ, 240' ρ, 307' ἀκίνητον δέμας Πίνδ. Ὁ. 1, 20 ἐπὶ ἰχθύος Ἀθην. 8, 295' ἐπὶ νεκροῦ Σοφ. Ἀντ. 205 2) ἐν γένει τὸ σῶμα ἰδ. παρὰ τραγ. περιγραφικῶς «μητρὶον δέμας» = μητέρα Αἰσχ. Εὐμ. 84' «Δανάας δέμας» Σοφ. Ἀντ. 936' οἰκετῶν, Τρ. 904 καὶ συχνὰ παρ' Εὐρ. π. γ. Ὁρ. 107' καὶ μέλιστα «τὸ ἀστερεώπων οὐρανοῦ δέμας» Ἀποσπ. «ὕλης δέμας» Ὀρρ. λιθ. 266' 3) ὡς ἐπὶ. κατὰ τὸν τρόπον, καθὼς, ὡς λατ. instar «οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρὸς αἰθαμένοι» Ἰλ. 2, 596' καὶ συχνὰ Σοφ. ἁποσπ. 239' 4) τὸ ἀνδρῶν μέτρον Ἀθην. 1, 5, corpus, statura.

Δεματικόν, τό δεμάτι, δεσμός γεωμ. fasciculus, vinculum.

Δεμάτιον, τό, ὄν. τοῦ δέμα μτγν.

Δέμιον, τό σύνθ. πλ. στρώμα, στρωμνὴ κοίτη κρεβάτι ἐν Ἰλ. μόν. ὡ, 644' πολλὰς ἐν Ὁδ. Πίνδ. Ν. 1, 3.

Δέμιον-τήρης, ὡν, ὁ ὁ τῆρων (φυλάττων, διαμένων εἰς) τὰ δέμινα τοῦ (κοίτην του), κληνῆρης, ἔγκλιος Αἰσχ. Ἀγ. 1424' - πόγος δρεταλίων, 53.

ΔΕΜΩ, σπαν. ἐν ἐν. Ὁμ. ὕμν. Ἐρμ. 87, παρὰ Σοφ. Ὁδ. ψ, 192 καὶ συχνὰ ἄλλ. Δέμα, δέμας Εὐρ. Γρ. 232 καὶ μέσ. παρ. παθ. αἰδημαι, παρὰ Θεοκρ. 15, 120 δέμας = δέμας - ταί 25, 24' κτεῖω, οἰκοδομῶ - πόργους Ἰλ. η, 337' - τεργος, η, 436' - πόλιν, καὶ Ἦρ. 9, 10' - ὅδον = στρώμα δρόμον, 2, 124. 7, 200. Μέσ. ὡς ἐνεργ. - οἶκος Ὁδ. ζ, 9 καὶ συχνὰ - ἄστη, τέμενος Πλάτ. Ἀφ. 367 καὶ μτγν. Δ. Ἀλ. 1, 55, extitit, edifico.

Δέν, ἴδε δέξ.

Δενδάλις, ἴδιος, ἡ δανδαλῖς, μόν. πλ. = ἱερὰ κριθαί Β. Ἀν. 241.

Δενδρίλλω, μόν. μτγ. ἐν. Κατὰ τὸν Πολύδ. 2, 52 = ὀφθαλμοὶ παραβάλλειν κατὰ τοὺς γραμ. = δίνειν τοὺς ἴλλους (= ὀφθαλμούς), στρέφει τοὺς ὀφθαλμούς μου πλαγίως, ῥίπτω μαματῆς, ἀγριοκυντάζω, στραβοκυντάζω - ὅξια Ἀπολ. Ρ. 3, 281' Σχολ. περιβλέπειν ὅπως καὶ ὁ Σοφ. μετεχειρίσθη τοῦτο.

Δενδράς, ἴδιος, ἡ ἡ ἔχουσα (συγκειμένη ἀπὸ) πολλὰ δένδρα - ὕλαι Νόν. Δ. 3, 252' - χαίτη, 2, 639' - λόχη 13, 399.

Δένδρεον, τό, π. δένδριον Ἀρατ. Φαιν. 1007.

Δενδρεόθρεπτον, ῥέυμα' τὸ θρέπτον δένδρα Δ. Αἰτρ. 8, 59.

Δένδρεον, τό ποιητ. καὶ ἀρχαϊότ. τύπ. ἀντὶ δένδρον παρ' Ὁμ. εὐχρηστ. μὲν. ὁ ἄ. τύπ. - δενδρέμ 'Ιλ. γ, 152 - δενδρέων, τ, 50 εἶνε δὲ διὰ συνήχησιν διασῶλλ. παρ' Ἡρ. συνηθεῖς. δένδρεον ἢ δένδρον καὶ Πινδ. ἰδ. πλ. καὶ παρ' Ἀττ. π. Εὐρ. Βάκχ. 563.

Δένδρεσιν, ἀντὶ δένδροις, ὅτ. πλ. τοῦ δένδρον. Δενδρήεις, εσσα, ἐν' πλήρης (σχεπασμένος) ἀπὸ δένδρα, βασύδης - ἄλσος Ὀδ. ι, 200 - νήσος, α, 51 καὶ μτγν. π. - ἄλκαί Θεόφρ. 25, 30 - ἄλκα Ὀρφ. Ἀργ. 431 - πόθος = πόθος πρὸς τὰ δένδρα Ὀπκ. ἄλ. 4, 276.

Δενδρικός, π. 3' δενδρικός - θυσιή 'Ανθ. 6, 22.

Δενδρίζω γίνομαι ἢ ὁμοιάω με δένδρον, arboresco.

Δενδρικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὰ δένδρα - καρπὸς Θεόφρ. arboreus.

Δενδρίον, τό, ὕποκ. τοῦ δένδρον - δένδρακι Ἀθην. 14, 649, arbuscula.

Δενδρίτης, ου, δ' ὁ ἀνήκων εἰς δένδρον - καρπὸς Θεόφρ. - βάτραχος Ἡσυχ. ἐπὶ τοῦ Πάχου ὡς προστάτου τῆς δενδρῶσεως καὶ ἀπελευργίας Πλούτ. συμπ. 5, 3, 1.

Δενδρίτις, ἰδος, θηλ. τοῦ δενδρίτης - νύμφαι Ἀνθ. 9, 605 ἀμπελος = περιπλεκόμενη εἰς τὰ δένδρα Στραβ. 5, 3, 5 (πρὸς ἀναδενδρῆς) - = γη κατὰλληλος εἰς δενδρῶσεσιν Δ. Ἀλ. 1, 37

Δενδρὸ-βᾶσις ἀναβαίνειν εἰς τὰ δένδρα Ἀνθ. 11, 318.

Δενδροβάτης, ου, δ' ὁ ἀναβαίνων εἰς τὰ δένδρα ἐκκλ.

Δενδρο-ειδής, 2' ἔχων εἶδος (σχῆμα) δένδρου, ὅμοιος δένδρῳ μτγν.

Δενδρὸ-καρπος, 2' καρπὸς δένδρου μτγν.

Δενδρὸ-κολάπτης, ου, ὁ γλωσσ. καὶ

Δενδρὸ-κόλωψ, ὁ εἶδος πτηνοῦ, ὅπερ πορεύεται «διὰ τῶν τοῦ ὄρουτο ὀλῶν, καὶ τῇ προμυκτηρί παῖσι καὶ τοῖς ὡσὶν ἀκροῦται» Ἐπιφ. φυσιολ. τ, 2, σ. 222 ὀρεκολάπτης, ξυλοφάγος, μυρμηκοφάγος καὶ ἄλλως ταυμιλιτάρα

Δενδρὸ-κόμης, ου, ὁ δενδροκόμος Ἀνθ. 5, 19.

Δενδρὸ-κομικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς δενδροκομίαν - σοφία Διλλ. Ἰ. Ζ. 13, 18.

Δενδρὸ-κομος, 2' ὁ ἐσκαπόμενος, στολισμένος με δένδρα - ὀρέων κορυφαί Ἀριστ. νεφ. 280 - ἐναύλεια Εὐρ. Ἐλ. 107.

Δενδρὸ-κοπέω δένδροτομέω, κόπτω δένδρα Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 13 - χώραν = ἐρημίων Διλλ. σ. 256 ἴδε δενδροτομέω.

Δενδρὸ-λάχανα, τὰ λαχανικά αὐξάνοντα ὑψηλῶς ὡς δένδρα Θεόφρ.

Δενδρὸ-λίβανος, ἢ δένδρον ἐξ οὗ γίνεται τὸ λιβάνι γειωπ.

Δενδρὸ-μᾶλᾶχη, ἢ εἶδ. φυτοῦ, ἢ δενδρομολόχα γειωπ.

Δένδρον, τό τὸ κοιν. δένδρον ἐν Ἀττ. πεζ. καὶ π. καὶ παρ' Ἡρ. Παρ' Ὁμ. ὅμως Ἡσ. καὶ Πινδ. πάντοτε δένδρεον ἢ ἐλ. δένδρος.

Δενδρόημα, μέν, γίνομαι δένδρον Θεόφρ.

Δενδρὸ-πήμεν, ου, γεν. ονος, 2' ὁ βλάπτων τὰ δένδρα - βλάβη Δισχ. Εὐμ. 918.

Δένδρος, τό, ἰων. ἀντὶ δένδρον Ἡρ. 6, 79 ἐντ. (δένδρις) δένδρῃ Εὐρ. ἀποστ. Μεταλ. π. 6' - δένδρεσι παρὰ τοῖς καλλίστοις Ἀττ. συν-

χρόστερον ἢ δένδροις Θουκ. 2, 75, Πλάτ. Δενδρῆτης, ἢ «δένδρων αὐχῆσις» Σουλ. ὁ ξυλῶδες τοῦ δένδρου.

Δενδρὸ-τομέω δενδροκοπέω Θουκ. 1, 108 - χώραν Δ. Σικ. 4, 48 - κωμ. μεταφ. - νῶτα Ἀριστ. εἰρ. 731.

Δενδρὸ-τομία, ἢ τὸ κόψιμον τῶν δένδρων ἐρημώσις Σύνεσ.

Δενδρὸ-τόμος, 2' ὁ τέμνων, κόπτων, κλάει δένδρα Σχολ. Σοφ. Ἠλ. 98.

Δενδρὸ-φόρέω φέρω, κρατῶ εἰς τὰς χεῖρας κλάδους δένδρου - «χορεύειν τῇ θεῇ ἢ θυγατρὶν» Ἀρτεμίδ. 2, 37.

Δενδρὸ-φορία, ἢ 1) τὸ κρατεῖν εἰς τὰς χεῖρας κλάδους δένδρου - θυροφορία - καὶ χρεῖται Στράβ. 9, σ. 468 2) τὸ φερεῖν δένδρα - «τὴν πρὸς δενδροφορίαν ἐπιτηδεῖα» γειωπ.

Δενδρὸ-φόρος, 2' α) ὁ κρατῶν ἐν χερσὶ κλάδους δένδρου, θυροφόρος μτγν. 6) ὁ φέρων (ἐν χερσὶ) δένδρα Ἀθην. 14, 621, ὑπερθ. Πλούτ. Σὺλλ. 12, arboriferus.

Δενδρὸ-φύειν φῶω (γεννῶ) δένδρα μτγν.

Δενδρὸ-φύτος, 2' α) ὁ φυτευμένος με δένδρα Πλούτ. Κᾶμ. 16 6) πέτρα = δενδρῶν λίθος ἢ δενδρῶν αὐτοῦ φέρων ἐκτετυπωμένα δένδρα καὶ φυτὰ Ὀρφ. λιβ. 230.

Δενδρῶζω «ἐν δένδροις ἢ δροσὶ κρύπτομαι» Ἐστ. δ. γρ. δενδρῶζω Ἡσυχ.

Δενδρῶπιον, τό, ὕποκ. τοῦ δένδρου Θεόφρ.

Δενδρ-ὠδής, 2' δενδροειδής Διοσκ. - νύμφαι δενδρίτιδες Ἀνθ. 7, 196.

Δενδρῶεις, εσσα, ἐν' δενδρήεις - κηποι Ναν. Δ. 18, 127.

Δένδρωμα, ατος, τό δένδρον ἀρ. λιβ.

Δενδρών, ὠνος ὁ τύπ. κατάφυτος ἀπὸ δένδρα ἀρ. λιβ.

Δένδρωσις, εως, ἢ ἡ εἰς μέγεθος δένδρου αὐξήσις Θεόφρ.

Δενδρῶτις, ἰδος, ἢ κατεχομένη ὑπὸ δένδρου - πέτρα Εὐρ. Ἡρ. μ. 770 ὁ ἀποβλέπων τὰ δένδρα - ὠρα Δισχ. ἀποστ. 38.

Δενδρῶζω (δέννος) ὑδρίζω, βλασφημῶ, κακο-λογῶ, περιγελῶ - τινὰ Θεογν. 1211, Σοφ. Ἀντ. 755 σχολ. ὑδρίζω - κακὰ ῥήματα = ἐκβάλλω ὕβρεις Σοφ. Ἀλ. 239.

Δενναστός, 3' «καταγέλαστος, λοιδορούμενος μετὰ καταγέλωτος» Ἡσυχ.

Δέννος (δενίος), ὁ ὕβρις, λοιδορία Ἡρ. 9, 107 καὶ μτγν. π.

Δεξάμενῃ, (μτχ. ἀορ. τοῦ δέχομαι με διαφ. τὸ νου), ἢ 1) δοχεῖον ἰδ. ὕδατος, στέφανος Ἡρ. 3, 9, Δ. Σικ. 2, 9 2) ἡ πάντα τὸπον δεχομένη ὕλη Πλάτ. Τιμ. 53 καὶ Κριτί. 117, receptaculum.

Δεξιὰ ὀηλ. τοῦ δεξιός.

Δεξιᾶζω μεταχειρίζομαι τὴν δεξιάν χεῖρα ἀντὶ ὁ ἀριστερεῖός ἀρ. λιβ.

Δεξιᾶδης, ου, ὁ πατρων. ὁ υἱὸς τοῦ Δεξιᾶ Ἰφίνοος Ἠλ. η, 15.

Δεξιᾶσμαι, π. ἀντὶ δεξιόσμαι, χαίρειν με τὴν δεξιάν μόνον ἐν τῇ τύπῃ δεξιόσμαι Ὁμ. ὅμως Ἄφρ. 16.

Δεξί-δωρος, 2' δωροδόχος, ὁ δέχόμενος δωρὰ Σουλ.

Δεξιότα, ἡ νόμφη τις, μήτηρ τοῦ Εὐξανθίου Ἀπολλ. 3, 1' κατὰ τινὰς μήτηρ τοῦ Τιμώλου Πλούτ. Ρωμ. 2.

Δεξιότα, ὁ ποιητής τις ἐν Ἀθήναις Ἀριστ. Ἀγ. 14' ἄρχων τις ἀμαρτίας Ὀλ. 98, 4.

Δεξιό-μηλοῦ, 2' ὁ δεξιόμοσ ὡς ἑστάν πρό-δωτα-δωμος, ἐσχάρα, ἀγάλματα Εὐρ. Ἀνθρ. 129. Φοίν. 632.

Δεξιό-κας, ου, ὁ παράσιτος τις ἐν Ἀθήναις Ἀριστ. πλ. 800.

Δεξιό-βάλλος, 2' ὁ βάλλον, ῥίπτων μετὰ τὴν ἡμέραν Ν. Δ. 8. γρ. ἀντὶ δεξιολάβος.

Δεξιό-γυιος, 2' ὁ ἔχων ἐπιδεξία τὰ μέλη τοῦ σώματος Πινδ. Ὀλ. 9, 111.

Δεξιόθεν, ἐπίρ. ἐκ δεξιῶν Βυζ.

Δεξιό-κάθεδρος, 2' ὁ ἐκ δεξιῶν καθήμενος ἔκκλ.

Δεξιό-κοπέω, κόπτω τὴν δεξιὰν χεῖρα τινός Ἰωαν. Μαλαλ. σ. 488.

Δεξιό-λάβος, 2' τοξότης, ταξοφόρος, παρα-φύλαξ, δορυφόρος Ν. Δ. εἰρητοί, satellites.

Δεξιόμοιαι, 1) ὁψώνων τὴν δεξιὰν εὐχραι - ἔστος Ἀισχ. Ἀγ. 826' 2) τινὰ δικαστὴν καθ' ἑνα δεξιόμηνον Ἀθην. 13, 591' 2) τινὰ = χαιρεῖται

τινα πίωνων τὴν δεξιὰν αὐτοῦ Ξεν. Κυρ. 7, 3, 8, 16. ὑποδέχομαι τινα ἐκτείνων τὴν δεξιὰν, 2, 4, 8 καὶ συχνά - καὶ ἀσπάζεσθαι Ἀριστ. πλ. 573 - σπόμεται Λουκ. Ἀλεξ. 41 καὶ μετν.

«τίς ἡμᾶς ἰδοὺν τοιοῦτόν ἐπαίνοισι οὐχὶ δεξιόσεσται» Σοφ. Ἠλ. 965' ἐπὶ ἀπογαρετισμοῦ Ξεν. Κυρ. 3, 2, 14' «δεξιόσθαι πυκνὴν ἄμυστιν» = προσφέρειν ποτὶν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο Εὐρ. Ῥητ. 416. Παθ. δεξιωθῆναι Πλάτ. πολ. 5, 468.

Δεξιός, (συγγ. τῶν δέχομαι, δέχομαι, δέκνυμι), 3' α) ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὸ δεξιὸν μέρος, εἰς τὰ δεξιὰ κοιν. δεξιός, ἀντιθ. ἀριστερός, λαίος Ὀμ. καὶ μετν. πάντες «αἰετὸς δεξιὸς ἀλξας» = πετάσας πρὸς τὰ δεξιὰ Ἠλ. ω. 320' «ἐπὶ δεξιῇ καὶ ἐπὶ δεξιόφιν» = πρὸς τὰ δεξιὰ, η. 238

«τὸς Ἑλλησπόντων» Ἠρ. 6, 337' «ἐπὶ τὰ δεξιὰ», 2, 36' «τὰ ἐπὶ δεξιᾷ» Πλάτ. συμπ. 177' «ἐκ τῶν δεξιῶν ἐπὶ τὰ ἀριστερά» Τιμ. 77, εἰς δεξιὰ, 43' «εἰς τὰ δεξιὰ χεῖρὸς» Σοφ. ἀποσπ. 527' «ἐπὶ δεξιᾷ χεῖρὸς» Θεόκρ. 25, 18' «κατὰ δεξιὰ χεῖρὸς» Ἀρατ. φαιν. 706 καὶ - δεξιὰ Πολύδ. 3, 82' τὸ ὅηλ. - δεξιὰ ἄνευ τοῦ χεῖρ Ἠλ. κ. 542 καὶ μετν. «ἐκ δεξιᾶς» Ἀριστ. ἱππ. 631, Πλάτ. Εὐθὺδ. 271' «ἐν δεξιᾷ» Ἠρ. 7, 217' «τὰ ἐν δεξιᾷ» Πλάτ. Φαῖδρ. 266' καὶ συχνά, ἰδ. εἰς ὁρισμὸν τόπου «ἐν δεξιᾷ ἔχειν» Θουκ. συχνά - λαβεῖν, 7, 1' «πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιὰν» Πλάτ. πολ. 10, 814' «ἐπὶ δεξιᾷ» Ἀριστοτ. ἰδ. ὡς σημεῖον ὁμολογίας, ἐπιβεβαιώσεως «δεξιὴν διδόναι καὶ λαμβάνειν» = δίδειν καὶ λαμβάνειν ὑποσχέσεις, κλειδίον πρὸς ἀλλήλους συνθήκας Ξεν. Ἀν. 1, 6, 6' καὶ συχνά - φέρειν = μεταφέρειν ὑποσχέσεις, 2, 4, 1' «κλειπὴν Ἀγρο 3, 4' - δεξιὰ = αἱ διὰ χειρὸς ἐπιβεβαιούμεναι συνθήκαι Ἠλ. 6, 331' 2) ἰσχυρὰ τὰ δηλοῦντα εὐτυχίαν πενήα καὶ θεὰ σημεῖα ἔρχοντο εἰς τὸν Ἑλληνα μάντιν πρὸς βορρᾶν ἰσχυρὰ μένον (Ἠλ. κ. 239) λέγεται «ἔρως δεξιός», ὁ αἰσῆς, ὁ εὐτυχῆσαν ἀναγγέλλων Ὀδ. 9, 160 καὶ συχνά πρὸλ. Ἀισχ. Πρ. 189, Εὐρ.

Φοίν. 1189' - ἀετὸς Ξεν. Κυρ. 2, 1, 1' - βροντῇ, Κυρ. 7, 1, 3' πρὸλ. ἰσχυρὸς καὶ ἐπὶ - δεξιᾶς 3) ἐπιδεξιός, ἀξίος, ἐπιτηδεύς, ἀρχι- νους, φρόνιμος, πρακτικὸς, προκομμένος «δε- ξιὸς νόμῳ ἀντίπαλος» Πινδ. Ἰ. 4, 61' «δεξιό- τατος ἀρετῶν ὑπαδότης» Ν. 3, 8' «ἔχων δεξιό- τερον» Ἠρ. 1, 60' «οἱ πολλοὶ κακουργοὶ ὄν- τες δεξιοὶ κέκληνται» Θουκ. 3, 82' «δεξιοὶ καὶ χρηστοὶ» Ἀριστ. πλ. 387' «δεξιὸς ποιητής, θεατής», βατρ. 71' «λέγειν δεξιόν τι» = εὐφύς, φρόνιμόν τι, ἱππ. 98' «δεξιότατα εἰπεῖν» ἔκκλ. 159' «δεξιὰ καὶ κομψά», νόμ. 1, 634' «περὶ τὰς δίκας», ἱππ. 225' - τινὶ πρὸς τι = βοηθός τινος πρὸς τι Λουκ. ναυσομ. 13, διατ. φαυλ. 13.

Δεξιό-σείρος, 2, ἱππος· ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ τελοῦντος δεξιόμοσ παράσιτος ἱππος, ὅστις δὲν ἦτο ἐξευγμένως ὡς αἱ δύο μέσοι ἵπτοι εἰς τὸν ζυγόν, ἀλλ' ἔξω αὐτοῦ εἰς σχοινίον (σειρὸν). Ἐλαμβάνοντα δὲ ὡς τοιοῦτοι οἱ κάλλιστοι ἵπ- ποι, διότι ἐν τῇ σταδίῳ περὶ τὸν καμπτήρα διέτρεχον μέγιστον τόσον, καμπτόμενοι πρὸς τὰ ἀριστερά· οὕτω καλεῖται καὶ ὁ Ἀρης Σοφ. Ἀντ. 140 ὡς ἀνδρεῖος καὶ ῥωμαλέος σύντροφος.

Δεξιό-στάτης, ου, ὁ ὁ ἰσχυρὸς πρὸς τὰ δεξιὰ, ὁ δὴγός τοῦ ἀριστεροῦ ἡμυχροῦ Πω- λυδ. 2, 161.

Δεξιό-στροφῶν, στρέφω καὶ ῥίπτω πρὸς τὰ δεξιὰ μετν.

Δεξιότης, ητος, ἡ 1) ἐπιδεξιότης, ἀξιώτης, ἱκανότης - καὶ συγγ. Ἠρ. 8, 124, ἀντὶ ἀμα- ρίας Θουκ. 3, 37' 2) δεξιότης - καὶ φιλιότης Πάνα. 7, 7, 5, solertia.

Δεξιό-ταχος, 2' ὁ κομηλατῶν εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ πλοῦτος «ἢ ἐν τῇ δεξιᾷ ἱρᾶστων» Β. Ἀν. σ. 91, 2.

Δεξιό-φανής, 2' ὁ ἐκ δεξιῶν φαινόμενος Πλούτ. 70, 930.

Δεξιόφιν, ἐπὶ δεξιόφιν· δεξιός, δεξιᾶς Ἠλ. γ. 308.

Δεξιό-φύλαξ, ακος, ὁ ὁ τοῦ δεξιῦ κείρατος φύλαξ, οὐραγός Παύχ.

Δεξιόχειρος, 2, 6. γρ. ἀντὶ δεξιόμοσ Σοφ. Ἀντ. 140.

Δεξιόωντο, π. ἀντὶ ἰδεξιῶντα παρὰ τοῦ δεξιόμοιαι.

Δεξιόπας, ὁ 1) Σπαρτιάτης τις Ξεν. 2) Ἀ- θηναῖος ἱστοριογράφος τῆς γ'. ἱκανοτατ. μ. 8.

Δεξιό-πυρος, 2' ὁ δεξιόμοσ τὸ πυρ - θυμέ- λαι Εὐρ. ἱκ. 64.

Δεξιός, εως, ἡ· δεξιόμοσ, ὑποδοχή· «δεξινὸν δέ- σθαι τινα» Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 1182.

Δεξιό-τερός, π. 3' δεξιός Ἠλ. α. 501, Πινδ. Π. 4, 96' «δεξιτέρῃ» μετὰ ἡ καὶ ἄνευ τοῦ χεῖρ = δεξιὰ χεῖρ Ὀδ. α. 197.

Δεξιόμοια, ατος, τό 1) τὸ προθύμιον· δεξιὸν γενόμενον Εὐρ. Βελλερ. ἀποσπ. 15' 2' δεξιό- σις, χαίρετισμός, φιλικὴ ὑποδοχή Σοφ. Οἰ. Κ. 625, Δ. Κασ. 58, 5.

Δεξιό-ώνυμος, 2' ὁ ἔχων δεξιὸν (αἰσῆον) ὄ- νομα· ἀλλὰ παρ' Αἰσχ. ἱκ. 607 = δεξιός - χεῖ- ρες· πρὸλ. εὐώνυμος.

Δεξιός, ἐπίρ. εὐτυχῶς, αἰσῆως, ἐπιτηδεύς Ἀ- ριστ. ἔκκλ. 159, Λουκ. Ἀλεξ. 57' «ἔχειν πρὸς τι» = εἶναι ἐπιτηδεύς Πλούτ. συμπ. σ. 600.

Δεξιώσεις, εως, ἢ τὸ δεξιόσθαι, ἐκτείνειν τὴν δεξιάν· α) πρὸς χαριτισμὸν Πλούτ. Πομπ. 79· β) πρὸς ἀπόκτησιν ἀρχῆς τινος Πλούτ. Πομπ. 67. Δεξιωτής, οὗ, ὁ· ξενίζων, φιλεῖων μετ' αὐτοῦ. Δεξιωτικός, 3· ὁ δίδων τινι δεξιάν, ὁ χαριετών Εὐστ.

Δέξο, π. ἀντὶ δέδεξο ἢ δέξαι ἀόρ. προστ. τοῦ δέχομαι·

Δέσι, εὐκτ. καὶ

Δέον, μετχ. τοῦ δεῖ.

Δέομαι· παρακαλῶ, ἔχω ἀνάγκην· ὕδα δέω.

Δέομαι· φοβόμαι Διογ. Πέρτ. 686· (δ. γρ. δεομαι) μετ' ἀπαρ. γραπτέον δέομαι.

Δέον, οὐτος, (οὐδ. μετχ. τοῦ ἐν. τοῦ δεῖ), τὸ τὴν ἀναγκαῖον, τὸ καθήκον, τὸ πρέπον· «τὰ δέοντα εἶπεν» Θουκ. 1, 22 καὶ συχνὰ Πλάτ. «ἀπλήθον πρωταίτερον τοῦ δέοντος», Θεαιτ. 150· «ἵαττον τοῦ δέοντος», συμπ. 195· «ἐν δέοντι, ἐν τῷ δέοντι δηλ. καιρῷ» = εἰς κατάλληλον καιρὸν Ἀριστ. εἰρ. 272· «ποιεῖν ἴσοι». 3, 19· «εἰς δέον»· παραιναι· Σοφ. Οἰ. τ. 1416· «καὶ καλῶς Πλάτ. πολ. 10, 596· «εἰς τὸ δέον παραγίνεσθαι»· Πρ. 1, 32· «χρησθαι, 2, 173· «εἰς οὐδὲν δέον ἀναλίσκειν»· Δημ. 3, 28, αἰτ. ἀπολ. «δέον» = ἐπειδὴ εἶνε ἡ ἡτο ἀναγκαῖον Πλάτ. Πρωτ. 355· καὶ ἄλλως συχνὰ παρ' αὐτ. «οὐδὲν δέον» = ὅπερ δὲν ἔπρεπε νὰ γείνη· Πρ. 3, 65 καὶ ἄλλ. ὁ Πολύδ. 1, 30, «7 καὶ μετ' αὐτ. λέγουσι «δέον ἐστίν» = δεῖ.

Δέοντων· γεν. πλ. τοῦ δέον.

Δεόντων, αἰτ. ἀντὶ δεικνύσαν γ'. πλ. προστ. τοῦ δέω (δένω).

Δεόντως, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ δέον, ὅπως εἶνε ἀναγκαῖον, καταλλήλως, πρεπόντως Πλάτ. νόμ. 8, 837 καὶ μετ' αὐτ. decenter, commode.

Δεόντος, ὁ· ὕδα Δεύντος.

Δέος, γεν. δέους, τὸ· φόβος. στενοχωρία σωματικὴ καὶ ψυχικὴ (πρὸς φόβος μεθ' οὗ συνδέεται· Πρ. 4, 111, Δημ. 21, 124)· «χλωρὸν Ἰλ. 9, 77 καὶ συχνὰ»· τινός = πρὸ τινος Ἀριστ. Ἀχ. 581· «ἀπὸ τινος Ἡρώδ. 2, 15, Ὁ Δ. μ. αὐτοτάσσει ὡς καὶ τὸ ῥῆμα μετὰ αὐτ. «τεθνήκει τῷ δέει τοὺς τοιαύτους ἀποστόλους», 4, 45· μετ' ἀπαρ. 12, 246· «μή Σοφ. Οἰ. Κ. 223· «ἀδελφὲς δέος δεδιέναι» = φοβεῖσθαι φόβον μὴ ἀναγκαῖον, περιττόν, Πλάτ. συμπ. 198· «οὗτοι ἐπὶ δέος» = δὲν ἔχεις αἰτίαν φόβου Ἰλ. α, 515· «δεινότερον τούτου δέος»· Θουκ. 3, 45, πλ. Αἰλ. Φ. Ἰσ. 8, 10, metus, timiditas, manus.

Δέπας, αὐς, τὸ, πλ. ὄν. δέπα Ὁδ. α, 460 π. αὐς. πλ. δεπάσσει καὶ δέπασσι Ἰλ. ε, 86· αἱ ποτήριον χρησάμενοι εἰς πόσιν αἶνον ἢ εἰς θυσίας, συνελθ. χρυσῶν ἢ ἀργυρῶν κεκρωσμένων εἰς τὰ χεῖλη Ὁδ. α, 116, καὶ πηλινον Ἀνθ. Πλαν. 4, 333· 6) ἡ κρητὴ λέμβος, ἐν ἣ ἐπλεον ὁ Πίλιος τὴν νόκτα ἐκ θαλαμῶν πρὸς ἀνατολὰς Ἀθην. 11, 470.

Δεπάστριος, 3· ὁ ἀνήκειν εἰς δέπατρον (ποτήριον) ὁ ἐκ δεπάστρου· ποτὴς Αὐτ. 489.

Δεπάστρου, τὸ· δέπα, Ἀθην. 11, 46.

Δερ-άτχι, ἢ· βρόχος, θήκη, ἀλ. λυγρ. Ἀ. θ. β, 109.

Δεραχτής, 2· δεραχτής· πύγαί Ἀνθ. β, 107.

Δεραῖον, τὸ· «εἰς τραχὺς κόσμος» Σουλᾶ περιδέραιον Εὐρ. ἰων 1431.

Δεραῖο-πέδη, ἢ· εἰς ποδὶν Ἀνθ. β, 14.

Δεράς, αὐς, π. τὸ· δέρμα, προσηλ. Εὐρ. Βάχ. 833· ὕδα δέρας.

Δεράς, ἄδως, ἢ· δειράς Σοφ. Φιλ. 491 διωρ. Ἑρμαν.

Δέρβη, ἢ· φρούριον καὶ λιμὴν ἐν Ἰσουλῇ Στραβ. κάτ. Δερβήτης ὡς.

Δέρβικες, οἱ· φυλὴ τις ἐν Μαργιανῇ παρὰ τὸν Ὠζον Διόδ. παρὰ Στ. Βυζ. Δερβίκα· παρὰ Διον. Παρ. 738 Δερκίδιοι.

Δέργμα, αὐς, τὸ· βλέμμα, κύτταγμα Διογ. Πέρτ. 82.

Δεργμός, ὁ· δέργμα Ἡούχ.

Δέρδα, οἱ· Ἰνδικὴ φυλὴ Στραβ.

Δέρδας, αἱ· ὁ· υἱὸς Ἀρριδαίου, ἐξάδελφος τοῦ Φιλίππου καὶ Περδίκκα Θουκ.

Δέρη, διωρ. δέρα, ἢ· δειρή, λαμβὸς Διογ. Ἀνθ. 320· «δειράς, ὑπερβολὴ ὄρους, τὰ σιμὰ τῶν ὄρων, ῥάχης ὄρους Ἡούχ.

Δέρει, ιος, ἢ· δερή Ἡούχ.

Δερκότης, οὐ, ὁ· χωρικός τις Ἀριστ. Ἀλ. 1028.

Δεοκετώ, οὐς, ἢ· Σορία θεὰ, μήτηρ Σεμειόμιδος Διοδ. 2, 4.

Δερκ-ευνή, 2· ὁ κοιμώμενος μὲ ἀνοικτούς ὀφθαλμούς· σπινὰς Νικ. ἀλ. 67.

Δερκίσομαι, Ἰσ. θε. 911 ἀντὶ

Δέρκομαι, παρ. ἀντὶ ἐν. δέδορκα, ἀόρ. δέρα· κόν καὶ μετ' αὐτ. παθ. ἔδρακην Πινδ. Π. 2, 20, ἐδέρχθην Διογ. Πρ. 93, 140, μ. ἀόρ. ἐδέρξατο Ἀνθ. Πλαν. 166· 1) βλέπω, ῥίπτω βλέμμα· δεινόν = ῥίπτω βλέμμα φοβερὸν, ἀπειλή· τικόν Ἰλ. γ, 342· «δέστατον, π. 675· «φόνι» Ἀριστ. βiatr. 1332· «ῥίπτω· λαμπρόν Πινδ. Ν 7, 66· «πρὸς ὀφθαλμοὺς διδορκόει» = ἐκπέμπω πῦρ διὰ (ἐκ) τῶν ὀφθαλμῶν Ὁδ. ν, 446· «λεόντων ὡς Ἀρη δειδορκότων» Διογ. Ἑπτ. 53· «ἀμεταβ. φεγγουλόω, φωτίζω» φεγγος, φάος δειδορκε, κλέος τηλόθεν Πινδ. Ν 9, 41· 2) τινὰ = βλέπω τινὰ Ἰλ. ν, 30· «ταῦτα δειδορκόντες» Σοφ. Αἰ. 425· «ἐκ τῶν Ἰσ. ἀσπ. 169· «ἐπὶ τῶν Ἀνθ. 7, 87, ἰδ. 97· πω τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ζῶ· ἐπὶ χθονὶ Ἰλ. ν, 88· «δειδορκός = ζῶν Διογ. Εὐμ. 312· «ἐκ τῶν δειδορκα» = ἀκούω, αἰσθάνομαι Διογ. 103· 3) δειδορκός βλέπειν = βλέπω ὀφθαλμοῖς Ἰλ. 4, 4· ὁ ἐν. δέρκω μόν. παρ' ἀρ. λειφ. νύκτα aspicio.

Δέρμα, αὐς, τὸ· τὸ ἐκδεσφαιμένον τομάριον, πρὸς δερμάτιν, δορὰ τῶν ζώων Ὁδ. ξ, 24. Πινδ. Π. 4, 161· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων τὸ μετὰ τὸν σῶματος συνεγρόμενον δέρμα Ἰλ. π, 341 καὶ τὸ ἐκδεσφαιμένον Ἰσ. 4, 64· καὶ ἄλλως· γ· «ἐκ τῶν δειδορκα» = ἀκούω, αἰσθάνομαι Διογ. 103· 3) δειδορκός βλέπειν = βλέπω ὀφθαλμοῖς Ἰλ. 4, 4· ὁ ἐν. δέρκω μόν. παρ' ἀρ. λειφ. νύκτα aspicio.

Δέρμα, αὐς, τὸ· τὸ ἐκδεσφαιμένον τομάριον, πρὸς δερμάτιν, δορὰ τῶν ζώων Ὁδ. ξ, 24. Πινδ. Π. 4, 161· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων τὸ μετὰ τὸν σῶματος συνεγρόμενον δέρμα Ἰλ. π, 341 καὶ τὸ ἐκδεσφαιμένον Ἰσ. 4, 64· καὶ ἄλλως· γ· «ἐκ τῶν δειδορκα» = ἀκούω, αἰσθάνομαι Διογ. 103· 3) δειδορκός βλέπειν = βλέπω ὀφθαλμοῖς Ἰλ. 4, 4· ὁ ἐν. δέρκω μόν. παρ' ἀρ. λειφ. νύκτα aspicio.

Δερματίζω, τὸ· τὸ ἐκδεσφαιμένον τομάριον, πρὸς δερμάτιν, δορὰ τῶν ζώων Ὁδ. ξ, 24. Πινδ. Π. 4, 161· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων τὸ μετὰ τὸν σῶματος συνεγρόμενον δέρμα Ἰλ. π, 341 καὶ τὸ ἐκδεσφαιμένον Ἰσ. 4, 64· καὶ ἄλλως· γ· «ἐκ τῶν δειδορκα» = ἀκούω, αἰσθάνομαι Διογ. 103· 3) δειδορκός βλέπειν = βλέπω ὀφθαλμοῖς Ἰλ. 4, 4· ὁ ἐν. δέρκω μόν. παρ' ἀρ. λειφ. νύκτα aspicio.

Δερματίζω, τὸ· τὸ ἐκδεσφαιμένον τομάριον, πρὸς δερμάτιν, δορὰ τῶν ζώων Ὁδ. ξ, 24. Πινδ. Π. 4, 161· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων τὸ μετὰ τὸν σῶματος συνεγρόμενον δέρμα Ἰλ. π, 341 καὶ τὸ ἐκδεσφαιμένον Ἰσ. 4, 64· καὶ ἄλλως· γ· «ἐκ τῶν δειδορκα» = ἀκούω, αἰσθάνομαι Διογ. 103· 3) δειδορκός βλέπειν = βλέπω ὀφθαλμοῖς Ἰλ. 4, 4· ὁ ἐν. δέρκω μόν. παρ' ἀρ. λειφ. νύκτα aspicio.

Δερματίζω, τὸ· τὸ ἐκδεσφαιμένον τομάριον, πρὸς δερμάτιν, δορὰ τῶν ζώων Ὁδ. ξ, 24. Πινδ. Π. 4, 161· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων τὸ μετὰ τὸν σῶματος συνεγρόμενον δέρμα Ἰλ. π, 341 καὶ τὸ ἐκδεσφαιμένον Ἰσ. 4, 64· καὶ ἄλλως· γ· «ἐκ τῶν δειδορκα» = ἀκούω, αἰσθάνομαι Διογ. 103· 3) δειδορκός βλέπειν = βλέπω ὀφθαλμοῖς Ἰλ. 4, 4· ὁ ἐν. δέρκω μόν. παρ' ἀρ. λειφ. νύκτα aspicio.

Δερμάτινος, 3' ὁ ἐκ δέρματος - τροποί 'Οδ.
δ, 782 - ἀπὸς 'Πρ. 7, 79 - σισύρα Πλάτ.
Ερμ. σ. 400.
Δερμάτιον, τό, ὕποκ. τοῦ δέρμα· δερμα-
τῆς Πλάτ. 'Ερμ. 400.
Δερματίς, ἴσος, ἡ, ὕποκ. τοῦ δέρμα Φώτ.
Ἰαστ. 241.
Δερματο-μαλάκτης, ου, δ' σκυτοδεφός,
βυρσοδέφης Σχολ. Πλάτ. Γοργ. σ. 357.
Δερματο-υργία, ἡ· ἡ κατεργασία, τὸ ἔρ-
γασμα τῶν δερμάτων.
Δερματο-υργικός, 3' ὁ ἀνῶν ἐν δερμα-
τουργίᾳ - θεραπεύει Πλάτ. πολ. 280.
Δερματο-υργός, δ' ὁ παρασκευάζων δερ-
ματα, βυρσοδέφης γλωτ.
Δερματο-φαγέω· τρώγω δέρματα Στραβ.
16, σ. 776.
Δερματο-φορέω· φορῶ δέρματα ὡς ἐνδύ-
ματα Σχολ. 'Απολ. P. 1, 324.
Δερματο-φόρος, 2 ὁ φορῶν δέρματα ὡς ἐν-
δύματα Στραβ. 16, σ. 776.
Δερματο-χίτων, ὠνος, δ' ὁ φορῶν δερμά-
τινον χιτῶνα Σχολ. Λυκόφρ. 634.
Δερματώδης, 2' ὅμοιος δερματί - κάλυμμα
'Αριστοτ. 'Ι. Ζ. 2, 13.
Δερματῆς, οὗ, δ' εἶδος σκύληκος, τρώγοντος
τὰ δέρματα καὶ τὰς σισύρας Σοφ. ἀποσπ. 397.
Δερμά-πτερος, 2' ὁ ἔχων δερματώδη πτερὰ
ὡς ἡ νυκτερίς 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 1, 5.
Δερμάλλω· σύσω ὅπως τὸ δέριμα τοῦ πέους
καὶ ἐκβάλλω τὴν βάλανον, ἐκδέρω, Σχολ. 'Αρι-
στοτ. 724, ὡς δέρω.
Δέρσις, εὐς, ἡ· κύτταγμα Πλουτ. ἥθ. σ. 432.
Δέρων, παρκετ. ἀντὶ ἔδερων τοῦ δέρμα 'Ομ.
Δέρσις, εὐς, τό, ἔδρος, δέρμα Σοφ. ἀποσπ. 16.
Δέρριον, τό, 'Ηούχ. καὶ δερρίδιον, τό, 'Αρ-
ποκρ. ὕποκ. τοῦ δέρματος.
Δέρριον, τό, (Στ. Βυζ. Δέρρα), τόπος τῆς Λα-
κωνικῆς μένων τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις καὶ Δερ-
ριῆς καλεῖται Πλουτ. 3, 20, 7.
Δέρρις, εὐς, ἡ, καὶ δέρις Δοδυδ. 2, 235 πρὸλ.
δέρμα, δέρος, δέρμα 1) δέρμα 'Ανθ. 12, 33' 2)
δερματίνον σκέπασμα, ἐπανωφόριον, ἀρ. λεξ.
"γυνὴ μέλαινα δέριν ἡμιοσκεμένη" Μ. 'Ετ. 3,
δερματίνον ἢ λινοῦν σκέπασμα ἢ παραπέτασμα
ῥιπτόμενον ἐπὶ τῶν πολιτικῶν πλοίων καὶ μά-
λιστα ἐν πολιτοκίαις πρὸς ἐξασθένειαν τῶν
ῥιπτομένων βολῶν Δουκ. 2, 75, pellis, corium.
Δέρρις, εὐς, ἡ· ἀκρωτ. Θράκης Πτολ. ἔστειρον
ἐν Ἀφρικῇ Πτολ.
Δέρσαιοι, οἱ· φυλὴ Θρακικὴ 'Πρ. 7, 110.
Δέρστρον, τό· ἐπὶ πλοῦν, ἤτρον, περιτόνιον, τὸ
στεατώδες σκέπασμα τοῦ ἥπατος καὶ τῶν ἐν-
τέριων τῆς κάτω κοιλίας 'Οδ. λ, 5, 49' δερμά-
τινον σκέπασμα = 'Ανταίχ, ἀποσπ. 73 - παρὰ
Λυκόφρ. 880 "δέρτρα θρυλλιματίνων" = ὄξεια
θύματα, τεμάχια.
Δέρω, ἰων. δέρω, μέλ., δέρω, ἔδωρα, ποθ.
παρῆσμαι, ἐδάρην μετ. καὶ δαρθεῖς Β. 'Αν.
80, παθ. παρκ. δέδαρμαι 'Αριστ. Λυσ. 158.
1) ἐκβάλλω τὸ δέριμα, "γδέρνω" μῆλα καὶ
βαῖς 'Ιλ. ψ, 167 καὶ συχνά 2) δέρω "ἀσκήν
δέρειν τινα" = δέρνειν σκληρῶς 'Αριστ. βᾶτρ.
618. πρὸλ. δάτω· ὁ μὴ ἔαρτις ἀνθρώπος οὗ

παιδεύεται· Μένανδρ. μονόστ. 422' πρὸλ.
Πλάτ. Εὐσθδ. 285.

Δέσις, εὐς, ἡ· τὸ δένειν, ἡ σύνδεσις Πλάτ.
Κρατ. 418. ἐν τῇ τραγωδίᾳ, ἡ περιπλοκή, συμ-
πλοκή ἀντὶθ. λόσις 'Αριστοτ. ποιητ. 18.

Δεσμά, τά, ἀνὴρ. πληθ. τοῦ δεσμός,
Δέσμα, ατος, τό· δεσμός πάντοτε ἐν πλ. 1)
δέματα, δεσμά 'Οδ. α, 204, θ. 278' 2) δέμα
τῆς κεφαλῆς ὡς κόσμημα ἐπιστήμων γυναικῶν
'Ιλ. χ, 468.

Δεσμάτιον τό· ὕποκ. τοῦ δέσμα· μικρὸν δέ-
μα, μικρὰ ταινία Σχολ. Θεοκρ. 4, 18.

Δέσμευσις, εὐς, ἡ· τὸ δεσμεύειν μετ. γ.

Δεσμευτής, οὗ, δ' ὁ δεσμεύων Σχολ. 'Οππ.
ἀλ. 3, 373.

Δεσμευτικός, 3' χρήσιμος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ
δεσμεύειν Πλάτ. νόμ. 8, 847.

Δεσμεύω, δένω, βάλλω εἰς τὰ δεσμά Εὐρ.
Βιάχ. 616. κάμνω δεμάτια ἐκ σταχυῶν 'Πσ.
ἔρ. 479' λαμπάδας Πολύδ. 3, 93.

Δεσμεύω· δεσμεύω Ν. Δ. καὶ μετ. ὡς 'Πλίσδ.
8, 9, οἱ ἄττικ. ἀποδοκ. τὴν λέξ.

Δεσμὴ (καὶ δέσμα), ἡ· δεμάτι Δημ. 35, 34'
"θόμου δέσμαι τινές" Ἀθην. 14, 652, ἰδ. ἐπὶ
δεματίων ἀσταχυῶν Ν. Δ.

Δέσμημα, ατος, τό· δέμα, δεμάτι Τζέτζ.
Δεσμιδίων, τό, μετ. γ. ὕποκ. τοῦ

Δέσμιον, τό, ὕποκ. τοῦ δέσμη ἢ δεσμός πλ.
'Ανθ. 9, 479.

Δέσμιος, 2 καὶ 3 Σοφ. ἀποσπ. 217' 1) δεμί-
νος εἰς τὰ δεσμά, δεσμευμένος, αἰχμάλωτος Σοφ.
Εὐρ. Διόδ. 2) ἐνερ. ὁ δεσμεύων, δεσμευτικός -
φρενῶν Λισχ. Εὐμ. 296.

Δεσμίς, ἴδος, ἡ, ὕποκ. τοῦ δέσμη Θεοφρ. 'Ι.
Φ. 9, 16, 2.

Δεσμός-ερχος, δ, ἡ· δεσμός καὶ βρόχος
Μανθ. 5, 133.

Δεσμο-λύτης, ου, δ' ὁ λύων τὰ δεσμά μετ. γ.
Δεσμο-λύτος, 2' ὁ λελυμένος (ἐλευθερωμέ-
νος) ἐπὶ τὰ δεσμά ἐκκλ.

Δεσμός, ὁ πλ. δεσμοί 'Οδ. Λισχ. Πρ. 523, συ-
χνότερ. δεσμά 'Ομ. ὕμν. τραγ. 'Αριστ. καὶ Ξεν.
1) δέμα, πᾶν δι' οὗ στερεοῦται, δένεται τι στα-
ρεῖα, τὸ σχοινίον, δι' οὗ δένεται ὁ ἵππος ἐν τῇ
ἐστίᾳ 'Ιλ. ζ, 507, τὸ σχοινίον τῆς ἀγκύρας
'Οδ. ν, 100' "ἀγκυρα δεσμός ἀλλήλης" 'Ανθ.
6, 27' ὁ ἵμας τῆς θύρας 'Οδ. φ, 241. Καὶ ἐν
πρὸ Πλάτ. Κρατ. 402, καὶ συχνά "δεσμοί
φιλίας συναγωγοί", Πρωτ. 322, ἰδ. τὰ δεσμά,
αἱ ἀλύσεις, τὸ δεσμητήριον "οὐδὲν ἄξιον δε-
σμών" 'Πρ. 3, 145' "ἐν δημοσίᾳ δεσμῶν δε-
θεῖς" Πλάτ. νόμ. 9, 864, καὶ πλ. "ἐν τοῖς δε-
σμοῖς δέσας", Κρατ. 404' "πληγαὶ καὶ δεσμοί",
νόμ. 6, 764' "δεσμοὶ γρονθοὶ καὶ ἐμπανίσκοι-
λάξιν" νόμ. 9, 855' "δεσμός καὶ δουλεία"
Ξεν. Κυρ. 3, 1, 24' "δεσμὸν καταγιγνώσκουσιν"
= καταδικάζουσιν εἰς δεσμά Δημ. 24, 152' "ὁ
ἐπὶ τῶν δεσμών" = δεσμοφύλαξ, ὁ φύλαξ τοῦ
δεσμητηρίου Λουκ. Τόξ. 29' - ὁ πλ. δεσμά
εἰς ποιητ. 'Ομ. ὕμν. 'Ερμ. 157, Λισχ. Πρ.
52' σπανιῶς. ἐν πρὸ Πλάτ. Εὐθ. 9' ἀλλὰ
συνθ. μετ. γ. Λουκ. Τόξ. 6. Δ. Σικ. 14, 103.

Δεσμό-τριχον, τό· δέμα, ταινία τῶν τριχῶν,
κικρόφελος, κεφαλοδέριον, νήτα 'Ηούχ.

Δεσμο-φύλαξ, ακος, δ' φύλαξ τῶν δεσμῶν, τοῦ δεσμοτηρίου Ν. Δ. Λουκ. Τόξ. 30 καὶ μτγν.
 Δεσμύ-χειρ, κίρσι, ὁ, ἡ' ὁ δεδεμένος τὰς χεῖρας μτγν.
 Δεσμῶν' δεσμεύω, δένω μτγν. ἰδ. ῥίπτω εἰς τὸ δεσμοτήριον Λουκ.
 Δεσμῶμα, τό' δεσμός, δεσμὸς Αἰσχ. Πέρσ. 731.
 Δεσμοτήριον, τό' φυλακή (διὰ τοὺς δεσμούς)· ἄνδρων Ἦρ. 3, 23· «εἰς τόδ' ἀπάγειν» Πλάτ. Γοργ. 486· «εἰσάγειν Δημ.
 Δεσμοῦτης, ου, ὁ' 1) οὗτος δεσμιος Ἦρ. 3, 143 καὶ παρ' αὐτ. ἀπὸ Θουκ. 2) ἐπιθ. δεσμευμένος Αἰσχ. Πρ. 119· 3) δεσμοφύλαξ Κρατιν. παρὰ Σουῖδ.
 Δεσμωτικός, 3' δεσμευτικός, ἐπιτηδευσις εἰς τὸ δεσμεύειν, ἔκκλ.
 Δεσμώτις, ἴδος· θηλ. τοῦ δεσμοῦτης οὐα. Στραβ. 6. σ. 265 ἐπιθ. -ποιμνη Σοφ. Αἴ. 203· Μελανίππη Εὐρ.
 Δεσπόζω, ὄρω· 1) ἐξουσιάζω ὡς ἀπόλυτος ἄρχων· -τινός· Ὁμ. ὕμν. Δημ. 366· -θρόνων Σοφ. Τρ. 362 καὶ ἐν πεζῷ Ἦρ. 3, 142· καὶ ἀπώτ. «ἄρχειν καὶ δεσπόζου» Πλάτ. Φαιδ. 80· ἰδ. ἐπὶ τοῦ οἰκοδεσπότου Πολυδ. 3, 73, ἀντιθ. δουλεύειν Πλάτ. πολ. 9, 576· σπανιώτ· -τί· -πόλιν Εὐρ. Ἦρ. μ. 28· καὶ παθ. ὑποτάσσομαι, ὑπακούω· «πύλεις δεσποζόμεναι καὶ δουλεύουσαι» Πλάτ. νόμ. 4, 713· -ὕπὸ τινος Δ. Σικ. 18, 60· 2) γίνομαι κύριος πραγμάτων· -τινός· Ἦρ. 486· -λόγου· ἐννοῶ τὸν λόγον Αἰσχ. Αἴ. 543, dominor.
 Δεσποινά, ἡ' 1) οἰκοδεσποινά, οἰκοκυρά ἀντιθ. πρὸς τοὺς οἰκέτας, ὑπηρετάς τοῦ οἴκου Ὁδ. ξ, 127 καὶ συγγά· ἄλογος, γ, 403· -γυνή, η, 347· «δεσποινά ἐν οἴκῳ» Πλάτ. νόμ. 7, 808· 2) κυρία, βασίλισσα, ἡγεμονίς· «Κύλων γυνὴ» Πινδ. Π. 4, 11, 9, 7· καὶ ἐπὶ θηλ. θεῶν· -Ἀρτεμις Σοφ. Ἠλ. 616· -Κυβέλη Ἀριστ. ὄρν. 876· -Ἀθηναίη, ἱππ. 763, ἰδ. ἐν Ἀθήναις προσωιν. Περσεφόνης· «ἡ παρ' ἡμῖν κόρη καὶ δεσποινά» Πλάτ. νόμ. 7, 796, Πaus. 8, 37, καὶ μτγν. ἡ αὐτοκράτειρα, domina, hera.
 Δεσποινικός, 3' αὐτοκρατορικός Εὐστ.
 Δεσποσιό-ναῦται, οἱ· εἶδος ἀπελευθέρων ἐκλῶτων, ὑπηρετούντων ἐν τῷ ναυτικῷ Ἀθην. 6, 271.
 Δεσποσίας, 2 δεσπόσυνος· -ὑβρις Αἰσχ. ἰκ. 825.
 Δεσποσμά, ατος, τό' ἀρχή, δεσποτική ἐξουσία Μανθ. 4, 38.
 Δεσποτής, ου, ὁ' δεσπότης Β. Ἄν. 500, 545.
 Δεσποτικός, 3, ῥ. ἐπιθ. τοῦ δεσπόζω· δουλικός, ὁ δυνάμενος νὰ διοικηθῇ δεσποτικῶς Ἀριστοτ. πολ. 3, 11.
 Δεσποσύνη, ἡ' δεσποτεία, δεσποτική ἐξουσία Ἦρ. 7, 102.
 Δεσπόσυνος, 2, καὶ «δεσπόσυναι χίονες» Πινδ. Π. 4 267· 1) ὁ ἀνῆκων εἰς τὸν οἰκοδεσπότην· -λέχος Ὁμ. ὕμν. Δημ. 144· -μέλαθρα Ἀριστ. θεσ. 42· -χρήματα Ξεν. οἰκ. 9, 16· «τὰ δεσπόσυνα» = ἡ ἰδιοκτησία τοῦ δεσπότου, 14, 2· ἐντ. δὲ «ὁ δεσπόσυνος» = ὁ υἱὸς τοῦ οἰκοδεσπότου Ἀθην. 6, 131, filius herilis καὶ ὁ κύριος αὐτοῦ Πaus. 4, 14, 5· «παρὰ δεσποσύνους τοῖς ἡμέτεροις» Ἀθην. 6, 131, Πλουτ.

Λουκ. 28, ἐνθα ἡ γραφή εἶνε ἀμφίβολος μεταφ. «τοὺς δεσποσύνους καὶ τὰς δεσποσύνους» 2) βασιλικός· ἀνάγκαι Αἰσχ. Πέρσ. 587, herilis.
 Δεσποτεία, ἡ' ἀπεριόριστος ἐξουσία, ὁποῦν εἶχεν ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν διὰ· βαρβαρική Ἰσοκ. 5, 154, ἀντιθ. δουλεία Πλάτ. Παρμ. 133 καὶ μτγν. dominium, dominatus.
 Δεσπότης, 3' δεσπόσυνος, δεσποτικός· -άνα· Λευκ. 1183.
 Δεσπότης, ἡ' δεσποινά Σοφ. ἀποστ. 868.
 Δεσποτέω, δεσπόζω τινός Ἰώσ. καὶ μτγν.
 Δεσποτέω, μ. ἡσώ δεσπόζω· -τινός Πλάτ. Τίμ. α. 44· παθ. δεσπόζομαι ἄρχομαι· «ἐσποτούμενος πρὸς ἄλλης χειρός» Αἰσχ. Χρ. 104· -χερὶ Εὐρ. Πρ. 884.
 Δεσπότης, ὁ, αἰτ. δεσπότης Ἦρ. 1, 11, 91, πλ. δεσπότης 1, 111 καὶ δ. γρ., κλ. δεσποτα· συγγά παρὰ κυρ. 1) ὁ δεσπόζων, ὁ οἰκὸν· δεσπότης ὡς πρὸς τοὺς θαύλους· -δύμων Αἰσχ. Εὐμ. 60· οἰκίης Πλάτ. νόμ. 12, 954· οἰκὸν νόμος, πολιτ. 259, ἀντιθ. δουλος Πλάτ. Παρμ. 133 καὶ συγγά· «ἐξ οἰκίτου δεσπότης προῖον Λουκ. διὸ οἱ δουλοὶ προσερώνουν αὐτὸν» ὁ δεσποτ' ἀναξ, ὄναξ δεσποτα· Ἀριστ. σφ. 817· καὶ συγγά· 2) ἰδιοκτήτης, κύριος πραγμάτων Αἰσχ. Ἐπτ. 27· «Πρακλείων ὄπλων» Σοφ. Φιλ. 262· -τῆς δυνάμεως Ἀριστ. πλ. 201, Ξεν. ἀπ. 2, 7, 13 καὶ μτγν. 3) ἀπεριόριστος ἄρχων, ἐπὶ τοῦ βασιλείως τῶν Περσῶν Ἦρ. 3, 89· οἱ Ἕλληνες ὀνομάζουσιν οὕτω τοὺς θεοὺς Εὐρ. ἱππ. 88· Οὐλύμπον Πινδ. Ν. 1, 13· -ἔρωι Πλάτ. Φαιδρ. 265· «παρ' αὐτοῖς δὲ ἐλευθερία» καὶ «τὸ μηδένα ἔχειν δεσποτήν» εἰν τὸ αὐτὸ Δημ. 18, 296, δεσπότης δὲ εἶναι ὁ νόμος Ἦρ. 7, 104· «ὁ δῆμος δεσπότης καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων» Δημ. 13, 31. Μεταφ. -θεῶν Ξεν. Ἀγρο. 5, 2· ἡδοναί, ἀπομν. 4, 5, ὁ dominus, herus.
 Δεσποτίδιον, τό, ὕποκ. τοῦ δεσπότης· μικρός δεσπότης Ἀριστ. 1, 24.
 Δεσποτικός, 3' α) ὁ ἀνῆκων, ἀποβλήτων ἢ τὸν δεσπότην· -συμφρατ' Ξεν. Κυρ. 7, 5, 84· δίκαιον = τὸ δ. τοῦ δεσπότου Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 5, 6· β) ὁ ἐπιτηδευσις, ἐπιρροπῆς εἰς τὸν δεσπότην· -τῶν ἀνθρώπων = ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων Ξεν. οἰκ. 13, 5· αὐθεντικός, ἐπιτακτικός ἀντιθ. «τὸ ἐλευθερὸν» Πλάτ. νόμ. 3, 697· «δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης» Πλάτ. πολ. 1, 344· «ἐπὶ τῶν δικαιοσύναι» Δημ. 17, 17· ἄρχην Πολυδ. 10, 36, herilis.
 Δεσποτικῶς, ἐπὶ μὲ τῷ τρόπῳ δεσποτικῶν, τυραννικῶς ὅδε δεσποτικῶς.
 Δεσποτίς ἴδος, θηλ. τοῦ δεσπότης Σοφ. Πρ. 406· Πλάτ. Τίμ. 35.
 Δεσποτίσκος, ὁ, ὕποκ. τοῦ δεσπότης Εὐρ. Κυκλ. 267, dominulus.
 Δεσποτρία, ἡ' δεσποινά Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 391.
 Δεσποτρία, 3, δ. γρ. ἀντι δεσποτῆς Ἀριστοτ. πολ. 7, 2, 9.
 Δέστρον, τό· «τὸ ἐντὸς τῆς πλῆμνης σιδήριον» ὁ τρίβος τὸν ἄξονα Πολυδ. 1, 145.
 Δετέον, ῥ. ἐπιθ. τοῦ δεῖν· πρέπει τις νὰ δεῖται γεωπ. 4, 12, 16, ligandum.

Δετή, ἡ (Θηλ. τοῦ δευτέρου δηλ. λαμπρός) δᾶς συν-
δεσμένη ἐκ πολλῶν δευτέρων «δεσμοὶ δάδων,
τοῦτ' ἐστὶ λαμπάδων» Εὐστ. «καυόμεναί τε δε-
ταί» Τλ. λ, 533, ρ. 663· κατὰ Σχολ. Ἀριστ.
σφ. 1361 «ἡ συνδεσμένη ἐκ παύρων»·
Δετή, 3, ρ. ἐπιθ. τοῦ δέω· ὁ δεδεμένος, συν-
δεσμένος.
Δέτης, ὁδός, ἡ (ὁδός, ἡ, ἔσφ. ἀντὶ δαιτὶς.
Δέτρων, τό· δέτρων, ἀρχ. λεξ.
Δετή, δειή δέη, Νασσιωτῶν ἐπιγρ.
Δεύσαν, π. γ', πλ. ἀρ. ἀντὶ ἔδυσαν καὶ
Δεύσαν, π. ἀντὶ ἔδυσον παρτ. τοῦ δέω.
Δευήσασθαι, π. μέλ. ἀπαρ. τοῦ δεύομαι (δέομαι).
Δευκαλίδης, ἀντὶ Δευκαλιωνίδης· ὁ υἱός τοῦ
Δευκαλίωνα· Ἰδομενεύς, πατρων. τοῦ Δευκα-
λίωνα Τλ. μ, 117, πλ. «οἱ ἀπόγονοι τοῦ Θεσ-
σαλοῦ Δευκαλίωνα» Ἀπολ. Ρ.
Δευκαλίων, υἱός, ὁ 1) υἱός τοῦ Μίνωος, βα-
σιλεὺς τῆς Κρήτης Τλ. 2) Τρώς τις Τλ. 3) υἱός
τοῦ Προμηθεύς, πατὴρ τοῦ Ἑλλήνοιο, βασιλεὺς
τῆς Θεσσαλίας Πσ. πλ. οἱ Δευκαλίωνες =
οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνα· Θεόκρ. 15, 141.
Δευκή, ἴος, 2' παλαιός, πικρὺς Νικ. ἀλ.
328 κατ' ἄλλ. = ἀδευκέϊ = γλυκεῖ καὶ «ὁπῶ ἐν
πικρῇ» 202, ἔνθα κατ' ἄλλ. = ἐμπυκέϊ.
Δεῦκος, τό· γλεῦκος Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 1037.
Δεῦμα, ατος, τό· μούσγευμα, βρεξιμον «δεύ-
ματα κρέων» Πινδ. Ὀλ. 1, 50' «τὰ βεβρεγ-
μένα τῷ αἵματι» Σχολ. = εἶδος τεχνικοῦ φα-
γητοῦ.
Δεύνσας, ὁ, ἰων. ἀντὶ Διδόνσας· Ἀνακρ.
ἀποπ. 2, 11.
Δευότατο, π. ἀντὶ δεύονται γ'. πλ. εὐκτ. ἐνεστ.
Δεύομαι, π. ἀντὶ δέομαι (στεροῦμαι, χρειάζο-
μαι) ἵδε δέω (2) Τλ.
Δεῦρ, ἀττ. ἐπίτετα. τόπη. τοῦ δεῦρο Ἀριστ.
ἐκκλ. 1074, καὶ Δημ. 18, 231.
Δεῦρο καὶ δεῦρα Πούχ. καὶ Β. Ἀν. σ. 943, 3,
ἐπὶ 1) ἐπὶ τόπου ἐδῶ, μετὰ ῥημα. κίνησιν δη-
λοῦντων ἀπὸ Ὁμ. συνήθ. καὶ ἐπὶ ῥημα. στάσιν
μὲν δηλοῦντων, ἀλλ' ὀνομαζόντων προηγούμε-
νην κίνησιν, π. χ. «δεῦρο παρέστης» Τλ. γ, 405·
«πᾶσι τοῖς δεύροις» Εὐφραπεν, εἶνε ἐδῶ Σοφ. Οἶ.
Κ. 1255· «ἐπιδεῖν δεῦρο» Ἀριστ. Λυσ. 62·
παρὰ μετγν. ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα Δ. Ἀλ. αὐθῶ. λξξ.
σ. 321· ἐκτείνεται διὰ τοῦ μέχρι π. χ. «μέχρι·
οὐκ δεῦρο τοῦ λόγου καλῶς ἔχει» Πλάτ. σύμπ.
217· «τὸ μέχρι δεῦρο ἤμιν εἰρήσθω», νόμ. 7,
814· καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου «κακίσει καὶ τὸ δεῦρο»
Εὐρ. Φοῖν. 272· «τὰ τῆδε καὶ τὰ δεῦρο» Ἀριστ.
Πισ. 606· ἴδ. ἐπὶ προστ. ὡς παρακλισημα-
τικὸν μόρ. «ἔγε δεῦρο» Τλ. ρ, 685· «δεῦρ
ἔγε» Ὀδ. θ, 145· «δεῦρ ἔθι» Τλ. γ, 130· «δεῦ-
ρο τόδε», ε, 309· καὶ μόν. «δεῦρο» Ὀδ. θ, 292·
καὶ μετὰ ἄλλων προστακτικῶν «καὶ μοι δεῦρο
ἵππε» Πλάτ. ἀπολ. 24· «δεῦρο αὐ συνεκίκε-
ψα», Κρατ. 422· καὶ μετὰ ὕποτ. «δεῦρο
σου στέφω χάρα» Εὐρ. Βάκχ. 341· 2) ἐπὶ
χρόνου, ἕως τώρα Πλάτ. Θεαίτ. 143· «δεῦρ
αἶν» Λισχ. Χο. 596· «μέχρι τοῦ δεῦρο» = ἕως
πώρα Θουκ. καὶ μετγν. «μέχρι δεῦρο» Πλουτ.
Νομ. 4. Κατὰ τὰ Β. Ἀν. 241 ἡ χρῆσις αὐτῆς
τοῦ δεῦρο εἶνε ἀσυνήθης εἰς τοὺς ῥήτορας.
Δεῦρον· δεῦρο Β. Ἀν. 1341, 1361.

Δεῦρω, ἰων. ἀντὶ δεῦρο ἐκ τοῦ Ἠρώων. π.
μον. λ. 26, 33 καὶ Σχολ. Τλ. γ, 240.
Δεῦς, αἰολ. ἀντὶ Ζεὺς· Πούχ. καὶ Β. Ἀν. σ. 1104.
Δεῦσιμος, 3' ποτιστικός· τόπος Σχολ. Ὁμ.
Τλ. μ, 21.
Δεῦσις, εἰς, ἡ· τὸ δεῦσιν, βρεξιμον, μού-
σγευμα.
Δευσό-ποιέω· βάψω, ἀλείψω· τὰς παρειάς
Ἀλκίφρ. 3, 11.
Δευσό-ποιεῖα, ἡ· ἡ βαφικὴ τέχνη, τὸ ἔργον
τοῦ δευσοποιούντος, βάψιμον Πολυδ. 1, 49.
Δευσό-ποιός, 2' ὁ βάψων, ἴδ. στερεὸ καὶ
ἀνεξίτηλα, ὁ ἔχων ἔμμονον καὶ δυσσπόπλο-
τον τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς· Σουδ. ὁ βαφεύς, ἡ
βαφή καὶ ἴδ. ἡ ἀνείκτηλος· «δευσοποιῶ χρώ-
ζομεν» Ἀθην. 3, 124· «τοῦτο δὲ ἀνωτέρω λί-
γεται «ἔμμονον μέλιναν μηχανώμεθα» πρὸς
Ἀρποκρ. «χρῶς δ. καὶ δυσέκνιπτος» Αἰλ. Ἰσ.
Ζ. 16, 1· φάρμακα Ρούγγιος εἰς Τιμ. σ. 76
τὸ βαζὲν Πλάτ. πολ. 4, 429· μεταφ. «δόξα, 4,
430· πονηρία Δεῖναρχ. 2, 4 = ἔμμονος, ἀνι-
στος κατὰ Β. Ἀν. 237· «ἔος Πλουτ. Ἀλεξ. 74,
Δευτάτιος, π. 3' δεύτατος Π. Σιλ. ἔκφρ. 419.
Δεύτατος, 3' (οἶνε) ὑπερθ. τοῦ δεύτερος· τε-
λευταίος Τλ. τ, 51.
Δεῦτε, ἐπὶ καὶ πλ. τοῦ δεῦρο (ἴσως ἐκ τοῦ
δεῦρ· ἴτε) ὡς παρακλ. μόρ μετὰ πλ. ἐλᾶτε,
ἐλᾶτε ἐδῶ, ἄς «δεῦρ» ἴομεν πόλεμον δε» Τλ.
ε, 128· «δεῦτε φίλοι», ν, 481· «δεῦρ» ἄγετε·
Ὀδ. η, 350· «δεῦρ» ἄγε, Φαίηκων ἡγήτορις»,
θ, 11, μετγν. π. καὶ Ν. Δ. ἐνθα ὡς καὶ τὸ δεῦρο
δὲν σημαίνει πάντοτε πρόσλησιν.
Δευτερ-αγωνιστέω· Πολυδ. 4, 124 εἰμαι
Δευτερ-αγωνιστής, οἷ, ὁ· ὁ ὑποκρινόμε-
νος ἐν τῷ θεάτρῳ τὰ δευτέρα πρόσωπα, ὁ δεύ-
τερος ὑποκριτὴς καὶ ἐν γένει ὁ ἐπὶ δικαστηρίου ἡ
ἄλλω· δεῦτερος· ἀγωνίζομενος, ὁ παίζων τὸ δεύ-
τερον πρόσωπον Δημ. 19, 10, Λουκ. Περιγρ. 36.
Δευτεραίος, 3' ὁ γινόμενος ἡ πράττων τι τὴν
δεύτεραν ἡμέραν· «δ. ἦν ἐκ τοῦ ἔστωτος· ἐν
Σπάρτῃ» Ἠρ. β, 106· «δευτερίζοι ἡλόνων» Ξιν.
Κυρ. 5, 2, 1· «τῇ δευτερεῖα ἡλθον» Ἠρ. 4, 113.
Δευτερεῖον, τὸ, ἐν. μόν. Δ. Α. 2, 133 καὶ
μετγν. συνήθ. πλ. = τὸ δεύτερον ἀθλον, βραδεῖον
Πλάτ. Μενέξ. 240· ἐν γένει ἡ δεύτερα θέσις
ὁ δεῦτερος βαθμὸς· «δ. τῆς εὐδαιμονίας τὴν
νέμειν» Ἠρ. 1, 32.
Δευτερ-έσχατος, 2' ὁ δεῦτερος πρὸ τοῦ
ἐσχάτου, ὁ προτελευταίος μετγν.
Δευτερεύω· εἰμαι δεύτερος τὸν βαθμὸν ἡ τὴν
ποιότητα, ἔχω τὰ δευτερεῖα· τινι = ὑποτάσσο-
μαι εἰς τινα ἡ εἰμαι δεύτερος μετ' αὐτὸν Πλουτ.
Εὐμ. 13· «τινὸς = εἰμι κατώτερός τινος· μετγν.
Δευτερία, ἡ· ἡ δεύτερα θέσις· ἴδω.
Δευτερίζω· εἰμαι δεύτερος, παίζω τὸ δεύ-
τερον πρόσωπον Ἀριστ. ἐκκλ. 634.
Δευτερίας, ὁ, οἶνος Πολυδ. «ὁ μετὰ τὸ β-
δωρ ἐπεκρυθῆναι εἰς τὰ στέμφυλα οἶνος» κοιν.
λάγκρη.
Δευτέριον, τό· τὸ δεύτερον (ἀκόλουθον) τῆς
γένεως ἱατρ. ἰνίστε «τὰ δεύτερα» Διοσκ. 3, 69,
secondinae.
Δευτέριος, 3' ὁ ἀνῆκων εἰς δεύτερον, ὁ δεύ-
τερος, κατώτερος τὴν ποιότητα μετγν.

Δευτερο-βόλος, 2' ὁ δευτέραν φοράν ἀλλασσών τοὺς δόντας Πολυδ. 1, 182.

Δευτερο-γαμῖω· ἔκαναπαυδρεύομαι Πολυδ. 4, 41.

Δευτερο-γαμῖα, ἡ· δευτέρας γάμος μτγν.

Δευτερο-γάμος, 2' ὁ εἰς δευτέρον γάμον ἐρχόμενος μτγν.

Δευτερο-γενής, 2' υστερογενής, ὁ δευτέραν φοράν γενόμενος, ὄψιμος Ἀντιγ. Καρύστ. 118.

Δευτερόγονος, 2' δευτερότοκος, ὄψιμος μτγν.

Δευτερο-δεκάτη, ἡ· τὸ δευτέρον δέκατον, ἔχουν τοῦ διδομένου εἰς τοὺς δευτέρας δεκάτου τὸ δέκατον, ὅπερ οὗτοι ἐδίδον εἰς τοὺς ἱερεῖς Ἐξεκ. 45.

Δευτερο-οδέομαι· ἔρχομαι δευτέραν φοράν, ἱκαναλαμβάνομαι Ἰαμβλ. ἀριθμ. σ. 124.

Δευτερο-οδία, ἡ· δευτέρωσις, ἐπανάληψις Θεολογ. ἀριθμ. σ. 124.

Δευτερό-ζυγας, 2' ὁ τῆς δευτέρας συζυγίας γραμ.

Δευτερό-κλιτος, 2' ὁ τῆς δευτέρας κλίσεως γραμ.

Δευτερο-κοιτέω· κοιμοῦμαι ὁμοῦ μετ' ἄλλον Ἀθην. 13, 584.

Δευτερο-λογέω· ὁμιλῶ, δικηγορῶ δευτέρος, παίζω τὸ δευτέρον πρόσωπον, παρ' ἀρ. λεξ. ἐπαναλαμβάνω.

Δευτερο-λογία, ἡ· τὸ δευτερολογεῖν, ὁ λόγος τοῦ δευτέρου ὁμιλοῦντος Λιδάν. ὑπόθ. Δημ. Δεπτ.

Δευτερο-λόγος, 2' δευτεραγωνιστής, δευτέρος ὑποκριτής, ὁ δευτέρας ῥήτωρ Στοδ. ἀνθ. 5, 67.

Δευτερο-νόμιον, τό· ὁ δευτέρος νόμος, ἐπιγραφή τοῦ πέμπτου βιβλίου τῆς πεντατεύχου τοῦ Μωυσέως ἀρ. λεξ.

Δευτερο-πάθεια, ἡ· τὸ νὰ πάθῃ (αἰσθανθῇ ἡ νοσήσῃ) τις ἐκ δευτέρου τὸ αὐτὸ πάθος ἢ αἰσθημα Γαλην. τόμ. 7, σ. 388.

Δευτερο-παθέω· πάσχω ἡ αἰσθάνομαι ἐκ δευτέρου τὸ αὐτὸ πάθος ἢ αἰσθημα Γαλην.

Δευτερό-ποτιμος, 2' υστερόποτος, ὁ νομισθεὶς νεκρὸς καὶ πάλιν ἀναφανείς Ἰσχυ.

Δευτερο-προσωπείω, παρὰ γραμ. εἶμαι

Δευτερο-πρόσωπος, 2' ὁ δευτέρου προσώπου (ῥῆμα ἢ ἀντωνυμία) γραμ.

Δευτερό-πρωτος, 3' ὁ δευτέρος μετὰ τὸν πρῶτον· «δευτεροπρῶτη κυριακή» = ἡ δευτέρα μετὰ τὸ πάσχα κυριακή Εὐστ. ἐν β. ἀγ. Εὐτοχίου· «σάββατον Λουκ. κεφ. 6.

Δεύτερος (εὐα, πρόβλ. δεῦν καὶ δεύτατος), 3' ὁ μετὰ τὸν πρῶτον ἀπὸ Ὁμ. ὅστις μόν. ἐν Ἰλ. ἔχει τὴν λέξιν πολλὰ καὶ μάλιστα 1) κατὰ τὸν χρόνον, ἀντιθ. πρόσθε Ἰλ. ε, 855· «ἔνα μὴ τις φθαίῃ, ὁ δὲ δευτέρος ἔλθοι» Ἰλ. κ. 368· «δευτέρῳ χρόνῳ» Πινδ. Ὀ. 1, 43· «ἐμεῖο δευτέρος» = ὁ μετ' ἐμὲ ἐπὶ ζῶν Ἰλ. ψ. 248· «μετ' ἐμὲ δευτέρος» = ὁ ἀμέσως μετ' ἐμὲ Ξεν. Κυρ. 2, 2, 4· 2) ὁ δευτέρος κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὸ ἀξίωμα, ἴδ. ὁ ἐν τῷ ἀγῶνι ἐπόμενος μετὰ τὸν πρῶτον Ἰλ. ψ. 265· «οὐδενὸς δευτέρος» = υστερος, ὑπολειπόμενος Ἰρ. 1, 23· καὶ υστερος Πλάτ. Φιλ. 59· «δευτέρα ἦν τῶν ὑποκειμένων προσωνυμιῶν καὶ τῶν ἐλπίδων» Δημ. 10, 24·

«ισχυρὶ δὲ μάχῃ καὶ στρατοῦ πλήθει πολλὴν δευτέρα ἦν μετὰ τὴν Σκυθῶν» Θουκ. 2, 91·

«μετὰ Πάνα τὸ δευτέρον ἄθλον ἀποισή» Ἡρόδοτ. 1, 1· «ἔμοι μὲν μετὰ τὸ πλουτεῖν δευτέρον»

Ἀθην. 5, 258· οὗτοι ἄγειν, ἡγεῖσθαι, ποιεῖν, τιθεῖναι τινὰ δευτέρον τινας» Σοφ. Οἱ. Κ. 351·

καὶ μτγν. «ἐν δευτέρῳ καὶ γονεῖς καὶ παῖδες τῶν τῆς πατρίδος καλῶν τίθεσθαι» Πλουτ. Φαῖλ. 24·

«ἐν δευτέρᾳ τάξει τινὲς ποιεῖσθαι» Δημ. 1, 3) ὁ ἕτερος μετὰ τοῦ ἑτέρου· «δευτέρος αὐτοῦ»

= μόνος μετὰ τοῦ ἑτέρου Ἰρ. 4, 113· «δευτέρῳ ἔτι τοῦτων» = τὸ δευτέρον ἔτος μετὰ ταῦτα Ἰρ. «δευτέρῃ ἡμέρᾳ ἀπ' ἧς ὁ χειμὼν ἐγένετο» Ἰρ. 7, 192· παρὰ μτγν. = ἕτερος, ἴδ. καὶ δευτέρος Δ. Ἀλ. συνθ. λ. σ. 174· «δευτέρον οὐδ' Ὁμ. καὶ μτγν. παρ' Ἰρ. καὶ ἀντ. συνθ.

«τὸ δευτέρον» = δευτέραν φοράν, πάλιν πολλὰς μετὰ τῶν αὐτῶν, αὐτὴ κτλ. «δευτέρον παλιν» Πλάτ. πολιτ. 260· «δευτέρα Ἰλ. ψ. 588·

«τὰ δευτέρα» Θουκ. 6, 78· «ἐκ δευτέρου» = δευτέραν φοράν Ἀλφωπ. Ν. Δ. «τὰ δευτέρα» = τὸ δευτέρον βραβεῖον Ἰρ. 8, 104· «τὰ δευτέρα φέρεσθαι» Λουκ. παρ' Ἰατρ. τὸ δευτέρον (ἀντ.) λουθον τῆς γέννας ἐπὶρ. δευτέρως Πλάτ. Τίμ. 56, secundus.

Δευτερο-στάτης, ου, ὁ· ὁ δευτέρος μετὰ τὸν προστάτην ἱστάμενος, ὁ κατέχων δευτέραν θέσιν, ὁ δευτέρος τοῦ χοροῦ θέμιστ. λογ. σ. 170.

Δευτερό-σχῆτος, 2' δευτεροσχῆτος· αὐτοῦ τοῦ δευτέρου ἐχόμενος· μτγν.

Δευτερο-τάγῃς, 2' ὁ τεταγμένος, τοποθετημένος εἰς τὴν δευτέραν θέσιν Νικομ. ἀριθμ. σ. 18.

Δευτερο-τετραδο-παρασκευή, ἡ· δευτέρα, τετράδῃ καὶ παρασκευῇ τῆς ἐβδομάδος ἔκκλη.

Δευτεροτύτης, ητος, ἡ· τὸ εἶναι δευτέρον ἔκκλη.

Δευτερο-τόκος, 2' α) ἐνερ. ὁ γεννῶν ἡ γεννησας δευτέραν φοράν Ἀριστοτ. 1, 2, 5, 14· 2) παθ. δευτερότοκος, ον = ὁ γεννηθεὶς εἰς δευτέραν γένναν μετὰ τὸν πρωτότοκον Χρυσοστ.

Δευτερο-τυχεῖν, 8. γρ. Ξεν. Κυρ. 2, 3.

Δευτερο-υργής, 2' ὁ ἐκ δευτέρου ἐργασμένος, καλοδολεούμενος, ἐπιγναφός· - χλωνα Πολυδ. 7, 77.

Δευτερο-υργός, 2' 1) ὁ τὴν δευτέραν θέσιν κατέχων, δευτέρος· «κινήσεις σωμάτων» Πλάτ. νόμ. 10, 897, κατώτερος· «τέχνη = βαναυσική Πολυδ. 7, 6· 2) ὁ ἐκ δευτέρου ἐργασμένος καὶ καθαρῶν τὰ φορέματα Πολυδ. 7, 77.

Δευτερο-υγος, 2' ὁ τὰ δευτερίτῃ ἔχων, ὁ κατέχων τὴν δευτέραν θέσιν Λυκοφρ. 203.

Δευτερο-φανής, 2' ὁ δευτέρος τὴν τάξιν φανόμενος· ἐπὶρ. δευτεροφανῶς = ἐν δευτέρᾳ φανίσει Δ. Ἀρεοπ. σ. 62, ἐν δευτέρῳ τόπῳ αὐτοῦ, σ. 33.

Δευτερό-φωινος, 2' ὁ ὁμιλῶν δύο φορές, ἀντηλῶν· - ἡλῶ Nov. Δ. 2, 119.

Δευτερόω, μ. ὥσω 1) πράττει τι ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνει ἀρ. λεξ. καὶ ἔκκλη. - ἄγρον = γεωργῶ τὸν ἄγρον δις iterum agrum· πρὸς τοῖσιν 2) διδάσκω παραδόσεις, ἴδ. ἐκδοσκῶ οἱ σφοδρὶ τὸν ἑσπρίων τοὺς ἀπλουατέρους Ἰερών. ἐπιστ. εἰς Ἀλγ.

Δευτέρωμα, ατος, τό· δευτέρωσις, ἐπανάληψις, ἴδ. Εὐστ.

Δευτέρως, ἐπὶ. κατὰ δεύτερον λόγον, κατὰ δεύτερον τάξιν, ἐκ δευτέρου, πάλιν Ἀριστοτ. ἥθ. 10, 5, Πλάτ. νόμ. 3, σ. 696.

Δευτέρως, εἰς, ἢ 1) τὸ δεύτερον, ἐπανάληψις ἀρ. λεξ. 2) αἱ παραδόσεις καὶ τὰ κατ' αὐτὰς ὠρισμένα ἔθιμα τῶν Ἰουδαίων Ἰηκλ.

Δευτέρως, οὐ, ὁ ὁ ἑρμηνευτὴς τῶν παραδόσεων, ὁ ραββίνος Ἰηκλ.

Δευτήρ, ἦρος, ὁ· «κοινὸν ἀρτοποιῶν καὶ μαγειρῶν σκευὸς» Πολυδ. 10, 105.

Δεῦω, μ. εὐσω· βρέχω, ὀγραίνω, μουσκεύω, βάφω παρ' Ὁμ. μόν. ἐν. καὶ παρατ. «αἷμα δεῦε γαίαν» Ἰλ. ν. 655· «εἰματα δ' αἰεὶ δάκρυσι δεύσκον» Ὀδ. ζ. 260· «πυκνὰ πτερὰ δεύεται ἄλμη», ε. 53. Ἐντεθεν δὲ ὥρη, ὅτε τε γάλαχος ἀγγεα δεύει· ὅτε τὸ γάλα μουσκεύεται τὰ ἀγγεα δηλ. ὅτε πληροὶ αὐτὰ Ἰλ. ε. 471· μετὰ γεν. «αἵματος δ' ἔδευσε γαίαν» Εὐρ. Φοιν. 874· καὶ ἐν πεζῷ· «μέλιτι καρποὶ δεύσκοντο» Πλάτ. νόμ. 6, 782· καὶ ἐπὶ τῆς σποδοῦ· «σποδὴ δεύσκονται πλόκαμον» Ἀνθ. 7, 10· καὶ ἐν δορ. «δεύσαν ἀφρῶν» Κ. Σμ. 4, 511· μεταφ. α) «ἡρεμὸν αἷμα ἔδευσε» ἔχυσαν· Ἀλ. 369 β) παρὰ Ξεν. Οἰκ. 10, 11· λέγεσθαι «δεῦσαι καὶ μάξαι» = καταβεῖσθαι καὶ ζυμῶσαι· «ἄρτον δεύει» Ξεν. Κυρ. 6, 2, 28· «εἰ μὴ κ' ἦρ δεύσει τὸ σταῖς» Εὐκλ. ἀποσπ. 466, 40· «μάττω, δεῦω, πέττω» Πολυδ. 7, 24· «γῆν δεύει» = ἀναμιγνύω τὴν γῆν μετὰ τοῦ ὕδατος, ἵνα κατασκευάσω κεράμους Πλούτ. ἥθ. σ. 99. Παρὰ Σουῖδ. - δέδευκε = πεφύρακε· γ) ἀλείφω· «ἐξῆδες πίσση καὶ ρητίνῃ δεδευμέναι» Ἡρωδ. 8, 4, 30.

Δεῦω, μ. δεύω, αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ δέω· ἔχω ἡλειψίν, ἀνάγκη· ἐκ τοῦ ἔνερ. μόν. ὁ ἀόρ. «δεύσεν δ' αἰχλὸν ἄκρον ἰκίσθαι» Ὀδ. ι. 540· πρὸλ. 493· συνηθέστερ. «δεύομαι, μ. δευήσομαι» α) ἔχω ἀνάγκη, στεροῦμαι, ἔχω ἡλειψίν τινος - βάρους Εὐρ. Τρω. 276· «θυμὸς δευόμενος» = στερούμενος τοῦ βίου Ἰλ. γ. 294· «οὐ ποθὶ πολέμοιο δεύεσθαι» = μὴ στερεῖσθαι πολέμου, πάντας πολέμους Ἰλ. ν. 310· ἀπώτ. δευόμενος = ἔχω ἀνάγκη Ἰλ. φ. 492· «τετράκις εἰς ἑκατὸν δεύοιτό κεν» = νὰ ἔλαιοι πὺν τέσσαρες εἰς τοὺς ἑκατὸν Ἀπολ. Ρ. 2, 974· μετ' ἀπαρ. ἀπαίτω, 3, 1138· 6) ἱστάμαι κατόπιν, εἶμαι ὀπίσω· «τινος» μάχης ἔδεο πολὺν· «ἐν τῇ μάχῃ ἦσαν πολλοὶ ὀπίσω» Ἰλ. γ. 294.

Δεῦω, μ. ψα· κυρ. μαλακύνω, χειρομαλάζω· πρὸλ. δίψω μόν. ἐπὶ αἰσχροῦ σημ. ἀποδέρω τὸ αἰδομένον, μαλακίζομαι, masturbari· ἐκ τούτου ἀποφασθαι Ἀθην. 1, σ. 25· «τὸν δεσπότην δίψει, ὅπῃ τοῦ δεσπότητος δεφασθαι» Ἀρτεμίδ. 1, 78.

Δεχ-ἄμματα, 2· ὁ ἔχων δέκα ἄμματα (θηλιάς, κόμπους)· ἄρκυς Ξεν. Κυρ. 2, 5.

Δέχεται· δεδέχεται ἰων. γ'· πλ. παρκ. τοῦ δέχομαι.

Δεχ-ἡμέρας, 2· ὁ 10 ἡμέρας διαρκῶν Θουκ. 5, 26· «τὸ δεχόμενον» = χρόν. διάστημα 10 ἡμερῶν Πολυδ. 1, 63.

Δέχθαι, π. ἀντὶ δεδέχθαι· παρκ. ἀπαρ. καὶ

Δέχθαι· δεδέχθαι ἢ δέχθαι ε'· πλ. ἐν. ἢ δορ. πρῶστ. καὶ

Δέχμενος, η, ὦν, μτχ. ἐν. τοῦ δέχομαι ἀντὶ δεχόμενος.

Δέχνομαι, π. ἀντὶ δέχομαι Ὀρφ. Ἀργ. 558.

Δέχομαι, ἰων. δέχομαι, μ. δεδέχομαι καὶ δεδέχομαι Ἰλ. ε. 238, δεδέχτην συγκεκ.

δέχμη, δέχτο καὶ ἔδεκτο Θεόκρ. 7, 78, καὶ δέξο, δέχθαι, δέχμενος, παρκ. δέδεμαι, γ'· πλ. δεδέχεται, δεδέχτο Ἰλ. χ. 435· καὶ δέχεται, μ. 147· - δεδοκήμενος = δεδεγμένος, ο, 730· παίρνω· κατ' Ἀμμώνιον «δέχεσθαι τὸ διδόμενον ἐκ χειρὸς, λαμβάνειν τὸ καίμενον ἀνελίσθαι» ἀμφοτέρω παρατίθενται· «οὐκ ἔδεξαντο οὐδ' ἔλαβον ταῦτα» (ἃ ἡδούλετο δοῦναι) Δημ. 19, 139· πρὸλ. Ξεν. Κυρ. 1, 4, 26· ὅθεν 1) δέχομαι, παίρνω τὸ διδόμενον· «δεδοκίμω τὰ διδοῖς» Ἡρ. 8, 137· «ἀρχὴν διδομένην» Θουκ. 1, 176· «τοῦτο δέχεσθαι τὸ διδόμενον παρὰ σοῦ» Πλάτ. Γοργ. 499· - ἡλία, ἄποινα Ἰλ. ε. 226· - παρακαταθήκην Πλάτ. πολ. 4, 442· - τί ἐν παρακαταθήκῃ Πολυδ. 33, 12· - «μὴ σὸν τῆς φυλακῆς» Πλάτ. πολ. 3, 418· - φάρον Θουκ. 1, 96· «χάριν, ὅρκον διδοῖναι καὶ δέχεσθαι» πολλαχού· - δίκην Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 312· - δίκαια Θουκ. 1, 37· - πίστις Πλάτ. Φαῖδρ. 256. Συνηθ. παρὰ τινὸς τι Ἰλ. τ. 10· «μνήμη παρὰ τῶν πρότερον δεδεγμένης» Θουκ. 1, 9· - ἐκ τινος· «τὸ διδόμενον ἐξ ἐκείνου» Ἡρ. 8, 114· «λόγον ἐκ τινος» Εὐρ. Μῆδ. 924· καὶ μετ' ἀπλῆς γεν. «κύπελλον ἔδεκτο ἡς ἀλόχοιο» Ἰλ. ω. 305· «δέχου δὲ χειρὸς τῆς ἐμῆς βίβη τάδε» Σοφ. Φιλ. 1271· «ἀλλὰ χρυσὸν ἀνδρὸς ἔδεκτο τιμὴν» = ἔδωκε χρυσὸν διὰ τὸν ἄνδρα τῆς Ὀδ. λ. 237· - τιμὴ = παρὰ τινος· «θέμιαι δὲ δέκτο δέκα» Ἰλ. ο. 88· 2) φιλικῶς ὑπαδέχομαι, φιλοφρονῶ, συγχά· ἀπώτ. «νοστήσαντα ἐν μεγάρῳ» Ἰλ. σ. 331· - κόλπω, ζ. 483· - χώρῃ Εὐρ. Μῆδ. 713· - δόμοις Σοφ. Οἰ. τ. 818· καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ ἄδου, ὅστις δέχεται τοὺς νεκρούς Σοφ. Τρ. 1075· - πόλει Θουκ. 4, 103· - εἰς στέγος Σοφ. Ἠλ. 1158· - εἰς τὴν πόλιν Θουκ. 3, 28· «ἴσω, 6, 44· μεταφ. «εἰς τὸ σῶμα πίνω καὶ φερόντα» Πλάτ. Πρωτ. 314· καὶ μεθ' ἐπομ. προσδιορισμῶν· «ἀγαθῷ νόμῳ» Ἡρ. 1, 60· - δωρήμασιν Σοφ. Οἰ. Κ. 4· «-φίλοις τινά» Τρ. 625· «λαμπροὺς δέπνους δεδωκὼ ὅμας» Ἀθην. 4, 131· «-φιλοφρόνως, ἔλω» Πλάτ. νόμ. 5, 747· - ἱετήν Σοφ. Οἰ. Κ. 44· παρὰ Μεν. ἀποσπ. 466, 230 καὶ ἐπὶ γοναϊκῶς· «ἔδεξά μιν, ἔτικτον» 3) εὐμένως δέχομαι, ἀποδέχομαι, περὶ τῶν θεῶν· ἱερὰ Ἰλ. ε. 420· - πρόφρων, φ. 647· «-σφάγην· εὐμένως» Ἀριστ. Λυσ. 204· ἐντ. «εἰτάς οὐ δέχισθαι» = ἀπορρίπτειν Σοφ. Ἀγν. 1007· «δέχει δὲ τοῦτον τὸν νῦν διδόμενον λόγον» = καλῶς ἀποδέχεται Πλάτ. Φιλ. 11· «-μυθὸν χαλεπὸν» = ὑπομένειν Ὀδ. σ. 271· - τοὺς λόγους = ἐπιδοκιμαῶ Δίσχ. Ἀγ. 1090· «ἐπακίνας καὶ δέξασθαι τὴν προθυμίαν» Πολυδ. 1, 45· καὶ ἐν γένει ἀκούειν· «-ὥσπιν ἡ-χῆν» Εὐρ. Βακχ. 1086· «-φῆμιν μύθων ὁμῶ-φάν», Γ. Τ. 1496· παραδέχομαι ἐπὶ συμμέ-ροντα τῶν λόγων, σύμβουλον Σοφ. Φιλ. 131· «-νόμον Πλάτ. συγνά» - τεκμήρια, Μενέξ. 238·

— τὰ παραγγελλόμενα Θουκ. 2, 11· «τὰς ἀ-
κοάς ἀδασανιστὺς δ.» 1, 20· «οἰωνὸν Ἦρ. 9,
91· — τὸ ῥηθὲν Σοφ. Ἰλ. 658· καὶ ἄναυ ἀντι-
κειμ. Σεν. Ἀν. 1, 8, 17· «χαίρετον ἄμφω·
δεχόμεθα» Ἀριστ. ὄρν. 645· σημαίνω, δηλῶ ἰδ.
Σχολ. Μεταφ. «μὴδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἀν-
δρα» = μὴ πίστευε ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ σοὶ
ἦνε συμφορὰ Σοφ. Αἴ. 68. — κῆρα = ὑπομέ-
νειν Ἰλ. σ, 155· — δαπάνην = ἀναλαμβάνειν
Πολυδ. 13, 14· 4) ἐπὶ ἔχθρ. σημ. ἀνθίσταμαι
κατὰ τινος, ἀναδύομαι τὸν μετ' αὐτοῦ ἀγῶνα·
«ἐπιόντα δουρὶ δεδεδόκα» Ἰλ. ε, 238· — πολε-
μίους Ἦρ. 3, 54· — τὴν ἔφοδον Θουκ. 4, 126·
μεταφ. — τὴν πρώτην ἔφοδον τοῦ λόγου Πλάτ.
Φαιδ. 95· «δέχεσθαι εἰς χεῖρας» Σεν. Ἀν. 4,
3, 31· 5) ὁ παρκ. παρ' Ὁμ. = περιμένω (μόν.
ἐν Ἰλ. λ, 124 δεδεγμένος = ὑποδεξάμενος), ἐπὶ
ἔχθρ. σημ. περιμένω· «πέρης ἐκβαίνοντα δε-
δεγμένος ἐν προδοκῇσι» Ἰλ. δ, 107· «τὸν δ'
Δίας οὐτάσκε, δεδεγμένος ἐγγχεῖ μακρῶ», ο,
745· — δεῦξο = περιμένω, γ, 340· «ἀνδρῶν
καὶ κυνῶν κολοσυρτὸν δέχαται», μ, 147· ἐν
γένει περιμένω μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. Ὀδ. ε,
513· «δεδεγμένος εἰσέεικνεν ἔλθοις» Ὀδ. κ, 62·
«δεδεγμένος ὁπότε ἴκοιτο» Θεοκρ. 25, 228·
— ἐδέξαμην, δέχμενος· πρὸς. Εὐρ. Ὀρ. 1217·
«παρβένου δέχου πόδα» = περιμένα τὴν ἔλευσιν·
τῆς παρβένου ὁ) ἐκ τῆς τρίτης σημ. ἔπεται, συνήθ.
μετὰ τοῦ μᾶλλον, ἡ σημασία τοῦ προτιμῶ, προ-
κρινῶ τι ἀντὶ τινος· «μᾶλλον ἢ τὸ Δαρείου χρυ-
σίον κτήσαμαι δεξιλήμην πολλὴν πρότερον ἐνταῖρον»
Πλάτ. Αὐστ. 211· «μὴν οὐκ ἂν δεξίσαιτο οἰκεῖν
μετὰ φρονήσεως ἀπάσης ἢ γωρὴς τοῦ φρονεῖν»
Πλάτ. Φιλ. 63· 7) ἀμετάδ. «ὥς μοι δέχεται
κακὸν ἐκ κακοῦ ἀεὶ» = ἀκολουθεῖ ἐν κακῶν μετὰ
τὸ ἄλλο Ἰλ. τ, 290· «ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέ-
χεται χαλεπώτερος βόλος» Ἦρ. 800· «ἐκ
αὐτοῦ στενοῦ τοῦ Ἀρτεμίσιον δέκεται αἰγι-
ολόω» Ἦρ. 7, 176, αορίστ. ἐκείριον.
Δέψα, ης, ἡ (δέψω), ἡ· «βύρσα ἡ δεδεψημένη»,
δέρμα εἰργασμένον Σουδ. pellis.
Δεψέω, ἡσω· μαλάσσω, χειρομαλάζω· «κηρὸν
δεψήμας» Ὀδ. μ, 48.
Δεψώ, δεψέω, ἀργάζω Ἦρ. 4, 64.
Δέψω, μέλλ. τοῦ δέψω.
ΔΕΩ, δοῦμαι, δοῶσα (=δεσμεύωσα) Πολυδ. 8, 72,
μ. δῆσω, ἐδεσα, δέδεκα, δέδεμαι καὶ δέδεσμαι
Ἰπποκρ. μ. παθ. δεδῆσμαι Πλάτ. πολ. 2, 361,
καὶ σπανιότ. δεδήσομαι Δημ. 24, 126, παθ.
ἀδρ. ἐδέσθην (πρὸς. διδῆμι) 1) δένω, ἰδ. δεσμεύω
Ἰλ. α, 406 καὶ συχνά «χρατερίῳ ἐνὶ δεσμῶ»
Ἰλ. ε, 386· καὶ ἐν πεζῷ Πλάτ. Κρατ. 404·
«— ἐκ δεφροισι» Ἰλ. γ, 398· — πρὸς τι Θουκ. 3,
103· «δεδεμένοι πρὸς ἀλλήλους», 4, 47· «— πρὸς
κίονα» Σοφ. Αἴ. 108· — κίονι, 240· — πρὸς τι
Δημ. Πρ. 15· — ἐς πύδας δῆσαντες, ἐν πύδας
ἐδεδατο Ἦρ. 5, 77· «ἐν μακαρίᾳ ἀνάγκῃ»
Πλάτ. πολ. 8, 567· ἰδ. ῥίπτει εἰς τὸ δεσμωτή-
ριον «ἐν δημοσίῳ δεσμῷ δεδεῖς» Πλάτ. νόμ. 9,
864· καὶ συχνά «ἐκ παρὰ ῥήτορ. Αὐστ. 6, 23·
— ἐν τῷ ἔθλῳ Δημ. 24, 140· «δεδεσθαι ποδοκῆχ
τὸν πόδα», 24, 105, ἀντιθ. ἀναλύνει Πλούτ.
Περικλ. 16, Μεταφ. «πὺς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι» =

πὺς δόναμαι νὰ σὲ δέσω, νὰ σὲ ἀρτῆσω Ὀδ.
0, 352· «κέρδει καὶ σοφίᾳ δέδεσται» Πινδ. Π. 4,
54· — ἄλτῃ Εὐρ. Ἰππ. 160· «τὸ στόμα μου δέ-
δεσται» Ἀνθ. 11, 138· 2) κρατῶ, ἐμποδίζω «—
δεσέ μου κελεύθου» Ὀδ. δ, 380, 469. Μῆσ. προσ-
δένω τι εἰς ἑμαυτὸν, ποδαῖνόμεναι· «ὅπῃ ποδὶ
πέδιλα· συχνά παρ' Ὁμ. «ὕπλα ἀνὰ νῆα» Ὀδ.
6, 430, ἰδιο. vincio.

Δέω (Δῖ, κυρ. δεῶν ἴδ. μέσ.), μ. δεήσω, ἀδρ.
ἐδέξα· Ὁμ. δῆσεν Ἰλ. σ, 100, καὶ ἐδεῖσθε συν-
γῆ· — λείπω, στεροῦμαι· «δῆσεν ἔμετα» = ἐστει-
ρήθη ἔμοσ Ἰλ. σ, 100· «ἐδεῖσθην δ' οἴκῳ ἄκρον
ἐκείσθαι» = ὀλίγον ἔλειπε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ πηδῆ-
λιον Ὀδ. ε, 540· «παρὰδεῖγματος αὐτὸ τὸ παρ'
ῥάδειγμα δεδεῖσθην» Πλάτ. πολ. 277· «ἡ βουλὴ
δεῖ διακρινουσίντας», Λάχ. 184· ἴδε δεῶν. Συνήθ.
α) «πολλοὺς, ὀλίγους δέω» μετ' ἀπαρ. = χρειά-
ζομαι πολὺ, ὀλίγον ὥστε νὰ, μοὶ λείπει πολὺ,
ὀλίγον ὥστε· «πολλοὺς δεῖς τὸ εἶδος ἀγνοεῖν τοῦ
πειθοῦς» Πλάτ. Αὐστ. 204· «ὥστε πολλοὺς δεῖω
μὴ αὐτὸν γὰρ φεύγειν», Εὐδοκ. 297· «πολλοὺς
μοὶ δοκῶ δεῖν τὰ μέτετρα ἔχειν» Σεν. Ἀν. 7,
6, 18· «οὐ πολλοὺς δέοντας ἴσους τὸ πλάτος καὶ
τὸ μήκος εἶναι» = σχεδὸν εἶνε τόσον πλατεῖς ὡ-
σον καὶ μακροί, 5, 4, 32· καὶ ἀπ' αὐτοῦ. ὡς ἀρνῶ-
σις ἐμφαντικὴ· «πολλοὺ γὰρ δέω» = πολλὰ ἀπείχω,
οὐδούλως Πλάτ. Φαιδρ. 228, Δημ. 20, 58·
«τοὺ πάντες δέω» Αἰσχ. Πρ. 1008· «τοσοῦτον
δέουσι λᾶσιν ὥστε ἄλλων» = ἴσoux. 14, 168·
tantum abest· πρὸς. 11, 5, ἐνθα πρὸ τοῦ δεκ-
κέρου ἔκειτο τοσοῦτον. Σπανιότ. κείται καὶ ἡ
αἰτ. «τοσοῦτον δέω εἰδέναι» Πλάτ. Μεν. 71·
«ὀλίγον, μικρὸν δέω τοὺ ποιητῆς» Πλούτ. Πορ.
17, 30 καὶ συχνά. Κατὰ τὴν πρώτην σημ. λεί-
γεται· «μικροὺ δέοντα τέτταρα τέλειαντα» = σχε-
δὸν ὀλίγον ἔλειπε νὰ ἦνε 4 τέλειαντα Δημ. 27,
29· ἰδ. δεῖ ἡ μετχ. εἶνε εὐχρ. εἰς ἐκφορὰν
τῶν ἀριθ. 18, 19, 28, 29 κτλ. «οὗτοι δέοντα
τεσσαράκοντα» = 38 Ἦρ. 1, 14· ἰδ. παρ' αὐτοῦ.
«ἐνός δέον εἰκοστὸν ἔτος» = 19ον Θουκ. 8, 6,
25· «πεντήκοντα οὗτοι δέοντα ἔτη» = 48 Θουκ.
2, 1· «μῖα δέουσι ἐξήκοντα» Πλάτ. νόμ. 5,
738· καὶ ἀπὸς. «ἐξήκοντα ἐνός δέοντος, ἔτη»
Πλούτ. Πορ. 79· 6) συνήθεσθ. εἶνε τὸ ἀ-
πρόσ. δεῖ, ὑποτ. δέη καὶ δεῖ ἴδ. Αἰνθ. Ἀριστ.
βᾶτρ. 264, μ. δεήσει, ἀδρ. ἐδέξα· εἶνε ἀνάγκη
χρεῖα, πρέπει, χρειάζεται. Παρ' Ὁμ. ὅστις μὲν
ταχειρίζεται πάντοτε τὸ χρεῖ εἶνε εὐχρ. μόν.
ἐν Ἰλ. ι, 337· «εἰ δεῖ πολεμικέμεναι Ἀργεί-
ους;» μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. Πινδ. Ὀ. 6, 28·
ἐπὶ τοῦ πεπρωμένου, εἶνε πεπρωμένον· «αὐτὰρ
ἔδει Ναξίους ἀπολέσθαι», 5, 33· «κατὰ τὸ θεο-
πρόπιον», 8, 53· «δεῖ γενέσθαι τι» Θουκ. 5, 26,
Σπαν. γίνεται ἐπὶ δεῖς «ἡγοῦμαι αὐτὸς περιεί-
ναι δεῖν αὐτῶν, καὶ μεγαλοφυῶτεροι φαίνε-
σθαι» Δημ. 19, 295· σπαν. κείται ἡ δοτ. «οὐ
ἐπιστάς· τὸν ἔπεινον Πάρος ἀνδρὶ» Σεν. Ἀν. 3,
4, 35· «δεῖ σ' ὅπως δεῖξεις» Σοφ. Αἴ. 553· ἀ-
νευ ἀπαρ. «εἴτι ἦτοι», «εἰάν τι δέη» = εἰάν ἦνε
ἀνάγκη Σεν. συχνά. Συνήθ. μετὰ γεν. τοῦ
πράγ. «δεῖ τινος» = κατὶν ἔνδεα (ἡλπίσει)
χρεῖα τινός· «ἐνδουλίς δεῖ» Σοφ. Αὐστ. 1083·
«ἀγαθοῦ δημιουργοῦ δεῖ» Πλάτ. συμμ. 187·
καὶ μετ' ἀπαρ. «σφύδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι

τῶν ἀρχόντων» Πλάτ. πολ. 5, 450^α «οὐδὲν ἔτι αὐτῶν δεῖ» Θουκ. 5, 55. Τὸ πρόσωπ. ὑπὲρ ἐλ-
χαι ἀνάγκη· τινὸς τίθεται συνήθ. κατὰ δοτ.
«ὅσοι γὰρ δὴ συμμαχίης τινὸς οἱ μάχονται» Πρ.
5, 38. «ὅτι δὲ μόνον μοι» Εὐρ. Ιξ. 594. «τὸ
γυνὴ δὲ τῷ μέλλοντι θρᾶν» Πλάτ. Σοφ. 255.
«δεῖ μοι τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως», Μεν. 79. σπαν.
κατ' αἶτ. «αὐτὸν σε δεῖ Προμηθέως» Αἰσχ. Ἀγ.
840. «ποῖας με δεῖ φροντίδος» σοφ. Πλ. 602,
καὶ μετγ. πρὸς κατ' Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 13.
γ) εἰς τὴν πρώτην σημ. ἀνάγονται «πολλοὺ, ὀ-
λίγου, μικροῦ δεῖν» = λείπει πολὺ, ὀλίγον ἔπε-
ται δὲ αἶτ. μετ' ἀπαρ. «πολλοὺ γὰρ δεῖ οὕτως
ἔχειν» Πλάτ. Πρωτ. 341. «εἰδέναν ἐλαχίστου
αὐτοῦ διαφθεῖραι (τὸ πῦρ) = ὀλίγον ἔλλειψεν
νὰ διαφθεῖρη κτλ. Θουκ. 2, 77. «πολλοὺ γὰρ καὶ
δεῖ» ὡς ἐμφαντικῇ ἀρνησίᾳ ἐν τῷ τέλει τῆς προ-
τάσεως, παρὰ πολὺ λείπει Δημ. 18, 300. ἀ-
πὸ τῶν. «πολλοῦ, ὀλίγου δεῖν» = σχεδὸν Πλάτ.
ἀπολ. 22. «ὀλίγου δεῖν φορηματι ἀλλὰ προσ-
θηματι εἰσκασι» Σεν. ἀπομ. 3, 10, 13. «μι-
κροῦ δεῖν» Ἰσοκ. 4, 144. «ἴσα εἰδότε πολλοῦ
δεῖν ἄξιον ὄντα» = ὅτι πολὺ λείπει νὰ ἦν ἄξιος
Δημ. 23, 7. 2) Μέσ. δεῖσθαι, ὄμ. δεῖσθαι, μ.
δεῖσθαι, ἀδρ. ἐδεῖσθαι, πρκ. δεδεῖσθαι Σεν. Ἀν.
7, 7, 14. ἔχω ἀνάγκη, χρειάζομαι, στεροῦ-
μαι. - τινός «θυμοῦ δεόμενος» = στερούμενος
τῆς ζωῆς Ἰλ. γ, 294. «οὐ ποθὶ πολλόμοιο δευ-
σθαι» = πάντοτε πολεμεῖν, ν, 310. - δευόμενος
= ἔχων χρῆσιν, ἐνδεής, χ, 492. Ἀπολ. Ρ. 1,
968. «ἔμαι κατώτερος-τινός Ἰλ. ψ, 482. «μά-
λῃς ἐδεύετο πολλόν» = ἦσα κατώτερος ἐν τῇ
μάλῃ ἴδ. δεύω. Σύνθβ. παρ' καὶ ἀττ. οὐ-
δὲν ἐμοῦ δεύονται» Πλάτ. Θεαιτ. 151. καὶ
συχνά «εἴ τι ἄλλο ἢ τῆς οὐσίας δεόιτο», συμπ.
218. «ἦν δὲ τι δέονται τοῦ βασιλέως» Θουκ. 8,
37. «οἱ δεόμενοι» = οἱ ἔχοντες ἀνάγκη Ἰσοκ.
6, 67. «οἱ μάλιστα βίου δ.» 4, 35. ἀπολύτ.
«τὸ δεσθαι» Σεν. Ἀν. 2, 6, 13. ἔντ. 6) ἐπι-
θυμοῦ, εὐχνομαι - τινός Ἡρ. 9, 35 καὶ μετγ.
συχνά μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 2, 173. «δεόμεαι αὐτό
τοῦτο μαλ' ἐν» Πλάτ. Φαίδρ. 73. παρακαλῶ
«Πολυκρίτης πέμψι· ἐαυτῷ στρατόν» Ἡρ. 3,
44. «τὸν ἱερῶν πάντα διελεῖν» Πλάτ. Τιμ.
23. καὶ μετ' αἶτ. καὶ ἀπαρ. «εἰδείθῃ Δαρείου
ἵνα αὐτῷ παῖδα καταλειφθῇ» Ἡρ. 1, 84.
«δεῖμαι ὁμῶν τούτους τὸν νοῦν προσέχοντας
ἀναμνηστικῶς» Ἀνδοκ. 1, 37, ἀλλὰ καὶ «ἐ-
δέοντο Κύρου ὡς προθυμοτάτου γενέσθαι» Σεν.
Ἑλλ. 1, 5, 2. ἔπονται δὲ καὶ τὰ ὥστε, ὅπως
Θουκ. 1, 119. Πλούτ. Ἀν. 84. «τούτω ὁμῶν δέ-
ομαι δίκαιον» Πλάτ. ἀπολ. 18. «ὕπερ ἐδεόμεθα
σοῦ», συμπ. 173. «συμφορὰ δέονται» Θουκ. 1,
32. «δυνατὲ Πλάτ. Πρωτ. 335. - δίκαια καὶ μέ-
τρια» Δημ. 38. 2. «εἰδείθῃ ἐμοῦ τινα ἱσχυρὸν δεη-
σιν» Αἰσχίν. 2, 43. «δέημα, ὃ δεῖται μου σφό-
δρα» Ἀριστ. Ἀγ. 1059. τινός παρὰ τινος Λουκ.
καὶ μετγ. Περιέργον εἶναι τὸ «εἰδέντο Βοιωτοὺς
ὅπως παραδόσσι» Θουκ. 5, 36. ἐνθα ὁ Κρόγγιος
εἰκάσει ἤσαντο, absum, desum, indigeo, oro.
Δη (ΔΑ, δα) δαίμων πρὸς δαίς) κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ
ἑλλος, δηλ. κατὰ Κούρτ. ἐκ τοῦ σπαν. ja,
aja, ἐξ οὗ τὸ λατ. jam) οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ τῆς
πρότασ. πλὴν τοῦ «δὴ τότε, δὴ γάρ, δὴ πάλι»

παν» κατ' ἀρχάς=ἤδη α) χρονικῶς, τώρα δέ,
ἤδη» πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ μετγ. ἐπ. ἐν ταύτῃ
τῇ σημ. καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς πρότασ. μετ' ἑλλ.
μορίων «δὴ γάρ» Ἰλ. ρ, 546. «δὴ πάλπαν», τ.
342. «δὴ ποτε», ε, 234. «δὴ τότε» Πινδ. Ὀ.
3, 22. καὶ παρὰ τραγ. Αἰσχ. Ἑκτ. 196. «οἴ-
σθα δὴ τὸ πᾶν» = γινώσκεις τώρα πλέον (ἤδη)
τὸ πᾶν Σοφ. Φιλ. 241. ἴδ. ὡς προδιορισμὸς
ἀριθμῶν «ὅκτω δὴ προῆκα δίστους» Ἰλ. θ,
297. «πολλάκι δὴ» = ἤδη Ἰλ. τ, 85. «ἔκτου
δὲ δὴ τόδ' ἡμαρ» Εὐρ. Ὀρ. 39. «ὅσας δὴ μάχας
νεκικήκατε» Σεν. Ἀν. 6, 5, 23. - πάλαι δὴ
Σοφ. Φιλ. 795. καὶ συχνά «καὶ δὴ» Ἰλ. σ,
251. Σεν. Ἀν. 1, 10=ἤδη. Καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμέσως
μέλλοντος, εὐδὲς μετ' ὀλίγον, ἀμέσως, πᾶντα
μετὰ μέλ. Σεν. Κυρ. 4, 4, 11. «χωροῦμεν δὴ
πάντες ἀλλήλους» Σοφ. Φιλ. 1455. «νῦν δὴ σὺ
δηλώσεις» Σεν. Κυρ. 4, 1, 23. «δὴ νῦν» Σοφ.
Πλ. 935 καὶ μόν. δὴ = πρὶ μικροῦ, ἐπὶ τοῦ
ἀμέσως παρελθόντος καὶ μετὰ ἐν. Ἀριστ. Λυσ.
146. - καὶ μετ' ἄλλων χρον. μορίων «ὅψι δὴ»,
ὕστερον δὴ, πρὶν δὴ, νωκιστὶ δὴ, ἐξ οὗ δὴ, ἐξ οὗ
δὴ» Ἡρ. «ὅποτε δὴ, ὅτε δὴ» καὶ μετ' ἀπρ.
«οὐκέτι δὴ, οὐ δὴ» = οὐχὶ πλέον. «σοὶ μὲν γὰρ
ἔστι πόλις, ἐμοὶ δ' οὐκ ἔστι δὴ» Εὐρ. Ὀρ. 1068.
6) ἀναφέρεται εἰς τὰ προηγουμένα ἵνατι πρὸς
εἰσαγωγήν τῆς ἰσομ. προτάσεως, καὶ μετὰ τὰ
«εἰ, ἐπεὶ» καὶ πολλάκις πρὸς ἐξακολουθήσασιν τοῦ
διὰ παρεμπιπτούσων προτάσεων διακοπτομένου
λόγου, ὅτε ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ λοιποῦ, ἐν συν-
τόμῳ «ἔστιν ἄρα συλλεβδὴν ὁ ἔρως τοῦ τὸ δ-
γαθὸν αὐτῷ εἶναι-ὅτε δὴ τοῦτο ὁ ἔρως ἴσται»
Πλάτ. συμπ. 206. οὕτως λέγεται «μὲν δὴ» ὅ-
ταν τὸ πρῶγμα παρίσταται ὡς τετελεσμένον
Αἰσχ. Ἀγ. 1184. «τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα»
Αἰσχ. Πρ. 500. καὶ συχνά παρὰ Πλάτ. Σεν.
καὶ ἄλλοι ἀττ. «καὶ - δὴ» = καὶ τέλος. «καὶ
τὸ μέγιστον δὴ» καὶ ἐπὶ τέλους. «καὶ δὴ καὶ»
Ἡρ. 1, 30. Καὶ ἐπὶ ἔρωτ. «τοῦ δὴ ἔνεκα
ταῦτα λέγω» Πλάτ. Πρωτ. 343. πρὸς δηλω-
σιν δυσαρκεσίας Σοφ. Ἀν. 899. καὶ ἐπὶ πα-
ρακαλῶσεως «ἄκουε δὴ» Αἰσχ. Πρ. 633. «λέγε
δὴ» Πλάτ. Πρωτ. 312. «ἄγε δὴ, εἰα δὴ, τί
δὴ» 3) πρὸς προδιορισμὸν τοῦ βαθμοῦ ἢ τοῦ
μέτρου λέγειν τινος (πρὸς, δητὰ), ἴσα - ἴσα,
μάλιστα 1) μετὰ ἄντων. καὶ μάλιστα μετὰ τῆς
προσωπ. πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ ὑπακειμένου ἐπὶ
καλῆς ἢ κακῆς σημ. Σοφ. Αἰ. 1205. καὶ ἴδ.
μετὰ τῆς δεικτικῆς ἀπὸ Ὁμ. συνηθέστ. «τού-
του δὴ ἔνεκα» = ἴσα - ἴσα ἔνεκα τούτου. «διὰ
τοῦτο δὴ», - «τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο» κατὰ
τὴν γνωστὴν μάλιστα παροιμίαν καὶ μετὰ τῆς
ἀναρ. «οἷος δὴ σὺ» Ἰλ. ω, 376. «οὐ δὴ ἔνεκα»,
«ὅστις δὴ» ἐπαυξάνει τὴν ἁριστίαν «ὅστις καὶ
ἀν ἦν Σεν. Ἀν. 4, 7, 25. οὕτω καὶ «δὴ τις,
ἄλλοι δὴ» = οἵτινες καὶ ἀν ἦν, οὕτως, «δὴ τι»
«ἄλλοι δὴ», «οὕτω δὴ τι», «ὡς δὴ τι» Ἡρ. 3,
108. Πλάτ. Τιμ. 26. «πολύ δὴ τι» = εἰς ἐ-
ξέυρω πόσον Πλούτ. Κυμ. 1, 2) μετὰ ἐπιθ.
ἐπιτατ. «πολύς, πᾶς, μέγας δὴ», καὶ ἴδ.
μετὰ τὰ ὑπερθετικά. «ἡμφοσιμένον θαυμαστὰ
δὴ ὅσα» = τίς εἰς ἐξέυρω πόσον Πλάτ. συμπ. 220.
3) μετὰ ῥημ. εἰνε βεβαιωτικόν, τῷ ὅτι, ἀλη-
θῶς ἢ ἐν φρασίᾳ αὐτῇ τοῦ βεβαίου καὶ πραγμα-

τικοῦ διὰ μορίων εὐρηται ἤδη παρ' Ὁμ. καὶ εἶνε συνήθ. καὶ παρ' ἄλλ. «ἡ δὴ, ἡ μάλα δὴ», «οὐ δὴ, μὴ δὴ» = βεβαίως ὅχι· «ἴνα δὴ» = ἵνα ἴσα ἴσα Ἰλ. ψ, 207, Ἡρ. 1, 32. «ἀλλὰ δὴ» πολλὰκις παρὰ Πλάτ. jam, certe, igitur.

Δη, ἀντί δὴ ὅποι, τοῦ δεῖ.

Δηάλωτος, 2' συνηρ. ἀντί δηιάλωτος Αἰσχ. Ἑπτ. 72.

Δηγμα (δάκνω), τό· δάγκασμα Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 12. Μεταφ. -λύπης Αἰσχ. Ἀγ. 765 - ἔρωτος Σοφ. ἀποσπ. 721.

Δηγματίζω· κάρνω τραχύ, σκληρόν Συνέσ.

Δηγμός, οὐ, δ'· τό δάκνειν, ἰδ. ἐπὶ σώματος κύψινον τῆς κοιλίας Ἰπποκρ. Θεοφρ. μεταφ. ἐγγίγμα, πείραγμα· «δηγμόν ἔχειν, φέρειν τινί» = βλάπτειν τινά Πλούτ. «δηγμός» = δηκτικά μέσα Πλούτ. Περικλ. 15.

Δηθά = δὴν, ἐπὶ δηρόν = μακρόν, πολλόν χρόνον Ἰλ. ε, 104. «δηθά καὶ δουλιχόν» Ἰλ. κ, 51. «δηθά μάλα» Ἰλ. ε, 587. «οὐ μετὰ δηθά» = μετ' οὐ πολὺ Ἀπολ. Ρ. 2, 651.

Δηθαίω· ὠνος· μακρόδους· Ἡσυχ.

Διθάκι καὶ διθάκις· διθά, πλειστάκις, πολ- λάκις Νικ. ἀλ. 215.

Δηθεν καὶ δηθε Εὐρ. Ψλ. 268 (δη-θην ἐπιτετ. δὴ) 1) δηλαδὴ, τρόπον τινά, τάχα· «προσποί- ηται ἀληθείας ἔχει, δύναιμι δὲ ψεύδους» Σουίδ. «οἱ μιν ἡθέλησαν ἀπολέσαι δηθεν» Ἡρ. 2, 59. «ὡς κατασκόπους δηθεν ἔδωκεν», 3, 130. «οὐδὲ γάρ ἐπὶ καλλίμῃ, ἀλλὰ γνώμῃ παραίνεσι δη- θεν τῇ χροίῃ ἐπρεσβεύσαντο» Θουκ. 1, 92, συν- χθ. εἰρων. Λουκ. Ἀλεξ. 17, 39. «δηθεν μὲν -τό δ' ἀληθέως Ἡλιόδ. 1, 14. 2) = ἐντεθεῖν Ἀνακρ. 1, 16, Δ. Λαερ. 4, 2, ἴσως δὲ καὶ παρ' Ἡρ. 6, 188 «τί δὴ ἀνδρωθέντες δηθεν ποιοῦσιν», videlicet.

Δηθύνω· βραδύνω, χρονιστῶ, ἀργοπορῶ Ἰλ. α, 26 καὶ μτγ. π. Ἀπολ. Ρ. 2, 74.

Δητάσσκον, ὡς ἐκ τοῦ δητάω = δητῶ, κακῶς ἐσχημ. παρτ. Ἀπολ. Ρ. 2, 142.

Δητάλωτος, 2' αἰγμάλωτος Εὐρ. Ἀνδρ. 105.

Δητάνειρα, ἡ· 1) θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Σκόρου Λυκομήδους, μήτηρ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλεύου Ἀπολδ. 2) θυγ. τοῦ Πύρ- ρου, βασιλέως τῆς Ἠπείρου Πaus. 3) ἀδελφή τοῦ Πύρρου τοῦτου Διόδ. θυγ. τοῦ Οἰνέως, γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους Ἀπολδ.

Δητάρης, οὐ, δ'· ἀνδρ. ὄν. Αἰσχιν.

Δητάω· δητῶ· ἔδε δητάσσκον.

Δητίζω· δητῶ Τζέτζ.

Δητῶν, ὠντος· 1) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρης Πaus. 2) υἱὸς τοῦ Περιγᾶτου, Τρώες τις Ἰλ.

Δητῶν, ὠντος, δ'· Ἀργοναυτῆς τις Ἀ- πολ. Ρ.

Δητῶν, ὠντος, 1) πενθερός Αἰδίου Ἀπολδ. 2) υἱὸς Νηλέως Ἀπολδ. 3) πατὴρ Αὐτολύκου κτί- στου τῆς Σινώπης Ἀπολ. Ρ.

Δητῶν, ὠντος, ὡντος, ὡντος, δ'· ὁ ἰδρυτὴς τῆς βα- σιλείας ἐν Μηδίᾳ Ἡρ.

Δητῶν, ὠντος, ἴδε Δητῶν.

Δητῶν, ὠντος, δ'· ὁ υἱὸς τοῦ Δητῶνος Κέφαλος Καλλ. εἰς Ἀρτ. 209.

Δητῶν, ὠντος, ἡ· μήτηρ τοῦ Τριπτολέμου Πaus.

Δητῶν, ὠντος, δ'· Τρώες τις Ἰλ. (— — —)

Δητῶν, ὠντος, ἡ, ὡντος, καὶ ὡντος ἀντὶ δᾶτος Ἰχθυ- κός, φονικός· ἀνὴρ Ἰλ. ω, 684· - πόλεμος, δ, 281· - πόρ, ε, 415· καὶ οὐός. δ Ἰχθυός, δ, 373, καὶ δ Ἰχθυός. Χρ. 619· καὶ ἐν Ἰλ. ε, 544 ἤθελον νὰ ἀναγνώσωσιν οὐτως κατ' Εὐστ.

ἀλλὰ τό ἡ εἶνε πανταχοῦ παρ' Ὁμ. βραχὺ· ὅπου ἡ λήγουσα τοῦ δητῶς εἶνε μακρά· ἀλλ' ἐξέμεναι δῆλον πῶρ Ἰλ. ι, 347· «ἀπασσάμενον δητῶς», μ, 276· «πυρὸς δητῶς», ε, 415· το ἡ εἶνε μακρόν ὅταν ἡ λήγουσα εἶνε βραχεῖα· «δητῶν ἐκ πολέμοιο» Ἰλ. ζ, 119· «δητῶν ἐκ πα- λέρμοιο», ε, 117, hostillis, infestus.

Δητῶν, ὠντος, ἡ· ἡγεμόν τις τῆς Γαλλίας· Στράβ. Πλούτ. Dejotarus.

Δητῶν, ὠντος, ἡ· συμπλοκή, μάχη, πόλεμος· «καὶ πόλεμος» Ἰλ. ε, 884· «μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δητῶν», γ, 20· «δητῶν φέρειν» Ὁδ. 203· κίνδυνος θανάτου, μ, 257, pugna, bellum.

Δητῶν, ὠντος, δ'· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἰλ. ε, 341.

Δητῶν, ὠντος, δητῶν μόν. μτγ. ἐν. δητῶν Ἰλ. ρ, 65, ἀλλὰ παρτ. δητῶν Ἰλ. ε, 452, δητῶ- σαντες, π, 158, δητῶντες Ὁδ. 1, 66· φε- ρομαι ἑθελῶς, φονεύω· «ἐθελῶς χαλκῶ δητῶν» Ἰλ. ψ, 176· «δητῶντο λαοὶ ὅπ' Ἀρ- γείων», ν, 675 καὶ συγγὰ ἐν Ἰλ. καὶ ἐπὶ λυ- κων· ἔλαρον = ἐσχιζέω, π, 158· «ἔργα περὶ τινος» = μάχομαι περὶ τινος δι' ὅπλου, σ, 195, ἐπὶ πραγμάτων· ἀσπίδας = κατακόπτω, ε, 452 = ἰδ. ἐρημῶνα χώρας· τὰ παραθαλάσσια Ἡρ. 5, 89· «ἀπὸ πυρὸς Σοφ. Οἰ. Κ. 1321· - χῶ- ραν Ἀριστ. Λυσ. 1146· χωρικῶς· «δεδομένον ἀπὸ τῶν πύγων» Λουκ. Ν. διαλ. 10, 11.

Δητῶν, ὠντος, θυγ. Ἀδράστου, γυνὴ τοῦ Τυ- δέως, μήτηρ τοῦ Διομήδους Ἀπολδ.

Δητῶν, ὠντος, Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἰλ.

Δητῶν, ὠντος, Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἰλ.

Δητῶν, ὠντος, ἡ· δαίς, δητῶν μάχη Εὐστ.

Δητῶν, ὠντος, δ'· 1) υἱὸς Ἰππολύτου ἐν Ἀμύκλαις Ἀπολδ. 2) υἱὸς Πριάμου Ἰλ.

Δητῶν, ὠντος, μάντις τις ἐξ Ἀπολλωνίας Ἡρ.

Δητῶν, ὠντος, οὐ· υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου μετὰ τὸν Τήμενον βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῶς Πaus.

Ἀπολλδ.

Δητῶν, ὠντος, ἐδῆτον Ἀπολ. Ρ. 3, 1394.

Δητῶν, ὠντος, ὡντος· 1) υἱὸς Αἰδίου καὶ Ἐν- ἀρτέως, βασιλέως τῆς Φθιώτιδος, πατὴρ τοῦ Ἀκτορος, Φυλάκου καὶ Κιφάλου Πaus. λέγε- ται καὶ Δητῶν Ἀπολδ. 2) υἱὸς Εὐρύτου δὲ Οἰχαλίας Ἡσ. παρὰ Πλούτ. Θησ. 8 Δητῶν· 3) υἱὸς Ἡρακλέους καὶ Μεγάρης Ἀπολδ.

Δητῶν, ὠντος, ἡ· νεβὸν βρασμένον καὶ ἐπειτὰ κρουμένον διὰ πόσιμον Ἀθην. 3, 121.

Δητῶν, ὠντος, ὡντος, ἀντὶ δητῶν Ἡρ. 1, 157.

Δητῶν, ὠντος, 2) δηκτικός, ἐγγικτικός· «καρ- δίας δηκτῆρια» Εὐρ. Ἑκ. 239.

Δητῶν, ὠντος, δ'· ὁ δάκνων, δηκτικός· - στόμα Ἀνθ. Πλαν. 4, 266· - λόγος Πλούτ. ἡθ. σ. 55.

Δητῶν, ὠντος, 3) ὁ δάκνων, ὁ ἔχων δάκτυλον, κλί- σιν εἰς τὸ δάκνειν, δαγκανιάρης· - φαλάγγις Ἀριστ. Ἰστ. Ζ, 39· κοιλίας Ἀθην. μεταφ. ὀρίμω, ἐρεθιστικός, πειρακτικός· «τὸ ἐρεθίζον δ. καὶ ἀστεῖον» Λουκ. Δεμον. 50· ἐπὶ δη- κτῶς = ὁδὸς Σχόλ. Ἀριστ. σρ. 937.

ΔΗΚΩ ὡς θέμα τοῦ δάκνω ἀρ. λείξ.
 Δηλα-δῆ (= δηλα δῆ ἐστι) κυρ. ἐλκλκλκρσ
 πρῶτ. = εἶνε ὅπως φανερά· οὕτω κείται ἐπὶ
 ἀποκρίσεων Ἀριστ. σφ. 440' ὡς ἐπὶ φουσιᾶς
 βεβαίως, ἐννοεῖται, πολλάκις εἰρων. Σοφ. Οἶ.
 τ. 1501' ὅταν ἐπῆται· τὸ ὅτι γράφεται δηλα δῆ.
 Δηλαίνω· δηλέομαι Ἡσυχ.
 Δηλαῖστος· ἐλκεῖνός ἀρ. λείξ.
 Δηλομαι (δαίω = δαίω), μέσ. μ. ἴσονται·
 ἀποθ. βλάπτω, φθείρω, ἀφανίζω, φονεύω· "Α-
 χαιοὺς δηλῆσασθαι" Ἰλ. δ, 67' βλάπτω, ἀν-
 τίθ. δνίνημι Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 541' -χαλκῷ
 Ὀδ. φ, 278' ζημιῶ, προσενῶ ζημιῶν Ἰλ. ε,
 102' -καρπὸν, α, 156' -ὅρκια = παρα-
 βαίνω τὸν ὅρκον· ὑπερδασίη, γ, 107' λεηλα-
 τῶ, ἀρπάζω Ὀδ. θ, 444' -γῆν πυραμιδας,
 στρατιῇν Ἡρ. 4, 115, 2, 12, 7, 51, Θεοκρ.
 9, 36' -ποτῶ = διὰ μαγικοῦ ποτοῦ καθιστῶ
 μωρὸν πρβλ. Παρθέν. 29, π. παρ. δεδήλη-
 μαι Εὐρ. Ἰππ. 175' τὸ ἐνερ. Σεν. οἰκ. 10, 3
 εἶνε δ. γρ. laedo.
 Δηλέομαι -εῖμαι· δηλομαι, βούλομαι Θεοκρ.
 9, 36.
 Δηλῆεις, εσσα, ἐν· δηλήμων, βλαπτικός, ὀλέ-
 θριος Ὀρφ. Ἀργ. 921.
 Δηλήμα (δηλέομαι), τό' βλάβη, φθορά, ζη-
 μία, πάντοτε. ἐνερ. "βροτοῖς δηλήμα ἔσται"
 Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 304' "δηλήματα νηῶν" ἐπὶ
 τῶν κατακλιδίων Ὀδ. μ, 286' "ὀνειδῆ, ἃ τοῖς
 γονεῦσιν ἔσται δηλήματα" Σοφ. Οἶ. τ. 1495'
 "ὀδοῦσθων δηλήμα χωρίτης δράκων" Αἰσχ.
 ἀποσπ. 106, nocummentum, perniciēs.
 Δηλήμων, ὄν, γεν. ὀνος, (δηλέομαι) βλα-
 πτικός, φθοροποιός, ὀλεθριος Ὀδ. ε, 118' "ὄ-
 φτες ἀνθρώπων οὐδαμῶς δηλήμονες" Ἡρ. 2, 74'
 λυμεῶν, ἐξαλοφρευτής· "Ἐχεται βροτῶν δη-
 λήμων" Ὀδ. σ, 85.
 Δηλήσθαι, ἀντί δηλέεσθαι ἀπαρ. τοῦ δηλί-
 σμαι -εῖμαι = βούλομαι.
 Δηλήσις, εως, ἡ' βλάβη, βλάβιμον, κακο-
 ποιησις· "ἐπὶ δηλήσει" Ἡρ. 1, 41, 4, 112.
 Δηλητήρ, ἥρος, ὁ· φθορεὺς, κακοποιός Ἡρ.
 ε, Ὀμ. 32.
 Δηλητήριον, τό' φαρμάκι Πλουτ. συμπ.
 4, 1, 3.
 Δηλητήριος, 2' βλαπτικός, φθοροποιός· φάρ-
 μακον Ἡρώδ. 3, 5, 9.
 Δηλητηριώδης, 2' ὁμοιος δηλητηρίῳ, φαρ-
 μακερός Ἀριστοτ. φυτ. 1, 7, Θεοφρ.
 Δηλία, τὰ (ἱερὰ δηλ.) ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἀπόλ-
 λωνος, ἣν οἱ Ἀθηναῖοι ἀνὰ τέσσαρα ἔτη ἐώρ-
 τάζουν ἐν Δήλῳ ἴδε Δηλιάς (2).
 Δηλιάδης, ου, ὁ· υἱὸς Γλαύκου, ἀδελφὸς Βελ-
 λεροφόντου Ἀπολλδ.
 Δηλιακός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νήσον Δήλον,
 ἡ ὁ ἐκ τῆς Δήλου Θουκ.
 Δηλιάς, ἄδης, ὁθλ. τοῦ Δήλίου 1) ἡ Δηλία,
 ἡ ἐκ τῆς νήσου Δήλου - κοῦραι = αἱ Δ. Νύμφαι
 Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 157' καὶ μετὰ οὐδ. "Δη-
 λίαςιν γυάλους" Εὐρ. Ἰ. Τ. 1202' 2) ἡ Δηλία
 ναὺς, ἐφ' ἧς ὁ Θησεύς ἐπέλευσεν εἰς Κρήτην, ἐρ-
 νεύσας τὸν Μινώταυρον καὶ ἔλκυσερως τοῦς
 Ἀθηναίους τοῦ φόρου τῶν πεμπομένων παιδῶν
 εἰς ἀνάμνησιν ἡ ναὺς αὕτη ἀνὰ τέσσαρα εἰς.

ἐπέμετο πανηγυρικῶς εἰς Δήλον μετὰ πρε-
 σβευτῶν, οἵτινες ἐκαλοῦντο Δηλιασταί, ἡ δὲ
 ναὺς ἐλέγγοτο καὶ Πωρίς.

Δηλιαστής, οὗ, ὁ· Ἀθηναῖος πρεσβευτής,
 πεμπόμενος εἰς Δήλον ἀνὰ τέσσαρα ἔτη Λυ-
 κοῦργ. ἀποσπ. ἴδε Δηλιάς.

Δήλιον, τό' 1) πόλις κατὰ τὰ παρὰ τῆς
 Βοιωτίας ἔχουσα καὶ ναὸν Ἀπόλλωνος, περι-
 φημος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ γενομένην μάχην Ἡρ.
 2) τόπος ἐν Λακωνικῇ Στράβ.

Δήλιος, 3 καὶ 2 Εὐρ. Τρω. 89· ὁ ἐκ τῆς νήσου
 Δήλου· ὁ Δήλιος = ὁ ἐπὶ τῆς Δήλου γεννηθεὶς Ἀ-
 πόλλων Θουκ. ἡ Δηλία = ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος·
 αἱ Δήλιαί = αἱ ἐπὶ τῆς Δήλου λατρεύμεναι θεαί
 Ἀρτεμις, Δημήτηρ καὶ Ἀφροδίτη Ἀριστ. θεα.
 334' αἱ Δηλία, δηλ. ναῦς = Δηλιάς (2) Σεν.
 ἀπομν. 3, 8, 2' οἱ Δήλιοι = οἱ κάτοικοι τῆς νή-
 σου Δήλου Ἡρ. Δήλια, τὰ ἐννέκαρα Θουκ. 3, 104.

Δήλομαι, ὥρ. βούλομαι Θεοκρ. 5, 27.

Δήλον· ὅτι· δηλον ὅτι, δηλαδὴ, φανερά, βε-
 βαιῶς· πολλάκις διαιρεται εἰς δύο λέξεις· ἀλ-
 λὰ τὸ δηλον ὅτι ἐπεκτιθεῖται Πλάτ. Εὐδῶδ.
 7' καὶ ἂν ἐπῆται μετὰ τὸ ῥῆμα "μετέχον ἂν
 τοῦ ἐνὸς δηλον ὅτι ἄλλο ὅν ἢ ἐνα = δηλον ὅτι
 ἄλλο ὅν ἢ ἐν μετέχοι ἂν τοῦ ἐνὸς Πλάτ. Παρμ.

158' καὶ ἄνευ ῥήματος ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν
 Ἀθην. 14, 650' παρὰ γραμ. εἰσάγει τὴν ἐξή-
 γησιν = τοῦτέστι, δηλαδὴ, videlicet, nimirum.
 Δήλονα τι ἡ δὴ δῆλον ὅτι· ἐπίτασις τοῦ δηλον·
 ὅτι Ἀριστ. πλ. 48.

Δηλυ-παίτω· ποῶ δηλον (φανερὸν), φανε-
 ρῶν, γνωστοποιῶ Πλούτ. Περικλ. 33.

Δήλος, ἡ· 1) μία τῶν Κυκλάδων νήσων, ἔχουσα
 ὁμῶν πρωτεύουσαν, τόπος τῆς γεννησεως Ἀ-
 πόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ ἱερὰ αὐτῶν
 Ὀμ. ἐκκλείτο καὶ Ὀρτογία· "ἔδειξεν ὡς περ
 εἰς Δήλον πλέων" Ζηνῶδ. παροιμία ληφθεῖσα
 ἐκ τῶν πανηγυρικῶν χορῶν τῶν πεμπομένων
 εἰς Δήλον εἰς τὴν ἐορτήν τοῦ Ἀπόλλωνος =
 ζῆς εὐφρόσυνον βίων 2) ὁ Δήλος· ὅρος τῆς
 Βοιωτίας Πλουτ. Πελου. 16' (πιθανὸς ἐκ τοῦ
 ἐπὶ θ. δήλος· ὅτι ἐξ ἀδελφου βέβαιος ἐρριώθη).

Δήλος (δέελος Ἰλ. κ, 466, δαῖναι) 3 καὶ 2
 Εὐρ. Μῆδ. 1190' φανερός, ὀφθαλμοφανής, γνω-
 στός Ὀμ. μόν. Ὀδ. υ, 333' "δήλον (ἐνν. ἐστὶ)
 ὅτι, ὡς" Ἡρ. 1, 117' "δήλον ἐμοί, ὡς" Σοφ.
 Φιλ. 162' "δήλον τοῦτο καὶ παιδὶ ἐστὶ" Πλάτ.
 σύμπ. 204. Σονήθ. παρ' αὐτ. ἀναφρ. εἰς τὸ
 ὑποκείμεν. τῆς ἐξήρτ. προτάσεως ὡς ἐκθετικὸν καὶ
 τὸ ῥῆμα προστίθεται κατὰ μετοχὴν μετὰ τοῦ ὅς·
 "δήλος ἐστὶν ὡς τι δρασεῖν κακῶν· δηλον ἐστὶ
 ὅτι δρασεῖν κακὸν τι Σοφ. Αἴ. 319' καὶ
 ἄνευ τοῦ ὅς "δήλος ἐστὶν ἀλγαιῶς φέρων"
 Σοφ. Φιλ. 999' "ὄχλος εἰ καταφρονῶν μου"
 Πλάτ. Θεαιτ. 189' "δήλον ὅν ὅτι ἀμυνεῖται"
 σύμπ. 221' "ὄχλος ἦσαν ὅτι ἐπικρίσαν-
 ται" Σεν. Ἀν. 5, 2, 26' καὶ μετ' ἀπαρ. "δη-
 λος ὁρᾶσθαι" Εὐρ. Ὀρ. 544' τὸ δὲ οὐ εἰς φε-
 νερόν τίθεται κατὰ ὅς· "ὡ καὶ δήλον" ἐκ' ἑ-
 νος Σεν. ἀπομν. 1, 2, 16' "ἀπὸ τούτων Δημ.
 34, 11' -πανταχόθεν, αὐτ. 10' "δήλον ποιεῖν"
 δηλον· Σεν. Ἐλλ. καὶ μετὰ μετγ. "δήλον ἐκ-
 ποιῆσατε μόνον οὐ μαθίσαντες" Θουκ. 3, 64·
 Περὰ Πλάτ. Κριτ. 11' "αὐτὰ δὲ δηλὰ τὰ κα-

ρόντα, ὅτι οἱ αἰὲς τ' εἶσιν οἱ πολλοὶ» ἐσφαλμένως ἐκλαμβάνεται ὡς ἕνερ. καίται δὲ καὶ ἀπολῶτως «ὄθλον δὲ» γίνεταί φανερόν ἐκ τῶν ἐπομένων Θουκ. 1, 11, μεθ' ὃ ἀκολουθεῖ πρότασις μετὰ τοῦ γάρ. Παρ' ἀρ. λεξ. οἱ ὄθλοι = ὁράσεις, ἐνύπνια. Τὸ ἐπὶρ. ὄθλος ἀποδοκ. ὁ Πολύδ. 6, 207, manifestus, perspicuus.

Δηλο-φανής, 2· προφανής, ὀφθαλμοφανής Στοβ. ἀνθ. 9, 54.

Δηλόω, μ. ὡς μ. καθ. ὥσμοι σπαν. δηλοῦντομαι Θουκ. 1, 144· 1) φανερώω, ἀπαδεικνύω, κάμνω γνωστόν· «ὄθλωσε οὐδὲν» Ἡρ. 1, 11· «ὅμμα πατρί» Σοφ. Ἀντ. 457· «τὰ δόξαντα», Πλ. 29· «οἶα φρονῶ 326» «ἡ σὴ προσφορά δηλώσεται, Οἶ. Κ. 587· γνῶμην, προθυμίαν Θουκ. 3, 37· 6, 47· «τί τινι συχνὰ τί εἰς τινα Θουκ. 1, 90· «τί πρὸς τινα» Ξεν. Κυρ. 7, 3, 12· «ὑπὲρ τινος = ὁμιλῶ Πολύδ. 2, 22· «ὅτι, ὡς Ἡρ. 2, 78· σπαν. αἰτ. μετ' ἀπαρμ. «εἴτε — εἴτε» Ξεν. ἀπομν. 2, 2, 23· ἢ μετὰ μετχ. «δηλώσω πατρί, μή — ἀσπλάγχχνος γεγώς» = ὅτι δὲν ἐγεννήθην δειλὸς Σοφ. Αἰ. 466· «ὄθλοις ὡς τι σημανῶν νέον» Σοφ. Ἀντ. 242· «Λιδοῦν δηλοῖ ἐαυτὴν ἐοῦσα περίρρυτος» Ἡρ. 4, 42· ἐνίοτε ἐννοεῖται ἡ μετχ. ὡν «ὡς αὖ δηλώσω κακὸν δηλ. ὅντα» Σοφ. Οἶ. Κ. 787· καὶ μετ' ἀπαρ. πλεονάζοντος «ὡς γένος ἀπλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄραν» Σοφ. Οἶ. τ. 792· 2) ἀμετάβ. δηλοῖ = δηλόν ἐστι, εἶνε φανερόν, ἀποδεικνύεται· οὕτω δύναται νὰ ἐκληφθῇ τὸ τοῦ Σοφ. Ἀντ. 20 «ὄθλοις γάρ τι καλῶς αἰνέω» «δηλοῖ ἐμοί, ὅτι» Ἡρ. 2, 117· «τότε δηλώσει ὅτι» Πλάτ. πολιτ. 6, 497· «ἐδηλώσει δὲ» Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 32, παθεο.

Δήλωμα, τό· φανέρωμα, γνώρισμα, γνωστοποίηση· «τοῖς παιδίοις τὸ δήλωμα ὡν ἐρᾷ καὶ μισοὶ κλαυμένα καὶ βοαὶ» Πλάτ. νόμ. 7, 792· καὶ πλ. Πλούτ.

Δήλωσις, εὐς, ἡ· φανέρωσις, δηλοποίησης, γνωστοποίησης Πλάτ. καὶ μετγ. «δήλωσιν ποιῶσθαι = δηλοῦν» Θουκ. 4, 40· ἀργόντων = διαταγῇ Πλάτ. νόμ. 12, 942· προκήρυξις Ἡρωδ.

Δηλωτέον· ῥ. ἐπὶ τοῦ δηλόω· πρέπει τις νὰ καταστήσῃ ὄθλον, φανερόν Πλάτ.

Δηλωτικός, 3· ὁ ἀνῆκων, ἐπιτήδειος πρὸς δήλωσιν· τινός· Ἰπποκρ. Πλούτ. συμπ. 9, 15, 2.

Δήμα, τό· ὄμμα Σχόλ. Ἀπολ. Ρ. 2, 535.

Δημ-αγωγία, ὁδηγία τὸν δῆμον· καλῶς Ἰσοκ. 2, 16, ἀντίθ. τυραννεία, 10, 37· συνήθ. ἐπὶ κακ. σημ. κερδίζω, ἐλκύω εἰς ἑμαυτὸν τὸν λαόν διὰ τεχνικῶν λόγων καὶ κολακειῶν καὶ ὁδηγῶ κατὰ τὴν οὐλοῖν μου, μετέρχομαι τὸν δημαγωγὸν ὁλέγω, ἀπατῶ Ἀριστ. βατρ. 419· τοὺς ἄνδρας = τοὺς στρατιώτας Ξεν. ἀν. 7, 6, 4· 2) κάμνω εὐχάριστον, ἀγαπητὸν παρὰ τῇ λαφύ· τινὰ Ἀπκ.

Δημ-αγωγία, ἡ· ὁδηγία τοῦ λαοῦ Ἀριστ. ἱππ. 131· 18· ἡ κησις τῆς εὐνοίας τοῦ λαοῦ διὰ τεχνικῶν λόγων Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 6.

Δημ-αγωγικός, 3· ὁ φερόμενος ὡς δημαγωγός, ὁ ἐπιτήδειος εἰς δημαγωγίαν Ἀριστ. ἱππ. 217. Δημ-αγωγικός, ἐπὶρ. μετ' ὅσον δημαγωγικῶν Σχόλ. Ὀδ. 6, 410.

Δημ-αγωγός, ὁ· ὁ ὁδηγῶν τὸν λαόν, ὁ σύμ-

βουλος τοῦ δήμου, ἐπὶ καλ. σημ. π. χ. ὁ Περικλῆς Ἰσοκ. 8, 128· ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Κλέωνος ἐπὶ κακ. σημ. ὁ γινώσκων διὰ κολακειῶν καὶ ἄλλων ἀναξίων λόγων τεχνασμάτων νὰ κερδίξῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ ὄχλου, καὶ μεταχειρίζεται αὐτὸν πρὸς ὄφελος αὐτοῦ Θουκ. 4, 21, Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 25· καὶ ὀχλοκόπος Πολύδ. 3, 89, contionator.

Δημάδης, οὐ, ὁ· περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικός ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ ἀντίθετος τοῦ Δημοσθένους καὶ ὁπαδὸς τῆς Μακεδονικῆς μερίδος Δημ. ἐπὶ τοῦ Δημάδεως Δημ.

Δημαινέτης· ὁ· Ἀθηναῖος, στρατηγός Ξεν. καὶ ὡς κύρ. ὄν. Ἰπποκρ.

Δημ-αίτητος, 2· ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου ζητούμενος, λαοπόθητος Σύνεσ. α. 174.

Δημ-ακίδιον, τό· κώμ. ὕποκ. τοῦ δήμου Ἀριστ. ἱππ. 823.

Δημ-άρατος, 2· ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπιθυμητός, ὁ κατ' ἐξῆν τοῦ λαοῦ γεγόμενος Εὐστ.

Δημ-άρπτος, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Ἀρίστου, βασιλεὺς τῆς Σικάρτης μετὰ τοῦ Κλεομένηος· διαχολεῖς ὑπὸ τούτου ἐξῆν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Δαρείου καὶ Σέρρου Ἡρ. 2) Ἀθηναῖος ἄρχων Θουκ. 3) Κορινθίος τις ὁπαδὸς τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου Δημ. 4) πατήρ τοῦ Δευκίου Ταρκυνίου Πρίσκου Πολύδ. 5) συγγραφεὺς τῆς Ἀπολλ.

Δημαρέτη, ἡ· ποιητρία τις Ἀθην. 15, σ. 685 πρὸλ. Δαμαρέτη.

Δημ-άρετος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Δημ. 18. Ὁλυμπιονίκης τις Πλουτ.

Δημαρίστη, ἡ· μήτηρ τοῦ Τιμοκλέους Πλούτ.

Δημ-άρμενος, ὁ· Ἀακδομήνιος τις Ἡρ.

Δημ-αρχία, ἡ· εἶμαι δημαρχος Δημ. σ. 1306, 22· παρὰ Ῥωμ. εἶμαι tribunus Πλουτ.

Δημ-αρχία, ἡ· τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ δημαρχοῦ Δημ. σ. 1318, 18.

Δημ-αρχικός, 3· ὁ ἀνήκων, ἀποδίδων τὸν δημαρχόν· ἐξουσία = tribunatus Δ. Κάσ. 54, 28.

Δημ-αρχος, ὁ· ὁ ἄρχων τοῦ δήμου ἔπομ. 1) ἄρχων διοικητικῶς τινός ἐν Αἰγύπτῳ Ἡρ. 3, 6· 2) ἐν Ἀθήναις ὁ προϊστάμενος δήμου τινός ἡ κοινότητος, πρὸ τοῦ Κλεισθένους νὰ ἀναρρῶντο

ὅστις ἐν τῇ δῆμῳ ὥριζε τοὺς φόρους καὶ εἰς ἐπαρτε τὰ χρήματα Δημ. 43, 57, Ἀρποκρ. — 3) παρὰ Ῥωμ. tribunus plebis, Διον. Ἀλ. — 4) Συρακούσιος τις στρατηγός Θουκ. καὶ κύρ. ὄν. Ἀρρ.

Δημ-εας, οὐ, ὁ· Ἀθηναῖός τις Θουκ. καὶ ἄλλος τις Ξεν. καὶ ἄλλ. ὡς Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πλουτ.

Δημ-εγέρτης, οὐ, ὁ· ὁ διαγέρων εἰς ἐπανάστασιν τὸν δῆμον, ταραχοποιός, ἐκκλ.

Δημ-ελέητος, 2· ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐλεούμενος, ἄρχ. λεξ.

Δημ-εραστία, ἀγαπῶ τὸν λαόν Β. Ἀν. 1361.

Δημ-εραστής, οὐ, ὁ· φίλος τοῦ λαοῦ Πλάτ. Ἀλκ. 4, 172.

Δημ-εραστία, ἡ· ἀγάπη πρὸς τὸν λαόν Πυλ. 3, 65.

Δημ-εραστικός, 3· ἔχων κλίσην πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ, μετγ.

Δήμευσις, εὐς, ἡ· εἰς τὸ δημόσιον μεταβίβασις τῆς περιουσίας τινός καταδικασθέντας εἰς αἴ

Δημοκράτων, ὡς, ὁ υἱὸς Πριάμου Ἰλ.
 Δημόκραντος, 2' ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐπικυρω-
 μένος Δίσχ. Ἀγ. 445.
 Δημοκρατία, ἡ διοικουμένη δημοκρατικῶς,
 ἔχω δημοκρατικὸν πολίτευμα Ἰρ. 6, 43' - πό-
 λις Θουκ. 5, 20 καὶ συχνὰ παρὰ μετγ. εὐχρ.
 τὸ ἐνερ. ἐπὶ τῶν διαιρέσεων τοῦ ἱπποδρόμου
 (δῆμοι).
 Δημοκράτης, οὗς, ὁ ὄν. ἀνδρῶν Ξεν. Πλάτ.
 ἰδ. 1) Ἀθηναῖος δημογωγὸς Δημ. 2) Ὀλυμ-
 πιονίκης τις ἐκ Τενέδου Παισ.
 Δημοκρατία, ἡ τὸ εἶδος τοῦ πολιτεύμα-
 τος, καθ' ὃ τὸ κράτος ἔχει ὁ δῆμος, δημοκρα-
 τία περὶ τῆς σημασίας αὐτῆς Θουκ. 6, 89, 4, 41.
 Δημοκρατία, οὗ, ὁ Ἀθηναῖος τις Δημ.
 Δημοκρατία, ἔχω δημοκρατικὰ φρονή-
 ματα, κλίνω εἰς τὴν δημοκρατίαν Ἀππ.
 Δημοκρατία, 3' ὁ ἀνέκων εἰς τὴν δημο-
 κρατίαν - νόμοι Πλάτ. πολ. 1, 338' - πολι-
 τεία Ἀριστοτ. πολιτ. 3, 17' - συμμαχία = συμ-
 μετά δημοκρατομένης πόλεως Πολύβ. 10, 23'
 ὁ ἔχων δημοκρατικὰ φρονήματα Πλάτ. πολ.
 9, 571' - δημοκρατικὰς Στράβ. Διόδ. καὶ «τὸ
 δημοκρατικόν» ἐπὶ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς δη-
 μοκρατίας Ἀριστ. βατρχ. 952.
 Δημόκριτος, ὁ 1) ἐπιστήμιος τις Νάξιος Ἰρ.
 2) περίφημος φιλόσοφος Ἀδελφίτης, σύγχρο-
 νος Σωκράτους ὁ ἐπικαλούμενος Γελασίτης
 Ἀριστ. Δημόκριτος = μαθητὴς Δημοκρίτου
 Πλουτ.
 Δημόκρατος, ὁ γρ. ἀντὶ δημοκράτους.
 Δημόλαχτος, 2' ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ θελού-
 μένος, γνωστότατος ἀρ. λαβ.
 Δημόλευτος, 2' ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ λιθοβο-
 ληθεὶς Λυκαφρ. 331' - φόνος = ὁ διὰ λιθοβο-
 λῆσεως φόνος Σοφ. Ἀντ. 36.
 Δημολέων, ὡς, ὁ υἱὸς Ἀντήνορος Ἰλ.
 ἄλλος τις Πλουτ.
 Δημόλογος, ὁ δημογένης, ὁμιλῶ ἀρεστά τῷ
 δήμῳ - μέλιχα = ἀστεϊζόμεαι Ἀνθ. 7, 440.
 Δημόλογος, 3' ὁ ἐπιτήδειος εἰς δημογέρον
 Πλάτ. σοφ. 268.
 Δημόλογος - κλέων, ὁ κωμ. ὁ διὰ δημο-
 γαρίων περίφημος δημογωγὸς Κλέων Ἀριστ.
 Δημόλογος, οὗ, ὁ δημογένης, ῥήτωρ τοῦ
 λαοῦ Συνέσ.
 Δημόμηνος, οὗς, αἰτ. ἡ καὶ ἡν' συγγενῆς
 τις τοῦ Δημοσθένους Δημ.
 Δημόνησι, αἱ καθ' ἡσυχ. δύο νῆσοι ἐν τῇ
 Προποντίδι ἡ Χαλκίδι καὶ ἡ Πιτυουσσᾷ, νῦν
 νῆσοι τῶν Πρηγγίνων, κατὰ Ἀριστοτ. θαύμ.
 59 καὶ Στέφ. Βυζ. μόν. μία ἡ Δημόνησις.
 Δημόνιχτος, ὁ ὄν. δύο Ἀθηναῖον Δημ. ἐνὸς
 κωμικοῦ Ἀθην. 9, σ. 410' καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ
 ἱπποκρίτου, πρὸς ὃν ὁ Ἰσοκράτης ἐγράψε τὴν
 σωζομένην παραίνεσιν.
 Δημόμοι, ὁ δημοκοπῶ, ὁμιλῶ πρὸς εὐχαρί-
 στησιν τοῦ δήμου, ἀστεϊζόμεαι - γλυκύ τι Πίνδ.
 ἔ. 7, 8' - τὸ ἐνερ. δημόσιος = δημοσιεύω (1) Μ.
 ἔ. τ. «λόγος ἐδημώθη» = ἐγένετο γνωστός εἰς
 τὸν δῆμον Δ. Κασ.
 Δημόπλητος, ὁ ὁ ἀπατῶν τὸν δῆμον με-
 τὰς κολακείας τοῦ Ἀριστ. βῆτρ. 1085.

Δημοπληθής, 2' δημοπληθής (τ) Σκ. Βυζ.
 Δημοπολιτής, 2' ὁ πολιτογραφηθεὶς εἰς τὸν
 δῆμον, ὁ πολίτης γενόμενος, ἐπὶ ξένων καὶ ἀπ-
 ελευθέρων, οἵτινες ἐκ γενετῆς εἰν ἦσαν πολῖται
 Πλουτ. Σολ. 24' «ὁ κατὰ ψήφισμα δήμου γε-
 γονὸς πολίτης, ξένος ἀνὰ Πάυλ.
 Δημόπολις, ὁ υἱὸς Θεμιστοκλέους
 Πλουτ. Θεμ. 32.
 Δημόπρακτος, 2' ὁ πραχθεὶς ὑπὸ τοῦ δή-
 μου Δίσχ. ἰκ. 932.
 Δημόπρακτα, τὰ δημόπρακτα Πολυβ. 9, 10.
 Δημόπρόβλητος, 2' ὁ προβληθεὶς (ἐκλεχ-
 θεὶς) ὑπὸ τοῦ δήμου μετγ.
 Δημόπύλεμος, ὁ εἰς τὸν μνηστήρων τῆς
 Πηνελόπης Ὀδ. γ. 242.
 Δημόρριφής, 2' ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου ῥιφθεὶς,
 ἀφενδονισθεὶς - ἀραὶ Δίσχ. Ἀγ. 1589.
 Δημός (κατὰ τὸν Δεδερλαῖν. ἐκ τοῦ δάματος
 δάμνημι - ὁ ὑπάρχων λαός) κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ
 δαίω = δηλ. διαίρεσις, ἡ δὴ = γῆ, κατὰ δὲ τοὺς
 ἀρχαίους ἐκ τοῦ δέω = δένω) = τὸ συνδεδεμένον
 πληθός) 1) ὁ λαὸς μιᾶς πόλεως, ἡ κοινότης
 ἀπὸ Ὀμ. συνηθέως. «πῆμα πόλιν τε παντὶ τε
 δήμῳ» Ἰλ. γ. 50' - Τρώων = οἱ Τρῶες Ὀδ. α.
 237' - Ὑπερβορέων Πίνδ. Ὀ. 3, 17' - ἀσάνων,
 9, 14' καὶ παρ' αὐτ. ἰδ. «δῆμον ἀνὴρ» ἀνὴρ
 ἐκ τοῦ λαοῦ, κοινὸς ἀνθρώπος, ἀντίθ. βασι-
 λεὺς ἡ ἔσχατος ἀνὴρ, 6, 188' «δῆμος ἴων» =
 κοινὸς ἀνθρώπος ὢν, μ. 213' παρ' Ἡρ. ἀντίθ.
 πρὸς τὸ «εὐδαίμονες παχέες», 1, 196, 7, 30'
 καὶ πρὸς τὸ θύνατοί Θουκ. 5, 4' «δῆμος
 ἰόντες» = ἐπειδὴ ἀνέκωναι εἰς τὸν δῆμον, 8,
 73' «ὁ δῆμος τῶν στρατιωτῶν» = οἱ κοινοὶ
 στρατιῶται Ξεν. Κυρ. 2, 2, 14' «δῆμος γυ-
 νή» = κοινὴ γυνὴ Ἀργιλ. 2) ἐλεύθερος λαός Ἰρ.
 1, 170' παρ' αὐτ. ἐπειδὴ ἐν Ἀθήναις ὁ λαός
 ἦν τὸ κύριον τῆς πολιτείας, πάντοτε ἐπὶ καλ.
 σημ. πολιτεία, ἐλεύθερα πολιτεία, δημοκρα-
 τία Ἰρ. 1, 170, Θουκ. καὶ μετγ. οἱδ. ἰδ. ἐν
 Ἀθήναις «ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος» οἱ δῆμοι
 = αἱ δημοκρατούμεναι πολιτείαι Δημ. Λεπτ.
 15, ἀντίθ. πρὸς τὸ «οἱ ὄλιγοι» Ἰρ. 3, 82,
 Θουκ. 3, 47' «δῆμον καταπαθεῖν», 1, 107' -
 καταλύω Ἀνδοκ. 3, 4' - καταργῶ τὴν δημο-
 κρατίαν ἵνα ἱδρῶσι ἀριστοκρατίαν «δῆμου
 κατέλυσις» Θουκ. 1, 115' ἐκκλησία, συνέλευ-
 σις τοῦ δήμου «λέγειν ἐν τῷ δήμῳ» = λ. ἐν τῇ
 ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου Πλάτ. πολιτ. 8, 565' «εἰς
 τὸν δῆμον παρελθεῖν» Πλάτ. Ἀλκ. 1, 105'
 3) ἡ χώρα, περιοχή, ἐν ᾗ κατοικεῖ λαὸς τις
 «Βοιωτοὶ μάλα πλοῖα ἔχοντες ἔχοντες» Ἰλ. ε.
 710' «ἰσάκης ἐνὶ δήμῳ» Ὀδ. «κατὰ δῆμον»
 = ἐν τῇ χώρᾳ «λαοὶ ἀνὰ δῆμον», γ. 214' «δῆ-
 μος ὀνείρων» = τὸ βασιλείον τῶν ὀνείρων, ω.
 12, Ἠσ. θε. 477' ἰδ. Ἀθήναις αἱ κατὰ μέ-
 ρος κοινότητες, αἱ 174 ὑποδιαιρέσεις τῶν φυ-
 λῶν «ἐκ τοῦ δήμου διεκλήθησαν» Ἰρ. 9, 73,
 καὶ ἀπρὸς τῶν, 3, 55' «ἔστι δὲ τὸν δῆμον
 Πιτθεύς» Πλάτ. Εὐθ. 2' «ὅθεν φρατρίας καὶ
 δῆμους καὶ κώμας διὰ τὸν νόμον διατάττειν»
 Πλάτ. νόμ. 6, 746' παρὰ μετγ. ἐν γέν. πλη-
 θος, καὶ ἐπὶ τῶν Ἀλκίφρ. 3, 20, πορτοῖα,
 vulgus, plebs, contio, civitas.
 Δημόδω (δαίω), ὁ «τὸ λίπος, ὁ ἐπιπλοῦς τῶν

ἱερῶν· Ἰδ. ψ. 750· τοῦ ἑλλήλους Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 2· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων Ἰλ. θ. 380.

Δῆμας· υἱὸς τοῦ Πυριλάμπους Ἀριστ. σφ. 98. Δημο-σάτυροι, οἱ ἐπιγραφεῖς κωμῳδίας τοῦ Τιμοκλέους Ἀθην. 4, 165.

Δημο-σθένης, οὗς, αἰτ. ην, Θουκ. καὶ ἡ Δημ. ὄν. κύρ. Ἰδ. 1) υἱὸς Ἀλκισθένους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον Θουκ. 2) υἱὸς Δημοσθένους, ὁ περίφημος Ἀθηναῖος ῥήτωρ Ἀισχίν. 3) ποιητὴς τις ἐκ Βιθυνίας Στ. Βυζ. ἐπὶ θ. Δημοσθένειος, 3· Λογγίν. καὶ Δημοσθενικός 3· Λουκ. Δημ. 15.

Δημοσθενίζω· μιμοῦμαι τὸν Δημοσθένη Πλούτ. Κικέρ. 24.

Δημοσίφ (Δημόσιος)· ἐπὶρ. δημοσίως, ἀντίθ. ἰδίφ. Θουκ. 1, 128· συνήθ. = ἀποφάσει, θαπανάς τοῦ δήμου Ἡρ. 1, 20· «ἀποκτινύναι τινά» Πλάτ. Φαίδ. 58· ἀποθνήσκειν = διὰ τῆς χειρὸς τοῦ δήμου Ξεν. ἀπομν. 4, 8, 2.

Δημοσία κός· δημόσιος μὲν. Σχολ. Λυκόφρ. 470.

Δημοσίευσις, εἰς, ἡ· γνωστοποίησις, ἐπὶ δημοσίῳν πλειστηριασμῶν, δημεύσις μὲν. r. pulatio, publicatio.

Δημοσίεω· κάμνω φανερόν, γνωστόν, δημόσιον α) = δημεύω· χρήματα = κάμνω δημόσια, δημοπρατῶ Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 10, μὲν. 6) διαδίδωμι εἰς τὸν λαόν· «τὰ δεδημοσιευμένα, οἷον τὸ Γνωθὶ· σαυτὸν» Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 22· μεταφ. «τὴν τοῦ σώματος ὥραν» Δ. Ἀλ. 1, 84, prosti tuere· γ) μετέρχομαι πολιτικὸν ἔργον ἀντίθ. ἰδίω τεύω Πλάτ. ἀπολ. 32· ἔχω δημόσιον ἔργον ἐπὶ ἱατροῦ πολιτ. 250· τροπ. «ταῖς φροντίσι δ.» = σκέπτομαι τὸ καλὸν τῆς πολιτείας Πλούτ. ἡθ. π. 823. Καὶ ἐπὶ πραγμ. χρησιμεύω εἰς δημοσίαν χρῆσιν· = βαλάνειον Πλούτ. Φωκ. 4.

Δημόσιος 3 καὶ 2 μὲν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λαόν, ἡ τὴν πολιτείαν κοινός ἀντίθ. ἰδίος· ἀγρός Ἡρ. 5, 29· πλοῦτος Θουκ. 1, 80· ὅταν δημοσίαν ποιῇ = δημεύειν Δυσκ. 18, 14· «δημόσιον γίνεσθαι, εἶναι» ἀφίησιν αὐτὰ δημόσια εἶναι· Θουκ. 2, 13· «δημόσιον γίνεσθαι» = δημοσίᾳ πωλεῖσθαι Πλάτ. νόμ. 5, 742· «τὰ δημόσια» = οἱ δημόσιοι πόροι, τὰ δημόσια εἰσοδήματα Ἀριστ. σφ. 554· οἰκοδομήματα κτλ. Πλάτ. νόμ. 12, 952· ἀγῶν = διὰ δημοσίας δαπάνης τελούμενος, 11, 865· δίκαι, ἀγῶνες = πολιτικαὶ δίκαι Ἀισχ. 1, 2, Ἀριστοτ. πολιτ. 6, 3· ὁ δημόσιος· α) πᾶς δημόσιος ὑπηρέτης ἐν Ἀθήναις Ἡρ. 6, 121· «ὁ τῆς πόλεως δούλος» Β. Ἀν. 234. Οὕτω καὶ Ἀριστ. Δυσκ. 436, ἔνθα περὶ φύλακος τῆς πόλεως ὁ λόγος, δημόσιος γραμματεὺς Δσμ. 2, 19. Ἀπκ. ἐμφ. πολ. 3, 14· 6) ὁ δημοσιστής, ὁ δήμιος, ὁ τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐκτελεστὴς Ἀισχίν. 2, 36. Καὶ ὁ κακούργος, ὁ φονεύμενος πρὸς ἱλασμὸν τῆς πολιτείας Ἀριστ. ἐπκ. 1144· πρὸλ. φαρμακός (2)· τὸ δημόσιον = ἡ πολιτεία Ἡρ. 1, 14, ἀντίθ. βασιλεύς, 6, 59· ἡ κοινότης «ὅταν τὸ δημόσιον ὑπὸ τινος τῶν πολιτῶν ἡγῆται τις ἀδικεῖσθαι» Πλάτ. νόμ. 6, 767· πρῶς τὸ δημόσιον

προστίνα· = ἀναλαμβάνειν δημοσίαν λειτουργίαν Δημ. τὸ δημόσιον ταμεῖον «ὁ ἐκ δημοσίου μισθός» Θουκ. 6, 31, Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 10· «ἡ ἐκ δ. τροφή» Πλάτ. πολιτ. 5, 463· «δημόσιον δεσποτικόν» Θουκ. 5, 18· «δημόσιον ἀρχεῖον» Δημ. 18, 124· «τὰ δημόσια» = τὰ δημόσια οἰκοδομήματα Πλούτ. ἡθ. 13, 3· ἡ δημοσία, δωρ. ἡ δαμωσία δηλοσχήν· ἡ σκήνῃ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ξεν. Δακ. 13, 7. Παρὰ Πλάτ. Φιλ. 31· «δημόσια καὶ περιφανῆ» = γνωστότατα, publicis. Δημοσίω· 1) κάμνω γνωστόν, δημοσιεύω Πλάτ. σοφ. 232· 2) δημεύω, κάμνω τὴν δημοσίαν περιουσίαν· γ) ἡν Θουκ. 3, 68· μεταγχεῖται πρὸς δημοσίαν ὠφέλειαν Δ. Ἀλ. ἀφρ. 8, 74, publico.

Δημοσι-ώνης, ου, ὅ· ὁ ἀγοράζων ἑνοικίαν τὰς δημοσίας προσόδους Στράβ. 4, 6, 7, Διόδ. Σικ. publicanus.

Δημοσι-ωνία, ἡ· ἐνοικίασις τῶν δημοσίων προσόδων Μένων παρὰ Φωτ. κώδ. 221, α. 232, 38.

Δημοσι-ώνιον, τό· ἡ ἐνοικιαζομένη δημοσία πρόσδος ἢ τὸ κατὰστημα (γραφεῖον) τοῦ δημοσίου Πλούτ. ἡθ. σ. 820.

Δημοσι-οίως, ἐπὶρ, εἰς τὸ δημόσιον, φανερόν, μετέρχομαι τοῦ δημοσίου Στράβ. 12, α. 562, Β. Ἀν. 561, 11.

Δημο-σός, 2· ὁ σώζων τὸν δήμον Ἡρ. Δημόσ-σος, 2· ὁ δημοδύκτης, ἐξοριστὸς Ἡρ.

Δημό-στρατος, ὅ· ὁ υἱὸς τοῦ Ἀριστοφάνους ῥήτωρ Ἀθηναῖος ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου Ἀριστ. Δυσκ. 391.

Δημο-στροφείω· ἐν δήμῳ ἀναστρέφω, πάλιν μένω Ἡρ. in populo versor.

Δημο-τελέω· διὰ δημοσίας δαπάνης ἐκτελῶ Δημ. 31, 53, ἔνθα ὁ Βουτμαν. διώρησεν «δημοτελεῖ ἱερὰ τελεῖται» ἀντὶ τῆς γραφῆς δημοτελεῖ ἱερὰ τελεῖται ἐν ὅμῳ χειρογρ. Ἑλλ. ὁρ. ὅθις δημοτελεῖται.

Δημοτελής, 2· ὁ τελούμενος διὰ ἐξόδων τοῦ δήμου, δημόσιος· -οσία Ἡρ. 6, 57· -λυρτῆ Θουκ. 2, 15· ἱερὰ Δημ. 58, 85, Ἀισχίν. κατὰ Τιμάρ. σ. 47· «εἰς δὲ θόματα ὀδῶν» ἡ πόλις· Ἡρ. publicis expensis factis. Δημοτελῶς, ἐπὶρ. διὰ δημοσίων ἐξόδων Σουτδ. Ζωναρ.

Δημο-τέλης, ους, ὅ· ὁ κύρ. Θουκ. 4, 26. Δημότερος, 3· π. 1) = δημοτικὸς· ἀστυγόναικες Ἀπολ. Ρ. 1, 738· 2) = δημόσιος, πονός· χρήματα Ἀνθ. 9, 693· ἀντίθ. ἰδια-κίς Ἀνθ. 9, 415, popularis, publicus.

Δημο-τερπής, 2· ὁ τέρπων, εὐχαριστῶν τὸν δήμον Πλάτ. νόμ. 321.

Δημο-τεύομαι· μετέχω δήμου καὶ πολιτείας κατὰ νόμον Ἡρ. ἀνέχω εἰς δήμον τινα· «ὁπόθεν δημοτεύει» Πλάτ. νόμ. 6, 742, ὡς ἀπόκρισις. «δημοτεύεται Δεκελειόθεν» Δυσκ. 22, 2. Κατὰ Β. Ἀν. 186· «τὸ ἐγγράφεισθαι εἰς ἕνα τῶν δήμων», popularis, municipium. Δημότης, ου, ὅ, θηλ. δημότις, ἴσος, ἡ· 1) εἰς ἐκ τοῦ ὄχλου (τῶν πολλῶν), ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄχλον, κοινός ἀνθρώπος, ἀντίθ. βασιλεύς

Ἡρ. 2, 172, τύραννος, 5, 11, ἄνῃρ δημό-
της Σοφ. Αἰ. 1050. ὡς ἐπὶ θ. - λείως Ἀριστ.
Ἡρ. 921, πλ. - δημόται = δ λαὸς Εὐρ. Ἀλκ.
1057, παρατίθ. πρὸς τὸ - πόνητες = οἱ κοινοὶ
ἄνθρωποι Σεν. ἀπομν. 1, 2, 58, 2) δημότης,
πολίτης ἐνὸς δήμου. *τοῖς ἐνθάδε αὐτοῦ δη-
μοταῖς Σοφ. Οἱ. Κ. 78. *οἱ ἐμοὶ δημόται =
οἱ συνδημόται μου Ἀριστ. νεφ. 210, tribules,
molebus, popularis, tribulis.

Δημοτικὸς, 3, 1) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κοινὸν
ὄγκον, κοινός Σεν. Ἀθ. 1, 4, ἐνθα παρα-
τίθενται *πονηροὶ καὶ πένητες Ἀριστ. ὄρν.
1584. *νέος καὶ ταπεινὸς καὶ δημοτικὸς ἀγω-
γῆς τετευχώς Πολυδ. 25, 8, 1 καὶ μετγν.
παρ' Ἡρ. 2, 36 τὰ *δημοτικά γράμματα
ἀντιτίθενται πρὸς τὰ - ἱρά 2) ὁ εὐνοῶν, ἀγα-
πῶν τὸν δῆμον, τὴν δημοκρατίαν, δημοκρατι-
κός, ἀντιθ. ὁλίγῃ ἀρχικὸς Πλάτ. πολ. 9,
572. ὁ δημοτικὸς = ὁ φίλος τοῦ δήμου Δημ.
παρὰ Δειναρχ. 1, 44. *σόφισμα θ. καὶ χρη-
σίμων Ἀριστ. νεφ. 205. *δημοτικόν τι πράτ-
τιν Σεν. Ἑλλ. 2, 3, 39. ἐν γένει *φιλόανθρω-
πος - καὶ πρῶτος ἐν τοῖς λόγοις Πλάτ. Εὐ-
θύδ. 303. - καὶ φιλόανθρωπος Σεν. ἀπομν. 1,
2, 60. *τὸ δημοτικόν = τὸ δημ. φρόνημα,
ἡ φιλοφροσύνη Πλούτ. Ρωμ. 26. *τὰ δημο-
τικά = τὰ δημόσια πράγματα Ἀλκίφρ. 1, 4 -
χρήματα Δ. Ἀλ. 7, 63, συγκριτ. Λυσ. 20,
13, καὶ μετγν. Πολυδ. 10, 26. 2) ὁ ἀποβλέ-
πων ἄπεικον δῆμον - δειπνα Ἀθην. 5, 185.
- ἱερά = θυσίαι, εἰς ἃς συνάφον οἱ δημόται δη-
μου τινὸς Δημ. 43, 71, plebejus, popula-
ris. παρὰ Βούζ. δημοτικοὶ ἐκαλοῦντο οἱ ἀνή-
κοντες εἰς τοὺς ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ τῆς Κων-
σταντ. δήμους (πολιτ. κόμματα) Θεοφ. Συμ.
8, 10, σ. 211. *τὸ δημοτικόν = ὁ δῆμος Σωζ.
ἔκκλ. ἱστ. 4, 7, popularis, plebs.

Δημοτικῶς, ἐπὶ. μὲ τρόπον δημοτικόν, φι-
λανθρωπικῶς, ὡς δημότης Δημ. σ. 707, 23, po-
pulariter.

Δημότης, ἰδὸς, ἡ, θηλ. τοῦ δημότης 1) κατ'
ἀντιθ. πρὸς τὸ βασιλίσσα Πολυδ. 23, 18. 2)
ἡ ἀνήκουσα εἰς δῆμον Ἀριστ. Λυσ. 332. ἐν γέ-
νει συντοπίτης Θεόφρ. 28, 22.

Δημοτίων, ὠνος, ὁ κύρ. ὄν. Δημ. Ἀριστοτ.

Δημοδόχος, 2' ὁ δολιγός, ἄρχων τοῦ δήμου, ὁ
κάτοικος τοῦ δήμου - χθονός Σοφ. Οἱ. Κ. 1350
πρὶ ὁμοσέως - θοαί = αἱ Εὐμενίδες, αἱ ἑγγύριοι
ἐν Ἀθήναις, ἐνθα ἰδίως ἐλατρεῦντο Σοφ. Οἱ.
Κ. 459, ἐν γένει κάτοικος - γὰς αὐτοῦ. 1089.
Κατὰ Διόδ. 4, 29 δημοῦχοι ἐκαλοῦντο ἐπὶ τὰ
παῖδες τοῦ Ἡρακλέους ἐν Θεσπιάς, τῶν ἀ-
ποίων οἱ ἀπόγονοι εἶχον τὴν ἀρχὴν τῆς πό-
λεως ταύτης.

Δημοσχες, ὁ ὄν. κύρ. Τρῶς τις, υἱὸς τοῦ
Φιλάτορος Ἰλ. υ, 459.

Δημοφάγος, 2' δημοδόρος, τύραννος Θεόφρ.
181.

Δημοφάνης, οὐς, Μεγαλοπολίτης τις Πολυδ.

Δημοφάνης, 2' φανερός εἰς τὸν δῆμον Β.
Ἄν. 36. - ἑυρὴ Φίλων.

Δημόφαντος, ὁ ὄν. κύρ. Δημ. Ἀνδ.

Δημόφαντος, 2' φανερός, γνωστός εἰς τὸν
δῆμον, δημόσιος Πούχ.

Δημοφύρος, 2' ὁ φοιτῶν τὸν δῆμον Καλ-
λίστρ.

Δημόφιλος, ὁ κύρ. ὄν. ἰδ. 1) ὁ στρατηγὸς
τῶν Θεσπιῶν ἐν Θερμοπύλαις Ἡρ. 2) Ἀθη-
ναῖός τις Δημ.

Δημοφύων, ὠντος, ἄτρ. ὄν. ὠντος, ὁ 1)
υἱὸς Κλεοῦ καὶ Μετανείρας, ἀνατραφεὶς ὑπὸ
τῆς Δήμητρος ἐν Ἐλευσίνι, Ὁμ. ὕμν. Δήμ. 234.
2) υἱὸς Θησέως καὶ Φαίδρας Εὐρ. 3) υἱὸς Δη-
μόνωνος καὶ συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους Δημ. καὶ
ἄλλ. σύνθ. κύρ. ὄν. Διόδ.

Δημοφώντιδες, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δημοφών-
τος Πλούτ.

Δημοχάρης, οὐς, ὁ 1) ἀνεψίος ἐπὶ ἀδελφῇ
τοῦ Δημοσθένους, Ἀθηναῖος βήτωρ καὶ πολιτι-
κὸς Δημ. 2) ἱστοριογράφος τις Λουκ.

Δημοχάρης, 2' ὁ χαροποιῶν (ἀρίστων εἰς)
τὸν δῆμον μετγν.

Δημόχαρις, ἰδὸς, ὁ ποιητὴς τις Ἀνθ.

Δημοχάριστης, οὐς, ὁ ὁ χαρίζμενος εἰς
(κολακεύων) τὸν δῆμον Εὐρ. Ἑκ. 143.

Δημοχαριστικός, 3' ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὰ νὰ
κολακεύῃ τὸν δῆμον, δημαγωγικός - κῶς ἐπὶ φ.
καταλλήλως πρὸς κολακίαν τοῦ δήμου Σχόλ.
Βεν. Ἰλ. 6, 350.

Δημόω, ὤ. κάμνω δημοσίως γνωστὸν Δ. Κάσ.
παρὰ Σουλδ. ὅστις τὸ *δημώωθην ἔφηγε διὰ
τοῦ *ἐν τῷ δήμῳ διεδόθη συνθ. ὁμολομαί.

Δημόωλος, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πανσ.

Δημόωλος, οὐς 1) θυγ. Κλεοῦ καὶ Μετανείρας
ἐν Ἐλευσίνι Ὁμ. 2) ἡ Κυραία Σιδόλλη Πανσ.

Δημόωλης, 2' 1) ὁ τοῦ δήμου, συνήθης - μου-
σική Πλάτ. Φαίδ. 61. - σωφροσύνη, νόμ. 4,
710 καὶ μετγν. ἐπὶ προσώπ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν
δῆμον μετγν. κοινός, ἐπὶ ἡθ. σημ. ἐπὶ γυναι-
κός Ἀνθ. 6, 345. 2) γενικῶς γνωστός Πλούτ.
Σύλλ. 8. - στιχ(ῖδα) Πλούτ. Περικλ. 30. - δ-
νόματα Λογγίν. - γράμματα Διόδ. - λόγος Αἰλ.
Π. 1, 3, 15, vulgaris.

Δημόωματα, τὰ (παίγνια ἀρ. λει.) *τὰ δη-
μοσία ἀδόμενα Σχόλ. Ἀριστ. εἰρ. 772. τὰ
τέρποντα τὸν λαὸν ἀστέα ἔσματα.

Δήμων, ὠνος, ὁ 1) συγγενὴς τις τοῦ Δημο-
σθένους Δημ. 2) συγγραφεὺς ἀγνώστου ἱεροῦ
Ἀθην. 3, σ. 96, δωρ. Δάμων.

Δημόναξ, ἄκτος, ὁ 1) Μαντινέως τις, τακτο-
ποιήσας τὴν πολιτείαν τῶν Κυρηναίων Ἡρ. 2)
Κύπριος τις φιλόσοφος, ζῶν ἐν Ἀθήναις τὴν
6. ἑκατοντ. μ. Χ., τοῦ ὅπου τὸν βίον καὶ
τοὺς τρόπους περιέγραψεν ὁ Λουκιανός.

Δημόναςσα, θυγ. τοῦ Ἀμφιαράου καὶ τοῦ
Θερσάνδρου μήτηρ τοῦ Τισσαμενοῦ Πανσ.

Δημονίδης, οὐς, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πλούτ.

Δημωφελῶς, ὡφελῶ τὸν δῆμον Ἡσυχ. εἰμαι,
Δημωφελής, 2' ὁ ὡφελίμος εἰς τὸν δῆμον,
κοινωφελής - λόγος Πλάτ. Φαίδρ. 227. - ἡγε-
μὼν Πλούτ. Σύλλ. 30 καὶ μετγν. *τὸ δημωφε-
λές = ἡ κοινὴ ὡφέλεια Ἡριστ.

Δημωφελῶς, ἐπὶ. πρὸς ὄφελος τοῦ δήμου,
κοινωφελῶς.

Δην (προβλ. δῆ, δῆα, δῆρος) ἐπὶ. 1) πολλὸν
καίρων *οὐτὶ μάλα δῆνα Ἰλ. υ, 673. *οὐδ' ἄρ'
ἔτι δῆνα ἦν = οὐδ' ἔτι πλέον πολλὸν χρόνον Ἰλ.
γ, 139. *ἐπὶ δῆνα = ἐπὶ πολλὸν χρόνον Ἀπολλ.

ῥ. 1, 516. 4, 740. 2) πρὸ πολλοῦ χρόνου, πρὸ πολλοῦ ὀδυσσεὺς δὴν οἰχόμενος Ὀδ. σ. 313, διῶ.

Δηναῖος, 3' α) ὁ πολλὸν χρόνον ζῶν Ἰλ. ε, 407 ἄθανατος = κλέος Θεόκρ. 16, 54 ἐν γένει πολυχρόνιος = γήρας, χρόνος Ἀπολ. ῥ. 2, 183 - βίος Ἀνθ. β, 39 δηναῖον ἐπὶρ. = πολλὸν χρόνον Ἀπολ. ῥ. 3, 590. 6) ὁ πρὸ πολλοῦ ἀρχαῖος, ἀρχαῖος, παλαιός. «Φορκίδες δηναῖαι κόραι» Αἰσχ. Πρ. 794 - ὁράνοι, τοῦ Κρόνου 912 - αἰδοῖτο Καλλ. Ζεὺς 60 γ) ὁ μετὰ πολλὸν χρόνον, ἀργά ἐλθὼν «δηναῖοι ἀφίκοντο» Ἀπολ. ῥ. 4, 645. Πορ' Ἑμπεδ. 1 = ὡς κύρ. ὄν. «Θέωσα καὶ Δηναῖη» = ἡ ταχύτης καὶ ἡ βραδύτης.

Δηναῖριον, τό. βρωμ. νόμ. ἴσον 3 1/2 ὀβολ. Πλούτ. Κάμυλλ. 12, denarius.

Δήνεα, τὰ (δῆω) ἢ ἐν. ὄνομα. δὲν εἶνε δῆνε αν ὡς λέγει ὁ Σουῖδ. ἀλλὰ δῆνας καθ' Ἡσυχ. βουλή, σκέψις, φροντίς, συλλογισμὸς ἐπὶ καλ. σῆμ. - θεῶν Ὀδ. ψ, 82 - ἦπια Ἰλ. δ, 361 - «δι-καῖα καὶ ἦπια» Ἡσ. θε, 236 ἐπὶ κακ. σῆμ. τέχνασμα, πανουργία - ὁλοφύα Ὀδ. κ, 289 - Κίρκης Ἀπολ. ῥ. 4, 559 «παναίοια τέχνης ἰχθυοδόλου» Ὀππ. ἀλ. 3, 1.

Δηνεύματα, τὰ ἵππου ἡ κακοτροπία, δυστροπία τοῦ ἵππου Ξεν. ἱππ. 3, 11 κατ' ἄλλ. ὁ ἡνεύματα ἢ δινεύματα.

Δῆς δολῆς (δᾶκνω), ὁ σκώληξ τῶν ξύλων, σάρακαξ Τζέτζ. ἐν Ἡσ. ζρ. 418.

Δηξί-θυμας, 2' δακνόμενος, ὁ κατατρώγων τὴν καρδίαν - ἔρωτος ἄνθος Αἰσχ. Ἀγ. 722 - ἄλμη Ἀθην. 3, 101.

Δῆξις, ὡς, ἢ δάγκασμα Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 9, 39 καὶ μετγ. μεταφ. ἐγγύμμα, πείραγμα «καὶ μετὰ παιδείας καὶ σκωμμάτων δῆξις» Πλούτ. Λυκ. 14.

Δῆξι-χερής, 2' ὁ δάκνων τὴν χεῖρα Σκ. Βυζ(;) Δῆξω συνηρ. ἐκ τοῦ δηῖω.

Δῆπερ, ἔλαττω. μόρ. κἂν τοῦλάχιστον ἴδε δῆ. Δῆπη, βεβαιωτ. μόρ. δῆπου.

Δῆ-ποθεν, μόρ. ἀριστοτ. «ὁπόθεν δῆποθεν» = ἀπὸ ὅπου καὶ ἂν Αἰσχ. Χο. 269, δι. γρ. ἀντὶ δῆπο τε Δημ. 75, 7.

Δῆ-ποκα, ὁρ. ἀντὶ Δῆ-πο τε ἢ δροβότ. δῆ ποτε μίαν φοράν ποτὲ Ἰλ. α, 40. Εὐρ. Ἑκ. 40' συνήθ. ἐν ἐρωτήσ. «τί δῆ ποτε» = διατὶ ἀρὰ γες Πλάτ. Γοργ. 450.

Δῆ-ποτ-οὖν, = δῆ ποτε οὖν, μετὰ τῶν ἀορ. ἀντωνομιῶν καὶ τῶν ἐν πλῆγ. ἐρωτήσεων ἐρωτ. ἀντων. ὅστις κτλ. «ὄντινα δῆ ποτ' οὖν τρώπον» Δημ. 46, 8 = ὅπως καὶ ἂν «οἷος δῆ ποτ' οὖν» Διοσκ. 5, 20.

Δῆ-που, ἢ ὁρθότ. δῆ που βεβαιωτ. μόρ. βέβαια ἀναμφισβόλιος Ἰλ. ω, 736 «οὐ γὰρ δῆ που» Αἰσχ. Πρ. 1064, Πλάτ. Πρωτ. 399' πολλάκις εἰρων. «ἴστε γάρ οὐ δῆ που» = δὲν εἶνε ἀληθές Ἀριστοτ. βᾶτρ. 526.

Δῆ-πουθεν δῆπου ἰδ. πρὸ φανηγόρων Λυσ. β, 36 καὶ δῆποθε Στοβ. ἀνθ. β, 29.

Δῆραῖνος, ἐπὶθ. Ἀπόλλωνος Λυκ.

Δηρείτης, ου, ὁ υἱὸς Ἀρπάλου Πaus.

Δηράδης, ου, ὁ βασιλεὺς Ἰνδίας, ὅτε ὁ Βάκχος ἦλθεν εἰς τὴν χώραν ταύτην Στ. Βυζ.

Δηναῖω ἀμύλλωμαι, συνερίζομαι Πινδ. Ν. 11,

26' «δηραῖωντων ἀντιπάλοιον» Θεόκρ. 25, 82' «δηραῖοντες» Ἀπολ. ῥ. 1, 752. Μέσ. ἀποθ. «δηραῖομαι» = μάχωμαι - περὶ τίνος Ἰλ. ε, 734 καὶ μετγ. ἰδ. φιλονεικῶ εἰς λόγων Ἰλ. θ, 78, π. 96.

Δηρ'ομαι δειριᾶω, φιλονεικῶ «δηρῶσαντο ἰπέσσοι» Ὀδ. θ, 76' «δηρινθήτην» ὡς ἴδ. ἀποθ. παθ. Ἰλ. π, 756' «δηρινθήτην» Ἀπολ. ῥ. 2, 16' πρὸλ. ἰδρυθήναι ἐκ τοῦ ἰδρύω. Ἐν. παρὰ Πινδ. Ὀ. 13, 43 - τινὶ περὶ τινὶ Πινδ. Ὀ. 13, 63 - ἐπὶ τινὶ (ἀέθλω) Θεόκρ. 22, 70' ἴδε δηρίω, rixor, contendo, pugno.

Δῆρις, ιος, ἢ (ἴσ. συγγ. τοῖς δαῖς, δαῖω), ἴπ. καὶ ποιητ. μάχη, πόλεμος, ἀμίλλα, φιλονεικία «Ὀμ. μόνον αὐτ. «δῆριν» Ἰλ. ρ, 158' καὶ συγχαῖ - καὶ πόλεμον» Ἡσ. ἐρ. 14 καὶ μετγ. ποιητ. «δῆρις» Αἰσχ. ἰκ. 412' «δῆριος» Αἰσχ. Ἀγ. 942' καὶ δῆριος Σουῖδ. contentio, ἵστα, pugna.

Δηρίφατος, 2' ὁ ἐν τῇ μάχῃ φονευθεὶς Ἀνθ.

Δηρίω δηρίομαι, φιλονεικῶ - τινὶ περὶ τιμῆς ἐδῆριον Θεόκρ. 25, 82.

Δηρύ-βιος, 2' μακρόβιος, ὥρ. ἐαρόβιος Αἰσχ. Ἑπτ. 506.

Δηρύς (δῆν), 3' δηναῖος, ὁ πολλὸν χρόνον δι' ἀρκῶν, μακροχρόνιος «δῆρὸν χρόνον» Ἰλ. ε, 206, ἰδ. - δῆρὸν ἐπὶρ. - μένειν Ἰλ. β, 296' ἐπὶ κακ. σῆμ. παρὰ πολὺ Ἰλ. μ, 302' ἐπὶ δῆρὸν = ἐπὶ πολλὸν χρόνον Ἰλ. ι, 415. Παρὰ Πινδ. Ν. 9, 30' «δῆρὸν», ὅστις τύπ. εἶναι μόν. παρὰ τραγ. εὐρ. Αἰσχ. Πρ. 651, Σοφ. Τρ. 65.

Δηρουσιανοί, οἱ φυλῆτις Περσικῇ Ἡρ.

Δηρώ, οὖς, ἢ Νηρηίς τις Ἀπολδ.

Δῆσαι ἀόρ. ἀπαρ. καὶ

Δῆσάκετο ἐπ. ἡ ἐν. μέσ. ἀόρ. ἄ. ἀντὶ ἰδῆ-σαστο τοῦ δῆω Ἰλ. ω, 15.

Δῆσασκον, ποιητ. ἀντὶ ἔδησα ἀόρ. βρ. τοῦ δῆω (δένω).

Δῆσε, π. ἀντὶ ἔδησε ἀόρ. τοῦ δῆω (δένω), ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ δέδεσε τοῦ δει Ἰλ. α, 100.

Δῆσθε, πλ. 6' προσ. τῆς ὑποτ. τοῦ δέωμαι.

Δῆσα, ἐπὶρ βεβαιωτ. ἐμφαντικώτερον τοῦ δῆ-τῶ ὄντι, πραγματικῶς ἰδ. α) ἐν ἀποκρίσει μετὰ ἐπανάληψιν λέξεως βεβαιωτικόν «γινώσκουσθ' ὅμως ἦτε εἶθε ἢδ' ἡ γυνή γινώσκου» μιν δῆτα Ἀριστ. Θεσ. 605' «οἱ κτ론 δῆτα» = τῶν ὄντι οἱ κτ론 Πλάτ. Φαῖδ. 90' καὶ ἄλλοις ὅταν λέξεις ἐμφαντικῶς ἐπαναλαμβάνηται Αἰσχ. Ἑπτ. 817' ἀπώλεσας, ἀπώλεσας δῆτα Σοφ. Πλ. 1164' ἐνίοτε εἰρων. «οὐ δῆτα» = ὅλοις διόλου Ἀριστ. ὄρν. 1391' 6) ἐν ἐρωτήσεσι «εἰ οὐν δῆτ' ἂν εἴη ἐπιστήμη» = τί τάχα Πλάτ. Θεαιτ. 164' «ἄρα δῆτα» Ἀριστ. σφ. 463' καὶ πολλάκις παρὰ τραγ. πρὸλ. Αἰσχ. Πρ. 627' «τί δῆτ' ἐπειδάν» = τί ὅα ἐπῆντε ἀρα ὅταν Ἀριστ. Ἀγ. 1101' καὶ συχνά γ) ἐπὶ εὐχῆς καὶ διαταγῆς ἐμφαντικόν, δηλοῦν δυσαρτέσιαν «εὖ πόλοιο δῆτ' ὡ πόλεμια», νεφ. 6' «σκόπει δῆτα» = παρατῆρει ὅμως Πλάτ. Γοργ. 452' «μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τοῦτο μ' ἐργάσῃ» Σοφ. Πλ. 1206' «ἡ δῆτα» Αἰσχ. Ἑπτ. 670' «καὶ δῆτα» Θουκ. β, 38.

Δῆτε αἰολ. ἀντὶ δῆ αὐτὴ Ἀνακρ. ἢ κατὰ Βουτρ. ληξ. 2, σ. 230 ἀντὶ δεῖτε.

Δῆω (ΔΔ δαῖναι) μόνον ἐν. μελλοντικῶς πάν-

τοτε· ὅα εἶρω Ἰλ. ν, 260. Ὁδ. ζ, 291 καὶ
 μτγν. Ἀνθ. 7, 870. Ὁμ. ὕμν. Δημ. 47.
 Διὸς, ὅς, οὗ, ἡ· Δημήτηρ· Διοῦς καὶ ὁδός =
 αὐτῆς Ἀριστ. κλ. 515· ἐντ. Δημόξ. 3, ἐπιθ.
 τοῦ Τριόπου Ἀνθ. ἀπ. 50· Δημήτριάνα =
 Δηώ Νόν. Διον. 6, 3.
 Δημῶν, ἡ· θυγ. Διοῦς Περσεφόνη Καλλ. (Ι).
 Δι, π. οὐτ. τοῦ Ζεὺς συνερ. ἐκ τοῦ διτ Πίνδ.
 Διὰ (ἐν ἀρχῇ ἐξαμέτρ. διὰ, ἐν ἄρσει πολλά-
 κος διὰ, ριζ. αὐτ. διτ, συγγεν. τῷ δύο,
 δις, λατ. duo, viginti, bis, sanx. vi) ση-
 μαίνει κυρίως τὸ χωρίζειν τι εἰς δύο· ὡς
 ἐπὶ, ἡ λέξ. διὰ = πέρα πέρα καὶ μετὰ τῆς
 προθ. πρὸ γίνεταί διὰ πρὸ, ὅπερ κάλλιον
 διὰ πρὸ νῆ γράφεται.
 Ὁ· πρόσθεσις ἡ διὰ συντάσσεται.
 Δ) μετὰ γεν. 1) ἐπὶ τόπου, ὡς ἐπὶ τὰ πλεῖστον
 ποιητ. καὶ μάλιστα· α) διὰ μέσου πέρα πέρα·
 «δι' ὧμου, δι' ἀσπίδος κελ. ἦλθεν ἔγχος»
 Ὁμ. ἔκαστ' διὰ φρενῶν ἕξους Πίνδ. Ν. 7,
 26· «τετράσκειν διὰ θώρακος» Σεν. ἀν. 1,
 8, 56· «φαίνεται πῦρ διὰ τοῦ ὁρόπου», ἀν. 8,
 4, 18· «διὰ τοῦ βῆατος ὁρῶν ἥλιον» Πλάτ.
 Φαίδ. 109· «διὰ τέλους = μέγρε τέλους, πέρα
 πέρα Δισχ. Πρ. 270· «διὰ πασῶν (δηλ. χορ-
 δῶν) = δι' ὅλων τῶν χορδῶν, τόνων, ἐντελῶς
 Πλάτ. πολ. 4, 432, ἰδ. ἐπὶ τῆς μουσικῆς κλί-
 μακος· 6) διὰ μέσου, οὐχὶ ὁμως πέρα, πέρα,
 ἰδ. μετὰ ῥημα. κινήσ. σημ. «διὰ νήσου ἰών»
 Ὁδ. λ, 335· καὶ συχνά· «διὰ θαλάσσης πεί-
 τεται» Πίνδ. Ν. 6, 51· ἔλθας διὰ ἡπείρου
 μακρὰς Δισχ. Εὐμ. 75· «οἶκτον δι' οἴκων
 ἠρμυμένων» Σοφ. Τρ. 861· «ῥέων δι' Εὐρώπης»
 Ἡρ. 2, 23· «διὰ τῶν νεκρῶν διεξίημι», 7, 238·
 «διὰ πυρὸς ἵεναι» Σεν. συμπ. 4, 16· «διὰ
 πολλῶν τε καὶ δεινῶν πραγμάτων αἰσωσμένοι»
 Σεν. ἀν. 5, 5, 8· «διὰ πάντων ἐλθὲν», Κυρ.
 1, 2, 15· «ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι
 τῆς τελευτῆς διεξήλθον» Δημ. 28, 179· «πα-
 ρὴν γ' πλησίον, κατὰ μῆκος»· παρήκει διὰ
 τῆς διὰ τῆς θαλάσσης ἡ ἀκτῆς· Ἡρ. 4, 39· «παρὰ
 τὴν χελὴν διὰ τῆς θαλάσσης» Θουκ. 1, 63, συ-
 γνῆ μτγν. «παριέναι διὰ μερακίου» Ἀριστὰ-
 ν. 1, 13· Παρ' Ἡρ. 3, 103· «διὰ τῶν ὀπισθίων
 τεκλιών» = διὰ μέσου. Ἐκ τῆς 6) ἔπεται δ) «ὁ
 δ' ἔκρεπε καὶ διὰ πάντων» = οὗτος δι' ἐξέπρεπε
 καὶ μεταξὺ, πρὸ πάντων Ἰλ. μ, 104· «τετίμακε
 δι' ἀνθρώπων» Πίνδ. Ἰ. 3, 55· «εὐδοκίμειον
 διὰ πάντων βασιλῶν» Πρ. 6, 63· «διὰ πάν-
 των θίη» ἄξιον, 1, 25· «ὅμιν διὰ πάντων
 ἤκιστα», 8, 142· «δι' οὐδένος ποιηθῆναι» Σοφ.
 Οἰ. κ. 590, ἐνθα β. Ἀν. 35· «οὐδένος ποι-
 ῆσθαι»· ε) «διὰ μάχης ἰλθὲν τινι» Εὐδρ. Ἰ.
 λ. 1415· ἵεναι Ἡρ. 6, 9, Θουκ. 4, 92· «ἀπι-
 κέστο τῷ Ἀρπάγω» Ἡρ. 1, 169· κυρ. = διέρ-
 χεσθαι διὰ τῆς μάχης, δηλ. μάχεσθαι μετὰ
 τοῦ ἵέναι καὶ ἄλλων ῥηματίων τοῦ ἔχειν,
 εἰ καὶ παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. σημαίνει τὴν
 ἐπιμονήν, σταθερότητα πράξεώς· τινος ἡ κατα-
 στάσεως καὶ χρησιμεύει πρὸς περιγραφὴν ἀ-
 πλοῦ ῥήματος μετὰ τὴν σημασίαν τῆς διαρκείας,
 ἵνα τοῦ ἐξουδυνασθῆναι πρὸς ἐπίρρημα· «ὡδὶ ἀγά-
 λης, ἀμείλις ἐκπίου, φόγου, μνήμης ἔχειν»
 ἀγαπᾶν, ἀμείλιν κτλ. «δι' αἰδούς ὁμαί ἔχειν»

Εὐρ. Ἰ. Α. 1000· «δι' αἰτίαις ἔχειν» αἰτιᾶσθαι
 Θουκ. 2, 60· «δι' ἀκριβοῦς ἐλεῖσθαι, ἐπιστάσθαι
 = ἀκριβῶς Πλάτ. πολ. 3, 401· «δι' ἀπειθείας
 γίγνεσθαι» = ἀπεχθάνεσθαι Σεν. Ἰερ. 9, 1· διὰ
 γλώσσης ἵεναι = λαλεῖν Εὐρ. Ἰλ. 114· «διὰ μίαις
 γνώμης γενέσθαι» = δημοφρονῆσαι Ἰσοκ. 4, 138·
 «διὰ δικαιοσύνης ἵεναι» = βαλῆναι τὴν ὁδὸν τῆς
 δικαιοσύνης Πλάτ. Πρωτ. 323· «διὰ δίκης ἵε-
 ναι τινι» Σοφ. Ἀντ. 738· «δι' ἱππιδος ἔχειν»
 Ἡρωδ. 2, 1, 16· «δι' ἐπιθυμίας ἵεναι Πλάτ.
 Φαίδ. 82· «δι' ἔχθρας γενέσθαι» Ἀριστ. βάρ. 1112·
 «δι' ἡδονῆς ἔχειν» Ἡρωδ. 4, 6, 4· «διὰ
 μάχης ἐρχεσθαι» Ἡρ. 6, 9· «διὰ πολλῶν μα-
 θημάτων γενόμενος» Λουκ. Μακ. 22· «διὰ μνη-
 μης ἔχειν», κατὰ πλ. 9· «ἵεναι, φέρειν» Πρωδ.
 2, 2, 19· «δι' οἴκτου ἔχειν, λαθεῖν» Εὐρ. Ἑκ.
 851· «δι' ὀργῆς ἔχειν» ἔχειν = ὀργίζεσθαι Σοφ.
 Οἰ. κ. 909, Θουκ. 2, 37· «δι' ἰσχυρίας ἵεναι»
 Ἡρ. 1, 206, Σοφ. Οἰ. τ. 807· «δι' ὄχλου
 εἶναι» = ὄχληρόν Θουκ. 1, 73· «διὰ πάλμου»
 διὰ φιλίας ἵεναι» Σεν. ἀν. 3, 2, 8· «διὰ φι-
 λημάτων ἵεναι» Εὐρ. Ἀνδρ. 416· «διὰ στο-
 ματος ἔχειν» Σεν. Κυρ. 1, 4, 25· «διὰ τιμῆς
 ἔχειν, ἄγειν» = τιμᾶν Πλούτ. Δημ. καὶ Ἀντ. 4·
 «διὰ τύχης τοιαύτῃ ἵον» Σοφ. Οἰ. τ. 775· «δι'
 ὑποψίας φροντίδος ἔχειν» Πλούτ. Ρωμ. 15·
 διὰ φόβου ἐρχεσθαι, εἶναι Εὐρ. Ὁρ. 747·
 «διὰ φυλακῆς ἔχειν» Θουκ. 7, 8· «διὰ βρα-
 χέων», «διὰ βραχυτάτων» Λυσ. 16, 9· «διὰ
 πάντων» Πλούτ. Γ. Γρ. 6· «διὰ κεφαλαίων
 ἀναμνήσας ὁμᾶς» Δισχιν. 2, 25· «διὰ τάχους»
 Θουκ. 2, 18· «διὰ τῆς ὁδοῦ» = ταχέως Σεν. ἀν.
 1, 5, 9· «διὰ χειρὸς ἔχειν» = ἔχειν ἐν χειρὶ
 Σοφ. Ἀντ. 1243· «ἡνίας» = μεταχειρίζεσθαι
 Πλούτ. Νομ. 8· «διὰ στήρνων ἔχειν» = σκέ-
 πτεσθαι Πλούτ. Ἀντ. 636· ζ) «διὰ τοσοῦτος»
 ὡς διὰ τούτου μεγάλου διαστήματος Θουκ. 2,
 29· «διὰ πολλοῦ, δι' ὀλίγου» Σοφ. 3, 94, ἐνθα
 ἐννοεῖται διαστήματος· «δι' ἄλλων εἰκόσι
 σταδίων ἄλλος ποταμὸς ἵσται» Ἡρ. 7, 198· «δι'
 ἐλπίσσανος» = πλησιέστερον Θουκ. 3, 51· «οἱ
 ἐνοθεν καὶ μάλιστα οἱ διὰ πλείστους 3, 115· «δι'
 ἔγγυτάτου», 8, 96· «διὰ δέκα ἐπάλξεων πόρ-
 γοι ἦσαν», 3, 21· «ἐν τῷ διὰ μέσου χρόνῳ»·
 Ἡρ. 8, 127· 2) ἐπὶ χρόνου ἀπὸ Ὁμ. ἰδ. παρ'
 ἀττ. εἰς δὴλων συνεχῶς διαρκέειν· «δι' ἡ-
 μέρας, διὰ νυκτὸς» = καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν,
 τὴν νύκτα π. γ. διακρίνει Ἡρ. 1, 97· καὶ
 μετὰ τοῦ ὁλῆς Σεν. ἀν. 5, 2, 4· «δι' ἔτους»
 = καθ' ὅλον τὸ ἔτος Ἡρ. 2, 32· δι' αἰῶνος·
 = πάντοτε Δισχ. γο. 26· «διὰ παντὸς τοῦ
 αἰῶνος» Σεν. Κυρ. 2, 1, 19· «διὰ παντός»
 Σοφ. Αἴ. 691· «δι' ὀλίγου» = ἐπὶ βραχὺν χρό-
 νον Θουκ. 1, 77· «διὰ βίου» Πλάτ. Φαίδ. 75·
 «διὰ παντός βίου», συμπ. 203· «διὰ τε
 τοῦ ἔρωτος καὶ ἔξω γενόμενος» = διαρκούντος
 τοῦ ἔρωτος, Φαίδρ. 236· «διὰ τέλους» = μέχρι
 τέλους Σοφ. Αἴ. 670· διαρκῶς Ἀνδοκ. 1, 6
 καὶ συχνά παρὰ ῥίτ. Οὐτω καὶ τὸ παρὰ Σεν.
 Κυρ. 7, 2, 24· «πρῶτον μὲν ἐκ θεῶν γεγονώς
 ἔπειτα δι' διὰ βασιλῶν πεφυλώς» = διὰ σιρὰ
 βασιλῶν ἐκ τῶν θεῶν καταγόμενος δ) πρὸ
 δὴλων χρόν. ἀποστάσεως ἀπὸ, μετὰ· «δι'
 χρόνου» = μετὰ τινα χρόνον, μετὰ μακροῦ

χρόνον. Λυσ. 1, 12. «διὰ πολλοῦ χρόνου» Ἀριστ. πλ. 1045. «διὰ μακρῶν χρόνων» Πλάτ. Τιμ. 22. καὶ μόν. «διὰ μακροῦ» Ἀρρ. Ἀν. 5, 2, 8. «δι' ἱσίων δέκα» Πολύδ. 22, 26. «διὰ προγόνων» = ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν προγόνων, 22, 4. Μετὰ τακτικῶν ἀριθμῶν δηλοῦνται ἡ ἐπανάληψις πράξεώς τινος μετὰ τι ὁρισμένον χρονικὸν διάστημα. «διὰ τρίτης ἡμέρας» = ἀνὰ τρεῖς ἡμέρας. Πρ. 2, 37. «διὰ πενταετηρίδος» = ἀνὰ 5 ἐτη, 3, 97. (ἀλλὰ δι' ἐνδεκάτου ἔτους = μετὰ παρέλευσιν τοῦ 11ου ἔτους 1, 62). «δι' ἔτους πέμπου συνάγειν» Ἀριστ. πλ. 584. «δι' ἐνάτου ἔτους» Πλάτ. νόμ. 1, 624. 3) διὰ, διὰ μέσου, κατὰ πρότερον τοπικῶς. «φθόγγος με βάλλει δι' ὤτων» Σοφ. Αἴ. 1073. «δι' ὁρματος λείβειν δάκρυον» Σοφ. Οἴ. Κ. 1252. «δι' ὁσίων χειρῶν θίγειν», 471. «διὰ χειρῶν κομίζειν» Πλούτ. Κίμ. 5, «διὰ χειρὸς ἄγειν» Σοφ. Ἀντ. 916. «δι' ὀλίγου πόνου κεκτημένους» Θουκ. 7, 70. «αἱ αἰσθήσεις αἱ διὰ τῶν ὀνῶν» Πλάτ. Πρωτ. 334. «διὰ τοῦ στόματος», Φαίδρ. 250. «τῶν ἡρώων αἱ διὰ τοῦ σώματος εἰσιν» = αἱ σωματικαί, Φαίδρ. 65. «πάντα διὰ στόματος ἡδέα» Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 5. «ἐν γένει διὰ μέσου» «δι' ἐρμηνείας λέγειν», Ἀν. 2, 3, 17. «δι' ἀγγέλου λέγειν» Πρ. 7, 203. «ἀφικνέσθαι οὐκ ἐστὶ δι' ἀγγέλου ἄλλ' αὐτὸς» Αἰσχίν. 3, 95. «πέμψας διὰ τῶν μαθητῶν» Ματθ. 11, 2. «γέγραπται διὰ τοῦ προφήτου», 2, 5. «τὸ ῥηθὲν διὰ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου», 1, 22. «εἶδον δι' ἐκείνων» Πρ. 1, 113. «πείσιν ἄλλοτρίας διὰ γυναικός» = διὰ τοῦ ἐγκλημάτος Αἰσχ. Ἀγ. 442. «δι' ὧν περ χειρῶν ὤλετο» Σοφ. Οἴ. τ. 822. ἄξιον προσοχῆς τὸ τοῦ Πλάτ. Θεαιτ. 184, ἐνθα τὸ «ὦ ὁρώμεν» διακρίνεται τοῦ «δι' οὗ ὁρώμεν» «διὰ λόγων συγγενέσθαι», κολῆτ. 272. «δι' ἐκόντων ἄλλ' οὐ διὰ βίας ποιεῖσθαι», Φίλ. 58. «οὐ δι' αἰνιγματῶν ἀλλ' ἐναργῶς γέγραπται» Αἰσχίν. 3, 121. «διὰ μέλανος γράφειν» Πλούτ. Σόλ. 17. «διὰ ποιήματος λόγον ἐξεργάζεσθαι» αὐτόθ. 26. Παρὰ μὲν τιν. εἰς δηλώσιν τῆς ὕλης. «βρώματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος» Ἀθην. 14, 616. «δι' ἀλόφιστο πεπονημένοι θυσίαι» Πλούτ. νόμ. 8. «εἰδωλὰ κατασκευάζειν δι' ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ» Δ. Σικ. 17, 115. «κυάθιον δι' ἀργυρίου» Πολυδ. 6, 105. «διὰ τοιοῦτων αἰτιῶν» Πλάτ. Τιμ. 57. «δι' ἐμοῦ γιγνόμενα», 11. «δι' ἑαυτοῦ» = μόνος αὐτοῦ. ἄνευ ξένης βοήθειας. «κτασθαι τὸ Ξεν. Κυρ. 1, 1, 4. «διέλυε τὰ χρήματα» = δι' ἰδίων μέσων Δημ. 38, 42. «ποιεῖσθαι τι» Δημ. 51, 22. «ἀπολογίαν διὰ αὐτοῦ ποιῆσαι» Αἰσχίν. 3, 242. «δι' ἑαυτοῦ ἔχειν» = ἔχειν ἐν τῇ ἑξουσίᾳ του. «πόλιν, βουλευτήριον» Δημ. 15, 14. «ὅπως δι' ἑαυτῶν ἔσονται ἡ οὐσίαι» Ἰσ. 6, 36. Παρὰ γραμ. πρὸς δεξιὴν ὀρθογραφίας «γράφεται διὰ τοῦ α, ω κτλ.» Β'. Μετὰ αἰτ. 1) τοπ. μόν. ποιητ. διὰ, κατὰ μήκος, κατ' ἔκτασιν, πρὸς δηλώσιν τοῦ περιβάλλοντος τόπου. «δι' ἄρας ἔρχεται, διὰ δώμα βῆ» Ὀδ. κ. 287. «διὰ σέλιμα νηὶς» Ἀρχιλ. 5. «φρεύειν διὰ πῦμα μόνον» Αἰσχ. ἰκ. 15. καὶ ἄλλως μόν. ἐν γοργικῇ. «εἰσι χθόνα καὶ διὰ πόντον μέλαινα»

Πινδ. Ἰ. 3, 59. «διὰ στόμα ὕσαν ἱεῖσαι» Ἡσ. 65. «διὰ στόμα ἔχειν» Ἀριστ. Λυσ. 850. «διὰ στόμα ἄγειν» Πρ. 4, 91. Πολύδης δὲ ἡ διὰ μετὰ γεν. «ἔξ δὲ διὰ πτόχας ἤλθε χαλκός» Ἰλ. η. 247. «διὰ τάφρου ἱλαύνειν» μ. 63, ἐνθα εἶνε τμησίς τῆς προθέσεως ὡς ἐν τοῖς «διὰ δὲ χροά καλὸν ἔδασεν», ε. 858. «οὐκ ἐντέρα χαλκὸς ἀφύσσεν» Ἰλ. ν. 508. 2) ἐπὶ χρόνου «διὰ νύκτα» π. χ. «-ἤλθε μοι ὕπνους», 6, 57. «ἔρχεται οἷος νύκτα δι' ὄρναθιν», κ. 83. καὶ συχνὰ «διὰ γλυκύν, ὕπνον» Μόσχ. ἐντ. 9. «διὰ δρυμὰ καπνὸς ἔλασσο» = διὰ τῶν θάμων. Ὀδ. κ. 150. «διὰ κρατερὰς ὁμίνας» Πρ. 1, 631. «δι' ἄλλας ἀλφειοὺς» Αἰσχ. ἰκ. 848. «νόμοι δι' αἰθέρα τεκνοῦντες» Σοφ. Οἴ. τ. 860. 4) διὰ μέσου. Ἀθηναῖς διὰ βουλὰς, διὰ μὴτιν. Ἰλ. κ. 497. «νικήσαι δι' Ἀθηνῶν» = διὰ τῆς ἐνεργείας τῆς Ἀθηνῶν. Ὀδ. θ. 520. καὶ συχνὰ. «δι' ἀρετὴν οὐ διὰ τύχην νικᾷ» Ἰσχυ. 4, 91. «ὅσους ἐπέσθαι μὲν ἔρχαι δι' ὁράς» Ξενοκ. ἄρειν ὁμῶν Ξεν. Ἀν. 5, 8, 13. «οὐκ οὐδὲ θεοὺς ἐπέσθαι» Δημ. 24, 7. «λέγονται Ἀθηναῖοι διὰ Περικλέα βελτίους γενέσθαι» Πλάτ. Γοργ. 515. «ταχὺς γενόμενος διὰ τὸν πατέρα τριῶν», 520. «πλείω διὰ σὲ ἔρχηκα», Θεαιτ. 210. Μαλλίλλον δὲ σημαίνει τὸ δι' οὗ. «οὐκ οὐκ ἄρχει ὁ Ζεὺς» Ἀριστ. πλ. 130. ἡ ἀπόκρισις «διὰ τὸ ἀργύριον» αἰτ. τι. ἔστι λαμπρόν. διὰ σὲ γίγνεται αὐτόθι 145. «διὰ τοῦ ἐπὶ μαχομένου αἱ μάχαι κρίνονται» Ξεν. Κυρ. 5, 2, 82. ἰδ. σημαίνει τὸ ἐλλειπτικόν. «εἰ μὴ διὰ τίνα» π. χ. Μιλιτιάδην εἰς τὸ βράθυον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο καὶ εἰ μὴ διὰ τὸν πρότερον, ἐνέπεσαν ἄν. = εἰ μὴ ἐκωλύετο διὰ τὸν πρότερον Πλάτ. Γοργ. 516. «εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκείνων μέλλουσιν» Θουκ. 2, 18. 5) συνιέναι σημαίνει τὸ ἔνεκα ἀπὸ Ὀμ. «δι' ἀτασθαλίᾳ ἔκαθον κακόν» Ὀδ. ψ. 97. καὶ ἰδ. ἐν τῷ πρ. ζῶ. «διὰ τί» «διὰ ταῦτα» «διὰ τὸ» μετ' ἀπαρεμφ. καὶ αἰτ. Παρ' Ἀριστοτ. Νικ. η. 10, 2. 2. πρὸς τὸ «δι' ἑτερον μὴδὲ ἑτέρου χάριν αἰρεσθαι τι» ἀντιστοιχεῖ τὸ «τίνος ἔνεκα». Κατὰ τοὺς γραμματικούς ἡ διὰ αὐδότητος αἰεταί ἐν ἀναστροφῇ, ἀλλ' ὅμως ἀπαντᾷ μετὰ τὴν συντακτικὴν πρῶσιν «ὄντε διὰ» Ἰσ. ἱρ. 3. «φροντιστῶν διὰ πεισθεῖσας» Αἰσχ. Ἀγ. 576. «ἦν διὰ πολλὰ παθόν» Ἀθην. 13, 507. Ἐν συνθέσει σημαίνει ἡ διὰ. 1) κίνησιν καὶ διὰ ὅσων ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ π. χ. διαγίγνεσθαι διαφαίνειν, ἰδ. τὰ ἀγιν. μέχρι τέλους π. χ. διατελεῖν, διαπρέπειν. 2) χωρισμὸν π. χ. διαίρειν, διαλύνειν, διαγινώσκειν. 3) ἐπιλλαν ἀμοιβαίως, π. χ. διαλέγεσθαι, διεδικάζεσθαι, διαφιλοτιμεῖσθαι καὶ ἐπομ. ἀπεργάζεσθαι, διαφέρειν διαπρέπειν. 4) μίσην π. χ. διάλυκος, διάχυσος (τὸ εἰ ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου παρ' Ὀμ. ἱνίοτε εἶνε μακρὸν Ἰλ. γι. 357, δ. 135. η. 251. λ. 435. τὸ α ἐν τῇ ἀρ. αἰετ. τοῦ στίχου εἶνε μακρὸν διὰ παρ' Αἰσχίν. λφ. διαί). Διὰ αἰτιατ. τοῦ ἀρχήστου Δις ἀνθ. οὐ ἀν. ὁ Ζεὺς (ω). Διὰ, ἡ. ὄν. πολλῶν τόπων καὶ νήσων Στεφ. Βυζ. Ἰσ. 1) ἀρχαῖον ὄνομα ἀντὶ Νάξου Ὀδ.

λ. 25' - 2) νήσος τις παρὰ τῇ Κρήτῃ Στραβ. 10, σ. 181.
 Δια, θηλ. τοῦ διος (θεός) Ὀμ.
 Δια, ἡ' 1) ὄν. τῆς "Πῆρας ἐν Σικωῶνι καὶ ἐν Φλιοντι Στραβ. 2) ὠφ. τοῦ "Πιονέως ἡ Δηϊονίας, κήτηρ τοῦ Παρθίου Διδό.
 Δια, τὰ παρὰ τοῖς Τηλοῖς ἀντὶ τοῦ Διάσια.
 Δια-δαίζω· 1) βαδίζω, περιπατῶ διὰ μέσου τινός Θουκ. 6, 101' 2) ὑπάγω καὶ ἐρχομαι, περνοδιαβαίνω Λουκ.
 Δια-δαῖρα, ἡ' ἡ σκάλα δι' ἧς ἐμβαίνομεν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὸ πλοῖον Μ. Έστ. ἐν γένει κλίμας Στραβ. 16, 763.
 Δια-δαῖρον, τό· εἶδος χαμηλοῦ ὑποδήματος τῶ τῶν γυναικῶν - λεπτὸν Ἀθην. 13, 568. Κατὰ Πολυδ. δι' ἄνδρας καὶ γυναῖκας, καθ' ἑκάστην διὰ γυναικας.
 Δια-δαίνομαι· 1) πορεύομαι ἢ ἵσταμαι με ἀνοικτὰς τὰς κνήμας "εὐ διαδὰς" = ἀνοίξας καὶ σπινθίσας τοὺς πόδας Ἰλ. μ. 458' "τοσὸν δε δ' αὐτοῦ βῆμα διαδεηκότος" Ἀριστ. ἱππ. 78' - μεγάλα = μεγάλα βήματα ποιεῖν Λουκ. γυν. 32' ἀνδριάντες διαδεηκότες" = ἔχοντες ἀνοικτὰ τὰ σκέλη Πλουτ. ἡθ. σ. 779' 2) ὑπερβαίνω, διαβαίνω, περνώ ἀντικρὺ - τάφρον Ἰλ. μ. 50' - ποταμὸν Ἦρ. 7, 35' - διὰ ποταμοῦ Ξεν. Ἀν. 4, 8, 2' - εἰς "Ἡλίδι Ὀδ. 6, 635' - πρὸς τι Πλάτ. Φαιδρ. 22' καὶ μετ' ἀκλῶν αἰτ. - τὴν ἡπειρόν Ἦρ. 4, 118' μεταφ. "λόγω εἰς τινα", 8, 82, διναριστορ, transiitio.
 Δια-δαλλῶ (ἴδε βάλλω, παθ. παρκ. διαβεβλήσθαι Ἀνδοκ. 2, 24, μελ. διαβεβλήσεται Δημ. 16, 2) 1) ῥίπτω διὰ μέσου τινός ἢς ἄλλο μέρος, ὀδηγῶ, φέρω ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν, διαδιδάσκω - νέας Ἦρ. 5, 34' καὶ ἄνευ ἀντικρὺ διαβαίνω, περνώ ἀπέναντι - ἐς τὴν Νάξον Ἦρ. 5, 33' καὶ μετ' αἰτ. - γεφύρας Εὐρ. Ῥῆσ. 117' - τὸ πέλαγος Ἀθην. 3, 102' - τὸν Ἰόνιον Θουκ. 6, 30' - τί διὰ τινος = διαπερνώ Ἀρρ. Ἀν. 2, 3' - δάκτυλον τῆς ὀφθαλμοῦ Δ. Λαερ. 1, 118' 2) συνθέσθαι, διασῶν, διὰ λέξεων, κατηγοροῦ, εἰναι μισθόν - τινὰ πρὸς τινα Ἦρ. 5, 96' - τὴ πόλει Πλάτ. πολιτ. 8, 566' "εἰς τοὺς ἄλλους διαβέβληνται", 7, 539' συνήθως ἔπεται τὸ ὄν. "διέβαλον τοὺς Ἰωνας ὡς δι' ἐκείνους ἀπολοῖσται αἱ νῆες" Ἦρ. 8, 90' "ἐνὶ ὡς ἐπιβουλεύοντα Πλάτ. ἐπ. 7, 334' "ἐατράν ὡς ἐφραχίαν Λουκ. π. διαβολ. 13. Παθ. "διαβεβλήσθαι ἐπὶ τινι" Ἠρωδ. 2, 6, 10' - εἰς κινεῖσθαι Λουκ. Δημόν. 50' ἀπώτ. - διαβεβλήμενος ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ - ὑπερδοκιμαῖν Ἀυσ. 8, 7' "διαβεβλήσθαι τινι, πρὸς τινα" = κατὰ τὰ τινος Θουκ. 8, 38' ἐν γένει ἀπατῶ διὰ λέξεων Ἦρ. 3, 1, καὶ μέσ. 9, 116, Ἀριστ. ὅρν. 1648, ἐνθα δ' Σχολ. ἀναφέρει ἐκ Φερειορ. "ἐὺν γέροντα διαδολοῦμαι" παρὰ Πλουτ. ὅρν. 34' - ἔπος = θεωρῶ ὡς νόθον 3) χωρίζω ἀπ' ἀλλήλων "ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον" Πλάτ. πολ. 6, 498' 4) καταβάλλω Ἀριστ. εἰρ. 626' 5) παίζω (κυρ. κύνους) μετὰ τινος "διαβάλλεσθαι τοῖς κύβους μετὰ τινος" Πλουτ. ἡθ. σ. 118, transiitio, insimulatio, disimulatio, pociptio.
 Δια-δαπτίζομαι· ἀμειλῶμενος μετὰ τινος κα-

λυμδὸς βουτῶν - πρὸς τινα Πολύαιν. 4, 2, 6' μεταφ. - τινὶ = διαλοῦσθαι Ἀθην. 25, 41.
 Δια-δαπνίζω· ἐξετάζω τι ἀκριβῶς, πέρα πέρα Πλάτ. νόμ. 4, 736' "ταῖς ἱμπερίαις", 12, 957.
 Δια-δασειώ· διαδρασίω Δ. Κάσ. 40, 32.
 Δια-δασιλίζομαι· τῆς βασιλείας ἀντιποινομαι ἄρ. λεξ. μάχομαι πρὸς τινα περὶ τῆς βασιλείας.
 Δια-δασις, εὖς, ἡ' 1) τὸ διαβαίνειν, διαβί-
 βασίς, διάπλους Ἦρ. 1, 186, Θουκ. 2, 23' ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ διάβασίς καὶ τὸ δι' οὗ ἡ διάβα-
 σίς, γέφυρα, 7, 74, Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 12' παρ' Ἀλλ. Ἰ. Ζ. 9, 46 τῶν ὁρῶν = ἡ ἀλλα-
 γὴ τῶν τεσσάρων ὁρῶν τοῦ ἔτους 2) τὸ με-
 ταβῆ διάστημα Δ. Ἀλ. περὶ συνθ. λεξ. 20, transitus, transitio.
 Δια-δάσκω· διαβαίνω, περιέρχομαι, διαβα-
 δίζω, περιπατῶ μετ' ὑπερφανεῖας Ἀριστ. ὅρν. 486.
 Δια-δαστάζω· 1) μεταφέρω διὰ μέσου τινός ἀπέναντι ἄρ. λεξ. 2) δοκιμάζω διὰ τῆς χειρὸς τὸ βάρος πράγματός τινος Πλουτ. Δημ. 20.
 Δια-δατέος, 3, β. ἐπὶ τοῦ διαβαίνειν ὅν δ' ὀφείλει τις νὰ διαβῇ - ποταμὸς Ξεν. Ἀν. 2, 4, 6.
 Δια-δατήριος, 3' μόν. τὸ οὐδ. πλ. "τὰ διαδατήρια" δηλ. ἱερὰ 1) θυσία ὑπὲρ εὐτοχοῦς ἐκδόσεως διάπλου, ὅν τις ἐπιχειρεῖ, ἡ ἱερομα-
 τείας "ἐγένετο τὰ διαδατήρια" = ἀπέδωκεν αἰ-
 σία Θουκ. 5, 54' ἡ θυσία ὑπὲρ εὐτοχοῦς ἐκ-
 δάσεως "διαδατήρια ὄδω" Πλουτ. Λούκουλ. 24' 2) διάδοχος Δ. Κάσ. 14, 18. Παρὰ Φί-
 λωνι ἡ εὐροτή τοῦ Πάσχα.
 Δια-δάτης, ου, δ' 1) διαβαίνων, περνατικός, ὁδοιπόρος Πολυδ. 2, 200 2) διαβήτης λεξ. ἄρ.
 Δια-δατικός, 3' 1) μεταδατικός - διάθεσις, σύνθεσις, βῆμα Ἀπολλών. δόσκ. ἄντων. 313' 2) ὁδόνος Γρ. Νάξ. 1, σ. 147, transitiivus.
 Δια-δατός, 3' ὅν δύναται τις νὰ διαβῇ - ποταμὸς, ὁδὸς Ἦρ. 4, 195, Θουκ.
 Δια-δεδαίδομαι, μέσ. ἀποθ. πιστοποιῶ ἢ ὑπόσχομαι μετὰ πολλῆς βεβαιότητος, διόσχο-
 ρίζομαι Δημ. 17, 30' - περὶ τινος Πολυδ. 12, 12.
 Δια-δεδαίωσις, εὖς, ἡ πιστοποίησις, ἱσχυ-
 ρισμὸς μτγν.
 Δια-δεδαίωσις, ἐπὶρ. με τρόπον ἐπιβε-
 βαιωτικόν, πιστοποιητικόν Σ. Έμ. Πυρ. 1, 208, συχνά.
 Δια-δεγμα, ατος, τό· πέρασμα, διάβασις, βη-
 μα μτγν.
 Δια-δεσιείω· ἔγω ἐπιθυμῶ νὰ διαβῶ σουδ.
 Δια-δεήτης, ου, δ' 1) τὸ γνωστὸν τεκτονικὸν ὄργανον ἱταλ. κομπάσο), κληθὲν εὐτως ἐκ τῶν ἀνοικτῶν αὐτοῦ σκελῶν Ἀριστ. νεφ. 179, ὅρν. 1003' 2) νεροζῦγι, ἡ στήριξη τῶν οἰκο-
 δομῶν Πλάτ. Φίλ. 56 διάφορος τῆς σταφύλης, ἐπειδὴ μετρεῖ μόνον τὸ πλάτος, ἐκείνη δὲ τὸ κλάτος καὶ ὕψος, Σχολ. Ἀριστ. βάτρ. 812, Ἠρωδ. - 3) στήριον τροῦμα "ἐστὶ ἐκ καὶ ἑλ-
 λος καλούμενος μέσος κινητικὸς διαβήτης τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν ἔχων τῷ καμπύλῳ στήριον" Ἠρωδ. πρῶλ. Colum. 3, 10' 4) πάθος τι δυσάτατον, ὅπερ καὶ "ὕδρος εἰς ἐμείδα", καὶ "διάρροια εἰς οὖρα" καὶ ὁ ψακὸς καλεῖται

δ' Ἀρετ. σ. 52, καλεῖ αὐτὸ «σφακῶν καὶ μελίων εἰς οὐρανὸν ἐκόντην». Κατὰ τὸν Παύλου Νικ. κωδ. Ῥωμ. 54· «διαβήτην καλοῦσαν, οἱ δὲ διάβαιον οὐρανόν, ἔνιοι δὲ διψακὸν ὀνομάζουσι διὰ τὴν ἄμετρον τοῦ πάσχοντος ἐνεδρεύουσιν διψάν» ἐκλήθη δὲ οὕτω ἐπειδὴ ὁμοιάζει πρὸς τὸν διαβήτην (σίφωνα)· «οὐνεκ ἐν τῇ σκηνῇ τὸ ὕδρον οὐ μένει, ἀλλ' ὅπως διαβόηται τῷ ἀνθρώπῳ εἰς ἔξοδον χρέεται» Ἀρετ. αὐτόθ. libella, circinus.

Δια-βιάζομαι· βιάζω καθ' ὑπερβολὴν Εὐρ. Ἰ. Τ. 1565· τὴν γῆν, ἐπὶ τῶν φυτῶν, τὰ ὁποῖα διασπάζουσι τὴν γῆν Θεόφρ.

Δια-βιάζω· μεταφέρω τι ἀπέναντι· «τὸν στρατὸν κατὰ γεφύρας» Ἦρ. 1, 75· «τοὺς ὀπλίτας εἰς τὴν νῆσον» Θουκ. 4, 8· «τὸν ποταμὸν Πλάτ. νόμ. 10, 900· τὸ στρατεύμα τὸν ποταμὸν πλύνει. Πελοπ. 24· λόγον εἰς πέρας Ἡλιοδ. 2, 4. Παρὰ μὲν καὶ ἐπὶ χρόνου, διέρχομαι, διάγω τὸν καιρὸν, transduco, transigo.

Δια-βιάζομαι, ὅπου, ἀντὶ διαβιάζω = διαβάσκω Ἰπποκρ.

Δια-βιάσμος, ὃ τὸ διαβιάζειν, μεταβιάσμος Ἀπολλ. ὅσκι. ἀντων. 404.

Δια-βιάστικός, 3· μεταβατικός-διάθεσις Ἀπολλών. περὶ συντ. σ. 294, 11, transilivus.

Δια-βιάσσω· τρώγω τι ἐσθον, κατατρώγω· διαδεσθῶσθαι Πλάτ. Τιμ. 83.

Δια-βιάω, μ. ὥσμαι, ἀόρ. 6· διεβίων, ἀπαρ. διαβιώναι· «διάγω, ζῶ διερχόμενος πολὺν χρόνον» «ὡς πλείστον χρόνον» Πλάτ. νόμ. 5, 730· βίον. Μέν. 81· καὶ συγὰ ἀπτῶς. διέρχομαι ὅλον τὸν βίον· δικαίως, Γοργ. 526· μετὰ μετ. «δοκῶ τοῦτο μελετῶν διαβιβάσκω» Ξεν. ἀπολ. 3· «διαβιβάσκον παίζοντα» Πλάτ. νόμ. 7, 803· ἀφ' ὧν διαβιβάσκονται φεύγοντες» Πλούτ. Ποπλ. 3.

Δια-βιάωσις, εἰς, ἡ· τὸ διαβιάζειν, ὃ βίος ἐκκλ.

Δια-βλάσταν· ἐκβάλλω βλαστούς, φυτρώνα ἀναμεταξύ τινος Θεόφρ. germino, pullulo.

Δια-βλάστησις, εἰς, ἡ· τὸ διαβλάστανειν, ξεσπῶναι.

Δια-βλέπω· βλέπω ἀσκαρδαμυκτῇ, ἀτενίζω, εἰσδῶν διὰ τοῦ βλέμματος Πλάτ. Φαίδ. 86, 100α πρότερον ἐκεῖτο διαβλεψάμενος νῦν δὲ διαβλέψας· βλέπω μὲ ὀξύ βλέμμα Ἀριστοτ. περὶ ζων. 3· «εἰς τινα Πλούτ. Ἀλέξ. 14· «πρὸς ἀλλήλους», ἦθ. 518· «τί αὐτόθ.

Διαβλέψις, εἰς, ἡ· τὸ διαβλέπειν, τὸ βλέπειν μὲ προσοχὴν ἢ ὑποτόνυρον.

Διαβλήμα, τὸς, τό· πᾶν ὅ, τι περὶ ἀνάμεσά (διαβάλλεται).

Διαβλήτεον· πρέπει νὰ διαβάλλω.

Δια-βλητικός, 3· διαβολικός, ὃ ἔχων κλίσιν πρὸς διαβολὴν Πολυδ. 5, 118.

Δια-βλήτωρ, ὁρος, ὅ· ὁ διαβάλλων Μακροβ. 4, 236.

Δια-βλύζω· ἀναβλύω Νον. Δ. 22, 21.

Διαβλύσσω, μ. διαμολοῦμαι, ἀόρ. διεμολοῦμαι ἀναχωρῶ.

Δια-βοάω, μ. ἡσώ Ἦρ. καὶ ἡσῶμαι ἀττ. φωνάζω δυνατὰ, φωνάζων γνωστοποιῶ τι· «ἔχῃ διαβόασα» Αἰσχ. Πέρσ. 630· «κατ' ἀλλήλους» = φωνάζω δυνατὰ δι' ἐνὸς εἰς ἄλ-

λον· ὡς Θουκ. 8, 78· γνωστοποιῶ «κατὰ διαβεβόηται» Πλάτ. ἐπ. 2, 312· κάμνω περιφνημον ἰδ. παθ. Λουκ. Νεκυσμ. 5· «νδιδόκη πρὸς τινος» Πλούτ. Περικλ. 19· «ἐπὶ τινι Πλούτ. Θεμιστ. 3· παρὰ Δημ. 26, 19· «διαβόωμαι = ἀμιλλώμαι φωνάζων, divulgare.

Δια-βόησις, εἰς, ἡ· ἡ δυνατὴ φωνὴ Πλούτ. ἦθ. 445, clamor.

Δια-βόητος, 2· ὁ διαβεδοημένος, περιβόητος, πολυβόητος, γνωστότατος· χρησμός Πλούτ. Λουκ. 5· «τοῦ φόνου διαβόητου γενομένου» Ἡρωδ. 4, 4, 19· ἰδ. περιφνημα, σπαν. δυσφημισμένος· ἐπὶ τινι Πλούτ. Λούσυλ. 6, Λουκ. Ἀλέξ. 4, divulgatus.

Δια-βολεύς, εἰς, ὅ· ὁ διαβάλλων, διαβόλος γλῶσσ. calumniator.

Δια-βολή, ἡ· τὸ διαβάλλειν, ἡ ψευδὴς καὶ κρυφίως γινόμενη κατὰ τινος κατηγορία Ἦρ. 7, 10· «διαβολὰς ἐνδύχεται, προσέσθαι» Θουκ. 3, 80· 6, 123· καὶ φόνος Πλάτ. Ἀπολ. 28· «εἰς διαβολὰς καὶ κινδύνους καταστήσει» Λυσ. 13, 17· «διαβολὴν καθ' ἑαυτοῦ παρέσχε» Πλούτ. Θεμιστ. 4· ἡ κακὴ ὑπόληψις ἢ τις ἔχει παρὰ τοῖς ἄλλοις· πρὸς τινα = μίσος κατὰ τινος Πλούτ. Λυσ. 20, calumnia.

Δια-βολία, ἡ· διαβολὴ Πίνδ. Π. 2, 76.

Δια-βολικός, 3· 1) διαβλητικός Κλ. Ἀλ. καὶ ἄλλ. μετν. 2) ὁ ἀνίκων εἰς τὸν διαβόλον ἐκκλ.

Δια-βόλιμον, τό· διαβολὴ Θουκ. 8, 91, δι. γρ. διαβολὴ μόνον.

Δια-βόλος, 2· ὁ διαβάλλων (κατηγορῶν ψευδῶς καὶ κρυφίως) ἄνθρωπος Πίνδ. ἀποσπ. 270· «εἴτω ὁμῶν διαβόλον τι ἐν τῇ γνώμῃ παρὰ στήκεν» Ἀνδοκ. 2, 24· διαβολώτατος Ἀριστ. ἦπ. 45· «ὁ διαβόλος» = ὁ συκοφάντης Ἀθ. 11, 508· ἐν τῇ Ν. Δ. ὁ σατανᾶς, ὁ διάβολος.

Διαβόλος, εἰρή. μὲ διαβλητικὸν τρόπον, διαβλητικῶς Θουκ. 6, 15.

Δια-βομβέω· 1) βομβᾶ (βοῶν)· διὰ μέσου τινος ἢ δυνατὰ καὶ ἀδιακόπως· «διαβομβᾶσθαι λέξεις περὶ τὰ χεῖλη καὶ τὰς ἀκοὰς» Δ. Ἀρετ. 2) διαβόω, διαβουλιῶ Ἀνακ. Κομν. 1, σ. 7.

Δια-βορβορύω· διακορορυγῶ, ἔχω γούρ γουρητὰ Ἰπποκρ.

Δια-βόρειος, 2· ὁ πρὸς βορρᾶν ἐκτεινόμενος ἀποβλέπων· κρηίδης Στραβ. 2, 1, 33.

Δια-βόρος, 2· ὁ κατατρώγων «νόσος διαβόρος πόδα» Σοφ. Φιλ. 7. Παθ. διαβόρος· ὁ κατατρωγόμενος· πρὸς τινος Σοφ. Τρ. 678.

Δια-βόσκω· τρέφω ἐντελῶς, βύσκω· τὴν γαστέρα Ἀλέξ. 3, 7 καὶ μετν.

Δια-βοστροχέω· χωρίζω εἰς βοστρόχους (πλεξίδας, πλοκάμους) τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς· «διαβοστροχήμενος» Πολυδ. 2, 27.

Δια-βοσ-κολέω· ἀπατῶ τελείως, ἐξαπατῶ διὰ λόγων κενῶν Λουκ. Ν. διαλ. 5, 2. Παθ. θέλογμαι· τινι = εἰς τι Θεμιστ. 21, σ. 225, permulceo, decipio.

Δια-βουλεύομαι· διαγινώσκω, σ. ἔμπομαι κατ' ἑμαυτὸν, συλλογίζομαι Θουκ. 2, 2, 7, 50· «εἴτε· εἴτε» Πλάτ. πολιτ. 204· μετ' ἀπαρ. Λουκ. delibero, decerno.

Δια-βουλία, ἡ· σκίψις, στοχασμός δρ. λιβ. consilium.

Δια-βούλιον, τό· διαλογισμός, στοχασμός. Πολυδ. 3, 93, 2, ἀπόφασις, 5, 42, συμβούλιον, σύσκεψις 29, 4, 2 ἀρ. λεξ. deliberatio.

Δια-βούλος, 2· δίδουλος Ἡούχ.

Δια-δραβεύω· δίδω βραβεῖον ἢ ἀμοιβήν. Λισσπ. 35.

Δια-δρεξίς, 2· τὸ διαδρέχειν, κατάδρεξις, μούσκευμα.

Δια-δρεχίς, 2· διάδροχος, κάθυγρος Λουκ. τραχιδ. 303.

Δια-δρέχω, 2· βρέχω ὅπως δίδω, μούσκευω, καταδρέχω Ἰπποκρ. - τάρτυματα Λισχ. ἔπισπ. 308· - ἄλφια Αἰλ. μεταφ. «διαδρεγμένος» = μεθυμένος Ἡλιόδ. 5, 31· «διαδραχέντων» Βάβρ. 114, 19.

Δια-δριόη, 2· ἐμβριθής, ἰσχυρός ἔκκλ.

Δια-δριόω· καταδριόω Ἡούχ. grano, onero.

Δια-δριμάμαι, ἐπιτετ. τύπ. τοῦ -βριμάμαι Θερμίστ. 21, 261.

Δια-δρυχί, 2· διαδρεξις, μούσκευμα, ἀποδρυχί γλῶσσ.

Δια-δρυχος, 2· καταδρεγμένος, μούσκευμένος· «ἄγχος ὕδασι» Εὐρ. Βαχχ. 1049· - ὄμμα, Πάλλ. 503· - τόπος Πολυδ. 5, 22, 6· ἐπὶ πλοίων τὰ ὅποια κάμνουσι νερά Θουκ. 7, 12· μεταφ. - ἔρωσι· κατελιγμένος, πληγμένος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Λουκ. Τόξ. 15· - τῇ μέθῃ = μεθυμένος Λουκ. οἶνον Σουίδ. madillus, univus.

Δια-δρυμα, τό· φάγμα, κοσφέλα, τὸ ὑπὸ σπλῆτος ἀκυλῆχος καταφαγωμένον μέρος Στραβ. 13, σ. 609.

Δια-δρυσις, 2· τὸ διαδιδρύσκειν ἱατρ.

Δια-δρυτικός, 3· ὁ διαδιδρύσκων ὁ καταδρύσκων, σπητικός, καταναλυτικός μετγν.

Δια-δυνάω· διαδύω, διαδύω. Μέσ. γυνώ με δύναιμι, στουπώνω· «διαδυνεύονται διὰ τῆς ἀριστερῆς διστοῦς» Ἡρ. 4, 71.

Δια-δύνω· διαδύω, στουπώνω. Παθ. «πηδά-λιον διὰ τῆς τρέπας διαδύνεται» Ἡρ. 2, 96, τραχιδ. 303.

Δια-δύω, δι· ἐπὶ στουπώνω μέσα, στουπώνω Ἰπποκρ.

Δια-γὰλιν(ζ)ω· ποῖω εὐθυον, ἱατρὸν· - πρόσωπα Ἀριστ. ἱππ. 646.

Δια-γανὰκτέω· ἀγανακτῶ καθ' ὑπερβολὴν Πλούτ. ἦθ. σ. 74, δι. γρ. Δημ. 27, 63.

Δια-γανὰκτησις, 2· μεγάλη ἀγανάκτησις Πλούτ. Μαρ. 16.

Δια-γὰλλία, 2· ἡ δι' ἀγγελιαφόρου γνωστοποίησις Ἰωσ.

Δια-γὰλλω· μηνύω, ἀγγέλλω δι' ἀγγελιαφόρου, γνωστοποιῶ ὡς ἀγγελιαφόρος ἢ ἀπεσταλμένος· - τινὶ Θουκ. 7, 73· - πρὸς τινα Δημ. 12, 16· «Ἐν γένει γνωστοποιῶ πανταχοῦ Πίνδ. Ν. 5, 3· «ἡ φήμη διαγγέλλουσα τὴν πράξιν εἰς τὰς πόλεις» Πλούτ. Κάμιλ. 24. Μέσ. προσφάνειν τι πρὸς ἀλλήλους Ξεν. Ἀν. 3, 4, 36, denuntio.

Δια-γὰλμα, τό· τὸ διαγγελλέν, μήνυμα, εἰ-δησις, ἀρχ. λεξ. cinnium.

Δια-γὰλλος, 2· 1) ἐγγάγιος, ὁ ἀπεσταλμένος Θουκ. 7, 73, internuntius· 2) ὁ γνωστοποιῶν τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ, ὑπασι-στής Πλούτ. Γάλλ. 24.

Δια-γὰλτηρ, 2· διαγγελλος ἔκκλ.

Δια-γά, 2· ἀντι-ἀγὰ γ'. ἐν. παρατ. τοῦ διαγά.

Δια-γὰρ· συνάγω πανταχούθεν ἀρ. λεξ. colligo, congregeo.

Δια-γὰρ· περιγὰρ, περιπαῖω· - τινὰ Εὐρ. Βάχχ. 272· ἀμεταβ. μειδιῶ, χαμογελῶ «τὰ διαγὰρ ὄντα θαλάσσης» ἢ γὰρ ἡνὶ τῆς θαλάσσης Πλούτ. Κατ. 4· «ὥρας διαγὰρ ὄντος» ἢ μέραι· Θεόφρ. καὶ μετγν. ὑποφύσσω, ὑποφύ-σσω, γλυκοχαράζω Β. Ἀν. 54.

Δια-γὰρ· 2· δοκιμὴ διὰ γένεως γεωπ.

Δια-γὰρ· 2· δίδω εἰς τινα νὰ γενηθῇ· μετγν. συνήθ. μέσ. δοκιμάζω διὰ τῆς γένεως Πλούτ. Μάρ. 44.

Δια-γὰρ· 1) διαρκῶς χρόνον τινὰ, ἀντέλω, βαστῶ· - τοσάδε ἔτη Πλάτ. ἀπολ. 33· ἀπὸ τῶν διέρχονται τὸν βίον Ἀριστ. ὅρν. 45· - ἀπὸ τι-νος· - ζῶ ἔκ τινος Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 5· «ἐὰν διαγιγνώμεθα» = ἐὰν ζήσωμεν ὥς τότε Αἰ-σχίν. 1, 24· - τὴν νόκτα· διαγὰρ τὴν νόκτα Ξεν. Ἀν. 1, 10, 19· συχνὰ μετὰ μετγν. - ζήτων = ζήτῳ ἀδολογίως Πλάτ. νόμ. 42, 945· «ὅποσον χρόνον ἄρχαντες διαγὰρ» Ξεν. Κυρ. 1, 1, 1· 2) γίνομαι ἐν τῇ μεταξὺ, διέρ-χομαι, ἐπὶ χρόνου· «δὲκα ἔτων διαγενομένων» Δημ. 27, 83· «ἔτη ὅκτω διαγενομένη τῇ κρί-σει» Δημ. 21, 82· «τοῦτον τὸν λόγον πιστευ-μένῳ πλέον ἢ χίλια ἔτη διαγέγονιν» Πλούτ. Ἐπιτ. σοφ. συμμ. 19· «ἡ δὲ γένεσις ἐπισταυθῆ πλέον τῶν 1000 ἔτων, duro, permaneo.

Δια-γὰρ· 1) γνωρίζω ἀ-κριβῶς, διακρίνω Ἰλ. ψ. 240· «τῶν δ' ἂν τις διαγνοίη εἰ ὁμοιοί τισιν» Πρ. 1, 134· «οἱ δὲ μ' ἐποίησαν τυφλόν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τοῦτων μηδέν» Ἀριστ. πλ. 90· «ὁ διαγι-γνώσκων ἐν τοῦτοις τὸν καλὸν τε καὶ ἀσχαρὸν ἔρωτα» Πλάτ. συμμ. 186· 2) ἀποφασίζω, κρίνω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ δικαστηρίῳ Δημ. 23, 28· - τὸ πρᾶγμα Λισχ. 1, 63· ἐπὶ ἀπο-φάσεων μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 6, 138· «δι' ἐγνώστατο = ἦτο ἀποφασισμένον Θουκ. 1, 118· «κρίσις δι-γνωσμένη» = ἐκπεφρασμένη κρίσις, 3, 53· - πρὸς τινας Ἀνδοκ. 1, 5· - ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 22, 7, 5· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι Πλάτ. Πρωτ. 213· 3) ἀ-κριβῶς ἐξετάζω, νόμ. 2, 668· 4) διαναγνώ-σκω, ἀναγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους Πολύδ. 3, 32, 2, discerno, discuto, discerno.

Δια-γὰρ· 1) γνωρίζω ἀ-κριβῶς, διακρίνω Ἰλ. ψ. 240· «τῶν δ' ἂν τις διαγνοίη εἰ ὁμοιοί τισιν» Πρ. 1, 134· «οἱ δὲ μ' ἐποίησαν τυφλόν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τοῦτων μηδέν» Ἀριστ. πλ. 90· «ὁ διαγι-γνώσκων ἐν τοῦτοις τὸν καλὸν τε καὶ ἀσχαρὸν ἔρωτα» Πλάτ. συμμ. 186· 2) ἀποφασίζω, κρίνω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ δικαστηρίῳ Δημ. 23, 28· - τὸ πρᾶγμα Λισχ. 1, 63· ἐπὶ ἀπο-φάσεων μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 6, 138· «δι' ἐγνώστατο = ἦτο ἀποφασισμένον Θουκ. 1, 118· «κρίσις δι-γνωσμένη» = ἐκπεφρασμένη κρίσις, 3, 53· - πρὸς τινας Ἀνδοκ. 1, 5· - ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 22, 7, 5· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι Πλάτ. Πρωτ. 213· 3) ἀ-κριβῶς ἐξετάζω, νόμ. 2, 668· 4) διαναγνώ-σκω, ἀναγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους Πολύδ. 3, 32, 2, discerno, discuto, discerno.

Δια-γὰρ· 1) γνωρίζω ἀ-κριβῶς, διακρίνω Ἰλ. ψ. 240· «τῶν δ' ἂν τις διαγνοίη εἰ ὁμοιοί τισιν» Πρ. 1, 134· «οἱ δὲ μ' ἐποίησαν τυφλόν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τοῦτων μηδέν» Ἀριστ. πλ. 90· «ὁ διαγι-γνώσκων ἐν τοῦτοις τὸν καλὸν τε καὶ ἀσχαρὸν ἔρωτα» Πλάτ. συμμ. 186· 2) ἀποφασίζω, κρίνω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ δικαστηρίῳ Δημ. 23, 28· - τὸ πρᾶγμα Λισχ. 1, 63· ἐπὶ ἀπο-φάσεων μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 6, 138· «δι' ἐγνώστατο = ἦτο ἀποφασισμένον Θουκ. 1, 118· «κρίσις δι-γνωσμένη» = ἐκπεφρασμένη κρίσις, 3, 53· - πρὸς τινας Ἀνδοκ. 1, 5· - ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 22, 7, 5· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι Πλάτ. Πρωτ. 213· 3) ἀ-κριβῶς ἐξετάζω, νόμ. 2, 668· 4) διαναγνώ-σκω, ἀναγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους Πολύδ. 3, 32, 2, discerno, discuto, discerno.

Δια-γὰρ· 1) γνωρίζω ἀ-κριβῶς, διακρίνω Ἰλ. ψ. 240· «τῶν δ' ἂν τις διαγνοίη εἰ ὁμοιοί τισιν» Πρ. 1, 134· «οἱ δὲ μ' ἐποίησαν τυφλόν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τοῦτων μηδέν» Ἀριστ. πλ. 90· «ὁ διαγι-γνώσκων ἐν τοῦτοις τὸν καλὸν τε καὶ ἀσχαρὸν ἔρωτα» Πλάτ. συμμ. 186· 2) ἀποφασίζω, κρίνω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ δικαστηρίῳ Δημ. 23, 28· - τὸ πρᾶγμα Λισχ. 1, 63· ἐπὶ ἀπο-φάσεων μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 6, 138· «δι' ἐγνώστατο = ἦτο ἀποφασισμένον Θουκ. 1, 118· «κρίσις δι-γνωσμένη» = ἐκπεφρασμένη κρίσις, 3, 53· - πρὸς τινας Ἀνδοκ. 1, 5· - ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 22, 7, 5· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι Πλάτ. Πρωτ. 213· 3) ἀ-κριβῶς ἐξετάζω, νόμ. 2, 668· 4) διαναγνώ-σκω, ἀναγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους Πολύδ. 3, 32, 2, discerno, discuto, discerno.

Δια-γὰρ· 1) γνωρίζω ἀ-κριβῶς, διακρίνω Ἰλ. ψ. 240· «τῶν δ' ἂν τις διαγνοίη εἰ ὁμοιοί τισιν» Πρ. 1, 134· «οἱ δὲ μ' ἐποίησαν τυφλόν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τοῦτων μηδέν» Ἀριστ. πλ. 90· «ὁ διαγι-γνώσκων ἐν τοῦτοις τὸν καλὸν τε καὶ ἀσχαρὸν ἔρωτα» Πλάτ. συμμ. 186· 2) ἀποφασίζω, κρίνω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ δικαστηρίῳ Δημ. 23, 28· - τὸ πρᾶγμα Λισχ. 1, 63· ἐπὶ ἀπο-φάσεων μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 6, 138· «δι' ἐγνώστατο = ἦτο ἀποφασισμένον Θουκ. 1, 118· «κρίσις δι-γνωσμένη» = ἐκπεφρασμένη κρίσις, 3, 53· - πρὸς τινας Ἀνδοκ. 1, 5· - ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 22, 7, 5· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι Πλάτ. Πρωτ. 213· 3) ἀ-κριβῶς ἐξετάζω, νόμ. 2, 668· 4) διαναγνώ-σκω, ἀναγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους Πολύδ. 3, 32, 2, discerno, discuto, discerno.

Δια-γὰρ· 1) γνωρίζω ἀ-κριβῶς, διακρίνω Ἰλ. ψ. 240· «τῶν δ' ἂν τις διαγνοίη εἰ ὁμοιοί τισιν» Πρ. 1, 134· «οἱ δὲ μ' ἐποίησαν τυφλόν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τοῦτων μηδέν» Ἀριστ. πλ. 90· «ὁ διαγι-γνώσκων ἐν τοῦτοις τὸν καλὸν τε καὶ ἀσχαρὸν ἔρωτα» Πλάτ. συμμ. 186· 2) ἀποφασίζω, κρίνω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ δικαστηρίῳ Δημ. 23, 28· - τὸ πρᾶγμα Λισχ. 1, 63· ἐπὶ ἀπο-φάσεων μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 6, 138· «δι' ἐγνώστατο = ἦτο ἀποφασισμένον Θουκ. 1, 118· «κρίσις δι-γνωσμένη» = ἐκπεφρασμένη κρίσις, 3, 53· - πρὸς τινας Ἀνδοκ. 1, 5· - ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 22, 7, 5· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι Πλάτ. Πρωτ. 213· 3) ἀ-κριβῶς ἐξετάζω, νόμ. 2, 668· 4) διαναγνώ-σκω, ἀναγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους Πολύδ. 3, 32, 2, discerno, discuto, discerno.

Δια-γὰρ· 1) γνωρίζω ἀ-κριβῶς, διακρίνω Ἰλ. ψ. 240· «τῶν δ' ἂν τις διαγνοίη εἰ ὁμοιοί τισιν» Πρ. 1, 134· «οἱ δὲ μ' ἐποίησαν τυφλόν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τοῦτων μηδέν» Ἀριστ. πλ. 90· «ὁ διαγι-γνώσκων ἐν τοῦτοις τὸν καλὸν τε καὶ ἀσχαρὸν ἔρωτα» Πλάτ. συμμ. 186· 2) ἀποφασίζω, κρίνω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ δικαστηρίῳ Δημ. 23, 28· - τὸ πρᾶγμα Λισχ. 1, 63· ἐπὶ ἀπο-φάσεων μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 6, 138· «δι' ἐγνώστατο = ἦτο ἀποφασισμένον Θουκ. 1, 118· «κρίσις δι-γνωσμένη» = ἐκπεφρασμένη κρίσις, 3, 53· - πρὸς τινας Ἀνδοκ. 1, 5· - ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 22, 7, 5· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι Πλάτ. Πρωτ. 213· 3) ἀ-κριβῶς ἐξετάζω, νόμ. 2, 668· 4) διαναγνώ-σκω, ἀναγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους Πολύδ. 3, 32, 2, discerno, discuto, discerno.

Δια-γὰρ· 1) γνωρίζω ἀ-κριβῶς, διακρίνω Ἰλ. ψ. 240· «τῶν δ' ἂν τις διαγνοίη εἰ ὁμοιοί τισιν» Πρ. 1, 134· «οἱ δὲ μ' ἐποίησαν τυφλόν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τοῦτων μηδέν» Ἀριστ. πλ. 90· «ὁ διαγι-γνώσκων ἐν τοῦτοις τὸν καλὸν τε καὶ ἀσχαρὸν ἔρωτα» Πλάτ. συμμ. 186· 2) ἀποφασίζω, κρίνω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ δικαστηρίῳ Δημ. 23, 28· - τὸ πρᾶγμα Λισχ. 1, 63· ἐπὶ ἀπο-φάσεων μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 6, 138· «δι' ἐγνώστατο = ἦτο ἀποφασισμένον Θουκ. 1, 118· «κρίσις δι-γνωσμένη» = ἐκπεφρασμένη κρίσις, 3, 53· - πρὸς τινας Ἀνδοκ. 1, 5· - ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 22, 7, 5· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι Πλάτ. Πρωτ. 213· 3) ἀ-κριβῶς ἐξετάζω, νόμ. 2, 668· 4) διαναγνώ-σκω, ἀναγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους Πολύδ. 3, 32, 2, discerno, discuto, discerno.

Δια-γὰρ· 1) γνωρίζω ἀ-κριβῶς, διακρίνω Ἰλ. ψ. 240· «τῶν δ' ἂν τις διαγνοίη εἰ ὁμοιοί τισιν» Πρ. 1, 134· «οἱ δὲ μ' ἐποίησαν τυφλόν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τοῦτων μηδέν» Ἀριστ. πλ. 90· «ὁ διαγι-γνώσκων ἐν τοῦτοις τὸν καλὸν τε καὶ ἀσχαρὸν ἔρωτα» Πλάτ. συμμ. 186· 2) ἀποφασίζω, κρίνω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ δικαστηρίῳ Δημ. 23, 28· - τὸ πρᾶγμα Λισχ. 1, 63· ἐπὶ ἀπο-φάσεων μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 6, 138· «δι' ἐγνώστατο = ἦτο ἀποφασισμένον Θουκ. 1, 118· «κρίσις δι-γνωσμένη» = ἐκπεφρασμένη κρίσις, 3, 53· - πρὸς τινας Ἀνδοκ. 1, 5· - ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 22, 7, 5· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι Πλάτ. Πρωτ. 213· 3) ἀ-κριβῶς ἐξετάζω, νόμ. 2, 668· 4) διαναγνώ-σκω, ἀναγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους Πολύδ. 3, 32, 2, discerno, discuto, discerno.

Δια-γὰρ· 1) γνωρίζω ἀ-κριβῶς, διακρίνω Ἰλ. ψ. 240· «τῶν δ' ἂν τις διαγνοίη εἰ ὁμοιοί τισιν» Πρ. 1, 134· «οἱ δὲ μ' ἐποίησαν τυφλόν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τοῦτων μηδέν» Ἀριστ. πλ. 90· «ὁ διαγι-γνώσκων ἐν τοῦτοις τὸν καλὸν τε καὶ ἀσχαρὸν ἔρωτα» Πλάτ. συμμ. 186· 2) ἀποφασίζω, κρίνω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ δικαστηρίῳ Δημ. 23, 28· - τὸ πρᾶγμα Λισχ. 1, 63· ἐπὶ ἀπο-φάσεων μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 6, 138· «δι' ἐγνώστατο = ἦτο ἀποφασισμένον Θουκ. 1, 118· «κρίσις δι-γνωσμένη» = ἐκπεφρασμένη κρίσις, 3, 53· - πρὸς τινας Ἀνδοκ. 1, 5· - ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 22, 7, 5· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι Πλάτ. Πρωτ. 213· 3) ἀ-κριβῶς ἐξετάζω, νόμ. 2, 668· 4) διαναγνώ-σκω, ἀναγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους Πολύδ. 3, 32, 2, discerno, discuto, discerno.

Δια-γὰρ· 1) γνωρίζω ἀ-κριβῶς, διακρίνω Ἰλ. ψ. 240· «τῶν δ' ἂν τις διαγνοίη εἰ ὁμοιοί τισιν» Πρ. 1, 134· «οἱ δὲ μ' ἐποίησαν τυφλόν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τοῦτων μηδέν» Ἀριστ. πλ. 90· «ὁ διαγι-γνώσκων ἐν τοῦτοις τὸν καλὸν τε καὶ ἀσχαρὸν ἔρωτα» Πλάτ. συμμ. 186· 2) ἀποφασίζω, κρίνω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ δικαστηρίῳ Δημ. 23, 28· - τὸ πρᾶγμα Λισχ. 1, 63· ἐπὶ ἀπο-φάσεων μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 6, 138· «δι' ἐγνώστατο = ἦτο ἀποφασισμένον Θουκ. 1, 118· «κρίσις δι-γνωσμένη» = ἐκπεφρασμένη κρίσις, 3, 53· - πρὸς τινας Ἀνδοκ. 1, 5· - ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 22, 7, 5· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι Πλάτ. Πρωτ. 213· 3) ἀ-κριβῶς ἐξετάζω, νόμ. 2, 668· 4) διαναγνώ-σκω, ἀναγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους Πολύδ. 3, 32, 2, discerno, discuto, discerno.

Δια-γὰρ· 1) γνωρίζω ἀ-κριβῶς, διακρίνω Ἰλ. ψ. 240· «τῶν δ' ἂν τις διαγνοίη εἰ ὁμοιοί τισιν» Πρ. 1, 134· «οἱ δὲ μ' ἐποίησαν τυφλόν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τοῦτων μηδέν» Ἀριστ. πλ. 90· «ὁ διαγι-γνώσκων ἐν τοῦτοις τὸν καλὸν τε καὶ ἀσχαρὸν ἔρωτα» Πλάτ. συμμ. 186· 2) ἀποφασίζω, κρίνω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ δικαστηρίῳ Δημ. 23, 28· - τὸ πρᾶγμα Λισχ. 1, 63· ἐπὶ ἀπο-φάσεων μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 6, 138· «δι' ἐγνώστατο = ἦτο ἀποφασισμένον Θουκ. 1, 118· «κρίσις δι-γνωσμένη» = ἐκπεφρασμένη κρίσις, 3, 53· - πρὸς τινας Ἀνδοκ. 1, 5· - ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 22, 7, 5· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι Πλάτ. Πρωτ. 213· 3) ἀ-κριβῶς ἐξετάζω, νόμ. 2, 668· 4) διαναγνώ-σκω, ἀναγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους Πολύδ. 3, 32, 2, discerno, discuto, discerno.

Δια-γὰρ· 1) γνωρίζω ἀ-κριβῶς, διακρίνω Ἰλ. ψ. 240· «τῶν δ' ἂν τις διαγνοίη εἰ ὁμοιοί τισιν» Πρ. 1, 134· «οἱ δὲ μ' ἐποίησαν τυφλόν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τοῦτων μηδέν» Ἀριστ. πλ. 90· «ὁ διαγι-γνώσκων ἐν τοῦτοις τὸν καλὸν τε καὶ ἀσχαρὸν ἔρωτα» Πλάτ. συμμ. 186· 2) ἀποφασίζω, κρίνω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ δικαστηρίῳ Δημ. 23, 28· - τὸ πρᾶγμα Λισχ. 1, 63· ἐπὶ ἀπο-φάσεων μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 6, 138· «δι' ἐγνώστατο = ἦτο ἀποφασισμένον Θουκ. 1, 118· «κρίσις δι-γνωσμένη» = ἐκπεφρασμένη κρίσις, 3, 53· - πρὸς τινας Ἀνδοκ. 1, 5· - ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 22, 7, 5· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι Πλάτ. Πρωτ. 213· 3) ἀ-κριβῶς ἐξετάζω, νόμ. 2, 668· 4) διαναγνώ-σκω, ἀναγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους Πολύδ. 3, 32, 2, discerno, discuto, discerno.

Δια-γὰρ· 1) γνωρίζω ἀ-κριβῶς, διακρίνω Ἰλ. ψ. 240· «τῶν δ' ἂν τις διαγνοίη εἰ ὁμοιοί τισιν» Πρ. 1, 134· «οἱ δὲ μ' ἐποίησαν τυφλόν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τοῦτων μηδέν» Ἀριστ. πλ. 90· «ὁ διαγι-γνώσκων ἐν τοῦτοις τὸν καλὸν τε καὶ ἀσχαρὸν ἔρωτα» Πλάτ. συμμ. 186· 2) ἀποφασίζω, κρίνω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ δικαστηρίῳ Δημ. 23, 28· - τὸ πρᾶγμα Λισχ. 1, 63· ἐπὶ ἀπο-φάσεων μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 6, 138· «δι' ἐγνώστατο = ἦτο ἀποφασισμένον Θουκ. 1, 118· «κρίσις δι-γνωσμένη» = ἐκπεφρασμένη κρίσις, 3, 53· - πρὸς τινας Ἀνδοκ. 1, 5· - ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 22, 7, 5· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι Πλάτ. Πρωτ. 213· 3) ἀ-κριβῶς ἐξετάζω, νόμ. 2, 668· 4) διαναγνώ-σκω, ἀναγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους Πολύδ. 3, 32, 2, discerno, discuto, discerno.

Δια-γὰρ· 1) γνωρίζω ἀ-κριβῶς, διακρίνω Ἰλ. ψ. 240· «τῶν δ' ἂν τις διαγνοίη εἰ ὁμοιοί τισιν» Πρ. 1, 134· «οἱ δὲ μ' ἐποίησαν τυφλόν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τοῦτων μηδέν» Ἀριστ. πλ. 90· «ὁ διαγι-γνώσκων ἐν τοῦτοις τὸν καλὸν τε καὶ ἀσχαρὸν ἔρωτα» Πλάτ. συμμ. 186· 2) ἀποφασίζω, κρίνω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ δικαστηρίῳ Δημ. 23, 28· - τὸ πρᾶγμα Λισχ. 1, 63· ἐπὶ ἀπο-φάσεων μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 6, 138· «δι' ἐγνώστατο = ἦτο ἀποφασισμένον Θουκ. 1, 118· «κρίσις δι-γνωσμένη» = ἐκπεφρασμένη κρίσις, 3, 53· - πρὸς τινας Ἀνδοκ. 1, 5· - ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 22, 7, 5· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι Πλάτ. Πρωτ. 213· 3) ἀ-κριβῶς ἐξετάζω, νόμ. 2, 668· 4) διαναγνώ-σκω, ἀναγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους Πολύδ. 3, 32, 2, discerno, discuto, discerno.

Δια-γὰρ· 1) γνωρίζω ἀ-κριβῶς, διακρίνω Ἰλ. ψ. 240· «τῶν δ' ἂν τις διαγνοίη εἰ ὁμοιοί τισιν» Πρ. 1, 134· «οἱ δὲ μ' ἐποίησαν τυφλόν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τοῦτων μηδέν» Ἀριστ. πλ. 90· «ὁ διαγι-γνώσκων ἐν τοῦτοις τὸν καλὸν τε καὶ ἀσχαρὸν ἔρωτα» Πλάτ. συμμ. 186· 2) ἀποφασίζω, κρίνω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ δικαστηρίῳ Δημ. 23, 28· - τὸ πρᾶγμα Λισχ. 1, 63· ἐπὶ ἀπο-φάσεων μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 6, 138· «δι' ἐγνώστατο = ἦτο ἀποφασισμένον Θουκ. 1, 118· «κρίσις δι-γνωσμένη» = ἐκπεφρασμένη κρίσις, 3, 53· - πρὸς τινας Ἀνδοκ. 1, 5· - ὑπὲρ τίνος Πολύδ. 22, 7, 5· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι Πλάτ. Πρωτ. 213· 3) ἀ-κριβῶς ἐξετάζω, νόμ. 2, 668· 4) διαναγνώ-σκω, ἀναγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους Πολύδ. 3, 32, 2, discerno, discuto, discerno.

Δια-γὰρ· 1) γνωρίζω ἀ-κριβῶς, διακρίνω Ἰλ. ψ. 240· «τῶν δ' ἂν τις διαγνοίη εἰ ὁμοιοί τισιν» Πρ. 1, 134· «οἱ δὲ μ' ἐποίησαν τυφλόν, ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τοῦτων μηδέν» Ἀριστ. πλ. 90· «ὁ διαγι-γνώσκων ἐν τοῦτοις τὸν καλὸν τε καὶ ἀσχαρὸν ἔρωτα» Πλάτ. συμμ. 186· 2) ἀποφασίζω, κρίνω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ δικαστηρίῳ Δημ. 23, 28· - τὸ πρᾶγμα Λισχ. 1, 63· ἐπὶ ἀπο-φάσεων μετ' ἀπαρ. Ἡρ. 6, 138· «δι' ἐγνώστατο = ἦτο ἀποφασισμένον Θουκ. 1, 118· «κρίσις δι-γνωσμένη» = ἐκπεφρασμένη κρίσις, 3, 53· - πρὸς τινας Ἀνδοκ. 1, 5· - ὑπὲρ τίνος Πολύδ

Δια-γλαύσω· λάμπω, διαφαίνομαι, φαίνομαι καθαρά Ἀπολ. Ρ. 1, 1281.

Δια-γλᾶφω· σκάπτω λάκκον (κοίλωμα)· κοιλάινω· «εὐνὰς ἐν ψαμάθοισιν διαγλάφασα» Ὁδ. β, 438.

Διά-γλυμμα, τό· «σμίλευμα» Ἡσυχ. τό διαγεγλυμμένον μέρος, γλυφή, τόρευμα.

Διά-γλυπτος, 2· διαγλυφός, εἰκαυμένος (σκαλισμένος) μετ' τὴν γλυφίδα Ἀνθ. θ, 227.

Δια-γλύφω· σκάπτω, σκαλίζω, δουλεύω μετ' τὴν γλυφίδα πέτραν ἢ ξύλον, κοιλάινω ἀντιθ. ἀναγλύφω Δ. Σικ. 1, 66· «διέγλυπται Ἀθην. 3, 93, sculpro, persculpro».

Δια-γνώπτω· ξύω, ξέω Ὁδ. β, 438, δι. γρ. ἀντι τοῦ διαγλάφω.

Δια-γνώμη, ἡ· διαγνώσις, σκέψις, συζήτησις, ἀπόφασις· «τῆς ἐκκλησίας Θεοκ. 1, 84· περί τινος, 3, 42· «ποιεσθαι = διαγινώσκειν, 3, 67».

Δια-γνώμων, ὁ· διαγινώσκων, διακρίνων.

Διαγνώμων, ὁ· διαγνώστης, κριτής Ἀντιφ. 3, γ, 3.

Δια-γνώριζω· διαγινώσκω μετ' κάμνω γνωστόν Ν. Δ.

Διά-γνώσις, εὐς, ἡ· τό διαγινώσκειν, διακρίσις, Πλάτ. σοφ. 267, ιδ. ἱατρ. κρίσις, ἀπόφασις νόμ. 11, 936· «— περί τινος βᾶδιαν ποιεῖν» Ἰσοκ. 1, 21· «διάγνωσιν ποιεσθαι» = διαγινώσκειν Θεοκ. 1, 50· «ταχίστην ἔχει διάγνωσιν» Ἰσοκ. 1, 34· «ῥιςμός» = «τῆς ἀξίας», Πλάτ. νόμ. 9, 865, dignatio, dijudicatio.

Δια-γνώστεον, ὁ· ἐπίθ. τοῦ διαγινώσκω· δεῖ διαγινώσκειν.

Δια-γνώστης, ὁ· ὁ διαγινώσκων, διακρίνων, ἀποφασίζων περί τινος Ἰσοκ.

Δια-γνώστηκος, 3· ὁ ἐπιτήδειος πρὸς διαγνώσιν Λουκ. ὄρχ. 74· «καὶ διακριτικός Ἐρμ. 69».

Δια-γογγύζω· ἐπιτετ. τύπ. τοῦ γογγύζω Ν. Δ. «διαγογγύσας» Πλ. 7, 27.

Δια-γόνατος, 2· ὁ ἔχων κατὰ μήκος πολλὰ γόνατα (κόμπους), ἴσ. ἔσφ. ἀντι διγόνατος.

Δια-γόρευσις, εὐς, ἡ· ἐντολή, παραγγελία, ῥιςμός· «νόμων Πορφ. παρὰ Στοβ.

Δι-αγορεύω· 1) καθαρῶς καὶ ὀρισμένως ἐκφράζομαι Ἡρ. 7, 38, ὀρίζω, προσδιορίζω· «ἐν ἰσῆς τιμαῖς διαγορευόμενος» Πλάτ. νόμ. 3, 757· ἐπὶ νόμων Δ. Ἀλ. 1, 78· «διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις» Λουκ. τυρανν. 12· διατάσσω, ἀπαγορεύω Πλουτ. Φάβ. Μ. 8· 2) κατὰ σειράν ἀγορεύω Δ. Ἀλ. 11, 19· 3) τινὰ κακῶς = κακολογῶ Λουκ.

Δι-α-γραμμά, τό· πᾶν τὸ διὰ γραμμῶν πεν- γεγραμμένον α) σχέδιον Πλάτ. πολιτ. 7, 519· β) γεωμετρικὸν σχῆμα, Θεαίτ. 169· μουσιῶν σχῆμα Ἀθην. 8, 452· γ) κατὰστιχον, σημείωσις, ἱταλ. ταρίφα, φατοῦρα· «σκυῶν Δημ. 14, 21· προσταγὴ ἔγγραφος, διάταγμα, πρό- γραμμα Πλουτ. Μάρκ. 24».

Δια-γραμμίζω, κατὰ Μοῖριν ἀντι τοῦ ἀπ. πεττεῶν Πολυδ. 7, 206· παίζω τὸ παιγνίδιον τὸ δομαζόμενον

Δια-γραμμισμός, ὁ· «κυβεῖαι εἶδος διὰ τῶν ἐν πλινθίοις ψήφων ἐξήκοντα λευκῶν τε ἄμα

καὶ μελανῶν» Εὐστ. σ, 633, Πολυδ. 9, 97, Ἡσυχ. εἶδος δάμας.

Δι-α-γραπτος, 2· ἱερδυμένος ἀπὸ τῆς κατα- στικῆς ἢ ἀπὸ τῶν κατὰλογον· «δίκη = ἥτις καὶ ἐξεσμένη λέγεται Ἡσυχ.

Δια-γραφάριος, 2· ἀπαιτῶν δημόσια Ἡσυχ.

Δια-γραφεύς, εὐς, ὁ· ὁ κάμνων διάγραμμα· ἐν Ἀθήναις ὁ καταστρώων τὸ διάγραμμα τῶν πολεμικῶν ἢ καὶ ἄλλων δοσιματῶν Βοίηκ. Οἰκ. Ἀθην. 1, σ. 169, 2, 70.

Δια-γραφῆ, ἡ· 1) τὸ διαγράφειν, σχεδιάζειν διαγράμματος, σχῆμα ἐπὶ ζωγραφικοῦ πίνα- κος Πλάτ. πολ. 6, 501· 2) διαίρεσις Ἀθην. 7, 292· 3) διαταγή Δ. Ἀλ. 3, 36· 4) πλη- ρωμή, ἐξόφλησις (ὁμολογία)· «τοῦ τραπέ- ζιτου ποιοῦντος τὴν διαγραφὴν ἐκατέρω τῶν κέ τελευτῶν» 5) «δίκη» = «ὅταν ἀπαλατῇ τοῦ ἐγκλήματος ὁ φεύγων ἢ κατὰ συγχώρησιν τοῦ διώκοντος ἢ κατὰ διαγνώσιν τοῦ ἄρχον- τος καὶ μηκέτι παρὰ μηδενὸς ἐγκαλεῖται, δια- γραφὴ δίκης λέγεται» Σουῖδ. 6) διαγραφῆ = «ἡ διατύπωσις τῶν πιπρασκομένων μετ' ἄλλων,

δηλοῦσα διὰ γραμμάτων ἀπὸ ποίης ἀρχῆς μέχρι πύσου πέρατος πιπράσκειται» Ἀρποκρ. Σουῖδ. 7) περιγραφῆ, διαίρεσις εἰς γένη Ἀριστ. ἠθ. Ν. 2, 7· 8) συνθήκη· «διαγραφαί, συν- ὀχηαι» Ἡσυχ. 9) αἱ γραμμαὶ τῶν φύλλων· «ἐντα δὲ καὶ μονόφυλλα φέρεται, διαγραφὴν ἔ- χοντα μόνον τῶν φύλλων Θεοφρ. 1, Φ. 1, 13, 2, descriptio.

Δια-γραφικός, 3· ὁ ἀνήκων, χρησιμεύων εἰς διαγραφὴν· «διαγραφικὴ = ἡ τέχνη τοῦ διαγράφειν (ἱερογραφεῖν ἢ ζωγραφεῖν) Πλιν. ἱστ. Φ. 35, 10.

Δια-γράφω· 1) χωρίζω μετ' (τραβῶ) γραμ- μὰς, σχεδιάζω ἱερογραφῶ κάμνω σχέδιον, ἐπὶ ζωγράφου Πλάτ. πολιτ. 6, 500· «πλινθία Πλούτ. Ρωμ. 22· «τὶ λόγῳ = περιγράφω Πλάτ. νόμ. 6, 778· 2) καταγράφω Πλούτ. Νικ. 23· «νόμων Δ. Ἀλ. 6, 88· «τῶν συνθη- κῶν διαγραφεῖσιν» Πολύβ. 1, 62, 7· «στρα- τιστὰς = περὶ εἰς τὸ κατὰστιχον Πολύβ. 6, 12, 6, conscribo» 3) διανέμω, διαμοιράζω· «καὶ καταναλῶ Πλούτ. Ἀλέξ. 15· 4) συνθη- σθῶν (τραβῶν γραμμῇ), ἐξαλείφω, ἀκυρώνω, ἀναίρω, ἀθετῶ, καταστρέφω Ἀριστ. Λυσ. 670· πρὸλ. Εὐρ. Πλ. 1072· «τὸν βίον Πλάτ. Ἀλ. 366· «ὅλην διαγέγραπται» Ἀριστ. νεφ. 761· «ἀπερρίφθη, δὲν ἐδικαῖσθη» πρὸλ. Δημ. 58, 8· τὸ μὲν διαγράφειν, λέγεται ἐπὶ τοῦ προέ- δρου τοῦ δικαστηρίου, τὸ δὲ διαγράφεσθαι ἐπὶ τῶν ἀντιδικῶν, οἵτινες ἀντιβάλλουσιν ἢ ἀ- κυροῦσι τὴν δίκην Δημ. Λεπτ. 145· ὁ ἄρ- ποκρ. ἐξηγεῖ· «ἀνελεῖσθαι τὸ ἐγκλημα»· «τὸ δόγμα Πλούτ. Μαρ. 4· 5) κατὰ τὸν Ἀρποκρ. «διὰ τραπέζης ἀριθμεῖν» = πληρῶναι χρήματα ἐξοφλεῖν (ὁμολογεῖν), ἐν γένει πληρῶναι· «τοῦ στρατιώτου τοῦ ἐφωτισμένου» Δ. Ἀλ. 1, 28· 6) τινὰ τινοῦς = ἀποκλείω τινὰ τινοῦς, re- cribo, eximo, deleo.

Δια-γραφεύω· διεργαζοῦμαι, ἀγρυπνῶ μετ' ἡμέρας (δι' ὅλης τῆς νυκτός) Ἡρώδ. 9, 4, 8, vigilo.

Δι-αγριάνω, ἐπιτετ. τύπ. τοῦ ἀγριάνω

Διαγρυπνέω ἢ ἐξερπύνομαι Πλούτ. Ἀντών. 87.
 Δια-γρυπνέω· ἀγρυπνῶ ὅλην τὴν νύκτα, μένω ὕπνιος· Ἀριστ. βιάτρ. 931· τὴν νύκτα, Δ. Σικ. 14, 105, περιγυρίο.
 Δια-γρυπνήτης, οὗ, ὅ· ὁ ἀγρυπνῶν, μένων ὕπνιος ὅλην τὴν νύκτα Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 277.
 Δια-γυμνάζω· γυμνάζω καλῶς διὰ κινήσεως, ἐπὶ σωματικῆς ἀσκήσεως· τὸ σῶμα Πολύαιν. 6, 1. Μίστ. ἀσκούμαι πολὺ σωματικῶς Ἰαλην.
 Δια-γυμνασία, ἡ· σύντονος γύμνασις, ἐξ-ἀσκήσεως μτγν. strenua exercitatio.
 Δια-γυμνῶ· ἐξερπνύω, ἐξεκπιάζω μτγν.
 Δια-ἄγχω, ἐπιτετε, τόπ. τοῦ ἄγχω· πνίγω διὰ θρόου Λουκ. Ρωμ. 31.
 Δια-ἄγω (ἴδ' ἄγω)· 1) ὁδηγῶ διὰ μέσου ἀπέναντι, διατεβάω· Ὁδ. ν. 187· τὴν στρατιάν Θουκ. 4, 78· διὰ τῶν ἐξέδων Πλάτ. Τίμ. 79· αἰῶνα Ὁμ. ὕμν. 19, περὶ τὸν καιρὸν μου, ζω· βίον Ἀριστ. νεφ. 462· τὰ ἐξί Σεν. Κυρ. 1, 2, 13· καὶ ἀπώτ, περὶ τὸν βίον μου, ζω μετ' ἐπιρ. - πρεπόντως Πλάτ. νόμ. 2, 657· ὡς ἤδιστα, Κριτ. 43· ἀθυμωτέρως Ἰσ. 4, 116· σωφρόνως Σεν. Κυρ. 1, 2, 8· σιωπῇ 1, 4, 14· ἄριστα Σεν. ἀπομν. 4, 15· καὶ διαγείν· χαίρειν, ὡς χαίρειν· ἐπί-κουρ. - ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ· ἐν τῇ σπουδῇ τῆς φιλοσοφίας Πλάτ. Φαίδρ. 259· ἐν τοῖς σκευοφόροις· ὡς ἀγχοφόρος Σεν. Κυρ. 7, 149· (ἐν προσωτέρω· διαμένει, διατρίβει, Ἡρώδ. 1, 12, βραδύνα Θουκ. 1, 90· τὸν χρόνον διαγείν· Πλούτ. Τιμόλ. 10)· καὶ συνήδου, μετὰ μτγ. ἀντὶ τοῦ διατελεῖ, δηλοῦν διαρκῆ κατὰ στασιν· ἐξετάζοντα δι.· Πλάτ. ἀπολ. 41· οἱς λέγω παῖζον διαγείν· Φαίδρ. 276· μα-χόμενος διαγείν τὸν βίον, πολιτ. 579· ἐλ-πίδας λέγων διηγείν· ἀδιακόπως ἔλεγεν εἰς αὐ-τοὺς ἐλπίδας Σεν. Ἀν. 1, 2, 11· 2) διεξάγω, ἐκπληρῶ, φέρω εἰς πέρας· «κάλεσα πάντας», πολιτ. 273· ἐντ. διοικῶ, κυβερνῶ· πόλεις Ἰσοκ. 3, 41· Ἀθην. 8, 353· 3) κάμνω νὰ ζῇ, διατρίβω, τρέφω· «τραγῆμασι καὶ λαχάνοις τὸν στρατὸν» Φιλόστρ. περὶ τὴν «τέταρτον ὁδο-λόγος» ὡς περ ἀσθενούντα τὸν ἄνθρωπον διαγούσιν· Δημ. προοίμ. σ. 1459· οὕτως ἐρμηνεύεται καὶ τὸ τοῦ Δημοσθένους, 18, 89· «ἐν πάσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀρθρονοτέροις καὶ εὐωνότεροις διήγαγεν ἡμᾶς» 4) παρὰ μτγν. ἀπογορεύω ἀπ' ἀλλήλων, ἀπομακρύνω· τοὺς ὁδόντας Ἀρετ. σ. 4· «διήγαγες τὰ σκέλη σου» Ἐξεκ. 17 (16, 25), traduco, transigo, rego, diduco.
 Δια-αγώγεις, ἑως, ὁ· διακομιστής· «διακό-νον καὶ διαγωγέα τῶν ψυχῶν» Μ. Ἐτ. σ. 268, 23.
 Δια-γώγῃ, ἡ· 1) τὸ πέρασμα· βίου· ὁ τρό-πος τοῦ ζῆν Πλάτ. πολιτ. 1, 344· καὶ ἀνευ τοῦ βίου, Θεαίτ. 177· ἡ ἐν τῇ σχολῇ Ἀ-ριστοτ. πολ. 8, 15· τοῦ συζῆν· ὁ τρόπος τῆς συμπεριφορᾶς, 3, 5, 14 καὶ μτγν. «διαγω-γὴν ποιεῖσθαι»· ζῆν· ἀπὸ τίνος Πολύδ. 5, 75, 6 καὶ μτγν. 2) ὁδηγῆ, διοικῆσι· «πραγ-μάτων Δ. Κασ. 48, 5· 3) βραδύτης, ἀνα-βολῇ Δ. Κασ. 57, 3· 4) τόπος διαμονῆς, ἰδ. ὁ ὅρος τῶν πλοίων Ἡρώδ. 4, 2, Πολύαιν. 6, 2, 6.
 Δια-αγώγιος, 3· ὁ χρησιμεύων ἀνθρώκιν εἰς διαγωγὴν (διεκπεριώσιν)· τῆλος = διαγώ-γιον, δικαίωμα διαβάσεως ποταμοῦ Στραβ. 4, σ. 192.
 Δια-αγώγιον, τό· τῆλος πληρωνόμενον διὰ τὸ πέρασμα, διὰ τὴν διάβασιν πλοίων ἢ πραγ-ματικῶν Πολύδ. 4, 52, 5, portorium.
 Δια-ἄγωνιά· εἶμαι ἐν μεγάλῃ ἀγωνίᾳ, ἀνη-συχία, φοβεῖμαι· μὴ Πολύδ. 4, 10· «-τοὺς Ῥωμαίους μὴ κόροις γένωνται» Πολύδ. 3, 102.
 Δια-ἄγωνίζομαι· 1) ἀγωνίζομαι, συνερίζο-μαι, φιλονικῶ· τινὲ Ἀλκ. 1, 123, Σεν. ἀπομν. 3, 9, 2· πρὸς τοὺς πολέμιους Σεν. Κυρ. 1, 6, 26 καὶ συγνά· λόγῳ Πλάτ. Γοργ. 456· ἐν γένει μετὰ ζήλου ἀγωνίζομαι ἀνι-σώμενος· μάχη Θουκ. 5, 10· ὑπὲρ τίνος· ἵνα κατορθώσω τὴν ἀίσχ. 3, 206· 2) ἀγωνίζο-μαι μέχρι τέλους· ἀγῶνα Λουκ. μτγν. deserto.
 Δια-γώνιος, 2· ἀπὸ μιᾶς γωνίας εἰς ἄλλην, ἡ διαγώνιος γραμμὴ ἢ χωρίσιμα δύο ἀπέναντι γωνίας παραλληλογράμμου μτγν.
 Δια-γώνιος· δει διαγωνίζομαι.
 Διαγωνίως, ἐπὶρ. μὲ διαγωνίον γραμμῇ.
 Δια-αγωνο-θετέω· θέτω ἀγῶνας ἐπομ. παρα-κινῶ εἰς μάχην δύο ἀντιζήλους, φέρω δύο ἀν-τιζήλους εἰς ἐρίαν· «-τὰ κατὰ τοὺς Ῥαβίους καὶ Λυκίους» Πολύδ. 26, 7, 7.
 Δια-δαίω (ἴδε δαίω), μόν. ἀόρ. διαδάσασθαι· διαμοιράζω ἐν τμήσει Ἰλ. ι. 333, Πηνδ. Ὁ. 7, 75· «διαδάσαντο τὴν λήην» Ἡρ. 8, 121· ἐς φυλάξ, 4, 145· δειμάτα χρᾶν Πίνδ. Ὁ. 1, 51.
 Δια-δάκνω· καταδαγκάω, μεταφ.· Ἀλέ-ξανδρον Πολύδ. 4, 87. Μέσ.· τινὲ, δαγκάνομαι μὲ ἄλλον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· τῷ Κερδέρῳ Πλούτ. ἡθ. σ. 1105.
 Δια-δακρύω· δακρύω, κλαίω ἐν τῇ μεταβῇ Δ. Ἀλ. 10, 171.
 Δια-δάπτω· καταξοχίζω, κατακλύπτω, κατα-πληγῶν· «διὰ δὲ χρόα καλὸν ἐσφας» ἐν τμήσει Ἰλ. φ. 398.
 Δια-δατέομαι· διαμοιράζω Ἰλ. ε. 158 καὶ ἐν τμήσει Ἡσ. θε. 606· γῆς διαδατομένης· Παθ. Ἀππ. ἐμφ. πολ. 1, 1.
 Δια-δειγματίζομαι· θεατρίκῃ δημοσίᾳ, παραδειγματίζω ἐκκλ.
 Δια-δείκνυμι· 1) δεικνύω, παριστάνω, ἀκρι-βῶς, ἀποδείκνυ· Ἡρ. συνηθ. μετὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς καὶ μτγ. «διαδείξάτω τις κηδόμενος» = ὁ ἀποδείξει τις ὅτι φροντίζει Ἡρ. 8, 138· «τὴν ἀλκ' ἀπρόσμαχον οὖσαν» Πλούτ. Ἀ-ρατ. 9· καὶ παθ. «παραδεικνύσθαι πολέμιος ὄν» Ἡρ. 3, 72· 2) ἀμύβ.· δεικνύω· ἐγένετο φα-νερὸν, εἰδείχθη Ἡρ. 2, 164.
 Δια-δέκτις, ἡρος, ὁ· ὁ διαδεχόμενος· ἀδια-δεκτῆρας εἶναι τῶν ἀειρομένων σημείων, τοὺς δεχόμενους τὰ σημεῖα καὶ περαιτέρω μεταδί-δοντας αὐτὰν Αἰνεί. Τεκτ. 6, excerptor.
 Δια-δέκτωρ, ορος, ὁ· 1) διαδοχικὸς διὰ κληρονομίας, ὁ κληρονομικός· πλοῦτος Εὐρ. Ἰων 478· 2) ὁ δεχόμενός τι· καμάτου Μαν. 4, 223.
 Δια-δέξιος, 2· ὁ λανθάνων, αἰσῶς Ἡρ. 6, 180, dexter.

Διά-δοξις, εως, ἰαν. ἡ διαδοχή - τῶν ὑπο-
χονδρίων Ἰπποκρ. σ. 1170 - γένεος Ἀρετ.
σ. 131, 15, successio.

Διά-δοξομαι, ἄορ. διδρακον· διορῶ, βλέπω
διὰ μέσου τινος Ἰλ. ξ, 344.

Διά-δοσεύω· διαδέω Ἰωάν. Λυδ.

Διά-δοσμος, ὁ· δέμα, δέσιμον, ταινία διερ-
χομένη δι' ἄλλου τινός Ἰπποκρ. vinculum.

Διά-δοσεύω· διαδέω, δένω πέρα πέρα στα-
ρεά Γαλην.

Διά-δοτερόν· θετ. τοῦ διαδέω Ὅρειβ. σ.
157, 14.

Διά-δοτος, 2· ἡ διὰ τινος στερεῶς δεδεμέ-
μενος· «χαλινὸν διάδοτος γενῶν ἵππειων»
Λίσχ. Ἐπτ. 122· «διάδοτος ταινίας τὰς κό-
μας» Λιβάν. «κύκλος ἡλέκτρι διαδοτος» Ἡ-
λιόδ. 5, 13.

Διά-δέχομαι· δέχομαι τι παρ' ἄλλου
κατόχου· βασιλεῖαν Πολύδ. 2, 4, 7· «τὰ
πράγματα τινος» = διαδέχομαι τινα ἐν τῇ ἀρ-
χῇ, 9, 29, 1· «τὴν ἀρχὴν παρά τινος», 9,
23, 8· «οἱ διαδεχόμενοι» = ἱδ. οἱ διάδοχοι τοῦ
Ἀλεξάνδρου, 9, 34, 11· «οἱ διαδ. στρατη-
γοί» Αὐστ. 13, 62· «νόμον παρά τινος» Ἀν-
τιφ. 1, 3· τέχνην Αὐστ. 24, 6· λόγον = λαμβάνω
τὸν λόγον μετὰ ἄλλον τινὰ Πλάτ. πολ. 9, 576·
καὶ ἄνευ τοῦ λόγου Ἦρ. 8, 142· «τὴν
καὶν τινι» = παραλαμβάνω παρὰ τινος τὸ
πλοῦτον Δημ. 50, 38· Ἐν γένει γίνομαι διά-
δοχος Πλάτ. νόμ. 6, 758· τινὶ Ξεν. Κυρ. 8,
6, 18· τινὰ = λαμβάνω τὴν θέσιν τινός Στράβ.
17, 745· τοῖς ἵπποις = διὰ τῶν ἵππων Ξεν.
Ἄν. 1, 5, 2, excipio, succedo.

Διά-δέω· 1) δένω ἀμφοτέρωθεν, πέριξ καὶ
στερεά· «πλοῖον ἀμφοτέρωθεν» Ἦρ. 2, 129·
«τὴν ψυχὴν διαδεμένην ἐν τῷ σώματι» Πλάτ.
Φαίδ. 82, 1δ· ἐπὶ διαδήματος· «διαδήματι κε-
φαλὴν διαδέδοτο» Λουκ. ν. διαλ. 12, 3· μέ-
τρα Δ. Σικ. 4, 4· διαδεσμένος = ἐπιθεὶς ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς τὸ διάδημα Πλούτ. Δημήτρ. 41·
2) ὑποδέω Ἀριστ. rancio, redimio, cingo.

Διά-δολέομαι· βλάπτω καθ' ὑπερβολὴν,
ἐστρέφω, ἐπὶ κυνῶν Ὁδ. 5, 37 καὶ μετν.
Θεόφρ. 24, 83, laedo.

Διά-δολος, 2 καὶ 3 Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 97·
πρόδηλος, κατάδηλος, ὁλοφάνετος Θουκ. 4,
68· «ὥστε διάδηλος εἶναι εὐτακτῶν» Ξεν.
ἀπολ. 4, 4, 1.

Διά-δολοῦ· κάμνει τι διάδηλον, φανερώω
ἐντελῶς Πλούτ. Κάστ. 7.

Διά-δοῦμα, ατος, τό· ταινία περιδένουσα τὰς
τρίχας τῆς κεφαλῆς. Παρὰ Ξεν. Κυρ. 8, 3,
13· ταινία περὶ τὴν τιάραν τοῦ βασιλέως
Ξεν. 3, 3, 19· 2) ἐν γέν. τὸ σύμβολον τῆς βα-
σιλικ. ἀξίας, τὸ στέμμα (κοιν. κορώνη), Ἡ-
ρωιδ. 1, 3, 7, Πλούτ. κ. μετν. 3) στέφανος
(στεφάνη) παρὰ Στ. Βυζ. (ἐρμην. Δουκαγγ. 4,
redimiculum.

Διά-δοματίζομαι· περιβάλλομαι, περιτυ-
λίσσομαι· «διάδημα(ς)»

Διά-δομάτας, ὁ· Ῥωμ. κύρ. ἄν. Λεύκιος Δ.
ἐξελθὼν ἐκ τοῦ diadematus. ἡ vittatus,
Πλούτ. τυχ. Ῥωμ. 4.

Διά-δοματο-φορέω· φορῶ διάδημα (ται-
νίαν ἢ στέμμα), Ἰωσ. ἀρχ. Ἰουδ.

Διά-δοματο-φύρος, 2· ὁ φέρων ἢ ἔχων
διάδημα· καυσία Πλούτ. Ἀντων. 54· πρὸλ.
Ἄρρ. Ἄν. 7, 22 κ. Ἀθην. 12, 336.

Διά-δοδάσκω· διδάσκω τι ἀκριβῶς· «ἐδ-
δάσκε Πλάτ. Πρωτ. 1, 327.

Διά-δοδάσκω· ἐκφύγω, διαφεύγω, τινὰ
Ἦρ. 8, 75 καὶ συχνά Ἀριστ. Ἀγ. 601, Θουκ.
7, 58 καὶ μετν. ἀλλὰ καὶ ἀμεταβ. ἡ «ἐπὶ τὰ
ἐαυτῶν-εἰς τὴν πατρίδα-ἢ ἐκ τινος», διψυγία.

Διά-δοῶμι τί τισι· 1) δίδωμι τί δι' ἑνὸς εἰς
ἄλλον (ἀπὸ χερί εἰς χερί), παραδίδωμι· «-λαμ-
πάδα ἀλλήλοις» Πλάτ. πολιτ. 1, 328· «ἀρχὴ
διαδομένη» Θουκ. 1, 76· ἰδιαιτέρως, δια-
δίδωμι λόγον, φήμην Πολύδ. 5, 39 καὶ συχνά·
«λόγος διεδόθη» (ἀπὸ στόματος εἰς στόμα)
Ξεν. Κυρ. 4, 2, 10, Πλούτ. Σολ. 8· καὶ ἀμε-
ταβ. = διαδίδεται, ἐξαπλοῦται τι ἀφ' ἐαυτοῦ·
«τὸ πνεῦμα διαδίδωσιν εἰς τὰ κοῖτα μέρη» Ἀ-
ριστοτ. Φ. Ἰ. 1, 18 καὶ Ἰπποκρ. = ἐνδιδῶμι
ἥτοι ὑποχωρῶ, διλογεῖσθαι, παύω 2) διαμοι-
ράζωμι τι εἰς πολλοὺς Πλάτ. Τιμ. 64, καὶ
συχνά· «τὴν λείαν ἔσως τοῖς στρατιώταις»
Πολύδ. 3, 76· 3) ἐκβάλλω (ἐπὶ ἐκρύψεων κοι-
λίζω, Ἰπποκρ.

Διά-δικάζω· δίκην (τὴν δικάζω) ἀποφασίζω
δίκην τινὰ ὡς δικαστής, (dijudico), ἢ ἀπλῶς
ἐξισάζω Ἀνδοκ. 1, 28, Πλάτ. πολιτ. 10, 614·
«-τὰς κρίσεις», νόμ. 9, 876, Ξεν. πολ. Ἀθ.
3, 4· πρὸλ. τὸ τοῦ Πλάτ. «-μέχρι ἐκατὸν
δραχμῶν», = εἰς πρόστιμον, νόμ. 6, 764·
τὸ μέσ. διαδικάζομαι περὶ τινος = ἔχω δίκην
διὰ τι Πλάτ. νόμ. 11, 296· τινὶ Δειναρχ. 2, 1,
Δημ. συχνά· δικάζομαι πρὸ τοῦ δικαστοῦ
(iudicium subeo), Πλάτ. Φαίδρ. 113· ἀλλὰ
διαδικασθῆναι = διαδικασθῆναι Δ. Λαερ. 1, 74.
Διά-δικαίω· θεωρῶ τινος ἔχοντα ὅλα τὰ δι-
καία, θεωρῶ καὶ ὑπερασπίζομαι τι ὡς πολὺ
δίκαιον· τι Θουκ. 4, 160· «τὰ τοῦ Καίσαρος
δικαίω» Δ. Κάστ. 40, 62· «ὕπὲρ αὐτοῦ δι-
καίουν, 39, 60.

Διά-δικασίς, ἡ· 1) ἀποκλειστικὴ αἰ δικαίη
(διαδικάζομαι), «ἐν αἷς περὶ τινος ἀμφιστήτη-
σις ἔστιν, ὅψι προσήκει μάλλον» Β. Ἄν. 230,
ἥτοι δικαί, καθ' ὅς διεπιλονικεῖτο ὑπὸ τῶν
διαδικαζομένων, τίς ὁ ἀρμόδιότερος ἢ ὁ τὰ
πλεῖστον προσόντα καὶ τὴν ἰκανότητα ἔχων
εἰς τὸ νὰ λάβῃ ἐπιτιμὴν τινὰ δημοσίαν θέσιν
ἢ λειτουργίαν· «τὴν τῶν ἀριστείων» Πλάτ.
νόμ. 12, 952· 2) ὅταν δικάζηται τις πρὸς τὸ
δημόσιον διὰ δημοφιλῶσαν περιστάσιν, ἐξ ἧς τῇ
ὀφείλονται χρήματα Αὐστ. 17, 1, Δημ. 28,
17· 3) δικαστικὴ ἀπόφασις, (δικαδικάζω)· «τὴν
διαδικασίαν ἀναβάλλεσθαι» Ξεν. Κυρ. 8, 1, 18.

Διά-δικασμα, τό· τὸ ἀντικείμενον τῆς δια-
δικασίας, τῆς δίκης Αὐστ. 17, 10.

Διά-δικασμός, ὁ· ἡ πράξις τῆς δικαστικῆς
ἀποφάσεως, ἡ.

Διά-δικίω· ἐπιτάσσει τοῦ «ἀδικέω» Δ. Κάστ.
58, 16.

Διά-δικίω· 1) ἐκδίδω ὡς δικαστής τελεσθε-
κὸν ἀποφασίζω δίκην Δ. Κάστ. 40, 55· 2) δικά-
ζομαι, (χριστολογεῖμαι) Πλούτ. ἡθ. 196.

Διά-δικτός, ὁ· ὁ δικαζόμενος μετὰ τινος, ὁ
ἀντίδικος· Πλούτ.

Διά-διπλος, (διπλός)· 2· ὁ ἀπὸ διπλῆς με-

ρη συντεθειμένος, διπλοσύνθετος, ἐπίτασις τοῦ διπλοῦς Διοσκ. 3, 105, διπλῆς.
 Δια-διφρεύω, (διφρεύω) διαγωνίζομαι εἰς διφρηλασίαν (ἀμαξοδρομίαν), διφρηλατός, (ἀμαξοδρομῶ εἰς διφρηλατικὸν ἀγῶνα) «Πλοῦς διδιφρεύει πελάγῃ Μυρτίλου φόνον» ἦτοι ὁ Πλοῦς διηγωνίσθη μὲ τὰ πελάγη εἰς τὸν θάνατον τοῦ Μυρτίλου, κρημνίσας αὐτὸν ἀπὸ τὸν δίφρον εἰς τὴν θάλασσαν Εὐρ. Ὀρ. 984.
 Δια-διώκω, ἐπιτ. τύπ. τοῦ διώκω καταδιώκω τινὰ ἀνευδόντως, persequor.
 Δια-δοιδυλίξω κυρ. κατασυντρίβω, καταλειπνῶ τι μὲ τὸν δοιδυκα (γουδοχέρι)· ἀλλὰ μεταφ. ἐρμην. διαφόρως ὑπὸ τῶν λεξικογ.
 Δια-δοκιμάζω διὰ πειραμ. δοκιμῆς διακρίνω «τὰ καλὰ τε καὶ κίθοντα ἀργύρια» Ξεν. οἰκ. 19, interexploro.
 Δια-δοκιμαστικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς πειραματικὴν δοκιμήν.
 Δια-δοκίς, ἴδος, ἡ πλαγία δοκὸς Ἡσυχ.
 Δια-δομα, τό· τὸ διαμοιρασθῆν, δωρεάν χωρισθῆν δ. Ἐπιγρ. 1625, distributio.
 Δια-δομέω σεῖω δυνατά, ἀντινάσσω, conculco.
 Δια-δοξάζω = δοξάζω (νομίζω) Πλάτ. Φίλ. 38, opinor.
 Δια-δορατίζομαι, μέσ. ἀποθ. διαγωνίζομαι, μάχομαι μὲ τινὰ διὰ τῆς λόγχης Πολύδ. 5, 84, hasta dimico.
 Δια-δορατισμός, δ' διαγωνισμός, μάχη διὰ τῆς λόγχης Μ. Ἀντ. 7, velitalio.
 Δια-δόσιμος, 2' ἐπιτήδειος νὰ δοθῇ ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, μετάδοσιμος Συνέσ. ἐπιστ. 58.
 Δια-δόσις, εὖς, ἡ δόσις ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, μετάδοσις, διανομὴ δώρων εἰς τὸν λαόν Δημ. 44, 37. — χώρας Πολύδ. 2' — ἐκ θεῶν εἰς ἀνθρώπους Ἀρρ. — μεδιμάτων = ἦτοι ἀμοιβῶν προμετιμα Πλουτ. Σὺλ. 35, traditio, distributio.
 Δια-δοτικός, 3' ὅστις πρέπει νὰ διαδοθῇ Πλουτ. Τιμ. 19.
 Δια-δοτικός, 3' διαδόσιμος, μὲν.
 Δια-δοχή, (διαδέχομαι), ἡ 1) ἀναδοχὴ ἔργου τινός, λειτουργίας κτλ. — νεῦς = κωδερνήσας πλοίου Δημ. 50, 1. 2) ἀναδοχὴ τινος εἰς τὴν θέσιν ἄλλου, μεταλλαγή — λαμπαδηφόροι Διοσκ. Ἀγ. 304· πρὸς διαδέχομαι· ἐνίσταται ἐν μέρει διαδοχαί· Εὐρ. παράρτ. 428. «ἐκ διαδοχῆς» Ἀντιφ. ὅπερ κατὰ Βέκκ. = ἐν μέρει ποιεῖσθαι τὴν ἐργασίαν Πολύδ. 6, 7, 6' ὅθεν διαδοχαίς, διαδοχῇ, ἐκ διαδοχῆς, κατὰ διαδοχῇ, κατὰ διαδοχάς = διαδοχικῶς, κατὰ σειράν, ἐναλλάξ· ἀλλὰ «κατὰ διαδοχὴν χρόνου» = κατὰ συνέχειαν χρ. 3) ὅθ. οἱ ἀπόγονοι, ἡ γενεαλογικὴ, ἡ κληρονομικὴ διαδοχῇ· τῶν ἐπιγιννομένων θουκ. 2, 36' — τοῦ γένους Ἡρώδ. 1, 2, Πολύδ. 6, 7' ἡ διαδοχὴ τῶν φιλοσοφ. σχολῶν, Ἀθην. 4, 162' 4) διάδοσις, κληρονομία· ἀρετῆς, μανίας, successio, hereditas.
 Δια-δοχικός, 3' ὁ κατ. διαδοχὴν ἀνήκων, κληρονομικός, ἐν Πλάτ. Ἀλκιβ. 141, successorius.
 Δια-δοχοί, (διαδέχομαι), 2' α) ὁ ἀναδοχό-

μένος τι ἀντὶ ἄλλου, ἀντικαθιστῶν τινὰ εἰς τι· δ. τινός τι, τινὲ τι «τῶν πᾶν πόρων» Διοσκ. Πρ. 1029· αἱρετοὶ δ' ἔργα διαδοχ' ἀντιλήφεται Εὐρ. Ἀνδρ. 804' 2) ὡς οὗς, ὁ διαδεχόμενος τινὰ εἰς θεμύσιον ἐκούρηγμον καὶ ἰδ. στρατιωτισ. Ἡρ. 5, 26' — ἰδ. οἱ διαδ. τ. Μ. Ἀλεξάνδρου 3) ὅθ. = διαδέκτωρ, (κληρονομός) — δώμων τ. οὐσίας, οἰκίας, λόγων (ἐπὶ τ. μαθητῶν τοῦ Ἐπικούρου μὲν.), exipriens, successor.

Διά-δοχος, ὁ Ἑλλ. κόρ. ὅν. Φωτ.

Διά-δοχος (πόλις), ἡ πόλις ἐν Ἀσσυρίᾳ ὅχι μακρὰν τῆς Κτησιφώντος (νῦν Ἐλ-Μαδάν), κατ. Διαδοχηνός Στ. Βυζ.

Δια-δράμα τιζῶ· παριστῶ ὡς ἡθοποιὸς δράμα τι μέχρι τέλους Μ. Ἀντ. 3, 8' καὶ ἐν γένει «ἐν τῇ τραγωδίᾳ» Δ. Λαέρ. 3, 56.

Δια-δράσι-πολίταις, ἰων. διαδρῆσι, οἱ, κυρ. οἱ πολῖται οἱ ζητοῦντες νὰ ἐκφυγῶσι τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πολιτικῶν ὑπερῶν τῶν Ἀριστ. βάρ. 1014, Β. Ἀν. 34, effugitives.

Διά-δράσις, εὖς, (διαδιδράσκω), ἡ ἐκφυγῇ, διεκφυγῇ, ὑπεκφυγῇ ἴωσ. ἀρχ. 16, 5, effugium.

Δια-δράττομαι, — τινός· προσβάλλω, τινὰ, ἐπιτίθεμαι κατὰ τινος Πολύδ. 4, 58, prehendo.

Δια-δρησιπολίτης, ἰων. ὁ, διαδρῆσιπολίτης.

Δια-δρηστεύω, ἰων. διαδιδράσκω· ἀδιεδρηστεύει, κατὰ διορθ. «διεπρήστειται» Ἡρ. 4, 79' ἀλλ' ὁ Πασσός. — διεπρήστεισε, διεπρήστεισε.

Δια-δρομέω· ἀντιδρομέω, τρέχω τὸν ἐναντίον δρόμον Λουκ. ἀστολ. 12.

Δια-δρομή, (διεδρομεῖν), ἡ 1) τρέξιμον ἰδὼν καὶ ἐκτ. Διοσκ. Ἐπτ. 351' 2) ἐπίτασις, ἐξάπλωσις (ἐπὶ ἀσθεν.)· ἔχειν Πλουτ. πολιτ. 3) διάδοσις, ἦτοι μέρος, δι' οὗ δύναται τις νὰ διαδράμῃ Ξεν. Κύρ. 10, 8' 4) διωρυγῇ (κανάλι), Πλουτ. Λούκουλ. 39, discursus.

Διά-δρομος, ὁ· δρόμος, πέρασμα Λουκ. ἱππ. 6, transitus.

Διά-δρομος, 2' διασταυρούμενος, συγγεόμενος, ἀσταθής· φυγαὶ Διοσκ. Ἐπτ. 191' «κίονσιν ἐμβολαί», ἦτοι φόρῳν μίγδην συγκαταπίπτουσαι δοκοὶ κίωνων Εὐρ. Βάκχ. 592' — λέχος, ὡς μεταπερὸν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Διγίσθου, Ἠλ. 1156, discutens.

Δια-δύνω· διαδύομαι ἱπποκρ.

Δια-δύτικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς διάδοσιν, διαπεραστικός, penetrabilis.

Δια-δύομαι (διαδύω), ἀόρ. διδύω, ἀπαρ. διαδύναι· 1) διέρχομαι διὰ τινος, διαπερῶ εἰς· δύομαι (τρυπάνω)· διὰ τινος θουκ. 1, 110' «τὸν κισσὸν διαδύς» Θεοκρ. 3, 14' 2) διαφύγω, ὑπεκφύγω, — ἡμᾶς Πλάτ. Λύσ. 216' — τὸν λόγον, σοφ. 231' «καὶ πάντα ποιῶμεν» — τὰ πάντα μετέρχεσθαι Δημ. 42, 23, introire, effugio.

Διά-δύσις, εὖς, (διαδύομαι), ἡ 1) διέλευσις, διαπέρασις· «ἐξ τῶς πόρος» Πλάτ. Τιμ. 100' 2) ἐκφυγῇ, πλ. τεχνάσματα πρὸς ἀποφυγὴν ποινῆς, ὑπεκφυγῇ Θεοφ. «διαδύσεις καὶ κακούργια τῶν πονηρῶν» Δημ. 24, 94' — ἀδικημάτων αὐτόθ. π. μὲν. 3) ὑπόγειοι δίοδοι, ἐκτάσεις ἐν μεταλλωρυχείοις· καὶ διαδύ-

σεις. Δ. Σικ. 5, 36. ὑπόγειος ῥοή ποταμοῦ, Στραβ. permeatio, effugium.

Δι-ᾄδω 1) ἔναρ. διαγωνίζομαι μὲ τινα εἰς τὸ ἄδειν· τινί. Ἀριστοτ. ποιητ. 26 καὶ μέσ. Β. Ἄν. 37 (ὅδε διαείδω). 2) ᾄδω ἐν τῷ μεταξὺ κ. ἐκ διαλειμάτων π. χ. εἰς τὸ ὄραμα ὁ χορὸς ἐβαλ-
λε κατὰ τὸ διάλειμμα τοῦ διαλόγου Ἀριστοτ. ποιητ. 10. 3) διαφωνῶ, παραφωνῶ ᾄδων, ἀν-
τιθ. τῷ συνᾄδω (συμφωνῶ, ᾄδω ἁρμονικῶς).
Ἡράκλ. ἐν κόσμ. Ἀριστοτ. 5, certatim canto.

Δι-α-δωρέομαι· διαμοιράζω δῶρα, χαρίζω, Σεν. Κύρ. 3, Ἀθῆν. 4, 154, dono.

Δι-α-εθλέω = διαθλέω.

Δι-ᾤ-εἶδομαι, μέλ. -εἶσομαι· 1) μεταβ. ἀ-
φῆνω νὰ διέξῃ τίς τι, δεκνῶν τι σαφῶς,
(conspiciendum praesbeo)· «ἦν ἀρετὴν διαείσα-
ται» = τὴν ὁποίαν θὰ φανερώσῃ Ἰλ. 9, 535.
2) ἀμεταβ. κ. ἀπροσ. φανεροῦται· «ἦ ἀρετὴ
διαείδεται», ν, 277, καὶ ἐν τμήσ. Ἀπολ. Ῥ. 2, 579, conspicio.

Δι-α-εἶδω· διαδῶ, ἦτοι διαγωνίζομαι πρὸς
τινα εἰς τὸ ἥδειν· διαείσομαι Θεοκρ. 5, 22.

Δι-α-ειμένος, μτχ. καθ. παρκ. τοῦ δι-ἔλμι
τινάσσω τι ὁρητικῶς διὰ μέσου.

Δι-α-εἰπεῖν· διεῖπεν (συνομιλεῖν) Ὅδ.

Δι-α-εἶριος, πρόβλ. διήριος, 2° α) ὁ διὰ μέσου
τοῦ ἀέρος διερχόμενος, ἐναέριος· φυγὴ Λουκ.
12· 2) μάταιος, ἀσκοπος· «διαίρια καὶ μετέ-
ωρα λέγειν» = κωιν. λόγια τοῦ ἀέρος, Ἰακρ.
1 καὶ μτγν. aërius.

Δι-α-ερόμενος, ου, ἰων. εω, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Θεο-
κρίτους Δημοφίλου Ἦρ. 7, 222.

Δι-α-ερόω· ἐκθέτω τι εἰς τὸν αἶρα νὰ ἀεροσθῇ,
ἀερίζω, διέρω. Συναξῆρ. Πλουτ. συμπ. 6, 7.

Δι-α-ζάω, (ζάω)· ζῶ τὴν ζωὴν μου, διαβιῶ·
τὸν βίον, -εὐαίωνα Εὐρ. Ἰ. Α. 923· -ἡ-
μέρας Πλουτ. Καῖς. 23· κ. οὐδ. = διαζῶ· -
ποιητὰς γινώσκωντες· ζῶσιν ἀπὸ χόρτου Ἦρ. «ἔκ-
τινος, ἀπὸ τίνος» Σ. Ἐμπ. Ἀριστοτ. ὄρν. 1434.

Δι-α-ζευγμαι, τό· πᾶν ὅ, τι διαχωρίζεται
ἀπὸ τινα, τί ἀπὸ τι, χωρίζομα· διαζεύγμα
ἀνάτομα.

Δι-α-ζευγμός, ὁ· διαχωρισμός, χωρισμός·
Πολύβ. 10, 7, disjunctio.

Δι-α-ζεύγνυμι, (ζεύγνυμι)· 1) λύω τινά,
τί ἀπὸ τοῦ ζυγόν, ξεζεύγω, χωρίζω τὰ συν-
εζευγμένα· «ἀδελφοὶ διαζεύγντες ἑμὺς» Αἰ-
σχίν. 2, 179 κ. μτγν. «διεζεύχθαι ἀπὸ τῶν
ἄλλων» Σεν. Ἄν. 4, 2. Μέσ. διαζεύγνυμαι·
χωρίζομαι ἀπὸ τὴν σύζυγόν μου Πλάτ. νόμ. 784· 2) ἐπὶ μουσικ.· «τετραχόρδον διεζευγμένα» =
δύο τοιαῦτα σύμφωνα μὲν ἢ σύνηχα, οὐδένα
δ' ἐν τῷ μεταξὺ κοινόν τόνον ἔχοντα καὶ ἐπο-
μένως ἡμιμαχα ἀποτελοῦντα Πλουτ. 10, 1029,
disjungo.

Δι-α-ζεύεις, εως, (διαζεύγνυμι), ἡ 1) ξε-
ζεύεις, χωρισμὸς τίνος ἀπὸ τι, χωρισμὸς τῶν
συνεζευγμένων (ἀνδρογύνου), ἀντιθ. -σύζε-
υεις Πλάτ. 11, 930· -σώματος, Φαῖδρ. 58·
2) ἐπὶ μουσικ.· τετραχόρδον = δύο τοιοῦτων,
τὰ ὁποῖα οὐδένα ἐν τῷ μέσῳ κοινὸν ἔχουσι
τόνον, ἀντιθ. -συνασῆ, Εὐκλείδ. ἀρμ. στοιχ.
540, disjunctio.

Δι-α-ζευκτικὸς, 3° ἐπιθετικὸς εἰς τὸ διαχω-

ρίζειν γράμ. -σύνδεσμος, ἑτέρ. -ως, disjuncti-
ctivus.

Δι-α-ζηλεύομαι, μέσ. ἀποθ. -τινί, ἀλλή-
λοις· διαγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι μὲ τινα, ἡ 2°
μιλλώμεθα μεταξὺ μας Ἰπποκρ. ἀπομολ.

Δι-α-ζηλο-τυπέομαι, μέσ. ἀποθ. ἡμῶν· ἐπὶ
λόφθορος, ζηλιάρης πρὸς τινα, ζηλεύω τινά·
πρὸς τινα Πολύβ. ἀποστ. 61· -τινί Ἀθῆν.
13, 588, invidio.

Δι-α-ζήμιον, τό· πρόστιμον, ζημία μτγν.
Δι-ά-ζῃσι, εως, ἡ· ἡ ζῃσις τῆς ζωῆς, ὁ τρεῖς
ποσ τοῦ ζῆν, Πορφύρ. Στοβ. ἐκλ. φασ. 2, 378.

Δι-α-ζητέω 1) ἀναζητέω, ἦτοι ἐρετίζω τι
ἀκριβῶς, ἀναδιδῶ· «-τὸν πολιτικὸν ἀνδρα»
Πλάτ. πολ. 258· 2) ἐφευρίσκω· -λόγους Ἀ-
ριστ. Θεσ. 439, perquiro.

Δι-ά-ζομαι, (διὰ -κατὰ Λόδεκ)· ἐτοιμάζω τὸ
στημόν διὰ τὸν ἐργαλεῖον, διασταυρῶν τὸν
κλωστὰς μὲ τὸ πέραςμα καλαμιῶν = ἀττ. ἀ-
τομαι, Β. Ἄν. 146· πρόβλ. σόλ. Ἀριστ. ὄρν.
4· -τὸν στήμονα· ἀλλ' οὐκ κατὰ Πολύβ. (7,
32)· «στήσαι τὸν στήμονα» διότι κ. στήμον
λέγομεν· ἔστησε τὸ στήμονι, ἡ τὸν ἐργαλεῖον·
= στήσαι τὸν στήμονα, ὅταν δευδιασμένον ἦδῃ τὸ
στήμονι περᾶται εἰς τὸν ἐργαλεῖον, ἐντείνεται
καὶ ἔτοιμον εἶνε εἰς ὕψαινον· ὥστε δι-ά-ζομαι
καὶ «ἵστημι τὸν στήμονα», δύο διαφορά ἐν τῇ
ὁφανετικῇ, διερωδήσαν παρ' ἡμῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ
αὐτῶν σημασίᾳ.

Δι-α-ζυγή, ἡ· διαχωρίσεις, χωρισμὸς μτγν.

Δι-α-ζύγια, ἡ· τῷ ἀντ. -μουναλεχία Ῥου-
φιν. 25, disjunctio.

Δι-α-ζύγιον, τό· χωρισμὸς ἀνδρογύνου, ἑξῶς
τὸ ἐπ. τοῦτω ἐγγράφ. μτγν. πρόβλ. -ἐξοσιν γο-
νακίς Ἦρ. 5, 41, divortium.

Δι-α-ζωγραφέω· ζωγραφῶ καὶ ὁλοκληρίαν,
τελειῶν ζωγραφίαν τινά Πλάτ. Τίμ. 55 κ.
μτγν. Αἰλ. Π. Ἰσ. 12.

Δι-α-ζω-γράφῃσι, εως, ἡ· τελειωμένη, ἐν
τελῇ ζωγράφῃσι μτγν.

Δι-ά-ζωμα, (κ. διάζωμα μόν. Ἀθῆν. Πλουτ.)
τό· 1) ζώνη· 2) περιζώμα τι περὶ τὰ αἰσθη-
τὰ ὑπερ' ἐφόρου ὁ ἀγωνιζόμενος Θεοκρ. 1, 6,
Λουκ. Ἀλεξ. 13· 3) διάγραμμα Ἀριστοτ. 2°
Ἰσ. 2, 3, 10· ἡ μέση, ὅπου ζώνεται τις, αὐ-
τόθ. οὐ. στενὴ λωρὴ χώρας Πλουτ. Περικλ.
10· 4) πᾶν δέμα, λωρὴ Πλουτ. στενὸν ζώ-
μα ἐν τῇ θεάτρῳ Βιτροῦδ. 5) ἡ συνένωσις
ἀνῶθεν καὶ κάτωθεν πειρᾶς στηλῶν, ἡ στε-
φάνη, ἥτοι τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ θρησκ. ἀ-
ντὶ (κορνίζα)· 6) ὁ ζωγράφος, ἥτοι τὸ μεταξὺ τοῦ
ἐπιστολίου καὶ τῆς στεφάνης τῆς στηλῆς μέσος,
ἐφ' οὗ παρίσταντο διάφορα ἀνάγλυφα (ζωνί-
οι) καὶ τὸ ἐπώνυμον, Ἀθῆν. 5, 206, cincticulus.

Δι-α-ζωματίον, τό, ὅποκ. τοῦ διαζώμα-
τος, cincticulus.

Δι-α-ζωμεδών· βράζω τι μέχρις οὗ μεταβῇ
εἰς ζώμα, πολυβράζω Ἰπποκρ. ἀπομολ.

Δι-α-ζώννυμι, (κ. διαζώννω)· 1) ζώνω τι
ὀλόγυρα καὶ μέσ. ζώνομαι τι περὶ τὴν μέσην
οἶον· ἐσθῆτα, ἀκινάχην κτλ. Λουκ. ἐντ. 8,
Θουκ. 1, 6· ἐν γέν. περικυκλῶν· «φύλξ δια-
ζώσας πανταγῶν τὴν πόλιν» Πλουτ. Πλουτ.
31· 2) ἀσπρίγγω αἰετὶ ζώνης· γαστήρα Ἦρ.

Λιδδ. 10, 32· διαχωρίζω τι ὡς διὰ ζώνης ἀπετείχισεν τὸν ἀγένην διαζώσας ἑρμάσαι καὶ προσλήψαν ἐν θαλάττης εἰς θάλατταν ἀπέκλεισε τὴν γῆνιν γλώσσαν διαχωρίζας μὲ διαζώματα καὶ προμαχῶνας ἀπὸ τὴν μίαν θαλάσσαν πλευρὰν ἵως τὴν ἄλλην Πλουτ. Περικλ. 19· 3) διαχωρίζομαι, εἶμαι κεχωρισμένον. ὁ Ἀττικὴ μέση διέζωσται ὄρεσιν ἐρυμνοῖς· Ξεν. ἀπολ. 3, 4, cingro.

Διάζωσις, εὐς, ἡ ζώσιμον, διαχώρισμα.

Διά-ζωσμαι, τό· διάζωμα.

Δια-ζωστήρ, ἥρος, ὁ ὁ 12ος σπόνδυλος τῆς σπονδυλωτῆς στήλης Πολυδ. 2, 179.

Δια-ζώσσης, ὁ ταυτόσημ. τῷ διαζώστρα.

Δια-ζώστρα, ἡ εἶδος ποδῖδος, ἣν ἐφόρουν αἱ γυναιὶ χορεύουσαι ὀρχηστρίδες πρὸς κάλυψιν τῆς αἰδοῦς των Ἀθην. 13, 607, subligaculum.

Δια-ζώω· διαζάω· διαζώσσκον ποιηφαιόντες· Πρ. 3, 25.

Δια-ζώμι (ζῆμι), μόν. γ. ἐν. παρ. διείμι ἢ διάζη, μέλ. διαζήσει· διαπνέει, διαπερᾶ (ἐπ. ἀνέμ.) Ὁδ. ε, 479· τινός· Ἰσ. ἐρ. 514·

διὰ τινος, 517, perfollo.

Δια-θαλασσεύω· περὶ θάλασσαν, παθ. διαχωρίζομαι τινος ὑπὸ θαλάσσης Ἀλκιφρ. 2, 3.

Δια-θάλλω· διαθίδω θερμότητα εἰς ὅλον τὸ σῶμά τινος, ζεσταίνω ἐντελῶς Πλουτ. πολιτ. 3, calefacio.

Δια-θαρρέω· ἐπιτ. τύπ. τοῦ θαρρέω Αἰλ. Ἰσ. 41, 14.

Δια-θεάομαι· παρατηρῶ ἀκριβέστατα Πλάτ. Κρατ. 424, contemplor.

Δια-θεῖω· καπνίζω τι καλῶς μὲ θεῖον, θεῖαφι, καθαρίζω μὲ θεῖον, καίν. θεαφίζω Ὁδ. 22, 494.

Δια-θελγῶ· θέλγω Σουῖδ. permulco.

Δια-θεμα, τό· ἡ προσάλληλος τῶν ἀστέρων θέσις, ἣτοι ἡ σχετικὴ μεταβολὴ τῆς θέσεως τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλον Σ. Ἑμπ. 5, 53, constellatio.

Δια-θερίζω 1) διέρχομαι τὸ θέρος Λαυρ. Λυδ. 2) ἀποκόπτω, θερίζω Πλούτ. aestivo, meteo.

Δια-θερμαίνω· διαθάλπω Πλάτ. Τιμ. 65. Μίσκ. κ. παθ. γίνομαι ζεστός, ζεσταίνομαι Δημ. 19, 165 κ. μτγν. calefactio, calefactio.

Δια-θερμάσσεια, ἡ ὑπερζεστάνοις, πύρωσις, ἔναψις· ἀπὸ τοῦ οἴνου· Πλουτ. Ἑπίκουρ. calesfactus.

Δια-θερμός, 2) α) ὑπερζεστός Ἰπποκρ. 2) ἀκαθεκτός, ὀρμητικὸς, ζέων· οἱ νεοὶ ὑπὸ τῆς φύσεως Ἀριστοτ. βῆτ. 2, 10· καὶ θαρραλέοι· 27, 3, fervidus.

Δια-θερῶ· διαθερμαίνω.

Δια-θεσις, εὐς, (διατεθῆμι), ἡ 1) ἡ κατὰ χώραν κατὰ τάξιν πράγματος, κατὰλληλος τοποθέτησις, διάταξις, τοῦ ἔχοντος μέγαν τάξιν ἡ κατὰ τόπον ἡ κατὰ δύναμιν ἡ κατ' εἶδος Ἀριστοτ. μεταφ. 4, 19· οἱ τὸν εἶναον τῆς πολιτείας Πλάτ. Τιμ. 2· 2) διαθήκη, νόμ. 11, 922· διάταξις τῶν προσώπων εἰκόνας Ἀθην. 5, 210, καὶ αὐτὰ τὰ παριστώμενα πρὸς. ἡ ἀντικείμενα Πλουτ. Βρόττ. 23 κ. συχνά· 3) ἡ διὰ λόγου, χρώματος κ. τύπου (βῆτ. ζωγραφικὴ ζωγραφικὴ) παράστασις· νόμον τῆς πόλεως

Πλάτ. νόμ. 1, 924, Στραβ. 1, 1, 16· 4) ἐκθεσις εἰς πύλινον Ἰσοκ. 11, 14· διαθέσθαι τῶν ἔργων οὐκ ἔχειν· νὰ μὴ ἡμπορῇ νὰ τὰ ποιήσῃ Πλουτ. Λυκ. 9· 5) κατὰστασις σώματος, ψυχῆς, διανοίας· νοσοῦσιν Γαλ. α· ἀπερὶ τὰ σώματα· Πολυδ. 3, 7, 5· καὶ ἐφ' ἡμῶν Πλάτ. Φιλ. 11· κ. ἀπολύτ. κατὰστασις, οὐκ ἐμῶν, ἀλλ' αἰμακαλώτων· Πολυδ. 10, 38· ὁ μάγειρος ἔσθ' ὁ τέλειος ἐτέρα διαθέσις· Ἀριστοτ. βῆτ. Νικομ. 6) γραμ. γένος ῥήματος Ἀπολλων. δούκ. σύντ. 210, 18, dispositio.

Δια-θεσμο-θετέω· διατάσσω, ὀρίζω τι διὰ νόμου· πάντα Πλάτ. Τιμ. 42 lego, designo.

Δια-θετήρ, ἥρος, ὁ διαθέτης· χωρὶν Πλάτ. νόμ. 6, 765.

Δια-θέτης, ου, (διατίθημι), ἰων. μτγν. ὁ διατάκτης, διευθέτης, ἐπιστάτης· οὐ· χρησμάτων τῶν Μουσαίου, ἥτοι συλλογῆς καὶ διατάκτης· διασκευαστής· Πρ. 7, 6, disponsus.

Δια-θετικός, 3) α) ἐπιτέλειος νὰ διαθήσῃ τινὰ οὕτως ἢ ἄλλως, νὰ φέρῃ εἰς τοιαύτην ἢ τ. κατάστασιν· 2) γραμ. ῥήματα οὐδέτε. ἡ καταστατικὰ.

Δια-θέω (θέω)· 1) τρέχω ἰδῶ κ' ἐκεῖ, περιτρέχω· ἐν τῷ ἄσπει Θουκ. 8, 92· 2) διατρέχω, τρέχω διὰ μέσου· διὰ τινος Πλουτ. Καῖσ. 26· ὁδ. διαθέοντες ἀστέρες· διατρέοντες, Ἀριστοτ. μετεωρ. μεταφ. διαθίδεται τὰ ταχέως· φῶδος, λόγος, ὁρμήδος κτλ. 3) διαφεύγω (ἐπ. λόγ.) Ξεν. Οἰκ. 20· 4) διαγωνίζομαι μετὰ τινος εἰς τὸ τρέξιμον· τινὶ Πλάτ. Θεατ. 148· πρὸς τινὰ Πλουτ. 23· τὴν ἱερὰν λαμπάδα· οὐ· λαμπαδοδρομεῖν Σόλ. 1, discurreo.

Δια-θέγω· διαθιγγάνω.

Δια-θέκη, (διατίθημι), ἡ 1) διάταξις ἐν γέν. κ. ἰδίως ἐνδιέθηκος ἥτοι διὰ διαθήκ. Πλάτ. νόμ. 11, 922 κ. μτγν. 2) κατὰστασις εὐσεβική· κατὰ σώματος διαθήκη· Δημόκρ. Σ. Ἑμπ. 7, 186· 3) ἐν γέν. συνθήκη, συμφωνία· διαθ. διατίθεσθαι τινι· Ἰδ. Ν. Δ. testamentum.

Δια-θέλνω· ἐκγονακίζω, κάρνω τινὰ ὄλιος γονακώδη, ἀδύνατον ὡς γυναικα θεοφ. effemino.

Δια-θέρνω· ἀνγινεύω, κατασκοπεύω τινὰ ὡς ὁ κυνηγὸς τὸ θήραμα Φιλόστρ. percontatio.

Δια-θέρνω· διαθερῶ Πλάτ. Φιλ. 31, ἀλλὰ γρ. διαπορευθῆναι· ἀντ' διαθερυνθῆναι.

Δια-θέριω· ἐξαγριύνω, παρρηγίζω τινὰ Πλουτ. Ἀλξ. 1, 8, irritio.

Δια-θειγγάνω, (θιγγάνω), ἡ γιγίζω τὴν ἐπιφανείαν τινος εἰς τὴν ἐπιφ. ἐτέρου, φέρω τινὰ ἢ τι εἰς ἐπαφὴν μὲ ἕτερον διὰ τὸν ἄκρων Ἀριστοτ. Φι. 1, 1, 1, tangere.

Δια-θεσιόμενος· διαθεσόμενον, Κνωσίον ἐν Δῆλῳ ἐπιγρ.

Δια-θετήρ, ἡ ἐγγίσις ἐπιφανείας τινος εἰς τὴν ἐπιφ. ἑτέρου, ἐπαφή τινος εἰς ἕτερον διὰ τῶν ἄκρων Ἀριστοτ. ἰδιότ.

Δια-θέλω· καταποντρίζω τι διὰ συνθλίψεως ἢ συγκρούσεως· ἄλω τι Αἰλ. Ἰ. Π. 4, 21· ἄλλω διαθλασθέντα Γαλην.

Δια-θέλω· 1) ἀγωνίζομαι εἰς ἀγῶνα ἢ ἔργον μέχρι τέλους, ἐκκατεργά ἀγωνιζόμενος ἢ ἐργαζόμενος· μόν Πλούτ. 7, 5· 2) διαγωνίζω

μαί μετά Κόνων 12' - πρὸς τινα Αἴλ. Π. 7, 5, 6, cuncto.

Δια-θλίβω 1) κατασυντρίβω τι διὰ συνθλίψεως, κοιν. καταθλίβω 2) μεταφ. - φῶτα, ἀνίαι Καλλ. μεταφ. τιμ. 67, pergrimp.

Δια-θολῶ καταθολώνω, καταμαυρίζω - θάλασσαν (ἐπ. σπηΐας) Πλουτ. Σόλ. 26, infuso.

Δια-θοροθῶ 1) καταταράττω, κατασυχίζω Θουκ. 5, 29' 2) καταθοροθῶ, κάμνω δυνατόν θόρυβον Πλουτ. "Οθ. 19, conturbo.

Δια-θοραύει, εὐε, ἥ ἡ πράξις τοῦ συντρίβειν, κατασπᾶν μτγν.

Δια-θοραύστος, (διαθραύει), 2' εὐσύντριπτος, εὐθραύστος Θεόδωρ. fragilis.

Δια-θραύω, (θραύω) καταστακίζω, κατακομματιάω Πλάτ. Τιμ. 57' - κατὰ μικρὰ, σοφ. 246 κ. μτγν. confingo.

Δια-θρέω, (θρέω) 1) ἀπολύτ. περιθλέπω μὲ προσοχὴν, βλέπω παντοῦ ὁλόγυρα Ἀριστ. νεφ. 690' 2) ἀνερευνῶ τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν - τοὺς ἀνέμους, Ἰπκ. 539' - τὰς διόδους, θεσ. 658' παρατηρῶ τι προσεκτικῶς - τοὺς ἀγροῦς Αἴλ. Π. Ἰσ. 3, 28, dispicio.

Δια-θρησις, εὐε, ἥ ἡ πράξις τοῦ περιθλέπειν μετὰ προσοχῆς, ἀναζητεῖν τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, μτγν. dispectio.

Δια-θριαμβεύω τελῶ θρίαμβον, κάμνω θριαμβεύει. παράταξιν ἐπὶ νίκῃ Ἀπκ. Καρχ. 135.

Διαθρίβω διαθρίβω κατὰ συγκαπ. κυντιλ. λόγ. 8, 322.

Δια-θροαίω διαθίδω φήμην τινὰ πανταχοῦ, Θουκ. 6, 46, Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, divulgo.

Δια-θροαίω περιμαζεύω, συνάξω ἱεραχὺ τι σχεῖν τῆς διαθροαζομένης οὐσίας Γαλην. 251, ἐκδ. Δίνδοροφ. Γαλ. colligo.

Δια-θρυλλίω, ὀρθότ. ὀλέω διαφρημίζω, διακωδωνίζω φήμην τινὰ ὀμιλῶν παντοῦ, κ. πάντοτε περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματι. κ. ἰδ. πεθ. 1) διαφρημίζεται, διακωδωνίζεται τι ὑπὸ τινος Ξεν. ἀπομ. 1, 1, 2' 2) ξεκουφαίνονται ὑπὸ τινος διὰ τοιοῦτων ἀδιακόπων διακωδωνισμῶν "διατεθρυλλίζονται τὰ ὦτα" Πλάτ. πολιτ. 2, 358' "ὁ ἀκούων" Ἀυσ. 205' πεθλ. Λουκ. Ἰκαρ. 33.

Δια-θρυμματίζεις, αἰ' εἶδος πλάκωντος (πτήτας) - θαιτὸς Ἀντιφ. Ἀθην. 1, 2, 661' πεθλ. θρυμματίς (θρύπτω).

Δια-θρύπτω, μέλ. - ὄψω, π. ἀδρ. 6, - ετρώφην, (5) 1) συντρίβω, κάμνω π. θρύμματα "Ξίφος, τριχὸς τε καὶ τετραχὺ διατρυπέν" Ἰλ. γ, 363' "ἀσπίδες διατρυμμέναι" Ξεν. Ἀγρησ. 2, 14 κ. μτγν. 2) ἀδνατίζω, ἐκθελύω τινὰ διὰ τ. τρυφῆς, κάμνω κενόσπουδον, κενόδοξαν - καὶ χαυνόω Πλάτ. ἰυσ. 210' "σώματα ἱματίων μεταβολαῖς" Ξεν. Ἀπκ. 2, 1' καθιστῶ τρυφήν Αἴλ. Π. Ἰσ. 9, 3' - παθ. ἐκθελύομαι, διαφθείρομαι "ἰὰ τὸν πλοῦτον" Ξεν. ἀπολ. 4, 2' ζῶ ἀσώτως "διατρυφῶται τὸν βίον" Αἴλ. Π. Ἰσ. 13, - ἵνομαι ὑπερόπτης, αἰματίας - πλούτῳ Δισχ. Πρ. 891' "κολακίαις τὰ ὦτα διατρυμμένους" Πλουτ. Διον. 8. Μέλ. κομψεύομαι, ἰδ. Ἐπὶ φιλαρέσκου γυναικός, (κοινῶς τσακίζεσθαι, κ. τσακίστρα ἢ τσακίτη) πεθλ. δακίζομαι - τινὶ θεῷ 6, 16, ὅπερ κατὰ τινος, χλευάζω - ὡσαύτ. ἐπὶ αἰδοῦ (τραχυδίστρας), ἥτις πρὶν ἢ ἀρχίσιν νὰ ῥση

λαμβάνει τὴν κατάλληλον ἐπὶ τούτῳ ὁλῶν Διά-θρυψίς, εὐε, ἡ 1) ἐκθελύσις, ἐκνεύσις 2) κῆμψις, κοιν. τοκίσμα, μτγν. πεθλ. δακισμός, eileminatio.

Δια-θρώσκω, (θρώσκω) διασπῶ, διασχιζώ, Ὀπκ. ἄλ. 1, 548, dissulto.

Διά-θυραν, τό, ἐν. τοῦ διαθύρα ἐπ. διαφύρου σημασι. ἦτοι χονδρὸς σῦρτης θύρας ἐκ στερεῆς ὕλης, ὅστις περιέκλειεν ἐν τῷ προστώπῳ τῆς οἰκίας ἀμάξας καὶ ἵππους.

Διά-θυρα, τά, ὁ μεταξὺ δύο θυρῶν χώρος Βιτρούβ. 6, 10.

Δια-θύω καταθύω.

Διαί, ποιητ. = διὰ Δισχ. Ἀγ. 448 κ. συγνᾶ. Διαι - εὐολίη, ἡ διαβολὴ Θεῶν.

Διαίγη, (διαίσω), ἐπὶ τροπ. καθ' οὗ τρόπον εισορμῇ τις διὰ μέσου τινός Ὀπκ.

Δια-αἰθόμα, μέσ. τ. (διαίθω) διακαίρομαι κατακαίρομαι, exardesco.

Δια-αἰθός, (κ. διαίθω) σχολιαστής τις τοῦ Ὀρου Σγῶλ. Ἰλ.

Δια-αἰθρίαι, ἀπροσ. ῥαστερῶναι, ξεκαθαρίζει, ῥαστεῖται (ἐπὶ τοῦ αἵματός) Ξεν. Ἀν. 4, 4.

Δια-αἰθρός, αἰθρα, μτγν. 2' ἀνέμελος, ἡ τοὶ ὅλως δίωλον αἰθρας, ῥαστερος, κοιν. καὶ θαρὸς ἅν γυαλί, ἐπ. τοῦ οὐρανοῦ Πλουτ. Σόλ. 7, purus, serenus.

Δια-αἰθρόω κάμνω τι διαίθρον, διαφωτίζω, διασπαρίζω.

Δια-αἰθρόσω 1) τρέχω διὰ μέσου, διέρχομαι ταχέως 2) διασπαρίζω, ἀνεμίζω ὡς διὰ ῥίπτου (μυιασπέρου) "ἀλλοτ' ἄλλοιαι αἶμα" Πλάτ. Ὀ. 7, 95' μετφ. "ἐλπίς διαφύσσει ῥένος" Βαχχόλ. Ἀθην. 2, 39, perveli.

Δια-αἰθώ, (αἰθώ), ἐνερ. διαίθωμαι, ἀνάπτω, ολογίζω (ἐπ. πληγ.) μτγν. Ἀρετὰ 40, 19.

Δια-αἰθρίαι, διακρίναι, ἐπιγρ.

Δια-αἰμας, μτγν. 2' μεμυγμένος μὲ αἷμα - πτόσκα Πολυδ. 8, 14' γεμάτος αἷμα - ὄνυξ Εὐρ. Ἑκ. 656' "δαίμον ἀναπτύειν" = αἷμα πτόειν, Πλουτ. Ἀρατ. 52, sanguinolentus.

Δια-αἰνῶ, ἀδρ. εἰδήνα, (κατὰ τὸν παλ. λεξικ. εἶφ. ἐκ τοῦ "αἰδός" πεθλ. αἰαρός, εἰδός) 1) ὑγραίνει, βρέχει τι "αἰδανε δέ μιν μέλαν ὄδυρ" Ἰλ. φ, 202, καὶ συγνᾶ μτγν' - διαίνεται = βρέχεται 2) βρέχω μὲ δάκρυα, κλαίω τινά, τι - πῆμα Δισχ. Πέρσ. 1038' ὡσαύτ. μέλ. ἀπολύτ. 258, καὶ μετ. πτωτ. - ὅσσε, 1064, - ὅμμα Ἠλίοδ. Στόβ. rigo.

Δια-αἰνῶ, (Ἰσ. Διώνη) ἐπὶ τῆς Ἰήρας παρὰ τοῖς Δωδωναίοις Σχολ. Ὀδ. γ, 91.

Δια-αἰξίς, ὄδω, δ' Πέρσης τις Δισχ. Πέρσ. 996.

Δια-αἰολάω, (αἰολέω) 1) ποικίλλω, ἦται κάμνω τι ποικίλον (παρθαλόν. παρθαλίζω, πλουμίζω) 2) μετφ. ἐξαπατῶ Ἠσύχ.

Δια-αἰος, δ' δύο Μεγαλοπολιτῶν ὀνόματα Πολυδ. Πανσ.

Δια-αἰρεσις, εὐε, (διαίρειν), ἡ 1) διαχωρίσις, ἀπόφασις - τῶν ψήφων Δισχ. Εὐμ. 749' διαμερισμός (μαθημ.), μίμρσις - λαφύρων, χώρας, χρημάτων κτλ. Ξεν. Κυρ. 4, 5, Πολυδ. 3, 40 κ. ἄλλοι διαμερισμοί, διαρὰ χρημάτων Ἠρ. 144' διορισμός (λογικ.) κ. τῶν γυνῶν κατ' εἶδη Πλάτ. σοφ. 267, ἀνέθετε, - συναγωγῇ, Φαῖδρ. 266' διαστολή κ. τῶν

ονομάτων, Πρωτ. 358· διαφορά, σοφ. 267, Ἀριστοτ. κ. μετγν. ἀνάλογος λόγου (ρητορ.)· «κατὰ διαιρέσιν», ἀντίθ. «κατὰ συνθετόν» Ἀ-θην. 11, 494· 3) διάλογος δύο φωνηέντων γραμ. διαισίω.
Διαιρετέος, 3· ρ. ἐπιθ. τοῦ διαιρέω· ἐν γέν. ὄντινα ἢ ὅ, τι πρέπει νὰ διαιρέσῃ τις (κ. ἀριθμ.), διζιδόνδους.
Διαιρετήρ, ἥρος· ὅδε Μ. Ἐτ. δ· «Διαιρετήρ, ὁ ὁ χωρίζων, διαμερίζων, μετγν. διβίσιος.
Διαιρετικὸς, 3· ἐπιθηδῆσις εἰς τὸ χωρίζειν, διαστῆλλαι Πλάτ. σοφ. 223· «-πῦρ δ. καὶ διαστατικόν» Πλούτ. κ. μετγν.
Διαιρετικὸς, (διαιρετικός), ἐπὶ τροπ. κατὰ τρόπον διαιρέσεως, διηρημένος, χωριστά.
Διαιρετός, 3· α) διηρημένος, ἀντίθ. «σύνθετος» Ξεν. Κυρ. 4, 3· 3) διαιρέσιμος, ἀντίθ. συνεγὼς Ἀριστοτ. - πλοῖα = διαιρέσιμα εἰς τὰ μέρη των καὶ συνθέσιμα Δ. Σικ. 2, 16· «λόγος ἐξηγήσιμος Θουκ. 1, 84, divisibills.
Διαιρετός, ἐπὶ τροπ. ἀδόκ. τοῦ ἀνωτ.
Διαιρέω, (αἰρέω)· 4) χωρίζω ἀπέρσιον τι εἰς τμήματα, διαμερίζω· «οἷα δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους ἀσπίδος» Πλ. υ, 280· «δύο μοῖρας Ἀυδῶν» Πρ. 1, 94· 2) κατακόπτει, ἀποκόπτει, διασχίζω, διασπῶ· «παῖδα κατὰ μέτρα διελών» Πρ. α, 119· 123· «-γέφυραν σταυρούς» Ξεν. Ἀν. 5, 2· «-πολιὰ Θουκ. 4, 51· κατεδαφίζω, 2, 75· 3) ἐκχωρίζω, θέτω τι χωριστά Πλάτ. Φιλ. 23· «ἀκρόβινα διελών» Πινδ. Ὀ. 11, 59· χωρίζω εἰς δύο ἢ δύο ἴσα μέρη· «διχα, διχῇ Πλάτ. σοφ. 225, ἀντίθ. συντιθέναι Πολιτ. 618 κ. μετγν. 5) διαστῆλλαι, διακρίνω· «-αἰδῶ καὶ σωμαρσύνην» Ξεν. οἰκ. 7, 26· 6) λέγω τι ὠρισμένως, ὀρίζω Πρ. 7, 47, κ. μεσ. 7, 50· 7) ἀποφασίζω (ἐπὶ δικαστ.)· «διαφορὰς, ἀλλήλων ἐγκλήματα, ψήφω περὶ τίνος, πτλ. Πρ. 4, 23, Πλάτ. πολιτικ. 305, Λίγγ. Εὐμ. 630, Μέσ. διανύμωμαι τι μετὰ τίνος Ἦσ. θε. 112· «τὸ ἔργον Θουκ. 7, 19· «ἐκδιόμενοι τὴν πόλιν περὶ τείχεσιν» 5, 75, κ. μετγν. «διαστῆλλαι» «-τοὺς ἀμείνων καὶ τοὺς χειρόνας» Πλάτ. νόμ. 12, 850· ἔξηγω, ἐξημεύω τι· «τέρρας Δ. Ἀλ. 4, 60· ὅψιν Πλούτ. Κίμ. 18, διβίσιος.
Δι-αίρω, (αἰρώ)· 1) σηκώνω τι ἐπάνω, ἀνυψώνω· «ἄνω τὸν αὐχένα» Ξεν. πολιτ. 10, 3· «βακτηρίαν Πλούτ. Λύσ. 15 κ. συχνά μεταφ. ἀνοίγω τὸ στόμα, ὀφώνω τὴν φωνήν· «οὐδὲ τὸ στόμα διαραῖ»· χωρίς οὐδὲ γὰρ νὰ εἴπῃ Δημ. 19, 112· «προσώπεια διηρημένα τὸ στόμα»· με ἀνοικτὸν στόμα Λουκ. 2) ἀμετβ. σηκώνωμαι, ἀπέρχομαι· «ἐς Σικελίαν Πολύδ. 1, 39 κ. συχνά· περὶ ἀντίπερα, διαπερὶ· τὸν πόρον, κώλον, 1, 37· πρὸς αἶρω. Μέσ. ἀνυψομαι, μεταρσυνομαι· «πρὸς τὴν τῶν ὄντων ὁδὸν» Ἀριστοτ. κόσμ. 1· παρκ. μετ διηρημένος· «ὕψηλός, μεγαλοφυῆς (ἐπὶ ὕψ. συγγρ.), tolle.
Δι-αίσθάνομαι, (αἰσθάνομαι)· ἀντιλαμβάνομαι σαφῶς, διακρίνω Πλάτ. σοφ. 253 κ. συχνά· «τὰς διαφορὰς τῶν ὁρωμένων» Ἀριστοτ. 1. 2. 5, 1, persento.
Δι-αίσθησις, εὐς, ἢ· ἀντίληψις, κατανόησις διὰ τῶν αἰσθήσεων μετγν. sensus, perceptio,

Δι-αίσσω, (ἰων. κ. ποιητ.)· διέττω, ἔτοι τρέχω, τινάσσομαι διὰ μέσου τινὸς ὁρητικῆς, **Δι-α-ίστω**· καταστρέφω ἐξ ὁλοκλήρου, ἀφανίζω, θανατώνω Σοφ. Τρ. 878, deleo.
Δι-αίσχυνομαι· ἐντρέπομαι παρὰ πολλὴ, καταιδοῦμαι Λουκ. ἀλεκτρ. 2, erubescō.
Δι-αίτα, (κατ. Κούρτ. ἐκ τοῦ διαίω = ζῶω, λατ. zeta) ἢ 1) τρόπος τοῦ ζῆν, ζωὴ Πινδ. Ὀ. 2, 71· «διαίταν τῆς ζῆς μετέβαλον» Πρ. 1, 157· ἢ κατ' ἀνθρ. δ. «= ἢ ἐπ. ἀνθρώπων, ἔτοι μεγίστη ἐζωῆς» πρβλ. «ἐπὶ κλίνης ῥόδων»· «δ. διατασθαι» 18. ἢ ἱατρικ. δ. 2) ἡθικ. φιλοσοφ. δι-αίτα Πλάτ. Φαῖδρ. 256· δθ. μεταφ. 1) ἡ τῆς ζωῆς συντήρησις, αἱ τῆς ζωῆς ἀνάγκαι· πτωχὴ Σοφ. Οἰ. Κ. 571· «εὐτελής Ξεν. Κύρ. 1, 3· «ἐπὶ διαίτη, παρὰ τὴν διαίταν» = ε· τὸ τραπέζε· Ἀθην. 12, 519· 2) ὁ τῆς διαμονῆς, κατοικίας τόπος· «ἢ οἶκος δ.»· «δὲ, ἔχειν ἐν τινι, παρὰ τινι»· «διαίτην ἢ «τὰ τῆς δι. ποιεῖσθαι ἐν τινι» Πρ. 2, 68· «ὡματίον Πλούτ. Ποπλκ. 15· 3) τὸ ἀξίωμα τοῦ διαιτητοῦ, ἡ διαιτητικὴ ἀπόφασις Πλάτ. νόμ. 6, 766· «ἐπιτρέψαι τινί, δ-φλεῖν» = εἶμαι καταδικασμένος Δημ. 59, 45, 18. παρ. ῥήτορι, vita.
Διαιτάω, παρτ. διητώμην, ἀόρ. ἐδαιτήσα κ. διήτησα (ἐν συνθ. κατ-εδιήτησα), παρκ. δε-διήτημαι, ἀόρ. παθ. διητήθην· 1) δίω τι νὰ πρὸς τὸ ζῆν, τρέφω, μέσ. (ἐπ. ἱατρ.) θερα-πεύω τὸν ἀσθενῆ δι' ὀρισμένης διαίτης, ἔτοι τοῦ τί καὶ πόσον νὰ τρώγῃ Ἱπποκρ. 2) με-τριάζω, πρᾶνω. Μέσ. μετὰ παθ. ἀόρ. ζῶ κατὰ τινα διαίταν, τρόπον· «ἀνιμῆναι Θουκ. 2, 39· «ὡς ἀν διαιτώμενοι ὀργαίνουσιν» Πλάτ. Ἰοργ. 449· «ἐν δόμοισιν, ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐπ' ἀγροῦ, ἐν τῷ οἴκῳ Σοφ. Οἰ. Κ. 769· «-πολλὰ ἐθ-οὺς νόμιμα δεδιήτημα» = πάντῃ νομικῶς ἔχουσα Θουκ. 7, 77· 3) εἶμαι διαιτητής, ὡς τοιοῦτος, ἐκδίδω ἀπόφασιν· «τινί, τινά, νεῖην, παιοί φι-λήματα» Δημ. 21, 47· «τινὰ τινι» = συνδια-λάσσω (συμφιλίωω)· «Ἐν γέν. ὀδηγῶ, κυβερ-νῶ»· «λαὸν Πινδ. Ὀ. 9, 66· «κεῖνο καὶ ἄμαρ διαίτασε» = ἐτελείωσε, 9, 68· διατάσσω, μετγν.
Διαιτέω, ἰων. ἀντὶ διαιτάω,
Διαιτῆμα, τό· 1) τρόπος τοῦ ζῆν, τὸ πῶς ζῇ τις, κατ. πληθ. π. Θουκ. 1, 6· 2) συντήρησις τῆς ζωῆς, τροφή· «τὰ ἐμά διαιτήματα» Ξεν. ἀπομν. 1, 6· 3) κατοικία Πλούτ. 2, 26.
Διαιτήσιμος, 2· ἀνῆκων εἰς διαιτησίαν ἢ δυνάμενος νὰ διαιτηθῇ Πολυδ. 8, 84, aetia-rius.
Διαίτησις, εὐς, ἢ· τρόπος τοῦ ζῆν ὡς πρὸς τὸ φαγντόν καὶ ποτόν.
Διαιτητέον, τὸ (3), ρ. ἐπιθ. τοῦ διαιτάω· ὄντινα πρέπει τις νὰ θρέψῃ.
Διαιτητήριον, τό· κατοικητήριον, διαμ. αἶταν, ὅπου τις οἰκεῖ, domicilium, cubiculum.
Διαιτητήριος, διαιτητικός·
Διαιτητής, ὁ δικαστής, τὸν ὅποιον ἐκλέ-γουσι καὶ παραδίδονται ἀμφοτέρωι οἱ ἀντίδι-κοι Πρ. 5, 59, Πλάτ. Πρωτ. 337 κ. συχνά παρὰ τοῖς ῥήτορσι· «Ἐν Ἀθῆναις ἐπὶ ἰδίῳι ὁπο-θέσι, οἱ διαιτηταὶ ἐξελέγοντο ὅτε μὲν ἀπὸ τῶν ἀντιδίκων, ὅτε δὲ ἀπὸ τῆς πολιτείας»· «ἐπὶ τὸν ὁμῶς πάντοτε τὴν πρώτην δικαστικὴν ἀρχήν»

μεθ' ἣν ᾗδοναὶ τις νὰ κάμῃ ἔφρην εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Ἑλλήνων. Δημόσιοι δὲ διαίτηται κατὰ τινὰ Ἑπιγρ. ἀπὸ τῆς Ὀλ. 113, 4, 325 ἦσαν τοὺς ἀρχαίους 104 καὶ ἄριστοι· ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐναγομένου ἐπληρύνοντο δραχμὴν διὰ τὴν παράστασιν καὶ ἐκάστην αἰτησὶν προθεσμίας Ἀρποκρ. Χούδβαλκερ «περὶ διαιτητῶν». τῶν ἐν Ἀθήναις Χέφτερ «Ἀθηναίων δικαστικὸν σύνταγμα.» 277, arbiter.

Διαιτητικός, 3' α) ὁ ἀνέκων εἰς τὴν δαίταν τῆς ζωῆς, ἡ διαιτητικὴ = τέχνη, ἥτοι διδασκαλία περὶ ἱατρ. διαίτης (σημ. ὑγιεινῇ) Ἱπποκρ. 2) εἰς διαίτησιν· λόγος Στράβ. 6. 461, arbitralis.

Δια-αἰωνίζω, (αἰωνίζω)· 1) μεταβ. διατηρῶ τινα ἥτοι αἰώνιον· 2) διαρκῶ αἰωνίως, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας, ἀτελευτήτως μετν.

Δια-αἰώνιος, 3' εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας, ἀτελευτήτος· φύσις Πλάτ. Τιμ. 39 κ. μετν. sempiternus.

Δια-αἰωρέομαι· κινεῖσθαι διὰ τινος ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κρέμαμαι μετέωρος (κοιν. ἔς τὸν αἶρα)· Διὰ τινος Πλάτ. Τιμ. 78, ὁ ἐνερ. τύπ. ἀδόκ. pervehi.

Δια-καής, 2' α) πυροκόκκινος, ἀναμμένος, ὡς ὁ σίδηρος εἰς τὴν φωτίαν, καυστικός· ἀήρ ἑρῶς καὶ δ. «Λουκ. γυμνοσ. 16' 6) μετ. ἀναμμένος ἀπὸ ζηλοτυπίαν, ἔρωτα» «ζήλω δ.» Λουκ. οἰκ. 31' ἐπὶρ. «δικαῶς ἔραν» Ἀλκιφρ. 3, 8, perustus.

Δια-καθαίρω· 1) καθαρίζω τι ἐντελῶς, κοιν. κάμνω γυαλί, λαγάρια Πλάτ. πολιτ. 3, 411 κ. συγνᾶ· τὰ τῶν γυναικῶν τρυβλία (ἐπὶ ἀνθ. σημ.) Ἀριστ. ἐκκλ. 847' 2) τὰ δένδρα περικύπτω ἢ κλαδεύω τοὺς ξηροὺς κλάδους Θεοφρ. purgo.

Δια-καθαρίζω· διακαθαίρω· «διακαθαριεὶ τὴν ἄλωνα» Ματθ. 3, 12.

Δια-κάθαρισις, εἰς, ἡ· 1) ἐν γέν. ἐντελής καθάρισις, Πλάτ. νόμ. 5, 735' 2) δένδρων, κλάδων, Θεοφρ. purgatio.

Δια-καθ-έζομαι, (έζομαι)· κάθημαι κατὰ χώραν, ἥτοι κ. εἰς τὸν τόπον μου χωριστά ἀπὸ τοὺς ἄλλους· «ὡς ἀνεμίχθημεν διακαθεζόμενοι» Πλουτ. ὄρισ. χρῆσμ. 7, persideo.

Δια-κάθ-ημαι (ἡμαι)· κάθημαι· ἐπὶ τῆς θυρίδος Πλουτ. Κικ. 47' τοποθετοῦμαι καταλαβάνων ὀχυρὰν ὅσιν (ἐπ. στρατ.) Ἰώσ. ἀρχ. 14, 16, persedeo.

Δια-καθ-ίζω, (ίζω)· καθίζω ἥτοι κάμνω νὰ καθίσῃ τις, τινεὶς χωριστά ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον· διακαθίσας Ξεν. οἰκ. 6, 6 κ. μετν.

Δια-καίω, (καίω)· 1) κατακαίω, κάμνω τι καυστικόν Ἱπρ. 2, 26' «διείρημος καὶ διακαυμένος» Ἀριστοτ. προβλ. 2, 12' 2) καίω (ἐπ. τοῦ ἡλίου)· «διακαυμένος εἰς τὸ μελάντατον» ἥτοι ἡλιοκαυμένος κ. μαυρισμένος, Λουκ. Ἱπρ. 1' 3) μεταφ. ἀνάπτω, διαφλέγω (ἐπὶ ἔρωτ. ὄργ. κτλ.) Πλουτ. Κράσ. 6, κ. παθ. «-διακαύεται» Λουκ. διαβολ. 14, peruro.

Δια-καλλυπίζω· καταστολίζω, καθωραίζω, Ἠούχ. peroratio.

Δια-καλο-κῆγαθίζομαι· διακονίζομαι, 3-

μιλλῶμαι μὲ τινά εἰς τὴν καλοκαγαθίαν Στοδ. ἀνθ. 4, 112.

Δια-καλύμμα, τό, (διακαλύπτω)· σκέπασμα πέρα πέρα ἢ ἀνέμια, loquimientum.

Δια-καλύπτω· ἀποκαλύπτω, ἐξαερίζω τι, ἀνοίγω, ἀνασηκώνω (ἐπ. ἐνδύμ.)· ἀμάρτιας Δημ. 11, 13' «διακαλυφόμενος τὰ ἁμαρτίαν» Αἰλ. Ἰσ. 5, 19, delogo.

Δια-κάμπτω· λυγίζω τι εἰς τὰ ἐντὸς (ἐγκάμπω), λυγίζω, κάμνω καμπόλον (κοιν. καμπόρικον) Ὁ', inflectio.

Δια-κάμψις, εἰς, ἡ· ἡ πρῆξις τοῦ λυγίζεν (ἐγκάμπειν), λόγισμα μετν. inflexio.

Δια-κάμνω· διέρχομαι μετὰ θυρόδου, κλωγμοῦ (κοιν. κλωσ· κλωδ), ἰδ. ἐπ. βύστων, ὅταν γίνῃται ἡ πόσις πολλή καὶ βιαστική· ἡ ὕψος τῆς πλώσσης κ. στενολαίμων τινῶν θυρών παρθαίων, «-μὲν τὸν λάρυγγα διέκλιναν ἐξου καλῶς», μήπως καλὰ σου ἐκλούξε τὸ λαρόγγι· Εὐρ. Κόκλ. 157' προβλ. κλῶζω, κ. Ἠούχ. ἔρμ. «διέσπασε».

Δια-κα-πῆ-λέω· καπηλεύω μεταπωλῶ ἢ πωλῶ λειανικῶς ὡς οἱ κάπηλοι, caupoio.

Δια-καπνίζω· κατακαπνίζω, καπνίζω τι ὀλότελα μετν. fumigo.

Δια-καρ-δοκίω· περιμένω, ἀναμένω τινα μέχρι τέλους· «τὴν νύκτα διεκαρδοκίσημεν» Διφίλ. Μ. Ἑτ. 490, 42, Πλουτ. Ἀντ. 56.

Δια-καρδοίς, (καρδοίς), 2' ὁ τὴν καρδίαν διαπερῶν, (κοιν. κατάκαρδα) πόνος, ὀλῆφις· ὁ δύνῃ Ἰώσ. ἐν Εὐσεβ. Ἰσ. 2, 10.

Δια-καρπείω· καρπείω κατ. Λοβ. ἥτοι καρποφορῶ δις τοῦ ἔτους (ἐπὶ δένδρ).

Δια-καρπύομαι, (καρπύομαι)· ὠφελοῦμαι τοῦ καρποῦσι τινος (κυρ. καί μετφ.) ὀλότελα, δεκατῶν Διφίλ. Μ. Ἑτ. 490, 42, Πλουτ. Ἀντ. 56.

Δια-καρτέω· ἐμμένω εἰς τὴν ἐκτέλεισιν ἔργου ἢ σκοποῦ μετὰ μεγίστη ἐπιμονῇ, ἐκκαρτέω μέχρι τέλους· ἐς τὸ ἔσχατον Ἱπρ. 1, 107'· εἰς τὴν πατρίδα Λυκοῦργ. 85, «διὰ τὴν πατρ.· πολεμοῦντα Ξεν. Ἑλλ. 7, 4' «-μὴ λέγειν τάληθ» Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 15' «-τὴν κακοπάθειαν» Πολύδ. 73, 3, persevero.

Δια-καρτέρησις, εἰς, ἡ· ἐκκαρτέρησις ἐπιμονὴ μετν. perseveratio.

Δια-κατα-βάλλω· δια-βάλλω·

Δια-κατα-βαρῶναι, ἡ ὁρμή. ἐπικαταβαίνει (κατ. Πασαδῶ. ἐγκαταδ.)· παρρηκοιῶμαι, κοιμῶμαι πλησίον τινος (ἰδε βαρῶναι) Πλουτ. συμμ. 6, 2, obdormisco.

Δια-κατά-σχέσις, εἰς, ἡ· διακατοχή.

Δια-κατά-χράσσομαι· διαχράσσομαι, ἥτοι μεταχειρίζομαι ἀδικαίως Δ. Κράσ. 61, 14.

Δια-κατ-ελέγχω· ἀνασκευάζω τινα ἢ τι ἐξ ὀφελήρου, ἀποδεικνύω πάντῃ ἀνυπόστατον Ν. Δ.

Δια-κατ-έχω, (έχω)· κατέχω 1) ἔχω τι ὑπὸ τὴν κατοχὴν μου, κατοικῶ· ἀρχήν Πολύδ. 2, 17' προβλ. 4, 55' 2) ἀνατελλῶ, ἐκπαύω· «-τὰς ἐπιδολὰς τινος Πολύδ. 2, 51' «-τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐγθραίων», 6, 55 κ. μετν. «-πόλεμον» κρατῶ περισσῶς. καίρων τὸν πόλεμον Δ. Σικ. 15, 82, persideo.

Δια-κά-τει, δωρ. ἐκ τοῦ ἐ-κα-τέ-ν, «ἐκκατέ-ναι»

Δια-κερματίζω· ἀνταλλάσσω, μεταβάλλω μεγάλα νομίσματα εἰς μικρά, (κοιν. χαλνῶ, κάμνω λεπτά, λειανῶ) Ἀριστ. σφ. 789, κ. μετγν.

Δια-κερ-τομέω· 1) ἐπίτασις τοῦ περτομέω, (κέρτομος, κέαρ, τέμνω) κατακαρδιοκοπῶ, κόπτω, διαπερῶ· τινος· τὴν κηρδαὶν μὲ πολὺ χλευαστικούς λόγους, καταχλευάζω, περιπαίζω Δ. ἡσ. 43, 20.

Δια-κεχλιδῶς, ὅτος, ποιητ. παρ. μετγ. τ. διαχλιδῶ, κυρ. ἀναλιγμένος ἀπὸ τὴν τρυφήν, καταχυνωμένος, mollitie diffuso.

Δια-κεχυμένος, ἐπὶρ. τροπ. τῆς μετγ. διακεχυμένος· ὅποις χύνει τις τι· γελᾶν, = χμετρα, ἀκράτεια Ψυχ. effuso.

Δια-κεχωρισμένως, ἐπὶρ. τροπ. χωριστά, ξεχωριστά Σχόλ. Ὀπ. 1, 502, discrete.

Δια-κηπεύω, κηπεύω· 1) κυρ. ἄγριον τι φυτὸν φυτεύω εἰς κήπον· 2) κάμνω κηπευτὸν (ἡμερ.), μεταφυτεύω μετγν.

Δια-κηρδύομαι· διαπραγματεύομαι μετὰ τοῦ ἐχθροῦ διὰ κήρυκος περὶ ἀνακωχῆς ἢ εἰρήνης· «διακηρυκεύεσθαι πρὸς τινὰ» Θουκ. 4, 38, μετγν. κ. ἐνερ.

Δια-κήρυξις, εὐς (διακηρύττω), ἡ κοινοποιήσις διὰ κήρυκος, διαλάλησις, κλειστηρίασις μετγ. licitatio.

Δια-κηρύττω· 1) κηρύττω τι διὰ κήρυκος, εἰδοποιῶ πανδήμῳ· «ἐνδιακηρυγμένους, εἰς φανερόν πόλεμον Πλουτ. Ἀρατ. 10· 2) κηρύττω τι εἰς δημόσιον κλειστηρίασμον, κλειστηρίαζω δημοσίως Φιλότηρ. Πλουτ. Κικ. 33. Μίσ. «διακηρύξασθαι πρὸς τινὰ» Δ. Σικ. 18, 7.

Δια-κιδδελεύω, (κιδδελεύω), μετγ. ἀπὸ τῶν νομισμάτων νοθεύω τι, διαφθείρω, παριστῶ πρόσωπόν τι ψευδὲς μετγν. adultero.

Δια-κίγχιζω· κινῶ τὸ σῶμά μου ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὡς ὁ κίγκλος (ἡ σεισπογίς, κοιν. σουσουράδα) - ὁσφύν Ἀριστ. ἀποσπ. 94, Ἰπποκρ.

Δια-κινδυνεύω· 1) βυφακινδυνεύω ἀμεταδ. ἐνερ. μάχην· Θουκ. 8, 27 κ. συγνά· «ἡ χρηστὸν γενέσθαι τὴν πονηρὸν» = κινδυνεύω νὰ γείνω ἢ καλὸς ἢ κακὸς Πλάτ. Πρωτ. 313· 2) προκινδυνεύω τινός, βάλλω ἑμαυτὸν εἰς κίνδυνον διὰ τινά· «πρὸ τοῦ βασιλείως» Ξεν. Κυρ. 8, 8· ἄντθ. τὸ ὅλον τοῦ στρατ. καὶ τὸ κρυφίως ἀποχωρῆσαν Θουκ. 7, 85· κλέπτω τινά· ἦτοι φέρω κρυφά· πούθεν· «τὸν δ' αἰχμαλώτων αἱ μὲν πολλοὶ διεκλάπησαν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν» Πλουτ. Νικί. 27· καταχωρῶμαι (ἐπ. γρημ.)· «ὅσα διακλέπεται» Δημ. 27, 12· 3) ὁδ. ξο· κλέπτω τὴν ἀλήθειαν, ἦτοι προσπαθῶ νὰ κρύψω αὐτήν· «τὴν κατηγορίαν ἀπολογίᾳ» Λυσ. 28, 3· «λόγοις τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων» Δημ. 29, 5.

Δια-κινεῖω· 1) κινῶ τι σφοδρῶς καὶ φέρω εἰς ἀταξίαν, ταραχὴν· τὰ πεπραγμένα Θουκ. 5, 25· 2) συνταράττω, συγχινῶ· τὰ συμμαχικά Πλουτ. Κ. Γρ. 10· 3) ἐρευνῶ, ἐξετάζω τι ἀκριβῶς· νοῦν Ἀριστ. νεφ. 477· πληροφορῶ τινα διὰ τι· τινὰ περὶ τινος Σώπ. π. Ἀθην. 9, 378· 4) κινῶ τι ἑλαφρῶς Ἰπποκρ. Ἡρ. (μίσ.) 3, 108, permoneo.

Δια-κίνημα, τό· ἑλαφρὰ ὅσπου μετατόπισις· Ἰπποκρ. permotio.

Δια-κίνοσις· ἐπὶ ἀνωτ. Γολην. 456.

Δια-κινητήριον, (διακινέω), τό, καὶ διακινῆσις καθ' ἑαυτ. = τόπος κινήσεως, ἦτοι ὅπου κινεῖται τις, ambulacrium.

Δια-κινῶ· διακερῶννυμι Ἰπποκρ. 361

Δια-κίχηρμι, (κίχηρμι)· θανέω εἰς πολ. λούς· «τάλαντον διακεχρημένον» Δημ. 27, 11, καθ' Ἀρποκρ. = κατὰ μέρος διδανεισμένον.

Δια-κλάζω (κλάζω)· κάμνω τι νὰ ἡχῇ, σῶ μεγαλοφώνως (ἐπ. ὁσματ.) Ὀρφ. Ἀργ. 1274.

Δια-κλάσις, εὐς, ἡ· διάκοψις, διακοπή, ἀδυναμία· φωνῆς μετγν. confusio.

Δια-κλάω, (κλάω)· 1) διασπῶ, κατασυντρίβω· τόξα Ἰλ. ε, 216· 2) συνήθ. μεταφ. καθιστῶ τινα ἀδύνατον, μαλθακόν, θηλυδρίαν (πρόβ. διαθρύπτω)· «διεκλῶν· ἰωνικός» = ἐτακίζοντο ὡς οἱ Ἴωνες, δηλ. ἐχόρευον τοὺς θηλυπρεπεῖς τῶν Ἴων. χοροὺς Ἀριστ. Θεσ. 163· «-θηλυδρίας καὶ διακεκλασμένους» = θηλυπρεπῆς καὶ καταχομφεμένους (κοιν. τσακίστρος) Λουκ. Δι. μόν. 18· πρόβ. διαθρύπτομαι· «διακλώμενοι ρυθμοί» = θηλυπρεπεῖς Δ. Ἀλ. ἐπίκρ. Θουκ. 43, frango.

Δια-κλεισις, εὐς, ἡ· 1) ἡ διὰ φραγμῶν ἢ ἄλλου τινὸς ἐμφραξίς τῆς εἰσόδου τόπου, ἀπαγόρευσις τῆς εἰσόδου πρὸς τινὰ Ἰωσ. ἀρχ. 18, 6, interclusio.

Δια-κλείω, (κλείω)· 1) ἀποκλείω, ἐμφράττω μέρος τι καὶ οὕτω καθιστῶ ἀδύνατον· ἀνέκτα = ἰσχυρὸν Πολύδ. 4, 56· 2) χωρίζω τινὰ ἀπὸ τι· «τὴν ἀπὸ τίνος, 16, 6· ἐμποδίζω τινὰ νὰ προσέλθῃ πρὸς τινά» «-τὴν τῆς εἰσόδου» Δ. Ἀλ. 11, 14· τῆς ἐπανόδου, ἦτοι ἀποκρίπτω τὴν ἐπιστορφήν, ὁπισθοχώρησιν στρατ. Πολύδ. 5, 51. Παθ. «-τὴν τῶν χορηγίας» τῇ ἀποκρίπτῳ, ἐμποδίζω τὴν προμνησίαν οἰουδῆ· ποτε πράγματος, 1, 82, discludo.

Δια-κλέπτω· 1) κλέπτω, παίρνω τι κρυφά, ἐπιτηδεύω Πλουτ. Ἀντ. 84 κ. συγνά· 2) ἀπαλλάττω ἑμαυτὸν ἢ ἄλλον κινδύνου τινὸς κρυφίως (κοιν. ξεκλήτομαι κ. ξεκλέβω τινά δηλ. φευγατεύω κρυφά)· «Μετέλλα μόλις διακλέψατο ἑαυτὴν καὶ τοὺς παῖδας» Πλουτ. Σὺλ. 22, Ἡρ. 1, 38· «τὸ μὲν οὖν ἀθροισθὲν τοῦ στρατεύματος» = τὸ δὲ διακλαπὲν ἦτοι κατ' ἀντίθ. τὸ ὅλον τοῦ στρατ. καὶ τὸ κρυφίως ἀποχωρῆσαν Θουκ. 7, 85· κλέπτω τινά· ἦτοι φέρω κρυφά· πούθεν· «τὸν δ' αἰχμαλώτων αἱ μὲν πολλοὶ διεκλάπησαν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν» Πλουτ. Νικί. 27· καταχωρῶμαι (ἐπ. γρημ.)· «ὅσα διακλέπεται» Δημ. 27, 12· 3) ὁδ. ξο· κλέπτω τὴν ἀλήθειαν, ἦτοι προσπαθῶ νὰ κρύψω αὐτήν· «τὴν κατηγορίαν ἀπολογίᾳ» Λυσ. 28, 3· «λόγοις τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων» Δημ. 29, 5.

Δια-κλήρο-νομέω, (κλήρονομέω)· διανέμω, διαμοιράζω τι εἰς πολλούς. Μίσ. διαμοιράζομαι, ἐκτείνομαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ Λογγ. 12, 4, distribuo.

Δια-κλήρώ· διανέμω, διαμοιράζω τι διὰ κλήρου (λαχνοῦ), Λισχ. ἀποσπ. 978. Παθ. «διακληρωθήτω τὰ μόρια τῆς γῆρας ἑκάστου ἐκάστου» Πλάτ. νόμ. 760· «διακλήρωσαν αὐτῶν» = ἦτοι τοὺς ὅρους νὰ βίῃσι· κλήρον, Ξεν. Κυρ. 6, 3. Μίσ. διαμοιράζομαι τι, λαμ-

δένω διὰ λαγνῶς Θουκ. 8, 30 κ. μετν. «πρὸς
σφας αὐτοὺς» Δημ. 59, 103.
Δια-κλήρωσις, εὖς, ἡ· 1) διανομή διὰ κλή-
ρου, κλήρωσις μετν. 2) ἐκλογὴ διὰ κλήρου
Ἀπ. Ρωμ. ἐμφ. πῶλ. 1, 35, distributio.
Δια-κλήματιζω, (κλήματι)· καταπαλάω τινά
διὰ κληματισμῶν, ἐκκλίνω (κοιν. ἐκκλίνω).
Δια-κλίνω, (κλίνω)· 1) κλίνω εἰς τὸ πλάγι-
ον θέλω νά συναντήσω τινά ἢ τι· 2) ἀπο-
φύγω τινά ἢ τι· τὰς καταγραφὰς Πολύδ.
35, 4· τὸ φίλημα Πλουτ. Ἀλλξ. 54· 3) ἀπο-
χωρῶ, ἀπερχομαι· Πολύδ. 7, 11 (ἀπολ.)· τῆς
ἀγορᾶς, 11, 9· «ἀπὸ τῶν κυλῶν, 6, 41, declino.
Δια-κλίσσις, εὖς, ἡ· ἐκκλίσσις (κοιν. ἐκκλίσσις),
ἀποφυγὴ Πλουτ. Πῶρ. 21.
Δια-κλονέω· τινάσσω τινά ἢ τι πέρα πέρα,
ἀνατινάσσω, καταπαράτω, μετν. conculco.
Δια-κλύω· ἐκπλύνω (κοιν. ἐκπλύνω), ἀπο-
πλύνω τι ἢ τοι πλύνω καλῶς· «πόντος ἀντρα-
νοῖσι διέκλυσε» Εὐρ. I. T. 107. Μέσ. ἐκπλύνω
τὸ στόμα μου, colluso.
Δια-κλυσμός, τό· τὸ δι' οὗ τις ἀποπλύνει τι
Διοσκ. 1, 53.
Δια-κλυσμός, ὁ· ἡ πρᾶξις τῆς ἐκπλύνσεως,
ἐκπλυσμός, κοιν. ἐκπλυσμός μετν.
Δια-κλυστήριον, τό· ἀγγεῖον τῆς ἐκπλύν-
σεως, ὅπερ εἶχε μέγας μέγανος καὶ ἐχρησίμευεν
εἰς πλύσιμον διαφ. πραγμάτων Σουῖδ.
Δια-κλώω, π. μετν. ἐπ. τύπ. τοῦ κλώω·
κλώω, στρέφω καλὰ μὲ τὴν ῥάκκαν.
Δια-κλωπάω· διακλέπτω.
Δια-κναίω, (κναίω, κνάω)· καταβάνω, φθεί-
ω, ξεσχίζω, κομματιάω τι ἐξ ὧν δυνατὰ ὄθ.
ἐν γέν. καταστρέφω, ἀφανίζω· ὅψιν Εὐρ. Κύκλ.
487· «διακναίμενης κάμακος» Διοσκ. Ἀγ.
65· «ἡ πόλις διακναίσθησεται» (Σχολ. ἐρμ.
διαφθαρῆσεται) Ἀριστ. εἰρ. 251, «τὸ χρώμα
διακναίμενος» ἐξίτηλος, ξεβαμμένος, νεφ.
119· «πόδας μ' ἔχει διακναίνας» μ' ἔφαγεν ὁ
πόδας, ἐκκλ. 956, corrumpo.
Δια-κνήθω, π. μετν. ἐπ. τύπ. τοῦ κνήθω·
εὖς δυνατὰ ἢ κατὰ συνέχαιαν, rado.
Δια-κνίζω, (κνίζω)· 1) ὀρύπτω τινά ἢ τι
μὲ τοὺς ὄνυχας κοιν. τσουγγρανίζω, ξεσχίζω
Ἀριστοτ. κ. μετν. «βαῖα διακνίζων ἄνθεα»
= ὄλγα ἄνθη μαδῶν ἢ ἀποκόπτων (μετρ.),
Μιλτιάδ. παρ' Ἀντιφ. 1, 32 (δ, 1)· 2) ὄθ.
μεταφ. προσβάλλω, χλευάζω τινά μὲ λόγους
Δ. Ἀλ. πρὸλ. διακερταμέω.
Δια-κοιλαινῶ (κοίλος, κοιλαινῶ)· κάμνω τι
ὀλότελα κυλῶν βαλοῦν κοίφον, καταβα-
θουλαινῶ Σχολ. Ὀδ. δ, 438· πρὸλ. διαγλά-
φω, excavo.
Δια-κοίλος, 2· διάκηνος, ὀλότελα κοίλος
κενὸς Δ. Σικ. 17, 115 canus.
Δια-κοινο-ποιέω· κοινοποιῶ τι διὰ μέσου
τινὸς ἢ πανταχῶς (κατ. Σχολ. Πινδ. Πυθ.
καθιερωτὶ ἀπὸ κοινοῦ).
Δια-κοιρανέω (κοίρανος, νῦν πεχωρσμέν.
κατὰ τὸν Βύλφ. διὰ κοιρανέω)· εἶμαι αὐτεξού-
σιος κυριάρχης, μάλιστα ἀρχηγὸς ἐν πολέμῳ,
καὶ ὡς τοιοῦτος κυβεῖν παρ' Ὀμ. ὅτε μὲν
ἀπολ. Πλ. δ, 250, ὅτε δὲ μετὰ ἐμπροθέ-
πτωτων «πολλὰς διὰ κοιρανέοντα», κυριάρ-

χαν πόλειον, δ, 230· Ἰθάκην κατὰ κοιρανέ-
ουσι» Ὀδ. α, 247.

Δια-κολακεύω· κολακεύω τινά Μέσ. ἀμιλ-
λωμαι μετὰ τινος εἰς τὴν κολακείαν προσά-
που τινά, ἥτοι τὸς τῶν δύο νά κολακίσῃ αὐ-
τὸ περισσύτερον· «πρὸς τὸν ἐκείνου πλοῦτον»
Ἰσοκ. 12, 150, adulor.

Δια-κολλάω, (κολλάω)· συγκολλῶ, συναρ-
μύζω τὰς ἐπιφανείας δύο σωμάτων στερεῶς
διὰ κόλλας, κολλῶ «διάδρομος λίθω δια-
κολλημένοι»· πέρασμα στρωμένον ἀπὸ λίθ.
συγκολλημ. Δουκ. Ἰπ. 6, conglutino.

Δια-κόλλημα, τό· κόλλα, gluten.

Δια-κολλητικὸς, (διακολλάω), 3 μετν. ἐπι-
τήδειος εἰς τὸν συγκολληθῆναι, συναρμύσῃ· «δια-
κολλητικὰ ἔργα» αἱ μηχαν. τέχναι Πολύδ.
(7, 209).

Δια-κόλλας, 2· μετν. κατακοτισμένος, κατα-
βρεγμένος ἀπὸ κόλλαν· ὅδε κόλλα καὶ βυβλίον.

Δια-κολοῦθω· κάμνω ὀλότελα κολασθῶν, κα-
τακολοῦθῶν.

Δι-ακολουθεῖν· ἀκολουθεῖν Σ. Ἐρμ. π.
μαθ. 7, 275, sequor.

Δια-κολυμβάω· διαπερῶ τι κολυμβῶν Πο-
λύδ. 5, 46 κ. μετν. trano.

Δια-κομιδὴ, ἡ· μεταβίβασις πρὸς ἡ πρᾶξ.
εἰς τὸ ἀντιπέραν μέρος· «ἡ τῶν ἀνδρῶν εἰς
τὴν νῆσον» Θουκ. 3, 76, transportatio.

Δια-κομιζῶ· μεταβιβάζω, διαπερῶ τινά ἢ τι
εἰς τὸ ἀντιπέραν, κοιν. περνώ, «σταδὺς πέν-
τε» Ἦρ. 1, 31· εἰς τὴν νῆσον Θουκ. 3, 75 Μέσ.
μεταβιβάζω τινά ἢ τι εἰς τὸ μέρος μου· νεκροὺς
Θουκ. 1, 89, Παθ. μεταβιβάζομαι ὅπῃ τινος
εἰς τὸ ἀντιπέραν, διαπαιρῶμαι Θουκ. 1, 136·
ἐν γέν. διαβαίνω τι Θουκ. 3, 23· «εἰς ἀγριώ-
τερον τόπον διακομισθεῖς» Πλάτ. νόμ. 10, 905,
καὶ «βίον ἀρίστον διακομισθῆσάμεθα, 7, 803
transporto.

Δια-κομιστής, ὁ· ὁ φέρων τι ἐκ τινος πρὸς
τινα, ἐπιδότης μετν.

Δι-ακομῆ, τό· πληγὴ ἐκ κοψίματος (κοιν.
κοψίμων) Ἰπποκρ. 100.

Δια-κομπέω, ἐπ. τύπ. τοῦ κομπέω· κομπά-
ζω, καυῶμαι πολὺ δι' ἀνυπαρκτά προτερή-
ματά μου, κοιν. λέγω μεγάλα λόγια Πινδ.
ἀποστ. 128, Ποσειδάων. π. Ἀθην. 4, 212.

Δι-ἀκονάω· ἀκονίζω τι πολὺ, κάμνω πολὺ
κοπτερόν, peracuo.

Δια-κονέω (διακονέω), μετν. τό· 1) τὸ ἴσ-
ρὸν, ὅπου δὲν ἦτο συγχορηγία ἢ εἰσόδος τῶν
ἐκκλ. ὑποδιακόνων· 2) τόπος, ὅπου συνάγον-
ται οἱ διάκονοι = διακονικόν, diaconium («a-
conarium π. Λατ.).

Δια-κονέστερος, 3· συγκρ. τοῦ διακόνου, ἡ·
τοῖς προθυμότερος ἢ εἰσώτερος εἰς ὑπηρεσίαν.

Δι-ἀκονέω, ἰων. διακονέω, παρ. δι-ἀκόν-
ου, δῶρ. δι-ἀκόνισσι, παρ. δι-ἀκονήκα, γ'.
πλ. π. ἀορ. δι-ἀκονήθησαν Δημ. 50 2, παρ.
μετν. δι-ἀκονημένοι, (51, 7), κατὰ Μαιρ.
ἀδοκίμωτ. σχημ. δι-ἀκόνου (Ματθ. 4, 11.
Εὐρ. Κύκλ. 406), δι-ἀκονήκα ὑπηρετίῳ, δι-
ραπείῳ περιποιεῖσθαι ὡς θεράπον, ὑπηρετῆς
«οὐδὲν διακονήσας τῶν δούλων» Πλάτ. νόμ.
7, 805· «ὡς βλακικῶς δ.» Ἀριστ. ὄρν. 1323·

Βασίλειον Λημ. 19, 69. «τινι δ, τι αν δεηθη» των κεινων εκδουλευσιν, βοηθειαν. «τα τοιαυτα» Ανακρ. 14, 17. «μεθω εμοι, 30, 6. «και υπηρετειν παντα τα περι των πολεμων» = εκτελεσιν ολα τα του πολεμου Πλάτ. πολ. 406. «μηδεν επι δωροις», νόμ. 12, 955. γάμους = εκτελω, διατάσσω τα του γάμου (επι μαγειρου) Ποσιδίπ. π. Αθην. 4, 377. Μίσ. υπηρετω εμαυτον, υπηρετωμαι μόνος μου. «εαυτω Σοφ. Φιλ. 287, Πλάτ. νόμ. 6, 763. και ενερ. «οι τα ερωτικά διακονούμενοι» = βοηθοι, εις τα του ερωτος (ερωτικ. υποθέσεις) Λουκ. επ. μισθ. συνόντ. 27. «οιδόν τινι χρυσίω» = κερνώ, όν. 53, ministro.

Διακόνημα, τό 1) υπηρεσία δουλική· δουλικόν Πλάτ. Θεαίτ. 175. 2) οικιακή σκευή Αθην. 6, 274.

Διακόνησις, εως, ή· εκδουλεύσις, βοηθεια (ως κατά χάριν και ουχι κατά χρέος) Πλάτ. νόμ. 1, 633, ministratio.

Διακονητέον, τό, 3, β. επιθ. του διακονέω (δντινα) δ, τι πρέπει να υπηρετήση τις.

Διακονία, ή 1) έργον, έπαγγελμα κοιν. δουλειά «εαυτους επι την δ. ταυτην τάττουσι» Πλάτ. πολ. 2, 371. «αι προς τον βασιλέα δ.» Θουκ. 1, 133 και μετγ. ιδ. υπηρεσία εν καιρω τραπέζης Ξεν. οίκ. 7, 41. «ή περι το δεπνον Πλουτ. Λουκ. κ. Νομ. 2. εν τη Ν. Δ. το έργον του διακόνου» 2) οικιακή σκευή π. Αθην. 5, 208. παρά Πολυβίω οι υπηρεται, 15, 25, ministerium.

Διακονίζω, διακονέω.

Διακονικός, 3. δ ανήκων ή επιτηδεις εις υπηρεσίαν Αριστ. πλ. 1170. «τέχνη δ. και δουλοπρεπής» Πλάτ. Γοργ. 518, και διακονικώτερος, 517. πράξεις = υπηρετικαί εργασίαι Αριστοτ. πολιτ. 2, 4. Έργα, 7, 14. επιρ. δικακονικός = προσλήλυθας = εξήλθες ταχώς ως υπηρετής, Μέαν. π. Αθην. 4, 172 ministratorius.

Διακόνιον, τό είδος πλακοῦντος (πήττας), ιδ. το κάτω μέρος αυτού, ή βάσις Φερεικρ. π. Αθην. 14, 645, diaconium.

Διακον, τό χωρίον της κάτω Μυσίας ή Μονοίας (νυν Βουλγαρίας) παρά τον Δούναβιν, Πτολ. γεωγρ. 3, 10, 10, επιθ. Διακός Ίδε Διοτ.

Διακονίς, ίδος (διακονίζω = διακονώ), ή· στόλισμά τι Ήσυχ. Ίδ. διακόσμησις, και άραιόν έδω κ' εκεί θρασμα, μετγ. adornatio.

Διακόνισσα και διάκονος (διακονέω), ή ή διακόνισσα, έκκλ. μετγ. diaconissa.

Διακονέω· κονίω, κονίζω 1) πασπαλίζω ή περιγύνω τινά, τι με κόνιν ή άμμον (κοιν. σκο- νίζω κ. κορινιακίζω παρά τοις νυν Μακεδ. = άρχ. κοριορτώ)· μέσ. παστίσσομαι με κόνιν ή άμμον, (επ. ζώνων, κυλίσσομαι εις την κόν.), ό- πως έπραττον οι παλαιστοι μετά το άλειμμα του ελαίου 2) πασπαλίζομαι, προετοιμά- ζομαι εις μάχην Πλουτ. ήθ. 970.

Διακονός, ό, ίων. διήκονος· υπηρέτης, θερά- πων· τυράννου Δισγ. Πρ. 944. παρά Σοφ. = έγγελοσ (μηνυτής) Φιλ. 497. Πρ. 4, 71 και μετγ. ιδ. υπηρέτης της τραπέζης Αθην. 7, 291. ή διάκονος (υπηρέτρια, θεραπεύς) παρά

Δημ. 24, 197. και δις επιθ. 2. «πιστήμη Πλάτ. πολιτ. 290, το συγγρ. διακονέστερος» Φρδξ άνήρ πλαγίς άμείνων και διακονέσ- τος» Επιγράμ. π. Σουλδ. Κατά τον Βου- μάν. λεξ. 1, 219 έτομ. εκ του εθίκου, διακοι, 60. εν συγγρ. διώκω = τρέχω και συγγ. τω δια- κτορος. Είς την άρχ. έτομ. εκ τωσ δα και τω- νις, ήτοι ό τρέχων σκονισμένος δις εκ της βίαιας κινήσεως, ή ανακαταίνων την σκύνιν, αντίδρα- ή προσωδία· υπηρέτης της εκκλησίας Λ. επιστ. Τιμόθ. 3, 8 και θηλ. επιστ. Ρωμ. 16, 1.

Διακονέω· κονίω, κονίζω, ρίπτω και διατρύπτω· τινα με το άκόντιον μετγ. Μίσ. μάχομαι μετά τινος δι' άκόντιον Ξεν. Κυρ. 4, 4, 4. «και διατοξεύεσθαι προς τινα» (Θεοφρ. 27.

Διακόντης, εως, (διακονέω), ή· δια- τρύπημα, διαπέρασμα διά τωσ άκοντίου, μετγ. inculatio.

Διακόντωσις εως ή· κόντωσις Ίδ' αυθό.

Διακονή· ή· το διακόνειν, κομμάτιασμα· βαθύ κύψιμον, πληγή κοψίμ. και τομή ίατρ.

«και τραύματα» Πλουτ. Μάρ. 19, inierciois.

Διακοπήν ή· γώρα εις τα ΝΑ. του Πόν- του (ΒΑνατολ. τ. Μ. Ασίας) Στραβ. 12, 501.

Διακοπή, 2. κατακοπρισμένος, έπ. άτρ- γεωπ. Θεοφρ. ατ. φυτ. 4 (12, 3), σιμωροαίμ.

Διακοπή, 3. διακόπτω, 3. επιτηδεις να διακόψη, αποκόψη μετγ.

Διακόπτω 1) κόπτω εις δύο ή πέρα πέρα, κατασπώ· μοχλόν Θουκ. 2, 4. «τας άφαινει τα κλειθρα» Ξεν. Αν. 7, 1 και συνά· 2) κό- πτω, διασπώ, διασχίζω τάς τάξεις του έχθρου, τας τάξεις, Αν. 1, 8. «τούς πολεμείους» Πλουτ.

Πελοπ. 17. «συμμαχίαν, συνθήκας», ήτοι παραβαίνω Πολυδ. 4, 36 κ. συνά· διακό- πτω τάς σφέεις κτλ. εν γέν. πληγώνω, και

μάλιστα επι βαθέων πληγ. ή τομων ίατρ. «μηρούς και βραχίονας διακεκομμένους» Πλουτ.

Εύμ. 7. 3. άπογορρίζω τινά από άλλων ή από τι· και διόστη Πλουτ. Πομπή. 19. 4) γραμ- χωρίζω λόγον εις κόμματα, άμετθ. εκφρεύω· διακεκομμένα Ξεν. Κυρ. 3, 3. «βέλος διακό- φαν άχρι του διελοθην» = συντριβέν προ τωσ διελθόν Λουκ. Νιγγρ. 37.

Διακόρευσις, εως, ή· άφαιρέσις της παρθε- νίας κόρης, έκπαρθένευμα (κοιν. χάλασμα), Σχολ. μικρ. Ίλ. 6, 493, stuprum.

Διακορευτής, ό· παρθενοφθορεύς, άδόκ.

Διακορεύω· άφαιρώ την παρθενίαν κόρης· έκπαρθένω τινά Αριστ. θεσ. 480 Πολυδ. αναφέρει εκ του Αριστ. διακορρσαι, 3, 42, Λουκ. διάλ. Έρμ. 11, 2 κ. μετγ. davigino.

Διακορέω· διακορεύω Λουκ. διάλ. ενάλ. 13, 1. «διεκορρσας την παιδα» Αλ. Π. Ιστ. 11, 10.

Διακορής, 2. διάκορος, όλος διόλου χορ- τασμένος, κοιν. χορτάτος, γεμάτος από τι· τινός Πλάτ. νόμ. 1, 629. «τινι Πλουτ. Λουκ. 15, satum.

Διακόρησις, εως, ή· διακόρευσις Ίδωσ. άρ/ 7, 8, 1.

Διακορίζω· διακορεύω, μέσ. παρατηρώ μ) έταστικόν, δεξ βλ. έμκα Ήσυχ.

Διακορορυγία, (κορορυγία), άμετθ. γουγγυρίζω, (ιδ. επι κοιλίας)· την γαστή- ρα

ρα=γουργουρίζει ἡ κοιλία Ἀριστ. νεφ. 386.
Διά-κορος, 2' διακορός· «ἐάν ἡ γῆ διγίνεται
πύσσα τὸ ὕδωρ» Ἡρ. 3, 117· «ἀλλήλων=ε-
χόρασαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον (κοιν. βαρβάρως)
ἔν. Λακ. 1, 5' ἐπὶ. -ως, Δ. Κάσ. 68, 7.
Δια-κόρως, (διάκορος) ἐπὶ. τροπ. παρὰ πα-
λὸ χορταστικά, καθ' ὑπερβολήν· -διακόρως;
ἔχω=διακορός ἢ διάκορος εἰμί, =εἰμαι κατα-
χορτασμένος· «τοῦ δὲ οἶνου δ. ἔπινε» Δ. Κάσ.
68, 7, abundo.

Διακοσιάκις· δις διακόσια Σουδ.

Δια-κοσι-ά-χους, 2' διακοσιοντάχους (διόρ-
θωσις Τυρβήτ. κ. σύνθεσ. διακόσιοι-χός, γέω Πασσάδ.

Δια-κόσιοι, 3' ἀριθμ. ἰων. διηκόσιοι=100+100
(κοιν. διακόσιοι), καὶ ἔν. «ἵππος διακοσία»=
200 ἵπποις Θουκ. 1, 62· πρὸλ. ἔν. Κύρ. 4,
6, 2 ducenti.

Δια-κοσιοντά-χους, ὁρότ. διακοσιάχους·
2' ἀριθμητ. πολλαπλασιαστικόν· διακοσιον-
τάχους, ἥτοι διακοσίας φορές μεγαλειότερος
τῆς μονάδος· ἀριθμ. 2Χ100 πολλαπλάσιος τῆς
1δος κ. 2Χ10 τῆς 10δος, centuplex.

Δια-κοσιοστές, 3, ἀριθμ. τακτικόν· τὴν
σειρὰν τοῦ 200στοῦ ἔχων ἀριθμοῦ-
μενος κατὰ τάξιν ἀπὸ τοῦ πρώτου Δ. Ἀλ. 8,
83, ducentiesimus.

Δια-κοσιο-τεσσαρακοντά-χους, 2' ἀ-
ριθμ. πολλαπλασιαστικόν=240νταπλάσιος, ἥ-
τοι 240 φορές μεγαλειότερος τῆς 1δος.

Δια-κοσμέω 1) κατατάσσω, τοποθετῶ πολ-
λά πράγματα κατὰ τάξιν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο.
κατατάσσω εἰς ἰδιαίτερα τμήματα, κλάσεις·
ἐξ δεκάδας=παρατεταγμένους ἐν τάξει, (στρα-
τιωτ.) Ἰλ. 6, 126, «-διὰ τρία κοσμηθέντες»·
=εἰς τριπλὴν τάξιν παρατεταγμένοι, 6, 855·
=ἐν γέν. ὁἶμαι τι εἰς τάξιν, διατάσσω, τοπο-
θετῶ καταλλήλως· Ἡρ. 1, 100· τὴν πομπὴν
Θουκ. 1, 20, «-τὰ ἄλλα διεκόσμησε τὰ κατὰ
τὴν πόλεμον, ὅπλοις καὶ ἵπποις καὶ τῇ ἄλλῃ
παρασκευῇ», 2, 100· -τὰ πράγματα Πλάτ.
Φαίδρ. 98· -πόλεις, νόμ. 3, 685· -λόγους,
Φαίδρ. 277 καὶ μετ. τὴν πολιτείαν, τὰς ἱερω-
σύνας Πλούτ. Θησ. 24· 3) κοσμῶ, στολίζω τι
ἐξ ὀλοκλήρου (κοιν. πέρα πέρα)· «-μέγαρον
Ἰδ. χ. 457.

Δια-κόσμησις, εὖ, ἡ· κατὰ τάξιν πραγμά-
των κατὰ σειρὰν, τάξιν, ἀρμόδιος τοποθέτη-
σις, διάταξις· -τὸν νόμον Πλάτ. νόμ. 9, 853·
-καὶ σύνταξις, Τίμ. 24· «-πόλειον καὶ οἰκή-
σεων», συμμ. 209 κ. μετ. ordinatio.

Δια-κοσμητικός, 3' ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος
εἰς κατὰ τάξιν, τακτοποιεῖν, διάταξιν, ἐν γέν.
τακτοποιῶν, διατάσσων Ἰάμβλ. μυστ. 177,
eucorans.

Δια-κοσμος, ὁ· διακόσμησις -βίου Ἀριστοτ.
κῆμ. 6 καὶ μετ. παράταξις στρατ. Θουκ. 4,
93· παρὰ Στράβ. 12, 542 κ. γραμ. ὁ κατὰ
λόγους τῶν πλοίων ἐν Ἰλ. 6, 470.

Δια-κουρίζω 1) κάμνω τι ἐλαφρὸν εἰς τινα,
ἐλαφρύνω, διευκολύνω, ἀναπαύω τινὰ ἀπὸ τι-
βάρους, δυσκολίας 2) ἀμεταβ. ἐλαφρύνει βελ-
τιοῦται ἐπ. ἀσθεν. γίνεται ἡμιωτέρα ἢ ἀσθενέ-
νεια Ἰπποκρ. 1093, alioquo.

Δια-κοῦω, (ἀκοῦω) 1) ἀκοῶμαι τινα, τί,
μέχρι τέλους· «-τέλους τινός» ἔν. οἰκ. 11,
1· «-ταῦτα πάντα», Ἡρ. 7, 11· -τινός
Πλάτ. πολιτ. 264· -τὸν λόγον, Παρμ. 126·
-τὸν λόγον, πολ. 1, 336· 2) μαυθάνω τι
παρὰ τινός· -παρὰ τινος Θεόδρ. π. Ἀθην.
13, 595· 3) ἀκοῶμαι, ἀκοῶ μαθημ. παρὰ
τινι· -τινός Πλούτ. Κικ. 4· «τὰ γεωμετρικά
τοῦ Ἀρχύτα» Δ. Ἀσέρ. 8, 86· «-μαθητὸν λύ-
γων» Πλούτ. Θεμ. 29· 4) εἰσακούω, ἄλγισμα
τὴν παράκλησιν τινος, audio.

Δια-κοῦψις, εὖ, ἡ· χώρισμα εἰς δύο, διάσχι-
σις Θεόδρ. αἰτ. φυτ. 6, 9, intercisio.

Δια-κραδαίνω· διασκορπίζω τινὰ ῥίπτων ἐ-
δῶ καὶ ἐκεῖ, quasso.

Δια-κράζω φωνάζω συγκεχυμένα, ἐκτάλλα
συγκεχυμένας καὶ ἀνθρώπους φωνάς· -διακ-
κράζομαι Ἀριστ. ὄρν. 307· ἀμιλλώμαι εἰς τὰς
κραυγὰς μέ τινα, ἥτοι φωνάζω περισσώτερον
ἀπὸ αὐτὸν ὡς ἐάν διηγωνιζόμεν ἐν τούτῳ·
«τινὶ διακκραγέει» Ἀριστ. ἱππ. 1400.

Δια-κρανῶω, ἰων. διακρηνῶω, (κρήνη)· κά-
μνω τι ν' ἀναβλύσῃ (ἀναβρόσῃ)· «πῶμα διε-
κρανῶσαι Νύμφαι» Θεόδρ. 7, 154, ἔσφ. δι
κατὰ Μ. Ἐτ. ἐκ τοῦ κέρα.

Δια-κρατίω 1) κρατῶ τι δυνατά, ἔχω τι
εἰς τὸ κράτος μου (τὴν ἐξουσίαν), διατηρῶ
«-καὶ συνέγων πάντα θεός· Φύλαρχ. π. Ἀ-
θην. 15, 693· 2) ἐμποδίζω Δ. Ἀλ. Ῥωμ. ἀρχ.
(ἔμφ. πῶλ.) 1, 79· 3) ἀμετβ. = ἐπιπόνως =
συντηρῶ ἑαυτὸν, συντηροῦμαι, διατηροῦμαι
Πλούτ. Σερτ. 7.

Δια-κρατήσις, εὖ, ἡ· ἡ πράξις του κρα-
τεῖν τι δυνατά, συντήρησις, διατήρησις, μετ. γ.
relentio.

Δια-κρατητικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ
κρατήσῃ, ἡ ὁ κρατῶν τι δυνατά· -τινός Σ.
Ἐμτ. 668.

Δια-κρέκω· κτυπῶ, παίζω τι μουσ. ὄργα-
νον· γέλυον, κιθάραν Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ.
Πλαν. 4, 307· πρὸλ. χρίκω, ὑπο-κρέκω.

Δια-κρημνίζω· κατακρημνίζω Ἰώσ. Ἰουδ.
πολ. 1, 2.

Δια-κρηνῶω, ἀντὶ διακρηνῶω.

Δια-κρία, διακρία (Βίλλ. Ἀν. 242), Διακρίς
(Πολυδ. 8, 189), ἡ· ὁρενὴ σιμὰ τῆς Ἀττι-
κῆς ἀπὸ τῆς Πάρωνος (νῦν Ὀζιά ἢ Κάζα)
μέχρι Βραυρώνος ἢ Βραύρωνος πῶλ. τῆς Ἀτ-
τικ. ἐπὶ τῆς νοτ. παραλλας, νῦν Βράονα ἢ
Βράνα, καθ' Ἡσυχ. Στ. Βυζ. Πολυδ. κ. ἄλλ.
χωρίον, φυλή, οἱ κατ. Διακριεῖς (Στ. Βυζ.)
εἰς αὐτῆς ἀπικαλεῖτο τὸ δημοκρατικὸν κόμμα
ἐπὶ Σόλωνος οἱ Διάκριοι Ἀριστ. 2) ὅρος τῆς
Εὐβοίας Ἐτ. Μ. -παρὰ Λυκοφρ. τὰ Διάκρια,
375· 50. Διακριεῖς κ. Διάκριοι κατ. τ. Εὐβοίας.

Δια-κριβάζω· ἐρευνῶ, ἐξετάζω τι πολὺ ἀ-
κριβῶς Ἰώσ. ἀρχ. Ἰουδ. 10.

Δια-κριβο-λογέσθαι· ἀναδιφῶ καὶ ἐρμη-
νεύω τι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν· -περὶ τινος,
Πλάτ. Τίμ. 38, σοφ. 245· -πάντα Δ. Κάσ
44, 32.

Δια-κριβῶω· ἐξακριβῶω, κατασκευάζω τι μὲ
πολλὴν ἀκρίβειαν, ἐπιμελείαν, ἀπικονίζω τι
μὲ ὅλην τὴν ἀκρίβειαν τοῦ πρωτοτύπου, κά-

μνυ παρόμοιον (ἐπὶ ζωγρ.)· «Πραξιτέλης, ὃν ἔπαυσε, διακρίθωσιν ἔρωτα» Σιμωνίδ. 84· (παρὰ Πλαν. 204)· ἐξετάζω καὶ μανθάνω τι ἢ περὶ τινος μὲ πολλὴν ἀκριβείαν, ἐξακριβώνω, ἐκθίτω τι λεπτομερῶς· τὰς τὰς Σεν. Κύρ. 2, 1, 27. Παθ. παρ. μτγ. διακριθώμενος, μὲ μάλιστα ἀκριβείαν διηρουνήμενος, ὅθ. = ἀκριβέστατος, λεπτομερέστατος Πλάτ. νόμ. 12, 965, Πλουτ. Καίρ. 59 καὶ συχνά. Μέσ. ἐρμηνεύω, ἐξηγῶ τι ἀκριβέστατα, λεπτομερέστατα Πλάτ. Θεαιτ. 184, ἐρευνῶ περὶ τινος μὲ ἀκριβὴ λεπτομέρειαν· Ἰσοκ. 4, 18.

Δι-κρίθωσις, εὖς, ἡ ἀκριβής, λεπτομερής διερευνήσις τινος ἢ περὶ τινος, accuratio.
Δια-κρίθω, ἐπὶ. τρόπ. = διακριθῶν Ὀκπ. κυν. 2, 496.

Δια-κρίθων, ἐπὶ. τρόπ. κεχωρισμένος, χωριστός, μὲ τρόπον διακεκριμένον, ἔσχατον, ἀριστον = ἀρίστα, ἐξόχως· ἀρίστος, Ἰλ. σ, 103, Ἠρ. 4, 53 κ. μτγν. «χαίτη δ. ἡττημένη» = κόμη μετὰ φιλοκοσμίας κεχωρισμένη Δουκ. ἔρωτ. 3, exquisito.

Δια-κρίνω, μελ. ἵαν. διακρίνω ἀντὶ διακρίνω, ὁρῶ, ἀ. παθ. διακρίθην [ι], ἐπ. διακρίθην, ὡς ἀπαρ. διακρινθῆμεναι, ὥρ. διακρινθῆμεν ἀντὶ διακρινθῆναι· 1) χωρίζω, διαχωρίζω τι ἢ τινὰ ἀπὸ τι, ξεχωρίζω τινὰς ἢ τινὰ ἀπὸ ἀλλήλων· «ἀπὸβία ἐπεὶ κε νομῶ μίγνυσιν» Ἰλ. 6, 475· φιλέντε Ὀδ. 8, 179· «μένους ἀνδρῶν» Ἰλ. 6, 327· οὐδένα Ἠρ. 3, 39· «διακρινόμενην στρατὴν ἐσχίζετο», 8, 34· αἴρουν, 1, 11· «στήμονας συγκεχυμένους» Πλάτ. Κρατ. 388· τινὰ ἀπὸ τινος Ἀπολ. Ρ. 3, 1129· τὴν κόμην = χωρίζω τὰ μαλλιά (κοιν. κάμνι χωρίστραν) Πλουτ. Ρωμ. 15· διατέλλω (διακρίνω) τινὰ ἀπὸ τινος, ἢ τὶ ἀπὸ τι· «φίλην καὶ ἐχθρὰν» Πλάτ. πολ. 2, 376, ἀντιθέτ. τῷ συγχρίνειν κατὰ γένος, σαρ. 253. Μέσ. ὡς· «διακεκριμένα χωρὶς τὰς τε καθαρὰς ἡδονὰς καὶ τὰς ἀκαθάρτους, Φίλ. 32, 2) ἀποφασίζω τι ὡς δικαστὴς ἢ ἀπλῶς ἐκφράζω τὴν γνώμην μου, κρίνω τι· τὴν δίκην Πλάτ. νόμ. 11, 937 καὶ συχνά· «λόγον ἀνθρώπων ὁρθῶ διακρίνειν φρενί» Πινδ. Π. 1, 68· «Λίδης διακρίνει τοῦτο» Ἀριστ. σφ. 763· «διέκρινε καὶ διεξήκει τὰ ἐρωτώμενα» Πλάτ. Πρωτ. 315· «ὅπου πλεονάζει ἀληθὴ λέγει», Λάγ. 186 κ. μτγν. ὅθ. μέσ. μετ' ὁρ. παθ. κ. μελ. ἀποφασίζω ἢ ἐξισάζω τι μετὰ τινος κατ' ἴδιον· «διακρινώμεθα νεῖκος» ὡς ἐξισάσωμεν μετὰς μας τὴν φιλονεικίαν Ἠσ. ἔρ. 35· διακρινθῆμεναι Ἰλ. γ, 98· διέκρινεν, 6, 815· «πολέμους διακρινήσεται» ὅθ· ἀποφασισθὴ πόλεμος Ἠρ. 7, 206· περὶ τινος Πλάτ. Εὐθύφ. 7· ὅπου τοις ἢ λόγοις Διμ. ἔπιστ. Φίλιπ. 12, 17. Παθ. καὶ μάλιστα κατ' ὁρ. διακρίθην = χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι δι' αὐτοῦ καὶ ἡ διασκορπίζομαι ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον Ἠρ. 7, 219· ἐκ τῆς ναυμαχίας, 8, 18· ἀπὸ ἀλλήλων Θουκ. 1, 105, ἀλλὰ «οὐδὲν ἔτι διακρίτο» = οὐδεμία πλέον διαστολή (διάκρισις) ἔγένετο, 1, 49· ἔρχομαι εἰς διαμάχην μετὰ τινὰ· μάχην πρὸς τινὰ Ἠρ. 9, 58· περὶ τῶν ὁλων Πολύδ. 3, 111· ἀπολύτ. ἐρίζω, φιλονεικῶ, Ἀθῆν. 12, 554· 3) ἀμφιβάλλω Ν. Δ. discerno.

Διακρίσις· ὅδε διακρίσις.

Δι-κρίσις, εὖς, ἡ· 1) χωρισμός, διαχωρίσις· «διέλευσε Πλάτ. Φίλ. 32, ἀντιθέτ. τῷ σύγκρισις, Τίμ. 64· τὸ μεταξὺ διάστημα τόπου Σεν. κυν. 4, 1· «μάχην πρὸς ἀλλήλους» Πολύδ. 18, 11, 3· διαστολή (διάκρισις) τινὸς ἀπὸ τινος ἢ ἀπὸ τι Πλάτ. νόμ. 10, 908· 2) διακριτικὴ ἀπόφασις ἢ ἐν γέν. ἐκφράσις γνώμης κρίσις· ψευδομαρτυριῶν, νόμ. 11, 937· «τοὶ ἀμύλλωμενοι τὴν διάκρισιν ἀποδοῦναι», 11, 765, Σεν. Κύρ. 8, 2, 21· 3) ἐξήγησις, ἐρμηνεία· «ὀνειράτων Πλουτ. 1, 34, 5· σημείων Δ. Σικ. 17, 11, divisio, distinctio.

Δια-κρίτεον, (3), β. ἐπὶθ. τοῦ διακρίνω· πρέπει νὰ διακρίνῃ τις τὸ Δ. λαέτ. 9, 92, καὶ πλ. διακριτέα = πρέπει ν' ἀποφασίσῃ τις ἐξισάσῃ τινὰ Θουκ. 1, 86, discernendum.

Δια-κρίτιον, τὸ, κατ' Ἀπολ. Τ. σόντ. 108, 18 ἔσφ. λῆξ. κατ. Βέκκ. διόρθ. διακριτικόν· τὸ χαρακτηριστικὸν καὶ ἡ δύναμις τοῦ διατελλέιν (διακρίνειν) μτγν.

Δια-κρίτης, ὁ· ὁ διατελλών, ἀποφασίζων τι μτγν. diindicator.

Δια-κρίτικος, 3· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διατελλέιν (διακρίνειν) τι· ἡ διακριτικὴ ὡς οὐρα (μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ τέχνης) = τέχνη τοῦ διακρίνειν Πλάτ. πολιτικ. 282 (πρόβλ. κριτική), ἀντιθέτ. συγκριτικὸς Πολιτικ. 282 κ. μτγν. ὅθ. τὸ κοιν. παρ' ἡμῶν διακριτικός (μετ. ἢ ἀντὶ τοῦ ἄνθρωπος) = ὅστις διακρίνει καλῶς τὰ ὄρα τῆς ἀρμοδιότητος καὶ οὐδέποτε ὑπερβαίνει αὐτὰ ὥστε νὰ γείνη ὀχληρὸς τοῖς ἄλλοις· ἐπὶ. -κῶς = διηρημένος Σ. Ἐμπ.

Δι-κρίτος, 2· διακεκριμένος. ἔσχατος Θεαιτ. 22, 163· πρόβλ. τὸ παρ' ἡμῶν ἀδιακρίτος, ἀντιθέτ. τῷ διακριτικός, ἥτοι πρόστυχος, κοινὸν distinctus.

Δι-κρίτος, δ· 1) Σπαρτιάτης, πατήρ τοῦ Μηλιαστίπου Θουκ. 2) Ἀθηναῖος, Ἀνδοκ. 3) Κερκυραῖος τις, ἐπὶ γρ. 4) Λευκαδίτης νομίσμ.

Δι-ακροάομαι· διακούω 3) σημ. παρὰ Σουδ.

Δι-ακρο-βολίζομαι, (ἀκροβολίζομαι) ἀρ· χέω τὴν μάχην δι' ἀκροβολισμῶν (ἥτοι βολῶν ἀπὸ τὰ ἄκρα καὶ μακρόθεν· ὅδε ἀκροβολισμός, ἀκροβολιότης), πολεμῶ ἀκροβολιστικῶς, ἀψιμαχῶ Ἰώσ. Ἰουδ. Ἰστ. 4, 7, 1, velitor.

Δι-ακρο-βολισμός, ὁ· ἡ πράξις τοῦ πολεμεῖν δι' ἀκροβολισμῶν, ἀκροβολισμός, ἀψιμαχία Στρατ. 3, 155, velitatio.

Δι-ακροτέω, 1) διασπῶ, διατρυνῶ, συν· τρέβω· «ἐβόλε τὸν πεδῶν τοὺς κρίκους διακρατῆσαι» Πλουτ. ἡθ. 304· ἐπὶ ἀνθρ. σημ. = «διασποδῶ τὴν νεάνιν» = πλάγιάω τὴν νέαν Εὐρ. Κύκλ. 180· 2) ἀνθρ. τῷ συγκατέτω, ἥτοι διαμιλλῶ, διαχωρίζω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συγκείται μέρη, διαλύω εἰς τὰ ἀρχικὰ αὐτοῦ στοιχεῖα Πλάτ. Κρατ. 421, discutio.
Δι-ακρο-συνίζω = διακρουνίω, (κρουνός· κρήνη), ἥτοι ἀναδύω κρουνηδόν, χύνω ἔκτα ἀφ' ὧν ὥρ. (ἐπ. κρήν. ποτ.), μτγν. effundo.
Δι-ακρο-συσίς, εὖς, ἡ· 1) ἐν γέν. ἀπάκρον·

σις, ἀπομάκρυνσις κινδύνου Πλουτ. Κοριολ. 19. α- και φυλακή των ἀμαρτημάτων = προφυλαγίαν των σφαλμάτων. 12. 2) ἀναβολή, ἀργητορία Δημ. 54, 27, 29, *depulsio*, *prorogatio*.

Δια-κρουστέον, (3), ρ. ἐπὶ. πρέπει ὁ ἀποκρούσας, ἀναβάλλει τίς τι, *metn. depellendum*.

Δια-κρουστικός, 3. ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀποκρούειν ἢ ἀναβάλλειν τι Κλ. Ἀλ. 821. - ἐπίρ. - κῶς = μέτρον ἀποκρουστικόν, ἀναεληκτικόν, *depulsorius*.

Δια-κρούω, (κρούω) 1) διατρύχῃ ἢ διελαύνῃ (διαπερνῶ) τι κτηνῶν α διακρουθέντες σφῆνες » Θεούρ. αἰτ. φωτ. 2, 15, 4. 2) δοκιμάζω δι' ἐλαφράς κρούσεως πηλὸν τι ἀγρίον, μὴ ἔχη τι βῆξιμα Λουκ. παρὰ. 4. πρὸς. Σχολ. Ἀριστ. βῆξ. 78. 80. μετφ. ὑποβάλλω τι εἰς δοκιμήν, δοκιμάζω, ἐρευνῶ. « τὴν οὐσίαν, εἴτε ὕγιες εἴτε σαθρὸν φέγγεται » Πλάτ. Θεαίτ. 179. 3) διακρίπτω, ἐμποδίζω τινὰ εἰς τι. « τινὰ τοῖς πράγμασι » Πλουτ. 10. 80. Μέσ. 1) ἀποκρούω τινὰ ἢ τι, ἀποβάλλω, ἀπαρρίπτω, Κάτ. νεώτ. 30. - δεήσεις, Κάτ. 66. αἶρω ἐκ τοῦ μέσου, ἀποσοβαί, - ἀπορίαν, Φιλοπ. 14. 2) διὰ βῆξιμου τῶν ψευδῶν προφάσεων ἀποκρούω τὰ πράγματα, ἀποφεύγω, διαφεύγω τινὰ ἢ τι - τὰς στρατηγίας Πλάτ. Νικ. 6. ὡς παθ. ἄνρ. « διακρουσθῆναι τῆς τιμωρίας » Δημ. 24. 132. - φυλακάς, 24, 36 καὶ συχνά, « τὸν παρόντα χρόνον » = ἀναβάλλω, παραμελῶ, 24, 13. - προφάσις Δ. Ἀλ. 10, 17. α-θεραπείαις εἰς τὴν ὀργὴν Στρατ. 14, 674. - τὴν δίκην Πλουτ. Νομ. 12. 3) ἀπατῶ αὐτοὺς μὲν οὕτω διεκρούσαντο τοὺς Ἑλληνας » Ἡρ. 7, 168, *bellu, propulso*.

Δια-κρούπτω κρούπτω Πολυδ. 6, 209, *celo*. Δια-κτενίζω κτενίζω τινὰ ἐντελῶς ἢ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ φιλοκαλίαν Φιλόστρ. 335, 4, *pecto*.

Δια-κτενισμός, ὁ φιλόκοσμον κτενισμα καὶ κόσμημα τῆς κεφαλῆς Κλ. Ἀλ. 261, *comitus*.

Διακτῆρ, ἦρος, ὁ δακτῆρ (μετὰ τοῦ - γός), ἀπαραξικάρδιος ὁρῆος.

Διακτορία, ἡ 1) ὑπηρεσία ἀγγελιαφόρου 2) ἐν γέν. ὑπηρεσία, ἐλευθέρη χάρις, βοήθεια Ἰουλ. Αἰγυπτ. 14 (6, 68), Νόν. ἐκ τοῦ

Διάκτορος, ὁ, (κατὰ τοὺς ἀρχ. ἐκ τοῦ διαγωγῇ, ἥτοι ὁ ἐκτελεστής ἢ ὁδηγός, παραπομπός τινος, κατὰ Νιτς Ἰδε σχόλ. Ὁδ. α, 84. φυλοπομπός, ἥτοι ὁστις ὁδηγεῖ τὰς φυγάς εἰς τὸν Ἀἰόνην κατὰ Βούτκ. λεξίλ. 1, 248 ἐκ τοῦ δῆλκω ἢ δῆλκω, συγγ. τῷ δῶλκω, πρὸς. διακνοας), συχνά παρ' Ὁμ. ἐπὶ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἀγγελιαφόρου καὶ ἐκτελεστοῦ τῶν διαταγῶν τῶν θεῶν - ἀγγέλου, κήρυκος, κατὰ τὸν Βῆσος ὁ παραγγέλλων, συνήθως ὁμοῖος παρ' Ὁμ. « διάκτορος Ἀργεφόντης » ἄνευ ἑτέρου ἐπὶ. Ὁδ. μ. 390. Ἐν Καλλ. ἀποσπ. 161 ὀνομάζεται καὶ ἡ γλαυῆ διάκτορος ὡς ἀγγελιαφόρος τῆς Ἀθηνᾶς. ὡς ὁ αὐτοῦ « τοῦ Διὸς ἑ. » Ἀντίπ. Σιδ. 92 (6, 161) παρὰ μετν.

ὡς ἐν Λουκ. κατὰ πλ. = φυλοπομπός Νόν. παρὰ. Εὐαγ. Ἰω. = ἀγγελιαφόρος ἐν γέν. καὶ ἐπὶ. ἐν συνδ. « ἔρχετο διάκτορα δηριότητος » = λόγγαι πρόξενος πολέμου ἐκ Διον. 39, 82, *comes, nuntius*.

Διακτορίδης, ου, ἰω. τω, ὁ 1) Σπαρτιάτης τις Ἡρ. 2) Θεσσαλός ἐκ Κραννῶνος (νὺν Σαρλῆν ἢ Τσέρες) Ἡρ. Στ. Βυζ. Ἰδε Κραννῶν.

Διάκτωρ, ὅρος, ὁ, διαφ. τύπ. τοῦ διακτορος Βιάνορ. ἐν Ἀνθ. 10, 101.

Δια-κυβερνάω 1) διατηθαλιουῶ ἥτοι διευθύνω πλοῖον τι διὰ μέσου θαλάσσης τινός ἢ στενοῦ αὐτῆς 2) ἐν γέν. διοικῶ, κυβερνῶ, πολιτεύω Πλάτ. πολιτ. 301 καὶ μετν. *gubernu*.

Δια-κυβερνήσις, εως, ἡ ἡ πράξις τοῦ κυβερνᾶν πλοῖον ἢ ἐν γέν. μετν. *gubernatio*.

Δια-κυβερνητικός, 3. ἐπιτήδειος εἰς τὸ κυβερνᾶν πλοῖον ἢ ἐν γέν. μετν. *gubernatorius*.

Δια-κυβεύω 1) παίζω τοὺς κύβους μετὰ τινος, πρὸς τινὰ Πλουτ. Ῥωμ. 19. πρὸς τινος = διὰ τι, Ἀρταξ. 17. 2) ὅδ. μετφ. θέτω εἰς τὸ παιγνίδι, διακινδυνεύω ἢ ρίσκινδυνεύω τι περὶ τινος, 10. 44.

Δια-κυκῶ ἀναγκρύνω ἀτάκτως, ἀνακατιῶν ἐν ἢ πολλὰ πράγματα μὲ ἄλλα κινῶν αὐτὰ ἄνω κάτω, συγχέω - λόγος Δημ. 18, 111, *confundo*.

Δια-κυκλώω κυλίω (ἄδωκ. κ. ἴσως ἐσφ. γραφ. παρὰ Δημ. = διακυκῶ), *volutu*.

Δια-κυλινδῶ διασκορπίζω κυλίαν ἐν ἢ πολλὰ πράγματα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 8, *pervolvō*.

Δια-κυλίω τῷ ἄνωτ. Ἀριστοτ. 1, 10.

Δια-κυμαίνω ἐγείρω κύματα, καθιστῶ τρικυμιώδη τὴν θάλασσαν - πύλαγος Λουκ. ἐνῆλ. 15, 4, μετφ. μετν. *concito*.

Δια-κυμβαλίζω, (κυμβαλλίζω) κάμνω κρότον πολλόν ὡς διὰ κυμβάλου, ἄνω τι παίζων τὸ κύμβαλον, μετν. *percrepo*.

Δια-κυν-σφθαλμίζω α προσέλλπω τινὰ μετὰ κυνικής ἀναιδείας Ἡσυχ. πρὸς. Εὐστ. 756.

Δια-κῶπτω κύπτω, κλίνω τὸ σῶμά μου εἰς τὰ ἔξω διὰ τινος ὁπῆς ἢ θυρίδος, προκύπτω ἵνα ἴδω τι (κοιν. σκύπτω ἀπὸ τοῦ παραθύρι, προβάλλω ὅς τὸ π.), α-διὰ τῆς γοργύρης, ὑπογείου φυλακῆς Ἡρ. 3, 145. ἴδ. παρακύπτω.

Δια-κυρίττω α 1) συγχρούω τὴν κεφαλὴν μου μὲ τὴν κεφαλὴν τινος δίκην τράγου (σῶν τραγῶν) 2) ὅδ. μετφ. διαγωνίζομαι μετὰ τινος εἰς κτηνίσματα ἢ συγχρούσεις, κατεξινίσταμαι κατὰ τοῦ θεοῦ - τινί, μετν.

Δια-κυρώω ἐπικυρῶ, ἐπιβεβαιῶ τι ὡς ἔγκυρον ἥτοι ἔχον τὸ ἀνῆκον κύρος καὶ ἰσχὺν Β. Ἀν. 35, *confirmo*.

Δια-κωδωνίζω 1) ἐξηγνίζω, δοκιμάζω τινὰ ἢ τι λίαν προσεκτικῶς ὡς οἱ τοὺς κώδωνας ἀγοράζοντες κρούουσιν αὐτοὺς πανταχόθεν καὶ ἐπανειλημμένως Δημ. 19, 167, (πρὸς. διαπειρῶ κ. ἐξετάζω) κ. μετν. 2) διασημίζω τι πανταχοῦ ὡς διὰ κώδωνος, κοιν. κάμνω δανδανά, *exploro*.

Δια-κώλωμα, τό ἐμπόδιον Πλάτ. Τῆτ. 76, *impedimentum*.

Δια-κώλυσις, εως, ἡ πράξις τοῦ ἐμποδίζειν,

παρεμποδίζειν τι, παρεμποδίζει Πλάτ. πολιτ. 469, impeditio.

Δια-κωλυτής, ὁ ὁ ἐμποδίζων, παρεμποδίζων τι Ἡρ. 6, 56, Πλάτ. Φαιδ. 239.

Δια-κωλυτικός, 3^{ος} ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐμποδίζειν τι - ἔργα Πλάτ. πολιτ. 280, prohibetivus.

Δια-κωλύω· ἐμποδίζω τι ἢ τινὰ ἀπό τι, ἀποτρέπω Σοφ. Οἱ. Κ. 1771· - τινὰ Θουκ. 8, 92· ἀπαρρ. μετὰ αἰτ. Πλάτ. ἀπολ. 31 κ. μετγν. - ταυτά σε, ἐπ. 3, 315· «- τινὰ τῆς εἰσόδου» Δ. Σικ. 17, 40, impedio.

Δια-κωιμ-ω δέω· σκώπτω τινὰ (ἐν δράματι ἢ κωμῳδίᾳ)· - τι Πλάτ. Γοργ. 462 καὶ μετγν.

Δια-κωνίζω, (κωνέω καὶ κωνάω)· χρίζω ἢ συγκολλῶ τι μετὰ πίσσας, πιστώνω Ἡσυχ.

Δια-κωιπ-ῆ λ α τ έ ω, (κωπηλατέω, κώπη εἰλάνω)· διαβιβάζω τινὰ ἀντιπέραν κωπηλατῶν, κοιν. τραδῶν κουπί.

Δια-κωχέη, ἢ, ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ διοκωχέη· ἀνακωχέη, διάλειμμα χρόνου, ἀνάπαυλα· - τοῦ λοιμοῦ Θουκ. 3, 87· πρόσκαιρος παύσις ἐχθροπραξιῶν Δ. Κάσ. συχνά, intermissio.

Δια-λαβή, ἢ ἀγκάλιασμα, κράτημα Δ. Ἀλ. 19, 12, prehensio.

Δια-λαγχάνω (λαγχάνω)· διαμοιράζω τι διὰ κλήρου (λαχνοῦ)· - χρήματα Ἡρ. 4, 68· «γῆν κατὰ τοὺς τόπους οἱ θεοὶ δ.» Πλάτ. Κριτ. 109· ἐν γένει κόπτω τι εἰς τεμάχια, κομματίζω Αἰσχ. Ἐπτ. 816· κατασπαράσσω (ἐπὶ θηρ.) Εὐρ. Βάκχ. 1290.

Δια-λαίμο-τομέω· 1) κόπτω τὸν λαίμῳ μου ἢ τινος· 2) καταβροχθίζω (καταπίνω) λαίμαργως, ταχέως τεμάχια κρέατος κτλ. τέμνω οἶονε δι' αὐτῶν τὸν λαίμῳ Μνησίμ. παρ' Ἀθην. 9, 403.

Δια-λακέω, ἀμετβ. σχίζομαι ἀφ' ἑαυτοῦ βιαίως καὶ μετὰ τινος κρότου, κοιν. σκάζω ἐπὶ φουσκωμένων ἢ ἐντεταμ. σωματ. καὶ πραγμάτων Ἀριστ. νεφ. 410, disrumpor.

Δια-λακίζω, πλεονάζ. τύπ. (Πλουτ. συμπ. 3, 2, 1)· τοῦ

Δια-λακτίζω· λακτίζων (κοιν. μετὰ ταῖς κλωσταῖς) διασπῶ, διασχιζώ τι· «ποσὶ χλαῖναν» Θρόφρ. 24, 25, calcitro.

Δια-λαλέω· ὁμιλῶ μετὰ τινος πρὸς διασκέδασιν, ἀδολεσχῶ, κοιν. κόπτω ῥάφω γὰρ νὰ περάτῃ ἢ ὥρα· - τινί τι Εὐρ. Κυκλ. 175· - τινί περὶ τινος Πλούτ. 1, 85, 2· - πρὸς τινα, 23, 9· - ἐν ἀλλήλοις, 6, 32, divulgo.

Δια-λάλησις, εως, ἢ· ὁμιλία πρὸς διασκέδασιν (γὰρ νὰ περάσῃ ἢ ὥρα), ἀδολεσχία, Σχόλ. Πινδ. 7, 17, colloquutio.

Δια-λάλητος, (λαλήτος), 2^{ος} περιλάλητος, πανταχοῦ ἑκκουσμένος μετγν. celebratus.

Δια-λαμβάνω, (λαμβάνω)· 1) λαμβάνω τι χωρῶς ἀπὸ ἄλλο, ἐν γέν. διαχωρίζω, διαμερίζω· «τὸν ποταμὸν ἐς διώρυγας» Ἡρ. 1, 202· «ποταμὸς διαλελαμμένος πενταχοῦ», 3, 117· «τὸν ἀριθμὸν πάντα ὅλα διελημμένα» Πλάτ. πολιτ. 147, καὶ συχνά· «αἱ πολιτεῖαι τοὺς ἑλληνας διεληφασιν» Ἰσοκ. 4, 16· - εἰς εἶδη Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 4^{ος} 2) ὁλ. κάμνω παῖσιν, διάλειμμα, διακοπὴν· «ἐνταῦθα δεῖ ἐν τῷ ἐκόν

διαλαβεῖν λέγοντα» Πλάτ. Πρωτ. 346^{ος} διακόπτω· «χώρα χαράδραις διελημμένη» = διακεκομμένη ἀπὸ χαράδρας Δ. Σικ. διαιρῶ, διαμοιράζω τι· «θώρακις διελημμένοι» = θώρακεσσι ὡς ὑπὸ τῶν τοῦ σώματος μερῶν = θώρακεσσι ὡς τὸ βάρος εἶνε διηρημένον εἰς τὰ καθέκαστα μέρη τοῦ σώματος Ξεν. ἀπομ. 3, 10, 13· διακρίνω τι διὰ τινος, στολίζω· - χρώμασι Πλάτ. Φαιδρ. 110· «λεῖμνες φυτοὶς διελημμένοι» = λεῖσάδια φυτοστολίστα ἢ κατὰφυτα Λουκ. 2) λαμβάνω τὰ ἀνάλογον μερίδιόν μου ἐκ τινος διαμοιρασίας· «κατ' ὁβολὸν τοὺς ἀρτους» Δημ. 34, 37, δι. γραφ. ἐλάμβανον· πρὸλ. Λυσ. 12, 7^{ος} 3) λαμβάνω τι μετὰ τῶν χειρῶν μου, κρατῶ τι δυνατὰ καὶ μετὰ τὰς δύο χεῖρας καὶ ἰδ. (ἐπὶ παλαιστών) ζῶνω μετὰ δύο χεῖρας τὸ σῶμα τοῦ ἀντιπάλου, περισφιγγω· «διαλαμβάνων τοὺς νεανίσκους ἐτραγήλιν», ἢ τοὺς περιζώνων μετὰ τὰς χεῖρας τοὺς νέους ἔρριπτε κατακέφαλα Πλουτ. Ἀντων. 33· ἐν γέν. ἀρπάζω, συλλαμβάνω τινὰ ἢ τι, κρατῶ δυνατὰ Ἡρ. 1, 114, 4, 94, Ἀριστ. ἱππ. 262, (ἐνθα ἡ γραφ. διαλέλημαι) Πλάτ. πολιτ. 10, 615^{ος} 4) περικυκλώνω, περιφράττω· «-τάφρω καὶ χάρακι μετὰ τῶν στρατοπέδων» Πολύδ. 5, 99, 9· «φυλακὰς τὰς ὁδοὺς», 4, 67· - τόπον, πύργον Δ. Ἀλ. ὁροθεῖα, ὁρίζω τὰ ὅρα χώρας Δημ. 13, 154^{ος} 5) ὁλ. μεταφ. ἀντιλαμβάνομαι τι, κατανοῶ, διακρίνω· - τοὺς διανοήμασι Πλάτ. νόμ. 6, 777· σταθμίζω, σκέπτομαι τι Εὐρ. Ἥλ. 273· - τί δεῖ ποιεῖν Πολύδ. 4, 25· - περὶ τινος, 18, 28· - ὑπὲρ τινος, 2, 42· - τὸν καιρὸν, προσδιορίζω, 15, 5· - ἀποστέλλειν, 30, 9 κ. μετγν. 6) ὁλ. μιλῶ, διηγοῦμαι περὶ τινος ἐρμηνεύω, διασαφίζω μετγν. cario, comprehendo.

Δια-λαμπής, (διαλάμπω), 2^{ος} πολὺ λαμπρὸς, ἀκτινοδόλος, μετγν. splendens.

Διά-λαμπος, 2, ἐπιτετ. τύπ. τοῦ λαμπρὸς μετφ. πολὺ καθαρός μετγν. splendidus.

Δια-λαμπρύνω, ἐπιτετ. τύπ. τοῦ λαμπρῶν· κάμνω τι πάντῃ καθαρὸν, λαμπρὸν, σαφές (μετφ.)· «ἐκκαθαίρειν λόγον τινὰ παλαιόν, ὥσπερ ἐκ καπνοῦ καθελὼν ἡμαυρωμένον» Πλουτ. συμπ. 8, 10, 2.

Δια-λάμπω· 1) ἀμετβ. λάμπω διὰ μέσου τινὸς ἢ λάμπω ὅπως δι' ὅλου, ἐκπέμπω λαμπρὸν φῶς· «ἔως διέλαμψεν ἡμέρα» = ἔφαιεν ἢ ἔφημέρωσε καλά, Ἀριστ. κλ. 744^{ος} διαλάμπωντος = ὅτε ἔφαιε καλά Πλουτ. Πυρ. 32^{ος} 2) μετφ. διακρίνομαι ἐξόχως εἰς τι, διαπρίπτω· «-ιδέαι ἐν ταῖς ῥητορείαις» Ἰσοκ. 12, 2^{ος} διακρίνομαι εἰς τὴν φωνὴν ἢ (μετβ.) ὑπερκεῖται τινα φωνάζων, ἢ τοὺς καταπνίγω διὰ τῆς φωνῆς μου τὴν ἰδικήν του Ἀριστοτ. προβλ. 14^{ος} 45^{ος} 3) μετβ. κάμνω νὰ διαλάμπῃ τι, φωστίζω τινα ἢ τι λαμπρῶς Πλουτ. ἡθ. 390, εὐσεύει· Διά-λαμφίς, εως, ἢ· τὸ λάμπειν τι διὰ μέσου τινὸς ἢ λάμπειν λαμπρῶς Ἀριστοτ. μεττωρ. 2, 9, fulgor.

Δια-λανόανω· μένω ἢ εἶμαι ἐντελὲς κεκρωμένος, ἀφανής, ἄγνωστος Ἰσοκ. 11, 25· - διαφεύγει τι τὴν γνώσιν τινος· «σὺ τοῦτο διαλέληθα» = σοὶ διέφυγε, δὲν τὸ ἐν-

πύσης Πλάτ. Εὐθύφρ. 278 καὶ μετν. μετ. μυ. «διαλήσει χρηστός ὄν» = ὁ ἀγνοῇ ὅτι ἄσπι χρηστός (τίμιος), Ἰσοκ. 3, 16-4, 84 καὶ ἀντιθέτ. «διαλαθὼν εἰσέρχεται» κρυφίως, χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσῃ τις ἐπὶ σὺνθεσ. 3, 25, λαίω.

Δια-λαχναίνω, (λαχναίνω) διασχιζέω, διαυλα-
ζέω τι τὸ ὁ γεωργὸς τὴν γῆν μετ' ὅ ἄροτρον, καὶ
ἐν τμήσ. - διὰ κῶμα λ. Ὀπκ. ἄλ. 5, 264,
καίω.

Δια-αλγέω, ἐπιτ. τόπ. τοῦ ἀλγέω· πονῶ ἢ
λυποῦμαι καθ' ὅπερ ἐβόλῃ - ἐπὶ τινι Πολύδ.
4, 4, 2 κ. μετν. perdoleo.

Δια-αλγής, 2' α) ὁ ἐπιφέρειν σφοδρούς πόνους·
ἄτα Ἀισχ. Χο. 66' β) ὁ πάσχων σφοδρούς
πόνους Πλουτ. Ἀλέξ. 75.

Δια-λεαίνω· ἐντελὲς λεαίνω, ἐξομαλίζω,
ἱσοπεδῶν· «τῇ ἀφελείᾳ τὸν ὄγκον μεγύς
τε καὶ διαλεαίνων εὐφωδ» Φωτ. βέλ. 116,
38, mollio.

Δια-λεγοῦν· διαφερόντως Ἦσυχ.

Δια-λέγω· 1) συλλέγων τι διαχωρίζω, ἐκ-
λέγω, κοιν. διαλέγω· «τῆς στρατιῆς τοὺς
βούλονται» Ἡρ. 8, 107' διακρίνω· «τά τε
ὄγια καὶ τὰ μὴ» Πλάτ. νόμ. 5, 735' παρ' Ἀ-
ριστ. (Δυσ. 720) ἔρμην. διασκάπτω τὴν ὁρόδ.

ἀνεριων· 2) μέσ. μετ' ἀορ. παθ. διελέχθην
κ. μέλ. διαλεγθῆσθαι Δημ. 18, 152' πρὸς
δι. γρ. διαλέξομαι, παρκ. διελέγμαι Πλάτ.
ἀπολ. 37, παθ. ὅμως εἶνε· διαλεκτο Ἀῤῥ. 9,
5' α) κυρ. διαλογίζομαι τι κατὰ νοῦν, σταθ-
μίζω· «ταῦτά μοι φίλος διελέξατο θυμὸς» Ἰλ.
ια, 507, (ἄλλως ὁ μέσ. ἀορ. εἶνε μόν. μετν.

οὐτως κατὰ Δ. Κάσ. = διελέχθην, κ. Πολυδ.
2, 125, Β. Ἀν. 58 εἰς Ἀριστ. ἐπ. ἀνθ. σημ.
12, 4) ὁμιλῶ μετὰ τινος ἢ διασκεδάζω
μετὰ τινος ὁμιλῶν, συχνά παρὰ τοῖς Ἀττ.
(κατ. Ξεν. ἀπομ. 4, 5, 12 διαλέγειν κατὰ γένη
τὰ πράγματα) κ. συνηθ. = τινὶ παρ' ἀπασ.
ἀφ' Ἡρ. 3, 50' - πρὸς τινά Ἰσοκ. 3, 8, 11'

- περὶ τινος Θουκ. κ. - πρὸς τινά τι παρ.
Πλάτ. συχνά γ) διαπραγματεύομαι μετὰ τι-
νος· τινὶ Δημ. 10, 33, ὥς κ. μετ' ἀπαρ.
«Ἀγῶδι διελεγέσθην μὴ ποιεῖν μάχην» = δι-
πραγματεύομαι ὅτι δὴ μετὰ τοῦ Ἀγῶδος νὰ
μὴ συγκροτήσῃ μάχην Θουκ. 5, 59' ἀπὸ τοῦ
Πλάτ. ἐπικράτης καὶ ἰδ. ἐν τῇ διαλεκτικῇ
τῶν Σωκρατικῶν ἢ σημ. τοῦ διασαφίζειν τι
δι' ἐρωταποκρίσεως ὅθ. εἶμαι ἔμπειρος, ἐπι-
τῆδαιος εἰς τὸ λέγειν, καὶ ἐνίοτε = ἀπλῶς εἰ-
πεῖν (εἰς τὸ ὁμιλεῖν) κατ. Β. Ἀν. 88 καὶ ὁ
Ἑρμίππ. μετεχειρίζετο ἐπ' ὁμοίας σημ. τὸ
ἐνερ. δ) ὁμιλῶ γλώσσᾳ τινος ἢ διαλέκτον·

«κατὰ ταῦτά διαλεγόμενοι σφίσι» Ἡρ. 1,
142' «φοινικιστὴ διαλέγεσθαι» Πολύδ. 1, 80,
6' ε) παρ' Ἀττ. = συνουσιάζω, κοιν. (πλα-
γιάζω γυναῖκα), -διαλεγθῆναι γυναῖκα Ἰπε-
ρίδ. παρ. Πολυδ. 2, 124, Ἀριστ. κλ. 1082,
Πλουτ. Σόλ. 20, selido, loquo.

Δια-λεῖσθαι, (λεῖσθαι) χώνομαι ἔξω ἢ
ῥίον ἀνάμεινα, καταδρέγχομαι, καθυγραίνο-
μαι, διορῶ, Büttenb. ἐν Πλουτ. 39, 136,
restagno.

Δια-λεῖμμα, (διαλείπω), τό 1) τὸ μεταξὺ
διάστημα ἥτοι τὸ μεταξὺ κενὸν τόπου, ἀντιθ.
τῷ συνεχέει, Πλάτ. Τίμ. 59' 2) χρόνον, ὅθ.
διακοπή, καθοίς, κατ. γεν. ἐμπρόθ. «τὸ συνε-
χὲς φεύγων καὶ τὸν χρόνον, οἷον ἐκ διαλειμμά-
των ἐπληροῦσιν» = κατὰ χρονικὰ διαστήματα,
κοιν. ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν Πλουτ. Περικλ.
7, κ. μετν. intervallum.

Δια-λεῖπτος (δι-ἀ-λείφω) 2' ὁ ἡλειμμέ-
νος (;) ἢ δυνάμενος νὰ ἀλειφθῇ ὅπως διόλον,
τὸ δι, (ἐνν. φάρμακον) ἱατρικὸν εἰς ἐπαλοιφὴν
Ἰπποκρ. 635, 17.

Δια-λεῖπω 1) μετ. ἀφήνω ἐν τῷ μέσῳ κε-
νὸν τι διάστημα τόπου· διαλείπω Ἡρ. 8,
40, 41' 2) χρόνον, ἥτοι ἀφήνω νὰ παρῇ
ἐν τῷ μεταξὺ καιρὸς τις· «διαλείπων χρόνον
αὐτοῖς ὥρματό ἵεναι» = ἀφ' οὗ ἀφῆκα νὰ παρῇ
ἐν τῷ μεταξὺ καιρὸς τις πάλιν ἐκίνησε νὰ
ὑπάγῃ, Πλάτ. Θεαγ. 129' «ἐναιαυτὸν διαλι-
πὼν ἕκαστος λειτουργεῖ» = ἔτος παρ' ἔτος Ἰε-
στός λαμβάνει θεμύσιον ὀνηρεσίαν Δημ. 20,
8' «χρόνον οὐδένα διαλείποντες» = ἀμέλειας Πο-
λύδ. 5, 107' «μῖα ἡμέρας διαλείπων» Ἡρώδ.
7, 8, 22' ὅθ. - πυρετὸς διαλείπων, κοιν. θέρη
ἡμέραν παρ' ἡμέραν Ἰπποκρ. κ. μετ. μετγ.
παῦω, παραλείπω νὰ πράξω τι· «οὐκ ὠκότε
διέλιπον καὶ ζήτησαν καὶ μανθάνω» = ποτὶ δὴν
ἐκαυσα κτλ. Ξεν. ἀπολ. 16' «οὐδένα διαλέ-
λοιπα χρόνον διαδαλλόμενος» = ποτὶ δὴν ἐ-
λείψα, πάντοτε διεβλήθην Ἰσοκ. 12, 5' 3)
ἀμετ. λείπω ἐκ τοῦ μέσου, παρέρχομαι ἐν τῷ
μεταξὺ· «διαλιπούσης ἡμέρας» = μετὰ μίαν ἐν
τῷ μεταξὺ ἡμέραν Θουκ. 3, 74' «διαλιπόντων
τριῶν ἡμερῶν» = μετὰ 3 ἡμ. 1, 112 ἀπλῶς «δια-
λιπούσας τὰς ἡμέρας ὅσον δύο πλέθρα ἀπ'
ἀλλήλων» = ἥτοι ἀπέχον τὰ φορητὰ πλοῖα
κτλ. 7, 38' «πίπτες διαλείπουσαι» ἀπέχο-
σαι Ξεν. Ἀν. 4, 7, 6' τὸ διαλείπον = διάλει-
μα, διάστημα, Ἀν. 4, 8, 13, ὥς κ. μετν.
intermitto, intermittere.

Δια-αλείττης, (ἀλείττης, ἀλιταίνω, ἀλιτεῖν, ἀ),
δ' κατὰ τὸν σχολ. Δίδου. (Ἐνν. κῶδ. Ὁμ.
Ἰλ. τ. 90) ἢ διὰ ἐπιτα. = ὁ πολὺ ἐγκλημα-
τίας, ἀμαρτυλός, κατὰ τὸν Ἀσκαλ. ἢ διὰ
πλεονασμ. = ἀλείττης ἐγκληματίας, ἀνοσιούρ-
γος. Ἀπαντᾷ καὶ ἡ γραφὴ διηλίτης, ἀλιτίτης
Σχόλ. Βάλκ. ψυχ. π. Ἀρμων. 249.

Δια-ἀλείφω, (ἀλείφω, ἀ) ἀπαλείφω, ἔξα-
λείφω, κυρ. σβύνω τι δι' ὕδατος δακτύλου,
σὺν γραμμῆς διὰ μέσου τινός, διαγράφω (ἐπὶ
γραφ.) Πλουτ. Ἀρατ. 13' «βρέξας τὸν δα-
κτύλον ἐκ τοῦ στόματος διήλειψε τὴν δίκην
τοῦ ἡγεμόνος» = τὴν δικαστ. ἀπόφασιν Ἀθῶν.
9, 407, doleo.

Δια-λεῖχω· γλείφω τι διὰ τῆς γλώσσης
ἀπαλείφω ἐκ τοῦ μέσου ἢ διόττω, κοιν. ἔξ-
γλώφω - χύτρω, καὶ κοιν. - νήσους Ἀριστ.
σφ. 904, lamba.

Δια-λείψις, εἰς, (διαλείπω), ἢ διακοπή,
καθὼς τινος ἐν τῷ μεταξὺ (ἐπὶ χρόν.) Ἰπποκρ.
καὶ μετν. ἀδόκ. ἢ γραφ. π. Ἰπποκρ. - διάλη-
ψις, διάλειμμα, intermissio.

Δια-λεῖσθαι, (λεῖσθαι) χώνομαι ἔξω ἢ
ῥίον ἀνάμεινα, καταδρέγχομαι, καθυγραίνο-
μαι, διορῶ, Büttenb. ἐν Πλουτ. 39, 136,
restagno.

Δια-λεῖμμα, (διαλείπω), τό 1) τὸ μεταξὺ
διάστημα ἥτοι τὸ μεταξὺ κενὸν τόπου, ἀντιθ.
τῷ συνεχέει, Πλάτ. Τίμ. 59' 2) χρόνον, ὅθ.
διακοπή, καθοίς, κατ. γεν. ἐμπρόθ. «τὸ συνε-
χὲς φεύγων καὶ τὸν χρόνον, οἷον ἐκ διαλειμμά-
των ἐπληροῦσιν» = κατὰ χρονικὰ διαστήματα,
κοιν. ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν Πλουτ. Περικλ.
7, κ. μετν. intervallum.

Δια-λεῖπτος (δι-ἀ-λείφω) 2' ὁ ἡλειμμέ-
νος (;) ἢ δυνάμενος νὰ ἀλειφθῇ ὅπως διόλον,
τὸ δι, (ἐνν. φάρμακον) ἱατρικὸν εἰς ἐπαλοιφὴν
Ἰπποκρ. 635, 17.

Δια-λεῖπω 1) μετ. ἀφήνω ἐν τῷ μέσῳ κε-
νὸν τι διάστημα τόπου· διαλείπω Ἡρ. 8,
40, 41' 2) χρόνον, ἥτοι ἀφήνω νὰ παρῇ
ἐν τῷ μεταξὺ καιρὸς τις· «διαλείπων χρόνον
αὐτοῖς ὥρματό ἵεναι» = ἀφ' οὗ ἀφῆκα νὰ παρῇ
ἐν τῷ μεταξὺ καιρὸς τις πάλιν ἐκίνησε νὰ
ὑπάγῃ, Πλάτ. Θεαγ. 129' «ἐναιαυτὸν διαλι-
πὼν ἕκαστος λειτουργεῖ» = ἔτος παρ' ἔτος Ἰε-
στός λαμβάνει θεμύσιον ὀνηρεσίαν Δημ. 20,
8' «χρόνον οὐδένα διαλείποντες» = ἀμέλειας Πο-
λύδ. 5, 107' «μῖα ἡμέρας διαλείπων» Ἡρώδ.
7, 8, 22' ὅθ. - πυρετὸς διαλείπων, κοιν. θέρη
ἡμέραν παρ' ἡμέραν Ἰπποκρ. κ. μετ. μετγ.
παῦω, παραλείπω νὰ πράξω τι· «οὐκ ὠκότε
διέλιπον καὶ ζήτησαν καὶ μανθάνω» = ποτὶ δὴν
ἐκαυσα κτλ. Ξεν. ἀπολ. 16' «οὐδένα διαλέ-
λοιπα χρόνον διαδαλλόμενος» = ποτὶ δὴν ἐ-
λείψα, πάντοτε διεβλήθην Ἰσοκ. 12, 5' 3)
ἀμετ. λείπω ἐκ τοῦ μέσου, παρέρχομαι ἐν τῷ
μεταξὺ· «διαλιπούσης ἡμέρας» = μετὰ μίαν ἐν
τῷ μεταξὺ ἡμέραν Θουκ. 3, 74' «διαλιπόντων
τριῶν ἡμερῶν» = μετὰ 3 ἡμ. 1, 112 ἀπλῶς «δια-
λιπούσας τὰς ἡμέρας ὅσον δύο πλέθρα ἀπ'
ἀλλήλων» = ἥτοι ἀπέχον τὰ φορητὰ πλοῖα
κτλ. 7, 38' «πίπτες διαλείπουσαι» ἀπέχο-
σαι Ξεν. Ἀν. 4, 7, 6' τὸ διαλείπον = διάλει-
μα, διάστημα, Ἀν. 4, 8, 13, ὥς κ. μετν.
intermitto, intermittere.

Δια-αλείττης, (ἀλείττης, ἀλιταίνω, ἀλιτεῖν, ἀ),
δ' κατὰ τὸν σχολ. Δίδου. (Ἐνν. κῶδ. Ὁμ.
Ἰλ. τ. 90) ἢ διὰ ἐπιτα. = ὁ πολὺ ἐγκλημα-
τίας, ἀμαρτυλός, κατὰ τὸν Ἀσκαλ. ἢ διὰ
πλεονασμ. = ἀλείττης ἐγκληματίας, ἀνοσιούρ-
γος. Ἀπαντᾷ καὶ ἡ γραφὴ διηλίτης, ἀλιτίτης
Σχόλ. Βάλκ. ψυχ. π. Ἀρμων. 249.

Δια-ἀλείφω, (ἀλείφω, ἀ) ἀπαλείφω, ἔξα-
λείφω, κυρ. σβύνω τι δι' ὕδατος δακτύλου,
σὺν γραμμῆς διὰ μέσου τινός, διαγράφω (ἐπὶ
γραφ.) Πλουτ. Ἀρατ. 13' «βρέξας τὸν δα-
κτύλον ἐκ τοῦ στόματος διήλειψε τὴν δίκην
τοῦ ἡγεμόνος» = τὴν δικαστ. ἀπόφασιν Ἀθῶν.
9, 407, doleo.

Δια-λεῖχω· γλείφω τι διὰ τῆς γλώσσης
ἀπαλείφω ἐκ τοῦ μέσου ἢ διόττω, κοιν. ἔξ-
γλώφω - χύτρω, καὶ κοιν. - νήσους Ἀριστ.
σφ. 904, lamba.

Δια-λείψις, εἰς, (διαλείπω), ἢ διακοπή,
καθὼς τινος ἐν τῷ μεταξὺ (ἐπὶ χρόν.) Ἰπποκρ.
καὶ μετν. ἀδόκ. ἢ γραφ. π. Ἰπποκρ. - διάλη-
ψις, διάλειμμα, intermissio.

Δια-λεῖσθαι, (λεῖσθαι) χώνομαι ἔξω ἢ
ῥίον ἀνάμεινα, καταδρέγχομαι, καθυγραίνο-
μαι, διορῶ, Büttenb. ἐν Πλουτ. 39, 136,
restagno.

Δια-λεῖμμα, (διαλείπω), τό 1) τὸ μεταξὺ
διάστημα ἥτοι τὸ μεταξὺ κενὸν τόπου, ἀντιθ.
τῷ συνεχέει, Πλάτ. Τίμ. 59' 2) χρόνον, ὅθ.
διακοπή, καθοίς, κατ. γεν. ἐμπρόθ. «τὸ συνε-
χὲς φεύγων καὶ τὸν χρόνον, οἷον ἐκ διαλειμμά-
των ἐπληροῦσιν» = κατὰ χρονικὰ διαστήματα,
κοιν. ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν Πλουτ. Περικλ.
7, κ. μετν. intervallum.

Δια-λεῖπτος (δι-ἀ-λείφω) 2' ὁ ἡλειμμέ-
νος (;) ἢ δυνάμενος νὰ ἀλειφθῇ ὅπως διόλον,
τὸ δι, (ἐνν. φάρμακον) ἱατρικὸν εἰς ἐπαλοιφὴν
Ἰπποκρ. 635, 17.

Δια-λεῖπω 1) μετ. ἀφήνω ἐν τῷ μέσῳ κε-
νὸν τι διάστημα τόπου· διαλείπω Ἡρ. 8,
40, 41' 2) χρόνον, ἥτοι ἀφήνω νὰ παρῇ
ἐν τῷ μεταξὺ καιρὸς τις· «διαλείπων χρόνον
αὐτοῖς ὥρματό ἵεναι» = ἀφ' οὗ ἀφῆκα νὰ παρῇ
ἐν τῷ μεταξὺ καιρὸς τις πάλιν ἐκίνησε νὰ
ὑπάγῃ, Πλάτ. Θεαγ. 129' «ἐναιαυτὸν διαλι-
πὼν ἕκαστος λειτουργεῖ» = ἔτος παρ' ἔτος Ἰε-
στός λαμβάνει θεμύσιον ὀνηρεσίαν Δημ. 20,
8' «χρόνον οὐδένα διαλείποντες» = ἀμέλειας Πο-
λύδ. 5, 107' «μῖα ἡμέρας διαλείπων» Ἡρώδ.
7, 8, 22' ὅθ. - πυρετὸς διαλείπων, κοιν. θέρη
ἡμέραν παρ' ἡμέραν Ἰπποκρ. κ. μετ. μετγ.
παῦω, παραλείπω νὰ πράξω τι· «οὐκ ὠκότε
διέλιπον καὶ ζήτησαν καὶ μανθάνω» = ποτὶ δὴν
ἐκαυσα κτλ. Ξεν. ἀπολ. 16' «οὐδένα διαλέ-
λοιπα χρόνον διαδαλλόμενος» = ποτὶ δὴν ἐ-
λείψα, πάντοτε διεβλήθην Ἰσοκ. 12, 5' 3)
ἀμετ. λείπω ἐκ τοῦ μέσου, παρέρχομαι ἐν τῷ
μεταξὺ· «διαλιπούσης ἡμέρας» = μετὰ μίαν ἐν
τῷ μεταξὺ ἡμέραν Θουκ. 3, 74' «διαλιπόντων
τριῶν ἡμερῶν» = μετὰ 3 ἡμ. 1, 112 ἀπλῶς «δια-
λιπούσας τὰς ἡμέρας ὅσον δύο πλέθρα ἀπ'
ἀλλήλων» = ἥτοι ἀπέχον τὰ φορητὰ πλοῖα
κτλ. 7, 38' «πίπτες διαλείπουσαι» ἀπέχο-
σαι Ξεν. Ἀν. 4, 7, 6' τὸ διαλείπον = διάλει-
μα, διάστημα, Ἀν. 4, 8, 13, ὥς κ. μετν.
intermitto, intermittere.

Δια-αλείττης, (ἀλείττης, ἀλιταίνω, ἀλιτεῖν, ἀ),
δ' κατὰ τὸν σχολ. Δίδου. (Ἐνν. κῶδ. Ὁμ.
Ἰλ. τ. 90) ἢ διὰ ἐπιτα. = ὁ πολὺ ἐγκλημα-
τίας, ἀμαρτυλός, κατὰ τὸν Ἀσκαλ. ἢ διὰ
πλεονασμ. = ἀλείττης ἐγκληματίας, ἀνοσιούρ-
γος. Ἀπαντᾷ καὶ ἡ γραφὴ διηλίτης, ἀλιτίτης
Σχόλ. Βάλκ. ψυχ. π. Ἀρμων. 249.

Δια-ἀλείφω, (ἀλείφω, ἀ) ἀπαλείφω, ἔξα-
λείφω, κυρ. σβύνω τι δι' ὕδατος δακτύλου,
σὺν γραμμῆς διὰ μέσου τινός, διαγράφω (ἐπὶ
γραφ.) Πλουτ. Ἀρατ. 13' «βρέξας τὸν δα-
κτύλον ἐκ τοῦ στόματος διήλειψε τὴν δίκην
τοῦ ἡγεμόνος» = τὴν δικαστ. ἀπόφασιν Ἀθῶν.
9, 407, doleo.

Δια-λεῖχω· γλείφω τι διὰ τῆς γλώσσης
ἀπαλείφω ἐκ τοῦ μέσου ἢ διόττω, κοιν. ἔξ-
γλώφω - χύτρω, καὶ κοιν. - νήσους Ἀριστ.
σφ. 904, lamba.

Δια-λείψις, εἰς, (διαλείπω), ἢ διακοπή,
καθὼς τινος ἐν τῷ μεταξὺ (ἐπὶ χρόν.) Ἰπποκρ.
καὶ μετν. ἀδόκ. ἢ γραφ. π. Ἰπποκρ. - διάλη-
ψις, διάλειμμα, intermissio.

Δια-λεῖσθαι, (λεῖσθαι) χώνομαι ἔξω ἢ
ῥίον ἀνάμεινα, καταδρέγχομαι, καθυγραίνο-
μαι, διορῶ, Büttenb. ἐν Πλουτ. 39, 136,
restagno.

Δια-λεῖμμα, (διαλείπω), τό 1) τὸ μεταξὺ
διάστημα ἥτοι τὸ μεταξὺ κενὸν τόπου, ἀντιθ.
τῷ συνεχέει, Πλάτ. Τίμ. 59' 2) χρόνον, ὅθ.
διακοπή, καθοίς, κατ. γεν. ἐμπρόθ. «τὸ συνε-
χὲς φεύγων καὶ τὸν χρόνον, οἷον ἐκ διαλειμμά-
των ἐπληροῦσιν» = κατὰ χρονικὰ διαστήματα,
κοιν. ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν Πλουτ. Περικλ.
7, κ. μετν. intervallum.

Δια-λεῖπτος (δι-ἀ-λείφω) 2' ὁ ἡλειμμέ-
νος (;) ἢ δυνάμενος νὰ ἀλειφθῇ ὅπως διόλον,
τὸ δι, (ἐνν. φάρμακον) ἱατρικὸν εἰς ἐπαλοιφὴν
Ἰπποκρ. 635, 17.

Δια-λεῖπω 1) μετ. ἀφήνω ἐν τῷ μέσῳ κε-
νὸν τι διάστημα τόπου· διαλείπω Ἡρ. 8,
40, 41' 2) χρόνον, ἥτοι ἀφήνω νὰ παρῇ
ἐν τῷ μεταξὺ καιρὸς τις· «διαλείπων χρόνον
αὐτοῖς ὥρματό ἵεναι» = ἀφ' οὗ ἀφῆκα νὰ παρῇ
ἐν τῷ μεταξὺ καιρὸς τις πάλιν ἐκίνησε νὰ
ὑπάγῃ, Πλάτ. Θεαγ. 129' «ἐναιαυτὸν διαλι-
πὼν ἕκαστος λειτουργεῖ» = ἔτος παρ' ἔτος Ἰε-
στός λαμβάνει θεμύσιον ὀνηρεσίαν Δημ. 20,
8' «χρόνον οὐδένα διαλείποντες» = ἀμέλειας Πο-
λύδ. 5, 107' «μῖα ἡμέρας διαλείπων» Ἡρώδ.
7, 8, 22' ὅθ. - πυρετὸς διαλείπων, κοιν. θέρη
ἡμέραν παρ' ἡμέραν Ἰπποκρ. κ. μετ. μετγ.
παῦω, παραλείπω νὰ πράξω τι· «οὐκ ὠκότε
διέλιπον καὶ ζήτησαν καὶ μανθάνω» = ποτὶ δὴν
ἐκαυσα κτλ. Ξεν. ἀπολ. 16' «οὐδένα διαλέ-
λοιπα χρόνον διαδαλλόμενος» = ποτὶ δὴν ἐ-
λείψα, πάντοτε διεβλήθην Ἰσοκ. 12, 5' 3)
ἀμετ. λείπω ἐκ τοῦ μέσου, παρέρχομαι ἐν τῷ
μεταξὺ· «διαλιπούσης ἡμέρας» = μετὰ μίαν ἐν
τῷ μεταξὺ ἡμέραν Θουκ. 3, 74' «διαλιπόντων
τριῶν ἡμερῶν» = μετὰ 3 ἡμ. 1, 112 ἀπλῶς «δια-
λιπούσας τὰς ἡμέρας ὅσον δύο πλέθρα ἀπ'
ἀλλήλων» = ἥτοι ἀπέχον τὰ φορητὰ πλοῖα
κτλ. 7, 38' «πίπτες διαλείπουσαι» ἀπέχο-
σαι Ξεν. Ἀν. 4, 7, 6' τὸ διαλείπον = διάλει-
μα, διάστημα, Ἀν. 4, 8, 13, ὥς κ. μετν.
intermitto, intermittere.

Δια-αλείττης, (ἀλείττης, ἀλιταίνω, ἀλιτεῖν, ἀ),
δ' κατὰ τὸν σχολ. Δίδου. (Ἐνν. κῶδ. Ὁμ.
Ἰλ. τ. 90) ἢ διὰ ἐπιτα. = ὁ πολὺ ἐγκλημα-
τίας, ἀμαρτυλός, κατὰ τὸν Ἀσκαλ. ἢ διὰ
πλεονασμ. = ἀλείττης ἐγκληματίας, ἀνοσιούρ-
γος. Ἀπαντᾷ καὶ ἡ γραφὴ διηλίτης, ἀλιτίτης
Σχόλ. Βάλκ. ψυχ. π. Ἀρμων. 249.

Δια-ἀλείφω, (ἀλείφω, ἀ) ἀπαλείφω, ἔξα-
λείφω, κυρ. σβύνω τι δι' ὕδατος δακτύλου,
σὺν γραμμῆς διὰ μέσου τινός, διαγράφω (ἐπὶ
γραφ.) Πλουτ. Ἀρατ. 13' «βρέξας τὸν δα-
κτύλον ἐκ τοῦ στόματος διήλειψε τὴν δίκην
τοῦ ἡγεμόνος» = τὴν δικαστ. ἀπόφασιν Ἀθῶν.
9, 407, doleo.

Δια-λεῖχω· γλείφω τι διὰ τῆς γλώσσης
ἀπαλείφω ἐκ τοῦ μέσου ἢ διόττω, κοιν. ἔξ-
γλώφω - χύτρω, καὶ κοιν. - νήσους Ἀριστ.
σφ. 904, lamba.

Δια-λείψις, εἰς, (διαλείπω), ἢ διακοπή,
καθὼς τινος ἐν τῷ μεταξὺ (ἐπὶ χρόν.) Ἰπποκρ.
καὶ μετν. ἀδόκ. ἢ γραφ. π. Ἰπποκρ. - διάλη-
ψις, διάλειμμα, intermissio.

Δια-λεῖσθαι, (λεῖσθαι) χώνομαι ἔξω ἢ
ῥίον ἀνάμεινα, καταδρέγχομαι, καθυγραίνο-
μαι, διορῶ, Büttenb. ἐν Πλουτ. 39, 136,
restagno.

Δια-λεῖμμα, (διαλείπω), τό 1) τὸ μεταξὺ
διάστημα ἥτοι τὸ μεταξὺ κενὸν τόπου, ἀντιθ.
τῷ συνεχέει, Πλάτ. Τίμ. 59' 2) χρόνον, ὅθ.
διακοπή, καθοίς, κατ. γεν. ἐμπρόθ. «τὸ συνε-
χὲς φεύγων καὶ τὸν χρόνον, οἷον ἐκ διαλειμμά-
των ἐπληροῦσιν» = κατὰ χρονικὰ διαστήματα,
κοιν. ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν Πλουτ. Περικλ.
7, κ. μετν. intervallum.

Δια-λεῖπτος (δι-ἀ-λείφω) 2' ὁ ἡλειμμέ-
νος (;) ἢ δυνάμενος νὰ ἀλειφθῇ ὅπως διόλον,
τὸ δι, (ἐνν. φάρμακον) ἱατρικὸν εἰς ἐπαλοιφὴν
Ἰπποκρ. 635, 17.

Δια-λεῖπω 1) μετ. ἀφήνω ἐν τῷ μέσῳ κε-
νὸν τι διάστημα τόπου· διαλείπω Ἡρ. 8,
40, 41' 2) χρόνον, ἥτοι ἀφήνω νὰ παρῇ
ἐν τῷ μεταξὺ καιρὸς τις· «διαλείπων χρόνον
αὐτοῖς ὥρματό ἵεναι» = ἀφ' οὗ ἀφῆκα νὰ παρῇ
ἐν τῷ μεταξὺ καιρὸς τις πάλιν ἐκίνησε νὰ
ὑπάγῃ, Πλάτ. Θεαγ. 129' «ἐναιαυτὸν διαλι-
πὼν ἕκαστος λειτουργεῖ» = ἔτος παρ' ἔτος Ἰε-
στός λαμβάνει θεμύσιον ὀνηρεσίαν Δημ. 20,
8' «χρόνον οὐδένα διαλείποντες» = ἀμέλειας Πο-
λύδ. 5, 107' «μῖα ἡμέρας διαλείπων» Ἡρώδ.
7, 8, 22' ὅθ. - πυρετὸς διαλείπων, κοιν. θέρη
ἡμέραν παρ' ἡμέραν Ἰπποκρ. κ. μετ. μετγ.
παῦω, παραλείπω νὰ πράξω τι· «οὐκ ὠκότε
διέλιπον καὶ ζήτησαν καὶ μανθάνω» = ποτὶ δὴν
ἐκαυσα κτλ. Ξεν. ἀπολ. 16' «οὐδένα διαλέ-
λοιπα χρόνον διαδαλλόμενος» = ποτὶ δὴν ἐ-
λείψα, πάντοτε διεβλήθην Ἰσοκ. 12, 5' 3)
ἀμετ. λείπω ἐκ τοῦ μέσου, παρέρχομαι ἐν τῷ
μεταξὺ· «διαλιπούσης ἡμέρας» = μετὰ μίαν ἐν
τῷ μεταξὺ ἡμέραν Θουκ. 3, 74' «διαλιπόντων
τριῶν ἡμερῶν» = μετὰ 3 ἡμ. 1, 112 ἀπλῶς «δια-
λιπούσας τὰς ἡμέρας ὅσον δύο πλέθρα ἀπ'
ἀλλήλων» = ἥτοι ἀπέχον τὰ φορητὰ πλοῖα
κτλ. 7, 38' «πίπτες διαλείπουσαι» ἀπέχο-
σαι Ξεν. Ἀν. 4, 7, 6' τὸ διαλείπον = διάλει-
μα, διάστημα, Ἀν. 4, 8, 13, ὥς κ. μετν.
intermitto, intermittere.

Δια-αλείττης, (ἀλείττης, ἀλιταίνω, ἀλιτεῖν, ἀ),
δ' κατὰ τὸν σχολ. Δίδου. (Ἐνν. κῶδ. Ὁμ.
Ἰλ. τ. 90) ἢ διὰ ἐπιτα. = ὁ πολὺ ἐγκ

πρέπει νά ἐκλέξῃ, κοιν. διαλέξῃ, ἢ ὑμιλήσῃ
τις, *disserendum, colloquendum*.

Δια-λεκτικεύομαι, μέσ. ἀποθ. εἶμαι δια-
λεκτικός, ἡμπερὸς τῆς διαλεκτικῆς, ἐπαγγέ-
λομαι τὴν διαλεκτικὴν τέχνην Μ. Ἀντων. 8,
13, ἐκ τοῦ

Δια-λεκτικός, 3' ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς
τὴ διαλέγεσθαι, συζητεῖν τι Πλάτ. Κρατ. 398,
18. διαλεκτικῶς (κατ' ἐρωταποκρίσιν), 390.
ὑπερβ. Ξεν. ἀπομ. 4, 5, 12' - διαλεκτική =
ἐπιστήμη, τέχνη (τοῦ διαλέγεσθαι, συζητεῖν)
Πλάτ. σοφ. 253' - τὸ διαλεκτικόν, σοφ. 253'
ἐπὶ τροπ. - ὡς, Πλάτ. Φιλ. 17 *sermocinativus*.

Διαλεκτική, ἡ ἰδιότης, φιλοσοφ. σύστημα Δ.
Λαερ. προοίμ. 13, καὶ - διαλεκτικοί = οἱ τοῦ-
του ὁπαδοί, ἐκονομασθέντες καὶ - ἐριστικοί,
Μεγαρικοί ἀπὸ Εὐκλείδου τοῦ Μεγαρέως.

Διά-λεκτος (διαλέγω), ἡ 1) διάλογος, συνομι-
λία - «θεοὶ πρὸς ἀνθρώπους» Πλάτ. συμπ.
203' ἐν γέν. ἐκφρασίς, ὁμιλία, λόγος, κοιν.
γλώσσα, Θεαίτ. 183, Ἰσοκ. 15, 283' - ἐν τῇ
διαλέκτῃ = εἰς τὴν καθομιλουμένην γλῶσσαν, Ἀ-
ριστοτ. ποιητ. 22' «εἰωθῆτα δ.» = εἰς τὴν συν-
ειθισμένην γλῶσσαν, ῥητ. 3, 2' «περὶ τοῦ ἐ-
μοῦ βαδίσματος ἢ τῆς διαλέκτου» = περὶ τοῦ
περιπατήματός μου παρὰ περὶ τῆς γλώσσης
μου Δημ. 37, 55 καὶ μετρ. 2) «φωνῆς χα-
ρακτήρ ἔθνικος» = γλώσσα ἔθνους τινὸς ἀντι-
θέτ. ἄλλης Πλουτ. Ἀλέξ. 31 καὶ συχνά, γραμ.
αἱ 4 διαλέκτοι (ἰδιαιτέροι κλάδοι) τῆς Ἑλλην.-
Ἰᾶς, Ἀθίς, Δωρίς, Διολῆς (Ἰωνική, Ἀττική,
Δωρική Διοτική) καὶ κοινή = καθωμιλουμένη
δὴ καὶ αἱ διάλεκτοι πάσης ἄλλης γλώσσης.

Δια-λελυμένος, ἐπὶ τροπ. τῆς μετχ. δια-
λελυμένος μετ' ὀνόματι, διαλυτικόν, χωριστά
γράμ. χωριστά ἀπ' ἄλλῃων προφερόμενα φω-
νήματα πρὸς. Ἀθην. 15, 678, *disiolute*.

Διά-λεξις, εὖς, (διαλέγω), ἡ 1) συνομιλία,
συνδιάλεξις, ἰδ. ἐπιστημονική Πλουτ. συχνά
κατὰ πλ. π. Πλάτ. ἐπιστ. 7, 350' εὐχέ-
ρεια λόγου Ἀριστ. νεφ. 316, κατὰ τοὺς Σχολ.
-λόγων ἐμπειρία 2) γραμ. = διάλεκτος ἰδι-
αιτέρας κλάδος γλώσσης Δ. Κάσ. 60, 17,
sermocinatio.

Δια-λεπίδιον, τό· εἶδος ἱατρικοῦ, κατασκευ-
αζομένου ἐκ τοῦ χυμοῦ τοῦ λεπίδιου ἴδε λεπί-
διον, *diaperidium*.

Δια-λεπίξω, ἐκβάλλω τὰ λέπη ἢ φολίδας,
κοιν. λέπια ἢ φλέτσια ἐπὶ ἰχθύων κ. τ. ὅμ.
τὸν φλοιὸν δένδρου (κοιν. ξεφλουδίζω), τὸν
ἐπίταγον ἄρτου (κοιν. κόβαν φωμιού), ἐν γέν.
ἐκδέρω, ἐκφλοδίζω, καθαρίζω τι, γλῶσ. *delibro*.

Δια-λεπτο-λογεῖσθαι ὁμιλῶ, συζητῶ μετὰ
τινος ἀνωφελῇ λεπτολόγῳ ζητήματα, κατα-
γίνομαι εἰς ἀνωφελεῖς λεπτολογίας - τινὲ Ἀ-
ριστ. νεφ. 1497.

Διά-λεπτος, 2, ἐπιτετ. τοῦ λεπτός· πολὺ λε-
πτός Ἀριστ. νεφ. 162, λεπτοῖς ἐπεξεργασμένοις.

Δια-λεπτουργεῖν, (λεπτοουργεῖν - λεπτός -
ἐργάζομαι) ἐπεξεργάζομαι τι πολὺ λεπτά, δου-
λεύω λεπτά· μετρ. λεπτολογῶ τι, μετρ.

Δια-λεπτύναι, κάμνω τι λεπτόν ἢ ἐπεξεργά-
ζομαι πολὺ λεπτόν Ἰπποκρ. 759, Σχολ. Εὐρ.
Φων. 1166 (1159), *attenuo*.

Δια-λεσχαίνω· διαλέγομαι Β. Ἀν. 21.

Δια-λευκαίνω· 1) ἀναμιγνύνω τι μὲ λευκόν,
κάμνω λευκὸν Φιλόστρ. εἰκ. 12' 2) κάμνω τ'
λαμπρόν, καθάρων, σαφές, διασαφίζω ἢ ἐξηγῶ
σαφῶς Διοσκ. θεραπ. 419.

Δια-λευκός, 2' μὲ λευκὸν μεμιγμένος, λευ-
κοποικίλος = ἡμιλευκός Ἀριστοτ. προδλ. 23,
6, Πλουτ. Ἀλέξ. 51, *distinctus*.

Δια-λήγω· λήγω, τελειώνω ἀμετβ. Χρ. Σιδ.
2, 274, *desino*.

Δια-ληκάομαι· καθ' Ἡσυχ. διαλεσκόμεαι
= διασπύρω, διαρωκάομαι, χλευάζω, περιπαίζω
Γλωσσ. Διόδωρ. Εὐστ. ἀλγθ. 1208, 41.

Διά-λημμα, τό· διάλειμμα, διορθ. π. Ἡσυχ.
Διά-ληξις, εὖς (διαλεγχάνω), ἡ διανομή
διαχοιρασία τινος διὰ κλήρου (λαχνοῦ), Σουδ.
Ἡσυχ. κ. Ο'. *partitio*.

Δια-ληπτέον (3), τό· (διαλαμβάνω)· (ὄν-
τινα), ὅτι πρέπει νὰ διαλάβῃ, ὑμιλήσῃ ἢ δια-
πραγματευθῇ τις ἰδιαιτέρας καὶ ἐν ἐκτάσει
- περὶ Πολύδ. 6, 44, μετρ. *retractandum*.

Δια-ληπτικός (διαλαμβάνω), 3' ἐπιτήδειος
εἰς τὸ διακρίνειν ἐξετάζειν τι ἐπιμελῶς, ἐν γέν.
ὁ διακρίνων ἐξετάζων τι ἐπιμελῶς Μ. Ἀντων.
10, 8.

Δια-ληπτός, 3 (διαλαμβάνω)· ὁ δυνάμενος
νὰ διακριθῇ ἢ ἐρμηνευθῇ, διακριτός, ἐρμηνευ-
τός Ἑκκλ. π. Δ. Λαερ. 10, 27.

Δια-ληρέω, ἐπιτετ. τοῦ ληρῶ· καταφλοαρόν
κοιν. λέγειν ὅτι φθίσαι μετρ. *deliro*.

Διά-ληψις, εὖς, (διαλαμβάνω), ἡ 1) γυν-
ρισμα, διάστημα τόπου ἢ χρόνου Ἀριστοτ.
εὐρυχωρία - καὶ μέγεθος τῆς χώρας Δ. Σικ.
3, 37' «ἐκ διαλήψεως τύπτειν» = ἐκ διαλυμ-
μάτων Πολύδ. 16, 33, 4, 11, 18, 4' ἀντι-
θέτ. «ἐκ καταφοράς χρώμενοι ὁρᾶται τοῖς
μαχαίραις» = μεταχειριζόμενοι τὰς μαχαίρας
μηχανῇ, (σοῦδολογία) καὶ οὐκ σπαθιστὰ (ἵε-
σπαθισμοῦς), 2, 23, 6' 2) ἀντίληψις, κατα-
νόησις, γνώμη, κρίσις, ἀπόφασις· ἢ περὶ θεῶν
δ., Πολύδ. 6, 55, 6, καὶ συχνά - διαλήψιν
ποιεῖσθαι περὶ τινος, 3, 64, 5' - καὶ κρίσις
3, 6, 7' «τοιαύτην ἔχειν δ.», 5, 10, 2 καὶ
πολλάνω, *interceptio*.

Διά-λήθος, 2' πολυτίμοις λήθαις πεποιτη-
μένος Στράβ. 15, 709' - δ. λαδρόν(ω)
= ἀδαναστοσ. ποτήρια (μὲ αὐτὰ) Ἀθην.
11, 484 (Μεν. π. Ἀθην.) καὶ συχνά,
genatus.

Δια-λεικνῶν, (λεικνῶν)· σκορπίζω τι δὴ
τοῦ λεικνῶν (κοιν. λεικνᾶν ἢ διακνᾶν) εἰς τὸν
ἄερα, ἐν γέν. διασκορπίζω Βασσαν. Ἀν.
10, *dissipio*.

Δια-λεϊπνῶν· διαλέπω Ἰαλν. π. Ἰπποκρ.
ἐπιδ. 1, 3 καὶ μετρ. *intermitto*.

Δια-λινᾶν· διέρχομαι διὰ τοῦ λίνου (κοιν.
βρόχι), ξεφεύγω ἀπὸ τὰ βρόχια· ἐν γέν. δια-
φεύγω Β. Ἀν. 36.

Διάλις Φλάμιν, ὁ ὁ τοῦ Διὸς ἱερεὺς παρ'
Ἑλλήνων, ἑλληνοισθίς ἐκ τοῦ Ῥωμ. *Flavius*
Dialis ὑπὸ Πλουτ. ὡς. - ἱερεὺς ὁ διαλῆς.

Δια-λιχμάομαι· διαλέγω Ἰάμβλ. Σοφ.
Φωτ. μυσ. 74, 4.

Διάλκῃς, οὗς, ὁ Μαντινέας τις Πλουτ.

Δι-αλλ-αγή (διαλλάσσω), ἡ μεταβολή, ἀνταλλαγή, ἀλλαγή τινος ἀντὶ ἄλλου· τὸν δουλοκρατῶν Δ. Κασ. 47, 5, κ. μτγν. — διαλλάγας (ἐν τινι) = δόσοληψία Εὐρ. ἀποστ. 224· συν-γῆ. ἔξισασις, συμφιλίωσις Ἡρ. 1, 22, Ξεν. Ἑλλ. 9, 2, 11· ἄλλως κατὰ πλ. ὅν προτιμᾷ Θωμ. Μαγ. εἰρήνη, συνθήκη· αὐφίλας τε κ. εἰρήνης ὑπὸ διαλλαγῶν γενομένης Πλατ. νόμ. 1, 628, Ἀριστ. ὄρν. 1531· καὶ πρὸς τινὰ δ. ο. Ἰσοκ. 4, 94, permutatio.

Δι-αλλ-αγή, ἡ Ἑλλ. κῆρ. ὅν. προσωπ. θεᾶς ἡ νύμφης. ἀνατραφεῖς μετὰ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῶν Χαρίτων.

Δι-αλλ-αγμα, τό· 1) τὸ ἀνταλλαχθέν, ἀνταλλαγμα καὶ ἡ ἀνταλλαγή Εὐρ. Ἑλλ. 592· 2) διαφορά, διαστολή Δ. Ἀλ. 7, 64.

Δι-αλλ-ακτὴ ἡ ὁρθοτ. διαλλακτὴ· εἰρηνικῶς, ἡ εἰρ. τροπ.

Δι-αλλ-ακτὴ ἡρ. ἡρως, ὁ· ἔξισαστής, συνδιαλλακτής, εἰρηνοποιός Διτχ. Ἑπτ. 908. Δ. Ἀλ. 7, 76.

Δι-αλλ-ακτῆριος, 2· διαλλακτικός· λόγος Δ. Ἀλ. 5, 31 καὶ μτγν.

Δι-αλλ-ακτής, ὁ· διαλλακτὴρ Εὐρ. Φοῖν. 471, Θουκ. 4, 60· δικαιοτήτης Δημ. 58, 71.

Δι-αλλ-ακτικός, 3· ὁ ἐπιτηδεύς ἡ κλίνων εἰς συνδιαλλαγήν, συνδιαλλακτικός, συμφιλίωτικός Δ. Ἀλ. 7, 34, pacificatorius.

Δι-αλλ-αξίς, εὐς, ἡ· διαλλαγή, ἀλλ· ἦτεον εὐχρ. κ. μτγν. Πλουτ. ἡθ. 885.

Δι-αλλ-άσσω· 1) ἀλλάσσω, κάμνω ἀλλαγὴν ἡ ἀνταλλαγὴν ὀδῶν τι καὶ παίρνων ἄλλο· τι-νὶ ἀντὶ τίνος Πλάτ. παλ. 2, 371· «ἀετοῦ δι-αλλάξαι βίον»· «νὰ ζῇ ὅσιν αὐτοῖς, 10, 620·

περὶ τινος· ἀντὶ τίνος Δ. Ἀλ. 10, 24· «ἀλ-λον τοῖς κάτω νεκρὸν»· «νὰ δώσῃ εἰς ἀντάλ-λαγμα ἄλλ. νεκρὸν τοῖς καταχθονίοις θεοῖς Εὐρ. Ἀλκ. 14· ἀντικαθιστῶ· «ναύαρχους Ξεν.

Ἑλλ. 1, 6, 4· 2) ἀπολύνω, «τὸν βίον» ἀν-ταλλάσσω τὸν βίον Ἀρποκρ. 61, 18. Μέσ. α) ἀνταλλάσσω τι μετὰ τινων, ἀνταλλάσσομεν τι μετὰ τῶν· «— τὸ ἐμφυῖς ἡθός» Πινδ. Ὀ. 10, 21· τὰς τάξεις Ἡρ. 9, 47 καὶ ἀπτότ. Ξεν.

Κῆρ. 8, 3, 32 κ. μτγν. β) μεταδίδωμι ἀπὸ ἐ-νὸς τόπου εἰς ἄλλον, περιγεγεῖται χώρῳ τινὰ Ξεν. Ἑλλ. 4, 3, 2, π. Πλάτ. σοφ. 233, ἀλ-λάσσω ἐνδύμα κοιν. ἀλλάζω φόρεμα ἡ ἀ-πλ. ἀλλάζω, Πλουτ. Κικ. 19· γ) μετφ. συμ-φιλίων· «τινὰ Εὐρ. Φοῖν. 439, Πλάτ. σοφ. 213·

συμφιλίων τινὰ μετὰ τίνος· «τινὶ τινὶ Θουκ. 8, 89, ἔξιλώνω»· «— τοὺς τελευταῖαν-τας εὐχὰς» Πλάτ. Μενέξ. 244· μέσ. συμφι-λῶνομαι μετὰ τίνος· «διαλλαγήναι τινι Ἀντιφ.

6, 39· «τὴν ἔχθραν Δ. Ἀλ. 7, 51· μετὰ γεν. Εὐρ. Μηδ. 896, Ἀνδοκ. 23, 3· δ) ἀμετῶ παραλλάσσω, διαφέρω ἀπὸ τινος, ἡ τι ἀπ' ἄλ-λο· «οὐ ταῦτ' ὅ· ἐστὶ τοῦτο»· «πολὺ διήλλα-

χε» Διονυσ. κωμ. π. Ἀθην. 9, 405 (ἴδε 10)· «— εἶδος οὐδὲν τοῖς ἑτέροις» Ἡρ. 7, 70· δια-φέρω κατὰ τι ἀπὸ τινος, ἡ τι κατὰ τι ἀπὸ τι, τινὶ τινος Πολύβ. 2, 37, 11 κ. μτγν. ὅς Δ.

Ἀλ. 6, 83· «— ἐν αἷς διαλλάττομεν» Δουκ. ἀλ. 23· «— τὸ διαλλάττον τῆς γνώμης»· «διάφορος γνώμη Θουκ. 3, 10· 5) ἐξέχω, διακρίνω, δια-

πρίνω εἰς τι· «— τινὶ Δ. Σικ. 1, 64· ὅπερ-ρέχω τινὰ εἰς τι Δ. Ἀλ. Ἑκίρ. Θουκ. 51· παθ. ὡς. καταστατικ. «— τοῖς εἶδοσι δηλαχθέντοις»· «διάφοροι, παρηλλαγμένοι κατὰ τὰς μαρφὰς Θουκ. 3, 82, permutio.

Δι-αλλ-ηλός, 2· τρόπος ἐν τῇ λογ. «ἀντι-θεσις ἢ κύκλος ὁρισμῶν»· «εἶδος παραλογισμοῦ, καθ' ὃν ὁρίζεται τις ἡ συλλογίζεται (συμπερι-λαβεῖ) ἐκανεργόμενος εἰς τὸν αὐτὸν ὁρισμὸν ἡ τὴν αὐτὴν ἰδέαν, ἐξ ἧς ὁρίσθη, ἀντὶ τ' ἀλλη-λουχίᾳ μόνον τοὺς ὁρισμοὺς ἡ τὰς ἰδέας καὶ

νὰ προβῇ περαιτέρω κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν εἰς τὸ συμπέρασμα, ἀντὶ ὅτι νὰ ὁρίσῃ ἐκάστην ἰδέαν δι' ἄλλης, ὁρίζει αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ἡ δι' ἑαυτῆς· π. χ. «σκέψις εἶνε ἐνδοκίματος λό-γος» καὶ «λόγος εἶνε ἐκωτερικὴ σκέψις» ὅπερ· ἡ σκέψις εἶνε σκέψις καὶ ὁ λόγος λόγος, συχνὰ π. 2. Ἑμπ. πρὸς Βέκ. Ἀν. 535, 27.

Δι-αλλ-οῖσιν· ἀλλοῖσιν Θεόφρ. αἰτ. φωτ. 5, 6, immuto.

Δι-αλλ-ομαι, (ἄλλομαι)· πηδῶ διὰ μέσου τι-νός ἡ ἀντιπέραν· «τάφρον Ξεν. περὶ ἵππων. 8, 8, transilio.

Δι-αλλ-ος, ὁ· Ὀλυμπιονίκης Σμυρναῖος Πλουτ. Δι-αλλ-υός, (διὰ-ἄλλος), 2· ὁ ὑπηρετῶν ἀντὶ ἄλλου Ἦουχ.

Δι-αλ-μα (διὰ-ἄλλομαι), τό· πηδημα διὰ μέ-σου τινός ἡ ἀντιπέραν Σγῶλ. Πινδ. Ὀ. 13, 39, saltus.

Δι-αλ-οῶν (ἄ), ἐπιτετ. τύπ. τοῦ ἄλ-οῶν· κατα-κύπτω, κατασυντρίβω τι εἰς λιπατὰ κομματια καθὼς τὰ σπαρτὰ εἰς τὸ ἄλ-οῶν· «— διαλῶσι τὸν ληστὴν (ἐπὶ μελίσσ.) Αἰλ. Π. Ἰσ. 1, 9, percutio.

Δι-α-λογ-ῆ, (διαλέγω), ἡ· 1) ἔκλογη, Ἀρι-στοτ. πολιτ. 2, 8· 2) διάλογος μτγν. dialoetus.

Δι-α-λογ-ίζομαι, μέσ. ἀποθ. 1) λογαριάζ-ω τι μετὰ τίνος, συναριθμῶ (προσθεῖν. ἀ-ριθμ.) ἡ λογαριάζομαι μετὰ τίνος· «πρὸς τινὰ Δημ. 52, 3· ὅθ. σκέπτομαι, συλλογίζομαι, σταθμίζω τι κατὰ νοῦν, κοιν. διαλογόμαι, ἡδ. πρὸς ἑαυτὸν» Πλάτ. σοφ. 231· «— τὰ κα-λὰ καὶ τὰ μὴ» Αἰσχιν. 1, 18· 2) συνδιαλέ-γομαι, συζητῶ μετὰ τίνος περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων· «περὶ τίνος Ξεν. ἀπομ. 3, 5, 1, γερυτο.

Δι-α-λογ-ικός, 3· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς διάλογον, φιλοσοφικὴν συζήτησιν· ἐπὶρ. τροπ. — ὡς· εἰς τὸν τρόπ. διαλόγου· πρὸς. διαλεκτικῶς, Δημήτρ. περὶ ῥητ. 21 (Κράμερ).

Δι-α-λό-γιον, τό· ὕβρις γλώσσ. μτγν.

Δι-α-λό-γισμα, τό· ἡ κατὰ νοῦν σκέψις, στάθ-μισις, στοχασμός, Ἑκίχ. π. Δ. Λαερ. 10, 68, 85, rationalio.

Δι-α-λογ-ισμός, ὁ· 1) ἡ πράξις τοῦ συναριθμεῖν, λογαριάζειν τι μετὰ τίνος ἡ λογαριάζεσθαι (θεωρεῖν λογ.) μετὰ τίνος, Δημ. 36, 23· 2) στοχασμός, σκέψις, κοιν. διαλογισμός· «καὶ φροντίδες» Πλάτ. Ἀξίον. 367, Πλουτ. Πουπ. 71· Ν. Δ. 3) συνομιλία Πλουτ. ἀποφθ. Ἀλέξ. 101.

Δι-α-λογ-ισ-τικός, 3· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς σκέψιν, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικός, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Δι-α-λογ-ισ-τικῶς, ὁ· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτηδεύς εἰς λόγον, διαλογισμὸν· ἡ διαλογιστικὴ ὡς οὐς. (ἔξυπον. δύναμις ψυχῆς) τὰ διαλογισ-τικὸν Πλουτ. ἡθ. 1004 (Δένερ), rationalis.

Διά-λογος ὁ συνδιαλέξεις, συζήτης, ἰδ. ἐπιστημονική· αὐτῆς πρὸς αὐτὴν ψυχῆς δ. Πλατ. σοφ. 264 κ. μτγν. dialogus.
 Δια-λογος, ὁ ἑλλ. κῆρ. ὅν. ἀνδ.
 Δια-λοιδορέω, ἐπιτετ. τ. λοιδορέω· καθο-
 ερίζω· τινὰ λιδοῦν. 587, 26 (ἐνερ. τύπ. σπα-
 νιστ. μτγν.) συνήθ. μέσ. μετ' ἀορ. παθ. ἐρί-
 ζω, μαλόνω μέ τινα σφόδρα Ἦρ. 2, 121, 4·
 «διαλοιδορήσεις καὶ ἀπειλήσεις» Δημ. 21, 86.
 Δια-λοιδορήσεις, εως, (διαλοιδορέω), ἡ
 λοιδορήσεις, καθόδοις, σφόδρα ἔρις, Ὁ. μτγν.
 maledictio.
 Δια-λοιπός, (διαλείπω), 2* ὁ μένεις ἐν τῷ μέσῳ
 ὑπόλοιπος (τὸ οὐδ. ἀδύκ. ἢ διορθωτ. διαλείπον
 κατὰ Διονόρφ.) Ἀριστ. Φεῖδ. Μιλῆς. 199, 13.
 Δια-λοξεύω· λοξεύω· Λιδ. 1072, 11.
 Δια-λοξέως· λοξός Λιδ. 1071, 14.
 Διαλός, 3, μτγν. καθ' ἑσθ. δῆλος, φα-
 νερός.
 Δια-λούω· πλύνω, ξεπλύνω μτγν. γλῶσ.
 Δια-λυγίζω· καταλυγίζω Ἠσὺχ.
 Δια-λύγισμα, τό· καταλύγισμα Ἠσὺχ.
 Δια-λυμάλινος, μέσ. ἀποθ. 1), κακοποιῶ
 τινα, κακῶν, μεταχειρίζομαι ὀδυστικῶς·
 γυνάικα Ἦρ. 9, 112, «διαλελυμένην (αὐ-
 τὴν) ἐν παθ. σημ. «ἡμερὸς με δ.» Ἀριστ.
 βᾶτρ. 59· «τὴν πατρίδα διαλυμένην» Ἰ-
 σοκ. 4, 110· Ἑλλάδα Εὐρ. Ὀρ. 1515 καὶ συ-
 γνά π. Πλουτ. 2) κιδόηλός ἢ κάρνω κιδόη-
 λὰ μέτρα καὶ σταθμὰ (κιν. ξοκικὰ ζύγια)·
 «τὸ νόμισμα τῶν κοτυλῶν=τὸ νομισμένον
 μέτρον τῶν κοτυλῶν (ἐκάστη βάρους κ. χω-
 ρητικ. 9 οὐγγ. οἶν. καὶ 10 οὐγγ. ἑλαι.) Ἀ-
 ριστ. θεσ. 348· 60. Ἐξαπατῶ τινα διὰ κιδόη-
 λων μέτρων καὶ σταθμῶν «τὴν ταῖς κοτύλαις»
 Πλ. 436, μετφ. νοθεύω τὴν ποιήσιν Βᾶτρ.
 1060· παραμορφῶν τι διὰ ψευδῶν εἰδήσεων
 Πλουτ. Ἀντ. 24, ποθεο.
 Δια-λυπείω, ἐπιτάσ. τ. λυπείω· καταλυπῶ,
 κάρνω τινα νὰ λυπηθῇ πολὺ Πλουτ. γεν. Σωκ.
 6, contristo.
 Δια-λύσις, εως, (διαλύω), ἡ 1) ἡ πρῶξις τῆς
 διαλύσεως, χωρισμός τῆς κοινωνίας Πλατ.
 πολ. 1, 343· καὶ διακρίσις, Φιλ. 32· τῆς φυ-
 χῆς καὶ τοῦ σώματος, Γοργ. 524· τοῦ σώμα-
 τος, Φαῖδ. 88· ἀποκοπή, γεφύρας Θουκ. 1,
 137· ἀπάλειψις, πληρωμὴ χρέους Πλατ. νόμ. 3,
 684· θανείων Πλουτ. Κικ. 41, καὶ ἀπολύτ.
 Ἀρατ. 12, 60· εὐχαριστία, ἔκφρασις εὐχαριστος
 καὶ χάρις, Δημήτρ. 6· διάζευξις ἀνδρογύνου,
 γάμου Σόλ. 35, διάλυσις συνεδριάσεως, συλ-
 λόγου κτλ. ἀντιθ. τῷ σύλλογος=σύναξις, συγ-
 κρότης, σύστασις Πλάτ. νόμ. 6, 758· ὥσ.
 διαλύσεις ἀντιθ. συνεδρεῖται Πλουτ. Πομπ.
 19· διάλυτ. ἀγορῆς=καθ' ὃν χρόνον οἱ ἄνθρωποι
 συνηθιστὶ ἀπέρχονται τῆς ἀγορᾶς (φύγουσιν ἀ-
 πό αὐτῆν καὶ παύουσιν αἱ δημοκρατικαὶ) Ἦρ. 3,
 104· πρῶτ. τὸ ἀντιθ. περὶ πλῆθους ἀγορᾶν,
 λύνει ἀγορᾶν, συναγαγεῖν δ. (Ξεν.)· 60.
 παύσις, τέλος τινός· κακῶν Εὐρ. Φοῖν. 488·
 2) κατὰ ποσιν ἔχθροπραξιών, εἰρήνευσις Πο-
 λύδ. 5, 29· πολλοῦ Θουκ. 4, 19· ἐξίσασις,
 συμφιλίωσις μετὰ τινος, πρὸς τινα Δημ. 21,
 119, dissolutio.

Δια-λύσις-φίλος, 2* διαλύων, πᾶσαν τὴν
 φιλίαν· Ρουφιν. ἐν Ἀνθ. 32 (5, 21).
 Δια-λυτέον, (3), (διαλύω)· τό, πρέπει νὰ
 διαλύσῃ τις, Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 9, 3, dissolvi
 vendum.
 Δια-λύτης, ὁ· ὁ διαλύων, καταργῶν, κατα-
 στρέφων τι, καταλυτής, καταστροφεὺς τινος·
 εἰαυρίας Θουκ. 3, 82, dissolutor.
 Δια-λύτικός, 3* ἐπιτήδεις ἢ ἀποκλίνων ἐν
 διάλυσιν τινος, ἐν γέν. ὁ διαλύων τι Ἰπποκρ.
 1247, Πλατ. Τίμ. 60.
 Δια-λύτος, 2* διαλελυμένος, καταστραμμένος
 Πλουτ. ἠθ. 136, dissolutus.
 Δια-λύτός, (διαλύω), 3* πᾶς ὁ ἐνθάμενος
 νὰ διαλυθῇ, καταργηθῇ, καταστραφῇ Πλάτ.
 Φαῖδ. 80· 60. μετφ. πλοτα, κλίμακας κτλ.
 ὁνόμενα νὰ συντελῶσι καὶ διαλυθῶσιν εἰς τὰ ἐξ
 ὧν σύγκεινται μέρη, συνθέσιμα καὶ ἀποσυνθέ-
 σιμα Στράβ. 16, 741, Πλουτ. Ἀρατ. 6.
 Δια-λύτρωσις, εως (λυτρώω), ἡ· ἀμοιβὰς
 ἔξαγορά, ἀπελευθέρωσις· αἰχμαλώτων (κιν.
 ξεσκαζέωσις) Πολύδ. 6, 58.
 Δια-λύω, (λύω)· 1) διαλύω, ἀναλύω τι εἰς
 τὰ ἐξ ὧν σύγκειται μέρη· ἐξ ἑνὸς εἰς πολλὰ
 Πλάτ. Τίμ. 68· 60, διαχωρίζω, ξεχωρίζω τινὰ·
 «νὺξ διέλυσε τοὺς ἀγωνισμένους» Ἦρ. 8, 11·
 καταπαύω, τὸν πόλεμον Θουκ. 8, 46· τὸς ἔλ-
 θρας 4, 19· ἐχθρῶν, διαφορὰν Ἰσοκ. 4, 15·
 παραχρῆν Πολύδ. 5, 15, κ. συγνά· μάχης Π-
 ρωδῶν. 4, 15, 10· 60. διαλύτω, συμφιλίωνω
 τινὰ μέτρα, τινὰ πρὸς τινα Δημ. 21, 122·
 διαλύσασθαι πρὸς τινα = συνδιαλύσασθαι, 30,
 22 κ. μτγν. Πλουτ. Σόλ. 13, παθ. Πολύδ. 4, 9,
 5· «ἐν φίλοις διαλύσασθαι περὶ τινος»· συν-
 νοθεύει φιλικῶς μετὰ τινος διὰ τὴν Ἰσοκ. Παν.
 40· ἐξ ἑνὴν Ἦρ. 4, 154· σπονδὰς Θουκ. 5, 1, 36·
 «τὴν φιλίαν πρὸς αὐτοὺς διελύσασθαι» Πλουτ.
 πολ. 13· 60. α) διαλύω, κηρύττω διαλελυμένην
 συνάθροισιν τινα ἀνθρώπων ἢ σωματικῶν· τοὶ
 ἐξόλλογον, τὸ ναυτικὸν Θουκ. 2, 12, 93· τὰς
 δυνάμεις Πολύδ. 3, 99· πᾶν, τελειώνω· συν-
 ουσίαν = συναναστροφὴν Πλάτ. Ἀρατ. 228 καὶ
 μέσ. Γοργ. 457· τὴν πανήγυριν Ξεν. Κύρ. 6,
 1, 7· τὸ συμπόσιον Πλουτ. συμπ. Παθ. δια-
 λύομαι, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ ἀπὸ τοῦ μέρους
 «διαλύεσθαι ἐκ τοῦ συλλόγου» Ἦρ. 3, 73, ἐκ
 τοῦ συνεδρίου διαλυθέντες 8, 56· ἀπ' ἀλ-
 λήλων Πλάτ. Γοργ. 524, καὶ ἀπ' αὐτῶν. ἡμελλί
 διαλύεσθαι· Θουκ. 2, 12· παρὰ Πολύδ. τὰς
 τόσας. τὸ ἐνερ. «διέλυσαν εἰς τὰς ἰδίους ἑκα-
 στοὶ πόλεις»· διελύθησαν, ἀπῆλθον, 23, 9, 14·
 6) ἐν γέν. διαλύω τι, καταργῶ, ἀκυρώνω·
 καὶ ἀπόλυσις Πλάτ. πολ. 10, 609, ἀντιθ.
 βεβαιώνω Ἀρατ. 18, 15. Μέσ. διαλύομαι·
 ἀποθνήσκω· «διαλυόμενον δὲ ἀνθρώπου» Ξεν.
 Κύρ. 8, 7, 33· καταστρέφω· «διαλύειν τὰς οὐ-
 κήσεις» Πολύδ. 4, 65· γ) ἀνασκαυάω τι, ἀ-
 ναίρω· ἐγκαλῆματα Θουκ. 1, 140· διαβόλην,
 1, 131· «τοὺς λόγους τῶν κατηγορούντων»
 Ἰσοκ. 6, 33· «περὶ τῶν ἐγκαλημάτων» Θουκ.
 1, 145· 60. παθ. διαλύομαι τι· «διαλύεσθαι
 τῆς τιμωρίας» Δ. Σικ. 14, 110· ἀφῆκα τι, ἀ-
 ποδόλω· νεῖκος Εὐρ. Ὀρ. 1679· καὶ ἐν
 παθ. σημ. «ὅς» ὅμων διαλυθῆναι εἰσέτι κινδύ-

νεομνησ. 685' ως. ἀμύτι. ἀναλύνω, φθεί-
ρομαι, «-ὁμοίως ἐκείνη διαλυθῆναι» Ἀθην.
9, 401' 2) ἐξοφλῶ τὸ χρέος μου· τὸ χρέος
Πολύδ. 32, 13' - τὴν φερνὴν, 32, 8 καὶ συγνά'
ἐν γέν. πληρώνω τι· τὴν δαπάνην Ἦρ. 5, 30'
- χρημάτα Δημ. 20, 13' «πάντα διαλύσας» =
ὅφ' οὐ ἐπλήρωσεν ὄλα, 36, 3' - τὸν ναύκληρον =
πῶν. τὸν πλοίαρχον, εὐχαρίστησε καλὰ (ἐπλήρ.
καλὰ) 49, 29' ὅθ. μέσ. πληρώνομαι, λαμβάνω
τὴν πληρωμὴν μου, μετγ. 3) χαλαρώνω τι·
τὴν Ἀριστ. εἰρ. 85' - τὰ σώματα Ἰπποκρ. 4)
Λακωνικ. ἔκφρ. βραχυλ. «-λέξεις διατελυμένη»
Δ. Ἀλ. ἐν Πλάτ. Αὐσ. 9, dissolvo.

Δι-αλφιντώω· γεμίζω τι μετ' ἁνδραγαθίας
κρηδάρει, κοιν. φάρον, Ἀριστ. νεφ. 659.

Δι-α-λωβόομαι, μέσ. ἀποθ. περιόπτω ὅλως
διόλου τὰ ἄχρα τινός, (προσ. ἢ πράγμ.), κο-
λοδώνω· ἀναθίματα Πολύδ. 11, 4, μετγ.
διαλελυθῆναι = διεφθαρμένον· «-σῶμα πλη-
γῆς» Πλουτ. Κατ. 68, mutilo.

Δι-α-μᾶγνύω· καταμαγνύω, θέλω τινὰ παρὰ
πολύ διὰ τῆς ὀρασιότητος ἢ τῶν τρόπων, στο-
λίζω τὸ σῶμά μου ἢ τινὰ μετ' ἁνδραγαθίας
στολίζω· τινὰ τινι, τί τινι· σῶμα κάλλει
Αὐσκ. ἔρ. 41, fascino.

Δι-α-μαδάω· διαδρέχω, νοτίζω τι Σουίδ.
ιγρίο.

Δι-α-μαζός· διάματος κατὰ τὸν Βόσσο.

Δι-α-μαθύνω, ἐπιτάσ. τοῦ ἀμαθύνω· κατε-
ρημύνω, καταστρέφω, ἐξοντώνω Αἰσχ. Ἀγ.
798, vasto.

Δι-α-μαλάτεις, εὐς (διαμαλάσσω), ἢ ἡ πρᾶ-
ξις τοῦ μαλακύνειν τι ὑλότελα Γαλ. 13, 116,
emollio.

Δι-α-μαλάσσω· κάμνω τινὰ ἢ τι ὅλως διό-
λου μαλακόν, μετγ. καταπραίνω τινὰ Αὐσκ.
Πρ. 13, emollio.

Δι-α-μαλός· ὅδε δειμαλός.

Δι-α-μανθάνω· ἐρευνῶν ζητῶ νὰ μάθω τι Φι-
λόσοφ. τὰ εἰς Ἀπολλ. 1, 16 καὶ μετγ. sciscitor.

Δι-α-μαντεύομαι 1) χρησιμοδοτῶ, μαντεύω,
προφητεύω τι διὰ χρημοῦ Πλάτ. νόμ. 3, 696'
2) ἐρωτῶ μαντεύειν τι περὶ τινος Πλουτ. Κα-
μ. 32 καὶ συγνά' μαντεύω, εἰκάζω τι, κοιν.
ἀπεικάζω («σὰν ἔμπορεῖς ἀπείκασέ το» = συμ-
πέρανέ το) Πλάτ. Σίσ. 387, vaticinor.

Δι-α-μαργαρός, 2 (πρὸς διόλιθος, διάχρυ-
σος) μετγ. μαργαριτοκόλλητος, μαργαριτο-
στόλιστος Ἄννα Κομ. 1, 11.

Δι-α-μαρτάνω (ἀμαρτάνω)· ἀποτυγχάνω τι
ὀλότελα, (κοιν. δὲν τὸ πτυχθαίνω, δὲν τὸ πέ-
τυχα· τινός Θουκ. 1, 151' - τοῦ ἑταίρου =
εἰς τὴν περὶ τοῦ φίλου κρίσιν μου Πλάτ. Φαίδρ.
207' - τῶν ἀνθρώπων, πολ. 1, 334' «-πολλὰ
δημαρτημένα» ἐσφαλμ. νόμ. 1, 639, aberratio.

Δι-α-μαρτῆμα, τό· πλήρης ἀποτυχία, σφάλ-
μα Ἀριστοτ. ποιητ. 25, aberratio.

Δι-α-μαρτία, ἢ· πλήρης ἀποτυχία· τινός =
εἰς τι· ἡμερῶν = παραβλήσεις, λάθος τῶν
ἡμερῶν Θουκ. 4, 89' - τοῦ Ἀντίβου Πλουτ.
Φάβ. Μ. 6' - τῶν ἱερῶν = ἢ μὴ λήψης, παρα-
λαβὴ τῶν σφάγιων Αὐσκ. Θυσ. 1' ἐν γέν.
σφαλερὰ ὀλέα, κρίσις, λάθος Πλούτ., Ἀρατ.
88 καὶ μετγ. aberratio.

Δι-α-μαρτυρέω, ἀμείβ. παρουσιάζομαι ὡς
μάρτυς (κατὰ τὸ ἀπ. δίκαιον) εἴτε ὑπὲρ τοῦ
κατηγοροῦντος (ἐνάγοντος) ὡς ἀρμοδίας τῆς
κατηγορίας (εἰσαγωγίμου τῆς δίκης - νυν μάρ-
τυς τῆς ἀρμοδιότητος τῆς κατηγορίας), εἴτε
ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου (ἐναγομένου) ὡς
ἀναρμοδίας τῆς κατηγορίας (οὐκ εἰσαγωγίμου
τῆς δίκης - νυν, μάρτ. τῆς ἀναρμ. τῆς κατ.)
Δημ. 34, 27' Ἰσοκ. 3, 3' παρουσιάζω τοιοῦ-
τους μάρτυρας Δεῖν. παρ' Ἀρποκρ.

Δι-α-μαρτυρία, ἢ· κατάθεσις μαρτυρίας εἴτε
ὑπὲρ τοῦ κατηγοροῦντος, ὡς ἀκροῦ τῆς περὶ
ἀναρμοδιότητος ἐστάσεως τοῦ κατηγορουμέ-
νου, εἴτε ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου ὡς ἐγκύ-
ρου Σχεμάν. ἀπ. δίκ. 639 - 644, Ἰσακ. 3,
5' «-ποιεῖσθαι πρὸς τῷ ἔρχοντι» Δημ. 44, 1,
contestatio.

Δι-α-μαρτύρομαι, μέσ. ἀποθ. 1) ἐπιμαρ-
τύρομαι, ἐπικαλοῦμαι θεοὺς τε καὶ ἀνθρώπους
μάρτυρας κατὰ τῆς ἀδικίας ἢ ψευδοκατηγο-
ρίας, ὁμνῶ ἐνώπιον θεῶν καὶ ἀνδρ. περὶ τῆς
ἀθωότητός μου συγνά μετ' ἀπαρ. καὶ τοῦ μὴ
παρὰ Δημ. 33, 20' «-ὅπως μὴ φανήσονται»
42, 28' 2) μαρτυρῶ τι ὡς μάρτυς Πλάτ.
Φαίδρ. 260' 3) ἱστορικῶς τινὰ, παρακαλῶ μετ'
ὄρκων Ξεν. Κυρ. 7, 1, 17' - μὴ ποιεῖν = νὰ
μὴ τὸ κάμη Πολύδ. 1, 33' - καὶ κωλύειν = νὰ
τὸ ἐμποδίσω, 3, 110, contestor.

Δι-α-μαρῦνάζομαι, μετγ. ὅδε μαρτυροῦμαι,
μετγ. ἀμαρτῶν τι, λέγω συγνά τὰ ὅσα πράγ-
ματα, remando.

Δι-α-μασάομαι (μασάομαι)· μασῶ τι ἐντε-
λῶς, καταμασῶ Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 6, καὶ παθ.
διαμασσηῖς, commando.

Δι-α-μασῆμα, [α], τό· καταμασσημένον, ἐδ-
ιατρικὸν πρὸς μάσησιν Δισκοκ. 1, 125, masticum.

Δι-α-μασῆσις, εὐς, ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ μασᾶν
τι ἐντελῶς, καταμάσησις, μετγ.

Δι-α-μασῆτος, 3' ὁ δυνάμενος νὰ καταμα-
σῇ, ἐν γέν. καταμασσημένος Ἰπποκρ. 517, 9.

Δι-α-μασῶ (μασῶμαι, νεοαττικ. μαστῶ)
ζυμώνω τι ἐντελῶς, καταζυμώνω, («διαφύραν
τὰ ἄλφια πρὸς τὸ ποιῆσαι μάζαν» Ἡσυχ.)
«μαζίσκαι διαμεμασμένα» Ἀριστ. ἱπ. 1101,
μετγ. - λόγον = ἐπεξεργάζομαι ἀκριβῶς, ὅρ. 463.

Δι-α-μαστιγῶ· μαστιγώνω, δέρω τινὰ καλὰ
διὰ τῆς μαστίγος, καταμαστιγώνω Πλάτ.
Γοργ. 524, flagello.

Δι-α-μαστιγῶσις, εὐς, ἢ ἡ πρᾶξις τῆς
καταμαστιγώσεως Πλουτ. Λακ. 254' πρὸς
περὶ τῆς ἐν Σπάρτῃ μέχρις αἵματος μαστιγώ-
σεως τῶν παιδῶν ἐπὶ τοῦ βίμου τῆς «Θορίας
Ἀρτέμιδος» Πασκ. 3, 16, 7.

Δι-α-μαστιγῶ· διαμαστιγῶ π. μετγ.

Δι-α-μαστος, 2' καὶ διάματος (διάμαζος κατὰ
Βόσσο.) ἐν συνδ. - θεός, = ἡ σφριγώντισ καὶ ἑ-
πωκωμένους μαστοὺς ἔχουσα, ἐπὶ θ. τῆς ἐν Ἑ-
φέσῳ Ἀρτέμιδος κατ' Ἰσακ. Ἡσυχ. masticum.

Δι-α-μαστροπεύω, ἐπιτάσ. τοῦ μαστρο-
πεύω· παρασύρω, ὡς μαστροπὸς (ἐμαυλοῦστρο-
ἐμαυλοῦστρο) γυναῖκα τινα εἰς τὴν ἐσχάτην ἀ-
τιμίαν (ἐμαυλοῦστρο)· ἡγεμονία γάμοις-ομένῃς
= ἀρχηγία προαφιραμένη διὰ γάμου Πλουτ.
Καίτ. 14' πρὸς, προαφίρω, προαφίρω.

Δια-μασχαλίζω ἀρπάζω τινά ἀπὸ τὴν μασχάλην, φορτώνομαι μὲ τι ὑποκάτω εἰς τὴν μασχάλην· «διαμασχαλίσας αὐτὸν σχελίσαν» = μὲ χειρομύρια Ἀριστ. π. Ἀθην. 11, 57.

Διά-ματος διάματος ἀνὼν.

Δια-μάττω ἴδε διαμάσσομαι, διαμάσσω.

Δια-μαχετέον καὶ διαμαχητέον· ῥ. ἐπ. ὅ, τι πρέπει νὰ πολεμήσῃ, καταπολεμήσῃ τις Πλάτ. πολ. 2 (380), deugnandum.

Δια-μαχέω διαμάχομαι.

Δια-μάχη, ἡ· πράξις τοῦ πολεμεῖν· κατὰ τινος, ἐν γέν. πόλεμος, ἄγων κατὰ τινος· «πρὸς Πλάτ. Μεν. 86 κ. συγγνώμας» Πλάτ. νόμ. 1, 663.

Δια-μάχομαι· 1) πολεμῶ πόλεμόν τινα μέχρι τέλους, κατατολμῶ ἀποφασιστικὴν μάχην, σοχροτῶ μάχην· 2) μάχομαι μὲ τινα, πολεμῶ κατὰ τινος Εὐρ. ἀποσπ. 678· «τὴν Πλάτ. σοφ. 260· πρὸς τι Δημ. 17, 18· πρὸς τινα Πολύδ. 1, 51, 9· περὶ τινος λόγῳ καὶ ἔργῳ Πλάτ. Μεν. 86 κ. συγγνώμας. ἐν γέν. ἀνθίσταμαι, ἀποποιεῖσθαι νὰ πράξῃς τι, τὸ μὴ θανεῖν Εὐρ. Ἀλκ. 697· ἀσιπῶ μὴ φέρειν Ξεν. Ἀν. 5, 8· μὴ μεταγνώμαι· ἀπαγορεύω Θουκ. 3, 40, καταβάλλω πᾶσαν προσπάθειαν εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχω, ἀπολαύσω τι· ὅπως Πλάτ. Πρωτ. 325, ὑποστηρίζω ἴδιαν τινά κατὰ τινος ἢ δι-ἰσχυρίζομαι, συνήθ. μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. Θεαίτ. 158· ὅτι, Φαίδ. 106, deugno.

Δι-μάω· θορίζω ἢ κόπτω τι πέρα πέρα, δια-σχίζω· χιτῶνα Ἰλ. γ, 359 «λευκὴν παρηλῶα» = λευκ. παρειάν, ἄπρὸ μάγουλον Εὐρ. Ἰλλ. 1023, κατατσουγγραφίζω τινά ἢ τι μὲ τοὺς ὄνυχας· «ἀκροαὶ δακτύλοισι γόνανα», Βάκχ. 708 κ. μετν. Μῆα. διασχίζω ἢ ἀνασκαλίζω τι μὲ τοὺς ὄνυχας· συσσωρεύω εἰς ἐν μέρος· «ἀ-χληκα· χάλιστα, κοιν. χάλικε Θουκ. 4, 26· χιόνα Πολύδ. 3, 55 καὶ μετν.

Δι-αμβλώττω· κάμνω ἐξάμβλωτον, ἐξάμ-βλωμα (ἐπὶ γυν.), γεννῶ πρὸ τοῦ καιροῦ, κοιν. ἀποβάλλω Ἐτ. Γουδ. 43, 50 π. Δίνδορφ.

Δια-μεθ-ίημι· ἀφῆνω, ἐγκατάλειπαι τι, λύω· «ἕξρος, μόχθον Εὐρ. Βάκχ. 635, dimitto.

Δι-αμείβω· 1) ἀναταλλάσσω, κάμνω ἀνταλ-λαγήν· δίδωμι τι καὶ παίρνω ἄλλο, ἀνταλλάσσω κατὰ λάθος· «τὴν τι Πλουτ. Σόλ. 3· «τι πρὸς τι Πλάτ. πολιτ. 289· «διαμείβει Ἀσιπ-τίδα γαίαν Εὐρώπης» = νὰ μεταβῇ ἀπὸ τὴν Εὐρώπην εἰς τὴν Ἀσίαν. Εὐρ. Ἰ. Τ. 398. Μῆα. μεταβάλλομαι Ἡρ. 9, 108· = ἐνερ. - τι ἀντί τινος Πλάτ. νόμ. 11, 915· «τὰς ἀγοράς· δια-πραγματεύομαι τὴν τιμὴν τῶν σιτηρῶν, ἐμπο-ρεύομαι τὰ σιτηρὰ Δ. Ἀλ. 5, 66, ἀνταπαντῶ, ἀνταποδίδωμι Δ. Κάσ. 56, 6· «τὰ ἱμάτια πρὸς τινά· ἀνταλλάσσω τὰ φορέματά μου μετὰ τι-νος, Πλουτ. Κίμ. 10· 2) διέρχομαι, διαπερῶ χώραν τινά ταξιδεύων, «δομάτων στυγερὰν δόδον» Λίσχ. Ἐπτ. 334 κ. μέσ. «-βροτῶν φυ-λα», ἀποσπ. 543, permuto.

Δια-μειδιάω προσμειδῶ, χαμογελῶ πρὸς τινα Πλάτ. Τιμ. 21, subrideo.

Διά-μειπτος, (διαμείβω), 2· ἐναλλασσόμε-νος, ἐμμετάδελτος Σαφ. ἀποσπ. π. Ἀπολ. δὺακ. ἀντων. 384, mutabilis.

Δια-μειράχισυμαι, (-μειράχισυμαι) Θησ.

Στεφ.) μέσ. ἀποθ. φέρομαι πρὸς τινα (ἢ ἀ-πλῶς) ὡς μεираκιον, ἔχω τρόπους ἢ φρονί-ματα μεираκιώδη, παιδιαρίζω, φιλονικῶ μετὰ τινος παιδιωδῶς· «τὴν Πλουτ. Δημ. κ. Κικ. 2.

Δια-μείστης, ὁ ἴδε Διαμεύω.

Δι-άμειψις, εὖς, ἢ ἡ πράξις τῆς ἀνταλλα-γῆς, ἀνταλλαγή· ἀιχμαλώτων Πλουτ. Φάδ. 7, κ. συγνώ· ὅπλων, Ἡέρ. 17, permutatio.

Δια-μελαίνω· ὅλων διόλου μελανιώνω, μαυρί-ζω τινά ἢ τι· «ἄρα Πλουτ. Φλαμίν. 4 καὶ ἀμετβ. «ἄερος διαμελαίνοντας», φάσ. σελ. 5, denigro.

Δια-μελεῖσσι, (διαμελεῖζω)· καταμελεῖσσι, ἐπὶ τροπ. κοιν. κομμάτια κομμάτια· «δ. τα-μὼν» Ὁδ. ι, 291 [αἰ ἐνεκα τῆς ἀρσεως]· πρὸς μελῆδον, membratim.

Δια-μελεός, δια-μείλιος 2· ἱκετευτικός, ἐν-πειθής· «διαμελεοί, οἰκείται» = εὐπειθεῖς, ἡδύ-λοι· Ἡσυχ. eumplex.

Δια-μελετάω· σπουδάζω ἢ ἐξακολουθεῖν εἰς τι ἐντελεῶ, ἀεπτομαί τι ἐπισταμένως· «λὸ-γους Πλάτ. Παρμ. 126, meditor.

Δια-μελίζομαι· διαγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὸ ἄδειν, τὸ ἄσμα Πλουτ. Σολ. 19, cantillo.

Δια-μελίζω· κόπτω κομμάτια κομμάτια, κατακόπτω μετν. Δ. Σικ. 3, 64, discepro.

Δια-μελίσσω, τὸ· μελίσσω καὶ μελίσσω, δια-μελίσσω, ὁ· χωρίζω τινος εἰς κομ-μάτια, διαχωρίζω, ἐν γέν. καταστροφῇ Πλουτ. Ἰσ. κ. Ὁσ. 11.

Δια-μελλῆσις, εὖς, (διαμέλλω), ἢ· βραδύ-της, ἀργοπορία, ἀναβολή· «ποιεῖσθαι Θουκ. 5, 99, cunctatio.

Δια-μελλήτης, ὁ· ὁ βραδύνων, ἀργοπορῶν, ἀναβάλλων τι, cunctator.

Δια-μέλλω· βραδύνω, ἀναβάλλω τι (καθ' Ἡσυχ.· ἀναβολή χρῆσθαι, κοιν. ὅστις μὲ τὸ σῆμαρον καὶ αὐριον πάντοτε μέλλει νὰ πρῆξῃ τι) Θουκ. 1, 71 καὶ συγνὰ μετν. cunctor.

Δια-μέλωσις, εὖς, ἢ· σχηματισμός τῶν με-λῶν, κατασκευὴ τοῦ σώματος μετν. ἀδὸκ. membratura.

Δια-μεμερισμένος, ἐπὶ τροπ. τῆς μετ'· διαμεμερισμένος· χωριστά, ξεχωριστά, κοιν. χώρια χώρια, ἐξέχωρα Β. Ἀν. 787, 25, divisim.

Δια-μεμνήμαι, παθ. παρ. τοῦ διαμνησκει.

Δια-μέμφομαι· ἐπιπλήττω ἢ κατηγορῶ τινα σκληρῶς, πικρῶς· «τὴν Ἰσοκ. 3, 1· «τὰ πράγ-ματα Θουκ. 89· «τὴν ἐπὶ τινι Δ. Κάσ. 40, 51, inuenco.

Δια-μένω, (μένω)· μένω εἰς τινα τύπον στα-θερῶς, διατρέβω, μένω σταθερῶς εἰς τινα ἐρ-γασίαν, ἐπιμένω εἰς τι μέχρι τέλους· ἐν ταύτῃ τῇ ἔξει Πλάτ. Πρωτ. 344· «ἐπὶ τινι Ξεν. ἀπολ. 30· «ἐπὶ τὸν αὐτὸν» Πολύδ. 1, 18· «ἐν ἑαυτῷ»· εἰς τὸν νῦν του, 10, 40, μετ. μετγ-· λέγων Δημ. 8, 71, ὡς διατελεῖν, ἐν γέν. ἐ-μαι σταθερός, ἐπιμένω, ἐμμένω· «ἐτι καὶ νῦν» Ξεν. Κύρ. 8, 1· «μέχρι νῦν» Πλουτ. Ρωμ. 15.

Δια-μερής, 2· ἴδε διμερής.

Δια-μερίζω· κόπτω τι εἰς κομμάτια, μερί-δας, διαμερίζω Πλάτ. Φίλ. κ. μετν. 16, 15 Ν. Δ. partior.

Δια-μεριμνάω· εἰμαι ἐμφροντις, κατέχομαι ἀπὸ φροντίδας, φόβους διὰ τι μετν.

Δια-μερισμός, ὁ· 1) διαμοιρασία, διανομή, Δ. Σικ. 11, 47 κ. μτγν. 2) χωρισμός, ἀσυν-
φωσία, ἀντιθ. ἐρήνη (ὁμόνοια) Ν. Δ. partitio.
Δια-μεισολαβέω ἐμβαίνειν ἢ εἶμαι ἐν τῷ μέ-
σῳ δύο τινῶν, ἀνάμεσα εἰς δύο Ἰωα. ἀρχ. 55.
Δια-μεισος, 2· ὅστις ὁ, τι εὐρίσκεται ἐν τῷ
μέσῳ δύο τινῶν, ἀνάμεσα μτγν. Δ. Κασ. 46, 35.
Δια-μείσας, ὁ· ὅδε διαμεύω.
Δια-μειστος, 2· ὅπως διόλου γεμάτος ἀπὸ
τι Ἄντιφ. π. Ἀθην. 11, 45, Ἀριστοτ. περλ.
19, 50, plenus.
Δια-μειστώω πληρῶ, γεμίζω τι με τι μέχρι
σομίου Ἀριστοτ. περλ. 25, 8, impleo.
Δια-μετρέω· 1) καταμετρέω τι με τι μέτρον
ἐντελῶς, ὁλότελα· γάρων=τὸ πῶσον τῆς μά-
χης Ἰλ. γ. 315·—αὐτοῖν χωρίον· (μέτρ. ἐκτ.
Αἴγυπ. = 30-120 σταδ. Ἰπρ. πάντο· 60 σταδ.)
Ἰπρ. 1, 66·—βόας=δρόμους Πολύβ. 6, 41, 3,
κ. μέσ. αὐτόθ. Καλλ. Ἀπολλ. 55·—διαμερι-
στημένη ἡμέρα=ὁ κατὰ τὴν κλεψύδραν ὠρι-
σμένος τῆς ἡμέρας καιρὸς εἰς τὰς ἐν δικαστη-
ρίῳ ἀγορεύσεις Δημ. 53, 17, Αἰσχ. 2, 126·
2) δίδω εἰς τινα τὸ κατὰ μέτρον ἀντικλον, πω-
λῶ κατὰ τὸ ὥρισμ. μέτρον·—διαμετρήσαμεν
ὅταν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς τὸν μέδμενον=σὰς
ἐπωλήσαμεν εἰς τὴν προσδιορισμένην τιμὴν τὸ
κοινὸν Δημ. 34, 39·—διανέμω, διαμοιράζω τι
Ξεν. Ἀν. 7, 1, 40· ὁδ. μέσ. ἀγοράζω τι κατὰ
τὸ ὥρισμένον (ἐν ἰσχύϊ) μέτρον Δημ. 34, 37,
39· 3) εἶμαι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος ἢ τῆς ἐναν-
τίας γνώμης εἰς τι·—τινὶ Μανθ. 4, 74, dimetior.
Δια-μέτρησις, εἰς, ἢ· ἡ πρᾶξις τοῦ κατα-
μετρῆν τι, καταμετρήσις·—ἀλφειῶν Πλουτ.
ἡθ. 785, dimensio.
Δια-μετρητός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ καταμε-
τρηθῇ, καταμετρημένος Ἰλ. γ. 344, dimensibilis.
Δια-με-τρικὸς, 3· ὁ ἀντικλον ἢ ἐπιτήδειος εἰς
καταμετρήσιν, καταμετρικὸς θεολ. ἀριθμ. 3,
dimetricus.
Δια-μετρας, ἡ· 1) ἡ κατ' εὐθεῖαν καὶ ὀρι-
ζωντίως διὰ τοῦ κέντρον σφαίρας ἢ κύκλου δι-
ερχομένη γραμμὴ (μαθημ.) καὶ εἰς δύο ἴσα μέ-
ρη διαιρούσα αὐτήν·—κατὰ διάμετρον ἀλλή-
λοις κείμενα=πάντη ἀντιθέτως ὅπως τὰ δύο
ἄκρα τῆς διαμέτρου Πολύβ. 4, 39, 1·—ἐκ διαμέ-
τρου (ἀντιθέτ. ἐναντίον) Λουκ. κατάπλ. 14· 2)
διαγωνίως, ἥτοι γραμμὴ εὐθεῖα ἀπὸ μίαν γωνί-
αν εἰς ἄλλην διερχομένη καὶ ἐξ ἴσου αὐτὰς
τέμνουσα, μαθημ.·—ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν τεί-
νουσα· Πλάτ. Μέν. 85 κ. συγνὰ π. Πλάτ. Εὐκλ.
2) τὸ ὄργανον, δι' οὗ τις δύναται νὰ ἀγᾶγῃ ἢ
κατασκευάσῃ διάμετρον ἐπὶ τινος σώματος
Ἀριστ. βᾶτρ. 801· 3) ἡ διασταύρωσις τῶν
ποδῶν τῶν τετραπόδων, ὁπλ. ἢ εἰς σχῆμα χ
ἀντίκρουσις ἐκαστοῦ ἱεροσθέντος ποδὸς με τὸν
ὀπίσθιον, ἐν ᾧ κινεῖται τὸ ζῶον, — κατὰ δ.
κινεῖσθαι Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 14· 4) πᾶν διὰ
μέτρου ὠρισμένον, οἷον μισθός, τροφή κτλ.
τῶν στρατιωτῶν Πλουτ. Δημήτρ. 40.
Δια-μέτρως, ἐπὶρ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς δια-
μέτρου, ἥτοι διὰ μέσου καὶ εἰς ἴσην ἐκ τῶν
πλάγιων ἀπόστασιν, μτγν. ἀδόκ. Τζέτζ. ἔρμ.
Πο. ἔρ. 564.
Δια-μείω διαμείδω· καὶ ὁ· Ὑσού. ἀμείδω =

ἐναλλάσσω, συναλλάσσω, μεταβάλλω, καί
μέλ. ὡς. ὁδ. διαμίστης, (ὁ) διαμεύσσης, δια-
μίστης, διαμίστης (αἰολ.), διαμίσσης = ὁπε-
ρήφανος, ψεύστης, ἀπατεῶν.

Δια-μῆδομαι· μῆδομαι Ὁμ. ἔπ. δ, 12.

Δια-μῆξιζω· εἶμαι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος,
εὐρίσκομαι εἰς ὅλαιν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον,
ἐναντίαν, μτγν.

Δια-μῆνος, ὁ μῆνος, ἴσφ.

Δια-μῆνυσις, εἰς, ἢ· εἰδοποιήσις, ἀγγελία,
ἰδ. ἐλαφρὰ ἐπιπληξίς ἢ παραινέσις ἀποστελ-
λομένη παρὰ τινος πρὸς τινα διὰ γραφῆς ἢ
μηνυτοῦ, μτγν. admonitio.

Δια-μηνύω· ἀναγγέλλω, εἰδοποιῶ τι πρὸς
τινα Στράβ. 11, 528 κ. μτγν. indicio.

Δια-μηνρίζω· ἀνοίγω, τεντώνω τὰ σκέλη τι-
νός, μτφ. πλαγιάζω (ἀνθ.)·—παῖδας Ἀριστ.
ὅρ. 706·—γυναῖκα, 1254, Σ. Ἐμπ. 11, 190.

Δια-μηνρισμός, ὁ· πλάγισμα (ἀνθ.) Ζήν.
π. Πλουτ. συμπ. 3, 6, 1.

Δια-μηνρυκάομαι· 1) ἀναμασθῶ τὴν τροφήν
(ἐπὶ τῶν μνησκυμένων ζώων)· 2) μτφ. ἱπανα-
λέγω τι πολλάκις κ. συγνὰ, κιν. ξαμασθῶ
τὰ ἴδια, σκέπτομαι, σταθμίζω προσεκτικῶς
τὰς ἰδέας μου, μτγν.

Δια-μηνρύω· ἐκτυλίσσω τι, κοιν. ξετυλίγω
Ἦρων αὐτοματ. 260, revolvio.

Δια-μηνυάομαι, μέσ. ἀποθ. 1) ἱφροῖσκα
τι διὰ τοῦ νοῦ μου· 2) μτφ. κατορθύνω τι
διὰ παντοίων ἢ ἐπιτηδείων μέσων, μετ' ἀπαρ.
Πλάτ. συμπ. 179·—ὅπως 213 κ. συγνὰ Ἀριστ.
ἱππ. 917 κ. μτγν.

Δια-μηνυητέον, τό· πρέπει νὰ ἐφεύρῃ τις
διὰ τοῦ νοῦ του ἢ νὰ κατορθώσῃ Πλουτ. ἡθ. 131.

Δια-μῖγνυμι· ἀναμιγνύω, ἀνακατώνω μαζί
πολλὰ πράγματα, κἀμναι αὐτὰ ἐν μίγμῃ Ἀ-
θην. 10, 441, Πλουτ. ἡθ. 1132, permiscio.

Δια-μικρο-λογέομαι, μέσ. ἀποθ. εἶμαι
πολύ μικρόλογος, μικροπρεπὴς εἰς τι ἢ—περὶ
τινος πρὸς τινα Πλουτ. Σόλ. 30, admodum.

Δια-μίσσησις, εἰς, ἢ· ἀπομίμησις, μτγν.

Δια-μιλλάομαι, μέσ. ἀποθ. μετ. ἀορ. παθ.
προσπαθῶ ὡς ἐν διαγωνισμῷ νὰ φανῶ ἀνώ-
τερός τινος εἰς τι, φιλονικῶ μετὰ τινος εἰς τι·
—ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις Πλάτ. πολ. 8, 563·
—τινὶ, 7, 516, —περὶ τινος αὐτόθ. —λειοτέ-
ρας ὁδοῦ· νόμ. 8, 833·—πρὸς τινα Πολύβ.
16, 21, 5·—τινὶ περὶ τι Πλουτ. Θεμ. 5.

Δια-μιλλητέον, πρέπει νὰ διαγωνισθῇ τις
Πλουτ. ἡθ. 817, decertandum.

Δια-μῖμνω· διαμῖνω.

Δια-μινύσσω, ἀμτβ. ἔχω τι ἐντετυπωμέ-
νον εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου, ἐνθυμοῦμαι πᾶν-
τοτὶ τι·—διαμινύμαι Ξεν. ἀποκ. 1, 4, 13·
—τάς ἐπερωτήσεις Δ. Ἀλ. 4, 7, respondio.

Δια-μινυρίζομαι· διαμινύρομαι, ἄδω,
τραγουδῶ με κλαυθμυρῶν τόνον, κλαυψάρικα
Ἀριστ. θεσ. 100.

Δια-μίσσω· διαμίσγωμι Ἰπποκρ.

Δια-μισέω, ἱππ. τύπ. τοῦ μισέω· μισῶ τι-
να ἢ τι κατὰ βάθος, ὑπερβολικῶς Ἀριστοτ.
πολιτ. 2, 12 κ. μτγν.

Δια-μισθ-αρνέω· μισθοαρνέω, μτγν. κἀμνω
τι ἐπὶ μισθῷ ἢ ὠροδοξαίᾳ·—ὅτι διαμισθα-ρ-

πρώτος ἐν γνῶμα τόδ' ἰδῶσται καὶ γλώσσα διευμυθολογήσει· Ἰσυχ. Πρ. 871· συνομιλῶ μέ τινα· περί τινας Πλάτ. Φαίδ. 70· πρὸς τινα, ἀπολ. 39 (ὡς π. μτγν.) καθιστῶ τι ἀντικείμενον, θέμα συνομιλίας ἢ ὁμιλίας, νόμ. 1, 632, μέσ. π. μτγν. confabulor.

Δια-μυθολογικῶς· λογικῶς, ἐπὶ τροπ. μὲ τρόπον μυθολογικόν (συνομιλικόν.)

Δια-μυκτηρίζω· χλευάζω τινά, σκώπτω, περιπαίζω, περιγελῶ Δ. Αἰφρ. 9, 113, irrideo.

Δια-μυλλάειν· χλευάζω τινά μὲ διασιουρμένα χεῖλη, στραδοστομαίζω· Ἀριστ. σφ. 1315, πρβλ. «τῷ στόματι διασηματίζοντα διαγελᾶν» Β. Ἄν. 36· διακινεῖν τὰ χεῖλη Πολυδ. 2, 90.

Δια-μυφάδην, καὶ δια-φάδην, ἐπὶ τροπ. 1) σαφῶς, εὐκρινῶς· 2) πεστικῶς, εὐγλώττως.

Δια-μυφίδιος, 2' διηρημένος, διαφορετικός· -μυλος Ἰσυχ. Πρ. 554.

Δια-μυφίς, (διά - ἀμφί), ἐπὶ τροπ. ἀμφοτέρωθεν, ἀπὸ τὰ πλάγια, χωριστά· «οὐ μὴν πᾶσα (χρῶν) διαπρὸς περίδρομος, ἀλλὰ δι-ἀμφίς ἐντέρεθ βεβαυία πρὸς ἡλείιοι κελεύθους»· οὐχὶ ὅλη ἡ γῆ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον σφαιροειδής, ἀλλ' ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολᾶς ὁρίζεται κατὰ τὰ πλάγια Δ. Περ. 5, 903, utrimque.

Δια-μυφισάλλω· συζητῶ τι διαφιλονικιούμενον, ἀμφισβητούμενον, διαφιλονικῶ τι ὡς ἀμφίβολον μτγν. discerpo.

Δια-μυφισθητέω· φιλονικῶ μετὰ τινος διὰ τῆς διςχυρίζομαι τι, ὑποστηρίζω τὴν γνώμην μου κατὰ τῆς γνώμης ἄλλου, ἐν γέν. διαφιλονικῶ τι· πρὸς ἄλλῳι περὶ τινος Δημ. 18, 185· (ἐν ψήφισμ.)· πρὸς τινα Ἀριστ. πολιτ. 3, 16· περὶ τινος 3, 13 καὶ μτγν. τινί τινος Πλουτ. ἡθ. 787· ἀπρὸς διαφιλονικεῖται, ἀμφισβητεῖται Ἀριστ. ἡθ. 0. Νικ. 8, 1· «τὰ διαμυφισθητούμενα» = τὰ διαφιλονικ. ἀντικείμενα Δημ. 44, 57, controversantur.

Δια-μυφισ-θητέω, εἰς, ἢ· ἀμειδιᾶ φιλονικία τινὸς μετὰ τινος διὰ τῆς ἀμφισβολίας· εἶναι Ἀριστ. πολιτ. 1, 8, altercatio.

Δια-μυφ-οὔδω· περιπλανώμαι ἐπὶ τῆς τριόδου, εἰς τὴν τρίστησαν, ἐν γέν. ἀποπλανώμαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ Ἡσυχ. doniare.

Δια-μυφ-οὔσις, εἰς, ἢ· 1) ἀποπλάνησις τῆς εὐθ. ὁδοῦ· 2) μτγν. πλάνη σφάλμα Εὔδοτ.

Δια-μωκάομαι, ἐπιτετ. τύπ. τοῦ μωκάομαι, μέσ. ἀποθ. καταχλευάζω τινά κοιν. περιγελῶ, ἀναγελῶ Ἰσυχ. 6. Πουδ. 460 καὶ μτγν.

Δια-μωκῆσαι, εἰς, ἢ· καταχλευάζω, κοιν. περιπαίζω Ἀθην. 5, 220, illudo.

Δια-μωκίζω, μτγν. ἀδόξ.

Δια-μωμάομαι, ἐπιτετ. τοῦ μωμάομαι· κατηγορῶ, ψέγω τινά καθ' ὑπερβολήν, αὐστηρῶς Σχολ. Πινδ. Ὀ. 6, 124, reprehendo.

Δια-ανα-βάλλομαι, (βάλλω)· ἀναβάλλω τι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἐν γέν. ἀργοπορῶ τι πρὸς πολὺ Ἰωσ. καὶ μτγν.

Δια-ανα-βολή, ἢ· ἡ πράξις τοῦ ἀναβάλλειν τι ἀπὸ ἡμ. εἰς ἡμέραν, ἐν γέν. βραδύτης, ἀργοπορία Μ. Ἐτ. intermissio.

Δια-ανα-γι-γνώσκω· ἀνκινώσκω τι ἐν

τελῶς, κοιν. διαδίδω πέρα πέρα· λόγον Ἰσυχ. 12, 201· «Δημόκριτον πάντα διανεγνώσκω»· Δαμόδ. π. Ἀθην. 3, 102 καὶ μτγν.

Δια-αναγκάζω· περὶ τι διὰ μέσου ἄλλου μὲ τὴν βίαν, εἰσάγω ἀναγκαστικῶς, ἐν γέν. διερχομαι τι ἢ διὰ μέσου τινὸς, κοιν. περνώ τι ἀνάμεινα· τοὺς πόρους Ἰπποκρ. καὶ ἐπιτετ. τύπ. τοῦ ἀπλ. «διαναγκασται φάνα» Πλάτ. Φίλ. 14, καὶ συγνά.

Δια-ανάγκασσις, εἰς, ἢ· ἡ πράξις τοῦ διαπερᾶν τι διὰ μέσου ἄλλου ἀναγκαστικῶς, ἐν γέν. βιάσα πράξις, κοιν. ἀνάγκασμα Ἰπποκρ. 511, 6, coactio.

Δια-αναγκασμός, ὁ· χειρουργικ. ἢ εἰς τὴν φυσικ. θέσιν τοποθέτησις τοῦ μετατοπισθέντος ἢ ἐκβληθέντος ὁστού, κοιν. ταίριασμα τοῦ βγαλσμάτος, ὡς καὶ ἐπὶ ὀργάνου Ἰπποκρ.

Δια-αν-άγω· φέρω ἢ κινῶ τι εἰς τὰ ἄνω διὰ μέσου· «τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος πρὸς τὰς πλευράς» = κινῶ διὰ μέσου τῆς ἀρθρώσεως τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος εἰς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰς πλευράς (ἐκ τῶν κάτωθεν εἰς τὰ ἄνω διεξιόντων τῶν πλευρῶν καὶ οὐχὶ ἀριστερόθεν, ὅπερ θὰ ἦν «διακατάγω πρὸς τὰς πλευράς ἢ διανάγω ἀπὸ τῶν πλευρῶν» Γαλ. 328, adduco.

Δια-ανα-καθίζω· ἀνακαθίζω Ἰπποκρ. 670, 8.

Δια-ανα-καλύπτω· ἀνακαλύπτω ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν, ἐπιτηδεύω, (κυρ. καὶ μετφ.) κοιν. ἐσκεπάζω ἐπιτηδεύω, ἐστρωπώνω, μτγν. revolo.

Δια-ανα-κάμπω· λυγίζω τι διὰ μέσου εἰς τὰ ἄνω, ἢ εἰς τὴν πρώτην θέσιν τοῦ ἱπαναφῆραι μτγν. reflecto.

Δια-ανα-κλάω· διασπῶ τινα ἢ τι κατ' ἱπανάληψιν, ἀποκρούω σὺν τῇ δι' ἄλλου, ἀντανακλῶ (ἐπὶ φωτ.) [-άω], reflecto.

Δια-ανα-κλύπτω· διακλύπτω Φίλων 383, 4.

Δια-αν-άλισκω· φθεῖρω τι παντελῶς Δ. Ἰάστ. ἐκλ. 188, absumo.

Δια-ανά-παυμα, τό· ἢ ἐν τῷ μεταξὺ ἀνάπαυσις, παύσις, διακοπή, Β. Ἄν. 1167, intermissio.

Δια-ανά-παυσις, εἰς, ἢ· διανάπαυμα Ἀριστ. ἀνέμ. πνευ. 8, requies.

Δια-ανα-παύω, ἀμτ. παύω ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τι, ἡσυχάζω, μετ. κάμνω τινά νά παύσῃ, ἡσυχάζω· τινά Πλάτ. πολιτ. 257· δύναμιν, πολ. 5, 6· στρατὸν Πλουτ. Μάρκελ. 6· «τὸ συνεχὲς τοῦ πλοῦ» Ἀουκ. 7. Μέσ. ἀναπαύομαι ἀπὸ τι, συνέρχομαι ἀπὸ τοὺς κόπους, τὰς ἐργασίας Πλάτ. συμπ. 191.

Δια-ανα-πείρω· δι-αμ-πείρω, διαπεύρω.

Δια-ανα-πέρθω· διαπέρθω.

Δια-ανα-περονάω· διαμπερονάω Ἡσυχ.

Δια-ανα-πνέω· ἀναπνέω, ἀνασαίνω, παίρνω τὴν ἀνάσσαν μου, τὴν ἀναπνοὴν μτγν. respirio.

Δια-ανα-πνοή· ἀναπνοή, κοιν. ἀνάσα μτγν. respiratio.

Δια-ανα-πηδᾶω· διαγωνίζομαι μετὰ τινος εἰς τὸ ἀναπηδᾶν, πηδᾶν εἰς τὰ ἐπάνω ἢ εἰς τι ἐπάνω· ἐπὶ τοὺς ἵππους Ξεν. Κύρ. 1, 4, 4.

Δια-αναράω, ἀμτ. εὐρίσχομαι εἰς διαρκὴ νάρκην, εἶμαι ἀπονεναρκομένος καὶ τὸ ὅλον τὸν χειμῶνα (ἐπὶ ζῴ.) Θεόφρ. obtorpescere.

Δια-αναρρῶστέω· ἀναρρῶστέω [α φτερ.]

ἀμτς. δὲν συμφωνῶ με τινα εἰς τι (κυρ. καὶ μετρ.) Πολυδ. 4, 63.

Δι-αν-αρτάω· ἀναρτάω, κρημνίζω ἀπὸ ἄλλου· εἰς ἐαυτὸν τι· ἰάμβλ. προτρ. λόγ. 13, 208.

Δι-αν-ασσω· πληρῶ, γεμίζω κενόν τι ἐν τῇ μεταξῇ· «ἀραιώματα (νεῶν) βρύοις» = με ἀκρόδρου Στράβ. 4, 4, 1, refectio.

Δι-αν-ασσα, (διὰ-άνασσα), ἡ, ἑσφ. ἔδε Δι-άνασσα.

Δι-ανασθῆς, ἂ, ὁ· ὁ φανεῖς εἰς τὸν Δαβὶδ ἄγγελος κατὰ τὴν ἄλωνα Ὀρνά.

Δι-ανέις, ἴων, οἰ· λαὸς τῆς Γαλατίας (νυν Γαλλί.).

Δι-άνιον, τό· Ἀρτεμῖον, ἐκ τοῦ λατ. Dianium· ἔδε Ἀρτεμῖον.

Δι-άνιος, ὁ· Ῥωμ. κύρ. ὄν. ἀνδρ. ἐκ τοῦ λατ. Diana (Ἀρτεμις).

Δι-αν-αστᾶσις, ἑως, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἐγείρεσθαι καὶ ἀναχωρεῖν, ἀναχωρήσις, κοιν. κίνημα Πολύδ. 3, 55, surrectio.

Δι-αν-α-μ-α-χέω· συγκροτῶ ναυμαχίαν, κοιν. κάμνω πόλεμ. διὰ θαλάσσης Ἦρ. 5, 86, Θουκ. 8, 78· «πρὸς τινα Ἰσοκ. 4, 97· ἐν γέν. μάχομαι κατὰ τινος»· τῷ φθόνῳ = κατὰ τοῦ φθόνου Πλουτ. ἡθ. 787.

Δι-αν-α-ψύχω· ἀναψύχω τινὰ διὰ ψυχροῦ ποτοῦ, κοιν. ὁρσίζω, μετφ. ἀναπαύω τινὰ ἀπὸ τοῦ κόπου τοῦ μετν. γλωσσ. refrigeratio.

Δι-αν-άω· ἀναβλύω καὶ ῥέω διὰ μέσου (ἐπὶ πηγ. ποτ. καὶ ρευστῶν), Πλουτ. Διμήλ. 14.

Δι-αν-όης, 2· πολυχρόνιος, πολυκαιρινὸς Πούχ.

Δι-αν-όιχα, (διὰ-ἀν-όιχα), ἐπὶρ. τροπ. «τὰ δύο, εἰς δύο κομμάτια»· «διανόιχα μερμήριξε»· ἐταράχθη καὶ ἦτο «τὰ δύο, ἐταλάντευτο εἰς δύο γνώμας, ἦτο εἰς ἀμφιβολίαν Ἰλ. α, 189 καὶ συγνά· «διανόιχα κλῆθρα κλίνεται δύμω» = «τὰ δύο ἀνοίγεται (ἡ κλείεται) ἡ ὀύρα, ἰδ. ἡ κληθονία τῶν δοματίων Ἐρ. Ἦρ. μ. 1029, ἄλλα «σοὶ δὲ διανόιχα δώκε» = εἰς ἐστὲ ἔδωκεν ἐν μόνον ἐκ τῶν δύο Ἰλ. ι, 37· «νῆα διανόιχα ἔαξε» = ἔσπασε τὸ πλοῖον «τὰ δύο Ἀπολ. Ρ. 2, 1109· ἐν τμήσ. «διὰ δ' ἀν-όιχα»· θυμὸν ἔχουσι» Ἦσ. ἔρ. 13.

Δι-αν-είσομαι· διανίσσομαι.

Δι-αν-εχῆς· διηνεχῆς.

Δι-αν-έμης, ἑως, ἡ· ἡ πράξις τοῦ διανέμειν, διαμοιράζειν τι, διανομή, διαμοιρασία Πλουτ. Ἄντ. 54 καὶ μετν. distributio.

Δι-αν-εμετήιον, (διανέμω)· πρέπει τις νὰ διανείμῃ τι Σεν. οἰκ. 7, 36, distribuendum.

Δι-αν-εμετήις, ὁ· διανομέυς, μοιραστῆς M. Ἐτ. distributor.

Δι-αν-εμετήιος, 3· α) ἐπιτήδειος εἰς τὸ διανέμειν τι, ἐν γέν. ὁ διανέμων τι ὅλον εἰς ἴσα μέρη Πλάτ. Τίμ. 55· «δ. εἶναι τινος» = εἰμαι πρόθυμος νὰ διανείμω τι Πολ. β, 6· β) ὁ δυνάμενος διαιρεθῆναι, διαιρετὸς Πλουτ. ἡθ. 1033, distributivus.

Δι-αν-εμόμαι· διαπνέομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, περυσίζω «τὸν ἄνεμον (μετφ. ἐπὶ χαλαρῶς συνδεσμένῳ πραγμ. τὰ ὅποια αὐτῷ κινεῖται «τὸν ἀέρα) Λουκ· εἰκ. 7· «ἔθειραι διηνεμίζονται» = μαλλίᾳ κυματίζοντα «τὸν ἀέρα Φιλίπ. ἀνθ. 50 (9, 777).

Δι-αν-έμω· 1) διαμοιράζω τι εἰς πολλοὺς, Πλάτ. καὶ μετν. «τίνι τι»· «τὰ δίκαια καὶ ὅσα ὀρθῶς πᾶσι» πολίτ. 301· «ἐπὶ τὰ ἐαυτῶν ἕκαστα ἐκμαγεῖα» = ἀντίτυπα εἰς ἕκαστον τῶν πραγμάτων τῶν Θεαίτ. 194· «τριχῇ τὸ σπέρμα» Γοργ. 464· «ἡ χώρα κατὰ δώδεκα μέρη διανεμένηται» = διεμοιράσθη νόμ. β, 758· «γῆ τε καὶ οἰκῆσις τὰ αὐτὰ μέρη διανεμένηται»· γαίαι καὶ οἰκαίαι διεμοιράσθησαν ἐξ ἑσού Τίμ. 5, 737· 2) κυβερνῶ διοικῶ· ἄστν. ναὸν Πινδ. Π. 4, 261. Μίσ. διαμοιράζομαι τι μετὰ τινος Πλάτ. Γοργ. 523 καὶ μετν. αὐτοπαθ. διαχωρίζομαι, διχονοῶ· «διανεμῆμενοι διχ' ἐαυτοὺς» Πλάτ. κομ. ἐν Σχολ. Πλάτ. 314, distribuo.

Δι-αν-εμετημένως, ἐπὶρ. τροπ. τῆς μετφ. διανεμετημένος· διαμοιραστὰς Κλ. Ἀλ. στρωμ. 800, distribute.

Δι-αν-ενησμένος, μετφ. παθ. παρκ. τοῦ νέω.

Δι-αν-ενησμένος, ἐπὶρ. τροπ. τῆς μετφ. διανεμετημένος· ἐσπερμένως, φρονίμως, Σχολ. «ἐπιφραδῶς Ἀπολ. Ρ. 1, 1336, cogitato.

Δι-αν-έμομαι, ανηρη. διανεμῆμαι· διέρχομαι τι ἀναγινώσκων ἢ ἐρευνῶν «διανεμῆμενος ἔργα σαφροσύνης» Χριστόδωρ. ἐν ἀνθ. 2, 34, pernado.

Δι-αν-έρομαι, ἐν. ἄφρ. ἐρωτῶ ἐπανειλημμένως, ἔναρρωτῶ, Μάχρ. Ἀντοιν. 3, 4, interrogari.

Δι-αν-έστην, ἀφρ. β'. τοῦ διανίστημι.

Δι-αν-εῦμα, τό· νεῦμα διὰ τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ ὀφθαλμοῦ, κοιν. γνέμα, γνέψιμον· «διανεύματα χαρίτων» διανεύματα (διωροῦσά τινες κατ' εἶκ.) = χαρεύματα Ἀριστ. θεσ. 122, pulvis.

Δι-αν-ετήριον, τό· κώμη τῆς Κύπρου Ἐπιφ.

Δι-αν-ευρώ, ἐπιτετ. τοῦ νευρῶ· ἐντείνω τινὰ διὰ νεύρων ὅπως διόλου, ἐν γέν. καθιστῶ πολλὴ δυνατόν μετν. confirmo.

Δι-αν-εύω, ἀμτς. 1) νεύω πρὸς τινα διὰ τῆς κεφαλῆς ἢ τῶν ὀφθαλμῶν εἰς σημεῖον συγκαταθέσειν, εὐνοίας ἢ δυσαρρεσκείας, κοιν. γνέφω ἐπὶ ἐρωτοτροπῇ. «ἐμοὶ λαλῶν ἅμα διανεύου» Ἀλεξ. π. Ἀθην. 2, 60 καὶ μετν. 2) μετφ. ἀποφύγω τινὰ· «ἐξέκλινον καὶ διένευσον τὰς τῶν ὀργάνων ἐπιβολὰς» Πολύδ. 1, 23, innuo.

Δι-αν-εύω· 1) διαπερῶ θάλασσαν ἢ ποταμὸν κολυμβῶν καὶ πλοῖον ἀντικρὺ διακολυμβῶ· ἐς Σαλαμίνα Ἦρ. 8, 89· «ποταμὸν Ἀλ. Π. Ἰσ. 3, 6· 2) μετφ. διέρχομαι τι, ἐπιεξεργάζομαι· «τοσοῦτον πληθὺς λόγων» (Σχολ. περὶ ραιωθῆναι)· «ἀνάπαλιν ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον διανεῖν» Πλάτ. Φαίδρ. 264· «ταῦτα μόνος διανεύομαι» = ὑπερνεκίσαμεν πολ. 4, 441, trano.

Δι-αν-έω· ἔδε διανέθω.

Δι-αν-εωγῶς, 3 μετφ. β'. παρκ. τοῦ διανοίγω.

Δι-αν-εψῶ, (νέω, νήθω)· κλῶθω τι καλῶς ἢ τελειῶν κλῶθω, ἀποκλῶθω.

Δι-αν-εψία, τό· νῆμα, κλωστή Πλάτ. πολιτ. 309, stamen.

Δι-αν-εψίς, ἑως, ἡ· ἡ πράξις τοῦ διαπερᾶν ποταμὸν, μεταβαίνειν ἀντικρὺ διὰ κολυμβήματος Ἐρμ. ἐν Σοδ. ἐκλ. 1, 52, natatio.

Δι-αν-εψτεῖω· 1) δὲν πρῶτα δόλω, νηστεύω ἀπὸ κρέας καὶ τ. ὅμοια· 2) εἰμαι νηράλιος, μὴ ἀσθερὴν νοῦν ἢ πνεῦμα Ἰπποκρ. 523, 17, deijunio.

Δια-νησιζομαι· προγεδομαι.

Δια-νησιζομαι, δ'· αποχή πάσης τροφής, νηφαλιότης, κοιν. καθαρότης νοῦ, πρύγνυμα Ἀθην. 1, 11, *Isotaculum*.

Δια-νήφω· 1) συνέρχομαι ἀπὸ μέθην, κοιν. ξεμεθῶ· 2) εἶθ, συνέρχομαι εἰς αὐτόν, συναισθάνομαι τὸ σφάλμα μου, μετγν. πρβλ. ἀνανήφω.

Δια-νήχομαι· 1) διανέω· πρὸς τὴν πόλιν Πλουτ. Λούκουλ. 10· εἰς Σικελίαν Ἀπολλδ. 2, 5, 10· «ὡς γῆ προσέξω τὸ σῶμα καὶ διανήξομαι» = ὅπως πλησιάζω τὸ σῶμα εἰς τὴν ἑρπῶν καὶ διακολυμήσῃ, σωθῇ τις κολυμβῶν Πλουτ. 70, 1103· 2) διαγωνίζομαι εἰς τὸ κολυμβᾶν Αἰλ. Π. Ἰσ. 6, 15.

Δια-νήψις, εἰς (διανήψις), ἡ· ξζάτμισις, ξεθάρμανσις ἱατρ.· γυμνῶν Ἀρεταί. 130, 15.

Δια-νύθω· ἀνθῶ ἐντελῶς, ἐξαγάξω ἀνθὴ πέρα πέρα (ἐπὶ θένδ. κ. φωτ.), περιφουεο.

Δια-νύθημα, τό, ἔσφ. ἀντὶ διάνημα.

Δια-νύθης, 2· ὁ ἔχων δύο ἀνθὴ «διανθὴ ἀνθῶ» = τὰ ἐντελῆ ἢ ἐρμαφρόδιτα (τὰ ἔχοντα ἀρσ. καὶ θηλ. ὄργανα) ἢ τὰ διττοῦ χρώματος ὡς τὸ ῥόδον καὶ τὸ λεῖριον Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1, 21· «ἀσφουδέοιο θανυθός» = πολυανθοῦς κατὰ τοὺς Σχολ. Νικάνδρ. θηρ. 534.

Δια-νύθησις, εἰς, ἡ· ἐντελής ἀνθῆσις.

Δια-νύθω· κεντῶ τι μὲ ἀνθὴ «γλαυμῶδες διανθισμέναι» Πλουτ. Φίλαπ. 9· ἐν γέν. καλ-λωπίξω, κοσμῶ, κοιν. στολίζω· «στέφανος λίθους πολυτελεῖσι διανθισμένους» Πρωτ. 5, 3, 12, καὶ μετγν. Μέσ. = ἀπανθίζομαι Κλ. Ἀλ.

Δια-νύσσομαι, παθ. τοῦ διανύω, ἀγωνιῶ, στενοχωροῦμαι ὑπερβολικῶς Αἰλ. Π. Ἰσ. 1, 24.

Δια-νύζω· πλύνω τι ἐντελῶς, ἀποπλύνω κοιν. πλύνω καλὰ Δαρμόξ. π. Ἀθην. 111, 102 (5, 44)· τὸς τὸ ἔπομ. *perluo*.

Δια-νύπτω· τῷ ἀνωτ. ἐν. μόν. π. Πολυδ.· δινύψα Εὐδουλ. π. Ἀθην. 11, 471, *perluo*.

Δια-νύσσομαι· διέρχομαι διὰ μέσου τινός, κοιν. περὶ ἀνάμεσα· χαλκοῦ Πινδ. Π. 12, 25, *permeo*.

Δια-νύσσημι· 1) μετθ. σταίνω τινὰ ἢ τι ὄριον, ἀνεγείρω, ἀνοψάνω Δ. Ἀλ. 4, 2, μετγ. «τὸ φρόνημα τῆς πόλεως τεταπεινωμένον», 6, 12, καὶ μετγ.· μέσ. μετὰ παρ. κ. ἀορ. 6· ἐνερ. ἀνίσταμαι ἐκ τοῦ μέσου ἢ ἀνιστάμενος ἀπομακρύνομαι, ἀποφεύγω τι· «τῶν ἀναγκαίων συμφορῶν διαναστάς» = ἀπέφυγε τὸ φυσικὸν του συμφύρον Θουκ. 4, 128· «ἐκ τῆς ἀνέδρας» = ἐξωρμόμ, πεσιῶμαι ἀπὸ τοῦ καρτέρει Πηλοδ. 3, 74, 1· «ἐκ τοῦ ὕπνου» Λουκ. ἀλεκτρ. 29· 2) ἀμετθ. ἀνίσταμαι μεταξὺ τινος Ἀπολλδ. 2, 4, 8.

Δια-νύψις, εἰς, ἡ· νύψιμον, πλύσιμον Ἰπποκρ. *ablutio*.

Δια-νύσσομαι· 1) μέσ. ἀποθ. σκέπτομαι τι μὲ τὸν νοῦν ἢ ἔχω κατὰ νοῦν, μελετῶ, σκοπεῶ, συχνὰ μετ' ἀπαρ. «διενέωντο ποιήσιν» Ἡρ. 7, 206 (μέλ. ἀπαρ. σπάν. πρβλ. Θουκ. 7, 56—8, 55)· «διανύνησαι προστατεύειν τῆς πόλεως» Ξεν. ἀπομ. 3, 8, 2· σκέπτομαι τι, σταθμίζω, ἐν γέν. στοχάζομαι, φρονῶ «ὅτ' διανοίτῃ καὶ λέγει» = ὅ, τι στο-

χάζεται ὁμιλεῖ, ὡς. π. Πλάτ. κ. μετγ.· πρὸς τινος Πλάτ. Θεαίτ. 185 καὶ συχνὰ (πρβλ. Ἰσοκ. 1, 35)· «περὶ τοῦ ὁρθοῦ νόμου. 3, 686· ὁπότε τινος πολ. 3, 414 καὶ συχνὰ μετ' ἀπαρ. καὶ αἰτ. «παίδωντιν εἶναι ἀρετήν», Πρωτ. 324, μετὰ μετγ. «διανοῦ ὡς ἱρῶν» = σκέπτου ὡς σκεπτοῦ ἐμῆς νῦν ἐρωτήσης νόμ. 12, 964· «ὡς λέγοντός μου» = ὡς ἐγὼ νῦν λέγων, πολ. 7, 523· «ὡς ἀνίστατον τοῦτον ὄντα» = νόμιζε ὅτι ἀθεράπευτος νόμ. 9, 854· «ὡς μὴ ἀκούσμενων οὕτω διανοεῖσθαι» = νῦν νομίστητε ὅτι κτλ. πολ. 1, 327· ἐν αὐτῷ Κρατ. 384· πρὸς αὐτὸν 38· «πρὸς πόλιν εὐδαίμονιν» νόμ. 1, 628· ἔγωγε φρονῶ ἢ αἰσθημα πρὸς τινα, φρονῶ περὶ αὐτοῦ οὕτως ἢ ἄλλως, πολ. 1, 343· «πῇ καὶ πῶς χρῆσται» Πολύβ. 3, 39, 2· 2) διακρίνω Πλάτ. νόμ. 2, 654, *cogito*.

Δια-νύθημα, τό· στοχασμός, ἐννοία, γνώμη, ἀπόφασις Πλάτ. Πρωτ. 348· «δ. διανοεσθαι» νόμ. 10, 903, *cogitatum*.

Δια-νύθησις, εἰς, ἡ· 1) ἡ πρᾶξις τοῦ στοχάζεσθαι, σκέπτεσθαι, σκέψις, νοῦς, ἀντιθ. σῶμα Πλάτ. Τιμ. 87· 2) στοχασμός, γνώμη, Τιμ. 90, νόμ. 10, 888 καὶ μετγ. *cogitatio*.

Δια-νοητέον, τό· ῥ. ἐπ. πρέπει νῦν ἀσπερθεῖ τις Πλουτ. 70, 1081.

Δια-νοητής, ὁ· ὁ φρονίμως, σοφῶς σκεπτόμενος Πλούτ. *cogitator*.

Δια-νοητικός, 3· ὁ ἀνηκῶν ἢ ἐπιτηδεύεις εἰς σκέψιν, σκεπτικός· κινήσεις Πλάτ. Τιμ. 89· ἀρετὴ Ἀριστοτ. 70, 2, 1 καὶ μετγ. ἀνάμεικτος ἐννοιών, βαρυσήμαντος ποιητ. 24· ἐπὶ τροπ. ὡς σκεπτικῶς, στοχαστικῶς Ἐπίκτ. 1, 14, 7.

Δια-νοητός, 3· ῥ. ἐπ. ὅστις δύναται νῦν ὑποβληθῇ εἰς σκέψιν, ἀντιληπτός, *intelligibilis*.

Δια-νοθεῖω· ἀναμιγνύω τι μὲ εἶνα, μὴ γνήσια ὁμογενῆ αὐτοῦ στοιχεῖα, εἶθ. διαρθείρω· εὐγένειαν Φωτ. μορ. 169, *adultero*.

Διά-νοια, (διάνοια κ. ἀρχ. ποιητ. κατ' Αἰλ. Διον. π. Εὐστ.) ἡ· 1) σκέψις, ἡ ψυχικὴ δύναμις τοῦ σκέπτεσθαι, νοῦς, πνεῦμα, ἀντίθ. σῶμα Πλάτ. Τιμ. 88, Θεαίτ. 173· «δ. τῆς διανοίας λογισμός» Φαίδ. 79· πρβλ. Ξεν. ἀπομ. 3, 12, 6· «Ἑλλήν ὄνομα τῆς διανοίας οὗ τοῦ γένους» = τῆς ἐκπαιδεύσεως οὐχὶ τῆς καταγωγῆς Ἰσοκ. 4, 50· 2) εἰδικὴ τινος σκέψις, φρόνημα· «ὁ ἐντὸς τῆς ψυχῆς πρὸς αὐτὴν διάλογος» Πλάτ. σοφ. 2633· «ὡλοῦν ἀσπίδι διανοία» = διὰ τὸ ἀσπίδι φρόνημα Αἰσχ. Ἐπ. 831· «νεανικόι καὶ μεγαλοπρεπεῖ τὰς διανοίας» Πλάτ. πολ. 6, 503· πολ. 3) σκοπός, ἀπόφασις Ἡρ. 8, 97, π. Θουκ. συχνὰ, διάνοια μετὰ τελικ. ἀπαρ. ἔχων, εἶναι κτλ. = διανοοῦμαι κοιν. μελετῶ, σκοπεῖν 5, 9· «ὦν αὐτῶν ἡ δ. κακώσεων» 4, 53· «πρὸς τῷ φιλεῖν τὴν διάνοιαν ἔχων» Ἀντιφ. παρ' Ἀθην. 9, 404 (5, 37)· 4) ὁδὸς, στοχασμός, καὶ κατὰ πλ. «πολλοὶ καὶ καλοὶ διάνοιαι περὶ Ὀμ.» Πλάτ. Ἰων 530· «τὴν διάνοιαν ἔχων ἐπὶ τινι» = ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς τι Ἰσοκ. 5, 14, ἀντίθ. λόγος = μὲ τὸν νοῦν καὶ οὐχὶ μὲ τὸ σῶμα, 4, 130· 5) σημ. λέξεως· ὀνοματίων Πλάτ. Κρατ. 418, Ἀριστοτ. ποιητ. 6, *conspicuum*.

Δι-αν-οίγω· 1) ἀνοίγω τι ἐν τῷ μεταξὺ ἢ ὀλίγον· 2) ἐν γέν. ἀνοίγω τι κλειστόν· -δ- φθάζω· Πλάτ. Αἰσ. 210· 3) ὁδ. ἐρμηνεύω, ἐξηγῶ Ν. Δ. adaperio.
 Δι-αν-οίξω· ἱκανοθῶ, ἀποκαθιστῶ τι εἰς τὴν προτέρην κατάστασιν του Φιλότηρ. 583, instauro.
 Δι-αν-οίξις, εὖς, ἡ· πράξις τοῦ ἀνοίγειν τι κλειστόν ἢ τυλιχτόν, apertio.
 Δι-αν-ομέω, εὖς, ὁ· διαμοιρασθῆς Πλουτ. Κίμ. 9, καὶ μετγν. distributor.
 Δι-αν-ομή, ἡ· 1) διαμοιρασία, διαν. δώριον Πλάτ. Τιμ. 73, ἰδ. εἰς τὸν λαὸν Πλουτ. Περικλ. 9, Κοριολ. 16· 2) διεύθυνσις, ἐπιστάσις· -πραγμάτων Πλουτ. παραμυθ. πρ. Ἀ-πολλ. 318, distributio.
 Δι-αν-ομία, ἡ· διανομή μετγν.
 Δι-αν-ομο-θετέω· ὁρίζω, θέτω, καθιδρύω νόμους Πλάτ. νόμ. 1, 628· ὥς. μέσ. ἀνευ πτώσ. 8, 833 καὶ μετγν. καταρθώνω νὰ κυρωθῇ νόμος τις (νῦν νομοσχεδῶν εἰς νόμον).
 Δι-αν-οστέω, ἀπτό. ἀσθενῶ ἐπὶ μακρόν, κοιν. εἶμαι ἄρρωστος πολλὸν καιρὸν Ἰπποκρ.
 Δι-αν-οστέω· ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω μετγν. redeo.
 Δι-αν-οσφίζω· χωρίζω τι ἀπὸ ἄλλο, διαχωρίζω Δ. Περ. 19 ἐν τμήσ. 2) σφετερίζομαι χρήματα Δ. Σικ. 19, 71, disungo.
 Δι-αν-οστος, 3 καὶ 2· ὁ κατ' εὐθεταν διεργόμενος διὰ μέσου τινὸς ἢ διαπερὼν τι· -δδύνα Εὐρ. Ἰων 766· -πληγὴ Αἰσχ. Ἐπτ. 894· -βέλος Χο. 184· -μοῖρα Εὐμ. 334, ὥς. ἀνευ οὗσ. «διανταία» Χο. 640.
 Δι-αν-οτέω· γυν. ἔλλ. ὄν.
 Δι-αν-τι-βάλλω· κρατῶ τι ἐμπρός, πρᾶτειν μετγν. objicio.
 Δι-αν-τικός, (διαίνω), 3· ἐπιτηδεύω εἰς τὸ διατρέχειν, ὑγραίνειν, ποτίζειν τι.
 Δι-αν-τιλέω· 1) ἀναστρέφω ὕδωρ διὰ τῆς ἀντιλίας μέγρους ὕδου τελειώσῃ, ἐξαντλῶ· 2) ὁδ. μετγ. ὁπομένω, ὁφίσταμαι τι μέχρι τέλους, ἔγκαρτερόν εἰς τι· -νοῦσον Πινδ. Π. 4, 293· -πόνους Εὐρ. Ἀνδρ. 1218· «πάσῃ τῇ πόλει διηντλήθη ὁ πόλεμος» = ὅλη ἡ πόλις ὑπέστη Πλάτ. Μενίξ. 242· -πάθος Πλουτ. Ἀρατ. 51.
 Δι-αν-τιλίζομαι, μέσ. ἐξαντλῶ κάθε μέσον εἰς τὸ ν' ἀντλήσω εὐτελῆ τινα μισθόν· «-διαντλίζονται περὶ μισθάρων» (δοσεμνήν. τὸ χωρ.) Ἰπποκρ. 27, 29.
 Δι-αν-τός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ βραχῇ ἢ ὑγρανθῇ, βρεκτός Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9.
 Δι-αν-υκτέρευσις, εὖς, ἡ· αὐλισμός, καθ' Ἦσυχ. ἀγρόπνησις δι' ὅλης τῆς νυκτός, ξενυκτέρευμα· πρβλ. νυκτέρευμα, pervigilatio.
 Δι-αν-υκτερεῖω· διέρχομαι ὅλην τὴν νύκτα, «ξενυκτίζω» α-ἐκείνην τὴν νύκτα· Ξεν. Ἑλλ. 5, 43 καὶ μετγν. Ἡρόδ. 5, 8, 15· -τινὶ Φαλαρ. ἔπ. 14.
 Δι-αν-υκτέριος, 2, συνήθ. αὖς. = παννυχίς, ἀγρυπνία ὀλονύκτιος, ἐκκλ. μετγν.
 Δι-αν-υμένω· δοξολογῶ, ἐκκλ. decanto.
 Δι-αν-ύσις, εὖς, ἡ· ἐκτέλεις ὁδοπορίας καὶ ὁδοπορία Πτολ. γεωγρ. 19, [νννν].
 Δι-αν-ύσμα, τό· τὸ ἐκτελεσθὲν ταξίδιον Πτολ. 9, 13, 15, iter.

Δι-αν-ύτω· ἀνὸς τῶν Ἀρισταίν. 1, 19.
 Δι-αν-ύτω· διανύω Ξεν. ἀπομ. 2, 4, 7.
 Δι-αν-ύω, (ἀνύω)· φέρω τι εἰς πέρας, ἐκτελῶ κοιν. τελειώσῃ «κακότητα διήνυσαν ἀγορεύων» = ἐξηγήθη μέχρι τέλους τὰς δυστυχίας του Ὁδ. ρ. 517 ἰδ. -κλεινὸν Κερκιδ. μελίαν. 380· -δδὸν Ξεν. Κύρ. 1, 4, 28· «πολὺν διὰ πόντον ἀνύσας» = ἐκτελέσας τὸ διὰ θαλάσσης ταξίδιον του Ἦσ. ἔρ. 633· «διαύλους ὑπέρους» = ἱππικ. σταδιοδρομίαν (ἀπὸ τῆς ἀφαιτήρας μέχρι τοῦ καμπτήρος καὶ τῶν ἀπάλιν) Εὐρ. Πλ. 825· 2) ὁδ. περιηγοῦμαι τόπους Πολύδ. 3, 80, 9, φθάνω εἰς τὸ μέρος· -ἐς τὰς ὑπερβολὰς = τὰς κορυφάς, 3, 53, 9· -πρὸς τὴν πόλιν 2, 54, 9· «ἡ σε μυρίους πόνοις διδοῦσα διὸρ ἀεὶ διήνυσεν» = ἥτις μολοῦντι εἰς μυρίους κόπους σὲ ὑπέβαλεν ἔδω ὅμως σὲ ἔκαμα νὰ τελειώσῃ τὴν ζωὴν σου Εὐρ. Ὀρ. 1663.
 Δι-αν-υτέον, τό· πρέπει νὰ φέρῃ τις εἰς πέρας κοιν. νὰ τελειώσῃ, perficiendum.
 Δι-αν-εαίνω· εαίνω· 1) ξεκαθαρίζω τὸ μαλλὶ διὰ τοῦ ξανίου, λαναρίζω μὲ τὸ λαγάρ· -ἔριον Διοσκ. -ἐσθῆτας Στράβ. 11, 529, μετγ. π. κοιν. «-μερίμνη καρδίαν» Ἀριστ. Αἰσ. 579· «-ὁλάσσαν πτερόν» = διασπίζω διέρχομαι ταχύτατα Ὀππ. ἀλ. 5, 306· 2) κατασχίζω τινὰ ἢ τι μὲ τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας διασκορπίζω Αἰλ. Π. ἴσ. 54, carmino.
 Δι-αν-εζέω, (ζέω)· κάμνω σώμα τι ὁμαλὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διὰ τοῦ ξίστρου ἢ τῆς βουκάνης (μὲ τὸ βουκάνι βουκανίζω), στιλβώνω τι διὰ βαφῆς καὶ τοῦ λίστρου ἢ ὁμοίου λεῖου ὀργάνου Πολύδ. 1, 13, perpodio.
 Δι-αν-εξηραίνω· κάμνω τι ὅλως ξηρόν, ἀποξηραίνω, καταξηραίνω Δ. Σικ. 1, 10, persiccio.
 Δι-αν-εξηρός, 2· ἀκάξηρος· ἄμμος γεωπ. 6, 2, 4, persicus.
 Δι-αν-εξιμός, 2· ὁ δυνάμενος νὰ ἀχθῇ, φερθῇ πούποτε μετγν.
 Δι-αν-εξιφίζομαι καὶ διαξιφίζω· μάχομαι μετὰ τινος διὰ τοῦ ξίφους, ἐφομαχῶ· -τινὶ περὶ τινος Ἀριστ. ἱππ. 781, digladior.
 Δι-αν-εξιφισμός, 6· ἐφομαχία Πλουτ. ἡθ. 597, digladiatio.
 Δι-αν-εξύλον, τό· 1) ἐγκάρσιον ξύλον, πλαγιόξυλον· 2) ἀσπάλθος Διοσκ. 1, 19 μετγν.
 Δι-αν-εξυρόμαι· ἐξυρίζομαι· διαξυρῆσαι, ὁ διαξυρῶμαι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1, 2, 29.
 Δι-αν-εξυσμα, τό· 1) ἀπόκομμα κουρεύματος Χρύσιπ. π. Πλούτ. Π. εὐγ. 12· 2) διαξυσμα, αἱ ἐπὶ τοῦ σκάπου τῶν Δωρ. καὶ Ἰων. στηλῶν ἀπὸ τοῦ κιονοκράνου μέχρι τῆς κρηπίδος ἐγγεγλυμμένα δίκην αὐλάκων· «ραβδῶσεις» ἢ «ράβδοι» Δ. Σικ. 13, 82, ramentum.
 Δι-αν-εξύω· ἀποξύω τι, ἀποτρίβω· «-τὰ περὶ τὸ πρόσωπον διεξυσμένα» = τὰ λεῖα τοῦ προσώπου μετὰ Ἀριστοτ. φυσιογν. 3, (808, 18) ὁδ. διὰ ξύσματος ἀπαλείφω τι = διαγράφω Ὁδ. Δι-αν-εγγέλλω· ἀναγγέλλω, μηνύω τι πρὸς τινα μετγν. nunciio.
 Δι-αν-εγγράζω· ἀγωνίζομαι μετὰ τινος εἰς τὸ παγκράτιον (πάλην συνάμα καὶ πυγμὴν) Πλουτ. ἡθ. 811.
 Δι-αν-επαίγμός, ὁ· παίγνιον μετγν. perlusio.

Δια-παι-δ-αγωγέω 1) οδηγῶ παιδιά διὰ μέσου τόπου τινός εἰς τὸ ἀντίπεραν, ἐν γέν. ὁ-δηγῶ, διευθύνω Πλάτ. Τιμ. 89, 3· 2) ἀπασχο-λεῖν τινα εὐαρέστως, διασκεδάζω α-τὴν πόλιν οὐκ ἀμύβοσις ἡδοναίῳ Πλουτ. Περικλ. 11, δι-έρχεται τὰς ὥρας, περνῶ τὸν καιρὸν Σερτ. 16.
Δια-παι-δ-εύω α-τὸν πρὸς παιδείῳ ἀπαι-τούμενον χρόνον ἀνατρέφωμαι καὶ διδάσχομαι Ξεν. Κύρ. 1, 2, 15, insitūto.

Δια-παίζω 1) παίζω παιγνίδιον τι ἕως τέ-λους· «παιδιά μέχρι δέθρου διαπαισμένη» Πλάτ. νόμ. 5, 769· 2) περιπαίζω, σκώπτω· «τὸν Αἰσχύλου διαπαισχῶς ὄγκον» = ὅστις περιπαίξε τὴν κομπρημοσύνην τοῦ Αἰσχ. Πλουτ. ἡθ. 252 καὶ μτγν. illudo.

Δια-παλαίω· παλαίω, μάχομαι (ἄνευ πτώσ.) Ἀριστ. ἱππ. 571· «τὶνί = με τίνα Πλουτ. Εὐ-μέν. 7· πρὸς τίνα Φιλόστρ. καὶ μτγν.

Δια-παλαμάομαι· μάχομαι κατὰ τινος με-τὰς χεῖρας, ἐκ τοῦ συστάδην μτγν. perlueto.

Δια-πάλη, ἡ· διαγωνισμός μετὰ τινος εἰς τὴν πάλην, ἀνταγωνισμός Πλουτ. Κοριολ. 2, lueta.

Δια-πάλλω 1) σείω τι σφόδρα, τινάσσω ἐδῶ· ἔχει· «πτερόν κίρκου λεπάργου» = πτερόν κίρ-κινος (τοῦ ἀσπιδεροῦ) Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 9, 49· 2) διαμοιράζω τι διὰ λαχῶν· «= γόνα ναί-ειν» = νά κατοική γῆν Αἰσχ. Ἔπτ. 731, quasso.

Δια-πάλλω· κατασυντρίβω τινὰ ἢ τι, κοιν. κάμνω θρόμματα, Εὐρ. Φοίν. 1170, dispergo.

Δια-παν-υγίζω· ἀγρυπνῶ δι' ὅλης τῆς νυ-κτός Πλουτ. ἡθ. 775.

Δια-παν-υγισμός, ὁ· ὁλονύκτιος ἀγρυπνία, νυκτερινὴ εὐρητή Δ. Ἀλ. 2, 19· πρβλ. παννυ-χίς, αὐλισμός, διανυκτερεύσεις, pervigilium.

Δια-παντάω· ἐρχομαι εἰς ἀπάντησιν τινος, ἀπαντῶ τίνα μτγν. occuro.

Δια-παντός ἢ ὁρότῃ, διὰ παντός, ἐπὶρ. πέρα πέρα, πάντοτε Ἀριστ. Ξεν.

Δια-παπαίνω· ῥίπτω περίε θειλὰ βλέμματα, βλέπω τριγύρω θειλῶς· «πρὸς ἄλλον ἄλλοτε τῶν ἡγεμόνων» Πλουτ. Φάβ. 11.

Δια-παρ-άγω· φέρω τι εἰς τίνα κατὰστασιν, εἶμαι ἡ ἀρχὴ τινος, παράγω τι, μτγν. aducso.

Δια-παρ-άχω· παραδῶχὴ Λουκ.

Δια-παρ-α-κύπτω· κύπτω διὰ μέσου τινός, παρασκήπτω ἀνάμεισα· «διαπαρυπτομένης θυ-ρίδας» = παράθυρα διχτυωτά, καφασιωτά, μτγν.

Δια-παρ-α-λαμβάνω· παραλαμβάνω.

Δια-παρ-α-σιωπάω· σιωπῶ τι ὁλότελα Ἰώσ. ἀρχ. 9, relicto.

Δια-παρ-α-σύρω· παρασύρω τὰς ἡμέρας τῆς προθεσμίας, παραβαλὼν τὴν προθεσμίαν Σχόλ. Λουκ. 796, μτγν. protraho.

Δια-παρ-α-τηρέωμαι· παρατηρῶ τίνα με ἀ-τῆς, ἐκαστικὸν βλέμμα μτγν.

Δια-παρ-α-τρέιψω, ἡ· μάταιος, ἀνωφελὲς ἐ-νασχόλησις εἰς τι μτγν.

Δια-παρ-θένευσις, εἰς, ἡ· ξεπαρθένωμα· πρβλ. διακέρυσις, διακέρησις.

Δια-παρ-θενευστής, ὁ· ὁ ξεπαρθενύων κόρη· πρβλ. διακορευτής.

Δια-παρ-θενεύω· ξεπαρθενεύω κόρη· Ἡρ. 4, 168, Πλουτ. Ῥώμ. 74· διαπερθενεύως

κωμ. Πολυδ. 3, 42· πρβλ. διακορεύω, διακο-ρεύω, διακορίζω.

Δια-παρθένεια, τά· τὰ ὅπρ τοῦ νεμφίου εἰς τὴν νέμφην ὥρα διὰ τὴν ἀφαιρέσειαν παρθε-νίαν τῆς Ἀμφιπ. Πολυδ. 3, 36.

Δια-παρμα, (διαπάρμα) διατρέμμα, διαπé-ρασμα μτγν. γλως. traiecius.

Δια-παρ-οξύνω· παροξύνω Ἰώσ. ἀρχ. 10, 7, 5.

Δια-παρσις, εἰς (διαπειρώ), ἡ· ἡ πράξις τοῦ διατρυπᾶν τι πέρα πέρα μτγν. translatio.

Δια-παρ-ρησιάζομαι· παρρησιάζομαι, δι-κῶ μετὰ πολλῆς παρρησίας, ἐλευθεροστομίας, ὁρθὰ κοφτὰ μτγν.

Δια-πασμα (διαπάσσω), τό· ὅτι χρησι-μεύει εἰς πασπάσιμα, σκάνις πασπαλισματος Θεόφρ. ἰδ. εὐώδης τις κόνις.

Δια-πασσαλεύω, ἴων. καὶ μτγν. (πασσα-λεύω, ἀττ. πατταλεύω) διαζεύγω ἢ χαλα-ρώνω τι καὶ καρφῶν, ἰδ. σταυρώνω τινὰ (ἐπὶ θανάτ. ποι.) Ἡρ. 7, 33, Πλουτ. Ἀρταξ. 17· καρφῶν ὄμμα Ἀριστ. ἱππ. 369.

Δια-πάσσω, ἴων. πάσσω, ἀττ. πάτω· πασπαλίζω τι ἀνάμεισα, ἐν γέν. πασπαλίζω, πασπίζω· «ἐς τὰς τρίχας τοῦ ψήγματος» = τὰ μαλλία με χρυσὴν κόκκιν· Ἡρ. 6, 125· «= τοὺς θα-σάποδας ἀλσι» = τοὺς λαγῶους με ἄλσι· Ἀλκ. κωμ. π. Ἀθην. 8, 339· «διαπασσμένους μέ-λανι» = παρδαλὸς με μαύρας κηλίδας ἢ στίγ-ματα Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 4, 2, conspergo.

Δια-πασών, ἡ· κυρ. ἡ διὰ πασῶν συμφωνία, ἡ δι' ὅλων τῶν ὁκτῶν χορδῶν διερχομένη δια-τονική συμφωνία, ὁκτάχορδος διατονική κλί-μαξ (μουσ.) ὡς. τὸ διαπασών, τὸ διαπέντε, τὸ διατεσσάρων διάστημα = ἡ ὁκτάχορδος, πεντάχορδος, τετράχορδος κλίμαξ Μακρόδ. π. Δ. Ἀλ. συνθ. ὁν. 130.

Δια-πατάω, ἐπιτ. τοῦ ἀπατάω Πλάτ. νόμ. 5, 738, καὶ μτγν. fallo.

Δια-πατέω· καταπατέω, τσαλαπατέω· τὴν χιόνα Πολυδ. 3, 55, 2, onepicco.

Δια-παυμα, τό· ἡ ἐν τῷ μεταξὺ παύσει, ἀνάπαυσις· «πόνων Πλάτ. νόμ. 7, 284· πρβλ. διανάπαυμα, intermissio.

Δια-παυσις, εἰς, ἡ· ἡ ἐν τῷ μεταξὺ παύ-σει, ἀνάπαυσις· πρβλ. διανάπαυσις, intermissio.

Δια-παύω· ἐν τῷ μεταξὺ ἢ κατ' ἐναλα-γὴν ἀφίγναι τινὰ ὡς ἀναπαύθῃ Ξεν. ἱππ. 7, 18. Μέσ. ἀναπαύομαι εἰς τὸ μεταξὺ διάστημα.

Πλάτ. Τιμ. 78· παθ. «αἰ στρατιὰ διελύθησαν» = τὰ στρατεύματα διελύθησαν, ἀπελύθησαν Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 14.

Δια-παφλάζω 1) ἀμετῶ. φουσκῶναι ἐπάνω ὡς τὸ κοχλάζον ἢ κυματίζον ὕδωρ· 2) ὄθ. ἀνάπτω ἀπὸ θυμόν, φουσκῶναι, κορύνω· «χάλος Νον. Δ. 31, 24, aestuo.

Δια-πεζεύω· διερχομαι ἢ περιηγεῖσθαι χώ-ραν τινὰ πεζὺς μτγν. peragro.

Δια-πεζος, (πέζα), 2· ὁ μέχρι τῆς πέζης (ποδός) φθάνων, ἰδ. «διάπεζον ἡμάτιον» πολυ-τελής γυναικίον ἐνδύμα μακρὸν μέχρι παδῶν ἢ με ποδόγυρον, ὡς ὁ ποδὸς ἡ χιτὼν ἑκαλλί· Ξεν. π. Ἀθην. 5, 198· πρβλ. Πολυδ. 7, 62.

Δια-πειλέω· ἀπειλῶ τίνα σφόδρα, φ. διεκί-νω

πολύ 'Πρ. 7, 15 - ἀποσφάζειν Πλουτ. *00, 16* συνήθ. μέσ. - τινὶ Λίσχιν. 1, 43* «-διη-
πειλετό σοι» Ἀλεξ. ἐν Β. Ἀν. 82, μετὰ τε-
λικ. ἀπαρ. Πολυδ. 1, 78, 14 interminor.

Δια-πεινάω· πεινῶ πολύ ἢ διαγωνίζομαι μέ-
τινα εἰς τὴν πείναν, συνερίζομαι τίς τῶν δύο
πλείοντον νὰ πεινῇ Ἀριστ. Ἀλ. 751.

Διά-πειρα, ἡ· δοκιμή Πινδ. Ὀ. 4, 20* -
τῶν χρηστηρίων Ἡρ. 1, 47* «εἰς διάπειράν
τινος ἀπικέσθαι» = ἐρχομαι εἰς γνωρίμειαν μετὰ
τινος, τὸν γυνώριζω, 2, 28* «εἰς διάπειραν καθ-
έστηκε καὶ λόγον» = τὸν ἐδοκίμασε διὰ λόγου
Ἀίσχιν. 1, 184* «διάπειραν λαμβάνειν τινός»
= δοκιμάζω τινά Δημ. 56, 18 καὶ μτγν. πρβλ.
ἀπόπειρα, tentamen.

Δια-πειράζω· διαπειράω Ἰώσ. ἀρχ. 15, 4, 2.
Δια-πειράω· δοκιμάζω τινά, ὑποβάλλω εἰς
δοκιμήν - δωροδοκίαις Πλουτ. Πομπ. 51* συν-
ήθ. μέσ. μετὰ γεν. «-αὐτοῦ τῆς ψυχῆς» = τὴν
ψυχὴν του, τὴν καρδίαν του - Περσέων = πῶς
πηγαίνει ὁ πόλεμος μετὰ τοὺς Πέρσας Ἡρ. 3, 14*
ὥσ. μετὰ παθ. ἀορ. Ἀντιφ. 5, 53* «διαπει-
ραθῆναι τῶν δικαστῶν ὅ, τι γινώσκονται» = δο-
κιμάζω τὴν γνώμην τῶν δικαστῶν Δημ. 48,
46* «διαπειρώμενος ἄρα» = δοκιμάζω ἀρά γε
Πλάτ. ἀπολ. 27, tento.

Δια-πειραίνω, διάφ. τύπ. τοῦ διαπεύω
Μανθ. 2, 106, μτγν.

Διά-πειρας, 2* ἄπειρος ὅλοις μτγν. ignotus.

Δια-πεῖρω· διατρυπῶ, διαπερῶ τι ὅλον τελα (ὡς
τμήσ. θεωρητ.) Ἰλ. π. 405* «σφυρῶν κέντρα
διαπείρας μέσον» = διατρυπήσας ὅλον τελα τὰ
σφυρὰ, ἀστραγάλους κύτσια Εὐρ. Φοίν. 26*
«-τὴν γλῶτταν βελόναις» Πλουτ. Ἀρταξ.
14, transfigo.

Δια-πελάζω, ἐπιτετ. τοῦ πελάζω (κατὰ
Σχολ. Θεοκρ. 2, 14), διαπερῶ τινα ἢ τι ἀπὸ
τι μέρος εἰς ἄλλο, διακπεραιῶ μτγν. transeo.

Δια-πελέκω· κατακομματίζω τινά ἢ τι
διὰ τοῦ πελέκειος, πελεκῶ μτγν.

Δια-πέμπω· 1) ἀποστέλλω ἀνθρώπους εἰς
διαφόρους τόπους ἢ πρόσωπα - ἄλλον ἄλλῃ
Θουκ. 8, 64* «ὡς ἐκασταγός» ἔδει = καθὼς
ἐπρεπε εἰς τὸ καθὼν μέρος Ἰ. 55* πρβλ. Ξεν.
Κύρ. 1, 5, 3, παθ. Ἡρ. 1, 67, 81 καὶ μέσ. =
χρησθῶν Λουκ. 2) ἀποστέλλω τι ἀντικρὺ ἢ
πρὸς τινα καὶ ἰδ. μηνυτὰς ἢ πρέσβεις - πρὸς
τινα Ἀριστ. πλ. 398* - τινὶ τι Θουκ. 4, 123
καὶ μτγν. πρβλ. ἐπιστέλλω· «-ἀγγέλους πρὸς
τινα» Πλουτ. Πόρ. 10, καὶ ἄνευ πτώσ. Θεμ.
31* ὥσ. μέσ. - ἀλλήλοις, συμπ. 13, transmitto.

Διά-πεμψις, εως, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἀποστέλ-
λειν τινὰς ἢ τινα εἰς διάφορα μέρη ἢ πρὸς
ἀποστολή μτγν. transmissio.

Δια-πενθεῖω· πενθῶ, ἔχω λύπην, πένθος διὰ
τινα ἐπὶ πολλὸν καιρὸν «-ἐνιαυτὸν ὄλον - πέν-
θος ἔντημον» Πλουτ. Πομπ. 23, lugeo.

Δια-πεντ-αθλέω· ἀγωνίζομαι τὸ πέντα-
θλον (δρόμον, ἄλμα, πάλην, δίσκον, ἀκόντιον)
Λυκόφρ. π. Τζέτζ. 860.

Διά-πεντε, ἡ· ἡ διὰ πέντε χορδῶν συμφο-
νία, πεντάχορδος συμφωνία ἢ κλίμαξ μουσ.
πρβλ. διαπασών.

Δια-πεπασμένοι, μτχ. παθ. πρβλ. πάσσω.

Δια-πεπαρμένοι, μετχ. παθ. πρβλ. τοῦ
διαπεύω.

Δια-πεπονημένος, ἐπὶ τροπ. τῆς μετχ.
διαπεπονημένος· ἐπεξεργασμένος, ἐντέχνης
Ἰσοκ. ἐπ. 6, 6, elaborate.

Διά-πεπτος (διαπέπτω), 2* ὁ ἐντελὴς βρα-
γυδὴς ἄμφ. γρ. π. Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 6, 16.

Δια-πέπτω· μαγειρεύω ἢ βράζω τι ἐντελὴς
Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1* πρβλ. διαπέσσω, percoquo.

Δια-περαίνω· 1) φέρω τι εἰς πέρας, τε-
λειώνω - λόγους Εὐρ. Ἀνδρ. 333, Πλάτ.
Γοργ. 510 καὶ συγνά· - ἀπόκριαι, Γοργ.
451* - ὁδόν, νόμ. 1, 625* 2) ἰδ. διηγοῦμαι τι
ἐντελὴς Εὐρ. Ἀνδρ. 4057* - παθήματα Πλάτ.
Φιλ. 52 καὶ συγνά, ὡς μέσ. - λόγον, Φαίδ.
263* «αὐτὴν ἐν μηνὶ τὸν ἑαυτῆς διαπεραίνου-
ται κύκλον» = τελειώνει τὸν κύκλον τῆς Ἀρι-
στοτ. κόσμ. 6.

Δια-περαιῶν· 1) διαπερῶ τινα ἢ τι ἀντικρὺ
(ἢ ἐπὶ θαλάσ. ποτ.), μεταδιβάω - τοὺς στρα-
τιώτας Πλουτ. Σόλ. 27* πρβλ. διαπερῶμαι,
διαπερῶ, ὡς παθ. ἀμετβ. διαβαίνω ἀντικρὺ
Ἡρ. 8, 25, Θουκ. 3, 33* 2) μετφ. σφύρω τὸ
ἔργον, «εὐπεραλῶν» «ἔργη εὐπεραλῶν» κα-
λεῶν = ἐσφύρησαν τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς θήκας Σοφ.
Αἰ. 730. Μέσ. διαβαίνω θαλάσσης· α-διαπεί-
ραιώσασθαι πελάγη» Πλάτ. Ἀλ. 370.

Δια-περαιώσις, εως, ἡ· ἡ πράξις τοῦ δια-
περῶν τινα ἢ τι ἀντικρὺ, καὶ ἀμετβ. πέραςμα,
μτγν. trajectory.

Δια-περάω· 1) διαπεράω, τὸ 1) διαπεί-
ραιώσις 2) πορθμός, στενὸν θαλάσσης, μτγν.
Hούχ. trajectory.

Δια-περαντέον· πρέπει νὰ τελειώσῃ τι
Πλάτ. νόμ. 4, 715.

Δια-περάσιμος, 2* ὁ ὁδὸς, διαπεραστεῖν
(ἐπὶ ἡχου) μτγν. Σχολ. Ἰλ. μ. 439* πρβλ.
διαπύσιμος, penetrans.

Δια-περασμός, ὁ· ὁροθετικὴ γραμμὴ, ὁρὴ
θέτησις μτγν. definitio.

Δια-περάω· (περῶ)· 1) ἀμετβ. περῶ διὰ μέ-
σου τινός ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, περῶν ἀντικρὺ
ἰδ. ἐπὶ θαλάσ. καὶ ποτ. Εὐρ. 1. Τ. 396* - πεί-
λαγος Ἰσοκ. 1, 19* - πόλιν = κριν. «πέρασεν
ἀπὸ τὴν πόλιν» Ἀριστ. ὅρ. 1265* - βίον = περ-
νῶ τὴν ζωὴν μου Ξεν. οἰκ. 11, 7* - μόχθον
= ἐπέρασεν πολλὰ βάρη Εὐρ. Ἡρ. μ. 830
2) μετφ. κατορθώνω, τελειώνω τι Πλάτ. σοφ.
261* 3) μετβ. περῶν τινα ἀντιπέραν, μεταδι-
βάω Λουκ. νεκρ. δ. 20, 1* καὶ ἀμετβ. ἀπὸ
τι μέρος εἰς ἄλλο· - εἰς νῆσον Πλουτ. Θεμ.
24, pertransseo.

Δια-περασκεῖω· διαφεύγω ἀπὸ τοὺς βρά-
χους ὡς πέριξ, ἐν γέν. διαφεύγω, ξεγλυστῶν
ξεφεύγω, Μεν. κωμ. 4, 634* πρβλ. διακπερῶ
δικίζω.

Δια-περιδίζω· (περίω)· κατακλιῶ, καταστρέφω
τι ἐξ ὀλοκλήρου, κατερημνῶ, δημάζω· «πόλιν
ἀστὺ διαπερῶμεν, διαπραθέειν» Ἰλ. α. 367*
- η, 32. Παθ. - διαπεράθω Ὀδ. ο. 384, depono.

Δια-περι-θῆτος, 2* ὁ ἀείπει καὶ παντα-
χοῦ μετ' εὐφημίας ἀναφερόμενος μτγν.

Δια-περι-πάτεω· περιέρχομαι πανταχοῦ
Ἀθην. 4, 157, circumulo.

Δια-περισσεύω· διηγούμαι τι με ἄπειρον πολολογίαν Ἦρ. 4, 72 = διαδρηστεύω κατὰ Ῥάϊστο.

Δια-περανάω· ἐντελώς τρυπῶ τινα ἢ τι με περὶ ὅνῃ ἢ βελόνῃ διατρυπῶ, «-τὰ σφυρὰ σι-δῆρω, σαυνίω» = με σίδηρον, λόγχην Δ. Σικ. 4, 64, transmittō.

Δια-πέρχομαι· διέρχομαι διὰ μέσου τινός καὶ φεύγω, αὐτομολῶ εἰς τοὺς ἐχθρούς (στρατ.) Δημ. 49, 14, 50.

Δια-πεσσεύω καὶ δια-πεττεύω· παίζω μετὰ τινος ἐπὶ τοῦ ἄδακος τοὺς πεσσοὺς ἢ κύβους, κοῖν. ζάρια (πεττοῖς ἀποπαίξει Οὔ)· -τὴν ἐλ-πίδα = νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του εἰς τοὺς πεσσοὺς, ἔς τὸ ταυλῖ, ἔς τὸ ζάρι Δοσκ. ἔρ. 16.

Δια-πέσω καὶ διαπέττω (πέσσω)· 1) βράζω τι ἐντελῶς ἢ πολυδράζω ἕως νὰ λυθῇ· 2) δὴ-χωνεύω· τροφὴν Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 4, 1.

Δια-πετάζω· διαπετάννυμι μτγν.

Δια-πέταμαι, τοῦ παρακμάζ. ἀττικισμ. διάφ. τόπ. τοῦ διαπέτομαι.

Δια-πετάννυμι· κυρ. ἀνοίγω τὰς πτέρυγας εἰς πτηνὸν (ἐπὶ πτην.), ἐξυλίσγω τι, ἀπλώνω, ἀνοίγω Ἀριστ. Αὐσ. 732· -τὰς πλεκτάνας = τὰ πλοκάμια Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 5, 6· -πτέρυ-γας Δ. Σικ. 17, 115 καὶ μτγν. rando.

Δια-πέτασμα, τό· πᾶν τὸ ἐξηπλωμένον, παραπέτασμα μτγν. velum.

Δια-πετασμός, ὁ· διαπέτασμα μτγν.

Δια-πέτεια, (διαπετής), ἡ· ἑλλειψίς, ἐνδεΐα, μετρ. ἀπὸ τῆς ἀποπηθείσεως τῶν φων. τῶν φωνευνόντων μνηστήρων ἐνδοτ. σχόλ. Ὀδ. 1842.

Δια-πετής, 2· με ἀνοικτὰς πτέρυγας, ἐξη-πλωμένος, ὅπως ἀνοικτὸς Ἰπποκρ. expanseus.

Δια-πέτομαι, γ. ἐν. διαπέταται, δι. γρ. π. Σοφ. Οἶ. τ. 1310, ἀόρ. διέπατο Ἰλ. α. 83, καὶ διέπατο Δοσκ. ἔρ. 9, 4· 1) πετῶ διὰ μέσου τινός· «-διὰ τῆς πόλεως» Ἀριστ. ὄρν. 1217· ἐπὶ βέλους Ἰλ. ε. 99· ἐπὶ κερυνοῦ Εὐρ. ἀποσπ. 860· 2) διαδίδεται φήρῃ Ὑρωδ. 2, 8, 12· 3) γίνεσθαι ἄφαντος· «ταῦτα ταχὺ διέ-πατο» = ὀγλίγωρα πέτασαν, ἐγένεσαν ἄφαντα Πλάτ. νόμ. 3, 686.

Δια-πεύδομαι· διαπυνθάνομαι Αἰσχ. Ἀγ. 808, εἰσελτογ.

Δια-πεύστας, ὁ· διαπυνθούσας.

Δια-πέφλοισθα, ἐνερ. 6· παρκ. τοῦ διαφλύω.

Δια-πέψις, εἰς, ἡ· χώνευσις· τροφῆς Ἰπποκρ. 344, 26, percussio.

Δια-πηγᾶ, τό· διαπήγνυμι.

Δια-πηγίον, τό· διαπήγμα.

Δια-πηγμα, τό· τὸ ἐν τῷ μεταξὺ συναρμο-σθέν, παρεντεθέν, πλαγία δοκὸς ἢ φύλον, ἐν γέν. πᾶν τὸ χρήσιμον εἰς στερεάν συγκράτησιν ἢ σφαιρίσιν δύο καὶ πλείω πρᾶγματων Φίλων μαθ. 74· πρὸλ. διαξύλον.

Δια-πηγμάτιον, τό, ὅποκ. τοῦ ἀνωτ. Φί-λων μαθ. 64.

Δια-πήγνυμι· θέτω τι στερεῶς ἀνάμεσα εἰς δύο πρᾶγματα, ἐν γέν. συναρμύζω στερεῶς· «αχεΐας Λοκ. νεκρ. δ. 12, 5, μέσ. compingo.

Δια-πηδάω· πηδῶ διὰ μέσου τινός ἢ ἀντι-πέραν· τάφρον Ἀριστ. Ἀγ. 1178, Ξεν. ἱππ. 3, 7, ὥσ. ἀμετβ. «ἵππος διαπήδων» = κάμνων

πηδῆματα Κύρ. 1, 4, 8, καὶ μτγν. μετφ. Δημ. 24, 80· ἔκρω με ὁρμὴν ἐπὶ αἵματος καὶ ἄρυσ-παρ· ἤμιν πηδᾷ τὸ αἷμα, Γαλ. 6. transillia.

Δια-πηδῆσις, εἰς, ἡ· ἢ ἐκ χαλαρώσεως τῶν αἵματοφόρων ἀγγείων προέρχουμένη αὐτόματος ἔκρηξ τοῦ αἵματος ἱατρ. Ἰπποκρ. Γαλ. 7, 4.

Δια-πηνικίζω· πηνικίζω, ἱεπατῶ τινα· πρὸλ. φενακίζω· -λόγον = ὁμιλῶ ἢ κάμνω λό-γον πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν ἀκρατῶν Κρατίν. ἐν Μ. ἔρ. 269, 31.

Διά-πηξ, ηγος, 2· διαπήγμα μαθ. τὸ διά-πηγα Οὔ· -διαπήγες Φίλων ἔπκ. θαύμ. 4.

Διά-πηξις, εἰς, ἡ· στερεὴν συνάρμωσιν· «ω-ματική Ἑρμῆς. π. Στοδ. ἐκλ. φος. 1, 1094, compages.

Δια-πήρωμα, τό· κολόδωμα.

Δια-παίνω· κάμνω τινα ἢ τι πολὺ παχύνω, καταπαχύνω· «μάκων χιλιᾶδες βοτάναις δια-πιανθεῖσαι» Θεόκρ. 16, 91, pinguefacio.

Δια-πιδύσις, εἰς, ἡ· διαπήδησις κ. Σναξερ.

Δια-πιδύω· 1) διυλίσσω, καθαρῶς τι ὥς δι· ἡθμοῦ ἢ σακελλίου, λαγαρίζω ἢ ξελαγαρίζω, κάμνω λαγάρ· «οἱ ὑψηλοὶ τόποι διαπιδύουσι τὸ ὕδωρ» Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 13· πρὸλ. διη-θῶ, διασακελλίζω· 2) ἀμετβ. διασταλάζω, ἐξ-σταλάζω· «-διὰ τῶν φλεβῶν» Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 2, 6.

Δια-πιέζω· ὀλίγω τι ἀνάμεσα εἰς δύο τινα, καταζουλώ, Δοσκ. Αἰσιφ. 11, interpremo.

Δια-πιθανεύομαι, ἐπιτετ. τοῦ πιθανεύομαι Σ. Ἑμπ. 8, 324.

Δια-πιθήκίζω· παίζω μετὰ τινος ὡς πύθη-κος, μιμούμαι τὰ τοῦ πύθου, ἐν γέν. μιμού-μαι τινα ἢ τι πύθου δίκην Μ. ἔρ. 519.

Δια-πικραίνω· παροργίζω τινα πολὺ ἢ προ-ξενῶ μεγάλην λύπην, φαρμάκι ποτίζω. Παθ. εἰ-μαι παροργισμένος, κοῖν. ἔχω πίκρα· πρὸς τινα Πλουτ. ἡθ. 457, exacerbo.

Διά-πικρος, 2· κατάπικρος, πικρὸς φάρμακον (κυρ. καὶ μετρ.) Δ. Σικ. 2, 48, amarus.

Δια-πίμελος, (πίμελή), 2· κατάπαχος, μτγν. praeperpinguis.

Δια-πίμπλημι· γυμίζω τι με τι ὀλότελα, μέχρι στομίου μτγν. μετὰ γέν. Παθ. «διεπλή-σθη Σικελία αὐτῶν Θουκ. 7, 85· ὅλ. «διαπε-πλησμένος τινός» = χορτάτος ἀπὸ τι μέχρις ἀη-δίας Ἀνδοκ. 1, 125 impleo.

Δια-πίμπρημι· 1) καίω τι ὀλότελα, κατα-καίω· «διαπρήσαι ναῦς» Πολυδ. 22, 26 καὶ μτγν. 2) μετφ. παθ. φλογίζομαι (ἐπὶ πληγ.)· «-νῆδὺς διαπύμπρηται» = φλογίζεται καὶ φου-σκώνει ἢ κοιλία Νικ. ἀλ. 341, peruro.

Δια-πίνω· 1) ἀμιλλῶμαι μετὰ τινος εἰς τὸ πίνειν, τίς τῶν δύο νὰ πῇ πλείωτερον Ἦρ. 5, 18· καὶ εἰσάγεσθαι Πλάτ. πολ. 4, 420· ὥσ. μέσ. -τινὶ Ἠρόδ. π. Ἀθην. 11, 486· 2) πίνειν ἐκ διαλειμμάτων Ἀριστοτ. προβλ. 3, 12, perpetuo.

Δια-πικράσκω· πωλῶ τι λιανικῶς· «-οὐ-σίαν τιμῆς τῆς τυχοῦσης» = με οὐδὲν τι μὴν Πλουτ. Ἀδ. καὶ Σόλ. καὶ μτγν. divendo.

Δια-πίπτω· 1) ἀποτυγχάνω· α) ὡς στρατιώ-της· -ἐν τῇ μάχῃ = διαφεύγω ἀπὸ τῆς μάχης Ξεν. Ἑλ. 3, 2, 3· «-πρὸς τοὺς ἐαυτῶν· «δια-

σγίζω τοὺς ἐχθροὺς καὶ διασώζομαι πρὸς τοὺς ἰδιώταις μου, 4, 3, 11 κ. συχνά· Πολύδ. 1, 84, 6· χάνομαι (ἐπὶ παγκρ.)· μετγν. 6) = διαμαρτεῖν τῆς ἐλπίδος (Σουλδ.), ἀποτυγχάνω εἰς τὰς ἐλπίδας μου, εἶμαι ἀτυχής· Ἀριστ. Ἰππ. 692· ἔχω λάθος, ἀπατώμαι Δ. Ἀσέρ. 5, 6· ἐν γέν. ἀποτυγχάνει πράξις τις· «τὸ σκυοφάντημα αὐτῶν διέπειπεν» Ἀισχίν. 2, 39· «τὰ κατὰ τὴν βοήθειαν διέπεσε τοῖς βασιλεῦσι» Πολύδ. 29, 10· «τὸ βούλευμα Δ. Ἀλ. 3, 28 κ. μετγν. «διαπίπτειν τῆς δόξης» = ἐκπίπτω τῆς δόξης, χάνω τὴν δόξαν μου, ξεπέφτω Ἀισχίν. 3. Σωκρ. 22· ἐκπίπτει οὐδερ ὑποκρίνομαι προσώπου (ἐπὶ οἰκοκ.) 2) πίπτει τὸ κατὰ ὡς σαθρὸν (ἐπὶ οἰκοκ.), ἐρείπεται· καὶ διαλύσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 80· 3) διαδίδεται φήμη, λόγος· «λόγου διαπεσόντος εἰς τὸ στράτευμα» Πλούτ. Γάλλδ. 22, intercedo.

Δια-πιστεύω 1) ἐμπιστεύομαι τι εἰς τινα· τινί τι Ἀισχίν. 3, 8· 2) ἔχω ἐμπιστοσύνην πρὸς τινα, ἀντίθ. ἀπιστώ· «τινὶ περὶ τῶν μεγίστων» Ἀισχίν. 1, 188, Ἀριστοτ. Ζ. 3, 10· ὡς παθ. - διαπιστεύετο = ἔχαιρεν ἐμπιστοσύνην, ἀντίθ. ἀπιστος ἦν = δὲν ἔχαιρεν ἐμπιστ. Δημ. 10, 51, credo.

Δια-πιστεύω ὅπως δυσπιστώ πρὸς τινα, δὲν ἔχω καμῖαν ἐμπιστοσύνην· ἀλλήλοισι Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 11, καὶ μέσ. δὲν ἐμπιστεύομαι τινα, δὲν ἔχω πρὸς τινα ἐμπιστοσύνην Πολύδ. 18, 29, 7· (ὁ Βέκ. διορθ. ἀπιστεύω π. Δημ. 30, 25), diffido.

Δια-πλακώω· στρώνω με πλάκας, λιθοστρώνω μετγν. sterno.

Δια-πλανῶ· ἀποπλανῶ τινα ἀπὸ τὴν εὐθεταν ὁδὸν (κυρ. κ. μετφ.), κοιν. ξεπλανῶ Πλούτ. 70, 917 καὶ μετγν. Παθ. περιπλανῶμαι· ἔδω κ' ἐκεῖ Δ. Σικ. 17, 116, seduco.

Δια-πλασιάζω· διπλασιάζω

Δια-πλασιάζω, εἰς, ἢ 1) ἡ πράξις τοῦ διδέναι εἰς τὴν μορφήν, σχῆμα, μῆρσιν (κυρ. κ. μετφ.) μετγν. 2) ἡ ἀποκατάστασις τοῦ συντριβέντος ἢ συνθλιβέντος μέλους Γαλ. formatio.

Δια-πλασμά, τό 1) πᾶν τὸ ἐσχηματισμένον, μεμορφωμένον Σχόλ. Ἀριστ. σφ. 614· 2) διάπλασις μετγν. conformatio.

Δια-πλασμός, ὁ· διάπλασις Πλούτ. 70, 877.

Δια-πλάσσω 1) εἶδω εἰς τὴν μορφήν, μορφώνω, σχηματίζω· ἄρτους, μελίπηκτον Πλούτ. 2) μετφ. μορφώνω τὸ πνεῦμα, τὴν καρδίαν τινός 3) πλάττω τὸ ἀνύπαρκτον, μυθολογῶ· «μῦθος διαπλασθεὶς τέτταρσι προσώποις» Κριναγ. 47 (9, 542)· «διαγράφωμεν τῷ λόγῳ καὶ διαπλάσωμεν» Διλ. Π. Ἰσ. 3, 1· 4) ἀλείφω τὸ μί τι· πληρὸν Θεόφρ. Ἰσ. Φ. 4, 15, 2· 5) προσκαρμῶ εἰς τὴν προτέραν θέσιν τοῦ τὸ στραμβουλοῦσθαι ἔγαλθεν μέλος Γαλην. Πιστο.

Δια-πλαστικός, 3· ὁ ἐπιτρεχόμενος εἰς τὸ νὰ μορφώσῃ σχηματίζῃ τὴν ἢ τινα, ἐν γέν. ὁ μορφώνων σχηματίζων κυρ. καὶ μετφ.

Δια-πλαστός, 2· διαπλαστικός μετγν.

Δια-πλατύνω· κάμνω τὸ πλὴν πλάτῳ Ἀθην. 14, 648· «-τὰ σώματα οἷον» = παχύνω Σεν. Λακ. 2, 6, dilato.

Δια-πλάττω, τό· πᾶν τὸ μετὰ τινος συμ-

πεπλεγμένον Εὔστ. 1571, 56, latitudo.

Δια-πλέκω, (παρκ. διαπλέκομαι Ἰπποκρ.) 1) πλέκω τὴν διὰ μέσου ἄλλου, συμπλέκω δύο ἢ πολλὰ πράγματα εἰς ἓν· «θαυμάσια ἔργα» = πλεκτά ἔργα Ὀμ. 6, Ἑρμ. 80· «τὴν φιλόρην» τὴν φιλοκουριάν Ἑρμ. 4, 87· 2) 50. τεχνάζομαι, ἱραδιουργῶ· «ἀγὴν διαπλέκομαι» = συναρμολογῶ καμμάτια Πινδ. Π. 2, 52· «ὁρῶν διαπλέκω» = σιγχοιργῶ ἐλεγείον τὴν τέχνῳ 12, 8· βίοτον λιπαρῶ γῆραι· Νόν. 7, 99. Μέσ. πλέκω τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς μου ἢ ἄλλου· «διαπλεξαμένη τὰς κόμας» Ἀριστ. 1, 25· 3) ζῶ τὴν ζωὴν μου, περῶ τὴν ζωὴν μου Ἀριστ. 80. 754, Πλάτ. νόμ. 7, 806· πλέκω τὴν ζωὴν τέλους, τελειώνω πλέκων Ἡρ. 5, 92· 4) ξεπλέκω τι, ἐκτείνω· «ἐκ μέσου εἰς ἔσχατον οὐρανὸν διαπλέκεται» Πλάτ. Τιμ. 36, διασπῶ, διαχωρίζω· «τὸν στρατὸν διαπλέκει καὶ διασπᾶσιν τὴν τάξιν» (ἀμρότ. συνών.) Πλούτ. Ἀντοκ. 16, intertexo.

Διά-πλεος, 2 καὶ 3· ὅπως διόλου γεμάτος· «κακὸν διάπλεαι πόλεις» Πλούτ. Τιμολ. 11. Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 2, 1, 4· ὅδε διάπλεως· πρὸ ἀνάπλεως, ἀνάπλεως, plenus.

Δια-πλέω 1) διαπερῶ ἢ πλέω θάλασσαν διὰ πλοίου, θαλασσοπορεῖ· διαπλεῖσθαι Θουκ. 4, 25· Μεγάροισι Λυσ. 12, 17· «τὸν Ἀργαῖον Λουκ. Ἑρμόδ. 28· τὰς λίμνας Ἡρώων. 8, 6, 11· 2) μετφ. διέρχομαι τὸν βίον μου, περῶ τὴν ζωὴν μου Πλάτ. Φαῖδρ. 85 καὶ μετγν. transnavigo.

Διά-πλεως, ἄττ. 2· διάπλεος Κρατίν. π. Ἀθην. 2, 67, Πλούτ. 70, 551.

Δια-πλήθω, ἐπιτετε. τοῦ πλήθω, ἀμετφ. εἶμαι πολλὸ γεμάτος ἀπὸ τι· πρὸλ. βριθῶ, expleo.

Δια-πληκτίζω· μέσ. ἀποθ. φιλονικῶ με τινα, μάχομαι κατὰ τινος, μάχομαι δι' ἀκροβολισμῶν· ἀκροβολισμὸς Πλούτ. Φλαμ. 3· «τοῖς ἵππεσι Λοκούλ. 31· τοῖς σκύμμοις»

συνερίζομαι μετὰ τινος τίς νὰ πειράξῃ τὸν ἄλλον με περισσώτερα ἀστεία, Σόλ. 2· γυναικί = ἀστείζομαι με τὰς γυναῖκας, κοιν. με πειράζω καὶ τὰς πειράζω, Τιμολ. 14· «ἀπὸ νευμάτων πρὸς τὸ γυναικί» = ἐργολαβῶ ἀπὸ νευμάτων, ἐρωτοτροπῶ με νεύματα ἐπιθυμητικὰ, ἔρωτ. 16, 34, contendo.

Δια-πληκτισίς, εἰς, ἢ 1) ἡ πράξις τοῦ φιλονικεῖν ἢ μάχεσθαι με τινα δι' ἀκροβολισμῶν Σχόλ. Πλ. α, 138· 2) ἀστεϊσμός, veislatio.

Δια-πληκτισμός, ὁ· φιλονικία, ἀστεϊσμός· «πρὸς τὸν Σωκράτην» Πλούτ. συμμ. 7, 7.

Δια-πληρῶ· γεμίζω τὸ ὁλόκληρον Ἀιν. τακτ. 10.

Διαπληρῶναι, ἀπαρ. π. ἀορ. ἀ. τοῦ διαπληρῶμαι.

Δια-πλήσσω· σπῶ τι διὰ κτυπήματος, διασγίζω· ὄρως Ἰλ. φ, 120 (δι. γρ. διαπρήσσωτες, διαπλήσσωτες). Παθ. ἐκπλήσσομαι.

Δια-πλήσσω· ἀνοίγω ὅπως διαλύω τὸ σπῶν ἢ στέκομαι με ὅπως διόλου ἀνοικτὰ σπῶν «σπῶν διαπληρῶν» = με χάσκον, ἀνοικτὸν σπῶν Ἰπποκρ. 602. Παθ. περιπᾶν με ἀνοί-

πὶ ἀνέλη· «οὐ φίλον μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπληγμένον» = μετὰ μεγάλα βήματα, ὑπερήφανα βαδίζοντα Ἀρχ. (λ. 33, discendo.
 Δια-πλοκή, ἢ ἡ πράξις τοῦ πλέκειν τι διὰ μέσου ἄλλου, συμπλέξις, συναρμογή, μετγν.
 Δια-πλόκινος, 2· διαπλόκος Στραβ. 17, 818.
 Δια-πλόκος, 2· περιπλεγμένος μετὰ τι ἢ ἀπὸ τι, ἐν γέν. πλεκτός· Πλάτ. 2, 3, 55, impletus.
 Δια-πλόκος, συνηρ. διάπλους, δ' διαπλευσις, διαπέρασις θαλάσσης, ποταμοῦ διὰ πλοίου Ἀισχ. Πέρσ. 380, Θουκ. 3, 93, καὶ μετγν. ὡς διαπέρασις διὰ τινος τόπου (κατὰ ξηρ.) Πλάτ. Κριτ. 118, trajectus.
 Δια-πλόω· ἀπλόωνω, ἐξαπλόωνω τι μετγν. - διαπνεύσθαι Ξεν. συμπ. 2, 25, expleo.
 Δια-πλουτος, 2· ζάπλουτος Μ. Ἑστ. 407.
 Δια-πλόωνω, ἐπίτ. τοῦ πλόων Ἀριστ. π. Πολυδ. 6, 49, perluo.
 Δια-πλωίζομαι καὶ -πλωίζομαι (ἐνερ. ἀδδ.)· διαπλέω μετγν. Φρόν. π. Λούκι. 614.
 Δια-πλώϊσις, εἰς, ἢ· διάπλους-ους μετγν.
 Δια-πλώϊσμός, δ'· διάπλους μετγν.
 Δια-πλώϊω, ἰων. διαπλέω· «ἀλὸς κέλευθα» Ἀπολ. Ρ. 2, 629· «περιέρχεται Νικ. ἀλ. 571· -βίον Ἀντ. Σιδ. 72 (7, 23).
 Δια-πνέω· διαπνέω Νόν. Δ. 29, 201.
 Δια-πνευμα, τό· τὸ πνέειν διὰ μέσου τινός, ὁ ἄνεμος Ἰπποκρ. 291, 52, flatus.
 Δια-πνευσίς, εἰς, ἢ· 1) ἡ πράξις τοῦ φυσᾶν διὰ τοῦ στόματος ἀνάμεσα εἰς τοὺς δακτύλους, ἐν γέν. ἐκπνοή, ἀναπνοή Καλλ. 2) ἐξάτμισις, στεγνώνισις Γαλλν. 3) μετγν. ἀναπαύειν τινὰ ἀπὸ κόπον, στενοχωρίαν Γεωπ. 5, 28, 1, halitus.
 Δια-πνευστικός, 3· 1) ἐπιτηδεύειν εἰς τὸ διευκολύνειν τὴν ἀναπνοήν, ἐξάτμισιν τοῦ σώματος ἱατρ. Ἀρετ. 74, 43.
 Δια-πνέω· 1) ἀμύβ. πνέει (ὁ ἄνεμος) διὰ μέσου τινός ἢ δυνατὰ, κοιν. φυσᾷ· «αὔραις διαπνέσθαι» Ξεν. συμπ. 2, 25 κ. μετγν. 2) διασπορίζομαι ὑπὸ σφοδροῦ ἀνέμου, ἰδ. παθ. «διαπνέσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεύσθαι» Πλάτ. Φαίδ. 80, χάων τὴν εὐδωδίαν, ξεμυρίζω (ἐπὶ ἀνθ.) Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 5, 14, 5· ἐν γέν. ἐξατμιζομαι διὰ τῶν πόρων, ἀναπνέω διὰ τῆς ἀσπύλου διαπνοῆς ἐπὶ σώμ. ἱατρ. 2) μετγν. διασπορίζω, ἐξαφανίζω τι, μετγν. 4) ἀναπνέω ἐκ διαλειμμάτων, ἀναπαύομαι ἀπὸ τινος κόπον πομπαικ. ἢ πνευματικόν· «ἐκ δυσχερείας» = ἀπαλλάττομαι ἐκ δυσκολίας, στενοχωρίας Πολυδ. 31, 16, ὡς ἀπτόει. Πλουτ. Κίμ. 12.
 Δια-πνίγω· ἐκκαθαίρω Σχολ. Θεοκρ. 15, 88, καταπνίγω, afflacio.
 Δια-πνοή, ἢ· 1) ἡ πράξις τοῦ πνέειν διὰ μέσου τινός, κοιν. φύσημα (ἐπὶ ἀνέμ.) Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 8· 2) ἀναπνοή, ἐξάτμισις, ἱατρ. Πλουτ. perflatus.
 Δια-πνοία, ἢ· τῇ ἀνωτ. Πολυδ. 2, 249.
 Δια-πνοὺς συνηρ. διάπνοος, δ'· διαπνοή Ἰπποκρ. Δι-απο-βλέπω· ἀποβλέπω, μετγν. perspicio.
 Δια-ποδίζω· 1) μετρώ τι μετὰ τοὺς πόδας· 2) μετρώ τι ἀκριβῶς, καταμετρώ Ἑστ. Μ. 269, 25.
 Δια-ποδισμός, δ'· πηδῆμα ἰδὼν ἢ ἐκεί, εἶδος ὀρχήσεως Ἡσυχ. Πολυδ. 4, 99.
 Δια-πο-ζεῖν ὄνομα· χωρίζω, ξεχωρίζω τινὰ

ἢ τι ἀπ' ἄλλο ἐντελὲς Φίλων 255, 38, divello.
 Δι-απο-θνήσκω· ἀποθνήσκω, πεθαίνομαι Πολυδ. 16, 31, exstior.
 Δια-ποιέω· κάρνω τι ἔτοιμον, τελειώνω Δ. Ἀλ. 5, 45, 1, efficio.
 Δια-ποικίλλω· 1) κάρνω τι ὅπως διόλου ποικίλον, στολίζω τι μετὰ διάφορα πράγματα, χρώματα κτλ. (ζωγρ. ἀρχιτ. βαπτ.), κοιν. παρβαλίζω, πλουρίζω, ἰδ. «ἀργύρου θυρεοῦς» = μετ' ἀσπιδος (τετραγώνους ὡς οὐρας βαρβαρ. σκουτάρια) Πλουτ. Σερτ. 14· 2) μετγν. «πᾶσι τοῖς εἶδεσι τὴν ποιήσιν διαποικίλλαι» Ἰσοκ. 9, 9· «ἀπᾶται τὰ πολλὰ τοῦ πολέμου» Πλουτ. Λυκ. 7· ἐν γέν. συνθέτω, κατασκευάζω τι ἐκ διαφόρων πραγμάτων ἢ ἐκ τούτων διαποικιλιζόμεναί· Πλάτ. νόμ. 3, 693.
 Δια-ποικίλμα, τό, ἀμφ. γρ. Σερτά. 1.
 Δια-ποικίλος, 2· ποικίλος, ἐκ πολλῶν πραγμάτων συνθεταίμενος, πολupoικίλος (ζωγρ. ἀρχιτ. βαπτ.) «μέλασι δ.» Ἰπποκρ. 219, Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 4, 1 μετγν. ἐνδύω τινὰ μετὰ ποικίλα ἐνδύματα Λουκ. νεκυομ. 12, variegatus.
 Δια-ποιμαίνω· 1) κυβερνῶ κράτος, χώραν κτλ. 2) διερχομαι τὸν βίον μου, περνῶ τὴν ζωὴν μου Μανεδ. 4, 419.
 Δια-ποιπνύω· ἐξακολουθεῖς ἐργασίαν τινὰ ἐπιμελῶς· «ὄργια Δήμητρος» Ἑρμησίαν. π. Ἀθην. 13, 597.
 Δια-πολεμῶ· 1) τελειώνω, ἀποπερατῶ πόλεμον· «ἔστ' ἂν διαπολεμῶμεν» Ἠρ. 7, 158, Θουκ. 6, 37· «πάντα τὸν πόλεμον» Πλάτ. Κριτ. 108, Δ. Ἀλ. 11, 9, ὡς παθ. «διαπολεμῆσθαι αὐτοῖς» = παθ. μὴλ. (δὲ γρ. διαπολεμῆσθαι) Θουκ. 7, 14, 25· ἐν γέν. ἐνασχολεῖσθαι ἐπὶ τινι κακῷ εἰς πολέμου Πλουτ. Φάβ. 19· 2) διακονῶς πολέμῳ κατὰ τινος· «τινὶ Ξεν. Ἀν. 3, 3· 3· πρὸς τινὰ Πολυδ. 3, 2.
 Δια-πολέμησις, εἰς, ἢ· ἀποπεράτωσις πολέμου Θουκ. 7, 42, depugnatio.
 Δια-πολι-ορκέω· πολιορκῶ τινὰ ἢ τι ἀδικῶς Θουκ. 3, 17, obsecro.
 Δια-πολιτεία, ἢ· διχονοία εἰς τὸ κυβερνᾶν τὰ τῆς πολιτείας, ἀντιπολιτευσίς Πλουτ. ἡθ. 510 «στάσεις», αὐτόθι.
 Δια-πολιτευόμενα· ἀντιπολιτευόμενα πρὸς τινὰ εἰς τὴν κυβερνήσιν τῶν κοινῶν πραγμάτων, εἶμαι ἀντιπολιτευόμενος πρὸς τινὰ Ἀισχιν. 3, 184· «τινὶ πρὸς τινὰ, μετγν.
 Δια-πολιτευσίς, εἰς, ἢ· ἀντιπολιτευόμενος, πολιτικός ἀντίπαλος Ἀππ. Ἰσπ. 8.
 Δια-πο-όλιν· καταστρέφω τινὰ παντελῶς, καταφάνίζω Θεόφρ. Ἰ. Φ. 8, 10, 3, mordo.
 Δια-πομπή· 1) τελειώνω πομπήν, παράταξιν· «εἰς τέλος» Λουκ. νεκυομ. 17· ἐν γέν. διαμοιράζω τι εἰς ὅλους τοὺς πέριξ, περιφέρω τι κύκλῳ εἰς διανομήν· -βίωρ Κριτ. π. Ἀθην. 13, 600.
 Δια-πομπή, ἢ· 1) τὸ διαπέμπειν, ἀπολύειν Ἀππ. ἔμφ. πόλ. 5, 71· 2) ἀποστολὴ πρεσβείων, πρεσβεία· πρὸς τινὰ Θουκ. 2, 41, transmissio.
 Δια-πόμπησις, εἰς, ἢ· τῇ ἀνωτ. Κλ. Ἀλ. Δι-απομπιμος, 3· ἀπεσταλμένος πρεσβείας τῆς Δ. Σικ. 2, 49.

Δια-πονδαρίζω· διαπονδαρίζω.

Δια-πονείω· 1) ἐργάζομαι τι ἐντελώς καὶ ἐπιμελώς, ἀποπερατῶ μετὰ κόπου καὶ ἐξεργάζομαι Ἰσοκ. 5, 85· ἀπολ. ἐργάζομαι συντόνως 1, 47, 2) ὁ. ἐνασχολοῦμαι εἰς τι ὀρισμένως, ἐπαγγέλλομαι τέχνην ἢ ἐπιστήμην «περὶ τὰ δημιουργικὰ τεχνήματα» = εἶμαι χειροτέχνης Πλάτ. νόμ. 13, 864· «περὶ τὸ σῶμα» = σωμασκό ἢ εἶμαι ἀθλητῆς, γυμναστῆς, παιδοτρέφης Ἀριστοτ. ἠθ. 10, 8· «τῷ σώματι καὶ τῇ διανοίᾳ» = σωματικῶς κ. νοερῶς, πολ. 8, 4· ἀμτθ. ἐξασκῶμαι εἰς τι «τὰ γράμματα» = εἰς τὴν γραφὴν καὶ ἀνάγνωσιν Πλάτ. νόμ. 7, 810· «τὰ τοῦ σώματος» = γυμνάζομαι εἰς τὴν σωμαστικὴν, γυμναστικὴν πολ. 7, 535· 3) μετθ. γυμνάζω τινά εἰς τὴν γυμναστικὴν· τὰ σώματα Ξεν. κυν. 4, 10· τοὺς νέους Λουκ. Ἀνάχ. 18· «τὰ σώματα ὁρόμοις καὶ πάλαις» Πλούτ. Λυκ. 14· «στρατῶν διαπονεῖν ἢ γυμνάζειν ὁδοπορίας» Ἀππ. Συρ. 43· 4) καλλιεργῶ τὴν γῆν· τὴν χώραν Πολύβ. 4, 45, 7· ὡστ. παθ. «τὸ πεδῖον διεπονήτο» = ἢ πεδιὰς ἤτο καλλιεργημένη, δουλευμένη Πλάτ. Κριτί. 108· Μέσ. (παθ. ἀορ. μόν. Πλούτ. Περικλ. 4) καταγίνομαι ἢ γυμνάζομαι εἰς τι ἐπιμελῶς Πλάτ. Φίλ. 15 κ. συγνά, «ὁδὸ τέχνης ἀκριβῶς» μανθάνω διὰ τῆς ἐπιμελείας· περὶ τινά Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 10· εἰς τι Πλάτ. Ξεν. 7, 326, καὶ ἀπολύτ. ὡς τὸ ἐνεργ. ἀμτθ. Ξεν. Ἐλ. 2, 3, 17· ὑποφέρω τι μετὰ δυσχερείας, εἶμαι δυσχερῶς ἐπιδιδόντις π. Ν. Δ. elaboro, Δια-πόννημα, τό· τὸ ἐργασθὲν ἔργον, ἐργασία Πλάτ. Κριτί. 114, γυμνασίς, νόμ. 7, 813· Δια-πονηρεύομαι, μέσ. ἀποθ. φέρομαι πρὸς τινά κακῶς, κακεντρεχῶς· πρὸς τινά Δ. Ἀλ. περὶ Ἰσαί. 3· Δια-πόνησις, εὐς, ἢ· ἐπιμελής καὶ ἀκριβὴς ἐργασία, γυμνασία, κατασκευή Πλούτ. μετγ. labor· Δια-πονητέον, τό· β. ἐπιθ. πρέπει νὰ ἐργασθῇ τις ἀκριβῶς καὶ ἐπιμελῶς, εἰς ὃ, τι πρέπει νὰ γυμνασθῇ, μετγ. laborandum· Δια-πόνοσις, 2· ἐπίμονος εἰς τοὺς κόπους, σκληραγωγημένος εἰς τὴν ἐργασίαν· «τὰ σώματα διάπονοι» Πλούτ. Μάρ. 26· πρὸς τι, ἠθ. 135· ἐπίρ. τροπ. -ως· «διαπόνως καὶ βραδέως» = μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ ἀργά Πλούτ. 1, laboriosus· Δια-πόντιος, 2· α) ὁ πέραν θαλάσσης κείμενος, ὑπερθαλάσσιος· γὰρ Αἰσγ. Χο. 347· πόλιμος = μεθ' ὑπερθαλασίων ἐχθρῶν Θουκ. 1, 141· στρατεία Ξεν. Ἐλ. 2, 6, 3, ἀρχή, σύμμαχος κτλ. Δ. Ἀλ. 7, 71, κ. μετγ. 2) πέραν θαλ. διευθυνόμενος (ἐπικινῆσι)· «διαπόντιος πέταται» Ἀλεξ. π. Ἀθην. 4, 165· «πλευροῦμαι διαπόντιος» Θεόφρ. 14, 55 κ. μετγ. Δια-πορεῖα, ἢ· 1) ἡ πρᾶξις τοῦ διαβάλλειν, διάδοσις· περίοδος ἢ τροχὸς ἀστέρων (ἀστρων.) Πλάτ. Ξεν. 982· 2) ὁ. διανύσιν, ἐρημνία· λόγον Πλάτ. Κριτί. 106· Δια-πόρεσις, εὐς, ἢ· διάδοσις, περιήγησις χώρας τινὸς Σουλδ. Δια-πορεύω· 1) διαπερῶ, μεταδιδάσκω τινά ἢ τι ἀντιπέραν Ξεν. Ἀν. 2, 5, 18· συνηθ. παθ. μετὰ μέσ. μέλ. διαβαίνω, περιηγούμεαι χώρας,

ἀντιθ. διαπερῶ (διὰ θαλάσσης) «Παλοπόννησον τῇ στρατιᾷ» Θουκ. 5, 52· ὁδοὺς Πλάτ. νόμ. 8, 846· τὴν πόλιν Πολύβ. 4, 20· «διὰ τῆς χώρας» (ἄν. ἐτέρ. προσδ.) Ξεν. κ. μετγ. 2) μετθ. διέρχομαι τὸν βίον μου· «ἐπὶ βεβαιότητι τοῦ ὁμήματος» Πλάτ. Φαῖδ. 85· ἐρμηνεύω τι, ἐξιστορῶ, ιστορῶ, Πολύβ. 16, 26, ἱκανοῦς· Δια-πορεύσιμος, 2· διαπεραστικὸς, ὁδῶς (ἐπὶ ἡχοῦ) = διαπερῶσις Σχόλ. Ἰλ. 0, 227, pertransiens.

Δια-πορευτός, 3· β. ἐπ. ὁ δυνάμενος νὰ διαπερασθῇ· ὁ. πλατεῖα = ἀμαρτίτη ὁδὸς Σχόλ. Ξεν. Ἀν. 1, 2, 21, Ἰσχύ.

Δια-πορέω· 1) ἀμχανῶ, εὐρίσκομαι εἰς μεγάλῃ ἀμχανίαν, ὅν εἰδεύω, «τί δει ποιεῖν» = τί νὰ κάμω Πλάτ. νόμ. 6, 777· «ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι» Πολύβ. 4, 71· περὶ τινός, 4, 20· παθ. ταυτὺς κυρ. ἔπειτα φέρομαι ὑπὸ τινος εἰς ἀμχανίαν, ἀγωνίαν· «τί περὶ αὐτῶν διαπορηθέντες ἀν' ἐγώμεν» Πλάτ. Τιμ. 49· «φοβουμένη περὶ τῆς ἐμῆς σωτηρίας καὶ διηπορημένη» Αἰσχίν. 2, 148· 2) ὑποβάλλω τι εἰς ἔρευναν, ἐρευνᾶ· «διαπορῆσαι, πῶς λήγεται» Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 1, 61 καὶ συγνά· ὡστ. π. Πλούτ. Παθ. εἰνέ τι ἀμφιβολον, ἀμφιβάλλεται περὶ τινος· «τοῦτο κείσθω διηπορημένον» = ἄς μείνῃ ἀόριστον ἢ ἀνερευνήτων ὡς ἀπορον Πλάτ. σοφ. 250· «τὸ διαπορευόμενον» = τὸ ἀμφοβαλλόμενον, νόμ. 7, 799· 3) ἐλ-λείπω, εἶμαι ἐλλειπὴς κατὰ τὸ Ἀριστοτ. αἰκ. 2, 38, dubito.

Δια-πόρημα, τό· ἀπορία, ἀμφιβολία Ἀριστοτ. ἀναλ. ὡστ. 2, 8, ἀγωνία, ἀμχανία π. Ἰπποκρ. dubitatio.

Δια-πόρησις, εὐς, ἢ· ἀμχανία, ἀμφιβολία Πολύβ. 28, 3 κ. μετγ.

Δια-πορέα, ἢ· ἀμφιβολία Δ. Λαέρ. 10, 27, 119, Πλούτ.

Δια-πορητέον, τό· πρέπει τις ν' ἀγωνισθῇ ν' ἀπορῇ, ἀμφιβάλλῃ, μετγ. querendum.

Δια-πορητής, ὁ· ὁ ἀμφιβάλλον περὶ τινος γλῶσσ. cunctator.

Δια-πορητικός, 3· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπικτή-δειος εἰς ἀπορίαν ἀμφιβολίαν, ἀπορηματικὸς ἀμφιβολος Πλούτ. Παθ. χρῆσ. 1· ἐπίρ. τρόπ.

- ὡς = ἀμφιδύως μετγ. dubitans.

Δια-πορόειω· καταστρέφω τι ἐξ ὁλοκλήρου Ἰλ. 6, 691· «διαπεπόρηται τὰ Περσῶν πράγματα» = ἐξηφανίσθη ἡ δύναμις τῶν Περσῶν Αἰσγ. Πέρσ. 702· πόλις Εὐρ. Ἰλ. 111· ἐπὶ ἀνθρώπ. «διόλωλα, διαπεπόρημαι» Σοφ. Αἴ. 880 κ. μετγ. πρὶν ὡς Δ. Ἀλ. 8, 50, devasto.

Δια-πόρομευσις, εὐς, ἢ· ἡ ἀντιπέραν διάδοσις, μετγ. trajectio.

Δια-πορομίζω· διαπορθεύω γλῶσσ. μετγ. transireto.

Δια-πορομευτικός, 3· ἐπικτήδειος ἢ ἀνήκων εἰς τὸ μεταδιδάσκειν τινά ἢ τι διὰ πλοῦ-

σου ἀντιπέραν· ἐπίρ. τροπ. - κῶς = μεταδιδασκῶς κῶς μετγ.

Δια-πορομέω· 1) μεταδιδάσκω, διαπερῶ τινά ἀντιπέραν διὰ πλοῦτος· στρατιῇν Ἰοκ. 4, 141· ἀγγελεῖν = φέρω εἰδήσιν ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλον Θ. 4· «τοῖς θεοῖς τὰ πρὸ ἀνθρώπων

Πλάτ. συμπ. 202^ο π. ἰάμελ. ἀμετθ. διαβαί-
νω ἀντιπέραν 2) μεταφράζω τι ἀπὸ γλώσσης
εἰς γλώσσαν μτγν. transireto.

Δια-πορθευτής, ὁ ὁ μεταδιδάσκων τινά
ἢ τι ἐπὶ πλοίοι ἀντιπέραν¹ πρὸλ. πορθεύς,
μτγν. portitor.

Δια-πορθεύς, 2^ο διαπορθευτικός μτγν.

Δια-πορπαίξω¹ διαπερῶ τὴν γείρα ἢ
ἄλλο τι διὰ τοῦ πόρπανος (τῆς λαβῆς) Ἠούχ.

Δια-πορπάω² συναρμώζω τι ὡς διὰ πόρρης
συνθέτω λόγον μτγν. inludo.

Δια-πορριπτεύω³ ρίπτω τι μακρὰν καὶ διὰ
μίσου τινός, ρίπτω ἀνακατωμένον Πολυδ. 5.

Δια-πορφύρεος, 2^ο ἀνάμικτος μὲ πορφύραν
πρὸλ. διαπορφύρεος, ἡμιπορφύρεος π. Διοσκ.

Δια-πο-στέλλω⁴ στέλλω (πρὸς διαφόρους ἢ
εἰς διάφορα μέρη) ἀπεσταλμένος, ἰδ. ἀγγέ-
λους (μηνυτάς), πρέσβεις Πολυδ. 28, 4.

Δια-πο-στολή, ἡ πράξις τοῦ ἀποστέλλειν
(πρὸς διαφόρους ἢ εἰς διάφ. μέρη) ἀγγέλους,
πρέσβεις Πολυδ. 5, 37 κ. πολλάκι.

Δια-πο-σώζω⁵ σηκώνω τι ἐκ τοῦ μέσου καὶ
διατηρῶ αὐτὸν, σώζω τινά ἐκ τοῦ μέσου κινδύ-
νου, ἰχθύων Ἀρρ. Ἰνδ. 37.

Δια-πο-φεύγω⁶ ἀποφεύγω τι ὁλότελα ἀμετθ.

Δια-ποτίζω⁷

Δια-ποτίζομαι⁸ ἔπιτ. τοῦ ποτίζομαι μτγν.

Δια-πότισις, εὐς, ἡ ἔπιτ. τοῦ πότισις γλῶσσ.

Δια-πο-σουλῶ⁹ συνουλεύω ἐντελῶς, κοιν.
κλίω πέρα (ἐπὶ πληρ.). Διοσκ. 5, 79^ο πρὸλ.
καταυλῶ, συνουλεύω, ἐπουλῶ.

Δια-πραγματεύομαι, μέσ. ἀποθ. 1)

ἀνεριωνὶ τι ἀκριβῶς Πλάτ. Φαίδ. 77^ο 2) ἐπι-
χειρῶ τι Δ. Ἀλ. 3, 72^ο 3) δι' ἐμπορίας κερ-
δίζω, Κ. Δ.

Δια-πραθεῖν, συνηρ. διαπραθεῖν, ἀορ. 6.
τοῦ διαπέρω.

Δια-πραχέω, ἀμετθ. δὲν πράττω τίποτε,
κἀθῆμαι ὅλως ἀργός Ἰώα, ἀργ. 34.

Δια-πραξίς, εὐς, ἡ ἡ πράξις τοῦ ἐργάζε-
σθαι τι ἀκριβῶς, ἐπεξεργάζεσθαι, τελειώσει-
σθαι κατ' ὁρίαν πράξεως, ἐν γέν. δουλειά - πολιτι-
καὶ Πλάτ. συμπ. 184, confectio.

Δια-πράσις, εὐς, ἡ ὁλοτελής πώλησις
πράγματος, ξεπούλησις Δ. Ἀλ. 7, 29, venditio.

Δια-πράσσω, ἀττ. διαπράττω, ἰων. δια-
πρήσσω 1) τελειώνω τι, ἀπαπερατῶ, κατορ-
θώνω «ἡμῶν δ' αἰματόνετα διέπρησσαν πολε-
μίων» ὁλοκλήρους αἱματηράς ἡμέρας ἐπέ-
ρσαν πολεμίων Ἰλ. τ. 236^ο «οἱ κέ μοι δια-
πρήσσωσι πλεονον» οἱ ὅποιοι μαζί μου ἔθε-
λον χάμει ὅλον τὸν δρόμον Ὀδ. 6, 213^ο
«καὶ εἰς ἐνικαυτὸν ἄπαντα οὐτι διαπρήσαιμι
λέγων ἔμα κῆδεα» καὶ χρόνον ὁλοκλήρην
δὲν θά ἐτελείωνα διηγουμένος τὰ 5. 197^ο
ἀττ. - τι Ἀριστ. ἱππ. 93^ο «-τινὶ ὧν δεῖ-
ται» Ξεν. Κύρ. 1, 4, 13. Συνήθ. μέσ. κατορ-
θώνω τι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου ἢ δι' ἄλλον,
ὡς π. Πλάτ. ὅτε μὲν ἀπώτ. Φαίδρ. 256,
ὅτι δὲ μετ' αὐτ. «-πάγκalon πράγμα», συμπ.
183^ο «-τὰ πάντα», Γοργ. 151, καὶ μετ' ἀ-
παρφ. καὶ τοῦ ὥστε Ξεν. Κύρ. 7, 4, 9, κατὰ
μετγ. «διαπεπραμένος τι» Δειν. 1, 97^ο «δια-
πέρωνται = κατορθώσεν Ἰσοκ. 4, 137, ἀλλὰ

παθ. «διαπέρωνται ὁ πόλεμος» = ἀπεπερα-
τώθη Πλουτ. Κατο. 52^ο 2) ἐν γέν. διαπρημα-
τεύομαι τι¹ «-δι' ἐργαζομένων Ἠρ. 4, 24^ο -πρὸς
πανα Ξεν. Ἀν. 7, 4, 12^ο 3) μετγ. φωνίζω π.
τοῖς τραγ. «στοιγερὰ θανάτω διαπράχθης» = ἐ-
φονεύθης ἀνοσίχθως Λισγ. Χο. 1008^ο «διαπερα-
γμένα» = τετελείωται τὰ κατ' ἡμᾶς, ἐμεῖθα ἡ-
φανισμένοι Εὐρ. Ἠλ. 864, ὡς μτγν. «διαπρί-
πρῃται τὰ τῶν Καρχηδονίων» = ἡφανίσθησαν
οἱ Καρχηδ. Πλουτ. Φάβ. Μ. 5, conficio.

Δια-πράττης, ὁ ἀργυραμοιβός, κολλυβι-
στής πρὸλ. μεταπράτης γλῶσσ. distractor.

Δια-πράυνω² καταπαύνω, καθουχάζω
τινὰ Φιλόστρ. 251, demulceo.

Δια-πρέπεια, ἡ 1) ἡ ἰδιότης τοῦ ἐξείχειν,
ὑπερέχειν τῶν ἄλλων, καταφαίνεσθαι = τὸ ἐξ-
εχόν, ἡ ὑπεργγῆ 2) μεγαλυπρέπεια, πολυτέ-
λεια Ὁ. magnificentia.

Δια-πρεπής, 2^ο ἐξόχος, ὑπερέχων, ἐπιση-
μος³ - νησοῦ Πινδ. Ἰ. 4, 49^ο - εὐφυγία τὴν
θέαν Εὐρ. ἀποσπ. 841^ο - ἀρετὴ Θουκ. 2, 34^ο
«τὸ διαπρεπές» = τὸ ἐξόχον 6, 16 καὶ μτγν.
ἐπίρ. τροπ. - ὡς ἐξόχως, ἐπισήμως, excellens.

Δια-πρεπότης⁴ ὁ διαπρεπὴς Σχόλ. Εὐρ.
Ὀρ. 1483, aximie.

Δια-πρέπω, ἀμετθ. ἐξέχω, ὑπερέχω, κα-
ταφαίνομαι, ἀναφαίνομαι Ὀρ. 5μ. Ἐρμ. 351.

«χρυσὸς διαπρέπει νυκτὶ πλοῦτον» Πινδ. Ὀ. 1,
2, συχνὰ ἀπώτ. ἡ μετὰ δοτ. - ἀφύχια Εὐρ.
Ἀλκ. 642^ο - ἐπὶ τινι Δουκ. χορ. 9 καὶ μτγν.

«-δράμασιν ἐν πολλοῖσι» Κρίναγ. (9, 513)
«φύσιν ψυχῆς γενναίαν διαπρέπει μορφώματι»
= κοσμίως μετθ. (ἐὰν ὀρθ. ἡ γρ.) Εὐρ. π. Πλάτ.
Γοργ. 485.

Δια-πρεσβεῖα, ἡ ἀμοιβαία ἀποστολῇ
πρέσβεων² πρὸλ. ἀντιπρεσβεῖα Πολυδ. 5, 67.

Δια-πρεσβεύεις, εὐς, ἡ ἀποστολῇ πρέ-
σβεων Ἀππ. Γαλην. 18, legatio.

Δια-πρεσβεύομαι, (ἐνερ. ἀδοκ.) ἀπο-
στέλλω πρέσβεις ἀμοιβαίως, ἀνταποστέλλω
πρέσβεις³ πρὸλ. ἀντιπρεσβεύομαι «-πρὸς τοὺς
πόλεις» Ξεν. Ἐλ. 3, 2, 24 κ. μτγν.

Δια-πρήσσει, ἰων. διαπρήσσει.

Δια-πρήστεύω, διόρθ. ἰων. διαδιόρθησκω, δια-
διόρθεσκω, ἀορ. 6. διόρθω ἰων. «διόρθω πιστώ-
σας τῶν τις Βορυσθεναίων πρὸς τοὺς Σκύ-
θας λέγων» = ἔφυγε κρυφίως πρὸς τοὺς Σκύθας
καὶ τοῖς ἐπιστοποίησε λέγων Ἠρ. 4, 49, ὡς.
ἀδοκ. αἱ γρ. διεπιστεύσε, διεδιόρθησε, διεπε-
ρίσσευσεν. Ὡς διόρθ. διαδιόρθεσκω, διαδιόρθεσθαι.

Δια-πρίζω⁴ διαπερῶ, διατρύχω Ἠούχ.

Δια-πρίστω, 3^ο καταπριονισμένος⁵ - θύρα
Πολυδ. 10, 24, dissectus.

Δια-πρίτω⁶ 1) διχοτομῶ τι, κατακόπτω διὰ
τοῦ πρίονος Ἰπποκρ. 912^ο «διαπεπριμέναι
κατὰ τὰς ῥίνας» = κολοδοιμένοι Πλάτ. συμπ.
193^ο «ἀπολομένη καὶ διαπρισθίην» = νὰ χα-
θῇ καὶ νὰ πριονισθῇ Ἀριστ. ἱππ. 782^ο «δια-
πεπριμένα ἡμῖς» Εὐδοκ. Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ.
610^ο 2) μετγ. τρίχω τοὺς δόντας ἀπὸ δρυ-
κων, ἀπὸ τοῦ «διαπρίειν τοὺς δόντας» Λουκ.
διαβ. 24. Μέσ. κυρ. τρίχω τοὺς δόντας μου
ἀπὸ θυμῶν⁷ καρδίας Ν. Δ. ἐκκλ.

Δια-πρίτως, (διαπρίτως Πάπ.) 3^ο ὁ δονά-

μνος νὰ πριονισθῇ, ἢ κατακοπῇ διὰ πρίονος, Ἰπποκρ. 912.

Δια-πρὸ κ. διὰ πρὸ, (πρὸλ. π. Σπίτζερ παρ. 6. Ἰλ. τ.)· ἐπὶρ. ἀνάμεσα καὶ πέρα, πέρα· πρὸλ. διαμπερές, διαμπερώς Ἰλ. ο, 342, Θεόκρ. 22, 201, ροήλιος.

Διά-προθι· τῷ ἀνωτ. Νικ. δλ. 3.

Δια-προ-στατεύω· 1) προστατεύω τινά· 2) προτείνω τί· διαδούλιον = ἀκέφιν, πρότασιν Πολυδ. 4, 13, 7.

Δια-πρύσιος, 3 καὶ 2 Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 19 (ἐκ τοῦ περῶν; πρὸλ. διαμπερές, Ὑποχ. διαπορεύσιμον, μακρόν, διὰ πάντων δεξιόν)· 1) διαπεραστικός, ὅξος, τρανόφωνος (ἐπὶ ἤχ.)· «ἦσσε διαπρύσιον» = ἐφώνησε δυνατὰ, διαπεραστικά Ἰλ. ο, 227 καὶ συχνά, «διαπρύσιον κιθαρίζων» Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 80· «διαπρύσιος ὄτοδος» = κεραυνός, κατὰ λέξ. διαπεραστικός κρότος Σοφ. Τρ. 781· - κέλαδος Εὐρ. Ἰλ. 1324· «διαπρυσίη ὁλολογή» Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 19 καὶ μετν. οἱ ὅποιοι μεταχειρίζονται ὡς. τὸ τροπ. ἐπὶρ. διαπρυσίως· 3) περιήρημος, ἔακουστός· «διαπρύσιος κεραυτός» = περιήρημ. ἐρημωτής Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 336 σφοδρός· - πόλεμος Δ. Αἰετ. 2, 143· 3) ἐκτεταμένος (ἐπὶ τόπ.)· «πρὶν πεδίοιο διαπρύσιον τετοχχῶς» = λόφος ἐκτεταμένος διὰ μέσου πεδιδόος Ἰλ. ρ, 748· - ἡπειρος = πολλή Σχόλ. Πινδ. Ν. 4, 51.

Δια-πταίω· 1) ἐπιτέτ τοῦ πταίω· προσκορῶν πολὺ, πολὺ σκοντάπτω· 2) μετφ. τραυλίζω, ψευδίζω, βαρβαρίζω «καὶ βαρβαρίζειν» Λουκ. ἐνύπν. 8, τίθυο.

Δια-πτάσθαι καὶ διαπτέσθαι μέσ. ἄορ. 6. τοῦ πέτομαι, ἢ ἄορ. τοῦ ἵπταμαι τοῦ παρακμ. ἄτ.

Διά-πτημι ἢ διέπτημι ἀμφ. σχημ. π. μετν.

Δια-πτερνιστής, ὁ πτερνιστής Κλ. Ἀλ. 982.

Δια-πτερόω· εὐρύνω, ἀνοίγω τι ὡς τὰ πτερά, καθαρίζω τι μετ πτερόν Ἰπποκρ. 393, 48.

Δια-πτερόσσομαι, μέσ. ἀπὸ κινῶμαι

ἔς τὸν αἶρα ἔδω κ' ἐκεῖ ὡς τὰ πτερυγίζοντα

πηγὰ (ἐπὶ χαλαρῶς συνδεσμένων ἢ κρημαμένων πραγμάτων) Ψευδοπλουτ. περὶ ποταμ. 6, 4.

Δια-πτερώς, εὐρύς, ἢ πλάτοςμα, ἀνοίγμα,

καθάρισμα διὰ πτεροῦ ἱατρ.

Δια-πτοίω, διαπτοίω π. Ὁμ. κ. Ἀπολ.

Ρ. 3, 1345· 1) τρομάζω τινά ἐξαίφνης καὶ

τὸν κάμνω νὰ φύγῃ, διασκορπίζω τινὰς διὰ τοῦ

τρόμου· «ἐπέσσι διεπτοίησε γυναῖκας» Ὀδ. σ.

340· «δείσαντες διεπτοήθημεν» Πλάτ. πολ. 1,

336· «-φόδος στρατὸν» Εὐρ. Βάκχ. 304· 2)

ἀμετφ. ξεπτάζομαι ἐπὶ ἔκπου, ἐν γέν. ἐπὶ ζῷ.

Πολυδ. 3, 51, perterrefacio.

Δια-πτόησις, εὐρύς, ἢ τρομάγμα, ξεππάσμα,

σφοδρὰ ἐπιθυμία· ἀφροδίσιον Πλάτ. νόμ. 6, 783.

Δια-πτοίω· διαπτοίω.

Δια-πτύζω· διασκορπίζω τι ἔς τὸν αἶρα, διὰ

τοῦ πτύου, μετ τὸ φκυάρι· πρὸλ. λιχμῶ, πτυ-

άζω Σουδ.

Διά-πτύξις, εὐρύς, ἢ ἀνοίγμα, ξεδιπλωμα

διπλωμένου πράγματος μετν. explicatio.

Δια-πτύσσω, ἄττ. διαπτύτω· 1) ἀνοίγω τι,

ξεδιπλώνω, ἀντὶθ. συμπτύσσω, συμμύω· «δια-

πτύχθιντες ὠφθησαν κακοί» = ἀνακαλυφθέντες

Σχόλ. Σοφ. Ἀντ. 705· «συμμεμυκός, διεπτύ-

γμένον» Θεόφρ. Ἰ. Φ. 4, 9 (7, 8)· 2) μετφ. ἀναπτύσσω τι, ἐρμηνεύω Πλάτ. νόμ. 9, 858 καὶ μετν. 3) τυλίσσω τι δι' ἄλλου, περιπλέκω· - τὰς πλεκτάνας Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 16, τυλόω.

Δια-πτυστήρ, ἦρος, ὁ ὁ ἀποπτύων, ἀπὸ

νάσων τὸν χαλινὸν ἵππος μετν. respuens.

Διά-πτυστος, 2· ὁξιος πτυσίματος, ἀπο-

στροφῆς, βδελυρός· πρὸλ. καταπτυστος.

Δια-πτύχῃ, ἢ διπλῃ, διπλωσίς· - δέλτου,

γραμμάτων Εὐρ. Ἰ. Α. 727, plica.

Δια-πτύω· 1) πτύω τινά Ἀλ. Π. Ἰσ. 4, 22·

πρὸλ. καταπτύω· 2) μετφ. ἀποστρέφω τινα

πολὺ, περιφρονῶ Δημ. 18, 258· δὲν δέχονται

τὸν χαλινὸν ἐπὶ ἔκπ. Φιλύστρ. 816, despuam.

Δι-ἀπτω ἀνάπτω τι, κοιν. ἀνάπτω, Φαλαρ.

ἔπ. 208, 52, accendo.

Διά-πτωμα, τό· πέσιμον, μετφ. πλάνη,

πράγμα, ἀμάρτημα Ἀθην. 11, 516, lapsus.

Διά-πτωσις, εὐρύς, ἢ πέσιμον, σφάλμα·

καὶ ἀμαρτία Πλουτ. ἡθ. 1125.

Δια-πύει, ἀμετφ. γίνομαι πύον μεταβάλλο-

μαι εἰς πύον, ὁμοιάζω Ἰπποκρ. 1252, summi.

Δια-πύημα, τό· ἐμπύωσις Ἰπποκρ. 39, 6.

Δια-πύησις, εὐρύς, ἢ ἐμπύωσις Ἰπποκρ. 38,

44, eurpuratio.

Δια-πύητις, 3· ὁ διευκολύνων τὴν ἐμ-

πύωσιν Γαλην.

Δια-πυθέσθαι, ἀπαρ. μέσ. ἄορ. 6· τοῦ δια-

πυθάνομαι.

Δια-πύθω, ἀμετφ. σήπωμαι ὀλότεια (ἐν ἤσ-

στ. Β. μετφ. κάμνω τι ὀλότεια σαπρόν, κοιν.

κατασαπίζω).

Δια-πύσχω· κάμνω τι νὰ ἐμψύσῃ· πρὸλ.

ἐμψύσσω Ἰπποκρ. Παθ. μεταβάλλομαι εἰς

πύον, γίνομαι ἐμπύος Μ. Ἀντων. 4, 39, mu-

trefacio.

Δια-πυτεύω· διαγωνίζομαι πρὸς τινά εἰς

τὴν πυγμὴν· - τινὶ Ξεν. Κύρ. 7, 5, 53· ἐν

γέν. μάχομαι, φιλονικῶ μετ τινά· - τινὶ Λουκ.

ἀλεκτρ. 22.

Δια-πύλιον, τό· ὁ φόρος τῆς πύλης 1 ὄρχ.

τὸν ὅποτον οἱ συγγενεῖς καὶ κληρονόμοι τοῦ

ἀποθανόντος ἐτέλουν ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ δη-

μόσιον ταμεῖον διὰ τὴν διὰ τῆς πύλης τῆς πό-

λεως ἐκφορὰν τοῦ νεκροῦ τοῦ Ἀριστοτ. οἰκ. 2,

14, portorium.

Δια-πυνθάνομαι· 1) ἀνερευνᾷ τι ἐπιμελῶς

ἢ ἐρωτᾷ ἄλλον νὰ μάθω· - τὶ Πλάτ. συμμ.

172· «-τοῦ θεοῦ πῶς γρή», πολ. 480, ζητῶ

παρὰ τινος ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τινος

Ξεν. Ἑλ. 5, 4, 2, intelligo.

Διά-πυος, 2· γεμάτος ἐκ πύου, ἐμπυωμένος

Ἰπποκρ. suppuratus.

Δια-πύω· κάμνω τι νὰ ἐμψύσῃ μετν.

suppura.

Δια-πυρίζω· θερμαίνω τι δυνατὰ, κατατ-

σταίνω Ἰπποκρ. Ionco.

Δια-πυρίζω· τῷ ἀνωτ. παθ. = ὀρχίζομαι

Ποῦρ. excaudescio.

Διά-πυρος, 2· α) ὅλως ἀναμμένος, πυροκαυ-

νός, πυροκακίνος· - θαλός Εὐρ. Κύκλ. 627,

Πλάτ. Τιμ. 88, κ. μετν. 6) συνηθ. μετφ.

σφοδρός, φλογερός, ἐμπυός, ἐμψυός· «ἀν-

δρὲς ἄγριοι διάπυροι ἵδεν» Πλάτ. πολ. 10,

615, ὑπερθ. νόμ. 6, 783 συγνὰ π. μτγν. 18.
 Πλουτ. π. χ. - ἤθη Λουκ. 9' ὡς. ἐπὶ πραγμ.
 καὶ πράξεων - ἔργων Λουκ. - μίσις Πλουτ.
 Ἄρστ. 3' ἐπὶ τροπ. - πύριος = μέ πολλὸ πύρ,
 πῦρ, φλογερὸς, ἐμπαθὸς.
 Δι-α-πυρῶν 1) κατακαίω τι, ὡς. μέσ.
 Τροίαν διεκπυρῶσάνην Εὐρ. Κυκλ. 690. 2)
 παθ. ἀνάπτω ἀπὸ θυμῶν «τῷ θυμῷ διεκυ-
 ρῶται» Πλουτ. Φων. 6, accendo.
 Δι-α-πυρσαίνω φωτίζω τι ὡς πυρσός, κατα-
 φωτίζω «τὸν ἥλιον διαπυρσαίνοντα τοῦ οὐ-
 ρανοῦ» Φιλόστρ. 74.
 Δι-α-πυρσαίνω τῷ ἀνῶν. «-τάς πράξεις τῇ
 δόξῃ εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους» Πλουτ. Δημ. τρ.
 8. Μέσ. κάμνω πρὸς τινα σημειῖον διὰ πυρσοῦ,
 ἀναγγέλλω τι διὰ πυρσοῦ συνθηματικῶς πρὸς
 τινα Πολυδ. 1, 19.
 Δι-α-πυστος, 2' πασίγνωστος Ἡρωδ. 2, 12, 4.
 Δι-α-πυτίζω ἀποπτύω, πτύω τι ἀπ' ἐμοῦ
 «διαπύτωσ' οἶνον χαμαί» Ἀρχιδ. κωμ. π.
 Ἀθην. 7, 292, exspuo.
 Δι-α-πύω κάμνω τι νὰ ἐμπύσῃ.
 Δι-α-πυλῶ πολλῷ λειανικῶς Ξεν. Ἑλ. 4,
 6 καὶ μτγν. πρὸλ. διαπιπράσκω, dividend.
 Δι-α-πυρῶν τήκω τι διὰ τῆς θερμότητος
 καὶ κλείω οὕτω τοὺς πόρους του ὅθεν τυλῶ,
 κάμνω νὰ σχηματίσῃ τύλους. Παθ. τυλοῦμαι,
 πηγνύμαι εἰς τύλους, γεμίζω ἀπὸ τύλους Ἱπ-
 ποκρ.
 Δι-α-πυρῶν, 2' ὅλως διόλου ἀραιὸς μτγν.
 Δι-α-ραίρηται διαρρήεται ἰων. γ' - ἐν. παθ.
 παρκ. τοῦ διαίρειν.
 Δι-α-ραῖομαι, μέσ. ἀποθ. καταρῶμαι τινα, ἡ
 ἀπολύω, μτγν.
 Δι-α-ράσσω, ἀττ. - ττω διασπῶ τι διὰ κτυ-
 πημάτων, ἐν τμήσ. π. Ἥσ. ἀσπ. 364, δι. γρ.
 π. Ἡρ. 3, 12, pertundo.
 Δι-α-ράγγω, 2' ὅ ἔχουν λευκὰ στίγματα,
 λευκοποιῶντες Βάδρ. γαλιλαϊκ. 85, 15.
 Δι-α-ργυρῶν περιβάλλω τι με ἄργυρον, ἀ-
 σημάζω μτγν.
 Δι-α-ρῶν καταποτίζω τι Ἰώσ. Ἰουδ. Ἰσ.
 3, 10, 8.
 Δι-α-ρέμδομαι καὶ δια-ρρέμδομαι διέρχο-
 μαί τι, περιέρχομαι γλωσσ. peruenire.
 Δι-α-ρετίζομαι συναγωνίζομαι μετὰ τινος
 εἰς τὴν ἀρετὴν, τίς τῶν δύο νὰ γείνη μάλλον
 ἐνάρτετος Συνέσ.
 Δι-α-ρήμα, τό λέμβος, πλοίαριον μτγν. lembus.
 Δι-α-ρήν, ου, δ' μυθικ. ἐπών. τοῦ λευκοῦ Ἀριστοτ.
 Δι-α-ρῶν 1) συναρρῶζω μέλος με μέλος
 Ἱπποκρ. πρὸλ. συναρρῶζω δὲ. συντάσσω τι,
 ἀναπτύσσω, μορφώνω «διηρρωμένους ἔχει
 καὶ χωριστοὺς οὐκτόλους» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2,
 12' «τὰ στήθη διηρρω» Πλάτ. συμπ. 191.
 Ἱπποκρ. δρῶν καὶ διηρρωμένους = εὐπλαστός,
 καλοκαρμωμένος, ἀντίθ. «εἰκὴ συμπεφυρημέ-
 νος» = οἶονε ζυμωμένος, ἄμωρος, Φαίδρ.
 253. 2) σκιαγραφῶ τι, ἰχνογραφῶ Ἀριστοτ.
 ἡθ. Νικ. 1, 7, 17. 3) διαχωρίζω τι ἀπ' ἄλ-
 λο, διαίρω, διακρίνω καθαρῶς «φωνὴν καὶ
 ὀνόματα διηρρωσάτο τῇ τέχνῃ» Πλάτ. Πρωτ.
 322' δὲ. προσφέρω, ἀπαγγέλλω καθαρῶς, ἀν-
 τὶθ. τραυλίζω, διασαφῶ τι, - διορίζομαι, νόμ.

12, 963 καὶ μτγν.

Δι-α-ρῶν, εἰς, ἡ 1) συμμείλσις, συν-
 ἀρμωσις μέλους πρὸς μέλος Ἱπποκρ. Ἀριστοτ.
 Ἰ. Ζ. 7, 3' πρὸλ. συνἀρρωσας ἀνάπτυξις τῶν
 μελῶν, εὐρυθμία, εὐκαρμία Πλουτ. Λουκ. 17.
 2) εὐκρινὴς προφορὰ, καθαρὰ ἀπαγγελία Ἀ-
 ριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 9.

Δι-α-ρῶν τέον δ. ἐπ. πρέπει νὰ συναρμωθῇ
 τίς, ὁρίσῃ σαφῶς Ἑπικτ. ἔγγ. 4' - ἀπαγγέλλῃ
 καθαρῶς, articulandum.

Δι-α-ρῶν τικῶς, 3' ἐπιτήδειος εἰς συναρμω-
 γήν, συναρμωστικὸς, μορφωτικὸς Σχόλ. Πσ.
 θε. 139' - εἰς διασαφήσιν = διασαφηντικὸς Ἑπικτ.
 ἔγγ. 52, 1.

Δι-α-ριθμῶν 1) διακρίνω πολλὰ ἀπ' ἀλλή-
 λων ἀριθμητικῶς, μετρῶ ἀνὰ ἓν, ἀριθμῶ (διὰ
 λογίζομαι Σουδ.) - φήφους Εὐρ. Ἰ. Τ. 568' -
 ἀργυρίδιον Ἀριστ. ὄρν. 1622' ὡς. μέσ. «ὡς-
 περ φήφους διαριθμησόμεθα τὰ δνόματα» Πλάτ.
 Κρατ. 437' καὶ συγνὰ δὲ. παθ. χωρίζω τι
 ἀπ' ἄλλο, διαχωρίζω Λισχίν. 3, 207' «δια-
 ριθμῆσθαι καὶ διαλαβεῖν εἰς εἶδη» Ἀριστοτ.
 ῥητ. 1, 4' 2) μέσ. κρίνω τι, σταθμίζω ἀνα-
 λογιζομαι Πλάτ. Ὀργ. 501 dinumero.

Δι-α-ριθμῶν, εἰς, ἡ ἡ πράξις τοῦ με-
 τρεῖν ἀνὰ ἓν πολλὰ πράγματα, μέτρημα, ἀ-
 ριθμῶν Πλουτ. ἡθ. 27, dinumeratio.

Δι-α-ρίπτω διαρρίπτω Ἀριστ. θεσ. 665.

Δι-α-ριστάομαι διαγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς
 τὸ πρῶτον, τίς τῶν δύο πλείονερ νὰ φάγῃ
 «-τινὶ βοῦν» - τρώγων πρῶτον βαρὺ ὀλόκλη-
 ρον διαγωνιζόμενος πρὸς τινα Ἀθην. 10, 412.

Δι-α-ριστεύομαι φιλονικῶ με τινα περὶ πρω-
 τεύων, εἰς τῶν δύο ὁ ἀνώτερος Λογγν. 13, 4.

Δι-α-ρκεία, ἡ ἀφθονία - τροφῆς Θεόφρ. αἰτ.
 φασ. 1, 11, 6' συνέλεια, παράταξις χρόνου.

Δι-α-ρκέω, ἀμετῶ. ἀρκῶ εἰς τινα ἡ τι ὁλό-
 τελα, κοιν. εἰνε ἀρκετόν, φθάνει «τρία ἔτη
 διαρκέσει» Πινδ. Ν. 7, 48, Λισχ. Ἑπ. 824'.

«ὁ οἶνος εἰς τὴν ὁδὸν οὐ διαρκέσει» - ὅν θὰ
 φθάσῃ Ξεν. Κύρ. 6, 2, 26' παρῆλθ' εἰς τινα

τὰ ἐπιτήδεια, διατρέφω Πλουτ. Σόλ. 92' ἐμ-
 μένω εἰς τι μέχρι τέλους, βασταῖ «διὰ τὸ
 χρόνον οὐ διήρκεσε θεῖον ὁ λόγος» - ὅν ἐβά-
 σταξεν ὡς ἐδὼ Πλάτ. Τίμ. 24' «διαρκῆς ἱπ-
 πος» = βασταῖ, ὑποφέρει Ξεν. Κύρ. 8, 6, 17.

ἐξαρκεῖ εἰς τινα τὸ ἀρῶριον Ἰσοκ. 2, 41 ὅπως
 φέρω μέχρι τέλους πολιορκίαν Ξεν. Ἑλ. 5,

3, 24' ἐπὶ τῷ τι. αὐτὸ διήρκεσε τῷ βίῳ πρὸς τὸ
 τοῦ πολέμου τέλος» - ὅν ἐπέζησεν ὡς εἰς τὸ
 τέλος Πλουτ. Φιδ. Μάξ. 27 καὶ συγνὰ μτγν.

Δι-α-ρκής, 2' ἀρκετός - γῶρα Θουκ. 1, 15'

«-γῶματα καὶ σίτος» β. 90 καὶ μτγν. - εἰς
 τι Πλουτ. Φιδ. Μάξ. 41' - πρὸς τι Δ. Ἀλ.

4, 23' συνεγής, πολυχρόνιος - ὁμοῖο Πλουτ.
 ἐπὶρ. - ὡς = ἀρκετὰ, ὑπερθ. «διαρκέστατα ζῆν

εἰς τὸ γῆρας» Ξεν. ἀπομ. 2, 8, 6, sufficient.

Δι-α-ρκῶν, εἰς, ἐπὶρ. τροπ. διαρκῶς ἐκ τῆς
 μτγ. διαρκῶν, ἀρκετὰ μτγν. sufficienter.

Δι-α-ρμα, τό 1) ὕψους ὕψλόν ὕψος (ἐπὶ
 συγγραμ.) Λογγν. 42, 1, Πλουτ. παρ. ὧ =

ὕψος ἐπιδεικτικόν, Ἀριστοφ. - τῆς φύξης
 Δ. Λαέρ. 9, 5' 2) θαλάσσοπορία, ταξιδίον

διὰ θαλάσσης Πολυδ. 10, 8' τόπος μεταδιδῶν

σως, πορθημεν Στραβ. 4, 199, elatio δὲ Ἄρ-
ματοι, τόπος ἐν Πάρνηθι τῆς Ἀττικῆς Ἰδα-
ῤῥμα.

Δι-αρμένιος, (ἄρμενον), 2· πλοτον μεθ' ὅ-
ἄρμενα, ἱστία, δικάταρτον Συνεσ. ἐπ. 4, 161.

Δι-αρμάζω καὶ -όττω· 1) χωρίζω τι ἀπ' ἄλλο, διαχωρίζω Εὐρ. Ὀρ. 1452· 2) συναρ-
μύζω τι ἐν τῷ μέσῳ, ἐν γέν. ἐφοδιάζω τινὰ
ἢ τι μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, καθοπλίζω, κοιν.
ἀρματιώνω Πολύβ. 8, 7, 1· «σώμα ὀργανικὸν
καὶ διηρησμένον μέρει λογικοῖς» Πλουτ. Κο-
ριολ. 38· ὡς. ἐπὶ μουσ. Ἀριστ. Κόιντ.

Δι-αρνύμαι, ἐπιτετ. τοῦ ἀρνέσθαι· ἀρνού-
μαι τι ὁλότελα μτγν. pernego.

Δι-αρπαγή, ἢ· λεηλασία, κοιν. γδύσιμον
Ἡρ. 9, 42, Πολύβ. 10, 16, 6, diraptio.

Δι-άρπαγμα, τό· πᾶν τὸ ἐξ ἀρπαγῆς, ἀρ-
παγμένον μτγν.

Δι-αρπαγμός, δ· διαρπαγὴ μτγν.

Δι-αρπάζω· 1) ἐσχίζω, κρεουργῶ Ἰλ. π.
355, Πλάτ. πολιτ. 274, μέσ. μέλ. πολ. 1, 336·
2) λεηλατῶ, γδύνω Ἡρ. 9, 42, Θουκ. 8, 31·
«παλλὰ τῶν ὁμετέρων» Δημ. 24, 2, diripio.

Δι-άρπαισις, εὖς, ἢ· διαρπαγὴ Β. Ἀν. 438, 4.

Δι-αρραγή, ἢ· ἡ πράξις τοῦ διασχίζειν τινὰ
ἢ τι, ἔξιγμα Ἀρπυκρ. 148, σπάσιμον (ἀφ'
ἑαυτοῦ ἐπὶ ἀγγ. τοῦ σώματ.) ἐπὶ σκευῶν,
diruptio.

Δι-αρραίνω· ῥαντίζω τινὰ ἢ τι Ο'. διακορ-
πίζω, διασπῶ, ὡς. παθ. π. Ἀριστοτ. μετεωρ.
1, 3· ὅθ. «κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου πο-
τοῦ» = διεγυρίζοντο καταρρέοντες, κατέρρεον
ἰδῶ κ' ἐκεῖ Σοφ. Τρ. 14, aspergo.

Δι-αρραῖω, (ραῖω)· ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω
τινὰ ἢ τι παντελῶς· - στρατὸν Ἰλ. 1, 78·
(ἐπὶ παθ. σημ. διαρραΐεσθαι ω, 355)· καὶ
μτγν. ἐποπ. Ὀπ. ἀλ. 5, 168. Παθ. «διαρ-
ραίσθηντας εἰς Αἶδου μολεῖν» = καταστραφέν-
τες νὰ ἀπάγῃσι εἰς τὸν Αἶδον Ἀίσχ. Πρ. 236.

Δι-αρραμμα, τό· ῥαφή Πλουτ. ἡθ. 798,
sutura.

Δι-αρραντίζω· καλὰ ῥαντίζω τινὰ ἢ τι μτγν.

Δι-αρραπίζω· καταρραπίζω τινὰ, ῥαπίζω
δυνατὰ, δίδω μπάτσους Ἡλιοδ. 7, 7, caedo.

Δι-αρράπτω· ῥάπτω τι μετ' ἄλλο, συρράπτω
ῥάπτω πέρα πέρα· - τραῦμα Πλουτ. Κάτ.
νεώτ. 70 καὶ συχνά, consuo.

Δι-αρραπτέον· ῥ. ἐπιθ. πρέπει νὰ συρράψῃ
ἢ διαρράψῃ τις Ὀρεῖδ. 157, 13, consuendum.

Δι-αρραφή, ἢ· ἡ πράξις τοῦ συρράπτειν τι
μετ' ἄλλο, αὐτὴ ἢ ῥαφή, πρὸς. διάγραμμα.

Δι-αρραγίζω· ἐσχίζω, κάμνω κομμάτια·
«διερραγίσται κρέα» Εὐδουλ. π. Ἀθην. 14,
642, disseco.

Δι-αρράψω δέω· συρράπτω, ἰδ. ἀποσπ. ᾄσ-
μάτων, πλάττω τι ἀνυκαρκτον, μυθολογῶ
μτγν. recito.

Δι-αρρέσθαι· «διαρρέσθαι»

Δι-αρρέπια· 1) κλίνω ἰδῶ κ' ἐκεῖ ὡς ἡ πλάστ-
ιγ· 2) ὅθεν ἀμφιρρέπω, ταλαντεύομαι μετα-
ξὺ δύο γνῶμῶν τι νὰ πράξω Ἰπποκρ.

Δι-αρρέω, (ρέω)· 1) ῥέω διὰ μέσου τινός
(ἐπὶ ῥευστ.) Ἡρ. 7, 108· «ὕδωρ διὰ τῶν θα-
πυλῶν διαρρέειν» Δουκ. νεκρ. 8, 17, 1·

χωρῶν Ἰσοκ. 11, 14, παίρνω νερά (ἐπὶ πλοῖον)
Δουκ. νεκρ. 8, 10, 1· διαρρέω, κοιν. ἐγγλ.
στρώ· «ἐκ τῆς στρατοπεδείας» Πολύβ. 1, 74,
10· «τῶν χειρῶν» Δουκ. γυν. 28· 2) ἀνα-
λύω ἀπὸ ἰδρώτα, περιγύνομαι ἀπὸ ἰδρ. ἰδρῶ-
τι διαρρέω· Ἡλιοδ. 10, 13· ὅθ. «ἐθέρωμαι,
χάνομαι, ἀφανίζομαι» «-ἡ χάρις» Σοφ. Αἰ.
1267· «-ὅπὸ μαλακίας, ὅπὸ θρόψευς» Πλουτ.
Ἀγισ. 14, Δουκ. νεκρ. 8, καὶ πολλὰ ἄλλ.
Ἀριστ. σφ. 1156· «-ὅπὸ νόσου» Δ. Λαίρ.
14· ἐξοδεύομαι· - τὸ ἀργύριον Δημ. 37, 54·
ζῶ ἀσώτως· «διαρρέω τῷ βίῳ» Αἰλ. Π. Ἰσ.
9, 24· «χεῖλεσι διερρυγέσαι» = μετ' ἀνοικτὰ
χεῖλη Ἀριστ. νεφ. 863, perfuso.

Δι-αρρηγία, τό· ἐσχίσμα, σπάσιμον ἡ-
συχ. fragmentum.

Δι-αρρηγνύω· ἐσχίζω, διασχίζω, διασπῶ·
«ἐπάλξεις = τοὺς προμαχῶνας (ἐν τῇ ἡσ.) Ἰλ.
μ, 308· «-πλευρὰν φασγάνω» Σοφ. Αἰ. 834·
«χορδὰς Πλάτ. Φαῖδ. 86 καὶ μτγν. παθ.
σκάω, σκάζω Σεν. Κύρ. 8, 2, 11· «διαρρηγνύ-
μαι ὅπὸ φθόνου» Δουκ. Τίμ. 40· «φουδομα-
νος Δημ. 18, 87, π. Ἀριστ. συχνά, π. χ·
διαρραγέτης ὄρν. 2, πλ. 479· «διαρραγέτης
Ἀναξίλ. π. Ἀθην. 10, 216, διαρραγέτης
Ἀλεξ. αὐτ. 6, 258, diffringo.

Δι-αρρηθῆναι, ἐπὶρ. τροπ. ῥητῶς, Ὀμ. ὕμν.
Ἑρμ. 313, συχνά π. ῥήτορι· «γέγραπται
Ἀνδοκ. 3, 14· εἴρηται Δουκ. 190· «-λέγει ὁ
νόμος» Ἰσακ. 3, 68, explicite.

Δι-αρρηκτης, ὁ· διασπαστής, μετφ. ἐπίδου-
λος Ἡσυχ. insidiator.

Δι-αρρηξίς, εὖς, ἢ· διάσχις, διάσπαισις,
ἐσχίσμα, σπάσιμον Ἰωσ. ἀρχ. 18, 9, 1, fissio.

Δι-αρρησις, εὖς, ἢ· ῥητή, ὠρισμένη ἔκφρα-
σις Πλάτ. νομ. 11, 932.

Δι-αρρησσω· ἴδε διαρρηγνύω Δουκ. Πλουτ.

Δι-αρριζέω· ἀμετβ. ῥιζύνω καλῶς, μτγν.

Δι-αρρικνύω, -οῦμαι· συνηθ. καμπουρῶν
ἑμαυτὸν, λυγίζομαι, σουφρώνω καὶ ζακύνω
(ἐπὶ ἐπιδερμίδι.) Κρατιν. ἐν Μ. Ἑτ. 270, 5.

Δι-αρριμμα, τό· πῆδημα ἰδῶ κ' ἐκεῖ, ἄνω
καὶ κάτω, ἀτάκτως πῆδ. Σεν. κυν. 4, 4,
disiectio.

Δι-αρρίνη· ῥινίζω τι ὁλότελα, διχοτομῶ
διὰ τῆς ῥίνης Ἀριστοτ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. ἐπ. 1147,
μτγν. perfimo.

Δι-αρρίνησις, εὖς, ἢ· διχοτόμησις τινος διὰ
τῆς ῥίνης.

Δι-αρρίπίζω· 1) ἀνεμίζω τι διὰ τῆς ῥινίδος
(μυιαστηρίου) δυνατὰ ἢ διαρκῶς, μτγν. 2)
διασκοπίζω τι, φασθὲ πρὸς τινὰ· «εἰς τινὰ
Ἡλιοδ. 9, 14, disiclio.

Δι-αρριπτέω, μόν. ἐν. καὶ παρατ. Αἰσχ.
1, 59 καὶ π. αὐτ.

Δι-αρρίπτω· 1) ῥίπτω τι διὰ μέσου τινός
πέρα πέρα· «διαρρίπτειν ὁσίων» Ὀδ. τ.
575 2) ῥίπτω τι ἰδῶ κ' ἐκεῖ· «ὄμμα πανταχῶ
διάρριπτον» Ἀριστ. θεα. 665· «ὄψις Ἰπποκρ.
153· «βλέμμα διέρριπται» = εἶχεν ἀσταθεῖ,
ἀνησυχον βλέμμα Ἡλιοδ. «ταῖς αὐραῖς (ἢ)
τάς οὐράς διαρρίπτεσθαι κύνας» = ἰδῶ κ' ἐκεῖ
κινεῖσθαι Σεν. κυν. 6, 23· 3) διασκοπίζω· «τὸ
σκεῦδι διέρριψαι» Σεν. Ἀν. 5, 8, 6· «διέρρι-

πουν εἰς τὴν ὁδὸν» Αἰσχίν. 1, 59· -διερριμμένα = διασκορπισμένα Πλάτ. νόμ. 9, 860· «ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ διερριμμένοι» Λουκ. 1, 4, ὡς. ἐπὶ κόμης, μνήμης Πολυδ. κχωριζόμενος Πλουτ. Φίλοπ. 8· ῥίπτω τι πρὸς τινα· «δούλω κάρνα διερριπτοῦνται τοῖς θεωμένοις» Ἀριστ. σφ. 59· 4) ἀπορρίπτω· «καὶ ἐλέγω Πλάτ. ἐπ. 7, 343· ἀνοίγω, ἐκτείνω τὰ μέλη μου (ὡς ἐπὶ πηδήμ.)· «τὰ μέλη διερριπτύν» Ἀρρ. μ. κυν. 15, 2· ὅθ. ἀμετθ. πηδῶ· «ἐν τῇ θαλάττῃ διερριπτῶν ἐπὶ τὸ δυνατόν» Ἐν. κυν. 5, 8.
 Δι-αρρι-φῆ, ἢ τῷ κατωτ. ἀλλ' ἀμφ.
 Δι-αρρι-φισ, εἰς, ἢ· διασκόρπισαι, διασκόρπισμα· σκευῶν Ἐν. Ἄν. 5, 8· τῶν ἱερῶν Πλουτ. Λυσ. 27, disjectio.
 Δι-αρρο-δος, 2· ἀνάμικτος με ῥύδα ἱατρ. μτγν.
 Δι-αρρο-ή, ἢ· βεῖσις βρεστοῦ διὰ μέσου τινός· «πνεύματος διαρροῆς τέμνει» = τὴν διόδον τοῦ αἵματος, τὸν κάρυγγα Εὐρ. Ἐκ. 567· «ἢ ἄνω καὶ κάτω διαρροῇ τοῦ ὕδατος» = ἀμπωτίαι καὶ πλημμυρίδες Δ. Κάσ. 39, 41.
 Δι-αρρο-θῶ 1) ἀμετθ. κάμνω δυνατόν ὁδόν, κρότον ἀνάμεσα εἰς τι, πνέω με ὁρμήν ἀνάμεσα (ἐπὶ ἀνέμ.), βέω με ὁρμήν (ἐπὶ ὕδατ.), κοιν. βογκῶ, βοῶζω Πασύχ. 2) μετθ. «διερροθίσαι» ἄψυχον κάκην» = ἐνεπνεύσατε δούλιον (Σχόλ. διὰ τὸ ὁδοῦ ἐμβεδλήκατε) Αἰσχ. Ἐπτ. 192, perstrepo.
 Δι-αρρο-ια, ἢ 1) διαρροή· 2) εἶδος ἀσθενείας, καθ' ἣν ὁ ἀσθενὴς μόλις τροφῆς γενομένος ἀποβάλλει αὐτὴν πάραυτα κατωθεν ἀχνύοντο θυμῷ. 2, 49· «καὶ δυσεντερία» Πλάτ. Τίμ. 86 καὶ μτγν. -κοιλίας Πλουτ. Μάρ. 30· καταχρ. διαρροια ἢ εὐκοιλότης, Πυκν.
 Δι-αρρο-ια, ἢ 1) ἀνώνυμος πόλις· 2) Διαρροιάς, ἄδος, ἢ, (δι. γρ. Διαρροιάς-οτος κ. διαρροιάς), λιμὴν ἐπὶ τῆς ἀνατολ. πλευρᾷ τῆς μεγάλης Σώρτειας, (νῦν κόλπος τῆς Σώρτειας).
 Δι-αρρο-ίζω· κάμνω δυνατόν ὁδόν ἀνάμεσα εἰς τι, τρέχω με ὁρμήν διὰ τινος, πνέω ὁρμητικῶς (ἐπὶ ἀνέμ.). «ἐς πνεύμονας στέρνων διερροίζησεν (ἰός)» = διεπέρασε Σοφ. Τρ. 566.
 Δι-αρρο-ίζομαι, μέσ. ἀποθ. πάσχω ὑπὸ διαρροίας ἱατρ. μτγν.
 Δι-αρρο-ίζω, 3· πάσχω ὑπὸ διαρροίας ἱατρ. μτγν.
 Δι-αρρο-μβος, 2· ῥομβοειδὴς μτγν.
 Δι-αρρο-ους, δ'· διαρροή Στραβ. 4, 1, 2.
 Δι-αρρο-υδαν Αἰσχ. Χο. 65, κατὰ Βέλλ. ἀπαρ. ἀναλθεῖν, ἐκρέειν, κατ' ἄλλ. = διαρρυθῆν οὐδ. συνηρ. τοῦ διαρρυθῆν, λαχμαν ἐπὶρ. διαρρυδαν ὕωρ = διαρρυθῆν, ὅπως βέει ἢ ἀναλύει τι, ὅπερ πιθανώτε.
 Δι-αρρυ-δῆεις, 3· διαρρέων.
 Δι-αρρυ-δῆν, ἐπὶρ. τροπ. ὅπως ἀναλθεῖ τι, κοιν. ἀναλύντας, diffuenter.
 Δι-αρρυ-θμίζω· συναρμῶζω δύο ἢ πολλὰ πράγματα, κατατάσσω μτγν. compingo.
 Δι-αρρυ-τακω· ἀναλύω, κοιν. ἀναλύνω, ἐκρέω, μτγν. diffuso.
 Δι-αρρυ-πειζός, 3· καθαρτικός, κοιν. καθαριστικός Γαλ.

Δι-αρρύπτω· διακαθαίρω, διακαθαρίζω τι ἢ τινα ἐντελῶς Γαλν.
 Δι-αρρύ-σις, εἰς, ἢ· διάρρους μτγν.
 Δι-αρρύ-τος, 2· καθάρτος, πολλαχὸς ὅπῃ ὕδατος διαδρεχόμενος Στραβ. Irriguus.
 Δι-αρρύ-ω· διαπερῶ τι, μεταδιβάλλω Ἡρ. 7, 24, Iraduco.
 Δι-αρρύ-ω, ἢ· σχισμάδα, κενὸν ἐν τῷ μεταξὺ διάστημα τόπου Ἰπποκρ. Interruptio.
 Δι-αρρύ-νυμι καὶ διαρρύνω· κάμνω τινὰ δυνατόν, ἐνισχύω, ἐνθαρρύνω μτγν. corroboreo.
 Δι-αρρύ-ω, ὡς, 2· διασχισμένος, διεσπασμένος Εὐρ. 1. Τ. 262· ὡς οὖο· ἢ ὅ. = ἀπορρώξ Ὀπκ. ἀλ. 5, 216, abruptus.
 Δι-αρ-σις, εἰς, ἢ· ἢ εἰς κτύπημα ὤψας τοῦ ξίφους· «ἢ ἐκ διάρσεως μάχης» = μάχη διὰ τοῦ ξίφους Πολύδ. 2, 23· -ισίων = ἀνοίγμα τῶν πανίων Δ. Σικ. 3, 40, elatio.
 Δι-αρτ-άζω· διαρτῶ Αἰσχ. ἀποσπ. 322.
 Δι-αρτ-αίω· κατακομματίζω, καταλειανίζω, ἐσχιζῶ Αἰσχ. Πρ. 1020· «διηρτάμηκε» Ἀνάξανδρ. π. Ἀθην. 10, 455 κ. μτγν. discerno.
 Δι-αρτ-άω 1 (κρεμῶ τινα Σουῖδ.), μετφ. κρατῶ τινα μετέωρον, ἐμβάλλω εἰς ἀμφιβολίαν, φροντίζω περὶ τινος, ἐξαπατῶ με κενὰς ἐλπίδας· «διηρτημένος ὅπ' αὐτοῦ» = ἡπατημένος Δ. Ἀλ. 1, 85 καὶ συχνά Μέν. π. Σουῖδ. δι' ἀντιπερισπασμοῦ ἀπασχολῶ τὴν προσοχὴν τινος ἀπὸ τι, ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τι = τεichoμαχία Δ. Ἀλ. 1, 46· 2) διαχωρίζω, χωρίζω τινα ἢ τι ἀπ' ἄλλο Στραβ. ἀποκόπτω-ὁδὸν Πλουτ. Τιμόλ. 25· διακόπτω - τὰς ἀκολουθίας Δ. Ἀλ. ἐπὶκρ. Δημ. 50· «τοῦ διηρηθῆναι λεγαμένου λόγου» Σ. Ἐμπ. Πύρ. 2, 153· κατὰ Σουῖδ. κ. = διαρτίζω, diduco.
 Δι-άρτ-ησις, εἰς, ἢ· χωρισμός, ἀνεξαρτησία τινός ἀπ' ἄλλον ἢ ἄλλο Σ. Ἐμπ. Πύρ. 2, 140 καὶ συχνά, separatio.
 Δι-αρτ-ία· ἀπάρτισις, μόρφωσις μτγν. forma.
 Δι-αρτ-ίζω· ἀπαρτίζω, κατασκευάζω, μορφώνω τι Σουῖδ. Ὁ. Ingo.
 Δι-άρτ-ισις, εἰς, ἢ· σχηματισμός, μόρφωσις Σουῖδ. formatio.
 Δι-αρτ-ύω· παρασκευάζω, καταρτίζω μτγν. comprobo.
 Δι-αρύ-σαι καὶ δια-ρρύ-σαι ἄδρ. ἄ. ἀπαρ. δια-ρρύ-σαι καὶ διαρροῖαι.
 Δι-αρύ-τω, ἐπιτετ. τοῦ ἀρύτω· ἔξαντλῶ τι Μ. Ἐτ. 270, Πασύχ. exhauro.
 Δι-αρ-χοι, οἱ ὅ· ὅσο κυρίαρχοι· οὕτως ἐκαλούντο οἱ Ἑλληνοδοίκα· Πασύχ.
 Δι-άρ-χω· ἀποτελειώνω δηλαδὴν τινα ὑπερρίαν Λυσ. π. Ἀρκοκρ. - τὴν στρατηγίαν Δ. Κάσ. 36, 21 καὶ συχνά.
 Δι-α-σάινω· σαίνω τὰς οὐρὰς Ἐν. κυν. 4, 9.
 Δι-α-σάιρω· σαίρω, γελῶ χλευαστικῶς· «διασηρώς» Πλουτ. Μάρ. 12.
 Δι-α-σαλακωνίζω· βαδίζω τρυφερῶς, ὁρό-πτομαι, κοιν. ἐστρακίζομαι Ἀριστ. σφ. 1169.
 Δι-α-σάλευσις, εἰς, ἢ· δυνατὴ κίνησις, σεί-σιμον, μτγν. motus.
 Δι-α-σαλεύω· σείω τι ἐκ βάθρων, σαλεύω δυνατὰ (ἐπὶ σείσμ. ἀνέμ.) Πολύδ. 1, 48, 2, ἐπὶ βελῶν, 16, 30, 4· διαταράσσω τι ἢ τινα, ἡμ-

θάλλω εἰς παραχρήν - τὴν πόλιν Λουκ. Ἀλλξ. 31. "διασαλευμένος τὸ βᾶδιμα" = ἀσταθές, ῥητ. διδάσκ. 11 - τὸ βλέμμα, περίμισθ. συν. 33. καταστρέφω Δ. Ἀλ. π. συνθ. 23, 180, concutio.

Δια-σαλπίζω φημίζω τι πανταχοῦ ὡς διὰ σάλπιγγος μτγν. perculgo.

Δια-σαπείς, μτγ. ἀορ. 6. τοῦ διασηπόμεναι.

Δια-σαρδωνίζω· σαρδωνίζω καὶ σαρδανόω, γελῶ Σαρδωνιον γέλωτα, ἦτοι σαρκαστικὸν καὶ φιλεκδιχητικὸν Μ. Ἐτ. 273, 45.

Δια-σάπτω· γεμίζω, στουπώνω τι πέρα πέ-
ρα - τινὶ Γαλιν. "ἀφ' ὧς διασαπνόμενος" = γε-
μυτός ἀπὸ σμαρίδας Ἀθην. 6, 244, infarsio.

Δια-σαυλόομαι· σαυλόομαι, κινεῖσθαι τρυ-
φερώς, ξετσακίζομαι Ἀριστ. ἀποστ. 522.

Δια-σαφένω· κάρνω τι σαφές, εὐληπτον, ἐρ-
μηνεύω, ὀρίζω σαφῶς " - τὰς ἐλπίδας οὕτως
κενάς" Εὐρ. Φοίν. 401 - τι Πλάτ. νόμ. 5,
733 καὶ συχνὰ μτγν. Πολυδ. Δ. Σικ. declaro.

Δια-σαφηνέω· τῷ ἀνωτ. Ἰπποκρ.

Δια-σαφηνίζω· τῷ ἀνωτ. Ξεν. ἀπομ. 6, 1,
11 καὶ συχνὰ μτγν.

Δια-σαφηνίσις, εὖς, ἡ· ἐξηγήσις, ἐρμηνεία
μτγν. declaratio.

Δια-σάφησις, εὖς, ἡ· τῷ ἀνωτ. Ο'.

Δια-σαφητέον, τὰ· β. ἐπ. πρέπει νὰ κάμῃ
τις σαφές, νὰ ἐρμηνεύσῃ, declarandum.

Δια-σαφητικός, 3· ἐρμηνευτικός, ἐξηγητι-
κός - σύνδεσμος Σχόλ. Ἀριστ. ὄρν. 825, ex-
plicativus.

Διά-σεισις, εὖς, ἡ· σείσιμον ἐκ βάθρων, δυ-
νατὸν κλόνισμα μτγν. concussio.

Δια-σεισμός, 6· τῷ ἀνωτ. μτγν. ἰδ. ἡ
κατάρρησις τοῦ ἀξιώματος δημοσίου ὑπαλλή-
λου πρὸς ἐκτίσιν χρημάτων ἢ ἄλλης ἀπάτης
Σχόλ. Ἀριστ. ἱππ. 1070, concussio.

Διά-σειστός, 2· κατακλονισμένος, κατατε-
τραχημένος, ἀναποδογυρισμένος Λισχίν. 1, 59,
concussus.

Δια-σεῖω· σείω τινὰ ἢ τι δυνατὰ, ἀνατινάσσω,
κάρνω τι νὰ σαλεύῃ, μετφ. ἀναταράττω
Πλάτ. Τιμ. 85· γόμφωμα Πλουτ. Μάρκ. - τοὺς
ἀκούοντας Πολύβ. 18, 282, φοβίζω, 10, 26,
4 " - τὰ τῶν Ἀθηναίων φρονήματα" Ἦρ. 6,
109· συνταράσσω, συγχίζω, ἀνακατάνω " -
τὰ παρόντα" Πλουτ. Κικ. 10· κινῶ τὴν οὐρανὸν
" - ταῖς οὐραῖς = διασαίνω" Ξεν. κυν. 6, 15, καὶ
μτγν. ἰπ. ὑπαλλήλων, οἵτινες καταχρῶνται τὸ
ἀξίωμα τῶν εἰς ἐκτίσιν χρημάτων, δώρων ἢ
ἄλλης ἀπάτης, concutio.

Διά-σεμνος, 2· σεμνὸς ἐπιγρ.

Δια-σεμνύω· τιμῶ τινὰ, προσφέρω εἰς τινὰ
σεῖδας τιμὴν Ἰώσ. honoro.

Δια-σέσηρα, 6. παρχ. τοῦ διασαίρω.

Δια-σεύω καὶ διασεύομαι· κινεῖσθαι διὰ μέσου
τινὸς ταχέως· διέσσυτο = ἐφώρμησε διὰ μέσου
- λαὸν = διὰ μέσου τοῦ λαοῦ Ἰλ. 6, 450 -
τάφροιο, κ, 194· διέρχομαι διὰ τινος· αἰχμὴ
= ἡ λόγχη διήλθε Ἰλ. ε, 661· - στέρνοιο, ο,
542· " - ἐκ τινος" Ὁδ. δ, 37· ὡς. μτγν. ἐπ.
"οἱ αἰῶνες τοῦ διεσπόμενοι περὶ ὧρας" = ὄρεα
διαπετόμενα ταχέως Κ. Σμ. 3, 641.

Δια-σῆθω· κοσκινεύω τι καλῶς κοσκινίζω
Διοσκ. 5, 26, cribro.

Δια-σῆθω· ἀνασηκῶν καὶ δοκιμάζω τὰ
βάραι του· πρβλ. ἀποσταθμάω, ἐξυγίζω.

Δια-σημαίνω· ἐκφράζω τι σαφῶς, ὀρίζω "ἀ-
τρεκέως διασημήναι" Ἦρ. 5, 86 "ὅτι ποιήσας
οὐ διεσημάνει" Ξεν. Ἀν. 2, 1, 23· εἶδον τὸ ση-
μαῖον ἢ ἀναγγέλλω διὰ τῆς σάλπιγγος " - ταῖς
σάλπιγξι τὸν καιρὸν τῆς ἐπιβολῆς" - τὴν ἴσο-
δον Πολύβ. 10, 12, 4 καὶ μτγν. δεικνύω εἰς
τινα τὴν ὁδὸν " - τινὶ ἀτραπὸν Λουκ. νεκροῦ
10 π. ἱπποκρ. ἀρετῆ. φανεροῦμαι. Μέσ. ση-
μαῖν τι πρὸς ἰδίαν διάκρισιν, διακρίνω διόση-
μαῖν Λοιστοτ. 1. Ζ. 5, 17, ἐγκρίνω, ἐπαινῶ
Δ. Σικ. 19, 15.

Δια-σημασία, ἡ· ἐκφρασις καθαρά, περιγρα-
φὴ Πτολ. γεωγρ. 455, descriptio.

Διά-σημος, 2· α) καταφανής, ὁλοφάνερος· β)
μετφ. ἐπίσημος, περίφημος " - καὶ λαμπρὸς"
Πλουτ. Διον. 541, μεγαλοπρεπής - κρᾶνος =
περικεφαλαία, Τ. Γράκχ. 17 καὶ μτγν. γ) ἐπ.
κρινής, διαπεραστικός (ἐπὶ ἡχ.) "διασημα θροῦν"
= θορυβεῖ δυνατὰ Σοφ. Φιλ. 209, clatus.

Δια-σήμως, ἐπὶρ. τροπ. τοῦ ἀνωτ. ὁλοφάνε-
ρα, ἐπισήμως, clare.

Δια-σήπω· κάρνω τι ὅλως διόλου σαπρὸν,
κοινὴν κατασάπτω, συχνὰ παθ. "τῶν ὑφθαλμῶν
διασαπέντων" Λουκ. πένθ. 18, ὡς. 6. ἐνερ-
πκ. μετὰ σημ. οὐδ. διασέσηπα=εἰμαι ὅλως δια-
λου σαπρὸς, σάπιος, ὡς. "διασαπείς τὸν πό-
δα" αὐτοῦ. 18, putrefacio.

Διασπαί, οἶ· ὄρε Διον.

Διάσπαι, τὰ· ἑορτὴ τοῦ μελιχίου Διὸς ἐν Ἀ-
θήναις.

Δια-σιγάω· διασιωπάω δι. γρ. Πινδ. Ὀ.
13, 87.

Δια-σιζέω· διασυρίζω, διὰ συριγμῶν ἀποδο-
κιμάζω τινὰ ἢ προσβάλλω· πρβλ. ἐκσυρίζω,
Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 15, exhibito.

Δια-σιλλαίνω· χλευάζω τινὰ, σατορίζω
Λουκ. Λεβιθ. 24 καὶ μτγν. irrideo.

Δια-σιλλώω, (Β. Ἀν. διασθραῖ καὶ χλευά-
σαι)· τῷ ἀνωτ. " - καὶ διαμυκάσθαι" Δ. Κέν.
59, 25.

Δια-σιμόω· τρίβω τὴν μύτην μου μετ' χλευα-
στικὴν τρέπον πρὸς τινὰ, χλευάζω Πλούτ.

Δια-σιτία· δημόσιος διατροφή, διατροφή οἱ
ἐξόδων τοῦ κοινοῦ Ἰπποκρ. ἐπ. 1293, 47.

Δια-σιωπάζω· κάρνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, δια-
τάσσω τινὶ σιωπὴν· πρβλ. κατασιωγῶ.

Δια-σιωπάω· σιωπῶ ἢ εἶμαι σιωπηλὸς πάν-
τοτε, σιωπαῖω Ξεν. ἀπομν. 3, 6, 4· μετφ. ἀ-
ποσιωπῶ τι· - αὐτὰ Εὐρ. Ἰων. 1566 καὶ μτγν.

Δια-σκαίρω· διακρίβω τι ἐλαφρώς, ἰδ. ἰπ.
ἰγθ. " - ὑγρά κέλευθα" Ἀπολ. Ρ. 1, 574· πρβλ.

διασκρίπτω, persulto.

Δια-σκαλέω· σκαλίζω ἢ κόπτω τι πέρα πέ-
ρα Πλουτ. ἡ. 980.

Δια-σκάλλω· τῷ ἀνωτ. " - τὸν ὄνθον" = τὴν
κόπρον Πλουτ. ἡ. 981.

Δια-σκανδίζω· διεκρινίζω, διαλαγχάνω,
ὁμιλῶ ὡς ὁ Εὐριπίδης, τοῦ ὁποῦ ἡ μῆτηρ ἢ
σκυνοεισποδὴς (λαχνοεισποδὴς) Σχόλ. Ἀριστ.
ἱππ. 19· πρβλ. σκανδίζω, κυριολ. τρώγω σκαν-
δικας (μυροῦναι) Τηλεκλέδ. π. Ἀθην. 2, 56.

Δια-σκάπτω· σκάπτω τι πέρα πέρα, κατα-

- ἐκίπται· καταστρέφω ἐκ θεμελίων· «τὰ μακρὰ τεύχη» Δυσ. 13, 14 καὶ μετγ. π. χ. — τάφον Χαρίτ. 8, 7· «τεύχους=μέρος τοῦ τευχολάστρου Πλουτ. Πόρρ. 39, peritadio.
- Δια-σκαριφάσμαι, μέσ. ἀποθ.=τοῖς ὄντι σκαλεύει τὴν γῆν Μ. Ἐτ. 60. μετγ. καταστρέφω τι, φθείρω, γαλῶν «καὶ διεύσαμεν τὰς ἐντοχίας» Ἰσοκ. 7, 12.
- Δια-σκατῶν· ὅπως διόλου σκατῶν τι «τροπὴ διασκατῶμένη»=καταμαγαρισμένη Διογ. π. Κλ. Ἀλ. στρωμ. 2, 492.
- Δια-σκεῖσθαι, διασκεδάω, διασκεδαννῶ, διάφ. μετγ. τίπ. τοῦ.
- Δια-σκεδάννυμι, (σκεδάννυμι)· 1) διασκορπίζω, ῥίπτω ἄλλο ἔδω κ' ἄλλο ἐκεῖ (ἐπὶ ἀνέμ.) «-ἀλλοῦς ἄλλῃ» Ὀδ. ε, 369, «-νῆα διασκεδάται», η, 275, «-ἀγλαίας τινί»=ἀπαλλάττω τὴν ὑπερφίαλ., ρ, 244, Θουκ. 1, 54, «-τὸν στρατὸν=ἀπολύω, διαλύω Ἡρ. 1, 77, «τὸ καὶ διασκεδῶν»=ὁ ἀ συντρίβω Ἀριστ. Ὀρν. 1053· «διασκεδᾷ τὸ νέφος ἐπὶ τοῦ προσώπου»=ἐξαφανίζεται τὴν κατ'ὅψιν Ἀνάξανδρ. π. Ἀθην. 1, 34· «-τὴν ψυχὴν» Πλάτ. Φαῖδ. 77, 2) ἐν γῆν καταστρέφω, ἀφανίζω «-γῆν καὶ νόμους» Σωφ. Ἀντ. 287. Μέσ. «διασκεδάννυται ἡ φήμη»=διαδίδεται Ἡρωδ. 7, 6, 21· «ψυχὴ ὥσπερ πνεῦμα διασκεδασθεῖσα» Πλάτ. Φαῖδ. 70.
- Δια-σκεδάσμός, ὁ· διασκορπισμός Ὁ. dissipation.
- Δια-σκεδαστής, ὁ· διασκορπιστής, μετγ. dissipator.
- Δια-σκεδαστικός, 3· ἐπιτηδεύς εἰς τὸ διασκορπίζειν τι, διασκορπιστικός, διαλυτικός (ἐπὶ φαρμ.) Διοσκ. 3, 94.
- Δια-σκεδαστός, 3· ῥ. ἐπ. ὁ δυνάμενος νὰ διασκορπισθῇ Ἀθην. 252, dissipatus.
- Δια-σκεδάω-ω, ἀτ. μέλ.=διασκεδάσω, πρβλ. διασκεδάννυμι.
- Δια-σκελίζω· ἀνοίγω τὰ σκέλη Μ. Ἐτ. 502, 39, praevarico.
- Δια-σκεπάζω· σκεπάζω τι καὶ οὕτως ἐμποδίζω-αὐτὴν Δ. Κασ. 60, 26.
- Δια-σκεπτικός, (διακρίτομαι), 3· ἐπιτηδεύς εἰς τὸ σκεπτεσθαι, συλλογίζεσθαι, σκεπτικός Πολυδ. 1, 178, considerativus.
- Δια-σκέπτομαι, μέσ. ἀποθ. σκεπτομαι, συλλογίζομαι τι ἀκριδῶς, σταθμίζω Εὐρ. Κύκλ. 554· λόγον Πλάτ. Θεαίτ. 158 καὶ συχνά «-πρὸς αὐτόν»=κατ' ἐμαυτόν, μὲ τὸν νοῦν μου Χαρμίδ. 160. Παθ. «πάντα διεσκέφθαι» Ἀριστ. Θεσ. 687· βλέπω ὀλόγυρα, ἔδω κ' ἐκεῖ Σεν. κον. 9, 3· πρβλ. διασκοπεῖν, dispicio.
- Δια-σκέπτεον, τό· ῥ. ἐπ. πρέπει νὰ σκεφθῇ τις ἀκριδῶς Πλάτ. νόμ. 9, 859, dispiendum.
- Δια-σκευάζω· 1) κατασκευάζω τι, κοιν. φκίανω, καταρτίζω, ἐτοιμάζω «-τὰ πρὸς τὰς βασιάνους ὄργανα» Πολυδ. 15, 27, 9 καὶ συχνά, ἐνδύω τινὰ ἐντελῶς, στολίζω «-γυναικὲς πολυτελῶς διασκευασμένας» 31, 3, 18· «-βασίλικός τινα» Αὐκ. νεκρομ. 16· «ἀνδρες εἰς Σάτυρους καὶ Πάνας διασκευασμένοι»=ἐνδεδυμένοι ὡς Σάτυροι κτλ. Πλουτ. Ἀντων. 24· ἰδ. ἐπιεργάζομαι ἔγγραφο, σύγγραμμα, ἐπιθυροῦν, προσθέτω ἢ παρεμβάλλω εἰς αὐτὸ
- ἓνα χωρίον Δ. Σικ. 1, 5. Μέσ. ἐτοιμάζομαι, παρασκευάζομαι «-ὡς ἐς πλοῦν» Θουκ. 4, 38· «-ὡς ἐς μάχην» Σεν. Ἑλλ. 4, 2, 19 καὶ μετγ. «-πρὸς τοὺς δικαστὰς»=μὲ στρεψόδικα ἐπιχειρήματα στρεψοδικίας Σεν. π. Ἀθην. 3, 7· 2) κατασπαταλῶ τι, κατεξουδύνω, κοιν. τρώγω «οὐσίαν διασκευασμένος» Δημ. 29, 3, πόθοιο.
- Δια-σκευασία, ἡ· ἐπιεργασία μετγ. apparatus.
- Δια-σκευαστής, ὁ· κριτικὸς ἐπιεργαστῆς συγγράματος Σχολ. Ἰλ. ε, 441· πρβλ. Ἀριστ. ταρχ. (ἐκδ. Αερ.) 349, Ὀδ. γ, 310 (ἐκδ. Νίτα.), corrector.
- Δια-σκευαστικός, 3· ἐπιτηδεύς εἰς κατασκευὴν ἢ ἐπιεργασίαν· «σχημα διασκευαστικόν»=τὸ ἐκθέτον τὰς ἀποδείξεις Εὐστ. 169, 31.
- Δια-σκευή, ἡ· 1) κατασκευή, ἐνδομασία· νομαδικὴ Πολυδ. 8, 31, 7, καλλωπισμός, λόγος, ὑπερβολή «-καὶ τερατεῖαι», 15, 34· 2) ἐπιεργασία Ἀθην. 3, 100· παρίστας, προσθήκη ξένων χωρίων Σχολ. Ἰλ. π, 197, adductio.
- Δια-σκευῶν· κατασκευάζω τι, ἐτοιμάζω Πλάτ. ἐπ. 3, 316, Μέσ. «-τὴν αὐτῶν πόλιν», πολ. 7, 540.
- Δια-σκεψίς, ἡ· σκέψις, ἔρευνα Πλάτ. νόμ. 3, 697 καὶ πλ. Πλουτ. Τιμολ. 38, consideratio.
- Δια-σκέω· στολίζω τινὰ ἢ τι καλῶς, καταστολίζω· «διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ» Ἀθην. 12, 526· ἐνασχολοῦμαι εἰς τι ἐπιμελῶς· «τὰ ῥητορικά Δ. Αἰέρ. 4, 49, exorno.
- Δια-σκηνέω· ἡ διασκηναίω· διανέω τινὰς εἰς διάφορα καταλύματα, κατασκηναίω (ἐπὶ στρατ.) «-κατὰ τὰς κόμας» Σεν. Ἀν. 4, 4, 8—5, 29 καὶ μετγ. πρβλ. καταλῶ, (κατὰ τινας) ἀπέρχομαι τῆς σκηνῆς Κύρ. 3, 1, 38.
- Δια-σκηνητέον, τό· ῥ. ἐπ. πρέπει νὰ καταλύσῃ, κατασκηνώσῃ τις (κατὰ τάγματα, στρατ.) Σεν. Ἀν. 4, 4, 14· πρβλ. καταλυτέον.
- Δια-σκηνίπτω· καταθραύω τι, κατασπῶ, διασκορπίζω Νικ. Θηρ. 193, rumpo.
- Δια-σκηνῶ· διασκηνέω Σεν. Ἀν. 4, 4, 10, στήνω σκηνάς κατὰ διαστήματα· «τὰ καπηλῆα ἐπὶ τῶν τειχῶν διασκηνωθῆναι»=νὰ στηθῶσι κατὰ διαστήματα Αἰλ. Π. Ἰσ. 3, 14.
- Δια-σκηρίπτω· ὑποστηρίζω τι Φιλίπ. ἀνθ. 9 (6, 203), suffulcio.
- Δια-σκιάζω· ἐπισκιάζω τι, ἀποκρύπτω διὰ τῆς σκίης Σουῖδ. obumbro.
- Δια-σκίδνυμι· διασκεδάννυμι, γ. πλ. διασκιδνᾷς, σκορπίζω τι ἔδω κ' ἐκεῖ (ἐπὶ ἀνέμ.) Ἰλ. ε, 526· διασκιδνάντες Ἡρ. 2, 23 καὶ μετγ. «διασκιδνῶσι» Πλουτ. Φάβ. Μάξ. 12· μέσ. «ἡ κνίσσα ἐς τὸν οὐρανὸν διασκιδνάται»=διασκορπίζεται Αὐκ. Θεσ. 13, dissipio.
- Δια-σκιρτάω· σκιρτῶν ἀπομακρύνομαι, ἀποσκιρτῶ, σκιρτῶ, πηδῶ ἐλαφρῶς ἔδω κ' ἐκεῖ (ἐπὶ ἴχθ.) Πλουτ. Εὐμ. 11, persulcio.
- Δια-σκιπέω· διασκέπτομαι Θουκ. 7, 48, Πλάτ. Φαῖδ. 61 καὶ μετγ. ὥς· μέσ. «χρὴ διασκοπεῖσθαι», Φαῖδ. 70, dispicio.
- Δια-σκόπησις, ἡ· διάσκηψις μετγ. consideratio.
- Δια-σκοπιᾶσμαι· ἀναζητῶ τι ὀλόγυρα διὰ

των βλεμμάτων, παρατηρεῖ περίξως ἀπὸ σκοπῆς, κατασκοπεύω Ἰλ. κ, 388 ρ, 252.
 Δια-σκορπίζω· βλέπει τι ἢ τινα ἐξῶ κ' ἐκεῖ, διασπείρω, σκορπεῖ Πολυδ. 1, 47, Ν. Δ. πρὸς Ἰλ. Π. Ἰσ. 13, 46, dissipo.
 Δια-σκορπισμός, ὁ· σκόρπισμα ἐξῶ κ' ἐκεῖ Ο'. dissipatio.
 Δια-σκορπιστής, ὁ· ὁ διασκορπίζων τι, ἰδ. ὁ λιγιστής· τὸ ἀλάνι, ventilator.
 Δια-σκορπιστικός, 3· ἐπιτηδευὼς εἰς τὸ διασκορπίζειν τι, διαλύειν Ὀρειδ.
 Δια-σκόπτω· σκοπεῖσθαι, σκόπτομαι ἀμοιβαίως μετὰ τινος· «ταῦτα οὕτω διεσκόπτετο» Ξεν. Κύρ. 8, 4, 23.
 Διάσμα, (διάζομαι), τό· διάστημα νήματος δι' ἰσχυρίων ἰσχυρίων Σουῖδ.
 Δια-σμάω ἢ διασμέω, (σμάω)· σπογγίζω, πλύνω τι καλῶς, ἀποσπογγίζω, ἀποπλύνω· «τὰ ποτήρια» Ἦρ. 2, 37, Πλούδ. 1, 27, ex-tergo.
 Δια-σμενίζω· ἀσμενίζω.
 Δια-σμήγω· καθαρίζω τινά ἢ τι διὰ τριψίματος, ἐν γέν. λούω, καθαρίζω· «ἀλσιν διασμήγει» Ἀριστ. νεφ. 1237· «διεσμήχεται» Πλούτ. συμμ. 6, 7, 2.
 Δια-σμιλέω· σκαλίζω ἢ καθαρίζω τι διὰ τῆς σμίλης (βαρβ. σκαρπέλο), στιλδύνω, ἐν γέν. καταργάζομαι τι λεπτῶς, ἐντέχνως· «διεσμιλευμένοι φροντίδες καὶ λεπτοὶ λόγοι» Ἀλεξ. π. Ἀθην. 4, 161· «βίβλους Ὀμηρείους» Κομμητ. ἀνθ. 6 (15, 38).
 Δια-σμιδῶ· καταξέω, κατακαίω τινά ἢ τι μεφωτάνκαπνίζουσαν (σιγανήν) καὶ οὐχὶ φλογράν, καπνίζω τι καὶ καίω συνάμα μτγν. perungo.
 Δια-σσιδῶ· 1) διασκορπίζω, ἀποδιώκω τινά ἢ τινες, ἐκφοβίζω, ξιπάζω Πλούτ. κ. μτγν. μετφ. ἐμποδίζω τι· «διασσεσθῆται ὁ γάμος» Πλούδ. 7, 26· 2) ἐμβάλλω τινά εἰς ταραχήν, κίνησιν, διεγείρω, σηκώνω· «τὸ ποδάρη· τὴν ἑλλάδα Ἀλκίφρ. ἀποστ. 5. Μίσρ. ἐπαίρομαι πολὺ, εἶμι ξιπασμένος· «μὴ διασσεσθῆαι μὴδὲ ἐπαίρεσθαι τοῖς ἐπαίνοις»· «νὰ μὴ ξιπάζηται τις μὴδὲ ὑπερηφανεύηται κτλ. Πλούτ. ἡθ. 32, dispello.
 Δια-σσίθησις, εὖς ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ διασκορπίζειν, ἀποδιώκειν ἀπὸ τοῦ μέρους, ἀποδιώγμω Μ. Ἀντων. 11, 22, trepidatio.
 Δια-σσίνομαι, μέσ. ἀποθ. ὁμιλῶ πανούργως ὡς σοφιστής Ἀριστ. ὄρν. 1619, μετφ. τεχνάζομαι, ἱπποῦ τέχνασμα, πανουργίαν.
 Δια-σπαθῶ· διασκορπίζω, κατασπαταλῶ· οὐσίαν Πλούτ. Κικ. 27.
 Δια-σπαθίζω· ξεσχίζω τινά ἢ τι Λυδ. π. ἀρχ. Ῥωμ. πολ. 1, 36, dilacero.
 Δια-σπαράγμα, τό· τῷ κατωτ. μτγν.
 Δια-σπαράγμός, ὁ· καταξέσχημα, κατακρεούργημα μτγν. dilaceratio.
 Δια-σπαράκτω, 3· ὁ δυνάμενος νὰ καταξέσχηθῃ, καταξέσχημένος, κατακρεουργημένος Εὐρ. Βάκ. 1218, dilaceratus.
 Δια-σπαράξω, εὖς, ἢ· διασπαράγμός μτγν.
 Δια-σπαράσσω, ἀττ. -τω· καταξέσχημα τινά ἢ τι, κατακρεουργῶ· «χεροῖν ἐντὶ διφρου»·

Δίσχ. Πέρσ. 193· «δισπαράκται μέλη» Εὐρ. βουλ. π. Ἀθην. 14, 622 καὶ μτγν. μετφ. ἰδ. γὰρ τινά Λουκ. Ἰακρ. 21, dilacero.
 Δια-σπαρεῖς, π. ἀποθ. 6· μτγ. τοῦ διασπείρω.
 Δια-σπάσιμος, 2· ὁ δυνάμενος νὰ καταξέσχηθῃ, καταξέσχηστος, dissibilis.
 Δια-σπάσις, εὖς, ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ διασπείρειν τι, καταξέσχησιν Θεόφρ. 18, 808· «διασπάσις Πλουτ. συμμ. 8, 3, 2».
 Δια-σπασμα, τό· χωρισμός, σχίσμα, κενὸν διάστημα· «διάστημα ποιεῖν ἐν τῇ φάλαγγι» Πλούτ. Ληκ. 22, distractio.
 Δια-σπασμός, ὁ τῷ ἀνωτ. Πλούτ. Ἀλεξ. 27.
 Δια-σπαστέον, τό· ὁ ἐπὶ 0. ὅ, τι πρέπει νὰ διασπῇ τις, καταξέσχησιν Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1, 2, distrahere.
 Δια-σπάω· καταξέσχημα· «-τοῦ ἀνδρὸς κρετοργήδων» Ἦρ. 3, 13· χωρίζω· «πόλιν Πλάτ. νόμ. 9, 875, «δισπασμένον καὶ ἐσχισμένον», Φιλ. 23, διαχωρίζω· «πᾶσα ἀρχὴ διεσπασθῇ χωρὶς ἐτέρᾳ ἀπ' ἑαυτῆς», νόμ. 12, 945, «καταργῶ· νόμος» Ξεν. Κύρ. 8, 5, 12· «πολιτεῖα»· «πολιτεύματα Δημ. 4, 48· ἀποκόπτω· γέφυραν Πολύδ. 6, 55· διακόπτω, ἐπὶ ἀκαγγέλιας· «τὰς περιόδους» Πλούτ. Δημ. 8, 60, μέσ. μέλ. π. Ἀριστ. ἑκκλ. 1076· καὶ μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνερ. σημ. Εὐρ. βάκ. 339, Δημ. 10, 19 καὶ Λουκ. Παθ. χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι· «τὸ στρατεύμα διεσπασμένον» Θουκ. 6, 98· ἐπὶ στρατιωτῶν, κατεσκηνομένων εἰς διαφόρα περίξως καταλύματα Ξεν. Ἀν. 1, 5, 9· «ἐκείσε διαπλέω, ὅθεν διεσπασθήμεν» Ἀντιφ. π. Ἀθην. 3, 100· μετφ. ἔγω διασκορπισμένον τὸν νοῦν μου εἰς ἀσχολίας, ἀπασχολοῦμαι ὑπὸ πολλῶν ἀσχολιῶν Λουκ. Θ. Διάλ. 24, 1 κ. συγχ. μτγν. distraho· ἴδε τὸ κατωτ.
 Δια-σπείρω· διασκορπίζω, διαδίδω, διαμοιράζω· «-δραχμὰς στρατιῇ» Ἦρ. 3, 13· κατασπαταλῶ· «πατρὸν κτήσιν» Σοφ. Πλ. 1283. Μίσρ. διασκορπίζομαι· «ἄλλος ἄλλωσι διεσπάρη» Πλάτ. νόμ. 3, 699· «πῶλον διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον» Σοφ. Πλ. 738· «διεσπάρησαν γράφ. «διεσπάρησαν» Ξεν. Ἀν. 4, 8, 17· Παθ. «κατὰ πάντα διεσπαρμένον» Πλάτ. σοφ. 260· «διεσπαρται ὁ λόγος»· «διεδόθη, Λυσ. 11, 8· «διεσπαρμένοι=δισκορπισμένοι» Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 1 καὶ μτγν. dissero.
 Δια-σπεύδω, ἀμετβ. βιάζομαι εἰς τι ἢ μετὰ, ἐκτελῶ τι μετὰ σπουδῆς, μέσ. ἀμιλλῶμαι μετὰ τινος εἰς τι Πολύδ. 4, 33, 9, Δ. Κασ. 52, 7.
 Δια-σπίλω, 2· βραχύνω Ἀρρ. περὶ πλ. 25, 12, saxosus.
 Δια-σπλεχῶ, παθ. πρ. διεσπλεχωμένη (παλ. δι. γρ. διεσπλεχῶ)· «σπλεχῶ, πλαγιάζω γυναικὰ»· «διεσπλεχωμένη (ἀρχ. δι. γρ. διεσπλεχωμένη) ὑπὸ μυρίων ἐξόν»· «ἐν τῇ συνουσίᾳ κατατετριμμένη ἢ ἀχρηστω πρὸς συνουσίαν διὰ γῆρας Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1082, σοφ. Δια-σποάω· διακίω, διακινάω· «ἐξενάξω τινά, ξεσκονίζω Σουῖδ. 59, μετφ. πλαγιάζω γυναικὰ, συγχρίζω Ἀριστ. ἑκκλ. 939, percutio.
 Δια-σπορά, ἢ 1) διασκορπισμός, μτγν. 2) οἱ μετὰ ξένων μικτοὶ καὶ διεσκορπισμένοι ἀπόγονοι Ν. Δ. disseminatio.

Δια-σποράδην, ἐπίρ. τροπ. διασκορπιστά ἐδῶ
 ὡς ἐκεῖ μὲν. sparsim.

Δια-σπορεύς, εὐς, ὅ· διασκορπιστής Πολυδ.

Δια-σπουδάζω 1) καταγίνομαι εἰς τι μετὰ
 ἡλίου, ἐπιμελείας. Παθ. τύπ. κ. σημασι. π.
 Δημ. «τί μάλιστα ἐν ἄπασιν τοῖς νόμοις διασπου-
 δασται, ὅπως μὴ γένηται», 20, 157, μετὰ ἐνερ-
 σην. «διασπουδασται μὴ λαθεῖν ὑμᾶς», 23,
 182 ὡς. μέτ. π. Ἄρρ. «ἐν μεγάλοις μεγάλως
 διασπουδάζετο» = εἰς μεγάλα μεγάλους ἀγῶνας
 κατέβαλλε, Ἄν. 7, 23 13. 2) ἀμιλλῶμαι με-
 τὰ τινος διὰ τινά δημοσίαν θέσιν, προσπαθῶ
 εἰς τὸν δῶ να προκαταλάβῃ αὐτὴν Δ. Κῆς.
 38, 24, exopto.

Δια-σσω διέττω.

Δια-σταδόν, ἐπίρ. τροπ. χωριστά, ὅπως τις
 κατὰ διαστήματα ἀπέχει ἄλλου Ἀπολ. Ῥ. 2,
 67, ὡς. τοπ. ἀπέναντι - ἀλλήλῃσι 4, 942.

Δια-στάζω 1) ἀμετβ. στάζω, τρέχω (ἐπὶ
 πραγμάτων. ἀγγείων ἢ πηλίνων ὤμων, ἀστυλδῶ-
 των) 2) μετβ. σταλάζω τι διὰ μέσου ἄλλου,
 ἢ ὁλύττω, μὲν. destillo.

Δια-σταθμάσκει 1) μετρώ τι διὰ σταθμῶν,
 ζυγίζω 2) διατάσσω, τακτοποιῶ, ρυθμίζω
 «βίβιον ἐκπεφυρμένον καὶ θηριώδους» τὴν
 πρώην συγκεχυμένην καὶ θηριώδη ζῶην Εὐρ.
 ἀποσπ. 213, metor.

Δια-στατεν, ῥ. π. δ'· ἀορ. εὐκτ. τοῦ δι-
 στημι.

Δια-σταλάζω, -σσω 1) κάρνω τι νὰ στα-
 λάξῃ 2) στάζω διὰ μέσου τινὸς μὲν. destillo.

Δια-σταλήσονται, π. μέλ. 6' τοῦ διαστέλλω.

Δια-σταλῶ, τό· χωριστός, διαμοιρασία Κλ.
 ἢ δι. distributio.

Δια-σταλαίς, εὐς, ἢ· συμμαχία, συνθήκη
 Ο'. foedus.

Δια-σταλτέον· πρέπει τις νὰ διαστείλῃ δια-
 χωρίσῃ Σύλ. Ὁμ. Ἰλ. 6, 3, distinguendum.

Δια-σταλτικός, 3' ἐπιτιθέσθαι εἰς τὸ χωρί-
 ζον τι, διακρίνειν, διακριτικός· ἐπίρ. -ὡς =
 χωριστά, διακεκριμένα.

Δια-στάς, μετβ. ἀορ. 6' τοῦ διστημι.

Δια-στασιάζω 1) διεγείρω, ἐπαναστατῶ
 τινά κατὰ τινος - τινά πρὸς τινά Ἀριστοτ. πο-
 λιτ. 5, 4 - τὴν πόλιν Πλουτ. Κοριολ. 36' 2)
 ζῶν ἐν διχονοίᾳ μετὰ τινος «πρὸς σφῆς» Πο-
 λύδ. 1, 82, 4 καὶ μὲν. - τινὶ Δ. Κῆς. 54, 17.

Δια-στασις, εὐς, ἢ 1) χωρισμός, διάστημα·
 - ὁρίων Ὁρ. 7, 129' ἀπόστασις, Πλάτ. Τιμ.
 30' - τύπων Πολύδ. 1, 18, 4' διαστολή, δια-
 φορά, Πλάτ. πολ. 2, 360' «- τῆς γῆς» = χα-
 ράξω, χάσμα Ἀριστοτ. διαζύγιον αὐτῇ συμ-
 μέτρῃ διόστασις πρὸς τὸν ἄνδρα «μόνη της
 διαζύγιον Πλουτ. Σύλ. 35' 2) διχνοσία, ἀ-
 συμφωνία «- τοῖς νέοις εἰς τοὺς παλαιότερους»
 Θουκ. 6, 18' «- καὶ στάσις» Ἀριστοτ. πολιτ.
 4, 17' π. Θεοφρ. μεταβολὴ τοῦ γένους, διανό-
 ησις τῶν φυτῶν ἱατρ. μετατόπισις ὁστού
 κοιν. βγάλσιμον, distantia.

Δια-στατέω ἱσταμαι χωριστά, μακρὰν τι-
 νος, διχονοῶ πρὸς τινά, disto.

Δια-στάτης, ὅ· ὁδός Ἡσυχ. ὁ διαστέλλων
 τι, διακρίνων, diremtor.

Δια-στατικός, 3' α) διαχωριστικός ἢ

Λοκρ. 100' 6) ἐπαναστατικός, παραίτιος διγῶ-
 νοίας· - λόγοι Πλουτ. Πομπ. 53' γ) καθάρως,
 εὐκρινῶς ἐπὶ ἀπαγγελίας, προφορᾶς ἐν τῇ λα-
 λήᾳ διαστατικός ἦν τῶν ὀνομάτων = ἐπρόφωρον
 εὐκρινῶς Δ. Αἰέρ. 4, 33' ἐπίρ. τροπ. - ὡς, =
 χωριστά, διηρημένως Β. Ἄν. 560.

Δια-στατός, 3 καὶ διάστατος, 2 (διαστάτη
 Ἰ. Λυδ. 4, 52) ῥ. ἐκ. ὁ δυνάμενος νὰ σταθῇ
 μακρὰν τινος ἢ χωριστά, ἐν γέν. ἀπῆλυν τι-
 νός, κεχωρισμένος Πλουτ. ὁ μὴ δυνάμενος νὰ
 συμφωνήσῃ μετὰ τινος, συγκεχυμένος, τεταρα-
 χμένος «τὴν πόλιν βροῦν ποιεῖται διάστατον»
 = διαστασιασάτω, ἀεὶ ἐπαναστατήσῃ Μέν. π.
 Ἄρποκρ. ἐπίρ. τροπ. - ὡς = μακρυσμένα, χω-
 ριστά Ἰάμελ. Πλουτ. distans.

Δια-σταυρώ· δυχρῶν τι διὰ πρῶματος
 ἐν τῷ μέσῳ εἰς δέξιον πασσάλων, δυχρῶν δι'
 ὁδοφράγματος Δ. Κῆς. 41, 50. Μίσ. - τὸν
 ἰσθμὸν Θουκ. 6, 97' πρὸλ. διαταυρῶ.

Δια-στεγάζω· καλύπτω τι διὰ στέγης, σκε-
 πάζω μὲν. contego.

Δια-στείδω· βαδίζω διὰ μέσου τινὸς Πινδ. ἀ-
 τοσπ. 242, καταπατῶ τινά Νον. Δ. 36, 230
 pervado.

Δια-στείγω· διέρχομαι διὰ μέσου τινὸς «πλού-
 του διαστείγω» = πλουτέω Πινδ. Ἰ. 3, 17' «πόλιν
 δ.» Εὐρ. Ἀνδρ. 1091' ὡς. μετὰ γέν. Νόν. 6,
 75 καὶ μὲν. ἐν γέν. βαδίζω, ἀναχωρῶ Μελ.
 20 (12, 85)· - διέσχετο Θεοφρ. 27, 68, pervado.

Δια-στέλλω· ἀπομακρύνω τινά ἢ τι ἀπ' ἄλλου,
 χωρίζω «ὄχι δ.» Πλάτ. πολιτ. 285, ἀνοίγω
 «- τὸ στόμα» Λουκ. ἀναξίω, τσουγγρανίζω
 «- τύπον ταῖς ὕνυξι» Πλουτ. Θησ. 36' ἀμετβ.
 διχονοῶ - πρὸς τινά Πολύδ. 18, 30, 11' 30.
 γραμ. διαχωρίζω ὅ· ἐποδιαστολή (χώματος)
 πρότατι προτάσεις, προσδιορίζω Ο'. Μίσ.
 κρίνω τι, ἐρίζω σαφῶς Πλάτ. πολ. 7, 735'
 «- ὑπὲρ τινος βήτως» Πολύδ. 2, 23, 5 καὶ συ-
 γνά. Ἐν Ν. Δ. προτάζω, «τὸ διαστέλλόμε-
 νον» = διαταγή.

Διά-στενος, 2' κατὰ στενος· Γαλην. angustus.

Δι-άστερος, 2' κατὰ στερος, μετρ. καταστό-
 λιστος· «στεφάνη λίθοις διάστερος» Λουκ. ἔρωτ.
 41, stellatus.

Δια-στεφανώ· περιβάλλω τινά ἢ τι διὰ
 στεφάνου ἢ στεφάνης, ἐν γέν. περιβάλλω μὲ
 κυκλωτερές τι μὲν. coronio.

Δια-στεφής, 2' περιβεβλημένος στέφανον ἢ
 στεφάνην, κατὰσταπτος μὲν. coronatus.

Δια-στηλῶ· θέτω τὴ κολλῶ τι ἐπὶ στή-
 λης Ἰώσ.

Διά-στημα, τό· 1) κενόν τι ἐν τῇ μέσῳ,
 ἀπόστασις Πλάτ. Τιμ. 36 καὶ μὲν. ὡς. ἐπὶ
 χρόν. διάλειμμα τετραετίας Πολύδ. 9, 1' ἐπὶ
 ἡχοῦ «- τῆς φωνῆς δεξιότης τε πέρι καὶ βα-
 ρύτητος» = τὸ περιεχόμενον μεταξὺ δύο φθόγ-
 γων ἀνομοίων δεξιότης καὶ βαρύτητος (μουσικ.)
 Πλάτ. Φίλ. 17' ὕψους, ἀνύψους Λαγγιν.
 40, 2, intervallum.

Δια-στηματίζω· κατασκευάζω ἢ ἀφήνω εἰς
 τι κενά ἐν τῷ μεταξὺ διαστήματα, μεταφ. κά-
 μνω διαλείμματα, διακοπῆς Ἰώσ.

Δια-στηματικός, 3' ὁ ἀνήκων ἢ ἔχων δια-
 στήματα (ἐπὶ τόπ. χρόν.), μουσικ. ὁ κατὰ

ρήτων στοιχεῖον ἢ μέρος ληφθεὶς φθόγγος ἀντιθ. συνεχής, intervallatus.

Δια-στηματικῶς, ἐπὶ τρ. τοῦ ἀνωτ, κατὰ διαστήματα.

Δια-στηρίζω· ὑποστηρίζω τι στερεῶς, καὶ μέσ. στηρίζομαι Ἰπποκρ. καὶ μετγν. Φίλων 9 (6, 203), stabilio.

Δια-στήτην· διεστήτην δ'· δύει· προσ. ἀορ. 6· τοῦ διαστήμ.

Διαστή, ἐπὶ τρ. τροπ. κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ Διός· = διαλέγομαι· ὁμιλῶ θέαν γλῶσσ. Δ. Χρυσ. (τινὲς διορθ. ἱασί = ἰωνικῶς).

Δια-στήζω, (στήζω)· 1) χωρίζω λέξιν ἢ φράσιν δι' ὑποδιαστολῆς Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 5· ἐν γέν. διατέλλω, διακρίνω Στοδ. 2) κάμνω τι διάστικτον, παρδαλίζω.

Διαστικός, (διάστικαι), 3· ὁ ἀνέκων εἰς τὴν ὄψαντικ. 6θ. ὡς οὗς. διαστική (ἐνν. τέχνη) Θεοδόσ. γραμ. 53, 26.

Δια-στικτεόν, τό· ῥ. ἐπ. πρέπει τις νὰ διαχωρίσῃ, διακρίνῃ μετγν. distinguendum.

Δια-στίλβω· στίλβω, ἀστράφτω, λαμπροκοπῶ Ἀριστ. εἰρ. 507· «πάντα τῆς ἐξωμίδους» τοῦ ἐπνέοντος ἀποσπ. π. Πολυδ. 10, 116, pelluceo.

Διά-στιξις, εἰς (διαστήζω), ἢ· ἡ πράξις τοῦ διαίρειν δι' ὑποδιαστολῆς, λέξιν, φράσιν κτλ. γραμ. μετγν.

Δια-στοιχάζω· στοιχώνω τι μέ τι ἀνάμεσα· τί τινος Ἡρ. 1, 179, instipo.

Δια-στοιχίζομαι, (ἐνερ. σπάν.)· διαμοιράζω τι καθ' ὁρισμένην τάξιν ἢ κατὰ σειράν, κατατάσσω· ἀρχὴν Αἰσχ. Ἡρ. 230.

Δια-στολεὺς, εἰς, ὁ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἀνοίγει τις πληγὰς ὑποδόλους (πρὸς τὸ φαινόμενον κλεισμένας) καὶ ἰδ. συριγῶδη οἰδήματα ἱατρ.

Διαστολή, ἢ· 1) ἐντασίς τινος, ἔκτασις κοιν. τέκνωμα, ἰδ. τῆς καρδίας, τῆς σφυγματώδους ἀρτηρίας, τοῦ πνεύματος ῥαλῆν. ἀντίθετ. συστολή Πλούτ. ἀποφθ. φιλ. 4, 22· ἡ ἔκτασις ἢ ἡ ἐκτεταμένη προφορὰ φύσει βραχέος φωνήεντος ἢ συλλαβῆς γραμ. 2) χάρισμα, ἐντομή· ἐν τῇ πέρατι τῆς ῥινὸς διαστολὴν ἀμβλείαν εἶχεν, ἐρεβίνθου διαφυγὴν Πλουτ. Κικ. 1· γραμ. ἢ ὑποδιαστολή καὶ ἡ στίξις· 3) ὅθ. σαφὴς ἐρμηνεία, ἀκριβὴς ἀφήγησις, ἐξιστόρησις Πολυδ. 3, 7 καὶ συχνά· «μετὰ διαστολῆς ποιῆσθαι τὴν ἀφήγησιν» ἐν ἐκτάσει, ἀντίθ. — ἐπικεφαλαιοῦσθαι ἐν συντόμῳ, 2, 40, distinctio.

Δια-στολίον, τό· διαστολεὺς μετγν. ἱατρ.

Δια-στομαλίζομαι· λοιδορῶ Ἡσυχ. con-vilitio.

Δια-στόμιον, τό, συνηθ. τὰ διαστόμια· τὸ σιδηροῦν μέρος τοῦ χαλινοῦ, ὅπου ἐμβάλλεται ἢ διέρχεται διὰ τοῦ στόματος τοῦ ἵππου κτλ. «διαστόμια χαλινῶν» Αἰσχ. Ἐπτ. 189· πρὸλ. ὑποστόμια (τινὲς διορθ. διὰ στόμα).

Δια-στομόω· ἀνοίγω τι κλεισμένον ὡς στόμα, κοιν. κάμνω εἰς τι στόμα = ἀνοίγωμα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 10, 2.

Δια-στόμωσις, εἰς, ἢ· ἀνοίγωμα κλεισμένου τινος μετγν.

Δια-στομωτρίς, ἐνν. μήλη, ἢ διαστολεὺς ῥαλῆν.

Δια-στορέννυμι· διαστρέννυμι.

Δια-στογάζομαι· εἰκάζω, συμπεράνω Ἡσυχ. Δι-αστράπτω· ἀστράπτω διὰ μέσου τινος ἀστράφτω ἀνάμεσα ἐν τῇσ. Μοσχ. 2, 86.

Δια-στράττομαι· τελειώνω τὸν νόμον ὁρισμένον χρόνον τῆς στρατιωτικῆς διηρησίας μου· 60. «ὁ διαστρατευόμενος» = ὁ ἐξυπηρετῆσας ὡς στρατιώτης καὶ ἤδη ἀποστρατός ἢ ἐν ἀποστρατείᾳ Δ. Κάσ. 58, 18.

Δια-στρατ· ἡγέτω· 1) ἐξυπηρετῶ ὡς στρατηγὸς μέγρι τέλος, καταθέτω τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ Δ. Κάσ. 54, 33· α· τὰν ἀργῶν Πῶλ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 9, 54· 2) ἐκτελῶ πόλεμον ὡς στρατηγὸς Πλουτ. Σόλ. 24· 3) ἐξαπατῶ τὸν ἐχθρὸν διὰ στρατηγήματος· α· τοὺς Ῥωμαίους Πουδ. 22, 22, ἐκτελῶ πολιτικὴν τινα πράξιν μετὰ πανουργίας, 16, 37· π. Πλουτ. «ἀλλαχθὲν ἄλλοι διαστρατῆγουν» = ἀνεμυγνόντες εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἀρχιστρατήγου. Φωκ. 25· ἔτι λέγω λόγια παρὰ ὥσάν στρατηγὸς ὅτι ἀν καταλάθωμεν τὴν θέσιν ἐκείνην θὰ ὑπερτερήσωμεν τῶν ἐχθρῶν, Μάρκ. 20.

Δια-στρεβλόω, ἐπιτετ. τοῦ στρεβλόω Αἰσχίν. 3, 224.

Δια-στρέμμα, τό· μετατόπισις ὁστος, βγῆλ· σμιον, στραμβούλισμα Ἰπποκρ. distortio.

Δια-στρέφω· στρεφουργίζω, στρεβλύνω, ἀναποδογυρίζω· «τοὺς ὀφθαλμούς»· «τὰ μέλη» = στραμβουλίω Ἰπποκρ. Πλάτ. Γοργ. 521· 60. παθ. «διαστρέφεται ὁ ὀφθαλμός»· «διαστρέφονται τὸν ὀφθαλμόν» = γίνονται ἀλλοίθωροι κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς, βλέπω ἄλλοθωρ.

Ἰπποκρ. — διαστραφῆσμαι Ἀριστ. ἱππ. 178, στρεβλύνω τὸν λαμόν, στρεβουλαίμω, ὄρν.

178· «διαστραφῆν ἰδών» = στρεβλύνω τὸν λαμόν ἐν ἰδῶ, Ἀγ. 15· «ἐξ ὅλων διαστρεφόμενον» = στρεβλυνόμενον, στρεφουργιζόμενον Πλάτ. Πρωτ. 325· τὸ τιμωρητικὸν ἔργον (ποτέ π. τοῖς Τούρκ. τομπροῦκι)· «διαστρέφω τὸ πρόσωπον» = παρασπῶ (ἀπὸ σφοδ. ψυχικ. πάθος ἢ πόνον) Πλουτ. ἡθ. 535· «διαστραφένος Πασ. 5, 18, 1· μετγ. ἔγχεος τὸ πρόσωπον

διαστρέφω φρονός» = δὲν θ' ἀλλάξω τὴν προτι-τερινὴν γνώμην μου Αἰσχίν. ἀποσπ. 995· «διαστρέφω νόμον» Ἰσακ. 11, 4· «τὰλθθι»

18, 140· «τὸν δικαστὴν» = διαφθείρω, δωροδοκῶ Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 1· «κανὼνα ποιεῖν στρεβλόν» αὐτόθ. 60. παθ. μετγ. διαφθείρομαι, γίνομαι διαστραμμένος· «διαστρέφωτο ὁπλολάκος» Πολυδ. 8, 24, 1· μέσ. — φάλαγγα· ἐνέδωκεν εἰς παραγῆν, ἀτάξιν, 12, 20, 6· «σατραπείας διαστρέφουσι καὶ ἀφίστασθαι»

5, 41, 1· 60. παθ. διαστρέφεται ὁ νοῦς τινος, κοιν. στρεβλὴ ἢ βίβλα του· «διαστραφῆναι τὴν δίκαν» Δουκ. Βί. πρᾶσ. 24, distortio.

Δια-στρεβέω, μετγ. στρεφουργίζω, στρεβλίζω τι ταχέως ὡς ἀνεμοστρόβιλος, συνταρᾶσθαι ὡς ἡ ἀνεμοστραχή· «ὁδύνος βολατος πέλαγος ὡς διαστρεβέει» = ὡς παλαρχὰ πληγῶ· μένη κτλ. Πλουτ. Λούκ. 1· ἀμετῶ. τρέγω διὰ μέσου τινος ἀνεμοστρόβιλου δίκην, ὅσάν ἀνεμοστρίπτω τινὰ διὰ κρότου Ἀλκίφρ. 3, 9.

Δια-στρεπτεόν, τό· ὅ, τι πρέπει νὰ στρεφῶ·

γύρῃ τις, στρεβλώση μὲν. *distorquendum*
 Δια-στροφεύς, εὖως, ὅς ὁ διαστρεβλὼν τι, διαστρεβλωτής· μετφ. ὁ νοθεύων τι, παραχαράκτης, κιδδολοποιός. Ἰσχύ. adulterator.
 Δια-στροφῆς, ἡ 1) στρηφογύρισμα, ἀλλοιογύρισμα - ὁμιάτων Ἀριστοτ. προβλ. 41, 7· βγῆλσιμον, στραμβούλισμα ἱατρ. στρίψιμον τοῦ νοῦ = παραφροσύνη Δ. Λαέρ. 2, 89· 2) μετφ. στρεβλώσις τῶν ἡθῶν, διαφθορά· «ὁ τοῦ δήμου ἐπὶ τὸ γέρον» Πολύδ. 2, 21, ἀντίθ. διόρθωσις Πλούτ. Μουσ. 31, *distortio*.
 Δια-στροφος, 2' στρηφογυρισμένος, στρεβλωμένος, ἀναποδογυρισμένος· «μορφή καὶ φρένες» Αἰσχ. Πρ. 668· ἰδ' ἐπὶ ὀφθαλμ. «διάστροφον ὀφθαλμὸν ἄρας» = ὁφθαλμὸς θαλερόν, ἐπιθανάτιον βλέμμα, Σοφ. Τρ. 791· ἀλλοίωσις· «διάστροφος τοὺς ὀφθαλμοὺς» Ἀθην. 8, 339· προβλ. παραβλώψ, λαθὸς, στραθός· «ζῶα διάστροφα» = ἀνάπηρα, γῶλὰ Πρ. 1, 167· «κύνες διάστροφοι τοὺς πόδας» = χαλκωνθέντες, κουτσαθέντες Πολυδ. 5, 62· ἐπὶ τροπ. - ως· στρεβλὸς, ἀντιστροφή, ξαναστροφή, *distortus*.
 Δια-στρώννυμι· διαστρωννύω, ἐξαπλώνω τι κάτω, στρώνω - κλίσιν = στρώμα Λουκ. - πεντάκλινον = βάλλω τράπεζαν διὰ πάντε' Ἀθην. 4, 142, *sterno*.
 Δια-στυνάζω· λυποῦμαι ὑπερβολικῶς, ἔχω ὑπερβολικὴν λύπην Εὐνάστ. βί. φιλ. 190 *tristor*.
 Δια-στέλλω, τό· τὸ μεταξὺ δύο ἢ σειρᾶς στήλων διάστημα ἀρχιτεκτ. μαθημ. προβλ. περιεστύλιον, *intercolumnium*.
 Δια-στέλλω, 2' ὁ ἔχων τρίστηλον διάστημα = τῷ πάχει ἢ τῇ διαμέτρῳ 3 στήλων Πιτρούδ. 3, 2.
 Δια-στέλλω· στήρῳ τι με στέλους, ὁποσπέρῳ Πολυδ. 5, 4, 100· κλίσιν Δ. Σικ. 20, 23.
 Δια-συχ-χέω, (χέω)· χύνω πολλὰ πράγματα (ἰδ' ἐπὶ βευστ.) εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἀνακατώνω Πλουτ. ἡθ. 1078, *confundo*.
 Δια-συκο-φάν-τέω, ἐπιτετ. τοῦ συκοφαντέω Ἰωσ. *calumnior*.
 Δια-συλάω· ξεγυμνῶν μὲν, γδύνω ὡς ληστής, ἐν γέν. ἀρπάζω, μὲν. *depraedor*.
 Δια-συν-ίστημι· ἐξηγῶ τι σαφῶς Δ. Λαέρτ. 3, 79 καὶ μὲν. *constituo*.
 Δια-συν-τηρέω· διατηρῶ, φυλάττω τι ἀβλαβῆς μὲν. *retineo*.
 Δια-συριγμός, ὁ δι. γρ. διασυρμός Δ. Σικ. 14, 109.
 Δια-συρίζω· ἀποδοκιμάζω τινὰ ἢ τι διὰ συριγμοῦ, συρίζω· προβλ. διασιζώ, ἐκσυρίττω, συρίζω μετὰ πολλῶν συγκυμμένων μὲν. *hibeo*.
 Δια-συρμός, ὁ σύριμον τῆς γλώσσης ἢ στρέβλωμα τοῦ στόματος εἰς περιγέλωσιν τινος· ὁ, περιγέλως, περιπύγμα· τῶν ποιητῶν Δ. Σικ. 14, 109· καὶ κατάγελως Ἀρτεμίδ. 3, 24, *distraclio*.
 Δια-συρσις, εὖως, ἡ τῷ ἀνωτ. Κλ. Ἀλ.
 Δια-συρτικός, 3' χλευαστικός, περιπαικτικός· ψόγος Κλ. Ἀλ.
 Δια-συρτός, καὶ διάσυρτος 3' β. ἐπ. ὁ δυνάμενος νὰ συρῇ, νὰ διαχωρισθῇ, διαχωριστός, διαίρετός, μὲν.

Δια-συρτόν, τό· β. ἐπ. πρόκειται νὰ διασῶρ-
 τις, περιπαῖξη Ἀριστοτ. *distrahendum*.
 Δια-σύρω 1) σύρω ἢ τραβῶ τι καὶ τὸ σχίζω, ἐν γέν. ξεσχίζω, διαλύω· «τὴν σύνθεσιν» Πολυδ. 10, 42· 2) σύρω τὸ στόμα ἢ τὴν γλῶσσαν εἰς χλυσασμόν τινος, κοιν. στραβοστομαίζω, περιπαίζω· «διασείσσυρκε τὴν τέχνην» Διφιλ. π. Ἀθην. 6, 247, Αἰσχιν. 1, 132· «καὶ λοιδορεῖσθαι» Δημ. 18, 180 καὶ συχνά· «λόγους, χωρίαν» κατηγοροῦ, συκοφαντῶ· «χλευάζων διασύρων» Πολυδ. 4, 3· τί τις Λουκ. Νικάν. 31, *distraho*.
 Δια-σύ-στασις, εὖως, ἡ ἐπιθεβαίσις, ἐπικύρωσις, Φίλων· σύστασις Κλ. Ἀλ. *conciiliatio*.
 Δια-συ-στατικός, 3' ἐπιτιθέσις εἰς σύστασιν, συστατικός Κλ. Ἀλ. *commendatorius*.
 Δια-σφαγή, ἡ διασφάζ, μὲν.
 Δια-σφαγμά, τό· σχίσμα, σχισμάδα, χαρμάδα Ἰπποδ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. βιάτ. 4, 521, *scissura*.
 Δια-σφάζω, ἀττ. -ττω· κόπτω τὸν λάρυγγά τινος πέρα πέρας, κοιν. σφάζω· «σάν ἀρνί, κατκόπτω» προβλ. ἀποσφάττω μὲν.
 Δια-σφαιρίζω· ῥίπτω τινὰ ἢ τι ἰδοὺ καὶ ἔκτε ὡς σφαῖραν, μετφ. καταξεσχίζω· «σάρκα Πενθέως» Εὐρ. Βάκχ. 1134, *disicio*.
 Δια-σφακτῆρ, ὁ ὅστις ἡ δι' οὗ (ἄργ.) σφί-
 ζει τις, φονεύει, σφάκτει, κοπιδί· - σίδηρος, Ἀντιπ. Σιδ. 84 (7, 493).
 Δια-σφαλίζομαι, (ἐνερ. οὐχὶ σύνθεσις) 1)
 = ἀσφαλίζω Πολυδ. 5, 69, 2' 2) ὀχυρώνω τι ἐν τῷ μέσῳ τινὸς Φίλων.
 Δια-σφέλλω, ἐπιτετ. τοῦ σφάλλω· «τὴν τέχνην Λουκ. βί. πρᾶς 17. Παθ. ἀποτυγχάνω· «διασφαλῆναι τῆς συμμαχίας» Αἰσχιν. 3, 91· «τῆς ἀληθείας» Δ. Σικ. 20, 10.
 Δια-σφάζ, ἄγος, ἡ σχισμάδα βράχου ἢ βράχος σχισμένος, φάραγξ, χάσμα Πρ. 2, 158· κατὰ Γρ. Κορ. διασφαγες (ἡμωσθημ. διασφάγες) = αἱ διεσπῶσαι πέτρας, κατὰ Σουίδ. π. κωμ. = τὰ γυναικείον αἰδοῖον.
 Δια-σφαιξίς, εὖως, ἡ τῷ ἀνωτ. Ἰπποκρ.
 Δια-σφενδονάω· ῥίπτω τινὰ ἢ τι διὰ σφενδόνης ἢ ὡς διὰ σφενδόνης, πετῶ μακρὰν, ξεσφενδονίζω· μετφ. παθ. σπῶ καὶ τινὰ σπῶμαι μακρὰν· «λίθοι φερόμενοι πρὸς τὰς πέτρας διεσφενδονόντο» Ξεν. Ἀν. 4, 2, 3· «διασφενδονίζω τὰ μέλη» = διασπῶ Δισκ. 17, 83, *disicio*.
 Δια-σφενδονίζω· τῷ ἀνωτ. Πλουτ. Μίρρ. κελλ. 15.
 Δια-σφετερίζομαι, ἐπιτετ. τοῦ σφετερίζομαι Φίλων.
 Δια-σφηκῶ· 1) σφίγγω τινὰ ἢ τι ἐν τῷ μέσῳ καὶ στενεύω εἰς σχῆμα σφηκός· ὁ. παθ. μτγ. - διασφηκωμένος Ἀριστ. σφ. 1072, σφίγγω ἢ δένω σφιγνὰ Νάν. Δ. 189.
 Δια-σφηνόνω· διασχίζω τι διὰ σφηνῶς Σουίδ. *disunco*.
 Δια-σφίγγω· σφίγγω τινὰ ἢ τι ἐν τῷ μέσῳ, δένω δυνάτῃ Ρηέλλ. Ἀττ. Ν. 16, 3, *perstringo*.
 Δια-σφιξίς, εὖως, ἡ σφίξιμον, δέσιμον δυνάτῃ ἱατρ. *constrictio*.
 Δια-σφυξίς· ἡ σπασμωδικὴ κίνησις τῆς σφυ-

ματώδους ἀρτηρίας, τὸ ἀτύπημα τοῦ σφυγμοῦ, δ σφυγμός - τῶν φλεβῶν ἱατρ pulsatio

Δια-σχάζω φλεβοτομῶ, παίρνω αἷμα μετγν. ineido.

Δια-σχηματίζω ὁδὸν εἰς τι μορφήν ἢ σχήμα, διαπλάττω Πλάτ. Τίμ. 50 καὶ μετγν. Μέσ. κοσμοῦ τινα ἢ τι, στολίζω αὐτ. 53, figura.

Δια-σχιδής, 2' σχισμένος ἔς τὰ δύο, ἐν γέν. σχισμένος - ῥάβδοι Ἀθην. 11, 488.

Δια-σχιδύν, ἐπὶρ. σχιστά, ξεχωριστά Σχόλ.

Διον. Θρ. ἐν Β. Ἀν. 784, 2 (788, 13), divisim.

Δια-σχίζω σχίζω τινά ἢ τι εἰς κομμάτια, καταξέσχίζω Ἰλ. π, 316. «κάλαμος διασχισθείς» Θουκ. 8, 24. - θοιμάτιον Πλάτ. Γοργ. 469, ἀντιθ. συγχρίνω, νόμ. 10, 893. Παθ. χωρίζομαι, διαχωρίζομαι Ξεν. Κύρ. 4, 5, 13, διχονοῶ πρός τινα Χαρίτ. 6, 1, diffindo.

Δια-σχίς, ἴδος, ἢ χωρισμός, διαμερισμός ἱατρικ. descissio.

Διά-σχίσις, εὖς, ἢ τῶ ἀνωτ. Ἀθην. 11, 488.

Διά-σχίμα, τό ἀποκεκομμένον τι, ἀπόκομμα, ἀπόσπασμα μετγν. μουσικ. τὸ ἡμισυ τῆς διέσεως ἴδε διέσις.

Δια-σχοινίζω διασκορπίζω Ἡούχ. dissipio.

Δια-σχολέω, ἐπιτετ. τοῦ ἀσχολέω. Παθ. ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἰς τι - πρὸς τι Ἡρώδ. 7, 6, 15.

Δια-σώζω σώζω τινά ἢ τι ἐκ τοῦ μέσου, ἐξάγω ἐκ τοῦ μέσου κινδύνου ἢ ἐχθρῶν ἀδελφεῖ, φυλάττω ἀκέραιον, σῶν «-τάς νέας» Ἡρ. 7, 49. «-τόν εἰκότα μύθον, τὴν βασιλείαν» Πλάτ. Τίμ. 68, καὶ συχνά, «-ἐκ τῆς ἀπορίας», Τίμ. 22. «-φίλους ἐκ κινδύνων» Ἰσοκ. 1, 23. μένω πιστός εἰς τινα «-τὴν πίστιν τινί» Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 17, διατηρῶ εἰς τὴν ἐνθουσιάν μου, ἀπομ. 5, 5, 22. - διασεσώκως Ἑλλ. 7, 2, 20. διατηρῶ, ἐμμένω εἰς - τὰ παλαιά = ἦθῃ καὶ ἔθιμα Ἰσοκ. 10, 63. Μέσ. σώζω ἑμαυτὸν, κρατῶ τι, διατηρῶ ἑμαυτῶν = κατέχω Ξεν. Κυρ. 8, 8, 15, καὶ ἄλλοι. σώζομαι εἰς τι μέρος, φθάνω πού σῶος. «διασωθῆναι βουλόμεθα πρὸς τὴν Ἑλλάδα», Ἀν. 5, 4, 5. «-διὰ τῆς λιβύης ἐς Κυρήνην» Θουκ. 1, 118, Παθ. σώζομαι ἐκ κινδύνου, ἴδ. ἐξ ἀσθενείας Ξεν. ἀπομ. 2, 10, 2, κερνο.

Διά-σωσις, εὖς, ἢ ἡ πράξις τοῦ σώζειν τινά ἢ τι ἐκ τοῦ μέσου, διατηρεῖν ἀκέραιον, ἀδελφεῖς μετγν. conductus.

Δια-σωπάομαι διασωπάω Πινδ. Ὀ. 13, 78, δι. γρ. διασιγάσσομαι Βοικχ. ἐπιγρ. σωπαίνω.

Δια-σωστέον, τό β. ἐπ. πρέπει νά σώσῃ τις, διαφυλάξῃ τινά ἢ τι ἀκέραιον, ἀδελφεῖ Πλάτ. ἔπιστ. 13, 360, servandum.

Δια-σωστής, δ' ὁ σώζων τινά ἢ τι ἀδελφεῖ ἐκ κινδύνου, ὁ σωτὴρ μετγν. ductor.

Δια-σωστικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς τὸ σώζειν τινά ἢ τι ἐκ κινδύνου κτλ. διατηρεῖν ἀδελφεῖ, σῶν μετγν.

Δια-σωφρονίζομαι διαφρονίζομαι πρός τινα εἰς τὴν σωφροσύνην, φιλοτιμοῦμαι τίς τῶν τῶν δύο νά φανῇ σωφρονέστερος - τινί Συνέσ.

Δια-σώχω κάμνω τι τρήματα διὰ τῆς τριβῆς, κατατρίβω Νικ. Θηρ. 696, contero.

Δια-τάγειν ἱπτάσσω τι, διατάζω, προστά-

ζω Ξεν. Κυρ. 8, 33 (οἱ νῶτ. διορδ. διατάξαι), ordino.

Δια-τάγη, ἢ προσταγή Ν. Δ. ordinatio.

Διά-ταγμα, τό τῇ ἀνωτ. Πλουτ. Μάρκιλλ. 24 καὶ μετγν.

Δια-τάκτης, δ' προσταγῆς Ἑρμῆς π. Στῶδ. ἔκλ. 1, 1084, ordinator.

Δια-τακτικός, 3' ἐπιτακτικός, προστακτικός ἐπὶρ. - ὡς τροπ. προστακτικῶς μετγν.

Δια-τάκτωρ, δ' τῇ ἀνωτ. Σχόλ. Ἰλ. α, 16.

Δια-ταλαι-πώρῳ ὑποφέρει κόπους, μετγν.

Δια-ταλαντός, σῆμα, κινῶ τι ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Παθ. σείρομαι, κινούμαι, κλίνω ἐδῶ κ' ἐκεῖ (ἐκ κλοῖ.) Ἀχ. Τάτ. 3, 1, libro.

Δια-ταμιεύω διαχειρίζομαι - χρήματα Πλάτ. νόμ. 7, 885, καὶ μέσ. Κριτί. 111.

Δια-τάμνω, τῶν καὶ ἐπ. διατέμνω Ἡρ. 2, 139.

Δια-τανώω ἀπλώνω τι, τανύω, τανύζω Ἀπολ. Ρ. 4, 601. Μέσ. «διατανύομαι μετὰ χάσματος», κοιν. χαλαροῦμαι καὶ τανύομαι, ἐπ' ῥοτανύομαι Σχόλ. Λουκ. 346, extendo.

Διά-ταξις, εὖς, ἢ κατάταξις, τακτοποίησις - τῶν στοιχείων Πλάτ. Τίμ. 53. - τῆς πολιτείας Πλουτ. ἴδ. στρατ. παράταξις Ἡρ. 9, 26. - τῶν φυλάκων Δημ. 18, 248. διαταγή π. μετγν. συχνά διαθήκη Πολύδ. 1, 87, 15. - συνθήκη, 8, 18, 12, dispositio.

Δια-ταράσσω, ἀττ. -άττω κάμνω ἄνω κάτω τινα, ἢ τινά, ῥίπτω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀναμίσγνῳ ἀτάκτως, μετγ. ἐμβάλλω τινά εἰς μετέωλην παραχρήν, ἐκπληθύνω, κατατάρττω - τινά Πλάτ. Θεαγ. 121, Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 40. - πόλιν Πλουτ. Σόλ. 12. Παθ. κατατάρττωμαι, ἐκπληττομαι, κοιν. τὰ χάνω ἀπὸ τὴν παραχρήν «-ἐν τινι» = διὰ τι Ἰσοκ. 2, 39, τρέπομαι εἰς ἀτάξιαν Πολύδ. 1, 40, perturbor.

Δια-ταραχή, ἢ παραχρή, σύγχυσις, ἀνακαταστά Πλουτ. ἴδ. 317, perturbatio.

Διά-τασις, εὖς, ἢ ἔντασις, ἔκτασις, ἐντῶμα - τῶν σπαρτῶν = αὐξήσις Ἀλκιφρ. 2, 7. - κεφαλῆς = διανοητικὸς κόπος Πλάτ. πολ. 3, 407. «τάς δὲ διατάσεις τῶν παίδων καὶ κλῶν ὁμοῦς» = τὰ ἐν τῷ κλαίειν τεχνώματα τῶν μετῶν, Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 17. «τοῦ πνεύματος διατάσεις» = ψυχικὴ παραχρή, Πλουτ. Κοριολ. 21, extantio.

Δια-τάσσω, ἀττ. -άττω 1) κατατάσσω τινά ἢ τι, τακτοποιῶ τοποθετῶ ἐν τάξει Πλάτ. Φαῖδρ. 271. - τὰ κατὰ τὴν ἰδερίαν Πολύδ. 11, 33, 8. ἐν γέν. ὁρίζω τι θετικῶς - νόμον = θεσμοθετῶ Ἡρ. 274. «πάντα ταῦτα ἡμέτρα δὲ τὸν νόμον διατάττειν» Πλάτ. νόμ. 5, 746 καὶ συχνά. «διαταχθέντες φόροι» = ὁρισμένοι Πολύδ. 3, 33, 6. 2) παρατάσσω - στρατὸν Ἡρ. 7, 81, εἰς μάχην, 6, 112. ὅθ. παθ. παρατάσσομαι ὅπου τιος π. ἱστορικ. συχνά διατάσσομαι, προστάζομαι, διορίζομαι εἰς τι «διατίταται» ἱστορῶν = διωρίσθην νά ἐπιτηρῶ Ἡρ. 1, 100. ὅσ. ἀπώτ. π. μετγν. «τοῖς μαθηταῖς» Ματθ. 11, 1. Μέσ. παρατάσσομαι εἰς μάχην Ἀριστ. σφ. 360, Ξεν. συχνά 3) ὁρίζω τι διὰ διαθήκης Λουκιλλ. 77, (11, 133), ordino.

Δια-τατικός, 3 1) ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐντά-

νεν τι, έντατικός, τανυστικός Σ. Έμπ. 2) μετφ. έντονος, έντακτικός Πολύδ. π. Σουίδ. έπρ. -ως = κατά τάςιν Σχόλ. Όμ. ρ. 263.
 Δια-ταφρεύω· όχυρώνω τόπον διά τάφρου έν τώ μεταξύ - τόν μεταξύ τόπον Πολύδ. 3, 105, 11· - πόλιν Πλουτ. Πομπ. 62.
 Δια-τάχους, και διαταχών ή όρθότ. διά τάχους, διά ταχέων, έπρ. γενικοφ. αντί ταχέως, βίαιοτικά.
 Δια-τέγγω· βρέχω τι πέρα πέρα, διαδρίχω, μουσκεύω έν τμήσ. Δισχ. Πέρο. 531.
 Δια-τεθρυμμένους, έπρ. της μετχ. διατεθρυμμένος· γυναικώδους, κομψομένους, μαλθακούς Πλάτ. νόμ. 11, 922.
 Δια-τεθόσθαι, άπαρ. π. πρκ. διαθώ μετγν.
 Δια-τείνω· 1) έκτείνω «τάς χείρας έπί τά λεκάνα», κοιν. ξαμώνας Ξεν. Κύρ. 1, 3, 4, «επλώνω» «-τινά ύπέρ λεγών» = έπάνω 'ς τό κρεβάτι Σώσιπ. 2 (5, 55)· συνήθ. άμετβ. και τριτπ. α) έκτείνεται τι, έπί τόπ. «τά όρη διατείνε από της θαλάττης ες την θ.» κτλ. Πολύδ. 3, 37, 9 και συχνά «μία ιδέα πάντῃ διατεταμένη» = έκτεταμένη Πλάτ. σοφ. 253· «καθ' άπαν σώμα» Άριστοτ. 'Ι. Ζ. 2, 11· έπί χρόν. διαρκώς μέχρι τέλους «διατείνει ταυτα διά παντός τού βίου», Νικ. 10, 1, 60, άναφέρεται τι ες τι, συζητείεται μετά τινος· «-πρός τι» Πολύδ. 8, 31, 6· «πρός ούδέν έτι διατείνει» = δέν ώφελεί διόλου πλέον, 40, 12, 2 και μετγν. ώς. σκοπώ ες τι· «οὐκ ες όργα διατείνων ό θυμός» = ή καρδιά του δέν επάθκει Πλουτ. Φλαμ. 17· «διέτεινε προς τόν Σχηπίωνα» = έζησε μέχρι Σχηπίωνος, Κάτ. πρ. 15· 6) φθάνω, υπάγω που, διατείνω δύν = -πρός τι, ες τι» Πολύδ. 5, 86· και συχνά 2) παρ' άττ. μόν. μέσ. εύχρ. έντεινω έμμετόν, άγωνίζομαι, προσπαθώ· ποιείν 'Αριστοτ. Νικ. 9, 8· «-πρός τι» Ξεν. άπομ. 3, 7, 9· «σφοδρως = διάχυρίζομαι τι έντόνως Δερμ. 18, 142 (Σουίδ. διαδεδοσθεσθαι)· ώς. μετ' άπαρ. και άττ. Άντιφ. 5, 46 (Άρποκρ. διά συντόνου σπουδής άπηνήσαντο) 18. καθ' έκάστους διατεταμένος = παντί σθένει, μέ δ' άπ' εσάς ουνάμεις Πλάτ. πολ. 5, 474· «δει διατεταμένους φεύγειν» = άνά κράτος Ξεν. άπομ. 1, 2, 23· «διατείνοντο τά βέλα» = έκράτουν τά βέλη έντεταμένα 'Ηρ. 9, 18· 60. «οιασιν εναντιον στήναι» =νά σταθ ήτοιμος ες τότευμα Ξεν. Κύρ. 1, 4, 23· «τά παλτά, τά τόξα» «-τάς μάστιγας» = μέ ύθωμένους μάστιγας, έ-τοίμους ες κτύπημα Πολύδ. 15, 28, preloendo.
 Δια-τειρίζω· διαχωρίζω τόπον άπ' άλλον διά τείλους ή όχυρώματα έν τώ μεταξύ, όχυρώνω διά τείλους έν τώ μεταξύ· - ισθμόν Αιστ. 2, 44· «-την πόλιν από της άκρας» = από την άκρόπολιν Πολύδ. 8, 34· διαχωρίζω τι κατ' έκθεταν γραμμήν· «ή ρίς διατεταχίται τά όμματα» Ξεν. συμπ. 5, 6· τά αὐτό κ. = διορίζω Λουκ. 'Ισ. συγγ. 7.
 Δια-τείχιον, τό· τῷ κατωτ. Δ. Σικ. 16, 12.
 Δια-τείχισμα, τό· τείχος, όχυρώμα έν τῷ μεταξύ δύο τόπων Θουκ. 3, 34, και συχνά μετφ. πᾶς φραγμός έν τῷ μεταξύ, μεσοτείχον Λουκ. έτ. διαλ. 11, 4.

Δια-τεκμαίρομαι· όρίζω και διαμοιράζω· - έργα τινί 'Ησ. έρ. 400· όρίζω τι έξ άστρονομ. φαινομένων, άστρομαντείνω Δ. περίπλ. 1172.
 Δια-τεκταίνομαι· μηχανώμαι, έφευρίσκω, κατασκευάζω μηχανήν 'Ησχύ. fabricor.
 Δια-τελευτάω· τελειώνω τι δότιελα, άποτελειώνω, έν τμήσ. 'Ιλ. τ, 90, perago.
 Δια-τελέω, μετβ. τελειώνω τι δότιελα, άποτελειώνω, αντίθ. άρχομαι Ξεν. 'Ελλ. 7, 3, 4· - χάριν Κύρ. 'Ηρακλ. 435· συνήθ. άμετβ. διαρκώ· «-τά δέκα έτη» Ξεν. Κύρ. 1, 5, 4· συχνά μετά μετχ. «τό λοιπόν της ζῆς διατελείν έόντα τυφλόν» 'Ηρ. 6, 117· «-τόν λοιπόν βίον καθυδόναντε» Πλάτ. άπολ. 31· «-διά τού βίου», συμπ. 192· 'Οδ. μετά μετχ. διαρκώ άδιακόπως· «διατελέσας περιώμενος» = πάντοτε έδοκίμαζε Πλάτ. Θεαιτ. 206, συχνά π. κοιν. και μετγν. «διετέλει χρόνος» Πλουτ. Θησ. 8· ώς. και μετά έπιθ. (άνακληρωτόν ένίοτε διά της μετχ. άν) «διατελουτός μου προθύμου» = ένθ' έγώ ήμην πάντοτε πρόθυμος Θουκ. 6, 89· «άσφαλέστατος άν διατελοίην», 1, 34· «άνουβήτεροι διατελοῦσι» = εξακολουθοῦσι νά ήνι 'Ισοκ. 2, 4· πρβλ. διάγω, διαγιγνομαι· 60. συχνά π. 'Αριστοτ. έπί πραγμ. μένω άμετάβλητος· «οὐ πῆγνυται άλλα μαλακόν διατελεῖ», 'Ι. Ζ. 62, absolvo.
 Δια-τελής, 2· διηγετής, άδιάκοπος· - βρονταί Οιδ. Κ. 1514· έπί πραγμ. κοιν. βασταγερύς αντίθ. «μεταξύ διαφθειρόμενος» = όλίγον βασιτών Πλάτ. πολ. 10, 618· ὕδωρ = τό άδιακόπως ρέων, αντίθ. στείρεσθαι Δίλ. Π. 'Ισ. 3, 1, perpetuus.
 Δια-τέμνω· κόπτω τινά ή τι διά μέσου, κατακόπτω, διαμοιράζω έν τμήσ. 'Ιλ. ρ, 522· «διχῇ γαίαν» Δισχ. άποπ. 545· διαχωρίζω τινά από τινά ή τι από τι· «-δίχα έκαστον» Πλάτ. συμπ. 190· «-χωρίς τά τέ μέγιστα και τάν, νόμ. 3, 697· βάλλω τινά ες διχόνοισιν» «-την πολιτείαν» Δισχίν. 3, 207, dissecro.
 Δια-τενής, 2· έκτεταμένος, άναφορικός· -πρός τι Θεόφρ. perlonensis.
 Δια-τερσαίνω· έπιτετ. τοῦ τερσαίνω 'Ησχύ.
 Δια-τεροάρων, ή και τό· πρβλ. διαπαρών.
 Δια-τεταμένους, έπρ. τροπ. μετά σπουδής, έντόνως Άριστοτ. ήρ. 9, 4· εἰπείν Πλουτ. Κάτ. νσ. 26, magnopere.
 Δια-τέταται, γ'. έν. π. παρκ. τοῦ διατείνω.
 Δια-τετηρημένως, (διδρδ. Βερχαρδ.)· έπρ. τροπ. μετχ. διατηρημένος· προοικτι· κως Σχόλ. Δ. Περ. 1, 318, 21, prudenter.
 Δια-τετμημένους, έπρ. τροπ. της μετχ. διατετμημένος· χωριστά μετγν. divisim.
 Δια-τετραίνω, μέλ. 6· διατετρανέω έων, = -τρανώ, εύκτ. διατετρανέομαι - ίοις = -τρανέομαι· οἷς, μέσ. άδρ. 4. διατετρανήμην· τρωπά τι πέρα πέρα, διατρωπά· - διατετρανέω 'Ηρ. 3, 12· - διατετρήνατο Άριστ. θεα. 18, perforo.
 Δια-τήκω· άναλύω τι έντελώς διά πυρός ή θερμότητος, μεταβάλλω από στερεόν σώμα ες ρευστόν, κοιν. άναλῶ, λιώνω· - κηρόν Άριστ. νικ. 179· και μετγν. Λουκ. Άλλεξ. 21. Παθ. άναλύω, έπί χιόνος Ξεν. Άν. 4, 5, 6· πρβλ. άποτήκω, liquefacio.

Διά-τηξις, εως, ἡ ἀνάλυσις, μεταβολὴ σώματος ἀπὸ στερεοῦ εἰς βευστόν γλωσσ. *tabes*.
 Δια-τηρέω 1) διαφυλάττω τι, κρατῶ «τὴν τάξιν» Δημ. 18, 37· νόμους Δισχιν. 3, 6· «τῇ πατρίδι τὴν εἰρήνην» Πολύβ. 7, 8, 4· καὶ συχνά· ἐξακολουθεῖν τι· πόλεμον Πλουτ. Διον. 33· 2) ἐπιτηρῶ προσέχω· Πλάτ. νόμ. 8, 836, *conservo*.
 Δια-τηρήσεις, εως, ἡ φύλαγμα, κράτημα, ἐπιτηρήσεις Δ. Σικ. 2, 50, *conservatio*.
 Δια-τηρητέον, τό· ὅ· ἐπ. πρέπει νά διαφυλάξῃ τις, κρατήσῃ μὲν. *conservandum*.
 Δια-τηρητικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς διαφύλαξιν, κράτημα· «τὸ διατηρητικὸν τῶν φίλων» Μ. Ἀντων. 1, 16.
 Δια-τε(0)μι· 1) θέτω πράγματα χωριστά, τοποθετῶ «τὸ μὲν ἐπὶ δεξιᾷ, τὸ δὲ ἐπ' ἀριστερᾷ» Ἡρ. 7, 39· 60. κατατάσσω, διευθετῶ· «τὰ τοῦ πολέμου» Θουκ. 6, 15· «θεοὶ διέθεσαν τὰ ὄντα» Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 27, 18· ἀγῶνας, πανηγυρίν, Ἑλλ. 6, 4, 30—7, 4, 29, καὶ μὲν. ἐπὶ ὑποκριτῶν καὶ βραβυδῶν ἀπαγγέλλω· τὰ παίγματα Πλάτ. Χαρμ. 162, π. Πλουτ. «διατιθέναι καὶ συντάττεσθαι τὴν ἱστορίαν»· πιστῶς περιγράφω, λοῦκουλ. 1, Σπράβ. 1, 9 καὶ συχνά· 2) μεταβάλλω τινὰ εἰς τινα κατάστασιν καλὴν ἢ κακὴν, σωματικῇ ἢ ἡθικῇ μετὰ ἑπὶ. «ἀπόρως τινὰ» Αὐσ. 13, 11· «ὡς ἀνηκέστα» Ἡρ. 3, 155· «τὸ λουτρὸν ὡς διέθηκέ μεν» Ἀθην. 1, 18· «ἀπίστως τινὰ»· κάμνω δόμιστον Δημ. Αεπτ. 22, Ξεν. καὶ ἄλλ. Παθ. «δυνάμεις διετέθη» Αὐσ. 3, 27· «ἐδυνάμει διετεθῆναι πρὸς τινα» Ἰσοκ. 4, 28, 43· «τὴν τὸ σώμα διεταθεμένον κακῶς» Μέν. π. Στοβ. ἀνθ. 93, 14 καὶ μὲν. «ὡς οἶε τὴν ψυχὴν διατεθεσθαι» Δουκ. Νιγρίν. 14· «ἔρωτικῶς τῆς Χλόης διετέθη»· ἐρωτικῶς τὴν Χ. Λογγ. 1, 15· πρόβλ. Πλάτ. συμμ. 207, καὶ διάκειμαι. Μέσ. βάλλω εἰς τάξιν ἢ διαθένω τὰ τῆς ἰδιοκτησίας μου· α) ἰδ. διὰ διαθήκης· διαθήκας Ἰσοκ. 1, 3, 20· τὰ ἑαυτοῦ, 6, 5· «μὴ διαθέμενος»· ἀφῆσας ἄνω διαθήκ. 7, 19, π. τ. αὐτ. ῥήτορες συχνά· «τὴν οὐσίαν τινὴ»· ἀφῆναι κληρονομίαν· 6) διαχειρίζομαι τι ὡς ἰδιοκτησίαν μου· «τὴν θυγατέρα ἐπιτρέπω διαθεσθαι, ὅπως ἂν σὺ βοῦλῃ» Ξεν. Κύρ. 5, 2, 7· γ) ἐκθέτω πραγματείας εἰς πώλησιν, πωλῶ· «φόρτον» Ἡρ. 1, 1· (Σχόλ. διαπιπράσκω) πρόβλ. Ἰσοκ. 4, 42· δ) διατάσσω, ρυθμίζω· «τὴν ἀποδημίαν» Ἀνδοκ. 4, 30· λόγους· ὁμιλῶ, ἐκφωνῶ Πολύβ. 3, 108, 2· «δημηγορίαν Δ. Ἀλ. 11, 7· κάμνω συνθήκας, συμφωνίας μετὰ τινος»· «διαβήκην τινὴ Ἀριστ. ὄρν. 439· «τὴν σχολὴν εἰς καλὴν»· μεταχειρίζομαι καλῶς τὰς ὥρ. τῆς ἀναπαύσεώς μου Δουκ. μισθ. συν. 25· ὥσ· «τὴν ὥραν καλὴν» Ξεν. ἀπομ. 1, 6, 13 καὶ μὲν. «ἔριν»· καταπαύω φιλονικίαν Ξεν. ἀπομ. 2, 6, 13, *dispono*.
 Δια-τιλᾶω· τσιλῶ, ἔχω τσιλᾶν· διάρροιν μὲν.
 Δια-τίλλω· καταμαδῶ π. Σοφ. Αἰλ. Π. Ἰσ. 11, 18, *pervello*.
 Δια-τίλημα, τό· καταμαδῆμενον, καταμα-

δημα· πολλῶν = καταμαδῆμενα φ. Παθ. Σιλ. 41 (6, 71).
 Δια-τιμάω· ἐπιτετ. τοῦ τιμάω Δισχ. Ἑπτ. 1047. Μέσ. ἐκτιμῶ τι ὡς ἐκτιμητῆς· «οὐδαί» Δ. Σικ. 4, 21· «ἀδικήμα τάλαντων πεντακοσίων», 16, 29, *censuo*.
 Δια-τίμησις, εως, ἡ ἐκτίμησις, κοιν. ἐκτίμησις Ἀθην. 6, 274, *censio*.
 Δια-τιμητής, 3· ἐκτιμητής, κοιν. ἐκτιμητής τῆς μὲν. *censor*.
 Δια-τιμητικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐκτιμᾶν ἐκτιμητικός = δογματικός Σουίδ. *censualis*.
 Δια-τινάσσω· ὅλως διόλου τινάσσω τι ἰσοκ. 2· ἐκτε· ἄνω κάτω Ἑδρ. Ἰ. Τ. 282· «δῶμα Βάχχ. 606· «διατενάζομαι Ἀισωπ. 43· διασκορπίζω τι διὰ τινάματος, συντρίβω ἐν τῇ τῆς· «σεύλην Ὀδ. ε, 363· «μέλαθρα διατινάζονται» Ἑδρ. Βάχ. 587, *discutio*.
 Δια-τινθαλέος, 3· τινθαλέος· «κεραυνὸς Ἀριστ. σφ. 329.
 Δια-τιτραίνω· διατετραίνω Θεόφρ. Ἑπτ. 1047. Μέσ. ἐκτιμῶ τι ὡς ἐκτιμητῆς· «οὐδαί» Δ. Σικ. 4, 21· «ἀδικήμα τάλαντων πεντακοσίων», 16, 29, *censuo*.
 Δια-τιτράω, μὲν. «διατίτρω» Ἀπ. (Καρχιδ.) 8, 122· διατιτράντες Δ. Κάσ. 69, 12, ὥσπερ ἐν τοῦ διατίτρωμι.
 Δια-τιτρώσκω· διατρώσκω, πληγῶναι Ἰσ. ποικ. Δ. Κάσ. 63, 3.
 Δια-τλάω καὶ διατλάμι· ὑπομένω, καρτεροῦμαι, κακοπαθῶ Ἰσοκ. *perpetior*.
 Δια-τραίω, ἀντὶ. ἐξατρίζομαι Ἰσ. ποικ. Διά-τρημα, τό· διαχώρισμα, ἀπόκομμα μὲν. Δια-τρήγω καὶ διατρέγω· διατέμνω· λατ. τμα = πέλαγος Ὀδ. ε, 409, χωρίζω τινὰ ἢ τι ἀπ' ἄλλο Ἰλ. φ, 3 καὶ μὲν. «διέτρεψε» Θ. ὄρν. 8, 24, Ἀπολ. Ἰ. 3, 1047· «διέτρεψε» διατμήσαν = διεχωρίσθησαν Ἰλ. α, 531· «ἐν φιλοτινῇ»· διασκεδάζω, η, 302.
 Δια-τραίω, μετὰ. ἐξατρίζομαι Θεόφρ. ἀντὶ. ἐξατρίζομαι Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 7 *perpetior*.
 Δια-τοιχέω· κατὰ τοὺς λεῖψις. ἀρῶν. τοῦ ἀνατολῆς κλίνω ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν εἰς τὴν ἄλλην, κοιν. κάμνω βόλταις (ἐπὶ πλοῖ.) Ἰδ. Φρον. ἐκκλ. π. Λοδ. 161.
 Δια-τοιχοί, πλ. 2· οἱ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοίχον = τὰ μετὰ δύο τοίχων διαστήματα, ὡς διατοίχον, τό Ἰσοκ. 4, 42·
 Δια-τομή, ἡ· κόψιμον ἢ χώρισμα εἰς δύο Αἰλ. Π. Ἰσ. 13, 20· πρόβλ. κατατομή, χωρισμός, διχνοῖα πλ. Δισχ. Ἑπτ. 935, *divisio*.
 Δια-τομοί, 3· κατακεκομμένους, διετρήμενους μὲν. *dissectus*.
 Δια-τονέω· ἐπιτετ. τοῦ ἀτονέω (κατὰ Θησ. Στ. ἔσφ. = διτονέω) Ἰσ. ἀρχ. 4.
 Δια-τονθορῶ, ἐπιτετ. τοῦ τονθορῶ Δ. Κάσ. 73, 8.
 Δια-τόναι, ἡ διατόναι (ἐν ἀσυνθ.) τὰ τοῦ τοφοῖδι τινὰ μετὰ κινῶν διαστημάτων διαζώματα, ἀφ' ὧν ἐκτρίβοντο παραπαιγνύματα Καλλιπ. π. Ἀθην. 5, 205· ὁ α. σχηματίζεται. Πουχ. = κρείται.
 Δια-τονικός, 3· ὁ ἀνέκων εἰς τὸ διατονικὸν γένος ἰδ. τὸ αὐτ. ἐν τῇ μουσικῇ Ἀριστοτ. Κυντ. Μουσ.
 Δια-τονός, 2· ἐντεταμένος, σφοδρὸς Θεόφρ. αἰτ. φωτ. 2, 3, 1· ἐν τῇ μουσικῇ «τὸ διατονικόν»

γένος ἢ μέλος» = ἢ κατὰ σείραν καὶ οὐχὶ καθ' ὑπερέσιν ἀλληλουχία τῶν φθόγων ἢ διαστημάτων τῆς διατονικῆς κλίμακος Ἀλκίφρ. 1. 18. πρὸς βλ. «ἐναρμόνιον, χρωματικὸν γένος ἢ μέλος», distentus.

Δια-τοξεύσιμος, 2. θυνάμενος νὰ διατοξεύῃ ἢ τοξεύῃ· ἀχώρα διατοξεύσιμος = ἐντός βολῆς τόξου Πλουτ. Λούκουλ. 28.

Δια-τοξεύω 1) διατρύπῳ τινὰ μὲ βέλη, ἐλπίζω βέλη διὰ τοῦ τόξου, μετφ. λόγους κατὰ τινος, κουν. τὸν σατεύω μὲ λόγια Ἡλιδ. 5. 32. 2) μέν. διαγωνίζομαι πρὸς τινὰ εἰς τὸ τοξεύειν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4.

Δια-τόρευμα, τό· σφρηλατημένον ἢ γεγλυμμένον ἔργον, σφρηλατήμα, γλύψιμον, Ο'.

Δια-τορεύω τορεύω, σφρηλατῶ, γλύφω, Ο'.

διατρυπνέτης καὶ διατορευθέντες Αἰλ. Π. 1. 14, 7.

Δια-τορεύω τρυπῶ τινὰ ἥτις πέρα πέρα, διατρύπῳ Σουίδ. perforo.

Δια-τορία, ἡ· διαπεραστική, ἡχηρὰ φωνὴ Θεωφρ.

Δια-τορνέω· τορνέω Λιδάν. Πλουτ. 30. 1088.

Δια-τορος, ἡ ὁρτ. διατόρος, 2. α) διαπεραστικός, διατροπητικός· πέσαι Αἰσχ. Πρ. 76. β) εὐδός, 284. ἰδ. ἐπὶ σάλπιγγος· σάλπιγξ, Εὐμ. 567. γ) μέλος Αἰλ. Π. 1. 2, 44. δ) κατὰ τοὺς λεῖξιν. «ὑδύτονον» ε) παθ. σημ. διαπερασμένος, διατροπημένος Σοφ. Ο. Τ. 1034. penotrans.

Δια-τραγέιν, ἀπαρ. ἀόρ. 6'. τοῦ διατρώγω.

Δια-τραγ-φδέω· ἀπαγγέλλω τι μετὰ κομπορημοσύνης καὶ ὑπερβολῆς ὡς οἱ τραγοῖται π. Δημ. β'. γρ. τοῦ τραγώδω, 18, 22.

Δια-τραμεις, ἰδός, 2' λιστόπυγος Στράτ. π. Πολυδ. 2, 184.

Δια-τρανώω, 2' πολὺ καθαρὸς, εὐκρινὴς ἰδ. ἐπὶ ἡχοῦ· πρὸς βλ. περίτρανος μετφ. clarus.

Δια-τρανώω· ἀπαγγέλλω ἢ ἐξηγῶ τι μετὰ τραγῆς φωνῆς, σαφέστατα Ἰαμβλ. καὶ μετφ. declaro.

Δια-τρανώωσις, εὖος, ἡ· σαφέστατὴ ἐξήγησις Σχόλ. declaratio.

Δια-τραχηλίζω· χρημνίζω τινὰ ἐπάνω ἀπὸ τοῦ κεφάλι μου ἢ κατακέφαλα, ἰδ. ἐπὶ ἱππ. «εἰς ναυάγιον» Πλουτ. 30. 501. praecipito.

Δια-τραχύνω· κάμνω τι ὅπως διόλου τραχὺ, ἀδρομερές, μετφ. ἐρεθίζω τινὰ, ἐξαγριώνω, πρὸς βλ. ἐκτραχύνω Πλουτ. 30. 979. exaspero.

Δια-τράω· διατετραίνω, διατρήσας Αἰλ. Π. 1. 9, 17.

Δια-τρεμέω· εἶμαι πολὺ ἥσυχος, γαλήνιος ἐπὶ θαλ. Ἀρρ. Περίπλ. 6.

Δια-τρεπτεῖσθαι, 3' μετατριπτικός, ἀποτριπτικός· λόγος Πλουτ. 30. 788' ἐπὶρ. ὑπερθ. «κώστα Κλ. Ἀλ. dehortatorius.

Δια-τρέπω· μεταστρέφω τινὰ καὶ οὕτως ἀποτρέπω τινὸς ἢ τοῦ σκοποῦ του, μεταπειθῶ· «μηδὲ πώποδ' ὅποιε μὴδὲ διατρέπη» Δημ. 25, 95, συχνά π. Πολυδ. «-τοὺς νεανίσκους τοῦ μὴ τελευτωρηθῆσαι», 5, 4, 10 καὶ μετφ. Παθ. ὡς ἀνωτ. π. Δημ. μεταβαλλὼ γνώμην, σκοπὸν, ἐν γέν. ἐντρέπομαι Δ. Σικ. 17, 114.

Πλουτ. συχνά· καταταράττομαι Πολυδ. 3, 86, 6 καὶ συχνά· -διατεράτθαι, 3, 108, 3, ἐν-τρέπομαι τινὰ, φοβοῦμαι Ξενοκ. π. Στοδ. Ἀνθ. 46, 86. averto.

Δια-τρέφω· τρέφω τινὰ καθ' ὅλοκληρίαν, ἥτοι θάνατον εἰς τροφήν, ἐνδύματα κλ. -στρατιῶν Ἰσοκ. 4, 153' «οἰκίαν ἀπὸ τινος» Ξεν. ἀπομ. 2, 7, 6 καὶ μετφ. Ἀθην. 6, 237' «οἰε· τρέφοντό τινος» Θουκ. 4, 39, nutritio.

Δια-τρέχω 1) τρέχω διὰ μέσου κινῶν, διέρχομαι τι ταχ. Ἰακχέυσα, ὅδωρ διέδραμεν· τὸ πλοῖον διέπλευσε Ὀδ. γ, 177' «τὸ στρατόπεδον διαδραμὼν» Θουκ. 2, 25' μετφ. «τὸν λόσον Πλάτ. Φαῖδρ. 237' «-ἀπαντα τὸν βίον», νόμ. 7, 82' «τὰ ἡδέα = ἀπαλαῶν πάσης ἡδονῆς Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 31' «πληγὴ διαδραμοῦσα μέχρις = φθάνουσα Πλουτ. Πύρ. 24' 2) ἰδὼς κ' ἐκεῖ· ἀστρεψίζων καὶ μὴ δ.» Ἀντιφ. 3, 2, 5' «ἀστέρης Ἀριστ. εἰρ. 838' «ἐγδοθεν τις ἐν τῷ σώματι διέδραμε γαστρογαλισμὸς» Ἡρόδοτ. π. Ἀθην. 7, 290 (5, 16) «ὡς ἡ ψὴν διέδραμε» = διεδόθη Ἡρόδ. 3, 2, 43 καὶ συχνά· ὡς. νεωτερισμός Πλουτ. Ἀλφ. 68' «ὁρὸς διέδραμε τῆς (κκλησίας)», Πύρ. 13 (ἀόρ. διέδρεξα Καλλ. λ. Παλλ. 23), discurrere.

Δια-τρέω· εἰς φυγὴν τρέπομαι, φεύγω Πλ. λ. 481, καὶ ἐν τμήσ. «οἰκία τ' ἔτρασαν ἄλλοις ἄλλος», ρ, 729, Πλουτ. Μάρκελ. 29' ἡ σημασία τοῦ φεύγειν δὲν ἐνέχεται ἐν τῇ λέξει ἰδὲ Lehrs εἰς Ἀριστ. σ. 91, intremisco.

Δια-τρήμα, τό· διατροπημένον, τρύπα Σχόλ. Λουκ. ἄλ. 10, foramen.

Δια-τρήσις, εὖος, ἡ· διατρήπημα, ἀνοίγμα Ἰπποκρ. perforatio.

Δια-τρήτος, 2' κατατροπημένος μετφ. perforatus.

Δια-τριβάζομαι· διατρίβω μετφ.

Δια-τριβή, ἡ· ἡ πράξις τοῦ τριβεῖν τι εἰς λειανὰ κομμάτια, τρίψιμον, ἰδ. ἐπὶ χρήσεσι τοῦ χρόν. α) χρονοτριβή, ἀργητα· «διατριβὴν χρόνον ἔμποισιν» Θουκ. 3, 38' «ἐμβαλλεῖν Πλουτ. Νεκ. 20' «διατριβῆς ἐγγιγνομένης» Θουκ. 8, 9' ὡς. ἐπὶ πραγμ. καιρὸν ἀπαιτοῦντων· «διατριβὴν ἔχουν» Πλουτ. Περικλ. 12' «διατριβὴν ποιέσθαι» = χρονοτριβὴν, βραδύτητα, ἀντιθ. ἀπεύδω Ἰσοκ. 4, 164' ὅθ. αἰτίας ἐπὶ βραδύτητι Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 39' τόπος διαμονῆς Πλάτ. Χαρμ. 153' β) ἵνασχόλησις εἰς τι, σπουδὴ· «διατριβὰς ποιέσθαι περὶ τῆς Λοῦσ. 16, 11' «ἡ περὶ ταῦτα διατριβή» Πλάτ. σοφ. 225' «ὡς περὶ Διόνυσον καὶ Ἀρροδίτην πάσα ἡ διατριβή», συμμ. 177' «οὐκ ἀφανὲς διατριβὰς διατρίβω» Αἰσχίν. 1, 121 καὶ μετφ. «ἐπὶ τινι» Ἀριστ. βᾶτ. 1498' «οἷς ἡ διατριβὴ ἐπὶ ταῖς τῶν πέλκας ἀμαρτίαις» = οἱ κωμωδοποιοὶ Ἀριστοτ. ὅγν. 2, 6' ἐν γέν. τρέπομαι τοῦ ζῆν Ξεν. ἀπολ. 30' «ἐν ἄσπετι = ἀσταχὺς βίος μετφ. συνέντευξις, συνομιλία Πλάτ. Φαῖδρ. 227' «διατριβὰς μετ' ἀλλήλων (διετριβαν) = συναναστρέφοντο Αἰσχίν. 1, 147' δρ. δασκαλία Ἰσοκ. 12, 19' ἐκφώνησις λόγου, προφορικ. διδασχὴ Λουκ. Νυγερν. 26' γ) διασκέδασις, ἐδουσία· «διατριβὴν καὶ γέλωτα παρέχειν τινὶ Αἰσχίν. 1, 175' «διατριβὴν παρέχον εἰς (κατὰ εὐκτ.) Πλουτ. Τιμολ. 11'

«συμποσίου διατριβὴν ἔξευρε» Ἀλεξ. π. Ἀθην. 14, 642· τόπος διασκαδάσεως Πλουτ. Φλαμ. 3· δ) ἐχθρική σύγκρουσις, διχόνοια· - πολιτικά Δ. Ἀλ. 10, 15.

Δια-τριβός, 3· σχολαστικός, μαυρός· «καὶ μαιρακιδῶδες» παιδαριώδης Πολυδ.

Δια-τριβώ· τριβώ τι λειανὰ λειανὰ, κατα-τριβώ Ἰλ. λ. 847· «τὴν γῆν ταῖν χεροῖν» Πολυαν. 4, 3, 5· σπῶ - θύραν Ἀριστ. βᾶτ. 462· ὄθ. θάπανω· - χρήματα θέσων. 921

18· καιρὸν «τὸν πολλὸν» τοῦ χρόνου διατρί-βοντα παρὰ Περιάνδρῳ· Ἡρ. 1, 24· «ἐξ ἔτη διατρίτρε» Ἰσοκ. 4, 141· «ἐνιαυτὸς οὐ διε-τριβή» = δὲν ἐδάπανηθῃ, δὲν παρήλθε Θουκ. 1, 125· «χρόνος διατριβῆς περὶ τὸν λόγον» Ἰσοκ. 4, 14· ὄθ. α) διαμένω που ἢ παρὰ τινι

Ἡρ. 1, 24 καὶ μετν. ἀμετβ. χρονοτριβώ, κοιν. ἀργῶ Ἰλ. τ. 150, «ἵνα μὴ τὰ καθ' ἑκα-στα λόγων διατριβώ» Δημ. 1, 9· 6) περὶ τὸν καιρὸν μου, πῆ τι, ἐνασχολοῦμαι εἰς τι· «-ἐν γυμνασίῳ» Ἀριστ. νεφ. 1002· «-ἐν τῇ ζητή-σει» Πλάτ. ἀπολ. 29 καὶ συχνά μετν. «-περὶ τοῦ λόγου» Πλάτ. Φαῖδ. 90· «περὶ ποιῆσιν καὶ φιλοσοφίαν διατετριφότες» Αἰσχίν. 3, 108 καὶ ἄλλ.

«-πρὸς τοῖς ἔργοις» Ἀριστοτ. πολ. 5, 8 καὶ μετν. «-ἐπὶ τοῖς ἔργοις» Δημ. 2, 16 καὶ ἄλλ. συνδιελέγομαι μετὰ τινος Πλάτ. ἀπολ. 33· «διατριβὴν διατρίβειν», νόμ. 7, 820, ἴδε διατριβή· μετὰ μετχ. «διατρίβουσι μεταδῶσαι» Ξεν. Κύρ. 1, 2, 18· γ) μετβ. ἀνα-δάλλω τι, ἀργοπορῶ «-χόλον, γάμον» Ἰλ. 8, 42· «-Ἀχαιοὺς γάμον» ἐξαπατᾷ τοὺς Ἀ-

Ἀχαιοὺς μὲ τὸν γάμον, 5, 404· «ὡς οὐψώνης ἡμῶν διατρίβειν ἀριστον ἔοικε» = ὥστε ὁ ψω-νιστῆς ἐνύμισε κάλλιστον νὰ μᾶς ἀργοπορῇ (ἐξαπατᾷ τ) Ἀριστ. π. Ἀθην. 4, 171· «μὴ διατρίβωμεν οὕτω» = μὴ ἀργοπορῶμεν ἀπὸ τὸν δρόμον μας Ὁδ. 5, 404. Μέσ. «μὴ τι διατρι-βώμεθα πειρῆς» = μὴ χρονοτριβώμεν εἰς δοκι-μὰς Ἀπολ. Ῥ. 2, 883. Παθ. καταστρέφομαι, χάνομαι· «ναὺς διατριβῆται» Θουκ. 8, 78· «κάκιστα πάντων ἀνθρώπων διατριβῆται» = κακῶς κακῶς νὰ χαθῇ Ἡρ. 7, 120, αἰετο.

Δια-τριβῶ· ἐκβάλλω ἐλαφὸν ἤχον, τριγμὸν ὡς ἐκτὸν δόσ ἐλαφρῶς συνθλιβόμενον σωμά-των, ὡς τὸ ῥάγισμα τῶν ξύλων κτλ.

Δια-τριμμα, τό· λειανὰ λειανὰ τριμμένον, κατατριμμένον· πληγὴ μετὰ τῶν μνηρῶν προ-εληθῶσα ἐκ προστριβῆς αὐτῶν κατὰ τὸ βᾶ-δισμα· - μνηρῶν γλῶσσ. intertrigo.

Δια-τριπτέον, τό· ῥ. ἐπιθ. δ. τι πρέπει τὰ πρὶν τὴς ἐλαφρῶς μετ' ἄλλο ἵπποκρ. 7, νὰ χρονοτριβῇ εἰς τι· «περὶ τὸ διμολογούμενον οὐ διατριπτόν» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 16, terendum.

Δια-τριπτικός, 3, διπλὴν σημ. ἔχει ἢ λῆξ. = ἐπιτρίβειος εἰς τριβὴν καὶ χρονοτριβὴν. «διατριπτικὸν μύρον» Ἀριστ. Λυσ. 943, mo-
ratorius, conservatorius.

Δια-τριτός, 2, ἐν. πυρτός, ἔχων 3 ἡμε-ρῶν περίοδον, κάθε τρίτην ἡμ. ἐπανερχόμενος ἱατρ. πρὸλ. τρίτατος, τριτατος, triduarius.

Δια-τριχᾶ, (ἐκὶα τριχᾶς Ἰλ. 5, 655 γρ. Βολφ. κ. Βεκ. πρὸλ. Σπύτωνα), ἐπιρ. μισιστ. εἰς 3 κομμάτια Ὀρ. ὤμ. Δῆμ. 86 καὶ μετν.

Ἀπολ. Ῥ. 2, 997· πρὸλ. τριχῆ, trifariam. Δια-τροπή, (διατρέπω), ἢ μετατροπή, μετα-βολὴ φρονήματος· ὄθ. παραχῇ, κατάπληξ· «εἰς τοσαύτην ἤγαγε διατροπήν» Πολύδ. 8, 7, 3· «εἰς διατροπὴν ἐμπίπτειν», 16, 8, 10· «καὶ φόδον παρέχειν» Δ. Σικ. 17, 41· ἀτι-
μία Κικ. Ἀττ. 9, 13, pudor.

Διά-τροπος, 2· ὁ κατὰ διαφόρους διευθύν-σεις τρεπόμενος ἀταθής, ἰδιότροπος· - τρέ-ποις Ἑδρ. Ἰ. Α. 559.

Δια-τροφή, ἢ τῆς ζωῆς ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου συντήρησις, ὁρμήμων, Ξεν. προσδ. 4, 49, Ν. Δ. Δια-τροχάζω, καλπάζω· «-τὸν αὐτοφυῆ δρόμον» = τὸ φυσικὸν τρέξιμον Ξεν. Ἰπκ. 7, 11, percurro.

Δια-τρογίος, 2· καρποφόρος, ὑπεριέχων καρποὺς· («ἐγκαρπος διὰ τὸ τρύγην ἔχειν» Ἀπολ.) ἐν συνδ. μετὰ τοῦ - ὄρχος = κατ' ἔδω. καὶ Ἡούχ. διπλῇ σειρᾷ ἀμπελοκλημάτων (ἢ δένδρων ἔδω). μεταξὺ τῶν ὁποίων σπείρον-ται σπαρτά Ὁδ. ω. 342· ἢ «ἀμπελος ἣς οἱ καρποὶ ἐν διαφόροις καιροῖς πεπαίνονται» Σχολ. Ἐστ. Ὁδ. ω. 124.

Δια-τροπάω· τρυπῶ τι πέρα πέρα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 4, π. Λουκ. ἐπὶ στήτος (μόλττας) ἐπ. Κρον. 24, perterebro.

Δια-τρύπαις, εἰς, ἢ ἡ πράξις τοῦ τρυ-πᾶν τι πέρα πέρα.

Δια-τρυπητός, 3· ῥ. ἐπ. ὁ δυνάμενος νὰ τρυπῇ πέρα πέρα, κατατρυπημένος.

Δι-τρυφάω· τρυφῶ (κυρ. καταστρέφωμαι ἐκ τῆς τρυφῆς)· «παίδεια διατρυφῶσα» - τρυφῇ ἀνατροφή Πλάτ. νόμ. 3, 695.

Δι-τρυφεῖς, π. ἀόρ. 6, μετχ. τοῦ διατρυπῶ. Δια-τρώγω· κόπτω τι διὰ θαγκασμάτων, τρώγω μὲ τὰ δόντια· «διατρώγομαι τὸ δι-κτυον» Ἀριστ. σφ. 164· - διατραγνί, 368 καὶ συχνά· «-τῆς βατάνης» = βύσσω χορτάρι Αἰλ. Π. Ἰσ. 10, peredo.

Δι-αττάω ἀττ. = διασάω· κοσκινίζω τι κα-λῶς Πλάτ. Τίμ. 73, καὶ ὡς συνδ. τοῦ διη-θέω σοφ. 226· «εἰς ὕδωρ διαττάσθαι» Πολύδ. 34, 9, 10, Θεόφρ. πρὸλ. διασάω, peresibere.

Δι-άττηςις, εἰς, ἢ ὅστις διερθεύει· - διαί-τηςις Πλουτ. συμμ. 6, 7, τινὲς διήθησις.

Δι-αττος, ὁ· κόσκινον Ἡούχ. cribrum.

Δι-άττω ἀττ. = διδάσω, διαβίωσω· ἴφορμῳ ἢ τρέχῳ διὰ μέσου τινός· «- Λόκτα ἔρη» Σοφ. Οἶ. τ. 208, διαπερῶ ἐπὶ πόν. «σκαρμῶς διήξε πλευράν», Τρ. 1073· «ἀχῶ - ἄντρον μυχόν» Αἴσχ. Πρ. 133· «ἀστῆρες διὰ-ττοντες» = κοιν. πετώντα, πλόντονα ἄστρα Ἀριστοτ. πρὸλ. 26, 23, Πλουτ. Λυσ. 12· αἰ μετν.

Δι-α-τυλίωσω· ἐκτυλίωσω τι, ἐκτυλίγω, ἐν-θῶ. τυλίωσω, μετφ. ἀναπτύσσω τι· «-τὴν ποίησιν» Σ. Ἑμπ. κ. μαθ. 1, 281, ἐννοίω.

Διᾶ-υλος, 2· γυμᾶτος ἀπὸ τύλους (ῥάζους, κάλους), τυλώδης μετν. callousus.

Δι-α-τυπῶω· δίδω εἰς τι σχῆμα, μορφήν, σχηματίζω, μορφώνω (κατὰ τοὺς λῆξ. δια-τίθεσθαι, διαπλαττεῖσθαι) Δ. Σικ. 4, 11· θεα-μαθεῖω (νῦν ἱπικῶς νομοσχέδια εἰς νόμους)· - νόμους Λουκ. δικ. φων. 5· μετφ. σχημα-τίζω τι κατὰ νοῦν, στοχάζομαι Λουκ. Ἀλεξ.

ἐπὶ ἀνέμ. «-πνευμάτων ἀνακαμπτικῶς» Εὐστ.
Δι-αυχενίζομαι· ὁψώνω τὴν κεφαλὴν καὶ
 κλίνω τὸν αὐχένα εἰς τὰ ὀπίσω ὡς ὁ ἵππος·
 μεταφ. κομπάζω, γαυριῶ Σουίδ. Πολυδ. 1, 218.
Δι-αυχένιος, 2· ὁ διὰ τοῦ αὐχένος διερχό-
 μενος· -μελὸς = νοτιαῖος Πλάτ. Τίμ. 74.

Δι-α-φαγεῖν, ἀφρ. 6· τοῦ δι-εσθίω.
Δι-α-φάδην ἢ διαφάνδην, δι. γρ. ἀναφανδόν·
 π. Βεκ. ἐπὶρ. ὁλοφάνερα Πολυδ. 6, 207· πρόβλ.
 διαφάδην, ἀμφαδῶ, ἀμφαδίην, ἀμφαδόν, κ.
 ἀμφανδόν, diserte.

Δι-α-φαίνω· 1) μεταφ. κάμνω τι νὰ φανῇ ἐκ
 τοῦ μέσου, ἐκφαίνω, φανερώω· «-τὰς ἐαυτῶν
 φύσεις» Πολυδ. 12, 24, 1, Θεόκρ. 18, 26.
 δεκνύω· ἀλλήν Πλουτ. Θησ. 6· 2) ἀμετῶ.
 ὡς καὶ τὸ παθ. «τὸ μεγαλοπρεπὲς διὰ τῶν
 σχημάτων διαφαίνει» Ξεν. ἀπομ. 3, 10, 5·
 «διαφαίνοντα ἱμάτια» = διαφανῇ Φιλῆμ. π.
 Κλ. Ἀλ. στρωμ. 2, 90· γλυκοχαράζει, φέγγει
 ἐπὶ ἡμέρ. «ἡδὴ διαφαίνουσα τῆς ἡμέρας»
 Ἡρ. 7, 219· «ἡδὴ διεφαίνει» = ἀνέτελλεν ἡ
 αὐγὴ 8, 38· «καίοντα διεφαίνει πυρὰ» Πινδ.
 Π. 3, 44. Παθ. φαίνομαι διὰ μέσου τινός,
 βλέπομαι, εἰμαι ὁρατός· «νεκρῶν διεφαίνεται
 χώρος» Ἰλ. 9, 491, σπινθηροβολῶ, εἰμαι πυ-
 ροδόκιμος· «μοχλὸς ἐλαίνος διεφαίνεται ὁ αἰ-
 νῶς» Ὀδ. ι, 379· καταφαίνομαι, ὁλοῦμαι·
 «ἐν πεύρᾳ τέλος διαφαίνεται» Πινδ. Π. 3, 44,
 Θουκ 1, 19 καὶ μετγν. ostendo.

Δι-α-φάνεια, ἡ· τὸ φαίνεσθαι ἐκ τινος μέσου ἢ
 διὰ μέσου, ἰδιότης τοῦ διαφανοῦς, τοῦ διαπε-
 ρωμένου πέρα πέρα ὑπὸ τοῦ βλέμματός τοῦ
 θεατοῦ, ἴδ. ἐπὶ ἀδάμαντι, ὕδατι. κτλ. Πλάτ.
 Φαῖδ. 110· πρόβλ. διαύγεια, ostentatio.

Δι-α-φάνεια, ἡ· Ἑλλ. ὄν. γυν.

Δι-α-φανής, 2· α) ὁ φαίνόμενος· τοῦ μέ-
 σου β) ὁ πέρα πέρα διαπερώμενος ὑπὸ τοῦ
 βλέμματός τοῦ θεατοῦ, καθαρὸς, διαυγής·
 ὕαλος Ἀριστ. νεφ. 767· ὕδατια Πλάτ. Φαῖδρ.
 229· «τὰ ἴσα τοῖς αὐτοῖς τῆς ὕψους μέρεσιν
 (ἢ ἀναίσθητα)» Πλάτ. Τίμ. 67, καὶ μετγν.
 λίθος Λουκ. Ἀλέξ. 21 ὡς καὶ ἐπὶ μὴ ἐντε-
 λῶς διαφανῶν, οἷον λεπτῶν ἐνδυμάτων. ὁφα-
 σμάτ. κλ· χιτώνια Ἀριστ. Λυσ. 48 (δὲ ὧν
 διαφανέσθαι τὰ σώματα Σουίδ.)· ἡ λίθος ἐκ πυ-
 ρὸς διαφανής· Πλάτ. Π. 73· κλίβανος = πυρο-
 κόκκινος, 2, 92· πρὸς σῶμα, δι' οὗ διέρχονται
 αἱ ἀκτίνες τοῦ φωτός, ἀντιθ. μέλαν, δι' οὗ
 δὲν διέρχονται ἀλλ' ἀντανεκλόνται καὶ ἐν μέ-
 ρει ἀπορροφῶνται· 3) μεταφ. καταφανής, ὁλο-
 φάνερος· «τὰδ' ἡδὴ διαφανῇ» Σοφ. Οἰ. τ, 754·
 ὁμοίως Πλάτ. ἐπιν. 990, περίφημος, περι-
 δότης· «ἡ δύναμις εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους
 διαφανὴς ἀρετὴ ἐγένετο», Τίμ. 25· «διαφα-
 νεῖς ἐν τοῖς ἄλλοις» = διαπρέπεις, ἐξέχοντες
 μεταβδ. τῶν ἄλλων, πολ. 10, 600· ἐπὶρ. «ὡς
 ἀριστοί» = ἐξόχως ἄρ. νόμ. 1, 634· «ὁ θεὸς
 διαφανὸς σημαίνει» = ὁλοφάνερα Ξεν. Ἀν. 6,
 1, 24, perucidus.

Δι-α-φάνης, οὐς, ὁ· Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ.

Δι-α-φάνεια, ἡ· διαφάνεια Εὐστ.

Δι-α-φανσις, εὖς, ἡ· διάφασις.

Δι-α-φαρμακῶν· καθαρίζω καὶ διὰ φαρμά-
 κων (ιατρικῶν)· κάμνοντας Πλουτ. συμμ. 14.

Δι-α-φασις, εὖς, ἡ· τὸ φαίνεσθαι διὰ μέσου·
 διαπεράσεις τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός διὰ τινος
 σώματος, τὸ διὰ διαφανοῦς σώματος διαπ-
 πτον ἰνδαλμα, τὸ διὰ διαφαν. σώματ. διορώ-
 μενον ἀντικείμενον ἀντιθ. ἔμφασις Θεόφρ. π.
 λθ. 30, interlucentia.

Δι-α-φαιλίζω· κάμνω τι κακόν, διαφθείρω,
 μεταφ. περιφρονῶ, παριστῶ τι εἰς τινα ὡς εὐ-
 τελέως, μηδαμινόν Πλάτ. νόμ. 7, 804 καὶ μετγν.

Δι-α-φασις, εὖς, ἡ· λάμψις διὰ μέσου τι-
 νός, ἐν γέν. λάμψις· ἡλίου Πλουτ. ἡθ. 929,
 illustratio.

Δι-α-φασίως, ἀμετῶ. φέγγω ἀνάμυσσα, φέγγω
 ἐπὶ ἡμέρ. γλυκοχαράζει, ἔημερώνει· «ἀρτι
 διαφασίζοντος» = διαφώσκοντος διορθοῦσι Πο-
 λυδ. 31, 22· ἴδε διαφώσκω.

Δι-α-φεγγής, 2· φωταίνος, λαμπρός· «ὄφλου
 διαφεγγέστερον ἀστράπτει» Λουκ. ἐρωτ. 26,
 persplendens.

Δι-α-φερόντως, ἐπὶρ. τῆς μετγ. διαφέρων· 1)
 διαφορετικά, κατ' ἄλλον τρόπον· «ὁ ἡ ἐν τῷ
 ἔμπροσθεν χρόνῳ»· ὅχι καθὼς προτέτερα Πλάτ.
 Φαῖδ. 85· «ὁ ἔχει» = διαφέρει, πολ. 5, 455·
 2) κατ' ἐξαιρετικὴν ἢ ἰδιαιτέραν τινα τρόπον,
 ἐξαιρετικῶς, ἐξόχως· «ὁ ἀδικούμενος» = ὑπερ-
 βολικῶς Θουκ. 1, 38· ἴδ. ἐπομ. ἐπὶρ. «ὁ εὐ-
 δαίμων» = εὐτυχέστατος Πλάτ. πολ. 4, 420·
 «ὁ ἡττον» = πολὺ ὀλιγώτερον, νόμ. 9, 882
 καὶ συχνά· «ὁ σώφρων» = σωφρονέστατος Ἀ-
 ριστοτ. Νικ. 10, 2, 1· «ὁ τῶν ἄλλων» =
 περισσύτερον ἀπὸ τῶν ἄλλων ἢ τὰ ἄλλα
 Πλάτ. Κρίτ. 53, aliter.

Δι-α-φέρω· 1) φέρω τι διὰ μέσου ἐπὶ τῆς σημ-
 α) μεταβιβάσκω τινὰ ἢ τι ἀντιπέραν, διαπερῶ
 διὰ πλοίου· «τινὰ ἐς Σικελίαν» Ἀππ. Ῥωμ.
 (ἐμφύλ. πολ.) 4, 48· -ναὺς Θουκ. 8, 8· πρόβλ.
 διακομίζω αὐτόθ. φέρω τι ἀπὸ τόπου εἰς τό-
 πον ἢ ἐκ τίνος πρὸς τινα· «κρηρύγματα Εὐρ-
 ἀποσπ. 392· ἀγγελίας Λουκ. θε. διαλ. 24,
 1· «τὴν ἡλεκτρον εἰς τοὺς Ἑλληνας» Ἀριστοτ.
 π. οὐρακ. ἀκουσμ. 115· ἔχω ὕψος ὁμιλῶν
 ὁμιλῶ κατὰ τινα τρόπον· «γλώσσαν Σοφ. Τρ.
 323· 6) διέρχομαι μέχρι τέλους τὸν αἰῶνα,
 βίον Ἡρ. 1, 74, Ἱπποκρ. καὶ μετγν. «οἰοῖται
 ἀπαῖς» = θά μείνῃ διὰ παντός ἄτεκνος Εὐρ.
 Ῥῆσ. 982· «οἰοῖσεται Σοφ. Αἴ. 511· γ) φέρω
 ἐμδρουν, ἐγκυμονῶ ἐπὶ γυν. «γαστρός ὄγκον»
 Εὐρ. Ἰων 15, Ξεν. ἀπομ. 2, 2, 5· 8) ὁπο-
 φέρω τι, ὁπομένω Σοφ. Οἰ. τ. 321· «-ῥέστα
 τοῦμὲν πότμον δάκρυσι» Εὐρ. Ἰππ. 1143·
 «-χαλεπὸς τις» Ἡρώδ. 2, 5, 15· «φέρω, δια-
 φέρω ψῆφον» = ψηφοφορῶ, ἐκφέρω γνώμη κατὰ
 ἡ ὑπέρ, περὶ τίνος Ἡρ. 4, 138· ὡς ἐπὶ δια-
 φόρου γνώμης καὶ διαφέρων γνώμοδοτῶν Εὐρ.
 Ὀρ. 49, Δημ. 25, 83· «ἀναγκάσαντας τὸν δῆ-
 μον ψῆφον φανεράν διενεγκεῖν» ἐπὶ τῆς ἐνοί-
 ὑπὲρ κ. κατὰ Θουκ. 4, 74· -σκηπτρα = βασι-
 λεύα, κυβερνῶ Εὐρ. Ἰ. Α. 1195· 2) φέρω καὶ
 τοποθετῶ τι χωριστά, κατὰτάσσω· «-ἐκαστα
 εἰς τὰς χώρας τὰς προσηκούσας» = τὴ καθὲν
 εἰς τὸν τόπον τοῦ Ξεν. Οἰκ. 9, 8, φέρω πράγ-
 ματα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, διασκορπίζω· «διαφερόμε-
 νοι σποράδες» Πλουτ. Θησ. 24 καὶ μετγν.
 μεταφ. διασπῶ, κατασχερίζω· «ἅτα διαφέρει

τὸν αἴτιον» = κατασπαράσσει Σχολ. Αἰσχ. Χοη. 62. «ἄνω καὶ κάτω διαφέρω» Εὐρ. Βάκ. 753. — ἀλλοῦς Πολύδ. 30, 13, 8. «ὅδε διαφέρω» 100. διαδίδω τὴν ὁδὸν τινός, ἐμφανῆ πανταχόθεν «διαφέρω τινά» Πινδ. Π. 11, 60. — ἀγγέλλας Λουκ. 16, 24, 1. «διενεγκοῦσαι διὰ πρεσβειῶν τὸ μὲν ἐνταῦθα, τὸ δὲ ἐκεῖ» = διαφημίσασι Ἀριστ. Λυσ. 570 ὥς. «φήμη διαφέρεται» = διαδίδεται. «ἡ φήμη διηγήθη» Πλούτ. συμμ. 20. «διαφέρεται τὸ φορεῖον δεῦρο κακίαι» = τινάσσεται Γάλλ. 26. βλέπω ἰδῶ καὶ ἐκεῖ βλέμματα. «— τας κόρας» Εὐρ. Βάκχ. 1085. «διασχεδάζω τινά, ἡ κάμνω εὐθόμον» «— τινὰ λόγους» Εὐρ. — πόλεμον = τελεῖν ἢ παρατείνειν Ἡρ. 1, 25, 74, Θουκ. 1, 11. πληρώνω, συνάζω συνδρομάς, χρέη. — ἐράνους Λουκ. 22, ἀντιβ. εἰσφέρω 3) ἀπρὸς. διαφέρει, εἶνε διαφορὰν τὴν ἀπ' ἄλλου. «οὐδὲν διαφέρει» = εἶνε διάφορον Σεν. Κυρ. 2, 3, 4. «πολὺ διαφέρει ἀλλεῖσθαι ἢ μάχεσθαι» = τὸ νὰ ὑπερασπισθῇ τις ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιτεθῇ Σεν. Ἀν. 3, 4 33. συχνά μετὰ προσ. ἀντικ. «τί δ' ὅμιν διαφέρει» = τί σὰς ἐνδιαφέρει; τί σὰς μέλει; Δημ. 4, 11 καὶ συχνά. «οὐδὲ τί οἱ διαφέρει πληγῆς; ἀποθανεῖν» = δὲν τῷ ἔμελλε εἶναι πληγῶν καὶ καὶ ἀποθάνη Ἡρ. 1, 85. ὅθ. εἶναι τὴν ἰδίαν μου μίσημα, φροντίς. «ἰδίᾳ τι αὐτῷ διαφέρει» Θουκ. 3, 42. «τὰ διαφέροντα ἱστῆματτα» = δι' αὐτὴν ἐνδιαφέρεται, τὰ σπουδαία Πλούτ. Κατο. 65. ὥς μετὰ γεν. πράγμα. «εἰ μὴδὲν διαφέρει τῆςδε τῆς πόλεως ἔμοι» = εἰάν ἔγωγ διόλου δὲν ἐφροντίζον αὐτῇ. Ἀντιφ. 5, 13, ἔπομ. — διαφέρω = συμφέρω, 5, 13 ἐν Β. Ἀν. 89. 4) διαφέρω ἀπὸ τινος, διακρίνομαι. «πολὺ διαφέρουσι οἱ ὁρῶντες καὶ οἱ μὴ ὁρῶντες» Σεν. οἰκ. 20, 19. «οἷς διαφέρει τὰ τοῦ ἐριωντοῦ ἢ τὰ τοῦ μή» Πλάτ. Φαίδρ. 228, συνήθ. μετὰ γεν. προσ. «— τὼν κακῶν» Εὐρ. Ὀρ. 251, Σεν. Κύρ. 8, 2, 21 ὥς. μετὰ ὅθ. ἢ αὐτ. τοῦ πράγμ. καὶ γεν. τοῦ προσ. — τινί τινος Πλάτ. ἀπολ. 35. «οὐδὲν τινος» Ἀριστ. σφ. 20. «τί διαφέρει μανία, ἀμαθία» Σεν. ἀπομ. 1, 2, 50 καὶ μετν. «τίνι διαφέρει τὰ ἄρρενα τῶν ὀηλειῶν;» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 8. «ὅπως ἀλεκτούδος μὴδὲν διοίσεις τοὺς τρόπους» = δὲν ὅδε διαφέρει διόλου κατὰ τ. τρόπον ἀπὸ τὸν πετεινὸν Κρατίν. π. Ἀθην. 9, 373 καὶ κομ. «— ὅλω καὶ παντί» = ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίαν Πλάτ. «τοσοῦτον διαφέρει, ὅσον» Σεν. οἰκ. 20, 20 καὶ συχνά. «ὅσω διαφέρει σῶκα καρδάμων» Παρομ. = κοιν. ἄλλα τὰ σῶκα καὶ ἄλλα τὰ καρδάμα Πνύχ. π. Ἀθην. 9, 408 ὥς. «δ. Ἀθηναίων εἰς ἀρετὴν» Πλάτ. ἀπολ. 35. «— εἰς τὸ πείθειν» Ἰσοκ. 5, 25. «— εἰς τὸ ἄρχειν» Σεν. Κύρ. 1, 1, 6. «ὁ συκοφάντης καὶ ὁ σύμβουλος ἐν τούτῳ πλείστον διαφέρουσιν» Δημ. 18, 180. μετ' ἀπαρ. «δ. ἰδεῖν» Εἰσφοράς τὴν ὁψιν Πλάτ. πολ. 8, 495. ἰδιάζον ὁμοῦ τὸ χωρ. «ὅν οὐδὲν διαφέρει τὰ ἀργυρεῖα ἢ αὐτοὶ πρόγονοι ὄντα ἐμνημόνεον» = τὰ ὅν μεταλλάττει δὲν διαφέρουσι διόλου τῶν ἀρχαίων κατὰ τὴν περιγραφὴν τῶν ἡμέτ. προγόνων Σεν. προσδ. 3, 25. «μόνη τῇ μορφεῇ μὴ πρόστα εἶναι διαφέροντες» Λουκ. Ἀλέξ. 15. ἐξέλω, πρωτεύω

«ἀνὴρ πρὸς δικαιοσύνην διαφέρων» = ἐξαχσος Αἰσχίν. 1, 181. «— κατὰ τι» Σεν. Λακ. 1, 10 καὶ μετν. «— ἐπὶ τινί» Ἰσοκ. 10, 12. «— ἐτέρων τὴν ὁψιν» Αἰσχίν. 1, 75. «χρὴν Μιτιληναίους καὶ πάλαι μὴδὲν διαφέροντας τῶν ἄλλων ὁψῶν τετιμῆσθαι» = διαφερόντως Θουκ. 3, 37. ὁπερτέρῳ τινι εἰς τι. «διαφέρειν τινὰ ὁμότητι» Πολύδ. 1, 88, 7. 5) Παύ. (χωρ. γίνονται ὑπὸ τινος διάφορος, ἀλλοιοῦμαι) δεχνοῦσθ' Ὀμ. ὕμ. Ἑρμ. 255. φιλονικῶ μέ τινα. — περὶ τινος Ἡρ. 1, 173. — ἀλλήλοισι Πλάτ. Εὐθύφρ. 5. — ἐαυτῷ = διαφωνῶ πρὸς ἑμαυτὸν Ἀντιφ. 5, 50. «μὴ δὲν διαφέρου περὶ σκελοῖν» Ἀριστ. Λυσ. 1172. — διενεχθῆναι = μάχεσθαι ἐν Β. Ἀν. 89. «— ἐν τινί» Σεν. οἰκ. 17, 4. «— ἀμφὶ τινος» ἄν. 4, 5, 17. «— πρὸς ἀλλήλους» Λυσ. 18, 17, καὶ μετν. ὅθ. τὸ διαφέρω = τὸ διαφιλονικιοῦμενον, τὸ ἀντικείμεν. τῆς φιλονικίας Θουκ. 1, 70 καὶ μετν. «οὐ διαφέρωμαι — φάσκεν» = δὲν ἀντιλέγω Δημ. 9, 8. «ἐμοὶ οὐ διαφέρει» αὐτ. «— διενεγκεῖν» = προσπαλεῖν Τελεκλειδ. ἐν Β. Ἀν. 91, differo.

Δια-φείγω = φεύγω ἐκ τοῦ μέσου ἐπιτηδείας, ἐκφεύγω, ἀνέυ ἀντικειμ. Θουκ. 1, 110. «— ἐκ τῆς Μήλου», 8, 39. «— ἐκ πόλεως εἰς ἀγῶν» Πλάτ. νόμ. 7, 815, καὶ μετ' ἀντικ. «— τινά, τί, τοὺς διώκοντας, δουλοσύνην πρὸς Περσέων» Ἡρ. 3, 19. «— κύνων, συμφορὰν» Ἰσοκ. 2, 6, καὶ πολλὰ. — χρεῖα Ἀριστ. νεφ. 442. «— τὰς εὐθύνas» Πλάτ. νομ. 12, 957. — νόσημα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 21. ὥς. ἀπολῶ, σώζωμαι ἀπὸ ἀσθενείας Θουκ. 2, 49, μετ' ἀπαρ. «οὐ διέφυγε τὸ σωθῆναι» Πλούτ. Βροστ. 31. διαφεύγει τί τινα, παύεται ἀπαρτηρῆσαι, κοιν. ἐξοφύγει. «διέφυγεν ἡμεῖς ὁ λόγος» Πλάτ. πολιτ. 284. «εἰ τι μὲ αὐτῶν διαφύρομεν», Τιμ. 26. «διαφεύεται αἰ ἡ ἀλήθεια», Παρμ. 135. «μὴ διαφύγωμαι αἰ πράξεις αὐτόν» Πλούτ. Τιμολ. 7, effugio.

Δια-φευκικὸς, 3. ἐπιτηδεύει εἰς τὸ διαφεύγειν, ἐκφεύγειν κοιν. γλιστροφόρος. ὁδισθηρὸς καὶ δουλοδόκτος καὶ ὁ. Λουκ. Τιμ. 29. Διά-φευξις, εἰς, ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ διαφεύγειν, ἐκφεύγειν, διαφυγή. — γίγνεται Θουκ. 3, 23 καὶ μετν. Δ. Κάσ. 40, 32, effugium.

Δι-αφ-έψω = βοάξω τὴν ἐντελῶς, πολυδράζω μετν. ὅδε ἔψω, assequo.

Δια-φημίζω. διαβίδω τι διὰ τῆς φήμης Ἀρατ. φαίν. 221, Δ. Ἀλ. 11, 46. — λόγον Ν. Δ. Μέν. διεφημίζαντο Δ. Περ. 26.

Δια-φθάνω. προλαμβάνω τινά εἰς τι, προσθά-νω προτῆτερα Πλούτ. Δημήτρ. 7, γρανοπίο, Δια-φθορτικὸς, 3. φθοροποιός, καταστρεπτικός, θανατηφόρος. — φάρμακον Πολύδ. 5, 132.

Δι-α-φθείρω, (ἐπ. μὴ. διαφθεῖρω Ἰλ. ν, 625, παρκ. διέφθορα Εὐρ. Μῆδ. 226, Πλάτ. ἀπολ. 33 καὶ ἄλλ. κατὰ Ματρ. ἀδουκωμένους τοῦ εἶ. παρκ. ἀμετῶ. διέφθορα = ἐχάθη Ἰλ. α, 128, Σχόλ. διέφθαρται, πρὸλ. Λουκ. Νεγρίν. 15 καὶ Φρόνιχ. π. Λοβεκ. 160) 1) καταστρέφω τι, ἀφανίζω. — πόλιν Ὀμ. Ἰλ. ν, 625. «ὅς διαφθείρειται τὰ ἔργα» = τὸν ἄγρον Ἡρ. 1, 36. ὥς. μέσ. καὶ παθ. χάνομαι, κατα-

στρέφονται = διαφθαρένται. 'Πρ. 9, 42. «λι-
τὴ ἢ στρατὴ διαφθαρέται», 8, 108. «νῆες
διαφάρησαν», 1, 166. «διαφάρητο» = διε-
φθαρίναι (κατεστραμμένοι) ἦσαν, 8, 90. «στρα-
τὸς διεφάρηται» Αἰσχ. Πέρσ. 702. ἀντίθ. τοῦ
φύω π. Σοφ. Οἱ. τ, 438. «ἐλπίδας», 'Ηλ. 298.
«διέφθαρμαι θέμας, τὸ πᾶν», Τρ. 1045. καὶ
συχνά («διέφθαρμαι τῷ σώματι» Δουκ. θε.
διαλ. 13, 2). 'Θουκ. καὶ λοιπ. πεζ. - διεφθα-
ρμένοις = αἰσθητῶς Πλάτ. πολ. 10, 614. ὅθ. ἐπὶ
γυν. ἐξαμβλῶνται διὰ τεχνήτ. μέσων, ῥίπτω τὸ
παῖδι ἀντίθ. ἀποβάλλω ἀμετέ. 'Ἰπποκρ. 'Ισαί.
8, 36. 2) χάμην τι χειρότερον, ἀντίθ. βέλτιον
ποιῶ Πλάτ. ἀπολ. 24. α) ἐπὶ σωματ. κατα-
στάσεως. «τὴν ἀκοὴν διεφθαρέμενος» = κωφὸς
'Πρ. 1, 38. πρὸλ. «διεφθαρέμενος τὰ ὅματα»
= τυφλὸς Πλάτ. πολ. 7, 517. - διεφθάρτο =
ἀνάπρος ἦν 'Πρ. 1, 34. «οὐδὲν τρέσας, οὐδὲ
διαφθείρας οὐτε τοῦ χρώματος, οὐτε τοῦ προ-
σώπου» = χωρὶς νὰ φοβῆθῃ οὐδὲ ν' ἀλλάξῃ
(κυρ. γαλάσῃ) τὸ χρώμα ἢ τὸ σχῆμα τοῦ
προσ. Πλάτ. Φαίδ. 117. σπαν. «διεφθαρέμενος
τῷ σώματι» Δουκ. θε. διαλ. 13, 2. «διαφθείρω
γυναικα» = μοιχεύω Δυσ. 13, 66. «τὴν κόρην
διεφθορώ» (6'. παρκ. κυρ. π. ἀττ. μετέ. =
διέφθαρκε) = ἐκπαρθεύσας, ἀποπλανήσας Μεν.
'Αδελφ. ἀποσπ. 6. «τὸν νεανίσκον συνὸν διε-
φθορεν» Εὐπολ. βάπτ. ἀποσπ. 51. π. μετγν.
ἀμετέ. «διεφθορὸς ἦσεν, γάλα» κτλ. = διεφθα-
ρμένον, ἀλλὰ σόλοικον κατὰ Φρόν. ἐκλ. 160.
6) ἐπὶ ἡθ. καταστάσεως. «τὴν γνώμην Αἰσχ.
'Αγ. 1239. «τὴν φρόνησιν διαφθαρέντες» =
ὑπερῆφανοι γενόμενοι 'Ισοκ. 12, 196. «λύπη
σὲ διεφάρται φρένας» = τῷ ᾧ πῆρε τὸν νοῦν
Εὐρ. 'Ελ. 1208. «ὁ νοῦς ὑπ' οἴνου» 'Ισοκ. 1,
32. «τὸ διαφθαρέν φρενῶν» = φρενοβλάβεια
Εὐρ. 'Ορ. 297. διαφθείρω τὰ ἥθη τινός, ἀπο-
πλανῶ 'Πρ. 5, 51. - τοὺς νέους Πλάτ. Εὐ-
θύφρ. 2 καὶ συχνά, ἰδ. διωροδοκῶ. - «καὶ ὠ-
νεύσθαι τινα» = τὸν ἀγοράζω Δημ. 9, 45.
«διεφθαρέμενος καὶ πεπραμένος αὐτὸν» = διωρο-
δοκῆμ. καὶ ἀγορασμένος, 19, 13. «νομῇ χρη-
μάτων τὸν δῆμον» Αἰσχίν. 2, 76. - ἀργυρίω
'Αριστοτ. πολ. 2, 6, 14, καὶ ἀορίστως 'Πρ.
5, 51. ὥσ. ἐπὶ πραγμάτων. «τὸ γράμμα-
τεῖον» = πλαστογραφῶ 'Ισοκ. 17, 23. - νόμους
= νοθεύω, διαστρέφω, 18, 11, corruptio.
Δια-φθινέω, (Θησ. Στ. διαφθίνω) φθείρα-
μαι βαθμυδὸν μέχρι τελείας καταστροφῆς
Σχολ. Θεοκρ. 10, 18, tabesco.
Δια-φθονέω φθονῶ - τινὶ μετγν. ὥσ. μέσ.
τί τινι μετγν. invidio.
Δια-φθορά, ἢ 1) καταστροφή, ἀφανισμός.
«ἐφ' ἧν ἡλθόντες» Σοφ. Αἰ. 1297. - ὁμάρτων =
τύφλωσις, Οἱ. Κ. 552. - λαίου = φόνος, Οἱ. τ.
573. - διαφθορὰς πολεμεῖν Πλάτ. Μενέξ.
242. 2) τὸ ποιεῖν τι χειρόν. «-τῆς μορφῆς»
Αἰσχ. Πρ. 643, Πλάτ. σοφ. 228. - νέων = ἡθ.
δ. Ξεν. ἀπολ. 19. - κριτῶν = διωροδοκία 'Αρι-
στοτ. ῥητ. 1, 12. ἀτίμασις γυν. 'Πρωδ. 1,
11, 12. 3) ἐξαμβλῶσις διὰ τεχνήτ. μέσων
ἱατρ. corruptio.
Δια-φθορεύς, εἰς, ὁ ὁ φθείρων τινὰ ἢ τι,
ἀφανίζων ὅλκιως ἢ ἡθικ. (κυρ. κ. μετγ.) - νό-

μων Πλάτ. Κρίτ. 53. - νέων Θεμιστ. - ἱερῶν
Στράβ. 12, 575, corruptio.
Δια-φθορέω διαφθείρω «ὅπου κυνῶν δια-
φθορεῖμενος» (καλλιτ. γρ. διαφθορεύμενος, ἰδ.
διαφορέω) 'Πρ. 7, 10, 8.
Δια-φθ-ίγω ἀφίνω τινὰ νὰ διέλθῃ καὶ ν'
ἀπέλθῃ, ἀπολύω, διαλύω. - τὰ στρατεύματα
Ξεν. 'Ελλ. 4, 4, 13. «-ἐπ' οἴκου» Πολύβ. 2,
54 καὶ συχνά, dimitto.
Δια-φίλο-νικέω διαγωνίζομαι μετὰ τινος
εἰς τι ἢ διὰ τι. «καὶ ἀγωνίζεσθαι ἐν τοῖς λό-
γοις» 'Αριστοτ. σοφ. ἐλέγχ. 3. «-πρὸς τινα»
'Ἰμβλ. βί. Πυθ. 22, contentio.
Δια-φίλο-νικία, ἢ ἡ πράξις τοῦ διαγωνί-
ζεσθαι μετὰ τινος εἰς τι, ἢ ἀπλῶς φιλονικίη
μετγν. contentio.
Δια-φίλο-σαφείω φιλοσοφῶ ἀκριβῶς, ἐρε-
υνῶ τι ὑπ' ὅλας τὰς ἐπὶ φύσεως φιλόσοφος. Π-
ρακλδ. Παντ. 166.
Δια-φίλο-τιμέωμαι μέσ. ἀποθ. διαγωνί-
ζομαι πρὸς τινα εἰς τὴν φιλοτιμίαν, ἀγωνίζο-
μαι νὰ ὑπερβῶ αὐτὸν εἰς τὴν φιλοτιμίαν τῆς
ἀποκρίσεως ἀνωτέρας τιμῆς Θεοφρ. - τινὶ ἐνέρι
τινος Πλουτ. 'Αριστ. 16.
Δια-φλέγω καίω τινὰ ἢ τι ὀλοταίως, κατα-
καίω, μετφ. ἀναφλέγω, ἐρεθίζω σφοδρῶς
Πλουτ. 'Αλκ. 39. - τὰς ψυχὰς, Μάρ. 16 καὶ
συχνά πρὸλ. ἐκαίω.
Δια-φλύξω, εἰς, ἢ ὑπέρβλησις, ἐξαίρεσις
Γαλην. λεξ. 'Ἰπποκρ. 456.
Δια-φλύω, διαφλύζω διαχέω, ὑγραίνω.
«διαφλυθῆσα» = διαχυθῆσα, ὑγρανθῆσα.
«διαφλυθὲν» = ὑγρανθὲν. «διαφλύοντα» = ὑγρα-
νόντα Γαλην. λεξ. 'Ἰπποκρ. 456. ἴδε φλύω,
φλυδαίω, φλύζω - φλέω φλοῖω (ἴδ. οὐ κατὰ Γ.
Κούρτιον διαπέφλοισα = διαπέφλονται) 'Πρόχ. ἀλλὰ
φλοῖω καὶ φλύω ἰδὼν. τὴν.) effundo.
Δια-φύο ος, 2' πολὺ δειλός, φοβητοειδής.
Τζέτζ. π. Λυκούφρ. 1242, meliculous.
Δια-φύο ἢ ὁ ἄνθρωπος παροργίζων τινὰ εἰς ἄκρον
κακίαν μανιώδῃ. «τὸν ἄνδρα διαφωφιδέσθαι
κακίαις» = ἐκμετρίναι Σχολ. Σοφ. Αἰ. 326.
Δια-φυνίσις κατακοκκινίζει τι ἀπὸ αἵμα-
τος εἰς τὸ αἶμα, κάμνω ὅλον αἷμα. 'Ισ-
ποκρ. tubefacio.
Δια-φωιτάω, ἰων. διαφωιτέω ἀπέρχομαι ἐκ
τῆς συνελεύσεως πολλῶν, διαλυόμεθα, ἀπρὸς
διαβιβέται τι πανταχοῦ, περιέρχεται ἑδῶ. «
ἐκεῖ 'Πρ. 1, 60, Ξεν. Κυρ. 6, 2, 12. «-διὰ τῆς
γῶρας» 'Αριστ. ὕρν. 557. «-τῆς Ἰταλίας»
Πλουτ. Κατ. 33. «μυθος, λόγος διαφωιτέω»
Δουκ. Νιγρ. 7, 10, καὶ μετγν. divagari.
Δια-φωιτήσις, εἰς, ἢ διὰδοσις μετγν. dissemination.
Δια-φωρά, ἢ 1) ἡ διαφορά προσώπου, ἢ πράξε-
ος ἄλλο. «ἀτύχημα καὶ ἀτίχημα διαφορὰν ἔ-
χει» = διαφέρει Μέν. π. Σουφ. φασ. ἐκλ. 3,
341 καὶ κυρ. «τῶν γραμμάτων πολλὰς ἔχον»
τῶν διαφορὰς οὐ μόνον παρὰ τὰ μήκη, Δ.
'Αλ. π. συνθ. ὄνομ. 89, 11. ὅθ. εἶδος, κλά-
σις Θεοφρ. 'Ισ. Φ. 6, 4, 5. «γέννη καὶ διαφο-
ρα» Πλουτ. ἡθ. 667. 2) τὸ ἐξαίρετον, τὸ ἑ-
συχον Πλάτ. Τίμ. 23. 3) συνῆθ. διγόνισμα, ἑ-
ρίδας κατὰ πλ. π. 'Πρ. 7, 9, 2, 'Θουκ. 1, 81.
φιλονικία, ἔρις. «διαφορὰν ἔχειν τινὶ Εὐρ. Μήδ.

75. «ἐν διαφορᾷ καταστῆναι τινα» = ἔρχομαι εἰς φιλονικίαν, διχην, (νομ.) ἀντιθ. «διαφορὰ φιλοσοφίας τε καὶ ποιητικῆς» Πλάτ. πολ. 10, 607, differentia.

Δια-φορέω· διαφέρω· 1) φέρω καὶ τοποθετῶ τι χωριστά, διαλύω σωρὸν, ἀντιθ. συνάγω. Διφιλ. π. Στοβ. ἀνθ. 15, 3. ὁθ. α) διαφημίζω· κλέος Ὀδ. τ, 333. 6) ἀπάγω Θουκ. 6, 100. διαρπάζω, -χρήματα Ἡρ. 1, 88. «διαφορομένης τῆς χώρας ὑπὸ τῶν ληστῶν» Δημ. 19, 315. διασκορπίζω Πλάτ. νόμ. 3, 695, ἀντιθ. συμφορέω = συσσωρεύω ὥς. «τὴν οὐσίαν» Ἰσακ. 6, 39—11, 31 καὶ μετγ. μετφ. «ἐν ἀγῶσι καὶ πολέμοις διαφορηθεὶς» = περιπλανηθεὶς Πλουτ. Τιμόλ. 13 γ) καταξασχίζω, κατασπαράσσω· «-δαμάξας σπαράγμασι» Εὐρ. Βάκχ. 738. «ὅπῃ κυνῶν διαφορεύμενος» Ἡρ. 7, 10, διαλύω ἐξοίδημα, φῦμα, σκίρρῳσιν κτλ. χωνεύω, ἐξατμίζω, κυρ. ἐκβάλλω ἐκ τοῦ σώματος δι' ἐκρῶσεως τὴν ληφθεῖσαν τροφὴν Ἀριστοτ. προβλ. 1, 67. ὥς. δι' ἀφιδρώσεως ἱατρ. π. Πλουτ. ἀμετθ. ἀμνηχανῶ, εἶμαι εἰς ἀμνηχανίαν περὶ τινος, differo.

Δια-φύρῃμα, τό· ἐδωκ' ἔχει ριπτόμενον, παίγιον Ο'. ludicrum.

Δια-φύρῃσις, εἰς, ἡ· διασκορπισμα· «καὶ ἀρπαγαὶ χρημάτων» Πλουτ. Κοριολ. 9 καὶ συχνά· διαλύσις Γαλην. dissipatio.

Δια-φορητικός, 3· ἐπιτηδεύς εἰς τὸ διασκορπίζειν, ἐκβάλλειν ἱατρ.

Δια-φορία, ἡ· διαφορὰ, διαστολή· -λέξεως Δ. Ἄλ. ρητ. 11, 10, differentia.

Δια-φορο-γενής, 2· ὁ ἐκ διαφορῶν λατὼν συγκείμενος ἢ σύμμικτος μετγν.

Δια-φορος, 2· α) ὁ ἔχων διαφορὰν ἀπ' ἄλλου, διάφορον εἶδος π. Ἡρ. ἀντιθ. «οὐ κατὰ ταυτὸ ἐστᾶσι», 2, 83. «ἑτερον ἐτέρου» Πλάτ. Παρμ. 141. «διαφύρω καὶ δύο», νόμ. 11, 984. «πολλὰ πολλοὶς ὁ.» Εὐρ. Μῆδ. 579. 6) ὁθ. ἀσύνμφωνος, ἐχθρικός καὶ ὡς οὗτος ὁ ἐχθρὸς, ἀντίπαλος· τινί Ἡρ. 2, 30 (ὡς. ἀορίστως νόμ. 3, 75—6, 23). «-ἐαυτοὺς γίνεσθαι» Πλάτ. νόμ. 3, 679. «τὸν ἑαυτοῦ διάφορον» Δημ. 29, 15. «-τινὸς εἶναι» Ἰσακ. 1, 9. «διαφύρως ἐ-χαιν τινί» Δημ. 33, 18. «τὸ διάφορον» = ἡ ἐχ-θρική, ἡ ἐναντία μερὶς Δ. Ἄλ. 6, 36. γ) ἀριστος, ἕξοχος· -τινὸς = ἀνώτερος Πλάτ. νόμ. 947. «πολύ γ' ἐστὶ πάντων τῶν ποιητῶν διά-φορος» Ἀντιφ. π. Ἀθην. 14, 643. «-πρὸς ἀρετήν» = εἰς τὴν ἀ. Πλουτ. Κλεομ. 16 καὶ ἄλλοις χρήσιμος· «-πρὸς σωτηρίαν» Πλάτ. νόμ. 6, 779. «διαφορον ἐδόκει τὸ χωρίον ἐτέρου μάλλον» = ἡ θέσις ἐπικαιροτέρα, σπουδαιότερα πᾶσι, ἄλλης Θουκ. 4, 3 τὸ διάφορον = ἡ δια-φορὰ α) ἡ ἰδιότης τοῦ διαφέροντος ἐξ ἄλλου Ἡρ. 2, 7, 16. φιλονικία Θουκ. 7, 55, τὸ ἀντι-κείμενον τῆς φιλονικίας, 1, 56 καὶ συχνά· 6) κέρως Θουκ. 4, 86. γ) δαπάνη, ἐξοδα Ἀρι-στοτ. π. Δ. Ἄλ. 5, 63, καὶ συχνά· ἐπὶρ. -ρως τραπεζοφρονητικῶς, γρηγορίως, ἐξαιρετικῶς.

Δια-φορούτης, ητος, ἡ· διαφορὰ Πλάτ. Θε-αίτ. 200 καὶ συχνά· μετγν. Ἀλ. Π. 1, 3, 32, differentia.

Δια-φραγμα, τό· διαχωρίσμα, μεσότηχον

Θουκ. 1, 133 καὶ μετγν. ὁθ. ὁ ὅμην ὁ διαχω-ρίζων τοὺς πνεύμονας καὶ τὸ ἦπαρ τῶν λοι-πῶν ἐντοσθίων τῆς κοιλίας Πλάτ. Τιμ. 70, 84, Δια-φράγμα· διαφράσσω, φράζω· «διαφρά-γυντο ξύλοις τὸ στρατόπεδον» = περιέφρα-σον, Πλουτ. Κάμιλ. 34, interspersio.

Δια-φραδέως, ἐπὶρ. ῥητῶς, σαφῶς Ἰπποκρ. liquidio.

Δια-φραδής, 2· ῥητός, σαφής, εὐκρινής, liquidus.

Δια-φράζω· ἐκφράζω τι ῥητῶς, ὁρίζω σα-φῶς Ἰλ. σ, 9, συχνά, ἀλλ' ἀείποτε κατ' ἄδρ. διεπείφραδ' ὡς. μετγν. ποιητ. Ἀπολ. P. 6, 848.

Δια-φρακτέον, τό· ῥ. ἐπ. πρέπει νὰ χωρίσῃ τις διὰ φραγμοῦ ἐν τῷ μέσῳ, ἐν γέν. νὰ φράξῃ μετγν. interserendum.

Δια-φραξίς, εἰς, ἡ· φράξιμον ἐν τῷ μέσῳ, ἐν γέν. φραγμός λεξ. interserptio.

Δια-φράσσω, ἀττ. -ττω· χωρίζω τι διὰ φραγμοῦ ἐν τῷ μέσῳ ἱατρ. ἐν γέν. κλείω τὴν διάδασιν, κοιν. φράζω· «χωρίων πάντοθεν διαπεφραγμένον ἐρούσαι καὶ προτειχίσμασι» Πλουτ. Λίμ. Π. 13, περιφράσσω· «διεφρα-κτο» = ἦτο προφυλαγμένος, ἐν ἀσφαλείᾳ, Δη-μήτρ. 21 καὶ μετγν. interserpio.

Δια-φρέω, (πρόβλ. εἰς -φρέω)· ἀφήνω τινὰ ἢ τι νὰ διέλθῃ, ἐπιτρέπω τὴν διάδασιν· «ἐνί-σαν διὰ τῆς πόλεως οὐ διαφρήσεται» Ἀρι-στοτ. ὄρν. 193, Θουκ. = δι. γρ. -διαφρήσουσι, 7, 32, transuato.

Δια-φρίσσω, ἀττ. -ττω· ἀνατριχιάζω (ἐπὶ σωμ. καὶ ψυχ. καταστάσ.) ὁθ. κατατρομάζω ἀμετθ. Πολυδ. 1, 107, inhorrresco.

Δια-φρονέω· διανοοῦμαι, ἐν διαφορᾷ τινι γί-γνομαι = συλλογίζομαι, ἔρχομαι εἰς φιλονικίαν μετὰ τινος Ἰσχυρ. Μέσ. ὑπερηφανεύομαι, κομ-πάζω μετγν.

Δια-φροντίζω· σκέπτομαι τὴν ἀκριβῶς σταθ-μίζω Ἰπποκρ. -τινὸς Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 4, ἀορίστως Ἐπικράτ. π. Ἀθην. 2, 54 (6, 22), ἐπινοῶ· δράμα Ἀλ. Π. 1, 21, curo.

Δια-αφρος, 2· ἀφρόδης Γαλην. spermans.

Δια-φρουρά, ἡ· ἡ πράξις τοῦ διαφυλάττειν τὸπον ἢ πράσ. διὰ φρουράς, φρουρήσις ἀττ. μετγν. custodia.

Δια-φρουρέω· κρατῶ τὴν θέσιν μου ὡς φρουρά μέχρι τέλους στρατ. ἐν γέν. προφυλάττω προσεκτικώτατα· «διαπεφροῦρηται βίος» Ἀσχ. ἀποστ. 248, custodia.

Δια-φρύγω, ἀττ. -ττω· ἐξηραίνω τι ἐπὶ τοῦ πυρός, φήνω μετγν. frigo.

Δια-φρυκτώω· ψηφοφορῶ εἰς τὴν ἐκλογὴν διὰ ψηφῶν κουκκίων (φρυκτοὶς κυάμους) λεξ. ὡς. «διάφρυκτος» = κληρα· Ἰσχυρ.

Δια-φρυκτώω· φυλάττω μέχρι τέλους ὡς φρυκτωρός (νῦν φύλαξ φέρου) ἴδε φρυκτώριον, πυρός· ὁθ. μετφ. φυλάτιον ἀγρόπυας, μετγν.

Δια-φυσίς, ἄδρος, ἡ· διαφυή 47, 61, γρ 1, 5, 22.

Δια-φυσάω, μόν. ἐν. καὶ παρ. διαφύγω Θουκ. 7, 34· -ἐκ τῶν δικαστηρίων Ἀισχίν. 3, 10.

Δια-φυγή, ἡ· τὸ φεῦγειν ἐκ τοῦ μέσου δια-φύγειν, κοιν. ἐγκαταστῆμα· -κινδύνου Πλάτ.

Δια-χαρίζομαι· διανέμω χάρισμα εἰς πολλοὺς Δ. Σκ. 19, 20.
 Δια-χάσσω· διαχαίνω Ἀριστ. Ἰνπ. 533· ἐπὶ ὄψιν καρπῶν σκάσω Θεοφρ. Το. Φ. 3 (9, 1).
 Δια-χωνδύω· χωνδύνω, καθιστῶ τινα χωνδύνον, εἰς ναρκατικὴν κατάστασιν μετν. διδασκ.
 Δια-χειμάζω· χειμαζῶ εἰς χειμερινὰ καταλόματα στρατ. Θουκ. 6, 74.
 Δια-χειρ-αγωγέω· ὁδηγῶ τινα ἀπὸ τῆς χειρὸς Κλ. Ἀλ. στρωμ. 2, 506.
 Δια-χειρίζω, ἢ μεταδίδωμι ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, διανομὴ Λισχ. Ἐπτ. 709 ἀμφ. γρ.
 Δια-χειρίζω· 1) ἔγωγε εἰς χεῖρας, μεταχειρίζομαι, διευθύνω Πλάτ. Γοργ. 526· -χερίζω Ἀνδρ. 1, 147· -πράγματα 2, 17· -τὴν οὐσίαν Ἰσακ. 4, 20· -ὅπερ τινος Λυσ. 9, 12 ὡς. μέσ. Ἰπποκρ. κυβερνῶ τὴν ἐπιτηδεύσιν· -πᾶν Πλουτ. Περικλ. 15· 2) ἐπιβάλλω τινὶ τὰς χεῖρας, φονεύω Πολύδ. 8, 23, 8 καὶ συχνὰ μετν. (φονεύω τινά Ν. Δ.) administro.
 Δια-χειρίσας, εἰς, ἢ μεταχειρίσας, διευθύνων, ἐπιστάσις Θουκ. 1, 97 καὶ μετν.
 Δια-χειρισμός, ὁ· τῶ ἀνωτ. Ἰπποκρ. administrationis.
 Δια-χέραις, ἰδός, ὅ· φροῦριον ἐν τῇ ἀνατολικῇ πλευρᾷ τῆς Μ. Σύρτου, κατὰ Μανέρ. ὁ νῦν λιμὴν Καρκόρα Πτολ. γέωγρ.
 Δια-χειρο-τονέω· ἐκλέγω τινὰ διὰ πλειονότητος τῶν ἀνατεινάντων τὴν χεῖρα (δι' ἀνατάσεως τῆς χειρὸς) Πλάτ. νόμ. 6, 755· ἰδὼς τὴν ψήφον μου, ψηφοφορὰ Δημ. 59, 4 καὶ συχνὰ· «διαχειροτονουμένων τούτων» = ἐν ᾧ ἐτίθεντο ταῦτα εἰς ψηφοφορίαν Σεν. Ἑλλ. 1, 7, 34· ἐν γέν. ἐκλέγω Δ. Κασ. καὶ μετν.
 Δια-χειρο-τονέω, ἢ ἐκλογὴ διὰ πλειονότητος τῶν ἀνατεινάντων τὴν χεῖρα (δι' ἀνατάσεως τῆς χειρὸς) Σεν. Ἑλλ. 1, 7, 34, Δημ. 59, 5· «πότερον· ἢ» = καὶ ἢ οὐ, 24, 25· «διδοῦναι τῷ δήμῳ» = ἐπιτρέπω ν' ἀποφασίσῃ διὰ ψηφοφορίας Λισχίν. 3, 39.
 Δια-χέω, (διαχέωσι Σεν. ἀπομ. 4, 3, 8 ἀμφ. γρ.)· 1) χύνω τι καὶ σκορπίζω, χύνω ἔγω· Ἡρ. 6, 119· 2) κατασκομματίζω, διαμελίζω, π. Ὅμ. ἐπὶ τῶν σφαγνόντων θημάτων πάντοτε· -διέχευαν Ἰλ. κ, 316, Ὁδ. γ, 356 καὶ συχνὰ ἐν γέν. ἀντίθ. πῆγνυμι Πλάτ. Τίμ. 46· «τὰ συγκεκριμένα βίᾳ διαχεῖν» = τὰ συνηνόμενα βίαιως διασπῶ Φίλ. 46· διασκορπίζω, διαλύω πρῆξιμόν τι ἢ φθμα ἱατρ. 3) ἀμετῶ, ἀναλύω ἐπὶ χιδόν. Σεν. κυν. 8, 1· μετῶ, ἀναλύω χαλκόν κτλ. Πασ. 9, 4, 1· βράχης Θεοφρ. «γῆα διέχευαν ἄλλαι» = αἱ τρικυμῖαι κατέλυσαν τὸ πλοῖον Ἀπολ. Ρ. 3, 320. Παθ. διαλύομαι, σήπομαι ἐπὶ νεκρ. Ἡρ. 3, 16, μετφ. μεταιδιώνω· 9· «βουλεύματα διαχέει», 8, 57, ὡς. Δ. Ἀλ. 3, 6· «χῶμα ἐπὶ πολὺ διαχέεται» = διασκορπίζεται Θουκ. 2, 25· ὡς. ἐπὶ στρατιωτῶν Σεν. Ἑλλ. 7, 4, 31· «σώματα ἀπὸ μέθης διαχευόμενα» = παραλελυμένα Πλάτ. νόμ. 6, 776· 4) διακεῖσθαι· «εὐφραίνόμενος διαχέεται», συμπ. 206· -διαχέται· = εἶνε φαίδρος, ἀντίθ. «αὐστηρὸς ὢν = σπουδαίος Δ. Λαέρ. 7, 26· «τὸ πικρὸν λύγυι διαχέουσι καὶ ἐκπρᾶνουν» = μετριάζουσι

καὶ καταπραύνουσι Πλουτ. ἦθ. 74· «διακεχυνμένοι τοῖς πρᾶσιν» = μὴ φαδρῶν πρᾶσιν Πλουτ. Κᾶτ. vs. 1· «διακεχυνμένον πρᾶσιν», Ἀλέξ. 19· 5) μεταγγίζω Ἡρ. 6, 119, perfundor.

Δια-χλαίνω· χλαίνω Νόν. Δ. 2, 166.

Δια-χλευάζω· χλευάζω· -τινά Δημ. 50, 49, Πολυδ. καὶ συχνὰ Ἀθην. 15, 694.

Δια-χλαίνω· κάμνω τὴν ἀρετὴν χλαίρον Ἰπποκρ. 674, 21, terpefacio.

Δια-χλιθάω· χλιθάω, ὁ· «διακεχλιθὼς βαδίζει» Ἀρχιππ. κυμ. π. Πλουτ. Ἀλε. 1 = διακρῶν ὑπὸ τρυφῆς Ἠσυχ.

Δια-χλωρός, 2· ἰδὼς· ἐκεῖ κετρινόχλωμος, πρασινοκίτρινος Φίλων Ἐπτ. θαύμ. 7, viridis.

Δια-χόρεός· διέρχομαι, περιφέρωμαι ἰδὼς· ἐκεῖ ἀνενοχλῶται ὡς ὁ χορευτὴς ἐν τῇ αἰθούσῃ μετν. persalto.

Δια-χῶ· σχηματίζω ἐν τῷ μέτῳ πρόχωμα· «χῶμα ἐς Σαλαμῖνα διαχόν» Ἡρ. 8, 97, Στραβ. 5, 4, 6 καὶ συχνὰ.

Δια-χρόμαι, ἰων. διατρέωμαι, γ'. πλ. ἐν διαχρώνται· 1) χρειάζομαι τὴν ἀδικήσιν, ἐν γέν. χρειάζομαι συχνὰ Ἡρ. -ἰσθητι, 4, 43· -ὄντω 1, 71· -δύναμι, 1, 171· «τῷ αὐτῷ τρόπῳ», 7, 9, 2· «τῇ ἀληθείᾳ», 3, 72, ὡς.

«συμφορὴ μεγάλη, μύρω, ἀλλοθῶ» = περιπίπτω εἰς μεγ. δυστυχίαν, θάνατ. κατατροπὴν, 3, 117· -ὡς. -νόμοις Ἀριστ. ἑκκλ. 609· «ἀλμυρὸς ὡς περὶ ὄψιν» Σεν. Κύρ. 1, 5, 12· 2) μετὰ αὐτ. καταχρόμαι, θανατῶν Ἡρ. 1, 24, Ἀντιφ. 1, 23, Θουκ. καὶ συχνὰ μετν. κατα-

στρέφω· «νόσος διαχρόμενη σῶμα» Πλουτ. Περικλ. 38. π. μετν. μεταχειρίζομαι, κακο-

μεταχειρίζομαι· «τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον ὀφθαλμῶς καθ' ὅπως ἀντίθ. τρόπον» Λουκ. κυν. 1· «ἀνομιώτατα αὐτοὺς διεχρήσατο» Στραβ. 6, 1, 8, utor.

Δια-χρησέσθαι, ὁμ. ἀντὶ διαχρήσθαι γ'. ἐν. μέλ. τῶ ἀνωτ.

Δια-χρησας, 2· παρὰ πολὺ ἀριστος Λυγκ. π. Ἀθην. 3, 109, perbonus.

Δια-χρίσις, εἰς, ἢ ἡ πράξις τοῦ χρίειν τινὰ δι' αἰοφῆς, ἑλαίου κτλ. ἑλεγμα Γεωπ. 6, 9, 2, inunctio.

Δια-χρίσμα, τό· αἰοφή, πᾶν εἰς ἑλαιοφῆν χρησίμον μετν.

Δια-χρίστος, 2· χρισμένος, ἡλειμμένος μετν. τὸ διαχρίστον καὶ ἡ διαχρίστος ἰδὲ οὐα· αἰοφή, χρίσμα Γαλην perunctus.

Δια-χρίω· αἰοφῶ, χρίω μετ' αἰοφῆν κτλ. Ἰπποκρ. Ἀριστοτ. 1, 2, 6, 40, perungo.

Δια-χρύσος, 2· χρυσὸν διψασμένος χρυσόφαντος· «-ἰσθῆς, ἰμάτιον» Δημ. 21, 22· «στολαὶ Πολυδ. 31, 3, 13· καὶ πολλὰχ· -ὀποδῆματα Πλουτ. ἦθ. 142.

Δια-χρώνομαι· ἐπιχρίω, χρωματίζω μετ' αἰοφῆν.

Δια-χρύος, 2· πλήρης χυμοῦ· «σὰρξ Ἀριστοτ. 1, 2, 8, 21, succosus.

Δια-χρύμα, τό· γέλασμα Σχόλ. Λισχ. Περμ. 90, diffusio.

Δια-χρύσις, εἰς, ἢ γύσιμον ἰδὼς· ἐκεῖ, διασκορπίσμαι. ἑτασις· «-τῆς ῥοῆς Πλάτ. Κρατ. 419· «πνεύματι ὁ, λιμνῶδης» Πλουτ. ἦθ. 37·

-σπέρματος Θεόφρ. αἴτ. φυτ. 4, 4, 7. μετφ. δια-σπέρσας, εὐθυμία Πλουτ. Κάτ. νε. 46, diffusio.
Δια-χυτικός, 3' διασκορπιστικός, ἀναλυτικός Πλάτ. Τίμ. 60.
Δια-χυτός, 2' χυμένος ἰδῶν· ἐκεῖ, διεσκορπισμένος μετφ. diffusus.
Δια-χώννυμι· διαχύνω Στράβ.
Δια-χωρίζω 1) διέρχομαι, περὶ διὰ μέσου τινός· «-δι' ὕδατος καὶ γῆς» Πλάτ. Τίμ. 68' ἰδ. χώνομαι ἔξω, ἐκρέω «κάτω διαχωρεῖν», Φαῖδ. 268' ἔγω διαρροῖαν· τινὶ Ξεν. Ἄν. 4, 8, 20' ἴδε διαρροῖα Ἀριστοτ. Ζῴ. 3, 14, καὶ ἱατρ. ἀποδίνει τι κατ' εὐχὴν, κατορθοῦται Πολύδ. 18, 23, 3 καὶ μετφ. ἐπὶ νομισμ. ἔγω κύρος κυκλοφορίας, κυκλοφορῶ «τὸ νόμισμα διαχωρεῖ παρὰ τινι»=πηγαίνει Λουκ. πλνθ. 10' 2) διαλύομαι, χωρίζομαι Ἄρρ. Ἄν. 1, 1, 11 καὶ συχνά, pervado.
Δια-χώρημα, τό· τὸ διελθόν, ἐκκένωσης τῆς κοιλίας, ἀπόπατος ἱατρ. καὶ πλ. Στράβ. excrementum.
Δια-χώρησις, εως, ἡ· τῶ ἀνωτ. Ἰπποκρ. κατὰ διαστολὴν «διάρροια» Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 3, 14,
Δια-χωρητικός, 3' εὐκόλως διερχόμενος, εὐχώνευτος· πρβλ. εὐπεπτος ἱατρ. ὡς, πρόξενος διαρροίας· πρβλ. Ἀριστοτ. προβλ. 21, 12.
Δια-χωρίζω· ἐξχωρίζω, θέτω τι ἐξώρη· Ἀριστ. Θεσ. 14, διαστέλλω, διακρίνω «τό τε διαλεκτικῶς διακεχωρίσει καὶ τὸ ἱριστικῶς λόγους ποιεῖσθαι» Πλάτ. Φίλ. 17' «-κατὰ γέννησιν», Τίμ. 58. ἀπό τινος, πολίτ. 262 καὶ χυχνά· «-τὴν δύναμιν ἀπ' ἀλλήλων» Δ. Σικ. 20, 42, disgrego.
Δια-χωρίσις, εως, ἡ· τὸ διαχωρίζειν τι ἀπ' ἄλλο Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 1, 18, separatio.
Δια-χωρίσμα, τό· τὸ ἐν τῷ μεταξὺ κειω-ρισμόν, διάστημα, χώρισμα Λουκ. ἀλ. Ἰσ. 2, 43, intervallum.
Δια-χωρισμός, ὁ· διαχωρίσις Ἰώσ. ἀρχ.
Δια-χωριστικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαχωρίζειν τι ἀπ' ἄλλο μετφ.
Δια-χωρῶν, ὁ, πλ. τὰ διαστήματα τῶν λόγων, ἐν γέν. ἐν τῷ μεταξὺ διάστημα Βαλκ. προλεγ. Θεοφρ. 4.
Δια-χωρίς, εως, ἡ· ὁχύρωσις διὰ προχώματος (βλ. ὁχρός) Δ. Σικ. 13, 47.
Δια-ψάλλω καὶ δια-ψαλάσσω ἀττ. -ττω· διαχωρίζω καὶ ἔρευνῶ, ψάλλω ἰδῶν· ἐκεῖ, ψάχνω, φθείρω, ἀφανίζω Ἡσυχ. Σουῖδ.
Δια-ψαίρω· τρίβω τι ἀνάμεσα, κατατρίβω, πνέω σιγά διὰ μέσου, διαπερῶ ἵπ. ἀέρ. «αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ»=διαπερῶσι τὴν πυκνότητά τοῦ κ. Ἀριστ. Ἀχ. 1717' σκαλίζω «ὄρνιθες πόδες δ.» Ὀπκ. ἀλ. 2, 116' ἀμετῶ. «οἷα τε γῆρεα διαψαίρουσιν ἀέλλαις»=ὡς αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων κλονίζονται ἀπὸ τὰς ἀνεμοταραχάς Νικ. ἀλ. 127.
Δια-ψαλίζω· κόπτω τι διὰ ψαλίδος, ψαλιδίζω μετφ.
Δια-ψάλλω· ψάλλω, παίζω μουσικ. ὄργανον καὶ τραγῳδῶ ἐν τῷ μεταξὺ· τριγώνοις Εὐπολ. π. Ἀθην. 4, 183' δοκιμάζω τι ὄργανον καλῶς πρὶν ἀργίσω νὰ παίζω· πρβλ. προανακρούω.
Δια-ψάλλμα, τό· παίξιμον ὄργανου καὶ ψάλλ-

σιμον ἐν τῷ μεταξὺ, τὸ Ἑβραϊκ. selefa (μῆλ) ἢ σὺφα Ο'.

Δια-ψάσω· ψάπτομαι τινος, ψηλαφῶ, κοιν. ψάχνω· πρβλ. διαθηγγάω Πλουτ. ἡθ. 1080.
Δια-ψάω· σχίζω μὲ τοὺς ὄνυχας, σκαλίζω Σουῖδ. terendo.
Δια-ψέγω, ἐπιτετ. τοῦ ψέγω Πλάτ. νόμ. 1, 639.
Δια-ψεύδω, ἐπιτετ. τοῦ ψεύδω Δημ. ἱπ. 33. Συνηθ. παθ. ἀπατώμαι, πλανῶμαι Πλάτ. ἱπ. 7, 351, Δημ. Ἀριστοτ. καὶ πολλὰ χ. «λογισμοῖς Πολύδ. 3, 16, 5' «-τῆς τῶν λόγων δυνάμεως»=ὡς πρὸς τὴν δύναμιν Ἰσοκ. δ. 21' «-τῆς ἀληθείας Πολύδ. 3, 21, 5' «-τῶν ἐλπίδων, 20, 12 καὶ συχνά· «-τῶν λογισμῶν»=εἰς τοὺς ὑπολογισμούς μου Πλουτ. Λυκ. 29' ἐπὶ ἐνερ. σημ. «ὦν (ἐλπίδων) τὴν πατρίδα μὴ διαψεύσθητε»=μὴ διαψεύσητε κτλ. Πολύδ. 3, 109, 12. Μείο. ψεύδομαι=λέγω ψεύματα, ἀπατῶ τινὰ διὰ ψευμάτων Ἀνδοκ. μυστ. 1, 42. fallo.
Διά-ψευσις, εως, ἡ· ψεύδεις, ἀπάτη Στράβ. φωσ. ἐκλ. 2, 220, mendacium.
Δια-ψευστός, 3' β. ἐπὶ θ. ψευδής· ἐπὶ. -ὡς ψευδής· «διαψευστῶς λέγειν τὸ ψεῦδος»=ἐν γνώσει ψεύδεσθαι Στράβ.
Δια-ψηλαφάω· ψηλαφῶ τι πέρα πέρα, δοκιμάζω ἀκριβῶς μετφ. pertracto
Δια-ψηφίζομαι, μέσ. κατὰ σιτηρὰν εἰδωτὴν ψηφόν μου, ψηφοφορῶ ὑπὲρ ἢ κατὰ (ἐπιψηφίζομαι, ἀποψηφίζομαι) Ἀντιφ. 5, 8' «-πρὸς τινος» Πλάτ. νόμ. 11, 937' «ταῦτα Λυσ. 26, 1.
Δια-ψηφισίς, εως, ἡ· ἡ πράξις τοῦ διδόναι τὴν ψήφον ὑπὲρ ἢ κατὰ, ψηφοφορεῖν Πλάτ. νόμ. 4, 855' «προτίθηναι τὴν διαψηφίσιν»=ἀφῶν τινὰ νὰ ψηφοφορήσῃ Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 14.
Δια-ψηφισμός, ὁ· τῶ ἀνωτ. Ἀθην. 5, 218.
Δια-ψηφιστής, ὁ· ὁ διευθύνων τὰ λογιστὰ καὶ βιβλία ἰδιωτῶν ἢ τοῦ κοινοῦ, κατασχευῶν γράμματικὸς, μετφ. πρβλ. λογιστής, calculat. **Δια-ψηφιστός**, 3' β. ἐπ. ὁ δυνάμενος νὰ ἐλεγχῇ διὰ ψήφων, ἐν γέν. ὁ οὕτως ἐλεγχθεῖς· ἀρχαῖς Ἀριστοτ. ρητ. π. Ἀλέξ. 3.
Δια-ψιθυρίζω· ψιθυρίζω τι εἰς ἕνα κ' ἄλλον, διαδίδω διὰ ψιθυρισμοῦ, ἐν γέν. ψιθυρίζω κοιν. μουρμουρίζω Πολύδ. 15, 26, 8' «-πρὸς ἀλλήλους» Λουκ. ἐνὺπ. 25, susurgo.
Δια-ψυκτικός, 3' ἀναψυκτικός, δροσιστικός Ἰπποκρ. 364, 27, refrigeratorius.
Διά-ψυξις, εως, ἡ· δροσισμός Πλουτ. ἡθ. 967, refrigeratio.
Δια-ψύγω, μετῶ. δροσίζω, ἀερίζω, ἐκθίτω τι ὅς τινος ἀέρα νὰ καθαρῶσθαι ἢ στεγνῶσθαι Ξεν. Κύρ. 8, 2, 21' ὅθ. στεγνῶναι· τὰς ναυς Θουκ. 7, 12. «τὸ σκαφίδον Λουκ. Χάρ. 23' «ὁ ἀὴρ διὰ παντὸς διαπνέμενος διαψύχει»=πανταχόθεν εἰσερχόμενος στεγνώνει Ἀριστοτ. ἀνιμ. ὅς. 15' μετφ. ἐξασθενῶ τινὰ· «δύναμιν Πλουτ. Ἀδσ. 23, perfrigo.
Δι-άω· διάμημι.
Δι-έσμος, 2' δίπους κοιν. δίπους Εὐρ. Ῥήσ. 215, bipes· πρβλ. μετφ. διέσμων, οὐρανοδόμων ἐκκλ.
Διέδομα, τὰ· ἴδε Διδομα.
Διδοῦντάδης, ὁ· Σικυωνιάς τις Πλίν.
Δίεα, ας, ἡ· καὶ ὁ· Ἡσυχ. ὕψις ἐν τῇ Κρητ. διω-

λέγ. κατὰ Κούστερ. Καλδαϊκή ἢ Συριακ. λέξ. ἡδὲν, ἴδε διφταν π. Δαλέρω.
 Δι-βάφορ, 2° δις βεβαμμένος (πρῶτον διὰ κοκκίνου χρώματος ἐκ τῶν κόκκων τοῦ πρίνου, κοιν. πρινοκόκκι, ἔπειτα διὰ πορφύρας) κοκκινωποπορφύρεος, γνήσιος πορφύρεος ἐπ. οἰκαγιν. Κάλ. π. Κικ. 2, 18° πρὸλ. μτγν. διδαφής.
 Δι-βόλ(α, ἢ 1) ὅπλον μὲ δύο ἀκικὰς, χρησιμὸν πρὸς εἰς ἕνα λόγχη Ἀριστ. π. Πολυδ. 7, 33, 157, Ἡρωδ. 2, 13, 4° ἴδε τὸ κατωτ. 2) = διβόλος χλαίνα (κατὰ τινὰς «διβόλος περὶ ὄνη» Πλουτ. ἡθ. 754.
 Δι-βόλιον, τό· τῷ ἀνωτ. 1) π. Γερμανοῖς Πλουτ. Μάρ. 25° ἀλλὰ «διβόλια» διόρθ. «διβόλια».
 Δι-βόλος, 2° α) διπλὸς - χλαίνα = ἱππασφόριον δύο φούρας τυλιχτὸν περὶ τὸ σῶμα Πολυδ. 7, 47° 6) ἄκων = μὲ δύο ἀκικὰς ἀκόντιον Εὐρ. Ῥῆσ. 351° - περὶ ὄνη Θεοδωρίδ. 3 (6, 282), duplex.
 Δι-βουλος, 2° διπλὸς, διγνώμος (κατὰ τινὰς ἀμφίβ.) Πούχ.
 Δι-βραχυς, 3° ἐκ δύο βραχειῶν συλλαβῶν συγκείμενος γραμ.
 Δι-βραχος, 2° δις βρεγμένος, ποτισμένος - κλαίον = τὸ ἐν τοῖς εἰαιοτριβείοις ἐκ τῆς δευτέρας πίστεως ἑξαγόμενον ἔλ. Διοσκ. 1, 65.
 Δι-γαμέω· τὸ δευτέρον νομφεῖσθαι ἐπὶ ἀνδρ. δευτεροῦ πανδρεύομαι ἐπὶ γυν. ἔκκλ.
 Δι-γαμία· δευτέρος γάμος ἐπὶ ἀνδρ. γυν. ἔκκλ.
 Δι-γάμμα, τό, ἄκλ. τὸ διπλὸν γάμμα (F) ἴδ. εὐχρ. π. Αἰολεῖσι γραμ.
 Δι-γάμμιον, τό· τῷ ἀνωτ. -στοιχεῖον Ἀλύπι.
 Δι-γῆμα ἢ Δίσμα, τά· πόλ. ἐν τῇ Εὐδαίρ. Ἀραβία Ἡτολ.
 Δι-γάμος, 2° δευτερόγαμος ἐπὶ ἀνδρ. γυν. Σησίχωρ. ἐν Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 243.
 Δι-γένειος, 2° διόρθ. μαθηγένειος (Θησ. Στ. μαθηγένειος)
 Δι-γενής, 2° α) ἀρσενιοθήλυκος· πρὸλ. γόναρος 6) ὁ εἰς ἀμφότερα τὰ γένη (ἄρσ. θηλ.) ἀναφερόμενος Σουδ. Εὐστ.
 Δι-γῆροι, οἱ· λαὸς Θρακικός (δίγῆρες καὶ διγῆρες = στρουθοί Ἠούχ.) Παλῶδ.
 Δι-γλήνιος, 2° ὁ ἔχων δύο γλῆνας (κύρας δ-φθαλμοῦ), δυσφθαλμος - ὡς Θεοκρ. Ἐπιγρ. 6.
 Δι-γλύφος, 2° ὁ ἔχων διπλὰς ἐγγλυφὰς ἢ ἐντομὰς μτγν.
 Δι-γλωσσέω καὶ -ττώ· γνωρίζω, ὁμιλῶ δύο γλώσσας μτγν.
 Δι-γλωσσος, ἄτ. -ττος, 2° α) ὁ ἔχων δύο γλώσσας· «-στόμα τίτιγας» Βιάν. 3 (9, 273) 6) εἰδημῶν δύο γλωσσῶν Θουκ. 8, 85° ὁ ἐρμηνεύων τι ἀπὸ γλώσσης εἰς γλῶσσαν, διερμηνεύς· «ὁ διγλωσσος» Πλουτ. Θεμ. 6° γ) διόλιος, κοιν. ὁ λέγων ἄλλα ἐμπρὸς κ' ἄλλα πῖσω χρησά. Σιδ. Ο'.
 Διγλάθ· ἱππονομία τοῦ Τίγρητος ποτ. π. Ἰωσ.
 Δι-γνώμια, ἢ· ἀμφιβολία μτγν.
 Δι-γνώμοις, 2° ἀμφιβολία Σικπλ. π. Ἐπικτ.
 Δι-γόνυτος, 2° ὁ ἔχων δύο κόμους, δύο ἄρθρα (χλειδώσεις) μτγν. πρὸλ. διγυιος.
 Δι-γονία, ἢ· τὸ ἐκ δευτέρου ἢ διδῶμα γεννᾶν Ἀριστοτ. γέν. Ζ. 1, 11° πρὸλ. διτοκία.
 Δι-γονος, 2° δις γεννηθείς, ἐπὶθ. π. Βάκχου

ἐν Ἀνθ. 9, 524° ἐν γέν. διπλοῦς· «δίγονα σῆματα» Εὐρ. Ἠλ. 1179° δι-γόνος = ὁ δις τοῦ ἑαυτοῦ γεννῶν, δ διδῶμα γ. Ἠούχ. πρὸλ. διτόκος, διδυμοτόκος.

Δι-γράμματος καὶ διγράμμος, 2° ὁ ἐκ δύο γραμμάτων, στοιχείων συγκείμενος, πρὸλ. τρίγραμμος, μονόγραμμος μτγν.

Δι-γυιος, 2° ὁ δύο γυῖα (χλειδώσεις ἔχων).

Δι-γυος, 2° ὁ δύο γύας περιλαβάνων, = 200 ποδῶν ἔκτασιν· ἴδε γύη.

Διδαγμα, (ἐκ τοῦ διδάσκω) τό· διδασκαλία, ἐν γέν. ἐκπαίδευσις Ἀριστ. νεφ. 668, Πλάτ. Κρίτ. 409 καὶ μτγν. τὸ διδασκόμενον. δι' οὗ τις διδάσκειται «χρόνος δ. παικιώτατον» Εὐρ. ἀποπ. 13, documentum.

Διδακτῆριος, 2° τῷ κατωτ. τὸ διδακτῆριον ὡς οὗς. -ἀπόδειξις Ἰπποκρ. 390, documentum.

Διδακτικός, 3° ἐπιτήδειος εἰς διδασκαλίαν, ἐκπαίδευσιν Φίλων, Ν. Δ.

Διδακτικός, ὁ· Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ.

Διδακτός, 3° α) ὁ δυνάμενος, τὸ δυνάμενον νὰ διδαχθῇ· «διδακτὸν ἢ ἀρετῇ» Πλάτ. Εὐθ. 274° τεχνητός, ἀντίθ. φυσικός· «οἷσι διδακτὸν μὴδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν εἰληχεν εἰς τὰ πάντ' ὅμως» Εὐρ. Ἰππ. 79° 6) τὸ ὑπὸ τινος διδαχθῆν· «νουθετήματα κείνης διδακτά» = ὅπ' ἐκείνης ἐδιδάχθησαν Σοφ. Ἠλ. 344° ὁ διδαχθεὶς τι ὑπὸ τινος Ο'. Ἐπιγρ. -ὡς μτγν. doctus.

Διδακτρία, ἢ· διδάσκαλος, κοιν. δασκάλα μτγν. magistra.

Διδακτρον, τό, συνήθ. πλ. ὁ μισθὸς τῆς διδασκαλίας Πολυδ. 6, 188.

Δι-δακτυλιᾶτος, 3° δύο δακτύλων μακρὸς ἢ πλατὺς Σ. Ἐμπ. x. μαθ. 10, 156.

Δι-δάκτυλος, 2° τῷ ἀνωτ. Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 9, 5.

Διδάξις, ἡ, ἢ· ἡ πράξις τοῦ διδάσκειν τινα τι, ἐκπαίδευσιν, διδασκαλία, ἐκπαίδευσις Εὐρ. Ἐκ. 600, doctrina.

Διδάξις, ἡ, μτγν. = διδαχή.

Διδάξ, α, ὁ· Αἰγύπτιος τις πόκετις Εἰ Ἀρσι-νόης, (πόλις τῆς μέσας Αἰγύπτου παρὰ τὴν Ἀλμυνη Μοίριδα) νικησας Ὀλ. 226, 129, Πaus.

Διδασκαλεῖον, τό· κυρ. σχολεῖον παιδῶν, ἀντίστοιχον τῷ νῦν δημοτικ. σχολεῖω· -παιδῶν Θουκ. 7, 29, Πλάτ. καὶ ἄλλ. «εἰς διδασκαλεῖον εἰμι» = πάγω 'ς τὸ σχολεῖν Δισχίν. 1, 9° πρὸλ. γραμματοδιδασκαλεῖον, γραμματιστής, γραμματικός· ἐν γέν. σχολεῖον Σωπ. π. Ἀθην. 9, 378 (5, 13) schola.

Διδασκαλία, ἢ· 1) τὸ διδάσκειν τινα τι, ἐκπαίδευσιν, διδαχία· Χείρωνος Πινδ. Π. 4, 102, Πλάτ. Κρατ. 428, καὶ συχνά· -δημιουργικαί, σοφ. 229 καὶ μτγν. «διδασκαλίαν ποιοῦμαι» Θουκ. 2, 42° - παρῶ· = διδόναι, 2, 87° π. προφορικὴ διδασκαλία Ἀριστοτ. ποιητ. 18° 2) προγόνους καὶ παρὰστάτας δράματος ἢ χοροῦ ἐν τῷ θεάτρῳ· -χορὸν Πλάτ. Γοργ. 501° «τὸ παριστάμενον δῆμα» Πλουτ. Κίμ. 8° τετραλογία Περικλ. 5° «διδασκαλία», ἴδ. κατὰ-λογοὶ τῶν παρασταθέντων δραμάτων, τῶν ποιητῶν αὐτῶν, τῆς ἐποχῆς καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἐπιτυχίας τῆς παραστάσεως ὡς ὁ Ἀριστοτ. συνέγραψε κατὰ Δ. Αἰαίρ. 5, 26 doctrina.

Διδασκαλία, αἱ ἴδε λεξ. Ἀρποκρ.

Διδασκαλικός, 3' ἀνήκων ἢ ἐπιτηδεύς εἰς τὸ διδάσκειν τινά τι, ἐκπαιδεύειν Πλάτ. Γοργ. 755' «ἢ ἐν τοῖς λόγοις διδασκαλική» = τέχνη (ἐνν.) σοφ. 229' - λόγοι Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 21, Ἀριστοτ. καὶ μτγν. «τόπος διδασκαλικός» = κλασικός Σχολ. Ἰλ. η, 857' ἐπὶ - ὡς Πλάτ. Κρατ. 388, doctorius

Διδασκάλιον, τό· 1) τὸ διδασκόμενον, ἢ ἐπιστήμη Ἠρ. 5, 58' 2) συνήθ. πλ. = διδακτρον Πλουτ. Ἀλέξ. 7, doctrina.

Διδάσκαλος, ὁ, (καὶ ἡ Ὀμ. ἦμ. Ἐρμ. 556, Ἐδρ. Ἀνδρ. 684, Λουκ. Τιμ. 35) ὁ ἔχων ἐπαγγελίαν τὸ διδάσκειν Πλάτ. ἀπολ. 33 καὶ συγνά, «εἰς διδασκάλου φοιτῶν» = πάς ὁ τὸν δάσκαλον καὶ ὁ τὸ σκολεῖν Ἀλκ. 1, 109' «εἰς διδασκάλων πέμπω» = στέλλω ὁ τὸ σκολεῖν Πρωτ. 325' «ἐκ διδασκάλων ἀπαλλάττομαι» = ἐρχομαι ἀπὸ τοῦ σκολεῖν, σχολάζω αὐτόθι. «ἐν διδασκάλων ἡχοῦσαν» = ἤμην εἰς τὸ σχολεῖν, ἐμαθήτευσον, Ἀλκ. 1, 110' «δ. χοροῦ» = προγυμναστής χοροῦ, δράματος εἰς παράστασιν ἐπὶ τῆς σκηνῆς λυρικός ἢ τραγικός ποιητής, δθ. = ποιητής Ἀριστ. ὄρν. 909, magister.

Διδασκάλωνδας, ου, ὁ· Κρή τις Πολύδ.

Διδάσκω, (ἐκ ῥίξ δα πρβλ. δέδαε), μελ. διδάσκω, ἀδρ. ἐδίδαξα (ἐδιδάσκησα Ἠσ. ἔρ. 64, Ὀμ. ἦμν. Δῆμ. 144), πρβλ. δεδίδαχα, παθ. δεδιδάχμαι Ἠρ. 4, 22' α) διδάσκω τι διδάσκω φωνῆς ἀπὸ Ὀμ. π. ἀπασι μτγν. Ἰλ. ι. 442' «-τάλαθῃ» Πλάτ. Φαῖδρ. 276' - τέχνην κτλ. μανθάνω τινά τι ἀπὸ Ὀμ. π. ἀπασι «ἰπποσύνας σε ἐδίδαξαν» Ἰλ. ψ, 307, Ὀδ. θ, 481' «-ἐμὲ τὰ ἑρωτικά» Πλάτ. συμπ. 201' «-σὲ τὴν ἐπιστήμην», Εὐθὺδ. 293' - τινά περὶ τίνος Ἄριστ. νεφ. 382' πρβλ. Θουκ. 3, 71, μετ

ἀπαρ. «θεοὶ σε διδάσκουσιν ἐφαγέρον ἔμεναι» Ὀδ. α, 384' «-εὐτόν γεωμετρεῖν» Πλάτ. Μέν. 85' - τινά Ἰλ. λ. 832, καὶ πολλὰ αὐτότους - ἰππίας ἐδίδαξεν οὐδενὸς γέροντος Πλάτ. Μέν. 94' Ἐν γέν. Ἑρμηνεύς, ἐξηγῶ, ἀποδεικνύω. Παθ. ἀδιδασκόμενος πολέμιος = εἰς τὴν πολέμικ. τέχ. Ἰλ. π, 841' «φάρμακα πρὸς τίνος δεδιδάχθαι» = νῦν διδάσχομαι βοτανικὴν, φαρμακοποιαν Ἰλ. λ, 831' μανθάνω παρὰ τίνος τι Ἠρ. 3, 84. Μέσ. διάμεσ. διδάσκω τινά διὰ τοῦ διδασκάλου, στέλλω τινά ὁ τὸν δάσκαλον νά μάθῃ γράμματα· α) διδάσχομαι τοὺς υἱέας Πλάτ. Πρωτ. 325' «τὸν υἱὸν ἰππία ἐδίδαξτο ἀγαθόν», Μέν. 93' πρβλ. Ξεν. ἀπομ. 4, 4, 5 σπουδάζω, μανθάνω· αὐτὸς διδάσσομαι = ὁ ἴδιος θά σπουδάζω Ἀριστ. νεφ. 427, ὡς. = ἐνερ. Πλάτ. Μενέξ. 238' 6) ὡς ποιητὴς δράματος ἢ διθυράμβου γυμνάζω καὶ διευθύνω ὑποκριτὰς εἰς τὴν παράστασιν αὐτοῦ Ἠρ. 4, 23' ἐπὶ τοῦ Ἀρίωνος Πλάτ. Πρωτ. 327, ἐπὶ χορηγῶν Ἀντιφ. 6, 11' β. ἐπ. - κτέον = πρέπει νά διδάξῃ τις, doceo.

Διδάσκει, οἱ ἴδε Διδάσκαι.

Διδάχῃ, ἡ· διδασκαλία Ἠρ. 5, 58, Θουκ. 4, 120 καὶ συγνά, «διδάχῃν ποιῶμαι» = διδάσκω, 4, 126, Πλάτ. καὶ μτγν.

Διδήμι, παρασχ. τοῦ δέω. παρτ. «δίδῃ μόσχου» = ἔδωκεν με τρωφερούς κλάδους

Ἰλ. λ, 105, γ'. πλ. πρσ. ἐν «διδόντων» κατὰ Βεκ. = δέοντων Βολφ. ἤτοι ἄς δύνωσι Ὀδ. ι, 54, γ'. πλ. ἐν «διδάσαι» Ξεν. Ἀν. 4, 8, 23, ἐκ ῥίξ. δε, δεσ' ἴδε δέω, λιγὸ.

Διδιανός, ὁ· κύρ. ἐν. ἐκ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ διδύς μτγν.

Διδίας, ου, ὁ· ἴσ. κύρ. ἐν. ἐκ τοῦ Ῥωμ. διδύς Σουῖδ.

Διδράσκω, μελ. δράσσομαι, ἀδρ. β'. ἔδραον, ἀπαρ. δρᾶναι, μτγ. δράς, ἰων. διδράσκω, συν. ἡθ. σύνθετ. μετὰ τῶν πρβλ. ἀπό, διὰ, ἐκ, τὸ ἀπλοῦν ἀποκαθιστᾷ ὁ Σχαιφέρ. π. Πλουτ. Λού. κουλ. 8, fugio.

Διδραχμιαίος, 3' τῷ κατωτ. Κριτί. π. Πολυδ. 4, 165, π. Γαλην. καὶ διδραχμιαίος, 3' Διδραχμιαίος (δραχμή), 2' δύο δραχμῶν ἄρ. Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 36 καὶ μτγν. «διδραχμιαὶ ὀλίται» = 2 δραχ. ἡμερῆς. μισθὸν λαμβάνοντες Θουκ. 3, 17' τὸ διδραχμῶν ὡς οὖο. = ὀλίγη ἀρά. Πολυδ. Ν. Δ.

Διδύμα, (τά) (κατὰ Λουκ. π. ἀστρολ. 23 ἀπὸ τοῦ ὅμων. (ὑψίδου)· 1) τόπος τις ἐν Μιλήτῳ γνωστός διὰ τὸν ἐν αὐτῷ ἀρχαῖον ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, δθ. Διδύμοι, ἐν Δ. ἢ Διδύμοι = εἰς τὸ μαντεῖον τῶν Δ. Ἠρ. Παστ. 2) α) δύο νησίδες ἐν τῇ Αἴγυπτ. Παλάτῃ β) δύο νησοὶ παρὰ τὴν Σύρον γ) ὡς. παρὰ τὸν Φοινικοῦτον, λιμένα τῆς Μαμαρικῆς (ΒΑ. παρὰ τῆς Ἀφρικ.). 3) ὄρη, σιerrά ὄρεων α) ἐν Θεσσαλίᾳ «διδύμοι ἱεροὶ κολωνοί» β) ἐν τῇ Α. παραλίᾳ τῆς Ἀφρικ. γ) τῆς ἐπὶ τῇ Ἀδύκῃ Λαον. δικεῖας (νῦν Ἐσκήχισσάρ) 4) - τείχη, τόποι ἐν Μυσίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἴσ. τὸ νῦν Δαμῆρ Καπὴ 5) ποταμὸς ἐν Κρήτῃ.

Διδύμα-άνωρ, ορος, 1' εἰς δύο ἀνδρ. ἀναστ. ῥόμενος. - κατὰ Λίσχ. Ἐπτ. 849.

Διδύμα-τοκίω, θωρ. = διδυμητοκίω = διδυμοτοκίω.

Διδύμα-τόκος, θωρ. = διδυμητόκος = διδυμοτόκος Θεωρ. 1, 25, Ὀρφ. ἦμν. 34, 1.

Διδύμων, ονος, 1. εὐχρ. διυκ. καὶ πλ. διδυμοὶ ἀδελφοί, 2. διδυμάρικα, διπλάρικα Ἰλ. π, 672, ζ, 26, gemini.

Διδύμων, ονος, ὁ· καλλιτέχνης τις ἐν Βιργ. Αἰν.

Διδύμη, ἡ· διδυμῖον, ὄρη, εἰδ. φυτοῦ Γαλην. λεξ. Ἰπποκρ. 456.

Διδύμη, ἡ· μία τῶν Λιπαραίων νήσων ἢ Λιπαρῶν (νήσ. τοῦ Αἰόλου) μεταξὺ Φοινικοῦτον καὶ Εὐνώμου ἐν τῇ Σικελικῇ κόλπῳ.

Διδύμιον, τό, πλ. αἱ δύο ἑκατέρωθεν τοῦ πόρου προμνηκίς ἐξοχὰι τοῦ ἐγκεφάλου Γαλην. 502' πρβλ. γλουτίον.

Διδύμεια, τὰ· πανήγυρις καὶ ἀγῶνες ἀπὸ μεγάλα Διδύμεια Κορυδαῖα εἰς τιμὴν τοῦ Διδυμάου Ἀπόλλωνος, ἔτηγρ.

Διδύμιας, ου, ὁ· κύρ. ἐν. δύο Ἀθηναίων καὶ ἐνὸς δημότου Λευκοῦνός δῆμου τῆς Ἀττικῆς, τῆς Λιοντίδος φυλῆς.

Διδύμιον, ονος ὁ· Ἑλλ. κύρ. ἐν.

Διδύμειον, ἔχω διδυμὰ τέκνα, Ὀ.

Διδύμη-τοκίω, διδυμοτοκίω Ἐκαταί. π. Στ. Βυζ.

Διδύμος, 3' διδυμος Πίνδ. Ὀ. 3, 35.

Δι-δυμογενής, 2' διδυμος γεννηθείς, κοιν.
 διδυμάρικος Εὐρ. 'Ελ. 205, geminus.
 Δι-δυμογονία, ἡ γέννα διδυμῶν τέκνων μετ' ἑν.
 Δι-δυμό-ζυγος, 2' διπλῶς ζευγμένος, με
 δύο ζυγούς, ἐν γέν. διπλοῦς Νόν. Δ. 15, 21,
 huius.
 Δι-δυμό-ζυξ, 1' τῷ ἀνωτ.-δίφρο· με δύο ζυ-
 γούς, με δύο ἵππους Νόν. Δ. 21, 210.
 Δι-δυμό-θροος, 2' διπλῶς ἡχῶν, διπλοῦν ἡ-
 χον ἐκπέμπων· ἡχῶ Νόν.
 Δι-δημό-κτυπος, 2' διπλῶς θορυβῶν, δι-
 πλοῦν ποῖον κρότον, κτύπον «πολέμου-ἡχῶ»
 Νόν. Δ. 36, 12.
 Δι-δυμος, 3' κ. 2, («αὶ διδυμοί» Πινδ. Π.
 4, 209, Πλάτ. νόμ. 3, 691)· διπλοῦς, δίπτυ-
 γος 'Οδ. τ. 227· «χερὶ διδυμᾶ» Πινδ. Π. 2,
 0 καὶ συχνά, ὡς μετ' ἑν. Πλάτ. Τίμ. 77 καὶ
 πολλὰ. «διδυμοὶ κασίγνητος»=κοιν. ἀδελφός
 διδυμάρικος Πινδ. Ν. 1, 36· ἀδελφός Δημ.
 25, 79· διδυμοί 'Ιλ. ψ, 641 καὶ συχνά π.
 αὐτ. «γενέσεις διδυμῶς γεννησάμενος» Πλάτ.
 Κριτ. 113· ὡς. «δίδυμα» κοιν. γεωμήλα, δι-
 δυμάρικα 'Αριστοτ. Ι. Ζ. 7, 4· «οἱ διδυμοί»
 =οἱ δύο ὄρχεις π. Γαλην. Φιλόδημ. 8 (5, 126)
 ὡς καὶ νῦν π. ἡμῶν.
 Δίδυμος, ὁ «Ἀλεξανδρίνης γραμματικῆς, ὁ Ε-
 νεκα τῶν πολλῶν συγγραμμάτων του ἐπικλη-
 θείς· «βιβλιολόγος»=βιβλιοθηκηφυλάξ, σύγ-
 χρονος τοῦ Κικέρωνος.
 Διδυμοί, οἱ, -ῆριοι=τὸ ζῷδιον τῶν Διδύ-
 μων Ἀουκ.
 Δίδυμον, (τά) 1) ὄρος ἐν Γαλατίᾳ Πτολ. 2)
 Δίδυμον ἢ Δινδυμον τείχος, πόλις ἐν Καρίᾳ, ὁ
 κατ. Διδυμοτείχητος.
 Δίδυμον, ὠνας, ὁ αὐλητής τις Δ. Λαέρ.
 Δι-δυμότης, ητος, ἡ· τὸ διπλοῦν, διπλάσιον
 Πλάτ. Φιλ. 57 κ. μετ' ἑν.
 Δι-δυμο-τοκίω· γεννᾷ διδυμα τέκνα, διδυ-
 μάρικα, διπλάσια 'Αριστοτ. Ι. Ζ. 6, 18.
 Δι-δυμο-τοκία, ἡ· γέννα διδυμῶν τέκν. 'Α-
 ριστοτ. γεν. Ζ. 4, 4.
 Δι-δυμο-τόκος, 2' ὁ διδυμα γεννῶν 'Αρι-
 στοτ. Ι. Ζ. 6, 19.
 Δι-δυμό-χρος, 2' διπλοχρώματος, δύο εἰ-
 δῶν χρώματα ἔχων, εἰς αὐτόν χρώμα ἀνέχων·
 -ρόδον Μουσ. 59· καὶ συνηρ. -οῦς Νόν. Δ.
 21, 214, bicolor.
 Δι-δυμόω· κάμνω τι διπλοῦν, διπλασιάζω
 μετ' ἑν. gemino.
 Δίδωμι, (ἐκ ρίζ. δο), μέλ. δίδω, ἀόρ. ἔδωκα
 (ἐν τῇ ὀριστ. εὐχρηστ. ἰδ. ἐν.) ἀορ. ε'. ἔδων
 (ἀπαρ. δοῦναι, μετ. δοῦς, εἴκτ. δοῖην καὶ
 δοῖην, κατὰ Θωμ. Μάγ. Πρ. 9, 14), προκ.
 δίδωκα, παθ. δίδωμαι, π. ἀορ. ἄ. ἐδόθην,
 μ. ἀορ. ἐδόμην, ε'. καὶ γ'. ἐν. ἐνερ. ἐν. ὀριστ.
 συνηρ. δίδω-ις, δίδωτε (διδόσθαι 'Ιλ. τ. 270),
 δίδω-ι, δίδωτε=δίδως, δίδωσι 'Πλ. ι. 164, Πινδ.
 Γ. 3, 51, 'Πρ. προστ. δίδωθι=δίδου 'Οδ.
 γ. 380, ἀπαρ. ἐν. δίδονται=διδόναι 'Ιλ. ω.
 425, μ. λ. δίδωσμεν=δώσωμεν, ἀπαρ. δίδω-
 σιν=δώσειν 'Ιλ. ω. 314, 'Οδ. ν. 358, προστ.
 ἐν. δωρ. καὶ ἰων. δίδοι Πινδ. 'Ο. 1, 85 καὶ
 συχνά, ἀπαρ. ἐν. δίδων=διδόναι Θεόφρ. 29,
 9, ἀπαρ. ἀορ. ε'. δόμεναι, δόμεν=δοῦναι,

ἀορ. ε'. δόσκον ἐπ.=ἔδων, ὅποτ. γ'. πλ. δίδω-
 μεν=δοῦμεν 'Οδ. π. 184· δίδω τι θελοῦσώς·
 κατὰ δὲ ἀνταναγκαστικῶς ἀπὸ 'Ομ. π. ἀπασι μετ' ἑν.
 «-ἱερὰ, ἐκτρέφεις»=προσφέρω, ἀφιέρω 'Οδ.
 α. 67, 'Ιλ. μ. 6· ἰδ. α) ἐπὶ θεῶν παρέχω, χα-
 ρίζω «-χόδας, εὐχας, νίκην», καὶ τὰ ἱκανῶς
 προσρίζω εἰς τινα,=ἀλγεα, ἄταξ, κήδεα, δαί-
 μονα 'Ιλ. α. 96, θ. 167, τ. 270, 'Οδ. η. 242·
 «πημονᾶς=παθήματα, δυστυχίας Ἀισχ. Πέρσ.
 292· ἰδ. ἐπὶ εὐχ. μετ' ἀπαρ. «Ζεὺς ἄνα, ὅς τί-
 σασθαι»=εἰσακούσων, κάμω ὥστε νὰ ἐκδικηθῇ
 'Ιλ. γ. 351· «ὅς ἀποφθιμένοι θύναται δόμον
 ἄϊδος εἶσω»=ὥστε νὰ καταστραφῇ καὶ νὰ
 καταβῇ εἰς τὸν Ἅδην, γ. 322· πρὸς. Ἀισχ.
 Σοφ. συχνά Πλάτ. Ξεν. ὡς. ἀπαρ. «δὲν ὡς
 εἴκοις δίδωται· ἐκπομῆσαι τοὺς ἄνδρας»=κοιν. εἰς
 εἰς ἐδόθη κτλ. Ξεν. 'Αν. 6, 4, 36· «ὁ Ζεὺς δι-
 δότης τοῖσιν εὐ»=νὰ τοῖς χαρίσιν εὐτυχίαν Σοφ.
 Οἴ. Κ. 648· «τῆς τύχης εὐ δίδωσιν», Οἴ. τ.
 1081· «θεῶν δίδόντων» Ἀισχ. Πέρσ. 293· «τῇ
 ὁ θεὸς εὐ δίδω» Ξεν. Κύρ. 3, 1, 34 καὶ μετ' ἑν.
 συχνά ὁ παρτ. ἰδ. ὁ δὲ νὰ δώσῃ τι «ὁρμήους
 οὐκ εἰδίδωσαν»=δὲν ἤθελον νὰ δώσωσιν ἀν-
 θρώπους εἰς πίστωσιν τῶν συμφωνιῶν Ξεν.
 'Αν. 6, 1, 9· ὁδ. ἀνάλογον τὸ διδόμενον δι-
 γασθαι 'Πρ. 8, 114, Πλάτ. Γοργ. 499· ε)
 παραδίδω τι εἰς τινα, διδάσκω «-τέχνην ῥη-
 τορικὴν», Φαίδρ. 271· «μουσικὴ ἐκτείνω ἰδὸ-
 θη», πολ. 5, 452 καὶ μετ' ἑν. γ) ἐν γέν. ἐπι-
 τρέπω, παραχωρῶ «δίδωμι ἡμῖν βουλεύσασθαι»
 =κοιν. σὺς ἀφήνω νὰ σκεφθῇ Ξεν. Κύρ. 3,
 2, 13· «εἴ μοι δίδω καὶ συγχωρεῖς εἶναι ταύ-
 τα» Πλάτ. Φαίδ. 100· «ὁ νόμος αὐτῶν δίδωκε
 προλαμβάνειν, οὐς ἐθέλει», νόμ. 7, 813· «εἰ-
 δοται ὑπὸ τοῦ νόμου ἄνευ ὀνείδους πράττειν»,
 συμπ. 183· «δότε αὐτῷ ταῦτα»=ἐπιτρέψατε
 Δημ. 18, 139· ὡς. κατὰ γέν. ἀπὸλ. «δόντων
 αὐτῶ τῶν νόμων» 'Ισατ. 7, 2· δ) δίδω τι ἢ
 τινα εἰς τὸς χεῖρας τινοῦ, εἰς τὴν ἔξουσίαν του,
 ἐγχειρίζω, ἀφήνω τινὰ εἰς τὴν τύχην του, ἐ-
 προστάττειν «-τινὰ καὶ, κυρί· 'Ιλ. ψ, 21·
 «-ἀγέεσσι, δδόντην»=εἰς χεῖρας, δδόντας 'Οδ.
 τ. 157· «-θῆρας φόβη»=ἐκφοβίζω Πινδ.
 Π. 5, 80· ὁδ. ε) τὴν θυγατέρα εἰς ἄνδρα, ἀπα-
 νδρεύω «-θυγατέρα ἀνδρὶ» 'Ιλ. ζ. 192· «1-
 δίδου κόρα ἄνδρα» Πινδ. Π. 9, 121 καὶ ἀπαρτ.
 «Σάμηνος ἔδωσαν αὐτῇ»=ἀνδρεύσαν εἰς τὴν
 Κεφαλλήναιαν 'Οδ. ο. 367· «ὁ δόου, ὁ γήμας»
 Εὐρ. Μῆδ. 288· «ὁ δίδου»=ὁ πενθερός, ἀν-
 τίθ. ὁ λαμβάνων Ποσειδίππ. π. 'Αθην. 9, 377 (5,
 20). ὡς. π. περ. ἀλλὰ σπανιῶς. ἀπλοῦς πρὸς.
 ἐκδίδωμι «ταύτην Μήδων οὐδὲν ἰδίῳ γυναι-
 κα» 'Πρ. 1, 107· «ἐκδίδωσαν καὶ ἡγαντα ἔ-
 ἀλλήλων»=ἐκδόν· ἐκπαίρνων ἀναμεταξὺ τῶν
 γυναικας, 5, 92, 2, Ξεν. 'Αν. 7, 2, 38, Δημ.
 καὶ μετ' ἑν. «δοθῆναι πρὸς γάμον» Πλουτ. Ρομ.
 2· 5) ἀποδίδω τινὰ πρὸς χάριν τινός, χαρίζο-
 μαί τινι τὴν ποινὴν, δίδω χάριν· «δοῦναι δού-
 ναι σφίσι τῷ ἄνδρα καὶ μὴ κατακαίειν»=παρα-
 χαλοῦσι νὰ τοῖς χαρίσῃ τὸς δύο ἀνθρώπους
 καὶ νὰ μὴ τοὺς φονεῖσῃτε Ξεν. 'Αν. 7, 2, 38·
 «τὰ Ἑλλάδας ὀνείδη Φρυγίην οὐκ εἰδόμεν»
 δὲν τοῖς τὰ χαρίσαμεν, ἐσυγχωρήσαμεν Εὐρ.
 Κύκλ. 296· ὡς. π. Πολυδ. «ὁ μέδους ἐπὶ ἀν-

θρῶν Μενάνδρου δεδούσθω» = ἡ χρῆσις τῆς λέξεως. μέθ. ἐπιτραπήτω τῷ Μ. 6, 25· ζ) τὸν ἑαυτὸν μου εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, παραδίδομαι, καταφεύγω εἰς τὴν προστασίαν του· «δός μοι σε αὐτόν» = ἀφ᾽ ἑσθ' εἰς ἐμέ Σοφ. Φιλ. 84· «οὐκ οἶσθ' ὅτι μ' ἔδωκας εἰς χεῖράς ποτε» = εἰς τίνος χεῖράς με παρέδωκες, ἐνέπιστεύθης, Ήλ. 1348· «διδόσιν ἑαυτοὺς Ἀκαρνᾶσι» Θουκ. 2, 68· «διδώμι σοι ἑμαυτὸν δούλον» Ξεν. Κύρ. 4, 6, 2· «τοῦτον ἔδωκεν ἔμοι ὑπήκοον εἶναι», Δν. 1, 6, 6 καὶ μτγν. μετφ. καταγίνομαι εἰς τι ἐπιμελῶς, ἀφιερῶμαι, - εἰς τι Δημ. 18, 197, ἰδ. π. Πολυδ. «διδόναι ἑαυτὸν εἰς ἔντευ» εἶναι, εἰς κινδύνους = ἔρχομαι εἰς συνομιλίαν, βυθικινδυνεύω, 3, 15, 4· «-εἰς τρυφήν, ἀπὲς τὴν ἐμπορίαν» Δ. Σικ. 17, 108· «-εἰς ἐρημίας» = ὑπάγω εἰς τὴν ἐρημίαν, 5, 59. Ὡς. ἀπολύτ. = ἀμετβ. «ἦδον ἡ διδόναι» = τρυφᾶν Εὐρ. Φοίν. 21 καὶ ἰδ. μτγν. «θρόμω δούς» = κινήσας εἰς ὁδοπορίαν Ἀλκίφρ. 3, 47· τὴν ἰδ. σημ. τῶν φράσ. «διδόναι ἀκούην, δίκην, λόγον, πείραν, πίστιν, χάριν, ψῆφον, ἴδ' ἐν ἐκάστη αὐτῶν τῶν λέξεων. «ὄρκον διδόναι» = ἐπάγω τινὶ ὄρκον, ὑποβάλλω εἰς ὄρκον Ἰσαί. 9, 24, Δημ. 39, 25. Διδῶ, οὐς, (ἡ) Φοινικ. κόρ. ὄν. γυν. ἰδ. θυγάτ. τοῦ Τυρίου ἢ Βήλου, ἢ Ἀγλήνορος, σύζυγος τοῦ Σιχαίου καὶ ἰδρυτῆς τῆς Καρχηδόνης. Δι-δωρος, ὁ· Διδώωρος, υἱὸς τοῦ Ἡρακλείους Πολύδ. Ἰώσ. Διτς, ἐν. κλ. τοῦ δῖος 3· ἴδ' αὐτόθ. Δίε· ἔδω, γ'. ἐν. παρατ. τοῦ δῖω (φοδοῦμαι)· ἴδ' αὐτόθ. [ω]. Δι-εγ-γελάω· περιγελάω, περιπαίζω Ἡσυχ. ἱριδεο. Δι-εγ-γύα, ἡ· ἐγγύησις Σχόλ. Θουκ. 3, 70, fidejussio. Δι-εγ-γυῶω· ἐλευθερῶ τινα διὰ καταθέσεως ἐγγυήσεως· «- τὸν παῖδα πρὸς τὸν Πολέμαρχον» Ἰσοκ. 17, 14· αὐτόθ. ἔπει. μέσ. «Πασίων αὐτὸν ἐπὶ ταλάντων διηγγυήσατο» = ὑπεστέλλῃ νὰ τὸν ἀπολύσῃ· «- τριάκοντα ταλάντων» = ἡγγυήθη διὰ 30 τάλ. Πλουτ. Καῖσ. 11· ὁττω τὶ ὥς ἐνέχυρον, ἐνεχυράζω· «- τὰ σώματα χρημάτων» Δ. Ἀλ. 7, 12· ὥς. παθ. «ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυήμενοι» = ἀπολυθέντες ἐπὶ ἐγγυήσῃ τῶν προξένων δι' 800 τάλ. Θουκ. 3, 70· «διεγγυηθεῖσα ὑπὸ τινος» Δημ. 59, 41. Δι-εγ-γύημα, τὸ· τὸ ποσόν, δι' ὃ ἐγγυᾶται τις ὑπὲρ τινος ἢ δίδει μτγν. fidejussio. Δι-εγ-γύησις, εἰς, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ἐλευθεροῦν τινα διὰ ἐγγυήσεως Δημ. 24, 73· π. Ἀρποκρ. ἡ κατάστασις τῶν ἐγγυητῶν, ἐνεχυρίασις· «- τοῦ σώματος» Δ. Ἀλ. 11, 32. Δι-εγείρω· σηκώνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, ξυπνῶν Ἰπποκρ. μετφ. ἐρεθίζω, παρακινῶ· «τὴν ψῆσιν διεγείρας» Ἀναξίππ. π. Ἀθην. 9, 404 (5, 47)· «ἔξ ὕπνου διεγέρτο» Παύλ. Σιλ. 12 (5, 275)· «διεγερθεὶς Λουκῆλλ. 99 (11, 171). Δι-εγερσις, εἰς, ἡ· τὸ ἐξυπνᾶν τινα, μετφ. ἐρεθίζειν, παρακινεῖν μτγν. excitatio. Δι-εγερτήριος, 2· τῷ κατωτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐδ. ἐρεθιστικόν, παρορμητικόν μέσον Εὐστ. Δι-εγερτικός, 3· ἐπιτήδευσις εἰς τὸ ἐξυπνᾶν,

ἐρεθίζειν, ἐρεθιστικός, παρακινητικός· - τινός Ἀθην. 2, 64 καὶ μτγν. Δι-εγχαλέω· κατηγοροῦ τινα ἐνώπιον δικαστηρίου, ἐνάγω, ἐν γέν. μέφομαι, κατηγοροῦ· «- τινὶ περὶ τινος» Ἰώσ. καὶ μτγν. accuso. Δι-εγχαρτερέω· μένω που ἢ εἰς τι μέχρι τέλους, μτφ. ὑπομένω τι καρτερικῶς, μτγν. Δι-εγ-κολπίζομαι· δέχομαι τι εἰς τοὺς κόλπους, ἐν γέν. παραδέχομαι, μτγν. Δι-εγ-κόπτω, ἐπιτετ. τοῦ ἐγκόπτω Στοιχ. ἐκκλ. 1, 632, incutio. Δι-εγρηγορέω· διαγρηγορέω. Δι-εγρόμενος, μετχ. μ. ἀόρ. 6'. τοῦ ἐγείρω ἰδ' αὐτόθ. Δι-εγ-χειρέω· ἐγχειρεύω, μτγν. Δι-εγχεῖρσις, εἰς, ἡ· πράξις Θεόφρ. Δι-εδασάμην· διεδασάμην, μ. ἀόρ. ἀ. τοῦ διαδάσσομαι Ἡσ. θε. 606 Δι-εδαφίζω· διαδαφίζω μτγν. Δι-έδην, (διέημι), ἐπίρ. τροπ. διὰ μέσου = δια τέλους Ἡσυχ. perperuo. Δι-έδεξε, ἰων. γ'. ἐν. πρόσ. ἀ. ἀόρ. τοῦ διαδεῖκναι Ἡρ. Δι-έδομαι καὶ διεδοῦμαι - εἰ - εἴται (κατὰ τὸν αὐτ. σχημ.) μέσ. τοῦ διεσθίω. Δι-έδρα, γ'. ἐν. 6'. ἐνερ. ἀόρ. τοῦ διαδιδράσκω. Δι-έδραμον, ἀόρ. 6'. τοῦ διατρέχω. Δι-έδριξα, ἡ· ἀσυμφωνία, ἐχθρικότης ἀντιθ. συνεδρία, ἐκφρασις τῶν μάντεων Ἀιστοτ. 1, 2, 9, 2, dissidium. Δι-έδριον, τὸ· διέδριον, διπλοῦν κάθισμα, κάθισμα διὰ δύο Σουῖδ. bisellium. Δι-έδρος, 2· χωριστὰ ὁ εἰς τοῦ ἄλλου καθήμενος, ἐχθρικός ἀντιθ. σύνοδρος, ἴδε διεδρία Ἀιστοτ. ὁ διέδρος ὥς. οὐς = διέδριον Ἀθην. 5, 197, dissidens. Δι-έδωκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ διαδίδωμι, εὐχρ. ἐν τῇ αὐτῇ ἰδ. ἐν τῷ ἐν. Δι-έεργον, ἐπ. παρατ. τοῦ διείργω, ἰων. διεργῶ. Δι-έεργμένως, ἐπίρ. τῆς μετχ. διεεργμένος· χωριστὰ, διηρημένως μτγν. disjunctim. Δι-έζωσα, ἀόρ. ἀ. τοῦ διαζώνωμι. Δι-εθείς, παθ. ἀόρ. ἀ. τῆς μετχ. τοῦ διεθίμι, διέμαι. Δι-εθίζω· ἀμτβ. γίνομαι συνήθης, ἐνεκτῶς διὰ τῆς πολυκαιρίας, πολυκαιρίζω μτγν. Δι-εθισμός, ὁ· συνήθεια πολυκαιρινῇ μτγν. consuetudo. Διέθεος καὶ Δίαθεος, ὁ Σχολιαστής τις τοῦ Ὀμήρου. Δι-ετρήφην, π. ἀόρ. 6'. τοῦ διατρήφω. Δι-ετρίω, προστ. ἐν. τοῦ δι-εἰμι (διέρχομαι). Δι-ετρίω, προστ. ἐν. τοῦ δι-εἰμι (ὑπάρχω διὰ παντός). Δι-ετρίναι, ἀπαρ. ἐν. τοῦ διτρίνα. Δι-ετρίς, 2· διαφανής, διαυγής· - βδωρ Θεόφρ. Λουκ. Διόν. 6, perspicuus. Δι-ετρίμενος, μέσ. ἀόρ. 6' μτγν. τοῦ διατρίνω. Δι-ετρίων, διτρίων, ἀόρ. 6'. ἐνερ. ὁριστ. καὶ ἀπαρ. τοῦ διατρίνω ἴδε αὐτ. Δι-εικάζω· κἀμυν τι παρόμοιον, παρομοιάζω μετβ. π. Φιλύστρ. ἀμφ. γρ.

Δι-είλεγμα, ἀττ. διαλέλεγμα καθ. παρχ. του διαλέγειν.
 Δι-είλω· ἐκτυλίσσω, κοιν. ἐκτυλίγω, ξεδιπλώνω· βιβλία Πλουτ. Στωϊκ. πολ. 14, ενολίνο.
 Δι-είλημμένος, ἐπὶρ. τροπ. τῆς μετχ. δι-είλημμένος· κενωμένος, ὀρισμένος, ἀκριδώς Ξεν. οἰκ. 11, 25, 3. γρ. divisim.
 Δι-είλῃσις, εὐς, ἡ· ἡ πράξις τοῦ διασκορπίζειν, ἀνεμοστρόβιλος Πλάτ. νόμ. 5, 747, ὅπερ ὁμῶς ὁ Βέκ. ὁρθῶς διορθ. δι' εἰλήσεις, τῶ. εἰλήσεις.
 Δι-είλῃφα, ἔνερ. παρχ. τοῦ διαλαμβάνω.
 Δι-είλῃν, ἔνερ. ἀόρ. 6'. τοῦ διαίρειν.
 Δι-είλω· ἐκτυλίσσω. Μέσ. διαφεύγω ἐκ τοῦ μέσου, ξεφεύγω ἐπιτηθείως· διειληθεῖσα δόμοιοι Ἀπολ. Ρ. 4, 35, ενολίνο.
 Δι-εἶμι (εἶμι) 1) διέρχομαι διὰ μέσου τινὸς — τὸν ὁρόμον Πλάτ. Ἀξί. 370. «δι' αὐτῶν μέσων διήσαν» Θουκ. 4, 78· καὶ ἀπολύτ. παρέρχομαι Ἀριστ. Ἀχ. 845 2) διέρχομαι λόγον, σύγγραμμα κτλ. διηγοῦμαι τὴν ἀκριδώς· πάντα Πλάτ. Κρίτ. 47· τῶ λόγῳ, Γοργ. 505 κ. συχνά. — τὸν ἀέρα Ἀριστ. ὄρν. 1392 καὶ μετγ. «ἐκαστα διείσταμαι» Νικ. ἤρ. 494· τοιαῦτα περὶ τινος Φιλόστρ. Γρανυσεο.
 Δι-εἶμι (εἶμι) 1) ὑπάργω διὰ παντὸς λεξ. εὐς συνδ. μετὰ μετχ. μοναθ. «διέειπε σκοπούμενος» — διὰ παντὸς θά σκέπτηται Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 24, ὅπερ ὁμῶς ὁ Δινδὸρ. διορθ. «διοίσει», ὥς π. γραμ. πρὸς ἐξήγ. τοῦ ἐπιθ. αἰδώς=ὁ αἰετὶ διών.
 Δι-εἶπον, ἀόρ. 6'. ἔνερ. ἀόρ. ἐν. (διαλέγομαι, διαγορεύω), ἀπαρ. διακτείνω, ἐπ. διακτείνω, παρχ. διέρηκα καὶ παρ. διέρρηκα, μελ. διορῶ 1) ὁμιλῶ τι ἢ γράφω μέχρι τέλους· ὁθ. λέγω ἀκριδώς, διηγοῦμαι Πλάτ. κ. 425· — τι Σοφ. Τρ. 13 (ἐρμηνεύω τι σαφῶς ἐπὶ γρησμο). Οἰ. τ. 854, ὥς ἐπὶ αἰνίγμα), Πλάτ. πολιτ. 275· ὁρῶ τι τὴν ῥητὴν ἀκρίβηται ἱκανῶς παρὰ τοῦ νομοθέτου, νόμ. 7, 809 2) συνδιαλέγομαι· ἀσπασίμεν ἀλλήλοισιν Ὁδ. δ. 215· ὥς. μέσ. ἀόρ. ἀ. διαπαμένη ἀδιέπασθαι Ἀριστ. οἰκ. 2, 29.
 Δι-εἶργω, ἐπ. διέργω· διαχωρίζω· αὐτοὺς διέργον ἐπάλξετο Πλάτ. μ. 424, ἀορίστ. κτεῖμαι ἐν μέσῳ καὶ διαχωρίζω Ξεν. Ἀν. 3, 1, 2, διδύκο.
 Δι-εἶρηκα· ἴδε διέτιπον.
 Δι-εἶρομαι· ἴδε διέρομαι.
 Δι-εἶρύω, ἰων. ἀντὶ δι-ερύω· σῶμα α· τὰς νῆας τὸν ἰσθμὸν = ὑπεράνω τοῦ ἰσθμοῦ Πρ. 7, 24· τί τινος Ἀπολ. Ρ. 1, 687.
 Δι-εἶρω 1) ἀραδιάζω τὴν ἐν τῷ μέσῳ, ἐμβάλλω ἐν τῷ μεταξὺ· ἀδιερκότες (ἰδ. γρ. διερκότες) τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύλων Ξεν. Κυρ. 8, 3, 10· — διὰ τῶν ὀδόντων τοὺς δακτύλους Λουκ. Τόξ. 43· αἰς τὸ ποτήριον τοὺς δακτύλους διείρειν ἐκατέρωθεν Ἀθην. 11, 468 καὶ μετγ. περὶ τὴν διὰ μέσου ἄλλου, διαπερῶ· ὡς περὶ βελόνας διείρουσι Διμ. ὅπερ ὁμῶς μέμφεται Λισχ. 3, 166 2) ἀραδιάζω, συναρμολογῶ· κλόγος διειρήμενος Δ. Ἀλ. π. συνθ. ὅν. 26· πρὸλ. εἶρω.
 Δι-εἶρων ὁ· ξενός, 2' ἐξαπατῶν τοὺς ξένους δι' εἰρωνίας Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 623.
 Δι-εἶς, ἀόρ. 6', μετχ. τοῦ διείμι.
 Δι-εἶς· δύνω· διαπερῶ καὶ διαχωρῶ εἰς τι.

Δι-εἶσομαι, μ. μέλ. ἀ. τοῦ διείμι (διέρχομαι, διεξέρχομαι) καὶ οἰδοῖα.
 Δι-εἶς καὶ διέξ πρὸ φων. διὰ μέσου κ' ἔξω· — προθύρου, μεγάρου Πλ. ο. 124, Ὁδ. ρ. 61 καὶ συχνά. ὥς. μετγ. ποιητ. καὶ ἀπολύτ. πέρα πέρα Ὁμ. ὕμν. Ἀπόλ. 432.
 Δι-εἶς-βαίνω, ἀμετβ. περὶ διὰ μέσου τινὸς ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, μετβ. διαπερῶ τὴν πέρα πέρα· — τὰ ὄρη Στράβ. 7, 536.
 Δι-εἶς-βάλλω, μετβ. ἐξάγω τι ἐκ τοῦ μέσου καὶ ῥίπτω ἔξω Γαλην. διέρχεσθαι, περιηγεσθαι· γῶραν Πολύδ. 4, 68, 5· — τὰ στενά Πλουτ. Πελοπ. 17· — τὸν πορθμόν, Σερτ. 8.
 Δι-εἶς-βάσις, εὐς, ἡ· τὸ περᾶν διὰ μέσου τινὸς ἀπ. ἄκρου εἰς ἄκρον, διαπερᾶν τὴν πέρα πέρα, διεκπέρασις Εὐδοτ. ἐργασια.
 Δι-εἶς-δατέω· προάγω μετγ. προποναο.
 Δι-εἶς-δλητέω, τὸ ρ. ἱκ. ὅ, τι πρέπει νὰ ἐξαγάγῃ καὶ ῥίψῃ τὴν ἔξω, μετγ. νὰ δαλῇ μετγ. ιταλιδιενδυμι.
 Δι-εἶς-δολή, ἡ· τὸ ἐξάγειν ἐκ τοῦ μέσου καὶ ῥίπτειν τὴν ἔξω, μετγ. διάδασις διὰ τινος ατενοῦ Πολύδ. 3, 40. 1 καὶ συχνά· = διόδοος Δ. Σικ. 17, 68.
 Δι-εἶς-δολίον, τὸ· ἱατρικὸν πρὸς ἀποβολὴν τοῦ ἐμβρύου Ἰπποκρ. 634, 9.
 Δι-εἶς-δίδωμι· διαδίδωμι Ἰπποκρ. 612, 32, distribu.
 Δι-εἶς-δίκησις, εὐς, ἡ· ἐκδίκησις, ἐπιβολὴ ποινῆς, ποινὴ μετγ.
 Δι-εἶς-δρομή, ἡ· ἔξοδος πολιορκουμένων κατὰ τῶν πολιορκητῶν, περιπόλησις, κατασκόπωνσι στρατ. μετγ. ἐκπύρσις.
 Δι-εἶς-δύσις, εὐς, ἡ· διεκφυγὴ κυρ. καὶ μετγ. κοιν. ξέφυγμα Πλουτ. Σερτ. 13· τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον κοιν. π. τ. νῦν Max. κρυφώνος· — μυῶν = ποντικοφωλιτὰ Ἀθην. 3, 48, perflugium.
 Δι-εἶς-δύω (καὶ διεκδύων Ὁθ. Στ.)· ἐξέρχομαι διὰ τινος κρυφῆς ἐξόδου, ἐκφεύγω, διαφεύγω Ἰπποκρ. Λουκ. Ἐρμώ. 65· «τὸν ὄχλον διεκδύς» Πλουτ. Τιμολ. 10· πρὸλ. δύω κ. δύω. Μέσ. μόνον ἐν συνθ. οὐδὲ ἐν παρασυνθ.
 Δι-εἶς-θερμαίνω· ἔσταίνω τινὰ ἢ τι ἐντίλως Εὐδοτ. percalefacio.
 Δι-εἶς-θελώ· τρέχω διὰ μέσου ἔξω, διεκτρέχω Ἀριστ. κόσμ. 4, Πλουτ. Πελοπ. 17 καὶ μετγ.
 Δι-εἶς-θρῶσκω· πηδῶ διὰ μέσου ἔξω, διεκπηδῶ μετγ. ἀόρ. 6, «ἐκπαυρῶ» Ὁθ. ἀλ. 4, 1174.
 Δι-εἶς-κλίνω, μέσ. κλίνω· εἰς τὰ πλεῖστα καὶ οὕτως ἀποφεύγω τινὰ ἢ τι Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 2, 70, ἐκρ. παρασυνθ. αὐθ.
 Δι-εἶς-κόπτω· κόπτω διὰ μέσου ἔξω, προβάλλω τὴν κεφαλὴν διὰ τινος ἀντικειμένου, ὅπως ἔω Εὐδοτ. πρὸλ. προκύπτω, προκύπτω.
 Δι-εἶς-λάμπω· λάμπω λαμπρὴν διὰ μέσου ἔξω, εἶμαι ὀλόφωτος, λαμπρὸς πέρα πέρα, μετγ. λάμπω ἀπὸ εὐροφάν Πλούδ. 2, 31, perluco.
 Δι-εἶς-λύω· ξελύνω διεδεμένα Γαλην. dissolvo.
 Δι-εἶς-μειλίσσασθαι· καταπραῖναι, καθημευχεῖν τινὰ διὰ τινος μετγ.
 Δι-εἶς-μυρῶμαι· τραβῶ τὴν ἔξω, ἐξάγω, ἐξάγω μετγ. ενολίνο.

Δι-εκ-μυζάω· βυζάω τι καὶ ἀπορροφῶ ὁλο-
τελῶς γενοπ. 7, 15, 2, exsugo.

Δι-εκ-παίω, ἀμετθ. ἔξορῶ διὰ μέσου τινὸς
βιαιῶς, Ἄρρ. Ἀν. 4, 14, 7, Λουκ. Τόξ. 61.
«-τοὺς πολέμους» Ἀππ. Ρωμ. (ἐμφ. πόλ.)
5, 34. Μέσ. ὦσ. «-τὰς πόλεις» = διὰ τῶν θυ-
ρῶν Δ. Ἀλ. 11, 17. «-τοὺς πολέμους» = διὰ
τῶν ἐχθρῶν Πλούτ. Σερτ. 21, μετθ. διασπῶ,
διασχίζω, progumpo.

Δι-εκ-περαίνω· φέρω τι εἰς πέρας, τελειῶναι
ἐντελῶς Σεν. οἶκ. 6, 1. «ὁ βίος παντελῶς δι-
εξεπεράσθη» Σοφ. ἀποσπ. 572. ἴδε διεκπεράω.

Δι-εκ-περαιόομαι· περαιόομαι, περῶ διὰ
μέσου ἔξω, ἐκβάλλω ἐπὶ ποτ. κοιν. χύνομαι
Στράβ. 12, 536. ἐνερ. ἀδόκ.

Δι-εκ-περάω, μετθ. 1) διαπερῶ τι πέρα πέ-
ρα «-τὴν ἀνδρῶν» Ἦρ. 3, 4. περῶ «-τὸν
ποταμόν», 5, 52. «-τὰς Ἡρακλέους στήλας» =
ὑπερβαίνειν, 4, 152. ἀμετθ. «-εἰς χθόνα» = ἀπο-
βαίνειν, ἀποδιβάσσομαι Λίαν. Πέρσ. 485. μετρ.
-βίον Εὐρ. ἀποσπ. 978, ἀπολύτ. ἐπὶ τροφῆς,
κοιν. πορεύομαι, ὣς Πλάτ. Γίμ. 73, 3. «διὰ
μέσου τῶν πολέμων» Δ. Σικ. 12, 43. 2) πα-
ραβλέπω τι, παρατρέχω Ἀριστ. Πλούτ. 283,
transco.

Δι-εκ-περδικίζω· ἐκπεύγω ὡς περδιξ Σουδ.

Δι-εκ-πετάννυμι· ἀνοίγω τι, ἀπλώνω ὡς
τὸ πτηνὸν τὰς πτέρους Μέσ. ἀνοίγω ἐντε-
λῶς ἐπὶ ἀνθ. Θεόφρ. αἴτ. Φωτ. 2, 19, 1, ἀμφ. γρ.

Δι-εκ-πηθάω· ἐκπῆδω, πῆδω, τινάσσομαι
ἔξω μετγ. Ἀρισταίν. 2, 13, exsilio.

Δι-εκ-πίπτω· πίπτω διὰ μέσου ἔξω, ἔξορῶ
διὰ μέσου βιαιῶς, φεύγω ἐκ τοῦ μέσου τῶν
ἐχθρῶν, ἐκπεύγω Πλούτ. Ἀντιφ. 67. «-εἰς
τοῦμπροσθεν» Πελοπ. 17 κ. συγνά. «-εἰς Θή-
βας» Δ. Σικ. 4, 51. ὦσ. «-τὸν περίθαλον» =
διὰ τοῦ φραγμοῦ Πλούτ. 10, 28. πρόλ. διεκ-
παίω, exsido.

Δι-εκ-πλέω, ἀμετθ. πλέω διὰ μέσου ἔξω· ἐν
γέν. διαπερῶ, διαπλέω θάλασσαν, ποτ. κτλ. -
Ἑλλήσποντον Ἦρ. 7, 147, ἴδε διεκπλέω, ἴδ.
ἐκπλέω βιαιῶς διὰ μέσου τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου
ἐπὶ ταχυπλόου πλοίου, ἄπερ ταχέως παρα-
πλέοντα τὰ ἐκείνου βλάπτουσι κατὰ τὸ δυνατόν
καὶ ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν τάξιν
Ἦρ. 6, 12, Θουκ. 1, 50-7, 36.

Δι-εκ-πλόω, συνηρ. -πλόω, ὁ· διαπλευ-
σις, διάδασις ἐπὶ πλοίου Ἦρ. 4, 179. ἐπὶ τόπ.
διάστημα ἐν τῷ μεταξὺ πρὸς ἐκπλευσιν, 7, 36.
ἴδ. τὸ ναυτικὸν στρατήγημα τοῦ διεκπλέειν 8,
9, Θουκ. 1, 49-7, 36 κ. μετγ. peruanisgo.

Δι-εκ-πλώω· ἴων. = διεκπλέω, ἐν γέν. δια-
πλέω Ἦρ. 2, 29 καὶ συγνά.

Δι-εκ-πνεύω, συνηρ. -πνεύω, ὁ· διεκπνοή.

Δι-εκ-πνέω, ἀμετθ. φεύγω τὰ ἔξω καὶ διὰ
μέσου τινός, ἐπὶ ἀνέμ. Ἀριστοτ. κύμα. 4, 15.

Δι-εκ-πνοή, ἡ· ἐκπνοή, ἐξάτμισις Θεόφρ.
Πλούτ. perflatus.

Δι-εκ-πορεύομαι· ὁπάγω διὰ μέσου ἔξω,
ἐξέρχομαι καὶ διερχομαι, διεξέρχομαι Δ. Ἀλ.
9, 26. «-διὰ τινος» Μ. Ἀντων. 7, 19, egredior.

Δι-εκ-πτύω· πτύω, ἀποπτύω Φίλοστρ. οἶκ.
2, 23, exspuo.

Δι-εκ-πτύωμαι, τύ· τὸ πῆπτον ἐκ τῆς θέσεως

τοῦ ἢ διὰ μέσου κάτω, μετγ. παρακμή μετγ.
Δι-ἐκ-πτύωσις, εὐς, ἡ· πῆπτον διὰ μέσου
Γαλην.

Δι-εκ-πυρῶ· ἀνάπτω τι πέρα πέρα, θερ-
μαίνω τι ὑπερβολικὰ Εὐστ. inflammo.

Δι-εκ-ρῶω· χύνομαι διὰ μέσου ἔξω, ἐκρῶ
διὰ μέσου Εὐστ. perfuso.

Δι-ἐκρῖθεν, κατὰ συγκατ. Βοιωτ. = διεκρῖθη
σαν γ'. πλ. π. ἀορ. ἀ. τοῦ διακρίνω· ἴδ. αὐτόθι.

Δι-ἐκ-ροος, συνηρ. -ροος, ὁ· χύσιμον διὰ μέ-
σου ἔξω, ἐν γέν. ἐκρῶ Ἦρ. 7, 129.

Δι-εκ-ροφῶ, μετγ. ἀντὶ ἐκροφῆς.

Δι-α-σεῖω· ἐπιτετ. τοῦ σεῖω μετγ. exaullo.

Δι-ἐκ-τασις, εὐς, ἡ· πράξις τοῦ ἐκτείνου
(τεντώνειν) τι διὰ μέσου τινός μετγ. extensio.

Δι-ἐκ-τεῖνω· ἐκτείνω (τεντώνω) τι διὰ μέ-
σου τινός Ἰπποκρ. 683, extendo.

Δι-εκ-τελέω· ἐξακολουθεῖν νὰ πράττω τι μετγ.
perago.

Δι-εκ-τέλλω· ἀναδυστάνω, αὐξάνω διὰ μέ-
σου τινός Νίκ. π. Ἀθην. 15, 683, propigno.

Δι-εκ-τέμνω· κόπτω τι πέρα πέρα, ἀποκό-
πτω Ἰώσ. Ἰουδ. πόλ. 3, 10, 7, disseco.

Δι-εκ-τίθῃμι· κόπτω τι εἰς τμήματα, μοι-
ράζω μετγ. divido.

Δι-εκ-τιτράω· τρυπῶ τι πέρα πέρα, κατα-
τρυπῶ μετγ. perforo.

Δι-εκ-τετρημένος, π. παρκ. μετγ. τοῦ ἀ-
νωτ. τρυπημένος πέρα πέρα.

Δι-εκ-τρέχω· τρέχω διὰ μέσου ἔξω, ξέρχο-
μαι διὰ μέσου βιαιῶς μετγ. excurro.

Δι-ἐκ-τρησις, εὐς, ἡ· πράξις τοῦ τρυπῶ
τι πέρα πέρα, τρόπα Γαλην. 536, perforatio.

Δι-εκ-τρυπῶ· διεκπίπτω, διεκτρέχω ἀμετθ.
Σουδ. πρόλ. ἐκτρυπῶ Ἀριστ. ἐκκλ. 337. π.

πτω διὰ μέσου τινός ἔξω, ἀποβάλλω «-διεκπι-
σαντες, διεκτρώσαντες» Ἠσὺχ.

Δι-εκ-φαίνω· ἐκφαίνω Εὐστ.

Δι-εκ-φανής, 2 μετγ. ἀντὶ διαφανῆς, trans-
parens.

Δι-εκ-φείρω· ἐκφείρω Ἠσὺχ.

Δι-εκ-φεύγω, ἀμετθ. ἀπολ. ἐκφεύγω· ὦσ.
μετὰ πτώσ. «-τὸν κίνδυνον» Πλούτ. κάμωλλ. 27.

Δι-εκ-φύρω· ἐκφορέω, φέρω τι ἔξω μετγ.

Δι-εκ-χέω· ἐκχέω Ἀρετ. 105, 27, effundo.

Δι-ἐκ-χυσίς, εὐς, ἡ· χύσιμον ἔξω Εὐστ. effusio.

Δι-ελασίς, ἡ, διόρθ. διηλασία=διόδοος Ἠσὺχ.

Δι-ἐλασις, εὐς, ἡ· πράξις τοῦ διαπερῶν
διὰ μέσου ἄλλου, ἐπὶ ἡλίου κτλ. Πλούτ. συμπ.

3, 10, 3. διήλασις, νὸν παράταξις καὶ παρα-
τάξις τοῦ ἱππικ. στρατ. Σεν. ἱππαρχ. 3, 4.

Δι-ελαύνω· 1) μετθ. διαπερῶ τι διὰ τῆς βίαι-
τικῆς τοῦ ἱπποῦ κοιν. διώκω τὰ λόγχα

«-ἱππους τάφρους» Ἰλ. κ. 564. «-ἐγγὺς λα-
πάρης» = διεπέρασε διὰ τῆς λόγχης τὸν κενεώ-
να, π. 318. ὦσ. «-ἐύλον» Ἦρ. 4, 72. διατρύ-
πω «-τὴν λόγχην διὰ τῶν πλευρῶν» Πλούτ.

Μάρκελλ. 29. «-τὴν δορατίω διελάσας» Λουκ.
νεκρ. Δ. 14, 3. 2) διαπερῶ τι διὰ μέσου· ἱπ-
πους τε καὶ ἄρμα δυσήλασε Εὐρ. ἀποσπ. δια-

τρέχω «-ὁδὸν» Σεν. Κυρ. 4, 4, 4, 16. διερχο-
μαι ἱφίππος ἐν στρατιῳ. παρατάξει, διελαν-
ναι τὸ ἱππικ. Σεν. ἱππαρχ. 3, 6. εἰσδύω πον
διὰ τῆς βίαις, εἰσβάλλω, Ἀν. 2, 3, 19. ὦσ. «ἡ»

μέρα διήλασεν = Ξημέρωσε Εὐρ. Ἑρακλ. 788, τραγῳδο.

Δι-ελεγκτικός, 3. ἀναιρετικός, ἀνασκευαστικός Κλ. Ἄλ. 785.

Δι-ελέγω· ἀποδείκνυμι τι ἐντελῶς μὴ ὁρῶν, ἀναιρῶ, ἀνασκευάζω Πλάτ. Γοργ. 457 Μέσ. φιλονικῶ - μετὰ τινος Ὁ. redarguo.

Δι-ελεῖν, ἀόρ. 6. ἀπαρ. τοῦ διαιρέω.

Δι-ελευθερώω, ἐπιτετ. τοῦ ελευθερώω μτγν.

Δι-ελεύσεις, εὐς, ἡ· διὰδασις μτγν. peruenio.

Δι-ελεύσομαι, μ. μέλ. 4. διελέλυθα ἀττ. παρκ. διελοῖν ἀόρ. 6. ἀπαρ. τοῦ διέρχομαι.

Δι-ελεῖν ἢ -ελινύω, ἐπιτετ. τοῦ ἐλινύω ἱπποκρ.

Δι-ελίσσω, ἀττ. -ττω· ἐκτυλίσσω, κοιν. ξε-

τυλίσσω, μετφ. ἀναπτύσσω, φανερώω - τὴν ἀλαζονεῖαν τοῦ λόγου· Πλουτ. 30. 411, ἐνοίω.

Δι-ελέω· ἐλκῶ Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 5, 9, 3.

Δι-ελευσμός, ὁ· σύρματιον ἐδῶ κ' ἐκεῖ, δια-

χωρισμός· τὸ σύρμα καὶ λαμβάνειν τι μεθ' ἐ-

αυτοῦ Δ. Ἄλ. π. συνθ. δν. 20.

Δι-ελευστίνδα ἐπὶρ. αἰτιατικῶν. -παίξιν =

παῖξω τὸ παιγνίδιον τοῦ συρσίματος, ἐν ᾧ ἐ-

κάτερος τῶν παιζόντων προσπαθεῖ νὰ σύρῃ τὸν

ἄλλον πέραν ὁρισετικῆς τινος ἐν τῷ μέσῳ γραμ-

μῆς Πολυδ. 9, 112· ὥς· «διὰ γραμμῆς παίζειν»

Πλάτ. Θεαίτ. 181.

Δι-ελέω καὶ δι-έλω· 1) σύρω τι μακρὰν

ἀπ' ἄλλου, παρασύρω· ὀφθαλμοῦς Πλάτ. πολ.

4, 440· 2) περὶ τι διὰ μέσου ἄλλου = διὰ

δακτυλιδίου = περὶ ἀπὸ τοῦ δακτυλιδίου Ἄριστ.

πλ. 1036· τοποθετῶ· «-ναὺν εἰς τόπον» Δ.

Σικ. 4, 56· -βίον = ζῶ Πλουτ. Στωϊκ. πολ.

2· σύρω τι πού Ἄριστ. εἰρ. 1131, ἐνθα ὅμως

ὁρῶν· -συμμοσιάζω· πρὸλ. ἀποσπ. 163· ἐπὶ

χρόν. βραδύνω τι, ἀργοπορῶ Πολυδ. 31, 26,

4, diduco.

Δι-έλω, π. = δι-είλω, γ'. πλ. μ. ἀορ.

6· ὀριστ. τοῦ διαιρέω.

Δι-ελέω, ἀόρ. 6', μτγ. τοῦ διαιρέω.

Δι-εμαί· ἴδε δίω.

Δι-εμ-εἰλῶ· ῥίπτω, θέτω, κοιν. βάλλω τι

διὰ μέσου τινὸς μέσα εἰς τι Ὁ. Γαλγν. injicio.

Δι-έμενος, μ. ἀόρ. 6'. μτγ. τοῦ διήμι· -δ-

εἶ διήμενος = βρέξας ἢ ἀναλύσας μὲ 'ξιδι' Ἄ-

ριστ. πλουτ. 720.

Δι-εμμένω· μένω ἐν τινι τόπῳ πάντοτε, ἐπι-

μένω εἰς τι διὰ παντός Θεόφρ. Ἰσ. Φ. 4, 11.

Δι-εμπίλος, 2, -κεφαλή = πολλοὶς πύλοις περι-

τειρημένη Σχόλ. Λουκ. δεξίφ. 13.

Δι-εμπίλημι, καὶ διεμπιπλάω, (πίμπλημι)·

ἱμῶν τι πέρα πέρα μτγν. impleo.

Δι-εμ-πίπτω· πίπτω μέσα εἰς τι, περιπίπτω

εἰς τι ἢ τινα κατὰσταν, κοιν. καταντῶ Πολυδ.

38, 1, 4, incido.

Δι-εμ-ποδίζω· κορ. πεδικλώνω, μετφ. ἐμ-

ποδίζω μτγν. impedio.

Δι-εμ-πολάω· πολῶ Εὐρ. Βάκχ. 512· προ-

δίδω (ὁρῶν· ἴσως ἀπατῶ, ὅπως τὸ κοιν. «τὸν

ποδίζω») Φιλ. 579· ἀγοράζω Σχόλ. Ἄριστ.

λγ. 973, mercor.

Δι-εμ-φαίνω· φανερώω, ἐκφράζω τι σαφῶς·

«ὀφθαλμοὶ γογγίζον καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες»

Λουκ. Ἀλιξ. 3.

Δι-εμ-φανίζω· τῷ ἀντι. Ἀριστ. 2, 16.

Δι-εμ-φάμα· φασγάνω, γεννῶμαι μέσα εἰς

τι Πρὸκλ. π. Ἰσ. 412, inpassor.

Δι-εναγκέιν, ἀόρ. 6'. ἀπαρ. τοῦ διαφέρω.

Δι-ενένωντο, ἰων. ἀντὶ διενερόντο (αἱ ἰων.

συνήρ. τὸ σὴ-ω) γ'. πλ. ὕπερ. τοῦ διαγολο-

μαί· ἴδε αὐτοῦ.

Δι-εν-εἰλέω· περιτυλίσσω τι πέρα πέρα

ὅθ. μετφ. περιπλέκω, συγχέω, ἐμπεριδύω·

«μέγαν - ἡπορημένον λόγον ἀκήκοα πολλὰς

ὁδοὺς διενειλημένον» Ἄριστ. καὶ πολυτρόπως

συγκεχυμένον Λουκ. Φιλόπατρ. 1, ἐνθα δι.

γρ. «διενειλημένον» ὥσπερ ἐκ τοῦ δι-ελ-λαμ-

βάνω Δινδῶρφ. innoio.

Δι-εν-εἶργω· ἐγχεῖω τι ἐντελῶς. μετφ. 3μ·

ποδίζω Γαλγν. 179, includo.

Δι-ενεκτέον, τό, ῥ. ἐπ. τοῦ διαφέρει· πρέπει

νὰ ἐκφέρῃ τις Σχόλ. Εὐρ. Μῆδ. 1129, ν' ἀρι-

στεύσῃ Λουκ. π. ἀστρολ. 1, profectum.

Δι-ένεξις, εὐς, ἡ· διαφορά, φιλονικία, ἔρις

μτγν. dissidium.

Δι-εν-εργέω. ἐπιτετ. τοῦ ἐνεργέω Κριτ. π.

Στοδ. ἀνθ. 3, 75, orogeo.

Δι-ενεγθεῖς, π. ἀόρ. 4. μτγ. τοῦ διαφέρει.

Δι-ενήνοχα, ἀττ. παρκ. ὀριστ. τοῦ ἀνωτ.

Δι-εν-ηγέω· κάμνω δυνατόν ἤχον, κράτον μέσα

εἰς τι Παθ. ἀκούω, ἀκραζέωμαι μτγν. πρὸλ.

ἐνωτίζομαι, insono.

Δι-εν-θυμέομαι· στογάζομαι, σταθμίζω τι

ἀκριβῶς μτγν. cogito.

Δι-εν-ισχυρίζω· διέρχομαι ἐν ἔτος της ζωῆς

μου, γίνομαι ἐνὸς χρόνου Ἑρ. 4, 7· κάμνω π

δι' ὅλου τοῦ ἔτους Πολυδ. 1, 58, peranno.

Δι-εν-ιζμι· κορ. ῥίπτω τι διὰ μέσου τινὸς

μέσα, διεμβάλλω, διαπερῶ. Παθ. διενίμαι

ὥς. μτγν. immitto.

Δι-εν-ίσταμαι· ὁποστηρίζω ἐναντίαν γνώ-

μην, διασυρίζομαι τὸ ἐναντίον μτγν.

Δι-ενος, 2' διετῆς, κοιν. δύο χρόνων· σπέρ-

ματα Θεόφρ. Ἰσ. Φ. 7, 5, 5, biennis.

Δι-εν-σχλέω· ἐνοχλῶ τινα ἀδικήσας, πολῶ.

-τινὰ Δημ. 19, 329, π. μτγν. συγνῶ-τινί.

Δι-εν-όχλησις, εὐς, ἡ· ἡ πράξις τοῦ ταράτ-

τειν, ἐνοχλεῖν τινα μτγν. molestia.

Δι-εν-ταί γ'. πλ. ἐν. τὸν διέμαι· ἴδε δίω.

Δι-εν-σκήπτω· ἐπὶ καταγίδη. ἐπέρχομαι ἐξ-

αἴφνης, πίπτω διὰ μιᾶς· -ὀύελλαι Ἰωδ. μετφ.

ἐπιπίπτω κατὰ τινος ὥς κατανίς. ingruo.

Δι-εν-τέλλομαι· παραγγέλλω - ὁξίως Ἰώδ·

Δι-εν-τέρευμα, τό, κοιν. λεξ. διόρασις, δι-

ρευνα τῶν ἐντέρων, ὁξύνοια Ἄριστ. νεφ. 167.

Δι-εξ· ἴδε διέκ.

Δι-εξ-αγνηκένα· διεξαγοχένα, Ἄμν-

κλῶν ἐπίγρ.

Δι-εξ-άγω· φέρω τι διὰ μέσου ἔξω, ἐκτελῶ

α-βίον ἀπὸ τινος = ζῶ ἀπὸ τι Πολυδ. 1, 71·

4' α-τὰ κατὰ ἀρχήν, 4, 4, 6' ὥς· «διεξάγε-

ται πάντα τὰ γεγενημένα ὁ Πλουτ. π. εἰκαρμ.

4' α-τὸ δίκαιον, τὴν ἀμφοδότησιν κτλ. = το-

λεώνων τὴν δίκην ὑπὲρ τοῦ δικαίου, ἐξισάζω τὴν

φιλονικίαν Πολυδ. 4, 73, 8' αὐδινῶ, μετα-

χειρίζομαι τινα καλῶς, κακῶς, κ τλ. α- τοὺς θυμ-

μάχους φιλανθρωπία, κ, 3, 77, 4.

Δι-εξ-αγωγή, εὐς, ὁ· ἐκτελεστὴς, πειν-

Θυντής Σχολ. Πινδ. 'Ο. 14, 13, director.
 δι-εξ-αγωγή, ἡ· τὸ φέρειν τι διὰ μέσου ἐξ-
 ἔω, ἐκτέλεσις· «- τοῦ βίου = συντήρησις τῆς
 ζωῆς Δ. Σικ. 4, 30, 12. ἐξίστασις δίκης, δια-
 φιλονικίας κτλ. ἐκδασίς ὑποθέσεως Πολύδ. 4,
 26, 3 καὶ συχνά, traductio.
 δι-εξ-αιρέω· ἐξαίρεω Δημ. Φαλ. 2. 323,
 eximo.
 δι-εξ-αίλω, συνηρ. -ἄλω, ἄττ. -ἄττω· ἐξ-
 ορμῶ διὰ μέσου, ἐπὶ ἀνέμ. διεκπνέω ταχέως,
 σφόδρα Ἄριστοτ. κόσμ. 4, 801ημ.
 δι-εξ-άνθημα, τό· ἐξάνθημα Ἄρετ. 7, 35,
 pustula.
 δι-εξ-ανθίζω· στολίζω τι μὲ ἀνθή· «στέρφα-
 νοι διεξηνθισμένοι = διηνθισμένοι» διορθῶται.
 δι-εξ-αν-ίστημι· κυρ. σηκώνω τινά ἐπάνω·
 ὄθ. μετφ. διεγείρω τινά κατὰ τινος, ἐπανα-
 στατώ. Παθ. ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι· ἴδε δι-
 αυγενίζομαι Σουφ. ενίγο.
 δι-εξ-ανύω· ἐξανύω, φέρω τι εἰς πέρας, ἐκ-
 τελῶ μτγν. absolvo.
 δι-εξ-άπτω, μετφ. ἀνάπτω τινά, ἐρεθίζω
 ὑπερβολικῶς Ἰώδ. accendo.
 δι-εξ-ατρίζω, μετφ. κάμνω τι νὰ ἐξατμι-
 σθῇ ἐντελῶς, ἐξάγω ὅλον τὸν ἀτμὸν ὄθ. στε-
 γνώνω Ἰπποκρ. 508, 27, enarboro.
 δι-εξ-ειμι, (εἶμι)· 1) διέρχομαι τι ἢ διὰ μέ-
 σου τινὸς ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον· «πεδιονθε Ἰλ.
 3, 393· «-διὰ τινος» Ἡρ. 2, 26-7, 238·
 «-πᾶσαν τὴν Μιλήσιον», 5, 29, Πολύδ. 4, 25,
 4· «-τὰς πόλεις» = διὰ τὸν π. Ξεν. ἀπομ. 3,
 9, 7· 2) διαπραγματεύομαι τι ἐντελῶς, διέρ-
 χομαι τι διὰ λόγου, διηγοῦμαι Ἡρ. 7, 77,
 Πλάτ. Φαίδ. 84 καὶ συχνά· «-περὶ τινος» Ἰ-
 σοκ. 5, 8 καὶ μτγν. «-ἐν ἀγορᾷ ἐγκώμιον»
 Πλουτ. Ἄντων. 14, pertransco.
 δι-εξ-είργω, ἔσφ. γρ. = διέξ· εἴωσι Ἀπολ.
 Ἱρ. 4, 409.
 δι-εξ-έλασις, εὖως, ἢ· διδάσκασις, διάσχισις,
 διέκτασις Πλουτ. Σόλ. 18· πρὸλ. διέλασις per-
 ruptio.
 δι-εξ-ελαύνω· διαπερῶ τι πέρα πέρα, διώκω
 ἢ ὁδηγῶ τινά διὰ μέσου· ἔππον, στρατὸν· δι-
 έρχομαι διὰ μέσου τινὸς πέρα πέρα, περιηγοῦ-
 μαι ἐντελῶς· «-πᾶσαν τὴν χώραν» Ἡρ. 5, 29·
 -πόλεις 5, 52· «-ἐπὶ ἀρματος παρὰ ἔθνος ἔ-
 καστον», 7, 100· «-κατὰ τιν», 3, 86· «-ἐπὶ τὸν
 πόρον» Πλουτ. Ποπλ. 19 καὶ συχνά· «-τῆς
 Ῥώμης», Κάμ. 7, transeo.
 δι-εξ-ελέγχω· ἀναιρῶ, ἀνασκευάζω τινά
 ἐντελῶς Λουκ. Ἀλέξ. 61 καὶ μτγν. redarguo.
 δι-εξ-έλευσις, εὖως, ἢ· ἡ πρᾶξις τοῦ ἐξέρχε-
 σθαι διὰ μέσου, «διήλυσις» Σχολ. Ἀπολ. Ἱρ.
 4, 1573, exitus.
 δι-εξ-ελεύσομαι, μ. μέλ. ἄ. τοῦ διεξέρ-
 χομαι.
 δι-εξ-ελίσσω, ἄττ. -ίττω· ἐκτυλίσσω τι
 πέρα πέρα, ξετυλίγω, ἀντιθ. συνελίω· «φα-
 κίλους» Ἡρ. 4, 67, dissolvo.
 δι-εξ-εναγκίζω, ἔνερ. ἀόρ. β'. ἀπαρ. τοῦ
 διεκφίρω.
 δι-εξ-εργάζομαι· ἐκτελῶ τι ἐντελῶς, τε-
 λειώνω, ἀποσώζω· «κατὰ Πλάτ. νόμ. 7, 798,
 μετφ. κατεστρέφω Δ. Ἀλ. 6, 35, perficio.

δι-εξ-ερέομαι· ἐρωτῶ τινά περὶ τινος ἄκρον
 ὥς· «ἐμὲ ταῦτα» Ἰλ. κ. 432, interrogo.
 δι-εξ-ερυνάω· ἐρευνῶ τι ἀκριβῶς, ἐν τῇ ῥῆ-
 «-τεναγμένον ῥῶς» Πινδ. Ν. 3, 23. Μίσ. ὥς.
 «-χώραν Πλάτ. νόμ. 7, 763.
 δι-εξ-ερευνήτης, ὁ· ὁ ἐρευνῶν τι ἀκριβῶς
 λέε. pervestigator.
 δι-εξ-ερεπύζω· διεκδύω, ἀμετφ. εἰσέρχομαι
 καὶ ἐξέρχομαι ποθεν κρυφίως· «εἰς νομόν δι-
 ἐρεπύσει» Ἄριστοτ. κόσμ. 6, 16.
 δι-εξ-έρπω· τῶ ἀνωτ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου Ἄριστοτ.
 κόσμ. 6, 20.
 δι-εξ-έρχομαι· 1) μετφ. διέρχομαι τι ἀπ'
 ἀρχῆς μέτρον τέλους· «διὰ πάντων ἀγχι τῆς τι-
 λευτῆς δ.» διηγείται Δημ. 18, 179· «ἐπ' ἑ-
 σχατον τὸν ἀέρα δ.» Πλάτ. Φαίδ. 109· ὥς.
 μετ' αὐτ. -ὁδόν, νόμ. 7, 822· -διεξόδους πολ.
 3, 405 καὶ ἄλλ. -πόλεις Ἡρ. 1, 196· μετφ.
 ὑποφέρει -πόνους Σοφ. Φιλ. 1419· «-πάντα
 φλους» = ἀποτείνονται κτλ. Εὐρ. Ἀλκ. 15,
 διηγούμαι λεπτομερῶς -ἀδικήματα Πλάτ.
 πολ. 3, 409· διέρχομαι, ζώ· -βίον, Φαίδ.
 108· -ἔτος, 6, 760· -ψυχὴν = διερευνῶ, 8, 872·
 «-διὰ τινος» Ἡρ. 3, 11, κ. συχνά· «-διὰ πᾶ-
 σάν τὸν ζήμιον» = ὁφίσταται ὅλας τὰς ποινὰς
 Θουκ. 3, 45· «πάντα διεξελήλυθεν, οἱ πρό-
 τερον ῥυθίσθη» = ἐδοκίμασε, μετέβη κτλ. Δημ.
 2, 5, ὅπερ ὁμοῦς ἐρμηνεύονται καὶ κατὰ τὴν 3)
 2) διέρχομαι τι διὰ λόγου, διηγοῦμαι λεπτο-
 μερῶς, περιγράφω· «-πολιτεῖαν, δίκην» κτλ.
 Πλάτ. νόμ. 5, 783· «-περὶ τινος, 9, 857· καὶ
 ἀορίστα, 11, 699· ὥς. «-βελίον, γραφήν» =
 ἀναγινώσκω Δημ. καὶ μτγν. Πλουτ. Κάτ. κ.
 70· 3) ἀμετφ. διαδίδω, παρέρχομαι «πάντα
 διεξελήλυθεν» = ὅλα πέρασεν Δημ. 21, 84· ὥς.
 ἐπὶ γρόνου Πλουτ. Ἀριστείδ. 16, pertransco.
 δι-εξ-ετάζω· ἐπιτετ. τοῦ ἐξετάζω Ἰώδ.
 perquiro.
 δι-εξ-ετασις, εὖως, ἢ· ἐρευνα ἀκριβῆς, ἀνά-
 κρισις, νόμ. μτγν. inquisitio.
 δι-εξ-ηγέομαι, μέσ. ἀποθ. ἐξηγοῦμαι τι λε-
 πτομερῶς, σαφῶς Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 12, expro-
 δι-εξ-ῆμιεν, ἰων. = διεξήμιεν, ἄ. πλ. τοῦ
 διεξέμι.
 δι-εξ-ίασι, γ'. πλ. ἐν. ὄριστ. τοῦ ἀνωτ.
 δι-εξ-εἶς, ἐν. μτγ. τοῦ διεξέμι.
 δι-εξ-ίημι, μετφ. ἐκβάλλω τινά διὰ μέσου
 τινός· «διέξηκαν αὐτοὺς διὰ τοῦ ἀστερος» Ἡρ.
 4, 203· καὶ ἀμετφ. ἐπὶ ποτ. «διεξίει εἰς θά-
 λασσαν» = γυνόμενος Θουκ. 2, 102, transitivo do.
 δι-εξ-ιθι, β'. ἐν. ἐν. προστ. τοῦ διεξέμι (εἶμι).
 δι-εξ-ινέομαι· διαδίδω καὶ φθάνω πού·
 «εἰς τι Πολύδ. 10, 29, 3, peruenio.
 δι-εξ-ιοίην, ἰαίς, ἰοί· ἄ, β', γ'. ἐν. ἐν. εὐκτ.
 τοῦ διεξέμι (εἶμι).
 δι-εξ-ιπιάζομαι· διέπνέω, διέρχομαι ἐ-
 φικπος διὰ μέσου τινός Πολυαίν. 5, 16, 5,
 perrequito.
 δι-εξ-ιπτεύομαι· τῶ ἀνωτ. μτγν.
 δι-εξ-ιστορέω· διηγοῦμαι τι λεπτομερῶς
 Ἰώδ. narro.
 δι-εξ-ιτέον, τό, β. ἐπ. τοῦ διεξέμι· πρέπει
 νὰ διέλθῃ, νὰ ὁμιλήσῃ τις περὶ τινος Ἄριστοτ.
 ῥητ. Ἀλέξ. 3, 170, pertranscundum.

Δι-εξ-ίτητος, 2. διαδοτός, διαπορεύσιμος
 μτγν. *meabilis*.
 Δι-εξ-ίω, έν. όποσ. του διεξιμι (εξιμι).
 Δι-εξ-ίών, μτγ. έν. του αδε.
 Δι-εξ-όδευσις, εως, ή' εξήγησις Εβστ. *per-*
tractatio.
 Δι-εξ-όδευτικός, 3. επιτήδειος εις έξοδον
 (εγασμα) Μ. Ετ. 692, 52.
 Δι-εξ-οδεύω, 1) αμετβ. διαβαίνω και εξέρ-
 χομαι 'Ιπποκρ. 2) μετβ. διερχομαι τι, ανα-
 πύσσω έν εκτάσει, πραγματεύομαι Σ. Έμπ.
 ουγνά, όσ. «-περί τινος» οδηγώ τινα εις έ-
 ξοδον Εβστ.
 Δι-εξ-οδικός, 3. α) άνηκων εις έξοδον. όσ.
 αόσ. «τό διεξοδικόν» = τό μέρος του σώματ.
 δι' αύ εξέρχονται τά περιτώματα 'Αριστ. Ι.
 Ζ. 1, 13. 6) εκτεταμένος - ιστορία Πλουτ.
 Φάβ. 6 και άλλ. μτγν.
 Δι-εξ-οδος, ή' εξόδος και έξοδος, έν γέν. διά-
 βασις, πέραςμα 'Ηρ. 4, 140. «τοῦ ὁδοῦ» 13,
 117 και μτγν' επί του ήλ. ή περίοδος, καθ' ήν
 διατρέχει ὁλόκληρον τήν τροχίαν του» τρεῖς
 φαινύας ήλιου δ. Εδρ. 'Ανδρ. 1087. όσ. έν
 συνδ. μετά του «φορά» Πλάτ. ένιν. 986. «πλα-
 νητῶν» περιόδους 'Αριστοτ. κόσμ. 6' ανάλογ.
 «άνιμων διεξοδοί» = αἱ περιοδικαί ἐναλλαγαί
 τῶν ἀποσπ. 424. «διεξοδοί ὁδάτων» «όχητοί»
 58. «διεξόδους ὁδάτων κατέδυσαν οἱ ὀφθαλμοί
 μου» = κρουνήδων ἐφάντο τά δάκρυα, Π. Δ.
 ψαλμ. 118, 135. Έκστρατεία, έν γέν. στρατ.
 γύμνασμα «τακτικά διεξοδοί» = εξελιγμοί Πλάτ.
 νόμ. 7, 813. «πολιτικά» Δ Κόσ. 74, 5' μετφ.
 «των βουλευμάτων τὰς διεξόδους» = τούς σκο-
 πούς των αχέσεων του 'Ηρ. 3, 156. «διεξό-
 δους πάσας διεξελοῦν» = πᾶσαν διεκφυγήν με-
 ταχειρήσει Πλάτ. πολ. 3, 405, 1δ. εκτετα-
 μένη εξήγησις, περιγραφή «-του λόγου» Κριτί.
 109, και Πρωτ. 626, ένθα επί της σημ. διηγή-
 σεως περιγραφάι πρός τοῖς «ἐγκώμια, ἐπαινοί»,
 και μτγν.
 Δι-εξ-οίγνυμι' άνοίγω Κυνε. λόγ. 13, 41.
 Δι-εξ-οιδέω' πρήσκομαι ὁλόγῳ, φουσκά-
 νω Φιλοστρ. εἰκ. 1, 13, *inlumesco*.
 Δι-εξ-ουρέω' κατορώ έντελώς 'Ιπποκρ.
 539, 36.
 Δι-εξ-οφαίνω' ὁφαίνω τι μέχρι τέλους, τελει-
 ώνω' Εφασμα, ιστόν Πλουτ. Ρωμ. 2, *peritexo*.
 Δι-εξ-οδηκώς, παρκ. μτγ. του διεξοιδέω.
 Δι-εξ-ώξια, άδρ. ά. του διοίγνυμι μτγν.
 Δι-εορτάζω' εορτάζω μέχρι τέλους' - τά
 'Ισθμια θουα. 8, 9 και μτγν.
 Δι-επέρχθον, άδρ. 6'. μετά διπλασ. δια-
 φράζω.
 Δι-επι-φώσκω' επιτετ. του επιφώσκω - ή
 ήμέρα Δ. 'Αλ. 9, 63, *illucesco*.
 Δι-επράθον, άδρ. 6'. του διαπέρθω.
 Δι-επτάμην και διοπτόμην μ. άδρ. 6'. του
 του διαπτόμαι και μτγν. διπταμαι.
 Δι-επτην, άδρ. 6'. άχρηστ. έν. του μτγν.
 διπταμαι 1δ. π. τραχ.
 Δι-επομαι' ένασχολόμαι εις τι αδιακόπως
 - γούσι Εδρ. 'Ηλ. 146, και
 Δι-επω' επιστατώ, διοικώ λεξ. - Εκαστα 'Οδ.
 Η. 16. «-χειρες τό πλείον πολέμοιο» 'Ηλ. α,

165. όσ. - πολέμους Αἰσχ. Πέρσ. 106. «στρα-
 τὸν 'Ηλ. 6, 207. - πόλιν Μινδ. 'Ο. 6, 93. «-α-
 γώνων μοῖραν», Ν. 10, 23. π. 'Ηρ. έν συνδ.
 μετά του «ἐκοράν», 3, 53. π. μτγν. όσ. μό-
 νον - πάντα 'Αριστοτ. κόσμ. 6, 15, Πλουτ.
 Περικλ. 13. - άρχήν Λυκ. 3. 'Αλλά «-άνδρας
 σκηπανίω» = διετρέγε και διδαστα, ήτοι διασκόρ-
 πιζε μετ' το σκηπτρον, ή ὀρθότη. επιμελεῖτο, κατε-
 εδίακε κτλ. Σχόλ. 'Ηλ. ω, 247.
 Δι-εράμα, τό' χωνίον (πρός τό διαχεῖν οἰ-
 νον), σακχελιον (ανάλογ. τῷ παρ' ἡμῖν τρυ-
 πητόν) Πλουτ. κατ' Επικ. 4, *colium*.
 Δι-εράω' επί βουστ. περὶ τι διά διεράματος
 (σακελλίου) πρός καθάρσιν Πλουτ. ήθ. 692,
percolo.
 Δι-εργάζομαι' εργάζομαι τι μέχρι τέλους,
 τελειώνω έργον τι' - γήν = καλλιέργω Θεόφρ.
 αἰτ. φ. 5, 13, 1' - κακὰ Πολύδ. 3, 73, 7'.
 58. καταστρέφω, παθ. όσ. «διεργαστο ἂν τά
 Περσέων πρήγματα» 'Ηρ. 7, 10. φονεύω Εδρ.
 'Εκ. 369. «μή σέ τ' αὐτόν και πόλιν διεργά-
 σῃ» Σοφ. Οἰ. Κ. 1419, Πλάτ. νόμ. 9, 865
 και μτγν. *conficio*.
 Δι-εργώ' ὅδε διεργώ.
 Δι-ερεθίζω' ἐρεθίζω τινα αδιακόπως Πολύδ.
 9, 18, 9 και μτγν. *irrito*.
 Δι-ερεθίσμα, τό' σφοδρόν ἐρεθισμα 'Απκ.
 'Ρωμ. (έμφ. πόλ.) 5, 53, *irritamentum*.
 Δι-ερεθισμός, ὁ' σφοδρός ἐρεθισμός μτγν.
irritatio.
 Δι-ερείδω' στηρίζω δι' ὀποστηριγμάτων
 τεῖχος κτλ. στηλώνω Πλουτ. ήθ. 529. Μέα.
 στηρίζομαι μετ' ήπ' άνω εις τι, επακουσθ' - σκί-
 πωνι = μετ' ῥάδῳ Εδρ. 'Εκ. 66. - βακτηρία
 'Αριστ. ένκλ. 150' μετφ. άνθίσταμαι, άντιστέ-
 κομαι, φιλονικώ = περί τινος Πολύδ. 5, 84,
 3' - πρός κύμα Πλουτ. Φιλοπ. 17, *infigo*.
 Δι-ερείκω' επιτετ. του ερείκω, άδρ. 6'. δι-
 ήρικον Εύφορ. άποσπ. 92, *disclindo*.
 Δι-ερείσμα, τό' στηρίγμα, ὑποστήριγμα ὅδε
 Φωτ. λεξ. κνημία, *fulcimentum*.
 Δι-ερέσσω, άττ. - έττω' κοπηλατώ διά με-
 σου τινός' - χειρὶ 'Οδ. ξ, 351' και αδιακόπως
 'Ήσυχ. μετφ. τινάσσω τι ὅδω κ' έται' εἰς τήν
 άέρα' «φλογέας θαλοῖσι χείρας» = φλογεράς χεί-
 ρας με θαλοῦς Εδρ. Τρω. 1258, *remigo*.
 Δι-ερευνάω' αναζητώ, έρευνώ τι άκριβώς,
 εξιχνιάζω Πολύδ. 14, 3, 7. «καθ' ἅπην κυσίν
 ἰχθυοῦσας διερευνητέον» = πρέπει ν' άνιχνεύ-
 σωμεν ὡς λαγωνικά Πλάτ. νόμ. 2, 654, και
 παθ. Θεαίτ. 168. Μέα. συχνότ. - χόραν Πλάτ.
 Μενέξ. 240, και μτγν. *persecutor*.
 Δι-ερεύνησις, εως, ή' έρευνα άκριβής Στοδ.
perscrutatio.
 Δι-ερευνητέον, τό' β. έπ. πρέπει νά έρευ-
 νήσῃ τις άκριβώς Πλάτ. νόμ. 2, 654, *perscrutandum*.
 Δι-ερευνητής, ὁ' έρευνητής άκριβής' «- και
 σκοποί Ξεν Κόρ. 6, 3, 2' - και κατάπται =
 κατάσκοποι Δ. 'Αλ. 4, 43, *perscrutator*.
 Δι-ερευνητικός, 3. επιτήδειος εις άκριβή
 έρευναν, άνιχνυσιν Πτολ. 3, 18' έπίρ. - ός =
 κατ' άκριβή έρευναν Πτολ.
 Δι-ερίζω' φιλονικώ πρός τινα, μαλώνω' - περ

τινος ἴαμελ. Μέσ. -τινί Πλουτ. Κάτ. πρ. 15, contendo.
 Δι-ερμηνεύσεις, εως, ἡ' ἐρμηνεία, ἐξηγήσεις σχολιασμοί Πλάτ. Τιμ. 19, interpretatio.
 Δι-ερμηνευτής, ὁ' μόν. μτγν. ἐξηγητής, σχολιαστής, ἐρμηνευτής Ν. Δ. interpretes.
 Δι-ερμηνευτικός, 3' ἐξηγητικός Προκλ.
 Δι-ερμηνεύω' ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω σχολιάζω Πολ. 3, 22, 3, interpretor.
 Διερίξις, ἰδος, ὁ' Μαθαίνω τις.
 Δι-ερίομαι, ἐπ. διεύρομαι' ἐρωτῶ τινά τι λεπτομερῶς "μή με ταῦτα διεύρου" Ὁδ. δ, 401, Ἄπολ. Π. 4, 730, ἀόρ. 6' διεύρομαι, ἀπαρ. διεύρωμαι καὶ πλέον οὐ Πλάτ. Φιλ. 42, interrogo.
 Διερός, 3 (πρόβλ. διαίνω)' αὐτὰρ ἐπὶ οὗτος ἀνὴρ διερός="ζῶν καὶ ἱκανὸς μετέχων (ἀντίθ.) ἀλθίας Σχόλ. Ἀριστάρχ. Ὁδ. ξ, 201' π. τοῖς λεξ.=διερός" οἱ γὰρ ζῶντες διέροι" ὅθ. διέγρος ζωτικῶ χυμῶ, ζωτικὸς ἢ κατὰ Νίτα. ζωηρός, εὐκλιντος' διερώ ποδὶ=μέ ταχυκίνητον πόδα Ὁδ. ι, 43' ὁ Δέριος (μελέτ. Ἀριστάρχ. 59) παράγει τὴν Ὀμηρ. ταύτην λεξ. ἐκ τοῦ "δίων" καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ τῶν χωρίων ἐρμην. "καταδιόκτης", ἐν δὲ τῷ δευτ. "φυγάζ", π. τραγ. καὶ μτγν. ποιηταῖς=ρευστός Δισχ. Εὐρ. 258' - μέλη=κοιν. κλαψιάρικα τραγουδία Ἀριστ. ὄρν. 212, ἐπὶ τῶν ταχυπότιων ἐν τῷ ἀέρι πτηνῶν "Νεῖλος διερὴν βώλακα θρόπτει" = κάμνει τὴν γῆν ὑγράν καὶ μαλακὴν Θεόφρ. 17, 80 - λίθος Καλλ. ὕμ. Ἄπολ. 23' - κέλευθος=κορίως ἢ ἐκ Διὸς κάλυγρος γῆ Σχόλ. Ἄπολ. Π. 1, 184' - χεῖλη, 4, 1157' οὗτω καὶ Νόν. τὰ μέλη τοῦ σώματος Δ. 5, 314' πρόβλ. ὑγρός κ. "πύγων δαστρέων" Ἀντίφιλ. 22 (9, 86)' "διερόν τὸ ἔχον ἀλλοτρίαν ὑγρότητα ἐπιπολῆς" = ὑγρόν τὸ ἔχον ξένην ὑγρότητα ἐπὶ τῆς ἐπιφαν. Ἀριστοτ. π. γεν. καὶ φθορ. 2, 2' π. Λουκ. "διερόν βλέπειν" ἐν συνδ. μετὰ τοῦ "λημαλέσι ὀφθαλμοῖς" =τσιμπλιάρικα μμάτια Λεξίφ. 4, liquidus.
 Δι-ερπύζω' ἔρπω, σύρμαται ὡς ἐρπετὸν διὰ μέσου τινός' ἀκτῆς ἀκρα διερπύζων" Ὀππ. ἀλ. 2, 261' - ῥαίων Νόν. 48, 336, pertertio.
 Δι-έρπω' τῷ ἀνωτ., -πῶρ Σοφ. Ἀντ. 265' - διὰ τινος Πλουτ. ἡθ. 516.
 Δι-έρραγκα, ἔνερ. ἀ. παρκ. τοῦ διαρραίνω.
 Δι-ερριμμένως, ἐπίρ. σκορπιστὰ ἔδω κ' ἐκεῖ, ἐν παρόδῳ - ῥητέων Πολύδ. 3, 58, 3, interrupte.
 Δι-ερρύηκα, ἔνερ. παρκ. ὄριστ. τοῦ διαρρύω. μτχ. διερρυηκός.
 Δι-έρρωγα, ὁ. ἔνερ. ἀ. παρκ. ὄριστ. τοῦ διαρρῆγναι, μτχ. διερρωγός.
 Δι-έρσαι, ἔνερ. ἀ. ἀόρ. ἀπαρ. τοῦ διείρω, μτχ. διέρσας Ἰπποκρ.
 Δι-έρσεις, εως, ἡ' τὸ περὶν τι διὰ μέσου τινός, ἐμπήγειν ἀνάμεσα Ἀριστοτ. προβλ. 16, 8, Galien. insertio.
 Δι-ερυθρῶναι' κατακοκκινίζω μτγν.
 Δι-ερυθρός, 2' ὑπέρυθρος, κοκκινιάρικος Διοσκ.
 Δι-ερύκω' κρατῶ τι μακρὰν ἀπ' ἄλλο ἐμποδίζω Πλουτ. Λουκ. 2, inhibeo.
 Δι-έρχομαι' περὶ διὰ μέσου, διαδαινῶ 1) ἐπὶ τόπ. "ἄστν, πῶθ" = διὰ τῆς πόλ. τοῦ ποιμνίου Ἰλ. ζ, 392' - πύλας Εὐρ. ἀποσπ. 753' "τὴν γῶραν" Πλάτ. Μενέξ. 240 καὶ συ-

γὰ π. τοῖς ἱστορ. "τὴν πολειάν" Θουκ. 7, 64' - τὰ ὄρη Ξεν. Ἄν. 4, 1, 3, ὡς. ἐπὶ λαῶν, 3, 5, 17' - ὁδὸν Πλάτ. νόμ. 3, 685' "τρεῖς σταθμούς" Ξεν. Ἄν. 2, 4, 12 καὶ συγνὰ, ἐνθα ἐπικρατεῖ ἡ ἐγνοία τοῦ εἰς τὸ τέρμα φθάνειν ὅθ. μετφ. "τὸ βίου τέλος" = ἐπέρματα τὴν ζωὴν μου Πινδ. Ἰ. 3, 23' "ἐπὶ τῶν δρομῶν ἐτῶν" Εὐρ. Ἐλ. 776' "τὸν βίον οὐ καίως" Πλάτ. Γοργ. 523' - χρόνον Πλουτ. 1, Γράκκ. 11' ὅθ. - πόνους = ὀποφύω βάσανα Εὐρ. Ἠρακ. μ. 1226' ἐν γέν. διεξέρχομαι, τὴν λειώνων - παιδείαν Ξεν. Κύρ. 1, 5, 1' καὶ τρεῖς τοπρ. διαδίδεται φήμη, λόγος κτλ. "βῆξτε δι' ἡλῶ" Ἀγκιστὸς πάντας" Σοφ. Ἀν. 978' "λόγος διηλθε" Θουκ. 6, 46, Πλάτ. Ἐπ. 7, 329, Ξεν. Ἄν. 1, 4, 7 καὶ συγνὰ "εἰς τινὰ" Πλουτ. Ἄλκ. 2' π. Ὁρ. μετὰ γεν. - μεγάρου = διὰ τοῦ θαλάμου Ὁδ. ξ, 304' ὡς. μετφ. διαπερῶ ἐπὶ τόξ. κτλ. "πρὶν γροῦς διελθεῖν" Ἰλ. υ, 100, ἐπὶ πόν. Σοφ. Φιλ. 733, ἐπὶ δηλητ. "ἰδὲ σφαγῶν διελθόντων" = τὴν πληγὴν, Τρ. 714, ἐπὶ ἐρωτ. "ἔμερος Ἠρακλῆ" = 477' "διηλθέ μέ τι" = μὴ ἦλθε εἰς τὸν νοῦν Εὐρ. ἀποσπ. 300' "διὰ τινος" Πλάτ. Σοφ. 255' "διὰ τινος" Πρ. η, 31' 2) μετφ. διεξέρχομαι - λόγον Πινδ. Ν. 1, 72' ἐξιστορῶ τι ἐν ἐκτάσει' - χρησμοὺν Δισχ. Πρ. 876' ὡς. π. τοῖς πεζ. ὀρίστ. ἰδ. π. Πλάτ. "τὸν ἥλιον", Κρατ. 408' "ἄπερ, ὅσα διήλθο" μεν", "περὶ τινος", Πρωτ. 347' "τί πρὸς τινὰ" Πλουτ. Διμ. 31' 3) ἐπὶ χρόν. παρέρχομαι "διελθόντος χρόνου" Πρ. 1, 8' "ὁ χρόνος διελήλυθεν" Δημ. 2, 25, καὶ συγνὰ "παρ' νηγέρεως διελθοῦσης Πολύδ. 18, 30' καὶ διόχα διελήλυθεν ἡ ἡ" = ἡ ἀνακακὴ τῶν ἀπλων Δ. Ἄλ. 3, 59, transeo.
 Δι-ερώ, μέλ. 6'. συνηρ. ἐκ τοῦ διερέω, παρκ. διεύρηκα, ἀόρ. 6' διεύρω, ἐν. ἐλλείπειν' λέγω τι σαφῶς, ὀρίζω ῥητέως' ὁ νόμος διεύρηκα" Δημ. 20, 28. Παθ. παρκ. "διεύρηται (κακῶς) παρὰ τοῦ νομοθέτου" Πλάτ. νόμ. 7, 809.
 Δι-ερωτάω' ἐρωτῶ τινά τι ἀκριβῶς - τινὰ Πλάτ. ἀπολ. 22' "τινὰ τι", Πρωτ. 319, Ξεν. καὶ μτγν. ἰδ. διακρίνω τινὰ δι' ἐρωτήσεων Δημ. 3, 22, interrogo.
 Δι-εσθίω' κατατρώγω, τρώγω τι ὀλοπλόλ. Ἄλ. Π. 1, 15, 16, Πλούτ. μετφ. "πρόβος παν" τα δ." Δ. Λαέρ. 5, 76' "πρὶν ἂν διασφύγῃ" Πρ. 3, 109, exedo.
 Δι-εσιαιός, 3' ὁ ἐκ τεταρτημορίου 1) ὁ μὲν τόνου συνιστάμενος, ἰδ. "ὁ εἰσισαῖον λειμμα" = ἔλασσον ἡμιτόνιον θέων. Σμωρν. ἔδε εἰσισαῖον διαστήματα μουσ.
 Δι-έσιον, τὸ' διαξύγιον, διαχωρισμὸς ἀνδρῶν γάμου μτγν.
 Δι-εσις, εως, ἡ' 1) τὸ ἐπιτρέπειν τὴν διαχώρησιν, διελείναι τινος, τὸ διαπερᾶν τι δι' ἄλλου Ἀριστοτ. γέν. Ζῴ. 1, 15' ὅθ. ἀπόλυσιν ἀντίθ. "σύλληψις" Πλουτ. Ἀρταξ. 3' 2) ὁ γράφειν τινος κατ' ἐπιφάνειαν, ἀνάλυσιν στήθεος σώματος εἰς ὑγρὸν Διοσκ. 3) μουσ. μικρὰ τινα διαστήματα α) τὸ ἔλασσον ἡμιτόνιον (ἄλλ. λειμμα) Φιλόλ. καὶ ἄλλ. Πυθαγ. 6) - χρωματική = τριτημέριον, 1) 4) τόνου Ἀριστοξ. 25' γ) ἑναρμόνιος = τεταρτημέριον, 1) 4, τόνου

ἥτις συνθ. «δίσαις» ἀπλῶς ἀπεκατέτο Ἀρι-
στείδ. καὶ ἄλλ. «ἐλαχίστη δ.» = ἐλαχίστη τοῦ
τόνου διαφορά Δ. Ἀλ. π. συνθ. ὄν. 130,
transmissio.
Διέσται, σί· Μακεδονικὸς λαὸς Στ. Βυζ. ἴδε
Πάσται, Δτον.
Δι-εσχεμμένως, ἐπὶρ. σκεπτικῶς, προσεκτι-
κῶς Εὐν. οἰκ. 7, 18 καὶ μτγν. consideratio.
Δι-εσπαρμένως, μτγν. ἐπὶρ. σποράδην,
sparsim.
Δι-εσπασμένως· ὡς. ξεσχιστά, σκορπιστά
ἡποκρ. divisim.
Δι-εσπουδασμένως· ἐπιμελῶς Δ. Ἀλ. 1, 18,
ἐν συνθ. μετὰ τοῦ ἀκριβῶς, diligenter.
Δι-εσταλμένως, μτγν. διακριτικῶς, χωρι-
στά, distincte.
Δι-εστραμμένως· στρεβλά, ἀντίστροφα Ἠ-
λιάδ. 2, 19, perversa.
Δι-εσφαλμένως· σφαλῶς, κατὰ λάθος Ἀρρ.
Ἐπίκτ. 3, 23, 3, perperam.
Δι-ετηρίαι, ἴδους, ἡ· διετία, 2 ἐτῶν διάστημα
Οἰ. biennium.
Δι-έτηρος, 2· τῷ κατωτ. Βελκί. συλλ. Ἐ-
παρ. 183, 21.
Δι-ετής, 2 (ἡ διέτης κατὰ Χοιροβ. Β Ἀν.
1375, ὡς. π. Ἰσοκ. καὶ Δημ. «ἐπὶ διέ-
τες», Ἀρποκρ. «ἐπιδιέτες» = ἐπὶ διέτης, κατὰ
Πασσόβ. διέτης συνθ. ἐπὶ ἡλικ.)· ὁ περιλαμ-
βάνων 2 ἐτῶν διάστημα· χρόνος Ἠρ. 2,
2 καὶ μτγν. «ἐπὶ διέτης ἡδῶν» Ἰσακ. 8, 31,
Δημ. νόμ. 46· «τὸ γενέσθαι ἐτῶν ὀκτωκαίδε-
κα» = 2 ἐτὶ ὑπὲρ τὴν ἡδῶν (ἡδῶ = 16 ἐτῶν) Β.
Ἀν. 255· π. ἀττ. ἐπὶ ἐνηλικίων· πρὸλ. Ἀρ-
ποκρ. 79, biennis.
Δι-ετήσιος, 2· ἐν ἔτος διαρκῶν, κατ' ἔτος
γινόμενος· «-ἀγῶνες καὶ θυσίαι» Θουκ. 2, 38·
ὡς. ἐπὶρ. -ἴως Θουκ. καὶ Ἀριστ. = δι' ἔτους,
καθ' ἑκάστον ἔτος Β. Ἀν. 35.
Δι-ετία, ἡ· 2 ἐτῶν διάστημα Ν. Δ.
Δι-ετίω· διέρχομαι ἐν ἔτος, κοιν. βγάλλω
τὸν χρόνον, τὴν χρονιά Ἀριστοτ. I. Ζ. 5, 33,
ἐκτεμάζω· ἐπὶ φωτ. «ἐπέτειον εἶναι» = χρονί-
ζω, γίνομαι ἐνός χρόνου Θεόφρ. π. Ἀθην.
11, 62.
Δι-ετμάγεν, ἐπ. γ'. πλ. π. ἀορ. 6'. τοῦ δια-
τμήγω = διετμάχην Ἠλ. διέτμαχον ἄ. ἐν. ἐ-
νερ. ἀορ. Ὀδ.
Δι-ευδιᾶζω, μτγν. κυρ. εἶμαι ὅλως διόλου
γαλήνιος, ἐπὶ θαλάσ. μετρ. ζῶ ἐν ἄλλῃ γα-
λήνῃ, εὐθυμία.
Δι-ευ-εργετέω· εὐεργετῶ τινα ἀδιαλείπτως
Σχόλ. Λίσχ. Πέρσ. 856.
Δι-ευ-ημερέω· περὶ ὅλην τὴν ἡμέραν κα-
λῶς, εὐαρέστως μτγν.
Δι-ευ-θετέω· τοποθετῶ, κατατάσσω τι κα-
λῶς, συγυρίζω, διοικῶ, διαχειρίζομαι Ἰώσ.
Δι-ευ-θέτησις, εὐς, ἡ· κατὰ τάξιν καλὴ Εὐστ.
Δι-ευ-θετίζω· διευθετέω μτγν. Εὐστ.
Δι-ευ-θηνέω, (παραγ. ἀδελ.) μτγν. κυρ. ἔχω
εὐθηνεῖαν, μετρ. εὐτυχῶ Παθ. ὡς.
Δι-ευ-θυμέομαι· ἐπιτετ. τοῦ εὐθυμίζομαι
μτγν. pergaudeo.
Δι-ευθυνητήρ, ἦρος, ὁ· διευθυντής, ἐπιστάτης
-οῦκων Μανέβ. 4, 106, gubernator.

Δι-ευθυντής, ὁ· τῷ ἀνωτ.

Δι-ευθύω· κυρ. στρίψω τινὰ ἢ τι πρὸς τι
μέρος, ὅθ. διατάσσω, διοικῶ μτγν. Μανέβ. 4,
90· ὡς. συνθ. τοῦ διελέγω, ἐπιτιμῶ, διορ-
θώνω τὰ λάθῃ τινὸς Λουκ. Πρ. 19, dirigo.

Δι-ευ-κρινέω· διακρίνω ἀκριβῶς τὴν διαφο-
ράν τινος ἀπ' ἄλλο, ξεχωρίζω, κατατάσσω ἀρ-
μοδίως· «τίς οὐκ ἂν πολεμίους φοβηθείη, ἰδὼν
διευκρινημένους, ὀπλίτας, ἱππέας, πελταστάς;»
Εὐν. οἰκ. 8, 6· ἡ σμρ. τοῦ διαχωρίζω ἐκκρα-
τεῖ π. Λουκ. Ἐρμῶτ. 7· ὅθ. κρίνω τι ἢ περὶ
τινος ὀρθῶς Πολύδ. 3, 22, 3 καὶ συχνά, ἰδ.
κρίνω· διαφοράς, 24, 4, 7· «τινὶ περὶ τινος»,
31, 9, 7. Μέσ. κρίνω, ἀποφασίζω π. τοῖς
νεωτ. Πλάτ. Παρμ. 135, distinguo.

Δι-ευ-κρινής, 2· σαφής Σουλδ. distinctus.

Δι-ευ-κρίνησις, εὐς, ἡ· ἀπόφασις Β. Ἀν.
390, 28.

Δι-ευ-κρινητέον, τό· πρέπει νὰ διακρίνῃ τις
ἀκριβῶς Θεόφρ. distinguendum.

Δι-ευ-λαθεόμαι, μ. ἀποθ. ἀορ. ἄ. παθ.
διευλαθῆναι Πλάτ. νόμ. 8, 843· εἶμαι πολὺ
προσεκτικῶς, προφυλάσσομαι πολὺ· «-τὸ ἄτο-
πον», νόμ. 7, 797· «πάντα τὰ ταυτὰ διευ-
λαθετέον», πολ. 7, 536 καὶ μτγν. Πολύδ. 14,
2, 7· τινός Πλάτ. νόμ. 8, 843· «-μὴ παθεῖν»,
ἐπιστ. 7, 351· μεθ' ὅπου. -μή. νόμ. 7, 798,
moito.

Δι-ευ-λαθητέον, τό· β. ἐπὶ θ. πρέπει νὰ προ-
φυλαχθῇ τις πολὺ Πλάτ. πολ. 7, 536, ca-
vendum.

Δι-ευ-νάω· κυρ. φέρω τινὰ εἰς τὴν εὐνὴν,
τὸν βάλλω νὰ πλαγιάσῃ· ὅθ. κάρνω νὰ ἡσυ-
χάσῃ, ν' ἀναπαυθῇ, τελειώνω τὴν ζωὴν ἐν
τῇσ. -βίτον Εὐρ. Ἰπκ. 1377.

Δι-ευνάζω· πλαγιάζω γυναῖκα Μ. Ἐτ. 280,
4, concumbio.

Δι-ευ-πράγέω· εἶμαι πάντοτε εὐτοχῆς εἰς
τάς ἐπιχειρήσεις μου Ἰώσ. ἀρχ. 6, 10, 2.

Δι-ευ-ριπιθ-ίζω· διασκανδαλίζω.

Δι-ευ-ρίπιζω· πνέω ἰδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπὶ ἀνέμ.
Ἀριστοτ. προβλ. 25, 22· κινεῖσθαι ἀντιθέτως
ὡς αἱ παλίσροισι τοῦ Εὐρίπου ἴδε Εὐρίπιδος.

Δι-ευρύνω· πλατύνω, φερόντω ἡποκρ. Ἀρ-
ριστοτ. I. Ζ. 8, 17 καὶ μτγν. dilato.

Διεύς, εὐς, ὁ· ἄλλ. κύρ. ὄν. ἀνδρ. Ἀθην. ἀνθ.

Δι-ευ-στοχέω· ἐπιτυγχάνω τὸ σημάδι πέρα
πέρα Δ. Ἀλ. π. συνθ. ὄν. 11.

Δι-ευ-σχημονέω· τρωῶ ἀκριβῆ εὐσχημοσύ-
νην Πλουτ. Ἀγῆσ. 29.

Δι-ευ-τακτέω· διατηρῶ τὴν τάξιν ἀκριβῶς
Ἰάμβλ.

Δι-ευ-τελίζω· θεωρῶ τι εὐτελές, περιφρανῶ
ὡς τοιοῦτον Ἀλ. Π. I. 14, 49.

Δι-ευ-τονέω· ἐπιτετ. τοῦ εὐτονέω· -πρὸς τι
Πολύδ. 4, 43, 8 καὶ μτγν.

Δι-ευ-τρεπίζω· εὐτρεπίζω τι καλῶς, ἰσαλῶ·
ἴδε Σεμίραμις Σουλδ.

Δι-ευ-τυχέω· εἶμαι πάντοτε εὐτυχής· «ἄχρη
γῆρας διευτυχηκός» Ἀπολ. κομ. π. Σιτοδ.
ἀνθ. 53, 4· «συνεχῶς τῇ οὐσίᾳ» Δημ. 42, 4,
καὶ μτγν. συχνά· ὡς. -τινὸς Ἀλ. Π. I. 17,
27· «-περὶ τι» Θεόφρ. π. Ἀθην. 12, 531.

Διευτυχίδιας, ὁ· ἱστορικὸς Πλουτ. Λυκ.

Διεύχης, ους, δ' Ιατρός Ἀθῶν.

Διευχ (δας, δ') Ιστορικός Μεγαρέως, πολλάκις συγγεμένος ἐν χειρογρ. μετὰ τοῦ Διευτυχίδου.

Δι-εφθας, 2' καταβρασμένος, πολυβρασμένος. Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 5, 15 Ἰπποκρ. κωμ. «ἐκ τοῦ βαλανείου διεφθας ἐρχομαι» Φερερ. π. Ἀθην. 11, 481, discoctus.

Δι-εφ-ικνεύομαι, μέσ. ἀποθ. φθάνω που διὰ μέσου τινός, ἐκτείνωμαι διὰ μέσου μέχρι τινός μτγν. pervenio.

Δι-έφω ἴδε διαφύω.

Δι-έχεια, ἡ διαχωρισμός, διάστημα ἐν τῇ μέσῳ Ἀριστοτ. Κυντ. disjunctio.

Δι-εχίη, 2' ὁ μακρὰν ἄλλου κεκρατημένος, διακεχωρισμένος, ἀντίθ. συνεχής Πλουτ. παραμυθ. Ἀπόλλ. 353' πρβλ. διμερής Πούχ. disjunctus.

Δι-εχθραίνω ἐπιτετ. τοῦ ἐχθραίνω - τινί Σ. Ἑμπ. κ. μαθ. 1, 49.

Δι-εχθρεύω ὁλως διόλου ἐχθρικῶς διάνειμαι πρὸς τινα - τινί Δ. Ἀλ. 4, 70' τὸ διεχθρεῖον, ἀντίθ. τὸ φιλικὸν Ἀλκίφρ. 2, 3.

Δι-έχω 1) κρατῶ τι μακρὰν ἄλλου, διαχωρίζω «ὁ ποταμὸς σχιζόμενος» - διέχων τὰ ῥέεθρα ἀπ' ἀλλήλων τρία στάδια» Πρ. 7, 51' - τὴν φάλαγγα Ἀρρ. Ἀν. 1, 1, 13' ἐκτείνω - τὰς χεῖρας Πλουτ. Ἀντών. 20' ἐξισάζω Ἐν Πόλῳδ. 4, 52, καὶ μτγν. π. Πλουτ. ἐν συνδ. «διέχειν τὸ πλῆθος καὶ ἀνείργειν» = ἐμποδίζω, Τ. Γρακχ. 18' 2) διατρύγω τινα ἢ τι πέρα πέρα «ἀντικρὺ δὲ διέσχε» (ὁσῆτος) = ἐτρύπησε κ' ἐξηλθεν ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους Ἰλ. ε, 90' «διὰ τοῦ ἥπατος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ» = διέρχεται Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 1, 17, 80. ἐκτείνωμαι ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος Πρ. 4, 142' 3) ἀμετῶ. μακρὰν, χωριστὰ τινος εἶμι, ἀπέχω Θεογν. 970' «ἀπ' ἀλλήλων» Θουκ. 2, 81' ἀλλήλων, Ξεν. Ἀν. 1, 10, 14' καὶ ἀπολύτ. «ὅταν διασχή τὰ κέρατα» Ξεν. Ἀν. 3, 4, 20' 60. «ὁ Ἑλλησποντος σταθίους ἕως πεντεκαίδεκα διέχει» = ἔχει πλάτος 15 σταδ. = 2774, 55 μ. = 00,875 μιλ. Ἑλλ. 2, 1, 21' ὁμοί. «ὁ ποταμὸς εἰς πλάτος διέσχε» Ἀρρ. Ἀν. 6, 5, 6' «ἡ γῆ διέσχε σεισμῷ» = διεπράγη Φιλόστρ. ἐν γέν. χωρίζομαι Πλουτ. Πομπ. 20' συγχά ἐπὶ χρόν. παρέρχομαι ἐν τῷ μεταξὺ «οὐ διέσχον ἡμέραι πρεῖς» Σοφ. Οἰ. τ. 7, 717' διαφέρω, πρωτεύω, ἐξέχω κατὰ τι «τόλμη διέχειν» Ἀππ. Καρχ. 132.

Δι-εψευσμένως, ἐπὶ ψευδῶς Μ. Ἀντών. 2, 17, falso.

Δι-έψω βράζω τι ἐντελῶς Ἰπποκρ. perscoquo.

Δι-εωθούμην, παρὰ τοῦ μέσ. διωθέω.

Δι-εωσάμην, μ. ἀόρ. ἀ. ὁριστ. τοῦ αὐτ.

Διζάβουλος, ὁ ἀργηγὸς τῶν Τούρκων ἐπὶ αὐτοκρ. Ιουστίνου Μένανδ. ἴδε Διλζιβούλος κ. Σιλζιβούλος.

Διζας, α, δ' Παροικοπολίτης τις ἴδε Παροικόπολ.

Διζάστης, ου' κοινὸν ὄνομα Παροικοπολιτῶν.

Διζήμαι, μέλ. διζήσμαι, ἀόρ. ἐδιζήσμαι Πρ. ἀρχαίτ. π. Πλουτ. ἡθ. 1118 (πρβλ. διζω, διεζάω) ἐνεργ. οὐχὶ σύνθηθ. κατὰ Παρσώδ. μέσ. ἀποθ. ἀναζητῶ, προσπαθῶν ἀπολαύσω τι Ἰλ. δ, 88 κ. συγχά κατ' ἐν. «νόστον διζήμαι» =

προσπαθεῖς νὰ ἐπιστρέψῃς Ὁδ. λ, 101' «νόστον ἐταίροισιν διζήμενος ἡδ' ἐμοὶ αὐτῷ» = προσπαθῶν νὰ κατορθώσω νὰ ἐπιστρέψωσιν οἱ φίλοι μου κ' ἐγὼ Ὁδ. φ, 253, κατὰ μέλ. π. 238' συγχά π. Ἦρ. - ἄκτα 1, 94' ἐρωτῶ, ζῆτῶ, νὰ μάθω τι διὰ πλαγίων ἐρωτήσεων «τὸ μαντήριον», 4, 151' «σὲ διζήμαι εἰκασιν εἶναι ἀντάξιον» = ἀπὸ σὲ ἀπαιτῶ ν' ἀξιολογήσῃς ἴσον μὲ 20 ἄνδρας, 7, 103, ὥσ. «λαθεῖν διζήντα» Ἀισχ. ἀποσπ. 821, quero.

Διζήμων, ονος, 2' ἀνερευνητικός, ἔρευων Νάν. παράφρ. Εὐαγ. Ἰω. 8, 21, quæritor

Διζήρος, ὁ, καὶ Διζήρως π. Λυκάφρ. ποτ. τῆς Ἰλλυρίας ὁ παρθικὸν Διζήριος, Διζήριτης.

Διζήρης, οί' Ἀσιατικ. λαὸς (οἱ γρ. Διζήνης καὶ Βύζηρης) Ἑκατ. π. Στ. Β.

Διζήσις, εως, ἡ ζήτησις, ἔρευνα, ἀνακρίσις Πλάτ. σοφ. 237, perscrutatio.

Διζῶς, ἴσω. λέξ. = δι-οῦς, ἴδ' αὐτ.

Δι-ζυγής, 2' διζυγῆ μτγν.

Δι-ζυγία ζεύγους, κοιν. ζευγάρι ἐν γυναι. = 2 ζευγάρια βωδ. = 4 βωδ. 2, 23, 14.

Δι-ζυγος, 2' μτγν. = διζυγῆς.

Δι-ζυξ, υγος, 2' ὁ ἔχων δύο ζυγούς, ἱερωμένος μετ' οὗτο Ἰπποκρ. βοδ. κτλ. - ἴπποι Ἰλ. ε, 197, κ, 473' ἐν γέν. διπλοῦς Ἀγαθί. προοίμ. 35 (4, 3).

Διζυφον, τό' ἀσκήρης λέξ. ὁ Τούπιος διορθ. «ζωύφον», ἀλλ' ὀρθότ. ἴσ. «ζιζυφον» κοιν. τοῖς οὐνοῖς Παλδ. 109 (9, 503).

Διζῶμαι εἶμαι ἀδέσμιος, ἀμφοδάλω «διζῶ, ἡ μάλιστα ἡ - ὁμοκλήσεις» Ἰλ. π. 713 (ζητῶν ἐδιζῶμαι, ἐζήτησα Πούχ.). Μέσ. διζομαι = διζήμαι Ἑπεγρ. ἀδέσπ. 385 (Παν. 146) - διζέαι Θεόδωρ. 25, 37' - διζέσθαι Πρ. ἔρ. 601, διζέσθαι. π. Στωδ. ἀνθ. 1, 40 = διζέσθαι, Ἀπολλ. Ρ' ὡς δι. γρ. π. Ἦρ.

Δι-ζῶς, 2' διπλοῦς, διπλὴν ζωὴν ἔχων Δοσιδ. ἀρ. 2, 17 (15, 26).

Διζή, ης, κ. Δζα, ας (ἡ) Ἑλλ. κύρ. ὄν. γυν. νῆς. πόλ. ἐπὶ τῆς Ἠθης καὶ ὁμῶν. ἱερὸν ἐν Σικυονί. Στράβ. ἡ νῆς. Νάτος ἐν Κρήτῃ.

Δι-ήγαγον ἴδε διαγά.

Δι-ηγέομαι, μέσ. ἀποθ. ἐξηγῶ τι, ἱστορῶ Ἀριστ. ὄρν. 198, Θουκ. 6, 54, Πλάτ. καὶ ἄλλ.

«- τινὶ περὶ τίνος» Λουκ. ἐνάλ. δ. 5, 1, παρὰ

Δι-ήγημα, τό' διήγησις, ἱστορία Πόλῳδ. 1, 14, 6. Κατὰ Θωμ. Μάχρ. διὰφ. τοῦ διήγησις, μέρος ἐκτεταμένης διηγήσεως, narratio

Δι-ηγηματικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς τὸ διηγέσθαι, ἐν γέν. διηγούμενος - μίμησις Ἀριστοτ. ποιητ. 24' ἐπὶ. - ὡς Δ. Αἰέρ. 9, 103, narrativus.

Δι-ηγημάτιον, τό' μικρὸν διήγημα ἢ διήγησις Στράβ. 14, 651, narratiuncula.

Δι-ήγησις, εως, ἡ τὸ διηγέσθαι, ἱστορεῖν τι Πλάτ. πολ. 3, 392 καὶ Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 16

«διηγήσιν ἀποδοῦναι» Πλουτ. Λυκ. 1, narratio.

Δι-ηγητέον, τό' ῥ. ἐπ. πρέπει νὰ διηγηθῇ τις μτγν. narrandum.

Δι-ηγητής, ὁ τὸ διηγούμενός τι Ἀχιλ. Τάτ. 4, 15, enarrator.

Δι-ηγητικός, 3' φιλόμυθος, ὁ ἀγαπῶν νὰ διηγῇται Ἀριστοτ. ἡθ. 3, 10.

Δ-θηκτος, 2' δίτομος, με δύο κόψεις·-ξίφος Αισχ. Πρ. 863.
 Δι-θρονος, 2' ὁ ἔχων δύο θρόνους·-κράτος = Ἀγαμέμν. καὶ Μενέλαος Αισχ. Ἀγ. 103· «διθρόνος καὶ δισκηπτος τιμή», 43.
 Δι-θροος, συνηρ.-ους, 2' ὁ δύο θήκους ἐκπέμπων·-αἰλός Νόν. Δ. 1, 40.
 Δι-θυμία, ἡ· ἀσυμφωνία, διχόνοια λεξ.
 Δι-θυμος, 2' ἀσύμφωνος, διχογνώμων μετγν.
 Διθυραμβέω· ᾄδω βακχικά, λυρ. ᾄσματα Ἀθην. 14, 628.
 Διθυραμβικός, 3' ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς βακχικά, λυρ. ᾄσματα·-φράσις Δ. Ἀλ. «τὰ διθυραμβικά» = διθυραμβοὶ Ἀριστοτ. ποιητ. 1, 13· ἐπίρρ. -κως.
 Διθυραμβοειστής, ὁ, μετγν = διθυραμβοποιός.
 Διθυραμβο-γενής, 2' ἐπίθ. τοῦ Διονύσου Ἀνθ. (9, 524, 5) ἴδε διθύραμβος (ἔνεκα τοῦ μέτρ.).
 Διθυραμβο-γραφῆς διθυραμβοποιός.
 Διθυραμβο-διδασκαλός, ὁ· ὁ ποιεῖν διθυραμβούς, λυρικ. ποιήματα, καὶ γυμνάζων εἰς παράστασιναυτῶν τοὺς χοροὺς Ἀριστ. εἰρ. 829.
 Διθυραμβο-ποιέω· ποιεῖν, στιχουργῶ διθυραμβούς, λυρ. ποιήματα.
 Διθυραμβο-ποιητικῆ, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν, στιχουργεῖν διθυράμβους, λυρ. ποιήματα, Ἀριστοτ. ποιητ. 1, 2.
 Διθυραμβο-ποιία, ἡ· τῆς ἀνῶν.
 Διθυραμβο-ποιός, ὁ· ποιητὴς διθυράμβων, λυρ. ποιημάτων Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 3 καὶ μετγν. Δ. Σικ. 15, 6.
 Διθύραμβος, (αἰτ. διθύραμβος Πινδ. ἀποσπ 56), ὁ· 1) ἐπίθ. τοῦ Βάκχου Εὐρ. Βάκχ. 526, κατὰ τοὺς ἀρχ. ἔνεκα τῆς πεπλῆς γεννησιῶς του (οἱ θυράες βαινέιν, ἐνθα τὸ ἰ παράδοξ.), κατ' ἄλλους συγγενὲς τῷ θρίαμβος· 2) ᾄσμα πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, εἶτα καὶ ἄλλ. θεῶν, ὅθ. λυρικὸν ποίημα, ἢ λυρικὴ ποιησις, τὸ μάλ· λον ἐλευθεριάζον εἶδος τῆς ποιήσεως εἰς τὸ λ· μνη ἰδεῖν καὶ ὅθ· λόγου, ὅστις ὅμως συχνὰ παρεξέτρεπετο εἰς κενὴν κομποσφακελορημα· σόνην· μετὰ φρυγικοῦ δὲ μέλους (Ἀριστοτ. πολ. 8, 7) ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ Ἀρίωνος Ἠρ. 1, 23, Πλάτ. ἀπολ. 22 καὶ μετγν. Συχνὰ ὡς χα· ρακτήρ κομπῶδους ὅρους Πλάτ. Ἰππ. πρ. 292.
 Διθύραμβος, ἡ· ὁ· Θεσπιὺς τις Ἠρ.
 Διθυραμβο-χῶνα (Μούσα)· ἡ διθυράμβους γλῶσσα, στιχουργοῦσα Θεσπιῶδ. 8, (13, 21).
 Διθυραμβ-ωδέω, μετγν. ἀντί διθυραμβέω.
 Διθυραμβώδης, 2' ὁ ἀνήκων εἰς τὸ εἶδος τῶν διθυράμβων (β· κχ. λυρικ. ποιημάτων), ἐν γέν. πομπώδης·-ὄνομα Πλάτ. Κρατ. 409, συχνὰ ῥητ. ἐπίρρ. -ως Σχόλ. Πινδ. Π 12, 45.
 Δι-θυρτής, ὁ· ἀντρον, σπήλαιον μετ' 2 θύρας Σχόλ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1131.
 Δι-θυρσις, 2' ὁ ἔχων δύο θύρας·-νεῶς=δ· να· ὅς· τοῦ Ἰανθοῦ Πλουτ. Νομ. 20· ὡς οὐδ'. τὰ δι· θυρα=θεωρεῖται μετ' δύο θύρας, ποθεῖται· «κατ· ἐφυγεν ὑπὸ τὰ δι· θυρα τῶν Ῥωμαίων» Πολύδ. 27, 1, 6, ἐνθα ὁρθότ. ἴσως=τὰ δι· θυρα τοῦ ναοῦ τοῦ Ἰανθοῦ τῶν Ῥωμ. ἡ τὰ ποθεῖται (τὰς ἐκβάδας) τῶν Ῥωμ. ὅπου καὶ νῦν «κατέφυγε· ς τὰ πόδι· τού· ἐπὶ φυτ. τὸ ἔχον δύο φλοι·

οὺς, δύο ἐπικαλύμματα ὡς τὰ ὅσπρια Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 8, 2, 2. Κατὰ τοὺς λῆξ. «γραμμ·» τῶν δι· θυρον· ἀττ.=δελτίον αἰπτουχόν· προβλ. Λουκ. Νέρ. 7, biforis.
 Δι-θυρσις, 2' ὁ ἔχων δύο θύρας (ῥάβδους· τυλιγμένας μετ' κισσόν·) οὐα. τὸ δι· θυρα=δι· πλοῦς θύρας Ἀγαθ. 31 (6, 172).
 Δι-θυρσις, ὁ· διπλοῦς ἱαμβός Σχόλ. Ἰδε ἱαμβός.
 Δι-τίας, ου, Δίας, αὐτός, ὁ· εἰς τὸν Τιτάνα Μ. Ἐπ.
 Δι-ιδμεναί, ἐπ. ἀντι εἰδέναι· ἴδε εἶδον, οἶδα.
 Δι-ιδρος, 2' καθιδρωμένος, ἐν γέν. καθυ· γρος Γαλιν.
 Δι-ιδρώω, ἀμτθ. ἰδρώνω πέρα πέρα· ὅθ. μετῆ· κάμνω νὰ ἰδρώσω Γαλιν.
 Δι-ιδών, ἐνερ ἀμρ. 6. μετγ. τοῦ διοράω.
 Δι-ἰέναι, ἐν. ἀπαρ. τοῦ δίδειμι (εἰμι).
 Δι-ἰήμε· 1) ῥίπτει τὴν διὰ μέσου, κάμνω ἢ ἀφίλω τινὰ νὰ διέλθῃ· «-στράτευμα διὰ τῆς χώρας» Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 28, ἐνθα «διήσκειν» ὁρθότ.=«ἰοῖσιν» ἐν. διαφέρω, ἤθελον ἐπι· τρέφει τὴν διόδον· «ἔξιος λαίμων διήκει»=δι· ἐπέρσσε μετ' τὸ σπαθί τὰ λαίμα Εὐρ. Φοίν. 1099, ὡς ἐν τμήσ. «οἷα δι' ἡκε σιδήρου» Ὀδ. ω, 177· μετγ. ἐκβάλλω ἐκ τοῦ στόματος, λέγω, ἀνα· φέρω· «-τοῦ στόματος φάνους» Σοφ. Οἰ. Κ. 963· 2) διαλύω συνέλευσιν, στρατὸν κτλ.· «-στράτευμα Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 29 καὶ συχνὰ· «-διειμένος=ἀπο· λυθεῖς, ἀποπεμθεῖς τοῦ ἔργου, ἀξιώματος κτλ. Πλουτ. Δημήτρ. 39· 60. μαλακῶν, διαλύει τι ἐν· ὅξει Ἀριστ. πλ. 720· «τρίμη· εὐδύθμως διειμένον ὅξει» Ἀλεξ. π. Ἀθην. 4, 170.· ἐλαίω Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 3. ὡς. «ἐλαδίω διεις» Σω· ταδ. π. Ἀθην. 7, 293 (5, 27) καὶ συχνὰ ἱστρ· προβλ. Φρόνιχ. 27 καὶ Λοξ. κ.
 Δι-ιθυντής, ἦρος, ὁ· διευθυντής, διατάκτης· «-διόλου Μανελ. 4, 40· διόθυντής=διοικητής Ἰούλ.
 Δι-ιθύνω· στρέφω τι διὰ μέσου, ὡδηγῶ διὰ μέσου, διευθύνω· «-ἀτρομον εὐπλοῖην» Αἰων. Ίαρ. 48 (9, 107) καὶ ἄλλ. μετγν.
 Δι-ικμάζω· καθυγαίρω τι, καταδρέχω Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 3 (4, 3), humecto.
 Δι-ινέομαι· 1) ἀμετθ. διέρχομαι, περὶ διὰ μέσου ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, ἐπὶ ἡγού· «-δι· ὠτων ποτὶ τὰν ψυχάν» Πλάτ. Τίμ. Λοκρ. 101· «εἰς, πρὸς Θεοφρ. «οἶκεο πείρατ' ἀέθλων» =ὁπέστης Ἀπολ. Ῥ. 2, 411· ὡς. ἀορίστ. «δι· ἴκτο ἡ δόξα μέχρι βασιλείας»=ἐφθασεν ἡ ἐλ· μη κτλ. Πλουτ. Δημ. 20· ἀλλὰ «οἰκονομῶν» ῥῶν οἱ ἀνωθεν»=ἐσκόπευον καλλίτερα Θεοφρ. 7, 79· 2) μεταδ. διέρχομαι τι ἐν τῷ λόγῳ· ἐκθέτω, διηγούμαι Ἠλ. ι, 61, τ, 186, peruenio.
 Δι-ικτιός, 3· διαπεραστικός Ἀριστοτ. προβλ. 11, 58, ἐνθα ἀρχ. δι· γρ. διτικός, permeabilis.
 Δι-ἰξίς, εως, ἡ· τὸ διέρχεσθαι ἀμετθ. αἰτ· γ· γ· ἡσθαί Περὶ κλ. ἐν Πλάτ. Ἀλκ. 115, permeabilis.
 Δι-ίος, 2' ὁ ἐκ τοῦ Διός, θεός Πλάτ. Φαίδρ. 252 καὶ μετγν. (κατὰ Πασσόδ. οὐα. 1, 101, 115).
 Δι-ιπετής, 2' διοπετής, ὁ ἐκ τοῦ Διός πεσών, ἀπὸ τὸν οὐρανὸν πεσμένος, οὐρανοκατέβη· Ἠλ. π, 174, καὶ συχνὰ· «ποταμός=ὁ ἐκ τῆς βορρῆς πλημυρίσας Ἦσ. ἀποσπ. ἐν Σχόλ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 757, ὡς. Πλουτ. Μάρ. 21· «ὅσα· τα δι· ιπετή»=βρύχιν·· ἀνεμοὶ Νόν. Δ. 51

220· ἐν συνδ. «αἰθέρ λαμπρότερος καὶ διυπε-
τέστερος» Εὐρ. Βάκ. 1266 = διαυγέστερος,
καθ' ἑαυτὸν, ἴσ. ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς κεραυ-
νοὺς, οἱ ὅποιοι ἀπ. «διυπετέτῃ» ἀποκαλοῦνται
Μ. Ἐτ. πρβλ. «διυπετὴ νεὺν σταθμῶν» (πυρσοῦς
πυρκαϊῆς στρατός) = καίτε ὁ στρατός μὲ πυρ-
σοὺς τὸν λαμπρὸν ναύσταθμον (κατὰ Πισσόβ-
καίτε ὁ στρατός πυρά, λάμπει δ' ἐκ τούτων ὁ
ναύσταθμος) Εὐρ. Ῥήσ. 43.

Δι-ὑπέτης, 2, (πέτομαι) αἰθεροδρόμος, ὁ διὰ
τοῦ οὐρανοῦ, ἐν τῷ αἰθέρι πετών· ἡϊωνοί! Ὀμ.
ὕμν. Ἀφρ. 4.

Δι-υπόλεια καὶ διυπόλεια, συνηρ. διπόλεια, τὰ
ἀρχ. ἐσθρὴ τοῦ πολιεύς (πολιούγου) Διὸς ἐν
Ἀθήναις Ἀντφ. 2, 8, 9, Ἀριστ. εἰρ. 420.

Δι-πολι-ώδης, συνηρ. διπολιώδης, 2· ἐκ
τῆς ἐποχῆς τῶν Διπολίων, παμπάλαιος Ἀριστ.
νεφ. 971.

Δι-ὑπάζομαι μτγν. ἀντὶ διυπεύω.

Δι-ὑπασία, ἡ· τὸ διέρχασθαι τινα ἔριππον,
ἐπικ. γόμνασμα = ἀνθιπασία Σουλδ. Μ. Ἐτ.
Δι-ὑπένω· διέρχομαι ἔριππος Δ. Σικ. 19,
33· διὰ τινος Δ. Κάσ. 55, 1, perequito.

Δι-ὑπαταμαι, μτγν. ἀντὶ διαπέτομαι· πετώ,
διὰ μέσου τινός· «διέπατο τινος» Εὐρ. ἀποσπ.
884, ἐπὶ γρόνου παρέρχομαι· ταχέως Εὐρ. πρ.
μ. 507· ὡς, συγγὰ ἐπὶ ταχ. κινήσεων· δια-
πομένη Πλάτ. Φαῖδ. 79· «διυπαμένη ἡ φή-
μη» Ἡρωδ. 2, 8, 12 καὶ ἄλλ. μτγν. πρβλ.

διυπεύω, περνοῖο.

Δι-υπόλῃ καὶ Διηπόλῃ, ἡ· θυγ. τοῦ Ἀδράστου,
αὐχέας τοῦ Τυδείως.

Δι-ἰσθμίζω ἡ δι-ισθμῶ· διαπερῶ τινα ἡ τι,
πέραν ἰσθμ. «λέμβους διασθμίσαντα (εἰκ. δι-
ισθμίσαντα) Πολύδ. 4, 19, 7.

Δι-ἰσθμοσι, 2· ὑπὸ ἰσθμοῦ διαχωριζόμενος
Χρ. Σιδ.

Δι-ἰσθάνω μτγν. = διίστημι, Δ. Σικ. 19, 46,
Ἀριστ. Νικ. 2, 29.

Δι-ἰστέον, τό, ῥ. ἐπιθ. τοῦ διόιδ'· πρέπει
νὰ γνωρίσῃ τις καλῶς Εὐρ. Ἰππ. 491, dispi-
ciendum.

Δι-ἰσθημι· θέτω τι μακρὸν ἄλλου, τοποθετῶ
χωριστὰ, παρατάσσω χωριστὰ στρατ. «τοὺς
λόγους» Θουκ. 4, 74· διαχωρίζω, κατατάσσω·
κατ' ἄσθ, ἐν τάξει Πλάτ. Φίλ. 23· εἰσέρχῃ Δημ.

18, 61 καὶ μτγν. συνών. τοῦ διακόπτω Πλουτ.
Πομπ. 19 = χωρίζω - τί ἀπό τινος, συμπ. 4,
8, 1· «-ἡμᾶς ἀλλήλων», Ἀντων. 84· διαστέλ-
λω, διακρίνω τί ἀπ' ἄλλο· -τί τινος Ἀθην. 7,
303 (ὡς, μέσ. εἰς ἐν. καὶ ἀφ. - γένῃ Πλάτ.

Τίμ. 63· «-τόν τε δικαιοτάτον καὶ τὸν ἀδικώ-
τατον», πολ. 2, 360) ὅθ. κάμνω τινὰ νὰ δι-
χωνοῦμαι μὲ ἄλλον Ἀριστ. σφ. 41· «-τὴν Ἐλ-
λάδα» Ἡρ. 9, 2, Ξεν. Ἐλλ. 2, 2, 35· «-τὴν
τινος» Θουκ. 6, 77. Συχνότ. μέσ. παρκ. καὶ
ἴναρ, ἀφ. 4. θέτω τι χωριστὰ ἀπ' ἄλλο, ξε-
χωρίζω ἀντιθ. τοῦ συναγέσθαι Πλάτ. Τίμ.

Λοκρ. 101· «ἡλλάσσω διίστατο» Ἰλ. ν. 29,
(«διαστέλλω γὰς βάθρον» = χαλινόν, χάσκον Σοφ.
Οἰ. Κ. 1653· «τὰ διασταῖα ὑπὸ σισυρά» Ἡρ.

7, 129), ἴδ. γίνονται ἐξ ὁρῶς «ὄντα στήτην ἐρί-
σαντες» Ἰλ. α. 6· χωρίζομαι ἀπ' ἄλλον, δια-
λύομαι ἕκαστος ἑς τὰ ἴδια μετὰ μάχην κτλ.

«διίστησαν χωρὶς» Ἡρ. 8, 16—1, 76 Ἰσοκ.
5, 38· «πλούτου ἀρετὴ διίστηκεν» Πλάτ. πολ.

8, 850· «κατὰ πόλεις διίσταμεν» = εἰμῶθα κε-
χωρισμένοι Θουκ. 4, 61· «διίστησαν κατὰ π-
νοσίου» = παρετάχθησαν ἀνὰ δράδας ἐκ 200,

4, 32· «πολὺ διιστάσας τὰς τε - καὶ τὰς -
γνώμας ἐρήσασμεν» Ἰσοκ. 1, 1· «ἡ Πελοπόν-
νησος διιστάσκει» = διηρῆθη εἰς κόμματα Δημ.

18, 18· «-εἰς δύο», 10, 4· «-εἰς συμμαχίαν
ἐκατέρων» Θουκ. 1, 15· «πρόλως διιστάσκει»
Πλουτ. Νομ. 17· «-πρὸς ἄλληλα» Ἀριστ.

Πολύδ. 1, 8 καὶ μτγν. dirimo.

Δι-ιστορέω· διηγοῦμαι τι μέχρι τέλους, ἐν
γέν. διηγ. Ἰώσ. καὶ μτγν.

Δι-ισχάνω, π. = διέχω· - ἄστρα = λάμπουσι
διὰ μέσου Ἀπολ. Ῥ. 4, 1696.

Δι-ισχνάινω· κάμνω τινὰ ἡ τι κατὰξῆρον,
μετφ. ἰσχνόν Ἰπποκρ.

Δι-ισχυρίζομαι· βασίζομαι εἰς τι· λόγιον
Ἀντφ. 5, 33· «-τοῖς ἔξω τοῦ ἀγῶνος λόγοις»
Ἀισγίν. 1, 176· νόμος Στραδ. συνηρ. ἐπιμέ-
νω εἰς τινα γνώμην, ἐπιθεωριῶ ὡς ὁρθὴν

Πλάτ. Φαῖδ. 63· «-περί τινος» Ἀνδοκ. 2, 4.
Δι-ισχυριστέον, τό, ῥ. ἰπθ. πρέπει νὰ ἐπι-
μένῃ τις εἰς τι, ἐπιθεωριῶν ὡς ὁρθόν· «οὐδὲ
ἤμιν διαχυριστέον περὶ αὐτῶν» Στραδ. θ.

3, 8, asseverandum.

Δι-ἰσχω· διέχω Θεοφρ. ἀμφ. γρ.

Δι-ἰσωτήρια, τὰ ἐσθρὴ τοῦ Σωτήριος Διὸς (ἢ
Ἀθηνᾶς, ἐπιγρ. ἀλλὰ καὶ Διαισωτήρια,
Ἀνισίων ἐπιγρ.

Δι-ἰτέον, τό, ῥ. ἰπ. τοῦ διίμι (ἰίμι)· πρέ-
πει νὰ διέλθῃ τις τι, διελύσῃ Πλάτ. πολ. 8,
515, percurrundum.

Δι-ἰτικός, 3· διαπεραστικός, δι. γρ. δικτικός.
Δι-ἰτρέφω, ους καὶ Διαιτρέφω, (δ)· πλού-
σιος τις Κυριεύς, Ἰπποκράτης καὶ φύλαγος
ἐν Ἀθήναις, Κρής καὶ οὐχ· γνησίος Ἀθη-
ναίος (κατὰ Πλάτ.), ὅστις συγγὰ ὑπὸ
τῶν κωμ. ἐκωλύετο, ἴδ. οὐ καὶ ἀπαραι.

«Διαιτρέφης ἀνιπέρωκεν» ἐπὶ αὐτοκαταγέλλων
συμβούλων Ἀριστ. ὅρν. 708· «Διαιτρέφης πυ-
τινατα ἔχων περὶ» (= περὶ ὅς τις βίτης
τὰ χερούλια) ἐπὶ πολυπραγμόν. καὶ ἀγλη-
ρων ἀνθρώπων, ὅρν. 1142

Δι-ἰχνεύω· ἀναζητῶ τι ἐπιμελῶς ὡς ὁ κύων
τὰ ἵχνη Πολύδ. 4, 68, 3, pervestigio.

Δι-ἰχνίω· τῶ ἀντιθ. μτγν.

Δίκαια, ας, ὅρν. ὕδ. δίκην.

Δικα-γύρα, (ἰδιόθ. Κουρτ.)· Ἰλλ. ὅν. γυν.
Δικαδδοῦναι· δικάζεσθαι, Ἰδρυνοὺς Κρήτης ἐπιγρ.

Δικάζω, (ἐκ τοῦ δικ. ἡ βίς, δικαί· ἡ τοῦ σαν-
ακρ. δικαίῃ· πη, ὅπερ ἰθὺς ἀποβάλλεται
ἡ σμίγεται εἰς ἑμαὶ τοῦ σ τοῦ καταλλ. - σω
Κουρτ. ἔτ.) μέλ. δικάζω, ἰων. δικῶ Ἡρ. 1,
97 καὶ δικάζω, ὅρν. δικάζω, ἀφ. δικαίος,
παρκ. δικαίος Ἀθην. 12, 517· α) κρίνω, β) πυ-
σοῖζω ὡς δικαστής, ἀπολύς, Ὀδ. λ. 546,

Πινδ. Ὀ. 2, 65, μεταδοτ. «Τρωσὶ τε καὶ Δα-
ναοσὶ δικαίεται» = αἱ κρίνῃ μετὰ ὅτλ. Ἰλ.
6, 431· «ἔς μέσο» ἀμφοτέρωσι δικάζονται =
κρίναι ἀμφοτέρωσι μετὰ τῶν δύο, ψ. 574
Πλάτ. νόμ. 8, 761· ἐκφέρω δικαστικὴν ἀπό-

φασιν περί τινος· «δικήν ἄδικον εἰδικασε» Πρ. 5, 25· «τινί, 3, 31· «δικας Ξεν. ἀπομ. 3, 5, 10· «πάντα, Κύρ. 1, 2, 14 («δικάζουσι καὶ ἐγκλημάτων» ἐννοητ. δικήν Κύρ. 1, 2, 7)· «εὐθύνας Δημ. 19, 132· «γραφάς Λυκ. 7· ἀγώνινα Δείν. 1, 46, ὥς. «τὸ αὐτὸ ἐκείνοις περὶ τῆς καταψηφίσεως δικάζετε» Ἀντιφ. 1, 3, 50. καταδικάζω «=φυγὴν τινι»=εἰς ἔξορίαν Πλάτ. Ἀγ. 1421. Παθ. «δικαί δικασθεῖσθαι» Πλάτ. Κρίτ. 50· «ὁποτέρων δ' ἂν δικασθῇ εἶναι τὴν ἀποικίαν» Θουκ. 1, 28· «οἱ δικασθέντες»=καταδικασθέντες Πλάτ. πολ. 8, 558, ἀλλὰ «οἱ δικαζόμενοι»=οἱ κατηγορούμενοι, ἐναγόμενοι Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 51· «αἰσχρὰς δικας δεδίκασμαι» Λυσ. 21, 18· ἐν γέν. ἀποφασίζω, ἐκέρω ἀποφασιστ. γνώμην· «κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν» Ἰλ. α, 542· ὅθ. προσδιορίζω «δικας δίδόναι, ὥς Ἀθηναῖοι ἂν αὐτοὶ δικάσωσι» Πρ. 6, 139, καὶ ἐπὶ χρησμ. 1, 84, ὥς. «αὐτὸς ἑαυτῷ εἰδικασε»=ἐπιδιορίσας Δημ. 43, 5· εἰδικασα ἑγὼ τοῦτω καὶ οὗτος ἐμοὶ «=συνεγνωσάμεν, 48, 8· 6) Μέσ. δικάζομαι, κρίνομαι ἐν δικαστηρίῳ, κρισολογεῖν Ὁδ. λ, 544, καὶ πεζ. Πρ. 1, 96, Θουκ. 1, 77· «=πρὸς τινα», 3, 44· συνήθεσθ. μετὰ δοτ. Ἰσατ. 5, 1· «=τινὶ περὶ τινος» Δημ. 33, 25· «ἐδεδικαστο ἂν μοι τῆς ἐγγύης»=ἐπὶ τῇ ἐγγυήσει 27, ὥς. «κακηγορίας δικάζεσθαι»=ἐπὶ ὁρεολογία Λυσ. 10, 2· «=τῆς οἰκίας τοῖς ἔξουσιν»=ἐπὶ κατακρατήσει τ. οἰκ. 17, 5· ὥς. «ἀργυρίου, 49, 43· «φόνου, 9, 44· «=δικήν τινί», 55, 31· «εἰ δ' ἄγ' ἔγνων αὐτὸς δικαίαι δικάσω»=ἔγνων ὅτι οὗτος θ' ἀποφασίσω ὡς δικαστὴς Ἰλ. ψ, 579, ὅπερ ἔσο. ἐρμηνεύουσιν=μέσ. ὥς. «ἀραιοῖδεις δὲ δικάζον»=κατ' ἐναλλαγὴν οἱ γέροντες ἥσαν δικασταί, σ, 506· «φόνον δικάζων»=συνηγρωῶν ἐν δικαστηρίῳ Ἑδρ. Ὁρ. 580, judicio.

Δικαία, π. ἢ δίκη Μ. Ἐτ. 24, 48.

Δικαία, (ἡ) πόλ. τῶν Βιστόνων Θρακῶν ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Θράκης πλησίον τῶν Ἀδελφῶν, νῦν Κουρνού Πρ.

Δικαι-ά-δικος 2' καὶ δικαίος καὶ ἄδικος Φιλ. Ἰουδ. 346, 8.

Δικαι-αρχία, ἡ ἀρχὴ δικαία=κυβέρνησις δ. Μούχ. Σουῖδ.

Δικαιοσύνη, (ἡ) παράλιος πόλ. τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ Δ. Σικ. νῦν Ponzioh.

Δικαίαιρος, ὁ ἱστορικός τις, γεωγρ. καὶ φιλόσοφος Πολύδ.

Δικαίειω, ἰων. ἀντίδικαίου, ἀπαρ. δικαίειν=δικαιοῦν, παθ. δικαίεσθαι=δικαιοῦμαι Πρ. 1, 133-3, 79 καὶ συχνά.

Δικαίικός, (δικαίικος Ἑδστ.), 3' δικαίος Μ. Ἀντ. 5, 34.

Δικαίικος, ὁ Ἀθηναῖος τις (Ραμνοσίος), κατὰ Ῥόσο. δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ἐπιγρ.

Δικαιο-δοσία, ἡ 1) ἡ πρᾶξις τοῦ δικάζειν, τὰ δικαστικά, ὁ δικαστικ. κλάδος Πολύδ. 40, 10, 5· «ταχθεὶς ἐπὶ δικαιοδοσίας, ἀφ' ἧς οὐκ ἦν τῷ κριθέντι ἀναβολὴ τῆς δίκης»=δικαστήριον, ἀφ' οὗ δὲν ἐπετρέπετο ἔφεσις εἰς ἄλλο Στράβ. 13, 610· 2) «ἡ κατὰ τὸ σύμβολον δικαιοδοσία»=σύμβολος μεταξὺ δύο ἐπικρατειῶν, καθ' ἣν πᾶς ὑπὸ κείνου αὐτῶν ἐπὶ ἐμπορικ. ἀδι-

κίᾳ ἐγκαλούμενος δικάζεται κατὰ τοὺς ἰδίους νόμους ἢς ἀνήκει ἐπικρατείας Πολύδ. 24, 1, 2.

Δικαιο-δοτικός, ἡμὶν δικαστὴς, δικάζων Στράβ. 11, 501 καὶ συχνά Πλουτ. ἡθ. 779.

Δικαιο-δοτής, ὁ δικάζων, δικαστὴς Στράβ. 17, 797 καὶ μετν.

Δικαιο-δοτικός, μετν. 3' ἀνίκων τῇ νομοθεσίᾳ ἐπικρατείας τινός, π. χ. τῆς Βυζαντινῆς.

Δικαιο-κρισία, ἡ δικαία κρίσις, δικαία δικαστικ. ἀπόφασις Ν. Δ.

Δικαιο-κρίτης, ὁ δικαίος κριτής, δικαστὴς Χρ. Σβ. καὶ ἄλλ. μετν.

Δικαιο-κτόνος, 2 (Θησ. Στ.)· φονεὺς τοῦ δικαίου Ἰων. Χρυσ.

Δικαιο-λογέομαι· λέγω τὰ δικαία μου, ὁ περὶ αὐτῶν ἑμαυτὸν, ἐν γέν. δικάζομαι πρὸς τινα· «=περὶ τινος» Λυσ. ἀποσπ. π. Ἀθην. 5, 209· ἀπολύτ. Αἰσχίν. 2, 21· «=πρὸς τινα» Πολύδ. 4, 3, 12· «=τινὶ ὑπὲρ τινος» Λουκ. Πρ. 4, Ἰσο. ἔνεργ. «οἱ δικαιολογούντες»=οἱ δικηγόροι, συνήγοροι Λουκ. Τίμ. 11.

Δικαιο-λόγημα, τό δικαιολογία Ἑδστ.

Δικαιο-λόγητόν, τό β. ἐπιθ. ὅ τι δύναται νὰ δικαιολογηθῇ γλῶσσ. allegendum.

Δικαιο-λογία, ἡ τὸ λέγειν καὶ υπερασπίζεσθαι τὰ ἑαυτοῦ δίκαια, ἀπολογία Δημ. 7, Πολύδ. 3, 21, 3, Πλουτ. Ῥωμ. 19 καὶ συχνά· πρὸς τῷ «πίστι», ἀποδείξεις Ἀριστοτ. Ῥητ. π. Ἀλεξ. 30, 32, ὥς. «δικολογία, λόγος ἐν δικαστηρίῳ αὐτῷ. 1, ἀντιθ. τῇ «δημηγορία» 18, ἐὰν μὴ κατὰ Σπέργελ. ἀμφοτέρω τὰ χωρὶς διωριζόται.

Δικαιο-λογίζομαι, δι. γρ. τοῦ -λογέω Λουκ. Πρ. 4.

Δικαιο-λογικός, 3' ἀνίκων εἰς δικαιολογίαν, υπεράσπισιν, ῥητορ. ἐπίρ. -ὡς, συχνά. δι-καίολογικώτερον Σχόλ. Σοφ. Οἰ. Κ. 237.

Δικαιο-λόγος, ὁ ἀπολογητὴς καὶ υπερασπιστὴς τῶν ἑαυτοῦ δικαίων Ἀρναῖδ. 89, 19, causidicus.

Δικαιο-μετρία, ἡ δικαίον μέτρημα, μετφ. ἀκριβοῦς δικαιοσύνη, δικαιοκρατία μετν.

Δικαιο-μέτρος, 2' ἔγνων ἢ συγκρίμενος ἐν δικαίῳ, ὁρθοῦ μέτρου, τὸ οὐδ. ὡς οὐδ. ἀγγεῖον πρὸς καταμέτρειν· Ἡρών πνευμ. 195.

Δικαιο-νομέω· δικαιοδοτῶ Φιλ.

Δικαιο-νομία, ἡ δικαιοδοσία Φιλ. justitia.

Δικαιο-νόμος, ὁ δικαιοδότης Δ. Κάσ. 78, 22, juridicus.

Δικαιο-πολις, εἰς, 1, -νᾶσος· ὁ κατὰ πᾶν δικαστὴς Πινδ. Π. 8, 23.

Δικαιο-πολις, εἰς, ἡ πόλ. ἐν τῷ Θερμαϊκῷ κόλπῳ, κατ. Δικαιοπολίτης.

Δικαιο-πολις, ἰδός, ν, κλ. Δικαιοπολι· Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἄνδρ. Ἀριστ. Ἀγ.

Δικαιο-πράγῃ· πράττω δίκαια, ἀντιθ. δ' αἰετῶ Ἀριστοτ. Ῥητ. 1, 23, καὶ συχνά· ὥς μετν. «=πρὸς τινα» Πλουτ. ἡθ. 135, ἀντιθ. παρανομεῖν Σδλ. 5.

Δικαιο-πράγμα, τό δικαία πρᾶξις Ἀριστοτ. ἡθ. 5, 7, justiafactum.

Δικαιο-πράγξις, 2' δίκαια πράττειν Σουῖδ.

Δικαιο-πράγξις, ἡ τὸ δίκαια πράττειν, κατ' Ἀριστοτ. «ὁ μέσος ἐστὶ τοῦ ἀδικεῖν καὶ ἀδι-

κεῖσθαι = πράξις μεσάζουσα μεταξὺ κτλ. ἡθ. 5, 5, 17.

Δικαιο-πραγμοσύνη, ἡ τῇ ἀνωτ. Ἡράκλειτ. π. Δ. Λαερ. 9, 24.

Δικαιο-πράξις, ἡ τῇ ἀνωτ. Ἰουστ. Μάρτ. Δικαιο, 3, (ἐνίοτε 2 Εὐρ. Ἡρακλ. 902, πρβλ. Αἰσχ. Ἐπτ. 626 καὶ μὲν. Δ. Σικ. 5, 72, ἐκ τοῦ δικῆ) ὁ πρᾶττων κατὰ τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα (πρβλ. δική) τὰ πατροπαράδοτα νόμιμα οὐκ ἐπὶ τοῖς δικαίως μνάσθαι Ὁδ. 5, 90' συνήθ.

ἢ τὰ πρὸς θεοὺς καὶ ἀνθρώπους καθήκοντα του ἐκπληρῶν ἀπὸ Ὁμ. καὶ π. ἀπαισι, ἀντίθ. τῇ «δυσσεύς» Αἰσχ. Ἐπτ. 580' καὶ συνών. τῷ σώφρωνι, ἀγαθῷ, εὐσεβεῖ 592' «Χείρων δικαιοτάτος τῶν Κενταύρων» = φιλοφρονέωντος Σχολ. Ἠλ. λ, 832, διότι τὸ «δικαίος» περι- ελάμβανε ἰδ. τὰ πρὸς τοὺς ξένους καθήκοντα,

τῶν ὁποίων ἡ ἐκπλήρωσις ἀποκαθίστα τὸν ἄν-θρωπον χρηστόν πρβλ. ν. 6, Ὁδ. μ, 322' π.

Πλάτ. «δικαίος» πρὸς ἀνθρώπους, «ὅσιος» πρὸς τοὺς θεοὺς, Γοργ. 507' «-περὶ τὴν πόλιν» Ἀ-ριστ. πλ. 568. Κατ' Ἀριστ. «διωρίζεται τὸ

τὸ δικαίον τὸ τὴν νόμον καὶ τὸ ἴσον» ἡθ. Νικ. 5, 2, 8 εἶνε α) «οὐτε καλὸς, σύμμετρος, ἄρ-μα δικαίων ἀδικίων ἔκτων συνευθυμίων» Σεν.

Κύρ. 2, 2, 26, ὅπερ ἔρμην. μῆτε ἀμαξία «εὐ-πειθής» = συμμέτρως κινουμένη, καλὴ ἀμαξία ὅταν οἱ ἵπποι δὲν ᾖνε καλοὶ Β. Ἀν. 344' ὅσα

ἐπὶ πραγμ. καλόν, χρησίμον, ἐν γέν. ὅ, τι εἶνε ὅποις τὸ θέλει τις «-βοῦς» Σεν. ἀπομ. 4, 4, 5' «ἐκπὸς δ. τὴν γνώθον» ἔχον τὰς γνώ-θους 25 Ἰουστ. ἐλαστικῆς, μαλακῆς Πολύδ. 1,

190, ἀντίθετ. τῷ «εὐεργέτης» ἐπὶ ἀγροῦ εὐκαρπὸς ἀντίθ. «πονηρὸς» Σεν. Κύρ. 8, 3, 38' ἐπὶ ἀριθμοῦ ἄριστος, σωστός «καὶ ἐκατὸν

ἀργυρίαι δικαίαι εἰσι στάδιον ἐξῆκτεθρον» = αὐ-100 ἀργ. ἰσχυρισμοῦσιν ἀκριβῶς μὲ 1 σταδί. 156 πλῆθ. = 600 ποδ. Ἡρ. 2, 140' ὡς ἱκανὸς-ἱετρός

ἵπποκρ. - συγγραφεὺς Λουκ. πῶς Ἰσ. συγγρ. 39-6) κανονικός, νόμιμος τέλειος - πηδᾶ-λιου Πινδ. Π. 1, 86' - λόγος Αἰσχ. ἀποπ. 168' - ψῆφος, Εὐμ. 675' - γνώμη Σοφ. Πλ.

551' - μέμψις Ἀριστ. πλ. 10' ὁρθός, σωστός - λογισμὸς Δημ. 60, 32' «-καὶ ὁρθὴ ὁδός = ἀ-ληθής, εὐθεσία, 18, 15' «-καὶ ὁρθὴ καὶ ἀδιά-φορος ψυχὴ, 18, 298' «-καὶ προσήκουσα ἀ-πολογία», 19, 202 καὶ συχνά' «-χρίσις, αἰ-τία» κτλ. ἰδ. π. τ. ῥήτ. «-χάριν παρασχεῖν»

= τὴν ἀνήκουσαν Σοφ. Οἱ. Κ. 1494, Δημ. 38, 25' «δικαία λέγειν, πράττειν» Σοφ. Οἱ. τ. 280, Πλάτ. Γοργ. 460 καὶ ἄλλ. Τὸ οὖν, ὡς οὖν.

«τὸ δικαίον» = ἡ δικαιοσύνη Αἰσχ. Πρ. 187, Ἀριστ. Ἀχ. 645' «τὸ δικαίον οὕτω ἔφερε» = τοιοῦτον ἀποτέλεσμα ἐπὶνεχε» Ἡρ. 7, 137'

«μετὰ τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου» Πλάτ. ἀ-πολ. 32' καὶ συχνά π. τ. ῥήτ. ὡς δικαίωμα «δικαία, ἀ ἔχομεν» Θουκ. 3, 51' «ἐπάρχει

μοι καὶ τοῦτο τὸ δικαίον» Δημ. 12, 21' «τὰ τοῦτου τοῦ ἀγῶνος δικαία» 25, 1' «τὰ τῶν προγόνων καλὰ καὶ δικαία» = ἡ τιμὴ καὶ τὰ δικαιώματα, 18, 63' «τὰ παρ' ἱμοῦ δικαία» = τὰ δικαιώματά μου Αἰσχ. 1, 196' «δικαία

λέγει» = ἔγω δικαίον Σοφ. Οἱ. τ. 280, Θουκ. 2, 72' ἀλλὰ «τὰ δικαία πρᾶξασθαι τινα» =

ἐπιβάλλω τινὶ τὴν πρέπουσαν ποινὴν Αἰσχ. Ἀγ. 812' ὡς ἐπὶρ. «τὸ γε δικαίον» = καὶ δι-καίως Πλάτ. Κρατ. 412' «ὡς γε τὰ δι-καίον», νόμ. 181' «ὡς περὶ τὸ δικαίον» = καθὼς ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη, Αἰσχ. 181' «τὸν δικαί-ον τυγχάνειν» = εὐρίσκει τὸ δικαίον μου Δ.

Ἀλ. 5, 66' «τὰ δικαία ἔχων, λαμβάνω» = τὸν κατ' ἀξίαν μισθὸν Σεν. Ἀν. 7, 7, 14' «τὰ δικαία τοῖς ξένοις ποιεῖν» Πλουτ. Διον. 40' ὡς. «πάντα τὰ δικαία ποιεῖν τινι» = ἀποδίδω

πᾶν ὅ, τι δικαίον νὰ ἐλπίσῃ Ἀρατ. 48. Ἀμοι-βάτα δικαιώματα, συνῶνται «τὰ πρὸς τινα δ.» Πολύδ. 3, 21, 10' «τὰ πρὸς Σόλλαν δ.» Πλουτ. Λούκυλλ. 3' «ἐπὶ συγκαίμενοις τοῖς δι-καίοις» Δ. Ἀλ. 3, 51. Τὰς σημ. ἐκ τοῦ δι-καίου, σὺν τῷ δικαίῳ, κατὰ καὶ παρὰ τὸ δι-καίον ἔδ' ἐν ταῖς προθέσει ταύτ. Συνήθετ. ἡ σὺνδ. μετ' ἀπαρ. «δικαίον ἔστι τὸν σέβαν»

ἰδεργετεῖν» = πρέπει, ὀφείλει κτλ. Αἰσχ. Εὐμ. 695' «-ἐμὲ φράζειν» = δικαιοῦμαι νὰ εἶπω Ἡρ. 1, 39, Πλάτ. καὶ ἄλλ. ἀλλ' ἐπὶ συνήθετ. ἡ φράς. «δικαίος εἰμι τῶνδ' ἀπὸ ἀλλήλων κακῶν» = δικαιοῦμαι κτλ. Σοφ. Ἀντ. 396' «δικαίος εἰμι τοῦνομα τοῦτο φέρεσθαι» = ἐπαξίως φέρω

Ἡρ. 1, 32 κ. ἀττ. Θουκ. 1, 40' «δικαίος εἶναι ἀπιστότατος εἶναι» = δικαιοῦνται νὰ ᾖνε, 4' 7' «δικαίος ἔστε γνώμην ἔχειν, ἐλπίν» Ἀνδοκ. 1, 3' «δικαιοτάτος γὰρ εἰ τοὺς λόγους ἀπαρ-γέλλειν» = σὺ εἶσαι ὁ καταλλήλτατος κτλ.

Πλάτ. συμμ. 172, ὅσα π. Σεν. «οὐδὲ ἰσό-κουν δικαιοτάτους εἶναι», Ἀν. 5, 9, 3 εἶ-νε ἡ ὁρθ. γρ. «ταύτου τὴν αἴτιαν ἔχον οὐδὲ ἔστιν δ.» = ὀφείλει εἶναι κτλ. Δημ. 18, 14 καὶ μὲν.

Ἡ συνήθ. τοῦ λόγ. ὁδηγεῖ εἰς τὴν κα-τάλληλ. ἐρμηνείαν = ἀξίει, δικαιούται, ὀφεί-λει' ἐπὶρ. - ὡς = κατὰ δικαίον τρόπ. λόγον «δικαίως ἔμδς» = ἐπ' ἀληθείας ἰδιότης μου Σοφ.

Αἰ. 450. Συγκρ. συνήθ. δικαιοτέρως, κατὰ Μ. Ἐτ. 31, 8 καὶ Εὐστ. 1441 καὶ δικαιοτε-ρώς' ἐπὶρ. δικαιοτέρως Ἰσοκ. 8' ἀντίθ. 2 181,

δικαιοτάτα Ἀριστ. ὄρν. 1222, justus. Δίκαιο, δ' υἱὸς τοῦ Ποσειδῶντος, ἐξ οὗ, λέ-γουσιν, ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Θράκῃ πόλις Δίκαια Στ. Βυζ.

Δικαιοσύνη, ἡ προσωπ. θεὰ δικαιοσύνη Ὁρφ. ὕμν. προσμ.

Δικαιοσύνη, ἡ ἰδιότης καὶ ἡ πράξις τοῦ δι-καίου, χρηστότης' «δικαιοσύνη ἐστὶ τὸ τὰ ἀδ-τοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν» Πλάτ.

πολ. 4, 433, ἀντίθ. ἀνομία Σεν. ἀπομ. 1, 2, 24' «εὐεργεσία, ἐπιγρ. 101' «-εἰς τοὺς δημό-τας», 102' συνών. τῇ ἡλεημοσύνῃ Ν. Δ. Μισθ. 6, 1, 2 καὶ πολλὰ, justitia.

Δικαιόσυνας, δ' ἐπών. τοῦ Διὸς, προστάτου τῆς δικαιοσύνης Β. Ἀν. 34.

Δικαιοτέλης, οὐκ, δ' Ἀργεῖος τις Λεων. Ἀλ-λέξ. ἀνθ.

Δικαιοτήτης, ἡτος, ἡ δικαιοσύνη Πλάτ. Πρωτ. 331, Σεν. καὶ ἄλλ.

Δικαιο-φανής, 2 μὲν. ὁ θέλων νὰ φαίνεται δικαίος, ὁ πρὸς τὸ θεωρεῖσθαι δικαίος.

Δικαιο-φύλαξ, σκῆψις, ὁ φύλαξ τοῦ δικαίου, τῆς δικαιοσύνης.

Δικαίω, μέλ. δικαιώσμαι Θουκ. 3, 40' ὅσα

ἡρώ τι ὀρθὸν καὶ δίκαιον· «γένονται πλοῦς, ὅποι ποτὲ θεὸς δίκαιο» Σοφ. Φιλ. 770· «δικαιῶν τὸ βεβαιοτάτον» Πινδ. ἀποσπ. 151· πρβλ. Πλάτ. νόμ. 4, 714· ὡς παθ. «δικαιωθεὶς» = ἀποδεδυθεὶς ἀληθοῦς, πραγματικῶς Ἀλαγ. Ἀγ. 382. Ὁ. α) = ἀξίω, κρίνειν τινὰ ἢ τι δίκαιον, ἀπαιτῶ, θέλω· «οὐ γὰρ δικαιοῖς κλέειν» = δὲν θέλεις νὰ μάθῃς Σοφ. Γρ. 1234· «νεκροὺς θάψαι δικαίω» Εὐρ. ἀποσπ. 526, Θουκ. 4, 122 καὶ μτγν. β) δικάζω, τιμωρῶ, καταδικάζω Πρ. 1, 100, Πλάτ. νόμ. 11, 934· δικαιοῦμαι ἀντιῦ. ἀδικοῦμαι Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 5, 9.

Δίκαιρος, 2 ἢ 3, κατ' Ἀλλ. δίκαιρον = εἶδος πτηνῶν, τὸ ὅποιον οἱ μὲν Ἰνδοὶ οὕτως ἀνόμαζον, οἱ δὲ ἡμέτε. πρόγονοι «δίκαιον» Π. Ἰσ. 4, 41. Δικαιώμα, τὸ ὀρθὸν ἢ δικαίως πεπραγμένον· α) δικαία πράξις Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 13, ἀντιῦ. ἀδικήμα, ἦθ. Νικ. 5, 7· «ἐπανόρθωμα ἀδικήματος», κατὰ διαστολὴν «δικαιοπράγημα» ὅθ. ποινὴ Πλάτ. νόμ. 9, 684· β) δικαία ἀπαίτησις, εἰς πλ. Θουκ. 1, 41, γ) τὸ δίκαιον, τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενον Ν. Δ. justitiam, Δικαιώσις, εἰς, ἢ τὸ δικαίως πράττειν· α)

συνηγορία ἐν δικαστηρίῳ Λυσ. π. Ἀρποκρατίων, ἐρμηνεύοντι=δικαιολογία· καταδίκη, τιμωρία Θουκ. 8, 66· «ὅπου θεοῦ» Πλουτ. ὁρ. χρῆσμ. 21, Δ. Κάσ. 40, 43· β) δικαία ἀπαίτησις, δικαίωμα Λυσ. 9, 8· ἀξιώσις, ἀπαίτησις Θουκ. 1, 141· γ) ἐν γέν. γνώμη, κρίσις περὶ δικαίου Δ. Ἀλ. 3, 10 καὶ συχνά Θουκ. «τὴν εἰσθῶσαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιοῦσει, τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομισθία» = τὴν συνήθη σημασίαν τῶν ὀνομάτων πραγματικῶς διὰ τῆς γνώμης τῶν μετέβαλον, ἥτοι πράγματι ἄσχετοι τολμηταὶ ἀντὶ σκεπτικῶν ἐφάνησαν θεωρήσαντες τὴν ἄσχετον τολμὴν κτλ. 3, 82.

Δικαιωτήριον, τὸ δικαστήριον, κολαστήριον Πλάτ. Φαίδρ. 249, Στοβ. ἀνθ. 121, 35 λεξ.

Δικαιωτής, ὁ δικαστής, τιμωρητής Πλουτ. Ἀρσξ. 23, iudex.

Δικαίω, οὗς, ἢ Θεσσαλίας τις.

Δικᾶν, μέλ. 6. ἀπαρ. τοῦ δικάζω Πρ. 1, 97.

Δικανίζω ἔγωγε δικάζομαι πρὸς τινὰ Εὐστ.

Δικανικός, 3· ὅ, τι ἀφορᾷ τὸ δίκαιον καὶ τὰς δικάς· βηματία Ἀριστ. εἰρ. 526· τὰ δικανικά Πλάτ. ἀπολ. 32· «λόγοι δ.» Ἰσοκ. 13, 20 καὶ συχνά· συνηγορίαι ἐν δικαστηρίῳ, αἱ ὅποιαι διὰ τὸ εὐπικὸν καὶ τὴν λεπτομέρειάν των συχνά ἐκτεταμέναι καὶ ὀχληραὶ ἀπέβαινον, ὅθ. ἐν τῷ ἀνωτ. χωρ. «καὶ φορτικά»· σοφία δημηγορικὴ τε καὶ δικανικὴ Πλάτ. πολ. 2, 365 καὶ συχνά ἢ δικανικὴ (ἐνν.) τέχνη = ἡ τ. τοῦ δικηγόρου, Γοργ. 514· τέχνη Πλουτ. Θερμ. 2· κατὰ διαστολὴν «τὰ δικανικά· τὰ δημηγορικά»=δικανικ. ἐγγλωττίς, ὡς. Ἀριστ. ῥητ. 1· «ὁ δικανικός»=πεπειραμένος, δεινὸς εἰς τὸ δικηγορεῖν Πλάτ. Γοργ. 512, Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 48 ἐπὶ. -ὡς· -λέγειν=ὀμνῶ ὡς παυθὺς συνηγοροῦ Χαρίτ. 5, 4 (δικανὺς=συνήγορος Πούχ.), judicialis.

Δικανίκιον ἢ δεκανίκιον, τὸ· βέβδος ἢ σκηπτρον, ὕπερ ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου ἐκράτουν εἰς χεῖρας ἐν ἐπισήμοις

τελευταῖς ὡς σύμβολον τῆς ἀνωτάτης ἐξουσίας ὡς ἡ ποιμαντορικὴ βέβδος τοῦ Πατριάρχου, ὅθ. καὶ τὸ κοιν. δικανίκι Δουκαγ.

Δι-κάρειος, 2· ὁ ἔχων δύο καρδίας Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 41, 40.

Δι-κάρηνος, 2· δικέφαλος Βατρ. 300· «δι-κάρανος ἀλότριψ» Ἀριστόν. 1 (6.306), bicorp-

Δι-κάρπέω δις τοῦ ἔτους καρποφορῶ (ὁ φέρει αὐτ. φυτ. 3, 13, 9.

Δι-καρπος, 2· δις τοῦ ἔτους καρποφορῶν Στράβ. 47, 831.

Δικασία, ἢ δίκη, φιλονικία, λεξ. litigatio.

Δικασίμος, 2· ἐνδικος· -μήνες καθ' οὓς γίνονται δίκαι Πλάτ. νόμ. 12, 958, Φιλέταιρ. κομ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. ἔργ. 1047.

Δικασίς, εἰς, ἢ τὸ δικάζειν, κρίνειν Σχολ. Ἀριστ. πλ. 277, iudicium.

Δικασμός, ὁ· τῷ ἀνωτ. Φιλ.

Δικασ-πολέω εἶμαι δικαστής, δικάζω Στοβ. Ἀνθ. 48, 61.

Δικασ-πολίς, ἢ τὸ δικάζειν, κρίνειν· «πᾶσι δικασπολίαι ἀναφαίνων» Ὀρφ. Ἀργ. 379.

Δικασ-πόλος, ὁμορ. ὁ ὁ ἐνασχολούμενος εἰς τὰ τοῦ δικαίου ἢ τὰς δικάς, νομικός, δικαστής Ἰλ. α, 238, καὶ μτγν. ἐπὶ. «σκηπτρον δικασπόλου» Ἀπολ. Ρ. 1178.

Δικαστεία, ἢ τὸ δικαστικὸν ἔργον, ἐπιγρ.

Δικαστέον, το β. ἐπὶ, πρέπει νὰ δικασθῇ τί γλῶσσ. conferendum.

Δικαστηρίδιον, τὸ ὑποκ. τοῦ κατωτ. Ἀριστ. σφ. 803.

Δικαστήριον, τὸ ὁ τόπος ἢ τὸ οἰκοδόμημα ἐν ᾧ ἐκτελοῦται δικάς, δικάζουσι· «ὅπου δικαστήριον ὑπάγειν» Πρ. 6, 72· εἰς δ. ἄγειν, ἀναθεῖναι, ἐμπροσθεν Πλάτ. Φαίδρ. 273· «ἐπὶ δικαστήριον ἔλθειν» Ἰσοκ. 1, 1· «τὸ δ. συγ· κλείειν» Ἀριστ. ἱππ. 1314 καὶ ἄλλ. = δικανική (αὐτοὶ οἱ δικάζοντες Θωμ. Μάγ.)· ἐάν τὸ δ. τιμῇ τὴν δίκην Πλάτ. νόμ. 9, 880, (tribunal).

Δικαστής, ὁ κρίνων κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸν νόμον· πρβλ. κριτής Ἀλαγ. Ἀγ. 1395 καὶ συχνά Πρ. 3, 31 καὶ μτγν. ἐκδικητής· -αἵμα· τος Εὐρ. Πρ. μ. 1150, iudex.

Δικαστικός, 3· ἀνήκων εἰς δικαστήν· -μισθός = τριώβολον ἡλιαστικόν = νόν 54, 6 λεπτά· λεπτά τὰ ὅποια ἕκαστος ἑνορκος ἐλάμβανεν κατὰ τὴν ἐνδικὴν ἡμέραν Σχολ. Ἀριστ. σφ. 200, Λουκ. Δημ. ἐργωμ. 25, ὡς. «δ. λήμματα» τὸ δικαστικόν Πλουτ. Περικλ. 9, Ἀριστοτ. Πολύβ. 6, 5 καὶ ἄλλ.· νόμος Πλουτ. Γ. Γράμ. 5· ὁ δικαστικός=δικανικός, ἐμπροσθεν τοῦ δικηγόρου Ξεν. ἀπομ. 2, 6, 38· ἡ δικαστική (ἐνν. τέχνη)=ἡ τέχνη τοῦ ἐποπτεύειν ἐπὶ τῶν νόμων, δικηγορεῖν (πρβλ. δικανική) Πλάτ. Γοργ. 520· ἐπὶ· -ὡς=κατὰ τὸν τρόπον τῶν δικαστῶν Λουκ. Ἐρμού. 47, judicialis.

Δικαστρια, ἡ ὄηλ τοῦ δικαστῆς Λουκ. ἄλ. 9.

Δι-κατά-ληκτος, 2· ὁ ἔχων δύο καταλήξεις, μίαν διὰ τὸ ἀστ. κ. ὄηλ. καὶ ἄλλην διὰ τὸ οὐδ. γραμ. Μ. Ἐτ. π. Ἠραστ. τὸ ἐκ δύο καταληκτικῶν μέτρων συγκείμενον μέτρον «τὸ ἐκ τῶν ἀντισπαστικῶν καταληκτικῶν διμέτρων δικατάληκτον», 101· «τὸ ἐκ τῶν ἰαδικῶν ἐφθήμετρων δικατάληκτον», 102.

Δικάσις, ου, ὁ· Διέλεος τις ἐπιγρ.
 Δικέσις, ου, ὁ· Θηβαίος τις Πολύδ.
 Δι-καυλέω· ἔχω διπλοῦν καυλόν (κορμόν),
 δύο καυλοὺς· Θεοφρ. 'Ια. Φ. 6, 6, 8.
 Δικεῖν, ἀόρ. 6', ἀπαρ. τοῦ δικῶ· ἴδ. αὐτ.
 Δι-κελλᾶ, ἡ· διέπληον γεωρ. ἐργαλείον, κοιν.
 διέκελλι Αἰσχ. ἀποσπ. 181, 4, Σοφ. Ἀντ. 250
 καὶ μετγ. πρβλ. μάκελλα, gastrum.
 Δι-κελλίτις, ὁ· ὁ σκάπτων ἡ κύπτων (παρ'
 ἡμῖν τὸ πρῶτ.) μετ' ἐκελλᾶ Λουκ. Τιμ. 8.
 Δι-κελλο-εἰδής, 2' ἔχων σχῆμα διέκελλης
 Σχόλ. Πλάτ. πολ. 2, 370.
 Δι-κεντρος, 2' ὁ ἔχων δύο κέντρα· σκορπί-
 ον Αἰλ. Π. 1, 6, 40.
 Δι-κέραιος καὶ δι-κέραιος, 2' ὁ ἔχων δύο κέ-
 ρατα, ἀκωκός· στήρυγες· ἀκωκὴ διέκλος Ἀν-
 τιστ. Σίδ. 19 (6, 111), bicornis.
 Δι-κέραιος, ατος, τό· διπλοῦν κέρας Καλλιξ.
 π. Ἀθην. 5, 202· εἶδος ποτηρίου Πολυδ. 6,
 97, bicornu.
 Δι-κέραιος, 2' μετγ. = δικέραιος.
 Δι-κέραιος· ὁ· ἔχων δύο οὐράς Αἰλ. Π. 1, 2, 1.
 Δι-κέραιος, 2' τῷ κατωτ. Σουδ.
 Δι-κέραιος, ὡτος, 2' δικέραιος Ἀριστοτ. 1. Ζ.
 2, 1'· Πάν Ὁμ. ὕμν. 18, 2, ὁ τράγος Ἀγαθί.
 29 (6, 32).
 Δι-κέφαλος, 2' ὁ ἔχων δύο κεφαλὰς Ἀριστοτ.
 1. Ζ. 5, 4 καὶ μετγ. biceps.
 Δι-κέ, ἡ, (βίξ. δικ. δεικ. ἐν τῷ δεικνυμῇ, λατ.
 die ἐν τῷ iudex)· τὸ δικαίον· 1) ἐπὶ τῆς ἀρ-
 χικῇ συμ. ἔθος, εἰς μόνον, συνήθεια πατροπαρά-
 δοτος· ἡτ' ἐστὶ δική βασιλῆων· Ὁδ. δ, 691·
 «αὕτη δική ἐστὶ βροτῶν»· τοιαύτη εἶνε ἡ συν-
 ἡγορὴ τῶν θνητῶν, λ, 218 καὶ συχνά·
 «δική θμῶν, γερῶντων, μνηστῆρων»· ὁ ἀνέ-
 κθεν, ἰδιόχων τρόπος τῶν δουλῶν κτλ. σ.
 275· ἡ γὰρ δική, ὁπότ'· = οὕτω συνήθως
 συμβαίνει, όταν, τ, 168· «ἡπερ ἱππομαχίας
 δική» Ἀρρ. Ἀν. 3, 15, 2. Ὁδ. εἰπρ. δικήν =
 κατὰ τὸν τρόπον, ἴδ. ἐπὶ συχνά. ἐμφύγων·
 «Λύκοιο δίκαν»· ὅσ' ἀν λῦκος Πινδ. Π. 2, 84·
 «Φιλοκλήτω δίκαν ἐφίπων ἐστρατεύθη» = Φ.
 τρωπον μετερχόμενος Σχόλ. αὐτῶ. 1, 50· «κυ-
 νός, ἀγγέλου, ναυτίλων δ», Αἰσχ. Ἀγ. 3·
 «πόλλοι δ.» Σοφ. ἀποσπ. 587· «πολεμίων δ.»
 Εὐρ. Ἐκ 1162· «ὀρνίθιος, βοσκομηράτων, τό-
 εἴτου δ» Πλάτ. Φαίδρ. 249· «σπανιώτ. ἐπὶ
 ἀβύχ. ὕδατος, ὀνειράτων, κύματος δ.» Αἰσχ.
 Ἰπρ. 85· «ἀγγελοῦ δίκην κεκληροδοθεῖ» Πλάτ.
 Φαίδρ. 235· «κρατήρος δ.» νόμ. β, 773· «τυμ-
 πέων δ.» Στράβ. 6, 506· «κατὰ γε δίκην» =
 πρὸς τὴν δίκην· ἱπποκρ. 2) δικαιοσύνη (θεὰ τῆς
 δικαιοσύνης. θυγ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος Ἡσ.
 902 κ. Ἄλλ. ἴδ. τραγ.), τὸ θεῖον καὶ ἀνθρώ-
 πινον δίκαιον· = θεῶν, δαιμόνων· Σοφ. Ἀντ.
 386, 912, ἀντίθ. βία Ἰλ. π, 388· «δίκης ἐπι-
 δευέ» = ἐστέρημένον δικαιοσύνης Ἰλ. τ, 180·
 «δίκην ἰδύοντα εἰπείν» = δικάζει εὐθόματα, δι-
 καύματα, σ, 508· «δίκας λαοῖς εὐθόουεν» Πινδ.
 Π. 4, 153· «πειραίνεν = περαίνω, Ἰ. 7, 24·
 «δίκην παραβαίνειν, μαινεῖν» Αἰσχ. Ἀγ. 763·
 «ἔγω τῇ; δίκῃ βαίνω» = ἐκδίδωμι ἀπὸ τοῦ δι-
 καίου, ἀδικῶ Πλάτ. νόμ. 9, 876· ὧς εἰπρ. δέ-
 δουρητ· τὴν μετὰ προθ. σύνδεσ. «ἐν δίκῃ» = δι-

κάτω· Σοφ. Τρ. 1958, Πλάτ. Φαίδρ. 266·
 «ὅν δίκην» Αἰσχ. Ἰπρ. 426, Πινδ. Π. 9, 99,
 ὡς. «δίκη» Ἰλ. φ, 512, Πλάτ. Κριτ. 112· «με-
 τὰ δίκης», νόμ. 1, 643· «κατὰ δίκην» Εὐρ.
 Τρω. 887, Πλάτ. νόμ. 3, 696· «οὐδὲ δίκης πᾶν
 ἔπος ἔλασκον» (ἐν. λάσκω) = δικάσις καὶ λο-
 γον ἔλεγον Αἰσχ. γο. 786· «πρὸς δίκας» Σοφ.
 Πλ. 1202, ἀντίθ. «παρὰ δίκην» Πινδ. Ὀ. 2,
 18· «ἀνευ δίκης» Αἰσχ. Εὐρ. 554· «ἄτερ δι-
 κης» ἀποσπ. 703· «βίβ' δίκης», 430· «πῆρα
 δίκης» Σοφ. Πλ. 511· «δίκῃ δίκης» Πλουτ.
 Ἀγρ. 32. Περ' Ὁμ. εἰς πλ. «τὰ δικαστι-
 κά, ἡ δικαιοδοσία· Λυκίην εἴρωτα διησὶ τὰ
 καὶ σθένει ὧ» = (ἐν. εἴρω) ἐπρωστάτω τὴν
 Λυκίαν μετ' δικαιοδοσίαν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ
 Ἰλ. π, 542· «Νέστορ περίοιδε δίκαις ἡδὲ φρό-
 νιν ἄλλων» Ὁδ. γ, 244· «δίκαι· σχολαί» =
 ἄδικος δικαιοδοσία Ἡσ. ἔρ. 217· 3) δίκη,
 κρίσις «δίκην κρίνειν» Αἰσχ. Εὐρ. 411. Σοφ.
 καὶ ἄλλ. «δίκην δικάζειν» Ἡρ. 3, 31 καὶ
 μετγ. «δίκην κατ' ἄλλου ἀνδρός ἐφήρησαν»
 Σοφ. Ἀγ. 444· «οὐδὲ δίκης τῷ πατρί» = ἐγκα-
 λῶν, Ἀντ. 738· τὰς σημ. ἐς δίκην ἄγειν, δ.
 λαγνάνειν, αἰρεῖν, διώκειν, ψάγειν, ἐπιτέλλε-
 σθαι ἴδ. εἰς ταῦτα τὰ ῥήμ. «δίκην ἔχειν» = ἔχω
 κρίσιν, ἐγκαλοῦμαι Πλουτ. Μάρ. 6' = δικασίς
 «τὴ προτεράζῃ τῆς δίκης» Πλάτ. Φαίδρ. 58·
 «πρὸ δίκης» = πρὸ τῆς δικαστ. ἀποφάσεως Ἰ-
 σαι. 5, 10· ὡς. «μετὰ τὴν δίκην», 5, 9· «δίκη
 γίγνεται» = ἀποφασίζεται δικαστικῶς Θουκ. 2,
 53· «δίκην μακρὴν λέγειν» = ἀπολογεῖσθαι,
 συνηγορῶ ἐν ἐκτάσει Ἀριστ. σφ. 777, ὡς συ-
 γνά π. ῥήτ. ὡς. «δίκην εἰπεῖν» Ξεν. ἀπομ. 4,
 8, 1. Κατὰ τὸ αὐτ. δίκαιον δίκη = ἐπὶ ἰδιωτικῇ
 ὑποθέσει· ἀντίθ. γραφὴ ἐπὶ δημοσ. πρὸβλ.
 Σχαιμάννου αὐτ. δικ. 165· 5) δικαστική· ἀπό-
 φασίς, ποινὴ, πρόστιμον, συνηθέα· «δίκην δο-
 ναι» = ὑφίστασθαι τὴν ποινὴν, ἀποτίνα τὸ πρό-
 στιμον, Αἰσχ. Πρ. 9, ὡς. ὕφελεν Σοφ. Ὀλ. τ.
 552· «τίθειν, Πλ. 290· «ἐκτείνει» Ἡρ. 9, 94,
 Πλάτ. Φαίδρ. 249 καὶ πλ. «τίθειναι ματρός δι-
 κας» Αἰσχ. Ὀρ. 530· «δίκην δίδωμι ὅτι τίνος»
 = τιμωροῦμαι Πλάτ. Γοργ. 525· ἐν γέν. «δίκην
 δίδωμι καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων» = δίδωμι
 καὶ παίρνω τὸ δικάσιον μου Ἡρ. 5, 83· ἴδ. ἐπὶ
 τῶν Ἀθηναίων συμμάχων, οἱ ὅποιοι ἐν Ἀθη-
 ναίᾳ ὤφειλον νὰ διεξαγάγωσι τὰς δίκας των·
 «δίκας δίδωμι ἕθελον πα εἰ τινα» = ἕθελον νὰ
 δικαιοδοσῶν ἐν τινι δικαστηρίῳ Θουκ. 1, 28·
 ὡς. «δίκας τῶν διαφόρων ἀλλήλοισι δίδωμι καὶ
 δέχεσθαι», 1, 140· ἄλλὰ π. Ἡρ. «δίκην ἔλα-
 βε» = ὑπεβλήθη εἰς ποινὴν, 1, 115· «αἵταιν δι-
 κην τῆς ἀρπύγης, φυγῆς τοῦ φόνου» «δίκην
 ἐλέσθαι, ἔχειν» = ἐκαστοποιεῖσθαι, λαμβάνειν (κα-
 νοποιεῖσθαι, 1, 2, 4· «δίκην ἐπιθεῖναι, δφελειν»
 κτλ. ἴδε εἰς ταῦτα καὶ τὰν ἀλογία ῥήμ.
 Δικ-ηγόρος· συνηγορῶ ἐν δικαστηρίῳ, νῦν
 ἐπαγγέλλομαι τὸν δικηγόρον καί,
 Δικ-ηγόρια, ἡ· συνηγορία ἐν δικαστηρίῳ Εὐστ.
 Δικ-ηγорики, ἐπρ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ
 δικηγόρου Εὐστ.
 Δικ-ηγόρος, ὁ· συνηγορῶν ἐν δικαστηρίῳ, ὁ
 ἐπαγγελλόμενος τὸν δικηγόρον μετγ. causa-
 dicus.

Δίκην· ἐπὶρ. αἰτιατικῶς. ἴδε δίκη.
 Δίκηλον· ἴδε δέικλον, δείκλον.
 Δί-κηλος, (κῆλη), 2' ὁ ἔχων δύο κήλας, σπασίματα Παῦλ. Δίγ.
 Δίκηλίτας· ἴδε δεικηλίτης.
 Δί-κῆσις, εὖς, ἡ· ποινή, τιμωρία λεξ. vindicta.
 Δί-κῆ-φύρος, 2' ὁ φέρων ἐκδίκησιν, ἐκδικητικός· Ζεύς Δίσχ. Ἀγ. 511· ἡμέρα, 1559· «πότῃ δικάστην ἢ δικηφόρον λέγεις;»=δικαστ. ἢ ἐκδικητήν; Νο. 118, vindex.
 Δικίδιον, τὸ, ὑποκ. τοῦ δίκῃ· κρισίδιον Ἀριστ. νεφ. 1093, controversiola.
 Δικλῖς, ἴδως, ἡ, (ἐκ τοῦ δις-κλείω, κληῖς κατὰ Ἀράκ. 56, 18=διπλῶς ἐπακουθεμένη, ἐπιτεθειμένη)· ἡ τὰ δύο διπλωμένη «θύραι, πύλαι, σάνδες»=μὲ δύο φύλλα Ἰλ. ρ, 268, Ὀδ. καὶ μετγν. ὥς· σταθμοὶ Ἀπολ. Ρ. 4, 26· καθ' ἐν· «θύρην δικλῖδα» Ἀριστ. φαιν. 142 καὶ Ἀριστ. διπλὴ θύρα Θεόφρ. 14, 42.
 Δίκο-γραφία, ἡ· τὸ συνθέτειν λόγους δικαίους, συνηγορίας ἐν δικαστηρίῳ Ἰσοκ. 15, 2.
 Δίκο-γραφικῶς, ἐπὶρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἐν δικαστηρίῳ συνηγοριῶν Ἰσοκ. π. Πολυδ. 8, 24.
 Δίκο-γράφος, ὁ ὁ συνθέτειν ἐπὶ μισθῷ δικαίους λόγους ἐν δικαστηρίῳ Πολυδ. 8, 24.
 Δίκο-δίφης, ὁ· ὁ ζητῶν δίκας, ἐριδίας Λουκ. Λεξίφ. 9.
 Δίκο-θετῶν· δικάζω, κρίνω μετγν.
 Δί-κοκκας, 2' ὁ ἔχων δύο κόκκους, κοιν. κοκκοῦσσια.
 Δίκο-κόβος, ὁ· ὁ ἐπὶ μισθῷ ἀναλαμβάνων δίκας, δικηγόρος.
 Δίκο-λέκτης, ὁ· δικολόγος Παλ. 137 (10, 48), ἐπιγρ. ἀδίσπ. 350 (Παν. 313).
 Δί-κόλλυθον, τὸ· νόμισμα=2 κόλλυβοι κατὰ διόρθ. Βεργίου Ἀριστ. π. πολυδ. 9, 63· ἴδε τρικόλλυθον, κόλλυθος.
 Δίκο-λογέω· συνηγορῶ ἐν δικαστηρίῳ, δικηγορῶ Ἀριστ. ῥήτ. 1, 1.
 Δίκο-λογία, ἡ· συνηγορία ἐν δικαστηρίῳ Ἀριστ. ῥήτ. 1, 1.
 Δίκο-λόγος, ὁ· δικαστικός ὑπὸ πρέτης, δικηγόρος Πλουτ. Λούκουλ. 1 κ. συγνά.
 Δί-κόλουρος, 2' διπλᾶ, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη καλοδιωμένος=παραμὶς Νικομ. ἀριθ. 2, 14.
 Δί-κόλπος, 2' ὁ ἔχων δύο κόλπους, ἴδ. ἐπὶ τῆς μήτρας γυν. Γαλην.
 Δίκο-λύμης, ὁ· συκοφάντης=«ὁ ἐν ταῖς δίκαις λυμαινόμενος» Β. Ἀν. 35, sycophanta.
 Δίκο-μήτρα, ἡ· κομ. λεξ. μήτηρ τῶν δικῶν=«οἷον μήτηρ δικῶν» Β. Ἀν. 35.
 Δίκο-μαχέω· μάχομαι ὑπὲρ δίκης, προσπαθῶ γὰρ διεκπεραιώσω δίκην Ἀλκίφρ. 3, 29.
 Δί-κάνδυλος, 2' ὁ ἔχων δύο ἀμρούς, κλειδώσεις Ἀριστ. 1. Ζ. 1, 15.
 Δί-κόρυμος, 2' ἔχων δύο κορυμούς, καυλοῦς ἐπὶ δένδ. Ἀρτεμίδ. 5, 74· πρὸλ. δίκυλος ἴδ. ἐπιφωτ.
 Δί-κορος, 2' ἔχων δύο ἀνομοίους κόρας ὑφθαλμῶν λεξ.
 Δί-κορράφης, ὁ· δικορράφης Β. Ἀν. 85.
 Δίκο-ρραφῶ· συρράπτω, ἐντυρίσκω δίκας Ἀριστ. νεφ. 1466, Ἀπολ. π. Στοδ. 46, 15.
 Δίκο-ρραφία, ἡ· τὸ συρράπτειν, ἐντυρίσκειν δίκας Μανθ. 2, 296.

Δίκο-ρράφης, ὁ· ὁ συρράπτων, ἐντυρίσκων δίκας Ἀριστ. 2, 3.
 Δί-κορος, 2' δικέφαλος λεξ.
 Δί-κόρυμνος, 2' τῷ κατωτ. = Παρνασσός Λουκ. Χάρ. 5, Φιλύστρ.
 Δί-κόρυφος, 2' ὁ ἔχων δύο κορυφὰς κοιν. δίκωρος = «πλάξ, σέλας Εὐρ. Βάκχ. 307· Ἰταλία Στοδ. 2, 4, 8, π. Ἀριστ. ὁ ἔχων δύο χωρίστρας ἐπὶ κεφαλῆς, 1. Ζ. 1, 7, bivertex.
 Δίκο-τέχνης, ὁ· τεχνίτης τοῦ δικαίου, δικηγόρος Δ. Χρυσ.
 Δίκο-τραπέω· φυγαδεύω λεξ.
 Δί-κότυλος, 2' ἐπὶ πολύποδος (ὀκταποδίου), ὅστις ἔχει δύο σειρὰς μυζητικών κοτυλῶν (μμάτια) Ἀριστ. 1. Ζ. 4, 1· λήψου=χωρητικότητα. δύο κοτυλ.=0, 548 λίτρ. (ἴδ. κοτύλη) Σωτὰδ. π. Ἀθην. 7, 293 (5, 33)· πρὸλ. Πολύαιν. 8, 16, 2.
 (Δί-κόω) πλ. π. ἀφ. ἀ. ἐδικώθησαν = ἐδικάσθησαν Κικ. Βέρρ. 2, 5, 57, ἐθα διαφθ. ἴδ. ἐδικαίωθησαν.
 Δί-κρά, συνηρ. τοῦ δίκρου οὐδ. τοῦ δίκρου.
 Δί-κράης, 2' δικέφαλος Σωτὰδ. Εὐστ.
 Δί-κραίος, 2 (κράια)· διακρίτης, ὁ ἔχων δύο σχισμάδας, χηλᾶς, δίχληος Ἰπποκ. bifidus.
 Δί-κραιότης, ἡτος, ἡ· διακρίσιμότης, δίχληότης, ἡ ἰδίω. τοῦ ἔχειν δύο σχισμάδ. χηλᾶς Ἰπποκ. bifiditas.
 Δί-κραιώω· σχίζω τι ἑς δύο Ἰπποκρ.
 Δί-κραιρός, 2' διακρίτης, ἡ τὰ δύο σχισμάδος· ὀλακίη=οὐρά Ἀπολ. Ρ. 4, 1613, ἀν. κέρατος· Πάν Ἀγαθ. 29 (6, 32).
 Δί-κράνος, 2' δικέφαλος, ὁ. τὸ δίκρανον οὐδ. τὸ δειράν, ἴδ. ἐργαλ. τοῦ ἀλωνίσματος μὲ δύο ὀδόντας ἢ χηλᾶς· «δίκράνους ἐξωθετο τῆς οἰκίας» Λουκ. Τίμ. 12.
 Δί-κράνω· σχίζω τι ἑς δύο, κάμνω ὡς δίκρανον.
 Δί-κράτης, 2' ὁ ἔχων διπλοῦν κράτος· ἡ· τρεῖς οἱ δύο ἡγεμόνες Ἀγ. κ. Μενέλ. Σοφ. Αἴ 246· «πλόγγαι=δίστομοι ἢ ὀρθότ. διπλοῦς· ναμοὶ οὐχὶ ὡς μὲ δύο χεῖρας ὑψοῦμεναι, ἀλλ' «ὅτι ἀλλήλους ἀπέκτειναν» Σχόλ. Ἀντ. 146, bipotens.
 Δί-κρός ἢ δίκροτος συνηρ. δίκρους καὶ δίκροτος, 3' δίκρανος Φρύν. 233. κατὰ Λορέν. ἐκ τοῦ κρόω (κρούω), ὁ ἔχων δύο ἀκονάς, διπλοῦς· «δίκροτος ἐώθηον τὸν θεόν»=δίκράνους· «τὰ δίκρανα» πρὸλ. δίκρανος Ἀριστ. εἰρ. 676 Ἀριστ. 1. Ζ. 3, 1, κ. συγνά ὁ πρῶτ. σχημ. «δίκροτον ἐύλον»=δίκρανον Τιμοκλ. κομ. π. Ἀθην. 6, 243· ἡ δίκρα οὐς=σχισμάδα, ἐν τῇ δὲ Ἀριστ. 1. Ζ. 3, 1· καὶ «δίκρος» Σεν. κυν 10, 7. ἡ δίκρος «δίκρα ὕψος»=διπλὴ θύρα· «ὅτι πρῶτον ἀίσχ. ἀσπ. 42, bivertex.
 Δί-κροσσος, 2' περιβάλλων=ἐπανωφύριον γον διπλοῦς κροσσός, κοιν. κρόσσια Πολυδ. 7, 72· «δίκροσσον φακιδόλιον» Μ. ἔτ. 420, 30.
 Δί-κρόσσιον, τὸ· μανθῶας, ἐπανωφύριον ἔχων ἐκατέρωθεν κροσσούς Ἀρρ. περίπλ. Μ. ἔτ. 4.
 Δί-κροτος, 2' ὁ κροτῶν, κτυπῶν δις, ἐπὶ σφυγμ. Γαλην. καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη κτυπούμενος ἢ κτυπῶν, διπλοῦς· «κῶπαι Εὐρ. 1 κ.

408* - ἀμαρτίζω = με δύο τροχιάς, Ήλ. 775* -
 πηλ. ὁρῶν εἰς ἐκαστὴν πλευράν, ἀλεπαλλή-
 λως κειμένων Μ. Έτ. (πρὸλ. διήρης Πολύδ.
 β, 7) καὶ «μονότροτοι» Ξεν. Έλλ. 2, 1, 18,
 4, Λουκ. έρ. β, ὁ Πολυδ. παραθέτει «τριήρεις,
 διήρητα, κέλητες», 5, 62, 3 καὶ συχνὰ μτγν.
 Δι-χρονοῦς, 2* ὁ ἔχων δύο πηγὰς, σωλήνας
 Δαμόξ. π. Ἀθην. 11, 469.
 Δικταμνίτης, ὁ - οἶνος, συρθείς ἐκ ληνοῦ,
 ἐμπυρίχοντος δίκταμνα, με δ. μυρισμένους.
 Δικταμνον, τό, καὶ δίκταμνος, ἡ, ὡς, δί-
 κταμον καὶ δίκταμος* βοτάνη, φυομένη ἐπὶ τῆς
 Δίκτης τῆς Κρήτης, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα, περὶ
 τῆς ὁποίας ἐπίστευον οἱ ἀρχαῖοι, ὅτι εἶχε τὴν
 ἰδιότητα τοῦ νὰ σφῆρῃ ἐκ πληγῶν βέλη Ἀριστοτ.
 I. 2, 9, 6. Κατὰ Διοσκ. καὶ Πάσχ. τὸ δι-
 κταμνοειδὲς ἢ ἡ γλῆχων κοιν. φλησσοῦν εἶνε
 ὁμοία τῇ δίκτανῳ βοτάνῃ, diclamum.
 Δικταμνον ἢ Δίκταμον* πόλ. ἐν τῇ βορ. πα-
 ραλίῳ τῆς Κρήτης Ἠτολ.
 Δίκτη, (ἡ) ἡ κορυφὴ τῆς πρὸς Α. σειρᾶς τῶν
 ὄρων τῆς Κρήτης, καθιερωμένη τῇ Δίῃ, νῦν
 Λασιθί. ὄθ. ἐπὶ θ. Δικτατος, αἰή, αἶον ἢ Δί-
 κτατος Μ. Έτ.
 Δικτάτωρ, ὁρος, ὁ· ἐξελληνισμέν. λέξ. τοῦ
 Ῥωμ. dictator Πολύδ. 3, 87 κ. ἄλλ. π. Δ.
 ἂλ. συχνὰ ἢ γεν. δικτάτωρος, ἴδ. λέξ. ῥητ.
 Δικτατωρεῦν* εἰμαῖ δικτάτωρ, ἀρχαὶ δικτα-
 τωρικῶς, ἀνυπευθύνως Δ. Κάσ. 43, 1 καὶ συχνά.
 Δικτατωρία, ἡ· Πλουτ. Φάβ. καὶ δικτατω-
 ρεῖα τὸ ἀξίωμα τοῦ δικτάτορος, τὸ ἄρχειν δι-
 κτατωρικῶς, ἀνυπευθύνως ἀρχῇ Δ. Ἀλ. 12, 43.
 dictatura
 Δίκτυ, τό· δίκτυον κατ' ἀποκοπὴν Μ. Έτ.
 275, 27.
 Δίκτυ-αγωγός, ὁ, 2 (Θησ. Στ.) ὁ φέρων
 δίκτυα, φεράς Πολυδ. 5, 17, retiaris
 Δίκτυ-άλωτος, 2* με δίκτυον πιασμένος
 συνός.
 Δίκτυ-βαλέω· βάλλω τὸ δίκτυον εἰς τὴν θά-
 λασσιν, φερέω Διοσκ. 2 (6, 186) ἀμφ. γρ.
 Δίκτυ-βόλος, ὁ· ὁ βάλλων τὸ δίκτυον εἰς τὴν
 θάλ. κτλ. φεράς Ἀπολδ. 7 (6, 105).
 Δικτύδιον, τό· ὅπκ. τοῦ δίκτυον Πολυδ. 7, 179.
 Δικτυεῖα καὶ δικτυα, ἡ· τὸ φερέειν διὰ
 δικτύου Ἀτλ. Π. Ίσ. 12, 43.
 Δίκτυες, οἱ· ἀγνωστον εἶδος ζῶων ἐν Λιθύῃ
 Ἠρ. 4, 192.
 Δικτυεύς, εἰς, ὁ· δικτυοφάγος Ἀτλ. Π. Ίσ.
 1, 12.
 Δικτυεύω· φερέω διὰ δικτύου μτγν.
 Δικτυννα, ἡς, ἡ· κυνηγέτις φέρουσα δίκτυον
 (βρόχον), ἐπὶ θ. τῆς Ἀρτέμιδος.
 Δικτυννα, ἡς, καὶ Δίκτυνα, Δικτύνῃ· ἐάνοχη
 ἐκ τοῦ Δίκτης, ἐπὶ θ. τῆς Ἀρτέμιδ. καὶ τῆς
 Κριτομάριδος Κρητικῆς θεότητος, συνημμένον
 μετὰ τοῦ Ἀρταμεί, ἡς ἴδ. ἐτιμᾶτο ἐν Κρήτῃ
 καὶ αὐτὸν ἴδιον Δικτύναντον ἢ Δικτυνναῖον εἶχε.
 Δίκτυο-βόλος, ὁ· δικτυόβολος Πολυδ. 7, 137.
 Δίκτυο-ειδής, 2* δικτυωτός, ἔχων σχῆμα
 δικτύου· πλέγμα Γαλιν. retiliformis.
 Δίκτυο-θήρας, ὁ· δικτυόβολος Σχῶλ. Θιοαρ.
 1, 40.

Δίκτυο-θηρητευτικός, 3* ὁ ἀνέκων εἰς τὸ
 ψαρεῖν διὰ δικτύου* ἢ δικτυοθηρευτική· ὡς.
 (ἐνν.) τέχνη=δικτυοψαρευτική Πολυδ. 7, 139.
 Δίκτυο-κλωστος, 2* κλωσμένος ὡς δίκτυον·
 «δικτυόκλωστοι σπείραι»=δικτυόπλεκτοι κό-
 κλοι, πλεκτὸν δίκτυον Σοφ. Ἀντ. 346.
 Δίκτυον, τό· (καὶ οἱ ἀρχ. παρῆγ. ὁρθως ἐκ
 τοῦ δίκω=βάλλω, ῥίπτω) α) ψαροῦντι Ὀδ.
 χ, 386* «καὶ κυρτοὶ» Πλάτ. σοφ. 220, ἴδε τὰ
 ἐκ τούτου σύνθ. β) κυνηγιόδυντι Ἠρ. 1, 123*
 βρόχια μεγάλα ἀντιθ. ἄρκους=μικρὰ δ. Ξεν.
 κυν. 2, 5, Ἀριστ. καὶ ἄλλ. γ) μετφ. «εἰς ἀπέ-
 ραντον δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθῆσθαι» Λισχ.
 Ἠρ. 1080 «ἐπὶ Τροίᾳ πόρροις ἔβαλες ἄ.»,
 Ἀγ. 349· «δίκτυα δυσόρκα ἐνεπατάννυς»
 Ξεν. Κύρ. 1, 6, 19 δ) π. Ἦσυχ. κατατρυπη-
 μένος πάτος κοσκίνου, πυκνάδας, ψιλῆς σί-
 τας, rete.
 Δίκτυο-πλόκος, ὁ· δικτυοπλέκτης Πολυδ.
 Δίκτυο-ποιός, ὁ· κατασκευαστὴς δικτύων;
 Δίκτυο-ὄλκος, ὁ· (ἔλκος), δικτυοσῶρτης, ψα-
 ρᾶς, Πολυδ. 1, 96, ἴαμβλ. «οἱ δικτυόλκοι»
 τίτλος ἀπολεσθέντος ποιήματ. τοῦ Λισχ. ὅπερ
 καὶ «δικτυοργαῖ» ὀνομάζεται Ἀλ. Π. Ίσ. 7, 47.
 Δίκτυο-φόρος, 2* δικτυαγωγός γλῶσσ.
 Δίκτυον· κατασκευάζει τι εἰς σχῆμα δικτύου,
 δικτυωτὴν λέξ. ὄθ. «δικτυωταὶ θύραι»=κι-
 κλωδαὶ, βαρβ. καρασσοὶ θύραι (πρὸλ. ὁρ-
 σοῦρα) Πολυδ. 15, 30, 8· ὁσπανος=προσ-
 σὸς δικτυωτός, κοιν. φόντα καρασσοὶ Δ. Σικ.
 18, 26 κ. μτγν.
 Δίκτυπος, 2* διπλοῦν ἦγον ἐκπέμπων, ἀντη-
 γών· ἡχῶ Νόν. Δ. 10, 225.
 Δίκτυς, υος, ὁ· ἱκτίνος λακων. = ὁ λευκὸς ὁρ-
 νιθοφάγος ἱέραξ Ἠσυχ.
 Δίκτυς, υος, ὁ· υἱὸς Μάγνητος καὶ ἀδελφῆς
 Πολυδέκτου, βασιλεὺς τῆς νήσου Σερύφου.
 Δίκτυ-ὠδής, 2* δικτυοειδὲς Σχῶλ. Ἀριστ.
 σοφ. 99.
 Δικτυωτός, 3* ἴδε δικτυός.
 Δί-κυκλος, 2 ὁ ἔχων δύο κύκλους, τροχούς,
 δίτροχος· ὄχημα Λιδάν. «τὸ δίκυκλον» Δ.
 Κάσ. 76, 7, ἐνθα οὖς. κατὰ Θησ. Στ. bicyclus.
 Δί-κυμος, 2* διδυμοτόκος Σοφ. π. Ξων.
 «τὰ δίκυμα»=διδύματα κατὰ τινα κώδ.
 Δί-κυρτος, 2* ὁ ἔχων δύο κυρτώματα, ὕδους,
 καμπούρες· κάμυλος γεωπ. 16, 22, 1136.
 Δί'ΚΩ, μόν. ἀόρ. 6'. ἔδοκον, ἀπαρ. δίκειν, μετ.
 δίκων, (ῥίξ. δίκ.) βάλλω, ῥίπτω· πέτρω·
 Πινδ. Ὀ. 11, 72· στεφάνους Π. 9, 123·
 τεύχος Λισχ. Χο. 97· «πέδδας σῶματα» Εἰρ.
 Βάκχ. 601· κ. ἐν. «τόξαι δίκειν» Ἀριστίν. 2,
 1, ἐνθα κατὰ Πασσδ. ἔσφ. γρ. =δίκειν· πρὸλ.
 δίσκος, δίκτυον jacio.
 Δί'κω, ἡ, (ὡς Μικαὶ ἐκ τοῦ μικρός Μ. Έτ.
 οὕτως αἰολ. Δίκω=δίκωδ) ἑλλ. ὡν. γυν. Ἐπίγρ.
 Δί-κωλος, 2* ὁ ἔχων δύο κῶλα, μέλη τοῦ σώμα-
 τος διμελὲς· σπεινόμενος Σοφ. 636, γρμ. κ.
 ῥητ. κῶλα=μέρη προτάσσας, ὄθ. δίκωλος=α
 πρότας διμελὲς, bimembris.
 Δί'κων, ὠνος, ὁ· Σαρακώστας, υἱὸς τοῦ Καλ-
 λιμαρότου, Ὀλυμπιονίκης κ. Παιθονίκης Δ. Σικ.
 Δί-κωπέω· ἔχω, κωπηλατῶ με δύο κῶπας
 Ἀριστ. ἐκκλ. 1091.

Δι-κωπία, ἡ· τὸ ἔχειν ζεύγος κωπῶν, δύο κώπας Λουκ. Χάρ. ἐπισκ. 1.
 Δι-κωπος, 2· ὁ ἔχων δύο κώπας· «-σκάφος, ἑλάτη» Εὐρ. Ἀλκ. 252, Πολύδ. 34, 32.
 Δι-λέχιθος, 2· «ῥόν»· ἔχων, δύο προκάδια Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 455.
 Δι-λήκυθον, τό· δύο μικρά φιάλα με αὐτιά, ζεύγος τοιούτων συγκεκολλημένων ἴσ. Ἀθην. 4, 129.
 Δι-λήμματα, τό· εἶδος συλλογισμοῦ π. μετν. καθ' ὃν ὁ ἀντίπαλος εἶτε καταφάσκων εἶτε ἀποφάσκων συλλαβάνεται, ἡττάται λογικ.
 Διλιμνίται καὶ Δελεμνίται, οἱ, ὡς. Διλιμνὸν ἔθνος· Περσικὸς τις λαὸς πέραν τοῦ Τίγρητος Ἀγαθ. Σουφ.
 Δι-λήμματος, 2· ἐκ δύο προτάσεων συγκείμενος, τὸ διλήμματος οὗς. = τῷ ἀνωτ. μετν.
 Δι-λήπτως, 2· κατὰ δύο τρόπους λαμβανόμενος, ἐννοούμενος = διφορούμενος Σχόλ. Ἰλ. 6, 642.
 Δι-λιτριάτης καὶ διλιτριάτης, 3 καὶ διλιτρός, 2· ὁ ἔχων βάρος δύο λιτρῶν μετν. libralis.
 Δι-λογέω· λέγω δις τὸ ἴδιον Σεν. ἱππαρχ. 8, 2 κ. μετν.
 Δι-λογία, ἡ· δις ταυτὸ λέγειν, ἐπαναλήψις τοῦ ἰδίου λόγου Σεν. ἱππαρχ. 8, 2 κ. μετν.
 Δι-λογίζω, ἀμφ. γρ. = διλογέω, κατ' ἀόρ. Σχόλ. Σοφ. Αἴ. 773.
 Δι-λογος, 2· ὁ δις ταυτὸ λέγων, ἐπαναλαμβάνων Πολύδ. 2, 118, διγλωσσος, δόλιος Ν. Δ.
 Δι-λογος, 2· δύο λόγους ἔχων· «ἄτη» = διπλή, πολὺ θλιπτικὴ δυστυχία Αἰσχ. Ἀγ. 629.
 Διλουρὼν ἢ Αἰλουράν, ὄνος, ὁ γαστὴρ τῶν Βαιτοῦλων ἐν τῇ Τερρακωνησίᾳ Ἰδηρ(α), τῇ Βαιτικῇ; Πτολ.
 Δι-λοφος, 2· δύο λόφους ἔχων· «πέτρα» = Παρνασσός Σοφ. Ἀντ. 1113.
 Δι-λογ(α), ἡ· δύο λόγοι = 200, 400 στρατ. π. Λακεδ. (ἴδε λόγος) Πολύδ. 10, 21, 4.
 Δι-λογίτης, ὁ· ἀρχηγὸς διλογίας Ἀρρ. τακτ. 13.
 Δι-μακρος, 2· λέξεις ἔχουσα δύο μακρὰς συλλαβὰς Δράκ. 59, 10.
 Διμάλη, ἡ· πόλ. τῆς Ἰλλυρίας (νῦν Ἀλβανία) ἴσ. τὸ νῦν Τεπελένι Πτολ. Dimalum Αἰ. 6.
 Διμαστός, ἡ· νηὶς τις παρὰ τῇ Ρόδῳ Πλίν.
 Διμάχαιρος, 2· ὁ πολεμῶν μετὰ μάχαιρας, ἔφη· «ὁ διμάχαιρος» οὗς. = μονομάχος τῆς Ρώμης Ἀρτεμίδ. 2, 32.
 Διμάχης, οὐ, ὁ, πλ. εὐχρ. στρατιῶται ἱκανοὶ νὰ πολεμῶσι πεζῇ καὶ ἁπ' ἵππου Ἡσὺ.
 Δι-μέδμιον, τό· μέτρον σιτηρ. = δύο μέδιμνοι = 105, 06 λίτρ. καθ' Ἡσὺ. = 2 μόδιοι, μόδιος = 46, 46 λίτρ. ἴδε μέδιμνος, μόδιος.
 Δι-μερής, 2· ἐκ δύο μερῶν συνιστάμενος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 14· ἐπίρ. -ως, γεωπ.
 Δι-μετρητός, 2· ὁ χωρῶν δύο μετρητάς = 78, 78 λίτρ.· κώθωνες Ἀθην. 5, 199· ἴδε μετρητής.
 Δι-μετρος, 2· στίχος συνιστάμενος ἐκ δύο μετρῶν ἢ μετρικ. ποδῶν γραι. μετρικ.
 Δι-μέτωπος, 2· ὁ ἔχων δύο προσόψεις, ἐπὶ ὀχυρώμ. Ἀπκ. Ρώμ. ἐμφ. πόλ. 5, 33, bifrons.
 Δι-μηνιαίος, 3· ὁ δύο μηνῶν ἵπποκρ. καὶ μετν. bimestris.

Δι-μηνός, 2· τῷ ἀνωτ. «-αἶτος μισθοφορὰ» Δ. Ἀλ. 9, 17, καὶ συχνά· τὸ ὀμνην οὗς = διμηνία, 2 μην. Δ. Σικ. 17, 48· ὡς. «ἡ διμηνος» Πολύδ. 6, 34.
 Δι-μήτωρ, ὁ· τῷ κατωτ. Ἐτ. Γουδ. 446, 27.
 Δι-μήτωρ, ὁρος, διωρ. διμάτωρ, 1· ὁ ἔχων δύο μητέρας, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου Ἀλεξ. π. Ἀθην. 2, 39, Δ. Σικ. 3, 62, bimater.
 Δι-μίτος, 2· ὁ ἔχων δύο κλωστής, ἴδ. ἐπὶ ὀφασμάτων, τῶν ὁποίων τὸ στημόνι ἐξυφάνθη μετὰ κλωστής κλωσμένας κλωστής μετν.
 Δι-μίτριος, 2· τῷ κατωτ. λεξ.
 Δι-μίτρος, 2· ὁ ἔχων δύο μίτρας· «-καυσαί» διμίτροις = μετὰ πύλους ἔχοντας διπλὰ περιόματα Πλουτ. Δημ. 4 ἀμφ. γρ.
 Δι-μνατός, 3· ἄξιος δύο μνῶν Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 5 ὡς. διμνατός Θεμιστ. 23, 351, 26.
 Δι-μνέως, ἰων. = «διμναίους ἀποτιμῆσασθαι» νὰ ἐκτιμῆσται δύο μνᾶς = 52, 4 τάλ. Ἠρ. 6, 77· ἴδε μνᾶ.
 Δι-μνος, ὁ· φίλος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρ. Δ. Σικ.
 Δι-μοιρία, ἡ· διπλὴ μερίς Σεν. Λακ. 15, 4, ἴδ. διπλοῦς στρατ. μισθός, Ἑλλ. 6, 1, ὁ καὶ μετν. = ἡμιλοχία Αἰλ. Τακτ. 21.
 Δι-μοιριάτης, 3· 1/2 τινός, τριμηνιαίος = 1/3 κτλ. Ἀπολλ. πολιορκ. 26· μετφ. προδότηκός. Ὡς. διμοιριάτης Πούχ.
 Δι-μοιρίτης, ὁ· στρατιωτὴς διπλάσιον μισθὸν λαμβάνων Ἀρρ. Ἀν. 7, 23, 5, ἀρχηγὸς ἡμιλογίας.
 Δι-μοιρος, 2· διπλῶς διηρημένος, διπλοῦς (ἐν γέν. διηρημένος Πασσάδ.) Αἰσχ. Ἐπτ. 832 καὶ διμοιρον οὗς. = 1/2 ὄρχ. = 5 ὀβολ. = νῦν 91, 0 λεπτ. Πλάτ. Ἀφ. 356 = 1/2 λίτρ. Σεν. Πλουτ. Γ. Γράκχ. 17.
 Διμοίτης, (ὁ)· ἀδελφός τοῦ Τροϊζήνης Φύλαρχ. Παρθέν.
 Δι-μυλος, ὁ, ἐσφ. γρ. π. Δ. Λαερ.
 Δι-μορφος, 2· ἔχων δύο μορφὰς Λουκ. 111, 892· ἐπὶ ἑρμαφροδίτῳ Δ. Σικ. παρεκτ. 511, 8.
 Δι-μόρφωτος, 2· τῷ ἀνωτ. Μανελ. 4, 457.
 Δι-μυξος, 2· λόγους ἔχων δύο μύξας κομ. = δύο θρυαλλίδας, φυτίλια Ἀθην. 15, 700.
 Δι-ναι, ἡ· δίνῃ Ἀθην. 8, 333.
 Δι-νάει· ἴδε δυνῆεις.
 Δι-ναίος, ὁ· Ἀθηναῖος τις ἐκ τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς, ἐπιγρ.
 Δι-νάζων δινέω Ἀρτεμίδ. π. Ἀθην. 8, 333· «δι-νάσαστο» Πινδ. ἀποσπ. 70, καίτοι ἀμφ. γρ.
 Δι-νάκιοι, τό· παῖς τις Πλάτ.
 Δι-νδύρη, ἡ· πόλ. τῆς Μακεδον. κατ. Ἀνδριματός Στ. Βυζ.
 Δι-νδύρη, ἡ· οὗς τοῦ Μαίονος ἢ Μήονος, μετὰ τῆς Κυβέλης Δ. Σικ.
 Δι-νδυμον, τό· τὸ Δ. ὅρος ἡ ἄκρον, ἡ ὑψηλὴ τάτη κορυφὴ τῶν ὀρέων τῆς Κυβέλης, ἐν τῇ κατὰ ἱερὸν τῆς Κυβέλης Ἀπολ. Ρ.
 Δι-νεύματα, τό· κυκλικὴ κίνησις, περιστροφή· «δι-νεύματα Χαρίτων» = χορεύματα, χοροὶ Ἀριστ. θεσ. 122, Σεν. ἱππ. 3, 11 καὶ μετν.
 Δι-νεύω, μόν. ἐνεστ. κ. παρτ. = δινέω Ἰλ. α. 543, ω, 12, Εὐρ. Φοίν. 798 καὶ συχνά μετν. Ἀπολ. Ρ. 4, 1484.
 Δι-νέμεν· δινέειν Σχόλ. Ἦσ. 4ρ. 695.

Δινέω περιστρέφω τι κυκλικῶς, στροβιλίζω, στροφογυρίζω ἑ τὸν ἀέρα ταχέως ὡς ὁ ῥίπτων τι μακρὰν — σὺλον = σιδηρὰν σφαίραν 'Ιλ. ψ, 840. — ζεύγεα = ζεύγας βῶων, σ, 543. «μαγλὸν δ.» 'Οδ. ι, 388. «ἵππους, ἀσπίδα δ.» Αἰσχ. 'Επτ. 444, Θεόκρ. 24, 110. «ὄμμα δ.» Εὐρ. 'Ορ. 1459. «λῖνον δ.» = τὴν πλωστὴν τοῦ ῥιπίδιου Στράτ. 22 (12, 180), ὡς. μτγν. πεζ. Δ. 'Αλ. ι, 15. Παθ. περιστρέφομαι κυκλικῶς, περιέρχομαι «νῆσον θαυμαζόντας ἐδιδόμεσθα κατ' αὐτὴν» 'Οδ. ι, 153. «πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄπτα δεινθῆσαν πλαζόμενος», π, 63. «κατὰ τριῶν δυν ἐδινάθην», Πινδ. Π. 11, 38. περιστρέφω ἰδὼς ἑ ἐκεῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς «ὅσας δινέσθην» 'Ιλ. π, 792. «ἐπὶ τροχοῦ δινεσθαι» Πλάτ. Εὐθ. 204. 204. χορεύω κυκλικῶς, νῦν τὸν σὺρτόν χορὸν Ξεν. 'Αν. 5, 9, 9, ὡς. Ξεν. 'Ιλ. 6, 494. κ. ἐπὶ τῶν ἐν δινέω προεκτεθέντ. χωρίων «ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον» 'Απολ. 'Ρ. 2, 695. «βλεφάροις δ.» = ῥίπτω περίξ ἀσταθῆ βλέμματα, βλῆτω με ταραχὴν, δειλίαν Εὐρ. 'Ορ. 837. πρβλ. δίνω, εἰσαυαγο.

Δίνεω, εἰ, (ὁ). Μεγαρεὺς τις, τοπάρχης τῆς Χαλκηδόνος, νῦν Σκούταρι, 'Ησυχ.

Δίνῃ, ἡ (πρβλ. δίνω, δινέω) κυκλικὴ περιστροφή, γυρὸς στροβίλος, ἰδ. ὕδατοστροβίλος κοιν. μᾶτις τῆς θαλάσσης καὶ συνήθ. εἰς πλ. 'Ιλ. φ, 354, Αἰσχ. Εὐμ. 529, Εὐρ. 'Ορ. 1310, Πλάτ. Κρατ. 439. «Τυρηγνὶς δ.» = ἡ Τυρηνικ. 'Οδ. β, 8 (9, 308). ἐν γέν. ἡ πράξ. τοῦ ταχέως περιστρέφειν τι μετὰ τὸν, στροβιλίζειν «ἀτράκτου δ.» Πλάτ. πολ. 10, 620. «ἀνεμώλης δ.» = ἀνεμοστροβίλος 'Αριστ. ὄρν. 697. «οὐράναι δ.» = ἀνεμοστροβ. Εὐρ. 'Αλκ. 244. μετφ. «ἀνάρχης στερραὶ δ.» Αἰσχ. Πρ. 1054, τινθ. Δίνῃ, ἡ γλυκεῖα πηγὴ ὕδατος, ἀναδύουσα ἐκ τῆς θαλάσσης παρὰ τὴν ἐν Ἀργολίδι Τροίχηνα Παισα.

Δινήεις, 3' ποτ. στροβιλωδῆς, βίωον στροβίλου δίκην, βαθύς 'Ιλ. ε, 379, 'Οδ. ε, 89, Εὐρ. Κικλ. 16 καὶ μτγν. Μόσχ. «τάλαρος δινήεις» = καλὰθι στρογγύλον, 2, 55, vorticulus.

Δινημός δ' = δίνωσι;

Δινημα, τό δίνεμα Μανθ. 4, 553.

Δινησις, εἰς, ἡ κυκλικὴ περιστροφή, στροβιλισμός 'Επίκουρ. π. Δ. λαερ. 10, 90 καὶ μτγν.

Δινητός, 3' β. ἐπιθ. δυνάμενος νά περιστραφῇ κυκλικῶς, γυριστός, στροβιλιστός — πέτρος = μύλος κοιν. μυλωνόπετρα Φιλίπ. 76 (7, 394).

Δινία, ἡ πόλ. τῶν Σεντιῶν ἐν Ναρθωνησίᾳ τῆς Γαλλίας 'Ητολ. νῦν Digne.

Δινίαι, ου, βοιωτ. αο, καὶ Δεινίαι, δ' 'Ελλ. ὄν. ἀνδρ.

Δινο-βία, ἡ ἐμβολὴ ὕδατος ἐμποδίου Αἰδαν. εἰν βία, τυφῶν, κατγιγίς.

Διναι, δ' 1) = δίνω, στροβίλος — αἰθέριος 'Αριστ. νεφ. 379. γλιγξ, σκοτοδινία, κοιν. ῥάλη 'Ἰπποκρ. πρβλ. σκοτοδινία χορὸς τις Σχόλ. 'Ιλ. γ, 391. 2) ἐργαλεῖον τῶν τορνευτῶν, Εὐστ. Μ. ἱτ. 60. μεγάλον στροφογυριστὸν τι πατήριον ἀγόμενον τι κεράμιον ὀνῶν, στρογγύλον κατω Σχόλ. 'Αριστ. σφ. 618, πρβλ. «δεῖνος» 'Αθην. 11, 407. Π. τ. Κυρηναίους τὸ αὐτὸ καὶ «ποδοπιντήρ» 3) ἄλλως κοιν. ἄλων 'Αθην.

πολλαχ. Ξεν. οἰκ. 18, 5, ἐνθα «δεῖνος» γράφ. ἀντὶ «δεῖνος», διῶτι π. τ. λεξ. δινέω καὶ τὰ ἐκ τούτου συχνὰ δεινέω δινέω τοῦ ε.

Δινος, κοιν. δ' ὁ Ζεὺς ὡς κυβερνήτης τοῦ οὐρανοῦ 'Αριστ.

Δινύττας, α, δ' 'Αρκάδες ἐκ Παρθασίας Παισα.

Δινύω δινέω, λεξ. ἰδ. τορνεύω, στικδύνω 'Εθ. β. ἐπ. δινωτός = στρογγύλος ἀδινωτὴ ἀσπίς 'Ιλ. ν, 405, ἰδ. ἐκ τορνεύσεως στρογγύλος — λέχος, γ, 391. «κλισίη δ. ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ» = κάθισμα στρογγύλος τετορνευμένον κτλ. (στρογγύλος, τορνευτός, πεποικιλμένος Σχόλ.) 'Οδ. τ, 56 καὶ μτγν. π. — ὀρνέος 'Απολ. 'Ρ. 3, 43, 1070.

Δινώ δινέω 'Ησ. ερ. 595.

Δινώ, οὐς, ἡ ἴδε Δεινώ.

Διν-ώδης, 2' δινῆεις Δ. Κάστ. 68, 13. «τὰ δινώδη τοῦ ποταμοῦ» Πλουτ. Κάτ. πρ. 20, turbineus.

Δινωτός, 3' ἴδε δινώ.

Δινων, δ' Δεῖνων ἑλλ. ὄν. ἀνδρ.

Διξάς, ἄντος, δ' χαλκοῦν Σικελικὸν νόμισμα = 2 χαλκοὺς = νῦν 2, 338 λεπτ. 'Αριστοτ. π. Πυλ. 9, 81.

Δί-ξεστων, τό μετρ. χωροῦν δύο ξέστας = 1, 094 λίτρ. ἐπὶ ῥευστ. καὶ αἰερ. Σχόλ. 'Αριστ. Θεσμ. 347.

Δί-ξος, οὐδέποτε, συνηρ. 2' ὁ ἔχων δύο ἐντομαίς, σχισμάδος, ἑ τὰ δύο σχισμίνος Θεόφρ. 'Ισ. Φ. 1, 13 (8, 3).

Δίξος, 3, ἰων. = δισός πρβλ. τριξός.

Διό δι' ὁ, διὰ τοῦτο, τούτου ἔνεκα Πλάτ. Γοργ. 518 καὶ μτγν. quiaobrem.

Διο-βλή, ἡτος, δ' ὑπὸ τοῦ Διὸς κτυπηθείς, κεραυνόπληκτος, κοιν. ἀπαποκαθμένας 'Τυφός Σχόλ. Πινδ. Π. 8, 22.

Διό-βλητος, 2' τῷ ἀνωτ. Αἰλ. Π. 'Ισ. β, 62.

Διόβλητος καὶ τὰ ὅμ. ἴδε λεξ. ῥητ.

Διό-βολος, 2' ὑπὸ τοῦ Διὸς βροβίς — κτύπος = βροντὴ Σοφ. Οἰ. Κ. 1463. — «πλάκτρον πυρός κεραυνίου» Εὐρ. 'Αλκ. 125.

Διοδούλιον καὶ Διοδούλειον, τό πολίχνιον τοῦ Πόντου, κατ. Διοδουλείς καὶ Διοδουλείς.

Διο-γενέτωρ, δ' γεννήτωρ τοῦ Διὸς, εἰς πλ. «διογενέτορες ἑναυτοί» = παρ' οἷς ὁ Ζεὺς ἐγεννήθη ἡ ἀντράφη Εὐρ. Βάχχ. 122.

Διο-γενής, 2' ἐκ τοῦ Διὸς καταγόμενος, ἐκ τοῦ γένους τοῦ Δ. — Ἀμφίων Αἰσχ. 'Επτ. 510. — τέκνον = Παλλὰς Σοφ. Αἰ. 91, Αἰσχ. 'Επτ. 120. — θεοί, 'Επτ. 203. — αἷμα, φάος Εὐρ. 'Ανδρ. 1196, Μῆδ. 1258. π. 'Ομ. σὺνθεος ἐπιθ. τῶν ἡγεμόνων καὶ βασιλέων, οἱ πλείστοι τῶν ὀπλοῦν ἐκ τοῦ γένους τοῦ Διὸς καταγόμενοι ἡ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐνθρονισθέντες ἀπολαύουσι τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ προστασίας, [ἐπ.] λεξ. ῥητ.

Διογένης, ους, θορ. εὐς, ὡς. ου, η καὶ ην, κλ.

Διόγενες, δ' α) κυνικός φιλόσοφος ἐκ Σινώπης, υἱὸς τοῦ τραπεζίτου 'Ικλείου β) ὁ Λαέρτιος ἡ Λαερτιάδης, ἐκ Λαέρτης πόλ. τῆς Κιλικίας συγγραφεὺς καὶ ἐπιγραμματοποιὸς πιθανῶς ἐπὶ τοῦ 'Ρωμα. αὐτοκρ. Σεπτιμίου Σεβήρου 193-211 μ. χ. καὶ ἑλλ. 'Ελλ. ἀνδρ. ὄν.

Διογένεια, ἡ ἑλλ. ὄν. γυν. Τὰ Διογένηαι, ἱερὰ ἐν Ἀθήναις 'Επυρ.

Διογενειανός καὶ Διογενιανός, (ὁ) γραμμα-
τικός ἐξ Ἑρακλείας τοῦ Πόντου ἐπὶ Ἀδριανού
(117-138 μ. Χ.) συλλογεὺς παροιμιῶν λεξ.
Διογένειον, τό· γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις Ἐπιγρ.
Διογένειας καὶ Διογένιος, ὁ· σύγχρονός τις
τοῦ Πλουτ. συμπ.
Διογενίδαι, αἱ· γένος Ἀθῆναιον ἰθαγενῶν
Ἠσυχ.
Διογενίσται· ἄπαοι τοῦ φιλοσοφικ. συστή-
ματος καὶ τοῦ βίου τοῦ Διογένους.
Διογίτων, ονος, ὁ· Βουτύριος τις, Ἐπιγρ. Ἦδε
Διογείτων.
Δι-ο-γ-ό-ω· φυσῶ καὶ φουσκῶνω τι, ἀμετῶ.
πρήσκουμαι ἱατρ. κ. ἄλλ. Παθ. φουσκῶνω ἐπὶ
θαλ. ποτ. Πλουτ. Κάμ. 3· ἐπὶ φύματος, κοιν.
ἀπόστημα Ἀγρ. 27, tumefacio.
Δι-ὀ-γκῶσις, εως, ἡ· πρήξιμος, φύμα κοιν.
ἀπόστημα Πλουτ. ἦθ. 771, tumefacio.
Δι-ὀ-γνητός, (διαγέννητος κατὰ συγκοπήν), 2·
διογενής Ἡσ. θε. 340. μετφ. ἐγγενής, γενναῖος.
Δι-ὀ-γνητός, (ὁ) Ἑλλ. ὄν. ἀνδρ.
Δι-ὀ-γνός, ἰδος, ὁ· Θέωνος Ἑλλ. ὄν. ἀνδ.
Δι-ὀ-γονος, 2· δι-ὀ-γνητός, διογενής Εὐρ.
Ἰππ. 560 (ῥ).
Δι-ὀ-γονος, ὁ· Ἦδε δι-ὀ-γονος.
Δι-ο-δεῖα, ἡ· τὸ διαβαίνειν, ταξιδεύειν διὰ
μέσου τινός Ἀριστοτ. καὶ μετφ. transitus.
Δι-ο-δεύσιμος, 2· διαπεράσιμος, διαβατός,
parvus.
Δι-ὀ-δευσις, εως, ἡ· δι-ὀ-δεῖα Ἰπποκρ.
Δι-ο-δεύω· διέρχομαι, ἡδοιπορῶ διὰ μέσου,
περιηγῶμαι· τὴν γῶραν Πολύδ. 2, 15, 2
καὶ μετφ. Παθ. «διοδεουμένη ὑπὸ νάταις» Φι-
λιπ. 74 (9, 708), permeo.
Δι-ὀ-δωτός, ὁ· Ῥαμουσίος τις Ἐπιγρ.
Δι-ο-δοι-πορέω· διοδεύω Ἡρ. 8, 129 καὶ μετφ.
Δι-ο-δο-ποιέω· χάμνω διοδόν, ἀνοίγω ἐν
τῷ μέσῳ ὁδόν Θεόφρ.
Δι-ὀ-δος, ἡ· ὁδὸς διὰ μέσου, διὰ δασίς, πέ-
ραμα Ἡρ. 7, 201, Θουκ. 2, 4, διὰ δασίς, πο-
ρεῖα· ἀστρων Δισχ. Ἡρ. 1052· «διοδόν τινα
αἰτεῖσθαι»· ζῆτῶ παρὰ τίνος τὴν ἄδειαν νὰ
διαδῶ Ἀριστ. ὄρν. 189, Δισχίν. 3, 151 καὶ
ἄλλ. ὁ πρωτότος.
Δι-ὀ-δοτός, ὁ· Ἑλλ. ὄν. ἀνδρ.
Δι-ὀ-δοτος, ονος, ὁ· ὁ ἔχων δύο ὁδόντας γλωσσ.
Δι-ο-δορομαι· θρηνῶ τινα ἢ τι πολὺ, λυποῦ-
μαι διὰ τι πολὺ· «τὴν συμφορὰν» Δημ. 53, 7.
Δι-ο-δόομαι, μέσ. διαιροῦμαι εἰς δύο κλά-
δους ὡς δένδρον Ἰπποκρ. ἔνερ. ἀμφί.
Δι-ο-ζος, 2· ὁ ἔχων ἢ διηρημένος εἰς δύο κλά-
δους, δίκλων Θεόφρ. Ἰσ. Φ. 1, 8, 3.
Δι-ὀ-θεν, ἐπὶρ. ὑπὸ ἡ διὰ τοῦ Διός· «-βλαφθῆν-
τα βέλμεν» Ἠλ. ο, 489, Ἡσ. τραγ. κ. μετφ.
«ἐκ Διόθεν» Ἡσ. ἔρ. 763.
Δι-ο-ί-γ-ν-ο-μ-ι· ἀνοίγω τι «-τὰς γνάθους»
Ἀριστ. ἔκκλ. 852· «-τὸ στόμα» Ἀριστοτ. 1.
Ζ. 9, 7· «διοίγω, ἀνοίγω τι κ. ἀφῆναι ἀνοι-
κτόν, χάσκον, ἐπὶ ὕδρ. κτλ. Σοφ. Αἴ. 339. -
κλῆθρα, Οἰ. τ. 1287, Πλάτ. συμπ. 215, aperio.
Δι-ο-ιδά· γινώσκω τι ἐντελῶς, ἀκριβῶς Σοφ.
Οἰ. Κ. 296, Εὐρ. Μῆδ. 518, Πλάτ. νόμ. 1,
626· ὁθ. διακρίνω «-τὴν ὁμοιότητα καὶ τὴν
ἀνομοιότητα» Φαίδρ. 262.

Δι-ο-ιδάινω, ἀμετῶ, πρήσκουμαι ὅλως διόλου
ἱατρ. μετφ. ἐπὶ ψυχῇ. πάλ. «-αἱ ψυχαί»
Ἡρ. 7, 3, 16, itumesco.
Δι-ο-ιδέω· τῷ ἀνῶτ. ἐπὶ θαλ. Στράβ. 3, 5,
8· ἐπὶ σώμ. Δ. Σικ. 2, 12, Λουκ. νεκρομ. 18·
μετφ. ὀργίζομαι, θυμῶν Ἠλιδ. 7, 7.
Δι-ο-ιδής, 2· φουσκῶνός, πρησμένος· μα-
ζὸς Νικ. ἀλ. 90, tumidus.
Δι-ο-ιδίσκομαι· διοιδέω Γαλην.
Δι-ο-ικέω, (π. ἀττ. παρ. τ. ἐδιώκουν, παρ.
δεδιώκηναι, Ἦδε Μάχων κατωτ.)· 1) κατοικῶ
χωριστά· «οἰκῆσαι ἰδίαις διαμετρήσας» Πλάτ.
Τίμ. 19. Μέσ. ὥς. «-κατὰ κόμας»· εἰς χω-
ρίαν χωρίαν ἔεν. Ἑλλ. 5, 2, 5· 2) συνίθ. δι-
ευθύνω τὴν οἰκίαν, κυβερνῶ τὰ τῆς πολιτείας
«-τὰς τὴν οἰκίαν καὶ τὰς πόλεις» Πλάτ. Μέν.
91 καὶ συγχ. ὥς μετφ. «-τὴν πόλιν καὶ τὴν
βασιλείαν» Ἰσοκ. 2, 2· «-τὰ τῆς πόλεως»
Ἀριστ. ἔκκλ. 305· «πολέμους Δείν. 1, 69»·
«τὰ πρὸς τὴν πόλιν, τὰ πολιτικά» Δημ. κ. ἄλλ.
«πόλις διοικεῖται νόμοις καὶ ψηφίσμασι» Δημ.
24, 152· «ὁ πᾶς τῶν ἀνθρώπων βίος φύσει καὶ
νόμοις διοικεῖται», 25, 15· γενικῶς διευθετῶ
διατάσσω «-τὰ ἀνθρώπινα» Πλάτ. νόμ. 7,
713· «-ταπεινῶς τὸν βίον» Ἰσοκ. 1, 10· ῥητ.
κατατάσσω τὴν ὕλην τοῦ λόγου Δ. Ἀλ. ὥς.
μέσ. διαχειρίζομαι χρήματα Δημ. 20, 33· «-
τὰ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ»· διευθύνω τραπέζιτικ.
κατάστημα, 45, 33 ὥς. φροντίζω, προμηθεύω
ἐπιμελῶμαι εἰς τι «ἐλ' τίνος ἐνδοεῖ πρὸς τὰ Πα-
ναθηναία διοικηθῇ» 24, 27· «δεδοικῆται πᾶ-
λαι»· ἀπεδοίχην Μάχ. π. Ἀθην. 8, 341·
«τὴν ἀδελφὴν καλῶς διώκηκε»· ἀποκατέστη
Δημ. 24, 202· Ἐν γέν. μεταχειρίζομαι· οὐα
με δ.· Ἀλκίφρ. 2, 2, διατηρῶ, τρέφω «τὰ
ὑποκείμενα γάλακτι διοικεῖται»· κοιν. τὰ βυ-
ζαντινὰ κτλ. Ἀθην. 2, 46· «αὐτὸν εὐτελῶς
διοικῶν»· ζῶν λιτῶς Πλουτ. Κλερ. 32· ἱατρ.
χωρῶναι τὸ Δ. Λαέρτ. 6, 34. Μέσ. διατάσσω
τι δι' ἑαυτὸν, ἰδ. π. Δημ. ἐκτελῶ τι, καί μετφ.
λίστα δι' ἀπάτης καὶ βραδουρίας «μετὰ πλεί-
στης ἰσχυρίας πίνω» ὅσα βούλεται Φίλιπποι·
διοικῆσται, 18, 13· «ἐνα ἂ βουλόμεθα ὁμῶς
διοικῆσθαι», 18, 178· «-ἀδίκους πλεονεξίας»
44, 38· «-πρὸς τινα»· συμφωνῶ τι μετὰ τι-
νος, 58, 19.
Δι-ο-ί-κ-η-μα, τό· διευθύνσις, ἐπιστάσις λεξ. ad-
ministratio.
Δι-ο-ί-κ-η-σις, εως, ἡ· διευθύνσις, κυβερνήσις·
οἰκίας καὶ πόλεως Πλάτ. Χαρμ. 172 καὶ συ-
χνά ἰδ. δ. τῶν τῆς πολιτείας· «τὴν δ. κα-
ταδεῖν» Δημ. 24, 102· «τὴν ἄλλην δ. οὕτω
κατασκευάσαντο» Ἰσοκ. 4, 41· Ἐν γέν. διὰ-
ταξις· «-καὶ παιδεία τῶν ἀνθρωπίνων πραγμά-
των» Πλάτ. νόμ. 10, 806· δ. τοῦ ταμείου τῆς
πολιτείας, τῶν οἰκονομικ. τοῦ κράτους Δημ.
59, 4· «ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως στρατηγός», 18,
38, 115 (ἀμφότε. τὰ χωρ. ἐν τοῖς ψηφίσμασι).
ἐξόδευσις κοιν. ἔξοδον· «ἡ καὶ ἡμέραν δ.»·
ἡ καθῆμερὴν κατανάλωσις, 45, 31· «συχνῶς
πολυεξοδεῖα», 59, 42, πρβλ. ἔεν. ἀπομ. 4, 8,
14· π. μετφ. ἐπερχία Στράβ. 13, 629, ad-
ministratio.
Δι-ο-ί-κ-η-τῆς, ὁ· διευθυντής, κυβερνήτης, ἐπὶ

στάτης Πολύδ. 27, 12, 2, Πλουτ. Κράς. 2.
 18. ἐπὶ τῶν Ῥωμ. αὐτοκρ. οἱ ἐξ εὐγενῶν ἐπι-
 μεληταί (procuratores, μτγν. rationales) τοῦ
 ἰδίου αὐτοκρ. ταμείου (fiscus), administrator.
 Δι-οικητικός, 3. ἀνήκων εἰς διεύθυνσιν, δι-
 ευθυντικός, κυβερνητικός = δυνάμεις Κλ. Ἀλ.
 -τινὸς Πλούτ. καὶ ἄλλ. μτγν. ἱατρ. εὐπειτος,
 κοιν. χωνευτικός, administrativus.
 Δι-οικήτρια, ἡ· διευθύντρια, κυβερνήτρια
 Σχόλ. Ἀριστ. ἐκκλ. 212, dispensatrix.
 Δι-οικήτωρ, ορος, ὁ· διοικητὴς μτγν. ποιητ.
 Δι-οικίζω· μετοικίζω τοὺς κατοικοί, κατακτη-
 θείσης πόλεως εἰς χωριστὰς κατοικίας (καταρ-
 γῶν τὴν πολιτικ. ἀνεξαρτησίαν τῆς) «-τὴν Θη-
 βαίων πόλιν» Δημ. 5, 10 καὶ ἄλλ. «ἐκ τοῦ
 ἁπλοῦς ἐλαύνειν κ. δ.» Ἀριστοτ. πολ. 5, 9.
 «Μαντίνειαι ἐκ μίξας πόλεως εἰς πλείους» Πολύδ.
 4, 27. «Μαντίνεια διωκίσθη τετραχῇ» Ξεν.
 Ἑλλ. 5, 2, 7. Ἐν γέν. διασκορπίζω Πλάτ.
 συμπ. 193· διαχωρίζω Δ. Ἀλ. 6, 38. Μίσ.
 ματοικῶ «ἐκ Κολυττοῦ εἰς τὴν Φαίδρου οἰκί-
 α» Λυσ. 32, 14.
 Δι-οικιστής, εως, ὁ· μετοικιστής, μετοικασία
 Λυσ. 32, 14, κατὰ δύσθ. Ρεῖσιου «διοικήσις».
 Δι-οικισμός, ὁ· μετοικισίς τῶν κατοικ. τα-
 κτηθεῖσης πόλεως κτλ. εἰς χωριστὰς κατοι-
 κίας (κατάργησις τῆς πολιτικ. ἀνεξαρτησίας
 τῆς) Δ. Ἀλ. 6, 81, Πλουτ. Κάμ. 9.
 Δι-οικο-δομέω· κτίζω ἐν τῇ μέσῃ, διὰ κτι-
 σμῆτος διαχωρίζω τι· «τοῦ θώρακος τὸ κύ-
 τος δ.» ἰσομόνδ. τῆς τε κεφαλῆς καὶ τοῦ
 στήθους» Πλάτ. Τιμ. 69· «ἀπὸ τινός τι Δ.
 Σικ. 14, 7· ἐμφράττω, κλείω τι διὰ κτισίμα-
 τος Θουκ. 8, 90· ἰδ. ὁδός Δ. Σικ. 13, 56·
 Δι-οικο-δομή, ἡ· κτίσμον ἐν τῇ μέσῃ,
 διαχώρισμα κτιστῶν, κτίσμον μτγν. σιγνολογία.
 Δι-οικο-νομέω· διευθύνω τι καθ' ὅλοκλη-
 ρίαν, ἔχω ὅλην τὴν ἐπιστάσαν τινός Πολύδ.
 Δι-οικο-χρέω· διαμοιράζω οἶνον κτλ. διὰ
 τοῦ οἴνοχου, παθ. π. Ἀθῆν. 4, 153.
 Δι-οινόω· γεμίζω τινὰ μὲ πολλὸν οἶνον, μεθ-
 ὄσκω. Παθ. γεμίζομαι μὲ πολλὸν οἶνον, μεθ-
 ὄσκομαι Πλάτ. νόμ. 7, 775, inebrius.
 Δι-οίξις, εως, ἡ· ἀνοίξις τινος ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ
 δι' ἄλλου, ἀντὶθ. σύμμοις Θεόφρ. κίτ. Φυτ.
 1, 19, 3, aperlio.
 Δι-οιστέον, τό· ῥ. ἐπιθ. τοῦ διαφέρει Εὐρ.
 Φαῖν. 272, referendum.
 Δι-οιστεύω· τοῖσιν βέλος διὰ μέσου τινός·
 «-διὰ πελέκεον, σιδήρου» Ὀδ. τ. 578, καὶ
 συχνά· «τόξου ἀπόστασις, ὅσον μακρὰν φθά-
 νει βέλος» καὶ κεν διούσσειας» μ. 102.
 Δι-οιστρέω· ἐπιτετε. τοῦ οἰστρέω Διοδ. 4, 12.
 Δι-οίσω, μέλ. τοῦ διατρέω.
 Δι-οίσις, (ὁ)· στρατηγός Ἀχαιοὺς Πολύδων.
 Δι-οιχνέω· διέρχομαι διὰ μέσου τινός, δια-
 περῶ, μετφ. αἰώνα Δισχ. Εὐμ. 305· «-ἐν
 πέτρῃ» = περιέρχομαι Ὀμ. Ὀμν. 18, 10.
 Δι-οίχομαι· παρέρχομαι, διαδίδω, ἐπὶ κίρ.
 «αἱ ἡμέραι διοίχονται» Πρ. 4, 136· γάνομαι,
 ἀφανίζομαι· «ἄλας διοίχεται» Σοφ. Αἰ. 952.
 Ἀριστ. Θεο. 000· «τάμν διοίχεται» = τετ-
 λωταὶ τὰ κατ' ἐμὲ Δισχ. ἀποσπ. 120· τελεώ-
 γω-λόγος Σοφ. Οἰ. Κ. 580· «διέχθ δ.» Εὐρ.

ἀποσπ. 542· διαλύομαι Πλάτ. Φαῖδ. 87.
 Διόκλητα, ἡ· Ἑλλ. κῶρ. ὄν. γυν. καὶ πόλις
 τῆς Δαλματίας παρὰ τὴν Σάλον, πατρίς τοῦ
 αὐτοκρ. Διοκλητιανοῦ.
 Διοκλειάτης, ου, καὶ -ας, ου, ὁ· κατήγουρος
 τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐν τῇ περὶ ἀποκοπῆς τῶν Ἑρ-
 μῶν δίκη Ἀνδοκ.
 Διοκλής, εἰσ, ὁ· περίφημος Ἡρόδοτος ἱατροῦς
 καὶ συγγραφεὺς ἱατρ. συγγραμμάτων Ἀθήν.
 Δι-οκλέω· γονατίζω ἴωσ.
 Δι-οκνέω· βραδύνω πολύ, ἀναβάλλω Ἀθῆν.
 13, 607.
 Δι-όκτυπος· διοκλῆς Δισχ. ἀποσπ. 146, δι.
 γρ. = ἡλιόκτυπος.
 Δι-οκωχή, ἡ· δι. γρ. = δικωχή, ὅπερ ἴδε.
 Δι-ολέσω καὶ -ολώ, μέλ. ἀττ. τοῦ διόλ-
 λωμι.
 Δι-ολισθαίνω, διολισθάνω Πολύδ. καὶ ἄλλ.
 μτγν. κυρ. γλιστῶ διὰ μέσου τινός, ξεγλι-
 στῶ «-ὅπῃ τοὺς δακτύλους» Ἰπποκρ. «-τῶν
 κυμάτων» = πλῆλ ταχέως ἀνῶθεν τῶν κυμ.
 Λουκ. π. τ. σκ. 12· δθ. διαφύγω· «-καὶ
 διαδύσθαι τινα» Πλάτ. Φαῖδ. 87 συχνά,
 Πολύδ. καὶ μτγν. συνῶν. τοῦ πταῖω = σκον-
 ὄπτω, γλιστῶ καὶ πίπτω Ἡρωδ. 5, 6, 18.
 Δι-ολκή, ἡ· σόρτιμον διὰ μέσου τινός, ἰδ.
 δικαστήριον, στερεὴ ἔρμην. λόγ. πρῶτ. Σ.
 Ἑμπ. κ. μαθ. 8, 322, diactactio.
 Δι-ολκός καὶ διολκός, ὁ· σόρτιμον διὰ μέ-
 σου τινός· ἐπ' αὐτοῖς ὁδὸς τοῦ στενωπέου
 μέρους τοῦ Κορινθ. ἱσθμοῦ, ἐν ᾗ δι' ὅμα-
 ξον ἐσύροντο καὶ μετεκομίζοντο πλοῖα ἀπὸ τοῦ
 Σαρωνικοῦ εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον καὶ
 τινάπαλιν Στράβ. 8, 335, π. Πτολ. θέσις τις
 ἐπὶ τινος τῶν σταμίων τοῦ Ναύλου 4, 5.
 Δι-ολκώω· κυρ. (διαολακίζω, διαολκίζω), δθ.
 ἔχω χρονίαν πληγὴν ἐκ μαχαίρακτυπήματος ἢ
 ἐκ τοῦ αὐτομάτου Ἑτ. Γουτ. 182, 34 ἀμφ.
 γρ. = διεκλυμένη, πηλοῦ.
 Δι-όλλωμι· καταστρέφω τινὰ ἢ τι ἐντελές,
 ἀφανίζω κατὰ κράτος· «σ' ἡ τόχῃ διώλεσεν»
 Σοφ. Οἰ. τ. 442· «κάλλος τὸν βίον δ.» Τρ.
 465· «δ. δόλοισι σὺν παιδῶ» Εὐρ. Ἰππ. 1311·
 «νόσος τὸ σῶμα διώλλυκε», ἀντὶθ. σῶξω Πλάτ.
 πολ. 10, 600· «πάμπαν διώλεσαν», πολιτ.
 308· δθ. μετφ. χάνω τι ἐκ τῆς μνήμης μου,
 λησμονῶ, ξεχνῶ, ξεχνῶ Σοφ. Οἰ. τ. 318.
 Συχνά· μέσθ. καὶ ἑνερ. ὁ· παρκ. εἰμαι ὀλο-
 τελα ἡφανισμένους, κατὰ κράτος χαλίνους·
 «στρατὸς διώλλυτο, διόλωλεν ἱσθμὸς» Δισχ.
 Πέρσ. 475· «ἀνδρὺς ἔκ τινος διώλεται» Σοφ.
 Οἰ. τ. 225 καὶ πολλάχ. «διολόλαμεν, διώχθη»
 μεθα· Εὐρ. Ἀνδρ. 1177· καὶ περ. «διόλλυν-
 ται τὸν κίνδυνον ὑφορμύμενοι» = χάνονται διὰ
 τὴν διελίαν των, μὴ τολμώντες ὅ· ἀντιφωσιν
 εἰς τὸν κίνδυνον Θουκ. 3, 40, disperdo.
 Δι-ολοῦζω, ἐπιτετε. τοῦ διολύζω ἴωσ.
 Δι-όλου, ἐπρ. = δι' ὅλου ἴωσ ὅλος.
 Δι-ολοφόρομαι, ἐπιτετε. τοῦ ὀλοφόρομαι·
 «-πρὸς ἑαυτὸν» Πολύδ. 22, 9, 11, lametio.
 Δι-ομαλίζω· κυρ. ἐπιτετε. τοῦ μεταδ. ὀμα-
 λίζω, ἔπειτα ἀματῶ, διαμένω καθόλου ἴωσ,
 εἶμαι ὁ αὐτός πάντοτε Πλουτ. Κάτ. πρ. 4, καὶ
 μτγν. conspirmo.

Δι-ο-μ-ά-λ-ι-σ-ι-ς, εως, ἡ κυρ. ἑξομάλυνσις, ἑξισα-
σις, μετρ. καταπράυνσις, ἡμέραισις, π. μετρ.
complanatio.

Δι-ο-μ-α-λ-ι-σ-μ-ός, ὁ ἡ κατάστασις τοῦ νὰ μένῃ
τις πάντοτε ὁ ἴδιος, ἴσος Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 11,
206, aequabilitas.

Δι-ο-μ-α-λ-ύ-ν-ω· κάμνω τι ἐντελῶς ἴσον, ἰσό-
μετρον· καὶ διαχέειν μέχρι τῶν ἁκρῶν
Πλουτ. 30. 130.

Δι-ο-μ-αν-ής, 2· ὑπὸ τοῦ Διὸς τρελλαθεὶς· Πούχ.
Διομᾶς, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὅν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Δι-ο-μ-δ-ρ-ος, 2· πέρα πέρα ὑπὸ τῆς βροχῆς βε-
δρεγμένος, κοιν. καταμουσκευμένος Ἀριστοτ.
προδλ. 2, 41, madens.

Δι-ο-μ-ει-α-λ-α-ζ-ών, ὄνοσ, ὁ κομπορημῶν τις
ἐκ τοῦ ὀήμου Διόμεια Ἀριστ. Ἀχ. 605.

Δι-ό-μ-ει-α, ὡν, τᾶ, καὶ Διομεία, ας, ἡ δῆμος
τῆς Ἀττικῆς τῆς Διγῆδος φυλῆς, ἐν ᾧ ο-
πῆργε ναὸς καὶ ἑορτὴ ἐτελεῖτο εἰς τιμὴν τοῦ
Ἡρακλέους Ἀριστ. κατ. Διομειεύς, εως Στ. Β.

Δι-ο-μ-ή-δ-ει-α καὶ Διομήδης, ἡ Διοβία θυγ. τοῦ
Φόρβαντος, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλ-
λέως. Ὡς ἀνίγμια ἔλεγον· Ἐκτορα τὸν Πριά-
μου Διομήδης ἔκτανεν ἀνὴρ, ὁ Ἀχιλλεύς, Ἀνθ.

Δι-ο-μ-ή-δ-ης, οὐς, εἰ, ἡν καὶ ἡ μετρ. ὁ α) υἱὸς
τοῦ Ἄρεος, βασιλεὺς τῶν Θρακῶν, συνήθ. ὁ
Θρηξ ἀποκαλούμενος, διαδόχος διὰ τὰς ἀν-
θρωποφάγους ἱπποὺς του· β) υἱὸς τοῦ Τυδείως,
βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῶν, εἰς τῶν ἐπιστηματέρων
ἡρώων κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, εἰς ὃν
ἐπιγράφεται· Διομήδους ἀριστεία· τὸ καὶ ζ' Ἰλ.

Δι-ο-μ-η-ν-ία, ἡ ὁργὴ τοῦ Διὸς Ὀμφ. περὶ οἰ-
σμών λεξ. ῥητ.

Δι-ο-μ-ή-τωρ, ὀρος, ὁ· μήτηρ. τοῦ Διὸς Θεολ.
ἀριθμ. 12.

Δι-ο-μ-ε-λ-έ-ω· συναναστρέφομαι μετὰ τινος, συ-
νομιλῶ, συνδιαλέγομαι ἑκκλ. conversor.

Δι-ό-μ-ε-λος, ὁ· Ἀνδριός τις Θουκ.

Δι-ό-μ-ν-ο-μ-ι· ὀρκίζομαι (ἐντελῶς, ἐπισήμως),
καταθέτω ὄρκον (τέλειον, ἐπίσημον)· ὄρκον
Σοφ. Τρ. 354· ἀπολύτ. «διομώμοκα» Λυκ.
127, Φιλότηρ. ἀλλαχ. μὲν. μέσ. Σοφ. Τρ.
377, κ. συχνὰ πεζ. Πλάτ. ἀπολ. 27· «- τοὺς
θεοὺς»· ὀρκίζομαι εἰς κτλ. Δεῖν. 1, 47. ἰδ. ὀρ-
κίξ· πολιτ. δικαστικ. ὄρκον Λυσ. 3, 1· «- ὁπέρ
τινος» Ἀντιφ. 1, 28· «ἐν τῷ δήμῳ διομώσατο,
μὴ εἶναι ἑαυτὸν ἐφώδια» Δημ. 49, 67. «- καὶ
μαρτυρεῖν», 57, 22, 39. Ὡς. μετρ. «διομώσατο
τὸν Ῥώμυλον ἰδεῖν» Πλουτ. Νομ. 2, deiero.

Δι-ο-μ-ο-λ-ο-γ-έ-ω· συνομολογῶ, ὁμολογῶμαι,
«διομολόγησεν ἀποστήσασθαι βασιλείῳ» Ξεν.
Ἄγησ. 3, 5. Συνήθ. μέσ. συνανοῦμαι μετὰ
τινος περὶ τινος, συμφωνῶ ἐπὶ ἐπιστημονικ. νο-
μικ. ζητημάτων Πλάτ. Φαίδρ. 237· «- περὶ
τινος», Θεαίτ. 179, Ξεν. κ. μετρ. «- περὶ τινός
τινι» Ἰσακ. 3, 39· ὥς. εἰς αἰτ. «- σμικρὰ ἄτ-
τα» Πλάτ. Φίλ. 20· «δεῖ λόγον ἡμῶς διομο-
λογήσασθαι τί πατ' ἐστίν»· «νὰ ὁρίσωμεν, σοφ.
260· «- τοὺς τόκους» Δημ. 56, 5· «- πρὸς τι-
να», 28, 14, ὁ παρκ. διομολόγηται εἰς παθ.
σμ. συχνὰ π. Πλάτ. «- ἡμῖν, ἔμοί τε καὶ σοί»,
σοφ. 264· «- παρ' ἡμῶν» Ἰσοκ. 4, 137· παθ.
ἀόρ. Πλάτ. πολ. 5, 456· τὸν ἐν. παθ. μετα-
χίρζεται Πολύδ. 31, 27, 1, confiteor.

Δι-ο-μ-ο-λ-ο-γ-η-σ-ι-ς, εως, ἡ συμφωνία, συνήθ-
κη· «- γίνεταί πρὸς τινα» Πολύδ. 3, 27, 9,
pactio.

Δι-ο-μ-ο-λ-ο-γ-η-τέ-ον, τό· ῥ. ἱπ. πρέπει νὰ συν-
ομολογήσῃ τις, συμφωνήσῃ Πλάτ. πολ. 7, 527.

Δι-ο-μ-ο-λ-ο-γ-ία, ἡ· τῷ ἀναιτ. «- ποιησάμε-
περὶ τινος» Ἰσακ. 11, 21.

Δι-όν, ποιητ. = ἔδιον παρατ. τοῦ διῶ.

Δι-όν, (τό) 1) πόλ. Ἐδοσίας ἐπὶ τοῦ ἁκρωτ.
Κηναίου, νῦν Ἀγιά, κατ. Διεύς, ἀττ. Διῆς· 2)
πόλ. ἐν Ἀθῶνι τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ ἁκρωτ.
Πλατέος ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Ἐρισσοῦ, κατ. ὡς ἀ-
ναιτ. 3) πόλ. τῆς νοτίου Μακεδονίας (Πιερίας) εἰς
τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀλύμπου, κατ. Διός, Διαι-
Διόνεικος, (ὁ)· δύο ἱατροὶ Λουκ. συμπ.

Δι-ο-νε-ίδ-ι-ω· ἐπιτιμῶ τινα κοιν. μαλόνω,
μετρ. exprobro.

Δι-ο-νο-μ-ά-ζ-ω· εἶδω εἰς τινα ἢ τι ὄνομα, ὄνο-
μάζω Πλάτ. πολιτ. 263· καθίστω τινα ἢ τι
εἰς ὅλους γνωστόν· 50. «οἱ διονομαζόμενοι»·
πρὸς φημι ἀντιθ. τοῦ «ἄδοξοι» = ἀρήμικτοι
Ἰσοκ. 20, 19, κατὰ Βέκ. = δι. γρ. ὠνημαζο-
νοῖσι ὡς καὶ γνῶριμον εἶναι Ἀριστοτ. 1, 2.
1, 16, συχνὰ Στράβ. καὶ μετρ. demonstratio.

Δι-ο-ν-ε-ς, ὁπακ. τοῦ Διόνουτος, ὀ-γυναικίαις πάν-
ληθες Πούχ. Διονεύς, γυναικίαις ἐνδυμασία Ἐδοτ.

Δι-ο-ν-ο-σί-α, ἡ· Ἑλλ. ὄν. γυν.

Δι-ο-ν-ύ-σ-ια, (τᾶ) καὶ ἡ τῶν Διονυσίων (οἱ τῆς
τετραπλῆς ἑορτῆς τοῦ Διονύσου ἐν Ἀθῶνις α)
τὰ ἀστικὰ ἢ τὰ μεγάλα· β) τὰ κατ' ἀγροὺς
ἢ τὰ μικρὰ γ) τὰ Ἀθήναια ἢ τὰ ἀρχαιότερα·
δ) τὰ Ἀνθεστήρια. Καὶ τὰ μὲν α) ἱερτάζοντα
τὸν Ἐλευθερίωνα (17 Μαρτ. - 15 Ἀπρίλ)
ἐν τῇ πόλει αὐτῇ ἐπὶ δύο ἡμέρας μετὰ μεγά-
λης πομπῆς καὶ παρατάξεως, συρριάντων αὐ-
τόσε πολλῶν ἐγγυρίων καὶ ξένων, καθ' ἣν τὸ
ἀρχατοὺν εἰς Ἐλευθερίων κομισθὲν ξόλινον ξόλ-
νον τοῦ θεοῦ μεταφέρετο ἀπὸ τοῦ Ἀηναίου εἰς
τινα κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Ἀκαδημίας ναῖον.
ἐν ᾧ πρότερον ἴσως εὐρίσκειτο· ἐπὶ τούτῳ δὲ
στυγερῆς ἐκδηλώσεως τῶν περιφημοτέρων
ποιητῶν ἐψάλλοντο ὑπὸ χορῶν εἰς τιμὴν τοῦ
«ἐλευθερίου Διονύσου» καὶ κωμῳδία καὶ τρα-
γωδία, μέγιστα νέαι («καινοὶ τραγωδοί»·)
παρίσταντο ἐν τῇ δημοσίᾳ εἰς τὴν νότιον ὁ-
πώρειαν τῆς ἀκροπόλεως θεάτρῳ. Τὰ δὲ β) ἐν
τῇ περιοχῇ τῶν Ἀθηνῶν τὸν Ποσειδεῶνα (22
Δεκεμ. - 15 Ἰανουαρ.) ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, καθ'
ὥς ἐτελεῖτο πομπή, καὶ θυσία καὶ ἐστιάσεις
παρρηλοῦσθον οἰκογενεακαὶ ἐν μέσῳ χορῶν,
ἀστείσμων καὶ παντοίων διασκεδάσεων, ὧν ἡ
κυριώτατα τὰ «Ἀσκάλια», ἥτοι ἐπὶ γυμνασίων
καὶ μετ' ἑλαίον ἡλειμμένων ἀσκῶν ἐγχορηγῶν
παῖδες μετ' ἑνα πόδα κοιν. εἰς τὸ κουτσό, κινού-
ντες οὕτως τὸν γέλωτα τῶν θεατῶν. Τὰ γ) ἐν
τῇ πόλει τὸν Ῥαμνηλῶνα (φθίνοντος Ἰανουαρ.
- μεσοκύντος Φεβρ.), καθ' ὃ ἐτελεῖτο πάνδη-
μος ἐστίασις, τοῦ κοινοῦ δωρεὰν παρέρχοντος
τὸ πρῆξ, καὶ πομπή, καθ' ἣν ἐπ' ἀμαξίον δι-
ήρχοντο ὅλην τὴν πόλιν σκώπτοντες τοὺς πάν-
τας, εἰς οὗ καὶ τὰ «ἐξ ἀμαξίων» ἢ ἐξ ἀμάξης·
προστίτε τραγωδία καὶ ἰδ. κωμῳδία παρί-
σταντο. Καὶ τὰ δ) τὸν Ἀνθεστηρίωνα (φθίν.
Φεβρ. - μέσ. Μαρτ.) ὡς. ἐν τῇ πόλει ἐπὶ 3 ἡ·

κὺν ὄργανον, ἔχον διόπτρας πρὸς καταμέτρησιν ὕψων, ἰσομετρουμένων πρὸς τὴν γραμμὴν τῆς ἐπιφανείας τῆς ὑδροστάθμης Σουίδ. Πολύδ. 10, 46, 1° 6) γυαλομᾶτι ἐξ ἀργυρολίθου (ἀργιλλώδης τις λίθος, εὐσχεύστος ὡς σχιστόλιθος καὶ διαφανής ὡς ὕαλος) Στράβ. 12, 2, 510° γ) = ὁ γυναϊκῶν διαστολέος, καθρέπτης τῆς μήτρας, χειρουργ. ὄργαν. Γάλην.

Δι-οπτρεῖα, ἡ τὸ διὰ διόπτρας καταμετρεῖν ὕψος τι κατ' ἰσομέτρησιν πρὸς τὴν γραμμὴν τῆς ἐπιφανείας τῆς ὑδροστάθμης μτγν. ἴδε ὑδροστάθμη.

Δι-οπτρικὸς, 3° χρήσιμος εἰς τὸ νὰ εἰδῇ τις τι, εἰς διόπτρυσιν, ἀνήκων εἰς διόπτραν α) «διοπτρικός ὄργανον» Στράβ. 2, 1, 35° 6) «ἡ διοπτρική» (ἐνν. τέχνη) Πρώκλ. εἰς Εὐκλείδ. ὡς. «τὰ διοπτρικά» Πλουτ. ἡβ. 1097, δι. γρ. διοπτρικά.

Δι-όπτριον, τό' ὄπκ. τοῦ διόπτρα μτγν.

Δι-όπτρισις, εὖς, ἡ κύτταγμα διὰ μέσου τινός, ἐν γέν. παρατήρησις μτγν. perspectia.

Δι-οπτρισμός, ὁ τὸ ἀνοίγειν τι διὰ τῆς μήλης, τοῦ καθέτηρος Παῦλ. Αἰγ.

Δι-οπτρον, τό' διόπτρα, καθρέπτης «οἶνος διόπτρου ἀνθρώποις» Ἀλκαί π. Τέτξ. Λυκούφ. αὐτόθι, ἐνθα = διὰ τοῦ οἴνου ἀνακαλύπτονται οἱ κρυφοὶ διαλογισμοὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Δι-οπωπέυς, εὖς, ὁ δίοπος Μ. Ἐτ. Β. Ἄν. 237, ἐνθα καὶ διοπωπέω = διοπτρεύω λεξ. ῥητ.

Δι-όρσις, εὖς, ἡ τὸ βλέπειν διὰ μέσου τινός, ἀνάμεσα ἀπὸ τι Εὐστ.

Δι-οράτικος, 3° ὁ δυνάμενος νὰ εἰδῇ τι, εἰς-δερχής, κυρ. καὶ μετφ. Λουκ. π. ὄργ. 4 καὶ μτγν. perspicax.

Δι-οράω' βλέπω διὰ μέσου τινός, ἀνάμεσα ἀπὸ τι Ξεν. Ἄν. 1, 2, 30° κυρ. βλέπω τι νὰ διαυγάξῃ, 6. ἀνάμεσα Πλουτ. Κράσ. 25° συνήθ. μετφ. διαβλέπω, κατανοῶ τοῦ σκοποῦ, διαλογισμούς κτλ. τινός «τὸ ἀληθεῖς» Πλάτ. Παρμ. 136° 60. διακρίνω «διώρα καὶ τοὺς - καὶ τοὺς» Ἰσοκ. 3, 28, transicio.

Δι-οργάνω' εἶδω εἰς σώμα τι ἐμφυχον ὅλα τὰ ἀναγκαῖα ὄργανα, μετφ. ἀναπτύσσω, τακτοποιῶ μτγν.

Δι-οργάνωσις, εὖς, ἡ ἀνάπτυξις, τάκτοποίησις μτγν. = κατασκευὴ Παύλ.

Δι-οργίζομαι, μέσ. ὀργίζομαι σφοδρῶς Πολύδ. 2, 8, 13 καὶ μτγν. Πλουτ. Ἀγῆσ. 6° ἐνερ. οὐχὶ συνήθ. irascor.

Δι-όργυις, 2° μακρὸς δύο ὀργυίων = 3, 70 μ. Ἡρ. 4, 195, Ξεν. κυν. 2, 5.

Δι-οργυιῶν' ἐκτείνω τι κατὰ τρόπον ὀργυίας μτγν. Β. Ἄν. 1364.

Δι-ορθῶ' τῶκατω. -λόγους Εὐρ. ἀποσπ. 433. Δι-ορθῶω' κυρ. στήνω τι ὀρθιον, εἰς κάθετον γραμμὴν ὅθ' ἰσάζω τι, παρεκκλίναν τῆς εὐθείας, ἀρχικ. θέσεώς του «τὰ ἐγκλιθέντα» Ἰπποκρ. - λόγον Πινδ. Ὁ. 7, 21, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐρμην. ἐκτορῶν τι ὀρθῶς = καταπαύω «ἐν λόγους» Εὐρ. Ἐλ. 1174° ἐν γέν. διορθῶν πάν κακόν, ἐσφαλμένον Ἰσοκ. 9, 47° «τὰ ἀδικήματα» Πολύδ. 4, 24, 4° ἐξοφλῶ χρέη, 11, 28, 5° διορθῶνω βιβλίον Πλουτ. Ἀλκ. 7, 8. Μέσ. συγχύττω. «τὰ μέλλοντα διορθῶ-

σόμεθα» = πρὸς ὠφέλειάν μας Ἰσοκ. 4, 181° «ὕπερ τινος» = ἀπαλλάττω τινὰ κακῶς τινος Δημ. 33, 11° «φωλάττεσθαι καὶ διορθοῦσθαι περὶ τινος», 9, 7. Συχνά μτγν. «τὴν ἀγνοίαν» = διορθῶν τὸ λάθος Πολύδ. 3, 16, 4. «τὴν πίστιν» = ἀποκαθιστῶ τὴν ἐμπιστοσύνην, 1, 7, 12° πρὸλ. ἐπανορθῶ, emendo.

Δι-ορθῶμα, τό' διορθώσις, καλλιστέρευσις Ἀριστοτ. πολ. 3, 13° «τὸ περὶ τὸν νόμον» Πλουτ. Νομ. 17, correctio.

Δι-ορθώσις, εὖς, ἡ τὸ φέρειν τι εἰς τὴν ὀρθὴν, εὐθεταν θέσιν του, ἀφ' ἧς παρεκκλίνει Ἰπποκρ. Ἰσασίς, ἀποκατάστασις «καὶ σωτηρία τῶν πιπτόντων οἰκοδομημάτων καὶ ὁδῶν» Ἀριστοτ. πολ. 6, 8° μετφ. ἐπωφελεῖς διὰ τῆς Πλάτ. νόμ. 1, 642 καὶ συχνά π. Πολυδ. 4, 2, 88, 2° ἐξοφλεῖς χρέους, 5, 50, 7° παρὰ τοῖς Σχολ. π. χ. Ἰλ. 2, 397 διορθωμένη ἐκδοσις συγγραμμ. correctio.

Δι-ορθωτέον, τό' ῥ. ἐπιθ. πρέπει νὰ διορθώσῃ τις μτγν. corrigendum.

Δι-ορθωτήρ, ἦρος, ὁ τῶ κατωτ. Ἐπιγρ. 2, 92.

Δι-ορθωτής, ὁ ἐπανορθωτής «τῆς πολιτείας» ὀνομάζεται ὁ Σόλων Πλουτ. Σόλ. 16° ἐκ δότης συγγράμμ. μετὰ διορθώσεων Γάλην, καὶ Σχολ. corrector.

Δι-ορθωτικός, 3° ὁ ἀνήκων εἰς διορθώσιν, διορθῶνων Ἀριστοτ. ἡθ. 5, 7° «τὰ διορθωτικά» = ἡ διορθώσις συγγράμμ. Σχολ. Ἰλ. 6, 255° ἐπίρ. - ὡς μτγν.

Δι-ορία, ἡ διορίζω.

Δι-ορίζω, ἰων. διουρίζω, ἀττ. μέλ. διοριῶ

1) ὀρίζω τὰ σύνορά τινος καὶ οὕτω διαχωρίζω «διουρίζοντες καὶ διεκόντες Λιβύην τε καὶ Ἀσίην» Ἡρ. 4, 42° διαχωρίζω τι ἀπὸ τι ὅριον δίκην «ὁ ποταμός δ. τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας» Δ. Σικ. 1, 55° μετφ. προσδιορίζω «τὴν λόγον» Πλάτ. πολ. 6, 507° 60. διαστελλῶ, διακρίνω «διορίζει ἅ τε οἱ ἀνθρωποὶ καλοῦσιν ἀνόματα καὶ οἱ θεοί», Κρατ. 331 (πρὸλ. Ἡρ. 4, 45) «ἀκουσά τε καὶ ἐκούσα ἀδικήματα» νόμ. 9, 860° «ἡ τὸν καπῆλων τέχνη τῆς τῶν ἀστοπολῶν διορίσται», πολιτ. 260 καὶ συχνά ὅθ. διατάσσω τι ὀριστικῶς, ὀρίζω ἐκάστῳ τὸ ἀνήκον «-θεοὶ γέγρα» Αἰσχ. Ἡρ. 438° «αἰφῆμαι μαντικὰ τοῦτο διορίσαν» Σόφ. Οἰ. 723° α) διατάσσω ῥητικῶς, ἐπὶ νόμου «καθάρην εἶναι» Δημ. 20, 158, ἀντίθ. «ἀπλῶς εἰπεῖν» 19, 7° «ὁ νόμος διορίσθῃ πρὸς τινα» = ἴδ. διατινα ἐγένετο, 59, 93° «τὰ διορισμένα καὶ τεταγμένα», 18, 274° «τὸ διορισμένον ἐκ τοῦ νόμου δικαστήριον», 23, 27° «τὸ τίμημα διορισμένον ὑπὸ τῶν νόμων» Ἀριστοτ. πολ. 4, 6° 6) προσδιορίζω τὴν ἐννοίαν λέξεως κτλ. λέγω τὸν ὀρισμὸν ἐπιστήμης κτλ. «τὴν μαγικὴν» Πλάτ. πολιτ. 280 καὶ συχνά. Μέσ. ἰδ. π. ῥήτ. συχνόν, προσδιορίζω τι εἰς ἑαυτὸν, ἐν γέν. προσδιορίζω, διατάσσω «τὴν δίκην» Ἀριστ. Ἀγ. 342° «καὶ σαφῶς δηλοῦν» Δημ. 18, 40° «τὴν τὸν ἀγαθὸν πράξιν σωφροσύνην εἶναι διορίζομαι» Πλάτ. Χαρμ. 163 καὶ συχνά «-περὶ τινος» Ἀνδοκ. 3, 12° «διορισμένην χάριν ποιεῖν» Δημ. 24, 192° 2) ἐκβάλλω τι ἐξω

των ὁρίων· τὸν ἐνθὺνδὲ πόλεμον εἰς τὴν ἡπει-
ρον διοριζομένον· Ἰσοκ. 4, 174· «-ἐκ γῆς πό-
δα, στρατεύματα Τροίαν ἐπι» Εὐρ. Ἑλ. 401,
834· «ὅπερ θυμέλας δ.» = ἀπ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ βω-
μοῦ Ἰων 46· «(Θ), ἐξορίζω» - τὸ ὅφλον ἔξω
τῶν ὁρίων· Πλάτ. νόμ. τ, 873· πρὸς. ἐξορίζω,
distinguo.

Δι-ὀρίστις, εἰς ἣν διαχωρίζεται δι' ὁρίων, ὁρι-
στικῆς, διάκρισις Πλάτ. νόμ. 7, 777, di-
stinctio.

Δι-ὀρισμα, τὸ ὁρισμός, ἐξήγησις μετῶν. do-
finio.

Δι-ὀρισμός, ὁ διαχωρίζεται δι' ὁρίων, προσ-
διορισμός, διάκρισις Πλάτ. Τιμ. 38, Ἀρι-
στοτ. ἰδ. ἐξήγησις Δ. Λαέρ. 5, 43, distinctio.

Δι-ὀριστέον, τὸ ῥ. ἐπ. πρέπειν διαχωρίζεσθαι,
διακρίνῃ Πλάτ. νόμ. 9, 874, determinandum.

Δι-ὀριστικός, 3· ἐπιτιθέμενος εἰς τὸ διαχωρί-
ζειν τι ἀπ' ἄλλο δι' ὁρίων, διαχωριστικός, δια-
κριτικός· - τοῦ τε ἀληθοῦς καὶ τοῦ ψευδοῦς·
ῥ. Ἑμπ. κ. μαθ. 7, 64· - ὡς ἐπὶ. μετῶν.
distinguentis.

Δι-ὀριστικός, ὁ ἐνορκος διαθεβαίωσης, ἡ μετ' ὁ-
ρκου δ. Πολύδ. 16, 26, 6.

Δι-ὀρκισις, εἰς, ἡ ἐξορκισις Ἰώσ.

Δι-ὀρκισμός, ὁρμα διὰ μέσου τινός, διέρχεται
διὰ τῆς βίας Σχολ. Πινδ. Π. 3, 178, per-
rumpo.

Δι-ὀρμίζω, φέρω πλοῦν εἰς λιμένα, ἀράζω,
ἀφίημι τινὰ ν' ἀράξῃ Λόγγ. 2, 25, μετῶν. ἡ συ-
χαῶν τινά, ἀναπαύω· «διορμίζεται ὁ βίος»
Ἱεροκλ. Στοβ. ἀνθ. 75, 14.

Δι-ὀρμύμαι, μέσ, σπένδω διὰ μέσου τινός,
διαβαίνω βιαστικά· «-δι' ὁρῶν» = ὁρῶν Λί-
γγ. ἀποσπ. 547, ἔνερ. οὐχὶ σὺνῃθ.

Δι-ὀρος, 2· διαχωριστικός, διαχωρίζων τι
ἀπ' ἄλλο Ἰωσ. - λίθος Πολύδ. 9, 119, dis-
terminator.

Δι-ὀρσος, 2· ὅδε διώροφος.

Δι-ὀρσων, τὸ ὅρος Ἀρμενίας παρὰ τὸν Ἀρά-
ξην, ἐπικληθὲν ἐκ τοῦ,

Δι-ὀρσος, ὁ υἱὸς τοῦ Μίθρα, θεοῦ τῶν Περ-
σῶν Πλίν.

Δι-ὀρρῶν καὶ διορρῶν μεταδᾶλλω τι ἐντε-
λὲς εἰς ὁρρῶν, Ἀριστοτ. 1, Ζ. 3, 19 seresco.

Δι-ὀρρῶσέω· ἐπιτετ. τοῦ ὁρρῶσέω Δ. Χρυσ.

Δι-ὀρρῶσις, εἰς, ἡ μεταβολὴ τινος εἰς ὁρ-
ρῶν Ἰπποκρ.

Δι-ορυγί, ἡ τάρφος μετῶν ὅδε διωρυγί.

Δι-ορυγμα, τὸ τὸ διασκαφέν, ἡ διασκαφή,
- τοῦ ὅρους Ἀθωνος Θουκ. 4, 109 perfossio.

Δι-ορυκτής, ὁ ὁ διασκάπτων τι, διασκαπτής·
Θηλ. διορυκτής, ἴσος μετῶν.

Δι-ορυκτας, ὁ διωρυξ ἐν Πελοποννήσῳ, ἥτις
τὴν Λευκάδα ἐσχημάτιζεν εἰς ἡψον (ἡ χερσὶν-
νησαν) Δ. Σικ. Πολύδ.

Δι-ορυξίς, εἰς, ἡ διασκαφή, διάσκαψις Σχολ.
Θουκ. 1, 67, perfossio.

Δι-ορύσσω, ἀττ. - ὕττω· διασκάπτω, σκά-
πτω ἀνάμεσα, π. Ὁμ. μόν. ἐν τμήσ. «διὰ τέ-
φρων ὁρύσας» Ὁδ. μ, 120· - τοίχους Ἀριστ.

πλ. 563, τοιχωρυγέω Θουκ. 2, 3, Δημ. 54,
37 καὶ Ν. Δ. «-τὴν οἰκίαν» Ξεν. συμπ. 4, 30·
«-ἄθων Πλάτ. νόμ. 3, 699· - χερσύνῃσιν Δημ.

6, 30· «-τὸ δεσμοκτήριον», 25, 56, ἀσ. - τοί-
χους καὶ μετῶν. παρακύνω Δ. Σικ. 4, 43·
μετῶν. ὁρυσάμην, καταστρέφω τινὰ δουλίᾳ,
διαίρω τινος εἰς κόμματα διὰ δουλίτης καὶ
ῥεθύουργίας· «κακῶς διακείμεθα καὶ διορυρ-
γμεθα κατὰ πόλεις» Δημ. 9, 28· «κακουρηγ-
σάι καὶ διορρῆσαι πράγματα», 45, 30· συνών.
τῇ διερευνᾶσθαι, ἐρευνᾶ ἀκριβῶς Πλουτ. 39,
87, perfodio.

Δι-ορυγί, ἡ ὅδε διωρυγί.

Δι-ορχέομαι· 1) χορεύω διὰ μέσου, χορ. δ-
λόγῳ, τινάσσομαι ἰδὼν κ' ἑκά· «-ἐνὶ πόνοι»
Ὁππ. ἀλ. 5, 440· 2) διαγωνίζομαι πρὸς τινά
εἰς τὸν χορόν· - τινὲν Ἀριστ. φ. 1499, perballo.

Δι-ὀρυσσις, εἰς, ἡ ἐξορύσσις.

Δτος, 3, συννηρ. ἐκ τοῦ θίος, ὁθ. Θηλ. δια, ἀττ.
δια [i] Εὐρ. Ῥησ. 226, Ἡσ. Θ. 260, οὐδ.
δτον, ὡς. 2 Εὐρ. Βάχχ. 598· ἐκ τοῦ θίος κα-
ταγόμενος, ἀττ. ἀνήκων· - βούλευμα Δισχ.
Πρ. 622· «-ὄμμα, στόμα» 657, 1035 καὶ
συχνά ἐν τοῖς ἀποσπ. - παῖς = Ἡρακλῆς, Εὐρ.
Ἰων 200· - γάμοι Βάχχ. 245· ὡς. Εὐρ. Ἑλ.
460 ὁ Σχαιφῆρος γραφ. δικαίως «Δτος». Ἀπὸ
Ἰωμ. καὶ ἐπέκεινα συνήθ. σημ. θεός, ὥστε ἡ
πρὸς τὸν Δία σχέσις πιθανὴ μὲν τοῦ λοιποῦ,
οὐχὶ δὲ καὶ ἀναγκαία, οἷον ἐπὶ τῇ Ἀρτέμιδος,
ὀνομαζομένης· «δτον γένος» Ἰλ. ι, 538· ὁθ.
α) ἐπὶ θεῶν π. Ὁμ. μόν. Θηλ. «δια θεῶν» Ἰλ.
κ, 290· «δτ' Ἀφροδίτῃ», 6, 280 καὶ συγνά·
ἰδ. «δια θεῶν» = ἡ θεὰ μετὰ τῶν θεαινῶν,
ἡ διαπρεπιστάτῃ· οὕτως ὀνομάζεται ἡ Ἥρα,
Ἑ, 184, ἡ Ἀθηνᾶ, σ, 205 (ὡς Σοφ. Λί. 744,
Εὐρ. Φοίν. 670 καὶ συγνά) ἡ Χάρις, σ, 288,
ἡ Ἥρα, π, 6, ἡ Κλυτῶ κ. ἡ Κίρκη συγνά ἐν
Ὁδ. «δτος δαίμων» Ἡσ. Θ 991· 6) ἐπὶ ἀν-
θρώπων· ἔχοντων ἐκ θεῶν, εὐγενῆ, τὴν καταγω-
γὴν, οἷον τοῦ Ἀγαμέμνονος Ἰλ. 6, 221, τοῦ
Ἀχιλλ. συγνά αὐτόθι, τοῦ Ὁδ. Σοφ. Φιλ. 344 καὶ πολλ. ἄλλ. ἡρώων, π. γ. τοῦ
Διακού Πινδ. 1, 7, 22 καὶ ἐπὶ ἀνθρ. ἡθικ.
ἀξίαν ἔχόντων, οἷον δ. σοφοῦς, Εὐμαίος·
Ὁδ. συγνά· - Φιλοτίμος, φ, 240· ὡς. ὁλοκλή-
ρων ἱθύνων· δ. Ἀχαιοί, Πελασγοί· Ἰλ. «δτε
Πελασγῶν» Δισχ. ἀποσπ. 945· «δτοι ἑταῖροι
Σαρπηδόνας» Ἰλ. α, 692· «δτα γυναῖκων» = ἡ
ἀρίστη τῶν γυν. Ὁδ. φ, 240, παράλληλ. τοῦ
«δτα θεῶν» γ) ἐπὶ ζώων εὐγενῶν, ἑξαίρετων,
οἷον τοῦ πολεμικοῦ ἱπποῦ τοῦ Ἀχιλλ. Ἀρσά-
στου Ἰλ. θ, 185· γ) ἐπὶ ἀφύχ. ὧν τὸ μέγεθος,
ἡ ἰσχὺς ἐνεποιεῖ εἰς τοὺς φυσικ. ἐκείνους ἀν-
θρώπους τὴν ἰδίαν τῆς αἵματός ἱπνεργείας,
παρουσίας τοῦ θεοῦ, π. γ. «ἄλς, χθών, αἰ-
θήρ» Ἰλ. π, 365, Δισχ. Πρ. 88· πρὸ Εὐρ.
Ἰλκ. 5· - λίμνη, ἱππ. 288, ἡ πρὸς ἔκφρασιν
τῆς θέας καταγωγῆς τῶν καὶ θ. ἡ ἀπὸ ἡλίου
προστασίας· «ποταμός δτος» Ἰλ. μ, 21, ὁμοί-
ον τῇ «διπαιτής» δ. ἄλσος Δισχ. ἀποσπ.
553· ἰδ. ἐπὶ χωρῶν, πόλεων, σδασιῶν διὰ
τὴν ἀρχαιότητά των· δ. Ἥλιος Ἰλ. δ, 615
καὶ συγνά· δ. Ἀρίσθη, 6, 836· δ. Λακε-
δαίμων Ὁδ. γ, 326· δ. Πυθών Πινδ. Π.
7, 11· δ. Ἑλλάς Δισχ. Πρ. 263, jovialis.

Δτος, κ. Δεῦρος, ὁ Μακεδονικὸς μὴν = Πυανα-
ψίων (4ου μην. τ. ἀττ. ἔτους) Συριακὸς μὴν

= Νοέμβριος. Σιδώνιος καὶ Λυκαίος μ. = Ἰαννουάρ. Βιθυνός μ. = (21 Φεβρ.-23 Μαρτ.) Γαλην. Διό-δοτος, 2' ὑπὸ τοῦ Διὸς δεδομένος (= εὐδότος), 102' «-αληπτρα, ἄχη» Λισχ. Εδμ. 596. Διο-σημασία, ἡ τῷ κατωτ. Ἰ. Αὐθ. διοσημ. Διο-σημεία, ἡ τὰ ἐκ τοῦ ἀέρος σημεῖα Μ. ἐτ. σημειῖται τοῦ Διὸς, τὰ μεταωρολ. φαινόμενα, ἰδ. βροντὴ καὶ κεραυνὸς Πλουτ. Γάλβ. 23 καὶ συγχά. «διοσημεία», ὡς ἐπιγράφεται τὸ ποίημα τοῦ Ἀράτου εἶνε ἀμφ. γρ. ἀλλ' ἡ γεν. ἰδλ. π. Ἰαμβλ. πάντοτε «διοσημειῶν» βί. Πυθ. 124, Πολύαιν. 1. 32, 2' π. Δ. Σικ. 2, 19 ἰδλ. ἀμφ. ἡ εν-σημεία, ἡ τῷ ἀνωτ. Ἀριστ. Ἀχ. 171. ἡ βροχὸς, ὁ μὴν τῶν Ῥοδίων Ἐπιγρ. διὰς ἱερὸν α) πόλις παράλιος τῆς Ἰωνίας μεταξὺ Λεβέδου καὶ Κολοφώνος Θουκ. κάτοικ. Διοπερίτης Στ. Β. 6) Διὸς πόλις, Διόσπολις πόλις τῆς Παλαιστίνης, πρότερον Λύδδα ὀνομαζομένη καὶ νῦν Λύδδα ἢ Λούδα. Διοσκεῶ, κατὰ διόρθ. Βεργίου ἀνευρενῶν τριγύρω διὰ τῶν ὀφθαλμῶν - τινὰ Ἀνακρ. 81. Διόσκουροι, ἡ ὀρθότ. Διόσκοροι Εὐρ. Ξεν. κ. ἄλλ. ὡς, Διὸς κόροι, οἱ ἡμίθεοι ἥρωες, Κάτωρ. καὶ Πολυδευκής, οἱ τοῦ Διὸς ἦτοι καὶ τοῦ Τυνδάρου καὶ τῆς Λήδας, ὅθ. καὶ Τυνδαρίδαι κατὰ τὴν μυθολογίαν τῶν Φοινίκων υἱοὶ τοῦ Σιδύχῃ καὶ Σιδύχως. Ἐλατρεῦντο πρῶτον ἐν Σπάρτῃ, καθὺ Σπαρτιάται, ἔπειτα ἐν ἀπάσῃ τῇ Ἑλλάδι καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Κελτοῖς ὡς «σωτήρες, οἱ μεγάλοι θεοί, Διόσκουροι νέαι» διὰ θυσιῶν, σπονδῶν ἐν τῇ τραπέζῃ, εὐχῶν, ἑορτῶν, χορῶν ὅθ. πανταχοῦ εἶχον ἐπωνύμ. βωμοὺς, ναοὺς καὶ ἀγάλματα, ἰδ. δ' ἐν Σπάρτῃ καὶ Μεσσηνίᾳ. Ἐλατρεῦντο ὡς βοηθοὶ ἐν ταῖς μάχαις, εἰς ἃς συγχά ἐνεφανίζοντο, ἀλλ' ἰδ. ὑπὸ τῶν ναυτικῶν ὡς «ἀγαθοὶ θαύματα, σωτήρες εὐσέλμων νεῶν». Ὅθ. καὶ πλοῖα ἐξ αὐτῶν ἐπωνομάζοντο καὶ ἐμβλήματα πλοίων παρίσταντο Ὅμ. ὕμν. Πaus. Στράβ. Διόσκουρος μὴν τῶν Κρητῶν = (21 Φεβρ. - 23 Μαρτ.). Διοσκοῦρετον, Διοσκορεῖον, Διοσκόριον, τό ναὸς (καὶ χωρίον) τῶν Διοσκοῦρων παρὰ τῇ Τρωάδι τῆς Καλιζιδνῆς, Φεραῖς, ἐν Φλιασίᾳ κλ. Διοσκαρίδης, οὗ ἡ Διοσκουρίδης, βοιωτ. Διοσκουρίδας, αο. ὅ. Ἀλεξανδρινὸς ποιητὴς τῆς Ἀνθολ. (ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐδεργέτου 247 π. Χ.) κ. πολλ. ἄλλ. Ἑλλ. ὅν. Διοσκούριος, ἄδως, (ἡ) πόλις καὶ νῆσος τῆς Κολχίδος (μτγν. Λαζικῆς, νῦν Μιγγρελίας), πρότερον Λία, μτγν. Σεβαστόπολις Στράβ. νῦν Ἰσκαχούρ κατ. Διοσκουριεύς Στ. Βυζ. Δι-οσμος, ὁ ὡς ἐπὶ ὁ παρὰ Θωφ. τῷ Σημ. κοχάτῃ Opusc. et Boissonade p. 40, τὸ ἔχον ὁσμὴν ἢ τὸ δι' οὗ ὁσμὴ διέκει. Δι-οσπυρος, δ, κ. διόσπυρον, τό ὁπώραμοῖα μὲ τὸ βράσιον, κεράσιον Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3, 13, 3. Δι-οστεος, 2' ἡ ἔχων δύο κόκκαλα Ἀριστοτ. Διο-σφραίνω κάμνω τι εὐδομον, κοιν. μοσχομυρίζω μετὸ. Σγώλ. Ἀριστ. βάτρ. 1107. Δι-ότι, σύνδ. αἰτιολ. = διὰ τοῦτο ὅτι Ἡρ. 3, 74, Θουκ. 1, 52 κ. συγχά Πλάτ. ἄλλ. ὡς.

ἐπὶ πλαγίον ἐριτω. «ἔαν τις μοι λέγῃ, διότι καλὸν ἔστιν ὅτι οὗν» Πλάτ. Φαῖδ. 100, Ἡρ. Θουκ. καὶ ἄλλ. «ὁφθαλμοὶ τὸ διότι», Κρατ. 392' ὅτι Ἡρ. 2, 50, Πλάτ. ἐπ. 1, 300 καὶ ἰδ. μτγν. Π. Ἰσοκ. ὁ Βέκκ. ἀποδέχεται «ὅτι» 4, 48' π. Δημ. μόν. ἐν τινι πρακτικῷ, 18, 167' μετ' ἀπαρ. ἐπομ. ἐξηρητημένης κατὰς «τῷ πατρὶ ἔσθι τοῦνομα τεθνηαι, ὅτι οἱ δὲ πατὴρ-ἐλευτήσθαι» Ἡρ. 3, 55, Πολύδ. 31, 20, ῥηματοβρομ. Διο-τρεφής, 2' ὑπὸ τοῦ Διὸς τεθραμμένος, ἀνατεθραμμένος, π. Ὅμ. σύνθηες ἐπὶ θ. τῶν βασιλέων, ὡς ὅπ' αὐτοῦ ἐγκαθιδρυμένων καὶ ὑπὸ τὴν αὐτοῦ προστασίαν διατελούντων' πρβλ. Διογενῆς. ὡς. ἐπὶ τοῦ Σκαμάνδρου ποτ. Ἰλ. φ. 223' ἐν γέν. ἐπὶ ἐπιστῇ. ἀνδρῶν Ὅδ. 1, 378, ὡς. Θερμίστ. Διοτρεφής, οὖς, η, ὅ. 1) Ἀθηναῖος ἄρχων Ὀλ. 99, 1, 384, Δ. Σικ. 2) σοφιστὴς Ἀντισθένης Στράβ. 3) χριστιανὸς τῆς Ν. Δ. Δι-ουρέω, μέσ. διουρέομαι συνηθέστ. διουκάλων τὸ οὐρὸς, ἐπὶ φαρμ. Ἰπποκρ. π. καθ. 528. Δι-ουρητικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς τὸ διουκάλων τὸ οὐρὸς - φάρμακα ἱατρ. Δι-ουρίζω, ἰων. = διορίζω Ἡρ. Διοῦρ, ὁ ποτ. Μαυριτανίας τῆς Τίγγιτάνης τῆς πρὸς ὀσμῆς, (διότι Δ. καὶ Δ. Μαυριτανία - τὸ νῦν Φέζ, Μαρόκκον καὶ ἡ Δ. Ἀλγερία). Δι-οχεῖσθαι ἱππεῖω ἰός. Δι-οχετεῖα, ἡ τὸ μεταφέρειν ποθὲν ποὺ ὕδωρ δι' ὀρεγνῶν, μετοχέτευσις ὕδατος Στράβ. 10, 468, aqueductus. Δι-οχετεῖω μεταφέρω ποθὲν ποὺ ὕδωρ δι' ὀρεγνῶν, μετοχέτευσις καὶ διανέμω Πλάτ. Τίμ. 77. κ. μτγν. μετχ. ὕδωρ. κ. ποτίζω αὐτὸ ὥρως ἢ χύω διωχέτευται Στράβ. 5, 1, 5. Δι-οχή, ἡ τὸ μεταξὺ διάστημα τόπου, ἀπὸ στασις Μαθημ. Δι-οχῆς, 2' δι. γρ. ἀντὶ «διωχῆς», ὅπου ὅθ. Διοχίτης κόμη Αἰγύπτου, κατ. Διοχίτη Στ. Β. Δι-οχλέω ἐνοχλῶ τινα πολὺ, ἀνησυχῶ - πόλεις ὅσας. 6, 6' - τινὶ Πλουτ. Κίμ. 18, ἱων. Δι-όχλησις, εὖς ἡ παρενόχλησις, ἀνησυχία σις μτγν. obtrahatio. Δι-οχλίξω ἀνοίγω τι διὰ μοχλῶν βεβαίως Νικ. ἄλ. 226 ἐν τριῇ. διμινεῖν. Δι-οχυρώς, ἐπιτετ. τοῦ ὀχυρώς Πολύδ. 1' Δι-οχυρώσις, εὖς ἡ ὀχυρώσις στρατ. ἰων. ἀρχ. 30, munificio. Δι-οψ, οὖς, ὁ, ἡ διόπος Ἡούχ. Δι-οψις, εὖς, ἡ διόρασις, κύτταγμα ἀνάστα ἀπὸ τὴ Πλουτ. ἡβ. 948' γωνία, ὁρασις Πλάτ. Τίμ. 40 κ. μτγν. transpectus. Δι-οπαις, ἡ πολίχνιον Ἀρκαδίας Ἰσοκ. Δι-οπαις, παιδὸς, ἡ ὡς ἔχων δύο παιδάς, τὴν κνα' - Βήλος Λισχ. ἀποστ. 314' ἀλλὰ «ὁρῶναι δ.» = θρήνος, τὸν ὁποῖον κάμνουσι δύο παῖδες Χο. 331. Δι-οπαλισταίος, 3' τῷ κατωτ. γιωπ. Δι-οπαλίστος, 2' δύο παλαιστῶν πλάτος γ. χων = 154, 2 χιλιομέτρ. Ξεν. κυν. 2, 4, ἰδ. παλαιστή. Δι-οπαλτος, 2' διπλῶς ὀφόμενος «πᾶς στρατὸς διπαλτος, ἄν με χρεῖ φανεύται = ἀμφοτέρω

Δι-πλόη, ἢ 1) πτυχή, διπλᾶ, ζαρωματιά ἐπὶ σιδήρου· «εἶτε ὑγιᾶς, εἶτε διπλῶν ἐς ἔχων» Πλάτ. σοφ. 267· κατὰ λέξ. Τίμ. «ἀπὸ τινος ἐνώσεως ἀπόλουςις εἰς παράθεσιν μάλλον ἢ ἐνωσιν», σχισμάδα, λύγισμα ἐν τῇ χαλυβδίνῳ στόματι μαχαίρας κτλ. πρβλ. Πλουτ. Περικλ. 11· δὴ. ἐν γέν. ἔλκεισι, σφάλμα, βλάβη· φυγῆς Πλουτ. συμπ. 7, 10, 2 κ. ἄλλ. μτγν. πρβλ. διπλῆ· διπλῆ, διάφορος, ἀμφίβολος, σημασία Πλουτ. ἡθ. 407, 408· 2) ἀνατομ. ῥαφίς τοῦ κρανίου, ἐν γέν. ἐντομή, συναρμογή ὁστέων π. Αἰλ. κοίλωμα ἐν τῇ κέντρῳ τοῦ σκορπίου, ἐμπεριέχον τὸ δηλητήριο Π. Ισ. 9, 4, duplicitas.

Δι-πλό-θρις, ὁ, ἢ ἔχων διπλᾶς τρίχας· πί-
τους=κουκκουναριά ἔχουσα διπλᾶς βελόνας (ὡς
χουδοὶ φύλλων δένδρων) Ὁπ. Ιξ. 1, 23.

Δι-πλό-ιδιον, τό, ὅπου. τοῦ διπλοῦς Πολυδ.
Δι-πλό-ιζω, διπλοῖζω· διπλασιάζω τι, διπλώ-
νω Αἰσχ. Ἀγ. 809, Ἠσυχ. duplico.

Δι-πλό-ις, ἴδως, ἢ π. γρμ. =δίπλαξ, διπλῶς
περὶ τὸ σῶμα περιτυλισσόμενος μανῶνας, σὺ-
νθηες ἐνδυμα τῶν Κυκλαίων Ἀνεπ. Σιδ. 80 (7,
63)· π. Ἰπποκρ. =διπλόν 2).

Δι-πλό-ο-κος, 2· διπλεκτός, διπλῶς μτγν.
duplex.

Διπλοκιδόνιον, τό· θέσις παράλιος τοῦ Πέρα τῆς
Κωνσταντινουπόλεως μεταξύ Δολμά-Μπαχτσέ κ.
Τοπραγάν, νῦν Βεσίκ-Πάσ Δούκ. Ισ. Βυζ. 159.

Δι-πλό-ος, 3, συνηρ. διπλοῦς, (ὅη-ῆ, ὅον-
οον)· διπλάσιος, διπλοῦς· ὁμήρ. Ἰλ. δ. 133·
«γλαῖνα διπλῆ» =δίπλαξ, διπλοῦς, κ. 134 κ.
μτγν. ποιητ. κ. πεζ. «παῖσαν διπλῆν» =κύππα
ἀκόμη μίαν Σοφ. Ἠλ. 1407· ἀντίθ. τοῦ εἰς
Πλάτ. πολ. 8, 554, καὶ τοῦ ἀπλοῦς, Αἰσχ. 188·
ὡς διπλάσιος τὸν χρόνον, διπλοῦς τὸ μέγε-
θος = βίος, Τίμ. 75· «τῆς δευτέρας διπλῆν»
35, ὡς Δ. Ἀλ. 3, 33 κ. πολλάχ. «διπλοῦν
ὀφείλειν ὅσους ἀν καταβλάψῃ» = ὀφείλομεν ν'
ἀποδώσωμεν διπλάσιον ἀποζημιώσιν Δημ. 23,
28. Ἐν γέν. σύνθετος· οἰκίδιον = δίωρον, ποιν.
δίπατον Λυσ. 1, 9· ἴδ. «ὀνόματα δι-
πλά» = σύνθετοι λέξεις Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 3·
λυγισμένοις στρεβλωμένοις· ἄκανθα Εὐρ. Ἠλ.
492· πρβλ. διπλόη. Παρὰ τραγ. οὐχὶ σπαν. =
ἄμω, δύο, πρβλ. Αἰσχ. Πρ. 952, Σοφ. Φιλ.
782· «ἀδελφῶν μὲν ὀκνόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χει-
ρί», ἐνθα συνάμα θηλοὶ τὴν ἀλληλοκτονίαν
τῶν δύο ἀδελφῶν Ἀντ. 14. Μετρ. ἀντίθ. τοῦ
ἀπλοῦς=διπλοπρόσωπος, κίδωλος, δόλιος Εὐρ.
Ῥῆσ. 395· πρβλ. Πλάτ. πολ. 3, 397 «-καὶ
ποικίλος» Δ. Ἀλ. ῥητ. 11, duplus.

Δι-πλό-ος, 3· τῷ ἀνωτ. διπλά = διπλόα Ὁπ.
κυν. 2, 449 κ. ἄλλ. ὁπλοῦς δὲ κυρίως, ἐξ οὗ
καὶ διπλοὶ δέξυτονον» Σγῶλ. Λουκῶφ. 524, ὅπως
καὶ παρ' ἡμῖν διπλός-ἢ-ὄν ἀντὶ διπλοῦς-ἢ-
οὖν, συγχρ. διπλότερος = διπλάσιος Κ. Δ.

Δι-πλό-ο-σημαντός, 2· διπλῆν σημασίαν
ἔχων Σγῶλ. Ἀριστ. νεφ. 225.

Δι-πλό-ο-σημος, 2· τῷ ἀνωτ. Εὐστ.

Δι-πλό-ο-σύνθετος, 2, Βασσ. Ἀν 453,
hicompositus.

Δι-πλό-της, ἡτος, ἢ· τὰ διφορούμενα, ἢ δι-
φορούμενη ἔννοια λέξεως, λόγου, duplicitas.

Δι-πλό-ω· διπλασιάζω· τὴν φάλαγγα Ξεν

Ἑλλ. 6, 5, 19, Ν. Δ. δὴ. διπλῶν, διπλῶς
περιτυλίσσω· τριβῶνα Δ. Αἰέρ. 6, 22· καὶ
μάχαιραι διπλοῦνται» = ἀμβλύνονται, δὲν κό-
πτουν, κάμνουν δόντια Πλουτ. Κάμ. πρβλ.
διπλόη, duplico.

Δι-πλώμα, τό· τὸ διπλοῦν Ἀριστοτ. μετ-
ωρ. 1, 8· διπλωμένον, ἴδ. ἀνοικτὴ ἐπιστο-
λή, συστατικόν, διαβατήριο κτλ. διπλώμα
Ἑπιγρ. κ. μτγν. ἱατρ. ἀγγεῖον ὅπου ἐν τέρῳ
μεγαλειτέρῳ καὶ πληρεὶ ζέοντος ὕδατος ἐνέ-
θεται, ὅπως βράση Γαλην. 13, 535.

Δι-πλώσις, ἑως, ἢ διπλασίαισις· α) σύνθεσις.
λέξ. Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 3· 6) διπλωσις ἐνδύ-
ματος, διπλῇ περιτύλιξις Ἠσυχ. duplicatio.

Δι-πνώσις, 2· ὁ ἔχων δύο ἀερίσιος ὁπὰς Γαλην.
Δι-πόδης, ἢ διπόδος, 2· δύο ποδῶν μακρὸς·
«οἰπόδου πλέον» Ξεν. οἰκ. 19, 3, bipedalis.

Δι-ποδία, ἢ 1) ἡ ἰδιότης τοῦ ἔχειν δύο πό-
δας Ἀριστοτ. Ζῴ. 1, 3, (643, 30)· 2) ἡ ἐνω-
σις δύο (δισυλλάβων) μετρικῶν ποδῶν (ἢ δύο
ἀναπαύσεων) εἰς ἓν μέτρον Λογγίν. μετρικ.
ἀποσπ. 3, 7· πρβλ. συζυγία· 3) Λακωνικὴ
τις χορδὴ π. Πολυδ. 4, 101 κ. Κρατίν. ὡς.

Δι-ποδιάζω· χορεύω τὸν Λακων. χορδῶν.
-διποδία Ἀριστ. Λυσ. 1243, μέλ. διποδιάζω.

Δι-ποδιάτις, ἑσφ. γρ. ἀντὶ· διπόδης Ξεν.
κ. ἄλλ.

Δι-ποδιασμός, ὁ· ὁ Λακων. χορδὴ «διποδία»
Ἠσυχ. ἐνθα εἰσαχ. ζουσι «διποδιασμός».

Διπόλεια καὶ Διπόλεια, συνηρ. ἐκ τοῦ
Διπόλεια, τό· ἐορτὴ τοῦ Πολυδῶς Διὸς ἐν Ἀ-
θήναις κατὰ τὸν μῆνα Σεπτεμβρίου (πρῶτον·
τος Ἰουν· μεσ. Ἰουλ.) Ἀριστ. εἰρ.

Δι-πολίης, ἴδως, ἢ· διπόλις Μανθ. 4, 376.

Δι-πολίς, ἑως, 1· πόλις ἐκ δύο πόλεων συγκε-
μένη, δύο πόλεις ἔχουσα Στράβ. συγν.

Δι-πολίς, ἢ ἐπὶ τῆς Λήμνου, ὡς ἐκ δύο πό-
λεων συγκεκμημένη τῆς Ἡρασιτείας καὶ Μορίνης·
Δι-πολίτης, ὁ· πολίτης δύο πόλεων Μανθ.

Δι-πολι-ώδης, 2· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν τῶρον
τῶν Διπολίων, παμπάλαιος Ἀριστ. νεφ. 871.

Δι-πολις, 2· δις ἐστραμμένος, δ. ἡροστραμ-
ένος κοιν. δύο φορές ὀργωμένος Πολυδ. 1,
122. Ἐν ἀποσπ. Αἰσχ. = διπλόος, 191.

Δι-πορος, 2· ὁ ἔχων δύο ριζοῦσαι, δ. ὀρύ-
μους Εὐρ. Ῥῆμ. 1097.

Δι-πος· δίπους· ἱάμβ. βί. Πυθ 300.

Δι-πόταμος, 2· πόλις ἐπὶ δύο ποταμῶν, α.
Θηβαί, Εὐρ. ἀποσπ. 841.

Δι-ποτες, ὁδός, 2· ἔχων δύο πόδας· «λέκωνσι
ὄψεις» Αἰσχ. Ἀγ. 1231· ποντικός τις τῆς Λι-
βύης (Ἀφροδίτης)· -μὸς Ἠρ. 4, 192· ἀγέλη
Πλάτ. πολιτ. 276· ἔφα Ἀριστοτ. συγν.

Δι-ποδῶν μακρὸς Πλάτ. Μέν. 83, bipes.

Δι-πρόσ-ωπος, 2· ἔχων δύο πρόσωπα· ἄ-
γχιμα, τοῦ ἱανθοῦ Ἠρωδ. 1, 16, 6· ὀρίζων
δύο πρόσωπα Ἀπολ. ὅσκι. π. ἀντων. 411.

μετφ. διφορούμενος, κατὰ δύο τρόπους εἰρη-
γούμενος· χρησμός Λουκ. Ζ. τραγ. 43.

Δι-πρῶμος, 2· πλοῖον ἔχον δύο πρῶμας·
-ναὺς Ἀθην. 5, 204.

Δι-πρῶρος, ὁρότος· -φρος, 2· πλοῖον ἔχον δύο
πρῶμας, ἢτοι δύο πηδάλια, τὸ μὲν εἰς τὴν
πρῶραν, τὸ δὲ εἰς τὴν πρῶμην.

Δί-πτερος, 2' ἔχων δύο πτερὰ Ἀριστοτ. I. 2, 1, 5 καὶ συχνά - νός, περιστοιχισμέ- νος ὑπὸ διπλῆς σειράς κινίων Βιτρούβ. δι- πτερος.
 Δί-πτερυγος, 2' τῶ ἀντι. «κνίδεαλα, Πό- θαι» Μελέαγρ. ἀνθ. Παλ. β, 151 «τὸ διπτέ- ρον», ἐνθύμα, ἔχον δύο κρεμαστά ἄκρα Ἐπιγρ. 155, 6.
 Δί-πτερυξ, 2' δίπτερος.
 Δί-πτυξ, ὁ διπτυχός, μοναδ. «διπτυχα λώ- πην» = μανδύαν Ἀπολ. P. 2, 32.
 Δί-πτυον, τό μέτρον Κυπριακόν· κατά τινας = τὸ ἡμιμέδιονον, ἢ ἔσφ. γρ. = διπίπτον.
 Δί-πτυχίς, 2' τῶ κατωτ. Ἀριστοτ. I. 2, 3.
 Δί-πτυχος, 2' διπλῶς διπλούμενος· λώπη Ὀδ. ν, 224· δελτίον Πρ. 7, 239· θύραι Παύλ. «διπτυχα ποιτὴν» = περιτυλίσσει μετὰ λήπου τεράχιον κρέατος ἐκ τῶν θυσιῶν Ἰλ. α, 461, β, 474, ἐνθα κατὰ τοὺς Σχολ. «δι- πλώσαι τὴν κνίσσαν» πιθανὸν τὸ «διπτυχα» αἰτ. τοῦ διπτύξ (ἐνν. κνίσσην) διπλῶς π. Σοφ. ἀποσπ. 164, Εὐρ. συχνά = ἄμφω Ἀριστ. π. Ἀθην. 9, 154, duplicatus.
 Δί-πτωτος, 2' ὄνομα ἔχον διπλᾶς, διαφόρου κλίσεως πτώσεις γράμ.
 Δί-πυλος, 2' διθύρος, δύο θύρας ἔχων· «σχήμα πέτρας» Σοφ. Φιλ. 940· «τὸ τοῦ Ἰαννοῦ διπύλου» = ὁ διθύρος γὰρ τοῦ Ἰ. Πλουτ. 31, 322· ὡς. «τὸ διπύλον» ὀνομάζοντο αἱ θύραι αἱ πύλαι τῶν Ἀθηνῶν Παλ. β. 16, 24, 7.
 Δι-πύρηνος, 2' ἔχων δύο πυρήνας, κοιν. καὶ καὶ αἰτ. οὗτ. τὸ διπύρηνον, χειρουργ. ὄργανον ἐν εἴδει μήλης ἱατρ.
 Δι-πυρτής, ὁ - ἄρτος· δις ἐψημένον ψωμί, κοιν. παρ' ἡμῶν Ἰπποκρ.
 Δι-πυρος, 2' α) ἔχων διπλὸν πῦρ· λαμ- πρῶς = διπλᾶς Ἀριστ. βίβλ. 1357· 6) δις εἰς τὸ πῦρ ἐμβληθεὶς - ἄρτος = διπυρτής Εὐδουλ. π. Ἀθην. 3, 110, Πολυδ. 7, 23.
 Δι-πῶλος, 2' ἀματὰ ἔχουσα δύο πῶλους, ἐν γίν. διπύλος· πρὸλ. ξυνώνις Παύλ.
 Δι-ραβδός, 2' δις ῥαβδόσ, διὰ δύο γραμ- μῶν σπασμειωμένος Ἀριστοτ. π. Ἀθην. 7, 305.
 Δι-ρεχ, ὄνομα. Δίρεκα, ἡ 1) θυγ. Ἰσμηνοῦ καὶ οὐλύγος Λόκου, μεταμορφωθείσα εἰς τὴν ὁ- μῶν. παρὰ τὰς Θήβας πεγήν· 60. ἐπὶ 0. δι- ραίας 2) ὁμῶν. πεγή πλησίον τῶν Φαρῶν, πόλις τῆς Ἀχαΐας καὶ μιᾶς τῶν 12 τῆς Ἀ- χαιᾶς. συμμάχιας ἐπὶ τοῦ Πιέρου ποτ.
 Δι-ρρυθμός, 2' στίχος ἐκ δύο ρυθμῶν συγκείμενος = δίμετρος, ἐκ δύο ποδῶν ἢ δύο διασπῶν Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 665 καὶ συχνά.
 Δι-ρρυμία, ἡ τὸ ἔχειν δύο ρυθμούς Δίσχ. ἀποσπ. 334.
 Δι-ρρυμός, 2' ἔχων δύο ρυθμούς· «ἐλὼν = τέ- θρηπτα ἄρματα Σχολ. Πέσσ. 47.
 Δι-ρρῆ, (ἐκ τοῦ δύο, ταῦτ. τῶν αἰετῶν), ἐπὶ ποσότη. διπλάσια, δύο φορές τόσον Ὀμ. καὶ μετν. «ὅς τὸσσον» Ὀδ. ι, 491, Σοφ. Αἴ. 270 καὶ ἄλλ. Ἐν συνθ. πρὸ τῶν συμφώνων, ἔξαιρέσ. τοῦ σ, καὶ ἐνίοτε πρὸ τοῦ θ, τ, μ, φ, χ ἀπο- βάλλει τὸ τελικόν. σ, bis.
 Δι-ρρῆ, ὁ ἄχρ. ὄνομα τοῦ Ζεύς (= Δι-εύς), ἐν χρήσει π. Πίνδακ. κατὰ Καίροδοσκ. ἴδε Ἡρώδ. π.

μον. λέξ. 6, 15· δις, κατάληξε σημαίν. κίνη- σιν εἰς τι, ὡς ἡ - δι, ὅλον, ἀλλοῦς, χαμάδις = ἔδω κ' ἐκεῖ, εἰς τὰ κατω.

Δίς-ἄθος, (ἥθη), ὄνομα. 2' δίσηθος, δύο φορεῖς νέος, ἔξανθενότατος Δοσιᾶδ. ἀρ. 2 (15, 20).

Δίς-ἄρπαγος, 2' δις ἀρπαγῆς Λυκάφρ. 513.

Δίς-δέχματος, 2' ἀριθμ. τακτ. = εἰκοστός Βοκασσ Ἀν. 186, 263, vigesimalus.

Δίς-ἐγ-γονος, ὁ, καὶ διεγγόνῃ, ἡ υἱὸς θυγ. τοῦ πρώτου ἐγγόνου κοιν. ἀπὸ ἐγγόνι ἐγγόνι, δευτέρον ἐγγόνι, ἀδνηρος, ἀδνηρτίς.

Δίς-εκτος, ἡ καὶ τὸ δια-εκτον· ἐξελληνισμένη Ῥωμ. λέξ. = δις ἑκτῇ, ἡ 24 Φεβρ. (6 Καλ. Μαρτ.), ἀνὰ πᾶν ἐμβόλιμον ἔτος διπλῶς ἀρι- θμουμένη μετν. bis sextus.

Δίς-εξ-ἀδελφος, ὁ, καὶ δις-εξ-ἀδελφῇ, ἡ τέκνα ἐξαδέλφων Σχολ. Ἀπολ. P. 3, 359.

Δίς-ευνος, 2' ἔχων δύο γυναίκας Δοσιᾶδ. ἀρ. 2 (15, 26).

Δίς-εφθός, 2' δις βεβραχμένος, δίπυρος μετν.

Δίς-ἡβος, 2' δίσαβος.

Δί-σημος, 2' δίχρονος, ὁ ἐπιδεχόμενος δύο σημεῖα ποτὲ μὴν τοῦ μακροῦ, ποτὲ δὲ τοῦ βραχέος χρόνου, α, ι, υ γράμ. Β. Ἀν. 801, 4.

Δίς-θανής, 2' δις ἀποθνήσκων Ὀδ. μ, 22.

Δί-σκαλμος, 2' μετὰ δύο κώπας Συνέσ. bismis.

Δι-σκελής, 2' δίκωλος μετν.

Δίσκευμα, τό· διακοβόλια, βίψιμον δίσκου Τζέτζ.

Δίσκος, ὁ, 2' διορθωτ. Συνατόρην ἀντὶ δι- σκου (δισκουδής).

Δίσκου τή, 2' δισκοδόλος, βίπτων δίσκον Ὀμ. Μάχ.

Δίσκουόν τῶ κατωτ. ἐν γίν. βίπτω, τινάσσω τι μακρὰν Εὐρ. Ἰων 1268· «δισκουθεῖς» Ἀν- τίφιλ. 23 (9, 14), ἴδε δισκηθεῖς. Παρὰ μετν. περὶ ὁ συνήθ. σχημ. Λουκ. Δ. Θε. 14, 2.

Δίσκω· διακοβόλιον· βίπτων τὸν δίσκον· «ἴδι- σκεον ἀλλήλοισιν» = ἔρριπτον ἢ διεγωνίζοντο ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον εἰς τὴν διακοβόλιαν Ὀδ. θ, 188, ἴδε δίσκος· μετφ. ἐπὶ ἄματ. «μακρὰ δισκή- σαι» = ὑπερτερήσας Πινδ. Ἰ. 2, 35· «ὁ δισκη- θεῖς» ἰχθύς ὑπὸ τοῦ ψαρέα διὰ τοῦ ἀγκίστρου ἐκασφενδονισθεῖς Βιάν. 2 (9, 227)· ἴδε τὸ ἀνωτ.

Δίσκημα, τό· δίσκευμα Σοφ. ἀποσπ. 69, πᾶν δίσκου δίκην βίπτόμενον· πύργον = τὸ ἀπὸ τῶν πύργων καταρριβεῖν Εὐρ. Τρω. 1121.

Δί-σκηπτρος, 2' ἔχων δύο σκήπτρα· τιμὴ = ἀρχή, δύο κρατῶν ἄγρουσα, οἱ δύο Ἀτρεΐ- δαι Δίσχ. Ἀγ. 43· ἴδε σκήπτρον.

Δίσκο-βολίω· βίπτω δίσκον Ἠσυχ.

Δίσκο-βολία, ἡ· βίψιμον δίσκου.

Δίσκοβόλος, 2' δίσκων βίπτων, βίπτουσα Λουκ. Φιλιπ. 18.

Δίσκο-ειδής, 2' δίσκου ὅμοιος Πλουτ. 70, 891.

Δίς-κράξ, ὁ· διπλῶς κράξ Λουκ. Ψευδολ. 30, ἀναφορ. τοῦ βίη. Κόρακος κ. τοῦ ἀπα- κτεῖν τοῦ κοράκου.

Δίσκος, (δίκειν ἄρ. 61, 6)· στερογγύη πλάξ, λιθίνη, σιδηρᾶ ἢ ξυλίνη, ἐξωκαμένη ἐν τῷ μέσῳ καὶ μετὰ ἢ ἄνω ὅπως καὶ λώρων ἐρ- ριπτεῖται κατὰ ἀνακτοῦ τινος Ἰλ. 6, 774, Εὐρ. I. Α. 200 κ. ἄλλ. πῶςκα προσφερέτατος = ἔριπτε εἰς τὴν διακοβόλιαν Ὀδ. θ, 190, ἄνω

πρόλ. Νέσιον, Πινδ. Ἰ. 1, 25, ὥσ. σόλος· κομ. π. Ρουφίν. «νὺν δίσκος ἐμοὶ χρόταλον» = τὸν παῖδα (τὸν παίζοντα δίσκον) ἀντὶ τοῦ κορασίου ἀντήλλαξα 14 (5, 19)· οἱ δίσκοι, συνών. τοῦ γυμνάσιου, ὁ τόπος, ἐν ᾧ εἰς τὸν δίσκον ἐγυμνάζοντο Σχόλ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1217. ἐν γέν. πᾶν τὸ δισκοειδές, οἶον, παροψίς, πατάνη (ἀπλάδα) κτλ. Πολυδ. 6, 84· - λιμοφορεῖς Παλλιάδ. 27 (11, 371)· καθρέπτεις μετάλλινος Ἰουλ. Λιγ. 4 (6, 18). ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου Πλουτ. ἡθ. 891 κ. μετγ. ὥσ. ὁ δ. τῆς σελήνης· φωτόν τι Ἀλέξ. Τραλλ. πρόλ. τὰ ἐκ τοῦ δίσκου σύνθετα π. μετγ. δισκοποτήριον (ὁ δίσκος ἡμοῦ κ. τὸ ἄγ. ποτήριον), δισκοκάλυμμα κτλ. discus.

Δίσκος, ὁ ἑλλ. ὄν. ἀνδρ. ἐπὶ δύο ὠτίων Ροδίων ἀμφορέων τοῦ μους. τῆς ἐν Ἀθῆν. ἀρχ. ἐταιρ. Δίσκ-ουρα, τὰ τὸ ὄριον, ἀπόστημα βολῆς δίσκου Ἰλ. ψ, 523, ἐνθα καὶ «δίσκου οὐρα» 431. Δισκούρια Ἡσύχ.

Δίσκο-φόρος, 2· φέρων δίσκον Λουκ. Φιλοφ. 18, discoler.

Δισκώω· μεταβάλλω, μετασχηματίζω τι εἰς δίσκον μετγ.

Δισ-μυρί-ανδρος, 2, - πόλις· πόλ. ἔχουσα 20000 κατοίκ. Στράβ. 12, 7, 570.

Δισ-μύριοι, 3· 20 χιλιάδες Πλάτ. Ἰων 535 κ. ἄλλ. εἰς ἐν. μόν. περιληπ. «ἡ ἔκτος» = 20 χιλιάδ. Ἰππών Λουκ. Ζεύς. 8.

Δίς-παππος, ὁ· πρωτόπαππος, πάππος 6· γενεᾶς, κοιν. ἀπὸ δευτέρου ζωνάρι, αἰανύς.

Δι-σπιθαμαίως ὀρθότ. δισπιθαμιαίως 3· τῇ κατωτ. Δισκ.

Δι-σπίθαμος, 2· μακρὸς δύο σπιθαμῶν Δισκ.

Δι-σπόνδειος, 2· πούς συνιστάμενος ἐκ δύο σπονδίων = 4 μακρ. συλλ. — — — γραμ. μετρ.

Δι-σπορέω· σπείρω δις τοῦ ἔτους Στράβ.

Δισσάκις, ἐπὶρ. δισάκι· διπλάσια, δύο φορεῖς Ἀρατ. 968 «διττάκι» Κυντ. λόγ. 2, 56 bis.

Δισσ-άρχης, ὁ, ἰδ. πλ. «δισσάργαι βασιλεῖς» οἱ δύο βασιλεύοντες 6. οἱ Ἀτρεΐδαι Σοφ. Αἴ. 389.

Δισσάς, ἄδος, ἡ· ἱερῆς ἐπὶ δισσάδος· ἔσφ. γρ. Ἰσ. κατ' Ἰακώδ. λισσάδος Ἀρχιλ. ἔπ. (10, 10).

Δισσαχῆ, ἐπὶρ. κατὰ δύο τρούπους, διπλῶς Ἀριστοτ. Ζῴ. 1, 3, bifariam.

Δισσαχῶς κ. διτταχῶς, ἐπὶρ. τῷ ἀνωτ. Θεόφρ. π. λίθ. 25, 692.

Δισσαχῶς κ. διτταχῶς, ἐπὶρ. διπλῶς Ἡσύχ. dupliciter.

Δισσεῖω· εἶμαι διττός, διπλὸς μετγ.

Δισσο-γλωττία καὶ διτογλωττία, ἡ· τὸ διμελεῖν δύο γλώσσας.

Δισσῶ-γλωσσος, διττόγλωσσος, διττόγλωττος, 2· δίγλωσσος, εἰς δύο γλώσσας μετγ.

Δισσο-γονέω· γεννῶ διπλῶς ἢ δις τοῦ ἔτους Ἀριστοτ. γέν. Ζῴ. 1, 11.

Δισσο-γραφέομαι ἢ διτογραφέομαι παθ. συνηθέστ. ἢ ἑνερ. γράφομαι διτῶς· «τὸ διτογραφούμενον» = ἡ λέξις ἢ τὸ γινώσκον, περὶ οὗ διάφορα γράφει ὑπάρχουσι Σχόλ.

Δισσο-γραφία, ἡ· διπλ. ἢ δι. γρ.

Δισσῶ-κέρας, ατος, 2· ἔχων δύο κέρατα, ὁ Πάν Ιωστ.

Δισσο-λογέω· λέγω δις, ἐπαναλαμβάνω Σοκ. νέε. θέτω δις τὴν αὐτὴν λέξ. Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 585.

Δισσο-λογία, ἡ· ἐπανάληψις λέξεως, λόγ. Σχόλ. Ὀδ. α, 406.

Δισσο-λόγος, 2· δίγλωσσος, ὁμιλῶν δύο γλώσσας Μανθ. 5, 291.

Δισσο-ποιός, 2· συνών. τῷ ἀμφίβολος Σχόλ. Σοφ. Ἠλ. 645.

Δισσῶ-πους, ὁ, ἡ· δίπους, δύο πόδας ἔχων Εὐσέβ. βίρες.

Δισσῶς, ἀττ. διττός, ἰων. διδύς, (δῖς, δίχα), 3· διπλάσιος, διπλὸς Ἠσ. Πλάτ. κ. ἄλλ. π. ἰδ. τραγ. ἐν γέν. δύο = στρατηγοὶ Λισχ. Ἐπιτ. 801· - χεῖρες Πινδ. Ν. 1, 44, Ξεν. συμπ. 8, 9· «δὺο λήμασι δισσοὶ Ἀτρεΐδαι» = κατὰ τὴν

θέλῃσιν δύο, διχνοὶ Λισχ. Ἀγ. 121· π. Σοκ. «φάσματα δισσῶν ὀνείρων» = διπλοσημάντων ἀμφιβόλων Ἠλ. 645, ὥσ. π. Λουκ. «χρησμοὶ δισσοὶ καὶ ἀμφίβολοι» Ἀλέξ. 10. δισσῶς ἐπὶρ. ἐκ δευτέρου Εὐρ. Φοῖν. 1347· κατὰ δύο τρού-

πους μετγ. διτῶς Σουδ. duplex.

Δισσο-τόκος, 2· δις γεννῶν-νῆδύς Ἀπολνῶ. 4 (7, 742)· -μήτηρ Νόν. Δ. 5, 199. Ἀλλὰ δις σότοκος, δις γεννηθείς, Διόνυσος Νόν. Δ. 1, 4.

Δισσο-φύης, 2· διπλὴν φύσιν, διπλὴν μορφήν ἔχων Νόν. Δ. 14, 97 κ. συγνᾶ.

Δισσῶν· διπλασιασμὸς μετγ.

Δις-σὺλ-λαδῶν· ἀμτβ. εἶμαι δισδύλαδος· γραμ.

Δις-σὺλ-λαβία, ἡ· τὸ ἔχειν δύο συλλαβὰς γραμ.

Δις-σὺλ-λαβος, 2· δύο συλλαβὰς ἔχων Λουκ. ἄλεκ. 29, γραμ.

Δις-συμ-φωνέω· ἀμτβ. εἶμαι δισύμφωνος· γραμ.

Δις-σὺμ-φωνος, 2· μετὰ δύο συμφωνοῦν γραφόμενος ἢ προφερόμενος γραμ.

Δισταγμός, ὁ· ἀμφιβάλλειν, ἀμφιβολία Πλουτ. ἀποφθ. Ακκ. πολ. 191 καὶ μετγ. dubitatio.

Δι-στάδιος, 2· δύο σταδίων μακρὸς Ἀπτ. Ἀννιβ. 37.

Διστάζω, (δῖς)· ἀμφιβάλλω, εἶμαι ἀδέδαικτον ἀπολύτ. Πλάτ. Θεαίτ. 190· - ὅτι, Ἰων 531· «εἰ ἑτέρως ἔχει», νόμ. 10, 897· «μὴ - τῷ»

χάνει», σοφ. 235· - πῶς γραπτέον Ἀριστοτ. ἡθ. 3, 5. Παθ. ὥσ. ἀμφιβάλλομαι «περὶ αὐτὰς δισταζομένη» Δ. Σικ. 17, 9, dubitatio.

Διστακτικός, 3· εἰς ἀμφιβολίαν ἀνήκων, ἰδ. σύνδ. δηλῶν ἀμφιβολίαν Ἀπολ. Δόσκ. συντ. 264 ἐπὶρ. - ὡς Σχόλ. Ἠλ. α, 100, dubitativus.

Διστάξιμος, 2· ἀμφίβολος Σχόλ. Ἠλ. α, 116, dubitativus.

Δι-στάσιος, 2· ἔχων διπλάσιον βάρος, ἀμτβ. - χρυσίον Πλάτ. Ἰππαρχ. 231.

Δίστασις, ἔσφ. γρ. ἀντιστάσις Δημ. 57, 62.

Δί-στατος, 2· πεντάμυθος, δίσκαφος Ἡσύχ.

Δίστα· πολ. τῆς ΒΔ. Ἀρείς, νῦν Ῥομπάτ· Δέστ Πτολ.

Δις-ταφής, 2· δις ταφείς.

Δι-στεγής, 2· διστεγος Μ. Ἐτ.

Δι-στεγία, ἡ· ἡ ἰδιότης διωρόφου, διπλάσι οἰκίας Πολυδ. 4, 129, ἐκ τω

Δί-στεγος, 2· διώροφος, διπατος· - πύργος Στράβ. 15, 730, μετγ.

Δι-στιχία, ἡ· διπλὴ σειρά Σχόλ. Ἠλ. ε, 31·

18. περί στίχων = δίστιχον, Σχολ. - Παρ' Ιατρ. ἢ ἄλλως καλουμένη δίστιχίαισι, δηλ. διπλῇ σειρᾷ βλεφαρίδων ἐν ταῖς ὀφθαλμοῖς.
 Δι-στίχιον, τό· δίστιχον Σχολ. Ἀριστ.
 Δι-στιχος, 2' ὁ ἔχων δύο στίχους, δύο σειρᾶς - κριθεὶ Πλούτ. ἀρ. φιλ. 5, 10' ὁ ἔχων δύο στίχους (ἐν τῇ ποιήσει) - ἐπιγράμμα Κόρυλλ. ἐν Ἀνθ. 9, 369. 89. τὸ δίστιχον, εἰς ἑξάμετρος καὶ εἰς πεντάμετρος στίχος Λεων.
 Ἄλ. ἐν Ἀνθ. 6, 329 καὶ ἀλλαχόθεν.
 Δι-στοιχία, ἡ· διπλῇ σειρᾷ Θεόφρ. Φ. Ἰ. 4, 8, 6, Αἰλ. Ζ. Ἰ. 9, 40.
 Δι-στοιχος, 2' ὁ δύο σειρᾶς ἔχων, κατὰ δύο σειρὰς ὑπάρχων - δδόντες Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 2, 1 - κριθεὶ Θεόφρ. Φ. Ἰ. 4, 2' ἴδε δίστιχος.
 Δι-τοκος· δίστοκος.
 Δι-στολαὶ ἀδελφαί· τὸ ζεῦγος τῶν ἀδελφῶν Σοφ. Οἱ. Κ. 1058· πρβλ. μονόστολος.
 Δι-στομος, 2' ἔχων διπλοὺν στόμα· - πέτρα - ἡ ἔχουσα δύο ἐξόδους Σοφ. Φιλ. 16' - ὅσοι = διπλαῖ ὅσοι εἰς μίαν συμβάλλουσιν, Οἱ. τ. 904 - περί ποταμῶν Πολύδ. 34, 10, 5' - διώρυξ Στράβ. 17, σ. 809' καὶ ὁ ἔχων δύο κόψεις - ξίφος, φάσαντων Εὐρ. Ἑλ. 989, Ὀρ. 1303 - μάχαιρα Κ. Δ.
 Διστράλιον, τό, «ἡμιπέλεκυν τὸ ἥμισυ τοῦ πελίκου», ὃ καὶ διστράλιον καλοῦσιν» Σχολ. Ἰλ. ψ, 851.
 Δι-στροφος, 2' δις ἐστραμμένος Γρ. Ναζ.
 Δι-σουλ - λαβέω, - βία, - βος· δις-σουλλαβέω, - βία, - βος.
 Δι-σύν - απτος, 2' δις συνημένος, διπλοκος - στέφανος Φιλόνει ἐν Ἀθην. 15, 685.
 Δις-υπαρχος, ὁ· ὁ δύο υπαρχίας διοικῶν Γρ. Ναζ. σ. 404, δι. γρ. δισύπατος.
 Δις-όπατος, ὁ· ὁ δις ὕπατος γενόμενος Σουῖδ.
 Δι-σχειροτόνητος· ὁ δις χειροτονηθεὶς; Ἄλ. Ἀριστ.
 Δι-σχιδής, 2' ὁ εἰς δύο σχισμένος, περὶ τῶν ζώων τῶν ἐχόντων σχιστοὺς ὀνυχας Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 2, 1' - ὕδως = ἡ δύο ἐκτροπὴς ἔχουσα Β. Ἀν. 35' - κόμη = κεχωρισμένη Καλλιστρ. 7.
 Δι-σχιδών, ἐπὶ τοῦ προηγ. Β. Ἀν. σ. 1171, ὅπερ καὶ δι-σχιδῶς λέγεται Δοσίθ.
 Δις-χιλιάς, ἡ· δύο χιλιάδων ἀριθμός, Ο'.
 Δις-χιλίοι, αἱ, α' δύο χιλιάδες Πλάτ. Κριτί. 118' ἐπὶ ἀθροιστικῶν καὶ καθ' ἐν. ἀρ. π. χ. «διςχιλίη ἱππος» Πρ. 7, 158.
 Δι-σχιςτος, 2' διςχιδής Γρ. Ναζ. τ. 2, σ. 16.
 Δι-σχοίνος, 2' ὁ ἔχων μῆκος δύο σχοίνων, = 60 πτάδια Στράβ. 12, 3, σ. 558.
 Δις-χυλος, 2' χυλὸς ἀμφοτέρους τοὺς πόδας.
 Δι-σώματος, 2' ὁ ἔχων δύο σώματα - 07-ρες Δ. Σικ. 4, 12, Ὀρφ. 5, 70, 5.
 Δι-σωμος, 2' τῷ προηγ. - ζῶον Μανέθ. 6, 233 καὶ μετγν.
 Δι-σώνυμος, 2' διώνυμος Σχολ. Ὀδ. μ, 22.
 Δι-συστήριον, τό· ὁ ναὸς τοῦ Διὸς Συστήρος ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν Β. Ἀν. 91.
 Δι-τάλαντον, τό· δύο τάλαντα, Ο'.
 Δι-τάλαντος, 2' δύο τάλαντων βάρους ἔχων, ἡ δύο τάλ. ἀφίξιν. «ἡμιπλίνθια σταθμὴν δι-τάλαντα» Πρ. 1, 50, 2, 95' - οἶκος Δημ. 27, 64.
 Δι-τίωνας ἔων Παννονίας Στράβ.

Δις-τοκέω τῷ ἔπομ. ἀδρ. Ἀθην. 9, 395.
 Δι-τάγιον, τό· ἡ δις προσφερομένη τοῖς ζωοῖς τροφή Κ. Παρφ.
 Δι-τοκέω· τίκτω ὅς, ἡ διδομα Ἀριστοτ.
 Δι-τοκος· ἡ δις τίκτουσα ἢ τεκούσα Ἀνακρ. ἐν Πολυθ. 4, 49.
 Δι-τονέω· ἔχων διπλοὺν τόνον Ἀπολλ. ἀντ. σ. 336.
 Δι-τονιατός, 3' δίτονος Ἀριστοτ. ἀρμον. 3, σ. 66.
 Δι-τονίζ· «προφέρω μὲ δύο διαφόρους τόνους (π. χ. ἡμὴν καὶ ἡμῖν) Τριχλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 733.
 Δι-τονος, 2' ἔχων δύο ὀλοκλήρους τόνους, Πλούτ. ἡθ. σ. 430' αὐτ. σ. 1021.
 Δι-τορμία, ἡ· ὁ ἔχων διπλᾶς τὸρμας Φιλ. ἐν μαθημ. ἀρχ. σ. 63' ἴδε τὸρμη.
 Δι-τρίτον, τό· δύο τρίτα Νικ. Γρηγ. ἱστ. 7, 12.
 Δι-τριχιάω, «διτριχιάω δὲ λέγεται ὁ ὀφθαλμός, ὅταν ὑπὸ τὰς κατὰ φύσιν τρίχας ἄλλαι ὑποφύωται νύσσωσι τὸν ὀφθαλμὸν καὶ βεματίζωσι» Γαλην. τ. 2, σ. 391.
 Δι-τροπος, 2' ὁ ἔχων διπλοὺν τρόπον, χα-ρακτήρα Διογεν. 4, 32.
 Δι-τρόχαιος, ὁ· ὁ διπλοὺς τροχάιος - ---, Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 802.
 Δι-τροχος, 2' ὁ ἔχων δύο τροχοὺς, μετγν.
 Δι-ττάκι· διςάκις
 Δι-ττάκιον· πόλ. ἐν Λουγδουνησίᾳ Γαλλία Πτολ.
 Δι-ττάμενον· ἀρνούμενον, Κρήτες Ἡούχ.
 Δι-ττός· διςάκις.
 Δι-τύλας· δοῦλου ἀν. Ἀριστ.
 Δι-τύλος, 2' ὁ ἔχων δύο τύλους, ὕδους, κοιν, καμπούρας - κάμηλοι Δ. Σικ. 2, 54.
 Δι-υβρίζω· ἐπὶ τοῦ ὑβρίξω Ἰώσ. ὑπόμν. σ. 73.
 Δι-υγιάίνω· εἶμαι διαρκῶς ὑγιής· διυγιάναι Ἰάμβλ. βί. Πυθ. 22.
 Δι-υγρῖναι· ποῖω τι ὅλως διόλου ὑγρὸν Ἰπ. ποκρ. σ. 362, Θεόφ. φ. αἰτ. 1, 13, 5.
 Δι-υγρός, 2' ὁλως διόλου ὑγρός, Ἰπποκρ. σ. 537 καὶ ἐπ. - νεῦμα Μελ. ἐν Ἀνθ. 12, 69. Μετφ. «διυγρὰ τριπάτων πημάτων» Λισχ. ἐπ. 372, «διυγρὰ πῆματα, χεόμενα καὶ πολλὰ» Σχολ.
 Δι-υδατίζω· ποτίζω μὲ ὕδωρ Σχολ. Ἰλ. 6, 307.
 Δι-υδρος, 2' διυγρός Ἰπποκρ. σ. 546.
 Δι-υλάζομαι, μόν. ἐν Πλάτ. Τιμ. 67' «οἷα τίκτουσιν ἡμῖν παράκειται τὰ τῶν αἰτίων γένη διυλασμένα», τὰ ἐν τῇ ὕλῃ διεσκορπισμένα, μετ' αὐτῆς συνδεδεμένα τῶν αἰτ. γ.
 Δι-υλίζω· διηθῶ, καθαρίζω· - οἶνον Πλούτ. συμμ. 6, 7, 1' καὶ μετφ. «ἀρετὰ διυλισμέ-να» Θεόφ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 1, 73 μετὰ τοῖς εἰλικρινέσι.
 Δι-ύλισις· διήθησις Σουῖδ.
 Δι-ύλισμα, τό· τὸ διυλισθῆν, ἐκ διυλίσεως προσλθὼν Γαλην. τ. 13, σ. 468.
 Δι-υλισμός· διόλισις, μετφ. ἐν Κλ. Ἰδλ. παιδ. 1, σ. 117.
 Δι-υλιστήρ, ἄρος, ὁ· ὀλιστήρ, ἡ ἡθμός, μετγν.
 Δι-υλιστήριον· ὄργανον πρὸς διύλιν· «ἡθ. μάρτιον διυλιστήριον» Ἡούχ.

Δι-ολιστός, 3^{ος} β. ἐπ. ὁ δυνάμενος νὰ στραγγισθῇ, λαγαρισθῇ, ἐν γέν. στραγγισμένος Γαλιν. percolatus.

Διύλλος, ὁ^ς Ἀθηνᾶτος ἱστοριογράφος (Ὁλ. 112-122.-332-292).

Δι-υπ-ηρετέομαι^ς ὑπηρετῶ Σχόλ. Εὐρ. Φοίν. 1435 κ. ἄλλ. μτγν famulor.

Δι-υπνίζω^ς ἐξυπνίζω Αἰλ. Π. I. 7, 45^{ος} «δι-υπνισθεὶς Παλλάδ. 139 (9, 378) ταῦτόσ. «διυπνίσας» Λουκ. ὠκύπ. 108, exprogofacio.

Δι-υπνώσσω, -ώτω^ς κοιμῶμαι μτγν. dormio.

Δι-υφαίνω^ς ὑφαίνειν τι διὰ μέσου, μέχρι τέλους, ἐξυφαίνω Λουκ. ἀληθ. ἱσ. 1, 15, pertexo.

Δι-υφή, ἡ^ς ὑφανσις, ὑφασμα μτγν. textura.

Δι-υφ-ίημι^ς ἀποπέμπτω, ἀπολύω τινὰ τῆς ὑπηρεσίας, ἀφήνω λυτὸν, ἐλευθερὸν Φλ. dimitto.

Δι-φάλαγγ-άρχης, ὁ^ς ἀρχηγὸς δύο φάλαγγων = 8192 στρατ. Σουῖδ. ἴδε φάλαγγ.

Δι-φάλαγγ-αρχία, ἡ^ς ἀξίωμα φάλαγγάρχου Αἰλ. τακτ. 40.

Δι-φάλαγγία, ἡ^ς διπλὴ φάλαγγ Πολύδ. 2, 66, 9, Αἰλ. τακτ. 40.

Δίφας, ἡ^ς εἶδος ὄψεως Ἀρτεμίδ. 2, 13^{ος} «δίφαστον, ὄφιν, Κρήτης» Πούχ. ἐνθα διόρθ. διφάν.

Δι-φασία, ἡ^ς διλογία Σουῖδ.

Δι-φάσις, ἰων. 3^{ος} διπλάσις, διπλοῦς Ἦρ. 2, 36^{ος} - δύο, 1, 18^{ος} [ὑπὸν].

Δί-φατος, 2^{ος} τῶ ἀνωτ. Πούχ.

Δι-φάω (δια-φάω) ἀναζητῶ τι λίαν ἀνερευνῶ, διφῶν Ἰλ. π. 747^{ος} «τὴν καλὴν διφῶσα» = τὴν φωλεὴν ζητοῦσα νὰ εὕρω Πά. ἔρ. 374^{ος} «-ἐν οὖρεσι λαφῶν» Καλλ. ἐπ. 33^{ος} ζητῶ, θίλω ἀποσπ. 193, quero.

Δι-φάω, ἰων. = τῶ ἀνωτ. Κριναχ. 24 (9, 559).

Δι-φήτητρα, ἡ^ς ἀναζητητρια, ἐρευνητρια μτγν. indagatrix.

Δι-φήτητωρ, ὁ^ς ἀναζητητής, ἀνερευνητής - βυθῶν Ὀππ. ἀλ. 2, 435^{ος} ἐπὶ ἀλιεύω αὐτόθι, quesitor.

Διφθέρα, (δέρω^ς συνήθ. δε τοῦ δέω), ἡ^ς δερμα ζῴου κατεργασμένον, κοιν. περὶ Πλάτ. Κρίτ. 53, Θουκ. 2, 75 κ. ἄλλ. Κατ^{ος} Ἀρμών. ἴδ. δερμα αἰγός, γίδας δὴ πᾶν τεχνητὸν ἐκ δερματος α) ἀκατέργαστος τις Περιγμηνή, εὐρ. πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ χάρτου, καὶ β) βέλλον ἐκ τοιαύτης Ἦρ. 5, 58^{ος} «αἰ βασιλικαὶ δ.» = τὰ δ. πρωτότυπα, εἰς ὧν ὁ Κτησίας ἠρύσθη τὴν ἱστορίαν τοῦ Δ. Σικ. 2, 32^{ος} «ἱεραὶ = ἡ ἀγ. γρ. (τῶν Κορχηδονίων) δ.» Πλουτ. ἡθ. 942^{ος} παροισμ. «ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας λέγεις» Διογεν. 3, 2, διότι κατὰ Ζηνόδ. «Ζεὺς κατείδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας» 4, 11, οἱ ἀργ. ἐπίστευον ὅτι ὁ Ζεὺς κατέγραψεν ἐν διφθέραις ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους πράξεις πρὸλ. Σχόλ. Ἰλ. α. 175^{ος} 6) ἐνδομα δερματίνον, ὅποια συνήθως ἐφόρουσαν οἱ πτωχοὶ καὶ ἴδ. οἱ ἀγρόται Ἀριστ. νεφ. 72, Λουκ. Τιμ. 38^{ος} γ) δερματίνον ἐπικάλυμμα σκηπτοῦ, σκηπὴ Ἀθην. 12, 539, Ξεν. ἀν. 1, 5, 10, ἐνθα ὡς καὶ ἐν Ἀρρ. ἀν. 3, 29, 8 ἀσχοὶ δερματίνοντες διὰ πέραν ποταμοῦ δ) δερματίνη πέτρα, κοιν. ταχάρι Ξεν. ἀν. 5, 2, 12, pollis.

Διφθερ-ά-λοιφος, ὁ^ς γραμματοδιδάσκαλος

τῆς ἐπὶ Περιγμηνῆς γραφῆς π. Κυπρίους Πούχ.

Διφθερίας, ὁ^ς ὁ ἐνδεδυμένος αἰγίαν διφθερίαν, ἐνδομα ἐκ κατεργασμένου δερματος, γιδας Λουκ. Τιμ. 8, Ποσειδ. π. Ἀθην. 10, 414^{ος} κατὰ Πολύδ. σκιάδος π. τραγ. 4, 137^{ος} κατὰ Βάρρ. πρόσωπα γερόντων π. τραγ. καὶ κωμ. ἐνδεδυμένων οὕτω Γεωρ. 2, 11.

Διφθερίνος, 3^{ος} δερματίνος, πέτσινος - σχιδάι Ξεν. ἀν. 2, 4, 28^{ος} - πλοῖα Στράβ. 3, 3, 7, pelliceus.

Διφθερίον, τό, ὑποκ. τοῦ διφθέρα Β. Ἀν. 1264, pellicula.

Διφθερίεις, ἴδος, ἡ^ς διφθέρα γ) Ἀντίφιλ. 44 (9, 546).

Διφθερίτις, ἴδος^{ος} θηλ. τοῦ διφθερίας - γραβ. Πολύδ. 4, 138.

Διφθερο-πώλης, ὁ^ς δερματοπώλης, δερματέμπορος Νικοφ. κωμ. π. Ἀθην. 2, 126.

Διφθερόω^ς περιβάλλω, περικαλύπτω τι μὲ δέρμα Στράβ. 17, 831.

Δι-φθογγίζω^ς γράφω ἢ προφέρω συλλαβὴν διὰ διφθόγγου γραμ.

Δι-φθογο-γράφω^ς γράφω συλλ. λέξ. διὰ διφθόγγου, συγὰ ἐν Σχολ. π. χ. Ὁδ. λ. 68.

Δι-φθογγος, 2^{ος} διπλῶς ἐκφωνῶν, διπλόφωνος^{ος} αὐτ. ἡ διφθογγος καὶ τὸ δ. ἡ ἐνωσις καὶ ἡ συνάμα ἐκφωνήσις δύο φωνηέντων, μετὰ διφθόγγου γεγραμμένος γραμ. φλοιὸς φιλόδοξ. Γρηγ. Κορ. 34, geminosonous.

Δι-φθογώω^ς διφθογγίζω Ἠρωδ.

Διφτίλος, ὁ^ς α) Ἀθηναῖος ἀρχ. Ὁλ. 84, 3, 443^{ος} β) Συναγεῖς κωμ. ποιητής, σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου Στράβ.

Δι-φορέω^ς φέρω τι δις, καρποφορῶ δις τοῦ ἔτους Θεοφρ. Γράφω τι καὶ προφέρω κατὰ δύο τρόπους. Παθ. διαφορῶμαι, ἔχω διπλὴν σημασίαν ἢ σχημ. ἴδ. ἐπὶ λέξ. ὡς ἐπὶ τῶν διχρόνων φωνηέντων κ. συλλαβῶν, αἱ ὅποιας οὕτως μακροὶς ὅτε δις βραχέως γράφονται καὶ προφέρονται γραμ.

Δι-φόρησις, εἰς, ἡ^ς διπλὴ γραφὴ ἢ προφορὰ λέξεως Εὐστ.

Δι-φορος, 2^{ος} δις τοῦ ἔτους καρποφορῶν - αὐτ. κη Ἀριστ. ἐκκλ. 708, Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 3, 77, Θεοφρ. biforus.

Δι-φορᾶς, αἰος, ἡ^ς δίφρος, κάθισμα Ὁμ. ἔπ. 15, 8, Θεοφρ. 14, 41.

Δι-φράς, ἀδος, ἡ^ς τῶ ἀνωτ. Ἦρ. βί. Ὁμ. 33 ἀμφ. γρ.

Διφρέων, ὠνος ὁ^ς Ἑλλ. κύρ. ὡν. ἀνδρ. ἐπὶ νομίσ.

Διφρεία, ἡ^ς διφρηλασία, τὸ διχρῶσθαι ἐφ' ἀμάξῃς, Ξεν. Κυρ. 6, 1, 27 κ. μτγν. aurignatio.

Διφρ-ελάτεια, ἡ^ς ἀμαξήλατρία Ἐπιφ. ἀνδριάντ. ἀθλ. 30 (Πλυν. 359).

Διφρεύς, εἰς, ὁ^ς διφρευτής μτγν.

Διφρευσις, εἰς, ἡ^ς διφρεία, Θωμ. Μάγ. Διφρευτήης, ὁ^ς ἀμαξήλατης Σοφ. Ἀλ. 344, auriga.

Διφρευτικός, 3^{ος} ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς ἀμαξήλασιν ὅσα ἡ διφρευτική (ἐνν. ἐπιστήμη) ἡ τέχνη τοῦ ἀμαξήλατου, διοικεῖν ἀμαξάν^{ος} Ἐφω. π. Στ. Β. ἴδε Βοιωτία.

Διφρεύω, ἀμτῶ. ὄχομαι ἐφ' ἀμάξης Εὐρ.

ἄνδρ. 108 κ. συγνά. Μιτθ. διέρχονται ἑποχῶς. — αὐτοῖς νῆα. Ἀριστ. Οὐα. 1067, ὑπερκομ. παρῶν τοῦ Εὐριπίδου «τὴν αἴγλαν ἐδίφρει ἄλλος τῆ, ἀποσπ. 901.

Διφρηλασία, ἡ ἀμαξηλασία, τὸ διγείσθαι τὴν ἀμάξης Πινδ. Ὀ. 3, 40, αὐριγatio.

Διφρηλατέω· ἀμαξηλατῶ, ἐλαύνω ἀμαξάν τὴν ἀμάξης, δοῦμαι ἐφ' ἀμάξης. — τὸν οὐρανόν = διέρχονται τὸν οὐρανόν ἑποχῶς Σοφ. Αἴ. 832. — Πινδ. Εὐρ. Πρῆ. 781 αὐριγοῖ.

Διφρηλάτης, ὁ· ἀμαξηλάτης, ὁ διοικῶν ἀμαξάν Πινδ. Ἰ. 1, 17, Αἴσχ. Εὐρ. 151, Λουκ. Δ. Θα. 25, 1, αὐριγα.

Διφρηλάτος, 2· δοῦμένος ἐφ' ἀμάξης, ἑπαγος Εὐρ. ἀποσπ. ἐν ἀποδείξει. Πρῆ.

Διφρηφόρος· διφροφόρος Σουῖδ. ἔσφ. γρ. Διφριδάς, α' στρατηγὸς Λακεδαιμονίων Ξεν.

Διφρίον, τὸ, ὅπου· τοῦ διφρός· καθισμάτων Τιμ. Λεξ. Πλάτ. 233 273, κέλλη.

Διφρίος, 3· ἀνῆκων εἰς διφρίον, ἀλλὰ μοναδ. διφρία συνρόμενος = ἐκ τῆς ἀμάξης συνρόμενος ἔπιγρ. ἀδ. 389 (7, 152).

Διφρίσκος, ὁ· ὅπου· τοῦ διφρός, ἀμαξάν Ἀριστ. νεφ. 31, curriculum.

Διφρίον, τὸ· μόν. πλ. τὰ διφρα ἀντὶ διφροῖς Τιμ. Καλλ. Ἀρτ. 135, Νόν. Δ. 27, 238.

Διφροντίς, ἰδος· ἐπὶ διπλῆς φροντίδος βασιλεύμενος, ἀμφιβολος Αἴσχ. Χο. 194.

Διφροπηγία, ἡ ἀμαξοποιία Θεοφρ.

Διφροπηγός, ὁ· ἀμαξοποιός.

Διφροσ, ὁ· (κύρ. διφρος, ὁ δὲ φέρων), διπλοῦν καθίσμα πολεμικῆς ἀμάξης, ἐν τῷ ὃ ἡ νύχος (ἀμαξηλάτης) καὶ ὁ παραβάτης (πολεμιστής) ἔσταντο ἢ ἐκάθοντο (ἔσταδ' ἐν διφρῳ Πρ. ἀσπ. 61)· «δὴν λάβε εἰν ἐνὶ διφρῳ ἔοντες» Ἰλ. ε, 160· ἡ κίστη τῆς ἀμάξης καὶ ὅλη ἡ ἀ. πολεμικὴ ἐν Ἰλ. (πρβλ. ἀρμα), δδοιοποιεῖ ἐν Ὀδ. γ. 324· «δῶσω γὰρ διφρον τὴν δῶν τε ἑριαρχίαν ἔκπονος» Ἰλ. κ. 305· ἐπονομάζεται δὲ — ἐνεργής, εἰ, 585· — εὐξάτος, π. 402 (— εὐξος Ὀδ. δ. 590)· — κολλητός, τ. 395· — ἐυπλεκτός, ἐυπλεκῆς· φ. 335, 436· Ὁ διφρος (κίστη) τῆς πολεμικῆς ἀ. ἢ καὶ Ὀμ. στρογγύλος, περιφρακτός δι' ἀπλῆς ἢ διπλῆς «ἀντυγος» (τύρου), ἀνοικτὸς ὅπως πρὸς εὐκόλῃ ἀνάβασιν καὶ καταβάσιν τοῦ πολεμιστοῦ (ἀλλ' ἡ κοινὴ ἀ. μονότυγος καὶ ἀνοικτὴ ἔμπροσθεν, ἴδε ἄμαξα) καὶ ἐπὶ δύο μικρῶν τροχῶν δι' ἱμάντων (λωρίων) προσδεγμένος Ἰλ. ε, 727· πρβλ. «ἀρμάτεις διφρος» Ξεν. Κύρ. β. 4, 9· «ἀρμάτεις δ.» Κριτί. π. Ἀθην. 1, 28· ὅλη ἡ ἀμαξία π. τραγ. κ. πεζ. «ἐνωρὶς χωρὶς διφρου» Πλάτ. Κριτί. 119· «Ἐν γέν. καθίσμα, κ. ἰδ. πτυκτόν, ὡς τὰ νῦν εἰς σχῆμ. Χ μετ' ἐραπομένης ἀνωθεν Ἰλ. γ, 424, τ. 354, Ὀδ. συγνά κ. ἄλλ. ποιητ. Θεόδωρ. 15, 2· «ἔκειντο διφροὶ» Πλάτ. πολ. 1, 328, ἰδ. μετν. «δ. ἡμερονικός» = τῷ π. Ρωμ. μαίσις τιμητικῶ πτυκτῷ καθίσματι τοῦ ὑπάτου, πραιτορος καὶ τῶν παρικίων αἰδῶλων, ἀρχῆς ἐπιμελουμένης τῶν θεατρικῶν Πλούτ. Πολυδ. — ἀργυρόπους Δημ. 24, 129· σκαμνὶ τοῦ ἀποπάτου Ἀριστ. εἰδ. — πρβλ. ἀλαδίας.

Διφροί· πόλ. Φοινίκιος, κάτ. Διφρος Στ. Β.

Διφροστάτης, ὁ ἀμαξηλάτης, (μετν αὐριγῆ. Διφρο-υλκίω· σῦρον διφρον, ἀμαξάν, Φιλπ. 28 (9, 285).

Διφρο-υλκία, ἡ· σῦροισιν διφρου, ἀμάξης μετν.

Διφρο-υργίη, ἡ· τὸ κατασκευάζειν διφρους, ἀμάξας Θεοφρ.

Διφρο-υγος, 2· ὁ ἔχων ἀμάξης καθίσμα· — ἀρματα Μελαμπιδ. π. Ἀθην. 14, 551.

Διφρο-φορέω· φέρω διφρον, κουβαλῶ ἀμάξι· — τὸν διφρον Ἀριστ. ὄρν. 1552, ἔνθα τὸν διφροφόρον ἐπηρέτην ἐνοητέον· πρβλ. Ἀθην. 6, 259, ὅστις εὐτελῆ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην θεωρεῖ φέρω τινὰ διὰ φορέου Δ. Κάσ. 47, 10.

Παθ. φέρουμαι διὰ φορέου Πρ. 3, 116 μετν.

Διφρο-φόρος, ὁ· φορεοφόρος Ἀθην. 12, 514, Πλούτ. τ. 348 ἰδ. ἐν Ἀθην. καὶ δι-φοροφόροι παρθένιοι, αἵτινες ἐν τῇ ἰσορῇ τῶν Παναθηναίων καὶ ἄλλ. πανηγυρικῶν πομπῶν ἔφερον κατόπιν τῶ σκαμνίου τῶν «πανηφόρων παρθένων» Ἀριστ. ἐκκλ. 734· πρβλ. Σγάλ. Ἀριστ. ὄρν. 1552.

Δι-φρυγίς, 2· ὁς φρυγανισμένος, τηγανισμένος· οὗτ. τὰ διφρυγίς εἶδος κούμεις, χαλακάνθη Γαλην. 13, 261, Διοσκ.

Δι-φυγίς, 2· δισσοφυγίς, ὁ ἔχων διπλὴν φύσιν, μορφήν ὅσο διαφόρων ὄντων, διπλόσχημος· — Ἐχίονα Πρ. 4, 9· ἐπὶ τῶν Κενταύρων Σοφ. Τρ. 1085, Ἰσοκ. 10, 26· — Κλέροφ = διπλὸς τὸ γένος Δ. Σικ. 1, 29· Πάν Πλάτ. Κρατ. 408· — Ἐρωσ = ὁ ἀμοιβαίως ἀρρένων τε καὶ θηλείων Ὀρφ. Ἀργ. 14· Ἐν γέν. διπλοῦς, διπλάσιος· — κόρας Ἰων. π. Φιλ. 2, 466· «— ἀφρῶς, στήθος διφρῶς μαστοῖς» Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 1, 9, 12· ἱμάτια διπλά καὶ διφυγῆ Πλούτ. τ. 1083.

Δι-φυφα, ἡ· διπλὴ φύσις μετν. σχίσμα, δι-αίρεσις Ἀριστοτ. Ζῴ. 3, 5.

Δι-φυκος, 2· ὁ ἔχων διπλὴν μορφήν, διπλόσχημος· «διφρῶς σῶμα» Ἀνταγόρας π. Δ. Λαερ. 4, 26· — Τανταλίδαι· αἱ δύο Τανταλίδαι, Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης Αἴσχ. Ἀγ. 1447.

Δι-φυλλος, 2· δύο φύλλα ἔχων μετν. bifolius.

Διφυλλία, ἡ· Ἑλλ. ὄν. γυν. Θεόγνιστος.

Δι-φωνία, ἡ· διπλοφωνία, τὸ ἔχειν δύο φωνάς.

Δι-φωνος, 2· διπλόφωνος, δύο γλώσσας δι-αλῶν Πολύδ. 2, 111· δύο φωνήεντα Μ. Ἐτ. 334, 41.

Δίχα, (δίς)· ἐπὶ αἰτιατικῷ α) εἰς δύο μέρη «δίχα πάντας ἡρίθμεον» = διήρουν ὕλιν εἰς δύο μέρη Ὀδ. κ, 203· ὡς. «δίχα πάντα δι-δασται» α. 412· «δίχα κίτται» Πινδ. Π. 5, 93· «δίχ. ἀνερόγγυον» Σοφ. Αἴ. 232· «δίχα δι-σάσαι» Πρ. 4, 180· δ, πρίν, διασάειν, διατέμνειν, ἐτελεῖν, ποιεῖν Θουκ. Πλάτ. Ξεν. ὡς. «τὰ δίχα τμήματα» Πλάτ. νόμ. 5, 745, μετφ. εἰς δύο γνώμας, διχογνωμῶν «δίχα δι-σάσαι» Ἰνδαν βουλή» Ἰλ. α, 510· «δίχα θυ-μὸν ἔχοντες», υ, 32· «δίχα βάθει» ἀντίθ. «ἔνα θυμὸν ἔχειν» Ὀδ. γ, 127· «δίχα μοι νύ-ος» Πινδ. ἀποσπ. 232· «ἢ καὶ σὲ δίχα γνώ-μης λέγω» = οὐκὶ κατὰ τὴν γνώμην σου Σοφ. Πλ. 537· «δίχα αἱ γνώμαι ἰγίνοντο» Πρ. 6, 109 κ. συγνά· ἰδ. ψηφίζεσθαι Ξεν. ἀπεμ. 4, 4, 8 κ. πολλὰ. «δ. πέφυκε τοῦ εἰρῶν»

φύσει κεχωρισμένον, διάφορον Θουκ. 4, 61· «ὅσον τὸ τ' ἀρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα» = ὅποια διαφορὰ μεταξὺ κτλ. Αἰσχ. πρ. 927· 6) χωριστά, ξέχωρα - οἰκεῖν Σοφ. Οἶ. Κ. 608· πρβλ. «ἐκ πάντων δίχα ὑμᾶς ἐστείλ' ἐκείθαι» = πρὸ πάντων, Ἀντ. 164· «οἷος Ἀτρεΐδων δίχα» Ἀντ. 737· «δίχα τινός» = χωρὶς κανένα, πλὴν τινος Αἰσχ. Χο. 767, «κενὴ σέλησις ἀνθρώπων δίχα» = ἀνευ Σοφ. Φιλ. 31· «πύλωος δίχα» = ἀνευ τῶν πολιτῶν, τῆς διαταγῆς αὐτῶν Οἶ. Κ. 48 κ. συγνὰ π. π. 18. κατόπιν γεν. «δίχα θηλείων» Θεόκρ. 25, 107· πρβλ. Δ. Ἀλ. 7, 19, dupliciter.

Διγάδες, ἐπὶρ. δι. γρ. ἀντὶ «δίχα διοιχθέντες» Πλάτ. συμπ. 215.

Διγάδεια, ἐπὶρ. ἀντὶ δίχα Β. Ἀν. 1364.

Διγάδω διαμερίζω, χωρίζω Πλάτ. πολιτ. 264· μετὰ κινῶ τινα εἰς διχόνοισιν κατὰ τινος, κάρην ἐχθρόν τινος μετγν. «τινὰ κατὰ τινος» Ματθ. 10, 35· ἀμετ. χωρίζομαι «διγαζούσης τῆς ἡμέρας» = περὶ μεσημέριαν Σουτδ. diduco.

Διγάσις· 2· «ὅτι δίχα ἐστίν» γραμ. λέξ. εἰς ἐρμηνείαν τοῦ δικαίου Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 5, 4, 9, bipertitus.

Διγάσιω διγάζω Ἀρατ. 495, 807.

Δί-χαλκον, τὸ· δύο χαλκοί, 114 τοῦ δόλοῦ = 04, 62 νῦν λεπ. Δουκίλλ. 90 (11, 165), Πολυδ. 9, 65.

Δί-χαλος, ὄψρ. = διχῆλος, συνήθ. σχημ. μετγν. Λοδεκ. Φρόνυχ. 639.

Διχάς, ἄδος, ἡ τὸ ἡμισυ Ἀρατ. 78, divisio.

Δίχασις, εὐς, ἡ τὸ χωρίζειν τι εἰς δύο μέρη, διαίρεσις Ἀρατ. 737.

Διχασμός, ὁ τῶ ἀνωτ. μετγν.

Διχαστήρ, ἦρος, ὁ εἰς πλ. «διχαστήρης ὀδόντες» = οἱ τομῆς, ἄλλοις κτένες, γελασίνοι Πολυδ. 2, 91.

Διχαστής, ὁ· διαμειραστής, εἰς δίχα μερίζων, γραμ. λέξ. εἰς ἐρμηνείαν τοῦ δικαστῆς Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 5, 4, 9.

Διχάω διχαίω Ἀρατ. 512, 609 καὶ συγνὰ.

Διχῆ· δίχα - διατέμνειν Αἰσχ. ἀποστ. 339· «διαλαμβάνειν, διαιρεῖν» Πλάτ. Φιλ. 23· - διπλῶς Πλάτ. πολ. 4, 445, Δημ. 1, 18.

Δι-χηλόω· εἶμαι διχῆλος, ἔχω ὑπλάς (ὑνωχάς) διχῆλους, εἰς δύο φύσει διεσχισμένους μετγν.

Δι-χηλῶ τῶ ἀνωτ. Ο'.

Δί-χηλος, 2· ὁ ἔχων δύο χηλὰς, ἰδ. ζῶον ἔχον ὑπλάς (ὄνυχα) εἰς δύο φύσει διεσχισμένην, οἷον ὁ πούς τῆς ἐλάφου· - ἐμβασίς Εὐρ. Βάκχ. 733· - ζῶα Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 2, 1 καὶ μετγν. ἐπὶ καρκίνου Φλάκκ. 3 (6, 196)· ἐπὶ πυράγρας Φιλπ. 16 (6, 92)· πρβλ. διχῆλος bisulcus.

Δι-χῆρης, 2· διαίρων τι εἰς τὰ δύο· - μηνός = διαίρετης τοῦ μηνός, ἐπὶθ. τῆς σελήν. Εὐρ. Ἰων. 1171.

Διχθά, ἐπ. = δίχα· «διχθὰ δεδαίταται» = εἶνε εἰς δύο διηρημένοι Ὄδ. α, 23· «διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε» = ἡ καρδία μου εἰς τὰ δύο ἐκλίνε, διχογυμνῶν κατ' ἑμαυτὸν Ἰλ. π, 435, dupliciter.

Διχθᾶδιος, 3· διπλῶς, εἰς δύο διηρημένος μῆρῃ Ἰλ. ι, 411, ε, 21 καὶ μετγν. π. - κῶλον

= ἀμφότεροι οἱ πόδες Ἐπ. ἀδ. 412 (Πλιν. 16)

Διχθᾶς, ἄδος· ὅλη, τοῦ ἀνωτ. Μουσ. 208.

Διχίτων, ὠνος, 1· φορέων δύο χιτῶνας μετγν.

Διχό-βουλος, 2· ὁ ἔχων διάφορον βούλην, γνώμην, ἐπὶθ. τῆς Νεμείσεως, ὡς ἀντ'· κειμένης ἀείποτε εἰς τὰ βουλεύματα καὶ τὰ ἐπιθυμίας τῶν ἀνθρώπων Πινδ. Ὀ. 8, 86.

Διχό-γνώμῳ τῶ κατωτ. Πολυδ. 2, 229.

Διχο-γνώμονέω· εἶμαι διχογνώμων, ἔχω εἰς δύο διηρημένην, ἀμφίβολον γνώμην Σουτ.

Διχο-γνώμονος· ἐπὶρ. τροπ. τοῦ διχογνώμων, Πολυδ. 8, 154.

Διχο-γνώμων, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ διχογνώμονος ἡ ἀμφίβολον ἔχειν γνώμην Πολυδ. 8, 153.

Διχο-γνώμων, 2· α) διχόνοος, διάφορον ἡ ἰσχυρίαν γνώμην ἔχων· 6) εἰς δύο διηρημένην, ἀμφίβολον Πλουτ. ἦθ. 11, Πολυδ. 8, 153.

Διχόθεν, ἐπὶρ. τοπ. ἀπὸ τὰ δύο μέρη, πλάγια· «πεζούνοισι ἐν τε θαλάσσης» Αἰσχ. Πέρσ. 76, Θουκ. 2, 44, κ. μετγν.

Διχό-θυσμος, 2· ὁ ἔχων διηρημένην γνώμην, ἀμφίβολον Δ. Λαέρ. 1, 78, ἐνθα ὅμως εἰσά· ζουσιν ἀντὶ τοῦ διχόθυμου.

Δι-χόνικος, 2· ὁ ἐμπεριλαμβανὼν δύο χόνικας (μέτρ. τῶν σιτηρῶν) = 2, 188 λίτρ. Ἀριστ. νεφ. 640.

Δί-χολος, 2· ὁ ἔχων δύο χολὰς Αἰλ. Π. 10, 11, 29, μετφ. πικρότατος, ἐχθιστος - γνώμων Ἀχαιοὺς π. Πασχ.

Δι-χόλιτος, 2· διπλῶς ὠρισμένος Παλ. 9, ἐνθα (9, 168) διόρθ. κατὰ Βατ. κωδ. τριχόλιτος.

Διχό-μην, ἦρος, ὁ, ἡ διχόμηνος, ἀνθ'· οὐδ'· χρῆσται. ἡ θοτ. κ. αἰτ. «διχόμηνι σελήνῃ» Ἀρατ. 78, 471· «διχόμην» = διχομηνίαν 736 ἴδε Λοδεκ. παραλ. 771.

Διχο-μηνή, ἡ τῶ κατωτ. γεωπ.

Διχο-μηνία, ἡ· ἡ πανσέληνος, ἥτις τὸν παρ' Ἑλλήσι μῆνα διήρει εἰς δύο ἴσα μέρη· «ἡ σελήνη διχομηνίαν ἔγενε» Πλουτ. Διον. 23.

Διχο-μηνιαίος, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μῆς τοῦ μηνός· οὗτος· ἡ διχομηνιαία = ἡ μεσαία τῆς τοῦ μηνός ἡμέρας = τῆ π. Ρωμ. idus λεξ.

Διχό-μηνις, ἰδος· τῶ κατωτ. - Μῆνα = μηνίαν πανσέληνος Πινδ. Ὀ. 3, 20· - ἐσπεραί, 1, 7, 44· - σεληναίη Ἀπολ. Ρ. 1, 1231· ἡ Ρωμ. Idus Δ. Ἀλ. 1, 38.

Διχό-μηνος, 2· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μῆς τοῦ μηνός, εἰς τὴν πανσέληνον (διχομηνία ἀνωτ.) Ὀμ. ὕμν. 32, 11· - σελήνη = πανσέληνος Πολυδ. κ. ἄλλ. πρβλ. διχόμην.

Διχό-μητις, ἰος· ὁ ἔχων διηρημένην γνώμην, ἀσύμφωνος - ἔρις.

Διχό-μοσος, 2· ὁ διπλῶς λόγους λέγων, διπλοσώπης, δόλιος· «διχόμυθον ἔχουσα» (γλώσσα) κραδίη νόημα Σόλ. π. Δ. Λαερ. 1, 61· «ἔλεξε διχόμυθα» Εὐρ. Ὀρ. 888 κ. μετγν.

Διχο-νοαί· διχο-γνώμονία Πολυδ. 2, 228.

Διχο-νοητικός, 3· ἀμφιβολίαν δεικνύων Εὐστ.

Διχό-νοια, 3· διάφορος γνώμη, ἀσυμφωνία· «καὶ στάσις» Πλουτ. ἦθ. 701.

Διχό-νοος, συνήρ. - νοος, 2· ἀσύμφωνος, ὁδός, βεβδιουργός Φιλ. 663, discors.

Δί-χαρδός, 2· δύο χορδὰς ἔχων Ἀδόν. 4

183. οὐς. τὸ διχόρεον, μουσ. ὄργανον μὲ δύο χορδὰς Εὐφρ. π. Ἀθην. 7, 380.

Δι-χόρειος, ὁ· «δ. (ἰν.) πού», διπλοῦς τροχάτος (-ω-ω) Λογγίν. 41, 1, Ἡφαιστ.

Δι-χορία, ἡ· διπλοῦς χορδὸς Πολυδ. 4, 107, Σχόλ. Ἀριστ. βάρ. 357, ἐνθα ἀπαντᾷ «δι-χορία».

Δι-χορίαζω, ἔδω κατὰ δύο χορδὰς Ἰσχύ. Διχο-ρραγίης, 2· διπλῶς ἐσχισμένος, σκαμμένος· κίων Εὐρ. Πρ. μ. 1008.

Δι-χό-ρροπος, 2· ἀμφερπέης, καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, πλάγια, κλίνων, ἀμφίβολος, ἀδεύαιος· γινώμη Β. Ἀν. 37· ἐπὶ. «διχορρόπως ψήφους ὄντο» Δίσχ. Ἀγ. 789· ἔδοξεν, ἀποσπ. 600 κ. συχνά.

Διχο-στασία, ἡ· διαχωρισμός, ἀσυμφωνία, φιλονικία Ἡρ. 5, 75, Σόλ. π. Δημ. 19, 255, (37), διαίρεσις Δ. Ἀλ. 8, 72, ἡ πρὸς ἐαυτὸν διχογνωμία, ἡ καθ' ἑαυτὸν ἀμφιβολία, ἀδεύαιότης Θίογν. 78, dissensio.

Διχο-στατέω· διαχωρίζομαι, διακίμαι ἐχθρῶς πρὸς τινα Δίσχ. Ἀγ. 314· «πρὸς τινα» Εὐρ. Μήδ. 15· λόγος Σοφ. ἀποσπ. 746, Πλάτ. πολ. 465 διχνοῶ πρὸς ἑμαυτὸν, εἶμαι εἰς ἀδεύαιότητα μετν. dissideo.

Διχό-στομος· διστόμος Σοφ. ἀποσπ. 146.

Διχο-τομέω· χωρίζω τι εἰς δύο μέρη, διαίρω Πλάτ. πολιτ. 302, Ἀριστοτ. προβλ. 16, 4· κατακόπτω 10, 15· σχίζω Πλουτ. Πύρ. 24· «σελήνην διχοτομοῦσα» διχότομος, ἡδ. 929.

Διχο-τόμημα, τό· ἑξ τὰ δύο κεκομμένον, ἀπόκομμα, κομμάτι, προβλ. τμήμα, κλάσμα Νικομ. ἀριθμ. 1, 78 καὶ Ο'.

Διχο-τόμησις, εἰς, ἡ· τὸ κόπτειν τι εἰς δύο μέρη, διαίρειν, ἀποκόπτειν Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 9, 284, dimidiatio.

Διχο-τομία, ἡ· τῷ ἄνωτ. Ἀριστοτ. Ζῆφ. μωρ. 1, 3.

Διχο-τομίατος, 3· διχότομος μετν.

Διχο-τομιάω· διχοτομῶ μετν.

Διχό-τομος, 2· ἑξ τὰ δύο κεκομμένους, διηρημένους· μικτὴρ Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 11· «σελήνη» ἡμισέληνος Ἀριστοτ. προβλ. 15, 6, διχοτόμος, διαίρων εἰς δύο Ἀμύν. 43, dimidiatus.

Διχός, ἐπὶ. ἀντὶ δίχα Ἡρ. 4, 120, bifariam.

Δι-χός, 2· ὁ χωρὶς δύο χόους (μέτρ. ὄργαν) = 6, 566 λίτρ. -ποτήριον Ἀθην. 11, 495· οὐς. τὸ δίχουν, μέτρον δύο χόων Διοσκ. 3, 59.

Διχο-φορέω· τῷ κατωτ. Πλουτ. ἡδ. 447.

Διχο-φρονέω· εἶμαι εἰς ἀδεύαιότητα, ἀμφιβάλλω Πλουτ. ἡδ. 763.

Διχο-φροσύνη, ἡ· διγόνους, ἀσυμφωνία· «καὶ ταραχή» Πλουτ. Θησ. 12 discordia.

Διχό-φρων, 2· (διχόγνωμος), ἀσύμφωνος, ἐχθρικός· πότμος Δίσχ. Ἐπτ. 881.

Διχο-φύα, ἡ· διφυία, χωρίστρα τῶν τριγῶν τῆς κορυφῆς Γαλην. π. συν. φαρμ. 267.

Διχο-φώνεω· ἀσυμφωνῶ Ἰάμβλ. π. Νικομ. Γερατ. 103, dissono.

Διχο-φωνία, ἡ· ἀσυμφωνία Ἰάμβλ. βί. Πυθ. 7, 36 (26), discordia· ἐκ τοῦ

Διχό-φωνας, 2· (διπλόφωνος), ἀσύμφωνος, dissonus.

Διχόω, π. ἀντὶ διχάω Ἀράτ.

Δι-χροία, ἡ· διπλοῦν χρῶμα Ἀριστοτ. γίν. ζῳ. 3, 1.

Δι-χρονέω· εἶμαι διχρονος, ἔχω διπλοῦν μέτρον χρόνου, διπλοῦν χρ. γραμ.

Δι-χρονία, ἡ· διπλοῦς χρόνος, ὁ ἀριθμὸς 6 Θεολ. ἀριθμ. 37.

Δι-χρονο-γραφέω· γράφω λίξ. ἡ συλλαβ. διὰ διχρόνου φωνηέντος γραμ. Βοασσ. Ἑλλ. Ἀν. 355, 291.

Δι-χρονο-κατέ-ληκτος, 2· ὁ λήγων εἰς διχρόνον συλλαβὴν ἡ φωνήεν γραμ.

Δι-χρονος, 2· ὁ ἔχων δύο χρόνους, ὅτε μὲν μακρόν, ὅτε δὲ βραχύν, οἷον τὰ φωνήεντα α, ι, υ Δ. Ἀλ. κ. ἄλλ.

Δι-χρους, συνηρ. -ους, 2· δύο χρώματα ἔχων Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 5, bicolor.

Δι-χρωμος, 2· τῷ ἄνωτ. Λουκ. Πρ. 4, Δι-χρος, 2 (ἀντ. κλ.) τῷ ἄνωτ. Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 10.

Διχρός, ἐπὶ. ἀντὶ δίχα, ἑξ τὰ δύο, διπλῶς Δίσχ. Χο. 902, dupliciter.

Δίψα (ἐκ τοῦ ἵπτω, βλάπτω ἵψα, δίψα Μ. Ἑτ. 279, 55), ἡ· ἡ δίψα Ἰλ. τ. 166· «δίψη τε λιμὸς τε» Δίσχ. Πέρσ. 483 κ. π. ἄπασ. π. μεταφ. σφοδρὰ ἐπιθυμία πρὸς τι· «ἀαῖδαν δίψαν ἀκείσθαι» = θεραπεύω, ἐκπληρῶ τὴν πρὸς τὰ ἔσματα σφοδρὰν ἐπιθυμίαν μου Πινδ. Π. 9, 108· «ἡ δίψη» Δίσχ. Χο. 745, sitis.

Δίψακρός καὶ δίψηρός, 3· δίψαλος Μ. Ἑτ. 801, 49, siticulosus.

Δίψακος, ὁ· 1) ἀσθενεὶά τις, ἄλλως διαδήτης, συνοδευομένη ὑπὸ ἀσθέτου δίψης ἱατρ. 2) ἡ π. Ἀην. δίψακος κναφέων, εἶδος ἀνάνθης, ἥς τὴν κορυφὴν μετεχειρίζοντο ποτε ἐν Εὐρώπῃ οἱ κναφεῖς καὶ αἱ γυναῖκες ὡς ξάνιον (λανάρι) εἰς καθαρσὶν ἑρίου Διοσκ. Γαλην. 169, ἐνθα προπαροξύτονον, δξύτονον δι' ἐν Λεξ. βοτ. Βοασσ. 396.

Δίψακος· υἱὸς τοῦ ἐν Κολχίδι Φδύλλιδος Ἀπολ. Ρ.

Δίψαλος, 3· γεμάτος ἀπὸ δίψαν, καταδίψαμένος Βατραχ. 9· -χοῖρος Παλ. 23 (9, 487) καὶ ἄλλ. μετν. -δόνυς· πόνος ἑξ σφοδρᾶς δίψης Λουκ. διάλεξ. π. Ἡσ. 6· μετφ. ξηρός· -θυραλλίδιον, Τίμ. 14, siticulosus.

Δίψαλός τις, π. 3· τῷ ἄνωτ.

Δίψας, ἄδος, θηλ. τοῦ δίψιος· πόρνη δίψαμένη εἰς συνουσίαν Φιλώδημ. 22 (11, 34)· -σποδὴ Ἀντίφιλ. 39 (9, 549)· -γὰτα Ὀππ. κυν. 4, 322· οὐς. φαρμακικὸς ὄφις, τοῦ οὐοῦ τοῦ διγῆμα ἐπιφέρει σφοδρὰν δίψαν Νικ. Θηρ. 334· ἐγίδνη Ἀντ. Σιδ. 7, 172· ἀκαυθώδης βοτάνη Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 4 (7, 1), siticulosus.

Δίψας, ἡ· μάγισσά τις Ὀδ. μεταμορφ.

Δίψάω, (προβλ. διψάω), ἀπαρ. διψήν κ. εἰς ὅλ. τοὺς συνηρ. χρόν. ἡ ἀντία, ἀλλὰ «δίψας» Ἀθην. 3, 122 κ. μετν. Ν. Δ. διψῶ Ὀδ. λ. 584 κ. μετν. μετὰ γεν. ἐπιθυμῶ τι σφοδρῶς Πινδ. Ν. 3, 6· ἐλευθερίας Πλάτ. πολ. 8, 562· -φόνος π. Ἀθην. 10, 433· -τμήης Πλουτ. Κέτ. νε. 11· σπαν. μετὰ αἰτ. Τέλης π. Στοδ. ἀνθ. 5, 67· -φόνον Φιλπ. 42 (Πλαν. 137), Ν. Δ. μετ' ἀπαρ. -χαρίζεσθαι Σεν. Κύρ. 5, 5, 1. Μία· «διψώμεθα» Ἑρμιππ. π. Ἀθην. 4, 426, sitio.

Διψέω, ἰων. = τῷ ἄνωτ. Ἀρχιλ. ἀποσπ. π. Ἄθην. 10, 433.

Διψήλω, 3' καταδιψασμένος μτην.

Διψήρης, 2' τῷ ἄνωτ. Νικ. Θηρ. 371.

Διψήρας, 3' διψίος Ἀριστοτ. 1. Ζ. 10, 2.

Διψήσις, εως, ἡ τὸ διψῆν Ἄθην. 1, 10, sititio.

Διψητικός, 3' διψαν προξενῶν Ἀριστοτ. Ζφ. μουρ. 3, 8' διψῶν ἐκκλ. συγκρ. «διψητικώτερος» Πλουτ. συμπ. 2, 2.

Διψίος, 3 (καὶ 2 Νικ. Θηρ. 147) διψασμένος

συνήθ. μετφ. ἐπὶ ἀψύχ. ξηρός - κόνις Ἀισχ.

Ἀγ. 481' - γῶν Εὐρ. Ἀλκ. 563' «διψίον πῦρ

θεοῦ» = ζέστη, καθύων, Ῥήσ. 417' «ἐξ ὀμμά-

τῶν δὲ διψίον πιπτοῦσι μοι σταγόνες» Ἀισχ.

Χο. 183, ἐνθα ἀνοικεῖς διαρροῦσι «διψίων»,

ὥς. οὐδεμία σχέσις τοῦ ἐν Σχολ. «διψίον»,

βλαπτικόν» «διψίος σήψ» = διψᾷς (ἄνωτ.) Νικ.

Θηρ. 147, aridus.

Διψο-ποιός, 2' διψαν ἐπιφέρων Σχολ. Θεοκρ.

7, 66.

Διψός, τό, κατὰ τοὺς Σχολ. Ἰλ. τ, 166 ἄττ.

= διψα, δι. γρ. π. Ἀισχ. Πέρσ. 476, 483,

Ἀριστ. ἱππ. 431, Θουκ. 4, 35, Ξεν. Κύρ. 8,

1, 12. παρὰ Πλάτ. συγὰ διψός κ. διψα, σπαν.

π. μτην. π. χ. Λουκ. Ἰσ. συγγρ. 28.

Διψοσύνη, ἡ τῷ ἄνωτ. χρησμ. π. Εὐσεβ.

εὐαγγ. προπαρ. 6, 237.

Διψοφαπανισίλυπος (ι), δ' παρασίτος τις

Ἀλκίφρ.

Δι-ψοχέω· ἔγω διηρημένην ψυχὴν, εἶμαι εἰς

ἀφροδίταν μτην. Ἰδ. ἐκκλ. dubito.

Δι-ψοχία, ἡ ἀδελφότης, ἀμειβομένη, μόν μτην.

Δι-ψοχος, 2' ὁ ὢν ἐν ἀδελφότητι, ἀμειβο-

μένη Ν. Δ. ἐκκλ.

Διψώδης, 2' α) διψασμένος - σῶμα Πλουτ.

ἡθ. 129' οὗς τὸ διψᾷδες ἡ διψα Κοριολ. 4

κ. συγὰ 6) διψαν διεγείρων Ἰπποκρ. 392, 25,

Ἄθην. 11, 71, siticulosus.

Δι' ω, (ῥίξ. δι) μόν. π. α) ἐνερ. τύπ. μετ' ἀμτθ.

σημ. ἀφήνω νά με διώξωσι, φεύγω «-περὶ ἄ-

στυ» Ἰλ. χ, 251' φοδοῦμαι περὶ τινος, ἐννοι-

άζομαι «ὅτι νηοῖν» = ἐφοδεῖται περὶ ι, 433, λ,

557' «-ποιμῆν λαῶν, μή τι πάθοι» ε, 566'

6) Μέσ. δίδωμαι, ὑποτ. δίδωμαι Ὁδ. φ, 370'

δίδωται Ἰλ. ρ, 110, εὐκτ. γ' ἐν. δίδωται Ὁδ.

ρ, 317' συνήθ. ἐνερ. φεδίζω, ξεπάλλω, ἀπο-

διώκω ἐχθρούς κτλ. Ἰλ. μ, 276' 60. κατα-

διώκω «διόμενος» Ἀισχ. Εὐμ. 337, 363, ἀποσπ.

799' «μητέρα ἀπὸ μεγάρου διέσθαι» = ν' ἀπο-

βάλλω τῆς οἰκίας Ὁδ. υ, 343' ἀμαξήλατῶ κοιν.

διώκων τάλογα Ἰλ. σ, 681' κυνηγῶ τὸ θή-

ραμα διὰ κυνῶν Ὁδ. ρ, 317' «ἀπὸ ναυσι μά-

χην δίδται» = ἀποκορύει τὴν μάχην ἀπὸ τῶ

πλοῖα Ἰλ. π, 246, ἀλλὰ «σταθμοῖο διέσθαι»

ἐρμηνεύουσι, ἀποδιώκομαι ἀπὸ τὸν σταυλὸν

φεύγω, μ, 304' «δένεται πεδίοιο» = τρέχουσι διὰ

τῆς πεδιάδος, ψ, 475' πρέλ. διώκω, expello.

Δι-ωδέλια καὶ διοδέλια (ἐν ἑπιγρ. Πειραι-

ως), ἡ δῶο δόλοιοι = νῦν 36, 4 λεπ. τὰ ὅποια

πᾶς πτωχός Ἀθηναῖος ἐλάμβανε παρὰ τοῦ

κοινου ταμεῖου χάριν τοῦ θεάτρου· πρέλ. θεω-

ρικὸς Βουχίχου πολιτ. οἶκον. 1, 228' ὥς. διω-

δελία Ἀριστοτ. πολ. 2, 7, Ἐπιγρ. Β. Ἄν 237.

Δι-ωδελαίος, 3' βαρὺς δῶο δόλων = 1, 456

γρμ. ἱατρ. Ἰδε Λοδεκ. Φρόν. 551, διαβολία.

Δι-ωδόλιον, τό ὅπου. τοῦ διώδουλον Ἰερ-

στοτ. πολιτ. 2, 5.

Δι-ωδολον, τό διπλάσιος ὁδοῦς Ἀριστ. π.

Πολυδ. 9, 63' ἴδε διωδελία.

Διωγμά, τό α) τὸ καταδιωκόμενον, θήραμα

κοιν. ἀγρίμι Ξεν. Κύρ. 1, 4, 21' 6) = διώκει,

τὸ καταδιώκειν, κυνηγεῖν Ἀισχ. Εὐμ. 184'

«τὰ πλοῦτων καὶ δυνάμεων διωγμάτων» Πλάτ.

πολιτ. 310 Πολύδ. 1, 34, 9, persecutio.

Διωγμός, ὁ καταδιώξις, κυνήγημα Ἀισχ.

ἀποσπ. 1031' «κυναγεται τέκνον διωγμὸν» Εὐρ.

Ἦρ. μ. 986, μτην. πεζ. Δ. Σικ. 3, 38, persecutio.

Δι-ωδεῖ, γ'. ἐν. παρατ. τοῦ διωδέω.

Δι-ωδεῖται, γ'. ἐν. ὑπερτ. τοῦ ἄνωτ.

Δι-ωδεῖται, γ'. ἐν. ὑπερτ. τοῦ διωδέω.

Δι-ωδύνος, 2' πολυδύνης, πολλὸν πόνον προ-

ξενῶν = σπαραγμός Σοφ. Τρ. 774.

Δι-ωθέω· ὠθῶ, σπρώχνω τι διὰ μέσου, ἀπο-

σπῶ «ἡ πτελέη ἐκ βίβων ξεμπούσα κρηνὴν

ἀπαντα διώσεν» = ἡ πτελέα βίβων περὶ οὐσά

ἀπέσπασε κτλ. Ἰλ. φ, 244' διασκορπίζω =

στρατὸν Ἀισχ. ἀποσπ. 182' διασπῶ «διωσά»

μενοὶ τὰ γέγρα» Ἦρ. 9, 102' «-τὰς τῶν ὁ-

φθαλμῶν διεξόδους» Πλάτ. Τίμ. 67 κ. μτην.

«δι' ὧν (τρημάτων) διωθόντες τὰς σαρίσας»

= διαπερῶντες τὰς λόγγας (Μακεδ. 24 ἐλλ.

ποδ. μέκ.) Πολύδ. 22, 11, 17' «-τὴν αἰγὴν

ἐπὶ θάτερα» Πλουτ. Φιλπ. 17. Μέσ. ἀποσπ.

τινα, ἀποκορύω, καταφρονῶ - κηδός Εὐρ. Ἀνδρ.

870' «-τὸν Δαρῖον στρατὸν ἰθυμαγίη» Ἦρ.

4, 109' «-τὸν ὄχλον = ἀπωθῶ καὶ διεσχορῶ»

Ξεν. Κύρ. 7, 5, 39' ἀντίθ. στέργω Ἦρ. 7,

104' «-τὴν ἐπικυρίαν» Θουκ. 2, 84' ἀπορ-

ρίπτω 4, 108' ἀναίρω «-ψευδὴ λόγον καὶ συ-

κοφαντίαν» Διμ. 21, 124' «-τὰς χάριτας»

Πλουτ. Ἀλέξ. 39' «-τὴν ἀρχήν», Κικ. 39,

dispello.

Δι-ωθῆσις, εως, ἡ τὸ διώθην τι, σπρώχνειν

διὰ μέσου Ἦρ. πνευμ. 166, 7, percussio.

Δι-ωθίζω· τῷ ἄνωτ. Ἀππ. ἱερφ. πόλ. 2, 117.

Δι-ωθισμός, ὁ ἀπώθησις, σπρώξιμον Πλουτ.

Κάρλλ. 29.

Διωκῶ· διώκω Ἀριστ. σφ. 1203, Πλάτ.

Γοργ. 483' «-τινὰ φόνου», Εὐδύφρ. 15, 100

ἰως ἀόρ 6', καὶ ἀπὸρ διωκαθεῖν.

Διωκτέος· ὅστις πρέπει νὰ ἐγκληθῇ Ἦρ.

5, 98.

Διωκτής, ἦρος. ὁ διώκτης, καταδιώκτης

Βαρδ. 66, persecutor.

Διόκτης, ὁ τῷ ἄνωτ. Ὁ', ἐκκλ.

Διωκτικός, 3' ἐπιτιθέμενος εἰς τὸ καταδιώκειν

α-καὶ ταγός Ἐπ. Μ. 468, 23.

Διωκτός, 3. ῥ. ἱπθ. α) ὁ δυνάμενος ἡ αξίος

καταδιωχθῆναι, φυγὰς Πολυδ. 9, 158 6) ἐπι-

διώξιμος, αξίος τοῦ ἐπιτευχθῆναι Ἀριστοτ.

ἡθ. Νικ. 1, 5.

Διωκτρία, θηλ. τοῦ διώκτης· καταδι-

ώκτρια Σχολ. Ἀισχ. Εὐμ. 201 κ. μτην.

persecutrix.

Διωκτός, ὁ, ἡ καταδιώξις Καλλ. Ἀρτ.

494, persecutio.

Διόκτωρ, ἦρος. ὁ διωκτής, ἐντὶ διέκτωρ εἰ-

κάκει Βουτμάνος ἐν Βιάγ. ἔπ. (10, 101).

Διόκω, (δίω, *δρ.* δι), συνηθέστε. ἔνεστι. καὶ παρτ. μλ. διόκω Πινδ. *Ο.* 3, 45, Ἀριστ. *Θεσ.* 1224, *Ξεν. Κύρ.* 6, 3, 13, *Δημ. κ. μετρ.* ἄλλως διώξομαι Ἀριστ. *ἱππ.* 368, Πλάτ. *Θεαίτ.* 168, *Ξεν. Κύρ.* 4, 1, 19, α) κινῶ τι ταχέως π. Ὅρ. ἐπὶ πλοῦτος ἀβήματα διώκοντες = ταχέως κινῶντες τὸ πλοῦτον εἰς τὰ ἔμπροσθεν διὰ κωπηλασίας Ὅδ. μ, 182, ἐπὶ ἀνέμ. ε, 332, ἀνῆλθε βίμφο διωκόμενῃ, ν, 162, ἐπὶ ἡνιόχου ἀδιώκων (ἐνν. ἱπποὺς) = διώγων τὰ λόγια Ἰλ. φ, 344, «Σύροιον ἄρμα διώκειν» Αἰσχ. *Πέρσ.* 84, «ἔνθεν διώκουσ' ἤλθον ἄντρον πόδα» = μὲ ταχὺ καὶ ἀκράτως πόδα, *Βούμ.* 403, «διώκω τὸν ἔμδον ἐς δόμους πόδα» Εὐρ. *Ὀρ.* 1344, τρέγω κατὰ τινος ἐπὶ πόλιν διώκων Αἰσχ. *Ἑκτ.* 89, *Ξεν.* Ἀν. 7, 2, 20, καὶ ἀορίστ. α) ἀναστ. «κινῶντες ἐδιώκων» = ἀπῆλθον ταχέως, «ἄρμα διώκειν» = τρέγω δρομαίως, β, 3, 25, ἐπὶ ἱππέω, καλπαῶν Πλουτ. *Εὐμὲν.* 7, ἐλαύνω ἐφ' ἀρέτης Χάρης π. Ἀθην. 13, 575, ἀποδιώκω Ὅδ. σ, 409, «τινὰ ἐκ τῆς γῆς» Ἡρ. 9, 77, Μέσ. τρέγω = πεδίοιο = διὰ τῆς πεδιάδος Ἰλ. φ, 602, «δῶμοιο» Ὅδ. σ, 8, Συνηθ. β) καταδιώκω κυνηγῶ, ἐπὶ πολέμου κ. κυνηγίου ἀπὸ Ὅρ. π. ἀπασί π. καὶ πεζ. ἀντίθ. τῷ φεύγω ἀδιώκω ἢ διώκω = νὰ διώκω καὶ φεύγω Ἰλ. ε, 223, Πλάτ. *Γορ.* 507, σπεύδω εἰς ἐπίτευξιν τινος, ἐπιζητῶ τι «ἔριν αἵμα-τηράν» Αἰσχ. *Χο.* 467, «ἀκίχνητα» ἐπιζητῶ ἀνέριστα Ἰλ. ρ, 75, «ἀρετὰς Εὐρ. Ἰων 440, «τὰς τιμὰς Θουκ. 2, 63, «α) τὴν ἡδονὴν ὡς ἀγαθὸν οὖν» Πλάτ. *Πρωτ.* 354 κ. συγν. - τὴν ἀληθείαν, *Γοργ.* 482, «α) τὸ ἀγαθὸν καὶ καλόν», 480, Μέσ. ὡς, α) διώκω κατὰ τὸ πλεονέχων Δ. Ἀλ. 1, 87, κ. παθ. «ὄρ' ἡδονῆς διώκωμαι» Σοφ. *Ἥλ.* 859, ἀκολουθεῖν τινα, εἰμαι ὁπαθεῖς, φίλος τῷ ἀδικῶν καὶ φιλεῖν Πλάτ. *Θεαίτ.* 168, πρὸλ. *Ξεν.* ἀπομ. 2, 8, β, 4, 4, 24, ὡς, ἐπὶ ἀφύχων «φυτὰ διώκοντα τοὺς ξηρούς τόπους» = ἐπιζητῶντα Θεοφρ. *Τ.* 4, 7 (4, 2), ἐξακολουθεῖν, παρακολουθεῖν, τὴν ἔρευναν - τὸν λόγον Πλάτ. *σοφ.* 251, πρὸλ. πολ. 5, 454, διηγῶμαι, περιγράφω «τὴν ὕψ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παιδεύσαν» *Ξεν.* ἀπομ. 2, 1, 34, ἐξηγῶ, ἀναπτύσσω - αἰσθὴν Κόλουθ. 440, «α) τὰ συμβαίνοντα» = ἔχω ὁδηγὸν τῶν σχεδίων μου τὰ συμβάντα *Δημ.* 4, 39, ἀποβάλλω Ὅδ. σ, 409, 69, γ) κατὰ τὸ ἄδικ. δίκαιον ἐγκαλῶ τινα, καταδιώκω δικαστικῶς, ἀντίθ. φεύγω Πλάτ. *Εὐθύφρ.* 3, ἔρητορ, συγγ. δ) διώκω = δ) ἐγκαλῶ Αἰσχ. *Εὐμ.* 553 κ. ἄλλ., α) διώκειν τινα τυραννίδος Ἡρ. 6, 104, «τῆς ἀπάτης εἰνεκεν», 6, 136, «τινὰ περὶ θανάτου» *Ξεν.* Ἑλλ. 7, 3, β, ἀπερὶ ὧν διώκομεν *Δημ.* 48, 9, «γ) γράφας, δίκην Ἀντιφ. 2, 5, «ἔν γ) γράφῃ» ἐδίωκε Σίερανον *Δημ.* 59, 69, «φόνον διώκω» = ἐκδιώκομαι φ. Εὐρ. *Ὀρ.* 1334, Παθ. διώκομαι, ἐγκαλῶμαι, κατηγοροῦμαι, ἀλλὰ συνηθέστε φεύγω, expello.

Δι-ωλένιος, 2 καὶ 3 Ἀρατ. 202, ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας ἔχων Ἀντιφ. *Σιδ.* 98 (7, 741).

Δι-ωλύγιοι, 2, ἐπιταμένους, μακρὸς - μήκη

Πλάτ. νόμ. 10, 890, ἐπὶ ἡχου, ἡχηρὰς, βροντόφωνος - φλυαρία, *Θεαίτ.* 161, «αὐτὸς Ἀντιφ. 17 (7, 641), «δ. πράγματα» = ἐπερ ἀπώλεσαν ἂν τοὺς περιπεσόντας αὐτοὺς β. Ἀν. 238, Δι-ωμοσία, ἡ' ὁ ὄρκος, ὃν ἐγκαλῶν τε καὶ ἐγκαλούμενος ἐτίθουν ἐν δικαστηρίῳ πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας τῶν καταθέσαντων τῶν Ἀντιφ. 5, 58, πρὸλ. ἀντιωμοσία καὶ β. Ἀν. 239, dejeratio.

Δι-ωμοτος, 2, ἔναρκος λῆξ, δι' ὅρκου ὅποιον χρεωμένος Σοφ. *Φιλ.* 589.

Δι-ων, ὠνος, κλ. Δι' ὠν, ὁ' 1) ὁ ἐπινομασθεὶς Χρυσόστομος, βήτωρ ἐπὶ τοῦ αὐτοκρ. Δομιτιανοῦ (81—96 μ. Χ.), Προυσαεύς, υἱὸς τοῦ Πασικράτους, 2) ὁ Κάσιος, ἱστορικός ἐπὶ τοῦ αὐτοκρ. Σεπτιμίου Σεβήρου (193—211 μ. Χ.), υἱὸς Κάσιου Ἀπρωνιανοῦ ἑγγονος τοῦ Ιου.

Δι-ωνασσα, ἡ' μήτηρ Λυκούργου Πλουτ. *Λυκ.*

Δι-ωνάας, ου' Ἀθηναῖος τις *Δημ.*

Δι-ωνη, ὠρη. Δι-ωνά, ἡ, 1) «Ἡρ. 2) θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἡ τοῦ Οὐρ. καὶ τῆς Γῆς, μήτηρ τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Διονύσου, Περσέως, ἡ κατὰ τὴν Φαινικικὴν μυθολ. τοῦ Πόθου καὶ τοῦ Ἑρωτος. Ἐλατρίετο μετὰ τοῦ Διὸς ἐν ἰδίῳ νεφ. ἐν Δωδώνῃ.

Δι-ωνία, ἡ' πᾶλ. τῆς Κύπρου θεῶς.

Δι-ωνιούσιος, ὁ' Ἑλλ. κύρ. ὄν.

Δι-ωνυμία, ἡ' διπλὴ ὀνομασία γραμ. *Μακρ.* 4, 376, binominialis.

Δι-ωνυμος, 2, διπλοῦν ὄνομα ἔχων - θεαὶ Εὐρ. *Φοίν.* 689 καὶ μετρ. Πλουτ. *Τιμολ.* 30, π. Ἀππ. (σύνθ. ἐκ τῆς διὰ) περίφημος, περιβόητος ἔμφ. πᾶλ. 4, 54, ἱππ. - ὡς μὲ δύο ὀνόματα μετρ. binomialis.

Δι-ωνυμος, ὁ' Παῦλος Ἀδελφ. Δ. συγγραφεὺς Κορωνάτος Βοιωτ. Ἐπιγρ.

Δι-ωνυσος, ἑκ. ἀντὶ Διόνυσος.

Δι-ωνυσί[ε]ρος, Διόνυσιος, ἱπθ. τοῦ Θηβαίου Σιμίου Ἐπιγρ.

Δι-ωνύσιον, ἡ' Ἑλλ. κύρ. ὄν. γυν.

Δι-ωνυχος, 2, δίχλητος, *Μ.* Ἑτ. 811, 15.

Δι-ωξ-κλέυθος, 2, τὸν δρόμον ἀκολουθεῖν - δρόμος *Νον.* Δ. 5, 233, ὁ ἱππιστὴς τινὰ εἰς τὸ βάδισμα - κέντρα *Φιλ.* 65. 27 (6, 246).

Δι-ωξίππη, ἡ' 1) θυγ. Δαναοῦ, 2) σύζυγος Ἀγήνορος καὶ μήτηρ Σιπύλλου.

Δι-ωξίππος, 2, ἱππῆλάτης, κοιν. ἄλογα διώχων - Κυράνα = Κυρήνη Πινδ. *Π.* 9, 4, «μὲν ὡς κέντρον, φτεριστὴρ Κόιντ. Μέτι. 6 (6, 233).

Δι-ωξίππος, ὁ' 1) κοιν. ποιητ. Ἀθηναῖος Σουλδ. Ἀθην. 2) πύκτης Ὀλυμπιονίκης, μετὰ πειτα ἀκόλουθος τοῦ Μ. Ἀλεξ. Δ. Σικ.

Δι-ωξίς, ἑως, ἡ' καταδιώξις, καταδρομὴ *Θουκ.* 3, 97, «διώξιν ποιησθαι», 8, 102, 69, α) ἐπιζητῆσαι, συνῶν. τοῦ ἱπποθῆα Πλάτ. *συμπ.* 192, ἀντίθ. τοῦ φεύγει Ἀριστοτ. *ἠθ.* β, 2, 6)

ἐγκαλῶν, κατηγορία, *Δημ.* 47, 70, «τῶν ἐκδιωκόντων» Πλουτ. *Περικλ.* 10, «τῆς κλοπῆς αὐτοῦ 31, persecutio.

Δι-ωρης, ου, ὁ' υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκίως, ἀρχηγὸς τῶν Ἑπειῶν ἐπὶ Τροίαν Ἰλ. 6, 623.

Δι-ωρία, ἡ (ὄρος) 1) διορία, προθεσμία, ἀναβολή ἰώσ. 2) (ὄρεα) ὅσα ὄρεα διαστήματα μετρ.

Δι-ωρισμένοις, πρὸς μετ. τοῦ διορίζομαι

ἐξωρισμένος «-καὶ χωρίς» Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 3, 19 ἀκριβῶς προσδιορισμένος Πλουτ. -ως ἐπὶ ρητῶς, εὐκρινῶς μὲν.

Δι-ωροφας, 2° διπλόστεγας, διπλὴν στέγην ἔχων Ἀπκ. Καρχ. 95 κ. ἄλλ. μτγν. δίπατος.

Δι-ωρυγή, ἡ διὰ σκαφίς, διατρύψις Πλουτ. Φάβ. 1° ὡς δι. γρ. ταῦτ' ὁ δῖος ὠρυγή, διωρυχή, ἀπερ' ἴδα κατωτ.

Δι-ωρυγμα, τό διωρυγμα δι. γρ.

Δι-ωρυκτής, ὁ διασκαπτής, διατρύκτης.

Δι-ωρυξ, υἱος, κατὰ τοὺς δοκιμαί. συγγραφ.

Ἡρ. Πλάτ. Θουκ. -υγος π. Πολυδ. κ. μτγν.

ἡ τάφος, χανδακί, ὑπόνομος Ἡρ. Ι, 75,

Θουκ. Ι, 109 «διωρυγες εὐθεῖται τετημέναι»

Πλάτ. Κριτί. 118 κ. ἄλλ. fossa.

Δι-ωρυχή, ἡ, ὁ δοκιμῶτ. σχήμ. = διωρυγή,

Δημ. 7, 40° πρὸλ. διωρυξ καὶ Λοθεκ. Φρόν.

Διῶσε, γ'. ἐν ἀορ. ἀ. τοῦ διωθέω.

Διῶσις, εὐς, ἡ τὸ ὠθεῖν τι μακρῶν, διὰ μέ-

σου τινός, ἀπώθησις, διώθησις Ἀριστοτ. προβλ.

34, 8° ἀποφυγὴ ποινής, ρητ. Ι, 12, derulsio.

Δι-ωσμός, ὁ ἀπωθισμός, διωθισμός ἱατρ.

Σχόλ. Ἰλ. ε, 112.

Δι-ωστήρ, ἥρος, ὁ 1) ὄργανον ἐπιτηδεῖον

εἰς εἰσάγησιν καὶ ἐξάγησιν ἱατρ. 2) βέλος ἡ

κάμαξ, τὸν ὁποῖον εἰσάγει τις πρὸς καὶ οὕτως

ἀναρτᾷ τι ἐπ' αὐτοῦ Ο'.

Δι-ώστρα, ἡ μηχανὴ ἐπιτηδεῖα εἰς τὸ εἰσά-

θεῖν τι μαθημ.

Δι-ωτρήνη, οὐς, ὁ Πυθαγ. φιλόσοφος Στωδ.

Δι-ωτος, (οὐς), 2° δύο αὐτὰ ἡ χειρὸς καὶ ἡ

χούρας Πλάτ. Ἰππί. πρ. 280, 473.

Δι-ωχίς, 2° χωρῶν δύο, δύο ἐπὶ τοὺς φέρων δι-

φρος Φερειρ. π. Πολυδ. 10, 47 δι. γρ. διοχίς.

(Ῥίξ. Δ Μ Α, ἐξ ἧς οἱ σχήμ. ἀμνησίς, ἀ. παθ.

ἀμνέω). 3° ἀμνησθῆναι ὡς. προστ. κτλ. τοῦ

δαμάτω.

Δι-ασαγόρας, ὁ πατήρ τοῦ Ὁμήρου Καλλικλ.

Δι-ησις, εὐς, ἡ τὸ δαμάζειν, ἐξημερώνειν ἱπ-

πους Ἰλ ρ, 476, domatio.

Δι-ητεῖρα, ἡ ἡ Δι-ητήρ Μ. Ἐτ.

Δι-ητεῖρα, ἡ δαμάστρια, ἐξημερώτρια ἱπ.

Ἰλ. ε, 259, 0ηλ. τοῦ κατωτ. domitrix.

Δι-ητήρ, ἥρος, ὁ δαμάστῃς, ἐξημερώτῃς ἱπ.

Ὁμ. ὕμν. 21, 5, Ἀλκμ. ἐν Σχόλ. Πινδ. domitor.

Δι-ητός, 3° ὁ δυνάμενος δαμασθῆναι, ἀναγκα-

στός, οἰκοδομητός Ἡσυχ. domitus.

Δι-ωή, ἡ κυρ. ἡ δαμασθεῖσα, γυνὴ πρὶν ἔλευ-

θεῖα, ἐν πολέμῳ δ' αἰχμαλωτισθεῖσα κοιν. σκλά-

δα Ἰλ. σ, 28, ω, 643. Ἐν γέν. ὑπέρητρια,

συχνά π. Ὁμ. πάντοτε εἰς πλ. ἐν συνδ. «ὁμοῦ

γυναικῶν», ὡς κ. μτγν. π. εἰς ἐν. Κυντ. λ. 5,

560, σπαν. ἐν πεζ. Ξεν. Κυρ. δ, 1, 6, serva.

Δι-ωίς, ἄδης, ἡ τῷ ἀνωτ. Κυντ. λ. 3, 684.

Δι-ωίος, 3° ἀνδρῶν εἰς δουλ., δουλικός

-βρέφος Ἀντκ. Σιδ. 403 (9, 407) servilis.

Δι-ωίς, ἔδος, ἡ τῷ ἀνωτ. Αἰσχ. Ἐπτ. 345.

Δι-ωίς, ἔδος καὶ -ίος, ἡ πόλ. Αἰγύπτου

Κραμ. Ἀν. 5, 428.

Δι-ωίος, ὁ τῷ κατωτ. Ἡσυχ. Β. Ἀν 1181.

Δι-ωίς, δμῶς, ὁ ἱσλασθῆς ἐν πολέμῳ, δο-

ρῶντος, κοιν. σκλάβος Ὁδ. α, 398. Ἐν γέν.

διποκίμενος τινι, ὑποχείριος, ἀντίθ. ἀναξ (ἐλεύ-

θερος) «δμῶδες» ὑπέρηται Ἰλ. τ, 333 κ. συ-

χνά ἐν Ὁδ. πάντοτε εἰς πλ. ἐν συνδ. «δμῶδες

ἀνδρες» Ὁδ. π. 305 ὡς. Σοφ. Ἀγτ. 574,

Εὐρ. Ἠλ. 628 κ. συχνά εἰς ἐν. π. Ἡσ. ἔρ.

428, Εὐρ. Φοῖν. ἀποσπ. 4, 2, servus.

Δνεός, εὐς, ὁ πόλ. Λυκίας, ἐνθα ἀνατράφη

ἡ Χίμαιρα κατὰ Λοθεκ. γενεαλ. ὅν. προῦλ.

ὅδ' ἐξ ἀρχ. παροιμ. «μὴ Δνεὺς Χίμαιραν ἐκτρέ-

φωιν ὄφλης βλάβη» = μὴ ἀνατρέφῃς τὸ κακόν σου.

Δνοπαλίξω, μέλ. δνοπαλίξω (πρὸλ. δον(ω)

τινάσσει τι ἐς τὸν ἀέρα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κατασείω,

ρίπτω, καταβάλλω τινά ἐν πολέμῳ «ἀνὴρ ἄν-

δρα δ.» Ἰλ. δ, 472 «τὰ σὰ ῥάκκα δνοπαλί-

ξεις» = θά τινάσσει, θά φορῇς τὰ κουρέλια σου

Ὁδ. ε, 512. Παθ. «τὸ δνοπαλίξεται» = τρέ-

μουςι τὰ μέλ. Ὁππ. ἀλ. 2, 295, parcollo.

Δνοπάλλεις, εὐς, ἡ κατάσειςις, ἀνατίνεις

Σχόλ. Ὁππ. ἀλ. 2, 295 λεξ.

Δνόφος, (δνόφος, γνόφος), 3° τῷ κατωτ. Ἡσυχ.

Δνοφερός, 3° σκοτεινός, μαυρός «νύξ Ὁδ.

ν, 269, Πινδ. ἀποσπ. 95, Σοφ. Ἠλ. 91 - 5-

δωρ Ἰλ. ι, 15 - ἀχλὺς = σκοτός τοῦ θανάτου

Αἰσχ. Εὐρ. 357 - γῆ Εὐρ. Ἰ. Τ. 1265 «-σώρος

Ἀχέροντος» Ἀγδρόνικ. (7, 181) - ὁδὲλα Ὁρφ.

Ἀργ. 1187 ὡς. μετφ. - κῆδος = κῆδος, συ-

στοχία Πινδ. Π. 4, 112 - πέσθος Αἰσχ. Πέρσ.

528 - Ἀντίη. 13° οὐς. τὸ δνοφερόν = ἡ δνοφερό-

της, σκοτεινιά, μαυράδα Ἰπποκρ. τοιοῦτος α.

Δνοφύεις, 3° τῷ ἀνωτ. - δμῶδες Ἐμπεδ. 72,

Δνόφος, ὁ (συγγ. τῷ γνόφος, ὡς κνέφας τῷ

νέφους, πρὸλ. Βουτμάν. λεξ. 11, 266) «σκο-

τεινότης, σκοτάδι, Αἰσχ. Χο. 52, Σιμωνίδ.

Δνοφ-ώδης, 2° δνοφερός Ἰπποκρ.

Δοάξω (ἐκ τοῦ δοός κατὰ πλεονασμ. τοῦ

δοῖος Ἐτυμολογ. 289, 18) δοιάζω.

Δοάν, δωρ. = δῆν (ῥίξ. διφα, ἡμέρα, αἰτ. διφάν

συντετα. δφάν, δόαν, δῆν) ἐπὶ αἰτιατικῶν κυρ-

ἐπὶ μιαν ἡμέραν Ἀλκμ. ἐν Β' Ἀν. 949 ἔτε δῆν.

Δοάναι, οἱ λαὸς τοῦ δυτ. μέρους τῶν Ἰν-

διων Ἡτολ.

Δοάνας, α, ὁ πατ. τοῦ δυτ. τῶν Ἰνδ. Ἡτολ.

νόν Ἰρὰσαδού.

Δοάσσατο (μοναδ. ἀορ. κατὰ Βουτμάν. λεξ. Ἰλ.

2, σελ. 100 τοῦ ἑλληνικοῦ θέματος καὶ = δάσσο,

πρὸλ. δοιάζω, ἐξ οὗ παράγει αὐτὸ Ἀπολ. Ῥ-

ερμηνεύον, ἀμφιβάλλω, διατάξω 3, 770) τῷ

ἐφάνη, ἐνόησε, π. Ὁμ. πάντοτε ἐν συνδ. «ὡδὲ

δε οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι», Ἰλ.

ν, 458 ἄλλαχ. εἰς συντεταγμένον σχήμ. ὑποτ.

«ὡς ἂν τοι πλήμνη γε δοάσσεται (ἀντὶ δαάσ-

σεται) «ἄκρον ἐκείσθαι» = ὥς οὗ ὁ ἀμπαλὺς

τοῦ τροχοῦ δέν αὐτὴ φανῇ ὅτι προσήγγισε τῇ

συνεπαλήνῃ του Ἰλ. φ, 339, visum est.

Δοάσσα, πλ. χωρίον τῆς Καρίας, (νῦν Ἀλιδο-

νέλλα καὶ Μεντεσιέ Σελί).

Δόγαν, εὐς 1) γνώμη, φρόνημα «τῷ τῶν πολ-

λῶν δόγματι καὶ ῥήματι χρῶμενοι» Πλάτ.

σοφ. 265 κ. συχνά «-περὶ δικαίων καὶ κα-

λῶν» πολ. 7, 538 συνήθ. 2) ἀπόφασις, δια-

τάγη - πόλις Πλάτ. νόμ. 1, 644. Δημ. 18,

154 «δόγμα ποιῆσθαι» = ἀποφασίζω Ξεν. Ἀν.

3, 3, 5 κ. πολλάχ. συχνά Πολύδ. κ. μτγν.

εἰς πλ. φιλοσοφικά ἀξιόματα Πλουτ. Δ. Λαίρ.

3, 52. αἱ ὁροι τῆς πίστεως, τὰ μυστήρια τῆς

ἐκκλησίας ἐκκλ. placium.

Δογματίας, ὁ πλήρης ἀξιωμαίων, ἀποφθεγμάτων Φιλόστρ. 502.

Δογματίζω 1) ἀποφασίζω, κρίνω Δ. Σικ. 4, 83. «δογματίουν ἐμὲ καλῶν» = ἔκρινον ὅτι εἰμαι ὡραία Νικαρχ. 11 (9, 576) 2) ἀποφαίνομαι δογματικῶς, διδάσκω τοὺς ὄρους, τὰ μυστήρια τῆς πίστεως ἑκκλ. Μέσ. δογματίζομαι, δέχομαι νόμους, νομοθετεῖς μετγν.

Δογματίζω 3) ὁ ἀνάγων ἢ στηρίζων τι ἐπὶ δομένου ἀξιωματος καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦτου διδάσκων, ἀντιθ. ἐμπειρικός· πᾶν τὸ τιθέμενον κατὰ τὸν ἀκριδῆ ὅρισμόν ἀξιωματος Σ. Ἑμπ. Γαλιν. κ. μετγν. ἐπρ. -ὡς κατὰ δόγματος τρόπον, ἑκκλ.

Δογματισμός, ὁ τὸ δογματίζειν, διδασκαλία τῶν δογμάτων, τ. ὅραν τῆς πίστεως ἑκκλ. Δογματιστής, ὁ διδάσκαλος φίλος ἀξιωμαίων, δογμάτων τῆς πίστεως ἑκκλ.

Δογματο-λογία, ἡ διδασκαλία, ἐρμηνεία φίλος ἀξιωμαίων Σ. Ἑμπ. κ. μαθ. 8, 367. Δογματὸν τῆς πίστεως ἑκκλ.

Δογματο-ποιῶ δογματίζω Πολύδ. 1, 81, 4. Δογματο-ποιία, ἡ ὁδὸς, διδασκαλία φίλος ἀξιωματος, ἰδ. ἑκκλ. δόγματος μετγν.

Δο-Γίναι· δοῦναι, Ἰδαλλοῦ Κύπρου ἱπγρ. Δοθιῆν, ἦνος, ὁ ἱεζύθημα, σπυρὶ Ἀριστ. σφ. 1172, ἱατρ. πρβλ. γυνὸς καὶ Ἡρωδ. π. μ. λέξ. 17, ἐνθα ἐν τῷ ἐκ τοῦ Τελεκλεῖδ. = δοθιῆνος ἔχων τὸ πρόσωπον = ἀδὸκ. θεωρεῖ τὸ «δοθῶν», Δοθιῆνικός, 3' ἀνέκων εἰς δοθιῆνα, οὗς, τὸ δοθιῆνικόν (ἐνν. φάρμακον), ἱατρικὸν τοῦ ἀντ. Η. Αἰγ. 142, 48.

Δοιᾶζω, ἰδοί=δύο, ῥίξ. ΔΕ-ιο, ὡς δις, ΔΕ-ε, δι-σός Κουρτ. Ἑτ. 2, 146, Μ. Ἑτ. 284, 31. εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ ἀμετ. Δοιᾶζω, ἀμ-φιδόλῳ «βουλὰς δοιᾶζετε» = ἀμφιβάλλοντες τὰς σκέψεις τοῦ Ἀπολ. Ἱ. 3, 819. Μέσ. Δοιᾶζω, εἰκάζω, νομίζω «λεσάσιν οὐρεα δοιᾶζοντο» = ἐνομίζον ὅτι θά ἴδωσι τὰ ὄρη Ἀπολ. Ἱ. 4, 576. «δοιᾶσατο» = δόισατο, 3, 770. «ὅπῃτε δοῦπον ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραβριζάντα δοῖσαι» = ἔδοσαν ἀκούειν παραβριζάντα Σ/δλ. 3, 955, dubito.

Δοιᾶντιον πεδίον, τὸ πεδίον τοῦ ἐν Φρυγίᾳ Θερμώδοντος ποτ. νῦν Τερμέ, ἐκ τοῦ ἥρωος Δοιάντος, ἀδελφοῦ τοῦ Ἀχιμονος.

Δοιᾶκο-ποιός, ὁ κατασκευαστὴς γουδο-χέρων Πλουτ. Φωκ. 4. Δοιᾶκο-φύβα, ἡ, καμ. ἢ ποδᾶγρα ὡς φο-βουμένη τοὺς δοιδυκας, ἦτοι πολεμία τῇ εὐκινῇ τῶν ποδῶν Δουκ. Τραγωδοποδ. 200.

Δοιδυξ (ἑσφ. δοιδυξ), ὄκος, ὁ γουδοχέρης «σμηρός καὶ στοργύλος» Ἀριστ. ἱπρ. 979, πλ. 711. -τριδύς Β. Ἀν. 289, Πολυδ. 10, 104, pustillum.

Δοιή, (ῥίξ. ΔΕ-ιο), ἡ ἀμφιβολία, διαταγῆς «ἐν δοίῃ (ἐνν. εἶναι) δὲ σαώσμεν ἢ ἀπολέ-σθαι ἡγᾶν» = τὰ δύο εἶναι ἂν θά σώσωμεν ἢ θά χάσωμεν τὰ πλοῖα Ἱλ. ι, 230, dubium.

Δοιή, 3, π. ἀντιδύο, (δφοί) ἀμφότεροι, εἰς πλ. μόν. ἐπὶ ποσὶ. Ἱλ. ε, 206, Ἡσ. ἔρ. 430. «δοῖα» = ἐπὶ διπλῷ σκοπῷ Ὁδ. 6, 46, ambo.

Δοιός, 8 (9), -Α' δισός, δίπτυχος, διπλούς Σημμά. 1 (8, 113), δοίη, δοιώ, ἄλλ. = δύο

Ἱλ. γ, 236, ω, 608 κ. συχνά, duplex. Δοιο-τόκος, 2' διδομα γεννήσασα, εἰκάζου-σιν ἀντὶ δυστόκος· ὕει διστούκος.

Δοκᾶζω· δοκεῖν, ἱππηρῶ, παραμονεύω Σωφρ. π. Δημ. Φαλ. 151.

Δόκανα, τὰ κατὰ Πλούτ. κ. Εὔστ. «παλαιὰ τῶν Διοσκουρῶν ἀφιδρύματα», 1125, 59, δύο παράλληλα ξύλα, ἡνωμένα ἀνωθεν καὶ κάτω-θεν διὰ δύο ἐφαπτομένων Π, ὅπερ καὶ νῦν ἀ-στρονομικὸν σημεῖον τοῦ ζιζιδίου τῶν διδομένων.

Δοκάνη, ἡ 1) = θήκη, ἐν ᾗ διαφυλάσσεται τι Ἡούχ. 2) = στάλις, βάθος ἢ καλὰ μὲν εἰς στή-σιμον τοῦ στατοῦ δίκτυον (πολυγύμνι π. τ. νῦν Μακ.) Ἡούχ.

Δοκᾶω τῷ κατωτ. καθ' Ἡούχ. ἴσ. ὁμοῦ ἱσφ. γρ. -δοκῆμινος = ἐπιτηρῶν λέξ. Ἱλ. ο, 730, Ἡσ. ἀσπ. 214 ἀνέκει εἰς τὸ δέχομαι, δέχο-μαι, «δεδεγμένους» πρβλ. δοκῶ.

Δοκεῖν (συγγ. τῷ δέχομαι) ἱππηρῶ τινα, παραμονεύω ὡς ὁ κύων τὸ θήραμα, ὅποις τὸν συλλάβω ἢ φονεύσω Ἱλ. θ, 340. «μεταστρε-φθέντα δοκεῖσας οὐτας» ἱπαιφας, ν, 345. «λόχηται δοκεῖσας ἰδέμασιν αὐτοῦς Ἡρα-κλῆς» Πινδ. Ο. 11, 30, Εὐρ. καὶ μετγν. π. Θεοκρ. Ἀπολ. Ἱ. καὶ ἄλλ. παρ' οἷς ἐπὶ τῆς σημ. νομίζω, παρητηρῶ, βλέπω, πρβλ. Ἱουλ. Αἰγ. 38 (9, 763) καὶ συχνά Χριστόδ. abservio.

Δοκῶ, (ῥίξ. δις, δέχομαι, δοκῆδαι, δέκνομαι), μέλ. δόξω, ἀδρ. Δόξα (μόν. Ὁμ. Ὀμν. 2, 208), π. δοκῆσω Αἰσχ. Πρ. 386, Ἀριστ. νεφ. 554. δο-κᾶσις Θεοκρ. 1, 150. -ἰδοκῆσα Ὁδ. υ, 93, Πινδ. Ὁλ. 6, 60—13, 54, Ἀριστ. Βάτρ. 1485, Εὐρ. ἀποσπ. 141 κ. ἐνιαιχ. π. μετγν. παρκα-δέδομαι καὶ διδεδόκηκα Αἰσχ. Εὐμ. 299. δε-δόκῆμαι Πινδ. Ν. 5, 19, Ἀριστ. σφ. 726, Ἡρ. 7, 16. ἰδοκῆθην Εὐρ. Μήδ. 1417 φαί-νομαι ὅτι εἰμαι, ἀντιθ. τῷ πραγματικῶς εἶ-μαι «οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος ἀλλ' εἶναι θάλει» Αἰσχ. Ἑπτ. 574. -μὴ δυνεῖς ἀλλὰ δοκοῦντες» Πλάτ. πολ. 4, 421 καὶ συχνά π. Ἐνν. «ἐν τῷ δόξαι μὲν μέγαν καὶ καλὸν φανῆναι τὸν Κύρον», Κύρ. 8, 3, 14, ἐνθα ὁμοῦ τὸ «φαίνε-σθαι» ἐμφαντικώτερον, φαίνομαι φανερά ὡς π. Πλάτ. «οὐ θεοὶ ἡμῖν ποιεῖσαι δοκεῖν σφᾶς παντοδαποὺς φαίνεσθαι» = οἱ θεοὶ κάμνουσι νά μῶς φαίνεται ὅτι ἐμφανίζονται ὑπὸ διαφόρους μορφάς, πολ. 2, 381. Ἡ μετ' ἀπαρ. σύνταξ. ἡ συνηθετέρα ἀπὸ Ὁμ. παρ' ἀπαρ. τ. μετγν. π. «ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα» Ἱλ. μ, 215. «ἄλλοι μοι δοκῶσι παροίτεροι ἔμμεναι ἱπποῖ» = μοι φαίνεται ὅτι εἶναι ἐμπροσθενότεροι, ψ, 459, Αἰσχ. ἀποσπ. 320 ὡς περ. «ἰδοὶ καὶ θεῖον εἶναι καὶ σαφῶς ὑποχωρήσαι τὸν ποτα-μόν» Ἐνν. Ἀν. 1, 5, 19. «οὐδὲ ὅραν ἰδοῖται» = προσεποιεῖται ὅτι δὲν τὴν ἴδωκε, Ἑλλ. 4, 5, 6, Ἡρ. 1, 10, Ἀριστ. ἱπρ. 1143. μοι φαίνεται, νομίζω, πιστεύω, σκοπεῖν «εἰ σε-αυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσα τί φρονεῖν» Σωφ. Ἱλ. 1044. «οἱ δοκοῦντες πεπαιδευμένοι» Πλουτ.

Θησ. 2' ὡς. ἐν ταῖς συνήθεισι σχεδὸν φράσ. «δοκῶ νηκεῖσθαι Ἐκτορα» = δοκεῖτε δὴ ναι-εῖν ἀπειθή πέρραμα» = νομίζετε λοιπόν ὅτι κατοικεῖται ἀπορρήτως ἀκροπόλεις Αἰσχ. Πρ. 457, Σωφ. Διλ. 1033. «αὐτῇ γὰρ ὁμῶν ἐνέκῃ

μοι λέγειν δοκῶ = σκοπεῖν νά δομῶσιν κτλ.
 'Αριστ. 'Εκκλ. 170' «ἐγὼ μὲν μοι δοκῶ κατα-
 κρίσθαι» = σκοπεῖν Πλάτ. Φαίδρ. 230 καὶ
 συγνᾶ' «ἐδοξα ἀκούσαι ὄνομα αὐτῷ εἶναι Ἄ-
 γάθοντα» = κἀπου ἤκουσα ὅτι τὸν ὀνομάζουν
 Ἄ. Πρωτ. 315' πρὸλ. τὴν μετ' ἀπαρ. ἐν. καὶ
 ἀορ. σύνταξ. «εἰσιὼν μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δο-
 κῶ» = θά ἐκδόλω κτλ. 'Αριστ. σφ. 177' «αὐ-
 τὴν καὶ φίλησαι μοι δοκῶ» = θά τὴν φίλῃσω,
 ὅν. 671' «ἡδέως ἂν μοι δοκῶ κοινωνήσαι» =
 εὐχαρίστως θά συγκοινωνήσω Σεν. Κυρ. 8, 7,
 25, 12. ἐπὶ ὀνείρων' «τεκεῖν δράκοντ' ἐδοξε»
 = τῇ ἐφάνη ὅτι ἐγέννησε δράκοντα. Αἰσχ. Χο. 520,
 'Αριστ. Πλάτ. Θεαιτ. 158, ἀλλ' ἐν πολλοῖς
 αὐτῇ ἡ σημ. παραπλησία τῇ εἰς ἀπαρ. καὶ
 αἰτ. φράσει νομίζω ὅτι, μοι φαίνεται ὅτι
 «Τροίαν ὄν πεπορθῆσαι δοκεῖ» = σοὶ φαίνε-
 ται τώρα ὅτι ἐκυρίευσεν κτλ. Αἰσχ. Ἀγ. 577'
 «δοκῶ μοι οὖν σφε μὴδὲ προσβάλλειν πύλαις»,
 'Επτ. 597' «τὴν δοκῶ οὖν μοι ἐγὼ παρακα-
 λῶν σε» Πλάτ. Πρωτ. 340, Σοφ. Οἰ. Κ. 753'
 «εὐδαίμων ἐδοξε» = ἐνέδμια ὅτι κοιμᾶται Εὐρ.
 'Ορ. 169, 856' συγνᾶ καὶ μτγν. «περὶ τινος»
 'Ηρ. 9, 65' ὅθ. «καὶ τοὺς τί δοκεῖτε» = τί
 νομίζετε τοὺς τοὺς πῶς τοὺς θεωρεῖτε Σεν.
 Ἄν. 5, 7, 26. Πλθ. ὅσ. π. Πλάτ. νομίζο-
 μαι, θεωροῦμαι = περὶ τούτων δοκεῖσθαι, πολ.
 10, 612' «τὰ δοκούμενα» = τὰ νομιζόμενα,
 θεωρούμενα 4, 490' «δεδοκῆσαι παρ' ἱμοὶ γεν-
 νῆταις ἀνὴρ» = θεωρεῖται ὅπ' ἱμοὺ εὐγενῆς ἀνὴρ
 Εὐρ. Μῆδ. 763. Συνηθέστ. αἰ παρενθετικά
 φράσ. «ὡς ἱμοὶ δοκεῖ, ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ» Αἰσχ.
 'Ἰππ. 351, Σοφ. Οἰ. τ. 435 κ. π. τοῖς περ.
 12. Πλάτ. συγνᾶ, οὐ μόν. ἐπὶ διαστακτικῆς
 ἀλλὰ καὶ μετρίσφρονος ἐκφράσεως, ἐάν δὲν
 λαμβάνωμαι, δὲν ἀπατώμαι κτλ. Πλάτ. συμπ.
 173' σπαν. «τῷ πατρί, δοκῶ, Πυριλάμπης
 ὄνομα», Παρμ. 126' «ὡς μὲν τοῖς πλείστοις
 ἐδόκουν» Σεν. Ἄν. 1, 4, 7' ὅσ. εἰς ἀπόλυτ.
 ἀπαρ. «δοκεῖν ἱμοὶ» = κατ' ἱμὴν γνώμην, ἱ-
 δέαν Σοφ. 'Πλ. 402, 'Πρ. 1, 172 καὶ συγνᾶ,
 ὅσ. μτγν. Πλάτ. Εὐθὺδ. 273' «ἀληθὲς ἱμοὶ
 γὰρ δοκεῖν», Μέν. 81. Ἐνταῦθα ἀνέκει ἡ σημ.
 α) κατὰ τὸ αὐτ. δίκαιον «δοκεῖν» = εἰάν φανῇ
 τις ὅτι ἐπράξε δι' ὅπερ ἐγκαλεῖται, εἰάν ἐξε-
 λεγχθῇ' «ἀνδ' ἄλλῳ καὶ δοκῇ εἰργάσθαι» Δημ.
 23, 71, (ὡς τὸ π. 'Ρωμ. «εἰάν φανῇ ὅτι τὸ ἔ-
 πραξε», videtur fecisse), ὅθ. «δεδογμένον καὶ
 ἐκλογισμένον ἀνδραμόνον» = πασιφανῶς ἀποδε-
 δειγμένον δ. αὐτοῦ 28' καὶ ἡπιώτερον, εἰάν τις
 εὐθεῖν' «ἀν πρὸς τοὺς νόμους δόξη πείθειν
 νέους» Πλάτ. πολιτ. 299' 6) «δοκεῖ μοι»,
 μοι φαίνεται εὐλογον, ἀποφασίζω, ὀρίζω, ἱδ.
 ἐπὶ ἀποφάσεων τοῦ δήμου καὶ τῆς βουλῆς,
 ψηφίζω' «Ἐπιοκλέα μὲν ὀλίπειν ἐδοξε» Αἰσχ.
 'Επτ. 999' «τοιαυτ' ἐδοξε τῶδε Καζιμῶν τέ-
 λει» 1016' «τίνα πέμπειν δοκεῖς;», 632' «τῇ
 βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ» Πλάτ. Φαίδρ. 258' «δο-
 καεῖ πορευτέον εἶναι» Σεν. Ἄν. 4, 5, 1 καὶ
 συγνᾶ' ἱδ. ἐπὶ ἐπιψηφίσεως «ἐδοξε ταῦτα»
 ὅθ. εἰς μτγ. «δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέ-
 λειν με χρὴ» = ἀποφασίζόμενα καὶ ἀποφα-
 σισθέντα, τὰς ἀποφάσεις κτλ. Αἰσχ. 'Επτ.
 996, Σοφ. 'Πλ. 29' ὅσ. «κατὰ, παρὰ τὸ δο-

κοῦν, τὰ τῷ πληθὲι δόξαντα» = κατὰ, παρὰ
 τὴν ὀλίγην, αἰ ἀποφάσεις τοῦ λαοῦ Πλάτ.
 πολιτ. 298' «ζημιούσθω τῇ δόξῃ πάσι καὶ
 νῇ ζημίᾳ» = ὡς ζημιωθῇ, τιμωρηθῇ διὰ τῆς
 κοινῆς ὁρ' ὧλον ἀποφασιστικῆς ποινῆς, νόμ.
 12, 960' «δεδογμέν' ὡς εἴκοι τήνδε κατὰ-
 νεν» = ἀπεφασίσθω, ὡς φαίνεται, κτλ. Σοφ.
 Ἄντ. 752' ὅσ. «δήμου δίδοκται ψηφίσματος»
 Αἰσχ. ἀποσπ. 596' ὅσ. εἰς αἰτ. ἀπόλυτ. «δο-
 ξαν δὲ ταῦτα» κτλ. = ἀφ' οὗ, ὅτε ταῦτα ἀπε-
 φασίσθωσαν Πλάτ. Πρωτ. 314, Σεν. Ἄν. 4,
 1, 13' «δόξαντα ταῦτα» Ἀνδοκ. 1, 81, Σεν.
 Ἑλλ. 3, 2, 19' ὅσ. «δεδογμένον αὐτοῖς»
 Θουκ. 1, 25' σπαν. εἰς γεν. ἀπόλ. «δόξαντες
 δὲ τούτου» Σεν. Ἑλλ. 1, 1, 36' «δοξάντων
 δὲ καὶ τούτων», 5, 2, 24. Σημειωτέον δὲ τὴν
 ὀνομασμένην ἐκφράζουσαν παρενθετικὴν πρότασιν
 «πῶς δοκεῖ» = τί στογάζεσαι δι' αὐτό; τί
 νομίζεις; στογάζου ἐκεῖ Εὐρ. Ἰππ. 440, Ἄ-
 ριστ. πλ. 742' «οἱ δοκοῦντες εἶναι τί» = οἱ
 νομίζοντες ὅτι εἶναι καί, συνώνυμ. «οἱ σέμναι
 δ.» Πλάτ. Εὐθὺδ. 303' «οἱ δοκοῦντες» = οἱ
 ἐπιφανῆς ἀντίθ. «οἱ ἀδοκοῦντες» = ἀφανῆς
 Εὐρ. 'Εκ. 298, videor.

Δοκῇ, ἡ α) = δόκησις, ὀπνοῖα Ἀρχαῖοι 106,
 21, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆν. γράφει «δόξαι» Αἰσχ.
 Ἀγ. 421' 6) = δοχῇ Πάσχ.

Δόκημα, τὸ φάσμα, φάντασμα «-νυκτερι-
 πόν ἐνύχων ὀνείρων» Εὐρ. 'Πρ. μ. 111' τὸ
 φαινόμενον, τὸ πρὸς τὸ θεαθῆναι «τὰ σέμναι
 καὶ δοκῆμασι σοφά», Τρω. 411, visio.

Δοκησι-δέξις, 2' ὁ θεωρῶν ἐαυτὸν ἐπι-
 θύον Φερειρ. π. Ἀθην 3, 122.

Δοκησί-νους, συνηρ. -ους. 2' ὁ θεωρῶν
 ἐαυτὸν συνετὸν Καλλίας κωμ. π. Πολυδ. 4, 9.

Δόκησις, εἰς, ἡ α) τὸ μὴ ὄν. νομιζόμενον
 δὲ Σουῖδ. γνώμῃ δόξαιμος' «δόκησιν εἴπειν»
 ἀντίθ. «ἐξακριβῶσαι λόγον» Σοφ. Τρ. 124,

'Πρ. 7, 185' 6) «δόκησις ἀληθείας» περιτ-
 στικῶς = ἡ ἀλήθεια, Θουκ. 2, 35' «δόκησιν
 παρέχων» = φαίνομαι ὅτι, ἐλπίζεται, προσδο-
 καται Πλουτ. Τρωλ. 10' ὑπόληψις, φήμη
 «ἔχειν θεισθαίματος ἀγιστείας δόκησιν» = ὅπ-
 λαμβάνετο ὡς ἀφωσιωμένος τις ἐλαδὴς Λουκ.
 ἔρωτ. 15' γ) «δώρον δόκησις» = δώρον λήψαι,
 δωροδοκία Σχόλ. Θουκ. 5, 16, ἔνθα ὁμοῦ
 ἐσφ. ἀντί «δοκοῦσαν», ὀρίσιον.

Δοκησι-σοφέω' φαίνομαι, φαντάζομαι ὅτι
 εἶμαι σοφός μτγν.

Δοκησι-σοφία, ἡ τὸ νομίζειν ἐαυτὸν σοφόν,
 ἡ κατὰ φαντασίαν σοφία Πλάτ. π. Πολυδ. 4, 9.

Δοκησί-σοφος, ὁ ὁ νομίζων ἐαυτὸν σοφόν
 κατὰ φαντασίαν σοφός Ἀριστ. ἱερ. 41 καὶ μτγν.
 Δοκίσις, ὁ δόκος 6) Σουῖδ.

Δοκίδιον, τὸ ὀπκο. τοῦ δόκος ἴδι στρωτήρ
 Ἀρποκρ. trabecula.

Δοκιμάζω, (δόκιμος) ἔθετάζω τὴν γνησιό-
 τητά πράγματος ἢ προσώπου' «τὴν πορφύραν
 καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν» καὶ δοκιμάζομεν
 Ἰσοκ. 12, 39' «δοκιμαῖ τοὺς φίλους ἐκ τῆς
 περὶ τὸν βίον ἀπογίαις», 1, 25' 69, συνών-
 τοῦ βασιλεύον, ἔθετάζω ἀκριβῶς' «-τοὺς μὴ
 νοτεῖ» Θεοκ. 6, 53' «-τοὺς ὀφθαλμοὺς» Ἀριστοτ.
 ἡρ. 3, 13' ἔτι δόχομαι τι δοκιμαζομένην,

παραδέχομαι - τι Ξαν. άπομ. 1, 2, 4. «δεδοκιμασμένος παρ' έμοι» Πλάτ. έπ. 3, 316. «επειδή δε τοις πάλοι ούτως έδοκιμάσθη, ταύτα καλώς έχειν» = έκρηθη Σχολ. παρεδέρχονταν ως καλὰ θούκ. 2, 35 και μετγν. συγνά. Έν Αθήναις α) έξετάζει τινά, έάν στρατεύσιμος ή μη στρατεύσιμος έν τώ ίππικώ· «δεδοκιμασμένος ίππεύειν» Αυσ. 14, 22. 89. κρίνω τινά ή τε δοκιμον, έκλέγω· «ίπποι και ίππες έδοκιμάσθησαν είς πανθήκοντα» 6) έάν διὰ κλήρου έκλεγείν ύποψήριος δημοσίας τινός θέσεως έξεπλήρωσε τάς περί καταγωγής κλ. διατάξεις του νόμου, και έπικυρώ την έκλογήν του· «δοκιμάζειν τον δει λαχάνοντα, πρώτον μόν δολάκρον και γνήσιον» κτλ. Πλάτ. νόμ. 6, 579. «δοκιμασθείς άρχέτω», 785. «δοκιμάζονται οι στρατηγοί» Αυσ. 15, 6 και αυνά άλλ. «ή έν Άρείφ πάγω βουλή εκ των δεδοκιμασμένων καθίσταται» Ξαν. άπομ. 3, 5, 20. γ) έάν τις έχη τά νόμιμα προσόντα του πολίτου και κατατάσσω αυτόν έν τοις «εφέδοις» (τοις άνδράσι), κηρύττω ένήλικα· «εις άνδρας δοκιμάζω» Αυσ. 32, 9. «έως άνήρ είναι δοκιμασθείν» = άνγνωρισθέν ένήλικς Δημ. 27, 5. «δοκιμασθείς» = είς άνδρας έγγραφείς Άρποκρ. Μέα. Μένανδρ. Στοδ. άνθ. 72, 2, εκπλογο.

Δοκιμασία, ή· έξέταση, έρευνα («ή κατά των στρατηγών και των άρχόντων και των βητάρων έξέτασις», έάν συμφώνως των περί καταγωγής, παρουσίας κλ. διατάξεων του νόμου κατέχωσι την θέση των Β. Άν. 235). 1) έν Αθήναις α) ή των νέων έγγραφή έν τώ καταλόγω των πολιτών Δημ. 57, 42. Κατά Β. Άν. δοκιμάζονται οι έφ' ηλικίας άρ. άννοί, εί δυνατόν τά πατέρα παρά των επιφανών, εί δυνατόν τά πατέρα παρά των έπιφανών λαμβάνειν 6) ή έξέταση των δημοσίων υπαλλήλων, άμα έκλεγθέντων, προς άπόδειξιν της γνησιότητος των πολιτικών δικαιωμάτων και του άνευθύνου έγκληματικών κατηγοριών βίου των· «των στρατηγών» Αυσ. 15, 2. «ό περί δοκιμασίων νόμος», 20, 9. «δοκιμασίαν έπαγγίλλειν τον» Δισχυλ. 1, 2, όπερ = καταγγίλλειν δίχην έταιρήσεώς τινα Β. Άν. 185, 241. γ) ή των ίππέων, της 6. τάξεως των πολιτών, ότινες άπειλούν το ίππικόν Ξαν. οίκ. η, 15. 89. στρατ. παράταξις, εκπλοτο.

Δοκιμαστής, 3' ρ. έπίθ. πρέπει νά δοκιμασθή τις παράδεχθῃ Αουσ. έν. 8.

Δοκιμαστής, ήρος, ό· δοκιμαστής Πολύδ. 25, 8, 5, εκπλοτο.

Δοκιμαστήριος, 2' είς δοκιμασίαν άνήκων υδς. τῷ δοκιμαστήριον = δοκιματόν Άρτεμίδ. 4, 27, Αιδάν.

Δοκιμαστής, ό· έξεταστής, άνερευνητής Πλάτ. νόμ. 7, 802. «του πράγματος» Δημ. 58. ως δοκιματήριον του άργυρογνώμων Β. Άν. 89 (πρόβλ. «Ένα εί τάγγύριον καλόν ίστι δοκιμαστής ίση» Μένανδρ. Στοδ. άνθ. 72, 2) 1) δοκιμαστής μέτρων και σταθμών αυτού 238, 89. 6) περπατών έκείνος, έκρίναι τι έν συνδ. π. Δημ. «ού μόνον συνήγοροι άλλα και δοκιμασταί των τούτων περπατήμενων», 21, 127, εκπλοτο.

Δοκιμαστής, 3' δοκιμαστήριος Ξανθ. 1, 119. -ως μετγν. εκπλοτο.

Δοκιμαστής, 3' ρ. έπίθ. δεδοκιμασμένος, δοκιμος, αληθής Δ. Αιέρ. 7, 105, probatus.

Δοκιματόν, τό· μέσον, δι' ός τις έξετάζει, δοκιμάζει τι Πλάτ. Τιμ. 65, Έπιγρ. 1570.

Δοκιμή, ή· δοκιμασία, εξέταση Ν. Δ. Διοσκ. 4, 180, probatio.

Δοκιμία, ή και Σύναδα - Δοκιμία, Δοκιμιον, Δοκιμιον· τόπος Φρυγίας περίφημος διὰ την λατομίαν, εξαίρετου μαρμαρώ, έν Ιρείκη Σαδ-ελ-άρ, κάτ. Δοκιμιός· έπίθ. Δοκιμίτης, Δοκιμιώτης, Δοκιμιώδης.

Δοκιμιον, τό· δοκιματόν Δ. Άλ. ρήτ. 11.

Δόκιμος, (βλ. δεικ, δοκ, δοκίμ, δέχομαι), 2' παραδεκτός, 1) έπί νομίσμ. καλόν, γνήσιον, κυκλοφορούν - άργύριον Αουσ. Έρμότ. 68. έν γέν. δεδοκιμασμένος, αληθής, πραγματικός, έμπειρος· «ύμνος Πινδ. Ν. 3, 11' μετγν. έφανής, έπίσημος. «δοκιμώτατος Έλλάδι» Ένρ. άποσπ. 277. «Δοκορύγος των Σπαρτιατιών δόκιμος άνήρ» Άρ. 1, 65. «έν τοις άστοις δ.», 3, 143, Πλάτ. και μετγν. Ν. Δ. 65. έπί πστ. Άρ. 7, 129. έπίρ. -ως=αληθής, πράγματι· «καλός κἀγαθός δοκιμώς γινέσθαι» Ξαν. Κύρ. 1, 6, 7, probatus.

Δόκιμος, (δ) α) Ταραντινός στρατηγός έπί Φιλίππου Πολύαι. 6) Μακεδών στρατηγός του Άντιγόνοιο Δ. Σικ. γ) στρατηγός του Άλκίτα Πλούτ.

Δοκιμότης, ή· ή ιδιότης της δεδοκιμασμένης, πραγματικής άξίας Χρυσ. probatus.

Δοκιμώω δοκιμάζω Φερεικ. π. Δ. Αερ. 1, 122.

Δοκιμώμι, αίσλη. άντι δοκιμάζω γραμ. 1) 2) Βεργκί. Έμπειρ. προύμ. 24.

Δόκιον, (δοκίον έσρ.), τό· ύποκ. του δοκός Άριστοτ. 1. Ζ. 4, 7, Δ. Σικ. 18, 42.

Δοκίς, ίδος, ή· ύποκ. του δοκός Άρποκρ. κ. άλλ. 89. βαδίδιον, Ξαν. κυν. 9, 15, trabacula.

Δοκίτης, ό· δοκός 6) μετγν.

Δοκο-ειδής, 2' όμοιος δοκῷ 6) Τζέτζ.

Δοκός, ή, ό, Αουσ. άλλ. 1) 2, 1, (δέχομαι) α) 1) τά μικρά και χονδρά τετράγωνα εύλα, τά όποια τίθενται πλαγίως έπί της κορυφής οίκίας κτλ. και άποτελοῦσι μετά του έπισταγίσματος την στέγην αυτής· «κίον' άν ύψηλήν έρῶσι παλάσαι τε δοκοῖσιν» Όδ. χ, 176, και άλλα όμοια πλαγία εύλα Άριστ. σφ. 201, Αουσ. Άρ. 5, παροιμ. «ό την δοκόν φέρων» Άριστοτ. ρήτ. 3, 12, κατά Φωτ. λεξ. έπί των ταύτά ποιούντων και μηδέν περαινόντων 6) πυρώδες μετέωρον όμοιον δοκῷ (μικρῷ πλαγίω εύλῳ) λεξ. Δ. Αιέρ. 5, 81, trabes.

Δόκος, ό· δόκησις Εισοφάν. π. Σ. Έμπ. κ. μεθ. 7, 110. Κιτά τέ Κραμύρ. Άν. 1, 243. τίνεπαιον γραπίον, ήται τουτο «δοκός», τό 8' άνωτ. «δόκος».

Δοκός-φρων, 2' ό δοκῶν φρονέιν Ν. χων. έσφαλ. μετάφρ. έν Θ. Στ. = invidiosus.

Δοκός· στεγάζει οικοδομήν με δοκούς, γλωσσ.

Δοκός, οδς, ή· δόκος (δοξασία, γνώμη)· «κινή Έρρ. Πλ. 747.

Δοκώδης, 2' δοκοῦ σχήμα έχων, μεγάλος ως δοκός, γλωσσ. trabalis.

Δόκωσις, ιως, ή· δοκοί, στέγη, Ο'· tignatio.

Δολερός, 3' πανούργος, δόλος, άπατηλός

• μήτηρ, φρήν Σοφ. Ήλ. 123, Ἀριστ. ὄρν. 451. — ἐμματα=ινδύματα τὰ ὅποια σχηματίζουσιν ἀπατηλὸν ἱερωτικόν. Πρ. 3, 22 καὶ μτγν. ὁμών. τὸ «ἐπίβουλος καὶ κρυφίους» Ξεν. Κυρ. 1, 6, 27. ὡς. — ποταμός. Πρ. 7, 35. Ἐπὶ πράγμ. νοθεύμενος Πλούτ. ἐπὶρ. — ὡς Πολυδ. Δολία, ἡ κώνειον, κοιν. τσικουδιά Διοσκ. 4, 79, κύουα.
 Δολίευμα, τό· δόλος, ἀπάτη μτγν. fraudulencia.
 Δολιεύομαι, μέσ. ἀποθ. κάμνω τι δολίως Ὁ. «λόγος δεδολιευμένος»=δόλιος, δολειστικός Σ. Ἐμπ. Πυρ. ὑποτυπ. 2, 229.
 Δολίζω· νοθεύω τι Διοσκ. 79, adulterio.
 Δολιδό-βουλος, 2' δολόμητις λεξ.
 Δολιδό-γνώμας, 2' τῇ ἀνωτ. Ἡσύχ. ὡς. δολιο-γνώμων, 2 μτγν.
 Δολιο-θήρας, ὁ· δολίως θηρεύων τι, ἐπὶθ. τοῦ διαδόλου μτγν.
 Δολιδό-μητις, ἴδου, 2, ἡ· δολιόφρων, πανούργος Δισχ. ἀποσπ. 731 κατὰ Βελλασουέριον.
 Δολιο-πλόκος, 2' δολοπλόκος Χρη. Σιβ.
 Δολιδό-πους, ποδός, ὁ, ἡ· δολίως, κρυφίως εἰσδύων που Σοφ. Ήλ. 1384.
 Δόλιος, 3, ἀντ. 2 (π. γ. «δόλιος ἀκούτα» Εὐρ. Ήλ. 166. — τέχνη Ἀλκ. 34 καὶ συχνά)· ἀπατηλός, πανούργος, ἐν Ὁδ. οὐδέποτε ἐπὶ ἀνθρώπ. — τέχνη, ὁ, 455. — ἐπεια, α, 282. — κύκλος=βρόχι, ὁ, 792. — ὄμμα Δισχ. Πρ. 569. ἐπὶθ. Ἐρμ. Ἀριστ. πλ. 1157. — Ὀδυσσεύς, ἀγύρτης Σοφ. Φιλ. 604. ἐνιαχ. καὶ Ξεν. Ἀν. 1, 4, 7, Πολύδ. «δολιότατος ἀνὴρ» Ἰώσ. ἐπὶρ. — ὡς Ὁ. Ἰώσ. dolosus.
 Δολίος, ὁ· δολιός· ἀφαιρτοῦν Ἰωάνη Ὁδ. δ, 735.
 Δολιότης, ἡτος, ἡ· ἀπατηλότης, πανουργία Ὁ. Σχόλ. Ἀριστ. ἱππ. 331, fraudulentia.
 Δολιδό-τροπος, 2' τῇ κατωτ. μτγν.
 Δολιδό-φρων, ὄνος, 2' δόλια φρονῶν, στοχαζόμενος. — ποινά Δισχ. Χο. 935. — Κύπρις Εὐρ. Ἰ. Α. 1301, fraudulentus.
 Δολιδόω· ἀμετβ. εἶμαι ἀπατηλός, ὑπουλος λεξ. μεταβ. ἀπατῶ τινα μτγν.
 Δολίων, ὄνος, ὁ· υἱὸς Σειλιῶς καὶ Μελίας Ὁθ. οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ Δολιῶνες, λαὸς Θρακικός, κατοικῶν ἐν τῇ περιοχῇ Κυζίκου μεταξὺ ποτ. Αἰαῖου καὶ Εὐνδάκου Ἀπολ. Ρ.
 Δολιχάων, ὄνος, ὁ· Ἑλλ. κόρ. ὄν. ἀνδρ. Βρυγ. Αἴν.
 Δολιχάϊων, ὄνος, 2' μακρόδοιος, πολυχρόνιος. — θεοὶ Ἐμπεδ. 79, 89, longaevis.
 Δολιχ-άορος, (δορ). 2' μακρὸ ξίφος ἔχων. — Ἀθηναῖη Φιλότη. ἐν Σχολ. Ἰλ. ξ, 385, φ, 179.
 Δολιχ-αυλος, 2' μακρόκορμος, μακρόβουλος, ἴδ. ὅρου ἡ λόγχη ὀφρευτική, ἔχουσα μακρὸν τὸ ξύλον ἡ καὶ τὴν σιδηρᾶν αἰχμήν, εἰς τὸν κοίλον κάτωθεν καυλὸν τῆς ὁποίας ἐμπήγνυνται ἐκείνο· αἰγανέη Ὁδ. ι, 156.
 Δολιχ-αύχην, ὄνος, ὁ, ἡ· μακρόλαιμος· «κύκλος, πτάναι»=πηναί, πτηνά Εὐρ. Ἰ. Α. 791, Ἑλ. 1503.
 Δολιχ-εγγής, 2' μακρὰν λόγχην ἔχων. — Παιόνες Ἰλ. φ, 155.
 Δολιχεύω· δολιχοδρομεῖς Νίκαρχ. 13 (11, 22). — δρόμον Φιλ. ὁδ. μετφ. «πολλοὺς πλοῦς»

=κάμνω πολλὰς καὶ πολλὰς θάλασσας· ρίας Ἰλ. π. Σουῖδ.
 Δολίχη, ἡ· νῆσος τοῦ Αἰγαίου πρὸς Δ. τὸν Κορασιῶν νῆσον μτγν. Ἰακρία, νῦν Νικαρία Κάτ. Δολιχεύς.
 Δολιχ-ήπους, ποδός, ὁ, ἡ· μακρόπους, μακροπόδος Νουμῆν. π. Ἀθην. 7, 305.
 Δολιχ-ήρετρος, 2' π. Ὁμ. ἐπὶθ. τὸν πλοίων, μακρόκωπος Ὁδ. δ, 499 καὶ συχνά· ὡς. τὸν Φαιάκων, ὁ, 191. μακρόκωποι, νῦν· τικοί Ἡσύχ. ὡς. — Αἰγίνα Πινδ. Ὁ. 8, 20.
 Δολίχηρης, 2' μακροσυνάρμοστος, μακρότ. Νικ. θηρ. 183. — ἴσσοι Ὁππ. ἀλ. 1, 408. — αἰγανέη 2, 497, longus.
 Δολιχ-ογραφία, ἡ· μακρογραφία Παύλ. Σιλ. 51.
 Δολιχό-δετρος, 2' μακρόλαιμος Αἰσώπ. 144. «δολιχόδετρος κύκνος» Ἰλ. 6, 460.
 Δολιχό-δρομέω· τρέχω ἐν τῷ σταδίῳ τὸν δολιχόν, διαγωνίζομαι τὸν δολιχόδρομον Δισχ. 3, 91. — σταδίων Πολυδ. 3, 116.
 Δολιχό-δρομος, ὁ· δ τρέχων, διαγωνιζόμενος τὸν δολιχόδρομον Πλάτ. Πρωτ. 339.
 Δολιχόεις, π. 3' δολιχός, μοναδ. δολιχόεις· Ἀεων. Ταρ. 24 (6, 4), longus.
 Δολιχό-καυλος, 2' ὁ ἔχων μακρὸν καυλὸν (κορμὸν) ἡ ξυστὸν (ξύλον).
 Δολιχό-ουρος, 2' μακρόουρος, ἴδ. ἐπὶ στίχ. οἱ ὅποιοι καταλήγουσιν εἰς μίαν συλλαβὴν πλεονάζουσιν Εὐστ. πρὸλ. μείουρας.
 Δολιχό-πους, ποδός, ὁ, ἡ· δολιχήπους·
 Δολιχός, 3' μακρός, ἐκτεταμένος, ἐπὶ τῷθ. — ἔγχος, ὄρου Ἰλ. δ, 533, ν. 162 καὶ συχνά· ὡς. μτγν. π. ἐπὶ χρόν. — νόξ, νόσος Ὁδ. φ, 243, λ, 172. ὁθ. καὶ «πλόος, ὁδός γ, 169, δ, 393. «δολιχῆς τέρας κελεύθου» Δισχ. Πρ. 284, ἐνθα=πλοῦς καὶ ὁδός. Ἐπὶρ. δολιχόν, ἐπὶ μακρὸν, πολλὸν καιρὸν Ἰλ. κ, 52, longus.
 Δόλιχος, ὁ· α) σταδίων (χωρὸς σταδιοδρομίας) μήκους 24, 21, 12, 7 σταδίων (ἴνθ 600 ἑλλ. πῶδ.). κατὰ Σουῖδ. καὶ Σχόλ. Σοφ. Ήλ. 686, 20 σταδ. τὸ ὅποισιν ὁ ἀγωνιζόμενος ὥφειλεν ἵνα νά διατρέψῃ ἥτοι τρεῖς ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας εἰς τὸν καμπτήρα καὶ ἀπ' αὐτοῦ μέχρι τοῦ καμπτήρος (τῶν 2 σταδίων ἡ σπμείων)=1 1/2 γειωγρ. ἡ γερμ. μίλιον (140 σταδ.=3 1/2 γειωγρ. μιλ.) πρὸλ. Σχόλ. Ἀριστ. νεφ. 28. «δολιχὸν θεῖν» Ξεν. Ἀν. 4, 8, 27. «ὁ τὸν δολιχὸν ἀμύλλησόμενος» Πλάτ. νόμ. 8, 833. «δολιχὸν νικᾶν»=νικάω ἐν τῇ δολιχῷ δρομῷ Ἀουκ. Ἰσ. συγγρ. 50 καὶ ἀπαξ. «δολιχὸς ἱππικὸς» Ἐπιγρ. 1515. Μετφ. «δολιχὸν τοῖς ἔτεσι τρέχειν» Ἐπιγράτ. κωμ. π. Ἀδων. 13, 570. ὁ) ὑπερίον τι ἐμπήκεας Θεόφρ. Ἰσ. φ. 8, 3, 12.
 Δόλιχος, καὶ Δολιχός, Δολίχης, ὁ· ἡγεμόν· Ἐλευστίνος Ὁμ. ὕμν. Δῆμ.
 Δολιχ-όσκιος (ἐντὶ δολιχοσκιῳ) ἐκ τοῦ ὀσχύος, συνήθ. δολιχό-σκιος ἐκ τοῦ σκιά, μακρόσκιος, 2' μακρόβουλος· ἔγχος Ὁμ. Ἰλ. γ, 316 καὶ συχνά. Μετφ. μτγν. ἱπ. — οὐρῇ Ὁππ. κυν. 1, 140. — ὄρη Νόν. Δ. 11, 499.
 Δολιχ-οδάτος, 2' μακρόπους Ὁππ. κυν. 3, 189.

Δολιχό-φωνων, ονος, 2' ὁ πολλὸ μακρὰν ἐκ-
 τίνων τὰς ἀκρίβεις του, βαθύνουσ, διορατικὸς·
 -μεφίμαι· Ἑρμ. 109.
 Δολο-βοῦπος· ἱερ. γρ. Ὁσμ. ὕμν. 64, 3,
 ὁρθότερ, ὁπλοδοῦπος, ἐπιθ. Ἄρσιον.
 Δολοεῖς, 3' δόλιος, πανούργος, πολυμήχα-
 νος· «Καλυψώ, Κίρκη» Ὁδ. η, 245' μετφ.
 «Τροίης ἔβη» αἱ δόλιαι κατοικίαι, οἱ δ. κατ.
 τῆς Τρ. οἱ δ. Τρωαδίται· Ἑρ. Τ. Α. 1527·
 ἀρωγή Ἀπολ. Ρ. 2, 423' - δίσματα = δόλιως
 ἐπιβληθέντα δεσμά Ὁδ. θ, 281.
 Δολο-εργής, 2' τὴν κατωτ. Μανθ. 4, 394.
 Δολο-εργός, 2' ὁ ποῖων τι δόλιως, ἀπατη-
 λὸς Μανθ. 4, 57, 243.
 Δολο-ήτωρ, ορος, ὅ, ἡ' δολοκάρδιος, δόλιαν
 καρδίαν ἔχων Χρ. Σι. 1, 67.
 Δολο-φονέω· δολοφονέω· ἴδε Μ. Ἑτ. 633, 28.
 Δολο-κτασία, ἡ' δολοφονία Ἀπολ. Ρ. 4, 479.
 Δολο-ληψία, ἡ' δόλια λῆψις, «πάρσιμον Φα-
 ῖρικ. 524, διόρθ. δολοληψία.
 Δολό-μετρος, ὁ' δόλιος μετρητητής, δόλιως
 μετρῶν τι μετρῶν.
 Δολο-μήτης, 2' δολοδόουλος, δόλιως ἀκεπτό-
 μενος ἢ συμβουλεύων τινά, ὑπουλος Σιμωνίδ.
 ἐν Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 3, 26.
 Δολομηνή, ἡ' χώρα Ἀσσυρία Στράβ.
 Δολο-μήτης, ὁ' τὴν κατωτ. κλ. δολομητα
 ἱλ. α, 540, γεν. δολομητῶν Ἡσίοχ.
 Δολο-μήτης, ιος, ὅ, ἡ' πλήρης πανούργων
 ἀγέμων, μηχανορραφῶν, πολυμήχανος, ἐπιθ.
 Ὁδ. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100.
 Δολο-μήχανος, 2' πλήρης πανούργων τεχ-
 νασμάτων, ραδιουργῶν Σιμωνίδ. ἐν Σχολ.
 Ἀπολ. Ρ. 3, 26.
 Δολό-μοθος, 2' δολομυλητής, δόλιως ὁμι-
 λῶν Σοφ. Τρ. 836.
 Δολο-οπέω· ἐπιδολεῶν, ἐνεδρεύω Ἡσίοχ.
 Δολο-πλανής, 2' δολοπλάνος, ἐξαπατῶν
 τινα διὰ δόλου Νόν. Δ. 8, 126.
 Δολο-πλόκημα, τό τὴν κατωτ. μετρῶν.
 Δολο-πλοκία, ἡ' τὸ πλέκων δόλους, ρα-
 διουργίας, δόλιον τέχνημα Ὁσμ. 226.
 Δολο-πλόκος, 2' ὁ πλέκων, ὑφαίνων δόλους,
 ραδιουργίας, μηχανορραφίας· Ἀφροδίτη Σαπφώ
 1, 2, ποιητ. π. Ἀριστ. ἡθ. 7, 7· «Ἐρως
 Ἀλφ. 3 (Πλάν. 212)· γέρον Τρυφιδ. 264.
 Δολο-ποιός, 2' δολοτέχνης, πανούργος Σοφ.
 Τρ. 829.
 Δολο-ρραφίω· συρράπτω δόλους, ραδιουργ-
 γίας Κτση. π. Φωτ.
 Δολο-ρραφής, ὁ' δόλιως συνεραμμένος,
 ταχέως ὁπλ. Ὁπ. ἀλ. 3, 84.
 Δολο-ρραφία, ἡ' συνεραμμένος δόλος, ρα-
 διουργία, τέχνημα, Παῦλ. Σι. 30 (5, 286).
 Δολο-ρράφος, ὁ' δόλους, ραδιουργίας συρ-
 ράπτων, μετρῶν.
 Δόλος, (συγγ. δέλος, δέλεαρ), ὁ' α) δόλωμα,
 ἱδ. ἐνθύν Ὁδ. ρ, 252· μέσον ἀπάτης καὶ
 συλλήψεως. π. γ. ὁ ἀδουράτος ἵππος = ἔδ-
 λινος ἱ. Ὁδ. θ, 512· τὰ λεπτοφυῆ δεσμά,
 δι' ὧν ὁ Ἡρακλῆς συλλαμβάνει τὸν Ἄρην, θ,
 278· «ἔδλινος δ.» = μνάρα, ποικιλοχρῆστα
 Βατραχ. 116· ὅ) ἐν γέν. ἀπάτη, ραδιουργία

Ὁμ. καὶ μετρῶν. «καὶ μῆδαι» ἱλ. γ, 202·
 «καὶ πολυμήχανη» ψ, 321· «καὶ μηχαναί»
 Πλάτ. πολ. 8, 548· ἀντιθ. βία· «δὲ ὡς ἡ
 βίη» Ὁδ. ι, 408· «ἐπὶ φωνῇ δόλω οὐκ κρ-
 ατέ» ἱλ. η, 142· «κατ' ἰσχυρὰν Αἰσχ. Πρ.
 213· «πρὸς βίαν» Σοφ. Φιλ. 91· ὡς ἀντιθ.
 «ἀπλοὶ τρόποι» Ἀριστ. Πλ. 1159 καὶ περ,
 dolus.

Δολο-φονέω· φονεύω τινά δόλιως, ἐξ ἐνέδρας,
 παθ. Δημ. 19, 164 καὶ συχνά καὶ ἄλλ. μετρῶν.
 Δολο-φόνησις, εως, ἡ' τὴν κατωτ. Ἀππ.
 Σοφ. 69.

Δολο-φονία, ἡ' ὁ δόλιος, ἐξ ἐνέδρας φόνος
 Ἀριστοτ. Νικ. 5, 5.

Δολο-φόνος, 2' ὁ φονεύων δόλιως, ἐξ ἐν-
 έδρας Αἰσχ. Ἀγ. 1100.

Δολο-φραδής, 2' δόλους, ἀπάτας ἀκεπτόμενος,
 ἐφευρίσκων, δόλιος Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 282· «πάρ-
 φασις» = παραίφασις, παρακίνησις Πινδ. Ν. 8, 333.

Δολο-φράδμων, ονος, 2' τὴν κατωτ. λεφ.
 Δολο-φρονέων, μετρῶν. (τὸ ῥ. αὐδαμοῦ ἀπαν-
 τᾷ) δολοφραδής ἱλ. γ, 405.

Δολο-φροσύνη, ἡ' ἡ ἰδιότης τοῦ δολοφρα-
 νος, δόλιον τέχνημα, ἀπάτη ἱλ. τ, 97, 112.

Δολό-φρων, ονος, 2' δόλους, ἱπνοῶν, δό-
 λιος Ἀριστοτ. Ἐπιγρ. 3, 6 (7, 145 τῷ Ἀ-
 σκληπιδ. ἀποδιδόμενα).

Δόλοψ, οπος, ὁ' ἐνεδρευτής, κατάσκοπος λιβ.
 Δόλοψ, οπος, ὁ' 1) υἱὸς Κρόνου καὶ Φιδύ-
 ρας· 2) υἱὸς Ἑρμοῦ, ἥρωος ἔχων μνηστῆρον παρὰ
 τῇ ἐν Θεσσαλίᾳ Πειρεσίᾳ (νῦν Βλοκχό) καὶ
 Μαγνησίᾳ. Ἀπόγονοι τούτου οἱ Δόλοπες, Θεο-
 σαλικὸς λαὸς, (βραδύτ. Ἡπειρωτικὸς) κατοι-
 κῶν ἐκατέρωθεν τῆς Πίνδου. Ἡ χώρα αὐ-
 τῶν Δολοπία.

Δολύω· ἐξαπατῶ Ἡσ. θε. 494· «μὴ δολωθῇς
 κέρδεσσι» Πινδ. Π. 1, 62· «Μοίρας δολώσαι»·
 Ἑρ. Ἀλκ. 12· «ὅς ἀγρίους πλῆγμασι δ.» =
 συλλαμβάνων Ξεν. Κύρ. 1, 8, 28 καὶ μετρῶν.

Ὁδ. μετφ. νοθίζω· οἶνον Δουκ. Ἑρμ. 59·
 -ἐρια = βάπτω μαλλία Πολύδ. 7, 69 καὶ ἐπὶ
 ψιμυθίου μετεμφίζομαι Σοφ. Φιλ. 129.

Δολοφάι· Δελφοί, Καλύμνους ἱππ. γρ.
 Δόλωμα· τό δόλος, ἀπάτη Αἰσχ. Χο. 997.

Δόλων, ονος, ὁ' 1) ἐγγχειρίδιον τῶν δολο-
 φόνων, ἱερμοσμένον ἐν βάβῳ, ὡς αἱ νῦν
 ἐγγχειρίδιόραδοι Πλουτ. Τ. Γρ. 10, Ἡσίοχ.
 2) τὸ μικρότατον πρῶτατον ἱστίου πλοίου
 Πολύδ. 18, 15, 2, εἰσα.

Δόλων, ονος, κλ. Δόλων ὁ' υἱὸς Εὐμήδους,
 Τρώες κατάσκοπος, πμφθεὶς εἰς τὸν Ἑλλήν.
 στρατὸν καὶ φονευθεὶς ὑπὸ Διομήδους καὶ Ὀ-
 δυσσεύς ὁδ. ἐξ αὐτοῦ «Δολώνεια» τὸ Κ. ἱλ.
 Δολ-ωπες, ἱδός, ἡ' δολοπρόσωποι, δόλιον
 πανούργων πρόσωπον ἔχοντα Σοφ. Τρ. 1039.

Δόλωσις, εως, ἡ' τὸ ἐξαπατᾶν, (ἴδε δόλος),
 ἐξαπάτησις Ξεν. Κύρ. 1, 6, 28, doceptio.

Δόμα, τό δολέω, δώρον Πλουτ. ἡθ. 182.
 Δόμαιν· δόμεν, δοῦναι, Μολοσσῶν ἱππ. γρ.
 Δόμα· νῆσος παρὰ τὴν παραλίαν Γεδρω-
 σίας, τῆς νῦν Μεκρῶν ἐν Βελουχιστῶν.

Δομάτιος, 3· κτιστικὸς, θεμέλιος· λίθος ἱππ. γρ.
 ἀδ. 101 (Πλάν. 279)· καὶ ἀπλ. «αἱ δο-
 ματοί» = θεμέλιοι λίθοι Διόσκ. Ρ. 1, 137.

Δόμεναι, δόμεν, ἐπ. ἀνρ. 6'. ἀπαρ. τοῦ δίδωμι ἀντίδοται.

Δομέω· δέμω μτγν. Ἀρρ. Ἀν. 7, 22, 2. Μεσ. ὡς. Δυκόφρ. 593.

Δομή, ἡ 1) κτίσις, λξ. 2) = δέμας Ἀπολ. Ρ. 3, 1395 καὶ ἄλλ. μτγν. π.

Δόμημα, τό· κτίσμα, κτίριον Εὐσεβ. structura.

Δόμησις, εὖς, ἡ ἡ πρᾶξις τοῦ κτίειν, κτίσις μτγν. structura.

Δομήτωρ, ορος, ὁ ἀρχιτέκτων μτγν. conditor.

Δύμνδε, ἐπίρ. οἰκάδε, ὅς τόν οἶκον· «δύδε δόμενδε» = ἐόνδε, εἰς τήν οἰκίαν του Ὁμ. συγνά, domum.

Δόμος, (ἴδ. δέμω), ὁ κτίριον α) οἶκος, κοιτοῖα ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν, συνήθως ἐπὶ τῶν 6'. εἰς ἐν. «Διὸς δόμος» Ἰλ. θ, 375· «θύρας ἱεροῦ δόμοιο» = ναοῦ ζ, 89, ταυτόσημ. τῷ «δοῦναι δ' Ἐρεχθίδος πυκινὸν δώμα» Ὀδ. η, 81· «Δίκας = Δίκη, ναὸς τῆς θ. Δικαιοσύνης, Δίσις. Εὐμ. 516· «Ἀρτέμιδος Ἀριστ. βάτρ. 1283· «Στύγιος Σοφ. Οἰ. Κ. 1560 (ἄλλως π. Σοφ. πάντοτε εἰς πλ.)· «Ἄλδος Ἰλ. γ, 322, ὡς καὶ τὸ συνήθεστ. «ἐν Ἀἰδοῦ δόμοιο» = εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἄδου, τὸν κάτω κόσμον· «δόμος Περσεφόνας» Πινδ. Ὀ. 14, 20· πρὸς τούτοις συνήθ. εἰς πλ. ἴδ. Σοφ. Παρ' Ὁμ. «αἰθουσαι, ἔρκεα δόμοιο» = τμήματα, δωμάτια θάλαμοι τοῦ οἴκου· «δωμάτων» (οἴκου) Ὀδ. θ, 57, πρβλ. «ἐφέστασαν οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ· οἱ δ' ἔντοσθε δόμων», γ, 204· «χρόσος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ δέδμηται» Θεόκρ. 17, 17. ἴδ. ἡ μεγάλη αἰθουσα τοῦ ἑστιάτοριος, ἐπὶ ζώ. μάνδρα Ἰλ. μ, 301· σπηκιά, σίμβλος, μ, 169· φωλεὰ ὄρεως Δίλ. Π. Ἰσ. 2, 9· ἱματιοκίστη, κειώτιον ἐνδυμάτων Εὐρ. Ἀλκ. 161· 6) μετφ. οἶκος, οἰκογένεια, τὰ τοῦ οἴκου, συνήθ. εἰς πλ. π. τραγ. καὶ συγγὰ· «ὦ Παλλὰς, ὦ σώσασα τοὺς ἑμὸς δόμους» Αἰσχ. Εὐμ. 750· «τὸν σὸν ἄφρον δόμον» Σοφ. Οἰ. Κ. 371· «νοσοῦντας δόμοιο» Εὐρ. Ἰ. Τ. 930· πατρὶς Αἰσχ. Πρ. 660· γ) πᾶν τὸ οἰκοδομηθὲν ἢ συναρμολογηθὲν· «δόμοιο πλίνθων» = σιραῖ, ἢ ἐπιβολαὶ πλίνθων Πρ. 1, 170, Πολύδ. 10, 22, 7 καὶ μόν. οὕτως πεζ. domus.

Δομο-σφᾶλῆς, 2' οἶκον σείων, οἰκοσφαιστής· «ἡμέτερος κτύπος» Αἰσχ. Ἀγ 1515.

Δονακεῖον, τό· δονακίων, δάσος δονακίων (καλάμων), arundinetum.

Δονακεῖς, οἱ· Τηνία φυλῆ, ἐπιγρ.

Δονακεύομαι, ἴων. καὶ ἐπ. δονακεύομαι· συλλαβάνω τι δι' ἱζωμένων καλάμων Ἀπολλωνῶ. 95 (9, 264).

Δονακεύς, ὁ 1) δονακίων, δάσος δονακίων (καλάμων) Ἰλ. σ, 256, Ὀππ. ἀλ. 4, 500· 6) ξευτής, ὁ θηρεύων πτηνὰ δι' ἱζωμένων ῥάβδων Ὀππ. κυν. 1, 73· γ) δοναξ (καλάμος) Παυλ. Σιλ. 50 (6, 64), arundinosus.

Δονακηδών, ἐπίρ. δονακος (καλάμου) δίκη, ὅταν καλάμι Β. Ἀν. 611 arundine.

Δονακίσκος, ὁ· καλάμος, κονδύλι, μτγν. calamus.

Δονακίτις, ἴδος, ἡ· ψήκτρα (βοῦρτα) καλαμῆ Πανί. 6 (6, 307), arundinea.

Δονακο-γλώσσος, 2' ὁ γλῶσσαν, σμιλῶν

καλάμου, καλαμοσμιλευτής. = σμίλα = σμιλῆ, κοιν. σμιλε Πανί. 3 (6, 295).

Δονακο-θήκης, ὁ· καλαμοθήκη· ἴδ. δονακοθήκη.

Δονακός, 3' γεμᾶτος ἀπὸ δονακίων (καλάμων)· «Εὐρώτας Εὐρ. Ἰλ. 210· «δονακίς δόλος» = καλαμῆ μύξα, ἱερατικὴ ῥάβδος Βιάν. 3 (9, 273), arundinosus.

Δονακο-τρεφής, 2' ἐν καλάμοις ἡ δὲ καλῶν τρεφόμενος Νόν. Δ. 10, 207.

Δονακο-τρόφος, 2' ὁ τρέφων, ἐκφών καλάμου· Εὐρώτας Εὐρ. Ἰλ. Α. 179.

Δονακο-φοίτης, καὶ δονακο-φοίτης ποιητ. ὁ· ἱερεὺς μετ' ἱερευτικ. ῥάβδων περιτρεχόμενος Βιάν. (10, 22) κατὰ διόρθ. Ὀδασίου, ἀλλὰ κατὰ τὸν Βατ. κώδ. «δονακοθήκη» καὶ «δονακοθήκη» κατ' εἰκασ. Ἰακωβίου.

Δονακο-χλοῦς, συνηρ. -όχλους ἐν. αἰτ. ἀρ. δονακίχλοα· χλοῦζων ἐκ καλάμων, πράσινο· Εὐρώτας Εὐρ. Ἰ. Α. 400· «δονακί χλωρός» Ἰλ. 355.

Δονακ-ώδης, 2' γεμᾶτος ἀπὸ καλάμων Βακχύλ. π. Ἀθην. 1, 20, arundinosus.

Δονακίων, ὄνος, ὁ· δάσος καλάμων, καλαμών Πaus. 9, 31, 7, cactum.

Δονακίον, ὄνος, ὁ· τμήμα γῆς παρὰ τὰς θισπιάς τὰς νῦν Ἐρημόκαστρον.

Δόναξ, ακος, ὁ, δωρ. δῶναξ, ἴων. δῶναξ (ἴδ. τοῦ δῶνα, στρέφω, δονέω, ἀνεμοσυνιητός Ν. Ἰστ. 283) 1) κάλαμος ἴδ. ἐνυδρὸς καὶ κῶπριος ἐπονυμαζόμενος Διοσκ. 1, 15, καὶ. κα· λάμι Ὀδ. ξ, 467 καὶ μτγν. κορμός καλάμου μετὰ φύλλων «δονακίος καλάμοιο» Ὁμ. «δοῦναι» Ἐρμ. 47· «στέφει ἐαυτὸν δόναξ» Αἰσχίν. Ε. πιγρ. 10, 4. Πᾶν ἐκ καλάμου τεχνητόν, α) βίλος Ἰλ. λ, 584, Δ. Λαέρ. 1, 103· 6) αὐλός ἴδ. ποιμενικός, σβριγῆς Αἰσχ. Πρ. 574, Θέωρ. 20, 29· 3) ἄλλ. π. γ) μαχαίριον λύρας «δοπλῆρος δόναξ» Ἀριστ. βάτρ. 233· 4) γραφικὸς κάλαμος, κονδύλι συγγὰ ἐν Ἀνθ. 2) ὁ αὐτὸς λήν ἀρ. τοῦ θηλ. σωλήν, τὰ γνωστὸν θαλάσσιον ἀστράχιδον ἢ σωλήνα Ἀθην. 3, 90, arund.

Δόναξ, ακος, ὁ 1) ἑλλ. δν. ἀνδρ. ἐπὶ νομ. Ἀπολλωνίας 2) δόσλος Θεοφράστου Δ. Λαέρ. 1, 103 (πρβλ. δινέω) κινῶ, κλονῶ ἴδ. ἐπ. ἀνέμ. Ἰλ. ρ, 55 (πρβλ. «ἀνέμω δεδονημένον ἄχρδος» = ἀγριαπιδὶα κεκλονημένη ὑπὸ τοῦ δ. Θεόκρ. 24, 88, Ἀπολ. Ρ. 3, 1376· 3) Λαυκ. γυν. 20) ὡς διασκορπίζω τὰ σύννεφα, μ, 157· οἰστροπλάττω τινα, ἐπὶ οἴστρον (σχυλομυγῆς) Ὀδ. χ, 300, μετφ. ἐρεθίζω, ταρασσώ «ἔρω με δονεῖ» Ἀριστ. ἐκκλ. 951, Σαπφ. ἀποσπ. 10· πάλιν, τινάσσω τι ἐξ ὧν καὶ ἰατ' μετέπειρον· «παλάμω δονέων ἄκοντα» Πινδ. Π. 1, 44· «ὁρὸν δονέων» = κάμνω ν' ἀνητ' χλῆσθαι θυνοί, φίλινω Ὑ. Ν. 3, 81· πρβλ. «ἀνὰ δᾶρδτον δονήσω» = ὁκ παῖζω βγιοῖ· Ἀνακρ. 59· «ὁπάτην πληγῆτοισι» = παῖζω τὴν ἀνωτάτην ὀφθαλμὸν χορδὴν μετὰ πληγῆρα αὐτόθι, Ἀγαθ. 68 (11, 352)· συγγὰ π. ἐπὶ ψυχικῇ παθ. ὡς ἀνωτ. ταρασσώ, ἀνησυχῶ· «ἄρρη ἱμάς φέροναι δονεῖται» Διονυσ. 1· ἰδιαζόν τὸ «ὅπμη μακτῆρα δονεῖ» Μνηστ. π. Ἀθην. 9, 403 (61). Σπανιώτ. π. πεζ. «δονεῖται τὸ

γάλα = ἀνακατινύουσι. Πρ. 4, 2, Ξεν. συμπ. 2, 8, 1. Παθ. ὡς. «δοιθεῖτα φρήν» Πινδ. Π. 0, 36. «γῶος ἔρωτι δονεῦμενος» Βίων 4, 5, κινεῖσθαι, κλονεῖσθαι, ταρασσεῖσθαι, κυρ. κ. μετφ. Θεόκρ. 3, 135. «ἡ Ἀσὴ δονεῖται» Πρ. 7, 1 καὶ μετγ. Ἀππ. ἐμφύλ. πολ. 4, 52, πρώτ.

Δόνημα, τό· κίνημα, κλόνημα, ταραχμή Λουκ. π. ὄρχ. 19, agitato.

Δόνησις, εὖς, ἡ· κίνησις, κλόνησις, ταραχή. Δόνητος, 3· ρ. ἐπίθ. κλονητός, ἐν γέν. κλονούμενος Παύλ. Σλ. 142, 508, concussus.

Δόξα (δοκέω), ἡ· 1) ἰδέα, στοχασμός, γνώμη, προσδοκία, ἐλπὶς. «ἀπὸ δόξης» = οὐδὲ παρὰ τὴν δόξαν (γνώμην) ἢν περὶ ἐμοῦ ἔχεις Σχολ.

Πλ. κ, 324, Ὁδ. λ, 344 π. πεζ. «παρὰ δόξαν» = παρ' ἐλπίδα Πλάτ. Φαίδ. 95. «παρὰ δόξαν ἢ ὡς αὐτὸς κατεδόκει» = ἄλλως ἢ ὡς αὐτὸς ἔλπιζε Πρ. 1, 79. «δόξης ἀμαρτίαν»

Θουκ. 1, 32. «κατὰ δόξαν» = κατὰ προσδοκίαν, κατὰ γνώμην Πλάτ. Γοργ. 469. «κατὰ γὰρ τὴν ἐμὴν δόξαν» = κατὰ τὴν γνώμην μου, κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον, Φίλ. 32. «δόξη γούν ἐμῇ» Σοφ. Τρ. 715. «ὡς ἡ ἐμὴ δόξα» Πλάτ. πολ. 4, 435.

π. τοῖς φίλοις. ἰδ. τοῖς ἀκαδημ. ἰδέα, γνώμη, ἀντίθ. «ἐπιστήμη, γνῶσις» (γινώσκουν τι ἀληθὺς, πραγματικῶς) «ἀντὶ δόξης ἀληθεύειν» Πλάτ. συμπ. 218. «δόξη καὶ μὴ ἀληθεῖα τὴν κρίσιν ποιήσασθαι» Ἀντιφ. 3, 2, Πλάτ. πολ. 478. ὅθ. πρόληψις, φαντασία

Ἀισχ. Χο. 1053. ὄνειρον Εὐρ. Ῥήσ. 780. «ἐλθόντος δόξαν παρέχειν» = φαίνεται ὅτι εἶνε πολλοὶ Ξεν. Κυρ. 6, 3, 30. «μὴ ἀμαθίας δόξαν παράσχωμαι» = μὴ φανῶ ὅτι εἰμαι ἀμαθὴς Λουκ. π. ὄρχ. 33.

«Ἐν γέν. γνώμη περὶ τίνος» «ψευδεῖς καὶ ἀληθεῖς δόξαι» Πλάτ. Φίλ. 37. «δόξαν παρέτεχε τοῖς πολέμοις μὴ ποιήσεσθαι μάχην» = ἔκαμαν τοὺς ἐχθροὺς νὰ νομίσωσιν ὅτι δὲν θὰ πολεμήσῃ. Ἐλλ. 7, 5, 21.

«ἔστιν οἷς δόξαν παράσχοιεν» ἄν, ὡς μακρικῶς ἔχοντες = μακρικῶς θὰ ἔκαμαν νὰ νομίσωσι κ.λ. Πλάτ. σοφ. 216 καὶ ἄλλ. ἀπόφασις. «δόξα κείται» Εὐρ. Τρω. 179, ἰδ. φιλοσ. ἀξιόματα Ἀριστοτ. μεταφρ. 3, 6. «καὶ κύριαι δόξαι» τοῦ Ἐπικούρου Κικ. π. ὅρισμ. κ.λ. καὶ κακ. 2, 7. 6) φήμη, ἀδόμενον Εὐρ. Ἔκ. 119. ὑπόληψις, μάστις «ὃ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος, εὐκλεία ἢ δόξα παρὰ τῶν ἀγαθῶν» Β. Ἀν. 242. δόξα, φήμη, τιμὴ - σεμναὶ Ἀισχ. Εὐμ. 351. «ἡ παρὰ τῶν ἀνθρώπων δ.» Πλάτ. Φαίδρ. 232. «σεμνὴν δ. λαβεῖν» πολιτ. 290. «δόξαν εἶχον ἀμαχοὶ εἶναι» = ἐφημέριζοντο ὡς ἀνίκητοι, Μενέξ. 241, Πλουτ. Ἠθ. 3. «δόξαν ἔχουσιν ὡς εἰσὶ θαυμαστοὶ» Δημ. 2, 17. σπαν. ἐπὶ κακῆς συμρ. «δόξα φαύλη» 24, 205. «ὃ ἀισχρὰν περιάπτειν τῇ πόλει» Λεπτ. 10, ὀρίσιον.

Δόξα, ἡ· Ἑλλ. κύρ. ὡν. γυν. Ἐφημ. ἀρχ. Ὁνομα Ἀθηναῖκ. πλοίων ἀττ. ναυτικ.

Δόξας = Δόξα Ῥωσσί. δῆμ. Ἀττ. 193.

Δοξάζω· νομίζω, συμπεραίνω, ἀντίθ. τῷ «γιγνώσκω» Πλάτ. πολ. 476. ὡς τῷ «εἰδέναι» Ξεν. ἀπομ. 3, 9, 6. «δοκεῖτέ μοι ὠρμήσθαι» = αὐ γὰρ κακῶς δοξάζετε» Πλάτ. πολ. 1,

327. «-περὶ τίνος», Γοργ. 461. «δοξάζε δοξάζειν» Κρίτ. 46. «δ. βαλτιούς ἐαυτούς, οὐκ ὄντες» = φρονεῖσιν ἐαυτοὺς καλλιτέρους παρ' ὅσον πράγματι εἶνε Φίλ. 48. ὡς. «ἀλογιστως ἐπὶ πλεόν τι αὐτὸν ἰδοῦσιν Θουκ. 3, 45. θεωρῶ, νομίζω τινά, εἰς αἶτ. Πλουτ. ἡθ. 167. Παθ. θεωροῦμαι, νομίζομαι» - ἄδικος Πλάτ. πολ. 2, 363 καὶ συχνά, Ξεν. Κύρ. 5, 5, 46.

δοξάζομαι, φηρίζομαι, τιμώμαι· ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένοι» Πολύδ. 6, 53, 10 καὶ ἄλλ. μετγ. Ἀππ. ἐμφύλ. πολ. 2, 97. εἰς ἡ διατ' «-ἐν τινι» Δ. Σικ. 16, 82, ὀρίσιον.

Δόξαν, οὐδ. μετγ. ἄ. ἀορ. τοῦ δοκέω.

Δόξανδρος, ὁ· Μυτιληναῖος τις Ἀριστοτ. πολιτ.

Δοξάρεως, εὖς, ὁ· Ἰνδὸς μονάρχης Ἀρρ. Ἀν. Δοξάριον, τό, ὕψος. τοῦ δόξα· εὐτελὴς δόξα, τιμὴ, μικροδοξία Ἰσοκ. ἐπ. 10, 1, gloriosa.

Δοξασία, ἡ· γνώμη, φρόνημα, φαντασιώδης ἰδέα Δ. Κασ. 53, 19, ὀρίσιον.

Δόξασμα, τό· 1) = τῷ ἀνωτ. Πλάτ. Θεαίτ. 158 καὶ συχνά· δόγμα, δέξιμα φιλ. Θουκ. 2) φαντασία, φαντασιώδης γνώμη-κινῶ Εὐρ. Ἠλ. 383. δόξα, τιμὴ Ο'.

Δοξασμός, ὁ· δοξασία λιξ. ὀρίσιον.

Δοξαστής, ὁ· ὁ νομίζων, φανταζόμενός τι Ἀντιφ. 5, 94. π. Πλάτ. ἀντίθ. τῷ «ἐπιστημῶν», Θεαίτ. 208. βιαιότης· «οἱ διαγινώσκοντες πότερος εὐδοκίᾳ τῶν κρινομένων» Β. Ἀν. 242, ὀρίσιον.

Δοξαστικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς δοξασίαν ὁ κατὰ δοξασίαν, ἀντίθ. τῷ «ἐπιστημῶν» Πλάτ. Θεαίτ. 207. ὅθ. οὐς. «ἡ δοξαστική» (ἐνν. ἐπιστήμη) = ἡ σοφιστικὴ σοφ. 268. δοκησισοφία, ἡ πρὸς τὸ φαινόμενον γνώσις, 233 π. Ἀριστοτ. ἀφηρημέν. «τὸ δοξαστικὸν ψυχῆς μέρος» = τὸ λογιστικόν, τὸ κριτικόν, ἡθ. Νικ. 6, 5 καὶ «φρόνησις, δεινότης» δῶς εἶδη αὐτοῦ 13, 2. ἐπίρ. -ὡς Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 11, 156, ὀρίσιον.

Δοξαστός, 3· ρ. ἐπίθ. 1) δυνάμενος νὰ στοχασθῇ, στοχαστός, νομιστής Πλάτ. πολ. 578. εἰκαστικός, φαντασιώδης 2) περίφημος Ο'.

Δοξικός, 3· ἐνδοξός, λαμπρὸς μετγ. gloriosus.

Δόξις, εὖς, ἡ· δόξα Δημόκρ. π. Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 7, 137.

Δοξο-θηρέω· θηριεύω, ἐπιδιώκω δόξαν, τιμῶ φιλόδοξος μετγ.

Δοξο-καλίσω, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ φαντάζεσθαι ἐαυτὸν ὠραῖον, φανταστικὴ ὠραῖότης Πλάτ. Φίλ. 49.

Δοξο-κομπέω, ἔσφ. ἀντὶ-δοξοκοπέω, ὡς. δοξοκομπία ἀντὶ-δοξοκοπία.

Δοξο-κοπέω· ἐπιζητῶ δόξαν, πράττω φιλοδόξως Πολύδ. παρέκθ. Βατ. 391, Πλουτ. Περικλ. 4 καὶ ἄλλ. μετγ.

Δοξο-κοπία, ἡ· φιλοδοξία Λουκ. Περικλ. 2, ostentatio.

Δοξο-κοπικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς δοξοκοπίαν, φιλοδοξικός· ἐπιτήδευμα Στοδ. ἀνθ.

Δοξο-κόπος, 2· ὁ ἐπιζητῶν δόξαν, φιλόδοξος Τίλης Στοδ. ἀνθ. 97, 31, Φίλ.

Δοξο-λογέω· ὁμολογῶ, δοξάζω τὸν Θεὸν διὰ λόγων, ὕμνων, ψαλμῶν ἑκκλ.

τος ἀφανίζων, σφόδρα φιλοπόλεμος, ἀρεμάνης Εὐρ. ἀποσπ. 501· ὡς. δορυμάνης Στob. πρbl. δορυομάνης.

Δορί-μαργος, 2· σφόδρα φιλοπόλεμος, ἀρεμάνης «δ. ἄτα» = ἄτη Αἰσχ. Ἐπτ. 689.

Δορί-μαχος, 2· διὰ τοῦ δόρατος μαχόμενος ἴδε δορύμαχος καὶ Δουρίμαχος.

Δορίμαχος, ὁ 1) υἱὸς Νικοστράτου, Τριχωνεύς, στρατηγὸς Αἰτωλῶν Πολύδ. 2) ὁ Δωρίμαχος.

Δορί-μήτωρ, ὁ· διευθυντὴς τῶν μαχῶν, ἐπbl. τοῦ Ἐννυαλίου Εὐρ. Ἄνδρ. 1016.

Δόρ-ος, (ὁ), ποταμὸς· Δοῦρος.

Δορί-παλτος, 2· τὸ δόρυ πάλλων, τὸ δ. ἴδω· ἔχει μὲ βίαν σείων· «δ. χεῖρ» = ἡ δεξιὰ Αἰσχ. Ἀγ. 116, ἀλλ' ἐν τοῖς δοκιμασί-ροις χειρὸν. «δορύπαλτος».

Δορί-πετής, 2· διὰ τοῦ δόρατος ἐν πολέμῳ πιστών· «δ. πεσήματα» Εὐρ. Ἄνδρ. 654· «δ. ἀγωνία» = μάχη φωνική, κυρ. ἐν ᾗ πολλοὶ διὰ τοῦ δόρατος ἔπεσον, Τρω. 1003.

Δορί-πληκτος, 2· δορυκτύπητος, λεξ. τῶν Σχολ. ἀντὶ «δοριπέτης» Εὐρ. Ἄνδρ. 654.

Δορί-πονος, 2· διὰ τοῦ δόρατος κατεστυνω-χρωμένος, πεπολιορρημένος, ἐπὶ πόλ. = πόλις Αἰσχ. Ἐπτ. 153· κακὰ, 610· «ἀσπί-δες, ἄνδρες» Εὐρ. Ἰ. Α. 771, Πλ. 479, ἔνθα πῦαν καὶ ἡ γρ. δοριπόνος, διὰ τοῦ δόρατος ἰσχυρόμενος, μαχόμενος.

Δορί-πτοίητος, 2, π. = δοριπτόητος, δοριφό-δης, διὰ τοῦ δόρατος ἀποδιωγθεὶς, διασκορ-πισθεὶς ἐν τῇ μάχῃ Φιλότηρ. 2 (7, 297).

Δορίς, ἴδος, ἡ· μαχαίρην χρήσιμον εἰς τὸ δέ-ρειν (γδέρειν) τὰ εἰς πώλησιν ἡ θυσίαν σφα-ζόμενα ζῷα Πολύδ. 6, 89· «μάχαιρα μαχέ-ρινη» Ἀνάξικπ. π. Ἀθην. 4, 109. Κατ' Εὐστ. καὶ τὸ «θυσιαστήριον, ἡ ἱερὰ τράπεζα» (ὥπως καὶ νῦν «ἡ ἁγία τράπεζα» ἔκκλ.).

Δορί-σθενής, 2· λογχοδύναμος, χονταροδό-ναιος· «δορισθενέες βασιλῆες» Ἐπιγρ. ἀδ. (9, 475)· πρbl. δορυσθενής.

Δορίσκος, (ὁ)· πεδιάς μετ' ὄχυρās πόλιν ἐν Θράκῃ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἑβρου νῦν ἡ μὲν Ρωμιοί, ἡ δὲ Τούρκοι Ἡρ. 7, 59.

Δορί-στέφανος, 2· περιστέφανος, περι-κεκυκλωμένος μετ' δόρατα, λόγως, λογχοστέ-φανος «δ. Σπάρτα» Ἐπιγρ. ἀδ. 507 (9, 596).

Δορί-τίνακτος, 2· δορυτίνακτος.

Δορί-τμητος, 2· διὰ δόρατος διεσχισμένος, διατετρυπημένος Αἰσχ. Χο. 346.

Δορί-τολμος, 2· τολμηρὸς εἰς τὸ δόρυ, τὴν λόγην, λογγότολμος Ηὐκ. ἀνὰθ. 30 (Πλαν. 46).

Δόρ-α, ἑωρ. ἀντὶ δόρ-α.

Δορκάδεις, (δορκάς), 3· ὁ ἀνήκων εἰς δορ-κάδα, κοιν. ζαρκάδεις (ἴσ. τὸ ἀρχ. παρῆθ. ζορκάδης) «δ. ἀστράγαλοι» Πολύδ. 26, 10, 9.

Δορκάδ(ε)ω· πηδω ὡς ἡ δορκάς, κάμνω μετὰ σιγμμάτων διάλειμμα καὶ δεύτερον πῆδημα ἀνέλπυστον καὶ ταχύτερον τοῦ πρώτου· ὅθ. μετφ. «δορκάδ(ε)ων σφυγμός», ὅστις ἐν ᾧ ἡ ἀρτηρία φαίνεται ὅτι εἶνε ἀλλὰ δὲν εἶνε παν-τελὴς διεσταλμένη μεταπηδᾷ ἀπ' αὐτῆς εἰς

ἄλλην πρὶν ἢ αὕτη φωνὴ ὅτι συνεσταλὴ καὶ οὕτω τὸν δ'. παλμὸν καθιστᾷ δυνατώτερον Γαλην. π. θυνάμ. φαρμ. 259· ὁ αὐτὸς κα-λεῖται καὶ «διπλασιαζὼν Ναρκελ. ἱμπ. π. σφυγ. 19.

Δορκάδιον, τό, ὅπ-κ. τοῦ δορκάτος· ζαρκάδι· Ὁ'.

Δορκάζω· δέσκομαι, περιδίδω· Ἡδύχ.

Δορκάλις, ἴδω, ἡ· δορκάς Ὀππ. κυν. 1, 440· «παίγνια δορκαλίδων», τὰ ἄχρηστα καί-μενα δόρατα (κατὰ Πασσώδ. κδδὸι ἐξ ἀσπρα-γάλων δορκάδος) Ἀγαθ. 92 (7, 758)· μετφ. κοράσιον αὐτόθι 25 (5, 292). Κατὰ Σουῖδ. βα-σανιστήριον, μάστιξ ἐν δορκάδειαν λωρίδων.

Δορκάς, ἄδος καὶ δόρξ, -κός, (δέσκομαι), ἡ· ὡς. ζόρξ, κός, ζορκάς, ἄδος, ἐξ οὗ ἴσως τὸ κοιν. ζαρκάδι, ζφ. τοῦ γέν. τῶν ἱλαφῶν ἐπο-νομασθῆν οὕτω διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς διουγίης ὁφ-θαλμοῦς τοῦ Εὐρ. Βάχχ. 698, Ἠρ. Ξαν. πρbl. Αἰλ. Π. Ἰσ. 14, 14, ἔνθα ἀντὶ τῆς ἀντιδό-κης, dorcas, caprea.

Δορκάς, ἄδος, κλ. Δορκάς, ἡ· 1) αἰχμαλώ-τός τις Μελεάγρ. Ἐπιγρ. 2) ἑταῖρα Λουκ. ἐπὶ μισθ. συν. 3) πιστή τις, Ταβιθά Ἑβραϊστὶ ὀνομαζομένη Ν. Δ.

Δορκείος, 2· δορκάδιος Θεόγνωστ. 185, 29, caprinus.

Δορκεία, ἡ· πηγὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐπνομασθεῖσα ἐκ τοῦ Δορκέως, υἱοῦ Ἰπποκράντος Πάου.

Δόρ-κη, ἡ· δορκάς Εὐρ. Ἡρ. μ. 376.

Δορκίς, ἴδος, ἡ· τῷ ἀνὰτ.

Δορκίς, ἴδος, ἡ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. γυν. Ἐπώνυ-μος κωμῳδία Ἀλέξιδος Ἀθην. 3, 104.

Δόρ-κος, ὁ· δορκάς Ὀππ. κυν. 2, 324.

Δόρ-κος, ὁ· 1) Κρής τις Ἐπιγρ. 2) Ἀθηναῖος, υἱὸς Αἰσχροῦ, Πειραιεύς Ἐφημ. ἀρχ. 2066.

Δόρ-κων, ὠνος, ὁ· δορκὸς Ἀθην. 9, 397, ἀδός.

Δόρ-κων, ὠνος, (ὁ)· 1) υἱὸς Ἀρκαδίου· 2) ποιμὴν τις· 3) Ἀργεῖός τις Ἐπιγρ. 4) κώμη τις Σουῖδ.

Δόρ-ξ, κός, ἡ· δορκάς Ὀππ. κυν. 2, 315, Λουκ. ἔρωτ. 16.

Δορ-δόκη, ἡ· δορυδόκη.

Δορ-εργής, 2· ξυλοργός· οὐα. «ὁ δορεργ-γής», λεπτοουργός, ξυλοουργός Μανέθ. 4, 320.

Δορός, (δέρω), ὁ· ἀσκάς, ἀσκή (π. νῦν Μα-κεδ. καὶ Μικρὰς. τολοσμή), δερμάτινος σάκος κοιν. ταγάρι Ὀδ. 6, 354, 380, ulter.

Δορός, ἐν. γέν. συγχεκομ. π. = δόρατος ἴδε δόρυ.

Δορπετον, ἰων. τὸ· δορπήτιον Νικ. ἀλ. 166.

Δορπέω· δειπνῶ Ὀδ. 9, 539, coeno.

Δόρ-πη, ἡ· ἴσως = δόρπον.

Δορπήτιον, τό· δόρπον Νικ. ἀλ. 166.

Δορπηστός, ὁ· ὁ καὶρὸς τοῦ δειπνῶν, τὸ δεῖ-πνον Ἀριστ. σφ. 103, ἡ δι. γρ. «δορπιστός» Ξεν. Ἀν. 1, 10, 17, καὶ «δορπηστός» ἀδός.

Δορπίη, ἰων. ἡ· δορκίς.

Δορπίς, ἡ· ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν Ἀπατουρίων, καθ' ἣν ἐτελεῖτο καὶ δειπνῶν Ἡρ. 2, 48. Παρὰ Σουῖδ. ἔσφ. δόρπεια.

Δόρ-πιστος, ὁ· ἴδε δορπιστός.

Δόρπον, (κατὰ τοὺς ἀρχ. παραδόξως ἐκ τοῦ «παρὰ τὸ δόρυ παύειν», ἀλλ' ἴσ. συγγ. τῇ δρέπω), τό· τὸ δειπνῶν, τὸ νυκτερινὸν φαγητόν· πρbl. «δειπνῶν, ἀριστον» ἐν Σχολ. Ὀδ. 6, 20, ἔνθα

«τριπλὸν δὲ τροφαὶς ἐχρῶντο» καὶ τὴν μὲν πρῶ-
την ἐκάλουον ἄριστον, τὴν δὲ δευτέραν δεῖπνον,
τὴν δὲ τρίτην δόρυπον. «Ὁδ. «ἄμα δ' ἡελίῳ
καταδύνει τούτῳ μετὰ δόρυπον» Ἰλ. τ, 207.
«δόρυπον θ' ὁπλίσσάμεθ' ἐπὶ τ' ἤλυθεν νόξ» Ὀδ.
δ, 429, πρὸς Αἰσχ. ἀποσπ. 168 καὶ Λερίου
Ἀριστοτ. ποιητ. 132. Παράμυτν. π. ἐν γέν. ὥρα
φαγητοῦ Κ. Σμ. 4, 277, πρόγευμα Ὁμ. ὕμν.
Α. 511, φαγητὸν ἐν συνδ. «δ. καὶ ποτὴς» =
φαγητὸν καὶ πιστὸν Ἀπολ. Ρ. 3, 301, Ὁρφ.
καὶ Νίκ. συχνά, coena vesportina.

Δόρυπος, ὅ· τῷ ἄνωτ. Κατὰ τοὺς λ. κ. κ. ὅ.
ἐν, ἀπαντᾷ π. Κ. Σμ. 9, 401, Νικ. ἀλ. 66.
Δόρυ, (ἐκ τοῦ δέρω, ὡς ξύλον Εὐστ. συγ-
γεν. τῷ δρῦς, δένδρον), γεν. δόρυτος, ἱων.
καὶ ἐπ. δούρυτος καὶ δουρός, π. ἀττ. π.
συνήθ. δούρος κτλ. τῷ, ὁστ. «δορί ἐλεῖν» κ.
π. πεζ. δούρυτος Πινδ. Π. 4, 38, δουρί Ὁ.
β, 17, δουρί Ἰ. 4, 17, π. τραγ. συνήθ.
δούρος, δουρί, δούρατι Σοφ. Φιλ. 712, δούρει
Ὁμπ. κυν. 626 κατὰ διόρυθ. Ἑρμάν. πρὸς
ὁ πρὸς. πλ. δόρη Εὐρ. Ρῆσ. 274, ὁστ. πλ.
ἐπ. «δούρεσσι, δούρασι» Ἰλ. φ, 162, Πρ. 1,
172, δούρατεσι Κ. Σμ. 6, 363, δούροις
Ὁμπ. κυν. 3, 573, π. Ἀντιφ. ὄνομ. δούρας 9
(6, 97) κορμός δένδρου Ὀδ. ζ, 167, συνήθ.
α) δοκὸς πρὸς οἰκοδομήν, ξύλον, ξυλική Ἰλ.
γ, 61, μ, 36 καὶ πολλὰ. Ἰδ. «δούρ νῆον»,
δοῦρα νῆος = δοκοὶ ἢ σανίδες πλοίου, τρόπις
πλοίου β, 135, α, 410 «ἐπὶ ζυγῷ δοῦρος» = εἰς τὸ
κάθισμα τοῦ πηδαλίου ὁδ. πλοῖον Αἰσχ. Πέρσ.
403, Ἀγ. 1601 «δ. πομπούρον» Σοφ. Φιλ.
712 «δ. ἀμφήρες» Εὐρ. Κύκλ. 14 καὶ μτγν.
β) λογχόξυλον, ἰδ. δόρυ (κοντάρι) τὸ κυριώ-
τερον ἐπιθετικὸν ὄπλον τῶν πεζῶν, ὅπερ συν-
έκειτο ἐκ τοῦ «ξυστοῦ» (μακροῦ λεπτοῦ ξύ-
λου) καὶ τῆς σιδηρᾶς αἰγμῆς, ἀποληγούσης
κατὰ τὸ μὴ κοπιερὸν αὐτῆς ἄκρον εἰς σωλήνα,
ἐν ᾧ ἐνεπύγματο τὸ ξυστόν ἐπὶ δὲ τῆς ἄκρας
τοῦ ξυστοῦ ἦν ὁ «σαυρωτήρ», ὅς ἐκ ἀκροσίδη-
ρον χρησίμουν εἰς τὸ πῆσαι κατὰ γῆς τὸ δόρυ.
ἔχε μήκος 12—16 ποδ., καὶ ἐχρησίμευεν εἰς
τὸ πλῆσαι ἐκ τοῦ πλησίον ἢ διὰ βολῆς «δ.
μελίλον» = μελίλον ἐκ ξύλου μελίας Ἰλ. φ,
178 «χαλκοβαρεῖς, γάλλεον κτλ. ἐν Ἰλ. καὶ
Ὀδ. συχνά» ὡς. ἠθρητικὸν δόρυ Ἰλ. μ, 203
ἢ αἰγμὴ τοῦ δούρατος «εὐ μὲν τις δόρυ θηξά-
σθω» — ὡς κινήσει καλὰ τὸ κοντάρι του, τὴν
κύψιν τοῦ κ. β, 382 = λόγχι π. Πινδ. τραγ.
καὶ πεζ. παρ' οἷς συχνά «ἀσπίς καὶ δόρυ»
ὄπλα τῶν ὁπλιτῶν Θουκ. β, 58 «εἰς δόρυ»
ἀφαιεσθαι = ἐντὸς βολῆς δούρατος Ξεν. Ἑλλ.
4, 3, 17 πληρέστε. «εἰς δούρατος πληγὴν» 8,
10 «ὡς ὁπλασσίας διαταγὴ» ἐπὶ δόρυ = δε-
ξιά, διότι διὰ τῆς δεξιᾶς ἐκράτουν τὸ δ. πρὸς.
ἀσπίς «ἀνατρέψαντες ἐπὶ δόρυ» = ἐπιστροφή
δεξιᾶς Ξεν. Ἀν. 4, 3, 29 ὡς. «παρὰ δόρυ»,
Λακ. 11, 10 «εἰς δόρυ», Ἑλλ. θ, 5, 18
«ἐκ δούρατος» = δεξιόθεν Πολύβ. 3, 115, 9
μετφ. ἢ δυνάμεις τῶν ὁπλων, πόλεμος «δορυ-
μὴ πόλιον πέρθει» Ἰλ. π, 708 καὶ συχνά
τραγ. «ἐν τροπῇ δοῦρος» = ἄμα ἐνίκηθησαν
«δοῦρος ἐν χιμῶνι» Σοφ. Ἀντ. 666 «δορί
ἐλεῖν» = αἰχμαλωτίζειν, σκλαδύνειν Θουκ. 1,

128 στρατὸς «εὐμαχίῳ δουρί» Αἰσχ. Εὐμ.
743 «Ἰπὸ δόρυ πωλείν» Δ. Ἀλ. 4, 24 (= τῷ
Ῥωμ. sub hasta vendere) ὅθεν «καὶ τὸ δόρυ
καὶ τὸ κηρύκειον πέμπιν πρὸς τινα» = πόλεμον
καὶ ἐρήνην προτείνει Πολύβ. 4, 62, 3, Περσ.
Δόρυ, τὸ· χώρα τῆς Ταυρικῆς Κερσονήσου,
νῦν Κριμαίας, κατοικοῦμένη ὑπὸ χριστιανῶν
Τετραετιῶν Γότθων Προκόπ.

Δορυ-άλωσις, ἢ ἴδε δοριαλυσία.
Δορυ-άλωτος, 2' δοριαλῶτος Ξεν. Κύρ. 7,
3, 35.

Δορυ-δόλος, 2' κονταροδόλης Ἰώσ.
Δορύδιον, τὸ· ὕποκ. τοῦ δόρυ Ὀρεῖθ.
Δορυ-δρέπανον, τὸ· α) λογχόδρέπανον, λόγ-
χι τις ἔχουσα δρεπανοειδῆ αἰγμὴν Πλάτ. Λάχ.
183, Ἑπιγρ. ἀδ. 100 (11, 89) 6) κάμαξ μα-
κρὸς μὲ δρεπανοειδῆ αἰγμὴν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ
κατακόψαι τὰ ξάρτια ἐχθρῶν. πλοίου Στράβ.
4, 4, 1' πρὸς. κόραξ γ) πολιορκητικ. μη-
χανή, εἰς διόρυθιν ταίρους ἢ κατακρήμνισιν
τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἐχθρῶν Πολύβ. 22, 10, 4.

Δορυ-θρασής, 2' λογχότομος, γενναῖος =
Παλλὰς Ἑρμῶδ. Ἑπιγρ. (Πλαν. 170).

Δορυ-θρασής, 2' τῷ ἄνωτ. Νόν. 21, 162,
Δορυ-κέντωρ, ὅ, ἢ λογχοκρητήτης - Ἀ-
θηνα Φουρνούτ.

Δορυκλήϊδα, συ. δ' γλύπτης Λακεδαιμόνιος
(Ὀλ. 58. 548) Πανσ.

Δορύκλειος· ἐξόριστος Μεγαρεὺς Πανσ.

Δορύ-κλυτος, 2' δουρικόλυτος Σουῖδ.

Δορύ-κνιων, τὸ· φαρμακερὸν φυτὸν Διωσκ.
Δορυ-καίρανος, 2' λογχοκράτης, διὰ τῆς
λόγχης ἄρχων Χρ. Σιδ.

Δορύ-κράνος, 2' λογχόκεφαλος «δ. λόγχι»
= ἔχουσα ἄνωθεν ὀξείαν αἰγμὴν Αἰσχ. Πέρσ.
144, δι. γρ. δορίκρανος.

Δορύ-κρητος· ἴδε δορίκρητος.

Δορύ-ληπτος· ἴδε δορίληπτος.

Δορύλλιον, τὸ· ὕποκ. τοῦ δόρυ· ἴδε ξυστόν
Σουῖδ.

Δορύλλειον, Δορυλλάειον, Δορύλαιον, τὸ· πόλις
Ἑπικτήτου Φρυγίας Στράβ. νῦν Ἑσκι-Σιάχρ.

Δορύ-μαχος· δουρимаχος Πλουτ. ἡδ. 32.
Δορυ-μήστωρ· δοριμήτωρ.

Δορύ-ξενος, ὁ· λογχόφιλος, κατὰ Πλούτ. ὅ
ἐν πολέμῳ εἰς φίλον μεταβληθεὶς ἐχθρὸς, ἡδ.
205 φίλος ἐν πολέμῳ, σύμμαχος καὶ ἐπ' ἐρα-
τος Αἰσχ. Ἀγ. 854 καὶ ἐπὶ 2 «δ. δόμοι»
Αἰσχ. Χο. 901 «δ. ἐστία» Σοφ. Οἰ. Κ. 638.

Δορυ-ξόος, συνηρ. δορυξοός, ὁ· λογχόγλύ-
φος, λογχόξυστης, κατασκευαστὴς λογχόξυ-
λων Πλουτ. Πελοπ. 12.

Δορυ-παγής, 2' δοκοσυνάρμοστος, ξυλοσυν-
άρμοστος, ἐκ δοκῶν ἢ ξύλων συνηρμοσμένος =
νῆες Αἰσχ. ἀποσπ. 724 πρὸς. δορυπαγής.

Δορυ-πετής· ἴδε δοριπατής.

Δορύ-πληκτος· ἴδε δορίπληκτος.

Δορυ-πτοίητος· ἴδε δοριπτοίητος.

Δορύ-παλτος· ἴδε δορίπαλτος.

Δορυ-σθενής, 2' δοριασθενής Αἰσχ. Χο. 158,
Ὁμ. ὕμν. Ἀρ. 3.

Δόρυσσα, ἢ ἄρχ. ὄν. τῆς Σάμου Παύλ.

Δορυς-όος, (σύν), 2' λογχόπαλτος Ἡσ.
ἀσπ. 54 ὅχλος Αἰσχ. ἀποσπ. 179 = σφίγαι

ἔπλα, Επτ. 118, ἐνθα ἕνεκα τοῦ μέτρου
«δоруsός», Θέογν. 987, Θεάκρ. 22, 136,
συνηρ. δоруsόςος Σοφ. Οἱ. Κ. 1315.

Δоруsόςος, ὁ υἱὸς Λεωδότη (καὶ Λεωδότης)
Βασιλείως τῆς Σπάρτης 'Πρ.

Δоруsόςω μάχομαι διὰ τοῦ δόρατος· «δоруs-
sόντων μάχων» = κόποι τοῦ πολέμου Σοφ.
Λίγ. 1167 = πολεμικῶν Σουῖδ. ὥς. «δоруs-
sόντα στρατὸν» = πολεμικὸν ἔδρ. 'Πρακλ. 774
παρὰ Σοφ. δι. γρ. «δоруsοσῆτων», ξξ ἧς ὁ
Βέρκιος καὶ π. ἔδρ. εἰκάζει «δоруsοσῆτα»
ὡς ἐκ «δоруsόςος».

Δору-στέφανος· ἴδε δοριστέφανος.

Δору-τίνακτος, 2' δοριτίνακτος, λογχοκλό-
νητος, λοχουτάκτος· αἰθέρ Αἰαχ. 'Επτ. 140.
Δору-φύσος, ὁ· διὰ λόγους φονεύων, λογ-
χοφόνος κωμ. π. 'Παυχ.

Δору-φορέω, ἀμετβ. εἰμαι δορυφόρος τινός,
συνδεδῶν καὶ προστατεύων τινὰ ἐς σωματοφύ-
λαξ του, γν γέν. προστατεύω α) - τινὰ 'Πρ. 2,
168, Θουκ. 1, 130· - τύραννον Πλάτ. πολ. 4,
5, 575· «-ἀλλήλους ἐπὶ τινὰ» Ξεν. 'Ἰέρ. 4,
3· μετβ. «-τὴν σωτηρίαν» Δημ. 23, 123. Παθ.
ὥς. «-ὅπῳ μανίας» Πλάτ. πολ. 9, 573· «-τοῖς
στρατοπέδοις» Δημ. 17, 12· «-τῇ τῶν πολε-
μίων εὐνοίᾳ» 'Ἰσοκ. 10, 37· 6) μετὰ δοτ. εἴ-
μαι σωματοφύλαξ τινός Ξεν. Κύρ. 7, 5, 84·
«πειθαρχοῦντες αὐτῷ καὶ δορυφοροῦντες» Πο-
λίβ. 32, 23, 6, στίχοι.

Δору-φύρημα, τὸ· σωματοφύλαξις, σωμα-
τοφυλακή, σωματοφύλακες Πλουτ. 'Ἀλέξ. 77·
κωφὸν πρόσωπ. ἐν θεάτρῳ ὡς οἱ δορυφόροι τῶν
βασιλέων κτλ. Λουκ. 'Ἰσ. συγγρ. 4· «ὁ δὲ ὥς
περ ἐπὶ σκηνῆς δορυφόρημα κωφὸν ἦν ὄνομα
Βασιλείως Πλουτ. ἡθ. 791.

Δору-φύρησις, εὐς, ἡ· ἡ πράξις τοῦ δορυ-
φορεῖν, συνοδεία σωματοφύλακων Μ. 'Αντων.
1, 17, satellitium.

Δору-φωρία, ἡ· τῷ ἄνωτ. Ξεν. Κύρ. 2,
2, 10.

Δору-φορικὸς, 3· εἰς σωματοφυλακὴν ἀνή-
κων· - οἰκῆσις Πλάτ. Τίμ. 70· οὐς. «τὸ δορυ-
φορικόν» = οἱ σωματοφύλακες Λουκ. ἀλειπ. 24.

Δору-φόρος, 2' λογχοφόρος· «ὁπάων (γεν. -ο-
νος)» = ἀπαῖδος, συνοδευτὴς Αἰαχ. Χο. 758· συ-
νήθ. οὐς. ὁ δορυφόρος = ὁ λογχοφόρος 'Πρ. 1,
59 καὶ μετγν. ἰδ. σωματοφύλαξ, διότι οἱ σωμα-
τοφύλακες τῶν βασιλέων καὶ τυράννων ἦσαν
ὡπλισμένοι διὰ δόρατων (λογχῶν)· «-βασιλει-
κῆς σκηνῆς» Ξεν. Κύρ. 8, 5, 3· ἴδε ἔδρ. 'Πλ.
616, 'Ἀριστ. ἱππ. 448· ἰδ. οἱ 'Ρωμ. Πραιτω-
ριανοὶ 'Πρωτ. 5, 4, 14, καὶ ἄλλοι Πλουτ.
Ράβ. 13· μετβ. «δούλαις τισὶ δορυφόροις ἡ-
θοναῖς ἐννοικεῖ» Πλάτ. πολ. 9, 587· πρβλ.

«δ. τῶν τοῦ παιδὸς ἐπιθυμῶν ἦν Λουκ. τυ-
ρανν. 4. Κωφὸν πρόσωπ. ἐν θεάτρῳ Μ. 'Ἐτ.
Παύχ. ἴδε δορυφόρημα, «piculator.

Δору-φύρας, ὁ· 1) υἱὸς Δορυφόρου 'Αθηναῖος
ἐκ τῆς Αἰαντίδος φυλῆς 'Ἐπιγρ. 2) γραμμα-
τικὸς Νέρωνος Δ. Κάσ. 61, 5.

Δору-φύριον, τὸ· δορυφύριον.

Δόσα· πᾶλ. 'Ἀσσυρίας Πτολ.

Δοσιάδα, α, ὁ· 1) πατὴρ 'Ἐπιμένιδου 2)
'Ρόδιος ποιητὴς 'Ανθ. 15, 26· 3) γραμματικὸς

τις ἐν τοῖς 'Ομ. Σχολ. Ψε Δωσιάδης, Δοτά-
δης, Δωσιάδας.

Δοσι(δ)ικός, ἑσφαλμ. ἀντιδωσι(δ)ικός 'Ηρ. 6, 42.

Δόσις, εὐς, ἡ· α) τὸ δοῦναι - φαρμάκου 'Λν-
τιφ. 1, 18· - χρημάτων Θουκ. 1, 137· «ἐπι-
στήμη αἰτήσεως καὶ δόσεως θεοῖς» Πλάτ. Εὐ-
θύφρ. 14· β) δεδομένον, δῶρον 'Πλ. κ. 213·
«τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν» Σοφ. Οἱ. τ. 1518.

'Πρ. 1, 90· καὶ μετγν. «θεῶν εἰς ἀνθρώπους δό-
σις» Πλάτ. Φῶλ. 16· ἱατρ. μερίς, δόσις, πρβλ.
Λουκ. ἀποκρ. 4· ἰδ. ἐν τῇ διαθήκῃ δώρημα
πρὸς μὴ ἔχοντας κληρονομίας δικαιώματα· «δό-
σιν γράφειν ἐν διαθήκῃ» δωροδοχεῖν τινι ἰνδιαθή-
κως 'Ἰσ. 6, 28 καὶ συγν. «κατὰ δόσιν» = κατὰ
κληροδοσίαν ἀντιθ. τῷ «κατὰ γένος», 9, 8·
τῷ «κατ' ἀγγιστεῖαν», 5, 16· «κατὰ δόσιν δι-
μοιρῶσθαι» 'Ἰσοκ. 19, 45· π. Δ. Σικ. «ἐμδο-
λῶν δόσεις» = ἐμβολαὶ πλοίων 13, 10· «δόσιν
ποιεῖσθαι» = φροντίζειν Δ. 'Ἀλ. βί. Ἀημ.

Δοσιθεός, ὁ· 1) 'Ιουδαῖος, στρατηγὸς τῶν Αἰ-
γυπτίων 'Ἰώσ. 2) 'Ιουδαῖος, τὸν ὅποιον ἐλα-
νάτωσεν 'Ηρώδης· 3) πατὴρ 'Ηγησιάνακτος·
ἴδε Δωσιθεός.

Δόσκον· ἴδε δίδωμι.

Δόσκοι· λαὸς παρὰ τὴν Μαϊώτιδα λίμνην Στράβ.

Δοσο-ληψία, ἡ· 1) δοῦναι καὶ λαβεῖν, συν-
αλλαγὴ, λογαριασμός· 2) δωροληψία μετγν.

Δοτάδης, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἀνδρ. ἴδε Δωτάδης.

Δοτάμας, ὁ· Πέρσης τις Αἰαχ.

Δότειρα, ἡ· ἡ δίδουσα 'Πα. ἔρ. 354, δαιτική.

Δοτέον, τὸ· β. ἐπὶθ. πρέπει νὰ δώσῃ τις Πλάτ.

νόμ. 4, 715, dandum.

Δοτέος, 3· β. ἐπὶθ. δοῦναι πρέπει νὰ δοθῇ 'Α-
ριστοτ. ἡθ. Νικ. 5, 10.

Δοτήρ, ἄρος, ὁ· ὁ δίδων 'Πλ. τ. 44 κ. μετγν.

«πυρὸς βροτοῖς δοτήρ» Αἰαχ. Πρ. 615, Δ.

'Ἀλ. 7, 72· διανομέως, μοιραστής, δωρητὴς
Ξεν. Κύρ. 8, 1, 9, dator.

Δότης, ὁ· τῷ ἄνωτ. Ο'.

Δοτικὸς, 3· μεταδοτικὸς, εὐμετάδοτος 'Αρι-
στοτ. ἡθ. 4, 2. οὐς. ἡ δοτική (ἐνν. πτώσις)

γραμ. - ὡς ἐπὶρ. εἰς δοτικ. γραμ. «δοτικῶς
ἔχω» = δωσείω 'Παύχ.

Δοτικο-φανής, 2' ὅμοιος δοτικῇ εἶναι φαι-
νόμενος γραμ.

Δοτίς, ἴδος, ἡ· δότειρα 'Ἀρχαδ. 35, 3.

Δοτός, (δέδομαι Μ. ἔτ. 284, 29), 3· β. ἐπὶθ.
ὁ δυνάμενος δοθῆναι.

Δοῦ, δόρ. 6'. προστ. τοῦ δίδωμι.

Δουλ-αγωγέω· ἀπάγω τινὰ αἰχμαλώτων, ὁ-
ποδουλῶν Δ. Σικ. 12, 24· ὥς μετβ. «τὸ κάλ-
λος τὴν 'Ἰωνίαν δουλαγωγῆσαι» Χαρίτ. 2, 7·
ἐν γέν. ὑποτάσσει ἐκκλ.

Δουλ-αγωγία, ἡ· ὑποδουλώσις μετγν.

Δουλ-απατία, ἡ· ἔξαπατᾶν, ἀπάγειν δούλον,
σκλάβον 'Αριστοτ. ἡθ. 3, 5.

Δουλάριον, τὸ· ὅποιον τοῦ δούλη (βητικῆς ἐν
Λουκ. ἀλειπ. 25) 'Ἀριστ. Οἰσ. 537, μετγν. Πο-
λυδ. 3, 76, servulus.

Δουλεία, ἡ· ὑποδουλώσις κοιν. σκλαβιά, ἡ
τῶν δούλων (σκλάβων) τάξις «μὴ με δουλείας
τυχεῖν» Αἰαχ. 'Επτ. «δουλείας γάγγαρον» =
σκλαβιάς δίκτυον 'Αγ. 351· «δουλείας ζυγὰ»
Σοφ. Αἴ. 924, ὥς. περ. παρὰ Πλάτ. ἀντιθ.

τῇ δεσποτείᾳ = κυριαρχία Παρμ. 135. «δουλείαν δουλεύειν», συμπ. 184. ὑποταγή ὑπὸ ξένην κυριαρχίαν ὑπέμενον τὴν τῶν κρείττονων δουλείαν» Θουκ. 1, 8, ὑπερ ἀνάλογ. τῇ ἀλλαγ. ὑπὸ κρείττονος, ὑπερ κρείττονος. δουλοί, ὑπερ κρείττονος. Θουκ. 5, 23, servitus.

Δούλειος. 3 (καὶ 2 «δούλειος ἡμέρα» Εὐρ. Τρω. 1331) δουλικός, σκληρικός. Ὁδ. ω, 252. — τὴν Πινδ. ἀποσπ. 244. — ζυγὰ Λισγ. Ἐπτ. 15, Πλάτ. νόμ. 6, 770. — ἡμῶν Εὐρ. Ἐκ. 56, πρὸς. Δούλιος, servilis.

Δουλό-ἐκ-δουλος, δ' ἐρμην. τοῦ π. Ἀθην. «σύνδρων» = δούλος ἐκ δούλων καταγόμενος, 6, 267.

Δούλευμα, τό δούλου τάξις, ὑπηρεσία δουλική. ὅθ. κοιν. δουλεία Εὐρ. Ὀρ. 221. περιφρονητικῶς δούλος-γυναικὸς Σαφ. Ἀντ. 752. «ιστὸν τῶν ἐμῶν καὶ κελεύει δ. πιστὸν» = τῶν ἐργασιῶν μου καὶ τῆς σκεύους (βαρβ.) πιστὰ δουλαί Εὐρ. Ἰων 748, servitium.

Δούλευσις, εἰς, ἡ δουλική ὑπηρεσία πολὺ μὲν. servitus.

Δουλοεὐτελής, δ' δούλος, ὑπηρετής Εὐστ. famulator.

Δουλοεὐτρία ἡ θηλ. τοῦ ἀνιῶν. κοιν. δουλοεὐτρία Σχόλ. Βαστίου εἰς Γρ. Κορ. 260, famulatrix.

Δουλοεὐτρία εἶμαι δούλος ὑπηρετῶν ὡς δ. ἀντιθ. ἄρχω Λισγ. Πρ. 929. συνών. τῷ ἄρχεσθαι. Πλάτ. Φαίδ. 79 κ. μὲν. «καὶ ὑπηρετεῖν», Εὐδὸδ. 282. ἐν γέν. ὑποτάσσονται, ὑπὸ κείμηναι «ταῖς ἡδοναῖς» Ἰσοκ. 1, 21. — γαστρί-εἶμαι καυλιδούλος Ξεν. ἀπομ. 1, 6, 8. — τῷ θυμῷ-εἶμαι θυμώδης Ἠρώδ. 1, 17, 14. — καιρῷ-εἶμαι ὑπὸ κείμηναι εἰς τὰς περιστάσεις Δημ. 19, 153. «δουλείαν δουλεύειν» Πλάτ. νόμ. 3, 698, servio.

Δουλοεὐτελής, τό β. ἐπιθ. πρέπει νά δουλεύῃ τις.

Δούλη, ἡ αἰγμάλωτος Ὀρ. κ. μὲν. «δούλας τε καὶ δούλους» Πλάτ. πολ. 3, 395. πρὸς. δούλος, serva.

Δουλητή, ἡ δουλεία Ἠρ. 6, 12.

Δουλητός, ἰων. 3. δούλειος Ἠρ. 3, 14.

Δουλία, ἡ δουλεία Πινδ. Π. 1, 75.

Δουλιδίων, τό, ὅπου. τοῦ δούλιος δουλάριον Ἠσυχ.

Δουλικός, 3. ἀνὴρων εἰς δούλους ἡ δουλείαν, σκληρικός. — γένος Πλάτ. πολιτ. 309. — διακονήματα, Θεαίτ. 175. «δ. ἔργον» Ἀραρῶς π. Πολυδ. 3, 75. — καὶ ταπεινά πράγματα. Δημ. 57, 45. — ἐργασία Ἀριστοτ. πολ. 1, 11 κ. μὲν. — πόλεμος = πόλεμος πρὸς δούλους Πλουτ. Κράσ. 10. ἐπὶ. «δουλικῶς καθήσθαι» Ξεν. οἰκ. 10, 10, servilis.

Δούλιος, 2 καὶ 3 «δουλίᾳ φέρην», δουλοφροσύνη, ποταπὸν φρόνημα Λισγ. Ἀγ. 1054. — ἡμῶν = δουλείας ἡμέρα, καὶ ἡν ἐλευθέρως τις ὑπεδουλώθη Ἰλ. ζ, 643. — ζυγὸν = ζ. δουλείας Λισγ. Πέρος. 5 κ. συχνά. — αἶσα = δουλική τύχη, Κο. 75. — τροφή = ψυμὴ δουλείας Σοφ. Λγ. 494, Εὐρ. Ἠρ. καὶ μὲν.

Δουλίς, ἴδος, ἡ δούλη Ῥουφίν. 1 (5, 18). ἀόκ. καὶ Ὑπερίδ. π. Πολυδ. 3, 74.

Δουλίς, ἴδος, ἡ μήτηρ. Κενταύρων Σχόλ. Ἰλ.

Δουλίχτιον, τό νῆσος καὶ πόλις. τοῦ Ἰονίου πελάγους, καὶ Ὀμ. μίτ. τῶν 9 Ἑγνάδων, καὶ Ἑλλάνικ. π. Στράβ. = Κεφαλληνία, εἰς τὴν ὁποίαν ὁμοῦς μόν. κυριαρχικῶς ὑπῆλθε καὶ ἡμᾶς δὲ τοὺς νεωτέρους ἡ καταποντισθεῖσα νῆσ. Κακάδα, ἐν τῷ ἀρχ. Δ. Ψ. νῦν ἀποτελεῖ μέρος τῆς Ξηρᾶς Ὁδ. α, 246, τ, 131. Κᾶτ. Δουλιχίους καὶ ἐπὶ. Δουλιχίονδε.

Δουλίχτιος, δ' υἱὸς Τηλοπόλεμου, εἰς οὗ Ἰσως καὶ Δουλιχίον Στ. Β.

Δουλιχό-σειρος, 2. τῶς δουλιχόσειρος, δούλιχθεις, δουλιχθεις.

Δουλό-εστος, 2. δ' ὑπὸ δούλων βασκῶν, καταπαγῶν, κατασπαταλευθεις Φιλοστρ. βί. σοφ. 1, 21, 4.

Δουλο-γενής, 2. ἐκ δούλου γεννηθείς = «δοῦλος γεννηθείς ἄλλω σὺ δουλεύειν φοβού» ἀπόφθ. Μενάνδρ. π. Δοσιθ. ἐν Βοασα. Ἀν. 28.

Δουλο-γέννητος, 2. τῷ ἀνωτ. Τζέτζ.

Δουλο-γνώμων, ὄνος, 2. δουλικὴ γνώμη, ποταπὸν φρόνημα ἔχων Β. Ἀν. 393, συνών. τῷ δουλοπρεπεί.

Δουλο-γραφειον, τό ὑποδουλωτικὴ γραφή, δι' ἧς γίνεταί τις ἐξ ἐλευθέρου δούλος Εὐμαθ. Ἰσμην. ἐρωτ. 7, 249.

Δουλο-γράφειν, καταγράφειν τινὰ ἐν τῷ κατὰ τὰ δούλων τῶν δούλων, καθιστῶν δούλον Εὐμαθ. Ἰσμην. ἐρωτ. 2, 53.

Δουλο-γράφειν, τό δουλογραφῶν.

Δουλο-διδάσκαλος, δ' γραμματοδιδάσκαλος δούλων ὁμών. κωμῶδια Φερεκράτους Ἀθην. 6, 262.

Δουλο-κρατέομαι, παθ. ἐξουσιάζομαι ὑπὸ δούλων Δ. Κάσ. 60, 2. μετρ. ἄγομαι καὶ φερόμαι ὑπὸ τινος ὡς δούλος Λιδαν.

Δουλο-κρατία, ἡ κυριαρχεῖσθαι ὑπὸ δούλων, δουλοκυριαρχία Ἰώσ. δι. γρ. δουλοκρατία.

Δουλο-μαχία, ἡ ὁ ὑπὸ δούλων πόλεμος Ἀ. Λυδ. π. διασημ. 134.

Δουλο-μικτής, δ' ὁ μιγνύμενος, νυμφεύμενος δούλας, σκληρὸς Τζέτζ.

Δουλο-μυξία, ἡ σμίξις μετὰ δούλας, ἐπιγᾶμία μετὰ δούλων Τζέτζ.

Δουλό-μορφος, 2. δουλοπρόσωπος, δουλικὴ μορφήν ἔχων ἐκκλ.

Δουλο-ποιός, 2. ὁ ποιῶν τινα δούλον Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 489.

Δούλων πόλις καὶ Δουλόπολις, ἡ 1) πόλις. Λιδαν. (Β. Ἀφρικ.). Ἐξ αὐτῆς ἡ παροιμία. «καὶ καὶ δούλων πόλις», κατὰ Πλουτ. «ὅτι καὶ δούλων π.» 2) πόλις. Κάριας. 3) πόλις. Κρήτης (γρ. Δουλόπολις). 4) πόλις. Αἰγύπτου (γρ. ὡς.), κατ. Δουλοπολίτης.

Δουλο-πόνηρος, 2. κακὸς ὡς δούλος Τηλεκλείδ. π. Πολυδ. 3, 75.

Δουλο-πρέπεια, ἡ δουλικὴν, ποταπὸν φρόνημα Πλάτ. Ἀλκ. 1, 135, ἀντιθ. μεγαλοψυχία Δ. Κάσ. 51, 15.

Δουλο-πρεπής, 2. ὁ πρόκων εἰς δούλον. — πόνος Ἠρ. 1, 126. δουλόφρων, ποταπόφρων, πρόστυγος τοὺς τρόπους Πλάτ. Γοργ. 485, ἀντιθ. τῷ «ἐλευθέρως» Ξεν. ἀπομ. 2, 8, 4.

«καὶ καλῶς ἐκτελεῖ» Δουκ. νεωμο. 14. ἐπὶ. δουλοπρεπῶς Δ. Κάσ. 51, 15 καὶ ἄλλ.

Δούλος, (δω = δόσλος, ἀμφθ. κατά Κούρτ.), ὁ ὑποδουλοῦν, σκλάβος, υποταγμένος, ἀντιθ. ἐλεύθερος. Ὁμ. καὶ μτγν. ὑπάρχουσ ἀπολύτου μονάρχου, ὡς οἱ Πέρσαι, τοὺς ὑποταγμένους αὐτοῦ ἀπαιτοῦντες ὡς «δούλους» ἐγαρακτιρίζον. πρὸς. Κρυγ εἰς Ξεν. Ἄν. 2, 8, 4. Περὶ τῆς γεν. σμ. δούλος = δεδουλωμένος ὑπὲρ τῆς οἰκίας, κατὰ διαστολὴν τοῦ νοικοκυρίου καὶ περὶ τῶν ἄλλ. συνων. τῶ δούλος πρὸς. Ἀθην. 6, 267· ἐπιθ. συννά, ἰδ. τραγ. «ἀνὴρ δούλος» Σοφ. Οἰ. τ. 764· «πόλις δούλη», Οἰ. Κ. 921· «δ. βίος, γνώμαι», Τρ. 53, 301· «δ. γυνή, πούς, ζυγός» Εὐρ. Ἄνδρ. 328· ὅς. «τὸ δούλον» = ἡ δούλη, Ἰων. 556, ὅς. Δ. Ἄλ. 4, 14· δδ. «τὸ δούλον ἀσθενές» = οἱ δούλοι Εὐρ. Ἰων. 983· ὅς. πεζ. Ἀριστοτ. πολ. 1, 4· καὶ συγγκρ. «Ἀλγυπτὸν πολλὸν δουλοπρεπὲς ποιήσας ἢ ἐπὶ Δαρείου ἦν» Πρ. 7, 7· μέτρ. «ψυχὴ δούλη» Πλάτ. Ἰων. 6, 776· «γνώθι δούλος» Εὐρ. ἀποσπ. π. Ἄθην. 10, 413· «ἡ χρημάτων γὰρ δούλος ἐστὶν ἡ τέχνη» Εὐκ. 856, Ξεν. ἀπομ. 1, 11, servus. Δουλό-σπορος, 2· ὑπὸ δούλου σπαρῆς, δουλόσπαρος, δουλολογένης Νον. Δ. 1, 73. Δουλοσύνη, ἡ δουλικὴ κατάστασις, δουλεία Ὀδ. γ, 423, Πινδ. Ἀισχ. Πρ. συννά, ἰων. σχημ. κατὰ Πολυδ. 3, 75, servitus. Δουλόσυνος, 2· δουλικός, υποχρεῖται· τινὶ Εὐρ. Ἐκ. 452 καὶ μτγν. Δουλό-τροπος, 2· δουλογνώμων μτγν. Δουλο-φανής, 2· δούλος φαινόμενος, δούλου ἐξωτερικὸν ἔχων ἴδιος. Δουλό-φρων, ὄνος, 2· δουλογνώμων Εὐστ. Δουλό-ψυχος, 2· δούλου ψυχὴν ἔχων, δειλόψυχος, ἀνάνδρος Πρὸς. Δουλόω, (δούλος)· κάρωσι τινὰ δούλον, υποδουλώω, σκλαβώνω· «τινὰ, τὴν πόλιν» Ἀισχ. Ἐπτ. 254 καὶ ἄλλ. τραγ. Παθ. «ὑπὸ τινος» Πρ. 1, 174· «ὑπὸ Πέρσῃ ἐδουλόωντο», 1, 94· «τινὸς» Ἐπιγρ. δδ. 628 (Ἀπ. 342)· ὑποτάσσω Θουκ. 1, 98· ἀντιθ. τῶ «αὐτόνομος» Ξεν. Ἑλλ. 4, 802. Μέσ. ὑπακούω ἑαυτῷ τινι· τινὶ Εὐρ. ἀποσπ. 493, Πλάτ. πολ. 1, 351 καὶ ἄλλ. ὅς. δεδουλωμένος Δ. Ἄλ. 41, 35. Μέτρ. «δουλοὶ τὸ φρόνημα τὸ αἰνέειν» = δεσμεύει, καταβάλλει Θουκ. 2, 61· «τῇ γνώμῃ δεδουλωμένοι» 4, 34—7, 74· ὅς. «γνώμαι δεδουλωμένοι» Πλάτ. Μενέξ. 240. Δουλόων, ὄνος, ὁ δὲ τῶ Κυβερτοῦ μουσικοῦ Φιλοξένου μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Ἡσυχ. Δουλόωσις, εἰς, ἡ· ὑποδουλώσις, ὑποταγή Θουκ. 3, 10, Πλάτ. καὶ μτγν. Δουναί, ὄρος. 6· ἀπαρ. τοῦ δίδωμι. Δουνακο-φοίτης, δούναξ κτλ. ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ δοξαροφίτης, δούναξ. Δουπέω, (γδοπέω), παρκα. 6· δέδουκα· ἐκβάλλω ὑπόκωπον δούπον, βαθύν ἤχον, ἀντηγῶ ὑπόκωπος, κροτῶ, θορυβῶ· «αὐτοῦ ἦσαν δὲ πεσόν» Ἰλ. ε, 42 καὶ συχνά ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ πιπτόντων, κατὰ τοὺς Σχολ. ἀδικ. τὸν παρακολουθῶσαντα φύρον ἐκ τῶν ὀπλων» Ἰλ. π, 822 ἢ ἐν γέν. διὰ τὸν κρότον τῆς γῆς ἐκ τοῦ βάρους καὶ τῶν ὀπλων τοῦ πίπτοντος. Ἄνθ. τοῦ ἀπεσόν = πίπτει ἐν τῇ μάχῃ,

φονεῖσθαι, Ἰλ. ν, 426· «διδουπέωσι: Ὀδισπ. δαο» = πεπτοκότος, ψ, 679· δδ. «διδουπενδρ» Ἡρακλῆος Ἀρχι. 27 (Πλαν. 24) καὶ συχνά πίπτει κάτω π. μτγν. π. ἰδ. Νον. Καὶ παρ. οἱ δ' ἄρα δουπηθήσαν ἀλλήλους = κατεδολήθησαν, ἐφανέθησαν ὅλοι ὁμοῦ Κρίναγ. 28 (9, 283)· ἐν Β. Ἄν. δούπησαν = ἀπίθαναν κατὰ τὴν Κυπρ. διὰ. 1095. Ἄλλως σπάν. «δουπαί χεῖρ γυναικῶν» Εὐρ. Ἄλκ. 104 ἐπὶ ὀρηνοῦντων καὶ τὸ στήθος μὲ τὴν χεῖρα κτυποῦντων· «ταῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ δόρατα ἐδουπήσαν» Ξεν. Ἄν. 1, 8, 18, καὶ ἔκρουσαν 4, 5, 18· «τοῖς δόρασι δουπησάμενοι πρὸς τὰς ἀσπίδας» Ἀρρ. Ἄν. 1, 6, 7· «ταῖς ἐδουπησάμεν» Ἰσ. συγγρ. 22· ὅς. ἐπιδουπῶ, γδοῦπέω, strepitum edo. Δούπημα, τό· δούπος Χρ. Στδ. Δουπήτωρ, ὄρος, ὁ· κρατῶν ἢ θανατοῦντων· χαλκός Ἀρχι. πολ. 59 (4, 3), fragorem. Δούπος, (γδοῦπος ὀνομαζ.), ὁ· ὑπόκωπος ὀρυκτός, κρότος, πολεμικ. ταραχὴ π. Ὁμ. «δούπος ἀκόντων» = κρότος ἀκόντων π. π. 361· ἐπὶ κρότου βημάτων· «ποδῶν ὑπὸ δούπων ἀκούω» Ὀδ. π, 10· ἐπὶ θορύβου πολυκωμάντου πληθούς κ, 556· ἐπὶ τῆς βοῆς τῶν κυμάτων, ε, 401· τῶ φλοίσβου βυακῶν Ἰλ. δ, 455· ὀρηνητικὸς ἀπηθοκλήματος διὰ τῆς χειρὸς· «χειρόπλετοι δούποι» Σοφ. Ἀλ. 621· «πυλὸν δούπος» Εὐρ. Ἰων. 516, Θισκρ. 25, 69· «δ. ἀκμόνος» Καλλ. Ἀρτ. 54, Σπαν. πεζ. «θόρυβος καὶ δούπος» Ξεν. Ἄν. 2, 2, 19 Περὶ τοῦ «γδοῦπος» Ὑδ. Εὐστ. 1722, 42, ὁ Διωνόριος θεωρεῖ τὸν σχημ. αὐτὸν ἔργον τῶν γραμ. sonitus. Δούπων, ὄνος· εἰς τὸν Κενταύρων Δ. Σικ. Δούρα, τά· δούρατα, τά, ἰων. καὶ π. ἀντὶ δόρατα πλ. τοῦ δόρου ὑπὸ τῶν μτγν. ἰσχυματίσθη καὶ ὄν. δούρας Ἀντιφιλ. 9 (6, 97), Ἡρώκ. δδ. 8. Δούρα, τά· πόλ. Μεσοποταμίας παρὰ τὸν Εὐφράτην, καταστραφεῖσα ἐπὶ Ἰουλιανῷ, Πολύδ. Ἰσ. τὸ νῦν Ἐλ-Χαίλ. Δουράτιος, 3 καὶ δουράτιος· Σουτὰ ξύλινος· «δ. ἱππος» = ὁ ξύλιν. τροχ. ἱππος· Ὀδ. θ, 493, 512· ὅς. «δουράτιος παγίς» Ἀρχι. 63 (9, 152)· «δ. πύργος» Ἀπολ. Ρ. 2, 1017 καὶ ἄλλ. μτγν. ligneus. Δουράτιον, ἰων. ἀντὶ δούρατον. Δουράτιο-γλωφός, 2· ξυλοτέχνητος, ξυλοποίητος· ἀτλήν Λυκούρ. 361. Δουράχιον, τό· Δουράχιον Πτολ. Δούρα· ἴδ. δόρυ. Δούρειος, 31 (2 Θηρ. Στ.) δουράτιος· ἱππος Εὐρ. Τρω. 14, ὁ ξύλιν. Τρωϊκ. ἱππος Ἀθην. 14, 610. Δουράς, ὁ· παραποτάμιον Πάδου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Στραβ. νῦν Δούρια Βάλτια. Δουρ-ηνεκέης, 2· ἰσχυρὸς μὲ δόρυ ἐπὶ. Δουρ-ηνεκής ἄπειτα = ἀπείχον δούρατος βολῆν Ἰλ. κ, 357. Δουρι-αλήτης, 2· αἰχμάλωτος Ἡσυχ. Δουρι-άλωτος, 2· δουράλιος Σοφ. Ἀλ. 210, ὅς. τοῦ μέτρον ἔνεκα ὁ Βροδύκιος μετῴκλασε. Δουρι-κλειτός, ὁ· περίσχυρος· δουρατιστής, ἰν γέν. ἐνδοξος πολέμαστῆς· Μενέλαος Ἰλ. ε, 55.

Δουρι-κλυτός, ὁ· τῷ ἄνωτ. Πλ. 6, 650, συχνά ἐπὶ ἡρώων, ἐξόντων πολέμιστων Ἀρχιλ. ἀποστ. 50· «δ. ἄνδρες» Αἰσχ. Πέρσ. 85, ἐνθα παροῦνται· «δορυκλύτοις ἀνδράσι» πρὸλ. Βουτρ. λεξ. 2, 254.
 Δουρι-κτητός, 2 καὶ 3 δουρικτητός, δορι-κτητός Πλ. 1, 343.
 Δουρι-ληπτός, ἰων. καὶ π. 2· δορίληπτος, ὅπερ ἴδε· ὡς· Πλ. 3, 2.
 Δουρι-μανής, 2· δοριμανής, ὅπερ ἴδε
 Δουρι-μαγος, 2· δοριμαγος χρησμ. ἐν Σχολ. Πλ. 6, 543· πρὸλ. Στράβ. 10, 449.
 Δούριος, π. 2· δούρειος· ἑπὶ Ἀριστ. ὄρν. 1128, Δ. Ἀλ. 1, 46.
 Δούριος, ὁ· ποτ. Ἰσπανίας, Στράβ. νῦν Δούρο.
 Δουριπετής, 2· δοριπετής.
 Δουρι-πληκτός, 2, ἰων. καὶ π. = δορίπληκτος· λάφυρα Αἰσχ. Ἐπτ. 278, ἐνθα κατὰ Πύρριον εἶπας· «δουρίληπτα» = διὰ τοῦ δουρὸς σκυλευθέντα Σχολ.
 Δούρις, ἴδος, αἰτ. ἰν. (ὁ) 1) Σάμιος ἱστορικός (324 π. χ.), κατ' Ἀθην. καὶ ἡγεμὼν Σάμου, μαθητ. Θεοφράστου. 2) ποιητ. ἐξ. Ἑλίας τῆς ἐν Αἰολίῳ (Μυσία).
 Δουρι-τυπής, 2· δοριτυπής, ξυλοκόπος, ὁ κυτοπῶν, κόπτων ξύλα· σφύρα Φίλιππ. 15 (6, 103).
 Δουρι-φατος, 2· δορικμής, διὰ δόρατος φωνεῖται Ὀπκ. Ἀλ. 4, 556.
 Δουρο-δόκη, ἡ· δορατοδόκη Ὀδ. α, 128.
 Δουρο-θήκη, ἡ· τῷ ἄνωτ. Πολυδ. 1, 136.
 Δουρο-μανής, 2· δοριμανής· πόλεμος Ἀντιπ. Θεσ. 33 (9, 553).
 Δουρο-παγής, 2· δορυπαγής· ἔργον Ὀπκ. Ἀλ. 1, 358· «-ἄρα θαλάσσης» Νον. Δ. 45, 192.
 Δουρο-τόμος, 2· ξυλοκόπος (ἐπιθ.) ξυλοτόμος (ὡς)· πέλεκυς Πέρσ. 7 (7, 445) οὗτος «ὁ δουροτόμος» = δ ξυλοκόπος, ξυλοσχίτης Ὀπκ. Ἀλ. 5, 198.
 Δουρο-φόρος, 2· δορυφόρος Χρ. Σιδ.
 Δούρων, γεν. πλ. ἀντὶ δούρων.
 Δούς, ἀδρ. 6'. μετ. τοῦ δίδωμι.
 Δούσις, 3· χρήσιμος εἰς τὸ δέχεσθαι χωρεῖν, δεκτικός, χωρητικός Νικ. Θηρ. 518, εἰρηκ.
 Δοχεῖον, τό· ἀγγεῖον μετν. «δ. γραφικαὶο βέλον» = καλαμάρι Δαμόχαρ. 2 (6, 63), receptaculum.
 Δοχεύς, ὡς, ὁ· δέκτης μετν. ἀπεριτ.
 Δοχή, ἡ· δέξις· α) ὑποδοχή, φιλοξενία συμποσίον Μάχων π. Ἀθην. 8, 348, Ν. Δ. 6) ἀγγεῖον τοῦ σώματος. «δ. χολής» Εὐρ. Πλ. 828, Πλάτ. Τιμ. 71.
 Δοχήζον, ἰων. καὶ π. τό· δοχεῖον «δ. μέλανος σταθεροῦ» = μελανοδοχεῖον, καλαμάρι Παῦλ. Σιλ. 52 (6, 66).
 Δοχηαῖος, 3· δοχημαῖος, δι. γρ. ἄδοκ.
 Δοχημή, (δέχομαι), ἡ· σπιθαμή, μέτρον ἐκτάσ. = νῦν 77, 1 χιλιόμετρον. Ἀριστ. ἱππ. 318 κατὰ λεξ. Φωτ. ἐκ Κρατίου. (ἐνθα ἡ γρ. δόχη κατ' Ἀριστάρχ.) καὶ «τὸ δεκτικὸν τῆς χειρὸς» Μ. Ἐπ. παλαιὰ Σχολ. Ἀριστ. ἀκτυλοδοχημή = 4 δακτ. πλάτ. κατὰ Πολυδ. «τοὺς τέσσαρας δακτύλους συγκλειθέντας», 2, 157.
 Δοχημίζω· εἶμαι ἡ πορεύομαι εἰς τὸ πλάγιονος μετν. πρὸλ. πλαγιάζω
 Δοχημαῖος, 3· ὁ ἀνῆκων εἰς πλάγιον, εἰς δόχημον στίχον ἢ δ. μετρικ. πόδα. Ἡρακλ. 55 καὶ Σχολ. μετὰ δι. γρ. δοχημαῖος, dochimius.
 Δοχημαῖος, 3· τῷ ἄνωτ. Αἰσχ. Σχολ. Ἐπτ. 129.
 Δόχημις, 3, (δέχομαι)· πλάγιος, λοξός, οὐδ. πλ. ἐπὶ. «δόχημα ἦλθον» = ἀπὸ τὰ πλάγια Πλ. ψ, 116, ὡς. Εὐρ. Ὀρ. 1258· «δόχημα κέλευθος» Ἀλκ. 1003· «δόχημον νῦτον ἐρυσσμένην» Ἀγαθ. 3 (5, 294)· «δόχημος πῶς» Ἀπολ. Ρ. 1, 1169· μετρικ. ὁ δόχημος πῶς· «-», ὅστις εἰς 30 διάφορα εἶδη ἀπαντᾷ obliquus.
 Δοχημ-όλος, 2· ὁ ἔχων εἰς τὰ πλάγια κλίοντα λόφον περιεφραλαῖας «δ. ἄνδρες» Αἰσχ. Ἐπτ. 109 κατὰ τοὺς Σχολ. «ἐν γὰρ τῇ κινήσει συμβαίνει πλαγιάζεσθαι τοὺς λόφους» αἰ δι. γρ. δοχημόλος, δοχημολογος ἄδοκ.
 Δοχημός, 3 καὶ 2 (δέχομαι)· δόχημος· «δοχημὸν αἰσάντες» = πλαγιόθεν ἐφαρμόντες οἱ δύο Πλ. μ, 148, ἱπποκρ. καὶ μετν. Ὀπκ. Ἀλ. 2, 353· ἐπὶ. δοχημὸν 294, obliquus.
 Δοχημώ· κλίνει τι εἰς τὰ πλάγια, καμπυλῶ· ναι, κῶν καμπουράναι. Παθ. καμπυλάνομαι, ἴδ. ἐπὶ ἀγριοχοίρων, ὅστις κυρτῶναι τὴν ῥάχιν του καὶ ἐφορμᾷ «θῆγει δὲ τα λευκὰ δόντα δοχημῶς» Πρ. ἀστ. 388· πρὸλ. «Ἐρμῆς δοχημῶς μεγαλοῖσι διὰ κλήϊδον ἔδωκεν» = συμμάζωχεῖς, κυρτωθεῖς εἰσέδωκεν εἰς τὸ μέγαρον Ὀμ. ὕμν. Ἐρμ. 146 καὶ μετν. «ὄξυ κέρασ δόχρωσεν» Νον. Δ. 42, 182, ἰνεπνεο.
 Δοχός, 2· δεκτικός, χωρητικός· τινὸς Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 2, 6, π. Πουχ. οὗτος ὁ δοχός = δαχτυλίων, carax.
 Δρά, 6'. ἐν. προστ. τοῦ δράω.
 Δρά, 7'. ἐν. ὁριστ. τοῦ δράω.
 Δράβη, ἡ· βοτάνη τις Διοσκ. 2, 187, τραχή.
 Δραβήσκος, Δράβησκος, (= Δραμησκος), ἡ· πόλ. Θράκης (νῦν Μακεδ.) πρὸς δυσμὰς τοῦ Νέστου, νῦν Δράμα.
 Δράβος, (ὁ)· παραποτ. Νεάρου, ποτ. Παρναξίας (= νῦν Βουλγαρίας), Στράβ. νῦν Δράον· Δράβην, (δράσσω) ἐπὶ. φουκτωτῆ, ἀρετῆ, κατὰ «χειρὶ δράβην ἔχοντες» Κ. Σμ. 13, 91.
 Δράγμα, (δράσσω, κοιν. δράγγω, ἀδράγγω) τό· κατὰ γρ. βικ. δράγμα Πολυδ. 2, 147, γούρτα, δράξιά, ὅσον δύναται τις νὰ δράξῃ ἢ ἀπλωμένον χεῖρ, ἀπλοχεῖα «δ. ψικιστὴν ὀλίγων» = δράξια ὀλίγη χουδρασελεμένης κροθῆς ἢ κρηβαλέουρα Γαιτωλικ. 3 (6, 190) ἴδ. ἀγκυλιά, ἡτοι ὅσους στάχυς μετὰ τὴν ἀριστερὴν χεῖρα δύναται ν' ἀγκυλιάσῃ καὶ θέρῃσῃ ὁ θέρῃσθης ἡ καθ' Ὁσῦ. ὁ ἀμυλλοδότης (σταχυοδότης), ἀμυλλα (σταχυοδότης), π. Πλουτ. = ἀμυλλα Ποπλ. 8, πρὸλ. Ἀθην. 14, 618· «τὰ δὲ δράγματα ταρρέα πίπτει» = πικρὰ πίπτουσι Πλ. λ, 66, σ. 552 κ. μετν. π. ὡς Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 8, ἀδρεπτος στάχυς, λήϊον (σπαρτὸν) «μηδὲ χαλὰξ ἔκρον ἀποδουρῇ δράγματα δρυμόμενα» Ἀγαθ. 71 (11, 365), mupirum.
 Δραγματεύω· δραγματεύω Εὐστ.
 Δραγματεφύρος, 2· δραγματεφύρος Βάβρ.
 Δραγματε-λόγος, 2· συλλέγων σέχους Πλάτ.

Δραγματεφύρος, 2· δραγματεφύρος Βάβρ.
 Δραγματε-λόγος, 2· συλλέγων σέχους Πλάτ.

Δραγματο-φόρος, 2' ὁ φέρων σταχυοδέματα, σταχυοδεματοφόρος Λίσσιπ. 379.

Δραγμαῖον· συλλέγειν στάχους καὶ κάμνω ἐξ αὐτῶν δέματα Ἰλ. σ. 555.

Δραγμή, ἢ δράγμα Μ. Ἐτ. 285, 32, συχνά δι. γρ. τοῦ δραγμῆ, manipulus.

Δραγμίς, ἴδος, ἢ τῶ ἀνωτ. ιατρ. ὅσον δόναται τις νὰ λάβῃ μὲ τὰ τρία δάκτυλα βαρβ. πρέξια, pugillus.

Δραγμός, ὁ δράξιμον, δραγμα Εὐρ. Κύκλ. 169, Κ. Σμ. 1, 350, prehensio.

Δραγμός· πῶλ. Κρήτης Ξεν. κάτ. Δράγμιος, ὁρῶν. Δραγμίτης Στ. Β.

Δραθεν· δαρθέν, ἀδρ. 6'. ἀπαρ. τοῦ δαρθάνω.

Δραλῆν, ἀ. ἐν. ἀδρ. 6'. εὐκτ. τοῦ διδράσκω.

Δραῖνω· δράω, πράττω, κάμνω Ἰλ. κ, 96, κατὰ τοὺς ἀρχαίους «δραστηκὼς ἔγειν, facio».

Δράκωνα· ὄηλ. τοῦ δράκων Ὀμ. ὕμν. Ἀπόλ. 300· π. Αἰσχ. αἰ. Εὐμένιδες, Ἐρινύδες, Εὐμ. 128, Εὐρ. Βάκχ. 1355 κ. συχνά ἰχθὺς τις, dracaena.

Δρακαίνις, ἴδος, ἢ ἰχθὺς τις Ἀθην. 7, 322.

Δράκ-αυλος, ἢ ὁ κατοικίζων δράκοντα ἢ κατοικῶν μετὰ δράκόντων Σοφ. ἀποσπ. 569 Μ. Ἐτ. ἐπιθ. Ἀθηνά.

Δρακεῖν, ἀδρ. 6'. ἀπαρ. τοῦ δέркоμαι.

Δρακέσσει, δοτ. πλ. τοῦ δράκος.

Δρακεῖς, ἀδρ. 6'. μτγ. τοῦ δέркоμαι.

Δρακονό-όμιλος, 2' μετὰ δράκόντων συναστρεφόμενος, πλήρης δράκόντων «δ. ξυν-οικία» Αἰσχ. ἀποσπ. 261 κατὰ διόρθωσιν.

Δρακόντιος, 2' ὁ ἀνήκων εἰς δράκοντα, δρακοντοειδής, ὀφιοειδής· κρημνοί· δει νοστίν ἔσω τῶν τειγῶν τὸν στήν τοῦ δράκοντος· εἶναι Σχόλ. Εὐρ. Φοῖν. 1325· νῦστα· ὀφιοειδής· βάχις Μελέαγρ. 129 (12, 257)· ποῦς ἰατρ. Φιλοφύεδ. 24, anguinus.

Δρακόντεον, (δρακόντιον Ὀψ. Στ.), τό δρακοντόαιμα, κοκκίνον βαφῇ ἴδε δρακόντιον.

Δρακοντι-άτης, ου, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἀνδρ. Μάρκελ. π. Ἀθην.

Δρακοντίατος, 3' τῶ ἀνωτ. μτγν.

Δρακοντίας, ὁ· α) δρακόντειος Ἐτ. Μ. 6) εἶδος αἵτου· πυρός Θεόδωρ. Ἰ. Φ. 3, 26· γ) εἶδος ἀγγουρίου· σίκυος Ἀθην. 9, 395.

Δρακοντιάς, ἄδος, ἢ· εἶδος περιστρεφῶν· πελιδίας Νικ. π. Ἀθην. 9, 395.

Δρακόντιος, 3' δρακόντειος· ἄβρα· δρακοντομάζα Σχολ. Εὐρ. Μηθ. 1316, anguinus.

Δρακόντιον, τό ὕποκ. τοῦ δράκων, ὅπερ ἴδε Ἰδ. α) ἰχθὺς τις Ἰπποκρ. 6) ιατρ. λεπτόν καὶ μακρὸν σκολιόν, γεννώμενον ἐν τῇ σπύγμῃ καὶ τινος ἀσθενείας καὶ διαμένον ἐπὶ τὴν ἐπιδερμίδα, ἐξ ἧς πολλάκις προκύπτει Πλουτ. συμμ. 8, 9, 3· γ) εἶδος σίκυος Ἀθην. 3, 78· δ) βοτάνη τοῦ εἶδους τῆς ἐχιδνοειδούς ἢ φειδοειδούς, ἐπονομασθεῖσα οὕτω διὰ τὴν κοκκίνην καὶ ὀφιοειδῆ βίαν τῆς, κοιν. δρακοντία Ἀθην. 9, 371, Θεόδωρ. Ἰ. Φ. 7, 42, κ. bracuinculus.

Δρακόντιον, τό ὄμων. κωμωδία Τιμοκλέους Ἀθην. 8, 237 (αὐτοῦ ἴα. Ἑλλ. κύρ. ὄν. γυν.).

Δρακόντιος, ὁ· 1) Σπαρτιάτης τις Ξεν. 2) νῆσος εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς Πτολ. γυν. Κένι.

Δρακοντίδης, ου, κλ. (Ἀριστ. σφ. 438) Δρακοντίδῃ· 1) εἰς τὸν τριάνκοντα τυράννων, Ἀθηναῖος Ἀριστ. 2) ἰατρὸς τις ἐκ Κερίας Θεουκ. 8, 28) ἴατρος, νῦν Ἀζὺν-Καλίσσι.

Δρακοντίς, ἴδος, ἢ· περὶ τὸν τι Ἀντωνίν. Ἐλευθ. 9.

Δράκοντις, ὁ· Παλαιστινός τις Ἐπιγρ. Δρακοντι-ό-δοτος, 2' ὑπὸ δράκόντων, ὄφειον, βοσκόμενος, δρακοντοτρόφος· Δίρκην Νον. Δ. 4, 356 κ. συχνά.

Δρακοντο-γενής, 2' ἐκ δράκόντων καταγόμενος, ἐπιθ. Θηβαίων Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 126, draconigena.

Δρακοντογίτης ἢ Δρακοντομήνης, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἐπὶ τῶν ὠτων ἀμοφορίας τῆς ἐν Ἀθην. ἀρχ. Κταιρίας.

Δρακοντο-γνώμων, ἀνος, 2' δρακοντογνώμων, ὀφιογνώμων μτγν.

Δρακοντο-έλιτρα, ἢ δρακοντομάλλος, ὀφιομάλλος, ἢ ἔχουσα ὄψεις ἀντὶ μαλλίων, ἐπιθ. Γοργού· Ὀρφ. λιθ. 536.

Δρακοντο-εἰδής, 2' ὁ ἔχων μορφήν δράκοντος, ὀφιοειδής μτγν. Ἐπὶρ. «δρακοντοειδής καὶ σκολιῶς εἶναι» ἐπὶ ποτ. ρέοντος ὄφειος, διήκην, μετὰ πολλῶν περιστροφῶν Στράβ. 9, 424.

Δρακοντο-κέφαλος, 2' ὀφιοκέφαλος ἐπιθ. Ἐκάτης Σουλδ.

Δρακοντό-κομος, 2' ὀφιοπλόκαμος, ὀφιομάλλος, ἐπιθ. Γηγόντων Νον. Δ. 1, 18· ὡς. Μεδούσης, 47, 552.

Δρακοντο-κτονία, ἢ δρακοντοκτονία, θανάτωσις δράκόντων, ὄφειον Σχόλ. Πινδ. Η. 485.

Δρακοντο-αλέτης, ὁ· δρακοντοκτονος, ὀφιοκτονωτής, ἐπιθ. Ἀπόλλωνος ἐν Ἀνθ. 9, 525, 5.

Δρακοντό-μαλλος, 2' ὁ ἔχων ὄψεις ἀντὶ βοστρύχων, ὀφιοπλόκαμος, ὀφιομάλλος, ἐπιθ. Γοργόνων Αἰσχ. Πρ. 801.

Δρακοντό-μιμῶς, 2' δράκοντας, ὄφει· ἀπομιμούμενος, παριστῶν· τοιμήματα· ἀνάγκυρα δράκόντων, ὄρ. παριστῶντα Ἀθην. 6, 230.

Δρακοντό-μορφος, 2' δράκοντας, ὄφειος, μορφήν ἔχων, ὀφιομορφος, ὀφιοσχημος Λυκόφρ. 1042.

Δρακοντό-πους, ὄδος, 2, οὐδ. -πουιν γυν. -ποδος· ὀφιοπούς, πόδας ὄφειος ἔχων Ἰζέττ. κ. ἄλλ. μτγν.

Δρακοντο-τριχέω· εἶμαι ὀφιοτριχέω, ἔχω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὄψεις ἀντὶ τριχῶν Ἰζέττ.

Δρακοντο-φόνος, 2' δράκονταί φονέων, ὀφιοκτόνος· Ὀρφ. λιθ. 156.

Δρακοντο-φόντης, ὁ· τῶ ἀνωτ. μτγν.

Δρακοντό-φρουρος, 2' ὑπὸ δράκόντων φυλαττόμενος ἀγρόπνως, δρακοντοφύλακτος Λυκόφρ. 1311, δι. γρ. δρακοντοφρούς, ὁ φέρων δράκοντας.

Δρακοντο-ώδης, 2' ὁμοῖος μὲ δράκοντα, ὀφιοειδής· κύραι· Ἐρινύδες διὰ τὸ ὀφιοειδῆ καμιν αὐτῶν Εὐρ. Ὀρ. 249· «καὶ ἄγριος τό-ραννος» Πλουτ. ἡθ. 551· φέλια· ὀφιοειδῆ βραχιλίδια· ἴδε δράκων.

Δράκος, (δέρκομαι), τό· α) ὀφθαλμὸς Νικ. ἀλ. 581· 6) δράγμα Μακκαῶ. 3, 5, 2.

Δράκων, ἀνος, (δέρκομαι, δῶ· ἡ τὴν ἰατρ. ἔρμην. «ὁρῶ βλέπων, ὄφει καταπλήττειν»· ἢ· ὁ

μυθικ. θηρίον ὡς ὁ νῦν τετράπους πτερωτός ὄφεις κοιν. ἢ λάμια τοῦ Ἀγ. Γεωργίου (ὁ νῦν δράκος = Γίγας τεράστιος) Ἰλ. 6, 308, λ. 40. π. τραγ. 16. ἢ Λερναία Ὑδρα καὶ ὁ Πύθων δράκων, τὸν ὁπότεν ἐφόνευσεν Ἀπόλλων, ἐγγέν. ὅφεις, ὅφεις παλαιός κατὰ τὴν ζωολογίαν, Ἰλ. μ. 202 καὶ ἀλλὰ στρατιωτικ. ἐμβλημα Λουκ. 10. συγγρ. 20 κόσμημα ἐπὶ τοῦ θώρακος Ποσειδῆ, π. 1. Ἀθην. 9, 376 ὁφιοειδὲς ἐπεχειρασμένος, οἷον περιδέραια, ψέλλια «οἱ περὶ καρποὺς καὶ βραχίονα δράκοντες» Λουκ. ἐρωτ. 41, πρβλ. Ἀντ. Σιδ. 21. Ἀργ. 5 (6, 206—207) ἡμῶν. ἰχθύς Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 13, draco. Δράκων, ὄντος καὶ ὠνος, ὁρθός. ἴσ. ὄνος, (ὁ) 1) υἱὸς Ἄρεος, βασιλ. Θηδῶν καὶ πατήρ Ἀρμονίας Παλαίφ. Ἀλλως τεράστιος ὄφεις, λάμια, ἄγρυπνος φύλαξ τῆς ἐν Θήβαις πηγῆς, ὃν Κάδμος ἐφόνευσεν 2) ὡς. δύο ἕτεροι, ὁ μὲν ἄγρυπνος φύλαξ τῶν μῆλων τῶν Ἐσπερίδων, ὁ δὲ τοῦ χρυσοῦ δέρατος ἐν Κολχίδι 3) Ἀθηναῖος ἄρχων καὶ νομοθέτης Ὁλ. 39, 4. 624 γνωστός διὰ τὴν σκληρότητα τῶν νόμων του, ὁδ. παροιμ. «Δρακόντεισι νόμοι» Ξεναρχ. π. Ἀθην. 4) ἀστειρισμὸς τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου, ὁ καὶ οὐράνιος ἀρκτήριος Λουκ. ἀστρ. Νόν. 5) Δράκωντος νῆσος Ἰδε δρακόντιος κάτοικ. Δρακοντονήσιος· Δρακοντονήσιος. Δρακοντώ, ἢ Ἑλλ. κύρ. ὄν. γυν. Ἐπιγρ. ἀττ. Δρακῶν, ἄδρ. 6. μτχ. τοῦ δέρκομαι. Δράμα, (δράω), τό πεπραγμένον, πράξις Ἀισχ. Ἀγ. 533 ἔργασια, ἐπιχειρήσεις κοιν. δουλεία Πλάτ. Θεαίτ. 150, ἰδ. ποίημα, βιωτικὴν πρᾶξιν παριστῶν καὶ ἐν θεάτρῳ παριστάμενον, ὁδ. «δράμα ποιεῖν» = δραματοποιῶ, κάμνω ποίημα δραματικόν, δραματοποίημα, παριστῶν μίαν τοῦ βίου πρᾶξιν Ἀριστ. βᾶτρ. 1021 - σατυρικὸν Πλάτ. συμπ. 222 καὶ ἄλλ. ἰδ. ὅμως τραγικὸν δράμα, τραγωδία μετρ. θέαμα· «τὰ ἱλαῖνα ταῦτα δράματα εἰσάγειν» ἐπὶ τῶν κατηγορουμένων, ὅτινες ἔνα τὸν ἔλαιον τῶν δικαστῶν κινήσωσι, παρήγαγον αὐτοῖς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα των, ἱκετεύοντα καὶ ὀρνεύοντα Πλάτ. ἀπολ. 35 καὶ μετγ. συχνά, factum. Δράματιζω· παριστῶ βιωτικὴν τινὰ πρᾶξιν ἐν δράματι, ἐπεξεργάζομαι εἰς δραματικὸν ποίημα, δραματοποιῶ, ἰδε διαδραματίζω. Δράματιχός, 3· εἰς δράμα ἀνήκων - μιμητικός Ἀριστοτ. ποιητ. 4, 13 καὶ μετγ. ἔπιρ. - ὡς μετγ. Δράματιον, τό, ὅποκ. τοῦ δράμα· δραματοποιημάτιον Πλουτ. Δημ. 4. Δράματο-ποιῶ· στιχοιργῶ δραματοποίημα, παριστῶ βιωτικὴν τινὰ πρᾶξιν ἐν δράματι· «τὸ γελοῖον Ἀριστοτ. ποιητ. 4. Δράματο-ποιῶ, ἢ στιχοιργῶ, κατασκευὴ δράματος, δραματοποίηματος Φιλ. πρβλ. δραματοποιῶ. Δράματο-ποιός, ὁ ποιητὴς δραμάτων Λουκ. φιλοφειδ. 13, Πλουτ. Δράματο-υργῶ· στιχοιργῶ δράμα, δραματοποίημα Ἀλκίφρ. 2, 3· παριστῶ βιωτικ. πρᾶξ. ἐν δράματι, κατασκευάζω τι ἐν εἰδει δράματος, παριστῶ εἰς δραματικ. ὕφος· διὰ λόγον Ἀθην. 1, 1 καὶ μετγ. ὅθεν

Δράματο-ύργημα, τό δραματοποίημα, δράματ. ἔργον μετγ. Δράματο-υργία, ἢ δραματοποιία Λουκ. π. ὄρχ. 68 κ. μετγ. μετρ. «-τοῦ βίου» Σωπ. Στωδ. ἀνθ. 46, 52. Δράματο-υργός, ὁ δραματοποιός μετγ. ἐν γίν. ἐφευρετής, πρωτοεργός Ἰώσα. Δραμαῖν, δραμοῦμαι, ἄδρ. 6. καὶ μετ. 6. τοῦ τρέχω. Δράμημα, τό· τρέξιμον Ἰρ. 8, 98, Σοφ. Οἶ. τ. 193· πρβλ. δρόμημα κ. Λοδεκ. Φρόν. 618. Δραμητέον, τό ἢ ἐπὶ ὁ. πρέπει νὰ τρέξῃ τις Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 8, 271, 509, eurgendum. Δράμις, ἰδὸς ἢ δράμις, ἰκος, αἰτ. δράμιν· εἰς ὅς ἀρτοῦ π. Μακεδόσι καὶ Ἀθαιάσι. (Θεσσαλ. ἐν Ἡπ.) Ἀθην. 3, 114. Δρανή, 2· δραστηκός, δραστήριος, Ἡσυχ. τῶ· ἀδρανής. Δράνα, ἄδρ. 6. ἀπαρ. τοῦ διδράσκω. Δράνος καὶ δρανόν, (δραίνω), τό· ενεργός δύναμις, ἔργον, πράξις Ἡσυχ. Δράς, ἀκός, ὁ καὶ ἢ δρᾶνμα, ἀπλοχερία, χούφτα Βατρ. 240, πρβλ. Πολυδ. 2, 144, Ο' κ. μετγ. παλάμη Ἡσυχ. «τοὺς δράκας σφίγγας» Στωδ. ἔκλ. 968. Δράος, ὁ Δράκος Μενάνδρ. Προτίκ. ἀποσπ. 25. Δράπετ-αγωγός, ὁ ὁ ἐπαναφέρων δραπέτης δούλους ὁμών. κομωδία Ἀντιφάνους Ἀθην. 4, 161. Δραπέτεια, ἢ τὸ ἐκφεύγειν, φυγὴ κρυφία Ἡσυχ. fuga. Δραπέτευμα, τό· τῷ ἄνωτ. Διοκλ. Β. Ἀν. 88, aufugium. Δραπέτεσις, εως, ἢ τῷ ἄνωτ. μετγ. Δραπέτεῦς· ἐκφεύγων κρυφίως, ἰδ. ἐπὶ δούλων Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 16· συνών. τῷ ἀποδιδράσκω Πλάτ. Μέν. 97· «καὶ φεύγει αὐτόν» συμπ. 216· «ἐκ φιλοσοφίας» Πλουτ. π. ἀκουσμ. 9, fugio. Δραπέτης, (διδράσκω), ὁ ἐκφυγὼν δούλος ἐν γέν. φυγάς, λιποτάκτης Πινδ. ἀποσπ. 99. Ἀριστ. Ἀγ. 1187, Ἐρ. Ῥῆσ. 69· ἐπὶ ὁδ. πούς· Ἐρ. Ὁρ. 1498, Ἀισχίν. κ. Κτησ. 75, 13· ἀνθρωπὸς Πλάτ. Μέν. 97· κληρὸς Σοφ. Ἀλ. 1285· βίος = βραχύδιος βίος Ἀνθ. 10, 17, fugitivus. Δραπέτιδης καὶ δραπέτιδης, δωρ. ὁ πατρωνυμικοστρατήσαντος τοῦ ἄνωτ. φυγάς Μόσχ. 1, 3. Δραπέτικός, 3· εἰς φυγάδα δούλον ἀνήκων, φυγ. 8. ἀφορῶν· θοράμβος· 0. κατὰ φυγ. δούλων Πλουτ. Πομπ. 31· ἐπὶρ. - ὡς Ἡσυχ. ἰδε κατωτ. fugitivarius. Δραπέτιδα, (παίζειν, παιδιά), ἐπὶρ. παιδιά, καὶ ἢ ἐν ἐδεσμένους τοὺς ὀφθαλμούς προσπαθεῖ νὰ συλλάβῃ τοὺς περὶ αὐτὸν συμπαίκτας φωνάζων «τηροῦ, φυλάττου» πρβλ. χαλκή μυα, μινάδα λεξ. fugativo. Δραπέτις, ἰδὸς, ἠλ. τοῦ δραπέτης Μελέαγρ. 55 (22, 80)· «αἱ δραπέτιδες» κομωδία Κρατίνου Σουίδ. Δραπέτιςκος, ὁ, ὅποκ. τοῦ δραπέτης· δουλί-στος φυγάς Λουκ. δραπ. 33. Δραπέτο-ποιός, 2 (ὁ, Θεα. Στ.)· φυγατίζων ἢ διευκολύνων τὴν φυγὴν φυγάδων Ἰω. Χρυσ.

Δραπέτρια, ἡ δραπέτης ἰω. Χρυσ.
 Δράπων, ὁ δραπέτης Ἀρχαῖ. 14, 19.
 Δράπων, ὁ δραπέτης Ἀρχαῖ. 14, 19.
 Δράσειω, (δράω) ἔχω κλίσην, ἐπιθυμῶ ἐν
 τῷ δράν, ἐνεργεῖν δραστήριως Σοφ. Αἴ. 326,
 Εὐρ. καὶ Ἀριστ. facturio.
 Δράσιμος, 2° δυνάμενος πρᾶξθαι, πρακτός·
 ἀνὴρ ἀκομπος, χεῖρ δ' ὅρα τὸ δράσιμον=πο-
 λεμικώτατος ἐστὶ Σχολ. Αἴσχ. Ἐπτ. 538.
 Δράσις, εὖ, ἡ πρᾶξις, τὸ πράττειν λεξ. ἐ-
 νέργεια=φαρμακον, ἱατρικὸν Δουκ. Τραγωῦ-
 ποδ. 275, actio.
 Δρασκάζω, ἐκφεύγω, φεύγω κρυφίως ἀποδι-
 δρασκῶ Λυσ. ἐκ τῶν νόμ. Σόλ. 10, 17· «ἐν ἄλλω
 δρασκάζεις»=ἐν ἄλλω κρύπτῃ, ἐπὶ τῶν μὴ δυ-
 ναμένων λαθεῖν Ζηνόδ. 3, 74 παροιμ. ἀνάλογ.
 τῇ νῦν ὅποιος κρύπτεται πίσω ἀπὸ τῶ δά-
 κτυλόν του, φαίνεται ὅλος.
 Δράσκασις, εὖ, ἡ τὸ ἐκφεύγειν, κρυφία
 φυγή Παύλ. fuga.
 Δράσμιος, δραστήριος ἰων. (διδράσκω), ὁ τῷ ἀ-
 νατ. Αἴσχ. Πίρα. 552, 562, ἔτι Εὐρ. Ἰ. Τ.
 892, Πρ. 6, 70 καὶ ἄλλ. «δρασμῶ χρῆσθαι»
 =φεύγω κρυφίως Αἴσχιν. 3, 21.
 Δράσω, ἀττ. δράττω Πολυδ. 3, 155, Μ. Ἐτ.
 ἄλλως μόν. μετν. Συνήθ. μέσ. δράττομαι,
 δράχνω ἀδράχνω, πᾶν τι δραστηρίως, ἀπά-
 ζω, ἰδ. παίρνω τι ὅσον χωρεῖ ἐν τῇ παλάμῃ
 μου (ἴδε δραγμῖς)· «κόνιος δειδραγμένος αἵμα-
 τώσεως»=ἐλαψὲ ματωμένον χῶμα, ἐπὶ τοῦ
 πλεόντος καὶ ἀγωνιόντος αἵματοφόρου πο-
 λεμιστοῦ Ἰλ. ν, 393, π. 486· «ἐλπίδος δεδρα-
 γμένος»=ἐχων σταθερὰν ἐλπίδα Σοφ. Ἀντ.
 435· «τῶν ἄλων»=παίρνω μίαν χούφταν
 ἄλλας Πλάτ. Λυσ. 209· «τί μου δειδραφαί χερσὶ
 κύντερος πέπλων;» Εὐρ. Τρ. 745· «δραξάμενος
 αὐτοῦ τῶν τριχῶν» Πλουτ. Ἀλέξ. 74 κ. μετν.
 «καίρου»=ἐπιλαμβάνομαι τῆς ἐκκαίριας Δ. Σικ.
 12, 67· ὡς μετὰ αὐτ. Ἡρ. 3, 13· «κόνιν Κ.
 Σμ. 1, 350, Ο', prehendendo.
 Δραστέρως ἴδε δράω.
 Δραστειρά· δραστήρια, ἰων. καὶ ἑπ. ἡ,
 Δραστήρ, ἥρως, λεξ. δραστήρ ἰων. καὶ ἑπ. ὁ,
 ὅπερ ἴδε.
 Δραστηριόμοι πράττω δραστήριως, τολ-
 μήρως Εὐστ.
 Δραστήριος, 2° ἐνεργητικός, ἐπιχειρηματι-
 κός Εὐρ. Ἐλ. 998· «ἐξ τὰ πάντα» Θουκ. 4,
 81· ὅσα· «τὸ δραστήριον»=ἡ δραστηριότης,
 τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα, ἀντίθ. τῷ ἀπραγ-
 μόνι 2, 63· ἐν συνδέσ. «τὸ δραστήριον καὶ τὸ
 γαῖρον» Πλουτ. Φάβ. 19· ἐνεργητικός, ἐπὶ
 πράγμ. μηχανῇ Αἴσχ. Ἐπτ. 1032· «φάρμα-
 κον Εὐρ. ἰων 1185· ῥήματα=ἐνεργ. ῥήματα,
 ἀντίθ. ἀληθινὰ Δ. Ἀλ. εἰς Θουκ. 24 καὶ
 συχνά· ἐπὶ. -ως Φιλ. -ἔργα=ἐργασίαι ὀνη-
 ρίτου Nov. promptus.
 Δραστηριότης, ἥτις, ἡ ἰδιότης τοῦ
 δραστηρίου, ἐνεργητικότης Εὐστ. strenu-
 itas.
 Δράστις, (δράω), ὁ δραστήρ ἐν Πινδ. Π.
 4, 287, κατ' ἀντίθ. τοῦ ἀθεράπην, εὐτελεῖς
 ἀπέρτης, δοῦλος· πρὸλ. Βακχίου ἔρμην. καὶ
 ὀνήστις.

Δραστήριος, 3° δραστήριος· σχήματα Πλάτ.
 νόμ. 7, 815· «ὁ θυμολύμενος» Πλουτ. Κοριολ. 21
 ἐπὶ. -ως, ἐνεργητικῶς, ταχέως Παύλ. efficax.
 Δραστηριο-ὑργός, ὁ δραστήριος ἐργαζόμενος.
 Δράστις, ἰος, ἡ βύσσις, λεῖπτον καὶ ἀριστον
 λινοῦν ἔσπασμα Παύλ. byssus.
 Δράστις, ἰδος, ἡ δρῆστις
 Δράστοκα, τὰ πόλ. τῶν Ἰνδιῶν Πτολ.
 Δραστοσύνη, ἡ δρῆστοσύνη.
 Δρατός, (δέρκομαι) ὁ ὀφθαλμὸς «δρατοί»=
 ὀφθαλμοὶ Μ. Ἐτ. 287, 4, 7.
 Δράτός, 3, ρ. ἐπὶ τοῦ διέρω, (ἰων. ἀντὶ δι-
 ρω), δαρτός, γόδαρμένος=σώματα Ἰλ. ψ, 169,
 exortatus.
 Δράται, οἱ κώμη Καππαδοκίας Πτολ.
 Δραυκος, ὁ Φιλαδέλφους τῆς Καλλίου συλλ.
 Δραχάμαι πόλ. Ἀρίας, τοῦ Α. μέρους τοῦ
 νῦν Χορασάν Πτολ. Στραβ.
 Δραχματος, 3° δραχμῆς ἰσομεγέθους ἡ ἰσοδα-
 ρῆς Νικ. Θηρ. 519, 665.
 Δραχμετός, 3° δραχμῆς ἄξιος Β. Ἀν. 90.
 Δραχμή, (ἐκ τοῦ δράσσαι, κατὰ Κούρτ. ἐκ
 βίλ. δρακ, 59 δράξ, ἀκός=παλάμη χειρὸς
 Παύλ.), ἡ κυρ. πιασμένον, παρμένον, ὅσον
 δύναται τις νὰ πιάσῃ μὲ τὰ δάκτυλα· πρὸλ.
 δραγμῖς α) ἡ Ἀττικὴ δρχ. σταθμός, ζύγιον=
 82 1/7 Παρισ. γραμ. (κατὰ Βενεδέρων=4,
 368 γραμ.)=1 1/2 δκ. 62 δρ. καὶ τι πλέον, (ἡ
 δκ. 1278, 48 γραμ.) ἡ Ἀιγιναια δρχ.=2 1/3
 ἀττ. δρχ.=1 1/2 δκ. 11 δρ. 6) ἡ Ἀττ. δρχ.
 νόμισμα ἀργυροῦν=1 100 τῆς μνας, 6 δόλο.=νῦν
 110, 6, λεπτ. ἡ Αἰγ. δρχ.=10 ἀττ. δό.=νῦν 183,
 4 λεπτ. καθ' Παύλ. ὁπῆγε καὶ χρυσὴ δρχ.=
 10 δρχ. ἀργ. Συνήθ. ἀναλογία τοῦ χρυσοῦ πρὸς
 τὸν ἀργυρὸν ἦν 11 1/2:1· ἐνίστοι ὅμως ὑπερετι-
 μωτο ὁ χρυσός. Προστί τι πρὸ τοῦ Σόλωνος
 νομίσματα ἦσαν βαρύτερα, π. γ. 100 δρχ. νίκαι
 =72-73 παλαιαί, 100 δρχ. ἔββοται=138
 8/9 Σολωνικαί· ἡ ἀ. συλλαβ. τῆς λίξ μακρὰ
 π. Ἀριστ. σφ. 689, καὶ ἐν τισιν ἀποσπ. κοίμ.
 ἐνθά ὁ Βέργχιος προτιμᾷ τὴν π. Ήουχ· γρ.
 δραχμή, drachma.
 Δραχμήτιος, 3 (-ῃ θηλ.), ἰων.=δραχμῖος
 δραχμῖος Νικ. Θηρ. 604.
 Δραχμαῖος, 3 δραχμῖος, δραχμῆς ἄξιος
 Πλάτ. Κρατ. 384.
 Δραχμίον, τὸ ὄπικ. τοῦ δραχμῆ μετν.
 Δραγμῖς, ἰδος, ἡ ἀδὸκ. γρ. τοῦ δραγμῖς.
 Δραψάκα, τὰ πόλ. Βακτριανῆς Ἀρρ. νῦν
 Κούδους.
 Δράω, μέλ. δράω, παθ. παρκ. διδράωμι Εὐρ.
 Ἀνδρ. 800 κ. ἀλλαχ. ἀλλὰ μετν. συχνὰ δι-
 δρασμαι καὶ π. Θουκ. δι. γρ. 3, 54, ὡς.
 ἀόρ. δρασθεῖς θ, 53, διδράσθαι Πολυδ. 9, 156.
 ἴδε κατωτ. β. ἐπὶ τοῦ κάμνω τι α) ἀμείβ. ὀνη-
 ρεῖσθ, δικηνοῦ «ἀφά κιν εὐ δρώομαι μετὰ σφί-
 σιν»=ταχέως θά τοὺς ὑπερέβαινον καλῶς Ὁδ.
 α, 317· ἐνέργω ἀντίθ. τῷ παθῶν, ἰδ. π. Δω-
 ρισθεῖν ὡς π. ἀττ. πράττω Ἀριστοτ. ποιητ.
 3, 8· «εὐ δρώσαν, εὐ πάσχουσάν» Αἴσχ. Εὐμ.
 830· «ὅστις γὰρ εὐ δρᾷν εὐ παθῶν ἐπίσταται»
 Σοφ. Φιλ. 668· π. Πλάτ. ἐν συνδέσ. «ποιεῖν
 καὶ δρᾶν»=πράττειν καὶ ἐνεργῶν, σφ. 233· 6)
 μετβ. ἐκτελῶ, τελεῖν τι, μετὰ τινά

πράξιν, ἐπὶ καλ. καὶ κακ. σημ. τραγ. καὶ πεζ.
 «οὐδὲν δράσεις» = δὲν θά κατορθώσης, δὲν θά
 κάμῃς τίποτε Ἀριστ. ἔκκλ. 704. «οἱ δὲ δράκόν-
 τες» = οἱ πράξαντες, οἱ ἔνοχοι Δ. Ἀλ. 2, 52.
 πρῶλ. Σοφ. Οἱ. τ. 246, ὡς. «ὁ δράσας» Πλάτ.
 νόμ. 9, 878. «τὰ δρώμενα» = τὰ πραττόμενα,
 αἱ πράξεις σοφ. συγνά. κάμνω τι τινα, «τοί-
 αυτ' Ἀτρεΐδαί με διδράκασιν» = ταῦτα μ' ἔκα-
 μνω οἱ Ἀ. Σοφ. Φιλ. 315. «ὅσων θεοὺς δρᾶν»
 Εὐρ. ἀποσπ. 40. «τί ποτ' ἀγαθὸν ἀνδράσειεν
 ἡμᾶς;» Πλάτ. νόμ. 1, 641. «τί ἀνδράσειεν
 αὐτοὺς ὅτι οὐκ ἀνμεΐζον ἀντιπάλους;» Θουκ.
 6, 35. «πᾶν δέ σοι δρώμενον ἀν» = τὰ πάντα
 θά ἐπράττουμεν πρὸς χάριν σου, πρὸς βοήθειάν
 σου Εὐρ. Κόκλ. 162. «μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκό-
 τας κακῶς» Σοφ. Αἴ. 1133 κ. ἄλλ. «τὰ εὖ
 δεδρασμένα» = αἱ εὐεργεσίαι Θουκ. 3, 54. «τί
 κατὰ τινας δρᾶν εἰς τινα» Σοφ. Οἱ. Κ. 980,
 Δ. Κάσ. 71, 3. «ταῦτά δρᾶν περὶ τι» = π. τὰ
 ἴδια διὰ τι Πλάτ. πολιτ. 279. «τὰ περὶ τοὺς
 Ἑρμᾶς δρασθέντα» = ἀναφορικῶς τῶν Ἑ. Θουκ.
 6, 53. «πάντα δρᾶν» = μετέρχομαι τὰ πάντα,
 καταβάλλω πᾶσαν προσπάθειαν τραγ. κ. πεζ.
 «τί δρῶ», = τί νὰ πράξω; τραγ. «τὸ δρῶν» =
 ἡ ἐνέργεια, ἡ βοήθεια Σοφ. Οἱ. Κ. 1600.
 «οἷθ' ὁ δρᾶσων;» = εἰσεύρεις τί πρέπει νὰ κά-
 μῃς; Ἀριστ. εἰρ. 1061 κ. συγνά. «τοῦτ' ἐπὶ
 δρᾶ τὸ πατήριον;» τί κάμνει ἐδῶ αὐτὸ πατήρι;
 πρὸς τί εἶνε ἐδῶ; ἱππ. 237. Κατ' Ἀθην.
 π. τοῖς ἀρχαιοτέροις συνῶν. τῇ ἐρῶ, προσ-
 φέρω θυσίαν 14, 660. β. ἐπὶ θ. δραστήας, 3.
 ὅστις πρέπει νὰ πράξῃ, δραστήον, ὅτι πρέπει
 κτλ. «ἐκλαθεῖν τί δραστήον» Σοφ. Οἱ. τ. 1443.
 «ὅποια δραστή ἐστίν;» Τρ. 1194, facio.
 ΔΡΑΨΩ, ρίξ. τοῦ διδράσκω, δρᾶναι.
 ΔΡΑΨΩ, δωρ. ἀντὶ δρῶ, συγγ. τῷ ὑπόδρα, δρα-
 κειν (ἀόρ. 6'. δέρομαι) - Μ. Ἑτ. καὶ Β. Ἀν
 549, 24.
 Δρέκωνον, (ρίξ. δρακ, δρεκ, δρεπ, δρέπω Κουρτ
 ζευ. 2, 79) τὸ ἀρχ. σχῆμ. τοῦ δρέπανον.
 Δρέκωνον, τὸ Δ. ἀκρωτ. τῆς νῆσ. Κῶ Στράβ.
 Δρεπάνη, (δρέπω), ἡ ὄργαν. δι' ὃν τις σπαρ-
 τὰ κτλ. κῆπει, κοιν. δρεπάν' - ὁρίζεται Ἰλ. σ.
 551. εἰς κλάδευμα ἀμπέλων, κλαδέυτηρι Ἰσ.
 ἀπ. 292 καὶ ἑνιαχ. π. μτγν. π. Ὀπ. ἄλ.
 5, 257. π. πεζ. σπαν. «δρεπάναις καὶ μαχαί-
 ραις» Πλούτ. Κλειομ. 26. ἴδε δρέπανον, dre-
 pana.
 Δρεπάνη, ἡ 1) ὡς. Φαιακία, Σχερσία ἡ με-
 τέπειτα Κέρκυρα 2) χωρίον τι Βιθυνίας ἐπὶ τῆς
 νοτίου παραλίας τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου, νῦν
 Χερσίκ. Στ. Β. Κάτοικ. Δρεπανεύς.
 Δρεπανητής, ἴδος, ἡ ἐπών. Ζάγκλης καὶ ἄλ-
 λων πόλ. διὰ τὸ δρεπανοειδὲς σχῆμα τῶν Νικ.
 π. Στ. Β. ἴδε Ζάγκλη' πρόλ. Θουκ. 6, 4.
 Δρεπανη-φόρος, 2' ὁ φέρων, ἔχων μεθ'
 ἑαυτοῦ δρέπανον, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ ἄρμα, π.
 πολ. δρεπανομάχας, ἔχουσα στερεωμένα καὶ
 εἰς τὰ ἔξω τακτεμένα κοπτερά δρέπανα ἐπὶ τοῦ
 ἄξονος καὶ τῆς στεφάνης τῶν τροχῶν Ξεν. Ἀν.
 1, 7, 10.
 Δρεπάνιος, ὁ Γάλλος τις ῥήτωρ ἐν Λουγδού-
 νῳ, νῦν Λυών, τὸν 4ον αἰῶνα Μ. Χ. Βαζίου
 Ἰσ. τῆς Γωμ. γραμματολογ.

Δρεπάνιον, τὸ ὑποκ. τοῦ δρέπανον Ἀθην.
 4, 155.
 Δρεπανιχός, 3' δρεπανηφόρος· δρεπανικά
 ἄρματα = δρεπανηφόρα, ὡς δι. γρ. Δ. Σικ.
 17, 58, falcarius.
 Δρεπανίς, ἴδος, ἡ πετροχειλιδόνι νῦν, δούτι
 κάμνει τὴν φωλιάν του ἐπὶ ταυχῶν καὶ κατὰ
 γῆς π. τοῖς ἀρχ. δὲ δ. διὰ τὰ δρεπάνης δίκην
 ποικίλα πτερά του Ἀριστ. Τ. Ζ. 1, 1.
 Δρεπανιστής, ὁ δρεπανίτης, μτγν.
 Δρεπανίτης, ὁ δρέπανον φέρων, θεριαστής μτγν.
 messor.
 Δρεπανοειδής, 2' σχῆμα δρεπάνου ἔχων·
 χωρίον Θουκ. 6, 4 καὶ μτγν.
 Δρεπανομήχαιρα, ἡ ξιφομάχαιρα, καμ-
 πυλωτὴ μάχαιρα, χρησιμεύουσα ὡς ξίφος εἰς
 διατρύψιν, μηκτικὴν πληγὴν, καὶ ὡς μάχαι-
 ρα εἰς κόψινον Σχολ. Ἀριστ. θεσ. 4127.
 Δρέπανον, (δρέπω), τὸ δρεπάνη, συνθ. σχῆμ.
 π. πεζ. καίτοι κατὰ Μοῖρ. ἡ δ. ἄττ. Ὀδ. σ.
 368, Ἰσ. θε. 162, Ἠρ. 1, 125 καὶ μτγν. ἐν
 γέν. καμπύλον ξίφος, σπαθί = ἄρπη Ἠρ. β.
 112 κ. ἄλλαχ. ἡ καμπύλη κόψις τοῦ δορυδρε-
 πάνου Πολύδ. 22, 40, 5, drepanum.
 Δρέπανον, τὸ 1) ΝΔ. ἀκρωτήριον τῆς νήσου
 Κύπρου 2) ἀκρωτ. τῆς Μ. Σύρτης παρὰ τὴν
 Κυρηναϊκὴν νῦν Ῥάς καὶ Μίρσα Καρφόρα, πλ.
 Δρέπανα, (τά) ΒΔ. λιμὴν καὶ πόλ. Σικελίας
 ἐπὶ δρεπανοειδὸς γήινου γλώσσης Πολύδ. νῦν
 Τραπάνι, κατ. Δρεπανεύς.
 Δρεπανο-οργός, ὁ δρεπανοποιός, Ἀριστ.
 εἰρ. 548, Φερικρ. π. Ἀθην. 6, 269.
 Δρεπανο-ώδης, 2' δρεπανοειδής Μ. ἔτ. 219,
 2, falcatus.
 Δρεπανοτός, 3' τῷ ἀνωτ. μτγν.
 Δρεπτεύς, ἴως, ὁ τρυγητής Παύλ. δρεπτεῖ
 Μ. Ἑτ. 287, 30, vindemiator.
 Δρεπτός, 3' β. ἐπὶ θ. ὁ δυνάμενος κοπήναι
 ὅσα «τὸ δρεπτόν» = εἶδος ἀινηκεῖς ἡ ἄρπη
 κτὸς φαλμάτος Τηλεκλείδ. π. Πουχ.
 Δρέπτω, π. δρέπω Μόσχ. 2, 69, Μέσ. Ὀπ.
 κυν. 2, 38, Ἀνύτη 3 (Πλάν. 231) κ. συγνά.
 ΔΡΕΠΩ, (πρόλ. δρέπτω) σπᾶ, ἀποσπᾶ, κό-
 πτω, συλλέγω, ἴδ. ἀνθλ. καὶ καρπούς - ἀν-
 θεα Ὀμ. ἕμν. Δῆμ. 425. «τὴν κασίην» = τὴν
 ἀουματικ. φλοῖον τῆς κασίας, (εἶδ. κανέλλα)
 Ἠρ. 3, 110 - καρπὸν Πλάτ. Τίμ. 91' μετὰ-
 ἀπολεύς «εὐζωῆς ἄωτον δρεπάνων» Πινδ. Π.
 4, 130. «-σφίγας καρπὸν» ἀποσπ. 227. «-κα-
 ρυφάς ἀρετῶν ἄπυ», Ὀ. 1, 13. - τιμᾶν, Π. 1,
 49. - ἡδᾶν «-λειμῶνα Μουσῶν» ἐπὶ ποιητ.
 Ἀριστ. βάτρ. 130. Μέσ. συνηθέστ. κόπτοι
 μαζεύω τι δι' ἑμαυτόν. «ρύλλα δρεψάμενοι
 τέρενα δρύς» = τρυφερά Ὀδ. μ. 357, Εὐρ. Ἑλ.
 250. «πολλὰ ἀπὸ πολλῶν δρεψόμενοι το καὶ
 νεμόμενοι» Πλάτ. πολ. 3, 401' μετφ. «ἰσθ'
 μιᾶδων δρεπτοῦν ἄωτον» = ἀπολεύω τὸ ἐκ'
 λευκότερον τὸν ἰσθμιακ. ἑορτῶν, ἀγρόνων Πινδ.
 Ν. 2, 9. «στεφάνως δρεψόμενοι» = στεφάνους
 δρεψόμενοι Θεόκρ. 18, 40. «ἀπὸ κορηῶν δρε-
 πόμενοι τὰ μέλη» = ἐκ τῆς ἀγνῆς φύσεως ἀρτυ-
 μένοι τὰ ἄματα, τὴν ποίησιν Πλάτ. Ἰων
 354. - σφίην Διονύσι. 9, (7, 716). «γάρηται»
 Ἀερόδιτην Ἀντι. Σίδ. 83 (7, 218). ὡς. καί

μα δρέψασθαι = γένομαι αἵματος, χύνω αἷμα
Δισχ. Έπε. 700 «βᾶται ἱερὸν αἷμα δρέπον-
ται» = ἀπολαύουσιν, ἐντροφῶσιν εἰς κτλ. Πίων
1, 29 - ὡς. μετὰ γεν. - ἐρώτων Πινδ. ἀποστ. 88, Φιλόστρ.

Δρῆς, γεν. Δρῆ καὶ Δοῆς ὄνομα. π. Σουίδ. υἱὸς
Ὁρσίου καὶ πατὴρ Εὐκλούς, Χάραξ π. Σουίδ.
τῆς Ὀμηροῦ.

Δρῆσιμος, ἰων. δρασιμός. ἥρ. ὕδα δρασιμός.

Δρημοσύνη, (δράω), ἡ ὑπηρεσία θυσιαστικῆς, ἱερο-
τελεστίας - ἱερῶν Ὀμ. ὕμν. Δῆμ. 478 π.
μετγν. = δρασιμός, ministerium.

Δρηστέρας, θηλ. τοῦ κατωτ. ὑπηρετρία «ἀμ-
φίπολοι ἐνὶ μεγάροις πένοντο τέσσαρες, αἱ οἱ
δὲ κατὰ δρηστέρας ἔασι» = τέσσαρες θαλα-
μητοὶ ὑπηρετοῦν εἰς τὰ μέγαρα, αἱ ὅποιοι
ἦσαν ὑπηρετρία (δράω), ὁ ἐργαζόμενος «διά-
κονος, θηράων, ὑπηρετῆς» Ἡσυχ. Ὀδ. π. 248
καὶ συγνά, ὡς. μετγν. πρὸλ. δραστέρας.

Δρηστής, ἰων. καὶ ἐπ. ὁ δραστής, δρηστήρ
Ἀρχιλ. ἀποστ. 96 π. Μανέθ. συνών. τῷ
βραχίος = δραστήριος.

Δρηστίς, ἰδός, ἡ δραπέτης, φυγὰς Καλλ.
ἔπιγρ. 4 (12, 73).

Δρησοσύνη, ἡ δρασημοσύνη, τὸ ὑπηρετεῖν
«διακονία» Ἡσυχ. Ὀδ. α. 320, ἐπ. πλ. Ἐπιγρ. 939.

Δρεῖαίς, (δρίων), 3' κατάφυτος, χλοερὺς
«χλωρὸς» Ἡσυχ.

Δρεῖω, βλασάνω, ἀναδαστάνω, θάλλω Ἡσυχ.

Δρεῖαι, ὡν κλάδος τῶν Σάνων ἢ Τζάνων
(νὺν Δζανί), ὁρεῖον λαοῦ ἐπὶ τῶν ὕψηλοτέρ.

Δρεῖων τοῦ Πόντου παρὰ τὴν Κολχίδα Ξεν. Ἀν.

Δρεῖα, ἄκος βδέλλα Ἡσυχ. hirudo.

Δρεῖος, ὁ ὑπεροχὸς ἡ λιποδερμὸς ἐρμη-
νεύου π. Λουκιλλ. 8 (11, 197), fellator.

Δρεῖων, ὡνος, ὁ ποτ. Δαλματίας καὶ Ἰλλυ-
ρίας τῆς βαρβαρικῆς (Ἰλλυρίας, νὺν Ἀνω
Ἀλβανίας), νὺν Δρίνο-Βιάκκο Στραβ.

Δρίμα, αἰ. ψυχρός Ἡσυχ. ὡς. εἰς ἐν. δρίμα,
δρίμη = ψυχρός, παγερὸς Κύριλλ. frius.

Δρίμας, ἐπὶ τροπ. τοῦ δρίμυς, ὁζύνος, δια-
περαστικῶς, σφύρα ὡς συγγ. «δριμύτερον
γαλῆς βδέουσα» = κορυφαλάνουσα, βρωμοῦσα
δυνατώτερα καὶ ἀπὸ γάτων Ἀριστ. πλ. 693,
accitor.

Δρίμυμος, ὁ δρύτης, πικρία - θυμὸς Τζέτζ.
accibilis.

Δρίμυλος, 2, ὕποκ. σχημ. τοῦ δρίμυς «ὑπο-
ξυς κοιν. ὀλίγον ἀψύς, διαπεραστικός» - ὅμ-
ματα Μόσχ. 1, 8, aurisculus.

Δρίμυ-μωρος, 2' δριμύμωρος Γαλην. 9, 65.

Δρίμυς, 3' ὁζύνος, κοιν. ἀψύς, διαπεραστικός,
ἰδ. ἐπὶ γέυσ. πρὸλ. Πλάτ. Τίμ. 66' «βέλος
ἐκτεταγμένον» τῆς Θ. τῆς γένεας, σφύρα ὡς
ἀντικ. ποικίλου ἱλ. λ. 270 - ἀλλήλων = σφύ-
ρα πόνοτος Πολέμ. 1, 25' - καπνὸς Ἀριστ.
σφ. 146' ἐπὶ γέυσ. - χυμὸς Ἀριστοτ. Ζώ. 2,
18 - οἶνος Λουκ. μισθ. συν. 13' ἐπὶ σφύρ-
σεις Ἀριστ. πλ. 693, Ξεν. ἀπομ. 1, 4, 5 -
ἐνθα «τὰ γλυκεῖα» ἀντιθ. τῷ «δριμέα» καὶ συγ-
νά, πικρὸς, στύφος, (συγγ. στρυφνός) Θεόφρ.
διαπεραστικός ἐπὶ βλέμματι. «δριμύ βλέπειν»
Ἀριστ. βᾶτρ. 502' «ὁ ἀποβλέπειν, ἐνθῶν»

= βλέπω τινὰ μὲ δριμύτην, ἐχθρ. βλέμ. Λουκ.
ψευδολ. 32' «δριμύ βλέμμα» Ὑρωδ. 4, 5,
17. Μετφ. συγνά, σφύρα, δυνατός - μάχη
ἱλ. ο. 696, ἱλ. ἀπ. 261' «γύλος, μένος»
ἱλ. ο. 322, Ὀδ. ω. 319' - ἄχος = λύπη ἱλ.
ἀπ. 457, πρὸλ. Δισχ. Κο. 386' - ἀλάστοις
= πικρὸς, ἀκαμπτος, ἄγρ. 1482, ὕπερθ, δριμύ-
τατος, σφοδρότατος, ἐμπαθέστατος Ἀριστ. σφ.
277 κ. συγνά - γολή Θεόφρ. 1, 18' «δριμύ
καὶ ὑδριστότατον θηρίον» Πλάτ. νόμ. 7, 80'
- Πλάτ. Ἐπιγρ. 6 π. Δ. Λατρ. 3, 31, ἐν Ἀνθ.
«γλυκὲς ἔρωσι» (7, 217)' «-ἔρωσι εἰρήνης»
Πλουτ. Νομ. 16' σφοδρὰς ἐπιθυμῶν τι, λχ-
ταρῶν διὰ τι Ἀλ. Π. ἱλ. 10, 14' ἐπὶ πνεύ-
ματι. δριμύτους, πανουργοὺς, δόλιους (pauis)
«-Σισύφου γένος» Εὐρ. Κύκλ. 104' «καὶ ὄν-
τονοι» Πλάτ. Θεαίτ. 173' «καὶ δεικνύουσιν»,
175' πρὸλ. Ἀριστ. ὅρν. 255 κ. μετγν. accit.
Δρίμυ-σσω, δριμύτω ἑρεθίζω τὴν γεῦσιν τι-
νος δι' ὁζύνος, ἀψῶν ποτῶν κτλ. μετγν. μετφ.
ερεθίζω πολύ, παροργίζω Σχολ. Ἀριστ. σφ.
62. Μέσ. «δριμύεσθαι» μ. ἀδρ. = στανάπτει,
ἔβαλε στανάπτιμους Εὐστ. 1061, 5.

Δρίμυτης, ητος, ἡ ὁζύνος τῆς γεύσεως Ἀρ-
χέδικ. π. Ἀθην. 7, 292, Θεόφρ. Πλουτ. Κά-
μιλ. 29' ἐπὶ καπνῷ Πολύδ. 22, 11, 20 μετφ.
«ὁ σκωμμάτων» δητικότητι, περιπαίγμῳ, δη-
κτικὸν σκώμμα Λουκ. Πρμ. 2' σφοδρῶς
Πλάτ. πολιτ. 311' ὁζύνους, ὁζύνος κρίσις
«πρὸς τὰ μαθήματα» = τὰ γράμματα, ἰδ. τὰ
μαθηματικά, πολ. 7, 535' πανουργία, δολιό-
της Λουκ. Ἀλέξ. 4' «καὶ πανουργία» Πλουτ.
ρητορ. ἡ μετ' ἀκριβείας καὶ ὁζύνους ἀνάπτυ-
ξις, ὁζύνος τινος, acrimonis.

Δρίμυ-φάγειν τρώγω ὁζύνος, ἀψὰ τὴν γεῦσιν
φαγητὰ Πολ. Ἀγ. 4, 131, 40.

Δρίμυ-φάγος, ἡ τὸ φαγεῖν ὁζύνος τὴν γεῦσιν
φαγητὰ ἱατρ.

Δρίμυ-φάγος, 2' ὁ τρώγων ὁζύνος τὴν γεῦσιν
φαγητὰ.

Δρίμυ-χυμός, 2' ὁ ἔχων ὁζύνος, ἀψῶν τὴν
γεῦσιν χυμούς.

Δρίμυ, ἡ θυγ. Νηρείως καὶ Διορίδος Εὐργ.
γεωργ. 4, 336.

Δρίως, ὁ ἡ τὸ ἀμφίδ. τὸ γέν. ἦν καὶ π. τοῖς
ἀργ. «ὁ ὕλην, εὐδενδρον» Σίμμ. 4, 6 (7, 203
- 193), - ἀπεν Ὀππ. ἄλ. 4, 588, ἀλλ' εἰς
ἀναθρον ὄνομα. «δρίως ὕλη» = λόχη βασύς,
δάσος Ὀδ. β. 353' εἰς πλ. ὡν. καὶ αἰτ. «τὰ
δρία» Πσ. ἐρ. 5, 28, Σωφ. Τρ. 1008, Ἀριστ.
βᾶτρ. 4, 970, ἀλλ' οἱ γραμ. παρεδὲχθησαν
καὶ ἐν. δρίων καὶ δρία' πρὸλ. ὁρσ.

Δρίως, τὸ α) ὁρσ. Ἀχάϊας β) Ἀκρίδος καὶ
Φοίκειον ἢ Φρίκειον γ) τῆς νῆας Νάξου Δ. Σικ.

Δρίων, τὸ ἄλφρος ἐν Δαυνίῳ (ταίχης), χωρίον
Θράκης.

Δροίτη, ἡ ἐβλινος λουτήρ, ἐν γέν. λουτήρ
Λίγγ. Εὐμ. 603 (παρ' ὧ καὶ ἐπὶ τῆς σιμ-
σφός, νεκροθήκη Ἀγ. 1521), Νικ. ἄλ. 462,
Λυκόφρ. 1108' ἀπαντᾷ συγνά καὶ γρ. ὁρτύη
(ἐν τοῖς ὁρσ).

Δρομαγετέω, ἡ δριμύτης, ἐν γέν. δρομάω.

Δρομαγετέω, εἶμαι ἀρχηγὸς δρόμου, διαγω-
νιστικὸν ταξίματος Βοιχ. ἔπιγρ. 46.

Δρομάδην, ἑπὶ τρεῖς ἀτὰρ ἡσυχ.
 Δρομάδης, ὁ· ἑλλ. ὄν. ἀνδρ. Ἰπποκρ.
 Δρομάτος, 3 καὶ 2 Εὐρ. Ἄλκ. 248· τρέγων
 κοιν. τρεῖς ἀτὰρ· «δρομαία βάσσα» Σοφ. Τρ.
 923· «δεμνίων ἀπο τηδὰ δρομαίος» = πετιέται
 ἀπ' τοῦ κρεβάτι Εὐρ. Ὀρ. 45· «θίασοι δρο-
 μαίον, Βάκχ. 136 κ. συγνά· ἐφ' ᾧ ἐγὼ
 δρομαίον δρηῖσιν πόδα» Ἀριστ. βᾶτρ. 478· ὡς.
 περ. π. Ξεν. «τὰ ἔχνη δρομαία» = ἔχνη τρέ-
 χοντος θηράματος, ἀντίθ. τῶ «εὐναία» = εὐνα-
 ζομένου, καθήμενου κυν. 3, 8· «δρομάτος ἑ-
 ετο» Λουκ. Ἀλέξ. 14· μετρ. «δρομαία τῆς
 ψυχῆς ὁρμή» Ἀλκιδ. π. Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 3·
 ἑπὶ τρεῖς ἀτὰρ, ταχέως μετγν. κυρτός.
 Δρόμας, ἄσος, ὁ· τῶ κατωτ. - κάμηλοι γεωπ.
 Δρομάς, ἄσος, ἡ· συνήθ. ὁηλ. ἀλλὰ καὶ οὐδ.
 εἰς δοτ. «δρομαῖσι βλεφάροις» = μετὰ γοργὰ βλέμ-
 ματα Εὐρ. Ὀρ. 835· «Φρύγες Ὀρ. 1416·
 «δρομαῖσι κύλῳ», Ἐλ. 1317, τρέχουσα, περι-
 τρέχουσα· «δρομαῖς» = δ τρέχων τροχός Ἰξίονος
 Σοφ. Φιλ. 674· - κύνες Εὐρ. Βάκχ. 730·
 πρόβλ. ἀποσπ. 1000, ἐνθα οὐσα, «ἡ δρομάς» =
 φοιτᾷς, ἡ ἐνθουσιάζουσα, ἐμπνευσμένη προφητίς,
 Τριφ. 42· «δρομάδες ὁλκάδες» = ταχύπλοα φορ-
 τηγὰ Ἀριστ. π. Πολυδ. 1, 83· - κάμηλοι = αἱ
 δρομάδες, γοργοκάμηλοι Πλουτ. Ἀλέξ. 31,
 π. Ἀριστοτ. ἐπὶ ἰχθύων Ι. Ζ. 1, 1—6, 17·
 ἐπὶ λαγνου γυν. Φρόν. κυμ. π. Πολυδ. 7,
 203, πρόβλ. κάπραινα cursoria.
 Δρομάς· ὄν. θηλεία· κυνὸς τοῦ Ἀκταίονος· Ὁδιδ.
 (Δρομάω, μόν. παρὰ. δρομάσκε = ἔτρεχε
 ἥσ. ἀποσπ. 2, κυρ. δρομάσκε πρόβλ. Λοδεκ.
 Φρον. 583, ἀνθ' οὗ «φοίτασκε» Ἐνετ. Σχόλ.
 ἱλ. υ, 227, κυρτο.
 Δρομάς, εὐς, ὁ· θρέκτης, τρέγων Εὐρ. Πλ.
 824, Πλάτ. νόμ. 7, 822· «δρομαῖσι» ἐκ Καλλ.
 Β. Ἀν. 1185, cursor.
 Δρομάς, ὁ· 1) Μαντινέως Ὀλυμπιονίκης (Ὀλ.
 75, 480) Πυσι. 2) Στυμφαλίου Περιποδονίκης
 Πυσι. ἴδε Περιποδόνικαι.
 Δρομή, ἡ· τρέξιμον (κανονικὸς θρέξιμον) διότι
 τὸ παρὸς τῆς ἀκολουθ. συλλαβ. ἔλειψε· Ἀρ-
 καδ. 110, cursor.
 Δρομήϊος, ὁ· μὴν τῶν Πριανισίων Κρητῶν
 (Πριανίσιον χωρ. Κρήτης) Κουρτ. Ἐπιγρ. 2.
 Δρομήμας, τὸ· δρομήμα, δι. γρ. Λίσχ.
 Πέρσ. 243, Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, cursor.
 Δρομήϊας, ὁ· εἶδος καρκίνου Αἰλ. Π. ἴσ. 7,
 24, ἰχθύς τις Ἀθην. 7, 284, cursor.
 Δρομικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρέχειν, τα-
 χυδρομικός, ἐπὶ ἀνθρώπ. Πλάτ. Θεαίτ. 148·
 - ἵπποι Ἄλκ. 1, 111 κ. ἄλλ. - γλώσσα Β.
 Ἀν. 35· οὐς. «τὰ δρομικά», διαγωνισμὸς τρε-
 ξίματος Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 29· ὡς. «τὸ δρομι-
 κόν» Δ. Κάσ. 67, 8· ἐπὶ τρεῖς ἀτὰρ. «δ. ἀπο-
 χωρεῖν» = ταχέως Πλάτ. νόμ. 4, 706.
 Δρομο-κάμηλος, ἡ· γοργοκάμηλος, δρο-
 μάς μετγν.
 Δρομο-κλήροξ, ὅκος, ὁ· ὁ τρέχων κληροξ, τα-
 χυδρομός, δρομαγχελαφόρος Λίσχιν. 2, 130.
 Δρόμος, (βλ. δρομ. ἴδε τρέχω), ὁ· α) τὸ τρέ-
 χειν, τρέξιμον ἱλ. θ, 281 κ. π. ἀποσπ. μετγν.
 π. Ὀμ. ἐπὶ τῇ ἵππ. καὶ ἀμάξ. καὶ ἐπὶ δια-
 γωνισμοῦ τρεξίματος Ὁδ. θ, 121 καὶ τραγ.

ὡς. εἰς πλ. Λίσχ. Πρμ. 838, Ἰπποκρ. κλη-
 οῖς, περιφορά, τροχία ἀστέρος Πλάτ. 370.
 «δρόμων χωρεῖν, ἵκναι, ἔρχεσθαι, ὅτιν κτλ.
 = βαδίζει ταχέως, τρέχω ὅουκ. 3, 4· Ἀλέξ.
 στρατ. βημα ἐφόδου Ξεν. Ἀν. 1, 8, 18·
 «ἀπαντε χρησθαι τῷ δρόμῳ» = τρέχω μὴ
 ὅλας τὰς δυνάμεις μου Λουκ. π. τ. οἶκ. 10·
 π. Πρ. «περὶ τοῦ παντός δρόμον ὅτιν» = δια-
 γωνίζομαι περὶ τῶν ὁλῶν, κρίσιμον ἀγῶνα, θ.
 74· «τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον δραμεῖν» = δια-
 γωνίζομαι τὸν περὶ ζωῆς καὶ θανάτου ἀγῶνα
 Ἀριστ. σφ. 376, Πλάτ. Θεαίτ. 174· 6) ὁ
 ρισμένη πλατεία τοῦ τρεξίματος, στάδιον (πρόβλ.
 ἱπποδρόμιον μετγν.) Ὁδ. θ, 605, Σοφ. Πλ.
 703 καὶ μετγν. Ὡς. π. Πλάτ. τόπος περὶ τῆς
 του· «τῶν ἐν τοῖς δρόμοις περιπάτων», Παρθ.
 227, καὶ ἐστεγαμένους· «περιπατεῖται ἐν τῷ
 καταστέγῳ δρόμῳ», Εὐδιδ. 273· «ἐν τῷ ἑνὶ
 δρόμῳ (σταδ.) ἡλείφοντο», Θεαίτ. 144· ὁ.
 «δ. Ἀκαδημαῖον» = ἡ Ἀκαδημία Εὐπολ. π.
 Δ. Λαερ. 3, 7· πρόστωρον, πρόμας ναυὸς Τράβ.
 17, 805· καθ' ἡσυχ. ὡς. ὁρχήστρα ἡ τὸ μί-
 ρος αὐτῆς, δι' οὗ εἰσέρχεται ὁ χορός. Μιτω.
 «ἔξω δρόμου φέρεσθαι» Λίσχ. Πρμ. 885· «τὰ
 δρόμου πέραν τρέχων» = παρεκτρέπομαι τῇ
 τροχίᾳ, τῆς ὁδοῦ, τοῦ σκοποῦ πρόβλ. Χρ.
 1018· «οὐδὲν ἐστ' ἔξω δρόμου» = οὐδὲν ἄσκο-
 πον, ἄνευ σκοποῦ 507· ὡς. «ἐκτὸς δρόμου
 φέρεσθαι» Πλάτ. Κρατ. 414, cursor.
 Δρόμος· Ἀχιλλεῖος καὶ Ἀχιλλεῖος ὁρόμος, ὁ·
 μακρὰ καὶ στενὴ γῆλη γλώσσα ὁλίγον ἀπο-
 τέρω τοῦ σπηλίου βορυσθένης (Δανάπειρος
 νῦν Δνειπέρου), ἐνθα λέγουσιν οἱ δ' Ἀχιλλεῖος
 ἀγῶνας ἔτιλεσε Πρ. 4, 55.
 Δρόμων, ὠνος, ὁ· θρέκτης, τρέγων α) ὁ·
 λίσσιος τις ταχύπους καρκίνος· ἡσυχ. πρόβλ.
 δρομίας· 6) εἶδος ταχυπλόου· πρόβλ. Λεορνή.
 Δρόμων, ὠνος, κλ. Δρόμων, ὁ· 1) Ἀθηναῖος·
 τρεῖς 2) κυμ. ποιητ. Ἀ. ὡς. 3) Ἐριμιόνιος· 1)
 ὄν. δοῦλ. Λουκ. μισθ. συν.
 Δροπίσκος, ὁ· κάλαθος, ἐν ᾧ δρᾶνται αἱ
 καρποί ἡσυχ.
 Δροπά, τὰ· ὀρεπτά, τὰ κοπτόμενα, μαζεύ-
 μενα Σοφ. ἀποσπ. 428.
 Δροπικαί· Περσικ. νομαδικὴ φυλὴ Πρ.
 Δροσσαλλίς, ἴδος, (Δροσσαλλίς Θησ. Στ.)
 ἡ· εἶδος σταφυλῆς Γεωπ. 5, 17, 353.
 Δροσίλλα· ἑλλ. ὄν. γυν. Νικήτ. Εὐγενειαν.
 Δροσερός, 3· εἰς δρόσον ἀνέχων, ὁρᾷ ἐν
 δρόσῳ, δροσιπνέων, ἐν γέν. ὁρρός· «κρηναὶ
 πληγαί» Εὐρ. Ἐλ. 1351· ὡς. «δ. λιβάς» Ἀντ.
 Σιδ. 59 (6, 291)· - αἰθήρ, Βάκχ. 863· - νε-
 φελαί Ἀριστ. νεφ. 338· μετρ. μαλακός, τρυ-
 φερὸς· - στόμα Παβλ. Σιλ. 2 (5, 244)· - λά-
 γανα Ἀριστ. πλ. 298· - γένειον Ὀρφ. Ἀρ.
 229, rosoidus.
 Δρόσρος, ὁ· ἑλλ. ὄν. ἀνδρ. Ἀττ. Ἐπιγρ.
 Δροσερά καὶ Δροσερή, ἡς, ἐπ. ἡ· κρηναὶ
 Νύμφη καὶ ἡμών. κρήνη Νόν.
 Δροσία, ἡ· κοιν. ὀψιτονόμ. δροσιὰ Ἀχμ. Ὀ-
 νεροκρ. 201, 33, ros.
 Δροσίζω· ὀγραίνω μὲ δροσίαν, ὀγραίνω, κοιν.
 νοτίζω· «δανίσι χροὰ δροσιζόμενα» = δροσιζώ
 δροσίζουσι τὸ σῶμα μὲ δανίσιας Ἀριστ. βᾶτρ.

1312. «μύθοις σταφάνους» = θαντίζοντες με
 κόρυα Ποσειδών. π. Ἀθην. 15, 692, Πλουτ. 79.
 913. δροσισμίνος = δροσερός, rosa aspergo.
 Δρόσιμος, 2. δροσερός Πλουτ. 79, 918, ros-
 cidus.
 Δροσινός, 3. τῷ ἀνῶτ. «χειρὶ δροσινάει μύ-
 ρον» = με τρυφερὰς χεῖρας Φιλῶδ. 32 (9, 570).
 Δροσιμός, 6. τὸ δροσιζειν, δροσισαι, ὑγραν-
 σαι Εὐστ. coratio.
 Δροσίς, ἴδος, κλ. Δροσί, ἡ 1) ἑτάρα τις Δουκ.
 μισθ. συν. 2) δούλη τις Δημ. 59.
 Δροσο-6ολέω (ρίπτω δροσίαν), κάμνω δρο-
 σίαν, ἐπὶ δέρι. Πλουτ. συμπ. 3, 10, 3.
 Δροσο-6όλος, 2. ὁ ρίπτων, δίδων, κάμνων
 δροσίαν· ἀπὸ Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 6, 18, 3·
 «πανσέληνος Πλουτ. 79, 917.
 Δροσο-ειδίης, 2. ὁμοίος δροσίᾳ, δροσερός
 μτγν. ἐπίρ. -ως, ἐν εἶδει δροσίας, ὡς δροσία
 μτγν. rosulentus.
 Δροσο-εἰμων, ὄνος, 2. δροσένδυτος, δρόσον
 ἐνδεδυμένος, ἐπὶ θ. τῶν νεφ. -νεφέλαι Ὀρφ.
 ὕμν. 20, 6· νόμφαι 50, 6.
 Δροσέεις, 3. δροσερός = λουτρά Εὐρ. Τρω.
 833· «πέδια Ἀπολ. P. 1, 1282· «ῥόδια Θεοφρ.
 Ἐπιγρ. 1, 1· μετφ. δροσάτος, τρυφερός·
 χεῖλα Παύλ. Σιλ. 17 (5, 270), roscidus.
 Δροσό-μελι, ἴτος, τὸ μέλι πίπτων ἐξ οὐρα-
 νου ὡς δρόσος, ἀερόμελι Γαλην. 399, ὅπερ
 καὶ «ὄον μέλι» = Περσικὸν μάννα Ἀθην. 11,
 500, τὸ Ἑβρ. μάννα Ν. Δ.
 Δροσο-παγής, 2. δροσότητος, ἐκ δρόσου
 συγκείμενος, δροσερός μτγν.
 Δροσο-πάχνη, ἡ· παχὴν ἀνάμικτος δρόσω
 Ἀριστ. κόσμ. 4.
 Δροσο-ποιός, 2. παράγων δρόσον ἐκ κλ.
 roscifus.
 Δρόσος, (συγγ. Ἑρση, Φέρση, Κουρτ. ἐτομ. δρό-
 σος, νοτιά Πούχ.), ἡ δροσία, κοιν. δροσιά Πλάτ.
 Τιμ. 59 καὶ ἄλλ. εἰς πλ. Δίσχ. Ἀγ. 327, 547,
 Σοφ. Αἰ. 1187· μετφ. νερόν· «ποντία δρόσος»
 = θαλάσσιον νερόν Δίσχ. Εὐμ. 864· «ἐναλία,
 θαλασσία δ.» Εὐρ. I. T. 255, 1192· «ποτα-
 μία δ.» I. π. 127· «κρηναίαι δ.» I. A. 182·
 «ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄραται» Ἀριστ. βάλτρ.
 1339· «φονία δ.» = αἶμα Δίσχ. Ἀγ. 1363·
 ἀμπέλου = οἶνος Πινδ. Ὀ. 7, 2, πρὸς Π. 5,
 20, 60· «ἐλαίη δ.» = ἔλαιον Φιλῶδ. 17
 (5, 4)· «ἀκόπτατος δ.» = σπέρμα Ἀριστ. ἱππ.
 1285· Ἐν γέν. πᾶν μαλακόν, τρυφερόν, ὡς
 ἐπὶ νεογνῶν Δίσχ. Ἀγ. 139· «δ. καὶ χνοῦς»
 = γούλος, πρῶτον χνοῦδι τῶν μαλλίων Ἀριστ.
 νεφ. 979, ros.
 Δρόσος, 6. Ἑλλ. ὄν. ἀνδρ. Ὀρέλλ.
 Δροσό-στακτος, 2. δροσοστάλακτος, στά-
 λων ἐκ δρόσου, δρόσου ἀποστάζων μτγν.
 Δροσό-τροφος, 2. ἐκ δρόσου τρεφόμενος μτγν.
 Δροσο-φάρος, 2. ὁ φέρων δρόσον, rosiferus.
 Δροσόμω· ὑγραίνω με δρόσον, ὑγραίνω, νοτίζω·
 «κυβήθη δροσισμένη» Ἀνακρ. 54, 12, rogo.
 Δρο-6όπος, 2. δροσισιδής, ὁμοίος δρόσω·
 κόπτερος (εἶδος ἐνὸς δρόου ἢ λειμωνίου γάρτου)
 Φερεικ. π. Ἀθην. 15, 685· «μέτωπον Ἀνακρ.
 16, 9· π. πεζ. συχνά = δροσερός, τρυφερός
 Πλουτ. 79, 695.

Δρόσυλα = Δρόσυλλα· Ἑλλ. ὄν. γυν. ἐπὶ ὀδῳ
 βρικοῦ ἀγγείου.

Δρύακαε, αἰ· δρύαχοι, ὡς. ἑρμην. καὶ τὸ «δρυ-
 ἄδες» Πλουτ. 79, 321, ἔνθα μεταβάλλουσιν
 εἰς «δρυῶν, δρυόχων».

Δρυάριον, τὸ ὕποκ. τοῦ δρύος Εὐστ.

Δρύας, ἄθος, 6, κλ. Δρύας, ἡ νόμφη κατακοῦ-
 σα ἐν δένδρῳ, δενδρονύμφη, εἰς ἐν. ὅτι μὲν ἐν
 συνδ. Δ. νόμφη, ὅτε δὲ μόναν Δ. ὡς. εἰς πλ.

Δρύαδες αἰ, καὶ Ἀμαδρυάδες, κατώτεραί θεό-
 τητες, νόμφαι διαμένουσαι ἐκάστη ἐν ὠριμαίνῳ
 αὐτῇ δένδρῳ· πρὸς. Ναϊάδες, Ὁρειάδες.

Δρυη-κόπος, 2. ἐξάλα κόπτων, ὅσα. ἑυλοκό-
 προς Δυκόφρ. 1379.

Δρυῖται, (οἱ) οἱ σφοπτοῦ τῶν Γαλατῶν (ἱερεῖς
 κλ.) Druidae.

Δρυῖνας, 6· εἶδος ὄφως, ἐν κοίλοις κορμῶς
 πεπαλαιωμ. δρυῶν ἐμφωλεῶν Νικ. θηρ. 471.

Δρύινος, 3· ἐκ δρυὸς προερχόμενος, ἐκ ξύλου
 δ. κατεσκευασμένος κοιν. ὄρειος Ὀδ. φ. 43,
 Εὐρ. Βάκχ. 1101· «πυρ = φωτιά ἀπὸ δένδρινα
 ξύλα Θεοφρ. 9, 19· «μέλι = δρυόμελι, μέλι
 ἐκρέον ἐκ τοῦ κορμοῦ τῆς δ. Ἀντίπ. ἀνθ. Παλ.
 28 (9, 72), quernus.

Δρυίτης, 6, -λίθος· εἶδος λίθου Θεοφρ. αἰτ.
 φυτ. 1, 2, 2, Πλίν. 37, 11.

Δρυῖται· λαὸς Μαυριτανίας τῆς Καισαρησίας,
 νῦν Ἀλγερίας Πτολ.

Δρύ-καρπον, τὸ δενδρόκαρπον, ἡ φαγώσι-
 μος βάλανος τῆς τρυφοφόρου δρυός, εἰς πλ. π.

Λυκόφρ. 83, Εὐστ. πρὸς. ἀνδρόδρυα.

Δρυ-κολάπτης, ὁ· δρυκολάπτης Ἀριστ.
 ὄρν. 480, 979.

Δρυμά· ἴδιος δρυμῶς.

Δρυμάσσω· δρυπτός, ἐπὶ ἀνηθίς. σημ. κωμ.
 π. Πολυδ. 5, 93, Πούχ.

Δρυμίδες νόμφαι, αἰ· δρυάδες Κραμ. Ἀν. 1, 224.

Δρυμόνιος, (δρυμῶν), 3· ὁ ἀνήγων εἰς δάσος,
 δασώδης· «δρυμονία Ἀρτεμις» = φιλόδασος, ἡ
 φιλοῦσα τὰ δάση Ὀρφ. ὕμν. Ἀρτ. 35, 12.

Δρυμός, (δρύς), 6· δάσος δρυῶν, ἐν γέν. δά-
 σος Σοφ. Οἰ. τ. 1399· «δρύος Εὐρ. ἱππ. 1127·
 «δρυμοί» = βόσκαί ἐν δάσει Ἀντιφάν. 6 (9, 84),
 ὅπερ ἀπαντᾷ π. Ἀριστ. I. Ζ. 9, 49 ἔξ ἀποσπ.

Δίσχ. 300, Πλουτ. Περικλ. καὶ Φάδ. 1· συ-
 γνύτ. ὁ ἐτερόκλιτος πλ. τὰ δρυμὰ (ὁ βραχὺ πάν-
 τοτε π. Ὀμ.) ἱλ. λ. 118, Ὀδ. κ. 150 καὶ μτγν.

π. ἄλλὰ καὶ δρυμὰ Δ. Περ. 492, quercetum.

Δρυμός καὶ Δρύμος, (ὁ) 1) = Δρυμία, Δρυ-
 μία, πόλις Φωκίδος 2) τόπος μεταξὺ Ἀττικ.

καὶ Βοιωτίας 3) τόπος Εὐβοίας 4) τόπος τῆς
 Ἰουδαίας ἐπὶ τοῦ ὕψους Καρμηλίου.

Δρυμο-χαρής, 2· τὰ δάση ἀγαθῶν Ὀρφ.
 ὕμν. 50, 12 κατὰ διόρθωσιν. κρυμοχαρής.

Δρυμῶ, ἡ· θυγ. Νηρείως καὶ Διορίδος ἱερῆς γεωργ.

Δρυμώδης, 2· δασώδης Δ. Σικ. 3, 25, εἰκονισ.

Δρυμῶν, ὄνος, 6· δρυμῶς Ὀπκ. κυν. 2, 78.

Δρυμῶνι, ὄνος, 6· 1) Πυθαγόρειος τις Καυλῶ
 νιάτης 2) ἀρχαῖος συγγραφεὺς Εὐσεβ.

Δρυο-βάλανος, 6· βάλανος δρυὸς Στράβ. 3, 153.

Δρυο-εαφής, 2· με φλοῖον δρυὸς βεβαμμένος
 Πούχ.

Δρυο-γόνος, 2· δρύς παράγων· ὅρη Ἀριστ.
 ὅσμ. 114.

Δρυόεις, 3· γεμάτος από δρύς Στράβ. 18, 626.
Δρυο-κόιτης, δ· ἐπὶ δρύος, δένδρου οἰκῶν·
-τέτις Ἀντή 14 (7, 190).

Δρυο-κολάπτης, δ· πτηνόν τι, ὃ δένδρο-
σκαλιστής, ξυλοπαγῆς Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 8, 3· ἴδε
δρυκολάπτης· πρβλ. δένδροκολάπτης, κραυγῆς.
Δρυο-κόλαψ, ἀπος, δ· τῷ ἄνωτ. Εὐτεχνλ.
ἰδ. 1, 12.

Δρυο-κόπος, 3· δένδροκόπος, οὗς. εἶδος πτη-
νός = τῷ ἄνωτ. Ἀριστοτ. μορ. Ζῴ. 3, 1.

Δρυο-παγῆς, 2· ξυλουργῆς, ξυλοποίητος· -
στόλος (ῆ) στόλος Σοφ. ἀποσπ. 629 = δ δρύϊνος
πᾶσσαλος λείξ.

Δρύο-πες, (οἱ)· ἀρχαῖος λαός, κατ' ἀρχαῖς κα-
τοικῶν ἐκατέρωθεν τῆς Ὀλύτης καὶ νοτίως μέ-
χρις ἄνω τοῦ Παρνασσοῦ ἀλλ' ἐξωσθεῖς ὑπὸ τῶν
Μακεδόνων καὶ εἰς τὰ τῶν Δωριέων εἰς Πελοπόν-
νησον, ἐκείθεν δ' ἐξ Ἑρμιόνης καὶ τῶν λοιπῶν
μερῶν ὑπὸ τῶν Ἀργείων, ἐγκατέστη ἐν τῇ
Μεσσηνιακῇ Ἀζίνῃ, Εὐβοίᾳ (Καρύστῳ), τῇ
Ἰωνικῇ νήσῳ Κύβησιν, Ἰωνίᾳ, Ἀδύδῳ καὶ Ἡ-
πειρῷ Ἡρ. 1, 146.

Δρύο-πη, Δρύο-πα, ἡ· θυγ. Δρύοπος ἢ Εὐρυπό-
λου, σύζυγος Ἀνδραίμονος καὶ μητήρ Ἀμ-
φίσσου, ἐξ ἧς ἀνωμασθήσαν οἱ Δρύοιτες Ἀν-
τών. ἔλευθ. 32.

Δρυο-πετερίς, ἴδως, ἡ· βρυώδης βοτάνη, φο-
σημένη ἐπὶ δρύος καὶ ὁμοία μὲ πτέριν (φετέρι),
ἀλλὰ μικροσχιστότερα φύλλα ἔχουσα Διοσκ.
4, 189.

Δρύος, ἐμφ. γρ. τοῦ δρύος.

Δρύος, δ· Ἑλλ' ὅν. ἄνδρ. Θεόγνωστ.

Δρύος κεφαλαί· ἑπανομία Ἀθηναίων τοῦ με-
ταξὺ Ἀθηναίων καὶ Πλαταιῶν στενοῦ Κιθαιρώ-
νος διὰ τὸ διασώδης τῶν ὑπερκειμένων αὐτοῦ
κορυφῶν Ἡρ. ἴδε Τρεῖς κεφαλαί.

Δρυο-τομία, ἡ· κόψιμον ξύλων, κόπτειν ξ. π.
Πλάτ. κομμένα ξύλα νόμ. 3, 678.

Δρυο-τομικός, 3· τὰ τῆς ξυλοτομίας ἀφο-
ρῶν· οὗς. «ἡ δρυστομική» (ἐνν. τέχνη) τοῦ
κόπτειν ξύλα Πλάτ. πολιτ. 288.

Δρυο-τόμος, 2· δένδροκόπος, ξυλοκόπος· οὗς.
ξυλοκόπος κοιν. ξυλῆς Αἰσωπ. 175, [ἐνθα β]·
ἴδε δρυτόμος.

Δρυο-φόνον, τό· βοτάνη ὁμοία τῇ δράκῃ
Διοσκ. 2, 187.

Δρυο-φύρος, 2· ὁ φέρων, παράγων δρύς Δ.
Περ. 371, 23.

Δρύον, τό, δι. σχημ. τοῦ

Δρύου, δ· 1) «δρύου», δρύϊνα ὑποστηρίγ-
ματα ναυπηγούμενων πλοίων = «στηρίγματα
τῆς πηγνυμένης νῆδος» Τιμ. λεξ. Πλάτ. Εὐστ.
ἐπ. Ὀδ. 7, 574, ἐνθα τὴν πρὸς δρύους πα-
ρημακιστῶν τῶν κατὰ σειρὰν τεθειμένων πελέ-
κειων (τοὺς πελέκεις Ἰσταπῆ· ἐξείης δρύουρος
ὡς· ἐρμηνεύει πᾶσσαλοι, (δρύϊνοι), ἐφ' ὧν
στοιχηδὼν διατεθειμένων ἡ πρῶσις Ἰσταται τῶν
καινοεργημάτων πλοίων δι' ἰσότητα» ἦται ξύ-
λα ἰσομήκη, τὰ ὅποια τὸ ναυπηγούμενον πλοῖον
εἰς εὐθείαν γραμμὴν ὑποσπαστάσονται· πρβλ.
Ἀθην. 5, 209· π. Παλ. «δρύον», μέρος
τοῦ πλοίου, 1, 85· τοὺς «δρύους» τοῦ ἄνωτ.
Ὀμ. γωρ. οἱ λεξ. συνεταιύσαν με πελέκεις·
«κινῶν τὰ τρίγωνα οἷον ἐκ δρύων» = ἐκ δρυ-

μελίων Πλάτ. Τιμ. 81· «δρύους τιθέναι ῥα-
ματος ἀρχαῖς» = θέτω τὴν βάσιν δράματος, ῥα-
χομαί Ἀριστ. Θεσ. 52· κυρ. «ἐκ τῶν δρύων
ναυπηγεῖσθαι σκάφη» = ναυπηγῶν ὁλοκαυουργῶν
πλοῖα Πολύβ. 1, 38, 5· «κατὰ δρύων ἐπὶ τῇ
σανί» Ἀρχιμ. 1 (Ἀπ. 15)· ὁδ. ἡ παροιμ.
«ἄλις τῶν δρύων» Ἀπ. παροιμ. 1, 15·
πρβλ. Σχόλ. Ἀριστ. Θεσ. 52 ἐπὶ ἀνθρώπων,
οἱ ὅποιοι ἀρχίζουσιν διὰ τῆς ἀλλ' οὐδέποτε τῇ
ἀποτελεῖν οὖσιν· 2) π. Ἀρχι. δρύον = δρυ-
μοί, δάση 7 (6, 16). ὡς. π. Εὐρ. ἀλλ' ἐπὶ
ροκλῆτ. «τὰ δρύον» Πλ. 1164, ναυαυ.

Δρύο-φ, ἀπος, δ· πτηνόν τι Ἀριστ. ὄρν. 304.
Δρύο-φ, ἀπος, δ· 1) υἱός Ἀπόλλωνος καὶ Δίας,
πατήρ Δρύοπης καὶ Κραγαλέως Ἀντών. ἔλευθ.
2) υἱός Λυκάονος καὶ Δίας, ἐξ οὗ λέγουσιν ὅτι
οἱ Δρύοιτες ἐπωνομάσθησαν Στράβ.

Δρυ-πετής, 2· καρπὸς δένδρου ὠριμάσας ἰδ.
αὐτοῦ, ἰδ. τελείως ὠριμοὶ ἐλαταὶ καὶ σκα-
-ἐλάαι Χιονίδ. π. Ἀθην. 4, 137· ὡς. καὶ ἄ-
συνδότη. «δρυπετεῖς» Ἀθην. 2, 56, Ἀριστ. Λυσ.
564 (ἐνθα «δρυπετεῖς» γρ. Βεκκ.) Θεόφρ. 2,
ἀλλ. -μᾶζαι = φημί ἐπὶ τῶν δένδρων αὐτὰ
μάτως κομμένα, ὡς· ἐν τῇ μυθολογίᾳ τοῦ Κρό-
νου ἐποχῇ Κρατίν. π. Ἀθην. 6, 267· πανταχ.
δ' ἀπαντᾷ ἡ δι. γρ. δρυπετής.

Δρυ-πετής, 2· ἐκ τοῦ δένδρου πίπτων καρ-
πός, ἰδ. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ π. διὰ τὸ ὑπερῶριμον·
δι. γρ. τοῦ ἄνωτ. εἰ καὶ ἐν τοῖς καλλιστῶ-
χειρογρ. ἀπαντᾷ «δρυπετής». Κατὰ Μολπ.
δρυπετής ἀττ. καὶ συνώνυμ. τῷ πέπειρος· ἀν-
λογ. καὶ συνήγορον τοῦ σχημ. -της τὸ π.
Λοσκ. «χαμαιπετεῖς ἐλαταί» Λεξ. 13, πρβλ.
Ἀλκίφρ. 1, 21· ὡς. κωμ. «ἐταίροι δρυπετεῖς»
= αἱ ὑπερῶριμοι, παρρηκμάσας Ἀριστ. π. Ἀ-
θην. 4, 133.

Δρυπετίνα, ἡ· θυγ. τοῦ βασιλ. Μηδριδάν
Ἀμμ. Μάρκελ.

Δρυπητής καὶ Δρύπητις, ἡ· θυγ. Δαρείου Δ.
Σικ.

Δρύ-πεψ, πεπος, ἡ· δρυπετῆς «τὴν ἑλπί-
στον δρύο-πα» = τὴν ἀλοστοπασσμένην, τὴν
ὑπερῶριμον καὶ ἀλατισμένην ἐλαίαν Δογτ.
Ἐπιγρ. 1 (6, 191).

Δρυπίς, ἴδως, (δρύπιω), ἡ· εἶδος ἀκάνθης Θη-
οφρ. Ἰσ. Φ. 1, 16 (10, 6).

Δρύπιξ, ἡ· δρύπεψ. ὑπερῶριμος καὶ συφφω-
μένη, ζουφισσμένη ἐλαία Φανί. 5 (6, 249)
«Ρωμαῖοι δρυπετεῖς ἐλαίας δρύπας λίγουσιν»
Ἀθην. 2, 56, ὑπερ ὃ Πλίνιος ἐπιθετοῖσι Φασ.
Ἰσ. 15, 1, 2, διωρρα.

Δρύς, δρύς, (ῥίξ. δρυ), ἡ καὶ ὁ π. Πελοπον-
νησίους κατὰ Σχόλ. Ἀριστ. νερ. 401· ὡς. π.
μτγν. κυρ. δένδρον, ὡς· δηλοῦσι τὰ παραγόμενα
δρυμός, δρύς, δέν-δρε-ον (δένδρον), Δρύαξ,
Δρύοψ, δρία κτλ. πρβλ. δάρυλλος (ἡ δρύς ἰσο-
Μακεδ. Ἡσυχ.), ἴσως καὶ Δωριεῖς = δένδρον τοῦ
Κοῦρ. ἐτ. 2, 204, Σχόλ. Ἰλ. 7, 86, Μ. Ἐν-
288, 50· ἔπειτα τὸ δένδρον ἢ δρύς π. Ὀμ. ἡ
μτγν. Ἀδτὴν ἡ καθιερωμένη τῷ διτ', ὅστις ἐπὶ
στεύεται ὅτι ἐλάει διὰ τοῦ φιθυριστικοῦ ἡχοῦ
τῶν φύλλων τῆς ἐν Δοδώνῃ δ. Ὀδ. 5, 328,
τὴν ὅπου ἐν Σοφ. πολύλωσον ἀποκαλῶν, Γρ.
1188 καὶ Δίσχ. «αἱ προσήγοροι δρύες», Πρμ.

894. παροιμ. ἡ φράσ. σὺν ἀπὸ δρυός
 ἔσσι οὐδ' ἀπὸ πέτρης = δὲν εἶσαι ἀπὸ πέ-
 τρα μήτε ἀπὸ βόλου, δὲν ἔπασ' ἀπὸ τὸν σὺ-
 ρανὸ μὴδ' εἰς τὴν κορυαί μ' εὐρέθηκαν 'Οδ. τ.
 163, ἀνάλογ. τὸ τοῦ Πλάτ. «ἢ αἶε ἐκ δρυός
 ποθεν ἢ ἐκ πέτρας τὰς πολιτείας γίγνεται», ο.
 παλ. 8, 544. «οὐκ ἔστι ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ
 πέτρης ἀρρῆσθαι» = δὲν εἶνε καὶ οὐκ ἔστι ἀπὸ
 τὸ δένδρον ἢ ἀπὸ τὴν π. τραν (ὡς οἱ ποιητὲς)
 νὰ ὁμιλοῦμεν περὶ ἀέρος καὶ ὑδάτων, νὰ ἐρω-
 τολογούμεν αἰτίων, εἰς τρομίνων, χ. 1, 10
 ὡς. «ἀλλὰ τί μοι ταῦτα περὶ ὄρν ἢ περὶ
 πέτρης;» 'Πσ. 02. 35. «δρυὸς καὶ πέτρας ἀ-
 κοῦσιν» Πλάτ. Φαῖδ. 275. «διὰ πέτρας καὶ
 διὰ δρυὸς ὄρεα» Πλουτ. Στωϊκ. Ἰων. 44. ἡ
 παροιμιώδ. περὶ 'Ορφ. φράσ. «δρυὸς καὶ πέτρας
 ἄγιν» 'Αντ. Σιδ. 67 (7, 8). 'Επὶ τῆς σημ.
 δένδρον ἐρμηνεύουσι καὶ τὴν π. τραν π. Σοφ.
 Τρ. 763, τὴν ἐλαίαν π. Εὐρ. Κῶκλ. 615. «ὄρν
 φέρειν διὰ τῆς ἀγορᾶς» = φέρω κλάδον δένδρου,
 ὅπου οἱ ἀπελευθεροὶ ἐν τῇ ἐορτῇ τὴν Παναθη-
 ναίων ὤφειλον νὰ πράξωσι Β. 'Αν. 242 Μετφ.
 γέρων, γερόντιον (πρὸλ. γεράνδρουν) Μυρτ.
 2 (6, 254), πρὸλ. 'Αρτεμίδ. 2, 25, αἰτ. δρυὰ
 ἀντὶ ὄρν Κ. Σμ. 3, 280 [δρυὸς ἀπᾶς π. 'Ησ.
 434 ἐν ἀρχῇ].
 Δρύπτω, (πρὸλ. δρέπω, ἀποδρόψω)· ἀμύσσω,
 σπίζω μὲ τοὺς ὄνυχας τὴν ἐπιδερμίδα τινός,
 τσουγγρανίζω, κατατσουνγγρανίζω π. 'Ομ. μόν.
 μία. «δρυφρένυ δ' ὀνύχουσι περιβάς» = ἀφοῦ
 ἢ εἰς τοῦ ἄλλου τὰ μάγουλα κατατσουνγγρανίσαι
 'Οδ. 6, 153. καταξέωμαι, καταμαδοῦμαι ἐπὶ
 πόντους καὶ πόνοι· «δρύπτει χάρα» Εὐρ. 'Πλ.
 150. «μάτηρ δρύπτεται παρειάν» 'Εκ. 655.
 «αἱ γυναῖκες ἀναδύσασαι ἐδρύποντο» Σεν.
 Κύρ. 3, 1, 13. καταξέσχω (ἐκ) - βλέφαρον 'Απολ.
 'ρ. 2, 109. «Ἐκτορα πόλοις ὄντια δρυπτό-
 μινον» = κατασυντριβόμενον 'Αντ. Σιδ. 69 (7,
 2). Κατὰ τοὺς γραμ. κυρ. ἀποφλοιόν, ἀφαίρω
 τὸν φλοιὸν δένδρου, ξεφλουδίζω, lncro.
 Δρύς, δρυός, ἡ πόλ. Ὄρεα. παρὰ Μεσημδρίαν
 Δημ. κατ. Δρυός, ὀηλ. Δρυή; 2) τόπος 'Ι-
 ωνίας, ἐν ᾧ οἱ Πριηνεῖς ἡττήθησαν κατὰ κρά-
 τος ὑπὸ τῶν Σαμίων, 69. αἱ Πριηνεῖδες ὠρτί-
 ζοντο καὶ μετέπειτα «τὸ περὶ Ἀρὸν σκότος» ἢ
 «ὁ παρὰ τῇ δρυὶ σκότος» Ζηνὸς.
 Δρύτη, ἡ· δι. γρ. τοῦ δροῖτη, ὅπου ἴδε.
 Δρυ-τάμει· ἴδε δρυοτομέω.
 Δρυ-τόμος, 2° δρυοτόμος, ἐυλοκόπος 'Πλ. λ.
 86 καὶ μτγν. π. [δρυτόμος Κ. Σμ. 13, 56].
 Δρύφακτον, (δρύ-φακτος, δρύ-φακτρος Κουρ.
 ἔπ. 2, 267), τὸ καὶ ὁ δρύφακτος 'Αριστ. ἱππ.
 673 καὶ Λιδά. συνήθ. εἰς πλ. (ἐν. 'Αριστ.
 σφ. 830), ἐκ τοῦ δρυὸς ἢ δρυφάσσω· ἐύλιος
 φραγμός, ἴδ. δικαστήριον, βουλευτηρίου ἐν 'Α-
 θήναις 'Αριστ. σφ. 386, 552. «ἐπιστῆναι τῇ
 βουλῇ ἐπὶ τοῖς δρυφάτοις» Σεν. 'Ελλ. 2, 3,
 50. κατὰ Μοῖρα. «ἡ θύρα τοῦ δικαστηρίου»
 περίφραγμα κλίμακος Πολύδ. 1, 22, 6. ἐξώ-
 στεγον οἰκίας καὶ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα
 ἐύλας 'Αριστ. σφ. 386, ὡς. π. Λιδά. cancelli
 (60. τὸ νῦν βαρβ. κάγγελα, καγκελλάριος).
 Δρυ-φακτόω· περιφράσσω τι διὰ φραγμοῦ Πο-
 λύδ. 8, 6, 4.

Δρυ-φακτοῦμα, τὸ τόπος περιπεφραγμένος
 Στράβ. 13, 621.

Δρυφάς, ἄδος, (δρύπτω), ἡ ἔσχιμα δι' ὀ-
 νύχους, κατάξωμα 'Πούχ. unguis.

Δρυφάσσω· περιφράσσω τι καὶ προστατεύω
 ὁδῶ Λυκόφρ. 758.

Δρυφή, ἡ· τὸ ἀμύσσειν, ἀμυχή, καταξυσμή
 κοιν. τσουγγράνωμα 'Πούχ.

Δρύφος, ὁ ξέσμα, ἀπόξωμα, κοιν. ξέσμα λεί.
 Δρύφω δρύπτω ἴδε ἀποδρόπτω.

Δρύψαλα, τὰ ξύσματα, θρίμματα, θρύψαλα
 (ἐκ τοῦ θρύπτω); φλοιὸς λεί.

Δρύψια, τὰ ἀποξώματα-τυρῶν Φαντ. 5 (6,
 299), ramentum.

Δρυψο-γέρων, ὄντος, ὁ· ἐκ τῆς ἀκολασίας
 ξυσμένος γέρων, ἔλαινογέρων, παληόγηρος 'Π-
 σύχ. πρὸλ. σοροδαίμων.

Δρυψό-παις, παῖδος, ὁ· ἐκ τῆς ἀκολασίας
 ξυσμένος παῖς, προῦρος παρηκμασμένος, ἔλα-
 εινόπαις, παληόπαις 'Πούχ.

Δρυ-ώδης, 2° δρυόσχημος, ὅμοιος μὲ δρύν,
 γεμάτος ἀπὸ δρυὸς, roboreus.

(Δρωμάω ἄχρ. = τῷ ἄχρ. δρωμάω, ὅπου ἴδε)
 Δρώντων, αἰτ. ἀντὶ δρώτωσαν γ' - πλ. τῷ
 δρώω.

Δρώσι· Ὄρεα καὶ λαὸς Θουκ.

Δρώσιμι, ἐπ. ἀντὶ δρωμι, ἃ ἐν. εἶκε, τοῦ δρώω.
 Δρωπάζω· βλέπω Π. 'Αν. 549. πρὸλ. δρώω.

Δρωπακίζω· μαδῶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς
 μου διὰ δρώπακος, πιασμένους σκούφιας Σουτ.
 Λουκ. Δημῶν. 50. πρὸλ. πετῶω.

Δρωπάκινος, 3° ἀνήκων εἰς δρώπακα μτγν.
 diopacinus.

Δρωπακισμός, ὁ· τὸ μαδῶν τὰς τρίχας τῆς
 κεφαλῆς διὰ δρώπακος Διοσκ. 7, 4.

Δρωπακίστρια, ἡ· ἡ μαδῶσα τὰς τρίχας τῆς
 κεφαλῆς, τριχομαδίστρια μτγν.

Δρώπαξ, ἄκος, ὁ· πιαστὸν σκούφια, χοῖται-
 μος εἰς τὸ μαδῶν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἱατρ.
 πρὸλ. Μαρτιάλ. 3, 74-10, 65.

Δρώπητης, ὁ· πλανήτης, πτωχὸς Σουτ.
 Δρωπτός, 3° β. ἐπὶ θ. ἀρεπτός Σουτ.

Δρώπτω (δρέπω) διακόπτω Λογ. ἀποσπ 259.
 Δρωπίων, ὁ· βασιλ. Παύλων Παρσ.

Δρύψ (δρω, βλέπω), ὁ· ἄνθρωπος Κλ. 'Αλ.
 στρωμ. 5, 674.

Δύ, ἐπ. = δύω γ'. ἐν. ἀορ. 6. τῆς ὀριστ. τοῦ δύο.

Δύ, ἐπ. ἀντὶ δύο.

Δυαδικός, 3° εἰς δύο ἀνήκων - μερὶς Πλουτ.
 50. 1025, binarius.

Δυαζώ· 1) κάμνω τι δύο, διπλασιάζω 2) ἐκ-
 φράζω δικαίως, μεταχειρίζομαι δικαί. ἀριθ. Εὐστ.
 3) συνόν. τοῦ δυοτομέω, διαίρω εἰς δύο ἴσα
 μέρη, ἡμισυ καὶ ἡμισυ Θεολ. ἀριθμ. 12, 28.

Δυάκεις, ἐπὶρ. δύοφορές 'Αριστ. Β. 'Αν. 342, bis.

Δυάς, ἄδος. ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ ἀριθ. δύο, τὸ
 διπλάσιον Πλάτ. Φαῖδ. 101.

Δυσσμός, ὁ· συνένοισις δύο, ζευγάριμα, σύγ-
 χυσις, συνταγίσματα Εὐστ. 205, 30, copulatio.

Δυάω, (δύη)· καθιστῶ τινα δυστυχῇ, μοναδ.
 «δυάσει (γ' - πλ. ἐν. ὀριστ. ἰων.) ἀνθρώπους»
 'Οδ. υ, 195. Κατὰ Βενετλερον δυάω, γ', πλ.
 δυάσει, ἀντὶ δυόσει.

Δυεῖν ἴδε δύο.

Δυερός, 8' δυστυχής, ἄλλιος λεξ. κ. μτγν.
 Δύη (ἐκ τῆς ρίζ. δαϋ, δαίω ἴδε λεξ. Βενσλέ-
 ρου), ἡ' δυστυχία, ἀλιότης Ὁδ. ν, 215'
 «πῆμα δύνῃ» = πῆμα δυστυχίας, ξ, 338' «καί
 πημοναί» Λισγ. Πρμ. 511' — ἀμύχανοι, Εδμ.
 532 κ. συχνά' «δειλάει συχνέκραμαι δύα» Σοφ.
 Ἀντ. 1295' «χωρεῖ πρὸς ἡπάρ γενναία δύη»,
 Αἴ. 918 κ. μτγν. π. Νεκ. ἀλ. 19, miseria.
 Δυη-παθία, ἡ' ἡ κατὰστασις τοῦ πάσχον-
 τος δυστυχίαν, κακοπάθεια, δυστυχία Μ. Ἐτ.
 291, 10
 Δυη-παθία, ἡ' τῷ ἀνωτ. Ἰουλ. Αἰγύπτ. 27
 (Πλαν. 113).
 Δυη-παθίω πάσχω δυστυχίαν, ὀλίφεις, πό-
 νους Nov. Δ. 26, 113.
 Δυη-παθίη, 2' δυστυχίαν πάσχων, ἄλλιος'
 — δύπται = δύται, βουτῆται Ὁπ. ἀλ. 2, 436.
 Δυή-παθος, 2' τῷ ἀνωτ. Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ.
 486 ἀμφ. γρ.
 Δυθμή, δωρ. ἡ' δυσμή.
 Δυϊκός, 3' εἰς δύο ἀνέμων μτγν. οὖς, «ὁ δυϊ-
 κός» (ἐνν. ἀριθμὸς) γραμ. ἐπὶρ. — ὤς, εἰς τὸν
 δύοικ. γραμ. dualis.
 Δύτος, 3' «δυερός» — βαῖ Λισγ. ἀποσπ. 809.
 Δύναμαι, δύνασαι 6' ἐν ὄριστ. ἀττ. πάντοτε,
 διότι ὕποτ. δύνῃ, ἀλλὰ καὶ δύνῃ 6' ἐν ὄριστ.
 ἀπαντᾷ π. Σοφ. Φιλ. 287, ἐνθα γράφουσι δύνα,
 ὡς ἐν Θιοκρ. 10, 2, πρὸλ. Σχολ. Ἰλ. ξ, 199,
 ἐνθα καὶ ἀλλαχ. κατ' ἀναλογ. τοῦ ἐπίστα'
 ὡς π. μτγν. πεζ. Αἴλ. Π. Ἰσ. 13, 32, ἀλλὰ
 π. Εδρ. Ἐκ. 257 κ. Ἀνδρ. 239 δυνατή καὶ
 ἡ ὕπατ. δύνῃ, μέλ. δυνήσομαι, ἀόρ. α. παθ.
 ἡδυνήθην Σεν. Κύρ. 1, 1, 15, ἐδυνάσθην παν-
 τοῦ π. Ὁμ. καὶ συνήθ π. Ἦρ. π. δοκ. ἀττ.
 π. γ. Σοφ. Οἶ. τ. 1212 καὶ Εδρ. Ἰλ. 866
 (Ἰσ. ἰδυνάθην) ἀμφιβολον ἀλλ' ἀπαντᾷ π. Σεν.
 Ἀν. 7, 6, 20 κ. ἀλλαχ. ὡς μτγν. — μέσ. ἀόρ. α.
 ἐδυνήσασθην Ὁμ. Ἰλ. ε, 621 κ. συχνά μτγν.
 Ἀρτ. φαινόμε. 375, ἐπιγρ. ἀδ. 618 (7, 148)
 κ. πολὺ μτγν. πεζ. παρχ. δεδύνῃται Δημ. 4,
 30, ἡ χρόν. αὐξήσ. ἡδυνάμην π. ἀττ. καὶ ἀτ-
 τικιστ. π. γ. Ἦρ. 1, 10, ἀλλὰ π. Ἀριστ. ἐκκλ.
 308, Θουκ. καὶ Σεν. συνήθ. (μοναδ. ἡδυνάτο
 Κύρ. 7, 2, 4) καὶ Πλάτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
 ἐδυνάμην α) ἡμπορῶ, εἶμαι εἰς κατὰστασιν,
 ἔχω τὴν δύναμιν νά πράξω τι π. Ὁμ. καὶ
 ἀπασί π. καὶ πεζ. συνήθ. ἐν συνδέσ. μετ' ἐν.
 ἡ ἀορ. ἀπαρ. σπαν. δὲ μετὰ μέλ. ἀπαρ. «εἰ
 σέ γε πείσειν δυνησόμεθα» Σοφ. Φιλ. 1380.
 Συχνά ἐνν. ἡ ἀπαρ. ἐκ τῆς σειρ. τοῦ λόγου,
 ἀλλὰ καὶ ἀσυνδέτ. «ἀλλὰ σὺ εἰ δύνασαι γε,
 περίσχεο παιδὸς ἔξος» (ἔξος = ἡῖος) = ἂν ἡμπο-
 ρῆς, βοηθήσῃς τὸ ἀνδρεῖον παιδί σου, τὸ ἄξιον
 προστασίας, Ἰλ. α, 393' «ταυρὸν δ' εὐπομπος
 (γενεὸς) εἰ δύνασαι» Σοφ. Οἶ. τ. 697' «ἐγὼ τοι
 ταῦτα μεταστήσω, δύναμαι γάρ» Ὁδ. δ, 612,
 εἰς. «δύνασαι γάρ, δύναται γάρ» Καλλ. Ἀπόλ.
 29. Ὡς μετὰ αἰτ. «δύναται γάρ ἀπαντα» =
 δύναται, κατορθώνει τὰ πάντα Ὁδ. δ, 237'
 «ὅσον δύναμαι χερσὶ τε ποσὶν τε» Ἰλ. υ,
 360' «ὁ μέγα δυνάμενος» = μεγαλοδύναμος, παν-
 τοδύναμος Ὁδ. α, 275' π. Ἀποσ. «ὁ δυνάμε-
 νος» ἀντίθ. τῷ «ἀδύνατος» 24, «τῷ σῶματι
 δύνασθαι» 4, ἐπὶ σωματικ. δυνάμειος ἡ ἀδυνα-

μίας, πρὸλ. Λισγίν. 2, 95 ἀντίθ. τῷ ἀρρη-
 στία καὶ Σεν. Ἀν. 4, 5, 11. ἐπὶ τῆς σημ.
 ἰσχυρός, παντοδύναμος, ἐπιφανής ἰδ. ἡ μτγ.
 πρὸλ. «δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον τῶν
 Περσέων» Ἦρ. 7, 5' «δυνάμενος ἐν τοῖς
 πρώτοις» Θουκ. 4, 105 κ. ἀλλαχ. «οἱ μέγ-
 στον δυνάμενοι ἐν ταῖς πόλεσιν» Πλάτ. Φαίδρ.
 257' «οἱ δυνάμενοι ἐν ταῖς πόλεσι πράττειν» Σεν.
 Πρωτ. 317' «οἱ τὸ μέγιστον δυνάμενοι» Σεν.
 Ἀν. 7, 6, 37' «δυνάμενος τῷ τε πράττειν τῷ
 τε λέγειν» Δημ. 49, 9 καὶ οὕτω μτγν. Δ. Κάσ.
 44, 33. Ἐν συνδ. μεθ' ὑπερθετ. ἐπομένον ὡς,
 ὅπως, ἡ ἀναφ. ἀντιων. καὶ ὑπερθ. σημαίνει τὴν
 ἀνώτατον βαθμὸν τοῦ δύνασθαι ὡς ἰδυνάμην
 ἀρίστην» Πλάτ. πολ. 4, 434' «ὅτι ἤξει ἔχον
 ἱππείας ὡς ἐν δύνῃται πλείστον» Σεν. Ἀν. 1,
 6, 3' «ὡς ἐδύνατο τάχιστα» = ὅσον δύναται
 ταχύτατα, «προθυμούμενος πράξει ὅποσα πλεί-
 οντα ἡδυνάμην», Κύρ. 5, 5, 26' «ὅτι ἐπιμα-
 λείας ἡς ἐδύναντο πλείστης» Δ. Ἀλ. 1, 69,
 «οὕτως ὅπως δύναμαι» = ὅπως ἡμπορῶ Πλάτ.
 Φαίδρ. 228' «οὕτως ὅπως ἂν δυνώμεθα» Ἰ-
 σοκρ. 14, 4' «ὡς ἐδύνατο» = ὅπως ἡμπορῶ
 Σεν. Ἀν. 2, 6, 7' 6) ὑποφέρει, ἀνέχομαι ὡς,
 λω, ἰδ. μετ' ἀρρητ. μορίου «σέ — σὺ δύναμαι
 προλιπεῖν δύστηνον ὄντα» δὲν ὑποφέρει νά ε.
 ἐγκαταλείψῃ ἐν ᾧ εἶσαι δυστυχῆς Ὁδ. γ, 391'
 «οὐ δύναμαι βιοτεῖναι» = δὲν ὑποφέρω πλέον
 τῆς αὐτῆς ζωῆς Θουκ. 1, 30 κ. ἀλλ. ὡς ἐπὶ
 ἔρωτης. εἰς ἣν ἀναμύνηται ἀπορατικ. ἀπόρη-
 σις «τὸ δ' αὖ θυνοικεῖν ἰθὺ ὁμοῦ τίς ἂν γυνή
 δύναται;» Σοφ. Γρ. 846' ὡς. «οὐ δύναμαι μή
 γελᾶν» = πρέπει νά γελᾶσω Ἀριστ. βᾶτρ. 2'
 γ) ἀξίζω, ἰδ. ἐπὶ νομίσμ. «ὁ σίγλος δύναται
 ἐπὶ ὀβολοῦς καὶ ἡμιόβολον Ἀττικῶς» = ἀξί-
 μνει ἀξίζει 712 ἀττ. ὀβολ. = νῦν 1, 39 λεπτ.
 Σεν. Ἀν. 1, 5, 6' «ὁ Κυτικηνός, (ἐνν. στατήρ)
 ἐδύνατο ἐκεῖ κῆ δραχμᾶς» = νῦν 33, 77 λεπτ.
 Δημ. 34, 23' ὅθ. «καὶ δύναται παρ' ἱκελευσῶν
 Ἀττικῶς ὀβολός» = κυκλοφορεῖ, περιεχ. ἁπλ.
 π. πένθ. 10' συμποσούμαι «τριηκόσια ἀνδρῶν
 γενεὰ δύναται μόρια ἔτια» = 10,000 ἔτ. Ἦρ.
 2, 142' σημαίνει, ἔχω σημασίαν, ἰδ. ἐπὶ λέξ.
 («τί δύναται ἡ λέξις; Β. Ἀν. 89 καὶ ἐπὶ τῇ
 σημ. ἀξίζω «ὁ στατήρ πόσους ὀβολοὺς δύνα-
 ται;») «δύναται τὸ νεοδαμῶδες ἐλεόθερον γῆν
 εἶναι» Θουκ. 7, 58' «τὸ κολάζειν τί ποτε δύ-
 νανται» Πλάτ. Πρωτ. 324' «τοῦτο γάρ δύναται
 ὁ λόγος», Εἰσὸδ. 286' «τοῦτο δύναται αἱ
 ἀγγελίαι» Θουκ. 6, 36' «τί δύναται τὸ τριῶν
 μιον;» Ἀριστ. πλ. 842' «ἦν δὲ αὐτὴ ἡ σπο-
 τηγία οὐδὲν ἄλλο δυνάμενη ἢ ἀποφυγεῖν» Σεν.
 Ἀν. 2, 2, 13, ὅπερ δὲ Κρόγερ. παραβάλλει πρὸς
 τὸ «τὴν αὐτὴν δύναται δοῦλῳσις ἡτε μέγιστη καὶ
 ἐλαχίστη δικαιοσύνη» Θουκ. 1, 141' ἰσοδυναμεῖ
 «λόγους ὡς ἔργα δυνάμενους», 6, 60 κ. οὕτω
 μτγν. μαθημ. ἰσοῦμαι, εἶμαι ἴσος «τριγώνου ὅρ-
 θαγωνίου ἡ τὴν δρθήν γωνίαν ὑποτείνουσα ἴσον
 δύναται ταῖς περιγεύσαις» = τὸ ταπράγειν τῆς
 ὑποτείνουσας εἶναι ἴσον τῷ ἀθροίσματι τῶν τε-
 τραγώνων τῶν δύο καθεῶν (τὸ Πυθαγόρ. ἡ-
 ὥρ.) Ἀθην. 10, 418' δ) ἀπρος. δύναται = δυν-
 νατὸν ἔστι, εἶναι δ. «δύναται ἀρετὴν γενέσθαι
 καὶ μένειν ἔυλον» Πλουτ. ἡδ. 440, ἐνθα μετὰ

βάλον «ἀρετῇ»· «τοῖσι Σπαρτιύταισι καλλιή-
σαι θεωροῦντο οὐκ ἰδύνατο» οὐκ ἔ, καλὰ γε-
νόσθαι τὰ ἱερά, τοῖς ἦτο προσωρισμένον νὰ μὴ
ἐπιτύχῃσι καλὰς θεσίας, προσωρίζουσας αἰ-
σίαν ἔχασιν· Πρ. 7, 134, [δυναμένοιο π. Ὁμ.
ν. π. χ. Ὁδ. α, 276, λ, 414], possum.

Δυναμικός, 3' ὁ ἔχων δύναμιν, ἐνεργητικός, δύνα-
τός· «πρὸς τι» Θεού. Πολύβ. 22, 21, δ, valens.

Δύναμις, εως, ἡ 1) δύναμις· α) σωματική
«ἥτις ἂν ἀμυνάμην, εἰ μοι δύναμις γε παρέιη»
Ἁδ. 6, 82· «ὅση δύναμις γε παύσεται» Ἰλ. 9,
294· «γνοίης ὅτι ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἐποι-
ταί»· «ὅθ' ἠγνώρισθ' ὅσον χειροδύναμος εἰμαι»
Ἁδ. υ, 237· «καὶ τοῦ σώματος δυνάμεις» Πλάτ.
Θαιτ. 185· «εἰ ἔτι ἐν δυνάμει ἦν τοῦ πορεύε-
σθαι»· «ἂν εἶχον εἰσέτι τὰς δυνάμεις μου, πολ.

1, 328· 6) πνευματική· εὐφρα, ἱκανότης, ἐπι-
τηδεύτης· «ἡ τὰ θαυοὺ δύναμις, ἡ σοφιστική
δυν.» Πλάτ. Φιλ. 64, Σοφ. 233· «ἡγεμονική
δ = στρατηγική ἱκανότης, τὸ στρατηγικὸν Πο-
λύβ. 10, 22, 4 κ. πολλάχ. ὥσ. ἐν συνδέσ.

«σωματικά καὶ θυμαικά δ.» = α. καὶ πνευματι-
καὶ δ. β, 7, 3· «ἡ τῶν λεγόντων δ.» = ἡ εὐ-
χλωτεία Δημ. 22, 11 κ. ἄλλ. «ἡ τῶν λόγων
δ.» ἐπὶ οὗτης σημ. = ἡ δύναμις τοῦ λόγου, ἡ
ῥητορική δεινότης· Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 1· «δύ-
ναμιν ἔχειν πρὸς τι» Ἰσοκ. 2, 12· γ) ἐν γέν.
δύνασθαι, δύναμις «εἰς δύναμιν»· τὸ κατὰ δύ-
ναμιν Πλάτ. πολιτ. 273 συγχά κ. μτγν. ὥσ.

«εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα» = μετὰ τὰς δύ-
ναμεις· Πλάτ. πολ. 5, 458· «κατὰ δύναμιν»,
Φαίδρ. 249 («καθ'δύναμιν»· Πρ. ἑρ. 334)· «κατὰ
δύναμιν ὅτι μάλιστα διὰ βραχέων, πολιτ. 279

«πρὸς τὴν δύναμιν τὴν αὐτῶν»· «κατὰ τὰς ду-
νάμεις των, Φαίδρ. 231, ἀντίθ. «πρὸς δύναμιν»
= ὑπὲρ τὸ δύνασθαι, ὑπὲρ τὰς δυνάμεις Ἰλ. ν,
737· «ὕπὲρ δύναμιν» Δημ. 18, 193· 2) ἐπιση-
μότης καὶ ἐπιρροή ἐν τῇ πολιτείᾳ, πολιτική
δύναμις «τῇ δυνάμει πρῶτος» Θουκ. 7, 21 κ.

συγχά π. ῥήτορ. «ἐν δυνάμει εἶναι γίνεσθαι»
= ἐπιμύζομαι, ὑπολήπτομαι· Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 5·
κωδερνγτ. ὑπούργημα· Ξεν. 3) στρατιωτ. δύ-
ναμις, στρατός, εἰς ἐν. καὶ πλ. «δεξιμένοι τὴν
τὴν βαρβάρων δύναμιν» Πλάτ. Μενέξ. 240

«ὡ. ναυτική, πεζική, ἱππική» Ξεν. Ἀν. 1, 2, 12
κ. συγχά π. ἱστορικ. 4) ἱατρ. ἡ θεραπευτική
δύναμις τῶν φαρμάκων (ιατρικὸν) καὶ αὐτὰ
τὰ φάρμακα· «δυνάμεις τὰ τῶν ἱατρῶν φάρ-
μακα» Β. Ἀν. 91, δ. Σικ. 4, 97, Πλούτ. κ.

δλλ. 5) δξία, τιμὴ νομίσματος Θουκ. 6, 46 κ.
δλλ. «δύναμιν ὀλίγην τῷ νομίσματι ἔδωκε»
Πλούτ. Λυκ. 9. Ὁδ. σημ. λξ. «δυνάματα τὴν
αὐτὴν δύναμιν ἔχοντα» = συννόμισμα· Ξεν. 10,

7. Πλάτ. Κρατ. 394 κ. συγχά· «οὐκ ἀδύνατος
τινα δύναμιν ἔχει ταῦτα»· «εἰ σημαίνουσιν αὐτὰ
Πολύβ. 3, 20, 5· ὅμοιον «τὸ εὐσεβεῖς καὶ τὸ
δικαίον ἂν τ' ἐπὶ μικροῦ ἂν τ' ἐπὶ μεγάλῳ πα-
ραδόντων, τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχει»· «εἶνε ἐν καὶ
τὸ αὐτὸ, τὸ ἴδιον κάμνει Δημ. 9, 16· τὸ δυ-
νάτων ἀντίθ. τῷ «ἐνέργεια, ἐνδελείχεια» Ἀρι-
στοτ. συγχά· 6) μαθημ. ἡ δευτεροβάθμιος δύ-
ναμις ἡ τὸ τετραγώνον ἀριθμοῦ, γράμμου κτλ.

π. γ. 5 x 5 = 25 τετράγ. ἡ 5² Πλάτ. Θεαιτ.
198, potentia.

Δύναμις, ἡ 1) Ἑλλ. κέρ. ὅν. γον. 2) ὅν. Ἁ-
θην. πλοίων ἀπ. ναυτ. 4, 31.

Δυναμο-δύναμις, εως, ἡ· τετραγώνον τε-
τραγώνου ἡ τετρατοβάθμιος δύναμις Διοφάντ.
ἀριθμ. 1, 2, biquadratum.

Δυναμο-δυναμοστός, 3' ὅσα. «τὸ δυναμο-
δυναμοστόν», τετρατοβάθμιου δυνάμεις ἀρι-
θμὸς Διοφάντ. ἀριθμ. 1, 3.

Δυναμό-κυβος, δ' τὸ τετράγωνον τοῦ κύβου
Διοφάντ. ἀριθμ. 2, 3, 4, 6, quadratocubicus.

Δυναμο-κυστός, 3' ὅσα. «τὸ δυναμοκυσ-
τόστον», ἑκτες, ἡ ἑκτοβάθμιος δυνάμεις ἀ-
ριθμὸς Διοφάντ. ἀριθμ. 1, 3.

Δυναμο-ποιός, 2' ὁ δύναμιν ποιῶν, προξέ-
ων, δυναμωτικός μτγν. potentificus.

Δυναμοστός, 3' ὅσα. «τὸ δυναμοστόν», ἑ-
ριθμὸς τετραγώνου Διοφάντ. ἀριθμ. 1, 3.

Δυναμόω· κάμνω τι δυνατόν, δυναμώνω, δχο-
ρῶνω μτγν.

Δυναμ-ωνυμία, ἡ· δυνάμεις ὀνομασία μτγν.

Δυνάμωσις, εως, ἡ· ὀχύρωσις, ἰσχυροποίη-
σις μτγν.

Δυνάσις, εως, π. ἡ· δύναμις Πινδ. Π. 4, 238
κ. ἄλλαχ. Σοφ. Ἀντ. 600.

Δυναστεία, ἡ· δύναμις, κυριαρχία, ἔξουσία,
ἰδ. τοιαύτη, τὴν ὅποιαν πολλοὶ σὺν ἑαυτῷ κατέ-
χουσι καὶ ἐξασκοῦσι παρανόμως κατ' ἀντιδια-
στολήν τοῦ «τυραννίης», ἡ ὅς· ἐνός μόνου, πρβλ.
«ὅταν καὶς ἀντὶ πατρὸς εἰσὶν (διαδοχικῶς) καὶ
ἄρχῃ μὴ ὁ νόμος ἀλλ' οἱ ἄρχοντες» Ἀριστοτ.

πολ. 4, 5, ἐνθα ὡς ὀλιγαρχία τις παρίσταται·
ὥσ. «δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν εἶναι τὰ πρά-
γματα» Θουκ. 3, 82· «τὴν ὅπου τῶν ὀλίγων δυ-
ναστεία» Πλάτ. πολιτ. 291· «ἀρχὴν τινα ἢ
τυραννίδα ἢ δ.» Γοργ. 439· «δ. ἡ βασιλεία»
(ὡς ἡ συνδετική) πολ. 5, 429· «δ. εἰς ἀριστοκρα-
τίαν μεταποιητὴ» Πλάτ. νόμ. 3, 681· «οἱ τὰς
δυναστείας ἔχοντες» Ἰσοκ. 2, 8, πρβλ. 4, 5 κ.

μτγν. ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ πόλεως Πολύβ. 3, 18,
1. Ἐν γέν. ἔξουσία Σοφ. Οἶ. τ. 593, συνών.
τῷ «ἀρχῇ» καὶ ἀντίθ. τῷ «τυραννίς» δ. Φιλίπ-
που, Ἀλεξάνδρου Δημ. 18, 270, potentia.

Δυναστεύμα, τό· ἐπικράτεια, ἐπαρχία Ὁ·

Δυναστευτικός, 3'· εἰς δυνάστην ἀνήκων, ἀ-
φορῶν Ἀριστοτ. πολ. 2, 10 κ. μτγν.

Δυναστεύω· εἶμαι δυνάστης, κυριάρχης, πρω-
τεύων ἐν τῇ πολιτείᾳ εἰς δύναμιν καὶ δόξαν· Πρ. 9,
2, Πλάτ. πολ. 6, 498· «δυναστεύουσιν ἐν τοῖς
Ἑλλήσιν»· οἱ Ἀθηναῖοι ἔχουσιν τὴν ἡγεμονίαν
τῶν Ἑλλ. Ἰσοκ. 1, 178· μετὰ γον. Ποσειδών. π.

Ἀθην. 5, 213· «τινὶ Ἀθην. 14, 624. Μετφ.
ἔξουσιάζω, ἐπικρατέω»· πάθος = ἐπικρατεῖται τὸ
πάθος Πλάτ. πολιτ. 273· «νότος Ἰπποκρ.
Ἀλλὰ τὸ «ἀδξήσεις δυνάμειναι τε καὶ δυναστεύε-
μεναι» φαίνεται ἀντίθ. σημ. τῷ τετραγωνίζω
Πλάτ. πολ. 8, 546.

Δυνάστης, ἡ· θυγ. Θεοπίδ. Ἀπολδ.

Δυνάστης, δ' ἰσχυρός, πρωτεύων ἐν τῇ πολι-
τείᾳ· «ἄνδρες» Πρ. 5, 32· «ἀγῆρμ' ἡρώων δ.»
= Ζεὺς Σοφ. Ἀντ. 604· «λαμπροὶ δ. φέροντες
χεῖμα καὶ ὄρος βροτοῖς» = οἱ ἀστέρες, ὁ ἥλιος
καὶ ἡ σελήνη Ἀισχ. Ἀγ. 6· ἰδ. δυνάσται, πλού-
παι καὶ ἐπιφανεῖς οἰκογενεῖαι, κατέχουσαι τυ-

ραννικῶς (παρὰ τοὺς νόμους καὶ τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ) τὴν κυβερνητ. ἐξουσίαν, πρὸλ. δυναστεία· ὡς. ἐν συνδ. «τυράννων καὶ βασιλέων καὶ δ.» Πλάτ. Γοργ. 525. Παρὰ Πολυδ. ἰδ. μικροὶ ἡγεμόνες, ἡγεμονίακοι, dynastes.

Δυναστικός, 3· εἰς δυνάστην ἀνήκων, δεσποτικός, τυραννικοῦ τύπου «τῇ δυναστικότητι καὶ τυραννικότητι τῶν ἀνιπαρξίων» Ἀριστοτ. πολ. 6, 6, ὅδε δυναστεία· ἐπὶρ. -κός, διὰ τῆς βίας, αὐθαριετώως μὲν.

Δυνάστις, ἴδος· 0ηλ. τοῦ δυνάστη Δημήτρ. Φαλ. § 311.

Δυνάτωρ, ὁρς, δ· δυνάστης Εὐρ. Ἰ. Α. 280. **Δυνατός**, ἄμτθ. εἶμαι δυνατός Ν. Δ. ἀντίθ. ἀσθενής, εἶμαι ἀδύνατος.

Δυνάτης, δ· δυνάστης Αἰσχ. Πέρσ. 661.

Δυνατός, 3, β. ἐπὶ 0. τοῦ δυνατός· α) ὁ δυνάμενος νὰ πράξῃ τι, ἐπὶ τε, σωματ. δυνάμεις «τὸ σῶμα δ. πρὸς ταῦτα φύσας» Ξεν. οἰκ. 7, 28 καὶ ἐπὶ πνευμ. «λῦσαι δυνατός ὄρεϊν ἐπιμορφάν» Πινδ. Ὀ. 10, 8· «δυνατός εἰ ἐπισκέψασθαι» Πλάτ. Θεαίτ. 185· «χερσὶ καὶ ψυχῇ δ.» Πινδ. Ν. 9, 39· «δ. καὶ τοῖς σώμασι καὶ ταῖς ψυχαῖς»· εἰς τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 19· ἐν γέν. ἰσχυρός, ἔχων δύναμιν «τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐρίστα πλάθειν» Σοφ. Ἠλ. 213· «χρήμασι δ.» Θουκ. 1, 13· «τοὺς ἑλλήνων δυνατωτάτους» = τοὺς ἰσχυροτάτους Ἠρ. 1, 53· ἱκανός «λέγειν τε καὶ πράσσειν δυνατωτάτος» Θουκ. 1, 139· «δυνατώτερον καὶ ἰσχυρότερον ἢ ἀδίκημα τῆς δικαιοσύνης» Πλάτ. πολ. 1, 351. ὡς. ἐπὶ πράγματος· -πρωτεῖχισμα Πολύδ. 10, 31, 8· ἐπὶ τῆς γῆς, εὐφορος, καρποφόρος Γεωπ. 2, 21, 148· 6) τὸ δυνατόν γενέσθαι «λέξας» ὅτι καὶ δυνατόν καὶ θέμις αἰνεῖν· Αἰσχ. Ἀγ. 97· «ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν» Σοφ. Αἰ. 163 καὶ οὕτω συνήθ. π. πεζ. προδιορισμός τοῦ ὑποκειμ. «ὅδους δυνατόν καὶ ὑποζυγίους πορεύεσθαι» = τὴν ὁποῖαν καὶ ὑποζύγια δύνανται νὰ παρεῶνται Ξεν. Ἀν. 4, 1, 24· ὡς δυνατόν ταῦτα γίνεσθαι· Πλάτ. πολ. 5, 472· «τὸ δυνατόν» = τὸ ἐνυπάρχον τῆς δυνάμεως, τὸ δυναθῆναι Ξεν. ἀπομ. 3, 5, 1· «εἰς τὸ δυνατόν» = τὸ κατὰ δύνανμιν· «εἰς τὴν δύναμιν» Πλάτ. Φαῖδρ. 252 κ. συχνά «κατὰ τὸ δυνατόν», Κρατ. 422· «εἰς ὅσον ἀνθρώπων δυνατόν μάλιστα» = ὅσον ποτὶ ἀνθρώπος δύναται νὰ πράξῃ, Φαῖδρ. 277· ὡς. «ὅσον οὖν δυνατόν, πειρατέον», συμπ. 196· «καθ' ὅσον μάλιστα δ. 0ηητῶ γίνεσθαι», Τίμ. 90· «ὡς δυνατόν ὁρθότατα», νόμ. 2, 640· ὡς δ. ἄριστα» = ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερα 4, 710· «γνώμῃ ὡς δ. δικαιωτάτη» Δημ. 24, 13· «ἐκ τῶν δυνατῶν» = κατὰ τὸ ἐνόν Ξεν. Ἀν. 4, 2, 23· ἐπὶρ. -ως, δυνατό, ἱκανός, πολλὰ Πλάτ. κ. ἄλλ. «δυνατῶς ἔχει μοι» = δυνατόν ἔστιν Ἠρ. 7, 11.

Δυνατή, ἡ· ὅν. Ἀθην. κλοῖαν ἀττ. ναυτ. 2, 97.

Δυνέσκει, ἰων. ἀντὶ δύνανται γ'. πλ. ὁριστ. τοῦ δύναμαι· ὡς. ἔδυνάτο ἀντὶ ἐδύναντο γ'. πλ. παρὰ τοῦ αὐτοῦ.

Δύνηται, ἰων. ἀντὶ δύνῃ, 6'. ἐν. ὅπου. τοῦ δύναμαι.

Δυνηρός, 3· ἰσχυρός, γεμάτος ἀπὸ δύναμιν μὲν. potens.

Δυνητικός, 3· εἰς τὸ δυνατόν ἀνήκων γραμ. -σύνδεσμος = ὁ δηλώνων τὸ δυνατόν γενέσθαι Σχόλ. Θεοκρ. 1, 4, potentialis.

Δύναμ, μόν. ἐν. καὶ παρὰ. ἀντὶ δύομαι, πρὸλ. δύω, ἀλλὰ π. μὲν. καὶ ἀδρ. α. «ἡλίου δύναντος» Πολύδ. 9, 15, 9· «δύναμις πόντων ἰων. ἰλ. ο, 219· δάμον Ὀδ. η, 81· -τεύχεα ἡλ. ρ, 202 κ. συχνά· «δύναμις ἀλφειῆς» = εἰσδύει τὸ λίπος, ρ, 392· «πρὸς δύνοντος ἡλίου» Αἰσχ. ἀποσπ. 252· ἐν νόμ. Αἰσχίν. 1, 42, Ξεν. Ἀν. 2, 2, 3 κ. συχνά.

Δυνώ, ἡ, γραμ. σχημ. εἰς ἐρμην. τοῦ ἴνω Ν. ἐτ. 471.

Δύο, δύοιν, (συγγ. τῶν δίδω, δίδω, δίδω) δύο· «εἷς καὶ δύο» = εἰς ἡ δύο, εἰς ἡ ἄλλος, ἀσήμενος ποσὴν ἡλ. 6, 346· «δύο καὶ τρεῖς» Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 20· «οὗν δύο» = ἀπὸ δύο δύο ἡλ. κ, 221· «εἰς δύο» = ἀνὰ δύο Ξεν. Κύρ. 7, 5, 17· «δύο ποιεῖν τὴν πόλιν» = διχοστατῶν, στασιάζων τοὺς πολίτας καὶ χωρίζων εἰς δύο κόμματα Ἀριστοτ. πολ. 5, 9· «τὰ δύο μέρη» = τὰ δύο τρίτα Θουκ. κ. ἄλλ. ἐπὶ ἀορίστου μικροῦ ποσού, ὡς τὸ κοιν. δύο, τρία, π. χ. «δὸς μοι δύο, τρία πούλουδα» Θεοκρ. 15, 45, οἱ ἱπποκτοί κ. ἱατροποιοὶ μεταχειρίζονται «δύο, δύο» κα· τὰ τὴν χρεῖαν τοῦ μέτρου· τὸ δύο ἀπαντᾷ μὲν π. λυρικοῖς, οὐχὶ δὲ καὶ π. Πινδ. οὐδὲ τραγ. καὶ πεζ. παρ' οἷς αἰετοῦται δύο, ὡς καὶ π. Ἠρ. γεν. κ. δοτ. δύοιν πανταχ. -μονοσυλλάβ. μόν π. Σοφ. Οἰ. τ. 640, δύοιν ἀπὸ κατὰ τοὺς γραμ. καὶ ὅτε μὲν γεν. ὅτε δὲ τοῦ 0ηλ. ἰδ. ἀλλ' ἐν ὀλίγοις χωρίοις βέβαιον, ἰδ. π. Πλάτ. ἐνθα ὁ Σπείδερ. τὸ τῆς πολ. 2, 92 πρὸλ. πρὸς τὴν δοτ. Θουκ. 1, 20, ὅ δὲ Κρόγερ. δύοιν, δύοι ἀντὶ δύοιν Ἰπποκρ. Ἀριστοτ. κ. μὲν. συνήθ. ἄλλα π. Θουκ. 8, 101 ἀμφιβ. τὸ δύοιν, δύοισι π. Ἠρ. καὶ ἴσως οὐχὶ ἀρκούντως βέβαιον, ἀλλ' ὅδε βεβαιολόγ. Ἠρ. 7, 106· Ἀκτίλ. π. Ὀμ. Θουκ. Ξεν. Ἀν. 1, 2, 23, εἰς οὐδὲ Κρόγερ. παραθέτει πολλὰ χωρία Πολύδ. κ. ἄλλ. τὸ ὑπακείμ. καὶ τὸ ἐπὶ ἀπαντᾷ συχνά εἰς πλ. ἰδ. τὸ δύο π. μὲν πρὸλ. περὶ τοῦ σχημ. τοῦς γραμ. καὶ Ἀδελφ. εἰς Φρόν. 210, δύο.

Δυογόν, τό· λέξις γραμ. εἰς ἐρμην. τοῦ ζυγός Πλάτ. Κρατ. 418.

Δυό-δεκα· περὶ τῶν τοιούτ. συνθέσ. καὶ παρ. παγωγῶν ἴδε δώδεκα.

Δυο-εἰδή, 2· διπλόσχημος, διπλοῦς τὸ εἶδος μὲν. biformis.

Δυο-καί-δεκα· περὶ τῶν τοιούτων συνθέσ. ἴδε δώδεκα.

Δυο-καί-εικοσι· πηχὺς, 2· εἰκοσιδύο πη· χεων μακρὸς Μ. Γε. 459, 5.

Δυο-καί-πεντηκαστός, 3· ἀριθμ. τακτ. πεντηκαστός δεύτερος Ἀρχιμήδ. 127.

Δύο κοράσιων λιμήν, λιμ. ὠκεανῶν τινὸς χώρας Στράβ. 4, 108.

Δυο-ποιός, 2· ὁ παράγων δύο Ἀριστοτ. μετὰ. 12, 7, 8.

Δυσσών, τό· τὸ δεύτερον μέρος Σχόλ. Εὐφ. Ἑλ. 32.

Δύος· ἴδε Δοῦος.

Δυσ-τοκείω· γεννῶ δύο τέκνα, νεογνά, ἐπὶ τῇ. ἀμφί γρ. τοῦ διτοκείω Ἀριστοτ. γίν. Ζ. 3, 1.

Δύπτης, ὁ· δύτης, βουτηγτής, Καλλ. ἐν Μ. Ἐτ. 291, 19. Ὅππ. ἀλ. 2, 436, Δυκόφρ. 387.

Δύπτω, μετῶ. βουτῶ τι «κεφαλὰς εἰς δύω» Ἀπολ. Ρ. 1, 1008, καὶ ἀμτῶ. 1, 1326.

Δύρμα· ἴδ' ὁδύρμα.

Δύα· ἀχώριστον συνθ. λέξ. μόριον, σημαίνον τὸ δυστυχές, δύσκολον, ἀτυχές, κακὸν ἢ μέλλον τὴν μὲν καλὴν σημασίαν τῶν λέξεων ἀναρῶν, τὴν δὲ κακὴν ἐπιτείνον, ἐν γέν. ἀντιθ. τῇ εὐ καὶ ἀνάλογον τοῖς γερμαν. μορίοις un, mis, παρὰ π. καὶ ἐν συνθ. κυρ. ἀν. οἷον Δύσπαρις κτλ. καὶ ἀντιθέτ. λέξ. τῆς αὐτῆς Δύσπαρις γάμος δύσπαρις· συχνότατα παρὰ πρὶν, ἐν συνθέσει. ῥ. ἐπιθ. Τὸ τελικὸν εἰς συνθέσει παρὰ τοῦ στ, αθ, σπ, σφ, σχ, ἀποβάλλεται.

Δύς· ἴδε δύω.

Δυσ-άγγελος, 2· μυντήτης κακῶν Νον. Δ.

Δυσ-αγής, 2· ἔνοχος μεγάλου ἐγκλήματος, ἐναγής, μιαιφός Μανθ. 5, 179.

Δυσ-αγκάλιστος, 2· δυσκόλως ἢ μὴ δυνατόν ἀγκάλισθαι, μετφ. δύσληπτος, δυσκολονόητος, ἀκατανόητος μετγν.

Δυσ-άγκalos, 2· τῷ ἀνωτ. ἦ = δύσφορος (δυσκολοκουδάλητος) μετγν.

Δυσ-αγκόμιστος, π. 2· δυσανακόμιστος, δυσαναπλήρωτος Αἰσχ. Εὐμ. 252.

Δυσ-αγκρίτος, π. 2· δυσανάκριτος, δυσκολοδιάκριτος Αἰσχ. ἀποσπ. 119, δυσδιάγνωστος Σχόλ.

Δυσ-αγνος, 2· ἀναγνος, μεμολυσμένος, διεφθαρμένος· φράσεις Αἰσχ. ἀποσπ. 732· «κοῖται Δουκ. Ἀλέξ. 54.

Δυσ-αγρέω· εἶμαι ἀτυχής εἰς τὸ ἀλπεῖν, ἐν γέν. εἰς τὸ συλλαμβάνειν, πιάνειν Πλουτ. Ἀντων. 29.

Δυσ-αγής, 2· κακῶς ἀγρευθεὶς, ἀτυχῶς συλληφθεὶς (ἴδ. ἐπὶ ἰχθ.) Σχόλ. Ὅππ. ἀλ. 3, 272.

Δυσ-αγρίς, ἡ· ἀτυχὲς κυνήγιον Πολυδ. 5, 13.

Δυσ-άγωγος, 2· δυσκολοδήγητος· «καὶ δυσπείθη» Δουκ. Ἀλκ. 3.

Δυσ-άγων, ὠνος, ὁ, ἡ· ὁ συνεπάγων δυσκόλου ἀγῶνας· καὶ πολυπόνος Πλουτ. Τιμολ. 36.

Δυσ-αγώνιστος, 2· δυσκόλως δι' ἀγῶνος ἀποκρινόμενος ἢ δυσκολονίκητος (Πασσοδ.) Πολυδ. 3, 141.

Δυσ-ἀδελφος, 2· δυστυχὲς ἀδελφός, δυστυχὲς ἀδελφὸς ἔχων, καὶ ὑπερβητικῶς ἐπὶ τῆς Ἀντιγ. κ. Ἰσμήνης «δυσἀδελφότατοι πασῶν» Αἰσχ. Ἐπτ. 852.

Δυσ-ἀεθλος, 2· κοπιώδης, πολυπόνος Εὐστ.

Δυσ-αερία, ἡ· κακός, μεμολυσμένος ἀήρ Στράβ. 5, 1, 7.

Δυσ-αερος, 2· ὁ ἔχων κακόν, μεμολυσμένον ἀέρα, ἐπιβλαβὲς τῇ ὑγείᾳ, νοσηρὸς· τόπος Στράβ. καὶ μετγν.

Δυσ-αής, 2· α) ὁ πνέων ἐναντίας ἢ σφοδρῶς· Ζέφυρος Ἰλ. ψ. 280 καὶ συχνά Ὁδ. (δυσ-αήν) γέν. πλ. Ὁδ. ν. 99) π. μετγν. ἐπιθ. τοῦ δρυμόος φύλου· Καλλ. Ἀρ. 115· «καῖμα Κ. Σμ. 13, 134· «καῖμα Φαίδ. 4 (7, 739) 6)

δύσσημος, δυσώδης· φάρμακα Ὅππ. κυν. 3, 114.

Δυσ-ἀθλιος, 2· πολὺ ἀθλιος, δυστυχής· τρυφαί Σοφ. Οἱ. Κ. 331 καὶ μετγν.

Δυσ-αίκατος, 2· πολὺ αἰκτρός, ἀξιοθρήνητος μετγν.

Δυσ-αἰωνής, 2· θρηνώδης, θρηνητικῶς· βοᾷ = δυσθρήνητος Σχόλ. Αἰσχ. Πέρσ. 273.

Δυσ-αἰθριος, 2· δυσκόλως αἰθριάζων, συν-εφώδης, θολωμένος· ὁρρων Εὐρ. Πρακλ. 806.

Δυσ-αιμο-ρράγχιος, 2· ἄλγαν αἱμορροῶν, αἱματῶνων· ἔδρα Ἀέτ. 14, 5.

Δυσ-αἰνητος, 2· δύσσημος, δυσσημισμένος, κακωνοματισμένος Ὅρρ. Ἀργ. 1337, ἔνθα Ῥούγκιος εἰκάζει «δυσάνητος», illaudatus.

Δυσ-αἰνιγμα, τό· δύστυχον αἰνιγμα Σχόλ. Εὐρ. Φοῖν. 45.

Δυσ-αίρετος, 2· δυσάλωτος, δυσκολοκυρίετος Πολυδ. 1, 170.

Δυσ-αισθησία, ἡ· ἀναίσθησις Τίμ. Δουκ. 102, μετγν. νωθρότης.

Δυσ-αισθητίω· ἱατρ. δυσκόλως αἰσθάνομαι, εἶμαι ἀναίσθητος, δὲν αἰσθάνομαι· μάλιστα ὁ σμῆν, ἐπὶ ἀσφρήσεως Εὐστ.

Δυσ-α(σθη)τος, 2· α) ἴδ. ἱατρ. δυσκόλως αἰσθάνομαι, μετγν. β) δυσκολοδιάκριτος = ἔχων ἀναίσθητος Πολυδ. 5, 12.

Δυσ-α(σθη)τός, 2· δυσκολοπαύειντος εἰς τὸ διατεῖ Φίλ.

Δυσ-αἰών, ὠνος, 2· δυστυχῆ, ἀθλίαν ζωὴν ζῶν Σοφ. Οἱ. Κ. 149 καὶ μετγν. π. «αἰὼν δυσαἰών» Εὐρ. Ἑλ. 214· «βίος δ.» = δυστυχισμένη ζωὴ ἀποσπ. 960.

Δυσ-ἀκχης, 2· δασυκχης.

Δυσ-αλγής, 2· σφοδρὸς πόνους προξενῶν, πολυῶδυνος· τύχη Αἰσχ. Ἀγ. 1137, Πλουτ. ἦθ. 106 καὶ = ἀστυπαθής, ἀσπλαγχνος Ἡσυχ.

Δυσ-ἀλγητος, 2· α) δυσκόλως αἰσθανόμενος πόνους, μὴ εὐαίσθητος Σοφ. Οἱ. τ. 12· β) ἀδυνάτος, σφοδρὸς προξενῶν πόνους Εὐπολ. π. Πολυδ. 3, 130.

Δυσ-αλόγος, 2· δυσάτος κοιν. δυσκολογιάτρευτος Ἰπποκρ. 807, Πλάτ. Ἀξ. 367· «δ. γάλα» = φαρμακευμένον γ. Πολυδ. 4 (9, 1)· «δ. στόνος» = φαρμακευμένη αἰγμή, κόψις, δόρατος, εἴφους κτλ. Δυκόφρ. 976· ἐπίρ. «δ.» = δυσάτως, δυσκολοθεραπεύτως μετγν.

Δυσ-ἀλθητος καὶ δυσάλθετος καθ' Ἰσογ. 2· τῷ ἀνωτ. μετγν. π. Μανθ. 6, 624· «δύναται Κ. Σμ. 9, 388.

Δυσ-άλιος, ὄνρ. = δυσήλιος Εὐρ. Πρσ. 247.

Δυσ-αλκή, 2· ἀντὶ δυσαλγῆς Κ. Σμ. 7, 625.

Δυσ-αλλοίωτος, 2· δυσκολομετάβλητος ἱατρ.

Δυσ-ἀλυκτος, 2· δυσκολοπόρευτος Νικ. ἀλ. 251, 550 καὶ μετγν.

Δυσ-ἀλευτος, (ἀλειώ, ἀποφεύγω), 2· τῷ ἀνωτ. Ἀπολλιν. ἀνθ. 14, 11.

Δυσ-ἀλωτος, 2· δυσκολοπικτος, δυσκολοκυρίετος· ἀρχὴ Αἰσχ. Πρ. 196· «ἄγρα 1721, μετφ. δύσληπτος, δυσκολονόητος Πλάτ. Τιμ. 51.

Δυσ-ἀμ-βατος, π. = δυσανάβατος· πείραι Σιμωνίδ. ἀποσπ. 32.

Δυσ-ἀμερία, ὄνρ. ἡ· δυσημερία.

Δυσ-ἀμ-μορος, 2· πολὺ δυστυχής, κακόςμοιρος Ἰλ. χ. 428, 485 καὶ μετγν.

Δυσ-ανά-δατος, 2' δύσδατος, δυσκολαναί-
δατος, μτγν. ἴδε δυσάμβδατος.

Δυσ-ανα-δίβαστος, 2' δυσκολαναδίβαστος,
δ. ἐπαναφερόμενος εἰς τὴν πρώτην ὑψηλὴν θέ-
σιν του ἔκκλ.

Δυσ-ανα-δλάστω, εἶμαι δυσκολοδλάστωτος,
δυσκολαύξητος Πλουτ. συμπ. β, 2, 2, ἐνθα εἰ-
κάζουσι «δυσανασχετώ».

Δυσ-ανά-γωγος, 2' δυσκολαναίβδατος, δυσ-
απόδλητος, δυσκόλως ἀποβαλλόμενος Διοσκ.
1, 1' δυσκολοδήγητος μτγν.

Δυσ-ανά-δοτος, 2' δύσπεπτος, δυσκολογώ-
νετος Ἀθην. 3, 91.

Δυσ-ανα-δομῖατος, 2' δυσκολοξάτιστος Ἀρ-
τεμίδ. 1, 1.

Δυσ-ανά-κλητος, 2' δυσκόλως ἀνακαλού-
μενος, δ. ὁπίσω φωνάζομενος, δυσκολεμπό-
διςτος, δυσκολοκράτηςτος Πλουτ. ἡθ. 74 καὶ
μτγν. δυσκολοπαρηγόρητος Μάξ. Τύρ. ἱατρ.

«δυσανακλήτως ἔχειν», δυσκόλως ἀναλαμβάνω
ἐκ βαρείας ἀρρωστίας Διοσκ. αἰ. 16' ἐν γέν.
δυσκολοφέρτος «δ. πρὸς τι» Πλουτ. Θησ. 24.

Δυσ-ανα-κόμιστος, 2' δυσκολεπανάφερ-
τος, ἀναπλήρωτος, ἀνανεικατάστατος Πλουτ.
Ῥωμ. 28' ἴδε δυσαγκόμιστος.

Δυσ-ανά-κράτος, 2' δυσκολόμιστος, δυσ-
κολίνωτος - κοινωμία Πλουτ. ἡθ. 1024.

Δυσ-ανά-κρίτος, 2' δυσδιάκριτος, δυσκο-
λοδιάκριτος Διοχ. ἀποσπ. 126.

Δυσ-ανά-ληπτος, 2' δυσεπανόρθωτος, δυσ-
κολοδιόρθωτος μετφ. δύσληπτος, δυσνόητος,
δυσκολονόητος - μάθησις Ἀλκιδ. π. σοφιστ.
676, 34 καὶ μτγν. ὦσ. «δ. ἀρρωστία» = βα-
ρεία, ἔξ ἧς δυσκόλως εἰς ἀναλαμβάνει Ἰουλιαν.

Δυσ-ανά-λυτος, 2' δυσδιάλυτος, δυσεξη-
γήτος, δυσκολονόητος ἔκκλ.

Δυσ-ανάλωτος, 2' δυσκολοφάγωτος, δυσ-
κολεξόδευτος;

Δυσ-ανά-πειστος, 2' δυσκολοκατάπειστος
Πλάτ. Παρμ. 135.

Δυσ-ανά-πλουτος, 2' ποταμός δυσκολόπλευ-
στος πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὰς πηγὰς Στράβ. 4.

Δυσ-ανά-πλωτος, 2' τῷ ἄνω. Στράβ.

Δυσ-ανά-πνευστος, 2' δυσκολοἀνπνευστος,
δυσκόλως ἀναπνεύμενος Ἀριστοτ. αἰσθ. 5' δυσ-
εξάτιστος, δυσκολοξάτιστος Γαλην. 11.

Δυσ-ανα-πόρευτος, 2' δυσδιάδατος, δυσ-
κολοπέραστος Φιλ. 672, 30.

Δυσ-ανα-σκεύαστος, 2' δυσἀπόδλητος ἢ
δυσεπανόρθωτος, δυσκολοδιόρθωτος ἱατρ.

Δυσ-ανά-σπαστος, 2' δυσκολοἀνσπαστος,
δυσκολοἀννοικτος, δυσκολοξερίζωτος μτγν.

Δυσ-ανά-σφαλτος, 2' δυσκόλως ἀναλαμ-
βάνω Ἰπποκρ. 382, 12.

Δυσ-ανα-σχετίω 1) θεωρῶ τι κακόν, ἀνυ-
πόφορον «-τὰ γινόμενα» Θουκ. 7, 71' 2)
δυσπιστοῦμαι, ὀργίζομαι - ἐπὶ τίνι Νικ. Δα-
μασκ. 53' «-πρὸς τι» Πλουτ. ἀποσπ. 6, 3 καὶ
«-πρὶ τίνος» μτγν. - τινὶ Κλ. Ἀλ. 2.

Δυσ-ανά-σχετος, 2' δυσκολοὑπόφορος, ἀ-
φόρητος, ἀνυπόφορος Πολυδ. 3, 130 κ. μτγν.
δυσανασχετίως ἔχω=δυσανασχετώ Πολυδ. ἔκκλ.

Δυσ-ανα-τρεπτος, 2' δυσκολοἀναποδογύ-
ρσις - δύναμις Πλουτ. Κατὰ. 4.

Δυσ-αναφορικός, 2' δυσκόλως ἀναφέρων ἢ
ἢ ἀναφερόμενος κυρ. καὶ μετφ. Ἡσυχ.

Δυσ-ανά-φορος, 2' δυσβάστακτος, δυσφό-
ρητος, δυσκολοὑπόφορος μτγν.

Δυσ-ανδρία, ἢ λευκανδρία, ἔλλειψις ἀνδρῶν
Ἀππ. ἔμφ. πόλ. 1, 7.

Δυσ-άν-εκτος, 2' δυσανάσχετος Ξεν. ἀπομ.
2, 2, 8.

Δυσ-άνεμος, δωρ. 2' δυσήνεμος Σοφ. Ἀντ. 587.

Δυσ-ανθής, 2' δυσκόλως ἀνθῶν, δυσκολίν-
θητος Πολυδ. 1, 231.

Δυσ-άνιος, 2' καταλυπημένος, καταβεβλημέ-
νος Ἰπποκρ. π. Ἀριστοτ. φυσιογνωμ. 1' ἀν-
τιθ. τῷ εὐθυμος=εὖ ἐπὶ παντὶ ἀνιόνμενος, κἂν
μικρὸν ἦ Ἀντιφ. π. Ἰπποκρ.

Δυσ-ανίω, μετφ. (ὡς ἐκ τοῦ δυσανίω)
καταλυκῶν, βαρεῖαν προφένων λύπην Πλουτ.
ἡθ. 106.

Δυσ-αν-όδευτος, 2' τῷ κατωτ. μτγν.

Δυσ-άν-οδος, 2' δυσανάδατος, δυσκολαναί-
δατος - τόπος μτγν.

Δυσ-άν-οικτος, 2' δυσκολοἀννοικτος μτγν.

Δυσ-άν-ολβος, 2' πολυδύστυχος, καταστυ-
χισμένος Ἐμπεδ. 352.

Δυσ-άν-οχετος, 2' δυσανάσχετος Ἀπολ.
Ῥ. 2, 272.

Δυσ-αντ-αγώνιστος, 2' δυσκολοπολέμη-
τος Δ. Δαέρ. 2, 134.

Δυσ-άντης, 2' τῷ κατωτ. μτγν. π. Ὀμπ.
κυν. 2, 360 κ. ἀλλαχ.

Δυσ-άντητος, 2' δυσάρεστος εἰς συνάντησιν
ἀπεχθής, ὀλέθρος, ἀπαίσιος εἰς συνάντησιν
- θέαμα Δουκ. Τίμ. 5 κ. ἄλλ. μτγν. δυσκο-
λαντίστατος, δυσκολονίκητος - πάθη Πλουτ.
ἡθ. 118.

Δυσ-αντί-όλεπτος, 2' 1) δυσκολοκύντα-
τος κατὰ πρόσωπον (διὰ τὸ φοβερὸν αὐτοῦ),
φοβερός Πλουτ. Μάρκελ. 23 καὶ ἄλλ. μτγν.
2) δυσκολοσύγκριτος μετ' ἄλλου.

Δυσ-αντί-λεκτος, 2' δυσαναίρετος, δυσ-
κολοανασκεύαστος «τεκμήριον, μαρτυρία» Δ.

Ἀλ. 5, 18' ἀκράτηςτος, ἀνίκητος - ἐπιθυμία Ἰωσ.

Δυσ-αντί-ορρητος, 2' τῷ ἄνωτ. λεξ. ἐπὶ
-ως, δυσαναίρετως Πολυδ. 9, 31, 7.

Δυσ-αντ-οφθάλμητος, 2' δυσκολοαντίκρυ-
στος εἰς τὸ βλέμμα, εἰς τὴν θέαν τοῦ ὁποῦ
νικάται τις, δεκάζεται, ἐπὶ χρημάτων Πολυδ.
23, 8, 13.

Δυσ-άνωρ, ὅ, ἢ δυστυχῆ καθίσταται τὸν ἄν-
δρα - γάμος Διοχ. ἀποσπ. 1049.

Δυσ-αξίωτος, 2' δυσκολοπαρὰκλίσιος Σχολ.
Σοφ. Οἰ. τ. 334.

Δυσ-απ-ά-λειπτος, 2' δυσκολοξέλειπτος
δυσκολοσθέντος Σχολ. Σοφ. Ῥ. 696.

Δυσ-απ-ά-λακτία, ἢ δυσκολία τοῦ ἀπαλ-
λαγήναί τινος, τοῦ νὰ ἐξαίμῃ τις τινα, ἀπο-
τινάξῃ Πλάτ. Φιλ. 46' πρὸλ. δυσπαλάλαξία.

Δυσ-απ-άλλακτος, 2' δυσκολοξεχώριστος
δυσκολοαποτίνακτος, ἀνένδοτος. ἐπιμονας - ὁ
δύναται=δυσίατοι Σχολ. Σοφ. Ῥ. 955' «ἀφ'
ἐκάστου λόγου» Πλάτ. Θεαίτ. 195' συγλ.

Τίμ. 85' «δυσπαλλάκτου προστάγματα» Δ.

Διοσκ. 10, 28' «τῶν ἱερῶν δ. γίνονται» =
δυσκολογίνετα Ἀριστοτ. Ζῴ. 7, 10 καὶ μτγν.

Δυσ-απ-αλλαξία, ἡ· κατὰ Λοδεκ. Φρόν. 509 δοκιμασι. γρ. τοῦ «δυσασαλλαξία».
 Δυσ-απ-άντητος, 2' δυσάντητος λαβ.
 Δυσ-απ-άτητος, 2' δυσκολαπάτητος;
 Δυσ-α-πιστίω· εἶμαι δύσπιστος Β. Ἀν. 1285.
 Δυσ-ά-πιστος, 2' λίαν ἀπειθής, σκληροτράχηλος Στράτ. 21 (12, 179).
 Δυσ-απο-βίβαστος, 2' δυσκολοκαταβίβαστος, δυσκολογεφύρωτος, δυσαπόβλητος, δυσκολοεξίναντος Γαλήν. 327.
 Δυσ-από-βλητος, 2' δυσαπόβριπτος, δυσκολαπόβριπτος, δυσκολοαπομάκρυντος μτγν.
 Δυσ-από-δεικτος, 2' δυσκολαπόδεικτος Πλάτ. πολ. 6, 487.
 Δυσ-απο-διδωκτος, 2' δυσκολαποδιδωκτος Σχολ. Θεοκρ. 11, 11.
 Δυσ-απο-διδάκτος· δυσκολαπομάθητος Ίωσ.
 Δυσ-από-δοτος, 2' δυσκόλως διδόμενος ὁπίσω, ἀνανταπόδοτος μτγν.
 Δυσ-από-δοτος, 2' δυσαπόβλητος, δυσκολάφητος μτγν.
 Δυσ-απο-κατά-στασις, εὐς, ἡ· δυσκολαποκατάστασις, δυσκολοεπανόρθωσις Γαλήν.
 Δυσ-απο-κατά-στατος, 2' δυσκολαποκατάστατος, δυσκολοεπανόρθωτος Μ. Ἀντ. 11, 8.
 Δυσ-απο-κίνητος, 2' δυσκολομετακίνητος μτγν.
 Δυσ-από-κρίτος, 2' δυσκολαπόκριτος Δουκ. Ἑρμότ. 33. ἔνερ. δυσκόλως θίδων ἀποκρίσιν, ὁ ἀποκρινόμενος Παῦλ. Αἰγ. ἐπὶρ. -ίτως, 5. ἀποκρινόμενος.
 Δυσ-απο-λύγητος, 2' δυσκολαπολύγητος, δυσκολοὑπεράσπιστος, δυσκολοαθώτως Πολύδ. 1, 10, 4. ἐπὶρ. «δυσασαπολύγῃως ἔχουσι»=δυσκόλως θύναται ν' ἀπολογηθῶσι Εὐστ.
 Δυσ-από-λυτος, 2' δυσκολόλυτος, δυσκολοεκόλλητος, δυσκολοχωρίστος ἱατρ. Ἐπὶρ. «δυσασαπολύτως ἔχω»=δυσκόλως θύναμαι ξεχωρισθῆναι, ξεκολληθῆναι Ἑρωτ. 104.
 Δυσ-από-νιπτος, 2' δυσκολόνιπτος Σχολ. Σοφ. Τρ. 688 κ. μτγν.
 Δυσ-από-παστος, 2' δυσκολόπαστος, δυσκολοτελείωτος;
 Δυσ-από-πλυτος, 2' δυσκολόπλυτος· ἔδε δυσένιπτος.
 Δυσ-από-πτωτος, 2' δυσκόλως πίπτων κῆρυ Θεόφρ. αἴτ. φυτ. 1, 11, 8.
 Δυσ-από-ρρυπτος, 2' δυσένιπτος, δυσκολόπλυτος, δυσκολόπλυτος μτγν.
 Δυσ-από-σπαστος, 2' α) δυσκολοξεχωρίστος, δυσκολοεκόλλητος Ποσειδ. π. Ἀθην. 4, 152. «δυσασπαστάτως ἔχουν»=εἶμαι δυσκολοεκόλλητος Πλάτ. Αἴ. 365' 6) δυσκόλως ἀπὸ τινος ἀποχωριζόμενος Χαρίτ. 5, 8.
 Δυσ-απο-στατέω· εἶμαι δυσασπαστάτος, δυσκόλως ἀπομακρύνωμαι μτγν.
 Δυσ-από-σχετος, 2' δυσεγχετεύς, δυσκολοεγχετεύς, ἀφ' οὗτι δυσκόλως τις εγχετεύεται Σ. Ἑμπ. κ. μαθ. 9, 153.
 Δυσ-απο-τέλειος, 2' δυσκολοτελείωτος Εὐστ.
 Δυσ-από-τρεπτος, 2' δυσκολομετατρέπτος, δυσκολαπόμενος, δυσκολοαποφρακτός Ξεν. ἀπομ. 4, 1, 4 κ. μτγν. Πλούτ.
 Δυσ-από-τριπτος, 2' δυσέτριπτος· δυσκο-

λοέτριπτος, δυσκολοεκάμωτος, δυσκόλως ἀπομακρυνόμενος Πλούτ. ἡδ. 55 καὶ μτγν.
 Δυσ-άπ-ουλος, 2' τῷ κατωτ. μτγν.
 Δυσ-απ-ούλωτος, 2' δύσκληστος, δυσκολοθρεπτος, δυσκολογιάτρευτος, ἐπὶ πληγ. ἱατρ.
 Δυσ-από-φορος, 2' ἀνυπόφορος ἐκ τῆς αὐσώδους κτλ. Εὐστ.
 Δυσ-αρέσκομαι· ἀπαρέσκομαι Πούχ. ἡ ἱατρ. γρ. τοῦ δυσαρεστοῦμαι· ἔδε Λοδεκ. Φρόν. 620.
 Δυσ-άρεστος, 2' δι. γρ. τοῦ δυσάρετος Διφιλ. π. Ἀθην. 6, 247.
 Δυσ-αρεστέω· εἶμαι κακοδιάθετος ἡ δυσηρεστημένος, δυσαρεστοῦμαι· ἐνεκα ἄλλου Ἀριστοτ. 1. Ζ. 6, 2' «καὶ φοβεῖται τινα» Πολύδ. 5, 56, 4' «τοῖς γιγνομένοις»=διὰ τὰ γινόμενα 4, 22, 9 κ. συχνά, ὡς. μτγν. ἀλλὰ «τοῖς Ῥωμαίοις δ.»=γίνομαι δυσαρεστος, ἀπαρέσκω εἰς κτλ. 7, 5, 6. Παθ. εἰς μ. μτλ. «δυσαρεστοῦμαι τῷ ἀνδρὶ»=ὄν μοι ἀρεσκαι ὁ ἀνὴρ Πολύδ. 5, 94, 2.
 Δυσ-αρέστημα, τό· δυσάρεστον συνάντημα, τὸ δυσάρεστον Ἀντιλλ. Στοδ. ἀνθ. 101, 18.
 Δυσ-αρέστησις, εὐς, ἡ· δυσαρέσκεια, μὴ εὐχαρίστησις Πλάτ. Αἴ. 366' «καὶ προσκοπή»=δυσαρέσκεια καὶ προσβολή Πολύδ. 27, 6, 10' «τοῖς πραττομένοις»=δ. διὰ τὰ κτλ. 4, 21, 7' «ἐπὶ τινι», 24, 7, 5.
 Δυσ-αρεστία, ἡ· τῷ ἀνωτ. μτγν. Κλ. Ἀλ.
 Δυσ-αρεστικός, 3' τῷ κατωτ. μτγν.
 Δυσ-άρεστος, 2' δυσκολοπαύωντος, ἀσυνδιάλλακτος, ἀσυμφιλίωτος, ἀνεξίλαστος ἰδ. ἐπὶ θεῶν -δαίμονος Αἰσχ. Εὐμ. 888, δηρηρεστημένος διὰ τ. συγχρ. Ξεν. ἀπομ. 3, 13, 3' μὴ εὐχαρίστημένος, κακοδιάθετος «καὶ φιλόσοφος» Εὐρ. Ἰλ. 904, Ἰσοκ. 1, 31, Δουκ. πλοτ. ἡ εὐχ. 46' οὐα. τὸ δυσάρεστον=δυσαρέστησις Πλούτ. Σόλ. 25. ἐπὶρ. «δυσαρέστος ἦν πρὸς τινα»=εἶμαι δυσηρεστημένος μτγν.
 Δυσ-αρίθμητος, 2' δυσλόγιστος, δυσκολολογάργιστος, ἀμέτρητος Ἀππ. ἔμφ. πόλ. 2, 73.
 Δυσ-αριθμοί, 2' τῷ ἀνωτ. μτγν.
 Δυσ-αριστὸ-τύχεια, ἡ· δυσαιγής μήτηρ ἀρίστου νιού, ἡ θέτις Ἰλ. σ. 54' καὶ Πούχ. «ἐπὶ κακῷ ἄριστον τεκοῦσα ἦν τῷ δι' ἀριστίαν δύστηνον».
 Δυσ-ἀρκτιος, 2' θανάτῃ ἀπὸ τῆς ἄρκτου (τοῦ ἑπταστήρου ἀστρου «ἡ ἀμφα» τοῦ πολικοῦ ἀστέρος) πνέων, θανάτῃ βύρειος μτγν.
 Δύσ-αρκτος, 2' δυσκυδέρνητος, δυσεξουσίαστος, δυσκολοκυδέρνητος Αἰσχ. Χο. 1020, συγχρ. Πλούτ. Λούουλ. 2 ὑπερβ. Ἀππ. ἔμφ. πόλ. 2, 149.
 Δυσ-αρμαστία, ἡ· ἀσυμφωνία, δυσαρμονία Πλούτ. Αἰμίλ. 5.
 Δυσ-ἀρμῆστος, 2' καχοσύνθετος, καχοσυνάρμωστος Ἀππ. Μιθριδ. 34' ἀσύμφωνος Πλούτ. Εὐμ. 13.
 Δυσ-ἀρπαγος, 2' διαρπαγος δι. γρ. τοῦ Λυκόφρ. 513.
 Δυσ-αρχία, ἡ· ἀπειθαρχία, ἀταξία Ἀππ. ἔμφ. πόλ. 5, 17.
 Δυσ-ἀσχετος, 2' διόρθ. δυσάσχετος=δυσανάσχετος, ἀνυπόφορος Ἀπολ. Ῥ. 2, 272.
 Δυσ-αυγής, 2' δυσλαμπής, κακῶς φωτίζων, ἀλαμπής, μὴ λάμπων μτγν.

Δυσαύλης, ου· αὐτόθων Ἑλευσίνιος, πατὴρ Τριπολίμου καὶ ἀδελφὸς Βηλέως Παις.
 Δυσ-αυλία, ἡ· κακὸς καταλύειν ἐν ὑπαίθρῳ, ἔχειν κακὸν κατάλυμα ἐν ὧ. Δίσχ. Ἀγ. 541.
 Δύσ-αυλις, ἰδὸς, ἡ· κακὸν κατάλυμα, κακὴ κατοικία Στ. Β. 13᾽ αὐλή.
 Δύσ-αυλος, 2᾽· κακοδιδυνκτερευτικὸς, τόπος, ἐνῶ κακῶς ξενυκτᾷ τις· «δυσάυλων πάγων αἰθρία» = δυσάρεστος αἰθρία· καὶ διὰ τὸ ψυχρός τῆς πάχνης Σοφ. Ἀντ. 354᾽ ὡς. «ἔρις δυσάυλος» = δυστυχὴς αὐλῶν διαγωνισμὸς Ἀντ. Θεο. 29 (9, 266).
 Δυσ-αυξής, 2᾽· δυσκόλως αὐξάνων Θεόφρ. αἴτ. φυτ. 1, (8, 4).
 Δυσ-αύξητος, 2᾽· τῷ ἄνωτ. Θεόφρ. αἴτ. φυτ. 1, 8, (2).
 Δυσ-αυχής, 2᾽· ἐπαχθῶς, ὀχληρῶς καυώμενος, ἀήδης καυηματίας Ἀπολ. Ῥ. 3, 976.
 Δυσ-αφ-αίρετος, 2᾽· δυσκολοφαίρετος Ἀριστοτ. 1. Ζ. 5, 34.
 Δυσ-αφής, 2᾽· τραχὺς τὴν ἀφὴν, τραχύπατος κοιν. ἄδρως μτγν.
 Δυσ-ἄχης, ὄνρ. 2᾽· δυσηχής.
 Δυσ-αχής, (ἄχος), 2᾽· δυσκολοθρήνητος, πολυθρήνητος· πάθος Δίσχ. Εὐμ. 140.
 Δυσ-αχθέω· ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι Νικήτ.
 Δυσ-αχθής, 2᾽· πολὺ βαρὺς. ἀνυπόφορος, ἐπαχθής δι. γρ. τοῦ δυσαχῆς Τρυφιδά. 42 κ. ἄλλ. μτγν.
 Δυσ-εασάνιστος, 2᾽· δυστρέφης, δυσκολοτρέφης Χρ. Στβ.
 Δυσ-εάστακτος, 2᾽· δυσκολοδάστακτος, μτφ. ἀνυπόφορος Πλουτ. ἡθ. 915, Ν. Δ. Ἐπίρ. -ως = δυσφόρως, ἀνυπόφορως Σχόλ. Σοφ. Αἴ. 51.
 Δυσ-εατο-ποιέομαι ἡ δρῶν. δύσστατον ποιεῖται, μέσ. ἀπαθ. καθιστῶ μέρος τι δύσστατον Ξεν. Ἰκπαρχ. 8, 9.
 Δύσ-εατος, 2᾽· δυσδιάδατος, ἀδιάδατος, ἀδιαπέραστος, μτφρ. ἀκατανίκητος· ἀμνηστίας Πινδ. Ν. 7, 97· τόπος Πλάτ. πολ. 4, 432 κ. συγνὰ μτγν. οὗς. τὸ δύσστατον = τὸ ἄεστατον, τὸ ἀπάτητον μέσος Ξεν. Κύρ. 2, 4, 27.
 Δυσ-εάυτος, 2᾽· σφόδρα, πολὺ θρηνῶν Δίσχ. Πέρο. 566, ἀλλ' ἐν 1026 καὶ 1030 προτιμητέα ἡ γρ. «δύσδατος αἶα» = γῆ πρὸς δυστυχίαν παρουμένη, κατακουμένη, lamentabilis.
 Δύσ-εἰς 2᾽· τῷ κατωτ. Β. Ἀν. 323.
 Δυσ-εἰστος, 2᾽· ἀδύστος, ἄζητος, ἐλεινῶς βιοῦμενος· πενίη Λεων. Ταρ. 64 (7, 648).
 Δυσ-ελαστέω, ἀμτβ. δυσκόλως βλαστάνω, αὐξάνω.
 Δυσ-ελαστής, 2᾽· δυσανξής, δυσκόλως βλαστάνων, αὐξάνων.
 Δυσ-εορήθητος, 2᾽· δυσκόλως βοηθούμενος, δυσκολοδοκῆτος Δ. Σικ. 3, 47.
 Δύσ-εολας, 2᾽· αὐχῆς ἐν τῇ κυδείᾳ, εἰς τὸ κυδοιάνιον Πολυδ. 9, 94.
 Δυσ-εοσύλευτος, 2᾽· α) ἀκούσιος, μὴ θέλων· β) κακῶς σκεπτόμενος Ἐτ. Μ. 3, 51.
 Δυσ-εοσύλια, ἡ· κακὴ σκέψις, ἄσκεψία, (κακοβουλία, ἀφροσύνη λεξ.) Δίσχ. Ἐπτ. 784, Σοφ. Ἀριστ.
 Δύσ-εουλος, 2᾽· κακῶς σκεπτόμενος, καλ=δυσ-εοβλέπτος α).

Δυσ-εράκανος, 2᾽, δυσεράκανος Μ. Ἐτ. καθ' Ἑρμ. ἐρμην. δυσχερής, δυσκατανόητος (δυσ-κολονόητος) Κρατίν. ἀποσπ. 58.
 Δύσ-ερωτος, 2᾽· μὴ φαγώσιμος Πλουτ. συμμ. 4, 4, 2.
 Δύσ-εῦλος, 2᾽· κακοὺς εὐέλους ἔχουσα γῆ, ἀκαρπὸς Ὀμ. ἐπιγρ. 7᾽· χθὼν Κρίναγ. 37 (7, 401).
 Δυσ-γαμέω· κακονομεύομαι, ἐπὶ ἄνδρ. κακοῦπανδρεύομαι ἐπὶ γυν. μτγν.
 Δυσ-γαμία, ἡ· δυστυχῆς γάμος, κακονομῶν φευσις ἐπὶ ἄνδρ. κακοῦπανδρεία ἐπὶ γυν. Μα-νεθ. 1, 19 κ. συγνὰ.
 Δύσ-γάμος, 2᾽· δυστυχῆς ἐν τῇ συζυγίᾳ· γάμος = δυστυχῆς συζυγία Εὐρ. Φοίν. 1054᾽· «αἰσχύνῃ, αἰσχος» = ὄνειδος δυστυχῶς συζυγίας Ἐλ. 693· «βυστάγματα = δυστυχῶς συζυγίας κακοποιήματα Λυκόφρ. 1089.
 Δυσ-γάργαλις, 2, οὐδ. -λι· πολὺ γαργாலόμενος, εὐγαργάλιστος = ἔκπρος Ξεν. π. ἰππ.
 Δυσ-γαργάλιστος 2᾽· τῷ ἄνωτ. Πολυδ. 1, 197.
 Δυσ-γάργαλος, 2᾽· τῷ αὐτ. -ἔκπρος Β. Ἀν. 37, Λιδαν. ἐπιστ. 236.
 Δυσ-γένεια, ἡ· τὸ μὴ εἶς ἐπισήμων, καλῶν γονέων κατάγεσθαι, ἄσημος καταγωγή, ἀγένεια Σοφ. Οἶ. τ. 1079, Πλάτ. πολ. 10, 618᾽· μετφ. ἀγενής, ποταπὸν φρόνημα Πλουτ. ignobilitas.
 Δυσ-γενής, 2᾽· α) ἐκ μὴ ἐπισήμων, ποταπὸν γονέων καταγόμενος Εὐρ. Ἰων 580, Ἀριστ. βάρ. 1217, Ἀριστοτ. ἡθ. 1, 9᾽· β) ποταπὸς τὸ φρόνημα, μικρόφρων Εὐρ. Ἐλ. 1225᾽· ἡθὸς Ἠλ. 363 καὶ μτγν. ignobilis.
 Δυσ-γέρων, ὁ· ἐλεινότερος, κακότερος μτγν. πρβλ. δρυσόγερων.
 Δυσ-γεφύρωτος, 2᾽· δυσκολογεφύρωτος, δυσκόλως γεφυρούμενος Στράβ. 4, 3, 3.
 Δυσ-γεώργητος, 2᾽· δυσκολοκαλλίεργητος Στράβ. 17, 840.
 Δύσ-γλωττας καὶ δύσγλωσσος, 2᾽· βραδύγλωσσος, ψευδύγλωσσος μτγν.
 Δύσ-γνοια, ἡ· λάθος, ἀμφιβολία Εὐρ. Πρ. μ. 1107, ignorantia.
 Δυσ-γνώμων, 2᾽· ὁ ἀγνοῶν τί ὁ ἔθιος ὁλεῖ, ὁ ἀγνοῶν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὀλέθριον Σουδ.
 Δυσ-γνώριστος, 2᾽· δυσκολογνώριστος, δυσκολοδιάκριτος Πολυδ. 5, 150᾽· ἐπίρ. -ιστῶν δυσκολογνώριστος Πολυδ. 160.
 Δυσ-γνωσία, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ δυσκόλως γνωρίζειν, ἐνοθεῖναι τινα, δυσκολογνώρις, δυσκολονόητος Εὐρ. Ἠλ. 767.
 Δύσ-γνωστός, 2᾽· δυσκολογνώρις, δυσκολονόητος, δυσκολοδιάκριτος Πλάτ. Ἀλα. 2, 147᾽· ἐπίρ. -ως Νεῖλ. ἐπιγρ. 3, 327.
 Δυσ-γοήτευτος, 2᾽· δυσπατήτης, δυσκολοπάτης Πλάτ. πολ. 3, 413.
 Δύσ-γυνας 2᾽· ἐπὶ κακῇ γεννηθείς· Πάρης Δύσπαρις Τεττίτζ.
 Δυσ-γυάμας, 2᾽· α) δυσκαλὸν γαμῶν Ἀριστ. 360᾽· β) ἀγρῆματος Φιλοστρ. βί. σοφ. 2, 1, 558.
 Δυσ-γρῆπιστος, 2᾽· πλεονέκτης, φιλέργυρος Λιδαν.
 Δυσ-δαίμωνέω, ἀμτβ. δυστυχῶς λογίζω.
 Δυσ-δαίμονια, ἡ· δυστυχία Εὐρ. Ἠλ. 1120, Ἀνδοκ. 2, 7, infelicitas.

Δυσ-δαίμων, 2' κακότητος, δυστυχίας, κα-
κόμοιρος τραγ. ἐπὶ ἀνθρ. καὶ πραγμ. Λίσχ.
Ἐπτ. 809' - ἀντὶ Πέρσ. 915' - μοῖρα Σοφ.
Οἶ. τ. 1302, Πλάτ. νόμ. 10, 905, συγκρ.
Ἀνδρ. 2, 9' ἐπὶρ. δυσδαίμωνος Ἔστ. 1084.
5, infornatus.

Δυσ-δάκρυτος, 2' α) ἄξιος πολλῶν δακ-
ρύων, πολυδάκρυτος, ἀξιοδάκρυτος' «-βαρὺ
ψήγμα» Λίσχ. Ἀγ. 430' 6) πολὺ κλαίων,
κλαυθμώδης - ψυχὴ Μελέαγρ. 55 (12, 80), -δά-
κρυα = ἄφθονα ἢ πικρὰ 109 (7, 476).

Δυσ-δαμαρ, αρτος, δ' ἐκ τῆς γυναικὸς δυσ-
τυχίας, γυναικοδύστητος Λίσχ. Ἀγ. 1292.

Δυσ-δάμαστος, 2' κυρ. δυσκολομήρευ-
τος ἐπὶ ζωῇ. ἐν γέν. σκληρὸς, ἀκαμπτος «δυσ-
μάλακτος καὶ δ. (λίθος)» Σχόλ. Ἦσ. θε. 122.

Δυσ-δεικτος, 2' δυσκολοδείκτος, δυσκο-
λοδείκτος Κλ. Ἀλ. στρωμ. 5, 695.

Δυσ-δέρκετος, 2' τῷ κατωτ. Ὁππ. κυν.

Δυσ-δερχής, 2' δυσειδής, εἰδεχθής, σι-
χαμερὴν ἔχων πρόσωπον Ὁππ. κυν. 3, 263,
occultations.

Δυσ-δηλεις, (δηλέομαι) 2' πολὺ ἐπιβλα-
δής, κακοποιός «δυσδηλεις=κακόντες» Ἦσυχ.

Δυσ-δηνίαις, (δῆνεα, σέψεις, ἀποσάσεις), δ'
κακόντες, κακὰ σκεπτόμενοι, ἐπίδουλος Ἦσυχ.

Δυσ-δηρις, ιως, 2' δυσκολοκαλέμητος, δυσ-
κολονικήτος Νικ. Ὁμη. 738.

Δυσ-διά-δατος, 2' δυσκολοπέρστος, δυσ-
κλῶς διαπερώμενος - τόπος Πολύδ. 1, 39, 13-
«ἔργμα» γέφυρα Δ. Σικ. 17, 93.

Δυσ-διά-γνώστος, 2' δυσκολοδιάκριτος
Δ. Ἀλ. 2, 71.

Δυσ-δι-άγωγος, 2' δυσκολοκυβέρνητος,
δυσκολοδηγῆτος - πόλις Στράβ. 16, 757.

Δυσ-διά-θετος, 2' α) δυσκολοδιάτακτος,
δυσκλῶς τακτοποιούμενος Πλουτ. Καῖσ. 11
καὶ μετν. 6) δυσκολοπάνδρευτος, Μένανδρ. π.
Ἀνθ. ἀνθ. 77, 6.

Δυσ-δι-αίρετος, 2' δυσκολομοίρατος,
δυσκολοχώριτος Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 7, 11, 3.
ἀσυνδιαίρετος Θεολογ. ἀριθμ. 1.

Δυσ-διαίτητος, 2' δυσκοποφάσιτος, -κρίσις
Πλουτ. Κίμ. καὶ Λούκιολ. 3' - σέψεις Κοριολ. 35.

Δυσ-δι-α-κόμιστος, 2' δυσκολοδιαπέ-
ρατος, δυσμετακόμιτος Ἦσυχ.

Δυσ-δι-ακύντιστος, 2' δυσκολοαγο-
γοτρήπης, δυσκλῶς διὰ τῆς λόγῃς διατρυ-
πώμενος - δέρμα Αἰλ. π. Ἰσ. 17, 44.

Δυσ-δι-α-κρίτος, 2' δυσκολοκρίτος, δυσκο-
λοκρίτος Στράβ. καὶ μετν.

Δυσ-δι-άλλακτος, 2' δυσκολοφιλῶς,
δυσκολοσυμβίβαστος λξ.

Δυσ-δι-ά-λυτος, 2' α) δυσκολόλυτος,
δυσκολοχώριτος, δυσκολοδιάσιτος - τάξις
Πολύδ. 1, 26, 16' 6) δυσκολοφιλῶς Ἀρι-
σταρ. 70, 4, 5, 11' γ) ἐπὶ φαγ. δυσκολανάλυ-
τος, δυσκολογνώμενος Ἀθήν. 2, 53.

Δυσ-δι-α-νόητος, 2' δυσκολογνώμης Σχόλ.
Εὐρ. Φοίν. 30.

Δυσ-δι-άνοικτος, 2' δυσκολοάνοικτος μετν.

Δυσ-δι-ά-πλαστος, κακοπλαστέος κοιν.
κακοκαυμμένος, ἄσχημος» οὐ. «τὸ δυσδιά-
πλαστον τοῦ προσώπου» = ἡ ἀσχημάτια τοῦ π.

Ἰω. Χρυσ. 284, 16.

Δυσ-δι-ά-πνευστος, 2' α) δυσκλῶς
διαπερώμενος διὰ τοῦ ἀέρος, δυσκολοπέρστος
Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 2, 4' 6) δυσκολοεξατμι-
στος, δυσκλῶς εξατμιζόμενος κοιν. ξε-
θυμαίνων, ἐπὶ αἵνου κτλ. Ὀρειδ.

Δυσ-δι-α-πύρευτος, 2' δυσκολοπεριήγητος
μετν.

Δυσ-δι-ά-σπαστος, 2' δυσκολοδιάσχι-
στος, ἀδιάσχιτος - τάξις Πολύδ. 15, 15.

Δυσ-δι-ά-τηκτος, 2' δυσκολοανάλυτος, δυ-
σκλῶς ἀναλυόμενος Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 2, 15, 2.

Δυσ-δι-ά-τμητος, 2' δυσκολοκοπτός, δυσ-
κολοδιαχωρίστος Ἰω. Χρυσ. 76, 40.

Δυσ-δι-α-τύπωτος, 2' δυσκολομορφω-
τος, μετφ. δυσκολοπροσδιόριστος μετν.

Δυσ-δι-ά-φρευτος, 2' δυσκλῶς ἐνθάμε-
νος διαφυγεῖν, ἄγνωστος μετναι ἐκκλ.

Δυσ-δι-α-φορησίαις, ἡ ἰδιότης τοῦ δυσκλῶ-
ως εξατμιζεσθαι, δυσεξάτμισαι ἱατρ.

Δυσ-δι-α-φύλακτος, 2' α) δυσκολοφύλα-
κτος Ἦσυχ.

Δυσ-δι-α-χώρατος, 2' α) δυσκλῶς ἀπο-
πατῶν 6) ἐνερ. δύσκολον ἀπόπατον προξε-
νῶν ἱατρ.

Δυσ-δι-δακτος, 2' δυσκολοδιδάκτος Ἰπ-
ποκρ. ἐπιστ. 1283, 12.

Δυσ-δι-έγερτος, 2' δυσεξύπνητος, δυσ-
κλῶς ἐξυπνώμενος μετν.

Δυσ-δι-έξ-άγωγος, 2' τῷ κατωτ. μετν.

Δυσ-δι-έξ-ακτος, 2' δυσκολοαποτελειώ-
τος μετν.

Δυσ-δι-έξ-ε-ίτος, 2' τῷ κατωτ.

Δυσ-δι-έξ-ίτητος, 2' δυσδιέξοδος, δυσ-
κολοδιαπέρστος, δι' οὗ τις δυσκλῶς ἐξέρχε-
ται Συνέστ.

Δυσ-δι-έξ-όδευτος, 2' τῷ κατωτ. μετν.

Δυσ-δι-έξ-ο-δος, 2' α) δι' οὗ τις δυσ-
κλῶς ἐξέρχεται Δ. Σικ. 5, 34' 6) δύσκολον
ἀπόπατον προξενῶν Γαλην.

Δυσ-δι-ερεύνητος, 2' δυσκολοερευνῆτος,
δυσκλῶς ἐρευνώμενος - τόπος Πλάτ. πολ. 1, 432.

Δυσ-δι-ήγητος, 2' δυσκολοδιήγητος Ὁ. ἐκκλ.

Δυσ-δι-ή-λυτος, 2' (διέρχεται διελύσσομαι),
2' τῷ κατωτ. Ἦσυχ.

Δυσ-δι-όδευτος, 2' τῷ κατωτ. μετν.

Δυσ-δι-ο-δος, 2' δυσκολοπέρστος «-πο-
ρεία, πόροδος» Πολύδ. 3, 613.

Δυσ-δι-ο-ικήτος, 2' α) δυσκολοδιώκτητος,
δυσκολοκυβέρνητος Πολύδ. 5, 105, δι. γρ. τοῦ
δυσδιωκτικῆς 6) δυσκολογνώμενος ἱατρ.

Δυσ-δι-όρατος, 2' δυσκλῶς διαβλεπό-
μενος, δυσκολοδύλεπτος.

Δυσ-δι-όρθωτος, 2' δυσκολοδιόρθωτος μετν.

Δυσ-δι-όριστος, 2' δυσκλῶς διορίζμενος,
δυσκολοπροδιόριστος Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 3, 116.

Δυσ-δι-ώκτος, 2' δυσκολοκυνήγητος Σχόλ.
Θεοκρ. 4, 45.

- Δυσ-δοκίμαστος, 2° δυσκολοδοκίμαστος.
 Δυσ-δωρος, 2° ἄδωρος Ὁππ. ἄλ. 3, 303.
 Δυσ-ἐγερτος, 2° δυσκολεξυνητος ἱατρ.
 Δυσ-εγ-καρτέρητος, 2° δυσκολοὑπόφερτος
 Σ. Ἑμπ. κ. μαθ. 9, 152.
 Δυσ-εγ-κίρητος, 2° δυσκολοπρόσβλητος ἰώσ.
 Δυσ-εγ-χωστος, 2° δυσκολοπαράχωτος, δυσ-
 κολοστούπωτος Στράβ. 16, 740.
 Δυσ-εδρος, 2° α) κακοκάθιστος, ἐπὶ κακῇ
 καθήμενος· Ἐρινός = κακὴ συνεπάγουσα ἐνθα
 καὶ ἂν διαμεῖνῃ Αἰσχ. Ἄγ. 726· β) δυσκολο-
 ταίριαστος, ἀκατάλληλος Δ. Ἄλ. ἔμφ. πολ. 40.
 Δυσ-εἶδεια, (δυσειδής), ἡ· δυσμορφία, ἀσχη-
 μάδα, καὶ ἰδ. τοῦ προσώπου μτγν. deformitas.
 Δυσ-εἰδής, (εἶδος, μορφή), 2° δυσμορφος, ἄ-
 σχημος· σώμα Σοφ. ἀποσπ. 109, Πλάτ. σοφ.
 228 καὶ μτγν. deformis.
 Δυσ-εἰκαστος, (εἰκάω), 2° α) δυσκολοσυμ-
 πέραστος «καὶ ἀσαφής» Δ. Ἄλ. π. Αυσ. 4· β)
 ἄσχημος Σουῖδ.
 Δυσ-εἰκτος, (εἴκω), 2° δυσκόλως ἐνδίδων,
 ὑποχωρῶν, ἐπίμονος μτγν. pernix.
 Δυσ-ειματέω, ἀμτβ. κακένδυμαι, φερῶ ἄ-
 σχημα, ξεσχισμένα, παλαιὰ κτλ. φορέματα
 Πλουτ. ἡθ. 299.
 Δυσ-εἰμαστος, 2° κακένδυτος, κακένδευμι-
 νος Εὐρ. Ἥλ. 1107.
 Δυσ-ειμονία, ἡ· δυσγλαϊνία ἐρμην. Σχολ.
 Εὐρ. Ἑκ. 140, τὸ κακῶς ἐνδύεσθαι.
 Δυσ-εἰμων, 2° δυσείματος Ἀθην. 3, 116.
 Δυσ-ειρεσία, ἡ· «τὸ κακῶς ἐρέσσειν», κακὴ
 κωπηλασία Σουῖδ.
 Δυσ-εἰσ-βολος, 2° τόπος, εἰς ὃν δυσκόλως
 τις εἰσέρχεται, δυσκολοπρόσβλητος, ἀπρόσβλη-
 τος, ὁρῶς Εὐρ. ἀποσπ. π. Στράβ. 8, 366
 καὶ μτγν. «δυσσεβολωτάτη Ἀκακίς» = δυσκολο-
 προσβλητοτάτη, ὁχυρωτάτη Θουκ. 3, 101.
 Δυσ-εἰσ-πλουτος, 2° δυσκολοεἰσπλευστος λι-
 μὴν, εἰς ὃν δυσκόλως εἰσπλέει τις, εἰσέρχεται
 Στράβ. 4, 1, 8.
 Δυσ-εἰσ-πλωτος, 2° τῷ ἄνωτ. Σχολ. Θουκ.
 Δυσ-εἰσ-βατος, 2° τόπος, εἰς οὗ τις δυσκόλως
 ἐξέρχεται Δ. Κῆσ. 56, 19· ἐπὶ. «δυσεἰσβά-
 τος ἔχω» = δὲν δύναμαι νὰ ἐξέλθω λίαν μτγν.
 Δυσ-εἰ-βίαστος, 2° δυσκόλως ἐκβιαζόμενος
 ὑπ' ἄλλου, ἀφ' οὗ δυσκόλως τις διὰ τῆς βίας
 ἀφαιρεῖ τι Πλουτ. Ἀγῆσ. Ἐν γέν. ἀνίκητος.
 Δυσ-εἰ-βίβαστος, 2° δυσκόλως ἐκβιβαζό-
 μενος, μεταφερόμενος ἀπὸ πλοίου εἰς τὴν ξηράν.
 Δυσ-εἰ-δεκτός, 2° ἀνυπόφορος Γαλην. 916,
 intolerabilis.
 Δυσ-εἰ-δοτος, 2° δυσκολοενοκίαστος, δυσ-
 κολουπἀνδρευτος;
 Δυσ-εἰ-δρομος, 2° δυσέκφυκτος, δι' οὗ δυσ-
 κόλως τις ἐκφεύγει Νικ. ἄλ. 14.
 Δυσ-εἰ-θέρμαντος, 2° δυσκόλως ζεσταίνό-
 μενος· ἔξις Πλουτ. συμπ. 1, 7.
 Δυσ-εἰ-θυτος, 2° δυσκόλως διὰ θυσιῶν ἀπο-
 τρεπόμενος, ἀποφευγόμενος, δυσκολοαπέφυ-
 κτος· σημαῖα Πλουτ. Κράσ. 18.
 Δυσ-εἰ-κάθαρτος, 2° δυσκόλως ἐντελῶς
 καθαρῖζόμενος, δυσκολοξεκαθάριστος Δ. Ἄλ.
 4, 24 καὶ συγνά.
 Δυσ-εἰ-κλήτος, 2° δυσκολέσθαιτος διὰ
 προσκλήσεως μτγν.
 Δυσ-εἰ-κόμιστος, 2° δυσκόλως φερόμενος
 ἔξω, δυσκολοέσθαιτος λιβ.
 Δυσ-εἰ-κρίτος, 2° α) δυσκολοδιακρίσιμος·
 β) ἐπὶ φαγ. δυσκολοκρίνεντος, δυσκολοκρίνω-
 τος εἰς ἀπόπατον Ἀθην. 2, 69, 87.
 Δυσ-εἰ-κροστος, 2° δυσέσθαιτος διὰ κν-
 πήματος, δυσεκκτύπητος· φυλακὴ Σ. Ἑμπ. κ.
 μαθ. 7, 23.
 Δυσ-εἰ-κλάλητος, 2° δυσκολοπρόφερτος, δυσ-
 πρόφερτος Δ. Ἄλ. π. Αυσ. 11.
 Δυσ-εἰ-κλειπτος, 2° δυσεξάλειπτος, ἀνεξά-
 λειπτος, ἀκατάπαυστος Πλουτ. ἡθ. 829.
 Δυσ-εἰ-κλήσιςτος, 2° δυσπολόσιςτος, δυσ-
 κολογαργίαςτος Σουῖδ.
 Δυσ-εἰ-κλύτος, 2° α) δυσκολόκλυτος, δυσδάλυ-
 τος λιβ. ἐπὶ. δυσεκλύτως Αἰσχ. Πρ. 60· β)
 δυσεξίγητος μτγν.
 Δυσ-εἰ-μάγλευτος, 2° δυσκόλως διὰ μαγ-
 λων ἐκβαλλόμενος, δυσἀπόσπαστος Ἀντιλλ.
 π. Ὀρειβ. 329.
 Δυσ-εἰ-νευστος, 2° δυσκολοδιὰπλευστος, δυσ-
 κόλως διαπερνούμενον κολυμβητὴ πέλαγος Μάξ.
 Τύρ. 17, 10.
 Δυσ-εἰ-νίπιος, 2° δυσκολόνιπιος, δυσ-
 πόνιπτος, ἀνεξάλειπτος Πλάτ. πολ. 2, 378 καὶ.
 Δυσ-εἰ-πέρατος, 2° δυσκολοτελείωτος, μετὰ
 δυσθεράπτεος «κακόν, πάθος» Εὐρ. Ἰων.
 676, δι. γρ. δυσεκπέραντος.
 Δυσ-εἰ-πλευστος, 2° δυσκόλως ἐκπλεόμε-
 νος, εἰς οὗ δυσκόλως τις ἐκπλέει, ἐξέρχεται·
 ἐπὶ. «δυσεκπλεύστος ἔχω» = δὲν δύναμαι νὰ
 ἐκπλεύσω Εὐστ. 166, 7.
 Δυσ-εἰ-πληκτος, 2° δυσκολοτρόμακτος,
 δυσκολοπόδηςτος Ἀριστοτ. 1250, 7.
 Δυσ-εἰ-πλωτος, 2° δυσέκπλευστος· τόπος
 Πολύδ. 34, 2, 5.
 Δυσ-εἰ-πλυντος, ἡ ὀρθότης, δυσέκπλυτος, 2°
 δυσκολόπλυτος, Πλουτ. ἡθ. 488.
 Δυσ-εἰ-πλωτος, 2° δυσέκπλυτος, ἔσφ. γρ.
 τοῦ δυσείκπλυτος.
 Δυσ-εἰ-πνευστος, 2° δυσκόλως ἐμπνεύμε-
 νος, δυσἀνάνευστος Σχολ. Εὐρ. Φοίν. 144.
 Δυσ-εἰ-πύρευτος, 2° ἀφ' οὗ πινος δυσ-
 κλως τις ἐξέρχεται ἰώσ.
 Δυσ-εἰ-πύητος, 2° δυσκολοεμπύωτος, δυσ-
 κόλως ἐμπυσόμενος Γαλην.
 Δυσ-εἰ-ρυπτος, 2° δυσέκνιπτος Ξενοκρ. 68.
 Δυσ-εἰ-τρητος, 2° δυσκολοανάτρετος, δυσ-
 ξάτρετος ἡ δυσεκκένωτος ἐπὶ ἀποπάτους, Ἰπ-
 ποκρ. 383, 12.
 Δυσ-εἰ-φεικτος, 2° δι' οὗτινος δυσκόλως
 τις διαφεύγει, δυσἀποφευκτος· ἀπορία Πολύδ.
 1, 77, 7 κ. ἄλλ. μτγν.
 Δυσ-εἰ-κτος, 2° «δυσκάθεκτος» = δυσκολοκρά-
 τητος, ἀκράτητος, ἀγαλίνωτος Σουῖδ.
 Δυσ-εἰ-φύκτος, 2° δυσέσθαιτος μτγν. ἰδ. δυσ-
 πρόφερτος Δ. Ἄλ. Σχολ. Εὐρ. Φοίν. 271·
 ἐπὶ. «δυσεκφύκως καὶ τραχέως λαλεῖν» = ὁμι-
 λῶ βραβύγλωσσα (ψευδῶ) καὶ χονδρὰ Στράβ.
 14, 662.
 Δυσ-εἰ-φραστος, 2° δυσκόλως ἐκφραζόμε-
 νος, λεγόμενος μτγν.
 Δυσ-εἰ-φυκτος, 2° δυσέκφυκτος· ἐπὶ. «δυσ-

εφ' ὧς σφίγγεται» = εἰς τρόπον, ὥστε δικα-
φυγὴ ἀδύνατος Μακκ. 9 (Πλν. 198).

Δυσ-εχ-φώνητος, 2' δυσπρόφετος Εὔστ.

Δυσ-ελεγκτός, 2' δυσεξελικτός, δυσκολα-
πόδικτος Στραβ. 1, 14.

Δυσ-ελένα, ὄνομα = δουλένη, ἡ ἡ δυστυχίας
πρόφρονος Ἑλένη Εὐρ. Ὀρ. 1389' πρὸς δούλους.

Δυσ-ελικτός, 2' πολυπόκος κοιν. πολὺ
ὑπερδουμένος Εὔστ. δυσκολοξετύλιτος, δυσ-
κόλως ἐκτυλισσόμενος καὶ ἐξαγόμενος «δύον-
τες δ. καὶ ἀγκιστρῶντες» Αἰλ. Π. Ἰσ. 14, 8.

Δυσ-ελκής, 2' δυσιστρεφτα ἑλκή, πληγὰς
ἔχων Ἰπποκρ. 391, 41.

Δυσ-ελκία, ἡ δυσθεραπεία φομάτων, ἀπο-
στημάτων Ἰπποκρ. ἐπιθ. 2, 1008.

Δυσ-ελκυστος, 2' δυσκολοῦστος, δυσκολο-
τράχηςτος μτγν.

Δυσ-ελπίς, ἰδος, 2' ἀπελπία, ἀηλιτισμένος
Αἰσχ. Χο. 406, Σεν. Ἑλλ. 5, 2, 31 (μετ'
ὄνομα ἀπαρ. καὶ τοῦ ἄν. Σεν. π. προσδ. 3, 7).

Δυσ-ελπιστέω, ἀπελπίζομαι διὰ τι-
Πολύβ. 2, 10, 8 «ἐπὶ τινι» 4, 60, 4 κ. συγ-
νά. «περὶ τινος», 16, 33, 1, ἔνθα (δυσελπί-
σαντα» καὶ «δυσελπίσας», 21, 10, 2 ἐσφ. γρ.
κατὰ Λορέν. εἰς Φρόν. 569.

Δυσ-ελπιστία, ἡ ἀπελπία Πολύβ. 1, 71, 2.

Δυσ-ελπίστος, 2' α) δύσελπις, ἀπελπι-
στος Πλάτ. ἐπιστ. 1, 310. Ἐπίρ. «δυσελπί-
στος ἔχειν, διακρίσθαι τινι» = εἶμαι εἰς ἀπελ-
πίαν, ἀπελπίζομαι Πολύβ. 1, 87, 1' 6) ἀνέλ-
πιστος: «ἐκ δυσελπίστων» Σεν. Κύρ. 6, 1, 47.

Δυσ-ελπτος, 2' τῷ ἄνωτ. ἔνθα.

Δυσ-ἐμ-βάτος, 2' δύσβατος, δυσκολοπά-
τητος, δυσαναβάτος: «δ. κάρηνα οὐρεο» =
δυσαναβάτοις κυρτοὶ ὄρου Nov. Δ. 11, 216.
«δ. ὄρος οἰωνοῖσιν» = ἀπὸ τὰ ὄρεα Δ. Περ.
1150' «τὸ τοῦ χωρίου δυσμέματος», 4, 10.
μετφ. Πλουτ. συμπ. 4, 2, 1, ἔνθα κατὰ Ῥε-
ῖσιον «δυσμέματος».

Δυσ-ἐμ-βλήτος, 2' δυσκόλως ἐμβαλλόμε-
νος εἰς τὴν πρώτην θέσιν του, ἐπὶ μετατοπί-
σεως ὁσούτο Ἰπποκρ. 833.

Δυσ-ἐμ-βολός, 2' α) τῷ ἄνωτ. Ἰπποκρ.
776' 6) δυσκολοπρόσβλητος, δυσκολοπάτητος,
δυσπρόσβλητος = λακωνική Σεν. Ἑλλ. 6, 5, 24' -
ἡ ὥρα Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 5, Πολύβ. 4, 75.

Δυσ-εμετέω, δυσεμέω μτγν.

Δυσ-εμετός, δυσεμής μτγν.

Δυσ-εμέω, δυσκόλως ξερνῶ ἱατρ. πρὸς
δυσημέω.

Δυσ-εμής, 2' δυσκόλως ξερνῶν ἱατρ. πρὸς
δυσημέω.

Δυσ-ἐμ-πρῆτος, 2' δυσκολόκαυτος μτγν.

Δυσ-ἐμ-πτωτός, 2' δυσκόλως εἰς τι (ἀσθε-
νείαν, λάθος κτλ.) περιπίπτων Γαλην. 5, 157.

Δυσ-ἐμ-φατός, 2' α) κακοσημαντός μτγν.
β) ἀσφαῖς Νικομ. ἄρμον. 9.

Δυσ-ἐν-δοτός, 2' δυσκόλως ὑποχωρῶν ἑκκλ.

Δυσ-ἐν-δρευτός, δυσκολοπαράμεινός καὶ
τόπος, ἐν ᾧ δυσκόλως δύναται νὰ στηθῇ ἐνέδρα
(καρτέρι) κατὰ τινος - ὁδὸς Ἰππ. Ἰσπ. 88.

Δυσ-ἐν-έρρητος, 2' δυσκίνητος, ἀναίσθη-
τος οὐα. «τὸ δυσκίνητον τῶν τράγων» = ἡ
ἀναίσθησία, λιποθυμία τῶν τ. Σχόλ. Ἀριστ.

κλ. 813, segnis, torpidus.

Δυσ-εντερία, ἡ δυσεντερία καὶ λυσεντερία,
κατὰ Γαλην. δεύτερος τῆς διαρροίας βαθμὸς,
καθ' ὃν φλογίζονται καὶ ἐλκίζονται τὰ ἔντερα
τοῦ πάσχοντος, ὃ δὲ ἀπόπατος αὐτοῦ γίνεται
πυώδης καὶ μετὰ πόνον Ἰπρ. 8, 115, Πλάτ.
Τίμ. 86, ἀσκολία.

Δυσ-εντερία, 2' πάσχω ἐκ δυσεντερίας ἱατρ.

Δυσ-εντερικός, 3' δυσεντερία πάσχων ἱατρ.

Δυσ-εντεριον, τό' δυσεντερία λῆξ. ὕδ. Λο-
δεκ. Φρον. 518.

Δυσ-εντερι-ώδης, 2' δυσεντερικός ἱατρ.

Δυσ-έντερος, 2' τῷ ἄνωτ. Νικ. ἀλ. 382.

Δυσ-έν-τευκτός, 2' δυσπρόσιτος, δυσκολο-
πλησίαιστος, δυσκολομίλητος, στρυφνός, δύ-
σκολος Πολύβ. 5, 34 καὶ μτγν.

Δυσ-εν-τευξία, ἡ ἡ ἰδιότης τοῦ δυσπροση-
γόρου, ὅστις τὸν ἀριστοκράτην μετέχεται καὶ
οὐδένα εἰς αὐνομίαν δέχεται Δ. Σικ. 19, 9.

Δυσ-ένωτος, 2' δυσκολύνωντος, δυσκόλως
ἐνωμένος Μ. Ἀντων. 11, 8.

Δυσ-εξ-άγγελτος, 2' δυσκολοκοινοποιήτος,
ἄρρητος, ἀνέκφραστος οὐα. «τὸ δυσεξάγγε-
λον» = τὸ δυσκολοκοινοποιήτον, ἄρρητον, ἀνέκ-
φραστον μτγν.

Δυσ-εξ-αγόρευτος, 2' α) τῷ ἄνωτ. β)
δυσκολοεξαμολογητός ἑκκλ. 90. Ἐξαγορευτής, ὁ
πνευματικός π. νηπιώτης.

Δυσ-εξ-άγατος, 2' δυσκόλως ἐξαγόμενος,
δυσεξάγτος Ἰπποκρ. 107, Ἀριστοτ.

Δυσ-εξ-άλειπτος, 2' δυσκόλως ἀποσθενύ-
μενος διὰ τῆς χειρὸς β) μετφ. δυσκαλοκατάρ-
γητος - συνήθεια Δ. Σικ. 3, 8 - μνήμη λαγῶν 7, 3.

Δυσ-εξ-άλλατος, 2' δυσάκριτος Ἰπποκρ.

Δυσ-εξ-άλυκτος, (ἐξαλύσκω), 2' δυσκολο-
ἀπόφυκτος Ἰπποκρ.

Δυσ-εξ-άντλητος, 2' δυσκολοξάντλητος,
ἀνεξάντλητος, ἀπέρατος Εὔστ.

Δυσ-εξ-ανάλωτος, 2' δυσκολοαχύνωντος
Ἰπποκρ.

Δυσ-εξ-άνυστος, (ἐξάνω), 2' δυσκολοκα-
τόρθωτος, δυσκολοτελείωτος μτγν

Δυσ-εξ-απάτητος, 2' δυσκολοπάτητος
Πλάτ. πολ. 3, 413.

Δυσ-εξ-απτός, 2' α) δυσκόλως ἀπολούμε-
νος (τῶν δισμῶν τοῦ σώματος) - ψυχὴ Πλουτ.
Ῥωμ. 28' 6) δυσκολοφλόγιος ἱατρ.

Δυσ-εξ-αρίθμητος, 2' δυσκολολογαργί-
αιστος, δυσκολομέτρητος Πολύβ. 3, 58.

Δυσ-εξ-άτμιστος, 2' δυσκόλως ἐκχυόμε-
νος Γαλην.

Δυσ-εξ-εἰλητός, (ἐξελίσσεται), 2' δυσκολο-
ξετύλιτος, δυσκόλως ἐκκλινόμενος ἀπὸ τι' ἐπίρ.
δυσεξελήτως Σχόλ. Θεοκρ. 14, 51.

Δυσ-εξ-ελεγκτός, 2' α) δυσκολοαναίρετος,
δυσανακινέστος Πλάτ. Φαίδρ. 85' 6) δυσ-
ανακάλυπτος «καὶ ἀφανὴ φάρμακα» Δ.
Ἰλ. 3, 5.

Δυσ-εξ-ελευστος, (ἐξέρχομαι), 2' δυσκόλως
ἐξέρχόμενος, τόπος, ἀφ' οὗ τις δυσκόλως ἐξέρ-
χεται Γζέντ.

Δυσ-εξ-ελικτός, 2' δυσκολοξετύλιτος, μετφ.
δυσεξήγητος - πλοκή Δ. Ἀλ. π. Θουκ. 29' -
«καὶ δύσφορον βούλευμα» Πλουτ. Βροῦν. 13.

Δυσ-εξ-έργαστος, 2' δυσκατέργαστος, δυσκολοδούλευτος Εύστ.

Δυσ-εξ-ερώνητος, 2' δυσκαλερώνητος, δυσκολεξιγνίστος Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 11.

Δυσ-εξ-εύρετος, 2' δυσκολοεύρετος, δυσκολαναλάκτος - τόποι Ἀριστοτ. 1. 2. 9, 5 κ. μτγν.

Δυσ-εξ-ήγητος, 2' δυσκολεξήγητος Δ. Λαέρ. 9, 13, ἔκκλ.

Δυσ-εξ-ημέρωτος, 2' δυσκολημέρωτος, δυσκόλως ἐντελῶς ἐξημερούμενος - Θηρία Πλουτ. Ἀρταξ. 28.

Δυσ-εξ-ήνυστος, (ἐξάνω), 2' ἄλυτος, μὴ θυνάμενος λυθῆναι - δεσμός Εὐρ. Ἰππ. 1237 δι. γρ. δυσεξήνυτος.

Δυσ-εξ-ήλαστος, (ἐξιλιάσκειν), 2' δυσκολοκαταπράννυτος, δυσσευμένιστος, δυσεξήλεωτος, ἐπὶ θεῶν - πένθη Πλουτ. ἡθ. 609.

Δυσ-εξ-ίμητος, 2' δυσέξακτος, δυσκαλέβγαλτος.

Δυσ-εξ-ίτηλος, (ἐξιώνει), 2' δυσκόλως ἀποσθενόμενος, ἐπὶ χρώματι. δυσκόλως ξεδάφω, δυσκολοξέδακτος, μετφ. ἀθάνατος Στράβ. 11, 516, Πλουτ. συμπ. 6, 9, 3.

Δυσ-εξ-ίτητος, 2' τῷ κατωτ. λεξ.

Δυσ-εξ-ίτος, 2' τόπος, ἐξ οὗ δυσκόλως τις ἐξέρχεται «δ. στόμα κύλπου» Δ. Σικ. 3, 44.

Δυσ-εξ-οδος, 2' ὁ ἔχων δύσκολον ἔξοδον, ἐξ οὗ δυσκόλως τις ἐξέρχεται Ἰπποκρ. 1133 - τινὲς Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 11.

Δυσ-εξ-οιστος, (ἐκφέρω, ἐξίσω), 2' δυσκόλως ἐκφερόμενος, 2' δυσκολεξιγνίστος μτγν.

Δύσεο, ἐπ. ἀντὶ δύσου, 6'. ἐν. μέσ. ἀορ. ἀ. προστ. τοῦ δύω.

Δυσ-ἐπ-ακτος, 2' δυσκόλως σφοδρόμενος πρὸς τι, δυσκολόσυρτος, δυσκολοπροσείκνυτος π. χ. ὁ κάμιλος (τὸ παλαμάρι) κτλ. μτγν.

Δυσ-ἐπ-αν-όρωτος, 2' δυσκολοδιόρωτος θέων. προγυν. 126.

Δυσ-ἐπ-έκ-τατος, 2' δυσκόλως ἐπὶ τινας ἱκτείνόμενος, δυσκολοτέννυτος, δυσκολεξάπλωτος μτγν.

Δυσ-ἐπ-ή-βολος, 2' δυσπρόσβλητος, δυσκολοπέλητος - ἀπορία Σουίδ.

Δυσ-ἐπ-ή-δατος, 2' δυσκολαναΐδατος Δ. Σικ.

Δυσ-ἐπ-ή-βολος, 2' δυσπεήβολος μτγν.

Δυσ-ἐπ-ι-βούλευτος, 2' δυσκολεπιβούλευτος, δυσκολοκακοποιήτος Ξεν. Ἀγισ. 6, 7, συγρ. π. μτγν.

Δυσ-ἐπ-ι-γνώστος, 2' δυσκολοκατανόητος, δυσδιάκριτος Ἀππ. ἔμφ. πόλ. 1, 18.

Δυσ-ἐπ-ι-θετος, 2' δυσκολοπρόσβλητος, δυσκολοκαλήμης μτγν.

Δυσ-ἐπ-ι-θυμος, 2' δυσκόλως ἐπιθυμῶν τι, μὴ ἔχων κλίσην πρὸς τι ἐπὶ. «δυσεπιθύμως ἔχειν» = δὲν ἐπιθυμῶ, κάμνω τι μετὰ δυσανεξίας, μτγν.

Δυσ-ἐπ-ι-κούρητος, 2' δυσκολοδοξήθητος, δυσκόλως βοηθούμενος - ἀπορία Ἀλικδ. π. σφ. 677, 9.

Δυσ-ἐπ-ι-κρίτος, 2' δυσκολοεπίκριτος μτγν.

Δυσ-ἐπ-ι-ληπτος, 2' δυσκολοεπίπτατος Σχόλ. Εὐρ. Ἰππ. 883, ἔκκλ.

Δυσ-ἐπ-ι-μικτος, 2' δυσκολοκοινώνητος, ἀκοινωνήτος Στράβ. 3, 3, 8 κ. συχνά συνών.

τῷ ἄτοργος Πλουτ. ἡθ. 917.

Δυσ-ἐπ-ι-νόητος, 2' δυσκολονόητος, δυσδιάνητος Μ. Ἀντ. 6, 17.

Δυσ-ἐπ-ι-στροφος, 2' δυσκολαναποδογόμενος - ἄρματα Ἀππ. Μιθρ. 42.

Δυσ-ἐπ-ι-σχετος, 2' δυσκολοκράτητος, δυσκολεμπόδιστος ἱατρ.

Δυσ-ἐπ-ι-τευκτος, 2' δυσκόλως ἐπιτυχάνομενος, δυσκολοκατόρθωτος Δ. Σικ. 17, 93.

Δυσ-ἐπ-ι-τήθευτος, 2' δυσκολοτελείωτος, δυσκολοκατόρθωτος μτγν.

Δυσ-ἐπ-ι-χείρητος, 2' α) δυσκολοπρόσβλητος, Πλουτ. ἡθ. 285. 6) δυσκόλως ἐπιχειρούμενος, δυσκολοεπιχειρήτος Ἀριστοτ. τοπ. 8, 2.

Δυσ-ἐπ-ούλωτος, 2' δυσασπούλωτος Γαλιν. 268 ἀμφ. γρ.

Δυσ-έραστος, 2' μὴ ἔχων κλίσην εἰς ἑρωτα, μὴ κατάλληλος εἰς ἔ. - ὄρθρος Μετὰγρ. 81, 82 (5, 172) κατὰ Πασσόβ. καὶ ἀτυχῶς ἔρω, μὴ ἀνταγαπώμενος Μάξ. Τόρ. 1, 35.

Δυσ-εργασία, ἡ δυσκολεργασία, ἐργασία μὲ ἐμπόδιον, δυσκολία Ἀρτεμίδ. 1, 67.

Δυσ-έργαστος, 2' δυσκολοδούλευτος, δυσκολοκάμνυτος ἔκκλ.

Δυσ-έργεια, ἡ δυσεργία.

Δυσ-εργημα, τὸ ἐμπόδιον Διοσκ. 0ηρ. 422.

Δυσ-εργής, 2' δύσεργος Πaus. 3, 21, 4.

Δυσ-εργία, ἡ δυσκολία, ἐργασία μὲ ἐμπόδιον, δυσκολία Πλουτ. Αἰμ. Παθλ. 16' ἀμέλεια, ἀεργία Ἀππ. Συρ. 19.

Δύσ-εργος, 2' α) δυσκολοκατέργαστος, δυσκολοδούλευτος - ὅλη Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 5, 1, 1' δυσκολοκτέλεστος - εἰσβολή Πολύβ. 28, 8, συνών. τῷ παρχάλεπος 6) ἀμελής, ἀεργός «δ. καὶ νυδρὸς» Πaus. Ἀλέξ. 33 - χαίμα = χεϊμών, ἐφ' οὗ ἀργεῖ τις ἡ δυσκόλως ἐργάζεται διὰ τὴν ρυτίδα κακοκαρίαν Βίων 6, 5' ἐπὶ «δυσεργίᾳ κινεῖσθαι» κινεῖσθαι ἀμελῶς Πλουτ. Δημήτρ. 43.

Δυσ-ερεύνητος, 2' δυσκολεξιγνίστος, δυσκολοεύρετος - χωρίον Ἰώσ.

Δυσ-ερήμος, 2' πανέρημος - πάγος Φιλιστ. 68 (9, 561), desertus.

Δύσ-ερις, ἰσο, οὐδ. - ἐρί' φίλερις, φιλονικίαι - λόγος Πλάτ. νόμ. 9, 884' συνών. τῷ δύσ-ἀρεστος καὶ ἀντίθ. τῷ ὁμιλητικός Ἰσοκ. 1, 31' συνών. τῷ «ἀηδής» καὶ «δύσκολος» Ἀριστοτ. ἡθ. 2, 7 κ. μτγν. - φθόνος = πρόβλεψις κακῆς φιλονικίας Πλουτ. Πελοπ. 4' πρὸς. δύσ-σῆρις, contentiosus.

Δυσ-έριτος, 2' α) «δ. αἵμα» = δυστυχὸς διαμάχη αἵμα, «τὸ δὲ ἔριν γιγνόμενον κακόν» Σχόλ. Σοφ. Ἠλ. 1377 κατὰ Δοεδερλάινον π. Πασσόβ. = ἀζηλος, μὴ ἀξιοζήλευτος, κατ' ἄλλ. = ἄμαχος, ἀνίκητος 6) = δύσερις λεξ.

Δυσ-ερμηνευτος, 2' δυσκολεξιγνίστος Ν. Δ.

Δυσ-ερμία, ἡ ἀτυχία (εἰς τὸ εὐρίσκειν), ἀτυχῆς ἔρμαιον (εὐρημα) λεξ. Ἐκ τοῦ

Δύσ-ερμος, (ἔρμης), 2' ἀτυχῆς λεξ. ἰδ. εἰς τὸ εὐρίσκειν, κερδίζειν.

Δυσ-ερνής, 2' δυσκολοζήτητος, δυσκολοτράνευτος - δένδρον Πολύδ. 1, 231.

Δύσ-ερως, ὥτος, (ἀττ. δύσεω H. Ἰν. 1197), ὡ, ἡ α) «δ. σφόδρα κακῶς ἔρω» ἡ ἐπὶ κακῶ

ἱρῶν Σουῖδ. σφόδρα τινός· φριζέμενος, λιλαϊόμενος (λαχταρών διά τι), ἐμπαθῶς, ἐμμανῶς τινος ἱρώμενος (τρελλαινόμενος διά τινα)· «δ. τῶν ἀπόντων» Θουκ. 6, 13· «δ. τῶν ἀφροδισίων» Ξεν. Οἰκ. 12, 13· Ἐν Ἀνθ. ἰδ. ἐπὶ παιδεραστίας Μελέαγρ. 18, 72 (12, 81, 137)· «δ. Πάν» ἐπιγρ. ἀδ. 258 (9, 825)· «δ. ἀτυχῶς ἱρῶν, μὴ ἀνταγαπώμενος» Εὐρ. Ἰππ. 193 «ἴσως δ.», Πλουτ. Περικλ. 20· γ) μὴ τρυφερώς ἀγαπῶν, δυσκόλως ἐρωτευόμενος Θεόκρ. β. 7, perditie, miser amans.
 Δυσ-ερωτιάω· λιλαίωμαι, λαχταρῶ διά τι, ἐμμανῶς ἐρῶ τινος, τρελλαινόμενος διά τινα· τινός· Πλουτ. Στοδ. ἀνθ. 93, 33, perditie amo.
 Δυσ-ερωτικός, 3· δύσεως Πολυδ. 6, 189, π. Βεκκ. ἔλλειπει.
 Δυσ-εσ-βολος, ἄττ. 2· δυσεισβολος.
 Δυσ-ετηρία, ἡ· ἄκαρπος χρονία, δύστυχος χρόνος Πολυδ. 1, 52.
 Δύστω καὶ ἐδύστω, ἐπ. γ'. ἐν μέσ. ἀορ. α'. ἰδυσάμην τοῦ δύω.
 Δυσ-ετυμο-λόγητος, 2· δυσκολοπαράγωγος, οὗτινος δύσκολος εἶνε ἡ ἐτυμολ. παραγωγή, δυσκολοπρόεικος Κορνοῦτ. π. Θ. φύσ. 20.
 Δυσ-ευνάτεια, ἡ· ὥρ, ἡ· τῇ κατωτ.
 Δυσ-ευνήτεια, ἡ· ὥρ, τοῦ δυσευνήτωρ· ἀγρυπνος διά τὸν φόβον τοῦ δράκοντος· Σχόλ. Λαχ. Ἐπιτ. 275.
 Δυσ-εὐνήτεις, 2, ἐργνηνευτικὴ τοῦ κατωτ. λέξις π. Σχόλ.
 Δυσ-ευνήτωρ, ορος, ὁ· κακὸς σύννευος, οὐγκιτος· «δυσευνήτορες δράκοντες» Αἰσχ. Ἐπιτ. 275.
 Δυσ-ευ-πόριστος, 2· δυσκολοπρομήθευτος, δυσκολοπρόεικος μετγ.
 Δυσ-εὔρετος, 2· δυσκολοεὔρετος, κοιν. ὥς· δυσεὔρετος (=σπάνιος), δυσανακάλυπτος Αἰσχ. Πρ. 816, πεζ. Ξεν. ἀπομ. 3, 14, 7.
 Δυσ-εὐχιστος, 2· δι. γρ. τοῦ δυσέγχωστος Στράβ.
 Δυσ-εφ-ικτος, 2· δυσεπίτευκτος· στέφανος Πολυδ. 32, 11.
 Δυσ-εφ-οδός, 2· δυσπρόσιτος, δυσκολοπρόσιτος συγκρ. Δ. Σικ. 1, 57.
 Δυσ-εφ-ανος, 2· δυσκολοδράστος Σουῖδ.
 Δυσ-εφ-ητος, 2· τῷ ἀνωτ. Β. Ἀν. 20.
 Δυσ-ζήλεια, ἡ· σφόδρὰ ζήλοτυπία Ἀθην. 13, 889.
 Δυσ-ζήλος, 2· α) εὐερέθιστος εἰς τὸν ζῆλον, δέσπομος Ὁδ. η. 307· «ἐπὶ τινι» Ἀπολ. Ρ. 4, 1089· β) σφόδρὰ ζηλότυπος· γυνὴ Πλουτ. Ἀλφ. 9 κ. μετγ. γ) ἐν κακ. ἡ ἐπικινδύν. πράγμασιν ἀμιλλώμενος· «βίος αἰδοῦσι δύσζηλος» = ζωὴ ἐφαμιλλῶς με νεροπούλια (αἰθρία, νεροπούλι, υδρόβιον πτηνὸν με στακτερά περὶ, καταδύνει εἰς τὰ ὕδατα θάλας παρατηρήσει λείαν τινὰ Αἰνν. δότης murgus), Ὁμ. ἐπιγρ. 8· ἐπὶ. «δυσζήλως ἔγειν πρὸς τινα» = εἶμαι πολὺ ζυλότυπος πρὸς τινα Πλουτ. Ἀλφ. 77, acemulus.
 Δυσ-ζήτητος, 2· δυσκολοζήτητος, δυσκολοκνήγητος· λαγῶς Ξεν. κυν. 8, 1.
 Δυσ-ζωία, ἡ· κακοζωία, κακὴ ζωὴ μετγ.
 Δυσ-ζωυς, 2· κακὴν, δύστυχον ζωὴν ζῶν·

βίσιος ἐπιγρ. ἀδ. 653 (9, 574).
 Δυσ-ήκεστος, (ἀχέομαι), 2· δυσάτος, δυσκο-λογιάτρευτος Ἰπποκρ. 770· πρβλ. Ἀνθ. 3, 19.
 Δυσ-ήκης, 2· τῷ ἀνωτ. Πούχ.
 Δυσ-ήκοῖα, ἀμτβ. εἰμαι δυσήκοος, βαρύκοος, πάσχω ἐκ βαρυκοφίας ἰατρ.
 Δυσ-ήκοῖα, ἡ· α) βαρυκοῖα, βαρεῖα ἀκοή Πλουτ. Στοδ. ἐναντ. 29· β) παρακοή, συν-ώνυμ. τῷ ἀπειθεία Πλουτ. ἡθ. 794.
 Δυσ-ήκοος, 2· α) βαρήκοος ἐπιγρ. ἀδ. 441 (ἀνθ. Παλ. 304) δυσκολόκουστος, δυσκόλως ἀκουόμενος· φωνὴ Φιλόστρ. Πολυδ. 2, 117· β) παρήκοος συνών. τῷ ἀπειθεία «πρὸς τὰς ἐπιτιμήσεσι» Πλουτ. ἡθ. 13.
 Δυσ-ήκουστος, 2· δυσάρεστος, ἀνυπόφορος εἰς τὴν ἀκοήν, πρβλ. ἀνέκουστος μετγ.
 Δυσ-ηλάκατος, 2· δυστυχίαν κλώθουσα· Ματθαίον. Δ. 1, 387.
 Δυσ-ηλάτος, 2· δυσσμήζιος, δυσσπείζιος, τόπος, τὸν ὅποιον δυσκόλως τις διέρχεται Ἰφ' ἀράξης ἡ ἐφ' ἵππου· γωρία Πολυδ. 1, 186.
 Δυσ-ηλεγής, (ἐκ τοῦ λίγω, ὡς τανηλεγής, ἡ ἀλίγω, πρβλ. ἀπληγῶς), 2· βαρύνως καταβάλλων, 6. κατακλίνων, βαρυσταπληγῆς, βαρυσταπληγῆς· θάνατος Ὁδ. χ. 325· πόλεμος Ἰλ. υ. 154· ὁδ. ἐν γέν. ὀδυνηρός, δυσάρεστος (ἡ ἐκ τοῦ ἀλίγω, ἀπληγῆς, ἀμείλικτος, σκληρός)· πηγάδες = πάχυναι, παγεταί Ἡσ. ἔρ. 501· θεσμός = βαρὺς ὅτιον. 652· πολιταί = σκληροί, ἀσυμπαθεῖς 793.
 Δυσ-ήλιος, 2· α) κακῶς ἡλιαζόμενος, ἀφ-ήλιος, σκοτεινός· κνέφας Αἰσχ. Εὐμ. 374· συνών. τῷ «σούσιος γῆ καὶ ὠλώδης» = σκιερὰ καὶ σασώδης Πλουτ. Μάρ. 11· β) πολὺ εὐή-λιος, π. θερμός· ὀέρος Β. Ἀν. 36.
 Δυσ-ήμερέω· περὶ κακῆς ἡμέρας, δύστυχον Φερεκρ. Β. Ἀν. 89 κ. μετγ. «κατὰ τὰς μά-χας» Δ. Ἀλ. 1, 57, ἀντίθ. τῷ εὐημερέω.
 Δυσ-ήμερημα, τό· δυστύχημα Σχόλ. Ἰλ. ζ. 336, infortunium.
 Δυσ-ημερία, ἡ· δύστυχος, κακὴ ἡμέρα, ἀτυ-χία Αἰσχ. ἀποσπ. π. Ἀριστ. βάτρ. 1287, Σοφ. ἀποσπ. 518, Πλουτ. Εὐμ. 9 ἰδ. πλ.
 Δυσ-ήμερος, 2· πνάνηρος, ἀνήμερος Στράβ. 3, 155, ferus.
 Δυσ-ήμετος (ἡμίω), δυσ-ημής, 2 Ἰπποκρ. δυσήμετος (ἡμίω), δυσεμής, δυσκόλως ξενίων.
 Δυσ-ημεμία, ἡ· φύσημα ἱκανοῦ ἀνέμου, ἀνεμοπαραχὴ μετγ.
 Δυσ-ήνεμος, 2· ἀνεμδαίς, ἀνεμοτάρακτος, ἀνεμοκλόνητος Δ. Περ. 759· ἴδε δυσάνημος.
 Δυσ-ηνίαστος, 2· δυσχαλίνωτος, δυσκολο-κράτητος, μετγ. δυσκολοκλύδερητος, δυσπει-θής μετγ.
 Δυσ-ήνιος, 2· τῷ ἀνωτ. μετγ. ἀλλὰ π. Γαλην. καὶ Πούχ. ἐκ τοῦ ἀνία, (λύπη, μελαγχολία, κατήφεια) = «δυσάνημος», τεθλιμμένος, μελαγ-χολικός, κατήφης· ἐπὶ. δυσηνίως, δυσπειθῶς.
 Δυσ-ηνι-όχητος, 2· τῷ ἀνωτ. Λουκ. ἀπο-κρη. 17.
 Δυσ-ήνυστος (ἀνύω), 2· τῷ κατωτ. ἐκκλ.
 Δυσ-ήνυστος, 2· δυσκολοτελείωτος Ἰώτ.
 Δυσ-ήρης, 2· δύσκολος λήξ.
 Δύσ-ηρις, ἴδω, 2· κατὰ τοὺς ἀπικλίνοντας κυρ.

- ἀττικ. σχημ. τοῦ δύσερις, φιλερις, φιλόνοικος, μόν. π. Πινδ. Ὀλ. 6, 49.
- Δύσ-ηρις, ἴδος, ἢ Ἑλλ. ὄν. γυν. 1) π. Ἀνακρ. 3 (6, 136) 2) Θεσσαλίας τις Ἀριστ. 18. ῥητ. (ἀλλὰ κατὰ Δινδάρ. δύσερις).
- Δύσ-ήριςτος, 2' δυσέριτος, φιλόνοικος, ἀμφόβολος Ἡούχ.
- Δύσ-ήροτος, 2' δυσκολογέωργητος, κακόργωτος, ἄκαρπος Καλλ. Δηλ. 268.
- Δύσ-ήτητος, 2' δυσκολονήκτος Πολυδ.
- Δύσ-ήτωρ, ὁρος, ὅ, ἢ κακοκαρδισμένος, λυπημένος Ἡούχ.
- Δύσ-ηχής, 2' α) κακόηχος, παραγώδης - πύλεμος Ἠλ. 6, 686 κ. συχνά, ὡς. δυσαχής Ἀνακρ. 8 (6, 141) ὡς. - θάνατος = δυσάρεστος τὴν ἀκοήν, οὐ καὶ τὸ φίλον ὄνομα κακὸς οἰωνός Ἠλ. π. 442, σ. 464 κ. ἀλλαχ. συνών. τῶν δυσώνυμος· πρὸλ. Ὁμ. ὕμν. Ἀπόλ. 64, ἐνθα ἡ ἔρμην. αἰδοῖς ὡς λίαν αἰδοί. 6) βαθύως ἤχων, ὑπόκωφος Πλουτ. συμπ. 8, 3, 2.
- Δύσ-ηχος, 2' τῶ ἀνωτ. μετγν.
- Δύσ-θαλάσσιος καὶ δυσθαλάττιος, 2, δι. γρ. δυσθαλάττιος· κακοθάλαστος, τύπος βραχυώδης, ἔχων ἐπικινδύνον καὶ τρικυμιώδη θάλασσαν, ἀντίθ. εὐθαλάττιος Ἐπιφάν.
- Δύσ-θαλής, 2' δυσκολαύξητος, ἀργαύξητος Ἀλέξ. Μῦθ. π. Ἀθην. 8, 393' δυσαυξής Κρατίν. π. Ἡσ.
- Δύσ-θαλία, ἢ δυσκαρπία, ἄκαρπία, δυστυχία Σοιφρόν. π. Ἀπολλων. ἄντων. 355.
- Δύσ-θαλπής, 2' α) κακὸς θάλπων, ζεσταίνων - γειμῶν Ἠλ. ρ, 549' 6) καυσώδης - θέρος Κ. Σμ. 11, 456.
- Δύσ-θανάτω, τῶ κατωτ. Πλουτ. Στωϊκ. ἔναντ. 6 κ. ἄλλ. μετγν.
- Δύσ-θανάτω, ἀμτθ. ἀποθνήσκω δύσκολον, ἀργόν, κακὸν θάνατον, παλαιῶ μετ τὸν θάνατον, ἀγγελομαχῶ, ψυχομαχῶ Ἠρ. 9, 72' «δυσθανάτων ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο» Πλάτ. πολ. 3, 406, Ἀριστοτ. Πλουτ.
- Δύσ-θάνατος, 2' α) δύσκολον, ἀργόν, κακὸν θάνατον ἀποθνήσκων, μετ τὸν θάνατον παλαιῶν, ἀγγελομαχῶν, ψυχομαχῶν ἱατρ. 6) δύσκολον, ὀδυνηρὸν θάνατον ἐπιφέρειν - κρατῆρες Εὐρ. Ἰων 1051, Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 3, 10, 3.
- Δύσ-θανής, 2' δύσκολον, ὀδυνηρὸν θάνατον ἀποθνήσκων, κακοθάνατος Ἑριναγ. 34 (9, 81).
- Δύσ-θέατος, 2' α) ἀπεχθής τὴν ὄψιν, τρομερός - θάμα, πῆμα Δισχ. Πρ. 69, 590' - ὄμα Σοφ. Αἴ. 983' 6) δυσκολόδελκτος, ἀσάφης, δυσδιάκριτος, π. Πλουτ. συνών. τῶ ἀμαυρός ἡθ. 966.
- Δύσ-θεΐα, ἢ ἀσείβεια, ἀθεΐα μετγν. impietas.
- Δύσ-θενέω, εἶμαι ἀδύνατος, ἀσθενῶ Ἰπποκρ. 480, 31.
- Δύσ-θεος, 2' ἀσεβής, ἀθεος Δισχ. Χο. 46 κ. συχνά θεομίσητος - μίσσημα Σοφ. Ἠλ. 281, impius.
- Δύσ-θεραπευσία, ἢ δυσκολοθεραπεία, δυσκολοϊατρική ἱατρ.
- Δύσ-θεράπτευτος, 2' δυσκολοϊάτρευτος Ἰπποκρ. δυσκολοπεριποίητος, δυσκολομεταχειρίστος - Αἴας Σοφ. Αἴ. 603.
- Δύσ-θερής, 2' τῶ ἀνωτ. Ἡούχ. ἀμφ. γρ.
- Δύσ-θέρμαντος, 2' δυσκόλως θερμαίνων, ζεσταίνων Γαλην. π. κρᾶς. 1, 3, 54.
- Δύσ-θερος, 2' καυσώδης Πολυδ. 5, 110.
- Δύσ-θεσία, ἢ κακὴ κατάστασις, δυσάρσκεια, ἀδιαθεσία Ἰπποκρ. 774, displicentia.
- Δύσ-θετίω, α) φέρω τινὰ εἰς κακὴν κατάστασιν ἢ χαλῶ τὴν διάθεσιν τοῦ Παθ. εἶμαι δυσηρησθημένος, ἀδιάθετος, κακοδιάθετος Ξεν. Κύρ. 2, 2, 5' 6) ἀμτθ. = Παθ. Δ. Σικ. 14, 133.
- Δύσ-θετος, 2' α) ἐν κακῇ καταστάσει ὢν, δυσδιάθετος, κακοδιάθετος Ἡούχ. οὐδ. «τὸ δύσθετον» = ἡ κακὴ κατάστασις, κακοδιάθεσία Ἰώσ. 6) δυσκολοποθετήτος, ἐπὶ μετατοπί- τοπίσας ὅστω, δυσκολοδιόρθωτος, συνών. τῶ δυσέμβολος Ἰπποκρ. 776.
- Δύσ-θεώρητος, 2' δυσκολοερέυνητος, δυσκολοπαρηγήτος Ἀριστοτ. 1. Ζ. 3, 2.
- Δύσ-θρήατος, 2' δυσκολοκυνήγητος, δυσκολοπατίαςτος Ἀριστοτ. 1. Ζ. 9, 12' - τὸ ἀληθὲς Πλουτ. Περικλ. 13.
- Δύσ-θρήετος, 2' τῶ ἀνωτ. Πλάτ. σοφ. 261.
- Δύσ-θρήα, ἢ ἀτυχές, δυστυχές κινήγιον Πολυδ. 5, 13. Ἐκ τοῦ
- Δύσ-θρηος, 2' ἀτυχές, δυστυχές ἐν τῷ κινήγιω - πόνος Ὀππ. ἀλ. 3, 431.
- Δύσ-θησαύριτος, 2' δυσκολοθησαύριτος, δυσκολοπαταμίετος, δυσκολοφύλακτος - καρπός Πλάτ. Κριτί. 115.
- Δύσ-θλαστος, 2' δυσκολοσύντριπτος, δυσκολοσάκιστος Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 8, 4, 1.
- (Δύσ-θνήσκω), εὐχρ. ἐν. μετγ. «δυσθνήσκων» = δύσκολον, ὀδυνηρὸν θάνατον ἀποθνήσκων Εὐρ. Ἠλ. 843, καὶ ἀόρ. 6' μετγ. «δυσθνήσκων» Σχόλ. Λουκ. Ἰκαρομ. 29.
- Δύσ-θραυστος, 2' δύσθλαστος Διοσκ. 4, 143.
- Δύσ-θρήνητος, 2' σφόδρα θρηνητῶν, πλαιῶν, πολυθρήνος, θρηνώδης - ἔπος Σοφ. Ἀντ. 1196' - θρήνος Εὐρ. Ἰ. Τ. 143.
- Δύσ-θρηος, 2' τῶ ἀνωτ. Ἀλλὰ καὶ ἱερ. μνη. Ἀπολλ. λειξ. δυσθρήος.
- Δύσ-θροος, 2' δύσπηχτος, κακόηχος, ὀρνητικός - φωνή Πινδ. Π. 4, 63' - αὐδῆ, γοῆ Δισχ. Πέρσ. 940.
- Δύσ-θρυπτος, 2' δύσθραυστος, δυσκολοσάκιστος, δυσκολολεϊάνιστος Μ. Ἐτ. 104, 1).
- Δύσ-θρμαίνω, εἶμαι ἀδιάθετος, λυπημένος Ὁμ. ὕμν. Δῆμ. 363.
- Δύσ-θρμείω, τῶ ἀνωτ. Ἠρ. 8, 100, Πλουτ. Τιμοκλ. 34. Μείσ. ὡς. Εὐρ. Ἰων 255, Μήδ. 91.
- Δύσ-θρμία, ἢ ἀδιαθεσία, αὐθροπότην μεγαγχολικὴν κατάστασιν Σοφ. ἀποσπ. 384, Πλάτ. Τιμ. 87.
- Δύσ-θρμικός, 3' ὁ κλίνων εἰς μεγαχολίαν Ἀριστοτ. φυσιογν. 6.
- Δύσ-θρμος, 2' ἀδιάθετος, σκυθρωπός, μεγαγχολικός Σοφ. Ἠλ. 211' - τινὲς 540, Πλάτ. Φιλιδ. 85' = δύσελπις Ἀριστοτ. πρὸλ. 20, 1' οὐδ. «τὸ δύσθρμον» = μεγαγχολία Πλουτ. Περικλ. 25' ἐπὶ. «δυσθρμῶς ἔχων» = εἶμαι ἀδιάθετος, μεγαγχολικός Πολύδ. 1, 87' - αὐδ. δισ. κεισθαίνω, 3, 54.
- Δύσ-τατέω, ἀμτθ. εἶμαι δυσκολοϊάτρευτος ἱατρ.
- Δύσ-τατος, 2' δυσκολοϊάτρευτος, ἀνίατος ἀγίατρευτος - κακὸν Δισχ. Ἀγ. 1103' - ὡς

ἢ Εὐρ. Μῆδ. 520· νόσημα Πλάτ. νόμ. 11, 916· θυμοί 934· ἀδικήματα, 5, 371.
 Δυσ-ιδρως, ωτος, ὅ, ἢ δυσκολοιδρωτος, δυσκόλως ἰδρώνων Θεοφρ. π. ἰδρώτ. 18, 816.
 Δυσ-ιερῆω κ. δυσιρῆω ἰων. προσφέρω θυσίαν καὶ λαμβάνω ἀπαίσιμα προμαντεύματα, σημεῖα δυστυχίας Πλουτ. Κατο. 63, ἀντιθ. καλλιερῆω καὶ καλλιρῆω ἰων.
 Δυσ-ίερος, 2' ἀνίερος, ἀνόσιος.
 Δυσ-ιθάλασσις, ἀττ. δυσι-θάλαττος, (δύω, 0.), 2' θαλασσοδουτών, θαλασσοδούτης· «δ. δίκτυα» Φιλπ. 23 (6, 38).
 Δυσ-ιχμος, 2' ὀλιγύχμος Ἰπποκρ. 603, 23.
 Δυσ-ιμερος, 2' ἀνεπιθύμητος, δυσάρεστος· μτγν. κ. «δ. κάματος» Ἀπολ. 'Ρ. 3, 961· «δ. βάχκος» = δυστογοθελκτικός, θελκτικός ἐπὶ δυστυχίᾳ Νόν. Δ. 42, 272.
 Δυσ-ιπαστος, 2' τῷ κατωτ. Σχόλ. Πλάτ. Μινέξ. 358.
 Δυσ-ιππος, 2' ἀνεπιθύσιος εἰς ἵππασίαν· «χώρα Πλουτ. Φιλοπ. 14' οὐα. «τὰ δύσιππα» = τὰ δύσβατα εἰς τὸ ἵππικόν μέρη, ἀκατάλληλα εἰς ἵππασίαν Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 12.
 Δύσις, τως, ἢ α) κατάδυσις, βούτησις, ἰδ. ἢ δύσις τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων· «δ. ἀστρων, πλειάδων» = τῆς πούλιας κατὰ τὴν 26 Ὀκτωβρ. Αἰσχ. Πρ. 458, Ἀγ. 826· Κυνὸς Σοφ. ἀποσπ. 379· «καὶ ἀνατολὴ ἡλίου» Πλάτ. πολιτ. 269· 6) τὸ μέρος τοῦ Ὀδρῶνος, ἐνθα οὖαι ὁ ἥλιος· «πρὸς ἡλίου δύσιν» = πρὸς δυσμέας Θουκ. 2, 96· «τὸ πρὸς δύσει μέρος» Πολύδ. 1, 42, ἰδ. εἰς πλ. 5, 104· γ) καταφύγιον, κρήνη· «στρόμβων δύσεις» = τὰ ὄστρακα τῶν κοχλίων = «οἰκίαι, οἰκήσεις» Σχόλ. Ὀππ. 2λ. 1, 330, Ingressus.
 Δύσις, τως, ἢ τρωτὸς Σελήνης Νόν.
 Δυσ-ίχνευτος, 2' δυσκολανίχνευτος, οὐτις τὰ ἴχνη δυσκόλως εὗρισκονται Σχόλ. Σοφ. Αἰ. 32.
 Δυσ-κάης, 2' δυσκολόκαυστος, καυλόκαυστος, κακῇ φωτὶν καύμων· ἔϋλα Πλουτ. 50, 952.
 Δυσ-καθ-αίρετος, 2' δυσκολοκρήνητος, δυσκολοκατάστρεπτος· τῆχος Πολύδ. 1, 170· δυσκολονίχης Ἰώστ. κ. ἄλλ. μτγν.
 Δυσ-κάθαρτος, 2' α) δυσκολοκαθάριστος· «πνέυμα Πλουτ. 50, 991· 8' 6) δυσεξίλιωτος, δυσκαταπράντος δι' ἐξίλαστικῶν θυσιῶν· «Λι-θου λιμὴν» Σοφ. Ἀντ. 1270· «δαίμων Ἀριστ. Εὐρ. 1250.
 Δυσ-κάθεκτος, 2' ἐπὶ ἀνθρ. δυσκολοκράτητος, δυσκολοδιοίκητος, ἐπὶ ππ. δυσχαλίνωτος Ξεν. ἀπομ. 4, 1, 3, ὑπερθ. 4' = πλήθος Πλουτ. Νομ. 4'· ὁρμή· «πλοῦτος Λουκ. Τιμ. 29.
 Δυσ-κάθ-οδος, 2' δυσκολοκαταβίβας, δι' οὐ τίς δυσκόλως καταβαίνει· = σπηλαῖον Κόων 35.
 Δυσ-καμπής, 2' ἄκαμπτος, ἀλύγιτος· «νεύρα Πλουτ. 50, 953· «φωγὴ Πολύδ. 2, 117· «ἵπποι» = δυσήνιος 1, 219.
 Δυσ-καμπτος, 2' τῷ ἀνωτ. μτγν.
 Δυσ-καπνος, 2' α) πολυκαπνιστός, πολὺ καπνισμένος· «δωματα = πενήγρᾳ καὶ εὐτελῇ Σχόλ. Αἰσχ. Ἀγ. 750· 6) δυνατὰ, ἀνυπόφορα καπνίζων, ἰδ. ἐπὶ ὄγρ. ἔϋλ. Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 5, 9.

Δυσ-καρτέρητος, 2' δυσκολοὑπέρβητος = ψυχρός Πλουτ. Φωκ. 4' οὐα. «τὸ δυσκαρτερη-τον τῆς κοινωνίας», Λουκ. καὶ Νομ. 3.
 Δυσ-κατ-α-γώγος, 2' δυσκολόδρομος εἰς τὰ κάτω, δυσκολοκαταβίβαςτος μτγν.
 Δυσ-κατ-α-γώνιστος, 2' δυσκολοπολίμη-μτος, δυσκολονίχης Πολύδ. 1β, 15 κ. μτγν. βητ. δυσκολοαναίρετος.
 Δυσ-κατ-α-θετος, 2' δυσκολοσυγκατάθετος, δυσκολοκατάπειστος, δυσκολοπαρακλίνης· «πρὸς τι Ἰάμβλ.
 Δυσ-κατ-α-κλαστος, 2' δυσκολοσύντριπτος.
 Δυσ-κατ-α-κρίμιςτος, 2' δυσκολομετάφερ-τος, δυσκολοκουδμήτης Ἰώστ.
 Δυσ-κατ-α-κτος, 2' δυσκατάκλαστος Θεοφρ.
 Δυσ-κατ-α-ληπτος, 2' δυσκολονύχης Μ. Ἀντ. 5, 10.
 Δυσ-κατ-α-λλακτος, 2' δυσκολοφιλίωτος ἢ δυσκολοπράντος Ἀθην. 14, 625.
 Δυσ-κατ-α-λυτος, 2' δυσκολοκατέρρητος, δυσκολοκατάστρεπτος, δυσκολοκατάπαιστος· «πόλεμος Στράβ. 14, 643· «δυναστεία Ἰώστ. Ιουδ. πολ. 4, 5, 5.
 Δυσ-κατ-α-μάθητος, 2' δυσκολομαθήτης, δυσκολονόχης, συγκρ. Πλάτ. πολιτ. 303· Ἰπρ. «δυσκαταμάθητος» ἔχριν· Ἰσοκ. 2, 33.
 Δυσ-κατ-α-μάχητος, 2' δυσκολοπολίμη-τος, δυσκολονίχης Δ. Σικ. 3, 35· ὥσ. ἐπὶ ἀθανειᾶς Ιατρ.
 Δυσ-κατ-α-νόητος, 2' δυσκολονόχης· «διὰ» λεκτος, Δ. Σικ. 5, 14.
 Δυσ-κατ-α-πάλαστος, 2' δυσκολονίχης δ' α) τῆς πάλης, δυσκολοκατάβλητος Εὐστ.
 Δυσ-κατ-α-παυστος, 2' δυσκολόπαυστος· ἔλγος Αἰσχ. Κο. 470· δυσκολοπαύσαςτος· «ψυχὴ Εὐρ. Μῆδ. 109, Πλουτ. Ἀλξ. 31.
 Δυσ-κατ-α-πληκτος, 2' δυσκολοτρήμακτος Πολύδ. 1, 67, 4.
 Δυσ-κατ-α-πολίμητος, 2' δυσκολονίχης διὰ πολέμου Δ. Σικ. 2, 48.
 Δυσ-κατ-α-πόνητος, 2' δυσκολοκαταπόνη-τος, δυσκολοκατάρθωτος Μ. Ἀντων. 6, 19, Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 12, 8.
 Δυσ-κατ-α-ποσία, ἢ δυσκόλως καταπίνειν, δυσκολοκατάποσις Ἀέτ. 164, 46.
 Δυσ-κατ-α-ποτίω καταπίνω δυσκόλως Ιατρ.
 Δυσ-κατ-α-ποτος, 2' δυσκόλως καταπίνω-μενος, Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 5.
 Δυσ-κατ-α-πράκτος, 2' δυσκολοκατάρθω-τος, δυσκολοκτελέστος Ξεν. Κύρ. 8, 7, 12.
 Δυσ-κατ-α-ρτιστος, 2' δυσκολοκατάρθω-τος, ἀκατάρθωτος μτγν.
 Δυσ-κατ-α-σβαστος, 2' δυσκολόσβεστος, δυσκολόπαυστος Πλουτ. 50, 417.
 Δυσ-κατ-α-σχεύαστος, 2' δυσκολοκάμωτος, δυσκολόφκαστος.
 Δυσ-κατ-α-στατος, 2' δυσκόλως τακτοποιώ-μενος, δυσκολοτακτοποίητος Ξεν. Κύρ. 5, 3, 43.
 Δυσ-κατ-α-σχεύτος, 2' δυσκείθετος.
 Δυσ-κατ-α-φρόνητος, 2' οὐχὶ εὐκαταφρόνη-τος, ἐπιφοβός, σημαντικός, συγκρ. Ξεν. 8, 1, 42.
 Δυσ-κατ-εργαστος, 2' α) δυσκολοδούλει-τος· «λίθος Στράβ. 17, 808· 6) δυσκολογώ-νευτος Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 14, 4' γ) δυσκα-

λαπόκτητος διὰ τῆς ἐργασίας, συγkr. Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 7.

Δυσ-κάτ-οπος, 2° α) δυσθεώρητος 'Πούχ. 6) δυσκολογώητος ἔκκλ.

Δυσ-κατ-όρθωτος, 2° δυσκολοδιόρθωτος, δυσκόλως διορθούμενος μτγν.

Δυσ-κατ-ούλωτος, 2° δυσκολοσυνούλωτος, δυσκόλως συνουλούμενος, δυσκολοιάτρευτος Διοσκ. 3, 87.

Δυσ-κάτ-οχος, 2° δυσκάθεκτος Δουκ. Τίμ. 29, δι. γρ.

Δύσκα, ἔπ. ἀντί ἔδωε γ'. ἐν. παρατ. τοῦ δύω.

Δυσ-κίλαδος, 2° κακὸς ἡγός, θαυμάσιος *δ. φόδος = θαυμάσιος φύγη, καθ' ἣν οἱ πάντες ἀναμῖξε καὶ ἐν παραγῇ καὶ θαυμάει 'Πλ. π. 357' - ζήλος = ὁ φόβος, ὁ θαυμάσιος κακὸς φύλας 'Πσ. ἐρ. 195' * - ὕμνος 'Ερινός' Δισχ. 'Επτ. 867' - μούσα Εὐρ. 'Ιων 1098' - ἄσθματα 'Αγαθ. 69 (11, 382) - ἄλλα - φάμα = κακὴ φύμη, καταλαβὴ Εὐρ. Μήδ. 420.

Δυσ-κίλαδος, δ' νῆς. 'Αδρ. θαλάσσης' 'Απολ. Ρ. Δυσ-κένωτος, 2° δυσκόλως ἀδειαζόμενος Γαλην.

Δυσ-κέραστος, 2° δυσκολόμικτος, δυσκολα-νακάτωτος, δυσκολένωτος - πρὸς τι Πλουτ. Διον. 52.

Δυσ-κέρδης, 2° ὀλιγοκέρδης, ὀλίγον κέρδος ἀποφέρων - ἄγρη = ἄγρα 'Οπκ. ἄλ. 2, 417.

Δυσ-κηρής, 2° πολυφροντής, καταδεχόμενος ἐκ φροντίδων - νύξ 'Οδ. ε, 466.

Δύσ-κηλος, (κηλέω), -χθών = 2° δυσθεράπτεος Σχολ. Δισχ. Εὐμ. 789, insanabilis.

Δυσ-κίνησις, ἡ' δυσκολοκίνησις, ἀνεπιτη-δεϊστής 'Αριστοτ. γιν. Ζ. 5, 1' ἀσθένειά τις ἱατρ.

Δυσ-κίνητος, 2° δυσκολοκίνητος, ἀκίνητος - γὰρ Πλάτ. Δοκρ. 98' - σκώληκες = ἀργόκίνητοι 'Αριστοτ. Ι. Ζ. 5, 10' - πλοῖα Πολύδ. 1, 22' συνών. τῷ 'μόνιμος', σταθερός, ἀμετάβλητος Πλουτ. Θησ. 36 κ. συχνά' δθ. ἀκαμπτος, ἀ-μειλικτος, σκληρός - 'Αἰδης ἐπιγρ. ἀδ. 660 (7, 221) ἐπὶ. "δυσκίνητως καὶ δυσμαθὺς ἔχειν" = εἶμαι νωθρός καὶ δύσνους Πλάτ. πολ. 6, 503

Δυσ-κλήξ, 2, π. 'Ομ. αἰτ. μόν. δυσκλέα 'Πλ. 6, 115, ι, 22' ἄδοξος, κακοφημισμένος - μύρος Δισχ. Πέρσ. 444' - πατήρ Σοφ. 'Αντ. 50' - ὄνομα Εὐρ. 'Ελ. 66' ὡς. π. πεζ. Ξεν. Κύρ. 3, 3, 53' ἐπὶ. δυσκλέως τραγ. κ. Πλούτ.

Δύσ-κλεια, ἡ' κακὴ δόξα, ὑπόληψις α) κακὴ φύμη Σχολ. Σοφ. Αἴ. 143' 6) ὄνειδος, ἀτι-μία Εὐρ. Μήδ. 218, Πλάτ. νόμ. 2, 663' γ) ἀσημνότης, συνών. τῷ σκότος Δημ. 60, 24.

Δυσ-κληδόνιστος, 2° ἀπαίσια προσημα-νών, ἀπαίσιος Δουκ. ἔρ. 30.

Δυσ-κληρέω' εἶμαι ἀτυχής εἰς τὰς κληρώ-σεις, δὲν μοι πίπτει ὁ λαχνός, ἀντίθ. λαγ-χάνω' - λαχεῖν Πλάτ. νόμ. 3, 690' ἐν γέν. εἶμαι ἀτυχής, δὲν ἔχω τύχην μτγν.

Δυσ-κληρήμα, τό' ἄτυχος κλήρωσις, ἀτυ-χία Πολύδ. Βατικ. Δ. Σικ. Βατικ. 92.

Δύσ-κληρία, ἡ' τῷ ἀνωτ. μτγν.

Δύσ-κληρος, 2° ἄτυχος εἰς λαχνόν Β. 'Αν. 34.

Δυσ-κλήξ, 2° δυσκλήξ Σιμμά. πέλεκυς (15, 22).

Δυσ-κλητέω' εἶμαι δυσκολανάκλητος, δυσ-κλῶς ἀνακαλοῦμαι ὁπίσω Δημ. ἔρ. 27.

Δύσ-κλητας, 2° δυσκαλόκλητος Μ. 'Ετ. 809, 33.

Δυσ-κλυδώνιστος, 2° "δυσέκβατος", δυσ-κλῶς δύναμενος ἐξελεῖν τοῦ κλυδώνου, τῇ τρικυμίας Σουῖδ.

Δύσ-κλυτος, 2° κακοφημισμένος 'Πούχ.

Δυσ-κοίλιος, 2° δυσκοιλότητα ἐπιφέρων ἀγ-τῖθ. εὐκοίλιος Πλουτ. ἡθ. 137.

Δυσ-καυστος, 2° δυσκολόκαυστος 'Απολ. πολιορκ. 14.

Δυσ-κοινώνητος, 2° ἀνεπιτήδειος εἰς συν-αναστροφήν, ἀκοινώνητος * - καὶ ἀγρία ψυχὴ Πλάτ. πολ. θ, 486.

Δυσ-κοιτέω' κακοπλავιάζω, κακοκοιμώμαι 'Ἰπποκρ.

Δυσ-κοιτία, ἡ' ἡ ἰδιότης τῆς κακῆς κλίνης κακοκοιμίσια, κακοπλავίασμα.

Δύσ-κοίτος, 2° κακὴν κλίνην παρέχουσα, κακοπλავίαστος, ἐπὶ γυν. "τὴν συναυσίαν ἀ-τερπὴς καὶ δ." 'Αριστοτ. 2, 7.

Δυσ-κολαίνω' εἶμαι δυσηρεστήμενος, ἀδύ-μων 'Αριστ. νεφ. 36, Πλάτ. Φιλ. 26' * - καὶ βόαν' 'Αισ. 1, 11' - τίς = διὰ τι Ξεν. ἀπομ. 2, 2, 8, Πλούτ. συχνά' "οὐρησις δυσκολαί-νουσα" = κατούρημα μὲ πόνον 'Ἰπποκρ.

Δυσ-κολία, ἡ' δυσἀρεσκεία, ἀδημονία 'Α-ριστ. σφ. 106, Πλάτ. Τίμ. 87' * - καὶ ἀδύ-δεια = ὁ δύστροπος, μεμφίμορος χαρακτήρ Ξεν. ἀπομ. 3, 12, 6' "δυσκολίαν ἔχειν" = ἔχειν δυσκολίαν, δυσκολοῦμαι Δημ. 5, 1.

Δυσ-κόλλητος, 2° κακοκόλλητος, κακοσύν-δετος Δουκ. 'Ισ. συγγρ. 11' δυσκολένωτος μτγν.

Δυσ-κολό-καμπτος, 2° δυσκολολόγιστος - κμπή = δυσκολόστρεπτος στρουφὴ τεχνικὴ ὄψματος 'Αριστ. νεφ. 958.

Δυσ-κολό-χοιτος, 2° κακοχοίμηςτος, κακο-κοιμίζων, ἀνήσυχον ὕπνον κάμνων - μέριμνα 'Αριστ. νεφ. 419.

Δύσ-κολος, (ἐκ τοῦ κόλον, "δυσἀρεστος, αν-χός", σιχαμερός ἐν γέν. 'Αθήν. θ, 202), 2° δυσευχαρίστητος, ἀνευχαρίστητος, δύστροπος, μεμφίμορος - γῆρας Εὐρ. Βάκχ. 1249' - γ' - ρόντιον 'Αριστ. ἱππ. 42' * - καὶ χαλεπός, ἀν-942' π. Πλάτ. συχνά καὶ ἐπὶ πραγμ. "δυσκ-λος" * δ. καὶ χαλεπὴ ἡνύχῃσις", Φαῖδρ. 246' - θεραπεία, Θεαγ. 121' * - πρὸς τι, πολ. 3, 407' * δ. πᾶσι δυσχεραίνων - δύστροπος καὶ δύσ-κολος 'Αριστ. ἡθ. 4, 6' ἐπὶ. "δυσκόλοις ἔ-χειν" = εἶμαι δύστροπος 'Ισοκ. 4, 129' * - πρὸς τι, 3, 1 "δυσκολώτερον διακείμεαι" Πλάτ. Φαῖδρ. 84, morosus.

Δύσ-κολος, 2° δυστυχόκαλος, δύστυχον κόλον ἔχων - γαστήρ 'Αγαθ. 78 (4, 583).

Δυσ-κόμιστος, 2° δυσκολόφρετος, δυσκλυ-κοιδοῦστος, μετφ. ἀνυπόφρετος, δυσκολοῦσ-φρετος - πότμος Σοφ. 'Αντ. 1326' - τέχνη Εὐρ. 'Ηρ. μ. 1422.

Δύσ-κοπος, 2° δυσκολοκοπάνιστος, δυσκολο-στούμιπτος μτγν.

Δυσ-κράξ, 2° κακόμικτος, μὴ συγκαρσύνων, μὴ δι' ἀναμῖξεως μετρίασμένος - ρίπη 'Οπκ. ἄλ. 2, 517.

Δυσ-κράσια, ἡ' κακόμειξ, κακὴ μῖξις τῶν ὁργῶν τοῦ σώματος, κοιν. κακὴ κρᾶσις - σῶ-ματος Πλουτ. Διον. 2' ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαίρας, κακὴ θερμωκρασία, κλίμα 'Αλέξ. 58, in temperie.

Δυσ-κρατής, 2' δυσκολεξουσίστατος, δυσκολοδικητός, ὑπερθ. «δυσκρατίστατον ὁ λόγος» Ζην. 6. Στοβ. ἀνθ. 33, 10.
 Δυσ-κράτης, 2' δυσκολανίκητος Διοδ. 3, 3.
 Δυσ-κράτος, 2' κακόμικτος, κακῶς συγγερασμένος· ἀπρ. Στράβ. 2, 96· ἐπὶρ. -ως Γαλην.
 Δυσ-κρινής, 2' δυσκολοδιακρίτος Πλουτ. 50.
 Δυσ-κρίτος, 2' τῷ ἀντι. «δ. ἀστρων δόσεις» Αἰσχ. Πρ. 458· «δ. δυνείρατα» = δυσεξήγητα Αἰσχ. 981· δυσκολαποράσιτος Σοφ. Τρ. 945· ὦσ. Πλάτ. πολ. 4, 423, ἐπομένου πό-τερον κ. μτγν. ἐπὶρ. «δυσκρίτως εἰρημένον» = δυσκολοδιακρίτως, δυσερμηνεύτως λεγθὲν Αἰσχ. Πρ. 665· «δυσκρίτως ἔχω» = εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἀοριστίᾳ Ἀριστ. βάρ. 1429· ἀσθένεια κακόκρητος, κρίσιμον, δύσκολον ἢ κακὴν ἐκδοσιν ἔχουσα ἰατρ.
 Δυσ-κρητός, 2' δυσκολαπόκρητος Πολύδ. 3.
 Δυσ-κυβέω· εἶμαι ἀτυχῆς ἐν τῇ κυβείᾳ, εἰς τὴν κυβοπαλίνιον Ἀθην. 15, 666.
 Δυσ-κύμαντος, 2' κακοκυμάστιος, ἐπὶ κακῇ κυματισθείᾳ, ἐπελθὼν «δυσκύμαντα κακά» Αἰσχ. Αἰσχ. 363.
 Δυσ-κωφείω· εἶμαι πολὺ κωφός, π. κωφεύω Λεωνίδ. Ταραν. 79 (6, 731).
 Δυσ-κωφος, 2' πολὺ κωφός, θεόκωφος Ἀριστοτ. ἀντιρ. 2.
 Δυσ-λάλος, 2' βραδύγλωσσος, μτγν. μογι-λάλος Εὔστα.
 Δυσ-λέαντος, 2' δυσκολόστριπτος, «δυσκολοστέμπιστος» μτγν.
 Δυσ-λεκτός, 2' δυσέκφραστος, δυσκολεξήγητος, ἀφρητος, ἀνήκουστος Αἰσχ. Πέρ. 702.
 Ἄλλα κατὰ Σχόλ. Λυκόφρ. 10 ἐπικρατεστέρα ἢ καλ. σημ. insaudus.
 Δυσ-λεπτός, 2' δυστοχονόμφετος, δυστοχονόφρατος Σχόλ. Σοφ. Ἠλ. 402.
 Δυσ-λεπής, 2' δυσκολοξέλεπτος, δυσκολοξέφλοδιστος· -κάρυον Νικ. ἀλ. 271.
 Δυσ-λεχτής, 2' «δυσληγής», κακοκοίμητος Ἠσίοχ.
 Δυσ-ληπτός, 2' δυσκολόπιαστος· «δ. ὑπὸ λειότητος» = διὰ τὸ λείον, ὑμαλὸν Λουκ. π. γυν. 27· μετφ. δυσκολονότητος Πλουτ. 50, 17, 426 κ. ἄλλ. μτγν.
 Δυσ-λινέας, 2' ἐρμηνευτικ. λέξ. τοῦ «δύσ-σας» Σχόλ. Αἰσχ. Πέρ. 440, importuosus.
 Δυσ-λυγείω· κακολογῶ Β. Ἀν. 34, 15.
 Δυσ-λόγιστος, 2' κυρ. δυσκολολογάργιστος, μετφ. ἀκατανόητος Σοφ. Αἰ. 40 κ. μτγν.
 Δυσ-λόφος, 2' α) δυσκολοφόνος τὸν ἀγένη, τραχηλοφονιστικός, ἀνυπόφορος· -ζεύγας = ζεύγας (κυρ. τὸ κοῖλον τοῦ ζεύγους, ἐν ᾧ ὁ τράχηλος τοῦ ζώου ὑπάγεται) Θέογν. 846· -πό-νοι Αἰσχ. Πρ. 930· β) δυσκόλως κλίνων τὸν ἀγένη ὑπὸ τὸν ζυγόν, ἀδάμαστος, ἀπειθή· -αὐχὴν Θέογν. 1019· -ἡμίονοι Αἰλ. Π. Ἰσ. 16, 11· ἐπὶρ. «δυσλόφος φέρειν κακά» = δυσκόλως ὑποφέρειν τὰ κακά, ὑποφέρειν μετὰ γογγυσμῶν Εὐρ. Τρω. 302.
 Δυσ-λύτος, 2' α) ἄλυτος, ἀδιάλυτος· -χαλ-κύματα Αἰσχ. Πρ. 19· β) δυσθεράπευτος· -πόνοι Εὐρ. Ἀνθρ. 121· γ) συνόν τῷ συνεπα-σμένος· ὥμοι Ἀριστοτ. φυσιογν. 6· ἐπὶρ.

«δυσλύτως ἔχειν» = εἶναι ἀδιάλυτον Ξεν. οἰκ. 8, 13.
 Δυσ-μάθεια, ἢ· δυσμαθία.
 Δυσ-μάθειω· δυσκολομαθάνω, δυσκολοπα-γνωρίζω Αἰσχ. Χο. 223.
 Δυσ-μαθής, 2' α) δυσκολομάθητος, δυσκολοπα-ραγνώριςτος Αἰσχ. Αἰσχ. 1118· ἀγνωρίστος· ἔστιν Εὐρ. Μήδ. 1496· β) δυσκόλως μαθάνων, ἀντιθ. «δυσ-μαθής Πλάτ. Διάλ. 189, συγκρ. Εὐδόκ. 9· ἐπὶρ. δυσμαθῶς ἔχειν» = εἶμαι δυσμαθής, πολ. 6, 503.
 Δυσ-μάθεια, ἢ· δυσκολομάθεια, ἀντιθ. εὐμά-θεια Πλάτ. Χαρμ. 159.
 Δυσ-μαίνας· αἶ ἐν Σπάρτῃ χοροῦτις Βάκ-χαι Ἡσυχ.
 Δυσ-μάλακτος, 2' δυσκολομαλάκτος μτγν.
 Δυσ-μανής, (μανός), 2' δυσκολαρκίως, μὴ λεπτός, μὴ ἀραιός· -ὕδατα = μὴ ἐλαφρὰ νερά, βαργία Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 7, 5, (2).
 Δυσ-μάραντος, 2' δυσκολομάραντος, ἀμάρ-αντος, μετφ. δυσκολοσυγχώρητος· -κακά θ. Ἀν. 35.
 Δυσ-μαρής, 2' δύσκολος, ἀντιθ. τῷ εὐμαρής·
 Δυσ-μάσσητος, ὁρθότ. δυσμάσσης, 2' δυσ-κολομάσσης Γαλην.
 Δυσ-μάτωρ, ὁ, ἢ· δυσμήτωρ.
 Δυσ-μαχέω· α) πολέμῳ ἀτυχῶς ἢ ἀσεδῶς, κατὰ τῶν θεῶν· -θεοῖς Σοφ. Τρ. 492· β) ἔπθ. κρίναι ἀφοδρῶς νὰ πολέμησῃς, ἀνίστη· «ἀνάγκη οὐχὶ δυσμαχητέον» Σοφ. Ἀντ. 1093, Πλουτ. συμπ. 4, 1, 2.
 Δυσ-μάχητος, 2' τῷ κατωτ. Ἰσοκ. 11, 13.
 Δυσ-μαχας, 2' δυσκολοπολέμητος, ἀνίκη-τος· -τέρας Αἰσχ. Πρ. 921, ὑπερθ. Εὐρ. Βκ. 1055· -θυμὸς Πλάτ. νόμ. 9, 863 κ. μτγν. -πράγμα Δημ. 1, 4· ἐν γέν. δύσκολος· «δύ-μαχα δ' ἐστὶ κρίναι» Αἰσχ. Αἰσχ. 1561.
 Δυσ-μελικτός, 2' ἀκαταπράυντος, ἀνεξι-λέωτος Πλουτ. Ἀρταξ. 19 κ. συχνά.
 Δυσ-μελ-φῶδης, 2' κυρ. μῶσος, δυσκόλως ἀναδιδάσκωμένη καὶ καταδιδάσκωμένη φωνή, δυσ-κολομετάδωτος ἀπ' ἧχου εἰς ἧχον μετφ. δ. τροποποιουμέντος, δυσκολοτροποποιήτος Θέ-ων Σμ. ἐκλ. φουσ. 325.
 Δυσ-μεναίνω, ἀντιθ. ἔχθρικός, κακῶς διὰ καίμαι πρὸς τινα, ἔχθρικός τινα· -τινὶ Εὐρ. Μήδ. 874 κ. μτγν. Ἀπκ. Καρρ. 60· «-ἐπ' τινι» = εἶμαι δυσηρεστημένος διὰ τι Δημ. 18, 217.
 Δυσ-μένεια, ἢ· ἔχθρική διάθεσις, ἐφρόνημα, ἔχθρα Σοφ. Ἠλ. 609· «ἐν δυσμενείᾳ εἶναι» = δυσμεναίνω 1114· «δυσμενείαν ἡράμην τινί» Εὐρ. Ἡρακλ. 991· ὦσ. συχνά πεζ. Ἀντιφ. 4, 3· συνών. φθόνος Πλάτ. Φαῖδρ. 253.
 Δυσ-μενέων, ἄνθρωπος (μοναδ. μτγ. ὡς ἐπὶ θ.) τῷ κατωτ. Ὀδ. 6, 72 κ. συχνά, Ἀπολ. Π. 3, 352.
 Δυσ-μενής, (μένος), 2' ἔχθρικός διακείμε-νος, ἔχθρος, ἐναντίος· «ἀνδράσι δυσμενέσσι μά-χεσθαι» Ἰλ. π. 520 κ. συχνά, ἀντιθ. «δυσμενέ-της Ὀδ. ζ, 184, συχνά π. τραγ. ὑπὲρ μὲν ἀπο-λύτ. ἔχθρος, συνών. τῷ πολέμιος Σοφ. Φιλ. 1307, ὅτε δὲ μετὰ δοτ. -τινί, ὦσ. πεζ. Ἡρ. 3, 82· συχνά Πλάτ. Πρωτ. 317· σπαν. ἐπὶ πραγμ. -χοῖ Σοφ. Ἠλ. 432· ἐπὶρ. «δυσμε-νῶς ἔχειν τινί» = ἔχθρικός διάκειμαι, ἔχθρικός-μαι Ἰσοκ. 3, 5, in festis.
 Δυσ-μενίδης, ὁ, πατρωνυμικός· -μενί-των

- τοῦ ἄνω. Αἰλ. Π. Γ. 3, 8, ὡς «δυσμενίδες» ἂν ἀντὶ «εὐμενίδες» Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 306· ἐπὶ κ. κακοδόλου, κακεντρεχοῦς ἀνθρώπου.
- Δυσ-μενι-κός, 2· ἐχθρικός, ἐναντίος· α· ὁρ- γή, λόγος· Πολύδ. 6, 7 κ. συχνά ἐπὶ ρ. -ὡς = ἐχθρικός· Πολύδ. hostilis.
- Δυσ-μετά-βλητος, 2· αὐτὸς δυσκολομετάβλη- τος, δυσκολομετάλλατος· Ἰπποκρ. 383, 14, Πλουτ. ἡθ. 952· β· δυσκολογώνευστος, ἱατρ.
- Δυσ-μετ-ά-γω-γος, 2· κυρ. δυσκολομε- τάφερτος, δυσκολεξάλειπτος· Ἰούλ. Ἀφρ. 292, 38.
- Δυσ-μετά-δοτος, 2· δυσκόλως μεταδίδων, κοινοποιῶν τι· Στράβ. 17, 806· ἐν γέν. ἀμετά- δοτος, φιλάργυρος.
- Δυσ-μετά-δοτος, 2· δυσκολομεταδόσιμος, μετφ. δυσκολομετάπειστος, ἀμετάπειστος· - καὶ ἄτρεπτος· Πλουτ. ἡθ. 799· ἐπὶ ρ. -ὡς, μετφ.
- Δυσ-μετα-κίνητος, 2· δυσκολομετα- κίνητος, μετφ. δυσκολομετάτρεπτος, δυσκο- λομετάβλητος· Ἰώσ. ἐπὶ ρ. -ὡς· Ἀλέξ. Τραλλ. 91.
- Δυσ-μετά-κλαστος, 2· δυσκολοσυγκίνητος· Σχολ. Σοφ. Οἱ. τ. 12.
- Δυσ-μετά-κλητος, 2· δυσκολοανακλέστος, δυσκολομετάβλητος· Γεωσπ. 19, 2, 43.
- Δυσ-μετ-α-κ-ό-μ-ι-σ-τος, 2· δυσκολομετάφερ- τος, δυσκολομετάβλητος, μετφ.
- Δυσ-μετ-α-λ-η-π-τος, 2· δυσκολομετάβλητος, Εὐστ. 1937, 2.
- Δυσ-μετ-α-ν-ό-η-τος, 2· δυσκόλως μετανοῶν, δυσκολομετανόητος, μετφ.
- Δυσ-μετά-πειστος, 2· δυσκολομετάπειστος, δυσκόλως πειθόμενος εἰς ἀλλαγὴν γνώμης.
- Δυσ-μετά-π-ε-μ-π-τος, 2· δυσκολοπροσκάλε- στος· δυσπρόφελος ἔρμην. Εὐστ.
- Δυσ-μετά-π-τ-ω-τος, 2· δυσκόλως μεταπί- πτων ἀπὸ θέσεως εἰς θέσιν, δυσκολομετάβλη- τος· οὗς τὸ δυσμετάπτωτον = ἡ δύσκολος με- ταβολή, μετφ.
- Δυσ-μετα-στρεπτος, 2· δυσκόλως μετα- στρεφόμενος, δυσκολομεταγύριστος, ἀκαμπτος, ἀμετάπειστος· «ἀσκελὴς» ἔρμην. Εὐστ. Ἀπολ.
- Δυσ-μετά-τρεπτος, 2· τῷ κατωτ. Εὐστ.
- Δυσ-μετ-α-χ-ε-ί-ρ-ι-σ-τος, 2· δυσκολομεταχει- ριστος, ἀντὶ. εὐμεταχειριστος· «δ. στρατὸς ναυτικός» = δυσκολοπρόσβλητος· Ἡρ. 7, 236· -δίχτυα· Σεν. κυν. 2, 6· -παῖς = δυσανάγωγος· Πλάτ. νόμ. 7, 808.
- Δυσ-μέτρητος, 2· δυσκολομέτρητος· Ἀντιφ. π. Πολύδ. 4, 167· μετφ. δυσκολοδιάπλευστος· -πέλαγος· Φιλόστρ.
- Δυσ-μή, (δύω), ἡ· εὐχρ. πλ. δύσις ἡλίου καὶ ἀστέρων· Αἰσχ. Πέρσ. 228, ὡς· Ἡρ. 2, 31 π. ἀπαι πῆξ. (ὁ ἐν μόν. π. Καλλ. ἐν Σχολ. Ἰλ. λ. 62· πρὸ βλ. θυμῇ) μετφ. αβίου δυσ- μαί = τὰ τέλη τῆς ζωῆς· Πλάτ. νόμ. 6, 770, occasus.
- Δύσ-μηνις, ιος, 2· βαρύνησις, παρωρυγισμέ- νος· «δ. θεός» Πολύδ. 4, 39· -χόλος = σφο- δρὰ ὀργή· Παρμεν. 7 (9, 69).
- Δυσ-μηνίτης, ὁ· τῷ ἄνωτ. Πτολ.
- Δυσ-μήνιτος, 2· πολυμίσητος· Διόδωρ. Ἀντ. 37 (7, 141).
- Δυσ-μήτηρ, ἡ· κακὴ μήτηρ· Ὀδ. ψ. 97.
- Δυσ-μήτης, ου, ὁ καὶ δύσμητις, ιος, 2· κα- κόδουλος, κακεντρεχὴς λεξ.
- Δυσ-μήτης, ὁ καὶ δύσ-μητις, ιος, 2· κακὸς τεχνος, κακόδουλος λεξ.
- Δυσ-μήτωρ, ορος, ὁ, ἡ· δυστυχομήτηρ, δυσ- τυχοῦς μητὸς ὀργῇ· Αἰσχ. ἀποσπ. 65.
- Δυσ-μηχανεύς, (ἀπλ. μηχανάω)· ἀμηχανία· Αἰσχ. Ἀγ. 1333.
- Δυσ-μηχανήτος, 2· τῷ κατωτ. μετφ.
- Δυσ-μήχανος, 2· α) δυσκολεκτέλεστος, ἐν γέν. δύσκολος· «δ. ἔργον ἀνύσσαι»· Ὀππ. 3λ. 3, 401· 6) ἐν ἀμηχανίᾳ εὐρισκόμενος, ἀπορῶν· τί νὰ πράξῃ· «δ. πρὸς τι»· Θεμιστ. λόγ. 10, 137.
- Δυσμικός, 3· ὁ πρὸς δυσμᾶς κείμενος, οὐ- κὼν κτλ. Δυτικός· Στράβ. 2, 85 κ. συχνά· Π· λιόδ. 8, 15, occidentalis.
- Δύσ-μικτος, 2· δυσκολόμικτος, δυσκολύνωτος· Πλάτ. Τιμ. 35· -τινί = μέ τι· Πλουτ. Φοικ. 2, πρὸ βλ. -πόλις = δυσπρόσιτος, δυσσυγκαινῶντος ὀρεινὴ πόλ. Πολύδ. 3, 64-9, 62· ἐπὶ ρ. «δυσ- μίκτης ἔχιν» = εἶμαι δυσκολοπλησίαστος, δυσ- κολοκαινῶντος· Πλουτ. συμμ. 2, 6, 2.
- Δυσ-μήτης, 2· δυσκολομῆτις· -σφα- γίδες· Λουκ. Ἀλέξ. 20.
- Δυσ-μίσητος, 2· πολυμίσητος· Λουκ. 811, ἀνάλ. τῷ κοιν. θεομίσητος, θεόκαφος.
- Δυσ-μνημόνευτος, 2· α) δυσκολομνηστικός· Ἀριστ. ῥητ. 3, 16· 6) δυσκόλως διατηρῶν· τί ἐν τῇ μνήμῃ, ἐπιλοχῶν Πλάτ. Τιμ. 74.
- Δυσμόθεν, ἐπὶ ρ. τοπ. ἐκ δυσμῶν μετφ.
- Δύσ-μοιρος, 3· δύσμορος· Σοφ. Οἱ. Κ. 328 κατὰ τὸν ἰον κώδ. διὰ τὸ μέτρ.
- Δυσ-μορία, ἡ· δυστυχία· Λεωνίδ. Ἀλέξ. 29 (9, 351).
- Δύσ-μορος, 2· δύστυχον τύχην ἔχων, δυστυ- χής, κακόμοιρος· Ἰλ. χ. 60, Σοφ. συχνά, ὡς· Εὐρ. κ. μετφ. π. ἐπὶ ρ. -ὡς = κακομοίριος, ἀθλίος· Αἰσχ. Ἐπτ. 810, infelix.
- Δυσ-μορφία, ἡ· ἀσχημάδα· Ἡρ. 6, 51 καὶ μετφ. deformitas.
- Δύσ-μορφος, 2· κακοκαμωμένος, ἀσχημὸς· -ἰσθῆς· Εὐρ. Ἐλ. 1220 κ. μετφ. π. οὗς· «τὸ δύσμορφον» = δυσμορφία· Παλλ. 5 (10, 56), deformis.
- Δύσ-μοσος, 2· μουσμήσος· -αἰδῶς· Ὀ· νέστ. 7 (9, 216).
- Δυσ-ναφής, 2· πολυνέφελος, κατασυννεφισ- σμένος· Δ. Αἰέρ. 9, 59, nubilis.
- Δυσ-νίκητος, 2· δυσκολονίκητος· Πλουτ. Πι· λοιπ. 2, Μάρκ. 2· ἔρως· Μελέαγρ. 52, (5, 179).
- Δυσνίκητος, ὁ· Ἀθηναῖος ἄρχων· Ὀλ. 102, 3, 652, δοκιματ. γρ. τοῦ δυσνίκητος Πανσ.
- Δύσ-νιπτος, 2· δυσκολόνιπτος, δυσκολόπλη- τος, δυσκολεξάλειπτος· «δ. ἐκ δέλτου γραφή»· Σοφ. Πρ. 680.
- Δύσ-νιφος, 2· χιονοσκέπαστος, καταχιονι- σμένος· -βόωρ· Νον. Δ. 6, 370 nivosus.
- Δυσ-νόητος, ἀμτφ. διὰ κείμαι· ἐχθρικός πρὸς τινα, -τινί· Πλουτ. Κικ. 38.
- Δυσ-νόητος, 2· δυσκολονόητος· -χρησμός· Λουκ. Ἀλέξ. 54, Ν. Δ.

Δύσ-νοια, ἡ. κακοδουλεία, ἀποστραφή Σοφ. 'Ηλ. 644, Εὐρ. 'Εκ. 973. Πλάτ. Θεαίτ. 151, malevolentia.
 Δύσ-νομία, ἡ· ἀνομία, κακὴ νομοθεσία 'Ησ. 'Θε. 230, Σόλ. π. Δημ. 19, 255, ἀντίθ. εὐνομία.
 Δύσ-νομος, 2· παράνομος «δ. δειπνῶν λείψανα» Νικόδ. 3 (6, 316).
 Δύσ-νοος, συνηρ. δύσνοους, 2· κακόδουλος, ἔχθρικός διακείμενος πρὸς τινα ἢ ἀποστρεφόμενος - τινί Σοφ. 'Αντ. 212 ὡς. πεζ. Θουκ. 2, 60· ἑπὶ. - ὡς=κακοδούλος, ἔχθρικός Πολυδ. 2, 230· ἴδε Λοδεκ. Φρόν. 141, malevolus.
 Δύσ-νοστος, 2· δυστυχῶς ἐπιστρέφων εἰς τὰ ἴδια· «δύσνοστος νόστος»=δυστυχῶς ἐπιστρεφόμενος εἰς τὴν πατρίδα Εὐρ. Τρω. 75.
 Δύσ-νουήτης, 2· δυσκολοσυμβούλευτος, δυσκολοδιδάκτος μετγν.
 Δύσ-νοος· ἴδε δύσνοος.
 Δύσ-νόμφευτος, 2· δυστυχονόμφευτος, μετφ. ἐπὶ τῇ ἐπιτομῇ οὗ γῆς, ἥτις δέχεται τὴν κόνιν τοῦ νεκροῦ Κριναγ. 37 (7, 401).
 Δύσ-νυμφος, 2· δύστυχος νύμφη «δ. νύμφη κοῦραι» Εὐρ. 'Ι. Τ. 216.
 Δύσ-ξενος, 2· ἄξενος, ἀφιλόξενος· - πόλις Πολυδ. 9, 22, inhospitalis.
 Δύσ-ξήραντος, 2· δυσκολοξήραντος, δυσκόλως ξηραίνόμενος Θεοφρ. 'Ια. Φ. 7, 3, 3.
 Δύσ-ξυμ-βλήτης, 2· α) δυσκολύνωντος 'Αρ-τεμίδ. 4, 56· β) δυσκολοσύμπεραστος, ἀκατανόητος· - τέρατα = ἀκατανόητα σημεῖα Δ. 'Εκ. 56, 29.
 Δύσ-ξυμ-βολος, 2· α) ὁ δύσκολον ἐαυτοῦ παρέχων ἐν ταῖς πρὸς τοὺς ἄλλους συναλλαγὰς Πλάτ. πολ. 6, 480· β) = τῷ ἀνωτ. β) λεξ.
 Δύσ-ξυμ-βούλευτος, 2· βλ. γρ. τοῦ δύσ-ξυμβλήτου 'Αρτεμίδ. κ. ἄλλ.
 Δύσ-ξύν-ετος, 2· δυσνόητος, δυσκολονόητος· - Σφιγξ Εὐρ. Φοίν. 1510, Ξεν. ἀπομ. 4, 7, 3.
 Δύσ-ξύν-θετος, 2· δυσκολοσύνθετος Πλουτ. 40, 975.
 Δύσ-ογκος, 2· ὄγκηρος, βαρετός· - πλοῦτος Πλουτ. Αἰμ. 12.
 Δύσ-οδευτος, 2· δυσκολοδιάβατος· - ὄρος 'Απ. Σαρ. 21.
 Δύσ-οδὲν· ὁδοιπορῶ ἐπὶ κακοκαμωμένης ὁδοῦ, δυσβάτου, ὁδοιπορῶ κακῶς Πλουτ. Πύρρ. 32.
 Δύσ-οδία, ἡ· ἀσχημος, ἀόλγια ὁδός, κακὸς δρόμος, κακοδρομία, κακὴ κατάστασις τοῦ δρόμου, μετγν. μετφ. αὐσοδεῖν τῷ λόγῳ πα-ρέχειν» = προξενῶ δυσκολίας εἰς τὴν κρίσιν τοῦ νοῦ Πλουτ. 40, 448.
 Δύσ-οδμία, ἡ· δυσσομία, μετγν.
 Δύσ-οδμος, 2· δύσσομος.
 Δύσ-οδο-πα(π)αλος 2· ἄδατος ἔνεκα τῶν βράχων, μετφ. «λόγῳ θεῶν· δυσοδοπαίπαλα δερκομένοι καὶ δυσορμάτους ὁμῶς» = δυσπα-ράβητα (τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν προωρισμένα) καὶ τραχέα ζῶσι καὶ τοῖς θνητοῦσι Σχόλ. Αἰσχ. Εὐμ. 366.
 Δύσ-οδος, 2· ἄδατος, δυσκολοδιάβατος Θουκ. 1, 107.
 Δύσ-οίξω, (πρὸλ. οἰξὺς ἐκ τοῦ οἰ), ἀμετ. λυπαῖμαι, θρηναῖ (καθ' 'Ησά, φοδοῖμαι, ὑπο-

πειῶν) - φόβω Αἰσχ. 'Αγ. 1489, Εὐρ. 'Ρήσ. 724. Μίσ. «μῆδ' ἐν δυσοίξῳ πολέμιους δράσαι τάδε» = μὴ φοβήσασθαι κτλ. 'Ρήσ. 805.
 Δύσ-οίκτητος, 2· ἀκατοίκτητος, μὴ δυνάμενος κατοικηθῆναι Ξεν. Κύρ. 8, 6, 21.
 Δύσ-οικο-νόμης, 2· δυσκολογώνυμος 'Αθην. 2, 78, 3, 74.
 Δύσ-οίκος, 2· δυσοίκτητος «ἄοικος» Σχόλ. Σοφ. Φιλ. 551.
 Δύσ-οίκτος, 2· πολὺ οἰκτρὸς, π. ἀξιολύ-πητος λεξ.
 Δύσ-οίμος, 2· δύσοδος, μετφ. «δ. τύχη» = δύστυχος τ. Αἰσχ. Χο. 933.
 Δύσ-οίος, 2· κακὸν οἶνον παρὰ γων Πολυδ. 6, 21, ἀντίθ. εὐοίος.
 Δύσ-οίστος, 2· ἀνυπόφορος· πῆματα Αἰσχ. Πρ. 691· - πάντοι Σοφ. Φιλ. 508, Στράβ.
 Δύσ-οιωνέω· λέγω ἀπαίσίους λόγους, δυστυ-χίαν προσσημαίνοντας Β. 'Αν. 35.
 Δύσ-οιωνισμός, ὁ· ἀπαίσιον σημεῖον 'Ησά, Δύσ-οιωνιστικός, 3· ἀπαίσια προσσημαίνων Σουῖδ. inauspicatus.
 Δύσ-οιωνιστής, 3 καὶ δυσοίωνιστος, 2 (Θησ. Στ.)· τῷ ἀνωτ. Λουκ. εὐν. 6.
 Δύσ-οκνος, 2· πολὺ ὀκνηρὸς, π. βραδυκίνη-τος, ἀπρόθυμος· ἐπὶ. - ὡς Μ. 'Αντων. 5, 1, piger.
 Δύσ-όλεθρος, 2· ἴδε δυσώλεθρος.
 Δύσ-όλισθος, 2· δυσκολογλιστήρης, δυσκό-λως γλιστρῶν, ξεγλιστρῶν εἰς τὰ κάτω Παῦλ. Αἰγ. 122, 17.
 Δύσ-ομέρος, 2· πολὺ βροχερός, βροχώδης «δυσομέρα φέγειν βέλη» = ἀποφεύγω τὰς δυσ-σπρίστους βροχεράς κακοκαιρίας Σοφ. 'Αντ. 355, pluviosus.
 Δύσ-ομενάων, ἐπ. ἀντὶ δυσομένων, γεν. πλ. μετγ. μετφ. τοῦ δύω 'Ησ. ἔρ. 382.
 Δύσ-μίλητος, 2· δυσκολομίλητος, δυσκο-λοκοινώητος 'Ιεροκλ. Στοδ. ἀνθ. 84, 15.
 Δύσ-όμιλος, 2· τῷ ἀνωτ. Πλουτ. Δημ. 42· δθ. «δ. Ἐρινός» = δυστυχασυκοινώητος, ἡς ἡ συκοινωνία ἐπιφέρει δυστυχίας Αἰσχ. 'Αγ. 726.
 Δύσ-όματα, 2· τυφλός, μετφ. νεκρός, ἀν-τιθ. «δεκόμενοι» = οἱ ζῶντες Αἰσχ. Εὐμ. 366.
 Δύσ-όμοιρος, 2· ἀνόμοιρος· Στράττις π. Σουῖδ.
 Δύσ-όνειρος, 2· κακόνειρος, κακὰ ὄνειρα ἔχων· - ὕπνος Πλουτ. 40, 15, 776· κ. ὅν. προ-ξενῶν - συμμ. 8, 10, 1.
 Δύσ-οπτος, 2· δυσκολόδλεπτος, σκατεινός 'Ιπποκρ. οὐσ. «τὸ δύσοπτον τῆς ἡμέρας» = ἡ σκατεινὰ Πολύδ. 18, 4, 2.
 Δύσ-ορᾶσία, ἡ· δυσκολοδελφία ἱατρ.
 Δύσ-ορᾶτος, 2· δύσοπτος «δ. δίκτυα» = μό-λις βλεπόμενα, λεπτά Ξεν. Κύρ. 1, 6, 40· ἀπεχθές τὴν ὄρασιν, φρικώδης 'Απ. 'Ιστ. 97.
 Δύσ-οργησία, ἡ· ὀδυμμία, ἀκραχολία 'Ιπποκρ. Δύσ-οργητος, 2· ὀδυμμος, ἀκράχολος Βάβρ. 11, 12· ἐπὶ. - ὡς Δ. 'Αλ. β. 47, itacundus.
 Δύσ-οργία, ἡ· δυσοργησία 'Ιπποκρ. 12, 11.
 Δύσ-οργος, 2· δυσόργητος Σοφ. Αἰ. 996 κ. συχνά, ὡς μετγν.
 Δύσ-όρεκτος, 2· κακὰ ὀρεγόμενος ἢ κακο-παρκίνητος, ἐπὶ ζημίαν, βλάβην παρακινηθεὶς μετγν.

Δυσ-παρά-πειστος, 2' δυσκολοκατάπειστος, δυσκολομετάπειστος Ἀριστοτ. φυσιογ. 5, πρὸλ. Βέκκ. δυσπαράπειστος, συγгр. δυσπαρ-πιστότερος.

Δυσ-παρά-πλευστος, 2' δυσκολοπαράπλευ-στος, πλησίον τοῦ ὁποῦ δυσκόλως δύναται τις νὰ περάσῃ πλέων, δυσκολοδιάπλευστος' - παραλία Στράβ. 10, 777.

Δυσ-παρά-πλους, 2' τῶ ἀνωτ. Δ. Σικ. 3, 44.

Δυσ-παρά-ποίητος, 2' δυσκολομοιοποίη-τος, δυσκολοπαρομοίωτος, μετφ. δυσκολονό-θουτος Ἀρμιν. 74.

Δυσ-παρά-τήρητος, 2' δυσ οπαρτήρη-τος, δυσκόλως μετ' ἀκριβείας βλέπόμενος Ἀν-τίγ. Καρύστ. 140 κ. ἄλλ. μετφ.

Δυσ-παρά-τρεπτος, 2' δυσκολοαποπλάνη-τος, δυσκολοαυροδόκητος Πολυδ. 8, 10.

Δυσ-πάρ-ευνος, 2' δυστυχοπλησιόκλιντος, δυστυχοπλησιοπλάγιαστος, ἐπὶ δυστυχία ὃ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου κεκλιμένος, πλαγιασμένος ὁ δ. ἑκτρον = δυστυχοπλησιοτοποθέτητος κρεβ-βάτι, δυστυχίης συνύγια Σοφ. Τρ. 788.

Δυσ-παρ-ηγύρητος, 2' δυσπαρμύθητος Κικ. ἑπιστ. οἰκ. ἡ διάφ. 4, 3' ὁδ. καὶ δυσπα-νάκλιντος Πλουτ. 70, 74' ἐπὶ. -ως ἔχειν = εἶμαι δυσκολοπαρηγόρητος, ἀπαρηγόρητος.

Δυσ-παρ-ήγορος, 2' τῶ ἀνωτ. Δισχ. Εἰδμ. 362.

Δυσ-πάρ-Θελκτος, 2' δι. γρ. τοῦ δυσπα-ράθελκτος.

Δυσ-πάρθενος, ἡ' δυστυχοπάρθενος, δυστυ-χίης παρθένος Χριστοδ. ἐκφρ. 197.

Δυσ-παρίς, ἴδιος, ὁ Κακόπαρις, δυστυχίης καὶ δυστυχίας πρόξενος' - Πάρις Ἰλ. γ, 39, Δουκ. νεκρ. Δ. 19.

Δυσ-πάρ-ιτος, (παρά, εἶμαι), 2' πλησίον τοῦ ὁποῦ δυσκόλως δύναται τις διαδῆναι, δυσκο-λοδιάβητος' - χωρίον Ξεν. Ἀν. 4, 1, 25.

Δυσ-παρ-όδευτος, 2' τῶ κατωτ. μετφ.

Δυσ-παρ-οδος, 2' δυσπρόσιτος, δυσκολο-πλοίαστος Ἀπολλ. π. Ἀθην. 15, 682.

Δυσ-πάτητος, 2' δυσκολοπάτητος, ἔφ' οὗ δυσκόλως δύναται τις πατήσῃ, πορεύσθαι, δυσκολοδιάβητος' - ὁδὸς Δουκ. τραγ. 226.

Δυσ-παυστος, 2' δυσκολοπαυστος Γαλην. κ. ἄλλ. μετφ.

Δυσ-πειθεῖα, ἡ' ἀπειθεῖα, ἀνυπατάξις, ἀν-υποταγή Ἀππ. ἐμφ. πόλ. 1, 48.

Δυσ-πειθεῖα, ἀμετθ. ἀπειθῶ, δὲν ὑποτάσσου-μαι Εὔστα.

Δυσ-πειθής, 2' α) δυσκολοκατάπειστος, δυ-σκόλως καταπειθόμενος Πλάτ. Φαίδρ. 271' - Ἀλξίης Ἀντίη 14 (1, 190), συνήθ. 6) βαρ-υπλήκοος, ἀνυπότακτος Πλάτ. νόμ. 1, 632' ἐπὶ λαγωνικῶν Ξεν. ἀπομν. 4, 1, 3' ἐπὶ. ὁδ. - πειθῶς ἔχειν πρὸς τι = δυσκόλως πιστεῦω τι Πλουτ. Ἰάλδ. 25' ὁδ. φέρειν τι Ἀνα. 15.

Δυσ-πειρία, (πειρά), ἡ' δυσκολοδοκιμασία πρὸς π. ἡ πράγμ. Ἰπποκρ.

Δυσ-πειστος, 2' α) δυσκολοκατάπειστος Ἀ-ριστοτ. 70, 7, 9' ἐπὶ. ὁδ. - πειστέως ἔχειν = εἶμαι δυσκολοκατάπειστος Ἰσοκ. 4, 48' 6) ἀ-πειθής Ξεν. Ἰπποκρ. 1, 23.

Δυσ-πέλαστος, 2' ἀπληροίεστος Σοφ. ἀ-ποστ. 663.

Δύσ-πεμπτος, 2' δυσκολοαποστάλτος, δυ-σκολοαπομάκρυντος Αἰσγ. Ἀγ. 1163.

Δυσ-πέμφιλος, 2 (ἐκ τοῦ πέμπω, κατὰ Δε-δερλάιν. ἐκ τοῦ ἀγρ. φίλω, φονικῶν, ἐν τῇ ἐπιτάφει, κατὰ Πασσῶδ. συγγ. τῇ πέμφει, τριχομία) α) δυσκολοαποστάλτος, δυσκολοπλευ-στος' - πόντος Ἰλ. π, 748' ἡ γλαυὴ δ. α. α. γλαυὴ δυσκολοαποστάλτος Ἦσ. 0ε. 440' - ναυ-τιλίη = κινδυνώδης θαλάσσοπλοία ἔρ. 616' 6) μετφ. ἐπὶ ἀνθρώπ. δυσπρόσιτος, δύστροπος, μετ' ἡμίμοιρος Ἦσ. ἔρ. 720, Ἀνθ. Παλ. 85 κ. μετφ.

Δυσ-πένθερος, (πενθερός), 2' κακοπένθερος, κακοπενθερικῶς ἡ παρυσσασμένη δ. θεομὰ το-κῆος = ἀπορρίψασα τὴν κακοπενθερικὴν δια-ταγὴν τοῦ πατρὸς τῆς Νον. Δ. 3, 800.

Δυσ-πενθῶ, ἀμετθ. βαρυπενθῶ, διατελῶ ἐν βαρεῖ πένθει, εἶμαι πολὺ λυπημένος Πλουτ. 70, 106.

Δυσ-πενθής, 2' βαρυπενθής, πολὺ λυπημέ-νος' - κάματος Πινδ. Π. 12, 10' 6) πρόξενος βαθείας λύπης' - δόλος Πινδ. Π. 11, 18.

Δυσ-πέπαντος, 2' δυσκολορρίμαστος, ἀργω-ρίμαστος Σχόλ. Σοφ. ΔΥ. 303.

Δυσ-πεπτέω' δυσκολοχωνεῶ Διοσκ. 4.

Δύσ-πεπτος, 2' α) δυσκολοχωνεῦτος Πλάτ. Τιμ. 83' 6) ἄωρος, ἄγωρος ὁδ. γόνος = ἀ-νεκλόλαπτον, ἀξιοπολλίστον, ὡν, πτηνὸν Νικ. ἄλ. 297.

Δυσ-περαΐωτος, 2' τῶ κατωτ. μετφ.

Δυσ-πέρατος, 2' δυσκολοπέρατος, δυσκολο-διάβητος' - ρεῖθρον Στράβ. 15, 697' μετφ. - αἰών = δυσκολοπέρατος ζωὴ Εὐρ. Μῆδ. 684.

Δυσ-περι-άγωγος, 2' δυσκολοπερίεργος, δυσκολοκυκλοφόρητος Ἀρρι. τακτ. 45.

Δυσ-περι-γέννητος, 2' δυσκολογνήτος, δυσ-υπεργνήτος Φίλων.

Δυσ-περι-κάθαρτος, δυσκολοπερικαθάρι-στος, δυσκόλως ὁλόγυρα καθαρτιζόμενος, δυ-σκολοκαθάριστος Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 5, 1, δι. γρ. δυσπερικαθαίρετος.

Δυσ-περί-κτητος, 2' δυσκόλως ἀποκτητῶν, δ. περισσεύων τι, πτωχός, ἀντίθ. εὐπερίκτη-τος μετφ.

Δυσ-περί-ληπτος, 2' α) δυσκόλως περι-λαμβάνόμενος, δυσκολοαγκάλαστος, δυσκολο-περικύβλητος Ποσειδών. π. Ἀθην. 12, 549' ὁδ. πόλις τοῖς ἐναντίοις Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 11 κ. μετφ. - φιλήματα Στράτ. 42 (12, 200)' γ) μετφ. δυσκολονόητος Δ. Σικ. 1, 3.

Δυσ-περι-νόητος, 2' δυσκολονόητος Φίλων.

Δυσ-περι-όδευτος, 2' δυσκολοπεριγίγη-τος, δυσκολοτριγύριστος, ἄπειρος, ἀπείκτισ-τος Σχόλ. Σοφ. Οἰ. τ. 1316.

Δυσ-περι-όριστος, 2' δυσκολοπροσδιόρι-στος Εὔστα.

Δυσ-περί-τραπτος, 2' δυσκολοαπαποδογί-ριστος Γαλην. 353.

Δυσ-περί-ψυχτος, 2' δυσκολοψύχραντος, δυσκολοδρόσιτος Διοσκ. 1 (30).

Δυσ-πετῖω, ἀμετθ. εἶμαι δυσηρεστημένος, δυστυχῶς λεῖ. ἔκλ.

Δυσ-πέτημα, τὸ' δυστόχημα Μικρόδ.

Δυσ-πετής, 2' (δυσκόλως πίπτων), δυσκολο-ὁδ. μαθεῖν Σοφ. ΑΥ. 1025' ὁ γλῆρος, βαρ

τὸς Ἰσχυρ. ἐπὶ. δυσπεπτός, δυσκόλως Δίσχ.
Πρ. 754, ἰων. δυσπεπτός Πρ. 3, 107.

Δυσ-πεψία, ἡ ἀπεψία, ἀγωνευσία Γαλην.
δυσκολογωνευσία Μάχων π. Ἀθην. 7, 341.

Δυσ-πήμαντος, 2' κατ' εἰκασ. ἀντὶ τοῦ «δυσ-
πήματα» Δίσχ. Εἰδμ. 479' βαρέως βεβλαμμέ-
νος ἢ βλάπτων.

Δυσ-πήχυς, 2' δυσκολομέτρητος, ἀμέτρητος
Σαφφ. ἀποσπ. 11, 6 Βέργκιος εἰκάζει «δυσπᾶχης».

Δυσ-πιστής, 2' πολύ ρυπαρός, π. λερός, π.
ἀκάθαρτος, ἀπαστρος Σοφ. Οἱ. Κ. 1593' «δ.
πεπλώματα» = π. λεροὶ μανθῶναι (ἀνδρ. καὶ
γυν. ἴδε πέπλος) Ἀριστ. Ἀγ. 426, squalidus.

Δυσ-πιστεύω, ἀμτβ. δυσκόλως πιστεύω, ἀπι-
στῶ, ὑποπτεύω, ἀμφιβάλλω «δ. τοὺς λεγο-
μένοις» Πλουτ. ἡθ. 593, diffido.

Δυσ-πιστία, ἡ δυσκολοπιστία, ἀπιστία, ὑπο-
ψία ἐκκλ.

Δυσ-πιστός, 2' α) δυσκόλως πιστεύων, ἀπι-
στος, ὑποπτεύων Ἰσχυρ. ἐπὶ. «δυσπίστως ἐ-
χεν πρὸς τι» = δυσπιστίᾳ Πλάτ. Ἐρωτ. 405 κ.
μτγν. β) δυσκολοπίστευτος, ἀπίστευτος μτγν.

Δυσ-σπλᾶγγχας, 2' σκληροκάριος Δίσχ.
Πρ. 902, δι. γρ.

Δυσ-σπλάνγος, 2' δυστυχόπλανος, δυστυχῶς
περιφερόμενος ἰδῶ κ' ἐκεῖ ἀνευ καταφυγίου
Δίσχ. Πρ. 608, 611.

Δυσ-σπληκτός, 2' δυσκολοτρόμητος, δυσκολο-
φόβητος;

Δυσ-σπληνός, 2' δυσκολογέμιστος - πόλις
Πολυδ. 9, 21' δυσκολοτελείωτος Σχόλ. Πινδ.

Δυσ-σπληνίτις, ἰδῶς, (δυσ, πλάω, συγκ. πλάω
κατὰ τοὺς ἀρχ.), ἡ δυσκολοπλησίατος Σουίδ.
δι. γρ. δασπληνίτις «νάσαι δασπληνίτιδες» Λυ-
κόφρ. 1452, ἔνθα Τζέτζ. ἔρμην. «δυσπληνίτιδες
αἱ δυσκόλως πληττόμεναι, δασπληνίτιδες δὲ αἱ
καταπληκτικαί» ἴδε δασπληνίτις.

Δυσ-σπλοῖω, ἀμτβ. κακοπλέω, πλέω μὲ θα-
λασσοτρικυμῖαν, κακοκαίριαν, δυστοχοθαλασ-
σοπορῶ μτγν.

Δυσ-σπλοῖα, (ἡ ἰων. ἡ) δύσπλοον, δύστυχον
θαλασσοταξίδιον, Ἀντίφιλ. 43 (7, 630).

Δυσ-σπλος, συνηρ. δύσπλους 2' δυσκολό-
πλευστος, ἐπικίνδυνος εἰς τοὺς θαλασσοπόρους;
- Κρήτα Γαιτούλ. 7 (7, 275).

Δυσ-σπλυτός, 2' δυσκολόπλυτος Ἰπποκρ.
Δυσ-σπλῦτος, 2' δύσπλος, ἐπὶ θαλ. Ἐπιγρ.
ἀδ. 306 (9, 699).

Δυσ-σπνοῖω, ἰων. δυσπνοῖω Ἰπποκρ. ἀμτβ.
1) δυσκολοαναπνέω ἱατρ. 2) μυρίζω κακῶς,
βρωμῶ Παῦλ. Σιλ. (ἀνάλεκ. 94) 30.

Δυσ-σπνόητος, 2' δυσκολοαναπνέων Ἰπποκρ.
Δυσ-σπνοῖα, ἡ α) δύσκολος ἀναπνοῇ ἱατρ.
πρόλ. Ξεν. κυν. 9, 20' β) ἐναντίος ἀνεμῶς
Σχόλ. Ἀπολ. Ρ. 4, 1.

Δυσ-σπνοῖκος, 3' δυσπνόητος μτγν.

Δυσ-σπνοῖς, συνηρ. δύπνοους, 2' α) δυσκολο-
αναπνέων, στενόστηθος ἱατρ. ἀσθμαίνων κοιν.
κονταναπνέων Σοφ. Ἀντ. 224' ἀλλὰ «δύσ-
πνοος πνοῖα» = ἐναντίος ἀνεμοῖ 584' β) δυσ-
κολοαναπνέωντος, δυσκόλως ἀναπνεύμενος;
- ἀπρ. Θεοφρ. π. πυρ. 24, 713.

Δυσ-πολέμητος, 2' δυσκολοπολέμητος Δίσχ.
ἀπρ. 637 κ. μτγν. Ἰσοκ. 4, 109.

Δυσ-πόλεμος, 2' δυστοχοπολέμων, δυσπᾶ-
χης ἐν πολέμῳ Δίσχ. Πέρσ. 974.

Δυσ-πολι-όρηκτος, 2' δυσκολοπολιόρηκτος
καὶ δυσκολοκυρίετος Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 5.

Δυσ-πολίτευτος, 2' ἀνίκανος εἰς κυβερνήσιν
τῶν τῆς πολιτείας Πλουτ. Διον. 32.

Δυσ-πονής, 2' ἐπίπονος, κοπιαστικός - κα-
μνός Ὀδ. ε, 493' ἐπὶ. δυσπονέως, ἐπιπό-
νως μτγν. laboriosus.

Δυσ-πόνητος, 2' δυσκόλως διὰ τῆς ἐργασίας
ἀποκτόμενος, δυσκολοπόνητος - τροφή Σοφ.
Οἱ Κ. 610, ἀλλὰ - θαίμων = κόπους προξενῶν
Δίσχ. Πέρσ. 507.

Δυσ-πονία, ἡ δύσκολος ἐργασία, κόπος Μα-
νεθ. 4, 260, labor.

Δυσ-πονός, 2' ἐπίπονος, πολύ κοπιαστικός
- πόνος Σοφ. Ἀντ. 1262, laboriosus.

Δυσπόντιον, τό πάλ. ἐν Πισάτιδι τῆς ἡ-
λίδος Στοιχ. κατ. Δυσπόντιον Πανσ. καὶ Δυσ-
ποντίαι Στ. Βυζ.

Δυσ-πόρευτος, 2' δυσπότητος, ἀπάτητος
ἀδιάδατος - ἀμάξιας Ξεν. Ἀν. 1, 5, 7 κ. μτγν.

Δυσ-πορέω, δυσκόλως διαδίδω ἰδῶς.

Δυσ-πόρθητος, 2' δυσκολοκατάστρεπτος
δυσκολοφάνιστος Σχόλ. Δίσχ. Πρ. 166.

Δυσ-πορθμός, 2' δυσκόλως διαδιδασκόμενος
ἀντιπέραν, δυσκολοπέρατος Τζέτζ.

Δυσ-πορία, ἡ δυσκολοδιάδοσις - ποταμός
Ξεν. Ἀν. 4, 3, 7.

Δυσ-πόριστος, 2' δυσκολοπορηθέντος, δυσ-
κολοπόνητος Δ. Ἀλ. 1, 37, οὗτος «τὸ δυσπό-
ριστον» = δυσκολοπορηθεῖς, δυσκολοποκρη-
σία Πλουτ. Σόλ. 23.

Δυσ-πορός, 2' δυσκολοπέρατος. δι' οὗ δύσ-
κόλως τις περὶ ἀδιάδατος Πλάτ. Κρατ. 420.

Δυσ-ποτέω, ἀμτβ. δυστοχῶ Σουίδ. ἐν
Πολυδ.

Δυσ-ποτμία, ἡ δυστυχία Δ. Ἀλ. 9, 28 κ.
μτγν. infelicitas.

Δυσ-ποτμός, 2' κακὸς λαχὼν λαχὼν, ἄτυ-
χος, δυστυχής Δίσχ. Πρ. 119 κ. συγνᾶ - γλῶ-
σσῃ Σοφ. Οἱ. τ. 866 καὶ συγνᾶ Εὐρ. Ἀριστ.
Ἀγ. 394 κ. μτγν. ἐπὶ. δυσπότητος, ἀτυχῶς
δυστυχῶς Δίσχ. Πέρσ. 264, ὑπερθ. δυσποτμῶ-
τατα Πλουτ. Φάδ. 18, infelicitas.

Δυσ-ποτός, 2' δυσκολόποτος, δυσκόλως πῶ-
νόμενος, ἀρῆς εἰς πόσιν, ἄποτος - πόμα Δίσχ.
Εἰδμ. 256.

Δυσ-πράγγω, ἀμτβ. δυστυχῶς, ἀτυχῶς (εἰς
τάς ἐπιχειρήσεις μου) Δίσχ. Ἀγ. 764' «- ἐν
παντί» Πλουτ. Ἀντιών. 63.

Δυσ-πράγημα, τό ἀτυχὲς ἐπιχειρήσεις, ἀτύ-
χημα μτγν. infelicitium.

Δυσ-πράγης, 2' γρ. Δ. Ἀλ. ἀντὶ «δυσπρᾶ-
νῆς» Ὀδ. ε, 493.

Δυσ-πράγως, ἡ ἀτυχία, δυστυχία Ἀντφ. 2.
Δυσ-πράγματευστος, 2' δυσκολοπραγματῶν
στος Πλουτ. ἡθ. 348.

Δυσ-πραγικός, 2' δυσκολοπραγικός, δυσπᾶ-
χης ἐν πράξει, δυσκολοκάμνως Πολυδ. 3, 131.

Δυσ-πραξία, ἡ δυσπραγία Δίσχ. Πρ. 966.
Σοφ. ὦς. πεζ. Ἀνδρ. 2, 5, Ἀριστοτ. ἡθ. 1, 11.

Δυσ-πράτος, 2' δυσκολοπᾶλῆτος ὁμών. κω-
μῶδ. Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 6, 262.

Δυσ-πράυντος, 2' γαρταλς, δυσκολο-
πράυντος, ανυπότακτος, δυσκολοπλησίαστος
Παύχ.
Δυσ-πρέπεια, ή' απρέπεια κοιν. απρεπον
Ιωσ. turpilitudo.
Δυσ-πρεπής, 2' απρεπής, απρεπος Εὐρ. 'Ελ.
307, indecorus.
Δυσ-πρίστος, 2' δυσκολοπρίστιος Θεοφρ.
'Ισ. Φ. 5, 6, 3.
Δυσ-πρό-πτωτος, 2' βαρύπτωτος, βαρέως
καταπίπτων Γαλην.
Δυσ-πρόσ-θατος, 2' δυσπρόσιτος, δύσβα-
τος - λήφως Θουκ. 4, 129 κ. μτγν.
Δυσ-πρόσ-βλητος, 2' δυσκολοπρόσβλητος
μτγν.
Δυσ-πρόσ-δεκτος, 2' α) δυσκόλως παρα-
δεχόμενος τι, πιστεύων - τινός Μ. 'Αντων.
1, 5, 6) δυσπαράδεκτος, επαχθής - «άνιαρά και
ατηδή και δ. Πλουτ. ήθ. 39.
Δυσ-προς-ήγορος, 2' δυσκολομίλητος, ακοι-
νώητος - και δυσπρόσοδος Δ. Κάσ. 34, 4.
Δυσ-πρόσ-ιτος, 2' δυσκολοπλησίαστος,
ακοινώνητος Εὐρ. 'Ι. Α. 345' δυσκολοπρόσβλη-
τος - πόλις Δ. 'Αλ. 4, 54.
Δυσ-πρόσ-μαχος, 2' δυσκολοπολέμητος
Πλουτ. Τιμολ. 21.
Δυσ-πρόσ-μικτος, 2' ακοινώνητος «δ. λι-
μήν» = δυσπροσέρμιτος Πολυδ. 1, 101.
Δυσ-πρόσ-οδος, 2' δυσπρόσιτος, δύσβατος -
χωρίαν Θουκ. 5, 56' απρόσβλητος «τάξις
δ. και ασφαλής» Πολυδ. 1, 26, 10' - «πό-
λις, οικος» Πλουτ. 'Ρωμ. 17, Πολλ. 10' επί
άνθρωπ. ακοινώνητος, αφίλος Θουκ. 1, 130.
Δυσ-πρόσ-οιστος, 2' δυσκολοπλησίαστος,
αφίλος - στόμα = απόλυτον, κακόν Σοφ. Οι
Κ. 1277.
Δυσ-πρόσ-οπτος, 2' δυσκολοπρόσβλεπτος,
δυσκολόβλεπτος - ονειράτα = τών όποιών ή
ύψις σημαίνει δυστυχία Σοφ. 'Πλ. 452' -
και έκφυλος ύψις» = δυσκολόβλεπτον και από-
σικον πρόσωπον Πλουτ. Αίμ. 12.
Δυσ-πρόσ-ορμιστος, 2' δυσκόλως προσορ-
μιζόμενος, ανεπιτήδεις εις προσόρμισιν, ά-
ραγμα, επί παραλίαις Πολυδ. 1, 37 4' - λιμήν
Πολυδ. 1, 103' - απόθαισις = δύσκολος ά. Δ.
Σικ. 1, 31.
Δυσ-πρόσ-ορμος, 2' τώ άνωτ.
Δυσ-πρόσ-πέλαστος, 2' έρμηνευτικ. λέξ.
Σχολ. τοσ «δασπλήτης» 'Οδ. ό, 234' άσ. τοσ
«δυσπρόσιτος» - πόλις = τας όποιας μετά
κόπου τις πλησιάζει Πλουτ. Πομπ. 28.
Δυσ-πρόσ-πρίστος, 2' δυσκολοπρομήθευ-
τος, δυσκολαπόκτητος - χώρα = δυσκόλως τρα-
φισσομένη, δύσκολος εις εισαγωγήν εν γέν.
Αιν. τακτ. 8.
Δυσ-πρόσ-ρητος, 2' δυσκολοχαϊρέτητος,
δυσκολομίλητος, σκυθρωπός Πολυδ. 5, 138.
Δυσ-πρόσ-ωπος, 1' απεχθής, ασυμπαθής
τιν ύψιν, τώ πρόσωπον Σοφ. Οι. Κ. 287, δι.
γρ. δυσπρόσοπος - είδη Πλουτ. Μάρ. 15' «ώμ-
ματα τα σκυθρωπά και δύσμορφα» Β. 'Αν. 35.
Δυσ-πρό-φορος, 2' δυσπρόφερτος, δυσκολο-
πρόφερτος μτγν.
Δυσ-πύχτος, 2' δυσκολομπύχτος Γαλην.

Δυσ-ραχής, 2' δυσκολόσχητος Λαου. γυμν. 24.
Δύσ-ρευστος, 2' δυσκολόρευστος, δυσκόλως
ρέων Σ. 'Εμπ. 350.
Δύσ-ρηκτος, 2' δυσραχής Δ. Κάσ. 62, 8.
Δύσ-ρητος, 2' δυσκολόλεκτος, δυσκόλως λε-
γόμενος Δημ. Φαλ. 326' δυσκολόεφραστος,
δυσκολοπρόφερτος Γαλην.
Δυσ-ρίγης, 2' τώ κατωτ. Σχόλ. 'Αριστ. πλ.
213, άμφ. γρ.
Δύσ-ρίγος, 2' κατάφυκρος, κατάκρυος - ξήρα
Πρ. 5, 10, 'Αριστ. π. Πολυδ. 4, 186 και
Μένανδρ. π. Φρυν. 418, ένθα ώς μη άττ. έρ-
μηνεύεται, 'Αριστοτ. 1. Ζ. 8, 25 κ. μτγν.
Δυσ-ροέω' κακορρέω, κακοτρέχω, επί ρευσε.
μετφ. αποβαίνει τινί τι κακώς, δυστυχώ 'Αρρ.
'Επικτ. 1, 28, 30.
Δυσ-ροητικός, 3' δυστυχίας πρόξενος - δόγ-
ματα 'Αρρ. 'Επικτ. 5, 1, 58.
Δύσ-ροια, ή' κακή έκδοσις, άποτυχία, δυ-
στυχία 'Αρρ. 'Επικτ. 2, 17, 18, αντίθ. εύρεια.
Δυσ-ρους, συνηρ. δύρους 2' δύρευστος μτγν.
Δύσ-ρϋτος, 2' τώ αύτῳ Θεοφίλ. Σχόλ. 'Ιπ-
ποκρ. 456.
Δυσ-σέβεια, ή' ασέβεια, άθεία Σοφ. 'Πλ.
1375 και ιδ. τραγ. «δυσείδειαν κτάσθαι» = κα-
τηγοροϋμαι ώς ασέβης, άθεος Αίσχ. Εὐμ. 870.
Δυσ-σεβέω, άμτθ. είμαι ασέβης, άθεος Αίσχ.
Εὐμ. 909, Σοφ. είμαι δυσσεβής, αίρετικός έκκλ.
Δυσ-σέβημα, τό' ασέβης, άθεος πράξις, λό-
γος Δ. 'Αλ. 7, 44, 0'.
Δυσ-σεβής, 2' ασέβης, άθεος, επί άνθρ. και
πραγμ. - έργον Αίσχ. 'Αγ. 756 κ. συχνά τραγ.
ώσ. μτγν, π. Λυκόφρ. 1151, πεζ. Λογγίν. 4,
3 και έκκλ. 18. επίρ. δυσσεβός.
Δυσ-σεβία, ή' δυσσέβεια Αίσχ. Εὐμ. 508.
Δυσ-σεβο-φρόνως' επίρ. τρ. κατά κακόν
σεβασμού φρόνημα, αίρετικώς έκκλ.
Δύσ-σειστος, 2' δυσκολόσειστος 'Παύχ.
Δύσ-σηπτος, 2' δυσκολόσηπτος, δυσκόλως
σηπόμενος, σαπίζων άμτθ. Πλουτ. συμπ. 8, 5.
Δύσ-σοος, 2' δυσκολόσωστος, άνήκετος, ά-
θεράπευτος Θεόκρ. 3, 24-4, 44 και μτγν.
Δυσ-σύμ-βατος, 2' δυσκολοσύμφωνος
δυσκολοσυμβέβηστος, δυσκολένωτος - πρὸς τ
Πλουτ. συμπ. 4, 4, 2.
Δυσ-σύμ-φωτος, 2' δυσκόλως μετά τινος
συναυξάνων Γαλην.
Δυσ-σύν-ακτος, 2' δυσκλοςύνακτος 'Ιώσ.
Δυσ-συν-είδητος, 2' κακοσυνείδητος, άσυν-
είδητος, έκκλ.
Δυσ-σύν-απτος, 2' δυσάπτοτος, δυσκολο-
θέατος, μη καταφανής, δυσδιάκριτος - παταρός
Πολυδ. 8, 26, 6' μετφ. άδ. και δυσθεώρητος
Γάμλ. obscenus.
Δύσ-τακτος, 2' δυσκολοκατάτακτος Πλάτ.
νόμ. 6, 781.
Δυσ-τάλας, 3' πολύδυστυχής Εὐρ. 'Ιπκ. 1407,
άποστ. 1034' συχνότατ. τό θηλ. δυστάλαινα
π. τραγ. aegimphobus.
Δυσ-ταμίευτος, 2' δυσκολοοικονόμητος -
πνεύμα 'Αριστοτ. π. άκουστ. 12.
Δύ-στανος, άωρ. 2' δύστηνος.
Δυσ-τάραχος, 2' πολυτάραχος, πολύ άνή-
συχος (πρὸς κ. π. νυν Μ. ά. άκαταστάσι-

στος = ἄτακτος), μὲν.

Δυσ-στέω, ἀμτβ. κακοστέκομαι, κλονίζομαι Πλουτ. ἡθ. 993.

Δύ-στας, 2^ο· κακῶς ἱστάμενος;

Δυσ-τέκμαρτος, 2^ο· δυσκολογνώριστος, δυσκολοδιάκριτος, δυσκολοκατασκευαστός, δυσκολανίχνευτος· ἴχνος Σοφ. Οἶ. τ. 109. Ἐν γέν. ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος· τέγνη Αἰσχ. Πρ. 495. «δ. καὶ ποικίλον» Εὐρ. Ἑλ. 748. «δ. καὶ ἄδηλον τέλος» Δ. Ἀλ. 4, 29· γνώμη Πλουτ. Κάτ. νε. 72.

Δυσ-τεχνία, ἢ δυστυχία ἐκ τῶν τέκνων, κακοτεχνία, κατὰ τινὰς ἀτεχνία Μανέθ. 3, 26.

Δύσ-τεχνος, 2^ο· δυστυχῆς ἐνεκα τῶν τέκνων· παιδουργία Σοφ. Οἶ. τ. 1248.

Δυσ-τέκτων, ονος, δ^ο· κακὸς τεχνίτης κ. τέκτων, μὲν.

Δυσ-τένω, θέμα τοῦ δόστηρος κατὰ τοὺς γραμ.

Δυσ-τερπής, 2^ο· κακῶς τέρπων, πολυώδυνος Αἰσχ. Χο. 275.

Δύσ-τηκτος, 2^ο· δυσκολανάλυτος Ἰπποκρ.

Δυσ-τηνία, ἢ δυστυχία, κακομοιρία Ἡσυχ.

Δύσ-τηνος, (συγγ. τῷ στένω) ἰδ^ο· ἄστηνος), 2^ο· δυστυχῆς, κακομοιρος, ἐλεεινός, π. Ὁμ.

πάντοτε ἐπὶ ἀνθρ. π. χ. Ἰλ. ζ, 127· μόχθος Πινδ. Π. 4, 268, συχνὰ τραγ. καὶ ἐπὶ ἀνθρ. καὶ· θέρος Αἰσχ. Ἀγ. 1640· τινός = εἰς τι, Πέρσ. 873 καὶ Εὐρ. Σοφ. καὶ ἐπὶ τῆς σημ. τῆς ἡθ. διαφθορᾶς, Ἡλ. 126· λόγος Εὐρ. Ἡρ. μ. 1346· ἄνεκρος Ἀριστ. βάρ. 1328, σπανιὸν π. πεζ. «λογάρια δ.» Δημ. 19, 255· πάθος Δ. Ἀλ. 6, 20· ἐπὶρ. δυστήνως, ὑπερβ. δυστηνοτάτως Εὐρ. ἀποσπ. 991, infortunatus, miser.

Δυσ-τήρητος, 2^ο· δυσκολοφύλακτος, δυσκολοδιατήρητος Φωκυλ. 205. Πλουτ. Κλεισμ. 36.

Δυσ-τήρηκτος, 2^ο· δυσκολοστήρηκτος Φωτ.

Δυσ-τιβέυτος, 2^ο· δυσκολεξιγνίστατος Πλουτ.

Δυσ-τιβήτος, 2^ο· δύσβατος, μὲν. impervius.

Δυσ-τιθασσεύτος, 2^ο· δυσκολοημέρευτος Στράβ. 15, 705· αὐθόνας· ἀγενεὶς βλάστημα καὶ δ. Πλουτ. ἡθ. 529.

Δυσ-τλήμων, ονος, 2^ο· πολυπαθής, δύστυχος Ὁμ. ὕμν. Ἀπόλ. 532 κ. μὲν. miser.

Δύσ-τλητος, 2^ο· δυσκολοὑπέρφετος, ἀνυπόφετος Αἰσχ. Ἀγ. 1571, Εὐρ. Φοίν. 1447, Πλουτ.

Δυσ-τόκεια, ἢ πρὸς δυστυχίαν γεννήσασα «δυστοκία» Ἡσυχ.

Δυσ-τοκέες, εως, δ^ο· δυστυχῆς γονεὺς, πατήρ· τοκέες = δ. γονεῖς, ἐπιγρ. αἰ. 703.

Δυσ-τοκέω· δυσκολογεννῶ Πλάτ. Θεαίτ. 149· γεννῶ πρὸς δυστυχίαν Ἀριστ. βάρ. 1423.

Δυσ-τοκίης, 2^ο· δυσκολογεννῶν Καλλ. Δηλ. 242, ἔνθα εἰκάζουσι «δυστοκίαις».

Δυσ-τοκία, ἢ δύσκολος γέννα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 7, 10 καὶ Θεοφρ.

Δύσ-τοκος, 2^ο· α) δυστοκίης· β) πρὸς δυστυχίαν γεννηθείς Εὐρ. π. Αἰλ. Π. Ἰ. 14, 6.

Δυσ-στομέω διαβάλλω, καταλαλῶ· αἰ. τινά τε· Σοφ. Οἶ. Κ. 990, calumnior.

Δύσ-τομος, 2^ο· α) κακόστομος, κακόλογος, δόσημος· β) σκληρόστομος, ἐπὶ ἱππ. «δ. γένους ἱππείης» Ἀθλητ. ἀνθρ. 32 (Πλαν. 361).

Δύσ-στονος, 2^ο· δυσκολοθρήνητος, πολὺ ἀξίω θρήνητος, πολυστένακτος· αἰ. κήδεα, κακὰ Αἰσχ. Ἑπτ. 974, 989, deplorabilis.

Δυσ-τόπαστος, 2^ο· δυσείκαστος, κοιν. δύσκολαπεικαστος· αἰνίγμα Εὐρ. ἀποσπ. 150.

«δ. εἰδέναι» = δυσκολονόητος, Τροφ. 885· αἰ. τία Πλουτ. Τρωμ. 21.

Δυσ-τόχαστος, 2^ο· δυσκολοσημάζοντος, δυσκολοκτύπητος εἰς τὸ σημάδι, μετρ. δυσκόλως ἐπιτυγχάνομενος· καιρός Πλουτ. Ἀντών. 28.

Δυσ-στοχία, ἢ ἀνεπιτυχία τοῦ σκοποῦ, σημάδιου.

Δυσ-τράπεζος, 2^ο· ἀποτρόπαια, σιχαμερὰ φαγητὰ τρώγων Εὐρ. Ἡρ. μ. 384.

Δυσ-τραπέλεια, ἢ· τῷ κατωτ. κατ' ἀμφό. εἰκ. πανταχοῦ.

Δυσ-τραπέλεια, ἢ· α) τὸ ἀμετάδελτον τοῦ χαρακτῆρος, ἐπιμονή, δυσπελεια, λεξ. ὥς. ἐπὶ τῇ

Ἰόρᾳ, τῆς ὁποίας μόλις ἡ μία κεφαλὴ ἐκπύεται καὶ ἀνεφύοντο δύο νέαι Δ. Σικ. 4, 11.

β) ἐπὶ τόπ. δυσχωρία, κακὴ τοποθεσία, κακοτόπος Δ. Σικ. 17, 82 κ. μὲν.

Δυσ-τράπελος (τρέπω), 2^ο· δυσκολότροπος, δυσκολοκίνητος Ἰπποκρ. ἰδ. ἐπὶ χαρακτηρισμῶν ἰδιότροπος, ἰσχυρογνώμων· Αἴας Σοφ. Αἰ. 597· ἐν γέν. δύσκολος· πρῶγμα Ἡνίοχ. π.

Ἀθην. 9, 408, Πλουτ. πρβλ. εὐτράπελος· ἐπὶρ. δυστραπέλως = ἐμποδιστικῶς, ἀκαταλλήλως Εὐν. οἶκ. 8, 15, 16.

Δυσ-στρατοπέδευτος, 2^ο· ἀνεπιτήδεος ἐν στρατοπέδουσιν, κατασκηνῶσιν στρατοῦ, κακὸν στρατοπέδευτος Αἰν. τακτ. 8.

Δυσ-τραχηλῆς, ἀμτβ. εἰμαι σκληροτράχηλος, ἀπειθὴς Τζέτζ.

Δύσ-τρεβλος, 2^ο· δύστροπος, δυσκολοδιδάκτος, μὲν.

Δύσ-τρητος, 2^ο· δυσκολοδιατρέψης Σουτῶ.

Δύσ-τρίπτος, 2^ο· δυσκολότρηπτος Ἀρτεμίδ.

Δυσ-τροπία, ἢ ἰσχυρογνωμοσύνη (ἐπιμονή) Πολυδ. 5, 119 κ. μὲν.

Δυσ-τροπικός, 3^ο· ἰσχυρογνώμων, ἐπιμονή Σχόλ. Ἀριστ. βάρ. 848.

Δύσ-τροπος, 2^ο· δυσκολότροπος, ἀκαμπτὸς ἰσχυρογνώμων Εὐρ. Ἰππ. 163· αἰ. καὶ δύσκολος· Δημ. 6, 30 κ. μὲν. ἐπὶρ. δυστροπία = κακοήθως Πολυδ. 3, 132.

Δύσ-τρος, δ^ο· Ἀνθεστηριῶν 80, ὁ Μάρτιος μὴν π. Μακεδόσι Νίκαραχ. 45 (11, 243) καὶ λεξ.

Δύσ-τροφος, 2^ο· δυσκολόθρεπτος, δυσκολοσυντήρητος Θεοφρ.

Δυσ-τροβήτης, 2^ο· δυσκολοδιατρέψης Θεοφρ. Φ. Ἰ. 5, 6, 3.

Δύσ-τρωτος, 2^ο· δυσκολοκλήγματος Πλουτ. ἡθ. 983.

Δυσ-τυχέω, ἀμτβ. δυστυχῶ, ἀτυχῶ, εἰν ἔχω τήν· Αἰσχ. Πρ. 345 κ. συχνὰ ὥς. Σοφ.

Πλάτ. κ. μὲν.· τινί = ἐνεκά τινος, κατὰ Αἰσχ. Ἑπτ. 464· γάμος Εὐρ. Φοίν. 406.

«ἐν τινι» Ἀριστ. βάρ. 1445, Λουκ. θε. Δ. 14, 1· ἐπὶ τινος Εὐρ. Ἀνθρ. 714· συχνά

τερ.· ἐπὶ τῇ Πλουτ. Κάμιλ. 38 κ. συχνά ὥς.· εἰς τι Πλάτ. Λάχ. 183· «ὅσα ἐπὶ τῷ ἔρωτι ἐδυστόχησαν» Λουκ. π. οὐσ. 4· «πάντα

τα=εις ὅλα Εὐρ. 'Εκ. 429. "δ. ἄμορφον γυναικῶν" = εἶνε δυστυχία μου ἢ ἄσχημος γυναικά μου Παλλὰδ. 8 (11, 287). "δ. πατρίδα βαρυντῆραν τῆς ἀλλοδαπῆς" Ἠλιδ. 10, 16. Παθ. καταλαμπάνομαι ὑπὸ δυστυχίας, γίνομαι δυστυχῆς "εἴαν τις δυστυχήσῃ τῶν οἰκῶν" Πλάτ. νόμ. 9, 877. "τὰ ὅφ' ἐτέρων δυστυχήνεται" = αἱ τῶν ἄλλων δυστυχίαι Λυσ. 2, 70.
 Δυσ-τύχημα, τό· δ. συνήθ. πλ. Πλάτ. Κρατ. 395, Ἀριστοτ. καὶ μετγν. infortunium.
 Δυσ-τυχία, 2' ἀποτυγχάνων εἰς τι, ἀτυχῆς, δυστυχῆς π. τραγ. ἀπὸ Αἰσχ. ἐπὶ τε προσώπ. Εὐμ. 769 καὶ πράγματων "δυστυχὴ πρόσοις", ἔπτ. 321, Σοφ. Πλάτ. κ. μετγν. "δ. τί" = εἰς τι Εὐρ. Ὀρ. 603' ἐπὶρ. δυστυχῶς Αἰσχ. ἄγ. 1660, Πλάτ. νόμ. 3, 687, infortunatus.
 Δυσ-τύχησις, εὖς, ἢ τῷ κατωτ.
 Δυσ-τυχία, ἢ ἀποτυχία, δυστυχία Εὐρ. ἀποστ. 67 κ. Θουκ. 6, 55, infortunium.
 Δυσ-υδρὸς, 2' ὀλιγύδρως, ἀνυδρὸς ἰώσ.
 Δυσ-υπέρ-δατος, 2' δυσκόλως περῶμενος ἀνωθεν, δυσκολοδιάδατος Φίλων Βυζ. ἀρχ. μαθ. 82.
 Δυσ-υπνέω· κακοκοιμῶμαι· "παῖδια δυσυπνούντα" Πλάτ. νόμ. 7, 790.
 Δυσ-υπνος, 2' κακοκοιμῶμενος μετγν.
 Δυσ-υπο-εἰδαστος, 2' δυσκόλως ὑποδιδάσκόμενος, δυσκολοεκκένωτος, δυσκοίλιος.
 Δυσ-υπ-αιστος, 2' δυσκολοὑπέρφορος ἰώσ.
 "κείνους ἔρωτος" Μελέαγρ. 108 (5, 163).
 Δυσ-υπο-μένητος, 2' τῷ κατωτ. 2. Ἐμπ. κ. μαθ. 9, 154.
 Δυσ-υπο-μόνητος, 2' δυσκολοὑπομνήτης, δυσκολοὑπέρφορος Φίλων.
 Δυσ-υπο-νόητος, 2' πολὺ φιλόποκτος Φίλων.
 Δυσ-υπό-στατος, 2' δυσκαλυπτόςτατος, δυσκολοαντιώντος "δ. καὶ φοβερός ἐντυχεῖν πολέμῳ" Πλούτ. Κορίθ. 8' - βία Δ. Σικ. 17, 11.
 Δυσ-υπο-χώρητος, 2, ἐρμηνευτικ. λέξ. τοῦ διασπασίματος Σουῖδ.
 Δυσ-φαλς, 2' δυσφανής.
 Δυσ-φαλτος, 2' δυσκοιλοσάλευτος, δυσκολοσάλευτος Ἠούχ.
 Δυσ-φανής, 2' δυσκαλονόητος, ἀσαφής "δ. καὶ ἀμαυρὸς" Πλούτ. ἦθ. 431, ἐνθα διορθοῦσι "δυσφανή" ὡς. "δυσφαῖς νύξ" σκοτεινὴ, Λούκουλλ. 9.
 Δυσ-φάνταστος, 2' δυσκόλως φανταζόμενος, ἐντυπῶν ἐν τῇ φαντασίᾳ τὴν εἰκόνα τινὸς "δύναμις δυσφ. καὶ ἀμυδρὰ" Πλούτ. ἦθ. 432.
 Δυσ-φατος, 2' οὐκ ἔκφρασις φέρει κακόν, ὀλιγόφρων· κλαγγὴ Αἰσχ. ἄγ. 1132' ἀκατανόητος, ἀσαφής Δυόφορ. 10, nefandus.
 Δυσ-φειγγής, 2' κακοφώτιστος, σκοτεινὸς - γωρίων Πλούτ. 5, 109.
 Δυσ-φερής, 2' δυσκολοὑπέρφορος Ἠούχ.
 Δυσ-φεικτος, 2' δυσκολοὑπέρφορος μετγν.
 Δυσ-φημέω· λέγω, διαδίδω λόγους ἀπαισίους, κακὸν προσημαίνοντας, κακοσημάντους, ἀντιθ. εὐφημέω Σοφ. Ἠλ. 893, Πλούτ. Κικ. 22. - τινὰ=κακοφημίζω Εὐρ. Ἐκ. 189. συνήθ. κακολογῶ, ὑβρίζω, βλασφημῶ - τὸν θεὸν Αἰσχ. ἄγ. 1078, πρὸς. "οὗτοι ποτ' ἄλλην ἢ μὲ δυσφημῆς τάς" = τὰ δύσφημα ταῦτα,

2 λέγεις, ἐμοὶ καὶ οὐκ ἄλλῳ τινὶ ἀρμόζει Σχόλ. Σοφ. Ἠλ. 1182, Εὐρ. Ἠρακλ. 600.

Δυσ-φῆμημα, τό· κακολόγημα, βδερμία Πλούτ. Στωϊκ. ἐναντ. 14.

Δυσ-φήμια, ἢ 1) διαδόσεις λόγων ἀπαισίων, κακὸν προσημαίνοντων, κακοσημαίνοντων Πλούτ.

Κάτ. πρ. 23' Ὁρηνωδία Σοφ. Φιλ. 10' 2) κακολογία, βδερμία Δ. Ἠλ. 6, 48, Ν. Δ. καὶ Πλούτ.

3) κατακαλιὰ, κακοφημισμός Σοφ. ἀποστ. 185.

Δυσ-φήμιστος, 2' τῷ κατωτ. Σουῖδ.

Δυσ-φήμος, 2' α) ἀπαισίος, ἀπαισίον προσημαίνων Ἠσ. ἐρ. 733' - κραυγὴ Εὐρ. Ἄνδρ. 1145, Πλάτ. Ἰππ. νε. 293' 6) κακὴ φήμη,

κ. ὄνομα = κλέος Πινδ. Ν. 8, 37' λοιδοροί, βδερστικὸς· - βλασφημία Ἠρωδ. 8, 5, 3' "δ.

λοιδορῶν δυσφήμῳ λόγῳ" Μενάνδρ. ἀποστ. 169, Πλούτ. Λούκ. 18' ἐπὶρ. δυσφήμιος Ἠρόν.

ἐν Β. Ἄν. 35, 12, maledicus' Δυσ-φθαρτος, 2' δυσκολοφθαρτος, ἀφθαρτος· ὡς δ. καὶ δύσπεπτος = δυσκολοἀνάστα

Ἄθην. 3, 87, 121.

Δυσ-φθεγκτος, 2' δυσκολοπρόφερτος Πλούτ.

Δυσ-φθογγος, 2' τῷ ἀνωτ. Δημ. Φαλ. 246.

Δυσ-φιλής, 2' κακῶς ἀγαπώμενος, ἥτις μισητός, βδελυκτός Αἰσχ. Χο. 615 κ. συγνάθευς 628' - βία, Εὐμ. 54' - πίνος=λέρα Σοφ.

Οἰ. Κ. 1260, odiosus.

Δυσ-φίμος, 2' δυσχαλίνωτος Ἠρωδ.

Δυσ-φορέω, ἀμτβ. δυσκόλως, δυσκρίτως ὑποφέρει τι Σοφ. Ἠλ. 243' ἀδελμονῶ, ἀργίζομαι Ἀριστ. θεσ. 73' - ἐπὶ τινι Αἰσχ. ἔπτ. 762' - κακὸς Εὐρ. Ἄνδρ. 1235' ὡς. πλ. Ξεν.

Κύρ. 2, 2, 8 (ἀντὶθ. προτέρᾳ γρ. "δυσφοροῦμενος", νῦν "δυσθετοῦμενος") - περὶ τῷ Ἀριστοτ. γέν. Ζ. 4, 6 κ. 13. μετγν. - καὶ ἡθητο Ἠρωδ. 5, 8, 1' διὰ τι Δ. Σικ. 5, 61, μετὰ

μετγ. Πλούτ. Ἀλκ. καὶ Κορ. 5' κακῶς ἔχω, πάσχω, κακοδιαθετῶ Πλούτ. Θηρ. 20.

Δυσ-φύρητος, 2' δυσκολοὑπέρφορος· - σάρξ = δυσκολογώμενος Εὐρ. Κούλ. 343 (Ἐρμην. γρ. διαφύρητος = διεσχιζμένη) ἐπὶρ. "δυσφωρήτως ἔχω = δυσφορῶ ἰώσ.

Δυσ-φορία, ἢ τὸ δυσκόλως ὑποφέρειν τι, δυσἀρεσκεία, στενοχωρία Ἰπποκρ.

Δυσ-φορικός, 3' δυσἀρεσκείαν, ἀδελμονίαν σημαίνων· - ἐπὶρρημα Εὐστ. 1581, 22.

Δυσ-φορμική, ἔγγρας, ὅ, ἢ λυπηρὸς, ὀλιγορός, λυπηρὸς (ἡχῶν)· - ἀτῆ Εὐρ. Ἰ. Τ. 224.

Δυσ-φορος, 2' δυσκολοφύρετος, δυσδαστακτός, δυσκολοκοινοῦδότητος· - ἀσπίδες Ξεν. ἀπομ. 3,

10, 13' μετφ. φορτικός, ἀνυπόφορος· - ὀλίμπος, μέριμνα Πινδ. Ν. 1, 55, ἀποστ. 124' - γῶος, ἄτα, βίος Αἰσχ. ἔπτ. 639' "δύσφορον γῶος" = ὀχληρὸν Ξεν. Κύρ. 1, 6, 17'

ἀλλὰ-σώματα=δυσκίνητα, Πλάτ. Τίμ. 74' ἐπὶ ἱππ. οἵτινες βαδίζοντες σφύρουσι τοὺς πόδας των, ἔχουσι σφύρον βᾶδισμα Ξεν. ἱππ. 1, 12, 18ε

φορὰ· - γινώμαι=συνεχίζομαι, "παράφοροι" Σχόλ. Σοφ. Αἰ. 51' ἐπὶρ. "δυσφώρας ἔχειν,

ἀγειν τι" = δυσκρίτως, στενοχωρίας ὑποφέρει τι Σοφ. Οἰ. τ. 770, 783' - φέρειν=ἀγανακτέω Ἠρωδ. 6, 6, 1.

Δυσ-φράδεια, ἢ τὸ δυσπρόφερτον, κακοφύχον Εὐστ. 852, 28.

Δυσ-πραδής, 2' δυσπρόφετος, κακὸς λόγος ἀντιθ. εὐπραδής, γλαφυρός, εὐλόγος· ἐπὶρ. δυσπραδῶς Εὐστ. 23, 95.

Δυσ-φραστός, 2' δυσέφραστός, ἀκατάληπτος, ἀσαφής Πλάτ. Τίμ. 50' - κέλευθα=δυσκολοποιήσας, δυσκολοπαράτηρητοι δρόμοι· Οππ. ἀλ. 2, 60' ἐπὶρ. -ως Δυκόφρ. 1406' ἐπὶ ἐνερ. σημ. δυσκόλως προφέρων, βραδύγλωσσος μετγν.

Δυσ-φρονέων, μετγ. τοῦ δυσφρονέω ἐν τῇ «δ. ἐπιλήθεται, οὐδὲ τι κηδέων μέμνηται» = ἀδημονῶν, δυσηρεστημένος, ἡ γεν. πλ. τοῦ δυσφρόνη = τῷ κατοῦ. Ήσ. θε. 102.

Δυσ-φροσύνη, ἡ' κακοδιάθεσία, ἀδημονία, θλίψις, φροντίς, πλ. Ήσ. θε. 528, πρβλ. Σιμωνίδ. Ἀθῶν. 10, 447.

Δυσ-φραντίς, ἴσος, 2' δυσκρήτης Εὐστ.

Δυσ-φρων, ὄνος, 2' δύσθυμος, κακοδιάθετος· α) μελαγχολικός, λυπημένος Δίσχ. Ἀγ. 833' - ἄτη Σοφ. Οἰ. Κ. 202' - λυπαί Εὐρ. Ἀνδρ. 1043' οὗσ. «τὰ δύσφρων» = μελαγχολία, λύπη Πινδ. Ὀ. 2, 57' 6) κακόβουλος, ἐχθρικός - ἴσος, θράκων Δίσχ. Ἀγ. 808' - λόγοι Εὐρ. Ἀνδρ. 287' - ἄνδρες, Μελέαγρ. 118 (7, 79) γ) ἀνότητος, ἐλαφρόνυχμος Δίσχ. Ἑπτ. 836' ἐπὶρ. δυσφρόνως, Πέρσ. 544.

Δυσ-φυής, 2' δυσαυτής, δυσκολαυθήσας, ἀργαυθήσας Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 7, (1, 3).

Δυσ-φυία, ἡ' ἀργή αὐθής, ἀργαυθής Θεοφρ. αἵτ. φυτ. 4, 8, 2.

Δυσ-φυλακτέω, (γρ. δυσφυλακτέω), ἐρμην. λέξ. τοῦ δυσμερέω λεξ. ὅπερ ἴδε.

Δυσ-φύλακτος, 2' α) δυσκολοφύλακτος - γυνή Ἀλεξ. Σοφ. ἀνθ. 73, 42' - πόλις Πολυδ. 2, 55, 2' - καὶ ἀδελφός, 15, 31' - ἀρχή, πλοῦτος Στράβ. 9, 420' - τὸ σεμνὸν Πλουτ. Περιχλ. 7' 6) ἀφ' οὗτινος δυσκόλως τις προφυλάσσεται - κακά Εὐρ. Φοίν. 931' «τὸ δ. τῶν ἐκ τῆς τύχης συμβαινόντων» Πολυδ. 8, 22, 10.

Δυσ-φύσις, εὖς, ἡ' κακὴ φύσις Ήσυχ.

Δυσ-φωνέω· ἡ' κακῶς, τραχέως, διαφωνῶ Πολυδ. 2, 115.

Δυσ-φωνία, ἡ' κακοφωνία, τραχυφωνία, διαφωνία Δημ. Φαλ. π. ἐρμην. 48, Πολυδ. 2, 112.

Δυσ-φωνος, 2' κακῶφωνος, τραχύφωνος, διαφωνός· ῥητορ. Πολυδ. 2, 111.

Δυσ-φύρατος, 2' δυσκολοσύλληπτος· ἐπ' ἀποφύρῳ Πλουτ. ἡθ. 51.

Δυσ-χάλινος, 2' τῷ κατοῦ. μετγν.

Δυσ-χαλίνωτος, 2' δυσκόλως κρατούμενος διὰ τοῦ χαλινοῦ, μετγ. δυσκολοδιοίκητος μετγν.

Δυσ-χάριςτος, 2' δυσκόλως χαρίζων τι, φειδωλός· -τινος=εἰς τι, ἀχάριςτος Δίσχ. ἀποσπ. 128.

Δυσ-χειμερινός, 3' τῷ κατοῦ. Θεοφρ.

Δυσ-χείμερος, 2' α) πολὺ ἀνεμεταραγώδης, χειμερινός, ψυχρός· Δοδώνη Ἰλ. 6, 750, π. 234' - γῶρη Ἡρ. 4, 28' μετγ. «φάραγξ, πέλαγος δῆρις» ὡς. - ἄτη Δίσχ. Πρ. 15, 748' - τόποι Εὐρ. Ἀλκ. 68' ἐπὶ πεζ. Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 28' 6) τὸν χειμῶνα δυσκόλως ὑπαφέρων, Ι. Ζ. 8, 10, γεωπ.

Δυσ-χημος, 2' δι. γρ. τοῦ δύσχημος, ὅπερ ἴδε.

Δυσ-χείμων, ὄνος, 2' δυσχείμερος· -λίμνας Ἀριστ. βέτρ. 4, 635,

Δύσ-χειρος, 2, εὖχρ. ὅπερθ. δυσχειρότατος Δ. Σικ. 5, 34, δι. γρ. τοῦ «δυσχείρωτοι».

Δυσ-χείρωμα, τό' δυσκολοχειρίσμα, δυσκολονίκημα Σοφ. Ἀντ. 126.

Δυσ-χείρωτος, 2' δυσκολοκατάβλητος, δυσκολονίκητος, ἐπερθ. Ἡρ. 7, 9, Δημ. 61, 37' - καὶ γαλεπός Πλουτ. Ἀλκ. 4' - τινὶ Δ. Σικ. 5, 34' ἴδε δύσχειρος.

Δυσ-χεραίνωντος, ἐπὶρ. μετὰ δυσχεραίνειν ἀδημονίας Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 7.

Δυσ-χεραίνω, (δυσχερής), ἀμτθ. α) ἀγανακτῶ, ἀδημονῶ, εἶμαι δυσηρεστημένος ἢ δυσηρεστοῦμαι ὑπὸ τινος, συχνὰ ἀσύνδ. Ἰσοκ. 1, 12 κ. ἄλλ. ἀττ. - τί=διὰ τι π. χ. «-τὴν ἑαυτοῦ δυσμαθίαν» Πλάτ. Θεαίτ. 195' - τὸ πρᾶγμα Δημ. 21, 86, ἴδ. ἀποστρέφωμαι τὴν ἀπορίτητα, ἀντιθ. ἀποδέχομαι «ἀποδέχῃ ἡ τι καὶ δυσχεραίνει τῶν λευθέντων» Πλάτ. πολ. 294, πρβλ. Μέν. 89' - θεοῦ, νόμ. 10, 900' ὡς. ἀντιθ. τὸ ἐνδέχεται 8, 834, ἐπαρῶν ἀπαρ. μετὰ αἵτ. Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 2' ὡς μετὰ μετγ. «δυσχεραίνεις ἡμᾶς συμπλέοντας» Δίσχ. 1, 258' ὅθ. παθ. «τὸ τῆς μοναρχίας θύρα δυσχεραίνόμενον» = μετ' ἀποστρέφης ἀκούοντων Πλουτ. Παπλ. 1' μισοῦμαι - ὑπὸ τινὶ Κικ. 24' - «δυσχεραίνω περὶ τι» Πλάτ. πολ. 5, 475' - ἐπὶ τινὶ Ἰσοκ. 1, 126, Πολυδ. 2, 8, 9 κ. συχνὰ καὶ οὕτω συνήθ. μετγν. ὡς. - τινὶ Δημ. 55, 11' «-ἐν τοῖς λόγοις» (Ἡέκκ. διόρθ. τοῦ ἀπορθ. λόγους) Πλάτ. Γοργ. 450, δυσκολοῦς συζητήσιν τινα δι' ἀπατηλῶν ἐπιχειρημάτων - κατὰ τινος Ἰσοκ. πλοτ. ἡ εὖχρ. 10' - πρὸς τι Δ. Ἀλ. π. Θεοκ. 34, 5, Πλουτ. Πύρ. 21' Ρ. ἐπὶθ. «δυσχεραίνοντες, εἰ» = πρὸς τι ν' ἀγανακτῇ τις, ἐν Πλάτ. νόμ. 9, 850, 6) μετθ. διεγείρω τὴν ἀγανάκτησιν, ἀποστρέφω τινος· ῥήματα ἡ τέρψαντα ἢ δυσχεραίνοντα Σοφ. Οἰ. Κ. 1284' ὡς. «δ. τὴν ὁδὸν δι' ἧρας κόπτοντες» = καθιστῶσι τὴν ὁδὸν δύσκολον, δυσδιάδαστον Ἀπκ. Ἰλλυρ. 18.

Δυσ-χεραντικός, 3' εὐκολοδυσάρεστος, εὐκόλως ἀγανακτῶν, ἀδημονῶν Μ. Ἀντων. 1, 2.

Δυσ-χέρασμα, τό' 1) δυσχέρεια 6) 2) «δυσχεράσματα» = ἀξιώματα μεμψιμοιρῶν φίλων σόφων, μεμψιμοιρα φίλοσχηματα Πλάτ. Φιλ. 44, ἀτυχήματα κατὰ Σουίδ.

Δυσ-χέρεια, ἡ' δύσκολος μεταχειρίσις· πρῶσπ. ἡ πραγμ. α) ἐπὶ πραγμ. δύσκολια, ἀν' ἐπιτηδεύτης, ἐμπόδιον· - τῆς κτήσεως Πλάτ. πολ. 6, 502, συχνὰ π. Πολυδ. «δυσχερείαν παρέχειν», 1, 20, 10' - ὁλοῦ, 3, 64, 8' «εἰς δυσχερείας ἐμπροσθέν», 8, 9, 1' «-περὶ τὴν οὐκ αἰκίαν» Πλουτ. τὸ ἐνοχλητικόν, δυσάρεστον πρᾶγμα τινος· τοῦ φορήματος Σοφ. Φιλ. 471' - νοσήματος, 888 κ. μετγν. «τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ἐνόημασι χρῆσταις» Πλουτ. Σόλ. 15. Ἐν γέν. ἀπὸ τῆς ἀποστρέφῃ Πλάτ. πολιτ. 386' 6) ἐπὶ προσώπ. δύστροπος, ἰδιότροπος, μεμψιμοιρὸς φύσις κοιν. φυσικὸν Πλάτ. Φιλ. 44, difficultas.

Δυσ-χερής, 2' δυσκολομεταχειρίστος· α) ἐπὶ πραγμ. δύσκολος, δυσκολοπεπληγμένος Πλάτ. νόμ. 6, 780' «δυσχερεστάτη τύχη» Ἀπολ. 24, 8' - ἀφίξις Δειν. 2, 5' - πόλεμος, χαρὶς

Πλουτ. Σόλ. 8, 26· ἀηδής, δυσάρεστος· — θεωρία Λισχ. Πρ. 804· — θαύμα Σοφ. Άντ. 251· οὐ δ. = ἡδύς, εὐάρεστος Πλ. 917· πρὸς τινα Εὐρ. Ίων 398· — καὶ φοβερός Πλάτ. νόμ. 11, 922· συγκρ. «δυσχερέστερον κακὸν» 12, 944· «— καὶ χαλκίως βίος» Δημ. 60, 24· «δυσχερές τι εἶπεν», 18, 8· «ἐς δυσχερὴ διάθεσιν ἔμπιπτειν» Πολύδ. 1, 31· «δυσχερές τι βουλεύεσθαι κατὰ τινος» = ἐξορροπραξίαν, 3, 11, 8· «τὰ δυσχερῆ» = δύσκολος θέσις, ἀποτυχία Δημ. 10, 58· — λόγοι = ἀντιφατικοὶ πρὸς ἑαπάτησιν τοῦ ἀκροατοῦ, Λικτ. 113· ὡς. «τὰ δυσχερῆ» Ἀριστοτ. μεταφ. 11, 8· 6) ἐπὶ προσώπ. μεμφίμοιρος, δύστροπος, ἰδιότροπος· «— περὶ τὰ σιτία» = δυσευχαρίστητος εἰς τὸ φαγεῖν Πλάτ. πολ. 5, 475· Ἐν γέν. ἀηδής, μισητός, πρὸλ. Θεοφρ. χαρ. 15· — καὶ ἄτακτοι Δημ. 308· ἐπὶ. «δυσχερῶς φέρειν» = μετὰ δυσκολίας ὑποφέρειν Ἰπποκρ. «δ. ἔχειν πρὸς τι» = ἀγανακτῶ, δυσάρεστον διὰ τὴν Πλάτ. Πρωτ. 332· «δ. ἔχειν πρὸς τινα» = δ. κατὰ τινος, δ. πρὸς τινα Πολύδ. 1, 68, 12 κ. σοχρά· — ἐπὶ τινι Ἄμφις κομ. Στωδ. ἀνθ. 99, 24· «δυσχερῶς ποιεῖσθαι» = δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τι, ἀποστρέφωμαι θοῦκ. 4, 85, gravis. **Δυσχημάτιστος**, 2· δυσκολοσχημάτιστος; **Δυσχιδής**, 2· δυσκολόσχιστος Θεοφρ. **Δυσχιμος**, 2· συνστοκαλμένος τοῦ «δύσχημος» (χέιμα), ὅπερ πανταχοῦ ὡς δι. γρ. ἀπαντᾷ ἢ ἐκ τοῦ δὲς — χέιμα, ρίζ. χι, χιών, συντίθεται ὡς μελάγχμος ἐκ τοῦ μέλας — χ. πολλὸ χερμακός, ἀνεμοταραχδής, ψυχρός· ὅση Λισχ. ἀποσπ. 450· — ὁήκης κέλευθι Πέρσ. 559· — χθὼν Ἰβδίων Εὐρ. Βάγχ. 15· — πνεύματα ἀποσπ. 986 (πρὸλ. Ἑρμάν.)· μεταφ. φριζώδης, ἐπικίνδυνος· — δράκων Λισχ. Επτ. 485· «σταγόνες δυσχιμοῦ πλημμυρίδος» = χεῖμα κερρας δακρυῶν, κοιν. ποτάμι δακρυα, Κο. 184. **Δύσχιστος**, 2· δυσχιδής Θεοφρ. **Δυσχλαινία**, ἡ κακὴ ἐνδυμασία Εὐρ. Ἑκ. 240, πλ. Ἑλ. 423 (ἐκ τοῦ δύσχλαινος). **Δύσχλαινος**, 2· ραικένδυντος, κακοφορέμνος. **Δυσχορήγητος**, 2· δυσκολοχορήγητος, δυσκόλως χορηγούμενος διὰ τὸ πολυέσδοτον Πλουτ. συμπ. 7, 4. **Δύσχορτος**, 2· ἄχορτος, ἄκαρπος, ἀκατοίκητος, ἄξενος· αἰκία Εὐρ. Ἰ. Τ. 208. **Δύσχηρστέω** 1) μετῶ. κάμνω, προξενῶ δυσκολίας Πολύδ. 27, 6, 10· 2) συνήθ. ἀμτδ. εὐρίσκωμαι ἐν ἀμνηχανίᾳ, ἀνάγκη· — περὶ τι, 1, 75, 7 κ. 18. μέσ. ὅτε μὲν ἀσύνδεται 1, 28, 7 κ. ἄλλ. ὅτε δὲ ἐν συνδύ· «— ἐν τοῖς κινδύνοισι», 4, 87, 7· — τοῖς πράγμασι, 1, 18, 7 (πρὸλ.)· — τῇ βρώσει = ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ τρώγειν Ἀθην. 3, 911· — τοῖς λόγοις 3, 11, 4· — πρὸς πᾶν = εἶμαι ἀνεπιτήδειος, ἄχρηστος εἰς ὅλα (ἐν παντελεῖ ἀμνηχανίᾳ) 16, 3, 5· — ἐπὶ τινι Δ. Σικ. 19, 77. Παθ. καθίσταμαι ἐν ἀμνηχανίᾳ ὑπὸ τινος Ἀθην. 14, 634. **Δύσχηρσθημα**, τό· τῷ κατωτ. καὶ ἀντίθ. τῷ ἐλρήσθημα Κικ. π. ὅρων 3, 21. **Δύσχηρστία**, ἡ δυσκολία, ἀνεπιτηδεότης, ἔμπυδιον Πολύδ. 1, 51, 11· ἀμνηχανία αὐτοῦ.

Δύσχηρστος, 2· ἀνεπιτήδειος εἰς χρῆσιν, ἄχρηστος· — στράτευμα Ξεν. Κύρ. 3, 3, 26· πρὸλ. ἀνωφελὲς Δημ. 58, 63· — ἥπιος = δυσήνιος, δυσκολοδιόικτος Πλουτ. Ἀλκίβ. 6· ἐπὶ. «δυσχρήστωι διακτεῖσθαι» = ἀπορεῖν Πολύδ. 5, 18, 11· «δ. ἔχειν» = δὲν εἶμαι εἰς τίποτε χρήσιμος, ἄχρηστος παντελῶς Πλουτ. Αἰμ. 18. **Δύσχροια**, ἡ κακὸν χρώμα Γαληνός Ἐκ τοῦ **Δύσχροος**, συγκρ. δύσχροος, 2· τῷ κατωτ. Ἀθην. 3, 94. **Δύσχροος**, ὡτος, δ, ἡ κακὸν χρώμα, κακὸν χρώμα ἔχων Ἰπποκρ. **Δύσχυλία**, ἡ· δυσχυμία, ἀδόκ. **Δύσχυλος**, κακὸν χῶμα, κακὸν χῶμα, ἀηδὴ γεῖν ἔχων Ξενοκρ. π. ἐνδύρ. τραφ. 2, 12. **Δύσχυμία**, ἡ κακοχυμία, κακοχυσία, Θεοφρ. **Δύσχυλος**, 2· δύσχυλος Ἀριστοτ. γέν. 3, 4, 8. **Δύσχυλος**, 2· πολύχυλος, πολλὸ χυλός; **Δύσχωρητος**, 2· εἰς οὐτίνος δυσκόλως τις ἐξέρχεται· — ἀκρισία = ἀδιέξοδος σύγκυσις Πολύδ. 24, 1, 13, κατὰ Ῥελοκ. δυσχωρίστας. **Δύσχωρία**, ἡ κακοτοπία, στενοτοπία, ἀνεπιτήδειον ἔδαφος Πλάτ. Μενέξ. 245, Ξεν. **Δύσχωρίστας**, 2· δυσκολοχωρίστας, δυσκόλυτος, δυσκολοδιέκριτος Πλουτ. ἡ 51· ἴδε δυσχωρήτος. **Δύσωδέω** βρωμῶ, μεταφ. μιαιφάν βλασφημίας ἐκφέρειν ἔκκλ. Ἰουδα. **Δύσώδης**, 2· βρωμερός, γεμάτος ἀπὸ βρωμῶν Σοφ. Φιλ. 1021· — καρπὸς Ἦρ. 2, 94· — πνεῦμα = β. ἄνεμος θοῦκ. 2, 49 κ. μετγ. **Δυσώδης**, δ· ἄλλ. ὅν. ἀνδρ. Ἰπποκρ. **Δύσωδία**, ἡ βρωμία Ἀριστοτ. 1. 2, 49. **Δύσώδινος**, 2· ἐπώδυνος, δδυνήρος· — γενέθλη = γέννα ἐπιγρ. ἀδ. 114 (6, 272). **Δύσώλεθρος**, 2· δυσκολοφάνιστος, δυσκόλως ἀφανιζόμενος, ἀπολινθσκων, ἐπὶ δένδρ. Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 3, (6, 5). **Δύσώματος**, 2· δυσκολόφριστος, μετὰ δυσκολίας, δυσάρεσκείας ὀφειζόμενος Πολύδ. 1, 39. **Δύσωνέω** προσφέρω κακὴν, λίαν ἐυτελὴ τιμὴν πρὸς ἀγορὰν πρᾶγματων, ἀγοράζω ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ πωλητοῦ Πλάτ. κομ. π. Περύδ. 3, 126. Μέσ. ὡς. Ἀριστοτ. π. Ἀθην. 8, 348. **Δύσωνης**, δ· κακὸς ἀγοραστής, ἀγοράζων ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ πωλητοῦ Ἀθην. 6, 228 κ. 115. **Δύσωνητος**, 2· ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ πωλητοῦ ἡγοραστής Σχόλ. Ἀριστοτ. ἱππ. 367. **Δύσωνος**, 2· ἐν κακῇ τιμῇ ἀκριβὲς ἡγοραστής, ἀντίθ. εὐωνος Ἡρώδ. ἐπιμερ. 213. **Δύσωνυμῶ** κακονοματίζω τινα, ὀνομαζῶ μὴ κακὸν, μισητὸν ὄνομα Ἡρώδ. ἐπιμερ. 20. Παθ. κακονοματίζομαι, ὀνομαζομαι μὴ κακὸν, μισητὸν ὄνομα μετγ. **Δύσωνυμος** (ὄνομα), 2· κακὸν ὄνομα, μισητός, ἀποτρόπαιος· ὡς Ἀχαιοὶ Ἰλ. 5, 255· — μοῖρα, μ. 116· — ἥδη Ὀδ. κ. 571· — λήτρεα Σοφ. Οἰ. Κ. 532· — κῆρ Ἀπολ. Ἰ. 2, 358· κατηραμένος σὺν δὲ ἔκκλ. 2) ἀπαίσιον ὄνομα ἔχων Σοφ. Αἴ. 897. **Δύσωπείω** (ὡπ)· α) κάμνω δυσάρεστον αἰσθῆσιν εἰς τὴν ὄρασιν, τοῦς ὀφθαλμούς· «ὀδῶτα δυσωπῶντα τὴν ὄψιν» Πλούτ. Λυκ. 9· δ. τινὰ = τὸν κάμνω νὰ καταβάσῃ τοῦς

δοβολμούς, τὸν ἐντροπιάζω Πλούτ. τῷ ἐμ-
πνέω φόβον, ὑποψίαν Λουκ. ὄνος 38' παρα-
καλῶ τινα, τὸν κάμνω νὰ ἐντραπῇ καὶ νὰ μὴ
ἀπορρίψῃ τὴν παράκλησίν μου μτγν. Σχαιφ.
Σχόλ. Ἀπολ. Ρ. 245' 6) ὡς τὸ παθ. φοδοῦ-
μαι - τι Πλούτ. - μὴ οὐ Δ. Ἀλ. π. Λυσ. 11'
γ) δυσκολοδύλω Λουκ. Δεξίφ. 4. Παρὰ τοῖς
ἀρχ. μόν. παθ. δειλιάζω, φοδοῦμαι - τινά,
ἐπὶ δειλῶν ζήρ. Σεν. ἀπομ. 2, 1, 4' «δυσω-
πούμειν πρὸς ἀλλήλους» Πλάτ. νόμ. 11, 933'
«φοδοῦμαι μὴ τι ἀμείψω», Φαίδρ. 242 κ.
μτγν. - τὴν μοναρχίαν Πλούτ. Σόλ. 14' δυσ-
ωποῦμαι = αἰσχύνομαι καὶ ὑφορώμαι καὶ φο-
δοῦμαι καὶ τὸ ἀγῶνι ἱρᾶν ἡρᾶσθαι Β. Ἀν. 234.
Δυσ-ώπημα, τό' ἐντροπιάσμα, μετανόημα
Ἰωσ. Ἰουδ. πόλ. 1, 25, παρακίνημα Στόδ.
ἀνθ. 85, 12.
Δυσ-ώπησις, εὐς, ἡ' 1) ἐντροπιάσις, δειλιά-
2) παρακλήσις ἐκκλ.
Δυσ-ωπητικὸς, 3' α) ἐντροπιστικὸς 6)
παρακλητικὸς ἐκκλ.
Δυσ-ωπία, ἡ' (ὑπερβολικὴ) αἰδώς, ἐντροπή,
Πλούτ. ζῷ. 528.
Δυσ-ωπιχός, 3' σκληρός, ἀκαμπτος, acerbus.
Δυσ-ωπιχός, ἐπίρ. δυσωπητικῶς Σχόλ. Ἀ-
ριστ. πλ. 21.
Δύσωπος, ὁ' τόπ. Λιθύης (ἐπὶ τῆς Κυρηναϊκῆς
Σύρτης) Ἀν. σταδ. μεγ. 04λ.
Δυσ-ωρέω, (ῥωρα, φύλαξις, φροντίς) δυσφυ-
λάκειω, δυσκολοφύλασσω, φυλάσσω τι δυσκο-
λοφύλακτον «περὶ μέλας δυσωρήσων» Ἰλ. κ.
183, π. Βολφίω δυσωρήσονται, μία. δυσω-
ρέαμα ἀντὶ ἐνέρ.
Δύσ-ωρος, (ῥωρα ἢ ῥωρα), 2' καθ' ἑρμην.
Σουίδ. ἐξ Ἰρ. 5, 12 δυσκολοφύλακτος (δύς-
ῥωρα), κατὰ Πολυδ. (δύς-ῥωρα) ὁ ἔχων πακὴν
θερμοκρασίαν, κακὸν κλίμα - γωρίον, 5, 109.
Δύσωρον, τό' χρυσοῦσαν ὕρος τῆς Μακεδον-
ίας παρὰ τὸν Στρυμόνα Ἰρ. 5, 17.
Δυσ-ωχέω, δυσχεραίνω Ἡσυχ.
Δύτης, ὁ' βουτηγῆς Ἰρ. 8, 8' - βύβις Πο-
λυδ. 1, 97, uipulior.
Δυτικὸς, 3' α) ἐπιτήδειος εἰς τὸ βουτάν - ζῆφα
Ἀριστοτ. 6) πρὸς δυσμὰς κείμενος, δυτικὸς,
Στράβ. ἀλλὰ δοκιμωτ. π. πᾶσι γρ. ἡ δυσμικὸς
κ. μτγν. π. χ. - ὠκεανὸς Νον. Δ. 12, 1.
ΔΥΩ, μέλ. δάσω, ἀόρ. ἔδωσα, παθ. ἐδόθην
μετβ. περικαλύπτω, βυθίζω μόν. ἐν συνθέσ.
καὶ ταυτοσημον τῷ μέσ. «ὄψε δόντα Βού-
την» Ὀδ. ε, 272, παρατ. δύνει βίωον 16, 6.
Μέσ. δύομαι, μέλ. δύομαι, ἀόρ. ἐδόσάμην καὶ
ἴομαι. ἔδωσα, προστ. δώσω, μτχ. δοῶμε-
νος ἐπὶ σμμ. ζευσεῶτος Ὀδ. α, 24, Ἰσ. ἐρ.
382, ἐνταῦθα δ' ἀνέκονσι κατὰ τὴν σημ. οἱ
ἐνερ. τῶποι παρα. δέδωκα, ἀόρ. ε'. ἔδωα, ἀπαρ.
δοῦναι, ἔδωα = ἔδωσαν Ἰλ. λ. 263, εὐκτ. δὴ
Ὀδ. σ, 348 κατὰ Βέκκ. π. Βόλφ. δὴ πρὸλ.
ἀναδύω, δοῦναι Ἰπποκρ. (πρὸλ. δοῦναι), ἀμετβ.
ἐμβαίνειν, ὑπάγω κάτω, βυθίζωμαι 1) ἐπὶ
τόπ. εἰσδύω, εἰσέρχομαι κυρίως ἢ διὰ τῆς
βίχης α) μετὰ αἰτ. «εἰ μὲν κε πόλεις καὶ τεί-
χεα δῶα» (ἀόρ. ε'. ὑποτ.) Ἰλ. γ, 99' - πόλεω
Ὀδ. η, 18' «νέφεα σκιέοντα ἔδω ἀστέρα» Ἰλ.
λ, 63' «ὄντα θαλάσσης εὐρέα κόλπων» = βυθί-

σθητε Ἰλ. σ, 140' «γαίαν ἐδύτην» = καὶ οἱ δῶα
ἐγώθησαν ἐς τὴν γῆν, ἀπέθανον Ἰλ. ζ, 19' «ἐ-
ρεμνὴν γαίαν ἔδωτε» Ὀδ. ω, 106' «ἀνδράν δυο-
μένων δύναι στρατὸν» = εἰσαγαγεῖν εἰς τὸν ἔχθρικ.
στρατὸν Ἰλ. κ, 221' «ὀμίλον ἀνδρόμεον» = νὰ
διασχίσῃ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, λ, 537'
«δύμεναι μάχην» = ἐμῆρκεν εἰς, ζ, 185' «δόμεναι
πόλεμον», ζ, 63' «πολέμου στόμα», τ, 313'
«δῶσο δὲ μνηστήρας» = χάσθι μετὰ εἰς τοὺς
μνηστῆρας Ὀδ. ρ, 276' μετφ. «κάματος γυῖα
δίδουκεν» = κόπωσης εἰσῆλθεν εἰς τὰ μέλη, κα-
τέλαβε τὰ μ. Ἰλ. ε, 801' ὥσ. «κράτερη δὲ ἔ-
λυσσα δέδουκεν», ι, 239' «Μελέαγρον ἔδω χά-
λος», ι, 553' πρὸλ. ἄχος κραδίην, τ, 16, «δὴ
δὲ μιν Ἀρης» = τὸν κατέλαβε πολεμικὸς αἶ-
στρος, ρ, 210' ὥσ. καὶ τινες τραχ. «αἰόρα
δύναι» Σοφ. Ἀγ. 1171' «χάσμα χθονὸς» Εὐρ.
Ἰλ. 1271' «κῆμει τοι ἔδω φόβος», Ἰρ. 569'
6) μετὰ παθ. «καθ' ὅμιλον ἔδω» = εἰσῆλθεν, ἐ-
χώθη εἰς τὸ πλῆθος Ἰλ. γ, 36' «-βέλος εἰς
ἐγκέφαλον», θ, 85' «εἰς Ἀἴδα» Ὀδ. μ, 383'
«ἐς πόντον» = ὑπὸ πόντον, ε, 352' «ὅπυ κῆμα
Ἰλ. σ, 145' «εἰς αἶαν ἔδω ἔσρος, π, 340' «ἔδω
δόμον Ἀἴδος εἰς αἶαν», λ, 263' «δύσκειν ἐς Ἀγ-
αντα» (ἐπαναληπτικῶς) = ἐγίνετο ὑπὸ τὴν ἀ-
σπίδα τοῦ Ἀγ. θ, 271' «κατὰ σπείους (ἐν γιν.)
τοῦ σπείος, ἐπ. σπείους) δίδουκεν» = εἰς τὴν σπη-
λίαν Ὀδ. μ, 93, ὥσ. μτγν. π. - ἐς ἄντρον
Δίσχ. ἀποστ. 240, ὥσ. Δισκ. 11 (6, 220)
- πρὸς στόμα Σοφ. Ἀντ. 1202' - ἐς δόρατος
Εὐρ. Ἰρ. μ. 873' - κατὰ βένθος Ἀπολ. Ρ.
4, 967' ἐπὶ περ. - ἐς ὀλλυπτον Ἰρ. 8, 8' - κατὰ
γῆς Πλάτ. Τιμ. 25' «-εἰς τι εἶσω», Φαίδρ.
247 κ. μτγν. «-ἐς μέσα τὰ δεινὰ» = μέσα αἰ-
τὸν κίνδυνον Πλούτ. Ἀρταξ. 8' «ἀλκίδες δέω-
καται διὰ φλεβῶν, Κράσ. 25' 2) ἐπὶ ἐνδύμ.
ὄπλων κτλ. ἐνδύομαι «χρῆτῶνα δοῦναι, δῶσα»
σθαι» Ἰλ. α, 416' «τεύχεα δοῦναι, ζ, 340 κ.
συχνά. Τὸ μέσ. συνήθ. μετὰ τοῦ «χρῶν δ' ἐντα
δῶσατο» Ἰλ. ι, 596' ὥσ. «δῶσατο τεύχεα
καλὰ περὶ χροῦ», ν, 241' «-τεύχεα ὀμοῖν» =
τὰ ὅπλα περὶ τοὺς ὁμοῖς, σ, 641' «κυνέην»
τὴν περικεφαλαιάν, ε, 845' ὥσ. - ἐς τεύχεα Ὀδ.
χ, 201' «ἐν τεύχεσσι δόνοντο», ω, 290' «-δὴ
πλοισιν ἐνὶ» Ἰλ. κ, 254' - ἐν τεύχεσι Ἀπολ.
Ρ. 3, 638. Μετφ. «δῶσατο ἀλκήν» = ἐνδύθητι
δύναμιν Ἰλ. τ, 36 καὶ τινες μτγν. «ἀνέχρας
λέπαδων ἔδω» = ἐμῆρκεν ὑποκάτω εἰς τὸν ὑ-
γόν (κυρ. τὸ λωρὶ, δι' οὗ ὁ λαμῶς τοῦ ζήρ. ὁ
ποδένεται εἰς τὸν ὑγόν), τὴν ἀνάγκην, ὑπετάγη
εἰς τὴν ἀ. Δίσχ. Ἀγ. 211' - φάρις Εὐρ. Ἰλ.
225' 3) ἀμετβ. καὶ υἱοῦντι ἀσυνδέτ. δῶα, κυρ.
βυθίζομαι εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ ἡλ. κτλ. «δῶ-
σατο δ' ἥλιος» ὡς κ. π. Ὀμ. συχνά Ὑπερίων
δυσώμενος = ὅπου δύνει ὁ ἥλιος, πρὸς δόρυ
Ὀδ. α, 24' «δύεται ἥλιος Ἰρ. 4, 181' «πρὸ
δύντος ἡλίου» 7, 149' «δυσώμενος ἡλίου» Σεν.
Ἀν. 2, 2, 8' δύνοντι Πλάτ. 2, 2, 6 κ. μτγν.
ἐπὶ σελήνης Σαπφὸ π. Περσίου. 65, ἐπὶ ἀστέ-
ρων Ὀδ. ι, 272, Ἀριστοτ. καταβυθίζομαι κυ-
ριολεκτικῶς, «κῆπος ὑπὸ σειραμῶν δῶσα» Πλάτ.
Κριτ. 108' μετφ. «δῶμος πρόπας» = ἐλόκλη-
ρος ὁ οἶκος Δίσχ. Ἀγ. 983' «βίωα δύνουσι αὐ-
γάται», 1094' [τὸ ὅ ἐν τῷ δύνει καὶ μακρὸν

ἑνεκα τοῦ μέτρ. π. μτγν. π. π. χ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 925, Nov. Δ. 7, 286, occido.

Δύω ἴδε δύο.

Δυώ-δεκα, π. κ. ἰων. ἀντὶ δώδεκα, 12 ἀριθμ. ἀπόλ. Ὀμ. κ. ἄλλ. ἐπ. Θιόχρ. 25, 129, ἀλαγοῦ μόν. δώδεκα, Ἡρ. Πινδ. Ν. 4, 28, δυώ-καὶ δυό-, 11, 51, παρ' αὐτ. π. καὶ ποζ. ἐπι-κρατεῖ τὸ δώδεκα, καὶ ἐν συνθέσ.

Δυω-καί-δεκα τῷ ἀνωτ. Ἡρ. 8, 121.

Δυω-καί-εικοσί-μετρος, 2' δύο καὶ εἰκοσίδιο μέτρον μακρῶς, μεγάλως - τρίπους Ἰλ. ψ, 264.

Δυ-ωνυμία, ἡ' διωνυμία, ὅπερ ἴδε.

Δφ, τό, συγκεκ. δῶμα, μόν. ὄν. καὶ αἶτ. Ὀμ. εἰς πλ. ἀντὶ δῶματα Ἡσ. 0, 933.

Δφ, φς, ὅ κτλ. ἀφ. 6', ὅπου. τοῦ διδωμι.

Δφά, ἡ' πόλ. Ἀραβίας κάτ. οἱ Δφοὶ Δ. Σικ.

Δω-δεκα, οἱ, αἱ, τὰ ἀριθμ. ἀπόλ. ἄκλ. 12, π. δωδεκα.

Δω-δεκά-βουσις, π. δωδεκάβουσις 12 βω-δίων ἄβιος, 12 ββδ. ἀξίζων Ἰλ. ψ, 703.

Δω-δεκά-βωμος, 2' δώδεκα βωμούς, θυσια-στήρια ἔχουσα Ἰω. Αυδ. π. μγν. 57 (146).

Δω-δεκά-γαμπτος, 2' περὶ ὃν δωδεκάκις κάμπει ἡ στρέφεται τις' ὅδ. τέρμα = τὸ δω-δεκάκαμπτον, τ. δωδεκάστρωτον τοῦ σταδίου σημειοῦ, περὶ ὃ 12 ἀκτῆς τις στρέφεται σταδιο-δρομῶν Πινδ. Ὀ. 3, 35.

Δω-δεκά-γυνος, 2' 12 γυναικῶν ἔχων' οὖσ. τὸ δωδεκάγυνον Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὀσ. γεωμ.

τὸ δώδεκα γυν. καὶ ἰσαριθμῶν πλευρῶν ὀρι-ζόμενον.

Δω-δεκα-δάκτυλος, 2' α) «δωδεκαδάκτυ-λος ἔκφυσις», ὡς. οὖσ. «ὃ δωδεκαδάκτυλος» = τὸ 12 καδάκτυλον ἔντερον, ὅπερ ὁ Βαλγέλος ὑπομάζει ἐανθοκύνκινον ἱστρ. 2) ἔχων ἔκτασιν 12 δακτ. = νῦν 231, 6 χιλιάμ. Ἀπολ. πο-λιάρχ. 34.

Δω-δεκαδ-ἀρχης, 6' πιθανῇ γρ. τοῦ δω-δεκ-ἀρχης Ξεν. Κύρ. 2, 4, 4.

Δω-δεκαδ-ἀρχος, 6' ἀρχηγός 12 στρατι-ωτῶν, μῖς 12 κάδοι Ξεν. Κύρ. 3, 3, 11.

Δω-δεκά-δελτος, 2' δωδεκαπίνακος, 12 πί-νακες ἔχων μτγν.

Δω-δεκά-δραχμος, 2' - οἶνος = 12 δραχμῶν ἄξιος, ἀξίζων δώδεκα δρχ. = νῦν 13, 27 λεπτ. Ἀημ. 42, 20.

Δω-δεκά-δρομος, 2' δώδεκα περιστροφάς ἔχων, δωδεκαπλὴν περιφορὰν συμπληρῶν, π. δωδεκάδρομος - ποδάρεκτα Πινδ. Π. 5, 33.

Δω-δεκά-δωρος, 2' μακρὺς 12 παλαιστῶν ἡ δώρων (κοιν. σπιθαμῶν) = νῦν 926, 2 χιλιάμ. Ἑρμ. 1 (6, 96).

Δω-δεκά-εἶρος, 2' δωδεκαθῆαιστος, δώδεκα βῆσεις ἔχων' οὖσ. τὸ δωδεκάειρον γεωμετρ. ὡμα, ὅπῃ 12 ἐπιφανειῶν ὀριζόμενον Τίμ. Λοκρ. 98, Ἐδελείδ.

Δω-δεκ-ἀεθλος, 2' δωδεκάκις νικήσας - Ἡρακλῆς Ἐπιγρ. ἀδ. 286 (Πλαν. 99).

Δω-δεκα-ετηρίς, ἴδως, ἡ' περιόδος, χρόν. διάστημα 12 ἔτων Ἰω. π. duodecennium.

Δω-δεκα-ετής, 2' ἡλικίαν 12 ἔτων ἔχων Πλουτ. Δυσ. καὶ Νομ. 4' ἴδε δωδεκαετής.

Δω-δεκα-ετία, ἡ' δωδεκαετηρίς· «ὑπὲρ τῆς δωδεκαετίας» Δημόδ. ἀποσπ.

Δω-δεκα-ζήθιος, 2' δώδεκα ζήθια περι-λαμβάνων - ὠδρανός Ἰω. Αυδ. π. μγν. 222.

Δω-δεκα-ήμερος, 2' 12 ἡμέρας περιλαμ-βάνων, κοιν. δώδεκα ἡμερῶν καὶ οὖσ. τὸ δω-δεκάμερον, τὰ δωδεκάμερα, αἱ 12 ἡμ. ἀπὸ τῶν Χριστουγέννων μέχρι Θεοφανείων μτγν.

Δω-δεκά-θεον, τὸ ἱατρικὸν ὁμώνυμον τοῖς 12 μεγάλοις θεοῖς Παῦλ. Αἰγ. 7.

Δω-δεκάτις, ἴδως καὶ δωδεκτηίς, ἡ, πλ. δωδε-καίδες, δωδεκτηίδες καὶ δωδεκτηίδες· «ουσία παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἡ ἐκ δώδεκα ἱερείων» (πραγίων) ἡ ἡ ἀπὸ τῶν δώδεκα μηνῶν Ἑδστ. 1676, 40.

Δω-δεκάτις, ἐπὶρ. δώδεκα φορές Ἀριστ. πλ. 850 κ. μτγν. duodecies.

Δω-δεκά-κλίνας, 2' 12 τραπεζοκλίνας χω-ρῶν - λάκκοι = ἱσομεγέθεις διωματίαι, ὅπερ 12 τραπεζοκλίνας χωρεῖ Ἀναξάνορ. π. Ἀθην. 4, 131 (5, 11).

Δω-δεκά-κλώνος, 2' δώδεκα κλώνους, μετφ. τέκνα ἔχων, δωδεκάτεκνος Ἰω. Χρυσ.

Δω-δεκά-κώδιονος, 2' 12 κώδιονας ἔχων' οὖδ. τὸ δωδεκακώδιονον, ποδῆρης χιτῶν ἡ μαγνύας τῶν ἀρχιερέων τῶν Ἰουδαίων.

Δω-δεκά-κρούνος, 2' δωδεκάπηγος, 12 κρη-ναίους σωλήνας ἔχων, δωδεκασώληνος - στόμα Κρατῖν. ἐν Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 523 πρόλ. Φι-λόστρ. βί. σφ. 525.

Δωδεκάκρουνος, ἡ' κρήνη (βρύσις) τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ἄλλως Ἐννεάκρουνος καὶ Καλλιόρη, νοτίως τοῦ Ὀλυμπίου παρὰ τὸν ποτ. Ἰλισ-σὸν νῦν ὀλίγον ἀποστάζον καὶ λιμναζὸν ὕδωρ, ἐνθα πλύνουσιν αἱ γυναῖκες.

Δω-δεκά-κωλός, 2' δωδεκαμελής, δωδε-κάγραμμος Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 820.

Δω-δεκά-λινος, 2' δωδεκάκλωστος, δώ-δεκα ἐλάσματα ἔχων Ξεν. κυν. 2, 6.

Δω-δεκα-μελής, 2' ἐκ δώδεκα μελῶν (κυρ. τοῦ σώματος) συγκείμενος μτγν.

Δω-δεκα-μερής, 2' εἰς 12 μέρη μεριζόμε-νος ἡ ἐκ τοσούτων συγκείμενος μτγν.

Δω-δεκά-μηνος, 2' 12 μῆνας περιλαμβά-νων - τέλος = 12 μηνῶν φόρος Πινδ. Ν. 11, 10' ποιητ. δωδεκάμηνος Ἡσ. ἔρ. 750' οὖσ. καιδεκάμηνος Σοφ. Τρ. 645, κοιν. τὸ δωδε-κάμηνον = τὸ ἔτος.

Δω-δεκα-μήχανος, 2' δώδεκα τέχναις ἐν-νοῶν, δωδεκάτεχνος Ἀριστ. βᾶτρ. 1323, κατὰ τοὺς Σχολ. κωμ. παρωδία τοῦ Ἑδριπταίου «δωδεκαμήχανον ἄστρον» = ὁ ἥλιος, ὅστις διὰ τῶν δώδεκα σημείων τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου διέρχεται τὸ ἔτος ἴδε Πλάτ. συμμ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 792.

Δω-δεκα-μνατος, 3' ἄξιος ἡ ἀξίζων 12 μνᾶς = 314, 4 τάλλ. (1 μν. = 26, 2 τάλλ.) ἡ δω-δεκαμνατός ἴδε Λοδεκ. Φρόν. 554.

Δω-δεκά-μοιρος, 2' εἰς δώδεκα μέρη δια-ρρέμενος, δωδεκαδιαίρετος, δωδεκαπλάσιος· ποιητ. «δωδεκάμοιρον σῆμα ἀφ' ἑαυτοῦ ἡλι-οιο» = ἡ νύξ Ἀντίφιλ. 17 (7, 641).

Δω-δεκά-μορφος, 2' δώδεκα μορφαίς ἔχων' οὖσ. τὸ δωδεκάμορφον = τὸ δωδεκάειρον Ὀλυμ-πίορ. Πλάτ. Φαῖδ. 110.

Δω-δεκά-μοχος, 2. δωδεκάεθλος, δώδεκα ἄθλους, ἀγῶνας, κόπους ἐκτελέσας· Ἡρακλῆς Ἰω. Λυδ. π. μὴν. 292.
 Δω-δεκά-νησοις, ἡ, πλ. δωδεκάνησοι· τὰ δωδεκάνησα (αἱ Κυκλάδες) τοῦ Αἰγαίου, μτγν.
 Δω-δεκά-παις, ὁ, ἡ· δωδεκάτεκνος· λογιῇ = γέννα 12 τέκνων Θεοδωρῆ. 7 (Πλαν. 132).
 Δω-δεκά-παλαι, ἐπὶ· χρον. κυρ. πρὸ δωδεκάκις πολλοῦ καιροῦ, κοιν. ἀπὸ τὰ παλαιὰ τὰ χρόνια, παρπαλαιώτατα Ἀριστ. Ἰππ. 1150.
 Δω-δεκά-πηγες, 2. δωδεκάπηγος, δώδεκα πηγὴν μακρὸς Ἀναξάνδρ. π. Ἀθην. 4, 131.
 Δω-δεκά-πλάσιος, 3. δωδεκάκις, δώδεκα φορές περισσότερες Πλουτ. ἦθ. 1028.
 Δω-δεκά-πλοῦς, 2. τὸ ἄνωτ. μτγν.
 Δω-δεκά-πολις, εως, 2. δώδεκα πόλιν ἡμοσπονδεῖα, οἱ δωδεκαπόλεις Ἰωνες Ἡρ. 7, 95.
 Δω-δεκά-πους, οδος, 2. δώδεκα πόδας ἔχων· στοιχεῖον, σκιὰ, ἡ τοῦ δείκτου τοῦ ἡλιακοῦ ὥρολογίου, ὅστις ἅμα ἐγίνετο δωδεκάπους, ἥτοι ἔφθανεν εἰς τὸ δωδεκάτον σημεῖον. εὐδύνει μεσημέριον· ἀκλῆβεις εἰς ἐστίασιν δωδεκάποδον (ἐνν. σκιάς οὐσας) Μένανδρ. π. Ἀθην. 6, 24, 5.
 Δω-δεκά-πρόφητον, τὸ· τὸ σύνολον τῶν 12 ἢ μεγάλων προφητῶν Ἐπιστάν. 19.
 Δω-δεκά-πύλος, 2. δώδεκα πόλεις ἔχων Ἰω. Μαλ. 49, 5.
 Δω-δεκ-ἀριθμός· 2. ὁ δώδεκα τὸν ἀριθμὸν, ποιητ. δωδεκάριθμος Νόν.
 Δω-δεκ-ἀρχης ἢ δωδεκαρχος, ὁ· δωδεκα-δάρχης Β. Ἀν. 235.
 Δω-δεκάς, ἄδος, ἡ· ἀριθμ. οὐσ. ἀφρ. τὸ πρὸς δώδεκα Πλάτ. νόμ. 6, 756, δωδεκάς Παῦλ. Σιλ. 56 (9, 782).
 Δω-δεκά-σημος, 2. 12 καιροὺς (σημεῖα Πασσῶν), μοίρας ἔχων Ἀριστ. Κυντιλ. 34.
 Δω-δεκά-σκαλμός, 2. δωδεκακωπήρης, δωδεκακωπός, κυρ. 12 σκαλοῦς ἔχον πλοῖον (σκαλμός κοιν. σκαρμός, ἐπὶ τῆς κωπαστῆς πᾶσσαλος, εἰς τὸν προσθένεται διὰ λωρίου ἢ κώπη) Πλουτ. Καῖς. 38.
 Δω-δεκά-σκυτος, 2. δωδεκάδεσμος· σφαῖρα = τόπι κατεσκευασμένον ἐκ δώδεκα τεμαχίων δέσματος (ὅπως ἡ νῦν καὶ ποικιλοχρώματος) Πλάτ. Φαῖδ. 110.
 Δω-δεκά-στάδιος 2. δώδεκα σταδίων μακρὸς Ἀθην. 4, 152, Στράβ.
 Δω-δεκά-στάσιος, 2. δωδεκάκις περισσώτερον ζυγῶν, δωδεκαπλοῦς τὸ βάρος Πλάτ. Ἰππαρχ. 231.
 Δω-δεκά-στέλεχος, 2. δωδεκάκορμος, 12 κορμούς ἔχων, μετφ. δωδεκάτεκνος, μτγν.
 Δω-δεκά-σύλλαβος, 2. 12 συλλαβὰς ἔχων Σχόλ. Ὀμ. Ἰλ. 5, 500.
 Δω-δεκαταῖος, 3, π. δωδεκαταῖος Ἡσ. ἔρ. 749· ὁ μετὰ 12 ἡμ. τὴν δωδεκάτην ἡμέραν συμβάς, ἐλθὼν κτλ. ἀνεβίω Πλουτ. πολ. 10, 614 x. μτγν.
 Δω-δεκατη-μόριον, τὸ· τὸ $\frac{1}{12}$ μέρος, τμήμα Πλάτ. νόμ. 8, 843 x. συχνὰ μτγν. καὶ ἐπὶ δωδεκατημέριος, 2· εἰς 12 μέρη διηρημένος Μανθ. 4, 167.
 Δω-δεκατος, 3. ἀριθμός τακτ. δωδεκάτῃν ἀπὸ τοῦ πρώτου κατέχων τάξιν, ἀπὸ Ὀμ. π. ἄκαιοι

μτγν. π. δωδεκάτος· οὐσ. ἡ δωδεκάτη· ἡ δευτέρα ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀνιστηρίων, ἡ τῶν Χοῶν, ἥτις τις τὴν 12 Ἀνιστηρίωνος τιλομένη πρὸς τὴν τοῦ χοροῦ Διονύσου ἐπωνομάσθη οὕτως Ἀθην. 7, 276· οὐσ. τὸ δωδεκάτον· τὸ $\frac{1}{12}$ τοῦ ὅλου 12 Στράβ. 9, 5, 42.
 Δω-δεκα-φόρος, 2. δωδεκάκις τὸ ἴσος καὶ ποσοῦν Δουκ. ἀλ. Ἰσ. 2, 13.
 Δω-δεκά-φυλλος, 2. 12 φύλλα ἔχων Θεοφρ. Φ. 1, 6, 6 (4).
 Δω-δεκά-φυλος, 2. 12 φυλὰς ἔχων 7 p. Σιδ. οὐσ. τὸ δωδεκάφυλον = τὸ σύνολον τῶν 12 φυλῶν, αἱ δώδεκα φυλαὶ Ν. Δ. ἐκλ.
 Δω-δεκά-φωτος, 2. 12 φῶτα ἔχων· οὐσ. τὰ δωδεκάφωτα = δώδεκα φανοί, οἱ ὅποιοι ὡς σύμβολα τῶν 12 Ἀποστόλων ἠνείκοντο ἅλ· λοτε ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἕτερον μεγαλίστην ὡς σύμβολον τοῦ μεγάλου φωτός Ἰησοῦ Χριστοῦ Συμ. Θεοσ.
 Δω-δεκά-χορδος, 2. 12 χορδὰς ἔχων Μ. Ἐτ. Δω-δεκά-χῶς, ἐπὶ· δωδεκαπλοῦς, κατὰ 12 τρόπους Θεογνώστ. Κραμ. Ἀν. 11, 3.
 Δω-δεκά-ωρος, 2. δωδεκαωριῶτος, 12 ὥρ. ἔχων, περιλαμβανὼν Σ. Ἐμπ. x. μαθ. 10, 182· οὐσ. τὸ δωδεκάωρον = τὸ σύνολον 12 ὥρ. δωδεκαωρικὰ Σχόλ. Ἀπολ. Ρ. 4, 961.
 Δω-δεκ-ετηρίς, (δος, ἡ· δωδεκαετηρίς.
 Δω-δεκ-ετης, ὁ· δωδεκαετής Πλουτ. Αἰμλ. 35, Στράτων 4 (12, 4) καὶ γεν. δωδεκέτους.
 Δω-δεκ-έτις, ιδος· ὅηλ. τοῦ ἄνωτ. Λεωντ. Ἀλ. 7 (14, 70).
 Δω-δεκεύς, εἰος, ὁ Ἡσύχ. = χοεύς = 12 κα· τύλαι = 13, 288 λίτ. (1 κοτύλ. = 0, 274 λ.)
 Δω-δεκ-ήρης, 2. 12 κωπηλατικὰ καθίσματα ἔχον πλοῖον, δωδεκάκωπον Ἀθην. 5, 203.
 Δω-δεκ-ὄμφαλος, 2. 12 ὀμφαλοῦς, κυρτῶματα ἔχων, ἐπὶ γρ.
 Δω-δωιναῖος, 3. ἐπὶ τοῦ Διὸς Ἡρ.
 Δω-δώνη, ἡ· ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Μολλοσίδος Ἡπείρου, κειμένη ἐν τῇ 10 χιλίωμ. ΝΔ τῶν Ἰωναννίνων κοιλάδι Τσαρρακοβίτσας. Ἐν αὐτῇ ἦν καὶ τὸ ἀρχαιοτάτον διασημον μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διὸς.
 Δώε· ζωὴ εὐκ. Λεβαδείας ἐπὶ γρ.
 Δώη καὶ δώησι, ἐπ. ἀντὶ ὀφ. γ'. πρὸς. ἀφρ. 6'. τοῦ δίδωμι.
 Δωή· καὶ Δωήκος· Σύριος τις δούλος Ἰωσ. Δώη· ἴδε δίδωμι.
 Δώησι, π. γ'. ἐν. ἀφρ. 6'. ὑποτ. τοῦ δίδωμι.
 Δώλος, δωρ. ὁ· δούλος.
 Δώμα, (δέμα), τὸ 1) οἶκος, κατοικία θεῶν καὶ ἀνθρώπων. π. Ὀμ. καὶ πλ. «δῶματα Ἀἰθας» = ὁ κάτω κόσμος Ὀδ. μ. 21· πρὸλ. Σοφ. Ἠλ. 110· «Πλούτωνος δῶμα νέεττον» Εὐρ. Ἡρ. μ. 808, Πίνδ. x. τραγ. τῶν πεζ. Ἡρ. 2, 62· ναός π. τραγ. συχνά, ὅστις οἱ ναοὶ ἦσαν κατοικίαι τῶν θεῶν Σοφ. Οἶ. τ. 71· τμήμα οἰκίας, δωματίον, ἰδ. μ. 12· δωματίον ἐν ᾧ διατρίβουσιν οἱ ἄνδρες Ὀδ. Καλ. Δημ. 64· 2) μυσ. γενεά· Δαδῶλεια Σοφ. Οἶ. τ. 1226, συχνὰ Αἰσχ. καὶ Εὐρ. Ἰδ. «Κάδμευ δῶμα» = Ὁμήρ. Σοφ. Οἶ. τ. 29· ἴδε δῶ καὶ δῶμα·
 Δωμάτιον, τὸ, ὑποκ. α) οἰκίδιον, λ. 5, 6) δωμάτιον, ἰδ. κοιτῶν Ἀριστ. Λυσ. 160, Πλάτ. πολ. 3, 390· ὑπεραίον, ἐπάνω δωματίον Ἡρ. 4, 12, 10.

Δωματίτης, ὁ οἰκιστὴς, ἐπιθ. Ποσειδῶν.
Παυσ. 3, 14, 7 καὶ Ἀπόλλωνος Σχολ.
Πινδ. Ν. 5, 82, domesticus.

Δωματίτης, ἴδιος, θηλ. τοῦ ἀνωτ. - ἐστία Δισχ.
Ἀγ. 942.

Δωματο-φθοράω· φθείρω, κατεφθορέω τὰ
ἐκφθάρειν μὴ ἢ τινας, κατ' εἰκασ. Σχολ. τῶν
σωματο-φθορέω Δισχ. Ἀγ. 948.

Δωματούω· οἰκοδομῶμαι, κτίζω, οἰκίαν. Παθ.
«δεδομῶμαι οὐ σικιρὸς χερσὶ» = εἶμαι κά-
τοχος ἀρκετῶν οἰκῶν, εὐπορῶ οἰκ. Δισχ.
ἀποσπ. 936.

Δωμάτριος, ὁ ἑλλ. ὄν. ἀνδρ. ἐπὶ Κυμαῖκου
νομίσματος Μιον. ὥσ. Δωμάτριος.

Δωμάω καὶ μέσ. δωμάομαι· δωρῶ, δέμω,
κτίζω Ἀνυόφρ. συγγά. Ἀπολ. Ρ. 2, 531.

Δωμήσεις, ὥς, ἡ δόμησις· Ἦσυχ.

Δωμήτης, ὅς, ἰων. ἡ τῶ ἀνωτ. Πόσυχ.

Δωμήτωρ, ὁρος, ὁ δωμήτωρ Μανθ. 6, 415.

Δωμός, ὁ, δωρ. = ζώμης Μ. Ἐτ. 316, 56, ὥς
καὶ ὁ Βέργκιος διορθοῖ π. Ἀθην. 4, 140.

Δωναξ, ἄκος, δωρ. ὁ δώναξ Θεόφρ. 20, 29.

Δωράκινον, τό· δωράκινον Γιωπ. 10, 13, 669.

Δώομεν, π. ἀντὶ δώμεν, ἄ. ἐν. ἐνερ. ἀορ-
εῖ. ὅπου τοῦ δίδωμι Ἦσ. ἔρ. 355.

Δώρ, ἄλλ. ἀντὶ δωρ Στ. Βοξ. ἴδε Δώρα Π.
Δ. Ἦσ. 17, 11.

Δωράων, (τὰ) καὶ Δωρά, τά, Δώρα, (ἡ),
κατ' ἄλλ. Δώρ, Δωρος, Δωρῶν· 1) παρλίος

πόλις, Παλαιστίνης εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Καρ-
μήλου, Πολύβ. νῦν Τροτόρα ἢ Ταντόρα κατ.

(οἱ) Δωρίται· ἴδιος. 2) νῆσος ἐν τῇ Περιοικῇ
κόλπῳ, κατ. Δωρίτης, Ἰωῆς καὶ Δωρηνός Στ.

Βοξ. ἴδε Ὁάρατα.

Δωρεά, ἡ χάρισμα, δῶρον, ἴδ. τιμητικὸν Δισχ.

Πρ. 619, Σοφ. Ἦρ. ὥσ. ἀττ. πεζ. τὸ δίδωναι,
δωρεῖσθαι Πλάτ. πολ. 5, 468 ἀφιέρωμα, κλη-

ροδόστημα Ἰσακ. 1· «δωρεάν τι λαβεῖν» = λα-
βόν τι ὥς δῶρον, ἐδώρηθ' - δῶναι = ἐδώρησα

Ἀυσ. 7, 4· 59. ἐπὶρ. δωρεάν = προίκα, ἀμι-
σθή, χωρὶς μισθόν, χρήματα· - πράττειν Πo-
λύβ. 18, 17, 7· ὥσ. «ἐν δωρεῇ δίδωναι τι» =

δίδω ὥς χάρισμα, 28, 3, 4, donum.

Δωρεῖω 1) χαρίζω, δωρῶ· ἐδώρησαν Ἦσ. ἔρ.
81· «Ἐρμῶν λιταῖς ἐδώρησαν» Πινδ. Ὀ. 6,

73· 59. παθ. «ἐδώρηθ' οἱ χώρα» Πρ. 6, 85,
Σοφ. Πλάτ. «τὰ παρὰ τῆς τύχης δωρη-

θέντα» Ἰσοκ. 1, 26· «δώρα δεδώρηται» Πλάτ.
πολιτ. 274, συγγά. 2) Μίσ. ἀποθ. - τί τινα =

τί εἰς τινα ἴδ. κ. 557, Πινδ. Ὀ. 7, 3, Ἦρ. 2,
126 κ. συγγά. ὥσ. οἱ ἀττ. «δεδώρηται τὴν ἡμῶν

τὸ ὄνομα» Πλάτ. Τίμ. 46· - τινά τινα = τινά με τι
Ἦρ. 3, 130 ἔρρ. - θεοῦ ἀναθήματι Πλάτ. Ἀλκ.

2, 149· «- σπέρμα εἰς Πελοπόννησον» Ξεν.
Ἑλλ. 6, 3, 4· μόν. - τινά Ἦρ. 4, 110, donum.

Δωρήα, ἡ κύρ. ὄν. Κρητικ. γυν. ἐπιγρ.

Δώρημα, τό· χάρισμα, δωρηθὲν τραγ. - τινί
Δισχ. Πρσ. 520· «τὰ σά Ἑρακλῆϊ δωρή-

ματα» Σοφ. Τρ. 668, Ἀριστ. νεφ. 309, παρὰ
περ. σπαν. Ξεν. Ἰδρ. 8, 4, donum.

Δώρημα, τό· Ἑλλ. ὄν. γυν. Ἀρχ. ἐφημ. 1555.

Δωρηματικός, 3· δωρητικός, φιλόδωρος Δ.
Ἀλ. 8, 60, munificus.

Δωρητήρ, ἦρος, ὁ· δωρητής, δότης, ὁ χαρί-

ζων Ἀεωνίδ. Ταρ. 14 (6, 305), donator.

Δωρητικός, 3· δωρηματικός Πλάτ. σοφ. 223.

Δωρητός, 3· β. ἐπιθ. α) ἐνυάμενος δωρηθῆ-
ναι, δωραδοκηθῆναι, δωραδόκος Ἰλ. 1, 526·

6) δωρηθεὶς Σοφ. Οἱ. τ. 384, Πλάτ. Κορ. 16.

Δωριάζω, ἀμτθ. 1) ἀπομιμοῦμαι τὴν Δωρικ.,
ἰνυμασ' ἄν. ἴδ. τὴν γυναικεῖαν, καθ' ἣν οἱ ὄν-

μοι καὶ ὁ ἀριστερὸς μηρὸς ἵμειναν ἑλεύθεροι καὶ
λύμματος λεξ. 2) ὁμιλῶ Δωριστὶ Ἀνακρ. 10, 6

Δωριακός, 3· Δωριακὸς χρεσμ. π. Θουκ. 2, 54.

Δωριάων· Δωριεύς Στ. Β. ἴδε Δώριον.

Δωρίαις, οὐ, ὁ· Δόριος καὶ Δούριος 1) ποτ.
Ἰσπανίης, νῦν Δούρο Πτολ. 2) παραποτά-

μιον τοῦ Πάδου ἐν τῇ ἀνω Ἰταλίᾳ Πτολ. νῦν
Δόρια Βαλτία.

Δωρίαις, ἄδος, ἡ· θούλη τις Ἀντιφ. π. Ἀθην.

Δωρίθαι, ὁ· υἱὸς τοῦ Κορινθίου Προσδά Παυσ.

Δωριεύς, ὥς, εἰ, αἰτ. ἑα Ξεν. Ἑλλ. καὶ Δω-
ρια Πλάτ. νόμ. πλ. Δωριεὺς ἀττ. (Θουκ. κτλ.)

καὶ Δωρίης, ἰων. Δωριεὺς, γεν. ἰων. ὅτε· εἶται
(Θεόφρ.), Δωριέσσι [ν], αἰτ. Δωριεὺς ἰων.

(Ἦρ.) καὶ ἀττ. (Δημ. Ἀισχ.)· μτγν. Δωριεὺς·
μία τῶν τριῶν μεγάλων φυλῶν, ἐξ ὧν ἀπηρ-

τίετο ὁ πάλαι Ἑλλήν. λαός, ἱενομασθεῖσα
ἀπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῆς Δώρου, υἱοῦ τοῦ Ἑλ-

ληνος. Βραδύτερον Δωριεὺς ἱενομασθήσαν καὶ
οἱ τῆς Δωρίδος κάτοικοι, ἐπαρτίζοντες τετρα-

πολιν ὁμοσπονδίαν, ἐπικληθεῖσαν «ἡ τῶν Δω-
ριέων χώρα» ὥς, ἀπεκαλούντο καὶ οἱ ἐκ Δω-

ρίδος ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ ἀποικισάντες καὶ ἱερό-
σαντες ἐξ απολιν ὁμοσπονδίαν. Προσέτι οἱ Λα-

κεδαιμόνιοι καὶ ἐν γέν. οἱ Πελοποννήσιοι, οἱ
ἐν Σικελίᾳ καὶ ἴδ. οἱ ἐν Συρακούσῃ μετὰ τῶν

λοιπῶν ἐν Ἰταλίᾳ, οἱ ἐν Κρήτῃ, οἱ Ἐπισκυ-
ριοι, οἱ ἐν Ἑστιάτιδι, Πελαγονίτι καὶ ἄλ-

λοι, π. χ. Καστολὸι καὶ οἱ ἐν Καστολῶν πε-
δίῳ καὶ πάντες οἱ τὴν Δωρικὴν γλῶσσαν λα-

λοῦντες καὶ Δωρικὰ ἤθη ἔχοντες Θεοφρ. Ἰσ.
φυτ. 3, 16, 3.

Δωρίζω, ἀμτθ. ἀπομιμοῦμαι τοῦς Δωριεὺς,
ὁμιλῶ ὥς οἱ Δωρ. Δωριέσθω Θεόφρ. 15, 92,

Στράβ. 8, 333 κ. μτγν.

Δωρικός, 3· εἰς τοὺς Δωριεὺς ἀνήκων, ὁ κατὰ
τοὺς Δωριεὺς συνήθ. σχημ. π. Ἦρ. κ. ἀττ.

Δωριματος, 3· εἰς δωρεάν ἀνέκων, δωρηθεὶς,
μτγν. gratuitus.

Δωριεύς, 3 καὶ 2· τῷ κατωτ. - ἁρμον(α), τό-

νος = κατὰ τὴν ἀγωγήν (βυθμόν) τῆς μελωδίας,
τὴν ὑπολὴν μετεγχεῖροντο οἱ Δωριεὺς α) ὡρι-

κός νόμος = μελωδία, μέλος σοδαρόν, βαθύφω-

νον, ἄπλοον μουσ. Ἀριστοτ. πολιτ. 33· ἐφευ-

ρετής δὲ τοῦ βαρυφώνου μουσικ. μέλους λέγεται
ὁ Θραξ Ὁάμυρις· οὗσα τὰ Δωρία = αἱ Δωρικαὶ

μελωδίαί, τὰ Δωρικά ἄσματα· ἴδ. παροιμ.
ἀπὸ Δωρίου ἐπὶ Φρόνιον = ἀπὸ ἐντόνου εἰς

μαλθακὸν μέλος Συναε. ἐπιστ. 67, doctus.

Δωρίε, ἴδος, αἰτ. ἴδα. κλ. Δωρί καὶ Δωρί
(κατὰ Βέργκιον), ἡ 1) ἐπιθ. - Δωρικῇ, Λα-

κωνικῇ, Πελοποννησιακῇ π. χ. κῆρα, νῆσος,
ἐσθῆς = ὁ ἀρχαῖος μάλλινος Ἑλληνικός γε-

τὸν ἄνευ χειρῶν, διὰ πόρτης περὶ τὸ στηθεὺς
πορποδύμενος Ἦρ. 5, 87 (ἴδε Δωριάω) 2) οὗσα

α) ἡ κάτοικος τῆς Δωρίδος· β) ἡ Δωρικὴ διά-
λεκτος· γ) ἡ ἐν Ἑλλάδι ὁμών. χώρα· 3) κύρ

δν. θυγ. τοῦ Ἀλεάνου, σύζυγος τοῦ Νηρέως καὶ μήτηρ τῶν Νηρηίδων.

Δωρισμός, ὁ ἡ δωρ. διάλεκτος γραμ. do-rismus.

Δωριστί, ἑπὶρ. δωρικῶς, κατὰ τὸ δωρικ. ἡ-θος, τὴν δωρικ. διάλεκτον, κατὰ τὸ δωρικ. μέλος, τὴν δωρικ. μελωδίαν Πλάτ. Λάχ. 188.

Δωρίτης, ὁ, ἀγών· διαγωνισμός, ἐν ᾧ ὁ νικητὴς δωρεῖται Πλουτ. 7θ. 820.

Δωρίτις, ἴσος, ἡ· φιλόδωρος, ἐπών. Ἀθηνᾶς Παιστ.

Δωρο-δόρος, 2· δωροφάγος, δωροδόκος Ἡσ. donivorus.

Δωρό-δειπνος, ὁ· δειπνῶν δωρητὴς, ὁ χαρίζων δειπνῶν· παῖς = ὑπέρτης ὁ περιφέρων καὶ διανέμων ἐν τῇ τραπέζῃ τὰ φαγητὰ Ἀ-θην. 15. 701.

Δωρο-δέκτης, ὁ· ὁ φιλῶν λαμβάνειν δῶρα, ὁ χαρίζων ἐπὶ δόροις Οἷ.

Δωρο-δοκίω 1) δέχομαι δῶρα, ἰδ. ἐπὶ δωροδοκίᾳ, δωροδοκῶμαι, ἀσυνδέτ. Ἠρ. 6, 82· πολλὸ ἀργύριον = διὰ πολλοῦ χρυσίου, 6, 72· χρυσὸν Πλάτ. πολ. 9, 590· δθ. παθ. τὸ δωροδοκούμενον χρυσίον = τὰ τῆς δωροδοκίας χρήματα Δεῖν. 1, 86· «δωροδοκῶ ἀπὸ τινος» Ἀριστ. σφ. 659, «δωροδοκεῖν καὶ διαφθεῖραι ἐπὶ χρήμασι Δημ. 18, 45· 2) ἐνερ. διαφθεῖραι τινὰ μὲ χρήματα, δῶρα. δωροδοκῶ· τινὰ (Δημ. 9, 45 ἀμφί.)· τὸ δικαστήριον Δ. Σικ. 13, 64· δθ. παθ. δωροδοκῶμαι (Ξεν. Ἄν. 7, 6, 17 διωρθώθη εἰς ἐνερ.) Πολύδ. 6, 56.

Δωρο-δόκημα, τό· τὸ ληφθὲν ἐπὶ δωροδοκίᾳ Δημ. 18, 31.

Δωρο-δοκῆστί, ἑπὶρ. διὰ δωροδοκίας, κωμ. παρωδ. τοῦ δωρ στί. Ἀρ. στ. ἱππ. 991.

Δωρο-δοκία, ἡ· 1) λήψις δώρου ἐπὶ παραδῶσι τοῦ κατήκοντος, δεκασμός· καταγνώ-ναί τινος Αυσ. 21, 21· «δωροδοκίας κατηγο-ρίαν» Αἰσχίν. 2, 3· 2) δώρου δόσις, χάρισμα λεξ.

Δωρο-δόκος, 2· α) ὁ δῶρα λαμβάνων, δωρολήπτης, συνών. τῷ φιλαργήματος Πλάτ. πολ. 3, 390, Ἀριστ. ἱππ. 401, Δεῖν. 1, 41, 6) ὁ δίδων δῶρα, δωροδοκῶν τινὰ λεξ. «καὶ ὁ διδοὺς καὶ ὁ λαμβάνων» Β. Ἄν. 242.

Δωρο-δοσία, ἡ· πολλὸ μτγν.

Δωρο-δότης, ὁ· ὁ δίδων δῶρα· λάθας = λήθης = ὁ χαρίζων τὴν λησμονήσαν, ὁ κάμνων τινὰ νὰ λησμονήσῃ τὰ δεινὰ του, ἐπών. Βάχχου Μελέαγγ. 6 (12, 49).

Δωρο-δοχέιον, τό· δοχέιον δώρων, ταμεῖον δ. Κορδωνᾶς, πρβλ. Γαλοφυλάκιον, τὸ παρ' ἡμῶν κοινὸν π. γ. τοῦ στόλου κτλ. τὸ τοῦ δόδο-λου τοῦ Ἀγ. Πέτρου π. θυτικοῖς.

Δωρο-δόχη, ἡ· ἐπών. Πηνελόπης, πλουσία ἐκ δώρων Σχολ. Ὀδ. ο, 16.

Δωρο-κοπέω· δωροδοκῶ τινὰ, διαφθεῖρω διὰ δώρων Οἷ.

Δωρο-κοπέα, ἡ· δωροδοκία, τὸ δωροδοκεῖν Δωρο-ληπτέω· δέχομαι, λαμβάνω δῶρα Εὐστ.

Δωρο-ληπτής, ὁ· ὁ λαμβάνων δῶρα Οἷ.

Δωρο-ληψία, ἡ· λήψις δώρων Δ. Κάστ. 39, δδ κ. μτγν. δωροδοκία ἐρμην. Β. Ἄν. 35.

Δωρον, (δίδωμι), τό· α) χάρισμα, ἰδ. τιμῇ·

τικὸν ἀπὸ Ὀμ. π. ἄσσι· συνήθ. «δῶρα δι-δόναι, λαβεῖν»· τινός = τὰ ὅποιον δίδει τις π. γ.· θεῶν = τὰ ἐκ τῶν θ. προερχόμενα, αἱ ἀποφάσεις αὐτῶν Ἠλ. υ, 265, ἰδ. «· Δωρο-δίτης, Κυπρίας» = θέλητρα, ἐρωτικ. ἀπόλαυ-σις Ἠλ. γ, 64, Ἠσ. Πίνδ. πρβλ. «τὰ τῶν Μουσῶν καὶ Ἀπόλλωνος δῶρα» = ἡ ποίησις Πλάτ. νόμ. 7, 796· τὸ τοῖς θεοῖς καθιερού-μενον δῶρον, ἀφιερώμα «φέρει δῶρον Ἀθήνη» Ἠλ. ζ, 293· 6) δασμός, φόρος, Ἠλ. ρ, 225· π. Πλάτ. ἐν συνδ. «τὰ παρ' ἡμῶν τοῖς θεοῖς δῶ-ρα», Εὐθύφρ. 15· γ) κατὰ τὸ αὐτ. δικαίον «δῶρων γραφή» κατηγορία ἐπὶ δωροδοκίᾳ = «ὅποτε τις αἰτίαν ἔχει τῶν πολιτευομένων δῶ-ρα λαβεῖν» Ἀρτοκρ. ὡς. «δῶρων δῶρις» Πλουτ. Περ. 10· «δῶρων ἐλεῖν» Ἀριστ. νῆφ. 591· ὁφλεῖν Ἀνδοκ. 1, 74· ἐκρίθησαν Αυσ. 273· δ) = παλαιστή (κοιν. σπιλαμῆ), μέτρ. ἐκ-τάς. ἔλλ. δοχμή, δακτυλοχμῆ = νῦν 77, 1 γι-λιόμ. Νικ. Θηρ. 348, Παλυδ. 2, 159, donum.

Δωρο-ξενίας γραφή· κατηγορία κατὰ ξένου, ὅστις «ξενίας κρινόμενος», κατηγοροῦμενος ὅτι· παρανόμως ἐκτίσας δικαίωματα ἰθαγενεῶς πολίτου ἐδωροδόκησε τοὺς δικαστὰς καὶ ἀπέ-φυγε τὴν δίκην Αυσ. π. Ἀρτοκρ.

Δωρο-τέλει· ἀποτίω δῶρα, ἐπληρᾷ τὸ τέ-λειον μου χρεῖμα. π. Δημ. 43, 60.

Δωρο-φάγος, 2· δῶρα καταδρογάζων, ἀ-πληστος, δωροδόκος Ἡσ. ἔρ. 219, Πολύδ. 6, 9, 7, donivorus.

Δωρο-φορέω· προσφέρω εἰς τινὰ δῶρα· τινὶ Πλάτ. Φαῖδρ. 266· τινὶ τι, Εὐθύφρ. 14· τι Παλυδ. 2, 19· τινὰ = δῶρα τινὰ Αἰλ. Π. ἴσ. 1, 32, συχνὰ ἐκκλ.

Δωρο-φορία, ἡ· προσφορά δώρων Ἀλκιφρ. 1, 6.

Δωρο-φορικός, 3· δῶρα προσφέρων Πλάτ. σοφ. 222· στολή = δωρηθεῖσα Αἰλ. Π. ἴσ. 1, 22.

Δωρο-φόρος, 2· α) = δωροφορικὸς Πίνδ. Π. 5, 86· 6) φόρον ὅποιελης Εὐφορί. π. Ἀθην. 6, 263· καρπῶν Ἀργύμην 1 (Ἀνθ. Παλ. 15).

Δωρο-φύσσει, δωρ. δωρέομαι Θεόκρ. 7, 43.

Δωρῶ, κλ. Δωροῖ, ἡ· κωμ. προσωποποι. θιά-των συκοφαντῶν καὶ τῆς δωροδοκίας Ἀριστ. ἱππ. 529.

Δῶς, ἡ, μόν. ὄνομ. δῶρον· δόσις Ἡσ. ἔρ. 564.

Δῶς, ἡ· ἐπών. Δήμητρος, ὅπερ ἡ ἰδίᾳ προσέ-λαβε Ὀμ. ὕμν. Δήμ.

Δωσειῶν, φιλοδοτέω, ὁφειλὸν τοῦ δίδωμι, ἔχω κλίσιν, ἐπιθυμίαν εἰς τὸ δίδόναι· Ἡούχ.

Δωσιᾶδας, γεν. α καὶ Δωσιᾶδης, ὡς· Ὀδο-δῶς ποιητὴς Ἀνθ.

Δωσιᾶδας, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Σουῖδ. Ζων. = Δωσιᾶδας κλ. Ἀλ. προτρ. 3.

Δωσι-δίκος, 2· ὁ τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ νόμου ἀφέντος, ἀντιθ. αὐτόδικος, ὅπερ δηλοῦται π. Ἠρ. διὰ τῆς ἀντιθέσ. «ἴνα Δωσιδίκος εἴην καὶ μὴ ἀλλήλους ἐφροῖεν τε καὶ ἄγειεν», 6, 42, Πολύδ. 4, 4, 3.

Δωσι-πύγος, 2· ὁ παραδίδων τὴν πυγὴν τοῦ ἐπὶ κακῷ, σμ. Σουῖδ. ὡς. Δωσιπύγος πρβλ. Λοδεν. Φρύν. 770.

Δῶσαν, ὄντος, ὁ· 1) φιλόδοτος· 2) δειπνῶν μελλόν δόσαι, ἦτοι οὐδέποτε δίδων, μελλοδό-της, ἐπών. Ἀντιγόνου τοῦ γ'. βασιλ. τῆς Μακ.

κιδονίας, ὅστις σὺναμα ἱππονομάζετο Ἰέραξ =
Φούσκος μακεδονικῶς Πλούτ.
Δωτειρα, ὀηλ. τοῦ κατωτ. = δώτειρα Στοβ.
ἀνθ. 5, 22, Μανέθ. 2, 447.
Δωτήρ, ἥρος, ὁ δὲ δίδων· αὐωτήρες ἰάων·
(οὐδ. μόν. πλ. ἐά, ἰάων = τὰ ἀγαθὰ), ἐπὶ θ. τῶν
θεῶν Ὀδ. θ, 325, Ἡσ. θε. 46.
Δώτης, ὁ δότης Ἡσ. ἐρ. 353.
Δωτίν ἄζω· συνάζω, παραλαμβάνω δόσεις,
διωρεάς, συνεισφοράς Ἡρ. 2, 180.
Δωτίνη, ἡ δόμα, δώρον Ἰλ. α, 155· ἀγείρω
Ἡρ. 4, 69· αὐωτίνην δίδωμι τι = διωρεάν, 1,
69, ἐκ τῶν μετν. Θμιστ.
Δωτειον, (πεδῖον) τὸ πεδῖός Θεσσαλίας νοτίως
τῆς Ὀσσαίης, (Στ. Βυζ. καὶ Πλιν. πύλ.) κατ.
Δωτειός, ὀηλ. Δωτηίης, ἰδος, ἡ χώρα Δω-

τιάς, ἄδος.

Δωτίς, ἰδος, ἡ 4) μήτηρ Φλεγόου, υἱοῦ τοῦ
Ἄρεος Ἀπολλῶ. 2) σύζ. Ἰαλυσσοῦ καὶ μήτηρ
Σύμης Μνασ. ἐν Ἀνθ.

Δώτις, ἰος, ὁ δώτος, υἱός Ἀστερίου καὶ Ἀμ-
φικτυόνος Στ. Βυζ. ἴδε Δώτιον.

Δωτός, ὅς, ἰων. ἡ δωτίνη ἀρχ. λεξ.

Δωτώ, οὐς, ἡ Νηρηίς, ἥτις κατὰ Πaus. εἶχεν
ἱερὸν ἐν Γαβάλῳ, παραλλοῦ πύλῳς τῆς Σου-
ρίας, νῦν Τσεμπιλί.

Δωτωρ, ὀρος, ὁ δωτήρ· ἰάων Ὀδ. θ, 335·
= θεοὶ θέων. 134· ἴδ. Ἑρμῆς Ὀμ. ἔμν. 29,
8, Λουκ. Κρονασσῶ. 14.

Δώων, ἀντί δῶ, α'. ἐν ἀορ. ὑπατ. τοῦ δίδωμι.

Δώωσι, π. ἀντί δῶσι, γ'. πλ. ἀορ. 6'. ὑπατ.
τοῦ δίδωμι.

E

Ε, ε, ἡ φιλό· τὸ πέμπτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλλ.
ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμός ε' = 5, ε = 5000· ὡς
στοιχεῖον ἀλφαριθμητικὸν ἱκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρ-
χαιοτέροις εἰ Πλάτ. Κρατ. 402. Πρῶτον δὲ
μετὰ τὴν εὑρεσιν ἢ χρῆσιν τοῦ η ἐν τῇ συνήθει
γραφῇ καλεῖται εἰ φιλό·ν. Οἱ ποιηταὶ πολλὰ
κίς χάριν τοῦ μέτρου ἐκτείνουσι τὸ ε εἰς ει,
καὶ τὰνάπαλιν βραχύνουσι τὸ ει εἰς ε· πρβλ.
Ἰαρ = εἰαρ, Ἀλφειός = Ἀλφειός. Ὡς περὶ
τεούσα συλλαβὴ εἰς τὰ ἔμπρος, ἢ ἀπλῶς χά-
ριν εὐφωνίας, εὔρηται εἰς τὴν παλαιάν γλῶσ-
σαν, πρὸ πάντ. παρ' Ὀμ. εἰς λέξεις ἐχούσας
τὸ δίγαμμα, ἐεῖλοσι, ἐεδνα, ἐέλδωρ, πι-
θαῖος πρωταθὲν ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, ἀγνω-
στῶν τὸ δίγαμμα Ε, πρὸς εὐδωσιν τοῦ
μέτρου· ἄλλως δὲ παραβλητέα τὰ ἐκεῖνος
καὶ κεῖνος, ἐορτῇ = ὀρτῇ, ἐχθές = χθές·
τὸ ε τρέπεται εἰς α' οἷον Σωκράτης ἀντί
Σωκράτης, ἐρετῇ ἀντί ἄρετῇ.

Ε, συνήθ. διπλοῦν εἰς ἡ καὶ τετραπλοῦν (ἀρχ.
λεξ. ἐπὶ ῥήμα σκετλιαστικόν), ἐπιφώνημα ὁ-
δύνης καὶ ὀλίφῃς π. τραγ. οἷον Αἰσχ. Ἀγ.
1085· ἐν τοῖς χειρογρ. συχνὰ μὲ δασείαν.

Ε, ἐγκλ. ἀντων. γ'. προσ. ἴδε οὐ, ἐπ. ἐ.
Ἰλ. 471.

Ε = ἐκ' α' ἐκ τῆς Χαλκίδος = ἐκ τῆς Χαλκίδος,
Δοκρική ἐπιγρ. ἐκδ. ὑπὸ Ἰ. Οἰκονομίδου.

Εα, ἐτι δὲ διπλοῦν, Εα Εα (ἀρχ. λεξ. ἐπὶ
ἐκπληκτικόν), ἐπιφών. ἐκπληξίως, καταπλη-
ξίως ἢ ἀγανακτήσεως, ὡς ἄχ' τραγ. πρὸ
πάντ. πρὸ ἐρωτήσεων· αἶα, τί χρῆμα; Αἰσχ.
Πρ. 298 αἶα Εα ἰδοῦ Σοφ. Οἰ. Κ. 1475,
σπαν. π. πεζ. αἶα, σοφισταὶ τινες Πλάτ.
Πρωτ. 314· θεωρεῖται ὡς προστ. τοῦ εἰώ,
καὶ τὰ ἀρχ. λεξ. ἔχουσι· αἶα δὴ = ἄγε δὴ·
παρὰ π. κατὰ συνήθειαν συχνὰ μονοσύλλαβον).

Ἐα, ἐκ. ἰων. = ἦν, ἡμῖν Ἰλ. δ, 321, παρ'
Ἰωσι πεζ. καὶ Εα ε - ἔα τε.

Ἐαγα, εἰ ἄδ' ἴδε ἄγνυμι καὶ ἀνδάνω.

Ἐάν (εἰ - ἄν), κατὰ τὸν τύπ. τοῦτον πρῶτον
μεθ' Ὀμ. πρὸ πάντ. ἀττ. συνηρ. ἦν, Ὀμ.
καὶ σπαν. ἄν· 4) εἰάν, ἐν περιπτώσει καθ'
ἦν, σημαίνει δὲ συνθήκην, ὑπόθεσιν, ἔξαρτω-
μένην ἐκ τῶν περιστάσεων· εἰς τὸν κατ' εὐ-
θεῖαν λόγον κανονικῶς μόνον μεθ' ὅπου ἐκφρά-
ζων τὴν προσδοκίαν τῆς ἐκβάσεως διὰ τοῦ
ἀποτελέσματος· πρβλ. Ἡρ. 3, 36· αἰ μὲν
μεταμелήσει τῷ Καμβύσῃ καὶ ἐπὶ κλητήσιν
Κροίσον· λάμψονται ζωάγρια, ἦν δὲ μὴ μετα-
μелήται μηδὲ ποθῇ μιν, τότε καταχρησθαι·
ἐπὶ δὲ μὴ μετανοήσας δηλ. τὸ μὲν πρῶτον ἐκφέ-
ρεται ὡς ὑπόθεσις, τῆς ὅπου τὴν πληρωσιν ἐ-
πιθυμεῖ τις καὶ προϋποθέτει, τὸ δὲ δεύτερον ὡς
μὴ ἀπὸ θανον, περὶ τοῦ ὅπου οὐ θέλει διδᾶξει
τὸ ἀποτέλεσμα Ἰσοκ. 6, 107 σὴν μὲν γὰρ ἐβέ-
λωμεν ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τῶν δικαίων εὐδοκι-
μήσομεν - εἰ δὲ φοβησάμεθα τοὺς κινδύνους·
= ἄν πραγματικῶς φοβηθῶμεν τοὺς κινδύνους,
οἷον Δημ. 8, 77 αἶν παύσασθε ὀλιγοπρουν-
τες ἀπάντων, ἰωσις ἄν καὶ νῦν ἔτι βελτίω γί-
νοιτο (τοῦτο ἐπιθυμεῖ ὁ ρήτωρ, ἀλλὰ δὲν δύ-
ναι νά προῖθῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λόγου του,
κατὰ τὴν ἄχρι τοῦδε διαγωγὴν τῶν Ἀθη-
ναίων εἰνὲ πθανώτερον)· αἰ μὲντοι καθεδι-
σθαι· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4, 1, 15, Ἠ δὲ ἀπό-
δοσις ἐκφέρεται συνηθέστατα κατ' ἴν. ὅριστ.,
μελλόντα, ἢ προστ. ἢ εὐκτ. δυνατικῶς· εὐ-
ρίσκομεν πρὸ πάντων τὸ εἰάν μετ' ἀορ. τῆς
ὑπατ. εἰς τὴν σμρ. τοῦ τετελεσμένου μελλόντος,
καθὼς τὸ ὅταν καὶ «εἰπιδᾶν, εἰάν ὀστέον» =
εὐθὺς ἀφ' οὗ Πλάτ. Ἀλκ. Α'. 405, Ἠ εὐκτ.
ἥτις πρὸ τοῦ Ἀριστοτέλους σπαν. εὐρίσκεται εἰς

πλάγιον λόγον, καὶ εἰς ὀλίγα χωρία εἶνε βα-
βαία, ἐδρίσκειται μετὰ τὸν Ἀριστοτ. καὶ εἰς
ὁρθὸν λόγον, πρὸ πάντων παρὰ τοῖς Βυζ. οἴ-
τινες συντάττουσι τὸν ἔαν καὶ μετ' ὁριστ. 2)
εἰς ἐξηρημένους ἐρωτήσεις, ἔαν γίνεταί λόγος
περὶ πράγματος, οὐ ἢ ἐκδοαίς προσδοκᾶται,
πρὸ πάντων μετὰ τὸ σκόπει Πλατ. Γοργ.
452, Ξεν. ἀπομν. 4, 4, 12· συχνὰ δὲ καὶ παρ'
Ὁμ. πολλάκις πρέπει νὰ ἀναπληρωθῇ ῥήμα
τι· «εἰ δὲ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι ἢν που
ἐφεύρω ἡϊόνος - δεῖδω» = ἂν καλυμμένη πλέον
ἐμπρός (διὰ νὰ ἴδω) = ἂν κάπου εἴρω Ὁδ. ε,
417· «μηδὲ τοῦτο ἡμῖν ἄρμητον ἔστω, ἔαν
πως αἰσθῇ, οὐ εἰ» Πλατ. Ἀλκ. Α', 122· «ἐν
συνδέσει μετ' ἄλλων μορίων» «ἔαν τε - ἔαν τε,
εἴτε - εἴτε Πλατ. Πρωτ. 323· καὶ συχνά·
«ἔαν τε - καί» Σοφ. Ἀντ. 327· «ἔαν περ»,
ἂν ἄλλως τραγ. «ἔαν μή» = ἐν περιπτώσει
καθ' ἣν δὲν, ὅπου δὲν· εὐρηται δὲ συχνὰ ἐλ-
λειπτικῶς· «ὅτι μὴ τιθέναι νόμον, ἔαν μὴ τὸν
αὐτὸν ἐπὶ πᾶσι τοῖς πολίταις, οἱ κύριοι νόμοι
λέγουσιν», ὡς τὸ λατ. non-nisi, = νὰ μὴ θέτωσι
νόμον, ἂν δὲν ἰσχύῃ ὁ αὐτὸς δι' ὅλους, ἢ τινα
τοισοῦν μόν., ὅστις ἰσχύει δι' ὅλους· - παρὰ
τοῖς Ὁ' καὶ Ν. Δ. εὐρηται ὁ ἔαν μετ' ἀναφ.
ἀντὶ τοῦ ἂν «ὅπου ἔαν ἀπέρχη» Ματθ. 8, 19.

Εάνδανον, ἄττ. = ἡνδανον.

Εανηφόρος· ὁ φέρων λεπτὸν ἐνδυμα· παρὰ δ'
Ἀντιμάχῳ κατὰ Ήσυχ. λέγεται οὕτω ἡ ἡώς.

Εανός (ἔννυμι, ἐνδυτός, ἡ κατὰ Βουτυρ. ἐκ
τοῦ ἔαν, ὑποχωρητικὸς, μαλακὸς) περὶ φορε-
μάτων ἢ ἄλλων πρὸς ἐνδυμασίαν χρησιμεύον-
των πραγμάτων· πέπλος = ὠρατος καὶ λεπτός
πέπλος· Πλ. ε, 734· «κνημίδες ἑαυτοῦ κασιγέ-
στοι», περὶ κασιγέστου μαλακοῦ, εὐκόλως φε-
ρομένου, ἐνδοτικῶς· Πλ. σ, 613, μόν. παρὰ
μετρ. οἶον Ὀρφ. Ἀργ. 875 εἶνε τὸ α βραχύ.

Ἀπὸ τούτου πρέπει νὰ διακρίνηται χάριν τῆς
προσφώδιας ἥτοι ποσότητος τοῦ χρόνου τὸ ἔπομι.
Εανός, ἡ (ἔννυμι) τὸ φόρεμα, μόν. περὶ γυ-
ναϊκείων ἐνδυμάτων· Πλ. γ, 385, μηχανομένου
τοῦ ε, εἰανός· Πλ. π, 9, [τὸ α εἶνε βραχύ].

Εαξα· ἴδε ἄννυμι.

Εαστῶν· ἑαυτῶν Σάμου, ἐπιγρ.

Εαρ, ἑαρος, τό, μετρ. ἐπ. εἴ' αρ Νικ. ἄλ. 87,
εἰαρι Ὀππ. κυν. 1, 116, συνχρ. ἡρ, μόν. Ἀλκμ.
παρ' Ἀθην. 40, 415 καὶ Ἰπποκρ. ἀλλὰ ἡρος,
ἡρι Πινδ. Π. 4, 61, τὸ ἑαρ πρέπει νὰ ἀνα-
γινώσκηται μονοσυλλάβως καὶ δισυλλάβως· Πσ.
ἑρ. 490, ἑαρι, 460· 1) ἀνοιξίς, ἡ τὸν χειμῶνα
διαδεχόμενη ὥρα τοῦ ἔτους· («τοῦ χειμῶνος
τελευτῶντος ἡδὴ καὶ πρὸς ἑαρ» Θουκ. 5, 81)·
«ἑαρος νέον ἱσταμένον» Ὁδ. τ, 519· ἑαρος =
τὴν ἀνοιξίαν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 10, 1· «ἄμα τῷ
ἑαρι» Ξεν. Ἑλ. 4, 8, 7· - παρὰ μετρ. π. πᾶν
πρώϊμον προῖόν, οἶον «γενῶν ἑαρ» = αἰ πρώ-
ται τρήγες τοῦ γενέϊου Κρινάχ. 12, (6, 242)·
καὶ περὶ παντὸς τρυφεροῦ καὶ ἐρασμοῦ· ὕμνων
Ἑπ. ἀδ. 524, (ζ, 12)· - χαρίτων Ἰουλ. Αἰγ.
51 (ζ, 599)· δὲν ὁ Δημάδ. παρ' Ἀθην. 3, 99
καλεῖ τὸν εὖρος ἐφθον· «ἑαρ τῆς πόλεως»· «ἑαρ
ὑρᾶν»· φιλικῶς βλέπει Θεόκρ. 13, 45· 2) ὁ χυ-
μὸς τὸν ὁποῖον ἔχουσι κατὰ τὸ ἑαρ τὰ φυτά,
γιοπι. ὅταν ἐλατῆς = τὸ ἑλαϊον Νικ. ἄλ. 87·

παρ' ἀνθρώποις καὶ ζώοις τὸ αἷμα, ἀρχ. λεξ.
(καθ' Ἠσυχ. παρὰ Κυπρίους) οὕτω α εἰς
θερμὸν ἑαρ λαττεῖν· Ὀππ. ἄλ. 2, 618, νεφ.
Ἑαρ (- ὄρεπτοι λαιεαί· αἱ τὸ ἑαρ ὄρεπτο-
μεναι Πινδ. ἀπόπ. 45, 7.

Εαρί· ὄρεπος, ἐξηγ. τοῦ προηγ. Δ. Ἀλ.
Εαρίζω· 1) διάγω τὸ ἑαρ Ξεν. Ἀν. 3, 5, 15·
2) ἔχω ἑαρ, ὡς ἐν τῷ ἑαρι ἀνθὼ καὶ χλοάζω,
μετρ. Καὶ ἐν τῷ μέσ. «λειμῶνες ἀνθεῖν ἀρι-
ζόμενοι» Πλατ. Ἀξ. 374.

Εαρινός, 3) ἀνήκων εἰς τὸ ἑαρ, ὥρα, καρὸς
τῆς ἀνοιξίως Πολυδ. 2, 54, 5· - ὁ ἀλλος Ξεν.
Κορ. 8, 6, 22· παρὰ π. εἰαρινός· - ὡρῇ
Πλ. π, 463· - ἀνθεα, 6, 471· - πλόος Ἡσ.
ἑρ. 676· ἄττ. συνθ. ἡρινός Ἀριστ. ὄρν.
683· «ἡρινὰ κελαδεῖν», περὶ τῆς γελιδνῆς·
- χρόνος Ξεν. Ἑλ. 3, 2, 10, νεγνυς· ἐπὶ
ἑαρινῶς Ἡσυχ.

Εαρινός, ὁ ἀνδρ. ὄν. Δ. Κάσ.

Εαρίτις, -ίδος, ἡ ἑαρινὴ Θεοφ. Σμ. Ἰ. σ. 14.

Εαρο-τρεφής, 2) τρεφόμενος ὑπὸ τοῦ ἑαρος·
- λειμῶνες Μοσχ. 2, 67· - μῆλον Ὀρφ.
λθ. 610, νεγνυς.

Εαρό-τροφος, ἑαροτρεφής, ἀρχ. λεξ.

Εαρό-χρσος, ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ἑαρος,
χλοερὸν, ἀνηθρόν· χρομα-Ι· ασπίς· Ὀρφ. λθ. 264

Εάρτερος, π. ἀντὶ ἑαρινός· ἀνοιξιάτικος Νικ.
ἡρ. 380.

Εἶσα· εἶσα, ἐπ. εἶσα = οὔσα δωρ. ἔατα = ἦν-
ται, ἔατα = ἦντο.

Εατόν, ἑατοῦ, ἑατῶ, ἑατῆς, ἑα-
τῆν, ἑατῶν· ἑαυτὸν κτλ. Ἀθηνῶν καὶ ἄλλων ἐπὶ γρ.

Εαυτότης, ἡ, ἀφηρ. τοῦ ἑαυτοῦ, Πρόκλ.
σμιλας.

Εαυτοῦ, ἡς, οὔ, ἰων. ἑαυτοῦ, ἄττ. συνχρ.
αὐτοῦ, ἀντων. αὐτοπαθ. τοῦ γ'. προσ. τοῦ ἰ-
δίου, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ· «ἑαυτὸν σφάττειν» Πρ.

καὶ ἄττ. οὐχὶ σπάν. ἐδρίσκειται πρὸ πάντ.
παρὰ μετρ. ἀντὶ ἑαυτοῦ ἁπλῶς αὐτοῦ παρ'
Ὁμ. πάντοτε χωριστὰ ἔο αὐτοῦ κτλ. Περὶ
τῶν συνδέσεων «ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐφ' ἑαυτοῦ, καθ'
ἑαυτοῦ» κ. τ. ὅμ. ἴδε τὰς προθέσεις. «Ὅτι δὲ
παρ' ἄττ. γίνεταί χρήσις τῆς γεν. «ἑαυτοῦ,
ἑαυτῶν» ἀντὶ τῆς κτητ. ἀντων. τοῦ γ'. προσ.
ὅτε αὐτὴ ἀναφέρεται εἰς τὸ ὅπου, τῆς προτά-
σεως, διδάσκει ἡ γραμματικὴ. Σημειωτέον δὲ

1) ὅτι οἱ Ἕλληνες, ὅταν τὸ ὅπου, ἦν ἑαρ·
ὥς ὁρισμένον, μεταχειρίζονται τὴν ἑαυτοῦ
ἀντὶ τοῦ α'. καὶ ε'· προσ. τῆς αὐτοπαθοῦς.

Τοῦτο δὲ καὶ παρ' ἄττ. δὲν εἶνε σπάν. πρὸ
πάντ. εἰς τὸν πλ. ὅτε καθ' Ἑρμαν. εἰς Σοφ.
Οἱ. τ. 707 καὶ Ἀριστ. νεφ. 1459, ἱεαίρεται

μεῖλλον ἢ ἀντίθεσις τῶν προσώπων· προσέτι
δὲ φαίνεται ὅτι ἀφορμὴν πρὸς τὴν χρῆσιν ταύ-
την ἔδωκεν ὁ βραχυτέρας τύπος ἐν τῷ πλ. εἰς

μόνον δὲ ὑστὸν ὁ Ἀπαλλῶν, π. συντ. 3, 2,
3, διδίδε κύρας· (ἑαυτοῦς ὑδρίσκειν ὅχι ἑαυτοῦ
ὑδρίσας)· πρὸλ. Βερνάρδου συντ. σελ. 272, ὁ

στις παραδέχεται ὅτι ἡ χρῆσις ἐν τῷ ἐν. ἀρ-
χίζει ἀπὸ Ξεν. καὶ Ἰσοκ. «δεῖ δὲ με καὶ ὅπερ
Λυκίον ἀπολογησάσθαι, ἀλλ' οὐχ ὅπερ αὐτοῦ
μόνον» Ἀντιφ. 5, 60· «ὡς τοῖς αὐτοῦ παισὶν
ἂν συμβουλευέσθαι, τοῖς αὐτοῖς ἐμμένειν ἀ-

ξίον» Ἰσοκ. 2, 38· «καρέλιπον οἰκτῶν εἶναι

στάσιν ὕδων παρ' αὐτῶν. Μίν. παρὰ Σχολ. Ἰλ. γ. 389. 2) οὐκ ὁ πλ. ἐφθιται ἀντὶ ἀλλήλων, ἀλλήλοις. Ἡρ. 3, 49 καὶ συχνὰ παρ' αὐτ. π. χ. Θουκ. 4, 25. «πρὸς αὐτὰς πολλὰ λαλούσας». Ἀντιφ. Ἀθην.

Ἑάφθη, κατ' Ἀρισταρχ. δρθ. Ἑάφθη, καὶ οὕτως ὁ Βέκκερ. μόν. Ἰλ. ν. 543. «ἐπὶ δ' ἀσπίς Ἑάφθη», καὶ ξ. 419. «ἐπ' αὐτῶ ἀσπίς Ἑάφθη» = ἡ ἀσπίς προσεδέθη, ἐστερεώθη. ἔπεσον ἐπάνω του ἡ ἐκτόνησαν ἐπάνω (πρὸλ. ἐφθιπται), ἐκ τοῦ ἄπτω, ἐσφαλμ. ἄλλοι τὸ ἀνάγνουν εἰς τὸ ἔποιαι = ἐπηκολούθησεν.

Ἑάω, παρὰτ. εἴων, ἀρ. εἴασα, ἰων. καὶ εἴασα, παρὰ. εἴακα Δορ. 43, 78, π. καὶ εἴω Ἰλ. δ. 55, εἴασκον, Ἰλ. ε. 802, ταυτομένως εἶνε παθ. Θουκ. 1, 142. ἀφώνω 1) ἐπιτρέπω, ἀφώνω νὰ γίνεταί. «αἵκεν εἰς πόρρω με Διὸς θυγάτηρ - αὐτὸν τε ζῶειν» Ὀδ. ν. 359. Οὕτως Ἡρ. 6, 108, καὶ συχνὰ παρ' αὐτ. ὅτε μὲν ἀπολύτως, ὅτε δὲ μετ' αἰτίας, καὶ ἀπαρ. ἔτι δὲ καὶ οὕτως, ὥστε φαίνεται ὅτι ἔλλειπει τὸ εἶναι. «αὐτονομίους ἔαν πολίτας» Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 17. μὲ τὸ εἶναι, β. 4, 2. μετὰ τὸν ἀρνητικὸν (οὐκ ἔαν) δὲν σημαίνει μόνον τὸ δὲν ἐπιτρέπω. «τρεῖν μ' οὐκ εἴ Παλλὰς» Ἰλ. ε. 256, ἀλλὰ καὶ κρατῶ μακράν, ἐμποδίζω, ἀπαγορεύω. «οὐκ εἴω διαπερσαι» δ. 55. «κἂν μηδεὶς ἔα» = καὶ ἂν οἱ ἐμποδίσουν Σοφ. Ἀγ. 1163. «οὐκ ἔασαι τοῦτο γὰρ ἡ δίκη σε» = δὲν θέλει σοὶ ἐπιτρέψει τοῦτο τὸ δίκαιον, Ἀντ. 538. «ἀνώνυμι δὲ τῷτὸ αἶε (ὁ νόμος) οὐκ ἔων φεύγειν, ἀλλὰ μένοντας ἐπικρατέειν» (δὴλ. καλεῖσθαι) Ἡρ. 7, 104. καὶ οὕτω ἀντίθετ. τῇ κελύου ὅθουκ. 2, 21, πρὸ πάντ. περὶ νόμου Ἀισχίν. 3, 21. Ὅθεν εἰς τὸ παθ. «οὐκ' ἔασθαι» = ἐμποδίσθαι, κρατεῖσθαι μακράν. «οὐ μὴν εἰσθῆσαν» Ἰσοκ. 4, 97. «οὐδὲ μελετήσαι ἐσόμενοι» Θουκ. 1, 142, μ. μέλ. ἀντὶ παθ. 2)

ἀφώνω νὰ υπάγη, ἀναχωρήσῃ, χαθῇ. «ἔα χύλον» = ἀφηνε, παθε τὴν ὀργὴν σου Ἰλ. ι. 260. «ἔναρα» = ἀφηνε τὴν λείαν, ρ. 13. «καὶ ὡν ἔασον, μηδέ σοι μελυσάτω», ἐνδώνει ὁ Ἀίσχ. Πρ. 332. «τράτους ἔα» = ἀφηνε τοὺς νὰ υπάγῃσι, μὴ σὲ μέλῃ περὶ αὐτῶν Σοφ. Τρ. 344. Συχνὰ δὲ σημαίνει μεταβάλλειν εἰς νέον τι. «ταῦτα» = ἀφηνε ταῦτα, τὰ κατέπαυτε Ξεν. Ἀν. 7, 4, 11. «ὁ δὲ δὲν» = παραλείπω, 7, 3, 2.

«τοῖς μὲν ἐπιχειρεῖ, τὰ δὲ ἔα» Πλάτ. πολ. 2, 361. «ἔτι δὲ περὶ ἀοράτων ἐάσωμεν», Πρωτ. 347. «περὶ οὗ δὲ λόγος ἐστίν, Χαρμίδ. 106. σιωπηλῶς παρέρχομαι Δημ. 21, 15 καὶ Πλάτ. νόμ. 9, 854. ἐνθα προστίθεται αἰγὴ. «ταθέντα καὶ παροφθέντα» συνδέει ὁ Δημ. 10, 8. πρὸλ. «χαλρεῖν ἔαν» εἰς τὸ χαίρειν. Εἰς τὸ παθ. «ἔα» οὐκ ἐάσωμαι = ἄς ἀφεθῇ εἰς τὴν ἡσυχίαν της Σοφ. Τρ. 328. «τὴν πόλιν ἐάσαντες τῆς κατοικίας» = πρέπει νὰ παραλείψωμεν τὴν κατοικίαν, διοργανώσιν Πλάτ. νόμ. 12, 969. Παρὰ Σοφ. Οἱ Κ. 369. «αὐτοῖς ἦν ἔως, Κρέοντι τε ὁρόνους ἔδοσαν», φαίνεται ὅτι ὁρόνους εἶνε τὸ μέσ. = ἐνερ. = ἐπεθύμουν νὰ ἀφθῇ ὁ ὁρόνος εἰς τὸν Κρέοντα. Παρομοίως μετ' ἀπαρ. ἀφώνω, παραλείπω. «καλῶς ἐά-

σωμεν» Ἰλ. ω. 71. «θέος τὸ μὲν δώσει, τὸ δὲ ἔασι», δηλ. δοῦναι. Ὀδ. ε. 444. Καὶ ἀπολ. «ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον» Ἰλ. φ. 221. παρὰ Δημ. 37, 57, εἶνε ἀλλογον τῶ ἀφέναι, ἀφώνω εἰς ἡσυχίαν, ἄνω δίκης. «τὴν ἀλλότρισαν» = ἀφώνω ἀνέπαφα τὰ ξένα ἀγαθὰ Ξεν. Ἀγης. 11, 8. [οἱ μὲν π. μεταχειρίζονται τὸ α εἰς τὸν μέλ. καὶ ἀόρ. καὶ βραχὺ. ἔα καὶ ἔα, παρ' Ὀμ. Ἰλ. ε. 256 καὶ ἀλλ. π. μονοσύλλαβον, πρὸλ. Σοφ. Ἀντ. 95. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἐάσουσι, μετὰ συνζήσιως. Ὀδ. φ. 233], σίνο, permitto.

Ἑάων, ἐκ. γεν. πλ. τοῦ ἔδε, ὅπερ ἔδε.

Ἑεαλε' ἔδε βάλλω.

Ἑεάων ἔδε βαίνω.

Ἑδομηκοντα, ὅρ. ἀντὶ ἑδομηκοντα Ἑπιγρ. Πιν. Πρακλ.

Ἑδομ-αγενής, ὁ γεννηθεὶς τὴν ἑδομήν ἡμέραν, ἐπωνύμιον τοῦ Ἀπόλλωνος, πρὸ πάντ. ἐν Σπάρτῃ Πλουτ. συμμ. 8, 1, 2, πρετιμώτερον νὰ μεταβληθῇ εἰς τὸ

Ἑδομ-αγέτης, ου, ὁ ἐπωνύμ. τοῦ Ἀπόλλωνος, διότι ἑταίει εἰς αὐτὸν θυσία τὴν ἑδομήν ἡμέραν ἐκάστου μηνὸς ἡ κατὰ Λοβ.

Ἀγλαοφ. σελ. 434, διότι κατὰ τὰς ἐφετάς αὐτοῦ ἐπὶ τὰ νύκτ. καὶ ἐπὶ τὰ κοράσια ἦγον τὴν πομπὴν Ἡρ. 6, 57. Οἱ ἀρχαῖοι δὲν συμφωνοῦσιν εἰς τὴν ἑξήγ. τῆς λέξεως,

Ἑδομαδικός, 3. ὁ εἰς τὴν ἑδομήν διαίρεσιν, τὸν ἑδομον ἀριθμὸν ἀνέκων μετῶν. σερλιμανίος.

Ἑδομαζών. ἑορτάζω τὸ σάδδατον Ἑβρ. 21, 23.

Ἑδοματός. τὴν ἑδομήν ἡμέραν, π. χ. δι' ἐφθιέροντο ἑδοματοῖσι Θουκ. 2, 49. «πυρετός» = ἐπιστρίψων τὴν ἑδομήν ἡμέραν ἱατρ. σερλιμανίος.

Ἑδομάκις, ἐπὶρ. = ἐπτάκις Καλλ. Δηλ. 251, septies.

Ἑδομάς, ἄδος, ἡ 1) ὁ ἀριθμὸς ἐπτά. «δισσὰς ἔκτανον ἑδομάδας» Ἀντιφ. 42, (Πλαν. 131), δηλ. 14. 2) πρὸ πάντ. τὸ τὸν ἐπτά ἡμερῶν διάστημα, (ἑδομάς) Ἀριστοτ. 1, Ζ. 6, 17 καὶ μετῶν. 3) ἐπτά ἔτη. «τὴν ἡλικίαν ταῖς ἑδομάσι μετρεῖν», πολ. 7, 16. 4) ἡ ἑδομήν ἡμέρα τῆς ἑδομάδος (τὸ Σάδδατον).

Ἑδομάτος, π. ἀντὶ ἑδομός. Ἰλ. τ. 248.

Ἑδομαίοντα, βωιωτ. ἀντὶ ἑδομηκοντα, Ἑπιγρ. σελ. 754.

Ἑδομαίος, ὁ ἐπὶθ. τοῦ Ἀπόλλωνος. ἔδε ἑδομαγέτης Ἑπιγρ. 1, σελ. 463.

Ἑδομαῖον. ἑορτάζω τὴν ἑδομήν ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου, καὶ δίδω αἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρ. λῆξ. ἐν παθ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ.

Ἑδομή, ἡ, δηλ. ἡμέρα ἡ ἑδομή ἡμέρα τοῦ αἰληνιακοῦ μηνός. Ἡρ. 6, 57, αἰ. Ῥωμ. Νοπαρ.

Ἑδομηκοντα, αἰ, αἰ, τὰ. ἑδομηκοντα, serliuaginta.

Ἑδομηκοντά-εἰδλος. ἔργον ἐξ 70 βιβλίων Φωτ. βιβλ.

Ἑδομηκοντα-ετηρίς, ἔδοσι, ἡ διάστημα χρονικὸν 70 ἔτων Εὐσεβ.

Ἑδομηκοντα-ετής, 2. ὁ 70 ἔτων Κλ. Ἀλ. serliuagenuarius.

Ἑβδομηκονταετία, ἡ· καιρός 70 ἔτων μετρ.
Ἑβδομηκοντάκις, ἐπὶ 70 φορὰς Ματθ. 18, 22, septuagies.
Ἑβδομηκοντά-πηνυς, 2' ἑβδομήκοντα πηνυ-
χων Φιλ.
Ἑβδομηκοντάς, -άδος, ἡ· ὁ ἀριθμ. 70
Τξήξ. septuaginta.
Ἑβδομηκοντούτης, ὁ· 70 ἔτων Λουκ. Ἀλεξ. 34, septuagenarius.
Ἑβδομηκοντούτης - ἰδός· θηλ. ἡ 70 ἔτων,
Λουκ. Ἀλεξ. 34, septuagenaria.
Ἑβδομηκοστό-δυον, μόριον· τὸ ἑβδομηκο-
στόν δευτέρον Πλουτ. ἡθ. σ. 932.
Ἑβδομηκοστό-μονον, τό· ἑβδομηκοστὸν
πρῶτον Ἀρχιμήδ. σ. 206.
Ἑβδομηκοστός, 3' ἑβδομηκοστός· Ἰπποκρ. 7, σ. 1211, septagesimus.
Ἑβδομίσκος, ὁ· Ἀνδριός τις Ἐπιγρ.
Ἑβδομος, 3' ἑβδομος μῆν, ἡμέρα, κτλ. «ὁ δ'
ἑβδομος εἰστήκει μῆς» Ἰλ. τ. 118, ὅστις καὶ
ἑβδομάτος παρὰ τοῖς ποιηταῖς λέγεται· «πρῶ-
τον ἦν τετράς καὶ ἑδόμη, ἱερὸν ἡμᾶρ» Ἡσ.
ἔρ. 6· οὕτω καὶ περ. Ἀριστοτ. 1. Ζ. 7, 12· ἔτι
ἑβδομος = ἑπτὰ Αἰσχ. Ἐπτ. 125, septimus.
Ἑβένη, ἡ· ἕβενος Θεόφρ. Φ. 1σ. 4, 4, 6.
Ἑβένιος, 2' ἑβένιος μετρ.
Ἑβένος, ἡ· ἑβένου καὶ ἑβόλου τῆς ἑβένου
Ἡρ. 3, 97.
Ἑβέσος, ἡ· ἕβουσος Δ. Κάσ. 43, 29.
Ἑβην, ἡς, ἡ, ἄορ. 6'. τοῦ βαίνω.
Ἑβήσα, ἄορ. α'. τοῦ βαίνω.
Ἑβήσετο, μ. ἄορ. τοῦ βαίνω.
Ἑβίσκος, ἡ· εἶδος ἀγρίας μαλάχης Γαλην.
καὶ ἱβίσκος γραφομένη.
Ἑβίω, ἄορ. 6'. τοῦ βίω.
Ἑβίσσας, ὁ· πρὸς. ἄορ. α'. τοῦ βίω.
Ἑβλάθεν, ἄορ. 6'. τοῦ βλάπτω.
Ἑβλάστησα, ἄορ. α'. τοῦ βλαστάνω.
Ἑβλήμην· ἴδε βάλλω.
Ἑβόρα, ἡ· πόλ. 1) παρὰ τὸν Ἀτλαντ. ὠκεα-
νὸν Στ. Βυζ. τ. 5. Ἑβόρα· 2) παρὰ τὸν
Βαλτικὸν Στράβ. κάτ. Ἑβόρεός.
Ἑβουλήθη, π. ἄορ. τοῦ βούλομαι.
Ἑβουρις καὶ Ἑβουδίκη· πόλ. ὄνομα
Ζων.
Ἑβούρωνες, οἱ· Κελτικός λαὸς Στράβ.
Ἑβουσος, ἡ· μία τῶν Πιτυουσῶν νήσων,
μεθ' ὧν. πόλειος Στράβ. (καὶ Ἑβουσος
γράφ.) Ἰδ' Ἑβέσος.
Ἑβραῖος· ὁμιλῶ, πράττω ὡς Ἑβραῖος· Ἰώσ.
Ἑβραῖος· Ἰουδαῖος Πανσ. 1, 5, 5· ἐπὶ θ. Ἑ-
βραϊκός, Ν. Δ. θηλ. Ἑβραῖς, ἴδως, αὐτόθ.
Ἑβραῖστί· ὡς Ἑβραῖος, Ν. Δ.
Ἑβραχέ, βράχων, ἄορ. 6'. τοῦ ΒΡΑΧΩ.
Ἑβρδδουνον, τό· πολλύχνιον ἐν Γαλλίᾳ
Στράβ. δι. γρ. Ἑπιβρδδουνον.
Ἑβρος, οὐ, ὁ· ποτ. Θράκης ἐκβάλλων εἰς τὸ
Αἰγαῖον Ἡρ.
Ἑβρών καὶ Χεβρών· πόλ. ἐν Χαναναίᾳ, κάτ.
Ἑβρώνιος.
Ἑβράτης· ἐκδότης, ἐκδιδάσκων, Ἀθην. ἐπιγρ.
Ἑγγάδα· τόπ. ἐν Ἀραβίᾳ, κάτ. Ἑγγα-
δηνός Στ. Βυζ. Ἑγγάδα Πτολ.
Ἑγγαῖος, 2' 1) ἐντόπιος· ἡδὲ Αἰσχ. Πέρσ.

922 (ἐνθα τὸ Ἑγγαῖα θηλ.)· τὰ Ἑγγαῖα ἀν-
τιθ. τῷ ὑπερόρῳ Ξεν. συμπ. 4, 31· 2)
κτῆσις, Ἑγγαῖος ἰδιοκτησία Πολυδ. 6, 45, δ.
Παρά Δημ. 33, 3 τὸ συμβόλαιον Ἑγγαῖον· ἀν-
τιθ. εἰς τὸ ναυτικόν· «Ἑγγαῖα χρήματα»
= ὑποθήκη ἐπὶ ἰδιοκτησίᾳ Ἑγγαῖοι Β. Ἀν. 251·
πρὸλ. Ἑγγαῖος· 3) εἰς τὴν γῆν εὐρισκόμενον,
τοῦναντίον τῷ «ἐπιπολῆς» Πλουτ. συμπ. 7, 2,
3. Παρὰ Λεων. Ταρ. 68 (7, 440) οἱ Ἑγ. = οἱ
θεοὶ τοῦ κάτω κόσμου· «Ἑγγαῖος καὶ χθόνιος»
Πλουτ.
Ἑγ-γαλακτόμαι, οὐμαι· γαλακτοῦμαι
μεταβάλλομαι εἰς γάλα Θεοφρ.
Ἑγ-γαλινίζω· εἰς τι ἥσυχος, σιωπηλός· ἔ-
μαι Δ. Αασρ. 10, 37, acquiesco.
Ἑγ-γαλός, ον, 2' τὸ Ἑγγάλακτον, γαλακ-
τόνιον πρὸς τὸν ἥδω.
Ἑγ-γαμέω, ἀπαρ. Ἑγγαμεῖν = τὸ ἐπ' ἄλλοις
οἰκίᾳ εἰσερχέσθαι Φαβωρ., μετ. Ἑγ-γαμῶν =
δὲ τὴν οἰκίαν (γρ. οἰκίαν) κεχρημένος ἥδω.
Ἑγ-γαμίζω· εἰς τινα γυναῖκα ἰδωμαι, νομ-
φῶν Ἑδοτ. μετρ.
Ἑγ-γάμιος, 2' ὁ εἰς τὸν γάμον ἀνήκων, τοῦ
γάμου Πρὸλ. nuptialis.
Ἑγ-γαστρίζω· ἐν τῇ γαστρὶ θέτω Φωτ.
Ἑγ-γασρός, 2' νυμφευμένος Ἰ. Χρυσ.
Ἑγ-γαστρί-μαντις, ὁ· ὅστις ἐκ τῆς κοι-
τίας μαντεύεται ἀρ. λεξ.
Ἑγ-γαστρί-μάχαιρα, ἡ· ἡ ἐν γαστρὶ κατὰ
τέμνουσα μάχαιρα, σκοτεινὸν ὄνομα πολυφ-
γοῦ ἀνθρώπου Ἰππων π. Ἀθην. 15, 695.
Ἑγ-γαστρί-μυθός, ὁ· ὁμιλῶν ἐκ τῆς κοι-
τίας, μαντεύων ἐξ αὐτῆς, ταῦτόν τῳ Ἑγ-
γαστρί-μαντις Λουκ. λεξ. 20, ventriloquus.
Ἑγ-γαστρίος, ὁ· ὁ ἐν τῇ γαστρὶ, ὁ ἐν τῇ
κοιλίᾳ Μανέθ. 1, 189, uterinus.
Ἑγ-γαστρίτης, ὁ· Ἑγ-γαστρί-μυθος Σχολ.
Ἀριστ. σφ. 1014.
Ἑγ-γαστρί-χειρ, ὁ· Ἑγχερογαστρίων Σχολ.
Ἀπολ. Ῥ. 1, 989.
Ἑγ-γαστρίων· καθιστῶ τινα ἔγκυον Ἰ. Μαλακ.
Ἑγ-γαυρίαι καὶ Ἑγ-γαυροῦμαι· ὑπερηφά-
νεομαι, καυχῶμαι διὰ τι, Βυζ. superbio.
Ἑγ-γαυροῦμαι· ὑπερηφανεῖσθαι διὰ τι Τξήξ.
Ἑγ-γεῖσθαι, πρ. τοῦ ἐγ-γίνομαι, ὁπερ
ἴδε.
Ἑγ-γεῖσθαι· βοήσας ἥδω.
Ἑγ-γεῖσθαι, γ. πλ. ἄορ. τοῦ ἐγγίνομαι
γεννῶ ἐντός τινος Ἰλ. τ. 26.
Ἑγ-γεῖσθαι· Ἑγγαῖος 1) κτῆσις, Ἑγγαῖος ἰδιοκτη-
σία Πολυδ. 38, 8, 4· οὐσία Δημ. 36, 5· 2) ἀντὶ
τῷ ναυτικῷ, π. χ. θανάσιμα, θανάσιμα ἐπὶ τῷ
γείω κτῆσι, οὕτω τόκος Δημ. 34, 23· 3) ὁ ἐν
εἰνέει τὴν γῆν, ἀκίνητον, ἡγεωροῦν ἐξέσκουσαν
πλὴν τῶν Ἑγγαίων, 30, 30· φυτόν Πλάτ.
πολ. 8, 546· τὰ βασιλῆων τῶν φυτῶν, ἀντ. πρὸς τὰ
ζῶα, Τίμ. 90, γήινον, ἀντ. πρὸς τὸ οὐράνιον.
Ἑγ-γεῖσθαι-τόκος, 2' γεννηθεῖς εἰς τὴν γῆν
ραν, εἰς τὴν γῆν Θεοφρ. παρ' Ἀθην. 2, 62.
Ἑγ-γεῖσθαι-φυλλός, 2' ὁ μετὰ τὰ φύλλα ἐπὶ
τῆς γῆς Θεοφρ.
Ἑγ-γεῖσθαι, τό· εἶδος κατὰ κράτος τῶν
ὄστων τοῦ κρανίου, καθ' ὃ ὑπερέχει τὸ ἐν ὄστων
τοῦ ἄλλου ὡς γέσσαν, ἰατρ.

Ἑγ-γελαστής, ὁ ὁ περιγελάων, σκώπτων
Ἑρ. Ἰππ. 1000, *irrisor*.
Ἑγ-γελάω (ἴδε γελάω)· περιγελάω, σκώ-
πτω, ἀπολύτ. Σοφ. Ἡλ. 807· καὶ τινί, Ἡλ.
277· ἐτι δὲ «κατὰ τινος», Οἶ. Κ. 1339· μετρ.
Σωαικράτης π. Ἀθην. 11, 474 «λεπτὴ δὲ
κυρτοὶς ἐγγελάσας κόμασιν αὐρά» = ἡδέως ἐν-
ηχοῦσα, *irrideo*· ἴδε γελάω.
Ἑγ-γενέτης, ὁ ὁ ἐντός γεννηθεὶς Ἀπολ.
ῥ. 4, 1549, *indigena*.
Ἑγ-γενής, 2· ἐντός γεννηθεὶς, ἐντόπιος Ἡρ.
2, 47· πρὸλ. «ἐνὸς λόγῳ μέτοιχος, εἶτα δ'
«ἐγγενὲς φανήσεται Θηβαίος» Σοφ. Οἶ. τ. 452·
πρὸ πάντ. Θεοί, ὡς καὶ τὸ ἐγγύωτος, φυλε-
τικοί καὶ τοῦ τόπου Θεοί Ἀισχ. Ἰκ. 330· πρὸ-
«ἡδὸς ἐγγενές» = πάτριον Ἀισχ. Ἰκ. 330· πρὸ-
νος, Χρ. 466· «ἐγγενές ἐστιν αὐτοῖς ἀγαθός·
ἴνα» Πινδ. Ν. 10, 51· «τὰ ἐγγενή» = τὸ συγ-
γενές Σοφ. Ἀντ. 659· οὕτως ἀντιτίθεται· ἡ δοῦ-
λα ἢ κύνου τις ἐγγενής», Οἶ. τ. 1168· ἐμ-
φυτος, νοῦς, Ἡλ. 1328· ἐπὶρ. - ἐγγενῶς, Οἶ.
τ. 1225. Παρά Β. Ἀν. 187, 259, ἀστὸς
ἐγγ. *indigena*.
Ἑγ-γενῶν· ἐντός τινος γεννῶ· τινί τι Πλουτ.
ῥ. 132, *ingenero*.
Ἑγ-γενῶς· γνησίως ἴδ' ἐγγενής.
Ἑγ-γεῖ-τοκος· ἐγ-γεῖ-τοκος Θεόφρ.
Ἑγ-γεῖομαι· γεῖομαι· αἷματος Πολύδ. 7,
13, 7, *degesto*.
Ἑγ-γῆράμα, τό· καὶ ὁ ἔχειν τις γέρον,
ἀσχυλία τοῦ γῆρατος Πλουτ. Κάτ. πρ. 24.
Ἑγ-γῆράσκω (ἴδε γῆράσκω)· γῆράσκω ἔν-
τινι· «τὴν ἐπιστήμην ἐγγηράσθαι» Θουκ.
6, 48· «τοὺς τυραννεύεις ἐγγηράσας» Πλουτ.
Τιμολ. 15· «ἐγγῆραναι» μνημονεύει ὁ Πολυδ.
2, 14, *insenesco*.
Ἑγ-γῆροτροφέω· γῆροτροφέω Πολυδ.
Ἑγ-γίγνομαι, (ἴδε γίγνομαι)· 1) εἰς τι γε-
νῶμαι, ἀναφύομαι, ὁ Ὅμ. μόν. ἐς τὸν πόρκ.
«τοὶ Πάρι ἐγγεγάσιν» Ἰλ. ζ, 493· α-ἐ-τι-
νι Ἡρ. 2, 92· αἶν ἐλευθέρους καὶ δούλους
ἐγγιγνομένη ἀδικία Πλατ. πολ. 1, 351· τινί,
π. χ. «ἀσθημά τι καὶ νηπίοις γε τῶν κακῶν
ἐγγιγνῆται» Εὐρ. Ἰ. Α. 1244· ὁ μ. ἀόρ.
ἐγγίνασθαι Ἰλ. τ. 26, ἔχει ἐνερ. σημ. = εἰς τι
γενῶ· 2) ἐντός, μεταξύ τινος ἔρχομαι, μετα-
ξύ τινος εἶμαι, περὶ χρόνου· «χρόνου ἐγγενο-
μένου» = ὅφ' οὗ εἶχε παρέλθει χρόνος ἐν τῷ με-
ταξύ Ἡρ. 1, 190· «ἴνα χρόνος ἐγγιγνῆται» =
διὰ νὰ περάσῃ καιρὸς Πλατ. συμπ. 184· γενι-
κάτ. «ἴνα μὴ αὐτὸς τοιοῦτον ἐγγιγνῆται» = διὰ
νὰ μὴ ἐπανελθῇ πάλιν τοιοῦτόν τι, πολ. 1,
341· 3) ἐγγίνεται μετ' ἄπαρ, γίνεται, εἶνε
δυνατόν, ἐπιτρέπεται Ἡρ. 1, 132· «διεπρά-
ξαντο, ὥστε μὴ ἐγγενέσθαι μοι ποιήσαι» Ἀν-
τιφ. 5, 47· 6) ὡς τὸ ἐξ ὧν ἀπολύτ., ἐγγενό-
μενον ἡμῖν αὐτὸν ἀτιμῶσαι» = ἂν καὶ ἡτο εἰς
ἡμᾶς δυνατόν Ἰσοκ. 5, 49· πρὸλ. ἐκ-γίγνο-
μαι, *iusum*, *innascor*.
Ἑγ-γιγνώσκω, (γιγνώσκω)· ἐντός τινος, εἰς
τι γνωρίζω Ἀρετ. μετν. *agnosco*.
Ἑγ-γίξω· σφύρω πλησίον· τὰς νᾶς τῇ γῇ
Πολυδ. 8, 6, 7· «-τοὶς χελίνοι τὰ φιλήματα»
Ἀχ. Τατ. 3, 37· α-τινὰ πρὸς τιναν, ἀρχ. λεξ.

συχνός, ἀμτῶ. πλησιάζω, ἔρχομαι πλησίον
τινός Πολυδ. 4, 26, 5, καὶ τινί, 17, 4, 1,
Ν. Δ., ἐνθα καὶ «εἰς τι» ὑφθαίται καὶ ἀπολ.
ἡ γίγναι Ματθ. 3, 2· εἶμαι συγγενής Ο',
ἀρρογοῖνθο.
Ἑγ-γίνομαι, μετν. τὴν. τοῦ ἐγγίνομαι.
Ἑγ-γίστα, ἐπὶρ. τοῦ ἐγγιστός.
Ἑγ-γιστός, καὶ ἐγγίω, ὑπερθ. καὶ συγκρ.
τοῦ ἐγγός.
Ἑγ-γλαυκος, 2 ὁ γλαυκὴν ἔχον ὄψιν Δ.
Σικ. 12, 1, *caeruleus*.
Ἑγ-γλαυκός· ἐμβλέπω Ἡσυχ. ὅστις καὶ τὸ
ἐγγλαυκώσις ἔχει.
Ἑγ-γλαυκώσις· ἴδ' ἐγγλαυκός.
Ἑγ-γλάφω· ἐγγλάφω Ἐτ. Μ. *insculpo*.
Ἑγ-γλισχρός· ὅ· τινι ἐνυπάρχει τὸ γλία-
χρον μετν. *viscosus*.
Ἑγ-γλύκάζω· εἶμαι γλυκύς.
Ἑγ-γλυκαίνω· κάμνω γλυκὴν Ἐδοεθ.
Ἑγ-γλυκο-θιάτος, 2· γλυκὴς τῇ ὁδῷ Βυζ.
Ἑγ-γλυκος, 2· ἄκπως γλυκύς, γλυκούται-
κος Διοσκ. 5, 10.
Ἑγ-γλυμα, τό· τὸ ἐγγλυφέν, ἔγχαρὰχθέν,
τὸ ἐγγράφω Θεμιστ. λ. 4, σ. 62, *caelatu-
ra*.
Ἑγ-γλύσσω· εἶμαι ἄκπως γλυκύς Ἡρ. 2,
92, ἐγγλύσσει = ἐγγλυκάζει Ἡσυχ.
Ἑγ-γλυφος, 2· ἐντός γεγλυμμένος γλωσσ.
caelatus.
Ἑγ-γλῶ· φω· ἐντός γλῶσσω, ἔγχαράττω εἰς
λίθον, ξύλον κλ. «-ζῶα ἐν λίθοις» Ἡρ. 2, 4,
συχνός. παθ. ἐγγέγλυμαι, 2, 106, *insculpo*.
Ἑγ-γλωττω-γᾶστωρ, ὁρος, ὁ· γλωσσα-
γᾶστωρ, κωμ. διηγήτορος, συκοφάντης Ἀριστ.
ὄρν. 1695.
Ἑγ-γλωττος, 2· κατεγλωττισμένος Σουίδ.
linguatus.
Ἑγ-γλωττο-τυπέω· μετὰ τὴν γλῶσσαν κτυ-
πῶ, φλυαρῶ Ἀριστ. Ἰππ. 782.
Ἑγ-γνώμπω· ἐντός κάμνω, ἐν τμήσει· α ἐν
δὲ γόνυ γνάμψω Ἰλ. ψ, 731, *inflecto*.
Ἑγ-γῶη-εῖω· ἐν τινι εἰσάγω τι διὰ γοη-
τείας, μαγεύω τινά, τινί Φίλοστρ. Ἀπολ. 3,
8, *incanto*.
Ἑγ-γομφόω· ἐντός τινος, εἰς τι καρφύνω,
Γαλήν. τ. 4, σ. 11, μετν.
Ἑγ-γόμφωσις, εἰς, ἡ· ἐνίσχυσις διὰ καρ-
φίων ἴδε γόμφος· παρ' ἱατρ. ἐνίσχυσις τῶν
οδόντων εἰς τὴν σιαγόνα.
Ἑγ-γόνωσις, ὁ αἶν γόνωσι καθήμενος ἄνθρω-
πος, ἀστερισμός ἐν τῷ βορ. ἡμισφαίριῳ Ἀρετ. 66.
Ἑγ-γόνη, ἡ· ἐγγονή παρ' ἡμῖν Ἀρτεμίδ. 4,
69, *perlis*.
Ἑγ-γονός, ὁ· ὁ ἐγγονός, πρὸ πάντ. Ἡσυχ.
π. μετν. παζ. Δ. Ἀλ. 6, 37, παρ' οἷς σημ.
ἐντοὶ καὶ τὸν ἀπέχονον· ἡ ἐγγονός· ἡ ἐγ-
γονή Πλουτ. Περικλ. 3· ἔν γέν. ἀπόγονος
Δημ. 19, 48, καταγόμενος ἐκ τινος· ἀπὸ τῆς
ἐγγονῆς Ἐρωστ. Ἀλφ. 3, (Πλαν. 212). ὅστις
πρὸ πάντ. τὰ ἐγγόνια, καὶ περὶ ζῴων Ἀριστοτ.
πολιτ. 7, 16, *peros*.
Ἑγ-γραμμάτω· ἐγγράφως σημαίνω τι,
ἐπιγρ.
Ἑγ-γράμματος, 2· δυνάμενος νὰ σημαίνῃ

- ἔγγραψας, νὰ παρασταθῇ διὰ τῆς γραφῆς Σ.
Ἑμπ. κ. μαθ. 1, 5, μετγν. π. χ. φωνή. Ἐν
γέν. ἔγγραφος κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν προφορι-
κόν. * -λόγος φωνή = ἔγγραφος Πλατ. παρ.
Ἀθην. 454, * ἔγγραμματος ῥήσις = περιγραφή
τῶν σημείων τῆς γραφῆς, scriptus.
Ἐγ-γραπτεός, 3' πρέπει τις νὰ ἔγγραφῇ
κλ. Ἀλ. inscribendus.
Ἐγ-γραπτός, 2' ὁ ἐντὺς γραμμένος, ἐγ-
γράφως δεδηλωμένος - εἰρήνη Πολυδ. 3, 24 -
τιμαί, 27, 15, ἀντίθ. πρὸς τὰς ἀναθηματικές,
conscriptus.
Ἐγ-γραυλῆς τῷ κατωτ.
Ἐγ-γραυλῆς, ἴδος, ἡ μικρὸς ἰγυός, ἄλλως
ἔγκραυλος καλούμενος Σχολ. Ἀριστ. ἱππ.
641 * ἔγκραυλεις εὐρηται Ὀππ. ἀλ. 4, 470,
ὁ δὲ Σχολ. ἔχει καὶ τύπ. * ἔγκραυλῆς, ὁ.
Ἐγ-γραφῆ ἡ τὸ ἐντὺς τινος γράφειν - τῶν
θεομυστικῶν Δημ. 25, 28, καὶ πρὸ πάντ. ἐν
Ἀθήναις, καταγραφῇ εἰς τὸν κατάλογον τῶν
πολιτῶν. * -αί εἰς τοὺς δημότας Δημ. 39, 5,
καὶ ἡ ἔγγραφῇ τῶν εἰς χρηματικὸν πρόστιμον
καταδικασθέντων ἐπὶ πινάκῳ, οἵτινες ἐστί-
νοντο εἰς τὴν ἀκρόπολιν Ἀριστοτ. πολ. 6, 5,
inscriptio.
Ἐγ-γραφός, 2' ἔγ-γραπτός Πολυδ. 3, 21,
4' * ἀναλγυσίαν ἔγγραφον ὁμολογοῦσιν Ἀουκ.
Νιγρ. 30' ἑπὶρ. -ως Ν. Δ. καὶ ἐκκλ. scriptus.
Ἐγ-γράφω ἐντὸς χαράττω, εἰς τινα στή-
λην. Ἡρ. 4, 91' ἐπὶ τινος ζωγραφίζω * -ζῶα
εἰς τὴν ἐσθῆτα. Ἡρ. 1, 203, συνήθ. εἰς τι,
ἐπὶ τινος γράφω * οὐ πινάξιν ἔστιν ἐγγεγραμ-
μένα Ἀισχ. ἱκ. 924, ὅπως ἐν γέν. εἰς τὸ
μέσ. * ἦν ἔγγράφου οὐ μνήμασιν δέλτοις φρε-
νῶν, Πρ. 791' μετ' αὐτ. * δέλτων ἐγγεγραμ-
μένα ἐν θυμῷ, ἐπὶ τῆς ὑποίας ἦτο γραμ-
μένος ὁ χρησμός Σοφ. Τρ. 156' πρὸ πάντ. ἐν
Ἀθήναις, ἔγγράφω εἰς τινα κατάλογον ὁ.
εἰς τὸ δημοτολόγιον. * -εἰς τοὺς δημότας καὶ
εἰς ὀργάνους Ἰσοκ. 2, 15' * -εἰς τοὺς ἐφήδους
Πλάτ. Ἀξ. 366' * -εἰς ἄνδρας Δημ. 19, 230'
καὶ εἰς ἄλλας κλάσεις ἡ καταλόγους. * -εἰς τοὺς
τριακσίους, 6, 60' * -εἰς συμμορίαν, 39, 8'
* -εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον Ἀισχίν.
1, 18' ὁμοίως * -εἰς τοὺς ἀτίμους = τιμωροῦ-
μαι μὲ ἀτίμῳ Πλουτ. Θσμ. 6' ἐν Ῥώμῃ εἰς
τὴν Σύγκλητον Πλουτ. Ποπλ. 11' 6) περὶ
τῶν ὑφελιστῶν τοῦ δημοσίου, οἵτινες ἐνεγρά-
φοντο εἰς τὸ βιβλίον τῶν δημοσίων ᾠρῶν,
(ἐπὶ τινος πινάκος εἰς τὴν Ἀκρόπολιν) Πλάτ.
νόμ. 6, 784' * προσοφείλουν ἐγγεγραμμεῖν Δημ.
27, 63' * ἔγγεγραμμένος ἐν Ἀκροπόλει, πλη-
σίον τοῦ ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ, 25, 4' γ) λέ-
γω νὰ ἔγγράψω τινα ὡς κατηγορούμενον,
κατηγορῶ * ἐνεγράφης λειποταξίου Ἀισχίν.
2, 148' μετφ. * -δικαστοὶς ἀνθρώποις ἐντυπώ-
ναι Σεν. Κυρ. 3, 3, 32' * -λόγοις ψυχῶν
Πλουτ. inscribo.
Ἐγ-γράφω εἰς τὸ ἔγγραφος.
Ἐγ-γραμμάσθαι ἐναγίσαι τοῖς τετελευτη-
κόσι Πουχ.
Ἐγ-γραμμός παροξυσμός Πουχ.
Ἐγ-γύα ἔγγυη κατὰ δὲ Πουχ. ἔγγυαν = ὁ-
φυνίαν.

- Ἐγ-γυάξω ἀντιφωνῶν Πουχ.
Ἐγ-γυαλίξω (γυάλλω), μέλ. ἔγ-γυαλίξω
εἰς τὴν (κοιλίαν) χεῖρα δίδω, ἔγγυαίξω - σπῆ-
πτόν τινα Ἰλ. α, 98, τιμὴν, κῶδος, κρᾶ-
τος, κ. τ. ὅμ. α, 353, 6, 436, ἔτι δὲ τινα
τινὶ = δίδω τινα εἰς τὴν προστασίαν ἄλλου Ὁδ.
π, 66' λῶον τινα Ἡσ. θε. 485.
Ἐγ-γυάω (ἔγγυος), μέλ. ἔγ-γυήσω, ἀντ. μὲ
αὐξ. ἔγ-γυήσω Εὐρ. Ι. Α. 703, παρὰ Βεκκέρ.
ἔγ-γυήκει Ἰσοκ. 3, 58, ἀλλὰ καὶ ἐν ἔγ-γυήσει
3, 36, παρ. ἔγγεγυήκως, 40, ὕπερ. ἐνεγ-
γυήτω, 55, ἐνεγυά Δημ. 41, 6, καὶ οὕτω συνθ.
εἰς τοὺς ῥήτορας (πρὸλ. ἔτι καὶ τὰ σύνθετα. δι. γ.
ἐξ. γ. παρ. γ.) κυρ. ὡς ἐνέχυρον ἔγγυαίξω,
ἐνεχυράξω Β. Ἀν. σελ. 187, ἐξήγειται * ἔγ-
γυῆσαι ὅταν τις κρινόμενος παράσχη δοῦλον
ἀνθ' ἑαυτοῦ τιμωρηθῆναι. ὅθεν α) θυγατέρα
τινὶ ἀρραβωνίζω Ἡρ. 6, 130' ἔγγεγυῆ-
ναι Δημ. 59, 53, καὶ παθ. περὶ ἀνδρός, εἶναι
ἡρραβωνισμένης Ἡρ. 6, 130' * θυγατρί ἔγγεγυ-
μένος Πλάτ. νόμ. 11, 923' * ἔγγυαται ὁ πα-
τήρ τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ
αὐτοῦ = ἀρραβωνίζεται μὲ τὴν μητέρα μου ἢ
μέρους τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Δημ. 57, 41, σπα-
νιώτ. περὶ τῶν γυναικῶν * ἔγγυαῖσθαι δεῖ τοῖς
υἱοῖς γυναικῶν Πλουτ. περὶ καὶ δ. ἀγ. 10'
2) μέσ. ἔγγυωμαι, (ὡς καὶ παρ' ἡμῶν) παρ' ἡμῶν
ἔγγυήσιν * δεῖλαι δειλῶν ἔγγυαί ἔγγυαῖσθαι =
κακὸν εἶναι νὰ ἔγγυαται τις διὰ κακοῦ Ὁδ. θ,
351' * ἡγγυατο μηδὲν αὐτοῦ κακὸν πείσασθαι
Σεν. Ἀν. 7, 4, 13' τινὰ = δίδω τινα * ἔγγυη-
σασθε με Πλάτ. Φαίδ. 115' ἔτι δὲ τινα τι-
νι = εἰς τινα Δημ. 33, 28' περὶ πραγμάτων
= τὸ μέλλον Δημ. 18, 191'.
Ἐγ-γυόαθῃς, ὁ ἀρχιδικῆς Διονυσ. Βαθ.
ἀποσπ. ἀναπλ. Βοσπ.
Ἐγ-γυόαθος ἔγγυαθῆς Ζων.
Ἐγ-γυόαιον ἔγγιον πλησίον, προσήκον, Πουχ.
Ἐγ-γύη, ἡ (γυῖον) 1) ἡ ἔγγυησις, συνιστά
μὲν εἰς τὴν ἔγγυησιν ἐνεχυρόν, παροχὴ ἔγ-
γυήσεως Ὁδ. θ, 351' * τὸ εἶναι τινα Ἀισχ.
Εὐμ. 858' πρὸλ. * ἔγγυαῖσθαι (ἔγγυας ἀποι-
νεῖν ὑπὲρ τινος) Ἀντιφ. 2, 6, 12' * ἡ ἐπὶ ἡ
* πρὸς τὴν τράπεζαν ἔγγυη = ἡ προφύλαξις εἰς
τὸν τραπεζῆτην Δημ. 33, 10, 11' * ὁμολογεῖται
δίδω ἔγγυησιν Δ. Ἀλ. 11, 32' 2) ἀρραβωνί-
σις * ἔγγυας ποιέσθαι, Δημ. 46, 18' παρ.
μία ἔγγυα, πάρα δ' ἄτα = ἡ ἔγγυησις φέρει
λύπην, ἀπόδειγμα τοῦ θαλοῦ π. Πλάτ. Χαρμ.
165, ἔγγυη (οὐς.), sponsio.
Ἐγ-γύησις, ἡ 1) ἡ ἔγγυησις, Β. Ἀν. σελ.
94' ἐκ τοῦ Δημ. 24, 73, ἐνθα οὖν γράφεται
διεγγύησις 2) ὁ ἀρραβών, γυναικὸς Ἰσακ. 3,
53, fidejussio, vadimonium.
Ἐγ-γυητής, οὗ, ὁ ὁ ἔγγυωμένος Ἀντιφ. 6,
17' * ἔγγυητὴς καθιστάναί, 1, 2' * παρέχειν
Πλάτ. νόμ. 9, 871, fidejussor.
Ἐγ-γυητικός, ὁ τὴν ἔγγυησιν ἀποστέλλων
fidejussorius.
Ἐγ-γυητός, 3' ὁ εἰς ἔγγυησιν παραδιδόν-
τος * ἔγγυητὴ δὲ γυνή = ἡ μεμνηστικὴ (ἡ)
μνηστὴ Δημ. 59, 60, desponsa, ἀντίθ. εἰς
ἐταίρα Ἰσοκ. 3, 6.
Ἐγγυόθεν ἐκ τοῦ πλησίον, πλησίον, συνθ. α)

ἐπιτόπου - Ἰσταμενὴ ἰλ. κ. 308 τινί, πλησίον εἰς τινα, ρ. 554 καὶ τινός, λ. 723· καὶ τὸς ἢν οὐκ ἔχοντος ἐγγύθεν παρὼν· Αἰσχ. Χο. 839· σκοπεῖν Σοφ. Φιλ. 465· ὁρᾶσθαι Πλατ. σοφ. 236· ἰδεῖν Δημ. 3, 9· - παρῖναι Σοφ. Οἱ τ. 1269· - ἰλθεῖν ἰλ. κ. 72· - προσελθεῖν Πλατ. πολιτ. 289, ἐνθα, καθὼς ἐν πολλοῖς ἄλλοις χωρίοις ἡ ἰδέα τῆς κινήσεως ἐκ τινος πλησίον τόπου σχεδὸν ἐξαφανίζεται· «ἐγγύθεν ποδοῦ» Εὐρ. Ἰων. 612, ἀντιθ. τῷ πόρρωθεν Πλατ. Θεαιτ. 165· «προσελθόντες ἐγγύθεν», πολιτ. 289· 6) ἐπὶ χρόνῳ ὡς ἐξηγ. ἰλ. σ. 133· «ἐπὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ» πρὸς λ. τ. 409, ἀν καὶ τοπικῇ προσπέλασις πρέπει νὰ νοηθῇ καὶ ἐνταῦθα, cominus, prope.
 Εγγύθετος· ὁ προσεδρεύων τόπος Σουῖδ.
 Εγγυθὴκη, ἡ· (σκοπεῖν ἢ παραγωγ. λατ. incutere), κατὰ Β. Ἀν. σελ. 245· 1) δοχεῖον ἐνθα φυλάττεται τι· πρὸς λ. Δουκ. Δεσιφ. 2, ἐνθα ἰσραὴλ. γράφ. ἐγγυθὴκη· 2) ὁδόστημα, ἐφ' οὗ ἐτίθετο λέξεις, τρίπους κ. τ. ὅμ. Πιττακόδ. π. Ἀθην. 6, 210· γ) ἀντὶ ὑποκρη- τηρίδιον.
 Εγγυθὴ· πλησίον, ἐν μέρει μὲν ἀπολύτ. ἰλ. κ. 341, ἐν μέρει δὲ μετὰ γέν. ἰλ. ζ. 317· ἐπὶ δὲ μετὰ ὄστ. ἰλ. κ. 300, ὅπου χωρίον ὡς καὶ ἐν ἰλ. κ. 251· «ἐγγυθὴ δ' ἡώης», περὶ χρόνου ἐξηγ. prope.
 Εγγυθὴ· δίδω εἰς τὰς χεῖρας Ο'. ἐγχειρίζω.
 Εγγύμασμα, τό· γύμνασις, ἀσκήσις Γρ. Νεξ. τ. 2, σ. exercitatio.
 Εγγυμαστήριον, τό· γύμνασμα, ἐξάσκη- σις Θεμιστ. λ. 4, σ. 51.
 Εγγυμνάζω· εἰς τὴ γυμνάζω· «ὄρχησις τὰς ψυχὰς καλλίστοις θεάμασι γυμναζούσα» Δουκ. ὄρχ. 6· συνήθ. μὲς. «ἐν σοὶ ὡς ἐγ- γυμαζόμενος» Πλατ. Φαίδρ. 228, exerceo.
 Εγγυθὴκη, ἡ· δι. γρ. ἀντὶ ἐγγυθὴκη.
 Εγγυθὴ, ἡ· ἐγγύθιον, τό· πόλ. ἐν Σικελίᾳ Διοδ. κατ. Εγγυθὶν Διοδ.
 Εγγυθὸς, 2 (βλ. γυ-, γυθὼν)· α) ἐγγύθιον παρὼν, ὁ ἐγγυθὸς, κατὰ Μοῖρ. σ. 160 ἀντι- κῶς ἀντὶ ἐγγυθίης, ὅπου ἰσραὴλ. μόνον, διότι ἐγ- γυθὸς ὁρᾶται μόν. Σεν. π. προσδ. 4, 20· «Ἀθηνᾶ ἐγγυθὸς» Αἰσχ. ἱστοί, 11, 12· 6) ἐγ- γυθόμενος, ἀρ. λεξ. ἀσφαλῆς, Ἀνα. 32, 15, συγκρ. παρὰ τὸ ἐπικρατέστερος Θεμιστ. ἰλ. 15, σελ. 197, sponsior, fidejussor.
 Εγγυθὸς, (συγγεν. τῷ ἄγγι, ἰσραὴλ. ἐκ τοῦ ἰχθυὸς παραγόμενον), ἐπὶ. πλησίον, συνήθ. 1) ἐπὶ τόπου, πλησίον α) ἀπολύτ. «αὐτὴ δὲ μάλ' ἐγγυθὸς ἰδὼν» ἰλ. κ. 611· «ἐγγυθὸς ὄντας», Θουκ. 3, 55· Θουκ. ἀντιθ. τῷ πόρρω Πλατ. Πρωτ. 330· ἐπὶ δὲ «ἐγγυθὸς χωρεῖ» = προχωρεῖ πλησίον Αἰσχ. Ῥητ. 59. Ὅθεν δὲ καὶ περὶ μὲ ῥή- ματα κινήσεως σημαντικά· «προσέρχεται ἰγ- γυθὸς» Σοφ. Φιλ. 777· «οὐ ἔπεισε αὐτὸν ἐγγύτερον ἐγγίγναι τοῦ ἄρχοντος» Σεν. Κυρ. 7, 5, 5· 6) συνήθ. μετὰ γέν. «ἐγγυθὸς ὄστος» = πλησίον εἰς τὸν ὁρόμον ἰλ. κ. 274· «ἄλλος ἐγγυθὸς ἔσται», 619· περὶ ἡλικίας· «σμεδὸν ἐγγυθὸς ἦδη τῶν ἰνυμένων ἐστὶν» = πλησίον εἰς τὴν ἐ- νήκοντα ἔτη Πλατ. Τιμ. 21· γ) ἀπανιού- μετὰ ὁμοειδῆ· «οὐ γὰρ οἱ ἴπποι ἐγγυθὸς ἔσταν»

ἰλ. λ. 389, ἐνθα τὸ αἰ ἐννοεῖται ὅτι δύνανται νὰ συνδεθῇ σφιγκτότερον μὲ τὸ ἔσαν· «τοῖς δ' ἐγγυθὸς ὄντας» Εὐρ. Πρακτ. 37· 2) περὶ χρόνου, πλησίον ἐπικείμενος· «ἐγγυθὸς δὲ τι κα- κὸν Πριάμοιο τέκνον» ἰλ. κ. 453, ὅπου ὁ- μως κάλλιον ὡς καὶ ἐν Ὁδ. κ. 86· «ἐγγυθὸς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κλειυνοί», ἑλλη- πτόν τοπικῶς, διότι ἀφορᾷ τὴν προώρην τῆς νυκτός ἀκολουθεῖ εὐθὺς τῇ τῆς ἡμέρας, εἴνε καὶ τοπικῶς πλησίον ἀλλήλων· ἐμφαντικῶς περὶ χρόνου· «ὅ μὲν ἀγὼν ἐγγυθὸς ἦν» Σεν. Κυρ. 2, 3, 2· «ὅ ἐγγυτάτα χρόνος» Πλατ. πολιτ. 273· 3) μετ' ἀριθμῶν, σχεδόν, περίπου· «ἐπὶ ἐγγυθὸς τριακῶσι» Θουκ. 6, 5· «ἐγγυθὸς καὶ ἑξά- μήκοντα ἔτη γεγονὼς» Πλατ. Μεν. 81· 4) ἐν γέν. πλησίον ἐρχόμενος, προσπλησιά- ζων, ὁμοίος, ἡ· «ἐγγυθὸς τι καὶ παραπλήσιον», Γοργ. 520· «ἐγγυθὸς φαίνονται τυφλῶν», πολ. 6, 508· «ἐγγυτάτω τιανοῖς» = σχεδόν, ὅπως διόλου ὁμοίος μὲ τῶν ἄλλων Σεν. Ἀν. 5, 4, 13· ὡς· «ἐγγυθὸς τι τείνει τοῦ τεθνάναι» = ὁμοί- ος μὲ τὸν θάνατον Πλατ. Φαίδ. 65· πρὸς λ. «σχεδόν τι». Μὲ τὰ ἀρνητικὰ, οἷον «οὐκ ἴσται- σιν ταῦτα οὐδ' ἐγγυθὸς» = οὐδὲ πλησίον, ὅπου ὅλως διόλου· 5) ἐπὶ συγγενείας· «εἰς Ζηνὸς ἐγγυθὸς» Αἰσχ. ἀποσπ. π. Πλατ. πολ. 3, 391· «φασκόντες ἐγγυτάτα γένος εἶναι» Αἰσχ. ἱκ. 383· «ἐγγυτάτω ὦν γένους» Ἰσαί. 5, 10· «ὁ- σοφοί ἐγγυτέρω ἐστὶ γένει» Πλατ. ἀπολ. 30· συγκριτ. ἐγγύτερος, συνήθ. οὐδ. ἡ ἱεραρχη- τικῶς ἐγγυτέρω Σεν. ἀπομ. 4, 8, 8, ἐγ- γιον Ἰπποκρ. καὶ μετν. ἐγγυτάτος Π. Δ. καὶ μετν. συνήθ. ἐγγυτάτα καὶ ἐγγυτάτω Ἰπ- ποκρ. καὶ μετν. ἐπὶ ἐγγίστα Ἀντίφ. 4, 3, 11, prope.
 Εγγυτάτος· ὁ· ἐγγυθός.
 Εγγυτέρω· ὁ· ἐγγυθός.
 Εγγυτήης, ἡ· πλησίον, γειτονίας· Ἀ- λξ. Ἀφρ. πρὸς λ. 2, 35, μετφ. ὁμοιότης μετν. propinquitas, similitudo.
 Εγγυθωνιάζω· ἐν γωνίᾳ διαίω, εἰς κεκρυμ- μένον μέρος ζῶ Γρ. Κορ. μετν.
 Εγγυθωνίας· ἀποτελῶν γωνίαν· «εἶθαι ἐν τοῇ ἐγγυθωνίᾳ» = περικλημένῳ κατ' ὁρθὴν γωνίαν Θουκ. 1, 92, συγκρ. ἐγγυθωνίερος Θιοφρ.
 Εγγυθωνία· εἰς ὁρθῆς, 2· ἐγγυθωνίας Θιοφρ.
 Εγγυθωνία, ὁ· ἐκδιδοῦς ἔργα δημόσια, Σπάρτης ἐπιγρ.
 Εγγυθωνία, π. ἀντὶ ἐδοῦνησαν ἀρ. α'· τοῦ δουπέω.
 Εγγυθωνία, ὁ· ἐπὶ. τοῦ γωνιώνω.
 Εγγυθωνία, μ. ἀρ. α', τοῦ γωνιώνω.
 Εγγυθωνία· γωνία ἐν ἐπιγρ. Τανάρια.
 Εγγυθωνία, ὁ· διαίω, ἐπὶ αἰῶνα τὰς φρένας Ἐτ. Μ. σ. 20, 48, ἐξηγ. τοῦ ἀερίω.
 Εγγυθωνία, (ἐξ. γρ.) καὶ μετὰ ἡ· ἐγγρ., ἐγγρῶν = ἐγγρῶν λ. vig-Illo πρ. ἐγγρῶν κα, ἐ- γγρῶν κα Θουκ. 7, 61 (ἐγγρῶν κα, ἔδε κατό- πιν)· ἐγγρῶν, ἐγγρῶν· ὁ· ἐγγρῶν· ὁ· 48· α-ἐξ ὅπου ἰλ. 6, 41· καὶ ἀντι τούτης τῆς προσθήκης Αἰσχ. Εὐρ. 135, ὡς παρὰ τῆς μετέ- πετα συχνά· ἐν τῇ Εὐρ. ἰπρ. π. 1050· ἐπὶ δὲ σκληρὸν ἀπὸ καθήκοντος, κάμνῃ αὐτὴ νὰ ἀνα- λάβῃ, Ν. Δ. πολὺ συχνά μετφ. διεγγρῶν, διεγγρῶν

- ζω ε, 'Ιλ. 208. παροξύνω· «ἐπεί μιν ἔγειρα διὰ νόος», ο, 242. «ἐγείρειν ἄρρα» = ἀνάπτω τὸν πόλεμον 'Πσ. 86. 666. ἔτι δὲ -μένος 'Ιλ. ο, 232. -μάχην, φύλοπιν, πόλεμον, ναίκοσ· «μελεδόμενα πατρός ἔγειρεν», 'Οδ. θ, 8. «ἐπείων οὐρον, λόραν» Πινδ. 'Ο. 9, 51, Ν. 10, 21. -μέλος Κρατιν. παρὰ 'Ηραιστ. 13, σελ. 72. -ορηνον, κτύπον, γόον Σοφ. Οἰ. Κ. 1775. -λαμπάδας=ἀνάπτω λαμπάδας 'Αριστ. βατρ. 340. -ὄδῳ Πλατ. Θεαιτ. 149. «τὰς ἐπιθυμίας», πολ. 8, 555. -μύθον, πολιτ. 272. «ὁ οἶνος τὰς φιλοφροσύνας ὥσπερ ἔλαιον φλόγα ἐγείρει» Ξεν. συμπ. 24. -Κόπριν 'Αγαθ. 3 (5, 302). «ἐγείρεται χειμῶν» = σηκώνεται τρικυμία 'Ηρ. 7, 49. «ἐξηγερέμενοι ἦσαν» = εἶχον αἰσθανθῆ ἑαυτοὺς λαβόντες ἄρρος Θουκ. 7, 51. Περὶ οἰκοδομῶν, ἔκτελῶ, οἰκοδομῶ, Καλλ. 'Απολ. 64, ἀμτδ. ἔγειρ' = σήκω Εὐρ. 'Ι. Α. 624. Μίσ. ἐγείρομαι, σηκώνομαι, μάλιστα ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἔξυπνῶ 'Οδ. υ, 100. εἰς τὸν δόριστ. καὶ φυλάττω, ἔχω φρουράν· «ἀμφὶ πυρῆν» 'Ιλ. η, 434. «ἐκ τῶν ὕπνων θαμὰ ἐγειρόμενος» Πλατ. πολ. 1, 330. 'Ενταῦθα ἀνήκει ὁ παρκ. ἔρηγορ=εἶμαι ἔξυπνος, ὁ 'Ομ. καὶ ἔρηγύροισι 'Ιλ. κ, 419. ἔρηγορθε=νὰ ἦσθε ἔξυπνοι, ὡς ε'. πρόσ. πλ. προστ. η, 371. ἔρηγορθαι, κ. 67. (κατὰ τοὺς κανόνας τῶν γραμματικ. οὕτω τονιστέον) πρβλ. Σπίτσερ. 'Ενταῦθα, ὁ ὅπερσ. καὶ ἡρηγόρειν Μέν. παρὰ Φωτ. «ἔρηγορός φρουρημα» Αἰσχ. Εὐμ. 676. «καθεύδουμην ἢ ἔρηγόραμεν» Πλάτ. Θεαιτ. 158. 'Ετι δὲ ψυχικῶς, εἶμαι ἔξυπνος, προσεκτικός, ἔχω ζωηρόν ἢ πρῶτον τὸ πνεῦμα· καὶ φρονεῖν Ξεν. Μορ. 1, 4, 20. «ἔρηγορός βλέπειν» = ἔχω ζωηρόν, φαίδρον βλέμμα 'Αλκιφρ. εἰς ἄλλας μεταφοράς· «πῆμα ἔρηγορός ἂν εἴη» Αἰσχ. 'Αγ. 337. πρβλ. ἔρηγορών· ὁ 'Ομ. ἔγει εἰς τὸν συγκεκμ. ἄδρ. ἡρόμην· «ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου» 'Ιλ. 6, 41. «ἔγρεο Νεστορίδην» 'Οδ. ο, 46. ἔτι δὲ ὁ 'Αριστ. «κἂν ἔγρη», σφ. 774. αἰμτγν. σχηματίζουσιν ἐκ τούτου τὸν ἐνεστ. ἔγρομαι, (ὅπερ ὁ Θωμ. Μάγ. παραδέχεται ὡς ἀετικόν), π. χ. ἔγρεται 'Οπκ. ἀλ. 5, 241, πρβλ. καὶ τὰ σύνθετ. Τὸ ἀπαρ. τονίζεται ἔγρεσθαι 'Οδ. ν, 124, ἢ μχ. ἔγρόμενος Κ. Σμ. 14, 35, expergefascio, expergefio, excoilo. Εγέλαστα, ἢ πόλ. ἐν 'Ιδρ. Ταρρακωνησία Στραβ.
- * Εγέλαξα, ὄμρ. ἀντὶ ἐγέλασα τοῦ γελᾶω -ῶ.
- * Εγεντο, ὄμρ. ἀντὶ ἐγένετο 'Πσ.
- * Εγερθεν, ποιητ. ἀντὶ ἠγέρθησαν.
- * Εγερσι-βόητος, 2. ὁ διὰ τῆς φωνῆς ἐγείρων, ἔξυπνίζων· ἀλέκτωρ Νόνν. 'Ιω. σ. 154.
- * Εγερσι-βροτος, 2. τοὺς βροτοὺς ἐγείρων Προκλ. βμν. 'Αθην. 14.
- * Εγερσι-γέλως, 2. ἔγερτικὸς γέλωτος, γέλωτα διεγείρων· Ἀναίτας Παῦλ. Σιλό. 40 (11, 60).
- * Εγερσι-θάλαττος, 2. διεγείρων τοὺς θαλάσας εἰς τὸ θάλαττον Ἀνθ. Πλαν. 361.
- * Εγερσι-κύβηλις, Κ. 'Αν. σελ. 330, παρεισαγόμενον ὡς δι. γρ. τοῦ ἀγερσι-κύβηλις, σπερ ἴδε.
- * Εγερσι-μάχη, ὁ ὄμιλος, ὁ διεγείρων μάχην Ἀντ. Σιδ. 87 (7, 424).
- * Εγερσι-μάχῳ· πόλεμον ἐγείρων Τρετ. 'Ιστ. 'Εγερσι-μάχῃ, ἢ ἡ πόλεμον ἐγείρουσα Ναλ. Ἀνθ. Παλ. 6, 122.
- * Εγερσι-μοσας, 2. ὁ διεγείρων ἀγῶνα 'Οπκ.
- * Εγερσι-μος, 2. διεγέρσιμος· ὕπνος ἐξ ὧς ἐξυπνῆ τις πάλιν, ἀντὶ. τῶ θανάτῳ Θεοφ. 24, 2.
- * Εγερσι-νοος (συνήρ.) νοὺς, 2. ὁ διεγείρων τὸν νοῦν μτγν. Νόν. 'Ιω. σ. 42, 18.
- * Εγερσις, ἢ τὸ ἐξυπνίζειν 'Ιπποκρ. σ. 129 ἀπὸ τοῦ θανάτου Ν. Δ. «θυμοῦ διεγέρσεις» Πλατ. Τιμ. 70. ἔτι δὲ τειχῶν, οἰκοδομῇ ῥωδν. 8, 5, excitatio.
- * Εγερσι-νοος δὲ ἐγείρειν Εὐρ. 'Ρησ. 690, excitandum.
- * Εγερσι-φαής· πῶρ διεγείρων· -λίθος, πρῶ-λίθος Φιλπ. 22 (6, 5).
- * Εγερσι-χορος, 2. ὁ χοροῦς διαγαίρων· Πά-χος 'Οπκ. κυν. 4, 236.
- * Εγερσι-τήριον, τὸ μέσον διεγέρσεως ἈΓλ. II.
- * 'Ιστ. 2, 44, incitamentum.
- * Εγερσι· διεγερτικά· -κινεῖν Σοφ. Ἀντ. 100. προθύμως, ἀγρύπνως Εὐρ. 'Ρησ. 524, vigilanter.
- * Εγερσι-κός, 2. ἐξυπνίζων, διεγείρων· -νοός· σεις Πλατ. πολ. 7, 524.
- * Εγέρτιος, ὁ κτίστης τῆς πόλεως Χίου Στραβ.
- * Εγέρθως, ὕπνος· ἐγέρσιμος 'Αριστοτ. π. ὕπν. κ. 1, expergefaciendus.
- * Εγέστα = Ἀγέστα, ἡς, ἢ πόλ. Σικελία· παρὰ τὸ ὄρος Έρεκα, κάτ. Έγεστατος
- * Έγεστος, ὁ· θεμελιωτής τῆς πόλεως Έγέ-στης Στ. Βυζ.
- * Έγήγαρτας· ἐπιχαρής, Σουτῆ. ἐπίχαρτος· Έγηγαρτο· Έδ' έγείρω.
- * Έγήγερχα, έγήγερχαι Έδ' έγείρω.
- * Έγ-Έη ληθίω ντι· έξείληθώσιν, έκδληθώσιν
- * Έγημα, άδρ. έ· τοῦ γαιέω.
- * Έγ-κα γαζώ· έγ-γελάω, irrideo, illudo.
- * Έγ-καθ-αίρω· καταβαλῶ 'Πσυχ.
- * Έγ-καθαρμόζω· έντός άρμόζω 'Αριστ. Λυσ. 684, αρλο.
- * Έγ-καθ-εδρος, δ· σύνεδρος, πάρεδρος γλωσ.
- * Έγ-καθέζομαι· έντός καθέζω, στρατοπεδεύω, άπολ. Θουκ. 4, 2· έν γη Δ. Άλ. 9, 62· έπί τινος, εἰς τι καθήμαι 'Αριστ. βατρ. 1523.
- * Έγ-καθ-είργνομι (Έδ' είργνυμι)· έγκαθέρινω και έγ-καθ-ειργνώμι Πλουτ. includo.
- * Έγ-καθ-εργώ· κατακλείω τι έντός. Αν οίκήματι σκοτεινῷ Ξεν. Έρεσ. 2, 6.
- * Έγ-καθ-ειρκίεον· δει έγκαθειργνῶναι Κλ. Άλ. παίδ. 2, 10, 97.
- * Έγ-καθ-ειρκτος, 2· έγκλεισμένος Σιν· τίτας 17, inclusus.
- * Έγ-καθ-ειρεις, ἢ· έγκλεισις, φυλάκισις Έυστ. έργ. σ. 188, 93, inclusio.
- * Έγ-καθετος, 2· τοποθετημένος, βαλμένος, πρό πάντ. μέ μυστικήν έντολήν, ίνα ένδοξῶσιν, κατάσκοπος, κ. τ. άμ., Σουτῆ. και 'Παδχ. Πλάτ. 'Αξ. 368· α τόν 'Ηρακλείδην ύπώπτευσεν έγκαθέτον είναν· Πολύβ. 13, 5, 1. Κατά 'Φρόν. 333, δ' Έγερθδ, τὸ μεταχειρίσθαι άντί τοῦ άθε-τός, είσπόλητος υόςιν· έπίρ. έγ-καθέτως, παν-ούργως, άπατηλῶς Δ. Σικ. 16, 63, subdolis.

Εγ-καθεύδω (ἴδε εὔδω)· ἐντός τινος, ἐπὶ τινος, κοιμῶμαι—τάπητ· Ἀνακρ. 35, 1· ἐν γίνεαι κοιμῶμαι Ἀριστ. Αυσ. 614, indormio.

Εγ-καθ-έψω (ἴδε Εψω)· βράζω τι ἐν τινί· Ἰπποκρ. σ. 651, 48, inscoquo.

Εγ-καθ-ηβάζω· ἐντός τινος αὐξάνω (ἐπὶ ἀνδροκῆς ὠριμότητος εἰς μίαν χώραν) Εὐρ. Ἰππ. 1095, muresco.

Εγ-καθ-ημαι (ἴδε ἦμαι)· ἐντός, ἐπὶ τινος καθήμαι· Ξεν. Ἰππ. 1, 11· «ὅπως μὴ ὦ τοῖς τριδωσιν ἐγκάθηται που λίθοι», μένουσιν εἰς αὐτοὺς κρεμασμένοι· Ἀριστ. Ἀχ. 343· πρὸ πάντ. καθήμαι· που καὶ ἐπιτηρῶ, ἐνεδρεύω· «ζητεῖν ὅπου ἄλλοθεν ἡμᾶς κρυπτοὺς ἐγκαθήμενος» Ἀριστ. Θεα. 600· περὶ φρουρῶν, εἰς τι μένω· «ἐν Κορίνθῳ φρουρὰς ἐγκαθήμενους» Πολυβ. 17, 11, καὶ μετὰ· «φόδου ταῖς ψυχὰς ἐγκαθήμενους» Πολυβ. 2, 23, 7, insideo.

Εγ-καθ-ιδρύω (ἴδε ἰδρύω)· ἐντός τινος τοποθετῶ· «ἐγκαλμα Ἀθηνῶν χθονί» Εὐρ. Ἰ. Τ. 978, (περὶ ἀνδριάντων, καὶ μέσ. Πολυβ. 1, 11)· παθ. εἰς τι ἔχω τὴν ἔδραν μου· «χορυφὴ οὐρανοῦ» Ἀριστοτ. κόσμ. κ. β, σ. 397, colloco.

Εγ-καθ-ίζω (ἴδε ἴζω)· ἐπὶ τινος καθίζω βάλω νὰ καθίσῃ «εἰς τὸν θρόνον τινὰ» Πλάτ. παλ. 8, 553· καὶ μέσ. «ἐγκαθιζόμενος ἐς θρόνον» Ἡρ. 5, 26· ἐντός τινος τοποθετῶ· «ἐγκαθίσαι ἀγαλμα» Πολυβ. 1, 11· πρὸλ. «ναυὰ Κύπριδος ἐγκαθίστατο (δι. γρ. ἐγκαθίστατο) Ἐρωτα» Εὐρ. Ἰππ. 31· «ἐνεκάθισε στρατιὴν ἐν τοῖς τόποις»· ἔβαλε νὰ στρατοπεδεύσῃ Πολυβ. 16, 37, 4· ἀμετ. καθήμαι ἐπὶ· «θρόνον Πίνδ.» Π. 4, 153.

Εγ-καθ-ίημι (ἴδε ἱήμι)· ἐντός τινος καὶ κάτω ἀφήνω· «εἰς χυτράν τὸν φανόν», Ἀριστ. Αυσ. 308· ἐντός πέμπω, «τινὰς εἰς τὰς πόλεις», Πολυβ. 23, 13, 5· μετὰ· «ταῦτα γὰρ πατήρ Ζεὺς ἐγκαθεῖ Λοξία»· ἐμέδλλαι, ἐμπνέει παρὲς γὰρ Αἰσχ. ἀποστ. 74, immitto, demitto.

Εγ-καθ-ίσμα, τό· 1) τὸ ἐντός καθίζειν, πρὸ πάντ. εἰς λουτρόν μετὰ ἀτροῦ ἱατρ. 2) παρὰ μέτρ. τὸ κατασκοπεύειν, ἐνέδρα· 3) σταμάτησις, πρόσκοψις ἐν τῷ λόγῳ εἰς τὰ (δυσκόλως προφερόμενα) ἑμφωνία Δ. Ἀλ. συνθ. λ. α. 141, 3.

Εγ-καθ-ισμός, ὁ· ἐγ-καθίσμα Δ. Ἀλ.

Εγ-καθ-ίστημι (ἴδε ἱσθίμι)· ἐντός θέτω, καθίζω· «καὶ σε Μυκήνας ἐγκαταστήσω πόλιν» Εὐρ. Ἰ. Τ. 982· πρὸ πάντ. φρουρὰν ἐμέδλλω· «φρουρὰς ἐν αὐτοῖς ἐγκαταστήσας» Ἰσοκ. 4, 163· ἡγεμόνας, τυράννους ἐγκαθιστῶ· «τοὺς παῖδας ἡγεμόνας» Θουκ. 1, 4· τύραννον Δημ. 17, 16· οὕτω δὲ καὶ—δημοκρατίαν Ἀρρ. Ἀν. 1, 18, 3· ὅθ. εἰς τὸν παρὰ καὶ ἄρ. 6· εἰμαι ἐγκαταστημένος· «τύραννοι ἐγκαθιστάσιν» Αυσ. 2, 59· «πόλιν τυράννον ἐγκαθιστάναι ὀμιλεν»· ἀφήνομεν τὴν πόλιν νὰ ᾔνε κυρίαρχος Θουκ. 1, 122, colloco.

Εγ-καθ-οράω (ἴδε ὁράω)· ἐντός τινος βλέπω· «τῷ σχήματι δεομένου σπουδῇ ἐγκαταθεῖν» Πλούτ. Βροστ. 16·—ἐπιβουλήν, Σολ. 29· ἐν γίνεαι τὸν ὀφθαλμὸν μου εἰς τι προσκαλλῶ, παρατηρῶ, σκέπτομαι· καὶ διανοεῖσθαι Πλάτ. Ἰππ. σ. 990, τινί Πλούτ. Δημητρ. 38, aspicio.

Εγ-καθ-ορίζω· εἰς τὴν λιμένα φέρω. Μίδω, ἐγκαθορίζομαι· εἰς τὸν λιμένα εἰσέρχομαι, περὶ πλοίων Θουκ. 4, 1· περὶ ἀνδρώπων Δ. Κῆρ. 48, 49.

Εγ-καθ-ορμίζω· ἡ· τὸ εἰσέρχεσθαι εἰς τὸν λιμένα Ἀρρ. Ἀν. 1, 18, 9.

Εγ-καθ-ορρίζω, τρυφαίε· ἀσωτεύομαι Εὐρ. Τρ. 997, insulso.

Εγ-καθ-οφαίνω· καθυφαίνω Ἐξοδ. 28, 17.

Εγ-καίνια, τά· παρ' Ἰουδαίοις ἡ ἑορτὴ τῆς ἀνανέωσης, ἡ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἀνοικοδομηθέντος ναοῦ Ο'. Ν. Δ. Παρὰ χριστιανούς ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναστάσεως ἑκκλ.

Εγ-καίνιζω· ἀνακαίνιζω, ἀνανέωσις, καθιερώνω Ο'. Ν. Δ. «ἐγκαλμα ἐγκαίνισαι τῷ θεῷ» Πολυβ. 1, 11.

Εγ-καίνιον, τό· ἴδ' ἐγκαίνια.

Εγ-καίνις, ἰδος, ἡ· ἡ ἐγ-καίνε· ἐπηγκενίς Ἀγαθ. 5, 21, ἀρ. λεξ.

Εγ-καίνισις, ἡ· ἀνακαίνισις, ἀνανέωσις, καθιέρωσις Π. Δ. Ἀριθμ. 7, 88, dedicatio.

Εγ-καίνισμα, τό· ἐγκαινισμός Φωκ. ἑκκλ.

Εγ-καίνισμός, ὁ· ἐγ-καίνισις Μακκ. 1, 4, 59, renouatio.

Εγ-καίνος· ἐγκαίνιζω μέτρ. ἰππονο.

Εγ-καίνωσις, ἡ· ἐγ-καίνισις, dedicatio.

Εγ-καιρία, ἡ· ὁ ἀρμόδιος καιρὸς, τὸ κατάλληλον, ἀντιθ. πρὸς τὴν ἀκαιρίαν Πλάτ. πολιτ. 305, opportunitas.

Εγ-καιριότης, ἡτος, ἡ· τῷ ἀνωτ. Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 471.

Εγ-καιρος, 2· κατάλληλος, εἰς ἀρμόδιον καιρὸν, ἐπιτήδειος Πλάτ. πολιτ. 282· ἐπὶ τῷ Ἀριστ. 1, 15, opportunus, tempestivus.

Εγ-καίω, (ἴδε καίω)· καίω εἰς τι· «δεδελοὺς ἄκρους ἐγκεκαυμένους πυρὶ» Εὐρ. Κύκλ. 393· πρὸ πάντ. ἐπὶ γραμμάτων καὶ ζωγραφῶν, ἐγκαίω μὴ κήρινα χρίσματα Β. Ἀν. σ. 250· ἐγκεκαυμένη· ἔξωγραφημένη ἢ πεποικιλμένη γραφῆς Πλιν. 35, 11· Ἐν γίνεαι ἀνάπτω, πύρ, Πλούτ. Ἀλλεξ. 24· τῷ Ἀπόλλωνι· εἰς τὸν Ἀπόλλωνα θυσίαν ἀναφλέγω Πaus. 1, 42, 6· παρὰ Λουκ. 24, 1· ἰστ. 2, 11· οἷον κινναμώμῳ ἐγκαυόμενοι· με κιννάμ. θερμαινόμενοι, inuro, exuro.

Εγ-κακέω· εἰς τι φέρομαι κακῶς, εὐρίσκειν κακῶς, παραλείπω τι ἐκ κακίας Ο'. παρὰ Πτολ. 4, 19, 10· «τὸ πέμπειν τὰς βιοθεσίας ἐνεκάκησαν»· παρὲλτιον ἐκ κακίας.

Εγ-κακο-παθέω· ὑποφέρω κακὰ Γρ. Νυσ. τ. 1, σ. 464.

Εγ-καλέω (ἴδε καλέω)· 1) κυρ. καλῶ πρὸς, τινί τι, πρὸ πάντ. α.) ὅπως ἀπαιτήσω παρ' αὐτοῦ, ζητήσω χρέος Ξεν. Ἀν. 7, 7, 33·—χρέος Ἰσοκ. 21, 14· «ὅτε τὰς ὀδοῦχοντας μνάς ἐνεκάλει» Δημ. 31, 6· «δοσπραξινομένης πάντοτε τῆς δικαστικῆς εἰσπραξέως» πρὸλ. ὅμως, 33, 25· «μὴ ὅτι δικάσασθαι, ἀλλ' οὗδ' ἐγκαλέσαι μοι ἐτόλμυσεν»· 6) ἐν γίνεαι, προβάλλω χρεός, δνειδίζω, αἰτιώμαι· «οἱ στρατιῶται Ξενοφῶντι ἐνεκάλουν ὅτι οὐκ ἔλγον τὸν μισθόν» Ξεν. Ἀν. 7, 5, 7, παρὰ τὸ μέμψασθαι Δημ. 19, 38· συνήθ. τινί τι· «ὀνειδίζω τινὰ διὰ τὴν»· «ἐμοὶ φόνους πατρώους» Σοφ.

- ¹Ἠλ. 768· «-ἀδικίαν τοῖς νόμοις» Πλουτ. Λυκ. 18, σπαν. τινί τινος, Ἀριστ. 10· πρό πάντ. γ.) δικαστικῶς διὰ τὴν ἐνάγκην «ἀπορῶν ὅ, τι ἐγκαλοῖς ἐμὸν ἀληθὲς ἀδικήμα» Πλάτ. ἀπολ. 27· «οὐδεμίαν πώποτε δίκην πρὸς ὅμᾳς εἰσηλθόμεν οὐτ' ἐγκαλοῦντες οὐτ' ἐγκαλοῦμενοι ὅψ' ἐτέρων» Διμ. 34, 1· καὶ παθ. τὸ μὲν «τῇ τύχῃ ἐγκαλεῖται» = γίνεταί τὸ δυνείδος Ἀριστοτ. ἡθ. 4, 1, τὸ δὲ ἐγκαλοῦμαι = κατηγοροῦμαι, πρό πάντ. μτγν. «ὅπερ ὧν ἐνεκαλοῦντο» Δ. Ἠλ. 7, 46· τὰ ἐγκαλοῦμενα δυνείδη, κατηγορεῖται Πολύδ. 5, 27, 5. Τὸ μέστ. = ἐνερ. εἰς μαρτυρίαν τινά, παρὰ τῷ Αἰσχίν. 1, 66 εἶνε ἀμφιβ. 2) προσκαλῶ, ἐπικαλοῦμαι «-τὴν τῶν θεῶν ἰατρείαν» Στράβ. 14, σ. 649, αἰουσο. ²Ἐγ-καλινδέομαι· εἰς τὴν περικυλίουμαι· φαρμακοῖσι Ἀρεταί. χρ. νοσ. 1, 2, σ. 118· μετφ. «-λιχνεῖται», «εἰς ἡδονὰς κυλίουμαι» Ἀθην. 6, 262· ἐνασχολοῦμαι διαρκῶς περὶ τι θεμίστ. λ. 29, σ. 246, volutor, versor. ³Ἐγ-καλλύνουμαι· λίαν κοσμοῦμαι, στολίζομαι Ἰων. Φωκ. περιγρ. Ἀγ. γῆς κ. 14, exorno. ⁴Ἐγ-καλλ-ωπιζέομαι· γίνουμαι ὥρατος μὲ ἐν πρᾶγμα, ἀρέσκομαι εἰς αὐτό· - τοῖς αἰσχροῖς Πλουτ. Ἀγνων. 36· πρό πάντ. καυχώμαι, ἐπιδεικνύμαι, ἀλαζονεύομαι διὰ τὴν Αἰλ. Π. 1, 9, 35· - τινί Πλουτ. ἡθ. σ. 85. ⁵Ἐγ-καλλώπισμα, τό· τὸ δι' οὗ τις ἐγκαλλωπίζεται, κάμνει εἰς ἐαυτὴν ἐπιδείξειν, ἀλαζονεύομαι· πλοῦτος Θουκ. 2, 62, κόρημα, στολίδιον. ⁶Ἐγ-καλο-σκελεῖς· οἱ ἔχοντες τὰ σκέλη κεκλεισμένα ἐν τοῖς κάλοις, ἐπὶ τῶν μὴ ἀποδιδόντων τὰ χρέη, ἀλλὰ δεσμευομένων ἐν κάλοις τοὺς πόδας Ἡσυχ. ⁷Ἐγ-κάλυμμα, τό· σκέπασμα, velamentum μτγν. ⁸Ἐγ-καλυμμός, ὁ· περικάλυψις Ἀριστ. ὄρν. 1496 Α, συγκαλυμμός κατὰ Dawas, velatio. ⁹Ἐγ-καλυπτέος· ὅστις πρέπει νὰ ἐγκαλυφθῇ Ἀπολ. Τυαν. ἐπ. 18, σ. 391. ¹⁰Ἐγ-καλυπτήρια, τό· ἐορτὴν περικαλύψεως παρὰ Φίλοστρ. 6, σοφ. 2, 25, 4, κωμ. ἀντὶ ἀνακαλυπτήρια. ¹¹Ἐγ-καλύπτω· σκεπάζω, περικαλύπτω Αἰσχ. ἀποσπ. 271· «ἐγκακαλυμμένοι ἐν κωδικοῖς τισὶ καὶ στρώμασι» Πλάτ. Πρωτ. 315. Συχνὰ μέστ. σκεπάζομαι Ἀριστ. νεφ. 735· «καθεύδων ἐγκακαλυμμένον» Ἀνδοκ. 1, 17. Πρό πάντ. τὸ πρόσωπον ἐξ αἰσχύνῃ σκεπάζω· «ὅψ' αἰσχύνῃς ἐγκακαλυμμένοι» Πλάτ. Φαῖδρ. 243· ὅδ. ἐντρέπομαι, «ἐπὶ τινι» Αἰσχίν. 2, 111· «θεοὺς ἐγκακαλυπτόμενος, ὧν ἔμελλε δράσειν» = ἐντρέπομενος τοὺς θεοὺς, δι' ὅσα ἐμελλε νὰ κάμῃ, Πλάτ. ἐμφ. πολ. 1, 16, luteo, obvelo. ¹²Ἐγ-κάλυψις, ἡ· σκέπασις, πρό πάντ. ἐξ ἐντροπῆς Στράβ. μτγν. ¹³Ἐγ-κάμνω (ἴδε κάμνω)· εἰς τὴν κουράζομαι Ἀρεταί· - τινὶ Ἰωσ. Ιουδ. 2, 45, 5, delassor. ¹⁴Ἐγ-κάμπω· ἐντὸς κάμπω Ξεν. ἱππ. 1, 8, inflecto. ¹⁵Ἐγ-κανάσσω· ἐντὸς χύνω· ἐγκάναζον Ἀριστ. ἱππ. 405. ¹⁶Ἐγ-καναχάομαι, μέστ. ἀποθ. διὰ κόγχης, ὑστέρου ἡχῶ· ἔγκαναχῆσατο Θεόφρ. 9, 27.

- ¹⁷Ἐγ-καυθ(ίς, ἰδος, ἡ (καυθός)· κρεαδίον τι διὰ κόγχης ἢ ῥέτα τοῦ καυθοῦ Πολυδ. 2, 71, πρό πάντ. οἷσμα τι αὐτοῦ, ἱατρ. ¹⁸Ἐγ-καπνός, 2· ὁ καπνὸν ἔχων, ἐκπέμπων Ἀχμ. ὄνειρ. σ. 134, fumeus. ¹⁹Ἐγ-κάπτω· ἀπλήστως καταπίνω, ὑφαρπαζῶ Ἀριστ. εἰρ. 7· ἐγκέκαφεν Ἀεων. Ταρ. 92 (9, 316)· «ἀπὸ κέρου» εἰς τὴν γνάθον Ἀλκίς παρ' Ἀθην. 3, 76· «-αἰθέρα γνάθους» = φουσκῶν τα μάγουλα Εὐρ. Κυκλ. 625, νοτο. ²⁰Ἐγ-καρδιαίσις, 3· ἐγ-κάρδιος Ἰσχυρ. μυστ. 2, 7. ²¹Ἐγ-κάρδιος, 3 καὶ 2· α) ἔγκαρδιακὸς Ἐπιγρ. ἀδ. 3 (12, 17)· «ἐγκάρδιον γίνεταί μοι» τιν' = με ἐγγίζει εἰς τὴν καρδίαν Δ. Σικ. 1, 45. Κατὰ Β. Ἀν. σ. 250 περὶ μεγάλου πόντου· 6) τὸ ἐγκάρδιον = ἡ καρδία, τοῦ ἔδου Θεοφρ. ἐπὶ δὲ ὁ ἔγκ. Λοβεκ. παραλειπ. 308· ἐπὶρ· - ως μτγν. ²²Ἐγ-καρός, ὁ· ἐγκέφαλος Λυκοφρ. 1104. ²³Ἐγ-καρπής, 2· καρποφόρος, fructuosus. ²⁴Ἐγ-καρπία, ἡ· καρποφορία Ἐν. Μ. ²⁵Ἐγ-καρπίζω· καρποφόρον τινά καθιστῶ, πληθύνω Συνέσ. ²⁶Ἐγ-κάρπιος· ἔγκαρπος Ἰπποκρ. ²⁷Ἐγ-καρπός· ἔχων, φέρων ἐν αὐτοῦ καρπὸν· «πόλις φθίνουσα κάλυψιν ἐγκάρπιος χυθόνει» Σοφ. Οἰ. τ. 25, Σχολ. «σὺν τοῖς βλαστήμασιν», Τρ. 237 ἐξηγ. «τέλη ἔγκαρπα», ἀντὶ ὁ καρπός· «θυμιάματα τὰ ἀ ἀνθῶν ἢ καρπῶν», κατὰ Βάλκ. ἡατρ. 14 εἰσαδηματῶ ἀπὸ καρποφόρου ἄλσους· σπέρματα Πλάτ. Φαῖδρ. 276· περὶ φυτῶν Θεοφρ. καὶ μτγν. μετφ. «φιλία ἐγκ. καὶ χρήσιμον» Πλουτ. ²⁸Ἐγ-κάρπιος, 3· πλάγιος ὁδός Ἡρ. 1, 180· - τεύχος Θουκ. 6, 99· - δοκοί, 2, 76· - κόλλος· ἡ ἐκλειπτικὴ Ἀριστοτ. κόσμ. 2· - τάφρος Πωλυαίν. 6, 17· μετφ. - ἀποδείξει Πλουτ. συμμ. 2, 1, 2· ἐπὶρ· - ως Θουκ. 2, 76 obliquus. ²⁹Ἐγ-καρτερέω· εἰς τὴν καρτερίαν, ὑπομονήν, ἐμμένω, τινί, πχ. ἀλγηδόντι Πλουτ. ἡθ. σ. 251· - τὸ σιωπᾶν = ἐνέμεναι εἰς τῆς σιωπῆς Δημητρ. 38· - πρὸς δίψαν, Γούλλ. 4· τίσι ποτὲ μένω τι σταθερῶς· θάνατον Εὐρ. Ἡρ. μ. 1331· - ἂ ἐγγινώσκοντες ἐμμένετε εἰς αὐτά, τὰ ὅ· ποῖα διατηρεῖται Θουκ. 2, 61· εἶμαι σταθερός, κρατῶ ἐμαυτὸν, ἀπέχω «-μὴ ποιεῖν τι» = νὰ κάμω τι Πλουτ. Ἀγιστ. 11· ἀπολύτ. ἀπέχω τοῦ σαγήναι, πεινῶ μέχρι θανάτου Διοδ. 17, 118. ³⁰Ἐγ-καρτερητέον· πρέπει νὰ ἐπιμένῃς εἰς τὴν μτγν. perseverendum. ³¹Ἐγ-καρτερία, ἡ· ἡ εἰς τὴν καρτερίαν, ὑπομονή Ἀν. Κορν. 3, σ. 72, continentia. ³²Ἐγκάς· ἐν τῷ βάθει Ἰπποκρ. σ. 460. ³³Ἐγ-κάτα, τὰ· (ἐν τῇ κοιλίᾳ), τὸ ἰσχυρὸν, τὰ ἐντόδια Ὀμ. ὅστις ἐντός τῆς ὄν. καὶ αἰτ. ἔχει καὶ δοτ. Ἐγ-κασιν Ἰλ. λ. 438· πρδλ. «ἐν ἔγκασιν φιλεῖν», Κομητ. (15, 4042). Ὀνομα. τοῦ ἐν ἔγκασιν εὑρεταί π. Λουκ. Λεξ. 3 καὶ Ὁ. intestina, interanea. ³⁴Ἐγ-κατα-βαίνω (ἴδε βαίνω)· εἰς τὴν καταβαίνω, ἐντός τινος τίθεμαι· «σπάρσανον ἐγκατέβα» Πινδ. Ν. 1, 38· τινὶ Διοδ. 14, 28, ἀ-συνουσι μ.

Ἑγ-κατα-βάλλω, (ἴδε βάλλω) εἰς τι ρίπτω κατω. Ἀπολ. 1, 1239, deicio in.
 Ἑγ-κατα-βιδύω, (ἴδε βιδύω) διδάγω τὸν βίον εἰς τι· Ἑγκαταβιδύσαι Πλουτ. 783· «ταῖς συμφοραῖς Ἑγκαταβιδύωναι», Ἀγ. 17.
 Ἑγ-κατα-βρέχω· ἐντός τινος καταβρέχω Γρωπ. inficio, imbuo.
 Ἑγ-κατα-βυσσάω· βαθύως ἐντός τινος βάλλω, παθ. Πλουτ. συμπ. 8, 10, 2.
 Ἑγ-κατα-βύω· ἐν φρουρίοις ἔγκλεισμαι Γιωρ. Παχυμ. ἐν Ἀνδρον. 7, 32.
 Ἑγ-κατα-γέλαστος, 2· καταγέλαστος, ὅπερ ὁ Βέκκ. Δισχίν. 3, 76, ἔχει ἀποκαταστήσει, ridiculus.
 Ἑγ-κατα-γῆράσκω· γῆράσκω ἐν τινι καταστάσει· τινὶ Πλουτ. Φωκ. 30· ἀγονία Ἑγκαταγῆρασκῶν Δειναρχ. 2, 3.
 Ἑγ-κατα-γράφω· καταγράφω εἰς τι Σουῖδ. inscribo.
 Ἑγ-κατάγω· εἰς τι κατάγω, φέρω, μέσ. καταλύω, ἐνδιατρίβω Πολυδ. 1, 73, ἐνδιατρίβω Σουῖδ, ἐν Νικολ. Δαμασκ.
 Ἑγ-κατα-δαμάω· ἐντός τινος δαμάζω Ἱπποκρ. σ. 1229, perdomo.
 Ἑγ-κατα-δαρθάνω (ἴδε δαρθάνω)· εἰς τι κοιμῶμαι Πλουτ. συμπ. 3, 1, 3, indormio.
 Ἑγ-κατα-δέχομαι· ἐντός δέχομαι Ἐπιφαν. Ἑγ-καταδέω (ἴδω)· εἰς τι δένω στερεά· τινὶ Πλατ. Φαῖδ. 84, illigo.
 Ἑγ-κατα-διδῶμι· ἐνδίδω, ὑποχωρῶ;
 Ἑγ-κατα-δυναστεύω· ὁλως τυραννῶ Νικηφ. Χουμν. ἐν Ἀνεκδ. τ. 3, σ. 396.
 Ἑγ-κατα-δύνω (ἴδε δύνω)· Ἑγκαταδύομαι, ἐντός τινος καταδυθῆσθαι· ἥλιος Ἱπποκρ. «ἔδασαν Ἑγκατέδυν» Ἰσίδωρ. 3, (7, 532· ἔτι δὲ Ἑγκαταδύς· μυχόν· Ὁπκ. ἀλ. 4, 153, subdeo.
 Ἑγ-κατα-δύω· καταδύω· ἐν ὕδασι Νανθ. Πάλ. 7, 532. Παθ. ὑποδύω, χώνωμαι ἐνασχολοῦμαι Εὔστ. ἐρ. σ. 328, 94, mergo.
 Ἑγ-κατα-ζεύγνομαι (ἴδε ζεύγνομαι)· μέ τι συνδέω, ἀνάς βουλᾶς νέοισι τρόποις = διὰ νέας ἀξίμους συλλαμβάνω νέον σχέδιον Σοφ. Αἴ. 723.
 Ἑγ-κατα-θάπτω· ἐν τῇ γῇ θάπτω Ἀθηναγνομ. 30, inhumo.
 Ἑγ-κατά-θεσις, ἡ· διάθεσις τῆς ψυχῆς, λίαν μετν. affectio.
 Ἑγ-κατά-θετος, 2· κίβδηλος, νόθος, ὑποδαλματός Βασίλ. τ. 1, σ. 1121, adulterinus.
 Ἑγ-κατα-θνήσκω· ἐντός τινος ἀποθνήσκω Ἀπολ. 1, Ρ. 2, 834, immorior.
 Ἑγ-κατα-καίω (ἴδε καίω)· ἐντός τινος κατακαίω Δουκ.
 Ἑγ-κατά-κειμαι (ἴδε κείμαι) 1) ἐντός τινος κείμαι, ἐντός τινος κοιμῶμαι Θεογν. 1191, Ἀριστ. πλ. 742· 2) Ἑγκατακλίνομαι Ἀριστοτ. προβλ. σ. 5· 3) ἐντυπώνω Πολυδ. 5, 149.
 Ἑγ-κατα-κεράννομαι καὶ Ἑγκατακυραννύω· ἐντός μίγνυμι Εὔστ. immisceo.
 Ἑγ-κατα-κλείσθην· πρέπει τις καλὰ νὰ ἔγκλεισθῃ, γεωπ. 19, 3, includendum.
 Ἑγ-κατα-κλειστός, 2· ἐντός καλὰ κεκλεισμένος Ἐπιφαν. τ. 1, σ. 657, inclusus.
 Ἑγ-κατα-κλείω (ἴδε κλείω)· ἐντός τινος

κατακλείω· Ἑγκατέκλεισε δ' αὐτὸν τῷ νεφίῳ, Ἀλ. 13, 606, includo.
 Ἑγ-κατα-κλίνω· ἐντός τινος κατακλίνω, καταθίω Ἀριστ. πλ. 620. Παθ. Ἑγκατακλίθηναι, τινὶ ἐντός τινος πλαγιάσαι τινὶ, ὄρν. 121.
 Ἑγ-κατα-κνακομύγεις παρ' Ἀθην. 10, 642, κατ' εἰκασίαν τοῦ Μαίν. ἔρθε γράφεται· ἐν κατὰ κνατομυγίῃ· τὸ χειρόγραφον ἐν κατὰ κνατομυγίῃ = ἐντός τινος μὴ κνήκων ἀνάμικτον.
 Ἑγ-κατα-κοιμάομαι, ἀποθ. παθ. ἐντός τινος κοιμῶμαι Ἦρ. 8, 134, incubo.
 Ἑγ-κατα-κρούω (ἴδε κρούω) 1) ἐντός τινος ὠθῶ, κτυπῶ κατὰ· «χορσίαν· ποθὶ» = ὠθῶ, κτυπῶ τὸν χορὸν μὲ τὸν πόδα Ἀριστ. βάρ. 331· 2) ἐμπήγω Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 11, 116, pulso, infigo.
 Ἑγ-κατα-κρύπτω· ἐντός τινος κατακρύπτω Λυκόφρ. καὶ Ἰωσ. ἰουδ. πολ. 1, 31, 2.
 Ἑγ-κατα-λαμβάνω (ἴδε λαμβάνω)· ἐντός τινος λαμβάνω, ἔγκλειναι Θεουκ. 4, 116· ὅρκοις, 4, 19, δι' αὐτῶν δεσμεύω, μάλιστα περὶ στρατῶν, ἀποτίμω, περικυκλώνω, 5, 3, ἡρὸ πάντ. παθ. «πολλοὶ Ἑγκατελήθησαν», εἰς τὴν κυριευσθεῖσαν πόλιν Ἀισχίν. 2, 15· καὶ «ἐν αὐτῷ ὁ τῆς ἀληθείας λογισμὸς Ἑγκαταλαμβάνει τὸν Δημοσθένην», 3, 60, comprehendendo.
 Ἑγ-κατα-λέγω· ὁμοῦ ἐντός τινος, σιμὰ εἰς τι συλλέγω, συναθροίζω· «πολλὰ ἐστὶ καὶ καὶ λίθοι Ἑγκατελήθησαν», εἰς τὴν οἰκοδομήν τῶν τεχνῶν Θεουκ. 1, 93· σιμὰ εἰς τι ἀριθμῶ, λογαριάζω· «τὸ αὐτὴν ταῖς ἄλλαις τέχναις» Λουκ. παρασιτ. 3· «εἰς τινὰς» Δ. Κασ. 43, 47· συλλέγω, καταλέγω, αἰρατολογῶ Ἐπ. ἀδ. (11, 265), ἀδρ. συγχει. Ἑγκατελείκτω = ἐπλάγιασαν ἐπ' αὐτοῦ Ἀπολ. 1, Ρ. 4, 431, recenseo inter, annunero, allego.
 Ἑγ-κατά-λειμμα, τό· τὸ ὑπολείφθην Ἐπικουρ. παρὰ Δ. Αἰερ. 10, 50, reliquiao.
 Ἑγ-κατα-λείπω· ἐντός τινος καταλείπω· «παῖδα Ἦσ. ἔρ. 376· «ἐν τῇ νήσῳ φρουράν» Θεουκ. 3, 51· «μάχαιραν τῇ σφαγῇ» Ἀντιφ. 5, 69· «ἐν τινὶ» Ἰσοκ. 3, 41· «οὐδὲν ἐν οἴκῳ» Ἰσαῖ. 10, 11· «τὸ κέντρον ὡς περὶ μέλιττα» Πλάτ. Φαῖδ. 91· «τὸ κέντρον ταῖς ἀκροσυσταῖς» Λουκ. Νιγρ. 7, Ἑγκαταλείπω, ἀφήνω, καὶ «μὴ βοηθῆσαι» Πλάτ. συμπ. 179· καὶ συχνὰ ὡς προδότης Ἀισχίν. 3, 170. Παθ. εἰς τι μένω ὀπίσω πρό πάντων εἰς τὴν σταδιοδρομίαν Ἦρ. 8, 59.
 Ἑγ-κατα-λείψω· ἐντός τινος ἀλείψω, χρίω· «λίπος Ἱπποκρ. inungo.
 Ἑγ-κατά-λείψις, ἡ· τὸ ἀφήνει ὀπίσω μετν. reliquatio.
 Ἑγ-κατά-ληψις, ἡ· τὸ (εἰς τινὰ τήπαν) αἰχμαλωτίζεσθαι Θεουκ. 5, 72, comprehensio.
 Ἑγ-κατα-λινάμην· Ἑγκαταλείπω Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 4.
 Ἑγ-κατα-λογίζομαι, ἀποθ. μέσ. μεταξύ τιναν ἀριθμῶ, λογαριάζω Ἰσαῖ. 11, 45, computo.
 Ἑγ-κατα-λογίζω· διαίρω εἰς λόγους Παραλειπ. σ. 2, 31, 18.
 Ἑγ-κατα-λύω· Ἑγκατάγομαι Θεοφύλ. Βουλγ. ἐπ. 50.

- Ἑγ-κατα-μειγμένους· μεταξύ τινῶν ἐμ-
μειγμένους Σχολ. Σοφ. Οἱ. τ. 95, permixtus.
Ἑγ-κατα-μένω (ἴδε μένω)· ἐντός τινος μέ-
νω Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 1, 3, 4.
Ἑγ-κατα-μίγνυμι, (ἴδε μίγνυμι) ἡ ἐγ-
κατα-μιγνύω· ἐντός μίγνυμι Ἰπποκρ. «τὰ πλει-
στα ἑγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις» Λουκ. Λεβ. 25. Παθ. τινί Ἰπποκρ. π. ἀδρ. σ. 283, Δ. Ἀλ.
συνθ. λεξ. σ. 196, admisceo.
Ἑγ-κατα-μικτέον· πρέπει ἐντός νά κατα-
μιχθῇ Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 2, 24, immiscendum.
Ἑγ-κατά-να· κατά γνώμην, κατά νοῦν Ἦσυχ.
Ἑγ-κατα-ναίω, μόν. ἀορ. ἑγ-κατένασσα·
ἐντός τινος θύεσα· οὐρανῷ Μοίρα. π. Ἀθην.
11, 491.
Ἑγ-κατ-αντλέω· ἐντός τινος ἀντλῶ, χύνω
Ἰππίατρ. σ. 87, infundo.
Ἑγ-κατ-ἀντλησας, ἡ· τὸ ἐντός τινος ἀν-
τλῆν Ἰπποκρ.
Ἑγ-κατα-παίζω, (ἴδε παίζω)· περιπαίζω Εὐ-
σεβ. Illudo.
Ἑγ-κατα-πάλλομαι· ἐντός τινος πάλλο-
μαι· «πόντω ἑγκατέπαλτο» ἐντός κατέθετο
Ὀππ. ἀλ. 4, 661.
Ἑγ-κατα-πείρω· ἐμπήγω Δημ. Ἰεραι. σ. 6.
Ἑγ-κατα-πήγνυμι, (ἴδε πήγνυμι)· θανάτῳ
ἐντός ὠδῶ, ἐμπήγω· «ξίφος κουλῆς» Ὀδ.
λ. 98· «κεφαλὴν δόρατι» καρφῶν τῇ κερφα-
λῇ ἐπὶ τοῦ δόρατος Ἡρώδ. 13· ἀπολύτ.
«ἑγκαταπήγνυσι τὸ ξίφος» ἀφήνει τὸ ξίφος
νὰ ᾗ ἐμπηγμένον εἰς τὴν πληγὴν Πλουτ. ἡθ.
σ. 313, defigo.
Ἑγ-κατα-πίμπρημι, (ἴδε πίμπρημι)· ἐντός
τινος κατακαίω Φαλαρ. ἐπιστ. 5, comburo in.
Ἑγ-κατα-πίνω, (ἴδε πίνω)· ἐντός τινος
καταπίνω. Παθ. ἑγκαταπίνομαι Φίλων τ. 1,
455, imbibor.
Ἑγ-κατα-πίπτω, (ἴδε πίπτω)· ἐντός τινος
πίπτω· «ὄρμω ἐνικάπτεσεν» Ἀντιπ. Θ. 32·
«λέκτροισιν» κατέκτεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης Ἀπολ.
Ρ. 3, 655, incido.
Ἑγ-κατα-πλέκω· ἐντός πλέκω, ἐντός ἀρ-
μόζω Ξεν. κυν. 9, 12, καὶ συνείρω Πλουτ.
ἡθ. σ. 494, innecto.
Ἑγ-κατά-ποσις, ἡ· τὸ ἐντός καταπίνειν
Φίλων τ. 1, σ. 116, deglutitio.
Ἑγ-κατ-αριθμέω· μετὰ τινος προσθέτω, ἀ-
ριθμῶ Κλ. Ἀλ. παιδ. 3, 3, 19· «τοῖς γυ-
μνάσμασιν» Ἑρμογ. προγυμ. 10, annumero.
Ἑγ-κατα-ρράπτω· ἐντός τινος ράπτω Ξεν.
κυν. 6, 1, insuo.
Ἑγ-κατα-ρριζύω· ἐντός τινος καλὰ ριζώνω
Βασίλ. τ. 2, σ. 217, insero.
Ἑγ-κατα-ρρίπτω· κάτω καὶ ἐντός ρίπτω
Ἠλιοδ. 9, 5, dejicio in.
Ἑγ-κατά-ρχομαι· ἀρχὴν κάμνω Τζέτζ.
incipio.
Ἑγ-κατα-σβέννυμι, (ἴδε σβέννυμι)· ἐντός
τινος σβέννω· «μέχρις ἂν ὥσπερ πῦρ ἑγκατα-
σβεσθῇ» Πλουτ. ἡθ. σ. 975.
Ἑγ-κατα-σείω· ἐντός τινος καλὰ σείω
Θεοδ. Προδρ. incutio.
Ἑγ-κατα-σήπομαι· ἐντός τινος σασπίζω
Στοδ. Ἀνθ. τ. 2, σ. 95, impulresco,

- Ἑγ-κατα-σκάπτω· ἐντός δὴως σκάπτω
κατασκάπτω Τζέτζ. Ἰστ. 1, 787, diruo.
Ἑγ-κατα-σκαπάζω, δι. γρ. παρὰ Σχολ.
Εὐδρ. Ἰππ. 191 ἀντί ἐν-κατασκα.
Ἑγ-κατα-σκαυάζω ἡ· ομαι· ἐντός τινος
κατασκαυάζω, εἰσιμαζώ, μηχανώμαι· «ἐν-
ταῖς πόλεσι προδύτας» Διοδ. 16, 54· «φι-
λίαν, 2, 24.
Ἑγ-κατά-σκευος, 2· τεχνικῶς κατασκευα-
σμένος, πρὸ πάντων περὶ ὕφους, ῥητορικῶς· «κα-
κομημένους, ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀπλοῦς Δ. Ἀλ.
συνθ. λ. 18, σ. 118, συγνά· οὐσία Ἀρτιμ. 4,
17· ἐπὶ. ἑγκατασκευῶς = τεχνικῶς Εὐστ.
artificiose.
Ἑγ-κατα-σκηνύω· ἐντός κατασκηνύω
Μεθοδ.
Ἑγ-κατα-σκήπτω· 1) ἐπὶ τινος ἐνσκήπτω,
ἑσπῶ, ἐπιπίπτω, περὶ τοῦ λοιμοῦ Θουκ. 2,
47· «κεραυνὸς ἐς αὐτόν» Δ. Κάσ. 49, 15·
2) ἐντός, ἐπὶ τινος ἐκσφενδονίζω· «κακὰ Πέρ-
σαις ἑγκατέσκηψε θεὸς» Αἰσχ. Περσ. 514·
βέλος Σοφ. Τρ. 1087.
Ἑγ-κατά-σκηψις, ἡ· τὸ ἐκσπασμα, τὸ ἐπι-
πίπτειν· «πάθους ὑδροφόδου» Διοσκ. 7, 4.
Ἑγ-κατα-σκιερῶ· ἐντός τινος σκληρῶ
κάμνω· «ἐγκατεσκιερῶμενας κηλίδας» «ῥιζώμε-
νας κηλίδας» Ἰππαρχ. π. Στοδ. ἀνθ. 108, indurto.
Ἑγ-κατα-σπαράσσω· ἐντός κατασπαράσ-
σω Θεοδ. Προδρ. 1, σ. 21, latio.
Ἑγ-κατα-σπείρω· ἐντός τινος, μετὰ τιν-
ων σπείρω, διασκορπίζω· «ταῖς πόλεσιν υἱ-
οὺς ἀρχοντας» Πλουτ. Θησ. 3· «ταῖς πόλε-
σιν ἑγκατεσπαρμέναι», Κικ. 14, semino in.
Ἑγ-κατα-σπορά, ἡ· τὸ ἐντός τινος, μετὰ
τινων σπείρω Κλ. Ἀλ. σερωμ. 7, insperatio.
Ἑγ-κατα-στεγάζω· ἐντός καταστεγάζω
Ψελλ. obtego.
Ἑγ-κατα-στηρίζω· ἐντός τινος στερεά ὀ-
τῶ ἐκκλ. fulcio in.
Ἑγ-κατα-στοιχειδύω· πρῶτα στοιχεῖω,
τὰς πρῶτας ἀρχὰς ἐμφυτεύω Πλουτ. Λυκ. 13.
Ἑγ-κατα-στρέφω· ἐντός τινος περιστρέφω
Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 1, 15, intorqueo.
Ἑγ-κατα-συνφάζω· ἐνυδρίζω Ἦσυχ.
Ἑγ-κατα-σφάζω· ἐντός τινος σφάζω· «τὸ
κόλπῳ τὸν υἱόν» Πλατ. Δημ. 31, obtruncat in.
Ἑγ-κατα-σχάζω· σκαριφάω, ἐνχαράσ-
σω Διοσκ. 8, 15.
Ἑγ-κατα-σπαράσσω· ἐντός τινος, μετὰ τιν-
ων κατασπαράσσω Πλουτ. ἡθ. σ. 592, percutio.
Ἑγ-κατα-τάσσω, ἀττ. -τάττω· ἐντός τιν-
ος, μετὰ τινῶν κατατάσσω, ἐμβάλλω Κλ.
Ἀλ. σερωμ. 1, 26· 2) ἐγκρίνω, παιδ. 2, 10,
96, colloco, probro.
Ἑγ-κατα-τέμνω, (ἴδε τέμνω)· ἐντός τινῶν,
μετὰ τινῶν κατακόπτω, ἐντέμνω Πλατ. πολ.
8, 565, concido in.
Ἑγ-κατα-τίθῃμι, (ἴδε τίθῃμι)· 1) ἐντός τινος
καταθέτω, ἐνθέτω· «πάντα ἐν Πρωτεί φέσσει
ἑγκατέθηκεν» Ὀρφ. ἑμν. 24, 6. Σοχρὺς. μί-
δι· ἐαυτὸν ἐνθέτω, περιβάλλομαι· «ἐμάνει
κόλπῳ» Ἰλ. 5, 219· «γλυφίδας νεύρη» Ἀπολ.
Ρ. 3, 282· μετφ. «τελαμῶνα ἐξ ἑγκατέθετο
τείχη» = ἀπετέλεισε τὸ ἀνάθημα διὰ τῆς τεί-

χνης του Ὁδ. λ, 614 (οἱ Σχολ. ἀπλως «τε-
λαμὸν τέχνην»), πρὸς δ πρὸλ. φ, 223 «ἡ-
την οὐ πρόθεν ἐφ' ἑκατάθετο θυμῷ» = δὲν εἴ-
χε συλλογισθῇ αὐτῇ, ὡς ἀλλὰ τοῦ «βάλ-
σθαι ἐνὶ φρεσίν», καὶ «σὺ ταῦτα ἐνικάτθες θυ-
μῷ», ἡγοῦν «πᾶρε τα κατὰκρῶ» Ἡσ. Ἑρ.
27, καὶ ἰδ. «τίω ἐνικάτθες οἶκον» = κατὰ-
θεσά το εἰς τὴν οἰκίαν σου πρὸς φύλαξιν, Ἑρ.
625 πρὸλ. προσέτι «οὐδ' αὖτε δεξιμένοι στέροισι
ἑκατάθεντο» Σίμων. 98 (Ἀπ. 83) «ὅκα φρε-
σὶν ἑκατάθετο βουλῇ» Θεόκρ. 17, 14 «τί δὲ
εἰς τὸν νοῦν» Δ. Κασ. 45, 33, δοροπο, γοροπο.
Ἐγ-κατα-τομή, ἡ τὸ κατακόπτειν, εἰς τὴν
μήτραν Ἰπποκρ. inciso.
Ἐγ-κατα-τρίβω· εἰς τι ἀσκῶ μὲν.
Ἐγ-κατ-αυγάζω· καταλάμπω Ἐπιφ. αν.
Ἐγ-κατα-φλέγω· εἰς τι κατακαίω Γεωπ.
Ἐγ-κατα-φυσῶ· ἐμφυσῶ Ἰπποκρ. inflo.
Ἐγ-κατα-φουτεύω· ἐντὸς τίνος φουτεύω
Γεωπ. insero.
Ἐγ-κατα-φύω· ἐντὸς φύω, ἐμφύω Γαλην.
inhacere.
Ἐγ-κατα-χέω, (ἵδε χέω)· σιμᾷ εἰς τι χύνω
Ἰπποκρ. π. Πλουτ. Μαρκ. 30, infundere.
Ἐγ-κατα-χρίω· ἐντὸς χρίω Διοσκ. inungo.
Ἐγ-κατα-χώννυμι· ἐντὸς τίνος ἐπιχώνω,
καταχώνω Δ. Ἀλ. 9, 21, obruo in.
Ἐγ-κατα-χωρίζω· ἐνθῆτω, ἐμβάλλω Ὡ-
ρίγν.
Ἐγ-κατ-εἰλέω· ἐντὸς τίνος ἐμπλέκω, περι-
πλέκω Ἀριστοτ. ὁσμ. 4, involvo.
Ἐγ-κατ-εἰργω· ἐντὸς τίνος ἀποκλείω.
Ἐγ-κατ-έχω, (ἵδε ἔχω)· ἐντὸς τίνος κρατῶ
σπερεῖ, κρατῶ ὅπως, μακρὰν Πλουτ. συμπ.
6, 6, 2 εἰς τὸ παθ. insisto.
Ἐγ-κατ-θεο, καὶ ἑκατάθετο· ἴδ' ἑκα-
τατίθημι.
Ἐγ-κατ-έλλω· ἑκατατελέω Ἰπποκρ.
Ἐγ-κατ-έλλωπτω· περιπαίζω, σκώπτω· «τι-
νὶ Διοχ. Εδμ. 113 ἑκατελλώψαι = ἑκατα-
μυκτηρίζω» Πτοχ. irrido.
Ἐκαταίει· ἐλθὼν· ἡ κεκρύφαλος, ἐντὸς θία
περιέφυγ Νικ. θηρ. 580, intestinus.
Ἐγ-κατ-οικίω· ἐντὸς τίνος κατοικῶ· «τινὶ
Εδρ. ἀποστ. Ἀντισπ. «οὐνεσις ἑκατοικοῦσα
ψυχῆς» Πολυδ. 18, 26, 13, inhabitare.
Ἐγ-κατ-οικίζω· εἰς τινα οἰκοδομῶ ἐκθῆτω,
κατοικίζω· «παρθένον τῷ ὄντι» = θέσιν τινὰ ἐπὶ
τοῦ ὄνου δεικνύω Λουκ. ὄν. 25· μετφ. «ὃ
ἐκ φιλοσοφίας τῷ ἄρχοντι παρέδρους καὶ φύ-
λας ἑκατοικοῦσθαι λόγος» Πλουτ. ἡθ. α. 779.
Ἐγ-κατ-οικοδομῶ· 1) ἐντὸς τίνος, ἐπὶ
τίνος οἰκοδομῶ· «φρουρία ἐπὶ τῶν καρτερῶν»
Θουκ. 3, 18· 2) εἰς τινα οἰκοδομῶ ἐκθῆτω·
«εἰς ἔρημον οἶκον» Αἰσχίν. 1, 182, Πλουτ.
Αἰμῆλ. 8 περὶ σίτου· μετφ. «ἄρ' ἐν τοῖς ὤσιν
ἑκατοικοδομῆται» Ἀριστοτ. π. ψυχ. 2, 8,
aedifico in.
Ἐγ-κατ-οἶκος· ἐντὸς τίνος κατοικῶν Σχολ.
Ἰλ. 6, 125, incolae.
Ἐγ-κατ-αμείβω· ὑγραίνω, ἀρδεύω μετφ.
irrigo.
Ἐγ-κατον, τό· ἴδ' ἑγκατα.
Ἐγ-κατ-οπτρίζομαι· ἐντὸς τίνος κατοπτρί-

ζομαι Ἀρτεμῖδ. 3, 30.
Ἐγ-κατ-ορθῶ· ὁρθῶς τι πράττω, κατορ-
θῶναι Κλ. Ἀλ. παιδ. 1, 13.
Ἐγ-κατ-ορύσσω· ἐντὸς τίνος κατορύσσω,
καταχώνω Δ. Ἀλ. ῥητ. 5, defodio in.
Ἐγ-κατ-οχος, 2· κάτοχος, κύριος μετφ.
Ἐγ-κατ-ύω· εἰς τὸ κάττω (τὴν σάβαν) τῆς
ἐμβάδος ἐντάπτω· «πελλὰς ἐν ταῖς βουκίαις
ἑκατάτταται» Ἀλεξ. π. Ἀθην. 13, 588, insuo.
Ἐγ-κατ-ώδης, 2· ὡς ἐντὸς θία Σχολ. Ἀ-
ριστ. ἰπ. 1176, visceribus.
Ἐγ-καυλέω· εἰς τὸν καυλὸν ῥίπτω Θεόκρ.
Φ. Ἰσ. 1, 2, 2, caulesco.
Ἐγ-καυμα, τό· τὸ ἐκαυθεῖν, ἐγκαυμένη,
ζωγραφία Πλάτ. Τιμ. 26· πληγὴ ἐκ καύσεως
Λουκ. κατάπλ. 24. Παρὰ Πολυδ. 7, 109
ἐναυσμα, προσάναμμα, ζώπυρον πρὸ πάντ. εἰς
κρήνους χρωματισμοῦ· «εἰκόνας οἶον ἐκαυ-
μασιγραφόμεναι διὰ πυρὸς» Πλουτ. ἡθ. α. 759.
Ἐγ-καυσίς, ἡ τὸ ἐκαυτεῖν, πρὸ πάντ. περὶ
ἐκαυστικῶν ζωγραφημάτων μετφ. παρὰ Πλουτ.
ἡθ. α. 127 καὶ θερμανσίς διὰ τοῦ ἡλίου, ex-
ustio, austus.
Ἐγ-καυστής, ὁ· ὁ ἐκαυθεῖν, κατασκευάζων
ἐγκαυμένους ζωγραφίας· ἀγαμάτων Πλουτ.
ἡθ. α. 348, inustor.
Ἐγ-καυστικός, 3· ἀνήκων εἰς τὸ ἐκαυτεῖν·
«ἡ ἐκαυστική, δηλ. τέχνη» = ἡ τέχνη τοῦ
κατασκευάζειν ἐγκαυμένους ζωγραφίας Πλίν.
Ἐγ-καυστός· ἐκαυθεῖς, ἐκαυστικῶς ζω-
γραφηθεῖς· «τὸ ἐκαυστός» = τὸ εἶδος τοῦτο
τῆς ζωγραφικῆς Πλίν. ἔτι δὲ ἡ πορφυρὰ με-
λάνη, ἣν μετεχειρίζοντο οἱ Ῥωμαῖοι αὐτοκρά-
τορες πρὸς ὑπογραφὴν μετφ. inustus.
Ἐγ-καυτής, ὁ· ἐκαυστής Ἐτ. Μ.
Ἐγ-καυχῶμαι· διὰ τι καυχῶμαι, δαίδο-
ναι· «μαί· «τινὶ Ο'. Κλ. Ἀλ. παιδ. 1, 6, 50,
jactar.
Ἐγ-κάφος, ὁ (ἐκατέπτω)· βουκία, γαστήρ
ψωμίδος ἀρ. λιβ. «λέλειπται οὐδ' ἔγκ» Εὐκλ. π.
Σουδ. boucella.
Ἐγ-καψι-κίθαλος (ἐκατέπτω)· κρύμματα κα-
ταπίνων Λουκ. Λεῖψ. 10, cerpinous.
Ἐγ-κειμαι, (ἵδε κείμαι)· 1) ἐντὸς τίνος, ἐπὶ
τίνος κείμαι· «ἐκατίος Ἰλ. χ, 513· «ὃ ἐφθαλ-
μὸς ἐνέκειτο μετώπῳ» = ἔκειτο ἐπὶ τοῦ μετώ-
που Ἡσ. θ. 145· ὡς πρὸς παθ. τοῦ ἐντίθημι,
εἶμαι ἐντιθεμένος, ἐμβεβλημένος, περὶ γραμ-
μάτων τοῦ ἀλφαβήτου Πλάτ. Κρατ. 402 καὶ
συχνά· ὥσπερ εἰ ἐν ἐνὶ μεγάλῳ σπονδύλῳ ἄλ-
λος τοιοῦτος ἐλάττω ἐκτίθεται, πολ. 10, 616·
περὶ καταστάσεων, εὐρίσκομαι· εἰς τι· «βλᾶ-
σαις Σωφ. Φιλ. 1302· «-μόχθοις, ὀρήνοις»
Εδρ. Ἰων 181, Ἀνδρ. 91· «κακαπαθεῖς τας
Πολυδ. 14, 9, 5· 2) ἐπὶ κείμαι ἐπιτίθημι· εἰς
τινα· α) τὸν στενοχωρῶ διὰ παραλήθειαν·
«τινὶ, Θουκ. 2, 59· συνίθ. μετφ. τὴν ὑπερβαί-
νομένην ἔννοιαν τοῦ ἐπαχθοῦς καὶ δυσμενέως·
«πολλὸς ἐνέκειτο λείων» Ἡρ. 7, 158· «ἐπὶ
πολὺς συμπεδωχόσιν ἑκατεται» = ἐπειδὴ δίδει τῷ
πολλῷ πολλὴν σπουδαίτητα εἰς τὰ συμβάντα
Δημ. 18, 199· εἶμαι ὅπως διόλου κατελημμέ-
νος ὑπὸ τίνος, παραδεδωμένος εἰς τι· ὅθεν «-τὴν
ὄλως» = εἶμαι ἐρωτυμένος μετφ. τινὰ Θεοκρ. 3, 33·

- δ) συχνότατα στενοχωρώ τινα ἐχθρικός, ἀδικήτως καὶ δραστηρίως τὸν καταδικάζω ὀπισθεν Θουκ. 2, 79· μετφ. «πόθος ἐγκείται μοί τις» Ἀριστ. ἐκκλ. 956, insum, incumbo, insisto.
- Εγ-κεῖρω μόν. «ἐγκεκρμένω κάρα» = με θυρισμένην κεφαλὴν Εὐρ. Ψλ. 108, ἀλλὰ καὶ κεχωρισμ. ἐν κεκρμένω.
- Εγ-κεκαρσθῆται ἐγκαταβλέπει Ήουχ.
- Εγ-κέλαδος ὁ θύρου ποιῶν, θυροδὼν Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 159.
- Εγ-κέλαδος, ὁ 1) εἰς τὴν ἐκατογγείρων γιγάντων Εὐρ. 2) οὗτος τοῦ Αἰγύπτου Ἀπολδ. εἰς τῶν ἱππῶν τοῦ Ποσειδῶνος Εὐστ. Ἰλ. 385, instrepro.
- Εγ-κέλευμα, τό· ἐγκέλευσμα δι. γρ.
- Εγ-κέλευσις, ἡ τὸ διατάττειν Σχολ. Ἰλ. 6, 8, hortatus.
- Εγ-κέλευσμα, τό· προσφωνήσις, διαταγὴ Ξεν. κυν. 6, 24, hortamentum.
- Εγ-κελευσμός, ὁ τῷ ἀνωτ. Ἀρρ. Ἀν. 2, 21, 14, adhortatio.
- Εγ-κελευστικός, 3· διεγείρων τὸ ἐγκέλευσμα Μαξ. Τυρ. adhortatorius.
- Εγ-κέλευστος· διατεταγμένος, παρηγγελμένος Ξεν. Κυρ. 5, 5, 39, jussus.
- Εγ-κελεύω, (ἴδε κελεύω)· προσφωνῶ, παρατρύνω διὰ διαταγῆς, ἐν μέρει μὲν ἀπολύτ. «μηδὲν ἐγκλεῦν ἄγαν» Δίσχ. Πρ. 72· ἀλλὰ μετὰ δοτ. = τοῖς κυσίν Ξεν. κυν. 9, 7· ὡς, μέσ. ὡς δι. γρ. Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 104, καὶ πρὸ πάντ. συγνὰ μτγν. = τινί Δ. Ἀλ. 3, 20· πρὸ πάντ. ἐν πολέμῳ, ὅθεν καὶ περὶ τῆς σάλπιγγος· «τῆς σάλπιγγος ἀρχομένης ἐγκελεύεσθαι πρὸς τὴν σύστασιν» Πλούτ. Πομπ. 70· τὸ πολεμικὸν=διὰ προσβολὴν σάλπιγγος Ἀριστ. 21, hortor.
- Εγ-κέλλω· ἐντός τινος, ἐπὶ τινος κινεῖται, ἐπὶ τινος ἐμπέπτω Ἰπποκρ. insisito.
- Εγ-κενῶ· ἐντός τινος κενώνω, ἀδειάζω παρὰ τὸ ἐγγίω, ὡς ἐξηγ. τοῦ ἐγκανάζω Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 105.
- Εγ-κέντρια, τά· κεντρία, πτερινστήρια Πισύχ. calcaria.
- Εγ-κεντρίζω 1) κεντῶ Ο'. 2) εἰς τι σχῆμα ἐμβάλλω, ἐμβολιάζω, περὶ δένδρων Θεόφρ. stimulo.
- Εγ-κεντρίξ, ἴδω, ἡ 1) τὸ κεντρίον, τῶν σφηκῶν Ἀριστ. σφ. 427· = σιδηροῦν Ξεν. κυν. 6, 1· πτερινστήριον Φερεκρ. π. Πολυδ. 10, 54· πρὸ πάντ. κεντητήριον τοῦ ποδὸς διὰ νὰ κρατῆται τις στερεὰ κατὰ τὴν ἀναρρίχῃσιν Ἀριστ. 1, 20· 2) γραφίς, ἐργαλεῖον τοῦ γράφειν Πολυδ. 8, 16, aculeus.
- Εγ-κέντρισις, ἡ τὸ ἐμβολιάσμα τῶν δένδρων Κολουμέλλ. 3, 9, 6, insitio.
- Εγ-κεντρισμός, ὁ 1) τῷ ἀνωτ. Γεωπ. 2) ὁ ἐπὶ τοῦ παροξύνοντος γλῶσσ.
- Εγ-κεντριστέον· δεῖ ἐγκεντρίζειν Γεωπ.
- Εγ-κεντρος· ἔχων κέντρον, περὶ σφηκῶν κ. τ. ὅμ. Ἀριστ. Ζ. Ι. 9, 41, ἀντιθ. τῷ ἄκεντρος· ἀλλὰ καὶ περὶ φυτ. μτγν. aculeatus.
- Εγ-κεντροτέρως· μετὰ περισσώτερου κεντρίου, πικρίας, δηκτικώτερά Εὐστ.
- Εγ-κεντρόω· ἐμβάλλω κέντρον ἀρ. λεξ.
- Εγ-κεράννυμι ἡ ἐγ-κεράω (ἴδε κέραννυμι)· ἐντός μινύω, εἰς τὴν ἀνακατύνω· οἶον Ἰλ. 0, 188· «κρατῆρας ἐγκεραννύω» Εὐδ. π. Ἀθην. 2, 36· ἔτι δὲ περὶ ἐνὸς γράμματος τοῦ ἀλφαβήτου· «πλείστον εἰς τὸ ὄνομα ἐνέκερσε» Πλατ. Κρατ. 427. Μέσ. «κοινὸν ἀμφοτέρω»· συγνὰ μετφ. μηγαῖναι, συρράπτω· «πρήγματα μεγάλα» Πρ. 5, 124· καὶ διὰ Πλατ. πολιτ. 268, immisceo.
- Εγ-κέραστος, 2· ἀναμειγμένος Πλούτ. ἡ σ. 660, immistus.
- Εγ-κεραύλης ὁ τοῖς Φρυγίοις αὐλῶν· ἔχει γὰρ ὁ ἀριστέρος προεκκείμενον κέρας Ήουχ.
- Εγ-κερτώω ὁδρίζω, λοιδορῶ, τινί Εὐρ. Ἰ. Α. 1006.
- Εγ-κέρχων· κάμνω βραχνὸν Ἰπποκρ.
- Εγ-κεφαλαίος, 3· ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ ἀνῆκων Ἀων. σ. 217, cerebellaris.
- Εγ-κεφαλῖς, ἴδω, ἡ ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος Πολυδ. 2, 226.
- Εγ-κεφαλίτης, ὁ· εἰς τὸν ἐγκέφαλον διήκων Γαλην.
- Εγ-κεφάλος, ὁ 1) ὅ, τι εἶνε ἐν τῇ κεφαλῇ, ὅθεν ὁ ἐγκ. (ὅγλ. μυελός), ὁ ἐγκέφαλος περὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων Ἰλ. γ. 300, Ὀδ. ι. 458· κατὰ Πλάτ. Φαῖδ. 96 ἡ δὲ ἐγκ. ἐστὶν ὁ τῆς αἰσθητικῆς παρέχων τοῦ ἀκούειν καὶ ὁρᾶν καὶ ὑσφραίνεσθαι· «τὸν ἐγκέφαλον σσειστοβαί μοι δοκεῖ» Ἀριστ. νεφ. 1276· «ἐγκέφαλον μὴ ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον ἀλλ' ἐν τοῖς κροτάφοις φορεῖται» Δημ. 7, 45· πρὸλ. Σουδ. ἐν λ. κραιπ. αλώδης· 2) περὶ τοῦ φοίνικος, ὁ δωδέκμος μυελός, ἡ καρδία Ξεν. Ἀν. 2, 3, 16· 3) «Διὸς ἐγκ.» = φαγητὸν παρὰ Πέρσας Ἀθην. 13, 529, cerebrum.
- Εγ-κηδεύω· ἐντός θάπτω Μακκ. 17, 9, humo.
- Εγ-κηροί· οἱ θνητοὶ Ήουχ.
- Εγ-κηρος, 2· ὁ κηρωμένος ἐκκλ. enralus.
- Εγ-κηρώ· μετὰ κηρὸν περιβάλλω Ἰπποκρ. καὶ Γεωπ. incero.
- Εγ-κιθαρίζω· ἐνώπιόν τινος παίζω τὴν κιθάραν Ὁμ. ὕμν. Ἀπολ. 201· «μέσση ἤματι» = ἐν μ. ἤμ. ὕμν. Ἑρμ. 17.
- Εγ-κιτράω, διαρ. ἀντὶ ἐγκεράννυμι Σωφρ. π. Ἑτ. Μ. 423, 25, immisceo.
- Εγ-κιλικεῖσθαι· τῷ ἐπομ. Σουδ.
- Εγ-κιλικίζω καὶ μέσ. ἐγ-κιλικίζομαι· φέρομαι κατὰ τινος Κιλικιώως, κακοήθους, ἀπίστους, μοχθηρῶς ἀρ. λεξ. δα Φερεκράτ.
- Εγ-κιλικίστρια· περιανγίστρια Ήουχ.
- Εγ-κινδυνεύω· ἐν τινι κινδυνεύω Γρ. Νυσ.
- Εγ-κινέω· διεγείρω Ἀριστ. π. Ἑτ. Μ. 311, 1, turbo.
- Εγ-κίνυμαι· διεγείρομαι, παθ. τοῦ προητ. Κ Σμ. 13, 245, moveo.
- Εγ-κίρνημι, π. ἀντὶ ἐγκεράννυμι Πινδ. Ν. 9, 50, Ἀλκατ. π. Ἀθην. 10, 430 ἐν τμήσει· «ἐν δὲ κίρνατε κτλ.» μετφ. «ἐκίρναναι ἡλικία» τεταραγμένους θεωρήματα· Ἀδισ π. Ἰαμβλ. Πυθ. βί. κ. 17.
- Εγ-κίρρος, 2· κίτρινης γλωμὸς Δισκ.
- Εγ-κισσάω· γίνωμαι ἔμψυς, καὶ σφόδρα

πιθυμῶ συλλαμβάνειν Γενεσ. 30, 39 ἴδε τὸ ἄλλοθεν, concipio.
 Ἐγκλισεύομαι, παθ. ὡς κισσὸς περὶ τι ἐκλίσσεται Ἰπποκρ.
 Ἐγκλίσσημα ἔμβρυον, γέννημα Ἐπισαν. κ. Πρ. τ. 1, σ. 1065.
 Ἐγκλίσσησις, ἡ ἔγκυμοσύνη, σύλληψις ἔκκλ. initus.
 Ἐγκλίσσεται, τὰ ἐνώτια Πολυδ. 5, 97.
 Ἐγκλάω, (ἴδε κλάω) ἐντὸς θραύω, ἐμποδίζω μὲν. Infringo ἴδ' ἐνικλάω.
 Ἐγκλεισμός, ὁ ἔγκλεισις Εὐστ. inclusio.
 Ἐγκλειστέον, δετ ἔγκλεισιν μὲν. Γεωπ. 14, 7, includendum.
 Ἐγκλειστήριος, στόλος· στόλος, ἐν ᾧ ὁ καλούμενος στείλιτης μοναχὸς ἐγκλείεται I. Φωκας.
 Ἐγκλειστος, 3· ἐντὸς κεκλεισμένος Τζιτζ. ἴστ. 9, 330, inclusus.
 Ἐγκλειστρα, ἡ οἰκίσκος πτηνῶν, ἔτι δὲ μοναχῶν τινων Δμ. ἱερικ. 1, 15, cauea.
 Ἐγκλειστρον, τό· ἐγκλειστήριον Βυζ.
 Ἐγκλείω, (ἴδε κλείω), ἰων. ἐγκληΐω, αἰτ. ἐγκληΐω, ἀν καὶ παρὰ Σοφ. καὶ Πλάτ. τὰ χειρῶν γραφὰ ἐπαμφοτερίζουσι ἔγκλειω, ἐγκαθ' ἑργῶν «ὁμοίως ἐγκεκλήμενον» (δι. γρ. - ἐγκεκλεισμένον) Σοφ. Πρ. 576· «τὰς πύλας ἐγκληΐσεις» Αλ. 1253· κατακλείω Ὑρ. 4, 78· «ἐγκεκλήμενης θύρας» Πλάτ. Πρωτ. 314. Μίσ. ἐγκλείομαι Σεν. Ἑλλ. 6, 5, 9· «ἐαυτὸν ἄνικ. εἰκ. 17· ἔτι δὲ παρ' ἐμαυτῷ ἐγκλείομαι, κρατοῦμαι χρημμένος» Ἀλεξ. 41· μετφ. «ἐκ φύσει τοι γλώσσαν ἐγκλήσας ἔχει» Σοφ. Ἀντ. 180, ὡς καὶ «εἰ μὴ γλώσσαν ἐγκλήσοι φύσει», 501· «οὐκ ἐφέετο στόμα· ἐγκλείετε» Εὐρ. Ἑκ. 1284, includo.
 Ἐγκλήμα, τό· ἐνοχοποιεῖς, κατηγορία Σοφ. Φιλ. 523· «ἐγκλήμα καὶ αἰτίαν ἐτοιμάσας», Πρ. 360· εἰς τινα, κατὰ τινος Θουκ. 4, 79· «τινὸς ἐγκλήμα ἔχειν» = διὰ τι, 1, 26· «ἐγκλήματα ποιεῖν» = ἐγκαλεῖν, 3, 43· «ποιεῖσθαι, 1, 126· ὑπὲρ τινος Ἀντ. 3, 1· γράφειν Πλάτ. νόμ. 10, 910, καὶ συχνὰ ῥητ. «τὰ πρὸς τινα ἐγκλήματα» Δημ. 1, 7· «ἐγκλήμα γίγνεται μοι» = ἐνοχοποιούμαι Ἀντ. 16, 10 καὶ «ἐν ἐγκλήματι γίνεσθαι» Δημ. 18, 251· ὀνειδος, δνειδίσμα Σεν. οἰκ. 11, 3· αὐτὸ τὸ ἐγγράφον τῆς κατηγορίας π. ῥητ. accusatio, actio.
 Ἐγκλεπίς· ἐπιθυμία Ἡσυχ.
 Ἐγκληματεύω· κατηγορῶ τινα Θουκ. Μαγ. α. 261, accuso.
 Ἐγκληματίζω· κατηγορῶ τινα Σουδ.
 Ἐγκληματικός, 3· ἀνήκων εἰς ὀνειδος, εἰς κατηγορίαν, πρὸς ταύτην ἔχων κλίσην Ἀριστοτ. πολ. 7, 16· ἔπιρ. - ὡς μὲν. accusatorius.
 Ἐγκληματόομαι, παθ. περιέλοσθαι ὡς κλήμα Θεοφρ. I. Φ. 3, 15, δι. γρ.
 Ἐγκλήμων, 2· ἐνοχοποιῶν Ἀντ. Ταρ. 52 (5, 188), ἀμφιβ.
 Ἐγκληρονομίω· κληροδοτῶ τινα Δευτερ. 3, 28, lego.
 Ἐγκληρος, 2· α) σύγκληρος, ἔχων κληρον ἡμέρας εἰς τι· ὁμναῖον Σοφ. Ἀντ. 808, ὅστις αὐτοῦ ἐνὶναι· «φθιμένης τῆς ἰσότητος

ἐγκληρά λαχεῖν μέγ' ἀκούσαι», ὅπερ ὁ Σχολ. «τῆς αὐτῆς μαίρας τυχεῖν, λαχεῖν ὁμοία», ἐξηγ. λοιπὸν = ἐνδοξον εἶνε εἰς τοὺς θανόντας νὰ λαβῶσι ταύτην τὴν τύχην, κληρονομίαν τῶν ἑσών τοῖς θεοῖς· πρὸλ. ἐπικληρος· ἐν τῇ κατὰ κληρονομίαν, κληρονομός· - κασιγνήτη Εὐρ. I. Τ. 682, μετφ. «ὁ δὲ πλοῦσις» Ἰπκ. 1011· 6) διὰ τοῦ κλήρου ἢ τῆς κληρονομίας περιεχόμενος· - πιδία, Πρακλ. μ. 468· «πιαρ χθονός» Λυκοφρ. 1060, Σχολ. «τὸ κληροῦν», cohears.
 Ἐγκληρόω· διὰ κλήρου ἀπονέμω Αἰλ. Π. I. 8, 1, impartior.
 Ἐγκλησις, ἡ· 1) τὸ ἐνοχοποιεῖν, κατηγορεῖν, ἡ κατηγορία Ἐτ. Γουδ. 2) μίμψις, ψόγος Κλ. Ἀλ. παιδ. 1, 9, criminatio, reprehensio.
 Ἐγκλητέος, 3· ἐπιφογός, ἐπίμειπτος Πλουτ. 70. α. 1051.
 Ἐγκλητεύω· ἐγκαλεῖ ἔκκλ. appello.
 Ἐγκλητικῶς· κατηγορικῶς Εὐστ. accusatorie.
 Ἐγκλητός· ἐνοχοποιηθεὶς Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 10.
 Ἐγκλιδόν· κατὰ τρόπον κλίνοντα, κλινόντα, Ὀμ. ὕμν. 23, 3· «ἐγκλιδόν ὅσας βαλοῦσα» = πρὸς τὰ πλάγια κυττάζουσα Ἀπολ. Π. 3, 1008· «ἐγκλιδόν ὦμον» ἀφ' ἧν - ἐρεσμένη· Ἀνθ. Παλ. 5, 250, inclinate.
 Ἐγκλίμα, τό· τὸ λαβὸν κλίσην, παρὰ γραμ. λέξις ἐγκλινόμενη ἡ κλίσις - τῶν ἰσάων Πολυδ. 9, 21, 8· μετφ. περὶ στρατοῦ, τὸ ἐγκλίνειν, ὑποχωρεῖν, 1, 19, 11, inclinare.
 Ἐγκλίνω, (ἴδε κλίνω) 1) πρὸς τὴν κλίσην, κάμπτω· «τὴν εὐθυρίαν εἰς δεξιὰ» Πλάτ. πολ. 4, 436· «σκέλη ἐγκεκλμένα μικρὸν ἔξω» Σεν. κυν. 5, 30· ὅθεν εἰς τὴν πρόσανακλίσην, ἐπεριδύομαι· «ἐνέκλιθη αὐτῶν», συμμ. 3, 13· μετφ. «πόντος ὕμμι ἐνέκλινται» = τὸ ἔργον ἔχει ἐπιβληθὲν εἰς αὐτὸς, πρόκειται εἰς ὅμας Ἰλ. ζ, 78· «προσέβητι τινὸς νότον» = εἰς τὸ πρῶτον πόν του στρέψω τὴν ῥάχιν Εὐρ. Ἑκ. 739· ὡς καὶ «ἐγκλίνειν τὰ νῦτα» = στρέφειν, γυρίζειν τὴν ῥάχιν Δ. Ἀλ. 9, 26· τινὰ = κλίνειν τινὰ νὰ ὑποχωρήσῃ Ἀπολ. Πρ. 1, 62· 50· ὁποιεῖ καὶ - ἐγκλίνεται ἡνωμένα Σοφ. ἀποσπ. 607· «πολιτεία ἐγκεκλμένη καὶ ῥέπουσα ἐπὶ τὰ χεῖρα» = κράτος κλίνειν πρὸς τὴν ἀπώλειαν Πλουτ. Κατ. πριεβ. 19· 2) ἀμύβ. ἔχω κλίνειν, πρὸς τι Ἀριστοτ. πολ. 2, 6, πρὸ πάντ. περὶ στρατοῦ, ὑποχωρῶ Σεν. Ἑλλ. 2, 4, 34· τινί, ἐνδίδω Δ. Ἀλ. 5, 54· ἡ αἰτ. εἶνε ἀμύβ. ἐν Πολυδ. 14, 8, 8, ἔχει ὁ Βέσκ. - ἐκκλιναν παρατρέχθῃ, καὶ παρὰ Σεν. Κυρ. 3, 3, 65 ἡ γραφὴ εἶνε ἀμύβητος· «τῶν βίων ἔχει κλινῶν καὶ παρατρέγμένων τρυφῆς ζήλων» = περὶ διαφθορῆς καὶ τραπίσης ἐπὶ τὰ χεῖρα διατίθη Πλουτ. Σβλ. 1· 3) παρὰ γραμ. ἐγκλίνω, τοῦτο μὲν πῶς εἰς κλίσην τὸν νότον τῆς ἐπομένης ἐγκλιστικῆς, ταῦτα δὲ διδῶ εἰς κλίσην τὴν βαρβαρὴν, ἀντιθ. τῷ ὀρθοτονεῖν· πρὸλ. Σχολ. Πλ. α. 148· προσέτι κλίνειν ὄνομα ἡ ῥήμα Δ. Ἀλ. inclino.
 Ἐγκλίσις, ἡ· τὸ κλίνειν πρὸς τι, κάμπτειν ἢ Πλουτ. ἡ κλίσις περὶ γεωγραφ. ὕψους,

- *πρὸς τὴν ἑγκλίσειν ἔχουσαι πόλεις· Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 11· παρὰ γραμ. τὸ μὲν ἡ ἑγκλίσεις τοῦ τόπου (ἴδ' ἑγκλίσειν), τὸ δὲ τὸ κλίνειν ὄνομα ἢ ῥημα, inclinatio.
- Ἐγ-κλίτεον· δεῖ ἑγκλίσειν Σχολ. Βαντ. Ἰλ. μ. 204, inclinandum.
- Ἐγ-κλιτικός, 3· ἔχων κλίσιν, ἢ συνεθίζων νὰ ἑγκλίνηται· παρὰ γραμ. ἑγκλίνεσθαι λέγεται περὶ τῶν λέξεων, αἵτινες συνδέονται μετὰ τῶν προηγουμένων τόσον σφιγκτά, ὥστε ἀποβάλλουσι τὸν τόνον τῶν ἢ τὸν μεταδιόζουσιν εἰς ἑκείνας· ἐπίρ. -ὡς Σχολ. Ἰλ. λ. 627.
- Ἐγ-κλιόω· βάλλω ἐν κλοιῷ, σιδηρῷ κρίκῳ Ο. Παροιμ. 6, 21, includo.
- Ἐγ-κλονέομαι· εἰς τι κινεῖται περί· Ἰπποκρ. σ. 590, 1.
- Ἐγ-κλυδάζομαι· κλυδωνίζομαι, ἐντός τινος κυμαίνομαι Ἰπποκρ.
- Ἐγ-κλυδάεις, ἢ τὸ ἐντός τινος κυμαίνεσθαι Διοκλῆς π. Γαλῆν. fluctuatio.
- Ἐγ-κλυδαστικός, 3· ἐντός τινος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν κλυδωνιζόμενος Ἰπποκρ.
- Ἐγ-κλύζω· ἐσωτερικῶς πλύνω διὰ κλυστηρίου Διοσκ. 4, 155, ἐν τινι κλυστηρίῳ βάλω· -τινὶ ἱατρ. διακλύζω Διοσκ. 1, 91, infundo.
- Ἐγ-κλυσμα, τό· κλύσμα ἱατρ. infusio.
- Ἐγ-κλυστεάν· δεῖ ἑγκλύζειν μτγν. infundendum.
- Ἐγ-κλώθω· ἐντός τινος κλώθω, προσδένω Σχολ. Σοφ. Οἱ. τ. 1260, implicio.
- Ἐγ-κνήθω· ξαίνω μέσα, ἐντρίβω ἑγκνήθεο = ἐντρίβω Νικ. ἀλ. 368· ἐγκνήθεο, θηρ. 911 = τριβε Σχολ. intero.
- Ἐγ-κνίσμα, τό· τεμάχιον ὀπτοῦ κρέατος παρ' Ἀργείοις Πλάτ. ἡθ. σ. 297.
- Ἐγ-κνώσσω· ἐντός τινος κοιμῶμαι, π. ἐν-κνώσσω Μοσχ. 2, 60, indormio.
- Ἐγ-κοακίσαι· ἔρχεαι λάθρα Ἠσυχ.
- Ἐγ-κοιλáινω· ἐντός κοιλάινω, σκάπτω Ἠρ. 2, 73, incavo.
- Ἐγ-κοιλίος, ὁ· ὁ ἐν τῇ κοιλίᾳ· «τὰ ἐγκοιλία» = τὰ ἐντόσθια, ἔντερα, «ἐνδορυμένα ταῖς πλευραῖς σπλάγγνα» Πολυδ. 2, 181, Διοσκ. 1, 35, 91· αἱ ἐν τῇ πλοίῳ πλευραὶ (σπαραγγύλα) ἐν τῷ σκελετῷ Θεοφρ. intestina, osseum costae.
- Ἐγ-κοίλος· ἐντός κοίλος Ἀπολδ. π. Ἀθην. 11, 479, βαθυκόλος Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 8, 24· ὀφθαλμοὶ = ὀφθ. βαθύς ἐγκείμενοι, βαθυκοί· Ἰπποκρ. «τὰ ἐγκοίλα» = κοιλώματα βαθυκοίματα γῆς Πλάτ. Φαιδ. 111.
- Ἐγ-κοίλωσις, ἢ ἐντός βαθυκόλως λεξ.
- Ἐγ-κοιμάομαι, παθ. μετὰ μ. μέλ. ἐπὶ τινος κοιμῶμαι· τινὶ Δουκέρ. 1050· πρὸ πάντ. ἐν νυφ. κοιμῶμαι, ὥπως λάθω χρησθῆν ἢ θείαν ἐμπνευσιν, θεραπευθῶν Στραβ. 11, 508, indormio.
- Ἐγ-κοιμήθρον, τό· ἐγκοιμήτρον γλῶσσ. dormitorium.
- Ἐγ-κοίμησις, ἢ· τὸ ἐντός τινος, ἐπὶ τινος κοιμάσθαι Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 9, πρὸ πάντ. ἐν ταῖς ἱεραῖς Διοσκ. 1, 53· ἴδε incubitus.
- Ἐγ-κοιμήτης, 3· ἐπὶ τοῦ ὁποίου κοιμάται τις· -ψίαθοι Πολυδ. 6, 11.
- Ἐγ-κοιμήτρον, τό· στρώμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου

- κοιμάται τις Εὐστ.
- Ἐγ-κοιμήτωρ, ὁρος, ὁ· ὁ ἐπὶ τινος κοιμώμενος, παρὰ Πολυδ. 10, 123 = ἐνευνητήρ.
- Ἐγ-κοιμίζω· κοιμίζω εἰς τι· «ταῖς κόλπαις παιδῶν» Ἀνθ. Παλ. 7, 260.
- Ἐγ-κοίμισμα, τό· σκεπασμα Βαρβολ. μοναχ.
- Ἐγ-κοισυρόομαι· ὡς ἡ Κοισύρα περίελα· λομαι, ἐνδύομαι (πλουσία ἀδρυδαίτης Ἀθηναῖα)· -ἐγκεκοισυρωμένη Ἀριστ. νερ. 40, κατὰ Σχολ. «περισσὴς κεκοσμημένη».
- Ἐγ-κοιτάζομαι· κατακλίνομαι Ἀπολδ. πο. λιορ. σ. 26, incubo.
- Ἐγ-κοιτάς, ἄδος, ἢ κοίτη, εὐνή· ἀκρώρεται θηρῶν ἀγρῶν· ἀκρώρ· χρησιμεύουσαι ὡς κοῖται Ε.π. ἀδ. 398 (7, 626).
- Ἐγ-κοιτέω· ἐντός τινος κοιτόμαι, κοιμῶμαι, τινὶ· «αὐτῷ ἐγκεκοιτηκότες» Δ. Κασ. 65, 8, incubo.
- Ἐγ-κοίτιος, 3· στρωτός· ἐγκοίτια = στρώματα Ζων. stragulae.
- Ἐγ-κοίτης, 2· κλινήρης· δεμιστήρης· ἐγκοίτης Ἠσυχ.
- Ἐγ-κόλαμμα, τό· τὸ ἐντός σκαφῆν Ἐξοδ. 39, 5, sculptura.
- Ἐγ-κόλαπτός, 3· ἐντός χαραγμένος· «ἐστορίαν ἐν ἐκπομασίν» Ἀθην. 11, 781, ἐντός ἐσκαμμένος Βασίλ. Γ. 6, 29, insculptus.
- Ἐγ-κόλαπτω· ἐντός σκάπτω, ἐγχαράττω· «ἐνεκόλαφε ἐς τὸν τάφον γράμματα» Ἠρ. 1, 187· «ἐν πέτρῃσι ἐγκεκολαμμένος», 2, 106· ἐπὶ τρίποσι, 5, 59· ἐπὶ δὲ τινὶ· «καὶ σφί γράμματα ἐνεκεκόλαπτο», 1, 93, Δ. Κάσ. 60, 6· ἐπὶ τινος, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ Ἠρ. ἀδ. 2298· ἐπὶ δὲ κατὰ τινος Ἀθαν. insculpro.
- Ἐγ-κολεῖσθαι· εἰς τὸν κολεόν κατεῖναι (τὸ ξίφος) Ἠσυχ. καὶ Σουῖδ.
- Ἐγ-κοληθάξω, μόν. παρ' Ἀριστ. ἱπ. 274, δι. γρ. ἐνεκολάθησας, = καταπέπωκας κατὰ τὸν Σχολ. διότι «κοληθάξαι» = ἐσθίει, κατακτείνει Ἠσυχ. ἀρ. λεξ. Κατ' ἄλλους = δίδω λατρίαν εἰς τὴν κοιλίαν, ἐπὶ ἀθλητῶν.
- Ἐγ-κολαβίζω· οἰκὴν κολλάδου καταπίνω Εὐστ.
- Ἐγ-κολλάω· εἰς τι κολλῶ μτγν. agglutino.
- Ἐγ-κόλλας, 2· κολλημένος ὦλων glutinosus.
- Ἐγ-κολπίας, ἄνεμος· ἄνεμος ἐν κόλπῳ γινώμενος Ἀριστοτ. κόσμ. 4.
- Ἐγ-κόλπιδος, ὅστις ἐν τῷ κόλπῳ εἶναι Μαν. χρον. σ. 41.
- Ἐγ-κολπίζω· 1) ἀποτελῶ κόλπον· «ἐνὶ ἐγκολπίζουσα» Στραβ. 5, 4, 5. Ἀλλὰ 9, 5· «εἰσπλύνω εἰς κόλπον» 2) μέσ. λαμβάνω ἐν τῷ κόλπῳ μου Πλάτ. ἡθ. σ. 508, περιλαμβάνω, περιχέω· «ἐχθρὸς τῇ σαγήνῃ = πύγῃ» Ἀλκίφρ. 1, 18· παρὰ Διον. Ἀλ. «περιόδοι πολλοὺς ἀγκῶνας ἐγκολπιζομένη», κατ' ἐκαστὴν ἀντὶ ἐγκαλωπιζομένη, περὶ καλωπιδίου, κατὰ τὸν τορνευθῆσαις περιόδου.
- Ἐγ-κόλπιος, ὁ· ὁ ἐν τῷ κόλπῳ, τῇ ἀγκυλῇ ἐκκλ.
- Ἐγ-κόλπιος· Ἀθηναῖος, Βησσαῖος Ἐπιφρ.
- Ἐγ-κόλπιος· κάμνυς κόλπον· - δούνας· φουσά, γερμίζω, περὶ ἀνέμου Ὀρφ. Ἀργ. 1181

Παθ. περί θαλάσσης ἐγκοκολπῶσθαι = ἐντὸς κόλπου κάμπτειν Ἀριστοτ. κόσμ. 3. «ἡμάτια ἐγκοκολπώμενα» Σουίδ. Μέσ. εἰς τὸν κόλπον λαμβάνω, περιλαμβάνω Δ. Κάσ. 48, 52.

Εγ-κομάω· μετά τινος κοσμάω ἴωσα.

Εγ-κομβόομαι, μέσ. εἰς ἐκρυπτόν δένω τι, σκεπάζομαι μέ τι, περικαλύπτομαι ἀρ. λεξ. ἰδιοποιῶμαι ἰσχυρῶς Ν.Δ. Παθ. ἐγκομβόωμαι = δειθῆναι = ἐνελεῖσθαι Ἑσυχ.

Εγ-κόμβωμα, τό· λευκὸν ἐνδύμα, ὅπερ ἔφερον πρὸ πάντων δουλοὶ ἢ ποιμένες ὑπεράνω τῆς ἐξωμίδος Λογγ. 2, 33. Κατὰ Οὐάερωνα παρὰ Νόν. 14, 38, ἐνδύμα τὸν γυναικῶν.

Εγ-κόμβωσις, ἡ· κόμβωμα Νικητ. εἰς Ἰσακκ. Ἀγγλ. 3, 8.

Εγ-κομμά, τό· ἐντομή, μετφ. πρόσκρουσις, πρόσκομμα Ο'. impedimendum.

Εγ-κόνειω· σπεύδω, εἰμαι ταχύς· «στόρεσαν λίγους ἐγκονέουσαι» = παρεσκεύασαν κατεσκευασμένους τὴν κλίνην Ἰλ. ω, 648· «ἐγκόνει, σύγκαμνε» Σοφ. Αἴ. 967 = κ. Σχολ. σπεύδει· «σπεύδωμεν, ἐγκονόμεν» Εὐρ. Ἔκ. 511, σπαν. παρὰ πεζ. Λουκ. γυμνασ. 52)· μετβ. ἐπισπεύδω, ταχύνω· κλέυθον Αἰσχ. Πρ. 964· φόβον Ὑάκ. festino in.

Εγ-κονή· κατεσκευασμένος, συντόνος, μετὰ σπουδῆς· κατέμαρψεν Πίνδ. Ν. 3, 35.

Εγ-κονίζομαι, μέσ. κυλλομαι εἰς τὴν ἄμμον Ξεν. συμμ. 3, 8.

Εγ-κόνιος· ὁ ἐν τῇ κόνει ὢν.

Εγ-κονίς, ἰδος, ἡ· ὑπερέτις Σουίδ. πρβλ. δεάκονος, famula.

Εγ-κόνιος· ταχέως, ἐσπευσμένως Ἑσυχ.

Εγ-κοπέος, ὁ· σφυρίον, ἐργαλεῖον τῶν λιθοθῶν Λουκ. ἐνὸπν. 3, caselum.

Εγ-κοπή, ἡ· ἐντομή Σουίδ. πρὸ πάντ. εἰς τὰ ὀστέα Γαλην. τ. 4, σ. 399, incisio.

Εγ-κοπιᾶω· κόπον, ἐργασίαν ἀναλαμβάνω Ἑπὶγρ.

Εγ-κοπος, 2. α) πλήρης κόπων ἢ δυσχερειῶν, δυσχερής Ἑσυχ. «πάντες οἱ λόγοι ἐγκοποῖ» Ἑκκλησ. 1, 8· κοπῶδεις Σουίδ. 6) κουρασμένος· «ἐγκοπον ἔγνος» Ἀνθ. Παλ. 6, 33, 7.

Εγ-κοπος, 2. ἡ μὴ δεομένη κόπου χώρα Ἑσυχ. stercoratus.

Εγ-κοπιτικός, 3· κωλύων, ἐμποδίζων Εὐστ. prohibitorius.

Εγ-κοπτός, 2· ἐμπηγμένος, ἐγκεχαρπηγμένος Γεωργ. Κοδιν. infixus.

Εγ-κόπτω· ἐντὸς κόπτω, κτυπῶ· πάταλόν τινι Θεοφρ. Φ. 7, 6· μετφ. ἀποσπάτω τὸν δρόμον, ἐμποδίζω· τινὶ Ἰπποκρ. σ. 28, 35, incido, interpello.

Εγ-κοπίς· μικρὸς ἐγκοπέος γλωσσ.

Εγ-κόπως· μετὰ πολλοῦ κόπου Ἀχμετ. 69.

Εγ-κορδύλω· ἐναιλέω, περιβάλλω διὰ σκασματός· «ἐν πέντε σισύρας ἐγκορδύλινος» Ἀριστ. νεφ. 11, involvo.

Εγ-κορδύλιζω· τῷ ἀνωτ. Συνέσ. δι. γρ. 558, obarieto.

Εγ-κορυφῶ· εἰς τὴν κορυφὴν ἢ τὸ ἀνώτατον σημεῖον φέρω Γρ. Νυσ.

Εγ-κοσμέω· ἐν τάξει θέτω, τακτοποιῶ· «τοῦχε νηΐ», Ὀδ. α, 218· ἀρχὴ ἐγκοσμηθεῖς Δ. Ἀλ. 10, 54.

Εγ-κόσμιος, 2· ὁ ἐν τῷ κόσμῳ ζῶντα. Ξεν. 2, σ. 318, ἀντιθ. ἀποκόσμιος· ἐπὶρ. ἐγκοσμίως Βασίλ. Μ.

Εγ-κοσμογενεῖς· τοὺς ἅμα τῷ κόσμῳ ἐκκρίθοντας Ἑσυχ.

Εγ-κοτέω (ἴδε κατέω)· κατὰ τινος ὀργίζομαι· τινὶ Αἰσχ. Χο. 41.

Εγ-κότημα, τό· ὀργή, μίσος ἑκκλ.

Εγ-κότῃσις, ἡ· ἐγκότημα, ὀργή· κατὰ τινος Ο'.

Εγ-κοτητικός, 3· ὀργίλος, θυμώδης Ἀπολ. λεξ. Iracundus.

Εγ-κατός, ὁ· ὀργισμένος, μισῶν· στύγος Αἰσχ. Χο. 387· «μητρός ἐγκοτοῖ κύνες» 1054· «ἐριννύες, 911· φόβος Διοδ. 12 (7, 40)· παρ' Ἡρ. οὖς. «ἐγκοτον ἔχαι τιν» = κατὰ τινος μίσος, ὀργὴν ἔχω, 3, 59· «τινὸς· ἐνεκα πράγματος· τινος, 8, 29· «κατὰ τὸ ἐγκοτόν τινος» = ἐξ ὀργῆς Δ. Ἀλ. 9, 7· ἐπὶρ. «ἐγκότως ἔχαι» = εἰμαι ὀργισμένος.

Εγ-κοτύλη· Ἀθηναϊκὴ παιδεία, καθ' ἣν ἡ νύκτις ἐφέρετο μετὰ τὰ γόνατα ἐπὶ τοῦ κοίλου τῆς χειρὸς, «τῆς κοτύλης» Ἀθην. 11, 479.

Εγ-κότος, ἐπὶρ. Ἰδ' ἐγκοτος.

Εγ-κουράς, ἄσος, ἡ· 1) ζωγραφία τῆς οὐρῆς, τοιχογραφία Αἰσχ. ἀπόσπ. 126, καὶ τὰ ἐν τῷ προσώπῳ στίγματα Ἑσυχ.

Εγ-κραγγάνω· τῷ ἔπομ. Σουίδ.

Εγ-κράζω (ἴδε κρέζω)· πρὸς τινα φωνάζω, καὶ ἐφρονίζω· τινὶ Ἀριστ. πλ. 427· ἐπὶ τινα Θεοκ. 8, 84, δι. γρ. inelamo.

Εγ-κραιπάλιω· εἰς τι εἰμαι ἐν κραιπάλῃ Ἡρώδ. 2, 10, inebriar in.

Εγ-κράνεις, ἰδος, ἡ, καὶ ἐγ-κρανον, τό· ἐγκέφαλος Γαλην. cerebellum.

Εγ-κράσις, ἡ· τὸ ἐμμιγνόναι μετγν.

Εγ-κράσι· χαλός, ὁ· 1) μὴ γογγίζων μειγνόμενος· 2) μικρὸς τις ἰχθὺς, ὡς ἡ ἀφύη Ἀριστοτ. Ζ. 1, 6, 15, biliosus.

Εγ-κράτεια, ἡ· τὸ εἶναι τινὰ κόριον, ἐγκρατῆ· «τινὸς, ἐπικράτησις αὐτοῦ, πρὸ πάντ. μετριότης εἰς τὰς κατ' αἰσθησιν ἡδονάς» «-ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν» Πλάτ. πολ. 2, 430· «ἐαυτοῦ, 3, 390· «-πάντων, ὅρ' ὢν κρατεῖσθαι τὴν ψυχὴν αἰσχροῦ» Ἰσοκ. 1, 21· «περί γε μὲν ἀφροδισίων ἐγκρατείας» Ξεν. Ἀγασ. 5, 4· «εἰ δὲ πρὸς ἐπιθυμίαν, ἀπομν. 2, 1, 1· «ἐγκ. ψυχῆς πρὸς τὰ δεινὰ» Πλάτ. ἥρ. σ. 412, continentia.

Εγ-κράτευμα, τό· δαίγμα ἐγκρατείας Ἰαμβλ.

Εγ-κρατεύομαι· εἰμαι ἐγκρατὴς, μέτριος, κύριος ἑαυτοῦ· τινὸς Κλ. Ἀλ. στραμ. 4, 3, 8.

Εγ-κρατευτής, ὁ· ὅστις ἐγκρατεύεται ἑαυτῷ· ὅστις καὶ ἐγκρατευτικός ἔχει, continens.

Εγ-κρατευτικός, 3· ὁ ἔχων ἀνήκων εἰς τὴν ἐγκρατείαν Εὐστ. ἐγκρατῆς, continens· ἐπὶρ. -ὡς ὡς.

Εγ-κράτει· 1) κρατῶ ἑαυτὸν ἀπὸ τινος· «ἐγκρατῶ τῇ πανίῃ Πλουτ. π. τυχ. α, 97· 2) γενικῶς ἔχω εἰς τὴν ἔξουσίαν μου, κρατῶ Στοιχ. ἀνθ. 1, σ. 26.

- Εγ-κρατής, 2° α) «χείρ εγκρατεστάτη» = επιτηδεύουσα εἰς τὸ κρατεῖν, στερεῖα ξεν. ἰππ. 1, 8° ἐν γέν. γεροδύναμος, ἰσχυρός - σθένος Δίσχ. Πρ. 55° - σώματα ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 23° οὕτω καὶ «τὸν εγκρατεστάτον σίδηρον» = τὸν ἰσχυρότατον Σοφ. Ἄντ. 470° 6) ἔχων τὴν ὑπεροχὴν, ὃν κύριος τινός Σοφ. Οἶ. τ. 941, -τινός - τόξον, Φιλ. 75° - χωρέων Πρ. 8, 49° πρὸλ. «ἰμάτιον περιμένον τις καὶ εγκρατής ὢν» Πλατ. Θεαίτ. 197° «-τὸν πατρῶων», Κρατ. 391° 50. - ἐαυτοῦ = ὃν κύριος ἐαυτοῦ, νόμ. 1, 645° «ἐγκρατεῖς ἐαυτῶν καὶ κόσμου», Φαίδρ. 256, ἀντιθ. δὲ δόξειρ Νικομαχ. κομ. Ἀθην. 7, 291° ἐντ. τινός = εἰς τι εγκρατής, μίτριος - «ἀφροδισίων καὶ γαστρῶν», ἰδίως κύριος τῆς κοιλίας του ξεν. ἀπομν. 1, 2, 1° «ἐγκρατής γίνεσθαι τινος» = γίνεσθαι κύριος τινος Πλατ. πολ. 7, 499° «ἐγκρατής δὲ τῆς πόλεως τὰ πολλὰ τὸ πλεῖστον», Μενέξ. 238° ἐπὶ εγκρατῶς πχ. - ἔχειν τὴν ἀρχήν = ἰσχυρῶς κυβεῖν Ἀριστοτ. πολιτ. 3, 9° πρὸλ. - ἄρχειν Θουκ. 1, 76, ἔτι μετρίως «ἐγκρατῶς - ἔχειν πρὸς τὰς ἡδονάς» Πλατ. νόμ. 4, 710.
- Εγ-κράτησις, ἡ τὸ κρατεῖν, κρατεῖν ὀπίσω, πχ. τὴν ἀναπνοὴν Δ. Λαερ. 6, 77.
- Εγ-κρατητικός, 2° ἐγκρατευτικός, ἐγκρατευτής Ἐπιφαν.
- Εγ-κρατύνομαι ἐνισχύω τινὰ εἰς τι ἐκκλ.
- Εγ-κρατῶς ἰσχυρῶς Ἀριστοτ. πολ. 3, 9° 10° ἐγκρατής.
- Εγ-κρεάννυμι, (ἴδε κρεάννυμι) ἐντός τινος, εἰς τι κρεῖνω Ὁ. κἀμνω νὰ κρεμάσουν. Παθ. - ἐγκρέμαμαι = εἶμαι κρεμασμένος παρὰ τῇ ἐξήρτηματι Εὐσεβ. προπ. Εὐαγγ. σ. 809.
- Εγ-κρημνίζω κρημνίζω εἰς τι μετν.
- Εγ-κρης, ητας, ὁ γεννηθεὶς Κρής Β. Ἀν. 1188.
- Εγ-κρίδα-πώληξ, ὁ ὁ πωλῶν ἐγκρίδας, πλακουντοπώλης Ἀριστοτ. π. Πολύδ. 7, 199.
- Εγ-κρίδα(ε)ία, ἡ συναφὴ χειρῶν εἰς τοῦ-πισω Πουχ.
- Εγ-κρίδια ἑῶλα κεκαυμένα (διορθ. κεκαμμένα) Πουχ.
- Εγ-κρίδιω περιβάλλω μὲ κρίκον Ἰπποκρ. σ. 279, illigo.
- Εγ-κρίνω (ἴδε κρίνω) ἐντός τινος ἐκλέγω, δια τῆς ἐκλογῆς εἰς ἓν εἶδος παραδέχομαι, δέχομαι μεταξὺ τινῶν «ἐπιλήσμονα ψυχὴν ἐν ταῖς ἱκανῶς φιλοσόφοις μήποτε ἐγκρίνωμεν» Πλατ. πολ. 486° «εἰς τὴν ἀρεσιν ἐγκρίνεσθαι», νόμ. 6, 755, ὡς καὶ «εἰς ἀριθμὸν τινα ἐγκρίτων» εἰς τὸν ἀριθμὸν λογαριάζω συγκαταριθμῶ, πολ. 7, 537° «ἐάν τις εἰς τὴν γεροῦσιαν ἐγκρίθῃ» Δημ. Λεπτ. 107, παρὰ δὲ Σπαρτιάταις ἡ καθ' αὐτὸ λέξις περὶ τοῦτου 80. α- ἄνδρα ἀριστον» = παραδέχομαι ὡς τὸν ἀριστον Εὐρ. Πρ. μ. 183, ὡς. Ξεν. ἀπ' ἀντ' ἐποίησαν ὅπως ἂν δι' ἐκείνων ἐγκρίθῃ τὰ στάθιον» = λέξῃ τὴν ἀδειαν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ στάθιον. Ἐν γένει ἐγκρίνω, παραδέχομαι Πολύδ. 9, 2, 4. Παρὰ μετν. = δόκιμον (συγγραφέα τινὰ) διακηρύττω. Παθ. «ἐγκρίθηναι ὁμίλῳ» = ἀναμινύεσθαι μεταξὺ τοῦ πληθους Ἀπολ. Ἰ. Ρ. 4, 48, 227 admitto, allego.
- Εγκρίεις, ἴδεις, ἡ εἶδος πλακούντος, κομ.

Ἀθην. 14, 645, κατὰ Σουῖδ. = ἀγλόασμα ἔξ ἐλαίου ὕδαρος.

Εγ-κρίσις, ἡ 1) παραδοχὴ δι' ἰλλογῆς, πρὸ πάντ. εἰς διαγωνισμοὺς (πρὸλ. ἐγκρίνω) Λουκ. Ἀρτεμῖδ. 1, 59 2) παρ' Ἀλλοίφρ. 1, 39, ἡ θέσις ὅπου συνέρχονται ὁ μῆρος καὶ ὁ γλοῦτος, admissio.

Εγ-κρίτηριος οἶκος διωμάτια, ὅπου οἱ ἀγωνιστὰς πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἐξητάζοντο, ἐπιγρ.

Εγ-κρίτος, 2° γινόμενος δεκτός ὡς δόκιμος Πλατ. νόμ. 12, 966, ἐκλεγμένους, ἐξελε-γμένους Ηουχ. admissus.

Εγ-κροαίνω ἐκτείνωμαι Εὐστ. indulgeo.

Εγ-κροσιώ ἐντός τινος εἰς τι κροτῶ - ὁρ-ραις = κτυπῶ τὴν θύραν Λεων. Ταρ. 1, (ἀλλὰ 5, οὐ κοτέουσα) «ἐγκροτούμεναι πυγμαῖ» = πρὸς ἀλλήλους κτυπώμεναι πυγμαῖ Εὐρ. 1. Τ. 4334° αἰς ἐν μέλος ἐγκροτούσαι πσίον = καὶ ἓνα τρῶπον τὸν ῥυθμὸν μὲ τοὺς πόδας κτυποῦ-σαι Θεοκρ. 48, 7, infligo, illido.

Εγ-κροῦω, (ἴδε κρούω) ἐντός τινος, εἰς τι κτυπῶ - πατ' ἄλλους Ἀριστ. σφ. 430° α-εἰς τὰ βυθόδηματά ἤλους Θεοφρ. γαρ. 4° ἀκρίεις - ἐγκροῦουσα φύλους ποσὶ λάλοις πτέρυγας

= κτυποῦσα τὰς πτέρυγας εἰς τοὺς πόδας Μιλ. 412 (7, 495) χορεύω Ἀριστ. βᾶτρ. 374.

Εγ-κρόβομαι ἐγκρύπτομαι εἰς τὸ πρὸ Διὸς.

Εγ-κρυμμα, τό λόγος, ἐνέδρα Εὐστ.

Εγ-κρυπάζω ἐντός κρύπτω Νεῖλ. ἐπιστ. σ. 331.

Εγ-κρυπτός πέμματος εἶδος Πουχ.

Εγ-κρύπτω κρύπτω ἐντός τινος «-δαλὼν σποδιτῇ» Ὁδ. ε. 488° «ἐν δερματι ἐγκρύπτει»

τι» Ἀριστοτ. 2. 1. 9, 33° «πὺρ ἐγκρυπτέει» = διατρίβει αὐτὸ πάντοτε κρυμμένον ἐντός Ἀριστ. ὄν. 83° «ὥσπερ δαλὼν εἰς πολλὴν τέφραν»

Σωτᾶδ. π. Ἀθην. 7, 293 (5, 29). Μέσ. κρύ-πομαι - θαλάσση Nov. Δ. 2, 74, occulto.

Εγ-κρυφιάζω ἐγκρύπτω ἑμαυτὸν, ἐνεργῶ κρυφά Ἀριστ. ἰππ. 822.

Εγ-κρυφίας, ἄρτος, ὁ 1) ὁ ὑπὸ σκεπὴν στήκην ἡ ὑπὸ τὴν γόβωλην ἐψημένος ἄρτος Ἰπποκρ. 2) κρυφός, ὑπουλος Πολύδ. 4, 47, occultatius, subdolius.

Εγ-κρύφιος, 2° ἐντός τινος κρυμμένος «πὺρ τῶσται ἐγκρύφιος» Φιλοδημ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 5, 124, occultus.

Εγ-κρύφος, 2° τῷ ἀνωτ. - πὺρ Νόν. Δ.

Εγ-κρύφω ἐγκρύπτω μετν. Κ. Σμ. 14, 556.

Εγ-κρυφίς, εως, ἡ ἐντός κρύφιος, χῶσις μου» ἡ δ' ἐγκρ. αἰεὶ τὸ πῦρ» Ἀριστοτ. π. ζωῆς καὶ θαν. κ. 5, occultatio.

Εγ-κτάσμαι ἐντός τινος, πρὸ πάντ. εἰς ἐξ-νην χάραν ἀποκτῶ κτήματα» «Ἑλλήνι δοῦν ἐγκτήσασθαι πόλιν ἐν Θερσίῃ» Πρ. 5, 23° «οἱ δημόται καὶ οἱ ἐγκτεκτῆμενοι» Δημ. 50, 81

οἵτινες ἀνήκουσιν εἰς τὸν δῆμον, καὶ ἔχουσιν ἐν αὐτῷ κτήματα» πρὸλ. Ξεν. π. προσδ. 2, 6, possideo.

Εγ-κτερεῖζω τῷ μῶν ἐκτελῶ ἐπὶ τοῦ τόμ-δου νεκρικὴν θυσίαν Ἀπολ. Ἰ. Ρ. 1060, ἰπποπόλ.

Εγ-κτῆμα, τό τὸ ἐπὶ ξένου ἐδάφους κτῆμα ἐγκτήσις ἐγκτήματα εἰς τὰ κτήματα ἐν ἀλ-λοτρίῳ γῇ τινι ὑπάρχει Β. Ἀν. 260° ἐγκτῆ-

ματα ὡς ἐν ἀλλοτρίᾳ, + κτήματα ὡς ἐν οἰκίᾳ» Δημ. 7, 42.
 Ἐγ-κτησις, ἡ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀποκτεῖν κτήματα εἰς ξένην χώραν, παρεχωρεῖτο δὲ αὐτὸ διὰ συνθήκης εἰς οὐκ κρᾶτη ἀμοιβαίως, πρὸς τῇ ἐπιταμίᾳ Σεν. Ἑλλ. 5, 2, 19. «-γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτασιν Ἐπιγρ.
 Ἐγ-κτητικὸν, τὸ τὰ χρήματα, ἅτινα ἐπληρώνοντο πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ δικαίωματος τῆς ἐγκτήσεως Ἐπιγρ.
 Ἐγ-κτητος, 2° προσκεκτημένος Δεῦτε. 22, 11, acquiritus.
 Ἐγ-κτίζω ἐντός τινος κτίζω, θεμελιώνω «-πόλεις - θῶνας» Πλουτ. 70, σ. 328.
 Ἐγ-κυβερνάω κυβερνάω Δ. Λαερ. 9, 1.
 Ἐγ-κυβίστιάω ριψοκινδύνως πράττω Εὔστ.
 Ἐγ-κύβιστος, 2° προπετής, ὁρμητικὸς Βυζ.
 Ἐγ-κυδών ἐνδοξον Ἡσύχ.
 Ἐγ-κύησις, ἡ ἔγκυμοσύνη Θεοφρ. graviditas.
 Ἐγ-κύκλῳ ἐντός ἀνακατώνω, ἐν τῇ, ἐν-κύκλῳ Ὁδ. κ. 235. «κύλις τὰ πράγματα ἔγκυ-κλῶσθαι» Ἀριστ. Ἀλ. 939, miscuo.
 Ἐγ-κυκλεύω ἐντός κυκλώνω, περικυκλώνω Ἐπιφαν. circumdo.
 Ἐγ-κυκλέω ἐντός περιελίσσω Ἱπποκρ. π. τεχν. σ. 6, 37. «οὐκ οἶδ' ὅπου ἔγκυκλῆσαι» Ἀριστ. σφ. 699. «κατὰ τὸν Σχολ. = μεταδέ-λῃσαι· ἀλλ' εἰγκυκλῆσαι = ἀνεστραφαι Σουδ. ἴσως περιμάχουμαι, περίε πολέμῳ, κατὰ δρῶντες καταστρέφουμαι, circumvolvo.
 Ἐγ-κύκλῃθρον, τὸ ἴδ' ἐκκύκλῃθρον.
 Ἐγ-κύκλημα, τὸ ἴδ' ἐκκύκλημα τὰ ἐγκ. = τὰ ἔγκυκλα Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 1.
 Ἐγ-κύκλῃσις ἐκκύκλῃσις Εὔσεβ. ἱερ. Ἐγ-κύκλῃσις, ὁ δ' ἔγκυκλῶν, διαστρέφω τ' Ἐπιφαν.
 Ἐγ-κύκλιος, 3 (ἐγκυκλίαι Ὀρφ. Ἀργ. 979). ἔχων σχῆμα κύκλου, στρογγύλος - χαροί Εὔρ. Ἱ. 1. 429. - ἱερὸν Πλουτ. Νομ. 11. - φορὰ = περιφορὰ ἐν κύκλῳ, ὅτι ἐρχε-ται ἐν κύκλῳ - λειτουργίαι (= αἱ κατ' ἐναυ-τὸν γινόμεναι, οἷον χορηγίαι, γυμνασιαρχίαι, ἱερῶν περίοδοι Β. Ἀν. 250), λοιπὸν ὑπηρε-οῦσαι εἰς τὴν πολιτείαν, αἵτινες παρεῖχοντο κατ' ἐταυτὸν τὸν πολιτικὸν κατὰ διαδοχὴν (εἰς τὴν οἰκίαν των) πρὸς λ. - λειτουργία Δημ. Λεπτ. 21, 130. οὕτω θάπανάι, ἐτήσια ἐξοδα Δ. Κασ. 71, 31. «ἐγκ. δίκαια» = τὰ εἰς πάντας τοὺς πολίτας κοινὰ δίκαια Δημ. 25, 74' δθ. τὸ κοινὸν ἐν χρήσει, σύνθετος, οἷον ἔγκυκλιον γὰρ τοῦτο καὶ ἐν εὔροι ἦν Δ. Ἀλ. 10, 33. καὶ «ἐννομον καὶ ἐγκ. πράγματα» Δ. Κασ. 44, 29. δθ. Ἰσοκ. 3, 22. «τὰ ἐγκύκλια καὶ τὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην γινόμενα» = τὰ ἐν τῇ συνήθει, ἡρέμῳ ποιεῖ τὸν πράγματων, πρὸς τὰ ὅποια ἀντιτίθενται αἱ ἐν τῷ πολέμῳ πλεονεξίαι, καὶ 8, 87, λέγει «ἐν τῷ τοῦτο τῶν ἔγκυκλιων, ταφὰς ποιεῖν καθ' ἑαυτὸν ἐναυ-τον» δ' Ἀριστοτ. ὀνομάζει τὰ συνήθη ἔργα τῶν ὑπηρετῶν «ἐγκ. διακονήματα», πολιτ. 1, 7. πρὸ πάντ. «ἡ ἐγκ. παιδεία» ἡ «τὰ ἐγκ. μα-θήματα», καὶ τὰ ἔγκυκλια μόν. εἶναι ὁ κύκλος τῶν ἐπιτημῶν καὶ τεχνῶν, περὶ τὸν ὅποιον ἔπρεπε νὰ ἀσχολεθῇ πᾶς ἰεῦδ' ἑλλήνων εἰς

τὴν νεότητά του, πρὶν εἰσέλθῃ εἰς τὸν πολιτι-κὸν βίον, ἡ ἀφιερωθῇ εἰς ἰδιαιτέρην σπουδὴν Ἀριστοτ. 70, 1, 5, 6. «ἡ ἐγκ. καὶ συνήθης ἀγωγή τοῖς ἑλαιοῦσι καὶ τοῖς φιλοσοφοῦ-σιν» Στραβ. 1, 1. 22. ἔπρ. ἔγκυκλῳς = εἰς σχῆμα κύκλου Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 2, cir-cularis.

Ἐγ-κυκλο-παιδεῖα ἔγκυκλιος παιδεία ἱερ.

Ἐγ-κυκλο-ποσία, ἡ τὸ ἐν κύκλῳ πίνειν.

Ἐγ-κυκλος ἔγκυκλιος, ἔχων σχῆμα κύκλου, στρογγύλος - πλακοῦς Πάτριον π. Ἀθην 4, 137. «τὸ ἔγκυκλον ἱπτανόφορον τῶν γυναι-κῶν» Ἀριστ. θια. 281.

Ἐγ-κυκλῶ 1) ἐν κύκλῳ, περίε κινῶ - ὀφθαλμοῖν Εὔρ. Ἱ. 1. 76. 2) μὲ κύκλον περίε περιβάλλω, περικυκλώνω Δ. Σικ. 3, 36, συνήθ. οὕτω μέσ. «τοῦ γ' ὅδ' ἔγκυκλου ἔνους αἰθέρης» Εὔρ. Βακχ. 292. «ὥσπερ φωνὴ μὲ τις ἔγκυ-κλῶσται» = ἔχει περίε ἑμῶς ἡ ἡσίοι Ἀριστ. σφ. 395. «τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν τραπέζαν ἔγκυ-κλουμένους» Πλουτ. 70, σ. 50, 18. περὶ στρατ. 16, 1ρ. 3 ὁ Διδ. 4, 23 μεταχει-ρίζεται οὕτω καὶ τὸν π. ἀφρ. «ἐγκυκλωθῆναι Σικελίαν» = περικυκλώσαι Σικελίαν.

Ἐγ-κύκλωσις, ἡ περικύκλωσις, ἔγκλεισις, Στραβ. 2, 1, 36. «ἐγκυκλώσει δόξῃ» Σφρ. σφ. 43, 14, circumit.

Ἐγ-κύκλινθῶ ἐντός τινος περικυκλῶ Ἐπι-φαν. involvo.

Ἐγ-κυκλινθῆσις, ἡ τὸ ἐντός τινος περικυκ-λῶσθαι Πλουτ. Ὁδ. 2, voluntia.

Ἐγ-κυλίω, (ἴδε κυλίω) ἐντός τινος κυλίω «πολλοὶς ἐκτὸν πράγμασιν ἔγκυλῖται» Φε-ρεκρ. π. Στοδ. ἀνθ. 116, 12. ἄλλως ἐν παθ. περικυκλῶμαι Θεοφρ. συγγ. μετφ. ὡς τὸ λκτ. vultari «εἰς ἐρωτας ἔγκυλισθῆναι» Σεν. ἀπομν. 1, 2, 22. «εἰς πολιτικὰς πράξεις ἔγκυ-λισθῆναι» = εἰς τὰς πολιτικάς ὑποθέσεις ἐμπλε-χθεῖς Δ. Ἀλ. 2, 36. Μέσ. ἔγκυλισσάσθαι Δουκ. Ἱππ. 6, involvo.

Ἐγ-κυμαίνω εἰς κυματισμόν, σφοδρῶς κίνη-σιν ὅστω Βασίλ. Μ. Παθ. εἰς σφοδρὰν κίνησιν εἶμαι Κλ. Ἀλ.

Ἐγ-κυματίζω ῥίπτω ἐν τοῖς κύμασι Γρ. Νῦσ. τ. 1, σ. 383, exagito.

Ἐγ-κύματος, 2° ἐντός τῶν κυμάτων μετν.

Ἐγ-κυματού ἔγκυματιζῶ Γρ. Νῦσ.

Ἐγ-κυμονέω ἔγκυμων εἶμαι, εἶμαι ἔγκυος Γεωπ. 14, 26. - τινὰ Ἀπολδ. 1, 2, 6. Παθ.

«τὸ ἔγκυμονοῦμενον» = τὸ ἐμῆρυν Δ. Ἀλ. 1, 60.

Ἐγ-κυμόνησις, ἡ σύλληψις, κύησις Ἀρι-στοτ. φυτ. 1, 2. ἔγκυμοσύνη Ἐπιφαν. κ. αἰρ. 2, 63, conceptio, graviditas.

Ἐγ-κυμονικός, 3° ἔγκυμων Ἐπιφαν.

Ἐγ-κύμων, 2° ἔγκυος, περὶ ἀνθρώπων καὶ μάλιστα ζώων Φωκυλ. 174, περὶ φυτῶν, γό-νιμος - σπέρματα Διοσκ. ἔτι δέ, γῆ Πλατ.

μετφ. «-γύμων ἔχ τινος, Ἱπποκ. τευχῶν, περὶ τοῦ Τρωϊκοῦ Ἱππου Εὔρ. Τρ. 11. «βί-βλος καμάτων» Πλουτ. ἀδ. 590, (9, 210), εἰς τὸ κενὸς ἀντιτιθέμενον, περὶ πνεύματος Πλατ.

Θεαίτ. 148, gravis.

Ἐγκύμων, οὖτος, δ' ὄν. πλοῖον (ἐκ τοῦ πό-ματος) Ἀλκιφρ.

- Εγ-κῶς, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν Ἡρ. 1, 5· γί-
γνεσθαι, περὶ ζώων Ἀριστοτ. Ζ. 1, 3, 20·
«πῶλος εὐόπλου Δαναῶν ἡσυχίης ἔγκυος»,
περὶ τοῦ Τρωϊκοῦ ἔργου Ἀντιφ. 10, (9,
156)· «κυρὸς ἔγκυον ἐμφλογα πέτρων» ὀνομά-
ζει ὁ Φίλιπ. 22, (6,5) τὸν πυρόλιθον, grandida.
- Εγ-κύπτω· κύπτω εἰς τι, ἐπὶ τινος, ἀπο-
λύτ. «οἱ ἐγκαυφότες» Θουκ. 4, 4, Ἀριστ.
νεφ. 191· «οἱ δὲ χρηματιστὰς ἐγκύψαντες οὐδὲ
δοκούντες τούτους ὄραν» Πλατ. πολ. 8, 555·
πρὸς τι βλέπω (ὄβην καὶ τὸ κοινὸν κυττάζω
= κυττάζω κατὰ Κορ. «ἐς τὰ τῶν πέλας κα-
κά» Ἡρ. 7, 152, inspicio, ἐντὸς βλέπω·
«κατὰ τὰς θυρίδας ἐγκύψαντα ἰδεῖν ἐνόντα νε-
κρὸν» Πλατ. πολ. 2, 359.
- Εγ-κυρέω καὶ ἐγ-κύρω (πρὸλ. κύρω καὶ
κυρέω) ἐντὸς γίνομαι, εἰς τι ἐμπίπτω, ἐν-
τυγχάνω, συναπαντῶ τι (ἐντυχεῖν Β. Ἀν. 96)·
«ἐνέκυρος φάλαγγι» Ἰλ. ν, 145· «ἐγκύρσας ἄ-
τησιν» = περιπίπτω εἰς δυστυχίαν Ἡσ. ἐρ. 214·
«ἐκατονταεστὶ βιστᾶ» = ὅστις φθάνει εἰς ἡλι-
κίαν ἑκατὸν ἐτῶν Πινδ. Π. 4, 282 καὶ π.
περ. Ἡρ. 3, 77· «δυσχωρίαις ἀνεξέδοις ἐγκυ-
ρήσαντες» Δ. Ἀλ. 3, 59· παρὰ τούτου δὲ ὡς
καὶ παρὰ τοῖς μὲν. εὐρηταὶ συχνότες. ὡς καὶ
παρ' Ἡρ. ἡ σύνταξις μετὰ γεν. «ἀλογίης
πολλῆς ἐνεκύρσας», 7, 208, ὁ Βάλλκε. εἰκάζει,
ἐκ ὁρῆσεν, incido, incuro.
- Εγ-κύρῃσις, ἢ συνάντησις Σ. Ἐρμ. κ. φυσ.
10, 299, incursio.
- Εγ-κυρσέω· ἔγκυρῃω Ἡρακλ. ἀποσπ. 2.
- Εγ-κύρτις, τὰ μέρος παρὰ τὴν εὐσθον καὶ
εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δικτύου τῶν ἰχθύων, τὰ
ἐν κύρτις ἐνυφάσματα Σουῖδ. τοῖς ἐπὶ τῆς φά-
ρυγγος Πλάτ. Τιμ. 78.
- Εγ-κυρτός, 2· ἐντὸς κυρτός Ἀριστοτ. φυ-
σιολ. 47, incurvus.
- Εγ-κύρως ἴδ' ἐγ-κυρέω.
- Εγ-κυσίχλωλος ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ κύσου χλω-
λός Ἡσυχ.
- Εγ-κυτί· μέχρι τοῦ δέρματος (κύτους)· «ἐγ-
κυτί κεκαρμένος» Ἀρχιλ. 22, κατὰ τὸν Σχολ.
πρὸς αὐτῷ τῷ δέρματι.
- Εγ-κυτὼν· ἔγκατον Λακων. Ἡσυχ.
- Εγ-κύω· κύω, εἶμαι ἐγκυος· ἐγκύουσα = ἐγ-
κυος Ἀριστοτ. grandida.
- Εγ-κύρτωσις, ἢ ἡ πρὸς τὰ ἐντὸς κύρτω-
σις Κασ. προβλ. 38, incurvus.
- Εγ-κυμιάζω, (πρὸλ. ἐγκώμιος), μέλ. ἐγ-
κυμιάσσομαι Πλατ. συμπ. 198, (ἐνερ. Γοργ.
518 καὶ Σχολ. Πινδ. Ὀ. 1, 58)· ἐπαινώ, ἐγ-
κυμιάζω· ἐγκωμιάσσομαι Ἡρ. 5, 5· «καὶ
ἐπαινέσαι» Πλάτ. Πρωτ. 346· ἐνεκωμιάσει
Ἰσοκ. 4, 159· «ταῦτα δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα
ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην» Πλατ. πολ. 2,
353, τινά· «ἀγαθὸν ἄνδρα» = ὡς καλὸν ἄν-
δρα, Μεν. 99· ἐπὶ σοφίᾳ, Εὐθύφ. 9· περὶ
τι, Θεωπ. 142· κατὰ τοῦτο, Λαχ. 191·
«διὰ τι Μενεξ. 241· ἐγκωμιακῶς, νόμ. 1,
629· ἐγκωμιασμένος, Χαρμ. 157, laudo.
- Εγ-κυμιαστέης, ὁ ἐγκωμιάζων μὲν. lau-
dator.
- Εγ-κυμιαστικός, 3· ἀνήκων εἰς τὸ ἐγκώ-
μιον· ἀποφάσεις Πολυδ. 8, 13, 2· τάπος,
- 10, 24, 8· τὸ ἐγκ. πρὸ ἐγκώμιον Πλουτ. συμπ.
9, 140· ἐπὶρ. -ὡς Πολυδ. 4, 26, laudabilis.
- Εγ-κυμιαστός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ ἐγκω-
μιασθῇ Φίλων, laudabilis.
- Εγ-κυμιο-γράφος, ὁ ὁ γράφων αὐγ-
γραμμα, ἐγκώμια Ἀρτεμίδ. 1, 56.
- Εγ-κώμιον, τὸ ἴδ' ἐγκώμιος.
- Εγ-κυμιο-λογικός, 3· ἀνήκων εἰς ἐπαι-
νετικὸν ποίημα, πρὸ πάντ. μέτρον Σχολ. Πινδ.
- Εγ-κώμιος 1) (κώμη) ἐν τῇ γῶρῳ, ἐγ-
χώριος, ἐντόπιος Ἡσ. ἐρ. 342· 2) (κώμος)
ἀνήκων εἰς πομπὴν τοῦ Βάκχου, ἡ εἰς «κώ-
μον ἐπινίκιον, πομπήν, καθ' ἣν ὁ νενικηκὼς
εἰς τὸν ἀγῶνα προεπέμπετο οἰκαδὲς ὄβην» Ἡρ.
Πινδ. Π. 10, 53· μέλος, Ὀ. 2, 52· «στὲ
φάνων τεμάχος», Ὀ. 13, 28, τὸ ἐγκώμιον,
κυρ. «ἐγκώμια ὡς περ νενικηκότες» Πλατ. Λυσ.
205· Ἐν γέν. ἐπαινετικὸν ἄσμα, ἐπαινετικὸς
λόγος, συμπ. 177· «ἐπαινοὶ καὶ ἐγκώμια»,
Πρωτ. 326, ἀντίθ. τῷ ψόγῳ, νόμ. 8, 829·
«ὅμους θεοῖς καὶ ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς»,
πολ. 10, 607· «ᾄδωμεν εἰς τὸν ἐσπόμενον ἔγ-
κώμιον» Ἀριστ. π. Ἀθην. 15, 677· ἐπὶ δὲ
«ἐγκώμιος λόγος» Εὐστ. ἐγκώμιον τοῦ ἐπαινοῦ
διαφέρων ὡς μάλλον περιληπτικὸν Ἑρμογ. προ-
γυμ. 7· πρὸλ. Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 1, 12, ὁ δὲ
ἐπαινος τῆς ἀρετῆς, τὰ δὲ ἐγκώμια τῶν ἔργων.
- Εγ-κώμιος, ὁ ὄν. ἄνδρ. Σουῖδ. ἐν λ. Πρατίνετι.
- Εγ-κώπεια, τὰ περιδέραια Σουῖδ.
- Εγ-κώπον, τὸ μέρος τῆς νηδὸς, ὅπου εἶναι
αἱ κύβαι Ἀθην. 5, 204.
- Εγ-κώ· δόρυμα, στυλός Ἡσυχ.
- Εγ-κώ· ἔχειν Ἡσυχ.
- Εγ-κώ· ἡ 1) πόλ. Ἀπουλίας Στραβ. 9)
ὁδός, παρὰ τὴν Ἀπολλωνίαν ἐν Μακεδονίᾳ ὡς.
- Εγ-ξέω (ἴδε ξέω)· ἐγξέω Εὐρ. ἀποσπ. π.
Στοδ. ἀνθ. 90, 10.
- Εγ-ξηραίνω· ἐντὸς ξηραίνω Ἱπποκρ. πύκν.
Εγ-ξέφος, 2· ξίφος ὀπλισμένος Θεόδοσ.
- Εγ-ξέω (ἴδε ξέω)· ἐντὸς ξύνω, σκάπτω
Θεόφρ.
- Εγ-ξή· ἡ πόλ. Ἀραβίας, κατ. Ἑγρηγός Στ.
Βυζ. ἴδε Νέγρα.
- Εγ-ξέ· κύδοιμος, Παλλὰς ἡ διεγείρουσα
Παλλὰς ὁρῶντος πολέμικόν Ἡσ. θε. 925·
ἀπαλὴν Ν. Διον. 35, 95.
- Εγ-ξέ· μάχης, ὁ ὁ διεγείρων μάχης, ἔργον
μάχης Σοφ. Οἰ. Κ. 1054.
- Εγ-ξέ· μάχη· ὅλ. τοῦ πρηγ. Παλλὰς Ὀμ.
ὕμν. Δην. 424.
- Εγ-ξέ· μὸδος· διεγείρων πόλεμον Νον. Δ. 20.
Εγ-ξέ· κύμω· διεγείρων ἐορτὰς καὶ πόμ.
πᾶς, Διόνυσος Ἀνθ. 9, 524.
- Εγ-ξή· ὅρα καὶ ἐγρήγορα ἴδ' ἐγερῶ.
- Εγρηγορέω, εἶμαι ἐγρυπνός, ἄγρυπνος Ἀρι-
στοτ. 1. Ζ. 4, 10, 1· «ὅταν μὴ ἐγρηγορῇ, κα-
ταμύει τὰ βλάφαρα» ὅταν δὲ καθύδην, τὰ βλά-
φαρα ἀναπύπτειται Σεν. κυν. 5, 11· «τὴν
νόχθ' ὅλην ἐγρηγόρασι» Ἀριστ. πλ. 744· «ἐγὼ
δὲ γ' ὅμης προσδοκῶ» ἐγρηγόρη τὴν νύκτα
πᾶσαν, ἔκκλ. 32· «θαυμάζων ὡς καὶ ἐπρόνοι
καὶ ἐγρηγόρει» Σεν. Κυρ. 1, 4, 20· «αἱ δὲ ἐγ-
ρηγόρασι» Ἰλ. κ, 419, vigilo.

Ἐγ-χονόρος· χονοδωδης, εὐθραστος· -λί-
βανος Διοσκ.
Ἐγ-χονόρος, 2· ἔγων χονόρος Πολύδ. 4, 58.
Ἐγ-χονοδω· ἐντός ἢ ἐπὶ τινος χορεύω Πλουτ.
ἡθ. σ. 332, salto.
Ἐγ-χόρητος ἢ ἔγ-χώρητος, 2· ὁ ἐξ ἀδο-
στου, ὁπερ κοιν. χορηγὶ ἢ χορηγί λέγομεν Βυζ.
Ἐγ-χός, τό· (κατὰ τοὺς ἀρχαί. ἐκ τοῦ ἔγω,
ὁδός. ἐκ ρίζ. ἈΚ.)· ὅδου, λόγῳ Ἠλ. 6,
289, (συνίστατο δὲ ἐκ τῆς αἰχμῆς, ἥτοι με-
ταλλίνης ἀκρας καὶ τοῦ ὁδοῦ, ἥτοι τοῦ
ὁδοῦ). Παρά τραγ. καὶ εἰσός· -ἀμφηκες Σοφ.
Αἴ. 286, Εὐρ. Ἠλ. 700· -περιωτά εἰνε τὰ
βίβλ. Πρακτ. μ. 1098· μετρ. «πῦρ τῆς εἰνο-
δίας· Ἐκείτης ἔγχος» Σοφ. ἀποσπ. 480, καὶ
μάλιστα περὶ σφαίρας, ἀποσπ. 872· ἔτι δὲ
«προσπίδος ἔγχος», Οἴ. τ. 170, hasta.
Ἐγ-χουσα, ἡ· ἄγχουσα ἀττ. Ἐν. οἶκ. 10, 2.
Ἐγ-χουσίω· μετέγχουσαν χρωματίζω Ἐτ. Μ.
Ἐγ-χουτάν· (ἀρτον) στεατίνον λάκωνες· Πασχ.
Ἐγ-χραίνω· τὸ ἐπομ. μετν.
Ἐγ-χράω· ἐντός ὠθω, κτυπώ· «ἐνέγραψε τὸ
σημπερον ἐς τὸ πρόσωπον» Ἡρ. 6, 75.
Ἐγ-χράω· χράω, ἐπιτίπτω βαρύνω, ἐγγράω
Ἡρ. 6, 75. καὶ παθ. «ἔσαν δὲ πρὸς τινὰς καὶ
ἄλλους ἐγκεχρημένοι πόλεμοι»· καὶ κατὰ τι-
ναν ἄλλαν ἦσαν εἰς ἐνέργειαν σφοδρὸν πόλε-
μοι, 7, 145 ὅπερ παρὰ πολλῶν ἐρμηνευτῶν
ἀνίσταται ἐς τὸ ἐγγράω.
Ἐγ-χρεμετίζω· ἐντός τινος χρεμετίζω Πο-
λύδ. 1, 56, adhiungo.
Ἐγ-χρεμίζω, τό· τὸ ἐκπυρσθῆναι· «καὶ φθό-
νους καὶ κακοθηδίας» Πλουτ. ἡθ. σ. 82.
Ἐγ-χρέμπτομαι· ἐντός πύου, καταπτύω· ἐνε-
χρέμπτο μορίοντι· Λουκ. ἀλετ. 10, 1, inspuo.
Ἐγ-χρήζω· ἔχω ἀνάγκην, εἶς τι Γεωπ. «τὰ
ἐγχερέζοντα»· τὰ χρειάδῃ Λουκ. Ἰστ. συγγ.
22, indigeo.
Ἐγ-χρίμα, τό· πρόσχρομος Φιλύστρ. offensio.
Ἐγ-χρίπτω· μετὰ βίαν, ταχέως φέρω ἐπάνω
εἶς τι· «ἐν νόσῃ δέτοι ἔπρος ἀριστερὸς ἐγγριμ-
φθῆτω»· συνεχῶς πρὸς τὸν σκοπόν ὃς ὁ δηγηθῆ
Ἠλ. φ. 388, ὡς καὶ 334 «οὐ μάλ' ἐγγριμφας
ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα»· «ἐγγριμφθεῖς πύλησιν»,
ρ. 105· «αἰχμὴ δασέω ἐγγριμφθεῖσα»· ἡ μέχρη
τὸν δασέω ἐισδύσασα λόγῳ, ε. 662· καὶ
«νωλεμὲς ἐγγριμπτόντο»· παρεισέπτοντο με-
τὰ πρὸς ἀλλήλους, ρ. 413· «ἐλάφοις ἐγγριμ-
πτομένα», τ. 6. κυνηγούσα Εὐρ. Ἰππ. 218·
«-βάριν τῇ γῇ»· πρὸς τὴν γῆν ὠθώ Ἡρ. 2,
60· «ἐγγριμφας τῇ αἰγιαλῷ», δηλ. ναῦν, 9,
98· «ἐγγριμπτόμενοι καὶ ψαύοντες», 2, 93· καὶ
συχὰ ἀπολύτ. πλησίον· «μὴ τις ἦεν ἐγγριμ-
πτῇ» Σοφ. Ἠλ. 786· «μυχάτῃ θαλάσῃ», Ἀ-
πολ. Ῥ. 2, 398· -γυναικί, ὡς τὸ πλησιάζειν,
κοιμώμαι πλησίον Ἡρ. 4, 113· περὶ
δὴ γυναικὸς φαρμακερῶν γυνών «οἷαν ἐνιγρίμψῃ
δάκος» Νικ. Θερ. 336· πρόβ. Ἀπολ. Ῥ. 4,
1512, περὶ προσβολῆς τοῦ ἐλέφαντος Ὀππ.
κυν. 2, 535· περὶ νόσων, προσβάλλω, κατα-
λαμβάνω ἱατρ. appello, infigo, mordeo, immitto.
Ἐγ-χρίπτω, ἰων. ἄλλ. τύπ. τοῦ προηγ.
Ἐγ-χρίμψις, ἡ· πλῆξις, τύψις Ἀνθρ. Κάισ.
εἰς Ἀποκαλ. σ. 726.

Ἐγ-χρίσις, εἰς. ἰων. ἰος. ἡ· 1) τὸ ἐντός
χρίειν Ἰπποκρ. 2) βολή, πληγή, παρὰ Αἰλ.
Ζ. 1. 3, 22 δάγκμα, Mitio, latus.
Ἐγ-χρίσμα, τό· τὸ χρίσθαι Ἰπποκρ.
Ἐγ-χρίστίον· διὰ ἔγχρειν Γεωπ. Inungendum.
Ἐγ-χρίστος, 2· ἐντός χρίσματος, κατάλλη-
λος πρὸς τὸ ἐγγχεῖν· -φάρμακον Θεοκρ. 11,
2, καὶ Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 2, 7, inunctus.
Ἐγ-χρίω (ἴδε χρίω)· ἐντός χρίω· «-ἐαυτὸν
χρώμασιν» Ἀθην. 12, 542· ἐμπέγω, ἐντός
κεντῶ Πλατ. Φαιδρ. σ. 251, περὶ ἱατροῦ τῶν
ὀφθαλμῶν Στρατ. 39 (11, 117)· «βελόνας
φαρμακοῖς» Δ. Κάσ. 72, 14· μετρ. «φευδῆγ-
ροῖς φήμαις ἔπη» Λουκ. 1455, οὕτω δὲ καὶ
μέσ. 2) ἐντός κεντῶ, κεντρίζω, «ἐγκεχρίσθαι
σκορπίω»· περὶ πλῆθους Β. Ἀν. σ. 46· «ἐγ-
χρίσας τὸ κέντρον» Αἰλ. Ζ. 1, 6, 20· 60. «ἐγ-
χρίσθεις ἴδης»· τὸ διὰ κεντρίου ἐμβληθὲν δὴλη-
τήριον Αἰλ. Ζ. 1, 54, obliquo, infigo.
Ἐγ-χρονίζω, ἡ· 1) τὸ ἔτος Εὐχολογ. 6) ἐπὶ θ.
χρονοτρίβῃ Ἰπποκρ.
Ἐγ-χρονίζω· εἰς τι διατρίβω, διάγω τὸν
χρόνον· τινὶ Πολύδ. 15, 36, 6· ἐν τινὶ Δ.
Κάσ. 42, 9· ἐν γέν. χρονοτρίβω, βραδύνω·
«-πρὸς τὸν γάμον» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 10· 60.
πολυκαιρίζω, βιβάζω Φίλων, ὡς καὶ ὁ Πλάτ.
Γοργ. 480, ὅστις μεταχειρίζεται τὸ παθ. ὡς πῶς
μὴ ἐγγχρονισθῆναι τὸ νόσημα τὴν ψυχὴν ἀνάτοιν
ποιήσει· πρόβ. Ἀριστοτ. Ζ. 1. 7, 7, immoror.
Ἐγ-χρονισμός, ὁ· τὸ πολὺν χρόνον διατρί-
βειν εἰς τι, βραδύτης μετν. commoratio.
Ἐγ-χρονος· εἰσέτι διαρκῶν, μὴ πολυχρονί-
σας· ἀπονδαῖ Ἀππ. π. Σουλδ. ἐπὶ ἐγγρά-
νωος Ἰουστ. Μαρτ.
Ἐγ-χρῶσας, 2· χρυσαμένους· -πρόσαςφς
Διόδ. 3, 39.
Ἐγ-χρῶσάω· χρυσάω Τζέτζ. Inauro.
Ἐγ-χρῶζω· τῷ ἐπομ. μετρ. «νόμον ἐν τοῖς
ἄθεσι καὶ τοῖς ἐπιτηδείομασι τῶν πολιτῶν ἐγ-
χρῶζεσθαι δεῖ» Ἀρχυτ. Στοδ. ἀνθ. 43, 134.
Ἐγ-χρώνωμι (ἴδε χρώνωμι)· κυρ. χρώμα
ἐντρίβω, χρωματίζω· μετρ., «τὸ πάθος ἐγχε-
χρωσμένον τῷ βίῳ» Ἀριστοτ. ἡθ. 2, 3, In-
τυπῶναι, imbuo.
Ἐγ-χρώνωμι· ἀποχρώνωμι Δ. Ἀλ. συνθ.
λεξ. σ. 5, 4.
Ἐγ-χυλίζω· μεταβάλλω εἰς χυλόν, χυμὸν
Θεοφρ.
Ἐγ-χύλισμα, τό· ὁ εἰς τι περιεχόμενος χυ-
μός, χυλὸς Διοσκ. 1, 133.
Ἐγ-χύλος, 2· ἔγων χυμὸν, ζουμερὸς Θεοφρ.
ἀντιθ. ἄχυλος· ἔτι δὲ -κρεάδια Ἀλεξ. π.
Ἀθην. 9, 383.
Ἐγ-χύλωσις, ἡ· ἡ παροχέτευσις τοῦ χυλῶν,
Ἀρετὰ χρον. νοσ. 2, 12.
Ἐγ-χύμα, τό· τὸ ἐντός χυλῶν· -ἐγγύματα =
ἐγγυτα φάρμακα ἱατρ.
Ἐγ-χυματίζω· ποτὶν τι, ἱατρικὸν ἐγγύμα
ἱατρ. Infundio.
Ἐγ-χυματισμός, ὁ· ἐγγυσις ἱατρ. Infusio.
Ἐγ-χυματιστέον· διὰ ἔγχρειν Γεωπ.
Ἐγ-χυματιστός, 3· βρεγμένος, ἐμδαρμένος
Διοσκ.
Ἐγ-χυμίζω· ἐμβάπτω Εὐστ. Inauro.

*Εγγυμος, 3' εγγυμον, γυμνός = σάρξ Πλάτ. Τιμ. 74, αντίθ. εγγυμος Ἀριστοτ. succulentus.

*Εγγυμωμια, τὰ ἐγγυμωσις, τὸ προχέειν, διανομή τῶν χυμῶν δι' ὅλου τοῦ σώματος Ἰπποκρ.

*Εγγυμός, ἐγγυμωμην. Λουκ. εἰκ. 29, infundio.

*Εγγυράζω ἢ ἐγγυράζω ἐνεχυράζω, ὑποθήκην βάλλω Ἰωσ. ἀρχ.

*Εγγυσις, -εως, ἡ τὸ ἐγγυνοῦν Πλουτ. 70, σ. 38, infusio.

*Εγγυσιόν, ἐγγυματιστέον. Γεωπ.

*Εγγυσις, 2' ἐντός χυμένος, ἵνα ἐγγυθῇ ἱατρ. τὰ ἐγγυσις=ἐγγυμάται ὁ ἐγγυσις, δηλ. πλάκος=πλάκος χυμένος κατὰ τινὰ τύπον, κυμα παρ' Ἀθην. 14, 644, infusus.

*Εγγυστρία, ἡ ἐγγυστρία Σχολ. Ἀριστ. δι. γρ.

*Εγγυστρία, 1) ἐν γύτρᾳ θέτω τι, πρὸ πάντ. τὸ αἷμα τῶν καθαρτηρίων ἱερῶν (ἐξιλεωτικῶν θυμάτων) δέχομαι ἐν γύτρᾳ 2) ἐν γύτρᾳ βρέφοις ἐκτιθῆναι, φονεύω Ἀριστ. σφ. 289 διότι τὰ παῖδια, τὰ ὅποια δὲν ἤθελον νὰ ἀναθρέψωσιν, ἐξέθετον ἐντὸς γύτραις.

*Εγγυστρία, ἡ ἡ γυνή ἢ δεχομένη τὸ αἷμα τῶν καθαρτηρίων ἱερῶν (ἐξιλεωτικῶν θυμάτων) κατὰ τὴν ἐνταφίαν τινος φονευθέντος Πλάτ. Μένος 315, ἡ κατὰ Βοίωχ. ἡ συν-αθροίζουσα ἐν γύτρᾳ τὰ ὅσα τῶν καέντων νεκρῶν. Κατὰ Σχολ. Ἀριστ. σφ. 289, ἐγγυστρία=αἵμαται αἱ ἐν γύτραις ἐκτιθεσθαι τὰ βρέφη.

*Εγγυσις ἢ Σαμέλη Ἡσύχ.

*Εγγυμια, τὸ ἐπὶ ῥυτίτι χύματος Πολύδ. 4, 39, 40.

*Εγγυμωμια, (ἴδε χυμωμια) καὶ ἐγγυμωμω χύμα εἰς τι, φράσσω, ἐμποδίζω με χύμα=πύονον Πολύδ. 4, 40, 4=τὰ φρον Ἀππ. ἐμφ. πόλ. 5, 36 ἐντὸς χύμα χύμα Διοδ. 17, 42=εἰς τὴν τάφρον Ἀππ. ἐμφ. πόλ. 2, 75.

*Εγγυμωμω δίδω τὸν τύπον, ἐπιτρέπω ὅσον ἐνεχώρησεν ἢ δεκτὴ οἷ' Ἡρ. 2, 135=ἐὰν ἐγγυμωμω τὸ ὕδωρ=τὸ ἐξ ὕδατος ὠρολόγιον, δηλ. ὁ καιρὸς Δημ. 44, 45, καὶ ὁ χρόνος ἐγγυμωμω ἀποστρέφω Σεν. ἱππ. 12, 13=συνήθ. ἀπορροσ. ἐγγυμωμω=εἶνε δυνατόν Β. Ἀν. 95=ἐνδέχεται τινὶ Ἀντιφ. 1, 7=τινὶ ὁδιστῇ εἶναι Λυσ. 24, 15, ἀντιθ. τῷ «ὃδ προσήκει» Πλάτ. νόμ. 11, 916, τινὶ=εἰδέναι, πολ. 5, 403=ἐτι δε μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ. σοφ. 264=ἐτι ἐγγυμωμω=ἀνέχεται, Φαίδ. 116, concedo, admitto.

*Εγγυμωμωσις ἴδ' ἐγγυμωμωσις.

*Εγγυμωμωσις διὰ ἐγγυμωμω, συγκατατιθέ-ναι Γρ. Νου. concedendum.

*Εγγυμωμωσις, 2 καὶ 3' (ἐγγυμωμω, ἐσθής Ἡρ. 6, 35, -λίμνη, Πίνδ. Ὀ. 5, 11) ἐντόπιος, τῆς πατρίδος=βασιλῆς, Ο. 9, 60=ἡρώας, Θουκ. 2, 74=παρὰ τὸ πατρώος, 4, 71=οἱ Σοφ. Τρ. 182, καίτοιτοι «=τῆςδε γῆς» Εὐρ. Ἰων. 1167 (κατὰ Β. Ἀν. 187, 259 διαφέρον τοῦ ἐπιχώριος, ὅστις εἶνε εἰς τὸν τόπον) 2) ὁ εἰς τοὺς ἀγρούς Ἡσ. ἔρ. 352, δι. γρ. ἀντὶ ἐγγυμωμω.

*Εγγυμωμωσις, ἐπὶ παρ. κατὰ τὰ ἔθνη τῆς χύμα-

ρως Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 136.

*Εγγυμωμωσις, 2' τὸ ἀνατ. Σοφ. Φιλ. 687.

*Εγγυμωμωσις, ἡ γέμισις με χύμα, φράσσει με χύμα Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 14.

*Εγγυμωμωσις, ἡ, ὡς χρησιμεύον πρὸς ἐγγυμωμωσις ὁδωγὰ ἐγγυμωμωσις Ἀππ. ἐμφ. πολ. 5, 36.

*Εγγυμωμωσις, καὶ παρ' ἡμῶν, ἐπ. καὶ ἐγγυμωμωσις (Πλάτ. α, 76, συγνὰ πρὸς ἀπορρογὴν χαλαρωδίας Πινδ. Π. 3, 77), κατ' Ἀπολλ. ἀντων. δωρικῶς, Θουκρ. 15, 60, κηγῶν, 21, 45, ὡς καὶ Ἀθην. 4, 147, ἐκ τῶν τραγ. μόν. Λισχ. Περσ. 931, αἰολ. ἐγγυμωμω, κατ' Ἀπολλ. ἀντων. 64 καὶ ἐγγυμωμω, καὶ δωρ. ἐγγυμωμω Ἀλκμ. Ἀριστ. Ἀλ. 736, Λυσ. 986, βοιωτικῶς ἰών καὶ ἰων. ἰών καὶ Κόρινθα, γεν. ἐμωμω, ἐγγλ. μου, ἰων. καὶ ἐπ. ἐμωμω, ἐμωμω Πλάτ. α, 88, καὶ συγνὰ ἐμωμω, α, 259, ἐμωμω, α, 545 καὶ Σωφρ. ἐγγλ. ἐμωμω βοιωτ. καὶ Σουακός. ἐμωμω καὶ ἐμωμω Κόρινθα, 33 καὶ Ἑπ. χαρμ. ὁ Ἀπολλων. ἐγγυμωμω καὶ ἐμωμω, ἐμωμω, ἐμωμω, δωρ. ἐμωμω, ἐγγλ. μου, δωρ. ἐμωμω Ἀριστ. Ἀλ. 733, κατ' Ἀπολλων. ἐμωμω, αἰολ. ἐμωμω, βοιωτ. ἐμωμω, αἰτ. ἐμωμω, ἐγγλ. με, κατ' Ἀπολλ. δωρικῶς, ἐμωμω, δωρ. ἐμωμω, ἐμωμω, καὶ νῶ Πλάτ. α, 210, καὶ ἀττ. συγνὰ Σοφ. Οἶ. τι. 1504, καὶ νῶν, Φιλ. 133, κατ' Ἀπολλων. καὶ νῶν, Ἀντιμαχ. παρὰ Κ. Σρ. 1, 213 ἐμωμω ἐμωμω ἀντὶ ἐμωμω, πλ. ἐμωμω, ἰων. ἐμωμω, δωρ. ἐμωμω Τιμ. Λοκρ. 96, αἰολ. ἐμωμω Ὀδ. α, 303, γεν. ἐμωμω, ἰων. ἐμωμω, ἐπ. δὲ ἐμωμω Ὀδ. ω, 169, δωρ. ἐμωμω Ἀριστ. Λυσ. 162, ἐπ. δὲ ἐμωμω, ἐμωμω, αἰολ. ἐμωμω Ἀπολλων. δωρ. ἐμωμω, ἐπ. καὶ ἐμωμω Πλάτ. ρ, 415, πολλὸ συγνὰ Σοφ. Φιλ. 8, 463, γράφεται καὶ ἐμωμω Ἀριστ. ὅροι. 386 καὶ λοιπ. αἰολ. ἐμωμω καὶ ἐμωμω Ὀδ. α, 384, μ, 275, αἰτ. ἐμωμω, ἰων. ἐμωμω Ὀδ. δ, 452, π. ἐμωμω, σ, 372, ἐπ. παρὰ Σοφρ. ὅπου τοῦ Ἑρμῆος. ὡς ἐγγλ. γράφω. Δι. 725, αἰολ. ἐμωμω Πλάτ. α, 59, ἀμωμω Ἀριστ. Λυσ. 96, ἡ ἀμωμω, Λυσ. 1099, 1250, ερσ.

*Εγγυμωμωσις, ἀττ. κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ ἐγγυμωμωσις.

*Εγγυμωμωσις, ὁ, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ αἰγυμωμω.

*Εγγυμωμωσις, ἀττ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ ἐγγυμωμω.

*Εγγυμωμωσις, ἐγγυμωμω, ἐγγυμωμω ἐγγυμωμω.

*Εγγυμωμωσις ἴδε διδάσκω.

*Εγγυμωμωσις εἶδος ἀμωμωσις Ἡσύχ.

*Εγγυμωμωσις ἰδωμωμω, φαγωμωμωσις=ἰδωμωμω, βρώσιμα Ἡσυχ. edulis.

*Εγγυμωμωσις, 3' ἡδύς=ἐλαίον Πλάτ. ε, 172, ἡ=τῷ προηγ. εὐχέμενος ἢ κατὰ τοὺς ἀγαθοὺς ἐρμηνεύτας ἐκ τοῦ ἡδύς, ἡδωμωμω=ἀεὶ ἀγαθὸς εὐχάριστος, κατὰ δὲ Βούτυν. ἐκ τοῦ ἡδύς=ἡδύς, iucundus.

*Εγγυμωμωσις ἡ ἑδωμωμωσις ὁ ἡδωμωμωσις Ἀντιφ. δι. γρ. Ἡσυχ.

*Εγγυμωμωσις βρώσιμα Ἡσύχ. ἴδε εἶδος.

*Εγγυμωμωσις, α, ὡς ὁ μέχρι ἐδάφους Τζέτζ.

*Εγγυμωμωσις 1) ἐμωμωμω, κτυπῶ καὶ ἐσθλῶ τὸ ἐδάφος, μεταβάλλω εἰς ἐδάφος Πολύδ. 6, 33, 6' 2) καταρρίπτω, καταστρώνω Ὁ. ἐπ. καταρρίπτω, καταστρώνω, allido.

*Εγγυμωμωσις, τὸ, ὅπου τοῦ ἐδάφους χωρίον αὐτῶν

γράμματος: Εὐστ. Ὁδ. σ. 1532, 63. 2) κείμενον συγγράμματος Τζέτζ.
 Ἑδάφιος· διάκονος παρὰ Φωτίου.
 Ἑδάφισ τήριον, τό· λίστρον, ὁμάλιστρον Πουχ.
 Ἑδαφίτης, ὁ· ἑδαφίτης Τζέτζ. Ἰστ. 1, 906, ravinementarius.
 Ἑδάφος, τό (ἔδος)· ἔδρα, θεμέλιον, ἑδαφος· -νός Ὁδ. τ, 279· -πλοίου Δημ. 32, 5· «καθελόντες εἰς ἑδαφος» Θουκ. 3, 63, ἰδ. καταστρέφοντες ἐκ θεμελίων, ἐξισώνοντες μέ τὸ ἑδαφος· «κατασκευάσκειν εἰς ἑδ.» 4, 109· ἑδαφος καὶ γῆ· «περὶ τοῦ τῆς πατρίδος ἑδαφους ἀγωνίζεσθαι» Αἰσίν. 3, 134· «ὕπερ αὐτῶν τῶν ἑδαφῶν ἐν κινδύνῳ» Δημ. 26, 11, κατὰ Θ. Μαγ. σ. 264 ἑδάφον· ὅχι ἑδαφῶν· -θαλάσσης Ἀριστοτ. Ζ. 1. 4, 8· -ποταμοῦ Ξεν. Κυρ. 7, 5, 18· ἑδαφος· ὅπου πατεῖ τις, δάπεδον Ἀθην. 12, 542· -γῆπεδον, ἀγρός· Ἐπιγρ. Παρὰ μτγν. ἑδαφος = κείμενον πρωτότυπον συγγράμματος.
 Ἑδαφῶν· θεμελιῶν· ἡδαφίζω = κατέκτισται Πουχ.
 Ἑδάνα· πόλ. Φοινικὴ παρὰ τῷ Εὐφράτῃ (ἐκ τοῦ κτίστου Ἑδανού), κατ. Ἑδδανεύς Στ. Βυζ.
 Ἑδέατρος, ὁ· ὁ προυσθίων παρὰ Πέρσαις τοῦ βασιλέως ἀσφαλείς· ἔνεκα = προγεύσας, ἡ ὁ ἱπποκράτους παρὰ Πέρσαις εἰς τὴν τακτοποίησιν τῆς τραπέζης τοῦ βασιλέως ἀρ. λεξ. καὶ Ἀθην. 4, 171.
 Ἑδεδησός· πόλ. Λυκίας, κατ. Ἑδεδησεύς, Στ. Βυζ.
 Ἑδέλιον, τό· τῷ ἐπομ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 630.
 Ἑδέλλαν, τό· ἑδρασμα, βάσις, θεμέλιον πρὸ πάντ. νού· -Δήμητρος Παισ. 8, 25, 4.
 Ἑδείδιμεν, α. πλ. ὑπερ. τοῦ δεῖδω.
 Ἑδεμα, ἀορ. τοῦ δεῖω.
 Ἑδεκῶν, ὄνος, ὁ· Ἰσθρ. Πολύδ.
 Ἑδεκῶν· ἄνθος· Πουχ.
 Ἑδέμ· τρυφή· Πουχ. καὶ ὁ ἐν τῇ γῇ παρά-βειτος Γενεσ. 2, 8, 10.
 Ἑδεος· Θεσσαλικὸς θρόνος· Πουχ.
 Ἑδερίων, ὄνος, ὁ· βασιλεὺς Ἀχάϊας Τζέτζ.
 Ἑδεσμα, τό· 1) τὸ φαγητόν Πλάτ. Τιμ. 73. 2) προσφάγιον ἔκκλ.
 Ἑδεσματίον, τό· ὅποι. τοῦ προηγ. Πρὸκλ. εἰς Πσ. ζρ. 41.
 Ἑδεσματο-θήκη, ἡ· δωμάτιον, μέρος ἐνθα φυλάττονται τὰ φαγητὰ Πολύδ. 10, 93.
 Ἑδεσσα, ἡ· 1) πόλ. Συρίας, Στ. Βυζ. ὁρ-όατ. Μεσοποταμίας Στραβ. 2) Μακεδονίας Στ. Βυζ. κατ. Ἑδεσσαίος, καὶ Ἑδεσσηνός· παρὰ Πτολ. καὶ Αἰδεσσα.
 Ἑδεστέων· δεῖ· ἐσθίειν Πλάτ. Πρωτ. σ. 314, edendum.
 Ἑδεστής, ὁ· ὁ τρώγων Ἡρ. 3, 99, comestor.
 Ἑδεστός, 3· φαγωμένος Σοφ. Ἀντ. 208· κατηναλωμένος, Γρ. 674, φαγώσιμος, ἐδώ-θιμος Ἀριστοτ. πολ. 7, 2, 9· πρὸ πάντ. τὰ ἐδεστά = φαγητὰ Πλάτ. Τιμ. 72.
 Ἑδετανοί· λαὸς Ταρρακ. Ἰσπανίας Πολυδ. Λιθ. Sedetani.
 Ἑδῆ· καθέδρα, τὰ ἐρά· ἡ τὰ ἑδάφη Πουχ.
 Ἑδῆσται· ἐδῆσεσθαι εἰς, γ. πλ. παρκ.

τοῦ ἔδω.
 Ἑδῆδιον, ὄνος, ἡ· φαγέδαινα Πουχ.
 Ἑδῆδῶς, μτχ. παρκ. τοῦ ἔδω.
 Ἑδῆκων, ὄνος· Σκόδης τις Πρиск.
 Ἑδῆτανοί· Ἑδετανοί Στραβ.
 Ἑδῆτός, ὄνος, ἡ· τὸ φαγητόν, τὸ τρώγειν, Ὁδ. δ, 788 παρὰ τὸ πόσις· ἐν γένει τροφή, ζ, 250, cibus.
 Ἑδμεναί, ἀπαρ. τοῦ ἔδω.
 Ἑδναία, ἡ· καθέδρα Ζων. καὶ Σουδ.
 Ἑδνάομαι· δίδω προτὰ· ἐδνάσσομαι θυγα-τέρα· Εὐρ. Ἑλ. 933, dole.
 Ἑδνάς, ἡ· ἡ ἀπὸ τῶν ἔδνων ἐδῆτός· Πουχ.
 Ἑδνίος, χιτών· ὃν πρῶτον ἡ νόμφη τῷ νυμ-φίῳ δίδωσι Πουχ.
 Ἑδναν, τό, Πινδ. Π. 9, 11, «ἔδνον γάμου ἄξιον» Θεοκρ. 27, 32, συνηθ. πλ. «τὰ ἔδνα», ἐπ. -ἔδνα (παρ' Ὁμ. μόν. ἐν Ὁδ.)· δῶρα τοῦ γάμου, τοῦτο μὲν τὰ δῶρα τῆς νόμ-φης, ἄτινα προσφέρει ὁ μνηστὴρ εἰς τὴν κόρην τὴν ὅποιαν ζητεῖ Ὁδ. ζ, 159, τοῦτο δὲ ἄ-τινα δίδει εἰς τὸν πατέρα τῆς νόμφης, γ, 318· ἐν ἄλλ. χωρίοις τοῦ Ὁμ. εἰς ἀμφιβολον τῆς λαμβάνει τὰ δῶρα· πρὸλ. Nitzsch ἐν Ὁδ. α, 277, Πινδ. Ὁ. 9, 11· ἐπὶ δῶρα τοῦ γάμου, ἄ-τινα προσφέρουσιν οἱ προσκαλοῦμενοι εἰς τὸν γάμον Πινδ. Π. 3, 94· πρὸλ. πρώτ. donum.
 Ἑδνο-φορέω· φέρω δῶρα τῇ νόμφῃ Εὐστ. Ὁδ. 1414, 49.
 Ἑδνο-φόρος, ὁ· ὁ προσφέρειν νυμφικὰ δῶρα, παράνομος Γρ. Νου. τ. 1, σ. 479.
 Ἑδνώ· δίδω προτὰ, προικίζω· «ἡμῖν ἔδνωσε ὀγάτρως» Θεοκρ. 22, 147. Μέσ. ἐπ. -ἔδνω-σασαίτο Ὁδ. δ, 53. Ἄλλὰ Δεων. Ταρ. 64 (7, 48)· «ἐδνώσαστο γυναῖκα», ἔκαμε νὰ τὴν προικίσουν.
 Ἑδνωτῆ· ἐγγαμιστὴ νυμφίῳ Πουχ. ἀρραβῶ-νιστικῇ ἡδ' ἐδνωτῇ.
 Ἑδνωτής, ἐπ. ἔδνωτής, ὁ· ὁ προικίζων τὴν νόμφην Ἰλ. ν, 382, Ζησλ. προικιστής, κατὰ Ἑτ. καὶ Πουχ.· κηδεστής, πενθερός, κοσέρ.
 Ἑδοκεσμεν· ἐδοκούμεν, α. πλ. παρκα. τοῦ δοκέω.
 Ἑδομαι, μέλ. τοῦ ἐσθίω.
 Ἑδονία, ἡ· ἐπαρχία Λιθίας.
 Ἑδοντας, αἰολ. ἀντὶ δδόντας Γρ. Κορ.
 Ἑδοντι = ἔδουσι γ. πλ. ὅωρ. τοῦ ἔδω.
 Ἑδός, ὁ· φαγῆς, λαίμαργος ἀρ. λεξ. comodo.
 Ἑδος, γ. -εος, τό (μᾶλλ. ποιητ. πρὸλ. ἔδρα)· ἡ ἔδρα· α) τὸ κάθισμα, ἐφ' οὗ κάθη-ται τις Ἰλ. α, 534· 6) τὸ κάθισθαι· «οὗχ ἔδος ἐστί» = θέν εἶνε καθὼς τὰ καθίσθαι εἰς ἐδῶ ἐν σχολῇ Ἰλ. λ, 648· γ) κατοικία, ἰδ. τῶν θεῶν· «Ὀλύμπιος θεῶν ἔδος» Πσ. ἀορ. 203· πρὸλ. «ἔδος Ὀλύμπιοιο» Ἰλ. ω, 144· ἐπὶ δὲ «ἔδος Θήβης» = αὐτὴ ἡ πόλις, δ, 406· «Ἰό-κης ἔδος» Ὁδ. ν, 344· «Μάκαρος ἔδος» Ἰλ. ω, 544, ἐνθα κατοικεῖ ὁ Μάκαρ. πρὸλ. «Θε-ράπναις ὕψιπεδον ἔκ. Πινδ. Ἰ. 1, 31· «Αἰ-ακίδαν εὐπεργον», Ν. 4, 12· «δοσι Ἀσίας ἔ-δος νέμονται» Αἰσχ. Πρ. 411. Πρὸ πάντ. κα-λῶνται οἱ ναοὶ τῶν θεῶν· «δαμνῶν ἔδω» Σοφ. Οἰδ. τ. 886. Ὀβτω δὲ καὶ περὶ θεῶν ἔδω Πλάτ. Φαῖδ. 111, Ἰσοκ. 3, 9, 4, 155.

Κοθα καὶ θ. Μάγ. ἀναφέρεται καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν· οὕτω καὶ Λουκοῦργ. 1· «τῶν θεῶν νῦν καὶ τὰ ἔδη» εἶνε ἡνωμ. καὶ Ἰσοκ. 15, 2 «Φειδίας τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἑξ ἑστέργασαίμενος». Οὕτως ἐννοητέον καὶ ἐν Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 12· «τοῦ ἔδους τῆς Ἀθηνᾶς κατακαλυμμένον», καὶ Β. Ἀν. σ. 246 «ἔδος τὸ ἀγαλμα» ἐξήγ. 2) βάσις, θεμέλιον Ἰσ. θε. 117. Ἑδούλιον, τὰ ὄρος Ἰσπανίας Ταρρ. Πτολ. Ἑδουμαι, μελ. τοῦ ἔδομαι. Ἑδουματοί ἢ Ἰδουματοί· ἀραβικὸς λαὸς Στ. Βαζ. Ἑδουνοί, οἱ Σουδ. Ἑδοσοί Ζων. ὄν. ἔθνοος, Αεθού. Ἑδρα, ἢ ἔδος, ἐν τῷ περὶ μάλλον εὐχρηστον· 1) πᾶν ἐφ' οὗ καθήκει τις, κάθισμα, καθέλα, βάθρον Ἰλ. τ. 77, ἐτι δὲ ἡ θέσις, ἐφ' ἧς καθήκει τις· «τίειν τινὰ ἔδρα» = διαθέσει· ἐν τέρμῳ τιμῶν τινα Ἰλ. 0, 161, ὡς καὶ «τιμίαν ἔδραν ἔχειν» Αἴσχ. Εὔμ. 817· ἐτι δὲ τιμίαις, δώροις, ἀρχαῖς, ἔδραις γεραίρειν τινὰ Ξεν. Κύρ. 8, 1, 39· «ἔδρας εἶκειν τινὶ» Φωκυλ. 208· ὁ θρόνος· ὅθ. «ἐκβάλειν ἔδρας Κρόνον» Αἴσχ. Πρ. 201· «ἔδραν ἔχειν» = καθορᾶν· ἐπ' ὀμφαλῷ, Εὔμ. 41· «ἐκ τῆς δ' ἔδρας ἔξελλε» Σοφ. Οἶ. Κ. 36, ὡς καὶ «ἐξ ἔδρας ἀνίστασθαι» = λέγειν νὰ σηκωθῇ ἐκ τοῦ καθισματός του, Αλ. 775· «ἐκ τῆς ἔδρας ὠθεῖν» Πλάτ. Τιμ. 79· Ἐν γέν. τόπος, θέσις «ἡ τοῦ ἥπατος ἔδρα» = ἡ θέσις τοῦ ἥπατος, 67· παρ' ἱατρ. ἡ ἔδρα ἀσθινείας· πρὸ πάντων εἰς τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν «γαλαλιπέδας θεῶν ἔδρα» Πινδ. Ἰ. 6, 44· «ἐν θεῶν ἔδραις» Αἴσχ. Ἀγ. 582, αἵτινες ἐν ἱ. 461 καλοῦνται βωμοί· 2) πᾶν ἐφ' οὗ καθίζει, ἐπεριβάλλεται τι, θεμέλιον, βάσις Πλουτ. Δημητρ. 21· «ἔδραν στρέφειν τινὶ» = ἀναίρειν παρὰ τινος τὸ θεμέλιον, ὑποσκελίζειν Θιοφρ. γαρ. 27, 3) ἡ ἔδρα, τὰ ὀπισθεν Ἰπρ. 2, 87· ἐτι δὲ τὸ καθήκιον καὶ ὁ ἀπόπατος ἱατρ. 4) τὸ καθίσθαι, συνεδρίασις Ὀδ. γ. 31· «ἔδραν θαΐζειν» Σοφ. Οἶ. τ. 2· «ἔδραν ποιεῖν» = συνεδριάζειν Ἀνδοκ. 1, 111, Δ. Κάτ. συγγὰ περὶ συνεδριάσεων τῆς συγχλήτου. 5) τὸ βραδύνειν, χρονοτριβεῖν Ἰπρ. 9, 41· «οὕχ ἔδρας ἔργον αὐδ' ἀμβολᾶς Βακχ. π. Ἀθην. 14, 631· «οὕχ ἔδρας ἀκμή» Σοφ. Αλ. 798, sella, sedes. Ἑδράζω· βάλλω νὰ καθίσω, καθίζω, στερεῶ ἥτοι, ἱδρύω Δ. Ἀλ. π. συνθ. λ. σ. 40· «ἔδρασθηναι τὸ πλοτον ἀσφαλῶς ἐπὶ τῶν φαλαγγῶν» Καλλιξέν. π. Ἀθην. 5, 204, stabilio. Ἑδραθον, ἀόρ. 6· τοῦ ἑδραθάνω. Ἑδραταις, 3 καὶ 2· καθήμενος· «οἱ πολλοὶ τῶν τᾶς τέχνας ἔχοντων ἑδρατοὶ εἰσι» Ξεν. Λακ. 1, 3· «ἑδρατοὶ τεχνίται» Πολυδ. 1, 50· πρὸβλ· «ἑδρατος βίος» = καλεστικὸς βίος Κριναγ. 30. (11, 42)· «ἑδραται ἐν πόλει ἀρχαί» = ὑπουργήματα, καὶ ὅ μὲν τις ἡσυχος εἰς τὴν πόλιν Πλάτ. πολ. 3, 407, ἰδ. στερεῶ στέγων, σταθρός, ἀκίνητος· «κάθησ' ἑδραία» Εὐρ. Ἀνδρ. 266· «ἑδραϊότατον καὶ σταδατον σῶμα» Τιμ. Λοκρ. 98· «βάσις Πλάτ. Τιμ. 59· ἐπὶρ. «ἑδραίως, ἐπ' ὄχυροῦ βήματος ἐστῶτες» = στερεῶ Ἡρώδ. 3, 14, 10, sedentarius. Ἑδραϊότης, ἡτορ, ἢ· τὸ στερεῶ καθίσθαι,

τὸ ἀμετάβλητον Κλ. Ἀλ. μετν. stabilitas. Ἑδραϊύω· ἱαχυροποιῶ Λοκρ. Φίλοπατ. 16, stabilio. Ἑδραϊύμα, τό· στήριγμα, ἰνδυνάωμα Ν. Δ. Τιμοθ. 1, 3, 16, basis. Ἑδραϊώω, ἐπὶρ. εὐσταθῶς, ἐπιμῶνως, στερεῶ· ἴδ' ἑδρατος. Ἑδραϊώσις, ἢ· εὐσταθία, στερεότης Τζήττ. Ἑδρακον, ἀόρ. τοῦ ἑδρακομαι. Ἑδραμαν, ἀόρ. τοῦ τρέχω. Ἑδρανον, τό· δῖφος, καθέδρα Πάσχ. μόν. ἐν πλ. Αἴσχ. Περσ. 4· «ἄνα ἐξ ἑδράνιον» = σῆμα ἐκ τῶν καθισμάτων, ἐκ τῆς ἡσυχίας· Αἰ. 192· τὸν ἐν. ἔχει ὁ Ἦσ. ἀποσπ. παρὰ Στραβ. 7, σ. 327 καὶ Ὀρρ. ὕμν. 17, 7, καὶ ὁ Ἰουλιαν. 6 (6, 28) καλεῖ τὴν ἀγορὰν «νηὸν ἔδρανον εὐσταθῶν» = τὸ στήριγμα, sedes. Ἑδρανός· εὐσταθής, στερεὸς Κλ. Ἀλ. στρομ. 5, σ. 712, stabilis· ἐπὶρ. ὥς = στερεῶς ἔδοσ. Ἑδράριον, τό· ἐδρίτσα γλῶσσ. Ἑδρασμα, τό· στήριγμα Εὐρ. ἀποσπ. π. Βελλεροφ. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 871, firmamentum. Ἑδρασμός· ὁ ἑδραϊώσις τοποθετήσις Γεωπ. 6· Ἑδραστέον· δεῖ ἑδραϊῶν, τοποθετεῖν Γεωπ. 6, 2, collocandum. Ἑδραστήριος, 2· ὁ εἰς τὴν ἔδραν ἀνήκων Ἰσιδωρ. ἐπιστ. τ. 1, σ. 181. Ἑδραστικός, 3· ὁ πρὸς τὸ ἑδράζειν ἔχων τὴν ιδιότητα ἢ δύναμιν Ἑπιφαν. stabilioris. Ἑδρεύσιμος, 3· ἑδρατος· ἑδρευσία = βεβαία Πάσχ. Ἑδρευσις· στερεώσις γλῶσσ. Ἑδρεύω· καθήμεναι, κατοικῶ, ἄνευ παραδείγμ. Ἑδρήσις, 3· ἑδρατος· ἑδρευσία = βεβαία Πάσχ. Ἑδρίαι· ἀεὶ πνέων Πάσχ. Ἑδρίαν· καθήμεναι, καθίζω Θεόφρ. 17, 19, παρ' Ὀμ. ἐν μέσ. «ἑδριώμεντα ἐν καθάρῳ» Ἰλ. π. 198, sedulo. Ἑδρίκος, 3· ἀνήκων εἰς ἔδραν, εἰς τὸν ἀπόπατον ἱατρ. Ἑδρίων, τό· ὑποκ. τοῦ ἑδρα, μόν. πλ. ἑδρία = συνεδρία, καὶ τὰ τῆς οἰκίας ἑδρία = ἐδωλία ὡς. Ἑδριῶν, μετ. τοῦ ἑδριάω. Ἑδρίτης, 3· ἱκέτης, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῆς ἐστίας Ἑτ. Μ. 316, 53, supplex. Ἑδρῶ-δία-σπολεύει, ὁ· ὄργανον ἱατρικόν, δι' οὗ ἀνοίγουσι καὶ ἐκτείνουσι τὸν σπινθῆρα τῶν πρῶκτον ἱατρ. Ἑδρῶ-στροφός, ὁ· ὁ παλαιστής, ὅστις κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἀργείων ἐξάγει τὸν ἀντίπαλον ἐκ τῆς θέσεως (ἔδρας) αὐτοῦ δι' ὑποσκέλισμάτων καὶ τὸν νικά Ἀνδοκ. 24, 109. Ἑδρωμα, τό· βάσις, στήριγμα. Ἑδων, ἀόρ. τοῦ ἑδω. Ἑδώνη, ἀολ. ἢ· ὁδὸν Γρ. Κορ. σ. 597, dolor. Ἑδω· τρώγω, ὡς ἐν. μόν. ὁ Ὀμ. (ἔλλ. ἐσθίω, ὅπερ ἴδε) καὶ ἄλλ. ποιηταί· «θερμὴν ἔδοντες δαίτα» Εὐρ. Κυκλ. 245· ἔδοντι = ἐδουσι Θεόφρ. 3, 53· ἔδω καὶ Ἀλ. ὁ κομ. π. Ἀθην. 7, 316, ὡς καὶ ἔδουσι Εὐδουλ. π. Φωτ. βιβλ. σ. 150, ἔδοις Φωκλ. 145, ὅστις καὶ τὸ ἔδωνται στήγ. 138 μεταχειρίζεται παρὰ Λοκρ. τὸ «οἱ ἀφροδῆς καρπὸν ἔδουσαν» εἶνε ἀνάμνησις ἐκ τοῦ ποιητοῦ, ἀπαρ. συγγελ.

ἔδμεναι, παρ. ἔδον Ὁδ. ψ, 9, ἔδεακ
 ἰλ. χ. 501, μελ. ἔδομαι Ὁδ. 6, 123, ἄλ-
 λως δὲ καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ συνήθ. Πλατ. πολ.
 2, 373, παρ. ἔδηδακα Ἀριστ. ἱπ. 362,
 μετ. συγκε. ἔδηδως ἰλ. ρ, 542, παθ. ἔδη-
 δεται Ὁδ. χ, 56, ἄλλως ἔδηδεσμαι καὶ
 ἀορ. ἔδησθον ἰπποκρ. ἐπιθ. ἔδιστον
 Πλατ. Πρωτ. 314, περὶ τοῦ ἀορ. φαγέτω ἴδε
 τοῦτο· ἐτι δὲ καὶ περὶ ζῳων, ἴδ. περὶ ἱπ-
 πων, γυπῶν καὶ κυνῶν καὶ περὶ σκυλῶν
 ἰλ. χ, 59, Ὁδ. φ, 395. Συχνά μετφ. ὡς
 καὶ παρ' ἡμῖν οἶκον, βίον, κτήματα,
 καταναλίσκω, καταστρέφω· ἡμέτερον κάμα-
 τον ἔδουσι· Ὁδ. ξ, 417· «καμάτω τε καὶ ἄλ-
 γουσι θυμὸν ἔδοντες» τὴν καρδίαν κατατρώγον-
 τες, φθείροντες τὴν ψυχὴν των Ὁδ. ι, 75, ἐδο.
 ΕΔΩ· (sedere, πρβλ. ἔδος, ἔδρα, ἐκ τούτου
 ἔνερ. ἀορ. εἶσα, παρ. εἰσον Ὁδ. η, 163,
 μετ. ἔσας, κ, 361, ξ, 280, πρβλ. ἀνέσαιμι,
 ἀνέσαντες μετφ. ποιητ. καὶ εἰσας, ἀπαρ.
 καὶ ἐφέσαι, ὡς καὶ «εἰπὶ χώρας ἔσαι» Πινδ.
 Π. 4, 273· τὸν ἐκάθισα, τοῦ εἶπα γὰρ καθίσω·
 τινά, ἐν κλισμοῖσι, κατὰ κλισμούς, ἐς θρόνον,
 ἐπὶ θρόνου Ὀμ. «εἰσεῖμι ἐπὶ βουσί» μὲ ἐκ-
 ἔθειεν ὑπέρανω τὸν βῶν Ὁδ. υ, 210· «σκο-
 πὸν εἶσε» ἐγκατέστησε σκοπὸν ἰλ. ψ, 359
 «λόχον εἶσαν» ἐστήσαν ἐνέδραν, δ, 392· «δη-
 μὸν εἶσαν ἐν Σχερίῃ» κατέκτισε τὸν λαόν
 Ὁδ. ζ, 8· πρβλ. «κάδ' ἐν Ἀθήνῃσι εἶσαν»
 ἰλ. 6, 549. Ὅπως δ' Ἦρ. «εἶσε ἄγων εἰς θρό-
 νον», 3, 61, σπανίως παρ' αὐτ. «οὐ γὰρ νιν
 εἰς τόδ' εἶσας αὐχίμα» ἀνύψωσας, τὴν πό-
 λιν εἰς ταύτην τὴν λαμπρότητα Σοφ. Οἰ. Κ.
 717. Μέσ. ἔζομαι, κάθημαι, καθίζω ἐν καὶ
 παρ. ὁ Ὀμ. συχνά, συνήθ. ἐν. λέκτρῳ,
 κλισμῷ κλπ. «ἔξειης ἔζοντο κατὰ κλισμούς
 τε θρόνους τε» Ὁδ. γ, 389· «ἔξεο τῷδ' ἐπὶ
 αἰφρῳ» ἰλ. ζ, 354· «ἐπὶ γούνῃ ἐξέσθην» ἐ-
 κάθισον, πρὸς τὴν γῆν, περὶ τῆς βρεθείας πλά-
 σιγγος, θ, 84· «εἰς τινα τόπον Μῆν. ἀποσπ.
 12· μετ' αὐτ. «ἡ δὲ τὸ μητρός δευτέρα τόδ'
 ἔξετο μαντέον» Δισχ. Εὐμ. 3· «θόδον εἰρεσίας
 ζυγὸν ἔζόμενος» Σοφ. Αἰ. 244· «δελφίνι»
 ἐπὶ τοῦ δελφίνος Νόν. Δ. 1, 73· πρβλ. τὸ
 παρὰ πεζ. μόν. εὐχρ. καθέζομαι, ἀορ.
 εἰσάμην = ἐθεμελίωσα, ὠκοδόμησα (δι' ἐ-
 μαυτόν), μελ. εἴσομαι, Ὁμ. μόν. ἐφέσσο-
 μαι, εἰς τὰ ὅποια συγκαταριθμοῦσι καὶ τὸ «ἐπὶ
 νηὶς ἔεσσατο» Ὁδ. ξ, 295· ἰρόν Ἦρ. 1, 86,
 ὡς καὶ Πλουτ. Θεμ. 22· «τὼν ἔσσανμένων»
 (δι. γρ. εἰσάμηνων καὶ ἔσσανμένων δηλ. ἱερῶ)
 καὶ κτισάντων Θουκ. 3, 58, ἐνθα ὁ Σχολ.
 ἰδρυσαμένων ἐξηγ. «ἔσαντο τέμενος» Πινδ.
 Π. 4, 204· «Ἀρτεμι, ἣν Ἀγαμέμνων εἴσατο»
 Θέογν. 12· «εἴσομαι ἱερὸν» Ἀπολ. Ρ. 2,
 807· ἐτι δὲ λαόν, ὡς καὶ τὸ ἔνερ. 3, 1186·
 εἴσεται = ὁδ. καθίσω, καὶ κατακλιθήσεται,
 ἐνώνει ὁ Φουλαρχ. π. Ἀθην. 4, 142· παρ.
 ἡμαί ἴδε κατωτέρω.
 Εδωδῆ, ἡ τὸ τρώγειν, ἡ τροφή Ὁδ. α, 196,
 ἐτι δὲ πεζ. Πλατ. Φιλ. 31· «καὶ πόσις»,
 νόμ. 6, 782· ὡς. τροφή τὸν ἱππὸν ἰλ. θ,
 504· δέλεαρ, δόλωμα διὰ τοὺς ἰχθῦς Θεόκρ.
 24, 43, cibas, esca.

Ἐδωδῆμοι, 2 καὶ 3· φαγώσιμοι Ἦρ. 2, 92,
 3, 108· ἔδωδμον Ἐν. οἰκ. 7, 36, edulis.
 Ἐδωδός, 2· δυνατόν τρώγειν ἰπποκρ. οἰαχ.
 Ἐδωκα, ἀορ. τοῦ εἰδωμι.
 Ἐδωλιάζω· οἶτω ἐπὶ ἔδρας Λυκούργ. ἀποσπ.
 2, ἔδωλιάζειν = συγκαθίζειν Πολυδ. sedeo.
 Ἐδωλίον, τὸ (ἔδος) ἔδρα, οἰκονομ. οἰκῆμα
 κατοικία, μόν. ἐν πλ. - πωλικά, νυμφικά Δισχ.
 Ἦρ. 436, Χο. 69· Σουλδ. ἐκ τοῦ Σοφ. (Ἦλ.
 1385) «ἀρχαιοπλοῦτα πετρὸς ἐδωλία» = ἐ-
 δράσματα, οἰκήματα· - ναυτικά Σοφ. Αἰ.
 1256, Σχολ. στανιδώματα, αἱ δοκοὶ τῶν
 πλοίων, ἴδ. βάθρα τῶν κωπηλατῶν, οἷον Εὐρ.
 Ἐλ. 1571· «στάντα ἐν τοῖς ἰδωλίοις» = ἐπὶ
 τοῦ καταστρώματος Ἦρ. 1, 24· ὁ Σουλδ. ἐξηγ.
 ὑποστρώματα. Κατὰ Πολυδ. 4, 132 ἔδρα εἰς
 τὸ θέατρον.
 Ἐδωλίος, ὁ· πτηνόν τι, ἴσως = ἰρωδίδος Ἠσύχ.
 Ἐδωλον, τό· βεῖθρον τῶν κωπηλατῶν Λυ-
 κόφρ. 1329.
 Ἐδωλός· λόγος Λακκαδαμονίων Ἠσυχ.
 Ἐδωσσα, ἡ· πόλ. Αἰθιοπίας.
 Εἶ, ποιητ. ἀντὶ ἔ· ἴδε οὐ.
 Εἶδμεναι ἀντὶ ἔδμεναι, ἀπαρ. τοῦ εἶθίω.
 Εἶδνα, ἐδόνω, ἐδωντής, ἐπ. = ἔδν· κλπ.
 Εἶδω ἴδε εἶδω.
 Εἰκοσά· τοῖος, ἐπ. 2· εἰκοσάδοις, ἄξιος·
 εἴκοσι βῶν Ὁδ. α, 431, οὐδ. πλ. εἴκο-
 σάτοια = ἄξια, τιμὴ εἴκοσι βῶν, viginti
 boum pretio.
 Εἰκοσι, εἰκοστής, ἐπ. καὶ ἰων. = εἴκοσι, κλπ.
 Εἰκόσορος, ἐπ. 2· εἰκοσ-ήρης (ῥίξ. ἔρ,
 ἔρέσσω)· μὲ εἴκοσι κῶπαι, viginti remis
 instructus.
 Εἰκώ· ἴδε εἴκω.
 Εἰλζον· ἴδ' εἰλίζω.
 Εἶτο, ἐπ. ἀντὶ εἶα, οὐ.
 Εἶπα, εἶπον ἐπ. ἀντὶ εἶπα, εἶπον.
 Εἶρω ἀντὶ εἶρω.
 Εἶς, ἐπ. = εἰς Ἦρ. θε. 145.
 Εἰσάμην· ἐπ. ἀντὶ εἰσάμην τοῦ εἶδαν.
 Εἰσάσθην = εἰσάσθην τοῦ εἶμι ἰλ. α, 544.
 Εἰλδομαι, ἐπ. ἴδε ἔλδομαι.
 Εἰλδωρ, ἐπ. τό· ἔλδωρ, μόν. ὄν. καὶ αἰς.
 Εἰλμεθα, εἰλσαι, ἐπ. ἴδε εἰλω.
 Εἰλπομαι, ἐπ. ἀντὶ ἔλπομαι.
 Εἰργάθω, ἐπ. ἀντὶ εἰργάθω, εἰργω.
 Εἰργνυμι· ἴδ' εἰργω.
 Εἰρμένος, ἐπ. ἴδ' εἶρω.
 Εἶρη, ἐπ. ἴδ' ἔρη.
 Εἶρησις, ἐπ. ἴδε εἶρησις.
 Εἶρτο, ἐπ. ἴδ' εἶρω.
 Εἶρχατο, 3, ἐπ. παθ. ὅπερ. τοῦ εἶργω.
 Εἶσσατο, ἐπ. ἴδε ἔννυμι.
 Εἶστο, ἐπ. ἴδε ἔννυμι.
 Εἶσχατο· ἴδ' ἔσχατος.
 Εἶτως· εὐχερῶς, εὐκινῶς Ἠσύχ.
 Εἶός· ἴδ' εἶός.
 Εἷκας, ὁ· βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας Ν. Δ.
 Εἷο φωμένως· ἀμαυρῶς, σκοτεινῶς Βοξ.
 obscure.
 Εἷομαι· ἴδε ἔδω.
 Εἷσθην, ἀορ. τοῦ ζεύγνυμι.
 Εἷω· ἴδε ΕΔΩ.

*Εζων, παρ. τοῦ ζάω.
 *Εἴ, δοτ. τοῦ εἶς.
 *Εἴ, ἀντί ἡ' γὰ' εἰμί.
 *Εἴκα, ἀόρ. ἐπ. τοῦ ἔημι.
 *Εἴην ἐπ. ἦν = ἦτο 'Ιλ. λ. 762, ἔον ἔγραψεν
 ὁ Βέκκ. εἰς τὸ α'. πρὸς. μετὰ τοῦ Σπιτονέρι.
 *Εἴηνδ' ἀνε' ἴδε ἀνδάνω.
 *Εἴηος, γεν. τοῦ εἶς, ὅπερ ἴδε.
 *Εἴης, ἐπ. γεν. ἀντί ἡς' ἴδε εἶς.
 *Εἴης' ἴδε εἶς.
 *Εἴηθα ἀντί ἡσθα, θ. ἐν. ὄριστ. τοῦ εἰμί.
 *Εἴηθα ἀντί ἡς, θ. ἐν. ὅποτ. τοῦ εἰμί.
 *Εἴησθην ἀντί ἡσθην, γ. δυνάμ. παρ. τοῦ ἦμαι.
 *Εἴσι, γ. ἐν. ὅποτ. τοῦ εἰμί.
 *Εἴσι ἀντί εἴσις, δοτ. πλ. τοῦ εἶς.
 *Εἴτε ἀντί ἴτε, θ. πλ. τοῦ ἔημι.
 *Εὐ' ἀντί ἐτι πρὸ φων. δασυνομένου.
 *Εὐανον' ἴδε θυήσκω.
 *Εὐάς, ἄδος, ὁ, ἡ (ἔθος)· συνειθισμένος, τι-
 νος, εἰς τι πρᾶγμα Θουκ. 2, 44· «τοῦ κά-
 μινειν ἐθᾶδες ὄντες» Πλουτ. "Οὔ. 5· σπαν.
 τινί Ἰπποκρ. παρὰ Θεμιστ. λ. 22 σ. 273
 ἡμέρος· Β. Ἀν. σ. 245, συνήθης, φίλος
 ἐξήγ. consuetus.
 *Εὐεῖρα, ἡ (ἔθειρω παρὰ Πινδ. "Ι. 4, 10
 καὶ τραγ. οἶον Ἀισχ. Πέρσ. 1019 ἐν. καὶ
 πλ.)· ἡ καλῶς περιποιημένη κόμη, τρίχες,
 «ἔθειραν κείραντες» Εὐρ. Ἐλ. 1124· ἐπ. παρ.
 Ὀμ. (ἔθειραι, αἱ) μόνον ἡ χαίτη τῶν ἑπ-
 τῶν ἡ καὶ ἡ οὐρὰ αὐτῶν, ἐτι δὲ αἱ ἑπταίαι
 τρίχες τοῦ λόφου τῆς περικεφαλίας Ἰλ. θ, 42,
 π, 795, καὶ παρὰ μὲν π. οἶον Θεόκρ.
 5, 91, ὅστις τὸ μεταχειρίζεται καὶ περὶ τῆς
 χαίτης τοῦ λέοντος. Ὁ Ὀππ. κυν. 3, 395
 περὶ τῆς χαίτης τοῦ κἀπρου, καὶ περὶ τῶν
 πτερῶν τῆς ἀλεκτορίδος, φρυγίος, 3, 12. Παρὰ
 Μόσχ. 2, 68 (ἔθε(ρη)ν) περὶ δέσμης ἀνθρώπων
 τῶν φυτῶν, coma, caesaries.
 *Εὐειράζω (ἔθειρα)· ἔχω ἡ περιποιῶμαι κό-
 μην· «ἄνδρες καλὸν ἐθειράζοντες» Θεόκρ. 1, 33.
 *Εὐειράς, ἄδος, ἡ· ἔθειρα, ὑπῆρχε πρότερον
 ἀντί γενεάδες Ὀδ. π, 176, ὅπερ ὁ Ἀριστοτ.
 ἦδη ἀπέριψε· πρὸλ. Σχολ. Θουκρ. 1, 34.
 *Εὐεῖρω· θέρω, θεραπέω· πρὸλ. ἀθεῖζω,
 μόν. Ἰλ. ω, 347· «γαίρει δέ μιν, ὅστις ἐθεῖρη»
 = ὅστις (τὸν ἀγρὸν) καλλιεργεῖ, ἐπιμελεῖται
 καὶ ὀρμ. Ἀργ. 932· «χρυσάεις φολίδεσσιν ἐθεῖ-
 ρεται» = μὲ χρυσὰ λέπνη στολίζεται, κοῖο.
 *Εθεῖς, μτχ. π. ἀορ. τοῦ ἔημι.
 *Εθελ-ακρίβεια, ἡ· ἡ ὑπερβολικὴ καὶ κατὰ
 προσποίησιν ἀκρίβεια Κυρίλλ.
 *Εθελ-ακρίβης, 2· ὅστις θέλη νὰ ἦνε, προσ-
 ποιεῖται ὅτι εἶνε πολὺ ἀκριβὴς Σχολ. Λουκ.
 *Εθελ-άστεις, 2· ὁ θέλων νὰ ἦνε λεπτός,
 κομψός· Πλουτ. 7, 10.
 *Εθελ-εχθρῶ· ἀντιπάθειαν ἐκουσίως ἔχω, ὀρ-
 γὴν διατηρῶ τινί, Χερῶνδ. Στοδ. ἀνθ. 44, 40.
 *Εθέλ-εχθρος, 2· ὀργὴν ἀντιπάθειαν ἔχων,
 ἐχθρικὰ φρονῶν κατὰ τινα· Κρατίν. παρὰ Που-
 λυδ. 3, 64· ἐπὶ. «ἐθελέχθρως ἔχην πρὸς τι-
 να» Δημ. 39, 36.
 *Εθελήμους, 2· ἐκούσιος, ἐθελοντής, ἀφ' ἐαυ-
 τοῦ Καλλ. Ἀργεμ. 31, voluntarius.
 *Εθελήμων, 2· τῷ ἀντὶ. Πλάτ. Κρατ. 406.

*Εθελήσθα ἀντί ἐθέλεις, καὶ
 *Εθελήσαι ἀντί ἐθέλη τοῦ θέλω.
 *Εθελήτ' ὁ· ἐθελουσίως πράττων Σοφ. Οἱ.
 Κ. 527, πρότερον κατ' εἰκασίαν Ἐρμάν. ἐντὶ
 ἀσφαίρετος.
 *Εθελο-ακρότης, -ητος, ἡ· ἡ ὑπερβολικὴ
 καὶ ἐπιτετηθευμένη ἐντέλεια Ἐπιφάν.
 *Εθελο-αἰδᾶσκαλος· ὁ· ἐκουσίως διδάσκων
 Ἀθανασ.
 *Εθελο-δικαιοσύνη, ἡ· ἡ ἐπιτετηθευμένη δὴ
 καιροσύνη Ἐπιφάν.
 *Εθελο-δόκησις, ἡ· ἐμφάνεια, ἐπιφάνεια Ἐπιφάν.
 *Εθελο-δοξία, ἡ· καρτερία, ἐπιμονή Μακρ.
 *Εθελο-δουλεία, ἡ· ἐκουσία δουλεία Πλάτ.
 συμπ. 184, servitus voluntaria, παρὰ Σουῖδ.
 καὶ Ἡρων. ἐθελοδουλεία.
 *Εθελο-δουλεία· ἐκουσίως ὑπηρετῶ, ὅποτ' ἀσ-
 σομα· Δ. Κασ. 45, 35.
 *Εθελο-δουλία· ἡ· ἐθελοδουλεία.
 *Εθελδ-δουλος, 2· μὲ τὴν θέλησίν του ὅπου
 τασσόμενος Πλάτ. πολ. 8, 562, καὶ ἐκ τούτου
 *Εθελδ-δούλως, ἐπὶ. μτγν. -ἔχειν = ἐκου-
 σίως ὑπομένει τὴν δουλείαν Πλουτ. Ἀρατ. 25.
 *Εθελο-ὀρησκέια, ἡ· αὐτοπροαίρετος λα-
 τρεία τοῦ Θεοῦ δεισιδαιμονία Ν. Δ. Παυλ.
 εἰς Κολ. 2, 23.
 *Εθελο-ὀρησκειυτικὸς, 3· δεισιδαίμων Ἐπι-
 φάν.
 *Εθελο-ὀρησκέω· ἐθελοὀρησκέω Ἐπιφάν.
 *Εθελο-ὀρησκέω· ἰδίῳ θελήματι αἰδῶ τὸ θῶ-
 κοῦν, ὅτι θεωρῶ καλὸν Σουῖδ.
 *Εθελ-ὀρμητος· αὐτόρμητος.
 *Εθελδ-θυτος, 2· ὁ ἐκουσίως θυσιάζων Ρου-
 *Εθελο-κακίος, ἴων. καὶ μτγν. ἐκουσίως ἐπὶ
 μαὶ κακῶς Λουκ. ἐνυκν. 18, πρὸ πάντων ἐπὶ
 τῆδες (εἰς πόλιν) φέρομαι κακῶς (δουλοῦν)
 ἐν ἔργῳ, ἐν συμπόσῳ Ἡρ. 5, 78.
 *Εθελο-κακήσις, εἰς, ἡ· ἡ ἐπιτήδης, ἐκον-
 σία παραμέλλεις τοῦ καλοῦχρονος, πρὸ πάντων
 ἐν πολέμῳ Πολυδ. 3, 68, 10.
 *Εθελο-κακία, ἡ· τῷ ἀντὶ. Σουῖδ.
 *Εθελδ-κακός, 2· ὁ ἐπιτήδης κακός, παρα-
 μέλων τὸ καλὸν αὐτοῦ, ἴδ. ἐν πολ. Σουῖδ.
 *Εθελο-κίνδυνος· ὁ ἐκουσίως ζητῶν κινδῶ-
 νους, παράτολμος Πολυδ. 3, 184· ἐπὶ. -ωί
 Ἀππ.
 *Εθελο-κωφέω· ἐθελόντως κωφεύω Ἡσίο.
 προσποιῶμαι τὸν κωφόν, δὲν θέλω νὰ ἀκούσῃ
 Στρατ. 1, 2, 30.
 *Εθελδ-κωφός· ὁ· προσποιούμενος τὸν κω-
 φόν Σουῖδ.
 *Εθελοντής· ἐκουσίως Δ. Κασ. 52, 29.
 *Εθελοντηδόν, ἐπὶ. ἐκουσίως, ἔξ' ἐαυτοῦ
 Θουκ. 8, 98, ultro.
 *Εθελοντήν· ἐθελοντεῖ Ἡρ. 1, 5.
 *Εθελοντήρ, ἡρος, ὁ· ἐθελοντής Ὀδ. 6, 292,
 voluntarius.
 *Εθελοντής, ὁ· τῷ ἀντὶ. οὐσα. καὶ ἐπὶ Ὀ. Ἡρ.
 5, 104, 110· «τοὺς μὲν μισθῷ ἔπειθεν, οἱ δ'
 ἐθελονταὶ ἀκολοῦθον» Θουκ. 1, 60.
 *Εθελοντεῖ· ἐθελοντεῖ Θουκ. 8, 2, Διοδ. 1, 67.
 *Εθελοντής, ἡ· ἐθελοντής Σουῖδ.
 *Εθελόντως· ἐθελοντεῖ Σχολ. Ἰλ. π, 70.
 *Εθελο-περισσοθησκέια, ἡ· ἐκουσία καὶ

περιτὴ περί τὰ θεῖα σπουδή, Ὁρησκομανία· Ἐπιφάν.

Ἑοελο-πονία, ἡ φιλοπονία φιλεργία Ξεν. οἰκ. 21, β, 24, γρ. sedulitas.

Ἑοελό-πυρος· φιλόπυρος, πρόθυμος πρὸς ἐργασίαν, εὐχαρίστητος ἐργαζόμενος Ξεν. Κυρ. 2, 1, 9, περί τοῦ μύρμηκος Αἰλ. 11, 1, 4, 43.

Ἑοελό-πυρνοσός· ἐπιδοσόμενος εἰς τὴν πυρναίαν ἐξ ἰδίας κλίσεως Ἀνακρ. π. Ἀθην. 12, 533.

Ἑοελο-πρόξενος, ὁ ὃς αὐτοῦ γενόμενος πρόξενος πόλεως τινος χωρὶς νὰ ἐκλεχθῇ πρὸς τοῦτο ἢ νὰ λάβῃ τὴν πρὸς τοῦτο ἐντολήν τῆς, ἐκὼν πρόξενος Πλούχ.

Ἑοελο-ρήτωρ· αὐτοχειροτόνητος ῥήτωρ, λέξ. παρειαχθεῖσα καὶ ἀποδοκιμασθεῖσα Βεκκ. σ. 95, 18.

Ἑοελο-σέβεια· ἐπιτετηθευμένη εὐσέβεια, δευσιδαιμονία ἑοελοθηρακία Πουχ.

Ἑοελο-σοφία· ἐπιτετηθευμένη σοφία Ἐπιφάν.

Ἑοελό-σφορος, 2· ἀντιποιοῦμενος τὸν σοφὸν Ἐπιφάν.

Ἑοελό-συχνος, 2· ὅστις ἀμείνως συγνὰ ἐργάζεται ἢ κάμνει τὴν Κράτης π. Ἐτ. Μ. 299, 30, κρονταπύς.

Ἑοελο-σφαγέομαι· ὑπομένω νὰ μὲ σφάξωσι Κ. Μαν. χρον. α. 88.

Ἑοελο-ταπεινοφροσύνη, ἡ ἐκουσία ταπεινοφροσύνη Βασιλ. Μ.

Ἑοελό-τρεπτος, 2· ὁ μεταβάλλων θέλησιν, ὁ τρεπτός κατὰ γνώμην Δαμασκ.

Ἑοελο-υργίω· ἀμείνως, προθύμως ἐργάζομαι Αἰλ. 2, 1, 7, 13.

Ἑοελο-υργία, ἡ προθυμία πρὸς ἐργασίαν Κυριλλ. strenuitas.

Ἑοελο-υργός, 2· πρόθυμος πρὸς ἐργασίαν, Ξεν. ἱππ. 10, 17, περί ἱππων Αἰλ. 2, 1, 4, 43, περί τοῦ μύρμηκος· ἐπίρ. -ως = ἐκουσίως Πολυδ. 3, 121, strenuus.

Ἑοελοῦσιος, 2 καὶ 3· ἐθελοντής, μὲ τὴν θέλησιν τοῦ· οὐκ ἀνάγκη ἄλλ· ἐθελούσιοι καὶ χάρητος ἔνεκα ἐξήντες Ξεν. Κυρ. 4, 2, 6.

Ἑοελοῦσιος πόλεις, Ἑλλ. 4, 8, 10· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων· «τὸ ἔρην ἐθελούσιον ἔστι» = εἶνε πράγμα τῆς θελήσεως Ξεν. Κυρ. 5, 1, 5· ἐπίρ. -ίως, ἱερ. 11, 12, δι. γρ.

Ἑοελοῦσιος· Ἀθηνάτος τις ἐπίρ.

Ἑοελο-φίλο-σφορος· σοφιστής, ὅστις θέλει νὰ φαίνεται χωρὶς νὰ ᾔνῃ φιλόσοφος Β. Ἀν. 95 ἐκ τοῦ Θουκ.

Ἑοελο-ψοχέω· τὴν ζωὴν πολὺ ἐπιθυμῶ, εἶμαι φιλόζωος Εὔστ. ἐρ. σ. 283.

Ἑοέλω, μέλ. ἐοέλῃσω, ἀόρ. ἡοέλῃσω (ἴδε καὶ θέλω καὶ πρὸλ. βοόλομαι, ἐνθα γίνεται λόγος περί τῆς διαφορᾶς ἀμοτέρων) 1) θέλω, ἔχω κλίαν, ἐπιθυμῶ, ἐν μέρει μὲν ἀπαλῶ.

«τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν οὐδὲ δόμενδε» = ἐθελούσιως τὴν θέλουσαν Ὁδ. γ. 272· «τὸν Εὐφρόανης ἐθέλων ἔπεισεν Πινδ. Ν. 4, 89» καὶ οὕτω συγνὰ ἐν τῇ μετοχῇ ἐμφαίνεται ἡ ἰδέα τοῦ ἐκουσίου, ἔχοντος ἱσχυρὰν κλίαν Πλάτ. Θεαίτ. 143· «καὶ ἐμὴν», πολιτ. 299· «οὐκ ἐθέλων» = ἐναντίον τῆς θελήσεώς του Ἰλ. δ, 390, Συγγ. μὲ ἀπαρ. ἐν.

ἡ ἀορ. «ἴσχεα μηδ' ἐθέλ'» οἷος ἐκρίθηναι βα-

σιλεῖσαι = μὴ θέλῃς νὰ ἐκρίθῃς Ἰλ. ε, 241, ὡς τὸ λατ. nolli· «πάντ' ἐθέλων δόμεναι», γ, 364· «κεδὼν ἔκαστι πραγμάτων ἀν' ἡέλου γνώσας γενέσθαι» Ἀισχ. Χα. 690, καὶ π.

περ. «οὐ πάντ' ἐθέλων ἐθέλει πείθεσθαι ὅτι ἐν τῇ εἴπῃ» = δὲν καταπίθεται ἐθὺς δόμενος εἰς ὅ, τι τῇ εἴπῃ Πλάτ. Φαιδ. 63· «τετρωμένον οὐκ ἐθέλων ἀπολείπειν» = καθόσον (ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει) δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸν πληγωμένον, συμπ. 220· ἔτι δὲ μετ' αὐτ.

καὶ ἀπαρ. «Ζεὺς ἤθελεν Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι» Ἰλ. τ, 274· «ἐθελήσας οἱ γενέσθαι γυναῖκα» Ἡρ. 1, 3, Σπιν. προστί-

θεται αὐτόθι ὥστε· «Κόπρις γὰρ ἤθελ' ὥστε γίνεσθαι τάδε» Εὔρ. ἱππ. 1327· ἔτι καὶ δὲ καὶ ἡ ὑπρτ. ἴδε θέλω· ἔτι μετ' αὐτ. δι.

τὸ ἀπαρ. ἀναπληροῦται ἐκὼς ἐκ τῆς συνηθείας τοῦ λόγου· «εὐκλῆος τὰ φράζεαι, ἄσπ' ἐθέλησθαι», δηλ. φράζεσθαι Ἰλ. α, 554· «Ζεὺς τοι δοίη ὅ, τι μάλιστα ἐθέλῃς», ἴωσι,

«σοὶ δοθῇναι» 2) εἰς συνθέσεις, ὅταν «μῖανεν οὐκ ἐθέλσκον ἐναντίον» = δὲν ἤθελεν, διότι δὲν ἤθελεν νὰ μείνωσι (νὰ ἀντασταθῶσι), ὑπόκει-

ται ὅμως καὶ ἡ ἔννοια συγχρόνως, ὅτι δὲν ἔκαμαν τοῦτο, διότι δὲν ἠδύνατο Ἰλ. ν, 106· πρὸλ. τ, 353· «οὐκ ἐθέλσκει μέγην ἀπὸ τείχεος ὀρνόμεν» = δὲν ἠδύνατο, δὲν ἐπιτύγχανε, μετὰ τινος πικρίας εἰρημένον· πρὸλ. Ὁδ. γ, 120, θ, 316· καὶ οὕτω γίνεται χρῆσις τοῦ ἐθέλω, ἴδ. εἰς ἀψυχα πράγματα, ἐνθα περὶ οὐ-

σόμενης ἐλευθερίας ἀσφάσεως δύναται νὰ γείνη λόγος· «οὐδ' ἤθελε προρέειν ἄλλ' ἴσχετο» = δὲν ἠδύνατο νὰ βεῦσῃ εἰς τὰ ἐμπρός Ἰλ. φ, 366, μὲ τὴν προσωποποίησην τοῦ ποταμοῦ,

«ἥτις καὶ εἰς τὰ ἐξῆς χωρία» δὲν λήπτει ὅπως διόλου· «τὰ χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδὲν μ' ἐθέλει διδάσκειν» (ὅπερ ἀντὶ οὐ δύναται ἐξηγεῖσθαι Πλάτ. Φαιδρ. 280, «εἰ οὖν δὴ ἐθέ-

λῃς ἐκτρέψῃ τὸ βέβηρον δ' Νεῖλος εἰς τοῦτον τὸν Ἀράδιον κόλπον, τί μιν κωλύει» Ἡρ. 2, 11, ὅπερ καὶ 1, 109· «εἰ δὲ θέλῃσι τοῦτο τελευτήσαντος εἰς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναδῆναι ἢ τυρρανίαν», ὅμοιον πρὸς τὸ μὲλλω χρῆ-

σιμενον πρὸς περιγραφὴν τοῦ μέλλοντος, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πρὸλ. Ἀριστ. σφ. 538· «ἡσημένων δὲ ἀνδρῶν οὐκ ἐθέλουσι αἱ γνώμαι πρὸς τοὺς αὐτοὺς ἀνδρας ὁμοίαι εἶναι» Θουκ. 2, 84· «ταῦτα δὲ οὐκ ἐστὶν ἴδεν ἀμειλόντα, οὐ γὰρ ἐθέλει αὐτόματα γίνεσθαι» Ξεν. ἀπομν. 3, 12, 8· ἀλλὰ «γυνὴν αὐτὸν ἐθέλει τὰ ὅρα λέγειν» = τί σημαίνουσι τὰ ὅρα Ἡρ. 4, 131· νοίω.

Ἐοεν, ἐπ. καὶ π. = οὐ, ἑαυτοῦ, ἐαυτοῦ.

Ἐοενχίς (ἐοενχίς)· ποταμογείτων, γόρτον τοῦ π. Αἰγυπτίους Διοσκ. 4, 101.

Ἐοημο-λογέω· κατὰ τὴν συνήθειάν μου συλλογίζομαι Ἀντιφ. ἐν Ἀνθ. Παλ. θ, 551.

Ἐοημοσύνη, ἡ συνήθεια Πλούχ.

Ἐοήμων, ὄνοσ, 2· συνειθισμένος Μανσ. 312, assuetus.

Ἐοίτω, μέλ. αὐτ. ἐοίω Ξεν. Κυρ. 3, 3, 53, παρκ. εἴδικα, Ἑλλ. 6, 1, 15, π. παρκ. καὶ ἀόρ. εἴθισμα, εἴθισθην· συνεθίζω· νηοὺς ἐκ γόνυ ἐθ. αὐτὸν τοῖς αὐτοῖς χεῖρεσσιν

Πλάτ. Γοργ. 510' καὶ οὕτω συγγὰ μετ' ἄπαρ.
(ὅπερ ἔχει παρ' ἑαυτῷ καὶ τὸ ἄρθρ. τὸ Ξεν.
ἀπομν. 2, 1, 2) ἔτι δὲ ἔθῃ πονηρὰ οὐδέποτε
ἐθίζειν δεῖν, νόμ. 6, 708' ὡς καὶ - ταῦτέ τι-
να Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 15' - πρὸς τι Λουκ.
Ἀνάχ. 20. Παθ. συνειθίζομαι, εἶμαι συν-
εθισμένος, συνειθίζω (ἔδε εἴωθα ἐν Ἑθω).
«οἱ αἰθισθε ὅμοις τῶν ἄλλων ἀκούειν» Πλάτ.
ἀπολ. 38' καὶ οὕτω μετ' ἄπαρ. Θουκ. 1, 77'.
«αἰ εἰθισμέναι τιμωρίαι» = αἰ συνήθεις, αἰ ἐν
χρήσει πειναῖ Δειν. 2, 3' «λακεδαίμονιοι δὲ
τῶν εἰθισμένων ἐποιήσαν τι» = περὶ τοῦ συν-
ήθους Πολύδ. 4, 34, 1. Παρὰ μετγν. ἐθίζω
εἶνε οὐδ'. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ συνειθίζω «παί-
ζειν ἐθίζον καὶ σκάπτειν» Πλούτ. Λυκ. 12,
consuefacio.
Ἑθισμός, 2' συνήθης Πλούτ. π. παιδ. ἀγ. 4.
Ἑθισμός, 2' συνειθισμένος, συνήθης «καθώς
ἔστι Ῥωμαῖοις ἔθιμον» Δ. Σικ. «τὰ ἔθιμα καὶ
νόμματα» = ἥθη καὶ συνήθειαι Ἀθην. 4, 151'.
ἔθιμ. Ἑθισμός = συνήθης Ἀπολλ. Δυσκ. π.
ἀντ. σ. 381, consuetus.
Ἑθισμα, τό' ἔθισμός, τὸ συνειθισμένον, ἡ συν-
ήθεια «πολλὰ νόμματα καὶ ἔθιματα» Πλάτ.
νόμ. 7, 793.
Ἑθισμός, δ' ἡ συνήθεια Ἀριστοτ. ἡθ. 1, 7,
κατὰ Β. Ἀντ. σ. 93, 19 «ἔθισμός, ἀντὶ
τοῦ ἔθους, Ποσειδωνίου Φιλοπατορί» «ἐκ τῶν
ἔθισμών» = κατὰ τὴν συνήθειαν Πολύδ. 3, 110,
4, assuefactio.
Ἑθιστέον' δεῖ ἐθίζειν Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 28,
assuefaciendum.
Ἑθιστός, 3' ὅ, τι δύνανται τίς διὰ τῆς συν-
θείας νὰ ἀποκτήσῃ Ἀριστοτ. ἡθ. 1, 9.
Ἑθμὴ' ἀτηρή, ἀτηρός, κακὸς λεπτὸς Ἡσυχ.
Ἑθν-αγός' ἰθναρχης.
Ἑθναρχης, δ' ἀρχων τοῦ λαοῦ Λουκ. Μα-
κροδ. 17' ἑπαρχος, Ὁ.
Ἑθναρχία, ἡ' κυριαρχία ἐπὶ λαοῦ μετγν.
Ἑθν-αρχος, δ' ἰθναρχης Εὔστ.
Ἑθν-ίσται, οἱ ἔθνος Θεσσαλίας Στ. Βοζ.
Ἑθνηδόν' κατὰ τὸν τρόπον τῶν λαῶν Ἰώσ.
Ἑθνικός, 3' ἀνήκων εἰς τὸν λαόν, ἰδιόζων ἐξ
αὐτόν, ἰθνικός ὡς καὶ παρ' ἡμῖν - ὀνομασίαν
Καλλ. π. Ἀθην. 7, 329' - συστάσεις = σύλ-
λογαὶ τοῦ λαοῦ Πολύδ. 30, 10, 6' ἐν τῇ Ν.
Δ. καὶ παρ' ἑκκλ. εἰδωλολάτρης ἄπιστος,
ἐπὶ ἰθνικῶς Δ. Απερ. 7, 56.
Ἑθνιστής, ὁ, Ἠσυχ. ἡ κάλλ. ἔθνητης Σουλδ.
καὶ Εὔστ. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, λαοῦ, ὁ-
μοειθής.
Ἑθνιστής' ἰθ' ἰθνιστής.
Ἑθνο-κράτωρ, δ' ὁ εὐθύνων, κυβερνήτης
τῶν ἰθνῶν Ἐπιστ.
Ἑθνο-κόσος, 2' ὁ ἔθνικός καὶ μυθώδης Ἐπι-
φάν. κ. ἀπρ. 1, 7' ἔτι οἱ ἔθνικοι μυθολόγοι ὡς.
Ἑθνο-πάτωρ, ὁρος' πατήρ ἔθνους.
Ἑθνο-πληκτός' ὁ πλητῶν τὸ ἔθνος Ἰώσ.
Ἑθνο-ρυστής, ἡ' ἡ τοῦ λαοῦ σῴσις Ἀνων.
ἔμν. εἰς Παναγ. 6.
Ἑθνος, τὸ (πῖθαν. ἐκ τοῦ ἔθους, τὸ διὰ τῆς
συνήθειας συνδεσμένον πλῆθος) 1) ὁμιλία,
πλῆθος, σωρός' ἐταίρων, πεζῶν, Ἀχαιῶν»,
καὶ ἑλλ. Ὀμ. «ἔθνος λαῶν» = ὁ ὅμιλος τῶν

πολεμιστῶν Ἰλ. ν, 495 - βροτῶν καὶ βρό-
τεον = τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων Πινδ. Π.
10, 28, Ν. 3, 71' - γυναικῶν, Π. 4, 252'.
- ἀνδρῶν, Ὁ. 1, 66. Οὕτω παρὰ τραγ. καὶ
πεζ. ἔθνα ἔπειτα μᾶλλον ὠρισμένοις δηλοῦνται.
λαός, φθλον λαοῦ, ἔθνος «κατ' ἔθνη καὶ καθ'
ἑκαστὸν ἄστυ» Θουκ. 1, 1' «πομπὰς ἱπολή-
σαν κατὰ ἔθνος ἑκαστοὶ τῶν Ἑλλήνων» = κατὰ
φυλὰς Ξεν. Ἀν. 5, 5, 5' «ἐθνη βάρβαρα»
Πλάτ. Κριτί. 109' «τὸ Θετταλῶν πενησεπὸν
ἔθνος», νόμ. 6, 776' ἀλλὰ καὶ τὰς ἀνθρώ-
πων «ἡ κλέπτας ἢ ἄλλα τι ἔθνος» Πλάτ. πολ.
1, 351' - δημιουργικόν, Γοργ. 455' τὸ
κρηστικόν = οἱ κήρυκες, πολίτ. 290' «οἷσθε
τι ἔθνος ἡλιώτερον βαφιδῶν» Ξεν. συμπ. 3,
6' περὶ ζῳῶν, ἀγέλαι, πόμνια, σμήνη - χ. ἡ'
νῶν Ἰλ. 6, 459' - μελισσῶν, 6, 87' - χ. οἱ
ῥων Ὀδ. ξ, 73' «θηρῶν ἀγρίων» Σοφ. Ἀντ.
344' - ἰχθύων Πλάτ. Τιμ. 92' - παρὰ Ξεν.
οἶκ. 7, 26 θῆλυ - ἄρρεν, γένος, φθλον
παρὰ μετγν. οἶον Δ. Κασ. 36, 24, οἱ ὅποτε
ταγμένοι λαοὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας παρ' ἑκκλ.
οἱ εἰδωλολάτραι, gens, natio.
Ἑθνο-σατράπης, δ' ὁ ἔθνος σατράπης Θε-
οδ. Προδρ.
Ἑθνο-φρων, -ονος, 2' αἰρετικὸς Νικητ.
Ἑθνο-φύλαξ, -κως, δ' ἰθνικός γλωσσ.
Ἑθοδατία, ἡ' θυγ. τῆς Νιόβης Ἀπολλδ.
Ἑθορον' ἔδε θρώσκω.
Ἑθος, τό' συνήθεια, ἔθιμον «ἀπέδειξεν ἔθος
τὸ πρόθετο τοκῆν» = τὰ ἐκ τῶν γονέων κατὰ
γόμενα ἥθη, τὸν τρόπον τοῦ φρονεῖν Ἀισχ.
Ἀγ. 750' «τό τοι σύνθετος ὀρθώσι μ' ἔθος»
Σοφ. Φιλ. 882' «πολιτικὴ ἀρετὴ ἐξ ἔθους ἐκ
καὶ μελέτης γεγονυῖα ἄνευ φιλοσοφίας», ἡγεσία
τῆς συνήθειας ἀφ' ἑαυτῆς σχηματίζεται Πλάτ.
Φαῖδ. σ. 82, πολ. 7, 518' καὶ ἀσκήσεις
«κατὰ τὰ ἐπιτηδεύματα», Φαῖδρ. 253' «ἐν ἔθῳ
τῇ πόλει ἦν» = ἡ πόλις ἦτο συνειθισμένη Θουκ.
2, 64' μετ' ἄπαρ. «ἔθος ἔχων» = ἔχων τὴν συν-
ήθειαν νὰ Πλούτ. Θεμ. 4' «ἔθος ἔστι» Λουκ.
Τιμ. 13' ἐν ἔθῳ γενέσθαι τινός, ἀντὶ συνειθίζω
Ἡρωδ. 5, 5' «τὰ μὴ ἐν ἔθῳ» = τὰ μὴ συνειθι-
ζόμενα Δ. Ἀλ. 6, 8, 53' «ἐξ ἔθους» = κατὰ
τὸ σύνθετος, συνήθως Πλούτ. Ἀλέξ. 57, mos.
Ἑθρεψα καὶ ἐθρέφθην, ἀόρ. ἔνερ. καὶ παθ.
τοῦ τρέφω.
Ἑθω' ἔδω.
Ἑθω' εἶμαι συνειθισμένος, συνειθίζω, μόν. ἡ
μετγ. τοῦ ἐν. «κακὰ πολλὰ ἔρθεσκον ἔθω» =
συνειθίζων νὰ κάμνῃ πολλὰ κακὰ Ἰλ. ι, 540'
«οὐκ παῖδες ἱερὸμεινῶνιν ἔθωτες» = ἐρεθίζοντες
κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν, π. 260. Συνήθ. ὁ
πρὸς εἴωθα, ἔων. ἔωθα Ἠρ. 1, 11 καὶ ἀλ-
λαχοῦ, προσέτι δὲ Ἰλ. 6, 408' εἶμαι συνειθι-
σμένος, συνειθίζω, μετ' ἄπαρ. ἡ μετγ. εἴωθός
= συνειθισμένος, συνήθης Ἰλ. ε, 231' «ἀνα»
κλάσσαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσι Σοφ. Φιλ.
627' «οὐκ εἰωθόσι οὐδὲ βουλομένοις ταλπειω-
ρεῖν» Θουκ. 1, 99' «αὐτὴ ἐκείνη ἡ εἰωθὺς
εἰρωνεία Σωκράτους» Πλάτ. πολ. 1, 337' «ἐν
τῷ εἰωθῷ τρόπῳ» = κατὰ τὸν συνήθη τρό-
πον, ἀπολ. 27' «παρὰ τὸ εἰωθός» = παρὰ τὴν
συνήθειαν, Φαῖδρ. 238 καὶ Θουκ. 4, 50, καὶ

*κατὰ τὸ εἰσθῆναι = κατὰ τὴν συνήθειαν Θουκ. 4, 67. *τὰ εἰσθῆναι = τὰ συνεισθημένα Πλατ. συμπ. 233, τῶν ἀρχαίων ἡμερῶν τὰ πεπαιωμένα παλαιὰ πράγματα Ἀριστ. βάρ. 1. Εἰ. 1. συνδεσ. ὑποθ. ἀντὶ ἄν' πρὸλ. εἰδ. 1. μὲθ' ὅριστ. α) πάντων τῶν χρόνων, ἥτις παριστᾷ τὴν ἀπλὴν παραδοχὴν τοῦ ὑποτιθεμένου ὡς δυνατόν ἢ πραγματικόν, ἂν ἦν ἀληθές, οἱ, — ἂν πραγματικῶς, ἢ δὲ ἀπόδοσις ἐκφράζεται διὰ τῆς ὁρίστ. ἢ προστ. ἂν τὸ συμπέρασμα ἐκφέρεται ὡς πραγματικῶς συμβαῖνον ἢ ἀναγκαῖον συμβᾶν, μετὰ τῆς δυνατικ. δὲ εὐκτ. ἂν ἐκδηλοῦται ἡ ἀπλὴ δυνατὴ ἢ πιθανὴ συνέπεια *ἐθέλω δοῦναι πάλιν, εἰ τόγ' ἀμεινονα, δηλ. ἐστὶ = ἂν πραγματικῶς ἦν καλλίτερον, ὅτελιν νῆ τὴν δῶσω ὅπως Ἰλ. α, 116. *οὐδὲ ἐφ' ἡμῖν δὴ ἀναγχάσασθαι βέλους, εἰ ἐπὶν με ὥρσεν ἀναξ. ε, 104. *εἰ τι ἔχεις εἰπεῖν, σήμαινε Ἀισχ. Πρ. 686. *εἰ τι δρᾷσεις τόνδε, μὴ σχολὴν τίθει, Ἀγ. 1029. *εἰ τι χρῆσεις, φράζει Σοφ. Φιλ. 49. *εἰ παρὰ τοὺς ὅρκους ἔλυσέ τις σπονδάς, τὴν δίκην ἔχει Σεν. Ἀν. 2, 6, 41, καὶ οὕτως ἐν πεζ. πανταχοῦ. *οὐκ ἂν με σάφρονα δοῖεν ἂν δεινὸς εἴη, οἷός γε βροτῶν ἐνεκα πτολεμίζω Ἰλ. φ, 462. *εἰ εὐσεβοῦσι, οὐ θάνοιν ἂν = οὕτως βεβαίως ἢν ἦθελον ἀποθάνειν Ἀισχ. Ἀγ. 329. *ἔγοιμ' ἂν, ὡς τις τάδε μὴ φαιρήσεται, Ιλ. 902. *οἷγ' ἂν ἀρμόζοι σε, εἰ μὴ τι λείψαι Σοφ. Τρ. 729. *εἰ εἰς χεῖρας ἦλθον πατρί, πῶς ἂν φέγοις, Ιλ. Κ. 978. *ὃ κίνδυνος δόξειεν ἂν δεινὸς εἶναι, εἰ τις αὐτῆς ἀμελήσει Πλατ. Φαιδ. 107. πρὸλ. πρὸ πάντ. τὰς τοιαύτας περιπτώσεις. *πολλὴ ἂν τις εὐδαιμονία εἴη περὶ τοὺς νέους, εἰ εἰς μὲν μόνος αὐτοῦ διαφθεῖται = θά ἦτο μεγάλη εὐτυχία διὰ τὴν νεολαίαν, ἂν τῷ ὄντι (ὡς οἱ κατηγοροὶ ἱσχυρίζονται) εἰς μόνος διαφθεῖν αὐτοῦ Πλατ. ἀπολ. 25. *ὄηλοι εἰς ἰσχυροῖν ὡς εἴσι χρημα σπουδαῖον εἰ καὶ Ἀθηνῶνται ἀπαλλαχθέντες τυράννων μακρῷ πρῶτοι ἐγένοντο = ἂν ἦν ἀληθές, οἱ ἔχουσι γίνεσθαι οἱ πρῶτοι, ὅπερ συνέπεια ἐσηγ. οὕτω. *ἐπειδὴ οὗτοι εἶνε ἐκείνοι, Πρ. 5, 78. λοιπὸν τὸ εἰ = ἐπεὶ πρὸλ. Γ' 6. μετὰ παρατ. καὶ ἀορ. τῆς ὁρίστ. ἔτι δὲ ὑπερθ. μὲθ' οὐδ' εἰς τὴν ἀπόδοσιν ἀκολουθοῦσιν οἱ ἀπὸ τοῦ χρόνου μετὰ τὸν ἂν, ἐφράζει τὸ μὴ πραγματικὸν ἢ ἀδύνατον τῆς ὑποθέσεως καὶ τῆς συνέπειας πρὸλ. τὰ εἰς τὸν ἂν Ἀ. γ) φερόμενα παραδείγματα. Αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς εἰς τὴν ἀπόδοσιν λαμβάνει ὁ ἂν, ἀναφέρονται τὸ μὲν εἰς τὰ ἰδιαίτερα ῥήματα, καθ' ἃ τούτω συμβαίνει, τὸ δὲ πρέπει να γίνεσθαι λόγος εἰς τὴν περὶ τῆς ὁρίστ. διδασκαλίαν τῆς γραμματικῆς. 1) μὲθ' ὅποτ, μὴ διαφέρειν οὐσιωδῶς τοῦ εἰδ. μὲθ' ὅποτ. διότι ἡ ὑποτακτικὴ καθ' ἑαυτὴν δείκνυσι ὅτι ἡ ὑπόθεσις πρέπει νὰ θεωρητῇ ὡς μὴ βεβαία, ἥτις εἶνε μὲν δυνατὴ, φέρεται ὅμως εἰς τὸ μέσον καὶ μὲν ἀναποφάσιτος ἐξηγητῶν λοιπὸν τὸ εἰ = ἂν τοχόν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν. Ἡ σύνταξ. αὕτη εὑρίσκειται παρ' Ὀμ. Πινδ. καὶ τραγ. εἰ γούν ἑτέρως γε φύγησιν Ἰλ. ε, 258. *εἰ δ' αὖ τις βάλῃσι ὕμνους = τλήσονται Ὀδ. ε, 221. *ἰδοὺ ψάγον

*εἰ ποτε πῦρ ἔξισται Πινδ. Π. 4, 265. *εἰ προδῶ σο' ἐκὼν Ἀισχ. Εὐμ. 225. *εἰ τι νύξ' ἀφ' ἡ Σοφ. Οἰ. τ. 198. *δοῦσάλαινά τ' ἄρ' ἔγω, εἰ σοῦ στερηθῶ, Οἰ. Κ. 1445. παρ' Ἡρ. ἡ γραφὴ αὕτη συνήθ. εἶνε ἀδαδαία, καθ' ὧς καὶ παρ' ἄλλοις σπαν. οὐχὶ σπαν. παρὸ δὲ τοῖς ἀττ. πεζ. τὰ ἀναλόγως πολλὰ ὀλίγα παραδείγματα πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς ἀρχαῖοι, καθ' ὅσον ἐν τῇ κανονικῇ καλῇ γλώσσῃ τίθεται ἀντ' αὐτοῦ πάντοτε εἰδ. Β. Ἀν. 144, παρυσάγεται ἐκ τοῦ κρατίν. *εἰ σοφός ἦ, ὡς καὶ 129 ἐκ τοῦ αὐτοῦ. *εἰ τις προκρίθῃ παρ' Ἀριστ. ἱππ. 698. *εἰ μὴ σ' ἐφράγω = εἰ μὴ κ' ἀφάγῃς *εἰ μὴ σ' ἐπῶμαι. *εἰ τι πονῇ Πλατ. νόμ. 6, 761. *εἰ δὲ ὁμῆς φανεροί ἦτε Σεν. Ἀν. 3, 1, 36. *ἀλλως τε καὶ εἰ εὐσεβοῖεν αἱ πόλεις Θουκ. 6, 21. Πρωτον παρὰ μετγ. εὑρίσκειται ἡ χρῆσις αὕτη συχνότερα, καὶ παρὰ Ηού. ὡς παρατηρεῖ ὁ Λοδ. πάρεργ. εἰς Φρυν. σ, 724. τὸ, *εἰ μάθῃς εἶνε ἐντελὸς ἴσον μὲ τὸ *εἰ μαθήσῃς.

3) μετ' εὐκτ. α) οὕτως ὥστε ἡ ὑπόθεσις ἐκφράζεται καθαρῶς ὡς ἰδέα ἐξ ὑποκειμένου χωρὶς νὰ ὀρίζεται τι περὶ τῆς πραγματικότητος, μὲθ' ἣν συνήθως ἀκολουθεῖ ἡ δυνήτ. εὐκτ. μετὰ τῶν ἂν, ἔνα δηλωθῇ, ὅτι ἐκ τῆς παραληφθείσης ὑποθέσεως δύναται νὰ προκύβῃ πιθανὸν συμπέρασμα, ἢ καὶ ἡ ὁριστικὴ, ὅτε σημαίνεται ἡ βεβαία τοῦ συμπεράσματος ἀκολουθία, π. γ. *ῥῶς μίγα κεν κεχροῖατο, εἰ τάδε πάντα παθούατο = μεγάλως ἦθελον χαρῇ, ἂν ἤμελλον νὰ ἀκούσωσι τοῦτο Ἰλ. α, 266. *εἰ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἰπομ' ἂν τότε Σοφ. Ἰλ. 405. *εἰ δ' ἔδοιμ' ὀλωλότας, δοκομ' ἂν τῆς νόσου περυσγέμεθα, Φιλ. 1032. *κοῦρην ὀγαμῶ, οὐδ' εἰ χρυσὴν Ἀφροδίτῃ κἄλλος ἱρίσοι Ἰλ. ι, 388. *εἰ τις μοι ἔποιτα καὶ ἄλλος, θαρσαλεώτερον ἔσται, κ, 222. οὕτω καὶ ἐν πεζῷ ἀπανταχοῦ. Ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν πλησίον τῆς εὐκτ. μετὰ τοῦ εἰ ὑπάρχει καὶ ὁ ἂν, ἐμνημονεύθη ἀνωτέρω εἰς τὸν ἂν πρὸλ. ἔτι *εἰδὲ ἐπιδεῖς λόγον τίνος ἔτι ἂν εἴη, ἐπάκουε Πλατ. νόμ. 10, 905. 6) εἰς πλάγιον λόγον, τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ εἰ μὲθ' ὅριστ. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ εἰδ. μὲθ' ὅποτ. π. γ. *εἰ δ' ἐκτός ἔλθοις, κτημονὸς εὐχου λαβείν. Σοφ. Τρ. 1179. *εἰδὼς ὅτι εἰ στρατηγὴν, λήξουσιν, (κατ' εὐθέταν = εἰάν στρατηγὴν, λήξουσιν) Σεν. Ἑλλ. 5, 4, 13. γ) ἐκφράζων εὐχὴν, ἀνθ' οὗ συνήθ. εἰ γὰρ ἡ εἰδὲ γὰρ εὐρηται (ὅπερ πρὸλ.), ἂν ὅμως, ἀλλ' ἂν *ἀλλ' εἰ τις καλῶς θεῶν θέτιν ἄσπον ἔμετο Ἰλ. ω, 74. *αἰτουμένῃ μοι κοῦφον εἰ δόξης τίλος Ἀισχ. Ἑπ. 242. *εἰ μοι ξυνοίη φρονεῖ μοῖρα Σοφ. Οἰδ. τ. 860. *εἰ μοι γένοιτο φθόγγος Εὐρ. Ἑκ. 836.

δ) ὡς χρονικὸν μόριον ἐπανειλημμένην ἐνέργειαν εἰς τὸ παρελθόν ἐκφράζων, ὁσάκις (καὶ ἐνταῦθα πλαγίως ἀντὶ τοῦ εἰδ., ὅπερ πρὸλ.) *εἰ τοῦ φίλων βλάβειεν δέμας ἑλκυσιν Σοφ. Τρ. 905. *εἰ μὲν οἱ Λακωνικοὶ ὑπερβάλλοντο μικρόν, ἔλεγον ἂν Ἀριστ. εἰρ. 212. *εἰ μὲν ἐπείον οἱ Ἀθηναῖοι, ὀργιζόμενοι, εἰ δὲ ἀναχωροῦντες ἐπέμεινον Θουκ. 7, 79. *εἰ τις

αὐτῷ δοκοῖν βλακεῖν, ἔπειν ἄν' ἔαν. 'Αν. 2, 3, 11' εἰς τὸν ἀν. 1, 8).

4) μετ' ἀπαρ. μὲν. ἐν πλαγίῳ λόγῳ· «εἰ γὰρ (ἔφη) πρότερον εἶναι δημότης, ἀλλ' ἐν τῷ παρόντι εἶναι αὐτῶν βασιλεῦς». 'Πρ. 2, 172, καὶ Θουκ. 4, 98. Τὰ χωρία, ἐνθα ὁ εἰ φαίνεται συντεταγμ. μετὰ μτχ. οἶον Σοφ. ΑΓ. 886, Εὐρ. 'Ηλ. 537, ἐξηγητέα ἐλλειπτικῶς, ἢ μεταβλητέα οἶον Πλάτ. Φαιδ. 87, ὅπως ὁ 'Εὐδόξ. ἐποίησεν. Παρατηρητέον ὅτι α) συνδέονται δύο προτάσεις διὰ τοῦ εἰ· «εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, οὐ τοι πρώτη θάνοισι ἄν, εἰ δίκης δε τυγχάνοις» Σοφ. 'Ηλ. 572· «ὥσπερ ἂν εἰ ἐτύχονον σε ἐρωτῶν», εἰ μοι εἴπης» Πλάτ. Γοργ. 453 καὶ ἄλλως· «εἰ φοβούτοιν - οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη, εἰ μὴ ἀσμενοὶ ἔκατ' ἴοιεν», Φαιδ. 67' 6) ἰδ. παρ' Οἰμ. ἢ ἀπόδοσις πρέπει ἐνίοτε ν' ἀναπληρωθῇ, ὅπερ ἄλλως τε εἶνε εὐκλον καὶ μάλιστα ὅταν ὑπάρχῃ ἄλλη ὑπόθεσις (εἰ δέ)· «εἰ μὲν δώσουσι γέρας - εἰ δέ κε μὴ δώσωσι, ἐγὼ δέ κεν αὐτοῖς ἑλωμά», ἐνθα οἴκοθεν ἐννοεῖται, ὅτι ἂν δώσωσι τὸ τιμητικὸν δῶρον (γέρας), ἔχει καλῶς· «εἰ μὲν τι· οὐ ἔχεις πρὸς ἡμᾶς· λέγειν (δηλ. λέγε δὴ), εἰ δέ μή, ἡμεῖς πρὸς σὲ ἔχομεν» Σεν. 'Αν. 7, 7, 15, ἐνθα ὁ Κρύγ. φέρει πολλὰ παραδείγματα, ἂν καὶ συχνότ. εἰς τὸ πρῶτον μέρος ὑπάρχῃ ἡν. 'Ἀεῖα προσοχῇ εἶνε μάλιστα ἢ τοιαύτη χρῆσις εἰς τὴν προστ. «εἰ δέ, οὐ μὲν μευ ἀκούσον» Πλ. ι, 262, ἐνθα συνθ. ἀναπληροῦσι βαῦλει· πρὸλ. κατωτέρω πρὸ πάντ. εἰ δ' ἄγε.

Β. Εἰς πλαγίῳς ἐρωτήσεσι ἂν, καὶ μάλιστα τὸ μὲν· α) μετὰ τῆς διατηρηθείσης ὁριστ. τῆς εὐθείας ἐρωτήσεως· «σάφα οὐκ οἶδ' εἰ θεὸς ἔστιν» = δὲν εἰσέωρ' ἂν ἦνε θεὸς 'Πλ. ε, 183· «πρὶν ἂν μάθω εἰ τέθνηχ' ὁ Πηλέϊος γόνος» Σοφ. Φιλ. 333· «εἰ δίκαια ποιῶσω οὐκ οἶδ'» Σεν. 'Αν. 1, 3, 5' 6) μετὰ τῆς ὁποτ. κανονικῶς μόν. κατ' ἐν. «οὐ μὲν οἶδ' εἰ ἐπαύρηται» 'Πλ. ο, 16· «οὐκ οἶδ' εἰ δῶν» = ἂν πρῆν νὰ δώσω Σεν. Κύρ. 8, 4, 16, ἢ καὶ σπου εἰς εὐθείαν ἐρίστ. ἔπρεπε νὰ τεθῇ ὁποτ. «εἰς τὰ χρηστήρια ἔπεμψε (καὶ ἡρώτησε) εἰ στρατεύεται ἐπὶ τοῖς Πέρσας» 'Πρ. 1, 75· «ἐχρηστηρίζοντα εἰ ἀνέλκωνται τὰ οὐνόματα», 2, 52· γ) μετὰ τῆς εὐκτ. «ἐνέδθησε εἰς φροντίδα, εἰ κως δύναται» 'Πρ. 1, 46· «ἐβουλεύετο, εἰ πέμποιεν» = ἂν ἔπρεπε νὰ πέμψωσι Σεν. ἀπομν. 1, 10, 5· ἔτι δέ μετὰ τῆς δυνητ. εὐκτ. ἐνθα ἔπρεπε νὰ τεθῇ καὶ ἐπὶ τῆς εὐθείας ἐρωτήσεως· «ἡρώτων εἰ δοῖεν ἄν», 4, 8, 7· ἐξηγητὴν δέ οὕτω καὶ τὸ «οὐκ οἶδ' ἂν πείσοιμι» 'Ιδ. ἀνωτέρω ἂν 3, γ) οὕτω καὶ Θουκ. 2, 77 λέγει· «ἐδούεν αὐτοῖς πειράσαι, εἰ δύναντο ἐπιφλέσαι τὴν πόλιν» = νὰ δοκιμάσωσι ἂν ἠδύναντο νὰ καύσωσι τὴν πόλιν (πρὸλ. περὶ ἧθ, εἰ οἱ ἐφαρμόσειε 'Πλ. τ, 385) ὁμοίως λέγεται συχνὰ καὶ φαίνεται ὡς νὰ παραλείπεται τὸ πειράσομαι, π. χ. «πρόσδεξις ἐπέμψαν, εἰ πως πείσοιεν» = ἂν κάπως ἡθέλων τοὺς πείσει Θουκ. 1, 18. Οὕτως ἦδη ὁ 'Ομ. ἀντίος ἦλυθεν, ἔπως εἰ πεφύδατο» 'Πλ. ν, 463· «ἀναπαιτμένους ἔχον πόδας, εἰ τιν'

ἐταίρων παύσειαν», μ. 122· «ἀποφειδόμενοι ἔπως ἐθελοῖσιν» οἱ Κερδοῦχοι διδάναι» Σεν. 'Αν. 4, 1, 8· «εἰς τινὰ χωρία δύναται ὁ εἰν ἐξηγητὴν μὲ τὸν ἀν. δέν, «εἰς δ' οἶδ' εἰ καὶ ποῖσι βίαις ἀποτίσεται ἰλλῶν» 'Οδ. γ, 216· ἀπὸ λον νομίζων, εἰ πρὶν ἐπ' αὐτὸ ἔλθῃν διαφασσεται» Θουκ. 2, 53, εἰς διπλὰς ἐρωτήσεις· «εἰ ἢ Πλ. ο, 367· «δεῖ σκοπεῖν, εἰ δίκαια λέγω ἢ μὴ» Πλάτ. ἀπολ. 18· ἀλλαχοῦ δέ ἢ καὶ συχνότερα εἰ - εἰτε, ὅπερ ἴδω· εἰς εὐθείας ἐρωτήσεις ἐμφανίζεται πρῶτον εἰς τὴν Ν. Δ. καὶ Ο· εἰς τοὺς δοκίμους ὁμοῦς συγγραφῆς τε μόν' χωρία, εἰς τὰ ὅποια ὑπῆρχε, π. χ. Σεν. Κυρ. 6, 3, 36, 'Αν. 5, 8, 6, διωρδύθησαν. Γ.) 'Επίσης ὁποτ. εἶνε κατ' ἀρχὴν τὸ εἰ μετὰ τὸ αὐμαζῶ, ἄγαρ ακτῶ· «ἀμαζῶσαι εἰ μὴ ἀπεσταῖσι» παραφενόμεναι ἂν ἔχουσιν ἀποστατίσει 'Πρ. 1, 155· ἀμαζῶσας ἔχει, εἰς Σεν. Οἰ. Κ. 1139· καὶ μετὰ τὰ ῥήματα τὰ σημαίν. καθ. φυγῆς δέν εἶνε σπάνιον, ὅτε ἡ περίστασις ἢ τὴν ψυχικὴν παράγουσα συγκίνησιν ἐκλαμπράνται· τι ἀμφίβολον εἰσέτι· συχνὰ ὁμοῦς περιέχεται ἢ τὸ ὅτι καὶ τις ἡπιώτερος, μετρώτερον ἐκπερμένος ἰσχυρισμός· ἀγανακτῶ, εἰς Πλάτ. Λαχ. 194· «δοκίον ποιῶσθαι, εἰς Θουκ. 6, 60· «χαλεπῶς φέρειν, εἰς Σεν. Κυρ. 5, 2, 12· ἀπειθεῖν, εἰς Σοφ. 'Αντ. 510· ἀφρονέω, εἰς Εὐρ. 'Ιων 1321 καὶ μετ' ἄλλων ῥημάτων. Τὰς συνδίσσει μετὰ ἄλλα μόρια καὶ εἰ, ὡς εἰ. 'Ιδ. εἰς τὸ καὶ καὶ ὡς. Αἱ δέ μετὰ τοῦ εἰ ἀρχίζουσαι ἀκολουθοῦσι κατωτέρω εἰς τὴν σειράν.

Εἰ μὴν· ἢ μὴ ν. Μ. Ετ. σ. 426. Εἰ, δωρ. ἀντί οὗ Β. 'Αν. σ. 625.

Εἰ ἴδε εἶμι καὶ εἰμι.

Εἰ ἀντί ωι, οἰ, ω· ἄλλαι = ἄλλῃ, τ. εἰσθλ. βεβλήμενος, βωλόμενος, βουλόμενος, Χαίρων νείας ἐπιγρ.

Εἰα· (ἴσ. ἐνεκα τῆς ἐτυμολ. ἐγρῶ. καὶ [εἰ - εἰ] εἰα· ἐπαθὴ ὁμοῦς τὸ α εἶνε πάντοτε βραχὺ, προτιμητέον τὸ εἰα)· φωνὴ ἐνθαρρύνουσα, πρὸλ. 'Αριστ. εἰρ. 451, ἐνθα εἰς φωνάξιν πρὸς τὸν χορὸν· «ὡς εἶαν, ὁ δὲ χορὸς ἀπαντ'· «εἰ μάλα, εἰα ἔτι μάλα, (παρ' ἡμῖν αἶα μάλα), εἰς τὴν προστ. καὶ καθ' ἐν. «εἰα χιῶσι» Εὐρ. Μηδ. 820· «εἰα λέγων Θεοκρ. 5, 78· καὶ κατὰ πλ. «ἀλλ' εἰ» ἡμαρτεῖται Εὐρ. 'Πρ. μ. 622· «ἀλλ' εἰα δὴ σκευάμεθα» Πλάτ. σοφ. 239· συχνὰ μετὰ τὸ δ' ἢ· «εἰα δ' ἢ, εἴπως πῶς τὴν εὐτρεπίζεω» Αἰσχ. ΑΓ. 1636· «ἄγ' εἰα - παρκαλέσει» 'Αριστ. βατρ. 394· «εἰ δέ μετ' ἐρωτήμ. προτάσεις ἀντὶ προστ. οὐκ εἰα - δραμεῖσθε; οὐκ εἰ, μὲν τις ἀρετὰν ὁρῶ;» Εὐρ. 'Ι. Τ. 1423· πρὸλ. 'Ια, εἰα, εἰα.

Εἰάζω· εἰα ἐπικελεύω· Ησυχ. ἔξ Εὐρ. Χρυ. σίπκ. ὡς αἰάω ἐκ τοῦ εἰ.

Εἰαμεν ἢ, ἢ τόπος ὅπου πόα φύεται ποταμῶν ἀποδόντες· ἢ ὅπως παραποτάμιον ἀποδύον ἢ ἀναβολὴ ποταμοῦ φυτὰ ἔχουσα· 'Ησυχ. «ἢ ῥά τ' ἐν εἰαμνῇ ἔλεος μεγάλοις πεφύκει» 'Πλ. δ, 183· «λεῖμνες ὑπόδρουσι εἰαμεναί τε» Θεοκρ. 25, 16, 'Απολ. 'Ρ. 2, 795· καὶ πολλάκις· «ἀλλὰ καὶ κατακλυσθεῖσα (ὑπ' ὑδάτων) χώρα (οἱ πλῆλαι γράμ. τὸ δασύ) νοῦσι, ὡς παράγοντες αὐτὸ ἐκ τοῦ εἰα.

Εἶδαν. ἔαν, Ἀθωνῶν, Δωδωνῆς κλ. ἱπγρ.
 Εἶδαντο, ἐπ. ἀντί τανός Ἰλ. π, 9.
 Εἶδαντο ἦντο παρ. τοῦ ἡμαί.
 Εἶδαν, εἰαρινός, ἐπ. ἀντί Εἶαρ, Εἰαρινός.
 Εἶδαν, τὸ αἶμα ἔστ. Μεγ.
 Εἶδαν, ὁ Μελιδών τις ἱπγρ.
 Εἶδαν, λίθος αἰματίτης λίθος Σχολ. Νικ.
 Εἶδαν, 3' εἰαρινός Μινεθ, 4, 275, νεογυγ.
 Εἶδαν, μακάρος μένεα νικητοὺς, στρογγύλους, ἀληθροὺς μασιτοὺς Ρουετι, 19 (5, 76).
 Εἶδαν, πότης αἰμοσύνης, ψυχόπότης Πουχ.
 Εἶδαν, τερπής, 2' τερπόμενος, χαίρων εἰς τὸ Εἶαρ Ὀρφ. Ὑμν. 50, 14.
 Εἶδαν, εἶατο, ἐπ. ἀντί ἦνται, ἦντο, τὸ τελευταῖον καὶ ἐκ τοῦ ἔννυρι.
 Εἶατο ἦντο, ἦσαν Ὀδ. υ, 108.
 Εἶατο, εἶατο, ἔατο, Ἀθωνῶν ἱπγρ.
 Εἶδαν, 2' σταῶν Εἶδοι. Ὀδ. 1471.
 Εἶδαν, ἐπ. ἀντί λείδω, συγγράματα μετὰ τοῦ «δάκρυον εἶδον» = δάκρυα ἔχοντες Ὀδ. δ, 144, ψ, 33. Παθ. πρὸς τὰ κάτω στάζω, κάτω ῥέω ἵστων καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἶδετο Πισ. 910. εἶδρος εἶδεταί ἐκ λαγώνων Ἀπολλ. Ρ, 2, 604. Μέσ. = ἐνερ. Σοφ. Ἀντ. 523 εἶρηται «κάτω δάκρυ» εἰσομένη, Πινδο.
 Εἶδαν, 1) συνήθως ὡς ἂν, ἂν τοῦλάχιστον, εἶδαν μετ' εἶδοι. «εἶ γάρ Ἀθόνη σοίτη κάρτος ἡμοί» Ἰλ. ρ, 561, Ὀδ. γ, 205 (πυνήθ. παρ' Ὀμ. αἶ γάρ, πρὸλ. ἄλλως τὸ εἶδαν) «εἶ γάρ ἦν τὸν γέ τω σωτήρι βεῖη» Σοφ. Οἰ. τ. 80' «εἶ γάρ ἐν τούτῳ εἶη» Πλατ. Πρωτ. 310' «εἶ γάρ γένοντο» Ξεν. Κυρ. 6, 1, 38' ἔτι δὲ μετὰ παρὰ καὶ ἀπορ. ὁριστ. σημαίνον τὸ δόξαντον ἢ μὴ πραγματικὸν τῆς εὐχῆς «εἶ γάρ εἶχον» Εὐρ. Ἀλκ. 1072' «εἶ γάρ ὠφελον οἶοι» εἶναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ξεργάτιστα Πλατ. Κριτ. 44' «εἶ γάρ τοι» Ὀδ. ρ, 513' «εἶ γάρ πως», π, 148' 2) διότι ἂν Ἰλ. υ, 26' «εἶ γάρ εἶδ' ἄνδρ' ἀνέστη» Σοφ. Οἰ. τ. 571' οὕτω καὶ «εἶ γάρ εἶδ'», Ἀντ. 555.
 Εἶδαν, ἂν βέβαια, ἂν τοῦλάχιστον, εἰσφέρειται φαντικώτερον τὴν ὑπόθεσιν, ἥτις προτίθεται νὰ ἀρῇ τὸ ὑποτιθέμενον «οἰκόνδε ἐθέλεις εἶναι εἶγε μὲν εἰδείης, ὅσσα τοι ἀλσα κήδε' ἀναπλήσαι, ἐνθάδε κ' αὖθι μένων τόδε δαμα φυλάσσεις» = ἂν βέβαια εἴξευρες ποτα δεινὰ σου εἶγε πεπρωμένον νὰ ὑποστής, ὅζ' ἐμνεος μάλλον ἀμμένους εἶδ' Ὀδ. ε, 208' τὸ γέ χωρισμένον τοῦ εἶ, καὶ ἀναφερόμενον εἰς τὴν λέξιν, μετὰ τὴν ὁποῖαν τίθεται, διατηρεῖ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σημασίαν, ἂν τοῦλάχιστον, ἂν δηλονότι, ἂν βέβαια (διακρινόμενον τοῦ εἶπερ, ὅπερ ὅδε) «εἶ τῆς δὲ γ' ἀρχῆς οὐνεκα Κρέων μ' ἐκβαλεῖν ἱμεῖται» = ἂν ὁ Κρέων ταύτης τῆς ἀρχῆς βέβαια (μάλιστα, ὡς γνωστόν, ὁρισμένον ἐκλαμβανόμενον προσπαθεῖ νὰ με ἐκδιώξῃ Σοφ. Οἰ. τ. 383' ὁμοίως «εἶ γε σὺ ἀλλοθι λέγεις» Πλατ. Φαίδρ. 242' «εἶ γε ἐκκατοὶ εἴσι» Ξεν. ἀπομν. 1, 5, 3' ἡ ὑπόθεσις καὶ ἐνταῦθα εἰσφέρειται φαντικώτερον. «εἶ γε ἡσυχάζοιεν πάντες, βραχὺ ἂν - μάλλον κινδυνεύοιεν» Θουκ. 6, 18.

Εἶδαν, ἀπὸς, τὸ εἶδαν.

Εἶδ' ἄγε, ἡ χωριστὰ οὕτως ὥστε τὸ εἶδ' ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ προηγούμενα, καὶ ὁ δὲ διατηρεῖ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σημασίαν «εἶδ' ἄγε μὴν, πείρησαι» = ἂν ὅμως (θέλῃς τοῦτο αὐθαίρετως), ἔλα, δοκίμασε Ἰλ. α, 302' πρὸλ. ι, 46, ἡ καθ'αυτὸ ἐλλειπτικῶς, κάπως «εἶ δὲ βούλει, ἄγε», λοιπὸν ἡπία ἐκπαρσις τῆς προστακτικῆς (οἶονεῖ ἂν θέλῃς, ἂν σ' ἀρῇ), ἔλα, γινόμενης χρήσεως αὐτοῦ ὡς μορίου τοῦ προτροπῆς μάλλον παρακλητικῆς ἢ ἐπιτακτικῆς Ὀδ. α, 270, (ἔλα δὲ Νίτο, τὸ γράφει χωριστά), ἡ τοιαύτη παραγγελία, προτάσεις, τὰς ὁποίας ὁ ἀκροατὴς μέλλει νὰ ἐγχειρήσῃ οἶον «εἶδ' ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼ ἐπιόφομαι» Ἰλ. ι, 167' «εἶδ' ἄγε δὴ, καὶ σῆμα ἀφίραδεις ἔλλο τι δεῖξω» Ὀδ. φ, 217' ἡ ὅπου ἡ προσταγή ἐκφράζεται τοῦλάχιστον ἡπιώτερον «εἶδ' ἄγε μοι ὁμῶς νημερτέα μυθήσασθε» Ἰλ. ζ, 376. Καὶ ὁ πλ. δὲ εὐρίσκειται ἐνταῦθα (πρὸλ. ἄγε) «εἶδ' ἄγε τόξον τεύξεταί» Καλλ. Ἀρτ. 81' «ὦ φίλοι, εἶδ' ἄγε δὴ μινονεῖα δῶρα πόρρωθεν ἀνδράσι» Ἀπολλ. Ρ, 1, 657 (εἶδ' ἄγε ἄγετε Ἰλ. χ, 381) ἔτι δὲ τὸ ἀπλοῦς εἶδ' εὐρηται οὕτως «εἶδ' ὅ μὲν μὲν ἀκούσων» Ἰλ. α, 262' ὅδε μετὰ ταῦτα εἶδ'.

Εἶδαν, αἶναι (εἶδομαι) εἶμαι ὁμοίως «μο- λίδωρ εἶδαντο χρυσην» Νικ. ἀλ. 613, ἀλλὰ καὶ εἰδάνων = γινώσκων Ἀθανασ.

Εἶδατος Ἰδαίος.

Εἶδαλίζεταί ἐναλίζεταί Πουχ.

Εἶδαλινος 1) (εἶδος) ὥρατος τὴν μορφήν, εὐμορφος, εὐειδής Ὀδ. ω, 278' 2) «στειρήνων εἶδ' = ὁμοίως Νινασαλ. 17, (7, 491).

Εἶδαλιν ὁμοίως ποιεῖ Πουχ.

Εἶδαλινος εἰδάνωμαι Ἰδαίος, πρὸλ. ἰν- δάλλωμαι.

Εἶδαρ, ἀπὸς, τὸ (εἶδω) τὸ τρώγειν τὸ φαγεῖν «εἶδαρ πόλλ' ἐπιθεται», συχνά παρ' Ὀμ. «ἄνθρωπον εἶδαρ ἐδουσαι» Ὀδ. ι, 84, τροφή διὰ τὰ ζῷα Ἰλ. ε, 389, δόλωμα διὰ τοῦς ἰχθύας Ὀδ. μ, 252.

Εἶδε, ἂν ὅμως, ἀναφέρ. εἰς προηγ. εἶ, εἶ μὲν, ἀπὸ Ὀμ. ἀπανταχοῦ πολλάκις δὲ καὶ ἐλλειπτικῶς «εἶ δὲ καὶ αὐτοί, φευγόντων» Ἰλ. ι, 46, ἐνθα καὶ τὸν προηγ. «εἶ δὲ τοι αὐτὸ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι ἄρχεα - ἀλλ' ἄλλοι μένουσιν - Ἀχαιοί», ἐκδόλως ἀναπληροῦνται διὰ τοῦ «νέεσθαι ἐθέλουσι», ἂν ὅμως καὶ αὐτοὶ θέλωσι, ἄς φύγωσι. Παραδόξοτερον εἶνε παρὰ Πλατ. Εὐθύδ. 285' «εἶ μὲν βούλειται, ἴψτω, εἶ δ', ὅ, τι βούλειται, τοῦτο ποιήτω», ὅπου φαίνεται ὅτι εἶνε σχεδὸν ἀντί τοῦ εἶ δὲ μὴ, (ἂν ὅμως ἄλλο τι θέλῃ), ἡ ἀρνησις ὁμοίως αὕτη ἐπιτήδεις δὲν ἐκφέρεται τόσον ὥρι- σμένως πρὸλ. «εἶ μὲν βούλει φρονήσει, εἶ δὲ βούλει ἰσχύϊ, εἶ δὲ, καὶ πλῆθις ἡ χρημα- σιν», πολ. 4, 432' «εἶ δ' οὖν, φίλε γάρ τοῦτο μὴ τάδε βέλπειν», εἶνε μόν. ἀποσιώπῃς Σοφ. Ἀντ. 722' ὅδε προσέτι εἶ μὴ.

Εἶδα, ἡ ἰδέα, δι. γρ. παρ' Ἰπποκρ. καὶ Ἀριστ. Θεο. 438.

Εἶδειν, εἶδέναι, εἶδεν, καὶ ἀπαρ. τοῦ εἶδαν.

Εἶδεκτος Κορινθίος τις Πλου.

Εἰδ-έχθεια, ἡ· ἡ δυσάρεστος ὄψις, ἀσχη-
αία μὲν. Ζων. deformitas.

Εἰδ-εχθής, 2' μισητός, ἐπαχθοῦς προσόψεως,
βδελυρός Πολυδ. 37, 2, 1' παρ' Ἰπποκρ. θυ-
σώδης, σαπρός, deformis' ἐπίρ. -ως=αἰσχροῦ
Γρ. Νυσ. τ. 1, σ. 410.

Εἰδέω καὶ εἶδω, ὅποτε. τοῦ εἶδα.

Εἰ δ' ἢ· ἂν μάλιστα, ἂν τῷ ὄντι, ἂν ὅμως, ἂν
δηλαδὴ, ὑπόθεσις ἥτις παρίσταται ὡς δεδο-
μένη καὶ ἀνεγνωρισμένη, πρὸς τὴν ὅποιαν
δὲν δύναται τις νὰ ἀντελθῇ· «νὺν ἄμμε δῶκε
ἄψ ἀπονουτήσιν» «εἰ δ' ἂν ὅμοι πόλεμος τε θα-
μὰ καὶ λοιμός· Ἀχαιοὺς» = ἀφοῦ βέβαια Ἰλ.
κ, 90· «ἡ γὰρ κεν δειλὸς καλεοίμην, εἰ δ' ἂν
σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι» = ἂν τῷ ὄντι, α,
294· ἔτι δὲ εἰς πλαγίας ἐρωτήσεις· «κατάλε-
ξον εἰ δ' ἂν αὐτοὶ τόσους παῖς εἴς» = ἂν τῷ ὄντι
ἦται Ὁδ. α, 206· ἄλλως τε ἴδε τὸ δ' ἡ.

Εἰδήμα, τό· τὸ γνωσθῆν, ἡ γνώσις Οἰνομ. π.
Εἰσαδ. πρ. Εὐαγγ. β, σ. 212, δι. γρ.

Εἰδήμανικῶς· ἐν γνώσει, ἐμπείρως ἀρ. λεξ.
Εἰδημόνως· ἐπιστημόνως· Πούχ.

Εἰδήμων, 2' ὁ γνωστικὸν, εἰδήμων, ἐμπειρὸς,
τινὸς Δ. Λαερ. β, 14· ὑπὸ τοῦ Πολυδ. β,
144 φέρεται ὡς λέξ. κακῇ, sciens, peritus.

Εἰδήσις, ἡ· γνώσις, κατάληψις· Σχολ. Ἰλ. α,
247, scientia, peritia.

Εἰδήσις=εἶσομαι μὲλ. τοῦ εἶδα.

Εἰδητικὸς 3' εἰδήμων Σχολ. Ἀριστ. μετὰ
τ. ψυσ. 305, 336, Β. Ἀν. α. 1336, ἐκ τοῦ
Διαμασίου.

Εἰδικοίς, 3· τοῖς εἶδος ἀφορῶν, ἀντίθ. τῷ γε-
νικοίς Σχολ. Ἀριστ. ὄργ. 102. Παρὰ Πλούτ.
ἀρέσκ. φιλοσ. 1, 3 ἀπὸ ποιητικῶν καὶ εἰδικῶν
ἀντιτίθ. πρὸς ἀπὸ παθητικῶν καὶ ὕλικῶν, = τὸ
τοῦ εἶδους πρὸς τὸ τῆς ὕλης· ἐπίρ. -ως, μὲν.
ἐπιγρ. 2, 222, specialis.

Εἰδῶτον (ἰδῶν)· νενοτισμένον, ὑγρόν· Ἡσύχ.

Εἰδῶτος· ἴδε ἴδιος.

Εἰδω-γραφία, ἡ· προσώπου ἢ ἀπλῶς ζωγρα-
φία, ἐπὶ φοκισθῆναι Γρηγ. ποιημ. σ. 151.

Εἰδω-γράφος, ὁ, ἐκαλεῖτο ὁ γραμματικὸς
Ἀπολλώνιος, ὅστις διένεμε καὶ ἐτακτοποίησε τὰ
ποιήματα κατὰ τοὺς ρυθμοὺς Σχολ. Πινδ. Π.
2, 1 καὶ Ἑτ. Μ. σ. 295, 52.

Εἰδοθέα, ἡ· θυγ. Πρωτέως Ὁδ. Εἰδοθέ-
εια Δ. Περ. ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου Σχολ.
Σωφ. Ἀντ. 980· ὄν. γυν. Γαιτούλ. 1, (5, 17).

Εἰδοῦθος· ἀνδρ. ὄν. Σχολ. Ἀπολ. Ἰρ.

Εἰδοί, αἱ· μέρος τοῦ μηνός π. Ῥωμ. τὸ ῥω-
μαϊκὸν ἰδὺς Δ. Ἀλ. β, 89· διήρηται δὲ παρ'
αὐτοῖς ὁ μὲν εἰς τρία, εἰς καλῆνδρας, νόνας καὶ
εἰδούς, αἵτινες εἰδοὶ ἦσαν αἱ τελευταῖαι δέκα
ἡμέραι τοῦ μηνός.

Εἰδομαί· ἴδε ΕἰΔΩ.

Εἰδο-μαλίδης, ὁ· ὁ καλλωπίζων τὰ μῆλα
τῆς ὄψεως Ἀλκαί. κυμ. π. Εὐστ. 1759, 47.

Εἰδομενέες· ὁ Ἰδομενεύς, ἐπιγρ.

Εἰδομενής, ἡ· θυγ. τοῦ Φέρητος Ἀπολδ. 2)
πολ. ἐν Ἡμαθία Μακεδονίας, παρὰ τὸν Ἀ-
εῖον Θουκ. κατ. Εἰδομενίσι.

Εἰδομενέας, ου, ὁ· ποταμ. ἐν Ἀλβανίᾳ Πτολ.

Εἰδων, ἄνρ. β'. τοῦ ὁράω.

Εἰδο-ποιεῖν· κάμνω εἰκόνα τινός, ἀπεικο-

νίζω, παρίστανω· «καὶ σχηματίζειν τὸν βλῶν»
Πλούτ. Ἀλεξ. 1' «αἱ εἰδοποιούσαι διαφοραὶ»
= αἱ ἀποτελοῦσαι εἶδος Κλ. Ἀλ.

Εἰδο-ποιήμα, τό· τὸ ἐκπομ. Θεολ. ἀριθ. σ. 9.

Εἰδο-ποίησις, ἡ· εἰδοποιεῖα Θεολ. ἀριθ. σ. 9.

Εἰδο-ποιεῖα, ἡ· παράστασις, ἀπεικόνισις Σχολ.

Εἰδο-ποιεύς, 2' ἀποτελῶν εἶδος, εἰδικός, Ἀ-
ριστοτ. ἡθ. Νικ. 10, 42· -δε αφορμὴ τοῦ
β, 6, specificus.

Εἶδος, τὸ (ἴδε ΕἰΔΩ)· τὸ εἰς τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς προσπίπτον, ὄψις, μορφή· «Ἀδάπαρι, εἶ-
δος ἄριστε» Ἰλ. γ, 39· «Νέστορι δὴν εἶδος τι
μέγέθες τε φωνῇ τ' ἄγχιστα ἐφίκει» = ὁμοί-
αζεν αὐτὸν κατὰ τὴν μορφήν, τὸ ἀνάστημα
καὶ τὸ εὐμέγεθες σῶμα β, 57. Ὁδῶτος· εἶδος
ἀγῆτος, κακός, ἀλίγκιος, φ, 316, πρὶν τὴν
βίην ἀντιτιθέμενα μάλλον περὶ ὥρας μὲν μορφήν
«οὐκ ἄρα σοὶγ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένας ἦσαν»
Ὁδ. ρ, 454· «παῖδας εἶδος ἐπαρμένους» Ἰλ.
8, 105· «οὗτ' εἶδος, οὔτε θυμὸν οὐδὲ
πλὴν σχέσιν μαμνῆτος» Ἀισχ. Ἑπτ. 489· «
σὺν τῷ κλεινὸν εἶδος Ἰλίκτρας τόδε» Σοφ.
Ἰλ. 1168, περιγραφικῶς ὡς ἀλλὰ γὰρ τὸ πᾶν
μας. Ὁδῶ καὶ ἐν περ. «τὸ τοῦ σώματος εἶ-
δος» Πλατ. Τιμ. 53· «τοὺς τὰ εἶδη βέλ-
τους» Σεν. Κυρ. 4, 5, 57. Παρ' Ἰσών, π.
τοῦ κυνός· «εἰ δ' ἂν καὶ ταχὺς ἔσκε θῆριν ἐπὶ
εἶδει τῶδε» Ὁδ. ρ, 308· «ὄψεις ποικίλαι»
ἴδεα» = ποικίλοι, κατὰ τὴν πρόσοφιν· Παρ.
107· 2) παρ' Ἀριστοτ. καὶ μὲν, φιλοσ.
μορφή, τὸ εἶδος, ἀντιτιθέμενον πρὸς τὴν ὁ-
λὴν· παρὰ Πλατ. ἡ ἴδεα = ἡ ἀρχέτυπος εἰκό-
των πραγμάτων εἰς τὸ πνεῦμα ὄν, «τὸ εἶ-
δος καλόν», συμμ. 210· 3) ποιότης, εἶδος
«τῶν παιγνίων τὰ εἶδα» Ἰρ. 1, 94· «εἰδὸς
νόσου» Θουκ. 2, 50· ἔτι δὲ τρόπος τοῦ πρὶν
τεῖν, τοῦ φέρεσθαι, β, 77· «εἰς εἶδος τῶν
Ἰρῶν β, 5, 4· ὁ τρόπος, τὸ («εἶδος τῶν
πῶν τι ἐν ἑκάστῳ εἰσθῆναι τίθεσθαι περὶ
κατὰ τὰ πολλὰ, οἱς ταῦτόν ὄνομα ἐπιφέρεται»
μεν, πολ. 10, 576), εἶδος, ἀντίθ. τῷ γένει
συχνὰ παρὰ Πλατ. «αὐτὰ τὰ γένη τε καὶ εἶ-
δη», Παρμ. 129· «οἱ καὶ ἀνθρώπων εἶδη τοῦ
σώτα ἀνάγκη τρόπον εἶναι ὅσατοι καὶ πολ-
τείων», πολ. 8, 544· «ὁδὸς τῆς κατηγορίας
εἶδη λείπεται» Ἀισχιν. 1, 116, facies, species.

Εἶδασαν· εἶδον.

Εἰδότης, ὁ· ἐμπειρὸς, ἐπιδεδίξως Ἀισχ. 1, 111.

Εἶδω-φορέω· τὸ εἶδος τινὸς παρίστω, πα-
ρουσιάζω Δ. Ἀλ. 7, 72.

Εἶδωτα, ἡ· 1) οὗς· τοῦ Ἀἰακοῦ Λυκούργ. 4)
θυγ. τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Θέτιδος Ἀπολ.
Ἰρ. 18· Ἰδωτα.

Εἰδωλός, ἴδως, ἡ· εἰδωτα, ἐπιστήμων ἀρ.
λεξ. ἐκ τοῦ Καλλ.

Εἰδύλλιον, τό, ἵπποκ. τοῦ εἶδος· μικρὰ εἰ-
κόνα, μικρὸν, τρυφερόν ποτήριον, ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν
λὺ ἀγρῆτικὸς ὑποθέσκει, οἷα τὰ Θεοκρίτου.

Εἰδών καὶ Μόσχον, μόν. παρὰ γραμ.

Εἰδύλλισμα· εἰδύρων Πέμπελ. π. Στου
ἀνθ. 79, 52.

Εἰδύλλος, ὁ· λόγιος, συνετός· Ξεν. σ. 295, 30.

ΕἰΔΩ (ΕἰΔΩ, λατ. video)· εἰδύρων, ἔκ τοῦ
τοῦ τοῦ εἰς τὸν ἔνερ. ἐν. ἀγρ. θέματα· αὐ-

βλάνονται. γ) ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ βλέπω· α) ἄδρ. 6'. εἶδον, ἴδαν, μ. ἄδρ. εἰδόμεν, ἰδόμενοι, ὅστις ἀποτελεῖ τὸν ἄδρ. τοῦ δράν, καὶ ταύτην τὴν λέξιν πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ. β) τὸ μέν. εἶδομαι, ἔτι δὲ καὶ εἰδομαι, ἄδρ. εἰσάμην 'Ομ. καὶ προσέτι εἰσάμην' (οὕτω δὲ μόν. εἰς τὴν ὁρατ. μετ' ἡδυσμένων τύπων «τῷ μὲν εἰσάμηνος» 'Ιλ. 6, 22, προσελθόντες ἐκ τῆς ἀγνοίας τοῦ διγμῆς, ἐν μέρῳ μὲν μετὰ παθ. σημασίας, βλέπομαι, εἰμαι ὁρατός, ἐμφανίζομαι· «εἶδεται ἡμῶν, ἄστρα» = ἡ ἡμέρα, τὰ ἄστρα γίνονται ὁρατά, ἐμφανίζονται 'Ιλ. 9, 556' ἔχω τὸ φαινόμενον, ὡς καὶ τὸ δοκέω· «τὸ δὲ τοι κῆρ εἶδεται εἶναι» = τοῦτο σοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε θάνατος· 'Ιλ. α. 228· «τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι» 'Οδ. ι. 11· «ὅ μιν μοι κακὸς εἶδεται εἶναι» 'Ιλ. δ. 472· «δ, τι οὐ εἶσαιο γελοῖον Ἀργεῖσις ἐμμανεῖς», 6, 215· «πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν εἴσω μυθήσσομαι», ι. 645· «εἶσαι» ἔμεν ἐς Ἀλκίον» = προσέλαβε τὸ φαινόμενον, προσεποιήθη ὅτι ἡ-θελεν ὑπάγει εἰς τὴν Ἀλκίον 'Οδ. θ. 283· ἐν μέρῳ δὲ εἰμαι ὁμοιος, ὁμοιάζω, ἰδ. ἐν τῇ μτχ. τοῦ ἐν. καὶ ἄδρ. «εἰσατο φθογὴν Πολίτην» = κατὰ τὴν φωνὴν ἔγεινεν ὁμοιος πρὸς τὸν Πολ. 'Ιλ. 6, 791. Συχνὰ δὲ ἐν 'Οδ. «Μέντορι εἰδομένῳ ἡμῖν δέμας ἦδ' αὐτὸν», κυρ. προαλαμβάνουσα τὴν ὄψιν, τὸ εἶδος τοῦ Μ. ὁμοιάζουσα τὸν Μ. κατὰ τὸ ἀνίστημι καὶ τὴν φωνήν· «εἰδομένους ὄψιν, θεὸς ἀνέρι» Πίνδ. Ν. 10, 15· «δαίμονα - εἰδομέναν τοκίαν» Αἰσχ. Ἀγ. 748· «φάσμα εἰδομένον Ἀρίστον» 'Πρ. 6, 69· 2) ἐν τῇ σημ. τοῦ εἰδῶν ὁ πρ. οἶδα (τὸ 6'. ἐν. κατὰ Μοῖρ. ἀτεκνῶς οἶδα, 'Ομ. καὶ ἰων. καὶ οἶδας 'Οδ. α. 337 καὶ Ἀνακρ. 13, οἶσθας ἐκ τοῦ Κρατίν. μ. Ἀν. 1295, πλ. ἴσμεν, 'Ομ. ἴδμεν, ἔτι δὲ οἶδα μὲν Ἀντιφῶν 2, α. 3' πρὸς τὴν πάντων τούτων τῶν τύπων ἀναμ. ῥήμ. 'Αθ. Σακελλ. ὅσοι. εἰδῶ, ἀλλὰ καὶ ἰδῶ 'Ιλ. 5, 236, ὅσοι. εἰδείην, προστ. ἴσθι, ἴστω, ἀπαρ. εἰδέναι, 'Ομ. ἴδμεναι καὶ ἴδμεναι, πτχ. εἰδῶς, θηλ. ἰδῶτα, ὡς ὁ Βέκκ. γράφει πανταχοῦ, ὁ Βόλφ. ὁμοῦ μόν. ἐν συνδεδεῖσι ἰδῶναι, πρᾶσιδεσαι, ὁπερ. ἀντίπαρτ. ἡ-δεῖν, ἰων. ἡδεα, ἀπ. ἡδῆ, εἰς ἀπὸσπασίαν ἡδεῖας 'Ιλ. χ. 280, καὶ ἡδεῖας 'Οδ. τ. 93, ἡδεῖα, ι. 206 καὶ ἴσαν 'Ιλ. σ. 406, 'Οδ. δ. 772, ὁ μὲλ. συνήθ. εἴσομαι, ἐπ. καὶ εἰδή-σω 'Ιλ. α. 546, εἰδησέμεν 'Οδ. ζ. 257· «ὅπως εἰδήσομεν» Ἀριστοτ. ι. 1' - κατὰ τὴν σημ. ὁ πρ. καὶ ὁ ἄδρ. λαμβάνονται ἐκ τοῦ γινώσκω, οὐδὲν ἥτιον ἐρηται παρ' Ἀριστοτ. ὁ ἄδρ. εἰδῆσαι μὲ σημ. ἐν. κυρ. ἔχω ἴδω, πληροφορηθῆ, εἰδῶν, ἔννοω, γνω-ρίζω· «τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτο ἴσθι, λαβόντα του εἰσάμην ἔχειν καὶ μὴ ἀπολωλέναι» Πλατ. Παῖδ. 75· πρὸ πάντ. περὶ τῆς κατ' εὐθείαν γνώσεως, μάλιστα δὲ ἐξ ἀκοῆς· «Διφῶν οἶδα ἀκούσας» = εἰδῶν τοῦτο ἐκ τῆς διηγήσεως τῶν Διφῶν, 'Πρ. 1, 20, ὡς καὶ Δημ. 4, 24· «ὦν ἀκοῇ ἴσμεν» Θεοκ. 1, 4, ἔτι δὲ καὶ ὄρων καὶ ἀκούων οἶδα· Ξεν. Κυρ. 4, 1, 14' πρὸς

σύνοιδα). 'Ο 'Ομ. ἐννοεῖ· «εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν» 'Ιλ. δ. 163, καὶ συχνά. ἐνισχυόμενον διὰ τοῦ εἰδῶ καὶ ἀ-φα' ἡ μτχ. καὶ ἀπολύτ. = εἰδόμεν, ἐμπειρῶς, «λέγω πρὸς εἰδόμεν» Αἰσχ. ἰκ. 723· «εἰδόμεν μὲν τοὺς θεοὺς καλοῦμεθα», Χο. 198· «μᾶ-θαῖν παρὰ τοῦ εἰδόμεν» Πλατ. πολ. 10, 337· «πλείονα οἶδα» 'Ιλ. τ. 219· καὶ ἀλλαχόθεν μετ' αὐτ. 'Ο 'Ομ. ἐννοεῖ προσέτι· «νοήματα, μή-δεα οἶδε», ἐννοεῖται ἐπὶ συνεισφύσεων βουλευμάτων 'Οδ. 6, 121· «πολιμήϊα ἔργα» 'Ιλ. η. 230· «οὐτινα οἶδε θέμιστα», ε. 761, ὡς καὶ ἀθε-μίστα ἦδη = ἐγίνωσκον ἀνέχων καὶ ἀνυσι-όγητα, ἡτο δονόσις ἀνθρώπος 'Οδ. ι. 189· «ὅμως δὲ τοι ἥπια οἶδεν» = ἔχει πρὸς σὲ φιλι-κὰ αἰσθημάτων, μ. 405· «χάριν εἰδέναι τινί» = γνωρίζω, ἔχω εἰς τινά χάριν 'Ιλ. ζ. 235· «φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν» = διατρέφοντες πρὸς ἀλλήλους φιλικὰ αἰσθημάτων, 'Οδ. γ. 277· ὁ 'Ομ. ἐννοεῖ μὲ ταῦτα καὶ τὴν γεν. «ὅς σάρκα θυμῷ εἰδείη τεράων» 'Ιλ. μ. 229· πρὸ πάντ. ἐν τῇ μτχ. «τόξων εὐ εἰδῶς» = πολὺ ἐμπειρῶς τῶν τόξων, δ. 718· - θεοπροπίων, ζ. 438· - αἰχμῆς, θούριδος ἀλκῆς, ο. 525· ἔτι δὲ περὶ τινος Πλατ. Ἀλκ. 106. Μετ' ἀπαρ. «οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νομήσαι βῶν», ἔννοε, γινώσκει 'Ιλ. 6, 738· «τοίγαρ τὸ λοιπὸν εἰδο-μεσθα μὲν οὐκ ἔστιν» Σωφ. Αἴ. 651· «ἐν εἰ-δῇ μὴ πατεῖν τὰ τῶν θεῶν ψεύδεσιν» = ἴνα μάθῃ Ἀριστ. σπ. 378· οὕτω παρὰ μεγν. π. εἰμαι ἱκανός, ἀρκυτός, δύναμαι Ἀντιπ. 9, 26 (ἀλλὰ 7, 231, εἶνε τελεῖσθαι ἀντὶ τελεῖσθαι) τὸ δὲ ἀντικείμεν. τῆς γνώσεως ἐμφέρειται ἡ μὲ τὸ ὅτι, ὡς, ἡ μὲ μύριον ἱρατῆ, ἡ μὲ μετο-χὴν· «τοὺς φιλότατους γὰρ οἶδα νῦν ἄντας πι-κροῦς» = εἰδῶν ὅτι εἶνε Αἰσχ. Χο. 232· «ὅτι τέλῃθ κλύων» = εἰδῶν ὅτι ἀκούεις τὴν ἀλη-θειαν, Ἀγ. 868. Οὕτως αἱ ἄλλοι τραγ. ὁ Ἀ-ριστ. καὶ πτχ. «οὐ γὰρ ἤρεσαν, αὐτὸν τε-θηκότα» Ξεν. Ἀν. 1, 10, 16· «εἰδότες οὐκ ἂν ὁμοῖως δυνήθοντες» = ὅτι καὶ ὁμοῖον τρό-πον δὲν ἤθελον δυνήθῃ Θεοκ. 6, 61. Σπαν. τὸ ἀπαρ. «εὐ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδ' αὖ μὴ πλῆθος τοσούτῳ θανέναι» Αἰσχ. Πέρ. 423· «ἴσθι, μὴ φευδῶς μ' ἴρεται» Εὐρ. Ἰ. Α. 1005. Πολλάκις δὲ τὸ ἀποκείμεν. τῆς ἱστορ. προτάσεως τίθεται ὡς ἀντικείμενον τοῦ οἶδα· «τὴν παρθένον οὐκ οἶδα, οὐ γὰρ εἰσέβω» = δὲν εἰδῶν ποῦ ἔπληγεν ἡ παρθένος Εὐρ. Ἰ. Α. 1583· «εἰάν τινα καὶ εἰδῶν, ὅτι ἀκούεις ἔστι» Πλατ. Πρωτ. 323· «ἔνθα καὶ τῆς συγγῆς παρην-θετικῆς χρήσεως τοῦ οἶδα· «σάφ' οἶδα ἴσθι» (συχνά) τοῦτο νὰ ἦνε βέβαιον, βεβαιῶν, βε-βαιῶς) καὶ ἄλλ. παρὰ τραγ. καὶ ἀπ. πτχ. εἰς τὰ ὅποια προστίθεται τὸ οἶδα ὅτι ὡς δυνατόν διαβεβαιώσας, σπουδαία γνώμη (πρὸς). Ἐν-δόρρ. εἰς Πλάτ. Εὐργ. 480· τὸ οἶδ' ὅτι ἐξη-γητόν ἀνευ ῥήματος· «πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἐκούσιν οἶδ' ὅτι» = τοῦτο εἰδῶν βέβαια Σωφ. Ἀντ. 276· - οἶδ' ὅτι πάρειμι· πρὸς. Φοῖν. 1659· «οὐτ' ἀνέμει, εὐ οἶδ' ὅτι, ἐπαύσατο» Δημ. 629· πρὸς. Ἀριστ. πλ. 183, ἀφ' οὗ ἐξηγῆται καὶ τὸ «πάντων εὐ οἶδ' ὅτι φροῦν-των» Δημ. 9, 1· «ὦν εὐ οἶδ' ὅτι κακῶν ἀν-

Εἰκάδιος· ἄνδρ. ὄν. Σουῖδ.
 Εἰκαδισταί, οἱ ἐκινούμεν. τῶν Ἐπικουρίων,
 διότι εὐρταζον κατ' ἑξῆς τὴν εἰκοστὴν τοῦ Γα-
 μηλιανος, ὡς ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰδρυ-
 τοῦ τῆς σχολῆς αὐτῶν Ἀθην. 7, 298.
 Εἰκάτω, μέλ. εἰκάσω Ἀισχ. Εὐρ. 49, δόρ.
 ἔκασα Πλατ. συμπ. 216, παρκ. εἰκασμένη
 Φαῖδρ. 248, ἀλλὰ τὸ ὑπὸ τῶν Ἀττικιστῶν συ-
 σταινόμενον ἡδέημ. ἤκασε Ἀριστ. Ἰππ. 1071,
 ἡκασμέθα, ὄρν. 807, Ἀισχ. ἰκ. 285)· κά-
 μνω ὅμοιον· α) περὶ ζωγραφικῶν παραστά-
 σεων· «εἰκασμένη γραφὴ εἰκῶν» Ἡρ. 2, 182·
 «Ζεῦξίς καλὴν γυναικα γραφὴν εἰκάσας» = ζω-
 γραφῆς Σεν. οἰκ. 10, 1· περὶ ἀγάλματος
 Εὐρ. Ἀλ. 349· «πάνυ εἰκασμένη» = πολλὴ δ-
 μοία Λουκ. Ἀλεξ. 4, καὶ οὕτω συγγν. ἐν τῇ
 παθ. «μητρὸς εἰκάσθεις τρόποις» Εὐρ. Βακχ.
 1253· «εἰκασταί = ἔχει γένει ὅμοιος Πλατ.
 Κρατ. 439· «ποτὶν ματέρ' εἰκασθήσεται» Ἀ-
 ριστ. Ἀλ. 783· ἀλλὰ τὸ εἰκασθῆναι = τὸ ἀπο-
 τυπωθῆναι, τὸ πρόπλασμα, προτόπωμα Πλατ.
 Φαῖδρ. 250· ἐτι δὲ περὶ ζηλοτυπίας καὶ περὶ
 γελᾶσματος Σεν. συμπ. 6, 8, εἰκονικῶς ἐκ-
 φράζει Ἡρ. 4, 31· 6) ἐν τῇ διανοίᾳ, ἡγουν
 συγκρίνω, τινά τινα Ἀριστ. νεφ. 350· «ὡς
 μικρόν μεγάλῳ εἰκάσαι» Θουκ. 4, 36· «πο-
 λιτην τε καὶ βασιλῆην» Ἡρ. 9, 34· γ) διὰ
 συγκρίσεως ἐκ σημείων καὶ περιστάσεων συμ-
 περαίνω, τεκμαίρομαι· «πολλαχόθεν τεκμαιρό-
 μενος ἔγω εἰκάζω» Αὐσ. 6, 20, ἀντιθ. τῷ
 οἶδα Θουκ. 6, 92· «ἀσφῶς εἰδώς» Σεν. Ἀν.
 1, 8, 11· ἔκ τινός τι Ἀισχ. Ἐπτ. 356· -
 ἀπὸ τῆς ὀψως = κατὰ τὴν πρόσφιν, 1, 10,
 τινι, π. γ. «ταύτην ἡστρατείαν, οἷα ἦν τά. .»,
 1, 9. Πολλὰκις ἀκολουθεῖ αὐτ. μετ' ἀπαρ.
 Θουκ. 5, 9, καὶ ἀπλῆ αὐτ. π. γ. - τὸ γινώ-
 μενον, 3, 22· «τί τοῦτ' ἂν εἰκάσαις;» Σοφ.
 Ἀντ. 1244· «ὡς εἰκάσαι = καθ' ὅσον δύναται
 τις νὰ συμπεράνῃ Ἡρ. 1, 34· οὕτω δὲ καὶ εἰ-
 κάσαι μόνον Σοφ. Οἰ. τ. 82, assimilatio.
 Εἰκάθω, π. ἀντι εἶλω Σοφ. Φιλ. 1362, (εἰ-
 κάθω, εἶνε δόρ. ἀπαρ. λοιπὸν ὀρθότ.
 γραπτὸν εἰκάθω, cedo.
 Εἰκαί· ἂν καί, μολονόντι, μεθ' ὅριστ. καὶ εὐκτ.
 Ὁμ. ἀττικοί, δι' οὗ ἐμφανίζεται τὸ πραγμα-
 τικὸν τῆς ὑποθέσεως· καὶ εἰ καὶ ἂν, ὑποθέτει
 ἰδιαίτην περίπτωσιν, ἧς ἡ πραγματικότης
 μένει ἀναποφάσιτος.
 Εἰκαίω· βολέω· εἰκοβολέω, ἴσφ. γρ.
 Εἰκαίω· βουβλία, ἡ· ματαιότης, ματαιοφροσύ-
 νη, ἀπερισκέψια ὁρ. λεξ.
 Εἰκαίω· βουλος, 2· ἀπερίσκεπτος ἱκκλ. te-
 merarius.
 Εἰκαίω· δάπανος, 2· εἰκῇ, ἀκρίτως δαπα-
 νῶν Βυζ.
 Εἰκαίω· λέσχη· μάταιος καὶ φλύαρος Βυζ.
 Εἰκαίω· λεισχία, ἡ· ματαιολογία Καίσαρ.
 Θολ. ζητ. 170.
 Εἰκαίω· λογάτω· εἰκῇ, ἀκρίτως λαλῶ, φλυαρῶ
 Κυριλλ.
 Εἰκαίω· λογά, ἡ· τὸ ἀπερισκέπτως φλυαρεῖν
 Φιλων, veniloquentia.
 Εἰκαίω· λόγος, ὁ· ἀπερισκέπτως φλυαρῶν
 μτγν. garritor.

Εἰκαίω· μούτω· ἀσυλλογίστως ὁμιλῶ ὁρ. λεξ.
 Εἰκαίω· μούθια, ἡ· τὸ ἀσυλλογίστως λαλεῖν,
 ματαιολογία, φλυαρία ὁρ. λεξ.
 Εἰκαίω· μούθας, 2· ἀπερίσκεπτος, εἰς μάτην
 ὁμιλῶν Κυριλλ. pugator.
 Εἰκαίω· πονία, ἡ· ματαία φιλοπονία Κυριλλ.
 Εἰκαίω· ρρημονέω· εἰκαίω μούθω Σουῖδ.
 Εἰκαίω· ρρημοσύνη, ἡ· εἰκαίω μούθω Σουῖδ.
 Εἰκαίω· ὅστις εἰκῇ, ἀσυλλογίστως, ἀπερι-
 σκέπτως, τυχαίως ἰσχυροῖ Πολυδ. 7, 7, 5,
 παρὰ τὸ θρασύς, 15, 25, 4· παράνομος, 32,
 7, 7, 5· δὲ. «εἰκαίωτατοι καὶ χεῖρισται», 32,
 21, 8· περὶ πραγμάτων, γινόμενον ἄνευ σχε-
 δίου, κατὰ τύχην· «εἰκαίω σχολή» Σοφ. ἀποσκ.
 288· «σοφίη Λεων. Ἀλ. 3 (9, 80)· δὲ. 5 τυ-
 χῶν, καὶ μάταιος Λουκ. ὁρ. λεξ. μωρῶν,
 μάταιον· ἐπὶρ. εἰκαίως Δ. Λαερ. 2, 128
 καὶ ἄλλ. εἰκαίω Λυκοφρ. 748, temerarius.
 Εἰκαίω· σόνη, ἡ· ἀφροσύνη, ματαιότης Τίμων
 παρὰ Δ. Λαερ. 5, 11, temeritas.
 Εἰκαίω· τής, ητος, ἡ· τῇ ἀνωτ. μτγν. παρὰ
 τὸ ἀκοσμία Δ. Λαερ. 7, 48.
 Εἰκαίω· τροπία, ἡ· ματαιότης, μωρία Νικηφ.
 Βλεμν. σ. 668, vanitas.
 Εἰκαίω· φαγία, ἡ· πολυφαγία.
 Εἰκαίως, ἐπὶρ. τοῦ εἰκαίω· μάτην Ζων.
 Εἰκάς, ἄδω, ἡ· ἀριθμὸς εἰκοσί, πρὸ πάντ.
 ἡ εἰκοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνός Ἡσ. Ἐρ. 818, ἡ
 συνθ. ἀπαριθμησὶς τοῦ τελευταίου τρίτου τοῦ
 Ἑλληνικοῦ μηνός· «τετάρτη, ἔκτη μετ' εἰκά-
 δα», τ. κ. ἡ 24η, 26η· «δωδεκάτη μετ' εἰκάδα»
 Μέν. π. Ἀθην. 6, 243· προσέτι δὲ «τρίτη
 εἰκάδι» = τῇ 23ῃ, Πλωτ. νόμ. 8, 849· τὸ τε-
 λευταῖον τρίτον ἐν γένει, καὶ εἰκάδες Ἀριστ.
 νεφ. 17· παρ' Εὐρ. ἰων 1076 καὶ Πλουτ.
 Φωκ. 28 ἡ 8η ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῶν Ἑλευ-
 σινίων, virginii.
 Εἰκάδω, ἡ (εἰκάτω)· ἀπεικόνισις, ἀπομίμη-
 σις· εἰκαστική ἡ εἰκ. τῶν ὁρωμένων· Σεν.
 ἀπομν. 3, 10, 1, παρ' Ἡσυχ. ὁμοιότης·
 παραβολή, σύγκρισις Πλουτ. Θερ. 29· παρὰ
 ῥήτορας = εἰκῶν, παραβολή Δημητρ. - δοξα-
 σία Πλατ. πολ. 6, 511, assimilatio.
 Εἰκάσιμος, 2· ὅν ὁνοματίζετο νὰ εἰκάσῃ, γλωσσ.
 Εἰκάσιος· ὁλός τοῦ Λυκίου, ὀλυμπιονίκης
 Κολοφώνιος Παιστ.
 Εἰκάσις, ἡ· εἰκασία Ἀρχιλ. 18, δι. γρ.
 Εἰκάσιμα, τό· ἀπεικόνισμα Ἀισχ. Ἐπτ. 513·
 εἰκάσματα θεῶν Πολυδ. 1, 7· παρὰ Μάξ.
 Τυρ. εἰκασία, δοξασία, simulacrum.
 Εἰκάσιμος, ὁ· εἰκασία, δοξασία· «εἰκάσιμῳ λε-
 γειν», ἀντιθ. τῷ «κατα βίβλαιον ἱστορίαν»
 Πλουτ. Μάρ. 11, conjectura.
 Εἰκαστικός· ὅν πρέπει τις νὰ συμπεράνῃ Μάξ. Τυρ.
 Εἰκαστής, ὁ· ὁ συμπεραίνων τι, προμαρ-
 τύνων· τῶν μελλόντων Θουκ. 1, 138· παρὰ
 Κ. Πορφυρ. βασ. τάς. 2, 15 ἔχει ἄλλ. ση-
 μασι. = pictor (:).
 Εἰκαστικός, 3· ἀπεικονίζων· ἀτέλῃν εἰκα-
 στική Πλατ. σοφ. 235 καὶ πολλάκις· «ἡ εἰ-
 κῶνας ἀπεργαζομένη», εἰκάων, συμπεραίνων,
 τὸ εἰκ. = εἰκασία συμπεράσμα Λουκ. Ἀλεξ.
 22· «εἰκαστικά ἐπιρρήματα» ἀφ' οὗ εἰκαστὴς ση-
 μαντικῶς ἐπὶρ. εἰκαστικός = κατὰ συμ-

περασμὸν Πολυθ. 4, 10, assimilatorius.
 Εἰκαστός, 3' ἀπεικονισμένος, ὁμοῖος Σοφ. Τρ. 699, verissimilis.
 Εἴκατι, ὄνομα ἀντὶ εἴκοσι Θεοκρ. 5, 86.
 Εἰκατίδειος· ἰκατίδειος Πιν. Ἑρακλ.
 Εἴκω, εἴκων, ἑπ. ἀντὶ εἰάν· ἴδ' εἰ καὶ κεν.
 Εἰκέλιας, 2' ὁμοῖος Μανθ. 3, 237, similis.
 Εἰκελ-ὄνειρας, ὁ· ὁμοῖος πρὸς ὄνειρον· «ὄνείρες εἰκελόνειροι» Ἀριστ. ὄρν. 687, vanus.
 Εἴκελος, 3 (εἴκω, πρὸς ἑκελός)· ὁμοῖος· τινι Ὁδ. φ. 411, similis.
 Εἰκελό-φωνος· ὁμοῖος κατὰ τὴν φωνήν· «κερκίδας ὀρθοράλλοισι χελιδόνιν εἰκελοφώνους» Φίλιπ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 6, 247· ἐπὶρ. εἰκέλω μόν. Ἑτ. Μ. σ. 408.
 Εἰκῆ· ἀπεικονίσις, ἀνευ σχεδίου· «ἔφουρον εἰκῆ πάντα» Αἰσχ. Πρ. 885· «εἰκῆ λαβεῖν», ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ δοκιμάσασθαι Μέν. π. Σταθ. Ἀνθ. 72, 2· «καὶ ἀλογίστως ποιεῖν» Αὐστ. 7, 12, παρὰ τὸ ἀπὸ ταυτομάτου Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 1· πρὸς εἰκάτος, imago.
 Εἴκαλε· δεῖπνε· Ἦσυχ.
 Εἴκαλον· δεῖπνον Ἦσυχ.
 Εἴκνεται· ἄλλος αὐτὸν εἰσφέρει Ἦσυχ.
 Εἴκο-βολέω· κατὰ Ἑτ. Μ. σελ. 297, 32, παρ' Ἀθηναίους εἰκοδολεῖν = εἰκάζειν Ἀριστ. παρὰ Πολύδ. 9, 154. Κατὰ Σουῖδ. ἐκ τοῦ Πολυδ. εἰκοδολεῖν = εἰκάζειν, εἰκῆ, καὶ μάτην βάλλειν.
 Εἴκονίζω· κάμνω εἰκόνα, ἀπομομοῦμαι, τί Πλουτ. ἀρ. φιλοσ. 1, 10. Κατὰ Σουῖδ. = χαρκτηρίζω, effingo.
 Εἰκονικός, 3' ἀπεικονίζων, ἄγαλμα ἀπομομοῦμενον τὴν ζωντανὴν φύσιν Ἀθην. 5, 205, κωμικ. -ἀποχή=πρὸς τὸ φαινόμενον ἀποχή Λουκίλλ. 105 (11, 233)· ἐπὶρ. -ὡς Σχολ. Ἰλ. ν. 772.
 Εἰκόντιον, τό, ὅπου τοῦ εἰκῶν· μικρὰ εἰκὼν Πλουτ. Θερ. 22, imaguncula.
 Εἰκόντιος· ἀνδρ. ὄν. Ἑπὶρ.
 Εἰκόνισμα, τό· ἀπεικόνισμα Φαλαίχ. 2 (13, 6), simulacrum.
 Εἰκονισμός, ὁ· τὸ ἀπομομοῦσθαι, ἀπεικόνισις Πλουτ. ἦθ. σ. 54, effictio.
 Εἰκονιστικός, 3' δι' εἰκόνας παρουσιάζων Μαξίμ. imaginans.
 Εἰκονο-γραφία· ζωγραφίαν Φίλων τ. 2, σ. 588, μετφ. ἐπὶ τοῦ λόγου Λογγίν. 10.
 Εἰκονο-γράφημα, τό· ζωγραφία Κ. Μαν. χρον. σ. 86.
 Εἰκονο-γραφία, ἡ· ἀπεικόνισις, παράστασις Στραβ. 15, σ. 718, imago.
 Εἰκονο-γράφος, ὁ· ὁ ζωγραφίζων εἰκόνας, (portraits) Ἀριστοτ. ποιητ. 15.
 Εἰκονο-θραυστής καὶ εἰκονο-κλάστης, ὁ· ὁ θραύων, συντρίβων εἰκόνας Βυζ.
 Εἰκονο-λογία, ἡ· τὸ διμυλεῖν δι' εἰκόνων, εἰκονικῶς Πλατ. Φαῖδρ. 267.
 Εἰκονο-μανία, ἡ· ἡ μανιώδης λατρεία τῶν εἰκόνων Κ. Μαν. χρον. σ. 90.
 Εἰκονο-μαχία· πόλεμον κατ' εἰκόνων κάμνω ἑκκλ.
 Εἰκονο-μαχία, ἡ· περὶ εἰκόνων μάχη, πρὸς τὰς εἰκόνας ἑκκλ.

Εἰκονο-μαχικός, 3' ὁ ἀνέχων εἰς τὴν καὶ τῶν εἰκόνων ἀφαιρῶν Θεοδ. Στοῦδ. σ. 234.
 Εἰκονο-μάχος· μαχόμενος τὰς εἰκόνας ἑκκλ.
 Εἰκονο-μορφος, ὁ· ὁ μορφώων εἰκόνας Μανθ. 4, 343, statuarius.
 Εἰκονο-περιγραπτός, 2' ὁ δι' εἰκόνας περιγραφόμενος Νομοκάνων.
 Εἰκονο-ποιέω· ὁμοῖομα κάμνω Ἰουστ. Μαρτ. ἀπολ. 2, σ. 65.
 Εἰκονο-ποιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων εἰκόνας Ἀριστοτ. ποιητ. 25, statuarius.
 Εἰκονο-στάσιον, τό· εἰς ὃ κρέμνεται αἱ ἄλλαι εἰκόνας Βυζ.
 Εἰκονο-ὄργημα, τό· εἰκόνημα Γερμ. Κωνστ. σ. 242, imago, figura.
 Εἰκονο-οργία, ἡ· τῇ ἀνωτ. Βυζ.
 Εἰκονο-ὄδης, 2' φαντασιώδης γλῶσσα.
 Εἰκός, ὅτος, 2' (=εἰκός, ἴδ' εἰκόνα, ἰαν. οἰκός)· τὸ ὁμοιάζον ἴδ. μετὰ τὸ ἀληθές, λανθάνον πῶν πῶν· «ὅτι τῶν εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιεῖσθαι» Πλατ. Φαῖδ. 92· «ἀκούει ἀντὶ τοῦ εἰκότος εἰ ἀνάγκη», συμπ. 200· ὅθ. τὸ φανερὸν, πρέπον, πρὸ πάντων κατὰ τὸ εἰκός· Θουκ. 1, 121· «ἐκ τοῦ εἰκότος», 4, 17· ἐπὶ δὲ τῇ εἰκότι, 6, 19. Κατὰ τὸ πῶν πῶν ἡ τὸ φανερὸν, ὅπως πρέπει νὰ περιμάνηται, τὸ δὲ ἴσως· τὸν εἶναι παρὰ τὸ εἰκότος, 2, 62· «ἐπὶ εἰκότα καὶ δίκαια», 5, 90, συγχερ. εἰκότερον ἔχει ὁ Ἀντιφ. 2, 6, 3 καὶ ἀλλοχοῦ.
 Εἰκοσάδοτος· ἴδε εἰκοσάδοτος.
 Εἰκοσά-γωνος· μετ' εἰκοσι γωνίας Ἰάμβλ. 6, Πουθ. 34, εἰκοσάγωνος, δι. γρ.
 Εἰκοσά-εδρος, ὁ· ὁ ἔχων εἰκοσιν ἑδραί Πλουτ. συμπ. 8, 2, 3· πρὸς εἰκοσι ἐδραί.
 Εἰκοσά-ετηρικός, 3' εἰς εἰκοσιν ἔτη ἀνέχων ἡ γινόμενος Εὐσεβ.
 Εἰκοσά-ετηρίς, ἴδος, ἡ· χρονικὴ περίοδος· εἰκοσιν ἔτων Εὐσεβ. vicennium.
 Εἰκοσαε-τής, 2, ἡ εἰκοσαετής Πολυδ. 4, 56, εἰκοσαετής Ἑρ. 1, 136· ὁ εἰκοσιν ἔτων· χρόνος Πλουτ. ἦθ. σ. 113.
 Εἰκοσαε-τία, ἡ· χρόνος· εἰκοσιν ἔτων Φίλων τ. 2, σ. 224, vicennium.
 Εἰκοσα-ετής, ἴδος, (ὁρθοτ. εἰκοσαετής) ὁρθ. τοῦ εἰκοσαετῆς Πλατ. πολ. 5, 360, vicennalis.
 Εἰκοσάχης· εἰκοσι φορές Ἰλ. ι. 379 καὶ Πλατ. νόμ. 6, 774, vicies.
 Εἰκοσάχης-χίλιοι, οἱ· εἰκοσι χιλιάδες.
 Εἰκοσά-κλινος· εἰκοσικλινος, ὁ μετ' εἰκοσι κλῖνας τραπέζων, ἡ θέσις παρὰ τὴν τραπέζαν· οἶκος Ἀθην. 12, 548, δι. γρ.
 Εἰκοσά-κωλος, 2' ὁ μετ' εἰκοσι μέλη Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 1153.
 Εἰκοσά-κωπος, 2' ὁ μετ' εἰκοσι κόπας, εἰκοσῆρεμος, ἀρχ. λεξ.
 Εἰκοσά-μηνος, 2'· εἰκοσι μηνῶν Διον. Ἰλ. 41 (7, 622).
 Εἰκοσα-μναῖος, αἶα, ὄν· ὁ εἰκοσι μῶν πῶν τριαν βίβτων Φίλων.
 Εἰκοσά-πηχους· ὁ εἰκοσι πήχειν Ἀθην. 12, 538· ἴδε ἑκοσιπ.
 Εἰκοσα-πλάσιος· 3' εἰκοσαπλούς Πλουτ. Τημ. σ. 35, vigesplus.
 Εἰκοσα-πλάσιον, 2' τῷ ἀνωτ. Ἀρχιμ. 76.

Εἰκοσα-πλοῦς· τῷ ἀνωτ. Σχολ. Ἰλ. γ, 349.
 Εἰκοσα-πρωτῆς, ἡ τὸ νῆ ἡνέ τις εἰκοσά-
 πρώτος.
 Εἰκοσά-πρωτοι, οἱ· εἴκοσι πρωτοὶ ἔδε πεν-
 τὰ πρωτοί.
 Εἰκοσα-ἀριθμός, 2· εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ἔτ.
 M. vicenarius.
 Εἰκοσάς, ἄδης, ἡ· ὁ ἀριθμὸς εἴκοσιν, (ἔδε
 εἰκάς) Λουκ. Ἰ. 11.
 Εἰκοσα-στάδιος, 2· εἴκοσι στάδια μακρός·
 -πορθμὸς Στραβ. 9, 426.
 Εἰκοσά-στεγος, 2· ὁ εἴκοσι στέγας, δροφῆς
 περιέχων Ἀθην. μηχαν. α. 70.
 Εἰκοσα-στος, ὁ· εἰκοστός Τζετζ. vigesimus.
 Εἰκοσά-φύλλος, 2· μὲ εἴκοσι φύλλα· -βό-
 ῖα Θεόδωρ. 1. Φ. 6, 6, 4· πρὸλ. τὸ παρ' ἡμῖν
 τριαντάφυλλον.
 Εἰκοσ-ετηρίς, ἰδὸς, ἡ· χρόνος εἴκοσιν ἔτων
 Δ. Κάσ. 58, 24· ἢ· εἰκοσαετηρίς.
 Εἰκοσ-έτης, ὁ· εἰκοσάτης, εἴκοσιν ἔτων Ἀνθ.
 8, 123· ἀλλὰ «εἰκοσέτους σωθέντος Ὀδυσεὺς»
 = μετὰ εἴκοσιν ἔτη Λουκιλ. 12, (11, 77).
 Εἰκοσ-έτης, ἰδὸς, ἡ· εἰκοσαετής, θηλ. τοῦ
 προηγ. Διοσκ. 31 (7, 166).
 Εἰκοσ-ήρετμος, 2, -ναὺς· ναὺς μὲ εἴκοσι
 κώπας.
 Εἰκοσ-ήρης, 2 -ναὺς· ναὺς μὲ εἴκοσι σειρὰς
 βάρων κοπηλατικῶν Ἀθην. 5, 203.
 Εἴκοσι, οἱ, αἱ, τὰ, πρὸ φων. εἴκοσιν, (κυρ.
 Εἴκοσι· ἐντ. καὶ εἴκοσι Ἰλ. π, 847), ὥρ.
 εἴκατι Θεόδωρ. 5, 86, ἀκλ. = εἴκοσι, viginti.
 Εἴκοσι-δύω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἑστ. Ἰλ. α.
 726, 13.
 Εἴκοσι-εἶρος· εἴκοσι εἶδος Τιμ. Λοκρ. 98.
 Εἴκοσι-εννέα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἀθην. 13,
 608, undetriginta.
 Εἴκοσι-έξ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.
 Εἴκοσι-επτὰ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἰπποκρ.
 κάλλ. γραπτέον χωριστά.
 Εἴκοσι-ετής, οὗς, 2· εἴκοσιν ἔτων Δ. Κάσ.
 Εἴκοσι-και-τέταρτος· εἰκοστός τέταρτος,
 ἔπ. ἀδ. 690 (7, 343).
 Εἴκοσι-κλινος, 2· εἴκοσάκλινος Ἀντ.
 Καρ. π. Ἀθην. 12, 548, δι. γρ.
 Εἴκοσι-μετρος, 2· εἴκοσι μέτρα περιλαμβά-
 νων Ἰλ. ψ, 264, ἐνθα ὁρῶν· νῦν ἀναγιν. δυο-
 κατεικοσμέτρον.
 Εἴκοσι-μνως· εἴκοσι μνῶν· ἔρανος Λυσ.
 παρὰ Πολυδ. 9, 57, ἔτι δὲ Λοβ. Φρυν. 554
 εἴκοσιμνως.
 Εἴκοσι-νήριτα, ἃ ποῖνα· εἰκοσαπλὰ λύτρα,
 πρὸς εἴκοσιν ἔριστα καὶ εἰκοσάκις ἐρίζοντα καὶ
 εἰσάγοντα Ἑστ. Ἰλ. γ, 349, (παρὰ γ. ἀμ.
 ψ6. νήριτος, ἀναμφισβήτητος εἴκοσις).
 Εἴκοσιοι, οἱ· εἴκοσιν· -ἐνιαυτοὶ Ἀνθ.
 Παλ. παρατρ. 262, viginti.
 Εἴκοσι-οκτώ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Διοδ. 14, 102.
 Εἴκοσι-πεντα-έτης· εἴκοσι-πέντε ἔτων
 Ἑτιγρ.
 Εἴκοσι-πεντα-έτης, ἰδὸς· θηλ. τοῦ προηγ.
 Ἀνθ. Παλ. παρατρ. 209, 8.
 Εἴκοσι-πέντε, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Δημ. 35, 10.
 Εἴκοσι-πηχες, 2· εἰκοσάπηχες Ἠρ. 3, 60.
 Εἴκοσι-τέσσαρες, εἴκοσι-τέσσαρα ὡς καὶ

παρ' ἡμῖν Διοδ. 14, 92.

Εἴκοσι-τρεῖς, -ία· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἀ-
 θην. 13, α. 585.

Εἴκοσ-όργυιος, 2· εἴκοσιν ὀργυῶν Ξεν.
 κυν. 2, 5.

Εἴκοσ-ορος, π. εἰκοσά-ορος, -ναὺς· εἰ-
 κοσάκωπος, μὲ εἴκοσι κωπηλάτας, (ὡς εἰγγ.
 Β. Ἀν. 246) Ὀδ. ι, 332.

Εἴκοσά-γωνος· ἔδε εἰκοσάγωνος.
 Εἴκοσταῖος, 3· τὴν εἰκοστὴν ἡμέραν Ἰπ-
 ποκρ. Ἀντιφ. 1, 20, vigesimaus.

Εἴκοστο-έβδομος· εἰκοστός ἑβδομος
 Πλουτ. ἡθ. α. 1027.

Εἴκοστο-λόγος, ὁ· ὁ εἰκοστόνης, ὁ συν-
 ἄγων τὴν εἰκοστὴν, ἐνοικιαστὴς φόρων Ἀριστ.
 βατρ. 363.

Εἴκοστό-μανον, τό· εἰκοστὸν ποῦτον·
 ἔδε εἰκοστόπρωτον.

Εἴκοστό-πέμπτος, 3· εἰκοστός πέμπτος
 Νικομ. ἀριθμ. 1, 12.

Εἴκοστό-πρωτον· εἰκοστός πρῶτος Νι-
 κομ. ἀριθ. 1, 12.

Εἴκοστός, ἔπ. εἰκοστός Ἰλ. ω, 763,
 (ἔδε εἴκοσι), 3· εἰκοστός Ὀδ. ε, 34 καὶ εἰ.
 εἰκοστή = τὸ εἰκοστὸν μέρος, φόρος τις· τὸν
 γιγνομένων Θουκ. 6, 54· «τῶν κατὰ
 θάλασσαν», 7, 28· «ἐλευθερίας Ἰσοκρ. 963,
 vigesimus.

Εἴκοστο-τέταρτος· εἰκοστός τέταρτος
 Πλουτ.

Εἴκοστ-ώνης, ου, ὁ· εἴκοστολόγος
 Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 1.

Εἴκοσ-όρυγος· ὁ εἴκοσιν ὀργυῶν Ξεν. κυν. 2, 5
 Εἰκότερον, συγκρ. τοῦ εἰκός ἔδε εἴκω.

Εἴκοτο-λάλιον, κατ' εἰκασίαν ἀντὶ εἰκο-
 βολέω Ἀντιγ. Καρυστ. 141.

Εἴκοτο-λογέω· κατὰ πιθανοὺς λόγους ὁ-
 μιῶ, συμπεραίνω Στραβ. 13, 620.

Εἴκοτο-λογία, ἡ· τὸ συμπεραίνειν κατὰ
 πιθανότητα Στραβ. 13, 620, prosabilitas.

Εἰκότως, ἔπρ. τοῦ εἰκός· κατὰ πιθανόν τρόπο-
 πον, κατὰ συμπερασμὸν, κατ' εἰκασίαν «καὶ οὐκ
 ἀλόγως ἀποδέθηκεν» Ἰσοκ. 4, 150· ὑποτιθεῖν
 Θουκ 3, 53· κατὰ τὸ πρόπον. εὐλόγως· ἀνέμων
 εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς Ἀισχ. 1κ, 403· αὖτε
 εἰκότως εἶπεν Πλάτ. ἐπιν. 979· οὐκ εἰκότως
 = ὅχι· εὐλόγως Θουκ. 2, 37· «εἰκότως ἔκειν»
 εἰκός ἐστι Ἑδρ. Ἰ. Τ. 914. Συγκρίεις εὐ-
 ρίσκεται ἐν τέλει οὕτως ὥστε προστιθεταί μία
 πρότασις μὲ τὸν γάρ Θουκ. 1, 77.

Εἰκόρ· πόλ. Ἰνδίας κατὰ τὸν Γάγγην Πτολ.
 Εἰκτέον· δεῖ εἶκεν, ὑποχωρεῖν Φιλ. τ. 2, α.
 68, cedendum.

Εἰκτικός, 3· ὑποχωρητικός, ἐνδοτικός Ἑτ. Μ.
 Εἰκτόν, τό· ὁμοῖον Σουῖδ.

Εἰκῶ, ἔνεστ. ἄρρ. τοῦ εἰκα, ὅπερ ἔδε· ἔξ
 αὐτοῦ μόν. εἴκει = ἐφάνη καλόν Ἰλ. σ. 620,
 εἴκτον καὶ εἴκτην, ἀντὶ εἰκατόν, εἴκτο
 καὶ τοὺς ἄλλ. χρόνους ἔδ' ἐν εἰκα.

Εἴκω (μὲ διγάμμα· πρὸλ. ὁποῖκω, ἀόρ. εἴ-
 ξασκε Ὀδ. ε, 332) 1) ἡποχωρεῖν αἰ σόρα-
 μαί εἰς τὰ ὅπισω Ὀρ. ὅστις λέγει καὶ ὀπίσω
 εἰκναι = ὑποχωρεῖν εἰς τὰ ὀπίσω Ἰλ. ε,
 606· «τίνε τινος = ἐνώπιόν τινος, εἴς τι, π. χ.

«Ἀργεῖος χάρις», δ, 509. «εἶκε πολέμου καὶ θεοῦ τρεῖς», α, 348. — προθύρου = υπεργόρησεν ἀπὸ τῆς θύρας Ὁδ. σ, 10. «ἐξέτι μοι νίκης» Κολλ. 171. «Εἰ δὲ τινί, μετ' ἀπαρ. Ὁδ. ε, 332. Καὶ ἔθεν πῦρ σ, 14, κάρνου τόπον ὡς σημειοῦν αἰδοῦς, σεβασμοῦ. «εἶκω σοι τῆς ὁδοῦ» Ἰρ. 2, 80. «— γέροντιν ἔδρης» Φωκ. κ. «εἶκε θυμὸς» = χαλάρωσε τὸν θυμὸν σου Σοφ. Ἀντ. 714. 6) ὑπολείπομαι, εἶμαι κατώτερος, τινί τι = τινὸς κατὰ τι Ἰλ. χ, 450, Ὁδ. σ, 515. «τὸ ὅν μένος οὐδὲν εἶκων» ἐτι δὲ «εἶκων πόδεςσι» = εἶμαι κατώτερος κατὰ τὴν ὠκυπόδιαν, ξ, 221. Ὁ Ἰρ. καὶ ὁ Θουκ. συχνά. — τοῖς πολεμίοις, κλπ. — ἀνάγκη Αἰσχ. Ἀγ. 1041. — κακός, Ἰρ. 320. — κάκη = ὑποκόπτος Πλάτ. Μενεξ. 246. — θυμὸν Ἰλ. ι, 593, ἀκολουθεῖν τὴν κλίσιν τοῦ πνεύματος, ὡς καὶ — ὕβρει, ἀφραδίαις = ἀφῆναι νὰ παρασύρωμαι ὑπ' αὐτῶν Ὁδ. ξ, 262. ἐτι δὲ — πένιη = ἀφῆναι νὰ παραπλανώμαι ὑπὸ τῆς πένιας, ξ, 157. — ὀργῇ Θουκ. ι, 38. — τῇ ἡλικίᾳ Ἰρ. 7, 18. 2) χαλάρωνω. «εἶξαι ἱππὸν ἡνία» = χαλάρωσαι τὰ ἡνία Ἰλ. ψ, 338. «ὀπηνία» ἂν θεὸς πλοῦν ἡμῖν εἶξῃ» = ἐπιτρέψῃ Σοφ. Φιλ. 465. «οὐκ ὀρθῶς τοῦτο εἴξαντος τοῦ νομοθέτου» Πλάτ. νόμ. 6, 781, cedeo.

Εἰκῶν, ὄνος, ἡ (γεν. εἰκοῦς Ἐδρ. Ἐλ. 77, αἰτ. εἰκὼ Ἀσχ. Ἐπτ. 541, αἰτ. πλ. εἰκοῦς Ἀριστ. νεφ. 559) ἡ εἰκῶν, ἥτις ὁμοιάζει πρὸς ἀντικείμενον τι, ἀπεικονισμὸς «εἰχόμενος ὁκούς εἰκὼ φέρων» = εἰς τὴν ἀσπίδα Αἰσχ. Ἐπτ. 541. ὡς «οὔτε εἰκῶν οὔτε εἰδωλὸν εἶν» Πλάτ. σοφ. 264. «ἀνδριάς, χρυσὴν εἰκόνα ἀναθήσειν», Φαῖδρ. 235. «— χαλκῇ, λιθίνῃ» Πλούτ. Δημ. 30. «εἰκῶν γεγραμμένη» = ζωγραφία Πλούτ. εἰκῶν τῆς διανοίας, ἔνοιαι, παράστασις «— νοητοῦ θεοῦ» Πλάτ. Τιμ. 92. Σύγκρισις, παραβολή, Φαῖδ. 87. «ἔλλην σοι εἰκόνα λέγων», Γοργ. 493. «οἱ εἰκόνων λέγειν», πολ. 6, 487. — εἰκόνα, ἐπιρρηματικῶς κατὰ τὸν τρόπον οἷον «δεσποτικῶν εἰκόνων», Πλάτ. Κρατ. 400, simulacrum.

Εἶλα. ὁσπρίων καλὰ μὴν Ἦσυχ. Εἰλαδόν ἱλαδόν, ἀθρόως Εἰστ. δι. γρ. Ἰρ. 1, 172, catervatim.

Εἰλατος ἡ ἱλατος, ὁ μὴν τῶν Δελφῶν Ἐπιγρ. Εἰλαμῖς, ἰδοῦς, ἡ, πλ. εἰλαμίδες = μῆνιγγες Πολυδ. 2, 44.

Εἰλαπινάξω. εὐχοῦμαι, εἰς μέγα συμπόσιον Ὁδ. 6, 57, epulor.

Εἰλαπιναστής, ὁ. σὺνδειπνος, ὁμοτροπέζος Ἰλ. ρ. 576. κατ' Ἀθην. 4, 174, ἐπιδόμειον τοῦ διδῶς παρὰ Κυπρίοις.

Εἰλαπίνη, ἡ. συμπόσιον, κατ' Ἀθην. 8, 362. «εἰλαπῖναι» οὐσίαι καὶ λαμπρότεραι παρασκευαί, παραγόμε. συνήθ. ἐκ τοῦ πίνειν κατ' Ἰλας, ἥτις τὸ πίνειν. ἐκ τοῦ λάπτω ἡ λαπάζω Ἰλ. π, 217, epulum.

Εἰλαπινω-υργός, ὁ. ὁ συμπόσιον ἔχων Μετ. 4, 300.

Εἰλαρ, ατος, τό. σκίπασμα, πρόσφραγμα. — νηδὼν = διὰ τὰ πλοῖα Ἰλ. η, 338. — κύματος = κατὰ κύματος Ὁδ. ε, 257, propegnaulm.

Εἰλαριάδης. ὠδὲ Τιτυός.

Εἰλ-αρχέω. ἀρχιῶλης ἱππικοῦ Δ. Κάσ. 55, 11.

Εἰλ-ἀρχης, ὁ. ἀρχηγὸς ἡλῆς ἱππικοῦ Πσ. λυδ. 6, 25.

Εἰλαρχία, ἡ. ἡλαρχία.

Εἰλατίδης, ἡ. ἑλατίδης. ὠδὲ τοῦ ἑλατῶν. τ. κ. Αἰπύτου Πινδ. Ὁ. 6, 33, ἡ Ἰσχυρὴ π, 33, 31. ἡ Πολύφημος Ἀπολ. Ρ. 1, 11.

Εἰλάτινος, π. 2. ἑλάτινος, ἐξ ἑλατῆς. — ὁ. ζεῖ. Ἰλ. ξ, 289. — ἑλῆ Ἐδρ. Ἐκ. 632. ἑλῆ. — λου ἑλάτης. — ἑλῆς Ὁδ. 6, 424. — δοκοί, 39. — πλάται Ἐδρ. Ἐλ. 1461.

Εἰλατίων, ὠνος, ὁ. Θεσσαλὸς τις λαοκ.

Εἰλεα. ἀθλία (ψαλῖα), χαλινὰ. ὁσπρίοι, εἰ. μοῖ, δέρατα.

Εἰλειθυία, ὠρ. ἑλειθυία καὶ ἑλειθυία Πινδ. Π. 3, 9. ἡ θεὰ τῶν τοικιῶν, ἥτις βασιλεύει τῶν ὀδώνων καὶ τοῦ Πσ. 66. 922. 909. — ἡ τῆς Διὸς καὶ τῆς Ἥρας Ἰλ. π, 187. — ὁ. πλ. λ, 270. βραδύτερον ἢ αὐτὴ μὲν τῆς Ἀρτεμίδος καλλ. Ἀρτ. 22. — κωμωδία τοῦ Νικομάχου.

Εἰλειθυίας πόλις ἡ. πόλ. Αἰγύπτου, κατ. Εἰλειθυισπολίτης Στ. Βυζ.

Εἰλειθυιον, τό. ναὸς Εἰλειθυίας Εἰστ.

Εἰλειθυισπολίτης. ἴδε Εἰλειθυίας πόλις.

Εἰληνία, ἡ. πόλ. Ἰταλίας καὶ ἐπωνύμ. τῇ Ἀθηνᾶς Ετ. Μ.

Εἰλεοί, οἱ. τόπος ΒΔ. τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἐρ. μύνης Παισα.

Εἰλεός, ὁ. 1) δεινὴ ἀθλίσια, προερχομένη ἐκ τῆς περιπλοχῆς τῶν λαπτῶν ἐντέρων ἱατρ. φων. λαδ. θηρίων Ἰσυχ. ἐτι δὲ μαγειρικὴ τράπεζα Εἰστ. εἰδος κλήματος Ἀθην. 1, 31, volucribus.

Εἰλερδα. ἡλερδα Δ. Κάσ.

Εἰλεσιον, τό. πόλ. Βοιωτίας παρὰ τὴν Τάναρον, κατ. Εἰλεσιεύς Στ. Βυζ. ἀλλ. Εἰρ. — σιον ἀρ. λεξ.

Εἰλεσιός. εἰδος καλὰ μὴν Θεοφρ. Ι. Φ. 4.

Εἰλετίς, ὁ. βλάστησις Ἦσυχ.

Εἰλέω, ἀττ. εἰλέω. ἴδε εἰλῶ.

Εἰλέω (εἰλη) ἐν ἡλίῳ ξηραίνω Εἰστ. ἱππολ.

Εἰλε-ὠδης, 2. ἄρρωστος ἐξ εἰλεῶ Ἀρτακ. ἱεσους.

Εἰλη, ἡ. εἰλη ἡ. θερμότης τοῦ ἡλίου (πρόβ. ἀλέη καὶ εἰλη) Ἀριστ. σφ. 771.

Εἰλη (εἰλέω), ἡ. συνηθίστα. ἑλῆ ὅπερ ἴδε. ὁ. μίλος, πλῆθος, πρὸ πάντ. ἑλῆ ἱππικοῦ. — νῶ. μᾶζων Ἰρ. 1, 73, agmen.

Εἰληδᾶ. ἀγελῆδον, ἑλᾶδον Ἀρτ. 916.

Εἰληδόν. 1) εἰς πλήθη, σωρηδόν. «εἰληδᾶ πῆροντος» Ἀρτ. 917. 2) συμπεπλεγμένως Σουδ. αἰληδὸν ταχύνον πτωχὸς ἔδρασε πόδαζα Ἀντιφ. 23 (9, 14), περιπλεγμένα.

Εἰλη-ὠ εἰλέω. ἐν ἡλίῳ θερμαίνωμαι, ἡλιασμαι Ἰπποκρ. Ἀνθ. 2, σ. 485, ὁ Λουκ. περιείσγει τὸ παλ. εἰληθερεῖσθαι ὡς καλλωπιστικὴν ἔκφρασιν ἀντὶ ἡλίου θέρεσθαι, ἱππολ.

Εἰλη-ὠ εἰλέω. 2. ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαίνεσθαι, ἡλιασθεῖς Ἰπποκρ. ἱππολ.

Εἰληθῶν. ἴδε Εἰληθυία.

Εἰληθῶν. ἐν ἡλίῳ θερμανθῆναι Ἦσυχ. ἴδε εἰλη.

Εἰληθῶν, παρκ. τοῦ ἔρχομαι.

Εἰλημα, τό. σκίπασμα, ἐπικάλυμμα, ἄνιον. Στ. 28, 18, μεγν. καὶ χαμᾶρ, ἀπὸ.

ὄλην ἢ ἀσθενεία εἰλεός Ἰπποκρ. Involucrum.
 Εἰλιμι ἴλιμι ἐλγῆσι = ἔλως γίνου Ἦσυχ.
 Εἰληματικός, 3· στρημμένος, ὅστις ἔχεινε
 καμάρω μτγν. volubilis, cameratus.
 Εἰλήνη ἢ Σελήνη.
 Εἰλῆς εἰ ἔλως εἰ Ἦσυχ.
 Εἰλησις, ἡ τὸ συμπλέκειν, συστρέφειν, ἢ πε-
 ριστροφή, ὁ στροβιλωδὴς ἄνεμος, στροβίλος
 μτγν. turbo.
 Εἰλησις, ἡ τὸ ἡλιαζεσθαι, ἡ ἡλιαχὴ θερμό-
 τας, παρὰ τὸ χειμῶν Πλατ. πολ. 3, 404,
 παρὰ τὸ ἀνεμοί, 2, 380, aestus.
 Εἰλητήριον, τό· βεβλίων, κούδης Βασιλικ.
 Εἰλητικός, 3· περικυλινδούμενος, στρεφόμε-
 νος· ἔφα Ἀριστοτ. Ζ. ἴ. 4, 1, 9.
 Εἰλήτιος· Ζεὺς ἐν Κύπρῳ (χειρ. Εἰλήτι)
 Ἦσυχ.
 Εἰλητός, 3· στρημμένος Βυζ. oonvolutus.
 Εἰλιγγιάω, εἰλιγγος, ὁ· ἰλιγγιάω, ἱ-
 λιγγος μτγν.
 Εἰλιγμα, π. καὶ ἰων. ἴδε εἰλιγμα.
 Εἰλιγματώδης, 2· πολύστροφος, tortuosus.
 Εἰλιγμός· ἴδε εἰλιγμός.
 Εἰλικό-εὐδής· ἐλικοειδὴς Σουῖδ.
 Εἰλικός, εσσα, εν, π. ἀντὶ ἐλικόεις· ἐλι-
 κτός, στρηφογυριστός· ἀσπίς Νικ. θηρ. 201·
 - κτίλοι = μὲ ἐλικοειδὴ κέρατα Ὀππ. κυν. 1,
 338, ἐλικοειδής, tortuosus.
 Εἰλικό-μορφον, κέρας· μὲ μορφὴν ἐλικοειδῆ
 Ὀππ. κυν. 2, 98.
 Εἰλι-κρίνεια, ἡ· ἡ ἐνέργεια, καθαρότης, εἰ-
 λικρίνεια, περὶ χρωμάτος Θεοφρ. ἀποσπ. 20
 π. χρωγ. 314· - αἰέρος Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 9,
 93, sinceritas, puritas.
 Εἰλι-κρίνω· καθαρῶς Ἀριστοτ. κόσμ. 5·
 ἀκριβὸς διακρίνω ἀποχωρίζω, Στοβ. ἐκλ. 1.
 Εἰλι-κρίνης, 2· (εἴλη, λοιπὸν ὁρδόν. εἰλι-
 κρίνης, ὡς πολλὰκις εὐρίσκεται εἰς τὰ χειρ.
 τοῦ Πλάτ.) κυρ. εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἡλίου κυρ-
 ταίμενος, ἀκριβὸς ἔξετασθῆς καὶ γήσιος εὐ-
 ρεθῆς, ἐν γέν. καθαρὸς, ἀκρίβειος· «τὸ κα-
 θαρόν τε καὶ εἰλ.» Πλάτ. Φιλ. 52· «τὸ ἐντό-
 ῳ πῦρ εἰλ. ἐποίησαν», Τιμ. 45· - διάνοια,
 Φαίδ. 66· - ψυχῇ, 81· - τέρψεις = αἱ καθαρὰί
 ἡδοναὶ Ἰσοκρ. 1, 46· «διὰ τὸ εἰλικρινῆ, τὰ
 ψαλα εἶναι» = μὴ μεμιγμένα Ξεν. Κυρ. 8, 5,
 14· περὶ χρωμάτων τὸ ἐναντ. τοῦ κεκρα-
 μένου ἐτέροις Θεοφρ. «ὄντος φωτὸς εἰλικρι-
 νούς» Πολυδ. 8, 33, 1· περὶ χρυσοῦ Πολυδ.
 7, 98· - φανερός ὡς ὁ ἥλιος, προφανής, ἐναρ-
 γής· ἀδικία Ξεν. ἀπομν. 2, 2, 3· ἑπὶ εἰλι-
 κρίνωσις Πλάτ. συμπ. 181, distinctus.
 Εἰλικτός, ἰων. ἀντὶ ἐλικτός.
 Εἰλινδόμεαι, ἐσφαλ. τύπ. ἀντὶ δλινδόμεαι.
 Εἰλινδῶσις, ἡ· κυλινδῶσις Δα. ψαλμ. 54, 6.
 Εἰλις, ἰκος, π. ἡ· ἑλις.
 Εἰλινεία, λέξ. ἔσφ. ἀντὶ Εἰλεῖθια Πλουτ.
 ἴθ. σ. 277.
 Εἰλι-πόδης, ὁ· τῷ ἐπομ. Νόν.
 Εἰλι-πους, ὁδός, 2· σύρων τοὺς πόδας, τοὺς
 ὕπαιθρον πόδας ἐν τῷ βαδίζειν βραδείως, ἐπι-
 σύρων πόδας πάντοτε ὡς ἐπὶ. τῶν βοῶν, ὡς
 καὶ Ἦσ. θε. 193· καὶ ἄνευ προσθ. οἱ βόες
 Θεοφρ. 28, 131· ὁ Εὐκόλις παρ' Ἀθην. 7,

286, καλεῖ οὕτω καὶ τὰς γυναῖκας, αἵτινες ἔ-
 νεκα τῆς πλατυτέρας αὐτῶν λεκάνης βαδίζου-
 σιν ἀργότερα, ἢ κατὰ τοὺς ἀρχαίους (ἴδε Πaus.
 παρ' Εὐστ. Ὀδ. 1394, 40) διὰ τὴν ἐνδοκί-
 των μηρῶν, πεσίρως.
 Εἰλι-σκότωσις, ἡ· σκοτοδινίασις, σκοτο-
 δινία.

Εἰλισσός, ὁ· α) ἀνδρ. ὄν. Κ. Σμ. 2) = ἴλις-
 σός, ποτ. Ἀττικῆς Πaus.

Εἰλίσσω, π. καὶ ἰων. ἀντὶ ἰλίσσω.

Εἰλίσσων, ὄντος = Ἐλίσσων ποτ. Ἠλιδος
 Θεοφρ.

Εἰλι-τενής, ἄγρωστις· διὰ μέσου τῶν ἐ-
 λῶν ἐκτεινομένη, πολλαπλασιαζομένη ἀγριάδα
 Θεοφρ. 13, 42.

Εἰλιχάτω, ἰων. καὶ ἑπ. γ'. πλ. ὑπερσ. τοῦ
 ἰλίσσω.

Εἰλλῶ ἴδ' εἶλω.

Εἶλον, ἀορ. 6'. τοῦ αἶρῶ.

Εἶλό-πεδον, τό· θειλόπεδον ἀρ. λεξ.

Εἰλυθμός, ὁ· φωλεὰ θηρίων, κατάδυσις Νικ.
 θηρ. 283, ἀρ. λεξ.

Εἶλυμα, τό· περίβλημα, σκέπασμα, ἑνδυμα
 Ὀδ. ζ, 179.

Εἶλυσις, εσσα, εν, δι. γρ. ἀντὶ ἰλυσις
 Nov. Δ. 1, 273.

Εἶλός, ὁ· εἰλυθμός, φωλεὰς Ξεν. κυν. 5, 16.

Εἶλός, ὅς, ἡ· ἴλος Ἦσυχ.

Εἶλσις, ἡ· εἶλησις, πορεία, ἔτι δὲ ἔρπειν

ἐρπύζειν Ἦσυχ.

Εἰλισπάσμαι, ἑπιτετ. τύπ. τοῦ εἶλῶ· κι-
 νοῦμαι εἰς τὰ ἔμπροσ ὡς σκώληξ, ὡς σκώληξ
 κυρτοῦμαι, πρὸ πάντ. περὶ σπασμωδικῶν κινή-
 σεων ἐν μεγάλῃ ὀδύνῃ Ἰωσ. καὶ ἄλλ. μτγν.
 ὁρδόν. ἰλυσπάσμαι.

Εἰλῶσπωμα, τό· σκωληροειδὴς κίνησις Εὐστ.

Εἰλῶσσεται· εἰλῶται Ἦσυχ.

Εἰλῶφάω· εἰλυφάω, εἰλῶ 1) «ἄνεμος φλό-
 γα εἰλυφάει» = προκυλίσκει, συστρέφει Ἰλ. υ,
 492· 2) προκυλίσκει, περὶ συστρεφόμενης λάμ-
 φειας δάδων· «τῆλε δ' ἐπ' αἰθουμένον δαίδων πέ-
 λας εἰλῶφα» Ἠσ. θε. 690. Παθ. εἰλυφάετο
 = εἰλίσσετο, συνεστρέφετο Ἦσυχ. νηρσο.

Εἰλῶφάω· προκυλίσκει, συστρέφω· «ἄνεμος πῦρ
 εἰλυφάων» Ἰλ. λ, 156· - φλόγα Ἦσ. θε. 690.

Εἰλῶ 1) κυλίσω, στρέφω, παθ. εἰλῶμαι =
 στρέφωμαι, ἔρπω, παρὰ. εἰλῶμεν, λύνει ὁ
 Φίλοκτ. παρὰ Σοφ. 291, ἀλλὰ καὶ «ἔρπει τότ'
 ἂν εἰλῶμενος παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθῆναι».

Φιλ. 695· «πάντοθεν εἰλυσθέντος» Θεοφρ. 25,
 246· εἴλυτο, περὶ δρᾶκοντος Ὀρφ. λιθ. 134· 2)
 σκεπάζω ἐντός, περικαλύπτω· «εἰλῶσω ψαμά-
 θοισιν» = μὲ ἄμμον, ἤγουν εἰς ἄμμον κατα-
 χώνω Ἰλ. φ, 319· «ὄλεθρ' εἰ μιν εἰλῶσι δαχ-
 λῶς» Ἀρατ. φαίν. 431, καὶ συγγότ. παθ. «νε-
 φέλη εἰλυμένος ὤμους» Ἰλ. ε, 186· «εἰλυμέ-
 νοι αἰθόπι χαλκῶ» = μὲ νέφος περισκεπασμένοι,
 μὲ χαλκὸν σκεπασμένοι, σ, 522· «ἄμμι καὶ
 κονίαις εἴλυτο» = ἦτο σκεπασμένοι μὲ αἶμα καὶ
 κονιορτὸν Ἰλ. π, 640· «ἔρως ὁπὸ κραδίῃ εἰ-
 λυμένος Ἀπολ. Ῥ. 3, 296· ἔτι δὲ ἄμφοι δὲ
 πρώτοις εἰλῶται στήρνας» Νικ. ἀλ. 18· (παρὰ
 τούτῳ καὶ τοῖς μτγν. τὸ ὕ. διφορεῖται κατὰ
 τὸν χρόνον), Ὁ Βούτμαν. ἐξήγει τοῦ μιν εἰλ-

ἔλω = περικαλύπτω, τὸ δὲ ἔλῳ = συνεπύζω, στρέφω, ἀλλὰ τοῦτο οἱ μὲν ποιητ. δὲν διακρίνουν, verso, volno.

Εἰλῶ ἢ εἰλλῶ, ἀπ. εἰλλῶ, συχνύτ. εἰλέω, ἀπ. εἰλέω, πρῶτ. ἔλλω (κυρ. F E A, νοι-ν ο, ὡς καὶ εἰλεον, ἐλεμένος καὶ ἄλλ. ζεικνύουσι) 1) ὠθῶ, συνωθῶ, εἰλέω Ἰλ. θ, 215, καὶ μέτ. συνωθεύμαι· ἀμφὶ βίην διωρή-δου· ὡς· ἄλμενοι Ἰλ. ε, 782· ἀνδρῶν εἰλομέ-νωνα, ἐνθα ἄνθρωποι εἰς πυκνὰ στίφη συν-ωθούνται, ε, 203. Καὶ παθ. «εἰλέντο εἰς πο-ταμὸν» = συνωθέντα εἰς τὸν ποταμὸν Ἰλ. φ, 8· «γῆ περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμέ-νον εἰλλομένη (εἰλουμένην δι. γρ.)» = ἤτις περὶ τὸν ὄξονα συνωθεῖται, συμπίπτει Πλατ. Τιμ. 40· «μὴ νῦν περὶ αὐτὸν εἰλλε τὴν γυνά-μην αἶε» = μὴ περιπλέκῃς σεαυτὸν εἰς τοὺς στοιχειομοῦς Ἀριστ. νεφ. 751. Ὁ «Ὁμ. ἔχει αὐτὸ καὶ παθ. ὁρ. 6· ἐάλην, ἀλῆναι καὶ ἀλῆμεναι· οἱ δὲ τοι εἰς ἄστου ἄλιν» = οἵτινες συνεπίσθλσαν εἰς τὴν πόλιν Ἰλ. χ, 12· «Ἀργεῖοις ἐκέλευσα ἀλῆμεναι ἐνθάδε πάντας» = νὰ συναθροισθῶσιν, ε, 823· «ἀλλὲν ὕδωρ» = συνδραρὸν καὶ ἐγκλεισθὲν ὕδωρ, ψ, 420· ἐμ-προσθὲν μου ἀπωθῶ, διώκω· «ὄθρας ὁμοῦ εἰ-λεῦντα» Ὀδ. λ, 573· 2) ἐγκλείω, ἐντὸς στε-νοχωρῶ· «Ἀχαιοὺς Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσι εἰ-λεον» Ἰλ. π, 447· «εἰλεῖ ἐνὶ σπηΐ» = ἐκράτει κατὰκλειστον ἐντὸς Ὀδ. μ, 210. Οὕτω δὲ δὲ καὶ ὁρ. α, ἔλσαι καὶ ἐέλσαι, π χ, ἔλσαι δ' ἐν μέσσοισι Ἰλ. λ, 413· «λαὸν κατὰ τείχεα ἔλσαι» = πρὸς τὰ τείχη συνωθεῖσαι φ, 295· καὶ ἐν παθ. πρ. «κατὰ ἄστου ἐέ-λμεθα», ω, 622· «Διὸς βουλήσιν ἐλεμένους» = κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διὸς στενοχωρημένους, χα-λῶναυγῶν ἔλσαι = κτυπήσας μὲ τὸν κεραυνὸν ἐβρών· ἔτι δὲ μτγν. «τοὺς Ῥωμαίους εἰλουμέ-νους ἐν ὀλίγοι» Πλουτ. Κρασ. 15· 3) συν-έλω· «ἐν Πίσσᾳ ἔλσαις ὅλον στρατὸν» Πινδ. Ὀ. 11, 45· «ἀλῆναι ὅπ' ἀσπίδι» = συνέλκο-μαι, σκόφτω, ζαρῶναι ὑπὸ τὴν ἀσπίδα Ἰλ. ν, 408· «ὅπ' ἀσπίδος ἄλκρινον ἦτορ ἔλσαις» = ἀρ-ψας Καλλ. ἀποστ. 11· «Ἀγίληα ἀλεις μένε» = διασταθείς, προθυμηθείς Ἰλ. φ, 571, ὡς καὶ περὶ λέοντος, ὅστις κατέχει ἑαυτὸν, ὑποπτήσ-αι, ζαρῶναι πρὶν ἐφορμῆσιν ἐπὶ τῆς λείας του, φ, 168· «ἀΐμηνεν ἀλεις» = συνήθροισεν ἀπά-σας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις καὶ ἐφώρμησεν Ὀδ. ω, 538· 4) κρατῶ μακράν, ἐμποδίζω Ἰλ. θ, 294· παρὰ μτγν. δὲ καὶ περικαλύπτω· «μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὀμφαλὸν εἴλεις βίβλον» = δὲν ἀνέπτυσσεν, ῥηναιγεν Ἐπ. ἀδ. 517 (9, 544)· 5) παθ. περιωθεύμαι· «τῶν ἐν ποσσὶ εἰ-λουμένων τοῖσι ἀνθρώποισι» = πλησίον τῶν ἀν-θρώπων Ἡρ. 2, 76· «περὶ τὸ στόμιον» Λουκ. καὶ μτγν. ἔτι δὲ περὶ τῶν ἀστέρων· «οἱ ἀστέ-ρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἰλέονται» Λουκ. ἀστρ. 29· «περιτρέφομαι» Ἐλ. εἰ-λεῖται κατ' αὐτὸν· περὶ τὸ ποτήριον Θεοκρ. 1, 31· «περὶ δ' αὐτὸν· ἐλεῖτο φλόξ» Μοσχ. 4, 104· ἐδῆλε καὶ ἐάλητο Ἰδε ταῦτα.

Εἰλωσι, ὡς, ὅ· ὅ ἐν Σπάρτῃ δοῦλος Ἰδ. ὁν. κύρ. Εἰλωσι, ὡς, καὶ σπανίως, εἰλώτης ὁ· κατ.

τῆς πόλεως Ἐλωσι, ὄνομα τῶν ἐν Σπάρτῃ δοῦλων Θουκ. 1, 101· (ὁ Ἡρ. ἔχει γέν. πρὶν εἰλωτῶν).

Εἰλωτῆς, ἢ· ἡ κατὰ τεκνίον τῶν Εἰλωτῶν, δοῦλος Πλατ. νόμ. 6, 776.

Εἰλωτεύω, εἶμαι εἰλωτ, ὑπεριτω ὡς δοῦλος τινὲ Ἰσοκ. 4, 131.

Εἰλωτῆς· ἴδε εἰλωτ.

Εἰλωτικός, ὁ· τῶν Εἰλωτῶν, ὁ εἰς τοὺς εἰ-λωτάς ἀνήκων· τὸ εἰλωτικὸν πλῆθος = οἱ εἰ-λωτῆς Πλουτ. Σολ. 21, ὡς καὶ τὸ εἰλω-τικὸν Πλουτ. 4, 23, 1.

Εἰλωτῆς, ἴδου, ἢ· εἰλωτικὴ Πλουτ. Ἀγρ. 8, ἀλλ' εἰλωτῆς· δοῦλος Σουλ. καὶ ἄλλ.

Εἶμα, τὸ (ἐν νυμῇ) τὸ ἐνδύμα, εἵματα ἑσθίου· καὶ προστιθεμένου τὸ προσδιορισμοῦ· ἀπὸ δ' ἑσθῆς οἱ φάρος τὸ χιτῶνά τε εἶματ' εἴηκα, τὸ ἐπι-νομήριον καὶ τὸ ὑποκάμισον Ὀδ. ξ, 214· 1) σκεπασμα, τάπης Αἰσχ. Ἀγ. 895, 934.

Εἶμάδες· ποικίλων οἰκίαι· Παιρ.

Εἶμαι, π. παρκ. τοῦ ἐν νυμῇ καὶ ἑσθῇ· πρῶτ. καὶ ἥμαι.

Εἶμαρμαι, π. παρκ. τοῦ μέτρομαι.

Εἶμαρμένη· ἴδε μέτρον.

Εἶμαρτός, ὁ· ὑπὸ τῆς μοίρας ὠρισμένον Πλουτ. Ἀλξ. 30, fatalis.

Εἶματ· ἀνὰ· περι-βαλλοὶ καλοῦνται ὅ· Ἰπ. ἀδ. 110, ἐνθα ἱματ. εὐρίσχετο (παρὰ 288), παρ' Ἀθην. 4, 162) οἱ φιλόσοφοι περὶ ἐκκαλόμενοι ὑψηλὰ φορέματα, ῥιπτόντες τὴν μανθῶν ὑπὲρ τοὺς ὤμους.

Εἶμεν· εἶναι, Ῥοδίων ἐπιγρ.

Εἶμεν· εἶναι, Δελφῶν ἐπιγρ.

Εἶ μέν, ἀναφορὰ, εἰς ἐπὶ. εἰ, ἀπὸ Ὁμ. ὅ· πανταχοῦ, ὅτι ἐνίοτε εἰς ἐν τῶν μελῶν λείπει ἡ ἀπόδοσις ἀνεφάρμενη ἢ εἰς τὸν αἰ· παρ' Ὁμ. συνδέεται συχνὰ εἶ μέν γὰρ καὶ εἶ μέν δὲ· Εἶ μέν, ἐπ. καὶ τῶν· ἀντί· ἐσ μέν = εἶμεθα, εἶ-μεν ἀπ. = εἴμεν.

Εἶ μεν, ὅρα ἀντί· εἶ μέν, εἶμεν· ὅρα· = εἴμεν· Εἶ μερῖτη, ἢ· πόλις Ἰσπανίης, ἐπιγρ.

Εἶ μὴ· ἂν δέ, ἀπὸ Ὁμ. ἀπανταχοῦ, τοῦ· μέν μεν ὅρις, τοῦτο δὲ μετ' εὐκτ. κατὰ τὴν ἐν τῷ εἰ σημειωθείσας περιστάσει· «πό· εἶ μὴ νῦν, ἀμφὶ λίσαν ἔσομεν» Αἰσχ. Ἐπ. 93.

συχνὰ εἴρω. λατ. nisi forte. Καὶ ἀνὰ ῥόμ· ἐκτός Ὀδ. μ, 326· «εἶ μὴ ἔσον» = πλὴν οἱ.

Ἡρ. 1, 45· «οἱ Ἀλακιδάμονοι οὐκ ἐκώλυνον εἶ μὴ ἐπὶ βραχὺ» Θουκ. 1, 118· «οὐκ ὤρῳ· τε· οὐδὲν εἶ μὴ τῆς δίχης τὴν ἡλόγη» Ἀριστ.

Ἀγ. 864· Ἐνίοτε προστίθεται δευτέρου· εἶ μὴ, πῖ· «οὐ γὰρ τὸ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἀπα-ζονται, εἶ μὴ εἴ τις τὸ ἀγαθὸν οὐκ εἶπεν καλῶς» Πλατ. συμμ. 205· εἶ δὲ μὴ, ὡς· παρ' Ἡμ.

«ἡλῆται γὰρ φρήν· εἶ δὲ μὴ, τὰχ'· εἴσεται» Αἰσχ. Χο. 303. Συνηθ. μετὰ καταφατικῆς

προτάσεως, ὅπως ἀναιρέση αὐτὰς, σπανίως. Εἶ μετ' ἀρνητ. προτάσεως· «πρὸς τὸν θεὸν μὴ αὐ-τω λέγε· εἶ δὲ μὴ οὐ θαρσυνεὶ με ἔξεις» = εἶ δὲ μὴ, ἀλλ. ἂν οὕτως ὀμλήσῃ· Ξεν. Κυρ. 3.

1, 35· περὶ τοῦ «εἶ μὴ διὰ»· πρῶτ. δ· εἶ· εἰς τὰς ἄλλας συνδέσεις· οἷον εἶ μὴ ἄρα, εἶ μὴ κερ ἄρα κλπ. διατηροῦσι τὰ διάφορα μόρι-α τῶν ἰδιαίτερον αὐτῶν σημασιῶν.

Εἶ μὴ, ὅρα ἀντί· εἶ μέν, εἶμεν· ὅρα· = εἴμεν· Εἶ μερῖτη, ἢ· πόλις Ἰσπανίης, ἐπιγρ.

Εἶ μὴ· ἂν δέ, ἀπὸ Ὁμ. ἀπανταχοῦ, τοῦ· μέν μεν ὅρις, τοῦτο δὲ μετ' εὐκτ. κατὰ τὴν ἐν τῷ εἰ σημειωθείσας περιστάσει· «πό· εἶ μὴ νῦν, ἀμφὶ λίσαν ἔσομεν» Αἰσχ. Ἐπ. 93.

συχνὰ εἴρω. λατ. nisi forte. Καὶ ἀνὰ ῥόμ· ἐκτός Ὀδ. μ, 326· «εἶ μὴ ἔσον» = πλὴν οἱ.

Ἡρ. 1, 45· «οἱ Ἀλακιδάμονοι οὐκ ἐκώλυνον εἶ μὴ ἐπὶ βραχὺ» Θουκ. 1, 118· «οὐκ ὤρῳ· τε· οὐδὲν εἶ μὴ τῆς δίχης τὴν ἡλόγη» Ἀριστ.

Ἀγ. 864· Ἐνίοτε προστίθεται δευτέρου· εἶ μὴ, πῖ· «οὐ γὰρ τὸ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἀπα-ζονται, εἶ μὴ εἴ τις τὸ ἀγαθὸν οὐκ εἶπεν καλῶς» Πλατ. συμμ. 205· εἶ δὲ μὴ, ὡς· παρ' Ἡμ.

«ἡλῆται γὰρ φρήν· εἶ δὲ μὴ, τὰχ'· εἴσεται» Αἰσχ. Χο. 303. Συνηθ. μετὰ καταφατικῆς

προτάσεως, ὅπως ἀναιρέση αὐτὰς, σπανίως. Εἶ μετ' ἀρνητ. προτάσεως· «πρὸς τὸν θεὸν μὴ αὐ-τω λέγε· εἶ δὲ μὴ οὐ θαρσυνεὶ με ἔξεις» = εἶ δὲ μὴ, ἀλλ. ἂν οὕτως ὀμλήσῃ· Ξεν. Κυρ. 3.

1, 35· περὶ τοῦ «εἶ μὴ διὰ»· πρῶτ. δ· εἶ· εἰς τὰς ἄλλας συνδέσεις· οἷον εἶ μὴ ἄρα, εἶ μὴ κερ ἄρα κλπ. διατηροῦσι τὰ διάφορα μόρι-α τῶν ἰδιαίτερον αὐτῶν σημασιῶν.

ῥήματα θέλω, ἐπιθυμῶ· υἱοὶ δὲ κεν ἀσμένω
εἶναι = θά ἦτο εἰς ἐμὲ ἀρεστόν. 'Ιλ. ξ, 108.
«υἱοὶ βουλομένω ἦν» (ἴδε βούλομαι): «ἦν αὐ-
τῷ προσδεγόμενω» = προσεδέχετο Θουκ. 6, 45.
ζ) ἔστι, ἀκολουθούντος ἀπαρ. = ἐνδέχεται,
εἶνε δυνατόν, πηγαίνει. «εἴ τι που ἔστι» = ἂν
ἦν δυνατόν. 'Οδ. δ, 193, πρὸ πάντ. μετὰ
ἀρνητικὰ «οὐκ ἔστι διὰ μάχεσθαι» = δὲν δύνα-
ται τις νὰ πολέμησῃ μετὰ τὸν Δία. 'Ιλ. ε, 193.
«οὐκ ἔστ' οὐδ' ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι»,
ξ, 212. «οὕτως ἔστι» 'Οδ. ε, 137. «οὐδέ πη
ἔστιν» 'Ιλ. ζ, 267. «θάλασσα δ' οὐκ ἔτ' ἦν
ἴσθιν» = δὲν ἦτο νὰ ᾤη τις πλέον Αἰσχ. Πέρσ.
411. «πολλὰς δὲ μετὰ τὰ ἀρνητ. καὶ ἀκολου-
θοῦντας ὥστε» «ἔτ' ἔστιν ὥστε ταγγύθεν θέαν
λαθεῖν» Σοφ. Φιλ. 652. «ἄλλα μῦρ' ἂν εἴη
λίγειν» = ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ πολλά ἄλλα.
Πλάτ. πολιτ. 271. «ἔδοκει τὸ ἀπάγειν οὐκ εἶ-
ναι ἀνευ πολλῶν νεκρῶν» = δὲν ἐφαίνετο δυ-
νατὸν ἀνευ πολλῆς ζημίας. Ξεν. 'Αν. 5, 2, 9.
«ἔστι μὲν - ἔστι δέ» Πλάτ. Θεαιτ. 192. 'Ε-
νίοτε ἀκολουθεῖ ἡ αἰτ. μετ' ἀπαρ. «οὕτως
ἔστιν - μετ' ὁμῶν δαίνυσθαι τ' ἀκείοντα» 'Οδ.
δ, 320. «οὐκ ἔστι τοὺς θανόντας ἐς φάος με-
λεῖν» Εὐρ. 'Αλκ. 1079. 'Αντί δὲ τῆς αἰτ. καὶ
ἡ δοτ. «ἔστι δὲ τερπομένουσιν ἀκούειν» 'Οδ.
ο, 393. Συχνὰ «οὐκ ἔστι, οὐκ ἔστι ταῦτα» =
τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν. 'Οδ. ἡ μτχ. «ἐκδέναι
οὐκ ὄν» = ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν. Δημ. 50,
22. πρβλ. «χαλεπὸν ὄν» = ἂν καὶ ἦν δύσκο-
λον, 55, 35. 2) εἶναι, ὡς σύνδεσμος ἀπαν-
ταχοῦ. ἀξιοσημειώται δ' εἶναι αἱ περιπτώσεις
α) ἡ καθ' ἣν εὐρίσκεται πλησίον ἐπιρρήματος,
ὅτε τὸ μὲν εἶναι σημαίνει ἴσθιν τὴν ὑπαρξίν,
τὸ δ' ἔπειρ. τροποποιεῖν αὐτῆς. «οὕτω πη
τάδε γ' ἔστι» - ὡς ἀγορεύεις = οὕτως ἔχουσι.
'Ιλ. ω, 373. «οὐδέ Λυκόβροχον δὴν ἦν», ζ,
130. «διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἑκαστον»,
η, 424. «Κουρήσασιν κακῶς ἦν», ι, 551.
Σπανιώτ. ἐν περὶ. «ἡ διακομιδὴ ἀσφαλῶς
ἦν ἔστι» Πρ. 3, 134. «ὑποτίρως ἔσται,
ἐν ἀδελφῶν» Θουκ. 1, 78. «ἔλασσον εἶναι» =
ἐλαττωματικὸν, βλάπτωματ, 6, 88. «πολλὰς κα-
λῶς εἶναι» Ξεν. 'Αν. 4, 3, 8. 'Εκ τούτων δια-
κρίνεται τὰ ἐπιρρήμ. τὰ ἀντὶ ἐλλειπόντων ἐπι-
θέτων. «εἰγγός, πόρρω, ἐμπροσθὺν εἶναι» κλπ.
β) ἡ μτχ. ὡν, προτιθεμένη ἐπιθέτου ἀναλα-
γεῖ ἐπιτάξεις πρὸς τὸ παρ' ἡμῖν εὐχρηστάτε-
ρον ὡς. «ὡς τοιοῦτος ὢν» = ὡς τοιοῦτος, πρὸ
πάντων δὲ πολλὰς ὅταν ὀρίζεται ἡλικία καὶ
προσέτι ὅταν οὐσιαστικὸν ἢ ἐπὶ 0, πρὲς νὰ
ἐπιβῇ μετὰ μεταγωγῆς. «ἀνὴρ συμφορῇ ἐχόμενος
καὶ οὐ καθαρὸς χειρὸς ἔων» Πρ. 1, 35. γ) μετὰ
μετοχῶν ἀποταλεῖ οὐχὶ σπαν. περιγραφῆς,
εἰς ἃς ὡμῶς πρέπει νὰ διακρίνωμεν τὴν
ἐννοίαν τῆς ὑπάρξεως ἀπὸ τῆς τοῦ ῥήματος,
μετ' ἑν. «Ὁρίσσης φεύγων ἔστι» = εἶνε φεύ-
γων, φυγὰς, ἐν τῇ φυγῇ, οὐχὶ = φεύγει.
Αἰσχ. Χο. 134. «αἰδόμενός τις ἔστω» =
διατελὼν εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ αἰδο-
μένου τὴν αἰδῶ, Εὐμ. 519. «ὑσσις τὰδ'
ἔσ' ἀρέσκοντα» Σοφ. 'Οι. τ. 274. «οὐδὲν ἔστ'
ἀπόν», 1285. «ἡ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὐ φρονῶν»,
Αἰ. 1309. «ῥῶν γὰρ ἦν ταυταῦτά με», 1303.

«υἱοὶ μὲν ἦδ' ὁδὸς ἔσται μέλουσα», Φιλ.
1435 (ἄλλως δὲ μετὰ τοῦ ἀρῶν. «τίς δ' ἦν
ὁ ἔχων» = τίς ἦτον ἔκρινος, ὅστις εἴχε, ὁ κτῆ-
τωρ. Ξεν. Κυρ. 7, 2, 28. «ἔσται ὁ κρίνων» =
ὁ κρίτης, 2, 3, 12. «τίς ἔσται δδονικωλῶσαν
τάδε» Σοφ. Φιλ. 1226. «ὅστις ἦν ἐκείνων ὁ
κτανύων», 'Οι. τ. 140. «αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυ-
ρῶν» = ὁ μάρτυς Αἰσχ. Εὐμ. 785, καὶ ὁμοί.
διαφορῶν, ὅτε ἡ μετοχὴ ἐκληπτεῖα καθ' ἑαυ-
τήν, οἷον Ξεν. «καὶ ἐνθάδ' εἰμὶ σὺν πολλῇ
φύσῃ διάγων» = εἰμὶ ἐνταῦθα, καὶ μέλιστα
μετὰ μεγάλου φόβου. «καὶ τί ποτ' ἔστιν οὐ-
τος ἐκείνου διαφέρων» = ἄλλως ἢ τί διαφέρει,
εἰς τί εἶνε οὗτος (παραινέσει) διάφορος Πλάτ.
Γοργ. 500. οὕτω συνήθ. «ἔστι δὲ οὗτως ὄν»,
νόμ. 10, 894. Συχνότατα μετὰ παρκ. μετα-
γωγῆς. «τετληότες εἰμέν» 'Ιλ. ε, 879. «εἰ δ'
ἦν τεθνηκώς» Αἰσχ. 'Αγ. 843. «ἐκ πατρὸς μὲν
εἰμὶ Τελαμώνιος γένω» Σοφ. Αἰ. 1278. καὶ
πρὸ πάντ. εἰς τὸ παθ. «ὡς ἑκαστος ἦν τατα-
μένος» Αἰσχ. Πέρσ. 373. «οὐθύνει' ἑσσιδ' ἄμ
ὑπ' ὀφθαλμοῖς» Σοφ. Τρ. 937, καὶ μετ' ἀπαρ.
«προδίδας εἰμὶ» Σοφ. 'Οι. τ. 90. «κατακα-
νόντας ἑσέσθε» Ξεν. 'Αν. 7, 6, 36. - 3) τὸ εἶ-
ναι συνάπτεται μετὰ γεν. καὶ μετὰ πολλῶν
προθέσεων πρὸς ἀκριδέσει. προσθ. τῶν διαφε-
ρῶν προσδόντων α) μετὰ γεν. πρῶτον ὁμοί.
δηλώσει καταγωγῆς. «πατὴρ δ' εἰμ' ἀγαθοῦ,
αἵματος εἰς ἀγαθοῦ» = κατὰ γένειν ἐκ καλοῦ πα-
τρός, ἐκ καλοῦ αἵματος. 'Οδ. δ, 611. «ἡγὼ
μὲν εἰμὶ τῆς περιρρότου Σκόρου» Σοφ. Φιλ.
239 (ἄλλωχός μετ' ἑν. ἐκ, π. χ. ἐκ Παι-
ονίης. 'Ιλ. φ, 154. «ἐξ ἐλευθέρων ἀνδρῶν»
Σοφ. Τρ. 300. πρβλ. τὴν ἐκ. «πατρός τί-
νος ἔστιν καὶ μητρός» Πλάτ. συμπ. 203. «οἱ
κίς μεγάλης καὶ εὐδαίμονος» = ἀπὸ μεγάλης
οἰκίας, Πρωτ. 316, (ἴδ' ἀπὸ, συμπ. 181).
ἐκ, Γοργ. 471. «ἐνθυμήθητε ἃ ἔσται ἐν
τεῦθ'» = εἰ θὰ προκύψῃ ἐκ τούτου. Ξεν. 'Αν.
7, 1, 25. εἰ δὲ συνίσταται ἐκ τινῶν. «ἡ κρη-
πίς ἔστι λήθων μεγάλων» Πρ. 1, 93. 6) μετὰ
γεν. πρὸς δηλώσειν καθήκοντος, ἰδιότητος κλπ.
οὕτω: γυναικὸς ἔστιν ἡμεῖς ἡμῶν μάχης. Αἰσχ.
'Αγ. 914. «τὸ γ' αἰνύμα οὐχὶ τοῦπινος ἦν
ἀνδρὸς δεισιπείν» = δὲν ἡδύνατο νὰ τὸ λύσῃ ὁ
πρώτος ἐλθὼν Σοφ. 'Οι. τ. 393. «σωφρόνως
ἔστι» = ἴδου δὲ δηλ. Θουκ. 1, 120. «τῶν νι-
κίωντων τὸ ἄρχειν ἔστιν» = τὸ ἄρχειν ἀνέκειναι
τοὺς νικητὰς. Ξεν. 'Αν. 2, 1, 4. «τὸ ναυτικὸν
τέχνης ἔστι» = ἀπαιτεῖ τέχνην. Θουκ. 1, 142.
ὡς καὶ «ἔστιν ὁ πόλεμος οὐχ ὅπλων τὸ πλέον»
ἀλλὰ δαπάνης, 1, 83. «αὐτὸ τὸ σιγᾶν ὄμα»
λογοδυντός ἔστι σου» = προῖδαι, ὅτι ὁμολογεῖς
τοῦτο Εὐρ. 'Ι. Α. 1151. Παροιμ. «οὐ πάντες
ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς» = πᾶς τίς
δὲν δύναται νὰ πλῆσθι πρὸς τὴν Κόρινθον.
«τὸ ἐπιτιμᾶν πάντος εἶναι» = πᾶς τις δύναται
νὰ ψέγῃ. Δημ. 1, 16. γ) μετὰ γεν. ἐκφράζων
τὴν ἰδιωκτηρίαν ἢ τὴν ὑποταγῆν. «Τροίαν Ἀ-
χαιῶν οὖσαν» Αἰσχ. 'Αγ. 280. «πόλις γὰρ
ἔστι πᾶσα τῶν ἡγεμονίων» Σοφ. Φιλ. 286.
«ἐλαθον ὄντες ἀπὸ τῶν ἐπιθεμένων» = ἐλπί-
σαν, ὅστις τοὺς προσδίδων. Πλάτ. πολιτ.
307. «μήτε συγγνώμης μήτε ἄλλου μὲν ὄντος

ἔνοι, ἀλλ' ἢ τοῦ πλείονος = ἀλλ' ἢ τοῦ πλείονος = ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ κέρδος ἀποσιωμῶμαι, δὲν λαμβάνουσιν ὅπ' ὅτιν μήτε τὴν συμπάσιαν μήτε ἄλλο τι Δημ. 37, 53. Συχνά «ἐαυτοῦ εἶναι» = εἶμαι κύριος τοῦ ἐαυτοῦ μου, 5, 46· εἰς τὰς συγκαταλεκτῶν, «οὐδ' ἑτέρων ὄντες» = οὐδ' ἑτέροι· Θουκ. 5, 84· «τὰ αὐτῆς γνώμης εἶναι», 5, 46, ὡς καὶ «τοῦτου τοῦ τρόπου πῶς εἶμ' αἶ» Ἀριστ. πλ. 246· «εἰ γὰρ τῶν φίλων» = ἀνῆκει εἰς τοὺς φίλους, πλ. 345· «Ἀθηναῖοι εἰσι τῶν ἡγουμένων» = ἀνῆκουσιν εἰς τοὺς ἀηγούμενους, ἀρχηγούς Πλατ. Πρωτ. 324· «ἔστι γὰρ δὴ τῶν καλλίστων σοφία», συμμ. 204· «ἔτι τοῦ Ἀπόλλωνος ὄντες» = εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καθιερωμένοι, Φαῖδ. 75· «ἔστι τῶν αἰσχυρῶν» = ἀνῆκει εἰς τὰ αἰσχυρὰ πράγματα, εἰν' αἰσχυρὸν Δημ. 2, 2· «ἔτι δὲ καὶ ἡ ἡλικία οὕτως σημαίνεται» εἰναι ἐτῶν τριάκοντα, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν Σεν. Ἑλλ. 3, 1, 14· δ' ἐκ τίνος εἶναι (ἴδ' ἐλ), συνίσταμαι· «ἔξ ὀνομάτων μόνον οὐκ ἔστι ποτὲ λόγος» Πλατ. σοφ. 262· «ἐκ πολλῶν μερῶν ὄν» = ἐξ αὐτῶν συσταμένον, 245· «διὰ ὁδού εἶναι» = φρεῖσθαι κλπ. ἴδ. διὰ, εἰς τινα, ἀναφέρομαι εἰς τινα· «ἐλπίζεις εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον οὕτως» Πλάτ. Φίλ. 39· «ἐν τινι, συχναὶ περιγραφικαὶ ἐκφράσεις» ἐν ὁρῇ εἶναι = ὁρῇ εἶσθαι, τὸ λατ. versari· «ἐν τῇ τέλει εἶναι», ἴδ. ἐν. «εἰ γὰρ ἐν τούτῳ εἴη» = ἂν ἐκ τούτου ἦτοίθε ἐκπαρῶμαι Πλατ. Πρωτ. 310· «ἐπὶ τινι εἶναι» ἴδ' ἐπὶ· μετὰ τινος καὶ σὺν τινι, ἔτι δὲ ἀμφὶ καὶ περὶ τινι εἶναι, ἴδ. τὰς προθέσεις τούτας· 4) εἰς πολλὰς συνθέσεις ἔγκειται εἰς τὸ εἶναι πλείον· τὸν τὴν ἀπλὴν ὁμοίαν· α) σημαίνω· «τὸ γὰρ εἶναι λέγειν ἐστὶ» Πλατ. Κρατ. 398· «οὐκοῦν εἴρεν ὅλως τοῦτο ἐστὶν ἐν τοῖς μὴ εἰδόνων», Γοργ. 459· «οἱ δοκοῦντες εἶναι τι» = ὅσοι νομίζουσιν ὅτι εἶναι κατὰ τὴν· «οὐδὲν εἶμ' ἄρα» Ἀριστ. σοφ. 997, Σεν. Κυρ. 6, 2, 8· «τὰ δις πέντε δέκα ἐστὶν» = δύο φορές πέντε κάμουν δέκα· πρὸ πάντων. «ταῦτα ἐστὶν» = ταῦτα σημαίνει· «ὅπερ ἐστὶ» = ὅπερ σημαίνει Πλουτ. Ποπλ. 17· 6) εὐρίσκομαι, διατρέβω Θουκ. καὶ ἄλλ. γ) ἀναφύομαι, συμβαίνει καὶ τὰ διμ. «ὅθεν τὰ δεινὰ πλήγματος» ἦν γενεαδῶν· Εὐρ. Ἰ. Τ. 1366· «αὐτίκα βοή ἦν» Θουκ. 3, 22· «εἰ οὖν ἦν τοῦτο» = πῶς συνέβη; Πλατ. Φαῖδ. 88· «πόθεν γὰρ ἐστὶ βιοτά;» = «πόθεν θά ἔχω τὰ πρὸς τὸν βίον; Σοφ. Φίλ. 1160· «ἔσται ταῦτα» = μέλλουν νὰ γείνουν Πλατ. Θεαιτ. 194· 5) πλεοναστικὸν φαίνεται τὸ εἶναι εἰς συνθέσεις τινάς, οἷον· «τὸν ποτὲ οἱ Κινύρης δακε ξενίζον εἶναι» = τὸν ἔβλαψε νὰ ἦνε εἰς αὐτὸν ὁ πόνος ξενίας, ὡς δῶρον ξενίας Ἰλ. λ, 20, πρὸ πάντων. εἰς ὀνομασίας· «μάτρους δ' ἐκαλέσασθαι μιν ἰσώνυμον ἔμμεν» = ὠνόμασεν αὐτὸν οὕτως ὥστε εἶχε τὸ ἴδιον ὄνομα Πινδ. Ὀ. 9, 64· «σοφιστὴν δὴ τοι ὀνομάσουσι τὸν ἄνδρα εἶναι» Πλατ. Πρωτ. 311· ὁμοίως· «στρατηγὴν ἀπεδείξαντο αὐτῶν εἶναι Μελέανθον» Πρ. 5, 67· παραδοξὸν εἶναι εἰς ἀπολύτ. πρὸ πάντων. περιγραφ. παρεντιθεμένης προτάσεως· «ἐκὼ δὲ τούτοις ἀπασι κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ

συμφέρομαι» = εἰς ταύτην τὴνσχέσιν Πλατ. Πρωτ. 317, ὡς καὶ τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι = τοῦλάχιστον ὅτι ἀφορᾷ αὐτὸν Σεν. Ἀν. 1, 6, 9· «τὸ μὲν τήμερον εἶναι» = ὡς πρὸς τὴν σήμερον, Πλατ. Κρατ. 396· «ἐλάσωμεν τὸ εἶναι» = ὡς πρὸς τὸ παρόν, διὰ τῶρα, πολ. 6, 506· «τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι ἀπολάττω» Σεν. Ἑλλ. 3, 5, 9, ὡς καὶ «τότε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι ἐσώθης» Λυσ. 13, 58· «τὸ ἐπ' ἐμοὶ εἶναι» = ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμὲ Θουκ. 8, 48· «τὸ παρὰ τῶν εἰδόντων εἰς δύναμιν εἶναι γεγραμμένα» = κατὰ τὴν δύναμιν τῶν Πλατ. πολιτ. 300· πρὸ πάντων. συχνά ἐκὼν εἶναι· ἴδ. τὸ ἐκὼν. Περὶ τῶν παραλειφθέντων τοῦ συνθετικῷ εἶναι ἴδ. τὰς γραμματικάς.

Εἶμι (βλ. α' ἀπαρ. ἴναι, μετχ. ἴων, ἐκτός τοῦ ἐν. καὶ ὁ παρ. ἔτι ἦεν, ἐπ. καὶ ἴων. ἦτα, ἀντ. ἦα, μῆς. ἐν. καὶ παρ. ἔμμαι καὶ ἔμην, β. ἐπὶ 10. ἴτός, ἴτός καὶ ἴτη· τέος, ἴος κατωτέρω· ἐκ τῶν διαλεκτ. διαφορῶν ἀξιοσημείωτοι εἶνε εἰσθα = εἰς Ἰλ. κ, 450, ἴσι = ἴασι Θεογ. 716, ἀπαρ. ἔμην καὶ ἔμμαι· Ὀμ. εἴη = τοῖ· Ἰλ. ω, 139, ἐπὶ δὲ ἰαίη, τ, 209, ὅπου. ἔσθα, κ, 67, παρ. ἦε, ἦομαι καὶ γ'. πρὸς. ἦιον Ὀδ. κ, 251, ἔτι δὲ ἔε, ἔτην, ἦσαν Ἰλ. κ, 197, μελ. Ὀμ. εἴσομαι = σπένδω Ὀδ. ο, 213, καὶ ἀδρ. εἰσάμην, εἰσάντα = ἔσπευσαν, ο, 544)· πηγαῖνον (τίθεται εἰς κίνησιν καὶ ἐντ.), ἐν ὁρῇ. παρ' ἀντ. θά ὁπάγω, συχνά δὲ καὶ παρ' Ὀμ. καὶ ἄλλ. (συνδύσεις εὐρηγται οἷον· εἶμαι καὶ περὶσσομαι Ἀισχ. Πρ. 325, «ἔμην καὶ συνδύομαι», Ἑπτ. 1060, 682, ὅμως εἶναι ἐν.), ἡ δὲ ἀπαρ. καὶ μετχ. ἔχουσιν ἀμοτέρως τὰς σημασίας· κατὰ τὴν συνάρτησιν τῶν ἐνοσίων σημ. πηγαῖνον ἔμπερος ἢ μακρὸν ἢ ὅπισθεν ἡκῶτος· εἶναι ἐς Ἰλ. α, 544 = καταδύναι εἰς τὸν Ἄδην, ἀποθνήσκει Ὀμ. καὶ ἄλλ. «ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν» = ἐπιστρέφω. Πλατ. Θεαιτ. 177. Συνδεδόμενον μὲ τὸ «ἐπὶ νεῶς, ἐπ' ἱππων» = πλῆν, ἱππῶς· «δδὸν ἴναι» = πορεύεσθαι μίαν δδὸν Ὀδ. κ, 103· «-τὴν αὐτὴν δδὸν» Πλατ. νόμ. 7, 821, καὶ ἄντι τοῦ δδόν· «-τὴν μακροτέραν, τὴν αὐτὴν», πολιτ. 265, ὡς καὶ «τὸ τὴν ὁρενὴν» Σεν. Κυρ. 2, 4, 22· καὶ μετφ. «μετ' Ἀθηναίων ἀδικον δδὸν ἰόντων ἐχωρήσατε» Θουκ. 3, 64· ὡς· «ὁ Πίλιος ἴων τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ» = τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ διερχόμενος Πρ. 2, 25· «ἦεν τὰ ἄνω τῆς Εὐρώπης», αὐτόθι 26, καὶ καὶ περὶ τῶν πλανητῶν· «τοὺς ἐσάδρομον Ἡλίω κύκλῳ ἰόντας» Πλατ. Τιμ. 38. Παρ' Ὀμ. καὶ ἄλλ. π. ὁ τόπος πρὸς ὃν τις πηγαῖναι τίθεται κατ' αὐτ. Πινδ. Ὀ. 14, 21, Σοφ. Οἰδ. τ. 637, ὡς εἰς τὸ λατ. οὐ Romam, (ἡ σὴμ, τὸν τόπον διὰ τοῦ ὁποῖον πορεύεται τις· «ἴων πεδίοιο» = διὰ τοῦ πεδίου Ἰλ. ε, 597· «χρός· εἴσατο» = διήλθε τὸ δέσμα, ν, 191· ἄλλως τε μετὰ τῆς εἰς· «εἰς σύμαγίαν, εἰς λόγους ἴναι» = προστίθεμαι εἰς τὴν σύμαγίαν, προσβαῖναι εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν ἐπὶ τινι, ἐχθρῶν πρὸς τινα ὁρμῶν· «διὰ φίλους ἴναι» κ. τ. Ὀμ. ἴδ' εἰς τὴν εἰς, οὕτω δὲ καὶ αἱ ἄλλαι προθέσεις, αὐτῶς

τροποποιῶσι τὴν ἔννοιαν τοῦ εἶναι. Μετὰ τοῦ μέλ. τῆς μετ. σημαίνει καὶ παρασκευάζομαι νὰ κάμω τι· «ἤτε αἰνέων» = ἔκαμνον ἀρχὴν νὰ ἐπαινῇ Ἡρ. 1, 122· «ὅπερ ἦα ἐμῶν» Πλάτ. Θεαίτ. 180· «τίς εἰσι κακούργησων», Τίμ. 17· ἔτι δὲ μετὰ μέλ. τῆς μετ. Ἰλ. ο, 564, καὶ ἀορ. Ὀδ. ξ, 496. Περὶ ἀφύχων πραγμάτων· «πέλεκυς εἰσι διὰ δουρός» Ἰλ. γ, 61· περὶ νέφους, Θυέλλης, καπνοῦ, δ, 278, ν, 796, φ, 222· φάτις, ψ, 262, ὡς καὶ -θόρυβος Ξεν. Ἀν. 1, 8, 16· «τοῦτο μὲν ἔγω, ὅπη τῷ θεῷ φίλον» = ἀς προῃ Πλάτ. ἀ-πολ. 19· «πρόσοδος Θουκ. 1, 4. Ἡ προστ. γοι εὐρηται πολλάκις ἐπιρρημ. ὡς τὸ ἄγε, ἔλα, ἦθι, ἴκου Δισχ. Πέρσ. 64· «ἦθι δὲ ἀναλογισώμεθα» Πλάτ. Πρωτ. 332.

Εἵμωρος· πεπρωμένος Ἡσυχ. διορθ. ἔμωρος. Εἵμων, ὄνος, ὅ· ὄν. δούλου Ἐπιγρ.

Εἶν, ἐπ. καὶ ὄωρ. ἀντί ἐν, καὶ ἐν τριμέτροις Σοφ. Ἀντ. 1241 καὶ Εὐρ.

Εἶν· ἐκείνος Ἡσυχ. ἴδε ἔν.

Εἶν, εἶν· ὄ· ἔν.

Εἶναε-τής· ἐννέα ἐτών Ὀρφ. λιθ. 342· εἶ-νάατες, ἐπίρ.=ἐπὶ ἐννέα ἔτη Ὀδ. ξ, 240· πρὸλ. ἐνναετής.

Εἶναε-τίζομαι· εἶμαι ἐννέα ἐτών Καλλ. Ἀρτ. 179.

Εἶναε-έτις, ἴδος, ἦ· ἡ ἐννέα ἐτών Κριναγ. 42 (7, 643).

Εἶνάκις, π. ἐπίρ. ἀντί ἐννάκις· ἐννέα φο-ράς Ὀδ. ξ, 230.

Εἶνακίς-χίλιος· ἐννέα χιλιάδες Ἡρ. 3, 95.

Εἶνακίσιοι, ἱων. καὶ π. ἀντί ἐννακίσιοι Ἡρ. 2, 13, δε. γρ.

Εἶν-αλί-δίναι αἰθυσίαι αἰ· αἰ εἰς τὴν θά-λασσαν περικυλινθῶσαι Ἀρατ. φαίν. 917, δε. γρ.

Εἶν-άλιος, π. 3· ἐνάλιος· κήτος Ὀδ. 413· εἰναλὴ κήξ, κορώναι, ε, 67· «εἰναλία Ἑλευσίς» Πινδ. Ο. 9, 106, Θεοκρ. 21, 39.

Εἶν-αλί-φοιτος, 2· ὁ εἰς τὴν θάλασσαν βαδίζων, κινούμενος· λίνα Ἀρχί. 7 (6, 16), πῆλιναγος.

Εἶνά-νυχες, ἐπίρ. ἐπὶ ἐννέα νύκτας Ἰλ. ε, 470. Κατὰ δὲ Εὐστ. εἰνάνυχες, εἰνε ποιητ. ἀντί ἐννεάνυχες. Ὁ Σχολ. παραδέχεται ὄνωμ. εἰνάνυξ.

Εἶν-α-πηχης, π. ἀντί ἐννεάπηχης Λυκοφρ. 860.

Εἶν-άρετος· ὄ· ἐν-άρετος.

Εἶν-άς, ἄδος, π. ἡ ἐννεάς Ἡσ. ἔρ. 808.

Εἶν-άτερες, αἱ, γυναῖκες· αἱ σύννημοι, αἰτι-νες ἔχουσι ἀνδρας ἀδελφούς, κοιν. συννηφά-δαι Ἰλ. ζ, 378, χ, 473, καὶ τὰς δύο φορές εἰνατέρων τὸν ἐν. εἰνάτηρ παρειαίγει ὁ Ἡρώδ. περὶ μιν λ. σ. 16, 22, παρὰ Πο-λυδ. 3, 32 εὐρηται εἰνάτειρες.

Εἶνατος, π. 3· ἐνατος Ἰλ. 6, 295.

Εἶνατος, ἡ· πόλ. Κρήτης Στ. Κυζ. ἀφ' ἧς ἡ Εἰλείθουα ἐκαλεῖτο Εἶνατ(η, ἀλλ' Εἶνατον = τόπος Λυκίας καὶ Κρήτης Ἡσυχ.

Εἶνα-φώσσω, ὄνος, 2, στόλος· στόλος μὲ ἐννέα ἑστίαι Λυκοφρ. 101, κατὰ τὸν Σχολ. ἐν-νεάπλου καὶ ἐννεαφωμενον.

Εἶνεκα καὶ εἶνεκεν ἴδε ἐνεκα.

Εἶνεσ(αι) ἐπιστολαὶ Ἡσυχ.

Εἶνί, ἐπ. ἀντί ἐν Ὀμ.

Εἶν-όδιος, π. 3· ἐνόδιος Ἰν. π. 260.

Εἶν-όσι(-γάσις· ὄ· ἐννοσίγαιος.

Εἶν-όσις· ὄ· ἐνόσις.

Εἶν-όσι(-φυλλός, 2· σείων φύλλα, πλῆθος φύλλων, δασύτης· εἶν-όσι(-φυλλόν = αὐτόν· ὄρον, κινησάμενον Ἡσυχ. - περὶ ὁρέων Ἰν. 6, 632· ὄ· ἐνόσιφυλλός.

Εἶν-ομι, εἰν-όω ἴδε ἐννομι.

Εἶξας· ἐοίκασι ἴδε εἰοικα.

Εἶξες, εὖς, ἡ· τὸ ὑποχωρεῖν, ἐνδοῖεν Δ. Λαερ.

Εἶο, ἐπ. ἀντί εἶο, οὐ Ἰλ. δ, 400, Ἡσ. θε. 392.

Εἶσι-κυταὶ ἐοικυῖαι Ἰλ. σ, 418.

Εἶος, ἐπ. ἀντί εὖος, ὅπερ ἴδε.

Εἶπα, ἀορ. ἄ. ἀντί τοῦ συνηθ. εἶπον, ὅπερ ὄ·.

Εἶπα-σαν· εἶπαν, ὁμοῦς ἐπὶ γρ. τοῦ 170 π. Δ.

Εἶπα-μεν καὶ εἰπέμεναι ἴδε εἶπαν.

Εἶ-περ· 1) ἀν' ἄλλως, ἀν' βέβαια, σiquidem Ὀμ. καὶ ἐπομ. «εἶ-περ-κε» = ἀν' πράγματι Ἰλ. 6, 123· «εἶπερ γε» = ἀν' ἄλλως τοῦλάχιστον Πλάτ. Πρωτ. 312· «εἶπερ τις ἄλλος» = ἀν' ἄλλος τις, ὡς καὶ ἄλλος τις, μὲ δύναμιν οἶοναι ὡς οὐδεὶς ἄλλος Σοφ. Οἰ. τ. 1118· «ἐξέφον πατρός, εἶπερ τινός, σθένοντος ἐν πλούτῳ», Δί. 483· «εἶπερ τινὶ καὶ ἄλλῳ καὶ ἐμοί» Δημ. 24, 451· οὕτω καὶ «εἶπερ ποτὶ» Εὐρ. Ἀνδρ. 553· «εἶπερ ποτὶ καὶ νῦν» Ἀριστ. Ἰππ. 591· 2) ἀν' καί, καὶ ἀν' Ὀδ. α, 167· οὕτω καὶ «εἶπερ καί», ι, 33· «εἶπερ τε» Ἰλ. κ, 225· 3) παρ' ἀττικῶς ἀποτελεῖ ἐνίοτε καθ' ἑαυτοὺς ἑλλειπτι. πρότασιν· «εἶπερ» ἀπὸ ταρροῦ τοῦς θεοῦς ὑπερφρονεῖς ἄλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἶπερ» Ἀριστ. νεφ. 22· «ἀλλ' ἴ-περ τὰ μὴ δύνασθαι κωλύσει» Πλάτ. πολ. 6, 497.

Εἶ-ποθεν· ἀν' ποθὲν, κἀποθεν Ὀδ. μ, 96.

Εἶπον (πρὸλ. ἔπος, νύχ. μὲ τὸ δίγαμμα, ἀπαρ. εἶπεν, προστ. εἶπέ, καὶ ἀορ. ἄ. εἶ-πα ἐπ. ἱων. ἔξ ου ὁ Ὀμ. ἔχει μόν. εἶπα τε (ἄλλως πάντοτε ἀορ. 6'), εἶπα ἑσσορ. 22, 153, εὐρηται δὲ καὶ εἶπα παρὰ κοιν. Ἀλεξ. π. Ἀθην. 11, 502, εἶπαε, πρὸ πάντ. παρὰ τραγ. ὁ συνηθ. τύπ. τοῦ 6'. προστ. ὡς καὶ Φρον. Κομ. παρὰ Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 11, εἶ-πάτω παρὰ τὸ εἶπέτω, τραγ. Πλάτ. Φιλ. 60, εἶπατον, Πρωτ. 353, παλλάνης εἶπα-τε συνηθ. τοῦ εἶπεται, προστ. εἶπον, ὃ ὡς ἄλλοι, π. χ. ὁ Βοίλχιος Πινδ. Ὀ. 6, 92, θέλουσι εἶπόν εἶνε σπανιῶς. παρ' ἀττ. π. χ. Πλάτ. Μεν. 71, εὐκτ. εἶπαιεν Ἀριστοτ. μετ. εἶπαε Φιλημ. π. Ἀθην. 8, 340 ὡς καὶ εἶπαε Πινδ. Ὀ. 8, 46, θεωρεῖται δ' ἀορ. 6'. τοῦ φημί ἡ ἀγορεύω πρὸλ. ἐρῶ λέγω· Ἀκυλαυθοῦντος ἀπαρ. = λέγω, διατάττω· «εἶπε περιμένειν» Πλάτ. Φαίδ. 59, καὶ Μενέξ. 240· «τοὺς παῖδας δεῦρ' ἄγειν» Σοφ. Οἰ. Κ. 938· «εἶπεν ψήφισμα» Δημ. 24, 11, καὶ πρὸ πάντων περὶ ῥητόρων, προτείνω, νόμον Δημ. κ. ἄλλ. τινὰ = προσαγορεύω τινὰ Ἰλ. μ, 210, ὀνομαζῶ αὐτόν· «τὰς πάνθ' ὀνόμασε εὐ-μενίδας ὅγ' ἐνόαδ'» ἀν' εἰποὶ λέως νιν» Σοφ. Οἰ. Κ. 48· «τί τις ἄλλο εἶποι πλὴν ἀμφισβη-τητικόν» Πλάτ. σοφ. 225· περὶ τινος ἀναγγέλλω.

λω Πινδ., 'Ο. 14, 32, ἀλλὰ «-τεθεσθε» 'Ο-
ρίστην» ἀντὶ τοῦ ἔπαρ. Λίσχ. Χο. 671: «εὐ-
εἶπεν τινα» = καλὸν περὶ τινος λέγω 'Οδ. α.,
302: «λόγους μακροῦς» Πλάτ. Πρωτ. 329:
«φάτιν Σοφ. Φιλ. 1033: «ὡς ἔπος εἶπεν»,
ἢ «ὡς εἶπεν» = νὰ εἰπω οὕτω Λίσχ. Περσ.
700, διὰ νὰ εἰπω μόνον μίαν λέξιν: «τόν ὡς
ἔπος εἶπεν ἄρχοντα», ἀντιτίθ. «εἰς τὸν ἀκρι-
βεῖ λόγῳ» Πλάτ. πολ. 1, 541: «οὐδ' ὡς ἔπος
εἶπεν μυριοστὸν ἄλλ' ὄντως», νόμ. 2, 656:
ἀλλὰ καὶ συχνὰ μετριοπαθὲς ἔκφρασις δυνα-
τοῦ διασχυρισμοῦ: «ὡς εἶπεν» = ἡδυνάτο τις
σχεδὸν νὰ εἴπῃ Θεου. 1, 1: σπανιῶτι. «ὡς
εἶπεν ἔπος» Πλάτ. νόμ. 12, 967: «ὡς λόγῳ
εἶπεν» 'Ηρ. 2, 15: «εἰπέ μοι» τίθεται ἐν ἀρχῇ
λόγου καὶ ὅπου πολλοὶ προσαγορεύονται: «εἰ-
πέ μοι, τί φερόμεθα τῶν λίθων, ὧ δημόταται»
'Αριστ. 'Αχ. 328: «βούλεσθε, εἰπέ μοι Δημ.
4, 10».

Εἰ-ποτε: 1) ἂν κάμμιαν φοράν, ἂν ποτε 'Γλ.
α, 39: «εἰποτε δὴ», α, 503: 2) ἂν μίαν φο-
ράν (ἐπὶ πλαγίῳν ἑρωτημ. λόγων), β, 97.—
'Η 'Ομ. σύνδεσις «εἰποτ' ἔην γε», ἢ εἶνε (ἢ
φυσικῇ διασέλωσι) βαρύνουμος ἀνάνησις ἐκεί-
νου, τὸ ὅποιον ὑπῆρξε: «δαῖρον αὐτ' ἔμοι' ἔσκε,
εἰποτ' ἔην γε» = ἦτον ἀνδραδελφίῳ μου, ἂν
ποτε ἦτο τοιοῦτος δυστυχῶς δὲν εἶνε πλέον
'Γλ. γ, 180, ἢ ἐσχ. ἄχ, ἂν ἦτον ἀκόμῃ!
καθ' ἑρμάν. ἂν ὑπῆρξε ποτε ὅ, τι δὲν εἶνε
τώρα πλέον: πρβλ. 'Γλ. λ, 761, 'Οδ. ο, 268.
Εἰ-που: ἂν κάπου, ἂν ἴσως 'Ομ. «εἴ τί που
εἴπιν» = ἂν ἦνε δυνατόν 'Οδ. δ, 193.
Εἰ-πος: ἴπος, παγίς διὰ τοῦς ποτικούς, μυ-
ἄρα Καλλ. ἀποσπ. 233.
Εἰ-πως: ἂν κάπως, ἂν κατὰ τινα τρόπον, ἂν
ἴτως 'Ομ.
Εἰρ, ὁ: ὄν. ποταμοῦ Β. 'Αν. 1200.
Εἰρ' λατρεῖν Πουχ.
Εἰρ' α, ὁ: ὄρος καὶ ἐπ' αὐτοῦ φρούριον ἐν Μεσ-
σηνίᾳ Πάω. παρὰ Στ. Βυζ. Γρά.
Εἰρα' ἴδε εἴρα.
Εἰρ' αἰς: ἱεράς. Μιτυλήνης ἐπιγρ.
Εἰρ' ἀν' ὄν. Ἀθηναῖοις πλοῖον ἐπιγρ.
Εἰρανίων ὠνος, ὁ: Σπαρτιάτης ἐπιγρ. (δωρ-
αντὶ Εἰρηνίων).
Εἰραφιώτης, ὁ: ὁ Βάκχος 'Ομ. ὕμν. 26, 2,
κατὰ τοὺς ἀρχ. ἀπαρὰ τοῦ ἐρράφθαι ἐν τῷ μη-
ρῷ τοῦ Διὸς.
Εἰργάθω: ἐργῶ, κρατῶ ὀπίσω Σοφ. 'Ηλ.
4291, Εὐρ. Φοῖν. 1491, καὶ τὰς δύο φορές ἐν
ἀπαρ. εἰργάθειν, ἀλλὰ γραπτέον ὀρθότ. ἀφρ.
εἰργαθεῖν: ἴδ' ἐργάθω.
Εἰργμός, ἀττ. εἰργμός, ὁ: τὸ ἐγκλείειν, δε-
σμοτῆριον Πλάτ. Φαῖδ. 82: — δεσμός, πέδη
Ἀλ. 2, 1, 7, inclusio.
Εἰργμο-φύλαξ, ὁ: δεσμοφύλαξ Ξεν. 'Ελ. 5, 4.
Εἰργνώ: ῥίπτω εἰς τὸ δεσμοτῆριον, ἐν 'Αν-
δοκ. 4, 27: ἴδ' ἔργνωμι.
Εἰργω (πρβλ. ἔργω): 1) ἐγκλείω, ἐγκαθερ-
γνῶμι, ἐν τῇ σπ. ταύτῃ γραπτέον κατὰ Βου-
την. διὰ δασείας, ὅπου κυροῦσαι τὰ πλεῖστα
χειρόγρ.) «ἀλλ' ὅροις ἂν εἰργνοῖσθαι» Εὐρ. 'Ελ.
288: «παίδιον ἐνδον εἰρξας» 'Αριστ. 'Αχ. 330:
«εἰρξ, ἐνέκλεισε» 'Ηρ. 3, 136: «μολοῖς εἰρ-

χθῆ» Δημ. 59, 66: εἰργνόηται Λίσχιν, 1, 16,
ἐν νῶ νόμῳ: 2) (διὰ ψήλης, πρβλ. αἰρεοῦ)
ἀποκλείω, κρατῶ μακράν, «τῆλέ με εἰργνοῖσι»
'Γλ. ψ, 72, ἀλλ. παρ' 'Ομ. ἔργω, ὅπερ ἴδα
(καὶ πρβλ. ἐργάθω, ἐργατάω) εἰρξόμεθα
εἶνε παθ. μελ. Ξεν. 'Αν. 6, 4, 16, ὡς καὶ
Λίσχιν. 3, 122: — ἔχθροὺς Λίσχ. 'Επτ. 1000:
«ἔρκεσι κῶμα θαλάσσης», Ἀγ. 908: τινὰ τι-
νος, ἀπὸ τι 1306, ἱ. 3, 7: «εἰρξω πελάζειν
σῆς πάτρας» Σοφ. Φιλ. 1393: καὶ μέσ, εἰρ-
γου = κρατοῦ μακράν, Ὀλ. Κ. 848: «εἰργναι
αὐτὴν δεῖ τῶν ἐπιθυμῶν» Πλάτ. Γοργ. 505:
«εἰ τοῦτο τις εἰργναι ὄραν ὄκνος» = ἀπαγορεύει,
σοφ. 242. Καὶ εἰς τὸ μέσ. τινός, νόμ. 9,
866, καὶ συχνά: τινὰ ἀπὸ τοῦ ὕδατος Ξεν.
'Αν. 6, 1, 8: ὁ 'Αριστ. ἐνώνει προτέτι: «ὁ ταύ-
τας εἰργων», σοφ. 334, πρὸ πάντ. εἰς τοὺς ἀττ.
νόμ. τῆς ἀγορᾶς, νὰ μὴ δύνανται εἶναι νὰ
ἔλθῃ εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ Ἀποκ. β, 24:
«τῶν ἱερῶν» ἀπὸ τῆς μετοχῆς εἰς τὰς θεοσίας
ἀποκλείω 'Ισοκ. 7, 157: — τῶν νομίμων = ἀπὸ
τῶν νομίμων δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν 'Αν-
τιφ. β, 36. Περί τῶν νόμων, «ὁ νόμος εἰργναι
μὴ ἀποκτείνειν» = ἀπαγορεύει νὰ φονεύωμεν: ὁ
νόμος κελεύει (ἔνα, ὅστις ἐναντίον τοῦ δι-
καίου παριστῶν) «τοῦτον εἰργόμενον θανά-
του καὶ τοῦ ἀνάπῃρου ποιήσαι» = μόν. ὀφείλει
νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν φονεύσῃ ἢ νὰ τὸν
ἀκρωτηριασῇ Λίσχιν. 1, 183.

Εἰρεβάδα: εἰς ἱερεῖος Πουχ.
Εἰρε-θύρη: ὁρθοθύρα, ὁ στροφεὺς Πουχ.
Εἰρενάρχης: ὁ τῶν Εἰρενῶν ἄρχων.
Εἰρερσις, ὁ (εἰργ) αἰχμαλωσία, μόν. 'Οδ.
θ, 529: «εἰρερον εἰσανάγουσι», ἄλλ. γράφου-
σιν «εἰς ἀνάγουσι» (ἰσφαλ. ἔξηγ. ἢ θούλη).
Εἰρεσία (ἐρέσσω), ἢ: τὸ κοιμηλατεῖν 'Οδ. κ,
639: — ποιεῖσθαι = κοιμηλατεῖν 'Απολ. Ρ. 2,
557, ὡς καὶ «εἰρεσίη χρεώμενος» 'Ηρ. 1, 203:
ἔτι δὲ οἱ κοιμηλάται Πολεμ. 1, 23, καὶ αὐτὸ
μάλιστα τὸ πλοῖον Ἀντίπ. Θ. 60 (7, 287):
πρβλ. Σοφ. Ἀλ. 244 «θοῶν εἰρεσίας Κυθῶν ἐξο-
μενον καὶ μεθεῖναι» ἔξηγ. ἐρέσσειν: τὸ βά-
θρον τῶν κοιμηλατῶν Πολυδ. 1, 21, 2: τὸ
κοιμηλατικὸν ἄσμα, καθ' ὃ οἱ κοιμηλάται κοι-
μηλατοῦσιν ἐν βυθῷ Πλουτ. 'Αλκ. 32: Ἐν
γένει σφοδρά κίνησις μετφ. — περὶ τῶν Λουκ.
Τιμ. 40: — γλώσσης Διον. π. 'Αθην. 15,
669: — μαστῶν = κύποις, πληγῇς Εὐρ. Τρ.
570, remigratio,
Εἰρεσία, πέτρα: πέτρα παρὰ τὴν Σαλαμίνα
Σχυλ. 'Αριστ. ἱππ. 782.
Εἰρεσίαι, αἱ: πόλ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἑστιά-
ωτιδος 'Ομ. ὕμν. 'Απολ. 32, ἢ νῆας εἰς
τὸν Θερμαῖον κόλπον Irgesia, Irgesia.
Εἰρεσιδαί, αἱ: δῆμος Ἀττικῆς τῆς Ἀκμαν-
τίδος φυλῆς Στ. Βυζ. Παρὰ Β. 'Αν. Ἐρε-
σιάδαι. — Τὸ ἐν Εἰρεσιδῶν (ἰσφαλ. τονισμός)
χωρίον Δ. Λαερ. 3, 42.
Εἰρεσιώνη, ἢ (εἰρος): κλάδος ἱλαίας ἢ δα-
φνῆς, περιτυλιγμένης μὲ μαλλίον, τὸν ὅποιον
ἔφεραν παῖδα διαρκούσης τῆς ἐορτῆς τῶν Πυ-
ανεσίων καὶ θάρρη λίων, καθ' ἃ προσιφ-
ροντο θυαίαι εἰς τὸν 'Ήλιον καὶ τὰς ὤραι:
ἐκείνῳ δὲ οἱ κλάδοι οὗτοι ἐπιτά εἰς τὰς θύ-

Εἰρκτέον· δεξιέρειν ἐμποδίζειν Σοφ. ΑΓ. 1250, arcendum.

Εἰρκτή, ἡ· κατὰ Σχολ. Διον. Β. Ἀν. σ. 678, 23· τὸ εἰρκτὴ οἱ μὲν Ἀγριοὶ θαυνοῦσιν, ἡμεῖς δὲ φιλοῦμεν· μετὰ ψιλῆς δὲ γράφει καὶ ὁ Πολυδ. 4, 125)· ἡ φυλακὴ, τὸ δεσποτήριον Εὐρ. Βαχχ. 497, 500 ἐν πλ. «εἰς τὴν εἰρκτὴν ἐσιπταίν» Θουκ. 1, 131, cetero.

Εἰρκτή, ἡ· εἰρκτὴ, ἡ· φρούριον ἐν Σικελίᾳ Πολύδ. αἱ Εἰρκταὶ τόποι ἐν Ἀργεῖ Σεν. Ἑλλ.

Εἰρκτικός, 3· κωλυτικός γλῶσσ.

Εἰρκτο-φυλακὴ· εἶμα φύλαξ εἰρκτῆς Φιλ.

Εἰρκτο-φύλαξ, αὐτὸς φύλαξ εἰρκτῆς Ἰωσ.

Εἰρκτωσίς, ἡ· σύμφιξις Ψ. Χουα.

Εἰρκτός, ὁ· σύνδεσις, σείρα Φίλων· αἰτίων Πλουτ. ἀρίστ. φιλ. 1, 28, nexus.

Εἰρό-δοτος, βοιωτ. = Πρόδοτος· Ἐπιγρ. 15, 83.

Εἰρο-κόμος, 2· ἔριον καταργούμενος, νή-
λων Ἰλ. γ. 387· -τάλαρος Ἀεων. Ταρ. 906.

Εἰρομαί, ἐκ. καίλων. ἀντί ἔρομαι· τὸ· ΕΡ.

Εἰρο-πόκος· μαλλιάρος· -ότις Ἰλ. ε, 137.

Εἰρο-πόνος· ἐργαζόμενος εἰς ἔριον, ὁ περὶ τὰ ἔρια πονῶν Σουῖδ.

Εἰρος τό· ἔριον (ὑπερ ἴδε) Ὁδ. δ, 135.

Εἰρος, ὁ· ὅρος Ἰνδικῆς Ἀρρ.

Εἰρός, αἰολ. καὶ δωρ. ἀντί ἱερὸς Ἐπιγρ.

Εἰρο-τόμος, δι. γρ. ἀντιεἰροκόμῳ κτενί
Νον. Δ. 146.

Εἰρο-χαρής· χαίρων διὰ τὰ ἔριον· τάλαρος
Ἀρχ. 11 (6, 39).

Εἰρούμεναι· ἴδε ἱρώω.

Εἰρούσιμον, τό· ἐρούσιμον Νικτ.

Εἰρώω· ἱρώω, ὑπερ ἴδε.

Εἰρώ, δωρ. εἰρα καὶ ἔρσα Ἰπποκρ. (πρὸβλ.
τὰ σύνθετ.)· συνεἶρω, συναρμόζω. -οτεφά-
νους, τ. ε. πλέκω Πινδ. Ν. 5, 77, ἀλλ' «εἰ-
ρομένη λείξις» παρ' Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 9 εἰνε
τὸ ἐναντ. τοῦ καταστραμμένη, ὅρος δια-
τεταμένον, συνιστάμενον ἐκ χαλαρῶν καὶ παρ'
ἀλλήλας συνειρμένον προτάσεων· «εἰρόμενος
λόγος» (κατ' εἰκασ.) Πλουτ. 59. σ. 1047· «εἰ-
ρομένης ἀκροάσεως», ἡδ. σ. 508. Εἰς τοῦτο
ἀνήκει ὡς π. παρκ. «εἰρμῆνος, ἡλέκτροισιν»,
περὶ χρυσοῦ περιδεραίου ἔχοντος περιειρμῆνα,
περιβλημένα ἡλεκτρα Ὁδ. σ. 295, καὶ
«μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔεστο», σ, 459.

ἱρώω, ἱρώω, εἰρηκα· τὸ· ΕΡ.

ἱρώδας, ὁ· Θηβαῖος τις Ἐπιγρ.

ἱρών, ὡνος, ὁ· ὅστις υποκρίνεται, πρὸ πάν-
των ἄλλως ἐκφράζεται ἢ ὅτι φρονεῖ, λέγει· ὅτι
εἰν δύνανται τι, τὸ ὅποτον δύνανται παρ' Ἀριστοτ.

ἡδ. 4, 13 ἀντιτίθ. πρὸς τὸ ἀλαζών, ὅστις
θελεῖ νὰ φαίνεται περισσώτερον ἢ ὅτι εἶναι τὰ
ἴδια ἄρα τοῦ ἀληθοῦς· πρὸβλ. Β. Ἀν. σ. 243, 20. Παρὰ Φίλημ. Σιτοδ. ἀνθ. 2, 27
περὶ ἀλῶπικου· τὸ ἐναντ. τῷ αὐθόκαστῳ.

Εἰρωνεία, ἡ· ὑπόκρισις, πρὸ πάντ. ἐν τῷ λέ-
λέγειν, ὅταν τις υποκρίνεται ὅτι δὲν εἰσέδωκε
τι, τὸ ὅποτον εἰσέδωκε· διὰ ταύτης ὁ Σωκρά-
της καταπολεμῶν τοὺς σοφιστὰς Πλατ. πολ.

1, 337· ὁ Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 7 τὸ ἀντιτίθεται
πρὸς τὴν ἀλαζονείαν. Κατὰ Θεόδωρ. χαρ. 1
«προσποιήσις ἐπὶ χεῖρον πράξεων καὶ λόγων».

Παρὰ Δημ. 4, 7 πρὸς τὸ ἀποφεύγοντος τὸ

καθῆκόν του ὑπὸ διαφόρους προφάσεις.· Παρὰ
ῥητ. τὸ σχῆμα τῆς εἰρωνείας.

Εἰρώνευμα, τό· εἰρωνικός λόγος Μαξ. Τυρ.
24, 5, iusius.

Εἰρωνεύομαι, μέσ. υποκρίνομαι ἐν τῷ λέ-
γειν, υποκρίνομαι ἄγνοισιν εἰς, τινε εἰσέδωκε
Πλατ. ἀπολ. 38· πρὸς τινε Δειναρχ. 2, 11.

Ἐν γένει υποκρίνομαι Ἀριστ. βατρ. 1211.

Εἰρωνευτής, ὁ· εἰρων Δ. Απερ. 2, 19.

Εἰρωνευτικός· τῷ ἔπομ. Σχολ. Ἀπολ. Ρ.
1, 486, cavillatorius.

Εἰρωνίζω· ἀκώπειτο Φίλοστρ. σοφ. 1, 7,
cavillor.

Εἰρωνικός 3· περιπαικτικός, εἰρωνικός, μι-
μητής Πλατ. σοφ. 268· «τὸ εἰρωνικόν», νόμ.
10, 908· ἑπὶ. -ὡς Ἀριστ. σφ. 174· -λέ-
γειν Πλατ. συμπ. 218.

Εἰρωνάω, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντί ἑρωτάω.

Εἰς καὶ ἐς, (ἡ τελευταία ἰων. δωρ. καὶ ἀρχ.
ἀττ. π. χ. π. Θουκ. ἐπικρατοῦσα, παρὰ ποιη-
ταῖς δὲ ἐναλλὰξ εὐχρ. εἰς δὲ τοὺς τραγ. καὶ
κωμ. ἐπικρατεῖ ἡ εἰς εἰς συνήθη ὅμως φρά-
σεις οἷον ἐς κόρακας, ἐς μακαρίαν, οὐδέ-
ποτε τίθεται ἡ εἰς· παρὰ Σεν. ἐπαυτορῶνται
συχνὰ ἡ γραφή, ἀρχ. δωρ. καὶ βοιωτ. ἐν
Γρ. Κορ 35α· προσέτι δὲ ἴς εἰς βοιωτικὰς ἐπι-
γραφαῖς· τὸν καλιόν τύπον ἴς ἀντὶ τῆς ὁ
ἔδει· ὡς Ἀργεῖον καὶ Κρητικόν. Συντάσσεται
μετ' αἰτ. ἡ γενική σμρ. εἰς ἡ κίνησις εἰς τι
πρὸς τι). 1) συχνότατα ἐπὶ τόπων μετὰ τὴν
κίνησιν σμρ. ῥημάτων, ἀπὸ Ὁμ. ἀπανταχοῦ
Κατὰ τὸν ἑλληνικὸν τρόπον πολλάκις τίθεται
τὸ ὄνομα τῶν κατοίκων ἀντὶ τῆς χώρας· «εἰς
τοὺς Καρδούλους ἐμβάλλειν» Σεν. Ἀν. 3, 6,
16· «ἄγειν εἰς τοὺς βαρδάρους», 1, 3, 5. Πρὸς
ταῦτα συγκρίτῃ αἱ παρὰ ῥήτορας συχνὰ
φράσεις «ὄντες εἰς ὅμας» Ἀντιρ. 5, 80·
«γραφεῖς τὸν ἀγῶνα τοῦτον εἰς ὅμας εἰσθλόν
Δημ. 18, 103· «εἰς τὸν δῆμον παρελθόντων
Θουκ. 5, 45· ἀπανταχοῦ δὲ εἰς τὴν συνέλευ-
σιν τοῦ λαοῦ ἡ εἰς τὰ δικαστήρια ἐκκαλεῖται
τὸν τόπον εἰς ὃν εἰσέρχεται τις. Ὁδῶν καὶ «εἰς
θεὸν ἔλθω» = εἰς τὸ μαντεῖον Πινδ. Ὁ. 7,
31· «εἰς ἀνθρώπους ἐξίνασι» Σεν. ἀπομν. 1, 1,
4· «ἀφικόμεν ἐχθροῦς εἰς ἄνδρας» Εὐρ. Φων.
361. Ἐπὶ προσώπ. εὐρηται ἡ εἰς ἀπὸ Ὁμ.
παρὰ π. μόν. «σπένδομαι εἰς Ἀχιλλεῖα» Ἰλ.
ο, 402· «εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγων», 3, 36,
ἐνθα ἀπανταχοῦ δύνανται τις νὰ ἐνοήσῃ, καὶ
τὸν τόπον προσέτι, τὴν σκηνὴν ἢ τὸν οἶκον·
«εἰς Ἐπιμηθέα πύμπει» Πρ. ἔρ. 84. Τὰ «εἰς
βασιλέα» Θουκ. 1, 137, ὡς καὶ Αἰλ. Π. 1,
2, 1, εἰς μοναχικά. Εἰς τις συχνὰς φράσεις
εἰς Ἀἰδῶν καὶ εἰς Ἀἰδῶν λέπει οἶκον,
ἢ ὅμοιον οἶον. ἔξεν εἰς Πριάμῳ Ἰλ. ω,
160· «ἀνδρὸς ἱε ἀφνειοῦ» = εἰς τὸν οἶκον πλου-
τοῦ ἀνδρὸς, ω, 482. Ὁδῶν λέγεται «εἰς δι-
δασκάλων πύμπειν», «εἰς διδασκάλου φοιτῶν»
«εἰς τὸ σχολεῖον πύμπει, πηγαῖον Πλατ. Πρωτ.
325, Διγ. 201, «εἰς Ἀγαθόν», συμπ. 171
(πρὸβλ. τὸ παρ' ἡμῶν πᾶσι 'ς τοῦ Γρίανου)
οὔτω καὶ «εἰρων ἐς σιωποῦ» = εἰς τὸν οἶκόν
σου Πρ. 1, 108· «ἐπειδὴν ἐσέλω οὐκ εἶδε
ἐμμουτοῦ» Πλατ. Ἰμπ. πρὶν. 304· ἐπὶ δὲ καὶ

ναῶν λέγεται «εἰς Ἀθηνᾶς» = εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Ἰλ. ζ, 379· «εἰς Ἀμφιάρεω ἀνέλ-
θηκε» Ἠρ. 1, 192. Ὁ Ὀμ. λέγει μάλιστα
«ἄψ' εἰς Αἰγύπτου· στήσε νέας» = εἰς τὸ πῆμα
τῆς Αἰγύπτου Ὀδ. δ, 581. Πολλὰκις τίθεται καὶ
μετ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἐς νόσον, εἰς ὕπνον πε-
σεῖν, εἰς κακὸν Αἰσχ. Πρ. 471, Σοφ. Φιλ.
815, Ἀντ. 240· «εἰς θυμὸν βαλεῖν», Οἰ. τ.
975· περὶ τῶν φράσεων ἐς χεῖρας, λόγους ἐλ-
θεῖν τινι ἴδε τὰ ὀδ. πρὸλ. «ἐς ἀκουὰν ἐμὰν
λόγους ξένους μολεῖσθαι» Αἰσχ. Πρ. 692· «ἐς
ὄψιν μολεῖν» Περσ. 179· καὶ τὰς περιγραφὰς
ἐς ὄργας ἐλθεῖν τινι Πλάτ. πολ. 9, 572· «ἐς
διαφοράν», Φαιδρ. 232· ἔτι δὲ «εἰς φιλί-
αν», Λυσ. 214· «εἰς ὑπακτὰ τινι» Εὐρ. Ἠλ.
357. Ἀξιοσημείωτα εἶναι τὰ «ἐς τοσὴνδ' ὕβριν
ἔκειν» Σοφ. Οἰ. Κ. 1033· «ἐς τὴνδ' ἐλπίδα»,
771· καὶ συχνὰ ἐν τῷ περὶ ἰδία παρὰ ῥήτο-
ρων ἔτι δὲ «ἐς τοσοῦτο ἐγένετο» = τόσον πολὺ
ἐπρὸς τὴν ἰδίαν Πρ. 8, 107, καὶ «ἐς τόδ' ἦλθον»
Σοφ. Οἰ. Κ. 548· «ἐς πᾶν ἔργον χωρεῖν»,
ἦτοι τὸ πᾶν τοῦ μὲν, Ἠλ. 605· «εἰς πρόσθεν»
= ἔμπροσθεν Εὐρ. Ἐκ. 960, ὡς καὶ «εἰς τὸ πρό-
σθεν» Πλάτ. σοφ. 259· 2) μετὰ πολλὰ ῥή-
ματα δηλοῦντα ἡσυχίαν τίθεται ἡ εἰς βρα-
χυλογικῶς οὕτως ὥστε πρέπει νὰ ὑπονοηθῇ
τὸ ἔρημα τῆς κινήσεως· «ἐξάνη τις εἰς ὁδόν»
= ἦλθεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἐξάνη αὐτοῦ Ἰλ. σ,
276· οὕτω πολλάκις «παρεῖναι εἰς Σάρδεις» =
ἦλθεν εἰς τὰς Σάρδεις Σεν. Ἀν. 1, 2, 2· «ὅς
ἀν μὴ παρῇ εἰς ἱζέτασιν», 7, 1, 11· «εἰς
ταυτὸς» Κύρ. 7, 3, 41· «ἐπιόμην εἰς τὴν
πόλιν» Αἰσχιν. 2, 154 (τοῦτο μετέβαλεν ὁ
Βίλλ. κατὰ χειρόγρ. καὶ ἔγραψεν ἐν τῇ πό-
λει)· «κατασκηνοῦν εἰς κώμας» = ἐπισταθμεῖν
καὶ στρατοπεδεῖν Σεν. Ἀν. 2, 2, 16· «κα-
τέστη εἰς τὴν βασιλείαν» = ἀποκατέστη εἰς τὴν
βασιλείαν, Ἀν. 1, 1, 3· «καθίστατο εἰς τὴν
μάχην», 1, 8, 6· «ἀποστάς εἰς Μυσούς, ἐς γω-
ρίαν» = ἐπιστάτης πρὸς τοὺς Μ., 1, 6, 7, 2, 5, 7·
«εἰς Ἰθάμην» Θουκ. 1, 101· «σθῆναι εἰς μέ-
τωπον» = νὰ σταθῶσι κατὰ μέτωπον Σεν. Κυρ.
2, 4, 2· «οἱ εἰς ταύτην τὴν ἀρχὴν» Πρ.
3, 80· «ἐς μέσον» Σεν. Κυρ. 4, 1, 1· «συλ-
λέγεσθαι εἰς τόπον», Ἑλλ. 2, 1, 6· ἔτι δὲ
μετ' οὐδ. ὅδ' ἀπόστολος εἰς τὴν Μίλητον ἦν·
Ἠρ. 1, 21· «ἦν ἔνδοξος εἰς δῆλον» Θουκ.
3, 104 (ὁμοία ἑλληνιστὶ συμβαίνει εἰς τὰ· ἐξά-
λυσαν εἰς Ἀθῆνας, ἴδε τὸ ἀλλοιοῦμαι· «λι-
πὴν πατρίδα εἰς Θύβας» Ἠσ. ἀσπ. 12· «ἐκ-
λείπει τὴν πόλιν ἐς χωρίον οὐρανόν, ἐς τὰ ἀ-
κρα» Σεν. Ἀν. 1, 2, 24· εἰς τὸ «παραγγέ-
λειν εἰς τὰ ὄπλα», Ἀν. 1, 5, 13, λείπει τὸ
ἶνα· «ὁμοίως βούλομαι εἰς τὸ βαλάντιον»
Ὁρίων νὰ ὑπάγω· εἰς τὸ λουτρόν Ἀριστ. βᾶτρ.
1305· «ἀφίστρεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν» Χαρίτ.
8· 7 παρομοίως «εἰς ἀνάγκην κείμεθα» = ἐν-
ρισχόμεθα εἰς ἀνάγκην Εὐρ. Ἰ. Τ. 620· κατ'
αὐτὸ δὲ δ' Ἀγαθ. 51 (9, 677)· «κεῖται εἰς δ-
λῆγον κόδιν» λέγει· ἔτι καθεζόμενοι εἰς τὸ
πῆμα Σεν. Κυρ. 7, 44· «εἰς θρόνους καθι-
ζῶν» Αἰσχ. Εὐμ. 29· παρὰ μετὴν συγγρα-
φεῖσι μεταδίδειν ἔντ, εἰς τὴν σημ. τῆς ἐν, ὡς

καὶ παρ' ἡμῖν· «οἰκοῦντι εἰς τὰ ὕπατα» Λουκ.
δν. 1· «εἰς Ἐκδᾶτανα ἀπέθανε» Αἰλ. Π. 1,
7, 8· «εἰς τὸ πρυτανεῖον ἐπαίτετο» Πλιν. 1,
10· οἱ γραμ. παρακλίμπουσι συνήθ. «ἐνευθύν
ζῆτει εἰς τὸ ἀπάνευθεν», πολλάκις δὲ παρὰ
λείπουσι καὶ τὸ ζῆτει· 3) ὅγτι τὸ εἰσέρχεσθαι
εἰς ἕνα τόπον, ἀλλὰ μόν. ἡ διεξιόνους πρὸς
αὐτόν, σημαίνεται παρὰ Σεν. Ἀν. 4, 7, 2
«ἀφίκοντο εἰς χωρίον». ἔνθα δὲ εἰσέρχονται,
οἷον «εἰς τὸν οὐρανὸν ἦλκοντο», Κυρ. 1, 9,
11· «τὸ εἰς Παλλήνην τέλχος» = πρὸς τὰ ἐκεῖ
καίμενον· εἰς ταῦτα δὲ δύνανται νὰ συγκατα-
λεχθῶσι καὶ τὰ «ὁδὸς εἰς λαύρην» Ὀδ. χ,
128 καὶ «ἡ εἰς Βουιωτὸς ὁδός» Σεν. Ἀν. 5,
3, 6· ὅθ. εὐρηται συχνὰ μετὰ τῶν ῥημάτων
τῶν σημαίνοντων ὅψιν· «εἰς ὧπα ἰδῆσθαι»
Ὀμ. ὡς καὶ «εἰς ὀφθαλμοὺς» Ἰλ. ω, 104,
πρὸς ὃ πρὸλ. τὸ εἰς ὧπα φαίνεται· οὕτως· «εἰ-
δὸν ἐς πλησίον ἄλλον» Ὀδ. κ, 37· «βλέπειν
εἰς τὰ νῦν πεπραγμένα» Αἰσχ. Πέρσ. 787· «εἰς
αὐτὸ» Σοφ. Ἠλ. 942· «εἰς οὐρανόν» Σεν. Κυρ.
6, 4, 9· ἀποσκοπεῖν εἰς τὴν Σοφ. Οἰ. Κ. 1197·
«λεῦσεν εἰς τιν», Οἰ. τ. 1254· ὅπως δὲ
καὶ μετὰ τῶν ῥημάτων λέγειν, δείκνυναι
ἀποδοῦναι ἐς τὸ φανερόν· «ἐμπρὸς εἰς δλον»,
«ἐς ὅμας ἐρῶ μῦθον» Αἰσχ. Πέρσ. 156· «εἰς
πάντας αὐδᾶ, κηρύσσειν» Σοφ. Οἰ. τ. 93,
Ἠλ. 596· «λέγειν εἰς φῶς», Φιλ. 577· «εἰς μέ-
σον δεῖται Ἀχαιοῖς», 605· «εἰς τὸ φῶς φανέει»,
Οἰ. τ. 1229, ὡς καὶ «εἰς ὀφθαλμοὺς», Ἀντ.
307· «περὶ τίνος ἐς ὅμας εἰπεῖν» Πρ. 8, 26· «ἐς
«βελτίστους μνησθῆναι» Θουκ. 8, 47· «εἰς τὸν
δῆμον εἰπεῖν», 5, 45, Δημ. 24, 47· «στρα-
τιὴν ἐπαγγέλλειν εἰς τοὺς συμμάχους» = μετὰ
ἐξ τῶν συμμάχων παραγγέλλω Θουκ. 7, 17·
«ἐς τὸ βουλευτήριον ἀναρρήθηναι» Αἰσχιν. 3,
45· «εἰπεῖν εἰς τὴν στρατιάν» Σεν. Ἀν. 5, 6,
37, ὡς καὶ «εἰς τοὺς συμμάχους», Κυρ. 8, 4,
11· «παρίσχειν αὐτὸν σοφιστήν», ὡς καὶ «ἐλ-
λόγιμος γέγονε εἰς τοὺς ἄλλους» Ἑλληνιστ.
Πλάτ. Γοργ. 526, Πρωτ. 512· «καλὸν σφί-
σιν εἰς τοὺς Ἑλλήνας τὸ ἀγώνισμα φανέσθαι»
Θουκ. 7, 56· «ἔργα ἀποφύγεσθαι εἰς πάντας
ἀνθρώπους» Πλάτ. Μένειξ. 239. Ὁμοίω δὲ καὶ
εἰς τοὺς ἄλλους διαβεβλήσθαι = εἰς τοὺς ἄλ-
λους, παρὰ τοῖς ἄλλοις ἔχει συκοφαντηθῆ,
πολ. 7, 539· «ἐπαχθῇ εἶναι εἰς τοὺς πολλούς»,
= εἶναι ἐπαχθῆς, ὀχληρὸς εἰς τὸ πλῆθος Θουκ.
6, 54· «οὐκ ἄγνωστον εἰς ἀνθρώπους» Ἀρρ.
Ἀν. 1, 12, 8· «ἔτι δὲ μετ' οὐδ. οἶον» «αἰ-
δῶς, τὸς αἰς Μυκηναίους ἔχει» Εὐρ. Ὀρ.
21· 4) μεθ' Ὁμηρον ἦλθεν ἡ ἐχθρική σημα-
σία κατὰ «εἰς τὴν Ἀττικὴν στρατεύειν» Θουκ.
3, 1· «ἔνεναι εἰς τοὺς ἀνθρώπους» = ὥρμην
κατὰ τῶν ἐχθρῶν Σεν. Ἀν. 4, 2, 7· «εἰς πο-
λίμους θῆναι», Κυρ. 3, 2, 9· ὅθ. «ὀνειδίζειν
εἰς τιν», Σοφ. Οἰ. Κ. 758· «μὴδ' εἰς Ἑλ-
λήνην ἔστων ἱκτρίφει» Αἰσχ. Ἀγ. 1443, ὡς καὶ
μηνύειν, ὀργὴν ἔχειν εἰς τιν, Σοφ. Οἰ. Κ.
969· «ἀργὴ χαλεπὴ χρῆσθαι εἰς τιν», Θουκ.
1, 130· οὕτω καὶ «ἀμαρτάνειν Αἰσχ. Πρ.
947· ἔτι δὲ «ἡ ἐχθρά εἰς τοὺς Ἀργεῖους»
Θουκ. 2, 68· «τὸ ἔργον εἰς ἀπαντας ἦν»
Αἰσχ. Ἐπε. 1041· «οἱ εἰς Μυτιλήνην πολέ-

μοι» Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 29. «Ἐτι δὲ καὶ ἐν καλῇ
σημ. «εὐσεβεῖν εἰς τινα» Σοφ. Ἀντ. 727.
«δικαίως εἰς τινα», Τρ. 410. «εὐσεβεῖν εἰς
μας γὰρ», Ἠλ. 24. καὶ ἐν γέν. «αἰτοῖται εἰς
ἡμᾶς εἶσι» Θουκ. 1, 38. Ἰσι δὲ μετ' οὐσ.
«φιλία εἰς ἀμοιβάτους» Θουκ. 2, 9. «ἡ εἰς
ἡμᾶς εὐνοία» Ἀνδοκ. 1, 141. 4) ἐπὶ χρόνου
ἢ «εἰς ὁρίζει τὸ σὺν ὅρον ἢ τέρμα αὐτοῦ καὶ
σημαίνει α) ἕως, μέχρι ὅπου. εἰς ἡμέραν, εἰς ἡμέλιον
καταδύοντα Ὁδ. λ, 375, Ἠλ. α, 601. «εἰς
τόδε» = μέχρι τοῦτου τοῦ χρόνου Ἠρ. 7, 123.
«εἰς ἡμέραν» = μέχρι τῆς ἐποχῆς μου, 1, 92. «εἰς
τόδε ἡμέραν» Σοφ. Οἶ. Κ. 1740. «εἰς τίς» =
πόσον καιρόν; Ἠλ. ε, 465, «εἰς πότα» Σοφ.
Λγ. 1164. «εἰς τότε» Πλάτ. νόμ. 8, 845. «εἰς
τῆμος» Ὁδ. η, 318. «εἰς ὅτε» = μέχρι τοῦ
χρόνου ὅτε, 6, 99. «εἰς οὐ» = ἕως οὐ Ἠρ. 1,
47. πρὸλ. εἰς ὅκα, ἔς τε· ἐντ. συχνὰ ἀποδί-
δεται εἰς προηγ. ἔκ. ὡς ἡδὴ ὁ Ὀμ. «ἔκ νεό-
τητας εἰς γήρας» Ἠλ. ε, 86. «οἱ ἐκ παιδὸς εἰς
γῆρας σώφρονες» Ἀλκίον. 1, 180. «εἰς ἔτος
ἔς ἔτος» = ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος Θεόκρ. 18, 15.
ἔτι καὶ τοπικ. σημ. «εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς»
Ἠλ. χ, 397. «εἰς μυὸν ἐξ οὐδοῦ» Ὁδ. η, 87.
6) τὸν ὅλον μεταξὺ παρεμπιπτόντα χρόνον.
«εἰς ἐνιαυτὸν» = ἐπὶ ἓν ἔτος Ὁδ. δ, 595. κυρ.
μέχρις οὐ τελειώσῃ ἐν ἔτος· οὕτω καὶ τὸ «εἰς
ἡμέραν» Ὁδ. ι, 133. γ) αὐτὸ τοῦ χρόνου τὸ
σημαίνει ἐς ὅρας, ἐς ὁπώρην ἐλευσέσθαι = τὸ
καλοκαίριον Ὁδ. ε, 384. «οὕτε ἐς τὸ πα-
ρεῖν οὕτε ἐς χρόνον μεταμεινέσει» = οὕτε κατὰ
τὸ παρόν, οὕτε ἄλλοτε ποτε Ἠρ. 7, 29. «ὁ-
λίγον εἰς τὴν ἐσπέραν οἴτου ἔγχευσαντο» Ξεν.
Ἀν. 3, 1, 3. «οὐκ εἰς μακρὰν» = μετ' ὀλίγον,
Κυρ. 5, 4, 21. «εἰς τὴν ὑστεραίαν προήγε» Πυλῶδ.
5, 13, 8. «εἰς ὑστερον» ἐς αὐριον. «ἡ εἰς αὐ-
ριον ἡμέρα» = ἡ αὐριανὴ Σοφ. Οἶ. Κ. 573.
πρὸλ. εἰσαεῖ, εἰσαυτικὰ, εἰσαυθίς, εἰς ἔτι,
καὶ ἄλλ. 6) μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν ὁλοῖ
ὥσαυτ. τὸ σὺν ὅρον, ἕως τὰ, τὸ πολὺ πολὺ,
καὶ ἐν γέν. περίπου, περί, περί τὰ «εἰς τρια-
κίδας δέκα νεῶν» Λίσχ. Περσ. 331. καὶ πρό
πάντ. μετὰ τὸ ἄρθρον, «αὐθὺν εἰς τοὺς ἐκα-
τόν» Ξεν. Ἀν. 4, 8, 15. «εἰς ἑξήκοντα λέ-
λειπα» = εἰς β. λην δίσκου, (ὡς παρ' ἡμῶν ὡς
μὲν νουφεικί) Ἠλ. ψ, 523. «εἰς δραχμὴν
ἐκάστην δίδωκε» = περίπου μίαν δραχμὴν Θουκ.
8, 29. «τριήρεις τοῖς τυράννοις ἐς πλῆθος ἔ-
γινοντο» = πολλοί, 1, 14. «εἰς τρεῖς» = ὡς τρεῖς
φορὰς Ξεν. Ἀν. 6, 2, 16. Διανεμητικὴ εὐρη-
ται ἡ «εἰς πρό πάντων γινόμενον λόγου περί
τῆς θέσεως τῶν στρατιωτῶν, εἴτε εἰς δύο =
ἐνὰ δύο ἄνδρας πληθύνον ἀλλήλων Ξεν. Ἀν.
2, 4, 26. ἔτε εἰς ὅκα τὰ ἀνὰ ὀκτὼ ἄνδρας
ὀπίσω ἀλλήλων, Ἀν. 7, 1, 23. 7) μετὰ τοῦ
βλῆ πειν εἴτε τι συνάπτεται ἢ σημασία τοῦ
ποσοῦ, διὰ «εἰς πόλεμον θεωρήσονται» Ἠλ. θ,
376 (πρὸλ. ἐσταλμένοι εἰς π. Ξεν. Ἀν. 3, 2,
7. «ἵππους εἰς ἵππους κατασκευάζειν», 6, 1,
14. «ἐρρῶντο εἰς πόλεμον» Θουκ. 2, 8. «ἡ εἰς
πόλεμον παρασκευή», 1, 25). «εἰπεῖν εἰς ἀ-
γαθόν» = ὁμιλῶ διὰ καλόν, διὰ νὰ κάμω κα-
λόν, 1, 102. «παίσεται εἰς ἀγαθόν» = διὰ τὸ
καλόν του, λ, 789. «εἰς φόβον» = διὰ νὰ δι-

αγείρω φόβον, ο, 310. «εἰς πλοῦν» Πίνδ. Π.
1, 54. «εἰς κέρδος τι ὄραν» Σοφ. Φιλ. 111.
«εἰς χάριν πράττειν» = διὰ νὰ ἀρίστη, Οἶ. τ.
1353. «εἰς τίς» = πρὸς τίς, Τρ. 412. «εἰς ἑ-
λεγγον ἐξιδόν», Φιλ. 98. «εἰς ταῦτα δὲ σιγὰ κα-
τακτεῖν καὶ τὸ «λακτίσας δίκας βωμῶν εἰς
ἀφάνειαν» Λίσχ. Ἀγ. 374. «εἰς ὑποθήματα
δίδονται» Ἠρ. 2, 98. «εἰς ἡμάτων» Ἀριστ.
πλ. 984. «ἔδωκε χρήματα εἰς τὴν στρατιάν»
Ξεν. Ἀν. 1, 1, 27. ὡς καὶ «δαπανᾶν εἰς τι»,
1, 3, 3. «εἰς Διονύσια χορηγήσας» Ἰσακ. 5,
36. οὕτω δὲ βεβαίως καὶ τὸ «εἰς πόλεμον
ἀποθησκόουσι μαχόμενοι», 46, ἄλλως ἔχει τὸ
δανείζειν εἰς τι Δημ. 27, 28. «σημειῖσθαι
συμβόλαια εἰς τὰ ἀνδράποδα», 27. «εἰς πί-
στιν δέδωκα» = ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει, 32, 16.
ἄλλως τε λέγεται ἐπὶ τινι. «θῆραν ἐποι-
οῦντο εἰς τὴν ἰορτὴν» Ξεν. Ἀν. 5, 3, 10. «εἰς
χλαῖναν πόκον δωρεῖσθαι» = διὰ ἔνδυμα θεοῦ.
5, 98. «εἰς τὰ κρία μάχων ἐλαβε» Ἀθην.
14, 644. «εἰς γράμματα» = διὰ νὰ μάθῃ Πλάτ.
νόμ. 7, 809. μετὰ ἐπιθ. ἐπιτηδεῖς ἔς τι =
κατάλληλος εἰς τι Ἠρ. 1, 115. «σύμφορος
ἐς τι», 8, 60. εὐπρεπής, 2, 116. «βέλτιον
εἰς δικαστήριον» Πλάτ. Θεαιτ. 178. «καλὸν
εἰς τὴν στρατιάν» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 6. «χρή-
σιμος καὶ ἄλλ. γδ. τὰς ἰδιαιτ. λῆξ. «εἰς τὸ
πράγμα ἔστι» = εἰνε χρήσιμος εἰς τὸν σκοπόν,
Δημ. 36, 54. «εἰς ὅδε ἔξεται τὸ στρατόμα» «εἰς
τὸ μὴ φοβεῖσθαι» = ἵνα μὴ Ξεν. Ἀν. 7, 8, 20.
μετ' ἐπικρημ. σημ. εἰνετὰ «εἰς καλὸν εἰσάγει» Σοφ.
Φιλ. 78. «εἰς τάχος καίει» Ἀριστ. Ἀγ. 670.
Παράμην. εἰσαγεί τρέπον τινὰ τὸ κατηγο-
ροῦμενον «τὸ προστυχόν εἰς ὄπλον ἀρπάξασθαι,
τὴν πῆραν εἰς καθέδραν ποιεῖσθαι» = ὡς ὕπλον,
ὡς καθίσμα, πρὸς ἂ πρὸλ. «τὰ εἰς ἀνδράς ἐκ
μειρακίων τελευτῶσι» Πλάτ. Θεαιτ. 173. «εἰς
ἀνδρά γενειῶν» Θεόκρ. 13, 28. 8) παρομοίως
προέκυψεν ἡ σημασία ὡς πρὸς τι, σχετικῶς
πρὸς τι, τὸ μὲν εἰσαγούσα τὸν προσχέσττον
προσδιορισμὸν εἰς τὰ ἐπιθετὰ. «πρῶτος εἰς
εὐφυΐαν» Λίσχ. Περσ. 318. «εἰς τὸ πᾶν», πολ-
λάκις παρὰ τραγ. καὶ ἄλλ. εἰς πᾶσαν ἀγέσιν·
«εἰς τὸ πᾶν» Λίσχ. Ἀγ. 668. «βίαιος, Ἠρ.
738. «σῶμα οὐ σπουδαῖον ἐς ὄψιν» Σοφ. Οἶ.
Κ. 583. «ὅθ. «εἰς τίς», ὁδηλ. δυστυχῆς ἡσθας
Οἶ. Κ. 528. «εἰς τὰ ἄλλα», π. χ. μέγας
Θουκ. 1, 1. «ἀτολμος εἰς τὴν μάχην», 4, 55.
«πόλις μεγίστη καὶ εὐδοκίματη εἰς σφίαν
καὶ ἰσχυρὴ» Πλάτ. ἀπολ. 29. «τὸ μὲν γὰρ
«εἰς ἔρ' οὐ κάκως ἔχει» = ὅτι ἀφορὰ ἐμὲ, δὴν
εὐρίσκομαι κακός Κυρ. 1. Τ. 691. «εἰς τὸν ἑ-
αυτὸν βίον ἀσφαλῶς ἔχειν» Δημ. 10, 44. τὸ
δὲ μετὰ ῥημάτων «τὸ γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἔχειν»
θεροστόμα Σοφ. Οἶ. τ. 706. «εἰς ὅσον ἔγώ
σθέναι» = ὅσον πολὺ, Φιλ. 1389. «εἰς πλείστον
πνεῖν», Οἶ. Κ. 743. ὡς καὶ πολλάκις. «εἰς
τὰ μάλιστα, ἐς δαμόνιον τῆρας ἀφαιρῶν»,
Ἀντ. 372. «εἰς δικαιοσύνην ἐπιδικάζεσθαι»
Ξεν. Ἀν. 1, 9, 16. «εἰς χρήματα δίκην λαμ-
βάνειν», καὶ «εἰς τὰ σώματα τιμωρίας, ποι-
εῖσθαι» = τιμωρῶ εἰς τὰ χρήματα, εἰς τὴν ζωὴν
Δημ. 22, 55. Πρὸ πάντ. ἐπὶ κατηγορίας, ἑ-
παίνου, φόγου. «εἰς φιλίαν ἐμψέσθαι» Ξεν.

Ἄν. 2, 6, 30. «εἰς τὰ πολεμικά καταφρονεῖσθαι», Ἑλλ. 7, 4, 30. «σκόπτειν εἰς τὰ βακία, εἰς μαλακίαν» Ἀριστ. εἰρ. 740. «εἰς τὰ μαλακίαν καὶ εἰς τὴν ἀδουλίαν ἀπελυσαντο» = ἀπελογήθησαν πρὸς τὸν φόγον τῆς μαλθακότητος Θουκ. 5, 75. «ἐνεκάλουν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν» = διὰ τὴν κηδεμονίαν Δημ. 38, 3. «ὀνειδίζειν τινὶ εἰς ἀσέλγειαν» Πολυβ. 5, 11, 2. «κατὰ τινος εἰπεῖν εἰς ἀχαριστίαν», 17, 6, 7. σκόπτειν εἰς τινα Πλουτ. συμ. 2, 9. «ἐκωμωδοῦντο εἰς βλασφήμους» Ἀρποκρ. σ. 9. «ἔτι δὲ πρήγμα γενόμενον εἰς τινα» Ἡρ. 1, 114, ἀπολύτ. «εἰς δὲ τὴν τοῦ καρπαῦ κομιδὴν» = ὅ, τι ἀφῆκε αὐτὴν Ξεν. Κυρ. 5, 4, 25. «εἰς τὰ ἄλλα» = ὅπ. ἄλλας ἐπόθει Θουκ. 1, 1. «ἔτι δὲ μετ' οὐα. «θῆος εἰς Συρακοσίους» Θουκ. 6, 85. «τιμὴ εἰς γῆρας» Πλατ. νόμ. 9, 879. «ὀδῶν εἰς ἀνδρεότητα» Ξεν. Ἄν. 6, 3, 14. «ἀγῶν εἰς τὸν Δία» = Ὀλύμπια Θωμ. Μαγ. ἥ δὲ γῆν καὶ θάλατταν ἀρχή» Θουκ. 8, 46. Πολλάκι δὲ ἡ σημασία αὕτη εἶναι ἀπλὴ περιγραφή «τὰ εἰς τὴν τέχνην» Πλατ. πολ. 4, 421. «οἱ λόγοι οἱ εἰς τὰ δικαστήρια», Εὐριπ. 304. Παρατηρητέον προσέτι τὰ «εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐφάνη τρισχίλια» = κατὰ τὴν ἀπαριθμῶσιν Ἡρ. 7, 97. προδ. Θουκ. 2, 7. «εἰς τὸν πάντα ἀριθμὸν καὶ εἰς λόγον» = σχετικῶς πρὸς 9) ἐντ. ἀναπτύσσεται ἡ σημ. ἀναλόγως, κατὰ παρ' Ἀισχ. Ἄγ. 68 «εἰς τὸ πεπρωμένον τελεῖται» = εἶναι ἡ τελείωσις κατὰ τὸ πεπρωμένον, εἰσοδοῦς τρόπον τινὰ εἰς τὸ ἀποφρασιθεῖν «εἰς νόμον ἑαυτῷ ταξάμενος» Πλατ. νόμ. 5, 733. «εἰς δυνάμιν» = κατὰ τὰς δυνάμεις, πολ. 9, 590. «εἰς τὸ δυνατόν» = καθ' ὅσον εἶναι δυνατόν Ξεν. Κυρ. 2, 1, 12. (λέγειν εἰς ὑπερβολὴν δυνατόν Ἀισχιν. 1, 180). «εἰς ἀγρύριον λογισθῆναι» = τοῖς μετρητοῖς, 6, 1, 33. «εἰς τὸν αὐτὸν λόγον» Πλατ. πολ. 1, 353. «εἰς ἐν μέλος» = καθ' ἕνα τρόπον, κατὰ μίαν μελωδίαν Θεοκρ. 18, 7. καὶ πολλάκι παρὰ Λουκ. εἰς τὸν πωλικόν, εἰς ὀρνίθος τρόπον. Τινὰ τῶν τοιούτων εἶναι μόνον καθαρὰ ἐπιρρηματα, οἷον «εἰς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν» = ἀκριβῶς Θουκ. 6, 82. καὶ «εἰς ἀκρίβειαν» Πλατ. νόμ. 7, 809. ἔς θεον καὶ εἰς τὸ θεόν Σοφ. Ἄντ. 386. «εἰς καλόν» (Σουῖδ. εὐκαίρως) Ξεν. Ἄν. 4, 7, 3. «εἰς κάλλος ζῆν», Κυρ. 8, 1, 33. «εἰς ἀφρονίαν παρέχων» = ἀφρόνως Ξεν. Ἄν. 7, 1, 33. Σπαν. ἡ εἰς τίθεται μετὰ τὴν ἀπ' αὐτῆς ἐφαρτωμένην λέξιν Ἰλ. σ. 59, Σοφ. Οἱ Κ. 126. Ἐν συνθέσει ἡ εἰς σημαίνει τὸ ἐντὸς τινος, εἰς τι, σιμὰ εἰς τι.

Εἰς, μία (πρῶτον π. μετρ.). Ἰωσ. πεζ. καὶ μετρ. π. οἷον Κ. Σμ. 11, 361 μίη), ἐν, γεν. ἐνός, μιᾶς, ἐνός, ἐπ. εἰς Ἡσ. 0s. 145, 609. καὶ ἡς κατὰ γραμ. οἷον Ἀρχαδ. σ. 200, 7 καὶ ἡ αἰτ. εἶναι ἕνας, μία, ἕνα, τὸ μὲν ὡς ἀπολ. ἀριθμ. ἀπὸ Ὀμ. ἀπανταγοῦ, τὸ δὲ ὡς ἐπιθ. εἰς ἀντήρ, τὸ δὲ ὡς οὐσ. Σοφ. Οἱ τ. 118. «εἴτε εἰς ὧν λέλθον», 247, πρὸ πάντ. «εἰς τῶν πολιτῶν» καὶ ἄλλ. τὰ δὲ εἰς ἀπαριθμήσεις, ἀντὶ τοῦ τακτικοῦ ἀριθμητικοῦ,

ὡς λέγει ὁ Διον. Ἄλ. «μία μὲν αὕτη συζυγία αὕτη δὲ δευτέρα», ἔνθα κατὰ πρῶτον ἡ δευτέρα πρότασις δίδει εἰς τὸ μία τὴν ἄλλην σημασίαν τῆς πρώτης. Ἐνίσταται εἰς συνθέσεις μετὰ τακτικῶν ἀριθμητικῶν «τῶν ἐν καὶ τριακοσῶν» ἔτει» Ἡρ. 5, 89. Ἐνισχύεται διὰ τῆς προσήκης «εἰς οἶος» Ὁδ. α. 207. Ἀπολ. Ρ. 4, 286. Συχνότερα «εἰς μόνος» Ὁδ. φ. 227. Ἀριστ. πλ. 1054, Πλατ. Πρωτ. 360. ἔτι δὲ εἰς καὶ μόνος Δ. Ἄλ. 1, 74, ἀλλὰ καὶ μόν. ἐδρῆται αὐτῶν «μίαν γὰρ αὐτὴν ἀσχιστον εἰσας» = μίαν μόνην Πλατ. Τιμ. 36. Μετὰ τὸν ὑπερθ. «εἰς ἀριστος» Ἰλ. μ. 243, Σοφ. Ἀγ. 1319, πρὸς τὰ ὅποια παραβλητέαι ἀφῆσαι «τοὺς ἀγωνιζομένους εἰς ἀνὴρ δυνάμενος ὠφελεῖν» Θουκ. 8, 68. Πρωτ. ἔτι δὲ «παισται δὲ αὐτῶ ἐνίγες ἀνδρὶ τῶν ἰσῆμιν ἐπεθόμισαν χρήματα προσδοκᾶν» = εἰς αὐτόν, ἕνα ἄνδρα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ὅλοκληρους πολιτείας Ξεν. Ἄν. 1, 9, 12. Ἐνίσταται δὲ μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὅπως ἐξαρθρῇ ἀντίθεσις πρὸς ἄλλα. «οὐα δ' ἐνδοθι κασαιτέρω τὴν δὲ μίαν χρυσήν» Ἰλ. χ. 272. «αἱ μὲν ἄλλαι ἐνδοθ, ἡ δὲ μί' οὐκ ὅπως πάντο» Ὁδ. υ. 110, ἀντίθ. πρὸς τοὺς πολλοὺς Πλατ. Κριτ. 48. «οὐδὲ εἰς» ὡς καὶ παρ' ἡμῶν δυνατότερον τοῦ οὐδεῖς, ὅπερ ὅδε. «εἰς τις» = ἕνας, κάποιος Σοφ. Οἱ τ. 118. «καὶ τὸ λέγειν μία τις τῶν πράξεων ἐστὶ» Πλατ. Κριτ. 387. Μετὰ τοῦ γὰρ «καὶ μὴν ἐν γέ τι τούτων ἀναγκαῖον», σφ. 252. ἔτι δὲ τὸ εἰς μόν. γίνεταί ἀρίστον. Ἀριστ. ὄρν. 1202. «εἰς ὅστις οὐκ» = εἰς ὅστις καὶ ἂν ἦν, πᾶς τις Ἀριστοτ. «εἰς ἕνα» = ἀνὰ εἰς χωριστά, οὐκ οὐκισμοῦ. «ἐνός ἐκάστου κειμένου χωρὶς» Πλατ. σοφ. 253. «ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἐναντιῶν ἐν μόνον ἐστὶν ἐναντίον», Πρωτ. 332. ἔτι δὲ «εἰς τις ἢ ἕκαστος» Σοφ. Οἱ τ. 262. «καθ' ἐν ἕκαστον» = ἕκαστον καθ' αὐτό Ἡρ. 1, 9. «καθ' ἐν» = καθ' ἑαυτὸ μόνον ἕκαστον «καθ' ἐν ὀνομα ἐκάστω προσήπτων» Πλατ. σοφ. 207. «καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν» = καθ' ἕνα ἕκαστον Πλουτ. εἰς τὴν Ν. καὶ Ο'. «καθ' εἰς» καὶ «εἰς καθ' εἰς». Ἀλλὰ «καθ' ἐν» ὅτι μάλιστα ὑπάντες = εἰνε διὰ μίας πάντες ὁμοῦ Πλατ. νόμ. 5, 739. «καθ' ἕνα εἰς ταῦτόν, τὸ λεγόμενον, συμφορᾶται» = εἰληγμένον ἐξ ἑπικλοῦ ζεύγους, ὡς καὶ «καθ' ἐν γενέσθαι» = ἐνωθῆθαι (εἰς ἐν) Θουκ. 3, 10. «καθ' ἐν οὐσίᾳ τῆς ἰσχυρῆς ἀμοφοτέρας» Ξεν. Ἐλλ. 3, 4, 27. «εἰς ἐν συνάγειν» = (εἰς ἐν) ἐνώνειν Εὐρ. Ὀρ. 1640. Ἰπρ. 404. - συνελθεῖν, Φοῖν. 465. «ἰσχυρὸς τοσαύτῃ εἰς ἐν ἕσταθα» Θουκ. 6, 85. «ἐπειδὴ ἡ πόλις εἰς ἐν ἦλθε» Ἀρποκρ. ὁμο. νόησε, περὶ τῆς συνδιאלλαγῆς μετὰ τὴν πτώσιν τῶν 30 τυράννων Δημ. 10, 11. «εἰς μίαν βουλεύειν» Ἰλ. 6, 379, ἔνθα συνήθ. βουλὴν ἀναπληροῦσιν Θουκ. 5, 111. Τὰς μετ' ἄλλων προθέσεων συντάξεις (δ' εἰς ταῦτα) «εἰς καὶ ὁ αὐτός» = ἕνας καὶ ὁ ἴδιος Ἀριστοτ. «εἰς καὶ ὁμοῦ» Πλατ. Φαῖδρ. 271. ἔτι δὲ εἰς μόν. δι' ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ δοτ. Πλατ. νόμ. 5, 745, οὐκ, οὐκ, οὐκ.

Εἰς, δ'. ἐν. ἐν. ὅριστ. τοῦ εἰμὶ καὶ εἰμι,

Εἰσα· ὅδε ἔγω.

Εἰς-ἀγῶν, ἐπιτετα. τοῦ ἄγων Προκόπ.

Εἰς-αγγελεύς, ὁ δ' ἀγγέλλων, ἀναγγέλλων ἐντός τῆν ἄριξίν τινος, ὑπάλληλος τῆς αὐλῆς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν· «παρίναί εἰς τὰ βασιλῆα πάντα τὸν βουλούμενον τῶν ἐπὶ τῷ βασιλεὺς» Ἡρ. 3, 84. Κατὰ Σουῖδ καὶ νου ἐξαγγελεύς.

ὁ μνηνών, καταμνηνών.
Εἰς-αγγελία, ἡ· 1) ἀγγελία, δηλοποίησις, προκήρυξις Πολυδ. 9, 9, 7· 2) ἐν Ἀθῆναις ὅ- νομα δημοσίας τινὸς κατηγορίας Πλατ. πολ. 8, 565, πλησίον τῆς γραφῆς καὶ δίκης Λυσ. 16, 12· πλησίον τῆς γραφῆς καὶ δίκης, 11, 12, πλησίον τῶν γραφῶν καὶ ἐδυνάων, Δημ. 18, 249· αὐτὸ τὸ ἔγγραπτον τῆς κατη- γορίας Λυκούρ. 34, 137· καθ' Ἀρποκρ. τρι- πλὴ τὸ εἶδος· α) «ἐπὶ δημοσίαις ἀδικήμασι μαρίταις (αὐτῶν Δημ. 49, 67· «ἐάν τις τὸν ὅμιον ὑποσχόμενος ἐξαπατήσῃ, εἰσαγγελίαν εἶναι περὶ αὐτοῦ) καὶ ἀναβολὴν μὴ ἐπιδεχο- μένης, καὶ ἐφ' οἷς μὴτε ἀρχὴ καθέστηκε μὴ- τε νόμοι κενύται» (καθ' ἣν λοιπὸν εἰσάγεται· ἐκτακτος δίκη παρὰ τῇ βουλῇ ἢ τῷ δήμῳ· πρὸλ. Δημ. 21, 121· «εἰσάγει. ἐδόθη εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ τίνος»· ἔτι δὲ εἰσαγγελλίαν εἰ- σαγγέλλειν, 47, 42)· β) δὲ κατήγορος ἐν περι- πτωσὶ καθ' ἣν ἔγανε τὴν δίκην δὲν ἐτιμω- ρεῖτο, ἐκτός· ἐάν οὕτε τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων δὲν ἐλάμβανεν, ἀλλὰ καὶ τὸτε ἐπιλ- ρωνε μόν. πρόστιμον δραχμῶν χιλίων· 6) ἐπὶ ταῖς κακώσεσι παρὰ τῷ ἄρῳντι πολε- μάχῳ· δ) δὲ κατήγορος ἐμμεν ἀτιμώρητος, καὶ ἂν τὸν ὅμιον τῶν ψήφων δὲν ἐλάμ- βανε· γ) κατὰ τῶν δικαιοτήτων, κατὰ δημοσίων δικαιοτήτων, δικαστῶν· Β. Ἀν. 244.

Εἰς-αγγέλλω· 1) ἀναγγέλλω, μνηνών, παρὰ τῇ αὐλῇ Ἡρ. 3, 118· περὶ θυροῦ Πλατ. Πρωτ. 314, ἐν γένει ἀγγέλλω, πληροφόρῳ Θεοκ. 1, 117· 2) ἐν Ἀθῆναις κατηγόρῳ δὲ δημοσίον ἐγκλημα, εἰσάγω εἰσαγγελίαν (ὅπερ ἴδε), ἐν μέρει μὲν ἀπολ. Ἀντιφ. 6, 12, καὶ παθ. Θεοκ. 1, 131· «ἐν τῷ δήμῳ περὶ τίνος» Ἀν- δοκ. 1, 14· «τῇ βουλῇ, 2, 21, ὡς καὶ «τοῖς νομοφύλαξι» Πλατ. νόμ. 10, 910· «πρὸς τοῦ ἀρχόντα», 6, 763, καὶ Ἰσατ. 3, 46· «εἰς τὴν βουλὴν περὶ τίνος» Ἀντιφ. 6, 35· «τινὰ περὶ πρόσδοσις» Δημ. 20, 79· «τινὰ ἀποβεβληκότα τὰ ὄπλα = ὅτι ἐρριψέ τὰ ὄπλα» Λυσ. 10, 1· «τινὰ εἰς τὸν ὅμιον ἐπὶ τυραν- νίδος αἰτίας» Δ. Ἀλ. 8, 11, ἐπομέν. ἀπαρ 7, 61, renuntio, refero.

Εἰς-ἀγγελλεῖς, ἡ· εἰσαγγελία Πλατ. δρ. α. 414, annuntiatio.

Εἰς-ἀγγελτικὸς, 3· τὴν εἰσαγγελίαν ἀποβλέπων· νόμος Δημ. 24, 53, ὡς καὶ Πο- λυδ. 8, 51· «ὁ εἰς-δηλ. λόγος» = λόγος κα- τηγορίας Δ. Ἀλ. π. Δειναρχ. τ. σ. 364.

Εἰς-ἀγείρω (ἴδ' ἀγείρω)· ἐντός συναθροίζω· «εἰ δ' ἔρξας ἀγείρωμεν» Ἰλ. α. 142 Μέσ. ἐντός τινος συναθροίζομαι· «ὅσας δ' ἰσαγεί- ρετο λαὸς» Ὀδ. ε. 248, μετρ. «νέον δ' ἰσα- γείρετο θυμὸν» = ἀνελάμβανεν, ἤρχετο πάλιν εἰς τὰς ἀσκήσεις του Ἰλ. α. 240, colligo.

Εἰσαγίνης· Εἰσιγίνης.

Εἰσαγύρας, ὁ· Ἰσαγύρας Ἑκπύρ.

Εἰς-ἀγῶ (ἴδ' ἄγω παρὰ εἰσαγωγόντες, Δημ. 18, 39 ἐν τῇ ἐπιστ. Φίλοπ.)· ἐντός ἀ- γῶ, φέρω, ἀπὸ τοῦ Ὀμ. ὅστις ἔχει πολλὰ- κίς τὴν τιμῆσιν· «εἰ δ' ἄγων (ἀπανταχῶς) αὐ- τοῦς δόμον» = εἰς τὸν οἶκον Ὀδ. δ. 43· «Κρή- τιν ἐταίρους» = τοὺς συντρόφους του εἰς τὴν Κρήτην, 3, 191, ὡς καὶ «δούλιον αἶσαν» = εἰς τὴν τύχην τῶν δούλων Αἰσχ. Χο. 75· «ἡ μ' εἰσάγαγε τείχη» Ἑδρ. Φοιν. 368· Ἀλλὰ - δόμοις, Αἰσχ. 1115· ἀλλαχού μετὰ προθέσ. «εἰς ἐν χωρίον» Ἡρ. 1, 198· «ποταμὸν εἰς τὴν λίμνην» = τὸν ποταμὸν εἰς τὴν λίμνην φέρω, 1, 191· παρατηρητέα πρὸ πάντων· τὰ «εἰς τοὺς φράτορας, εἰς τοὺς δημότας· τινὰ εἰσάγειν» = εἰσάγω τινὰ εἰς τὰς ἐταιρίας ταύ- τας, κἄμω νὰ ἐγγράψῃ Ἰσατ. 2, 14, Δημ. 43, 14· «εἰς Κήρυκας εἰσάγει» Ἀνδοκ. 1, 127· «κατὰ τινι» = προσκαλῶ ἰατρὸν πρὸς τινι Σεν. ἀπορν. 2, 4, 3· «τινὰ εἰς σπον- δὰς» = παραινῶ νὰ μετᾷσῃ τῶν συνθηκῶν Θεοκ. 5, 35· «στέον εἰς τὴν νησον» = εἰσά- γω Θεοκ. 4, 26. Παθ. Ἡρ. 3, 6, καὶ εἰς τὸ μέσ. 5, 34· «περὶ ᾧδων καὶ ἰδίων» Ἡρ. 2, 49· «τελειτὰς πονηρίας» Ἑδρ. Βακχ. 160· ἐπιτήδευμα Πλατ. πολ. 3, 389· «-ῖτος εἰς τὴν πολιτείαν» Δημ. 19, 2· «αὐτὸν εἰς τὸν πόλεμον» Πολυδ. 4, 20, 6· εἰς συγγράμματα, ἐπὶ τῆς σκηπῆς· «ἐν τραγῳδίαις Ἡραν» Πλατ. πολ. 2, 381· «δράματα, ἀπολ. 35· «τὰ εἰ- δη εἰσάγειν, περὶ τοῦ Πλάτωνος Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 1, 6, 1. Καὶ εἰς τὸ μέσ. «δοκρε- τὰς εἰσαγομαι» = κἄμω νὰ παρουσιασθῶς Πλατ. νόμ. 7, 817. Μέσ. εἰσάγω εἰς μίαν κοινότητα Ἡρ. 3, 7, ἀνάλογον πρὸς τὸ εἰ- σάγεσθαι Θεοκ. 8, 16, δέχομαι παρ' ἱματι- τῶ, οἶον 8, 108· «εἰς τὰς ἰδίαις οἰκίαις» Πο- λυδ. 2, 57, 7· «γονατικὰ πρὸ ἑαυτοῦ εἰ- σάγω» = νομιμίζομαι Ἡρ. 5, 39· ἐν 5, 40, καὶ ἔνερ. εἰς τὴν δικανικὴν γλῶσσαν τῶν Ἀττι- κῶν, τοῦτο μὲν προβάλλω τὴν κατηγορίαν εἰς τὸ δικαστήριον, ὡς πρότερος αὐτοῦ, ὡς ἡ Ἀ- θηνᾶ ἐν Αἰσχ. Εὐμ. 552 λέγει· «εἰσάγει τὴν δίκην» πρὸλ. Δημ. 21, 47· «οἱ θεσμοθέται εἰσαγόντων εἰς τὴν ἡλιαίαν» (τὴν γραφὴν)· ἔτι δὲ «τοὺς ἀμφισβητούντας εἰς τὸ δικαστή- ριον», 48, 31, τοῦτο δὲ ὡς κατήγορος ἐνάγω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον· «δίκην Ἀντιφ. 6, 42· εἰς δικαστὰς Δημ. 59, 12· «εἰσάγειν τι- νὰ τίνος» = ἐνάγω τινὰ διὰ τὴ Πλατ. ἀπολ. 26· προσέτι δὲ «ἐμὲ εἰσάγει ὡς διαφεύγοντα τοὺς νόμους, 25, ἐνθα καὶ 24, «ἐμὲ εἰσάγεις τοῖσι», ἀναγινώσκεται, introduce, introduce.

Εἰς-αγωγή, ἡ· εἰσαγωγή, ἀντιθ. τῇ ἐξαγωγῇ Πλατ. νόμ. 8, 847· «τὸν εἰσιποτήτων» ἐξ- γραφὴ εἰς τοὺς καταλόγους τῶν πολιτῶν Ἰ- σατ. 10, 9· «ἡ εἰσαγωγή μίαν δίκην Πλατ. νόμ. 9, 855, ὡς ἐκληπτικὸν ἴσως· καὶ τὸ τοῦ Ἰσαί.

- 4, 12 «αἱ εἰς τῶν κλήρων». ἡ δὲ μὲν. εἰσαγωγὴ εἰς μίαν ἐπιστήμην, οὗσαν ἢ εἰς «ἢ εἰς τὴν περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν πραγματείαν», ὅπου Χρυσόστομος Ἀθην. 6, 159' ὅθ. ἐν γέν. ἐπιστημονικὴ πραγματεία Πλουτ. ἡθ. σ. 43, κατὰ δὲ Ζων. σ. 644 ἢ ἐπὶ τὰ τέλη (τέλεια) δόξησιν τῶν λόγων, *introductio*.
 Εἰς-αγωγί(α), ἢ εἰσαγωγὴ Ἑβραϊστ.
 Εἰς-αγωγικός, ἢ ἀνήκων εἰς τὴν εἰσαγωγὴν ἑκκλ. καὶ «εἰσαγωγικός» νεαροὺς ἀρχαρίους» Πασχ. *introducitur* ἑβρ. -ὡς ἑκκλ.
 Εἰς-αγωγήμοι, 2' ὅστις δύναται νὰ εἰσαχθῇ, περὶ ἐμπορευμάτων, ἀντιθ. τοῦ ἐξαγωγίμοις Ἀριστ. βῆτ. 1, 17' ἐντ. δ' ἐν γένει ξένους Εὐρ. ἀπόσπ. 136' «τέχνην δεομένην ξενικῶν τιμῶν εἰσαγωγίμων» Πλατ. νόμ. 8, 847. Πρὸ πάντων περὶ οἷσιν δυναμένης νὰ εἰσαχθῇ Δημ. 32, 1' ὅθ. «πότερον εἰσαγωγίμους καὶ τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσετε» = ἠέλετε ἐπιτρέψαι δικὰς περὶ δωροδοκίων Δαιν. 1, 46.
 Εἰσαδικοί, οἱ λαὸς εἰς τὸν Καύκασον Στραθ.
 Εἰς-αἰρομαι ὁρῶμαι παρ' ἐμαυτῇ Θεογν.
 Εἰς-αθρέω προσδίδωμι, κυττάζω, τινὰ Ἰλ. γ, 450, *conspicio*.
 Εἰς-αἶρω ἐντὸς φέρω - τράπεζαν Ἀριστ. βῆτρ. 518, *infero*.
 Εἰς-αἰσσω, ἀττ. εἰσαίτω ἐντὸς ὄρω, εἰσβάλλω Ἀριστ. νεφ. 543, *intrumpo*.
 Εἰς-αἶω, π. (ἡδ' αἶω) εἰσακούω, ἀπολύτ. Σχολ. Ἀπολ. P. 3, 1' «φωνὰς Θεοκρ. 7, 88' «ὄνον Καλλιόπης» Ἑπ. ἀδ. 521 (9, 189) «κατεργαστὸν σύνθημα λοχαγῶν» Ὀππ. κυν. 1, 213, *audio*.
 Εἰς-ακοῆ, ἢ τὸ ἀκροῖσθαι Φιλ. τ. σ. 593, *exauditis*.
 Εἰς-ακαντίζω εἰς τι, ἐντὸς τινος τὸ ἀκύνειν βίπτω, ἀπολ. Ἠρ. 1, 43, Θουκ. 2, 79. Ἐπὶ δὲ εἰς τινα, 3, 23' «ἀπὸ τοῦ Πηγάσου τὴν Χίμαιραν εἰσηκοντιζῶς» Ἑπινικ. Ἀθην. 11, 497' «ἀφ' αὐτοῦ ἀπορροαὶ ἐς οὐδὲν» ἐσηκόντιζον οὐρία ξένων Εὐρ. Ἑλ. 1588.
 Εἰς-ἀκουσις, ἢ ἐμνάθεια Βυζ.
 Εἰς-ακουστός, 3' ὅστις εἰσακούεται Βασιλ. τ. 1, σ. 220, *exaudibilis*.
 Εἰς-ακούω (ἡδ' ἀκούω) εἰς τι ἀκούω, ἀπολ. Ἰλ. θ, 97, Πλατ. πολ. 5, 494' «τὰ παραγγελλόμενα Θουκ. 4, 34' «τῶν λόγων Εὐρ. I. Α. 1368' «ταυτὸ εἰσάκουε τὰνδρὸς» Σοφ. Αἴ. 776' καὶ «τίνος βροτῶν λόγον», Ἑλ. 872' «βοᾷς Θεοκρ. 24, 34' οὕτω δὲ καὶ παρὰ πεζ. ἐκρούω τινά, τὸν ἀκολουθεῖν Θουκ. 5, 22. Προσέτι δὲ «τοῦτο λέγοντος τὰνδρὸς εἰσηκούσ' ἐγὼ» Σοφ. Τρ. 354' εἰσακούσθ' ἡσέτα = θέλει τυχὲ ἀκράδεως Μαθ. 6, 7, καὶ μετὰ δοτ. ὑπακούω εἰς τινα Ἠρ. 1, 214, θ, 86. Παρὰ ποιηταῖς ὡς τὸ ἀπλοῦν «ζῶντι» εἰσακούσας παῖδα = ὅτι τὸ παιδίον ζῇ Εὐρ. Ἑλ. 416. Εἰς τὴν ὁλίαν κυρίαν σημ. ἔβωθεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἢ εἰς τὴν οἰκίαν ἐντὸς ἀκούομαι. ἔβωθεν εἰς τὰς οἰκίας εἰσακούεται μᾶλλον ἢ ἔβωθεν ἔβω» Ἀριστοτ. προδλ. 11, 37.
 Εἰς-ακτέον δεῖ εἰσαγεῖν Σεν Ἰππαρχ. 1, 10.
 Εἰς-ἀκτής, ὁ εἰσάγων γεωγ.
 Εἰς-αλάλαζεν ἐποτνίαζεν Πασχ.
 Εἰς-αλείφω ἐντὸς ἀλείφω ἔλατον ἔλε τι Ἰπποκρ. ἰμμερο.
 Εἰς-ἀλλοτρι (ἡδ' ἀλλομαι) ἐντὸς πηδῶ «πυρὸς κρατήρας εἰσάλατο» = εἰς τὸν κρατήρα ἐπ. ἀδ. (7, 124) ἐς τὸ πῦρ Ἠρ. 2, 60' παρ. «εἰσάλατο τείχος», μ, 438 κατὰ τινος κάρων ἔφωδον - πύργον Πινδ. Ο. 8, 38' «εἰς τὸ τείχος εἰσάλατο» Σεν. Κυρ. 7, 4, 4' «ἐπὶ κρατὶ μοι πότμος δοσκόμιος εἰσάλατο» = ἐφ' ὠρμησεν, ἐξέσπασε κατ' ἐμοῦ Σοφ. Ἀντ. 1326, κατ' ἀδρ. 6. «εἰς τὸν αὐχένα εἰσαλοῖμην» Σοφ. ἀποσπ. 695, *insilio*.
 Εἰς-αμείβω εἰσέρχομαι - πόλιν Δισχ. Ἑπ. 540, *ingredior*.
 Εἰσαμένη, μ. ἀδρ. α. τοῦ εἶμι Ἰλ. ν, 401, ἀλλὰ οὗ τοῦ εἶδομαι, ἐβάνην Ὀμ.
 Εἰς-ανα-βαίνει (ἡδ' βαίνει) ἐπάνω καὶ ἐντὸς πηγαίνει, ἀναβαίνει - Ἰλίου, ὅπερ ὁν Ἰλ. ζ, 74, Ὀδ. σ, 449' «καὶ ὅτε Ἰλίου εἰσ' ἀναβαίνειν Ἀργεῖοι» = ἐστράτευον κατεπύον τοῦ Ἰλίου, πρὸς τὸ Ἰλίου, 6, 472 - λέγει Ἰλ. θ, 291. Πρὸ πάντων - αὐρανόν, ὡς τὸ εἰσάγειμι Ἀπολ. P. 1, 955, *inscendo*.
 Εἰς-ανα-βαλῇ, ἢ ἀναβολή Δ. Κασ. 40, 41, δι. γρ. *dilatione*.
 Εἰς-αναγκάζω (ἐντὸς ἀναγκάζω), πρὸς τὴν ἀναγκάξω Δισχ. Πρ. 290, μετ' ἀπαρ. Πλατ. Τιμ. 49, *cogo*.
 Εἰς-αν-άγω (ἡδ' ἄγω) ἐντὸς ἀγω - «ἐβραν» ὡς δουλείαν Ὀδ. θ, 529' - οὐρανόν, Μαρτιαν. Σχολ. 1 (Πλαν. 201) τινὰ πρὸς τινὰ Πολυδ. 1, 82, 2, *adduco*.
 Εἰς-αναλίσκω (ἡδ' ἀναλίσκω) εἰς τι δέω Ἀντιγν. π. Ἀθην. 104, *insumo*.
 Εἰς-ανδρόω γεμίζω μὲ ἀνθρώπους «-Αἴμνον παῖσιν» Ἀπολ. P. 1, 184.
 Εἰς-αν-εἰμι (ἡδ' εἰμι) πρὸς τι ἀναβαίνει «ἦλιος οὐρανὸν εἰσανεῖν» = ἀναβαίνειν πρὸς τὸν οὐρανόν Ἰλ. η, 423.
 Εἰς-αν-έχω ἐντὸς τινος ἐκτείνωμαι, ἐντὸς τινος προέχω - εἰς τὴν θάλασσαν Ἀπολ. P. 1, 1360' «πέλαγος μάταν», 4, 1578, *insumens*.
 Εἰς-αν-οράω, μόν. εἰς-ανεῖδαν οὐρανόν = ἐκρύβαν ἐπάνω πρὸς τὸν οὐρανόν Ἰλ. π, 232 καὶ «εἰσανεῖδον οὐρανόν», ω, 301, *suspicio*.
 Εἰς-αν-ορούω εἰσάγειμι - αὐρανόν Κ. Σμ. 2, 658, *irruo*.
 Εἰς-αντα, ἐπ. καὶ ξανταῖ ἀπέναντι, ἀντιπρὸ - ἡδεῶν = ἀντιπρὸς κυττάζειν Ὀδ. λ, 147' - ἡδεσθαι, ε, 217.
 Εἰς-αντλέω ἐντὸς ἀντλῶ - εἰς ἀγγεῖον Ἀθην. 10, 416, *infundo*.
 Εἰς-ἀπαν' εἰς ἀπαν, ὅλως διόλου Πλάτ. Εἰς-ἀπαῖς, καλλ. χωριστά εἰς ἀπαῖς ἀπαῖς διὰ μίαν φοράν Ἠρ. 6, 124' «κρείσσον τῶν εἰς ἀπαῖς θανέντων» Δισχ. Πρ. 752.
 Εἰς-απο-βαίνει (ἡδ' βαίνει) ἀποβαίνει καὶ εἰσέρχεται - γήρας Ἀπολ. P. 4, 640' «ἐπὶ δὲ τὸθεν Ῥοδαντο βόον εἰσαπέδυσαν», 4, 927.
 Εἰς-απο-κλείω (ἡδ' κλείω) ἀποκλείω εἰς τι - τοῦ τείχεσιν μετῶν.

Εἰς-απο-στέλλω· ἀποστέλλω εἰς τι, τινί· ἄνδρα Ἀντων. Αἰδ. 41, inludo.
 Εἰς-αράσσω ἢ -πτω· εἰς τι ῥίπτω, ἐπὶ τινα· ῥίπτω· τὴν ἵππον = τὸ ἱππικόν, δηλ. ὀπίσω εἰς τὸ περικόν· Πρ. 4, 128· «-σώας εἰς τὰς νέας», 5, 116, illudo, impello.
 Εἰς-αριθμῶ· εἰς τι προσέτι ἀριθμῶ Διαδ.
 Εἰς-αρχαίω· ἐντός τινος ἀρχαίω Λυσ. 1, 27, atirio.
 Εἰς-αρχίζω· ἐντός τινος ἀρχίζω Ἰπποκρ.
 Εἰς-αρούμαι· ἐντός τινος ἀντῶ Ἰπποκρ.
 Εἰς-αῖς· Ἀθηναῖος τὴν Ἑπύρ.
 Εἰς-φύττω, ἀττ. εἰς-αἰσῶ Ἀριστ. νεφ. 966.
 Εἰς-αυγάζω· προσδέλλω, τί Διοτμ. 1 (5, 106).
 Εἰς-αυθίς· μίαν ἄλλην φοράν· σκαφόμεθα, διέξωμεν Πλατ. Πρωτ. 357· «οὔτε ἐστὶ νῦν οὔτε εἰσαυθίς ποτ' ἔσται» = εἰς τὸ μέλλον, ἔπειτα, Τμ. 68, (γραπτ. κάλλ. χωριστά).
 Εἰς-αύριον, (κάλλ. χωριστά) εἰς τὴν αὐριον Ἀριστ. ἱπ. 961.
 Εἰς-αυτίκα· αὐτίκα Ἀριστ. εἰρ. 367.
 Εἰς-αυθίς, ἰων. καὶ δωρ. εἰς-αυθίς.
 Εἰς-αφασμα· τὸ πᾶνιν, λαμβάνειν· «εἰσαφάσματα, εἰσπτήματα, ἢ σπαράγματα Αἰσχύλου Πραμηθεὶς λυόμενων» Που.
 Εἰς-αφάσσω· ἐσωτερικῶς ψηλαφῶ, ψάω· «εἰσαφάσσωται τὸν δάκτυλον» = ψηλαφῶ μετὸν δάκτυλον ἐντός βαλμένον Ἰπποκρ. attracto.
 Εἰς-αφίημι· ἐντός πέμποι, ἀποστέλλω· «οὐκ εἰσαφίηκαν αὐτοὺς» Ξεν. Κυρ. 4, 5, 14.
 Εἰς-αφ-ικάνω· τῷ ἔπορι, «φίλον πατέρα» Ὀδ. χ. 99· «δῶμον Ἰσ. ἀσπ. 45, advenio.
 Εἰς-αφ-ικνεύμαι (ἴδε ἱκνεύωμι)· ἐντός φθάων ἔρχομαι· «αἰδῶν = εἰς τὸν χειροδασκόν, εἰς τὴν οἰκίαν του. Ὀδ. ο, 38· «χῶρη-ἔς Ἀργος ἐσαπικνεύσασιν» Πρ. 1, 2· περὶ τῆς φήμης, ἐνθα καὶ μετὰ δοτ. συντάσσεται· «τοῖσι Ἑλλήσι φήμῃ ἐσαπικνεύω», 9, 100· «ὡς τινα Ἰσκα. 4, 45· καὶ πόλιν ἐθῶσι εἰς-αφικνεύσασιν αὐτοὺς» Πλατ. Μεν. 92, advenio.
 Εἰς-αφύσσω· ἐντός τινος ἀνέλω, ἔγγω, εἰς-αφύσαντο Ἀπολ. Π. 4, 1692, inludo.
 Εἰς-βαίνω (ἴδε βαίνω)· ἐντός υπάγω Ἰλ. μ. 59, πρὸ πάντ. εἰς τὸ πλοῖον ἐμβαίνειν, ἐπι-δεύζωμαι· Ὀδ. ι, 103, Θουκ. 1, 143· «ἐ-ναυτὸν Πρ. 3, 41· σκάφος Εὐρ. Τρ. 681· «πρὸς λιθόστρωτον κόρης νεμφεῖον» = πρὸς τὸν λιθῖνον νεμφικόν θάλαμον τῆς παρθένου Σοφ. Ἀντ. 1130· «τοιαῦτα καθὼς εἰσέδην κακὰ», Οἰ. Κ. 1001· «ἔτις ἄδυσσον» Αἰσχ. ἱκ. 466· «εἰσβαίνει μοι οἶκτος» = μοὶ ἐπέρχεται, μὴ καταλαμβάνει οἶκτος Σοφ. Τρ. 297, μετ. ἐντός φέρω, εἰσάγω· τινὰ Εὐρ. Βακχ. 466, ἄλλκ. 1055 (ἐν τῇσι καὶ παρ' Ὀμ. «εἰς δ' ἐκατόμω-δον βῆσεν» Ἰλ. α, 310)· «-ληῖδα τ' εἰσέδσαν-τες» Ἀπολ. Π. 2, 167.
 Εἰς-βάλλω (ἴδε βάλλω)· 1) ἐντός ῥίπτω· «-ἄνδρα εἰς ἔρην» Σοφ. Αἴ. 60· «Ζεὺς ὁμᾶς εἰς ἀπρόοπτον πῆλ' εἰσέβαλεν» = σὰς ἐρῆφεν εἰς ἀπρόβλεπτον δεινὸν Αἰσχ. Πρ. 1077· «-φάρμακα εἰς φρέσας» Θουκ. 2, 48· «-στρατιὴν εἰς Μίλητον» = στρατὸν ἐντός τῆς ἐπιμελείας· «εἰς Μίλητον ῥίπτω» Πρ. 1, 14· «-βροῦ εἰς

ἄρουραν» Εὐρ. Ἰλ. 70· ὡς καὶ «-βοῦς πόν-τον» = βροῦς εἰς τὴν θάλασσαν διώκω, 1. Γ. 261. «ἔτι δὲ εἰς τὸ μέσ. εἰσβάλλομαι τοὺς ἵππους εἰς νέας» = τὰς βάλλω εἰς τὰ πλοῖα Πρ. 1, 1. Πολλὰκ. ἀμτθ. α) εἰσβάλλω, κάμνω εἰσβολήν, πρὸ πάντ. μετὰ στρατοῦ, οὕτως ὥστε θύναται τις νὰ ἀναπληρώσῃ· «εἰς Ἐλευσίνα ἄγων τοὺς Πηλοποννησίους εἰσέβαλε» Πρ. 2, 76· «-εἰς πόλιν, 1, 15. «στόλῳ μεγάλῳ, πανστρατιῇ», 5, 74· «-εἰς τὴν Ἀττικὴν» Θουκ. 1, 109· «πρὸς τὴν πόλιν», 4, 25· «ἐτι δε μεθ' ἀπλῆς αἰτ. «-ἐρημον χώρον» Εὐρ. Ἰππ. 1198, καὶ ἀνευ προσθήκ. κάμνω εἰσβολήν· εἰσθε-δληχότων Θουκ. 2, 54· προσορμίζομαι. 2, 47, ἐτι δὲ εἰς τοὺς ὁπλίτας = προσβάλλω, 6, 70. 6) περὶ ποταμῶν, γύνομαι, εἰσβάλλω· «εἰσβάλλει· τὸ ρέειν ἐς Εὐφράτην» Πρ. 1, 179· γ) παρ' ἱατροῖς, ἐπιτίπτω, προσβάλλω, ἰδὲ περὶ πυρετοῦ· δ) «εἰσβάλλω ἱππικαὶ πνοαὶ = ἐπέπνευσαν Σοφ. Ἑλ. 709. Παρ' Εὐρ. ἱδκλ. 99 κατὰ τύχην ἐντός πίπτω· ε) παρὰ μέγν. = ἀναβάλλω, κάμνω ἀρχὴν ἀρχίζω Σχολ. Μινδ. Ν. 7, 1, injicio, inmitto.
 Εἰς-βάζω, ἢ τὸ εἰσέρχεται, ἢ εἰσάγει Εὐρ. 1. Τ. 101, ἴδως τὸ ἐπιδεδάσθαι Θουκ. 7, 30· ἢ εἰς τὰ πλοῖα Δ. Κασ. 41, 42, ingressus.
 Εἰς-βατός, 2· προσιτός· Θουκ. 2, 41.
 Εἰς-βδάλω· ἐντός βυζάνω Γαλήν. τ. 4, σ. 374, sugo.
 Εἰς-βιάζομαι· μὲ βίαν εἰσδύν· «εἰς τοὺς οἴκους Πλουτ. νόμ. 1· «ἀν οὐκ ἀσπὺς εἰσδύ-ζεται» Ἀριστ. ὄρν. 32· πρὸλ. Δημ. 39, 33, ἐνθα εἰνε πλησίον ἀπαρ. = πρὸς τινα Διοδ. 14, 9· ἐπὶ τὸν νόσπονρον Δ. Κασ. 42, 17· παρὰ τὴν θύραν ἀναφέρει Λουκ. Νίγρ. 31 ὡς φράσιν εὐγρ. ἐπὶ τῆς σκηνῆς.
 Εἰς-βιδάζω· κάμνω νὰ εἰσέλθῃ, ἐπειδὴ εἰς τὰ πλοῖα, πληρῶ ταῦτα Ἰσοκ. 8, 48· «τας ναὺς πάντα τινὰ ἐσδιδάζοντες πληρῶσαι» Θουκ. 7, 60· ἐμδιδάζω, ἐπιδιδάζω· «-τὸν πλοῖον στρατὸν εἰς νέας» Πρ. 6, 95 καὶ Ξεν. Ἀν. 5, 3, 1, ἐτι δὲ «-γυμναζα εἰς ἄρμα» = ἀνα-διδάζω εἰς τὴν ἄμαξαν Πρ. 1, 60.
 Εἰς-βλέπω· ἐντός βλέπω· «εἰς ὄμματα Εὐρ. Ἰων 732 καὶ Ξεν. κυν. 10, 12· «εἰς πόδων Θεοκρ. 6, 35· «-εἰς πρήγματα = ἐμβλέπω εἰς τὰ πρῆ. Πρ. 8, 77· «μητροὺς ἐσδύσθαι τάφον» = προσδέλλω Εὐρ. Ὀρ. 105, Ξεν. συμπ. 4, 3, intueor.
 Εἰς-βοάω· ἀναβοῶ, ἀναφωνῶ Γρ. Νυσ. τ. 2, σ. 782, exclamo.
 Εἰς-βοηθῶ· μέσα εἰς τι πηγαίνω διὰ νὰ βοηθῶμαι ἀρ. λεξ. auxilior.
 Εἰς-βολή, ἢ εἰσβολή, ἔραδος, προσβολή, Εὐρ. Ἰων 722, Πρ. 6, 92· «-εἰς γῶρον, 7, 1, Θουκ. Περὶ πυρετῶν, προσβολή ἱερ. ἢ εἰσδοῦς, πρόσδοῦς, τὸ στενόν· «εἰς αὐροῖν στενόν ἐς πῶδον μέγα», 2, 75, περὶ τῶν θερμολυτῶν, 7, 207· εἰσβολή ἢ στέμον πο-ταμῶν, 7, 182· εἰσαγωγή λόγου ἢ συγγραμ-ματος· «εἰσβολαὶ γὰρ εἰσι πολλαὶ γ' ἄτεραι σωφροσύνης» Ἀριστ. βῆτρ. 1104, ingressus.
 Εἰς-γαστήρ, ἢ ἔγγαστρον· «ἢ εἰς τοὺς ἐγγ-δους» Δ. Κασ. 59, 2, inuictricis.

Εἰς-γράφω ἔγγραφω τινά «εἰς τοὺς φίλους καὶ συμμάχους»=δέχομαι αὐτὸν μεταξύ τῶν φίλων καὶ συμμάχων Δ. Κάσ. 36, 36. Ἐτι δὲ εἰς στεγλάς, 37, 9. Μία. εἰς ἑκαυτὸν τι ἔγγραφω - μαντεύεται Σοφ. Τρ. 1157, κάμνω νὰ μὲ ἔγγράφουν - ἐμαυτοῦς εἰς τὰς Ἀθηναίων σπονδὰς=εἶπον νὰ τοὺς δεχθῶσιν εἰς τὴν συμμάχων Θουκ. 1, 31, inscribo.

Εἰς-δανείζω διὰ δανείων ἐπὶ τόκῳ ἀποκτῶ Πλάτ. πολ. 8, 555, mutuo.

Εἰς-δεκτικὸν ἀξία ἀνανεύσεως Βυζ.

Εἴς-δεξις, ἡ ἐισδοχή Ἐπιφαν.

Εἰς-δέρκομαι (ἴδε δέρκομαι) ἐντὸς βλέπω, προσβλέπω «εἰς-ἐδρακον ἄντην» Ἰλ. ω, 223. «οὐτις τὴν νῆσον εἰς ἐδρακον»=παρετήρησε, Ὁδ. ι, 146. εἰς ἐδρακον Εὐρ. Ἀνδρ. 615 καὶ μτγν. π. εἰς τὸν ἄδρ. insideo.

Εἰς-δέχομαι εἰς τι, ἐντὸς τινας δέχομαι, ἀρῶν νὰ εἰσέλθῃ. «γῆς εἰς δέχεσθαι»=εἰς τὴν γῆν Σοφ. Οἱ. τ. 238 (τὴν εἰσδέδεμαι πυμονὴν ὑπόσπεγον=εἰς τὸν οἶκον, Τρ. 375), ὡς καὶ «τὴν τεχνίον» Εὐρ. Φοιν. 454 - οἱ κον=εἰς τὸν οἶκον, Ἰλ. 876 - ἀντροίς=εἰς τὸ ἄντρον, Κύκλ. 35 - εἰς τὸ ἱερὸν Ἦρ. 1, 144 - προφάσεις=παράδεχομαι Πλάτ. Κράτ. 421. Παθ. εἰςδεχθέντας Δημ. 40, 14 εἰςδεχθῆναι Λουκ. Τοξ. 30, admitto.

Εἰς-δίδομαι (ἴδε δίδωμι) ἀπὸ τοῦ Θωμ. Μάγ. σ. 279 ἀδόκιμον θεωρεῖται, δόκιμον δὲ λέγει τὸ ἐκδίδωμι (περὶ ποταμοῦ), ἀλλ' εὐρίσκειται ὡς δι. γρ. παρ' Ἦρ. ἄλλως μόν. μτγν.

Εἰς-δοχαιον, τόπος καταλλήλος νὰ δεχθῇ τι Ἀρρ. περίπλ. σ. 157, receptaculum.

Εἰς-δοχή, ἡ τὸ εἰσδέχεσθαι Εὐρ. Ἰλ. 396.

Εἰς-δρομή, ἡ ἐσδρομή, ἡ τὸ ἐντὸς τρέχειν, ἡ προσβολή - ποιεῖσθαι Εὐρ. Ἦρ. 604, incursum.

Εἰς-δύνω εἰςδύομαι ἴδ' εἰσδύω.

Εἰς-δύσις, ἡ εἰσόδος, πρόσδοδος Πλουτ. ἡθ. σ. 115, ingressus.

Εἰς-δύω (ἴδε δύω) μόν. ἐν τοῖς ἀμτθ. γρόνοις, ἐν οἷς τὸ εἰσδύω εἰσδύομαι ἀνήκουσιν ὡς ἐν. ἡ μέσ. μέλ.) ἐντὸς εἰσέρχομαι, εἰσβαθύνω «ἀκοντιστὴν εἰσδύσαι» = ὅα ἐπιδοῦθες εἰς τὴν βολὴν τῶν ἀκοντίων, ὁ ἀποτολήμης τοῦτο Ἰλ. ψ, 652. «εἰσεδύοντο εἰς τοὺς πόδας οἱ ἱμάντες» Ξεν. Ἀν. 4, 5, 14. «εἰς ἄλλο ζῶον» = τὸ πνεῦμα μεταβαίνει εἰς ἄλλο ζῶον Ἦρ. 2, 123. «ἡ ἀλήθεια εἰσδύεται εἰς τὰς ψυχὰς» Πολύβ. 13, 5, 5. «ἔκλειπον ὡς τινα εἰσδεδυμέναι» Ἀθην. 6, 243. «εἰς τὴν ἀμφικτυονίαν εἰσδεδυκώς»=εἰσδύσας εἰς τὴν Ἀμφικτυονίαν Δημ. 11, 4, φθάνω, εἰσέρχομαι, ἐπερχομαι «εἰσέδω με οἰστρήμα καὶ μνήμη κακῶν» Σοφ. Οἱ. τ. 1317. «δεῖνόν τι εἰσίδουε σῖσι»=εἰσέρχεται εἰς τὸν νοὸν αὐτῶν Ἦρ. 6, 138.

Εἰς-εάω ἐντὸς ἀφῆνω Γεωπ. 15, 2, immitto.

Εἰς-εγγίζω προσπλησιάζω Πολυδ. 12, 19, 6.

Εἰς-γέρω παροτρύνω, παρρημῶ ἀρ. λέξ.

Εἰς-εἶδον ἴδ' εἰσοράω.

Εἰς-εἶμι (ἴδ' εἶμι) ἐντὸς ὁπάγω - μετ' ἀνέρας=πρὸς τοὺς ἄνδρας Ὁδ. σ, 181. «οὐκ Ἄ-

χιλλῆος ὁφθαλμοὺς εἰσεῖμι»=ἐν ὅα παρῶν σιασθῶ εἰς τοὺς ὁφθαλμοὺς τοῦ Ἀχιλλεύου Ἰλ. ω, 463. «πρὸς σὺ Σοφ. Φιλ. 941. «εἰσεῖμι» Ἰλ. 972, καὶ πολλὰ. οὕτως ἀπολ. ἐτι δὲ μετὰ πτώσεως καὶ ἐμπροστίων προσά. «τίνος ἔκινον δόμους εἰσεῖμι» Εὐρ. Ἰππ. 1007. «εἰς οἶκους, Ὀρ. 1119. «παρ αὐτὸν Ξεν. Ἀν. 1, 7, 8. «πρὸς τινα Ξεν. Κύρ. 2, 4, 5.

«ζῶν εἰσεῖναι εἰς Ἀδου» Πλάτ. Φαῖδ. 179. πρὸ πάντων εἰς τὴν δικανικὴν γλῶσσαν, τὸ μὲν ἐμφανίζομαι ἐνώπιον δικαστηρίου, τὸ δὲ περὶ τῶν διαδίκων. «δίκην εἰσάωμεν κατ' αὐτοῦ» Ἰσακ. 8, 44. «-τάς δίκας ἐμῆλλον εἰσεῖναι κατ' αὐτῶν» Δημ. 28, 17. «εἰς ὅμας» παρουσιάζομαι εἰς τοὺς δικαστὰς Ἀντισφ. 5, 20. «περὶ γραφῆς εἰσεῖναι» Δημ. 19, 211, τὸ δὲ περὶ τῆς κατηγορίας. «ἡ δίκη εἰσῆμι»=ἀρχην εἰσάγω Ἰσακ. 5, 31. «μελλουσῶν εἰσεῖναι τῶν δικῶν» Δημ. 21, 78. «εἰς σπονδὰς»=εἰσέρχομαι εἰς συμμαχίαν Θουκ. 5, 30. «εἰς ἀρχὴν»=λαμβάνω ἀξίωμα Δημ. 59, 72, καὶ καὶ ἀνευ τοῦ ἀρχῆν Ἦρ. 6, 59, Δημ. 311, 39. «ἀναβαίνω εἰς τὴν σκηνήν, 10, 247. περὶ τοῦ χοροῦ τοῦ θεάτρου, εἰσέρχομαι, παρουσιάζομαι Πλάτ. νόμ. 2, 664. «εἰς ἀγορὰν»=πηγαῖον εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ Δημ. 24, 126. «ἐτι δὲ περὶ πραγμάτων» «τὰ ἐκινῶντα»=ὅ, τι δεχεται τις πρὸς αὐτὸν Ξεν. Κύρ. 1, 6, 17, μτφ. ἐπερχομαι εἰς τὸν νοὸν τινός, προσπίπτω, ἡ περὶ πλοῦτος καταλαβάνω αὐτόν. «γούου δὲ μηδὲν εἰσεῖται δάκρυ» Σοφ. Τρ. 1189. «καίτοι μ' εἰσῆμι δαίμων» Εὐρ. Ὀρ. 1668. «τὸν Ἀστυάγεα εἰσῆμι ἀνὰ γυνωῖς αὐτοῦ» Ἦρ. 1, 116. «-αὐτοῦς τὰ δεινὰ» Θουκ. 6, 31. «εἰσῆμι αὐτούς, ὅπως»=τοὺς ἦλθε Ξεν. Ἀν. 5, 9, 17. σπανιῶς, μετὰ δοτ. «εἰμοὶ δὲ ἐξῆμος εἰσῆμι φρονέω Εὐρ. Ἰ. Δ. 1580. «εἰσῆμι μοι φθονεῖν» Δημ. 23, 188. πρδλ. εἰσέρχομαι, introco, intro.

Εἰς-ελασάω, ἡ εἰσέλασις Ἰω. Μπλαλ. Εἰς-ἐλάσεις, ἡ τὸ εἰσελαύνειν, εἰσδύειν Πλουτ. Ἀρταξ. 7, incurso.

Εἰς-ελαστικός, 3' ἀνέκων εἰς ἐσέλασιν ἀ' γῶνες εἰσελαστικοί, iudi ielastici Plin. Εἰλ. 10, 118.

Εἰς-ελαύνω, π. (ἴδ' ἐλαύνω), εἰσελάω, ἐλαύνω, ὥθω εἰς τι «παιρὴν εἰσελάων»=ὅ, τὸ πρόβατα ἐντὸς ὁθῶν ποιρῆν Ὁδ. κ, 83. ἴν' τὰς τινος ὥθω»=ἐκπουε Ἰλ. ο, 385. τὸ πλοῦτον εἰς τὴν ξηρὰν, ἀρπάζω, ν, 113. «τὴν εἰς τοὺς τοῦ πράγματος λόγους»=ἐν ἀφῆν' τινὰ νὰ κάμῃ παρεκβάσεις, ἀλλὰ τὸν ἀναγκάζω νὰ μένῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν Διογ. 1, 176. «ἀμτθ. ἐντὸς παρεδούκω, ἱππεύω κ. ὅμ. - εἰς τὴν πόλιν Ξεν. Ἀν. 1, 2, 26, καὶ ἴδ. ἐν πομ' πη θριάμβου εἰσέρχομαι Πλουτ. Μαρκ. 8. «ἐτι δὲ τὸν θριάμβον εἰσῆλκας» Μαρ. 12, 1010 αρσ.

Εἰς-ελαυνίς, ἡ τὸ εἰσερχεσθαι ἀρ. λέξ. κατὰ δὲ Θωμ. Μάγ. σ. 712. «ἐκβολαὶ (λίγρονται) αὐτῶν (τῶν ποταμῶν) εἰς τὴν θάλασσαν», ingressus.

Εἰς-ελκύνω τῷ ἐπομ. «εἰσελκύνω εἰς τὰ δεινὰ μετατρέφω» Ἀριστ. Ἀγ. 378, ieraho.

Εἰς-ἐλκω ἐντὸς ἐλκω Ἀθην. 13, 569.

Εἰς-μ-πλέκω, μόν. ἀορ. ἐνεδιάσθη = εἰσ-
ενπλάκη 'Πουχ.

Εἰς-μ-πορεύομαι· ταξιδεύω δι' ἐμπορικὰς
ὁδοὺς· «εἰσμπορεύεσθαι» τὸ εἰς πόλιν αὐτὴν
ἐμπορίας χάριν ἀπέναι· 'Πουχ.

Εἰς-ἐπι-τα (ὁρῶν· χωριστά)· διὰ τὸ ἐπιτα,
διὰ τὸ μέλλον αὐτ.

Εἰς-ἐπι-δημέω· ὡς ξένος ἔρχομαι κάπου
Πλατ. νόμ. 12, 952.

Εἰς-ἐργυνῶ· ἐντὸς κλείω· ἔσεργυνσαι 'Πρ.
2, 86, includo.

Εἰς-ἐρπύζω· ἐντὸς ἔρπω, μόν. ἀορ. εἰς τι
Πλουτ. Κλεομ. 8, iugero.

Εἰς-ἐρρω· ἐντὸς πηγαίνω, ἐντὸς ὁρῶ· «εἰσ-
ἔρρηναι» εἰς τὴν οἰκίαν· 'Αρρ. 'Ππ. 5· «ὁχλη-
ρὰ γ' εἰσέρρηκας», Θεσμ. 1075, illaboro.

Εἰς-ἐρσις, ἡ· πρόσθεσις Σχολ. Θουκ. 1, 6.

Εἰς-ἐρύω· ἐντὸς ἐλύω· «νῆα σπέσι εἰσερύσαν-
σαντες» τὸ πλοῖον εἰς τὸ πηγαῖον 'Οδ. μ. 317.

Εἰς-ἐρύομαι, εἰσελάσσω Ματθ. 7, 13,

εἰσεύομαι Θεοκρ. 15, 68· 1) ἐντὸς πη-
γαίνω, ἐντὸς ἔρχομαι 'Ομ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον μετ' ἀπλ. αἰτ. Φρυγίην, τεύχεα 'Ιλ.

γ. 184, γ. 56· αὐλήν, σώματα 'Πινδ. Ν.
10, 16, Π. 10, 32· πόλιν Σοφ. Οἰ. Κ. 917

καὶ λοιπ. ἀλλαχού εἰς οἴκημα Θουκ. 1, 134,
καὶ ἀλλαχού ὡς οἴκω· «οἴκους εἰς ἑκα-
τοῦ» Πλατ. 'Ιππ. προσβ. 304· παρὰ τινα,

'Οργ. 456· πρὸς τινα Ξεν. ἀπομν. 3, 10, 1.
Πολλάκι. ἀπολ. πρὸ πάντε. περὶ τοῦ χοροῦ

τοῦ θεάτρου, εἰσερχομαι Πλατ. πολ. 9, 850·
περὶ ὁργηστοῦ Ξεν. 'Αν. 5, 7, 9· «εἰς τὰς

σπανόδας» εἰσερχομαι εἰς τὴν συμμαχίαν,
'Ελλ. 5, 1, 33· «εἰς τοὺς ἐφ' ὧς» εἰσερ-
χεται

χεται εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν ἐφ' ὧς· ἔτι δὲ περὶ
χρυσου καὶ ἐμπορευμάτων εἰσερχομαι, εἰσοδεύο-
μαι· πρόσδοσι, νόμισμα Ξεν. περὶ προσοδ.

5, 12, Λακων. 7, 2) εἰς τὴν διανοικὴν
ἠλώσαντων τῶν Ἀττικῶν, πηγαίνω· εἰς τὸ

δικαστήριον Πλατ. 'Οργ. 522, καὶ ἄνευ τῆς
προσλήξεως, παρουσιάζομαι εἰς τὸ δικαστήριον

ἀπολ. 29, εἰς ὅμας (δικασταί) Δημ. 59, 1
(ἀλλὰ παρὰ Λυσ. 3, 7 περὶ τῆς βουλῆς)· ἔτι

δὲ εἰσέλθων τὴν γραφὴν, 18, 105· εἰς ἄλλ.
βήτωρ. παρουσιάζω τὴν κατηγορίαν πρὸς.

εἰσείμι. Ἀλλὰ καὶ «ὁ ἀγων εἰσερχεται· εἰς
ὅμας» Δημ. 59, 16, 91· 3) ὡς τὸ εἰσείμι,
λαμβάνω ἀξίωμα 'Αντιφ. 6, 44· «εἰς τὴν ὑπα-
τείαν Δ. Κασ. 4) μετφ. ἡμέτερος ἄνδρας ἐσερ-
χεται»· ὁ ἄρρος ἔρχεται εἰς τοὺς ἄνδρας 'Ιλ.

ρ. 157· «-πεῖνη ὄρμον»· πείνα ἐπέρχεται εἰς
τὸν λαόν 'Οδ. α. 407· «ὡς με πόλιν» ἐσερ-
χεται ἄλγη· Αἰσχ. Πέρσ. 831· ἔτι δὲ «εἰσελ-
θεῖν σε μήποδ' ὡς ἐγὼ ἔσομαι»· ἄς μὴ σοῦ

καταβῇ, μὴ τὸ συλλογισθῇ, Πρ. 1004· περὶ
πυλῶν· «ἔρως - ἰχθύων γένει» Σοφ. ἀποστ.

678· «πόθος μ' εἰσερχεται»· πόθος μὲ κατα-
λαμβάνει Εὐρ. 'Ι. Α. 1411· «μ' ἔλκος εἰσέλ-
θει» 'Πρ. 6, 125· «τὸν δὲ ἀκούσαντα εἰσῆλθε

αὐτίκα, ὡς εἴη τέρας»· τοῦ ἡλθε, διενόηθη·
«τὸν δὲ εἰσῆλθε θεῶν εἶναι τὸ πρῆγμα», 3, 42·

«-ἐπιθυμία τοὺς πολλοὺς»· ἡλθεν εἰς τοὺς
πολλοὺς ἐπιθυμία Πλατ. νόμ. 3, 838. Καὶ μετὰ

ἄλλ. σπανιῶς. «-ἐπιψία μισ»· Λυσ. 218·

«-αὐτοῖς διαλεγόμενοι»· ἐν ᾧ διαλέγοντο
τοὺς ἡλθε, Θεαιτ. 147· «-αὐτὸς δῖος καὶ φρον-
τις», πολ. 1, 330· πρὸς. ἐπέρχομαι καὶ
εἰσείμι, ingredior.

Εἰς-ἔτι· εἰς ἔτι, ἀκόμη τώρα, ἀκόμη Θεοκρ.
27, 18.

Εἰς-εὐ-πορέω· πλουσιῶς ἀφ' ὧν πορίζω·
«-χορήματα τῇ πόλει» Δ. Σικ. 16, 20, eum-
pedito.

Εἰσοδός· 'Ισοδός· Ἐπιγρ.

Εἰς-ἔχω· ἐντὸς τινος ἐκτείνομαι, προσέχω,
ἐς ποταμόν, ἐς θάλασσαν 'Πρ. 1, 193, 2, 158·

«κόλπος ἐκ τῆς βορρῆς θαλάσσης ἐσέχων ἐπὶ
Αἰθιοπίας»· ἐκτείνόμενος πρὸς τὴν Αἰθιοπίαν,

2, 12· παρομοίως «θάλαμος ἐσέχων ἐς τὸν
ἀνδρῶνα»· ἔχων ἔξοδον πρὸς τὰ ἑκεί, 3,

78· «ἐς τὸν οἶκον ἐσέχων ὁ ἥλιος»· οὐ εἰς τὴν
οἰκίαν ἐντὸς λάμπων ἥλιος, 8, 137· εἰς ζω-
γραφίας τὸ εἰσέχον σημαίνει ἡ σκιά Φι-
λοστρ. 'Απολ. 2, 20, σ. 71, pertinere, subsideo.

Εἰς-ἡγέομαι· ἐντὸς τινος ἄγω, εἰσάγω· τὴν
οὐσίην 'Πρ. 2, 49· ἔθος Δ. 'Αλ. 11, 50·

πολιτείαν Πολυδ. 2, 21, 8· «πολυτελεῖ βίον»
Δ. Σικ. 1, 45. Πρὸ πάντε. συμβουλευώ, προ-
τείνω, συνιστῶ· τὴν πεῖραν Θουκ. 3, 20· «γῆς

ἀναδασμούς»· Πλατ. νόμ. 3, 684 (παραινῶ,
Β. 'Αν. 142) καὶ συμβουλεύω περὶ τινος

'Ισοκ. 4, 170· εἰσηγοῦμαι τὴν αὐλητρίαν
χαίρειν ἔαν· Πλατ. συμπ. 176· ἔτι δὲ «ὡς

οὐ χρεῖων ἀποχωρήσαι»· Θουκ. 7, 73· «ὅπως
ἀπειργανῶνται τῆς Ἀμφικτυονίας»· Πλουτ. Θσμ.

20· προτείνω, παριστάω, τί· Πλατ. συμπ. 189·
-λόγον, Τιμ. 10· τινί· εἰσάγω τινά εἰς τι,

διδάσκω αὐτὸν 'Ισοκ. 1, 4, suado.

Εἰς-ἡγήμαι· τό· τὸ προτείνειν, ἡ πρότασις·
Αἰσχίν. 1, 82, suasio.

Εἰς-ἡγήσας, ἡ· τὸ συμβουλεύειν, προτείνειν,
ἡ πρότασις· Θουκ. 5, 39, διδασκαλία 'Πουχ.

προχώρησις· παρὰ Πλουτ. περὶ παιδ. ἀγωγ.

14, σελ. 43 ἀντιθ. τῷ ἀποστοπῇ, suasio.

Εἰς-ἡγητέον· δεῖ εἰσῆγεῖσθαι· Θουκ. 6, 90.

Εἰς-ἡγητής, ὁ· ὁ εἰσάγων· ἐπιτελεσμάτων
Λουκ. Ἀναχ. 14, ὁ δίδων ἀφορμὴν, πρω-
τουργός, παραιτίος· -κακῶν· Θουκ. 8, 48·

«-τοιούτων ἔργων καὶ διδασκαλίας» Αἰσχίν. 1,
772 καὶ σύμβουλος Πλουτ. suaso.

Εἰς-ἡγητικός, ὁ· ὁ εἰσάγων Κλ. Ἀλ.

Εἰς-ἡγορέομαι· προσαγορεύω Σπρ. σοφ. 13,
11, alloquor.

Εἰς-ἡγορία, ἡ· κατηγορία, μέμφεις Σουδ.

Εἰς-ἡθῶν· γένος τι ἐντὸς περὶν διὰ παντίου·
«εἰς τὴν ἔδρην διὰ κλυστηρίῳ» 'Πρ. 2, 87.

Εἰς-ἡκω· ἐντὸς τινος ἔρχομαι· Ἀριστ. σφ.

606, ἔρχομαι κάπου, φθάνω κάπου· «ἡλίου
πρὸς ἀνατολὰς» Αἰσχ. Ἀγ. 1154· «εἰς οἰκίαν

Δ. Κασ. 37, 32· ἐντὸς τινος ἐκτείνομαι
μην ingredior.

Εἰς-ἡλούσιον, τό (εἰσέλευσις)· τμήμα εἰς-
όδου ἢ ἔλκος.

Εἰς-ἡλυσις, ἡ· εἰσέλευσις Μακιδ. 30 (9, 625).

Εἰς-ἡλῶν· ἰνηῶν Γρ. Νυσ. τ. 1, σ. 179.

Εἰς-θεσις, ἡ· τὸ ἐντὸς τινος θέτειν Φίλων,
ἡ ἀρχή, εἰσοδος Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 500,
interepositio.

Εἰς-θῶω' ἐντός τινος τρέχω' - εἴσω Δ. Κασ. 62, 16' πρὸς τινὰ τρέχω' Ἀριστ. ὄρν. 1109, accusato.
 Εἰς-θλίβω' ἐντός τινος θλίβω, πιέζω Πλουτ. συμπτ. 6, 2, 2.
 Εἰς-θρώσκω' ἐντός τινος πηδῶ Ἰλ. μ. 462' - δόμον· εἰς τὸν οἶκον Αἰσχ. Ἐπτ. 436.
 Εἰστιάς' ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. = ἰστιάς.
 Εἰστιάς, ἄδος' γυν. ὄν. Ἐπιγρ. = ἰστιάς.
 Εἰσιγέναια' γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εἰσιγένης, αἰτ. ἡν' Ἰσιγίνης, Ἀθηναῖος τις Ἐπιγρ.
 Εἰσιδότη' Ἰσιδότη Ἐπιγρ.
 Εἰσι-δοτος, Εἰσι-δωρος' ὡς Ἰσιδοτος, Ἰσιδωρος.
 Εἰσιδωρία, ἡ' Ἰσιδωρία Ἐπιγρ.
 Εἰς-ιδρύω' ἐντός τινος θεμελιώνω, οἰκοδομῶ «εἰσιδρύναι σπιν Ἀρηος ἱόν» Ἠρ. 4, 62.
 Εἰς-ίζομαι, λόχον καθίζω εἰς ἐνδερν Ἰλ. ν. 285, insideo.
 Εἰς-ίημι' ἐντός τινος πέμπω, ρίπτω, ἀφίνω' «ἔσκη τοὺς Πέρσας εἰς τὸ τεύχος» Ἠρ. 3, 158' «εἰς τὴν δόω παταμοὶ εἰσέειναι τὸ ὕδωρ» = τὸ ὕδωρ αὐτῶν, γίνονται, 7, 109. Εἰς τὸ μέσ. ἀφίνω πρὸς ἑαυτὸν' «τοὺς πολέμους εἰσέδοι» Ξεν. Ἑλλ. 1, 3, 19. Ἄλλ' Ὁδ. χ, 470 «αὐλὴν εἰσιέμεναι» = εἰς τὴν κατοικίαν πηγαίνουσαι, θεωρεῖται ὁρθότ. μέσον τοῦ εἰσεῖμι, intronitit' πρόβλ. εἰμι.
 Εἰς-ιόμην, ἡ' ἡ εἰσοδοί' Ὁδ. ζ, 264.
 Εἰς-ικνεύομαι' ἔρχομαι εἰς τι, ἐντός τινος Ἀθην. 19, 597' πρὸς Δίον. ἰκ. 551 «εἰσικνουμένου βέλει βουκόλου πτερόντοσ», δι-αστόω, διέρχομαι, ὁρβότ. ἡ εἰσικνουμένην ὅπερ θά ἦτο παθ. ἀλλὰ πρὸς τὴν χρῆσιν ταύτην ὁμοίον παράδειγμα δὲν εἶνε γνωστὸν.
 Εἰσιόδεις' Ἰσιόδεις Βοιωτ. Ἐπιγρ.
 Εἰς-ιππεύω' εἰσέρχομαι ἔφιππος, εἰσέρχομαι' - εἰς τὴν πόλιν Δ. Σικ. 17, 12, ἀπουλ. Δ. Κασ. 44, 10.
 Εἰς-ίπτωμαι' ἐντός τινος παθ' - πέτρω Ἰλ. φ, 494' - εἰς τὸν αἶρα Ἀριστ. ὄρν. 1173, μετρ. ἡ φήμη' «εἰσέπτωτο εἰς τὸ στρατόπεδον» Ἠρ. 9, 10' «ἡ κληδὼν σφί εἰσέπτωτο», 101.
 Εἰς-ιτέον' δεῖ εἰσέναι Ἰαμβλ. intronduum.
 Εἰσίτριος' εἰρετής τριῶν γραμμάτων ἐν Φοινίκη Φίλων Βυβλ.
 Εἰσαιε, ἰσαι' ἰσαι Βοιωτ. Ἐπιγρ.
 Εἰς-ιτήριος, 2' εἰς τὴν εἰσοδὸν ἀνιχνῶν, πρὸ πάντ. τὰ εἰσιτήρια = θυσία κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους, κατὰ Β. Ἀν. 245, ὅταν ἐλάμβαναν τὴν ἀξίωμά τι' «ὅταν βουλεύειν ἢ ὅταν ἄρχωιν τις χειροτονιῇ», ἐνθα μνημονεύεται καὶ τοιαύτη θυσία κατὰ τὴν εἰσοδὸν «τῆς βου-λῆς εἰς τὸ δικαστήριον» αὐτόθι σελ. 187 εὐρη-ται ἀπλῶς «ἀρχὴ τοῦ ἔτους ἱερά, ἐν ἡ προΐ-σιν ἄρχοντες» πρόβλ. Δημ. 10, 190 - θυσία Ἠλιοδ. 7, 2.
 Εἰς-ιτητέον' εἰσιτέον Ἀλκιφρ. 1, 23.
 Εἰς-ιτητός' προσιτός Προκοπ. Ροθ. 3, 18.
 Εἰς-ιτός' εἰσιτητός Ζων. σ. 616, ingres-
 sibilis.
 Εἰσίτων, ὠνος' Ἰσίτων Ἐπιδαύρου καὶ Ἀθην. Ἐπιγρ.

Εἰς-καθ-ίζω' κάμνω, διατάττω νὰ καθίσαι τις Ι. Χρυσ. ὁμ. 83, τ. 5.
 Εἰσκαθία, ἡ' καθ. ἐν Ἰσπανίᾳ Ἰσπ. 68.
 Εἰς-καθ-οράω' πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐντός βλε-
 ποῦ - πόλιν Ἀνακρ. ἀποστ. 1, 5, conspicio.
 Εἰς-καλέω' ἐντός καλῶ, προσκαλῶ - τοὺς
 μαρτυροῦν Ἀριστ. σφ. 937' - πρὸς ἑαυτὸν τινὰ
 Ξεν. Κορ. 8, 3, 1 Μέσ. πρὸς ἑαυτὸν Πο-
 λυδ. 22, 5, 2.
 Εἰς-κατα-βαίνω' εἰς τι, ἐντός τινος κατα-
 βαίνω - ὁρχατοῦ Ὁδ. ω, 292, Ἠρ. 5, 93.
 Εἰς-κατα-δύνω' εἰσκαταδύνω, ἐντός τινος
 γάνομαι' «ὄχλοισι περιστάσιν εἰσκαταδύνειν»
 Τίμων. π. Δ. Κασ. 4, 42, subeo.
 Εἰς-καίμαι' εἰς τι πῦρ τιθεμένους, ἐμβάλ-
 λωται Ἠρ. 2, 73.
 Εἰς-κλέλλω' εἰς τι ὥθω αὐτό. - σκάφει = ἐν-
 τὸς τινος ἀράξω Ἀριστ. Θεσ. 877, appello.
 Εἰς-κλήρωται' διὰ τοῦ κλήρου εἰς τι καλῶ,
 προσκαλῶ Ἀριστ. Ἀγ. 135' πρὸ πάντ. - ἀφί-
 να, διαγωνισμὸν Σοφ. Ἠλ. 690.
 Εἰς-κλάω' ἐντός ἐπιστρέφω, ἐπανακάμπτω
 Διοσκ. παραβ. 1, 53.
 Εἰς-κλέπτω' ὀσκαλέπτω, κλέπτω Κλημ.
 Ρωμ. ὁμ. τ. 1, σ. 550, suffuro.
 Εἰς-κλύζω' εἰς τι προσκλύζω, βρέχω Στρατ.
 5, 1, 7. τὸν μεταβλήθην εἰς ἐκκλύζω, illu-
 Εἰς-κλύω' ἀκρῶσαι δι. γρ. Ὅππ. ἀλ. 2,
 107, ἀντί ἐπικλύω, inaudio.
 Εἰς-κο λυμ-δ' ὦω' εἰς τι κολυμβῶ Σχολ.
 Θουκ. 4, 26, innato.
 Εἰς-κομῆσις' ἐλάττωσις, μείωσις Ἀγρ.
 ὄνειρι. σ. 141, 11.
 Εἰς-κομιδή, ἡ' τὸ εἰσκομίζειν, ἢ εἰσαγωγή,
 τὸν ἐπιτηρέειον Θουκ. 7, 4, 24, importatio.
 Εἰς-κομίζω' εἰσάγω, εἰς τι φέρω Ἠσ. Ἰρ.
 604' - τὴν ξένην Δίον. Ἀγ. 925' - εἰς οἶκον
 Σοφ. Οἰ. τ. 1429. Παθ. καταφύγω εἰς τὴν
 τύπον, εἰς χωρίον Θουκ. 2, 100. Μέσ. δε' εἰ-
 μαυτὸν φέρω εἰς τι, 6, 22, ἀντίθ. τὸ ἐκκο-
 μίζεσθαι, 1, 117' δε' ἀπολ. κάμνω πρὸς
 μηθείας, προμηθεύομαι, 4, 111, importio.
 Εἰς-κομίσμα' εἰσκομισματὰ = ἐντός κατ'
 μίσματα γλωσσ. infertilita.
 Εἰς-κομίστον' δεῖ εἰσκομίζειν γλωσσ.
 Εἰσκονισανόι' οἱ Ἐφέσιοι Ἠσυχ.
 Εἰς-κρίνω' εἰς τι, πρὸς τι ἐκλέγω, εἰς τι
 φέρω ἀρ. λεξ. = εἰσχωρίζω, μερίζω ὁθ. παθ.
 εἰς τι ἔρχομαι Πολυδ. 2, 76, intronitit.
 Εἰς-κρίσις, ἡ' τὸ εἰς τι ἔρχεσθαι Πλουτ.
 ἀρεσκ. Φίλος. 4, 13, insinuat.
 Εἰς-κροῖω' εἰς τι, ἐντός τινος ὥθω' «τὸν
 πόντοσ' εἰσέκρουσεν» Φερεικρ. π. Πολυδ.
 10, 79.
 Εἰς-κρύπτω' ἐπικαλύπτω Βασιλ. τ. 2,
 σ. 366, obtego.
 Εἰς-κτάομαι' δε' ἑμαυτὸν (ἐντός τινος)
 ἀποκτῶ Εὐρ. ἀποστ. Ἀρχελ. 10, acquiro.
 Εἰς-κυκλέω' ἐντός τινος στρέφω, πρὸ
 πάντ. ἐν τῷ θεάτρῳ τὸ ἐκκυκλήμα (τὸ ἐκκυ-
 κλέω) - εἴσω τινὰ Ἀριστ. Θεσ. 285' ἐν γίν.
 εἰσάγω, ἐντός φέρω Ἀθην. 6, 270' καὶ μετρ.
 «δαίμων ἔπορα πράγματα εἰσεκυκλήεν εἰς
 τὴν οἰκίαν» = ἔχει αἰφνιδίως κακὰ πράγματα

Εἰς-οπτρισμός, ὃ τὸ κατοπτρίζεσθαι Πλουτ. ἥ0. σ. 936.

Εἰς-οπτρο-ειδής, 2' κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κατόπτρου Πλουτ. ἀρεσκ. φιλοσ. 2, 20, specularis.

Εἰς-οπτρον, τό' ἑσοπτρον, κάτοπτρον Πινδ. Ν. 7, 14, Πλουτ. ἥ0. σ. 139, speculum.

Εἰς-οράω' προσδέπω, θεωρῶ· πόλιν καὶ νῆας Ἰλ. 0, 52' -τοὺς καλοῦς Ξεν. Κυρ. 5, 1,

15' πρὸ πάντ. μετὰ σεβασμοῦ, λαμπρείας πρό-
τινα ἀποδέλω, τιμῶ τὰ μέγιστα· «θεὸν ὡς
εἰσορῶσιν» Ὀδ. 0, 173' ἔτι δὲ «ἴσα θεῶν»,
ο, 520' «ἢ ἄρ τί σε μάλλον εἰσορῶσιν, ἢ ἐσ'
ἀτιμάζουσιν» πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσεῖναι

Σοφ. Ἰλ. 660. Ὁ Πινδ. ἐνώσει «καλὸς εἰσ-
ορᾶν»=ὠραῖος νὰ τὸν ἴδῃ τις, τὴν ὄψιν, θέαν,
Ἰλ. 0, 19, πρὸς ὃ πρὸλ. «μείζονες εἰσορά-
σθαι» Ὀδ. κ, 306 καὶ «οὐδὲ τί τοι δοῦλειον

ἐπιπρέπει εἰσοράσθαι»=ὅς ἐστιν εἰς σὲ τίποτε
εἰς τὴν ὄψιν, ω, 252. Περὶ τῶν θεῶν ἐμδύ-
πουσι, παρατηροῦσιν, ἵνα μὴ ἀφίσωσιν ἀτι-
μώρητον Σοφ. Οἱ. Κ. 1533' πνευματικῶς

παρατηρῶ, σκέπτομαι· φροντίδα Σοφ. Ἰλ.
601, καὶ συχνὰ τραγ. «ὅστις πλοῦτον εἰσίδων

γαμεῖ πονηρὸν»=λαβὼν ὑπ' ὄψιν, συλλογι-
σθεὶς Εὐρ. Ἰλ. 1097' «-εἰς τὴν μαντικὴν»
Ἰρ. 3, 68. Πολλάκι. εὐρίσκεται πλησίον ἀν-
τοῦ μετχ. «τοὺς κακοὺς τιμῶντας θεοῦ» Σοφ.

Ἄντ. 288' «παῖδα στείχοντα» Εὐρ. Ἰππ. 51.
Ὁ Σοφ. ἐνὼν. «εἰσώρα, μὴ τιθῆς», Ἰλ. 601,

καὶ παραδόξως «ὡς ἔρποντος εἰσορᾶς ἑμοῦ»,
Τρ. 393. Τὸ μέσ. μέση. ἔνερ. Ἰλ. ψ, 495,
Ὀδ. ω, 101, Ἀίσχ. Σοφ. ἰνύσοι.

Εἰς-ορμάω' ἐντὸς ὁρμῶ, εἰσελάυνω, εἰσδύω
Διοσκ. 29 (6, 707). Μέσ. εἰσδύω· -οἰλά-
μαν Σοφ. Τρ. 909 ὡς τὸ ἔνερ. πρὸς τινα

Πλουτ. ἥ0. σ. 775.

Εἰς-ορμίζω' εἰς λιμένα φέρω, ἀράζω' εἰσ-
ορμίζουσίν τε Σεν. π. προσδ. 3, 1, ἀλλա-
γοῦ μέσ. εἰς λιμένα εἰσερχομαι Πλουτ. Κίμ. 2.

Εἰς-ορούω' ἐφορούω, ἐπιπύπτω, μόν. ἀρ.
εἰσόρουσι Ἰλ. φ, 18, ἰνύσοι.

(Εἰσος, 3, π.=ἴσος) ἴσος, παρ' Ὁμ. μόν.
ἐν τῷ 0ηλ. 1) -θαίς=τὸ ἴσκις μοιραζόμενον

γεῖμα, εἰς τὸ ὅποιον πᾶς συνδικτυμῶν λαμ-
βάνει ἴσων μερίδα, ὅγι δὲ ὡς οἱ ἰσχυρότεροι

μεγαλειτέρων (πρὸς ἴσον ἐκάστῳ διδομένη
Ἀπολλ.) Ἰλ. α, 468 καὶ συχνὰ Σχολ. «ἢ
ὁμοίως πᾶσιν ἐπιγινόμενῃ», λοιπὸν ὅγι, ὡς

ὁ Δαιδερλάδ. θέλει, «μένει ἡ θυμὸς εἴση»=
μενοεικής» 2) νῆας εἶσαι κατ' Ἀπολλων.=

αἱ ἐξ ἑκατέρου μέρους ἴσως πλέουσιν, αἱ ἐπὶ
σὲ μετωριζόμεναι, ἐπὶ τῆς τρύπιδος ἐξ ἴσου

κατεσκευασμέναι νῆες Ὀδ. γ, 10' 3) «ἀσπίς
πάντος» εἴση=ἡ ἀπανταχοῦ ἴση, λοιπὸν ἐντε-
λῶς στρογγύλη ἀσπίς Ἰλ. μ, 294' 4) «φρένες

ἔνδον εἶσαι, κατὰ τοὺς παλαιούς ἐρμην. εὐ-
πρατεῖς, ἀγαθοί, αἱ ἴσαι μένουσαι· ἀτάρχαες,

ἀπαλῆς, ἡ ἐν ἐκντῷ ἴσος, ἰσχυροὺς νοῦς Ὀδ.
λ, 337 κλπ. 5) περὶ ἴσων, «σταφύλη ἐπὶ

νῶτον ἐἴσας» ἐπὶ τοῦ νώτου κατὰ τὸ μέτρον
ἴσος Ἰλ. ε, 765.

Εἰς-ότε' ἕως οὗ Ὀδ. ε, 99, γράφ. χω-
ριστά,

Εἰς-οχγεύω' ἄγω, μεταφέρω ἐντὸς (ὄχη-
τοῦ) Ἠλιδ. 9, 3.

Εἰς-οχή, ἡ' βιβλιοθήκη, κοίλωμα Σ. Ἑρμ.
Πορ. 1, 14, ἀντιθ. τῷ ἐξοχῇ.

Εἰς-οφίς, εὖος, ἡ' πρόσφες, κύτταγμα Εὐρ.
Ἰλ. 1085, intultus.

Εἰς-όφομαι, μέλ. τοῦ εἰσοράω.

Εἰς-παίω' ἐντὸς πηδῶ, ὁρμῶ Σοφ. Οἱ. τ.
1252' «ἀλάστορ εἰσπέπαικε Πελοπιδῶν» Εἰ-

ναρχ. π. Ἀθην. 2, 63, καὶ μετ' αὐτ. Εὐρ.
Ἰρ. 560, irumpo.

Εἰς-παρά-δύσμαι' πλησίον τινὸς εἰσδύω
Φίλων τ. 2, σ. 432.

Εἰσπέλλω, τό' πόλ. ἐν Ὀμηρικῇ τῆς Ἰτα-
λίας, ὁρῶντ. Ἰσπελλόν Στρατ. Hsrellum.

Εἰς-πέμπω' ἐντὸς πέμπω, ἐντὸς ἀφίνα
Σοφ. Οἱ. τ. 705' -δόμους Εὐρ. Ἡρακλ.
μ. 850' -φύδον Πλατ. νόμ. 2, 671.

Εἰς-περάω' (διὰ θαλάσσης) μεταδιδάω ὡς
ἕνα τόπον Ἰσ. ἔρ. 653, συχνὰ δὲ Ὀρφ.
Ἀργ. 74, transeo.

Εἰς-πέτομαι' εἰσπύτταμαι' εἰσπεύοντο
Ἀθην. 6, 268, involo.

Εἰς-πηδῶ' ἐντὸς πηδῶ, εἰς τὸν πηλὸν Ξεν.
Ἀν. 1, 5, 8'-εἰς τὴν οἰκίαν Δημ. 21, 78, τ.
ε. ταχέως διέρχομαι, εἰσδύω, ὡς καὶ πρὸς μέ-

21, 22, insilio.

Εἰς-πίπτω' ἐντὸς πίπτω εἰς χαράδρας Θουκ.
3, 98'-εἰς τοὺς λόγους Πλάτ. Ἀυσ. 222' εἰς

τὰ ἔχνη=ἔρχομαι εἰς τὰ ἔχνη Ξεν. κυν. 3,
5' εἰς τὴν ἐκρήτην=μέλ. ῥίπτουσιν εἰς τὴν φθ-

λακίην Θουκ. 1, 131. Ἐτι δὲ -ἐμφοράν, πο-
λίον γῆρας Εὐρ. Ἀνδρ. 984, ἴων 700' ἄλ-

λως δὲ καὶ -δόμοις, ἴων 1196. Συχνότ. ἔχ-
θρικῶς εἰσεβάλλω, εἰσελάυνω Σοφ. Αἰ. 55,

Πλάτ. νόμ. 7, 814' εἰς τὴν Θουκ. 2, 25, περὶ
θαλάσσης, 4, 25' ἐπὶ τὴν Πλουτ. Ὀδ. 17'

μετφ. «τοῖς στρατιωταῖς ὁρμῇ εἰσέπεισε ἱε-
ταιρίαι» τὸ χωρίον=ἐπὶ ἡλθεν αὐτοῖς, τοὺς

ἤλθε Θουκ. 4, 4.

Εἰς-πίτνω' τῷ ἀνωτ. Εὐρ. Τρ. 746 (κάλλιον
εἰς-πιτνῶν ἀνρ.).

Εἰς-πύρρημι' ἐντὸς ἀφίνω, ἐγκλείω ἀπαρ-
εἰσπιφράνατι Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 56, κοινῶς

εἰσαφίνατι.

Εἰς-πλέω' ἐντὸς πλέω, εἰς τὴν πλέω Ἡρ.
6, 33' εἰς τὴν Θουκ. 2, 89. Παραδόξως

«Ἰόνιον κόλπον εἰσπλέοντι, ἐνθα ὁμοῦ δ Δ.
Ἀλ. καὶ εἰς κόλπον ἀνεγίνωσκεν. «Ἐτι δὲ

«ὅπως μὴδὲν εἰσπλέον τῶν ἐπιτηδείων»=χορμῇ
ζηταὶ κατὰ θάλ. Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 29, ὡς καὶ

ὁ «στὺς εἰσπλέων» Δημ. 20, 31, παρὰ τὸ
«ἐπείσκατος καὶ ἀνικητομένους, ἱππανίον».

Εἰς-πληρώω' γεμίζω· -τινὸς Δ. Ἀμερ.
10, 142, impleo.

Εἰς-πλοία, ἡ' εἰσδοῖς· πλοίων Ἑτ. Μ. εἰσ-
πλοῖα Πινυ.

Εἰς-πλοοί, ὁ, συνηρ. -πλοοί, ὁ' τὸ εἰσ-
πλέειν, ἡ' εἰσδοῖς τῶν πλοίων Ἰρ. 6, 33, πρὸ

πάντ. δὲ καὶ ὁ τόπος, ἐνθα εἰσπλέουσι τὰ
πλοῖα Θουκ. 4, 8, adnavigatio.

Εἰς-πνέω, καὶ εἰσ-πνέω' εἰς τὴν πνέω, φυσῶ'
«δάδων γ' ἐμ' αἶρα τις εἰσέπνευσεν» Ἀριστ.

βατρ. 316, καὶ παθ. «ἀνέμῳ εἰσπνεύεται» Ψι-

λάτρ. παρ' Ἀπολλ. 2, 8. 2] εισπνέω, ροφῶ
ἀέρα Ἀριστοτ. προβλ. 8, 2. ἔτι δὲ -εὐο-
σμία· Ἀριστ. 1, 3. Κατ' Ἀλ. καὶ ἀρ. λεξ.
παρὰ Λακεδαιμονίους=ἐρᾶν· προβλ. ἐμπνέω,
inspiro.
Εἰς-πνήλας, ὁ· λάκων. ὁ ἐρώμενος παιδίου
καλλ. ἀποσπ. 169, amasius.
Εἰς-πνήλος, ὁ· τῷ ἀνωτ. Θεοκρ. 12, 13.
Εἰς-πνοή, ἡ· τὸ εισπνέειν, ροφῶν ἀέρα Πλάτ.
ἀρεσκ. φιλοσ. 4, 22 καὶ ἱατρ. inspiratio.
Εἰς-πνοός, 2· ὁ εισπνέων Ἰπποκρ. inflatus.
Εἰς-ποιέω· ἐντός ποιῶ, εισάγω· «χορηγῶς
εἰς τὰς λειτουργίας» Δημ. 20, 19· πρὸ πάντ.
ἑαυτὸν, εἰσθῶν ἑμαυτὸν, παραιοδός· «κοι-
νωνῶν δὲ μέτοχος» Δειν. 1, 32· «εἰς τὴν
δύναμιν» Πλάτ. Πομπ. 16. Παραδέχομαι ὡς
παιδίον καὶ εισάγω εἰς τὴν οἰκογένειαν· «ὡς
Πλάτ. νόμ. 9, 878· «εἰς τὸν οἶκον» Δημ.
43, 15· «πρὸς ὃν εἰσπορεύσθαι», 44, 27· «ἐπὶ
τὸ ὄνομα εἰσπορεύσθαι», 36· «Ἀμμωνίαν
ἐν τῷ δὲ διὰ κληρῶν ἐμαυτὸν οὖν τοῦ Ἀμμι-
ωνος Πλάτ. Ἀλξ. 3, 50· «ἔτι δὲ μέσ. ἱσάτ.
2, 10· «ἐλθροῦς ἑαυτῷ εἰσπ.» Δ. Κασ. 38,
12, asciscio, adopto.
Εἰς-ποίησις, ἡ· παραδοχὴ ὡς παιδίου υἱο-
θέτησις Ἰλ. 3, 20, adoptatio.
Εἰς-ποιητέον· δεῖ εἰσποιεῖν Θεοδ. Προδρ.
σ. 465, inferendum.
Εἰς-ποιητός, 3· θετός, υἱόθετος Δημ. σ.
1088, adoptatus.
Εἰς-πομπή, ἡ· τὸ πέμπειν ἐντός, εισαγωγή
ἡ γν. iatromissio.
Εἰς-πορεύω· εισάγω Εὐρ. Πλ. 1285. Παθ.
καὶ μέσ. μέλ. ὁπάγω ἐντός, εισέρχομαι Ξεν.
Κυρ. 2, 3, 21, introduce.
Εἰς-πορεύω· κοινῶς ἀναγινώσκω Ἰσοκ. 5,
121, ἐνθῶ ὁ Βέκκ. τὸ ἀπλοῦν ἀποκατέστησε.
Εἰς-πρακτέον· δεῖ εἰσπράττειν Θεοφιλ.
Βουλγ.
Εἰς-πρακτής, ὁ· τῷ ἐπομ. Ἐξοδ. 5, 6.
Εἰς-πρακτωρ, ὁ· ὁ εἰσπράττων, ἐκ-
τελέμενος, ἀπαιτητής Ἠσυχ. exactor.
Εἰς-πραξίς, ἡ· τὸ εἰσπράττειν, ἀπαιτεῖν
Θουκ. 5, 53· «τῶν εισφορῶν» Δημ. 24, 8,
τὰ Β. Ἀν. 245, ἔξηγ. ἀπαιτήσις, exactio.
Εἰς-πράσσω καὶ -άπτω· ἀπαιτῶ, ὅτι δι-
καίως δύναμαι νὰ ζητήσω Β. Ἀν. 245 ἔξηγ.
ἀπαιτεῖν οὕτως ὁ Πλάτ. νόμ. 12, 949.
Συνήθ. τινά τι, π. γ. «τοσοῦτον πληθὺς
τῶν χρημάτων τοὺς συμμάχους» Ἰσοκ. 5,
141· περὶ φόρων καὶ χρειῶν «τοὺς τριηράρ-
χους τοὺς ὀφείλοντας» Δημ. 24, 13, 161·
«τοὺς ὑπερημέρους, 21, 11· «χρήματα
Πολυδ. 13, 7, 3· ὁ. «τιμὴν, ἐπιτηδεύειν εἰς-
πράττομαι» παρ' ἑμοῦ ἀπαιτοῦνται Δ. Κασ.
45, 28. Μέσ. δι' ἑμαυτὸν εἰσπράττω· «κα-
κὸν εἰκάσκει» Εὐρ. 1, T. 559· «παραγωγίου
εἰσπράττομαι» Πολυδ. 9, 30· «εἰσπράττειται μι-
σθὸν παρ' οἷς ἐδεῖναι» Ἀθην. 6, 240.
Εἰς-πτήματα· εισαφίσματα Ἠσυχ.
Εἰς-πτύω· ἐντός πτύω, εἰς τι πτύω, inspuo.
Εἰς-ρέω· ἐντός ρέω Εὐρ. 1, T. 260, ἀντιθ.
τῷ ἐκρέω Πλάτ. Φαιδ. 112· «πλοῦτον εἰς
τὴν πόλιν εἰσρημιοῦμαι» Ἰσοκ. 8, 140· μετφ.

-ἐπιστήμαι Πλάτ. Φιλ. 62· «τὸ πάθος εἰς-
ερρή»=εἰσῆλθεν, ἀναψύχ, ὡς καὶ «ποθος εἰς-
ερρή πάντας»=κατέλαβε πάντας ἡ ἐπιθυμία
Πλάτ. Νομ. 20· «νόμισμα εἰσέρρη εἰς τὴν
Σπάρτην»=ἐκυκλοφόρησε, εἰσέρρισε, Ἀνκ.
30· «ἡ ἀγαθὴ τέχνη εἰς τὴν οἰκίαν» Λουκ.
Ἀλξ. 42, infuso.

Εἰς-ροή, ἡ· τῷ ἐπομ. Ἀλ. Ζ. 1, 53.

Εἰς-ροός, συνηρ. -ρους, ὁ· τὸ εισρέειν· ποι-
εῖσθαι=εἰσρέω Ἀριστοτ. κόσμη. 3, 8.

Εἰς-τείνω· ἐκτείνω Σουῖδ.

Εἰς-σπάω· ἐντός ἔλκω Γενεσ. 19, 10.

Εἰς-τελέω· ἐντός ἀριθμῶ, λογαρίζω· «εἰς
τὸ γένος» Πλάτ. πολιτ. 290, initio.

Εἰς-τίθημι· ἐντός θέτω, πρὸ πάντ, εἰς πλοῦτον
ἐσθέντες Ἠρ. 1, 164· «εἰς ἀμαζαν, 9, 15,
-εἰς γαίτρας τινί, 1, 208. Συγγότ. μέσ. δι'
ἑμαυτὸν ἐνθέτω· «ἐσθόμενοι τέκνα καὶ γυναί-
κας»=ἐπιβιδάσαντες τὰ γυναικόπαιδα Ἠρ. 1,
164· «σῖτα Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 20, impleo.

Εἰς-τρέφομαι· κάμνω νὰ ἐκτρέψωσι διατι-
μήσωσι Δ. Ἀλ. 4, 11, ἀπὸ τοῦ ῥέτω, τὸ
ἀπλοῦν.
Εἰς-τιτρώσκω· ἐνδὲς τρυπῶ Ἀρετατ. perforo.
Εἰς-τοξεύω· ἐντός τοξεύω, ῥίπτω, σημαδύω
Ἠρ. 9, 49 jaculor.

Εἰς-τρέπω· ἐντός τρέπω, στρέφω Ἀριστ. Ζ.
1, 9, 37, ἐν τῷ μέσ. verto.

Εἰς-τρέφω· πρὸς τι, διὰ τι τρέφω, ἀνατρέφω
ἐκκλ. innutrio.

Εἰς-τρέχω· ἐντός τρέχω· ἐσέδραμον Θουκ.
4, 67· ἐσδράμοιεν, 4, 111. «Φασιν εἰσέ-
δραμε», περὶ πλοῦτον Θεοκρ. 13, 23, τὸν ἀορ.
εἰσδρέψωσιν ἔχει ὁ Λυκόφρ. 1163, incurrto.

Εἰς-τροπάω· ἐντός τρυπῶ· μετφ. ἐντός εἰς-
δύω, παραιοδός, τρυπῶναι Εὐστ. Ὁδ.
Εἰς-ύστερον· ὕστερον, μετὰ ταῦτα, γρη-
πτόν κάλλιον χωριστά Πλάτ. σοφ. 247.

Εἰς-φαίνω· φανερώω Ἀθην. 3, 75 πρὸς
ἔξηγ. τῆς λέξ. συνοφανής.

Εἰς-φέρω· ἐντός φέρω, κομίζω· «εἴσω Ὁδ.
η, 6, Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 21· «πένθος εἰσάγει
δόμοις» Εὐρ. Βακχ. 367· «-πόλεμον γένον»,
Ἑλ. 38· «νόσον γυναίκα», Βακχ. 353. Παθ.
Ξεν. συμπ. 2, 11, ὡς καὶ «εἰς τὴν ὕλην ἐσσε-
ρμένοι»=εἰς τὸ δάσος ἐμπλεκόντες Θουκ. 3,
98· εἰσάγω νέον τι, καινοτομέω Πλάτ.
νόμ. 7, 797· «εἰς τοὺς ἄλλους», 12, 991·
«λόγους καινοὺς» Εὐρ. Βακχ. 650· «καινὰ
δαίμονια» Ξεν. ἀπομν. 1, 1, περὶ φαγητῶν,
βάλλω, θέτω· περὶ τῶν μελισσῶν, συγκομίζω
Ξεν. οἰκ. 7, 8. Πρὸ πάντ. α.) περὶ φόρων
κ. τ. ὅμ. δίδω, χρήματα, εἰσφοράς, ἔρα-
νον Πλάτ. πολ. 8, 551· «ἀπὸ τίνος χρή-
ματα» Λυσ. 18, 21· «ὅσον εἰς τὴν πόλιν
εἰσενεγχαται», 27, 36· ἄλλως δὲ καὶ παρὰ ῥή-
τορας εἰσφορὰν διακόσια τάλαντα» Θουκ. 3, 19·
«τὴν οὐσίαν πάσαν» Ἀριστ. πολ. 5, 11· προσ-
εἶτε δὲ τινὶ εἰς τι, παρέχω εἰς τινα συνεισο-
ρῶν διὰ τι Δημ. 53, 7· γενικῶς, «πολλὰ κά-
γαθὰ ἀλλήλοισι εἰσενεγχαται» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 12·
6.) φέρω εἰς τὸ μέσον δοξασίαν τινά, προ-
τείνω νόμον, γνώμην Ἠρ. 3, 80· καὶ ἀπο-
λόγ. «οὐκέτι εἰσῆνεγκαν περὶ Ἀργείων εἰς τὰς

βουλὰς. Θουκ. 5, 38· «ἡ βουλὴ εἰς τὴν ἐκ-
κλήσιαν εἰσάγετα τὴν αὐτῆς γνώμην» Ξεν.
Ἑλλ. 1, 7, 9· «εἰς τὸν δῆμον, 26· νό-
μον Δημ. 24, 1· «παρὰ ταῦτα, νόμον εἰσεν-
γόνχει, αὐτόθι 19, πρὸς τοῦτο δ' ἔχει ὑπαί-
νυτον τὸ «νόμισμα παράσημον εἰσφ.», 24,
113· «δῶγμα Λισγίν. 3, 116· «-τί πρὸς τὸν
δῆμον» Ἀριστοτ. πολ. 2, 9, καὶ μτγν. δηλ.
-δικήν=εἰσάγω δίκην Δημ. 23, 28· γ') φέρω
εἰσάγειν· ἀγγελίας Πρ. 1, 114· καὶ ἀπο-
λύτ. «εἰς τοὺς νομωφύλακας Πλατ. νόμ. 6,
772· «ψεδῶς Πολύδ. 2, 58, 12, Μέσ.
«ποταμὸς πολλὰς ὁρὰς εἰσφέρειται» = φέρει
μεθ' ἐαυτοῦ, ἀποσπᾷ, ἀρπάζει ἐν ἐαυτῷ Ἰλ.
λ. 495· δι' ἐμαυτὸν εἰσκομίζω» - σῖταν
Θουκ. 5, 115, ὡς καὶ «εἰσενέικαντο τὰ ἐκ
τῶν ἀγρῶν εἰς τὰ τεύχεα» Πρ. 5, 34· «εἰς τὸν
οἶκον εἰσενεγκαμένον», περὶ προικὸς Δημ. 27,
4· καὶ ἐν γέν. «ἄπερ ἦν εἰς τὴν οὐσίαν εἰσεν-
γνεγμένον», 41, 4· εἰσάγειν «εἰς τὴν ποιήσιν
ἐσενέγκασθαι» Πρ. 2, 23. Παρὰ Πολυδ. καὶ
μτγν. συγνὰ μτφ. «σπουδὴν=φανερόντι, ἀπο-
δεικνύον Πολύδ. 22, 12· «ἐν λόγῳ ἡδονήν»,
5, 74, 9, ἰσθρο.

Εἰς-φθείρομαι· πηγάζω κἄπου πρὸς ὄλε-
θρον μτγν.

Εἰς-φλάσσις, ἡ· τὸ ἐντὸς συντρίβειν Ἰπποκρ.

Εἰς-φλάω· ἐντὸς συντρίβω Ἰπποκρ.

Εἰς-φροῖτάω· συγνὰ ὁπάγω εἰς τι· «-εἰς τοῦ-
πτόν» Ἀριστ. ἱερ. 1033· πρὸς τινα Εὐρ.
Ἄνδρ. 916· καὶ μετφ. περὶ ἐμπνευμάτιν
«τὸ ὕψωμα παρ' ἐκείνων καὶ πρὸς ἡμᾶς εἰσπε-
φοίτηκεν» Δ. Κάσ. 43, 24, ingrediunt.

Εἰς-φοῖτησις, ἡ· εἰσόδος Κινναμ. σ. 105.

Εἰς-φορά, ἡ· τὸ συγκαμίζειν, περίζειν, λαμ-
βάνειν Ξεν. οἰκ. 7, 4. Συνήθ. συνεισφορά·
- χρημάτων Πλάτ. νόμ. 7, 934, φόρος,
δικαίος, πρὸ πάντων ἑτακτος φόρος ἐπὶ τῆς
περιουσίας διὰ πολεμικὰς ἀνάγκας φόρος
τῶν ἐξόντων· «εἰσφοράς εἰσφέρειν» Θουκ. 3, 9.
«Ἄλλως δὲ συγνὰ παρὰ ῥήτορας» τὸν τελὸν=
πληρωμὴ τῶν φόρων Ἀριστ. πολ. 5, 11·
- νόμου=πρότασις, εἰσαγωγή νόμου Δ. Κάσ.
37, 51, ἰλλαιν.

Εἰς-φορέω· ἐντὸς φέρω, κομίζω, ὡς καὶ εἰς-
φέρω Ὀδ. ζ. 91· «εἰς τὴν νίκην Ξεν. Ἄν.
4, 6, 1, importo.

Εἰς-φράττω· ἐντὸς φράττω, ἐγκλείω.

Εἰς-φρέω (μετὰ τοῦ εἰσφέρειν συγγενές· τὰ
β' Ἄν. 214 ἐξηγούσιν «εἰσφρήσειν=εἰσφραγίσαι
καὶ εἰσδέξασθαι») ἀφῆνοι, συγχωρῶ γὰ εἰσ-
εἶλθῃ, ἐντὸς εἰσάγειν, εἰσπέμπω· εἰσφρήσω
Ἀριστ. σφ. 892· «εἰσφρῶν τὸ στράτευμα»
Δημ. 20, 53· ἀλλὰ «εἰσφρήσαν εἰς τὴν πό-
λιν» Πολυδ. 22, 10, 7 εἰς ἀμτθ.=εἰσέλθον,
ὡς καὶ Ἀλκίφρ. 3, 53. Μέσ. πρὸς ἐμαυτὸν
δέχεσθαι, ἐπιτρέπω· «εἰς μετὰ ἄλλων κομίζω
ἐπὶ οὐκ εἰσφροῦμένη» Εὐρ. Τρ. 647· «εἰς-
φρήσεισθαι Δημ. 8, 15. Κατὰ τοὺς γραμ.
εἰς τὴν προστ. εἰσφρες.

Εἰς-φύρω· ἐντὸς μίγνυμι μτγν. immisceo.

Εἰς-χεῖρ(ί)ζω· ἐγγεῖρ(ί)ζω τινί τι, δор.
Σοφ. Οἰ. τ. 381, committio.

Εἰς-χέω· ἐντὸς χύνω «εἰσέχεα γάλα» Εὐρ.

Κύκλ. 389. Μέσ. μετφ. ἐντὸς ὀρύσσω· «τα/χουθ
εἰς πόλιν» Ἰλ. φ. 810, καὶ ἰσχυρόντο Ἰπρ. 9, 70.

Εἰσχηκαν· ἐσχηκασιν, Ροθίου ἱππρ.

Εἰσχημαί· ἐσχημαι, Ὀλυμπίας ἱππρ.

Εἰσχο=ἔτχον, Τήλου ἱππρ.

Εἰς-χουσις, ἡ· ἀνὰ χουσις Πτολ. γεωγρ. 2, 2.

Εἰς-χωρέω· εἰσδύω ἐντὸς Ἑρων σ. 174, 4.

Εἰς-χωρίζω· τοποθετῶ ἐντὸς· εἰσκρίνει
εἰσχωρίζει Πουγ.

Εἶσω, ὁσπανάτι. ἔσω, παρὰ τραγ. μόν. ὅπου
ὁ στίχος τὸ ἀπαιτεῖ οἱ κομικοί δὲν ἔχουσιν
ὅπως διόλου ἔσω (ἐπὶ. τῆς εἰς)· 1) μέσω,
μετὰ τὴν κινήσ. σμρ. ῥημάτων, παρ' Ὀμ.
συνθ. μετὰ τὴν αἰτ. «δοῦναι δόμον ἄδρος
εἶσω» Ἰλ. γ. 329· οὕτω δὲ καὶ «ἄδρος
εἶσω», ζ. 284· «Ἰλιον εἶσω», κ. τ. ὅμ. 14·
πρὸς δὲ τῆς αἰτ. εὐρίσκειται τὸ εἶσω, φ. 125,
ὡς καὶ «ἔσω κλισίην, στρατόν» Ὀδ. ω. 153,
199· μετὰ γέν. «ἐβόησαν δώματος εἶσω», η.
127, ἔλθα προηγείται· «-ὑπὲρ οὐδὸν, καὶ ὃ
δ' εἶσω δώματος ἦεν», θ. 290 ἀλλ' ὅστις
πάντοτε εἰς τοὺς ἑπειτα· «ἔσω πολλῶν ῥέειν»
Αἰσχ. Ἑπτ. 539· «ἔσω στέγης χωροῦμεν»
Σοφ. Τρ. 492· «ἔσω τοῦ τεύχους ἀπείρη»
Ξεν. Ἄν. 7, 1, 40· ἀπολύτ. «πίπας δὲ λίθος
εἶσω» Ἰλ. μ. 459· «πάν δ' εἶσω ἔδω ξίφος»
π. 340· «ἔσπερον εἶσω» Ὀδ. η. 6. Ὡς
πρὸ πάντ. «εἶσω δ' ἀσπίδ' ἔαξεν», κυρ. πρὸς
τὰ ἐντὸς, ἐσωτερικῶς Ἰλ. η. 270· «ἄσπετα δ'
εἶσω ἔλλασεν», κ. 96· «ἔσσύμενοι δ' εἶσω
κατέστησαν» Πινδ. Π. 4, 135, τραγ. π. 7.
«ἔσωθεν εἶσω φέρειν» Αἰσχ. Ἑπτ. 542.
«στειγνὴν εἶσω» Σοφ. Οἰ. τ. 92· καὶ ἐν πρῶ.
«στρέφειν εἶσω» Πλάτ. πολ. 2, 360· «ἡγε-
σθαι εἶσω»=εἰσάγειν Ξεν. Κύρ. 2, 3, 21· «ἔσω
παρὰ καλεῖν», Ἄν. 1, 6, 5· «ἔσω εἰς Φθίαν»
5, 7, 7· «τὴν χεῖρα εἶσω ἔχειν»= κρατῶ τὴν
χεῖρα μέσθ, τὴν χροῖτον εἰς τὸν κόλπον, ἵνα
μὴ δεσθῶ τίποτε Δημ. 19, 255· 2) μετὰ ῥημ.
ἡσυχίας σημαντικῶν, ἐντὸς, μέσθ, τὸ Ὀμ.
παράδειγμα Ὀδ. ρ. 13 «εἶσω δόρπον ἐκόσμαι»
(κατ' Ἀριστάρχον) = ἔφερε τὸ δεῖπνον ἐντὸς
καὶ τὸ ἑτακτοποίησ αὐτοῦ· εἰς δὲ τοὺς ἑπειτα
πολλὰς. «ἄντρον εἶσω ναύουσα» Ὀμ. Ὑμν.
Ἑρμ. 6· «ἔσω καθήμενῃ» Αἰσχ. Κο. 908.
«ναυὲς ἑρμῆς ἀνδρῶν μὴ ξυνοικοῦντων ἔσω»
Σοφ. Οἰ. τ. 57· «τὰ εἶσω νενοσημέα πότ-
ματα» Πλάτ. πολ. 3, 407· «εἶσω τῶν ὀρέων
εἶναι» = ἐντὸς, τοῦτέστιν ἐντεῦθεν Ξεν. Ἄν.
1, 2, 21, καὶ οὕτω μετὰ γέν. παρὰ τραγ.
«μένειν εἶσω δόμον» Αἰσχ. Ἑπτ. 214· καὶ τ.
ἔσω στέγης, αἰ' τ' ἐντὸς αὐλῆς» Σοφ. Τρ.
201· «εἶσω ξίφους»=ὅσον θῶναι τις μετὰ τῆς
φορ. Εὐρ. Ὀρ. 1531· πρβλ. «εἶσω βέλους»
Ἄρρ. Ἄν. 1, 6, 8· «εἶσω πῶν ὀπλῶν κατα-
κεκλεισθαι» = ἐντὸς τῶν ὀπλιτῶν εἶμαι κατα-
κεκλεισμένοις Ξεν. Ἄν. 3, 3, 7. Παρὰ Πλάτ.
μετὰ τοῦ ἄρθρου, «δοῦσα εἰς τὸ εἶσω τοῦ οὐρα-
νοῦ», Φαῖδρ. 247· «ἀίθειεν εἰς τὸ ἔσω μέτω-
πον» Θουκ. 3, 21. Παρὰ μτγν. «εἶσω λογί-
σμοι εἶναι»=ἔχω νοῦν, ἐννοοῖ Φιλύστρ. Περὶ
χρόνου, ἐντὸς Ἑρμογεν. πρβλ. τὰ ἐσώτε-
ρος καὶ ἐσώτατα, ἰσθρα.

Εἰς-ωθεν, μόν. Ἰπποκρ. ἄλλως ἔσωθεν·

Εἰς-ωθῶμαι ἐντὸς ὁθώ μτγν. Μία, παρὰ Ξεν. Ἄν. 5, 2, 18, δι. γρ. intrudo.
 Εἰς-ωθίζομαι τῷ ἄνθρωπ. Ἄππ. ἔμφ. π. 4, 78.
 Εἰς-ωπός· κατὰ πρόσωπον· κείσονται δ' ἐγέ-
 νοντο νεών· ἐν ὅφει ἔσθον· ἐν ὅφει ἔβλεπον,
 εἶχον ἐμπρὸς τῶν ἀνταγωνιστῶν τὰ πλοῖα, εἰς τὰ
 ὅποια πρότερον ἔστρεφον τὰ νῆα· ἰλ. σ, 653·
 οὕτω μτγν. «εἰσωπὸς ἐλεύσεσθαι» ἀπέ-
 ναντι Ἀρατ. 122, -τινί, 79.
 Εἰτα· ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ὕστερον, σημ.
 χρόνου ἀκολουθίαν π. τραγ. καὶ ἀπ. πεζ.
 πολλάκις ἀνταποκρίνοντο εἰς ἀριθμητικά,
 «πρῶτον-εἰτα» Σοφ. Ἰλ. 254· «πρῶτον μὲν
 -εἰτα-εἰτα» Πλάτ. Κρατ. 246, ὡς καὶ «πρῶ-
 τον μὲν -εἰτα-εἰτα», Θεαίτ. 194. Πολ-
 λάκις δὲ λείπει ὁ σύνδεσμος. δέ· διότι ὁ εἰτα
 εἶναι κἀπως συνδ. ἔννοιαν. Ἀκολουθίαν δηλοῖ
 προσέτι καὶ ὅπου προσλαμβάνει μετοχήν, καὶ
 πολλάκις φαίνεται ὡς πλεονάζον· «μὴ μοι
 προσέτι καὶ κέρδος, εἴτ' ἀποστέρει, Ἀισχ. Πρ.
 759· «ἐξάραντες, εἴτ' ἐλαύνετε» Σοφ. Οἰ.
 Κ. 265· «μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφῶς εἴτ'
 ὁμοιωσῆς γῆν», Ἀλ. 1071, ὡς καὶ ἐν
 πεζ. «ὑπὸτερον ἔχων αὐτὸ -εἰτα ἐπιθυμῶ -ἢ
 οὐκ ἔχων» Πλάτ. συμπ. 200· «οὐ δυναμένους
 εὐρεῖν τὰς ὁδοὺς εἰτα πλανωμένους ἀπολέσθαι»
 Ξεν. Ἄν. 1, 2, 25· ἐπομέν. ἢ μετοχῇ μετα-
 φραστικῇ συνήθως μὲ τὸ ἄν καὶ. Εἰς ἐρωτή-
 σεις σημαίνει ἐπίσης συμπέρασμα, ὅθεν ὅταν
 πρόσχηται νὰ ἀπλωθῇ τὸ ἀπροσδοκῆτος συμ-
 βῆναι παρὰ τὸ ἔξω ἢ ἔλλειψις λογικῆς ἀλλη-
 λουχίας ἔννοιαν· ὅθ. πρὸ πάντ. εἰς ὀργίλας
 καὶ εἰρωνικὰς ἐρωτήσεις, «ἵτανε? ἵτανε νενο?»
 ἀλλήθεια? ἔτσι? «κῆθ' οἱ κἀκίστοι πάρος τοῦ-
 μοῦ πῶθον προὔθεντο τὴν τυραννίδα» = τῶν
 ὄντων, Σοφ. Οἰ. Κ. 419. Πρὸ πάντ. πολλάκις
 παρ' Ἀριστ. καὶ Πλάτ. «εἴτα τί τοῦτο;=τί
 ἄλλο; «τί βγαίν' ἀπ' αὐτό; Ἀριστ. νεφ.
 316, Πλάτ. Πρωτ. 309. Συχνὰ γίγνεται κῆ-
 ται κῆτα=καὶ εἴτα, postea· πρὸλ. ἔπειτα.
 Εἰταλῖα, -λίκος, κτλ. Ἰταλῖα, Ἰταλίκος κτλ.
 Εἴτε-εἴτε· «εἴτε-εἴτε», σημαίνουν τὸ ὁμοίως
 δυνατόν ἢ ὁμοιόσημον Ὀμ. καὶ ἔξης· «εἴτ'
 οὐν-εἴτε καὶ» Ἀισχ. Ἀγ. 817· «εἴτ' οὐν-
 εἴτ' οὐν. Χο. 672· «εἴτε-εἴτ' ἄρ' οὐν» Σοφ.
 Φιλ. 345· «εἴτ' οὐν δικαίως εἴτε μὴ», Πλ.
 500· «εἴτε-εἴτε αὖ» Πλάτ. Φιλ. 34· «εἴτε
 καὶ, -εἴτε καὶ», πολ. 5, 471. - Παρὰ
 τραγ. λείπει ἐνίοτε τὸ πρῶτον εἴτε· π. χ.
 «οὐ δ' αἰνῶνιν εἴτε με ψέγειν θέλεις ὁμοιον»
 Ἀισχ. Ἀγ. 1376· «πεπονθέναι λόγονιν εἴτ'
 ἐργονιν» Σοφ. Οἰ. τ. 516· ἔτι δ' ἐν πεζ.
 «πόλλες εἴτε ἰδιώται τινας» Πλάτ. νόμ. 9,
 861. Συχνότ. δὲ «εἴτε καί», π. χ. «κατ'
 ῥηματικὸν εἴτε καὶ πρὸς ἕτερον», σοφ. 217.
 Ἀνταποκρίνονται προσέτι «εἰ-εἴτε», π. χ.
 «εἰ δικαίως εἴτε μὴ, κρινόν δικαίως» Ἀισχ.
 Νέμ. 446· «εἴτε-ἢ» Εὐρ. Πλ. 901, ὡς καὶ
 «ἢ-εἴτε», Ἀλκ. 112· «εἰς τὰς πλαγίας ἐρω-
 τήσεις ἄν-ἢ ἄν, «οὐ γάρ τις δύναται σάφα
 εἰπεῖν εἰδ' ὅγ' ἐπ' ἡμεῖρου δάμη» εἴτε καὶ
 ἐν πελάγει» Ὀδ. γ, 90· «ἄγνοια ἦν, εἴτε
 Ἀμπρακίωτης τίς ἐστιν εἴτε Πελοποννήσιος»
 Θουκ. 3, 111, ὡς καὶ «ἐβουλεύοντο εἴτε κατα-

κάωσιν εἴτε τι ἄλλο χρήσονται», 2, 4, καὶ
 ἐνιαχοῦ ἐν πεζ. καὶ παρὰ τραγ. πρὸλ. Σοφ.
 Ἄντ. 38 καὶ Πλάτ. Μέν. 71· «εἴτε διδασκόν
 εἴτε οὐ διδασκόν», 86· «ἐσκαψόμεθα, εἴτε ἔρα
 ἐν ᾧ σου εἰσὶν αἱ ψυχαί-εἴτε καὶ οὐ» Πλάτ.
 Φαίδρ. 70· «μηκέτι εἴπῃς, εἴτε ἔρως τοῦ, εἴτε
 μῆ», Ἀντ. 204· «σκοπεῖσθε εἰδ' ὁρθῶς λογί-
 ζομαι, εἴτε καὶ μὴ» Δημ. 15, 11· ἔτι δὲ
 «εἴτε-ἢ» Πλάτ. νόμ. 11, 938, ὡς καὶ «γνώ-
 μεναι, εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις ἢ καὶ οὐκ»
 Ἰλ. 6, 350· «εἰ-εἴτε» Πρ. 3, 35· «εἰ δ' ἔς'
 ἐστὶν ἐμψυχος γυνή, εἴτ' οὐν ὀλωλεν» Εὐρ.
 Ἀλκ. 140· «εἰ μὲν ἀνδρῶν προσδοεῖ ἡμῖν,
 εἴτε καὶ μὴ, αὐθις συμβουλευσόμεθα» Ξεν. Κυρ.
 2, 1, 7· καὶ εἰς τὸ δεύτερον μέλος διπλῆς
 ἐρωτήσεως μόν. «ποῦ γῆς; πατρίδας; εἴτε βίτ-
 τῶν λέγει» Σοφ. Τρ. 238· πρὸλ. ὁπάτερος.

Εἴτε· εἴητε.

Εἴτέα· ἴτεα Ἐπιγρ. κάτ. Εἰσαγῶς, -αἰοι

Ῥοσσ. δημ. ἀπ. 71.

Εἴτεν, ἰων. ἀντὶ εἴτα.

Εἴτις· ἴδ' ἐν εἰ.

Εἴτων(α Ἀθηνᾶ· Ἰωνία Ἐπιγρ.

Εἴω· ἴδ' Ἐτ. Μ.

Εἴωθα, παρκ. τοῦ εἴω, ὅπερ ἴδε.

Εἰσὼθέως· κατὰ τὸν συνειθισμένον τρόπον
 Σοφ. Ἰλ. 1418.

Εἴως, ἐπ. ἀντὶ ἔως, ὅπερ ἴδε.

Ἐκ, πρὸ φων. ἐξ, ἐνίοτε ὁμοίως καὶ πρὸ συμ-
 φων. πρὸ πάντ. σ εἰς ἐπιγρ. ἔνθα πρὸ τοῦ θ,
 δ, λ, μ, γράφεται καὶ ἐγ, πρόθεσις μετὰ γεν.
 Ἐν γένει δὲ σημαίνει τὸ ἐξέρχεσθαι ἐκ τινος·

1) περὶ τύπου, ἐκ τινος ἀπὸ τι· α) μάστιγα
 μετὰ κινήσ. σημ. βηματῶν, σημαίνουσα τὸ
 σημεῖον τῆς ἐξόδου· «ἐκ Πύλου ἰθὺς πηλό-
 θεν ἐξ ἀπῆς γαίης» Ἰλ. α, 269· οὕτω δὲ καὶ
 εἰς πάντας τοὺς ἐπειτα· «ἐξ οἴκων μολεῖν» Σοφ.
 Φλ. 60· «ἐξέρχεται ἐκ γῆς εἰς ὥας» Πλάτ.
 Πρωτ. 321· «ἐκ τοῦ πεδίου ἀνέβησαν ἐπὶ γῆ-
 λορον» Ξεν. Ἄν. 3, 4, 25· «ἐκ νηῶν, ἐκ
 πόντοιο» ἀπὸ τὰ πλοῖα Ἰλ. ο, 213, Ὀδ.
 τ, 375. Καὶ μετρ. «μεταστρέφει ἡτορ ἐκ χά-
 λου» ἀπὸ τῆς ὀργῆς μακρὰν στρέφει Ἰλ. α,
 107, καὶ ἐνταῦθα εὐρίσκονται συχνὰ οἱ ἀνθρω-
 ποι ἀντὶ τῆς χώρας· «ἐκ τῶν παλαιῶν ἐλ-
 θεῖν» Ξεν. Κυρ. 6, 2, 9· «ἐκ τῶν Τάχων
 ἔλαβον», Ἄν. 4, 7, 17· ἐξ ἐμοῦ=ἐκ τῆς αἰ-
 κίας μου Ἀριστ. εἰρ. 1195· «ἐκ τῶν γειτό-
 νων»=ἐκ τῆς γειτονείας Λυκούρ. 21, μὲ τὸ
 «σώζειν ἐκ τῆςδε γῆς» Σοφ. Φιλ. 524, ὁμο-
 ᾶζει τῷ «ἐκ πολλῶν ἐσώσας», Πλ. 1348· «ἐκ
 κακῶν περυσγέται», Ἄντ. 833· «παύσαν ἐκ
 κακῶν ἐμεῖ», Πλ. 975· «ἐκ φοινίκας πλεῖστης
 αἵμα», Ἀλ. 901· «ἐξ ἀειρότου χοῦς κρήνης
 ἐνεργον», Οἰ. Κ. 470· «ἐδαικτο ἐκ οὐλοῦ
 γραφῆν», Τρ. 680· «ἀμφίχλυτος ἐκ πόντου
 πέτρα»=ἐκ τῆς θαλάσσης προέχουσα, Φιλ. 777·
 «ἐξ ἀγορᾶς ὀνειδισθαι» Πλάτ. Κωμ. Πολυδ.
 6, 103· «ἐκ γυρσῶν φιαλῶν πίνειν» ἀπὸ γυρ-
 σᾶς φιάλας Ξεν. Κυρ. 5, 3, 8· «ἐξ ὕπνου ἐγεί-
 ρειν» Ἰλ. ε, 413· 6) ἰδιόζουσα βραχυλογία
 ἔγκειται εἰς τινας ἐκφράσεις· οἷον «ὁ ἐκ Βα-
 ζαντίου ἀρμωστής μέλλει ἤξειν» Ξεν. Ἄν. 6,
 2, 17· «ἀρπάξιν τὰ ἐκ τῶν οἰκιστῶν» τὰ ἐν

ταῖς οἰκίαις ἀρπάξω ἐξ αὐτῶν, Κυρ. 7, 2, 5, ὡς καὶ «τοὺς ἐκ τῶν πόλεων λαβεῖν», Ἀν. 1, 2, 3· «οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἔθουν», καὶ ἄλλ. ἀπλουστερα εἶνε «τὰ ἐκ τοῦ ἀγορᾶς ὠρεῖται», 5, 3, 9· «οἱ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὅπ' αὐτοῦ» = οἱ ἐν ταῖς νήσοις πειραταὶ ἀπεδιώχθησαν ὅπ' αὐτοῦ Θουκ. 1, 8. Πρὸς τὰ «δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλῃ» Σοφ. Φιλ. 1271, καὶ «μεθ' ἐναι, Οἱ. Κ. 910 παραβλή- τεα τὰ «οἱ ἐκ χειρὸς βάλλοντες», ἦγον οἱ ἀκοντισταὶ Ξεν. Ἀν. 3, 3, 15· «ἐκ χειρὸς χρῆσθαι», Κύρ. 1, 2, 9, καὶ πολλὰ. μάχε- σθαι κ. ἄλλ. Πολλὸν συχνὰ εἶνε πρὸ πάντ. παρ' ἱστορικοῦ τὰ ἐκ δεξιᾶς, ἐξ ἀριστερᾶς κ. ἄλλ. ἐκ τοῦ δεξιῦ μέρους κλπ., ἅτινα πολ- λά. εἶνε ἡνωμένα μετὰ ῥημάτων ἡσυγίας σημεντικῶν· «ἐκ τοῦ ἐμπροσθεν στήναι» Ξεν. Κυρ. 2, 2, 6· «οἱ ἐξ ἐναντίας», 7, 1, 20· «ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θύετρα» Πλατ. Πρωτ. 314· «τόπος ἀπότομος ἐκ θαλάσσης», Κριτ. 118, ὡς καὶ «ἐκ μὲν θαλάσσης τὴν Εὐβοίαν προ- θαλέσθαι πρὸ τῆς Ἀττικῆς, ἐκ δὲ μεσογαίης τὴν Βοιωτίαν» Δημ. 13, 301· «πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ ἐκ χέρσου κακὰ γί- γνεται θνητοῖς» Αἰσχ. Πέρσ. 694· «τοὺς ἰπ- πέας ἐκ πλαγίου τάττειν τῶν Ἀθηναίων» = τάττειν εἰς τὰ πλευρὰ τῶν Ἀθηναίων Θουκ. 7, 6· 80· «οἱ ἐκ τοῦ πλαγίου» = οἱ εἰς τὰ πλευρὰ ἱστάμενοι Ξεν. Κυρ. 7, 1, 20· «ἐξ ἀγγυρόλοιο ἵσθαι» = πλησίον Ἰλ. ω, 352· «ἐκ πολλοῦ, πλείονος κλπ. φεύγειν, ἐκ τοσούτου δίδου» = ἀπὸ μακράν, ἐκ τοσούτου μακρᾶς ἀποστάσεως Θουκ. 4, 129, Ξεν. Ἀν. 1, 10, 11· «ἐκ τόσου ῥύματος καταλαβεῖν» = ἐξ ἀπα- στάσεως βολῆς τόσου Ἀν. 3, 3, 15, ὡς καὶ «ἐξ ἀκοντίου βολῆς ῥέον», Ἐλλ. 4, 5, 15· «ἐξ ὄψεως μήκου», Κύρ. 4, 3, 16, καὶ «ἐκ πολλοῦ προορᾶν», 5, 4, 49· «ἐξ εἰκοσι βη- μάτων» = ἀπὸ εἰκοσι βήματα, εἰς εἰς. βήματα Πλουτ. Δημήτρ. 21· δ' ἡ σημασία ἐκτός εὐ- ρίσκεται εἰς τὸ «ἐκ καπνοῦ κατέβηκα» Ὀδ. τ, 7, μόν. πρὸς τὸ φαινόμενον, καὶ βραχυλογία τῆς ἐκφράσεως = ἐκ τοῦ καπνοῦ μακρὰν κο- μίζω καὶ καταβίβω· «οὗτοι τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος», δηλ. φεύγω, σ, 222· περὶ μαχη- τῶν· «ἄσπετος ἐκ σπετέρων» = μακρὰν ἀπὸ Ἰλ. σ, 210· «ἐκ μέσου καθῆσθαι» = ἔξω ἀπὸ τῆ μέσῃ καθῆμαι Πρ. 3, 83· ἔτι δὲ «ἐκ μέσου γίγνε- σθαι» = βγαίν' ἀπὸ τῆ μέσῃ, ἀποσύρμαι Αἰσχ. Ἐπτ. 12. Παρὰ Πεισ. 3, 14, 9, τὸ «ἐκ τῆς πόλεως» μετεβλήθη ὑπὸ τοῦ Σουλτοῦργου εἰς ἔκτος(ἐ.) εἰς δύναται νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὸ «ἐκ πασσαλῶφι κρέμασιν φόρμιγγα» = ἐκρέ- μασε τὴν φόρμιγγα εἰς τὸν πάσσαλον οὕτως ὥστε ἐκρέματο ἀπ' αὐτοῦ Ὀδ. θ, 67· «ἀνά- πτεσθαι ἐκ τινος» = εἰς τι προσδύναι, οὕτως ὥστε καὶ τὸ δέσμιον φαίνεται προσεχόμενον 2π' αὐτοῦ, μ, 51· «ἐξ ἀντογᾶς ἡνία τείνας» Ἰλ. ε, 322· «μαχαίραις εἶχαν ἐκ τελαμώνων», σ, 598· «τῆς δ' (ἀσπίδος) ἐξ ἀργύρεως τελα- μὸν ἦν» = εἰς αὐτὴν, λ, 38· «προσφυῖς ἐκ τι- νος» = εἰς αὐτὴν ἐγκείμεναι Ὀδ. τ, 58· «ἐκ τῶν ζωστήρων φορεῖν ψάλας» = ἐκ τῶν ζωτῶν προεχόμεναι Πρ. 4, 40, «τὰ δρέπανα ἐκ τῶν

ἀξόνων» Ξεν. Ἀν. 1, 8, 10. Οὗτοι δὲ καὶ «ἐκ χειρὸς λαμβάνεσθαι» κλπ., «ἐκ στήθεσσι δόον πορεῖν» = μετὰ ῥόδον Σοφ. Οἱ. Κ. 818· «ἐκ τυφλοῖσι κλέυθος ἐκ προήγητοῦ πύλινος» τυφλοὶ βαδίζουσι ἀπὸ τῆς χεῖρας τοῦ ἡγήσαν· Ἀντ. 989· «ἔλκων νεύρη» = αὐτόθεν ἐκ σφροῖο καθήμενος, ἦκε δ' οἰσιόν» = ἀπὸ τοῦ καθίσματος, αὐτόθεν καθήμενος, Ὀδ. 420· ὡς καὶ Σοφ. Ἀντ. 407· «καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πά- γων» = ἐκαθήμεθα θεόμενοι πρὸς τὰ κάτω ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν λόφων, ὡς καὶ «Πρὶν εἶπαι δε- στᾶς ἐξ Οὐλύμποιο», Ἰλ. ε, 154· «ἐπ' οἰσθοντο οἱ ἐκ τῶν πόργων» = οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τοὺς πόργους παρετήρησαν ἐκείθεν Θουκ. 3, 12. Τὸ ἐκ τινος ἐξέρχεσθαι εἶνε πρᾶσι καὶ ἀποχωρεῖσθαι, ἀποσπᾶσθαι· «ἐκ ὁσμῶν λυθεῖς» Αἰσχ. Πρ. 507· οὕτω μάλιστα «ἐκ πάντων» = ἐξ ὅλων, ὑπὲρ πάντας Ἰλ. δ, 96, ὡς καὶ «ἐκ μὲν ἁλλῶν ἁλίων ἀνδρὶ δάμασσαν», σ, 432· «τὰν ἐκ πασάν τιμᾶς ὑπερτάταν πό- λειον» Σοφ. Ἀντ. 1124· «ἐκ δὲ τῶν μάλιστα ἐγώ», Οἱ. Κ. 746, ἔτι δ' «ἐκ πάντων μάλι- στα» Θουκ. 2, 49, καὶ ἁλλὰ τοῦ ἐπέχουσα σχεδὸν τὴν θέσιν τῆς διατριπτικῆς γενικῆς· «ἐκ πολλῶν πύργους» = τέσσαρες ἐκ τῶν πολλῶν Ἰλ. σ, 680· «ὄν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προσέβρον πιστόν» Σοφ. Ἰλ. 1343· «μόνον ἐξ ἀπάντων» Πρ. 4, 5, 87· «οὗτοι ἐσώθησαν ἐκ τῶν ἀμυρ' τοὺς μυρίους» Ξεν. Ἀν. 5, 3, 3· «ἐκ πάντων προτιμᾶσθαι» Θουκ. 1, 120, «ἐκ πάντων τιμᾶν» = ἀπὸ ὅλων, ὑπὲρ πάντων Πρ. 1, 134· 2) συναπτομένη μετ' ἄλλ. 2) πολυεπίθετος σημαίνει τὴν ἀρχήν, γένεσιν, ὅτι πρέπει νὰ ἐννοῶμεν πάντοτε διαρκὴ συνείρ- τησιν τοῦ παραγομένου καὶ παραχόντος· ἀ) ση- σωματικὴν ἀρχὴν σημαίνουσα τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, παρ' Ὀμ. συνήθ. «ἐκ τινος εἶναι καὶ γενέσθαι» τελειότερ. «ἐξ ἐμοῦ γένος ἐσσι» = κατέγασται ἐξ ἐμοῦ κατὰ τὸ γένος Ἰλ. α, 896· «ἐκ κείνου γηγῶς» Σοφ. Αἰ. 467· «ἐξ ἡ- ἔφου γυναικός», Οἱ. τ, 458· «μητρόθεν ἐξ ἐμῆς σκόου βλάστηκα» Αἰσχ. Ἐπτ. 214· «οὐκ οὐ- τε ἀγαθὸν καὶ ἐξ ἀγαθῶν» Πλατ. Φαιδρ. 246· «αὐτὴ θνητὴ ἐκ θνητῶν», νόμ. 10, 88· «ἐκ γενναίων γαμεῖν» Εὐρ. Ἀνδρ. 1280· 6) περὶ τῆς πατρίδος· «ἐξόνος μὲν εἰμι Δαυλιῶν ἐκ Φωκίων» Αἰσχ. Χα. 663· «ὁ ἐξ Αἰτωλίας» = Αἰτωλὸς Σοφ. Ἰλ. 694· οἱ ἐκ τῆς Ἀσίας = οἱ Πέρσαι Ἰσοκ. 4, 82· Ἐνταῦθα συγκατα- λέγονται πρὸ πάντ. αἱ παρὰ μέγν. περιφρα- φαὶ «οἱ ἐκ Μακεδονίας βασιλεῖς» = οἱ Μακεδόν- νες βασιλεῖς Πολύβ. 2, 40, 5· οἱ ἐκ τῆς σαρ- κλήτους = οἱ σαρκαληταί, 3, 97, 1· «οἱ ἐκ τῆς πόλεως» = οἱ πολῖται, 4, 71, 11. Σύνθημα παρὰ ῥήτορσιν ἦτο «οἱ ἐξ Ἀρείου πάγου» πρὸς «οἱ ἐκ τῆς διατριπτικῆς ταύτης» Αἰσχίν. 1, 51· «οἱ ἐκ τοῦ περιπίπτου» = οἱ περιπατητικοὶ Λουκ. Ἐρμ. 11, καὶ πορρωτέρω ἐκ τούτων ἀπὸ- χον· «ὅστις τὸς ἐκ τῶν πολέμων» = τοὺς πεσόντας· «ἐξ τοῦ πολέμου» Θουκ. 2, 31 (πρὸς). ἀνεξέλεοντος τοῦ ἐκ τῆς ναυμαχίας Πλατ. ἀπολ. 32· «οἱ ἐκ τῶν ὑποδραστῶ- ρων» = οἱ ἐνδραστήριοι, 2, 89· «οἱ ἐκ τῶν πλάσιων κτημάτων» νόμ. 5, 743· γ) σπαν

νύκτε σημαίνει τὴν ὕλην· «ἐκ ὕλης ποιεῖται» τὰ πλοῖα» Πρ. 1, 194· «ἐκ πάτρας ἐργασμένος» Αἰσχ. Πρ. 242· «πίνονται ἐκ κριθῶν μέθυ», ἱκ. 931· «τὸ ἀγκιστρον εἶναι ἐξ ἀδμαντος» Πλάτ. πολ. 10, 616· «στράτευμα ἐξ ἱρασιῶν» = ἐξ ἐλασίων συγκείμενον Σεν. συμπ. 8, 32· ἐτι «ἐκ ποταμοῦ νίεσθαι» Ὀδ. ζ, 22, 4· «ἐκ χρημάτων τριήρεις παρασκευάζεσθαι» Πλουτ. Θεμ. 4· «ἐκ τῶν ἰδίων» (χρημάτων) Δημ. 19, 229· «ἐκ τῶν κοινῶν ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν» Ἰσοκ. 12, 140· «ἐκ τίνος» Σεν. Ἑλλ. 3, 2, 11· «τρέφειν τινὰ ἐκ τῶν ἰδίων» Ἰσοκ. 15, 152· πρὸς. ἱκ. τὸ «ἐκ» δ'.) περὶ ψυχικῆς αἰτίας, ζωτικικοῦ ἐλαττηρίου· «ἐκ θυμοῦ φιλεῖν» = μέσ' ἀπὸ τῆς καρδίας Πλ. ι, 486· «ἐξ ἔριδος μάχεσθαι» = ἐνεκα ἔριδος, ἐκ γίσεων Πλ. η, 111· «οὕτω τραγ. θαυροχέων ἐκ φρενός» Αἰσχ. Ἐπι. 902· «ὃ ἐκ φρενός λόγος», Χο. 105· «ἐκ ποίου φρονήματος ἀτιμάζεις», ἱκ. 889· «ἐξ ὁμῶν στέγνων δέχεσθαι τὸν ἰκέτην» Σοφ. Οἶ. Κ. 487· «ἐκ παντός τοῦ νοῦ» Πλάτ. Γοργ. 510· «ἐκ τῆς ψυχῆς φίλος» Σεν. Ἀν. 7, 7, 43· «ἐκ τῆς ψυχῆς ἀσπάζεσθαι», οἶκ. 14, 4· ὅπως γενικῶς περὶ τῆς ἀφορμῆς, ἐκ τῆς ὁποίας προέρχεται τι· «κηνίος ἐξ ὀλοῆς» = ἐνεκα τῆς ἐπιμόνου ὀργῆς Ὀδ. γ, 135· «ἐξ ἀρίων χειρολαμπέας» Πλ. ι, 556· «ἀρθεὶς νεκρῶν ἐξ ἀμφιλόγων» Σοφ. Ἀντ. 111· «ἐκ τέχνης κακῆς πράσσειν», Φιλ. 88· «ἐξ ἀδουλίᾳς πεσεῖν», Πλ. 390· ὅθ. «ἐκ τίνος ἐπληγῆς» = ἐνεκα τίνος Σεν. Ἀν. 5, 8, 4· «ἀγαθός ἐκ πολυμαθίας γενόμενος» Πλάτ. νόμ. 7, 811, ὡς καὶ ἐκ «τέχνης ποιητῆς ἐσόμενος», Φαίδρ. 245· «ἐπαινον εἰληφεν ἐκ τίνος» νόμ. 1, 625· «ἐκ τοιαύτης προφάσεως» Κριτί. 12, «ἐλθεσθαι ἐκ τίνος», πολ. 8, 549· «ἐξ ὁπολλῆς» Σεν. Κύρ. 3, 3, 37· «ἀρσενικὸν ἐκ τίνος», συμπ. 4, 57· «μιασὲν ἐκ τῶν ἐχλινμάτων» Δημ. 1, 7· «ἐκ τῆς βουλῆς», 24, 63· «μηδὲς ἐκ τριηραρχίας ὑπάρξει ἀταλῆς», 20, 20· «ἐλπίδος ἔχειν ἐκ τίνος» Θουκ. 1, 84· «ἐξ ἐδεργασίων εὐμενῆς διατελεῖς» Ἰσοκ. 4, 28· «τὰ ἐξ ἀδικίας κέρδη» Πλάτ. πολ. 2, 368· «οἱ ἐκ τοῦ ἀδικίου φιλοκροδοῦντες» Σεν. Ἀν. 1, 9, 16, ὡς καὶ ἐκ τοῦ δικαίου, Ἑλλ. 6, 5, 16, Ὁμοίως «πῶς ἔχει ἐκ τοῦ τραύματος» = ἐνεκα, τ. ε, μετὰ τὸ τραῦμα, Κυρ. 5, 4, 10. Πολλὰς οὕτω καὶ περὶ προσώπων. «ἐκ θεοφιν πολυμύζειν» = κατὰ παρόρμησιν τῶν Θεῶν Πλ. ρ, 101· «ἐξ ἀνδρῶν τλημένων» = ἐξ αἰτίας τῶν ἀνδρῶν, ε, 384· «τιμὴ ἐκ Διὸς ἔστιν», 6, 197· «ὄναρ ἐκ Διὸς» = ὄνειρον ἐκ τοῦ Διὸς λαβὼν τὴν ἀφορμὴν Πλ. α, 63· «ἐκ Διὸς πάσῳ κακῶς» Αἰσχ. Πρ. 761· «πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως», 504· «ἄτιμοι ἐκ Θεῶν», Ἀγ. 997· «ὅμως ἐξ Ἑρινύων», Εὐμ. 327· τὰ «ἐκ προτέρων ἀμπλαχμάτα», 894· «ἐξ ἔμοῦ κτήσεται χάριν» Σοφ. Φιλ. 1356· «ἐπαινοῦ ἐκ τίνος τυχεῖν, μάλιστα», Ἀντ. 665· «τὰ ἐκ Θεῶν τρέμοντες» = τὸν χρησμόν, Οἶ. Κ. 257· «ὃ ἐκ σοῦ θυμῆναι» = ἢ σὴ δυσμένεια, Πλ. 619· «ἀπιστία ἐκ τίνος» Σεν. Ἀγ. 7, 7, 30· «ὃ ἐκ τῶν Ἑλ-

λῶν ἐκ τοῦς βαρβάρους φάσας» = ἐκ τῶν Ἑλλήνων προεργόμενος, ἀφορμὴν ἔχων, 1, 2, 18· «φύρος ἐκ τίνος» Θουκ. 3, 22· «κατατρίβει ἐκ τίνος» = ἐκ τίνος προσεληθὺς αὐτῇ Πλάτ. Πολ. 8, 494· ἔτι δὲ τὰ «ἐξ Ἑλλήνων τεύχεα» Πρ. 2, 148· «ἡ ἐκ τῶν Ἑλλήνων εὐνοία» Πολύβ. 3, 6, 13· «ἡ ἐκ τοῦτου πράξις», 9, 29, 7· ὅθ. τίθεται ἡ ἐκ καὶ μετὰ τὰ παθητικὰ ἀντὶ τῆς ὑπὸ «ἀκούειν ἐκ τίνος» κ. ἄλλ. ς.) μετὰ τινῶν λήξ. εὐρίσκειται ἰσοδύναμος μετὰ δοτ. ἢ ἐπιπρ. προσδιορισμὸς «ὥσπερ δ' ἄλλη σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο ἰωή» Πλ. λ, 307· «ἐκ βίας» = εἰς Σοφ. Φιλ. 559· «ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ μοι ποιεῖν τι» Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 6, 224· «ἐκ τῶν δυναμένων» Πλάτ. Γοργ. 525· «ἐκ τῶν λόγων καὶ ἔργων χαρίζεσθαι» = λόγους καὶ πράγμασι, Φαίδρ. 231· «ἐκ δόλου» = δολίως Σοφ. Πλ. 271· «αἰδέηρος ὅπως ἐκ πυρός», Ἀντ. 471· «ἐκ τῶν ἀνύσειν γαστρὶ φορβάν», Φιλ. 702· «ὀπρηλιδάνας ἐκ γλώσσης κακῆς», Τρ. 208· «ἐβόηκεν ἐξ ἀκινήτου ποδός», 872, καὶ ὅπου ἡ ἐξοδος ἐκφέρεται ἐμφαντικώτερον «οὐδὲρ μοι ὡς ἐκ στομάτων», Οἶ. τ. 1218· «ἐκ τοῦ ἐμφαντοῦς» = ἐκ τοῦ φανεροῦ, φανερώς Σεν. Κύρ. 1, 6, 41· «ἐξ ἀπροσδοκήτου, ἀέλπτου» Πρ. 7, 204, 1, 111· «ἐξ ἴσου», 7, 135· «τιμάν, ἀκούειν ἀμφοτέρωθεν» = καθ' ὁμοῖον τρόπον Αἰσχ. ἱκ. 400· «οὐκ ἐξ ἴσου ἐσμέν» = δὲν εἴμεθα ἴσα Σεν. Ἀν. 3, 4, 47· «ἐξ ἐτοίμου ἀκοντίζειν», Κύρ. 8, 5, 12· ἐκ δὲ «ἐξ ἐτοίμου» 5, 3, 57· «ἐκ τῆς θοῆς, νῆς, ὑστέρης» Πρ. 3, 127, 5, 116, 6, 85· «ἐξ ἐπιβουλῆς» Σεν. Ἀν. 6, 2, 7· 3) ἐνταῦθα συγκαταλέγεται ἡ σημ. ἀναλόγως, κατὰ (τι), τοῦτέστιν ἐκ τίνος προεργόμενον, καὶ αὐτὸ ἔχον ἀφορμὴν· «ἐκρινά ἐξ ὀνειράτων ἢ χρὴ ὑπαρ γενέσθαι» Αἰσχ. Πρ. 383· «ἐκ τῶνδε» = συμφώνως πρὸς ταῦτα· «ἀδύνατον ἐκ τῶν ὁμολογημένων» = κατὰ τὰ ὅμ. 538· «ἐξ ὧν ἀκούω κρινώ», Σεν. Ἀν. 1, 10, 28, ὡς καὶ «ἐκ τῶν ἔργων», Κύρ. 2, 2, 21· «ἐκ τῆς ὀφίως τοῦ ὀνειρίου» Πρ. 2, 152· «ἐξ ὧν ἐγὼ ἀκοῇ αἰσθάνομαι» Θουκ. 6, 17· «ἐκ τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων χαρίζεσθαι» Πλάτ. Φαίδρ. 231· «ἐκ τῆς νικώσης πάντα ἔπραττον» = κατὰ τὴν πλεονοψηφίαν Σεν. Ἀν. 5, 9, 18, ὡς καὶ «ἐκ τῶν λεγομένων καὶ μαρτυρουμένων ψηφίζεσθαι» Δημ. 46, 4. Πολλὰς παρὰ βήτορσιν καὶ ἐκ τῶν νόμων ζήμια, τιμωρίαι, δίκαι, ἐπιτίμια = αἱ κατὰ τοὺς νόμους, νόμοι Δημ. 58, 8, 18, 13 κτλ. «ἡ ἐκ τοῦ νόμου ἀρεή», 19, 70· «τόδ' ἐκ τῶν νόμων σέβας» Αἰσχ. Κύρ. 92· ὡς καὶ «ἐκ καλοῦς ματος», Πέρσ. 389· «ἐκ τοῦ δικαίου» Πολύβ. 15, 22, 1· «μηδέποτε ἐκ λόγου σκοπεῖσθαι» = κατὰ τὸν λογισμόν, τὸ λογικόν Δημ. 25, 42· «ἐκ τῶν παρόντων» = συμφώνως πρὸς τὴν παρούσαν κατάστασιν, τὰς περιστάσεις Θουκ. 3, 29· ὡς δυνατόν ἐκ τοῦ τοιοῦτου τρόπου = εἰς τοιοῦτον χαρακτήρα Σεν. Ἀν. 2, 6, 8· ἄλλως δὲ «ἐκ τρόπου τοιοῦτου» = κατὰ τὸν τοιοῦτον, τὸν ἐξῆς τρόπον Δυσ. 13, 7, ὡς καὶ «μαστεύουσι ζῆν ἐκ παντός τρόπου» Σεν.

Ἄν. 3, 1, 43. «ἐξ δυνάματος προσαγορεύει» = ὀνομασι Πλουτ. Κράσ. 3. 4) ἀκολουθίαν χρόνου, πρὸ πάντ. «ἐξ οὗ, ἐκ τοῦ, ἐκ τούτου, ἀφ' οὗ Ἰλ. π. 493, 0, 295, καὶ εἰς πάντας τοὺς ἔπειτα πολὺ συνηθ. «ὃ ἡ τὸνδὲ δράσω». Σοφ. Οἶ. τ. 235. Μάλλον ὠρισμένως «ἐκ γενετῆς» = ἀπὸ τῆς γεννήσεως Ἰλ. ψ. 535. «ἐκ νεότητος εἰς γῆρας», Ξ, 86, καὶ παρ' Ἀττ. πρὸ πάντ. «ἐκ τῶν παίδων», ἔτι δὲ «ἐκ νέων εὐθύς» Πλάτ. νόμ. 1, 642. «ἐκ μικροῦ παιδαρίου αὐτὸν ἔθρεψε» Δημ. 53, 19. «ἐκ πολλοῦ χρόνου» Πλάτ. Μεν. 234. «ἐκ τριῶν ἔτεων προετοιμάζεται» Ὑρ. 7, 22. «ἐξ ἡρῆς εἰς ἀρκτοδρον» Σοφ. Οἶ. τ. 1137. «ἐξ ἔω» = ἀπὸ τῆς πρώτης Ἀριστ. ἔκκλ. 85. «ἐκ τοῦ ἀρίστου» = εὐθύς μετὰ τὸ πρόγευμα Ξεν. Ἄν. 4, 6, 24, «ἐξ ὀλίγων ἡμερῶν», ἔτι δὲ «ἐξ ὀλίγου λέγειν» = μετὰ παρασκευὴν ὀλίγων ἡμερῶν ὁμιλῶ Ἀυσ. 2, 1. «ἐξ ἀρχῆς» Ὁμ. καὶ πάντες οἱ ἔπειτα ἐκ παλαιῶ καὶ ἐκ παλαιτάτου, ἐκ τοῦ λοιποῦ χρόνου Δημ. 59, 46. Ἐν γέν. δηλοῖ τὴν ἄμεσον τοῦ χρόνου ἀκολουθίαν «ἐκ πολλῆς ἡσυχίας» = μετὰ μακρὰν ἡσυχίαν Ὑρ. 1, 86. «ἐκ τῶν πρόσθεν «θαυρῶν γελᾶν» = εὐθύς μετὰ τὸ θαυρῶν γελᾶν Ξεν. Κύρ. 1, 4, 28. «ἐπειδὴ μ' ἐκ τοῦ πόνου ὁ ὕπνος ἀνήκεν» Πλάτ. Πρωτ. 310. μετὰ ταύτης δὲ συνδέεται πάλιν ἡ σημασία ἔνεκα «ἐκ τρωμάτων θνήσκουσιν» Ὑρ. 2, 63. ἔξ ἧς μάχης ἔμοι τᾶριστα ἔδωσαν οἱ στρατηγοί» = μετὰ τὴν μάχην καὶ ἔνεκα ταύτης τῆς μάχης Πλάτ. συμμ. 220. Εἰς ταῦτα συγκαταλέγεται: α.) ἡ μετὰ τῆς ἐκ μίσεως καταστάσεως εἰς ἄλλην. «ἐκλίπτον ἡμᾶρ εἰσιδεῖν ἐκ χρίματος» = μετὰ τὴν τρικυμίαν Δισχ. Ἀγ. 874. «τυφλὸς γὰρ ἐκ θεορκότος» = τυφλὸς ἐκ βλέποντος, ἀφ' οὗ ἔγινε βλέπων Σοφ. Οἶ. τ. 454. «λευκὴν ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τριχᾶ», Ἀντ. 1080. «ἐκ τοιοῦτου θῆλος εὐρημαί», Τρ. 1084. «ἐκ σμικρῶν εἰς τυραννίδα ἀφικέσθαι» Εὐρ. Ἐλ. 1030. «ἐκ στέγαισι τε σφίσι ναῖον, βασιλικὸν ἐκ δωμάτων» = ἀφ' οὗ κατόκησα εἰς παλάτιον, Πλ. 306. «τὰ κινὰ ἐκ τῶν ἡθίδων ἡθίδ' ἔστιν», Κόκλ. 250. «ἐλευθερὸς ἐκ δούλου γεγονώς» Δημ. 18, 131, Ξεν. Ἄν. 7, 7, 28 κ. ἄλλ. ἔνθα πανταχοῦ σημαίνεται διὰ τῆς ἐκ καὶ τὸ σημεῖον τῆς ἐξόδου. β.) ἡ ἄμεσος ἐπ' ἄλληλα διαδοχὴ καὶ ἐντ. ἡ ἐκφρασις τῆς συσσωρεύσεως, ἐπαυξήσεως. «ἐξ ἡμέρης εἰς ἡμέρην ἀναβάλλω» = ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν Ὑρ. 9, 8. «ὄχεται κακὸν ἐκ κακοῦ» Ἰλ. τ. 290. «πόλιν ἐκ πόλεως» = πόλιν ἐμπροσθεν πόλεως Πλάτ. σοφ. 225. «δεῖ τὴν ἐκ φόβου φόβον τρέφω» = ἔνα φόβον μετὰ τὸν ἄλλον Σοφ. Τρ. 28. «ἐκπίδες ἐξ ἐκπίδων» Δημ. 19, 18. ὡς ἐπίφρημα. «ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμώναν» = ἐκ τοῦτου, παρ' αὐτῷ Ἰλ. σ. 480. Παρὰ Σοφ. Τρ. 1042. «ἐκ μὲν ἐσχάτας βέδρωκε σάρκα» = ἐκ τῆς χωρίστου αἱμᾶ μου πέπωκεν, καὶ τοῖς ὁμοίως συνειθίζομεν νὰ δεχώμεθα τμήσιν. πρὸλ. «διέκ, παρέκ, ὁπέκ. Ὁμ. καὶ ἄλλοις ἐκ. ἡ ἐκ χωρίζεται ἀπὸ τῆς γενικῆς αὐτῆς διὰ πολλῶν λίσμων, ὡς ἐξηγοῦσι τοὺς ἄλλους

χριστὸν τὰ «ἐκ δ' ἐκάλ' ἱππων» Ἰλ. λ. 100 κλπ. παρὰ τῷ αὐτῷ δὲ οὐχ ὅσον. τὸ αὐτὸ μετὰ τὴν πώσιν, π. χ. «τῆς δ' ἐξ ἀργύρεον τελαμών ἦν», λ. 38, ὅτε τίθεται τὸν αὐτὸν εἰς τὸ τέλος τοῦ στίχου, Ξ, 472, Ὅδ. ρ. 511. ἡ τονίζεται ὅπου δὲν ἀκολουθεῖ γέν. ὡς καύρατος ἐξ ἀνέμοιο θυσίας ἀρνημένους Ἰλ. ε. 865.

Ἐν συνόψει ἡ ἐκ σημαίνει: 1) ἀπομάκρυνον, ἔξω μακρὰν «ἐκβάλλω, ἔξωμι» κ. ἄλλ. 2) ἀρχὴν, γένεσιν, ἔκγονος. 3) τελείωσιν, ἐξεργασίαν, ἐκδοραδῶν, ἐξοπλίζω, ἐκπικροῦ. Παρ' ἡμῖν δὲ ἡ ἐξ, ἔε γενομένη σημαίνει τὸ ναντίον, οἷον ἐκβαθύνω, ἐκβαθύνω τὸ ἔξω σημαίνει εἰς τὸ ἐξαγορίζω κλπ. κκ.

Ἐκάβη. Ὑγ. Δόμντος, σὺς. τοῦ Πριάμου Π. κατ' Εὐρ. Ἐκ. 3 Ὑγ. τοῦ Κισσέως, Πουάδης. Ἐκάδης, ἡ «Ἄρτεμις» Ἰδὲ κῆρ. ὅν.

Ἐκά-εργος, ὁ μακρόθεν ἐνεργῶν, μακρόθεν ἐρίσκων, Ἀπόλλων συγὰ παρ' Ὁμ. Πινδ. Π. 9, 29. Παρὰ μετὰ, καλεῖται Ἐκά-εργη καὶ ἡ Ἀρτεμις Ἰδὲ κῆρ. ὅν.

Ἐκαέργη, ἡ 1) ἐκωνύμ. τῆς Ἀρτέμιδος (ὁ τὸ προηγ.) 2) Ὑγ. τοῦ Βορέου Ἰαλλ.

Ἐκάθων μακρόθεν «φαίνεται ἀδύνη» Ἰλ. β. 451. ἔτι δὲ μετὰ γέν. «πόλις, ν. 107. καθὲν ἐπελθόν» Πινδ. Ο. 11, 7. «ἐκᾶθεν δὲ ἄστου φάτ' εἶναι» ἔτι ἐκᾶς, μακρὰν Ὅδ. ρ. 511.

Ἐκαί, αἱ τόποις τῆς Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 3, 26. Ἐκάλειος, ὁ ἔπων. Διὸς Πλουτ. ἐορτὴ καλήσιον.

Ἐκάλη, ἡ 1) γυνὴ ὑποδεχθεῖσα τὸν Θερσίφίλοντος Πλουτ. 2) Ἀττ. δημὸς τῆς Λέων τίδος φυλῆς Β. Ἀν. κατ. Ἐκάλειος Ἰππ. ἐκάλῃθεν Δημ. Ἐκάλῃθεν = πρὸς τὴν Ἐκ. καὶ Ἐκάλῃθεν, ἐν τῇ Ἐκ. Στ. Βού.

Ἐκαλήνη (κ. Κορ. Ἐκαλήνη) ὅπου. τοῦ Ἐκάλῃ Πλουτ. Θρα. 14.

Ἐκαλός. Ἐκάλειος, ἔπων. Διὸς.

Ἐκα-μῆδῃ. Ὑγ. τοῦ Ἀρσινδίου, Ζολλῆ τοῦ Νέστορος Ἰλ.

Ἐκάνομος. ἀγλαῖος φίλος Πευχ.

Ἐκάς. κατ' Ἀπολλ. ἔπρ. σ. 576, 26. ἀττ. ἔκας μακρὰν, ἀπομακρυνόμενα, ἐν μέρει ἀπολύτ. Ἰλ. υ. 422, Πινδ. ἔτι δὲ Θουκ. 1, 80.

πολλάκ. δὲ μετὰ γέν. «ἐκάς Ἀργεῖος» Π. ι. 246 καὶ ἄλλα. τελειώτης «ἐκάς δ' ἐπὶ τείχεος ἔμμενα», σ. 216. τινὸς Πινδ. Π. 22, Εὐρ. Φοῖν. 907. Παρ' Ὑρ. 8, 194.

«οὐχ ἑλὰς χρόνον περὶσταί» = μετ' οὐ πολλὸν χρόνον. συγχετ. ἐκαστέρως = μακρότερον Ὑρ. 321, Εὐρ. κλπ. ἔτι δὲ Ὑρ. β. 108, ὅστις τὸ συντάτ. μετὰ γέν. 3, 101 μακρότερον, πρὸς ὡς τινὸς ἀπὸ τῆς 8, 60, π. Θεοκρ. 19.

7 ἐκαστοτέρω, κατὰ Σχολ. χειρὸς. ἐκαστέρω, ὑπερβ. ἐκαστάτως = πολὺ μακρὰν πορρωτάτως Ἰλ. κ. 113. Ἀιῶνός Ὑρ. 4, 204.

ἀπὸ τινός, 1, 34 καὶ μετὰ. προσκ.

Ἐκας, α. ὁ μάντις Πανθ.

Ἐκαστάλις. καὶς φορὰν Ἐπιγρ.

Ἐκαστάτως. Ἰδὲ ἐκάς.

Ἐκασταχῆ. πανταχοῦ, πάντοτε Σουφ. αἰθῶρ.

Ἐκασταχέθεν. ἀπὸ καὶ μέρους Θουκ. 7.

20. -πέμπειν Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 3, undique.
 Ἑκατασταχόθι· εἰς κάθε μέρος, ἀπανταχοῦ
 Πλουτ. Λυσ. 19, passim.
 Ἑκατασταχοῖ· πανταχόθεν, πρὸς κάθε μέ-
 ρος· -πέμπειν Πλουτ. Μάρ. 20, κατ' ὄρθου.
 δι' ὅθ. ἀντὶ ἑκασταχοῦ.
 Ἑκασταχόσε· τῶ ἀνωκ. -διαπέμπω Θουκ. 4,
 55, quousumque.
 Ἑκασταχοῦ· πανταχοῦ Θουκ. 3, 82, ubilibet.
 Ἑκατέρω, συγχρ. τοῦ ἑκάς.
 Ἑκάστοθεν· ἑκαταχόθεν Δ. Λαέρ. 1, 93.
 Ἑκάστοθι· ἑκαταχόθι Ὀδ. γ, 8.
 Ἑκάστος· καθείς, κάθε ἕνας χωριστά, ἀν-
 τίθ. τῶ πληθὺς ὁλότης, ἑκάστος εἰς τὴν
 ἰδιαιτέραν ἐαυτοῦ ὁλότητα, ὅτε τίθεται καὶ ὁ
 πλ. ὡς «ῥαδίως ἑκάστος τὴν ἐκείνων ἀπολεί-
 νοντες» Θουκ. 1, 2. Παρ. Ὁμ. δὲ συνήθ. τί-
 θεται κατὰ τὴν αὐτὴν πτώσιν, καθ' ἣν καὶ τὸ
 ὅλον (σχημα καθ' ὅλον καὶ μέρος)· «Τρώας
 ἑκάστον ὁπλήθυε τρώας» = πάντα Τρώας Ἰλ.
 215. «ὑμὶν καθὼν πέμπει ἑκάστω» = εἰς σὰς
 καὶ μάλιστα κάθε ἕνα, ο, 109. «γυναῖκες
 ἰθαμάκων ἑκάστη», σ, 406, ὡς καὶ αὐτὰ
 ἑκάστα ἔλεγον» Πρ. 5, 13. «Ἄλλως δ' ἐν τῇ
 περιπτώσει ταύτῃ τίθεται παρ' αὐτοῦ ἡ γενική·
 «ἐκάστη τῶν ἐπιστημῶν, τῶν τεχνῶν» Πλατ.
 Παρμ. 134· οὐδὲν ἦντον ὁ Πρωτ. 4, 13,
 16· καὶ οἱ μὲν ἑκαστοεἰς τὰς στέγας ἐπαν-
 ἦσαν»· -Τὸ δὲ ῥῆμα προστίθεται πολλάκι κατὰ
 πλ. «τῶν πάντων οἱ ἑκάστος ὄνιν δώσουσι
 μέλαιναν» Ἰλ. κ, 215. «ἔμμενον ἐν τῇ ἐαυτοῦ
 τάξῃ ἑκάστος» Πρ. 3, 158. «καθ' ὅσον ἐδύ-
 νωντο ἑκάστος» Πλατ. Πρωτ. 327. «οἱ ἄλλοι
 πάντες δημιουργοὶ βλέποντες πρὸς τὸ ἐαυτῶν
 ἔργον ἑκάστος», Γοργ. 503. «ὅτι ἑκάστος
 ἐπιστάθης» Ξεν. συμπ. 3, 3 «ὅση ἐδύνατο
 ἑκάστος». Συνήθως τὸ οὗς, προστίθεται εἰς
 τὸ ἕκ. ἄνω ἄρθρον, ὅταν δὲ τὸ οὗς. ἔξη τὸ
 ἄρθρον, τότε ἡ ἑκάστος ἢ τίθεται κατόπιν,
 σημαίνουσα ὁ κάθε φοράν· «τὸν δήμαρχον
 ἑκάστον» Πρ. 3, 6. «τῆς ἡμέρας ἐκάστης»
 Θουκ. 5, 47. «εἰς τὸ ἔργον ἑκάστος» Πλατ.
 Κρατ. 389, ἢ τίθεται ἔμπροσθεν, ὅτε τὸ ἄρ-
 θρον ἀναφέρεται εἰς ἐπὶ, προσδιορισμόν, «ἐξ
 ἐκάτων τῶν πόλεων, οἱ ὧν ἐξέρχεται», Πρωτ.
 315 ἢ ἐφαίρεται τὸ καθ' ἑκάστον· «ἐκάστη ἢ
 ἐπιστήμη», Παρμ. 134· «ἑκάστον τὸ ἔθνος»
 Ξεν. Ἀν. 1, 8, 9. «ὅστις ἑκάστος» = ἑκάστος
 ὅστις Πρ. 9ε. 459. «εἰς ἑκάστος» ἴδε εἰς·
 «αὐτὸς ἑκάστος» = ὁ ἴδιος ἑκάστος Πρ. κλπ.
 πρὸ πάντ. αὐτὰ ἑκάστα -φράζειν, λέγειν
 Ἀισχ. Πρ. 952· πρὸλ. αὐθὲν ἑκάστος· «ἑκα-
 στός τις» = κάθε ἕνας Σοφ. Ἀντ. 2, 62,
 Θουκ. 9, 31. «καθ' ἑκάστον» = καθ' ἕνα καθ'
 ἐαυτοῦ, ὡς καὶ «ὁς ἑκάστος» = ἑκάστος καθ'
 ἐαυτοῦ Θουκ. 5, 4 καὶ ἄλλ. Πρῶτον παρὰ
 μέγ. ἀντὶ ἐκάτερος Διον. Ἀλ. 3, 2, quisque.
 Ἑκάστοτε· κάθε φοράν, πάντοτε Πρ. 8, 115.
 Μετὰ τοῦ αἰεί Ἀριστ. νεφ. 1279 καὶ ἄλλ.
 κομ. Μετὰ τοῦ πολλὰκις Πλατ. Φίλ. 58.
 Ἑκατατέρω· ἑκατέρωθεν, ἀμφὶς ἴσος ἑκάς.
 Ἑκατεῖα, ἢ 1) γυνή τις Ἐπιγρ. 2) = ἑκά-
 τη Σοφ.

Ἑκατατα, τὰ ἰορτή καὶ θυσία Ἑκάτης Δημ.
 Κατὰ Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 13, 860 καὶ φαντά-
 σματα (φάσματα).
 Ἑκάτατον, τὸ ἱερὸν Ἑκάτης Ἀριστ. σφ. 804,
 ἢ Ἑκάτειον, βάτρ. 366, ἔνθα ὁ Σχολ. ἀγεί-
 λματα τῆς Ἑκάτης ἔφηγ. πρὸλ. Λυσ. 16 καὶ
 Ἑκατήσιον.
 Ἑκαταίος, ὁ 1) Μιλήσιος, α) υἱὸς Ἡγή-
 σάνδρου, ἱστοριογράφος Πρ. 6) υἱὸς τοῦ Εὐ-
 μήδους Ἐπιγρ. γ) υἱὸς τοῦ Ἀρτέμιωνος
 ὦστ. 2) Ἀδορίτης, φιλόσοφος Σουῖδ. δ) τῶν
 ραββίτων ἐν Καρδίᾳ Πλουτ.
 Ἑκατέ-δωρος, ὁ Στρατονικεὺς Ἐπιγρ. πρὸλ.
 Ἑκατόδωρος.
 Ἑκάτειον· Ἑκάτατος.
 Ἑκατεράκις· καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην
 φοράν, δύο φορές Ξεν. Κύρ. 4, 6, 2, alterutra.
 Ἑκατερέω· κάμνω ὅπως εἰς τὸν χορὸν ἑκα-
 τερίδα· ἑκατερεῖτο, πρὸς τὰ ἱσχυία πηδῶν ἐ-
 κατερεῖται τὰς πτέρνας· Πουχ.
 Ἑκάτ-θε, πρὸς ὧν. ἑκατέρωθεν· ἑκατέρω-
 θεν· -δμήλου Ἰλ. γ, 340, κλπ.
 Ἑκατερίς, ἴδιος, ἢ· χορὸς Πολυδ. 4, 102,
 καθ' ὃν ἀλληλοδιαδόχως ἐκτύπουν μὲ τὰς δύο
 πτέρνας εἰς τὰ ὀπίσθια.
 Ἑκατερο-μάσχαλος, ὁ μὲ χειρίδας, αἰ-
 τινες κρέμονται πρὸς τὰ κάτω ἐξ ἀμφοτέρων
 τῶν ὤμων Πολυδ. 2, 138.
 Ἑκάτερος (συγχρ. κατὰλ. τῶν δύο, ὡς εἶνε
 τὸ ἑκάστος ὑπερθ. κατὰλ. τῶν πολλῶν)· ἑκάστος
 τῶν δύο καθ' ἐαυτὸν χωριστά, τὸ δ' ἄμφοτέρω
 καὶ οἱ δύο ὁμοῦ· εἰν ἐν μέρῃ πρὸς ἑκάτερας τὰς
 δυνάμεις κινδυνεύουσι» Λυσ. 2, 33, ὡς καὶ
 Δημ. 35, 12· καὶ ἐν ἑκατέρω καὶ ἀμφοτέρω
 ἀνταποκρίνονται Πινδ. I, 7, 28· εἰς ἑκάτερας
 τῆς ἡπείρου· ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ Ἰσοκ. 4,
 35· ἑκάτερος ἡμῶν Θουκ. 6, 17. Καὶ ἐνταῦθα,
 ὡς καὶ εἰς τὸ ἑκάστος, σπανίως, ὁμοῦ τίθενται τὸ
 πλ. τοῦ ῥήμ. καὶ τῆς ἑκάτερος ταχίστα
 ἔφασαν» Ξεν. Κύρ. 6, 1, 19. Συνήθ. ὁ ἕκ. τὸ
 μετ' αὐτοῦ οὗς, τὸ ἄρθρον· εἰς ἑκάτερον τῶ
 τῷ κέρω Θουκ. 5, 67, σπανίως, 8· ἀντιστρέφως·
 εἰς τὸ κέρω ἑκατέρω 4, 93.
 Ἑκατέρωθεν, ἐπὶ ἑκάστου τῶν δύο μερῶν,
 ἀπὸ τὰ δύο μέρη Θουκ. 2, 75· τῶν πόλεων, 3, 6,
 Ξεν. Κύρ. 3, 3, 9· ἐπὶ ἑκάτερος Πλατ. Φαῖδ. 112.
 Ἑκατέρωθι· εἰς ἑκάτερον τῶν δύο μερῶν, καὶ
 εἰς τὰ δύο μέρη Πινδ. Ο. 2, 76, utroque.
 Ἑκατέρως· καθ' ἑκάστον τῶν δύο τρόπων,
 καὶ κατὰ δύο τρόπους Πλατ. νόμ. 10, 89δ.
 Ἑκατέρωθεν· πρὸς ἑκάτερον τῶν δύο μερῶν, πρὸς
 ἑκάτερα τὰ μέρη Πλατ. Γοργ. 523, utroque.
 Ἑκατη-θε λέτης, ὁ ἑκατηγόλος Ἰλ. α, 75.
 Ἑκάτη, ἢ· θυγ. τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Ἀστερίας
 Πρ. βραδύτ. συγγεγραμμένη μέτην Ἀρτεμιν (Ἀισχ.
 Ἑκ. 676, Ἀρτεμῖς Ἑκάτα), μαχητή, ὡς,
 εἰς τὰ σταυροδρόμια λατρευομένη πλ. Λουκ. Φι-
 λοφ. 39. Παρὰ Τζιτζ. Ἀμαζ. πρὸλ. Ἑκαταία.
 Ἑκάτη-θε λέτης, ἴδιος, ὅθλ. τοῦ προηγ.
 ἔπων. τοῦ ἀριθμοῦ 25, Θεολογ. ἀριθμ. 37.
 Ἑκατη-θόλος, ὁ ὁ ἑκαθὲν βάλλον, μα-
 χρὸν ῥίπτον, ἔπων. τοῦ Ἀπόλλωνος, παλ-
 λάκ. Ὁμ., Πρ. Πινδ. τῆς Ἀρτέμιδος Ὁμ.

ἄν, ὅς οὖν, ὁ (Ἀπόλλων) Ἰλ. ο, 231.
 *Ἑκατήσια, τά, κατὰ Πολύδ. = Ἑκατατά
 κατὰ Στ. Βυζ. ἢ ἐν Καρίᾳ πόλις Ἰδριάζ.
 *Ἑκατήσιον, τό 1) νῆος Ἑκάτης ἐν Ἐφέσῳ
 Στράβ. 2) ἀγαλμα Ἑκάτης Πλουτ.
 *Ἑκατήσιος τὴν Ἑκάτην ἀφορῶν, π. χ. «τέ-
 χνη, μαγεία» Μανέθ. 5, 302.
 *Ἑκάτης νήσος, ἢ νήσος πλησίον τῆς Δι-
 λου Ἀθην.
 *Ἑκάτι, ὄνομα καὶ ἀττ. ἀντὶ Ἑκῆτι, ὅπερ ἴδε.
 *Ἑκατικὸς ἢ Ἑκατινὸς στρόμφαλος· σφαῖρά
 ῥά ἐστι χρυσεή, μέσον σάπφειρον περικλείουσα,
 διὰ ταύτης στρεφόμενη ἱμάτιος, καὶ ὅλης
 αὐτῆς ἔχουσα χαρακτῆρας Ἰσχυρ. Μαγ. σ. 74.
 *Ἑκατόγ-γυιος, 2° ἐξ ἑκατὸν σωμάτων συν-
 ιστάμενος Πινδ. ἀποσπ. π. Ἀθην. 13, 573.
 *Ἑκατογ-κάρηνος, ἢ ἔχων ἑκατὸν κε-
 φαλὰς Ἰσχυρ. Πρ. 354, ἀλλ. γρ. -κάρανος.
 *Ἑκατογ-κέφαλος, ὁ τῷ ἔπομ. -Τυφῶς
 Πινδ. Ὀ. 4, 7.
 *Ἑκατογ-κέφαλος· μετ' ἑκατὸν κεφαλὰς·
 -ὄφεις Εὐρ. Πρ. μ. 882 -ἦ δ' ἄρ' α, 1188·
 -ἔχιδνα Ἀριστ. διατρ. 473.
 *Ἑκατόγ-κράνος· τῷ ἀνωτ. -Τυφῶς
 Πινδ. Π. 8.
 *Ἑκατόγ-κρήπης, ἑδος, ἢ ὁ ἐπὶ ἑκατοντα-
 πλῆθι βάζεως Ἰουλιαν. ἐπιστ. 24.
 *Ἑκατόγ-χειρ, εἰρὸς, ἢ ἑκατόγχειρος, -ου,
 ὁ ὁ μετ' ἑκατὸν χεῖρας, οἱ γιγαντῶδες παῖ-
 δες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς Ἀπολ. Πλουτ.
 Μάρκελλ. 17, centimanus.
 *Ἑκατόγ-χειρος, ὁ τῷ ἀνωτ. -Βριάριος
 Ἰλ. α, 402.
 *Ἑκατό-δωρος, ὁ 1) ἀνδριαντοποιός τις Πο-
 λυδ. παρὰ Πανσ. Ὑπατόδωρος 2) ἐπὶ νο-
 μισμ. Πυθοπόλεως 3) Βυζαντινός τις Πολυδ.
 *Ἑκατό-ζυγος, 2° μετ' ἑκατὸν βάθρα κωπηλα-
 τῶν Ἰλ. υ, 247.
 *Ἑκατο-κλῆς, ἑως, ὁ Ἐφέσιός τις Ἐπιγρ.
 *Ἑκατόμ-θαιος· ἔπων. Διὸς καὶ Ἀπόλλω-
 νος, εἰς οὓς εἰδόντο ἑκατόμβαι ἄρ. λεξ.
 «τὰ ἑκατόμβαια, δηλ. ἱερὰ» = εἰορταί, ἐν
 αἷς εἰδόντο εἰς τοὺς θεοὺς ἑκατόμβαι Εὐστ.
 *Ἑκατομβαιός· Ἑκατομβαιῶν παρὰ τοῖς Ἀ-
 σιανοῖς Ἐπιγρ.
 *Ἑκατόμβαιον, τό τόπος εἰς τὴν χώραν
 τῆς Δόμης Πολυδ.
 *Ἑκατομ-θαιῶν, ὄνος, ὁ ὁ πρῶτος μῆν τοῦ
 Ἀττικοῦ ἔτους, σχεδὸν ὁ παρ' ἡμῖν Ἰούλιος,
 ἔκ τῆς εἰορτῆς τῶν Ἑκατομβαιῶν οὕτω
 κληθεὶς Ἀριστοτ. Ζ. 1. 5. 11· πρῶτερον Κρό-
 νου μῆν Πλουτ. Θησ. 12° παρὰ Σκαρτιά-
 ταις Ἑκατομβεῖς Πσυχ.
 *Ἑκατομβεῖς· ἴδε Ἑκατομβαιῶν.
 *Ἑκατόμ-βη, ἢ (βοῦς)· κυρ. θυσία ἑκατὸν
 βοῶν Ἰπρ. 6, 129, οὐδὲν ἤττον ὁ ἀριθμὸς δὲν
 τηρεῖται σταθρῶς ἐν γέν. πᾶσα μεγάλη παν-
 ηγυρικὴ θυσία· οὕτω 12 ταύρων Ἰλ. ζ, 93,
 115· 81 παρομοίως Ὀδ. γ, 59· ἔτι δὲ καὶ
 ἄλλων ζώων· ταύρων καὶ ἀρνείων α, 15·
 50 κριῶν ψ, 146· ἀρνῶν, 864· ὄνων
 Πινδ. Π. 10, 33· καὶ κωμ. πουλυπόδων,
 Ἀνάκλινδρ. Ἀθην. 4. 131 (στιχ. 29)· ὀνῶν
 Ἐπιπ. ἀντόθι 14, 642. Παρ' Ἰπρ. 4, 179

συγκριταλέγονται εἰς αὐτὴν καὶ τὰ ἀφαιρεσάμε-
 *Ἑκατόμ-δοιον, τό ἑκατὸν βοῶν τιμὴ Παυ.
 *Ἑκατόμ-δοιος· ἑκατὸν βοῶν ἄξιος· τούτῳ
 Ἰλ. ζ, 236, κατ' Εὐστ. ἀξίζων ἑκατὸν χρυσά
 νομίσματα, ἔχοντα ἑκατόν βοῶν Πλουτ.
 Θησ. 25.
 *Ἑκατόμνος, ἢ Ἑκατόμνος, ον, καί ω, ὁ
 1) δυνάστης τῆς Καρίας πατὴρ τῆς Ἀρτεμιδίας
 Ἄρρ. 2) Μιλήσιος νικητὴς εἰς τὸ σταθίων καὶ
 τὸν δίαυλον, Ὀλ. 177.
 *Ἑκατόμ-πεδον, τό 1) τόπος ἐν Ἠπειρῷ
 Πτολ. Πλουτ. 2) = Ἑκατόμπεδος.
 *Ἑκατόμ-πεδος, 2 (ἐκ τοῦ ποδός, ὡς ἐκ
 ἑκατόμ-ποδός, ὅπερ λέγεται Θουκ. 3, 68
 περὶ ναοῦ τῆς Ἥρας, καὶ εὐρίσκεται παρ' Ὀμ.
 ὡς δι. γρ.) ἑκατὸν πόδας μακρὸς Ἰλ. φ,
 164· -κέλευθοι Πινδ. Ἰ. 6, 21· -οὐκ ἤμα,
 Πολυδ. 6, 29, 7° παρ' Ἀθην. 12, 529 μετ' ἡν
 δι. γρ. Ἑκατόμπεδον. Ὁ ἐν Ἀθήναις ναὸς
 τῆς Ἀθηνᾶς καλεῖται τὸ Ἑκατόμπεδον
 ἄρ. λεξ. ὁ παρῶντων ἐκ. Πλουτ. Περικλ.
 13 καὶ Ἀλλεγορ. ἐκτὶ δὲ «ὁ νεὸς ὁ ἐκ». Ἐπιγρ.
 *Ἑκατόμπεδος, ἢ θέσις ἐν Συρακούσαις Πλουτ.
 *Ἑκατόμ-πηχυς, 2° ἑκατὸν πήχυων τὸ μέ-
 γεθος Μουχ.
 *Ἑκατομ-πλάσιον, 2° ἑκατονταπλάσιος ἄρ.
 λεξ. centuplus.
 *Ἑκατόμ-ποδός· ἴδε ἑκατόμπεδος, κατὰ Δοδ.
 Φρόν. 546, ὁ κατ' αὐτὸ ἀττ. τύπος.
 *Ἑκατόμ-πολις, 2° μετ' ἑκατὸν πόλεις· -Κρή-
 τη Ἰλ. 6, 649· -Λακωνική Στράβ. 8, 362.
 *Ἑκατόμ-πους, ὁδός, 2° ὁ ἑκατὸν ποδῶν
 περὶ τῶν (50 ἢ 100,) Νηρηίδων Σοφ. Ὀλ.
 Κ. 718, centipes.
 *Ἑκατόμ-πτολίεθρος, 2° ἑκατόμυλος Εὐρ.
 ἀποσπ. Κρητ. 2, 4.
 *Ἑκατόμ-πύλος, 2° μετ' ἑκατὸν πόλεις· -Θη-
 βαι Ἰλ. ι, 383· -Θηβῆ Δ. Περ. 249.
 *Ἑκατόμ-πυλος, ἢ 1) χώρα καὶ πόλις ἐν Παρ-
 θία Στράβ. πρόλ. Ἑκατοντάπυλος 2) πόλις
 ἐν Λιβύᾳ Δ. Σικ.
 *Ἑκατομ-φόνια, τά 1) θυσία εἰς τὸν Δία
 δι' ἑκατὸν φονευθέντας ἐχθροὺς Πλουτ. 4, 191
 3° 2) εἰς τὸν Ἄρην ἐν Ἀθήνῃ καὶ Κρήτῃ.
 *Ἑκατόμ-νησοί, αἱ εἰκοσὶν ἢ τεσσαράκοντα
 μικραὶ νῆσοι εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀσιολίδος
 παρὰ τὴν Λέσβον Στράβ. 14, 2, 618 ἐκ τῶν
 Ἀπόλλωνος Ἑκάτου, κατ. Ἑκατοννησοί
 Στ. Βζ.
 *Ἑκατόν-σεμνον· πολὺ, μέγα Παυ.
 *Ἑκατοντά-δόχος, 2° ἑκατὸν δεχόμενοι
 περιλαμβάνοντες Ἰουλιαν. ἐπιστ. 24.
 *Ἑκατοντά-δραχμὸς· ἑκατὸν δραχμῶν ἑ-
 ξίας Γαλην.
 *Ἑκατοντά-τηρίς, ἑδος, ἢ τὰ ἑκατὸν
 ἐτὶ Πλατ. πολ. 10, 615.
 *Ἑκατοντά-ἐτηρος, 2° ἑκατὸν ἐτῶν Ὀρφ.
 Ἄργ. 1105.
 *Ἑκατοντά-ετής, 2° τῷ ἀνωτ. -δοστή Πινδ.
 Π. 4, 282.
 *Ἑκατοντά-ετία, ἢ ἑκατὸν ἐτὶ Ἀππ.
 *Ἑκατοντά-θύσανος, 2° μετ' ἑκατὸν θυσά-
 νους (φόνταις) Ἰουλιαν. ἐπιστ. 24.

Ἑκατοντᾶ-χάρηρος, 2' μὲ ἑκατὸν κεφαλὰς Αἰσχ. Πρ. 353, καὶ Θωρ. -χάρανός· -Τρυφῶς Πινδ. Π. 1, 16.
 Ἑκατοντα-κεφάλαις, ὁ, γεν. ἑκατοντακεφάλαι· Ἀριστ. νεφ. 336' ὁ ἑκατὸν κεφαλῶν.
 Ἑκατοντα-κέφαλος, 2' τρώωντο· Ἰουλιαν.
 Ἑκατον-τάκις ἐπὶρ. ἑκατὸν φορὰς μὲν.
 Ἑκατοντακίς-χίλιοι, 2' ἑκατὸν χιλιάδες.
 Ἑκατοντά-κλινος, 2' περιλαμβάνων ἑκατὸν κλινὰς παρὰ τὴν τράπεζαν, θέσεις οἰκός· Ἀθην. 12, 538.
 Ἑκατον-ταλαντεύα, ἡ ποσὸν ἑκατὸν ταλάντων Πολυδ. 9, 52.
 Ἑκατον-τάλαντος, 2' βαρύνων ἢ ἀξίζων ἑκατὸν τάλαντα· Ἀριστ. ἱππ. 442.
 Ἑκατοντάλιθος· 2' ὁ κοιλανίτης λίθος Βυζ.
 Ἑκατοντά-μαχος, 2' πρὸς ἑκατὸν ἀνδρας μαχόμενος· Ἰώσ. ἀρχ. 13; 12, 15.
 Ἑκατόντ-ανδρος, 2' ἑκατὸν ἀνδρῶν· Ἰουλιαν. ἐπιστ. 24.
 Ἑκατοντα-ὄργυιος· ἴδ' ἑκατοντόργυιος.
 Ἑκατοντά-πηχυς, 2' ἑκατὸν πήχεων· Ἰώσ. ἰουδ. π. 2, 10.
 Ἑκατοντα-πλασιάζω· ἑκατοντάκις πολλαπλασιάζω· Ὠριγέν. centuplico.
 Ἑκατοντα-πλασιάζω, ὁ· ἡ ἑκατοντάκις πολλαπλασιάζω· Ὠριγέν. centuplicatio.
 Ἑκατοντα-πλασίον, 2' ἑκατονταπλοῦς, ἑκατὸν φορὰς τόσος· -τινός· Ξεν. οἰκ. 2, 3, centuplus· ἐπὶρ. -ως ἐκκλ.
 Ἑκατοντά-πλεθρος, 2' ἑκατὸν πλεθρῶν· Ἰουλιαν. ἐπιστ. 24.
 Ἑκατοντα-πυλος, 2' ἑκατόμυλος· -Θήβη· Ἐπ. ἀδ. 501 (7, 7).
 Ἑκατοντα-πυλος, ἡ· 1) πόλ. ἐν Παρθίᾳ, ἀπὸ 2) ἐν Αἰγύπτῳ Πολύδ. περλ. Ἑκατόν-πυλος.
 Ἑκατοντ-αρχέω· εἶμαι ἑκατόνταρχος Δ. Κασ. 52, 25.
 Ἑκατοντ-άρχης, ὁ· ἄρχων ἑκατὸν ἀνδρῶν Αἰσχ. π. Ἀθην. 1, 11, Ἡρ. 7, 81, ἀλλὰ καὶ ἑκατόνταρχος· Ξεν. Κυρ. 5, 3, 41, centurio.
 Ἑκατονταρχία, ἡ· 1) τὸ ἀξίωμα τοῦ ἑκατόνταρχου Δ. Κασ. 78, 5· 2) ἡ ἑκατοντάς, λόγος ἑκατὸν ἀνδρῶν Δ. Κασ. 48, 42, centuria.
 Ἑκατόνταρχος, ὁ· ἑκατοντόρχης.
 Ἑκατοντάς, ἄδος, ἡ· ὁ ἀριθμὸς ἑκατόν, ὁμίλος ἐξ ἑκατόν· Ἡρ. 7, 185.
 Ἑκατοντά-φυλλος, 2' μὲ ἑκατὸν φύλλα· Θεόκρ. Φ. Ἰσ. 6, 4.
 Ἑκατοντά-χειρ, ὁ· ἑκατόγχειρ Πλουτ.
 Ἑκατοντα-χειρία, ἡ· πόλ. ἐν Ἠπείρῳ, κατ. ἑκατοντάχειρες Παλαίφ. 20.
 Ἑκατοντά-χειρος, ὁ· ἑκατόγχειρ Ἀθανάσ.
 Ἑκατοντά-χρος, συνηρ. χροῦς, 2' κυρ. ἑκατὸν μέτρων, ἑκατονταπλοῦν καρπὸν φέρων Θεόκρ. Φ. Ἰσ. 8, 7, 4.
 Ἑκατοντά-χρους, λίθος, 2' ἑκατὸν χρωμάτων Εὐμαθ. Ἰσμ. 1, σ. 9.
 Ἑκατον-τεσσαράκοστος, 2' τεσσαράκοστος καὶ ἑκατοστής Τζέτζ.
 Ἑκατοντό-δορος, ὁ· ῥόδιός τις Πολύδ.
 Ἑκατοντό-πυλος· ἑκατοντάπυλος· -ῥώμη· Ἡρώδ. Ἀττ. (παραρτ. 50, 3.).

Ἑκατοντ-ὄργυιος· ἑκατὸν ὄργυιων Πινδ. ἀποσπ. 110' -ἀνδριάς· Ἀριστ. ὄρν. 1131, ἐνθα διώρθ. ἑκατοντόργυιος.
 Ἑκατόντ-ορος (ἑρσένος), 2' μὲ ἑκατὸν κώπας Πολυδ. 1, 82, centiremia.
 Ἑκατοντούτης, συνηρ. ἐκ τοῦ ἑκατοντα-τής, ὁ· ἑκατὸν ἱπῶν Δουκ. Μακροβ. 13.
 Ἑκατοντοῦτις, ἰδος· Ὁηλ. τοῦ προηγ. Ἀ-θην. 15, 657.
 Ἑκατοντ-ὀφθαλμος, ὁ· μὲ ἑκατὸν ὀφθαλμοὺς Ἀθην. 14, 697.
 Ἐκᾶτος, ὁ· μακρὸν ῥίπτων, ἰδ. ἑκων. Ἀπόλλωνος· Ἰλ. η, 83, καὶ αὐτός ὁ Ἀπόλλων· Ἀπολ. Ρ. 1, 958 -Ἐκᾶτη, ἑκων. Ἀρτίμιδος Αἰσχ. ἱκ. 661' ἴδ' ὄν. κύρ.
 Ἑκατοστιατός, 3' ἑκατοστής· Ἐπιγρ.
 Ἑκατοστο-εικοστ-ὄγδοον· τό· ἑκατοστὸν εἰκοστὸν ὄγδοον Νικ. ἀριθ. 1, 8.
 Ἑκατοστο-λόγος, ὁ· ὁ τὴν ἑκατοστήν συν-αθροίζων Βασίλ. τ. 1, σ. 185.
 Ἑκατό-σταμος, 2' μὲ ἑκατὸν στάματα· «-παταμοῦ ῥοαί» Εὐρ. Βαχχ. 404.
 Ἑκατοστής, 3' ἑκατοστιατός· Ἡρ. 1, 47 καὶ ἔξης· ἡ ἐκ. = τὸ ἑκατοστὸν μέρος· Ἀριστ. σφ. 658, πρὸ πάντ. ὁ τόκος Πλουτ. Λουκ. 20, centesimus.
 Ἑκατοστής, ἴος, ἡ· ἑκατοντάς Ξεν. Κύρ. 6, 3, 34 καὶ μὲν. Πλουτ. Ῥωμ. 8, centuria.
 Ἐκάτων, ὠνος, ὁ· ῥόδιος σταλῆδος φιλόσοφος Δ. Λαερ.
 Ἐκατ-ώνυμος, ὁ· 1) Σινωπεὺς Ξεν. 2) Ἀθηναῖος· Ἐπιγρ. 3) Ἀδελφίτης καὶ ἄλλ.
 Ἐκ-βαδάζει· ἐκαλεῖσθαι Σοφοκλῆς Ἀντηνορίδαις (ἀποσπ. 136) Ἠσὺχ.
 Ἐκ-βάζω· λέγω ἔξω, ἐκπράζω, μέλ. ἐκβάω Αἰσχ. Ἀγ. 498, eloquor.
 Ἐκ-βαθραύω· ἐκ βάθρων, ἐκ θεμελίων ἀνα-τρέπω Κλημ. ὁμιλ. exstirpo.
 Ἐκ-βαίνω· 1) βγαίνω, ἐξέρχομαι· ἀ.) ἐκβαίνω, ἀποβαίνω, πρὸ πάντ. ἐκ τοῦ πλοῦτος εἰς τὴν γῆν ἀποβαίνω· «ἐκ νηὸς βῆ» Ἰλ. α, α, 439' ἐτι δὲ «ἐκ τῆς νηὸς ἐκβ.» Θουκ. 1, 137' συνηρ. ἀνευ προσθήκης· «ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαίνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης» Ἰλ. α, 437' «ὀησάμενοι ἔρετρά ἐκβητε» Ὀδ. 9, 38' καταβαίνω· -πέτρης· Ἰλ. δ, 107' «ἐκ δ' ἔκων αὐτοί» ἐξήλθον ἐκ τῆς ἀμάξης, γ, 113' «ἐκ-βαιν' ἀπήνη» Αἰσχ. Ἀγ. 880' 6.) ἐν γέν. ἐξέρχομαι, καταλείπω· «φυγὴν ἐκβαίνουσιν ἐκ τοῦ σώματος» Πλάτ. Φαίδρ. 77 καὶ πολ-λάκι. «ὄθεν, ἐνθεν ἐκβ.» Τιμ. 44' -νᾶπος = ἐκ τῆς κοιλάδος· Ἀδ. 2 (9, 300)· 80. «ἐκβαίνειν πρὸς τὸ ὄρος» ἐξέρχόμενος ἐκ τῆς κοιλάδος ἀναβαίνω πρὸς τὸ ὄρος Ξεν. Ἀν. 4, 2, 3· «ἐς τοῦτ' ἐκβίβη» ἀλγυθόνος· «εἰς τόσον μέγαν πόνον κατήνησε» Εὐρ. Μηδ. 56' «τίνος βοή πάραυτος ἐξέβη νέπους» = ἀν-τήχησεν ἐκ τοῦ ν. Σωφ. Ἀγ. 876' γ') ἐξέρχο-μαι ὑπεράνω τινός, ὑπερβαίνω, διαβαίνω· -τὸ-γῆς Εὐρ. Ἰ. Τ. 907' «-τῆς εὐνοίας διατήρης» Πλάτ. πολ. 3, 406' «-τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας» ἐξέρ-χομαι ἐκ τοῦ ἰδιόχρονος εἰς ἐμέ, πολ. 12, 380, καὶ περὶ τοῦ χρόνου, τῆς ἡλικίας, «-τὰ τριάκοντα ἔτη» = ὑπερβαίνω, περὶ τὰ τριά-

κοντα, 7, 537. «-τοῦ γεννᾶν τὴν ἡλικίαν», 5, 461. προσέτι δὲ παραβαίνω, προσβάλλω. - τὰ νομοθετηθέντα, πολιτ., 295. «-τὸν ὄρκον, συμπ., 183. «-γαίας ὅρια» Εὐρ. Ἦρ. μ. 82. Ἄλλ. «οὕτω τάχ' ἂν ἴσως ἐκ τῆς νομοθεσίας ἐκβαίνοι» = προέρχεται ἐκ τῆς ν., γίνεται Πλατ. νόμ. 5, 744. δ') περὶ λόγου, ἐξέρχουμαι, κάμνω, παρέκβασις. «ἐνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην, ἐπάνειμι» Ξεν. Ἑλλ., 7, 4, 1. «ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ» Σοφ. Φιλ. 884. ε') ἐκβαίνω, ἀποβαίνω. «ταυτοῦτον ἐκδέδηναι», Τρ. 669. «ποικίλα γέ σοι ἐκβαίνει τὰ ὀνόματα» Πλατ. Κρατ. 417. «-κατὰ νοῦν», Μενεξ. 247. «ἂν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκβῇ» = παρὰ προσδοκίαν Δημ. 1, 16. ἀποβαίνω, πληροῦμαι. «ἐλεβόηκε, ὅσα ἀπήγγειλε», 19, 28. «ἐξέβη τὸ ἐνύπνιον» Ἀλεξ. π. Β. Ἀν. 96. ὅθ' «κάκιστος ἀνδρῶν ἐκδέδην' ὁδὸς πόσις» = ἀπέβη, ἐρέβη Εὐρ. Μηδ. 229. «καυτός ἐκδέθησ' κακός, σοφός», Μεν. Μονοστ. 274. Προσέτι λαμβάνω τέλος Ἀππ. Σοφ. 23. 2) εἰς τὸν ὁρό. ἄ. μετβ. κάμνω, νὰ ἐξέλθῃ, ἐκβάλλω, ἐκ τοῦ πλοίου Ἰλ. α, 438. «ἐς δὲ γαίαν ἐξέβησ' οἱ τὰ δ' ἀγγελιοῦντα» Εὐρ. Ἑλ. 16, 6. «ἐκδὰς πόδα» = ὁδὸς ἐξω τὴν πόδα, Ἠρακλ. 805.

Ἐκ-δάκχευμα, τό' ὁ βακχικός ἐνθουσιασμός Σχολ. Πινδ. Ὀ. 1, 68, bacchatio.

Ἐκ-δάκχευσις, ἡ' τὴ ἐκβακχεύειν Εὐναπ. σ. 70.

Ἐκ-δάκχευω 1) εἰς βακχικὸν ἐνθουσιασμόν, μανίαν βάλλω. «εἰ μὴ σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσεν φρένας» Εὐρ. Τρ. 408. «ψυχὴν ἐκβ. καὶ ἐγείρειν» Πλατ. Φαιδρ. 245. Παθ. πολ. 8, 561. «ἔρωτι Ἀρισταιν. 1, 16. Μέσ. Εὐρ. ἱκ. 1026. 2) ἀμτβ. περιπίπτω εἰς πάθος, ἐκτὸς ἑμαυτοῦ, ἐπὶ τινι, διὰ τὴ Ἀλεξ. π. Ἀθην. 3, 124, debacchor.

Ἐκ-βάλλω (ἵδε βάλλω, ἐκβεβλήσεται, Εὐρ. Βακχ. 1304.) 1) ἔξω ῥίπτω, ἐκρίπτω, π. γ. ἐκ τοῦ πλοίου Ὀδ. α, 481. «τινὰ δέφρου» = τινὰ ἐκ τῆς ἀμάξης κατακρίπτω Ἰλ. ε, 39. «-ἵππων», λ, 109. ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηρὰν Ὀδ. τ, 278, ὡς καὶ Ἦρ. 1, 170. βάλλω εἰς τὴν ξηρὰν δηλ. ἐκ νεώς, 1, 24. «-ναὺς εἰς γῆν» = εἰς τὴν ξηρὰν ῥίπτω Πολύδ. 1, 51, 12. «-ἐκ πόλεως» = ἐκ τῆς πόλεως ἐκδιώκω, ἐξορίζω Πλατ. Γοργ. 468. «ἔξω τῆς πόλεως», νόμ. 9, 873. «ἔξω τῶν ὁρίων ἄταφον», 10, 909, ἄνευ προσθήκης, Μενεξ. 243. «ἐκβαλεῖν ἔδρης Κρόνον» = ἐκβάλλω, ῥιζάζω ἐκ τοῦ ὁρίνου Ἀισχ. Πρ. 201, ὡς καὶ «ἐκ τυραννίδος ὁρίων» τ' ἄιστον ἐκβαλεῖν, αὐτόθι 912. «γονάων-δόμενον», Ἀγ. 1546. ὠδῶ ἔξω, ἐκθέτω Σοφ. Φιλ. 257, καὶ ἐκβάλλω, πολλὰ. «λῶδαις τὸν ἄνδρα ἐκβαλεῖν», Αἴ. 1371, καὶ ἄνευ προσθήκης, ἐκθρονίζω, Οἰ. τ. 386. «-τινὰ πλοῦτον» = στερεὸς τῆς περιουσίας, Πλ. 639. «ἐκβαλῶ σε τῆς τιμῆς» = ἵδ' σὲ ἐκβάλλω, παύσω ἐκ τοῦ δξιώματος Ξεν. Κυρ. 1, 3, 8. «ἔδεισε μὴ ἐκ τῆς Ξεῦθου φιλίας ἐκβληθῇ» = μὴ ἐκβληθῇ ἐκ τῆς γ. χάσῃ τ. φ., Ἀν. 7, 5, 6. «ἔγνωκα γὰρ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένην» Σοφ. Αἴ. 705, καὶ μετγ. «τὸν Ἀρατον

ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς ὑποθέσεως» Πολυδ. 4, 82, δ'. - θυγατέρα Δημ. 59, 63. ὡς καὶ - γυναικα Διόδ. 12, 18. 2) κτυπῶ πρὸς τὰ ἔξω, κάμνω ὅσας νὰ πέσῃ τὴν ἔξω. «χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος» Ἰλ. ε, 419. «ὁδοὶ ἐκβάλλειν» = στελεχὴ δένδρων κόπτω ἐκ τοῦ δάσους Ὀδ. ε, 244. «-σταθμά, -θόρετρα, -πόλας Εὐρ. Ἦρ. μ. 999, Ὀρ. 1474, Ἑκ. 1044. ἡ' πτώτερον, ἀφῆνω νὰ πέσῃ. - δάκρυ Ὀδ. τ, 362, πρὸ πάντ. 3) ἔπος = ἀφῆνω νὰ πέσῃ λόγος, ῥίπτω ἀπροσέκτως Ἰλ. σ, 324. Ἐν γέν. ἐκβάλλω ἀπὸ τὸ στόμα, ῥιζάζω. «στόματος ἐκβ. ἔπος» Εὐρ. Ἦρ. μ. 148. «-κῆρ» πους, Τρ. 1180. «-ῥῆμα Πλατ. πολ. 5, 473. «-ἀπόκρισιν Πολυδ. 29, 7, 5. Ὀμοίως 4) ῥίπτω ἔξω. «ἐκβαλὼν ἔξω φέλημ' ἐδῆξω» Εὐρ. Ἀνδρ. 629. «οἰστοὺς Ξεν. Ἀν. 2, 1, 6, ὡς καὶ -αἰχμὰς Αἴλ. Π. ἱ. 6, 14. ὅθ' «-δόντας» = ῥιζάζω, ἀλλάζω τὰ δόντια Ἀριστοτ. Ζ. ἱ. 6, 22. Περὶ γυναικῶν, προῶτως γεννῶ, ἀποβάλλω ἵππου. Πλουτ. Ποπλκ. 21. Παρὰ μετγ. ἐν γένει γεννῶ Ἀντων. Λιβ. 34. Παρ' ἱατροῖς ῥιζάζω, ἔξαρθρῶναι ἵππου. 5) ἀποκρίπτω, περιφρονῶ. «τοὺς θεοὺς Ἀριστ. νεφ. 1477. «-προγόνων παλαιὰ θέσμια» Εὐρ. ἀποσπ. 45 π. Λυκούρ. 100. «τίς δὴτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλῃ τοιοῦτον» = τίς ἤθελε καταφρονήσει Σοφ. Οἰ. Κ. 637, ὡς καὶ -χάριν, 642. «ἂ ἐκβάλλεσθαι ἄξια» Ἀντιφ. 4, γ, 1. Πρὸ πάντ. περὶ ὅπου κριτῶν τῶς θεάτρων, καταβεβάζω ἀπὸ τῆς σκηνῆς. «καὶ συρίττειν Πλατ. Ἀξ. 368. «-καὶ ἐκπορίττειν ἐκ τῶν θεάτρων» Δημ. 19, 337. περὶ ῥήτορος, Ἰσοκ. 8, 3. «λόγους» ἐξελέγχω Πλατ. Κριτ. 46. «κοὐκ ἔστι τοῦτο γ' ἐκβαλεῖν πάλιν», δηλ. ἔπος = νὰ λάβῃ ὁπίσω Σοφ. Οἰ. τ. 849, (Σχολ. οὐ δύνανται ἀρνεῖσθαι) καὶ ἰσχυρότερον-λόγους, διαδοῦ-λιον = ἀνατρέψω, ἀκυρώσω Πολυδ. 11, 40, 6. 6) ἐπὶ δὲ χάνω ἐξ ἰδίας αἰτίας. «παταίνω ἐγὼ» «τάχα μὲν χερσὶν ἔχοντες οὐκ ἴσασιν, πρὶν τις ἐκβάλῃ» Σοφ. Αἴ. 914 (Σχολ. πρὶν ἂν εἰς αὐτοῦ στερηθῇ) «φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν» Σοφ. Οἰ. τ. 611. «-τὰς φρένας», Ἀντ. 646. «-ἰδρωτὰ καὶ φειδωλίαν» Ἀριστ. ἔκκλ. 761. «-σπλήνα, θεσ. 3. «-δόξαν Πλατ. πολ. 3, 412. 7) ἐκφέρω, ἀναδίδω (κατὰ Π. Ἀν. 88. ἡ κανονικὴ ἐκφρασις ἀντὶ ἐξορμενίζω) «-καρπὸν ἵππου. - στάχυον Εὐρ. Βακχ. 749, - γαστρον Φιλοστρ. ἔτι δὲ -νεοαῖτος = ἐκπερίζω, ξεπουλιάζω Σχολ. Ἀριστ. ὄρν 252. «-φρέατα» = ῥιζάζω, πηγάδι ἀνασκάπτω Πλουτ. Πομπ. 32. 8) ἀμτβ. περὶ ποταμῶν, λαμβάνω ἀρχὴν Πλατ. Φαιδρ. 113, τὸ μέσ. «Ἦρ. 6, 101, εἰς τὴν γῆν βάλλω Δημ. 35, 11 εἰς μίαν συγγραφὴν, ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς αἶα.

Ἐκ-εαρεβαρόν. κάμνω ὅπως διόλου βάρβα-
 ράρισαι Ἰσοκ. Εὐαγ. σ. 192. «οἱ συνέθετ' ἐξ
 ἀρχῆς Ἑλλῆσιν οὖσιν ἐκεθαρεβαρώσθαι» Ἀρι-
 στοτ. π. Ἀθην. 11, 632.

Ἐκ-εαρεβαρίσις, εἰς, ἡ' ἐξαγρίωσις, ὑπο-
 ταγῇ εἰς τοὺς βαρβάρους Πλουτ. Τιμολ. 17.
 Ἐκ-εασανίζω κυρ. διὰ τῆς βασιάνου ἀναγ-

καὶ ὅτι τινὰ νὰ ὁμολογήσῃ, ἀνακρίνω Ἰωάν. 8:20
Εὐ-δασυλίζομαι τοῖς ἔθουσι τοῖς βασιλείωσι
πρέπομαι Πσυχ.

Ἐκβάσιος ἐπών. Ἀπόλλωνος παρὰ Δολίσι.
Ἀπολ. P.

- 401 ἀναφέρεται ἴσως εἰς τὴν ἐκβολὰ ἀμαήτραν.
 Εκ-βολή, ἡ (ἐκβάλλω). 1) τὸ ἔξω ῥίπτειν, π. χ. τοῦ φορτίου τοῦ πλοίου ἐν θυέλλῃ Δημ. 35, 11 μετφ. «πρόπρυμνα δ' ἐκβολὴν φέροι ἀνδρῶν ὄλθος ἄγαν παχυνθεῖς» = πτώσιν, κατὰ πτωσιν Αἰσχ. Ἐπτ. 751* τὸ ἐκβάλλειν, ἐκδιώκειν, Ικ. 416* «-ἐκ τῆς πόλεως» Πλάτ. νόμ. 8, 847 - δόξῃς = ἀπώλεια, σοφ. 230* - τῆς γυναικὸς ἀποπομπὴ Αἰσχ. 2) τὸ ἔξω ῥιφθῆναι, ἡ ἐκρῖναι - διχέλλῃς Σοφ. Ἀντ. 250 - οὐρεῖται = εἰς τὰ ὄρη ἐκτεθειμένα παιδία Εὐρ. Ἐκ. 1078* - νεῶς = περὶ ναυαγῆσαντος πλοίου, Ἰ. Τ. 1424* 3) τὸ ἀνοίγειν «περὶ σίτου ἐκβολὴν» = περὶ τῶν χρόνων, καθ' ὃν ἀναβλαστάνει ὁ σπέρτος Θουκ. 4, 1* - διακρύων = χύσις διακρύων Εὐρ. Ἦρ. μ. 743* - ποταμοῦ = ἡ ἐκβολή, τὸ στόμα Ἦρ. 7, 128* τὰ λαμβάνειν ἀρχὴν, πηγάζειν Πλάτ. Φαῖδ. 113* «ἐκβολὴν ποιεῖσθαι εἰς πέλαγος» = χύνουμαι εἰς τὸ πέλαγος Πλουτ. Πομπ. 34* τὸ χυνοῦσιν τῶν τριγῶν τοῦ γενεῖου Φιλόστρ. 4) ἡ παροδὸς, τὰ στενὰ τὰ ἐξάγοντα ἔκ τινος μέρους - τοῦ Κιθαιρώνας Ἦρ. 9, 38* 5) - τοῦ λόγου = παρέρχασαι - ποιεῖσθαι Θουκ. 1, 97* - ἀρθροῦ = βγάλαιμον, ἐξάρθρωσις Ἰπποκρ. ejectio.
 Εκ-βολιμαῖος, 3 τῷ ἐπομ. μετγ.
 Εκ-βόλιμος, 2 ἐκρῖναι, ἀπορριφθεῖς Πλουτ. ἦθ. σ. 44, πρό πάντ. πρόωρως γεννηθεῖς, ἀποβληθεῖς Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 3, 4, ejectilius.
 Εκ-βόλιος χρησιμεύων εἰς τὸ ἐκβάλλειν, ἐκκρίπτειν, ἰδ. τοῦδ. ἐκβόλιον, θηλ. φάρμακον = μέσον, δι' οὗ ἀποβάλλουσι τὸ ἔμβρυον Ἰπποκρ. γυν. ἀσθ. 1, σ. 627, ejectorium.
 Εκ-βόλος, 2 ἐκρῖναι, ἐκβληθεῖς ἐκβολὴν οἴκων βρέφος Εὐρ. Φοιν. 811* ἐκτελεῖς, Ἰων 555, ἀκαίρων, περὶ τοῦ ἐμβρύου, Βάκχ. 99, Οἶσ. ὁ ἐκβόλος = τὸ ἀκρωτήριον, κατ' ἄλλ. δὲ κόλπος, ὄρεος, Ἰ. Τ. 1042* «τὰ ἐκβολὰ νεῶς» = τὰ λείψανα τοῦ ναυαγῆσαντος πλοίου, Ἐλ. 1214.
 Εκ-βόμβησις, εἰς, ἡ βοή εὐαρεσκείας, ἱππίνου θεμιστ. λογ. 23, bombitatio.
 Εκ-βόσκω βύσκει, κατατρέφω, καταναλίσκω μετγ. Μέσ. βύσκει - σάχυν Νικ. Θηρ. 803* μετφ. «ἐκβόσκειται με οὐδὴν» Ἀρισταίν. desperco.
 Εκ-βοτανίζω ἐκβάλλω τὰ βότανα, τὰ χόρτα γλωσ. aberrunco.
 Εκ-βράζω πρὸς τὰ ἄνω βράζω, ἀναβράζω «ἐκ τοῦ στόματος πυρὸς ἐξέρχεται ζάλη» Ἀπολδ. 1, 6, 3* «εἰ δὲ μετ' ἐπὶ πάντ. περὶ θαλάσσης, ῥίπτω ἔξω, ἐν τῷ παθ. Ἦρ. 7, 188* - τὰς ναῦς Δ. Σικ. 14, 68. Παρ' Ἰπποκρ. ἐκρίπτω, τὰς ἀκαθαρσίας εἰς ἐξανθήματα, χύνω ἐξανθήματα.
 Εκ-βράσας, εἰς, ἡ τὸ ἐκρίπτειν, ἀναβράζειν μετγ. eruptio.
 Εκ-βρασμα, τό τὸ ἀναβρασθῆναι, ἐκρῖναι, ἡ ἐκρῖναι Διοσκ.
 *Εκ-βρασμός, δ' ἐκβρασῖς, ἐκρῖσις Φωτ.
 *Εκ-βράσσω, ἰων. ἐκβρήσσω ἐκβράζω Ἰπποκρ. exscreo.
 Εκ-βρίμῃσις, εἰς, ἡ ἐκκαυσις, τὸ ἐκκαῖσθαι Ψαλτ. 75, 7.
 Εκ-βροντάω αἰετῆς βροντῆς ἐκβάλλω «ἐξεβροντήθη σθένος» Αἰσχ. Πρ. 362.
 Εκ-βρυχάομαι βρυχῶμαι πρὸς τὰ ἔξω Εὐρ. Ἐλ. 1557* ἐν γέν. «-στεναγμὸν ᾗδον» = ἐκβάλλω Ἰ. Τ. 1390, rugio.
 Εκ-βρωμα, τό τὸ ἐκβροθῆναι, καταφαγεῖσθαι - πρίανος Σοφ. Τρ. 700, Σχολ. πρίσμα, ὅ, τι τρώγει δ' πρίον, edulium.
 Εκ-βυθίζομαι ἐκ τοῦ βάθους πρὸς τὰ ἐπάνω ἔρχομαι Καλλίστρατ. 14.
 Εκ-βυρσεύω ἐκδέρω Λεὺτ. 11, 44, decorio.
 Εκ-βυρσώω τὸ δέρμα ἐκβάλλω γλωσ.
 Εκ-βύρσωμα, τό ἡ ἐξοχή τοῦ ἀστού ἔξω τοῦ δέρματος Γαλην.
 Εκ-βύρσωσις, ἡ τῷ ἀνωτ. ἱατρ.
 Εκ-γαλακτώω εἰς γάλα μεταβάλλω Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 3, 23, 1. Παθ. γίνονται γάλα, αἰμαί εἰς τὸ γάλα Φ. Ἰσ. 8, 6, 1.
 Εκ-γαλακτώσις, ἡ ἡ εἰς γάλα μεταβολή Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 4, 4, 7.
 *Εκ-γαμέομαι, παθ. ἔξω τῆς οἰκογενεῖας νύμφουομαι, περὶ κορασίων Β. Ἀν. 259, enabulo.
 Εκ-γαμίζω νυμφεύω Ν. Δ.
 Εκ-γαμίσκομαι ἐκγαμέομαι Λουκ. 20, 34, παρὰ λαμν. ἀπολύω.
 Εκ-γαυρόομαι πολὺ θαξάξω, ἐγκωμιάζω «-ἀξίωμα τάνδρῶς» Εὐρ. Ἰ. Α. 101, ineblesco.
 *Εκ-γεγάμεν, - γεγάμει, - γεγάμεναι κλπ. ἴδ' ἐκγίνομαι.
 Εκ-γελάω ἔσπασθαι γέλοις, γελοῖς θυνάτ' «ἐκ δ' ἐγέλασσε» Ἰλ. ζ, 471* μετφ. «ἐνὸν ἐκγελάσθαιον βαγνέων φόνος» = διεκδοῖται, ἐμφαίνεται Εὐρ. Τρ. 1184, ὡς καὶ «ἄδμα ἐκγελάων» Πλάτ. πολ. 5, 473.
 Εκ-γελάω, ἰστος, ὁ τὸ θυνάτ' γελαῖν Πο. λυδ. 6, 199.
 Εκ-γενέτης, ὁ ἐκγονος Εὐρ. Ἀνδρ. 128.
 Εκ-γενής, 2 (εἰκασία ἀντὶ) ἐγγενῆς Σοφ. Οἰ. τ. 1506.
 Εκ-γεννάω γεννῶ Εὐπολ. π. Ἀθην. 9, 373, gigno.
 Εκ-γιγάρτζω ἐκοκκίζω, βράζω τὰ κουκ' κουταί - σ τ α φ ῖ δ α Διοσκ. 1, 14.
 Εκ-γίγνομαι (ἐξεγενήθη Πλάτ. Φδλ. 62 εἶνε παρὰ δόξαν καὶ διορθοῦται εἰς τὸ ἐξεγένετο) 1) ἐκ τινος παράγωμαι, γεννῶμαι «οἱ Διὸς ἐξεγένοντο» = οἵτινες ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ Διὸς Ἰλ. ε, 637* «Τρωὶς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο», υ, 231* «εἰ δὲ μετὰ οὗτ. προσθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμ. ἔβγ.» Ἰλ. ξ, 115. Πρὸ πάντ. εἰς τὴν παρκ. «ἐκγεγένετην Ἥλιον» Ὀδ. κ, 138 «Ἐλένη Διὸς ἐκγεγένετο» Ὀνήτορ πατρὸς ἐκγεγένετο Εὐρ. Βακχ. 1340. Εἰς ταῦτ' ἀνήκει τὸ ἀνύμαλ. ἐκ γ ε γ α σ ν τ α Ὀμ. Ὀμν. Ἀφρ. 198, με σημ. μέλ. παρλ. ἐκ γ ε γ α σ ν τ ο Κομητ. ἐπ. (16, 40)* 2) ἀμύτ. ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι - τοῦ ζῆν Ξεν. Ἐλλ. 6, 4, 23. Περὶ χρόνου, παρέρχομαι «χρὸν οὐ ἐκ γ ε γ ο ν ὶ τ ο ς» Ἦρ. 2, 175* 3) ἀπροσώπ. ἐκ γ ἰ ν ε τ α ἰ, ὡς καὶ τὸ ἐξέειπαι, εἶνε ἐπιτετραμμένον, δυνατόν «μοι, Ἀθηναίους ἐκείσασθαι», 5, 105, Ἀριστοτ. (ἡμ. 851* ὅθ. ἀπολύτ. ἐκ γ ε ν ὶ μ ε τ

ν ὁν Ἰσοκ. 16, 36, ἀν καὶ ἦτο δυνατόν, εἰ-
 μὲθα εὐερέροι νά, πρὸ τοῦ θεκκ. ἐγγ. τὸν
 ὁρ. ἐξ ἐγγείνατο εἰς ἐνερ. σημ. ἐγέννησε
 Δουκ. Τραγωδοί. 4, enascor.
 'Εκ-γλευκίζομαι' 1) πᾶν τοῦ νά ἦμαι
 γλευκός, ἀποδράζω, λαμβάνω ἱκανὴν ζύμωσιν
 Ἰπποκρ. ἐπιδ. 7, σ. 1227.
 'Εκ-γλίσσασθαι' 2) κάμνω ὅπως διόλου
 γλίσσρον ἄρσται.
 'Εκ-γλυφῆ', ἡ' τὸ διακοιλῶναι, σκάπτειν,
 Αἰλ. Ζ. I. 4, 12, τὸ ἐκλεπίζειν, ξεπουλιάζειν.
 'Εκ-γλύφω' 1) διακοιλῶναι, σκάπτω «σφόν-
 δυλος κοίλος καὶ ξεγλυμμένος» Πλατ. πολ.
 10, 616, «τυρὸς ξεγλυμμένος» Εὐπολ. π. 'Ετ.
 M. 311, 55, 2) ἐκλεπίζω, ξεπουλιάζω - τὰ
 νεύματα Αἰλ. Ζ. I. 2, 33, οὕτω δὲ καὶ μέσ.
 «τὰ δὲ ξεγλύψαντο» Πλουτ. Τιθ. Γρ. 17.
 πρὸλ. ἐκκολλάπτω, exsculpo.
 'Εκ-γοητεύω' 1) γοητεύω, δόλω ἀπατῶ Ἰωσ.
 ἰουδ πολ. 1, 11, 3, παρὰ τὸ φαρμακεύω
 Γοργ. 'Ελ. σ. 98, decipio.
 'Εκ-γόνν', δι. γρ. ἀντὶ ἐκγονος Εὐρ. 'Ελ.
 1667, nephis.
 'Εκ-γονος', 2) γεννηθεὶς, καταγόμενος ἐκ τινος,
 πρὸ πάντ. ὁ ἐγγ. τοιοῦτον ὁ υἱὸς Ἰλ. ε. 813,
 συγνὰ τραγ. καὶ ἐξ ἡς ἡ ἐκγονος ἢ θυγά-
 τηρ Ὀδ. λ. 236, Εὐρ. Ικ. 955, τοῦτο δὲ ὁ
 ἐγγονος κυρ. ἐκγονοὶ ἐκγόνων Πλατ. Κριτ.
 112 (πρὸλ. ἐγγονος, περὶ τοῦ ἐγγονοῦ ἢ
 συνηθ. ἐκφρασεὶς) καὶ ἐν γένει ἀπόγονος τραγ.
 Θουκ. 1, 9, «οὐκ ἐστὶ τῆς χώρας ἐκγονοί»
 Πλατ. Μενεξ. 239 κ. ἄλλ. (τὸ γεννώμενον
 εἶναι τὸν ποιούμενον ἐκγονον» νόμ. 11,
 930) τὸ ἐκγονον = οἱ ἀπόγονοι Αἰσχ. Πρ.
 137. Περὶ ζῶντων - λείοντος, - ἵππου Πλατ.
 Κρατ. 393, σπανιώτ. περὶ ἀφύγων πραγμά-
 των. «ἐκγονα κλυτὰς γῆονδς αὐξεται» Σοφ.
 Οἶ. τ. 171, «δειλίας ἐκγονος ἢ ἀργίας» Πλατ.
 νόμ. 10, 901, «ἐγγ. ὑβρεως ἀδικίας», 3, 691,
 «τὰς ἐκγονίας ἐκγονα», Φαιδρ. 275, 50.
 παρὰ τὸ τόκος, πολ. 6, 507.
 'Εκ-γράφω' 1) ἐγγράφω, ἀντιγράφω 'Επιγρ.
 1842, καὶ μέσ. δ' ἐμαυτὸν ἀντιγράφω Ἀριστ.
 βατρ. 151, - τὰς συνθήκας = βάλλω ν' ἀντι-
 γράφω Δημ. 48, 48, 2) ἐξαλείφω, ἐκ τινος
 καταλόγου. «εἰ τις μὴ ἐξεγράφῃ» Ἀνδοκ. 1,
 77, exscribo, describo.
 'Εκ-γροτεύω' 1) παλαῖα καὶ ἄχρηστα πρᾶ-
 γματα ζητῶ «ἐκγροτεύσῃ» Ἐρευνήσῃ» Πούχ.
 scutior.
 'Εκ-γυμνάζω' 1) ἀσκῶ, γυμνάζω γλῶσσ.
 'Εκ-γυμνῶ' 1) ἐκγυμνῶναι Εὐραβ. 4, σ. 114.
 'Εκ-γυναικίζω' 1) ἀπὸ γυναικῶν Γερμ. Κπολ.
 'Εκ-σαβῆ' 1) ἐκκαυθῆ Ἀλάκωνες Πούχ.
 'Εκ-σαβῶμαι', παθ. γίνομαι ὁξ. Θεοφρ.
 αἰτ. φυτ. 6, 11, 9.
 'Εκ-σαλῆναι' (ἴδε δὲ αὐτὸ), μόν. ἀορ. ἀντὶ γνῶ-
 ναι - ἐξιδῆναι Πλάτ. Ρ. 4, 1565.
 'Εκ-σακρύω' εἰς δάκρυα ἐκρήνυμαι, κλαίω
 «ποτ' ἐκδερύσσει (δοκεῖς ἐμεῖ)» Σοφ. Φιλ. 278,
 Εὐρ. μετγν. οἶον Πλουτ. ἡθ. σ. 475, ὅστις
 μεταχειρίζεται αὐτὸ καὶ περὶ φωτῶν, ἀτίνα
 βγάδουσι, σπάζουσι ῥήτινῃν, illacrymator.
 'Εκ-σαμάζω' 1) κατασάμαζω Κ. Μαν. χρον.

'Εκ-θανεῖζω' 1) θανεῖζω Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 21.
 'Εκ-θάνεσις', ἡ' τὸ θανεῖζον χρήματα 'Επιγρ.
 'Εκ-θανευστής', ὁ' θανεῖζων χρήματα 'Επιγρ.
 'Εκ-θαπανάω' 1) θαπανάω Πολυδ. 21, 8.
 'Εκ-θαρσις', ἡ' ἐξέθαρμα Νεκταρ. ὁμιλ. σ. 6.
 'Εκ-θαρτικὸς', 3' ὁ εἰς τὴν ἐκθαρσιν ἀνή-
 κων Τζέτζ. decoratorius.
 'Εκ-θασύνω' 1) θασύνω ὅπως κάμνω Πούχ.
 'Εκθαύμανα' 1) πόλ. ἐν Λυκαονίᾳ Πτολ.
 'Εκ-θεδίζω' 1) ὁρτυκτικῶς Πολυδ. 6,
 185, delicato.
 'Εκ-θεῖς', 2' ἑλλειψὶς Σουδ.
 'Εκ-θέ-ησις', ἡ' θέσις Εὐάγγ. Ἰστ. Ικκλ. 1, 9.
 'Εκ-θεῖα', ἡ' ἑλλειψὶς - τὸν φόρον = καθυστέ-
 ρησις Θουκ. 1, 99, κατὰ Σχολ. καὶ Σουδ.
 «ἐκούσιος στέρησις χρημάτων, ἀντιθ. «ἐκθεῖα
 ἀκούσιος» πρὸλ. Δημ. 32, 30, penuria.
 'Εκ-θεῖκνυμι' 1) ἐξω δεικνύω, ἐπιδεικνύω,
 = ποιῶ γνωστὸν Σοφ. Οἶ. Κ. 1025, Εὐρ.
 Ἰππ. 1298 καὶ μετγν. ostendo.
 'Εκ-θεῖμαί νω' 1) τῷ ἐπομ. Ἰλλιοδ. 9, 8.
 'Εκ-θεῖματόω' 1) ἐμδῶλλον φῶρον, τρομά-
 ζω «μηδ' αἰ μητέρας τὰ παῖδια ἐκθεματόν-
 των» Πλατ. πολ. 2, 381 καὶ μετγν. Πρὸ πάντ.
 εἰς τὸ παθ. Δ. Ἀλ. π. Δημ. 54, exterrere.
 'Εκ-θεῖνύω' 1) ποιῶ δεινόν, μεγαλύνω Ἰωσ.
 'Εκ-θεῖνύω' 1) τελειώνω τὸ δεινόν Πολυδ.
 'Εκ-θεῖρω' 1) γδαίρω ἐκδέρνεται = ἐκδερμα-
 τούται Πούχ.
 'Εκ-θεκτέω' 1) ἐπιδάλλω τὴν δεκάτην
 Δ. Σικ. 4, 21, decimo.
 'Εκ-θεκταί', ἰων. ἀντὶ ἐκδέχομαι.
 'Εκ-θεκτέον' 1) παραδεκτέον, ἐκδοτέον Πουγ.
 'Εκ-θεκτικὸς', 3' ὁ δεκόμενος μετγν.
 'Εκ-θεκτωρ, ορος', ὁ' ὁ ἀποδεχόμενος
 = πῶνιν = ὅστις χάριν ἄλλου ἀποδέχεται
 ἔργασιν Αἰσχ. ἀπόσ. 180, ἔνθα εἶνε ἡνω-
 μένα «ἀντιδούλα καὶ πόνην ἐκδέκτορα».
 'Εκ-θενδρόω' 1) ἐκδῶλλον ἢ ἐκρῶλλον τὰ δέν-
 δρα Παχυμ. χρον.
 'Εκ-θεῖσις', 2' ὁ εἰς τὰ θεῖα Ἰ. Χρυσ.
 'Εκ-θεῖσις', ἡ' τὸ ἀποδέχεσθαι - τῆς βα-
 σιλικῆς = ἡ διαδοχὴ Πρ. 7, 3.
 'Εκ-θερκομαι' 1) ἐξω βλέπω, τινός = «ε-
 φαλῆς ἐκδέρκεται ὅσος» Ἰλ. ψ. 477, ὅπρ' ὁ
 ἡλφιος καὶ Σπίταναρ χωρίζουσι, prospectio.
 'Εκ-θερματίζω' 1) ἀφαιρῶ τὸ θερμὸν, γδαίρω,
 ἀρ. λκ.
 'Εκ-θερματώ' 1) τῷ ἀνωτ. Σχολ. Ἀριστ.
 θεσ. 760.
 'Εκ-θερῶ' 1) ἀφαιρῶ τὸ θερμὸν, γδαίρω - βύρ-
 σαν Εὐρ. Ἰλ. 824 - Μαρσύαν Ξαν. Ἀν.
 1, 2, 8, «σφάττειν καὶ ἐκδ.» Πλατ. Εὐθὺδ.
 301. Παρ' Ἀριστ. σφ. 450, αἰκίζω, ὀβριζώ
 καὶ δαίρω, decario.
 'Εκ-θεσμεύω' 1) προσδίδω, μετγν. «τὴν πίστιν
 εἰς ἀλλήλους» Πολυδ. 3, 33, 8, religio.
 'Εκ-θεσμέω' 1) τῷ ἀνωτ. μετγν.
 'Εκ-θετος', 2' ὁ δεινός = «εἰς ἱππων» Ἀλφ.
 5, (9, 97), religatus.
 'Εκ-δέχομαι' 1) δέχομαι τι παρὰ τινος,
 λαμβάνω αὐτὸ παρ' αὐτοῦ τινί τι Ἰλ. ν.
 710, «Ὁρέστην ἐξεδέξαμην πατρί» Αἰσχ. Χο.
 751, «τὰ εἰς πόλεμον παρὰ πατρός» = παρὰ

τοῦ πατρὸς μανθάνω Ἦρ. 2, 166. 59. «πατὴρ παρὰ πατρός ἀρχὴν ἐξεδέξατο» = παρῆλθε τὴν κυβέρνησιν ἀπὸ τὸν πατέρα, τὸν διεδέχθη εἰς τὴν ἀρχήν, 1, 26. καὶ ἄνευ τῆς αἰτ. «Φαρόρται τελευτήσαντος ἐξεδέξατο Κυαξάρης» = τὸν διεδέχθη 1, 16, ὁμοίως «ἡ Περσικὴ καὶ ἀπὸ ταύτης ἐκδεχομένη Ἀσσυρίῃ» = ἀκόλουθοῦσα, 4, 39. οὕτω δὲ καὶ «ἐκδεξάμενον εἶπεν» Πλάτ. συμμ. 189. «ὥσπερ σπαίραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον», Εὐδ. 977. 2) λαμβάνω ἐν ἐμαυτῇ «τὰ πάντα ἐν αὐτῷ», Τιμ. 50. 59. «λόγους = ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι, ἐκλαμβάνω Πολυδ. 10, 8, 12 καὶ πρὸ πάντων. οἱ Σχολ. 3) περιμένω, «κείνον ἐνθάδ' ἐκδέχου» Σοφ. Φιλ. 123. «ὥς ἂν γένηται» Δ. Ἀλ. 6, 67. ἄλλ. «τοὺς Σκόλας ἐξεδέξατο πόνος», 4, 1, Πολύδ. 1, 65, 2, προσδέχομαι, προσδοκῶ, περιμένω ἄλλα - πόλεμον = ἀναλαμβάνω Πλάτ. Μενέξ. 245. «τὴν αἰτίαν = ἀναλαμβάνω, λαμβάνω ἐπ' αὐτῇ μου τὴν ἐνοχλήν, τὴν αἰτίαν Δημ. 19, 37. Ἐκ-δέω» εἰς τι δένει στερεά, προσδένω «ὄρως ἐκδεῖον ἡμῶν» = ἐδεον τὰς ὄρως στερεὰ εἰς τοὺς ἡμῶνους, ἔξωγον τούτους ἐμπροσθεν αὐτῶν, ὅπως τὰς σύρσιν Ἰλ. ψ, 121. «σαινίδας ἐκδεῖσαι» = προσδένω τὰς θύρας εἰς τὰ σταθμά, τὰς παραστάδας, κλείω αὐτάς Ὁδ. γ, 174. «χέρας βρόχοισιν» = πρὸς ἀλλήλας δένω Εὐρ. Ἀνδρ. 556 καὶ μετ. «βράκυντας ἐπὶ κοντῶν ἐκδεμένους» = ἐπάνω στερεὰ δειμένους Λουκ. Μέσ. εἰς ἐμαυτὸν τι στερεὰ δένω - ἀγαλματά = ἐπὶ κρεμῶ Ἦρ. 4, 76, ὡς καὶ τὸ ἔνερ «ἀκταῖσιν ἐκδεῖσαντο πλεκτάς πεισματῶν ἀρχάς» Εὐρ. Ἰππ. 167. Ἐκ-δεῖω θύνην» θρηνηθῆναι Αρετ. 1. perdurō. Ἐκ-δεῖω, ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν διὰ δὲ δὲ δὲ, πολλὰ γνωστός, Ἰσχυρός «Ἦν ἐκδεῖλος μετὰ πάνσιν Ἀργείοισιν γένοιτο» Ἰλ. ε, 2, ἐλοφάνερος «πάντα ἐκδεῖλος ποιεῖν» Δημ. 2, 21. ἐπὶ. ἐκδεῖλος Ἀθην. 13, 561, conspicius. Ἐκδεῖλος» Ἀρκάς Μεγαλοπολίτης, μαθητὴς τοῦ Ἀρκεσίλαου καὶ διδάσκαλος τοῦ Φιλοποίμενος Παιστ. Ἐκ-δεῖλω, ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν δηλῶς Θεόφρ. αἰτ. φωτ. 2, 18, 4, manifesto. Ἐκ-δεῖω-αγῶνισιν» κερδίζω τὴν ἀγάπην τοῦ πληθους διὰ δημαγωγικῶν τεχνασμάτων - τὸ πληθος Δ. Ἀλ. 7, 4, pellicio. Ἐκ-δεῖω» εἶμαι ἐκδεῖμος, ἐκτὸς τῆς χώρας, πηγάων εἰς τὰ ξένα Σοφ. Οἱ. τ. 114, peregrinor. Ἐκ-δεῖω, ἡ τὸ ἀποδεῖναι, ἡ διατριβὴ εἰς τὰ ξένα Εὐρ. π. Β. Ἀν. 93, ἡ ἐξορία Πλάτ. νόμ. 9, 869, «μετανάστασις τῆς χώρας» = ἐκ τῆς χώρας Δ. Σικ. 1, 82. Παρὰ μετ. ἡ ἀποδεῖναι εἰς αἰώνους, ἡ γοῦν ὁ θάνατος, discessus. Ἐκ-δεῖω-οὐργίω» δημιουργῶ μετ. offspring. Ἐκ-δεῖω-οὐργίω» ἐκδημαγωγίω μετ. Ἐκ-δεῖω» 2' ἐκτὸς τῆς χώρας, ὅπως, ἀποδεῖναι, ταξιδεύειν Ξεν. Κύρ. 8, 5, 12. «τῆσδε χθονὸς» Εὐρ. 281. «ἐξοδός» εἰς τὰ ξένα Θουκ. 2, 10 - στρατεία, 1, 15. - φυγὴ Εὐρ. Ἰππ. 37, κατὰ Μοῖρ. ἀπεικὸν ἐντὶ ἀπόδεῖμος.

Ἐκδεῖμος, δ' Μεγαλοπολίτης Πολύδ. Ἐκ-δεῖωσις» δημοσίως Δ. Κάσ. 61. 12. Ἐκ-δεῖω» πόρῳ» ἐξεδέωσις = ἐπὶ πόρῳ, κατὰ πόρῳ Ἦρ. 1, 198, pertranso. Ἐκ-δεῖω-εἰνὼν» ἐντελὲς διὰ μέσου ἐκδεῖναι - ταφρον Ἰλ. κ, 198, pertranso. Ἐκ-δεῖω-εἰνὼν, ἡ διαδοχὴ ἀρ. λ. 1. Ἐκ-δεῖω-εἰνὼν» ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦδε συνήθους διαίτης ἀποκλίνω, ἀπομακρύνωμαι «καὶ τι που ἐξεδεῖθητο τῶν καθαστάτων νομίμων» = ἂν κάποιος εἶχεν ἀποκλίνειν εἰς τι ἐκ τῶν ὑφισταμένων ἐθῶν Θουκ. 1, 132. «μηδὲν ἐκδεῖναι τῶν πατρίων» Δ. Ἀλ. 5, 79, μετ. ἐκ δεῖν αἰτ. οἶον ὁ Φίλων. ὡσαύτ. «Μήδεια ἤδη εἰς τὰ ἀμείνω καὶ Ἑλληνικά ἐκδεῖναι» = ἔχει μεταβάλλει τὴν διαίτην αὐτοῦ ἐπὶ τὸ βέλτιον Ἀθην. 13, 556. Ἐκ-δεῖω-εἰνὼν, ἡ μεταβολὴ τῆς ἀρχῆς τοῦδε συνήθους διαίτης «καὶ μεταβολὴ» Πλουτ. Ἀλ. 45. «τῶν πατρίων» = ἀποκλίσεις, ἀπομακρύνσεις ἀπὸ Φίλων. Ἐκ-δεῖω-εἰνὼν, δ' διαφθορὰς Θεοφ. 2. 1. Ἰστ. 4, σ. 97. Ἐκ-δεῖω-πρίξω» ὅπως διδῶν ἀποκρίπτω μὴ πρίονον, μετ. τοῦ ἐν. Ἀππ. ἐμφ. π. 4, 20. Ἐκ-δεῖω-εἰνὼν» κλῶμα, ὁ στήμων Ἦρ. 1, 198. Ἐκ-δεῖω-εἰνὼν» ἀποφύγω Νεμεσ. π. 158, effugio. Ἐκ-δεῖω-εἰνὼν, τὸ δοκίμιον μαθητοῦ Εὐρ. Ἰων 419, documentum. Ἐκ-δεῖω-εἰνὼν» δεῖ ἐκδεῖναι Τζέτ. Ἐκ-δεῖω-εἰνὼν, ἀρ. ἐξεδέωσις. Πινδ. Π. 4, 217. ἀκριδὺς διδάσκω» ἐκδεῖναι πένθ' ὁ γηράσκων χρόνος Ἀισχ. Ἦρ. 983, καὶ ἀκολούθως ἀπαρ. Σοφ. Πλ. 387. τινὰ τι, Φιλ. 600. Καὶ παρ. ὁ δὲ διδάσκει τὸν κατ' οἶκον, Τρ. 930. ἀκόλουθους ὡς, Οἱ. Κ. 1370, Ἦρ. 4, 118. «καὶ οὐ τὸ δόξασι αὐτοῦ» αὐτοῦ γινώσκου; ἐξεδέωσις» ἐξεδέωσις αὐτοῦ καὶ κατέστησε; ὡς γενεῖς Ἀριστ. βατρ. 1019. Μέσ. διδάσκω» βάλω ἐν ἐκπαίδευσιν Εὐρ. Μῆδ. 295, educe. Ἐκ-δεῖω-εἰνὼν, ἡ ἐκδεῖναι, ἐκδεῖναι» ἐκδεῖναι, διαφεύγω, διαφεύγω» ἐκδεῖναι» πλοῖον ἐξ Αἰγύπτου» 3, 4, ἀπολ. Θουκ. 1, 126, aufugio. Ἐκ-δεῖω-εἰνὼν» ἐκδεῖναι, διαρπάξω, λεηλατῶ Ἰωσ. Ἰουδ. π. 2, 14, 2. Ἐκ-δεῖω-εἰνὼν» 1) ἔξω δίδω, πρὸ πάντων ἀποδοῖναι τὸ ἀέκως κρατούμενον» Ἐλ. Ἦρ. 1, 198. «τὴν ἀρκαγείαν» Ἑλένην Ἰλ. γ, 159. ἀποδοῖναι, παραδοῖναι, τινὶ Αἰσχ. Ἦρ. 336. «τοῖς ἐχθροῖς» Σοφ. Φιλ. 1372, ἀντιθ. τῷ 1. αἰτ. ὡς, προδοῖναι» = τοῖς βαρβάροις» Ἰσολ. 4, 122. «Ἀμφίπολιν ἐξεδέωκε καὶ ἀπέδοτο» Δημ. 19, 253. «παρὰ τὰς βασιαντῆρας παραδοῖναι, 29, 14. μετ. «θυμὸν ἐκδεῖναι» πρὸς ἡδονήν» = παραδοῖναι εἰς τὴν ἡδονήν Πινδ. Π. 4, 295. 2) ἐκ τῆς οἰκίας δίδω» θυγατέρα = δίδω τὴν κόρην εἰς γυναῖκα, σύζυγον Ἦρ. 1, 196. «Εἰ δὲ μέσθ' Εὐρ. Μῆδ. 304 δίδω τελείως» Ἀλκιστὴν ἐκδοῦναι πρὸς γάμον Ἀλκιστῆν Δ. Σικ. 4, 53. ἀλλὰ καὶ ἄνευ προσηγορίας» οὐτὶς ἐκδοῦναι οὕτως ἀγαθῇ

ἔσθαι παρ' ἐκείνων» Θουκ. 8, 21· «ἐκδιδόναι εἰς οὐδ' ἀνβούλῃται» Πλάτ. πολ. 2, 362. Παρὰ Δημ. 57, 41 τὴν ἡδὴ ὑπανδρευθεῖσαν, τὴν γυναῖκά μου εἰς ἄλλον παραχωρῶ· «ἐκδοῦναι παῖδα εἰς ἑτέραν οἰκίαν» = πρὸς υἱοθέτησιν, κάμναι νὰ υἱοθετήσωσι Πλάτ. σοφ. 242· «τὸν παῖδα ἐπὶ τέχνην» Ξεν. ἱππ. 2, 2, ἐκ τῆς οἰκίας εἰς τὸ διδασκαλεῖον δίδω· 3) δίδω τι ἔξω ἐπὶ χρήμασι, μισθῶν, ἐνοικιάζω· αὐτὴν Ἡρ. 1, 68· «ἀνδράποδα» Ξεν. προσδ. 4, 15· πρὸ πάντ. μισθῶν, παραγγέλλω εἰς τινα ἐπὶ πληρωμῇ νὰ κάμῃ τι· «γαλινὸν τινα χαλκεύσκειν» Πλάτ. Παρμ. 127· «ὡς περ ἀνδριάντα ἐκδεδωκώς κατὰ συγγραφὴν» Δημ. 18, 122· «εἰ δὲ διαλέτῃ γρήματα, θανείτω, ἀργύριον, ἐν νόμῳ Δημ. 35, 51· 4) ἐκφέρω, παράγω»· «ἐκδιδοῦσι τὸ ἤλεκτρον αἱ αἰγερὸι» Λουκ. ἤλεκτρ. 2· πρὸ πάντ. περὶ βιβλίων, ἐκδίδω Ἰσοκ. 5, 11· 5) ἀμτθ. ἱερέχομαι, περὶ ποταμῶν, χύνομαι· «εἰς θάλατταν» κ. ἄλλ. Ἡρ. 1, 80. Ἐκ-δι-ηγέομαι· ἐντελῶς διηγέομαι Ἰωσ. Ἐκ-διουραμίδω· κάμναι εἰς διουραμίδων ἔργον Φωτ. κωδ. 79. Ἐκ-δικάζω· 1) ἐκδικῶ, λαμβάνω δίκην Εὐρ. ἱκ. 154· «φόνον, 1218· 2) ἄγω εἰς τέλος δικαστικὴν ὑπόθεσιν, ἀποφασίζω αὐτήν, περὶ δικαστοῦ λεγόμενον Λυσ. 17, 3, καὶ κομ. Ἀριστ. ἐκκλ. 984· 50, παθ. «δικαὶ ἐκδικασθεῖσαι» Πλάτ. νόμ. 12, 958. Μέτ. παρ' Ἀρποκρ. ἐξηγῆται· «ἀνάδωκον ἐκπαῖξαι διὰ τὸ δικασθῆναι». Ἐκ-δικαίεις, ἰος, δωρ. ἡ· ἐκδικασίς Ἐπιγρ. Ἐκ-δικαστής, ὁ· τιμωρὸς Εὐρ. ἱκ. 1153. Ἐκ-δικέω· τιμωρῶ τινα Ἀπολδ. 2, 5, 11, ἐκδικῶ· «φόνον» Ἀθην. 13, 560· «τινὰ ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου» = περαιοῦμαι Ν. Δ. παρὰ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 627 μετὰ δοτ. «ἐκδικήσαι τῷ Θρασί» = δίδω ἱκανοποίησιν, δίκαιον εἰς τινα, ultiscor. Ἐκ-δίκτη, ἡ· ἐκδικησις Σχολ. Ἀπολ. Ρ. Ἐκ-δίκτημα, τό· ἡ τιμωρία Δ. Ἀλ. 5, 50. Ἐκ-δίκτησις, ἡ· τὸ ἐκδικεῖσθαι, ἡ τιμωρία· «ἐκδικησιν ποιέσθαι» Πολυδ. 3, 8, 40· «ποιεῖν Ν. Δ. ultio. Ἐκ-δικητής, ὁ· ἐκδικῶν, τιμωρὸν Ἰωσ. Ἐκ-δικητικός, 3· ἐκδικούμενος, τιμωρὸν Τζέτζ. ultorius. Ἐκ-δικία, ἡ· 1) ἐκδικησις Ἀπολδ. 3, 7, β· ἀφαιρὶς ἀπὸ συμφωνίας Δ. Κάσ. 38, 7, ultio. Ἐκ-δικός· 1) ἔξω τοῦ δικαίου, παράνομος, ἄδικος· «ἐκδικα πάσχω» Αἰσχ. Πρ. 1095· «ἦρχον περὶ πάντες μηδὲν ἐκδικον», Εὐμ. 367· «ἀνδρες = ἄδικοι Σοφ. Οἰ. Κ. 924· 2) τὸ ἐκδικῶν διαχειριζόμενος, τιμωρὸν· «χρόνος Διοκλ. 1 (12, 35)· ὁ ἐκδ. = ὁ ἐκδικητής Ἡρ. 7, 7, 10. «Εἰ δὲ σύνδικος, ἐπίτροπος τῆς ἱπικρατείας Κικ. ad fam. 13, 56· ἐπὶ ἐκδικίως Σοφ. Ἀντ. 928, injustus. Ἐκδικός, ὁ· 1) ἀδικαιόνομος Ξεν. 2) Ἀπολ-λωνιάτης Ἐπιγρ. Ἐκ-διουρῶσω· διορῶτω, διατιτρώσκω Τζέτζ. Ἐκδιεπα, ὢν, τὰ (Πτολ.) καὶ Ἐκδιεπα· πόλ. παράλιος τῆς Παλαιστίνης Ἰωσ.

Ἐκ-δισκεύω· (ὡς δίσκον) ἐκσφενδονίζω Ἐλλ. Ἀν. Οὐαφ. τ. 1, σ. 43. Ἐκ-διφάω· ἐκζητῶ· ἐξεδίφησεν = ἐξεζήτησεν Ἦουχ. Ἐκ-διφρεῶ· ἐκ τοῦ καθίσματος, τοῦ δίφρου, ἐκ τῆς ἀμάξης ἐκβάλλω Λουκ. Ἠλεκτρ. 2. Ἐκ-διφρίζω· ἐκδιφρέω Κ. Μαν. χρόν. σ. 113. Ἐκ-διφύω· πολὺ διψῶ Θερφ. αἰτ. φωτ. 5, 9, 3, ultio. Ἐκ-διψος, 2· πολὺ διψῶν Δ. Σικ. 19, 109. Ἐκ-διωκτέος, 3· ὅστις πρέπει νὰ ἐκδιωχθῇ Πλουτ. ἡθ. σ. 13, abigentiis. Ἐκ-διώκω· ἔξω διώκω, ἀπαδιώκω Θουκ. 1, 24, πρὸ πάντ. εἰς ἑξορίαν Πολυδ. 8, 70· «τινὰ τῆς οἰκίας. Λουκ. Τιμ. 10. Ἐκ-δίωξις, ἡ· τὸ ἀποδιώκειν, ἐκβάλλειν. Ἐκ-δοκιμάζω· δοκιμάζω μετγν. Ἐκ-δονέω· πρὸς τὰ ἔξω τινάσσω, ῥίπτω μετγ. «φρένες ἐκδεδόνηντο» = οὕτω συνεισπαράχθησαν, ἐσπαλεύθησαν Ἀγᾶθ. 24 (11, 64). Ἐκ-δορά, ἡ· τὸ ἐκδέρειν, γδαίρειν Διοσκ. Ἐκ-δορέω· γδαίρειν μετγν. Ἐκ-δόριος· ἀφορῶν τὴν ἐκδέρειν τοῦ δέρματος· ἐκδόρια = φάρμακα, μέσα δι' ὧν ἀφαιρῶνται τὸ δερμα Διοσκ. 3, 70, excoctatoria. Ἐκ-δόσιμος, 3· μισθωμένος, συμφωνημένος Πολυδ. 7, 200· ἀποκατασταθῆναι τὸν ἄθλην· 15, 680 ἔξηγ. τοῦ συνθηματίας· «εἰ τὰ χολούμενα ἐκδόσιμα ἐν Νεαφῇ Τιβερίῳ 1, 2. Ἐκ-δοσις, ἡ· τὸ ἔξω δίδων, ἀποδίδω· πρβλ. ἐκδο(δωμι)· 1) ἡ παράδοσις· ἔκτε(δω) Ἡρ. 1, 159· 2) νόμους· «ἐκδοσιν θυγατρὸς ποιέσθαι» = ἐκδιδόναι Πλάτ. νόμ. 41, 924· 3) ἐκτίθωσις, συμφωνία, ὅπως κατασκευασθῇ τις Πολυδ. 6, 17, 4· 4) ἐκδοσις, δημοσίευσίς βιβλίου, μετγν. 5) δάνειον ἐπὶ πλοίων ἡ ἱμπερευμάτων, ἀπὸ ἀπέρχοντα ἐκτός τῆς χώρας· οὕτω Β. Ἀν. 247, ἔξηγ. ἀτὸ ἔξωθεν τῆς πόλεως δάνεισμα· ἡ καθ' Ἀρποκρ. οὐναυτικὸν δάνεισμα, οὕτως ὁ Δημ. παρὰ τινι, 27, 16, dedilio. Ἐκ-δοτέον· δεῖ ἐκδοῦναι Πλάτ. ἱκ. 13, σ. 361, edendum. Ἐκ-δότης, ὁ· ὁ συμφωνῶν ἐπὶ ἀντιτι-σθῆζι ἔργον τι, ἐπιγρ. ἀλλὰ καθ' Ἦουχ. ἀεκδοῦναι, προδόναι, ἀποδόναι. Ἐκ-δοτός, β. ἐπὶ τοῦ ἐκδο(δωμι) (ὡπερ ἴδε)· πρὸ πάντ. προδεδομένος, ἀποδομένος· «ἐκδοτον ποιεῖ τινα εἰς τοὺς Πέρσας» Ἡρ. 3, 1, ὡς καὶ τινι, Ἰσοκ. 4, 122· «ἐκδοτος γίγνομαι» Εὐρ. Ἰων 1251· «εἰ δὲ ἀεὶ ἐκδοτον δίδοναι» Δημ. 23, 217· «εἰσὶν ἐκδοτον παρέχον» = παραδίδω ἡμαυτὴν Λουκ. ἐπὶ ἐκδοτός Ἰουστ. Μαρτ. σ. 317, deditus. Ἐκ-δοσεύω· ἐμαυτοῦ Νικ. Εὐγ. ἱπποτ. Ἐκ-δοσεύω, ὁ· ὁ δοῦλος γεννηθεὶς δοῦλῳ. Ἐκ-δοχεῖον, τό· δοχεῖον, ἀποθήκη Ἰωσ. Ἐκ-δοχέως, ὁ· ἀπλήρως Πτολ. τετραβ. σ. 179, caupo. Ἐκ-δοχή, ἡ· 1) τὸ ἐκδέχεσθαι, παραδέχεσθαι· 2) ἡ διαδοχή· ἀγγαίην ἄλλην ἐκδοχὴν πομπῶν πυρρός = ἦναψε σημεῖον ἐκ πυρός, τὸ ὁποῖον διεδέχτο τὸ πρῶτον, ἦτο ἱερολοβ-θησι τοῦ πρώτου Αἰσχ. Ἀγ. 290· «στὴν ἐκδοχὴν ἐποίησατο τοῦ πολέμου» = ἐξηκολού-

ἦσσε τὸν πόλεμον, 2, 30' 3) ἐρμηνεία, σημασία Πολυδ. 3, 29, 4' «ἐξ ὧν ἦν λαμβάνειν ἐκδοχὴν, ὅτι· ἐξ οὗ ἡδυνάτο τις νὰ συμπεράνη, ὅτι, 23, 7, 6' 4) = ταμεῖον Σουῖδ.

Ἐκ-δόχ-ιον, τό· ἐκδοχέιον· -Μουσάων Λινγμ. 21 (14, 60).

Ἐκ-δοχος, ὁ· ἑγγυητής μετν.

Ἐκ-δρακοντόμ· εἰς δράκοντα μεταβάλλω ἀόρ. Αἰσχ. Χο. 542.

Ἐκ-δραμεῖν, ἀόρ. τοῦ ἐκτρέχω.

Ἐκ-δραχμοί, 2' ἐξ δραχμῶν Πλούτ.

Ἐκ-δρέπ-μαι· δρέπω ἐκ τινος, ἀποδρέπω Ἀρισταιν. 1, 13.

Ἐκ-δρομάς, ἄδος, ὁ· ὁ ἐκ τῶν ἐφθῶν ἐλλῶν. Κατ' Εὐστ. Ὁδ. σ. 1915, 19 «Εὐπολὶς ἐν τῷ... τοῦτον καταλεκτέον εἰς τοὺς κόλλοπας τοὺς ἐκδρομάδας· οἵπερ εἰσὶν οἱ ἀκολασταίνοντες ὑπέρραγμα, λεγόμενοι ἐκδρομάδες, ὡς παραδεδραμηκότες τὴν ὥραν καὶ ἀναπαλιν ὄντες τοῖς πρώτον ὑπνηγίαις».

Ἐκ-δρομέω ἐκθέω, ἐκτρέχω Ἦρ. Ναξ. ἐκστρη.

Ἐκ-δρομή, ἡ· τὸ ἐξω τρέχειν α) ἡ ἐπεκδρομή, ἔξοδος Θουκ. 4, 127' 6') παρέκθεσις ἐν τῷ λόγῳ Ἀρισταιν. γ') περὶ φυτῶν, ἀναδρομή, τὸ ἀναδρασάσθαι, excursio.

Ἐκ-δρομος, ὁ· ὁ ἐξω τρέχων, πρὸ πάντ. ὁ ἐκ τῆς τάξεως τῆς μάχης ἔξω πρὸς τὸν ἐχθρὸν ὄντων Θουκ. 4, 125.

Ἐκ-δρύπτω· σπαράττω Θεοδ. Προδρ. σ. 394, lacero.

Ἐκ-δρύμα, τό· τὸ ἐκδυθὲν Ἠδουλ. 1 (5, 199), exunium.

Ἐκ-δύνω· ἴδ' ἐκδύω.

Ἐκ-δύσεις· ἀνίκων εἰς τὸ ἐκδύειν· τὰ ἐκδύσις = ὁρμή παρὰ τοῖς Κρησὶ Φαιστιοῖς· «ἐπεὶ τὸν πέπλον ἡ καὶς ἐξέδου» Ἀντ. Λιβ. 17.

Ἐκ-δύσις, ἡ· τὸ ἐξορμᾶν, διαφεύγειν Ἦρ. 3, 146' «ἐκδύσιν ποιέσθαι», = ἐξέρπω, διεκδύω καὶ ἐξέρρωμαι, 3, 109' «οὗ γὰρ ἐστὶ Ἑλληνισ οὐδεμία ἐκδύσις μὴ εἶναι τοὺς δούλους» = δὲν δύνανται νὰ διαφύγουν τὴν δουλείαν, 8, 100' ἡ ἐκφυγὴ Πλούτ. Κρατ. 326' τόπος πρὸς ἐξόδον, ἔξοδος, ἀντιθ. τῷ ἔσοδος Ἦρ. 2, 121, emersio.

Ἐκ-δύς-ωπέω· διὰ δυσωπείσεως, ἐντροπιάσεως παρακινῶ τινα εἰς τι, ἐπιμόνως ἱκετεύω Ἠλιδ. καὶ ἐκκλ.

Ἐκ-δύς-ωπησις, ἡ· τὸ ἱκετεύειν ἴδε προηγ.

Ἐκ-δύτ-ηριον, τό· ἀποδυτήριον γλῶσσ.

Ἐκ-δύτης, ὁ· σολήτης γλῶσσ.

Ἐκ-δύω· γδύνω, ὁ Ὀμ. ἐν τμήσ. «ἐκ μὲν μεν γλαῖναν ἔδυσαν» Ὁδ. ξ, 341' «ἐκδύον ἐμὲ χρηστοτήριον ἐσθλῆτα» Αἰσχ. Ἀγ. 1242, καὶ ἄνευ προσθήκης· «τινὰ ἐκδύειν» = ἐκδύω τινα ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων, καὶ τοῦ τὰ ἀρπάζω, τὸν γδύνω Δημ. 24, 204. Οὕτω τὸ παθ. «τὸ μὴ ἐκδυθῆναι» Ἀντιφ. 2, 6, 5' «ἐπὶ τὴν ἐκδυθῆ» Ἀλεξίς π. Ἀθην. 6, 227' «ἅμα κιθῶνι ἐκδυόμενος» Ἦρ. 1, 3' «φράσων χιτωνίσκον ἐκδιδύσθαι», παρὰ τὸ θυμάτιον ἀποδεύσθαι, λέγων ὅτι τοῦ ἔχει ἀφαίρεθ' τὸ ἐνδύμα Ἀυσ. 10, 10' «Μαρσύας τὸ δῆρμα ἐκδύεται» = τοῦ ἀφαίρεται τὸ δῆρμα Παλαίφ. 48, 3. Μίσ. 2.) ἐκδύμαι· ἀποδέτω· «ἐκδύω

ἐξεδύοντο» Ἰλ. γ, 114' «τὴν ἐξομίδ' ἐκδυόμεθα» Ἀριστ. Αὐσ. 662, καὶ ἄνευ αἰτ. = ἐκδύω, 688, ὡς καὶ Ξεν. Ἐλλ. 3, 4, 19. Τοῦ αὐτοῦ δ' εἶνε ἡ χρῆσις καὶ τοῦ ἐκδύνω· «ἐκδύοντες δ' ἐκδύνα χιτῶνας» Ὁδ. α, 437' «ἐκδύνοντες τὸ κέλευσος» Ἀριστοτ. Ζ. 1, 5, 17. Ὁσαύτ. ἀόρ. ε'. «εἰ πῶς οἱ ἐκδύς γλαῖναν πόροι» Ὁδ. ξ, 960' καὶ μετφ. «τὸ γῆρας ἐκδύς» Ἀριστ. εἰρ. 336, ὡς καὶ τὸ ἀγρίον = ἀποθέτω, ἀφῆνω τὴν ἀγριότητα Πλούτ. Πομπ. 28, καί μετφ. ἐκδύοντες Μεν. π. Ἀρ. ποικρ. 116, 22' 6') ἐξέρρωμαι, πηγαῖνα ἴδ' «ἐκδύς μεγάρου» Ὁδ. χ, 334, διαφεύγω· «ἐκδύς ἔρρ. ἰκ. 432' «ἐκδύς καὶ ἀνακύβει ἐκ τῆς θαλάσσης» Πλάτ. Φαίδ. 109' «ἐκδύς τὴν γυναικαὶν ἐκδύμεν ὁλοθρον» Ἰλ. π, 99' «ἐκδύκεναι τὰς λειτοουργίας» = ἀποσύρωμαι Δημ. 20, 1' «τὸν φθόνον Πλούτ. Πομπ. 30' «ἐκδύθη, ὡς ἀπ. Β. Ἀν. 41, ελαβορ. Ἐκ-δωρί-ομαι· γίνομαι δῶλος διόλου δουριεύς, παραλαβάνων δουρικὰ ἥθη Ἦρ. 8, 73. Ἐκ-δωρος, ὁ· συγγραφεὺς Στωθ.

Ἐκεῖ ἐκεῖ, αὐτοῦ, τραγ. καὶ πεζ. συχνὰ μετὰ κράσιος ἀκεῖ Αἰσχ. Χο. 703, Σοφ. Αἰ. 842 «ἐκίκετ' ἐκνῆσθ' ὄν», 1351, ὡς καὶ «ἐκίκετ' ἐκεῖ καὶ ἐκνῆσθ'» Πλάτ. πολ. 5, 451, ἀντιθ. τῷ ἐκνῆσθαι, Πρωτ. 323' «ἐκίκετ' ἐκνῆσθαι» Ἀλεξίς π. Ἀθην. 8, 354, πρὸ πάντ. εἰς τὸν κάτω κόσμον Σοφ. Ἰλ. 348' «ἐκεῖ ἐν Ἀδου» Ἦρ. Ἐκ. 418' «οἱ ἐκεῖ» = οἱ ἀποθαμμένοι Πλάτ. πολ. 4, 427' «εἰ τις ἄρα αἰσθῆσις τοῖς ἐκεῖ περὶ τῶν ἐκνῆσθαι γινόμενων», Λουκρά. 136, Μετ' ἔρρου «πῶς τοῖς ἐκεῖ» Σοφ. Ἰλ. 675' «ἐκεῖ = ἐκίκετ' ἐκνῆσθαι, τὰ ἀνωτέρω πρότερον ρηθέντα Πλάτ. Φαίδρ. 250' «ἐκίκετ' ἐκεῖ μόν, ἀνωτέρω, πρότερον εἰς τινα συζήτησιν» «ἐκίκετ' ἐκνῆσθαι», Τίμ. 24, καὶ ὁμοίως καὶ ἀλ-λαχοῦ· «ἐκεῖ ἐστι» «εἰς τὸν νόμον εὐρίσκειται» Ἰσοκ. 6, 47. Προσέτι δὲ μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν, ἐνθα περιμένε τις ἐκεῖ, οἷον «δδοσ' ἐκνῆσθαι τῆς ἐκεῖ» Σοφ. Οἰ. Κ. 1023' «οἱ ἐκεῖ καταπεφυγότες» = κυρ. οἱ ἐκεῖ εὐρόντες καταφύγιον Θουκ. 3, 71' «ἐκεῖ δὲ ἐκεῖ τε ἀπικετο» Ἦρ. 9, 108' «ἡμεῖς ἐκεῖ πλέομεν», 7, 137' περὶ χρόνου, τότε Σοφ. Φιλ. 394.

Ἐκείδασσε· ἴδε σκεδάννυμι.

Ἐκεῖθεν· ἀπὸ ἐκεῖ, ἀπὸ ἐκεῖ πρὸς τὰ ἑξῶς, ἀντιθ. τῷ ἐκνῆσθαι Θουκ. 1, 36' «ἐκίκετ' ἐκεῖθεν πάλιν ἐκ τῶν αὐτῶν ἀναλά-βωμεν», Φιλ. 34, καὶ συχνὰ εἰς συζήτησις· Μετὰ τοῦ ἄρθρου «ὁ ἐκεῖθεν ἄγγελος» Πλάτ. πολ. 10, 619' «κομιοῦντας τὰς ἐκεῖθεν ναυς» = ὅπως φέρωσιν ἐκεῖθεν τὰ πλοῖα Θουκ. 8, 107' «ὅπως εἰρήνησι τοὺς ἐκεῖθεν ἐπιδοθῆναι» = κυρ. τοὺς ἐκεῖ ἐκίκετ' ἐκεῖθεν, 1, 62' «ἐκεῖθεν, δηλον· = ἐκ ἐκείνου» Ἰσοκ. 4, 40' «γυνὴν δ' ἄν τις ἐκεῖ-θεν», 12, 224' περὶ χρόνου, μετὰ ταῦτα Δ. Σικ. ἰλλιο.

Ἐκεῖθεν· ἐκεῖ Ὁδ. ρ, 10' «ἐκεῖθεν κηλῶν» = ἐκεῖσε Αἰσχ. ἰκ. 792' ἴδε κεῖθεν, ἰλλιο.

Ἐκεῖνη, (ἀναφερόμενον εἰς τὰ πηλ.) κατ' ἐκεῖ-νον τὸν τρόπον Πλάτ. Θεαιτ. 179' εἰς ἐκεῖ-νην τὴν θέσιν ἐκεῖ Ἦρ. 2, 100, Θουκ.

Εκείνινος, 3' εἰς εκείνον προερχόμενος, κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐξέλιος, λιβίνος σχηματισθὲν Ἀριστοτ. μεταφ. 8, 7, 24.
 Εκείνος, 3 (ἐκεῖ, προβλ. κείνος, τήνος) ὁ ἐκεῖ, ἐκεῖνος, ἀντιθ. τῷ οὗτος, δηλὸν τι μᾶλλον ἀπομακρυσμένον, ἀπὸν ὅμ. καὶ οἱ ἐξῆς ἅπαντες. Πολλὰν. περὶ τῶν ἀποθαμμένων τῶν ἐκεῖ. Κανονικῶς παρατίθεται εἰς τὸν πρῶτον λόγον τὸ ἄβρον· ἐκεῖνη τῇ ἡμέρᾳ Θουκ. 1, 20, ἡ μετὰ μικροτέρας δυνάμεως τὴν στρατιάν ἐκείνην, 1, 10, σπαν. ἡμέρας ἐκείνης, 3, 59, καὶ ὅπου εἶνα δεικτική· «νῆες ἐκεῖναι ἐπιπλέουσιν» = ἐκεῖθεν προσπλέουσιν πλοῖα· «ὡς νῦν Ἴρος ἐκεῖνος ἦσται» = ἐκεῖ Ὀδ. σ, 234. Περὶ γνωστών προσώπων ἡ πραγμάτων ὡς τὸ ἰλλε Σοφ. Οἱ. Κ. 8, 7· «οὗτος ἐκεῖνος» = ἐκεῖνος γὰρ Σοφ. Πλ. 1101· «οὗτος ἐκεῖνος τὸν οὐ ζητεῖς» Ἡρ. 1, 32· «τοῦτ' ἐκεῖνον», «τόδ' ἐκεῖνον», περὶ παροιμιώδους φράσεως, τῆς ὁποίας καὶ τὴν γίνεταί· «τοῦτ' ἐκεῖνον, κτῆσθ' ἐταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον» Εὐρ. Ὀρ. 804· «τοῦτ' ἐκεῖνον ποῖ φύγω» Ἀριστ. ὄρν. 354, νῦν δυνατόν ἐπεῖν... ἀλλ' ἐκεῖνο Λουκ. Νιγρ. 8. Ὀδγλ. σπαν. ἀναφέρεται ἡ ἐκεῖνος εἰς τὸ προσενῶς προηγούμενον, ἂν τοῦτο ἐκφέρεται δυνατότερα, ἢ δὲ οὗτος εἰς τὸ μᾶλλον ἀπείχον Σεν. ἀπομν. 1, 3, 13, Δημ. 8, 72· ὅθ. ἀναφέρεται πολλάκις εἰς τὸ ὑποκείμεν. τῆς προτάς. ἀντὶ τῆς αὐτῆς τοῦ μενένη, ἢ πρὸς ταύτην ἀναλογουσα· «Κλέαρχος καὶ οἱ σὺν ἐκεῖνον» Σεν. Ἀν. 1, 2, 15· «ἀν αὐτῷ διδῶς ἄργύριον καὶ πειθὸς ἐκεῖνον» Πλάτ. Πρωτ. 310· «λέγονται οἱ Ἀθηναῖοι διὰ Περικλέα βελτίους γεγονέναι ἢ διαφθαρεῖναι ὅπ' ἐκείνου», Γοργ. 515· προσέτι δὲ ἐπαναλαμβάνεται πάλιν τὸ ὑποκ. καὶ, ἦν ἐπ' ἐκείνους ἐλαύνοντες, ὑποτεμοῦνται πάλιν ἡμᾶς ἐκείνοι» Σεν. Κυρ. 1, 4, 19· παράδοξον δὲ τὸ «ἐφ' ἐκείνου γε ἄρχοντος» εἰς τοῦ κείνου δυνατόν, δηλ. τοῦ ἄρχοντος, Ἐλλ. 1, 6, 14· ἐπὶ. «ἐκείνως» = κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον Θουκ. 1, 77, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν ἐφεξῆς τρόπον Λεπτ. 61· ἐκείνοσιν Ἀριστ. Δημ. ἱππ. 1196, ἰλλε.
 Εκείσε· πρὸς τὰ ἐκεῖ Αἰσχ. Πέρσ. 703 καὶ πολλάκις. ἐνθένδε ἐκείσε, προσέτι δὲ μετὰ τοῦ ἄβρον «τὴν ἐνθένδε ἐκείσε καὶ δεῦρο πάλιν πορεύαν» εἰς τὸν κάτω κόσμον Πλάτ. πολ. 10, 619, ἐκείσε καὶ δεῦρο Εὐρ. Ἐλ. 1140 καὶ ἀλλαχόθ'· «λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκείσε» ἔχει, = πρὸς ἐν ἄλλω, διεστραμμένον μέρος, Φοιν. 363· «ἐκείσε τοῦ λόγου ἀνεμίμ» Ἡρ. 7, 23, παρ' Ἰπποκρ. καὶ μετν. = ἐκεῖ· «τῶν ὁμῶρων ἐκείσε διαρχήσαντες» Δ. Κασ. 42, 46, ἰλλε.
 Εκελαοί· οἱ Ἀττικοὶ Ἡσυχ.
 Εκελησηνή χώρα μετὰ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος Πρωκ. Ροθ. 1, 17.
 Εκεραα, ἀορ. τοῦ κείρω.
 Εκε-χειρία, ἢ (ἐχ-ω χειρ) διακοπή τῶν ἐχθροπραξιῶν, ἀνακοχή ὁπλων Θουκ. 5, 49· -ἐγειν, 5, 26· -ποιεῖσθαι, 4, 117· -γίγνεσθαι πρὸς ἀλλήλους, 4, 58· -ἐλκεῖν Σεν.

Ἐλλ. 4, 2, 16· -Ὀλυμπιακῇ -Πλουτ' Λουκ. 23· -πολέμου Δ. Αἰλ. 8, 2. Ἐν γέν. τὸ διακόπτειν οὐκ ἀθήπου ἐνέργειαν, ἀ-πραξία Λουκ. Ἐρμ. 14.
 Εκε-χειριεῖς· λαὸς τις ἐν Πόντῳ Καππαδοκίας Σουλ. 83.
 Εκέ-χειρον· τὸ ἀργύριον Ἡσυχ.
 Εκε-χειροφόρος· ἐκχειρίαν φέρων κηρύτ, εἰρηνοφόρος οὗτος π. Πολυδ. 5, 94.
 Εκ-ζαλοῦται· θερμαίνεται, φλέγεται γλωσ.
 Εκ-ζεμα, τό· τὸ διὰ βράσεως ἐκφυθῖν, τὸ ἔνεκα θερμότητος ἀναφυθῖν ἐξάνθημα Διοσκ.
 Εκ-ζέννυμι· ἐκζέω, πρὸς τὸ ἐξω βράζω. Παθ. ἐκζεσθὲν Ἀριστ. χρον. γυν. νου. 2, 5· «ἄλμην μετ' ἱλαίου ἐκζεσμένην (ἐξε-ζεσμένην Νικολ.) ἐπιρραίνειν» Γεωπ. 10, 54, 3, εἰlico.
 Εκ-ζεσις, ἢ· τὸ ἐκβράζειν, ἀναζέειν Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 2, 21.
 Εκ-ζεσμα, τό· ἐκζεμα Διοσκ. ὡσαύτως ἐκζεσμός.
 Εκ-ζεστός, 3' διάπυρος, ζεστός Διοφιλ. π. Ἀθην. 9, 371, fervidus.
 Εκ-ζέω· ἐκβράζω, ἀναζέω, (τῷ) ἐκζέννυμι· «ζῶσα εὐλείων ἐξέζεσε» = ζωντανὴ μετεβλήθη εἰς σκώληκας, ἐγγίμειο σκωλήκεια Ἡρ. 4, 205· «ἐξέζεσε ζῶν κακοῖς θηρίοις» Αἰλ. π. Σουῖδ. ἐν λ. ἀπάντατο· φθιροῖ Δ. Αλερ. 4, 4· -σκώληκας Ὁ. καὶ μετ. «ἐξέζισεν γὰρ Οἰδί-που κατέδγματα» Αἰσχ. Ἐπτ. 671, effugere.
 Εκ-ζητέω· ζητῶ, ἀναζητῶ, διερευνῶ μετν. καταδιώκω, ἐκδιώκω Ὁ. καὶ Ν. Δ. ἐκζιέται.
 Εκ-ζητήσις· ἢ· τὸ διερευνᾶν, καταδιώκειν μετν. exquisitio.
 Εκ-ζητήτης, ὁ· ὁ διερευνῶν, καταδιώκων μετν. exquisitor.
 Εκ-ζοφῶ· ὅπως διόλου ῥίπτω σκότος Νικητ. χρον. 9, 9, obscuro.
 Εκ-ζωγραφέω· ἀπεικονίζω Θεοδ. Προδρ. σ. 409, depingo.
 Εκ-ζωφῶμαι· (ὅπως διόλου ζῶον τ. ἔ.) θριψύροτος, σκωληκώδης γίνεσθαι Θεοφρ. αἰτ. φωτ. 4, 8, 4.
 Εκ-ζω-πυρέω· τὸ ὑποκαίμενον πῦρ πάλιν ἐκρίψω (ἐκκαίειν φουσάτα ἢ ῥιπίζοντα Β. Ἀν. 40) Θεοφρ. -ἀντακας Πλουτ. Μαρ. 44· μετ. -πόλεμον Ἀριστ. ἱπρ. 310, Πλουτ. Κράσ. 10· -συγγένειαν = ἀναιμῶν, Ρωμ. 29, exulto, exultare.
 Εκ-ζωπύρησις, ἢ· τὸ πάλιν ἐκρίψαι -ἀνδράκων Πλουτ. ἡθ. σ. 156, excoquitio.
 Εκκη, ἀορ. τοῦ καίω.
 Εκκη-σελέτης, ἐκηδόλος Ὀρφ. ἀποσκ. 28, 11.
 Εκκη-βολία· μακρὰν ῥίπτω Μάξ. Γόρ. συζ. 7, 3.
 Εκκη-βολία, ἢ· ἡ τέχνη τοῦ μακρὰν σημαδεύειν καὶ ἐπιτυχεῖν Ἰλ. ε, 54, ἐν τῷ πλ. καὶ μετν. οἶον Στραβ. 7, 357 καὶ Ἀνθ.
 Εκκη-δόλιος· σοφιστὴς τις Κωνσταντινουπολίτης ἐπὶ Ἰουλιανῷ Σουῖδ.
 Εκκη-δόλος, 2' μακρὰν ῥίπτων, μακρὰν ἐδ-ρίσκων (τ. ἔ. ἐκ μακροῦς ἀποστάσεως, ἀο-ράτως) Ἀπόλλων Ἰλ. α, 14 καὶ πολλάκις. Ἀλλὰ καὶ καθ' ἑαυτὸ ἡ ἐκηδόλις, ἡ ἡσυχ.

ὁ Ἀπόλλων Ἰλ. α, 96 κλπ. οὕτως ἡ Ἀρ-
τεμία, Σοφ. ἀποσπ. 357. «Διὸς χέρης» Εὐρ.
Ἰων 214. «ἄνδρες Πλούτ. Λουκούλ. 28.
«τὸς Αἰσχ. Εὐρ. 598. «σφενδόναι Εὐρ.
Φοιν. 1142. «μάχαι Δ. Ἀλ. 10, 16, οὐστὶς
καὶ ἐπὶ ὅλων αὐτὸ μεταχειρίζεται, 8, 84,
ὧς καὶ Πολύδ. 13, 3, 4, ὑπερθ. ἐκαδο-
λεστώτα σχηματίζει ὁ Ἀρχύτ. παρ' Ἰαμβλ.
ἀλλὰ «ἐκθεστώτα πέμπειν» Συνέσ. ἐπιστ.
132. ἐπὶ. «ἐκθεστώως τοξέουσιν» μακρόθεν
ῥίπτειν Ἀθην. 1, 25.

Ἑκκλησία, ἡ εἰρήνη, φιλοτιμία (φιλία) Ἡσυχ.
Ἑκκλησία, 2. (πρόβλ. ἐκκλιν, ἐκκλιν, οὐχὶ ἐκ
τοῦ κληλέω πρόβλ. Βουτμ. λεξ. Δ. σ.
140 κέξ.) ἡσυχος, ἀτάραχος, ἀμείριμος,
ἡδύς, εὐχάριστος. «οὐ τιν' ἔχει πόνον ἀλλὰ
ἡσυχος ἦσται» Ὀδ. ν, 423 καὶ πολλάκ. οὕτως
περὶ τῶν ἡδέως συμποσιαζόντων. «Ἑκκλαιοι τέρ-
πονται» Ἰλ. ε, 759. «Ἑκκλαιοι συλήσετε» α-
τάραχως θέλετε λεηλατήσῃ, ζ, 70. «Ἑκκλαιοι
ἐρρέτω» = ἐνερποδίστως ἀς πάη νά χαθῇ, ι, 376.
«τερπνὸν ἐσάμερον διώκων, ἑκάστος ἐ-
πειμὶ γῆρας» Πίνδ. Ἰ. 6, 41. «Ἑκκλαιοι, ἴσθι
μητ' ἄγαν ὑπερφοβεῖ» Αἰσχ. Ἐπτ. 220. «Ἑ-
κκλαιοι εὐδαιν» Σοφ. Φιλ. 758. πολλάκ.
«ἐσόμεν Ἑκκλαιοι αὐτόν» Φιλ. 815, καὶ
μετγν. οἷον Ἀπολ. Ῥ. 3, 969, περὶ ἡσυχων,
μητ' αἰσχυρῶν ὑπὸ τῆς καταγίγδος δένδρων.
«Ἐντελὴ ἀδράνεια σημαίνει παρὰ Θεοκρ.
23, 100, ὧς καὶ περὶ ἀγεωργήτου μένοντος
ἀγροῦ» Ὀμ. Ὑμν. Δήμ. 451. σιωπηλός, ἡσυ-
χος Ὀδ. ρ, 478, quietus.

Ἑκκλιν (ἀρχ. τύπ. δοτ. συγγενῆς μὲ τὰ
ἐκκλιν, Ἑκκλινος = πρόβλ. Ἀπολλ. σ. 497).
δορ. καὶ αὐτ. Ἑκκλιν, ὁ Ὀμ. μὲν. ἐν Ὀδ.
(Ἰλ. ἰό τη τι) πάντοτε περὶ θεῶν, «Διὸς Ἑκ-
κλιν, Ἀπόλλωνος, Ἑρμεία Ἑκκλιν» = διὰ τῆς χά-
ριτος, κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ Διὸς Ὀδ. ο,
317, τ, 85, υ, 42. «Διὸς μεγαλοῖο Ἑκκλιν»
Ἡσ. ἔρ. 4. ὁ δὲ Πίνδ. καὶ τραγ. θέτουσιν αὐτὸ
καὶ πρὸ τῆς γεν. «ἔκατι δαμόδων» Αἰσχ.
Χο. 212 (ἐκ. Κάστορος Πίνδ. Π. 5, 9) καὶ
συνάπτουσιν αὐτὸ μετ' ἄλλων πραγμάτων
ἐν τῇ σημ. τοῦ ἔνεκα. «τοιῶνδ' ἔκατι κλη-
δόνων» Αἰσχ. Ἀγ. 648. «κιδνὼν ἐκ. πραγ-
μάτων, Χο. 690. «ἀρετῆς ἔκατι» Σοφ. Φιλ.
665. «ἔκατι γάμων» Εὐρ. Μηδ. 1235 καὶ
πολλάκ. «σετεφάνων Πίνδ. Π. 10, 58. «ὦν
δ' ἔκατι τοῦτ' ἔδωκε» Τελεκλείδ. π. Πλούτ.
Νικ. 4. «ἐμεῖο μὲν ἔκκλιν» = ἔνεκα μὲν ἐμοῦ,
ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ Ἀυτομέδ. 9 (11, 391).

Ἑκκλιν, ορος = ὁρᾷ τὸν Διὸς.

Ἑκ-ὁπλάστειν «ἐκκλιν» γίνονται ὅλως ἐπὶ
ὁπλάσσει Στράβ. 1, 3, 7.

Ἑκ-θαλίς, ἰδός (γρ. αἰθαλίς), ἡ ἡ ἐρυ-
αίση Ἐτ. Μ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἑκ-ὁπλάσσειν «ἐκθερμαίνω, διαθερμαίνω» ἐκθερ-
μαίνειν ἐρωτῶ, οἷον καὶ ἐσθαι ὑπὸ ἔρωτος Β. Ἀν.
40, ἐγέρω, διεγέρω Συνέσ. Διων. σ. 49, νοσοῦ.

Ἐρρ. Ἰων 958, Πρ. 1, 118. 2) τὸ διασπαρ-
νῆναι, ἢ ἐξήγησις Ἀριστοτ. μεταφρ. 1, 9
καὶ πολλάκις. ὡς καὶ μετγ. τοῦ δράματος
= ἐπίλογος, τὸ τέλος ὁ λόγος. Ἀριστοτ. βᾶτρ.
1548. 3) ἡ θύσις, τὸ νὰ βάλλῃ τις εἰς τὸ παι-
γνίδιον Ἀλκιφρ. 3, 54. 4) ἡ δημοσία γνω-
στοποίησις δι' ἐκθέσεως, expositio.
Ἐκ-θεσμός 2' ἐκτὸς τοῦ νόμου, παράνομος
Φίλων τ. 2, σ. 616' ἐπὶ. -ὡς παρανόμως,
ἀνοσίγαστος. ἐπιστ. 67, exlex.
Ἐκ-θεσπίζω' ἐκθίβω διαταγὴν Ἰωσ. edico.
Ἐκ-θετέον' δεῖ ἐκθέτειν Πλουτ. ἡθ. σ. 1027.
Ἐκ-θέτης, ὁ ἐκτεθειμένος ἑαυτοῦ καὶ ἐκθέ-
τας Συμμ. 209 1, 6, 4, ἐξώστης γλωσσ.
Ἐκ-θετικός, 3' εἰς τὴν ἐκθεσιν ἀνήκων
Ἐδστ. ἑρ. σ. 301.
Ἐκ-θετός, 2' ἐκτεθειμένος· «ἐκθετός γόνος»
Ἐρρ. Ἀνδρ. 70' ἐκθετα = τὰ ἐκρίπτομενα
ἡσυχ. «ἐκθετον βρέφος» Μανέθ. 6, 52.
Ἐκ-θίω' ἔξω, πρὸς τὰ ἔξω τρέχω - ἐνδο-
θεν Ἀριστ. Ἀχ. 556, κάμνω ἐκδρομὴν,
ἔξωθεν Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 7' ἐτι δὲ περὶ πραγ-
μάτων· «βελὼν ἐκθόντων καὶ καταλαμβαν-
όντων ἀπόντας Πλουτ. Μαρκ. 16, excurro.
Ἐκ-θεωρέω' ἐπιτεταμένον τὸ ἀπλοῦν Γρ. Νύσ.
τ. 1, σ. 181, considero.
Ἐκ-θίωσις, ἢ ἀποθίωσις, καθίρωσις Φί-
λων consecratio.
Ἐκ-θεωτικός, 3' ἀποθνήσκων Δ. Ἀρεοπ.
Ἐκ-θηλάζω' βυζάνω, βυζάνων ἐκβάλλω·
καίμα Θεοκρ. 2, 56, Παθ. ἀπὸ τῶν μαστῶν
Ἀριστοτ. Ζ. 1, 11, exugo.
Ἐκ-θηλύνω, ἢ τὸ γίνεσθαι ἐντελὲς μαλ-
θακὸν Ἰπποκρ. effeminatio.
Ἐκ-θηλύνω' ὅλως διόλου κάμνω μαλθακόν,
σκιατραφῇ Ἰπποκρ. π. ἄρρ. σ. 819' -τὴν
νέοτητα Δ. Ἀλ. 7, 9' «ἐκτεθηλυμένους
καὶ τῇ ψυχῇ καὶ τῷ σώματι» Πολυδ. 37, 2,
2 (πρὸς τοῦ βελκ. ἐκτεθηλυμένους) ἐκτεθη-
λυσμένος Πολυδ. 6, 126. Παρ' Ἐτ. Μ.
473, 35 κάμνω θηλυκόν, effeminio.
Ἐκ-θηράσκει' κυνηγῶ, διώκω πρὸς τὰ
ἔξω καὶ πᾶν Ξεν. κυν. 5, 25' τὰ πετρα-
νὰ πλοῖα Πλουτ. Πομπ. 26, venor.
Ἐκ-θηρετέον' πρέπει νὰ κυνηγῇ τις Μαξιμ.
Τυρ. vonandum.
Ἐκ-θηρεύω' τῷ ἄνωτ. Ἦρ. 6, 31.
Ἐκ-θηρίω' κάμνω θηρίον, ἀποθηριώνω,
ἀγριεύω Ἐρρ. Βάκχ. 1332, effero.
Ἐκ-θησαυρίζω' ἐκ τοῦ θησαυροῦ λαμβάνω
καὶ ἐξοδεύω Φαλαρ. ἐπιστ. 12.
Ἐκ-θλίβω' ὀλίγων ἐκβάλλω· «καὶ ἐκκρού-
ειν» Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 4' ἐξεθλίβη
Πλουτ. ἐκβάλλω, ἔξωθω Ξεν. Ἀν. 3, 4, 16,
exprimo.
Ἐκ-θλίμμαι, τό' θλάσμα, πληγὴ, βλάβη
ἐκθλίψ. «ἐκθλίμματα, τὰς ἐκ τῶν ὀλιγόντων
ἐπιπολῆς ἐλκώσεις τοῦ δέρματος» Ἰπποκρ.
Ἐκ-θλίπτέος' ἐκπεστέος· «ἐκθλίστέος, ἐκ-
θλίπτεος» Ἠσυχ.
Ἐκ-θλίψις, ἢ πρὸς τὰ ἔξω ὀλίβειν, ἐκπι-
εῖν Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 4, ἱατρ. Παρὰ
γραμ. ἐκθλίψις, ἀφαίρεσις ἐνὸς στοιχείου
τοῦ ἐκείνου, elisio.

Ἐκ-θνήσκω' ἐν τῷ θνήσκειν εἶμαι, ἀποθνή-
σκω Σοφ. Τρ. 585, λιποθυμῶ, κείμεαι νε-
κρός· «τὸν τε ἐκτεθνήσκατο καὶ τὸν ὄντως τε-
θνήσκατο» Πλάτ. νόμ. 12, 959· «ἀφαιρέναι
ἔξω αἵματος πλείονος μὲν ἐκθνήσκουσι, πολ-
λοῦ δ' ἄγαν ἀποθνήσκουσι» Ἀριστοτ. Ζ. 1,
3, 19· «τὸν ἀψάμενον λιποθυμεῖν καὶ ἀπο-
θνήσκειν τὰ πρῶτα, εἴτα μέντοι καὶ ἀποθνή-
σκειν» Αἰλ. Ζ. 1, 8, 7· «γέλω ἐκθανον» = ἦθε-
λον ν' ἀποθάνωσι γελῶντες, ἔγελον ἡμιθα-
νείς Ὁδ. σ. 99· «γέλωτι ἐκθανοῦμενος» Μεν.
Πλουτ. «-ὅπ' αἰδοῦς Λουκ. -ἐπὶ τῷ πράγ-
ματι» Ἀθην. 8342. Πρῶτον παρὰ Δ. ἱατρ.
48, 37 καὶ ἄλλ. μετγ. ἀποθνήσκω, emorior.
Ἐκ-θονιάσκει' παθ. ἀποθ. κατατρώγω,
«ἡπαρ ἐκθονιᾶται» Αἰσχ. Πρ. 1025, exedo.
Ἐκ-θολύω' ὅλως διόλου θολώνω Πτολ. πα-
ραφρ. 3, 12, turbō.
Ἐκ-θόρνυμαι' ἐκθρώσκω Μ. Ἀντων. 8, 51.
Ἐκ-θορυβέω' βάλλω εἰς ἀνησυχίαν, τρυ-
μάζω Πολυδ. 1, 117.
Ἐκ-θρεψίς, ἢ τὸ ἐκτρέφειν, μεγαλύνειν
τινὰ Αἰλ. Ζ. 1, 3, 8, educatio.
Ἐκ-θρηνέω' ὅλως θρηνῶ, τί Λουκ. ἀκούπ.
113, deploro.
Ἐκ-θριαμβεύω· 1) κατανικῶ τινα γλῶσσ.
2) ἱεροποιῶ Βασ. Μ.
Ἐκ-θροσέω' ἐκδοῦζω, διακωδωνίζω, διαφη-
μίζω Πολυδ. 6, 207.
Ἐκ-θρομβόω' εἰς θρόμβους πῆζω Παυλ.
Αἰγ. 6, 60.
Ἐκ-θρόμβωσις, ἢ ἡ εἰς θρόμβους πῆξις
Διοσκ. 1, 186, concretio.
Ἐκ-θρύβω' ἐκδοῦ, κοινολογῶ, διαθυρῶ
Πολυδ. 6, 207, effero.
Ἐκ-θρύπτω' συντρίβω, κατατρίβω Θεοδ.
Προδρ. σ. 274, contingo.
Ἐκ-θρόσκει' πρὸς τὰ ἔξω, ἐπάνω πηδῶ·
«Ἀπόλλων ἀντίος ἐξέθροεν» Ἠλ. φ. 539·
«καρδίη ἔξω στηθεῖων ἐκθρόσκει» = πηδῶ ἢ
καρδία ἔξω τοῦ στήθους, κτυπῶ δυνατὰ, κ.
95· «ἐκθροε δέσρου», π. 427· «ναὸν Αἰσχ.
Πέρσ. 449· «ἐμὰς χθονὸς ἐκθροε» = ἐφύγε τα-
χέως ἔξω τῆς ἐμῆς γῆς Σοφ. Οἰ. Κ. 233·
ἐτι δὲ μετὰ αὐτ. -δίκτυον = ἐκ τοῦ δικτύου
Ἐπ. ἀδ. 417 (9, 371). Ἐκ τοῦ κόλπου τῆς
μητρός, γεννᾶμαι Ὁμ. ὕμν. Ἀπολ. 119·
ἐτι δὲ «ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθροεῖν» Λουκ. exilio.
Ἐκ-θυμαί, τό' ἐξάνθημα τοῦ δέρματος Ἰπ-
ποκρ. ἐπιστ. 2, σ. 1013.
Ἐκ-θυμαίνω' παρὰ πολὺ θυμῶν, ἀγριεύω
Ἀντων. Αἰδ. κ. 7, furō.
Ἐκ-θυμία· 1) ἀθυμία, χάνω τὸ θάρρος
Ἰσοκ. Ἀρχιδ. σ. 123· 2) λίαν ἐπιθυμῶ Γρ.
Νύσ. τ. 1, σ. 890.
Ἐκ-θύμησις, ἢ ἐπιθυμία Γρ. Νύσ.
Ἐκ-θύμία, ἢ σφοδρὰ ἐπιθυμία Πολυδ. 3,
115, 6, προθυμία Σουίδ.
Ἐκ-θυμιάω' καίω, καπνίζω θυμιάμα, θυ-
μιατίζω· «-σφοδρῆς ἰσχύος» Ἐρρ. Ἰων
1174. Παθ. ἀνακαίωμαι καὶ γίνουμαι καπνὸς
Μ. Ἀντ. 6, 4, suffio.
Ἐκ-θύμος, 2' θαρραλὴς, εὐψυχος, ἱμπά-
νης, ἀφοδρὸς, περὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων,

«πειχομαχίας ἐκθουρεώτης γενομένης» Ἀππ. ἔμφ. π. 5, 88. «τοσαύτ' ἔλειξε κάρθ' ὅπ' ἐκθούρου φρενός» = ἀνοήτου, ἀσυλλογίστου Ἀισχ. Πιστ. 384. ἐπὶ. «ἐκθούρους ἀγωνίζεσθαι» Δ. Ἀλ. 2, 54. — ἐρίζειν Ἄουκ. Ζ. τραγῳδ. 16.
 *Εκ-θουρέω· ἐξαγριύνω. Εὐστ. ἔρ. σ. 72.
 *Εκ-θουρίζω· ἀποπλανῶμαι, ἐκτρέπομαι τῆς οὐράς Εὐστ. Πλ. σ. 1020.
 *Εκ-θούσια, ἡ· ἐξιλεωτική θυσία Ζωσιμ.
 *Εκ-θούσιάζω· κάμνω ἐξιλεωτικήν θυσίαν Χρ. Σιδ. 5, σ. 618, immolo.
 *Εκ-θούσιμος, 2· ὅπως ἐξιλεύσῃ ἐπιτήδειος Πλουτ. ἡθ. σ. 518, expiandus.
 *Εκ-θούσιος, ἡ· ἐξιλεύσις, ἐξιλεωτική θυσία Πλουτ. Μαρκ. 28.
 *Εκ-θούσιος, ἡ· ἐμφάνισις ἐξανθήματος τοῦ δέρματος Ἰπποκρ. ἔπιθ. 6, σ. 1165, eruptio.
 *Εκ-θούτικός, 3· ὁ πρὸς ἐξιλεύσιν ἐπιτήδειος, ἐξίατός Ἡσύχ. expiabilis.
 *Εκ-θούω· ἐξορμῶ, ἐξεμῶ Ἡσύχ. ἐκπνέω Ἰπποκρ. π. ὕγρ. σ. 427, eruptio.
 *Εκ-θούω· θυσιάζω, πρὸ πάντων πρὸς ἐξιλεύσιν Σοφ. Πλ. 562, θυσιάζω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω Εὐρ. Ὀρ. 188. Μέσ. διὰ θυσίας ἐξιλεύων, καταπνέων· — ἄγος Ἡρ. 6, 9· — τρέφατο Δ. Κῆσ. 41, 14· «ὀπὲρ τινος» = διὰ τινος προσφέρει ἐξιλεωτικήν θυσίαν, ὅπως ἀποτρέψω ἀπ' αὐτοῦ συμφορὰν Πλουτ. Ἀλέξ. 50· «ἐκθούσασθαι θεοῖς» Στράβ. 6, 2, 11.
 *Εκ-θωπέω· χαϊδεύω Δ. Κῆσ. 49, 31, δι. γρ.
 *Εκ-θώπτω· διὰ κολακείας κερδίζω τὴν ἀγάπην Σοφ. ἀποσπ. 736.
 *Εκ-καγ-χάζω· ξεσπῶ εἰς καγχασμόν, θυνάτῃ γέλοισι, καγχαζῶ· ἐπὶ τινὶ Ξεν. συμμ. 1, 16· — ἀθρόον Ἀριστοτ. ἡθ. 7, 7, 6.
 *Εκ-κῆθαιρίζω· ὅλως διούλου καθαρίζω· «οὐρούς ἐξεκαθαρίζον» Πλ. 6, 153· «—χθόνα κνωδάλλον» Αἰσχ. ἰκ. 261· «—ἐαυτὸν ἀπὸ τινος» Ν. Δ. «—τὴν δωροδοκίαν ἐκ τῆς πόλεως» = ἐκκαθαρίζω Δειν. 2, 5· — τινὰ Πλάτ. Εὐθυσ. 3· γένος Διφίλ. Ἀθην. π. 280, καθαρίζω, καλλύνω· «—ὡς περ ἀνδρίντα» Πλουτ. πολ. 2, 361· «ἀσπίδες ἐκκαθαρμέναι» Ξεν. Ἀν. 1, 2, 16· — λογισμὸν = ἐκκαθαρίζω λογαριασμὸν Πλουτ. expurgo.
 *Εκ-καθαρίζω· τῷ ἀνωτ. Δευτερ. 32, 44.
 *Εκ-καθάραις, ἡ· ξεκαθάρισις, καθάρισις Μουσών. π. Στοδ. ἀνθ. 3, σ. 163, expurgatio.
 *Εκ-καθαριστικός, τὰ· φάρμακα ὅλως τὸ σῶμα καθαρίζοντα Ροες. οἰκν. ἱκπ. σ. 114.
 *Εκ-καθ-εύω· ἔξω κοιμῶμαι, τ. ἔ. κάμνω νυκτοφυλακήν· ἐξεκαθεύδων Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 24, excubo.
 *Εκ-καί-δεκα, ἄκλ. ἀντὶ δεκαεξέ, Πλάτ. καὶ ἔξ. τὸ ἐξακάδεκα ἀποδοικμ. ὑπὸ Θωμ. Μαγ. σ. 284, euclotin.
 *Εκ-καί-δεκα-θάκτυλος, 2· δεκαεξέ θακτύλους πλατὺς μετν.
 *Εκ-καί-δεκά-θωρος, 2· ὁ δεκαεξέ παλαιστάς μακρὸς Πλ. 3, 109.
 *Εκ-καί-δεκαετηρίς, ἰδὸς, ἡ· ὁ δεκαεξέ ἑτῶν χρόνος.
 *Εκ-καί-δεκα-έτης, ὁ· δεκαεξέ ἑτῶν· — ἐπει Πλουτ. Ἑρωτ. 9· «ἐκακιδεκαετῆ χρόνον» Δ.

Κασ. 69, 8· ἀλλὰ παρὰ Ζων. χρόν. 4, σ. 185· ὅδε καὶ ἐκκαδεκαετής.
 *Εκ-καί-δεκά-κωλος, 2· ὁ μὴ δεκαεξέ μίλι Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 3/9.
 *Εκ-καί-δεκαλίνας, 2· μὴ δεκαεξέ ἐλάσματα Ξεν. κύν. 2, 5.
 *Εκ-καί-δεκα-πάλαιστος, 2· ὁ δεκαεξέ παλαιστών Πολυτ. 2, 157.
 *Εκ-καί-δεκά-πηγος, 2· ὁ δεκαεξέ πηγῶν· «—εἰκόνας ἐκκαδεκαπήγους» Δημ. 18, 91, γεν. — πηγῶν Πολυτ. 5, 89, 6.
 *Εκ-καί-δεκα-σταδῖος, 2· ὁ δεκαεξέ σταδῖος μακρὸς Στράβ. 12, σ. 566.
 *Εκ-καί-δεκα-συλλαβικός, 3· ὁ δεκαεξέ συλλ. περιέχων Καλλιμ. ἐπιγρ. ἀποσπ. 114.
 *Εκ-καί-δεκα-σύλλαβον μέτρον· μέτρον δεκαεξέ συλλαβῶν Ἡρακλ. 60.
 *Εκ-καί-δεκάτατος, 3· τὴν δεκάτην ἡμέραν Σχολ. Ἀριστ. θεσ. 80.
 *Εκ-καί-δεκα-τάλαντος, 2· ὁ δεκαεξέ τάλαντων· γύναϊον Μέν. π. Γελλ. 2, 23.
 *Εκ-καί-δεκ-έτης, ὁ· δεκαεξέ ἑτῶν Πλουτ. Ἀλέξ. 9.
 *Εκ-καί-δεκ-έτης, ἰδὸς· ὁ μὴ τοῦ προηγ. Ἰουλιαν. Αἰγ. 56 (7, 600).
 *Εκ-καί-δεκ-ήρης, ἡ, δηλ. ναὺς· πλοῖον μὴ δεκαεξέ σειρὰς κωπῶν Πολυτ. 18, 27, 6.
 *Εκ-καί-εβδομηκονταετηρίς, ἰδὸς, ἡ· ὁ εβδομηκοντα εἰς ἑτῶν χρονικὸς κύκλος τοῦ καλλιππου.
 *Εκ-καίρος, 2· ὁ πέραν τοῦ καιροῦ, παράκαιρος, παλαιωμένος· «μήλων ρυτίς» Ἑπ. ἀδ. (60, 417).
 *Εκ-καίω, ἀττ. ἐκκάω· καίω, κατακαίω· «τὸ φῶς Κύκλωπος» Εὐρ. Κύκλ. 633· «ἐκκαυθήσεται τὸ φθάλμιον» Πλάτ. πολ. 2, 361· «τοὺς φθάλμους ἐκκαίει» Γοργ. 473· ἀνάπτω· — τὰ πυρὰ Πρ. 4, 134· — πυρὰ Εὐρ. Ῥησ. 97· μετ. ἐξάπτω, διεγείρω· «τὸ τοιοῦτον καὶ ἐκκαίειν ἀποσθενόμεναι» Πλάτ. πολ. 8, 566· — ἐλπίδα, — πόλεμον Πολυτ. 5, 108, 5· — τὴν ὀργὴν Πλουτ. Φιδ. 7· — τινὰ πρὸς τινά, Ἀγίς, 2· — ἐκκαίεται· καίει, περιπίπτει εἰς καυσίον, ἀνάπτει, Τιθ. Τράχλ. 13· — φιλονεικῶ, Ἀλέξ. 31· «αὐτὸς ἐξεκαύθη εἰς ἔρωτα», Ἀλκιφρ. 3, 67.
 *Εκ-κακέω· ἀποκακέω, ἐν τῇ δυστυχίᾳ γάνω τὸ θάρρος, μετ' κουράζομαι, ἀποκάμνω Ν. Δ.
 *Εκ-καλέσθαι, μετ. μετὸ ἄγκιστρον ἐκ· κάλλω, ἀποσπῶ μωφ. Ἀριστ. Σπ. 609, anello.
 *Εκ-καλέω· καλῶ πρὸς τὰ ἔξω, τινὰ Ὀμ. Πλ. ω, 582, καὶ οἱ ἑφεξ. — οὐμῶν = ἐκ τοῦ οἴκου Εὐρ. Βαχχ. 170, προκαλῶ· «ὅτῃς ἐκκαλέσας καὶ φῶνος φόνον», ἰκ. 614· Συχνότερα μετ. πρὸς ἑμαυτὸν καλῶ ἔξω Ὀδ. ω, 1, πρὸς τὰ ἔξω ἐφέλω, ἐξάγω, ἐκ· κάλλω· «χαρὰ μ' ὑφάρπει δάκρυον ἐκκαλόν· μένη» Αἰσχ. Ἀγ. 261, ὡς καὶ ὁργὴν Αἰσχίν. 2, 3· τινὰ ἀεγείρω Δημ. 4, 42· — προτρέπω· «οἷα μ' ἐκκαλεῖ φωνὴ γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν» Σοφ. Τρ. 119· ἀποτὶ ἔργα ἢ ποτὶ ἀποκαλῶσις Πλάτ. Τιμ. Δουκρ. 104, enouso.
 *Εκ-καλλύνω· τρέφω τινὰ καλλύνω· «ἐκ-

κορασι, φθιρούσι, εκκαλλύνουσιν Ήουχ.
overgo.

Εκ-καλυμμα, τό· τὸ ἀποκαλυφθῆν, ξεσκε-
παθῆν· σημεῖον, σύμβολον Πλουτ. 1. 9. σ.
483, indicium.

Εκ-καλυπτικός, 3· ἀρμόδιος εἰς τὸ ἀπο-
καλύπτειν, ξεσκεπάζειν, τινός Σ. Ἑμπ.

Εκ-καλύπτω· ξεσκεπάζω, ξεγυμνῶναι Σοφ.
Αἴ. 982· κρᾶτα Εὐρ. Ἑκ. 123· μτφ. «πάντ'
ἐκκαλύφον καὶ λέγων ἡμῖν λόγον» Αἴσχ. Πρ.
193, ὡς καὶ «πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς
τὴν ᾧς ἔγει» Σοφ. ἀποσπ. 657. Μέσ. ξεσκε-
πίζομαι Ὁδ. κ. 179, detego.

Εκ-καλύψις, ἡ· ξεσκεπάσις Κλ. *Αλ. στρωμ.
1, 2, revelatio.

Εκ-κάμνω· ἀποκάμνω, ὅπως κουράζομαι,
μετὰ μτφ. «ἐξέκαμον πολέμοιόντες» Πλουτ.
Σολ. 8· τὰς ὁλοφύσεις=κουράσθησαν θρη-
νοῦντες, ἐκορέσθησαν θρήνων Θουκ. 2, 51.
«ἐξέκαμεν ὑπὸ γήρους πρὸς τὰ δημόσια» Πλουτ.
Κατ. Πρ. 24· ἔτι δὲ «σὶδηρος ἐξέκαμε πλη-
γὰς» ἡμελύνθη, Κατ. 37, deficio.

Εκ-κανάσσω· πίνω, καταπίνω, γύνω, ἐκ-
κενάω· ἐκκανάζει Εὐπολ. π. Πολυδ. 10,
85. Παρ' Εὐρ. Κυκλ. 152 εἶνε τὸ ἐκκάνα-
ζον εἰκασ. τοῦ Μουσγρ. ἀντὶ ἐγχ.

Εκ-κάπηλεύω· καπηλεύω, πωλῶ Εὐρύκλ.
=δολῶ Πουγ.

Εκ-καρδίω· ἐκβάλλω τὴν καρδίαν, ἀπο-
κόπτω εἰς τινα τὴν καρδίαν, τινὰ ὑγν.

Εκ-καρπείω· κάμνω καρπὸν Ἱπποκρ. π.
ἀφρ. σ. 785.

Εκ-καρπίζομαι· ἀποβάλλω τὸν καρπὸν·
«ἔσφαρος=βυσάνω Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 4, 8, 3·
φέρω καρπὸν· «ἀρούρα ἄτης θάνατον ἐκκαρ-
πίζεται» Αἴσχ. Ἑπτ. 583.

Εκ-καρπύομαι, μέσ. 1) καρπύομαι, καρ-
πὸς δι' ἑμαυτὸν ἔκ τινος συλλέγω· «ἄλλης
γυναικὸς παῖδας ἐκκαρπύμενος» Εὐρ. Ἰων.
815· μτφ. «φιλίαν Δ. Κατ. 37, 56· 2) ἐξ-
αντὶ τοῦ δι' ὑπερβολικῆς ἀπολαύσεως, ἐκδυζάνω
Θουκ. 5, 28· Ὁ Δημ. ἐνὶν. «τὸν ὅμως ἐκκα-
ρπυζόμενον καὶ πολλὰ τῶν ὑμετέρων διηρ-
πανόντων», 24, 2.

Εκ-κάρπυσις, ἡ· ἀπόλαυσις, χρῆσις.

Εκ-καρτερείω· ὀπομένο Νικ. Εὐγ. 4, 250.

Εκ-καρύκευω· ὀφώνιον κάμνω· «ἐξεκαρο-
κέσθη, ὀφιοποιήθη καὶ συνεκόπη» καρύκη γάρ
ἐξέσκα ἐκ πολλῶν συγκείμενον» Ησυχ.

Εκ-κατα-νύω· κατανύω Σοφ. Οἰ. Κ.
1558, κατ' εἰκασ. Ἑρμαν.

Εκ-κατ-εἶδον· ἔκ τινος παρετήρησα πρὸς
τὰ κάτω· «Περγᾶμου ἐκκατιδών», (ὁ Βόλφιος
εἰγε γράφει χωριστὰ ἐκ κατιδών).

Εκ-κατ-ἐπαλτό· Ἰλ. τ. 351, ἐνθα πρὸ
τοῦ Βεχκ. ἐκ ἀνεγνώσκειτο κατέπαλτο =
ἔλαβε παλμὸν ἔξω πρὸς τὰ κάτω, ἐκ τοῦ ἐκ-
καταπάλλω, ἡ συγκεκ. ἀφρ. τοῦ ἐκκαταπάλ-
λομαι ἐν ταῖς αὐτῆς θέτουσι τόνον ἐπαλτο.

Εκ-κατ-ηγγραφία, ἡ, ἐν ἐπιγραφῇ λόγου
τοῦ Ἀντιφ. 2, γ. 3, ἐνθα ὁ Βεχκ. ἐκ κα-
τηγραφίας γράφει.

Εκ-καυλέω· καυλὸν ἐκβάλλω, βλαστάνω
Ἀριστ. προελ. 20, 17.

Εκ-καύλημα, τό· ὁ βλαστήσας καυλός.
Γαλην. γλωσσ.

Εκ-καύλησις, ἡ· τὸ βλαστάνειν καὶ γίνε-
σθαι καυλὸν Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 4, 3, 5.

Εκ-καυλίξω· ἀποσπῶ τὸν καυλὸν, μετὰ τὸν κορ-
μὸν καὶ τὸν καυλὸν ἐκβάλλω Ἀριστ. Ἰππ. 824.

Εκ-καυμα· τό· ἔναυσμα, ἔξλον δι' ἄναμνα,
προσάναμμα Σοφ. ἀποσπ. 218· «κρίβανον»
ἔξλα, δι' ὧν θερμαίνουσι τοὺς κλιδάνους Δ.
Σικ. 2, 49. Κατὰ Μοῖρ. σ. 393, «φάκελον»
Ἀττικῶς, φορτίον, ἐκκαυμα Ἑλληνικῶς· μτφ.
ὑπέκκαυσις, ἀφορμή· «τόλμησις καὶ θράσους»
Εὐρ. ἀποσπ. exustio, ardor.

Εκ-καυσίς, ἡ· καυσίς Ἀρεται. accensus.

Εκ-καυστικός, 3· πρὸς τὸ ἀνάπτειν ἐπι-
τήδειος Αἴλ. Π. 1, 11, 12, inflammans.

Εκ-καυχάομαι· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Εὐρ.
Βάχχ. 31, glorior.

Εκ-καυλάζω· ἀναδράζω ἀναζέω, ἀνα-
φύζω Ἀπολλων. λει.

Εκ-καυρόζω, μελ. ἐκκαυρόω=ἐκκοκ(κ)ίσω,
ἐκτινάζω ἡ συντρίβω.

Εκ-κάω, ἀττ. =ἐκκαίω Πλατ. Γοργ. 473.

Εκ-καίμαι, ὡς παθ. παρκ. τοῦ ἐκτίθω·
εἶμαι ἐκτεθειμένος, περὶ παιδείου Ἡρ. 1, 110·
«ὁ σκοπὸς ἐκκαίται» Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 13·
«ἐξέκαίτο πολὺν χρόνον ἡ φάσις»=ἦτο κρεμα-
σμένη ἔξω Δημ. 58, 10· 50. δημοσίᾳ πρόκει-
μαι· εἶναι ἀπλοῦν ἢν τὸ ἦθος καὶ παντὶ ἰδέν
ἐκκαίμενον Δ. Ἀλ. ρητ. 10, 1· εἶμαι ἐκτε-
θειμένος, ἐγκαταλειμμένος· «ἐκκαίμαι τοῖς
βουλομένοις τάμνα σφετερίζεσθαι» Ἀλκίφρ.
3, 29· «μισθοὶ καὶ τροφαὶ παρὰ τοῦ βασι-
λέως ἐκκαίται» =εἶνε ἐκτεθειμένοι, σταθερῶς
τεθειμένοι, ὠρισμένοι Στρατ. 15, σ. 707. Παρὰ
Σοφ. Ἀντ. 998 τὸ «μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκαίτο
πυρελῆς» =εἶχον πέσει ἔξω.

Εκ-καίμενος· δημοσίᾳ προκείμενος· «τοῦ
ἤθους ἔχων» Φιλίστρ. περὶ τοῦ εἰλικρινοῦς
χαρακτήρος.

Εκ-καίνω· ἐκκένω Αἴσχ. Περσ. 747.

Εκκαίνος, ὁ· ποταμὸς ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ Σαύλ.

Εκ-καίρω· ὅπως διόλου ξυρίζω· «Σχυριστὶ
ἐκκαίμενος» Σοφ. ἀποσπ. 420, detondeo.

Εκ-κέλευθός· ὁ μακρὸν τῆς ὁδοῦ· «τὰ ἐκ-
=ἀπομακρυσμέναι ἀτραποὶ Λουκρ. 1162.

Εκ-κενύω· ὅπως διόλου ἀδειάζω· «οἶκον
Πλατ. Πρωτ. 315· «ἔστιν ἐκκενύνειν» =ἡρή-
μωσιν Αἴσχ. Περσ. 747· «ἐκκενουμένα πό-
λις, γαῖα», Ἑπτ. 312, ὡς καὶ τείχη Ἀγάθ.
62 (9, 155)· «ἰσὶς=ἐκπέμψω, ἐκτοξεύω Ἀτων.

Ἀλ. 11 (6, 320)· «ἐκκενοῦν θυμὸν ἐξ σχεδὸν
στογαστο γέροντος» =ἐκφορτῶναι τὸ πνεῦμα
εἰς τὴν σκάφην τοῦ Χάρωνος, ἀποπνεῖ
Θεοφρ. 16, 40, evaspo.

Εκ-κέντω· κεντῶ, μετὰ τὸ κέντρον ἐκβάλ-
λω· «ὄμματι» Ἀριστοτ. Ζ. 1, 6, 5, διατρύπῳ
κατακεντῶ Πολυδ. 5, 58, 12, rumpo.

Εκ-κέντησις, ἡ· τὸ ἐκβάλλειν μετὰ τὸ κέν-
τρον Εὐσεβ. effossio.

Εκ-κεντρος, 2· ὁ ἐκτός, πέραν τοῦ κέντρον
μαθημ.

Εκ-κεντρότης, ἡ· τὸ εἶναι ἐκκεντρος
ἰαμβύλ.

*Εκ-κόλαψις, ἢ τὸ ἐκλεπίζειν· -ῶν Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 6, 3, excisio.

*Εκ-κολυμβάω· πρὸς τὰ ἔξω καλυμδῶ, καλυμδῶν ἐκφεύγω· -νάδς Εὐρ. Ἐλ. 1609· «-εἰς τὴν γῆν» Δ. Ἀλ. 5, 24, emergo.

*Εκ-κόλυμθος· 2· ἐκνηχόμενος Κωνστ. Μαν.

*Εκ-κομίζω, ἢ τὸ ἔξω κομίζειν φέρειν, πρὸς σωτηρίαν Ἦρ. 8, 441, πρὸ πάντ. νεκροῦ· ἢ κηδεῖα, ἐνταφίσεις Δ. Ἀλ. 4, 8, exportatio.

*Εκ-κομίζω 1) ἔξω κομίζω, ἄνω Εὐρ. Τρ. 294, μακράν ἀποκομίζω Θουκ. 2, 6, Παθ. ἐκκομισθῆναι ἐκ τοῦ Πόντου Πλάτ. πολ. 10, 611· «-ἐκ τοῦ μέλλοντος γίνεσθαι πράγματος» σοῶζω Ἦρ. 3, 43. Μέσ. δι' ἱμαυτὸν ἔξω φέρω, ἀποκομίζω, εἰς ἀσφαλές μέρος φέρω, 8, 20· «-ἔς Ἀθήνας», 2, 78· 2) νεκρὸν ἐκκομίζω, κηδεύω Πολύδ. 35, 6, 2· 3) ῥίπτω ἔξω· -αῖτον = τὴν τροφήν, τὸν γόρτον ἐκ τῆς φάνης Ξεν. ἱππ. 4, 2· 4) φέρω εἰς τέλος, ὑποφέρω· «-τὸ πεπωμένον Εὐρ. Ἀνθρ. 1269, exporto.

*Εκ-κόμισις, ἢ ἐκφορὰ Νικητ. Ἰσ. Ἀγγ. 2, 7, elatio.

*Εκ-κομισμός, ὁ· τὸ ἐξάγειν Στραβ. 3, 2, 4, exportatio.

*Εκ-κομπάζω· παρὰ πολὺ κομπάζω Σοφ. Ἦλ. 559.

*Εκ-κομφέδομαι· εἶμαι πολὺ κομφός, ἀστεῖος Εὐρ. Ι. Α. 333· ἴδε τὸ ἀπλοῦν.

*Εκ-κονίω· εἰς κόβιν μεταβάλλω Ἰπποκρ.

*Εκ-κοπέεις, ὁ· μάχαιρα πρὸς ἐκτομήν Γαλην.

*Εκ-κόπευσις, ἢ τὸ ἀποκόπτειν Παῦλ. Αἰγ. excisio.

*Εκ-κοπή, ἢ ἐκτομή, ἐκβολή διὰ τομῆς π. γ. βέλους ἐκ τοῦ σώματος Πλουτ. Ἀλ. 63· κόψις, ἀπόκοψις· -δένδρων Πολύδ. 2, 65, 6· -λόφων = κατασκευὴ λόφων Στραβ. 5, 3, 8.

*Εκ-κοπος, 2· πολὺ κουρασμένος, πιθάν. ἔγκοπος Σουίδ. fessus.

*Εκ-κοπρέω· καθαρίζω ἀπὸ κόπρου Ἰπποκρ.

*Εκ-κοπρίζω· κόπρον ἐκβάλλω Ἰπποκρ.

*Εκ-κοπρώω· τῷ ἀνωτ. Ἀρεταί. Παθ. εἰς κόπρον μετατρέπομαι βί. Ἀγ. Νεῖλ.

*Εκ-κόπρωσις, ἢ ἡ ἀπαγωγὴ τῆς κόπρου· κοιλίης = κένωσις τῆς κοιλίας Ἰπποκρ.

*Εκ-κοπρωτικός, 3· ὁ εἰς τὴν ἐκένωσιν τῆς κόπρου ἐπιτιθέμενος Σουίδ. ἐν λ. ἀλόη.

*Εκ-κοπτεόν, δεῖ ἐκκόπτειν Κλ. Ἀλ. παιδ. 3, 9, excidendum.

*Εκ-κόπητις, ὁ· ὁ ἐκκοπεύς γλωσσ. excisor.

*Εκ-κόπτω· κτυπῶν ἐκβάλλω, ἀποκόπτω· -δ φ θ α λ μ ὦν Δημ. 24, 140· «ἔξε κόπην τὸν δευτερόν» Ἀριστ. νεφ. 24· καὶ παρὰ τοῖς χειρουργοῖς ἀποτέμνω· πρβλ. Λουκ. καταπλ. 24· κόπτω, κατακόπτω· -δένδρεα Ἦρ. 9, 97· -τὰς ἐλαίας, -μορίας Θουκ. 6, 99· -παράδεισον Ξεν. Ἀν. 1, 4, 10, διαρρηγνύω, ἀνοίγω· -τὰς θύρας Λυσ. 3, 6· -πύλας Δ. Σικ. 14, 115· -τὴν οἰκίαν Πολύδ. 4, 3, 10, ἔξω ῥίπτω, καταρρίπτω Ξεν. Ἐλλ. 7, 4, 32· ἔει δὲ περὶ στρατιωτῶν αὐτῶν 26· «τὰς ἀεροδο-

λίσαις = ἀποκροῶν, Κύρ. 6, 2, 15· δδ. ἔξω φανίζω, φονεύω· -ἀνδρας, 4, 110· -λῆστας Δημ. 7, 4· ἔτι δὲ «-νήσου» καὶ πόλιν» = καταστρέφω Πλουτ. Πομπ. 24· -χωρίαν Δ. Ἀλ. 8, 87· «-ἀνθρώπους τῆς πατρίδος» Πλουτ. Κικ. καὶ Δημ. 6· μετ. «καὶ μὴ ἡ πρόσθεν θρασυτής ἐξέκκοπτον» Πλάτ. Χαρμ. 155· «φανακισμοὺς = ἐκμηδενίζω Δειν. 2, 4· «αὐτῶν τὴν ἱεροσυλίαν» Ἰσακ. 8, 39 καὶ μετ. «ἐκκόμμαι τὴν φωνήν» = μὴ ἐλάθῃ ἡ φωνὴ Λουκ. - Παρὰ Δημ. 59, 98· «ἐκκολλάπτω, ἐξαλείφω τι ἐγκεχωρηγμένον εἰς λίθον. Περὶ παιζόντων «νικῶν νόμοις» Ἀλεξ. Β. Ἀν. 92· νόμισμα = κόπτω, ἐκτυπῶ Διδό. 11, 26· ἀφορίζω, ἐκκλ. excludo.

*Εκ-κορᾶρίζω· εἰς κόρακας ἀποδιώκω Σουίδ. *Εκ-κορέω· σαρκῶν, καθαρίζω, κωμ. «μὴ ἐκκόρει τὴν ἑλλάδα» = ἐρήμωνε Ἀριστ. εἰρ. 59, καὶ μετ' ὑπανιγμῶν εἰς τὸ κόρη «τίς ἐξεκόρησέ σε;» = τίς σ' ἐξεπαρόλινυσθαι. Θεσ. 760· πρβλ. διὰ κορέω ὡς καὶ τὸ ἀπύσπ. γαμήλιον φῶδες παρὰ τῷ Σχολ. Πινδ. II. 3, 16 «ἐκκόρει κόρει κορώνη». Ἐν γέν. ἔξω λείφω Ἀλκιφρ. 1, 37, καὶ παῦ. «ἀλλ' ἐκ κορηθείς» = φύγε, ξεκομπίσου, 3, 2, ενεργο. *Εκ-κορίζω· ξεκομπίζω· «-τοὺς κόρις» Παρ. μιν. 11 (9, 113).

*Εκ-κορῦφώω· παρουσιάζω τὰ κυριώτατα· -λόγον Ἰσ. ἔρ. 106.

*Εκ-κοσμέω· διακαλλύνω, στολίζω Ἀρ. στειδ. τ. 1, σ. 148.

*Εκ-κόσμησις, ἢ τὸ στολίζειν Διοσκ. δι. 109, exornatio.

*Εκ-κόσμιος, 2· ὁ ἐκτὸς τοῦ κόσμου Εὐστ.

*Εκ-κουφίζω· σηκώνω ὀψηλά Πλουτ. Μαρ. 9· εὐκόλυνω, Κράστ. 33, λενο.

*Εκ-κοχύζω· ἐκκοιτίζω Ἰσίδωρ.

*Εκ-κραγγάνω· τῷ ἔπορ. Σουίδ. οκλαίω.

*Εκ-κράζω· ἐπιβοῶ, φωνάζω, φωνάζω πρὸς τινα Πλουτ. Μάρ. 44.

*Εκ-κραυγάζω· τῷ ἀνωτ. Πλουτ. εκκίσω.

*Εκ-κρέμαμαι· εἰς τι, ἐκ τινος κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω Ἰπποκρ. μετ. ἐξαπτόμαι· «εἰς ὧν ἀνάγκη τὸ θνητὸν πᾶν ζῶον ἐκκρεμάμενον εἶναι» Πλάτ. νόμ. 5, 733· «ἐλπίδες ἐκ κρέματα» = κρέματα εἰς μίαν ἐλπίδα, ἢ ἀψωσιμῆτος εἰς αὐτὴν Μακ. 1, (9, 411)

*Εκκρεμασθεὶς τῆς τοῦ ζῆν ἐπιθυμίας Πλουτ. Μάρ. 11.

*Εκ-κρεμάνωμι· εἰς τι κρεμῶ, ἀφήνω νὰ κρέμαται τι κάτω. Ἐκ τινος· τί ἐκ τινος Ἀριστ. ἱππ. 1363· «-τοῦ ποδὸς λίθος» Λουκ. κίλλ. 61 (11, 100)· «εἰς ἀπάτην ἐλπίδας ἐκκρεμάσας» τὴν ἐλπίδα του εἰς μίαν ἀπὸ τὴν ἀναδίδει Ἀνθ. 1, 101. Μέσ. κρέμαμαι εἰς τι· «-τὸν πηδαλιῶν» Λουκ. Τόξ. 6, καὶ ὡς τὸ προηγ. μετ. Θουκ. 7, 75· «-τοῦ φορέου» = παρακολουθῶ Πλουτ. Ἀντ. 58· «-Ἀρεος» εἰς αὐτὸν ἑκδοτος, ἤτοι ἀνδρείος εἶμαι Εὐρ. Ἦλ. 950, suspirando.

*Εκ-κρέμασις, ἢ τὸ κρέμασθαι εἰς τι Ἰπποκρ.

*Εκ-κρεμής, 2· κρεμάμενος, μετέωρος μετγν.

*Ἠρωδ. 1, 9, 7· «ἐκκρεμής ἐλπίδος» Παῦλ.

Σολ. 39 (5, 241)· -τινός = ἐκ τινος Μακεδ. 13 (5, 247), dependens.

Εκ-κρήμνημι· εκκρεμάνουμι· εκκρημνός· τὴν ὀλίγον παρὰ τὴν ὁδὸν· Ἰαμβλ. 61. Πολυδ. 238. Παθ. = ἐκκρέμαμαι· εκκρημνασθε πέπλων· = ὁράσατε, πιάσατε Εὐρ. Ἡρακλ. μ. 520· «ὅν δὲ καὶ ῥόπτρων χείρας εκκρημνάμεσθαι» = ἀφηνόμεν τὰς χεῖρας νὰ ἐξαρτηθῶσι, πιάνομεν, Ἰων 1612.

Εκ-κρίθιάσας, μτχ. ἀντί· ἀκροστήσας, ὁψαυμένησας Β. Ἀν. 213.

Εκ-κρίμα, τό· τὸ ἀποχωρίζον, τὸ ἀπόκριμα, περίττωμα Θεοφρ. ἀποσπ. 3, excrementum.

Εκ-κρίνω· ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω Τίμ. Λοκρ. 102· «ἐκ τῶν καυθίων ἐκκρίνωσιν τὸ ἐκγονον» Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 6, 26· ἐξ ἀριθμοῦ τινος ξεχωρίζω Σεν. Κύρ. Ι. 2, 14, ἀποκρίνω, «ὅσα διὰ γαστρός εκκρίνεται» Ἀριστοτ. Παθ. ἀποκρίνομαι ἱατρ. ἐκλέγω, διαλέγω· ἀρετὴ πρώτος εκκρίθει στρατεύματι Σοφ. Φιλ. 1441, secerno· ἴδ' εκκρίτος.

Εκ-κρίσις, ἡ· ἀποκρίσις, τὸ ξεχώρισμα Ἀριστοτ. μεττωρ. Ι. 4· ἐκτι δὲ περὶ εκκρίσεων, ἀποχωρημάτων, Ζ. Ι. 7, 2, οἷον τῆς κοιλίας καὶ κατὰ ἐκ· ἱατρ. excretio.

Εκ-κρίσις, 3· ὅστις πρέπει νὰ ἀποχωρήσῃ, ξεχωρισθὴ Διοσκ. 5, 7, seligentus.

Εκ-κρίτις, 3· ἀνίκων, ἀρμόδιος εἰς τὸ ἀποχωρῆσαι, ἀπάγειν Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 6, 1, 3, excretorius.

Εκ-κρίτος, ἡ· ξεχωριστός, ἐκλεκτός· δικασταὶ Πλάτ. νόμ. 11, 926, διαλεκτός, ἐπίσημος· ἀορίστος ἄνδρας εκκρίτους πόλεως Δισκ. Ἐπτ. 57· «δῶρημα Σοφ. Αἰ. 1281· Τροία πόλειον εκκρίτον μισουμένη», «ὅπερ ἄλλας πόλεις μισουμένη Εὐρ. Τρ. 1241· ἐπίρως μτγν. delectus.

Εκ-κρίτος, ὁ· Σπαρτιάτης Θουκ.

Εκ-κροτέω· κροτῶν ἐκβάλλω· «ὄπλα τῶν χειρῶν» Ἰωσ. ἀλλὰ· ῥήτορας = μορφῶν Β. Ἀν. 39, excutio.

Εκ-κροτός, 2· ἐξηναγασμένος, βίαιος, σκληρὸς Φωτ. κώδ. 138, asper.

Εκ-κρουίζω· ἐκ κρουῶν πηγάζω, ῥέω Σχολ. Ἰλ. υ, 470, scateo.

Εκ-κρουσις, 3· 1) τὸ ἐκβάλλειν διὰ κρούσεως, ἐξωθεῖν Σεν. κύν. 10, 12· εἰς τὴν ὁργανικὴν μουσικὴν = ἐκληψίς, ἀντίθ. τῇ ἀράκρουσις Ἀνων. περίμουσ. 6, excusio.

Εκ-κρουσμός, ὁ· 1) τῇ προηγ. 2) = ἐκ-λημματι· σμός Βρυεν. ἄρμον. 3, 3, ejectio.

Εκ-κρουστικός, 3· ἀρμόδιος εἰς τὸ ἐκ-κροεῖν, ἐκβάλλειν ἔξωθεν· ἐλέου Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 8, extrudens.

Εκ-κρουστός, 2· εκκρουσθεὶς, ἐκβληθεὶς, περιφουρηλάτου ἐργασίας Δισκ. Ἐπτ. 524.

Εκ-κρούω· κτυποῦν ἐκβάλλω· «ἐκ τῶν χειρῶν» Σεν. κύν. 10, 12, πρὸ πάντων. ἐν τῇ πολέμῳ, ἀποκρούω, ἀποδιώκω· «-τοὺς ἐπιόντας βορβάρους» Θουκ. 4, 128· ἐξεκρούσθη, 7, 102· «ἐκ τῆς σκηνῆς» Δημ. 19, 23· «-τινὰ τῆς ἱλπίδος = ἀποστερῶ αὐτὸν τῆς ἱλπίδος Πλάτ. Φαῖδρ. 228· ὁμοίως· «-τὸν Σόλωνα τῆς προαιρέσεως» Πολυτ. Σολ.

14· «ἐκκρουσθεὶς τὸν λογισμὸν». Περ. 30· λῶγους = ματαιῶν Πλάτ. Πρωτ. 336· «ἐξέκρουε καὶ παρήγε» Πλουτ. Ῥωμ. 23· «χρόνους Δημ. 36, 2, χρόνοντριβὸν, ἀναβάλλω» ἀντὶ. ἐξορμῶ, ὑπερβιάσασθαι Φιλοστρ. Μίσ. ἀντὶ ἐνερ. ἀπόδακας ἐκρούσασθαι Ἀριστ. Πολυδ. 10, 79, exprolo.

Εκ-κτύπέω· μετ' κτύπον εκκρήγνυμαι· βροντῇ Πολυδ. 1, 118.

Εκ-κυβέω· παίζω εἰς τοὺς κύβους, συνήθ. μτφ. διακυβεύω, βάλλω εἰς κινδύνον Πολυδ. 3, 94· α· ὑπὲρ τῶν ὀλων = τοῖς ὀλοις, τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ὄλου, 1, 87 8. 2, 63, 2. Παθ. παίζων γάνω· ἀγίλους ἐκ-κυβεύεσσα δαιμονίους Πλουτ. Ἀρετῆ. 17.

Εκ-κυβίστω· κρημνίζομαι ἔξω κατακέφαλα Πλουτ. ὁρμῶ, πίπτω κατακέφαλα· «εἰς κράτα πρὸς γῆν» Εὐρ. Ικ. 714. Περὶ χορῶν Σεν. Ἀν. 6, 1, 9, ὑπὲρ τινος, συμπ. 2, 11.

Εκ-κυέω· γεννῶ, μτφ. παράγω σχολῶν ἐκκεκύηκεν, Φίλιπ. 75 (7, 385).

Εκ-κυκάω· συνταράττω, διαταράττω Ἀνν Κομν. σ. 9, conturbo.

Εκ-κυκλέω· πρὸς τὰ ἔξω στρέφω, ἐκκαλύπτω Ἦσυ. πρὸ πάντων. εἰς τὸ θέατρον (ἴδε τὸ ἐπόμεν.) Κλ. Ἀλ. εἰς τὸ μίση. Ἀριστ. Ἀγ. 404, δεικνύομαι· ἐκκυκλήθητι· αἰεθλοῦ, Ἀγ. 408· ὁρ. φανερώω, φέρω εἰς φῶς Κλ. Ἀλ. «-εἰς ἀγοράν τι» Πλουτ. πρβλ. ἐκκυλίω, ανοίνω.

Εκ-κύκληθρον, τό· ἐκκύκλημα.

Εκ-κύκλημα, τό· περιστροφικὴ μηχανὴ εἰς τὸ θέατρον, διὰ τῆς ὁποίας ὁποῖαι ἡνοίγοντο τὰ ὀπίσω τῆς σκηνῆς, εἰς τὸν ὅσον ὡστε αὐθιγα ἡδύναντο νὰ ἴωσι καὶ ἐνδότερα τοῦ οἴκου Πολυδ. 4, 128· πρβλ. ἐκκύκλημα καὶ ἐξώστρα.

Εκ-κύκλησις, ἡ· δημοσίευσις Κλ. Ἀλ. στρωμ. 3, 4, 26.

Εκ-κύκλωμα, τό· ἐκκύκλημα Ἦσυ. ὡς ἐξήγ. τοῦ ἐξώστρα Ἰσφιλ.

Εκ-κύλινδον· ἐκκυλίω· ἀπ' ἡνὲς ἐκκυλίνδεται· Σοφ. Οἰ. τ. 812, ανοίνω.

Εκ-κυλίστοι, στέφανοι· κυλιστοὶ στέφανοι Πολυδ. 7, 199· ἴδ' ἐκκυλίω.

Εκ-κυλίω· πρὸς τὰ ἔξω κυλίω, κατακυκλώ· «ἐξεκυλίσθη ἐκ δίφρου» = κατεκρημνίσθη ἐκ τῆς ἀμάξης Ἰλ. Ζ. 42· «ἐκ τῶν δικτύων» = ἐξ αὐτῶν κυλίω καὶ ἐξέρχομαι Σεν. κύν. 8, 8· «ἐξεκύλισε» Πινδ. ἀποσπ. 2· «ὄνος ἐξεκύλισε» Ἀντιφιλ. (7, 176)· μτφ. «ὅτι τὸν τῆς ἐκκυλίσεως τέχνης» = πρὸς τὰ ἔξω κυλίωμαι ἐξέρχομαι Δισκ. Πρ. 87· «ἐκ προτέρου βίτου» κτεάνων τῶν Μανθ. 6, 678· «παλ-λούς δὲ καὶ εἰς μόρον ἐξεκύλισας» Ὀππ. ἀλ. 4, 20, εἰς ὄλεθρον κυλίω· ὁμοίως «τοὺς εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας» Σεν. ἀπορ. 1, 2, 22 μετὰ τῆς δι. γρ. ἐγκ. πρβλ. «οὕτω δ' εἰς ἀγορὰν τοῦ διηγήματος ἐκκυλισθέντος» Πλουτ. ἴδ' ἐκκυλίω, ανοίνω.

Εκ-κυμαίνω· πρὸς τὰ ἔξω κυματίζω· «ἐκ τῶν κυμάτων ῥίπτω ἔξω» πρὸς τὰς ἀκτῆς Ἀλ. 10, 53· «ἐπὶ τοὺς αἰγιαλούς

ἐγκυμανένων Ἀθην. 7, 283· ἐγκεκύμασμαι ἔχει ὁ Σουίδ. 6·) ἐν τῇ στρατιωτικῇ παρεῖα, μτφ. ἐξέρχομαι τῆς γραμμῆς Ξεν. Ἀν. 1, 8, 18, exundo.

Ἐκ-κύμανσις, ἡ· πλήμμυρα Εὐστ. 31, 45.

Ἐκ-κοματίζω· ἐκκυμάνω παθ. μετγ. τοῦ ἀνεστ. Στράβ. 6, 3, 9.

Ἐκ-κύνει· ἀνιχνεύει πλανώμενος, περὶ κυνός Ἰγνλάτου, δὲν ἀκολουθεῖ πάντοτε ἐν ἔχνος Ξεν. κυν 3, 10 καὶ Πολυδ. 5, 65.

Ἐκ-κύνῃ γατῶν· κυνηγῶ, καταδιώκω Εὐρ. Ἰων 1442, venor.

Ἐκ-κύνος, ὁ· ἰγνλάτης κύων, μὴ ἀκολουθοῦν ἐνεκα νοσήματος τινος ἐν ἔχνος, ἀλλ' ἀποπλανώμενος Ξεν. κυν. 7, 11.

Ἐκ-κύπτω· πρὸς τὰ ἐμπρὸς κύπτω· σπᾶθεν ἐξέκυψας Ἀριστ. ἐκκλ. 1052· ἐν γέν. ἐξέχω· ὁρμητὰ ἐκκύπτοντα Ἀθην. 10, 455· μετγ. ἐκτός βάλλω· τὴν κεφαλὴν Αἰλ. Ἰ. Ζ. 15, 21, prospicio.

Ἐκ-κυρτάω· ὀλως κυρτώνω Φίλοστρ. curbo.

Ἐκ-κύω· ἐκκυέω Ἀνθ. Παλ. 7, 385, onitor.

Ἐκ-κωλῶ· ἐμποδίζω τι ἀπὸ τινος Γρ. Νύσ.

Ἐκ-κωδωνίζω· διακωδωνίζω ἔξω, διαφημίζω Ἀθην. 5, 219.

Ἐκ-κωμάζω· ὡς ἐν κώμῳ, ἤτοι ἀναιδῶς ἐξέρχομαι· εἰς ἄλλην χθόνα Εὐρ. Ἀνδρ. 604· «ἐξεκώμασεν = ἐξεπόρνευσεν» Σουίδ.

Ἐκ-κωπέω· παρσκευάζω· ἐκκεκώπηται = ἐξήρτηται Σοφοκλ. (Ἀχαιοί) Συλλόγῃ Ψουχ.

Ἐκ-κωφάω· κᾶμνω κωφόν, κωφάω, μόν. παρκ. «ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν» Ἀριστ. ἱππ. 312· ἐκκεκωφημένος Πολυδ. 1, 118· «αἱ δὲ μὲν φρένας ἐκκεκωφῆσται» Ἀνακρ. πρβλ. Πορτ. Εὐρ. Ὀρ. 1279, ἐνθα καὶ ἐκκεκωφῆται δι. γρ. ἀντὶ ἐκκεκωφῶνται.

Ἐκ-κωφῶω· τῷ ἄνωτ. «ὅμιν γοῦν ἐκκεκωφῶκε τὸ ὦτα» Πλάτ. Αὐσ. 204· μτφ. «ἐς τὸ κάλλος ἐκκεκωφῶνται εἴφη» Εὐρ. Ὀρ. 1279· «πρὸς τὸ περιδύθον ἐκκεκωφωμένοι κάλλος» = ὁλως ἐκπεληγμένοι, ἐμβρόντητοι διὰ τὸ κ. Ἀθην. 5, 188, exurdo.

Ἐκ-λαγχάνω· ὑπὸ τῆς τύχης ἢ τοῦ λαχνοῦ ἀπονεμημένον δέχομαι, λαμβάνω· «ὅπως πατρίδας τῶμβον ἐλάχοι χθονός» Σοφ. Πλ. 750· μέρος Ἀριστ. θεσ. 1071.

Ἐκ-λαθῶ· ἐκλανθάνομαι Χρ. Σιδ. 2, σ. 321, obliviscor.

Ἐκ-λακτίζω· μὲ τοὺς πόδας ὅπισθεν λακτίζω, κλωτῶ πρὸς τὰ ἔξω Ἐπικρ. «σκέλος» Ἀριστ. σφ. 1492· ἐκλελάκτικεν = διεφύγε Μέν. παρὰ Σουίδ. μτφ. ἀπωθῶ τι μετὰ περιφρονήσεως ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐκκλ.

Ἐκ-λάκτισμα, τό· εἶδος ὀρχήσεως, καθ' ἣν τὰ σκέλη ἀνατινάζονται ὀψηλὰ εἰς τὰ ὀπίσω Πολυδ. 4, 102.

Ἐκ-λακτισμός, ὁ· τῷ ἄνωτ. Ψουχ.

Ἐκ-λάλῃω· προσέρω Δημ. 1, 26, συνήθ. ὀπμφαινόμενου ὀνειδούς, τρόπον τινὰ διαλαλῶ, φλυαρῶ, eloquor.

Ἐκ-λάλησις, ἡ· τὸ προσφέρειν Πολυδ. 5, 147, eloquium.

Ἐκ-λαλητικός, 3· προσφέρειν Δ. Αἰερ. 7, 49, elocutorius.

Ἐκ-λαμβάνω· ἔξω παίρνω, μακρὰν παίρνω· «βίβλ' τοὺς παῖδας», δηλ. ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, Ἰσοκ. 12, 194 καὶ μτγν. Πολυδ. 5, 42, 3, λαμβάνω (παρ' ἄλλων ἢ δι' ἐκλογῆς)· «ἀρῶται ἐκλαδὼν στρατεύματος» Σοφ. Φιλ. 1418, παρὰ τινος δίκας Πλάτ. νόμ. 12, 958, αἰε καὶ τὸ δίκαιον Πολυδ. 32, 17· «τὴν Ἀσίαν παρὰ τῶν Ἑλλήνων» Ἰσοκ. 5, 100· 50. ἐκλαβάνω, ἐννοῶ· «τὸ τέλειον καὶ ἱκανὸν αὐτῶν» Πλάτ. νόμ. 7, 807· «νόμους οὐτως» Αὐσ. 11, 6· ἐξηγῶ Πλουτ. Περικλ. 6, καὶ συχὰ εἰς Σχολ. παραδέχομαι νόμους Πολυδ. 2, 39, 6. Συμπεριλαμβένην ἐργασίαν ἀναλαμβάνω Ἡρ. 9, 95· «παρὰ τῆς πόλεως πύνακα γράφει» Πλουτ. Πειλοπ. 25 καὶ πολλάκι. τὸ μέσ. ἔχει ὁ Ἀρποκρ. ἐκ τοῦ Δειν. excoirio.

Ἐκ-λαμπρός, 2· πολὺ λαμπρὸς μτγν. «ἐκλαμπρον γελᾶν» = φαεινότερα γελᾶ Ἀθην. 158, lucidus.

Ἐκ-λαμπρότης, ἡ· τὸ ἔξοχον, ἡ ὑπεροχὴ Βυζ.

Ἐκ-λαμπρόνω· κίμνω νὰ ἐκλάμψῃ, κᾶμνω λαμπρὸν ἴωσ. καὶ μτγν. Παῦ. ἀναλάμψω, γίνομαι λαμπρὸς· «τούτοις ἐκλαμπρονθεῖσα πόλις» Δ. Αἰλ. 2, 3, exclaro.

Ἐκ-λαμπρινός, 3· ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ λάμπειν, ὁ λάμπων Γρ. Νύσ. τ. 1, σ. 39.

Ἐκ-λάμπω· ἀναλάμψω, ἀκτινοβολῶ Αἰσχ. Πρ. 1085· «ἐξέλαμψε τὸ τῆς φύσεως δίκαιον» Πλάτ. Γοργ. 484· «τὰ Κύρου ὅπλα ὡς ποτὶ κάτοπτρον ἐξέλαμπεν» Ξεν. Κύρ. 7, 4, 2· «ἔσβεσεν ἐκλάμψας ἀστέρας ἡέλιος» Μετλ. 35 (12, 59)· «ἐκ λήθων πύρ» Ἀριστ. 2, 1, 3, 7· «ὁμμάτων πόθος» Λεων. Ταρ. 41 (Πλυν. 182)· μετφ. «ἐκ τῆς κραυγῆς μᾶλιστα ἐξέλαμψε τὸ καλεῖν τὸν βασιλέα» Πολυδ. 15, 31, 1· «δι' ἐμφύλιον ἐκλάμψαι» Πλουτ. Κικ. 2· καὶ -δῶξα Πολυδ. καὶ ἄλλ. μτγν. μετ. κᾶμνω νὰ λάμψῃ, ἀνάπτω· «σέλας Εὐρ. ἀποστ. ὡς καὶ Διοκρ. 1091· πῦρ Ἀπ. Σοφ. 56, eluceo.

Ἐκ-λαμψίς, ἡ· τὸ ἐκλάμπειν, ἐξαστράπτειν ἢ λάμψις Πολυδ. 4, 155, fulgor.

Ἐκ-λανθάνω· (ὅδε λανθάνω καὶ ἐκκλήθαι νομαί)· κᾶμνω νὰ λησμονήσῃ τις ἐντελῶς· «Μουσάει αὐτὸν ἐκέλασαν καθάριστ' ἦν» Πλ. 6, 600· «Ἀἰδᾶς ἐκέλασθάν» = ὁ βυθίσας τὰ πάντα εἰς τὴν λήθην Θούρη. 1, 63. Συχνότερα μέσ. (ἐντελῶς) λησμονῶ, μετὰ γιν. «ἀλκῆς ἐξέλασθοντα» Πλ. π. 602· μετ' ἀπαρ. Ὀδ. κ. 557· «ὅτι Πλάτ. Ἀδ. 349» μετ' αὐτ. Εὐρ. Βακχ. 1273.

Ἐκ-λαξέω· καλλύνω, καλλωπίζω Δευτ. 18, 3, expolio.

Ἐκ-λάπαζω· ἐξαλαπάζω, ῥίπτω ἔξω· «τι νός Αἰσχ. Ἐπ. 438, exlurbo.

Ἐκ-λάπτω· καταπίνω (ἀπλήστως) Ἀριστ. Ἀγ. 1229, καί μ. μελ. τίρ. 850, καταβρο· χθίζω Διοκρ. 1201.

Ἐκ-λατομέω· λίθους κόπτω ἐξορύττω· «ἐκλατόμεται· λάκκου» Δευτ. 6, 11.

Ἑκ-λαχάινω· σαλπῶ, κοιλαίνω, ἐξορῶτω
Ἀπολ. Ρ. 1, 374, effodio.

Ἑκ-λαχάινω· μέσ· λάχανα, χόρτα
ἰδιόδημα, κόπτος· μαζῶω Θεοφ. Ι. Φ. 7, 11.

Ἑκ-λαίνω· κάμνω λείων, ἐξορᾶλόνω, καλ-
λόνω· ῥητιδᾶς Πλατ. συμπ. 191· -λίθων
Δ. Σικ. 3, 39· -ὀδὸν=ἰσοπεδῶν Πλουτ.
70, σ. 77· μεφ. «-κόπους τῷ οἰκίῳ τὸ ἀλλό-
τριον» ὡς. Ισενίγο.

Ἑκ-λέγω· 1) ἐκλέγω, διαλέγω, Θουκ. 4,
59· «-ἄνδρας, προσδύτας» Πλατ. πολ. 5,
458· «ἐξ ἀπασῶν τῶν νεῶν τὸν ἀρίστου ἐρέ-
τας ἐκλέξας» Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 19. Μέσ. δι'
ἱμαυτὸν ἐκλέγω Ἡρ. 7, 6· 2) πρὸ πάντ. φέ-
ρους καὶ ἄλλας εἰσφορὰς εἰσπράττω (β. Ἄν.
246, ἀπαιτῶ)· «-χρήματα παρὰ τινας»
Θουκ. 8, 44· «-ἐκ τῶν συμμάχων» Δημ. 49,
49· «-τέλος Διοσγίν. 1, 119, ὡς καὶ ἐν
νόμῳ παρὰ Δημ. 24, 40. Ἐτι δὲ μετὰ δι-
πλῆς αἰτ. «-τέλη τοὺς καταπλέοντας» Δι-
οσγίν. 3, 113. Ἐτι δὲ μέσ. «τὴν δεκάτην
ἐκλέγοντο τῶν πλοίων» Ξεν. Ἑλλ. 1, 1,
22· 3) παίρνω, ἀφαιρῶ Ἀριστ. ἱππ. 908·

«-ἐκ τοῦ γενεῖου τὰς πολιὰς», ἀποσπ. 360.

Ἑκ-λείμμα, τὸ καὶ ἐκλείπτον, τὸ ἱατρι-
κόν τι, τὸ ὅποτον γλείφει τις, ἀφήνει νὰ δια-
λυθῇ εἰς τὸ στόμα ταῦτο.

Ἑκ-λείπτικός, 3' ἀνήκων εἰς τὸ γλῶσσειν
Ἱπποκρ. deligentis.

Ἑκ-λείπτον· 18' ἐκλείμμα.

Ἑκ-λείω· τριβέω· τῷ ἔπομ. Διοσκ.

Ἑκ-λείω· κατατρίβω, μετγν. contero.

Ἑκ-λείπτειν· παραλείπτειν, ἀφείπειν Ἀρι-
στείδ. τ. 1, σ. 2.

Ἑκ-λείπτει· ἡ ἐγκατάλειψις, παραμέλησις Σουλδ.

Ἑκ-λείπτικός, 3' ἀνήκων εἰς τὴν ἐκλεί-
ψιν Πλουτ. Ρωμ. 12.

Ἑκ-λείπω· 1) ἀφήνω, ἐγκαταλείπω ἀνα-
χωρῶν· -χωρὸν Διογ. Χρ. 536· «-τὴν τυ-
ραννίδα»=παραιτῶ Ἡρ. 6, 123· «-τὸν βίον»
=ἀποθνήσκω Σοφ. Πλ. 1120, ὡς καὶ -φάος
Εὐρ. «-τὸ ζῆν» Πολυδ. Πρὸ πάντ. κατὰ
προδοτικὸν τρόπον· «προδοῦς με ἀκλίπων»
Σοφ. Φιλ. 899· -τὴν τάξιν, -τὴν φυλα-
κὴν Πλουτ. καὶ ἄλλ. μετγν. Ἐτι δὲ ἄνευ
αἰτ. περὶ στρατιωτῶν, λειποτακτῶ Ξεν.

Ἄ. 7, 4, 2· «ἐκλείπειν πόλιν εἰς τὰ ἄκρα»
=ἀφήνω μίαν πόλιν καὶ πηγαίνω εἰς ἄλ-
λην, μεταναστεύω πρὸς ἄλλην Ἡρ. 6, 100,
8, 50, Ξεν. Ἄν. 1, 2, 24· ἀποσύρο-
μαι ἐκ τινας πράγματα· «στρατεῖαν»,
Ἑλλ. 5, 2, 22· «-ὅτιον τῆς παρασκευῆς»
Θουκ. 7, 88· ὁδ. παραλείπω, δὲν παρατηρῶ
«ὅσα ἐκλελοιπῶσαν τῆς συνθήκης» Θουκ. 5,
42· «θεραπείας σώματος, τὸ βοηθεῖν» Πλουτ.
Μάρκελ. 17· ὄρκον=παράβαλιν Εὐρ. Ι. Τ.
756, ὡς καὶ τὸ -ξυνώματον Θουκ. 2, 74·
παραλείπω, πρὸ πάντ. εἰς τὸν λόγον ὑπερφηδῶ,
ὑπερβαίνω· «-ὄχλον λόγων» Ἀισχ. Πρ. 829·
«πολλὰ ἐξέλιπον λέγων», Πέρσ. 505· «εἴ τι
ἐξέλιπον σὸν ἔργον ἀναπληρῶσαι» Πλάτ.
συμπ. 188· ὁμοίως· ὁρήνους Εὐρ. Φοίν.
1629· «-ὁράς μύθον», ἱππ. 52· -γρᾶ-
φας Δημ. 25, 47· 2) ἀμύω παύωμι, παύω

μάζω, μαραινόμαι, ἐκλείπω Πλατ. πολ. 6,
483· «ῥῶμη γὰρ ἐκλείπειν, ἢν πρὶν εἶχο-
μεν»=κέρ. ἔχει καταλίπει ἡμᾶς, εἰν ἐξησθε-
νημένη, παρήλθιν Εὐρ. Ἡρ. μ. 230· «μέ-
λαινά τ' ἄστρων ἐκλείπειν Εὐφρόνη»=ἔξη-
μέρωσεν Σοφ. Πλ. 19· «ἡ νόσος τὸ δεύτε-
ρον ἐπέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις, ἐκλείπουσα μὲν
οὐδένα χρόνον τὸ παντῶν»=δὲν εἶχε
παύσει ὅλως διόλου Θουκ. 3, 87· «διὰ τὸ
ἐκλελοιπέναι αὐτοῦ τὴν χιῶνα»=διότι ἡ
χιῶν εἶχεν ἐκλίπει, παρέλθιν αὐτοῦ Ξεν. Ἄν.
4, 5, 15· «αἱ ἐργασίαι διὰ τὸν πόλεμον ἐκ-
λελοιπασιν»=ἐσταμάτησαν Ἰσοκ. 8, 20·
«ἀνεμι ἐκείσε τοῦ λόγου, τῇ μοι τὸ πρότε-
ρον ἐξέλιπε»=ἐνθα ἐστάθη ἡ διήγησις μου
Ἡρ. 7, 239· «ἡ φωνὴ ἐξέλιπε»=ἐκείψεν,
ἐξάθη Λουκ. Νιγρ. 35· -τοῦνομα Πλουτ.
Ρωμ. 18. Μετὰ μετγ. «τοὺς τελευτήσαντας
τιμῶσα οὐδέποτε ἐκλείπει»=δὲν λείπει οὐδέ-
ποτε, δὲν παύει νὰ τοὺς τιμᾷ Πλατ. Μενέξ.
249· ὁδ. λιποθυμῶ Ἱπποκρ. ἀποθνήσκω
Πλάτ. νόμ. 9, 856. Περὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς
σελήνης πάσχω ἐκλείψιν, σκοτίζωμαι Θουκ.
2, 28, καὶ παρὰ τοῖς ἑπειτα ἡ συνήθ. ἔκφρα-
σις, ὃ δὲ Ἡρ. 7, 37 λέγει προστί οὕτως· «ὃ
ἡλῖος ἐκλείπων τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδραν
ἀφανῆς ἦν», ὡς καὶ Ἀριστ. νερ. 575 ἡ Σε-
λήνη δ' ἐκλείπει τὰς ὁδοὺς. Τὸ παθ. ὡς
ἀμύω, «ὄνειδος ἐκλείπεται»=τὸ ὄνειδος ἐκ-
λείπει, ἐξαφανίζεται Ἀισχ. Εὐμ. 97.

Ἑκ-λείτω· ὀργέω· φέρω εἰς τέλος τὴν λει-
τουργίαν Ἰσοκ. 7, 40.

Ἑκ-λείχω· γλείφω Ἀριθμ. 22, 4 καὶ ἱατρ.

Ἑκ-λείψις, ἡ 1) τὸ ἐγκαταλείπειν· «-τῶν
νεῶν» Ἡρ. 6, 25· 2) συνήθ. ἀμύω. ἀ.) εἰς
τὴν δικανικὴν γλῶσσαν τῶν ἀδικιῶν, τὸ νὰ
μὴν τις ἔξω τῆς προθεσμίας, νὰ μὴ ἐμφανί-
ζεται εἰς τὸ δικαστήριον, πρὸ πάντ. εἰς τὴν
δικήν· «ἐξείας β. Ἄν. 239· 6) ἐξαφανίσις»
«-λιμνῶν καὶ ποταμῶν» Πλουτ. «-πολίων,
ἀπόλεια» Ἡρ. 7, 37· «-τοῦ βασιλείας» Πο-
λυδ. 29, 6· πρὸ πάντ. «-ἡλίου, -σελήνης»
=ἐκλείψις, ἐπισκοτίσις Θουκ. 1, 23, δεικνύει.

Ἑκ-λείωσις, ἡ· λείψανος καὶ ἱερωσύνης
καὶ ὁδωργούρισις τῶν εἰδῶν χημαί. λει-
δουκαγ.

Ἑκ-λεκτός, 3' ὅστις πρέπει νὰ ἐκλεχθῇ
Πλατ. πολ. 5, 456.

Ἑκ-λεκτικός, 3' ὁ ἐκλέγων Δ. Ἀλ. σ. λει.
2, σ. 10, 11· «οἱ ἐκλεκτικοί»=φιλόσοφοι,
οἵτινες ἐκ διαφόρων ἄλλων συστημάτων ἐξε-
λεγον καὶ παρῶντο διάφορα δόγματα
Δ. Λαερ. προοίμ. 21, εἰσιόνα.

Ἑκ-λεκτός, δ' 1) παράκοιτος τοῦ Κοιμέ-
δου Δ. Κασ. 2) υἱὸς τοῦ Ταυγέτου Ἀνθ.
παραρτ. 3) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

Ἑκ-λεκτός, 3' διαλεκτός Θουκ. 6, 100,
eleetus ἐπίρ. -ὡς Ἀκὺλ. Ψαλ. 2, 12.

Ἑκ-λελασθέν, ἄορ, τοῦ ἐκλανθάνω.

Ἑκ-λελυμένως· ὅλως διόλου χαλαρῶς
Ἰσοκ. ἔπιστ. 6, 6· «-καὶ ἀτόνως» Πλουτ.
Λουκ. 18· «-καὶ ἀγεννῶς ἀγωνίσασθαι», Ἡ-
μύλ. 16· ἀπολάττω· «-ζῆσαι Ἀθην. 12,
519, οὐλοῖτο.

*Εκ-λεμμά, τό· τὸ ἐκλεπισθέν, ἡ φλοῦδα Ἰπποκρ. *rutamen*.

*Εκ-λεξίς, ἡ διάλεγμα, ἐκλογή Πλατ. Φαίδρ. 231, *electio*.

*Εκ-λεπίζω· ἐκλέπω, ξεφλουδίζω μτγν. 89. περί πτηνῶν, ξεκλώσω Ἰπποκρ. πρόβ. ἐκκολάπτω, *decortico*.

*Εκ-λέπισις, ἡ· τὸ ξεφλουδισμα, ξεκλώσσημα τῶν αὐγῶν ἄρ. λεξ.

*Εκ-λεπρώω· ὅλως λεπρὸν καθιστῶ Σχολ. Θεοφρ. 1, 40.

*Εκ-λεπτός, 2· πολὺ λεπτός Ἰπποκρ. *lepuis*.

*Εκ-λεπτουργέω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Συνέσ.

*Εκ-λεπτύνω· κάμνω πολὺ λεπτὸν μτγν.

*Εκ-λεπυρόω· ξεσκεπάζω Ἀπολλ. ἐν Β. Ἀν. 581, *decortico*.

*Εκ-λέπω· ξεφλουδίζω Ἰπποκρ. πρὸ πάντ. ξεκλώσω· ἔρνεον Κρατίν. π. Ἀθην. 9, 373.

*ῥά· Πρ. 2, 68· χωρ. «-μικρὰ κέρματα» Ἀριστ. ὄρν. 1108, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἐκλαπῆναι παρειαγεται, Ἐρωτιαν. εἰς τὸ ἐκλαπῆσθαι, *excludo*.

*Εκ-λευκαίνω· κάμνω ὅλως λευκὸν Ἰων. Χρυσ. Παθ. γίνονται ὅλως λευκοὶ ἀγρότες Θεοφρ. αἰτ. φωτ. 5, 9, 9, *dealbo*.

*Εκ-λευκος, 2· ὅλως λευκός· Ἀριστοτ. π. κόσμ. 4, σ. 394, *canddissimus*.

*Εκ-λεψίς, ἡ· ἐκλέπισις μτγν.

*Εκ-λήγω· ὅλως παύω, τινύς Σοφ. Πλ. 1304.

*Εκ-ληθάνω, π. ἀντὶ ἐκλανθάνω, ἐν τμήσ. «ἐκδέμε πάντων ληθάνει» Ὁδ. η. 220.

*Εκ-λέων, ὁ· Ἀθηναῖός τις, ἐπὶ νομίσμ.

*Εκ-ληΐζομαι· λεηλατῶ Γεωρ. Παχυμ.

*Εκ-ληρματισμός, ὁ· ἐκκρουσμός, ἐν τῇ ῥοδικῇ Βρυεν. ἄρμον.

*Εκ-ληπτέον· δεῖ ἐκλαμβάνειν Σουΐδ.

*Εκ-λήπτωρ, ὁρος, ὁ· ὁ ἀνλαμβάνων συμπεφωνημένην ἐργασίαν μτγν. *conductor*.

*Εκ-ληρέω· ὅλως ἀνοήτως πράττω Πολυδ. 15, 26, 8, *pueror*.

*Εκ-λησις, ἡ· ἐντελής λησιμόνησις Ὁδ. ω. 485, *oblivio*.

*Εκ-ληψίς, ἡ· τὸ ἐκλαμβάνειν, πιάνειν, Διοσκ. 1, 81. Παρὰ μουσικοῖς ἀντιθ. τῇ πρόληψις Ἀνωνυμ. π. μουσ. 3, *perceptio*.

*Εκ-λῖθολο-γέω· λίθους συλλέγω Θεοφρ. αἰτ. φωτ. 3, 25.

*Εκ-λιδόω· εἰς λίθον μεταβάλλω Τζέτζ.

*Εκ-λιχμάω· λιχνίζω μτγν. *ventilo*.

*Εκ-λιμία, ἡ· μεγάλη πείνα, βουλμία Δευσ. 28, 20.

*Εκ-λιμνάζω· τῶ έπομ. Ἀππ. ἔμφ. π. 4, 107.

*Εκ-λιμνός· κάμνω ὅλως διόλου λίμνην, ἔλος Παθ. γίνονται λίμνη, ἔλος Δ. Ἀλ. 1, 61.

*Εκ-λίμω, 2· πεινασμένος, κάτισχυος Θεοφρ.

*Εκ-λιμπάνω· ἐκλείπω μετ. ὁμούς Εὐρ. Μηδ. 800, ἀμετ. «οὐποτ' ἐξελιμπανον ὀρηνοῖσα», Πλ. 909, *relinquo*.

*Εκ-λιμώτω· λιμώτω, πεινώ Ο'.

*Εκ-λινάω· ἐκ τοῦ λίνου, δικτύου διακρεύω Γρ. Κυπρ. παροιμ.

*Εκ-λίπαίνω· 1) παχύνω. Παθ. γίνονται παχὺς Πλουτ. Μάρ. 21· 2) κάμνω λειών,

ἱσοπεδώνω· ὁάλασσαν Προσείδιπ. 21 (παράρτ. 67).

*Εκ-λιπάρειω· παρακαλῶ, διὰ παρακλήσειον παρανινῶ, τινὰ Στραβ. 16, σ. 806, ἐπιμόνον παρακαλῶ, μετ' ἀπαρ. Πλουτ. Θερμ. 5· «ὅκα τῶν φίλων ἐκλιπαρηθεῖς», Λυσ. 22, οχογο.

*Εκ-λιπάρησις, ἡ· τὸ παρακαλεῖν ἴωσ.

*Εκ-λιπής, 3· ἐλλείπων· «τοῦ ἡλίου ἐκλιπεί τι ἐγένετο» = μερικὴ ἐκλείψις τοῦ ἡλίου Θουκ. 4, 52· ἀλλὰ «τοῦτο ἦν τὸ χωρίον ἐκλιπεί» = ἦτο ἀφαιμένον, παρεβλέπετο, 1, 97.

*Εκ-λίστροάω· διολισθαίνω Εὐστ. Ἰλ. σ. 1119, 59, *labor*.

*Εκ-λιχμάομαι· ἐκλείχω Σουΐδ. ἐν λ. μαροί, *delamho*.

*Εκ-λογέομαι· προσαρτίζομαι, ἀπολογοῦμαι δι' ἐν πρᾶγμα· «τὴν ἀνάγκην» = ὡς δι' καιολόγημα φέρω Ἀππ. ἔμφ. π. 5, 13· ὑπέρ τινας, 8, 72, *excuo*.

*Εκ-λογεύς, ὁ (ἴδ' ἐκλέγω)· ὁ λαμβάνων, εἰσπράττων θασμούς καὶ φόρους· «οἱ ἐκλέγοντες τοὺς φόρους» Β. Ἀν. 245.

*Εκ-λογή, ἡ· τὸ ἐκλέγειν, ἡ ἐκλογή· «τῶν ἀρχόντων» Πλάτ. πολ. 3, 414· «ποιεῖσθαι, νόμ. 7, 802· «σίτου, -κριθῆς καὶ πατήρης, εἰσπραξίς ὡς εἰσφοράς Κρατ. π. Ἀθην. 6, 235· «χρημάτων Δ. Κάσ. 41, 24· «ἀνδρῶν = πραιτολογοί, συλλογὴ στρατιωτῶν Πολυδ. 5, 63, 11· «κατ' ἐκλογὴν», ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, 6, 10, 9· τὸ ἐκλέγειν π. χ. ταμάρχον τι ἐξ ἐνός συγγραφέως Ἀθην. 14, 663, γραμ. 89. τὸ δοκιμώτατον, ἄριστον Πολυδ. 1, 47, 9, *electio*.

*Εκ-λόγησις, ἡ· ἡ διερεύνησις Δ. Αἰσρ. 10, 144, *exquisitio*.

*Εκ-λογία, ἡ· ἐκλογὴ δι. γρ.

*Εκ-λογίζομαι· λογαρίζω, ὑπολογίζω Πλουτ. Κρατ. 17 (ἐξελογίσθηεν εἶναι παρ. Ποπλ. 15)· «ὁ συλλογίζομαι, ἀκέτομαι» = τὰ χρηστά Εὐρ. 1. Α. 1410· ὁ ἀναγινώσκων = λογαρίζω, λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, ἔκ. 484· Θουκ. 1, 70· περί τινας, 1, 40· «ὅστις ἀν ἐπολέμει» Αἰσχίν. 1, 64· διεξέρχομαι διηγοῦμαι Πολυδ. ἰδὼν λογαριασμόν, = ἐκλογίζομαι, τινὶ περί τινας· Ἀππ. ἔμφ. π. 3, 43.

*Εκ-λογισμός, ὁ· λογαριασμός, διατίμησις ἐκτίμησις Πλουτ. Κατ. νε. 36, σκέψις Πολυδ. 1, 59, 2 καὶ πολλάκις π. ἄλλ. μτγν· ἐκθεσις, διήγησις Δ. Ἀλ.

*Εκ-λογιστής, ὁ· λογιστὴς Φίλων· ταμίας Ο'.

*Εκ-λογιστία, ἡ· λογισμός, λογαριασμός ἄρ. λεξ. διοικήσις τῶν οἰκιακῶν, καταριθμήσις, Ο'. *computatio*.

*Εκ-λογιστικός, 3· ἀρμόδιος εἰς τὸ λογαρίζειν τινός Μουσων. π. Στραβ. ἀνθ. 117.

*Εκ-λόγος, ὁ· διήγησις Αἰσχ. ἀπόστ. 201.

*Εκ-λόγος, 2· ἐκλεγμένος Φίλων, ἀσύνετος, ἄφρων Εὐστ. *solectus*.

*Εκ-λουτήριον, τό· τῷ έπομ. Αἰγιν. ἱππρ.

*Εκ-λουτρον, τό· ἀγγεῖον διὰ νίψιμον· πλύσιμον Πολυδ. 10, 46.

*Εκ-λούω· πλύνω Ἰπποκρ. πρὸ πάντ. πλῆγας κ. π. ὅμ· «τοὺς ἔπνοους» Πολυδ. 3, 88,

Ἐκ-μαζεις, ἡ· τὸ ἀπομάσσειν, υπογγίζειν Ἀριστοτ. exiersio.

Ἐκ-μάομαι, (ἴδε ΜΑΩ), ἔξ οὗ ἀόρ. ἐκ-μάσσω = τέχνην, ἔφεδρα Ὀμ. ὕμν. Ἐρμ. 511.

Ἐκ-μαρτίνω· ἀποξηραίνω, κάμνω νὰ μαραινῇ «τὸ τηλέφρον ἐξεμαρύνθη» Θεοφρ. 3, 30· «ὁ χρόνος ἐξεμάρανε τὰ ἄνθη» Στρατ. 73 (12, 234).

Ἐκ-μαργόω· ἐκ πάθους κάμνω ὅπως διόλου τρελλόν· «ἐξεμαργώθη φρένας» Εὐρ. Τρ. 992.

Ἐκ-μαρτύρῳ· μαρτυρῶ· «ἐκμαρτύρησεν προθύμως τὸ μ' εἰδέναι» Δισχ. Ἀγ. 1169, ὡς μάρτυς λέγω, καὶ μάλιστα «ἄπερ ἤκουσεν οὐχ ἄπερ εἶδε τις» Β. Ἀν. 188. Πολλάκι παρὰ ῥήτορας. «-εἰς πολλοὺς» = ἐνώπιον πολλῶν Δισχίν. 1, 107· ἐτι δὲ καὶ ἀπὸν καταθέτω τὴν μαρτυρίαν μου Δημ. 35, 20. Μέσ. ἐκμαρτυρήσάμενος Ἰσατ. 3, 24.

Ἐκ-μαρτυρία, ἡ· μαρτυρία ἀπόντος (οὐτως ὁ Ἀρποκρ. ἴδε τὰ προηγ.) ἢ ἀρρώστου· «παρὰ τῶν ἀδυνεούντων ἢ τῶν ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίαν ποιέσθαι» Ἰσατ. 3, 20, περὶ ἐκείνου τὸ ὅποιον ἤκουσέ τις παρ' ἀπόντος Β. Ἀν. 218.

Ἐκ-μαρτύριον, τό· τῷ ἀνῶτ. Σουίδ.

Ἐκ-μασάομαι· ὅπως διόλου μασώ Φιλων, mando.

Ἐκ-μάσσω, ἄτε. μέτω· 1) σφογγίζω «-τοὺς ἐμπροσθίους πόδας εἰς τοὺς μέσους», περὶ τῶν συναγωγῶν τὸ μέλι μελισσῶν Ἀριστοτ. Ζ. 1. 9, 4· -τί τινι Ν. Δ. -κη-λῖδα = σφογγίζω Σοφ. Ἠλ. 438· -αἶμα Εὐρ. Ὀρ. μ. 1430· καθαρίζω, καλλύνω Δ. Ἀλ. 9, 10. Μέσ. «ἐκμασσαι, μὴ κλάτε» σφογγίζε τὰ δάκρυα Ρουφίν. 28 (5, 43· 2) εἰς ὕλην τινά, οἷον κερὸν ἢ γύφον ἀποτυπώνω, ἀπεικονίζω· «αὐτὸν ἐκμ. καὶ ἐνστά-ναι εἰς τοὺς τῶν κακίωνων τύπους» Πλάτ. πολ. 3, 398· «ἐκμεμαγμένον εἰκόνα (λίθον)» Ἐπ. (παραρτ. 391). Συχνότ. μέσ. «-ποδῶν ἔγγη» Θεοφρ. 17, 122· «ὁ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστερον ἐξεμάζετο τὸν διδασκαλόν» = ἦτο πιστότ. ἀπεικόνισμα τοῦ διδασκάλου Ἀλκίφρ. 3, 64. Οὕτως ἴσως ἐκληπτέον τό· «ἐκείνος αὐτὸς ἐκμεμαγμένος» Κρατίν. Πολυδ. 9, 131· «τὴν ἰδέαν τοῦ παιδὸς ἐκμεμάχθαι» = ἐντυπώνω εἰς ἑαυτ. Πλουτ. Κικ. 44, abstergo.

Ἐκ-μαστειόω· κατοπτίζω, διερευνῶ· «-ὧς κῶν νεβρόν» Δισχ. Εὐμ. 238, investigo.

Ἐκ-μαστιγόω· δέρνω· «ἐκδέρηται = ἐκμαστιγώσεται» Πουχ.

Ἐκ-ματταίδω· ἐκματταισθῆναι = μάταιον γίνεσθαι ἄρ. λεξ.

Ἐκ-ματέομαι· ἀναζητῶ, ἀνερευνῶ Γαλην. ἴδ' εἰσμάσσομαι.

Ἐκ-ματιάζω· μάτην κοπιάζω Γρ. Νύσ.

Ἐκ-μεγαλύνω· μεγαλοποιῶ, ἐξαίρω Εἰσ-φιλ. Βουλγ. exaggero.

Ἐκ-μεθόσκω· ὅπως διόλου πληρῶ οἶνον μεθύσκω Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 15, 3, τινός, μέ τι· «λύχρον θρόσσυ ἐλαιήρης» Φιλοδημ. 17 (5, 4).

Ἐκ-μεθυσμα, τό· ἐμεθυσμα Γρ. Νύσ.

Ἐκ-μείλιξις, ἡ· καταπραύνσις Γεωρ. Παχυμ.

Ἐκ-μειλίσσω· ὅπως διόλου καταπραύνω καὶ μέσ. Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὀσ. 73, demulceo.

Ἐκ-μεϊόω· σμικρύνω, ἐλατύνω Βυζ.

Ἐκ-μεϊρομαι· κατὰ προτίμησιν γίνομαι μέ-τοσος· «ἐξέμφορε τιμῆς» Ὀδ. ε, 335, ἄρ. λεξ. ἔλαχεν, sortior.

Ἐκ-μελαίνω· ὅπως διόλου μαυρίζω Κλ. Ἀλ.

Ἐκ-μέλεια, ἡ· τὸ σφάλλεσθαι εἰς τὸν βού-μόν, δυσφωνία, δυσαρμονία Δ. Ἀλ. 79 γένει γαλάρωσις, ἀμίλεια μτγν. dissonantia.

Ἐκ-μελετάω· μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἔρ-ασκῶ, τινὰ, ἀκριβῶς διδάσκω Πλάτ. Ἰππ-πρεσθ. 787, τέχνην ἢ ἐπιστήμην ἀκριβῶς μαρθάνω, παρὰ τὸ μαρθάνω, ὡς. 286.

Ἐκ-μελῆς, 2· διαφωνῶν, ἀνάρμοστος α-καὶ ἀνάρμοστος Γρ. Δοκρ. 101, ἀντιθ. τῷ ἐκ-μελῆς· μτφ. -φιλοτιμία Πλουτ. Λύσ. 23· ἐπίρ. -ως = ἀμελῶς, πλημμελῶς Πολυδ. 4, 57.

Ἐκ-μελίζω· διαμελίζω, εἰς τεμάρια ἀ-πτω Μακκαβ. 4, 10, trunco.

Ἐκ-μελος· ἀδυναμία Πουχ. Ἰσ. ἐκμελής.

Ἐκ-μεστώω· γεμίζω Σοφ. Ἠλ. 703, ἐν τμήσ. impleo.

Ἐκ-μεταιωροῦνται· μεταωρίζονται Πουχ.

Ἐκ-μεταλλεύω· μεταλλεῖω ὅπως διόλου ἐξαντλῶ Στρατ. 14, σ. 630.

Ἐκ-μέταλλος, 2· ὁ ἐκ τῶν ὄρυγμάτων τοῦ μεταλλοῦ ἐφορυγθεὶς Σχολ. Νικ. ἀλ. 518.

Ἐκ-μετρέω· μετρώ, καταμετρώ· «κύ-κλος τις ὡς τὸ νομοῖον ἐκμετρούμενος» Εὐρ. ἀποσπ. π. Ἀθην. 10, 454· -χρόνον = διαίτην περὶ, 1. Α. 816. Μέσ. δι' ἐμμετόν· «-εἰς ὅπλιν» Σεν. Κύρ. 6, 4, 2· «τὴν Κορινθίαν ἄστρην τοῖς λοιποῖς ἐκμετρούμενος χρόνα ἐφεν-γαν» Σοφ. Οἰ. τ. 795, διοδοιπορῶ μεταχειρί-ζόμενος ὁδογού· τῆς ὁδοῦ τὰ ἄστρα, mensuro.

Ἐκ-μέτρησις, ἡ· καταμέτρησις Πολυδ. 5, 98, 10, dimensio.

Ἐκ-μέτρος· 1) ὅπερ τὸ μέτρον, ὑπερβολή· κό· -ὄλθος Σοφ. ἀποσπ. 324· πρὸς β. Ἰ. Ἀν. 38, ἐνθα «χρυσός, καρπός, ὄλθος ἐκμ.» παρεισάγεται· «-καὶ ὅπερ τὸν πόδα» Λοκ. εἰκον. 18· 2) ἄμετρος, ἄνευ μέτρου, πρὸς Πολυδ. 1, 111, ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐκμετρος· ἐπίρ. ἐκμέτρος, 5, 167.

Ἐκ-μηκίζω· ἐκμηκύνω Νικήτ. Ἰσ. Ἀγγ. σ. 356·

Ἐκμηκύνω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Δ. Ἀλ. 6, 83 καὶ πολλάκι. ἴδ. περὶ λόγου, elongo.

Ἐκ-μηνίω, μόν. μτγ. ἐκμηνίων = ὀριζόμε-νος Πουχ.

Ἐκ-μηνός, 2· ἐξ μηνῶν· ὁρόνος Σοφ. Οἰ. τ. 1137, δι. γρ. ἐκμηνος· βίσις Ἀ-ριστοτ. Ζ. 1. 5, 33· ὁ ἐκμηνός, ὅτλη, χρό-νος = τὸ ἅμιον τοῦ ἔτους, ἢ ἐξαμηνία Πλάτ. νόμ. 11, 916 (δι. γρ. ἐξάμηνος)· ἢ ἐκμ. ὅτλη, ἀρχή = ἡ διαρκεῖσα ἐν ἐξαμηνίῳ Πολυδ. 6, 34, 3.

Ἐκ-μηνύω· διαγγέλλω, μηνύω ἔξω, προ-δίδω· «-τὴν πρᾶξιν Πλουτ. Πελοπ. 9, enuntio.

Ἐκ-μηρύω· ἐξελκύνω, ἐκεκτείνω ἀνελκίζω, ἐξελκίττω, μόν. μέσ. περὶ στρατοῦ, ἀναπέ-σσομαι α-κατὰ τὴν γέφυραν = ὑπεράνω τῆς

ἡρώρας περὶ ὧν ἔν. Ἀν. 6, 3, 22· τὰς δυσ-
χωρίας = διὰ τῶν στενῶν (περασμάτων) Πο-
λυδ. 3, 51, 2· τῆς χαράδρας, 3, 53, 5· διὰ
στενῆς θυρίδος αὐτὸν καὶ παιδία ν=διέρχομαι
διεισδύει διὰ τῆς βλας Πλουτ. Λίμν. 26.
Ἐκ-μτχ ανάομαι· ὅπως τεχνήντως ἐκινῶ
ἴσως κατασκευάζω Σουλδ.
Ἐκ-μιαίνω· ὅπως κηλιδῶν, μιάινω, ποιῶ
ἀκάθαρτον Ὀππ. ἄλ. 4, 663. Μέσ. παρ' Ἀριστ.
βατρ. 753 ἐξηγείται τὸ ἀποσπερματίζειν.
Ἐκ-μτρέμομαι, μέσ. ἀποθ. ἀκριδῶς μιμοῦ-
μαι, τινά Εὐρ. Ἡρ. μ. 4298· περὶ τῶν ζω-
γράφων ἔν. ἀπομ. 3, 10, 1.
Ἐκ-μμήσις, ἡ· πιστὴ ἀπομήσις Εὐστ.
Ἐκ-μίσσω πολύ μισθόν Πλουτ. Πελοπ. 42.
Ἐκ-μισθός, 2· ἀπομισθός Ἡσυχ.
Ἐκ-μισθός· μισθῶν, μὲ μισθὸν συμφωνῶ,
τινά τινι Δισχ. 3, 146· ὅς ἂν ἐκμισθῶθῃ
ἔταιρειν», 1, 13· «τὸ χωρίον» Λυσ. 7, 4.
Μέσ. παρὰ Θεμιστ. μισθόμαι.
Ἐκ-μίσσωμα, τό· ἐκμισθωσις 61. Ἀγ. Ἠλ.
Ἐκ-μίσθωσις, ἡ· τὸ μισθῶναι, συμφω-
νεῖν Θεοφιλ. τ. 1, σ. 20.
Ἐκ-μολεῖν (ἀορ. 6. ἔξεμολον, ἔδε
βλήσκει)· ἐξελεῖν Ἠλ. 7, 603· πυλῶν
Ἀπολ. Ῥ. 1, 845, ἐκεί.
Ἐκ-μολύνομαι· μολύνομαι, μιάνομαι,
δι. γρ. κοδ. Βενετ. εἰς Ἀριστ. βατρ. 760.
Ἐκ-μωφός· διαμορφῶν Διλ. Ζ. 1, 2, 19,
ἀποτυπῶν, ἀπεικονίζω Πλουτ. ἡθ. σ. 83.
Ἐκ-μουσῶ· μουσῶν τινά τι, διδάσκει
τινά τι Εὐρ. Βάκχ. 825· ἐκμουσῶθηαι
τι Διλ. Η. 1, 14, 34, τραδίο.
Ἐκ-μογθέω· μὲ κόπον ἐξεργάζομαι, κατορ-
θῶν, τί Δισχ. Ἡρ. 827· πόνους Εὐρ. 1.
Τ. 1454· «κερρίσιν· πέλλους»· κατασκευάζω,
Ἠλ. 307· βίον = κερδίζω, ἔκ. 451· ἀλλὰ
τύχας = ἐκ τῆς τύχης ἔξω ἐργάζομαι, ἀπο-
γνῶν αὐτὴν Εὐρ. Ἡρ. μ. 309, ἐναντίο.
Ἐκ-μολεῦός, 2· διὰ μαχλοῦ ἀποσεισ-
μένος Ἀντυλλ.
Ἐκ-μοχλεύω· πρὸς τὰ ἔξω μοχλεύω, μὲ
δύναμιν ἀποσπῶ Ἰπποκρ. πύλας = ἀνοίγω
βιαίως μὲ μοχλοῦς Ἀριστ. Λυσ. 430.
Ἐκ-μυελίζω· ἀφαιρῶ τὸν μυελὸν Ἀριθμ. 24, 8.
Ἐκ-μυέω· μυέω, μυσαγωγῶ Θεοδ. Προδρ.
Ἐκ-μυζῶ· ἐκμυζῶ, βυζάνω. Ἠλ. θ, 218.
Ἐκ-μυζέω· ἐκμυζῶ Ἀλ. Ἀφρ. προδλ. 2.
Ἐκ-μυζηθμός, ὁ· τὸ ἐκμυζῶν, βυζάνειν
Γαλην. τ. 13, σ. 408, ἐκσυσί.
Ἐκ-μύζησις, ἡ· τὸ ἀνοῖξαι Διοσκ.
Ἐκ-μύζω· ἐκμυζῶ μετγ.
Ἐκ-μυθῶ· κάμνω μύθον, ἀντικείμενον μύ-
θου Φιλόστρ. ἐκ. 1, 3.
Ἐκ-μυκάομαι· πρὸς τὸ ἔξω μυκάομαι Φα-
λαρ. ἐπιστ. 5, σημεῖο.
Ἐκ-μυκτηρίζω· ἐπιτετε. τὸ ἀπλοῦν Ν. Δ.
Ἐκ-μυκτηρισμός, ὁ· μυκτηρισμός.
Ἐκ-μυσάττομαι· ἐπιτετε. τὸ ἀπλοῦν Φίλων.
Ἐκ-μυστίζω· ἀμυστίζω ἐκπύον Εὐστ. ὅφ' ἐν
πνεύμα πίνω Ἀθην. 11, 783.
Ἐκ-μύττομαι, μέσ. ἀπομύττομαι Γαλην.
Ἐκ-ναρκάω ἢ ἐκ-ναρκίω· ὅπως διόλου ναρ-
κῶναι Ἰλλοτ. Κοριολ. 31.

Ἐκ-ναρκίω· ἐκναρκίω Κοινωτάντ. Βασίλ.
Μακ. σ. 61.

Ἐκ-ναυλῶ· ἐπὶ πλοίου ἐξάγω ἀρ. λ. ε.

Ἐκ-ναυσθῶν 1) τὸ ἀνοῖξαι Σχολ. Λυκοφρ.
2) ῥίπτω ἔξω, περὶ κομάτων Δυκοφρ. 721.

Ἐκ-ναυσταλέω· ἐκπλέω Κ. Μαν. χρομ.

Ἐκ-νεάζω· νεανικῶς ἐκφύσμαι, μεγαλῶναι
Λουκ. ἔρωτ. 33.

Ἐκ-νεασμός, ὁ· ἀνανέωσις Στοδ. 7, σ. 204.

Ἐκ-νέμω· ὡς τιμὴν ἀπονέμω· σείβας
Δισχ. Εὐμ. 92, εἰκασ. ἀντί ἐκ νόμων. Συν-
ῆθ. μέσ. βόσκω Θεοδρ. 1. Φ. 8, 11, 9,

καταβιβάζω, κατατρέφω, καὶ μετ. «λύ-
πης τὴν δάναον ἐκνεμώμενης» Λουκ. ἔρωτ.

25. Ἀλλ' οὐκ ἄφορρον ἐκνεμὲ πόδας· οὐδὲν
θα φύγῃ (βάλλῃ ἔξω τὸν πόδα) Σαφ. Δλ.
302, δερμασσορ.

Ἐκ-νεστέω· ἐκλυσσῶ Ἀριστοτ. θαμν.

Ἐκ-νευρίζω· ἀφαιρῶ τὰ νεύρα ὅθ. χαλα-
ρώνω, ἐξασθενίζω· «ἐκνευρισμένος καὶ περι-
ηρημένος χρέματα» Δημ. 3, 31, ὅπρ. Β. Ἀν.

243 «ἐφελωμένοι δυνάμεις» ἔτηγ. ἐνε-
ργον. Πλουτ. καὶ Δ. Κάσ. 54, 21, ενεργον.

Ἐκ-νεύρισις, ἡ· ἐκνεύρισμα Βυζ. ενεργatio.

Ἐκ-νευρώ· τὸ ἀνοῖξαι Χρυσ. ενεργον.

Ἐκ-νευρωτής, ὁ· ἐκνευρῶν Ψ. Χρυσ. λ. 22.

Ἐκ-νευσις, ἡ· τὸ ἐκτρέπεσθαι, ἀποκλίνειν
ἐν ᾧ νεύει καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ πλάγια

Πολυδ. 5, 24· «καὶ ὀφθαλμοὶ» Πλατ. νόμ. 7,
815· τῶν ὀφθαλμῶν = ἐκτροπαί Σχολ. Ἀριστ.

βατρ. 113, declinatio.

Ἐκ-νεύω· ἀποκάμπτω, ἀποκλίνω (ἐν ᾧ νεύω
τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ πλάγια)· «τὴν κεφαλὴν»

ἔν. Κυν. 10, 12· τί, ἀποφύγω ἐν πρᾶγμα
Ὀρφ. Ἀργ. 456· πρὸς τὰ πλάγια κλίνω· εἰς

τι Εὐρ. Φοῖν. 1151· «εἰς θάνατον» = μέλλω
ν' ἀποθάνω, 1268· 2) νεύω νὰ σταθῇ τις μα-
κράν· «τινὰ ἀποστῆναι πρόσω» Εὐρ. 1. Τ.

1330, enatio.

Ἐκ-νέφελος· ὁ ἐκ τῶν νεφῶν· ἥλιος· ὁστις
διὰ μέσου τῶν νεφῶν ἐμφανίζεται Θεοφρ. 1.

Φ. 3, 10, 3.

Ἐκ-νεφίας, ὁ, δηλ. ἄνεμος· ὁδὲλα ἰκρη-
γνυμένη ἐκ τῶν νεφῶν κατὰ τὴν σύγκρουσιν

τῶν ἀνέμων Ἀριστοτ. κόσμ. 4· νότος Δ.
Σικ. 20, 88· ὁμόδρομος, = βροχὴ ἐν ᾗ ἔλπει

ὁ ἥλιος (?) Ἰπποκρ.

Ἐκ-νεφόςομαι· γίνομαι νέφος Θεοφρ.

Ἐκ-νέω· κολυμβῶ πρὸς τὰ ἔξω, κολυμβῶν
διαφεύγω Πινδ. Ο. 13, 109· «εἰς τὴν γῆν» =

πρὸς τὴν γῆν ἔξω κολυμβῶ Λουκ. ἐν γίν. δια-
φεύγω Εὐρ. Ἰππ. 370, enatio.

Ἐκ-νεωτερίζω· ἀνακαινίζω Φιλότ. ποιν.

Ἐκ-νηπιῶ· ἐκβάλλω τὰ νηπιῶδη φρονή-
ματα, κάμνω συνετόν. Παθ. γίνομαι συνετός

Φιλόστρ.

Ἐκ-νηστεύω· νηστεύω μέχρι τέλους Ἰπποκρ.
Πλουτ. συμπ. 1, jejuno.

Ἐκ-νήφω· γίνομαι πάλιν νήφων, νηφάλιος
Λυγκ. π. Ἀθην. 3, 130· μετ. ἀπαλλάττομαι

κρατεῖται ἡ δόξασις τινός Πλουτ. Δημ. 20.

Ἐκ-νήχομαι· ἐκνέω, εἰς τι Ἀριστοτ.
κόσμ. 6· ἐκνέψω Λουκ. Ἰνάλ. διαλ. 9, 1·

ἐκνέχεται Ἀθην. 7, 315, enatio.

- Ἑκ-νηψις, ἡ· τὸ γίνεσθαι νηφάλιον, Ο'.
 Ἑκ-ν(ί)ω· ἴδ' ἐκνίπτω.
 Ἑκ-νικῶν· 1) ἐντελῶς νικῶ, ὑπερτερῶν αὐτοῦ χρο-
 σὲς ἐκνικᾷ τάδε» Εὐρ. Ἰων. 692. Πολλὰκ. παρὰ
 μτρν. ἀνευ διαφοράς ἀπὸ τοῦ νικῶν· τὸν δῆ-
 μον = κερδίζω τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ Αἰλ. Π. Γ.
 10, 1· «οὐκ ἐκνικῆθη» = δὲν ἄρσεν νὰ παρασυρ-
 θῇ, αὐτόθι· 2) Πολλὰκ. αὐτὸ, ὑπερισχῶς, περι-
 ἔργομαι εἰς κοινὴν γρῆσιν (καλεῖσθαι Ἑλλη-
 νας)· οὐκ ἠδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι Θουκ.
 1, 3 (Σχολ. ἐπικρατῆσαι)· «τὰ πολλὰ ὑπὸ χρο-
 νου ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθώδες ἐκνεκικῶτα» = ἀ-
 πέκλιναν πρὸ τὸ μυθώδες, κατήντησαν μυθώδη,
 1, 21· πρβλ. Σουῖδ. «Μάρας» ἐκνικῆσαν εἰς πα-
 ρομίαν· ἐς τοῦτο φανερὸς ἐκνικῆσαι = προφανῶς
 ἐπεκράτησε, Λουκ. Δ. Κᾶς. 39, 35, vingo.
 Ἑκ-νίκημα, τό· διὰ νίκης ἀποκτηθὲν Εὐστ.
 Ἑκ-νίκησις, ἡ· τὸ δι' ἀγῶνας ἀποκτάν, νι-
 κῶν μτρν. evictio.
 Ἑκ-νίπτω· νίπτω, καθαρῶς· «κύλικα ἐκνε-
 νιμένον» Εὐδουλ. π. Ἀθην. 11, 470· «φόνον
 φόνον ἐκνίψω» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1224, ἐξελικνῶν
 Πλάτ. ἐπιστ. 8, 352, μίσημα δι' ἐξελικνω-
 τῶν μέσων ἀποπλύνω, καθαρῶς ἀπὸ τίνος
 δουλείας· - μύσος Ὀρφ. Ἀργ. 1230· «οὐ-
 θέτω» ἐκνίψω αὐτὸν καὶ πεπραγμένα σαυτοῦ·
 Δημ. 18, 140· ἔτι δὲ μέσ. «τὸν φόνον ἐκνί-
 ψασθαι» Φιλῶστρ. «ἐκνιφόμενος τὸ θνητὸν»
 Πλούτ. ἡθ. σ. 499, αἶμα.
 Ἑκ-νιτρώω· πλύνω (διὰ νίτρου)· «ἐκνιτρώω
 ἐκνεκνιτρώμενα» Ἀλεξ. π. Ἀθην. β. 230.
 Ἑκ-νιψις, ἡ· πλῆσιμον μτρν. ἀπόσμηξις,
 ἀθάρασις· Ησυχ.
 Ἑκ-νσιέω· ἐφευρίσκειν, ἐπινοῶ μτρν. Non.
 Ἑκ-νοια, ἡ· ἀνασθησία, ἀφροσύνη Ἀριστοτ.
 π. Ψν. 2, amentia.
 Ἑκ-νομή, ἡ· τὸ βόσκειν ἐκ τίνος Δ. Ἀλ.
 1, 39, depastio.
 Ἑκ-νόμιος, 3· ἀσυνήθης, τεράστιος· - λῆμα
 Πινδ. Ν. 1, 56· ἐπίρ. - ἐκνομίως Ἀριστ.
 πλ. 981· ἐκνομιώτατα, 992.
 Ἑκ-νομός, 2· ἐκτός τοῦ νόμου, παράνομος,
 ἄδικος, δικαστὴς Πολυδ. 8, 12· δεινός, φο-
 βερὸς, ἐκκληκτικός· - τιμωρίαι Δ. Σικ. 14,
 112· - αὐτὸς Ὀρφ. Ἀργ. 59· ἐπίρ. - ὡς·
 - ὁ μνηστὴρ ὑβριστικῶς, ἀσεβῶς Λίσχ. Ἀγ.
 1452, exlex.
 Ἑκ-νομος λόφος· λόφος παρὰ τὴν Γέλαν
 τῆς Σικελίας Πολυδ. ἔτι δὲ οὐδ. τὸ Ἑκνομον
 Πλούτ. Δίων 26.
 Ἑκ-νοος, 2, σννηρ. ἔκνοους· μὴ νοήμων,
 ἄφρων Πλούτ. Γ. Γράχ. 19, demons.
 Ἑκ-νοσηλεύω· ἐκ νόσου τινὸς ἐντελῶς θε-
 ραπεύω Φιλων.
 Ἑκ-νοσσεύω· ἐκνεοττεύω.
 Ἑκ-νοστέω· ἴλ. ὀρθότ. νῦν γράφ. χωριστά.
 Ἑκ-νοσφίζομαι· ἐκ τίνος ἀφαιρῶ, σφετε-
 ρίζομαι Σίμ.
 Ἑκ-νοτίζω· ὀργῶν βαίνω, ὀργασίαν, νοτίδα
 ἐκβάλλω Γιώργ. Πισ. ἔξαμ. 254.
 Ἑκ-νοὺς· ἔκνοος.
 Ἑκ-νοιορος, 2· λίαν νωθρός Διοσκ.
 Ἑκ-νέω· ἀπομάττω, σφογγίζω Τζέτζ. εἰς
 Λουκ. 784, abstergo.

- Ἑκ-ξίφίζομαι· σείρω τὸ ξίφος Τζέτζ. Ἰσ.
 Ἑκ-ξίφισμός, ὁ· γύμνασις ξίφους Βού.
 Ἑκ-ξυλόω· κάμνω ὅλως διόλου ξύλον
 Θεοφρ. Ι. Φ. 1, 2, 7.
 Ἑκοντήν· ἴδε ἐκοντής.
 Ἑκοντής, ὁ· θέλωντής Ἑκίτ. π. Στοδ. ἀνθ.
 46, 8· ὑπὸ τῶν αὐτ. ἀπερριμμένον (ἀντ' αὐ-
 τοῦ τὸ θέλωντής)· ἐπίρ. ἐκοντήν Ἑπιγρ.
 καὶ ἀρ. λεξ. π. Β. Ἄν ἐκόντην, libens.
 Ἑκοντί· ἐκουσίως, εἰς ἐλευθέρως θελήσει
 Φωκυλ. 14 καὶ συχνὰ μτρν. ultra.
 Ἑκόντως· ἐκουσίως I. Χρυσ.
 Ἑκουσιάζομαι· ἐκουσίως κάμνω τι Μακ.
 καδ. Α. 2, 42.
 Ἑκουσιακούσιος, 2· ὁ ἐκούσιος καὶ ἀκού-
 σιος Εὐστ. ἔρ. σ. 302.
 Ἑκουσιασμός, ὁ· ἐκούσια ἐνέργεια, Ο'.
 Ἑκουσιαστί· ἐκοντὶ μτρν.
 Ἑκούσιος, 3 καὶ 2 Θουκ. 6, 44· μετ' τὴν ὁ-
 λήσιν του, περὶ ἀνθρώπων· «ἤμαρτεν οὐκ ἐκου-
 σία» Σοφ. Τρ. 1113· «παῖς ἐκούσια» Πλάτ.
 νόμ. 11, 925· «ἐκούσιος ἀπέθανε» Θουκ. 1,
 138· καὶ περὶ πράξεων, αἵτινες γίνονται ἐκου-
 σίως· τὰ ἐκούσια· Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 18·
 «ἐκούσιος βλάβαιν» Σοφ. Φιλ. 1302· - φυγῇ
 Εὐρ. Ικ. 151· - ἡ στρατεία Θουκ. 7, 57·
 τὸ ἐκούσιον = ἡ ἐλευθέρη θέλησις Πλάτ.
 νόμ. 9, 800· «εἰς ἐκούσιαν (δηλ. γνώμη)
 σφαλεῖς» = ἐκούσιος Σοφ. Τρ. 723· «ἐκούσι-
 πηλόμελεται» Δημ. 21, 42, ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐκου-
 σίως γράφει· «καθ' ἐκούσιαν ἡ πάνυ γε ἀ-
 νάγκη» Θουκ. 8, 27· «ἐκούσιω τρόπῳ» Εὐρ.
 Μῆδ. 751· «ἐκούσιον ἐστὶ μοι», μετ' ἀπαρ-
 εῖμαι πρόθυμος, ἔτοιμος πρὸς τι Δ. Ἀλ. 10,
 27· ἐπίρ. - ὡς Εὐρ. Τρ. 1037, spontaneus.
 Ἑκουσιότης, ἡ· τὸ ἐκούσιον, ἡ προθυμία
 Φώτ. lubido.
 Ἑκουσίως, ἐπίρ. ἴδ' ἐκούσιος.
 Ἑκ-παγλῆομαι· τὰ μέγιστα θαυμάζω,
 παραξενεύομαι, ἐκπληττομαι μόν. ἐν μτρν.
 ἐν. Ἰπρ. 7, 181· «ὡς οὔτε φεύγετε οὔτε
 τὴν τάξιν λείπετε», 9, 48· - «πολλὰ τινα»
 = θαυμάζω Λίσχ. Χν. 215· - τὴν ὄψιν Δ.
 Ἀλ. 1, 40.
 Ἑκ-παγλος, 2 (κατὰ μετὰθεσιν ἐκ τοῦ ἐκ-
 πλῆσσω)· διεγείρων ἐκπληξιν, τρομερὸς,
 καταπληκτικός, τὸ μὲν περὶ φοβερῶν πολε-
 λεμικῶν ἡρώων· - καὶ θαρσαλέος πολεμιστὴς·
 Ἰλ. φ. 489· «πίντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν»,
 α. 146· - σθένει Πινδ. Ι. β. 22· «- ἐν πό-
 νοις», 5, 21, τὸ δὲ περὶ πραγμάτων· αἶον,
 - γεμῶν = φοβερὰ κακοκαίρια Ὀδ. ξ. 522·
 - ἔπεα = λόγος τρομακτικός, θ. 77, ὡς καὶ
 - ἐνιπῆ, κ. 448, - τέρρας, - κακὸν Λίσχ.
 Χο. 541, Ἀγ. 836. - «δεῖπνων ἀχθῆ»
 Σοφ. Πλ. 197. Ἐν περ. μόν. «ὅπλα ἐκ-
 παγλότατα» Ξεν. Ἰέρ. 11, 3· ἐπίρ. «ἐκ-
 παγλως, ἀπόλεσαν» Ἰλ. α. 268· «ἀδύσατο
 Ὀδ. ε. 340· - ἐθέλειν = παραπολὺ Ἰλ. β,
 357, ὡς καὶ «ἐκπαγλον, π. χ. αἰκίωσις»
 Ὀδ. χ. 256· - ἐπεύξατο Ἰλ. ν. 413·
 - γαυρίζω Καλλ. Δηλ. 247· «ἐκπαγλα φε-
 λειν» = τρομερὰ ἀγαπᾷ Ἰλ. γ. 415, terribilis.

Ἐκ-παγλως ἰδ' Ἐκπαγλος.
 Ἐκ-παθαίνομαι· εἶμαι εἰς σφοδρὸν πάθος, περὶ τι Κλ. Ἀλ. σ. 231.
 Ἐκ-πάθειαι, ἡ σφοδρὸν πάθος λογγ. 38, 3.
 Ἐκ-παθής, 2' α' ἐκτὸς αὐτοῦ ἕνεκα πάθους, πολὺ ἡμπαθής «-ὕπο ἡδονής» = ὑπὸ χαρᾶς ἐκτὸς αὐτοῦ Ἀλκιφρ. 2, 4 «-κατὰ τὴν εὐνοίαν» Πολυδ. 16, 23, 5' πρὸς τι, 1, 1, 6, 4, 58, 6' ἐπιθυμῶν = ποθῶν τι' ἀλλ' «ἐκπαθής πρὸς τὸν κίνδυνον, πρὸς τὸ μέλλον» = πολὺ περιφρονῶν, μερμυῶν, ἀνήσυχος διὰ τὸ μέλλον Πλουτ. Πυρ. 34' 6) ἀπαθής, ἀ-πρόσβλητος Σουίδ. ἐπὶ. ἐκπαθῶς = ἀμέτρως Ἀθην. 10, 443, illaesus.
 Ἐκ-παίδευμα, τό· τὸ ἐκπαιδευθέν· τόκος, τέκνον Εὐρ. Κυνλ. 601.
 Ἐκ-παίδεω· ἀνατρέφω, μεγαλύνω Εὐρ. Κύνλ. 276' ἐν γέν, ἀνατρέφω, ἐκπαιδεύω, διδάσκω· -καὶ ἐκθρέψαι Πλάτ. Κριτ. 45, τινὰ τι = τινὰ εἰς τι Δ. Κασ. 45, 2' ἀλλὰ τινί τι = εἰς τινα μορφώνω τι Εὐρ. Ἀλξ. ἀποστ. 136, genero.
 Ἐκ-παίζω· περιπαίζω I. Χρυσ. δι. γρ.
 Ἐκ-παίφασσω· μανιακὸς τρέχω ἔμπροσθεν εἰς ἀγῶνα Ἰλ. ε, 803' «ἐκπαίφασσειν, ἐνθουσιασάν, ξερομάν» Ήουχ.
 Ἐκ-παίω· πρὸς τὰ ἔξω κτυπῶ, ῥίπτω μτφ. «ὁδῆς μ' ἐξέπαισαν ἐλπίδες» = μ' ἔχουσι ῥίψει ἔξω τῆς προσδοκίας μου, ἐξαπατήσῃ Εὐρ. Πρ. μ. 460. Μέτ. (ἐμαυτὸν) πρὸς τὰ ἔξω κτυπῶ, διετρίβωμαι «-διὰ τῶν πολεμίων» Πλουτ. Μυρδ. 51' ἀμτβ. ἐξέρχομαι, τρέχω, διαφεύγω (διδρῶ. ἀντὶ ἐξέπες), Ἀναξιλ. π. Ἀθην. 13, 558, exultio.
 Ἐκ-πάλλαι· ἐκ πάλλαι, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου Πλουτ. Ἀριστ. 17, jomdudum.
 Ἐκ-πάλλαιστα· δεινὰ· ὑπερήφανα Ήουχ.
 Ἐκ-πάλλαιστρος· ἀνάνδρος Ήουχ.
 Ἐκ-πάλλαιω· ἐνεργῶ ἐναντίον τῶν καλαστικῶν νόμων Φίλοστρ. εἰκ 1, 6 (πρὸς. παλαίω), elucto.
 Ἐκ-παλλάσσειται· ἀνακατώνεται, κινεῖται Τζετζ. Ἰαμβ. 226.
 Ἐκ-πάλλω· ἐκ τοῦ ὄρου, ἐκ τῆς ἀρμογῆς πηδῶ Ἰπποκρ.
 Ἐκ-πάλλης, 2' ἔξαρθρος Ήουχ. ἔξαρθρωθεῖς, βγαλλοεῖς Ἰπποκρ.
 Ἐκ-πάλλης, ἡ· ἔξαρθρωσις Ἰπποκρ.
 Ἐκ-πάλλω· πρὸς τὰ ἔξω πάλλω, τινάσσω· «μυελὸς ἐκπαλτο σφονδυλίων», = ἐξεγύθη ἐκ τῶν σφονδυλίων τῆς σπονδυλικῆς στήλης Ἰλ. α, 483, exsilio.
 Ἐκ-παμον· ἀληγρωτον Ήουχ.
 Ἐκ-πανεγγύς· ἐκ τοῦ πλησίον Παχυμ.
 Ἐκ-πάνουργέω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 270, decipio.
 Ἐκ-παντός, ὁρθός. χωριστὰ ἐκ παντός· ὅλως διόλου, ἐν γένει ὅς περ.
 Ἐκ-παπύομαι· ἐπιπύεται πάππον (γυνῶδι) εἰς τὸν σφόδρον, καὶ προσεῖται εἰς τοιοῦτον πάππον μετατρέπομαι Θεοφρ. Φ. I. 3, 16, 6.
 Ἐκ-παρθεύω· ξεπαρθεύω Σχολ. Λουκ. ἱναλ διαλ. 7, 1, devirgino.
 Ἐκ-παρτάμαι· πλησίον παρίσταμαι,

στένω, ἄορ. ἐκπαρσθῆναι Δημ. σ. 44, 6.
 Ἐκ-πασσαλεύω· διὰ πασσαίου, βοπάλου διαλύω Χριστ. Ππ. 1271.
 Ἐκ-παταγέω· θορυβῶ, ξεκουφαίνω Θεμιστ. λ. 21, obmudo.
 Ἐκ-πατάσσω· κτυπῶ πρὸς τὰ ἔξω, ἐξωθῶ, ἐκβάλλω, καὶ μτφ. ὡς καὶ τὸ ἐκπλήσσει, καταταράττω, τρομάζω Εὐρ. Πρ. μ. 888. Παθ. «φρίνας ἐκπεπαταγμένοις ἰσσί» = ὅλως· ἐκπεπληγμένοι Ὁδ. σ. 327.
 Ἐκ-πάτεω· ἐκ τῆς ὁδοῦ ἀπέρχομαι, ἀπομακρόνομαι Δ. Λαερ. 1, αναγορ.
 Ἐκ-πάτιος, 3' ὁ ἐκ τῆς συνήθους ὁδοῦ ἀποκλίνων, ἔκτακτος· ἀλλος Ἀίσχ. Ἀγ. 50' «ἐκπάτιον, τὸ ἔξω πάτου» Ήουχ. ἐπὶ ἐκπατίως = ἐκτρώπως, παραδόξως Ἐρωτιαν.
 Ἐκ-παύμα, τό· ἀνάπαυμα Ήουχ. ἐντελής ἡσυχία.
 Ἐκ-παύω· παντελῶς καταπαύω· μύθοις Εὐρ. Ἰων. 144. Μέσ. ὅλως διόλου παύομαι, παύω· -ἐξέπαυσαντο Θουκ. 5, 75.
 Ἐκ-παυλάζω· ἀναρρίπτω πομφόλυγας μετὰ πατάγου ὡς τὸ βράζον ὕδωρ Ἀριστοτ. προελ. 24, 9.
 Ἐκ-παφλασμός, ὁ· ἡ ἀναπήδησις καὶ παταγώδης ἔκρηξις τῶν πομφόλυγων κατὰ τὴν βράσιν Ἀριστοτ. προελ. 24, 9, exaestuatio.
 Ἐκ-παχύνω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 4, 1, 4, crassefiacio.
 Ἐκ-πεῖθω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Σοφ. Οἱ. τ. 1024, persuadeo.
 Ἐκ-πεινος, 2' πεινῶν Μακκαρ. ὁμιλ. 10, σ. 129, usuriens.
 Ἐκ-πειράζω· διαπειράζω, δοκιμάζω Ν. Δ.
 Ἐκ-πειράω· δοκιμάζω τινά, μόν. ἐν μέσ. μετὰ π. ἀόρ. «ἡ κπειρὰ λέγειν» = δοκιμάζειν ἀν λέγω αὐτὸ Σοφ. Οἱ. τ. 360' «ἐξεπειράθην τέκνον» Εὐρ. Ἰκ. 1089' οὕτω καὶ τινός Ἠρ. 3, 135 ἀκολουθοῦντος· εἴτε Πλάτ. ἐπιστ. 13, 362, ἐρωτῶ «καί σοι τοσοῦτο πρῶτον ἐκπειράσομαι» Ἀριστ. ἱππ. 1284, tento.
 Ἐκ-πεκτέω· κτενίζω, τίλλω· «ἐκπεκτουμένη» = κτενιζομένη· καὶ τίλλουσα» Ήουχ.
 Ἐκ-πελεχάω· μετὰ τὸν πέλεκυν ἀποκόπτω Θεοφρ. I. Φ. 9, 2, 7.
 Ἐκ-πελέχημα, τό· τὸ μετὰ τὸν πέλεκυν ἀποκοπὴν Εὐστ.
 Ἐκ-πέλλαι, ἀπρόσ. = ἔξεστι Σοφ. Ἀντ. 474.
 Ἐκ-πελεύει· ἐξωθεῖ Ήουχ.
 Ἐκ-πεμπτέος, 3' ὅστις πρέπει νὰ ἐκπιμψῇ Πλουτ. ἡθ. σ. 595, ablegandus.
 Ἐκ-πέμπω· πρὸς τὰ ἔξω, ἔξω πέμπω, προπέμπω· -τινὰ νηῶν Ἰλ. ω, 681' «δῶμα-τος Ὁδ. σ. 336' «α' ἐκτὸς πυλῶν ἐξέμπεπον» = α' ἔκμα νὰ ἐξέλθῃ Σοφ. Ἀντ. 10' καὶ μέσ. στέλλω καὶ φωνάζω ἔξω πρὸς ἡμ. αὐτόν, Οἱ. τ. 951' ἀποικία = ἐξαποσταλέτω Πλάτ. πολιτ. 293, συχνὰ μετὰ τῆς εἰς συν-αποτόμην, πρὸς ἕνα τόπον. Πολλὰς παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς ἐκπέμπω στρατόν, πριεστῆαν, ἀποικίαν. Περὶ πραγμάτων, μακρὸν πέμπω, ἐξάγω· «-κειμήλια εἰς ἀλλοδαπούς» Ἰλ. ω, 381. Κατὰ Πολυδ. 3, 151 καὶ -δίσκον = ἐκσφενδονίζω, ῥίπτω. Δυνατώτερα, πέραν

- πέρπω, ἐκδιώκω, Θουκ. 1, 56, «ἐμὰ δ' ἐξέ-
πεμψεν ὁ καπνός» = μὲ ἐξέβαλεν ἔξω Ἀριστ.
πλ. 821. 50. «καθάρμαθ' ὥς» Αἰσχ. Χο. 96,
ἀποδιώκω» - γυναικα = ἀποπέμπτω Ἡρ. 1,
59. Μῆς. ἀπ' ἑαυτοῦ μακρὰν πέμπτω «-δὲ-
μου θύραζε» Ὀδ. υ, 361. «-τὰ πλεονάζοντα
τῶν γιγνομένων» = τὰ περισσεύοντα ἐκ τῶν
προϊόντων Ἀριστοτ. πολ. 7, 6. Παθ. παρὰ
Σοφ. Οἰ. Κ. 1660 «ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς
ἐξέπέμπετο» = ἀπέθνησκε, emitto.
- *Ἐκ-πεμψις, ἡ ἐξαποστολὴ Θουκ. 4, 85.
Ἐκ-πεπαίνω, μελ. -ανώ· κάμνω ὅλως δι-
όλου ὥρμηον, καὶ παθ. γίνομαι ὥρμιος Θεόφρ.
Φ. 1, 5, 1, 1, αἰτ. φωτ. 1, 16, 2.
- *Ἐκ-πεπτάμενως· ἀκολάστως· -εὐφραίν-
εσθαι Ξεν. Κύρ. 8, 7, 7.
- *Ἐκ-πέπτω, ἄλλ. τύπ. τοῦ ἐκπέσσω μετγν.
Ἐκ-περάσκαν· ὅδ' ἐκπεράω.
- *Ἐκ-περαίνω· διαπεραίνω, φέρω ὅλως διόλου
εἰς πέρας· -βίον Εὐρ. Ἡρ. μ. 428· -πράγ-
ματα Πλατ. ἐπιστ. 7, 333· «ἦν ταῦτα ἡμῖν
μὴ περαίνηται» = ἀν τοῦτο δὲν τίθεται εἰς ἐνέρ-
γειαν Ξεν. Ἀν. 5, 1, 13· «χρησμός ἐκπεραί-
νεται» = πληροῦται Εὐρ. Ἰων 799, perficio.
- *Ἐκ-περαιόω· περνώ, διαδιβάζω μετγν.
Ἐκ-περάμα, τό· ἔξοδος· -ὁματάων Αἰσχ.
Χο. 644, exitus.
- *Ἐκ-περάω· 1) ἐξέρχομαι· -μελάθρων
Εὐρ. Κόκλ. 512· πρδλ. «πέρασον ἔξω δό-
μων» 1. Α. 1533· 2) διέρχομαι· «-μέγα
λαίμα» = ὑπεράνω τῆς θαλάσσης πλέω, περὶ
πλοίων Ὀδ. ι, 323· «-φασμάθοιο στίδων» =
διαπορεύομαι Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 352· -χθόνα
Αἰσχ. Πρ. 715· «-χέρσον καὶ θάλασσαν»,
Εὐρ. 231· «-κλίμακα ποδὶ» = ἀναβαίνω Εὐρ.
Φοῖν. 100· 50. -βίον = διαβίω, 1. Α. 18·
«-ὀδῶνόντ' ἔτεια» Λεων. Ταρ. 54 (6, 226).
ἔτι δὲ ἄνευ αἰτ. «φιλοπόνους ἐκπεράν» = ἀ-
κνως πρὸς τὰ ἐμπρός πορεύομαι Ξεν. κυν.
6, 18· ἄλλὰ «κλεινὸς Ἀθηνᾶς ἐκπεράν» = μέ-
γας Ἀθηνῶν φθάνω Εὐδουλ. π. Ἀθην. 2, 47,
διαπερνῶ, διεισδύω· «οὐστὺς ἀντικρὺ κατὰ
κύστιν ὕπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν» Ἰλ. ν, 652·
«τὸ ἄκρον αὐτῶν ἐκπεράτω ἔξω διὰ τῶν
δακτυλίων» = τὸ ἄκρον τῶν σχοινίων ὡς περὶ
διὰ τ. 8. Ξεν. κυν. 10, 2· 3) διαπορεύω,
διαδιβάζω, Ο', transeo ex.
- *Ἐκ-περδίκιζω· διαφεύγω ὡς πέρδιξ Ἀριστ.
ὄρν. 768.
- *Ἐκ-πέρω· ἐκ θεμελίων καταστρέφω· «πό-
λιν ἐκπέρσαι» Ἰλ. α, 19, ἀλλὰ καὶ «τὴν Διὸς
τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ» Αἰσχ. Πρ. 357·
«-πάσαν Ἑλλάδα» Εὐρ.
- *Ἐκ-περιάγω· μακρὰν καὶ περίε ἄγω Πο-
λυδ. 3, 83, 3, circumducō.
- *Ἐκ-περιαντλῶ· ἐξαντλῶ Ἰω. Γαδρασ.
ἀνεκδ. τ. 3, σ. 88.
- *Ἐκ-περί-ειμι (εἶμι)· ἔξω καὶ περίε ὑπάγω,
ἀπὸ τινος τόπου περιπορεύομαι· -κύκλω
Ξεν. κυν. 8, 5· -τὰ ὄρη Λουκ. ρητ. 5.
- *Ἐκ-περι-έρχομαι· τῷ ἄνωτ. Πολυδ. 10,
31, 3· -πόντον Πλουτ. Καῖς. 58.
- *Ἐκ-περί-ιζις, ἡ· τὸ ἔξω καὶ περίε ἔρχεσθαι
Συνέσι. σ. 29, discursio.
- *Ἐκ-περι-ίστημι· ἔξωθεν τοποθετῶ, ἀπο-
φεύγω Νικητ. Χων.
- *Ἐκ-περι-λαμβάνω· ὅλως διόλου περιλαμ-
βάνω Βασιλ. Μ.
- *Ἐκ-περι-νοστέω· ὅλως διόλου περίε δια-
πορεύομαι· «Ἑλλάδα Συνεσι. σ. 240.
- *Ἐκ-περι-οδεύω· ὅλως διόλου περίε ὁδεύω,
πορεύομαι Πλουτ. συμμ. 7, 5, 3· ἀκριβῶς
παρατηρῶ Σ. Ἑμπ. circueo.
- *Ἐκ-περι-πλέω· ἐκ τινος τόπου περιπλέω,
-τόν κόλπον Ἀρρ. Ἀν. 6, 28, 9· -ταῖς
ναυσὶ Πλουτ. Αἰμ. Π. 15.
- *Ἐκ-περι-πλώω, ἰων. = τῷ ἄνωτ. Ἀρρ. Ἰων.
20, 1.
- *Ἐκ-περι-πόλησις, ἡ περιστροφὴ περὶ
τὸν κόσμον Ἰω. Φιλοπ.
- *Ἐκ-περι-πορεύομαι· ὅλως διόλου περιπο-
ρεύομαι, περιηγούμαι, περίε ταξιδεύω, Ο'.
- *Ἐκ-περι-σπασμός, ὁ· τὸ πρὸς τὰ ἔξω καὶ
πéριξ ἔλκειν, παρὰ Πολυδ. 10, 21, 3 γυμνά-
σιον τῶν ἱππέων· πρδλ. Ἀρρ. τακτ. 30.
- *Ἐκ-περι-τρέχω· ἔξω καὶ περίε τρέχω Ἀ-
ριστοτ. 1, 27, circumcursito.
- *Ἐκ-περυνάω· διὰ περὶνῆς ἐκβάλλω Νικητ.
Ἀνδρον.
- *Ἐκ-περῶσι· πέρυσσι, πρὸ ἐνὸς ἔτους Λουκ.
σολοικ. 7.
- *Ἐκ-πέσσω· βράζω, ψήνω, περὶ καρπῶν ψή-
νομαι, ὀριμάζω Θεοφρ. περὶ τροφῆς, χωνιδῶν
Ἰπποκρ. ἔτι δὲ περὶ ὧν, ἐκλεπίζω Ἀριστοτ.
Ζ. 1, 9, 28.
- *Ἐκ-πέταλος, 2· ἐκτεταμένος, ἀνοικτός
ἰδ. περὶ ποτηρίων, πλατὺ καὶ περιεκτικόν
Ἀθην. 11, 501.
- *Ἐκ-πέταμαι· ἐξίπταμαι Ὀμηρ. Ἰδ. καὶ
ἐκπέτομαι.
- *Ἐκ-πετάωνυμι· ἐκτείνω Πολυδ. 1, 44,
3, ἰατρία ἀνοίγω· «ἐκπετάσσομεν πόδα ναῶν»
Εὐρ. 1. Τ. 1134· -δίεχτυον Ἡρ. 1, 12·
-πτέρυγας = ἀνοίγω τὰ πτερὰ νὰ πετάξω
Μελ. 52 (5, 179), ἔτι «τὰ ὅτα ἐκπετάν»
νυτοῦ Ἀριστ. ἱππ. 1347· «ἐκπετάσας πώ-
γωνα» Λουκ. Τιμ. 54· «στέφος ἐκπετάσει»,
τ. 8. διαρρηγνύω καὶ ῥίπτω Βίων, 1, 88·
«ἐπὶ κόμον ἐκπετάσεις» Εὐρ. Κόκλ. 407·
πρδλ. ἐκπεπατμένως.
- *Ἐκ-πέτᾶσις, ἡ· τὸ ἐκτείνειν, ἀνοίγειν,
ἀντιθ. τῷ συσταλῇ Πλουτ. ἡθ. σ. 564.
- *Ἐκ-πέτασμα, τό· τὸ ἐκταθέν, σύγγραμμα
τοῦ Δημοκρίτου, διάστασις, χωρισμός Δ.
Λαερ. 9, 48, extensio.
- *Ἐκ-πετήσιμος, 2· ὥρμιος διὰ νὰ πετάσῃ
δυνάμενος νὰ πετάσῃ Ἀριστ. ὄρν. 1355· μᾶλλον
περὶ ὀρίμων εἰς γάμον γυναικῶν· «πρὸς ἄν-
δρας εἰσὶν ἐκπετήσιμοι σχεδόν» Ἀριστ. π.
Πολυδ. 2, 18, volucer.
- *Ἐκ-πέτομαι· ἐκπέταμαι, ἡ μετγ. τοῦ
ἐν. π. Ἀριστοτ. Ζ. 1, 9, 40 (626, 32).
- *Ἐκ-πετρίζω ἡ λακών. ἐκ-πετρίδω· ἱμά-
τιον πυκνὸν ποιῶ, παχύνω Ἡσυχ.
- *Ἐκ-πεύδομαι, π. ἀντι ἐκπυνθάνο-
μαι Αἰσχ. Πέρς. 916, aciscitor.
- *Ἐκ-πεψις, ἡ· τὸ βράζειν, περὶ φυτῶν
τὸ ὀριμάζειν Ἀριστοτ. π. χωμ. π. 6.

Ἐκ-πῆγνυμι· στερεόν, πυκνὸν κάμνω, κάμνω νά πῆγῃ· «τῆς νάρκης δύναμιν οὐ μόνον τοὺς θογάντας αὐτῆς ἐκπῆγνύουσιν» Πλουτ. 99. σ. 978, περὶ ἄλλοις Στρατ. 7, 317. Πρὸ πάντ. περὶ φύλους Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 20. Παθ. παγώνω, congelo.

Ἐκ-πῆδᾶω μελ. ἐκπῆδῆσθαι Λουκ. Ζευξ. 8· ἐπάγω πηδῶ, περὶ ὕδατος Εδρ. Πάχ. 705· «-ἐς τὴν θάλατταν» = δηλ. ἐκ τοῦ πλοίου Ἦρ. 1, 24· «-ἐκ τῶν τεχνῶν ἐς τὴν φιλοσοφίαν» = μεταπηδῶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Πλάτ. πολ. 6, 495· ἐν γέν. πηδῶ ἐπὶ τῇ Σοφ. Τρ. 174, διαπηδῶ, διαφεύγω· «-ἐκ τῆς πόλεως» Πολυδ. 1, 43, 1. Περὶ παλμῶν τῆς καρδίας Ἀριστ. 2, 5, exilio.

Ἐκ-πῆδῶω, ἰων. ἀντί ἐκπῆδᾶω Ἦρ. 8, 118, δι. γρ.

Ἐκ-πῆδῆμα, τό· τὸ ἔξω πηδᾶν Αἰσχ. Ἀγ. 1349, saltus.

Ἐκ-πῆδῆσις, ἡ· τὸ ἔξω, μακρὰν πηδᾶν Πλάτ. νόμ. 7, 815.

Ἐκ-πῆχτις, 3· τὸ παγώνειν, ποιεῖν πῆξιν Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 20.

Ἐκ-πῆνίζομαι, ἀποθ. μέσ. πρὸς τὰ ἔξω· «αὐτοῦ ἐκπῆνίζεται ταῦτα» = διὰ δικηγόρων μηχανημάτων ἀφαιρῶ τὴν περιουσίαν Ἀριστ. βασιρ. 578, Σχολ. = ἀφαιλοῦσι τὸ ἔφαγεν ἡμῶν· τὸ δ' ἔνερ. ἐκπῆνίζω = πῆνιον ἐξέλκω.

Ἐκ-πῆξίς, ἡ· τὸ προξενεῖν πῆξιν, τὸ κρῖος Θεοφ. αἰτ. φυτ. 5, 20.

Ἐκ-πῆρῶω· ἐντελὲς ἀκρωτηριάω Ἰπποκρ. Εἰς-πῆχυν, 2· ὁ ἐξ πῆχων Φρύν. 412, τανὺν ἔξ πῆχυν.

Ἐκ-πίεζω, ἐκπίεσμαι· ἡ· ἐκ-πιέζω, ἐκπίεσμα.

Ἐκ-πίεδομαι· ἐκπῆγᾶω Αἰσχ. Πέρσ. 80.

Ἐκ-πίεζω· πρὸς τὰ ἔξω πιέζω, θλίβω Ἰπποκρ. ἄλκ. = τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἐκ τῶν τεχνῶν Δημοκρίτ. ἐπ. (Πλαν. 180), Πλουτ. ἐκβάλλω Πολυδ. 18, 15, 5 καὶ συχνά, περὶ στρατιωτῶν, οἵτινες ἐκ τῆς παρατάξεως τῆς μάχης ὀλοῦνται πρὸς τὰ ὀπίσω· «ἐκπείστα ἔσονται» παρ' Ἀριστοτ. προβλ. 16, 8, ἐκ τῶν ὑποίων ἐκθλίβεται, ἡ ὑγρασία, ἀποξηραίνεται. Πρῶτον παρὰ μτγν. εὐρίσκεται ὁ καθ' αὐτὸ ὕδωρ, τύπος ἐκπίεζω.

Ἐκ-πίσεις, ἡ· τὸ ἐκπείνειν, ἐκθλίβειν Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 10, expressio.

Ἐκ-πίεσμα, τό, παρ' Ἠσυχ. καὶ ἐκπίεσμαι· τὸ ἐκπείσθην, ἐκθλίβην Ἀθην. 2, 56.

Ἐκ-πίεσμός, ὁ· ἐκπίεσις Ἀριστοτ. κόσμ. 4, 8.

Ἐκ-πιεστήριον, τό· τὸ πιεστήριον, τὸ δι' οὗ πιέθμεν Ἀριστ. π. Πολυδ. 10, 135.

Ἐκ-πίεστος· ὁ ἐκπείσθεις, καὶ ὁ δυνάμενος νά ἐκπείσθῃ Ἀριστοτ. προβλ. 16, 8.

Ἐκ-πικράζω· ἐκπικρῶω Ἰπποκρ. γυν. ἀσθ. 1, σ. 601.

Ἐκ-πικραίνω· τῷ ἀνωτ. Παθ. ὀργίζομαι, ἐπὶ τινι Ἀθην. 8, 351, exacerbo.

Ἐκ-πικρός, 2· πολὺ πικρὸς Ἀριστοτ. προβλ. 4, 30.

Ἐκ-πικρῶω· κάμνω πολὺ πικρὸν Ἰπποκρ.

Παθ. γίνομαι πολὺ πικρὸς Ἀριστοτ. προβλ. 4, 30.

Ἐκ-πικρῶσις, ἡ· τὸ πικρὸν ποιεῖν Ἰαλην.

Ἐκ-πίμπλημι· γεμίζω τι ἐντελὲς, γεμίζω· «κρατήρα Εδρ. Κύκλ. 398· «ἐκ δ' ἐπίμπλημεν ὅσους κρατήρας ἱερούς», Ἰων 1194· «πανταχῇ γὰρ ἀσπίδος ζητῶν τινι ἐξέπλησα» = ἔτρεξα ζητῶν αὐτὸν πανταχοῦ εἰς τὴν πόλιν, 1108· μτφ. πληρῶ, κορίνυμι, μίαν ἐπιθυμίαν· φιλονεικίαν Θουκ. 3, 82· γυνώμας, -εὐχάς, -ἐπιθυμίας = ἐκπληρῶ Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 15· νόμον = ἐκπληρῶ Ἦρ. 4, 117· ἀράς = κάμνω νά ἐκπληρωθῶσι Εδρ. Φοιν. 1426, ὡς καὶ «-τοῦ ὄντιον τὴν ἐρήμην» Ἦρ. 1, 43· «-μοῖραν τὴν ἑαυτοῦ», 3, 142· «-μαρτάδα» = ἐκτίων, ἀποκίτων, ὁπείγω τι μωρίαν αὐτῆς, 1, 91· τὸ ἐλλείπον ἀναπληρῶ· «-τὸ ἐλλείπον Ξεν. Κύρ. 4, 5, 39· «-τὸ ἐκπικρὸν = κάμνω αὐτὸ πληρὲς κατὰ τὸν ἀριθμὸν, 6, 1, 26· ἐκτελῶ, τελειῶν· «-κακὸν πληθὺς» = ἐντελὲς διηγοῦμαι Αἰσχ. Πέρσ. 422· βίον, -κακὰ, -κίνδυνον Εδρ. Ἀλκ. 169, Ὀρ. 293, I. T. 90, expleo.

Ἐκ-πίνω· πίνω ἐντελὲς, πίνω· ἔκπιεν Ὀδ. ι, 353· «ὅσα τοι ἐκπίονται», χι, 56· «αἶματ' ἐκπολῶ» ὑπὸ χυθόνος· Αἰσχ. Χο. 64· «ὅπως κλειστός οἶκος ἐκπολῶ» Φίειερ. π. Ἀθην. 11, 481· ἐκπιθί Μεν. π. Ἀθην. 10, 426· μτφ. «τὴν ψυχὴν ἐκπ.» Ἀριστ. νεφ. 712· «ἡ κατ' οἴκου ὡς ἐκίδια λήθουσα μ' ἐξέπινας» Σοφ. Ἀντ. 528· βούζων, ἐκθληλάω· 60. ἔξαντλῶ· ὀλβον, -χρήματα Εδρ. Ἰππ. 626, obibo.

Ἐκ-πιπράσκω· ἔχ τινας πωλῶ· «ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἐκπέρπεται» Δημ. 9, 39, vendo.

Ἐκ-πίπτω· ἔξω πίπτω, καταπίπτω· «σκηπτρὸν δὲ οἱ ἔκπτε χειρὸς» = ἔκπτεν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Ὀδ. ε, 31· «-δίφρων», -ἔπρων Ἠλ. λ, 179, ν, 399· «-δίφρων Σοφ. Ἰλ. 739· «-ἀντύγων ἄπυ» Εδρ. Φοιν. 1193· «-ἐκ τοῦ τρήματος» Ἀριστ. Αυσ. 419· «-ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος» Πλάτ. πολ. 6, 495. Πολλὰν ἀπολύτ. «βαλερὸν δὲ οἱ ἔκπτε δάκρυα» = «α-τέρρευσε ἀπ' αὐτοῦ Ὀδ. π, 16. Περὶ δὲνδρων, καταπίπτω, ἀναρέπομαι Θεοφρ. Περὶ στρατιωτῶν, κάμνω ἐξοδόν, ἐκδρομήν Ἦρ. 9, 74· «ἐξ οἰκίας ἐκπεσόντες ἔβη ἔχοντες σφαγὰς ποιοῦσι» Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 27. Πολλὰν. ἔγχεται ἐν αὐτῇ ἡ παθ. ἔννοια, ἐκδιώκομαι, ἐκβάλλομαι· «πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπίσῃ τυραννίδος» Αἰσχ. Πρ. 758· «κρίσσαν πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσόν» = νά νικηθῶ Σοφ. Ἀντ. 675· «ἀθῆατος ἐκπέσει χυθόνος» = νά ῥεφθῇ ἔξω τῆς χώρας Σοφ. Αἰ. 1256· πηγαῖνα εἰς ἔξωρίαν· «οἱ Κόλχοι ἐκπικτωκίτες τῶν οἰκίων» = ἐκδιωχθέντες ἐκ τῶν κατοικίων αὐτῶν Ξεν. Ἀν. 5, 2, 1· «πολέμῳ ἡ σκάσει ἐκπ.» Θουκ. 1, 2· καὶ πρὸ πάντ. ἀπολ. οἱ ἐκπεσόντες = οἱ ἐξόριστοι· ὁ Πλάτ. ἐνών. «εἰνὴς τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν διεφθάρησαν αἱ δὲ καὶ ἔξέπεσον», πολ. 8, 560· ὁδ. «ἐκπίπτειν ὑπὸ Μήδων ἐκ Πελοποννήσου» = ἀποδιώκομαι ὑπὸ τῶν Μήδων Ἦρ. 8, 141· «ἐκπεσόντες ὑπὸ τοῦ πληθους» Θουκ. 4, 66. Πρὸ πάντ. εἰς τὴν γῆν ῥίπτομαι· «ἐκ δ' ἔπισον θυμηγερέων» Ὀδ.

η, 283· ἀναυαγοὶ ἐξέπεσαν εἰς γῆν τήνδε» Εὐρ.

Ἐλ. 409· «πρὸς πέτραις, 1211· «κατὰ θά-

λασσαν ἔκπ. πρὸς τὴν χώραν» Πλατ. νόμ.

9, 866· «ἐς τὸν λιμένα» Θουκ. 2, 92· ἔτι δὲ

περὶ πραγμάτων Ξεν. Ἀν. 7, 5, 13· δὴ ἐν

γίνεαι ἀποστεροῦμαι, χάνω ἐν πράγματι· ἔκπ.

ἐκ τῆς δόξης· Ἰσακ. 5, 64, ὡς καὶ «ἐκ τῶν

ἰόντων» Ἦρ. 3, 14· «ἀπὸ τῶν ἐλπίδων»

Θουκ. 8, 81. Περὶ δραμάτων, ἀποτυγχάνω

Ἀριστοτ. ποιητ. 24· καὶ περὶ ποιητῶν καὶ

ῥητορῶν· «ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριπτον» Δημ.

18, 265, ὡς καὶ «ἐκπίπτοντες καὶ συριττάμε-

νοι» Λουκ. 20· ἐν περὶ ῥητόρων, οἵτινες δὲν δύ-

νανται νὰ διατηρήσωσι τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ

Πλατ. Γοργ. 527· «ὁ λόγος ἡμῖν ἐκπεσὼν

οὐκ ἔσται»· θέλει ἀποτόχει, Φιλ. 13· Προσ-

εῖτι δὲ ἐν ᾧ λέγω ταράττωμαι Λουκ. Νίγρ.

35, ὡς καὶ «ἐκπίπτειν τοῦ λόγου»· ἐξέρχε-

σθαι Αἰσχιν. 2, 34· ἀποβαίνω, μεταπίπτω·

ἡ τοῖς Συρακοσίοις στήσας ἐς φίλια ἐξεπε-

πώκει» Θουκ. 7, 50· δὴ «ἐς ἀλλότριον εἶ-

δος»· ἐκτρέπομαι εἰς Πλατ. πολ. 6, 497· «νῦν

ἐπὶ τασούτων ἐκπετιώκαμεν, ὥστε κατακε-

σθαι δαινόμενοι» Ἀθην. 1, 18· ἔτι δὲ «ἐς

λήθην τινός»· λησμονῶ Αἰσχιν. 1, 179· «αἱ

ψῆφοι ἐξέπεσαν»· ἐξεχύθησαν Ξεν. συμπ. 5,

10. Περὶ χρησμοῦ, δίδεται ἐκ τινος τόπου,

ἐκ τοῦ ἱεροῦ· «ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτον-

τες ἐκεῖ χρησμοί» Λουκ. Ἀλεξ. 43· «φωνὴ

ἐξ ἄλλου»· ἤχει ἐκ τοῦ ἄλλου Πλουτ. Πολ.

9· Γενικώτερον προσέρχομαι, φαίνονται μεταξὺ

τῶν ἀνθρώπων, γίνονται γνωστός· «ἐς ἀνθρώ-

πους» Πλατ. ἐπ. 2, 314· «ταύτης τῆς ἀπο-

κρίσεως ἐκπεσούσης» Πολυδ. 31, 8, 10, excido.

Ἐκ-πιτνέω· τὸ προηγ. ὀρθότ. ἐκπιτνών,

ὡς Ἀδρ. Αἰσχ. Πρ. 914.

Ἐκ-πιτύζω· τὸ ἐκπυτίζω.

Ἐκ-πλέγῃς, 2· ἐκπληγτός, τρομαγμένος,

ἐκπληγμένος Πολυδ. 1, 76, 7· ἐπὶρ. ἐκ-

πλεγώς Ψουχ.

Ἐκ-πλανάω· ξεπλανῶ Ψελλ.

Ἐκ-πλάσσω· διαπλάσσω, διαμορφώνω μετν.

Ἐκ-πλάτυνω· ἐκτείνω εἰς πλάτος, παθ.

Σχολ. Ἰλ. ψ, 243, dilato.

Ἐκ-πλεθρίζειν· ἄσκησις εἰς τὸ τρέχειν

ὑπὸ τοῦ Γαλην. οὕτω περιγραφομένη· ἀρ-

χίζων τις ἀπὸ μεγαλειτέρου κύκλου περι-

έγραφε μικρότερον, ἄχρις οὗ ἐφθάνεν εἰς τὸ

κέντρον.

Ἐκ-πλεθρός· ἐξ πλέθρα, λοιπὸν ἐν στάδιον

μακρόν· ἀγών=στάδιον Εὐρ. Ἰλ. 883·

«ὄρθομος, Μήδ. 1181.

Ἐκ-πλέκω· πλέκω εἰς πέρας φέρω, κα-

τερθώνω· μετν. «διὰ τῶν χειρῶν ἐκπλέκειν

τὸν βίον»· διὰ τῶν χειρῶν περιέχεται τὰ

πρὸς τὸν βίον Βασίλ. τ. 2, σ. 1091.

Ἐκ-πλεονάζω, ἐπιτετε. τὸ ἀπλοῦν περισ-

σεύει, εἶμαι περιστός Ἀριστοτ. προβλ. 5,

14, redundo.

Ἐκ-πλέω, 3, ἀττ. ἐκπλεω, 2· γέμων,

πλήρης τινός, τινός· «δαιτός, «βορᾶς

Εὐρ. Κόκλ. 247, 416· τέλειος, ἐπαρκής· «μι-

κτός· «εἰσιπύδεια Ξεν. Ἀν. 7, 5, 9, Ἐλλ.

3, 2, 41· «εἰσιπύδεια ἦσαν εἰς μυρίους

· πλῆρεις τὸν ἀριθμὸν, ἀπληρτισμένοι, Κυρ. θ.

2, 7, expletus.

Ἐκ-πλευρός· μετν. ἐξ πλευρᾶς μετν.

Ἐκ-πλευσις, ἡ· τὸ ἐκπλεῖν μετν.

Ἐκ-πλέω, ἰων. ἐκπλώω· ἐκπλεῖν, ἀπο-

πλέω Αἰσχ. ἀποσπ. 229, Σοφ. Αἴ. 1078,

ἐν δὲ πεζ. καὶ περὶ ἀνθρώπων καὶ περὶ πλοίων

· «ἐκ τῆς Σάμου εἰς Λακεδαιμόνα» Ἦρ. 3, 148·

· «τῇ νηὶ Θουκ. 1, 131, ἀντιθ. τῷ εἰς πλέω,

ἐκ τινος λιμένος ἐκπλέω, 2, 69· «τὸν ἐκ-

πλοῦν Δημ. 49, 6. Ὁ Ἦρ. μεταχειρίζεται

τὸ ἐκπλεῖν καὶ περὶ ἰχθύων, πρὸς τὰ ἔσω

πλέω, κολυμβῶ, 2, 93, καὶ ἐνὶ ὧν ἐξω τὸν

Ἐλλησπόντον ἐκπλώσαντες»· πέραν τοῦ Ἐλ-

λησπόντου ἐκπλεύσαντες, 5, 103, πρὸς δὲ προβλ.

Ἀδρ. Ἰνδ. 29, 7· «ἐξέπλωσαν τὸ ἔθνος», καὶ

Λουκ. 1084· μετν. «ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ

νόου» Ἦρ. 6, 12, ὡς καὶ «τῶν φρενῶν»·

ἐκπλέω ἐκ τοῦ λογικοῦ, γίνονται ἐξω φρενῶν,

3, 55, evanigo.

Ἐκ-πλεω, ἀττ. ἀντὶ ἐκπλεος,

Ἐκ-πλήγῃς· ἐκπληγτικῶς, τρομαρὸς Σουδ.

Ἐκ-πλήγῃς, ἀττ. τὸ τρομαγμένον Μεθοδ. ὁ-

μιλ. σ. 402, terriculum.

Ἐκ-πλήγῃς· ἐκπλήσσω, ἀπαρ. παθ.

ἐν. ἐκπλήγνυσθαι Θουκ. 4, 125.

Ἐκ-πλήγῃς, 3· ἐκπληγνύω, τρομὸν πα-

ρέχων, τρομακτικός· «ὁδρῶς Θουκ. 8, 92

καὶ πολλάκις. Πολυδ. «τοῖς ἐχθροῖς Ξεν. Ἰπ-

παρχ. 8, 18· ἐπὶρ. ἐκπληγτικῶς=φοβερός Δ.

Σικ. 14, 25· «ἀποδύχεσθαι τινα», μετν. ἐκ-

πλήξεως καὶ θαυμασμοῦ Πολυδ. 10, 5, 2·

ὕπερ. ἐκπληγτικῶς Αἰλ.

Ἐκ-πλήγῃς, 2· ἐκπληγνύω, τρομαρὸς

καταπληγνύω Λουκ. Ἐρμ. 18· ἐπὶρ. ἐκ-

πλήγῃς Αἰλ. Π. Γ. 3, 22. Παρ' Ὀρφ.

ὕμν. 38, 10 ἐνερ. εἰς ἐκπληγνύω ἐμβάλλων,

obstruere factus.

Ἐκ-πληγνύω· πληγνύω πρὸς τὰ ἐξω

Φιλώστερ.

Ἐκ-πλήγῃς, ἡ· ἐκπληγνύω, συντάραξις, ἰσ-

διά σφοδρὸς κτύπηματος Ἰπποκρ. σφοδρῶς

τρόμος, καταπληγνύω· «ἐκπλ. ἐκφοβὸς φρένας»

Αἰσχ. Πέρσ. 598· «καὶ ἀφασία» Εὐρ. Ἐλ.

549· «εἰς ἐκπληγνύω» Πλατ. Κριτ. 110·

«ἐνέπλεον ἀνθρώπων» Θουκ. 4, 54· «ἐκπλη-

γνύω παρέρχων», «εἰς ἐκπληγνύω καθίσταται»·

ἐκπληγνύω, συνταράττω, 4, 55, 6, 36· «ἐν

ἀφραδιοῖσις=σφοδρῶς ὀρμη, ἐπιθυμία Πολυδ.

3, 81, 6, stupor.

Ἐκ-πληγνύω· ἐντελὴς πληρῶ, γεμίζω, ὡς

τὸ ἐκπλήγῃς· «ἐκατὸν ἐχθρῶν ἐκπλη-

γνύω ἀσπίδα γραφῇ» Εὐρ. Φοίν. 1135· περὶ

πλοίων γεμίζω μετν. ἀνδρας, μετν. πληρῶν

πληρῶ Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 6, κάμνω πληρῶ

τὸν ἀριθμὸν, ἀπληρτισμένον· «ἐκατὸν ὄντων»

=συνπληρῶ τὸν ἀριθμὸν τῶν δέκα ἀμαξῶν

Σοφ. Ἰλ. 698· «τὰς ἴσας μυριάδας» Ἦρ. 7,

186· «τὸς ἰσπερὶ εἰς διαγίλους» Ξεν. Κύρ.

5, 3, 24· 60. ἐντελὴς πληρῶν· «τὸ χρῆμα

Πλάτ. νόμ. 12. 958· «τὴν ὑπόστασιν»· ἐκ-

πληρῶ τὴν ὑπόστασιν Ἦρ. 3, 35. Ἀλλὰ

«λιμένα πλάτη»· διαπλέω, διατρέγω Εὐρ.

Ὀρ. 54.

- Εκ-πλήρωμα, τὸ τὸ γεμισθῆναι, ἢ γέμισαι πληρώσει· Ἰπποκρ. expletum.
- Εκ-πλήρωσις, ἢ γέμισις Φιλ. καὶ μετγ. πληρώσει, κόρεσις· ἐπιθυμιῶν Δ. Ἀλ. 6, 8, expletio.
- Εκ-πληρωτέαν· δεῖ εκπληρῶν Πλανούδ. παράφρ.
- Εκ-πληρωτής, ὁ ὁ γεμίζων Δ. Κάστ. 38, 24, expletor.
- Εκ-πληρωτικὸς 3· ὁ εἰς εκπλήρωσιν ἀνήλκων Φίλων τ. 1, σ. 685.
- Εκ-πλήρσω· 1) πρὸς τὸ ἔξω πτυπῶ, ἐκδιώκω, ἀποσοδῶ· ἐκ δ' ἐπληξέ μου τὴν αἰδῶν Αἰσχ. Πρ. 134· «ὅς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν κομπασμάτων», 360, ὡς καὶ τινὰ ὁδοῦ Εὐρ. Ἰων. 635· «ἡ τέρψις, τὸ λυπηρόν» Θουκ. 2, 38· «φόδος μνήμην», 2, 87 2) τρομάζω, θέτω τινὰ ἐκτὸς αὐτοῦ δι' ἐκθαμβώσεως καὶ θαυμασμοῦ, συνταράσσω, ἀνησυχῶ Ἀριστ. πλ. 673· «ἐὰν ἐκπληξοῖσι τινὰς κάλλει» Αἰσχ. Πρ. 134· «ὁ λόγος τοῦς Ἀθηναίους», Πλάτ. νόμ. 3, 698· «βουλόμενοι τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς τὴν ὁμολογίαν ἐκπληξάν» ἐκ παρρησίᾳ αὐτοὺς εἰς διομολόγησιν τῆς εἰρήνης διὰ φόδου Πολυδ. 24, 4, 11. Συχνότατα εἰς τὸν π. ἀδρ. 6· παρ' αὐτ. «ἐξεπλάγην (ἐκπληχθεὶς) ψυχὴν φρίκα» Εὐρ. Τρ. 183), «τρομάζω, ἐκ φόδου, θαμβοὺς καὶ ὅμ. γίνονται ἐκτὸς αὐτοῦ» ἐκ δὲ οἱ ἡνίοχος πλῆγην φρίκας, ἀσπάρσοιχεν» ἐξέστη τῶν φρενῶν Ἰλ. ν, 384 ὡς καὶ «ἡνίοχοι δ' ἐκπληγὴν ἐξεπλάγην», α, 225· «γαρὰ δὲ μὴ ἀπλάγῃ φρίκας» ἐκ μὴ ἐξαπατηθῆς Αἰσχ. Χο. 231· «κακοὶς ἐκπληγμένῃ», Πέρσ. 281, ὡς καὶ «φόδω Σοφ. Τρ. 24· ἡδονῇ. 626» καὶ «ἀπεθώμαζε καὶ ἐξεπλήσσετο» Ἠρ. 3, 148· «ὅπου τῆς συμφορᾶς ἐκπληγμένους», 3, 64· «κέντροις ἔρωτος» Εὐρ. Ἰπκ. 38· «θαυμαστά· φίλῃ» Πλάτ. συμπ. 192· «ὅπου τῶν ἡδονῶν ἀγόμενος καὶ ἐκπλ.», Πρωτ. 355, παρὰ τὸ κατέχεσθαι, συμπ. 215, παρὰ τὸ τεθορυβηθῆναι, Χαρμ. 154, ἐκπλάγεις, πολλάκι μόν. ἐμβρόντητος γενόμενος, καταπλάγεις, τρομάζεις Ξεν. Ἀν. 1, 8, 20, ἐπὶ τινι, Κύρ. 1, 4, 27· διὰ τὴν Θουκ. 7, 21· ἔτι δὲ τι, ἐκπλήσσομαι ἢ ἐκθαμβοῦμαι ἰνὸς τινος Σοφ. Αἰ. 33, Θουκ. 3, 82.
- Εκ-πληυθῆναι· θραύων ἐκβάλλω πλύνθους ἀρ. λεξ.
- Εκ-πλίσσω· διαγέλωμαι, λύομαι Ἰπποκρ.
- Εκ-πλοῖα, ἢ ἐκπλοῖς Νικ. χων.
- Εκ-πλοκή, ἢ τὸ ξεπλῆκεσθαι, διαγίσκεσθαι Ἀρτεμίδ. 4, 57.
- Εκ-πλοῖς, συνηρ. ἐκπλοῖς, ὁ τὸ ἐκπλῆειν, ἢ ἀναχώρησις· τῶν πλοίων Ξεν. Ἑλλ. 2, 1, 17· «ἐκπλοῖον ποιῆσθαι» ἐκπλῆω Θουκ. 1, 65· ἔτι δὲ ὁ τόπος, ὅθεν τις ἐκπλῆει, 7, 70, Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 18, ennavigatio.
- Εκ-πλύνω· ξεπλύνω, πλύνω, καὶ τὰ ζῷα. ἀτίνα εἶναι εἰς τὸ μαλλῖον Ἠρ. 1, 203· τὴν βαφὴν Πλάτ. πολ. 4, 430· τὴν ὁσπώτην Ἀριστ. Αυσ. 575, «τὰ ἔρια Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 3, 20· τινὸς τι ἀπὸ τινος Ἀριστοτ. π. χρωμ. 4, εἰλω.

- Εκ-πλῦσις, ἢ τὸ ξεπλύνειν, πλύνειν μετ' ἡ.
- Εκ-πλῦτος, 2· πλυμένος· μίασμα Αἰσχ. Εὐμ. 271· «οὐδὲ ἐκπλῦτον εὐέλπιν γίγνεσθαι τὸ μετῴν» Πλάτ. νόμ. 9, 872· ὅθ. περί χρώματος ὅπου ξεδάφει, δὲν εἶναι γνήσιον μετγ. καὶ οὕτως καὶ ὅτι γελοῖα καὶ ἐκπλῦτα γίνονται Πλάτ. πολ. 4, 429, elutus.
- Εκ-πλώτος, 2· πλευστός Ἰμερ. π. Φωτ.
- Εκ-πλώω, ἰων. ἀντὶ ἐκπλῆω Κ. Σμ. 1, 349.
- Εκ-πνεῖω, ἐκ. ἀντὶ ἐκπνέω Κ. Σμ. 1, 349.
- Εκ-πνευματόω· 1) εἰς ἀέρα ἢ ἀνεμὸν μεταβάλλω Θεοφρ. π. Πλουτ. ἡβ. σ. 292 2) ἐκβάλλω ἀέρα, καὶ μετγ. ἐκβάλλω· τῷ φων, ἡβ. σ. 39 3) δι' ἀνέμου θέτω, εἰς κίνησιν, φυσῶ, ἐξαγκνῶ Ἀριστοτ. προβλ. 5, 17.
- Εκ-πνευμάτωσις, ἢ τὸ ἐκπνέειν, ἐκφυσᾷν Ἰπποκρ. π. Δ. Αἰερ. 10, 114, exspiratio.
- Εκ-πνευσίς, ἢ τὸ ἐκφυσᾷν, ἐκπνέειν Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 1, 9.
- Εκ-πνέω· ἔξω πνέω, ἐκφυσῶ· πνεῦμα ἱατρ. ἀντὶ θ. τῷ ἀναπνέω Πλάτ. Φαῖδ. 112, 1δ. «βίον ἀποθνήσκω Αἰσχ. Ἀγ. 1471· «κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα» ἐκφυσῶν φλόγα, φλογίζων, Πρ. 359)· «ψυχὴν Εὐρ. Ἰρ. 1163, καὶ ἀνευ προσθήκης «ὅψ' οὐ ἐξπνεύσας» Σοφ. Αἰ. 1005· φονεύομαι Εὐρ. Ἠρ. μ. 875· ἔτι δὲ θυμὸν, ἀράς· ἐκβάλλω, Βάχχ. 620. Περὶ ἀνέμου· ὅθεν πνέω, ἐκ τοῦ κόλπου Θουκ. 2, 84· καὶ ἀπολύτ. 6, 104· προβλ. «σικκροῦ νέφους τις ἐκπνεύσας χειρὶν» ἐκ μικροῦ νέφους ξεσπᾶσας Σοφ. Αἰ. 1127· ὅθ. ἐξατμίζομαι, γίνομαι ἀσθενέστερος· καὶ ἐκλύονται Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 9· «ἴσως ἀν ἐκπνεύσειν ὁ δῆμος» ἤθελε γίνεαι ἡσυχαιέρος Εὐρ. Ὀρ. 699, effluo, exsipro.
- Εκ-πνίγω· ὅλως διόλου πνίγω Θεοφρ. αἰτ. φωτ. 3, 20, δι. γρ.
- Εκ-πνοή, ἢ ἐκπνευσίς· «καὶ ἀναπνοή» Πλάτ. Τιμ. 78· «ἀνάσσει ἐκπνεύει» Εὐρ. Ἰπκ. 1438.
- Εκ-πνοῖα, ἢ τῇ προηγ. Ἀριστοτ. π. ἰ. νοπν. 2, 8.
- Εκ-πνοῖς, συνηρ. -οῦς, 2· α) πρὸς τὰ ἔξω πνέων, ἐκφυσῶν Ἰπποκρ. «μύρων Ποσιδιππ. π. Ἀθην. 13, 596· 6) ἀπνεύς, ξεψυχισμένος· γίνεταί Στραβ. 16, σ. 650.
- Εκ-ποδών (= ἐκ ποδῶν)· ἔξω τῶν ποδῶν, ἔξω τῆς ὁδοῦ, πέραν, μακράν· ἐκποδῶν σταθόμεν· Αἰσχ. Χο. 20· «ῥοῦαζε σαντὸν ἐκποδῶν ἔχων» «κρατὸν σαντὸν μακράν, Πρ. 344· «εἶναι εἶναι μακράν Σοφ. Αἰ. 979· (πρβλ. Ἠρ. 6, 35 καὶ Ξεν. Κυρ. 6, 4, 34· τινὸς Εὐρ. Φοιν. 978)· «ἄγειν τινὰ» «προάγειν, Ἀντ. 1306, ὡς καὶ «ἄπαγε σσαντὸν ἐκπ.» «φύγε, ξεκουρπίσου Ἀριστ. βάρτ. 853· ἐκπ. χωρήσομαι Ἐκάδῃ» «θὰ ὑποχωρήσω ἐμ.» προσθὴ τῆς ἔκ. Εὐρ. Ἑλλ. 52· «τῇ συμφορᾷ ὑποχωρῶ εἰς τὸν κίνδυνον, Βάχχ. 1148· «ἐκπ. ἀπαλλάττεσθαι» «φύγω Ἠρ. 8, 75· «τὸ δὲ κακὸν ἐκπ. ἀπὸ τοῦ» Πλάτ. Αυσ. 220· «ἐκπ. στήναι ἀμφοτέρους» ἀπομακρύνονται ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν Θουκ. 1, 40· ἐπιβουλὰς Ἰσοκ. 4, 173· «τὰ ὄντα Ξεν. Κυρ. 3, 1, 3· «τὴν πλεονεξίαν Πλουτ. Νομ. 3·

ἔτι δὲ ποιεῖν Πολύδ. συγγνά' φονεύω Ξεν.
 Ἄν. 1, 6, 9' «φρονεῖς' ἐκποδῶν λέγει» = ἀ-
 φαιρῶ διὰ τοῦ λόγου Δισχ. Εὐμ. 431' «οὐκ
 εἰς κόρακας τὸν χεῖρ' ἀποίσεις ἐκποδῶν ἀπό-
 τινος» Νικοφῶν παρὰ Σχολ. Ἀριστ. ὄρν.
 1283' πρὸς τὸ ἀντιθ. ἐμποδῶν.

Ἐκ-ποθεν' κἀποθεν, ἀπὸ κἀποῖον μέρος.
 τινός Ἀπολ. Ρ. 3, 262.

Ἐκ-πόθητος, 2' ποθητὸς λίαν, ἐπιθυμητὸς
 Ἀμφιλοχ. σ. 39.

Ἐκ-ποιῶ 1) ἔξω ποιῶ, κάμνω' «ἐαυτὸν
 τοῦ δικαστηρίου» Φίλοστρ. ἀπολύτ. ἀφῆναι
 τὸ σπέρμα Ἀριστ. Ζ. 1, 10, 4' «πρὸ πάντ.
 α') διδῶ παιδίον ἔξω πρὸς υἱοθέτησιν» «θυ-
 γατέρα εἰς ἑτερόν τι γένος ἐκποιήσας» = πρὸς
 υἱοθέτησιν εἰς ἄλλο τι γένος Δ. Κάσ. 60, 33,

ὡς καὶ «αὐτὸν εἰς τὸ Μαλλίον γένος», 39,
 17, εἰς τὸ παθ. «κἀν ἐκποιήθη» Ἰσακ. 7, 25.
 πρὸς ἐκποίητος' 6) ἐν γέν. ἀπαλλο-
 τριῶναι, παλῶ Φερεικ. εἰς Β. Ἄν. 379, 28-2)
 τελειῶν ἐκτελῶ' ἐκτελέσαι Β. Ἄν. 93
 ἐκ τοῦ Σωφρον. πρὸ πάντ. περὶ οἰκοδομῶν
 καὶ πλοίων' «προπύλαια, πυραμίδα» Ἦρ.
 2, 175, 136' «ἐκποιήθη τὰ ἀνύστατα πρῶτα»
 2, 125 καὶ μετ' «τὰς ὁδοὺς γεφύραις» = διὰ
 γεφυρῶν παρασκευάζω Δ. Ασαρ. 68, 15' 3)

ἐξαρκῶ, ἐπαρκῶ' «προσδίδωμι εἰς τοῦτο ἐκ-
 ποιουσάν» Ἀθην. πρὸ πάντ. ἀπρὸς ἐκποιεῖ
 = ἀρκεῖ, ἀλλὰ καὶ εἶναι δυνατόν Πολυδ. 9, 154
 ἐκ τοῦ Αὐα. παρὰ τὸ «ἀρκεῖ, περὶ τούτων ἐν
 τοῖς ἐξῆς σαφέστερον ἐκποιήσαι κατανοεῖν»
 Πολυδ. 2, 24, 17' 4) μέσ. ἐξ ἐμαυτοῦ παρ-
 γνῶ, γινῶ Ἀριστ. εἰρ. 708.

Ἐκ-ποιήσεις, ἡ' τὸ ἀφ' ἐαυτοῦ ἐκποιεῖν,
 π. χ. ἡ χάρις τοῦ σπέρματος Ἦρ. 3, 109.
 «ἐκποιεῖν αὐτὸ ἔξω διδῶν τὰ παῖδια πρὸς υἱο-
 θέτησιν Πολυδ. 6, 178, ἀποξέωσις μετ'.

Ἐκ-ποιήτος 2, πατρ' παιδίον, ὅπερ ἔκαμῃ
 τινὰ υἱοθέτησιν παρ' ἄλλῳ' «εἰς τὸν οἶκόν
 τινός» = εἰς τὴν οἰκὸγένειαν ἄλλου γενόμενος
 θετός Ἰσακ. 7, 25' πρὸς Δισχίν. 3, 21 (Β.
 Ἄν. 215 «ὁ ἐτέρῳ θεθεὶς εἰσποιήσασθαι»)
 ὁθ. μετ' «ἐκπ. τῆς κακίας» Πλουτ. πρὸς
 ἐμποιήτης, emancipatus.

Ἐκ-ποικίλλω' ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Μαξ.
 Τυρ. variatio.

Ἐκ-ποκίζω, ἐκτίλλω, μαλλίον, τρίχας
 μαδῶ Ἀριστ. θεσ. 587, evellio.

Ἐκ-πολεμέω 1) ἐκ τινος τόπου πολέμῳ
 Θουκ. 6, 91' 2) πρὸς πόλεμον διερεθίζω,
 «-Ἀθηναῖοι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους» Ξεν.
 Ἑλλ. 5, 4, 20' 3) πολέμῳ, τινὰ Πολυδ.
 15, 6, 6, debello.

Ἐκ-πολεμῶν' κάμνω πολέμιον, ἐχθρόν,
 περιπλέκω τινὰ εἰς πόλεμον πρὸς ἄλλον,
 πρὸς πόλεμον διερεθίζω, τινὰ Ἦρ. 4, 120'
 τινὰ τινι Δημ. 1, 7' «πρὸς τινὰ Θουκ. 6,
 77. Πολλάκις εἰς τὸ παθ. ἐχθροῦμαι, περιέρ-
 χομαι εἰς πόλεμον πρὸς τινὰ Ἦρ. 3, 66' τινι
 Θουκ. 8, 57' «ἐκπολεμῶμαι μοι πρὸς ἐκεί-
 νον» = γίνομαι πρὸς ἐκεῖνον ἐχθρός Ἦρ. 5, 73.

Ἐκ-πολέμωσις, ἡ' τὸ γίνεσθαι ἐχθρόν
 Πλουτ. Αἰμ. Π. 13.

Ἐκ-πολίξω' ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν μετ'.

Ἐκ-πολι-ορᾶξω' κυριεύω, κυριεύω πάλιν
 τινὰ διὰ πολιτορίας Θουκ. 1, 94' «προα-
 θεζόμενοι λιμῶν», 1, 134, Ξεν. Ἑλλ. 7, 4,
 18' «βουλομένων τῶν τριακοντα ἀποτινέ-
 ζειν, ἵνα ἐκπολιτορῶσι αὐτοὺς» = ἐν ἀναγ-
 κάσει αὐτοὺς νὰ παραδοθῶσι διὰ πολιτο-
 ρίας, 2, 4, 3, ὡς καὶ ἐξεπολιτορῶσιν
 σάν Θουκ. 1, 117' «ἐκ τοῦ Βυζαντίου βίβ.
 ἐκπολιτορῶντες», 1, 131, κατὰ τὸν Σχολ.
 «τῇ πολιτορίᾳ ἐκκληθεῖς. Παρὰ μετ'.

«λόγῳ τινά».

Ἐκ-πολιτορῶσις, ἡ' ἄλωση, κυριεύσις γλωτ-
 τῶν Ἐκ-πολιτορῶν' λαοὺς εἰς ἐκπολιτορῶντας με-
 ταβάλλω εἰς ἄλλο Μακκαβ. Δ. 4, 19, μετ'.

Ἐκ-πομα, τό' ἐκπομα Πούχ. Ἰδ. Διδ.
 παραλ. σ. 425.

Ἐκ-πομπή 1) ἐν πομπῇ, ὑπερηφάνως
 βαδίζω' «καλλεῖ Λουκ. 2) θεατρικῶς Δ. Κάσ.
 77, 5, ἐκκλ. λοιδορῶ Σουῖδ.

Ἐκ-πομπή, ἡ' τὸ ἔξω ἀτέλλειν, ἐκπέμπειν
 ἀποικιών Πλατ. νόμ. 5, 740' «λῆστῶν
 = κατὰδρομή, ἐπιδρομή Θουκ. 3, 51, ἀπὸ
 σταλμένων, προσεβουτο Πολυδ. 23, 14' «γυ-
 ναικός = ἀποπομπή Ἀντιφ. Στοδ. ἀνθ. 68,
 37, ἀντιθ. ἐκπομπή, emissio

Ἐκ-πονέω' ἐξεργάζομαι 1) δι' ἐργασίας
 τελειῶναι, ἐκτελεῖν «-μέτρον ἐπιτακτόν» Πινδ.
 Π. 4, 236' «ἀκη Δισχ. ἰκ. 362' «-δέκα σάμ-
 βαλα» Σαπφώ 38' «-ψηλὰ τεῖχη» Ἀριστ.
 ὄρν. 379' «-δολιγὰν τρίβων» Νυσ. 13 (7,
 212)' «κῆμ' μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρῶ»
 «με ἐκαμεν ἐκ σιδαρῶ μαλακὸν Θεοκρ. 29,
 24, πρὸ πάντ. τεχνικῶς ἐξεργάζομαι' «-τὸ
 εὐπρεπὲς τοῦ λόγου» Θουκ. 3, 38' «διαπε-
 ρόντως γεγραμμένοι καὶ ἐκπεπονημένοι
 διαγράμματα» Πλάτ. πολ. 7, 529' ὁθ. «πῶ-
 πλοισιν ἐκπονεῖ» «σολίζει Εὐρ. Ἰππ. 632'
 «ὕπλα εἰς κόσμον ἐκπεπονημένα» Ξεν. Ἑλλ.
 4, 2, 7' «οὐρανίους ποικίλλουσιν ἐκπεπονη-
 μένους» «διαπεποικιλλμένοι» Ἀθην. 12, 539.
 Ἐν γέν. βάλλω εἰς ἐνέργειαν, ἐκτελεῖν' «-τὴν
 ἐντεταλμένα Εὐρ. Φοιν. 1648' καὶ μέσ. Μηθ.
 241 καὶ μετ' 2) δι' ἐργασίας ἀποκτῶ
 «-σῖτα Ξεν. κατορθῶναι τι' «θεοὶ ἐκονταὶ
 φράζειν ἢ μὴ θέλουσιν» = παρακινῶ εἰς τοῦτο
 Εὐρ. Ἰων. 375. Ἐν δὲ μετὰ τοῦ ὅπως
 κατορθῶναι, καταπέρνω ὥστε, Ὀρ. 653'
 3) ἐξεργάζομαι ὅτι ἐφαγα, χωνεύω' «τὴν
 διαίταν Ξεν. Κυρ. 1, 2, 16' «τὴν τροφὴν
 Ἀριστοτ. καὶ ἀπολύτ. Ξεν. οἰκ. 11, 12'
 4) ἐξεργάζομαι, καλλιεργῶ' «νεοὶς ἀγροῦς
 Θεοκρ. 16, 94 καὶ μετ' «ταύτην τὴν ὕλην
 ἐκπονῶσαι, τέγναι» Πλουτ. Περικλ. 12' τὸ
 σῶμα διὰ κόπον ἀσκά' «διὰ τὸ ἐκπεπονη-
 σθαι τὰ σώματα» = διότι εἶχον συνειθισίαι τὰ
 σώματά των εἰς κόπους Ξεν. Κυρ. 3, 3, 57'
 «τὰ πρὸς πόλεμον = ἀσκά, μετὰ ζήλου ἐργά-
 ζομαι, Κυρ. 5, 1, 29' «ὀργαίης Πολυδ.
 4, 20, 12' οὕτω δὲ καὶ εἰς μέσ. Πλατ. νόμ.
 8, 834' ἔτι δὲ πνευματικῶς, διδασκων μαρ-
 φῶν «Ἀγίαλλα χείρων ἐκπονῶσας Εὐρ. Ἰ.
 Δ. 209' «βίον = ἐμπόχθως διὰ βίον, εἰς τὴν
 ζωὴν ἐργάζομαι, Ἰππ. 467' «-θόλους = ἀ-
 γῶνας μοχθῶν ἀφίσταμαι Θεοκρ. ἰπ. 20, 5'

«βίον γυμνήτην», περί τοῦ Διογένηος Ἀντ.
Σοφ. 80, (7, 65) ἀπολύτ. κοπιᾶζω, μοχλῶ
-παρ' ἀσπίδα Εὐρ. Ὀρ. 653' -μαθεῖν = εἶνα
μάθω Ἐπ. 26. 168 (παρὰ 182). «Εἰς δὲ τὸ
μῆν. Αἰλ. Ζ. Ἰ. 9, 7' 5) ἐξουρίσκω, δι-
κνύω Εὐρ. Ἀνδρ. 1052' -τὴν τεκούσαν,
Ἰων 1355' «ἄλλης ἐκπύει μνηστεύματα
Γυναικός» = ζῆται ἄλλην γυναῖκα, Ἐλ.
1514' 6) «τῶν δ' ἐμῶν τέκνων οὐκ ἐκπονήσω
θάνατον» = διὰ τοῦ κόπου μου δὲν θέλω
ἀποτρέψαι τὸν θάνατον, Ἡρ. μ. 581' 7) κα-
ταπονώ, κατατρίβω - φροντίσει Πλουτ.
ἸΟ. 9' «νυνὶ ἐκπονήνται τελείως» Στραβ.
5, 4, 11, elaboro.
Εκ-πονηρεύω ἐντελὼς κάμνω πονηρὸν,
μοχλῶν Συνας. ἐπ. 114.
Εκ-πορεύω, τό τῷ ἐπομ. ἔκκλ. processio.
Εκ-πορεύσεις, ἡ' τὸ ἐκπορεύεσθαι, ἐξέρχε-
σθαι μτγν. egressus.
Εκ-πορευτέον' δεῖ ἐκπορεύεσθαι Θεοδ.
Προδρ. σ. 382, exeuendum.
Εκ-πορευτικός, 3' ὁ εἰς τὴν ἐκπόρευσιν
ἀνήκων, ἐπιτήδειος Νικηφ. Βλεμ. ἐπὶρ. -ὡς
Ἀθανάσιος. procedens.
Εκ-πορευτός, 3' ὁ θυνάμενος νὰ ἐκπο-
ρευθῇ Ἰ. Δαμασκ. ἐπὶρ. -ὡς Γρ. Ναζ.
Εκ-πορεύω' κάμνω νὰ ἐξέλθῃ, καλῶ ἐξω-
«-τοκαστὴν δόμων» Εὐρ. Φων. 1068, Σχολ.
ἐξάγωτε πρβλ. Ἡρ. μ. 723. Μέσ. μετὰ
π. ἀορ. ἐξέρχομαι, ἐξορῶ - ἐπὶ λείαν Σεν.
Ἀν. 5, 1, 8' «ἐκ τοῦ χάρακος» Πολύβ. 6,
58, 4' ἐκ δὲ -τὸ βουλευτήριον = ἐκ τοῦ βου-
λευτ., 11, 9, 8' «ῥήμα ἐκπορεύεται διὰ τοῦ
στόματος» Ματθ. 4, 4, educo.
Εκ-πορθεῖω' ὅλους διδῶν καταστρέφω, ἐ-
ρημῶναι - πόλεις, -Τροίαν Εὐρ. Τρ. 95, Ἰ.
Δ. 1398' -χώραν Αἰσίν. 3, 108' -οἰκίας
Λυσ. 12, 83' «τὴν πόλιν κατέκαυσαν καὶ τὰ
ἐνόντα ἐξεπόρθησαν» Θουκ. 4, 57, λεηλατῶ
μτγ. «τυφλὴς ὑπ' αἵτης ἐκπεπόρθημαι» = εἶμαι
ἐντελὼς ἀφανισμένος Σοφ. Τρ. 1094, devastatio.
Εκ-πορθοίσεις, ἡ' ἐρήμωσεις, καταστροφὴ
Στραβ. 9, 396, devastatio.
Εκ-πορθητικῶς' μὲ τρόπον ἐκπορθητικόν
Εὐστ. Ὀδ. σ. 1490, evertendo.
Εκ-πορθήτωρ, ορος, 3' καταστροφεύς
-πόλεως Εὐρ. ἰκ. 1222, eversor.
Εκ-πορθμεύω' ἐπὶ πλοίου ἀπάγω. Παθ.
«ἐκπεπόρθημαι χθονός» Εὐρ. Ἐλ. 1179'
ἀλλὰ μέσ. ἀντὶ ἐνερ. 1517, trajicio.
Εκ-πορίζω' ἐξουρίσκω, ἐπινοῶ «καινὴν
μηχανὴν» Ἀριστ. σφ. 385, πορίζω, ἀπο-
-πῶ -βίον, 1113' «τῷ πόλει ὡν ἐπιθυμεῖ»
Πλατ. Γοργ. 157, παρέχω, χορηγῶ, -τροφάς
τινι, Πρωτ. 321' «τὸ ἐφομερόν, τὸ βελτι-
στον», πολ. 1, 342' -ἀσφάλειαν Πλουτ.
Ἀντων. 68. Μέσ. πορίζομαι Θουκ. 1, 82'
«τὴν σωτηρίαν, 6, 83' «-ταῖς ἡδοναῖς πλή-
ρωσιν» Πλατ. Γοργ. 492. Παρ' Εὐρ. -φά-
-ρων, -ἀδίκια = μηχανώμαι, διχίζω, ἐνερ-
γῶ, Ἰων. 114, Βάχχ. 1042, excoigito.
Εκ-πορνεύω' ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ο'. Ν. Δ.
Εκ-πορπάω, ἡ' ἐκ-πορπῶ' θηλυκῶν, κομ-
βῶν «ἐκπορπῶσθαι» = ἐκφλιδοῦσθαι Ησυχ.

Εκ-πορφυρῶ' πορφυροῦν καθιστὰ Κίαναρ.
Μαν.

Εκ-ποτόμαι, ἰων. καὶ π. ἀντὶ ἐκπέταμαι·
ἐκ τινος πιτῶ κάτω' «ὅτε ταρφεῖαι νιφάδες
Διὸς ἐκποτόνται» Ἰλ. τ, 357, παρ. «ἐκ-
πεπότημαι θυμὸν ἐπ' ἀγχαλαίς» = ξεπετῶ ὑψηλὰ
εἰς τὸ φρόνημά μου, προβαίνω πολὺ ὑψηλὰ
Εὐρ. Ἰλ. 177' «πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπῶσθαι»
= ποσ προβαίνει, πηγαίνει μὲ τὸν νοῦν σου;
Θεοκρ. 2, 19.

Εκ-πους, οδος, 2' μὲ ἐξ πόδας Ἐπιγρ.

Εκ-πράκτης, ὁ εἰσπράττων μτγν. exactor.

Εκ-πρακτος, ὁ' πράξιμος, ὠνητός Στραχ.
10, 9, venalis.

Εκ-πράκτωρ, ορος, ὁ' ὁ εἰσπράττων, δι-
χόμενος εἰσπράττει.

Εκ-πραξις, ἡ' «εἰσπραξις» -τῶν δανείων
Δ. Σικ. 1, 79, exactio.

Εκ-πράσσω ἡ -τιω' 1) κάμνω ἐντελῶς,
τελειῶν Αἰσχ. Ἀγ. 568' «τόδ' ἐξέπραξεν»,
ὥστε βόσπορον κλείσαι, Πέρος. 709' -τοδὲρ-
γον Σοφ. Οἱ. Κ. 945' «ἐξέπραξαν ὡς δοῦ-
ναι δίκην» Ἀντ. 303' «ὁ μάντις μάντιν ἐκ-
πράξας ἐμέ» = ὅστις μὲ ἔκαμε μάντιν Αἰσχ.
Ἀγ. 1248' «τὸν καλλίνικον ἐξεπράξατο εἰς
γόνον» = μετετρέψατο τὸ ἀγαλλιαματικὸν ἄ-
σμα εἰς ὀρθὸν Εὐρ. Βάχχ. 11, 61' -τὸ ἐκ-
πραχθὲν Πλατ. νόμ. 9, 846' «Εἰ δὲ ἐπ-
νεύω Σοφ. Οἱ. Κ. 1655' ἐν τῷ περὶ συνθ.

2) ἀπαιτῶ, εἰσπράττω, χρέη, φόρους - χρέος
Αἰσχ. ἰκ. 467' «-τινὰ πολλὰ χρήματα»
-παρὰ τινος εἰσπράττω Θουκ. 8, 108' «τοὺς
ταμίας ἐκπράττειν» Πλατ. νόμ. 6, 774' -τὴν
ζημίαν Σεν. Λακ. 8, 4' ἐκ δὲ «-μητρώων
φόνων» = ἐκδικῶμαι τὸν φόνον Εὐρ. Μελ.
1305' «-αἵματος δίκην» = λαμβάνω ποινὴν,
ἐκδικῶμαι διὰ τὸν φόνον, Ἡρ. μ. 43' οὕτω
δὲ καὶ μέσ. «-Δωριεὺς φόνον πρὸς τινας»
= εἰς τινα ἐκδικῶ Ἡρ. 7, 158, officio.

Εκ-πραδύνω' ἐπιτετ. τὰ ἀπλοῦν -φλογ-
μὸν Παυλ. Σιλ. Θερμ. πύθ. 154, mitigo.

Εκ-πρεμνίζω' μὲ τὸ στίλβος ἐκρίβνω' -
τάς ἱλαίας Δημ. 43, 69' ἰδ' ἐκπρεμνίζω.

Εκ-πρέπεια, ἡ' ὑπεροχὴ Ἰαμβλ. excellentia.

Εκ-πρεπῶς' ἐκπρεπῶς Ἐπιγρ.

Εκ-πρεπής, 2' διαπρεπής, ἐπερίγων ἄλ-
λων, διάσημος -ἐν πολλοῖσιν Ἰλ. 6, 483'
«-Ὀλυμπιάς νίκη» Πινδ. Π. 7, 14' «φυγὴν
τ' ἄριστοι καδύγνευαν ἐκπρεπῆς» Αἰσχ. Πέρος.
434' «μεγέθει τῶν νῦν ἐκπρεπιστάτης πολὺ»,
180' «εἶδος ἐκπρεπιστάτης» -κατὰ τὴν μορ-
φήν Εὐρ. Ἀλκ. 334, καὶ ἐν περὶ Πλατ.
Φαῖδρ. 238 καὶ μτγν. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κακῶς,
ὕπερ τὸ πεπρωμένον, ὑπερβολικά' -παθεῖν
Θουκ. 3, 55' ἐπὶρ. ἐκπρεπῶς, 1, 38,
decorus.

Εκ-πρέπης, οος, δ' Σπαρτιάτης Πλουτ.
Ἀγίς 10, δι. γρ.

Εκ-πρεπόντως' ἐκπρεπῶς Δ. Κάσ. 74.

Εκ-πρέπω' διαπρέπω, ἐξέχω, εἰνὶ κατὰ
τι Εὐρ. Πραχλ. 597 καὶ μτγν.

Εκ-πρεπῶς' ἰδ' ἐκπρεπῆς.

Εκ-πρησις, ἡ' τὸ ἀνάπτειν, καταναλεῖν
Πλουτ. Λυσ. 12, ἐκπρησις Ἦσυχ. incendio.

- Ἐκ-πρησμός, ὁ ὁ συριγμός τοῦ βράζον-
τος ὕδατος, ἐκδρασμός, ἀνάζεμα Σχολ. Ἀ-
ριστ. δρν. 1243, fervor.
- Ἐκ-πρήσσω, ἰων. ἀντὶ ἐκπράσσω, ὅπερ ἔδε.
Ἐκ-πρίσθαι (ἄδρ. ἴσα πρίσθαι) ἀγο-
ράζω παρὰ τινος, ἀπολυτροῦμαι διὰ χρημά-
των· κινδυνον, τ. ἔ. ἀποτρέπω, ἀπομα-
κρύνω τὴν κατηγορίαν διὰ δωροδοκίας Ἀν-
τιγ. 5, 63· παρὰ τινος Ἰσάκ. 3, 22· ἔτι δὲ
-τοὺς κατηγοροῦς ἀγοράζω, δωροδοκῶ Λυσ.
20, 15· «μεγάλων χρημάτων τὴν σωτηρίαν»
Δ. Κάσ. 62, 28.
- Ἐκ-πρίζω· ἐκπρίω Γεωπ. 9, 11.
- Ἐκ-πρίσις, ἡ τὸ ἐκπρινίζειν Παυλ. Αἰγ.
- Ἐκ-πρίσμα, τό· τὸ ἐκπρινισθῆναι Ἀριστοτ.
γεν. 2, 1, 2.
- Ἐκ-πρίω· πριονίζω, ἀπακόπτω· «τοὺς σταυ-
ροὺς ἐξέπριον» Θουκ. 7, 25· τὸ ὁστέον
ἱατρ. excido.
- Ἐκ-προσθεν· ἐκ καλαίου Ἰσίδωρ.
- Ἐκ-προ-θεσμέω· δὲν φυλάττω ὠρισμένην
προθεσίαν Οὐλίπιν. εἰς Δημ. 21, 80.
- Ἐκ-προθεσμία, ἡ ἢ μὴ φύλαξις, τήρησις
τῆς προθεσμίας Φωτ.
- Ἐκ-πρό-θεσμος, 2· ὅστις δὲν διατηρεῖ
ὠρισμένην ἡμέραν, προθεσίαν, ἔργεται πολὺ
ἀργά· τοῦ ὀφλήματος ὅστις δὲν πληρώνει
τὸ χρέος ὅταν πρέπη Λουκ. Ἑρμοτ., 80·
«τὸν ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ» = πέραν τῶν ὠρισμένων
ἡμερῶν, Κρόν. 2· ἔφτισις βραδείας γε-
νομένη, Πρ. 4· -τοῦ ἀγώνος = ἐνεκα τῆς
μεγάλης αὐτοῦ ἡλικίας μὴ ἐνήμερος πλέον
εἰς τὸν ἀγῶνα, Ἀνυχ. 39.
- Ἐκ-προθέω· τρέγων διαφεύγω μτγν.
- Ἐκ-προθυών· ἴδ' ἐκπροθύωσκω.
- Ἐκ-προ-θυώσκω· ἔξω καὶ ἐμπρὸς πηδῶ,
ἀδρ. ἐκπροθορών Ὁρφ. Ἀργ. 344.
- Ἐκ-προ-θυμέομαι· ἐπιτετ. τὸ προθυ-
μέομαι, μετ' ἀπαρ. Εὐρ. Φοίν. 1678.
- Ἐκ-πρῶτῃμι· ἔξω ἀφ' ἧν, πέμπω Εὐρ. Ἰων
119, emitto.
- Ἐκ-προικίζω· προικίζων διδω, προικίζω
Φαλορ. ἐπ. 140, do.
- Ἐκ-προ-καλέσομαι· πρὸς ἑμαντὸν καλῶ
ἔξω, κάμνω ὡς ἐξέλθω· «ἐκπροκαλεσσαμένη
μεγάρων» = ἐκ τῶν ἀνακτόρων Ὁδ. 6, 400
καὶ μτγν. «ἄστρων ἱερὸν σέλας» ἐπικαλοῦ-
μαι Ὁρφ. Ὀμφ. 6, 1, evoco, invoco.
- Ἐκ-προ-κρίνω· ἐκλέγω καὶ προτιμῶ·
«πόλις ἐκπροκρίνεται» Εὐρ. Φοίν. 214, eligo.
- Ἐκ-προλεῖπω· ἐξέρχομαι καὶ καταλείπω·
«λόχον ἐκπρολεπόντες» Ὁδ. 0, 515, relinquo.
- Ἐκ-προ-μολεῖν (ἄδρ. ἴδε βλώσκω).
προελθεῖν, εἰς τὰ ἐμπρὸς ἔλθεῖν ἐκ τινος, τι-
νός Ἀπολ. Ρ. 4, 1587, Ὁρφ. λιθ. 319 δι.
γρ. τοῦ
- Ἐκ-προ-πίπτω· ἔξω πίπτω· ἐκπροπε-
σοῦσα Ὁρφ. λιθ. 319, procido.
- Ἐκ-προ-πρίω· ἔξω καὶ ἐμπρὸς βίω· τι-
νός = ἐκ τινος Μαρτιαν. Σχολ. 3 (9, 699),
Ὁρφ. λιθ. 201, effluo.
- Ἐκ-προσωπίω· ἀντιπροσωπεύω μτγν. Εὐστ.
Ἐκ-προ-τίρω· περισσώτερον τιμῶ Σορ.
Ἀντ. 904, honoro.
- Ἐκ-προ-φαίνω· δεικνύω ἐμπρὸς, κάμνω
ὡς φαίνεται· ἐκπροφανοῦσα Ὁρφ. Ὀμφ.
70, 7, ostendo.
- Ἐκ-προ-φέρω· ἔξω, εἰς τὸ φῶς φέρω Μαν.
6, 733, δι. γρ.
- Ἐκ-προ-φεύγω· ἔξω φεύγω, διαφεύγω·
«ὄλον μόνον» Ἀλκατ. ἐν Ἀνθ. 6, 218·
-δεσμῶν Ἠλιοδ. 8, 11, effugio.
- Ἐκ-προ-χέω· ἔξω χύνω· -λαϊβὰς Ὁρφ.
Ἀργ. 573· μτγ. «ταχὺν ἐκχάνω» Ἀντ.
χρήστ. Παμφιλ. 2 (7, 201)· -πλοκάμους
= ἐξαπλώνω, ἔκτειναι Σμρ. 2 (7, 22), effundo.
- Ἐκ-πρυνίζω· ἐκπρυνίζω Φιλοστρ. δι. γρ.
- Ἐκ-περνίζω· ἐκ τοῦ ἱατοῦ (καταρτίου) μὲ
τὴν πτέρναν τοῦ ποδὸς ἐκ τῆς τραπέζης
(τοῦ καθίσματος) ἐξαρπάζομαι.
- Ἐκ-περῶ· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ἰπποκρ.
- Ἐκ-περῶσομαι· μετ' ἀνοιγμένας πτέρνας
κτυπῶ Λουκ. μν. ἐγκ. 1.
- Ἐκ-πῆσσω· φοδίζω πρὸς τὰ ἔξω, ἀποσοῦ
«οἶνον μ' ἐξέπταξας» Εὐρ. Ἐκ. 180, extra
vesacio.
- Ἐκ-πτοέω, ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν, καὶ καθ.
σφοδρῶς τρομάζω, καταπλήσσομαι Εὐρ.
Κυκλ. 185, Πολύδ. 5, 38, 3 καὶ μτγν. «ἔτι
δὲ περὶ περιχρῶς ἐκθαμβώσεως» «-τὰς ψυ-
χὰς ἐξέπτοητον» Ἡρώδ. 5, 4, exterrito.
- Ἐκ-πτοίος, 2· τρομαγμένος Β. Ἀν. 10,
21, exterritus.
- Ἐκ-πτύω· ἐκπύω, τό· ἐξίπτωμαι Ἀνδρ. Κρητ. σ.
94, spatium.
- Ἐκ-πτύεις, ἡ τὸ ἀναπτύσσειν, ἐκπλύνειν
μτγν. explicatio.
- Ἐκ-πτύσις, ἡ τὸ ἐκπύειν, ὁπότεν Ἑρ. Σ. 6,
σ. 735· ἴδ' ἐκπύω.
- Ἐκ-πτύωμαι, τό· τὸ ἐκπύεσθαι μτγν.
- Ἐκ-πτύω· φτύνω ἔξω, φτύνω· «στόματός
ἐξέπτυσεν ἄλμην» = ἐκ τοῦ στόματος Ὁδ. ε.
522, Ἀριστ. σρ. 792· μτγ. φλυαρῶ ἔγω,
διακλῶ· «ὅσα ἀπόρρητα ἐπιστεῖθῃ» Αἰλ.
Ζ. 1, 4, 44· ἀποδόλλω, περὶ ἀποβολῆς ἐξ-
αμβλωμάτων, αὐτόθι 12, 17· περὶ θαλάσσης
Θεοδώριδ. 2 (7, 224)· ἀποστρέφομαι, βδερ-
λίσσομαι Ν. Δ. Τὸν μ. μέλ. μεταχειρίζον-
ται ὡς τὸν ἑνερ. Μελ. 66 (5, 197), exquo.
- Ἐκ-πτύωμαι, τό· τὸ περὶν ἔξω, βγαλθῆναι,
ἐξαρθρωθῆναι μέρος Ἰπποκρ.
- Ἐκ-πτύσις, ἡ τὸ ἔξω πίπτειν, ἐκδόλλαι-
σθαι, ἴδ. τὸ βγάλλειν ἡ ἐξαρθρῶσις μέρους
Ἰπποκρ. «-πρὸς τὸ χεῖρον» = κατὰ πτωσίς,
παρακμή Στραβ. 10 σ. 467· ἐν γέν. οὐστυ-
γία μτγν. ἐξορία Πολύδ. 4, 8, delapsio.
- Ἐκ-πτύωτος, 2· ὁ πεσμένος, κρημνισμένος
Γρ. Ναξ. καὶ μτγν. delapsus.
- Ἐκ-πύει· παράγω πύον ἔτι δὲ ἀμτδ. ἐμ-
πυάζω Ἰπποκρ. ἐπιδ. 2, σ. 1002, suppurgo·
ἀλλὰ καὶ ἐκπύω Διοσκ. 2.
- Ἐκ-πύημα, τό· ἡ ἐμπύασα πλεγμή, ἔλ-
κος Ἰπποκρ.
- Ἐκ-πύσις, ἡ ἐμπύειν Ἰπποκρ. suppuratio.
- Ἐκ-πυθηκός, 3· παράγων ἔρπον Ἰπποκρ.
- Ἐκ-πύσις· παράγω ἔρπον, καθ. ἐμπυάζω
Ἰπποκρ.
- Ἐκ-πυθάνομαι· ἐρωτῶ, ἐξετάζω· «ἐκ τε

πυθίσθαι· Ἰλ. κ, 308 (Ἰλ. υ, 129 ἀπὸ τοῦ Οὐλοφίου γράφεται χωριστά, «θεῶν ἐκ πύσεται ἀμφὴς») Ἐβρ. Κόχλ. 94· «τινὸς Ἀριστ. πλ. 60· μανθάνω, πληροφοροῦμαι· «τίνα σου πατρίδ' ἐκπύομαι» Σοφ. Οἱ. Κ. 205· «-σὲ ἀφιγμένον» Ἐβρ. Ἐλ. 817· «πρὶν ἐκπύομαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει» Ἀριστ. ἔκκλ. 753, audio.
 Ἐκ-πύω· ἴδ' ἐκπύω.
 Ἐκ-πύρακτώ· λίαν πυρακτώνω Βασιλ. Μ. τ. 2, σ. 80.
 Ἐκ-πυράκτωσις, ἡ· ἀναψις, φλόγωσις Τζιτζ. Ἰσ. 11, 596, inflammatio.
 Ἐκ-πύρῳ, ὥρ. ἀπανθρακίζω Ἡρώδ. Φιλιπ. σ. 451.
 Ἐκ-πύρηνίζω· ἐκβάλλω τὸν πυρῆνα, ἀραιρῶ τὸν πυρῆνα καὶ διὰ τῶν δακτύλων τὸν τινάσσω ἔξω Σικπλ. εἰς Ἀριστοτ. ἐν γέν. ἐκ-πύω, ἐκθλίβω· τὰ ἐνόητα Ἀριστοτ. οὐσιολογ.
 Ἐκ-πύρηνις, ἡ· τὸ ἐκθλίβειν καὶ τινάσσειν ἔξω μτγν. περὶ ἀστροφῆς Ἐδστ. ἔρ. σ. 203, enucleatio.
 Ἐκ-πύρηνισμα, τό· τὸ ἐκθλίβειν καὶ ἐκτιναγθῆναι, περὶ ἀστροφῆς Νικ. Μαν. Κομν. 2, 6.
 Ἐκ-πυρηνισμός, ὁ· ἐκπυρηνισμα· Ἐτ. Μ.
 Ἐκ-πυρῖάω· πυρῶνω, ἀνάπτω ἱατρ. Ἀ-ρεταί. accendo.
 Ἐκ-πυρίζω· ἐκπύρω Γερμ. Κπλ. ὁμ. σ. 119.
 Ἐκ-πύρος, 2· φλογισμένος, διάπυρος, διάθερμος· χῶρα Στραβ. 15, σ. 697, Θέοφρ. περὶ ἀνέμου «ἐκπύρα λούειν»· ὡς ἔπειρ. Ἐπ. 20, 84 (5, 82)· ἔτι δ' ἐπὶ ἐκπύρως μτγν.
 Ἐκ-πύρώω· καίω, διὰ τοῦ πυρὸς ἀφανίζω· γαταιν Ἐβρ. Ἰ. Α. 1070· πυρῶνω, ἀνάπτω Ἀριστοτ. μετεωρ. 3, 1· 60. παθ. ἀνάπτω, πυρῶνομαι, διαθερμαίνομαι· χαλκός Πολύβ. 12, 25, 2· «-κηρὸς φλοξίν» Μησομήδ. 2 (Πλαν. 323), accendo.
 Ἐκ-πυρσεύω· δίδω σημεῖον διὰ πυρὸς, ἀπὸ πύργου ἡ φυλακείου· τινὲ Ἰώσ. μτφ. θέτω εἰς σφοδρὸν πάθος Σ. Ἐμπ. καὶ μτγν.
 Ἐκ-πύρως· ἴδ' ἐκπύρος.
 Ἐκ-πύρωσις, ἡ· τὸ καίειν, ἐξαφανίζειν διὰ τοῦ πυρὸς· τοῦ κόσμου Λουκ. π. Ἀθην. 14, 829 εἶδος ὀρχήσεως ἐν γέν. ἀναμμα, πόρωσις, διαθερμανσις Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 5.
 Ἐκ-πυρωτικός, 3· ὁ τὴν δύναμιν τοῦ ἐκπύρου ἔχων Δ. Ἀρεοπ. σ. 48.
 Ἐκ-πυστός, 2· γνωστός, ἐξακουστός· «ἐκ-πυστον γίνεσθαι» Θουκ. 4, 70· τινὲ Πλουτ. Κάμειλλ. 3· «ἐκπυστον ποιεῖν τινι»· χάμνω γνωστόν Ἡρώδ. 2, 7, 10, exauditis.
 Ἐκ-πυτίζω· ἐκπύω, φτύνω Ἀλεξ. Ἀθ. 3, 124.
 Ἐκ-πωλός, ὁ· φιλόσοφος τις Φωτ.
 Ἐκ-πωμα, τό· ποτήριον Σοφ. Φιλ. 35, Δημ. 24, 183 καὶ κωμ.
 Ἐκ-πωμάτιζω· τὸ πῶμα ἀποτίθηναι, ἀφαίρειν Νικ. Μαν. Κομν. 6.
 Ἐκ-πωμάτιον, τό· ὅπλο. τοῦ ἐκπομα Στραβ. 16 σ. 758, pocillum.
 Ἐκ-πωματοποιός, ὁ· ποτηροποιός, ὄνομα κωμῳδίας Ἀλέξιδος π. Ἀθην. 15, 694.
 Ἐκ-πώττω· ἐκπύω· ἐκποτάμαι Ἐδστ. ἐξ-επωτήθη Βατρ. 12, 1.

Ἐκ-ραβδίζω· μὲ ραβδισμούς, ἐυλαΐς Ἐκ-βίωω Ἀριστ. Λυσ. 578, verhergo.

Ἐκ-ραγή, ἡ· ἐκρηγῆς Σουδ.

Ἐκ-ραίνω· ραντίζω ἔξω· «-κόμης λευκὸν μυελόν» Σοφ. Γρ. 778· «-ἐκρῆφalon ἐξέρρανε» Ἐβρ. Κόκλ. 402, exspergo.

Ἐκ-ραῖω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁρφ. λιθ. 597, ἐν τμήσ. exstirpo.

Ἐκ-ράπτω· προσράπτω, συρράπτω Γρ. Νόσ. τ. 2, σ. 234, adsuo.

Ἐκ-ραστωνήσαι· εὐχερῆ ἀποφῆναι Ἡσυχ.

Ἐκ-ρέω· ἔξω, μακρὰν ῥέω, ὁ Ὀμ. μόν. ἐν τμήσ. «ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέει» Ἰλ. φ. 119· «ἐξερρύηκε τὰ πτερὰ» Ἀριστ. ὄρν. 104· «ἐκ-τινος Πλατ. Φαῖδ. 112, καταρρέω, ἐκπίπτω, κατὰ μικρὸν χάνομαι»· «τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς γελοῖον ἐξερρύη ὑπὸ τοῦ ἀρίστου», πολ. β, 452; «ἐξερρύησαν οἱ τοῦ θεμιστοκλέους λό-γοι τῶν Ἑλλήνων»· «κατέπεσον, ἐχάθησαν εἰς τοὺς Ἑλλήνας Πλουτ. Θιμ. 12. Παρὰ Μακεδ. 16 (11, 374) εἶνε ἐνερ. «τὴν χάριν ἐξέρρευσε» = ἀπόλεσε, effluso.

Ἐκ-ρηγμα, τό· τὸ ἐκρηγνῆναι, ἀπορραγνῆναι, ὁραδισμα Ἰπποκρ. ἔτι δὲ ἐκρηγνῆν ἐξουλημα, ὁ αὐτ.· «διάρρηξις ποταμοῦ, φάραγξ, χάσμα Πολύβ. 12, 20, 4 καὶ μτγν.

Ἐκ-ρηγμα, τό· στόμιον τῆς Σερβωνίδος λίμνης Δ. Σικ.

Ἐκ-ρήγνυμι· 1) ἐκρηγνύω, ξεσπῶ, ἀραιρῶ· «ἐνέρην δ' ἐξέρρανε» (κυρ. ἐκ τοῦ τόξου) Ἰλ. σ, 469· «-ὑδωρ-δοτο», «ρωχμός ἐν γαίῃ», φ, 421· «νεφέλη ὄμβρον ἐκρήξει» = θά κάμη νὰ ξεσπάσῃ βροχὴ Πλουτ. Φαδ. Μ. 42· μτφ. «δρῆγν» = ξεσπῶ τὴν ὀργὴν Λουκ. π. διαβολ. 23· 2) ἀμτφ. ἐκρηγνύμαι, ξεσπῶ· «οὐποτ' ἐκρήξει μάχη καθ' ἡμᾶς» = ποτὲ δὲν θὰ ξεσπάσωσιν οἱ μαχηταὶ ἀπέναντι ἡμῶν Σοφ. Ἀλ. 762· «ἐκρήξας εἰς τὸν ὄπρ. γῆστον ἄνεμος» Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 8. Συγγνώμ. δ' οὕτω παθ. «ἐνθεν ἐκρηγῆσονται ποταμοὶ» Αἰσχ. Πρ. 367· «ἐκρηγῆσαι εἰς τινα» = ξεσπῶ κατὰ τινος Ἡρ. 6, 129· «τέλος δὲ ἐκρη-ράγη εἰς τὸ μέσον» = ἐπὶ τέλους ἔγεινε γνω-στόν, 8, 74· περὶ τῶν πληγῶν, ξεσπῶ Νικ. Ἀλ. 211· «ἐξερράγη ὄμβρος, ἀστραπὴ» Πολύβ. 1, 116, effringo.

Ἐκρηκτικὴ ἡ χῶρα· τόπος τῆς Κολχίδος, βορείως τοῦ Φασιδος ποταμοῦ Πτολ.

Ἐκ-ρηξίς, ἡ· διάρρηξις Ἰπποκρ. diruptio.

Ἐκ-ρήσσω, ἄλλ. τύπ. τοῦ ἐκρηγνύμι Θεαν. ἔπ. 3.

Ἐκ-ρητῶν· πρέπει νὰ ἐκθίσῃ τις Γρ. Νόσ. τ. 1, σ. 925.

Ἐκ-ρίζος, 2· ἐκρίζουσις Ἐδστ. eradicator.

Ἐκ-ρίζω· ξερίζω Ν. Δ. καὶ μτγν. 2· ξε-ρίζω Βατρ. 36, 8· ἔτι δὲ γεννᾷ ἐκ τῆς ῥίζης, μτγν. eradico.

Ἐκ-ρίζωσις, ἡ· ἐκρίζωμα, ἐξαφάνισις Ἐδστ.

Ἐκ-ρίζωτής, ὁ· δὲ ἐκρίζων, ἐξαφανίζων, Ὁ'. eradicator.

Ἐκ-ριμμα, τό· τὸ ἔξω, μακρὰν ῥίπτειν.

Ἐκ-ρίν, ἵνος, 2· μὲ πρῶτον ἀνὰ ῥίνα Ἀρεταί.

Ἐκ-ρίνέω· ῥινίζω, μτφ. «αὐτὸς ἀνα-τρώγῃ Ἀλκιφρ. 3, 33.

- 'Εκ-ρινίζω· βινηλατώ, ἀνιχνεύω Δουκ. Φιλοσφ. 22, ἐκ νινος κομ. καθὼς φαίνεται.
 'Εκ-ρίπιζω· τὸ πῦρ συνδαυρίζω, ἐξάπτω 'Αριστοτ. μετεωρ. 1, 4· μτφ. ζωπυρῶ· α-τὸ θαρσαλέον ἤδη σθενόμενον ὑπὸ γήρωσ' Πλουτ. Πομπ. 8 καὶ μτγν.
 'Εκ-ρίπισμός, δ'· τὸ ἐκριπίζειν, συνδαυρίζειν, ἐπιγρ. π. Δ. Λαερ. 10, 101.
 'Εκ-ριπτέον· πρέπει νὰ ἐκρίψῃ τις Κλ. 'Αλ. σ. 192.
 'Εκ-ριπτέω· ἐκριπτω Πλουτ. συμ. 3, 6, 4.
 'Εκ-ριπτος, 2· ἐκπεσών, ἐκπεσμένος, νόθος Τξίτζ. 'Ιλ. σ. 13, 8, ejusius.
 'Εκ-ρίπτω· ἔξω ῥίπτω· ἔξω με θαλάσσιον ἐκρίφατε· Σοφ. Οἶ. τ. 1412, ἀπὸ τοῦ πλοίου ῥίπτω· «φορεῖ ἐξέρρηξ' ὑπὲραντίλας γενόμενος» Διφιλ. π. 'Αθην. 7, 292 (στίχ. 12)· -ἐπη-ἐκ-δάλλω Διοσχ. Πρ. 943· «ὅφ' ὅμων ἐξερίφη»· ἀπὸ τοῦ βητορικῶς βήματος κατεδιδάσθη Δισχιν. 2, 153.
 'Εκ-ρίψις, ἡ· τὸ ἔξω ῥίπτειν Θεοφρ. projectio.
 'Εκ-ροή, ἡ· τὸ ἔξω ῥεῖν, ὡς καὶ ἔκροος Πλατ. Γοργ. 494, 'Αριστοτ. καὶ μτγν. effluxio.
 'Εκ-ροία, ἡ· ἐκροή 'Αρεταί. «ἐκροίην=ἐκ-ροεῖν» Παύλ.
 'Εκ-ροιδέω· καταρροφῶ· «κρητὴρ ἐξεροιδέητο» Μνησιμ. π. 'Αθην. 9, 403, exsorbeo.
 'Εκ-ρομδέω· ἐκπιέζω, συμπιέζω μτγν.
 'Εκ-ροος, συννηρ. -ρους, δ'· ἡ ἐκροή· «ἐκ-ροον ἔχουσι ἐς θαλάσσαν» 'Ηρ. 7, 129, 'Αριστοτ. μετεωρ. 1, 13.
 'Εκ-ροφείω· ῥοφῶ, καταπίνω, πρὸς τὸ ἐκπιεῖν ἀνάλογον 'Αριστ. ἱππ. 701· -τρύγας Γαιτουλ. 9 (11, 409), ἔνθα τὸ γειρόγρ. ἐξεφύρθησε ἔχει· μτφ. -τόν μισθόν 'Αριστ. σφ. 1118, exsorbeo.
 'Εκ-ρυθμός, 2· ἐκτός τοῦ ρυθμοῦ, ἄρρυθμος· «καὶ οὐκ εὐρυθγός» Φιλοστρ. ἀντιφ. ἔν-ρυθμος Σ. 'Εμπ. κ. μουσ. 6, 38, absonus.
 'Εκ-ρύομαι· ἔκ τινος κινδύνου σώζω Εὐρ. Βαχχ. 258 καὶ μτγν. «φασγάνων ἐκρύσεται» Λυκοφρ. 190, eximo.
 'Εκ-ρῶπάρω· κάμνω ρυπαρόν Σχολ. 'Ιλ. α, 38, sordido.
 'Εκ-ρῶπώ· καθαρίζω Γρ. Ναζ. τ. 2, purgo.
 'Εκ-ρύπτω· πλύνω, καθαρίζω Πολύδ. 1, 44. Μέσ. Φίλων τ. 1, σ. 613, eluo.
 'Εκ-ρῦσις, ἡ· ἐκροος Πολύδ. 4, 39, 8· ἐξάμβλωμα εἰς τὰς πρώτας 7 ἡμέρας 'Αριστοτ. Ζ. 'Ι. 7, 3· -τριχῶν=ἡ ἐκροή, τὸ μάδημα τῶν τριχῶν Θεοφρ. Φ. 1, 7, 13, effluxio.
 'Εκ-ρῦτιδῶ· «βγάλω τὰς ρυτίδας Κ. Μαν. γρον. σ. 108, ergo.
 'Εκ-σάγγινεύω· μετὴν σαγγήνην πίνω Πλουτ. ἡθ. σ. 52.
 'Εκ-σάλλασσω· τῷ ἐπομ. Μναεδ. 3, (5, 235).
 'Εκ-σαλεύω· ἔξω σαλεύω, σείω 'Αριστ. Λυσ. 1028, δι. γρ. ἐκσκαλεύω, concutio.
 'Εκ-σάω· σώζω ἔκ τινος· -θαλάττης 'Οδ. δ, 501· πρὸλ. 'Ιλ. δ, 12, 'Αριστ. εἰρ. 1301 καὶ μτγν. π. «ἐξεσάωσε ὑπ' Ἰλυσ» 'Απολ. 'Ρ. 1, 60.
 'Εκ-σάρκίζω· ἀφαιρῶ τὰς σάρκας, Ο'.
 'Εκ-σάρκώ· κάμνω νὰ ἐκδυστήσῃ κρέας·

Διοσκ. παραθ. 1, 79. Παθ. ὑπερβολικὰ πρὸς ὅτι κρέας Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 19.

'Εκ-σάρκωμα, τό· τὸ προστεθὲν κρέας Διοσκ.

'Εκ-σάρω· σαρώνω, καθαρίζω Εὐστ. 'Ιλ. σ, 725.

'Εκ-σάφειω· λῆαν σαφές καθιστῶ Θεοδ. Προδρ. σ. 398, explico.

'Εκ-σθέννυμι· ὁλως σθένω, ἀορ. ἐξέσθεσι Παύλ.

'Εκ-σεῖω· ἔξω, πρὸς τὰ ἔξω ρεῖω 'Ηρ. 41.

64· «ἐκσέσεται χαμάζει» 'Αριστ. 'Αχ. 343.

«τὴν ἐσθῆτα, μὴ κρύπτει τι φάρμακον ἐξέ-

σισεν» Πλουτ. Ἄντων. 79· «ὁσὺδοις ἐξέ-

σισε τὴν ἀπολογία» Δ. Σικ. 18, 66· -τινὲς

τινος Πλουτ. Ἄντων. 14 καὶ μτγν. excullo.

'Εκ-σεμύνω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν· -τέ-

χνην 'Αθην. 14, 661, extollo.

'Εκ-σεύω· ἐκδιώκω, καὶ παθ. ἔξω σπεύδω,

ὄρμω· «ἐκ δ' ἔσσυτο λαός» 'Ιλ. 9, 58· «πυ-

λών ἐξέσσυτο φαίδιμος 'Εκτωρ», η, 1· ἐτι-

θῆ περὶ πραγμάτων· «φάρυγος δ' ἐξέσσυτο

οἶνος», 1, 373· «αἰχμὴ ἐξέσσυθη»· «ἡ αἰχμὴ

ἐξήλθεν, ε, 293 καὶ μτγν. π. μτφ. «βλεφάρων

ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος» 'Οδ. μ, 366, cuncto.

'Εκ-σημαίνω· σημαίνω, ἔκφωνω, προφέρω

Σοφ. 'Υλ. 1432, declaro.

'Εκ-σήνω· κάμνω νὰ σαπίσῃ· παθ. σαπίω

Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 3, 11, 5.

'Εκ-σιγγάω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν, ἐν τμῇ.

Μελ. 125 (7, 182), sileo.

'Εκ-σίγησις, ἡ· τὸ σιωπᾶν μτγν. silentium.

'Εκ-σῆωνίζω· μετὸν σίφωνα ἀδειάζω Ο'.

'Εκ-σίωπάω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν 'Αρρ. Ἄν.

6, 4, 9. Παθ. ἀναγκάζομαι νὰ σιωπῶ/σῶ·

-περὶ τινος Πολύδ. 28, 4, 13, conticesco.

'Εκ-σκάλειω· ἐκβάλλω με σκαλιστήριον

'Αριστ. Λυσ. 1028, excullo.

'Εκ-σκάπτω· ξεσκάδω, σκάπτων ἐκβάλλω

Γαλιν.

'Εκ-σκεδάννυμι· ἐκδιώκω καὶ διασκορπίζω

'Αριστ. ἱππ. 792.

'Εκ-σκευάζω· σκεῖν ἀποκομίζω· «ἡ γεωργία

ἐξέσκευσάθη»· «ἐστέρηθη τὸν σκευὸν Δημ.

30, 30, εἰς τὸ μέσ. Στράβ. 15 σ. 730,

exporto.

'Εκ-σκευος, 2· ἀπαρσκευαστος, ἀνεν

σκευὸν ὑποκρητοῦ Σχολ. 'Αριστ. ὄρν. 95.

'Εκ-σκηνος, 2· ὁ ἐκτός τῆς σκηνης τοῦ οἴ-

κου· -ἡλίω = μὴ κατακλινὸν πλεόν ἐπὶ τοῦ

ἡλίου Σ. 'Εμπ. κ. φυσ. 9, 73.

'Εκ-σκορπισμός, δ'· τὸ ἔξω σκορπίζειν, ῥί-

πτειν, ἡ ἐκβολή Πλουτ. 'Οσιρ. 80, ejectio.

'Εκ-σμάω· πλύνω, ξεπλύνω· «τὰ ποτήρια

ἐξέσμην» 'Ηρ. 3, 148, extergo.

'Εκ-σμήλω· τῷ ἀνωτ. 1· ἄρυσ.

'Εκ-σοδέω· ἀποσοδῶ, διώκω ἔξω Μέν. π. 'Α-

θην. 9, 373, expello.

'Εκ-σπάσις, ἡ· τὸ ἐκσπᾶν, ἐκρηγνῆμα, βγάλ-

σιμον Εὐστ. 'Ιλ. σ, 1372.

'Εκ-σπαστέον· δεῖ ἐκσπᾶν Γεωπ. 9, 11, 3,

διορθ. σκεπαστέον.

'Εκ-σπάω· ἔλκω πρὸς τὰ ἔξω· «ἐξέσπασεν

ἔγχος» 'Ιλ. ζ, 65, 'Αριστ. Οετ. 510. Μίσ. «ἐγ-

χεα ἐκσπασσάμενον»· «ἐξελκυσαντες τὰ ὀδόντα

'Ιλ. η, 255· -βόλον Εὐρ. 'Υλ. 582, extraho.

Ἐκ-σπένδω· εἰς τοὺς θεοὺς ὡς σπονδὴν χύων.
 Εὔρ. Ἰων 1193, libo.
 Ἐκ-σπερματίζω· σπέρμα ἐκβάλλω. Ἀριθμ. 5, 28.
 Ἐκ-σπερματόομαι· χύων σπέρμα θεοῦ. 1. Φ. 7, 1.
 Ἐκ-σπεύδω· σπεύδω πρὸς τὰ ἔξω. Ἀριστ. Θεο. 277, fertius.
 Ἐκ-σπύλλω· ἐκτραχύνω. Σχολ. Θεοκρ. 1, 40.
 Ἐκ-σπλάγγνίζομαι· εἰς εὐσπλάγγνιαν κινούμαι. Δευτέρ. 13, 8.
 Ἐκ-σπογγίζω· σφουγγίζω, μὲ τὸν σπόγγον ἐκπύων· «-ιδὸν ἐκ τῆς χειρὸς» Εὐδουλ. π. Πολυδ. 9, 91.
 Ἐκ-σπονδος, 2· ἐκ τῆς εἰρήνης ἢ τῶν συνθηκῶν ἀποκλεισθεῖς. Θουκ. 3, 68, Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 32· «τῶν συνθηκῶν Πολυδ. 22, 13, 5.
 Ἐνεργῶν ἐναντίον συνθήκης, παρὰ τὴν συνθήκην· «εἰ τι πεπόνθασι ἐκσπονδόν» Δ. Ἀλ. 2, 72.
 Ἐκ-σπονδολίζω· ἐκτραχηλίζω. Σχολ. Ἀριστ. π. 70, Μακκαῖ. Δ. 11, 18.
 Ἐκ-στάδιος· ὁ ἐξ σταδίων Λουκ. πλοῖ. 39.
 Ἐκ-στάσιον, τό· 1) παῖς τῶν ἀγαθῶν, συγγενεῖς τῷ ἑκστάσι· 2) ἑγκατάλειψις θέσεως (στρατιωτικῆς) Ἀρμενοστ.
 Ἐκ-στασιάζω· πρὸς ἐπανάστασιν παρακινῶ· τὸν δῆμον Πολυδ. 6, 130. Μέσ. κάμνω ἐπανάστασιν, αὐτόθι 3, 61.
 Ἐκ-στασις, ἢ· ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς θέσεως, μετακίνησις· «-εἰς τάντικείμενα» Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 4, 3· «καὶ προσκύνῃς, ὡς βάρος δῆλως τιμῆς, τὸ ἀπομακρυνέσθαι, ἀποφύγειν τὴν θέαν, ῥητ. 1, 5. Συντάραξις τοῦ πνεύματος, παραφροσύνη Ἰπποκρ. Ἱερογ. Πλούτ. Σόλ. 8· «πάντα τὰ μηδὲ προσδοκώμενα φέρει» Μέν. π. Στοβ. ἀνθ. 104, 7· «εἰ δὲ ἐκπληξίς, ἐνθουσιασμός, ὁμόθυος Ν. Δ. μεγάλη λιποθυμία Ἀλκιβ. Ἀφροδ. Ἐν γένει μεταλλαγή, πρὸ πάντ. χειροτέρευσις, διαφθορά Θεοφρ.
 Ἐκ-στατικός, 3· α) ἐκ τῆς θέσεως κινῶν, σαλεύων· «κίνησις Πλούτ. ἡθ. σ. 951, τὸ πνεῦμα σαλεύων, παρασπῶν, συνταράσσων, Θεοφρ. 6) ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ σαλευθεῖς, εὐκόλως συνταρασσόμενος, παρασπώμενος· «τοῦ λογισμοῦ Ἀριστοτ. ἡθ. 7, 1, 8· «καὶ θυμῷ τὸ ἦθος» μορ. Ζ. 2, 4· «μερίκιον ἐκστ. καὶ παραφροσύνη» Πλούτ. παύδ. ἀγωγ. 3· ἐπίρ. «ἐκστατικῶς ἔχαι», παρὰ τὸ δεοικῶς Διον. 55.
 Ἐκ-στέλλω· διακοσμῶ· «περόναις Σοφ. Οἶ. τ. 1269, emitto.
 Ἐκ-στέφω· 1) ἀφαιρῶ τὸν στέφανον, περὶ ποτηρίων, ἀντιθ. τῷ ἐπιστέφω Πaus. παρ' Εὐστ. 2) μὲ στεφάνους διακοσμῶ· «-ἱκετηρίους κλάδοισιν» μὲ τοὺς κλάδους τῶν ἱκετῶν εἰς τὰς χεῖρας Σοφ. Οἶ. τ. 3, 19· «κράτας ἐξασπείρον» Εὔρ. Ἡρ. μ. 526· «εἰ δὲ ὕδον Μούσαι ἐξέστυψαν αἰδοῦς δώρῳ» Ὀπ. ἀλ. 4, 8· «ἀνέχευε καὶ ἐξέστυψε θάλασσαν» ἔχουσε τὴν θάλασσαν ὡς στέφανον περὶ τὴν γῆν, 2, 33.
 Ἐκ-στηθίζω· ἀποστηθίζω Εὐστ.
 Ἐκ-στίλδω, 3· ἀναστίλδων, ἐκλάμπων Πλούτ. Ἐκ-στίλδω· ἀναλάμπω Πλούτ.

Ἐκ-στραγγίζω· ἐκθλίβω, στραγγίζω Διοσκ.
 Ἐκ-στράταια, ἢ· ἑστρατεύσεις, ἀναχώρησις, ἀναξίσεις τοῦ στρατοῦ Λουκ. Ἰνὸν. 25.
 Ἐκ-στράτευμα, τό· στρατὸς Μέρμων π. Φωτ. κωδ. σ. 224.
 Ἐκ-στράτεύσιμος, δ'· ὁ δυνατόν να ἐκστρατεύσῃ Σχολ. Θουκ. 6, 30.
 Ἐκ-στράτευσις, ἢ· ἐκστρατεία Τζέζ.
 Ἐκ-στράτεύω· ἑστρατεύω, μὲ τὸν στρατὸν ἐξέρχομαι· «-πανόρμει εἰς Λεοντρά» Θουκ. 5, 54, Ξεν. Ἀγρ. 7, 7· «εἰ δὲ μὲδ. -τινὰς εἰς ἑκστρατείαν ἄγω Δ. Ἀλ. ῥητ. 9, 5, 6. Τὸ μέσ. ἐν τῇ πρώτῃ σημ. τοῦ ἱερ. Ἡρ. 1, 190· «τοὺς Λακεδαιμονίους ἐξεστρατεύσθαι» Θουκ. 5, 55 (ἐνθα δὲν εἶνε ἀναγκαῖον νὰ μεταφρασθῇ, ἐπελείψαν τὴν ἑκστρατείαν) Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 9 καὶ μτγν.
 Ἐκ-στράτοπεδεύω· κάμνω τὸ στρατόπεδον μόν ἔξω. Σονγ. μέσ. ἑκστρατοπεδεύομαι=στρατοπεδεύω ἔξω· «-ἔξω τῆς πόλεως» Θουκ. 4, 129, Ξεν. Κυρ. 6, 3, 1.
 Ἐκ-στρέφω· στρέφω πρὸς τὰ ἔξω Ἀριστ. πλ. 721· «-δένδρον βόθρου»=ῥηγνύω ἐν δένδρον ἐκ τοῦ λάκκου, εἰς τὸν ὅποιον εἶνε φεταμένον Ἰλ. ρ, 58· μτγ. -τρόπους Ἀριστ. νεφ. 88, κατὰ Σχολ. μετέβαλε μετέστρεψεν, ὡς ἐνδομα λοιπὸν ἐνταλῶς μεταβάλλω· «τοὺς ἱππέας=διαστρέφω, διαφθείρω, 554.
 Ἐκ-στρουφή, ἢ· τὸ ἔξω στρέφειν· «τῶν δακτύλων=τοὺς δακτύλους ἐκ τῶν ἄρθρων Ἀλκίφρ. 3, 54· «τοῦ λόγου=διαστρουφή Πλούτ. ἡθ. σ. 1072, oneratio.
 Ἐκ-στρώννυμι· ἐστρώω Διογεν. ἐπιστ. 8.
 Ἐκ-σολεότης, δ'· ἀποσολητής Ψ. Χρυσ. λ. 83.
 Ἐκ-συριγγῶ· κάμνω συρίγγα. Παθ. ἐκσυριγγασμαι=γίνομαι σύριγξ Ἰπποκρ. ἀργείο. Ἐκ-σύριζω, ἀττ. ἐκ-συρίττω· συρίττω δυνατό, συρίττω δώκων· «καὶ ἐκβάλλειν ἐκ τῶν θεάτρων» Δημ. 19, 337· ἐκσυρίττεται Ἀντιφῶν. π. Ἀθην. 8, 223, τὸν πρώτον τὸν πονέουσι μόν. οἱ μτγν. οἶον Δ. Κάσ. 51, 17, περὶ συριγμοῦ ὁρῶς, exhibito.
 Ἐκ-σύρω· σύρω ἔξω· «ἐξσύρω δέμας» Φίλιπ. 71 (9, 56), extraho.
 Ἐκ-σφαίριζω· κυλῶ ἐν εἴδει σφαίρας Κ. Μαν. χρόν. σ. 111.
 Ἐκ-σφενδανῶ ἔξω, μακράν σφενδονίζω μτγν.
 Ἐκ-σφενδονίζω τῷ ἄνωτ. Πλούτ. 9, 5.
 Ἐκ-σφηκῶ· σφουγγίζω· «θύρους ἐξσφηκωμένους» Πaus. ἐν λ. καθάπτω.
 Ἐκ-σφραγίζω ἀποτυπῶν· «ἐκ γὰρ σφραγισμένος δόμων» ἀποκλεισμένος Εὔρ. Ἡρ. μ. 53, exsiguo.
 Ἐκ-σφραγίσμα, τό· τὸ ἀποτύπωμα, ἀντίγραφον Ἡρ. Νάξ. μτγν.
 Ἐκ-σχίζω· ἔξω σχίζω· «ποταμὸς Ἡεσχίσθη»=διηρέθη Ἀριστοτ. κόσμ. 6, exsindio.
 Ἐκ-σώζω (πρὸς ἐκσώσω)· σώζω ἐκβάλλω ἐκ τινος δυστυχίας, σώζω Σοφ. ΑΥ. 1107, Εὔρ. καὶ πρ. «-ἐκ τῶν κινδύνων τινὰ» Πλάτ. Γοργ. 486· «εἰ δὲ «-ἀνύλοθος χειρὸς»=εἰς τῆς χειρὸς τοῦ Αἰγ. Εὔρ. Ἠλ. 28· «εἰς αἶμα νεκρῶν πᾶρα-ἐκ τῶν νεκρῶν ἐγείρω καὶ ἔγω εἰς τὸ πῶς, Ἡρ. μ. 1212. Μέσ. σώζομαι.

Ἦρ. 2, 107* - νήσον = εἰς μίαν νήσον Διογ.
Πέρσ. 451* - βότον = τὴν ζώην, αὐτό. 352*
- δένδρα κλώνας ὡς ἐκσώζεται Σοφ. Ἀντ. 709.
Ἐκ-σωρεύω* σωρεύω εἰς τι, ἐπισωρεύω Εὐρ.
Φοιν. 1202, conservo.
Ἐκ-τάγη, ἢ τάξις, διάταξις μτγν.
Ἐκ-τάσην* ἐκτεταμένον, ἀπλοτά* - κείσθαι
= περὶ νεκρῶν Εὐρ. Φοιν. 1692* περὶ μεθυ-
σμένων καὶ κοιμωμένων Λουκ. νεκρ. διαλ. 7, 2.
Ἐκτάδικός, 3* ὁ τῶν δικτῶ μτγν. senarius.
Ἐκ-τάδιος, 3 καὶ 2 Ὀππ. κυν. 3, 276*
ἐξαπλωμένον* - χλαῖνα = πλατὺ τὴν ἐπανωφό-
ριον Ἰλ. κ. 134* - ἀπλοῖς Ἀγρό. 8 (5, 294)
καὶ μτγν. - στόμα Ὀππ. κυν. 1, 404* - οὐρεα
Δ. Περ. 643, extensus.
Ἐκ-τάδον* ἐκτάδην Λιδαν. καὶ μτγν.
Ἐκ-τατός, 3 τὴν ἐκτὴν ἡμέραν* - κατὴν-
τησεν Δ. Σικ. 17, 65* - μάζα = ἐξ ἡμερῶν
Τριων π. Ἀθην. 4, 160* ὁ ἐκτός* - μούρα
Προβλ. ἀριθ. 13 (14, 119), sextarius.
Ἐκ-τατικός, 2* ὁ μὴ τακτικός Αἰλ.
Ἐκ-ταλαίπωρέω* ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν μτγν.
Ἐκ-τάλαντόν* στερωμένα τὰ χρήματά του*
- ταλάντοις Σωπ. π. Ἀθην. 6, 230.
Ἐκ-ταλός* ἀκάνθης εἶδος Πουχ.
Ἐκ-τάρα, τό* τὸ ἀπλωμα, ἢ ἐκτασίς Σχολ.
Ἀριστ. νεφ. 2, extensio.
Ἐκ-ταμιεύω* ταμιεύω, οἰκονομῶ Ἀγαθαρχ.
Ἐκ-πανθαρό(ξ)ω* τρέφω Πουχ.
Ἐκ-τανάω* ἐκτείνω, τεντώνω, ἐξαπλώνω*
- δέρμα Πινδ. Π. 4, 242* «ἐκ δ' ἐτάνασσα
ἱμάνα βοός» Ὀδ. ψ. 201* καταβάλλω, περὶ
ἀνέμου, τὸ δένδρον Ἰλ. ρ. 58* - χέρας Λου-
κιλλ. (11, 105). Παθ. κατὰ μήκος καταβάλ-
λωμαι, καταπίπτω Ἰλ. η. 271 καὶ μτγν. π.
«ὕπτιος ἐν φύλλοις ἐξετανάσθη» Θεοκρ. 22,
106* «ἐξετανάσσα βραχίονας», 25, 270. Ἐν
τῷ πεζ. μόν. Ἰπποκρ. extendo.
Ἐκ-ταξίς, ἢ τὸ ἐξάγειν τὸν στρατὸν καὶ
τάττειν αὐτὸν εἰς παράταξιν μάχης* - ποιεῖ-
σθαι Πολύδ. 2, 33, 7.
Ἐκ-τάπεινώω* κάμνω ταπεινόν, μικρόφυ-
χον Πλουτ. ἡθ. σ. 165.
Ἐκ-τάραχτικός, 3* ἐκταράσσων, ἀνησυ-
χίαν κάμνων, ἰδ. παραχῇ τῆς κοιλίας διάρ-
ροϊαν φέρονσα Ἰπποκρ.
Ἐκ-τάραξις, ἢ συντάραξις, ἀνησυχία, κοι-
λίας, διάρροια Ἰπποκρ. perturbatio.
Ἐκ-τάράσσω* πολὺ παράσσω, ἀνησυχῶ*
- δῆμον = διεγείρω Πλουτ. Κοριολ. 19 καὶ
ἄλλ. μτγν. Συχνότ. παθ. συνταράσσομαι,
περιπίπτω εἰς τρόμον Ἰσοκ. 15, 5* - ὅπῳ λό-
πης Ἀθην. 12, 552* «πρὸς τὸν τῶν πληγῶν
φόβον» Λουκ. ἐνθύν. 16. Περὶ τῆς γαστρός,
ἔγω διάρροϊαν, ἱατρ. conturbo.
Ἐκ-ταρδέω, ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Πουχ.
Ἐκ-ταριχεύω* ταριχεύω, μτγν. salio.
Ἐκ-ταρσῶω, ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ἰπποκρ.
Ἐκ-τασίς, ἢ ἐξάπλωσις, τέντωσις* - καὶ
καμπή Πλατ. νόμ. 7, 795* «καὶ συναγω-
γαὶ στρατιᾶς», πολ. 7, 526 καὶ μτγν. Παρὰ
τοῖς γραμμ. μεταβολὴ βραχέος φωνήεντος εἰς
μακρόν, ἐκτασίς Ἰδ. Ἐτ. Μ. σ. 302, 20.
Ἐκ-τάσσω, ἀττ. - τάττω* ἐξάγω καὶ τάσ-

σω, πρὸ πάντ., τὸν στρατὸν ἐξάγω ἐκ τοῦ
στρατοπέδου καὶ τάσσω εἰς παράταξιν μάχης*
- τὰς δυνάμεις Δ. Σικ. 17, 53, καὶ παθ. Πρ.
λυδ. 5, 83, 1. Συχνότ. μέσ. εἰς παράταξιν μτ-
γν. χης τάττομαι Σεν. Κυρ. 6, 3, 33 καὶ μτγν.
Ἐκ-τάτέον* δεῖ ἐκτείνειν Κλ. Ἀλ. σ. 147.
Ἐκ-τάτικος, 3* ἔγνων βοήθην εἰς τὸ ἐκτεί-
νειν, μηχανεῖν τὸ βραχὺ φωνήεν Ἀπολλων.
περὶ ἐπιρ. σ. 600, 22* ἐπρ. - ὡς Εὐστ.
Ἐκ-τάτός, 2* ἐκτεταμένος Πλατ. Τιμ. σ.
44, expositus.
Ἐκ-ταφρεύω* ἐσκαδῶ Ἰώσ. effodio.
Ἐκ-τείνω* τεντώνω, ἐξαπλώνω, ἐκτείνω*
- τινὰ Διογ. Χρ. 983* «καὶ πρὸς κέντρα»,
Πρ. 323* «ἀνὴρ ἐκτετατὸς νόχισ» οἶνε
ἐξηλωμένος εἰς ὕπνον Σοφ. Φιλ. 840, ὡς
καὶ Σεν. Ἀν. 5, 1, 2* - νέκυν Εὐρ. Ἰππ.
786* 60. καὶ φονεύω, καταβάλλω, Μηδ. 585.
«-ξίφος εἰς ἡπαρ» = ἐμβάλλω, εἰσάγω, Φοιν.
1421* - τὴν χεῖρα = ἐξαπλώνω Ἀριστ. ἐκκλ.
782, ὡς καὶ Πλατ. πολ. 5, 449, ὅπερ καὶ
μτγν. σημαίνει ἐπιθυμῶ τι, ἐκτείνω τὴν χεῖρα
πρὸς τι Πολύδ. 1, 3, 6* - τὴν κέραν Πλατ.
Φαῖδρ. 254, - κάλων, Πρωτ. 338* - τὰ γό-
νατα Ἀριστ. σφ. 1212* - τὰ σκέλη Σεν. Ἀν.
5, 8, 14. Περὶ τοῦ λόγου* «λόγος ἐκταθής»
= λαδῶν μήκος Πλατ. νόμ. 10, 887* «το-
σοῦτο μήκος ἔκτεινον λόγον» Διογ. Εὐμ.
207* «-θεοὶ φροῖμον», Ἀγ. 820, ὅστις
πολὺ ἀγαπᾷ ταύτην τὴν φράσιν* προβλ. Ἀ.
θην. 13, 573* «μεῖζονα λόγον» Σοφ. Τρ.
676 καὶ Εὐρ. πολλάκι. προβλ. «ἦδη πολὺς
ἐκτετατὸς χρόνος» Σοφ. Αἴ. 1381* - περι-
πάτοις Σεν. ἀποιμ. 3, 13, 4* ταράττω
στρατὸν κατὰ μήκος* - στρατὸν Εὐρ. Πρ.
ρακλ. 801* «-ἐπ' ἐννέα ἀσπίδων» Σεν.
Ἑλλ. 6, 5, 19* μτγν. «-πᾶσαν προθυμίαν»
= καταβάλλω π. πρ. Ἦρ. 7, 10* - θυμὸν
Ἀνδοκ. 3, 31* παρομοίως «ἐκτεταμαι φε-
βερὰν φρένα» = εὐρίσκειται εἰς ἐντασιν φόβου
ἢ ψυχῇ μου Σοφ. Οἶ. τ. 153* «ἄπασαν
ἀγωνίαν ἐκτείνει» Δημ. 60, 30, ἐνθα δὲ βέλ-
γραφεῖ ἐκτείνει. Παρὰ γραμ. ἐκτείνω βραχὺ
φωνήεν, οἷον Ἀθην. 10, 446. Εἰς τὸ παθ.
ἐκτείνωμαι, ἐξαπλοῦμαι, περὶ χωρῶν Δ.
Περ. 40, extendo.
Ἐκ-τειγίζω* ὅλως μετῆχος, ἡτοῖχορῶμασθαι
ἐνισχύω Θεοκρ. 7, 26* - τὸ χωρίον, ἐνθα δὲ Σχολ.
«εἰς τέλος ἤγαγε» ἐξηγ. καὶ πολλάκι. Σεν.
Ἑλλ. 3, 2, 10* «τὸ τεῖχος ἐκτετεγίσται ταχὺ»
= εἰνε ταχέως τελειωμένον Ἀριστ. ὄρν. 1165.
Ἐκ-τειγισμός, ὁ ὁχθρῶσις διὰ τευχῶν
Ἀρρ. Ἀν. 6, 20, 2, exstructio.
Ἐκ-τεκμάρωμαι* ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν χρησθ.
π. Εὐσεβ. consilio.
Ἐκ-τεκνῶω* γεννῶ τέκνα, εἰς τὸ μέσ. - πατ-
δας Εὐρ. Ἰων 438.
Ἐκ-τελέθω* κατὰγομαι* - τινὺς Ἑμπεδ.
42, 101, enascor.
Ἐκ-τελείωω* ὅλως διόλου τελειῶνω, κά-
μνω τέλειον Θεοκρ. αἰτ. φωτ. 4, 1, 4.
Ἐκ-τελείω, π. ἀντὶ ἐκτελέω Ἰλ. α. 498.
Ἐκ-τελείωσις, ἢ ἐντελής τελειώσις Θεοκρ.
αἰτ. φωτ. 1, 9, 3.

- Εκ-τελέω· Εκτελείω Θεόφρ. ἔτι δὲ παθ. τελειώνωμαι, γίνομαι.
 Εκ-τελευτάω· ὅπως διόλου τελειώνω Πινδ. Π. 12, 29· «καίνας ὄνους Εκτελευτάσει μακρόπολις Θήραν γενέσθαι» = ὅλως ἀγαγαί εἰς τέλος, διενεργήσει, 4, 19, καὶ αὐτὸν περὶ τῶν δοικόμενων ὑπὸ τοῦ πεπρωμένου Σοφ. Τρ. 169· «μακρὸν δὲ μήκος Εκτελευτήσας χρόνου» Αἰσχ. Πρ. 1020· ἀμτθ. «ὅπως ταῦτα Εκτελευτήσῃ καλῶς», ἰκ. 411, perficio.
 Εκ-τελέω· ὅπως διόλου τελειώνω, Εκτελώ· ἔργον, -φάρος, -ὄδον Ὁδ. γ, 275, τ, 143, α, 41, ὡς καὶ Σοφ. Τρ. 1177 καὶ ἔφεξ· -τὴν ἀκρίβην Πλατ. πολ. 4, 434· περὶ χρόνου, «εἰκοσι Εκτελέσας ἑναιαυτοὺς» Πινδ. ἰ. 4, 104, ὡς καὶ εἰς τὸ παθ. «ὅτε δὴ μὴνές τε καὶ ἡμέραι ἔξετελεσθον» = ἔσθον εἰς τὸ τέρμα Ὁδ. λ, 294· «βίον εὐσεβῶν» = εὐσεβῶς διαγών Δ. Σικ. 1, 49· βάλλω εἰς ἐνέργειαν, Εκτελώ· ἀπειλὰς Πλ. α, 245· -ὕπνοισιν, 6, 286· -νοήματα, κ. 105· «ὡς γὰρ Εκτελέσθαι ὀλομαι», μ, 217· «Διὸς νόος ἔξετελεῖτο» Ησ. θε. 1002· πάντεσσι λείπει Εὐρ. Φοιν. 691· -ἐπιθυμίαν Πρ. 1, 32· -τὰ νόμιμα Ξεν. Αἰκ. 10, 7 καὶ μτγν. κοῦσιτο.
 Εκ-τελής, 2· τελειωμένος· ἀγαθὰ, -ἄνδρες Αἰσχ. Πέρσ. 214, Ἀγ. 105· -νεανίας = ἐν-τελὺς λαδὼν αὐξήσει Εὐρ. Ἰων 780· 50· ἐν-τελὺς ὄρμος, -Δημήτερος ἀκτὴ Πσ. ἔρ. 404, perfectus.
 Εκ-τέμνω, ἰων. καὶ Ὁμ. Εκτάμνω (ἔτε-τέμνω) 1) ἐκκόπτω, ἀποκόπτω «ἰούς, δει-στόν μηροῦ» = τὸ βέλος ἐκ τοῦ μηροῦ κόπτων ἑκάλλω Πλ. λ, 515· -μηροῦς = εἰς τὰς θυσίας ἔκ τῶν μηρῶν τὰ σπῆα, α, 460· -ἴνας Πινδ. 1, 7, 53· «-τόν λάρυγγά σου» Ἀριστ. βᾶτρ. 582· -ἐλαιον Σοφ. Τρ. 1186· «-ὥσπερ νεύρα ἐκ τῆς ψυχῆς» Πλατ. πολ. 3, 441· -πλόκα-μον = ἀποκόπτω Εὐρ. ἰ. Α. 1438· ἀποκό-πτω, κατακόπτω -ὕλην Ὁμ. -τὰ πρεμνά Αἰσχ. 7, 19· -ἐλπιδας = κόπτω, ἀπιστεῶ Επ. ἀδ. 695, (παρart. 306). Πρὸ πάντ. περιτέμνω, εὐνοοῦζω, τινά Πρ. 3, 105, Πλατ. Γοργ. 473, περὶ ἵππων, εὐνοοῦζω Ξεν. Κυρ. 7, 5, 62· οἱ Εκτετεμμένοι = οἱ εὐ-νοοούμενοι Ἀριστοτ. Ζ. 1, 3, 11· «Ἐτι δὲ νοῦν ἔχοντες ἄνθρωποι κατακόπτονται τὰ δέν-δρα Δ. Ἀλ. 9, 57· μτφ. «ἔξετέμοντο αὐ-τοὺς φιλοφροσύνῃ» = ἀφώπλισαν ἢ ἐξηπάτη-σαν αὐτοὺς διὰ φιλοφροσύνης Πολύδ. 31, 6, 8, exco.
 Εκ-τένεια, ὁ· ἐπίτασις, ἔντασις τῶν δυνά-μεων, πρὸ πάντ. ὅπως ὑπερηρέσῃ τις τινα, προθυμία Κικ. Ἀττ. 10, 17· -ἐγκυκλίρη-σις, ὑπομονή, Ο' Ν. Δ. 50· ὅ, τι παραμένη, ἀφθονος προμήθεια -ἔδωκεν Ἡρωδ. 7, 2, 8· -ἐπιτηδεύων, 8, 2, 15.
 Εκ-τενής, 2· ἐπιτεταμένος, πρὸ πάντ. ἐν-τεταμένος, δραστήριος = φίλος Αἰσχ. ἰκ. 961, Πολύδ. 22, 5, 4, ὁ, τι παραμένη, ἦνε ἄ-φθονον, αὐτόθι παρὰ τὸ ἀψιγλή, ἀντθ. τῷ σπειδωλὸς Πολύδ. 3, 118· ἐπὶ. Εκτενωῖς = ἐντεταμένος, σφοδρῶς· -ἀγαπώμενος Αἰσχ. π. Ἀθην. 18, 579· -νοσηλεύω Ἡρ.

βι. Ὁμ. 7, Ν. Δ. πρόθυμος, εὐμενής· «-καὶ φιλοφροσύνῃς ἑκάλεσθαι» Πολύδ. 8, 21· δ· φθόνος· «ἔην πολυτελὺς καὶ Εκτενέστερον» Ἀγαθ. π. Ἀθην. 11, 527.
 Εκ-τεξίς, ἡ· τὸ γεννᾶν Ἀριστοτ. Θανμ. 177, partus.
 Εκτέος, 3· πρέπει νὰ ἔχῃ τις, νὰ κατέχῃ Ἀ-ριστ. Ἀγ. 259, Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 9, 3· «ἐκτέον, ληπτέον» Πάσχ. tenendus.
 Εκ-τεταγμένως· παρατεταγμένως, Εκτα-θεμένως Σχολ. Ἀπολ. P. 1, 567, explicite.
 Εκ-τετᾶμένως· μετ' Εκτάσεως, ἡπλωμένως Ἀθην. 3, 105, extenso.
 Εκτέως, ὥς, ὁ· τὸ ἔκτον μέρος τοῦ μεδί-μου Ἀριστ. ἰκκλ. 547, Ἀθην. 6, 235.
 Εκ-τεύχω· ἐξεργάζομαι, κατασκευάζω Ἰπ-ποκρ. ἑπιστ. σ. 1289, edo.
 Εκ-τεφρώ· ὅπως διόλου εἰς τέφραν μετα-βάλλω Πλουτ. ἡθ. σ. 696, Στραβ. 5, 4, 9.
 Εκ-τέφρωσις, ἡ· ἀποτέφρωσις, καθύς με-χρι τέφρας Στραβ. 5, 4, 8.
 Εκ-τεχνάομαι, μέσ· τεχνικῶς ἱκτινᾶσθαι Θουκ. 6, 46.
 Εκ-τηγανίζω· ἐν τηγανίῳ ψήνω Θεοδ. Ὑπτ.
 Εκ-τήκω· 1) ἀναλύων ἐκβάλλω, λύνω· «τὰ γράμματα τῆς ἐμῆς δικῆς», δι' ὅλου φακιοῦσιν Ἀριστ. νεφ. 772· «-ὄρματα τυρί» Εὐρ. Κύκλ. 459· -τί τῷ σώματι κᾶμω νὰ ἐξέλθῃ διὰ τὸ ἰσθμῶς Πλουτ. Λυκ. 5, Παρ. ἐξιδρώ, ἐξάγω· -αἷμα Ἰπποκρ. 50· «μή-ποι' Εκτακίη» = εἶθι νὰ μὴ ἀφανισθῇ ποτε Αἰσχ. Πρ. 533· «ληστὴς Εκτῆς μνημοσύ-νην πρᾶξιων» Κριτί. π. Ἀθην. 10, 432· 2) λύνω, κᾶμω μαλακὸν Θεοφρ. μετρ. «δακρυδαίον ὀφθαλμῶν, ὄρμα, χροά» = βασαν-ίζω, ἑξαντλώ Εὐρ. Ὁρ. 194, 529· -θυμῶν Πλατ. πολ. 3, 441· «-λυμῶ καὶ λύπῃ ἐκ-τόν» Ἀλ. Ζ. ἰ. 10, 41· «τινὰ εἰς δακρυά» = μέχρι δακρῶν μαλακῶν Πλουτ. Βροτ. 23.
 Ὁ παρ. εἰς παθ. ἢ ἀμτθ. σημ. «ἐκτίθηκα καρδίαν ὀρθήναις μητέροις Εὐρ. Ἐκ. 433· «τὰς δράσεις Εκτεκίθηκα ὑπὸ τῶν δακρῶν», (ἔτινα κρεῦσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν) Δ. Ἀλ. 8, 45 καὶ μτγν. -Εκτακίς = λύσας ἐκ τῆς λύπης Λουκ. εἰκμο.
 Εκτη-μόριος, 3· τὸ ἔκτον μέρος ἀπαφί-ρουν· οἱ Εκτ. = οἱ ἔχοντες χρεῖς νὰ πληρώ-νουν ὡς φόρον τὸ ἔκτον μέρος τοῦ εισοδήμα-τος τῆς γῆς Πλουτ. Σολ. 43· = πελάται Πολύδ. 4, 165.
 Εκτη-μορίτης, ὁ· Εκτημόριον, τὸ ἔκτον μέρος Γαλην. τ. 2, σ. 312.
 Εκτή-μοροι· οἱ Εκτὰ μέρη τὴν γῆν γεωρ-γούντες Πουχ. ἴδε Εκτημόριος.
 Εκτηνες, οἱ· ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιω-τίας, σύγχρονοι τοῦ Ὠρόγου Πασ. 9, 5, 1· ἔτι δὲ Εκτῆνες γράφ. Ἀραβ. 9, 9.
 Εκ-τηξίς, ἡ· τὸ λύνειν, ποιεῖν ρευστὸν Ἰπποκρ. eliquium.
 Εκ-τίθασσά· κᾶμω ὅπως διόλου ἤμερον Πολύδ. 4, 28, mansuefacio.
 Εκ-τίθημι· 1) ἔξω θέτω, τάττω Ὁδ. ψ, 179· ἔξω βάλλω, εἰς τὴν γῆν θέτω Σοφ. Φιλ. 5· -παίδιον Ἀριστ. νεφ. 630 καὶ ἰκκλ.

ἔτι δὲ μὲν. Πaus. 4, 33, 7· καὶ μέσ. «ἐκτιθεσθαι λείαν εἰς Βιδόλους» = μακρὰν ἐμαυτοῦ διδῶν καὶ ἐκείσε φέρω Πλουτ. Ἀλκ. 29· «ἀπόκρισιν Πολυδ. 24, 10, 14· 2) ἐκθέτω πρὸς θέαν» α-νόμουν πρόσθεν τῶν ἐπαινόμενων Δημ. 25, 18· συγγὰ π. Πολυδ. «ὕπαδειγμα, -ἐλθεμα. 15, 20, 5, 31 10, 4· -δὲ 0 λα = βραδεῖα ἐλθέτω, 15, 9, 3· -λῆθεητας Σοφ. ἀποσπ. 63· ἔτι δὲ πρὸς πώλησιν Δίων Κασ. 3) ἐκθέτω, ἐξηγουμαι Πολυδ. 10, 9, 3· ὡσαύτ. μέσ. Δ. Σικ. 12, 13· ἔν γέν. ὀρῶ, προσδιόρῶ, μὲν. προσέτι δ' ἐκδίδω ποιήματα καὶ συγγράμματα, μὲν. εχρησθ. Ἑκ-τιθηνέω· ἐκτρέφω ἐν τῇ μέσ. -δ(ια)νό(λας) Πλουτ. ἡδ. σ. 1070, enutrio
Ἑκ-τικεύομαι, μέσ. εἶμαι ἐκτικός, ἱατρ.
Ἑκ-τικός, 3· α) ἔχων, ἀπορῶν μίαν ιδιότητα Ἀριστοτ. ε) παρσκευασμένος, ἐξησκημένος, μὲν. γ) πάσχων σθηθικόν νόσημα, κοιν. χτικῶ, ἱατρ. ἐπὶρ, ἐκτικὸς Πλουτ. ἡδ. σ. 202.
Ἑκ-τίκτω· ἀποτίκτω, γεννάω· -ἐκτετέδ-καμεν Πλατ. Θεαιτ. 210.
Ἑκ-τικῶς, ἐπὶρ, κατὰ ἔξιν Εὐστ. Ὁδ. II.
Ἑκ-τίλ' ἄω· ἐκβάλλω τὴν κόπρον μου, τειρ-λίξω Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 792, caeo.
Ἑκ-τίλλω· μαδῶν ἐκβάλλω Ἀριστοτ. Ζ. I. 3, 11, ὡς καὶ «ἐκτετιλμένος πάγωνας» Ἀνακρ. 66, 9· ἀποσπῶ· τὴν βοδωνίαν Δημ. 53, 16, ovello.
Ἑκ-τίλ' τ' ὄν· δεῖ ἐκτίλλειν Κλ. Ἀλ. σ. 225.
Ἑκ-τιμάω· ἐκτιμῶ, πολὺ τιμῶ Σοφ. Πλ. 64, Πολυδ. 6, 46, 2· τὰ μέγιστα τιμῶ, ἐκτιμῶ Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 33.
Ἑκ-τίμησις, ἡ· πολλὴ τιμὴ, ἐκτίμησις Στρατ. 12, σ. 641, aestimatio
Ἑκ-τίμος, 2· ἄνευ τιμῆς, μὴ τιμώμενος Ἦουχ. Παρά Σοφ. Πλ. 235 «γονέων ἐκτίμους Ἰσχυσα πτέρυγας γόνων», εἶνε ἔνερ. «μὴ τιμώσας τοὺς γονεῖς»
Ἑκ-τίναγμα, ὅ· τὸ τινάσσειν ἔξω, ἔξω-θεῖν, διασείειν Φύλιαν, Οἶ. excoussio.
Ἑκ-τίνακτρία, ἡ· ἡ ἐκτινάσσουσα Νικ. Εὐδ. 3, 255, qnassatrix.
Ἑκ-τίναξις, ἡ· τῷ ἄνωγ· Ἑτ. M. καὶ μὲν.
Ἑκ-τίνασσω· τινάσσω ἔξω, ἐκβάλλω διὰ κλονισμοῦ· «ἐκ δὲ τινάχθεν ὀδόντες» Πλ. π. 348, Πλουτ. Κατ. Πρ. 14· «ἐλμινθας» = ἐκβάλλω διφιλ. π. Ἀθην. 2, 51 «τὸν κλονιστὸν ἐκ τῶν ποδῶν» = τινάσσω τὴν ἰσχυρὴν ὀπὸ τὰ πόδια Ματθ. 10, 14.
Ἑκ-τίννωμι· ἡ ἐκτίνωμι· τῷ ἐπομ. «τὴν δίκην ἐκτινόντων» μτχ. Δ. Σικ. 16, 29.
Ἑκ-τίνω· ἀποτίω, πληρώνω, πρὸ πάντ. ὀφίσταμαι τὴν τιμωρίαν, εἰς τὴν ὅποιαν εἶμαι καταδικασμένος· -ζημίαν Πρ. 6, 92· «δίκην (ἐν τῇ φράσει ταύτῃ χρηματικὸν πρόστιμον) πρὸλ. -πάσχειν» Θουκ. 5, 49, -τῷ δημοσίῳ = εἰς τὸ δημοσίον ταμεῖον Λυσ. 20, 12· «ἐκτίσται τὰ χρηματά τινι» Δημ. 24, 187, ὡς καὶ -χρέα, 27, 49· -τὰ ὀφειλόμενα Πλατ. Κρατ. 400· -τὴν τετραπλασίαν, νόμ. 9, 878· «-ἐκατὸν δραχμάς εἰς τὸ δημόσιον» Πλουτ. Σολ. 24· ἐν γέν. πληρώνω, ἀνταμιδῶ· «-Ἀργεῖα τροφάς» Αἰσχ. Ἑπτ. 520· «ἀντίποινα Εὐδ. Πρ. μ. 755· -χά-

ριν, Ὁρ. 453, Πλατ. πολ. 1, 338· -τὰ τροφεία, 7, 520· -τὴν βλάβην = ἀναπληρῶ τὴν βλάβην, νόμ. 11, 936. Μέσ. κάμνω νὰ ὀποστή τις ποινὴν, τιμωρῶ· «ὄβριν ἐκτίσται» Σοφ. Αἴ. 297· «ἀνατὸν Εὐδ. Πρ. μ. 547· Ἑκ-τίσις, ἡ· τὸ πληρώνειν, τιμωρεῖν» -βλάβης, -ζημίαι, -χρημάτων Πλατ. νόμ. 9, 862· «διπλασία = τοῦ διπλοῦ Δειν. 2, 17· τῶν κλεμμάτων Δημ. 24, 113, καὶ δολαχοῦ παρὰ βήτορος. «ἐκτίσιν ποιεῖσθαι» = ἐκτίνειν Δημ. 24, 184, persolutio.
Ἑκ-τίσμα, τό· ἡ ἀποτιθέσα ποινὴ Πλατ. πολ. 10, 615.
Ἑκ-τιστής, ὁ· ὁ ἀπωθῶν καὶ τιμωρῶν Βασίλ. λογ. 1, 1, σ. 437.
Ἑκ-τιθεύω· ἐκτρέφω, τρέφω Ἀριστοτ. Ζ. I. 3, 20, enutrio.
Ἑκ-τιτρώω· τρωπῶ, διατρύφω μὲν. perforo.
Ἑκ-τιτρώσκω· 1) προξενῶ ἐκτρωμα, ἐξ-ἀμβλωμα Αἰσχ. 2) ἀμύδ. ἀποβάλλω, κάμνω ἐξ-ἀμβλωμα Πρ. 3, 32, Ἀριστοτ. Ζ. I. 8, 4.
Ἑκ-τμήμα, τό· τὸ ἀποκυπνέον, ταμῆχιον γῆς Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 5.
Ἑκ-τμήσις, ἡ· τὸ ἀποκόπτειν γλῶσσ.
Ἑκ-τμῶν, ὁ· κωμ. ὄν. παρασίτου πινός Ἀλκιφρ. 3, 5.
Ἑκ-τδοῦρον· πόλ. 1) Ταρρακ. Ἰσπανίαις Πτολ. 2) Ραιτίας ὡς.
Ἑκ-τ' ὄν, ἀντὶ ἐκτ' ὄθεν· ἔξωθεν, ἔξω· -τινὸς Ὁδ. α, 132· «πύργων, -λίμνων Αἰσχ. Ἑπτ. 611, Πέρσ. 852· «ἐκτ' ὄθεν γαμῖν» = νυμφεύομαι γυναῖκα ἐκ ξένου οἴκου Εὐδ. Ἀνδρ. 975 καὶ μὲν. π. Ἀπολ. Γ. 1, 1037· «ἐρώτων» = ἄνευ ἀγάπης Ἀγαθ. 3 (5, 302)· ἀλλ' Ὁδ. ι, 239 τὸ «ἐκτ' ὄθεν ἀδελφῆς» = ἔξω εἰς τὴν ἀδελφὴν.
Ἑκ-τ' ὄθεν· μετὰ ταῦτα, ἔπειτα Ἀπολ. Γ. 4, 520· «συγγνὸς ἐκ δὲ τ' ὄθεν, 2, 351, αἰνίδα»
Ἑκ-τοθι· ἐκτός, ἔξω· «θοῶν ἐκτοθι νηῶν» Πλ. σ, 391 καὶ Ἀπολ. Γ. πολλὰ. ὅστις τὸ μεταχειρίζεται καὶ ἀπολ. «σέο δ' ἐκτοθι μὴ νῆς ὄρωρεν» = ἄνευ σου, I, 1291, extra.
Ἑκ-τοχ-ωρῶ· χέω διὰ τοιχωρυχίας διαρπάξω, ἐν γέν. διαρπάξω, λεηλατῶ· -τοὺς βίους, -τὴν βασιλείαν Πολυδ. 4, 18, 8, 18, 88, 2.
Ἑκ-τοκίζω· δανείζω Συμμ. Ἑστ. 689.
Ἑκ-τοκον, τό· γέννημα, βλαστὸς Αἰλ. Ζ. I. 10, 14, foetus.
Ἑκ-τολμάω· τολμηρῶς κάμνω Ἰώσ.
Ἑκ-τολμός, 2· πολὺ τολμηρὸς Σουῖδ. δι. γρ. πρὸλ. εὐτολμός· ἐπὶρ. -ὡς Μανελ. 3, 331, audax.
Ἑκ-τολυπέω· ἐκτελῶ, τελειώνω, ἄγων παντελῶς εἰς τέλος· -πόνον Ἡσ. ἀσπ. 44· «οὐδὲν καίριον» Αἰσχ. Αἴ. 1003, conficio.
Ἑκτομάδα· εἶδος δόρατος Ἦουχ.
Ἑκ-τομάς, ἄδως, ἡ· 1) πῦλις ἐκ τῆς θύρας ἔξω φέρουσα Αἰν. τακτ. κ. 24· 2) περιεφελαλία, ἡς οἱ ὀφθαλμοὶ διαλάμπουσιν Ἦουχ.
Ἑκ-τομαός, ὁ· ὁ ἐκτέμνων Ἦουχ. τομαός, τιμηθεῖς.
Ἑκ-τομέω· ἐκτέμνω Ἰώσ.
Ἑκ-τομή, ἡ· τὸ ἀποκόπτειν, ἡ ἐκκοπή Πλουτ. Ἀλκ. 16· -γῆς, Πομπ. 41. Συνθ. τὸ μόνον-

χίλιν 'Πρ. 3, 48, Πλατ. συμπ. 195, exēsisio.
Ἑκ-τομίας, ὁ ὁ εὐνοχοῦσις 'Πρ. 6, 9, Λουκ.
κρόν. 12. -κάπρος π. 'Αθην. 9, 402.
Ἑκ-τομίας, ἰδος, ἢ 1) ἡ ἐκτέμνουσα, κό-
πτουσα· -δρεπάνη· τὸ θεραιτικὸν δρέπανον,
'Επ. ἀδ. 176 (8, 21). 2) μήτρα 'Αθην.
4, 101, =ἐκβολὰς.

Ἑκ-τομον, τό· μαῦρος ἑλλέβορος Θεοφρ.
Ἑκ-τομος· ἑκτομίας.
Ἑκ-τονος, 2· ὁ ἐκτός τοῦ τόνου, κακόντονος·
ἄσιν Κλ. 'Αλ. στρωμ. 2, σ. 493, absopus.
Ἑκ-τονόω· χαλαρώνω, ἀδυνατίζω, Νικητ.
Χων.

Ἑκ-τοξέω· 1) ἔκ τινος τοξέω· -πύργον
Ξεν. 'Αν. 7, 8, 14. 2) ῥίπτω τελειώνω τὰ
βέλη· «βέλη ἐξετοξέωτο» 'Πρ. 1, 214 καὶ
μην. 50, μτφ. -βίον· διέρχεται τὴν ζωὴν,
τελειώνω 'Αριστ. πλ. 34, Σχολ. ἀνηλω-
σθαί. 'Ομοίως «τὸ σάφρον ἐξετοξέωσε φρε-
νός», Εὐρ. 'Ανδρ. 365· -ἐξέπεσεν, ἐξέλιπε»
'Παυχ.

Ἑκ-τοπίζω· ἔξω τοῦ τόπου φέρω, ἀπάγω·
-ἐαυτοῦς 'Αριστοτ. Οὐμν. 126· ἐκτοπι-
σμένος· ἀπομακρυνόμενος· Στραβ. 3, 4, 19·
ἀλλὰ «εἰς μῦθον ἐκτ.» = εἰς θαυμάσιον μῦθον
μετατρέφω, διαστρέφω, 4, 1, 7. Συχνότ.
ἀπομακρύνωμαι, μεταναστεύω 'Αριστοτ. πολ.
5, 11· -μακράν, Ζ. 'Α. 4, 8 καὶ πολλάκι.
περὶ ῥήτορος ἀπομακρύνωμαι ἀπὸ τοῦ θέμα-
τος, ῥήτ. 3, 14, sumptuous.

Ἑκ-τόπιος, 3 καὶ 2 ἐκτοπ(α Σοφ. Οἱ. τ.
106, ἀπομακρυνόμενος· «ἀπάγετ' ἐκτόπιόν
με», αὐτοῦ 1340· «ποῦ χωρεῖ ἐκτ. συνθεῖς»
Οἱ. Κ. 119· «ἡνῶσατ' ἐκτοπῖαν φλόγα πῆμα-
τος» ὡς. 157, Σχολ. ἐξετοπίσατε, ἀμα-
κρόνατε· ξένος, ἀλλοδαπός 'Αθην. 14, 659·
2) ὡς καὶ τὸ ἐκτοπος, θαυμάσιος, παράδο-
τος· -δρμαί 'Ορφ. ὕμν. 57, 10, peregrinus.

Ἑκ-τοπισμός, ὁ· τὸ ἀπομακρύνειν ἐκ τινος
τόπου· «ἐκτοπισμούς ποιέσθαι» = μετοικί-
ζεσθαι 'Αριστοτ. Ζ. 'Α. 9, 13· ἡ ἀπομάκρυνσις
Στραβ. 3, 4, 13.

Ἑκ-τοπιστέον· πρέπει νὰ ἐκτοπίσῃ τις Κλ.
'Αλ. σ. 225.

Ἑκ-τοπιστικός, 3· πρὸς τὸ ἀπομακρύνειν,
μεταβάλλειν τόπον ἔχων κλίσην, ἀντιθ. τῇ
ἐπιδημητικός 'Αριστ. Ζ. 'Α. 1, 1· -βίος
= μεταναστεντικός βίος, 4, 12.

Ἑκ-τοπος, 2· α) ὡς καὶ τὸ ἐκτόπιος,
ἀπομακρυνόμενος ἐκ τινος τόπου· -ἄρουρα
Σοφ. Τρ. 92· «τῶνδ' ἐδράνων ἐκτοπος ἐκ-
τοπος» = ἀπομακρύνουσι ἐκ τούτων τῶν καθι-
σμάτων, Οἱ. Κ. 232· 60. ξένος, ἄλλος τις·
«αὐτὴ πρὸ αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου τέ-
θυκεν» 'Τρ. 1422· 6) ἀσυνήθης, ἐκτακτός
Πλάτ. νόμ. 7, 799· -δένδρον 'Αριστ. ὄρν.
1474· πρὸ πάντ. 'Αριστοτ. καὶ μτγν. Πλουτ.
καὶ Λουκ. συχνὰ δὲ καὶ ἐν τῇ σημ. τοῦ τε-
ραστίου ἢ ἀναρμόστου· ἐπὶ ἐκτόπως Πο-
λύδ. 32, 7, 8, insolens.

Ἑκ-τόρειος, 3 καὶ Ἑκτόρειος, 3 καὶ
2· ἴδε 'Εκτωρ.

Ἑκ-τορέω· διατρύγω· αἰῶνα· γεληνός =
ἤρπασεν, ἐστέργησεν 'Ομ. ὕμν. 'Ερμ. 42, effodit.

Ἑκτορ' ὄης· 1) υἱὸς Ἑκτορος Ἀστυνάχου
'Ιλ. 2) σφ' φυγάδες Τρώες ἐν ἱταλίᾳ Δ. 'Αλ.

Ἑκτόριος, ὁ· μαθηματικός τις Τζέτζ.
Ἑκ-τορμῆ (τορμή)· ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ
πλανῶμαι, Σουῖδ.

Ἑκ-τορνεύω· τορνεύω, ἀποτορνεύω· «εἰς
ἀετὸν ἐκτορνεύεται» 'Ηλιοδ. 2, 11.

Ἑκτός, 3 (ἀντὶ ἑξτος Εὐδοτ. 'Ιλ. σ. 451)
ἑκτος· Ὁμ. ἀπανταχοῦ, sextus.

Ἑκτός, (ἐχω)· ὅτι δύνανται τις νὰ ἔχη, νὰ
λάβῃ Δ. Λαερ. 3, 105.

Ἑκτός (ἐκ), ἐπὶ. 1) ἐκτός, ἔξω· Ὁμ. καὶ οἱ
ἐφεξ. συνήθ. μετὰ γεν., ἥτις εἴτα προτίθεται
εἶτε ἐπιτίθεται «τεῖχος ἐκτός» 'Ιλ. φ. 608·
«ἐκτός κλισίης», ξ. 13· «Ἀπόλλωνα καλῶ-
σατο δώματος ἐκτός», ο. 143· «ἐκτός αἰτίας
κυρεῖς» = εἶσαι ἀνάτιος, ἀθῶος 'Αισχ. Πρ.
330· «αἶ τ' εἴσω στέγης αἶ τ' ἐκτός αὐλῆς»
Σοφ. Τρ. 203· «ἐκτός πημάτων», Φιλ. 502·
«ἐκτός ἐλπίδος σωθεῖς», 'Αντ. 330· «ἡ γὰρ
ἐκτός καὶ παρ' ἐλπίδα χαρά» = ἀνέλπιστος,
338· «δοκημάτων ἐκτός» Εὐρ. 'Πρ. μ. 771·
«ἐκτός κακῶν» Πλάτ. Γοργ. 523, καὶ ἄλλα·
χοῦ πολλάκι.

«ἐκτός ἐῖμι» = εἶμι ἐκτός ἐῖ τοῦ μέλλειν ἀπο-
θνήσκειν αὐρίον = πολλὸ ἀπέχει τοῦ ν' ἀπο-
θάνῃ αὐρίον, Κρίτ. 46· «ἔχεις τί ἐκτός
τούτων λέγειν» = ὡς καὶ παρ' ἡμῶν πλὴν τού-
των, Γοργ. 474· «ἐκτός τῆς ὀνείμας τινος
εἶναι» = οὐκ ὀνείμαται εἰς τὴν δυνάμιν τινος·
Θουκ. 2, 7· «ἀπέκτειναν ἀπαντας ἐκτός ὀλί-
γων» Ξεν. 'Ελλ. 1, 2, 3 καὶ ἄλλαχοῦ· οὕ-
τως «ἐκτός εἰ μὴ» = nisi forte Λουκ. «τὰ ἐκ-
τός» = τὰ ἔξω πράγματα Εὐρ. 'Ιων 231· «οἱ
ἐκτός» = οἱ ξένοι παρὰ τὸ ἀλλόφυλοι· Πλάτ.
νόμ. 1, 629, καὶ συχνὰ ὁ Πολύδ. Περὶ γρό-
νου, ἐκτός, ἐπείκειν· «ἐπὶ ἐκτός ἐγείναι
πέγναι ἡμετέρων» 'Πρ. 3, 80· 2) ἔξω πρὸς τὰ
ἔξω, «ἐρρίψεν ἐκτός αὐτὸν» Σοφ. Τρ. 268·
«εἰλκον παρὰ τὴν δδὸν ἐκτός» Πλάτ. πολ.
10, 616, extra.

Ἑκτοσ· ἔξω ἐκτός· «δδὸν δ' ἐκθαλον ἐκτοσε
χειρὸς» 'Οδ. ξ. 277.

Ἑκτοσθε, συνήθ. ἰδίᾳ δὲ πρὸ φωνηέντων
ἔκτοσθεν (πρόβλ. ἔκτασθαι)· κυρ. ἀπὸ τὰ
ἔξω, ἔξωθεν, ἔξω, ὡς καὶ τὸ ἐκτός ἀπολ.
καὶ μετὰ γεν. «τεῖχος ἐκτοσθεν μένειν» 'Ιλ.
ι. 552 καὶ πολλάκι. «πῆνδε δ' ἐκτ. βοῶντα»
Σοφ. 'Πλ. 792, καὶ συχνὰ μτγν. σπαν. πῆξ.
ἀπ' ἔξω Λουκ. «ἐκτ. γενέσθαι αἰ» = γίνεσθαι
ἐκτός ἑαυτοῦ, λιποθυμῶ 'Ἰπποκρ.

Ἑκ-τοτε· ἀπὸ τότε, ἐκτοτε 'Αθην. 4, 148.

Ἑκ-τραγ-ωδέω· διὰ τραγικῆς καὶ πομ-
πώδους, πλήρους στόμου διηγῆσεως ἢ παρα-
στάσεως μεγάλῃ, ἐκθέτω καθ' ὑπερβολὴν ἢ
τρόπον, πρὸ πάντ. ὅπως διεγείρω φρόν. ἢ
συμπάθειαν Πολύδ. 8, 56, 8 καὶ πολλάκι.
περὶ τινος 'Αθην. 9, 403 ὁ Λουκ. π. μιθ.
συν. 41 τὸ συνάπτει μετὰ τοῦ «πρὸς πολ-
λὸς ἔστιν» καὶ τότε ἐκτραγῶδες = ἐν τρα-
γωδίᾳ κάμνω γνωστόν.

Ἑκ-τρανόω· 1) καθαρὰ ἐκθέτω, διασαφη-
νίζω, Σουῖδ. καλὰ προφήτῳ Γεωργ. 'Αλεξ. βί.
Χρυσ. τ. 8, σ. 203, explicat.

Ἑκ-τράπεζος, 2· ἀπὸ τῆς τραπέζης ἀπο-

μεκλεισμένος, ὅτι δὲν εἶνα δυνατόν νά τεθῇ ἐπὶ τῆς τραπίης, ὡς οἱ κύριοι παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις Λουκ. ἀλεκτρ. 4.

Ἑκ-τραπελο-γάστωρ, ὁρος, 2' ἀσυνήθως προγάστωρ - ὄνοι Ἑπιχαρμ. Ἀθην. 7, 27.

Ἑκ-τράπελος. 2' τοῦ συνήθους ἑκτεπόμενος, δουτράπελος, ἀσυνήθης: «τῆς ὕψους τὸ ἑκτρ.» Ἀλλ. Ζ. 1. 14, 9 καὶ ἄλλ. μτγν. Πρὸ πάντ. περὶ τῆς παρὰ τὸ σύνθετος ταχέως ἀνέξεως τῶν παιδίων Πλιν. Φ. 1. 7, 16. ἱπρ. -ως Ἀνθ. Παλ. 11, 402, 3.

Ἑκ-τραυματίζω· ὁλως τραυματίζω, πληγώνω Θεοδ. Προδρ. σ. 113, vulnereo.

Ἑκ-τραχηλίζω· τριάνω τοῦ τραχήλου ῥίπτω, καταρρίπτω Ξεν. Κορ. 1, 4, 8' ἐν γέν. καταπίπτω, τὸν τραχὺλον ὁραῖω Ἀριστ. Λυσ. 705' «ὃν ἐκείθεν (ἀπὸ τίνος ὕψους) ἐκ-τραχηλίσθῃ πεσόν», 70' ὁδ. καταστρέφω, ἀφανίζω Λουκ. Τόξ. 14 καὶ ἄλλ. μτγν. οἶον Ἀλκιφρ. 3, 40. Παθ. κατακέφαλα κρημνίζομαι εἰς συμφορὰν Δημ. 9, 51' παρὰ μτγν. οἶον Δ. Χρυσ. κάμνω υπερήφανον, καὶ Ἑρμογ. παριστάνω μὲ ἐκφράσεις πληρεῖς στόμου.

Ἑκ-τραχηλισμός, δ' ἑκτραχηλισμός γλῶσσας.

Ἑκ-τράχυνω· κάμνω τραχὺ «τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένον» = τραχεῖς Λουκ. ἄλλ. 51' παροξύνω, παροργίζω Πλουτ. Ἀλκ. 14. Παθ. ὀργίζομαι - πρὸς τινα, Ἀρατ. 49.

Ἑκ-τρεπτέον· δεῖ ἐκτρέπειν Κλ. Ἀλ. σ. 233.

Ἑκ-τρέπω· ἀποτρέπω, μακρὰν τρέπω, παρατρέπω «-κακὰ γὰρ» ἀπὸ τῆς γῆς Αἰσχ. Ἑπτ. 610' «μηδ' ἐς Ἑλένην κότον ἐκτρέψης» μὴ ἀποτρέψης καὶ στρέψης πρὸς τὴν Ἑλ. Ἀγ. 1443' «-πρὸς ποιμένας» Σοφ. Αἴ. 53' ἐπὶ δὲ ἐμποδίζω, ἀποτρέπω «-τὴν ὁρώσαν», Πλ. 342' «-ἐς ἄλλον Εὐρ. Ικ. 483' «-ὄβριος ἀσπίδα» μὲ τὰς ἀσπίδας ἐμπροσθεν τῶν θυρῶν φεύγω, Βάκχ. 787' «-τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν Μαντινικήν» ἀπάγω Θεουκ. 5, 65. Μέσ. στρέφω· μακρὰν, τρέπομαι ἀπὸ τίνος, καὶ πηγαινῶ κάπου ἄλλου Ἦρ. 1, 104' «ἐκτραπόμενοι ἐκἀθηνων» ἐξάπησαν ἔξω τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκἀθησαν Ξεν. Ἀν. 4, 5, 15' «ἀπὸ τίνος ἐπὶ τι» Πλάτ. σοφ. 222' «πύθεν δευρο ἐξετραπόμεθα», πολ. 8, 543' ὁδ. ἀποκλίνω ἐμπροσθεν τίνος, ἐξέρχομαι ἐκ τῆς ὁδοῦ, τὸν ἀποφεύγω «ἐλκουσι τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτράπονται» Ἦρ. 2, 80' «ἐκτρέπεται με νῦν ἀπαντῶν» Δημ. 19, 225, παρὰ τὸ μισθῶ καὶ ἀποβάλλομαι Πολυδ. 5, 114, καὶ οὕτω πρὸ πάντ. ὁ Λουκ. «τὸν ἔλεγον Πολυδ. 35, 4, 14' «εἰ δ' οὖν τι κἄν-τρέπαιο τῶν πρόσθεν λόγων» ἀρνηθῇ Σοφ. Οἱ. τ. 851, μτγν. καὶ ἀλλάσσω, μεταβάλλω «τῆς ἀριστοκρατίας εἰς ὀλιγαρχίαν ἐκτραπέιστος» Πολυδ. 6, 4, 9' παρ' ἱατροῖς ἐξαρθρῶνομαι, averto, deflecto.

Ἑκ-τρέφω· τρέφω, ἀνατρέφω, μεγαλύνω Αἰσχ. Χο. 739' «ὅς ἐξέφωσι καθ' ὅσον με» Σοφ. Οἱ. τ. 827. Καὶ ὡσαύτ. μέσ. Ἠλ. 13, ὡς καὶ Ὀμ. ὕμν. Δημ. 166, 121 (περὶ τῆς τροφῆς) «γενῶντες καὶ ἐκτρέφοντες» Πλάτ. νόμ. 6, 776' «γένοιτο τε καὶ ἐξετράφη», Κριτ. 50, ἐν τῇ μέσ. Τιμ. 91. Ἐπὶ δὲ περὶ

φυτῶν «τὸ ἐκτρέφον τὴν ῥίζαν τοῦ σίτου» ὅτι παρέχει τροφήν εἰς τὴν ῥίζαν Ἦρ. 1, 193' - τὸ σπέρμα=κάμνω ὄριμον Ξεν. οἰκ. 17, 10, εὐαίτιο.

Ἑκ-τρέχω· ἔξω τρέχω· «-ἐκ τῆς πόλεως» κάμνω ἐκδρομήν, ἔξοδον Θεουκ. 4, 25, καὶ οὕτω συχνὰ περὶ στρατιωτῶν Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 33' «τῆς συγκλήτου εἰς τὸν δῆμον» Ἠρώδ. 7, 11, 10' ἐπὶ δὲ «τὸν κατ' ὄν» ὡς περὶ Δ. Απερ. 5, 65' ὁδ. «τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα» ὡς περὶ οὐκίαν ὄργην Σοφ. Οἱ. Κ. 493' διατρέχω, διὰ τινος Φιλοστ. Περὶ φυτῶν, ταχέως ἀναδραστάνω, κάμνω ἀναδρομήν Θεοφρ.

Ἑκ-τρησις, ἡ διατροπή· ἱπποκρ. σ. 680.

Ἑκ-τρίβινός· μετ' ἑνὶ τριάνω ἐκ τῆς ὁδοῦ ἀποτὸ κινῶ, διασείω· Ἑλλὰδα Λουκ. Ψευδολ. 29.

Ἑκ-τρίβη, ἡ· ἑκτριψίς Πανγ.

Ἑκ-τρέβω· 1) εἰς τὰ ἔξω τρέβω, διὰ τῆς προσταθῆς προκαλῶ· -πῦρ Ξεν. Κορ. 2, 2, 13' ὁδ. «-ἐν πέτρῳ πέτρον» τρέβω πέτρην εἰς πέτρον Σοφ. Φιλ. 296' 2) τρέβω ἐκβαλῶ· «Κύκλωπος ὀφθαλμὸν ὡς περ σφηνίαν» ἐκβαλῶ, ἐκβαλῶ Εὐρ. Κυκλ. 475' «ποίην ἐκ τῆς γῆς» Ἦρ. 4, 120' «-πίπτος τρέβω» πρῶτος ἐκκρίνω, ἐκκρίνω, ὡς πίπνῃ ἢ πνῶν ἀναδραστάνει πλέον ἐκ τῆς ῥίζης, 6, 37' «ἐκτέτριπται πρῶρις ἐκ Σπάρτης», 6, 86, ὡς καὶ «Ζεὺς πρῶριον ἐκτρέβειν» Εὐρ. Ἴππ. 684. Οὕτως ἐκτρέβεται Σοφ. Οἱ. τ. 428, παρὰ τὸ καταφθεῖραι Πλουτ. Εὐμ. 19' 3) τρέβω, κατατρέβω, φθίρω· «Ἀτλας ὁ χαλκείος νώτος οὐρανὸν ἐκτρέβων», ἀντὶ νώτα οὐρανῶ Εὐρ. Ἴων 2' «ὅπλῃς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος» Λουκ. ὀν. 19' μτρ. «κακῶς βίον ἐκτρέψαι» διὰ γὰρ, διαφθεῖραι Σοφ. Οἱ. τ. 248' 4) ἀποτρέβω, ἐκβάλλω· -βύπον Πλουτ. λοιπὸν καθαρῶς, καλλύνω· «-τὰς πανοπλίας Πολυδ. 10, 20, 2' «καρπούς, -χλιδά Θεοκρ. 7, 156 καὶ Νικ. π. Ἀθην. 3, 126, συντρέβω, ἀλυνίζω, εἰσέρχομαι.

Ἑκ-τριμμά, τὸ τὸ ἐπιτρέβειν, πληγὴ διὰ τριβῆς ἱπποκρ. Φιλοφ. παρ' Ἀθην. 9, 409, ὕψωμα δι' ἀποτρέβην.

Ἑκ-τριψίς, ἡ· τὸ ἐκτρέβειν, τρέβειν μτγν.

Ἑκ-τριχύνω· ἀραιρῶ τὰς τρίχας, δι. γρ. ἀντὶ ἐκτρυχύνω παρὰ Λουκ. Τόξ. 30.

Ἑκ-τροπαλίζω· ἀποκλίνω, ἐκκλίνω Μεσοδ. συμμ. παρθ. σ. 142.

Ἑκ-τροπή, ἡ· 1) ἡ ἀποτροπή, ἀπαγωγή ὕδατος Θεουκ. 5, 65' μτρ. -μύχθων Αἰσχ. Ἦρ. 915' 2) ἡ ἀπόκλις, πρὸ πάντ. λόγου, τ. 8. παρέκθασις ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ λόγου Αἰσχ. 3, 206, ὡς καὶ Πλάτ. πολιτ. 267' «αὐθὶς ἐπὶ τὴν ἐκτροπὴν ἐπ' ἀνέμῳ» ὅθ' ἐπιστρέφωμεν εἰς τὸ σημεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου παρεβόημεν Πολ. 4, 24, 15 καὶ συχνά. Ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἀποκλίνει τις ἐκ τῆς ὁδοῦ, ὅπως ἡσυχάσθαι Ἀριστ. βατρ. 113, Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 29, ἡ πάροδος, ἔξοδος Δ. Σικ. 3, 14. Παρὰ γράμ. ἄλλος τύπος Ἀθην. 11, 490, doctio.

Ἑκ-τροπίας, ὁ, οἶνος· γαλασμένος, ἐφθορμένος οἶνος Ἀλκιφρ. 1, 20, Πολυδ. 1, 248.

Ἐκ-τρόπιμος· ἔκτροπος Cio. ad Att. 12, 12, σκοτεινὴ σημασία.
 Ἐκ-τρόπιον, τό· ἡ τοῦ βλεφάρου ἑκτροπή ὅταν σπέρηται πρὸς τὰ ἔξω ἰατρ. II, Αἴγιον.
 Ἐκ-τροπος, 2' ἑκτετραμμένος, ἀποκλίνων ἑκκλ. Ρρ. Νυσ. τ. 2, σ. 565, deflexus.
 Ἐκ-τροφή, ἡ· τὸ ἐκτρέφειν, μεγαλύνειν, ἀνατρέφειν Ἀριστοτ. Ζ, I, 3, 15, nutritio.
 Ἐκ-τροχάω· ἑκτρέχω Ἀπολλ. 2, 7, 3· διέρχομαι, διηγοῦμαι Διοσκ. excarro.
 Ἐκ-τρόχῳ· ἑκτροχόν Πουχ.
 Ἐκτροχόν· ἑκτρόχαλον Πουχ.
 Ἐκ-τροχάω· ὅλως διόλου τροχῶ, περὶ ἀμπέλων μετ' ἡ. Χρυσ. ὅμ. 5.
 Ἐκ-τρογίζω· ἀφαιρῶ τὴν τρύγα (τὸ καταπέτι), λαγαρίζω Γεωπ. 5, 2.
 Ἐκ-τροπάω· 1) διατροπῶ Γεωπ. 10, 23· 2) διὰ τρώπας ἑσπῶ, ἐκρίω Ἀριστ. ἐκκλ. 337.
 Ἐκ-τροπήμα, τό· τὸ τροπήθην, ἡ τρώπα τὴν ὅποιαν κάμνει τὸ τροπάνιον καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς ἐκβαίνοντα πελοῦσθια Θεοφρ. I. Φ. 5, 8.
 Ἐκ-τροπήσεις, ἡ· τὸ διατροπᾶν Ἱπποκρ.
 Ἐκ-τροφάω· εἶμαι πολὺ τροφῆλος Πλουτ. Ἀλφ. 40, παρ' Ἀθην. 12, 519 περὶ τῶν Σουαριῶν.
 Ἐκ-τροχάω, τὸ ῥῆμα θανατίζει τοῦτο τὸν μίλλοντα καὶ τοὺς ἄλλους· χρόνος εἰς τὸ ἐπὶ.
 Ἐκ-τροχάω· κατατρίβω Δ. Κασ. 77, 9· ἐκτετροχάσαν Θουκ. 3, 93· καταπονῶ· χημάτων ἀπορίξ ἐκτροχάσιν, 7, 48· ῥάκια ἐκτετροχάμενα· = κατατρίμμενα, παλαιομένα Λουκ. I, 30, ὅ. γρ. ἐκτετριχωμένα, utero.
 Ἐκ-τροῦ· κατατρίβω, καταπονῶ· = τινὰ ἀπορίξαι· Ἀππ. ἔμφ. π. 2, 66, uero.
 Ἐκ-τροῦ· τρώγω, κατατρώγω· ἑκτρώγεται βάλανον· Ἀριστ. σφ. 155, erodo.
 Ἐκ-τρώμα, τό· λίαν προῶρως γεννηθὲν ἔμβρυον (7, μέτρι· 40 ἡμερῶν) Ἀριστοτ. Ζ. I, 7, 8, 3 κατὰ Φρυν. 208 ἑλληνικῶς ἀντὶ τοῦ ἀντικεῖν ἐξ ἀμβλώμα· ἔδε Δόδεκ. αὐτόθι.
 Ἐκ-τρώματις, 3' ἀνήκων εἰς ἑκτρώμα, εἰς τοῦτο ῥέπειν Ἱπποκρ. abortivus.
 Ἐκ-τρώματις, 3' εἰς ἑκτρώσιν ἀνήκων ἡ ἐπιγῆσις γλῶσσ. abortivus.
 Ἐκ-τρώσις, ἡ· τὸ λίαν προῶρως γεννᾶν Ἱπποκρ. Ἀριστοτ.
 Ἐκ-τρώσκα· ἐκτετρώσκα Σιδ. Χρ.
 Ἐκ-τρώσις, ὁ· ἑκτρώμα Ἀριστοτ. Ζ. I, 8.
 Ἐκ-τρώσις, 3' παρὰ γιν λὶαν προῶρον γέννησιν· ὄντας Πλουτ. ἡθ. σ. 974.
 Ἐκ-τρώσις· ἐκτρώσις Τιμ. Λοκρ. 97.
 Ἐκ-τρώσις· εἰς τῶλον, κάλον σκληρόν ἰατρ.
 Ἐκ-τρώσις, 3' ἀποσκληρόν Ὄρειδ.
 Ἐκ-τομπάνωσις, ἡ· τομπανιστὴς ἐξόγκωσις· γαστρός Στραβ. 16, σ. 773.
 Ἐκ-τοπείω· ἐκκουφαίνω Φιλοστρ. βί. Ἀπολ. 6, 26, ὅ. γρ. sono.
 Ἐκ-τοπείω, 2' ἐκτοπώθεις, ἀποτυπωθεῖς, κατὰ μορφήν τινα, πρὸ πάντ. περὶ ἐκχοῦσης τεχνικῆς ἐργασίας εἰς ἔθλον ἢ λίαν Πλιν. 36, 12· προτομαὶ Δ. Σικ. 18, 26· τὸ ἐκτοπῶν = τύπος, σχῆμα μετ' ἑπὶ. ἐκτόπως ποσῶν, ἰσαγῶς Ρρ. Ναξ. συγγρ. ἐκτοπῶν

τέρως καὶ ἐκτοπώτερον ἀντὶ τοῦ φανερωτέρως Ζων. σ. 681, expressus.

Ἐκ-τυπώ· ἐκτοπῶν, ἀποτυπῶν, πρὸ πάντ. περὶ ἐκχοῦσης ἐργασίας· οἱ ἐν ταῖς στήλαις κατὰ γραφὴν ἐκτυπωμένοι· Πλατ. συμπ. 193· ἐν τῷ βάθρῳ τὰ αὐτοῦ ἐργα ἐκτύπων· Ξεν. Ἰππ. 2, 1· ἐπὶ δὲ μέσ. «ὡς περ εἰς κάτοπτρον τὴν δόξαν εἰς τὴν διὰ τοῦ στόματος ῥοήν» = ἀπεικονίζω Πλατ. Θεαιτ. 206 καὶ μετ' ἡ. exprimo.

Ἐκ-τύπωμα, τό· τὸ ἀποτυπωθὲν, πρὸ πάντ. ἐργασίαν (relief) Μεσανθ. π. Ἀθην. 11, 484, τὸ ἀπεικονίσμα Πλατ. Τιμ. 50· βροντῆς = ὁ τόπος ἐνθα κατέπεσαν οἱ κεραυνός, δι. γρ. παρὸ Κριτία ἀποσπ. 9, 32 σ. 62 ἐκδ. Βαχίου.
 Ἐκ-τύπωσις, ἡ· τὸ ἀπεικονίζειν, πρὸ πάντ. εἰς ἐξέχουσαν ἐργασίαν, τὸ ἀπεικονίσμα μετ' ἡ. ἴωσ. ἡ μόρφωσις Σιδ.

Ἐκ-τυπώτερος· ἔδ' ἐκτοπος.

Ἐκ-τυραννέω· ὅλως διόλου τυραννῶ, καταναγκάζω Εὐμαθ.

Ἐκ-τυφλώ· ἀποτυφλώ, ὅλως κάμνω τυφλόν, τυφλῶν Ἡρ. 9, 93, Ἀριστ. πλ. 309 Ξεν. Ἰππ. 10, 2· λαμπρῆς ἐκτυφλωθῆναι σκότῳ· Αἰσχ. Χο. 529, excaeco.

Ἐκ-τυφλώσις, ἡ· τὸ κάμνειν τυφλόν, τυφλῶν γλῶσσ.

Ἐκ-τυφλώτω· ἐκτυφλώω Φ. Χρυσ. λογ. 67.

Ἐκ-τύφος· χαλνός, ὀγκώδης Οἶνορ. π. Εὐσεβ. tumidus.

Ἐκ-τύφω· τῷ ἔπομ. «ἔς καπνὸν ἐκτυφώται» Διοσκ. 1, 83. Παθ. γίνονται πεφωσμένοι, ἀλαζῶν Πολύδ. 16, 21, 12.

Ἐκ-τύφω· εἰς ἀπὸν ἡ καπνὸν μεταβάλλω, φλέγω, καίω· ἔρωτα ἐκτύφωται τοῦτο μὴ· χαλωμένη· Ἀλκιφρ. 3, 50· ἐκτύφην κλαίοντα· = ἔκασα, ἐγὰρ αὐτὸς τοὺς ὀφθαλμούς μου κλαίοντα (3). Τὸ Μ. Ἐτ. ἐξηγεῖ ἐκτυφλωθῆναι μικρὸν ἐκτυφώσαι· Μεν. ἐν Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1154, accendo.

Ἐκτωρ, ὁρος, ὁ· ὁ στερεὰ κρατῶν, ἄγκυρα Λουκ. Αἰγίρ. 15, Λουκφρ. 100· κατὰ δὲ Πουχ. «ἑκτορες, πάσσαλοι ἐν ῥυμῶν» πρὸς ἑκτωρ.
 Ἐκτωρ, ὁρος ὁ· υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης Ἰλ. ἐπὶ. Ἐκτόρεος Ἰλ. 6, 416· ἔτι δὲ Ἐκτόρεος Εὐρ. Ῥην. 762.

Ἐκυλός· εἶδος βοτάνης Σουῖδ.

Ἐκυρά, ἡ· πενθερά Ἰλ. γ, 451 Ἀπολ. Ῥ. 4, 815, Πλουτ. συμπ. σ. 142· ἔδ' ἐκυρός.

Ἐκυρός, ὁ· πενθερός Ἰλ. γ, 172 καὶ μετ' ἡ. π. (ὁ εὐρηται Αἰνιγμ. 24 (14, 9), σοφ.

Ἐκ-φαγεῖν, αὐρ. 6, τοῦ ἐξεσθῆναι.

Ἐκ-φαιδρύνω· διακοσμῶ, καθαίρω Εὐρ. Βακχ. 768, emundo.

Ἐκ-φαίνω· δεικνύω ἔξω, κάμνω νὰ παροῖσταισθῇ τι καὶ γίνῃ δρατὸν· = φάωσθε = φέρω εἰς φῶς, περὶ τῆς Εὐλειθυίας Ἰλ. γ, 104· ἐξέφηνας ἐς φάος κακὰ Εὐρ. Ἰππ. 308· λόγον, 881· Χάριτας Πινδ. Ὀ. 13, 18· «δῶρα εἰς γένος», Ν. 7, 68· ἐν γέν. φανερόν· γινώσκον· οὐ μὴ τὸν αὐτόχειρα ἐφανεί· εἰς ὀφθαλμούς ἐμοὺς· Σοφ. Ἀντ. 307· ὡς τὸ μαντεῖον ἐξέφηνεν, Οἰ. τ. 143, 329· «τὴν Ἰλ. 3, 36· τὴν αἰτίαν, 6, 3· τὴν

ἐαυτοῦ γνώμην», 5, 36. ἔτι δὲ ἐαυτὸν = κάμνω νὰ μὲ γνωρίσουν, φανερώνομαι, 3, 130 καὶ μετὰ μετ. «ἐκφαίνεις σεαυτὸν ἐόντα τοῦ πατρὸς οὐδὲν ἥσσω», 3, 71. «τὴν δειλίαν» = κάμνω κατάδηλον Πλατ. Μενεξ. 246. «πόλεμον πρὸς τινα» = φανερὰ κηρύττω Ξεν. Ἄν. 3, 1, 16. Παθ. φαίνομαι ἔξω «ὅσους ἐξεφάνθην» Ἰλ. τ. 17. Χαρύβδιος = ἐκ τῆς Χαρ. προέρχομαι, προφαίνομαι Ὀδ. μ. 441. ἐν γέν. δεικνύομαι, ἐμφανίζομαι (μὲ τὸν π. ἀόρ. 6.) «δικαιοὶ δ' αὖθις ἐκφανοῦμεθα» Σοφ. Φιλ. 82. «ἔως ἂν ἡμῖν ἐκφανήτον ἔφ' ὧ σπουδάζετον» Πλατ. Εὐθύδ. 288. «ἀστέρων τινῶν ἐκφανέντων» Θουκ. 2, 28, palefacio.

Εκ-φάλαγγίζω, ἡ ἐκ-φάλαγγίζω ἐκ τῆς φάλαγγος, ἐκ τῆς παρατάξεως ἐξέρχεται Δημητρ. Φαλ. 84.

Εκ-φάλαγγρόω φάλαγγρον καθιστῶ Ἄνν. Κομν. σ. 61.

Εκ-φάνδην ὄλως διόλου φανερὰ Φιλοστρ. 6. Ἄπολ. 7, 20, aperte.

Εκ-φανέω, ἰων. ἀντὶ ἐκφαίνω Δουκ. Συρ. θε. σ. 32, prodo.

Εκ-φανής, 2. ἐκφανόμενος, ἡμπερὸς φαινόμενος «κάρουον ἐκ λεπίδων» Φιλίπ. 20 (6, 102) φανερὸς, ἐναργής «-τέκαρον ἀνδρὸς» Αἰσχ. Εὐρ. 235. «ἐκφανῇ γένοιτο ὅπη ἔχει» Πλατ. πολ. 7, 528, ἐκλαμπρὸς περίφημος Πολυδ. 5, 158. ἑπὶ. ἐκφάνω = σαφῶς, ἐναργῶς Πολυδ. 5, 1, 3, manifestus.

Εκ-φάνης, ους, ὁ Σπαρτιάτης Πλουτ. Ἄγ. 6.

Εκ-φανίζω ἐκφαίνω Πουγ. aperio.

Εκ-φανόω ἐξίστημι τινα ἐκπεφάνωται = ἀπώλητος γέγονεν Πουγ.

Εκ-φανσις, ἡ γνωστοποίησις, δῆλωσις μετ. palefacio.

Εκ-φαντάζομαι φαντάζομαι τι Ἀλκίφρ.

Εκ-φάντασμα, τό ὅ, τι ἐκφαίνεται, ὁγαίνει εἰς τὸ φανερόν Γρ. Νυσ.

Εκ-φαντίδης, ὁ ποιητὴς τῆς ἀρχ. κωμωδίας Πολυδ. 8, 6, 6.

Εκ-φαντικός, 3. φανερόν κάμνων, φανερόν λαμβλ. ἐπὶ. -ὼς Πλουτ. ἡθ. σ. 104.

Εκ-φαντορία, ἡ δῆλωσις γνωστοποίησις Δ. Ἀρεοπ.

Εκ-φαντορικῶς φανερώς Δ. Ἀρεοπ. ὑπερθ. ἐκφαντορικῶτα Μαξιμ.

Εκ-φαντος, ὁ 1) Θάσιος Δημ. 2) Συρακούσιος Πολυαίν. 3) Πυθαγόρειος ἐκ Κρύτωνος Στοδ. ἀνθ. 4) ἑτεροῦ Ἀπολλωνίως νομίσμ.

Εκ-φαντος, 2. φανερὸς Πουγ.

Εκ-φάντωρ, οὐς, ὁ φανερώων Δ. Ἀρεοπ.

Εκ-φάνως ἴδ' ἐκφανής.

Εκ-φάργυόω ἐκκοιλιάω Γρ. Νυσ. τ. 1, σ. 50, excano.

Εκ-φας, αντος πατήρ τῆς Εὐρυκλείας Ἐπιμην. π. Σγολ. Εὐρ. Φοιν. 13.

Εκ-φάσις, ἡ ἐκφασίς, φανέρωσις Ἦρ. 6, 129.

Εκ-φάσκω ἐκφράζω Ἀριστειδ. Β. σ. 149.

Εκ-φάτιζω ἐκ τῆς φάτης λαμβάνω, ἀδειάζω Ποσειδών. π. Ἀθην. 12, 540.

Εκ-φάτισμα, τό 1) τὸ ἐκ τῆς φάτης ἐκδηλῆθαι Πουγ. ἐν γέν. τὰ ἀπορρήματα ἀρτύνει Ἀθην. δ, 270 καὶ μετ. παρὰ Πολυδ.

10, 166, αἱ ἐν τῇ φάτην σάνιδες, αἱ ἐξέβαλλον καθαρζόντες.

Εκ-φάτος, 2. ἀνέκφραστος, ἀφρατος Μαξιμ. Καταρχ.

Εκ-φάτω ἐκφραστικῶς, φανερὰ Αἰσχ. Ἄγ. 714.

Εκ-φάλλω κάμνω φαῖλον, εὐτελής, σμικρὸν, περιφρονῶ -τί Δουκ. π. μισθ. 11. τινὸς ἰώσ. ἀρχ. 5, 8, 6, contemno.

Εκ-φάυλισμός, ὁ ἡ σμικρύνσις, περιφρόνησις ἰώσ. ἀρχ. 3, 8, 9, contemptus.

Εκ-φάυλιστός, 3. ὅστις πρέπει νὰ ἐκ-φάυλισθῇ, καταφρονητέος ἰώσ.

Εκ-φάυλος, 2. ἐπιτετε. τὸ ἀπλοῦν Ἠλιοδ. ἐπὶ. -ὼς Φιλοστρ.

Εκ-φάω φανερῶν Θεοδ. Προδρ.

Εκ-φεροῦ ὁ ὅ, τι ἔξω λέγει λόγια, φλαρω Αἰν. τακτ. 21.

Εκ-φέρω 1) ἔξω φέρω, ἐκκομίζω «νηπὺν δ' ἐκφέρ' αἶθλα» = τὸ βραδεῖα ἔφερεν ἔξω τῶν πλοίων Ἰλ. φ. 759. «ἐξέφερεν πολέμοιο» ε, 664 καὶ πολλάκι. - τί Σοφ. Φιλ. 647.

- τὴν χ. Εὐρ. Φοιν. 779. «ὅπλα ἐκ τοῦ μεγάρου» Ἦρ. 8, 37. ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀκτὴν, περὶ τοῦ Ἀρίωνος. «τὸν δὲ δεύοντα λέγουσιν ὑπολαδόντα ἐξενεῖται ἐπὶ Ταύρων» 1, 24, ὡς «καὶ πόντου νιν ἐξήνεγκε κλύδων» Εὐρ. Ἦρ. 701. ἔτι δὲ περὶ ἀφύκων «ὡς περ ἀταρπὸς ἐκφέρει» = ἡ ἀταρπὸς ἄγει ἔξω Πλατ. Φαιδ. 66, ἀποκομίζω, ἀποστερῶ, σφτεριζομαι Ὀδ. ο, 470. Μέσ. «χαμεῖνία ἐξενεγκάμενοι» = ἀφ' οὗ ἔφεραν ἔξω τὰ χαμωστερώματα Ἦρ. 6, 103. - κλέος = ἀποκτῶ Σοφ. Ἦρ. 60. - δόξαν Δημ. 14, 1. πρὸ πάντων. α) πρὸς ἐνταφίσις ἐκκομίζω, κηδεύω Ἰλ. ω, 786.

«ἐξενεῖται αὐτὸν ἀλλήιστα καὶ θάψαι» Ἦρ. 7, 117, Πλατ. Εὐρ. καὶ ἔφεξ. 6) περὶ τῆς γῆς, παράγω - καρπὸν Ἦρ. 1, 193. «-εἰς φῶς κήρυμα» Πλατ. πολ. 5, 461. καὶ πολλάκι κάμνω νὰ ἐξέλθῃ εἰς φῶς ὁ «λόγον ἐξήνεγκα» Σοφ. Τρ. 733. ποῖος εἰς μέσον, πρὸ φέρω, ὡς καὶ συχνὰ Πλάτ. Μενεξ. 236.

κάμνω νὰ φανερώθῃ, προφέρω «-δειγμα εἰς δείγμα» Δημ. 19, 12. ὡς καὶ «μαρτυρίας τῆς ὕδρευς» = δίδω μαρτυρίαν, 45, 80. ἔτι δὲ «μισθὰς τέλος» = ἐπάγω Ἰλ. φ, 150. ὡς καὶ - πόλεμον = διεγείρω, ἐρεθίζω Δημ. 1, 21. - πρὸς τινα Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 1.

- κατὰ τινος Ἑλλ. 4, 8, 6. τινὶ Πορ. 166. «-μῆτος ἐς τινος», 15, 27, 3. - οὐδὲν Πλουτ. Δημ. 10. Περὶ συγγραφῶν, ἐκδίδω Πλατ. Παρμ. 128 καὶ μετ. «Ἀριστοφάνης ὅτε τὰς νεφέλας ἐξέφερε» = ὅτε τὰς παρῆτανε Πλουτ. περὶ παιδ. ἀγ. 14. «Ἀπόλλωνας τὴν ἱατρικὴν ἐξενεγκεῖν» = ὅτι εἶχεν ἐρεῖρει Δ. Σικ. 5, 74. 2) φέρω ἔξω, φέρω εἰς τοὺς ἀνθρώπους, κάμνω γνωστὸν «ἔξοι-θήσεται εἰς Ἑλληνας» Εὐρ. ἰκ. 577. - τὴν ἀπάτην, - ἐπιγείρειν Ἦρ. 3, 74, 8, 134. «εἰς τὸ φῶς» (ἴδ' ἀνωτ. 1, 6). «ἔργα εἰς τὴν ἀγοράν» Αἰσχιν. 1, 97. «εἰς τοὺς Ἑλληνας» τὰ τῆς πόλεως ἀμαρτήματα Ἰσοκ. 8, 14. «εἰς τὸ στρατεύμα λόγον» = φέρω ἕνα λόγον μεταξὺ τοῦ στρατεύματος Ξεν. Ἄν. 5, 6, 17. «πρὸς οὐδέναν τοὺς λόγους» = δὲν κοινο-

ποιῶ εἰς κἀνένα Πλουτ. Θσμ. 23 « ἐπὶ γέ-
λωτι τὰς αἰκίας διατριβάς », Περιχλ. 36.
« - τοὺς λόγους πρὸς αὐτοὺς » Δημ. 53, 14.
« συνθήκας » προτίθημι, προτείνω, 33, 18.
εἰς, πρὸ πάντ. « προδοῦλευμα εἰς τὸν δή-
μον » πρὸς ἐπικύρωσιν ἐνώπιον τοῦ λαοῦ φέ-
ρω, 59, 4. « τέλας » ἐκδίδω διατάγμα Πλουτ.
Θσμ. 12. « χρηστήριον » λέγω, χρησμόν.
Πρ. 5, 79, καὶ συχνά ἀνευ προσθήκης « εὐ-
χὴν Ξεν. Δν. 1, 9, 4 « ἀγαθὰ διὰ τοῦ ο
στοιχείου ἐκφέρονται » μὲ τὸ ο προσφέροντες.
Ἀθην. 3, 94, συχνά π. τῷ Σχολ. « Εἰ δὲ
μέσ. « γνώμην ἐκφέρειν » τὴν γνώμην μου
λέγω Πρ. 5, 36, 3) μέχρι τοῦ τέλους ἄγω.
« τὸ μόρσιμον » ἔφερον εἰς πληρώσιν Πινδ.
Ν. 4, 61. « διὰ τῶν ἀνοήτων οὐδὲν ἂν καλῶς
ἐξεργασίη » Δημ. 61, 7. ὅθ. περὶ ἐγκλῶν, τὸ
ἔμδρον τέλειον ἐξάγω Ἀριστοτ. « Εἰ δὲ
ἤμετ. « ὅρῃς τὰ τοῦδ' ἐς ὁρῶν ἐκφέρει μαν-
τήματα » « παῖον νὰ πληρωθῶν Σοφ. Οἱ.
Κ. 1426. « ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέρει δωδέ-
κατος ἄρτος » « τελεῖν », Γρ. 821, 4) ἀφέλκω,
περὶ ἑποῦ Ξεν. ἱππ. 3, 4. (εἰ δὲ ἀμετ. δι-
έρχομαι ἄλλ' ἢ. ψ, 376 τρέχω ἔξω, προ-
τρέχω) « παροιμιώδης » ἡ ἁμαρτία τὸν βῶν ἐκ-
φέρει Ἀουκ. νεκρ. διαλ. 6, 2. ὅθ. πρὸ
πάντ. περὶ παθῶν κ. τ. ὅμ. ἀφαρπάσονται.
« ἀκαίθευσία ὁργῆς πλείστον ἐκφερομένη »
Θουκ. 3, 84. « πρὸς ὁργὴν Σοφ. Πλ. 618
« πρὸς αἰδῶ Εὐρ. Ἀλκ. 601. « λέγων ἐξη-
νήχην » ἀφαρπάσθη εἰς τὸν λόγον, ἀπε-
πλανήθη τὸ ἀλλόθους Πλάτ. Κρατ. 425
« ἐνταῦθα ἐξηνήχην εἰς ἄπρ. Πρωταγόρας
« λέγει » ἐξηχθὴν εἰς τοῦτα τὸ ὅποιον ὁ Πρ. λέ-
γει, 386. « εἰ δὲ ἐξενηχθείς ὥστε κυρω-
θῶποις γενέσθαι », πολ. 10, 606, effero.
Εκ - φεύγω ἔξω φεύγω, μακρὰν ἐν μέ-
ρει μὲν ἀπολ. Ὁδ. τ, 231, Πλάτ. συμπ. 189
« ἀφ' ὁμών Σοφ. Πλ. 383. ἡ τινός, «
ὅταν σημαίνεται ὁ τόπος » « πολὺς ἄλλος »
διαφύγω ἐκ τῆς θαλάσσης Ὁδ. ψ, 236, ὡς
καὶ « βέλος ἐκφυγε χεῖρὸς », λ, 380. ὅθ.
« τοῦ μὴ καταπετροβῆναι » « τὸ νὰ μὴ λιθοβο-
λήθῃ Ξεν. Ἀν. 1, 3, 2 (ἐν χεῖρὶ ἔχει τὸ)
Ἀουκ. 2, 9. « τὸ γὰρ δυστυχέστατος εἶναι
ἀνθρώπων οὐδαμῇ ἐκφύγω » ἰσχυρῶς. « - μα-
τρός ἐκ κάλων » Λεων. Ταρ. 41 (Πλάν. 182)
« συνήθ. τί, ἐκ τινος ἐκαταπελοδοτος κιν-
δόνου διαφύγω - θάνατον Πλ. λ, 362 καὶ
πολλάκ. ὡς καὶ Πινδ. Ὁ. 11, 44), Πρ. 6,
104. « κηρα, - κακότητα Ὁδ. δ, 512, ε, 414.
« ναύσον Πρ. 1, 25. « Σκόδας, 40. « τὴν
πεπρωμένην » διαφύγω τὸ πεπρωμένον μου
Ἀισχ. Πρ. 516, « αἰματος δίκη », Εὐμ. 722.
« πάθος Σοφ. Οἱ. τ. 840. « - τὰν
ἐκ θεῶν νέμειν », Φιλ. 514. « τοὺς ἐτέρους
Πλάτ. Θεαιτ. 181 καὶ πολλάκ, ἄλλως δὲ καὶ
ἐν περὶ « οὐκ ἐκφεύγει μὴ οὐκ ἐπονείδιστον
εἶναι ἀλλήλων » Πλάτ. Φαῖδρ. 277. « τὸ μὴ
ἔτετρα εἶναι ἀλλήλων », Παρμεν. 147. Περὶ
κατεγορευμένων, ἀθωώνομαι Ἀριστ. σφ. 157.
« τόποι τὴν χιόνα ἐκφεύγοντες » ἐνθα οὐ-
δόλως « ναι » χιὼν Παλδδ. 3, 55, 7. « ἐκ-
φύγω » « μέ » μὲ διαφύγει Δημ. πολλάκ.

Εκ - φευκτικός, 8. ἀνέκων εἰς τὸ διαφεύ-
γειν Σχολ. Ἀριστ. πλ. 63.
Εκ - φεύξιμας, 2. πρὸς τὸ ἐκφεύγειν, ἴσα
διαφύγη ἐπιτήδειος Σχολ. Ἀπολ. Π. 1, 246.
Εκ - φεύξις, ἡ τὸ ἐκφεύγειν Ἀπολ. λεξ. Ὁμ.
« ἐκ - φημι » λέγω, ἐκφράζω μῆν. « ἐκφάσθαι
ἔπος » Ὁδ. κ, 246. « τινί, ν, 309, ὡς καὶ
« νόον, - μῦθον Ἀπολ. Π. 1, 439, 2, 10.
Εκ - φθεῖρω ὅλως διόλου φθεῖρω, καταστρέ-
φω Σχολ. 343. Συνήθ. παθ. καταστρέφομαι
Εὐρ. ἔκ. 609. κακῶς ἀπαλλάττομαι Ἀριστ.
εἰρ. 72. ἐκφθεῖρου = ξεκομπίσου Ἀουκ.
ἔταιρ. διαλ. 15.
Εκ - φθίνω μόν. Ἀουκ. ἄορ. συγκεκ. 15, 2,
ἐξεφθίμην ἐντελῶς καταστρέφομαι, ἀπα-
νίζομαι « - νηδὸν οἶνος » « κατηναλώθη ἐκ τῶν
πλοίων Ὁδ. α, 163. « ἐξεφθίν' αἱ νῆες »
Ἀισχ. Πέρσ. 665. « ἄνδρες, 891 καὶ μῆν.
Εκ - φθορά, ἡ ὁλεθρὸς Νικήτ. ἀνεκθ.
Εκ - φθλοσθῆναι ἐκποροσθῆναι Σουτδ.
Εκ - φιλέω καταφιλέω εἰς τὸ στόμα Στρατ.
89 (12, 250).
Εκ - φλαίνω ἀναδράζω Εὐρ. π. Σουτδ.
ἐν λ. φλήνασας.
Εκ - φλαυρίζω ἐκφραυλίζω Πλουτ.
Πομπ. 57.
Εκ - φλεγμαίνω ἀναδράζω, ἀναζέω Βασιλ.
τ. 1, σ. 204.
Εκ - φλεγματόμας γίνομαι ὅλως διόλου
φλέγμα Ἰπποκρ.
Εκ - φλέγω ἀνάπτω, καὶ μῆν. ὡς καὶ παρ'
ἡμῖν. « πόλιν » πρὸς πόλιν Ἀριστ. εἰρ. 609.
« ἐκφλέγεται τὴν διανοίαν » Πλουτ.
ἔρωτ. 20, exuro.
Εκ - φλίδω, ἰων. ἀντὶ ἐκ - θλίδω Ἰπποκρ.
Εκ - φλογίζω ἐκφλέγω Στοδ. καὶ μῆν.
Εκ - φλογός τῷ ἀνωτ. Παθ. εἰς φλόγας
ἐκρήννομαι Ἀριστοτ. Θουκ. κ. 36, infiamma.
Εκ - φλόγῳσις, ἡ κατάκαυσις Δι. Σικ.
Εκ - φλόγομαι ἐρίπτω, ἐκβάλλω Νικ.
32, 322.
Εκ - φλοῦρῶ τῷ ἐπομ. Σχολ. Ἀριστ.
πλ. 885, exhibilo.
Εκ - φλυαρίζω περιπαίζω, μυκτηρίζω Πλουτ.
συμπ. 5, 7, ἐνθα ἄλλ. ἐκφλαυρίζω γραφ.
Εκ - φλυονδάνω τῷ ἐπομ. Ἰπποκρ. Γαλην.
ἐκφινδάνω.
Εκ - φλύσσω ἐκδράζω, ἀναδράζω « γόνον
ἐκφλύσκει » « νὰ δώσῃ ἄνισιν εἰς τὸν πόνον
Ἀπολ. Π. 1, 275.
Εκ - φλύω ἐκφλυονδάνω Γαλην.
Εκ - φροδῶ φροδίζω πρὸς τὰ ἔξω, πολὺ τρο-
μάζω « ἐκπληξίς ἐκφροδὶ φρίνας Ἀισχ. Πέρσ.
598. « ἄνδρες Πλάτ. Γοργ. 483. « ὅπου
ἡμᾶς ἐκφροδοῖσι » Θουκ. 6, 11. Παθ. πολὺ
φροδοῦμαι, τρομάζω, τινά Σοφ. Οἱ. Κ. 270.
Εκ - φρόθητρον, ἡ ἐκφρόθητρον, τὸ μορ-
μολύκειον μῆλ. Εὐδοκ. σ. 292.
Εκ - φρόθημα, τὸ φρόθητρον Σχολ. Ἀισχ.
Εκ - φρόθησις, ἡ τὸ φροδίζειν πρὸς τὰ ἔξω,
κατατρομάζειν Σχολ. Ἀισχ. Πρ. 92.
Εκ - φροδητικός, 3. ὁ εἰς τὸ ἐκφροδίζειν ἀνή-
κων Εὐστ.
Εκ - φροδος 2. πλήρης τρόμου, τρομαγμένος

Ἄριστος. φυσιογ. β' ἐπὶ ρ. - ως Ἰθνασας. 1, 688.

Ἐκ-φοιβάζω· μαντεύομαι K. Μαν. Χρον.

Ἐκ-φοινίσσω· αἵματηρῶς ἐρυθραίνω Εὐρ. Φοιν. 42, rubefacio.

Ἐκ-φοιτάω· ἱερέχομαι, μακράν ὁπάγω Εὐρ. Ἠλ. 320, Ἦρ. 3, 68· ἐπὶ τι, 4, 116 καὶ μτγν. «παρὰ τῆς γυναικὸς ἐξεφοίτων λόγους» διεδίδοντο Πλουτ. Λοκ. 3· -εἰς μανίαν = ἐμπίπτω Αἰλ. Ζ. Γ. 11, 32, exeo.

Ἐκ-φοίτησις, ἡ· τὸ ἐξέρχεσθαι «τῶν λόγων εἰς πολλὰς» = τὸ γνωστοποιεῖσθαι Κλ. Ἀλ. στρωμ. 5, 10.

Ἐκ-φορέω, ἡ· 1) τὸ ἔξω φέρειν, μακράν φέρειν· κρείων = τοῦ κρέατος τῶν θυσιαῶν Εὐφρον. π. Ἀθην. 9, 380, πρὸ πάντ. τοῦ νεκροῦ ἡ κηδεῖα Αἰσχ. Ἐπτ. 1015, Θουκ. 2, 34· «τρίτατα πρὸς τὸ μνημα ἔκφορὰ» Πλατ. νόμ. 12, 959· «ἐπ' ἔκφορὰν ἀκολουθεῖν τινι» Λυσ. 1, 8, ὡς καὶ «ἐπ' ἔκφορὰν ἐδάδιζε», Ἀριστ. πλ. 1008 καὶ μτγν. 2) τὸ ἔξω φέρειν, ἔξω φλυαρεῖν· λόγου Ἀριστ. Θεσ. 472· ἀπορρήτων Δ. Αλαρ. 1, 98· σήμανσις διὰ λέξεων, ἔκφορασις Πλουτ. Κ. 19· 3) πρόσκρουσις, προσώθησις, σφοδρὰ ἐπιδρομὴ Ξεν. ἱππ. 3, 5· 4) πνεύματα, ἐκπνοὴ Δ. Σικ. 2, 12· 5) εἰς τὰς οἰκοδομάς, τὸ προέχον, proejectura Vitruv. 3, 3, elatio.

Ἐκ-φορέω· ἐκφέρω· νέκυας = νεκροὺς ἐκφέρει, κηδεύω Ὁδ. χ, 451 καὶ παθ. «κέρου» ὅς νηὶν ἐκφορέοντο» ἐξεφέροντο, ἔξωθεύοντο ἐξεβάλλοντο Ἠλ. τ, 360· «τοὺς κάμνοντας εἰς τὴν ἀγορὴν» Ἦρ. 1, 197 καὶ ἑφεξ. «τὸν πλοῦτον ἐκ τῆς οἰκίας» Δουκ. Τιμ. 57 καὶ μτγν. - πόλιν = διαρπάζω Δ. Σικ. 17, 13· ἔξω φλυαρῶ Ἀθην. 13, 597. Ἔτι δὲ μέσ. κάμνω νὰ ἐξαγάγωσι Δημ. 47, 53, ὡς καὶ Ἰσακ. 6, 39, ἐνδύθεν εἰς, affero.

Ἐκ-φόρημα, τό· τὸ ἔξω φερθὲν, τὸ ἐκφόριον, ὁ καρπὸς Πολυδ. 1, 237.

Ἐκ-φόρησις, ἡ· τὸ ἐκφέρειν, κηδεύειν Εὐθ. καὶ μτγν.

Ἐκ-φορικὸς· 3· ἀνήκων εἰς τὴν ἔκφρασιν· τὸ ἐκφορικὸν = ἡ δεξιότης τοῦ σημαίνειν διὰ λέξεων Πλουτ. ἡθ. σ. 1113.

Ἐκ-φόριον, τό· τὸ ἐξενεχθὲν, τὸ ἐκφόρημα, ὁ καρπὸς Πολυδ. 1, 237, ὁ θασμὸς, τὸ δέκατον· τοῦ καρποῦ Ἦρ. 4, 198, Ἀριστοτ. σικ. 2, 1.

Ἐκ-φορός, 2) α) δυνάμενος νὰ φερθῇ ἔξω Ἀριστ. πλ. 1138· 6) δυνάμενος νὰ γείνη γνωστός· λόγος Πλατ. Αλχ. 201· «εἰ δ' ἐκφορὸς σοὶ συμφορὰ πρὸς ἄρσενας, λέγει» Εὐρ. Ἰκπ. 295· γ) ἐκ πάθους ἀφαρπασθεῖς, παραπλανώμενος· «καὶ πλανώμενος» Πλουτ. ἡθ. σ. 424· 8) ἔνερ. ἔξω φέρων· «τὸν δυσσεβανόντα ἐκφορῶντα πέλοις» = εἴθε νὰ ἀπῆγες μετ' ὀλίγον νεκροῦς τοῦ ἀσεβεῖς Αἰσχ. Εὐμ. 870, ἐνθα ὁ Βελλεοῦρος εἰκάξει ἐκφύρορος· κάμνων γνωστὸν Ἀριστ. Θεσ. 472, ἀνδρὶν πρέπη νὰ γραφῇ ἐκφορὰ· ε) οἱ ἐκφορῶντες· οἱ σκόνια τῶν πλοίων Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 438.

Ἐκ-φορτίζομαι· (ἀπάγωμαι), πωλοῦμαι, προδίδομαι Σοφ. Ἀντ. 1023.

Ἐκ-φορτόω· ξεφορτώνω μτγν. οκονεγο.

Ἐκ-φοράζω· ἀκριβὲς διηγεῖσθαι, περιγράφω· «αὐτὸ ἔκαστα» Αἰγυ. Πρ. 962, Πλουτ.

Ἐκ-φρακτικός, 3· ἐπιτήδειος πρὸς ἐνοῖσιν τινὸς φραγμένον· τῶν πύρων Γαλην.

Ἐκ-φρασιδίων, τό· μικρὰ διήγησις Εὐδοτ.

Ἐκ-φράσις, ἡ· 1) ἡ ἐντελής διήγησις, περιγραφή Λουκ. Ἰσ. συγγρ. 20· 2) λόγος ἑναργῆς Πουχ. 3) ἐκφράσις = μέρη τοῦ ῥητορικῶς λόγου Πολυδ. 4, 33.

Ἐκ-φράσσω ἡ· -τιω· ἀποφράττω, ἀνοίγω τι φραγμένον, ξεφράσσω ἱατρ. -διώρυχα Δ. Σικ. 18, 35, aperio.

Ἐκ-φράστέω· δεῖ ἐκφράζειν Τζέτζ. Ἰστ.

Ἐκ-φραστικός, 3· ὁ εἰς τὸ ἐρμηνεύειν, περιγράφειν ἀνήκων, ἐπιτήδειος Δ. Αλαρ. 5, 65.

Ἐκ-φρέω· ἔξω φέρω, ἀφίνω, ἀπολ. ἐκ-φρῶσι Σοφ. ἀποσπ. 924, ὁ Φωτ. ἐξηγ.

Ἐξαρῶν· «οὐκ ἐκφράσσετε» Ἀριστ. σφ. 156· «οὐκετ' αὐτὸν ἐξεφροίμεν», 125· «ἐξέφρησα ἑμαυτὸν» ἐκόσμησα, ἐκόμισα ἑμαυτὸν ἔξω Λουκ. Δεξίφ. 9· «ἐκφρησέντων τῶν

Ἐκκουρεῖων ἐκ τῆς πόλεως» Αἰλ. π. Σουτ.

Ἐκ-φρονέω· εἶμαι ἔκφρων, πράττω ἀφρόνως, εἶμαι ὑπερήφανος Δ. Κάσ. 55, 13· ἐκ-φρονῆσαι = καταφρονῆσαι Β. Ἀν. σ. 141, 21.

Ἐκ-φροντίζω· ἐξεύρισκα, ἐπινοῶ Εὐρ. Γ. Τ. 1323, Ἀριστ. νεφ. 697· -τὴν ἐπιβολὴν Θουκ. 3, 45, excogito.

Ἐκ-φρόνταις, ἡ· τὸ ἐπινοεῖν Εὐδοτ.

Ἐκ-φρόντω· ἀνοήτως Πολυδ. Σουτ.

Ἐκ-φροσύνη, ἡ· ἀφροσύνη Τιμ. Λοκρ. 102.

Ἐκ-φρόττω· ἀπαθραίνω, φρυγανίζω Ἀλ. Τραλ. 11, σ. 636, torreo.

Ἐκ-φρώνω, 2· περὶ αἰσθησεων, ἀφρων, ἀναίσθητος, ἐκτὸς ἑμαυτοῦ, ἐνθεος Πλατ. Ἰων 534· -βακχεῖται, νόμ. 7, 790· «ἐκφρονα ποιεῖ», πολ. 3, 402· «καὶ παραπλήγεις» Δημ. 19, 267, περὶ τῶν Βακχῶν καὶ τῶν ἱερῶν τῆς Κυβέλης Διοσκ. 11 (6, 220) μτγν.

Ἐκ-φρόνως, ἡ· τὸ ἐκφέρειν, κηδεύειν Εὐθ. καὶ μτγν.

Ἐκ-φρόνως, ἡ· παραφυσία, προσθήκη Ἀριστοτ. μορ. 2, 3, 14.

Ἐκ-φύγανω· ἐκφεύγω· -δεσμούς Αἰσχ. Πρ. 523, Ἰπποκρ. Πολυδ. 17, 15, 11.

Ἐκ-φύγη, ἡ· τὸ ἐκφεύγειν, διαφεύγειν Σχολ. Σοφ. Αλ. 939.

Ἐκ-φύγος, 2· ὁ παρὰ φύσιν, ἐκτακτός ἀμφύ. ἐπίρ. -ὢς = ἐξαιρετός Ἀπκ. Ἰλλυρ. 25.

Ἐκ-φύλασσω· ἐπιμελῶς φυλάσσω, διατηρῶ Σοφ. Οἰ. Κ. 285· «ἔχγας ἐκφύλασσε» ὅπου τίθης Εὐρ. Ἰων 741.

Ἐκ-φύλλίζω· ἀφαιρῶ τὰ φύλλα, ξεφυλλίζω Νικ. Ἀνδρ. Κομν. 2, 3.

Ἐκ-φύλλο-φορέω· διὰ φύλλων ἐκδίδλω, περὶ τῆς βουλῆς τῶν Ἀθηναίων, ἡτις ἔγραφε τὸς ψήφους αὐτῆς ἐπὶ φύλλων ἐλαίας Αἰσχίν. 1, 111· πρὸλ. Β. Ἀν. 248.

Ἐκ-φύλλο-φόρησις, ἡ· τῇ ἐπομ. Τζέτζ.

Ἐκ-φύλλο-φορία, ἡ· τὸ ἐκβάλλειν, καταδικάζειν διὰ γραφῆς ἐπὶ φύλλων ἐλαίας Β. Ἀν. 248.

Ἐκ-φύλλος, 2· μὴ ἀνήκων εἰς φυλὴν, ἑένος· «καὶ βάρβαρος» Στραβ. 4, 6, 5· -ὄνομα

Λουκ. Λεβιθ. 24. 50. ἀσυνήθης· ὄργανα, Ἀθην. 4, 182, παρὰ φύσιν, ἑκτακτός· «καὶ φουτερόν σφμα Πλουτ. Βροστ. 36, ἀντίθ. μφυλας.

Εκ-φύμα, τό· παραφύα, ἐξένημα Ζων.

Εκ-φύσις, ἡ· ἐκφυεῖς Συμ. Υ. 54, 9.

Εκ-φύρω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ἰερμ. 3, 2.

Εκ-φυσάω· φυσῶ, πνέω πρὸς τὰ ἔξω· «τὸ πρὸ ἐξεφύσαστο κατὰ τὸν ὑπεναντίων» Πολύδ. 1, 48, 8, ὅπως οἱ ἐλέφαντες ἐκφυσῶσιν ὕδωρ διὰ τῆς προδοσκόδος, 5, 46, 12· μτφ.

«ἐνθα ποταμός ἐκφυσᾷ μένος» Αἰσχ. Πρ. 722· «πόλεμον = διεγείρει» Ἀριστ. εἰρ. 611· «βαλὺν ὑπνον» = βαλὺν ὑπνον ἀποπνέω, βρέγχομαι Θεοκρ. 24, 47· ἐκπεφυσημένος = πεφυσωμένος ἄνθρωπος Πολύδ. 5, 103, 7· ἀμτβ.

«φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι καὶ ἐκφυσήσασαι» Ἀριστ. κόσμ. 6, περὶ τῆς Χαρόδδεος Λυκόφρ. 743, efflo.

Εκ-φύσημα, τό· τὸ ἐκφυσθέν, τὸ ἐξόγκωμα Πολύδ. 5, 190· ὕψωμα γῆς γεννηθὲν ἐκ σεισμοῦ Πουχ. efflatio.

Εκ-φύσησις, ἡ· τὸ ἐκφυσᾶν ἀποπνέειν Γαλην.

Εκ-φύσις· ἐκφυσάω Αἰσχ. Ἀγ. 1390.

Εκ-φύσις, ἡ· τὸ πρὸς τὰ ἔξω ἀεζάνειν,

ἐμπρὸς ἀεζάνειν, ἐκβλαστάνειν Ἀριστ. κόσμ. 4, ἡ ἐκφυεῖς, τὸ ἐξοπαγμα ἑλκους ἱατρ. τὸ

ἔξω αὐτῇ, ἐκφυῖς, παραφύα Δισκ. γ· γε-
νύων Ὀππ. κυν. 2, 497.

Εκ-φύτις· εἰς τὰ ἔξω φουτεύω· εἰς συκὴν Ἀριστ. προβλ. 20, 18, φουτεύω Πρ. Ποντ. 11.

Εκ-φύω· ἐκ τινος γεννῶ, γεννῶ· «τίς δὲ μ' ἐκφύει βροτῶν» Σοφ. Οἱ. τ. 437· «ὅς ἐξέ-
φυσε καὶ ἐξέφυσέ με», 827, καὶ συχνὰ περὶ
γυναικὸς «παῖδας ἐξέφυσέ μοι» Σοφ. Οἱ. Κ. 588· «ἡ γῆ ἐκφύει πάντα» «κἀμνην νά φουτρώ-
νουν ἔξω Ἀριστ. κόσμ. 4· «τὰ κέρατα, Ζ.

1, 9, 5 καὶ ἄλλ. μτγν. Εἰς τὸ μέσ. μέ παρκ. καὶ ἀρκ. 6. ἐνερ. ἐκ τινος ἀναφύομαι, ἐμπρὸς
ἀεζάνω· «κεφαλαὶ τρεῖς ἐνδὲς αὐγόνος ἐκπε-
φύται» Ἰλ. λ. 40· «ἐλευθέρου μὲν ἔξω πα-
τρὸς» Σοφ. Αἰ. 482· «μητρὸς ἐξέφυσ Κρήσ-
της», 1274· «ὡς λάλημα δεινὸν ἐκπεφυκὸς εἶν
φύλαρον ἀποδεικνύεις σεαυτὸν, Ἄντ. 320·
«τὸ ἐντὸς ἐκπεφυκὸς ἐκ τῆς κεφαλῆς δατοῦν»
Ἀριστ. Ζ. 1, 3, 9· «ὁδὸς εἰς μῆλην ἐκφύει (τὸ
σπέρμα)» ἀναφύεται Δημ. 24, 154, εἰρη.

Εκφύω· ἡ· ἐκφύης.

Εκ-φωνέω· ἀναφωνῶ, φωνάζω Πλουτ

Κατ. 66, exclamo.

Εκ-φώνημα, τό· τὸ ἐκφωνηθὲν Γρ. Ναζ.

Εκ-φώνησις, ἡ· ἀναφωνεῖν, προφέρειν μτγν.

Εκ-φωτίζω· ὅπως διόλου φωτίζω Κλ. Ἀλ.

Εκ-χάλαω· χαλαρῶν, ἀφίγων, ἀπολύνω

«τεγνὸν τὸν δέμας ἐκχάλασον» Ἀγαθ. 70
(11, 354), demitto.

Εκ-χαλίνω· ἐξαλινῶν, ἐκβάλλω τὸν
χαλινὸν Πλουτ. Πελοπ. 33, desieno.

Εκ-χαλκίζω· ἐκ χαλκοῦ κατασκευάζω Ἰωσ.

Εκ-χαλκο-υργέω· ἐκ χαλκοῦ κατασκευάζω·
μτφ. τὴν καρδίαν τινὸς σκληρὰν ὡς τὸν χαλ-
κὸν κάμνω Νικητ. Εδγ. 6, 546.

Εκ-χάραδρῶ, ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν· διακοι-
λαίνω Πολύδ. 4, 41, 9.

Εκ-χᾶράς· εὐ· χαράσων, εὖων ἐκβάλλω·
«ῥῆμα ἀπὸ στήλης» Δ. Χρυσ. προβλ. Πλουτ.
περὶ κακοῦ. Ἦρ. 42.

Εκ-χᾶρυβδιζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν, ὡς χᾶ-
ρυβδις καταπνέων Φερικρ. π. Ἀθην. 11, 485.

Εκ-χαυνός, 2· λίαν χαλαρός, χαλινός Εὐρι-
τιαν. Ιαπυς.

Εκ-χαυνός· χαυνῶν, κάμνω πεφυσω-
μένον, ἀλαζόνα· λόγους Εδρ. Ικ. 412· «τὸν
ὄχλον = ἐξαπατῶ τὸν ὄχλον καὶ τὸν καρδίαν
ὅπῃ ἐμαυτοῦ Ἰπποκρ. opollo.

Εκ-χέζω· καταχέζω Δημ. Φαλ. σ. 126.

Εκ-χεῖρο-υργέω· ἐξεργάζομαι τι, κατα-
σκευάζω Πλατ. Κριτ. σ. 117, fabrico.

Εκ-χερσεύω· χέρσον κάμνω· ἐκχιλωμένη,
ἐψυγμένη, ἐκχερσευμένη Πουχ.

Εκ-χερσός· ἐκχερσεύω Γεωρ. Πισιδ.

Εκ-χέω· τῷ ἐπομ. Νικ. π. Ἀθην. 15, 683

Εκ-χέω 1) ἔξω χύνω, «οἶνον δεπάσσει».

Ἰλ. γ. 296, καὶ μέσ. «ἐκχεύατο διστοῦς»
«εἰς αὐτὸν ἔχυσεν ἔξω Ὀδ. χ. 3 (Πλατ.

Ἰων. 535 ἔχει τὸ ἐνερ.) «γὰστον χύσιν»
Αἰσχ. Χο. 95· «μητρὸς αἵμ' ἐκχέει, πύσιν»,
Εδμ. 623 καὶ συχνὰ· «πηγὰς Εδρ. Ἦρ. μ.

941· «ἀποπνίπτρον Ἀριστ. Ἀγ. 616· «ἐά-
κρυσ ἐκχεῖται» Πλατ. συμ. 215· ἀλλὰ «λό-
γων δάκρυα ἐκχεύοντων» προκαλούντων Πλουτ.

Ἀλκ. 6· μτφ. περὶ λείων, προφύω, «προ-
φύσασα καρδία γλώσσαν ἀν τὰδ' ἐξέγειν»
Αἰσχ. Ἀγ. 1000· «πολλὴν γλώσσαν» Σοφ.

ἀποσπ. 668· «μαλ' ἀπὸς Εδρ. Ικ. 796, Λουκ.

Ἀναχ. 17, ἐκχευέω· «ὀδὸν Αἰσχ. Πέρσ.

812· «τὰ μὲν ἀνέχλωτο, τὰ δὲ διήρπαστο, τὰ
δὲ ἐκχεύοντο» Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 50· «τὸ
σφίγμα = χάνω, ματαίωνα Σοφ. Φιλ. 13·
«πᾶσαι αἱ πράξεις ὁμολογίαι ἐκχευόμεναι
εἰσι» Πλατ. Κριτ. 49· «τὴν δόξαν τῶν προ-
δεωμένων» Πλουτ. περὶ παιδ. ἀγ. 14, «λίνα
Ἀπολ. Ρ. 2, 902· «τὰς δὲ ὁδὸν» Λουκ.

Ἑρωτ. 6, ἐκαπλῶν ἐκτείνω 2) παθ. ἔξω
ῥέω προρέω, χύνωμαι, περὶ ὕδατος Ἰλ. φ.

300, Ὀδ. τ. 407· περὶ πολυαριθμῶν ἐκχύνω-
μένων ἀνθρώπων Ἰλ. π. 259, ἀπανταχοῦ
ἐκτείνωμαι Ὀδ. 9, 279· ἐκχέδον = ἐρπον τινὰ
ὡπὸ τῆς χαρᾶς ἐκχέδον ἔξω Ἀριστ. σφ. 1469·
«γελῶν ἐκκέχεται» Ἐπ. ἀδ. 31 (12, 156) καὶ
 συχνὰ παρὰ μτγν. «εἰς δὲ πρὸς τὸν ἑπαινον
ἐκχέονται» = χύνονται εἰς ἑπαῖνους Λουκ.
«Δωρὶς παρέτοις ἐκχέδον μέλει» «κατέπεισε
Σωσίφ. 2 (5, 53)· «εἰς τινα = εἰς τινα ἐπι-
δίδομαι, ἀφοσιώνωμαι Πολύδ. 5, 106, 7.

Εκ-χέλω· μὲ χόρτον (χέλδον) σαρπάζω·
«γῆ ἐκχιλωμένη» = μόν. χόρτον (δὲ τὰ
ζῷα) παράγουσα γῆ Πασσ. π. Εὐδ. 773.

Εκ-χλευάζω· τῷ ἀπλῷ Αἰδαν. τ. 4, 639.

Εκ-χλοῖσος· γίνωμαι πρασινοχέτριος
Ἰπποκρ. vireoso.

Εκ-χοτίζω· σκάπτω Σουδ. μτφ. ἐκκαθαίρω
Κοριλ. Ἀλεξ. fodio, emendo.

Εκ-χοιριζώ, κομ. Κρεττ. π. Πουχ.

ἐκχεχοιριζώμενη, ἥτις οὐδὲν ἔχει παρὰ
τοῦ χοιρίου Ἰδε Borgk ἀποσπ. Κομ. Ἀττ.

σ. 256.

Εκ-χόσις, ἡ· ἐξόρυξις Ἰ. Μαλαλ.

*Εκ-χολάω· 1) δργίζομαι Μακκ. Γ. 3, 1·
2) τῆς χολῆς ἀπαλάττω Γεωπ. 14, 19.

*Εκ-χολόω· εἰς χολὴν μεταβάλλω Γαλην.
*Εκ-χόλωσις, ἡ μεταβολὴ εἰς χολὴν Ἀλ.
Τραλλ.

*Εκ-χονδρίζω· μεταβάλλω εἰς χόνδρον,
τραγανόν Γαλην.

*Εκ-χορδεύω· σπαράττω, λακίζω Νικ. Μαν.

*Εκ-χορδύω· ἔξω τῶν χορδῶν ἐφέλω, προ-
καλῶ· «τύπος ἐκχευόμενος» Σωπατ. π.
Ἀθην. 4, 175.

*Εκ-χορεύω· ἀλαλάζω Ἡλιοδ. 10, 38· εἰς
τι (εἰς τι ἐντὸς χορεύω) = ταχέως μεταβαίνω·
«ζηλὸς εἰς βαρεῖαν ἀτὴν» Ὀππ. ἀλ. 4, 251.
Μέσ. ἐκ τοῦ χοροῦ ἐξωθῶ Εὐρ. Ἐλ. 381.

*Εκ-χράω (ἴδε χράω)· 1) δίδω χρησμονί,
ἀναγγέλλω· «ἔξ ἀγαθῶν ἔχραον» Πινδ. Ὀ.
7, 62· «ὅτ' ἐξέχρη κακὰ» Σοφ. Οἶ. Κ. 87·
2) ἀρκῶ, ἐπαρκῶ· «οὐκ ἐξέχρησέ σοι ἡ ἡμέ-
ρη» Πρ. 8, 70· «ὥς βασιλὴν ἐκχρήσει ταῦτα
περιυβρίσθαι» = πῶς θά ἀρέσῃ, 3, 137.

*Εκ-χρέμπτω· ἐκπίπτω, φτύνω Ἰπποκρ.

*Εκ-χρηματίζομαι· χρήματα εἰσπράττω,
τινὰ = παρὰ τίνος Θουκ. 8.

*Εκ-χρησμο-μυθεύω· ἐκχράω Σχολ. Πινδ.
Ο. 7, 168.

*Εκ-χρυσόω· χρυσὸν ἀπεργάζομαι Τζέτζ.
Ἰσ. 1, 107.

*Εκ-χρώνομαι· ἐξάβω Στράβ. 15, σ. 625.

*Εκ-χολίζω· τὸν χυμὸν ἐκθλίβω, βυζάνω Ἰπ-
ποκρ. Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 8, 11.

*Εκ-χολόομαι· στεροῦμαι τοῦ χυμοῦ Γαλην.

*Εκ-χόμα, τό· χύσις ἔξω, ἐκχυσις Χρ. Σιδ.

*Εκ-χουμίζω· ἐκθλίβω, ἐκτριβῶ τὴν θυρα-
σίαν Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 8, 4, ἀναπατο.

*Εκ-χυμόομαι, παθ. περὶ φλεβῶν· χύνομαι
ὕπὸ τὸ δέρμα, καὶ ἀποτελεῖ ἐκχύμωμα, πε-
λιδνωμα Ἰπποκρ.

*Εκ-χύμωμα, τό· τὸ ἐκρεῦσαν, τὸ πελιδνω-
θῆν Ἰπποκρ. sugillatio.

*Εκ-χύμωσις, ἡ· ἡ ἐκροή τῶν φλεβῶν ὑπὸ
τὸ δέρμα, ἡ πελιδνωθεῖσα θέσις ἱατρ.

*Εκ-χύνω· ἐκχύνω μτγν.

*Εκ-χύσις, ἡ· χύσιμον ἔξω, ἐκροή Ἀριστοτ.
μετεωρ. 2, 1, Θουκ. Τιμ. 18, effusio.

*Εκ-χύτης, ὁ· ὁ ἐκχέων, καταναλίσκων
Λουκ. β. πρῶσ. 24, 24, effusor.

*Εκ-χύτος, 2 γυναικ. ἔξω, ἐκταθείς· «κόμη-
τά φύλλα τοῦ κισσοῦ Μαρναν. ἐπ. (9, 669)·
«ὕπνω Παυλ. Σιλ. 12 (5, 275)· γέλωτας =
ἄμετρος γέλωτας Σουῖδ. τὸ ἐκχύτον = ρευστὸν
τι· ἔδεσμα Παλλασ. 25 (9, 395), effusus.

*Εκ-χυτρίζω· ἐκ τῆς χύτρας χύνω, ἐκβάλλω·
«ἐκχυτρίζε, ἐκβάλλε» Πουχ.

*Εκχώνεν· ἐκκλινε Λάκωνες Πουχ.

*Εκ-χωνεύω· ἐντὸς, περὶ χωνεύω, λυώνω·
«νόμισμα Δ. Κάσ. 68, 15.

*Εκ-χώνομαι· δι' ἐπισωρευμένου χύματος
ἀνοψώνω· ἔξεχώσθη Ἡο. 2, 137, ἐπὶ τινος
κτείζω· «ἐκχεχωμένη πό· 1, 2, 138, σκε-
πάζω με λάσπη» ἐκχωσθῆναι, 2, 11.

*Εκ-χώρῳ· πληγαίνω ἔξω, ἀναχωρῶ Πρ.
1, 56 καὶ συχνά Εὐρ. Ἰ. Α. 567· «ὁ ἀστρά-
γαλος ἐξεχωρήσεν ἐκ τῶν ἀφρώων» = βγήκεν, ἐξ-

ηροόθη Πρ. 3, 129· «τῆς θαλάττης Πολύδ.
1, 39, 10· «ἐκ τοῦ ζῆν=ἀποθνήσκω, 2, 21,
2· κῆρυμα τόπον, ὑποχωρῶ» «χειμῶνες ὀφρεῖ»
Σοφ. Αἴ. 656· «τῆς εἰς ὕμῃς εὐνοίας οὐδενὶ
ἐκχωρήσομαι» «δὲν ἦθ' ὅλον ὑποχωρήσει εἰς κα-
νένα ὡς πρὸς τὴν πρὸς ὕμῃς εὐνοίαν Πολυδ.
22, 3, 3, 1· «τὸν ὑπαρχόντων = παραχωρῶ
τὰ ὑπαρχοντά μου, 32, 14, 3· ὡσαύτ. τινὶ
τι Δ. Αεερ. 5, 79 καὶ ἄλλ. μτγν. ἀπαλ.
«ἐπειδὴ ἐξεκχωρήσει» = ἐπειδὴ παρητήθη ἀπὸ
τὴν κληρονομίαν Δημ. 41, 5, cedo.

*Εκ-χώρησις, ἡ· τὸ ἐξέρχεσθαι Πλουτ. ἀ-
ρέσκ. φιλ. 4, 22· «ἀμφιστροφή, ἐκχώρησις
ὑποστροφή» Πουχ.

*Εκ-χωρητέον· δεῖ ἐκχωρεῖν Πολυδ.

*Εκ-χωρητικός, 3· ὁ εἰς τὸ ἐκχωρεῖν ἀνή-
κων γλωσσ. cessorius.

*Εκ-χωριάζω· ἐξέρχομαι τῆς χώρας Θεο-
δωρ. Ἰρτακην.

*Εκ-ψηγμα, τό· τὸ ἀποτριβέν Κλ. Ἀλ.
Εκ-ψύξις, ἡ· ἡ ψύχρανσις Ἀρεταί.

*Εκ-ψύχω· ἀποψύχω, ἐκπνέω, λιποθυμῶ,
παράδιδω τὸ πνεῦμα, ἀποθνήσκω Ἰπποκρ. Ν.
Δ. frigesco.

*Εκώ· ἔχω λέγει Σκῦθης Ἀριστ. Θεο. 1197·
Εκών, οὐσα, ὄν, γεν. ὄντος (ἐκητι)· μὴ
τὴν θέλησίν μου, ἀφ' ἐαυτοῦ, ἀσμένως· «ἐκὼν
μεθίετε τε καὶ οὐκ ἐθέλειτε» Ἰλ. ζ, 523· «ἐκὼν
δ' ἡμάρτανε φαιτός, κ, 372, ὡς καὶ Αἰσχ.
Πρ. 266· «δεῖδόναι Σοφ. Φιλ. 1325· «βίβ
τε κοῦχ ἐκὼν, Οἶ. Κ. 939· «ἔτι δὲ περὶ
πραγμάτων, Οἶ. τ. 1230· «οἱ ἐκόντες κακὰ
ποιοῦσιν» Πλάτ. Πρωτ. 345. Συχνὰ τὸ ἐκωντ.
τοῦ ἄκων· «ἡνάγκαζεν ἡμᾶς οὐχ ἐκόντας ὁ-
μολογεῖν» = παρὰ τὴν θέλησίν μας, σοφ. 240,
καὶ ἄλλως πανταχοῦ. Συχνὰ μὲ τὸ εἶναι ἴσ'
εἰμὶ· «ἐμὸς μὲν οὐχ ἐκόντος» = παρὰ τὴν θέ-
λησίν μου Σοφ. Αἴ. 450· «οὐκ ἐμὸς γ' ἐκόν-
τος» Εὐρ. Ἰ. Α. 1361· «ἐξ ἐκόντων» Πολυδ.
5, 66, 6.

*Εκ'α· ἴδ' Ἐλλά.

*Ελᾶ· ἡ, ἄττ. τύπ. ἀντὶ ἐλαία, (ὅπαρ ἴσ.
εἰς τὸν Σοφ. πρέπει πανταχοῦ νὰ τεθῇ, καὶ
παρ' Ἀριστ. Θουκ. καὶ Πλάτ. μόν. τοῦτο
νὸν γράφεται συνήθ.) τὸ ἐλαϊόδενδρον Ἀριστ.
βατρ. 986, Πλάτ. πολ. 2, 372, Δημ. 18, 262·
(παρὰ τοῖς ἀττικισταῖς, οἷον Θωμ. Μαγ.
ἐλαά ἀπανταχοῦ, κατὰ δὲ Φρυν. Σουῖδ. καὶ
ἄλλ. διὰ τὸν καρπὸν ὃ καθ' αὐτὸ τύπ.). Πα-
ροιμ. «φέρεσθαι ἐκτὸς τῶν ἐλαίων» = περὶ τῶν
ἐλαϊοδένδρων, ἅτινα ἱσταντο εἰς τὸ τέρμα
τοῦ Ἀθηναϊκοῦ σταδίου, ἔξω τοῦ μέτρου καὶ
σκαποῦ Ἀριστ. βατρ. 993, [ἡ παραλήγουσα
βραχέα Ἀλεξ. π. Ἀθην. 2, 60].

*Ελαάτης· Ἀγελάδης Ἀρρ.

*Ελαάδιον, τό· 1) ὅποι. τοῦ ἐλαά, μικρὸν
ἐλαϊόδενδρον Ἀλκυρ. 3, 13· 2) ὅποι. τοῦ

ἐλαίου, λίγος λάδι, λαδάκι συχνὰ εἰς τὴν
μέσην χωματόειαν Ἀθην. 7, 293.

*Ελαάειρα = Ἰλαίειρα· μία τῶν θυγ. τοῦ Λευ-
κίππου Στ. Βυζ.

*Ελαάξ, ἡ· πότ. ἐν Ἀσιατικῇ Φρυγίᾳ, ἐκκαλ-
ῶ Ελαόξ· Αἰὶς ἱερὸν ἐν Κύπρῳ Πουχ.

*Ελαάξ, ἰων. ἐλαίη, ἄττ. ἐλάα, ἡ· 1) ἡ

λαϊόδενδρον Ὀδ. λ. 589 καὶ πολλάκις π. τραγ. καὶ ἄλλ. π. καὶ περ. Ξεν. Ἀν. 6, 2, 6, Δημ. 43, 69 καὶ μετ. ὁ μὲν εὐχρη-
στός. Ἐπικαλεῖται δὲ παρ' Ὀμ. -τανόφυλ-
λος, -θηλεόδωσα, -τέρη (διότι ἦτο ἱερὰ
εἰς τὴν Ἀθηνᾶν) -χρυσέα Πινδ. Ὀ. 10,
13 -ξανθή Αἰσχ. Περσ. 617 -γλαυκὴ
Σοφ. Οἶ. Κ. 698 καὶ συχνά 2) π. μετ. καὶ
ὁ καρπὸς τοῦ ἐλαιοδένδρου Πλουτ. κοιν. ἐ-
λῆα' 3) κηλὶς εἰς τὸ δέρμα, ἡ ἐλῆα μετ. οἰα.
Ελαία, ἡ 1) πόλ. Αἰολίδος, παρὰ τὸν ποτ.
Καῖκον, ἐπίνειον τοῦ Περγάμου Στραβ. κάτ.
'Ελαίτης, ἐπίθ. 'Ελαϊτικός, π. χ. κόλπος,
Στραβ. 13, 606 ἡ χώρα 'Ελαίτις, ἴδος, ἡ,
Στραβ. 2) πόλ. καὶ λιμὴν τῆς Βιθυνίας Πaus.
3) πόλ. ἐν τῇ Φοινίκῃ μεταξὺ Τόρου καὶ Σι-
δῶνος Στ. Βυζ. 4) 'Ελαίαις λιμὴν, ὁ λιμὴν τῆς
'Ηπείρου Πτολ.
Ελαία γάβαλος ὁ γνωστὸς Ῥωμαῖος αὐ-
τοκράτωρ Ἡρώδ. 5, 3, ἐπὶ δὲ 'Ελαιογάβα-
λος, Ελαγάβαλος.
Ελαί-αγνος, ὁ, ἡ ἐλέαγνος Ἦσυχ. μετ.
ἐλῶδες φυτὸν τῆς Βοιωτίας Θεοφρ.
Ελαί-αγριον, τό' ἐλῶδες ἀγριον Σουῖδ.
Ελαϊαίς, εσσα, εν' ἴδ' ἐλαίηεις.
Ελαϊάζω τὸ χρῶμα τῆς ἐλαίας ἔχω, φέρω
Γρ. Νυσ. τ. 1, σ. 680.
Ελαί-ακόννη, ἡ ἀκόννη τὴν ὁποίαν χρίουσι
μέ' ἐλαιον, λαδάνον κοιν. Παῦλ. Αἰγ.
Ελαία-λογέω ἐλατολογέω, Ὁ.
Ελαί-ας, ἄσος, ἡ' ἐλαία Ἐτ. Γουδ.
Ελαϊάτης, ἴδος' χώρα τῆς Θεσπρωτίας Θουκ.
Ελαϊάω διεγείρω Σουῖδ.
'Ελαί-εμπορία, ἡ' ἐμπόριον ἐλαίου μετ.
'Ελαί-εμπορος, ὁ' ἔμπορος ἐλαίου μετ.
'Ελαϊεύς, εἰς ἡ' Ἐλεούς, ἡ καὶ Ἐλεεῖς
ἄλλοις ἀπὸ τῆς τῆς Ἰπποθουαντίδος φυλῆς, δη-
μοτ. Ἐλεούσιος.
'Ελαί-ζω 1) ἔχω τὸ χρῶμα τῆς ἐλαίας Ἦσυχ.
2) καλλιεργῶ ἐλαίας Ἀριστ. ἀποσπ. 167.
'Ελαίηεις εσσα, εν, καὶ 2' μέ' ἐλαιοδένδρα
φυτευμένους -ἄρουραι Μαρκέλλ. Ἐπ. (παράρτ.
51) περὶ ἐλαιοδένδρου, -οἱ ἄλλοις, -φυλοῖς
Nov. Δ. 11, 510, Νικ. 097. 676, πλήρης
ἐλαίου -ἀμφοφορεύς Nov. 5, 226' λαδε-
ρός, παχύς' ἐλαίεσσα νηδὴς Σοφ. ἀποσπ.
405, ἀμφ. oleosus.
'Ελαίηρός, 3' ἐλαϊώδης, ἀπὸ λάδι' -εἶδος
Πλατ. Τιμ. 60' -δράσος, ἡ γούνη ἐλαιον Φι-
λοδημ. 17 (5, 4)' -σταγας Ἀπολ. Ῥ. 4,
626 -κεράμια, -ἀγγεῖα Ἰπποκρ. Πο-
λυδ. Ἐν Ἐπ. ἀδ. 194 (παράρτ. 323) καλεῖ-
ται ὁ περὶ τινὰ βρύσιν τόπος' «χωρὸς ἐλαίηρῃ
τερπόμενος λιβάδι, τὸ ὅπου περὶ διαυγοδὸς
ὑδατος ἐρμηνεύουσιν, ὡς ὁ Βοίχχ. εἰς Πινδ.
ἀποσπ. 88' ἐλαίηρᾶν μελισσᾶν' ἀντὶ' ἐλεηρᾶν»
γράφει, περὶ μελισσᾶν ἀποσταζούσων μέλι.
'Ελαϊκός ἀπὸ ἐλαιοδένδρου μετ.
'Ελαίνεος' τῷ ἔπομ. Ὀδ. ι, 320, 394 καὶ
μετ. π. οἷον Φαν. 4 (8, 297), oleagis.
'Ελαίνος, 3' ἀπὸ ἔξυλον ἐλαίας κατασκευα-
σμένος Ἰλιν. 612 καὶ μετ. περ. oleaginus.
'Ελαίνος' Ἐλενος.
'Ελαίνω ἐλαύνω ζων. πλασθ. ὑπὸ τῶν γραμ.

'Ελαιο-δῶψης, 2' βαμμένος, βουτηγμένος
εἰς λάδι Ψελλ.
'Ελαιο-δραχῆς, 2' τῷ ἔπομ. Παῦλ. Αἰγ.
'Ελαϊό-δρεπτος, 2' ἐλαιοδραχῆς Φαβουρ.
'Ελαιο-δρεχῆς, 2' τῷ ἔπομ. Γαλην.
'Ελαϊό-δροχος, 2' μέ' ἐλαιον βρεγμένος,
ποτισμένος Ἀθην. 9 393, Σχολ. Ὀδ. γ, 441.
'Ελαϊό-δευτος, 2' τῷ ἀνωτ. ἀρ. λεξ. καὶ
'Επιγρ. ὁ ἐλαίω διάδρογος ζων.
'Ελαιο-δόκος, καὶ ἐλαιο-δόχος, 2' ἐ-
λαιον δεχόμενος, περιέχων ἀρ. λεξ. «ἐλαιο-
δόγον ἀγγεῖον» Ἡρώδ. ἐπιμ. δ. 78.
'Ελαιο-εἰδής, 2' ἐλαϊώδης, ὁμοῖος μέ' ἐ-
λαιον μετ.
'Ελαιο-θέσιον, τό' δωμάτιον τῶν παλαι-
στῶν καὶ τῶν λουτρῶν, ἐνθα ἐχρίοντο Vi-
τριν. 5, 11, 2.
'Ελαϊό-θηλος, 2' τρέφω ἐλαιοδένδρα Ἐ-
πιγρ. ἐν τῇ συλλ. τοῦ Βελκίριου.
'Ελαϊό-θρεπτος, 2' μέ' ἐλαιον θρεμμένος.
'Ελαιο-κάπηλος ὁ ἐμπορευόμενος ἐλαιον
Λιδαν.
'Ελαϊό-κλᾶθος, ὁ' κλάδος ἐλαίας μετ.
'Ελαιο-κομέω καλλιεργῶ ἐλαίας ἀρ. λεξ.
'Ελαιο-κομία, ἡ' καλλιεργεῖα ἐλαίων Πο-
λυδ. 7, 140.
'Ελαιο-κομικός, 3' ἀνήκων εἰς τὴν καλ-
λιέργειαν τῶν ἐλαίων Πολυδ. 7, 140.
'Ελαιο-κόμιον, τό' ἐλαίον Σικελ. ἐπιγρ.
'Ελαιο-κόμος, 2' ἐλαίας καλλιεργῶν ἀρ. λεξ.
'Ελαϊό-κομος, 2' κατὰ φύσιν ὅπ' ἐλαίων
Nov. Δ. 13, 184' ἐλαιοκόμου Μαρθάνοος.
'Ελαιο-κονία, ἡ' λευκὸν ἐλαιοδὸς χρῶμα,
πρὸς χρίσιν τῶν τοίχων Εὐστ. malita.
'Ελαιο-λογέω ἐλαίας συλλέγω, τρυγῶ Φί-
λων, ἀρ. λεξ. οἶνον.
'Ελαιο-λόγος, ὁ' ἐλαίας συλλέγων Ἀριστ.
σφ. 712, ὁρθότερ. ἐλαιολογ.
'Ελαϊό-μελι, ἴτος, τό' ἀπὸ μέλι, ῥέον ἀπὸ
κεντριμένους ἐλαιοδένδρα Διοσκ. 1, 37.
'Ελαιο-μετρέω μετρώ ἐλαιον -τινά' Ἐπιγρ.
'Ελαιον, τό' 1) τὸ λάδι τῶν ἐλαιοδένδρων,
ἀπὸ Ὀμ. πανταχού' πρὸ πάντ. τὸ πρὸς χρί-
σιν εἰς τὰς παλαιστράς καὶ τὰ λουτρά δθ.
«ἐλαίου ὄζειν», περὶ τῶν συχνὰ παλαιόντων,
πολλὰκις διὰ ποιήλων προσθηκῶν λαμβάνον
ἄραιαν δαμῆν' -εὐώδες Ὀδ. 6, 339' -ῥο-
δέν Ἰλ. ψ, 186' 2) ἐν γέν. λίπος, πά-
χος -ὄδς = μελὴ Ἰπποκρ. 3) ὁ τόπος, ἐνθα
πωλεῖται ἐλαιον Μέν. π. Εὐστ. 1595, oleum.
'Ελαϊον, τό' ὄρος Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Φι-
γαλίαν Πaus..
'Ελαιο-πίνης, 2' βυπαρὸς ἐξ ἐλαίου, λα-
δομένος Ἰπποκρ.
'Ελαιο-πληθής, 2' πλήρης ἐλαίου Β. Ἀν. 40.
'Ελαιο-ποιία, 2' παρασκευὴ ἐλαίου Πολυδ.
7, 148, olivatio.
'Ελαιο-ποιός, ὁ' ὁ κατασκευάζων ἐλαιον
Ἀρμενοπ. 2, 4, 31.
'Ελαϊό-πριρος, ὁ' ὁ εἰς τὰ ἔμπροσθεν ὡς
ἐλαιοδένδρον Ἀριστοτ. φυσ. ἀνρ. 2, 8.
'Ελαιο-πωλεῖται, ἡ' ἐλαιοπώλιον τό' τόπος
ἐνθα πωλεῖται ἐλαιον μετ.
'Ελαιο-πώλης, ὁ' πωλὼν ἐλαιον Δημ. 25, 47.

Ἑλαιο-πώλιον· ἴδ' Ἑλαιοπωλεῖον.

Ἑλαιο, ὁ· ἀγριελιά· ἄγριος Πινδ. ἀποσκ. 21, Σοφ. Τρ. 1197 καὶ μτγν. Παρ' Ἀθην. 2, 66, τὸ ἐλαῖος εἶνε πτηνόν.

Ἑλαιο, ὁ· 1) ποτ. Βιθυνίας· 2) θέσις τῆς Μεσσηνίας Πaus. 4, 1, 6 (Ἑλαῖος)· 3) θέσις παρὰ τὸν Καλυδόννα Πaus. 4, 65, 0.

Ἑλαῖο-σπονδα, τὰ, δηλ. ἱερὰ· σπονδὴ ἐξ ἐλαίου ἐκκλ. καὶ μτγν.

Ἑλαιο-στάφυλος, ὁ· κλήμα ἐγκεντρισμένον ἐπὶ ἐλαίας Γεωπ. uvoliva.

Ἑλαῖο-τοπος, ὁ· ἐλαιῶν Δουκαχ.

Ἑλαιο-τριβεῖον, τό· ληοτριβεῖον ἐκκλ.

Ἑλαιο-τρίπτυς, ὁ· πιαστήριον ἐλαιοτριβεῖου Ἐπιφν.

Ἑλαιο-τροπικός, 3· ὁ εἰς τρίψιν τῶν ἐλαιῶν ἀνήκων μτγν.

Ἑλαιο-τρόπιον, τό· ἐλαιοτριβεῖον Γεωπ.

Ἑλαιο-τροχητός, ὁ· τροχὸς ἐλαιῶν.

Ἑλαῖο-τρογγόν, τό· τρώξ, ὑποστάθμη, κατακάθισμα ἐλαιῶν Πaus.

Ἑλαιο-υργεῖον, τό· ἐλαιοτριβεῖον Ἀριστοτ. πολιτ. 1, 12.

Ἑλαιο-υργός, 2· ἐλαῖον ἐκβάλλων μτγν.

Ἑλαιο-υργία, ἡ· προπαρασκευὴ ἐλαίου·

Ἑλαιοῦς, οὐνάς, ὁ· 1) πόλ. τῆς Θρακικῆς χερσ. Πρ. μτγν. Ἑλεοῦς Κ. Σμ. 7, 408, κάτ. Ἑλαιοῦσιος Θουκ. 2) θέσις ἐν Ἀργεῖ Στ. Βυζ. παρ' Ἀπολδ. 2, 5. 2 Ἑλεοῦς· 3) καὶ ἐν Ἠπείρῳ Πτολ. 4) ἀττ. ὄμιος τῆς Ἰπποθωντίδος φυλῆς Διονυσ. π. Στ. Βυζ. δημ. Ἑλαιοῦς· ἐπὶ. Ἑλεοῦς τὰ δὲ = πρὸς τὸν Ἑλ. Ἑλεοῦσι = εἰς τὸν Ἑλ.

Ἑλαιοῦν τὸθεν = ἐκ τοῦ Ἑλ. Ἐν μτγν. ἔπιγρ. Ἑλεοῦσιος.

Ἑλαῖους· ἐν Κύπρῳ ὁ Ζεύς Πaus.

Ἑλαιοῦσιος· ἴδ' Ἑλεοῦς.

Ἑλαιοῦσσα, ἡ· 1) πόλ. Κιλικίας Στραβ. 2) νῆσος παρὰ τὴν Κώρυκον Στ. Βυζ. Παρ' Ὀππ. ἀλ. 3, 209 Ἑλεοῦσσα, κάτ.

Ἑλαιοῦσιος· 3) νῆσος παρὰ τὴν Ῥόδον Στραβ. καὶ Ἑλεοῦσα γραφομένη.

Ἑλαίου τεῖχος· πόλ. ἐν Λυκίᾳ Στ. Βυζ. κάτ. Ἑλαιοτεῖχτης.

Ἑλαιο-φιλο-φάγος, ὁ· ἀγαπῶν τὰ τρώγῃ ἐλαίας· κίχλαι Ἐπιχαρ. π. Ἀθην. 2, 64.

Ἑλαιο-φορία, ἡ· εὐφορία ἐλαιῶν.

Ἑλαιο-φόρος, ὁ· φέρων ἐλαίας τόπος Εὐρ. Ὑρ. μ. 1178, oliviferus.

Ἑλαιο-φύη, 2· μέ ἐλαιόδενδρα φυτευμένους Εὐρ. Ἰων 1480.

Ἑλαῖο-φυλλόν, τό· εἶδος ἀμπέλου Διοσκ. 3, 130, vitis alba.

Ἑλαῖο-φύτεα, ἡ· φυτεῖα ἐλαιῶν Στ. Βυζ. ἐν λ. Φελλεύς.

Ἑλαῖο-φύτος· ἔχων φυτεῖαν ἐλαιῶν· Σάμπος Διογ. Πέρσ. 858 καὶ μτγν. τὸ ἐλ. = κη-μὸς ἐλαιῶν Πλουτ. 20. σ. 524, olivetum.

Ἑλαιο-χριστίς, ἡ· τὸ χρίειν μετ' ἐλαίου Δ. λαερ. 5, 71, ἐνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν ἐλαιοχρηστία, ἡ.

Ἑλαῖο-χρῶς, συνηρ. -χρῶς, 2· ἔχων χρῶμα ἐλαίου Εὐστ. εἰς Διονυσ.

Ἑλαιο-χυτός· χύνων ἐλαῖον, χρίων δι' ἐλαίου Π. Αἰγ. 6, 74.

Ἑλαιο-χότης, ὁ· ἡ τοῦ ἐλαίου χάνη Κυρίλ. Ἑλαῖο· 1) χρίων δι' ἐλαίου, λαδύνω Πινδ. ἀποσκ. 274, Ἀριστοτ. Ζ. 1, 8, 27· 2) ἐλαίας συλλέγω Πολυδ. 7, 146.

Ἑλαῖς, ἴδος, ἡ· ἐλαίας δένδρον· -ἐλαῖδας Ἀριστ. Ἀχ. 998.

Ἑλαῖς, ἴδος, ἡ· τόπος Φοινίκης Δ. Περ. πρδλ. Ἑλαῖα.

Ἑλαῖστῆρ, ἦρος, ὁ· συλλογεὺς ἐλαιῶν Πολυδ. 7, 146.

Ἑλαῖστῆριον, τό· ἐλαιοτριβεῖον Ἐπιγρ. Ἑλαῖστῆς, ὁ· ἐλαῖστῆρ Πολυδ. 10, 130.

Ἑλαῖτῆ, ἡ· ὄν. πόλεως Σουῖδ.

Ἑλαῖώδης, 2· ὅμοιος μετ' ἐλαίου Ἀριστοτ. Φ. σ. 3, 20, oleosus.

Ἑλαῖών, ὄνος, ὁ· δάσος ἐλαιῶν, ἐλαιῶν Δεστ. 6, 11, Γεωπ. olivetum.

Ἑλαῖωνες· λαὸς Λιβυκῆς ἐν τῇ μεγάλῃ σὺρ· τει Πτολ.

Ἑλαῖωνης, ὁ· ἐλαιοπώλης Ἐπιγρ. π. Βοιχχ.

Ἑλαῖωτῆρ, ἦρος, ὁ· ἐλαιομαζωχτής, ὁ συν· αἶων τὰς ἐλαίας Πολυδ.

Ἑλαῖωτός· ἐλαιοδωφῆς (τὸ χειρογρ. ἔχει ἐλαιοτῶν· ἐλαιοδωφῆ) Πaus.

Ἑλαμαῖτοι, καὶ Ἑλαμίται, οἱ· φρόντι τῶν Πάρθων, ἡ γῶρα τῶν Ἑλαμίτις.

Ἑλανα, ἡ· Ἑλανίτης, δι. γρ. ἀντὶ Ἀγλανσ.

Ἑλ-ανδρος, 2· ἀνθρώπους κυριεύων Αἰσχ. Ἀγ. 674.

Ἑλάνη, ἡ, ἔτι δὲ ἐλάνη· λαμπάς, φανός Ἀθην. 15, 699, (ἡ τῶν καλὰ μιν δέσμη), λακ.

Ἑλάνος· ἔκτινος Πaus.

Ἑλαπρος· λέγει ὁ Σκύθης ἀντὶ ἐλαφροῦς Ἀριστ. θεα. 1180.

Ἑλαρ· βοήθεια Πaus. ἀντὶ εἰλαρ.

Ἑλάρα, ἡ· 1) θυγ. τοῦ Μινύου Σχολ. Ὁδ. 324· 2) μήτηρ τοῦ Τιτυοῦ Ἀπολ. Ρ. 1, 762.

Ἑλάριον, τό· κοίλωμα εἰς τὴν Εὐβοίαν Στραβ. 3, 423.

Ἑλασᾶς, ἄνθρωπος, ὁ· ἐπινοήθην ποιητικῶς ὄνομα πτηνοῦ Ἀριστ. ὄρν. 886.

Ἑλάσσεια, ἔφετ. τοῦ ἐλαύνειν· ἐπιθυμῶ νὰ πορευθῶ Λουκ. 9.

Ἑλασία, ἡ· Ἑλασις Ξεν. ἱππ. 4, 4, δέτω· εἰς Πaus.

Ἑλᾶσι-ῥοντας· βροντᾶς ἐκσφενδονίζων· -ἔπη Ἀριστ. ἱππ. 625, κατὰ Σχολ. ἐκ τοῦ Πινδ. εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Βοίχχ. ἀποσκ. 106 ἀποδίδει τὴν κλ. ἐλασί-ῥοντα.

Ἑλάσιος, ὄν· ἐκδιώκων, πρὸ πάντων ἐκδιώκων τὴν ἐπιληψίαν Πλουτ. 20. σ. 296, derisorus.

Ἑλάσι-ἱππος, 2· ἱππὸς ἐλαύνων, ἱππεύων, ἱππικός· -ἔθνος Πινδ. Π. 5, 85, Ὀρφ.

Ἑλάσι-ἱππος, ὁ· 1) μυθώδης βασιλεὺς τῆς Ἀτλαντίδος Πλατ. 2) ἕτερος Ἑλλήν Κ. Σμ.

Ἑλάσις, ἡ· τὸ ἐλαύνειν, κεντᾶν· -ἱππους Ξεν. ἱππ. 3, 12, ἐκδιώκειν· -τῶν ἐναγῶν, τ. 8. ἐξορία Θουκ. 1, 139· -βασίχημάτων Πλουτ. Ρωμ. 4. Σουήθ. ὡς καὶ τὸ ἐλαύνειν ἀμτβ. τὸ πορεύεσθαι, ἡ πορεία Ἡρ. 4, 1· -τὴν Ἑλασίαν ποιέσθαι = ἐλαύνειν, 7, 37· πρὸ πάντ. τὸ ἱππεύειν, τὸ γυμνάσιον τῶν

ἰππέων ἔεν. Ἰππαρχ. 8, 2, ἰππέων προσ-
βολή Δ. Ἀλ. 6, 22, Πλουτ. Σύλ. 19, πομ-
πῇ ἔεν. Κυρ. 8, 3, 33. Κατ' Ἀπολ. λεξ.
Ομ. καὶ ἡ ἐκ χειρὸς τύψις" πρὸλ. ἐλαύνω.
Ἐλασίχθων, ὁ ὁ τὴν γῆν διασείων" αὐτῷ
καλεῖται ὁ Ποσειδῶν Πινδ. π. Εἶστ. ἑρ. σ.
56, ὡς καὶ ἐν νοσίστατος.
Ἐλασμα, τό δὲ τῇ σφόδρᾳ ἑκταθεῖσα με-
ταλλίνη πλάξ μτγν. lamina.
Ἐλασματίον, τό ὅσοκ. τοῦ προηγ. Διοσκ.
Ἐλασμός, ὁ 1) ἑλασις μτγν. 2) ἑλα-
σμα Δ. Κάσ. 46, 36.
Ἐλάσος, ὁ 1) Τρώες τις Ἰλ. 2) ἔτερος ὑπὸ
τοῦ Νοσπολέμου φωνηθεὶς Πaus.
Ἐλασσονάκις ἴδ' ἑλαττονάκις.
Ἐλασσόνως ἢ -τόνως, ἐπὶ τοῦ ἑλάσσων
ὀλιγώτερον Ἰπποκρ.
Ἐλασσώ, ἀττ. -τώα· κάμνω μικρότερον,
ὀλιγώτερον, χειρότερον, ἑλαττώω, σμικρύν-
ω, ἀντιθ. τῇ προστίθῃμι Θουκ. 3, 42,
-τῇ πάλιν Ἀπολ. 13, 9, -τὴν ἴσχυ. 4,
176 καὶ μτγν. -τὴν βασιλείαν Πολύδ. 16,
21, 5, -φίλους Πλουτ. Ἀγασ. 8. Συχνότ.
ἐν παθ. γίνονται ὀλιγώτερος, κατάπιπτον τὴν
ἀξίαν Θουκ. 2, 62, ὀπολείσθαι, -τινός
Πλατ. Γοργ. 459, ὀπαγωγῶ, ἐνδίδω, πολ.
8, 549, -καὶ συγχαρῆν Δημ. 56, 14, ἑ-
λαττωθῆναι, βλάπτομαι ἑλασσωθήσεσθαι
Θουκ. 5, 34 καὶ πολλάκ. -ὀπό τινας ἔεν.
Ἐλλ. 3, 4, 10, -τῷ πολέμῳ = εἰς τὸν πόλε-
μον ἡττώμαι, γάνω Θουκ. 1, 115, -ἐν ταῖς
ἐμβολαῖς πρὸς τοὺς ἐμμάχους δίκαιος,
1, 77, -κατὰ τὸν ἀγῶνα ἰσχύουσι Δημ.
18, 3, καὶ ἄλλως μετὰ πολλῶν ἄλλ. λέξεων
μτγν. συνηθ. δὲ μετὰ γεν. ἄλλὰ καὶ ἀπο-
λύτ. νικῶμαι" ἡλαττωμένους τοὺς ὁρμασι"
= ἐυφλωμένους Πολύδ. 17, 4, 3, diminutio.
Ἐλάσσωμα, τό, ἀττ. -ττωμα, τό σμί-
κρυναι, ἀπώλεια, -ποιεῖν Πολύδ. 6, 16,
3, -τό κατὰ τὴν ὄψιν ἑλ. = ἀπώλεια τοῦ
ὄφθαλμοῦ Δ. Ἀλ. 5, 23, ἤτα Πολύδ. 1,
32, 2, diminutio.
Ἐλάσσω, ἀττ. -ττων, ὄν, γεν. ὄνος, συγκρ.
τοῦ ἐλαχύς· μικρότερος, ὀλιγώτερος, ἀντιθ.
τῷ μέγιστον Σοφ. Τρ. 323, Πλατ. Φαῖδ. 70,
τῷ πλεον Εὐρ. Φοιν. 510, Πλατ. Φιλ. 24,
"οὐκ ἐλάσσωα πάσχουσι" Ἀλφ. Πέρσ. 799
καὶ μτγν. π. καὶ πεζ. Περὶ χρόνου, βρα-
χύτερος, -βίος Πλατ. Τιμ. 75. Πρὸ πάντ.
Ἐλάσσω ἔχειν" = εἶμαι κατώτερος, ἡτ-
τώμαι, -τῇ μάχῃ Ἡρ. 9, 102, -ἐν ἱππο-
μαχίᾳ Θουκ. 2, 22, -εἰς εἰρήν Δημ. 18,
121, "δικαίως ἀδίκου ἑλ. ἔχει" Πλατ. πολ.
1, 344, "ἐλαττον ὑπὸ τῶν προσηκόντων ἑ-
λόντες" = βλάπτομαι, ἀδικοῦμαι Ἀπολ. 32, 1
μτγν. οἵτινες συνδέουσι καὶ "χρημάτων, ἡ-
δονῆς ἑλάττων" = δουλεύω, χαριζόμενος εἰς
τὰ χρήματα, τὴν ἡδονὴν ἔεν. Ἀπολ. 5, 8, "οἰ-
τίων ἑλ." Ἐν γέν. ὀπολιζόμενοι" οὐδενός
ἐλάττων" Ἀριστ. σφ. 1270, περὶ πραγμά-
των, οὐδενός ἐλαττον ἀμάρτυρος" Ἰσοκ.
12, 89, "οὐδενός ἑλ. ἀγόμενοι" Δ. Ἀλ. 1,
16, περὶ ἀριθμοῦ ὀλιγώτερος Ἡρ. 3, 121,
"οὐκ ἐλάττους τετραχόστους" ἔεν. Ἐλλ. 4,

2, 16, "μὴ ἐλαττον ἢ μυρίαυς Κοζικηνούς
αἰτεῖν", Ἀν. 5, 10, 5, καὶ πολλάκ. ἀντι τοῦ
ἡ" οὐκ ἐλάττους ὀδοσφοντα" Δ. Σικ. 14,
8, "περὶ ἐλάττους ποιεσθαι τινος", = ἐλα-
ττω ὀλιγώτερον ἢ τί Ἡρ. 6, 6, Ἀπολ. 1,
26, Ἰσοκ. 18, 63, ἐτι δὲ "ἐν ἐλάττοις ποιη-
σθαι, θέσθαι" Ἀθην. 12, 537, Πολύδ. 4, 6,
12, ἐπὶ ἑλάσσον, ἀντι ὀλιγώτερον Σοφ.
Ἡλ. 588, "πλεον ἢ ἐλάσσον τινος μετέχειν"
Πλατ. Φαῖδ. 93, "ἐλάσσον ἀπαιθεῖν" = πλη-
σιέστερα Θουκ. 4, 67, "μὴ ἐλαττον δέκα
ἐτη γεγονότις Πλατ. νόμ. 9, 856, ἐτι δὲ
"ἐλόμενος μὴ ἐλαττον ἐκατὸν ἀνδρῶν" = ὅχι
ὀλιγώτερον ἢ ἐκατὸν, 6, 752, ἴδ' ἐλαχύς.
Ἐλαστοῦς, ὁ δὲ τὸν τῶν ἑπ. Μ. 325, 38.
Ἐλαστρέω, ἴων. καὶ π. ἀντι = ἐλαύνω, ὠ-
θῶ, κουνῶ, κινῶ, "ξέσθαι ἐλαστρεῖν" Ἰλ.
σ. 543, "ἀμάρζον ἡλάστρεως" Θεογν. 608,
περὶ τῶν Ἐρινυῶν Εὐρ. Ἰ. Τ. 943 καὶ
μτγν. "ἐλαστρηθεὶς νιφάδι" Ἀντιπ. Σιδ. 27
(6, 219) παρ' Ἡρ. 2, 158, περὶ πλοίων,
κωπηλατοῦμαι ἄλλως δὲ μόν. "ἐλαστρηθεὶς
δαίμονι χόλοις" Δ. Ἀλ. 1, 23, ἥτις.
Ἐλαστον, τό τὸ ἐλαύνον, ὠθον Ἐτ. Μ.,
ὡς ῥίξαν τοῦ προηγ.
Ἐλάτεια, ἡ (μετὰ τὸ ὄργανον Ἐπίγρ. 1569)
1) πόλ. Φωκίδος παρὰ τὸν Κηφισόν Ἡρ. 2)
πόλ. Θεσσαλίας παρὰ τὸν Πηνειόν Στ. Βοζ.
3) πόλ. Ἡπείρου παρὰ τὸν Κοκυτὸν Δημ.
(πρὸλ. Ἐλάτρεια), κατ. Ἐλατεῖς.
Ἐλάτειρ, ρος, ὁ ποταμός τις Ἐτ. Μ.
Ἐλάτειρα, ἡ ὁ ὠδοῦσα, ἔχουσα -ἱππων
Πινδ. ἀποσπ. 59, ἐκφυλίσκ.
Ἐλάττειν" δεῖ ἐλαύνειν ἔεν. Ἰππαρχ. 2, 7.
Ἐλατεῖς 1) κατ. Ἐλατίες 2) ὄν. ἀνδρ.
Ἐπίγρ.
Ἐλάτη, ἡ, παρὰ τὸ ἐλαῖν, ὃ ἔστιν ἐς ὕψος
ἀνατετάσθαι, λοιπὸν ἡ ὕψηλ᾽ ἀνατελασά-
νουσα ὁ ἐλατος -ὀδρανὸν ἡγεῖται Ὀδ. σ. 239,
καὶ πολλάκ. -ὕψηλῃ, ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἑ-
πειτα διακρινομένη τῆς πεύκης Πλατ. νόμ.
6, 735, μτγ. αἱ ἐλάτης κωπαί -ἔσται Ὀδ.
μ. 172 καὶ συχνὰ παρ' Εὐρ. Ἀλκ. 444, -ὁ ἱ-
κωπος = λέμβος, καὶ πολλάκ. παρ' αὐτῷ περὶ
πλοίων Καθ' Ἡσυχ. καὶ Ἐπίχαρ. π. Ἀθην.
2, 70, εἰδὲ λαχάνου" ἐτι δὲ κατὰ Διοσκ.
ὁ νέος βλαστὸς τοῦ φεύκους, pinus albus.
Ἐλάτη ἡ 1) Ἐλάτεια Ἡσυχ. 2) ἀδελφὴ
Ἐφιάλτου Εἶστ.
Ἐλάτης, ἴδος, ἡ ὁμοία μὲ ἐλάτῃν -σμι-
λος Νικ. ἀλ. 610, εἰς τὰ φύλλα, ἀβύστος.
Ἐλάτηρ, ἡ ρος, ὁ 1) ἐλαύνων, πρὸ πάντ.
ἔπικος, ὁ ἀμαρτηλάτης Ἰλ. 8, 145 καὶ πολ-
λάκ. -ἱππων Ἀλφ. Πέρσ. 32, Ἀριστ. ἱππ.
1263, ἐτι δὲ "μύωφ, ῥῶν ἑλ." Κολουθ. 43,
κωπηλάτης Ἀπολ. ἑρ. 6, -βροντᾶς = βρον-
τῇ ἐλακονίτῃ Πινδ. 4, 1, "ἐλάτης ἑλ." = ὁ
πλήττων λῶραν, ἱκισαίεται ὁ Ἀλκμάν π.
Ἀντιπ. Θ. 56 (7, 18), ὁ ἐκδιώκων -νεφέων
Ὀππ. κυν. 1, 119, 2) μακρὸς τις ἄτος ἢ
πλακούντιον Ἀριστ. ἱππ. 1178, Καλλ. π.
Ἀθην. 2, 57, κατὰ τοὺς ἀρχ. ἔζητ. "παρὰ
τὸ ταῖς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτος", ἴσως
ἐκ τῆς μορφῆς, agilitas.

Ἐλατήριος, 2' ἀποδιδόντων, ἐκβάλλον· «καθαρμοῖσιν ἀνὰν ἐλατήριον» Διοχ. Χρ. 362 καὶ μτγν. τὸ ἐλατήριον = μέσον ἀπομακρύνσεως Θεοφρ. ἱατρ.

Ἐλάτης, ὁ ἑλατήρ Εὐρ. ἀποσκ. Φαίδ. 24.

Ἐλατίδης, ὁ υἱὸς Ἐλάτου Ἀπολ. Ῥ. Εἰλατίδης, κατὰ Πινδ. Π. 3, 14.

Ἐλατικός, 3' ἀνήκων εἰς τὸ ἐλαύνειν, ὠθεῖν· κύνες=θηρατικοὶ κύνες Ἡσυχ. -ἐπίθεγμα =πρὸς κωπηλασίαν Σχολ. Ἀριστ. βάρτρ. 182.

Ἐλατίνη, ἡ εἶδος χύρτου Διοσκ. 4, 40.

Ἐλατίνος, 3 καὶ 2, πλάτη Ἀναξιλ. Ἀθην. 13, 558, π. εἰλάτινος 1) ὁ τῆς ἐλάτης, ἐλατίνος - ὄζαι, - φύλλα Εὐρ. Βακχ. 1070, Κύκλ. 386 2) περὶ νέου βλαστοῦ φοινίκος Διοσκ. abiegus.

Ἐλατιονίδης, ὁ Ἐλατίδης Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ.

Ἐλατίων, ονος, ὁ ὄν. πλοίου Ἀλκιφρ. 1, 25.

Ἐλατός, 3' 1) ὁ πρὸς ἔλασιν, ἔκτασιν ἐπιθέσις Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9, distilio.

Ἐλάτος, ὁ 1) Κένταυρος τις Ἀπολλ. Εὐρ. ἱδρ. ἱκάρου Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 2) υἱὸς Ἀρκαίου καὶ τῆς Λεινίρας, θεμελιωτῆς τῆς Φωκικῆς Ἐλατείας Ἀπολλ. 3) ἡγεμὼν τῶν Λαπιθῶν ἐν Λαρίσσει τῆς Θεσσαλίας 4) σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ Πηδᾶσου Ἰλ. 5) μνηστήρ τῆς Πηνελόπης 6) Σπαρτιάτης Πλοστ. Αἰκ.

Ἐλατο-φόρος, 2' ὁ φέρων ἐλάτας Πλαυτ. Ὀιδ. μεταμ. 578.

Ἐλάτρεα, ἡ ἢ ἐν Ἠλείῳ Ἐλάτρεα Στραβ.

Ἐλατρεύς, ὁ αἰδητός δουλευμένος, ὁ τρίτην πύρρῳσιν ἔχων τοῦ αἰδήρου Ἡσυχ.

Ἐλατρεύς, ὁ Φαίδ. τις Ὀδ.

Ἐλαττονάκις, ὀλίγαις φοραῖς Πλατ. Θεαίτ. 148, σπανιὺς Ἀριστ. προδλ. 5, 22, minus.

Ἐλαττονέω, ὀλιγώτερον ἔχω, λαμβάνω Ὀ.

Ἐλαττονότης, ἡτος, ἡ τὸ νὰ ἦμαι μικρότερος, ὀλιγώτερος Ἰαμβλ.

Ἐλαττόνως Ἰδ' ἐλασσόνως.

Ἐλαττώω, ἐλάττωμα, ἐλάττων Ἰδ' ἐλάσσα. κτλ.

Ἐλάττωσις, ἡ σμίκρυνσις, ὀλιγόστευσις Πλατ. ἀπώλεια Πολύβ. 4, 47, 3' ἡττα, 3, 36, 6, ἔλλειψις Πλουτ. παιδ. ἀγ. 4.

Ἐλαττωτικός, 3' ὁ ἀσμένως ὑποχωρῶν Ἀριστοτ. ἡθ. 5, 13' ἔχων κλίσην πρὸς τὸ σμικρύνειν μτγν.

Ἐλαύζα, ἡ φρονύριον ἐν Σικελίᾳ, κατ. Ἐλαυζάτης Στ. Βυζ.

Ἐλαύνω, μέλ. ἐλάσω Ἡρ. 1, 77, ἐλάσονται Σεν. Ἀν. 7, 7, 55, συνθ. ἀτ. ἐλῶ, ἐλάξω Ἀριστ. βάρτρ. 203, ἐλᾶν, ἐλῶντων Σεν. Ἀν. 1, 8, 10, παρ' Ὀμ. ἐλάσω Ὀδ. η, 319 (σπαν. εἶνε τὸ ἐλάω ἐν. παρ' Ὀμ. [Ἰδ. ἀπελ.] ἀπαξ δὲ παρ' ἄλλοις ποιητ.), παρκατ. ἐλῶν Ὀδ. θ, 2, ἐλάω Ἀπολ. Ῥ. 3, 872, ἀόρ. ἤλασσα, π. ἀντὶ ἔλασσα, παρκ. ἐλήλακα, ἐλήλαμαι, ἀόρ. ἤλασθην, πολὺ δὲ μτγν. ἤλασθην, ὡς καὶ ἐλήλασμαι, ἀλλ' ἐλήλασθαι Ὀδ. η, 86, ἐλήλασθαι Ἡσ. ἀσκ. 143' 1) ὠθεῖν, εἰς κίνησιν θέτω, ἀπὸ Ὀμ. πανταχοῦ - ἄρμα, - ἵππους, - χεῖρας Ἰλ. ε, 237 καὶ πολλάκι. Ἡρ. 1, 50 Ἀριστ. νεφ. 69, Πλατ. Φαίδρ. 246' - νῆα Ὀδ. π,

502, κωπηλατῶ - ναυς ἐλαυνομένη=τὸ πλοῖον πλοῖον, ν, 155' προδλ. Ἀριστ. ἱππ. 1178' - τριήρης Πλατ. πολ. 3, 396, ὡς καὶ ἐλαύνειν ἑρετμοῖς Ἀπολ. Ῥ. 2, 949' - τὸν ἑρέμον Ἀριστ. νεφ. 25' καὶ - ὁδὸν Δ. Περ. 586' ὁδ. καὶ «οἱ δ' ἐλῶσι γαλήνην»=πλοῦσιν ἐπὶ τῆς ἡσυχίας θαλάσσης Πινδ. Ο. 7, 319' «πόντον ἐλάταις ἐλαύνειν»=θέτω εἰς κίνησιν τὴν θάλασσαν μετὰ τὰς κώπας, διαπλέω αὐτήν Ἰλ. η, 6' καὶ «τὰ δ' ἐσπερα νῶτ' ἐλαύνει»

θερμὰ φλογί' Εὐρ. Ἡλ. 731. Περὶ ποταμῶν, «ρόον ἐλαύνειν» Δ. Περ. 1090. Πολλάκι, δὲ καὶ ἄνευ ταύτης τῆς αἰτ. «εἰ γὰρ κε=παρὶ ἐλάσθηθα διώκων»=προάγω, προχωρῶ δηλ. ἵππους Ἰλ. φ, 344' «μάστιξεν δ' ἐλάαν»=

ἔσσειε τὴν μάστιγα, ὥπως παρορμήσῃ τοὺς ἵππους νὰ προχωρήσωσιν, ε, 366' «ὃ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματα»=ἐπῆγε ὅπως προχωρήσῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ ὑπεράνω τῶν κυμάτων Ἰλ. ν, 27' «διὰ νύκτα ἐλᾶν»=ἐν καιρῷ νυκτὸς προάγω Ὀδ. ο, 20' περὶ θαλασσοπόρων, μ, 124' «παρὶ τὴν νῆσον ἐλαύνειν»=παρὰπλέω εἰς τὴν νῆσον, μ, 276' «οἱ ἐλαύνοντες»=αἱ κωπηλάται ν, 22' προδλ. Σεν. Ἐλλ. 6, 2, 29. Ἐπὶ δὲ καὶ περὶ τῆς ἀμάξης αὐτῆς «τὰ ἄρματα αἰετὰς τάξαι τὸν Ἐλλήνων ἐλῶντα καὶ διακόψοντα» Ἀν. 1, 8, 10' «ἵππον=ἵππευον Ἡρ. 1, 59' «ἀναβάς ἐπὶ τὸν ἵππον ἤλασε» Σεν. Κυρ. 4, 1, 7. Παθ. περὶ ἵππου τρίχων, Κυρ. 8, 6, 17' «γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι» Διοχ. Πρ. 682' - στρατόν, - στρατιὴν=θέτω στρατόν εἰς κίνησιν, ἄγω αὐτόν Πινδ. Ὀ. 11, 69, Ἡρ. 1, 176' συνθ. ἄνευ προσθήκης, πορεύομαι, ἐπέρχομαι, περὶ τε τοῦ στρατηγοῦ καὶ περὶ τοῦ στρατοῦ Ἡρ. 1, 77, Σεν. πολλ. συγνὰ καὶ ἄλλ. ἱστορικοί 2) μακρὸν ὠθεῖν, ἀπάγω - βοῦς Ἰλ. α, 154 καὶ πολλάκι. Σεν. Ἐλλ. 4, 8, 18' οὕτω δὲ καὶ μέσ. Ἰλ. α, 682' Ὀδ. δ, 637, Πλατ. Γοργ. 484, ὡς καὶ «λεῖαν ἐλάσασθαι» Πλουτ. Ῥωμ. 23' «τοὺς ματαρλοῖσιν ἐκ δόμων» Διοχ. Εὐμ. 201' - ἐκ γῆς Σοφ. Οἶ. τ. 44 καὶ πολλάκι. «παῖδας γῆς ἐλᾶν» Εὐρ. Μηδ. 70. Πρὸ πάντ. «μῦθος ἀφ' ἐστίας»=ἀπομακρύνω, λοιπὸν ἐξελίσσω Διοχ. Χρ. 901' «μίσμα χῶρας» Σοφ. Οἶ. τ. 98' «ἔγωγε ἐλαύνειν» Θουκ. 1, 126, 2, 13' «φυγῇ ἀθελθεῖς»=εἰς παντοτεινὴν ἐξορίαν πεμφθεὶς Δ. Ἀλ. 8, 1' 3) πλέω, στενωχωρῶ - πορεύομαι εἰς τὸν πόλεμον Ἰλ. ν, 315' «εἴτε μὲν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος»=νομίζω, ἀρετὰ ὁδὸν περιωδήσω εἰς τὴν ἀθλιότητα Ὀδ. ε, 290' «χεῖρ ἐλῆσις δόδνησιν ἐλήλαται»=βασανίσταται Ἰλ. π, 518' ὁμοίως «δαίμων», Ἀθῶνας μῆνις ἐλαύνει με=μετὰ περιωδῇ, μετὰ βασανίσταται Σοφ. Αἴ. 499' ὁδ. «λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῇ» 268' - κακοῦς Εὐρ. Ἀνδρ. 31' «ὅπ' ἀνὰ γῆς τε καὶ ὠστρου ἐλαύνεται» Πλατ. Φαίδρ. 240, καὶ πολλάκι. «μή τι θαμνίσκον τὰ πρῶγ' ματα ἐλάνην» Δημ. 9, 54' «ἐλαύνεται τὴν ψυχὴν ἐρωτικῇ μανίᾳ» Αἰλ. Ζ. 1, 14, 18' μάλιστα κακομεταχειρίζομαι, κατασχύνω - καὶ ὑβρίζεσθαι Δημ. 18, 48' ἔτι δὲ ὁποῦ τάσσω «ἠοῖαν ἤλασε βίαν» Διοχ. Περ. 757. Εἰς ταῦτα προσθετέον καὶ τὴν κακίμφοτον

σημ. = βινετο Ἀριστ. ἔκκλ. 38⁴ 4) ὅς λέγεται περὶ τῆς λόγχει καὶ τοῦ ἔξους) ἤλασε Λυκεύς ἐν πλειυραὶ χαλκόν = ὠθησε τὸν αἰθρον εἰς τὰ πλευρά, τὸν ἔμβασε μέσα Πινδ. N. 10, 70. «μετάφρενον οὐτασε δουρὶ ὦμον μεσσηγὺς διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν» = ὠθησεν, ἐμπηξε τὴν λόγχειν διὰ τοῦ στήθους Ἰλ. 6, 57. «δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτόχας» = διήλθε δύο πτόχας (πρόβλ. διελεύων), καὶ παθ. (ἐλέηλατο), διέρχομαι, δ, 135, ε, 400 καὶ πολλάκ. κατὰ τὴν σημαίνει: ὠθῶ, κτυπῶ, ἐκ τοῦ πλησιον, μὲ τὸ ἔξους πληγῶν, οὐδὲποτε περὶ τῶν μακρόθεν ριπτομένων ὀπλῶν = πρόβλ. βάλω, 6, 199, ε, 584. «τινὰ ὦμον ἐλαύνειν» = κτυπῶ, εὐρίσκω τινὰ εἰς τὸν ὦμον, πληγῶν αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον, ε, 80. «οὐλήν με ποῦς ἤλασε» = μοῦ ἄνοιξε πληγὴν Ὁδ. φ, 219. «χθόνα ἤλασε μετώπῳ» (περὶ πίπτοντος) ἐκτύπησε τὴν γῆν μὲ τὸ μέτωπον, χ, 94. «ἔτι δὲ μῆτρν, ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρὸν» = πληγώνεται ἔς τὸ μερὶ Δουκ. Προσέτι κατακόπτω, ἀποκόπτω. «κόρυθος φάλον» Ἰλ. ν, 614. «ἔγμον = θέρψω, λ, 68. «χαμάδιε δδόντας = ἐκβάλλω Ἀπολ. ρ, 2, 785. «κυθάρην ἐλαύνων πληκτρω» = κτυπῶν Εὐρ. Ἦρ. μ, 351. 5) μετφ. περὶ τοῦ χαλοῦ ἀπλῶν σφυρηλατῶν «ἀσπίδα = σφυρηλατῶ, κάμνω ἀσπίδα ἐκ χαλοῦ Ἰλ. μ, 296. «πτόχας, υ, 270. «ἐνὴν ἠφαιστοῦ χερσὶν ἐληλαμένη χρυσῶς Μίμνερμ. π. Ἀθην. 450. «αἰθρῶν λεπτῶς ἐληλαμένους Πλουτ. Κήμιλ. 31 καὶ ἄλλ. μετφ. (Ἐν τῇ σημ. ταύτῃ τοῦ σφυρηλατημένου τονιστέον ἴσως ἐληλάμενος. Ἐν γέν. ἐφέλω, παρατείνω εἰς μίαν διεύθυνσιν. «τάφρον, «τεῖχος» Ἰλ. ε, 349. «σταυροῦς δ' ἐκτός ἔλασε» = ἐθῆκεν εἰς μίαν γραμμὴν Ὁδ. ξ, 11. «αὐλακα Ἡσ. Ἦρ. 441, Πινδ. Π. 4, 228. «κατὰ χέρσιν ἐληλαμένα: περὶ πόργου» Αἰσχ. Πέρσ. 852. «ἤλακταιν διὰ μέσον ἐληλάσθαι» Πλατ. πολ. 10, 616, ὅπερ ὁμῶς ἐνθυμίζει μάλλον τὴν προτέρην σημασίαν. πολλάκ. δ' Ἦρ. «τεῖχος, «αἰμασίαις, 1, 191, 6, 137. «ἀμπελίδος ὄρχον» Ἀριστ. Ἀγ. 995. «Ὅθ. ἐκφέρω, παράγω, «ἐλα δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰὼν» Πινδ. N. 3, 71. «κολῶν = διεγείρω Ἰλ. α, 575. «εἰς ὕσσων εἰς γαῖαν δάκρυ» = ἐκβάλλω Εὐρ. ἰκ. 108. 6) ὡς εὐρηται εἰς τὸ 1) πρὸς τὸ φαινόμεν. ἀμτθ. οὕτω τὸ μεταγερίζεται ὁ Πλατ. «πόρρω σοφίας, φιλοσοφίας ἐλαύνειν» = μακρὰν εἰς τὴν σοφίαν προοδεύω, Κρατ. 410, καὶ Ποργ. 486, ὡς καὶ «πρόσω τῆς πλεονεξίας» Ξεν. Κυρ. 1, 6, 39. «ἐγγὺς μακρῶν ἐλαύνει» = προσεγγίζει εἰς τὴν τρέλλαν Εὐρ. Ἠρακλ. 904 (ἔξω ἐλ. τοῦ φρονεῖν) = εἶμαι παρὰ φρον. Βαχχ. 853. «εἰς πᾶσαν κακότητα ἐλάσαι» Ἦρ. 2, 124. «εἰς τοσοῦτον ἤλασεν ἐπιμελείας» Δ. Ααρ. 4, 67. «εἰς κόρον τινὸς ἐλαύνειν» = προχωρῶ εἰς τι μέχρι κόρου Τυρτ. 2, 10.

Ἑλάφειος, 2^ο ἔξ ἐλάφου. «κέραις Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 4, 8. «κρέα Ξεν. Ἀν. 1, 6, 2. Παρ' Ἐτ. M 326, 10. «ἐνὴρ = δειλός ὡς ἑλαφος, cernivus.

Ἑλάφη-βόλεια, ἡ· τὸ ῥίπτειν πρὸς ἑλάφους,

τὸ κυνήγιον τῶν ἐλάφων Σοφ. Ἀγ. 178, εἰς πλ. Καλλ. Ἀρτ. 262.

Ἑλάφη-βόλεια, τὰ ἔορτῃ πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Φωκίων μάλιστα πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ ἔορτῃ τοῦ κυνηγίου Πλουτ. γυν. ἀρετ. α, 244. πρόβλ. Ἀθην. 14, 646.

Ἑλάφη-βόλίων, ὄνος, δ' ὁ ἔνατος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἔτους, περίπου δ' Ἀπρίλιος, καθ' ὃν ἐπανηγυρίζοντο τὰ Ἑλαφηβόλια Θουκ. 4, 118.

Ἑλάφη-βόλος, 2^ο ἐλάφους κτυπῶν, κυνηγῶν. Ἀρτεμίδος Ὁμ. Ἦρ. Ἀρτ. 2, Σοφ. Τρ. 214. «ἐνὴρ Ἰλ. α, 318, κυνηγός. Παρὰ Νον. Δ. 16, 140 καὶ Ἑλαφηβόλια ὕμνος Ἀναίου.

Ἑλάφια· οἱ τῶν ἐλάφων ἀσπράγαλοι· Πουχ. Ἑλαφιαία, ἡ ἑπών. Ἀρτέμιδος Πaus. 6, 22, 10.

Ἑλαφικός, 3^ο ὁ εἰς τὴν ἑλαφον ἀνήκων ἑλαφικὴ βοτάνη· Δημητρ. Ἰερρακος. 2, 125.

Ἑλαφίνης, ὁ νεδρὸς ἐλάφου Πουχ. Ἑλάφειον, τό· 1) ὅποι. τοῦ ἑλαφός Θεοφρ. 2) ὄν. γυν. Πaus.

Ἑλάφιος, ὁ ὁ Ἑλαθηβολίων μὴν παρ' Ἠλείοις Πaus.

Ἑλαφίς, ἴδος, ἡ πτηνόντι Ἀριστοτ. I. Ζ. 8, 14.

Ἑλαφίτις, ἴδος, ἡ νησὶς τις Πλιν. Φ. Ἰστ. Ἑλαφο-βόλος· ἑλαφηβόλος Σοφ. Τρ. 214, εἰκασ. Ἑρμαν.

Ἑλαφό-βασκον, τὸ (βοσκή, τροφὴ ἐλάφου) ἄγριον δαυκίον Διοσκ. 3, 8.

Ἑλαφο-γενής, 2^ο ἐξ ἐλάφου γεννηθείς, προερχόμενος· ἑλαφογενής· τῆς ἐλάφου δ' οὐκ ἔστι· Πουχ.

Ἑλαφο-ειδής, 2^ο ὁμοίος μὲ ἑλαφον Στραβ. 4, 6, 10, cernivus.

Ἑλαφό-κράνους· μὲ κεφαλὴν ἐλάφου Στραβ. Ἑλαφο-κτόνος, 2^ο φονεὺν ἐλάφους, ἡ Ἀρτεμίδος Εὐρ. I. T. 1113.

Ἑλαφόνησος, ἡ μία τῶν Σποράδων νήσων, κάτ. Ἑλαφονήσιος Στ. Βυζ. 2) ἡ Προκόννησος Σκύλ.

Ἑλαφό-πους, ποδός, ὁ μὲ πόδας ἐλάφου Ἰπποκρ.

Ἑλαφός, ὁ, ἡ ἐλάφι, λαφοπούλα· ὁ ψέκως Ὁδ. κ, 158. «κτραός Ἰλ. λ, 475. «ταγεία Ὁδ. ν, 436, ὡς καὶ «φυζακιναι Ἰλ. ν, 102. «ὀλεια Πινδ. Ὁ. 3, 30. «βελιαί Εὐρ. Ἰππ. 218 καὶ πολλάκ. παρὰ ποιητ.

παρ' οἷς συχνὰ εἶνε σύμβολον τῆς διελείας Ἰλ. φ, 486. «κραιδίην ἐλαφοία ἔχων» = ἔχων κραιδίαν ἐλάφου, ἥτοι διελός, α, 225. ὅθεν δὲ σημαίνεται τὸ εἶδος εἶνε συνήθως θηλ. οὕτω λέγει ὁ Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 1, 5. «αἱ ἑλαφαὶ τὰ κέρατα ἀποβάλλουσιν. Παρὰ Λογγίν. 3, 15.

«ἡτῆρα ἐλάφου» = τὸ δέρμα τῆς ἐλάφου. Παρ' Ἀθην. 14, 646 εἶδος πλάκουντίου· πρόβλ. ἑλαφρός· οἱ ἀρχαῖοι παραδίδωσι τὸ παρά- γουσιν ἐκ τοῦ ἑλκιν ὅρις, cernivus.

Ἑλαφός, ὁ· 1) ποτ. Ἀρκαδίας Πaus. 2) εἰς τῶν προγόνων τοῦ Ἰπποκράτους Σουὶδ ἐν λ. Ἰπποκράτης.

Ἑλαφο-σκόροδον, τό· ἄγριον τι σκόροδον Διοσκ. 2, 185.

Ἑλαφο-σοῖα, ἡ καταβόως ἐλάφου Κριναγ. 7 (6, 253).

Ἑλαφό-στικτός, ὁ· Ἀθηναῖος τις Ἀνα,

Ελαφροῦσα, ἡ· νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ (Ἐλά-
φουσσα Στ. Βυζ.) Πλιν. Φ. Ἰσ. 4, 12, 19.
Ελαφρία, ἡ· ἐλαφρότης· α) περὶ βάρους·
-τοῦ ἄλγεος Ἀρατ. 6) κουρότης, μοῖρα Πι-
συχ. Ν. Δ. πρβλ. Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 295·
γ) ἐν γένει ὀλιγότης Σουτδ. Iovitas.

Ελαφρίζω· 1) κάμνω ἐλαφρόν, ἀλαφρώνω·
-κούρην Μοσχ. 2, 126, καὶ πολλὰν μετν.
π. Κολουθ. 29, 156· «-εαυτάς ὕψος»=ὀψήλα
σηκῶναται Αἰλ. Ζ. Ι. 9, 52 καὶ Πλουτ. μετ.
-φυγὴν Ἐπ. ἀδ. 574 (9, 207)· 2) ἀμτθ. εἰ-
μαι ἐλαφρὸς Καλλ. Δηλ. 115· -ποσσίν Ὀππ.
κυν. 1, 85· «τόνῳ ἐλαφρίζον» Εὐρ. ἀποσπ.
π. Μακροδ. Σατ. 5, 18, ὡς καὶ -κάλλος Ἀ-
νυστ. 23. Τὸ μέτθ.=ἐνερ. Πολυδ. 4, 98, οἰονο.
Ελαφρό-γενεος. 2· ὁ ἐλαφρὸς γῆς Γεωπ.
Ελαφρό-νοος, 2· ἀλαφρός, κουρόνοος Φω-
κυλ. π. Στοδ. ἀνθ. 3, 7· -παῖς Νόν. Δ.
10, 247, Iovis.

Ἐλαφρό-πους οὐος οὐος. 2· ὁ μὲ ἐλαφροῦς πύ-
δας Πουχ.

Ἐλαφρός· Ζεὺς ἐν Κρήτῃ Πουχ.

Ἐλαφρός, 2, καὶ 3· ἐλαφρὸς ὀρμαῖν Πινδ.
Ν. 5, 20 (συγγεν. τῷ ἐλαφρὸς καὶ ἐλαχός)·
ἀλαφρός· α) περὶ βάρους Ἰλ. μ. 450, ἀντιθ.
τῷ βαρὺς Πλάτ. Θεαιτ. 63· 60. εὐκολο-
υπόφορος, ὅχι ἐπαχθής· «ἐλαφρότερος γί-
γνεται πόλεμος Τρώεσσι»=πῆται ὀλιγώτερον
βαρὺς Ἰλ. χ. 287· -συμφορὰ Ἀντιφ. 3, γ.
22· «σοὶ ἐλαφρόν τυγχάνει ἔθνη» Ἡρ. 7, 38·
«τὰ ἐλαφρότερα ταῖς γυναιξίν ὁστέον» Πλάτ.
παι. 5, 457· «οὐκ ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι τι»=
δὴν λαμβάνω τί ἐλαφρά, στενοχωροῦμαι δι·
αὐτὸ ἢ τὸ ἐλαμβάνω κακῶς Ἡρ. 1, 118·
ἐπὶρ. -ὄς=ἐλαφρά, ἄνευ κόπου Ὀδ. ε. 240· -φέ-
ρειν Πινδ. Η. 2, 93. Παρὰ Ξεν. Ἀν. 3, 3,
6 ἐλόνωνται· ἐλαφροὶ καὶ εὐζωνοὶ· καὶ πλει-
στάκ. οὕτω περὶ ἐλαφροῦς ὀπλισμένων, ὅπερ
μεταδίδωκεν εἰς τὴν 2) σημ. «ἵπποι ἐλαφρότα-
τοι θέιν» Ὀδ. γ. 370, ὡς καὶ «ὅστις ἐλα-
φρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιται», ν. 87,
καὶ πλειστάκ. ὅθεν «γυῖα δ' ἐθῆκεν ἐλαφρά»
Ἰλ. ε. 122· ἐλαφρός, ἀκμαῖος· -ποδὸς Αἰσχ.
Πρ. 279· «πετέρων βῆται», 125· «καὶ ὀπό-
πτεροι Πλάτ. Φαιδρ. 256· «καὶ ἡσθόωνος
Πλουτ. Φαδ. 7· «ἐλαφρὰ ἡλικία»=ἡ ἀκμαία
πρὸς τὴν στρατιωτικὴν ὀπηρεσίαν ἐπιτηδεύει
ἡλικία Ξεν. ἀπομν. 3, 5, 27· 3) ἐν γέν. μι-
κρός, ἀσθενής· -λύσσα Εὐρ. Βακχ. 831· περὶ
ποταμοῦ Πολυδ. 16, 17, 8· πρᾶς, ἡπιος·
«καὶ μετρίωται τοῖς συνοδοῖσι» Ἰσοκ. 12,
31· καὶ εὐχθής Πλάτ. ἐπιστ. 13, 300,
-κοῦφος, ἀλαφρόμυαλος Πολυδ. 6, 56, 11,
ὡς καὶ τὰ Β. Ἀν. 96 ἐξηγ. «ὁ τὰς φρένας κοῦ-
φος» ἐπὶρ. ἐλαφροτέρως Ἀριστοφεν. ἀσμ. σ.
10, Iovis.

Ἐλαφρότης, ἡτος, ἡ· ἐλαφρότης, δεξιότης
Πλάτ. νόμ. 795, Iovitas.

Ἐλαφρόν· ἐλαφρόν· «κακοῦται. ἐλαφροῦ-
ται» Πουχ. Iovis.

Ἐλαφρόν· κάμνω ἐλαφρόν, ἀλαφρώνω μετν.
«-εαυτὸν τῆς διακονίας» Χαρτ. 6, 6, αἰτητο.

Ἐλαφροῖσι, ἡ· ἀλάφρωσις, σμίκρυνσι μετν.

Ἐλαφ-ὠδης, 2· ἐλαφροειδής Φωτ.

Ἐλαφώεις, ὁ (ὁρῶν. Ἐλαφώεις)· ὅρος παρ·
τάς Ἀργινοῦσας τῆς Ἀσίας Ἀριστ. 6.

Ἐλαχίζει· πλανᾶται Πουχ.

Ἐλαχιστάκις· πολὺ σπανίως Ἰπποκρ.

Ἐλάχιστος, ὁπερθ. τοῦ ἐλαχός· ὁ μικρό-
τατος, χείριστος· «γέρας οὐκ ἐλ.» Ὀμ. ὕμν.
Ἡρμ. 570· «δύναμις οὐκ ἐλ.» Ἡρ. 7, 168
καὶ οἱ ἐξῆς· πρὸ πάντ. καθὼς ἐν τούτῳ τῷ
παραδείγματι μετὰ τοῦ ἀνητικ. «οὐκ ἐλαχί-
στην χάριν εἰσονται» Πλάτ. Φαιδρ. 253,
ἀντιθ. τῷ μέγιστος, περὶ πλοίων Θουκ. 1,
10· «τὰ πλείστον ἀξία περὶ ἐλαχίστου ποιεῖ-
σθαι» Πλάτ. ἀπολ. 30· ἐπὶρ. τὸ ἐλάχιστον·
τοῦλάχιστον, τὸ αἰκρότατον, ὡς καὶ παρ·
ἡμῖν, Παρμ. 142, Ξεν. κ. ἀλλ. ἐπὶ δὲ «ὡς ἐ-
λάχιστα διαλέγεσθαι» Πλάτ. Φαδ. 63· «ἐ-
λαχίστον»=τόσον ὀλίγον, ὅσον εἶνε δυνατόν
Θουκ. 1, 70. «δὲ ἐλαχίστου»=εἰς πολὺ βρα-
χὺν χρόνον Θουκ. καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ· «ὅπως
ὅτι ἐλαχίστοις συνέβη ἀκούσασθαι» Πλάτ. παλ.
3, 378, ἀντιθ. τῷ πλείστον Ξεν. ἀπομν.
4, 4, 17. Οἱ μετν. ἐσχημάτισαν ἐξ αὐτοῦ καὶ
συγκρ. καὶ ὑπερθ. ἐλαχιστότερος καὶ ἐ-
λαχιστότατος Σ. Ἡρμ. κ. φουσ. 9,
406, Ν. Δ.

Ἐλαχιστότης, ἡτος, ἡ· μικρότης, ὀλιγότις
γλωσ. καὶ ἐκκλ.

Ἐλαχός· ἐλαχὺς Καλλ. ἀποσπ. 340.

Ἐλαχ-ο-πέτρως, ὕγιος, 2· μὲ μικράς πέτρων·
γας· -δελφῖν Πινδ. 4, 17.

Ἐλαχός, εἶα, ὁ μικρός, βραχύς, σύντομος
(παρ Ὀμ. μόν. ὡς δι. γρ. Ὀδ. κ. 116
κ. 509, ἀντιθ. λέγεται)· -σκάφος Ἀντιφ.
Σιδ. 106 (7, 498) ὁ Ἀρκαδ. 91 τινίζει ἐλά-
χους, καὶ οὕτως εὐρηται τὸ ὀηλ. ἐλάχους
Νικ. ὁμρ. 324, συγκρ. ἐλάσσων, ὑπερθ.
ἐλάχιστος ἴδε ταῦτα.

Ἐλάω· ἐλαύνω, ὁπερ ἴδε.

Ἐλάω· ἡλιάζω· «ἐλάται, ἡλιουθεῖται» Πουχ.
καὶ «βελλᾶσσεται, ἡλιουθεῖται» ὡς.

Ἐλάω ν, ὁ· ἐλαύνω ἀρ. λεί.

Ἐλάας· ὁ Ἀλδεις ποταμός.

Ἐλδηςσός, ὁ· ποτ. Θεογν.

Ἐλδέστισι, οἱ· λαὸς ἐν Ἀφρικῇ Στ. Βοῖ
πρβλ. Ὀλδίστισι.

Ἐλδονθίς, ἡ· πόλις μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ
Κυρήνης, κατ. Ἐλδονθίτης Στ. Βυζ.

Ἐλδόςσινισι· λαὸς Ἰσθρίας Ἡρ.

Ἐλδός, οὐς, ἡ· νῆσος παρὰ τὴν Ἀγύπτου

Ἡρ. κατ. Ἐλδόςος Στ. Βυζ.

Ἐλδός· ἐταῖρος τοῦ Μαυριώος Συγκ.

Ἐλδαν, τὰ· πάλ. 1) ἐν τῇ Τερρακ. ἡ
σπανίᾳ Πεολ. 2) ἐν τῇ πέραν τοῦ Εὐγγα-
ῖνδης ὡς.

Ἐλγος (=Σίλγος)· πόλις Αὐδίας κατ·

Ἐλγίος καὶ Ἐλγαῖος Στ. Βυζ.

Ἐλδομαι, (κυρ. ΕΛΔΑ καὶ ἐντεθεν) συνθ.
ἐλδομαι, μόν. ἐν. καὶ παρτα. εὐχομαι

ἐπιθυμῶ, τὸ μὲν μετ' ἀπαρ. «ἐλδομετο γὰρ
σε ἰδεσθαι» Ὀδ. δ. 162, Ἰλ. ν. 638· «εἰ
ἔθλα γὰρ ἐν ἐλδομαί φιλαν ἤτορ» Πινδ. 10.

1, 4, τὸ δὲ μετὰ γεν. πρὸς τι· -πεδίοιο-πρὸς
τὴν πεδιάδα τείνων Ἰλ. ψ. 122· «ἐλδομένης
που ἰδωδης» Ὀδ. ε. 92, ὡς καὶ Ἰσ. Ἡρ.

379 καὶ μετγν. π. Ἀπολ. 'Ρ. ἡ αἰτ. «κτῆ-
ματ», τὰ τ' ἔλδεται δὲ κ' ἐπιδουήσῃ. Ἰλ. ε,
481. ἐν τῇ μετγ. ἀπολύτ. «σφαῖν ἐλδομένοι-
σιν ἱκάνω» = ἔρχομαι πρὸς αὐτοὺς ἐπιθυμητός.
'Οδ. φ, 209, Ἰλ. η, 4. Παθ. «νὺν τοὶ ἐλδὲ-
σθω πόλεμος κακός» Ἰλ. π, 494, κυρίο.
'Ἑλδωρ, μόν. Ἀρκάδ. 124, καὶ ἔλδωρ
'Πρωτὸν. περὶ μόν. λ. 32, 24, ἄλλως μόν.)
ἔλδωρ, τό· εὐχὴ ἐπιθυμία· «τό δε μοι κρή-
νην ἐλδωρ» Ἰλ. α, 41 καὶ πλειστάκ. «τέ-
λειαν δ' ἄρ' ἐλδωρ» Πσ. ἀσπ. 36 «νῦν δ' ἦδη
τάδε μακρόν ἐλδωρ ἔκτετέλεσται» Ὀδ. ψ,
54. Ἄλλαι πειρώσεις δὲν εὐρίσκονται.
'Ἑλδωρ, ἡ· ἐλῶδες πτηνὸν Ἀριστοτ. Ζ. I. 9, 16.
'Ἑλέα, ἡ· πόλ. ἐν Λευκανίᾳ (πρὸλ. Ἰέλη
καὶ Οὐελία), ἀποικία τῶν Φωκαίων Στραβ.
κάτ. Ἑλεάτης, δ, 394. Ἑλεάτις, ἰδιος
Πολύδ. 1, 20, 14· ἐπὶ θ. Ἑλεατικὸς Πλατ.
Φαίδρ. 261, Velia.
'Ἑλεάγνος, δ· ἰδ' ἐλαίανος.
'Ἑλεάζαρ καὶ Ἑλεάζαρος, δ· ἰουδαϊκ. ὄν.
Ν. Δ. ἰωσ.
'Ἑλεαίρω, π. ἀντὶ ἐλεῶν συμπαθεῖ, ἔχει
συμπαθεῖαν εἰνά, πρὸς τινά Ἰλ. ζ, 407 καὶ
πλειστάκ. μετγν. ἐπ. ἐλέηρα Ἀπολ. 'Ρ. 4,
1308, Ἀριστ. ἱππ. 793, Λουκ. Τραχυμόπ. 304.
'Ἑλεάλης, οὐς, δ· ἀνδρ. ὄν. Ἰπποκρ.
'Ἑλεαρχία, ἡ· ἀρχὴ τῶν ἐλῶν Ἀθανασ.
'Ἑλεαρχία, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου Ἰεροκλ.
'Ἑλεῖς, αὐτός, δ· εἶδος γλαυκός Ἀριστ.
ὄρν. 302.
'Ἑλεῖς, αὐτός, ὄν. ἀνδρ. Φίλοστρ.
'Ἑλεάσταρτος· Τυρίδης τις Σογκ.
'Ἑλεῖται, οἱ· ἰδ' Ἑλέα κατ' Ἀθην. 272 ὡς τὸ
ἐλῶται = οἱ κάτοικοι τοῦ Ἑλούς.
'Ἑλεῖστρος, δ· ὁ διακοσμοῦν τὸ δεῖπνον Ἀθην.
4, 171· «ἐπιστάτης τῆς ὅλης διακοσίας» καθ'
'Πουσ. «ἐλεῖστροι οἱ δαιτυνοκλήτορες» ἔτι δὲ
ὁ προδεῖπνών, προγευόμενος· πρὸλ. ἐλεός.
'Ἑλεῖσθαι ἡ ἐλεῖσθαι· θυγ. Αἰγυλίου Παρθεν.
'Ἑλεγαίνω· αἶμαι ἀχαλίνωτος, μανιώδης·
μανῆναι· Ἐπ. Μ. ἔτι δ' ἐλεγεῖναι Σουῖδ.
'Ἑλεγάβαλος, δ· Ἑλογάβαλος Δ. Κασ.
'Ἑλεγαία, ἡ, δηλ. ᾧ δῇ· ποίημα γραμμένον
κατὰ διστιχία (ἰδ' ἐλεγεῖον καὶ πρὸλ. Σχολ.
εἰς Διονυσ. Β. Ἀν. 750), μὴ λαμβανόμενον
ἐπ' ὅψιν τοῦ περιεχομένου, δ Στραβ. ὀνομά-
ζει τὸν Καλλίνων «τὸν τῆς Ἑλεγαίας ποιητήν»
οὕτως ὁ Πλουτ. Σολ. 8, Κίμ. 4 καὶ πλειστάκ.
κ. ἄλλ. μετγν. Παρ' Ἡσίοτ. σ. 92, ἀν ἡ
γραφή ἦν ὁρθή, (πρὸλ. Φωτ. βιβλ. 319, Ἐπ.
Μ.) καὶ τὸ διστιχον αὐτό.
'Ἑλέγεια, ἡ· πόλ. 1) ἐν τῇ μικρᾷ Ἀργυ-
ρίᾳ Δ. Κασ. 2) χωρίον πέραν τοῦ Εὐφρα-
τί. Ἑλεγεῖς Στ. Βυζ. 25 Ἀρρ.
'Ἑλεγαϊακός, 3· ὁ τῆς Ἑλεγαίας· πεντά-
μετρον Δ. Ἀλ. συνθ. λ. α, 200, 5· ἐπι-
νίκιον Ἀθην. 4, 114· βιβλία, 13, 597.
'Ἑλεγεῖναι· ἐλεγαίνω Σουῖδ.
'Ἑλεγεῖο-γράφος, δ· γράφων Ἑλεγαίας Σχολ.
'Ἑλεγεῖον, τό· κυρ. ἐπὶ θ. δηλ. μέτρον,
ἡ ὁμοίως α) τὸ πεντάμετρον Κριτί. ἀσπ. π.
3, Πλουτ. π. μουσικ. 28, Χοιροδ. εἰς Β.
Ἀν. 1383 καὶ παρὰ γραμ. Κατὰ Δράκοντα

σ. 161 «τὸ ἐλεγεῖον σύγκειται ἐκ δύο δακτύ-
λικῶν πενθήμετρων» πρὸλ. Ἡσίοτ. σ. 92·
6) διστιχον, τὸ μὲν εἰς τὸν ἐνικ. Θουκ. 1, 132.
Πλατ. Ἰππαρχ. 228, τὸ δὲ συνθ. εἰς τὸν πλ.
πολλὰ εἰς ἐν ὅλον ἡνωμένα διστιχία Ἡσίοτ.
«ἐξαμέτρου πρὸς πεντάμετρον κοινονία» Πλατ.
πολ. 2, 368 καὶ ἑξῆς. ὁ πλ. περὶ ἐνός διστιχ.
Δημ. 59, 98. Τὸν ἐν. μεταχειρίζονται δ
Στραβ. Δ. Ἀλ. 1, 49, Δ. Σικ. 11, 14,
Πλουτ. Θεμιστ. 8 καὶ ἄλλ. μετγν. ἐπὶ πολ-
λῶν διστιχίων. Πρωτόν παρὰ μετγν. θρηνητι-
κόν ἄσμα Πaus. 10, 7, 6, Λουκ. Τηρ. 46·
γ) ἐπειδὴ τὸ διστιχον ἦτο τὸ σύνθετος μέτρον
εἰς ἐπιγραφάς, πρὸ πάντων ἐπὶ μνημάτων
Λουκοῦ. 142· ἐν γέν. ἔμμετρος ἐπιγραφή, καὶ
εἰς ἐξαμέτρους προσέτι μετγν. Πρ. 6. Ὀμ. 36.
'Ἑλεγειο-ποιητής, δ· τῷ ποιμ. γραμ.
'Ἑλεγειο-ποιός, δ· ποιητὴς Ἑλεγαίων Ἀ-
ριστοτ. ποιητ. 1, 10, Ἀθην. 14, 632.
'Ἑλεγεῖος (Ἑλεγος)· εἰς τὴν Ἑλεγαίαν ἀνη-
κων· ποιητῆς Στραβ. μέτρον, -στι-
χος γραμ. -διστιχον Ἀλ. Π. 1, 1, 17·
ἰδ' ἐλεγεῖον.
'Ἑλέγη· θυγ. Προίτου Αἰλ.
'Ἑλεγιήεις· θυγ. Νηλέως ἐξ Ἀττικῆς Ἐπ. Μ.
'Ἑλεγῖνος, δ· εἶδος ἰχθύος ἐκ τῶν ἀγελίων
Ἀριστοτ. Ζ. I. 9, 2.
'Ἑλεγκτήεις, 3· πρῆπει τις νῆ ἐλεγγυθῇ
Πλατ. νόμ. 10, 905, refellendus.
'Ἑλεγκτήρ, ἦρος, δ· ὁ ἐλεγγίων Ἀντισθ. 2,
8, 5, ἐνθα ἄλλοτε ἐλεγκτῆς ἐγράφετο.
'Ἑλεγκτικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐλεγγίον,
ἀνασκευάζειν Πλατ. Θεαιτ. 200· τὸν ἀμαρ-
τανόμενον Ἀριστοτ. ρητ. 2, 4· ἐπὶρ. -ως·
ἐπῆρετο ἔιν. συμμ. 4, 2, redargutorius.
'Ἑλεγκτός, 3· ὁ δυνάμενος ἡ ἄξιος νῆ ἐλε-
γγυθῇ· ἐλεγκτά, ἐπονείδιστος, ἐλέγχους ἄ-
ξια, εὐελέγκτα· Πουσ. reprehensibilis.
'Ἑλεγκτρία, ἡ· ἡ ἐλεγγυσα Θεοδ. Προδρ.
'Ροδ. σ. 34, 18.
'Ἑλεγκμός, δ· ἐλεγεῖς ἀρ. λεξ. ἰκκλ.
'Ἑλεγγί-γamos, ποταμός· τὸν γάμον ἐξε-
λέγχων, ἐξετάζων μετγν.
'Ἑλεγγικλήεις, οὐς· ὄν. πλασθὲν ὑπὸ Λουκ.
ἀλ. 19.
'Ἑλεγγίνος, δ· ὁ ἐλέγχων, ψέγων, κυρ.
ἐπὶ θ. τοῦ φίλου, Ἀλεξάνδρ. Δ. Λατρ. 2, 109.
'Ἑλεγγίς, ἡ· ἡ ἀποδείξις, Ν. Δ. ἐλέγγεις,
ἀνασκευὴ Φίλοστρ. 61 Ἀπολ. 2, 22, redargutio.
'Ἑλεγος, δ· (κατὰ τοὺς ἀρχ. οἷον Σχολ.
'Ἀριστ. ὄρν. 217, παρὰ τὸ ἐλέγγειν πρὸλ.
'Ερμην. εἰς τὴν ἰσημερ. τοῦ Ζημερῶν 1836,
σ. 531, ἐκ τοῦ πιθανῶς εἰς τὰ ἄσματα ταῦτα
τοπικῶς ἐπανερχομένου ε' ε' λέγεαι καὶ τὸν
βαχ. Historica critica pons. gr. elegiacas 1840,
ἰσραήλ. τὸ Ἐπ. Μ. ἐκ τοῦ ἔλεος καὶ γάος,
ὁ Ρεῖμερ. ἐκ τοῦ ἄλλος, καὶ ὁ Πασόδ. ἐκ
τοῦ ἐλεῖν)· θρηνητικὸν ἄσμα, ὁρῆνος,
κατὰ τοὺς παλαιούς ἱρμηνευστάς Ἐδρ. Ἐλ.
184· ἔλεγοι, Ἰ. Τ. 144, Ἀριστ. ὄρν. 217
καὶ μετγν. Ἀπολ. 'Ρ. 2, 782· ἐφάλλοντο δὲ μὲν
τὸν αὐτόν, κατ' ἀρχάς εἰς Ἑλεγαϊκὸν μέτρον
(ἰδ' ἐλεγεῖον)· π. μετγν. ἐν γένει ποίημα, πρὸ
πάντ. ἐπιγράμμα εἰς Ἑλεγαϊκὸν μέτρον Paus.

40, 7, 5^ο 50. καὶ ἄλλαροι Ἑλεγχοί Ἀπολ-
λωνίδ. 8 (40, 19), lamentatio.

*Ἑλεγοί νόμος αὐλοδικός Πλουτ. μουσικ. 4.

*Ἑλεγχέλη, ἡ ὀνειδισίς, ὕβρις Ἰλ. χ, 100
καὶ πολλάκι. Ἀπολ. Ρ. 3, 1115. probrium.

*Ἑλεγχέεις, -εσσα, -εν τῷ ἔπομ. Ἀπολλιναρ.

*Ἑλεγχέης, 2^ο ἔχων ὀνειδός, ὕβριν, πρὸ πάντ.
δειλός Ἑλεγχέης Ἰλ. δ, 242^ο «Ἑλεγγέα
μῦθον» Νόν. 4, 48. Εἰς τοῦτο συγκαταλέ-
γουσι καὶ τὸ ἐκ τοῦ Ἑλεγχέος παραγ. ὑπερθ.
Ἑλεγχιστος Ἰλ. ε, 285 καὶ συχνά.

*Ἑλεγχος -εἰδής, 2^ο ὁμοίος ἐλέγχῳ Ἀρι-
στοτ. σοφ. Ἑλεγχ. 15, 17.

*Ἑλεγχος, εὖς, τὸ ὀνειδός, ἐξούδισις Πινδ.
Ν. 3, 15, πρὸ πάντ. ἐπανεῖδιστος δειλεία
«ὃς γὰρ ἔλ. ὕσσεται, εἰ κεν νῆας ἔλῃ» Ἑ-
κτωρ Ἰλ. λ, 314^ο «ἤμιν δ' ἂν ἐλέγγεα
ταῦτα γένονται» Ὀδ. φ, 329^ο «ἔτι δὲ καὶ εἰς
προσφωνήσεις πρὸς πρόσωπα» «ὦ πέποινες,
καὶ ἐλέγγε» Ἀχαιῶς, οὐδέτ' Ἀχαιοί» ἐπο-
νεῖδιστος δειλοί Ἰλ. ε, 285 καὶ συχνά,
Ἡσ. θε. 26, dedecus, ignavis.

*Ἑλεγχος, γεν. ου, δ^ο ἀποδείξει, μέσον
ἀποδείξεως, πρὸ πάντ. ὅπως ἐξελέγη τις
ἦνα, ἀνασκευάσει τι «δεικνυμένων ἐλέγχων
τῶνδε Εὐρ. Ἦρ. 905^ο «οὗτος δ' ἐλεγχος οὐ-
δενὸς ἀξίος ἔστι πρὸς τὴν ἀληθειάν» Πλατ.
Γοργ. 471^ο «ἐλεγχον ἀρετῆς ἔδοσαν» Ἀν-
δοκ. 1, 150^ο πρὸλ. «οὗτ' εἰς Ἑλεγχον χειρὸς
οὐδ' ἔργου μοῶν Σοφ. Οἰ. κ. 1299^ο ὅπως
ἀλλαχού^ο «εἰς πεῖραν (κρίσιν διὰ μονομα-
χίας) τὸ πρᾶγμα ἦδη τὸν Ἑλεγχον ὥσπερ
= ὅλως δώσει τὴν ἀπόδειξιν Δημ. 4, 15^ο «τοὺς
ἐλέγχους ἀποδέξασθαι» «ὡς ἐγκύρους ἀνα-
γνωρίζω Λυσ. 19, 6^ο 50. ἀνασκευή, -τι-
νός Πλατ. Πρωτ. 344^ο «τάχ' ἂν ἐλεγχόν
τη παραδοίῃ τῷ ἀντιδίκῳ» «ἐκκαίριαν τὴν ἀ-
νασκευάσῃ, Φαῖδρ. 273^ο δοκιμασία, ἐξέτασις,
ἔρευνα^ο «συνεπηγινώσκον καὶ τὸν θεμιστοκλέα,
ὡς εὐρίσκον ἐκ τῶν περὶ Πανυσανίαν ἐλέγχων»
Θουκ. 1, 135^ο «ἐλεγχον ποιεῖν τινος» Ἀριστ.
βατρ. 786^ο «-ποιεῖσθαι τῶν πεπραγμένων»
Ἀντιφ. 1, 8^ο «-λαβεῖν τοῦ πράγματος», αὐ-
τόθ. 12^ο «ἐλεγχον δοῦναι περὶ τινος» Ἰσακ. 8,
10, βράσανος τῶν δοῦλων. Ἐν γέν. ἐξετάζω
τι, ἀφῆνω νὰ τὸ ἐρευνήσωσι, δίδω λογαρια-
σμόν «ἐλεγχον δίδοναι τοῦ βίου» Πλατ.
ἀπολ. 39^ο «εἰς Ἑλεγχον ἰδὼν περὶ ὧν ἔγραφε»,
Φαῖδρ. 278^ο ἀλλ' «εἰς Ἑλεγχον ἐξιδὼν» = ὅ-
πως πληροφορηθῶ. Παρὰ μτγν. καὶ κατὰ-
λογος, πίναξ, argumentum.

*Ἑλέγχω (π. παρ. Ἑλέγγωμαι τὸ ἔξελε.)

1) ὀλιγοῦρώ, καταφρονῶ «τῶν μὴ σύ γε μῦ-
θον ἐλέγξῃς μήτε πόδας» Ἰλ. ι, 518, αἰσχύν-
ην περιάπτω^ο «οὐ σ' ὁ ξένος ἐνὶ μεγάροισιν
ἐλέγξει ἥμενος» Ὀδ. φ, 424^ο ἄλλως δὲ σὺνθῃ.
2) ἐξελέγω, ἀνασκευάζω, καὶ οὕτως ἐντρο-
πιάζω «ἐμπεσεῖν δοκεῖ καὶ πρᾶγμα^ο ἐλέγ-
χων Ἀιστ. πλ. 574^ο «ὡς οὐ καλῶς λέγομεν ἐ-
λέγξας» Πλατ. σοφ. 259^ο «οὐχὶ κἂν παῖς σε
ἐλέγξειεν ὅτι οὐκ ἀληθῆ λέγεις», Γοργ. 470^ο
«τούτων μήτε ἐλεγχθέντων μήτε ὁμολογηθέν-
των», σοφ. 241^ο προσέτι δὲ ἀπορρίπτω^ο

*ἐληλεγμένον μοι τῶν φιλάτων» Λουκ.
Νιγρ. 4. Ἐν γέν. ἀποδεικνύω, δεικνύω (ποῦ
εἶδος εἶναι τι) τὸ σῶμα Ἀνακρ. 15, 32^ο

«ὡς ἅπαντά ἐστιν ὅμοια ἀλλήλοις» Πλατ.

Πρωτ. 331^ο «καὶ ταῦτα ἦν μὴ ἱκανῶς ἐργαῖς
ἐληλεγμένα, ὅτι θανάτῳ γινώσκει» = ἂν τὸ
θανάτον δὲν ἀποδεικνύετο διὰ τῶν πραγμά-
των, νόμ. 7, 805^ο «ἔτι δὲ μετὰ μετχ. «ὀλοῦν
ἐλεγχθήσεται γελῶσις ὧν» Ξεν. ἀπομν. 1, 7,
2^ο «ἐμὲ ἐλέγξας ληροῦντα» Πλατ. Θεαιτ. 171^ο

«-στρατιῶν ἀκρότητι» Πινδ. Π. 11, 49^ο ἀπλῶς

νικῶ μετγν. π. διερευνῶ, ἐρωτῶ, ἐξετάζω,
(ἦνα θυνθῶ νὰ ἀποδείξω τίνος εἶδος εἶναι τι)

«ἰδεῖν ἐλέγξαι» τ' αὐτὸ ὅλως τὸν ἀγγέλιον^ο

Ἀισχ. Χο. 838^ο «πότερον τὸ σὺν πάθῃ» ἐ-
λέγγω πρώτων Σοφ. Φιλ. 338^ο «καθίστη-
σιν τοῖς βουλευμένοις περὶ αὐτῶν ἐλέγγους»
Θουκ. 1, 131^ο -λόγον Πλατ. σοφ. 241^ο

«-τάς ἀρχὰς πάσας πάσαις βασάνοις χρῶ-
μενοι (μεταχειρίζομενοι πᾶν μέσον ἐρευνῶν)
ἐλεγγόντων» = ὡς ἐξετάζωσι τὴν διοίκησιν
τῶν ἀρχῶν, νόμ. 12, 946^ο «τοὺς αἰχμαλώ-
τους ἕλεγχον τὴν κύκλῳ πάσαν χώραν ἐν
ἐκάστῃ ἔλῃ» = ἐρευνῶν αὐτούς, ὅποια τι
χώρα ἦτο ἐκάστη Ξεν. Ἀν. 3, 5, 14^ο «μὴ
λέγξαι τὸν πανούργον^ο ἔσω καθημένην Ἀισχ.
Χο. 906^ο «ὅπῃ ὧν ἡμάρτανον ἐλεγγόμενοι
ἤχοντο» = ἐδουλοῦσαν αἰσθάνονται ὅτι ἐνοῦσι τοῦτον,
ἐλέγαντο διὰ τὰ σφάλματά τῶν Ξεν. ἀπομν.
1, 2, 47^ο «φύλαξ ἐλέγχων σύλακα» = δού-
λῳ, λοιδορῶν Σοφ. Ἀντ. 260, arguo.

*Ἑλε-δεμνάς ἐκ τοῦ στρέματος (δεμνίου)
ἐκδιώκων (ἐλάυνων) Ἀισχ. Ἐπτ. 83, δι.
γρ. ἀνθ' οὐσιμῶς Ἑλεδέμνας ἡ Ἑλδέμνας^ο

Ἑλᾶσθμος ἄνθρ. ἂν. Ἑτροσυκ. ἀγγ.

*Ἑλεδώνη, ἡ εἶδος μικρᾶς σπηλίας Ἀριστοτ.
Ζ. Ι. 4, 1, Ἠνιοχ. π. Ἀθην. 6, 271^ο

*Ἑλεεινο-λογέομαι ὁμιλῶν προσπάθῳ νὸ
διεγείρω συμπάθειαν Ἑρμογ. καὶ ἄλλ. μτγν.

*Ἑλεεινο-λογία, ἡ λόγος διεγείρειν συμπά-
θειαν, παρὰ τὸ εἶναι τις Πλατ. Φαῖδρ. 272^ο

*Ἑλεεινός, 3^ο ἀξίος συμπάθειας, ἡρόνυ (δὲ
μ' ἐς Ἀχιλλέως σίλον ἔλθῃν ἡδ' Ἑλεεινόν^ο

Ἰλ. ω, 309, ὡς τις συμπάθειαν εὐρίσκειν)
ἐν γέν. δυστυχής Ὀμ. καὶ ἑφῆς. τιμὴ Πλατ.
νόμ. 5, 729, Λυσ. 24, 7^ο «καὶ ὁλοῖς
Πλατ. Γοργ. 469^ο «ἔτι δὲ περὶ πραγμάτων,
-θέα, πολ. 10, 620^ο «Ἑλεεινὸν τι λέγειν»,
Ἰων 535^ο «δράματα, ἀπολ. 35. Ἀλλὰ Ἑλε-
εινὸν δὲ ὁφρῦσι δάκρυον εἶδεν» Ὀδ. ο, 531,
π. 219, εἶναι τὸ δάκρυα τῆς συμπάθειας. Ὡς
αὐτ. ἔνερ. ἐλεγχμων αὐτὸ τὸ ὅσον, ἥπου Ἑλεεινὸν
ὄρα» Σοφ. Φιλ. 1115^ο «ἔτι δὲ παρὰ Πλάτ.
(ὅστις κατὰ Β. Ἀν. 92^ο κατὰ ἐλεγκτικὸν τὸν
Ἑλεεινὸν θέσεις) τὸ Ἑλεεινόν = ἡ συμπάθεια,
πολ. 10, 606, ὡς καὶ αὐδὲν πάντω μοι Ἑλεεινὸν
εἴσθην, Φαῖδρ. 59^ο ἐπὶ ἑλεεινῶ Ἰλ. ε, 314
καὶ μτγν. ἑλεεινῶς Δημ. πρὸλ. ἑλεεινῶς
Ἑλεεινότης, τὸ ε, ἡ Ἑλεος Σχολ. Εὐρ.
Ὀρ. 956, «ἔτι ποταπὸς, ὅφιστη μετρίτης, ἐκκλ.
Ἑλεεινῶς τὸ Ἑλεεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

*Ἑλεεινός, οἱ Ἀττ. δῆμος Σουῖδ. 18^ο Ἑλαεινός.

«ἐλεοῦμαι ὑπὸ σοῦ» Πλατ. πολ. 1, 337, «καὶ οἰκτιρῶ», Εὐθ. 288. «ἄμ' ἡλίσσεται καὶ τὴν ἡνικα» Μεν. π. Ζηνοδ. 1, 81. Οἱ μὲν λέγουσι τινὰ τινος, εὐπλαγχνίζομαι τινὰ ἐνεκά τινος· τὸ ἐλεοῦμεν = τὸ διαγίγναι συμπαθεῖαν Πλατ. Ἀδ. 368, misericors. Ἑλεημονικός· πρὸς τὸ εὐπλαγχνίζεσθαι ἄλλων μὲν, misericors.
 Ἑλεημοσύνη, ἡ· συμπάθεια, εὐπλαγχνία Καλλ. Δηλ. 151· πρὸ πάντων πρὸς πτωχοῦς βοήθεια Ἑλεημοσύνη (ὡς καὶ παρ' ἡμῶν) Δ. λαερ. 5, 17, Ν. Δ. καὶ ἑκκλ. misericordia.
 Ἑλεήμων· ἐν Κύπρῳ καὶ Χαλκηδόνι Ἀφροδίτη· Πουχ.
 Ἑλεήμων, -ονος, 2· εὐπλαγχνικός· -θυμός· Ὁδ. ε, 191· τινός, πρὸς τὸ Ἀριστ. εἰρ. 425 καὶ ἄλλα. συγρ. Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 9, 1· ὑπερθ. Λυσ. 24, 7· ἐπὶ ἐλεημόνως Πολυδ. 8, 11, misericors.
 Ἑλέης, ἡτος, ὁ· ποτ. παρὰ τὴν Ἑλίαν τῆς Λευκανίας Στραβ.
 Ἑλεητικός, 3· ἐλεήμων, πρὸς εὐπλαγχνίαν ἔχων κλίσειν Ἀριστοτ.
 Ἑλεητός, ὅος, ἡ· συμπάθεια Ὁδ. ρ, 451.
 Ἑλεθνομένη· ἀκολασταίνουσα Πουχ.
 Ἑλεῖα ἢ Ἑλ· ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή, ἡ ὕδωρ ἄλλας ἔχων, καὶ εἶδος τῆς ἡλίου· καὶ Ἦρα ἐν Κύπρῳ, καὶ Ἀρτεμις ἐν Μεσσηνίᾳ Πουχ.
 Ἑλεῖη· ἀγρία νόσος Πουχ.
 Ἑλεῖη· τῆς, ὁ· ἐπὶ θ. λέοντος ἐξ ἀγνώστ. ποιητοῦ Ἑτ. Μ. σ. 330, 20.
 Ἑλεῖθουα, ἡ· Εἰλεῖθουα Καλλ. Δηλ. 257.
 Ἑλεμῖται, οἱ· λαὸς Μακεδονίας Θουκ. 2, 79· 78· Ἑλεμῖται.
 Ἑλεῖν, ἄρ. τοῦ αἰρεῖν.
 Ἑλεῖνός, καὶ κυρ. ἀττ. τῶν. ἀντὶ Ἑλεῖνός· πρβλ. Πόρσεν. πολλ. εἰς Ἑδρ. Ἑκ. σ. 8, ὅστις παρὰ Σοφ. πολλάκις δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλ. τραγ. καὶ κωμ. συχνά εὐρίσκεται τοῦλάχιστον ὡς δι. γρ.
 Ἑλεῖ-οδάτης, ὁ· ἑλὴ διεργόμενος, ἑλὴ κατωκίων Δίτχ. Περσ. 39, paludicola.
 Ἑλεῖο-γενής, 2· ἡ ὕρφα ὡς ἐν Ἑλεῖ γεννώμενη Πουχ.
 Ἑλεῖοι, οἱ· 1) οἱ κάτοικοι τοῦ Ἑλίου Στ. Βυζ. 2) λαὸς τῆς Ἀραβίας Στραβ. 3) Ἑλεῖος = δημότις τοῦ αἰττικῆς δῆμου Ἑλίου Ἐπιγρ.
 Ἑλεῖονόμος, 2· ἑλὴ κατοικίων· Νύμφα· Ἀπολ. Ρ. 2, 821· ἐν γέν. εἰς ἡγευδόμενος· -Κολωνναί· Ὁρφ. Ἀργ. 155· -ποιή, 1052.
 Ἑλεῖο-ρρίζον· κύπερος Πουχ.
 Ἑλεῖος, καὶ 2, ὅταν «ὑδρα Ἑλεῖος» = εἰς τὰ ἑλὴ ζωσα Ἑδρ. Πρ. μ. 152· «τὸν Ἀλγυπτίων οἱ Ἑλεῖοι» Θουκ. 1, 110· ἐν Ἑλεῖσι αὐξανόμενος· «βόλβης δ' Ἑλεῖον δόνακα» Δίτχ. Περσ. 486· βάρβαρος, καὶ πρὸ πάντ. περὶ φυτῶν Ἀριστοτ. καὶ Θεοφρ. συχνά· -ὁ βίος = βίος εἰς τὰ ἑλὴ Ἀριστοτ. 2) ἐλώδης· -αὐλῶνες Ἀριστ. ὄρν. 244· «ἀνθρῶν Ἑλεῖον δάπεδον», βάτρ. 351, palustris.
 Ἑλεῖος, ὁ· 1) εἶδος μυδῶν Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 8, 17, ὅπως ὁ σκύριος ἢ μυωξός 2) εἶδος ἱερακος Πουχ. ὅπερ ὁ Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 8, 3, ἑλεός καλεῖ· πρβλ. Ἀρτεμίδ. 3, 65, glis.

Ἑλεῖος· οὗτος 1) Πόλοπος κ. Ἰνποδαμίας Τζέτ. 2) Περσῶς Ἀπολ. δι. γρ. Ἑλεῖος Στραβ. Ἑλεῖοσύλιον· τόπος ἐπὶ τῆς Τήνου, ἐξ οὗ Ἑλεῖουλις καὶ θηλ. Ἑλεῖουλις Βοικχ. ἐπιγρ. Ἑλεῖο-σέλιον, τό· τὸ ἐν ἱερῶσι τόποις γεννώμενον σέλιον Θεοφρ. Ἑλεῖο-τροπος· εἰς ἑλὴ θρεμμένος, ἡδὴ-μῖνος Ἀθην. 7, 305.
 Ἑλεῖο-χρυσός, ὁ· ἑλὴ χρυσοῦ Θεοφρ. Ἰ. Φ. Ἑλεῖσιν (ας)· Ἑλεῖσιν· Ἀρρενε. διαλ. 2, 187.
 Ἑλεῖται ἢ Ἑλεῖτης· ἴδε Ἑλός.
 Ἑλελεῦ, ἑτι δὲ ἐλελεῦ· 1) ἐπιρών. πολεμικὸν ὡς καὶ τὸ ἀλαλὰ (hurrah!) Ἀριστ. ὄρν. 384· 2) οἰμωγῆς, γογγυσμοῦ σημαντικὸν Δίτχ. Πρ. 879· ἐπὶ δὲ εἰς πομπὰς ὡς ἀλαλαγμός Πλουτ. Θησ. 22.
 Ἑλελεός, ὁ· ἑκων. Ἀπόλλωνος Μακρόδ. Ἑλελίζω, μέλ. ἐλελίζω· 1) (ἐλίσσω), διασείω, κάμνω τι νὰ τρέμῃ· «μέγαν δ' ἐλίσσειν Ὀλύμπου» Ἰλ. α, 530 καὶ πλείστακ. -φ ὁ ριγγὰ = βάλλω εἰς παλμόν τὰς χορδὰς, παίζω τὴν λύραν Πινδ. Ὁ. 9, 14, ὁστις λέγει καὶ «Κρονίην ἀστεροπὴν ἐλελίσσαι» = ὅστις ἐπαλεῖν, ἐσφενδόνειν, Ν. 9, 47, ὡς καὶ Ὁμ. -σ χεδίην = τὴν σχεδίαν περιλίσσει ἡ ἀπλούστερον διασείω Ὁδ. ε, 314, καὶ παθ. μ, 416 καὶ συχνά μὲν.
 Ἑλ· ἐν τῇ παθ. τρέμω· «τῆς δ' ἐλελίσχον γυῖα» Ἰλ. γ, 448· «ἔγχος ἐλελίσκω», ἀντὶ τῇ «ἀτρίμας ἔχειν», ν, 557· -πέπλος = τὸ πρόρεμα ὑπερῶν Ὁμ. Ἰων. Δημ. 183· τρέπω εἰς φυγὴν Ἰλ. ρ, 278, καὶ παθ. ε, 497 καὶ συχνά. Ἐν τῷ μέσῳ, περὶ δρακόντων, περιλίσσομαι, κάμνω ἐλιγμούς· ἐλελίστα-μένος Ἰλ. 6, 316· «κυάνας ἐλίσκω τὸν δράκων», λ, 39, ἀν δὲν πρέπη κατὰ Βαυτμάν· νὰ σχετίζωμεν τοῦτον τὸν τύπον μὲν τὸ ἐλίσσω· 2) (ἐλελεῖ) ἐκβέλλω τὴν φωνὴν τῆς μάχης, ὡς καὶ τὸ ἀλαλᾶζω, τῷ Ἑνυαλίῳ = εἰς τὸν Ἑνυάλιον Ξεν. Ἀν. 1, 8, 18, καὶ «(ἀσπίς) ἐλελίσεν ἐνὸς πλίου» Καλλ. Δηλ. 137, δι. γρ. Περὶ θρηνητικῶν φωνῶν Ἑδρ. Φοιν. 1514 καὶ πολλάκις. καθ' ὃ ἐξηγητέον καὶ τὸ Ἀριστ. ὄρν. 210· «Ἴτυν ἐλελίζομένη» = κάμνουσα νὰ ἀντηχησῇ ὁ περὶ τὸν Ἴτυν ὀρθῆνος.
 Ἑλελί-στροφος, ὁ· ὅστις ταχέως μακρὰν (στρέφεται)· «ἐλελίστροφι» εὐστροφος, ἐλὺ-στροφος Πουχ.
 Ἑλελί-σφακίτης, οἶνος· οἶνος μὲ Ἑλελίσφακον κατασταμισθείς, μεταγγισθείς Δίτχ. 5, 71.
 Ἑλελί-σφακον, τό· τρέπομαι. Δίτχ. καὶ μὲν. Ἑλελί-σφακος, ὁ· εἶδος σφακίου Θεοφρ. Φ. 16, 1, 4, καθ' ἡσυχ. πόα τις ὁμοία δικτάμῳ.
 Ἑλελίθημα, τό· σεισμός Πουχ.
 Ἑλελί-χθων, ὄνος, ὁ· τὴν γῆν διασείων, Ποσειδῶν Πινδ. Π. 6, 50· -τετραυρία, 2, 4· «Βάκχος Θήδας ἑλ.» = διασείων τὴν γῆν Σοφ. Ἀντ. 155, ἐνθα πρέπει νὰ ἐνοῶμεν τὴν Βακχικὴν ὄρχησιν, ἀδελ. γρ. ἐλελίσκω.
 Ἑλέ-νας, ἡ· πλοῖα πλάνουσα Ἑλένη, μετ' ὀπαινιμοῦ εἰς τὸ ὄνομα τῆς Δίτχ. Ἀγ. 674.
 Ἑλένειον· τίμενος Ἑλένιον Θεογν. ἐν Κραμ. Ἀν. 2, σ. 129.

Ἑλένιος, ὁ τόπος παρὰ τῷ Κανώδῳ, κάτ.
Ἑλενιεύς Στ. Βυζ.

Ἑλένη, ἡ 1) Ἑλάνη, ὅπερ ἴδε 2) πλεκτὸν κορίνιον, εἰς τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος ἔφερον τὰ ἱερὰ σκεύη Πολυδ. 10, 191. Ἐν ἑλένῃ = λαμπρὸς δευτὴρ Ἦουχ.

Ἑλένη, ἡ 1) θυγ. Δίδε καὶ Ἀήδας, συζ. Μενελάου Ἰλ. ἔτι ὄν. πολ. ἄλλ. γυναικῶν Φωτ. 2) νῆσος παρὰ τὴν Ἀττικὴν, πρότερον Κρανάη Σχολ. Ἰλ. 3) νῆσος τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου Εὐστ. Συγνόντ. ἐπιγραφὴ καμυδιῶν Μενέκ. 1, σ. 578.

Ἑλένη-φορέω, φέρω τὸ καλῶν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος· οἱ Ἑλάνη-φοροῦντες = ἐπιγραφὴ δράματος Διφίλου Ἀθην. 6, καὶ 223. Ὁ Μενέκ. εἰλάζει Ἑλάνη-φοροῦσα.

Ἑλένη-φύρια, τὰ ἑορτή τις π. Πολυδ. 10, 191. Παρ' Ἦουχ. τὰ Ἑλέν(ε)α = ἑορτὴ τῶν Λακεδαιμονίων.

Ἑλένιον, τό λᾶχνόν τι Θεοφρ. «ἐπιπτον ἑλενίον ἔπει» Ἀθην. 12, 608.

Ἑλένιον· νῆσος πρὸς τῷ Κανώδῳ Εὐστ.

Ἑλένος, ὁ υἱός 1) Οἰνόπος Ἰλ. 2) Πριάμου, περίφημος μάντις τῶν Τρώων Ἰλ. 3) Πύρρον Πλούτ. Πόρ. καὶ ἄλλ.

Ἑλενο(ύ)-πολις, ἡ πόλ. 1) Βιθυνίας Προκός. 2) Παλαιστίνης Ἱεροκλ. Συνεκθ.

Ἑλενόποντος, ὁ ἐπαρχία οὕτω κληθεῖσα ὑπὸ Μ. Κωνστ. I. Μαλαλ. Ἑλενόποντος γρ. Δούκας.

Ἑλενο-δύτης, ὁ γενικὴ ἐπωνυμία τῶν ὑπηρέτων τῶν μαγείρων· οὕτω δ' ἐκαλοῦντο ἔτι καὶ οἱ Ἀῆλιοι, διότι ὡς μάγειροι τρόπον τινὰ ἔχρησιμευον εἰς τοὺς ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς Ἀθλον μεταβαίνοντας Ἀθην. 4, 173· ἴδ' ἑλέος.

Ἑλεό-θραπτος (κυρ. ἑλ.), 2· θραμμένος εἰς ἔλῃ, εἰς ἔλῃ αὐξανόμενος· σέλινον Ἰλ. 6, 776, Νικ. Θηρ. 597.

Ἑλεο-κόποι, οἱ, Ἀυσ. παρ' Ἀρποκρ., ὅστις τὸ ἐξήγ. «οἱ τὰ ἔλῃ κόπτοντες, ἀλλ' ἀδεβαίως, ἐνθυμίζει δὲ καὶ τὸ ἑλεόν.

Ἑλεόν, ἐπίρ. = ἀντὶ ἑλεονόου, ὀργισμένην τρόπον Ἦσ. ἔρ. 207, miserabiliter.

Ἑλεόν, τό τῷ ἐπομ. Ἀριστ. ἱππ. 152, ἀρ. λεξ.

Ἑλέος, 4· «μαγειρικὴ τράπεζα», ἡ τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ μάγειρος κατατίμνει τὸ κρέας Ἀθην. 4, 173· «αὐτὰρ ἐπεὶ ρ', ὠπτισης καὶ εἰν ἑλεοταῖν ἔθηκεν» Ἰλ. ι, 215, Ὀδ. ξ, 432. Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. I. 8, 3 ἀρπακτικὸν τι πτηνόν.

Ἑλεος, ὁ ἡ τό· (παρὰ Ο'. καὶ Ν. Δ. καὶ ὡς δι. γρ. Δ. Σικ. 3, 18) οἶκος, εὐσπλαγχνία Ἰλ. ω, 44 καὶ πλείστα. παρ' Ἀττικῶν· ἔτι δὲ πλ. Πλάτ. πολ. 10, 606· «ἔλεον ποιεῖσθαι ἐπὶ τινι» = λαμβάνω οἶκτον διὰ τὴν Δημ. 24, 111· «ἔλεον τυχεῖν» Ἀντιστ. 1, 21, καὶ ἔλεον ἔχειν = διεγείρω συμπάθειαν Πλούτ. Θεμ. 10· πρὸς τινά, τινός Εὐρ. I. Α. 491· εἰς τινά Ἀιλ. I. Ζ. 14, 18. Πᾶν δ, τι διεγείρει συμπάθειαν Εὐρ. Ὀρ. 833, misericordia.

Ἑλεος, ὁ θεὸς τῆς εὐσπλαγχνίας παρ' Ἀθηναίοις Ἀπολλῶ.

Ἑλεός, ὁ 1) νῆσος παρὰ τὴν Μιλήτον Θουκ. 2) ποταμὸς Κύριλλ.

Ἑλεο-σέλινον, τό· Ἑλεο-σέλινον.

Ἑλεος, οὗτος, ὁ 1) Ἑλ. Α. Σικ. 20, 48· 2) ἐπών. τῆς Ἀττικῆς Στραβ. 2) νῆσος εἰς τὰ παράλια τῆς Κιλικίας· Ἑλ. Α. Σικ. 20, 48· 3) μοναστήριον.

Ἑλεούσης (Παναγίας δηλ.) Παναρετ. χρον.

Ἑλ-ἐπαλξίς, ἡ μηχανὴ ἐπάλξει κυριεύουσα Ἰω. Δούκ. Ἰστ. Βυζ.

Ἑλ-ἐποχες· ἰχθὺς ὅμοιοι φουκίῳ Ἦουχ. ἴδ' ἐλεφτίς.

Ἑλ-ἐπολις 1) πολιορρηκτικὴ μηχανὴ ἔφευ· ρεθίστα ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ Δ. Ἀλ. 9, 68, Δ. Σικ. 20, 48· 2) ἐπών. τῆς Ἑλένης Ἀισχ. 3) ἐπών. τῆς Λαμίας Πλούτ.

Ἑλ-ἐπτολις, ἴδως, ἡ τὴν πόλιν κυριεύουσα, Ἑλένη, μεθ' ὁπαίνευσθ' εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀισχ.

Ἑλ. 674· Ἰφιγένεια = διὰ τῆς θυσίας τῆς ὁποίας κατέστη θανατὴ ἡ ἄλωση τῆς Τροίας Εὐρ. I. Α. 1476.

Ἑλ-ἐρη, ἡ· τόπος ἐν Βαταναίᾳ Πτολ.

Ἑλερρα ἔργα· φόνια, χαλεπά, κακὰ Σουδ.

Ἑλεο-φρων, οὗτος Κνίδιος, Μινυ, 3, 339.

Ἑλευθαῖς, 5· βασιλεὺς Ἰνδίας Φωτ. καὶ Ἑλεσθαῖμ Κοσμ. Ἰνδοπλ. καὶ Ἑλεσθαῖ Ἰωαν. Μαλαλ.

Ἑλεσπίς, ἴδως, ἡ γῶρα ἑλωδῆς (ἔλος), χαμηλῶμα (γούπατο) Ἰσουλ. P. 1, 1266, ἀλλὰ καὶ σύμφυτος τόπος Ἑτ. Μ.

Ἑλεσπίς, ἴδως, ἡ γῶρα τοῦ Φρυγίας Ναν.

Ἑλ-ἐσται, ἑλ-ἐστω· ἑλ-ἐσθαι, ἑλ-ἐσθω, Ἀσπιδ. ἐπιγρ.

Ἑλ-ἐστος, 3· δυνάμενος νὰ ληφθῇ, πιασθῇ προσδληθῇ Ἰλ. ι, 409.

Ἑλεούθερος· ἐλευθέρος, Ὀλυμπίας ἐπιγρ.

Ἑλευθερά, ἡ· Νόμος τις ἐν Λυκίᾳ Στ. Βυζ.

Ἑλευθέρα, ἡ, πόλις· πόλ. ἐν Κρήτῃ Δ. Κασ. = Ἑλευθερά.

Ἑλευθερά, αὐ 1) μικρὰ πόλ. Ἀττικῆς πρὸς τὴν Βοιωτίαν καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ κατηρημνημένη Ξεν. κάτ. Ἑλευθερεῦκα Ἑλευθεράτος· καὶ ἐπών. Βάκχου Πaus. 9ηλ. Ἑλευθεράς, π. χ. ἡ πέτρα, βράχος εἰς τὸν Κισιορρόνα παρὰ τὰς Ἑλευθεράς Εὐρ. 2) πόλις Κρήτης Στ. Βυζ.

Ἑλευθερεὺς, ὁ Διόνυσος ἐν Ἀθήναις Πaus.

Ἑλευθερία, ἡ· ἐλευθερία· α) ἀνεξαρτησία τῶν τε λαῶν καθόλου καὶ τῶν κατ' ἰδίαν ἀνθρώπων Πινδ. Π 1, 61, Σοφ. Πλ. 1501, καὶ ἐν γέν. παρ' αὐτ. τοῦτο μὲν ἀπὸ ἐξωτερικῆς καταναγκάσεως, ἀντὶ τῆ δουλείας, τοῦτο δὲ ἀπὸ ἐσωτερικῆς, ψυχικῆς, ἀπὸ παθῶν κλπ.

-τινός, ἀπὸ τῶν αἰῶν ζωόντων ἐν τῇ γῇ πολλὴ εἰρήνη γίγνεται καὶ ἔλ. Πλάτ. πολ. 1, 329· ἀρ-ότρου Ἑπ. ἀδ. 3 (6, 228)· εἰ παντελὴς καὶ ἀπὸ πασῶν ἀρχῶν ἔλ. Πλάτ. νόμ. 3, 698· ἀπαραισθητοὶ εἰς ἐλευθερίαν ἔλ. Ἑλευθερία = χάρις ἀπελευθερώσεως, ἐπιγρ.

Ἑλευθερία· ὄν. πλοῦτος καὶ γυν. ἐπιγρ.

Ἑλευθερία, τὰ θυσία δι' ἐλευθερίαν· σέλευθερί· ἀφικνῶντο θύσασθαι, ἄτε τῶν φόρων ἐγένοντο ἑλευθερίαν Ἠνιοχ. π. Στob. ἀνθ. 43, 27· πρὸ πάντ. 1) ἑορτὴ τῆς ἐλευθερίας ἐν Πλαταίᾳ, ἀπὸ πᾶν ὄν. ἀπὸ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς

- Ἀθηναιοῦ· Ἐπιγρ. 3) ἐπίσκοπος Ῥώμης Εἰσεύ.
Ἑλευθερο-στομέω· ἑλευθερά, παρρησία
ὁμιλῶν Ἀισχ. Πρ. 180, Εὐρ. Ἀνδρ. 153.
Ἑλευθερο-στομία, ἡ παρρησία, ἑλευθερία
τοῦ λέγειν Δ. Ἀλ. 6, 72, ἔκκλ.
Ἑλευθερό-στομος, 2) ἑλευθέρως, μετὰ παρρησίας ὁμιλῶν· γλῶσσα Ἀισχ. ἱκ. 926.
Ἑλευθερο-υργός, ὁ ἑλευθερον σχῆμα λαμβάνων, γαυριῶν, κομπάζων, περὶ ἑκποῦσεως.
ἀντι-ἑλευθερογός Πολυδ. 1, 194, Ξεν. ἱππ. 10, 17.
Ἑλευθερό-ψυχος, 2) ὅστις ἔχει ψυχὴν καλὴν, ἑλευθέριον Τζέτζ.
Ἑλευθερόων· ἑλευθερώνων, ἑλευθερον κάμνω
τραγ.· τὴν πατρίδα Ἀισχ. Περσ. 403.
«πάν ἑλευθεροὶ στόμα»· ἔχει τὸ στόμα ἑλευθερον αἰτιάσεων Σοφ. Οἱ. τ. 706· «ἐκ δρασμῶν πόδα»· κάμνω τὸν πόδα ἑλευθερον ἀπὸ τῆς φυγῆς, παύω τοῦ νὰ εὐώγῃ Εὐρ. Πρ. μ. 1010 καὶ πεζ.· τοῦ· δούλους· Θουκ. 8, 15· ὁ ἑλευθερόων· ὁ ἑλευθερωτής, 1, 69· «τινὰ τινο»· ἀπὸ τι Εὐρ. ἱππ. 1449, Πλάτ. Φαῖδ. 114, ἀπὸ τινοσ, πολ. 8, 569, Ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἑλευθέρως ὁμιλῶ Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 24. Μέσα ἑλευθεροῦντο Πρ. 1, 127, ἀντί-ἑνερ· «κακῶν Ἀισχ. ἱκ. 802, libero.
Ἑλευθέρως, ἐπὶ ῥ. ὅ· ἑλευθερος.
Ἑλευθέρωσις, ἡ ἑλευθέρωσις, ἀπελευθέρωσις Πρ. 9, 45· ἀπὸ τινοσ· Θουκ. 3, 10· «ἡ τῶν μὴ ἀναγκαίων ἡδονῶν ἔλ. καὶ ἀνείσις Πλάτ. πολ. 561, liberatio.
Ἑλευθερωτέον· πρέπει νὰ ἑλευθερωθῇ Πολυδ. καὶ ἔκκλ.
Ἑλευθερωτής, ὁ ὁ ἑλευθερώνων Λουκ. Φεῦδομ. ἐν τέλ. liberator.
Ἑλευθέρ, ἥρος, ὁ 1) υἱὸς Ἀπόλλωνος Ἀπολδ. 2) πόλ. Βοιωτίας Σχολ. Πρ. θε. 34. 3) υἱὸς Λυκάωνος Πλουτ. 4) εἰς τῶν Κορητῶν.
Ἑλευθέρ, ῥίζα τοῦ ἑλευομαι, ἡλυθον ὅ· ὀχομαι).
Ἑλευθώ, οὐς, ἡ 1) εἰλεῖσθαι Πινδ. 2) ἐπών. Δημήτρος παρὰ Ταραντίνους καὶ Συρακουσάσις Πουχ.
Ἑλευσιανάδες, 3) ὁ κόλπος τῆς Ἑλευσίνος· Λουκ. π. Ἀθ. 7.
Ἑλευσίναδε· ὅ· Ἑλευσίς.
Ἑλευσινιάς, ἄθος, ἡ εἰς τὴν Ἑλευσίνα ἀνήκουσα Στ. Βυζ.
Ἑλευσινίδης, ὁ υἱὸς Ἑλευσίνος, ἡγουν τοῦ Κελεῦ Ὀμ.
Ἑλευσινίον, ἡ· δούλη, ἡ λατ. serva. Πλάτ. Δῶλ. 2, 5, 7.
Ἑλευσίνιος, ὁ· κατ. τῆς Ἑλευσίνος Ἰλ. ἔσθ. ὡς ὄν. ἀνδρ. ἐπιγρ. 184. Σωχρὰ Ἀθηναίος καὶ Ἑλευσίνιος γραφόμεν., 189.
Ἑλεύσιος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. μετν.
Ἑλευσίς (μετν. καὶ Ἑλευσί), ἱνος, ἡ πόλ. καὶ ὄμιλος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἰπποβοιωτίδα φυλὴν (ἐπιγρ.), μετὰ τοῦ περὶ ῥήμονος ναοῦ τῆς Δημήτρος, ἐνθα ἐτελοῦντο τὰ Ἑλευσινία μυστήρια Ὀμ. ὕμν. Δημ. 97· Ἑλευσινιάδες· πρὸς τὴν Ἑλευσίνα Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 24· Ἑλευσινίαι· εἰς τὴν Ἑλευσινά Ἀνδοκ. 4, 141· Ἑλευσινίθεν· ἐκ τῆς Ἑλευσίνος

- Ἀνδοκ. κατ. Ἑλευσίνιος Θουκ. 2, 15. Τῇ Ἑλευσίνιος· ναὸς τῆς ἐν Ἑλευσίνι Δημήτρος Θουκ. 9, 17· τὰ Ἑλευσινία· ἡ Ἑλευσινία, ἐκ τῆς Δημήτρος· καὶ τὰ μὲν μικρὰ Ἑλευσινία ἐπανηγυρίζοντο κατ' ἔτος τὸν Ἀνδοστηριῶνα (Φεβρουάριον), τὰ δὲ μεγάλα τὴν Βοηδρομιῶνα (Σεπτέμβριον) ἐπὶ ἰονία ἡμέρᾳ· ἡ Δημήτηρ ἐκαλεῖτο Ἑλεουσινιάς Στ. Βυζ. ἐπὶ θ. Ἑλευσινία καὶ ὡς. Κατὰ Πτολ. 3, 15 ἐκαλεῖτο καὶ κώμη τις ἐν Θόρῳ Ἑλευσίς, καὶ ὄν. πλοῖον Βοίκαχ.
Ἑλευσίς, ἱνος, ὁ· πατήρ τοῦ Κελεῦ καὶ τοῦ Τριπολέμου Ἀπολδ. 1, 5, 2· κατὰ Πλουτ. υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, κτίστης τῆς Ἑλευσίνος, κατ' ἄλλ. Ἑλευσίνιος Δ. Λαερ. Ἑλευσίς, ἡ· τὸ ἔρχεσθαι, ἡ ἄφικε Δ. Ἀλ. Ἑλευστέον· πρέπει νὰ ἔλθῃ Μακκαβ. 6, 17. Ἑλευτία, οἱ· λαὸς Ἰαργυλίας Στ. Βυζ. Ἑλευχίαι· υἱὸς Ἡρακλέους Ἀπολδ.
Ἑλεφαίρομαι, μέσ. (ἔλπω)· διὰ μεταίτας, κενὴ ἐλπίδος· ἀπατῶ, περὶ τῶν ὀνείρων, μετ' ὑπαινιγμοῦ εἰς τὸν ἑλέφαντα· διότι τὰ ἀσημαντα ὀνείρα ἐκκρίνεται ἐκ τῆς ἑλεφαντίνος πόλης· ἑλεφαίρονται Ὀμ. τ. 565· ἑλεφράμενοι Ἰλ. ψ. 388, τινά. Παρ. Πρ. θε. 330, περὶ τοῦ λίοντος τῆς Νεμέας, τραυματίζω.
Ἑλεφαντ-αγωγός, ὁ· ἄγων, ὁδηγὼν ἑλεφάντα Πολυδ. 1, 140.
Ἑλεφαντ-ἀρχης, ὁ· ὁ ἄρχων πολεμικῶν ἑλεφάντων καὶ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἀνδρῶν Πλουτ. 1, 140, Πλουτ. Δημήτρ. 35.
Ἑλεφαντ-αρχία, ἡ· ἀρχὴ τοῦ ἑλεφαντάρχου Διλ.
Ἑλεφαντίαι· ἑλεφαντίνος· Ὀππ. κυν. 2, 500.
Ἑλεφαντ-ηγός, ἡ· ὁ ἑλεφαντας ὁδηγὼν Ἀγαπαρχ. π. Φωτ.
Ἑλεφαντία, ἡ· ἑλεφαντίαις Παλλαδ.
Ἑλεφαντίαις, ἡ· εἶδος λέπρας, ἐκ τῆς ὁμοιότητος αὐτῆς μετὰ τὸ δέρμα τοῦ ἑλεφαντός· Πλουτ. συμμ. 8, 9 καὶ ἱατρ.
Ἑλεφαντιασμός, ὁ· τῆς αὐτῆς.
Ἑλεφαντίαι· πάσχω ἑλεφαντίαιαν Διοσκ.
Ἑλεφαντίδης· ἀνδρ. ὄν. Λυσ.
Ἑλεφαντίνος· ἑλεφαντίνος· Ἑπ. εἰδ. 721.
Ἑλεφαντίνη, ἡ· νῆσος παρὰ τὴν Νεῖλον, εἰς τὰ νότια σύνορα τῆς Αἰγύπτου, μετὰ πόλει ὀνομαζομένη Πρ. κατ. Ἑλεφαντίνος.
Ἑλεφαντίνος, 3) ἐξ ἑλεφαντίνου ὁστοῦ Ἀριστ. πλ. 815· ὁστέον ἡ Πλάτ. Κριτ. 116· ὁστέον ὡς ἑλεφαντίνον ὁστοῦν, λευκός· -χεῖρ Ἀριστ. ἱππ. 1159· -μέτωπον, -τερὰ· -χῆλας Ἀνακρ. 15, 12, 16, 29.
Ἑλεφαντίες, ἱδος, ἡ 1) σὺς τοῦ Δανταῦ Ἀπολδ. 2) πόλ. (ἡτις καὶ Ἑλεφαντίας ἐλέγεται Φιλοδῆμος), κατ. Ἑλεφαντίης Στ. Βυζ.
Ἑλεφαντίσκιον, τὸ, ὅπου τοῦ ἐλέφαντος μικρὸς ἐλέφας Ἀλ. 1. Ζ. 8, 27. Παρ. Ἀππ. ἀσπίς ἐξ ἑλεφαντίνου δερμάτος.
Ἑλεφαντιστής, ὁ· διευθυντής, ἡ γυμναστής ἑλεφαντῶν Ἀριστ. 1. 2, 9, 1.
Ἑλεφαντό-δοτος, 2, γαλή· γη ὁπὸ ἐλεφάντων βοσκόμενη Νόν. Διον. 39, 26.
Ἑλεφαντό-δετος, 2· μὲ ἑλεφάντιον

δοτοὺν δεινός· - φόρμιγξ Ἀριστ. δρν. 218, μετὰ αὐτὸ στολισμένος· - δόμοι Εὐρ. Ἰ. Α. 582.
 Ἐλεφαντο-θήρας, ὁ· θηρευτὴς ἐλεφάντων μὲν.
 Ἐλεφαντο-κόλλητος, 2· μετ' ἐλεφάντινον ὁστοὺν πεποικίλμενος Κλ. Ἀλ. παιδ.
 Ἐλεφαντο-κομία, ἡ· τροφή ἐλεφάντων Αἰλ. Ζ. Ἰ. 6, 8.
 Ἐλεφαντό-κωπος, 2· μετ' λαβὴν ἐξ ἐλεφάντινου ὁστοῦ Θεοφ. κωμ. π. Πολυδ. 7, 158· -ξίφη Λουκ. Ξυπν. 26.
 Ἐλεφαντο-μάχια, ἡ· μάχη ἐλεφάντων Πλουτ. Πομπ. 52.
 Ἐλεφαντο-μάχος ὁ· πρὸς ἐλέφαντας μάχμενος Στραβ. 16, σ. 775.
 Ἐλεφαντό-νωτος, 2· ὁ εἰς ἐλεφάντινον ὁστοῦ εἰς τὰ νῶτα κεκοσμημένος Εὐστ.
 Ἐλεφαντό-πηχυσ, 2· μετ' ἐλεφάντινους βραχίονας Μαξ. Τυρ. 14, 6.
 Ἐλεφαντό-πους, ὁδός, 2· μετ' ἐλεφάντινους πόδας· - κλίνη Πλατ. κωμ. π. Ἀθην. 2, 48, Δ. Κάσ. 61, 10 καὶ μὲν.
 Ἐλεφαντο-τόμος, ὁ· ἐλεφάντινον ὁστοῦν κόπτης Ὀππ. κων. 2, 514, eborarius.
 Ἐλεφαντο-υργική, δηλ. τέχνη· τέχνη τοῦ ἐργάζεσθαι τὸ ἐλεφ. ὁστοῦν μὲν.
 Ἐλεφαντο-υργός, ὁ· ἐργαζόμενος τὸ ἐλεφάντινον ὁστοῦν Φίλαστρ. βι. Ἀπολλ. 5, 20.
 Ἐλεφαντο-φάγος, ὁ· τρώγων ἐλέφαντας Στραβ. 16, 772.
 Ἐλεφαντο-φάνης, 2· ὡς ἐλεφάντινον ὁστοῦν φαινόμενος Εὐστ. Ὀδ. σ. 1877.
 Ἐλεφαντό-χρως, ὡτος, 2· ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ἐλεφάντος Εὐστ. Ὀδ. σ. 1877.
 Ἐλεφαντώδης, 2· ὅμοιος μ' ἐλέφαντα μὲν.
 Ἐλέφας, ἄνθρωπος, ὁ· 1) τὸ ζῷον ὃ ἐλέφας Ἦρ. 3, 114 καὶ ἐξ. «ὁ θῆλος ἔλ.» Ἀριστοτ. Ζ. 1, 2, 1, ἡ ἔλ. Ἀθην. 13, 607· 2) ὁ ἐλεφάντινος δόσος, τὸ ἐλεφάντινον ὁστοῦν, μόν. ἐν τῷ σημ. ταύτῃ παρ' Ὀμ. Ἦσ. καὶ Πινδ. διότι διὰ τοῦ ἐμπορίου τὸ ἐλεφάντινον ὁστοῦν ἔχει γίνεσθαι πολὺ πρότερον γνωστὸν ἢ τὸ ζῷον. Παρ' Ὀμ. χρησιμεύει μετὰ τοῦ χρυσοῦ, τοῦ ἀργύρου καὶ τοῦ ἡλέκτρου εἰς ἐπικοσμήσεις παντὸς εἶδους πραγμάτων· οὕτω δ' ἐν Ὀδ. 564 ἔρχονται τὰ ἀπατηλὰ θύειρα διὰ τινοῦ· ἐλεφάντινης θύρας· 3) παρ' Ἀθην. 11, 468, 497 εἶδος ποτηρίου· 4) παρὰ Θεοφρ. πολύτιμος τις λίθος· 5) ἐλεφαντίσις ἱατρ. Ἐλέφας, ἄνθρωπος, ὁ· ὅρος 1) ἐν Ἀραβίᾳ Στραβ. 2) ἐν Μαυριτανίᾳ Στραβ. 3) ἔπων. τοῦ Μακεδόνα Νικάνορος Πολυδ.
 Ἐλεφ-ήνωρ, ὁρος· ὁ· υἱὸς Χαλκιδόντος, ἡγεμόνος τῶν Ἀδάντων εἰς Εὐβοίαν Ἰλ.
 Ἐλεφτίς, ἰδος, ἡ· ἰχθύς τις Ἰπποκρ.
 Ἐλεών, ὄνομα 1) Διελφός· Ἐπιγρ. 2) τόπος ἐν Βοιωτίᾳ, πλησίον τῆς Τανάγρας Ἰλ. 6, 500. Παρὰ Στραβ. 9, 406 Ἐλεών.
 Ἐλεωνίδης, ὁ· Ἀθηναῖος· Ἐπιγρ. δι. γρ.
 Ἐλεωτρίς, ἰδος, ἡ· ἰχθύς τοῦ Νεῖλου Ἀθην. 7, 312.
 Ἐλῆ, ἡ· ἐλῆ μὲν.
 Ἐλῆ· Ἐλῆ Στραβ.

Ἐλήγερις, ἡ· Ἦρας ἐπιθ. Εὐστ.
 Ἐληθερέω ἡ ἔλιθερέω· ἡλιάζομαι· ἔλῃθερεῖσθαι, ἡλιούσθαι· Γαλην.
 Ἐλη-θέρης, 2· ἐκ τοῦ ἡλίου θερμός· ὅδ' εἰ ληθερής.
 Ἐλθεῖν, ἄδρ. τοῦ ἔρχομαι.
 Ἐλθερός· ἡγεμόν τῶν Ἀράδων Σουδ.
 Ἐλθετόν· δεῖ ἔλθῃν μὲν.
 Ἐλητα ἡ Ἐλεῖα· πόλις Μεσοποταμίας Πτολ.
 Ἐλῖα· πόλις Ἀσσυριακῆς Πολυδ.
 Ἐλιάδ· Ἐβραῖος τις Συγκ.
 Ἐλιάκιμος ἡ Ἐλιακίμ· Ἐβραϊκ. ὅν. Ν. Δ. καὶ Ἰωσ.
 Ἐλιάσιδος· ἱερὸς τις Συγκ.
 Ἐλιδος· βασιλ. Βαβυλωνῶνος Εὐσεβ.
 Ἐλί-εστρυς· ἀμπλὸς τις μέλαινα Ἦσυκ.
 Ἐλιόρυγη, ἡ· πόλις παρὰ τὴν Ταρτησσόν, κάτ. Ἐλιόρυγος Στ. Βυζ.
 Ἐλιγγες· αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων γραμμαῖ, ὅσον βυτίδες Πολυδ. 2, 67.
 Ἐλίγδην· κατὰ περιστροφικὸν τρόπον βόικτω. Αἰσχ. Πρ. 884.
 Ἐλίγμα, τό· τὸ ἐστραμμένον, περιελισσόμενον· κόμης· οἱ βόστρυγες Λεων. Ταρ. 5 (6, 211)· -ῖα· ἰσχυρὸς· περιστροφῇ, περιπλοκῇ Ἐφipp. π. Ἀθην. 12, 509· -σκέπασμα, 2, 48, volutatio.
 Ἐλίγμα τῶ δ' ἡς, 2· στρημμένος, περιελισσόμενος Λουκ. tortuosus.
 Ἐλίγμος, ὁ· το στρέφειν, περιελίσσειν, ἡ συστρόφη, περιπλοκή· πολλοὺς τινὰς ἐλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι μόλις ἀφικνεῖσθαι, ὅποι· ἡμεῖς πάλαι ἤκομεν· διὰ πολλῶν περιελιγμῶν Ξεν. Κυρ. 1, 3, 4, ὡς καὶ Ἦρ. 2, 148 περὶ τῶν ἐλιγμῶν τοῦ Λαβυρίνθου Πλουτ. Ὁρα. 19· -τοῦ ὄψεως Νικ. ὁηρ. 159· -τοῦ κοχλίου Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 4, 2 καὶ ἀλλαχοῦ μὲν. vortex.
 Ἐλίγρον· ὄργον Ἦσυκ.
 Ἐλίεζερ· Ἐβραϊκ. ὅν. Π. καὶ Ν. Δ.
 Ἐλιεύς, ὁ 1) υἱὸς Κηφισσοῦ Πλουτ. 2) ὁ Ζεὺς ἐν Θήβαις Πλουτ. ἡθ. 300.
 Ἐλικ-άμπυξ, ἡ· ἡ μετὰ περιελισσόμενης ταινίας τοῦ μετώπου Σελίη Πινδ. ἀποσπ. 45.
 Ἐλίκανδρος· ἄνδρα ὄν. Ἐπιγρ.
 Ἐλίκας, α' πόλις Ἀσσυρίας Εὐστ.
 Ἐλικάστερος 2· ἐλικοειδὴς ἀστήρ Μανέθ. 4, 224.
 Ἐλικ-αυγῆς· ἀκτῖνας ἀναπέλλων Ὀρφ. ἀποσπ. 7, 25.
 Ἐλικάων, ὄνομα, 1) υἱὸς Ἀντήνορος, γαμβρός τοῦ Πριάμου Ἰλ. 2) ἑτερος Νον. Δ. 3) Πυθαγόρειος τις Ἰαμβλ. 6 Πυθαγ.
 Ἐλίκαια, π. ἡ· Ἐλίκη Φίλων.
 Ἐλίκη, ἡ· 1) ὁ ἀστερισμὸς τῆς μεγάλης ἀρκτου (ἕνεκα τῆς ἀξιοπαρητήρησιν αὐτῆς κυκλοτεροῦς περιφορᾶς ἢ τῆς θέσεως τῶν ἀστέρων πρὸς ἀλλήλους) Ἀρατ. 37 κ. ἄλλ. 2) ἡ περιστροφή, περιπλοκή, π. χ. κοχλίου (ἐντὸς) Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 4, 1 καὶ συχνά· 3) ἡ λόγος ἕνεκα τῆς εὐκαμψίας αὐτῆς παρ' Ἀρκασί Θεοφρ. ὅδ' ὄν. κάρ.
 Ἐλίκη, ἡ· 1) κόρη Σελινουσσος, σύζ. τοῦ Ἰωνος, ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀγαθῇ πόλιν Στ. Βυζ. 2) ἀνασταῖ Ὑγίν. καὶ ἄλλ. Ἐπ

δ' ὄν. πόλειον· 1) ἐν Ἀγαίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἰωνοῦ κτισθεῖσα, μετὰ ναοῦ Ποσειδῶνος· Ἰλ. κ.α.τ. Ἐλικῶνιος, (ἴδε κατωτέρω) καὶ Ἐλικεύς, Στ. Βυζ. τὸ τελευταῖον δ' Στράβ. Δ. Σικ. 15, 49, Ἐλικαεὶς Πλιν. Ἐλικηθεν = ἐκ τῆς Ἐλικῆς Θεοκρ. 2) ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ· Πα.
 *Ἐλικηθὸν· περιστραμμένα ἐλικοειδῶς θαλάσῃ. Ἰπποκρ. καὶ ἄλλ. μ.τ.γ. volutatim.
 *Ἐλικίας, οὐ, δ'· ὁ περιελισσόμενος, ἴδιον εἶδος κεραυνῶν κατ' Ἀριστοτ. κόσμ. 4· οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι.
 *Ἐλικίων· Ἀντιστοχὸς τις Ἐπιγρ.
 *Ἐλικό-βλεψάρος, 2' ὁ μὲ ἐλισσόμενα, καμπύμενα, ἢ (πρὸς ἔλικοψ) μὲ εὐκόλως κινούμενα βλέφαρα, ἥτοι μὲ ζωηροῦς ὀφθαλμοῦς· Ἀφροδίτη Ὀμ. ὕμν. 5, 19, Πισ. θε. 16· Ἀθήνα Πινδ. Π. 4, 172.
 *Ἐλικό-δόστρυγος· ὁ μὲ βοαστρυχωμένην κλῆμην Ἀριστ. π. Ἠφιστ. 74.
 *Ἐλικό-γραφείω· μὲ περιελισσομένην γραμμὴν περιγράφω, περιελισσομαι Ἀγαθῆμ.
 *Ἐλικό-δρομοί, 2' καταστροφάς, ἐλιγμοὺς, ἐπικαμπὰς τρέγων Ὀρφ. ὕμν. 8, 10, Βακχ. 1067, volubilis.
 *Ἐλικό-εἰδής, 2' οἶοναί ἐλισσόμενος, καμπύμενος· γραμμὴ Πλουτ. Νομ. 13 καὶ μ.τ.γ. ἐπὶ. -ὡς Δ. Απερ. 10, 104.
 *Ἐλικύεις, 3' ἐλισσόμενος, στρεφόμενος.
 *Ἐλικό-κέρατος, 2' ὁ ἐπικαμπῇ κέρατα ἔχων, ἐλιζόμενος· Πουχ.
 *Ἐλικό-ρροος, 2' καθ' ἐλιγμοῦς ῥέων, περιελισσόμενος χρῆσμ. π. Πανσ. 4, 20, 1.
 *Ἐλικός, οὐ 3' α) στρεφόμενος, ἐλισσόμενος Καλλ. ἀποπ. 290, volubilis.
 *Ἐλικαῖος, οὐντος· Ἐλισσών, πολ. Ἀρχαῖος Πλουτ.
 *Ἐλικό-φάρος, 2' ὁ ἐλικοειδῶς κλῆματα φέρων, ὁ κλῆμασι κεκοσμημένος Πλανουδ. Ὀιδ. μετρ. 3, 667.
 *Ἐλι-κράνον, τό· τόπος ἐν Ἠπειρῷ Πολυδ.
 *Ἐλικράς, ἄτος, 2' ὁ ἐλαίῳ κεκραμμένος Βαχμ. Ἀν. τ. 1, σ. 448.
 *Ἐλικτήρ, ἦρος, δ' πᾶν στρημμένον, ἐπικαμπές σῶμα· βαστρύχων = οὐλοὶ (σχοῦροι) βόστρυχοι Καλλιμαρ. 8, ψίλλια ἢ βραχιόλια Σχολ. ἐνώτια Πολυδ. 2, 83· χρυσοῦς Αυσ. 12, 19, Ἀριστ. π. Πολυδ. 7, 95, armilla.
 *Ἐλικτήρια, τὰ· ἐνώτια, σκουλαρίκια Ἀπολ. Ὀμ. λεξ. σ. 255.
 *Ἐλικτός, 3' εἰλικτός, ἐλισσόμενος, στρημμένος, ἐπικαμπής (πρὸς ἔλίσσω) Ὀμ. ὕμν. Ἐρμ. 192 καὶ ἄλλ. περιελισσόμενος· δούκων Σοφ. Τρ. 12· κισσός Εὐρ. Φοιν. 652· «πόδα κρούσω», περὶ τοῦ ποδὸς τοῦ χορεύοντος· Πλ. 180· σὺριγγ Θεοκρ. 1, 129· «στέφανοι, παρεισάγονται ὡς ἰδιαίτερον εἶδος στεφάνων Ἀθην. 15, 659· κλίμαξ, ἐλιγμοῦς ἔχουσα, 5, 206· μ.τ.γ. ὅπου τὰ στρήθει, ἀπατηλὸς Εὐρ. Ἀνθρ. 448, ἀσάφης, σκοτεινὸς Λυκοφρ. 1466, tortilis.
 *Ἐλικώδης, 2' ἐλικοειδῆς Πλουτ. συμπ. 3, 2, 1, volubilis.
 *Ἐλικών, ὄνος, δ' τετραγώνων μουσικῶν ὀργάνων μὲ ἑνία· χορδὰς Πτολ. ἄρμον. 2, 3.

*Ἐλικών, ὄνος, δ' περίφημον ὄρος τῆς Βοιωτίας, ἱερὸν Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν. Ἐξ αὐτοῦ Ἐλικῶνιος = τὸν Ἐλικῶνα ἀφ' ὧν, αἱ Ἐλικῶνιοι παρβάνοι ἤγουν αἱ Μοῦσαι Πινδ. Ἐλικῶνιος καλεῖται ὁ Ποσειδῶν Ἰλ. υ, 404, ἐκ τοῦ ἐν τῇ Ἀγαίᾳ Ἐλικῇ ναοῦ Ἡρ. Ὡς ὄνομα ἀνδρὸς Σουῖδ. Ἐπ. ἀδ. 206 (παρὰρ. 334) Σαλαμίνιος· ἔτι ἐκ τῆς Κυζίκου μαθητὴ τοῦ Εὐδῶρου Πλάτ. ἐπ. 13, 360. Τὸ ὄηλ· Ἐλικῶνις, ἴδος, π. χ. κρήνη, ἥτοι ἡ πηλὴ Ἀγανίπη ἢ Ἰπποκρήνη εἰς τὸν Ἐλικῶνα.
 *Ἐλικῶνις, ἴδος, ἢ· 1) θυγ. Θεσπιῶν Ἀπολλ. 2) ἢ Ἰπποκρήνη ἴδ' Ἐλικῶν.
 *Ἐλικῶνις, ἄθος, ἢ· 1) μούσα τοῦ Ἐλικῶνος· 2) γυνὴ τις Ἐπιγρ.
 *Ἐλικῶνιος· ἴδ' Ἐλικῶν.
 *Ἐλικ-ῶπις, ἴδος· ὄηλ. τοῦ Ἐλικῶ· -κωρη Ἰλ. α, 98· Μοῖσαι Ὀμ. ὕμν. 33, 1· -νύμφη Πισ. ὁπ. 298· Ἀφροδίτη Πινδ. Π. 6, 1.
 *Ἐλικ-ῶπος, 2' τῷ ἔπομ. Ὀρφ. ὕμν. 5, 9.
 *Ἐλικ-ῶψ, ὥπος, δ' μὲ περιστρεφόμενους ὀφθαλμούς, μὲ ζωηρόν, γοργόν βλέμμα, πρὸ πάντων ὡς ἐκδήλωσης θάρρους· «ἐλικοπες Ἀχιεὺς» Ἰλ. α, 389 καὶ πολλάκι. (ἀρ. λεξ. «ὁ τὴν ὄψιν γοργὸς καὶ συχνὰ τοὺς ὀφθαλμούς ἐλίσσων ὅποι δέον ἐστὶ καὶ μὴ νοητὸς», ἢ «ὁ τοὺς τῶν ὀφθαλμῶν ὀφθαλμοὺς ἐλίσσων ἐφ' ἑαυτὸν, ἀγῆτος ὢν καὶ ἀξιοθέατος»). Ἐν τῷ ὄηλ. σημαίνει· τὸ ζωηρόν, νεανικὸν βλέμμα.
 *Ἐλίμεια, ἢ· χώρα τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν σύνορον τῆς Ἠπείρου, ἀνέγκουσα πρότερον εἰς τὴν Ἰλλυρίαν Στράβ. Κατὰ Στ. Βυζ. καὶ Ἐλίμειον, τό, ὡς πόλις. Κατὰ Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 38 Ἐλιμία, παρ' Ἀρρ. Ἀν. 1, 7, 6 Ἐλιμιώτις, κ.α.τ. Ἐλειμιώται (ἴδ' ἀνωτέρω).
 *Ἐλιμιώτις· ἴδ' Ἐλίμεια.
 *Ἐλιμος, οὐ· Κένταυρός τις Ὀιδ.
 *Ἐλινοί· ὄν. ἔθνος Κραμ. Ἀν.
 *Ἐλινῶ· ἢ μελὴν ὑπὸ Λακωνῶν Πουχ.
 *Ἐλινῶ· ὁμοῦ Σουῖδ. ἴδ' Ἐλινος.
 *Ἐλινοί, οἱ· λαὸς Θεσπρωτίας Στ. Βυζ. ἢ δὲ χώρα Ἐλινία· λέγεται δὲ ὅτι ἦτο καὶ πόλις τῆς Σικελίας, κ.α.τ. Ἐλιντινος.
 *Ἐλίνος, δ'· τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου Νικ. ἀλ. 180, Δ. Περ. 1157. Παρ' Ὀπ. κυν. 4, 262 ἐβρηται ἢ ἔλινος ἐν τῇ αὐτῇ δημ. ὡς καὶ π. Ἐτ. Μ. ἐνθα ἐξηγεῖται ἢ ἀμπελός, καὶ ὁ Πουχ. ἐξηγ. «ἔλινος τὰ κλῆματα τῶν ἀμπέλων». Παρ' Ἀθην. 14, 68, τὸ «ἢ τῶν ἱστουροῦντων ὡδὴ ἔλινος» τρεπτόντος ἴσως εἰς ἔλινος, κατὰ τὸν Ἰγνέ. ἢ αἰς ἀλίνος, ἐκ τοῦ Εὐστ.
 *Ἐλινύειν· σχολάζειν, λέγειν, ἀναπαύεσθαι διατρίβειν Πουχ.
 *Ἐλινύεις, αἱ· αἱ ἡμέραι τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῶν ἐορτῶν Πολυδ. 21, 1, 1, supplicatio.
 *Ἐλινύμενος· ἔπων. Δίδος ἐν Κρήτῃ Πουχ.
 *Ἐλινύος καὶ ἔλινύος (εἰ καὶ τὸ εἶνε φύσει μακρόν) ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, χρονοτριβῶ· ὡς μὴ σ' ἔλινύουσα προσδραχθὴ πατὴρ Ἀίσχ. Πρ. 53, μετ. 527, Ἰπποκρ. συχνά Ἀριστ. θεσ. 508· «ἐβόη δ' στρατὸς -ἐλινύσας, οὐδὲνα χρόνον» Πρ. 1, 67 καὶ μ.τ.γ. οἶον Ἀ. ὁ,

12 (5, 237)· καὶ «ἐλινύειν κελεύοντες καὶ τὰ ἔργα καταπαύοντες» Πλατ. νόμ. 14· «ἐλινύσαι τὸ καθύμα»=ἡσυχάζει τὸ μισημέριον Θεοκρ. 10, 51. «Ἐτι δὲ τῶν ἔργων=ἡσυχάζω ἐκ τῆς ἐργασίας Δ. Ἀλ. 1, 33· 80. «ἐλινύσονται ἀγάλλματα ἐπ' αὐτὰς βαθυμίδους ἐστατά»= ἄτινα μέλλουσι νὰ ἵστανται αὐτοῦ ἡσυχία Πινδ. Ν. 5, 1· «οὐκ ἐλινύσσονται ὕμνους εἰργασάμενην», οἵτινες δὲν θέλουσι κτισθαι ἀργοί, ἀλλὰ θὰ ἐπαναλαμβάνονται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, 1, 2, 41· σταματῶ, παύω Καλλ. Δημ. 48. Ἑλιξ, ἱκός, ὅ, ἡ· 1) στρημμένος, περιελγμένος, γενόμενος οὐλος (σγουρός), παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπιθ. τῶν βοῶν, μετ' ἐπισκωπῶν, ὥρατα περιελισσομένων κεράτων (ἄλλοι τὸ ἐξηγοῦσιν ἀναφέροντες αὐτὸ εἰς τοὺς καμπύλους πόδας, ἡ «οἱ εὖ ἐλισσόμενοι ἐν ταῖς ὀπῇ δέον κάμπαις», ἡ μάλιστα ἐξηγ. Ἑλιξ= μέλας). Οὕτω καὶ Σοφ. Αἴ. 367, Θεοκρ. 25· 127. Παρὰ μὲν γν. ἔτι - δρόμος Νόν. Δ. 2, 263 καὶ συχνά περὶ χορευτῶν = ἐλισσόμενας, στρεφόμενος· πλ. ὁ καὶ οὗτος Χριστόδωρος. Ἐκφρ. 284. Παρ' Εὐρ. Ἑλ. 180 χλῶα· 2) οὐς. ἡ Ἑλιξ ἱκός = τὸ στρεφόμενον, ἐλισσόμενον, οἱ ἐλιγμοὶ τοῦ κερανοῦ Δίσχ. Πρ. 1085· περιδραχίονα καὶ ἐνύκτιζα ἰλ. σ, 401, Ἰμν. Ἀφρ. 87· πρὸς ἐλκτικὴν περιδέραιον Ἀριστοτ. Θασμ. 110· ἐλιγμοὶ τοῦ δράκοντος Εὐρ. Πρ. μ. 429· τοῦ οἴκου τοῦ κοχλίου Ἀριστοτ. ἔτι δὲ ἐπικύματα εἰς βακτηρίαις Αἰλ. Π. 1. 9, 11, ὡς καὶ Ἀθην. 12, 543· περὶ τῶν καμπῶν τῆς Λακωνικῆς σκυτάλης Πλούτ. Λυσ. 19· τὸ οὐλον τῶν βοτρυχῶν· -ποκαμάων Ἀνακρ. 16, 7, ὡς καὶ Λουκ. Ἑρ. 26· -ξανθοφρεῖς Στρατ. 8 (12, 10)· -τοῦ γενείου Ἀπολλων. 8 (10, 19)· εἰς τοὺς πολυπόδας = πλεῖστα, πλόκαμοι Ἀντιφλ. 23 (9, 14)· ὁ κύκλος, πρὸ πάντ. ὁ περιγραφόμενος ὑπὸ τῶν οὐρανίων σωμάτων Ἀριστοτ. μεταφ. 2, 2, 27, πολλὰ καὶ ἄλλ. οἷον ἑλικά ἐκτυλίσειν Τιμ. Λοκρ. 97· «ἑλικες κλημάτων» Θεοκρ. Δισκ. καὶ ἄλλ. «βότρυς ἑλικά πανοσίπων» Ἀριστ. βατρ. 2, 317, ἀμπέλου χλῶδες, σταφυλὴ· αἱ ἑλικες τὸ κίονοκράνου Ἀθην. 5, 206· Ἑλιξ (μηχανή), Ἑρμῆσιαν. π. Ἀθην. 13, 599 καὶ ἔντ. ὅν. διαφορῶν μηχανῶν, τροχαλία, καρούλι Ἀθην. 5, 207, κοχλίας κ. ἄλλ. εἶδος κισσοῦ Ἀριστ. Θεοκρ. 1000 καὶ ἄλλ. καμάρα, θάλος μὲν. Περὶ τεχνικῶν περιπλοκῶν τοῦ λόγου Δ. Ἀλ. π. Θουκ. 48, volument. Ἑλιξ, ἱκός ὅ· 1) υἱὸς Λυκάονος Ἀπολλ. 2) ἄλλ. Ἑπιγρ. Ἑλιξίς, ἡ· τὸ στρέφειν, περιπλέκειν, συστροφή, περιπλοκή Ἰπποκρ. καὶ μὲν. Ἑλιξίς· α· νῆσος Ὑπερβορείων Στ. Βυζ. Ἑλιξ· β· κερως, κρίς, 2· κρίς μὲ στρημμένα κέρτα Φιλ. 70 (9, 240), Ἑδοτ. 1394. Ἑλιξο-πόρος, 2· ἐλικτός, καμπύλας ὁδὸς πορευόμενος Μανθ. 4, 437. Ἑλιξός, ὅ· 1) πατ. Κέως Στρατ. 2) Μεγαρεύς Θεοκρ. 3) Βοιωτὸς Ἑπιγρ. 4) Χίος Ἑπιγρ. Ἑλιός· υἱὸς Περσείας Στρατ. Ἑλιπεύς· ὁ Ἑνιπεύς πατὴρ Ἰσχυρ.

Ἑλις· μόνος καὶ ὅλος Ἦσυχ. Ἑλίσσα, ὅ· ποτ. ἐν Ἠλίδι Στρατ. 18· Ἑλίσσων ἡ Ἑλίσσων. Ἑλίσσεται ἡ Ἑλίσσάδεται· μήτηρ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ Ν. Δ. Ἑλίσσάρνη, δι. γρ. ἀντὶ Ἀλίσσάρνα, ὅπερ Ἰδε. Ἑλίσσάρων χώρα· χώρα ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀραβία Πτολ. Ἑλίσσας· προπάτωρ τῶν Ἑλίσσων Ἰωσ. Ἑλίσσεύς, ἰωσ. ποτ. Θεσσαλίας = Ἑνιπεύς Σχολ. Στρατ. Ἑλίσσος ἡ Ἑλίσσος· τόπος ἐν Ὑπερίῳ μὲν. Ἑλίσσος, οὐντος, ὅ· 1) ποτ. Ἠλίδος Θεοκρ. Ἰδε Ἑλίσσων. Ἑλίσσα· Διδοῦς ὄν. Τίμαι. Ἑλίσσα· προπάτωρ τῶν Σικελῶν Σογκ. Ἑλίσσας, οὐντος, ὅ· πάλ. Ἀρκαδίας Διοδ. Ἰδε Ἑλίσσων. Ἑλίσσαλκός, 3· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ Ἑλίσσας, ὁ θυσιάζων τὸν Ἑλίσσας Γιωρ. Ἀλξ. 61. Χρυσ. τ. 8. Ἑλίσσατος, ὅ· ὄν. ἀνδρ. Ο. Ἑλίσσακτὴ· χαμαιακτὴ Δισκ. 4, 175. Ἑλίσσω, ἄττ. -ττω, ἰων. καὶ ἑπ. εἰ-λίσσω, ἔτι δὲ καὶ παρὰ τραγ. κατὰ τὴν χρῆσιν τὸ στήχου εἰλιχθεῖσα Εὐρ. Ὀρ. 352 καὶ μὲν. πεζ. Λουκ. ὄν. 37, (πρὸς εἰλίσσω, Ἑλιξ· περὶ δὲ γραφ. Ἑλίσσω πρὸς Σπύταναρ. εἰς ἰλ. μ, 408), ἀδρ. εἰλίσσα (εἰ-λίσσασαι) παρκ. εἰλιγμαί Παρμενιδ. 2. Ἑπ. ἀντὶ εἰλιγμαι Πανσ. 10, 170, 12, ἔτι εἰ-λίσσας Ὑρ. 7, 90· περιστρέφω, περιάγω· -περὶ τέρμα, δηλ. ἵππου σ. ἰλ. φ. 309· εἰ-λίσσας = πάλιν περιστρεφείς, κατὰ τοῦ ἄχθου στρεφείς· ἐν γέν. πάλιν, ταχέως κινῶ, «-στρέβουσι κίνω», πρὸς τὸ ἱκάνω συ-στρέβω Δισκ. Πρ. 1086· «-ἄλιον πλάταν» = τὴν κώπην κάλλω Σοφ. Αἴ. 351 καὶ μτφ. -λογισμοῦς, Ἀντ. 231· πρὸς Πλάτ. ἑπιν. 978· -κόρας, -βλέφαρα Εὐρ. Πρ. μ. 868· «-χεῖρας ἀμφὶ τι» = περιπλέκω, περι-βάλλω, Τρ. 758· «ὁκαυὸς πόντον ἀγκά-λαις ἐλίσσων», Ὀρ. 1376· «ὅπλοισι ἐλίσσων» = μὲ δολοφόνους περικυκλῶν, Φοιν. 711· «τάς κεφαλὰς εἰλιγματο μίτρησι» εἶχον περι-ριδέσει τὰς κεφαλὰς τῶν μὲ ταινίας Ὑρ. 7, 90· -πύδα = ταχέως κινῶ Εὐρ. Ὀρ. 171, καὶ ἄνευ ταύτης τῆς προσθῆς ἰλ. α. 216· -βωμῶν = περὶ τὸν βωμὸν ἐρίγω Καλλ. Δηλ. 321· πρὸ πάντ. χορεύω, τὸν χορὸν πλέκω Εὐρ. Φοιν. 235· «ἀδρ. ποδῶν βή-μαθ' ἐλίσσόμεναι» Ἑπ. ἀδ. 521 (9, 189)· τινὰ διὰ χορῶν γεραίρω, τιμῶ Εὐρ. Πρ. μ. 689· μτφ. «αὐτὴν κοινὸν ὡς ἐλίσσων» Δισκ. Πρ. 1094 (πρὸς ἑκποσιν εἰλίσσων φλόγα Εὐρ. Φοιν. 3· «-αἴγλας παγὰν περὶ γαίαν ἄπασαν», Δισκ. 2). Περὶ διαγνώσεως· «τοιαῦθ' ἐλίσσων» Σοφ. Ἀντ. 231, αἰνῶν νοίνετο· πρὸς Πλάτ. ἑπιν. 978· -μῆτιν Ἀπολ. Ῥοδ. Παρὰ Καλλ. Δηλ. 13 εἶναι μέ-2) μέσ. στρέφωμαι, περιστρέφωμαι, μετ' ὁ-ξείας δραστηριότητος ἰλ. συχνὰ «ἐλίσσάμε-νος διὰ βήσας» = στρεφείς διὰ μέσου τῶν δασυδῶν κοιλάδων, ρ, 383· «-ἐλίσσας καὶ

ἐνθα· Ὁδ. υ, 24· «πρὶ τι, ὡκεανὸς τοῦ περὶ πᾶσαν θ' ἐλισσομένου χθον' ἀκοιμήτω βρέματι» Αἰσχ. Πρ. 138 κ. ἄλλ. περιελίσσασθαι, κάμνω ἐλιγμούς, περὶ ποταμοῦ Ἡσ. Θι. 791, Διοδ. Σικ. 1, 32· περὶ ὅπως Ἰλ. χ, 95· «ἐλίσσομένην καλαυροψ' = ἡ σφενδοπισθεῖσα εἰς τὸν αἶρα, περιστρεφόμενη ποιμενικὴ βλάβος, ψ, 846. Ἀλλὰ «κεφαλὴν σφαιροδὸν ἐλίσσασθαι» = ὡς σφαῖραν ἐκσφενδονίζω· λοιπὸν ὡς τὸ ἐνερ. «κύμα ἐλίσσόμενον» Πινδ. Ν. 6, 57· εἰς τὸν χορὸν περιβάλλομαι, χορεύω Εὐρ. κ. ἄλλ. ἰδ' ἀνωτέρ. ἐν αὐτοῖς τούτοις στρέφεται καὶ ἐλλίσσεται ἡ δόξα» Πλάτ. Θαιετ. 194, ὡς τὸ versari.

Ἐλίσσων, ὄνος, ὁ 1) ποτ. Ἀρκαδίας, παραπόταμον τοῦ Ἀλφειοῦ, κατὰ Πaus. 8, 3, 3 ὀνομασθεὶς ἐκ τινος υἱοῦ τοῦ Λυκάονος· ἐτι δὲ πολλὸν γινώσκοντες Ἀρκαδίας Paus. πρῶτ. Ἐλίσσους 2) ποτ. Ἠλίδος, παρὰ Στράβ.

Ἐλίσσων ἢ Ἐλίσσα.

Ἐλίστικοι, οἱ λαοὶ Διγυστικῆς Ἠρ.

Ἐλίσφασίων χώρα· χώρα τῶν Ἐλίσφασίων παρὰ τὴν Μαντινείαν ἐν Ἀρκαδίᾳ Πολυδ. δι. γρ.

Ἐλί-τροχος, 2, σῦριγγ' τροχὸς περικυλινδούμενος Αἰσχ. Ἐπτ. 187.

Ἐλιχρύση· νόμφη τις Θεμιστ.

Ἐλί-χρῶσος, ὁ· χρυσή Ἐλίζ, κισσοειδὲς τι φυτὸν, «οὗ τὸ ἄνθος ὅμοιον κράχῃ καὶ οἷον χρυσοειδὲς Σχολ. Θεοκρ. 1, 30, Ἰδουκ. παρ' Ἀθην. 15, 681, τὸ οὐδ. παρὰ Διοσκ.

Ἐλκαίνω· ἔχω πληγὴν, εἶμαι πληγυμένος Αἰσχ. Χο. 830.

Ἐλκανον, τό· τραῦμα, κοιν. πληγὴ Ἦσυχ.

Ἐλκανόω· ἐλκαίνω Ἦσυχ. exulcero.

Ἐλκῆθιον ἢ Ἐλκῆθειον· φρούριον Σικελίας Πτολ.

Ἐλκεσί-πεπλος, ἡ· ἡ σούρουσα ὅπισθεν τὸ φόρεμα, ἡ μὲ μακρὸν συρόμενον πέπλος· Τρωάδης Ἰλ. η, 297· Μηρεῖς Νόν. 1, 103.

Ἐλκεσι-τρώφης, 2· ὅπῃ ἐλκων τρεφόμενος Νικητ. Εὐγ. 2, 269.

Ἐλκεσί-χειρα, τὰ, τρύπανα· τρύπ. ἔλκοντα πρὸς αὐτὰ τὴν χεῖρα Φιλπ. 15 (6, 103).

Ἐλκε-τρέθων, ὄνος, ὁ· ὁ σύρων τὸν τρίβωνα, τὸν μανδύαν, σκωπτικὸν ὄνομα Λακεδαιμονίου Πλάτ. κωμ. π. Εὐστρ. εἰς Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 4, 7.

Ἐλκε-χίτων, ὄνος, ὁ· ὁ μὲ μακρὸν, ὀπίσω συρμένον χιτῶνα· Ἰωνες Ἰλ. ν, 685.

Ἐλκέω, ἐπιτετ. τὸ ἔλκω· σύρω, τραῦθ'· «ἐνέκυν ἔλκεον ἀμφότεροι» Ἰλ. ρ, 395· «ἐνὶνὰ πέπλοιο» = ἀπὸ τοῦ φόρεμα Ἀρσ. 637· «ἐλκεθεῖσαι· ὀδυάτρες» = ὡς αἰχμάλωτοι ἀφελκυθεῖσαι Ἰλ. χ, 82. Εἰς τὸ «σὲ μὲν κύνας ἦδ' οἰωνοὶ ἐλκῆσουσ' ἀΐκως», χ, 336, σημαίνει διασπαράττω, καταβροχίζω· ὅθ. ἐν γένει κακοποιῶ, ἀτιμάζω· ἔλκεται Ὁδ. λ, 580.

Ἐλκηβος· πόλ. ἐν τῇ Βελγ. Γαλλίᾳ Πτολ.

Ἐλκηδόν· σωρά, τραυλήχτά· «πύξ τε καὶ ἐλκνδόν» = εἰς τὴν πυγμὴν καὶ τὴν πάλην, Ἡσ. ἀσπ. 302, tractim.

Ἐλκήεις, 3· πλήρης ἐλκων Μανέθ. 1, 162.

Ἐλκηθμός, ὁ· τὸ σύρσθαι αἰχμάλων, κα-

κοποιεῖσθαι Ἰλ. ζ, 465· τὸ ἔλκειν, σφρίγγειν ἐκκλ.

Ἐλκηθρον, τό· μέτρος τοῦ ἀρότρου, ἴσως· ἔλυμα Θεοφρ. 1. Φ. 5, 8.

Ἐλκηθρίς· ἡ λιθάργυρος Ἦσυχ.

Ἐλκημα, τό· τὸ ἀφελκυθέν, ἡ λεία Εὐρ. Πρ. μ. 568.

Ἐλκητῆρες, κτένες· οἱ ἔλκοντες, ἦτοι· ἀβωλοκόποι Φαν. 4 (6, 297).

Ἐλκο-ποιέω· κάμνω πληγὰς, ἔλκε μτην Παρ' Αἰσχίν. 3, 208· εὐρηται ἀντίθ. τῷ «μὴ μνησικακεῖν», ἀναξίω πάλιν παλαιὰ τραύματα, πληγὰς, δι. γρ. λογοποιέω. Κάμνω ἐν· τομὴν εἰς δένδρον Γεωπ. 19, 2.

Ἐλκο-ποιός, 2· κάμνων πληγὰς· «οὐδ' ἔλκοποιὰ γίνονται τὰ σήματα» = τὰ σημεῖα (τῆς ἀσπίδος) δὲν πληγώνουσι Αἰσχ. Ἐπτ. 380.

Ἐλκος, τό· ἡ πληγὴ· «ἔλκος δ' ἡττηρ ἐπιμάσσεται» Ἰλ. δ, 190· «ἔλκος ὕδρου» = ἡ ἐκ τοῦ ὕδους προερχομένη πληγὴ, 6, 723 καὶ εἰς. ὁποκάριον = πληγὴ εἰς τὴν καρδίαν Θεοκρ. 11, 15. Παρ' ἱατρ. μτην. πρὸ πάντ. ἐμπυωμένη πληγὴ, ἔλκος. Ἐτι δ' ἐντομὴ εἰς δένδρον Πλούτ. Ἐρ. 24· μτην. βλάβη, ζημία· «πόλε μὲν ἔλκος ἐν τῷ δῆμιον τυχεῖν» Αἰσχ. Ἀγ. 626· «τί γὰρ γένοιτ' ἂν ἔλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός» Σοφ. Ἀντ. 648, ulcus.

Ἐλκώ· πληγὰς, ἔλκε προξενῶ· γρῶτα Εὐρ. Ἐκ. 405, ἱπποκρ. καὶ ἄλλ. μτην. «ἐμνησας ὁ μου φρένας ἔλκωσεν» Εὐρ. Ἀλκ. 878· «οἴκους, = ἔλγεις φέρεσιν κακὸν εἰς τὸν οἶκον, ἱκ. 223. Παθ. ἐμπυῶν, κάμνω ἔλκε ἱατρ. τὰ ἔλκωμένα μέρη τοῦ σώματος» Πλούτ. Φωκ. 2· ἐτι περὶ δένδρων Θεοφρ. 1. Φ. 4, 16, ulcero.

Ἐλκωσίων· πρέπει νὰ ἐλκώσῃ τις Πλάτ. πολ. 2, σ. 365, trahendum.

Ἐλκτικός, 3· ἀνῆκων εἰς τὸ ἔλκειν, ἐλκυστικός· «πρὸς οὐσίαν ἐλκ.» (μάθημα) Πλάτ. πολ. 7, 523 κ. μτην· ἐπαιδοῖαι Αἰλ. 2. Ἰ. 17, 6· ἐπίρ. -ὡς Γεωρ. Πισιδ. tractorius.

Ἐλκτός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ ἐλκυσθῇ Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9, tractus.

Ἐλκώδριον, τό, ὄνοκ. τοῦ ἔλκος· μικρὰ πληγὴ, πρὸ πάντ. μικρὰ φλύκταινα εἰς τὸ δέρμα ἱπποκρ. Ἀριστ. ἱππ. 907, ulcusculum.

Ἐλκυθμός, ὁ· ἐλκεθμός· «Ἐκτορος = ἡ σύρσις, ἔλκυσις τοῦ Ἐκτ. Τρωϊοδ. tractio.

Ἐλκυσιμος, 3 καὶ 2· ἐπιτήδειος πρὸς ἔλκιν· «ἐρύσιμον, ἐλκυσίμον» Φωτ.

Ἐλκυσια, ἡ· τὸ ἐλκύνειν σπαράττειν μτην.

Ἐλκυσμα, τό· τὸ ἐλκυσθέν· α) νησθὲν (γνασθέν), -ἐρίον ἀθ. λεξ. 6) τὸ ἀπὸ τινος συρθέν· ἡ λεία Μανέθ. 4, 200· γ) τὸ κατακαθίζον εἰς τὴν τῆξιν τοῦ ἀργύρου = σκωρία Διοσκ. 5, 10, scoria.

Ἐλκυσμός, ὁ· τὸ ἔλκειν, ἡ ἔλκυσις μτην.

Ἐλκυστάζω, π. ἐπίτασ. τοῦ ἐλκύνω, μτην. Ἰν. Ἰλ. ψ. 187 περὶ τῆς ἐλκυσίας τοῦ Ἐκτορος, traho.

Ἐλκυστήρ· δαί ἔλκεν Εὐστ. ἱρ. σ. 4, 61.

Ἐλκυστήρ, ἥρος, ὁ· πᾶν, δι' οὗ ἔλκει τις· 1) ὁ χαλινός = βουτήρ Σχολ. Ἰλ. π, 475· 2) ὄργανον πρὸς ἔλκυσιν τοῦ ἱμπεροῦ ἱπποκρ. 3) ἐπίθ. πύνος, ἡ ἐργασία τῆς ἐλκυσίας Ὅππ. ἀλ. 5, 20, tractor.

Ἐλκυστήριος, 3· ἐπιτηδεῖος εἰς τὸ ἔλκειν Μενανδρ.

Ἐλκυστικός, 3· πρὸς τὸ ἔλκειν ἐπιτηδεῖος Διοσκ. 2, 108, θελκτικός· «οὐκ ἔλκυστικόν τι ἔχει πρὸς φιλίαν» Ἀθην. 5, 185, tractatorius.

Ἐλκυστίνδα· διελκυστίνδα Εὐστ. Ἰλ. Ἐλκυστός· 3· ὁ δυνάμενος ἢ ἐπιτηδεῖος νά

ἐλκυθῆναι, νά συρθῇ γλῶσσ. καὶ Β. Ἀν. σ. 448, 27, καθ' Ἡσυχ. «ἐλκυστῶ=λείω», tractilis.

Ἐλκυστρον, τό· φορδῆα, καπίστριον Ἡσυχ.

Ἐλκῶ· ἔλκω, κατὰ πρῶτον Πινδ. ἔλκω-
σαι, Ν. 7, 103· «ἐλκῶσαι κόρδακα=χορεύ-
σαι, Ἀριστ. νεφ. 540· «σχῆμα, εἰρ. 328· «ὅπ' ὀφθαλμοῦ ἢ κυνὸς ἐλκυθῆναι» Ἦρ. 1, 140, ὁ

ἀφ' ἐλκυσσας καὶ εἰλκυσθῆναι Πλατ. Εὐρ. κ, 8, 11, ἴδε ἐν ἔλκω, παρκ. ἐλκυσμαι Εὐρ.

Ῥῆσ. 576· τὸν ἐν. μόν. Ἦρ. καὶ τὸν μέλλ.

μεγν. Οἱ ἀττικισταὶ παρατηροῦσιν ὅτι τὸ ἐλ-
κῶσαι εἶνε ἐλληνικὸν ἀντὶ τοῦ ἀττικῶ ἔλ-
ξει· ὁ δὲ παρκ. ἐλκυσσε εἶνε δι. γρ. ἀντὶ ἐλ-
κῶσε Δημ. 22, 59, καθέλκυσσε, 5, 12, τραθο.

ΕΛΚΩ, παρκα. εἰλκων, μέλ. ἔλξω, ἀφρ.

συνήθ. ἐλκωσαι, παρκ. καὶ π. ἀφρ. ἐλ-
κυσμαι, εἰλκυσθῆναι (εἰλξαι πρῶτον μεγν.

ἔτι δὲ ἔλξαι Ὀρρ. Ἀργ. 550) τραβῶ, σύ-
ρω· «ἔξ ἔρεος δούρ» Ἰλ. β, 743· «νῆα εἰς

ἄλᾳ δύναι», 6, 152, συγὰ· «ἐκ ζωστηρος
δύστων», 8, 213· «ἠμῖνοναι=ἀπὸ νῆαν», 1, 324.

Πρὸ πίντω. σύρω, ὡς σύρει τὸν πεσόντα Ἐ-
κτορα β' Ἀχιλλεύς Ἰλ. ι, 52, καὶ Εὐρ.

Ἀνδ. 108· περὶ σκύλων καὶ γυπαῶν Ἰλ. β, 557, Ἦρ. 1, 140· «ποδός, ποδῶν θύραζε»

=ἀπὸ τὸν πόδα τραβῶ ἔξω Ἰλ. λ, 258, Ὀδ.

π, 276· «ἔλξειν τοῦ» ὁμῶς ἀποσπᾶσας κό-
μη· Εὐρ. ἰκ. 883· τελειότερον «ἔλξει ὁρ-
ρα» αὐτὸν λαβὼν τὸν ὀρχηπέδων· Ἀριστ.

πλ. 955· ἄνευ τοῦ λαβῶν, ἰππ. 769· «τῆς
ῥινὸς Λουκ. Ἐρμστ. 73· ὡς αἰχμάλωτον ἀ-

φίλκω Ἰλ. ψ, 715, ὡς καὶ ὁ Σωφ. συνδέει
«οὐδ' ἐλκων οὐτ' ἀν' ἡγῶν», Οἰ. Κ, 932, ὥς.

Πλατ. πολ. 4, 439· «ἐλκόμενος ἀπὸ τοῦ βήμα-
τος» Ξεν. ἀπομ. 3, 6, 1· πρὸλ. ἔτι «ναὺς

ἀναδουμένοι ἐλκων κενὰς Θουκ. 2, 90, καὶ
ὕστερον ἐλκόμεναί· «ἐλκόμεναί (δεμέναι μὲ

σχοίνων)· 80, συγὰ μετὰ τοῦ βί (Ἀριστ.

νεφ. 233 καὶ ἄλλ.), ἀλλά καὶ ἄνευ τοῦ βί (α
=βίαν ἐπάγω, κακοποιῶ Εὐρ. Ἦρ. μ.

602· «ἔλκω ἐνόπιον τοῦ δικαστηρίου, ὑπο-
νοουμένοι πάντοτε βίαν καὶ ἀντιστάσεις ὡς

πρὸς τὸ ἄλλο μέρος Ἀριστ. νεφ. 991, Ἦρ.

2, 65· μετ. περὶ λόγου ὥσπερ σκυλάκια
ἔλκειν καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλη-

σίαν Πλατ. πολ. 4, 539· οὕτω δ' ἐρμη-
νευτὸν καὶ τὸ τοῦ Πινδ. Ν. 7, 103 «ἀτρόποις

ἐλκῶσαι Νεοπτολέμου ἔπειν = πεινᾶσκειν
ἐλκῶσαι Νεοπτολέμου παρορμῶ Λυσ. 1, 12· Ὡς

δὲ εἰς τὸ «ἐλκόμενοι καὶ μόγις Πλατ. πολ.

1, 350, ἐκδηλοῦνται τὸ κατηνγκασμένον,
οὕτω καὶ εἰς τὸ «ἔλκειν καὶ πείθειν τὸν λέοντα»,

5, 458, ἐνοητὸν προσαγωγὴν βίαν, τοῦ-
λόγιστον εἰς λαὸν μὴ ἀκολουθοῦντα ἀσμένους·

ἀπειθυμῶ ἔλκει ἐφ' ἡδονά, Φαίδρ. 238·
«ἄνω κάτω τοὺς λόγους», Θεαίτ. 195· «εἰς

τυραννίδας τὰς πολιτείας», πολ. 8, 568. Εὐ-

ρηται δ' ἠνομήμον καὶ μὲ τὰ -νευρήν = ἔλ-
κω, τεντώνων τὴν χορδὴν Ὀδ. φ, 419, Ἰλ.

α, 122· «τόξον Ἦρ. 3, 21, Ξεν. Ἀν. 4,

2, 28· ἔτι δὲ μέσ. Ἀθην. 11, 470 τὴν
ζυγὰ· Ἦρ. 1, 10· ἔλκω τὸ ξίφος Σοφ.

Ἀντ. 1208· «-ἔγχος ἐπὶ τινι» Εὐρ. Ῥῆσ.

576· τελείως δὲ «-μάχαιραν ἐκ κολεοῦ» Δ.

Λαερ. 6, 65· «ιστία = τραβῶ, ἀνοίγει τὰ

πανιά Ὀδ. 6, 426· «-δίκτυον ἐκ βόλον»

Θουκρ. 1, 40· «τάλαντα = ἀνέλκω τὸν ζυ-
γόν, ὅπως ζυγίσω Ἰλ. 0, 72· ἐνταῦθα δὲ συγ-

καταλέγεται ἡ σημα. τοῦ βάρους, ὅπερ κα-

θίλκει τὴν πλάστιγγα· «τὰ πλεον ἔλκοντα
βαρύτερα νομίζονται Πλατ. νόμ. 316· καὶ

μετὰ αὐτ. τοῦ βάρους· «τρίτον ἡμιτάλαντον
ἔκαστος ἔλκων» Ἦρ. 1, 50, καὶ Ἀριστοτ.

Ζ. 1, 8, 6· πρὸλ. Πολυδ. 22, 16, 19, καὶ
μετ. εἶμαι ἰσθέρωπος, ἀντάξιος, ἀνταποκρί-

νομαι· ἔλκων τὴν τοῦ συγγραφῆος προσδα-

σίαν», 12, 28. 6· μηκύνω, παρατείνω, «-τὴν
χρόνον τῶν συνηθῶν ἀεὶ»· «λίσσεται τὴν σύ-

στασιν ἐπὶ τοσοῦτο ἐλκῶσαι· «λίσσεται ὅτι
παρετάθη ἐπὶ τοσοῦτον Ἦρ. 7, 167· «τῆς

συνηθείας ἐλκυσθίσσης Πολυδ. 31, 21, 8·
«-βίον τὸν =παρτείνω Εὐρ. Ὀρ. 207, ὡς καὶ

«μακρόπουνον ζῶαν», Φοιν. 1635· «γῆρας
μεγν. προσέτι· «-ποδὸς βάσις» = ἡμιδυσ-

κῶν νά εἰσδύση, ὡς καὶ Ἦρ. ἔλκω προ-

φάσεις = κάμνω μακρὸς ὀπκιωγῆς, εὐρίσκει
προφάσεις (ἢ κάμνω βεβαιομένην ἐπαρρογὴν

αὐτῶν) Ἦρ. 6, 88, Ἀριστ. Λυσ. 726· «-πάν
πράγμα καὶ κατηγοροῦν» = ἐπάγω πᾶν τὸ δυ-

νκτόν Πολυδ. 31, 10, 4· ἔτι - λῶ γὰρ
ἀνωτίρω» ἐν ἐλαυτῷ ἔλκω, εἰσπνῶ, τὸν

ἀέρα, Τιμ. Λοκρ. 101, Ἀριστοτ. «ταῖς ροῖς
=μυρίζω, ὄζω καὶ περὶ φουτῶν, πίνω Θεοφρ.

μὲ μεγάλας ρουπικὰς πίνω, καταπίνω» -ἀ-

μυστιν Εὐρ. Κύκλ. 417· «πικνὰς Ἀλεξ.

π. Ἀθην. 11, 470 καὶ μεγν. «ἔτι δὲ -μα-

στοὺς Εὐρ. Φοιν. 987· κληρόνομαι, λα-

χαίνω Ἀπολδ. 2, 8, 4· «πλίνθους ἐλκῶσαι
=πλίνθους τραβῶ Ἦρ. 1, 179· «ἡ θυρί· ἔλ-

κειν = κάμνει ρεῖμμα Θεοφρ. 1· «χ λαντὶς =
=κάμνω νά σφύρειται ὑποκάτω Ἑρριπ. π.

Ἀθην. 8, 347· «-θαλάττιον ἔλκων Ἀρχιππ.

π. Πλουτ. Ἀλκιβ. 1· «δύομα = παρῶν,
δέχομαι τὸ ὄνομά μου Δ. Περ. 42, ὡς καὶ

α· τὸ γένος ἀπὸ τινος Στραβ. 11, 515· ὁ-
μολῶς «ὁ ἄρτος ἔλκει χροῖμα κάλλιπτον» =

παραλαμβάνει τὸ χροῖμα Ἀθην. 3, 113· ὡς
καὶ «φαντασίαν Πολυδ. 32, 20, 5· Τὸ δὲ

μέσ. συχνὰ = τῷ ἐνερ. -ἐλφω = ἐξελκυσ-
τὸ ἐλφωσ Ἰλ. α, 104· «-χαλῆας ἐκ κεραι-

λῆς» =μαδῶ τὰς τρίχας μου, κ, 45· α· «-δί-
φρον ἀσπαστρον πυρὸς» =σφῆρα τὸ καθίστα
μου πηλοῦν τοῦ πυρὸς Ὀδ. τ, 506· «τι-
μᾶς, -ἀφένος =σφετερίζομαι, ἀρπάζω
Θεοφρ. 30. Περὶ ἐλάου, φουσκῶναι, ῥήγνυ-
μαι Θεοφρ. Περὶ ποταμῶν, χωρῶν, ἀντρίφω-
μαι πρὸς τι, ἐκτείνωμαι· «ἔλκεται αἶα πρὸς
ἀνατολὴν Δ. Περ. 1086, Λυκαφρ. 702.

Ἐλκ-ώδης, 2· ὁμοίος μὲ ἔλκος Διοσκ. πλη-
ρης ἔλκων· -χρῶς Εὐδρ. Ἰππ. 1359, ἱατρ.

Ἑλκωμα, τό· ἑλκος, πληγή Ἰπποκρ. καὶ ἄλλ.
Ἑλκωματικὸς, 3· κάμνω· Ἑλκῃ Διοσκ. 5,
106, ulcerativus.

Ἑλκωσις, ἡ· τὸ πληγῶναι, ἢ ἐμπύσις·
«ἐλκώσις ἰσχυρὰς ἐγγιγνομένης» Θεοφ. 2,
49, ἰατρ. «Ἐτι δὲ περὶ δένδρων Θεοφρ. αἰτ.
φυτ. 1, 14.

Ἑλκωτικός, 3· ἑλκωματικός ἰατρ μετ.
«ἐλκ. καὶ δηκτική δριμύτης», περὶ τῆς κυρω-
θίας τοῦ Ἀριστοφάνους Πλουτ. Ἀρ. καὶ
Μεν. 4, exulceratorius.

Ἑλλά, ἡ· 1) ἑδρα, καθέδρα Λακων. Ἦσυ.
solla· 2) ἐμπορικὴ πόλις ἢ θέσις ἐν Ἀσίᾳ Στ.
Βυζ. καὶ Πολυδ. κατ. Ἑλλάδος.

Ἑλλά («Ἑλα χειρόγρ.») τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς
ἐν Δωδωνῇ Ἦσυ. οἱ δ' ἱερεῖς αὐτοῦ Ἑλλοίως.
Ἑλλάδ-ἀρχῆς, ου, δωρ. Ἑλλάδ-αρχος, ὁ·
ἀρχὴ τις ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων Ἐπιγρ.
Ἑλλάδ-ἰδη, ἡ· χορεύτρια Βυζαντίς Δεοντ.
Σχολ. 6.

Ἑλλάδικός, 3· α) ὁ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος Στ.
Βυζ. 6) ὁ Ἑλλήν Βυζ.

Ἑλλάδ-ῖος· γραμματικός Ἀλεξανδρινὸς ἐπὶ
Θεοδόσιου Σουῖδ.

Ἑλλάθι· Ἑλλάθι Σμωνιδ. Κετ. σ. 104 καὶ
Ἐτ. Ρουδ. σ. 566.

Ἑλ-λαίμαργέω· ἀσπτεύω· ἑλλαιμαργήσεις
Γρ. Νόσ. τ. 2, σ. 757, helluor.

Ἑλ-λαμβάνω· λαμβάνω, πιάνω Ἰωσ.
ἀρχ. 6, 7, 5, apprehendo.

Ἑλ-λαμνένη, ἡ· μήτηρ τοῦ Ἀνταίου.

Ἑλ-λαμπρύνω· ἐπιδεικνύομαι εἰς τι
λαμπρὸς, γαυριῶ, καυχῶμαι διὰ τι· τῷ ἔργῳ
Δ. Κασ. 73, 19· ἀπολ. Δουκ. splendesco.

Ἑλ-λαμπτικός, 3· χρησιμεύων εἰς τὸ λάμ-
πειν, φωτίζειν.

Ἑλ-λάμπω· ἐν τινι, ἐπὶ τινος λάμπω, φαί-
νομαι, περὶ τοῦ Σειρίου Ἀρχιλ. π. Πλουτ.
ἀποσπ. 32. Μσ. εἰς τι ἐξέχω, διαπρέπω
Ἦρ. 1, 80, Illuceo.

Ἑλ-λαμφίς, ἡ· τὸ εἶς τι, ἐπὶ τινος λάμπειν
-ήλφις Ὑ. Πλουτ. 79. σ. 929, splendor.

Ἑλλαν, δωρ. καὶ αἰολ. ἀντὶ Ἑλλήν· στρα-
τὴς Πινδ. Ν. 10, 46· ἴδε Ἑλλήν.

Ἑλλάνα· Ἑτρούσκικὸς τόπος Tab. Pent.
Ἑλλάνικη, ἡ· Ἀνίκη Κοιρτ. 8, 3, 21.

Ἑλλά-νικος, ὁ· 1) ἱστοριογράφος ἐκ Μι-
τυλήνης τῆς Αἰσίου, πρὸ τοῦ Ἡρόδοτου Θεοκ.
2) ἱστοριογράφος ἐκ Μιλήτου· 3) υἱὸς τοῦ
Ἀλκαίνετου ἐκ Λεπρέας, ὅστις τὴν 89ην Ὀλ.
ἐνίκησεν εἰς τὴν πυγμαχίαν τῶν παίδων Πaus.
4) Ἥλιος Ὀλ. 177, κατὰ Φώτ. (Ἐ κατὰ
Κραμ. Ἀν. 2, σ. 60)· 5) γραμματικός τις
Σχολ. Σοφ. εἰς Φιλ. 6) Σαρακῆσιος ἐπὶ Δίω-
νος Πλουτ.

Ἑλλαντικός, δωρ. 3· Ἑλληνικός Μ. Ἐτ.

Ἑλλανίς, ἡ· ὄν. γυν. Ἀγαθ.

Ἑλλανίς, δωρ. ἡ· Ἑλληνίς Σοφ. Αἴ. 426.

Ἑλλαννο-δικαί, οἱ· δικάσται τῶν Ἑλλήνων.
α) ἀγωνοδίκαι εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας,
τῶν ὑπολοίπων δ' ἀριθμὸς διαφόρως ἀναφέρεται·
Πaus. 5, 9· 6) δικάσται εἰς τὸν στρατὸν τῶν
Μηλοποννησίων συμμάχων Ξεν. Λακ. 13, 11.
Ἑλλαννο-δικαίων (Βεκκ.-δικεών), ὄνος, ὁ·

κατοικίαι τῶν Ἑλλαννοδικῶν ἐν Ἠλίδι Πaus.
6, 24, 1.

Ἑλλαννο-δικέω· εἶμαι ἑλλαννοδίκης εἰς τοὺς
Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας Πaus. 6, 9.

Ἑλλαννο-δικία, ἡ· τὸ τῶν Ἑλλαννοδικῶν
ἀζίωμα Τζετζ. Ἰστ.

Ἑλλαννο-κράτης, ου· Ἀριστοκράτης τῶν Ἀριστοκ.
Ἑλλάνωρ, ορος, ὁ· βασιλεὺς Ἀργούς Σχολ.

Ἑλλαπίνη, αἰολ. ἀντὶ Εἰλαπίνης Ἐτ. Μ.

Ἑλλάς, ἡ· 1) πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ
Φθιώτιδος, ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος θεμελιωθείσα

Ἠλ. 60. κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὀμ. ἡ μετὰ τὸν
τοῦ Ἀσώπου καὶ Ἑνιπέως χώρα, ὑπὸ τῶν
Μυρμίδων κατοικομένη Ἠλ. αὖν Ἑλ-
λάδα καὶ μέσον Ἀργος Ὀδ. 3, 726 καὶ
συχνόν. Οὕτω δ' ἐκαλεῖτο καὶ σύμπασα ἡ
Θεσσαλία Ἦρ. 1, 56. Ἀργότερ. συνήθ. ἢ
καθ' αὐτὸ Ἑλλὰς ἄνευ τῆς Πελοποννήσου

Ἦρ. καὶ Θεοκ. Ἀλλὰ καὶ ἡ Μεγάλη Ἑλλάς,
τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Ἰταλίας Πολυδ.

Στραβ. Ἐξ ἐπιθ. 0ηλ. π. χ. -πόλις ἑλληνικὴ
πόλις Ἦρ. 5, 93 καὶ συγχα· ἡ δὲ Αἰσχ. Ἀγ.

109 -στολή Σοφ. Φιλ. 223· πρὸ πάν-
- γῃ καὶ χώρα τραγ. εἰ δὲ μετὰ τοῦ γυνή

καὶ ἄνευ αὐτοῦ, ἡ Ἑλληνίς, Ὡς ὄν. γυν.
Ξεν. Ἀν. 7, 8, 8· 2) ὄν. πλοίου Ἀττ. ναυτ.

Ἑλλάς-ποντος, δωρ. ἀντὶ Ἑλλησποντοῦ
Θεοκρ.

Ἑλλέθιχος· ἀνδρ. ὄν. Λιδάν.

Ἑλλεβορία· ἔχω ἀνάγκην ἑλλεβόρου, εἶ-
μαι παράφρων Καλλιπ. π. Σχολ. Ἀριστ.

σφ. 1480.

Ἑλλεβορίζω· δι' ἑλλεβόρου καθαρίζω, κά-
μνω φρόνιμον· «τί σεαυτὸν οὐχ ἑλλεβορίζεις

ἐπὶ τοῦτοις» Δημ. 18, 121, Πλουτ. Ἀλεξ.
42· ἑλλεβορίζομαι = ἐπιγραφὴ κυρωθῆς

Διφίλου Β. Ἀν. 100, 12.

Ἑλλεβορίνη, ἡ· ἐπιπακτὴς Θεοφρ. Γ. Φ. 4.

Ἑλλεβορισμός, ὁ· θεραπεία αἰ· ἑλλεβόρου
Ἰπποκρ.

Ἑλλεβορίτης οἶνος· μετ' ἑλλεβόρον κατε-
σκευασμένος οἶνος Διοσκ. 5, 82.

Ἑλλεβορο-ποίησις, ἡ· ἡ πόσις ἑλλεβόρου
Ἰπποκρ.

Ἑλλέβορος, ὁ, καὶ ἑλλεβόρος· 1) βοτάνη
τις, τὴν ὅποιαν μεταχειρίζοντα ὡς ἱατρικὴν

πρὸ πάντ. κατὰ νοσημάτων τῆς ψυχῆς
παραφροσύνης ὅθ' «ἐπὶ ἑλλεβόρον» = εἰσὶν

τρεῖς ἄριστοι σφ. 1489· ἑξετιμᾶτα δὲ τὰ
μέγιστα 6 εἶς Ἀντικύρας Ἰπποκρ. Πλατ. Εὐ-

θύδ. 299· «ἑλλεβόρου πικρότερον» Καλλιπ.
1 (5, 29)· 2) χρυσῶν κόσμημα τῶν γυναικῶν

Ἀριστ. π. Πολυδ. 7, 96 (ἑλλ. γραφ.) καὶ Νί-
κοστρατ. κωμ. παρὰ Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 209.

Ἑλλεθοναί (ἴδ' ἐλῶ), οἱ· ταινίαι, στρῆμα-
μένα σχοινία, μετὰ ὅποια δένονται τὰ δρᾶγ-

ματα τῶν σταχίων Ἠλ. σ. 553, Ὀμ. Ὀν.
Δημ. 456, Ἦρ. ἀσπ. 291.

Ἑλλεθονός, ὁ· δεσμός Σουῖδ.

Ἑλλέβορος, ὁ· ποτ. Κάτω Ἰταλίας Πολυδ.

Ἑλ-λειμμα, τό· 1) τὸ ἀφελόν, τὸ ἑλλει-
πον, σφάλμα· «τὰ καθ' ὅμας ἑλλείμματα»,
ἐνθα δὲν ἔχαστε τὸ καθήκον σας Δημ. 2,
27· ἑλλείψις, καθυστέρησις φόρου, 23, 46.

*Αριστοτ. ῥητ. 1. «τὰ περὶ τὴν διάλειπτον (ἐλ-
λειπματα» Δ. Ἀλ. π. Δημ. 20.
*Ελ-λειπασμός, ὁ τὸ ἀνωτ. Λουκ. Φ. λοιπ. 20.
*Ελ-λειπής, 2. ἀδόκ. ἀντὶ ἐλ-λειπής.
*Ελ-λειπογνώμων· ὁ μὴ κίετι δι' ὁδόντων
γνωσθῆναι δυνάμενος ἀρ. λεξ.
*Ελ-λειπόντως· μὲ ἔλλειψιν Πλωτίν.
*Ελλειπτικός, 3. ἔχων ἔλλειψιν Εὐστ.
*Ελ-λείπω 1) μτβ. εἰς τι ἀφήνω ὅπως
α) ἀφήνω ὑπόλοιπον· ἔλπειδα Εὐρ. Ἠλ. 609,
πρὸ πάντ. εἰς τὸν λόγον παραλείπω «τοῦτ'
αὐτὸ ἡ ζήτησις ἐλλείπει» Πλάτ. πολιτ. 267.
«ὅ, τι ἂν τις ἐλλείπη λέγων», Φαίδρ. 272,
καὶ πολλά. «ἐλλίπουν οὐδὲν τῶν δεινοτάτων
φανήσεται» = ὅλπει φανῆ ὅτι κχει πράξει πᾶν
ὅ, τι προμερὸν Δημ. 22, 47, ὡς καὶ «αὐδὲν
προθυμίας» = δὲν ἔλλειψεν διόλου νὰ δεῖξῃ προ-
θυμίαν Πλάτ. Τιμ. 70 καὶ Αἴσχ. Πρ. 341.
ὅ. 6) παραλείπω· μὴ δὲν Σοφ. Αἴ. 1358.
«τὶ τῶν νομίμων» Σεν. Κυρ. 1, 2, 14.
«οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ πῶσθαι τῶνδ' ἀ-
λθινοῖαν πέρι» = δὲν θέλω παραλείψει τίποτε,
ὥστε νὰ μὴ διερευνησῶ τὴν ἀλθινοῖαν Σοφ.
Τρ. 70. «οὐκ ἐλλείψει εὐχαριστῶν» = δὲν θέ-
λει παύσει νὰ δημολογῇ χάριν Δημ. 18, 92,
ἐν ἀφίσηματι· «χρη μὴ δὲν ἐλλείποντα τιμᾶν
τοῦς θεοῦς» Σεν. ἀπομν. 4, 3, 17. «ἔτι δὲ
παθ. «μὴ ἐλλείποιθα εὐ ποιῶν» = νὰ μὴ μένῃ
ὅπως εὐεργετῶν Σεν. ἀπομν. 2, 6, 5. «τὰς
ἐσφοράς» = παραλείπω νὰ πληρώσω τὰς ἐσ-
φοράς, καθυστερῶ αὐτάς Δημ. 24, 172. «ἐλ-
λείπεται ἱ τοῖς νόμοις» = λείπει εἰς τοὺς νό-
μους Ἀριστοτ. πολ. 2, 6. γ) καταλείπω,
προσίδω τινά, ὡς τὸ deficere Πολυδ. 9, 41.
δ) λείπω, μένω ὅπως τοῦ ἀπαιτουμένου
τροῦ, ὡς δύνανται τις νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ἀνωτέρω
ἀναφερθὲν «προθυμίας ἐλλ.» «πολλοὺς γὰρ καὶ
τοῦ παντός» Αἴσχ. Πρ. 963. «τοῦτου ἐλ-
λείπομεν» = εἰς τοῦτο μένομεν ὅπως Θουκ. 1,
80. «ἐμπειρία τινός» = κατὰ τὴν ἐμπειρίαν
ὅπως Πλάτ. πολ. 6, 484, ἀντιθ. τῷ ὁπε-
ραίρω, νόμ. 4, 717, μετγν. δὲ καὶ μετὰ
δοτ. Πολυδ. 4, 60, 2. 2) ἀμτβ. λείπω· ἄτας
οὐδὲν ἐλλείπει» Σοφ. Ἄντ. 581. «ἐὰν δὲ τι-
σιν ἐλλείπωσι χάριτες» Πλάτ. νόμ. 5, 740.
«ὅν οἷς ἐσσι καὶ ἐν οἷς ἐλλείπει» Αἴ. 632.
«ὅν τῷ ἔργῳ ἐλλείπομεν» = εἴμεθα ἐλλείπετε
Θουκ. 1, 120, ἀντιθ. τῷ παρῆναι Σεν. Ἱέρ.
1, 28. τὸ ἐλλείπον = ἡ ἐλλείψις, Κυρ. 1, 5,
13. «τῷ ἐλλείποντι τῆς ἐπιστήμης» = εἰς ἐλλεί-
ψεως τῆς γνώσεως Θουκ. 6, 69. «τὰ ἐλλεί-
ποντα», ἀνάλογον τοῦ ἡένδει· Αἴ. 33, 10.
ἔτι δὲ ἀπρως. Πλάτ. νόμ. 8, 844. «ὅν
ἐνλείπει τῇ πόλει» = ὅσον εἶχεν ἔλλειψιν ἡ πό-
λις Δημ. 18, 302. «οὐδὲν ὅν ἐνλείπει τῶν
χρημάτων» = ἡτοι ἐλάβετο πάντα Πολυδ. 11,
28, 4. ὅ. εἰμαι μακράν, ἀπείχω = ἡ ἄβας ἀκ-
μαίας Αἴσχ. Ἐπτ. 10. «τοσοῦτον ἐλλείπει
τοῦ λυπεῖσθαι ὥστε καὶ χαίρειν» = τοσοῦτον
ἀπείχῃ τοῦ λυπεῖσθαι, ὥστε χαίρει μάλλον
Ἀριστοτ. ἡθ. 2, 7, 10. 10. 10.
*Ελ-λειπώς· ἔσ' ἐλ-λειπής.
*Ελ-λείχω· ἐντὸς τινος γλίσχω· ἐλλείχοντα
τῶν Ἀθηνῶν· Ἰουκ. βεβαίως ἐκ κοιν.

*Ελ-λείψις, ἡ τὸ ὅπως ἀφήνει Σχολ. καὶ
γραμ. περὶ παραλείψεως λέξεσι, ἔλλειψις· ἡ
ἐλλείψις ἀντιθ. τῷ ὁπερβολῇ καὶ ὁπερὶ γ
Πλάτ. Πρωτ. 356, Ἀριστοτ. ἡθ. 2, 6. ἐν γέν.
δὲ τὸ ὁπολείσθαι τοῦ ἀπαιτουμένου μέ-
τρου, πραετερμίσσις.
*Ελλερον· κακόν, κατὰ διάλεκτ. ἀργ. λεξ.
*Ελλερασφόντης· Βελλερασφόντης Εὐστ.
*Ελ-λεσχος, 2. εἰς τοὺς λόγους (ἐν τῇ λέ-
σει), πανταχοῦ γνωστός Ἡρ. 1, 153.
*Ελλετε· ἔρρετε Καλλ. ἀποστ. 292.
*Ελλη, ἡ· 1) θυγ. Ἀθάμαντος, ἀδελφὴ τοῦ
Φριξοῦ Ἀπολλ. εἰς τῆς καὶ ὁ Ἐλλήσποντος
= ὁ Ἐλλῆς παρ' ὁμός Αἴσχ. Πέρσ. 70.
Πόρος Ἐλλῆς. Ὁ τάφος αὐτῆς παρὰ τὴν
Πακτόν τῷ Ἐλλήσποντῳ Ἡρ. 7, 58. 2) ὄν.
πλοῖον Ἀττ. ναυτ. 3) ὁ Ἐλλήσποντος, Τρετίζ.
*Ελλήκω· πλήσσω· ἀνελήκωσα, ἔπλησσω,
ἐφώρῃσα Ἡουκ.
*Ελλήν, ἡ· 1) υἱὸς Δευκαλίωνος καὶ
Πύρρας, βασιλεὺς Θεσσαλίας, γενάρχη τῶν
Ἐλλήνων Ἡρ. 2) Ἐλλήν, κατὰ πρῶτον ὁ
παρὰ τὸν Παρνασσόν τῆς Φωκίδος λαός, ἔ-
πειτα δὲ εἰς τὴν Θεσσαλίαν (κατὰ Τλ. 6, 984
= Μυρμιδόνες καὶ Ἀγαιοί), ἀργότερα δὲ
τὸ γενικὸν ὄνομα τῶν Ἐλλήνων, ἀντιθ. πρὸς
τοὺς βαρβάρους· πρὸλ. Ἡρ. 1, 56, Θουκ. 1,
3. 3) ἀνδρ. ὄν. ἑπτ. ἐπὶ θ. - στρατὸς Πινδ. Ν.
10, 25. - ἀνὴρ Αἴσχ. Πέρσ. 355. ἔτι δὲ ἡλ.
- σάτις Αἴσχ. Ἀγ. 1254. Ἀἰδμ. Ἐβραῖος Κ. Δ.
*Ελ λ η ν - α ρ χ η ε'· ἀξιωματὶ ἐν Βασίλειῳ
Ἑπτ.
*Ελλήνισμός, ὁ· φυλὴ Ἰουδαϊκὴ εἰς Ἐλ-
ληνός τινας ἐκεῖ δόγηθησιν Ἰουστιν. Μαρτ.
α. 178.
*Ελλήνισ· εἰς τὴν γλῶσσαν, τὴν ἐνδυμα-
σίαν, τὴν διαίταν καὶ πάσας τὰς σέσεις φέ-
ρουμαι ὡς Ἐλλήν, πρὸ πάντ. τῇ φωνῇ ὁ-
μιλῶ ἑλληνιστὶ Αἴσχιν. 3, 172. καὶ ἄνευ προ-
σθήκ. Πλάτ. Πρωτ. 327, Σεν. Ἀν. 7, 3, 25.
ἔτι δὲ μτβ. κάμνω τὴν ἑλληνικόν, τὸ ἐλ-
ληνίζω μετγν. μεταφράζω ἑλληνιστὶ Δ. Κασ.
55, 3. ὅ. παθ. «ἡλληνίσθησιν» (κατὰ
διόρθωσιν χειρογρ. ἐλλ., οὕτω δὲ καὶ μετγν.
ἐλληνίσθαι ἄνευ αὐξ.) τὴν νῦν γλῶσσαν
ἀπὸ τῶν Ἀμυρακιστῶν = ἔλαβον τὴν ἑλλη-
νικὴν τῶν γλῶσσαν παρὰ τῶν Ἀμρ. Θουκ.
Ἐλληνικός, 3. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἡρ. καὶ
οἱ ἔξ. ὡς ἡλ. συχνά. Ἐλλῆς καὶ συνθ.
Ἐλληνίς· ἐπὶ. Ἐλληνικός· ὅπῃ καίτοι
εὐρίσκεται π. Εὐρ. Σεν. θεωρεῖται ὡς μὴ κα-
λὸν ἀπαικόν.
Ἐλλήνιος ἡ Ἐλλάνιος, 3. α) τῷ ἀντιθ.
Ἡρ. 5, 49. ἀλλὰ σπανιότ. τοῦ προηγ. καὶ
μᾶλλον π. Εὐρ. Ἐλ. 230. 6) Ἐλλήνιον,
τὸ = τόπος ἐν Σπάρτῃ Παισ. 3, 12, 6.
Ἐλλήνις, ἴδος, ὄψις. Ἐλλήνις 1) ὅλ. τοῦ
Ἐλληνικός, ἑλληνική· πόλεις Θουκ. 1,
35. 2) ὄν. ἀσπίς τινός Ἀνθ. Παλ.
Ἐλληνισμός, ὁ· τὸ ἴδιωμα τῆς ἑλληνικῆς
γλώσσης Ἀθην. 9, 367 καὶ συχνά παρὰ
γραμ. πρὸ πάντ. ἡ ὁρθὴ χρῆσις τῆς γλώσσης
ἐκκλ. ἡ ἑλληνική καὶ τῶν εἰδωλολατρῶν ἡ δι-
δακκαλία, παιδεία.

Ἐλ-λοπεύω· ἀλιεύω, ψαρεύω Ἐτ. Μ. 331· Ἐλλοπία, ἡ (παρ' Ἡρ. 8, 23-μοίρη) 1) χώρα εἰς τὰ βόρεια τῆς νήσου Εὐβοίας, εἰς τὸ ἀκρωτήριον Κηφατον, ἐκ τοῦ Ἐλλοπος ὀνομασθεῖσα Στραβ. 2) ἔπων τῆς ὅλης νήσου Στραβ. 3) χώρα εἰς τὴν Ἑπειρον παρὰ τὴν Δωδώνην Ἡσ. Στραβ. Ἐλλοπίαι, δ' ἰχθὺς (διόρθ. Μείνεκ.) π. Ἀθην. 7, 326. Ἐλλόπιδας, παρειαῖος δ' Ἡσυχ. ἐκ τοῦ κρατίν. (κοινῶς λέγει νεβροῦς καὶ στρουθοῦς ἢ νεοττοῦς ὄφεις), παρὰ Ἐτ. Μ. 331, 35 ὁρβότ. Ἐλλόποδες, ἀπὸ τοῦ ἄλλεσθαι. Ἐλλοπίδης· Σορακίδης τις Αἰλ. Ἐλλοπίους, δ' κατ. τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐλλοπίαι, π. ὁ Εὐβοὺς Καλλ. Δηλ. 20. Ἐλλοπιεύω· ἀλιεύω Θεοφρ. 1, 42. Ἐλλόπιον, τό· πόλ. Αἰτωλίας Πολυδ. κατ. Ἐλλοπιεύς Στ. Βυζ. Ἐλλοπίων· Σωκρατικός τις Περικλῆς Πλουτ. Ἐλλοπος, δ' ἰχθὺς Ἐμπεδ. 470· πρὸλ. Ἐλλοφ. Ἐλλόπους, δ' ὁρβότ. Ἐλλοπίων, ὠνος. Ἐλλοπιὸν ἀγαθὸν Ἡσυχ. Ἐλλός, ἡ Ἐλλός, δ' νεβρός, ἐλαφάκι Ὁδ. τ. 228, Σοφ. ἀποσκ. 105, himnulus. Ἐλλός δ' ἄφρωνος, ὡς ἐπὶ τῶν ἰχθύων Σοφ. Αἴ. 1297, καὶ ἀποσκ. Ἀθην. 7, 277· πρὸλ. Ἐλλοφ. Ἄλλοι παρήγον αὐτὸ ἐκ τοῦ ἐλαύνω καὶ ἐξηγ. ταχὺς Μαρίν. Ἐλλος καὶ Ἐλλός· ὁ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου Κ. Σμ. Ἐλλο-φόνος, 2· νεβροῦ φονεύων· -Ἀρτεμίου Καλλ. Ἀρτ. 190. Ἐλ-λοχαί· κείμεναι εἰς ἐνέδραν καὶ παρατηρῶ τοὺς διαβαίνοντας, ἐν γέν. ἐνεδρεύω, ἐπιβουλεύω· τινὰ, ἔλλοχων αὐ με ἐνταῦθα κατέκεισο· Πλατ. συμπ. 213, Αἰλ. Ζ. 1. 6, 4 καὶ ἄλλ. ὁ. παθ. «Νεῖλου ἔλλοχούμενον τοσοῦτοις κακοῖς» = εἰς τὸν ὁποῖον τοσαῦτα κακά (θηρία) κρυμμένα ἐνεδρεύουσιν Ἀλκυφρ. 2, 3. Μέσ. κείμεναι εἰς ἐνέδρας, εἶμαι κρυμμένος Φαλαρ. ἐπ. 5, insidiator. Ἐλ-λόχησις, ἡ ἐνέδρα Σουῖδ. ἐν λ. δεξιός. Ἐλ-λοχίζω· ἔλλοχαίω, ἀπολ. Εὐρ. Βαχχ. 723· τινὰ = θέτω τινὰ εἰς ἐνέδραν Πλουτ. Φιλοπ. 14. Ἐλλοφ., ὄπος, δ' ἐπὶ τῷ ἐλλός· Ἡσ. ἀσκ. 212· ἐτι δὲ οὐα. ὁ ἰχθὺς· πρὸλ. Πλουτ. συμπ. 8, 1· πρὸ πάντ. πολυτιμὸς τις θαλάσσιος ἰχθὺς, ὁ ξιφίας Ἀριστοτ. Ζ. 1. 2, 13, 15, Ἀθην. 7, 249. Ἐτι δ' ἔλλοφ γράφεται Μάτων π. Ἀθην. 4, 136. Ἐλλοφ., ὄπος, δ' υἱὸς Ἰωνος. Ἐλ-λύπος, 2· ὁ ἐν λύπῃ, ὀλιμμένος· -καὶ περιφρονητικότες Πλουτ. συμπ. 1, 4, 2, ἀντιθ. τῶ· εὐθυμοὶ καὶ ἡλαροί, mœstus Ἐλ-λυσιν· ἐλλυσιν Κρήτης Ἡσυχ. Ἐλ-λύτατον· οἰκτρότατον Ἡσυχ. Ἐλ-λύτης, δ' πλακοῦς τις Ἡσυχ. Ἐλ-λυχνιάζω· βάλλω θρυαλλίδα, φέλι Διοσκ. 1, 97. Ἐλ-λύχνιον, τό· τὸ ἐν τῷ λύχνῳ, θρυαλλίς, φέλι τοῦ λύχνου Ἡρ. 2, 62, Ἱπποκρ. καὶ μετγ. ἀνθ' οὗ κατὰ τοὺς ἀγγικιστάς ἀντι-

κὸν εἶνε θρυαλλίς Φρυν. ἐκλ. σ. 162. Ἐλ-λυχνιώτης ἡ -οτός· ὁ ἐκ θρυαλλέος ἱατρ. Ἐλ-λώδωμαι· λοιδορῶ, ὀβριζῶ, φέρω εἰς τινα αἰσχύνῃ -εἰς τὸν οἶκον· Ἀντων. Λιδ. 11, 8. Ἐλλωτία, ἡ ἀρχ. ὄν. καὶ ὁρτὴ τῆς Εὐρώπης Ἐτ. Μ. αὕτη Ἐλλωτίς ἐκαλεῖτο, ὡς καὶ ὁ ἐκ μυρσίνης πλεκόμενος αὐτῆς στέφανος Ἀθην. 45, 678, καὶ ὁρτὴ Ἐλλωτία τὰ ἐν Κρήτῃ Ἡσυχ. Ἐλλωτίς, ἴδος, ἡ 1) ὄν. Εὐρώπης 2) ἔπων. Ἀθηνᾶς π. Κορινθίους, ὁ δὲ ναὺς καὶ ἡ ὁρτὴ αὐτῆς Ἐλλωτία τὰ ἐκαλούντο Πινδ. Θ. 13, 19· Ἐλμαντική, ἡ· πόλ. Οὐακαίων Ἰσθ. ῥων Πολυδ. κατ. Ἐλμαντικός Στ. Βυζ. Ἐλματα· ὀμυλῆματα, ἐνελήματα, σανιδώματα (Κύπριοι ἀντὶ σέλιματα) Ἡσυχ. Ἐλμακίνη λευκός· λεπτὴ σχοῖνος Ἡσυχ. Ἐλμιγξ, ἰγγός, ἡ ἴδ' Ἐλμινξ. Ἐλμινθιάω· πάσχω Ἐλμινθας Ἀριστοτ. Ζ. 1. 9, 6. Ἐλμινθιον, τό· ὄπκ. τοῦ Ἐλμινξ, σκουληκάκι Ἱπποκρ. ἐπιδ. 4, Ἀριστοτ. Ζ. 1. 6, 16, lumbriculus. Ἐλμινθο-βότανον, τό· βότανόν τι διὰ τὰς Ἐλμινθας Ἀλ. Τραλλ. ἐπ. 7. Ἐλμινθ-ώδης, 2· ὁμοῖος μὲ Ἐλμινθας Ἀριστοτ. Ζ. 1. 4, 11. Ἐλμινξ καὶ Ἐλμινξ, ἰνθος, ἡ (ἔλλω, ἐλλω) σκώληξ, πρὸ πάντ. σκώληξ τῶν ἐντοσίων, ἀσκαρίς, κοιν. λεβὺς Ἱπποκρ. Θεοφρ. καὶ ὁ Ἱπποκρ. ἔχει καὶ ἔλμιγγας οἰονί ἐξ ὄν. Ἐλμιγξ καὶ Διοσκ. τοὺς Ἐλμινξ, καὶ ἄλλ. ὄν. Ἐλμινξ, ὄν. πλ. Ἐλμινξ Ὀπκ. ἄλ. 3, 180, οἰονί ἐξ ὄν. Ἐλμινξ, ἡ τις ἐνρίσκειται π. Ἀριστοτ. Ζ. 1. 8, 20 lumbricus. Ἐλμινξ βασιλ. Ἀρκαδίας Πολύδαν. Ἐλξίνη, ἡ· φυτόν μὲ τριχότους λοβοὺς Διοσκ. 4, 86, parietaria officinalis· ἐτι δὲ atterhinum aegyptiacum, αὐτοῦ κατὰ δὲ Ἡσυχ. Ἐλξίνη· περδίκιος βοτάνη, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἡρτίς πᾶσα, ὡς. Ἐλξίς, ἡ· τὸ ἔλκειν, ἐφέλκειν, περὶ τῆς ἔλξεως τοῦ ἡλέκτρου Πλατ. Τιμ. 80, τὸ ἐφέλκειν, σύρειν· -Ἐκτρος, ὁποῖον δ' Ἀγρίλλος εὐρεῖν εἰς τὴν ἄμαξαν Πολυδ. 3, 391· -ἰματιών Ἀλκ. Α. 122· -τόξων Φιλόστρ. Ἐλοεῖμ· ὁ σύντροφος τοῦ Ἐλου (Κρόνου) ἐν τῇ Φοιν. μυθολογία Φίλων. Ἐλόημ· Ἐβραῖος, ἐπὶ γρ. Ἐλό-νομος, 2· εἰς ἔλη διατρέβων Ἱπποκρ. Ἐλος, εἰς, τό· βάλλας, ὅσωρ λιμνάζον, μὴ κινούμενον· -καὶ λίμναι Πλατ. νόμ. β. 324 καὶ ἀλλαγοῦ κατὰ τοὺς ἀρχ. γράμ. πρὸ πάντ. ἐσώμετοι· σὺνδένδροι τοῖσιν 80, σάα· σκίον ἔλος Ἀπολ. Ρ. 2, 1283· παρ' Ὀμ. χαμῆλωμα, λευκόν, ἐνθα φέρονται κλέθραι π. τ. ὁμ. καὶ βόσκουσι ποιμένα Ἰλ. β. 483, Ὀδ. ε. 474 καὶ μετγ. π. Ἀπολ. Ρ. 4, 976, ἐτι δὲ Ἡρ. καὶ Θουκ. τ. Ἰλ η' = περὶ τῶν χαμηλῶν τύπων τῆς Αἰγύπτου, palus. Ἐλος, οὐς, τό· 1) παραθαλάσσιος κωμόπολις τῆς Δακωονικῆς Ἰλ. Οἱ Ἐλειαί καὶ Ἐλῶτες, ὅπερ Ἰδε· 2) κώμη ἡ χώρα

της Ἠλίδος παρὰ τὸν Ἀλφειὸν Ἰλ. 3) πόλ.
της Ἀργολίδος Ἀπολλ. 4) πόλ. της Αἰγύ-
πτου Στ. Βυζ. 5) πόλιν την ἐν Ἀττικῇ ὡς.
Ἑλουήττιοι, οἱ οἱ Ἑλβετοὶ Στράβ. 4, 192.
Ἑλουοί, ὁρὸς. Ἑλουοί, οἱ οἱ Helvii παρὰ
τὸν Ροδανὸν της Γαλλίας Στράβ. 5, 190.
Ἑλουρίων, ὁ ἄνδρ. ὄν. Ἀθανάσ.
Ἑλουροί, οἱ Σκυθικὸς λαὸς Στ. Βυζ. ἄλ-
λως τὸ ἄρ. λῆξ. Ἑλουροί.
Ἑλουσα, ἡ πόλ. Παλαιστίνης Στ. Βυζ.
κάτ. Ἑλουσηνός.
Ἑλοψ' ἢ ἔλλοψ.
Ἑλπ-ἄγ ὁρᾶς, ὁ Ἀθηναῖος, καθ' οὗ ζῆ-
φώνησε λόγον δ' Ἰσαῖος Ἀρποκρ.
Ἑλπεον ἡλπίζον Παιγ.
Ἑλπη, θυγ. Κύκλωπος Πολυμήμου Ἰω. Μαλ.
Ἑλπ-ἡν ὡρ, ὁρὸς ἄντροπος τοῦ Ὀδυσ-
σεύς Ὀδ.
Ἑλπία, ἡ πόλ. ἐν Δαυνίᾳ, κάτ. Ἑλπι-
ανοί Στ. Βυζ.
Ἑλπί(ας, ὁ 1) ὄν. ἄνδρ. Δημ. 2) Ῥόδιος Στράβ.
Ἑλπίδῃ-φύρος, ὁ Ἑλπιόφωρος Ἐπιγρ.
Ἑλπίδαια, 1) γυν. ὄν. Θρακίη. ἔπιγρ. 2) μῆ-
τηρ Αἰκινίου Βυζ.
Ἑλπιδιανός, ἄνδρ. ὄν. Κρητ. ἔπιγρ.
Ἑλπίδιος 1) ἄνδρ. ὄν. Προκόπ. 2) πολ-
λοὶ Helpidii π. λατίν.
Ἑλπίδῃ-φύρος, ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑλπίδο-δωτήρ Ἑλπίδας θίδων Ἀνθ. 9, 525.
Ἑλπίδο-κασπείω με Ἑλπίδας καλακεύω,
θαλασσοκλῶ Στ. Ἐπιγρ. κ. μουσ. 6, 26.
Ἑλπίδο-πνοῦς, 2' Ἑλπίδα πνέων Ψ. Χρυσ.
Ἑλπίδο-ποιείω Ἑλπίδας παρέχω Σχολ.
Ὀδ. α. 160.
Ἑλπίδοτῃ γυνή τις Ὁρελλ.
Ἑλπίδο-τρίβησις μακρὰ Ἑλπίς Γεωρ Παχ.
Ἑλπίδο-φύρος, 2' Ἑλπίδα φέρων Ψ. Χρυσ.
Ἑλπίδῶ, ὁρὸς. οἱ γυνή τις ἐν Αὐκίᾳ Ἐπιγρ.
Ἑλπίζουσα γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἑλπίζω (μὴ εὐρισκόμενον ἀκόμη παρ' Ὁρμ.
Ἡσ. Πινδ.) προσδοκῶ, προσμένω, συνήθ.
1) Ἑλπίζω, εἴτε μετ' αὐτ. «-ἄκος τορμαῖον
πλημάτων Ἀισχ. Χο. 532, Σοφ. Τρ. 111.
«-τὰ μέγιστα ἀγαθὰ Σεν. ἀπομν. 4, 3, 17.
«-τί παρά τινος=παρ' αὐτοῦ Ἑλπίζω, προσδοκῶ,
Δημ. 19, 102, εἴτε μετ' αὐτ. καὶ ἄπαρ. συν-
ήθ. μέλ. « ἡλπίζε στήθειν Ἑλλήσποντον ῥέ-
οντα Ἀισχ. Περσ. 732, Σοφ. Φιλ. 1160,
καὶ παρὰ πεζ. συνήθ. ὁρ. με τὸν ἄν Πλάτ.
πολ. 5, 453, Σεν. π. προσδ. 5, 11' καὶ ἄνευ
τοῦ ἄν Σοφ. Φιλ. 625, Σεν. Ἀγασ. 7, 6,
σπανιώτ. ἄπαρ. ἐν. Αἰσχ. Χο. 185 «τὼνδε
μυήται Ἑλπίσης ὅπως τεύξει» Σοφ. Πλ. 951
καὶ Εὐρ. Ἡρακλ. 1051' ὅ, τι ἡ ὥς μετὰ μέλ.
Εὐρ. Πλ. 919 καὶ μετγν. «τῇ τύχῃ=Ἑλπίζω εἰς
τὴν τύχην, ἐγκαταλείπω ἑμαυτὸν εἰς αὐτήν,
Θουκ. 3, 97' «ἐπὶ τινι, προσέτι «-ἐπὶ τὸν
ὁδόν Ν. Δ. ἔτι δὲ εἰς τινα, αὐτόθι τὰ
Ἑλπίζόμενα=πράγματα, τὰ ὅποια Ἑλπί-
ζονται Θουκ. 5, 111' «Μήδους Ἑλπισθεῖσα
τροπαιοφόρος λίθος εἶναι» «περὶ τῆς ὁποίας
οἱ Μῆδοι ἡλπίσαν ὅτι Παρμενί. 6 (Πλαν.
222) 2) κοινῶς. δοξάζω, πιστεύω, μετ' ἐν.
ἄπαρ. «Ἑλπίζων εἶναι ἀνθρώπων ὀλεσώτατος»

Ἦρ. 1, 27 καὶ πλειστάκις. «Ἑλπίζει δυνατόν
εἶναι ἄρχειν» Πλάτ. πολ. 9, 573, καὶ ἄλλοι.
«οὐδ' ὁμῆς Ἑλπίζετε αὐτοὺς δεῖσθαι ἡμᾶς»
Σεν. Ἀν. 6, 3, 17' 3) ἔτι δὲ κακὸν τι φε-
ροῦμαι Σοφ. Αἴ. 786' «ὁ θῆρας σφε τὸν θῆ-
στην Ἑλπίζει κτανεῖν» Εὐρ. Ἰων 348' εἰς
φῶδον κατιστάτα, Ἑλπίζοντες ἀπολλέσθαι»
Ἦρ. 8, 12, Πλάτ. πολ. 8, 572' οὕτω δὲ
καὶ «οὐτ' ἂν ἡλπίσει μή ποτέ τις ἀνασταῇ»
Ἦρ. 8, 53' «Ἑλπίσας μήποτε ἐλάσῃ» 1, 77,
ἀρετοί.
Ἑλπινείκη Ἑλπινίκη.
Ἑλπί-νεϊκος ἢ Ἑλπινίκος, Ἀθηναῖος τις
Ἐπιγρ.
Ἑλπίνης Ἀθηναῖος ἄρχων, Ὀλ. 106, 1. Δ.
Σικ. ἀνθ' οὗ δ. Δ. Ἀλ. κρίσ. Λυσ. Ἑλπινί-
κη. Ἑλπίνας, ἐπὶ νομίμ. Μιλήτου, Μισθ.
Ἑλπινίκη, ἡ ἀδελφὴ Κίμωνος Πλουτ.
Ἑλπίς, ἴδιος, ἡ προσδοκία μελλόντων πραγ-
μάτων «-δὲξας μελλόντων, οἷν κοινὸν ὄνομα
Ἑλπίς Πλάτ. νόμ. 1, 644' συνήθ. 1) Ἑλπίς
Ὀδ. π. 101, Ἡσ. Πινδ. καὶ ἔξ. «κεναῖσιν Ἑλ-
πίσιν πεπεισμένους Ἀισχ. Περσ. 790' «σαί-
νομαι ὅτ' Ἑλπίδος, Χο. 192' «Ἑλπίδας ἐν
τινι κατοικίσει» «εἰς αὐτὸν βάλλω, διεγείρω,
Ἦρ. 250' «πολλῶν πραγμάτων Ἑλπίδων» ἀπαρ-
θεῖσιν, Ἀγ. 491' «ἔχ' Ἑλπίδα»=ἔλπιζε Σοφ.
Οἱ. τ. 835' «Ἑλπίδες πάριαι», Πλ. 800'
«κεναῖσιν Ἑλπίσιν θερμαίνεται, ἐξήρεται», Αἴ.
473' «οὐκ ἔστιν ἔτ' Ἑλπίς οὐδεμία σωτηρίας»
«περὶ σωτηρίας Ἀριστ. νομ. 946, ὡς καὶ Θουκ.
1, 65' «Ἑλπίδα παρέχειν, προθεῖναι, ἐμπαινεῖν»
Ἑλπίδα δίδω, λαμβάνω «ἐπ' Ἑλπίδος ὀχεσθῆαι
καὶ ψεύδειν, ἀποκόπτειν, ἀμαρτεῖν, καταδύ-
λειν» ἢ εἰς τὰ ῥήματα ταῦτα. Ἀργότερα συνήθ.
«Ἑλπίς ἐστι, ἐν Ἑλπίδι εἶναι, γίνεσθαι, Ἑλ-
πίδα ἔχειν», ἔπαρ. αὐτ. μετ' ἄπαρ. συνήθ. μέλ.
Ἀισχ. Ἀγ. 685 καὶ ἀλλαχοῦ ἄπαρ. Πινδ. Π. 3,
111, Αἰσχ. Ἐπτ. 349, Σοφ. Οἱ. τ. 836,
Πλάτ. Φαίδ. 66, Σεν. Ἑλλ. 6, 3, 20' «προσ-
ἔτι «εἰς Ἑλπίδα ἦλθον τοῦ ἐλπεῖν» Θουκ. 2, 196'
καὶ ἐν. Αἰσχ. Ἀγ. 149, Σοφ. Τρ. 137' «ὅν
Ἑλπίς ἦδη καὶ ὕστερον οὕτως ἀναφαίνεσθαι»
Πλάτ. ἄπαρ. 250' ἔτι δὲ «-ὡς ὁρῶμεν»
Εὐρ. Τρ. 487' «-ὥστε μὴ θανεῖν», Ὀρ. 62'
«Ἑλπίδας ἐν τινι ἔχειν» «ἐναποθεῖται εἰς τινα
τὰς Ἑλπίδας μου Σεν. Κυρ. 1, 4, 25' «Ἑλπί-
της σωτηρίας ἐν αὐτῷ ἔχοντες Ἰσοκ. 4, 121'
προσέτι «-εἰς τινα Σοφ. Οἱ. Κ. 1746' «ἐπὶ
τινι Εὐρ. Ὀρ. 1059' «ἐπὶ τι Δ. Σικ. 14,
101' ἔτι δὲ τινὸς=ἐπ' αὐτοῦ στηριζομένην
π. χ. «τοῦ ναυτικοῦ Θουκ. 2, 89' 60, «αἱ
ὕμπεραι Ἑλπίδες» «αἱ εἰς ὅμωιν ἐρείδόμε-
ναι, 1, 69' «αἱ τῶν Ἑλλήνων εἰς ὁμᾶς
Ἑλπίδες, 3, 14' «-ὅπερ τοῦ μέλλοντος» Πα-
λυσ. 14, 1, 5' «περὶ τίνος Δ. Ἀλ. 5, 27'
2) κοιν. προσδοκία, ἐσθασία «παρ' Ἑλπίδα»,
= παρὰ προσδοκίαν Αἰσχ. Ἀγ. 873, Σοφ.
Φιλ. 870' «σοφὸν τι ὅπερ Ἑλπίδ' ἔχων»,
Ἀντ. 363' ἔτι δὲ ἂν Ἑλπίδος=ἄλλως ἢ
ὅπως προσδοκῶ Αἰσχ. Ἀγ. 971, Σοφ. Πλ.
1116' «θεὸς ἄπαν ἐπὶ Ἑλπίδεσσι τέκμαρ ἀνέ-
ται» «κατὰ προσδοκίαν Πινδ. Π. 2, 49, ὡς
καὶ «ὅτι ἐπ' Ἑλπίδι γέννη» Εὐρ. Πρ. μ. 804'

ἔπ' ἐνι ἐλπίδι γῆρας Πλάτ. Ἄλκ. 1, 105.
 «ἐκτός ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς σωθείς» Σοφ.
 Ἄντ. 330. «ἀλλὰ ἐλπίς πολλή, τὸ γένος ἡ-
 μῶν τοῦτο νοητὸν εἶναι» = δυνάμει νὰ προσ-
 δοκῶμεν, συμπεραίνωμεν, ὅτι Πλάτ. νόμ. 10,
 898. 3) καὶ περὶ κακῶν πραγμάτων, φόδος·
 «προσῆλθε φόδον, ἦν φοδομένη» Εὐρ. Ὀρ.
 859. «-τῶν μελλόντων κακῶν» Λουκ. τυρανν.
 3, καὶ πρὸ πάντ. μετν. 4) ἐκεῖνο ἐπὶ τοῦ ὁ-
 ποῦ στήριζει τὴν ἐλπίδα τοῦ· «Ὅριστῆς οὐ-
 χεται ἐλπίς δόμων» Δίσχ. Χο. 765. «ὁμῆς, ὡ
 Λακεδαιμόνιοι, ἡ μόνη ἐλπίς» Θουκ. 3, 57· καὶ
 ἐν ἐπιτιμησὶς «ἡ γονίον ἐλπίς» Ἐπιγρ. spes.
 Ἐλπίς, ἴδος, ἡ· 1) ὅσα ἦσ. 2) ὄν. γυν. Ἐπιγρ.
 Ἐλπίς, ἴδος, ὁ· Ἀθηναῖός τις Ἐπιγρ.
 Ἐλπίσις, ἡ· τὸ ἐλπίζειν Ἀχμετ. διειρ. κ. 71.
 Ἐλπίσμα, τό· τὸ ἐλπίσθαι, ἡ ἐλπίς Πλάτ.
 ἦθ. σ. 1089.
 Ἐλπισμός, ὁ· ἔλπισις Γεωρ. Παχυρ.
 Ἐλπιστόν· δεῖ ἐλπίζειν Εὐστ. ἐργ. σ. 4.
 Ἐλπιστής, ὁ· ἐλπίζων Νειλ. ἐπιστ.
 Ἐλπιστικός, ὁ· ἐλπίζων· ἐπιστήμη Ἀριστ.
 π. μνημ. κ. 1. «οἱ ἐλπιστικοὶ φιλόσοφοι» =
 οἱ θεωροῦντες τὴν ἐλπίδα ὡς τὸ μόνον τοῦ
 βίου στήριγμα Πλάτ. συμπ. 4, 4, 3, sporans.
 Ἐλπιστός· Ἀθηναῖος Ἀναγνώστης Ἐπιγρ.
 Ἐλπιστός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ ἐλπίξῃ Ἀρι-
 στοτ. π. μνημ. κ. 1.
 Ἐλπος, τό· ἔλαιον, στέαρ, εὐθηνία Πουχ.
 ΕΛΠΩ (κωρ. ΕΕΑΠ, πρὸλ. ἐπιτέλλομαι) 1)
 δίδω ἐλπίδα, κάμνω νὰ ἐλπίζῃ τις· «πάντας
 μὲν ῥ' ἔλπει» Ὀδ. 6, 91. «Ἄλλως» 2) μέσ.
 ἔλπομαι ἐπ. ἔτι δὲ ἐέλπομαι, ἐέλπεται ἰλ.
 κ. 105, ν. 813, ἐλποίμην, ο. 196, πα-
 ρατ. ἐλλπετο συχνά· μόν. δὲ Ὀδ. 1, 419
 γράφεται εἰσέτι ἔσφαλ. μ' ἤλπετο ἀντὶ μὲ
 ἔλπετο, μὲ τὸν παρκ. ἔσλπα, ὑπερσ. ἐώλ-
 πειν, ἔχοντας σημασι. ἐν. καὶ παρατατ. ἐλ-
 πίζω, προσκοκῶ, περὶ τοῦ μέλλοντος ἐκάζω
 τι, εἴτε μετ' αἶε. -νίκην ἰλ. ο. 539 καὶ
 πολλάκι, ἡ συνήθ. μὲ μέλ. ἀπαρ. ρ. 603,
 συχνά· «θυμῷ ἔλπ., ὅν κατὰ θυμόν», ν. 8· ἐν
 στήθεσσι, προσέτι· «θυμὸς ἐλπεταί, ἤλπετο»
 Ὀδ. 1, 419 ἦσ. ἔρ. 271 καὶ Πινδ. καὶ μέλ.
 Ὀρφ. Ἀργ. 844· καὶ παρενθετικῶς· «ἀλλὰ
 καὶ αὐτὸς ὄν' ἔλποι» ἐνὶ πρώτοις ὁμιλεῖ·
 ἰλ. ο. 194· «δοξάζω, πιστεύω, μετ' ἐν. ἀπαρ.
 ἰλ. ν. 309, Θεοκρ. 7, 31· «θεὸν εἶναι σε ἐλ-
 πομαι» Ἠρ. 1, 65. «Εἰ δὲ ἡδὴ γὰρ νῦν
 ἔλποι» Ἀργ. γ. πηματεύομαι ἰλ. ο. 110,
 καὶ μετ' ἀορ. ἡ, 199· πρὸλ. Θεοκρ. 25, 174,
 εἰς τὸν ὅποιον καὶ ὁ ἄν. προστίθεται Ἠρ. 2,
 11. «Εἰ δὲ φοδοίμαι ἰλ. ν. 8· ἐλπίσμενός
 τί σ' κακὸν εἶναι» Ἠρ. 1, 118· πρὸλ. ἄλ-
 λως τε τὸ παρ' Ἀττικοῖς· εὐχρ. ἐλπίζω, σπρωτ.
 Ἐλπωρή, π. ἡ· ἐλπίς· «Ἐλπωρὴ τὸ ἔπειτα
 φίλος τε ἰδέσθαι» Ὀδ. ἡ, 76 καὶ μετν. π. Ἀ-
 πολ. Ῥ. 3, 488, ἔτι δὲ πλ. 3, 1255.
 Ἐλυρεῖς· ὁ Διόνυσος ἐν Σάμῳ Πουχ.
 Ἐλυθρα, χωρίον Ἐπιγρ.
 Ἐλύκωχοι· λαὸς ἐν τῇ Ναβωνιτ. Παλα-
 τίᾳ Πτολ.
 Ἐλκασί, ἔλκασ, ἀδρ. τοῦ ἐλλέω.
 Ἐλγνός· τὰς μυίας Πουχ.

Ἐλμας, ἡ ἔλμα τό· τὸ μέρος τοῦ ἀράτρου
 εἰς τὸ ὅποιον ἐκείναι ὁ γῆρας μετὰ τοῦ ἱστο-
 ῦτος ἦσ. ἔρ. 428.
 Ἐλμας, τὰ· πᾶσι 1) Μακεδόντας Πτολ. 2)
 Σικελίας Δ. Ἄλ.
 Ἐλμας, ἴδος, ἡ· χώρα εἰς τὴν Σουσιανήν,
 παρὰ τὸν Περσικὸν κόλπον καὶ εἰς τὴν με-
 γάλην Μηδιαν Πολυδ. ἔτι δὲ Ἐλμαίς,
 κάτ. Ἐλμαῖσι Πολυδ. «Ἀφροδίτη Ἐλ-
 μαίς» Ἀππ. Σπρ. 66.
 Ἐλύμας· 1) βασιλεὺς τῆς Τυρρηνίας Στ. Βυζ.
 2) βασιλ. τῆς Λιβύης Διοδ. 3) Ἀραβικ. ὄν. Ν. Δ.
 Ἐλυμία, ἡ· πόλις Ἀραβίας, μεταξὺ Ὀρχα-
 μενοῦ καὶ Μαντινείας Ξεν.
 Ἐλυμιώται· Ἐλυμιώται Πτολ.
 Ἐλυμνία, ἡ, καὶ Ἐλύμνιον· τόπος εἰς τὴν
 Εὐβοίαν ἡ καὶ νῆσον παρὰ τὴν Εὐβοίαν Ἀριστ.
 κάτ. Ἐλύμνιος καὶ Ἐλυμνιεύς.
 Ἐλύμνιος· ὁ· Ποσειδῶν ἐν Λέσβῳ Πουχ.
 ἔρ. Ἐλύσιος.
 Ἐλύμνιοι δοκοῖ· δροφηναι Πουχ.
 Ἐλυμοί, οἱ· Σικελικὸς λαὸς Θουκ. ἡ ἐκ τῶν
 Τρώων καταγόμενος Πaus.
 Ἐλυμορ· σπέρμα, ὃ ἔχοντες οἱ Λάκωνες ἐσθί-
 ουσιν Πουχ.
 Ἐλυμος, ὁ· υἱὸς 1) Πριάμου Στράβ. 2) τοῦ
 Ἀγχιῶ Πτολ. Μ.
 Ἐλυμος, ὁ· 1) σκέπασμα, περικάλυμμα,
 πρὸ πάντ. θῆκη διὰ καθάραν καὶ τόξον Πουχ.
 2) εἶδος πλαγιάζου ἐκ πύθων Σοφ. καὶ Καλ-
 λίας π. Ἀθην. 4, 176. 3) εἶδος οἴτου = με-
 λίνη Ἰπποκρ. Πολυδ. 2, 15, 2.
 Ἐλυρος· πόλις Κρήτης, κάτ. Ἐλύριος Στ. Βυζ.
 Ἐλυστα· ἄμπελος μέλαινα Πουχ.
 Ἐλύτιος· Ποσειδῶν ἐν Λέσβῳ Πουχ.
 Ἐλυτρον τὸ (ἐλλώ)· περικάλυμμα, θῆκη·
 «τὸ ἔξω ἐλυτρον» Πλάτ. πολ. 9, 588· -τοῦ
 θύρατος Ἀριστ. Ἀγ. 1120· -τῶν ἀσπίδων
 Δ. Σικ. 20, 11 καὶ μετν. -τοῦ ὕδατος = ἀ-
 γατον ὕδατος, θεσπεμένη Ἠρ. 1, 185· -ὕδα-
 τιν, 4, 173· τὸ περιρροῦν καλύμμα τῶν
 ἐντόμων Ἀριστοτ. Ζ. 1, 4, 7· τὸ κάλυμμα
 τοῦ καρπίνου Δίλ. Π. 1, 9, 43· κάλυμμα,
 φλοιὸς καρπῶν Διοσκ. κ. ἄλλ. τὸ σῶμα ὡς
 περικάλυμμα τῆς ψυχῆς Λουκ. Δημόν. 44.
 Ἐλυτρώω· περικάλυπτω Ἰπποκρ.
 Ἐλυτρώω, 2· ἐλῦτρω ὅμοιος Εὐστ.
 Ἐλύω· στρέφω, κάμπτω, καμπυλῶναι, μόν.
 εἰς ἀορ. ἐλύσθην· «θυμὸς ἐπὶ γαστρί ἐλύσθην»
 ἐκάρφθη πρὸς τὴν γῆν ἰλ. φ. 393, ἀλλ' αὖτ'
 μόν. μετ. ἐλυσθεῖς = καμφθεῖς καμπυλοῦ-
 μένος, κυλιόμενος· «προπάραιθε ποδῶν Ἀχι-
 λῆος ἐλ.», ω, 510· «-ὅπὸ γαστέρ' ἰλ.» =
 ὑπὸ τὴν κοιλίαν καμφθεῖς, ἐκάρφσας Ὀδ. 1,
 438 καὶ ἄλλ. μετν. «ἔρως ὅπὸ καρδίαν ἰλ.» =
 εἰς τὴν καρδίαν ὑποκαμφθεῖς Ἀργείλ. ἀποσπ.
 69· «ἐν φαρμάθοισιν καὶ πηλοῖσιν ἰλ.» = αὐτῶν·
 βυθισθεῖς, κρυβθεῖς, Ὀππ. κυν. 3, 418· καὶ «ἐν
 κτηρέσιν ἰλ.» = περικαλυφθεῖς Ἀπολ. Ῥ. 1,
 254· «ὁ δ' ἐν φαρμάθοισιν ἐλυσθεῖς» = ἐκτα-
 θεῖς, 1, 1034· πρὸλ. ἐλλώω, ἐννοῖνο.
 Ἐλφος· βοδύρον Κύπριοι Πουχ.
 Ἐλγανός (Ἐλγάνος Πουχ.)· ὁ Ζεὺς παρὰ
 Κρητῶν Ἐπιγρ.

πρόδ. Πινδ. Η. 10, 12· ἐμδῆτον=ἐπαγγέλλομαι· ἐμ-
 πρόδ. Πλ. ψ, 403, καὶ συγνός. Εμβα Εὐρ.
 Πλ. 113· «ἐμβα χῶρει»· Ἀριστ. ἔκκλ. 4, 78· 3) παρεμβάτω, μετὰ τὴν ὑπαινοσσομένην
 ἔκδοσιν ἵνα ἐμπαδίσω Πλ. π, 94· Ὁ ἀδρ.
 α. ἔχει μετ. σήμ. ἐντός φέρω, εἰσάγω (ἐν δὲ
 τῇ μέλῃ λαβόντες ἔδωσαν Ὁδ. λ, 4)· «ἐκεί-
 νους ἐμδῆσαι νιν δῖφρον» Εὐρ. Ἡρακλ. 845·
 «εἰς φροντίδα = εἰς φροντίδας ἐμβάσει Πρ. 1,
 46· Ἄλλως ἔχει τὸ «εἰς ἀντίλον ἐμβάσει πόδα»
 Εὐρ. Ἡρακλ. 168· πρβλ. Σοφ. ἀσπ. 599,
 πατὼ μέσα τὸ πόδι, μετὰ τοὺς πόδας εἰσερχομαι.
 Εμβακανίτης· τὸ μετὰ τοῦ ταρίχους καὶ
 στίχους κατασκευαζόμενον βρώμα· Ἡσυχ.
 Εμ-βακχέω· κατὰ τινας μαίνομαι, τινὶ
 Πλουτ. 2, 4, bacchor.
 Εμ-βάλλω, μελ. ἐμβαλῶ· 1) ἐντός ῥίπτω,
 σφινδονίζω· «τινὰ πόντω = εἰς τὴν θάλασσαν
 Πλ. ε, 258· «-νὴ ἐκαυτὸν» Ὁδ. μ, 415,
 ὡς καὶ «-βαλὼν νῆσσοι» Πλ. ν, 320· «χίτωνά
 ἐμβαλε χερσίν» Ὁδ. α, 428· «σκηπτρον δὲ οἱ
 ἐμβαλε χερσίν» = τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν χεῖρά του,
 6, 37· «σάκει ἐμβαλε ἔγχος» Πρ. ἀσπ. 414·
 «-πέτρον στέρω» Πινδ. Ν. 10, 68·
 «-λίθον τινὶ εἰς κεφαλὴν» Ἀντιφ. 5, 26·
 «πῦρ ἐμβαλόντες» Θουκ. 7, 53· «εἰς φρίκαρ,
 «εἰς ἄμαρταν Πλατ. Γοργ. 471· «εἰς τὸ βά-
 ραθρον Ἀρισκ. βατρ. 754· «εἰς τὰς ἄρκους
 «εἰς τὰ δίκτυα ἐμβάλλω, προσώθω Σεν. κυν. 6, 25·
 «οὕτως δ' Ὀμ. λέγει· «μὴν αὐτὴς χερσὶν
 Ἀχιλλῆος θεὸς ἐμβαλεῖν» = τὸν ἔδωκε, ἔ-
 καμε νὰ πῶσι πάλιν εἰς τὰς χεῖρας του Πλ.
 φ, 47 καὶ «εἰς τὸ θεσμοκλήριον» = βάλλω εἰς
 τὴν φυλακὴν Δημ. 53, 14· συγνὰ μετ. «εἰς
 ἀπορίαν, βάλλω, φέρω εἰς ἀπορίαν, ὑπερβα-
 λῖαν Πλατ. Φιλ. 19· «εἰς φρόλον ἐρωτή-
 μα», Φιλ. 19· «εἰς λόγον = βάλλω εἰς λόγον,
 φέρω πρὸς αὐτόν, πολ. 6, 487· ἔτι δὲ «εἰς
 ἀτυχίας = κρημνίζω εἰς ἀτυχ. Αἰσχιν. 3, 79·
 «εἰς αἰσχύνῃ καὶ ἀδικίαν» Δειν. 3, 7· «εἰς
 γραφάς, = βάλλω, περιπλέκω εἰς δικὰς Ἀριστ.
 Αχ. 686· «τὸ πρᾶγμα εἰς γέλωτα καὶ λοι-
 πορίαν», κάμνω γελοῖον Δημ. 10, 75· «εἰς
 ἔχθραν = κάμνω μισήν, 18, 70· τινὶ εἰς ὑπο-
 ψίαν = βάλλω εἰς ὑποψ. Πλουτ. Θερ. 23· Ἐλ-
 λειπτικῶς ἐξηγητὰ τὰ ἐμβάλλειν κώπαις,
 ἐλ. γέρας = κωπηλατῶ Πινδ. Η. 4, 201, ὡς
 καὶ Ὁδ. ι, 489· καὶ ἄνευ τοῦ κώπαις Σεν.
 Ἐλ. 5, 1, 13, Ἀριστ. βατρ. 206, καὶ κωμ.
 Ἰκπ. 602, ἐνθα δ' Ὁσολ. ἰδ. «τὸ κροῦσαι
 ναυσὶν ἐμβάλλειν λέγουσι» (ἀν δὲν οἴλη τις
 νὰ συμπληρώσῃ ναῦν ἢ νὰ τὴν ἐκλάβῃ ἀμε-
 ταότως μπάινω εἰς τὸ κουπί)· ἀλλ' «εἰς τὰ
 πλοῖα» = ἐπιβιβάζομαι Πυλὺδ. 2, 7, 10· «-
 λόν, -χόρτον, ἐλ. «εἰς τὴν φάνην = ῥίπτω
 χόρτον Σεν. Ἀν. 1, 9, 27 καὶ συγνὰ· «-ψη-
 φον» = ῥίπτω τὴν ψῆφον εἰς τὴν κάλπην, ψη-
 φοφορῶ· «π ἐρὶ τινος, Κυρ. 2, 2, 21·
 κτυπῶ, δέρω, τινὶ Σεν. Ἀν. 1, 5, 11, καὶ
 μετ. Πλουτ. Κατα. 65· «πληγὴν μίαν εἰς
 τὸν βουδῶνα», = τοῦ ἔδωκ' ἐν κύπημα εἰς
 τὸν βουδ. ἀλλὰ καὶ ἄνευ προσθήκ. κτυπῶ·
 «ἐμβαλέτω ἰαγυράτατα» Σεν. Ἰκπ. 8, 4, 2)
 ἐμβάλλω, παρεμβάλλω, μίαν λέξιν Πλατ.

Πρωτ. 342, ἐν στοιχείῳ, Ἡρακλ. 444· «χαλιν-
 νόν, ἱππῶν» = ἐμβάλλω εἰς τὸν ἱππὸν τὸν χα-
 λινὸν Σεν. ἱππ. συγνὰ· «ἐν δὲ χαλινῶδες χαμ-
 φηλῆς ἔβαλον» Πλ. τ, 394· ἔτι δὲ «βρόχον
 ἐμβαλε τραχήλῳ» Θεοκρ. 23, 51· «χεῖρα δε-
 ξιά» = δίδω τὴν δεξιάν Σοφ. Τρ. 1171 (ὡς
 καὶ Δημ. 21, 119) καὶ ἄλλ. «χεῖρὸς πίστιν»,
 Φιλ. 802, ἐνθα ἀπλῶς δίδεται ἀπόκρισις·
 «ἐμβάλλω μείναι» = ἀπισχεῖν νὰ μείνω·
 πρβλ. Ἀριστ. σφ. 554· «μαχλὼν = βάσει τὸν
 μαχλὼν Σεν. Ἀν. 7, 1, 12· «τὰ φρον» =
 τὰ φρον ἀνασκάπτω, κάμνω Πλουτ. Πύρ. 27.
 Καὶ ἐν ἄλλαις σχίσαι· «φύτὰ ἀποδιδόναι γεν-
 νάτα ἐμβελήματα» = κεντρίσματα Δημ. 53, 15
 καὶ μετ. «ἐμδ' δένδρα» = ἐμφουτίζω· «ἐξόγη
 εἰς τὸν ἀγρὸν» = εἰς τὸν ἀγρ. πέμπω, ὡς καὶ
 εἰς τὰ πλοῖα· ἴδ. ἀνωτέρω. Πρὸ πάντων δὲ
 περὶ τῆς ψυχῆς ἐμβάλλω, ἐμπνέω· «μείνας
 τινὶ, σθένος ἐκάστῳ καρδίῃ» Πλ. κ, 386, λ,
 151· «-σφὼν τὸ θεινὸν μῦθος» Σοφ. Οἰ. κ,
 1394 (ἔτι δὲ ὁ Σοφ. Αἴ. 447· πρβλ. «νόστον
 πικρὸν στρατῶ» Εὐρ. Τρ. 68· «-ἔταν τινὶ»
 Αἰσχ. Ἐπτ. 298)· «φροντίδας τινὶ» Ἀντιφ.
 2, 6, 2· «φρόδον ἄπορον» Πλατ. νόμ. 3, 698·
 «-φιλοπραγμοσύνην Φιλίππου» Δημ. 4, 42·
 «-προθυμίαν καὶ ὁρμὴν τῆς στρατιᾶς» Πλουτ.
 Πύρ. 13· «εἰς νοῦν ἐμβάλλειν», Τιμοκ. 3·
 «θάρσος τινὶ Πολυδ. 10, 14, 10· «-λόγον περὶ
 τινος» = ἐμβάλλω, εἰσάγω, συνάπτω θυλίαν
 περὶ τινος Πλατ. πολ. 1, 344· καὶ ἀπολ.
 «οὐ δὲ ἐμβαλε περὶ τοῦτου» = σκέπθῃ περὶ
 τοῦτου Σεν. Κυρ. 5, 5, 43· «-βουλήν εἰς
 τινα, Κυρ. 2, 18· 3) ἀμείβω, ἐντός πίπτω,
 ῥίπτω ἑμαυτὸν ἢ στρατὸν = κάμνω εἰσελθόν,
 εἰσβάλλω. εἰσορῶ· «εἰς χώραν Σεν. καὶ
 ἄλλ. τελείως δὲ «στρατεύματι Αἰσχ. Ἐπτ.
 1010· «ταῖς ναυσὶ» = προσβάλλω Θουκ. 4, 14,
 Πολυδ. συγνὰ· πρὸ πάντων περὶ πλοίων, «-
 βολον, (ὅπερ ἴδω), προσπίπτω· «μίσση Θουκ.
 2, 91· «ἐμπεδολογῆσαι καὶ ἐμβελήσασθαι», 2,
 70· ἐπὶ τινος ἐφορῶ· «κατὰ τὰς ὁδοὺς τῶ
 ἀεὶ ἀπαντῶντι» Πλατ. πολ. 3, 583· «εἰς
 τοὺς προσόλακας» Πλουτ. Καμιλ. 10· καὶ μᾶ-
 λιστα ἀντὶ τοῦ ἀπαντῶ, Τιμοκ. 26· ἴδ. ὅπατος
 κῆπου· «εἰς ἀγορὰν ἐμβάλλειν Δημ. 24, 103·
 ἴδω καὶ ἀγορὰ. Περὶ ποταμῶν, εἰσβάλλω,
 γίνονται· «εἰς τὸν Τάρταρον Πλατ. Φαῖδ. 112,
 εἰσδύω· «τὸ ὕδωρ ἐμβαλὼν τὰ χωρία ἐλομή-
 νω» Δημ. 55, 11· 4) μέσα δι' ἑμαυτὸν ἐν-
 τὸς ὄψω, πρὸ πάντων εἰς τὸ πλοῖον εἰσερχομαι
 φορτίον Λουκ. καταπλ. 5· «μαρτυρίαν ἐνι-
 βάλετο τοιαύτην», δηλ. εἰς τὴν ἐχθρὸν = κατα-
 θέτω μαρτυρίαν, ὡς εἶπε τελείως Δημ. 27,
 61· «ἐμβαλόμενος γὰρ ἑμὸς ὄραον εἰς τὴν
 ἐχθρὸν», 40, 65· «μῆτιν ἐμβάλλω θυμῷ» Πλ.
 ψ, 313, ὡς καὶ «φύβιν = βάλλω εἰς τὴν καρ-
 δίαν, σκέπτομαι, κ, 447· «τοῦτ' εἰς τὴν νοῦν
 ἐμβαλέσθαι» Δημ. 18, 68 καὶ μετ. κωμ.
 «ἐμβάλλεσθε τῶν λαγῶνων» ῥίχτω μέσα μου,
 τρώγω χορταστικά Ἀριστ. ἑρ. 1312, ἱππ. ἱππ.
 «Εμ-δαμμα, τὸ ζωμὸς (σάλτσα). ἔπος βου-
 τῆ Σεν. Κυρ. 1, 3, Ἀδην. 9, 368, ἱππ. ἱππ.
 Εμ-δαμμάτιον, τὸ ὅποιον τοῦ προηγ. Ἀ-
 ντισπ. π. Ἀδην. 9, 404, iussuim.

*Εμ-δαπτίζω· ἐμδάπτω· ἄλλη Νικ. π. Ἀθην. 7, 133, Πλουτ. Σουλ. 21.

*Εμ-δάπτω· βουτῶ μέσα· «-τὼ πόδε ἐς τὸν κηρὸν» Ἀριστ. νερ. 150, Ξεν. Κυρ. 2, 2, 5· Μέσ. Ἀθην. 6, 245, Λουκ. ὄν. 8, immergo.

*Εμ-δάρειω· φρονῶ· οὐκ ἐμδαρεῖ· οὐ φρονεῖ· Πουχ.

*Εμ-δαρός· ὁ· ἡλίθιος, μωρός ἢ νουνεχῆς Μένανδρος Φάσματι Πουχ.

*Εμ-δαρύω· ἐντός τινος, ἐπὶ τινος εἶμαι βαρύς, βαρύνω· κράτι Νικ. 324 καὶ συχνά· μτρ. -τρόμος, ἄλ. 554, περὶ ὁσμῆς, 512· -τί = φορτῶν· Ὁπ. ἄλ. 554.

*Εμ-δαρύω· βαρύνω. Παθ. Ἰω. Χρυσ.

*Εμ-δαρύς· λίανβαρύς Τζετζ. Λουκ. σ. 110.

*Εμ-δάς, ἄδος, ἢ· εἶδος μεγάλου, χονδρῶ πηλίου (ἀπὸ κατὰ) ὑποδήματος τῶν ἀνδρῶν (Σχολ. Ἀριστ. ἐκκλ. 47), πρὸ πάντ. παρὰ Βοιωτοῖς εὐχρ. Πρ. 1, 195· ἐπὶ δὲ ἐν δέρμα-τος· ὠμοδοεῖς Ἐπ. ἀδ. 176 (8, 21) (κατὰ Πολυδ. 7, 85 Θεσσαλικῆς καταγωγῆς)· *ἐμ-δάδας καὶ τριβῶντα φορεῖν, ἀναφέρεται ὡς σημεῖον πενίας Ἰσακ. 5, 11· 50. ἐν τῇ κω-μῳδίᾳ ἢ συνήθ. ὑπόδεσις τῶν ἀνθρώπων τῆς κατωτέρως τάξεως Ἀριστ. σφ. 103, πλ. 759, καὶ τῶν ὑποκριτῶν τὸν θεάτρον· πρβλ. ἐμ-δάτης· οὕτω «αἰχναὶ ἐμδάδι πειθόμεναι» Ἀδ. 8 (7, 51), καὶ Λουκ. Ψευδολ. 19, Πλουτ. Δημητρ. 41, περὶ ὧραίων καλλωπισμένων παπουτσίων, ὅποια ἐφόρουσι οἱ ὑποκριταὶ τῶν τραγωδιῶν· πρβλ. Ἀθην. 5, 200, ἐνθα ἐλέ-γοντο «πορφυροῖδες, χρυσαί, χρυσογραφεῖς».

*Εμδας, ὁ· ἀρχηγός τῶν Ἀρμενίων Ξεν.

*Εμ-δασκνίζω· λίαν βασανίζω, ἐξετάζω Ἐρ-ρων βελοπ. σ. 122.

*Εμ-δασκανός, 2· ζητήσις Σχολ. Βασιλικ.

*Εμ-δασίαι, ἢ· ἐμβασμα Δουκάγ.

*Εμδᾶσι-κοίτας, ὁ· ποτήριον τι Ἀθην. 11, 469.

*Εμ-δασί-κοίτος, ὁ· πρὸς τὴν κοίτην, κλί-νην ἄγων Μανέθ. 4, 247.

*Εμ-δασίλευμα, τό· βασιλεία Πρ. Ναζ.

*Εμ-δασίλυσω· ἐν τινι, ἐπὶ τινος εἶμαι βα-σιλεύς, ἄρχω· -πόλεσι Ὀδ. σ. 412· 50.

*Ἰλ. 6, 572· -Μολοσσία Πινδ. Ν. 7, 38· -οδρανῶ· Πρ. θε. 71 καὶ μτρ. π.-ἀνδράσιν Ἀπολ. Ῥ. 1, 173· -πάντων Θεοκρ. 17, 85.

*Εμ-δάσιον, τό· εἰσόδος ἐν λουτρῷ Δουκάγ.

*Εμ-δάσιος, ὁ· τὸ ἐμδαίνειν εἰς τὸ πλοῖον, τὸ ἐπιβιβάζεσθαι προστατεύων, ἔπων. τοῦ Ἀ-πόλλωνος Ἀπολ. Ῥ. 1, 359, 404.

*Εμ-δάσιμον, τό· ἐμβασμα Σχολ. Θουκ.

*Εμ-δασίς, ἢ· 1) τὸ ἐμδαίνειν, εἰσεργεῖσθαι, π. χ. ἐν πλοίῳ· αἱ εἰς τὰς ναῦς ἐμβ. Πολυδ. 4, 10, 3· -τοῦ ποταμοῦ ὁ πλοῦς πρὸς αὐτόν, 3, 46, 1· ἢ βαδίσαι, τὸ βάδισμα· «εὐτακτος ἐμδ. τοῦ ποδὸς» Λουκ. 2) ἐκεῖνο, ἐφ' οὗ πα-τεῖται, τὸ παροῦσαι (πρβλ. ἐμδός) Δίσχ. Ἀγ. 919, περὶ ζώων, ὁ πούς, ἢ ὁπλή Εὐρ. Βακχ. 740· 3) ὁ λουτήρ Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 4057, ἐξήγ. τοῦ πύλου· καὶ αὐτὸ τὸ λου-εῖναι Στρατ. 49 (12, 207), Ἀθην. 1, 24.

*Εμ-δασί-χουτρος, ὁ· ἐμδαίνων εἰς τὴν γάρον, ὁμαμα μύδς Βατρ. 436.

*Εμ-δαστάζω· ἐντός τινος φέρω· «φίλοι ἐμδεόστανται» Λουκ. ὠκυπ. 14.

*Εμ-δασταί, ἢ· ἡ κατάληψις τῆς περιουσίας Β. Ἄν. 249.

*Εμ-δαστεύω· 1) ἐντός τινος, ἐπὶ τινος πατῶ· -πλόν = πατῶ εἰς αὐτὴν Εὐρ. Ἠλ. 595· 2) δι-πατήριος Σοφ. Οἶ. τ. 825· «ἐν' ὁ Βακ-χιώτης Διόνυσος ἐμδατεύει», Οἶ. Κ. 885, ἐνθα ὡς προστατῆς θεὸς βαδίζει (πρβλ. ἀμφι-δαίνω)· «ἤσπον ὁ φιλόχορος Πάν ἐμδατεύει» Δίσχ. Περσ. 441· καὶ οὕτως ἐκληπτὸν τὸ

«ὁ ἐμδατεύων τῷ χωρίῳ δαίμων» Δ. Ἀλ. 1, 77 καὶ μτρ. Πρὸ πάντ. «κλήροις χονδρῶς λαμβάνω κατοχὴν Εὐρ. Πρακλ. 876· συνήθ. -εἰς τὸ πλοῖον = ἐγκαθίσταμαι εἰς τὸ πλοῖον Δημ. 33, 6· -εἰς τὴν οὐσίαν = λαμβάνω τὴν κληρονομίαν, 44, 16· -εἰς τὸ χωρίον Ἰσακ. 9, 3· 2) ὁ γένω, βατεύω Παλαίφστ. 40, 3.

*Εμ-δατέω· τῷ ἀνωτ· 1) πατῶ· ἀκτῆς Λυ-κοφρ. 642· 2) ἐμ δ α τ ε ὡ Λεων. Ταρ. 98 (7, 657).

*Εμ-δατῆ (ἄλλ. ἐμδάτη), ἢ· ἡ πύλος, ἐνθα ἀπολύνονται Σουῖδ.

*Εμδᾶτήρ, ἄρος, ὁ· περίτρητον Βιτρούβ. 1, 24.

*Εμ-δᾶτήριος, 2· α) ἀνίκων εἰς τὸ ἐμδα-νεῖν· τὰ ἐμδατήρια, δηλ. ἱερά· αἱ κατὰ τὴν ἐπιβίβασιν εἰς τὸ πλοῖον πρὸ τοῦ ἀπὸ-πλου προσφερόμεναι θυαῖαι Φιλοστρ. καὶ ἄλλ.

6) εὐχρητοὶ κατὰ τὸ ἐμδαίνειν, προβαίνειν «βυθμοὶ (οἱ ἐκράντο πρὸς τὸν αὐλὸν ἐπα-γοντες τοῖς πολεμίοις), παῖς, μέλας, ἄσμα πολέμιον, καὶ ὁ προβαίνειν οἱ στρα-τιῶται Πλουτ. Λυκ. 22, Ἀθην. 14, 630· 3) ἐπὶ δὲ τὸ ἐμδατήριον Πολυαιν. 1, 10· συν-ήθ. παρὰ Λακεδ. καὶ Ἀρκάσι Πολυδ. 4, 20, 12· «κινήσεις ἐμδατήριοι καὶ χορευτικά» = εἶδος ἐνόπλου ὀρχήσεως Ἀθην. 1, 21, in-

grossivus.

*Εμ-δᾶτης, ὁ· 1) ὁ ἐμδαίνων, ἐπιδαίνων, οὐ μόν. περὶ τῶν πλοίων καὶ τῶν στρατιω-τῶν αὐτῶν ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν ἱππέων 2) ἐπὶ τοῦ ὁποῖου βαίνει τις, εἶδος ὄψληδον πι-λίων (ἀπὸ κατὰ) ἐμβάδων, ὑπόδεσις τῶν ἱππέων Ξεν. ἱππ. 12· πρὸ πάντ. ὁ τραγικός κόθορνος Λουκ. Ἰστ. συγγ. 22· «τοὺς ἐμδα-τας καὶ τᾶλλ' οἱς σεμνύνουσι τὴν τραγωδίαν», Ζεύς τραγ. 41 καὶ μτρ. πρβλ. ἐμδός.

*Εμ-δᾶτιον, τό· ἐμβασμα Ἰεροφίλ.

*Εμ-δᾶτον, τό· πορθμὸς μεταξὺ Ἐρυθρῶν καὶ Χίου Θουκ. τὰ ἐμδατα Πολυαιν.

*Εμ-δατός, 3· τόπος ἐπιτήδειος νὰ ἐπιβῇ τις Δ. Ἀλ. ἀρχ. 1, 79.

*Εμ-δατταρίζω· κάμνω βατταρίσματα, φλυαρῶ διὰ τι.

*Εμ-δαφίαι· λοιπάδες βαθεῖαι ἀπὸ τοῦ βά-πτειν ἐν βάθει Πουχ.

*Εμ-δαφίος, 3· ὁ πρὸς τὸ βουτᾶν χρησιμεύων, ἐπιτήδειος· τὸ ἐμδ. = πλατὺ ἀγγεῖον (ἐν οἷς τὰ ἡδύσματα) Πρ. 2, 62, δι' ἑλας καὶ ἑλαῖον ἱπποκρ. παρὰ τὸ δέξασθαι Σχολ. Νικ. 39, 5, 26.

*Εμ-δεβαιόω· (ἐντός τινος) στερεώνω, ἱνι-σχύω Πλουτ. Λυκ. 22, constabilio.

*Εμ-δεβηλῶ· ἐμδῶ· ὠνά·

Εμ-βελής, 2^ο ἐντὸς βολῆς βέλους Πολυβ.
8, 7, 2, Δ. Σικ. 20, 44.

Εμ-βελάνος· ἄρης Ήουχ.

Εμ-βιβάζω· κάμνω νά ἀναβῇ ἐντὸς τινος, ἐπὶ τινος, ἡμᾶς· -εἰς ὄχημα Πλατ. Τιμ.
41· -εἰς πλοῖον, Ἐπ. 7, 329· -τοὺς πολίτας

εἰς τὰς τριήρεις Πλουτ. Θεμ. 7 καὶ Θουκ.
1, 53, Ξεν. Ἄν. 5, 7, 8· ἐπὶ δὲ ἀνευ προσ-

θήκης, καὶ ἐν τῷ μέσῳ, Ἐλλ. 5, 1, 19, -ναυσι-
μην· -τὰς δυνάμεις εἰς Μακεδονίαν Πλουτ.

Ἀντ. 7· ἐπὶ δὲ «τινὰ τῇ Ἑλλάδι» Πασ. 10,
9, 1· «-εἰς τὸ λῶστον ἔχοντες» Ζωγ. Εὐρ. Ἦρ.
μ. 856· «εἰς τοὺς ὑπὲρ τούτου λόγους» Δημ.

19, 97· «αὐτοὺς εἰς ἀπέχθειαν» = ἐχθρεύω Πολυ-
β. 10, 38, 1· -εἰς τὴν δικαιοσύνην = εἰς ταύ-

την ὁδὴν, ταύτην διδάσκω, Ξεν. οἰκ. 14,
4· «εἰς ἐπιστήμην ἱαμὲλ. καὶ μτην. impello.

Εμ-βίβασις, ἡ· εἰσαγωγή Νικηφ. Χουμν.
Εμ-βίβαστέον· δεῖ ἐμβιδάσαι Γεωπ. 14.

Εμ-βίβας, 2^ο α) ὁ εἰς τὴν ζωὴν, ζωντανὸς
Λογγ. 2, 30, πρὸ πάντ. περὶ φωτῶν, ἔτινα

φωτεινόμενα πιάνοισι καὶ προσδίδουσι Θεοφρ.
αἰτ. φωτ. 1, 3, 3· πρὸλ. Ἀρποκρ. καὶ β.

Ἄν. 249, 333· β) -τιμωρίαν = διὰ βίου
τιμωρία Δ. Κασ. 78, 12, vividus.

Εμ-βιστεύω· τῷ ἐπομ. Ἀρεταί. καὶ μτην.
Εμ-βιστώ· ἐντὸς τινος ζῶ· -ἐν τῇ νήσῳ Δ.

Σικ. 5, 10· «πέντε αὐτοκρατόρων ἡγεμονίας
ἐμβύσας» = ὅπῃ πέντε κυβερνήσεις ἤσαν

Πλουτ. Γαλβ. 29, ἀλλὰ «ὁ ἐμβεδικῶς πο-
λιτικαὶ πράξεις» = ὁ ἐνασχοληθεὶς διαρκῶς

περὶ αὐτὰς αὐτ. Περὶ φωτῶν, βλαστάνω,
προκύπτω Θεοφρ. Φ. 1, 3, 6, 4, inivivisco.

Εμ-βιστώ· ἴδε ἐμβιστεύω.
Εμ-βίσσας· βασιλ. Ἰνδὸς Δ. Σικ. δι. γρ. τῷ

Ἀδισάρης.
Εμ-βίσσας, ἡ· περὶ φωτῶν, τὸ προκύπτειν,

αὐξάνεσθαι Πλουτ. συμπ. 2, 6, 2, iniviv-
scentia.

Εμ-βιστήριον, τό· τόπος διατριβῆς, κα-
τοικία· -θεῶν Δ. Σικ. 5, 19, domicilium.

Εμ-βλαβής, 2^ο βλαβερός Εὐσεβ.
Εμ-βλαβεύομαι· ὁλοῦ βλακνέομαι, παρ-

εἰρησίου Σχολ. Θεοφρ. 3, 36, deliro.
Εμ-βλάπτω· ὅζω ἐνὶ βλαψῇ Πλ. 8,

39· «ἐν δὲ δίκῃν βλάψας» Πσ. ἔρ. 281, νὺν
γραφ. χωριστά.

Εμ-βλαστάνω· ἐντὸς τινος βλαστάνω, αὐ-
ξάνομαι Θεοφρ. αἰτ. φωτ. 5, 15, 4, inuascor.

Εμ-βλάστησις, ἡ· τὸ αὐξάνεσθαι ἐν τινι
θεοφρ. inuascencia.

Εμ-βλέμμα, τό· βλέμμα εἰς τὸ πρόσωπον
Ξεν. κύν. 4, 4, intuitus.

Εμ-βλέπω· βλέπω τινα εἰς τὸ πρόσωπον
προσέλκω· -εἰς ἀφελυμὸν Πλατ. Ἀλκ. Α'.

132· -τινὶ Πλατ. πολ. 10, 609, Ἀντιφάν.
π. Ἀφν. 6, 224· ἐπὶ δὲ -τινὰ Ἐπ. δδ. 448, (11

3), ὡς καὶ Ν. Δ. καὶ ἀπολ. Ξεν. ἀπομν.
3, 11, 10· «ποῦ ἐμβλέψας τοιοῦτον ὁράσας

ὁπλίζει» = πρὸς τί ἀπιδῶ, ἤχουν τί θέλουσα
Σαρ. Πλ. 983· «δενὺν = τραμάρ ἐντὸς τι-

νος κατὰ τὴν Πλατ. Ἰων 535, «πῦρ ἐμβ.
= πρὸς τὴν προσέλκω» Φιλοστ. intuitor.

Εμ-βλέψις, ἡ· πρόσδεξις, βλέμμα Ἰπποκρ.

Εμ-βλήμα, τό· τὸ ἐμβληθὲν, ἐντεθὲν,
προσθεθὲν· «τὸ εἰς τὸν σῆληρον ἐμβλ. τοῦ

ξύλου» = μέρος τοῦ ὁράτος τὸ ὁποῖον ἐμβά-
λνται εἰς τὸν σῆληρον Πλουτ. Μαρ. 25· τὸ

ἐμβλημα, τὸ ἡμῶν, τὸ ἐχέμεντομα Πολυβ.
1, 241· ἐντεθειμένη ὁπλὴ ἐκ μετάλλου ἐρ-

γασία, τὴν ὁποῖαν ἔδυνάτο τις νά ἀφαιρήσῃ
περὶ χρυσοποικίλων Δ. Κασ. 57, 15· ἐπὶ δὲ

ψηφιστήμα Βαρρων.
Εμ-βλήσις, ἡ· τὸ ἐντὸς ῥίπτειν, βάλλειν,

παρεμβάλλειν Ἰπποκρ. injectio.
Εμ-βλήσιον· δεῖ ἐμβάλλειν Πλατ. Φιλ. σ.

62, injiciendum.
Εμ-βλωνός, οὗ, π. οἶο· ὅρ. παρὰ τὴν Ἀ-

πάμειαν Ὀπκ.
Εμ-βόα· φωνάζω πρὸς τινα· -τινὶ Ξεν. κύν.

6, 17, πρὸ πάντ. ὅπως κεντήσω, παροτρύνω
Δ. Ἀλ. 11, 38· ἐντὸς τινος φωνάζω, ἐκβάλλω

πολεμικὴν φωνὴν Θουκ. 2, 92, inelamio.
Εμ-βόημα, τό· τὸ φωνάζειν πρὸς τινα

μτην. inelamatio.
Εμ-βόησις, ἡ· τὸ φωνάζειν πρὸς τινα Ἀρεταί.

Εμ-βοορεύω· βόθρον, λάκκον κάμνω ἐντὸς
τινος Φιλοστρ. βι. Ἀπολλ. 2, 15, excano.

Εμ-βοορός, 2^ο ὁ βόθρον ἔχων μὴ βόθρου
καὶ κοιλώματα Θεοφρ. Φ. 1, 9, 3, 1.

Εμ-βοορύω· ὡς βόθρον διακοιλῶναι
Ἰπποκρ.

Εμ-βόλα· τόπ. ἐν Ἀλβανίᾳ παρὰ τὸν
Ἀλβανὸν Πτολ.

Εμ-βολάς, ἄδος, ἡ· τὸ ἐντὸς βληθὲν, ἡμῶν
Πλουτ. συμπ. 2, 6, 1.

Εμ-βολέος, ἴως, ὅ· πᾶν ὅ, τι ἐντίθεται
πᾶσαλος (παλοῦναι), ἐπίγραμμα, (ιστοῦπω-

μα) μτην. ἡμῶν· «πᾶσαλος Ἐπ.
δδ. 176 (6, 21), τὸ ξύλον, μὴ τὸ ὁποῖον φω-

τείνοντες λάχανα κάμνουσι τρώπας εἰς τὴν
γῆν, injectio.

Εμ-βολή, ἡ· 1) τί ἐντὸς ῥίπτειν ὅτετιν·
ἄρθρων Ἰπποκρ. τὸ ἐντέτειν, παρεμβάλλειν

ἐν ἀμφωθιτικῶν στοιχείων Πλατ. Κρατ. 437·
2) τὸ εἰσδύειν, ἡ εἰσβολή Ξεν. Κυρ. 2, 3, 17·

«τὴν εἰς τοὺς βαρβάρους ἐμβολὴν ποιεῖσθαι»,
Ἄν. 4, 1, 4· πρὸ πάντων κατὰ τὴν προσβο-

λὴν πλοίου, ἡ πρόσκρουσις, τὴν ὁποῖαν κά-
μνει μὴ τὸ ἐμβολὸν αὐτοῦ εἰς τὴν πλευρὰν

τοῦ ἄλλου πλοίου Δισχ. Πέρος. 401· «μᾶλλον
συνάψαι ναύσιον ἐμβολαίαν, 328 καὶ σὺννα·

«ἐμβολή των νηῶν» Θουκ. 2, 89, 7, 70·
πρὸλ. προσβολή· «ἐμβολὰς ἔχειν» = ταυτάτας

προσκρούσεις καὶ βλάβας ἐξ αὐτῶν ἔχειν λάβει
Ξεν. Ἐλλ. 4, 3, 13· ἡ ῥίψις, ὁθήσις· «ἀπ-

ίσχυρος ἐμβολὴς ἀπεστέλλετο τὸ βίβας»
Λουκ. Νιγρ. 36· πρὸλ. Εὐρ. Ἄνδρ. 1130·

«-λθὼν καὶ δοκῶν» Πολυβ. 8, 9, 3· «εἰσβο-
τῶν, -δοκῶν Πλουτ. Κορκολ. 9, Ποικ. 8·

3) τόπος πρὸς εἰσδύειν, εἰσβολή, εἰσόδος,
στενὸν· -ἡ πρὸς Θεσπιῶν Ξεν. Ἐλλ. 6, 4,

48· 4) περὶ ποταμῶν, τὸ στόμα Πρ. 1,
191, Πλουτ. Ἄντ. 41· 5) ἡ ἐκδοὺς τοῦ πλοιορ-

κητικοῦ κριοῦ, ἐπὶ τῇ ὁποῖα τίθεται ἡ πρῶ-
μορφος περὶ τῆς Θουκ. 2, 76.

Εμ-βόλιμα, τό· πᾶλ. Ἰνδικῆς Ἄρρ.

Εμ-βόλιμαίος, 2^ο ἐνθάδε εἰς τὸ ἐμβάλλειν,

παρεμβάλλειν Ἀδσον. ἔκλ. 12, interjectitiuus.

Ἐμ-βολιμεύω· παρεμβάλλω, παρεντίθηναι.
Ἐπιφω. τ. 1, σ. 825.

Ἐμ-βόλιμος, 2· ἐμβεβλημένος· -μῆν Ἡρ. 1, 32, Πλουτ. Νομ. 18· -ἡμέρα Δ. Κασ. 48, 33. «ἐμβόλιμα ἔπη» Ἡσυχ. -πατὶδες Ἐδπολ. π. Στοδ. Ἀριστ. νεφ. 1001, injectitiuus.

Ἐμ-βόλιον, τό· 1) παρεμβολή, τὸ μεταξὺ τῶν πράξεων τοῦ δράματος ἐν τῷ θεάτρῳ Cic. ad. Qu. fr. 3, 1· 2) εἶδος μικροῦ δικτύου Πολυδ. 5, 35· 3) εἶδος ἀκοντίου Δ. Σικ. 1, 35.

Ἐμ-βόλισμα, τό· τὸ ἐμβληθέν, παρεμβληθέν μτγν.

Ἐμ-βολισμός, ὁ· ἡ ἐμβόλιμος ἡμέρα μτγν. intercalatio.

Ἐμ-βολο-δέτης, ὁ· ὁ τοῦ παροξυνίου δεσμός Πολυδ. 1, 146.

Ἐμ-βολο-εἰδής, 2· ὅμοιος με ἐμβολον, σφηνοειδής· -τάξις Ἀρρ. τακτ. σ. 44.

Ἐμ-βολον, τό, καὶ ἐμβολος, ὁ· πᾶν ὅ, τι παρεμβάλλεται, ἐντίθεται, πᾶσαλος, ἐπιφραγμα (στούπωμα)· ὁδ. περί ἐμβολοειδούς σχήματος γῆς μεταξὺ δύο ποταμῶν Ἡρ. 4, 53. Πρὸ πάντ. α) τὸ χαλκοῦν ἐμβολον τῶν πολεμικῶν πλοίων, δι' οὗ προσεπάθουν νὰ κτυπήσωσι τὰ ἐχθρικὰ πλοία εἰς τὰ πλευρά, καὶ νὰ βυθίσωσιν αὐτὰ Πινδ. Π. 4, 191, Ἡρ. 1, 168· «παλόντες τοὶ ἐμβόλοι» Θουκ. 7, 36 καὶ μτγν. ὅσον Πολυδ. ὁδ. καλεῖται οὕτως τὸ μετ' ἐμβόλων πλοίων κεκοσμημένον ῥητορικὸν βῆμα ἐν Ῥώμῃ, togtra, οἱ ἐμβολοί, 6, 53, 1, καὶ ἄλλ. σφηνοειδής παράταξις μάχης Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 22, Πολυδ. 1, 26, 16· γ) ὁ μοχλὸς τῆς θύρας Εὐρ. Φοιν. 115· δ) ἡ ὀροφὴ τῶν κιόνων, αἱ δοκοὶ αὐτῆς Εὐρ. Βακχ. 590· ε) τὸ ἐμβλημα, ἡμῶσι Γεωπ. «Εἰ δὲ=πέρας, Ἀριστ. π. Ἀθην. 1, 29. Παρὰ μτγν. ἐν τῷ πλ. ἐν οἰκοδομαῖς προσωκοδομημένα σιερὰ κιόνων, interjectorium.

Ἐμ-βολός· ἴδ' ἐμβολον.

Ἐμβόλων κώμη· τόπος ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ Πτολ.

Ἐμ-βομβέω· ἐντὸς τινος βομβῶ, τινὶ Συνο. ἐπ. 123, repono.

Ἐμ-βόσκω· ἐντὸς τινος βόσκω Φίλων, im-presso.

Ἐμ-βράδευω· ἀποκαθιστῶ, κατασκευάζω Θεόδωρ. Προδρ.

Ἐμ-βράγχια, τά· βράγχια Γεωπ. 20, 46.

Ἐμ-βράδυνω· ἐντὸς τινος, εἰς τι βραδύνω, διατρίβω, χρονοτριβῶ, τινὶ Λουκ. Σχολ.

Ἀπολ. Ῥ. 2, 74, immoror.

Ἐμ-βραμῖνα· εἰμαρμένη Ἡσυχ.

Ἐμβρατα· εἰμαρται Ἡσυχ.

Ἐμ-βράσσομαι· φλέγομαι Γενεσ. 40, 6.

Ἐμ-βράχυν· ἐν βραχεῖ, ἵνα εἴπω διὰ βραχείων, ἐν γέν. Ἀριστ. σφ. 1120· «ἐμβραχυ περὶ στυ ἀν βούληται» Πλατ. Γοργ. 457· «ὅτου ἀν δὴ ἐμβραχυ», Θεαγ. 127, κατὰ Σουῖδ.

= ἐλαχίστα μικρόν.

Ἐμ-βρεγμα, τό· ὑγρὸν περικάλυμμα, ἐμβρεγμα ἱατρ. Ἀριστ.

Ἐμ-βρέσομαι· ἐντὸς τινος βρέσομαι, ἡχῶ· «ἀήτης ἱατρίῳ» Ἰλ. σ, 627.

Ἐμ-βρεός· ἑνός, μωρὸς Ἡσυχ.

Ἐμ-βρεφος, ὁ· ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ Ἀνθ. Παλ. 11.

Ἐμ-βρέχω· ἐντὸς βρέχων ὑγραίνω, μαλακώνω μτγν. ὡς καὶ ἐνέβρεξαν Πλουτ. 74. Μέσ. «ὕδασι ἐμβρέσασθαι» Νικ. ἄλ. 237, immergo.

Ἐμ-βρῦθια, ἡ· βάρος, βαρύτης, καὶ μτγν. = σπουδαίτης μτγν. gravitas.

Ἐμ-βρῦθής, 2· βαρὺς, δίδων βάρος, καὶ βαρὺ Πλατ. Φαίδ. 81· «καὶ διμυλῶν ἀναθυμίασις» Πλουτ. Ῥωμ. 27· ὁδ. ἱσχυρὸς συμπαγής· «λίνα ἐμβρῦθετερα» Ἡρ. 7, 36·

ἔτι δὲ -φθέγμα Πολυδ. 4, 85· μτγν. χαλκός, ἐπαχθής· -κακὸν Λίσχ. Πέρσ. 670·

«τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβρῦθετερον» Σοφ. π.

Ἀθην. 1, 33· ὁδ. δύσκολος, δυσχερής· -δύ-

νομα Πλατ. Κρατ. 407, δύσκολος· βαρὺς· «οἱ ἐμβρῦθετεροι νουθοὶ πως ἀπαντῶσι πρὸς τὰς μαθήσεις», Θεαιτ. 144. Σπουδαίος, δι-

τικὸς Πλατ. Ἐπιστ. 7, 328· -φρόνημα Πλουτ. Περικλ. 4· «φύσις ἐμβρῦθης καὶ πρᾶ-

εῖα», Βρυτ. 1· Ἀλλὰ καὶ ὀργίλος, ὁδ. ἡ σφοδρὸς, 3, 11, 1· ἐπὶ. ἐμβρῦθός = στα-

θερὸς Πλατ. Φαίδρ 252· σπουδαίος Δ. Κασ. 69, 6, σφοδρὸς, Ἡρακλ. 4, 3, 7, ronderous.

Ἐμ-βρῦθω· ἐπὶ τινος βαρέως ἐφορμῶ, περὶ ἀνέμου· «ἀθρόον ἐμβρῦσαντος ἀήματος» Ἰσι-

δωρ. 3, (7, 532), ingruo.

Ἐμ-βρῦθός· ἴδ' ἐμβρῦθής.

Ἐμ-βρῦμάσμαι· ἐντὸς τινος φουσῶ, φουάτωμαι· «-ἱππους ἐν ἀμυκτηραῖς ἐμβρῦμαί-

νας» Λίσχ. Ἐπ. 443· ἐντὸς τινος βρῦμας γογγύζω, μουρμουρίζω Λουκ. νενομ. 20.

Ἐν γέν. ἔφός τι ἐκπαῶ τὴν ὀργὴν μου, ἐπὶ δηλῶ τὴν ἀγανάκτησίν μου· «ἐνδερμῆθαι αὐ-

τοῖς» Μασθ. 9, 30 (ἐνερ. ἐμ βρῦμάω ἀνα-φέρ. μόν. ὁ Ἠσυχ. καὶ Σουῖδ).

Ἐμ-βρῦμημα, τό· ἐκδήλωσις ὀργῆς εἰς τι μτγν. κατὰ δὲ Σουῖδ. = τὸ τῆς ὀργῆς λά-

λημα, indignatio.

Ἐμ-βρῦμησις, ἡ· ἐμβρῦμημα Βασίλ. Μ.

Ἐμ-βρῖς· αἰεὶς βάθος ἀἰκνούμεναι ῥίξαι Σουῖδ.

Ἐμ-βρονταῖον, τό· τόπος κτυπηθεὶς ὑπὸ βροντῆς Δ. Σικ.

Ἐμ-βροντάω· βροντῶ εἰς τι, μετὰ τὸν κεραυνὸν καταπλήττω· «πληγέντε κεραυνῷ», δια-

κρίνονται οἱ ἐμβροντηθέντες Ξεν. Ἑλλ. 4, 7, 7· ἐν γέν. ἐκκουφαίνω, καταπλήττω, διαταράσσω Δημ. 19, 231 καὶ μτγν.

Ἐμ-βροντησία, ἡ· κατάπληξις ὑπὸ κεραυνῷ ἐν γένει παραφροσύνῃ Πλουτ. καὶ μτγν.

Ἐμ-βρόντησις, ἡ· ἐμβροντησία Ἐπιφω.

Ἐμ-βρόντητος, 2· κτυπηθεὶς ὑπὸ βροντῆς ὑπὸ κεραυνῷ ἐν γέν. τρομάζας, καταπλάγεις διαταραχθεὶς Ξεν. Ἀν. 3, 4, 12, ἀμβρόντους Ἀριστ. ἔκκλ. 793· «καὶ ἡλιθίος Πλατ. Ἀλλ. 2, 140, altonitus.

Ἐμ-βροχάς, ἄδως, ἡ· φυτευόμενος κλάδος κλήματος, καταβολάδα Γεωπ. 4, 3, 7, mergus.

Ἐμ-βροχή, ἡ· τὸ ἐντὸς βρέχειν, ὑγραίνειν, μαλακύνειν, Γαλην. τὸ ὑγρὸν περικάλυμμα, περικάλυμμα Πλουτ. Παρὰ Λουκ. Λεβίφ. 11

ὁ βρόχος διὰ κρέμασμα, irrigatio.

Ἐμβρόχθιος δὲν τῷ φάρυγγι Τζιτζ. Ἰστ. 12.
 Ἐμ-βροχίζω, εἰς βρόχους, παγίδας περι-
 πλέκω Ἀπολλ. 2, 5, 4, illaqueo.
 Ἐμβροχός, 2 εἰς βρόχον ἐμπλακεῖς Βασίλ.
 ἱπ. τ. 2, σ. 748.
 Ἐμβρούσιον, τό· (κρέας) ἐξ ἔμβρου Ἄριστ.
 π. Ἀθην. 9, 372.
 Ἐμ-βρόχων ἐντός τινος, εἰς τι θαγκάνω
 Νικ. θηρ. 824 καὶ παθ. Ἀλ. 338, mordeo.
 Ἐμβρουο-δόχος, 2' τὸ ἔμβρουον δεχόμενος
 Λουκ. Λεξιφ. 6.
 Ἐμ-βρουο-θάλασσης, ὁ ὄργανον πρὸς διαμέ-
 λισιν νεκρῶν ἔμβρουον εἰς τὴν μήτραν Γαλην.
 Ἐμ-βρύ-οικος, 2, ἔγκυρα εἰς βρύα
 τῆς θαλάσσης κατοικοῦσα Φιλίπ. 5 (8, 90).
 Ἐμ-βρουο-κτόνος, 2' φονεύων, τὸ ἔμβρουον
 εἰς τὴν μήτραν ἐκκλ.
 Ἐμ-βρουον, τό· ἀγέννητον βρέφος ἐντός τῆς
 μήτρας (τὸ ἐντός τῆς γαστρὸς βρόνον Εὐστ.),
 εἴτε περὶ ἀνθρώπων Λουκ. εἴτε περὶ ζώων
 Ἀισχ. Εὐμ. 905, Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 5, 12 καὶ
 πλείστα. παρ' Ὀδ. ι, 245 τὸ νεογέννητον
 ἄρνιον. Παρὰ μὲν εἶνε ἐπιθ. ὅ, τι εἶνε ἐγκε-
 κλεισμένον εἰς ἄλλο σῶμα, γεννᾶται καὶ αὐ-
 ξάνεται αὐτόθι· ἔτι δὲ ὁ γρότης = τὴν ὁ-
 γράσιον προάγουσα Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 1, 3.
 Ἐμ-βρους, ὁ· πλήρης βρόνον Νόν. 41, 29.
 Ἐμ-βρουο-σφάκτης, ὁ· ὁ σφάζων τὸ ἔμ-
 βρουον, ὄργανον δι' οὗ φονεύουσι τὸ ἔμβρουον
 Τερτυλλ. περὶ ψυχ. 25.
 Ἐμ-βρουο-τομέω· κόπτω τὸ ἔμβρουον ἐκ τῆς
 μήτρας μὲν. exscoco.
 Ἐμ-βρουο-τομία, ἡ· τὸ κόπτειν τὸ ἔμβρουον
 εἰς τὴν μήτραν Γαλην.
 Ἐμ-βρουο-συλκίω· σύρω τὸ ἔμβρουον ἐκ τῆς
 μήτρας μὲν.
 Ἐμ-βρουο-συλκία, ἡ· τὸ ἐξέλκειν τὸ ἔμ-
 βρουον ἐκ τῆς μήτρας Γαλην.
 Ἐμ-βρουο-συλκός, ὁ· ἡματιευτικὴ λαβὴ Γαλην.
 Ἐμ-βρωμα, τό· πρωτόν ἄριστον Ἀθην. 1, 11,
 Ἐμ-βρωματίζω· δίδω νὰ φάγωσιν. Μίσ.
 τρώγω Εὐστ. ἔρ. σ. 158, nutritio.
 Ἐμ-βυθίζω· βυθίζω μέσα, βαθύως Πλουτ.
 ἡθ. σ. 981, immergo.
 Ἐμ-βυθίος, 3' ὁ εἰς τὸν βυθόν, πρὸ πάντ.
 τῆς θαλάσσης· Ἄργη Βίβλ. 2 (9, 227)
 τῆς πύρας Ἀλων. Ταρ. 93 (7, 504)· ὁ α-
 λάμμαι π. Ἀθην. 3, 94 καὶ μὲν. βοιωτ.
 κρηνηδες ἐμβυθίοι Δ. Ἀλ. 1, 32, profundus.
 Ἐμ-βυκανάω· φουδῶ, σημαίνω· κέρρατι
 φουδῶ, σημαίνω μὲ τὸ κέρρα Δ. Ἀλ. 2, 8.
 Ἐμ-βυρσός· βάλλω, κρύπτω εἰς δέρμα
 Πλουτ. π. προταμ. σ. 1450.
 Ἐμ-βύω· φουδῶναι, ἐπιφράσσω· ἀνεβύ-
 σαμεν βαλόντες Ἀριστ. σφ. 428.
 Ἐμ-βύμιος· ὁ ἐπὶ τοῦ βυμοῦ Ἰουλιαν. ἐπ. 24.
 Ἐμεί, δωρ. ἐμεῖ, αἰτ. τοῦ ἐγώ.
 Ἐμέθεν, ἐμετο, ἐμέσ, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ
 ἐμοῦ γεν. τοῦ ἐγώ.
 Ἐμεῖα, ἡ· πόλ. τῆς Πελοποννήσου Εὐστ.
 Ἐμεῖν· εἶναι, Δωδώνης ἐπιγρ.
 Ἐμείμυον, π. ἀορ. 6'· τοῦ μυκάομαι.
 Ἐμείν· καὶν. ἐμένα, τὸ ἐμὲ μετ' ἐπιτάς. Σάο-
 δειον ἐπιγρ. (300 μ. Χ.).

Ἐμεσα, ἡ· πόλ. Συρίας παρὰ τὸν Ὀρόντην
 κατὰ τὸν Ἡρώδ. 5, 3, 1, ἐκ τινος Ἐμί-
 σου κληθεῖσα· παρὰ Στ. Βυζ. Ἐμεσα·
 παρὰ Πτολ. 5, 15 Ἐμισα, κῆτ. Ἐμι-
 σσην δὲ Στράβ.
 Ἐμεσία, ἡ· κλίσια πρὸς ἕμετον Ἰπποκρ.
 Ἐμεσις, ἡ· τὸ ἐμεῖν, ἐξασμα Ἰπποκρ. vomitus.
 Ἐμεσμά, τό· τὸ ἐξασμα ἔτι δὲ = τῷ προηγ.
 Ἰπποκρ.
 Ἐμετήριζω· δίδω ἐμετικόν Ἰπποκρ.
 Ἐμετήριος, 2' ἕμετον διεγείρων· τὰ ἐμετι-
 κά, δηλ. φάρμακα ἱατρ. vomitoria.
 Ἐμετιάω· ἔχω κλίσιν πρὸς ἕμετον Ἀρι-
 στοτ. προβλ. 3, 19, vomitorium.
 Ἐμετικός, 3' α) ἕμετον διεγείρων· φάρ-
 μακον Ἀριστοτ. προβλ. 3, 19· 6) ὅστις συ-
 γχῆν ἐμεῖ, ὅστις, ὡς οἱ ἄστωι· Ῥωμαῖοι, λαμ-
 βάνει συχνὰ ἐμετικόν, ὅπως δυνήθῃ πάλιν νὰ
 φάγῃ, ἄστωι Πλουτ. Πομπ. 51, vomitorius.
 Ἐμετο-ποιέω· ἐρεθίζομαι πρὸς ἕ-
 μετον Ἰπποκρ.
 Ἐμετο-ποιέα, ἡ· ἡ ἕμετον διεγείρουσα
 Διον. Ἀλγ. π. Φωτ.
 Ἐμετο-ποιός· διεγείρων ἕμετον.
 Ἐμετος, ὁ· τὸ ἐμεῖν, ξερᾶν Ἡρ. 2, 77,
 εἰς τὸν πλ. Ἰπποκρ. καὶ ἄλλ. vomitus.
 Ἐμετωδίας· ἐν εἰδὲι ἐμέτων Ἰπποκρ.
 Ἐμετ-ώδης, 2' ὡς ὁ ἕμετος Ἰπποκρ. vo-
 mitorius.
 Ἐμεῶ, ἰων. καὶ ἱπ. ἐμεῶς αἰολ. κ. δωρ.
 = ἐμοῦ.
 Ἐμέω, μέλ. ἐμέσω, παρκ. ἐμήμεκα Λουκ.
 Λεξ. 21' ξερῶν, δι' ἐμέτον ἐβάλλω ἀπ' ἐμ-
 αὐτοῦ, = αἶμα Ἰλ. σ. 11' - ὀρόδους Αἰσχ.
 Εὐμ. 175· «ἐμεῖ (μ. μέλ.) ἰόν», 700, Πλάτ.
 Φαῖδρ. 268, vomio.
 Ἐμεωτοῦ, ἰων. ἀντὶ ἐμαυτοῦ Ἡρ.
 Ἐμηρέπης, ὁ· Λάκων Πλουτ. ἀποφθ. Ακκ.
 ὀρθότ. Ἐκπρέπης.
 Ἐμίας, ὁ· ἕμετος Γαλην. προβλ. Ὀδ.
 1781, 39.
 Ἐμίν, δωρ. = ἐμοί, ἔτι δὲ ἐμίνη καὶ ἐμινγα
 = ἐμοίγε Ἀπολλ. π. ἀντων. 364.
 Ἐμμά· ἱμάτιον ἢ καθαρπτόμενον καὶ ἀπομασ-
 σόμενον Ἦουχ. ἡ' ἀμφιδνυμι.
 Ἐμμά, ἄκλ. πόλ. ἐν Παλαιοστίνῃ Ἰωσ.
 Ἐμ-μαῖνσμαι· εἰς τι, διὰ τι μαῖνσμαι Ν.
 Δ. Ἰωσ.
 Ἐμ-μαλάξαι· ἐμμεῖναι, τῇ χειρὶ ἐπιλαβεῖ-
 σθαι Ἦουχ.
 Ἐμ-μαλλός, 2' μαλακός, δασύς Λουκ. κυ-
 νικ. 5, villosus.
 Ἐμ-μᾶνης, 2' ὁ ἐν μανίᾳ, μαῖνόμενος· σκίρ-
 τημα, -θύμωμα Αἰσχ. Πρ. 678, Εὐμ. 822,
 καὶ οἱ ἄλλ. τραγ. Πλάτ. Φαῖδρ. 251, καὶ συ-
 γχῆν· ἔτι δὲ μὲν. «ἐμμανίστατα ἔραν» Λουκ.
 furens.
 Ἐμμανούηλ, ἄκλ. ὄν. τοῦ Σωτηροῦ ἡμῶν Ν. Δ.
 Ἐμμανός· ἐκθύμως, ὀργίλως Δ. Κασ. 65, 16.
 Ἐμμάκος, ἡ· δύο τόποι ἐν Ἰουδαίᾳ, τῶν
 ὁποίων ὁ εἰς εἷος καὶ κώμην ὄχι μακρὰν τῆς
 Τιβερίδος. Ἀλλὰ καὶ ἄλλη Ἐμμακὺς κώμη
 ἦν πρὸς δυσμὰς τῶν Ἱερουσαλὴμ.
 Ἐμ-μαπείω, μόν. ἐν τῷ τύπῳ ἔμπαπείω

Νικ. Θηρ. 809, Σχολ. ἐνεργόσα· ἴσως ταχέως ἐνεργῶ δι. γρ. πιθαν. γραπτόν, ἑμμα-τέουσα.

Ἑμ-μαῖπείως (μαῖρπτοι, μαπειν, λοιπὸν ἔς τὸ πιάσιμο, ταχέως πιάνω)· πάραυτα, παρευθὺς, ταχέως· ἀπόρροια· Πλ. ε, 836· ὁπάκουσε Ὀδ. ε, 485, Ὅμ. Τιν. Ἀφρ. 128· ὁπέδεκτο Ἡσ. ἀσπ. 442· (Ἄλλοι παρήγον τὴν λ. ἐκ τοῦ ἄμα τῷ ἔπειν).

Ἑμ-μαραίνομαι· ἐντὸς μαραίνομαι Βασίλ. τ. 2, σ. 686.

Ἑμ-μαρτυρέω· μάρτυς εἶμαι Βυζ.

Ἑμ-μαρτύρος, 2· ὁ μὲ μάρτυρας, διὰ μαρτυριῶν ἀποδεδειγμένος, Θεμιστ. λ. 11, σ. 114.

Ἑμ-μάσσομαι, ἀπαθ. μέσ. ἐντὸς μάσσω, ζυμώνω, ἐντυπώνω· «κέντραν τινι» Νικ. Θηρ. 367, ὡς καὶ Βίαις 15 (9, 548)· «κῆρὰ τινι» Ὀππ. ἀλ. 2, 502· «γαλεπὴν ὀργὴν τινι» Καλλ. Ἀρτ. 124· Ὁ Εὐστ. ἐρ. σ. 119, 38 ἔχει καὶ τὸ ἔνερ. ἑμμάσσω, imprimō.

Ἑμ-ματάζω· τῷ ἔπομ. Σουδ.

Ἑμ-ματαιάζω καὶ ἑμ-ματαιίζω· φέρομαι εἰς τι ἀφρόνως ἐκκλ. ματαιολογῶ Ἦουχ.

Ἑμ-ματέω· ἐνθίσκει τὸν δάκτυλον καὶ ψηλαφῶ, ἐρεθίζω πρὸς ἔμετον Νικ. ἀλ. 137· ἴδ' ἑμμαπέω· ἀλλ' ἑμματούμενος εἶνε δι. γρ. π. Σχολ. Σοφ. Τρ. 793 ἀντὶ ἐνδοατούμενος καὶ ἔξῃ. μασώμενος.

Ἑμ-μάχομαι· ἐντὸς τινος μάχομαι· ἐπιτηδευτάτον ἐστὶ ἐμμαχέσασθαι τὸ πεδῖον· Ἡρ. 9, 7, Δ. Κάσ. 50, 12, ραγνοῖα.

Ἑμ-μεγεθύνω· μέγα καθίστω παθ. Εὐσεβ.

Ἑμ-μέθ-οδος, 2· μεθοδικός, κατὰ τέχνην καὶ κανόνα Φίλων π. κόσμ. τ. 2, σ. 512, compendiosus· ἐπίρ. ἑμμεθόδως=μεθοδικῶς ἐκκλ.

Ἑμ-μεθύσκομαι· εἰς τι κατὰ τε μεθύω, τινι ἰώσ. inebrior.

Ἑμ-μειδάω· εἰς τι μειδῶ, χαμογεῶ Σεν. κυν. 4, 3 καὶ μεγν.

Ἑμ-μέλεια, ἡ· τὸ συμφωνεῖν εἰς τὸ ᾄσμα, Πλουτ. συχνά· ἀρμοδία μελοποιήσις τῆς φωνῆς ἐν τῷ διαλέγεσθαι Δ. Ἀλ. περὶ δυνάμ. Δημ. 50· ἐν γέν. συμφωνία, συμμετρία Πλουτ. συχνά. Λυκ. καὶ Νομ. 4 καὶ συχνά πρὸ πάντων εἰς τὴν γλῶσσαν, εὐρυμία· 2) ἡ ὀρχήσις τοῦ χοροῦ εἰς τὴν τραγῳδίαν ἀρ. λεξ. ἐν γέν. σπουδαία, εὐπρεπὴς ὀρχήσις Ἡρ. 6, 129, Πλατ. νόμ. 7, 816. Παρ' Ἀριστ. σφ. 1503 κομ. «ἀπολοῦ γὰρ αὐτὸν ἑμμελεῖα κονδύλου», modulatio.

Ἑμ-μελετάω· εἰς τι ἀσκάω· ἑμαυτὸν σοὶ ἑμμελετᾶν παρέχειν· Πλατ. Φαίδρ. 228· «τοὺς Ἀθηναίους τοὺς ἀγῶσι» Πλουτ. Κριμ. 18 καὶ συχνά· «ἤμιν ἑμμελετᾶν ἐστὶ τοῖς φαύλοις»· πρὲπεινὰ συνεπιζόμεν με αὐτοὺς ὥς.

Ἑμ-μελέπημα, τό· πρᾶγμα εἰς τὸ ὅποτον ἀσκήταις Μακεδ. 24 (6, 83).

Ἑμ-μελετήεσθαι· ἴδ' ἑμμελετάω.

Ἑμ-μελήει, 2· εἰς τὸν ἦχον συμφωνῶν, εὐήχος Τιμ. Δοκρ. 101· «πάντοδαπῶν ὀργάνων ἑμμελεῖς φωναί» Πλουτ. Ἀντ. 75· συχνά· «ἑμμελεῖς φωναί»· «κίνησις Λοκ. Πολλὰχ. μετ. ἀρμόδιων, ἐπιτηδεύσις Ἀριστ. ἐκκλ. 807, Πλατ. σοφ. 259, ἐνθα συνάπτεται οὐκ

ἑμμελεῖ καὶ δὴ καὶ παντάσῃν ἀρμόδιον τινὲς (ἐστὶ)· ἡ χρήση, ἐπιτηδεύσις· ἑμμελεῖ· τὸν τοιοῦτον γίγνεσθαι κριτάς», νόμ. 9, 870· «ἀπιδόξιστος Θεοκρ. ἐπ. 19, 5· πρὸς τι Πλουτ. Λουκουλλ. 1, 16 καὶ συχνά· ἔτι δὲ ἐπιμελῆς Πλουτ. 9, 20, 9· ἑμμελεστάτη πολιτεία»

καλῶς διατεταγμένη πολιτεία Πλουτ. Πλουτ. 19· λεπτός, κομψός, ἔτι δὲ ἀστεῖος· «Θρακ. τὰ τῆς ἑμμελῆς καὶ χαρίεσσα θεραπαινὶς» Πλατ. Θεαιτ. 174, κόσμιος· «ἵνα γένοιτο ἑμμελεστεροὶ σωφρονισθέντες» Πλατ. Κριτ. 121, ἀντιθ. τῷ πλημμελῶν, 106· καὶ σωφρονικός Πλουτ. Λυκ. 11· ἔτι δὲ περὶ πραγμάτων· «οὐ σάμετρα, πρόπουσα περιουσία Πλατ. νόμ. 6, 776, ἐνθα ὁμοῦς πρέπει πάντοτε νὰ ἔχωμεν ὅπ· ὅπιν τὸ ὀρθὸν μέτρον» περὶ αὐτοῦ 760, ἐνθα «τὰ ἑμμελεστάτα ἱερὰ» ὡς τὰ μέγιστα καὶ τὰ σμικρότερα ἀντιτίθενται· ἐπίρ. ἑμμελῶς, ἀντιθ. τῷ πλημμελῶς Πλατ. νόμ. 1, 816· ὀρθῶς εἴρηται καὶ ἑμμελῶς, 6, 757.

Ἑμ-μελεῖσθαι· μελωδικῶς τι ἐκφράζει Γρ. Νουα.

Ἑμ-μεμαός (ὅδε μέμα α), μόν. ὡς μετλ. πρὸς τι οπεύδων, ἐψωμῶν, σφαυρός, εἰς τὸ «γλυκύθυμος καὶ ἀγανύφρων» ἀντιθέτω. Πλ. υ, 467· περὶ λέοντος, ε, 142 καὶ ἀλλαχοῦ οἶον μεγν. ἑμμεμαῶς βέβρωτον· Ἀπολ. π. 121· ἔτι δὲ περὶ ἀψύχ. ἡ χ ἡ Ἡσ. ἀσπ. 439.

Ἑμ-μέμονα· εἶμαι εἰς ἀγρίον πάθος· «φρὴν» Σοφ. Τρ. 978.

Ἑμ-μενετέος, 3· ὅστις πρέπει νὰ ἐμμένῃ Δ. Λαερ. 7, 93, permanendum.

Ἑμ-μενετεός, 3· ἐμμένων, ἐπιμένων εἰς τι· «τῷ λογισμῷ, παρὰ τὸ ἐγκρατὴς Ἀρμ. σιστ. 39, 7, 1, 6.

Ἑμ-μενετός, 3· ὅστις δύναται ἢ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐμμένειν Στοβ. ἐκκλ. τ. 2, σ. 142, tolerabilis.

Ἑμ-μενήει, 2· εἰς τι ἐπιμένων, σταθερός· «τὸ ἐμ. καὶ θαρσαλέον» Πλουτ. 39, σ. 446· ἡ σταθερότης Παρ' Ὀμήρ. ἐπιρρ. «ἐμμένειν αἰεὶ»· ἐπιμένους, ἀδιακόπως Πλ. κ, 361, ν, 517.

Ἑμ-μενέω, 3· ἐμμένειν· ἐμμένοντα· Ἡσ. Ὀδ. ι, 386· ἐπίρ. ἑμμενέως· ἐμμένοντα· Ἡσ. Ὀδ. 742, 429, permanens.

Ἑμ-μενητεός, 3· ἐμμενετεός· Πλατ. ὅρ. σ. 412· ἐπίρ. ὡς Δ. Λαερ. 7, 126.

Ἑμμενίδαι, οἱ· ἀρχῶν οἶκος ἐν Ἀκράγαντι Πινδ.

Ἑμμενίδας, α· Δελφός τις Δελφ. ἐπιγρ.

Ἑμμενίδης, ὁ· 1) υἱὸς Τηλεμάχου, ἀρχηγὸς τῶν Ἀκραγαντινῶν Ἰπποστρ. π. Σχολ. Πινδ. 2) καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ἑμ-μένω· μένω, διατρίβω εἰς τι· «μελὰς ὁροῖς Εὐρ. ἀποσπ. «ἐν τῇ κεφαλῇ» Ἀριστ. ἐκκλ. 1120· «ἐν τῇ τάξει» Πλατ. νόμ. 8, 844· «ἐν τοῖς ποσίσμασι» Σεν. Λυ. 4, 7, 10· «ἐν τοῖς τόποις Δημ. 12, 24 (ἐπ. Φιλ.) καὶ ἄνευ πτώσ. Θουκ. 8, 31, καὶ ἄλλ.· ἑμμένω

εἰς τι, μένω πιστός εἰς αὐτό· «τῷ κτηρῷ κατὰ νόμον» Σοφ. Οἱ. τ. 352, Αἰ. 343· «τῇ εὐμαχίᾳ» Θουκ. 5, 47· «τοῖς νόμοις· ὀρκίοις· συνθήκαις»· μένω πιστός εἰς αὐτά, τὰ φωνάτω Ἰσοκ. 7, 14, 4, 81· περὶ Δίσχ. Εὐμ. 971· «ὅρα· ἐμμένει πιστώμασι»· «τῷ τινὲ»

ματι Πλατ. ἀπολ. 39· «τῇ ὁμολογίᾳ, ὅτε

Ἑμμοτον=ιατρικόν, βάλαμον Αἰσχ. Χο. 464, διότι ἄλγος ἀνήκει εἰς τὴν προτέραν στρουθὴν καὶ περίσθον, λοιπὸν ὄχι ἀνάτος βλάβη.
 *Ἑμ-μαυσος, 2' μουσικός Νικου. ἀριθμ. 2, σ. 109' ἐπὶρ. - ως - παίζειν Εὐστ.
 *Ἑμμοχαρής. Ἀργεῖος τις.
 *Ἑμ-μοχθέω' πολλὸ κοπιᾶζω Γρ. Νυσ. τ. 2.
 *Ἑμ-μοχθός, 2' ὁ μετ' ἐργασίας, κόπου, μόχθου συνδεδεμένος - β(α)τας Εὐρ. Ικ. 1004' - δ' ἄγμα Νικ. θηρ. 756.
 *Ἑμ-μοχλεύω' διὰ μόχλου κινῶ, μετ. λίαν προτρέπω, παρακινῶ, ἐκκλ.
 *Ἑμ-μύέω' μῶς εἰς τι Ἀριστ. πλ. 845, κατὰ τὰ ἄριστα χειρόγρ. initio.
 *Ἑμ-μοθόω' εἰς μῦθον στρέφω, ἀνάγω, μυθολογῶ Τζέτζ. Ἰστ. 3, 248.
 *Ἑμ-μυρος, 2' μύροις βεβαμμένος, ἀλειμμένος Γρ. Νυσ. τ. 1, σ. 513.
 *Ἑμ-μύσος, 2' μυσσός, ἀποτρόπαιος ἐκκλ.
 *Ἑμ-μωμος, 2' ὁ βλως μώμος ἐκκλ.
 *Ἑμσι, δοτ. τοῦ ἔγω.
 *Ἑμός, ἔμψ, ἔμψν' ἰδικός μου Ὅμ. καὶ οἱ ἔξ. μετ' τὸ ἄρθρον οὐμός, τοῦ ἔμψν' Ἰλ. θ, 360 καὶ τραγ. ὡς καὶ πεζ. Πολλὰκ. προστίθεται καὶ γενική· «ἔμψν αὐτοῦ»=καταδικνόν μου Ὁδ. 6, 45, Ἰλ. γ, 180' «ὁρῶν ὁ ἔμψν λέγειν ἔμψν τὸν αὐτῆς» Αἰσχ. Ἀγ. 1298' «τὰμὰ δυστήνου κακὰ» Σοφ. Οἱ. Κ. 344 (εἰς τὸν πεζ. λόγ. «ἑμαυτοῦ, ἑμαυτῆς»)· «οὐκ ἔμψν τόδε»=τοῦτο δὲν εἶνα ἰδική μου ὑπόθεσις Σοφ. Οἱ. Κ. 197' «οὐ γὰρ ἐστι τοιοῦτον τὸ ἔμψν» Πλάτ. Ἀλκ. Α. 106' «οὐκ ἔμψν ἀνοίγειν» Μεν. π. Σοφ. ἀνθ. 112, 2' «εἰ τοῦμόν ἀλάττε»=τὴν δυστοχίαν μου, Τρ. 1057' «τὰ ἔμψν»=τὸ ἰδικόν μου, τὴν ἰδιοκτησίαν μου, Φιλ. 583' «οἱ ἔμοι»=οἱ ἰδικοὶ μου (τὰ νῦν παρὰ Κρησίαν οὕτως), οἱ συγγενεῖς μου, Ἀντ. 48 καὶ συχνά· «τὸ ἔμψν» καὶ συχνότερα, «τὸ γ' ἔμψν»=ὅτι ἀφορᾷ ἐμὲ, τὸ κατ' ἐμὲ ἐκ μέρους μου· «ἐπεὶ τὸ γ' ἔμψν οὐδὲν διαφέρει» Πλάτ. Πρωτ. 338' «τὸ δὲ δὴ ἔμψν τε καὶ τῆς ἑμῆς τέχνης οἰγῶ»=περὶ ἐμοῦ καὶ τῆς τέχνης μου, Θεαιτ. 161' «τὸ γ' ἔμψν οὐδὲν ἂν προθυμίας ἀπολείπει», πολ. 7, 533, ἀντὶ «ἐγὼ ἀπολείπω». Παραλειπομένων τῶν -γνώμη, δόξα· «κατὰ γε τὴν ἑμὴν» Πλάτ. πολιτ. 277' «ἐγὼ ἦγ' ἐμὴ νικᾷ», νόμ. 9, 862' ἐπὶ δὲ ἡ ἐμὴ=ἡ πατρίς μου Θουκ. 6, 78. *Ἐς ἀντικειμένῳ ἐκκλητέον τὸ «ἐμὴ ἀγγελία»=ἐλθούσῃ ἀφορῶσα ἐμὲ Ἰλ. τ, 336' πρὸς Ὁδ. 6, 87' «τὴν ἑμὴν αἰδῶ μεθεῖς»=τὸ πρὸς ἐμὲ σέβας Αἰσχ. Πέρσ. 685' «οὐμός πάθος»=πρὸς ἐμὲ Σοφ. Οἱ. Κ. 420' «τὰμὰ νοουθένματα»=συμβουλαὶ πρὸς ἐμὲ, Ἠλ. 343' «εὐνοία ἐμὴ»=πρὸς ἐμὲ Ξεν. Κυρ. 3, 1, 28' «δωρεὰ ἐμὴ»=δῶρον εἰς ἐμὲ 8, 3, 13' ἀλλὰ «τὰ δ' ἐμὰ δῶρα»=τὰ δῶρον, τὸ ὅποιον ἤμην ἐγὼ δ' ἰδοίς Εὐρ. Ἰλ. 364' «αἱ ἑμαὶ διαβολαί»=αἱ κατ' ἐμοῦ Θουκ. 6, 90, εἰς τὸ ὅποιον συγκαταλέγονται καὶ τὰ παραδείγματα, ἐν οἷς φαίνεται τὴν ἐμὴν ἀντὶ τοῦ ἑμοῦ· «ὁμογενὴς ἐμός» Ἰ. Τ. 918' πρὸς. «σοῦς γι φόντας ἐχθρόνους», Ἠλ. 673, Θεοκρ. 2, 3' «τοῖς ἐμοῖς εὐνοῖς» Ξεν. ἀπολ. 27' «τὸ ἔμψν»=

τὸ συμφέρον μου, ἡ ὠφελιά μου Εὐρ. π. ἄλλ.
 *Ἑμπα· ἴδ' Ἑμπαε.
 *Ἑμπαζομαι· φρονεῖω περὶ τίνος, συλλογίζομαι τι, λαμβάνω ὅπ' ὄψιν· -μύθων Ὁδ. α, 271 καὶ συχνά· -Ιρῶν, ι, 553' -θεῖν· προσπίης, 6, 201' «-φεῖνων ἱεστών», τ. 134 καὶ μετν. π. ὅσον Βίων 3, 9' «τί δὲ ἐμὰ κέτας» Ὁδ. π, 422' ἐν πεζ. πρῶτον μετν. ὅσον Εὐσεβ. εὐρο, γεννητορ.
 *Ἑμ-παθεία, ἡ· σφοδρὸν πάθος μετν. affectio.
 *Ἑμ-παθής, 2' εἰς σφοδρὸν πάθος, ὑπὸ σφοδρῷ πάθους κατεχόμενος· «πρὸς δόξαν ἐμπαθέστερον ἔχειν»=ἔχω περισσύτερον πάθος διὰ δόξαν Πλουτ. Κικ. 6' «καὶ τῷ θυμῷ παρὰ βεβαιότητάς τὴν τῶν πραιοσμένων ἡγεμονίαν» Σόλ. 9, περὶ μεγάλου πένθους, Ἀλκιβ. 21, 69 κ. ἄλλ. μετν. -τὸ ἐμπαθές=ἐμπαθὲς Πλουτ. ἡ. 55' ἐπὶρ. -ως, Κοριολ. 38.
 *Ἑμ-παϊανίζω· εἰς τι παῖων παίαννα;
 *Ἑμ-παίγμα, τό· περίπαίγμα πρὸς τινά Ψαλτ. 37, 7, ludificamentum.
 *Ἑμ-παίγμονή, ἡ· ἐμπαίγμός Περτ. ἐπιστ. Β. 3, 3.
 *Ἑμ-παίγμός, δ'· τὸ περιπαίζειν, Οἱ. Ν. Δ.
 *Ἑμ-παϊδέω· εἰς τι, κατὰ τὴν ἀνατρέφω, ἐκπαίδεω, τινὶ Φιλοστρ. docere in.
 *Ἑμ-παῖδα-τριβέομαι· δασκαλοῦμαι εἰς τὸ Δ. Κάσ. 77, 21.
 *Ἑμ-παῖδα-τροφέω· εἰς τι, κατὰ τὴν ἀνατρέφω· «τῇ οὐσίᾳ ἐμπαῖδοτροφεύμενοι»=τὰ τέκνα τῶν ἐκ τῆς περιουσίας ἀνατρέφοντες Δημ. 44, 23.
 *Ἑμ-παίζω· 1) εἰς τι, ἐπὶ τίνος παίζω, πηδῶ· «νεδρὸς ἡλοεραὶ ἐμπαίζουσα Λείμκος ἡδοναῖς» Εὐρ. Βαχχ. 867' «τῷ γυμνασίῳ»=εἰς τὸ γυμνάσιον Λοκκ. Αεψιφ. 5' καὶ ἀπολ. «ἀμαχος γὰρ ἐμπαίζει» Ἀφροδίτη Σοφ. Ἀντ. 794, ἐνθα ὁ Σχολ. ἡδεταὶ ἐξηγ. -γχορὸς· εἰς τοὺς χοροὺς συγχορεύω Ἀριστ. Θεα. 973' 2) περιπαίζω, σαρκάζω, τινὶ Ἠρ. 4, 134, Ν. Δ. καὶ Οἱ. Ἄλλ' ὁ Λοκκ. συνδίδει «ἐμπαὶ ζόμενος καὶ σκωπτόμενος», Τραγωδ. 331, ὡς καὶ ἐν τῇ Ν. Δ. «ἐνπαίχθη ὑπὸ τίνος», Ἰλλυδο.
 *Ἑμ-παίκτης, δ'· ὁ περιπαίζων, σκώπτων, ἐξαπατῶν Ν. Δ. illutor.
 *Ἑμ-παίκτης ἐμπαίκτης Βασίλ. Μεγαλὸν.
 *Ἑμ-παίκτης· 1) ὁ παῖς, τοῦ ἐμπαίκτης Εὐστ.
 *Ἑμ-παῖος (ἴδε παῖω), 2' α) ἐμπαῖος· Σουφ. ἡ· ἐμπαῖος, μέτοχος, ἐπίσιτος Ἡουγ. Ὁδ. φ, 400' 6) ἐπιστήμων Λυκοφρ. 1321' γ) αἰωνιδίως εἰσορμῶν Αἰσχ. Ἀγ. 180.
 *Ἑμ-παῖς, αἶδος, 2' ἔγκυος Ἡουγ. ἐν λ. ἡνδρὶ μὲν ἐκ τοῦ Κρατίν. π. Πολυδ. 3, 14 γράφει ὁ Βέκκ. εὐπαῖς.
 *Ἑμ-παῖσμα, τό· τὸ κτυπηθὲν ἐντόξ, ἐντοπωθὲν, εἰς μέταλλον ἐργασμένο σχῆμα καὶ κοσμήματα Εὐστ.
 *Ἑμ-παῖστικῇ, ἡ, δηλ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ ἐλαύνειν κοσμητικῶς τὸ μέταλλον, ἡ δὲ σφυρηλατήσεως ἐνεργάσει σχῆματα Ἀθην. 1, 488' πρὸς. Σοφ. Αἴ. 847.
 *Ἑμ-παῖστος, 2' ὁ μετὰ σφυρηλατημένην, ἐντοπωμένην ἐργασίας μέταλλον Εὐστ.
 *Ἑμ-παῖω (ἴδε παῖω)· ἐντόξ κτυπῶ, ἐντο-

πώνω· «ακίπων χροῦς» Ελικας ἐμπεπαισμένοις
 Ἀθην. 12, 543. Παρ' Εὐστ. ἐνεργάζομαι
 οχήματα εἰς μέταλλον, μτφ. αἰμπαίνει τί μοι
 ψυχὴ σὺνθεσις ὅρμα· προβαίνει μετὰ βίας ἐμ-
 προσθεν τῆς ψυχῆς Σοφ. Ἠλ. 890· β) ἀμετέ-
 ἐμπίπτω Εὐρ. Ἐλ. 902.
 Εμ-πακτώ· ἐμπαράσσω, ἐντός ἐπιφράσσω·
 «τάς ἀρμονίας τῆ βέβλῳ» Ἡρ. 2, 96, οὐτιμω.
 Εμ-παλάγμα, τό· ἐμπελοκή· Ἡσυχ. ἐξ εἰκ.
 Εμ-παλαιδώ· χρονίζω, παλαιός γίνομαι
 Γρ. Νυσ. τ. 2, σ. 800, invelero.
 Εμ-παλάσσω· ἐντός τινας, μέ τι περιπλέκω·
 «ἐν ἔρκει ἐμπαλασσόμενοι» = ἐντός αὐτῶν
 περιπλεκόμενοι Ἡρ. 7, 85· πρὸς. Θουκ. 7,
 84 (Σχολ. ἐμπεκόμενοι) καὶ ὑπὸ μτγν. Αἴλ.
 2, 1, 15, 1 «τῷ ἀγκίστρῳ», περὶ ἑχθρῶς.
 Εμ-παλι· τῷ ἐπομ. Ὀρφ. ὕμν. 72, 5,
 Στραβ. 5 (12, 51).
 Εμ-πάλιν· 1) ὀπίσω, ὀπίσθεν Ὀμ. ὕμν.
 Εμ. 78· «δεδορκώς ἦσ. ἀσπ. 145· «εἰ δ'
 ἐνθά τοῖς ἐχθροῖσι ἐμπαλιν μέλει» Σοφ.
 Πλ. 637, συγὰ μὲ τὸ ἄρθρον, «τοῦμπαλιν
 πεῖται» Εὐρ. Ἰππ. 390, ἡ «εἰς τοῦμπαλιν
 ἔρχεσθαι, πορεύεσθαι» καὶ ἄλλ. Ξεν. Ἀν. 1,
 4, 15 καὶ πολλάκι. ἡ ἐμπαλιν ὁδός = ἡ ἐπι-
 στροφή Λουκ. 2) ἀντίστροφα, εἰς τὸ ἐναντίον
 μέρος, τὸ ἐμ.π. καὶ τὰ ἐμ.π. = τὸ ἐναντίον
 μέρος, τὸ ἀντι(θετον) - γνώμας = παρὰ προσ-
 δοκίαν Πινδ. Π. 12, 32· «τέρψις», Ὀ. 12,
 11· «οἱ δὲ τοῦμπαλιν σπυδόντες» Αἴσχ. Πρ.
 202· «κράνεν», Ἀγ. 1398· «ἐμπαλινλέγει» =
 ὅπως ἀντιθέτως πρὸς τὸ προηγ. Σοφ. Τρ.
 357· «ὥσπερ οἱ ἐμ.π. ὑποδοδόμενοι» = κατὰ τὸν
 ἀντίστροφον τρόπον, τ. κ. τὸ δὲ εἰς παροῦσαι
 εἰς τὸ ἀριστερὸ πῶδι βάλλω Πλάτ. Θεαιτ.
 193, ἀκολουθοῦντος ἢ «ἐγὼ γνώμην ἔχω τὰ
 ἐμπαλιν ἡ οὐτοι» = ἔχω τὴν ἐναντίαν γνώμην
 πρὸς τούτους· Ἡρ. 1, 207, 9, 56· «τὸ δὲ ἐμ-
 παλιν ἡ οὐ ἡλπίσας γίνεται», Λουκ. μισθ. συν.
 21· «τοῦμπαλιν οἱ βούλονται ἐπιλέκασθαι» Ξεν.
 Ἀν. 8, 32, 4, 32, καὶ Πολυδ. 1, 14, καὶ
 μετὰ ὅσ. «ἐκ τοῦμπαλιν» = ἐκ τοῦ ἀντι-
 θέτου μέρους Θουκ. 3, 22· 3) πάλιν αὖθις·
 «ἔλλοτε μὲν χροῖτ' ἔκειτο, ὅτε δὲ ἐμπαλιν
 αἰλός» Νικ. Θηρ. 288 καὶ ἄλλ. μτγν. contra.
 Εμ-πάλω· ἐντός πάλω, αἰώ· «αἰψα
 πυρὶ ἐνέπαλτο» = ἐπὶ ὄρησιν ἐντός Κ. Σμ. 10,
 467· «ἐνιπάλωμαι» Ἀπολ. Ρ. 3, 756, vibro.
 Εμ-παάμων, ὄν (ἴδε πέπαμαι)· ἔχων
 κτήνη, εὐπορος· «ἐμπαμόνι, πατρούχῳ» Ἡσυχ.
 Εμ-παάω-η γυρίζω· εἰς τι, διὰ τι πανή-
 γυρὸς κάρμυ πανήγυριν Πλούτ. συγκρ. Φαβ.
 καὶ Περικλ. 1, ἐκφωνῶ λόγον ἡθ. σ. 532.
 Εμ-παάω, ἀκοε, ἐφαλ. γρ. Σοφ. Αἴ. 560,
 «ἔνα τῶρα ἔμπα καὶ» γράφεται.
 Εμ-παρά-βάλλωμαι· ἐντός βίπτομαι =
 περὶ τὰς τιμωρίας Φαλ. ἐπ. 132· «τῇ ψυχῇ» =
 κάρμυ νά πῆσῃ τι εἰς τὴν ψυχὴν μου Ἐπ. 130.
 Εμ-παρά-γίγνομαι· ἔρχομαι κἀπου Πα-
 ροίμ. 6, 11.
 Εμ-παρ-ᾄδω· παρᾄδω, παρνεύρω Ιω. Τζετζ.
 Εμ-παρά-θετός, 2· ἐντός τιθεῖς Σουδ.
 Εμ-παρμένω· παρμένω, διαμένω Ἐπι-
 φαν. τ. 1, σ. 284.

Εμ-παρά-μονος, 2· διηνηκῆς, ἀνάσσει
 Ἐπιφαν. 1, τ. σ. 633, peregnis.
 Εμ-παρά-σκευάζω· ἐντός τινας παρασκευά-
 ζω Σοδ. ἀνθ. 1, 66. Μίσ. παρὰ Σχολ. Ἀ-
 ριστ. νεφ. 288.
 Εμ-παρά-σκευος, 2· προετοιμασθῆς Βα-
 σιλ. ὁμιλ. 6.
 Εμ-παρά-τιθῃμι· εἰς τι, καταθέτω μτγν.
 Εμ-παρά-χωρέω· ὑποχωρῶ Βασιλ. Σελυκ.
 Εμ-πάρ-τιμι· εἶμαι παρὼν Σχολ. Κλίμακ.
 Εμ-παρέχω· παρέχω, ἀφῆνω, ἐγκαταλεί-
 πω· «ἐμπαρσγόντες τὴν πόλιν προκινδυνεύ-
 σαι» = καταλιπόντες τὴν πόλιν εὐ ἐκτιθῇ εἰς
 τὸν κίνδυνον Θουκ. 7, 56· «ὄνομα τινι» = εἶδω
 εἰς τινα τὸ ὄνομα Πλούτ. Γαλδ. 29· «ἐαυτὸν
 = ἐγκαταλείπει ἐαυτ. Λουκ. Λατθ. 28· πρὸ
 πάντ. ἐν ἀγωνί ἐκθέτω ἑμαυτὸν εἰς τὸν θάνα-
 τόν Ἀπκ. ἐμφ. π. 5, 68, ptebeo, exprobo.
 Εμ-παρ-ίημι· παρίημι, ἐντός βίπτω, καὶ
 ἀμτβ. ἐντός φέρομαι, εἰσέρχομαι, εἰσδύω,
 (ὁδράτος)· «ταῖς πύλαις ἐμπαρίντο» Πλούτ.
 ζητ. ἑλλ. (30). Παθ. εἰς τι, κατὰ τι χαλα-
 ρώνομαι, παύομαι, μαραινόμεαι, remitto.
 Εμ-παρ-ίστημι, οὐδ. ἐντός παρίστημι
 Ἠλιοδ. 7, 19.
 Εμ-παρ-οινέω· ἐν κραυγῇ ἢ ὡς μεθυ-
 σμένοι πρὸς τι ακοντάκτω, στραδοπατῶ, με-
 ταχειρίζομαι τινα θρασέως ἢ ἀνειδιστικῶς, ὁ-
 βρίζω τινι Λουκ. δι. θε. 5, 4, ἀπολ. Ἐμπα-
 ροινησεί, Τιμ. 14, εἰς τὸν οἶνον ἀσω-
 τεύομαι, παραφρομαι.
 Εμ-παρ-οινημα, τό· ἀντικείμενον θρασεί-
 ας μεταχειρίσεως Λογγ. 4, 18, ludibrium.
 Εμ-παρ-οιστρίω· δι' ὀστέου κεντῶ, πα-
 ροῦνῶ Βασιλ. τ. 1, σ. 216.
 Εμ-παρουσιασμός· παράστασις ἴδιαν μτγν.
 Εμ-παρ-ρησιάζομαι· ὁμιλῶ ἢ πράττω
 πρὸς τινα ἐλευθέρως, τινὶ Πόλυδ. 38, 4, 7.
 Εμ-πας, ἴων· καὶ ἐπ. ἔμπης, ἔμπαν Πινδ.
 Π. 5, 55, καὶ ἔμπα, 4, 36, Ἀπολ. Ρ. 1,
 791 καὶ Σοφ. Αἴ. 563 («ἐν πάσι») 1) καθ'
 ὅλου, ἐν γέν. εἰς πᾶσαν περίπτωσιν· «ἄν
 θε-ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐπιστάσιν θανάτοιο μύ-
 ρισι» Ἰσμεν· Ἰλ. μ. 326· «ἄν θε-ἔμπης
 τλάμεν ἔμπης» Ὀδ. γ. 209 καὶ πολλάκι. ἴδ.
 ὅμως κατωτέρω 2) μ' ὅλα ταῦτα, (ἴσον τῇ)
 ὁμῶς, συγὰ παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
 μετὰ τοῦ ἄλλῃ ἢ δὲ Ἰλ. α. 562 (ὡς καὶ
 Θεοκρ. 10, 29)· «ἀλλὰ καὶ ἔμπης», Ε. 207,
 ὡς καὶ Ἡσ. ἀσπ. 259· «οὐδ' ἐγὰρ καὶ ἔμ-
 πης», Ὀδ. ε. 205· καὶ μὲ τὸ περ· «ἀχέουσα περ
 ἔμπης» ο. 360, ὡς καὶ Ἰλ. ε. 518, Ἀπολ.
 Ρ. 1, 251· «καὶ τιθεῖσθαι περ ἔμπης» Ἰλ. ο.
 229 καὶ συγὰ, ὡς καὶ Θεοκρ. 25, 13· «Νε-
 στωρὰ δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴν πινόντα περ ἔμπης» =
 καὶ ὁμῶς (μ' ὅλα ταῦτα) ἢ φοιῶν ἐν οἴκῳ
 θε τὸν Νέστορα, ἄν καὶ τότε ἔπινε Ἰλ. ε. 1,
 καὶ ἐν ἄλλῳ χωρίῳ· «ἄλγιστα δ' ἔμπης ἐν θυ-
 μῷ κατεκτεῖσθαι ἔσομαι ἀχνύμενοι περ» = ἡ-
 λωμιν ὁμῶς τὰ ἀφῆσιν, ἄν καὶ λυποῦμθα, ἡ,
 522. Παρὰ Σοφ. Αἴ. 560 ἀκολουθεῖ καὶ·
 παρὰ δὲ Πινδ. Ν. 4, 36 καὶ περ. Ἐν Ἰλ. ε. 174
 εἰς τὸ «τοῦ (Ἰλαίου) καὶ κινυρμένου Διὸς κατὰ
 χαλκιδαιῆς δῶ ἔμπης εἰς γαίαν τε καὶ οὐρα»

νὸν ἔκτε' αὐτῇ» ἐπέσθη, ὁμοίως (ὡς καὶ εἰς ἄλλα χωρία), πρέπει ὁμοίως νὰ ἐκληρωθῇ ὡς καὶ εἰς τὰ προηγούμενα παραδείγματα ἂν καὶ ἐκινεῖται τὸ ἔλαιον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Διός, ἐπλήρου ὁμοῦς ἢ ὁσμῇ τὴν τε γῆν καὶ τὸν αὐρανόν. Ὡς, αἰμπεης γὰρ δοκέει δαδῶν σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ καὶ κεφαλῆς. Ὁδ. σ. 354' αἰμπεης μοι ταῦται μεγάρων φαίνοντι' ὀφθαλμοῖς ὡς εἰ πυρρὸς αἰθόμενος = ὥλως διόλου λάμπουσιν οἱ τοῦτοι ἢ καθὼς λέγουμεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἐκπληκτικόν τι φαινόμενον, μὰ πῶς μοῦ φαίνονται οἱ τοῦτοι ὡς νὰ λάμπουν' ἀπὸ φωτιά. Ὁμοίως δὲ δύναται νὰ ἐκληρωθῇ καὶ τὰ ὑπὸ τὸ 1) παρεισαχθέντα χωρία Ἰλ. μ. 326, τῶρα ὁμοῦς, μ' ὅλον ὅτι ἴστανται ἔμπροσθεν ἡμῶν ἀναρθρῶν καὶ κῆρες τοῦ θανάτου, ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸν ἀγῶνα' πρὸλ. προσέειπε Δίωχ. Πρ. 48, Σοφ. Ἄντ. 838. Ἐν τῷ πεζ. μόν. Ἀρεταί. tamen. Ἑμ-πασις, δωρ. ἦ' ἔγκτισις Ἡσ. ἐπιγρ. 1563, ἐπ πασις, βοιωτικῶς.
Ἑμ-πάσσω, ἄττ. -πάττω (ἴδε πάσσω)· ἐντὸς τινος, ἐπὶ τινος σκορπίζω· τῆς τέφρας Πλατ. Λυσ. 210' -τὶ εἰς τὰ ἱμάτια Θεοφρ. π. λιβ. 67' μτφ. ἐνυφάνειν ἀπολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους Ἰλ. γ. 126, inspergo.
Ἑμ-παστέον' δεῖ ἐπιστάσειν, βαντίζειν Θεοφ. Nov. τ. 1, σ. 422.
Ἑμ-παστήρας μύθων πιστωτάς, μάρτυρας Lobbeck Rhemat. p. 8.
Ἑμ-πάτ' ἄγ' ἐγὼ ἐντὸς τινος παταγῶ, ἦχ' ὡ· -ταῖς μαστίγειν Θεμιστ. λ. 4, σ. 50.
Ἑμ-πατάκτω· παρακεκινημένους Πτολ.
Ἑμ-πατέων· ἐντὸς τινος πατῶ, βαδίζω· -μέλαθρον· εἰς τὸ δωματίον Δίωχ. Ἀγ. 1409· ἐπὶ τινος πατῶ· νεκρούς· ἐπὶ τῶν νεκρῶν Ἰώσ. 50. περὶ τῶν πατητηρίων τῶν σταφυλῶν Πολυδ. 7, 151, ingredior.
Ἑμ-πεδέω, ἰων. ἐμπεδέω, δι. γρ. τοῦ ἐμπεδέω Ἡρ. 4, 69.
Ἑμ-πεδέης, 2· ἔμπεδος· ἐπὶ ἐμπεδέως Σχολ. π. Ἀθην. 15, 695.
Ἑμπεδέας· Λακεδαιμόνιος Θουκ.
Ἑμπεδέων, ὄνομα· 1) Ἀθηναῖος, ἐπιγρ. 2) Σελινούντιος Δ. Σικ.
Ἑμ-πεδέ· καρπος, 2· πάντοτε φέρων καρπὸν Ἑμπεδ. 287, Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 13, 2.
Ἑμπεδόκλητος· ἴδ' Ἑμπεδοκλῆς.
Ἑμπεδοκλῆς, εἰς φιλόσοφος Ἀκραγαντίνος διδάσκαλος Γοργίου. Ὁ Φαέρ. βιβλ. I. 813 ἀριθμεῖ καὶ ἄλλους δυοὺς ὁμονόμους, ἐπὶ ὧν Ἑμπεδόκλητος Γαλην. τ. 1, σ. 268.
Ἑμπεδοκράτης· ὁπαδὸς τοῦ Διονύσου, ἐπιγρ.
Ἑμ-πεδό· κυκλός, χρόνος· χρόνος πάντοτε εἰς κύκλον περιτρέχων Nov. 8, 74.
Ἑμ-πεδο· λώβης, δ'· πάντοτε βλάπτων Μανειδ. 4, 196.
Ἑμ-πεδό· μῆτις, ἴσος· δ' σταθερὰς ἀποφάσεως, ἀκλόνητος· ἀνάγκη Νόν. 15, 27.
Ἑμ-πεδό· μοχλός, βίος· δ' πάντοτε εἰς μόχθους, ἀβλύτητα Πινδ. Ὁ. 1, 59.
Ἑμ-πεδό· μύθος, 2· σταθερὸς εἰς τὸν λόγον τοῦ Νόν. 12, 142.
Ἑμ-πεδ· οὐκ ἔω· μένω σταθερὸς εἰς τὸν ὅρον μου Ἡρ. 4, 201, Ξεν. Δακ. 15, 7.

Ἑμ-πεδος, 2· σταθερὸς εἰς τὸ ἔδαφος, σταθερὸς εἰς τὴν θέσιν του, στερεὰ ἱστάμενος, ἀνίλεγκτος, βεβαίωτος· -τεταγός Ἰλ. μ. 12' -μένος, ε, 254' -σίνος Ὁδ. λ. 393' -τέλει, Πινδ. Ν. 7, 57' -σίνος λωπημάτων· στερεὸς εἰς αὐτὰ προσκολλημένον Δίωχ. Ἀγ. 547' -χρησμοί Ἑδρ. Ἰλ. 399' -ὄρκος, Ἰ. Τ. 758' μτφ. οὐκ ἐστὶ συντρόφους ὄργαις ἔμπεδος ἄλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖν = δὲν εἶνε πλέον εἰς τὴν συνήθη τῆς ψυχῆς διάθεσιν Σοφ. Αἴ. 626, ὡς καὶ «μένοντας ἔμπεδοις φρονήμασιν» = ἄτινα μένουσι πιστά, Ἄντ. 169, ὅπερ ἐνθυμίζει τὰ «ἐμ. π. ἦ τ' ὄρ» Ἰλ. κ. 94' -φρένες, ὁ, 352' -νος = τὸν ἀδιάσειστον πάντοτε ὁμοιον μένοντα νοῦν, λ. 813' 50, ὁ Πρίαμος «ἔμπεδος οὐδ' ἀσέφρων» ἐπικαλεῖται, υ, 183. Περὶ χρόνου ἀδιάλειπτου, διαρκῆς· -φυλακῇ Ἰλ. θ. 521' -κομιδῇ Ὁδ. θ. 453' -δουλοσύνη Πινδ. Π. 12, 14' «πόνον ἔμπεδον ἀχρονί» Σοφ. Οἰ. Κ. 1670. Τὰ οὐδ' ἔμπεδον καὶ ἔμπεδα ἐπιρηματικῶς «ἔμπεδον μένειν» = μένω εἰς τὴν θέσιν μου, τὸ ἐναντ. τῆς φυγῆς Ἰλ. ε, 527' «ὥστε στήλην, ρ, 434' «θίειν ἔμ. π.» = συνεχῶς, ἀδιακόπως τρέχω, υ, 141 καὶ πολλάκι. -χαίρειν Πινδ. Π. 10, 34 καὶ ἄλλ. π. συγὰ ἐντεταμένον «ἔμπεδον αἶψα καὶ μάλ' ἀσφαλῶς θέει ἔμ. π.» Ὁδ. υ, 86' ἔμπεδα Νικ. ὅπρ. 4' «ἔμπεδα ἐπένευσαν» Διόδ. 2 (6, 243). Ἰδ. ἐπὶ ἐμπεδῶς· -μένειν· ἔχειν Δίωχ. Ἀγ. 828, Εὐμ. 321' «εἰρή· κέναι λόγους» Σοφ. Τρ. 487' ἐπὶ δὲ παρὰ πεζ. -οἶδα = βεβαίως Πλατ. Ἀξ. 372' «-μένειν ἐν ταῖς σπονδαῖς» Πολυδ. 2, 19, 1' ἴδ' ἀνωτέρω καὶ τὸ ἐμπεδῆς. Ὁ Λουκ. Λεξιφ. 10 μεταχειρίζεται τὸ ἐκ τοῦ πέδεη σύνθετον ἐμπεδῶς·δεμένος εἰς ἀλύσεις, βίβλ. Ἑμπεδός, ὁ· 1) Ἀθηναῖος Πισος. 2) Σουαρίτης Πυθαγόρειος Ἰαμβ.
Ἑμ-πεδο· σθενής, 2· ὁ στερεὰς δυνάμειος· -βίσιος Πινδ. Ν. 7, 98.
Ἑμπεδόετιμος· 1) συγγραφεὺς τις Κλ. Ἀλ. 2) καὶ ἄλλ.
Ἑμπεδοττίς· γυνὴ ἐκ Λεβαδείας Ἐπιγρ.
Ἑμ-πεδό· φρων, 2· ὁ στερεὰς νοημοσύνης, στερεὸς νοῦ Φαλαρ. ἐπ. 115.
Ἑμ-πεδό· φυλλός, 2· πάντοτε ἔχων φύλλα Ἑμπεδ. 287.
Ἑμ-πεδῶ, παρατ. ἡμπεδῶν Ξεν. Κυρ. 8, 8, 2, παρὰ Δ. Κασ. 60, 28 καὶ ἐν ἐμπεδῶν (εἰς τὸ ἔδαφος) στερεῶν, ἐνισχύω, περὶ τῶν κοδωνῶντων Πλατ. νόμ. 3, 684. Πρὸ πάντ. ὄρκους, ὑποσχέσεις φυλάττοντες ἀδιαρρήκτους· «τὰ ὀρκωμοσίαι τε καὶ ὑποσχέσεις», Φαίδρ. 241' -τάς σπονδὰς Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 6' -ὄρκους, Ἀν. 3, 2, 10' -εἰρήνην Πλουτ. Τιβ. Γρακκ. 5' -ὁμολογίας Δ. Ἀλ. 4, 79' «ῶμνοσιν ταῦτα ἔμπεδῶσιν» = ὀρκίζοντο ὅτι θὰ διατηρήσωι ταῦτα Ἀριστ. Λυσ. 233, Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 32 καὶ ἀλλ' ἄλλος· νόμους Πλουτ. Σολ. 25, Μισ. ἀντὶ ἐνερ. Λουκ. Ἰππ. 4, stabilio.
Ἑμπεδῶν, ὄνομα· 1) Χαλκιδικῆς τις Ἀσχαίν. 2) καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ.
Ἑμ-πεδῶσις, ἡ· τήρησις Δ. Ἀλ. ἀρχ. 5, 10, observatio.

Ἐμ-πεινός, 2° εἰς πείναν ὑποκείμενος ἔκκλ.
Ἐμ-πειράζω· κάμνω ἀπόπειραν, δοκιμάζω·
«τινὸς ἐνεπείρασεν» Πολυδ. 15, 35, 5.
Ἐμ-πειράζω, π. 2° ἔμπειρος = ἐμπέ-
ραμος Λυκοφρ. 1196· -ναυτιλίας Ἀγαθ.
57 (10, 14) καὶ ἄλλ. μτγν.
Ἐμ-πειράσμαι· ἔμπειρ ἄζω Ἰπποκρ.
Ἐμ-πειρέω· εἶμαι ἔμπειρος, ἔγω γινώσκω
τῆς χώρας Πολυδ. 3, 78, 6· -τῶν τόπων,
8, 17, 4 καὶ ἄλλ. μτγν. calleo.
Ἐμ-πειρία, ἡ· ἔμπειρία· -γερατιέων
Ξεν. Λακ. 5, 5· 60. γινώσκω στηριζομένη ἐπὶ
τῆς πείρας, πρὸ πάντ. κατ' ἀντιθ. τῆς θεω-
ρίας καὶ ἐπιστήμης, π. γ. τῆς ῥητορικῆς·
«οὐκ ἔστι τέχνη ἄλλ' ἔμπειρία καὶ τριβὴ»
Πλάτ. Γοργ. 463· «ἐπιστήμη, οὐκ ἔμπειρία
οἰκεία κεκρημένον», πολ. 3, 109· «ἡ περὶ τὰ
τοιαῦτ' ἐμπ. καὶ ἀσέβης γεγονυῖά μοι», νόμ.
12, 908· ἔτι δὲ περὶ ἱατροῦ «τῶν ταῖς ἐμ-
πειρίαις ἄνευ λόγου (ἐμπειρικῶς, χωρὶς νὰ
δίδωσι λόγον) τὴν ἱατρικὴν μεταχειρίζοντων»,
9, 857· «ἡ ἐκ πολλοῦ ἐμπ.», ἀντιθ. τῷ «ἡ
δὲ ὀλίγου μελέτῃ» Θουκ. 2, 85· Ὁ Πολυδ.
ἀντιθέτει τὴν «μεθοδικὴν ἐμπ.» πρὸς τὴν «ἀ-
πειρίαν καὶ ἄλογον τριβὴν», 1, 84, 6· οὕτω
δὲ καὶ παρ' ἄλλ. γινώσκεις ἐν τῷ Ἰσοκ.
3, 18· «ἔτι τινὸς γεγόμενα», 4, 174· «τῶν
πραγμάτων, -τοῦ πολέμου» Ἀντιφ. 5, 1, Δημ.
1, 28· ἡ γινώσκῃς ἡ = τοῦ στρατηγοῦ Πο-
λυδ. 10, 22, 4· -ναυτικῇ Πλουτ. Περικλ.
11· «ἡ διὰ τόξων ἐμπ.» Ἡρώδ. 4, 10, 7,
peritia.
Ἐμπειρία· γυνὴ τις Ἐπιγρ.
Ἐμ-πειρικός, 3° ὅστις ἔχει πείραν καὶ
κατ' αὐτὴν ἐνεργεῖ -ἀλκιεὺς Ἀριστοτ. Ζ. 1.
4, 7. Πρὸ πάντ. μαθητῆς, τῶν ἱατρῶν, αἰ-
τινες θηράσκουσιν κατ' ἐμπειρίαν, οὐ γὰρ κατ'
ἐπιστημονικὰς ἀρχάς. Ἐμπ. καὶ ἄλλ. -ἐπίρ.
-ως = ἐμπειρώς Β. Ἀν. 25 ἐκ τοῦ Ἀ-
λκιδ. peritus.
Ἐμπερικός· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἐμ-πειρίαις, ὅ· ἔμπειρος Κ. Μαν. χρον.
Ἐμ-πειρο-όόλασσοι, 2° ἔμπειρος θαλάσ-
σης Σχολ. Ἀριστοτ. σ. 185.
Ἐμ-πειρό-μᾶχος, 2° ἔμπειρος μαχῶν Κ.
Μαν. χρον.
Ἐμ-πειρο-πλοῦς, 2° ἔμπειρος τοῦ πλέειν,
τῆς ναυτιλίας Τζέτζ.
Ἐμ-πειρο-πόλεμος, 2° ἔμπειρος τῶν πο-
λέμων Δ. Ἀλ. 6, 14, Πλουτ. καὶ ἄλλ. μτγν.
Ἐμ-πειρο-πράγων, ὄντος, 2° ἔμπειρος
τῶν πραγμάτων Σουδ. ἐν λ. νόμος.
Ἐμπειρος, 2° ὁ γνωρίζων τι ἐκ πείρας, δο-
κιμασίῃ, ἔχων γινώσκῃ τινος, εἰς τι· -κακῶν
Αἰσχ. Πέρσ. 590· -γάμων Σοφ. Οἶ. Κ.
756, καὶ ἀπολ. ὁ ἔχων πείραν Οἶ. τ. 44,
Πλάτ. νόμ. 6, 772, Ξεν. Ἀν. 4, 5, 8· δι-
ανοήεις Ἡρ. 8, 97· «-τὸν χώρῳ», 8,
132· -πολέμου Θουκ. 1, 80· -γεωμετρίας
Πλάτ. πολ. 7, 529· «ὁ περὶ νόμον ἐμπ.»,
νόμ. 1, 632· «περὶ ταῦτα», Τιμ. 22, ὡς
καὶ Ξεν. Ἐλλ. 1, 6, 5· ἔτι δὲ περὶ ζώων·
«κύνες ἐμπ. τῶν κυνηγητῶν», κυν. 6, 4·
περὶ πλοίων, δοκιμασμένα Θουκ. 2, 89 «τὸ

ἐμπειρον» = ἡ ἐμπειρία Δ. Ἀλ. 3, 42, «τὸ
ἐμπειρότερον αὐτῶν» = ἡ μεγαλύτερα αὐτῶν
ἐμπειρία Θουκ. 2, 87· ἐπίρ. ἐμπείρω =
ἐν γινώσκῃ· «ἔχειν τινὸς = εἶμαι ἐν γινώσκῃ Δημ.
59, 15, γνωρίζω τινὰ διὰ τῆς συναναστροφῆς
Ξεν. Ἀν. 2, 6, 1· «ἐμπειροτέρως ἔχει τῆς
βουλῆς περὶ τινος» = γνωρίζει καλλίστην παρὰ
ἡ βουλὴ Λισχίν. 1, 82, peritus, expertus.
Ἐμ-πειροτέρως, ἐπίρ. γδ' ἔμπειρος.
Ἐμ-πειρό-τοκος, ἡ· ἔμπειρος εἰς τὸν το-
κετόν, γεννήσασα ἡδὴ Ἰπποκρ.
Ἐμ-πειρώ· ἐμπήγω, ἐμβάλλω Ἀθην. 11,
488· «βακτηρία χαλκοῖς ἡλοῖς ἐμπεσφύ-
νη» = μετὰ χαλκᾶ καρφία περασμένη Ἀλκιφρ.
3, 55, inligo.
Ἐμ-πείρως, ἐπίρ. γδ' ἔμπειρος.
Ἐμ-πελάγιζω· εἶμαι εἰς τὸ πλοῖον Ἀχιλ.
Τατ. 5, 9.
Ἐμ-πελάδην· προσκειμένως, ὀγκειμένως εἰς
τι Νικ. ἄλ. 52.
Ἐμ-πελάδον· πλησίον τινὶ Ὅσ. ἔρ. 752 καὶ
μτγν. prope.
Ἐμ-πελάζω· προσπλησιάζω, πλησίον φέρω·
«-τοῦς διφρούς» = τὰ πολεμικὰ ἄρματα πλη-
σίον ἀλλήλων ἄγω πρὸς μάχην Ὅσ. ἀποσ.
409· -πλησιάζω, ἔρχομαι πλησίον, τινὶ Ὅμ.
ὕμν. Ἐρμ. 523· «ἀνδρὶ Σοφ. Τρ. 754,
Ἀριστοτ. κόσμ. 4 καὶ μτγν. ἀλλὰ συνήθ.
ἐν τῷ παθ. ἔτι «πρὶν τῆςδὲ κοίτης ἐμπελα-
σθῆναι» Σοφ. Τρ. 17, appropinquo.
Ἐμ-πέλανα· πόπανα Ὅσυχ.
Ἐμ-πέλασις, ἡ· προσπλησιεῖς Σ. Ἐμπ. κ.
φωσ. τ. 9, appropinquatio.
Ἐμ-πελαστικῶς· ἐμπελάδην, ὅπερ γδ.
Ἐμ-πελάτειρα, ἡ· πλησίον κοιμωμένη
Καλλ. ἀποσ. 170, meretrix.
Ἐμ-πελάω· ἐμπελάζω· ἐμπελάσσομαι Νικ.
ἄλ. 498. Μέσ. ἐμπελάοιτο, ἄλ. 356.
Ἐμ-πέλιος, ὁ· κάπως κοιλίος, ψαρός, ὑπό-
λευκος, παραφέρων εἰς τὸ ψαρόν Νικ. Θερ. 782.
Ἐμ-πέλωροι· ἀγορανόμοι Ἀλάκωνες Ὅσυχ.
Ἐμ-πέμπω· ἐντός πέμπω.
Ἐμ-πεπαίνονται· ἐντός ὀρμίζω Γρ. Νυσ.
Ἐμ-πέπτας, ὁ (πέπτω)· εἶδος πλακουντίου
Ἀθην. 14, 645.
Ἐμ-περάμος, ὁ· Σπαρτιάτης Παισ.
Ἐμ-περάμοι, 2° ἐμπεράμος, -τινὸς
Καλλ. εἰς Δία 71· -σοφίης Ἐπ. ἀδ. 715,
(παρὰ τ. 329,)· ἐπίρ. -ως Καλλ. Α. Παλ. 25.
Ἐμ-περατόω· περαίνω, τελειώνω Γρ. Νυσ.
Ἐμ-περδα-λεκαν-αρύταίνα, κατὰ γυ-
ναϊκὸς τινος κωμικῶς λεγόμενον Ἐδοτ. Ὁδ. σ.
1599.
Ἐμ-περής, 2° ἔμπειρος Σοφ. ἀποσ. 412,
δι. γρ. ἐμπεράμος.
Ἐμ-περι-άγω· ἐντός τινος περιάγω, περι-
φέρω Ἰωσ. ἰουδ. πολ. 5, 9, 3, circumago.
Ἐμ-περι-βάλλω· ἐντός τινος περιβάλλω,
μτγν. complector.
Ἐμ-περί-βωλος, 2° (μετὰ περιβολῇ), μετὰ
σημα ἐνδεύμενος, πρὸ πάντ. -λὺ γος = περὶ
κομπόδους βρούς ῥητορ. ἐπίρ. -ως Ἀνν. Κορν.
Ἐμ-περι-γράφτος, 2° ἐμπερίγραφτος Ἐπι-
ραν. τ. 1. σ. 632, circumscriptus.

- 'Εμ-περίγραφος, 2' ἐμπερίγραφος 'Αθα-
 νας. τ. 2, σ. 10.
 'Εμ-περι-γράφω' ἐντός τινος περιγράφω,
 ἔγκλειω Σ. 'Εμπ.
 'Εμ-περι-δράττομαι' ἐπιλαμβάνομαι, ἀ-
 ναλαμβάνω Κωνστ. Πορφυρογ.
 'Εμ-περι-εἶργω' ἐντός περικλείω Γρ. Νυσ.
 'Εμ-περι-εκτικός, 3' ἐν ἑαυτῷ περιέχων
 Κλ. 'Αλ. στρωμ. 8 καὶ ἄλλ. μτγν. σαρκ.
 'Εμ-περι-έρχομαι' ἐντός τινος περιέρχο-
 μαι - στοάς Λουκ. 'Ερ. 11, οδοι.
 'Εμ-περι-έχω' ἐν ἑαυτῷ περιέχω, περι-
 λαμβάνω' ἢ γῆ - πολλές πηγᾶς' Ἀριστοτ.
 κόσμ. 4, καὶ μτγν. «λόφος ἐμπεριεχόμενος
 τῇ πόλει» Δ. 'Αλ. 10, 81' ἐντός τινος περιέ-
 χομαι' «ἡ ἀσφαλεία ἐμπεριέχεται ἐν ταῖς ἐ-
 κείνων ἀρεταῖς» Πολυδ. 9, 32, continuo ισ.
 'Εμ-περι-κλείω' ἐντός τινος περικλείω
 Εὐστ. includo.
 'Εμ-περι-κρατέω' πανταχόθεν περίεξ κρα-
 τῶ, περιέχω Γρ. Νυσ. τ. 2, σ. 494.
 'Εμ-περι-κροτέω' κάμνω διὰ τι κρότον,
 ἔχω περίεξ φῆμιν Νικήτ.
 'Εμ-περι-κρύπτω' κρύπτω Προδρόμ. ἐν
 Βοασ. Ἀν.
 'Εμ-περι-λαμβάνω' ἐν ἑαυτῷ περιλαμ-
 βάνω' ἐμπεριείλημμαι Ἀριστοτ. ῥητ.
 3, 15 καὶ μτγν.
 'Εμ-περι-ληπτικός, 3' ἐν ἑαυτῷ περ-
 λαμβάνων γραμ. comprehensens.
 'Εμ-περι-λήψις, ἡ' τὸ ἐν ἑαυτῷ κρατεῖν,
 περιλαμβάνειν Ἀριστοτ. μετρωρ. 2, 8.
 'Εμ-περι-νόέω' ἐντός τινος ἐκ πάντων
 τῶν μερῶν σκέπτομαι Ἐπικουρ. ἀποσπ. 'Η-
 ρακλ. σ. 20, 5.
 'Εμ-περι-νοστέω' διέρχομαι Παλλαδ.
 61. Χρυσ. σ. 46.
 'Εμ-περι-οδεύω' ἐντός περιοδεύω, πε-
 रिπατῶ Εὐστ. inambulō.
 'Εμ-περι-οδός, 2' περιοδικός, πρὸ πάντ.
 περί θρους Δ. 'Αλ. συνθ. λεξ. σ. 51, 13.
 'Εμ-περι-ορίζω' ἐντός περιορίζω Εὐστ.
 'Εμ-περι-οχέω, ἡ' τὸ περιέχεσθαι ἐντός
 τινος Κλεομήδ. 1, 3, inclusio.
 'Εμ-περι-παθεῖω' εἶμαι εἰς σφοδρὰν ψυ-
 χῆς κίνησιν διὰ τι.
 'Εμ-περι-πατέω' 1) ἐπὶ τινος περιπατῶ
 Λουκ. π. ἀπαίδ. 6, 'Αχιλ. Τατ. 1, 6' «τῷ
 συμποσίῳ» εἰς τὸ συμπόσιον Λουκ. συμπ. 13'
 2) καταπατῶ τινος Ν. Δ. Κορ. 2, 6, 16'
 3) καταπατῶ τινος, τὸν χλευάζω, καταγελῶ,
 ensultare Πλουτ. ἡθ. σ. 57.
 'Εμ-περι-πείρω' ἀπανταχόθεν διατρύγω
 «ἐμπεριπαρεῖς ταῖς σαρίσσαις» Στραβ. 17.
 'Εμ-περι-πίπτω' ἐντός πίπτω, περιπίπτω
 εἰς τι, τινὶ Ἰησοῦ. incidō.
 'Εμ-περι-πλέω' περιπλέω εἰς τι Ἰώσ. Ιουδ.
 πολ. 3, 10, 9.
 'Εμ-περι-ποιέω' ἐντίθημι, ἐμβάλλω Πτολ.
 τετραβ. σ. 50, indo.
 'Εμ-περι-ρηγγύνομαι' ἐντός τινος παντελῶς
 ξεσχίζω Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 5, 32, δι. γρ.
 'Εμ-περι-σπαστος, 2' ἔχων περισπασμούς
 Ψ. Ἀθωνας.
 'Εμ-περι-σπούδαστος, 2' περί τὸν ὄπου
 σπούδαζει τις, μοχθεῖ πολύ' περί ναῶν, πολὺ
 σφαναζόμενος Ἰώσ. κ. 'Απ. 2, 35.
 'Εμ-περι-στρέφω' ἐντός περιστρέφα-
 μαι Κ. Μαν. χρόν.
 'Εμ-περι-τμήτος, 2' ἐμπερίτομος' Ἀγ. Ἰερών.
 'Εμ-περι-τόμος, 2' περιτετμημένος Ἐπι-
 φαν. τ. 1, σ. 6.
 'Εμ-περι-τρέχω' ἐντός περιτρέχω Κλημ.
 Κωνστ. ἀποστ.
 'Εμ-περι-χαρής, 2' λίαν εὐθυμος, χαρὺ-
 μένος Ἐφραίμ Συρ. Iaelus.
 'Εμ-περκαζώ' ὠριμάζω' «ἐμπερκαζούσαν»
 ὑποβαλλούσαν, μελανίζουσαν' Ἰσχυ.
 'Εμ-περκαίνονται' ἐμποικίλλονται' Ψυχ.
 'Εμ-περονάτρις' ἰδ' ἐμπερονήτρις.
 'Εμ-περονάω' μέπερονας, καρφίτσας στε-
 ρεῶν εἰς τι, ἐν τῷ μέσῳ. «Θώρακα ἅπας ἐμ-
 περονάται» Ἐριππ. π. Ἀθην. 15, 608'
 «ἦλοι ἐμπερονήμενοι», 11, 488.
 'Εμ-περόνημα, τό' τὸ μέ καρφίτσας ἐπὶ
 τῶν ὤμων στερεωθὲν φύρεμα Θεοκρ. 15, 34,
 Σχολ. διπλαξ.
 'Εμ-περόνησις, ἡ' ἡ διὰ περόνης συνένωσις
 Νικήτ. Χουμν.
 'Εμ-περονήτρις, ἰδός, ἡ' 1) σφιστὸς χιτῶν Πω-
 λυδ. 7, 54, καθ' Ἰσχυ. ἐμπερονάτρις εἰμάτιον
 διπλοῦν 2) ἐμπερόνημα Ἀνθ. Παλ. 7, 413.
 'Εμ-περπερεύω' περπερεύομαι Κικ.
 Ἀττ. 1, 14, Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 1, 34.
 'Εμ-πεταλίζω, ἡ' ἔδεομα διὰ τυροῦ παρα-
 σκευαζόμενον Ἰσχυ.
 'Εμ-πεταννύμι, ἡ' ἐμ-πεταννύω' εἰς τι, ἐπὶ
 τινος ἐκτείνω, ἐν τινί - τὰ δίκτυα Ξεν. Κύρ.
 1, 6, 40' «οἱ τοῖχοι διαχρύσοις ἐμπετα-
 σμένοι ὕφει» εἰς τοὺς ὁποίους ἦσαν κρεμα-
 σμένοι τάπητες Ἀθην. 4, 147, μτγν. exlensio.
 'Εμ-πέτασμα, τό' σκέπασμα. παραπέτασμα
 Ἰώσ. auleum.
 'Εμ-πέτομαι' ἐντός πετῶ Νικήτ. Χουμν.
 'Εμ-πέτρος, 2' ἐπὶ βράχων φούμενος' τὸ
 ἐμπ.=εἶδος φυτοῦ Διοσκ. 4, 181.
 'Εμ-πευκής, 2' κἄπως πικρὸς Νικ. δλ.
 20, 2, amarus.
 'Εμ-πεφυρμένος' ἀνακατωμένα Ἰω. Τζέτζ.
 'Εμ-πη, ὁρ. ἀντὶ πῆ' πῶς Φαλακ. 1 (13, 5).
 'Εμ-πήγνομαι' ἐμπήγω, ἐμβάλλω' «ἐνέπη-
 ξεν ἔλκος καρδίᾳ» Πινδ. Π. 2, 29' «-νετικός
 τινι, Ν. 6, 52' «Ἐρως ἐνέπηξεν δόδοντα εἰς
 ἐμέ» Παύλ. Σιλ. 26 (5, 266) - πάσσαλον
 εἰς τι Γεωπ. Συχνὰ ἐν τῷ παθ. εἰς τὸ ὑ-
 ποῖον ἀνήκει καὶ ὁ 6. παρ. ἐμπέπηγα, ἐμ-
 πήγομαι, εἰς τι προσκολλώμαι, ἐμβάλλομαι
 «λόγῃ τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὁστέων» Ἀριστ.
 'Αχ. 1726 (πρόλ. ἐν τί σοι παγγίεται, σφ.
 347) κ. ἄλλ. μτφ. «ἐμπέπηγα τῷ διακονεῖν»
 εἶμαι δουλικώτατος, ὀνηρέτης Διφιλ. π. Ἀ-
 θην. 7, 222. Παρὰ Θεοφρ. Ι. Φ. 1, 8, εἰς
 τι πήγνομαι, παγώνω, ψύχομαι.
 'Εμ-πηθᾶω' εἰς τι, ἐπὶ τινος πηδῶ, εἰς αὐ-
 λὴν καὶ σκηνὴν Πολυδ. 12, 9, 4' «εἰς τὸ
 πῦρ Δ. Κασ. 62, 18' ἐπὶ τινος ἐπιπηδῶ, ἐφ-
 ορμῶ Λουκ. Ἰστ. συγγρ. 20.
 'Εμ-πηθήσις, ἡ' τὸ ἐπὶ τινος πηδῶν Ἰησοῦ.

Εμ-πηκτέον· δετ εμπηκνύει Γεωπ. 18, 2.
 Εμ-πήκτης, δ· 5 τὰ δικαστικά γραμματί-
 δια παρὰ τοῦ θεσμοφόρου λαμβάνων ὑπέρ-
 της καὶ πῆσσαν εἰς τὴν κανονίδα Πουχ.
 Εμ-πηλάθρα· πόλ. Ἰνδικῆς μεταξὺ Γάγ-
 γου Πτολ.
 Εμ-πηλός, 2· πλήρης πηλοῦ, θυπαρὸς Γεωπ.
 2, 5, lutosus.
 Εμ-πηλόω· λερώνω Ἀχμετ. ὄνειρ. σ. 151.
 Εμ-πήλωσις, ἡ· ποικιλία, κηλιδώσεις διὰ
 τὸν ἀγῶνα Ἀχμετ. ὄνειρ.
 Εμ-πηνός· ἥλος Πουχ.
 Εμ-πηξίς, ἡ· τὸ εμπήγειν, προσκολλᾶν
 Γαλην. infixio.
 Εμ-πηρός, 2· ἀνέπηρος, ἡρωτηριασμένος,
 βλαμμένος Ἡρ. 1, 167, 169, Ἰπποκρ. καί μτην.
 Εμ-πηρώω· ἀρωτηριάζω μτην.
 Εμ-πηρῶ, ἰων. ἀντί εμπας.
 Εμ-πήσω· εμπήγνυμι Σχολ. Ἰλ. δ, 535.
 Εμ-πιάζω, καὶ ἰων. ἐμπιέζω· ἐντὸς
 πιέζω, ὀλίγω, ἐντυπώνω Ἰπποκρ. «ὅταν
 ἐμπιεσθῇ» Πλουτ. ἡθ. σ. 1005.
 Εμ-πιαίνω· σιτίζω μόν. παθ. Γρ. Νυσ. τ.
 1, σ. 248, sagino.
 Εμ-πίεσμα, τό· τὸ ἐμπιεσθῆν, ἐντυπωθῆν,
 πρὸ πάντε· ῥῆξις τοῦ ἐγκεφάλου Γαλην.
 Εμ-πικραίνονται· ἔχω πικρίαν, ὀργήν,
 τινί, πρὸς τινά Ἡρ. 5, 62 καὶ μτην. οἶον
 Δ. Κάσ. 47, 8.
 Εμ-πικρός, 2· ἁπλῶς πικρὸς Διοσκ. 2,
 148, amarulentus.
 Εμ-πιλέω· ἐντὸς πιέζω, συνθλίβω Πλατ.
 Τιμ. 74, Δ. Σικ. 2, 52.
 Εμ-πίμελος, 2· ἁπλῶς παχὺς Διοσκ. pinguis.
 Εμ-πίμπλημι καὶ ἐμ-πίμπρημι· ἴδ'·
 ἐμπιπλήμι καὶ ἐμπιπρήμι.
 Εμ-πινύς· μετ' ἑλαίον ἀλειψόμενος, λερωμέ-
 νος Δ. Λασρ. 5, 67.
 Εμ-πινώ· ἐντὸς πίνω, καταπίνω, συχνά
 πίνω, ὀρενοομένον εὐαρίστως ἢ ἀπλήτως·
 Ἀριστ. εἰρ. 1143, Εὐρ. Κυκλ. 335, Ξεν.
 Κυρ. 7, 1, 1· τοῦ αἵματος Ἡρ. 4, 64, παρὰ
 Θεόγν. 1129 μεθύσκομαι, ὡς καὶ οἱ ἐμπε-
 πηκότες· οἱ πιωμένοι, μεθύσμενοι Ἀριστ.
 ἔκκλ. 146, ebribo.
 Εμ-πιπίσκω· ποτίζω, ὀγραίνω· -ἐν ἐ-
 πίσει Πινδ. ἀποσπ. 77, τὸν αὐτὸν ἀορ. ἔχει·
 δ Νικ. ἀλ. 518· καὶ ἐν τῷ μέσ. «ὕδατι ἐμ-
 πίσει», Θηρ. 573· -ὄξει, ἀλ. 320· ἔτι δὲ
 «ἐμπισθὲν νόμφαις»· ὁπὸ τῶν νομφῶν ποτι-
 σθῆν, Θηρ. 623.
 Εμ-πιπλάω· τῷ ἔπομ. μτην. π. χ. ἐμ-
 πιπλάωτα Πλουτ. 1, 3· ἐνεπίμπλην
 Δ. Κάσ. 68, 31.
 Εμ-πιπλέει· ἐμπιπλήσι Ἡρ. 7, 39.
 Εμ-πιπλήμι, ὅχι ἐμπιπλήμι, ἀλλὰ
 ἐνεπιπλήμι· πρὸλ. Λοδεκ. αἶς Φρον. σ.
 96, μόν. παρ' Ἀριστ. Ἀχ. 447 εὐρηται ἐμ-
 πίμπλαμαι εἰς τὴν τελευταίαν θέσιν τοῦ
 τριμέτρου (ἴδε ἐπιπλήμι, προστ. ἐμπιπλήθι·
 Ἰλ. φ, 311=ἐμπιπλή Ἀριστ. ὄρν. 1310· ἐμ-
 πεπλήκασι Πλατ. ἀπολ. 23)· πληρῶ, γεμίζω
 Ὁδ. ε, 353· «ἐν δέπας ἐμπλήσας», ι, 209 καὶ
 συχνά· «μέγ' ἐμπλήσας γόμον» Δισχ. ἱκ.

439, τί τινος=καί, μέτ'· «ἐμπιπλήθι εἰδορα
 ὕδατος»· γεμίζε τὰ βρύματα μετ' ὕδατος Ἰλ. φ.
 311, καὶ πολλάκι. ὡς καὶ οἱ ἱππ. Ἡρ. 3,
 72· «πλευρίας ἐμπιπλήσιν ὅμας πολλὰς»·
 Πλατ. Φαιδ. 86· «ἐμπλήσατε τὴν θάλατταν
 τριήρων» Ἀημ. 8, 74· ἔτι δὲ «τὰ ὅσα Ἀσά-
 βος ἐμπιπλήκε»· μέγας ἐγέμισσε ταῦτά ἀπὸ Ἀσπί-
 ν Πλατ. Αὐσ. 204· ὁδ. κορέννυμι, χορταίνω
 Ὁδ. β, 503· «γάλακτος τινά» Θεοκρ. 24, 3·
 μτην. «ἀπάντων τὴν γνώμην ἐμπιπλάς»· τὴν
 προσδοκίαν πληρῶν Ξεν. Ἀν. 1, 7, 8· «τὴν
 ἀναιδὴ γνώμην ἐνέπλησεν αὐτοῦ» Ἀημ. 21,
 91· «τὴν αὐτοῦ μοῖραν»· ἐκπληρῶ τὸ περὶ
 μένον μου Πλατ. νόμ. 12, 959. Συχνά ἐν τῷ
 παθ. καὶ μέσ. πληροῦμαι, γεμίζομαι, κορέν-
 νυμαι· «πόλις δ' ἐμπλήτο ἀλέντων» Ἰλ. φ,
 607· «ἐνέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω αἵματος ὀφθαλ-
 μοί» Ἰλ. π, 348 (ἐμπλησθῆναι θαυρῶν τὰ
 ὄμματα) Ξεν. Κυρ. 5, 5, 10, ὡς καὶ Πλατ.
 Ἰων 535)· «νέμεος ἐμπλήσατο θυμὸν» 22, 312,
 τέρομαι, ψυχαγωγοῦμαι· «οὗτος ἐνιπλησθῆ-
 ναι ὀφθαλμοίς»· χορταίνω μετ' ἡμέτερα τὸ
 παιδί μου Ὁδ. λ, 452· «θαλῶν ἐμπλησά-
 μενος κῆρ» Ἰλ. χ, 504· «ἐμπιπλάμενοι σί-
 των καὶ ποτῶν» Πλατ. πολιτ. 272· «ἐμπλή-
 σαντες καὶ παχύναντες τὰ σώματα»· γεμί-
 σαντες (παχύναντες), Γοργ. 528, (καὶ ἐμπαγεῖν
 Λουκ. Νιγρ. 22)· σπαν. μετὰ δοτ. «ἀμπελίνω
 καρπὸν ἐμπιπλάμενος» Ἡρ. 1, 212· «ἐμπι-
 πλάται αἵματι ὁ βωμός» Πάυσ. 3, 16, 16·
 ἔτι δὲ μετὰ μετχ. «οὐκ ἂν ἐμπλήμην (ἔι. γρ.
 ἐμπλείμην) βάλλων» Ἀριστ. Ἀχ. 224· «ἐμ-
 πλητο λέγων»· χορτάσει λέγων, σφ. 603· «μι-
 σῶν οὐποτ' ἐμπλησθήσομαι» Εὐρ. Ἰππ. 661·
 «οὐκ ἐνεπιπλάσο ὑπισχυόμενος»· ἔδιν ἡδύ-
 νασον νὰ ὑπόσχομαι ἀρκιὰ Ξεν. Ἀν. 7, 2,
 46, ἀπολ. ἐνεπέπληντο Αὐσ. 28, 6· ἐμπλή-
 μενος=γεμισμένος Ἀριστ. σφ. 284· δι' ἐμπεπλῶν
 χύων πλήρη· φυκτῆρα Πλατ. συμπ. 214.
 Εμ-πιπράσκω· ἐντὸς τινος πωλῶ Πολυδ.
 Εμ-πιπράω· τῷ ἔπομ. ἐνεπιπράων Ξεν.
 Ἑλλ. 6, 5, 22· ἐμπιπράων Πολυδ. 1, 53,
 4· «πόλιν ἐμπιπράω» Πλουτ. Κοριολ. 26.
 Εμ-πιπρήμι· ἀνάπτω, πυρπολῶ Ἡρ. 1,
 17· «οἰκήματα ἐμπιπρημένα», 8, 144· «οἰ-
 κίαν» Ἀριστ. νεφ. 1484, Πλατ. πολ. 470 καὶ
 συχνά· ἐνεπιπράσαν Ξεν. Ἀν. 7, 4, 15·
 ἐμπιπράντες, 5, 2, 3· «ἐνεπρήσθη ὁ ὀπισθο-
 δομος» Ἀημ. 24, 135· «ὅς ἐμπιπρημένη» (ἔι.
 γρ. -σμενῆν)· καυμένη ἢ κατ' ἄλλους ἐμ-
 πεφυσμένη, φουσκωμένη, παχέια, γαστροῦνα,
 (ἴδ' ἐνπρήθω) Ἀριστ. σφ. 86· μτην. παθ. εἰς
 ὀργὴν περιπίπτω Λουκ. (Ὁμ. ἐμπρήθω καὶ
 ἐνιπρήθω).
 Εμ-πίπτω· ἐντὸς τινος, ἐπὶ τινος πίπτω·
 «ὅτ' ἐν τῷ τῶνος ἐμπέσει πάντως» Ὁδ. δ, 508·
 «ἐν ἐμπέσει νοήσας»· πρὸ ἑπτάς μείζ· εἰς τὰ
 πλοῖα, ὡς καὶ -ἕλη Ἰλ. λ, 155· «στέγη»
 εἰς τὴν οἰκίαν Σοφ. Ωι. τ. 1262· «ὁ πόργος
 ἐμπέσει γέ σοι» Ἀριστ. πλ. 180· «εἰς ἀλλή-
 λας, νεφ. 378»· «εἰς τὸ πῦρ Πλατ. Τιμ. 70·
 «εἰς τὰ φρούς» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 64· «εἰς φοιτά-
 τα καὶ πασσὺ ἀπορίαν» Πλατ. Θιαίτ. 171·
 καὶ οὕτω συχνά μτην. εἰς τι περιπίπτω, πρὸ

πάντ. εἰς δυστυχίαν καὶ εἰς δυσάρεστον θέσιν καὶ ἀπροσδοκίῳ· εἰς ἄτας Σοφ. Τρ. 1243· «εἰς ἀνάγκης ζεύγματα» Εὐρ. Ἰ. Α. 443· «εἰς φάλλον σέμματα» Πλάτ. πολ. 4, 435· «εἰς θαυμαστὸν λόγον», νόμ. 10, 888· εἰς φλυαρίαν, Παρμ. 130· ἔτι δὲ εἰς δικαστήριον, πολ. 8, 554· εἰς δίνην, λαβὼν ὅσον· εἰς περιστροφὴν λαβ. μέσα πίπτω, Κρατ. 439· «εἰς ἔριν» εἰς φιλονικίαν περιπίπτω Εὐρ. Ἰ. Α. 377· ἔτι «ἐν ἀπορίᾳ ἐμπεπτοικέναι» = περιπίπτω εἰς ἀπορίαν Πλάτ. Εὐθὺδ. 292· «ἐν τοιούτῳ χωρίῳ» Σεν. Ἑλλ. 4, 5, 5· «ἐπὶ συμφορὰν Πρ. 7, 88· «εἰς ἔρωτα» Ἀντιφ. π. Ἀθην. 2, 38· «πρὸς ἔρωτά τινο» = εἰς ἔρωτα πρὸς τι περιπίπτω Λουκ. εἰς ἐλπίδα, Φιλῆμ. ἀποσκ. 69· καὶ ἀντιστρόφως «κἀν περὶ ἀδρόων γ' ἐμπέση λόγος τις» = ἀν πείσῃ λόγος περὶ τούτου Ἀριστ. Αὐσ. 858, Πλάτ. νόμ. 7, 799· Περὶ νόσων, πέφτω μέσα· «ὁ λοιμὸς εἰς τὴν πόλιν ἐξαπινάειος ἐνέπεισε» Θουκ. 2, 48· «νόσημα εἰς τὴν Ἑλλάδα» Δημ. 19, 259 (ἀλλὰ εἰς νόσον ἐμπ. = εἰς ἀσθένειαν πίπτω Ἀντιφ. 1, 20), ὡς καὶ «λοιμὸν ἐμπίπτόντων» Πλάτ. νόμ. 4, 709· ὁμοίως «ὕπνος ἐμπίπτει», Τιμ. 45· μτφ. περὶ ψυχικῶν παθῶν· «ἐπὶ γόλος ἐμπέσε θυμῷ» = ὁρῇ κατέλαθε τὴν ψυχὴν του Ἰλ. 1, 436· «δέος, ρι, 625· «ἔρωσ στρατῶ» Δίσχ. Ἀγ. 332· «φόβος» ταρραγμός Εὐρ. Ἰπκ. 1218, Ἑκ. 857· «φόβος εἰς τὸν νοῦν» Φιλῆμ. π. 2τοδ. ἀνθ. 99, 5· πρὸλ. Θουκ. 2, 91· «ὁκτος ἐμοὶ ἐμπέπτωκε» Σοφ. Φιλ. 953· «ζήλος, Οἱ. Κ. 946· «ἔλκος ἐμπεπτοικέ τις μοι» Φιλίππιδ. π. Ἀθην. 6, 220· «ἀσέδειαν Πλάτ. νόμ. 10, 890· ἔτι δὲ «ἔρωσ φιλοσφίας», πολ. 6, 499· «ἂ εἰς τὴν αἰσθάνειαν ἐμπίπτει» = ὅσα προσπίπτουσιν εἰς αἰσθ/σεις Πλάτ. πολ. 7, 524· «εἰς δεσμοτήριον Δειν. 2, 9, Δημ. 25, 60 καὶ ἄλλ. ῥίπτομαι εἰς τὴν φυλακὴν» «εἰς ζητηρεῖον ἐμπίπτω» Εὐπολ. π. Ἑτ. Μ. 411, 35· ἐμπίπτω, εἰσορμῶ· «ὁ σμῖν» Ἰλ. λ. 297· «προμαχόισιν Ὀδ. ω. 526· «αὐχένι ἐμπεσεν ὄσ» = τὸ βέλος εἰσῆλθεν εἰς τὸν αὐχένα. Περὶ οὐλίης Πρ. 509· «τοῖς πολέμοις Σεν. καὶ ἄλλ. καὶ ἄνευ πτώσεως, τυφλῶς εἰσορμῶ Ἦρ. 3, 81· «εἰς τινα» = ἐπάνω τινος πίπτω, ὁρμᾷ Λουκ. καὶ ἄλλ. μτγν. Παρὰ μτγν. συχρὰ περὶ αἰφνιδίως ἐπελεύσεως νέας καταστάσεως Πανσ. 7, 8, 3· πρὸλ. ἐμπίπτω, οἰοίδο· Ἑμπίς, ἴδος, ἦ, (κατὰ Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 157, ὁ μτγν.)· εἶδος κώνωπος· «ὄξυστομοί, δρν. 244, Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 1, 1, culicx. Ἑμ-πί-σι-ον· καὶ τὸ βραχὺ καὶ τὸ θαψιλὸς πειν Ἦουχ. Ἑμ-πι-στο-ε-ὶς· εἰς τι ἔχω πίστιν, πεποιθῶσιν, τινί, Ὁ'. ἐμπιστεύομαι τινί τι Πλουτ. Φωκ. 32· καὶ παθ. εἰς ἐμὲ δίδεται ἐμπιστευτικῶς· «τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθεὶς ἐκ βασιλέως» = εἰς τὸν ὁποῖον ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἐδόθη ἐμπιστευτικῶς Λουκ. Δημόν. 51, ἴδιο. Ἑμ-πι-στο-ε-ὶς· εἰς ὃν δύνανται τις νὰ ἐμπιστευθῇ, πιστός, ἀντιθ. τῷ ἀπιστος. Ἑμ-πι-τι-νω (ὁρβός. ἦ ἐμ-πι-τι-νέ-ω· πρὸλ. π-τι-νω)· ἐμ-πι-π-τω· «δαίμον ἐμπίπτει

δόμασι» Δίσχ. Ἀγ. 1447, Σοφ. Αἴ. 58· περὶ ἐχθροῦ ἐφύδου, Ἰππου. Ἑμ-πι-φ-ρ-η-μι· εἰσπίφρημι Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 5, 6. Ἑμ-π-λ-ά-ζ-ω· ἐντός τινος περιπλανῶμαι· «ἐγὼ εἰς Νικ. ἀλ. 189· (κυρ. περιπλῶ, ἴδε τὸ ἀπλοῦν, 60.)· συνήθ. εἰς τὸ παθ. Πλουτ. Ὀδ. 12· «ὕλη ἐνιπλάγθεις» Ὀρφ. Ἀργ. 643, ἰερογ. Ἑμ-π-λ-ά-ζ-ω· ἐμ-π-ε-λ-ά-ζ-ω Νικ. Ὀηρ. 729. Ἑμ-π-λ-α-ν-ά-ο-μ-αι, ἀποθ. παθ. ἐντός τινος περιπλανῶμαι· «πολλοὶς τόποις» Ἠλιοδ. Αἰθ. 2, 29. Ἑμ-π-λ-ά-σ-σ-ω, ἀττ. -πλάττω· ἐντός τινος ἐπὶ τινος χρίω, ἀλείφω· ἐν σιδερίῳ Ἦρ. 2, 73, Ἀριστοτ. καὶ μτγν. «πλοῖτα ἐμπλασθέντα ἀσφάλτῳ» Στραβ. 16, α, 743· «φράσσω» - πόρος εἰς Γαλὴν, ἐντός τινος πλάσσω, μωρ· «φύνω»· «μέλισσαι κηρία ἐν ἀγορᾷ ἐνέπλασαν» Δ. Κασ. 78, 25· ἐντυπώνω, Ἰπποκρ. Ἰλλινσ. Ἑμ-π-λ-α-σ-τι-κ-ός, 3· ἐντός ἀλείφω, π-ριαλείφω, καταπλάσσω ἱατρ. Ἑμ-π-λ-α-σ-τ-ός, ἐντός ἀλειμμένος, περι-λειμμένος, τὸ ἐμπλ. δηλ. φάρμακον = ἐμ-πλάστρον, δι' οὗ ἐπιθέτουσιν ἀλοιφὴν Ἰπ-ποκρ. συνήθ. ἐμ-π-λ-α-σ-τρον ν γραφόμεν. Ἑμ-π-λ-α-σ-τρον, τό· ἐμπλάστον μτγν. ἱατρ. Ἑμ-π-λ-α-σ-τρο-ς, ἦ· τῷ ἀνωτ. Δισοχ. Ἑμ-π-λ-α-σ-τ-ρό-ω· ὡς ἐμπλάστρον ἐπαλεί-φω Δισοχ. Ἰλλινσ. Ἑμ-π-λ-α-σ-τ-ρ-ώ-δης, 2· ὁμοίος πρὸς ἐμπλάστρον Δισοχ. Ἑμ-π-λ-ά-τ-υν-ω· ἐντός τινος πλατύνω, Ὁ'. «-τοῖς λόγοις περὶ τινος» = ἐκτείνωμαι διεξυδ-κῶς περὶ τινος Στραβ. 8, 385, διαιτο. Ἑμ-π-λ-α-τ-ύ-τ-ε-ρα, τὰ· πλατύτερα Πλουτ. Ἑμ-π-λ-έ-γ-θ-η· ἐντός πλεγμένα, ἐντός κλει-σμένα Νικουρ. ἀριθμ. 2, σ. 153, implicite. Ἑμ-π-λ-ε-γ-μ-α, τό· περιπλεγμα, περιπλέξις Ἀρτεμίδ. 4, 83, implexus. Ἑμ-π-λ-ε-ι-ος, π. 2· ἐμ-π-λ-ε-ος Ὀδ. σ. 118, Θεόδωρ. 25, 207· ἔτι δὲ ἐν π-λ-ε-ι-ο-ς, πλοῦτος. Ἑμ-π-λ-έ-κ-της, ὁ· ὁ ἐμπλέκων γλωσ. cíniflo. Ἑμ-π-λ-ε-κ-τός, 2· ἐντός πλεγμένος· τὸ ἐμ-π-λ-ε-κ-τόν = ἴδος ταυρίσματος, καθ' ὃ τὰ μεταξὺ δύο κατὰ μέτωπον ταυρῶν διάστημα γεμίζεται μετ' ὅχου Βιτρούβ. 2, 8, 7, implexus. Ἑμ-π-λ-έ-κ-τ-ρια, ἦ· ἡ πλέκουσα τὴν κόμην, καλλωπιστρία ἀρ. λεξ. Ἑμ-π-λ-έ-κ-ω· ἐντός πλέκω, περιπλέκω· «εἰς ἀπέραντον οἶκτον ἤτης ἐμπλεχθῆσεως» Δίσχ. Πρ. 1081· «ὅχι ἐμπλέκων αἰνίγματα», 643· «πλεκαῖς ἐφώρας ἐμπλεγμένη» Σοφ. Οἱ. τ. 1264· «ἡνίκαισιν ἐμπλακαῖς» Εὐρ. Ἰππ. 1236· «ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν» Ἀριστ. θεσ. 1032, Πλάτ. καὶ μτγν. περὶ πλεξίματος τῆς κόμης Ἀθην. 12, 525· περὶ στεφάνων Θεοκρ. 2, 23· ἔτι δὲ μτφ. «ἐν βίαις ἐμπλακέντων πόνοις σωμάτων» Πλάτ. νόμ. 7, 814· «ἐν τοσούτοις κακοῖς» Ἰσοκ. 8, 112· ἔτι δὲ «εἰς φι-λίαν τινος» Πολυδ. 27, 6, 11 καὶ συγνά· «γονακί ἐμπλέκεσθαι» = ἐρχομαι εἰς σχίσιν (μπλέκω) μετ' ὄντα Δ. Σικ. 18, 2, implexo.

- Εμ-πλεξίς, ἡ ἐντὸς πλέξις, ἐνδοφανεία τοῦ στήμονος, Πλατ. πολίτ. 282, implexus.
 Εμ-πλεονάζω· ἔχω πλεονασμα, περισσεύματα μτγν. - αἵματι = χύμα ἀφθύνως αἷμα μτγν. abundo.
 Εμ-πλεως, 3, ἀττ. ἐμπλεως, 2, ἐπ. ἐμπλεῖος καὶ ἐνίπλετος· γεμισμένος μετὰ «-λέθητες κρεῶν καὶ ὕδατος» Πρ. 1, 59, Πλατ. Φαίδ. 110· «ὁ δὲ φθαλμὸς ὁφθαλμῶς ἐμπλεως ἐγένετο» Πλατ. Θεαιτ. 156· «-πεδίον ἐνδύρων» Ξεν. Ἀν. 1, 2, 22. Κατ' ἔννοιαν μέλλαντος ἀποτελέσματος Σοφ. Τρ. 1016· «σοί τε γὰρ ὅμα ἐμπλεον ἢ οἱ ἐμοὶ σῶξαι», ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγ. «ὁδύτερόν σοι τὸ ὅμα πρὸς τὸ σῶξαι τὸν πατέρα μάλλον ἢ οἱ ἐμοὶ» = ἐνδύρων καὶ πλήρης.
 Εμ-πλευρας, 2· μετὰ πλῆρεις τὰς πλευράς Γεωπ. 18, 19.
 Εμ-πλευρόω· εἰς τὰς πλευράς ὠθεῖν· «ἐμπλεύρων ἐνάλλου εἰς τὰς πλευράς καθ' ἑαυτὴν» Σοφ. ἀποσπ. 50.
 Εμ-πλέω· ἐντὸς τινος πλέω, ταχέως· «πλοίοις» Πρ. 7, 184· οἱ ἐμπλέοντες = οἱ ἐπὶ τῶν πλοίων ἄνθρωποι Θουκ. 3, 77 καὶ μτγν. Παρ' Ἀρεστ. περὶ φαγητῶν, προξενῶ ἱερουργόν, ἰστανίγον.
 Εμ-πλέως, ἀττ. 2 ἐμπλεως.
 Εμ-πλήγηδην, ἐπὶρ. (πρὸς ἐμπληκτοσ), ἀντιθ. τῷ πινυτός· ἐμπλήκτως, μανιωδῶς, ἀπερισκεπτικῶς Ὁδ. υ, 132, stupidus.
 Εμ-πλήγης, 2· ἐμπληκτῆς Νικ. ἀλλ. 159.
 Εμ-πλήγος, 2· μαστιγώσιμος, γεμάτος ἀπὸ πληγῆς Σουῖδ.
 Εμ-πλήθην, ἐπὶρ. γεμάτα Νικ. ἀλλ. 159.
 Εμ-πλήθης, 2· γεμισμένος πλήρης Νικ. ὅπρ. 948, plenus.
 Εμ-πλήθω, ρίζικ. τύπ. πρὸς σχηματ. τῶν χρόνων τοῦ ἐμπλήθημι.
 Εμ-πληκτᾶδοσ, ου, ὁ· ἐμπληκτὸς Αἰλ. Διον. π. Εὐστ. Ἰλ. σ. 971.
 Εμ-πληκτικὸς, 3· εὐκολὸς νὰ τρομάξῃ, νὰ ἐκπλαγῇ· «καὶ ἀνόητα θεάτρα» Πλουτ. συμπ. 9, 15· ὁδ. ἀνόητος, μωρός, Σόλ. 34· ἐπὶρ. ὡς Ἀπολλ. Ὁρ. λεξ. stolidus.
 Εμ-πληκτος, 2· ἀπεπληγμένος, τεταραγμένος Ξεν. κυν. 5, 9· «καὶ διεφθαρμένος ἔρωτι» Πλουτ. Τιμολ. 2, καὶ μάλιστα ἔρωτων, βλάξῃ· Ρωμ. 28· 6) ἀνόητος, σαλευμένος τὰς φρένας. Σοφ. Λγ. 1337· «καὶ ἀστάθμητος» Πλάτ. Λυσ. 214· «ταῖς ἐπιθυμίαις» Πλουτ. Διον. 18· οὕτως ἐπὶρ. «τὸ ἐμπληκτὸς ὄν» = ἀνόητος ταχύτης Θουκ. 3, 82· «τὰ παρὰ τῶν θεῶν οὐκ ἐμπλ. αὐτὸι τετραχῶδως αὐτοῖς συνέβαινε ἀλλ' εὐκαίρως» Ἰσοκ. 7, 30, stupidus.
 Εμ-πλήκτως· ἴδ' ἐμπληκτὸς.
 Εμ-πλήμενος, ἐμπλήμην· ἴδ' ἐμπλήθημι.
 Εμ-πλήμυρῶ· εἰς τι πλημυρῶ Φίλοστρ.
 Εμ-πλήν· πλήν, ἐκτός, ἀντι, χωριστά, τινός· Ἀρχιλ. ἀποσπ. 103, Καλλ. Δηλ. 73, siue.
 Εμ-πλήν (ἐμπλεάζω)· διόλου πλησίον, τινδὸς Ἰλ. 6, 526· ἄνω πτώσεως Ἰσ. ἀποσπ. 372, prope.
 Εμ-πλήξω, ἡ· κατὰπληξίς, ἀπορία, ἀφρο-

- σύνη· «καὶ διεκία» Αἰσχίν. 3, 214 καὶ μτγν. ὅλον Πλουτ. ὅστις τὸ συνδ. μετὰ τὸ ἀφροσύνη, Ἄντων. 87, neordia, inopia.
 Εμ-πληξίς, ἡ τὸ ἄνω κατὰπληξίς Ἀθην. 1, 37, ἐλθιότης Ἀλ. Ζ. 1, 2, 19.
 Εμ-πληρόω· ἐμπλήρη γέμιζω, Ὁ.
 Εμ-πληρώσις ἡ τὸ ἐπομ. μτγν.
 Εμ-πλησις, ἡ γέμισις Ἐπικτ. π. Στοδ. ἀνθ. 5, 93, impletio.
 Εμ-πλήσω, ἀττ. ἐμπλήτω. 1) ἀμτθ. ἐντὸς πίπτω, φέρομαι· ἐρκει=πίπτω εἰς βρόχον, περὶ πτηνῶν Ὁδ. γ, 469· «τὰ φέροι=ἐμπίπτω εἰς τὰ φρον» Ἰλ. μ, 72· οὕτως δὲ καὶ μτγν. π. Ἀπολ. Ρ. 1, 1203, ἀπολ. περὶ θυίλλης· ἔτι δὲ τινά, ἐπὶ τινος ἐφορῶ, προσβάλλω αὐτόν, 3, 1297· «ἐναντία ἐμπλήσασαι»=ἐπ' ἀλλήλας πεισῶσαι, 2, 602· 2) κάμνω ἐμπληκτόν, κατὰπλήσσω, συνταράσσω μτγν. «φύθον μελανούραις»=φύθον ἐμδάλλω, ἐμποιῶ Ὁπ. ἀλ. 3, 48, percutiendo.
 Εμ-πληστέος, 3· πληρωτέος μετὰ γιν. Πλατ. πολ. 2, 373, implendus.
 Εμ-πλοκή, ἡ τὸ ἐμπλέκειν, πλέκειν, πρὸ πάντ. τὰς τρίχας τῆς κόμης Στραβ. 17, 828, Ν. Δ. pexum.
 Εμ-πλόκτον, τό· κόσμημα τῆς κόμης τῶν γυναικῶν Μέγων π. Ἀθην. 15, 579, Ὁ. 2) ἐμπλόκτα=ἐορτὴ παρ' Ἀθηναίοις Πουχ.
 Εμ-πλόνω· ἐντὸς τινος πλόνω ἑλ. Ἀλ.
 Εμ-πλώω, ἰων. καὶ π. ἀντὶ = ἐμπλέω Νικ. ἀλ. 426, Ὁπ. ἀλ. 1, 260.
 Εμ-πνεύω, π. = ἐμπνέω Ὁπ. ἀλ. 1, 293.
 Εμ-πνευματῶ· ἀνεμῶν, ἀέρα γεμίζω μτγν. ἐμφυσῶ Ἀθην. 2, 54, προσπνέω, πρὶν πρὸς· «ἐμπνευματωμένου ἀκατίου»=ὁπὸ τοῦ ἀνέμου προωθουμένου Δουκ. Λεξίφ. 15 inflo.
 Εμ-πνευμάσις, ἡ τὸ γεμίζειν μετὰ ἀέρα, προσπνέω, φυσᾶν Ἀθην. 1, 53, ὁ τυμπανίτης ὑδρωψίατρ. inflatio.
 Εμ-πνευματωτικός, 3· ἐμφυσῶν.
 Εμ-πνευσίς, ἡ ἐμπνευσίς, ἐμπνευσις, ἐνθουσιασμός μτγν. inspiratio.
 Εμ-πνευστικός, 3· εἰς τὸ ἐμφυσᾶν ἐπιτήδεις Σχολ. Διον. Β. Ἀν. σ. 653.
 Εμ-πνευστος· ἄφρων Πουχ.
 Εμ-πνευστός, 3· ἐμφυσώμενος, ὄργανα τὰ ἐμφυσώμενα Ἀθην. 4, 174 καὶ μουσικ. inspiratus.
 Εμ-πνέω· 1) ἐμφυσῶ, περὶ ἀνέμου· «εὐρεῖται πόντων» Ἠσ. ἔρ. 508· τὰ παντὶ φυσῶ, φυσῶντων· «σῆρος ἐμπνευστοῖς ἰστίον» Πινδ. Ἰ. 2, 40· «κατ' ὄδρον ὥσπερ ἰστίος ἐμπνεύσονται τῇδε» Εὐρ. Ἀνδρ. 556· «δῶρει εἰς τὸ πλοῖον, Κυκλ. 19· «Νότος ἐμπνεύσας ναύταις» Μελ. 7 (12, 52)· ὁδ. αὐλοῖς=φυσῶ, παίζω τοὺς αὐλοὺς, Ἄντιπ. Θ. 29 (9, 266)· «χειλεσι μουσῶν ἐμπνεῖται» Ἀλκ. 12 (Πλαν. 226)· «τὰ ἐμπνεύμενα ὄργανα»=τὰ ἐμπνευστὰ μουσικὰ ὄργανα Πολυδ. 4, 67· ἐμπνέω, ἐμφυσῶ· μετὰ φρένας=περὶ τοῦ ἀκολουθοῦντος ἔκπου Ἰλ. ρ, 502· μετὰ. ἐμπνέω, ἐμδάλλω· «ἐμπνευστοὺς μένος μέγα ποιμὴν λαῶν», υ, 110 καὶ συχνά Πινδ. Ὁ. 8, 70, Ἰλλ. συμπ. 179· «ἐμπνευσά μοι φρεσίν, φᾶρος ὑφαίνων»

μοῦ ἔβαλε ἔς τὸ νοῦς νά φαίνω. Ὁδ. τ, 138.
 «τὴν ἀρετὴν ἐμπνεύσας» Σεν. Ἑλλ. 7, 4,
 32—μὲ ἀγάπην ἐμψυχώνω, συμπ. 4, 15
 «ἔραστοῦ γεγονότος, τοῦτο δ' ἐμπνεύσθαι Λα-
 κειδαίμονιαι καλοῦσιν» Πλουτ. Κλισμ. 3. Ἰδ'
 εἰσπνέω. «Ἐπὶ δ' ἐνθουσιάζω μὲν γν. εἰς μαντικὴν
 ἐνπνεύεται» Πλουτ. ἑλλ. χρηστ. 21. 2) ἀναπνέω,
 ζῶ· «εἰ τίς ἐστιν ἐμπνέων» ζωντανός Σεν. Ἀγ.
 657. «σμικρὸν ἐμπνέου» ἔτι. Ἑβρ. Ἀλκ. 203.
 «βραχὺν δὲ βίον ἐμπνέων ἔτη», Ἰππ. 1246.
 Ἀριστ. Θεσ. 926. «ὥσπερ ἂν ἐμπνέω»
 Πλάτ. ἀπολ. 29 καὶ σὺ ἔξ. «Ἐπὶ δὲ μετὰ γεν.
 «Ἀραβίης δὲ μῆς» ἀποπνέω, ὄζω, μυρίζω
 Στοβ. ἀνθ. 85, 19, καὶ μετ. «ἀπειλῆς καὶ
 φόβου» φόνον ἀποπνέω, ἐμπνέω, 9, 1,
 Πράξ. ἀπ. 9, 1.

Ἑμ-πνίγω ἐντός τινος πνίγω μετὰ.

Ἑμ-πνικτός, 2° ψημένος ἐν χύτρᾳ καλῶς

κλεισμένος, βραβευρ. καπαμάς Ἀθην. 14, 661.

Ἑμ-πνοή, ἡ τὸ ἐμπνέειν, προσπνέειν Στοβ.

Ἑμ-πνοία, ἡ τῷ ἀνωτ. Δουκ. = ἀναπνοή

(ισ. ἄμπνοια) Πουχ.

Ἑμ-πνοίσεις, ἡ τῷ ἀνωτ. Στοβ. ἀνθ. 47,

22, inspiratio.

Ἑμ-πνοός, συνηρ.-πνοὺς, πνουν, 2° ἀνα-

πνέων, ζωντανός «οὐκ ἀπέθανε, ἀλλ' ἦν ἐμ-

πνοός» Ἡρ. 7, 181. «ὁ δ' ἦν ἐμ-πνους»

Ἑβρ. Φοιν. 1442, Πλάτ. νόμ. 12, 944 καὶ

ἄλλ. πρὸ πάντων δὲ περὶ ἐκείνων οἵτινες πλη-

σιάζουσι νὰ ἀποθάνωσι, καὶ μόν. ἀναπνέουσι

εἰσέτι ἀσθενῶς, ἀσθμαίνουσι πρὸλ. Θουκ. 1,

134, Ἀντιφ. 2, α, 9. «ἐμπνοὺς μαρτυρίη»

= ζωντανή μαρτυρία Φιλοδῆμ. 17 (στ' ἔχ. 3).

Ἑμ-πνύτο, γραφή τοῦ Ἀριστάρχου ἀντὶ

ἐμπνύτο Ὀλ. χι. 475.

Ἑμ-ποδίζομένως· μὲ ἐμποδία· «καὶ ἰσχο-

μένως πορεύεσθαι» Πλάτ. Κρατ. 416, impedito.

Ἑμ-ποδίζω· μπαίνω ἔς τὰ πόδια, κωλύω,

ἐμποδίζω· «τὸ φωτῶν ἄλλων γένος ἐμπε-

διπνέον (ὀλιγοδραμία)» Αἰσχ. Πρ. 549. «καὶ

σορὰ γινώσκω. ἐμποδίζονται θαμὰ» Σοφ. Φιλ.

430. «θώμεσθα δὴ τὰς κάλπιδας χαμάζε,

ὥπως ἂν μὴ τοῦτο μ' ἐμποδίζῃ» Ἀριστ. Λυσ.

359. «τὸ ἐμποδίζον τοῦ ἵναι» = τὸ ἐμποδίζον

νὰ ὑπάγωμεν Πλάτ. Κρατ. 419 (ὁὗτω τῆς

πορείας Δ. Σικ. 14, 28). «τὸ ἐμπ. καὶ ἴσχον

τῆς ῥοῆς, 416. «οὐδὲις ἡμᾶς ἐμποδίζει»,

Λυσ. 210. ἔτι δ' ἔπομ. ἀπαρ. «ἐμποδίζοιτο

μὴ πράττειν οὕτω τὴν πράξιν», συμπ. 183.

«ἐνέμποδίζον τὸν καίοντα» Σεν. Κυρ. 2, 3,

10. «ὅν δὲ μετὰ τὸ γῆρας ἐμποδίζει» Ἰσοκ.

15, 59. ἔνθα πρὸ τοῦ Βεακ. ἑγράφ. «μοι» ἐμ-

ποδίζειν αὐτὸν πρὸς τὰ πράγματα» = εἶμαι εἰς

αὐτὸν ἐμπόδιον σχετικῶς πρὸς τὰ πράγματα

Ἰσοκ. ἑπ. 4, 11. ἔτι δὲ τινὲς Ἀριστοτ. ἡθ.

1, 10, 42. «ταῖς χορηγίαις τῶν πολεμίων» =

ἀποκόπτω τὴν ἐξαγωγήν, προσκυμῶν Πολυδ.

5, 112, 4. δένω μὲ πέδας, μὲ δεσμά· «τὸ ἱερὸν

ἐμπροσθεν τοῦς πόδας» Ἡρ. 4, 60. «ἀέ-

χηνεν ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχύδας» = ὡς εἰν

προσδόνη σῖκα, ἀραδιάζῃ εἰς μίσχους (χοτσά-

νια) Ἀριστ. Ἰππ. 752. Οἱ Σχολ. διαφύρως

ἐξηγουσιν, π. χ. ὡς τὰ παιδία ῥίπτουσιν ὑψη-

λὰ τὰ σῖκα καὶ τὰ πιάνουσι μὲ τὸ στόμα ἀ-

νοικτὰ (ἴσως χάσκει καὶ περιμένει νὰ τοῦρῃ

ἴσῃ τοῦ μούφου τοῦ πούλι). Μίσ. «τὴν ἀέ-

ἄλλων ἐμποδίζεται δόσιν» Φίλημ. ἀπόσπ. 72.

Ἑμ-πόδιος, 2° εἰς τὰ πόδια μπαίνων, ἐμ-

ποδίζων· «εἰ γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι»

Ἑβρ. Ἰων 862, Ἀριστ. Λυσ. 531. «μαντή-

του ἐμπόδιον γενομένου» Ἡρ. 2, 158. «ἡ-

τησις ἐμπόδιος γίγνεται τοῦ μὴ καλῶς ἀσκεῖν»

= γίνεται ἐμπόδιον εἰς τὴν ἀσκήσιν Πλάτ. νόμ.

8, 832. τινὲς, σοφ. 231 καὶ συχνά, ὡς καὶ οἱ

ἐφεξ' ὡς μὴ ἐμπόδιον εἶναι τὸ ψήφισμα τῆς

εἰρήνης Θουκ. 1, 139 καὶ ἔπομ. ἀπαρ. 1, 81.

πρὸς τὴν Πολυδ. 4, 81, 4. «τὸ ἐμπόδιον» = ἐμ-

πόδιον Πλουτ. καὶ ἄλλ.

Ἑμ-πόδισμα, τό· ἐμπόδιον Δημ. σ. 30,

18, impedimentum.

Ἑμ-ποδισμός, ὁ τὸ ἐμποδίζειν, ἐμπόδιον,

Ἀριστοτ. 2, 2, Πολυδ. 5, 16, 6, impeditio.

Ἑμ-ποδιστής, ὁ ἐμποδίζων ἴσως.

Ἑμ-ποδιστικός, 3° ἐμποδίζων Ἀριστοτ.

ἡθ. 7, 13. τινὸς μετὰ. Μ. Ἀντ. 8, 41.

Ἑμ-πόδος, ὁ συγγραφεὺς Ἀθην.

Ἑμ-πόδο-στάτις· μπαίνω, στέκω μὲς

ἔς τὰ πόδια, ἐμποδίζω Δ. Λαερ. 10, 95, Ὁ.

Ἑμ-πόδο-στάτης, ὁ· μπαίνων ἔς τὰ πό-

δια, ἐμποδίζων μετὰ.

Ἑμ-ποδών (ἐν ποσὶ ὄν)· μέσα ἔς τὰ πόδια,

ἔμπροσθ' ἔς τὰ πόδια 1) ἐμποδίζων, κωλύων

«εἰ μὴ θεῶν τις ἐμπ. ἔστη δορὶ τῷ τοῦδ'»

Αἰσχ. Ἑπ. 1007. πρὸλ. Θουκ. 1, 53. «τῷ

ποιεῖν» Σεν. Ἑλλ. 2, 3, 23. «οὐτὰ θεοὺς οὐδ'

ὄσαν ἐποίησας» ἐμπ. τοιοῦτω λόγῳ = ὅθεν ἔ-

καμεν εἰς ἑαυτὸν ἐμπόδιον ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου

λόγου τοῦς θεοὺς Δημ. 21, 104. πρὸλ. Σεν.

Κύρ. 4, 2, 46. «κακὸν δὲ ποῖον ἐμπ. εἶργε

τοῦτ' ἐξιδέναι» = ποῖον ἐμπόδιον νὰ μᾶθῃ

τις ταῦτα Σοφ. Οἶ. τ. 128. ὁ Ἑβρ. συχνά.

«οὐ δ' ἦν ἡμῶν ἐμπ. γένῃ λέγουσα μὴ δὲ

δρῶσα» = μὴ μᾶς ἐμποδίζῃς διὰ λόγου ἡ ἔρ-

γου, Ἑβρ. 372. «μὴ ἐμπ. ἡμῶν γένῃται τὴν

θεὸν μὴ ἔξελύσαι» = μήπως μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ

τὴν ἐξελεύσωμεν Ἀριστ. εἰρ. 516. οὕτω δὲ

μετὰ τοῦ μὴ καὶ ἀπαρ. Θουκ. 6, 28. «ὅτι ἂν

ἐμποδῶν ἡ τοῦ ἵναι καὶ πορεύεσθαι» Πλάτ.

Κρατ. 415. «τὴν ἐμποδῶν μὴ οὐχὶ ἀποστα-

νεῖν» Σεν. Ἀν. 3, 1, 13, ὡς καὶ «τὸ μὴ εἶ-

ναι», 4, 8, 14. ἔτι δὲ «ταῦ μὴ ὁρᾶν ἐμπ. =

τοῦ νὰ βλέπῃ τις, Κύρ. 2, 4, 23. ἔτι δὲ ἄλ-

λαχού μετὰ γεν. «ὅτι πολλῶν καὶ ἀγαθῶν

ἐμπ. ἀλλήλους ἔσειθεν», 8, 5, 24 καὶ μετὰ.

«ταῖς Ἑλλήσι τῆς διώξεως» Πλουτ. Θεμ. 4.

«τὸ ἐμποδῶν» τὸ ἐμπόδιον Ἀριστ. Θεσ. 847.

«ὡς σοὶ τὸ ἐμπ. ἐγεγόνει καθαρὸν» = ἐφ' ὃ ἐξ-

έλιπε τὸ ἐμπόδιον Ἡρ. 7, 183. 2) ὅστις ἐδ-

ρίσκεται ἐμπρὸς ἐνός, συναπαντᾷ τινα Ἡρ.

2, 102. 3) ὅτι πρόκειται, εἶναι παρὸν· «ἂ ὁ

ἐμποδῶν μάστιγα, ταῦθ' ἦκα φράσων» Ἑβρ.

Φοιν. 706. «οἱ ἐμπ. ἄλλοι» Πλουτ. Θεμ. 7.

«ὁ γνωστὸς Ἀνδοκ. 4, 10. «διὰ τὸ πολλοὺς

ἐμπ. εἶναι καὶ γνωρίζεσθαι» Πολυδ. 2, 17, 1

καὶ ἄλλ. μετὰ. ἔτι δὲ ἐπὶ χρόνου, πάραυτά

Πολέμ. παρὰ Μακροδ. Σάτ. 5, 19, impedito.

Ἑμ-ποθεν, ἑφαλ. γρ. π. Θεοφρ. 9, 6 ἀντὶ

ἐμπροσθεν, contra.

Ἑμ-πόθως· μετὰ πολλοῦ πόθου, πολλῆς ἐπιθυμίας Ἀνωναμ. δι. Χρυσ. ardentior.
 Ἑμ-ποιέω· ἐντός κάμνω· «-πύλας ἐν πύργῳ»· εἰς τοὺς πόρους πύλας κάμνω Πλ. η. 438· «ἐν τοῖς καπηλείοις λάκκοις ὕδατος» Ἀριστ. ἑκκλ. 154· «-ἔχουσιν ἔγχνη» Ξεν. κυν. 5, 20· «Ἐλίκωνι χορὸν ἐνεποιήσαντο»· ἔκαμαν ἐπὶ τοῦ Ἑλίκ. χοροῦ Ἡσ. θε. 7· ἐν γέν. ἐντός κάμνω· «-εἰς τὰ Μουσίου χρησμὸν»· παρεμβάλλω Ἡρ. 7, 6, καὶ συγνύτ. περὶ ψυχῆς· «-κακὸν τι ταῖς ψυχαῖς» Πλάτ. Φαίδρ. 115· ἐν τινι διεγείρω· «-σκοτοδίναν ὕμιν» νόμ. 10, 892· «-ῥώμην» Φαίδρ. 270· «-αἰσθήσεις, -μύσους» Θεαιτ. 167, πολ. 1, 351· «-ἀλλήλοισι καὶ ἡδοναῖς» 5, 464· «-ἔρωτά τινι», συμπ. 186· «-ἐπιθυμίαν» Τιμ. 91, ὡς καὶ Θουκ. 4, 81· «τὸν πλεῖστον φθόρον τοῦτο ἐνεποιεῖ» Θουκ. 2, 51· ἐπροξέει· ταρραχέες, λήθην τινὸς Ἰσοκ. 4, 104, Δημ. 19, 3· «-χρόνου διατριβήν»· χρόνιστριβήν, ἀναβολὴν προξενῶ Θουκ. 3, 38· οὕτω «-χρόνοις τοῖς πράγμασι» Δημ. 9, 71 καὶ πολλάκι· ὡς καὶ «-τριβήν» Πολυδ. 22, 10, 6· ἐμποιῶσαι τοῖς παροῦσιν ὡς πιστὸν εἴη τῷ Κλεάρχῳ· «-να παραγάγῃ τὴν παροῦσιν ὅτι ἐπρεπε νὰ πισθῶντα» εἰς τὸν κλ. Ξεν. Ἀν. 2, 6, 8.
 Ἑμ-ποίησις, ἡ· συνήθεια Δ. Κάσ. 37, 16.
 Ἑμ-ποιητέος· δεῖ ἐμποιεῖν ἑμιστ.
 Ἑμ-ποι-τικὸς, 3· ἐντός τινος φέρον, διεισφύων· «τὸ ἐμποιητικὸν τοῦ πάθους» Σ. Ἑμ. ημίστης.
 Ἑμ-ποιχίλλω· ἐντός τινος ποικίλλω, ἀραιῶ, κεντῶ· «ταῖνα ἔχουσα νίκας ἐμπεποιχίλλεως» Πλουτ. Τιμολ. 8, vario.
 Ἑμ-ποινίμας, 2· ἀξιόποινος, παροιμιωδ.
 «ἀφροδίτας ὄρκας οὐκ ἔμπ.»· «ταυτὴ ἐπιπορία δὲν τιμωρεῖται» Διογ. 3, 37· ἐπὶ ἐμποινίμας Εὔστ. Ἰλ. σ. 1243.
 Ἑμ-ποινίτος· τῷ προηγ. Σουδ.
 Ἑμ-ποινός, 3· τιμωρῶν, τιμωρητικὸς Θεοδότ. ἀκροατ. ρυμίων.
 Ἑμ-ποιός, 2· ποιήτης ἔχων Μεθοδ. σ. 364.
 Ἑμ-πολ-αός· ἀνήγων εἰς τὸ ἐμπόριον, οὕτω καλεῖται κερδοῦς ὁ Ἑρμῆς, ὡς προστάτης Θεὸς τοῦ ἐμπορίου Ἀριστ. πλ. 1155 καὶ μετ.
 Ἑμ-πολάω, παρ. ἡμπολήμα. ἀλλὰ καὶ ἐμπεπόληκα Λουκ. κατὰ πλ. 1· πρὸλ. ἀπέμ. καὶ ἔξεμ. (ἐμπολή)· ἐντός τινος πωλῶ, ἐμπορεῖσθαι· ὁ Ὀμ. μόν. ἐν τῷ μίσι. «βίον πολὺν ἐμπολλύοντα»· ἐμπορεῖσθαι πολλὰ ἀγαθὰ (πολὸς βίος) Ὁδ. σ. 456· «ἐμπολῶται τὸν πρὸς Σάδωον ἡλεκτρον» Σοφ. Ἀντ. 1024· «οὐκ ἐλευθέρως ἀλλ' ἐμπολῶεις» Τρ. 240· «ἐμπολητός» Φιλ. 415, Ἀριστ. εἰρ. 367 καὶ συχνὰ δὲ παυλόμενον τι λαμβάνω, εἰσπράττω· «ἐξ ὧν (προδύτων, κριθῶν, οἴων) ἐνεπόλησαν (ὁ βέκκ. καὶ ἐνεπόλησαν) τετρακισχίλιος δραχμαί» Ἰσακ. 11, 43· «οὐδ' ὁδολὸν ἐμπεπόληκαμεν»· οὐδὲ ἕνα ὁδολὸν ἔχομεν εἰσπράττει, πορίσθαι Λουκ. κατὰ πλ. 1· μετ. «τὸ γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πόδοιτο, κέρδος ἐμπολῶ»· ἀποφέρει κέρδος Σοφ. Τρ. 93· «ἀπὸ στρατέας γὰρ μιν ἡμποληκῶτα τὰ πλεῖστα ἀμύσιν»· «ὅταν τελεῖ-

ωσι τὴν ἐκστρατείαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐδ-
 τυγῶς Λίσιγ. Εὐμ. 601· «ἄρ' ἡμπολήκασι»· «τὸ τελεῖσθαι»· Ἐλαδὸς τὸ κέρδος, τὸ ὅσον ἐπιθῶμεν Σοφ. Αἰ. 957· ἐπὶ δὲ πάλω, ἐμ-
 πορεῖσθαι· «-δρέπανον πενήκοντα δραχμῶν» Ἀριστ. εἰρ. 1201, καὶ πολλάκι· Ξεν. Ἀν. 7, 5, 4· μετ. «-τὴν ἐμὴν φρίν» Σοφ. Ἀντ. 1050, ἦτοι ἐξαπατῶ.
 Ἑμ-πολεμέω· ἐντός τινος πόλεμον διεξάγω Ἀνδοκ. 3, 279, Πλουτ. ἦθ. σ. 252.
 Ἑμ-πολέμιος· ὁ, τι ἀνήκει εἰς τὸν πόλεμον, ἀφορᾷ τὸν πόλεμον· «ταῦτα μὲν τὰ ἐμπολέμια» Ἡρ. 6, 56, Πλάτ. νόμ. 6, 755 κ. ἄλλ.· «-θεαὶ αἱ θεαὶ τοῦ πολέμου Δ. Κάσ. 42, 48· τὰ ἐμπ. = ἐξ ἀναγκῆς εἰς τὸν πόλεμ. αὐτοῖσι».
 Ἑμ-πόλεμος, 2· τῷ ἀντι. Ἡσυχ. Ἑπιγρ. Ἑμ-πολεύς, ὁ· πραγματευτής, ἔμπορος Φανί. 7 (8, 304), negotiator.
 Ἑμ-πολέω, ἰων. ἀντὶ ἐμπολάω· ἔδε Λαβιν. Φρόν. 584.
 Ἑμ-πολή, ἡ· ἐμπόλημα, τὸ δι' οὗ ἀσκήσεται τὸ ἐμπόριον, πράγματα τῶν ἐμπόρων Πινδ. Π. 2, 67, Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 23· τὸ ἐμπόριον, Κόρ. 6, 2, 39· τὸ διὰ τοῦ ἐμπορίου ἀποκτηθέν, κέρδος μετ. πρὸ πάντ. ὅλ. τὸ κέρδος τῶν πορνῶν καὶ τῶν πορνοδοκῶν Ἀρτεμίδ. 1, 78, Δ. Κάσ. 79, 13.
 Ἑμ-πόλημα, τό· τὸ ἐμπορεῖσθαι, ἀποκτηθὲν Θεοφρ. γαρ. 6, 4· μετ. «κόρην παριστέ-
 δεγμαὶ λωδητῶν ἐμπ. τῆς φρονός»· «κακὴν ἀν-
 τιμισθίαν Σοφ. Τρ. 534»· «τὸ ἐμπόρευμα Εὐρ. Κόλκ. 137».
 Ἑμ-πόλησις, ἡ· τὸ ἀγοράζειν Πολυδ. 3, 124.
 Ἑμ-πολητός, 3· ἀγορασθεὶς Σοφ. Φιλ. 417, venditus.
 Ἑμ-πολίζω· 1) εἰς τὴν πόλιν ἀίγομαι Δ. Ἀλ. 2, 4· 2) (πύλος) εἰς τὸν πόλιν ἐναρμύ-
 ζω Πτολ.
 Ἑμ-πολι-ορκέω· ἐντός τινος πόλιον· Στραβ. 16, 752.
 Ἑμ-πολις, εἰς, 2· ἐν τῇ αὐτῇ πόλει οἰκῶν Σοφ. Οἰ. Κ. 4158, κατὰ Πολυδ. 9, 27· «-ἀσπός, πύλος, καθ' Ἡσυχ.»· πατριδὰ ἔχων.
 Ἑμ-πόλησις, ἡ· θέσις ἐν τῷ πόλει, πό-
 λος Πτολ.
 Ἑμ-πολιτεῦμαι· εἶμαι πολίτης εἰς μίαν πόλιν Θουκ. 4, 403· μετ. «ἀφροσύνη ἐνεπολίτευσε τῷ ἔθνει Ἰώσ.»· «Εἰ δὲ μέσ. Πολυδ. 5, 9, 6 κ. ἄλλ. «οἱ ἐμπολιτευθέντες»· οἱ εἰσπολι-
 σθέντες πολῖται Ἰσοκ. 5, 5, οἱ δὲ μετ. μετα-
 χειρίζονται αὐτὸ ὡς ἐνερ. «-ἀκολασίαν ἐν αὐ-
 ρανῶ» Ἡρακλ. ἀλλήγ. 69· «-τὴν ἐμπολιτεύ-
 σθαι»· πρὸς τινα φέρομαι μὲ τράπον πολι-
 τικόν, τὸν πολιτεύομαι Κικ. Ἀντ. 7, 7.
 Ἑμ-πολιτα-γράφω· ἐν τοῖς πόλεσι τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐγγράφοι δι. Βαγκ. Παθ. Καλλιων. β'. Ἀγ. Ὑπατίου.
 Ἑμ-πολας, ὁ· ἔμπορος, ἀρχ. λεί.
 Ἑμ-ποματεύω· ἐν πομπῇ εἰσάγω Δ. Κάσ. 77, 5· ὅτι δ' αὐτῶ. ἐν τοιαύτῃ πομπῇ εἰσέρ-
 χομαι Ἠλιοδ. 3, 7· μετ. μεγαλοποιῶ, ἀλα-
 ζονεῖσθαι μὲ τι, τινὲ Λουκ. μισθ. συν. 4.
 Ἑμ-πονέω· ἐντός τινος ἐργάζομαι τινὲ Ἀλκυφ. 3, 25.

- Ἐμ - πόνημα, τό· ὃ ἐν τινι πράγματι ἀναλωθεὶς κόπος, καὶ ἡ δι' αὐτοῦ βελτίωσις ἀγροῦ· Ἀρμενατ.
- Ἐμ - πονος, 2^{ος} πλήρης κόπων, ταλαιπωρίας, παρὰ Σχολ. Ἑρμ. σ. 472, Ο'. «ἐμπονος κραυγὴ» = ἡ μετά πολλοῦ πόνου, ἡ σφοδρὰ κραυγὴ Μακάβ. Γ. 4, 28· ἐπὶ ἐμπονίας Θεοδ. Διάκον.
- Ἐμ - πορεία, ἡ· τὸ ἐμπορίον Εὐσέβ.
- Ἐμ - πορεῖα, τὰ· χώρα ἐν Ἀφρική παρὰ τὴν Μικρὰν Σύρην Πολυδ. ἀλλὰ καὶ Ἐμπόρια, 32, 2, 1, Ἐμπόριον Ἀππ. Ἰσπ. 7.
- Ἐμ - πορεῖον, τό· δι. γρ. ἀντ' Ἐμπόριον.
- Ἐμ - πορετον, τό· πόλ. ἐν τῇ Ταρκαων. Γαλλίᾳ Πολυδ. ἔτι δὲ Ἐμπόριον Ἀππ. καὶ Ἐμπορία· Πολ. κατ' Ἐμπορίτης. Ἀλλας πόλ. ἀναφέρει ὁ Στ. Βυζ. ὑπὸ τὸ Ἐμπόριον καὶ ὁ Σπράβ. (κυρ. ἐμπυρική θέσις).
- Ἐμ - πόρευμα, τό· πρᾶγμα τοῦ ἐμπορίου· πραγματεία, ἐμπορεῖμα Ξεν. Ἰέρ. 9, 11.
- Ἐμ - πορεύομαι, μέσ. μετά π. ἀόρ. ἐν τὸς τινος πορεύομαι, ταξιδεύω, περιπατῶ· «ἐξήνῃ ἐπὶ γαίαν» Σοφ. Οἱ. τ. 456· «ποῖ δ' ἐμπορεύεις» = ποῦ πηγαίνεις· Ψλ. 397· συγνὰ ἀπολ. κάρμυ ταξιδίου, πορεύω Ἐπιχαρμ. π. Ἀθην. 3, 91· «εἰς ἱατρικὴν» = ὡς μάθῃ τὴν ἱατρικὴν Ἰπποκρ. πρό πάντ. «= χρηματισμοῦ χάριν» Πλάτ. νόμ. 12, 952· δὸ. ἐν γένει εἶμαι ἐμπορος, ἀσκῶ ἐμπορίον· «μὴτε χρηματίζεσθαι, μὴτε ἐμπ.» 943, Θουκ. 7, 13 κ. ἄλλ. (ἐν τῇ σημ. ταύτῃ παράγεται ἔκ τοῦ ἐμπορος καὶ μετὰ τὸν μ. ἀόρ. πρὸλ. Ἀθην. 3, 90)· «ὁ Φοινίξ ἐνεπορεύετο» Λουκ. Ἰακωβ. 16. «Ἐτι δὲ ἐμπορεύματα εἰσάγω» = ἐμπορίαν ἐμπορευσάμενος· Πλάτ. ἐπ. 2, 313· γλαύκας Λουκ. Νύγρ. 1· «ὠρελίας» = κάρμυ κέρδος Δ. Ἄλ. 6, 8 κ. ἄλλ. μτγν. «Ἀσπασία ἐνεπορεύετο πλήθῃ γυναικῶν» = ἔκαμνε ἐμπορίον μετ' αὐτὰς Ἀθην. 15, 569· δὸ. ἐμπορικῶς ἐνεργῶ, ἐξαπατῶ Ν. Δ. Τὴν σημ. ταύτην ἔχει καὶ τὸ ἐνερ. παρὰ Πολυδ. 38, 4, 5, negotior.
- Ἐμ - πορευτικός, 3^{ος} ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐμπορικὸς Πλάτ. πολιτ. 290.
- Ἐμ - πορητικός, 3^{ος} ἐμπορευτικός Πλιν. Φ. Γ. 13, 12, χερτίον πρὸς περιδείαν φορτίου.
- Ἐμ - πορία, ἡ· ταξιδίου, θαλασσοπορία πρὸς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις Ἡσ. ἐρ. 644· «εἰς Ἀγυπτον ἀπικόντο κατ' ἐμπορίην» Ἡρ. 3, 139 κ. ἄλλ. «Ἐν γέν. ἐμπόριον, πρὸ πάντ. δὲ τὸ μέγα ἐμπόριον Θουκ. 1, 2, Ἀριστ. ὅρν. 718· «ἐν κατὰ θάλατταν ἡ ἐμπ. γίνεσθαι» Πλάτ. πολ. 2, 371· «ἐμπορίαν ποιεῖσθαι» = ἐμπόριον ἀσκῶ Ἰσοκ. 2, 1· ἐν γέν. ὑπόθεσις, ἀσχολία μτγν. Πράγματα τοῦ ἐμπορίου ἐμπορεύματα Ξεν. περὶ προσόδ. 3, 2, mercatura.
- Ἐμ - πορίζομαι, Μέν. ἀποστ. 165, ἐνθα ὁ Μαλινέ. ἐκπορίζεται ἐκάζει.
- Ἐμ - πορικός, 3^{ος} ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐμπορικὸς, χρήματα, πράγματα, ἅτινα λαμβάνει τις διὰ τοῦ ἐμπορίου ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς· Ἀριστ. Ἀγ. 972· ἐν γέν. πράγματα τῶν ἐμπόρων, ἐμπορεύματα (οἷον φόρος Πλουτ. Λυκ. 9 κ. ἄλλ. μτγν.) τέχνη Πλάτ. Εὐθύφρ. 14 καὶ συγνὰ· «= τὰ ναυκληρικὰ καὶ
- ἐμπορικὰ», νόμ. 8, 842· «δικαι = δικαί» ἐνώπιον τοῦ ἐμποροδίκου, αἵτινες ταχύτερον διεξήκοντο Δημ. 33· 2^{ος} νόμοι, 35, 3· «ἐργασίαι» = ἐμπορικαὶ ἀσχολίαι Δ. Σικ. 11, 56· «τάλαντον, - μνα = τὸ ἐμπορικὸν τάλαντον, ἡ εὐχρηστος εἰς τὸ ἐμπόριον μνα (εἶγον δὲ πρὸς τὸ νόμισμα τοῦ Σόλωνος ὡς 138:100) Ἐπιγρ. - δι· ἡ γῆμα = ἐμπόρων εἰδήσεις, ἔχουν ἀδεαῖα Πολυδ. 4, 39, 11· ἐπὶρ. - ὡς Σπράβ. 18, 376, mercatorum.
- Ἐμ - πόριον ὅ· Ἐμπορεῖα καὶ Ἐμπορεῖον.
- Ἐμ - πόρις, 3^{ος} ἀνήκων εἰς τὸ ἐμπόριον Σουίδ. «ἐμπορία γῆ» = ἐγερτική χώρα Ἀρρ. Ἰνδ. 41, δι. γρ. Σουήθ. ἐμπόριον, τὸ = ἐμπορικὴ θέσις, πρὸ πάντ. δὲ περὶ ἐμπορικῶν σταθμῶν τοῦ μεγάλου κατὰ θάλασσαν ἐμπορίου Ἡρ. 2, 179, Θουκ. 1, 10 κ. ἄλλ. συγνὰ παρὰ τὸ λιμὴν Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 16 κ. ἄλλ. «τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον» Δημ. 34, 36· παρὰ Δημ. 34, 36 εἶνε ἡ πρὸς διαμετακινήσειν ἐμπορευμάτων παραθαλάσσιος ἀποθήκη, πρὸς τὴν ὅποιαν ἔχουσι σχέσιν οἱ 10 διὰ κλήρου διοριζόμενοι «ἐπιμεληταὶ τοῦ ἐμπορίου» προεστάμενοι ταύτης τῆς θέσεως· ὡς πάλιν δ' οὐτοὶ νὰ φροντίζωσι προσέτι ὥστε τὰ δύο τρίτα τοῦ εἰσαγομένου αἰτίου νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν πόλιν Δημ. 58, 9· «τὰ ἐμπόρια κεκληῖσθαι» Λυσ. 22, 14, ἀντὶθ. τοῦ «τὰ ἐμπόρια ἀνεωγμένα παρέχειν» Ἀριστ. ὅρν. 1523· πρὸλ. Δ. Σικ. 1, 67. Ἀργότερα καὶ περὶ ἐμπορικῶν θέσεων εἰς τὰ μεσογεια Δ. Ἄλ. 7, 20.
- Ἐμ - πορίτης, ὁ· 1) ἐμπορος. 2) μέτοικος ἐπιδότης Πουγ.
- Ἐμ - πορος, ὁ· 1) ὁ συμπλέων ἐπὶ ξένου πλοίου ὡς ἐπιδότης Ὁδ. ὅ. 319, ω, 300· ἐν γέν. ὅστις εἶνε εἰς ταξιδίου, καὶ περὶ τῶν κατὰ γῆν ὁδοιπόρων· «ὡς δ' ἐμπόρους μεθίεναι ἀγκυραν» Αἰσχ. Χο. 650, Σοφ. Οἱ. Κ. 304, Εὐρ. Ἀλκ. 100· 2) πρὸ πάντ. ὁ πλὴν ἐμπορος, ὁ μεγαλύτερος, ὁ ἀσκῶν ἐμπόριον πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, κατὰ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1155, ὅστις παραβάλλει αὐτὸν πρὸς τὸν αὐτοπώλην, κάπηλον, καλλιγάπηλον, μεταδόλαι, ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλὺν ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ ἀπὸ τοῦ καπλήλου· πρὸλ. κάπηλος Πλάτ. Πρωτ. 313, πολιτ. 290, καὶ ἄλλ. συγνὰ καὶ μτγν. μεφ. «κακὴ ἐμπορος βίου» = ἥτις τράποντιν πωλεῖ τὴν ζωὴν τῆς Εὐρ. Ἰππ. 964· «κακῶν» = ὅστις ἐμπορεύθῃ τὴν δυστυχίαν, εἶνε βεβαρυνμένος μετ' δυστυχίαν Αἰσχ. Περσ. 590, δι. γρ. κάλλιον ἐμπειρος, ὡς καὶ «τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας ἐμποροι» παρὰ Δημ. 12, 19 μετεδλήθη εἰς τὸ ἐμπειρος ὑπὸ τοῦ Βεκκερ. ἐπὶθ. = «ἐμπορικὸς» = ναῦς = πλοῖον ἐμπορικὸν Δ. Σικ. 5, 12, vector, mercator.
- Ἐμ - πορος Ἀθηναίος τις Ἐπιγρ.
- Ἐμ - πορπῶ· μὴ παρόν· ἐν τῇ στερεώσῃ, εἰς τὸ μέσ. «ἐνεπορπίετο εἴματα» Ἡρ. 7, 77· «διπλα τὰ ἱμάτια ἐνεπορπημένους» = φοροῦντας ἐνδύματα στερεωμένα μετ' ἐπείρας ὑπὸ ὡμοῦ Λυκούργ. 40, ἱπὶβυλο.
- Ἐμ - πόρπημα, τό· ὑφάσματις εἶδος Πουγ.

- *Ἑμ-προσθ-ουρητικός, 3' εἰς τὰ ἔμπροσθ
οὐρῶν Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 3, 1.
Ἑμ-προσθ-οφανής, 2' ἀπὸ τοῦ ἔμπροσθεν
μέρος φαινόμενος Γαλην.
Ἑμ-πρόσ-ωπος, 2' εἰς τὸ πρόσωπον, πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν, τινὶ Φαλαρ. ἐπ. 13' ἐπὶ ὥς μὲν
Ἑμ-πρωρός, 2' πρὸς τὴν πρῶραν τοῦ
πλοίου κεκλιμένος· «σκάφη ἔμπρωρα ποιοῦν-
τες» Πολυδ. 16, 4, 12.
Ἑμ-πταῖω· ἔμπαῖω Λυκοφρ. 105, δι. γρ.
Ἑμ-πτερώ· λαμβάνω πτερά Θεοδοσ.
Ἀκρο. 4, 57.
Ἑμ-πτίσσω· ἐντὸς κοπανίζω Θεοδοτ. πα-
ροιμ. 27.
Ἑμ-πτυσίς, ἡ· αἵματος φορὰ ἢ διὰ τοῦ
πώματος Ἀρεταί.
Ἑμ-πτυσμα, τὸ· πτύσμα Ἐπιφαν. sputum.
Ἑμ-πτυσμός, ὁ· ἔμπτυσμα Ἀνδρ. Κρητ.
Ἐί-πτύω· πίπτω ἐντὸς τινος, πτύω πρὸς τι
μετὰ τι Πλουτ. τινί, Ν. Δ. καὶ π. μὲν. -
ἐτι δὲ παθ. ἔμπτυσθῆναι Μουσῶν. π.
Στοδ. ἀνθ. 19, 16, inspuo.
Ἑμ-πτωσία, ἡ· τῷ ἔπομ. Κλ. Ἀλ. στρ. 2, 9.
Ἑμ-πτωσις, ἡ· τὸ ἐντὸς πίπτειν, ἢ πρὸς-
πτωσις Δ. Ἀλ. 9, 23 καὶ ἄλλ. μὲν.
Ἑμ-πτωτος, 2' ἐντὸς πεσμένος, εἷς τι
Μ. Ἀντων. 10, 7, incidens
Ἑμ-πυελ(ίδιον)· ὄγκ. τοῦ ἔπομ. μηχαν.
Ἑμ-πυελίς, (ιδος, ἡ (πύελος)· θήκη, ὅπῃ,
ἐντὸς τῆς ὑποίας κινεῖται ἔμβολον μηχαν.
Ἑμ-πυέω· ἔγω εἰσωρικῶς, πρὸ πάντ. ἐντὸς
τοῦ πνεύματος ἔλκη Ἀρεταί. ἱατρ.
Ἑμ-πύη, ἡ· ἔλκος, πρὸ πάντ. ἐν τῷ πνεύ-
ματι Ἀρεταί. ἱατρ. suppuratio.
Ἑμ-πύημα, τὸ· τῷ ἀνωτ. Γαλην. ἱατρ.
Ἑμ-πύηματικός, 3' πάσχων ἐμπύημα Ἀλ.
Γαλλ. suppurans.
Ἑμ-πύησις, ἡ· ἐμπόη Ἰπποκρ.
Ἑμ-πυητικός, 3' εἰσωρικῶς ἔλκη παράγων
Ἰπποκρ.
Ἑμ-πυήκος, 3' ἔμπυος Ἀλεξ. Ἀφρ. προβλ.
2, 341, Γαλην.
Ἑμ-πύκος· εἰσωρικῶν ἔλκος, πρὸ πάντ.
ἔλκη τοῦ πνεύματος παράγω Ἀρεταί. Παθ.
τοιαῦτα ἔλκη ἔγω Ἰπποκρ. suppurgo.
Ἑμ-πυκάζω· ἐντὸς τινος κρύπτω· «νόσος οἱ
ἐμπυκάσται» = ὁ νόσος, ἡ γνώμη του εἶνε
κρυφή, ὕπουλος Μοσχ. 1, 15, intego.
Ἑμπύλαι· αἰνύμηναι Πσυχ. ἀλλὰ καὶ τιτὺ-
σαι = αἱ ἐμπύλαι, αἱ πλάνας ὡς.
Ἑμ-πύλιος· ὁ ἐν τῇ πύλῃ, θυρωρός· «Ἀρ-
τεμίδεϊς ἱμυλῖη = θυρωρός φύλας τῆς πύλης
Ὀρφ. Ἀργ. 900, janitor.
Ἑμ-πύλος, ὁ· Ἑλλήν ῥήτωρ, οἰκίτης Μ.
Βρούτου Πλουτ.
Ἑμ-πύος 2' ἐμπύημα ἡτοῖ εἰσωρικῶν ἔλ-
κος ἔχων Ἰπποκρ. Δημ. 54, 12 κ. ἄλλ. -
βάζειν = τὸν κεκαλυμμένον ὑφ' ἔλκων πόδα
Σοφ. Φιλ. 1364, suppuratus.
Ἑμ-πυόω· εἰς πῶν μεταβάλλω. Παθ. ὁμ-
πυάζω Ἰπποκρ.
Ἑμ-πυρεΐα, ἡ· τὸ μαντεύειν ἐκ τοῦ πυρός,
τῶν θερμάτων.
Ἑμ-πυρετός, 2' πυρεκτικός Ἀλ. Τραλλ.

- Ἑμ-πύρευμα, τὸ· ἄναιμμα, καθὼς Σουλ.
«σπέρμα πυρός», ἴσως ἀνθρακίς, οἷνις παρ'
τηρῶντο ἀναμμένοιο ὀγκάτω τῆς τέφρας, ὡς
ἐκ τούτων ἀναψῶσι πάλιν πῦρ· συνήθ. μὲν
Λόγγ. 1, 29 κ. ἄλλ. μὲν. Καθ' Ἰσχυρ.
λεῖψανον, ὑπόλοιπον ἐν γέν.
Ἑμ-πυρευτής, ὁ· ἐμπρηστής Νικητ. Ἀνθ.
Ἑμ-πυρεΐω· ἀνάπτω, καίω· - τὴν φηγόν
Ἀριστ. εἰρ. 1137' τι ἐν τινι Ἀριστοτ. καὶ
ἄλλ. μὲν. Μέσ. κίμων πῦρ Θεοφρ. ἐν β.
Ἀν. 39 ἐξηγ. «ἐγκρύπτειν πῦρ» γὰρ ἐμπύρευμα.
Ἑμ-πυρία, ἡ· ὄγκος κατὰ τὴν θερμότητα
(ἐμπύρων), ἐτι δὲ καὶ ἡ κατ' αὐτὴν μαντεία,
καθ' Ἰσχυρ. = ὄγκος ὁ δημόσιος, καὶ μαντεία
παρὰ Βωιωτοῖς.
Ἑμ-πυρι-βήτης, ὁ· πυριβήτης, τρίπους· ὁ
περάντο τοῦ πυρός ἱστάμενος Ἰλ. ψ, 702.
Ἑμ-πυρίζω· ἀνάπτω, καίω· τὰς ἐπαύλους
Δ. Σικ. 12, 43 καὶ συχνά. Ἐτι δὲ - χόρται
παρὰ τὸ δεινδορομεῖον, 2, 36, incendio.
Ἑμ-πύριος, 2' ἔμπυρος Μιχ. Ψελλ.
Ἑμ-πυρισμός, ὁ· ἄναιμμα, καθὼς Ὑπερίδ.
παρὰ Φρον. ὅστις ὡς καὶ ὁ Πολυδ. 9, 156
φύγει αὐτὸ ὡς μὴ ἀπικινῶν ἀντὶ ἐμπρησμός·
ἀλλ' εὐρηται π. Πολυδ. 9, 41, 5, Δ. Σικ.
20, 67 καὶ μὲν.
Ἑμ-πυριστής, ὁ· ὁ καίων Μακκαβ.
Ἑμ-πυρίως, ἐπὶρ. (τοῦ ἐμπύριος)· διὰ πυ-
ρός Δ. Ἀρεοπ.
Ἑμ-πυροφίδης, 2, Πλουτ. τ. ἀρίσκ. φιλ.
1, 7 μετεβλήθη εἰς τὸ «ἐν πυρὶ σφαιροποιεῖται»
Ἑμ-πυρος, 2' ὁ εἰς τὸ πῦρ· ἀ.) ἀπὸ τοῦ
Πινδ. τὸ οὐδ. = ὀλοκαύστον, ὀλοκαυτωμένος
(ὀμα), ἐκ τῆς φλογὸς τοῦ ὁποῖου γίνεται
μαντεία· «ἐμπύροις τεκμαίρεσθαι», Ὁ. 8, 3,
προβλ. Ἰ. 3, 87· οὕτω Σοφ. Ἰλ. 397, Ἀντ.
992, ἐνθα τὸ πρᾶγμα διεσθαιόετο. μνημονεύ-
ται (β' Ἀν 247· «καὶ διὰ πυρός θυσίαι» ἀρ-
λεξ. «τὸ καυόμενα ἱερά»· παρὰ Δ. Ἀλ. 2,
25 «ἐμπυρος θυσία»)· «ἐμπύρων εἶδες κλόγας»
Εὐρ. ἰκ. 167· 50. «εἰ ἐμπύρων σπονδὴς καὶ
οὐσίαν», Ἰ. Α. 59· «ἐμπύρα σήματ' ἰδέσθαι»
Ἀπολ. Ρ. 1, 145 καὶ μὲν. πεζ. «κατὰρὰ
ἐπὶ τῶν ἐμπύρων ποιέσθαι» Πολυδ. 16, 31,
7· «ὀγκωθῆναι ἐπὶ ἐμπ.» Ἀππ. Ἰσπ. 9, 1
καὶ ἄλλ. Οὕτω καὶ ἡ ἔμπυρος τέχνη· Εὐρ.
Φοιν. 954· - βωμός = ἐπὶ τοῦ ὁποῖου καίει
τὸ πῦρ τῆς θυσίας Ἀρχι. 16 (10, 7)· 6'· πλὴν
ὅ, τι προπαρασκευάζεται εἰς τὸ πῦρ, ἀντὶ
τῷ ἄπυρος· «ἐμπύρα σκευή» Πλουτ. νόμ.
3, 679· «-τέχνη τοῦ Ἱππασίου», = τέχνη
τοῦ ἐργάτου τοῦ πυρός, Πρωτ. 321. Παρ'
Εὐρ. Φοιν. 1186 «ἐμπυρος πίπτει νεκρὸς» =
ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ καίει· ἐτι δὲ καίων, - ὁρθο-
στάται Εὐρ. Ἰλ. 547· - λαμπάς Ἐπ.
ἀδ. 123 (6 καὶ 100). - ἡ ἑλπίς Λεων. Ταρ.
49 (9, 24) βρασμένος, ψημένος· - σάρξ
Κ. Μαίκ. 8 (6, 89), Εἰς τὸν ἥλιον ἐκτεθει-
μένος, θερμὸς Θεοφρ. συχνά - χόρτα Στραβ.
- ὁδοποιρία Δ. Σικ. 19, 19, καὶ μὲν. διὰ·
πυρός· «καὶ ἀκμάζων βασιλεὺς» Πλουτ.
Νομ. 5· γ·) πάσχων θερμὴν τοῦ πυρετοῦ
ἱατρ. - ἐπὶρ. ἐμπύρως = φλογερά. - ἐρᾶν
Πολυδ. 3, 68, igneus.

Ἐμ-πυρο-σκόπος, ὁ· τὸ πῦρ παρατηρῶν, ἵκνου ἐκ τῆς φλογός· τῆς θυσίας μαντεύων ἔδωτ. Σχολ. Ἰλ. ω, 221, ἀνσρεχ.

Ἐμ-πυρῶν· Ἐμ-πυρῶν Ἦσυχ.

Ἐμ-πυρριχίζω· ἐμπυρῶν Γρ. Νύσ.

Ἐμ-πυρροῦ, 2· κάπως πυρρός, ἱερῶν Ἰουλιαν.

Ἐμ-πυρσεύω· Ἐμ-πυρσεύω Σουῖδ. ἔδωτ.

Ἐμ-πύρρωσις, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω· ἐντός τινος τὸ γάλα (διὰ πυρρός) κάμνω νά πήξῃ. Παθ. πήζω Διοσκ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

Ἐμ-πυρρίσσω, ἡ· ἀναψις Ἀριστοτ.

τοῦ φανέντος ἵδαναι, = ἱσχυομαι εἰς τὸ φανερόν,

βλέπω τὸ φῶς, ἀπομν. 4, 3, 13· Παρὰ Πλάτ.

Τίμ. 46 κατοπτρίζων, ἀντανανκλώμενος, ἐπι-

καταφανόμενος· ἐπὶ ἱερ. ἱερωνῶς τραγ. καὶ

παρὰ Πλάτ. ἐπὶ δὲ ἐβρῆται ἐπισημαστικῶς «ἐπὶ

τοῦ ἱερωνῶς» Ἡρ. 5, 37, καὶ πολλάκις.

«μάχην συνάπτειν» Σεν. Κόρ. 1, 6, 41

ὡς καὶ «ἐν τῷ ἱερωνῶ» Θουκ. 2, 21, Σεν.

Ἀν. 2, 5, 25, conspiciens.

Ἐμ-φανίζω· κάμνω δραστόν, φανερόν, δε-

κνύω· «ἄστρα τὰς ὥρας ἱερ.» Σεν. ἀπομ.

4, 3, 4· συνήθ. μτρ. τί τινι Πλάτ. σόφ.

244· «τὰ παθήματα δι' αἰτίας γέγονε», Τίμ. 61· «τοῦτο, ὅτι» Σεν. Κόρ. 8, 1, 26,

«τοὺς ζῶντας ὁποῖοι τινες ἀν. διὰ» Δισχιν.

1, 128· «ὅν ἡ τύχη ἀλυστικῆς φίλου ἱερων-

νίζει» Δημ. 14, 36· «ὅτι οὐκ οὐσαν ἀγαθὴν

τὴν «ἡδονὴν» Ἀριστοτ. ἡθ. 10, 3, 11·

Συχνὰ παρὰ μτρ. καὶ «ἐαυτὸν=τὸ φρονιμῶ

μον δεικνύω Πολυδ. 30, 17, 2 ὡς καὶ Ἀθην.

2, 37, praesento.

Ἐμ-φανίσαις, ἡ· τὸ ποιεῖν δραστόν, δε-

κνύειν, ἀποδεικνύειν Ἀριστοτ. σοφ. Ἰλ. 23,

Ἐμ-φανίσαις· ἱερωνίζω Ἰαμβλ. 6· Που. 260.

Ἐμ-φανισμός, ὁ· ἀγγελία, γνωστοποίησις

Πλάτ. ὄρ. 413 καὶ μτρ. patet factio.

Ἐμ-φανιστέον· δεῖ ἱερωνίζων Πλάτ. Τίμ.

Ἐμ-φανιστής, ὁ· γνωστοποιῶν, κατηγο-

ρῶν, διαδῶλλον μτρ. delator.

Ἐμ-φανιστικός, 3· γνωστοποιῶν, διακη-

ρύτων, ἐξηγῶν Πλάτ. ὄρ. 414, declarans.

Ἐμ-φανιστικός· ἱερωνίζω ἱερωνίζω, δε-

κνύομαι ἱερωνίζομαι· «τὰ τῷ ἀποθανόντι ἱερ-

φανιστικῶς» Μ. Ἀντων. 2, 12· ἐπὶ δὲ φαν-

ταζομαι μτρ.

Ἐμ-φαντάσις, ἡ· ἱερωνίσις, ἀπεικόνισις

Πλάτ. ἱμαγινάσις.

Ἐμ-φαντασμός, ὁ· τὸ ἐντός τινος περι-

στανομένου ἔδωτ. ἱερ. σ. 57.

Ἐμ-φαντικός, 3· ἱερωνικός· Πολυδ. 18,

6, 2, Πλουτ. ἡθ. 747.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

Ἐμ-φαντός· ἱδ' ἱερωνικός.

- φαινόμενον, φαίνομαι ὡς ἂν, 5, 110, 6.
2) σημασις, διασαφηνίσις· ἢ καθολικὴ ἔμφ. = ἀντιτιθεμένη εἰς τὸν «κατὰ μέρος λόγον» Πολυδ. 6, 5, 3· «-τοῦ πράγματος λαβεῖν» = ἔννοια, 24, 5, 10· καὶ συχνὰ ἔτι δὲ «ἔμφ. ποιεῖν», 26, 10, 5· 4) παρὰ ῥή-
τορ, δύναμις τοῦ λόγου, πρὸ πάντ. δύναμις ἐκφράσεως, ἥτις σημαίνει περισσώτερον, ἢ ὅ, τι φαίνεται· οὐτικφράζει Σχολ. representatio.
*Εμ-φάτικος, 3, συχνὰ δι. γρ. ἐμφαντι-
κός· παριστῶν, σημαίνων· «-πάθους, -πράξεως»
Πλουτ. συμπ. 9, 15, 2· ἐκφραστικός, δυνα-
τός· «παράκλησις ἐμφαντική» Πολυδ. 18,
6, 2· πρὸ πάντ. ἐπιρρημ. 11, 12, 1, ἐμφαν-
τικώτερον, 12, 27, 10· Συχνὰ παρὰ Σχολ.
ἴδ' ἐμφασίς 3.
*Εμ-φάτων· ἐνιγκατοειδῶς εἰρημένον Πσυχ.
*Εμ-φέρεια, ἡ ὁμοιότης Πλουτ. Νομ. 13·
-πρός τι = μέ τι Ραλην. similitudo.
*Εμ-φερέξ, 2 ὁμοίος ἐρχόμενος, ὁμοιάζων,
τινὶ τι = μέ τινα εἰς τι· Ἡρ. 2, 76, 73,
105· παρὰ τὸ ὁμοίος Δίσχ. Φο. 204 (καὶ
ἐν τῷ συγκρ. ἱκ. 276), ὡς καὶ Σοφ. Αἴ. 1131·
- τοὺς τρόπους εἰς Ἀριστ. σφ. 1103 καὶ ἄλλ. κωμ. ἔτι δὲ μτγν. πεζ. Πλουτ.
Τιμολ. 8· ἐπὶρ. ἐμφερῶς Ἱμων. π. Δ. Λα-
ερ. 6, 103, καὶ μτγν. similis.
*Εμ-φέρω· ἐντός τινος φέρω. Παθ. - ἐν πε-
λάγῃ = ἐντός τινος κινεῖται, εὐρίσκειται
Ἀπολ. Ῥ. 4, 613, ὡς καὶ «-βένθεισι πόντου»
Ὀμπ. ἄλ. 1, 81 καὶ μτγν. πεζ. Παρὰ
Σοφ. Οἰ. Κ. 993 «φόνους μοι ἐμφέρεις» =
μοι ὀνειδίζει. Παρὰ Νικ. ἄλ. 471 τὸ μέσ.
ἐξηγ. εἶμαι ὁμοίως ἄμφ.
*Εμ-φεύγω· ἐντός τινος φεύγω, εἰς τι Λουκ.
Ψευδολ. 27.
*Εμ-φθαρτος, 2· φθαρτός· Ἰουστίν. Μαρτ.
*Εμ-φθέγγομαι· εἰς τι κάμνω νὰ ἀκούσῃ
Λουκ. Εὐν. 7.
*Εμ-φθαρής, 2· εἰς τι καταστραφεῖς Νικ.
ἄλ. 176.
*Εμ-φιλ-ηδέω· τῷ ἔπομ. τινὶ Μ. Ἀντων.
5, 5, detector.
*Εμ-φιλ-ηδονέω· εἰς τι εὐφραίνομαι, τινὶ
μτγν.
*Εμ-φιλο-καλέω· εἰς τι εἶμαι φιλόκαλος,
φιλότιμος, τινὶ Πλουτ. Φιλοπ. 4, 3, ἀπολ.
*Εμ-φιλό-ναικος, 2· φιλονείκας· Βασιλ. Μ.
ἱπὶρ. -ως = φιλονείκως Σχολ. Εὐρ. Ἀνδρ.
289 καὶ Ἰω. Χρυσ.
*Εμ-φιλο-πνέω· μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπιμε-
λείας ἀσχολοῦμαι ἄνιων. βι. Χρυσ.
*Εμ-φιλόπνοος, 2· καλὸς καλλιεργημένος
Ἐφραίμ Συρ. τ. 2, σ. 6.
*Εμ-φιλο-σφεύω· περὶ τινος φιλοσοφῶ,
σκέπτομαι, τινὶ Φιλοστρ. βι. Ἀπολλ. 5, 18.
*Εμ-φιλο-σφηνκα, τό· πρᾶγμα φιλοσφη-
σιως, σκέφτω ἐκκλ.
*Εμ-φιλό-σοφος, 2· συμφώνως πρὸς τὴν
φιλοσοφίαν, φιλοσοφικῶς πραγματευθεὶς Δ.
Λαερ. 2, 49.
*Εμ-φιλο-τεχνέω· δεκνύω εἰς τι τὴν φι-
λοτιμίαν μου, τινὶ, βασίμως ἔριυνθω Μ.
Ἀντων. 7, 34.
*Εμ-φιλο-τιμέομαι· φιλοτιμέομαι ἢ
τινὶ μτγν.
*Εμ-φιλο-χωρέω· ἀσμένως εἰς τινα τόπον
διατρέφω, τινὶ, μτγν. οἶον Ἀλκιφρ. 3, 15·
μτφ. -τῇ μνήμῃ Λουκ. Ἰσ. συγγρ. 1.
*Εμ-φιλο-χωρητέον· δεῖ ἐμφιλοχωρεῖν
Θεοδ. Ὑρτακ.
*Εμ-φιλο-χωρῶ, ἡ· λίαν τερπνὴ δια-
τρέψις, οἰκησις, Θεοδωρ. Πατρ.
*Εμ-φιλο-χώρως ἡ φωνὴ ἡ ἀναστρέ-
φεται περὶ τὰς μέσας μελωδίας = ἡ
φωνὴ ἀσμένως διατρίβει περὶ τὰς μέσ.
τούς μεσ. τόνους Πτολ. μουσ. 3, 11.
*Εμ-φλάω, ἰων. ἀντὶ ἐνθλάω Ἰπποκρ.
*Εμ-φλέο-τομέω· ἐντός φλεδοτομέω·
«καὶ τὰς τε παροφύδας ἐνεφλεδοτόμησιν» Ἰπ-
ποκρ. κατ' Ἑρωτιαν. σ. 156 = δεικνύω εἰς
πλείους τόπους τὰς φλέδας καὶ οἷον ἐμφρυσιν·
*Εμ-φλεγμαίνω· ἐντός φλέγω, ἀναζέω
ἀναδράζω τι Γρ. Νύσ.
*Εμ-φλέγω· ἀνάπτω καίω· «-ἐν φρεσὶ πυρ-
σόν» Ἀνθ. Πλαν. 198. Παθ. Νικ. Ἰσ. 338.
*Εμ-φλεκος, 2· ἔμπυρος, διάπυρος Ἀψιν.
*Εμ-φλογος, 2· αναμμένος, καίον, μτγν.
*Εμ-φλοιοσ, 2· ἔχων φλοῖον Θεοφρ. Ἰ. Φ.
*Εμ-φλοιο-σπέρματος, 2· τοῦ οὐοῦ
τὸ σπέρμα ἔχει φλοῖον Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7, 3, 2.
*Εμ-φλοῖς, πέτρος· πέτρος πῦρ περιέχων
ἔμπυρος Φιλπ. 22 (6, 5).
*Εμ-φοδεόμαι, παθ. εἶμαι εἰς φόδον
Πλουτ. Ὀθ. 5, 1 καὶ μτγν. metuo.
*Εμ-φοδός, 2· α) ὁ φόδον ἐμποῖον, φοδε-
ρός Σοφ. Οἰ. Κ. 39, δειλός, Οἰ. θεοφοδού-
μενος, ἐκκλ. ἐπὶρ. -ως. μτγν. terribilis.
*Εμ-φοιτάω· ἐντός φοιτῶ, πηγαίνω Φιλων.
*Εμ-φονεύω· ἐντός τινος, εἰς τι φονεύω
Γεωπ. 16, 19.
*Εμ-φορβίος· ἐπινέμων, περιδύσκων, ἀπομαρ-
τῶν Νικ. Ἰσ. 629 ἐμφορβίον = τελώνημα Ἡσυχ.
*Εμ-φορβίος· βαλλω τὸ δερμάτινον ἐπὶ
δεμα, τὴν φορβίαν, εἰς τὸ στόμα, ἐν ᾧ
παίζω τὸν αὐτὸν Ἀριστ. ὄρν. 865, capistrum.
*Εμ-φορέω (πρὸλ. ἐμ-φέρω) 1) εἰς τι,
ἐπὶ τινος φέρω, ὁ Ὀμ. «κόμασιν ἐμφορόντο»
= ἐφέροντο μέσα εἰς τὰ κόματα Ὀδ. μ. 419·
τοῦτο δ' ἐμμελήθησαν ὁ Ἀπολ. Ῥ. 4, 626 καὶ
ὁ Δυκόρ. 1015· 2) εἰσάγω· «ἀκρατον γε-
μίζω ἐντός Δ. Σικ. 18, 73» - πληγὰς τινος
= εἰς τινα κτυπήματα ἐπιφέρω, κτυπῶ τινα,
19, 70, Πλουτ. Ἀντ. 84 κ. μτγν. ἔτι δὲ
«ῥέρις· εἰς τινα» Ἀλκιφρ. 1, 9. Μίσ. μὲ π.
ἀόρ. (ἔτι δὲ ἐνεφωρησάμεν Δ. Σικ. 4,
4), ὁπερμέτρως λαμβάνω· «πέρα τοῦ καλῶς
ἔχοντος ἔμφ. τοῦ ἀκράτου» Λουκ. Νιγρ. 25·
συχνὰ ὁ Πλουτ. μὲ αἰτ. Δ. Σικ. 4, 4)
- πολλὰ Ἀθην. 10, 416· μτφ. - τοῦ μακ-
τηλίου = μεταχειρίζομαι τὸ μαντεῖον κατακ-
ρῶς Ἡρ. 1, 55· - τῆς ἔξουσίας = κάμνω ὁ-
πέμετρον χρῆσιν Πλουτ. Κικ. 19, importio.
*Εμ-φορῆσις, ἡ· ἀπερβολικὴ ἀπόλαυσις,
πληθμονὴ Ἀθην. 1, 10 καὶ μτγν.
*Εμ-φορτίζομαι· φορτώνομαι Θεοδ. Προφρ.
*Εμ-φορτος, 2· φορτωμένος, βεβαρυνμένος
τινὸς Δ. Λαερ. 1, 31.

Θεοφρ. ἐγκεντρίζειν, ἐμβολιάζειν, insitio.
 *Εμ-φύτευμα, τό· κτήμα δοθέν εἰς πολυ-
 τη ἐνοικίαν, παύσαιον Βυζ. Νεαράι.
 *Εμ-φύτευσίς, ἡ· τὸ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐνοικί-
 αζαι κτήμα Βυζ. Νεαράι.
 *Εμ-φύτευτής, ὁ· ὁ πολλὰ ἔτη ἐνοικιά-
 ζων κτήμα Βυζ. Νεαράι.
 *Εμ-φύτευτικάριος, ὁ· τῷ ἀνωτ.
 Βυζ. Βασιλικ.
 *Εμ-φύτευτικός, 3· τὴν ἐμφύτευσιν ἀ-
 φερῶν Βυζ. Νεαράι.
 *Εμ-φύτεύω· ἐμφυτεύω, ἐγκεντρίζω· «ἐ-
 लाίας ἐμπεφυτεμένος ἐν τοῖς κοτύνοις» Δ.
 Σικ. 5, 16, Θεοφρ. μ.φ. «σώμασιν ἐμφυτευ-
 οῦμαι», περὶ τῆς ψυχῆς Πλατ. Τιμ. 42· ἐν
 γέν. ἐμβάλλω· «τὸν ἀννους Πολυδ. 9, 26,
 6 καὶ Πλουτ. εἶδω κτήμα εἰς πολυετή ἐκμύ-
 σθαι, insero.
 *Εμ-φύτος, 2· ἐντὸς φυτευμένος, γεννη-
 μένος, ἐμφυτός· «-πατὴρ ἀλαστον αἷμα» =
 ἡ ἐμφυτός ἐκ τῆς γεννήσεως ἐνοχλή, αἰσχύνῃ
 τοῦ αἵματος Σοφ. Οἱ. Κ. 1667· «μάντιχῃ»
 Ἡρ. 9, 94· ἀνάγκη, κακόν, «ἔρος Πλατ.
 πολ. 5, 458, 10, 610, νόμ. 6, 782, ἀντίθ.
 τῷ διδακτὸν περὶ τῆς ἀρετῆς, Ἐρμ. 398
 «αἰδῶ καὶ φόβον ἐμφυτά τοῖς ἀνθρώ-
 ποις» Ξεν. ἀπομν. 3, 7, 5, παρὰ τὸ πα-
 τριος Διημ. 18, 203· «αἰσχροκέρδεια»,
 «πονηρία Δειν. 1, 108· ἐπὶ ἐπὶ, ἐμφυ-
 τως Κλ. Ἀλ. στρ. 5, 12, ingenitus.
 *Εμ-φύω· 1) ἐντὸς φυτεύω (κατὰ τὴν
 γέννησιν) ἔμποιώ· «θεός δέ μοι ἐν φρεσὶν
 οἶμας παντοίας ἐνέφυσεν» Ὀδ. χ. 348,
 παρὰ τὸ αὐτοδιδάκτῃς εἰμι, θεός τις μοι ἐνε-
 φύτισε τὴν δυνάμιν τοῦ ἔδου· «ἀλλή-
 τηρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν» Ἀθην. 8, 337·
 «ἐμφρεσθαι λογισμένον ἔρωτά τινα» Ξεν. ἀπομ.
 1, 4, 7· «τοῦς ὁδόντας ἐντὸς δαγκάνω, ἐμπήγω Αἰλ. Ζ. 1.
 14, 8. Συχνότ. μέσ. με παρκ. (ἐμπέ-
 φυκα, ἐμπέφύασι, ἔτι δὲ ἐμπέφου
 Θεογν. 390) καὶ ἀφρ. 6· ἐνερ. = γίνομ-
 μαι ἐμφυτός, ἐντὸς τινος φύομαι, γεννῶμαι,
 καὶ ἐν παροχημ. = ἐγεννηθῆναι, εἶμαι γεννημέ-
 νος, ἐμφυτός ἐστι· «τρίχες κρανίω ἐμπεφύ-
 ασι» Ἰλ. ι, 84, ἐντὸς τινος φύομαι, αὐξάνω·
 «ἐμπεφύκασι ἐν αὐτῇ φοίνικες», 6, 156. Συν-
 χθ. μ.φ. α) στερεὰ κρατῶ· «Θέτις ὡς ἦψατο
 στερεὰ ἀπὸ τὴν χεῖρα, τοῦ ἔσφιζε τὸ χεῖρ·
 ἔτι δὲ «ἐν δὲ χεῖρσσι φύοντο» Ὀδ. ω, 409 (πρὸς
 «ὁδὰς ἐν γελίσι φύοντες = θύον-
 τὰ δαγκάσαντες τὰ χεῖλη των) Ὀδ. α, 381·
 καὶ οὕτως οἱ τραγ. «ἐμφὺς λευκοῖς καρποῖς
 χεῖρων» Εὐρ. Ἰων 891· καὶ γενικῶς. «ἐμ-
 φύοντε τῷ φύσαντι» = στερεὰ περιλεγχθέντες,
 παρπτύχθεντες Σοφ. Οἱ. Κ. 1115 καὶ μετν.
 οἷον «ἐμφὺς ὡς λυμάντις βέλλα» = κολλήσας
 ὡς βέλλα Θεοκρ. 2, 56, Νικ. θηρ. 151·
 «οὐλλὴ γὰρ στομίῳ ἐμφύεται, 233. Ἐπὶ δὲ
 καὶ ἐν πεζ. «χεῖρες ἐμπεφυκαὶ ἦσαν τοῖς
 ἱπισπαστήρσι» Ἡρ. 6, 91 καὶ μετν. «ἐνε-

φύοντο ἀλλήλοις καὶ κατεφύλουν» = ἐνηγαλ-
 ζοντο Πλουτ. Φαβ. 13· «ἐμφύει καὶ ὀκνῶν
 ὡς. «ἐμπεφυκότες ὁδόντες» Αἰλ. Ζ. 1. 14,
 8· ἔτι δὲ πνευματικῶς εἰς τι στερεὰ κρατῶ
 «τῷ ῥήματι, «ταῖς ἐλπίσι, «ταῖς
 δόγμασι Πλουτ. «ἐμφύει ταῖς ναυσὶν»
 ἀφῆκεν ἐμαυτὸν στερεὰ ἐπάνω εἰς αὐτὰς Πλουτ.
 Θεμ. 9· 6) περὶ πνεύματος καὶ ἡθικῶν ἰδω-
 τῶν καὶ καταστάσεων· «μάντι τὰ ληθῆ
 ἐμπεφύκεν ἀνθρώπων μόνω» Σοφ. Οἱ. τ. 299
 «ἐπὶ δ' ἀνθρώποις τὸ πιστὸν ἐμφύει φρενί»
 Οἱ. Κ. 1485· «τὸ μαρὸν γυναιξὶν ἐμπεφύκει»
 Εὐρ. Ἰππ. 967 καὶ συχνά· «φθόνος ἀρχὴν
 ἐμφύεται ἀνθρώπων» Ἡρ. 3, 80· «ἐμφύεται
 τὸ τῆς ἀνδρείας ἦθος» Πλάτ. νόμ. 8, 870
 καὶ συχνά Ξεν. Κύρ. 5, 2, 32, παρὰ τὸ ἐπὶ
 γίγνεται, ἀπομν. 3, 5, 17, ingenere.
 *Εμ-φώλευμα, τό· κρυπτήριον, κρυφιδόν, φω-
 λεύς Ἀνδρ. Κρητ.
 *Εμ-φώλεύω· ἐντὸς τινος ἐμαυτὸν κρατῶ
 κρυμμένον τινὶ Γρ. Νυσ. μετν. πρὸ πάν-
 τος περὶ ζῶων Πλουτ. ἡθ. σ. 314.
 *Εμ-φώνεω· φωνάζω εἰς τινα· «ἐνεφώνηται
 Κλ. Ἀλ. 85, διδρὸ ἀνεφώνησεν, ἀελλοῦται»
 *Εμ-φώνια, ἡ· συμφωνία Κλ. Ἀλ. πρὸς
 *Εμ-φώνος, 2· ἔχων φωνὴν Ξεν. Ἐλλ. 4,
 4, 20 περὶ τοῦ κρυφούς, μετὶ τὴν δι. γρ. εὐφω-
 νος, περὶ ζῶων Αἰλ. Ζ. 1. 15, 2, canopus.
 *Εμ-φώτ(ε)ις, ἡ· 2· φωτεινός, λαμπρός μετν.
 *Εμ-φωτίζω· φωτίζω Κλ. Ἀλ. στρ. 6, 15.
 *Εμ-φωτον, τό· κενὸν διάστημα Μαυρί-
 στρατηγ. 4, 3.
 *Εμ-φάω· ἐγγίζω μετν. attingo.
 *Εμ-φάομαι (ἴδε φάω)· ἀπογγίζομαι εἰς τι·
 «χέρας τινι Καλλ. ἀπομ. π. Σχολ. Πινδ.
 Ν. 4, 10.
 *Εμ-φάφίζω· βραδείας τι λογαριάζω· «ἐμ-
 φηρίσαι, ὅταν δανειστὴς ἀποδιδόντας χρεὶ-
 στου μὴ εὐθέως ἀναλαμβάνῃ τὸ ὄφλημα» Ησυχ.
 *Εμ-φάφω καὶ ἐμ-φάφω ἐντὸς τινος κατα-
 τρέβω, μαστῶ· «ἐμφάφουσα, ἐρέγματα διδοῦσα»
 Ησυχ.
 *Εμ-ψιθυρίζω· ἐντὸς τινος, πρὸς τινά
 ψιθυρίζω.
 *Εμ-ψοφέω· ἐντὸς τινος ἡχῶ Ἰπποκρ.
 *Εμ-ψοφος, 2· οὐτινας ἡχὸς ὑπάρχει Παυλ.
 Σιλ. 2 (5, 244).
 *Εμ-ψυκτικός, 3· χρησιμεύων εἰς τὸ
 θροσίζειν, ἀναψύχειν Γαλιν.
 *Εμ-ψυξίς, ἡ· θροσίσαις Ἀρετατ. refrigeratio.
 *Εμ-ψυχία, ἡ· 1) τὸ νὰ ἦνέ τις ἐμψυχῶν
 Σ. Ἡμ. Πυρ. 2, 5, Πλουτ. 2) ψυχρότης
 Ἀρχέλ. π. Στοδ. ἔλκ. 1, 454, animalia.
 *Εμ-ψυχός, 2· α) ὁ ἔχων ψυχὴν, ζῶν Σοφ.
 Πλ. 1212· νεκρὸς Ἀντ. 1152· ὁ αἰσθεὶς ἐκ
 τὴν ζῶν Εὐρ. Ἀλκ. 140· περὶ ζῶων τιν
 νῶν Ἡρ. 2, 39, ὡς καὶ Πλατ. νόμ. 6, 782·
 «ἐμψύων πάντων ἀπέχεσθαι» καὶ «ἐμψύοντι»
 οἱ Πυθαγόρειοι· πρὸς Ἀθην. 4, 161, 6, 386·
 «καὶ ὑποζύγων καὶ ὅσα ἄλλα ἐμψ. ἴδου»
 Θεοκρ. 7, 29, ἀντίθ. τῷ ἄψυχον Πλατ.
 Φαίδρ. 245· ἔτι δὲ «δυνάμεις, πρᾶξεις, νόμ.
 10, 904· «ἐμψυγόμενα τῶν ὀστέων» Τιμ.
 74· περὶ λόγων, ζωηρὸς Λουκ. Δημ. ἔγκ. 14.

Ἐτι δὲ ἀγαλμα = ὑπερ φαίνεται ὅτι ζή, 11 (12, 56). 2) ψυχρὸς Δημοκρ. π. Θεοφρ. ἐπὶρ. -ως = ἐνδιαθέτως Πλουτ. ἡθ. 1079, ἀνιμάλιος. Εμφυγο-φαγία, ἡ τὸ τρώγειν ζῷα Ἀνθ. Παλ. 9, 774.

Εμφυγῶν = ἐμφυγῶν, κάρνω ζωντανῶν -λίθων Γλαυκ. 3, (9, 774).

Εμφυχρὸς, 2) ψυχρὸς, κρύος Ἰπποκρ. Εμφυχρὸν θροσίζω Ἀθην. 15, 676.

Εμφυχώσις, ἡ τὸ ποιεῖν ἐμφυχον, ζῶν Πλωτίν. ἀνιμάλιος.

Ε, π. ἐν Ἰλ. ν, 608 καὶ συχνά, Σοφ. Τρ. 6 (ἴδε κατωτέρ.) καὶ εἰν Ὀδ. α, 162 καὶ

συχνὰ Σοφ. Ἀντ. 1226, ὅπου ἐνθυμίζουσι τὸ ἐπ. «εἰν Ἀἰδοῦ δόμοισιν» ἔτι δὲ εἰν Ἰλ. θ, 199, Ὀδ. ι, 147, Εὐρ. Πρακλ. 893.

εἴμαι ἡ διατρέχω ἐν τινι, εἰς τι, ἐπὶ τινος 1) περὶ τόπου καὶ μάλιστα α) σπληνέστατα

ἐντὸς τόπου· ἐν νήσῳ, ἐν δώμασιν καὶ ἄλλ. Ὀμ. καὶ οἱ ἐφεξῆς ἀπανταχοῦ «τίς ἐνδον

ἐν δόμοις;» Αἰσχ. Χο. 643· «ἐν οἴκοις ἡ ἄγροισι, Σοφ. Ὀιδ. τ. 113· «ἐν ξένῳ» =

εἰς τὴν ξένην γῆν, ἔς τὰ ξένα, Φιλ. 135. Ὡς δὲ εἰς τὴν εἰς παραλείπεται συχνά τὸ

οἴκας, «ἐν Αἰδοῦ», ἀπὸ τοῦ Ὀμ. πανταχοῦ· «πολλὰ δ' ἐν ἀφνειῷ πατρὸς κειμή-

λια καίται» Ἰλ. ζ, 47· «ἐνὶ Κίρκης ἐργαται» Ὀδ. κ, 282· «ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου τρα-

φίλῳ» Ἰ. Α. 926· «ἐν παιδοτρίβου καθί- ζειν» Ἀριστ. νεφ. 972· «ἐν Πυθίου» Θουκ.

8, 54· «ἐν Ἀρίφρονος ἐπαίδευσιν, ἐν κιθαρι- στοῦ ἐν διδασκαλίᾳ», Πρωτ. 320, Θεαιτ.

208, Ἀλκιβ. 110· «τὸ χωρίον τὸ ἐν γειτό- νων» Δημ. 53, 10, εἰς τὸ ὅποιον συγκατα-

λέγεται καὶ τὸ ἐν αὐτοῦ Ἀριστ. σφ. 642, Πλάτ. Χαρμ. 155· 6) ἐπὶ, ἐπάνω· ἐν ἱπ-

ποισι, ἐν ὁρόνοις Ὀμ. Αἰσχ. Χο. 969· ἐν σάκει, Ἐπτ. συχνά· «ἐν θαλάττῃ συγκατή- ρημεν» Σοφ. Ἀντ. 1186· «ἐν σιτίδας κείμε-

νοι» Ξεν. Ἀν. 5, 9, 4· «ἐν τῇ γῇ, ἐν τῇ θαλάττῃ ἄρχειν» 6, 4, 13· «ἐν τῷ δεξιῳ»,

= ἐπὶ τῇ δεξιᾷ πτέρυγι, 1, 8, 5· «ἐν τῷ ὀδολοῖν θεωρεῖν» εἰς τὴν θέσιν τῶν ὀδῶν ὀδολοῖν Δημ.

18, 28· «ἐν τοῖς στεφανώμασιν» εἰς τὴν ἀγο- ράν τῶν στεφάνων Ἀριστ. ἐκκλ. 303 καὶ

Φερικρ. π. Ἀθην. 15, 658, ὡς καὶ «ἐν τῷ μύρῳ» εἰς τὸ μυροπωλεῖον Ἀριστ.

ἱπ. 1371· «ἐν τοῖς ἰχθύσιν» εἰς τὸ ἰχθυο- πωλεῖον Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 7, 287. Τὸ

ἐν ἡνέ τις κάπνῳ, εἰς τι, ἐκφράζον τὸ εὐ- ρὺς πλησίον· «ἐν οὐρανῷ» εἰς τὸν οὐρα- νόν Ἰλ. θ, 555· «ἐν ποταμῷ» εἰς τὸν

ποταμόν, α, 521, Ὀδ. ε, 566 καὶ συχνά ὁ Ὀμ. ἐν τῷ ἔξῳ, ἐν ἔξῳ, ἐν ῥυμῷ, ἐν

χρῷ ἴδ. χρῷ· «ἐν πέτροισι πέτρων ἐκτρέ- βον» εἰς τὰς πέτρας τρέβων Σοφ. Φιλ. 295·

«χεῖρας αἰμάζειν ἐν τινι», Αἰ. 448· «ἐν ποσὶν» = τὸ ἐμπροσθεν τῶν ποδῶν, τὸ

παρόν, Ἀντ. 1309· «πρὸς τὰ ἐν μυχαῖς», 1279· Ἄλλ· «ἐν τοῖς δένδροις ἑστάναι» =

μεταξὺ τῶν δένδρων Ξεν. Ἀν. 4, 7, 9· καὶ ἄνθρωποι ἐν τοῖς δένδροις εἶναι σκιαράι

= μεταξὺ κτλ. Πλάτ. νόμ. 1, 625· «ἐν τῷ λιμένι» Ξεν. Ἀν. 6, 2, 1· συχνά ἐν τῷ

Πόντῳ = παρὰ τὸν Πόντον. Πρὸ πάντ. ἀπὸ τοῦ Ἦρ. «ἐν Κύπρῳ ναυμαχεῖν», δ, 515,

αἵτινες πλησίον ἐνός τόπου, εἰς τὸ περίγυρα αὐτοῦ συγκατοῦνται Θουκ. καὶ οἱ ἑσξ.

οὕτως «ἐν Κορινθίᾳ κινδυνεύειν» Ξεν. Ἀν. 5, 3, 6· «ἡ ἐν Τροίᾳ μονή» = ἡ ἐμπροσθεν

τῆς Τροίας Πλάτ. 395· «καὶ πολὺ σὺν ἡθ. «οἱ ἐν Μαραθῶνι» = οἱ ἀγωνεῖς παρὰ

τὸν Μαραθῶνα ἡ οἱ ἐκεῖ πεσόντες Θουκ. 2, 34. Σπαν. οὕτω περὶ προσώπων· «πα-

ρέσεται ἐν πόσει Εὐρ. Πλ. 641· «πρωξέ- νων ἐν τῷ κατέχευε», Ἰων 365· δ) καὶ μετὰ

βημ. σημ. κίνησιν, ὅπως δηλωθῇ ἡ ἀφίξις εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, καὶ διαμονὴ αὐτοῦ.

Ἦδη δ' Ὀμ. συχνά «ἐν κοινήτῃ πέτῃ, ἐν χερσὶ πέσιν» κ. ἄλλ. «ἐν χερσὶ λαβ' αἰ- γίδα» Ἰλ. α, 229· «ἐν Τρωσὶν ὄρουσαν», π,

258· «λίαν ἐν βουσί θορών», ε, 261· «ἐν ἀμφιφορεῖσιν ἄφυσσον» Ὀδ. 6, 349· «ἐν τεύ- χεσι δύνειν» Ἰλ. ψ, 131· «ἐν δ' ἔθαν ἐν

διφροσιν», 182· «καδδαλ' ἐνὶ πόντῳ» Πα. 9α, 189· «τοιαύτ' ἀκούων ἐν φρεσὶ γράφου» Αἰσχ. Φο. 443, ὡς καὶ «ἐν φρεσὶν βάλλω»

Ὀμ. «ἐλπίδας κατόκησα ἐν αὐτοῖς» = διή- γησα εἰς αὐτοὺς Αἰσχ. Πρ. 250· «ἔτι μάν- γειν ἐν ὁρόνοις», Εὐμ. 18. Πρὸ πάντ. παρὰ

τὰ κτίσθαι πίπτω κ. ἄλλ. «ἐν μέσῳ τί- θημι, ἐν δώμασι πίτνων» Αἰσχ. Χο. 36,

143· «ἐν πέδῳ βαλὼν», Ἀγ. 1145· «ἐν πεφ- θέναι» Σοφ. Ἀντ. 499· «ἐν ποίμναις πιτ- νῶν, ἐν βουσί πίτων», Αἰ. 184, 367· «ἐν

μέσῳ σάφει θίνετες», Τρ. 800· «ἐν δ' ἱμῶι κάρπ' θεὸς ἐπαίσα», Ἀντ. 1258· ἔτι δὲ παρὰ

πρὸς. «ἐμπύπτειν ἐν» Θουκ. 7, 87, ὡς καὶ «ἐν ταύτῃ ἀπορίᾳ ἐναπεπτώκεισαν» Πλάτ. Εὐ- ὀδ. 292· «ἐν τῇ γῇ καταπεπώμενα» Θουκ.

4, 14· «ἔχοντα δ' ἐν τοῖς ὄχυροις καὶ τὰ ἐπιτήδεα ἐν τοῖς ἀνακτοροῦσιν ἦσαν» Ξεν. Ἀν. 4, 7, 17, εἰς δὲ παραδελγμάτα

ἄξις παρατηρήσεως εἶνε δὲ παρὰ. «ἐν μέσῳι ἀναμειγμένοι τοῖς Ἑλλήσιν», 4, 8, 8· ὡς

ἐν ἐχρωτάτῳ ποιηθέντα = εἰς τὸν ὀχυρώ- τατον τόπον φέρω, Κύρ. 1, 6, 26. Μάλλον

παράδοξα εἶνε τὰ ἐν Ἀμβρακίᾳ ἀπήσαν, ἀποστελοῦντες ἐν Σικελίᾳ Θουκ. 4, 42, 7,

17, ὡς καὶ «ἡ ἐν τῷ Πειραιῷ τῶν νεῶν καταφυγή», 8, 11· «ὃ ἐν Σικελίᾳ πλοῖον» Λυσ. 19, 43· «ῥιπτοῦντες σφᾶς ἐν τῇ θα-

λάττῃ» Ἀρρ. Ἀν. 1, 19, 3 καὶ μὲν. μά- λιστα δὲ καὶ συχνότ. ἀντὶ τῆς εἰς ὅσον

«διαβάνας ἐν Σάμῳ» Πaus. 7, 4, 3. Παρὰ Δωριεῖσι δὲ τίθεται ἡ ἐν ἀντὶ τῆς εἰς ὅθ.

μετ' αὐτ. παρὰ Πινδ. Π. 2, 11, 86, 5, 38, Ν. 7, 31· 2) ἐπὶ ἀνθρώπῳ. μεφ. εἴτε ἄ') με-

ταξῷ· «ἐν πρώτοις μάχεσθαι» Ἰλ. ι, 709· «ἐν προμάχοις φανείν», γ, 31· «κλέος ἱσθ- λῶν ἐν Τρώεσσιν ἀρλόσθαι», ρ, 16· «οἷον ἐν

ἀθανάτοις», α, 498· «νέστος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν», ω, 107· «ἐν δὲ τῇσι (βουσί νο- μέως», α, 632· «ἄρχειν, ἀνάσσειν ἐν πολ- λοῖς» = μεταξὺ πολλῶν, γ, 689, Ὀδ. τ, 110·

«φύλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον» Πινδ. Π. 3, 31. Οὕτω συχνά οἱ τραγ. αἰτιοῦς ἐν θεοῖς Αἰσχ. Εὐμ. 601 (πρὸς Σοφ. Ὀμ.

τ. 215, Ξεν. Ἄν. 7, 7, 50) «τὰ ἐν βροτοῖς πῆματα», Πρ. 440. «ἐν πρώτοις ἔπει» Σοφ. Ἠλ. 28, καὶ περὶ. «ὄνομα μέγιστον ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἔχειν» Θουκ. 2, 64. «ἐν θεοῖς καὶ ἀνθρώποις» Πλάτ. νόμ. 9, 879. «ἐν πᾶσιν εὐδόκιμοι τοῖς Ἕλλησιν» = παρὰ τοῖς Ἕλλ. 1, 631. «μνήμην παρέχειν ἐν τισι» Ξεν. Ἄν. 6, 3, 24. πρὸ πάντ. «λέγειν, νομίζειν, καταριθμεῖν, λέγεσθαι ἐν, εἰς» = μεταξὺ τινων λογαριάζεσθαι, Αἰσχ. Πρ. 975, Εὐρ. Ἦρ. μ. 175, Πλάτ. πολιτ. 266, Ξεν. Ἄν. 1, 6, 1. «οἱ ἐν γένει» = οἱ συγγενεῖς, Σοφ. Οἰ. τ. 1430. ἔτι δὲ περὶ πραγμάτων «ἐν ἑλπίσι τρέφω» Σοφ. Ἄντ. 888. 6) μετὰ τοῦ «λέγειν καὶ ὅμ.» = ἐνώπιον, ἐμπροσθεν, ἐπὶ παρουσίᾳ. «ἐν ὅρῳ ἔρῳ» Ἠλ. 1, 528. «ἐν πᾶσι» = παρόντων πάντων Ὁδ. 6, 194, π. 378. «ἐν τῇ δῆμῳ» Πλάτ. πολ. 8, 565. «ἐν μάρτυσι», συμμ. 175. «λεγειν ἐν τῷ δικαστηρίῳ» Ἀντιφ. 6, 24. ἔτι δὲ «ἐν τοῖς δικασταῖς», αὐτόθι 23, Ἰσακ. 2, 4, Δημ. 8, 1, 27. — κατὰ ἡγορεῖν Πλάτ. νόμ. 10, 866. «ἐν εἰδόσι μακρηγορεῖν» Θουκ. 2, 26, εἰς τὰ ὅποια δύνανται νὰ συγκαταλεχθῶσι καὶ τὰ ἐν νομοθέταις θέσθαι, λύειν νόμον» Δημ. 3, 10, 24, 33, ὡς καὶ τὸ «ἐν ὅρῳ» (ἐνώπιον, παρ' ὅρῳ) πειράσσομαι τῶν δικαίων τυχεῖν, 40, 3. Ὁμοίως «δοτεῖται ἐν Ἀργείοις μέσσις» Σοφ. Φιλ. 626. «εἰ τὰδ' ἐστὶν ἐν ὁμοῖς καλὰ», = ἐὰν ταῦτα εἶνε ὁρθὰ ἐνώπιον τῶν θεῶν, Ἀντ. 916. γ) πρὸ πάντ. ἀξιοπαράκλητον εἶνε τὸ «ἐν τοῖς» μὲ ὑπερθετ. πρὸς ὁ ἀφορμὴν ἔδωκεν τὰ τοιαῦτα χωρία, ὅταν «πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα οἱ λόγοι ὁμῶν καλὰ ἔχουσιν, ἐν δὲ τοῖς καὶ τούτῳ μεγαλοπρεπέστερον» Πλάτ. Εὐθύδ. 303, ἐνθα προφανῶς ἐννοεῖται ἐν δὲ τούτοις τοῖς καλῶς. «ὁ δὲ ὅς δοκεῖ ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον εἶναι», Κρατ. 427. «τούτῳ μοι ἐν τοῖσι θεοῖσιν φαίνεται γίνεσθαι» Πρ. 7, 137. καὶ συγνός. «ἐν τοῖς πλείστοις δὲ νῆες, ἐν τοῖς πρώτοις ἐγένετο» Θουκ. 3, 17, 81, καὶ ὁ Πλάτ. «ἦν ἀγγελίαν ἐγὼ, ὥς μοι δοκῶ ἐν τοῖς βαρύνεσθαι ἂν ἐνέγκοιμι», Κρατ. 43. καὶ συγνότερα «ἐν τοῖς μάλιστα», Θουκ. 8, 90. ὁμοίως «ἐν πᾶσιν» = ἐνώπιον ὅλων 3) ἐν 1) γ) περιλαμβάνεται ἡ σημ. τῆς ὑπὸ τινος περιστοχίσεως, περιουκλώσεως. «οὐρανὸς ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι» = ὁ οὐρανὸς εἰς τὸν αἰθέρα καὶ περικαλυπτόμενος ὑπὸ νεφελῶν Ἠλ. 6, 19. Πρὸ πάντ. ὡς) περὶ ἐνδομάτων, ὅπλων κ. τ. ὅμ. «ἐν ῥιπῇ λέοντος στάς» Πινδ. 1, 6, 53. «χαλκείοι δ' ἐν ἔντεσι», Ὁ. 4, 22. «ἐν πεπλώματι» Σοφ. Τρ. 610. «ἐν τρισὶ μορφαῖσιν», αὐτόθι, 10. «ἂν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένη» Αἰσχ. Ἀγ. 1244, ὡς καὶ «ὕφαντοῖς ἐν πέπλοις κείμενος», 1562. «ἐν βακίοις περιειλόμενος» Ἀριστ. βατρ. 1093. «ἐν ἱσθησιν» Πρ. 2, 159. «ὀφρυφώροισι βρέμῳ ἐν αἰχμαῖς» Αἰσχ. Πρ. 422, καὶ ἐν περὶ, συχνὰ «ἐν ὅπλοις εἶναι» Πρ. 1, 13, Θουκ. 6, 74. «ἐξέτασιν ἐν ὅπλοις ποιεῖσθαι, γενέσθαι» Ξεν. Κυρ. 2, 4, 1, Ἀν. 5, 3, 3, ἀπομν. 3, 9, 2. πρὸλ.

«ἐν κανοῖς» = μὲ κἀνίστρα Δημ. 59, 78. καὶ παρὰ Λουκ. «ἐν πάγων, ἐν γενεῇ βαθεῖ», ὄρχ. 5. ἔτι δὲ «ἐν μαλῶσις ἡμφιεσμένων», Ματθ. 11, 8, πρὸς ὁ παραβλητέον τὸ «ἐν πασὶν τῇ δόξῃ αὐτοῦ», 6, 29. «ἐν ἐξωμῶσι φανλοῖς» Αἰλ. Π. 1, 9, 34. ὁμοίως «ἐν μαγῶσι φορτίοις βαδίζειν» = ὑπὸ βαρὺ φωνῆ Ξεν. Κύρ. 2, 3, 14. «ἐνδὲρα ἐν καρποῖς» μὲ καρποῦς Λογγ. ποιμ. 1, 11. Περὶ ὁσμῶν καὶ πεδῶν «ἐν δεσμῷ δεσῶν» Ἠλ. 1, 386, Ὁδ. μ. 54. «ἐν ἐλλεδανοῖσι δειπλεῖ» Ἠλ. σ. 553. «ἐξεῦθα πρώτος ἐν ζυγοῖσι κνύδαλα» Αἰσχ. Πρ. 400. «ἀνδρὰ πεδύσασα ἐν πέπλῳ», Εὐμ. 604. «ἐν βρόχῳ θανεῖν», Χο. 550. «ἐν ἑλῶνι θῆσαν» Ἀριστ. (πρ. 393) «ἐν πῆδαις δεδέσθαι» Ξεν. Ἄν. 4, 3, 8. γ) παρ' ὁμοίων εἶνε ὅταν ἐν μέρει συμπληρῇ μὲ τῇ ὁργάν. δοτ. «ἐν χερσὶν λαβεῖν, κατέχευιν» Σοφ. Οἰ. τ. 912, Ὁ. Κ. 1696. «οὐ κόμπουν ἐν χερσὶν ἔχων» Αἰσχ. Ἐπτ. 455, εἰς τὸ ἡ ποτα συγκαταλέγονται. «ἐν παλάμῃσι κατέκτανεν ὀφεί χαλκῶ» Ἠλ. 6, 558. (ἀλλὰ «ἐν νείῃ ἐν χερσὶν ἐμῇσι» = εἰς τὰς ἀγκάλας μου), χ. 426. «ἀγανατίζον ἐν χερσὶν ἐδάμασσε πᾶν τοῖς» Πινδ. Π. 2, 8. «ἐν ἐξάνισι χερσὶν ἐπιδευσθεῖς, ἐν φίλῃσι χερσὶν ἐκδόσθησαν» Σοφ. Ἠλ. 1128, 1130. οὕτω παρὰ Θουκ. συγγ. «γενομένης δ' ἐν χερσὶ τῆς μάχης» = ὅταν ἡ μάχη ὅσον εἰς χερσας, 6, 70 (ἐνθα κατὰ Σχολ. ἀφ' οὗ ἐπαυσαν οἱ σφενδονήται) «ἦν ἡ μάχη κρατεῖν καὶ ἐν χερσὶ πᾶσαν, 4, 43. οὕτως «ἐν χερσὶ εἶναι, γίνεσθαι», 3, 108, 7, 5. ἀποκτείναν, 3, 66, κ. ἄλλ. γὰρ χερσὶν «ἐν ὅσῳ νομῶν καὶ φρεσὶν πυρὸς δίχα χρηστηρίους ἐνίθαυ» Αἰσχ. Ἐπτ. 25. «ἐν τοῖσιν ὅσῳ δάκναι» Σοφ. Ἀντ. 317. «ἐν ὅμασιν ὁρᾶν», 760, Ἠλ. γ. 300, Ὁδ. κ. 385, καὶ «ἐν ὅμασιν φαίνεται» Αἰσχ. Πέρσ. 596. καὶ «ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχειν» = ἰδεῖν προσθεν τῶν ὀφθαλμῶν Ξεν. Ἄν. 4, 5, 29. «ἐργον ἐν κόδοις» Ἀριστ. κρινεῖν = διὰ μέσου τῶν κώδων Αἰσχ. Ἐπτ. 396. «ἐν κώπαισι πλύν» ἀντίθ. τῷ ἰστίοδρομῳ ἐν τῷ τῶν παντῶν Μέν. Στοδ. ἀνθ. 59, 9. «ἐν ἐπιστολαῖς ἔσσε» Θουκ. 7, 11. «ἐν ποτηρίοις πίναιν» Ξεν. Ἄν. 5, 9, 4. «ἡ ἐν αὐλοῖς μουσική» Ἐρριπ. π. Ἀθην. 14, 617. «ἐν μέτρῳ μετρεῖν, ἐν κρίματι κρίνειν» Ματθ. 7, 1. «ἐν τοῖς ποσὶν καταπατεῖν» αὐτόθ. 6 καὶ ἄλλ. ἐν Ν. Δ. καὶ μετγν. «ἐν στρατῷ καταστρέφασθαι» Ξεν. Κύρ. 8, 6, 20. «ἐν λόγοις κοσμεῖν» Δημ. 20, 141, ὡς καὶ «πεῖθε ἐν Σοφ. Φιλ. 1393. κατὰ Πλάτ. νόμ. 2, 660. «ἐν ὅφει διακρινώσκειν, ἐν ἀκοῇ Θεαῖτ. 306. πλεοναστικά φαίνονται τὰ «ἐν τιμῇ σέβειν» Αἰσχ. Πέρσ. 162. «ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται ὅλος» = μὲ ἐν κτύπημα, 247. «ἐν λόγῳ πύθουμαι», Χο. 668. «ἐν θανάτῳ ἀπόλλυσθαι» Πλάτ. Φαῖδ. 95. «κατάζειν ἐν αἵματι» Εὐρ. Βακχ. 1163 καὶ μετγν. π. «ἐν ὅμασιν αὐτῶν» Μελ. 13 (12, 63). Οὕτω λέγουσιν οἱ γραμ. «ψάλλια ἐν τῷ α' Δ' τ' τικοί, διὰ τοῦ α' Ἕλληνας» Μοτρ. σ. 214, 8. 4) ἐπὶ χρόνῳ, εἰς, ἐν τῷ «ἐν ἡμέρᾳ» = εἰς μίαν ἡμέραν Πρ. 128. «ἐν πολλῷ χρόνῳ» Αἰσχ. Ἀγ. 537. καὶ συχνὰ ἐν

τῶν περὶ Πλάτ. Φαίδ. 58. «ἐν τρισὶν ἡμέραις» Σεν. Ἀν. 4, 8, 8. «ἐν ἐρήνῃ, ἐν σπονδαῖς» = διαρκούσης τῆς εἰρήνης, διαρκ. τῶν σπ. Θουκ. 2, 5, 3, 13. «ἐν τῇ μνη» Σεν. Ἀν. 5, 1, 5 καὶ ὅμοια συχνά, πρὸ πάντ. «ἐν καιρῷ» 50. «ἐν ταύτῃ, ἐν αὐτῇ» ἐν ταύτῃ τῇ χρόνῳ, καθ' ὃν, καθ' ὃν χρόνον. Πρ. 6, 89, Θουκ. 7, 29 καὶ συχνά ἐτι δὲ «ἐν τῇ αὐτῇ» = κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. δ) ἐπὶ πάσης καταστάσεως, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκεται τις εἴτε ἐσωτερικῶς εἴτε ἐξωτερικῶς. «ἐν πολέμῳ, ἐν ἀγῶνι, ἐν ἔργῳ, χάρετ' ἐν κακοῖς ὁμοῖς» Αἰσχ. Πέρσ. 826. ὁστις ἐπὶ σης ἐνόησε καὶ ὑδραῖεν διδασθεὶς ἐν κακοῖς. Ἀγ. 1594, Εὐρ. 266. «Ὅμοιοι ἐν ἀφθόνοις βιοτεύουσιν, στρατοπεδεύουσιν» Σεν. Ἀν. 3, 2, 25, Κυρ. 5, 4, 40 καὶ πληρέστ. «ἐν ἀφθόνοις τοῖς ἐπιτηδεῖσι διαχειμάσας», Ἀν. 7, 6, 31. «τρέφεται θαλὴν ἐνὶ πολλῇ» Ἰλ. ι, 143. «ἐν βολύτοις τρέφειν» Ἀριτ. Ἀγ. 990. «Ξενόδοξα ἐν προσφάτοις ἰχθυοῖσι ταυραμμένα» Μεν. π. Ἀθην. 4, 132. «ζῆσται ἐν παντὶ ῥήματι, Ματθ. 4, 4. «ἐν φιλόνητι, ἐν πένθει, ἐν δοῖν» Ἰλ. η, 302, ι, 230, χ, 483 καὶ συχνά παρ' ἄλλων. ἐν φρόνῳ, - ὅργῃ εἵναι καὶ ἄλλ. «ἐν ἡδονῇ ἐστὶν οἶν» (ἐπομ. αἰτ. μετ' ἀπαρ.) = εἶνε εἰς αὐτὸν εὐχαρίστησιν. Πρ. 7, 15. «ἐν αἰτίᾳ εἶναι, ἔχειν» Ὑδ' αἰ τία. «οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά» = ἡ θέσις σου δὲν εἶνε τοιαύτη, ὥστε νὰ ἐντρέπῃσαι Εὐρ. Φοιν. 1282. «οὐκ ἐν αἰσῇ τάρᾳ», Ἰων 1397. «ἐν αἰσχύνῃς ἔχειν» = ἐντρέπομαι, ἰκ. 164. 50. καὶ ἰνασκολοῦμαι εἰς τι «ὦν ἐν τῇ τέλῃ» Πλάτ. Μεν. 91. «οἱ ἐν ποιήσει γενόμενοι» = οἱ ποιηταὶ Πρ. 2, 82. «οἱ ἐν πράγμασι» Θουκ. 3, 28, συχνά δὲ «οἱ ἐν τέλει» = αἱ ἄρχοντες. «ἐν φιλοσοφίᾳ εἶναι» Πλάτ. Φαίδ. 59. «ὁ Κύρος ἐν τοῖς τοῖς Σεν. Κύρ. 3, 1, 1. «ἐν λόγῳ, ἐν αἰνῇ», 4, 3, 23, 5, 2, 17. 50. «οἱ ἐν φιλοσοφίᾳ, ἐν νόσῳ» (κατὰ περίφρασιν) = οἱ φιλόσοφοι, οἱ ἄρρωστοι, πρὸ πάντ. μετγ. «Ὅλους ἐπιρρηματικαί εἶνε αἱ φράσεις ἐν τῇ ἐμφανεί, ἐν τῇ φανερῇ» = αἱ φανερῆς Θουκ. 1, 2, καὶ Σεν. Ἀν. 1, 2, 1. «ἐν ὄλῃ» Σοφ. Τρ. 1058. «ἐν τάξει» (συχνά) = ταχύνει = ἐν σμικρῷ ποιέσθαι Σοφ. Φιλ. 496, ὡς καὶ «ἐν παρέρῳ ὀλέσθαι», 471. οὕτως ὁ Πρ. «ἐν ὁμοίᾳ ἔχειν, ποιέσθαι», ὡς καὶ «ἐν ὅσῳ, συχνά, π. χ. 8, 109, ὡς καὶ ἐν ἱλαφρῇ», 5, 154. πρὸλ. «ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιέσθαι», = ἐν ἀσφαλείᾳ Εὐρ. Ἔκ. 980, Ἰππ. 785. «ἐν εὐμαρῇ ἐστὶν» = εὐμαρῆς, Ἰ. Α. 974. «ἐν ἀσφαλεστέρῳ ἦν» Σεν. Ἑλλ. 7, 5, 8. σπανιῶν. εἰς τὸ πλ. «ἐν ἀργῷ = ἀργῶς Σοφ. Οἰ. τ. 287. ἔτι «ἐν ἄρμασι ἔχειν, ἐν οὐσίᾳ κτεσθαι» Πλάτ. νόμ. 10, 899, 11, 913. «Ὡς δὲ τινα ἦδον τῶν παραδειγματικῶν τούτων σημαίνουσι συμφῶνως πρὸς τὴν κατάστασιν ταύτην, οὕτως ἐκληπτέον καὶ τὸ «γλώσσαν ἐν τόχῃ νέμων, γαῖαν ἐν αἰσᾷ διατέμνων» Αἰσχ. Ἀγ. 671, 892, πρὸς ὁ παραδελχέον τὸ «οὕτως ἀπαλλάττουσιν ἐν θεῶν κρίσει», 1262. «κακὸν τὸ λῆμα, κοκκὸν ἐν ἀνδράσιν» = δὲν ἀρμόζει εἰς ἄνδρας Εὐρ. Ἀλκ. 735. «ἐν

μοῖρᾳ» Πλάτ. νόμ. 6, 775. «ἐν μέτρῳ» Θουκ. 6, 1. «ἐν τῇ αὐτῇ τρώῃ, ἐν τοῖς ὁμοῖς νόμοις», 1, 77, 7, 67. «ἐν ταύτῃ = συμφορῇ πρὸς τοῦτο, ι, 37. «ἐν ᾧ» = καθόσον, 6, 55, εἰς τὸ ὅποιον δύνανται νὰ συγκαταλεχθῇ καὶ τὸ «ἐν ῥυθμῷ ἦσαν» Σεν. Ἀν. 5, 9, 11. «Ὡσαύτως δὲ «τὰ ἐν ταῖς νόμοις δίκαια» = τὰ εἰς τοὺς νόμους βασιζόμενα Ἰσοκ. 20, 20. «αἱ ἐν τοῖς νόμοις ζημίαι» = αἱ νόμοι Δημ. 20, 154. 50. «ἐν τοῖς νόμοις βασιλεύειν, τὰς κρίσεις ποιέσθαι» = κατὰ τοὺς νόμους Πλάτ. Κριτ. 131, Ἰσοκ. 4, 40. 6) ἡ ἀπὸ τινος ἐξάρτησις, τὸ ἀπὸ τινος κρέμασθαι. «νίκης πεῖρατ' ἔχονται ἐν θεοῖς» = ἡ νίκη κεῖται εἰς τὰς χεῖρας τῶν θεῶν (κυρ. τὰ νήματα τῆς εἰνε προσκολλημένα εἰς τοὺς θ.). Ἰλ. η, 105. «δύναμις γὰρ ἐν ὁμῖν» Ὁδ. κ, 69. πρὸλ. προσέτι τὸ «θεῶν ἐν γούνασι κεῖται», καὶ «ἐν γὰρ χειρὶ τέλος πολέμου, ἔπειαν δ' ἐνὶ βουλή» Ἰλ. π, 630. «ἐν οὐδ' ἔτι μὴν τίλος» Πινδ. Ὀ. 13, 164. «μὲνον γὰρ κέρδος ἐν τε οὐνηκόσιν» Αἰσχ. Ἐκτ. 666. «τὰ κείν' ἐν ὁμῖν ἐστί μοι βουλευμάτα», Πέρσ. 168. «ἐν σοὶ γὰρ ἔσμεν» Σοφ. Οἰ. τ. 313. ὡς καὶ «ἐν ὁμῖν ὡς θεῶ κεῖμεθα» = ἐξαρτώμεθα ἀπ' ὁμῶν, Οἰ. Κ. 247. «ἐν σοὶ πᾶς ἔγωγ' εὐφροσύνη» = ἡ σωτηρία μου στηρίζεται ἐπὶ σοῦ, Ἀγ. 515. καὶ «ἐν τῷ ἑκάστῳ δικαίως ἄρχειν ἡ πολιτεία σώζεται» Αὐσ. 26, 9, ὡς καὶ «ὁπόταν ἐν χρήμασι ἡ σωθῇ τῇ πόλει», 27, 3. «ἐν ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων τὰ πράγματα ἐγένετο» = ἡ δύναμις ἡρείδετο ἐπὶ τῶν πλοίων Θουκ. 1, 74. «ἐν σοὶ νῦν ἐστὶ καταδουλώσαι» Ἀθηναῖ. Πρ. 6, 109. ἐπομ. αἰτ. μετ' ἀπαρ. Ἀγδοκ. 1, 39. «τὰ λοιπὰ ἐν αὐτοῖς ἡμῖν ἐστίν, ὅσον ἐστὶν ἐν ὁμῖν» Δημ. 4, 50, 23, 4. «ἐν τῷ θεῷ τὸ τοῦτο τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἡμῖν» = ἡ ἐπιτυχία ἦτον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ θεοῦ, 18, 193. ὁμοῖως «ἐν τοῖς νόμοις ἐξίσταται», 20, 158. «εἰ γὰρ ἐν τούτῳ εἴη» Πλάτ. Πρωτ. 310. 6. Θουκ. συνάπτει μάλιστα, «μὴ ἐν ὁμῖν κωλυθῇ» = καθ' ὅσον ἐξαρτᾶται παρ' ὁμῶν, 2, 64, ὡς καὶ Δημ. 10, 73. «ὁδὸς ἦν αἰσχρόν ἐστιν ἐν σοὶ καταλῦσαι», «Εἰ δὲ ἐν τῷ γὰρ προνοεῖν ἡδίστος εἶας» Σοφ. Ἀγ. 440. εἶνε δὲ τοῦτο ὁμοῖον τῷ «ἐλπίς, πίστις ἐν τοῖς βρομένοισιν» Σοφ. Τρ. 585, 722. «ἐν αὐτῷ γίνεσθαι» = ἔρχομαι εἰς τὸν αὐτόν μου, εἰς τὰ σὺγκαλὰ μου. «ἐν αὐτῷ εἶναι» = εἶμαι εἰς τὸν αὐτόν μου, εἰς τὰς φρένας μου, συχνά παρ' ἄλλ. 7) ἐκτείνω, εἰς τὸ ὅποιον ἡ κατὰ τὸ ὅποιον διευνύεται ἡ ἐνέργεια. «ἐν τοῖς σοῖς πόνοις χλίσουσι μέγα» Αἰσχ. Κο. 135. «ἐν κακοῖς γέλῳ, ἐν πράγματι ρομφαί», 220, Εὐρ. 268. «ἀμαρτάνειν ἐν λόγοις» Σοφ. Ἀγ. 1075. «ἐν ὁμῖν ἐψόδοσθαι» Πρ. 4, 48. «ἐπιδείκνυσθαι ἐν τινι» Πλάτ. Μεν. 82. «πεῖραν λαβεῖν ἐν τινι» Σεν. Ἀν. 5, 8, 15. ὡς καὶ «πεῖρασθαι Πλάτ. Φιλοθ. 21. «σκέπτεσθαι ἐν τινι, δηλοῦν» Σοφ. 239, Θουκ. 1, 10. Οἱ μετγ. μάλιστα «ἐν τῇ πίστι ἀναδίδουν» Ἀρρ. Ἀν. 3, 30, 2. πρὸλ. εἰς. «Εἰ δὲ μετ' ἐπιθ. «ἐν πάντεσσι ἔργοισι δαήμεν» Ἰλ. ψ, 671. «χρηστός ἐν τοῖς οἰκείοις» Σοφ.

Λουκ. 657 «ὁδοποιῶν, θρασυῶν, ἐν ὄρκῳ μέγας», 1071, 1284, Οἱ. τ. 651 «κρείσσων ἐν κοναγίαις» Εὐρ. Βάκχ. 339 «ἐν γυναιξὶν ἀλκιμος», Ορ. 754 «φθονερός» Πρ. 7, 46 «ἡ ἐν δόλοις μάθησις» = ἡ μάθησις τῆς τέχνης τῶν δόλων Πλάτ. Λάχ. 190 «ἄριστοι ἐν τοῖς πολεμοῖς» Θουκ. 4, 80· πρὸλ. «διαφέρειν ἐν τινι» = εἰς ἐν πρᾶγμα Ἰσοκ. 8, 122· οὕτω καὶ μτγν. ἔτι Δ. Σικ. 14, 37 «ἐν εὐγενείᾳ καὶ πλούτῳ πρώτος»· ἀλλὰ «ἐν σφετέρῳ καλῶ τὸν πόλεμον ἀναβάλλεσθαι» = διὰ τὸ καλῶσα· Θουκ. 5, 46. Παρά μτγν. οἶον Πολυδ. καταστ. Καρχ. 82 σημαίνει τὸ κατηγοροῦμενον «λαβεῖν ἐν φερνῇ» λαμβάνω ὡς προίκα. Επικρηματικῶς, ἄνευ πτώσεως, εὐρηται συγνά παρ' Ορ. ἐνθα πολλάκι. ἄνευ ἀνάγκης ἐλαμβάνεται ὡς τμησίς. Συνηθέστατον εἶνε τὸ ἐν δὲ = μεταξύ αὐτῶν, εἰς αὐτ. «ἐν δ' ἀλλοιοὶ ἐπιστενέχουσιν» Σοφ. Οἱ. τ. 183, (Ο' Ερμαν. γράφει ἐν, ὡς καὶ ὁ Μεινέκ, εἰς τὴν ὑπὸ μὲν τοῦ Στοβ. ἀνθ. 8, 10 εἰς τὸν Φιλῆμ. ὑπὸ δὲ τοῦ Σουίδ, εἰς τὸν Μέν. ἀποδιδόμενῃν παροιμίαν, Διογένης. 5, 89 «κακῇ μὲν ὕψι, ἐν δὲ θεῖαί τε φρένες»)· οὕτω δὲ καὶ παρὰ πεζ. ἀπὸ τοῦ Πρ. 1, 185 πολλάκι. Παρ' Ορ. «Ὀδ. α. 260 «ἐν δ' ὑπέραις τε κάλους τε πῶδας τ' ἐνέδρην ἐν αὐτῇ», προστίθεται ἡ ἐν = ἐκτός τούτου προσέθηκεν εἰς τὸ πλοῦτον, ὑπερ διαφορὸν εἶνε τὸ παρ' Πρ. 2, 176 «ἐν δὲ καὶ ἐν Μέμφει» = ἐκτός τούτου καὶ εἰς τὴν Μέμφειν.

Εἰσὶ δὲ τίθεται κατόπιν τῆς πτώσεως αὐτῆς, πρὸ πάντ. παρ' ἐπ. οἶον Ἰλ. σ, 218, Ὀδ. μ. 103, Ἀπολ. Π. 4, 546, καὶ μάλιστα εἰς τὸν τύπον ἐνί, καὶ τότε ἐνί γράφεται Ἰλ. η, 221, Ὀδ. ε, 57.

Εἰς τὴν σύνθεσιν ἐπικρατεῖ α) εἰς τὰ ῥήματα ἡ τοπικὴ σημασία = ἐμπρός, εἰς τι, ἐπὶ τινος ἐπάνω τινός, περὶ τινός· συντίθεται δὲ ἡ ἐν καὶ μετὰ ῥήμ. κινήσεως σημαίνει. β) εἰς τὰ ἐπιθ. δηλοῦν τὸ ἔχειν τι, ἐναιμος, ἐνθηρος, ἢ τὴν προσέγγισιν εἰς τὴν ἕνοιαν τοῦ ἐπιθετου, ἐμπικρός = κάπως πικρός, ὡς καὶ ἔλλευκος, ἐνσιμος, σπανιώς. δὲ τὸ εἶναι ἀνάλογον, σύμμετρον, οἶον ἐνδεκος.

Εν, καταλ. ἐν. πληθ. ἀντί ες· ἀχούσαντες = ἀκούσαντες, Κρητικ. ἐπιγρ.

Εν· οὐδ. τοῦ εἰς.

Ενάβασσι· ἢ Νάβασσι· λαὸς Μαυρητάνιας Καίσι.

Εν-αδρύνομαι· σεμνύνομαι, καυχῶμαι, μεγαλυνῶ διὰ τι, τινί Δ. Ἀλ. καὶ ἄλλ. μτγν. «δοθῆναι καὶ ἡμαρσιν» Λουκ. ὄρχ. 2, Ἀππ. ἐμφ. παλ. 4, 68, ornor. ensolecion.

Εν-αγαλλίζομαι· ἐναγάζομαι Βασίλ.

Εν-αγαλλομαι· ευφραίνομαι διὰ τι Τ. Μοναχ.

Εν-άγαμα· ὁαυμάζω τ· Φίλων.

Εν-αγγεῖο-σπέρματος καὶ ἐν-αγγεῖο-σπέρμας, 2· σπέρματα εἰς ἀγγεῖα, ὅγκας περιέχων Θεοφρ. Τ. Φ. 4, 11, 2.

Εν-ἀγείρω· ἐντός τινος συνάγω, μέσ. Ἀπολ. Π. 3, 347 «πλάων ἐναγρομένων ἀγορῇσι» Ὀππ. ἀλ. 2, 351.

Εν-ἀγελάζομαι· ἐντός τινος συνάγω.

«εἶλον ἀγέλ. ἐναγελ. σου τῇ οἰκίᾳ» Ἐρικτ. τ· Στοβ. ἀνθ. 5, 113.

Εν-ἀγής, 2 (ἡ ἀ γ ο ς)· ἐπάρματος, κατηραμένος, ἐν πίεσει βαρὺ ἐγκλημα, ἰσχυρὸν αἵματος, καὶ διὰ τοῦτο ἡ κατάρα τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων Ἦρ. 5, 70· «ἀπὸ τοῦ φόβου ἐναγείς καὶ ἀλιτῆριοι τῆς θεοῦ ἐκαλοῦντο» Θουκ. 1, 126, ὡς καὶ «ἐναγής ἕστω τοῦ Ἀπόλλωνος» = ὅστις ἔχει καμρεῖ ἀμαρτίαν πρὸς τοῦτον τὸν θεὸν Αἰσχύ. 3, 110 καὶ μτγν. οἶον Δ. Κάσ. 53, 17. Παρὰ Σοφ. Οἱ. Κ. 656 ἔξῃ. ὁ Σχολ. κ. α θ α ρ ὄς, ὅστις εἶνε ὑποχρεωμένος εἰς τοὺς θεοὺς δι' ὄρκου, ἐπομένως ἐν περιπτώσει ἐπιτοκίας ἔχει τὴν κατάραν αὐτῶν· οὕτως Αἰσχ. Ικ. 116 «ὅσοις ἐναγέα τέλην» ἐπὶρ. = ὡς Φίλων, placularis.

Εν-ἀγίζω· προσφέρειν θυσίας νεκρικοῦς Ἦρ. 1, 167, τινί, αἵτινες κατ' ἔτος προσφέρουσι ἐπὶ τοῦ τάφου Πλούτ. Ἀριστ. 21, Ἰσακ. 4, 46· ἔτι δὲ εἰς ἡρώας προσφέρειν Ἦρ. 2, 44, ὅχι εἰς θεοὺς θυσίας (ὁ θύειν)· πρὸλ. Πλούτ. περὶ κακοῦ. Ἦρ. 13 προσέτι «-εὐδην, ταῖς οὐκ ἄνωγ' Πλούτ. Σολ. 21 κ. -ἀποπυρίδας Κλεισρχ. π. Ἀθην. 8, 344, parentis.

Εν-αγικός, 3· ἐναγής ἐπὶ πραγμάτων· -χρήματα = τῶν ἐναγῶν, τῶν κατηραμένων Πλούτ. πολιτ. σ 825.

Εν-αγισμα, τό· προσφερθεῖσα νεκρική θυσία Ἀριστ. π. Στοβ. ἀνθ. 121, 18, Λουκ. περὶ τῶν μισθ. συν. 28 καὶ ἄλλ. μτγν.

Εν-αγισμός, ὁ· τὸ προσφέρειν νεκρικήν θυσίαν, αὐτὴ ἡ θυσία «-τῷ παιδί ταλεῖν» Πλούτ. Πόρ. 31, Ἀθην. 9, 410, parentatio.

Εν-αγιστήριον, τό· τόπος νεκρικοῦς θυσίας, 1104.

Εν-αγκάλισομαι, μέσ. λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκυλιάζω Ν. Δ. Πλούτ. Καμιλ. 3 καὶ μτγν. ἔτι δὲ-κύλοις τινά Μελ. 109 (7, 476). Παθ. «τῶν βρεφῶν ὑπ' αὐτῆς ἐναγκυλιζόμενων» Δ. Σικ. 3, 58, amplector.

Εν-αγκάλισμα, τό· τὸ ἐναγκυλισθῆναι, τὸ ἀκαπθῆναι Λουκοφ. 807, δι. γρ.

Εν-αγκονέομαι· ἀκοντίζω Εἰδοτ. Ἰλ.

Εν-αγκυλάω· ἀγκυλῆν (λωρίον, ἰδί. τοῦτο) εἰς τὸ ἀκόντιον βάλλω Ξεν. Ἀν. 4, 2, 28. Μέσ. εἰς τὸ ἀκόντιόν μου Αἰλ. Ζ. Γ. 5, 3.

Εν-αγκυλίω· τῷ ἀνωτ. Δ. Σικ. 14, 27.

Εν-αγκυλίζω· τῷ ἀνωτ. Πολυδ. 27, 9, «ἐνταῖραι τοὺς δακτύλους ταῖς ἀγκυλαῖς» Πουχ.

Εν-αγκυλόω· τῷ ἀνωτ. Αἰλ. Ζ. Γ. 5, 3, δι. γρ.

Εν-αγκωνίζω· ἐπὶ τοῦ ἀγκωνος στήριζω· ἐναγκωνίζε· ἀποκλινεῖς Πουχ.

Εν-αγκυλίζομαι· γαυριῶ διὰ τι, ἀρτανομαι εἰς τι, τινί Εἰδοτ.

Εν-αγμος, 2· δὲν κατάγματι Συραν. π. σημ.

Εν-ἀγοράζω· συναθροίζω Πουχ.

Εν-αγρός· ἐπαγρός· καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐν Σίλῳ Πουχ.

Εν-αγρυπνέω· ἐπαγρυπνῶ Ἀνθρ. Κρητ.

Εν-αγχοῦς, ἐπὶρ. νινωσί, πρὸ μικροῦ (ὡς πρὸς τὸν χρόνον, πλησιον, ἀγγί) Ἀριστ. νεφ. 639, Λυσ. 19, 50, Πλατ. Γοργ. 462· «ἐναγχοῦς τοῦ χρόνου» Δ. Ἀλ. 7, 45· -τοῦ πάλαι Ἰσοκ. 19, 43, modo.

- *Εν-άγω 1) ἐντός ἄγω Πλάτ. Τίμ. Λοκρ. 93, ἐνώπιον δικαστηρίου, ἐπομένως κατηγορῶ, ἐνάγω Ἰωσ. 2) εἰς τι φέρω, πρὸς τι ὠθῶ, προσελκύω, τινὰ θοῦκ. 4, 21, 24. - τὴν συμβουλήν Ἡρ. 3, 1. - αὐτοὺς ἀπισταθεῖν, τοῦτο ποιεῖν, 5, 104. Ἰσακ. 2, 20, ἀνθ' οὗ λέγει ὁ Ἡρ. «τοῦτο ἐνέγῃ σφας, ὥστε ποιεῖν ταῦτα», 4, 145. πολλὰκ. δὲ ὁ θοῦκ. «- τὸν πόλεμον, τὴν ἐξοδὸν, τὴν στρατείαν» = συμβουλεύω, ἐνεργῶ, 1, 67, 2, 21, 6, 15 καὶ μτγν. introduced, accuso.
- *Εν-άγω γῆ, ἢ ἀγωγῇ (ἐνώπιον δικαστηρίου) λίθαν.
- *Εν-αγωνιάω· αγωνιῶ, ἄγχομαι διὰ τι Γρ. Νυσ. τ. 2, σ. 1003.
- *Εν-ἀγωνίζομαι, ἀποθ. μέσ. εἰς τι, ἐπὶ τινος ἀγωνίζομαι, περὶ τόπου θοῦκ. 2, 74. μεταξὺ τινων, περὶ ἀνθρώπων· ὁ μὲν Ἡρ. 3, 83 καὶ μτγν. Πολυδ. 1, 4, 5.
- *Εν-αγώνιος, 2) ἀνήκων εἰς τοὺς ἀγῶνας· ἁ) περὶ θεῶν, τῶν ἀγῶνων προϊστάμενος· - Ἐρμῆς Πινδ. Π. 2, 10, Διοσκ. ἀποσπ. 401, Σίμων, π. Ἀθην. 11, 490. 6) περὶ ἀνθρώπων, τῶν ἀγῶν. μετέγων· - παῖς Πινδ. Ν. 6, 13. γ) περὶ πραγμάτων· - νόσμος Πλούτ. Ἀλκ. 32. δ) - ἐσθλὴς = περὶ τοῦ στρατιωτικοῦ μανδύου, Καθ. 45. - ἀλάλα γ· μὲς, Ἀρατ. 22. - παρακελευσμός Πολυδ. 10, 12, 5. - πύκνωσις, 18, 12 καὶ ἄλλ. μτγν. «ἐναγώνιος ὄρχοις» = πράγμα τῶν ἀγῶνων Λουκ. ὄρχ. 32. - βίος Ν. Δ. Παρὰ ῥήτορι, δίκας ἀφορῶν· - λόγος, - λείξις, ἐν γέν. σφοδρός· - κίνησις Δ. Σικ. 17, 67. - παῖς Λογγίν. 22. ἐπὶρ. - ὡς = μετὰ ἐντάσεως, ζήλου Πλούτ. Ἐρωτ. 25, σφοδρῶς Λογγίν. 18, 1.
- *Εναγώνιος· ἐπων. Ἐρμού Πινδ.
- *Εν-ἀσημονέω· διὰ τι, εἰς τι εἶμαι εἰς ἀσημονίαν Ἰώσ.
- *Εν-ἀστῆ-φορέω· ἀδίαφορέω ἐν, Σχολ. Ἰλ. ρ. 163, Βασίλ. τ. 1, σ. 41.
- *Εν-ἀδικός, 2) εἰς τὴν ἐνότητά ἀνήκων Β. Ἀν. σ. 1369, unitarius.
- *Εν-ἀδολεσχεῖω· εἰς τι φιλοκρῶ Φίλων.
- *Εν-αδρύνω· μεταλλάττει τι Γρ. Νυσ. τ. 2.
- *Εν-αείρω· εἰς τι ἀνυψῶ, σηκώνω Ἀπολ. Ρ. 4, 171.
- *Ενἀ-ενος, 2) ὁ ἐνὸς ἔτους Θεοφρ. Φ. Ι. 8, 11, anniculus.
- *Εν-ἀξίω· εἰς τι κάμνω νὰ ἀξήσῃ Δ. Περ. 998, ἐν τμήσ. «ἐνέξησεν ἀρούραις» Νικ. ἄλ. 102.
- *Εν-ἀερίζω· εἰς τὸν αἶρα σηκώνω, μετεωρίζω Ἡουχ.
- *Εν-ἀέριος, 2) εἰς τὸν αἶρα, μετέωρος· - ζῶα Τιμ. Λοκρ. 101. - μετίς, περὶ τῶν μυτῶν Λουκ. μυτ. ἐγκ. 6.
- *Εν-ἀέρος, 2) τοῦ αἵρος, ἀερόχρουν· - χρῶμα Πλούτ. ζήτ. φασ. 13.
- *Εν-αθλεύω· ἐναγωνίζομαι Γρ. Νυσ. λ. 3.
- *Εν-αθλέω· εἰς τι ἐντείνω, ἐπιτείνω· - ταῖς τοξείαις = εἰς τι γυμνάζομαι Δ. Σικ. 3, 8. - τοῖς πολέμοις, 1, 54. - μάθῃμασι Λουκ. Ἐρωτ. 45. ἔτι δὲ «- ἐν τοῖς γυμνασί-

- οις» Δ. Σικ. 16, 44. - ταῖς βασιάνοις = ὑπομένω, ἀντίγω Ἀλ. Π. Ι. 2, 4. Τὸ μέσ. παρὰ Ζήν. ἐπ. (7, 117).
- *Εν-ἀθλος, 2) ἐπιπνοός· - πόνος Φίλων.
- *Εν-αθρέω· εἰς τι, ἐπὶ τινος βλέπω, ἀτενίζω Ἡουχ.
- *Εν-αθύρω· ἀθύρω ἐν Εὐστ. ἔρ. σ. 223.
- *Εν-αιθέριος, 2) ὁ εἰς τὸν αἰθέρα Μ. Ἀντ.
- *Εν-αἰσμαι· ἐντός τινος καίομαι, τινὶ Κ. Σμ. 11, 94.
- *Εν-αἰθριος, 3) ὁ εἰς τὸ ὑπαίθρον, ὁ παῖς θριος· - τόπος Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 14.
- *Εν-αικίζω· μαστίζω Ἐτ. Γουδ. καὶ ἐνέκησεν = ἐτιμωρήσατο Σουῖδ. vorbero.
- *Εν-αιμάσσω· κάμνω πλῆρες αἵματος Σχολ. Σοφ. Φιλ. 1002, cruento.
- *Εν-αιμάτω· πλῆρὸς αἵματος, γεμίζω μὲ αἷμα Ἰπποκρ. cruento.
- *Εν-αιμήεις, εἶσα, ἐν· πλήρης αἵματος· «ἐν-αιμήεντα κέντρα μύωπος» = γεμισμένα αἶμα Ματκ. 6, (6, 233).
- *Εν-αιμος, 2) ἔχων αἷμα· καὶ σαρκεδὴς Ἡρ. 5, 29. - ζῶα Ἀριστοτ. Ζ' Ι. 5, 2. εἰς τὸ αἷμα εὐρισκόμενος Πλάτ. Τιμ. 81, αἱματώδης· - χρώμα, Τιμ. 68. Περὶ πλῆγῶν καὶ ἐλκῶν ἱατρ. - φάρμακον = παθὸν τὸ αἷμα Ἰπποκρ. ἐπὶρ. ὡς Ἀντιλλ. Ὀρηδ. σ. 22.
- *Εν-αιμότης, ἡ· ἔχειν αἷμα Ἰπποκρ.
- *Εν-αιμώδης, 2) ἑναιμος, ὁμοίος μὲ αἷμα Ἀντιφ. π. Πολυδ. 2, 215.
- *Εν-αίμων, 2) ἑναιμος Ἰπποκρ.
- *Εναίρω, ἀφρ. 6) ἦναρον Ἡσ. ἀσπ. 329, Εὐρ. Ἀνδρ. 1182, ἦναρον Πινδ. Ν. 10, 15, Εὐρ. Ικ. 821, ἐπ. μ. ἀφρ. ἁ. ἐνέγρατο Ἰλ. ζ, 32, Ἡσ. θε. 318, Ἀπολ. Ρ. 1040 (κατὰ Βουτμαν. λεξιλ. 1, 275 κ. ἔ. δὲν εἶνε σύνθετ. ἀλλὰ συγγενὲς μὲ τὰ ἦναροι, ἦναρα, ἐναρίζω, κυρίως εἰς τὸν Ἀδην κάτω πέμπω) φονεύω, παρ' Ὀμ. συνήθ. εἰς τὴν μάχην καταβάλλω, καὶ τὸ μέσ. δὲ ἔχει σημ. ἐνερ. Ἰλ. ε, 43, Ὀδ. ω, 424. ῥήτοροι ἐναιρέμενοι = εὐκολώτεροι νὰ τοὺς φονεύσῃ τις Ἰλ. ω, 244, καὶ οὕτως οἱ τραγ. ἔτι δὲ - θήρας φ, 485. - κάπροισ Πινδ. Π. 3, 45. «- πτηνὸν ὄρνιν οὐδὲ θήρα» Σοφ. Φιλ. 944. Ἐν γέν. καταστρέφω, ἐξαλοθρίζω, ἀφανίζω· - χροῖα Ὀδ. θ. 263, καὶ παθ. «πόλις ἐναίρεται» Σοφ. Οἰ. Κ. 846, occido.
- *Εν-αισιμία, ἡ· διοσημεῖα Ἡουχ.
- *Εν-αισίμως, 2) τύχην ἀναγγέλλων, προσημαίνων· - ὕρνιθες Ὀδ. 6, 181. - σήματα, περὶ κεραυνῶν Ἰλ. 6, 355. καὶ περὶ μάντεως «ἐναίσια μνησασθαι» = τὸ μέλλον μνησοῦσαι λέξει Ὀδ. 6, 159. «- ὄρνιθας ὄσσα» Ἀπολ. Ρ. 1, 1087. ἐπιρρηματ. «ἐναίσιμον ἦλθον» = εἰς τὸν πρόποντα καιρὸν Ἰλ. ζ, 519. πρβλ. Ἀπολ. Ρ. 1, 439, πρὸς τὸ πεπρωμένον ἀνάλογος, ἀρμόδιος, κατάλληλος. Περὶ ἀνθρώπων, χρηστέος, δίκαιος Ὀδ. κ, 383, ἀντιθ. τῷ ἀθέμιστος, ρ, 383. - νόος, - φρένες, ε, 190, Ἰλ. ω, 40. «ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε» Ὀδ. η. 299. «ἐναίσια ἐργάζεσθαι», ρ, 321. - βίος Αἰσχ. Ἀγ. 751. «ἐναίσια θῶρα» = ἀρμόζοντα Ἰλ. ω, 425.

- «γῆρας ἐναισίμους ἄνδρα τίθησιν» = ἄξιον τιμῆς, Ὀππ. ἄλ. 1, 633. ἐπὶ. «ἐναισίμως αἰνεῖν» = προσόντως ἱσυχ. Ἀγ. 890. «φέρειν Εὐρ. Ἀλκ. 1077.
- Ἐν-αίσιμος α) ὁ Ζεὺς ἐν Κορωνίει· Ἡσυχ. ε) Ῥόδιος τις Ἑρμογ. γ) οὐδὲ Ἰπποκράτους Ὁδῖς.
- Ἐν-αίστιος, 2· ἐναισίμους Σοφ. Οἱ. Κ. 1479, ἀντίθ. ἐξαισίος Δ. Κασ. 38. 13, καλὰ προσημαίνον auspicatus.
- Ἐν-αισχύνομαι· εἰς τι, διὰ τι ἐντρέπομαι Δ. Κασ. 38, 38, Σχολ. Σοφ. Τρ. 803, erubescere.
- Ἐν-αιχμαῖζω· εἰς τι ἀγωνίζομαι Λουκ. 549, Μελ. 100 (12, 147).
- Ἐν-αιωρέομαι· ἐπὶ τίνος εἶμαι μετεωρισμένος· ὁ ἀλάττη· εἰς τὴν θάλασσαν περιπλανῶμαι Εὐρ. Κυκλ. 604· «ὀφθαλμοὶ ἐναιωρέομενοι» = εἰς τὰ ἐπάνω συρμέναι κύραι τῶν ὀφθαλμῶν Ἰπποκρ.
- Ἐν-αιώρομαι, τό· τὸ ἐν τινι μετεωρισμένον Ἰπποκρ.
- Ἐν-άκανθος, 2· ἔχων ἀκάνθας Θεοφρ. 1, Φ. 10, 1, spinosus.
- Ἐν-άκις, κάλλ. ἡ ἐννάκις, ἐπ. ἀντὶ ἐννέα φοραῖς Πλάτ. Κρητ. α. 108.
- Ἐν-ακμάζω· εἶμαι εἰς τὴν ἀκμὴν, εἰς τὴν ἀκμῆν, εἶμαι ἰσχυρὸς μὲν. πρὸ πάντ. Ἀλ. 1.
- Ἐν-ακμῆς καὶ ἐν-ακμῶς, 2· εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἀκμὴν τὴν δυνάμιν του Πολυδ. 2, 10.
- Ἐν-ἀ-καλασταίνω· μεταχειρίζομαι πρὸς τινα τὴν ἀκολασίαν μου, τινὶ Ἀθην. 12, 541.
- Ἐν-ἀκόσιοι, 3, κάλλ. ἐννακόσιοι Πόππ. εἰς Θουκ. 1, 46, nongenti.
- Ἐν-ἀκοσιοστός, 3· ἐννακοσιοστός μὲν. nongentissimus.
- Ἐν-ἀκούω (ῖδ' ἀκούω· 1) εἰς τι ἀκούω, ἀκροῶμαι τίνος Σοφ. Πλ. 80 καὶ μὲν. 2) ὑπακούω, ἐνδίδω Ἰπποκρ.
- Ἐν-ἀκροάομαι· ἐνακούω, ἀκροῶμαι Βασίλ. τ. 2, σ. 242.
- Ἐν-ἀλαζονεύομαι· εἰς τι ἀλαζονεύομαι, μεγαλαυχῶ Σχολ. Θουκ. 6, 12.
- Ἐν-ἀλαλάζω· ἀλαλαγμὸν προσενῶ εἰς τι Κ. Μαν. χρον.
- Ἐν-ἀλδανῶ· εἰς τὴν κάμυν ν' αὐξήσῃ· ἐναλδανῶσα Νικ. ἄλ. 409, αλο.
- Ἐν-ἀλδομαι· εἰς τὴν αὐξάνω, μεγαλύνω Νικ. ἄλ. 532.
- Ἐν-ἀλειμμα, τό· τὸ ἀλειφθέν, τὸ χρίσμα Ἀριστοτ. προδλ. 4, 2.
- Ἐν-ἀλειπτος, 2· ἐντὸς ἀλειμμένος Ἰπποκρ.
- Ἐν-ἀλείφω· ἐπὶ τίνος ἀλείφω, χρίω Ἰπποκρ. «ὀφθαλμοὶ ὁστερεῖν ἐναληγμένοι» Πλάτ. πολ. 4, 420· «μὴ λητὶν ἔπ. ἀδ. 95 (11, 126) καὶ ἄλλ. μὲν. Ἐπὶ δὲ μέσ. «ἐναλείφεται τὰς θύρας» Ἀλεξ. π. Ἀθην. 2, 46, inungo.
- Ἐν-ἀληθής, 2· ὁ εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀληθής Λογγιν. 15, 8· ἐπὶ. ἐναληθῶς = πιθανῶς Λουκ. ἄλ. ἱστ. 1, 2, verus.
- Ἐν-ἀλίγκιος, 2 καὶ 3· ὁμοίος, ἴσος τινὶ Πλ. ε, 5· ἐναλγική Ἀπολ. Ῥ. 3, 857· «ἄνδρα θεοὺς ἐναλγικὰ μῆδ' ἔχοντα» Ὁδ. ν, 89· ἔτι δὲ «θεοὺς ἐν. αὐδῆν», α, 371, Ἡσ. ἀσπ. 88· «-χίτρε» Ἀρεῖ· Πινδ. Ἰ. 7, 37, Παρ-
- μην, π. Πλάτ. Σοφ. 244 καὶ μὲν. εἰμίλλῃ.
- Ἐν-ἀλινδῶ· ἐντὸς τίνος κυλίω, περιελίσσω Ἰπποκρ. Πάθ. ἐν. Παρθεν. 2, inuolvo.
- Ἐν-άλιος, 3, π. εἰνάλιος, ἔτι δὲ διατάλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 855, Ἐλ. 534· ὁ εἰς τὴν θάλασσαν· «πύροι = θαλασσοπορεία ἱσυχ. Πέρσ. 445· «θεός = ὁ Ποσειδῶν Σοφ. Οἱ. Κ. 892 (ὡς καὶ Εὐρ. Φοιν. 1156)· «ἄρα = αἱ Νῆ· αἰδὲς Ἀριστ. θεσ. 325» οὕτω δὲ καὶ «ἐναλῖα θεός» Εὐρ. Ἀνδρ. 253· «λεῶς = αἱ ἀνθρώποι τῶν πλοίων, Ἀλ. 562· «δάρυ Πινδ. Π. 4, 39· «νῆσαι Ἀριστοτ. κόσμ. 3, ὡς καὶ «-Ἀδελφίς, φόνισσα γούων» = παρὰ τὴν θάλασσαν καί μὲν Εὐρ. Ἰ. Α. 165, Φοιν. 6· «δαίται ἐνάλοι» = καὶ οἰκίαι παραθαλάσσιαι Πλουτ. Λουκουλλ. 39, parius.
- Ἐν-ἀλίσκομαι· συλλαμβάνομαι· ἐναλόντας συλλαμβέντα, κρατηθέντα Ἡσυχ.
- Ἐν-ἀλισταίνω· ἐντὸς τίνος, εἰς τι ἀμαρτάνω· ἐνέλητε Κ. Σμ. 14, 436.
- Ἐν-ἀλλάγῃ· κατ' ἐναλλάσσοντα τρόπον ἐναλλάξ Ἀγαθ. 3 (5, 302), Μανεύ. 4, 181.
- Ἐν-ἀλλάγη, ἡ· ἀλλαγὴ, κατ' ἐναλλάγῃ· κατ' ἐναλλάσσοντα τρόπον Τιμ. Λοκρ. 99· πρὸ πάντων παρὰ γραμ. ἀλλαγὴ τῶν τόπων τῶν λέξεων καὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου Ἰων. Γραμματ. σ. 79.
- Ἐν-ἀλλάγμαι, τό· τὸ ἀνταλλαγέν, τὴν τῶν ἐμπορευμάτων, Ὁ.
- Ἐν-ἀλλεκτής, ὁ· ὁ ἐναλλάσσόμενος καὶ τὴν αἰσχρότητα ἐξασκῶν, κιναιδὸς, Ὁ.
- Ἐν-ἀλλεκτικός, 3· μεταβλητὸς Στοβ. ἐκλ. φουσ. 1, 17.
- Ἐν-ἀλλῆξ· κατ' ἐναλλάσσοντα τρόπον, διατ' δοχικῶς· ἀμειβόμενος Πινδ. Ν. 10, 55, Ἡρ. 3, 40· «ἴσχειν τὸ πόδ' ἐν» = σταυρωτὸ Ἀριστ. νεο. 983· «οἱ δὲ δι' ἐναιτοῦ κίμπτου, τοτὲ δὲ ἐν. ἔκτον ζυνελέγοντο» Πλάτ. Κρητ. 119· τινὸς Δ. Σικ. 5, 7· «ἀλλήλους Ἀν. τακτ. 26· «αἱ ἐν. γωνίαι» Εὐκλείδ. αλ-ternatim.
- Ἐν-ἀλλῆξ, ἡ· ἐναλλαγὴ Ἀριστοτ.
- Ἐν-ἀλλασσόμενος· κατ' ἐναλλαγὴν Ἀπολ-λων. συντ. α. 260, 15.
- Ἐν-ἀλλάσσω, ἡ· ττω· ἀλλάσσω, ἀνταλλάσσω· «φύλον θανάτω» = πληρώνω μὲ τὸν θάνατον Εὐρ. Ἀνδρ. 1028· «νὺν δ' ἐνέλλα· ἐν θεὸς τὴν ὕβριν πρὸς μῆλα πεσόν· «ἐδ' οὖν ἄλλην διεύθυνον, ἑστραφεν οὕτως, ὥστε Σοφ. Ἀλ. 1039, καὶ παθ. «τί δ' ἐνέλλαται τῆς ἀμελείας νδξ ἦδε βάρος», 207· ἔτι δὲ μὲν, περ. «μεταβολὰς ἐν.» Πολυδ. 6, 42, 2. Παρ. Ἀριστοτ. μουρ. 2, 3, 5 ἀντιτίθεσθαι· εἰς τὸ διεστάναι, διασταυροῦσθαι· «ἐναλλαγῇναί τινι» = ἔχω μὲ τινι ἐπιμίξιν Θουκ. 1, 120.
- Ἐν-ἀλλοιδῶ· μεταβάλλω Φίλων. μὲν.
- Ἐν-ἀλλοίωσις, ἡ· μεταβολὴ Πτολ.
- Ἐν-ἀλλομαι· ἐντὸς τίνος, ἐπὶ τίνος πηδῶ· «ταῖς ἀσκαῖς Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1130, ἐχθρικῶς φοροῦν, κάμνω ἔφοδον· «κύλαις ἐνέλατο» Σοφ. Οἱ. τ. 1261 (ἀπολ. Σεν. Ἑλλ. 2, 4, 16)· «εἰς τὸ κείνου κρατ' ἐνέλατο» ἡ τόχη, 263· «ποδοῖν ἐνέλλου (χειρὸν ἐνέλλου) Περικλῆ γένει» Ἀισχ. Πέρσ. 508

= κακοποιῶ, ὡς τὸ insultare, ὡς καὶ ὁ Διὸς. συνδέει αὐτὸ μὲ τὸ ὑβρίζειν. - τοῖς νόμοις Συνέσις. ἀπολ. ἀκολούτως ἐντός τινος περὶ, παρὰ τὸ σικρῶς Ἀριστ. σφ. 1305 - κενταυρικῶς Βατρ. 39, insilio.
 Ἐν-αλλος, 2. μεταβδλημένος, ἀνεστραμμένος Θεοκρ. 1, 134. «πάντα ἑναλλα γέγοντο» Ἀγ. 22 (5, 299) ἐπὶρ. - ὡς Πλουτ.
 Ἐν-αλος, ἐν ἁλὶος Ὁμ. ὕμν. Ἀπολ. 18, Εὐρ. Ἑλ. 1130. - πόρος Ἀρχεστρ. π. Ἀθην. 7, 278. - τόποι Πλουτ. Ἀρατ. 50. - κώπη Σ. Ἐμπ. κ. μαθημ. 7, 414, ἀντιθ. τῷ ἑξ ἁλός.
 Ἐναλος, α) κτίστης τῆς Λέσβου Πλουτ. 6) ἀνδρ. ὄν. Ἀθην.
 Ἐν-αλλῶν, ἐντός τινος περιπλανώμαι, διατρίβω Φιλόστρ. κ. ἄλλ. μτγν. impositor.
 Ἐν-αμάομαι, ἐπὶ τινος σωρεύω Σχολ. Σοφ.
 Ἐν-ἄμαρτητος, 2. εἰς τὴν ἄμαρτιαν, τὴν πλάνην ἐκτεθειμένος, ἀμαρτωλὸς μτγν.
 Ἐν-ἄμαρτος, 2. ἄμαρτημάτων πλήρης μτγν.
 Ἐν-ἄμαρτως, ἐπὶρ. ἐσφαμένως γλωσσ.
 Ἐν-ἄμαυρόν, ἐντός τινος ἄμαυρώνω, ἐπισκοπεῖω ἐκκλ. inobscuro.
 Ἐν-αμβλύνω, ἐντός τινος ἀπαμβλύνω, «καὶ τὴν ἀκμὴν διαφθεῖραι» Πλουτ. Νικ. 14.
 Ἐν-αμβλυνπέω, τυφλώτω εἰς τι Γρ. Νυσ.
 Ἐν-ἄμείβω, ἐντός τινος ἀλλάσσω Ἰπποκρ.
 Ἐν-ἄμείλω, ἐντός τινος ἀμείλω, τινὶ Ὀδ. ε, 223, immulgeo.
 Ἐν-α-μηχανέω, ἐντός τινος εἶμαι εἰς ἀμηχανίαν, τινὶ ἐκκλ.
 Ἐν-ἄμιλλάζομαι, ἀμιλλᾶμαι εἰς τι πρὸς τι Θεμιστ.
 Ἐν-ἄμιλλος, 2. ἀμιλλώμενος, εἰς ἀγῶνα δυνάμενος νὰ διαγωνισθῇ, ἴσως. «-τοῖς ἡλικιώταις» Πλατ. Πρωτ. 316, καὶ πολλὰ.
 Διημ. 25, 54. πρὸς τι Πλατ. Κριτ. 110 ἐπὶ δὲ τινὸς Πλουτ. Ἀγ. καὶ Γραῖχ. 3. ἐπὶρ. ἐν αμιλλῶν, τινὶ Ἰσοκ. 12, 7.
 Ἐν-α-μα, τό. τὸ εἰς τι προσδεθῆν, δεσμός, κόμπος. - ἀγκύλης Πλουτ. Φιλοπ. 6. - νε-βρίδος, τὸ περικρεμάμενον δέμα Δ. Σικ. 1, 11, vinculum.
 Ἐν-αμοιβαδίζω, ἀμοιβαίως Ἀπολ. Π. 1, 380.
 Ἐν-αμπ-έγομαι, ἐνδύομαι Φίλων.
 Ἐν-αμπ-ῶν, ἐγγαλινώνω, «ἐναμπνισαί» ἐγγαλινώσαι» Ἦουχ.
 Ἐν-αμυκλῆτος, ἐπών. Ἀπόλλωνος ἐν Ἀμυκλαίς.
 Ἐν-αμύνομαι, ἀποθῶ Θεοφάν.
 Ἐν-ανα-κλίνομαι, εἰς τι στηρίζομαι μτγν.
 Ἐν-ανα-παύομαι, εἰς τι ἀναπαύομαι, ἡσυγάζω, τινὶ ἐκκλ. conquiesco.
 Ἐν-αν-ἄπτω, προσδένω εἰς Γαλην. Illigo.
 Ἐν-ανα-στρέφομαι, ἐντός τινος ἀναστρέφωμαι, ἐνασχολοῦμαι μὲ αὐτό. - τινὶ Ἀριστοτ. π. Στοβ. ἀνθ. 43, 49.
 Ἐν-αν-ελεῖω, στρέφω ὅπως Γαλην. revolvō.
 Ἐν-ανθρωπέω, εἶμαι, κατοικῶ ἐντός τοῦ ἀνθρώπου, πρὸ πάντων περὶ τοῦ γενομένου ἀνθρώπου υἱοῦ τοῦ θεοῦ ἐκκλ.
 Ἐν-ανθρώπησις, ἡ. τὸ γενέσθαι ἀνθρώπου ἐκκλ.
 Ἐν-ανθρωπίζω, ἐν ἀνθρώπῳ ἐκκλ.

Ἐν-ανθρωπικός, 3. ἀνθρώπινος Εἰδοκ.
 Ἐν-ανθρωπότης, ἥτις, ἡ προσληφθεῖσα ἀνθρωπίνη φύσις ἐκκλ. incarnatio.
 Ἐν-αντα ἀντικρῶ, ἀπέναντι, τινός. - Ἔστασθαι Ἰλ. υ, 67. «ἐναντα στάθεν» Πινδ. Ν. 10, 66. «τὸν δ' ἐν. προσβλέπω» = πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου βλέπω Σοφ. Ἀντ. 1284. - ἔλθειν Εὐρ. Ὀρ. 1478 καὶ μτγν. π. καθ' Ἦουχ. = φανερώς, manifeste.
 Ἐν-αντι, κατέναντι, παρόντος τινός Ν. Δ.
 Ἐν-αντι-ἄχομαι, ἐναντιοῦμαι Ἑρραῖμ Σοφ.
 Ἐν-αντι-ἄτος, 3. ὁ τοῦ ἐναντίου, ἀντιθέτου τρόπου Ἰπποκρ. contrarius.
 Ἐν-αντι-ῆσαν, ἐπὶρ. κατ' ἐναντίαν τάσιν (βίαν), ἐναντίον, συχνὰ ὁ Ὁμ. μετὰ τοῦ -μῆναι Ὀδ. ε, 270. - ἔλθειν Ἰλ. υ, 130. - μάχεσθαι, - πολεμεῖν τινός, υ, 85.
 Ἐν-αντιό-θουλος, 2. ἀντιθέτου βουλήσεως Πολέμ. φυσιογν. 2, 12.
 Ἐν-αντιο-γνώμῳ, ἔχω ἐναντίαν γνώμην Θεοφάν. μτγν.
 Ἐν-αντιο-γνώμων, ὄνας' ἐναντιόθουλος, ἐναντίας γνώμης Σοφ. Οἱ. Κ. 86.
 Ἐν-αντιο-δρομῶ, ἐναντίον, εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τρέχω Θεοφρ. Στραβ. 15, σ. 738.
 Ἐν-αντιο-δρομία, ἡ ἐναντίον τρέχειν Στοβ.
 Ἐν-αντιο-δύναμος, 2. ὁ ἀντιθέτου ἐνεργείας Νικομ. ἀριθμ. 1, 9, adversus.
 Ἐν-αντιο-ζόγωμαι, κατ' ἀντίθετον τρόπον ἔκφυγμένως, συνδεόμενος Θεολογ. ἀριθμ. σ. 11.
 Ἐν-αντιο-λογέω, ἀντιλέγω, τινὶ Πλατ. σοφ. 268, καὶ μτγν. contradico.
 Ἐν-αντιο-λογία, ἡ ἀντίρρησις Πλατ. σοφ. 236.
 Ἐν-αντιο-λογικός, 3. ἀντιλέγων Γαλην.
 Ἐν-αντιο-λόγος, 2. ἀντιλέγων.
 Ἐν-αντίον, ἐπὶρ. τὸ ἐναντίον.
 Ἐν-αντιόομαι μετὰ π. ἀορ. (ἐπὶ δὲ μελ. ἐναντιωθήσομαι = ἐναντιώσομαι Δουκ. πλοτ. 32, ὁ παρκ. ἐνηντίωμαι μὲ διάφορον αὐτῶν. Ἀριστ. ὄρν. 385) εἶμαι ἐναντίος, ἀντιτίθεμαι, ἀντιφέρομαι, ἀντιλέγω, τινὶ Ἠρ. 7, 10, Σοφ. Φιλ. 639, Ἀριστ. εἰρ. 1014, καὶ συχνὰ ἐν τῷ περ. τῶν ἀττ. π. γ. Θουκ. 1, 127, Πλατ. Φαῖδ. 94. «οὐδ' ἄλλο σοὶ πῶς πράγμα ἡναντιώμεθα» Ἀριστ. ὄρν. 385. «τὰ εἰς ἀρετὴν ἡναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς» = ἐνεργουμένως ἀντιθέτως Θουκ. 2, 40. ἔτι δὲ «χρείας τινὸς καὶ οὐκ εἴς τι ἐναντιωθῆναι» = ἐνεκα συμπεριόντος τινος, 1, 136. - περὶ τινος Σεν. Ἀν. 7, 8, 5 (ἐνθα εἰς καλὰ χειρὶν. ἡ περὶ λείπει) Δυσ. 13, 17, ὡς καὶ -ὅτι ἐρ. τινος, 20, 8. - πρὸς τι Πλατ. Κρατύλ. 390. - πρὸς τινα Πλουτ. Καμ. 39 καὶ ἄλλ. «-ὅμην μὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους» Πλατ. ἀπολ. 32. «τίς ἐναντιώσεται, μὴ οὐχὶ εἶναι σοφίαν», σομπ. 197, καὶ Αἰσχ. Πρ. 788. «οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγνηέναι» = δὲν θὰ ᾔμαι ἐναντίος ὥστε νὰ εἰπω, καὶ ἄνευ τοῦ μὴ Πλατ. Ἀπολ. 31.
 Ἐν-αντιο-παθῶ, ἔχω ἀντιθέτους ἰδιότητας Νικομ. ἀριθμ. 1, 9 καὶ ἄλλ.
 Ἐν-αντιο-παθής, 2. ἐναντίω τῷ τρόπῳ διατιθέμενος, ἐπὶρ. - ὡς Νικομ. ἀριθμ. 1, 9,

Ἐν-αντιο-πετής, 2' παλιμπετής Πουχ.
Ἐν-αντιο-ποιο-λογικός, 3' κάμων
ὥστε νά ἀντιλέγη τις εἰς τὰς ἀποκρίσεις του
Πλάτ. σοφ. 268.
Ἐν-αντιο-πράγέω· εἶμαι τῆς ἐναντίας·
μερίδος Δ. Σικ. 3, 65.
Ἐν-αντίος, 3' ἀντικρὺ ὦν, ἀντίος· ᾧ κυρ.
μέ ἱστραμμένον πρὸς τι πρόσωπον Εὐστ. ὦ·
συχὰ ἐξήγ. ἀντιπρὸς ὡς, πρὸς τινα
στραμμένους ὡς μετὰ τὴν ὁρμᾶσθαι,
ἐλθεῖν Ἰλ. ι, 190, ε, 12, ζ, 251· «αὐτὸς
3' οὕτω φαίνεται ἐναντίη» = κατὰ πρόσωπον
Ὁδ. ζ, 329· ἔτι δὲ περὶ πραγμάτων· «ἀνταί
ἐν ἀλλήλοις προύχουσιν», κ, 89 κατ' ἀντίθ.
δοῦναι· «ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ὁμῶν ἐλαύ-
νουσιν» Ἰλ. λ, 67. Οὕτω δ' ἐν γέν. καὶ ἐν
τῷ περὶ «δύο ἀμαφαί ἐναντία ἀλλήλαις τοῦς
λίθους ἐπὶ γόνυ» Θουκ. ι, 93· «τοῖς πρὸς ὧς
ἐναντίοις κεκλιμένοις» Πλάτ. συμπ. 190' 69.
6' ἐχθρῶς ἱστάμενος ἐναντίαν, ἐν τῇ σημ.
ταύτῃ παρ' Ὁμ. μετὰ γεν. «ἐναντίοι ἔσταν
Ἀχαιοί» Ἰλ. ε, 497· «Ἐκτορος ἡλὸς ἐν.»
Σοφ. Αἴ. 1285· ἔτι δὲ τινί, Εὐρ. Ικ. 856,
Ξεν. Ἀν. 3, 2 10· «τὸ ἐναντίον στρατόπε-
δον» Πλάτ. Λαχ. 193· «ὦν ἐναντίον ἀπέ-
δωκε» Δημ. 27, 21· ὁ ἐναντίος = ὁ ἐχ-
θρὸς Αἰσχ. Ἐπτ. 357, Σοφ. Ἰλ. 986, Θουκ.
4, 64, Πλάτ. πολ. 5, 471· γ' ἐν γέν. ἀν-
τίθετος· «δικαία καὶ τάναντία» Σοφ. Ἄντ.
683· τινί καὶ τινὸς Πλάτ. Κράτ. 413·
«τάναντία τῶν συμφερόντων συμβουλεύειν»
Δημ. 19, 8· «ἐπὶ τοῦναντίον ἔλκειν» = πρὸς
τὸ ἀντίθετον μέρος, Φαῖδ. 94· «πάντα τάναν-
τία συμβαίνει ἢ» Ξεν. ἀπομν. 3, 12, 4. Πολλὴ
συνήθ. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. εἶνε ἡ ἐπιρρημ. χρῆσις
τοῦ ἐναντίον εἰς τὰς ποιήδας τῆς λ. σημ.
«εἰς ὧπα ἰδεσθαι ἐναντίον» Ὁδ. ψ, 107, ὡς
καὶ «προσδίδπειν ἐν.» Εὐρ. Ἐκ. 968· «ἐναν-
τίον ἵστασ' ἔμετο» Ἰλ. ν, 448, Ὁδ. ρ, 544·
«ἐναντίον φίλων ἔλθειν» Πινδ. ἀποστ. 253·
«ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον» = ἐνώπιον τοῦ-
του Σοφ. Οἰ. Κ. 1006, ὡς καὶ «ἐναντίον ἀ-
πάντων λέγειν» Θουκ. 6, 25· «ἐναντίον Σω-
κράτους εἶπε» Πλατ. Κράτ. 427· «ὄρκον εἰ-
θεσθαι ἐν. Διὸς» Πολυδ. 7, 9, 2· τοῦναν-
τίον = ἀπ' ἐναντίας· Ξεν. Κύρ. 8, 4, 9 καὶ
πολλάκι. πρὸ πάντ. ὁ Πλάτ. ὅστις λέγει καὶ
«ἐναντίον ἢ», νόμ. 12, 966 (πρὸλ. Ἀριστ.
πλ. καὶ Ἡρ. 1, 22) καὶ «ἐν. καί», νόμ. 12,
967. Ὡσαύτ. δ' ἐπιρρημ. μεταχειρίζονται
τὸ «ἐξ ἐναντίας» Ἡρ. 8, 7, Θουκ. 4, 33 καὶ
οἱ ἑφεξ. ἔτι δ' «ἐκ τῶν ἐναντίων» Πολυδ.
5, 9, 9· «κατὰ τάναντία» Πλάτ. Τιμ. 39·
«οἱ ἐκ τοῦ ἐναντίου» = οἱ ἀπέναντι ἱστάμενοι
Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 15, ἀντίθ. τῷ «οἱ ἐκ
τοῦ πλάγιου», Σπινωῖτ. ἐπὶρ. «ἐναντίως ἔ-
χιν» Πλάτ. Εὐθὺδ. 378· «τοῖς ἐναντίως ἢ ὡς
ἀνδραπόδοις τραφεῖσιν», Θεαιτ. 175, ad versus.
Ἐν-αντιο-στατήω· ἐναντίον στέκω Πλανουδ.
ἐξ Ὁβιδ. μεταμ. 11, 484.
Ἐν-αντιότης, πτος, ἢ· τὸ εἶναι ἐναντίον,
ἢ ἀντίθεσις Πλάτ. Φαῖδ. 105· «= πρὸς ἀλλή-
λων», Θεαιτ. 186 καὶ μτγν. contrarietas.
Ἐν-αντιό τροπή, ἢ· ἡ ἀντίθετος τροπή

Ἡρακλειτ. Δ. Αἰερ. 9, 7.
Ἐν-αντιο-τροπία, ἢ· ἀντίθετος χαρακτήρ
Ἀριστ. Κυντιλ.
Ἐν-αντιοφάνειαι, αἱ· αἱ φαινόμεναι ἐ-
ναντία Φωτ. νομοκάν. σι. 909.
Ἐν-αντιό-φρημος, 2' ἀντιφατικὰ λέγων
Σχολ. Πινδ. Ν. 1, 88.
Ἐν-αντιο-φορέω· ἐναντίον φέρει οὐδ.
Ὡριγεν. π. Εὐσεβ.
Ἐν-αντιο-φωνέω· ἐναντία λέγω Ρ. Ἀκροπολ.
Ἐν-αντιο-φωνία, ἢ· τὸ ἐναντίον λέγειν
Εὐστ. contradictio.
Ἐν-αντιό-φωνος, 2' μὲ ἐναντίαν φωνήν
«ἀντιφών» ἐναντιόφωνα Πουχ.
Ἐν-αντιόω ἴδ' ἐναντιόομαι.
Ἐν-αντιώμα, τὸ ἀντίστασις, ἐμπόδιον Θουκ.
4, 69, = πρὸς τι Πλουτ. Λυσ. 23, τὸ ἐναντίον,
ἢ ἀντίθεσις Πλάτ. πολ. 7, 524.
Ἐν-αντιωμάτικός, 3' ἀντίθετος, ἐναντίος
Σχολ. Σοφ. Αἴ. 122· ἐπὶρ. -ω; Εὐστ.
Ἐν-αντι-ωνύμα· ἔχω ἐναντίον ὄνομα
Νικομ. ἀρθμ. σ. 80.
Ἐν-αντιώ-νυμος, 2' ὁ μὲ ἐναντίον ὄνομα
Νικομ. ἀρθμ.
Ἐν-αντιώσις· ἴδ' ἐναντίος.
Ἐν-αντιώσις, ἢ· τὸ ἐναντιοῦσθαι, ἢ ἀντίρ-
ρησις Θουκ. 5, 80, οἱ ἑφεξ. δὲ καὶ ἐν τῷ πλ.
Πλάτ. σοφ. 259, Ἰσοκ. 12, 203, repugnantiā.
Ἐν-αντιωτικός, 3' ἀντίθετος, ἐναντίος
Στοδ. ἐκλ. ἡθ. 2, 7.
Ἐν-αντιλέω· ἐντὸς ἀντὶ τῷ Φίλων.
Ἐν-ἀσφονίζω· μὲ τὸν ἀσφον ἀρμόζω Πτολ.
Ἐν-αολλής, 2' ὁ ὁμοῦ Νικ. Ἀλ. 236, δι. γρ.
Ἐν-απ-αιωρέομαι· ἐντὸς τινος εἶμαι με-
τέωρος, κρέμαμαι μτγν.
Ἐν-απ-αλλᾶσσομαι, ἢ-τρομαί· ἀπαλάτ-
τομαι, ἀπέρχομαι εἰς τι Νεῖλ. ἐπιστ. 12
Ἐν-ἀπαλος, 2' κῆπως ἀπαλός, μαλακός,
τραφεύς Διοσκ. 1, 77, mollis.
Ἐν-απ-ἀρχομαι· ἀρχίζω Αἰσωπ. 17.
Ἐν-απ-αστράπτω· ἀστράπτω ἐν τινί
Κωνστ. Λογοθ.
Ἐν-απ-ασχολέω· ἀπασχολᾷ τι ἐν τινί
Εὐστ.
Ἐν-ἀπειλέω· εἰς τι ἀπειλᾷ - τιμωρία·
Δρ. Ἀλ. 5, 54.
Ἐν-ἀπειναυτίζω· ἔτος εἰς τι διατρίβω
Παρμενίσκ. Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 276.
Ἐν-ἀπ-εργάζομαι· ἐντὸς τινος προξενῶ·
- νόσον Πλάτ. Τιμ. 88· - τοῖς ζῴοις,
σοφ. 236.
Ἐν-ἀπ-ερείδω· ἐπὶ τινος στηρίζω Πλωτίν.
συνήθ. μέσ. ἐπὶ τινος στηρίζομαι ὁ αὐτ. μετὰ
βίαις ἐπάνω τινος ῥίπτω· «τὴν ὀργὴν εἰς τινά»
Πολυδ. 23, 13, 2· ἀντεταίνω· - τῇ μνήμῃ
Πλουτ. ἡθ. 126.
Ἐν-ἀπ-ἐρείσις, ἢ· ἐντόπως Πλωτίν.
Ἐν-ἀπ-ἐρείσσω, τὸ· τῷ ἄνωγ. Κλ. Ἀλ.
στρ. 2, σ. 487.
Ἐν-ἀπ-ερείγω· ἐντὸς τινος ξενῶ Φιλ.
Ἐν-ἀπ-εσφραγισμένως· ἐντὸς τινος ἀπο-
τυπωμένα Σ. Ἑμπ. μαθ. 11, 182 expresso.
Ἐν-ἀπλῶ· ἀπλῶν εἰς τι Παλλᾶδ.
Ἐν-ἀπλωτής, ἢ· ἀπλοποίησις· εἰς τὸ

- στοιχεῖται Συμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 156.
 Ἐν-απο-βάπτω· ἐντελῶς ἐμβάπτω, βουτῶ
 μέσῃ, τίνι Ἰπποκρ. Intingo.
 Ἐν-από-βασις, ἡ· τὸ ἀποβαίνειν, ἐκβαίνειν
 εἰς τι Πολυδ. 10, 76, escensio.
 Ἐν-αποβλέπω· παρατηρῶ εἰς τι Ἀθανάσ.
 Ἐν-απο-βλύζω· ἐντός τινος ἀναδράζω,
 ἐξίμῳ Κλ. Ἀλ. προτρ. σ. 57.
 Ἐν-απο-βρέχω· βρέχω, μαλακῶνω εἰς τι,
 τίνι Ἰπποκρ.
 Ἐν-απο-γεννάω· ἐντός τινος γεννῶ -σώ-
 μασιν Πλουτ. Ἐρωτ. 21.
 Ἐν-απο-γεύομαι· γεύομαι τινος Θεοφύλ.
 Ἐν-από-γράφος, 2· α) ὁ ἔχων ἀπογεγραμ-
 μένον Ἀθανάσ. π. 2, σ. 646· β) προσἀπογε-
 γραμμένος Βασιλικ. καὶ γλωσ.
 Ἐν-απο-γράφω· ἀπογράφω, ἐπιγράφω
 εἰς τι. Μέσ. εἰς τι Πλουτ. ἀρ. φιλοσ. 4, 11.
 Ἐν-απο-δείκνυμαι· δεκνύομαι εἰς τι, με-
 ταξὺ τινων «- ἐν τοῖς Ἑλλήσιν» Ἡρ. 9, 58·
 ἰπιδεικνύω, -πῖστιν, -εὐνοῖαν καὶ ἄλλ.
 Πολυδ. 1, 82, 9, 10, 34, 10.
 Ἐν-από-δεικτος, 2· α) προφανής, ἐναργής
 Ἀθανάσ. β) δεικτικός Ἀριστοτ. ῥήτ. Ἀλ. 18.
 Ἐν-απο-δέομαι· στερεοῦμαι Κωνστ. Καιριμ.
 Ἐν-απο-δεσμέω· δένω τι εἰς τι Ἀνν. Κομν.
 Ἐν-απο-δέχομαι· παραδέχομαι Ἰω. Χρυσ.
 Ἐν-απο-δέω· ἐντός τινος στερεῶ δένω Ἰπ-
 ποκρ. Illigo.
 Ἐν-απο-δύομαι· ἐκδύομαι εἰς τι, τίνι
 Ἰμέρ. λ. 17.
 Ἐν-απο-ζέννυμι· ἐντός τινος βράζω Γαλην.
 Ἐν-από-θεσις, ἡ· τὸ καταθέτειν εἰς τι
 2. Ἐμπ. Πύρ. 3, 188.
 Ἐν-από-θετος, 2· ἐναποθετειμένος Μοσχόπ.
 Ἐν-απο-θησαυρίζω· εἰς τὸν θησαυρὸν κα-
 ταθέτω Φίλων.
 Ἐν-απο-θλίβω· ἐντός τινος καταθλίβω μτγν.
 Ἐν-απο-θνήσκω· ἀποθνήσκω ἐντός τινος·
 -ἐν τῇ νήσῳ Θουκ. 3, 104· -αὐτοῦ, 2, 52
 Πολυδ. 18, 24, 9 καὶ ἄλλ. -ταῖς βασι-
 νοῖς = εἰς τὰ βασιανιστήρια Ἀθην. 13, 596.
 Ἐν-απο-θραύω· καταθραύω εἰς τι -τραύ-
 μασιν Πλουτ. Κράσ. 25.
 Ἐν-απο-οικίζω· ἀποικίζω μτγν.
 Ἐν-απο-οικο-δομέω· ἐντός τινος ἀποικο-
 δομῶ, ἀποφράσσω μετὰ τείχος Πολύαιν. 8, 51.
 Ἐν-απο-κάμνω· ἐντός τινος κουράζομαι Ἰώσ.
 Ἐν-από-κειμαι· ἐντός τινος κεῖμαι φυλαγ-
 μένος· -τόποις Πλουτ. Αἰμ. Παυλ. 14.
 Ἐν-απο-κείρω· κουρεύω Εὐδοκίου βί.
 Ἐν-απο-κινδυνεύω· ὑπείσταται κίνδυνον,
 ἀποτολμῶ ἀγῶνα, τίνι Δ. Κάσ. 49, 2.
 Ἐν-απο-κλάω· ἐντός τινος συντρίβω· ἐνα-
 ποκίχλαστο Θουκ. 4, 34.
 Ἐν-απο-κλείω· ἐντός τινος ἀποκλείω Ἀλ.
 Ἀφρ. προβλ. 1. 53.
 Ἐν-απο-κλίνω· ἐπὶ τινος ἀποθέτω «-ἐ-
 αὐτὸν στετάδι» Φίλοστρ. inclino.
 Ἐν-απο-κλύζω· ἐντός τινος, τί τίνι
 Κλ. Ἀλ.
 Ἐν-απο-κρεμάω· κρεμῶ εἰς τι Ἀνν. Κομν.
 Ἐν-απο-κρίνομαι· εἰς τι ἀποκρίνομαι Με-
 θόδ. σ. 298.
 Ἐν-απο-κρύπτω· κρύπτω εἰς τι, Ἐν-τῷ,
 Στράβ. 15, 73, occulto.
 Ἐν-από-κρύφος, 2· κεκρυμμένος εἰς τι
 Ἐπιφάν.
 Ἐν-απο-κτείνω· ἐντός τινος φονεύω Βασίλ.
 Μ. τ. 2, σ. 2.
 Ἐν-απο-κτενέω· κάμνω τόλμημα, διακυ-
 τεύω «-ταῖς τῶν μισθοφόρων ψυχαῖς» = δια-
 κυτεύω, βάλλω εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν τῶν
 μισθοφόρων Δ. Σικ. 18, 78.
 Ἐν-απο-κύνω· ἐντός ἀποκύνω Βασίλ. Μ.
 Ἐν-απο-λαμβάνω· ἐντός τινος ἀποκλείω·
 -εἰς τὸ μέσον Πλάτ. Τιμ. 84· -ἐν ἀγγείῳ
 Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 6, 37 καὶ μτγν. Παθ. «ἐνα-
 ποληφθῆναι τῇ πάσῃ δίκῃ» = λαμβάνομαι
 ὁμοῦ ὑπ' αὐτῆς Δ. Σικ. 1, 7, intercipio.
 Ἐν-απο-λαύω· εἰς τι ἀπολαμβάνω, τινὸς
 Πλουτ. ἡθ. σ. 824.
 Ἐν-απο-λείπω· καταλείπω εἰς, μτγν.
 Ἐν-από-λειψις, ἡ· τὸ ἐντός τινος κατα-
 λείπειν Πλουτ. ἡθ. 134, Θέοφρ.
 Ἐν-απο-λήγω· ἀπολήγω, παύομαι εἰς τι
 Γρ. Νυσ.
 Ἐν-από-ληψις, ἡ· διάκλεισις, ἀπόκλεισις
 Θεοφ. αἰτ. φυτ. 2, 9, 3.
 Ἐν-απο-λιθῶ· ἀπολιθῶνω Ψελλ.
 Ἐν-απο-λιμπάνω· ἐναπολείπω Νικήφ.
 Βλεμμ.
 Ἐν-απο-όλλομαι· φονεύω ἐντός τινος. Μέσ.
 εἰς τι, κατὰ τι χάνομαι· ἐναπόλονται
 Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 4.
 Ἐν-απο-λογίζομαι· ἐντός τινος ἀπολογοῦ-
 μαι, ὑπερασπίζομαι, μ. ἀόρ. -πρὸς τινα
 Δισκίν. 1, 122, defendo.
 Ἐν-απο-λούω· ἐντός τινος λαύω Ἀθην. 2,
 43, εἰς τὸ μέσ.
 Ἐν-από-λυτος, 2· ἀπόλυτος γραμ.
 Ἐν-από-μαχμα, τό· τὸ ἐντός τινος ἀποτυ-
 πῶν Ἑρμίας π. Σχολ. Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 69.
 Ἐν-απο-μαρξίνομαι· ἐντός ἀπομαρξίνο-
 μαι μτγν.
 Ἐν-απο-μάσσω, ἀττ. -μάττω· ἀποτυ-
 πῶν εἰς τὴν -κρητὶς Πλουτ. παιδ. ἀγ. 3
 κ. ἄλλ. μτγν. Μέσ. σφογγίζομαι· χεῖρ εἰς
 τίνι = τὰς χεῖρας εἰς αὐτὸ Ἀλκίφρ. 3, 44.
 Ἐν-απο-μεμαχμένως· ἐντός τινος ἀποτυ-
 πῶν Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 11, 183.
 Ἐν-απο-μένω· μένω ὅπως εἰς τι Ἠλυσθ.
 Ἐν-από-μιξις, ἡ· ἐντός ἀπομίξις, κατὰθε-
 σις Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 6, 3, 1.
 Ἐν-απο-μύρηνυμι· ἐντός τινος σφογγίζω,
 ἀποτυπῶν Πορφύρ. π. Στοδ. ἑκλ. 1, 52,
 καὶ μέσ.
 Ἐν-απο-μύρηνυμι· ἐντός τινος σφογγίζω
 Θεοφ. Ι. Φ. 6, 1, 1.
 Ἐν-απο-μορφῶ· διατυπῶν Κ. Πορφύρ.
 Ἐν-απο-μύσσομαι· ὁράω εἰς τι τὴν
 μύξαν μου, τίνι Πλουτ. ἡθ. 1128.
 Ἐν-απο-νεκρῶ· ἐντός ἀπανεκρῶν
 Βασίλ. τ. 1, σ. 285.
 Ἐν-απο-νίζομαι· ἐντός τινος νίπτομαι
 -χεῖρας, -πόδας, ἐν τίνι Ἡρ. 2, 138,
 2, 172, ἀόρ. ἐναπονίζασθαι Πaus. 9,
 30, 8· ἐναπονίψεις Πολυζήλ. π. Πολυδ.

Λυσ. 7 ἔξγγ. «δυναμίς τις ὑπὸ τὰς αἰσθητικὰς
ἄρτους τὰ λεγόμενα», evidentia.
Ἑν-άρρημα, τό· τὸ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς
προσπίπτων Ἑπίκουρ. π. Δ. Λαερ. 10, 93.
Ἑν-αργής, 2 (ἢ παρὰ τὸ ἀργός, ἀρ-
γής, ἢ ἐν ἔργῳ)· προφανής, σαματικός,
αἰσθητός· «οὐ γὰρ πᾶς πάντας θεοὶ φαίνον-
ται ἑναργεῖς» Ὀδ. π, 161· πρὸλ. Ἰλ. υ, 131
καὶ συγνά (πρὸλ. Λουκ. Φιλοφ. 13) ἂν οἱ
θεοὶ εἰς τὴν ἀληθῆ αὐτῶν μορφήν φαίνονται·
ἐν γέν. εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσπίπτων, ὁλο-
φανερὸς· «ὄνειρον Ὀδ. δ, 841, ὡς καὶ
Ἀισχ. Πέρσ. 175· πρὸλ. Πλάτ. Κοιτ. 44·
«ἑναργὴς βάζεις ἤλθεν Ἰνάχῳ» Αἰσχ. Πρ. 686·
«πρὶν ἂν κείνας ἑναργεῖς δεῶν μοι στήσης
ἄγων» αἰσθητικῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν θέσης
Σοφ. Οἱ. Κ. 914· «ἑναργὴς βλεφάρων ἱμε-
ρος», Ἀντ. 790· «ληστής τυρηννίδας» = προ-
φανὴς ληστής, Οἱ. τ. 535· «βωμὸς = μεγα-
λοπρεπής, μέγας 6. Πινδ. Ο. 7, 42· «τεκ-
μήριον» = σάφης, προφανὴς Πλάτ. Ἰων 535,
ὡς καὶ, «σημεῖα, Τιμ. 72· «ἄσθησις, Φαίδρ.
250· ἐτι δὲ «κακία, Θέαιτ. 178· «καὶ σα-
φὲς παράδειγμα» Δημ. 19, 263· «μαρτύ-
ριον Πολυδ. 4, 8 καὶ μετγ. Ἐπίρ. ἑναρ-
γίως Ἡρ. 8, 77, ἑναργίως Αἰσχ. Ἐπτ. 126·
«πάρειπ' ἐν.» = εἶνε παρὼν Σοφ. Ἡλ. 878
καὶ οἱ ἐφεξ. π. γ. - ἰδεῖν Πλάτ. σοφ. 254·
«εἰδέναι, νόμ. 11, 927· ἐπιδεῖναι, Πρωτ.
320· «εἰπεῖν, Τιμ. 49· «οὐ δὲ αἰνιγματῶν
ἀλλ' ἐν. γέγραπται» Αἰσχίν. 3, 121, clarus.
Ἑν-αργύτης, ἦτος, ἢ ἐν ἔργῳ αἰ Πολυδ.
Ἑν-αργύτης· ἑναργὴς Ἀρεταί.
Ἑν-αρράα· μήτηρ Σαλμωνίδος Σχολ. Πινδ.
18· Ἑν-αρέτη.
Ἑν-αρέτες ἢ Ἑν-αρίτες, οἱ, Σκωθ. λεξ.
καθ' Ἡρ. 1, 105· «Σκῦθαι τὴν θήλειαν νοῦσον
πάσχοντες.
Ἑν-αρέσκω· εἰς τι ἀρέσκω Σχολ.
Ἑν-αρέτη, ἢ· θυγ. Δειμάχου καὶ μήτ. Σαλ-
μωνίδος Ἀπολδ.
Ἑν-αρέτος, 2· ἐνάρετος, ἐξέχων· «καὶ ἐν-
δοξος Ἡρόδ. 2, 8, 3 καὶ ἄλλ. μετγ. πρὸλ.
Λοδεκ. εἰς Φρουσ. σ. 328· ἐπὶρ. «ἐνάρετος
καὶ καλῶς ζῆν», ἐπιγρ. 2774, eximius
Ἑν-αρής, 2· ἐνηρμοσμένος Ἡουχ.
Ἑν-αρη-φόρος, τύπος ὀπλισμοῦ, ὡς λείαν
πολέμου φέροντα τροπία Ἀνθ. Πλαν. 72.
Ἑν-αρή-φορος· υἱὸς Ἰπποκρόντος Ἀπολδ.
Πλουτ. ἢ παλ. γρ. Ἑναρσφόρος Παρ'
Ἡσ. ἀσπ. 192 καλεῖται οὗτος ὁ Ἄρης.
Ἑν-αρθρος· 2· ἔχων μέλη καὶ ἄρθρα, μετγ.
πρὸ πάντ. περὶ τῆς φωνῆς, ἀντίθ. τῷ ἑν-αρ-
θρος Πλουτ. Κοριολ. 38, μετγ. articulatus.
Ἑν-αρθρῶν· ὡ· ἄρθρα, προσαρμόζω· «τὸ
δὲ ἐνηρθρωθῆναι, καὶ τὸ γιγνημοσιδεῖς ἀλλή-
λους συμβάλλειν» Γαλην. 2, 735.
Ἑν-αρθρῶσις, ἢ· εἶδος διασθρῶσεως Γαλην.
Ἑν-ἀρίξω, μέλ. ἐν ἀρίξω, ἀρό. ἐν ἀρίξω
Ἰλ. ρ, 187 καὶ ἀλλαχού, ὡς καὶ ἐν ἀρίξω
Σοφ. Οἱ. Κ. 1773, ἐτι δὲ ἡν ἀρίξω
Ἀνακρ. Ἐπ. 12 (7, 226), πρὸλ. «κατεν-
αρίξω (ἑν-αρε)» ἀφαιρὼ ἀπὸ τοῦ φωνευθέν-
τος ἑλθροῦ τὰ ὅπλα, τὸν γδόνω· τινὰ ἑν-

τε α Ἰλ. ρ, 187· «εἰματα Ὀππ. Ἰλ. 2,
416· ἐν γέν. εἰς τὴν μάχην φονεύω Ἰλ. ρ,
413 καὶ συγνά· «τινὰ ἀμάρτυρος» Πινδ.
Ν. 6, 54, Αἰσχ. Ἀγ. 1628 καὶ μετγ. Κ. Σμ.
7, 693· μετγ. «νὺξ ἐναρξομένη» = ἡ νύξ ἥτις
χάνει τὸν ἑναστρον στολισμὸν τῆς, ἑξαφανί-
ζεται Σοφ. Τρ. 94, interficio.
Ἑν-ἀριθμῶ· εἰς τι, μεταξὺ τινῶν ἀριθ-
μῶν, λογαριάζω· «ὡς ὅμας ἴσα καὶ τὸ μη-
δὲν ζώσας ἐναριθμῶ» Σοφ. Οἱ. τ. 1188·
«τις εἰς = μεταξὺ τινῶν Λουκ. ἔτι δὲ μέσ· «εἰ
τοῦμὸν ἔχῃς ἐναριθμεῖ» = λογαριάζεις, θιω-
ραῖς σπουδαῖον Εὐρ. Ὀρ. 815, annuero.
Ἑν-ἀριθμησις, ἢ τὸ ἀριθμεῖν εἰς τι
Σχολ. Νικ. 99π. 156, enumeratio.
Ἑν-ἀριθμητέον· δεῖ ἐναριθμεῖν Εὐστ.
Ἑν-ἀριθμητικὸς, 3· ὁ εἰς τὸ ἐναριθμεῖν
ἀντικεινὸν Θόμψ. εἰς προλ. Παρμενιδ.
Ἑν-ἀριθμῖος, 2· ὁρὸς ἀριθμοῦμενος,
ἀποτελῶν πλήρη ἐναριθμῶν· «ἄλλην ἐνίησι
πατὴρ ἐναριθμῶν εἶναι» Ὀδ. μ, 65· ὁ πο-
χὸς ἀντίοις = εἰς αὐτοὺς ἀντικεινὸν Ἀπολ. Ρ.
1, 643, ὡς καὶ - ζῶντες Θεοκρ. 7, 86·
«οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναριθμῖος οὐτ' ἐν
βουλήν» = ὅππ. λαμβανόμενος, ἐκτιμώμενος
Ἰλ. 6, 202.
Ἑν-ἀριθμός, 2· τῷ ἀνωτ. - ἐν προμά-
χοις = μεταξὺ αὐτῶν ἀριθμοῦμενος Ἀνθ.
Παλ. 15, 22· «ἡμιθέσις Ὀρφ. Ἀργ.
107, λογαριάζομενος, ἐκτιμώμενος» - καὶ
ἐλλόγιμος Πλάτ. Φιλ. 17.
Ἑν-ἀριθμοῦτος, 2· φωνεῖν ἀνθρώπους·
«αἰχμὴ Πινδ. Ὀ. 6, 30· - μάχην Ἰλ. 7, 53.
Ἑν-ἀριστάω· προγευματίζω εἰς τι Ἰπποκρ.
καὶ ἀρ. λεξ.
Ἑν-ἀρκίω· ἀρκῶ εἰς τι Σχολ. Πινδ. Ν. 6,
104, καθ' Ἡσὺ· ἐναρκεῖ = ἐνδύγεται.
Ἑν-αρκεύει· φωνεῖ· κρίνει Ἡουχ.
Ἑν-αρκετικός· εἰς ἐναρκὴ ἀνέκων γλωσσ.
Ἑν-αρμογή, ἢ· ἐντὸς τινος συναρμογῆς μετγ.
Ἑν-αρμόδιος· ἐν-αρμόνιος, ἐπιτήδειος
μετγ.
Ἑν-αρμόζω καὶ -όττω (ἴδε ἀρμόζω) 1)
ἀρμόζω εἰς τι, προσαρμόζω· «-νὺν ὄντω» =
εἰς τὸ ἄσμα Πινδ. Ἰ. 1, 16· «Δωρίω φωνῶν
ἐναρμόζει πεδάλω», Ὀ. 3, 5· «-εἰς παιδῶν
τὰς τῶν ἀναγκάων ἀριθμῶν χρήσεις» Πλάτ.
νόμ. 8, 819· «ἔρχος συνόδοις ἐνῆρμασιν»
= ἐμβάλλω, ἐντὸς ὧσθ Εὐρ. Φοιν. 1113·
«-πλευρᾷς πετὴν βέλην», Πρ. μ. 179· «ἐκείνη
τὴν βάλανον» Ἀριστ. Λυσ. 413 καὶ μετγ.
«εἰς περιόδους τὰ νοήματα» Δ. Ἰλ. περὶ
Ἰσοκ. 3· «αὐτὸν = κάμνω ἀγαπῶν Πλουτ.
Ἀλεξ. 52· 2) ἀμῶ. εἰς τι ἐναρμόζομαι, γί-
νομαι ἐναρμόζω, ἐπιτήδειος· «-ποιεῖ ποιή-
μασι» Πλάτ. νόμ. 10, 894· «-ἐν ἰατροῖσι»
Ἀριστ. βάτρ. 1202· «τοῖς πολλοῖς ἐναρμόζο-
ται» = ἤρσελεν εἰς τοὺς πολλ. Πλουτ. Θμ. 3.
Ἑν-αρμονικός, 3· τῷ ἔπομ. Πολέμ.
Ἑν-αρμόνιος, 2· συμφωνῶν, ἀρμόζων «καὶ
ἐννομας αἰσθητικῶν» Πλάτ. νόμ. 2, 634· τινὲς
Τιμ. Λακρ. 103, καὶ οἱ ἐφεξ. Πρὸ πάντ. εἰς
τὴν ἀσχ. μουσικὴν, «γένος ἐν» ἢ τὸ ἐναρ-
μόζον, διακρίνον τὰς διατάξεις καὶ χρω-

ματικὸς κατὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν διαλεμμάτων Πλουτ. συμπ. 9, 14, 3, μουσικ.

Ἑν-άρμοσις, ἡ σύνθεσις, ἁρμονία Πρόκλ. δοτυπ. ἀστρον.

Ἑν-άρμοστος, 2· προσηρμοσμένος, Ο'.

Ἑν-αρμόττω (ἔδ' ἐναρμόζω

Ἑν-αρξίς, ἡ ἀρχὴ Σχολ. Ὁππ. ἀλ. 2, 1.

Ἑνᾶρο-κτάντας, ὁ λαφυραγωγὸν τοὺς φονευμένους, φονεύων Λίσχ. ἀποσπ. 144.

Ἑν-αρος (ἄρᾶ) 2· ἐνοχλὸς ἐπικατάρτος Ἦουχ.

Ἑναρσ-φῶρος· ἐναρσφῶρος Ἄρης Ἦσ. ἀσπ. 192 μετὰ τὴν δι. γρ. Ἑναρσφῶρος· ἔζε τὸ κύρθον.

Ἑν-αρτάω προσδέω· ἐνῆρθαι, ἐνερτῆσθαι Ἦουχ.

Ἑν-αρχία, ἡ ἀρχὴ τῆς μονάδος Δ. Ἀρεοπ.

Ἑν-αρχικός, 3· οὗτος τὴν ἐναρχίαν ἀνήκων Δ. Ἀρεοπ.

Ἑν-ἀρχομαι· ἀρχίζω, κάμνω ἀρχὴν μετὰ τοῦ λῶγος Πλουτ. Κικ. 35. Ἐτι δὲ ἀπολ.

Κάμ. 32. -τῆς ἐπιβολῆς Πολυδ. 5, 1, 3 καὶ συγνά· περὶ τίνος Λουκ. Φιλοφ. 39.

Πρὸ πάντ. -τὰ κανᾶ= ἀρχίζω τὴν θυσίαν, λαμβάνων τὴν ἱερὰν κριθὴν· τοὺς οὐλοχύτας, ἐκ τῶν κανίστρων Ἑρ. Ἰ. Α. 1471· ἐνῆρ-κται τὰ κανᾶ Λίσχιν. 3, 120, incipio.

Ἑν-αρχος, 2· 1) ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ, ἔχων ἀρχήν, ὑπὸ ῥήγμα Ἀππ. ἐμφ. πολ. 1, 14· 2) διατελὼν ὑπὸ τὴν ἀρχὴν Στοδ. ἐκλ. 2, 7· 3) εἰς τὴν ἐναρξιν ἐκκλ.

Ἑν-ἀρχω· ἔχω τὴν ἀρχὴν Ἐπιγρ.

Ἑνάς, ἄδος, ἡ τὸ ἐν, ἡ μονάς Πλατ. Φιλ. 15.

Ἑν-ἄ-σεδέω· εἰς τι εἶμαι ἀσεδῆς Θεμιστοκλ. ἐπιτ. 14.

Ἑν-ἄ-σελγαίνω· εἶμαι εἰς τι ἀσελγῆς, ἀχαλινωγώγητος, ἄσωτος Πολυδ. 8, 75· -εἰς γυναικας Δ. Σικ. τ. 2, σ. 527, 58.

Ἑν-ασκίω· εἰς τι, κατὰ τι ἀσκᾶ· ἀδ τὸν Πλουτ. Ἀλεξ. 17. Παθ. «πᾶσαν ἐνησχέθη πά-τοθεν ἀπεικίην» Ἀγαθ. 70 (11, 354) ἀμτῶ. ὡς καὶ μέσ. ἐξισκοῦμαι εἰς τι· «-ἐν τοῖς πράγμασι» Πολυδ. 1, 63, 9 καὶ ἄλλ. μτγν. «-ἐνήσκηται τῷ ὕφει οἱ λίθοι»· εἰς ἐνοφασμένοι Ἰωσ. ἀρχ. 3, 7, 6.

Ἑν-ασμενίζω· ἔχω εἰς τι εὐχαρίστησιν, τινὲ Φίλων, delector.

Ἑν-ασπάζομαι· ἀσπάζομαι Πλουτ. Γρόλ. 4, amplector.

Ἑν-ασπιδοῦμαι· ἀσπιδόομαι Ἀριστ. Ἄχ. 368.

Ἑν-αστείζομαι· ἐνοικῶ Ἦουχ.

Ἑν-ἄστερος· ὁ περιέχων ἀστέρας Ἄρατ.

Ἑν-αστράπτω· ἐντὸς τίνος ἀστράπτω μτγν. -πῶρ τινι= ἐνώπιόν τίνος κάμνω νᾶ ἐκλάμψῃ Φιλοστρ. εἰκ. 2, 17.

Ἑν-αστρος, 2· ἐκτεθειμένος εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἀστρον· -γῇ Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 18.

Ἑν-ασφαλίζομαι· ἐντὸς ἀσφαλίζομαι Βασίλ. τ. 1, σ. 1070.

Ἑν-ασχημονέω· φέρομαι εἰς τι ἀσχημόνους, ἀπεριωγ· «-βαθεὶ πώγωνι καὶ ἀρετῇ» Λουκ. Ἰκαρ. 21· -ἀρχατς Πλουτ. Ἀλεξ. ἀρετ. 2, 3· Ἐτι δὲ ἀπολ. Σερτ. 27.

Ἑν-ασχολέω· ἐνασχολοῦμαι εἰς τι μτγν.

Ἑν-ἄτατος, 3· τὴν ἐνάτην ἡμέραν· ἐφθε-ροτο ἐνάτατοι· Θουκ. 2, 49, nonaprus.

Ἑν-ἄ-τενίζω· ἀτενῶς, μὴ στρέφον τὸν ὀφθαλμὸς βλέπω πρὸς τι· τινὲ Πλουτ. 7, 7· -διάνοιαν, -ἀκαθὴν τινι= στρέφωμαι, ἀπειθῶμαι πρὸς τι μετ' ἐντάσεως, προσ-χῆς μτγν.

Ἑν-ατένισις, ἡ προσήλωσις τῶν ὀφθαλμῶν Βασίλ. Μ.

Ἑν-ατενισμός, ὁ ἐνατένισις Βασίλ. τ. 1, σ. 259.

Ἑνατίζω (ἦτιον ὄρθ. ἐνατίζω)· νηοτεύει μέχρι τῆς ἐνάτης ὥρας ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου Παχυμερ. 12, 21.

Ἑν-ατμος, 2· πλήρης ἀτμῶν Δ. Σικ. 2, 49.

Ἑν-ατυνέω· ἐντὸς ἀτυνέω Ὑ. Βασίλ. Μ.

Ἑνᾶτος, ἀττ. 3, ὁρότ. ἡ ἐννατος· Ὁμ. καὶ οἱ ἑφεξ. «τὰ ἐνάτα, ὅηλ. ἱερά» = αἱ νε-κρικά θυσίαι, αἵτινες προσεφέροντο τὴν ἐνά-την ἡμέραν μετὰ τὸν ἐναφιασμόν· -ἐπῆ-νεγα καὶ ἱσαί 8, 39, nonus.

Ἑν-α-τρεμέω· εἶμαι ἐντὸς τίνος ἥτυος Θεμιστ. λ. 4, 51, quiesco.

Ἑν-αττικίζω· ἀττικίζω ἐν· «αἱ ἀθρόον ἐναττικίζουσι τῷ χωρίῳ» = ψάλλουσιν ἐπὶ τὸν τόπον ὡς αἱ Ἀττικαὶ Φιλοστρ. ἡρ. σ. 666.

Ἑν-αυγάζω· ἐντὸς τίνος γλῶσσαν λάμψιν, φω-τίζω Φίλων· ἀνάπτω, -πῶρ Λυκοφρ. 71· ἔτι δὲ ἀμτῶ. ἐντὸς τίνος λάμπω Ἀλλ. Ζ. 1, 1, 58. Μέσ. Σχολ. Πινδ. Ἰ. 4, 73, incendio.

Ἑν-αύγασμα, τό φωτισμός Φίλων.

Ἑν-αυδής, ἡ ἐν αὐδός, 2· ἔμπρους, φω-νῆεις Ἦουχ.

Ἑν-αυθεντέω· ἔχω ἐν τινι τὴν αὐθεντίαν Βασίλ. τ. 2, σ. 486.

Ἑν-αυλακῶ· φοιτῶ εἰς, εἰδος, ἡ· ἡ ἐν αὐ-λακί φοιτῶσα· ὥρα = εἰς τοὺς αὐλακας τῶν ἀγρῶν βαδίζουσα Ζων. 2 (6, 98), rustica.

Ἑν-αύλεια, τὰ· ἡ κατοικία Ἑρ. Ἦλ. 1110.

Ἑν-αυλέω· τῷ ἐπομ. μτγν.

Ἑν-αυλήματ'· ἄλφια οἶνον καὶ ἐλαίον δι-δουμένα Σουῖδ. καὶ μτγν.

Ἑν-αυλίζω· διανυκτερεύω, περὶ τὴν νύ-κτα εἰς τι Σοφ. Φιλ. 33, Σχολ. κοιμᾶ-σθαι. Συναφ. μέσ. «νύκτα ἐναυλίζετο» Ἦρ. 1, 181· -ἐν Τανάγρῃ, 9, 15· ἐνηυ-σαντο Θουκ. 3, 91 καὶ οἱ ἑφεξ. τινὲ = εἰ ἐνα τόπον Πλουτ. Σερτ. 8· ὁ Σεν. μεταγί-ριζεται καὶ τὸ ἐναυλισθῆναι, Ἄν. 7, 7, 8 μεταφέρει· -ἐν τῷ στήθει Ἰπποκρ. π. φων. ἀνθρ. σ. 230.

Ἑν-αύλιος, 3· ὁ ἐντὸς, ὁ ἐν τῇ αὐλῇ Πλουτ. ὁ λαίμυς τῆς μήτρας Ἰπποκρ. γυν. ἀσθ. σ. 645.

Ἑν-αυλίσ, εἰδος, ἡ· ἡ ἐν αὐλῷ γλωττίτις ἡ γλῶσσα τοῦ αὐλοῦ Ἑδοτ.

Ἑν-αυλισμα, τό· ἐνοίκισμα, στρατόπεδον.

Ἀρτεμίδ. 4, 47, domicilium.

Ἑν-αυλιστήριον· ἀντρον· κατοικισμὸν Ἀντιπ. Σιδ. 27 (6, 219).

Ἑν-αυλιαν, τό· ἡ κατοικία· «ἐν. αἰπολίοις ἀναίμαι» Ἀντιων. ἐπ. (9, 192).

Ἑν-αυλος, ὁ· 1) (αὐλός) τὸ κοίλωμα

τὸ ὄργανον τὸ σχηματίζομενον ὑπὸ ὀρηκτικῶν
 χειμάρρων Ἰλ. π. 71· αὐτὸς δὲ χεῖμαρρος, φ.
 283, 312 ὡς καὶ μτγν. π. Νόν. 2, 54· 2)
 (αὐλῆ), κατοικία, τόπος διατριβῆς· «οὔρα
 μακρά, θεῶν χαρίεντας ἐναυλους Νομφέων»
 Πρ. 98. 129 ὡς καὶ Ὀμ. Ὀν. Ἀφρ. 74·
 οὕτω δὲ καὶ περὶ ὀρεινῶν χωρῶν καὶ κοιλά-
 δων ὡς τόπων διαμονῆς τῶν θεῶν Εὐρ. Βάκχ.
 122· ἐπὶ ἐναύλους Β. Ἀν. σ. 464, stabulum.
 Ἐν-αυλος· 1) (αὐλός), εἰς τὸν αὐλόν, πρὸς
 τῷ αὐλῷ, ὅ, τι ἀκούει τις προσφωσμένου τοῦ
 αὐλοῦ· «κὶ θ' ἀρίστis Ἀθην. 15, 637· ἐν γέν.
 ἀκόμη εἰς τὰ ὅτα ἤχων, εἰσέτι προσφάτως,
 ζωηρῶς ἀκουσθένοντες» Ἐναυλος ὁ λό-
 γος τε καὶ ὁ εὐλόγος παρὰ τοῦ λέγοντος ἐν-
 δύεται εἰς τὰ ὅτα Πλάτ. Μενεξ. 235· «πᾶσι
 φύσος ἐν. ἐγγόνει», νόμ. 3, 678· «ἡ φωνὴ
 τῶν ἀκουσθέντων ἐν. ἔτι» Λουκ. ἐνύπν. 5·
 «βῶλ, εἰκ. 13· πρὸβλ. Πλουτ. συμπ. 2, 5, 1·
 «ἔτι γὰρ αὐτοῖς ἐναυλα καὶ πρὸ ὀμμάτων ἦν»
 Δ' Ἀλ. 97· Ἐναυλον ἦν ἔτι τότε πᾶσιν ὅτι·
 «πάντες προσφάτως, ζωηρῶς ἀνεμνήσκοντο
 ὅτι Αἰσχίν. 3, 191· πρὸβλ. Ἀριστοτ. πρὸβλ.
 21, 13· 2) (αὐλῆ), ἐντός τινος κατοικίῶν,
 εἰς τὸ κοίλωμα εὐρυακρόμενος· «τὴν ἔχει στί-
 βον, ἐναυλον ἢ θυραῖον» Σοφ. Φιλ. 158·
 «λάων Εὐρ. Φοιν. 1566· ταῦτ' ἔτι ἐναυ-
 λα εἰκνῶν τῷ ὕδατι» Φιλόσοφ. εἰκνῶν. 1, 5.
 Ἐν-αυλάων· ἐντός τινος πολλαπλασιάζων,
 κάμνω ν' αὐξήσωσιν· «οἱ πόνοι ἐπιθυμίαν
 ἀρετῆς ἐνηύξαν» Σεν. κυν. 12, 9. Παθ.
 ἐντός τινος πρόγυρτος, λαμβάνων ἐπίδοσιν,
 «τὴν μτγν. οἷον Πρωδῶν. 2, 10, 6.
 Ἐν-αυρος, 2· ὁ εἰς τὴν αὐραν, εὐάερος·
 «χωρίον Θεοφρ. Ι. Φ. 8, 11.
 Ἐν-αυρος· ὁ Ἀπόλλων Πουχ..
 Ἐν-αύρω· πρὸς Κρήτες Πουχ..
 Ἐν-αυσις, ἡ τὸ ἀνάπτειν· «πυρὸς Πλουτ.
 Κιμ. 10· «ἀστραπῆς ἐναύσεις» Κριτ. ἀποσπ.
 σ. 59 Βακχ..
 Ἐν-αυσμα, τό· τὸ ἀναμμένον, τό, δι' οὗ
 ἀνάπτεται τὸ πῦρ, σπέρμα πυρὸς καὶ καύσου
 τέφρα, ἥτις φυλάττεται δι' ἀναμμά· μτγν. α.)
 «ἐγγεραίς» ἐναυσμα ἔχειν εἰς βασιλείας ἐπι-
 θυμίας Πρωδῶν. 15, 3· 6) ὑπόλοιπον λεῖψα-
 νον Πολυδ. 9, 28, 8, ignitium.
 Ἐν-αυχένιος, βρόχος, 2· ὁ περὶ τὸν λαμῶν
 Ἀντ. Σιδ. 84 (7, 493).
 Ἐν-αυχῶ· καυχῶμαι, σεμνύνομαι διὰ τι
 Φίλων.
 Ἐν-αῶ· ἐντός τινος φωνάζω Σχολ. Ἰλ. ε,
 333, iuciamo.
 Ἐν-αῶ· ἀνάπτω, «πρὸ τῷ = εἰς τινα πῦρ
 ἀνάπτω, ἡ κάμνω αὐτὸν νά ἀνάψῃ πρὸ Ἡρ.
 7, 231, Σεν. ἀπομν. 2, 2, 12· ἀπηγορεύει
 π. χ. «μήτε πῦρ ἐνάουσι τούτῳ (εἰς ἕνα πρᾶ-
 γμαρμένον) μήτε αὐσοισιν μηδὲν μήτι
 οὐσιων τῶν γενομένων κοινωνεῖν» Δείν. 2, 4.
 Μῆσ. «πῦρ ἐναύεσθαι = δι' ἐμαυτὸν πῦρ ἀνά-
 πτω, γυρεῖται Β. Ἀν. 13, 20 ἐκ τοῦ Κρατίν.
 «ἔκ τοῦ βωμοῦ» Αἰλ. Σουίδ. «ἔκ τῆς Αἰτίας»
 Λουκ. Τιμ. 6· «ἀπὸ ἑτέρου πυρὸς» Πλουτ.
 Νομ. 9 μτγ. «τὸ θάρρος τῆς πορείας παρὰ
 τῆς Ἑλευσινίας ἐναύεσθαι = εἰς ἐμαυτὸν τὸ

θάρρος ἐξάπτω, ἐκφλέγω Πλάτ. Ἀξ. 371·
 «τὸν λόγον = τὴν ὁλὴν, τὴν θεωρίαν τοῦ
 λόγου ἐκ τινος λαμβάνω Αἰλ. π. Σουίδ.
 Ἐν-α· «ἐν ἰσῶ» ἐντός τινος κάμνω νά ἐξα-
 φανισθῇ, ἐξαλείφω· «οὐ παντάπασιν αὐτὴ τὸ
 φιλαδέλφον ἐνηφανίσθη» Πλουτ. ἡθ. σ. 489,
 ἀπολ. Αἰμ. 71· ἐν τινι Στραβ. 1, 3, 3.
 Ἐν-αφ· ἀπ' αὐτῶν ἐντός τινος ἐγγίζω Ἀριστοτ.
 π. οὐραν. 3, 3· ἴδ' ἐν ἀφίμῳ.
 Ἐν-αφ· ἐψήμα, τό· τὸ βρασθῆναι Ἀρεταί.
 Ἐν-αφ· ἐψῶ· ἐντός τινος βράζω λατρ.
 Ἐν-αφ· ἐψήμα, ἰων. ἐναπίημα· ἐντός τινος
 ἀφῆναι, ῥίπτω· «τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν ἀσκὸν
 ἐναπῆκε» = ἐνέβαλεν Πρ. 1, 214· περὶ τῶν
 μελισσῶν, «εἰτα τὸν γόνον ἐναφίσαι» Ἀριστοτ.
 Ζ. 1, 5, 21· «τῇ κοίτῃ = εἰς τὴν κοίτην κά-
 μνω Ἀρτεμίδ. 2, 26, Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 66.
 Ἐν-ἀφορμος· ὁ ἀφορμὴν ἔχων δια τι Κυ-
 ριλ. Ἀλ. ἐπὶ. «ὡς = ἐν καιρῷ ὡς.
 Ἐν-αφροδισιάζω· ἐρωτᾷ ἐξηγῶ ἢ τινα·
 «τῇ κόρῃ Ἀριστοτ. 1, 15, 2, 1.
 Ἐν-αψίς, ἡ ὁ σπένδαμος, ἡ ἐπίδοσις Φιλ.
 Ἐν-γε-ταυθί, κωμ. ἀντὶ ἐνταυθίγα Ἀριστ.
 Θεσ. 646.
 Ἐν-γόνος· ἴδ' ἐγγόνος σι.
 Ἐν-δαδόμεαι, παθ. εἰς τὴν δαδὰ πνίγα-
 μαί Θεοφρ.
 Ἐν-δαδός, 2· ὁ ἐν ἐαυτῷ ἔχων δαδόν,
 ἀντίθ. τῷ δαδός, ὁ ἐκ δαδίου· «παύκη
 Θεοφρ. Ι. Φ. 9, 2.
 Ἐν-δαδῶ· ποιεῖ τι δαδῶδες Θεοφρ. Ἰσ.
 Φ. 9, 2, 7.
 Ἐν-δαίνουμαι· καταδιδρώσκω· ἰχθῦς Ἀθην.
 7, 277, ἐν τῷ παθ. νεοσσι.
 Ἐν-δαίς, αἰδός (ὡς καὶ ἐν δαδός),
 2· ὁ μὲ δαδῶς Αἰσχ. Εὐμ. 996, Λοβεκ. παραλ.
 221 ἐν δαδός.
 Ἐν-δαίω· ἐντός τινος ἀνάπτω· μτγ. «πρὸ-
 θον τινι = εἰς τινα ἐπιθυμῶν ἀνάπτω Πινδ.
 Π. 4, 183. Παθ. παρ' Ὀμ. μόν. ἐν τμήσ.
 «ἐν δὲ οἱ ὅσος δαίεται» Ὀδ. ζ, 132, Ἀπολ.
 Ρ. 3, 286· «βέλος δ' ἐνεδαίετο κόρη νέρβην
 ὑπὸ κραδίῳ φλογὶ ἐφέλον» = ἔκαίεν ἐντός·
 ἴδ' ἐν δαδός, accendo in.
 Ἐν-δακνω· ἐντός θαγκνῶν· «σπόμεα =
 τὸ σίδηρον τοῦ χαλκοῦ Εὐρ. Ἰππ. 1223, ὡς
 καὶ «χαλινὸν Πλάτ. Φαίδρ. 254 καὶ ἄλλ. μτγν.
 «τὰς οὐράς Αἰλ. Ζ. 1, 3, 6· παρὰ
 μτγν. ἐν γέν. περὶ ὁρέων πραγμάτων, ἐντός
 πᾶν, εἰσδύω. Ἰλ. καὶ τὸ δακνω, περὶ
 τοῦ σινάπης τσοῦζω Νικ. π. Ἀθην. 4, 133.
 Ἐν-δακρύς, 2· θακρυρῶν Γερμαν.
 Ἐν-δακρύς, ο, γυν. υός· ὁ εἰς δάκρυα,
 κλάϊων Λουκ. ἐνύπν. 4, 108, καὶ ἄλλ. μτγν.
 Ἐν-δακρύω· κλαίω· «ὥς ἐνθακρύνει γ' ὁμ-
 μασιν χαρὰς ὅπο· Αἰσχ. Ἀγ. 527, illacrymatur.
 Ἐν-δαδάειναι· ἀντίκειναι, κατατολμᾶ Πουχ..
 Ἐν-δαπακνω· δαπανᾷ εἰς τι Ἀνδρ. Κρητ.
 Ἐν-δαπίος, 3· ἐγγώριος, ἐντοπος ἰθαγε-
 νῆς Μοσχ. 2, 41, Ἀγαθ. 61 (9, 153)· ἄλλ.
 ἐν-δαπὸς π. Νικαιναί. 3· (πρὸβλ. ἐν δαπν
 καὶ ἀλλοδαπός, ὅχι δὲ μετὰ τοῦ Βουτμ.
 παρακτὸν ἐκ τοῦ ἐνδον καὶ ἀπὸ), indigena.
 Ἐν-δαπός, 2· κάπως τραχὺς Διοσκ. pilosus,

Εν-δατέομαι μοιράζω, διανέμω, ἀπονέμω.
«λόγους ἐπονείδιστ' ἔρα» = δυνειδισμούς κάμνω,
δυνειδίζω Εὐρ. Πρ. μ. 218, δυνειδίζω, κατα-
ρῶμαι «τὸ δυσπάρεινον λέκτρον» Σοφ. Τρ.
788. οὕτω δὲ καὶ Δισχ. «Ἐπ. 560 «ὅς τ'
ἐν τελευτῇ τοῦτον ἐνδατεύμενος» (τοῦ Πο-
λυδαίχους), Κῆρα ὁ Σχολ. ἔφη. «εἰς δύο διαι-
ρῶν τὸ ὄνομα, τὸ παλὺ καὶ τὸ νεῖκος» ἔτι
δὲ ὁ Πλατ. πολ. 2, 383 παρεσιόγει ἐκ τοῦ
Δισχ. ἀποσπ. 264 «Ἀπόλλων ἄδων ἐνδα-
τεῖται τὰς ἐμὰς εὐπαθείας καὶ μακράωνας
βίους» = ἐπαινεῖ κατὰ σειράν, ἀπαριθμεῖ.
Παρά Λυκοφρ. 155 καταδροχίζω Παθ. «τὰ
σὰ βέλεα θέλω» ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι»
Σοφ. Οἰ. τ. 205, dividō, distribuo.
Εν-δασυλον λοχμῶδες, δασύ Πουχ.
Εν-δασφίλευομαι εἶμαι ἐλευθέριος, χα-
ρίζω ἀφθύνως Πλουδ. 8, 14.
Εν-δεσμενῶς χαλαρῶς Φωτ. καὶ Σουδ.
Εν-δεσσετέρωσι ὅδ' ἐνδεής.
Εν-δεής, 2' ἔχων ἔλλειψιν, ἔχων ἀνάγκην.
«πολλῶν ἐνδεής», ἀντίθ. τῷ αὐτάρκῃ Πλατ.
πολ. 2, 369, καὶ συχνὰ «πόλλες πολλὰ δι-
ώλου» ἐνδεές στρατηλάτου» Εὐρ. ἰα. 192.
«φιλῶν ἀκοντιστῶν» Θουκ. 3, 97. «ὦν αὐ-
τοὶ ἐνδεές εἰσιν, ὅμοις δὲ πλουτεῖτε» Ἰσοκ.
2, 1. «οὐδὲν ἐνδεές ποιοῦμενος» = οὐδὲν ὑπό-
λοιπον ἀφῆκων Σοφ. Φιλ. 375. «μηδὲν ἐνδε-
ές λιπεῖν Εὐρ. Φοιν. 385. «ἐνδεής τὴν ὕψην»,
περὶ τοῦ Κύνκλωπος Λουκ. ἐνυαλ. θε. 1, 2.
ὁδ. ὑπολειπόμενος, ἀσθενέστερος, πρὸ πάντων.
ἐν τῷ συγρ. «αἰσχρὰ σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον
ξένῳ φανήναι» = νὰ φανῶ εἰς τὸν ξένον ὡς κα-
τώτερος σοῦ Σοφ. Φιλ. 520. «ἐνδεέστερα
φαίνεται τὰ ἡμέτερα πρήγματα» Πρ. 7, 48
καὶ οἱ ἑρμ. - τῇ παρασκευῇ = εἰς τὸν ἐξοπλι-
σμόν Θουκ. 2, 87. - ταῖς οὐσίαις Ἰσοκ. 4,
105 καὶ ἄλλ. «τὰ κρείσσω μηδὲ τάνδεα λέ-
γων» = τὰ χειρότερα Σοφ. Οἰ. Κ. 14, 32.
ἔτι δὲ «γένος οὐδενὸς ἐνδεής» = οὐδενὸς ὑπο-
λειπόμενος εἰς τὴν καταγωγὴν Ξεν. Ἑλλ. 7,
1, 23. «ἐνδεαστέροι τι ἡμῶν ὅτι οὐ πεπαί-
δευνται», Κυρ. 2, 2, 1. «τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ
πράξει» = ὀλιγωτέρον ἢ ὅτι δύνανται τις Θουκ.
1, 70. ὁδ. μὴ ἐπαρκῆς, ἀντίθ. τῷ ἱκανῶς
πρὸς τὸν πόλεμον Πλατ. Πρωτ. 322. ἀτε-
λεῖς = συνηῆκαι Θουκ. 8, 36. τὸ ἐνδεές =
τὸ περιωρισμένον τοῦ πνεύματος, 8, 83. «ἐν
τῷ σώματι ἐνδεές τι ἔχειν» = ἔχω ἔλλειψιν
τινα, ἐλάττωμά τι Ξεν. Κυρ. 8, 1, 40. Πα-
ρατηρητέον ἔτι τὸ «σμηκεῖς τινος ἐνδ. εἶμι
πάντ' ἔχειν» Πλατ. Πρωτ. 329. ἑπὶ. «ἐνδεές
ἔχων τινός» = ἔχω ἔλλειψιν Πλουτ. Νικ.
27, ἀντίθ. τῷ ἱκανῶς Πλατ. Φαῖδ. 88. «ἐν-
δεέστερος ἔχων», 74, Θουκ. 4, 39, indigus.
Εν-δεῖα, ἡ' ἔλλειψις, ἀνάγκη, ἀντίθ. τῷ
πλεονεξίᾳ Πλατ. Τιμ. 82, ὑπερβολή, Πρωτ.
357, περιουσία, Παργ. 487. «πλήρωσις τῆς
ἐνδεείας», 496. «ὅσον ἐνδεᾶν ἔχει», Τιμ. 70,
δὲ ἐνδεῖα = δὲ' ἔλλειψις, ἐνεκα ἀνάγκης Δημ.
18, 257. ἔτι δὲ «μετ' ἐνδεείας», ἀντίθ. τῷ
«μετ' εὐπορίας», 45, 67. «ἔτι δὲ εἰς τὸ πλ.
Πλατ. Φιλ. 51, πρὸ πάντων. ὁ Πωλυδ. συχνὰ
καὶ σώματος ἐνδεῖα = ἔλλειψις, ἐλάττωμα

Ξεν. Κυρ. 8, 2, 22. πρὸλ. ἐνδεῖα, indigentia.
Εν-δεῖμα, τὸ' ἐνδεῖς, ἀποδεδεῖσθαι. ὅτι
Πλατ. Κριτ. 110. - ἐνδεῖας = δῆλωσις ἐνδε-
ας Δημ. 19, 256, indiciū.
Εν-δεῖνυμι δεικνύω. «ἐπένδοτος δ' οὐκ
ἐνδεῖνυμι λόγος» Δελίου Πινδ. Ὀ. 7, 58.
«πρὶν γ' ἂν ἐνδεῖω τί δεῖν» Σοφ. Οἰ. κ.
48. «ὅσοις τοῖς πάρος αἰχμάν» = πρὸς θίαν
Δισχ. Πρ. 404. «τὴν αὐτὴν ὁμοιότητα ἐν
ἀμφοτέραις οὖσαν» Πλατ. πολιτ. 278. «μετ'
ἀπαρ. καταδεικνύω», 308. Πρὸ πάντων, ἐν-
νύπιον δικαστηρίου δεικνύω, κατηγοροῦν κα-
ρακευάζω. «(ἐνδεῖς) ἔμην τὸν ἄνδρα» Ἀν-
δοκ. 2, 14. ἐνδεχθεῖς Αὐσ. 6, 15. «ὅς ἐν τῷ
αὐτῷ ἐνδεδείκται», 20 ὡς καὶ Πλατ. ἀπολ.
32. Μέσ. ἀ. παρ' Ὁμ. μόν. Ἰλ. τ. 83. «Πη-
λεΐδῃ ἐνδεξομαι», παρὰ τῶν ἀρχαίων ἐξ-
γούμ. Θέλω στραφῇ πρὸς αὐτόν, καὶ ἀπολο-
γῇ ἡ πρ' αὐτῷ, κυρ. θέλω κηρυχθῇ κατ' αὐ-
τόν πρὸλ. Δημ. 17, 113. «ἐνδεκνύμενος τὸ
πρῆσβεσι», ὡς καὶ 160. οὗτοι δ' ἐχαρίζοντο
πάντ' ἐνδεκνύμενοι καὶ ὑπερβολακύνοντες ἑ-
καίνων» δεικνύομαι πρὸς τινα πρόθυμος, ἀπα-
κτὴ τὴν ἀγάπην τινός, τὸν κεράζω πρὸλ. γ. γ.
6) ἀποδεικνύω, ἐλέγχω, ἐξελέγχω. «ἐνδε-
κνυμαι ὅτι οὐ σοφός ἐστι» Πλατ. ἀπολ. 23,
καὶ οὕτω συχνὰ οἰδόν ἐστι τὸ πρᾶγμα», Κρατ.
428, Ξεν. Κυρ. 8, 3, 24. - εὐνοῖαν = εὐ-
κνῶσι, ὁδὸς ἐνδεῖας τούτων Ἀριστ. πλ. ἀθ.
καὶ Ξεν. Ἀν. 6, 1, 19. «τὴν αὐτῶν
γνώμην» = φανερώων, ἐξαγγέλλω Πρ. 8,
141. «ἔτι δὲ μετὰ μετῴ. αὐτῷ θεῷ γεγῶσ
ἐνδεξομαι» = θέλω δεῖξαι εἰς αὐτόν ὅτι ἐμὴ
θεὰ Εὐρ. Βάκχ. 97, Ξεν. Κυρ. 1, 6, 10. Πρὸ
πάντων. γ. γ.) φέρω πρὸς ἀπόδειξιν, ἀλαζονί-
μαι, ἐπιδεικνύομαι. - καὶ ἡ καλλωπί-
σθαι Πλατ. Πρωτ. 307. ὁδ. «Ἀλέξ. ἀνδρῶν»
θέλω νὰ συστηθῶ εἰς αὐτὸν Δισχ. ν. 3, 216.
(ὁδ' ἀνωτέρω α.) καὶ πρὸλ. Ἀριστοτ. οἰκ.
2, 33, Πλουτ. Κικ. 15, ostendo.
Εν-δεῖκτης, ὁ' ὁ δεικνύων, κατηγοροῦν
Φιλοστ. delator.
Εν-δεῖκτης, 3' ὁ δεικνύων, τινὸς Γαλην.
ἔτι δὲ κατηγοροῦν Δ. Λασρ. 3, 51. ἑπὶ. - ὡς
Γαλην. ostentator.
Εν-δεῖκτης, 2' ὁ τιμωρούμενος διὰ πρᾶ-
τίμου Ἐπιτρ. εὐρεθ. ἐν Μαντινείᾳ.
Εν-δεῖμάτος, 2' φέδου πλήρης Ἰαμβλ.
προτρ. 127.
Εν-δεῖματός, φέδου πλήρης εἶμαι γλῶσσ.
Εν-δεῖνας, 2' λίαν δεινός, φοιτῶν θεμ. λ. 4.
Εν-δεῖξίς, ἡ' τὸ δεικνύειν α.) ἡ ἀποδείξις
Πλατ. νόμ. 12, 966 καὶ μετῴ. 6) τὸ ἐπιδει-
κνύειν, φανερώων Πολυδ. 3, 38, 5. πρὸ
πάντων. ὅπως ἀποκρίσσω τὴν ἀγάπην τινός. ἡ
πρὸς Ἀλέξανδρον ἐνδ. ἡ Δισχ. ν. 3, 219.
γ) ἡ ἐνδεῖς, κατηγορία Ἀνδοκ. 1, 10 καὶ
συχνὰ παρὰ ῥήτορι. ἐν νόμῳ Δημ. 24, 22.
«ἐνδ. ἔστω αὐτὸν πρὸς τοὺς θεομυθεύτας» ἀρ-
λεξ. ὅπου τὸ ἐγκλημα εἶναι τετελεσμένον,
ὅπως ἐνεργηθῇ ἡ νόμιμος ποινή.
Εν-δεῖκα, οἱ, αἱ, τὰ' ἐνδεκα ἀπὸ Ὁμ.
πανταγοῦ. αἱ ἐνδεῖκα ἐν Ἀχθίνας ἔσαν
ἀρχὴ ἐνδεκα ἐνδρών, οἵτινες αἶχον ἐν

*Ἄνδρ. 1238. Πόλλακ. δὲ ἀπρὸς ὧπ. εἶνε ἐπι-
 τετραμμένον, πηγαίνει, εἶνε δυνατόν «καθ' ὅσον» καὶ «εἰς ὅσον ἐνδέχεται» Πλατ. Φαίδρ. 271, πολ. 6, 501. «τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τοχόντα ποιεῖν» = οἱ κακοὶ δύνανται νὰ κάμωσιν Ἰσοκ. 1, 48. «-αὐτῷ ἔλθειν» Δημ. 32, 25. «οὐκ ἐνδέχεται ζῆν ἀνευ κακοῦ τινος τοῦτον» Διφιλ. π. Ἀθην. 6, 227. Συχνὰ παρ' Ἀριστοτ. «δοκεῖ ἐνδέχεσθαι, ἥθ. Νικ. 1, 5, 6. «τὰ ἐνδεχόμενα ἄλλως ἔχειν» = ὅσα δύνανται νὰ ἔχωσι καὶ ἄλλως, 6, 6. «εἰς τὸ ἐνδεχόμενον» = κατὰ τὸ δυνατόν Ὑπερίδ. π. Στοβ. ἀνθ. 124, 36, Πλουτ. παιδ. ἀγ. 4. «ἐκ τῶν ἐνδεχομένων» Ξεν. ἀπορν. 3, 9, 4. «κατὰ τὸ ἐνδ.» Δ. Ααρ. «ἐφ' ὅσον ἦν ἐνδεχόμενον» Δ. Σικ. 1, 93. «καὶ ἐνδεχόμενα τιμωρίζαι» = αἱ νόμοι τιμὰ Ἀνκοῦργ. 119 καὶ μτγν. admitto, recipio.
 Ἐν-δεχομένως, ἐπὶρ. κατὰ τὸ δυνατόν Δημ. 18, 165, ἐν τῇ ψηφισματι Πολυδ. 21, 9, 3. Ἐν-δέω, δένω, προσδένω, σπηρεῖ δένω, εἰς τι δένω Ὀδ. ε, 260, καὶ μτγ. «Ζεὺς ἐνέδησέ με ἄτην» = ὁ Ζ. με ἔδεσεν εἰς τὴν συμφορὰν, ὥστε δὲν ἤδυνήθη νὰ λυθῇ πάλιν ἀπ' αὐτῆς. Ἰλ. 6, 111, ι, 18, Σοφ. Οἰ. Κ. 530. «ἀναγκάζει ἐνδεῖν» Ἡρ. 1, 11 καὶ παθ. 9, 16. ἔτι δὲ «ἀνέχοις ἐνδεδεῖσθαι», 3, 19. παρ' Εὐρ. καὶ μέσ. «ἀρκοῖς ἐνδησαμένα ποσιν» = δέσασα πρὸς ἐαυτήν, Μηδ. 162. «μοχλοῖσιν ἐνδήσαντες» Ἀριστ. σφ. 113. «τὸν τοῦ Κόρου δασμὸν εἰς τὸν νόμον» Πλάτ. νόμ. 3, 695. «-φυγῆς περισσόθεν εἰς σάμα», Τίμ. 43. ἔτι δ' «ἐν τῷ σώματι ἐνδεθῆναι», Φαίδ. 92. «ἐνδεδεμένος τῇ χάριτι τις» = δεμένος πρὸς τινὰ διὰ χάριν Πολυδ. 20, 11, 10. «-εἰς τὴν πίστιν», 6, 17, 8. «-εἰς πολλὰ συναλλάγματα» = γενομένων, 13, 1, 3. «Εἰ δ' ἐνδεδεμαι μανίας» Ἐπ. ἀδ. 10 (12, 88), περὶ μανιώδους ἔρωτος, «ἐνδεδεμένοι ἀστέρες» = ἀπλανεῖς ἀστέρες Ἀριστοτ. π. οὐραν. 2, 8. Εἰς τὸ μέσ. ὡς ἀνωτέρ. «συκοφαντήν ἔφαγε ὥσπερ κέραμον ἐνδησάμενος» Ἀριστ. Ἀγ. 905. «δεσφὴ θεοκρ. 24, 27 καὶ μτγν. «ἄς (νήσους) ἐνδέχεται Αἰγαίον ὁδῶν» Ἀρχιμην. 1 (Παράρτ. 15). «-πλίνθους εἰς ἀσφαλτόν» Δ. Σικ. 2, 7, illigo Ἐν-δέω (ἴδε δέω, δεῖ) ἔγω γροῖαν, εἰμαι ἑλλίπης, ἑλλείπω «ὅσον ἐνδέουσι αἱ εἰκόνες ταῦτά ἔγειν ἐκείναις, ὧν εἰκόνες εἰσιν» = ὅσον λαίπει εἰς αὐτάς, ὥστε Πλατ. Κρατ. 432. «τὴν μουσικὴν ἔφαμεν ἐνδεῖν καθαρότητος», Φιλ. 62, ἀντιθ. τῷ περιεῖναι, πολ. 3, 416. «τίνος ἐνδόμεν, μὴ οὐ χωρεῖν» = τί μᾶς λείπει ἀπόρη; Εὐρ. Τρ. 772. «ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ σφαιρῇ» Λουκ. Τυρανν. 10 καὶ συχνὰ ἔτι δὲ ἀπρὸς. λείπει τι εἰς τινὰ, τινὶ τίνος, π. γ. «τοῦ Ἰσού ἡμῖν ἐνδεῖ» Πλατ. Εὐδοκ. 292. «πολλὸν ἐνδεῖ αὐτῷ» Ξεν. Ἀν. 7, 1, 41 καὶ οἱ ἐξ. ἰσχυρότερον τοῦ προσδεῖ Δημ. 1, 19. «τί οὖν ὑπάρχει ἢ τίνος ἐνδεῖ» Ξεν. Κυρ. 4, 3, 8. Μῆσ. σπηρεῖται, πάσχω ἑλλείψιν - δριμύτης Πλατ. πολιτ. 311. «πατριώτων ἐνδεηθέντες» Ξεν. Κυρ. 6, 2, 30 καὶ συχνὰ μτγν. Πλουτ. Ἀριστ. 25. ἔτι δὲ περὶ πραγμάτων «οἷκος ἐνδόμενος οἰκιστῶν» Ξεν. Κυρ. 2, 2, 26.

Ἐν-δηέω, δωρ. Ἐνδεάτε, ἴδας, ἡ - θυγ. Χείρωνος (ἢ Σκίρωνος Σχολ. Ἰλ.) καὶ Καρ-
 κλοῦς, οὗζ. Αἰακοῦ, μήτ. Πηλέως Πινδ. Ἀπολλ. Ἐν-δηλος, 2. ἔπιτετ τὸ ἀπλοῦν, ἐπ. νερός, προφανής. «ἄρ' ἐνδηλα καὶ σαφὴ λέγει» Σοφ. Ἀντ. 401. Ἀριστ. ἱεπ. 1277. μετὰ μετγ. «ἐνδηλός τι γίνετο ἀγρόμενος Πλατ. Φαίδ. 88. «ἐνδηλότατα προὔλεγον» Θουκ. 1, 139, manifestus.

Ἐν-δημέω. εἰμαι εἰς τὸν τόπον, εἰς τὴν πα-
 τρίδα μου Λυσ. 9, 5 καὶ μτγν. «Εἰ δὲ μετ' ἐνδεδημῆκεν ὁ θεὸς εἰς τὴν ἐμὴν ψυχὴν» Χαρτ. 6, 3, adsum.

Ἐν-δημία, ἡ παρουσία Πουχ. καὶ Ἐπιγρ. 1331 καὶ συχνὰ, praesentia.

Ἐν-δήμιος, 2. ἐνδημιος, ἐπιδήμιος Ὀππ. ἀλ. 4, 264.

Ἐν-δημιό-υργέω. ἐντὸς τίνος παρασκευάζω Πλουτ. ἥθ. σ. 664.

Ἐν-δημιος, 2. ὁ εἰς τὸν λαόν, ἐντόπιος Ἀισχ. ἔλ. 666. παρὼν, Χο. 563, ἀντιθ. τῷ ξένος Πα. ἔρ. 223. ἀποδημηταί, ἀντιθ. εἰς τὸ ἐνδημιότατος, οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ παλ. στον μένουσι πάντοτε εἰς τὴν πατρίδα Θουκ. 1, 70. Παρ. Ἀίχιν. 1, 20, 21 εὐρηται «ἀρχὴ ἐνδ.» ἔναντι. εἰς τὸ δ. περὶ ὁρίων = πόλεμος = ἐμφύλιος πόλ. Δ. Ἀλ. 8, 83, ἰδιόζων ἐπὶ τὸν λαόν, ἐπιχωρίων, ἐθνικός - ν. ο. σ. ἡμα. τὰ Ἰπποκρ. Ἐν γέν. αὐτοῦ εὐρισκόμενος, ἐπὶ δὲ περὶ ξένων Ἀν. τακτ. 10.

Ἐν-δηρυν. τόπος ἐν Ἀσλαμιά Πτολ.

Ἐν-δία, ἡ μεσημερία Πουχ. ἴδ' ἐνδοσ.

Ἐν-δια-δᾶλλω. περὶ τίνος διαβάλλω Λουκ. π. διαβολ. 24.

Ἐν-δια-γράφω. ἐντὸς διαγράφω Γρ. Νου.

Ἐν-διάγραφος, ῥηθός. Ἐναγρος. ἔπων. Ἀρ. τέμιδος Πουχ.

Ἐν-δια-ἀερ-ἀνερι-νύχ. εἰς τὸν ἀε-
 ρα ὡς ἀνήρ διακορυμνῶν Ἀριστ. εἰρ. 831, περὶ τὴν ποιητῶν τῶν διθυράμβων, κατὰ τὴν εἰκασ. τοῦ Ῥεσιγίου ἐνδιακριαθερινήχ. τῶν

Ἐν-δια-ἀέριος. ἴδ' ἐνδοσ.

Ἐν-διάζω. ἐντὸς τίνος ὀφείλω «ἐνεδιάζω» εἰσενεπλάκη Πουχ.

Ἐν-διάζω (ἐνδοσ.) ἡσυχάζω τὴν μεσημ. ὅριαν Πλουτ. Ρωμ. 4, Λουκυλλ. 16.

Ἐν-διά-θετος, 2. ὁ ἐν τῇ διαθέσει, ἐψο-
 χῇ ἐνδόμυχος - λόγος = ὁ, τι τις ἐνδομύ-
 χως ἐν τῷ νῷ σκέπτεται, κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τὸ ἐκφραζόμενον τὸ προφανικὸν ἢ «ἐν προφασί» Φίλων. καὶ ἄλλ. μτγν. ἔτι δὲ βαθεῖα εἰς τὴν ψυχὴν ἐντετυπωμένας. Ἰπρί. «ἐνδιαθέτως λέγειν» ῥητ.

Ἐν-δια-θέω. πρέγω διὰ τίνος Γρ. Νου.

Ἐν-διαθῆκη. διαθῆκη Ἀρεται. σ. 931.

Ἐν-διά-θηκος, λόγος. παρ' ἀγραφος Πουχ. οὗτος καὶ αἱ κανονικαὶ βίβλοι λέγονται ἐνδι-
 ἰθηκος Ἐριγέ. Φιλοκ. κ. 3, σ. 21. ἰπρί. ἐνδιαθῆκος Κερύην.

Ἐν-δια-θρόπτομαι. θρόπτομαι, χαμνῶ τσακίσματα πρὸς τινὰ, τινὶ Θεοκρ. 3, 36.

Ἐν-δια-τύομαι, ἰών. -τύομαι. ἐντὸς τι-
 νος διατρέβω, κατοικῶ - ἐν τῇ τειρῇ Ἡρ. 8, 41. «-οἰκία ἡδίστη ἐνδαιτάσθαι» Ξεν.

ἀπομν. 3, 8, 8 καὶ μτγν. μτφ. «-ἡ ἐπίνοια ἐν ἡμῖν ἐνδιαίτῃται» Πλουτ.

Εν-διαίτημα, τό οἶκον, κατοικία Δ. Ἀλ. 1, 37 καὶ ἄλλ. μτγν. Ἀππ. ἐμφ. π, 2, 143· τόπος ἡδονῆς, διασκεδάσεως Πολυδ. 1, 74.

Εν-διαίτητον, τό ἐνδιαίτημα Κωνστ. Βασίλ. Μακ.

Εν-διαί-κειμαι· ἐντός τινος κεῖμαι, εἶμαι Ἰωσ. ἀρχ. 12, 2, 8.

Εν-διαί-κειμένως· ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἐνδομύως ἐνέ τις διατεθειμένος, διανοεῖται Ἑρμογ. πρβλ. ἐνδιαθέτος.

Εν-διαί-κοσμέω· ἐντός τινος διακοσμῶ Ὡκελλ. 3, 1, digero.

Εν-διαί-αλλάσσω, ἡ -ττω· ἐντός τινος μεταβάλλω Ἀριστ. φυσιογν. 1, 1111α10.

Εν-διαί-μένω· διαρκῶς ἐντός τινος μένω Δ. Ἀλ. 8, 62.

Εν-διαί-πλέκω· ἐντός τινος διαπλέκω Γρ. Νυσ. τ. 1, σ. 404.

Εν-διαί-πρέπω· διαπρέπω, ἐξέχω εἰς τινί Εὐστ. Ὁδ. σ. 1941.

Εν-διαί-ρρέω· ἐντός διαρρέω Γρ. Ν. σ.

Εν-διαί-σκευάζω· διασκευάζω εἰς τι Σχολ. Ἰλ. γ, 393, interpol.

Εν-διαί-σκευος, 2· ἔχων πάντα τὸν ῥητορικὸν στολισμὸν Ἑρμογ. πεύρεα, τ. 1, σ. 62.

Εν-διαί-σπεύρω· ἐκτείνω εἰς τι, διασκορπίζω μτγν. «ἐνδιασπερεῖα διαφοραῖς» Πλουτ. Νομ. 17, intersero.

Εν-διαί-στέλλομαι· εἰς τι ἐξηγοῦμαι, διασηνίζω Στοδ. ἐκλ. ἡθ-2, 7, expleo.

Εν-διαί-στρέφω· εἰς τι διαστρέφω Εὐσεβ. Ἰω. 1, 1, σ. 20· ἐπὶ ἐνδιαστρόφως = διαστραμμένα· καὶ φύλλως Εὐσεβ.

Εν-διαί-τακτος, 2· προγραμμαμένως, διατεταγμένως Ἀνδρ. Κοητ.

Εν-διαί-τάσσω· ἐντός τινος μετ' ἄλληλα ὥστω καὶ τακτοποιῶ· στρατὸν Ἦρ. 7, 59.

Εν-διαί-τελέω· ἐντός διατελῶ Μιχ. Ἀποστ. παροιμ.

Εν-διαί-τίθημι· ἐντός διατίθημι Πλωτίν.

Εν-διαί-τριβή, ἡ· τόπος ἐν ᾧ διατρίβει τις· λιμὴν = ἀγορὰ καὶ ἐνδιατρίβει Πανχ.

Εν-διαί-τρίβω· ἐντός τινος, εἰς τι διατρίβω, με αὐτὸ περὶ τὸν καιρὸν μου Πλατ. Γοργ. 484 καὶ ἄλλαχού· πρὸ πάντ. περὶ πνευματ. ἀσχολιῶν· λόγους Λουκ. Νιγρ. 7· περὶ τῆν μουσικὴν Ἀθην. 14, 623. Ἐπὶ τόπου Θουκ. 5, 12· αὐτόθι Δημ. 33, 5· τῇ γὰρ Πωλ. 3, 88· «κατὰ τὴν Ἰταλίαν» Δ. Σικ. 14, 107· ἔτι δὲ «τοιοῦτοις ἀνθρώποις» = μεταξὺ τοιούτων ἀνθρώπων Λουκ. Ἀλεξ. 33· συγὰ παρὰ ῥήτορι, περὶ μὲ τὸν καιρὸν μου, χρυσωτρίδω, βραδύνω· «ἐνδιατρίβει καὶ οὐδὲν ἐποίησεν» Δημ. 48, 20· ἐπὶ δὲ προστιθεμένου τοῦ χρόνου Ἀριστ. βατρ. 714, Θουκ. 2, 85 καὶ μετὰ· «πλέοντες, 3, 29· «ἐν τοῖς καλοῖς ἐὰν ἐνδιατρίβει τὴν ὄψιν» = ἀφῆν τὸ βλέμμα νὰ διατρίβω ἐπὶ τὸν ὥραιον Ξεν. Κυρ. 5, 1, 15.

Εν-διαί-τριπτόν· δεῖ ἐνδιατρίβειν Λουκ. 19, συγγρ. 6.

Εν-διαί-τριπτικός, 3· ἀσμένως εἰς τι διατρίβων· «-τόποις καὶ πράγμασι τοῖς αὐτοῖς» Μ. Ἀντ. 1, 16.

Εν-διαί-τριπτος, 2· χρόνος καθ' ὃν τις διατρίβει Εὐκ. Μ. σ. 342.

Εν-διαί-αυγίω· ἐντός λάμπω Σχολ. Ἀράτ. 109.

Εν-διαί-φαίνομαι· εἰς τι διαφαίνομαι Γρ. Νυσ.

Εν-διαί-φθεῖρω· ἐντός τινος διαφθεῖρω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω Ἰπποκρ. καὶ Πλουτ. ἡθ. σ. 658.

Εν-διαί-φθλάσσω, ἡ -ττω· ἐντός διαφυλάττω Θεοφίλ. Βουλγ.

Εν-διαί-χειμάζω· διαχειμάζω εἰς τι· «νῆσω Στρατ. 2, σ. 100.

Εν-διαί-χρίω· ἐντός τινος χρίω, ἀλείφω.

Εν-διαί-ῶν (ἐνδίας)· εἰς τὸ ὑπαίθριον, ἐν γένει εἰς ἕνα τόπον διατρίβω, ἐντός τινος κατοικῶ· «ὁλοκαγῶν-ἐνδίασσε βαίτοις» Ἀγαθ. 25 (5, 292)· «ἐνδιασσε Θεοκρ. 22, 44· μτφ. «-ἐλπίς ἐνδίασι ὅμασι» Παυλ. Σιλ. 17 (5, 270)· ἔτι δὲ μέσ. Ὁμ. Ὀν. 32, 9· «μὲν, «ποιμένεις μάλα ἐνδιασσαν» = ἀφῆν τὰ πρόβατα νὰ βόσκωσιν εἰς τὸ ὑπαίθριον Θεοκρ. 16, 38, meridior.

Εν-διαί-δύσκω· διδῶσκω Σχολ. Φιλ. 851.

Εν-διαί-δύσκω· ἐνδύσκω Μαρκ. 15, 17 καὶ μτγν. ἔτι δὲ παθ.

Εν-δίδωμι· ἐντός τινος δίδω· 1) εἰς τὴν χεῖρα δίδω, ἐγγχειρίζω· τινὶ τὴν φιλόλην Ξεν. Κυρ. 1, 3, 8· «καί μοι χερσὶ τις ἐνδύτω στήριγμα» Εὐρ. 1. Α. 617· καὶ πολλά.

Εν-γέν. παραδίδω, καταλείπω, «-ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς» Ἀριστ. πλ. 781· «τῇ τῷ γη Εὐκ. Τρω. 687· «-ἐαυτὸν τῷ ἀπίστῳ» Πλατ. Φαῖδρ. 241· «πῶλιν, τὰ πράγματα» Θουκ. 4, 89· «-πράγματα ἐνδοῦναι τῷ δήμῳ» = καταλείπω τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας εἰς τὸν λαόν, 2, 65· «τοῖς πολέμοις, ὑπεννοομένης προδοσίας Πλατ. πολ. 8, 567, Ξεν. καὶ ἄλλ. «-ἐπὶ τὴν τοιαύτην αἴρεσιν» = τοιοῦτον σχέδιον ἐπιχειρῶ Πολυδ. 9, 33, 11· 2) δίδω, ὑποβάλλω· «πρόφασιν τινε Θουκ. 2, 87 καὶ οἱ ἑτεῖς· λαθὲν Ἀριστ. Ἰππ. 844, ὡς καὶ «-ἀφορμὰς λόγων» Ἠὸρ. Ἰκ. 1239· «καὶ τὸν = παρέχω εὐκαιρίαν Δημ. 4, 18· «-τὴν ῥυθμὸν αἰσθάνειν τοῖς ἀνθρώποις», Πλατ. νόμ. 674· «-ὕποψιν, ὡς οὐκ εἰσὶ θεοί», 10, 887· ἔτι δὲ «-λόγῃ σπασμὸν ἐνδιδούσας» = προξενούσας Θουκ. 2, 49· «-ἐλπίδας τινὶ = δίδω, ἐμποῖω ἔλπ. Πλουτ. Ἀλκ. 14· 3) φέρω εἰς φῶς, ἀποδεικνύω· «-δικαιοσύνην καὶ πιστότητα» Ἦρ. 7, 52· «-μαλακὸν οὐδὲν» = δὲν δεικνύω οὐδὲν ἐπισκέψ, οὐδὲμίαν ἐνδοῦναι, 3, 51, 105, Ἀριστ. πλ. 488 καὶ Εὐρ. Ἰλ. 508· 4) δίδω ὀρέζω, πρὸ πάντων τὸν τόνον Λουκ. ῥητ. κ. 13· «τὸ πρῶτον σύνθημα τοῖς λακισταμονοῖς πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι» αὐτόθι· πρβλ. Πολυσιν. 1, 10 καὶ Δ. Ἀλ. 7, 72· «-ἐνδίδουσαν τοῖς ἱπποῖς τὸ ὄργανον τοῦ μέλους» Ἀθην. 1, 2, 520· «καὶ ἐνδοῦσιν» 5) ἐνδίδω, ἐπιτρέπω· «λόγον» = σπασμὸν Εὐκ. 109.

Εν-διδύσκω· διδῶσκω Σχολ. Φιλ. 851.

Εν-διδύσκω· ἐνδύσκω Μαρκ. 15, 17 καὶ μτγν. ἔτι δὲ παθ.

Εν-δίδωμι· ἐντός τινος δίδω· 1) εἰς τὴν χεῖρα δίδω, ἐγγχειρίζω· τινὶ τὴν φιλόλην Ξεν. Κυρ. 1, 3, 8· «καί μοι χερσὶ τις ἐνδύτω στήριγμα» Εὐρ. 1. Α. 617· καὶ πολλά.

Εν-γέν. παραδίδω, καταλείπω, «-ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς» Ἀριστ. πλ. 781· «τῇ τῷ γη Εὐκ. Τρω. 687· «-ἐαυτὸν τῷ ἀπίστῳ» Πλατ. Φαῖδρ. 241· «πῶλιν, τὰ πράγματα» Θουκ. 4, 89· «-πράγματα ἐνδοῦναι τῷ δήμῳ» = καταλείπω τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας εἰς τὸν λαόν, 2, 65· «τοῖς πολέμοις, ὑπεννοομένης προδοσίας Πλατ. πολ. 8, 567, Ξεν. καὶ ἄλλ. «-ἐπὶ τὴν τοιαύτην αἴρεσιν» = τοιοῦτον σχέδιον ἐπιχειρῶ Πολυδ. 9, 33, 11· 2) δίδω, ὑποβάλλω· «πρόφασιν τινε Θουκ. 2, 87 καὶ οἱ ἑτεῖς· λαθὲν Ἀριστ. Ἰππ. 844, ὡς καὶ «-ἀφορμὰς λόγων» Ἠὸρ. Ἰκ. 1239· «καὶ τὸν = παρέχω εὐκαιρίαν Δημ. 4, 18· «-τὴν ῥυθμὸν αἰσθάνειν τοῖς ἀνθρώποις», Πλατ. νόμ. 674· «-ὕποψιν, ὡς οὐκ εἰσὶ θεοί», 10, 887· ἔτι δὲ «-λόγῃ σπασμὸν ἐνδιδούσας» = προξενούσας Θουκ. 2, 49· «-ἐλπίδας τινὶ = δίδω, ἐμποῖω ἔλπ. Πλουτ. Ἀλκ. 14· 3) φέρω εἰς φῶς, ἀποδεικνύω· «-δικαιοσύνην καὶ πιστότητα» Ἦρ. 7, 52· «-μαλακὸν οὐδὲν» = δὲν δεικνύω οὐδὲν ἐπισκέψ, οὐδὲμίαν ἐνδοῦναι, 3, 51, 105, Ἀριστ. πλ. 488 καὶ Εὐρ. Ἰλ. 508· 4) δίδω ὀρέζω, πρὸ πάντων τὸν τόνον Λουκ. ῥητ. κ. 13· «τὸ πρῶτον σύνθημα τοῖς λακισταμονοῖς πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι» αὐτόθι· πρβλ. Πολυσιν. 1, 10 καὶ Δ. Ἀλ. 7, 72· «-ἐνδίδουσαν τοῖς ἱπποῖς τὸ ὄργανον τοῦ μέλους» Ἀθην. 1, 2, 520· «καὶ ἐνδοῦσιν» 5) ἐνδίδω, ἐπιτρέπω· «λόγον» = σπασμὸν Εὐκ. 109.

Εν-διδύσκω· διδῶσκω Σχολ. Φιλ. 851.

Εν-διδύσκω· ἐνδύσκω Μαρκ. 15, 17 καὶ μτγν. ἔτι δὲ παθ.

Εν-δίδωμι· ἐντός τινος δίδω· 1) εἰς τὴν χεῖρα δίδω, ἐγγχειρίζω· τινὶ τὴν φιλόλην Ξεν. Κυρ. 1, 3, 8· «καί μοι χερσὶ τις ἐνδύτω στήριγμα» Εὐρ. 1. Α. 617· καὶ πολλά.

Εν-γέν. παραδίδω, καταλείπω, «-ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς» Ἀριστ. πλ. 781· «τῇ τῷ γη Εὐκ. Τρω. 687· «-ἐαυτὸν τῷ ἀπίστῳ» Πλατ. Φαῖδρ. 241· «πῶλιν, τὰ πράγματα» Θουκ. 4, 89· «-πράγματα ἐνδοῦναι τῷ δήμῳ» = καταλείπω τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας εἰς τὸν λαόν, 2, 65· «τοῖς πολέμοις, ὑπεννοομένης προδοσίας Πλατ. πολ. 8, 567, Ξεν. καὶ ἄλλ. «-ἐπὶ τὴν τοιαύτην αἴρεσιν» = τοιοῦτον σχέδιον ἐπιχειρῶ Πολυδ. 9, 33, 11· 2) δίδω, ὑποβάλλω· «πρόφασιν τινε Θουκ. 2, 87 καὶ οἱ ἑτεῖς· λαθὲν Ἀριστ. Ἰππ. 844, ὡς καὶ «-ἀφορμὰς λόγων» Ἠὸρ. Ἰκ. 1239· «καὶ τὸν = παρέχω εὐκαιρίαν Δημ. 4, 18· «-τὴν ῥυθμὸν αἰσθάνειν τοῖς ἀνθρώποις», Πλατ. νόμ. 674· «-ὕποψιν, ὡς οὐκ εἰσὶ θεοί», 10, 887· ἔτι δὲ «-λόγῃ σπασμὸν ἐνδιδούσας» = προξενούσας Θουκ. 2, 49· «-ἐλπίδας τινὶ = δίδω, ἐμποῖω ἔλπ. Πλουτ. Ἀλκ. 14· 3) φέρω εἰς φῶς, ἀποδεικνύω· «-δικαιοσύνην καὶ πιστότητα» Ἦρ. 7, 52· «-μαλακὸν οὐδὲν» = δὲν δεικνύω οὐδὲν ἐπισκέψ, οὐδὲμίαν ἐνδοῦναι, 3, 51, 105, Ἀριστ. πλ. 488 καὶ Εὐρ. Ἰλ. 508· 4) δίδω ὀρέζω, πρὸ πάντων τὸν τόνον Λουκ. ῥητ. κ. 13· «τὸ πρῶτον σύνθημα τοῖς λακισταμονοῖς πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι» αὐτόθι· πρβλ. Πολυσιν. 1, 10 καὶ Δ. Ἀλ. 7, 72· «-ἐνδίδουσαν τοῖς ἱπποῖς τὸ ὄργανον τοῦ μέλους» Ἀθην. 1, 2, 520· «καὶ ἐνδοῦσιν» 5) ἐνδίδω, ἐπιτρέπω· «λόγον» = σπασμὸν Εὐκ. 109.

Εν-διδύσκω· διδῶσκω Σχολ. Φιλ. 851.

Εν-διδύσκω· ἐνδύσκω Μαρκ. 15, 17 καὶ μτγν. ἔτι δὲ παθ.

Εν-δίδωμι· ἐντός τινος δίδω· 1) εἰς τὴν χεῖρα δίδω, ἐγγχειρίζω· τινὶ τὴν φιλόλην Ξεν. Κυρ. 1, 3, 8· «καί μοι χερσὶ τις ἐνδύτω στήριγμα» Εὐρ. 1. Α. 617· καὶ πολλά.

Εν-γέν. παραδίδω, καταλείπω, «-ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς» Ἀριστ. πλ. 781· «τῇ τῷ γη Εὐκ. Τρω. 687· «-ἐαυτὸν τῷ ἀπίστῳ» Πλατ. Φαῖδρ. 241· «πῶλιν, τὰ πράγματα» Θουκ. 4, 89· «-πράγματα ἐνδοῦναι τῷ δήμῳ» = καταλείπω τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας εἰς τὸν λαόν, 2, 65· «τοῖς πολέμοις, ὑπεννοομένης προδοσίας Πλατ. πολ. 8, 567, Ξεν. καὶ ἄλλ. «-ἐπὶ τὴν τοιαύτην αἴρεσιν» = τοιοῦτον σχέδιον ἐπιχειρῶ Πολυδ. 9, 33, 11· 2) δίδω, ὑποβάλλω· «πρόφασιν τινε Θουκ. 2, 87 καὶ οἱ ἑτεῖς· λαθὲν Ἀριστ. Ἰππ. 844, ὡς καὶ «-ἀφορμὰς λόγων» Ἠὸρ. Ἰκ. 1239· «καὶ τὸν = παρέχω εὐκαιρίαν Δημ. 4, 18· «-τὴν ῥυθμὸν αἰσθάνειν τοῖς ἀνθρώποις», Πλατ. νόμ. 674· «-ὕποψιν, ὡς οὐκ εἰσὶ θεοί», 10, 887· ἔτι δὲ «-λόγῃ σπασμὸν ἐνδιδούσας» = προξενούσας Θουκ. 2, 49· «-ἐλπίδας τινὶ = δίδω, ἐμποῖω ἔλπ. Πλουτ. Ἀλκ. 14· 3) φέρω εἰς φῶς, ἀποδεικνύω· «-δικαιοσύνην καὶ πιστότητα» Ἦρ. 7, 52· «-μαλακὸν οὐδὲν» = δὲν δεικνύω οὐδὲν ἐπισκέψ, οὐδὲμίαν ἐνδοῦναι, 3, 51, 105, Ἀριστ. πλ. 488 καὶ Εὐρ. Ἰλ. 508· 4) δίδω ὀρέζω, πρὸ πάντων τὸν τόνον Λουκ. ῥητ. κ. 13· «τὸ πρῶτον σύνθημα τοῖς λακισταμονοῖς πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι» αὐτόθι· πρβλ. Πολυσιν. 1, 10 καὶ Δ. Ἀλ. 7, 72· «-ἐνδίδουσαν τοῖς ἱπποῖς τὸ ὄργανον τοῦ μέλους» Ἀθην. 1, 2, 520· «καὶ ἐνδοῦσιν» 5) ἐνδίδω, ἐπιτρέπω· «λόγον» = σπασμὸν Εὐκ. 109.

Εν-διδύσκω· διδῶσκω Σχολ. Φιλ. 851.

Εν-διδύσκω· ἐνδύσκω Μαρκ. 15, 17 καὶ μτγν. ἔτι δὲ παθ.

Εν-δίδωμι· ἐντός τινος δίδω· 1) εἰς τὴν χεῖρα δίδω, ἐγγχειρίζω· τινὶ τὴν φιλόλην Ξεν. Κυρ. 1, 3, 8· «καί μοι χερσὶ τις ἐνδύτω στήριγμα» Εὐρ. 1. Α. 617· καὶ πολλά.

Εν-γέν. παραδίδω, καταλείπω, «-ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς» Ἀριστ. πλ. 781· «τῇ τῷ γη Εὐκ. Τρω. 687· «-ἐαυτὸν τῷ ἀπίστῳ» Πλατ. Φαῖδρ. 241· «πῶλιν, τὰ πράγματα» Θουκ. 4, 89· «-πράγματα ἐνδοῦναι τῷ δήμῳ» = καταλείπω τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας εἰς τὸν λαόν, 2, 65· «τοῖς πολέμοις, ὑπεννοομένης προδοσίας Πλατ. πολ. 8, 567, Ξεν. καὶ ἄλλ. «-ἐπὶ τὴν τοιαύτην αἴρεσιν» = τοιοῦτον σχέδιον ἐπιχειρῶ Πολυδ. 9, 33, 11· 2) δίδω, ὑποβάλλω· «πρόφασιν τινε Θουκ. 2, 87 καὶ οἱ ἑτεῖς· λαθὲν Ἀριστ. Ἰππ. 844, ὡς καὶ «-ἀφορμὰς λόγων» Ἠὸρ. Ἰκ. 1239· «καὶ τὸν = παρέχω εὐκαιρίαν Δημ. 4, 18· «-τὴν ῥυθμὸν αἰσθάνειν τοῖς ἀνθρώποις», Πλατ. νόμ. 674· «-ὕποψιν, ὡς οὐκ εἰσὶ θεοί», 10, 887· ἔτι δὲ «-λόγῃ σπασμὸν ἐνδιδούσας» = προξενούσας Θουκ. 2, 49· «-ἐλπίδας τινὶ = δίδω, ἐμποῖω ἔλπ. Πλουτ. Ἀλκ. 14· 3) φέρω εἰς φῶς, ἀποδεικνύω· «-δικαιοσύνην καὶ πιστότητα» Ἦρ. 7, 52· «-μαλακὸν οὐδὲν» = δὲν δεικνύω οὐδὲν ἐπισκέψ, οὐδὲμίαν ἐνδοῦναι, 3, 51, 105, Ἀριστ. πλ. 488 καὶ Εὐρ. Ἰλ. 508· 4) δίδω ὀρέζω, πρὸ πάντων τὸν τόνον Λουκ. ῥητ. κ. 13· «τὸ πρῶτον σύνθημα τοῖς λακισταμονοῖς πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι» αὐτόθι· πρβλ. Πολυσιν. 1, 10 καὶ Δ. Ἀλ. 7, 72· «-ἐνδίδουσαν τοῖς ἱπποῖς τὸ ὄργανον τοῦ μέλους» Ἀθην. 1, 2, 520· «καὶ ἐνδοῦσιν» 5) ἐνδίδω, ἐπιτρέπω· «λόγον» = σπασμὸν Εὐκ. 109.

Εν-διδύσκω· διδῶσκω Σχολ. Φιλ. 851.

Εν-διδύσκω· ἐνδύσκω Μαρκ. 15, 17 καὶ μτγν. ἔτι δὲ παθ.

Εν-δίδωμι· ἐντός τινος δίδω· 1) εἰς τὴν χεῖρα δίδω, ἐγγχειρίζω· τινὶ τὴν φιλόλην Ξεν. Κυρ. 1, 3, 8· «καί μοι χερσὶ τις ἐνδύτω στήριγμα» Εὐρ. 1. Α. 617· καὶ πολλά.

Εν-γέν. παραδίδω, καταλείπω, «-ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς» Ἀριστ. πλ. 781· «τῇ τῷ γη Εὐκ. Τρω. 687· «-ἐαυτὸν τῷ ἀπίστῳ» Πλατ. Φαῖδρ. 241· «πῶλιν, τὰ πράγματα» Θουκ. 4, 89· «-πράγματα ἐνδοῦναι τῷ δήμῳ» = καταλείπω τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας εἰς τὸν λαόν, 2, 65· «τοῖς πολέμοις, ὑπεννοομένης προδοσίας Πλατ. πολ. 8, 567, Ξεν. καὶ ἄλλ. «-ἐπὶ τὴν τοιαύτην αἴρεσιν» = τοιοῦτον σχέδιον ἐπιχειρῶ Πολυδ. 9, 33, 11· 2) δίδω, ὑποβάλλω· «πρόφασιν τινε Θουκ. 2, 87 καὶ οἱ ἑτεῖς· λαθὲν Ἀριστ. Ἰππ. 844, ὡς καὶ «-ἀφορμὰς λόγων» Ἠὸρ. Ἰκ. 1239· «καὶ τὸν = παρέχω εὐκαιρίαν Δημ. 4, 18· «-τὴν ῥυθμὸν αἰσθάνειν τοῖς ἀνθρώποις», Πλατ. νόμ. 674· «-ὕποψιν, ὡς οὐκ εἰσὶ θεοί», 10, 887· ἔτι δὲ «-λόγῃ σπασμὸν ἐνδιδούσας» = προξενούσας Θουκ. 2, 49· «-ἐλπίδας τινὶ = δίδω, ἐμποῖω ἔλπ. Πλουτ. Ἀλκ. 14· 3) φέρω εἰς φῶς, ἀποδεικνύω· «-δικαιοσύνην καὶ πιστότητα» Ἦρ. 7, 52· «-μαλακὸν οὐδὲν» = δὲν δεικνύω οὐδὲν ἐπισκέψ, οὐδὲμίαν ἐνδοῦναι, 3, 51, 105, Ἀριστ. πλ. 488 καὶ Εὐρ. Ἰλ. 508· 4) δίδω ὀρέζω, πρὸ πάντων τὸν τόνον Λουκ. ῥητ. κ. 13· «τὸ πρῶτον σύνθημα τοῖς λακισταμονοῖς πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι» αὐτόθι· πρβλ. Πολυσιν. 1, 10 καὶ Δ. Ἀλ. 7, 72· «-ἐνδίδουσαν τοῖς ἱπποῖς τὸ ὄργανον τοῦ μέλους» Ἀθην. 1, 2, 520· «καὶ ἐνδοῦσιν» 5) ἐνδίδω, ἐπιτρέπω· «λόγον» = σπασμὸν Εὐκ. 109.

Εν-διδύσκω· διδῶσκω Σχολ. Φιλ. 851.

Εν-διδύσκω· ἐνδύσκω Μαρκ. 15, 17 καὶ μτγν. ἔτι δὲ παθ.

Εν-δίδωμι· ἐντός τινος δίδω· 1) εἰς τὴν χεῖρα δίδω, ἐγγχειρίζω· τινὶ τὴν φιλόλην Ξεν. Κυρ. 1, 3, 8· «καί μοι χερσὶ τις ἐνδύτω στήριγμα» Εὐρ. 1. Α. 617· καὶ πολλά.

Εν-γέν. παραδίδω, καταλείπω, «-ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς» Ἀριστ. πλ. 781· «τῇ τῷ γη Εὐκ. Τρω. 687· «-ἐαυτὸν τῷ ἀπίστῳ» Πλατ. Φαῖδρ. 241· «πῶλιν, τὰ πράγματα» Θουκ. 4, 89· «-πράγματα ἐνδοῦναι τῷ δήμῳ» = καταλείπω τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας εἰς τὸν λαόν, 2, 65· «τοῖς πολέμοις, ὑπεννοομένης προδοσίας Πλατ. πολ. 8, 567, Ξεν. καὶ ἄλλ. «-ἐπὶ τὴν τοιαύτην αἴρεσιν» = τοιοῦτον σχέδιον ἐπιχειρῶ Πολυδ. 9, 33, 11· 2) δίδω, ὑποβάλλω· «πρόφασιν τινε Θουκ. 2, 87 καὶ οἱ ἑτεῖς· λαθὲν Ἀριστ. Ἰππ. 844, ὡς καὶ «-ἀφορμὰς λόγων» Ἠὸρ. Ἰκ. 1239· «καὶ τὸν = παρέχω εὐκαιρίαν Δημ. 4, 18· «-τὴν ῥυθμὸν αἰσθάνειν τοῖς ἀνθρώποις», Πλατ. νόμ. 674· «-ὕποψιν, ὡς οὐκ εἰσὶ θεοί», 10, 887· ἔτι δὲ «-λόγῃ σπασμὸν ἐνδιδούσας» = προξενούσας Θουκ. 2, 49· «-ἐλπίδας τινὶ = δίδω, ἐμποῖω ἔλπ. Πλουτ. Ἀλκ. 14· 3) φέρω εἰς φῶς, ἀποδεικνύω· «-δικαιοσύνην καὶ πιστότητα» Ἦρ. 7, 52· «-μαλακὸν οὐδὲν» = δὲν δεικνύω οὐδὲν ἐπισκέψ, οὐδὲμίαν ἐνδοῦναι, 3, 51, 105, Ἀριστ. πλ. 488 καὶ Εὐρ. Ἰλ. 508·

Ἄνδρ. 965. «ὄσον ἐνδύωκαν αἱ μοῖραι» = ὄσον ἄφρησαν, ἐπείτρεψαν αἱ μοῖραι. Ἦρ. 1, 91, δημο-
λογῶν - ὁ τι οὖν Πλατ. Γοργ. 499. - οὐδ' ἐν-
εἰς τίποτε, κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ὑποχωρῶ
Θουκ. 2, 12. δθ. ἀμτδ. (δηλ. ἐαυτὸν), ὑπο-
χωρῶ Θουκ. πρὸ πάντων. εἰς τὸν πόλεμον πα-
ραδίδομαι, 4, 127. «πρὸς τὴν εἰρήνην» = ἔγω
κλίσιν πρὸς τὴν εἰρήνην Πλουτ. Πόρ. 18.
ἔτι δὲ «- πρὸς τὸν ὕπνον» Πλουτ. Σολ. 28.
50. «ἐνδύονται πρὸς τὰς ἡδονάς» = παραδίδο-
μαι εἰς αὐτάς Ἀριστοτ. καὶ μετ. - οὐκ τι φ =
ἀφ' ἧν νὰ μὲ κυριεύσῃ εὐσπλαγχνία Θουκ. 3,
37. 60. ἐκδίδω, γίνομαι δδόντας «τοῖς χρω-
μένους πλείοσιν ἀφροδισίοις ἐνδοῖσθαι τὰ ὁμ-
ματα φανερώς» Ἀριστοτ. γεν. 2, 2, 7. περὶ
ἀρρωστίων, ἱατρ. καὶ ἐν γέν. περιπίπτω εἰς
παρακμήν «τῶν ἔρσιμάτων ἐνδόντων» Πολυδ.
5, 100, 5. - ἡ δύναμις Πλουτ. Δημήτρ. 19.
«τὸ ἐνδοῖσθαι ἐν τοῖς πόνοις» = τὸ χαλαρῶναι,
παραλύναι Λουκ. Ἀναθ. 26, 6. χύνομαι εἰς,
περὶ ποταμοῦ Ἦρ. 3, 117, parrigo.
Ἐν-δι-έ-χω ἐντός συνέχω Νικητ. Ιω. Κομν. 3.
Ἐν-δι-ή-κω ἐκτείνομαι διὰ τινος, εἶμαι ἐν-
τός τινος Σ. Ἑμπ. κ. λογ. 8, 41.
Ἐν διήλα τόπος παρὰ τὴν Ἀμιδαν Προκοπ.
Ἐν-δι-ήμερεύω τὴν ἡμέραν διάγω εἰς τι
Σωζομ.
Ἐν-δί-ημι ἀποδιώκω, μόν. ἐνδύεσαν Ἰλ.
α, 684.
Ἐν-δικαιῶ δικαιοῦμαι Γρ. Νουσ.
Ἐν-δικος 2. σύμφωνας πρὸς τὸ δίκαιον,
δικαίος, νόμιμος. «- χάρις Ἀρεσίλα» Πινδ.
Π. 5, 103. - γόος, - ἀνεῖδη Αἰσχ. Σο.
329, Ὀρ. 538, 757 κ. ἄλλ. «τὰ πάντων εἰ-
χον ἐνδικότατα» = εἰχον τὸ μέγιστον δίκαιον
Σοφ. Οἰ. Κ. 929. Περὶ ἀνθρώπων, δικαίος
Αἰσχ. Εὐμ. 669, Σοφ. Ἀντ. 208. «- καὶ ἀ-
εὐόχρους» Πλατ. νόμ. 11, 915. - πόλις =
ἐν ἡ δίκαια πράττουσι, Ἰππ. μεῖζ. 292. - ἡμέ-
ρα = δικασίμος ἡμέρα Πολυδ. 8, 25. ἑπὶ
ἐνδίκως = δικαίως - μὲ μ. φ. σ. θ. αἱ Αἰσχ. Πρ.
63 καὶ πολλάκι. ὡς καὶ οἱ ἄλλ. τραγ. ἔτι δὲ
πεζ. Πλατ. Φιλ. 12. συγκρ. ἐνδικώτερος Εὐδ.
Ἦρακλ. 543. «- νόσημα ἐνδικώτατα ἱερὸν
λέγεται», Τιμ. 85, justus.
Ἐν-δικος Ὀρχομένιος Ἐπιγρ.
Ἐν-δικωτέρας Ἰδ' ἐνδικός.
Ἐν-δύνα, τὰ τὸ ζωτηρικὰ «φάσκειν ἐνδύ-
ων» = ἡ τὰ ἐντερα ἢ τὰ ὑπὸ τὸν θώρακα
κρυπτόμενα μέρη Ἰλ. ψ. 806, intestina.
Ἐν-δυνεύω τῷ ἐπομ. Λογγ. 1, 23.
Ἐν-δυνέω ἐντός τινος περιστρέφομαι Θεοκρ.
15, 82. «ὀφθαλμοὶ ἐνδεδινημένοι» = πρὸς τὰ
ἑαυτοτραυμένους Ἀρεσάτ. αἰτ. δθθ. 1, 1.
Ἐν-δι-οδεύω ἐντός τινος ὁδεύω Γρ. Νουσ.
Ἐν-δί-ο-λκος, 2. προσέλκω Φιλων.
Ἐν-διον, τὸ ἡ διατριβή, κατοικία εἰς τὸ ὑ-
παίθρον Εὐδοτ. ἐν γέν. τόπος διατριβῆς, κα-
ταφύγιον, φωλεός - πέτρης = περὶ τῶν φω-
λεῶν τῶν ἰχθύων Ὀππ. ἀλ. 4, 371. «ἐνδον

εὐφροσύνης» = κατοικία χαρᾶς, ὁ πῖθος τοῦ
οἴνου, Μακεδον. 21 (11, 63) αὐθ. τοῦ
Ἐν-δρος, 2 (Ζεὺς, Διὸς, dies = ἡμέρα λατ.)
1) μεσημβρινός, δὲ εἰς τὴν μεσημβρίαν. «ἐνδοῖ
ἤλθεν» = ἤλθε περὶ τὴν μεσημβρίαν Ὀδ. δ.
450 (ἀναφερόμ. εἰς τὸν 400, ἐνθα λήγεται
ἡ ἡμέρα δ' ἡμέλιος μέσσην οὐρανὸν ἀμφιδιέκει»)·
πρόλ. Ἰλ. λ. 726. - εἰς ἐνδοῖον = περὶ τὴν με-
σημβρίαν Ἀπολ. Ἰ. 1, 603. «ἐνδοῖον ἡμαρ ἐν»
περὶ δ' ὁφύταται θέρον αὐγαὶ ἡελίου Λιδόνην.
4, 1312. 2) εἰς τὸ ὑπαίθρον - ἀκρίμοντι
Ἀντιφιλ. 12 (9, 71) - ποιμένες Θεοκρ. 16,
95. ἔτι δὲ περὶ τοῦ οὐρανοῦ Ἀρατ. 408.
- ὁδωρ = τὸ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πίπτον ὕδωρ, ἡ
βροχή, Ἀρατ. 954 Ἰ. Ἀπολ. Ἰ. καὶ Ἰν Ἀνθ.
τὸ εἶναι βραχὺ, meridianus.
Ἐνδοῖος 1) Σπαρτιάτης Θουκ. 2) Ἀθηναί-
ος, υἱὸς Ἐπιγένοιο, Λαμπροῦς Δημ. 3) Ἀλ-
φός Ἐπιγρ.
Ἐν-διπλόω ἐντός τινος διπλώνω Γαλην.
Ἐν-διπλώμα, τό· τὸ ἐντός τινος διπλωθὲν
Γαλην.
Ἐν-διπλώσις, ἡ ἡ ἐντός τινος διπλασιασμός
Γαλην.
Ἐν-διφριος, δ' ὁ καθήμενος πλησίον τινὸς
εἰς τὴν τράπεζαν, ὁμοτράπεζος Ξεν. Ἀν. 7,
2, 33, sessor.
Ἐν-δίψας, 2. ὁ εἰς δίψαν ὑποκειμένος Ἀ-
νακτ. Ὀδῆγ. α. 248.
Ἐν-δογενής, 2. ἐντός, εἰς τὴν οἰκίαν γιν-
νήμενος Δελφ. Ἐπιγρ. καὶ Ὀ.
Ἐνδοθεν ἀπὸ μέσα ἔξω, ἀπὸ μέσα εἰς τὰ
ἔξω Ὀδ. υ. 101 (ὡς καὶ στίχ. 105 ἔξ ὀφθαλμοῦ)
καὶ συχνά, ὡς καὶ οἱ ἑφες. «αὐτοὶ δ' ὅρ' αὐ-
τῶν ἐνδοθεν πορπαδόμεθα» Αἰσχ. Ἐπτ. 176.
πρόλ. Σοφ. Τρ. 1017, ἐνθα λέγεται «οὐδ' ἐν-
δο. οὐτε θύραζε» = οὐτε ἐξ ἑαυτοῦ, οὐτε ἐξ
ἄλλου «μή τις ἐνδοθεν κλύη» = ἀπὸ μέσα δ'·
κούρη, Ἰλ. 1229. «ἔξερται ἐνδ.» Πλατ. συμπ.
174 «ὁδὸς τὴν κιάραν τις ἐνδοθεν» Πλατ.
κωμ. π. Πολυδ. 10, 190. 2) ἐντός τινος, μέσα
Ὀδ. δ. 293. - ἀδύλῃς Ἰλ. ζ. 247, Πινδ. Π.
2, 74 καὶ οἱ ἑφες. Ἀριστ. βατρ. 614. «φαί-
νονται ἐνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες» = (κρυ-
πτοὶ ἀπὸ μέσα φαίνονται Πλατ. συμπ. 215. «αἱ
ἐνδ. ἐπιθυμῶσι, Τιμ. 70. «ἐνδοθεν, Φαῖδρ.
279 καὶ οἱ ἑφες. de intus.
Ἐνδοθεῖ μέσα, ἐντός «τάτ' ἐνδοθεῖ καὶ τὰ
θύραζε» Ὀδ. χ. 220. «αὐδ' ἐνδοθεῖ θυμὸν ἀ-
μύσεις» = τὴν καρδίαν μέσα σου Ἰλ. α. 243
καὶ συχνά «ἐνδοθεῖ θυμός». «ἔτι δὲ οἱ κάδεις
εἰς τὴν πατρίδα, ζ. 498. «ἐνδοθεῖ πόργων»,
σ. 287. - νήσου Πινδ. Ν. 3, 21 intus.
Ἐνδοτὶ ἢ ἐνδοτ' τῷ ἀνωτ. Θεοκρ. 15.
Ἐν-δοιαζόντως ἀμφιδόλως Μαρτίν. Ραν-
λαν. συνών.
Ἐν-δοιάζω (ἐνδοῖα πρόλ. Βουτρ. λεξιλ.
σ. 202) εἰς τὴν ἀμφιδόλῳ, φέρω διαταγμοὺς
Θουκ. 6, 91 μετ' ἀπαρ. 1, 36. ἔτι δὲ παθ.
«δὲ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰσχρόν», 1, 122
καὶ μετ. - τῇ γυνάμῃ = ἦτο μετέωρος, ἐδ-
σταξέ Πλουτ. Σόλ. 9. «πράγμα ἐνδοιαζόμενον
ἐμπόνηται, Δ. Ἀλ. 7, 59. «μὴ δὲν ἐνδοιάσας» =
ἀντι διαταγμῶν Λουκ. Παρά Παρθεν. 9, 4

ἔχει τὸ Ἑνδοιασθεῖν ἔνερ. σημ. dubito.
 Ἑν-δοιάσιμος· ἀμφίβολος, ἀναποφάσι-
 στος Λουκ. Συνοθ. 11· ἐπὶ. «Ἑνδοιάσιμος
 ἔστιν περὶ τίνος» Ἰωσ.
 Ἑν-δοιάσις, ἡ· τὸ ἀμφιβάλλειν Ἑρμογ.
 Ἑν-δοιασμός, ὁ τῶν ἀνωτ. ἀδεσποσύνης ἔστι.
 Ἑν-δοιαστής, ὁ· ὁ ἀμφιβάλλων Φιλων.
 Ἑν-δοιαστικὸς, 3· κλίνων πρὸς τὸ ἀμφι-
 βάλλειν, μετγν. ἐπὶ. «Ἑνδοιαστικῶς ὑβρίσας»
 ἔστι. Ἰλ. σ. 1080, ἀντιθ. τῷ ἀποφαντι-
 κῶς σ. 1230.
 Ἑν-δοιαστός, 3, Ἑνδοιάσιμος, ἀμφίβολος
 Ἰησοφ. ἀφορ. 4, 64 καὶ συγνα· ἐπὶ. Ἑν-
 δοιαστικῶς Θουκ. 8, 87, παρ' Ἰπρ. 7, 174 ἀν-
 τιθ. τῷ πρᾶθῶμω.
 Ἑν-δοίσις· ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναί. Πaus.
 Ἑν-δοξία (δέχομαι)· ἡ μήτηρ παρ' Ἀθη-
 ναίους Ἦσυχ.
 Ἑν-δοκοίς· ἐν ἐνδόρῳ (ἔξ Ἀρχιλ. 68, 3) Ἦσυχ.
 Ἑν-δομα, τό· ἡ ἀνεσις, κυρ. ἡ ὕψους τοῦ
 πυρροῦ Γαλην. remissio.
 Ἑνδο-μάχας, ὁ· ἐνδοτός, εἰς τὸν οἶκον ἀγω-
 νίζομενος, ὁ ἀλέκτωρ Πινδ. Ὀ. 12, 14.
 Ἑν-δοματικά· χαρίσματα· διδόμενα εἰς
 τοὺς τελωνοφύλακας Διαιτ. Ἀναστασ.
 Ἑν-δομάχης, ὁ· ἐν τῷ οἴκῳ μαχόμενος
 Πινδ. Ὀ. 12, 15.
 Ἑν-δομενία ἢ ἐνδυμενία, ἡ (Μακεδον.
 ἔξ τοῦ ἐνδον μένειν, ὁ Πασός. παραβάλ-
 λει τὸ τὸν Κάτω Σαζώνων Ingedom)· ἀκίχη
 τοῦ οἴκου, ἐνδομάτα κ. ὁμ. Πολυδ. 4,
 72, 1, πρὸλ. Πολυδ. 10, 12, vestitus.
 Ἑν-δομεῖω· ἐνδοτός τινος οἰκοδομῶ Ἰησοφ.
 καὶ μετγν.
 Ἑν-δομήσις, ἡ· τὸ ἐνδοτός τινος οἰκοδομεῖν,
 τὸ ἐνδοτός οἰκοδομηθῆναι, ἡ στήλη Ν. Δ. χῶμα
 τοῦ λιμένος, μόλος Ἰωσ. ἀρχ. 15, 9, 8.
 Ἑνδο-μυχέω· κρύπτομαι ἐνδοτός μετγν. ἔτι
 δὲ μετ. -λύσσα ἔστι. ἔρ. σ. 12.
 Ἑνδο-μυχί· εἰς τὰ ἐνδοτάτα κρυμμένα,
 ἐν ἀποκρύφῳ τόπῳ Ἦσυχ.
 Ἑνδο-μυχοίς, 2· εἰς τὰ ἐνδοτάτα κρυμμέ-
 νος Σοφ. Φιλ. 1457, καλλ. Δημ. 88, interitus.
 Ἑνδον (ἐν)· ἐνδοτός, μέσα, ἐσωτερικῶς· «φρέ-
 νες ἐνδον ἔσται, κραδίη ἐνδον ὀλᾶνται» Ὀμ.
 πρὸ πάντ. εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν πατρίδα·
 «εἰς ἐνδον· ἐν δόμοις» Αἰσχ. Χο. 643· «φι-
 λων ἐνδον ἔχειν» = ἔχω παρ' ἑαυτοῦ, εἰς τὸν
 οἶκόν μου Ἀσκληπιάδ. 25 (στίχ. 7)· «ἦσαν
 ῥυαί»· χρήματα εἰς τὸν οἶκον Λυσ. 18, 22,
 καὶ Δημ. 27, 10· μετὰ γεν. «Διὸς ἐνδον,
 Ζεφύροιο ἐνδ.» = εἰς τὸν οἶκον τοῦ Διὸς Ἰλ.
 4, 15, ψ. 200, Πινδ. Ὀ. 7, 62 (πρὸλ. «γῆς
 ἐνδον» Πλατ. Πρωτ. 320)· ἔτι δὲ μετὰ δοτ.
 Ν. 3, 52, ὡς καὶ ἐν. «ἐνδον ἑαυτοῦ ὦν =
 εἶμαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὸν νοῦν μου
 Ἀντιφ. 5, 45· «ἐνδον γενεῶν» Αἰσχ. Χο.
 231· «οἱ ἐνδον» = οἱ ἐν τῷ οἴκῳ, οἱ κατοί-
 κοντες εἰς τὸν οἶκον Πλατ. πολ. 3, 415·
 τὰ ἐνδον = τὰ τοῦ οἴκου Ξεν. οἰκ. 7, 22.
 Παρὰ Δ. Λαερ. 5, 4· «ἐνδον γίγναται» =
 ἐνδοτός περαιτέρω, εἰς τὸ βέλιον. ἔτι δὲ =
 ἔσω, μέσα· «ὠθεῖται ἐνδον» Αἰλ. πρὸλ.
 Λουκ. εἰς Φρυγ. σ. 128. Τὰ εἰς τοῦτο ἀνήκον-

τα συγκρ. ἐνδοτέρος καὶ ὑπερθ. ἐνδοτέα-
 τος· ἴδε ταῦτα, Intus.

Ἑν-δοξάζω· δοξάζω Ἐξεκ. 28, 22.

Ἑν-δοξασμός, ὁ· ὑπερηφάνια, τὸ ὑπερφε-
 ρεῖς μετγν.

Ἑν-δοξο-λογέω· ζητῶ τὴν δόξαν μου ἴσ.
 τῷ λέγειν Δ. Λαερ. 6, 47.

Ἑν-δοξό-πωλος, 2· κλυτόπωλος Ἦσυχ.

Ἑν-δοξος, 2· α) ἔχων φήμην καὶ ὑπόληψιν,
 τιμώμενος, πρόκριτος Θεογν. 195, παρὰ τὸ
 πλούσιος Πλατ. σοφ. 223· -ποιηταὶ

Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 56· «καὶ λαμπρὰ πράγ-
 ματα» Αἰσχίν. 3, 231· «εἰς τὰ πολυμικρά» Ξεν.
 ἀπομν. 3, 5, 4· -ἐπὶ τινι Λουκ. Ψευδ. 20·

ἐπὶ. ἐνδοξότατα = ἐντιμώτατα Δημ. 18,
 65· ἐπὶ. ἐνδοξῶς Δεληρ. Ἰπυγρ. gloriosus 6)

σύμφωνος πρὸς τὴν κοινὴν δοξασίαν, γνώμην,
 ἀντιθ. τῷ παράδοξος Ἀριστοτ. ῥητ. Ἀλεξ.

12, opinabilis.

Ἑν-δοξότης, ητος, ἡ· τὸ νὰ ἦν τις ἐνδο-
 ξος Σχολ. Ἰλ. 9, 441, celebritas, gloria.

Ἑνδο-πυος, 2· ἔμπυος, ἡ ἔμπυρος.

Ἑν-δορπίος· μεταδόρπιος, ὁ ἴδε.

Ἑνδ-ορχίς· ἐνορχίς Γιωρ. Χοιροβ.

Ἑνδοσθία, τὰ ἐνδοσθία Ὀ.

Ἑν-δόσιμος, 2· α) ὅστις δίδεται, χαρίζε-
 ται Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 1209· β) ἐνδοῖον·

«σιτία τῇ πέψει» = εὐκόλως χωνευόμενα
 Πλουτ. ἡθ. σ. 131· -καὶ εὐδίαλυτα Δ.

Ἀλ. 8, 15· «κατηγόρησεν ἐνδοσίμα» Ἰπυρ.
 π. Πολυδ. 8, 143· γ) κατὰ Πολυδ. 1, 210

«τὸ δὲ ἐνδοσίμον εἰς τὸν ὁρόμον κρούσαι τῷ
 ποδὶ τὴν γαστέρα καὶ ἀνακλᾶσαι τὸν αὐχένα

ἐκ τοῦ χαλινῶς», εἶνε τὸ σημεῖον διὰ τὸ τρέ-
 ξιμον, τὸ σηματοῦν τὸ τρέξιμον ἢ εἰσάγον εἰς

αὐτό, οὕτω δὲ πρὸ πάντ. περὶ τῆς μουσικῆς,
 σημεῖον πρὸς ἐναρξιν, προανάκρουσμα· -τὸ

ἐνδοσίμον = τὸ προανάκρουσμα Ἀριστοτ.
 ῥητ. 3, 14· περὶ αὐλήσις, περὶ τοῦ λόγου,

πολ. 8, 5· «ἐνδοσίμον παρέχειν εἰς ἐξόμα»
 Ἰπρ. Ἀν. 1, 7, 8· ἀφορμή, «ἐκκαιρία»

πρὸλ. Λουκ. Ἀλεξ. 19.

Ἑν-δοσις, ἡ· 1) ἐνδοῖον, χαλαρώνειν Ἰη-
 σοφ. καὶ μετγν. 2) σηματοῦν, ὀρίζειν Σουῖδ.

Ἑνδοτάτος, ὑπερθ. καὶ ἐνδοτέρος, συγκρ.
 τοῦ ἐνδον· πλέον μέσα, περαιτέρω εἰς τὸ

ἐσωτερικόν, μόν. μετγν. οἶον Ἡρώδ. 6, 8, 1.
 Συχνότ. ἐπὶ. ἐνδοτέρῳ, ἐνδοτάτῳ μετγν.

«ἐκείνον ἐνδοτέρῳ τῆς χρείας προσηγάγετο» =
 προσέδωκεν εἰς αὐτόν σφικτότερον Πλουτ.

Ἀρατ. 43· «συστέλλειν αὐτόν»· ἀπεριόρισ-
 τος, πλείοντερον, Κάτ. πρὸς. 5· «ἐνδοτάτω σπᾶς»

Λουκ. Ἐρ. 16. Πρὸ βιβλίου περαιτέρω ἐν-
 τός, κατωτέρω Δ. Λαερ. 10, 43.

Ἑν-δότης, ητος, ἡ· ἐσωτερικότης Δ. Ἀριστοτ.

Ἑν-δοτικός, 3· ἐνδοσίμος, εἰς τὸ ἐνδοῖον,
 χαλαρώνειν ἐπιτηδείοις· «τὴν σόννευσιν ἐνδο-
 τικοῖς καὶ θέλουσιν ὁμασίαν ἰδῆλου» Ἀρι-
 σταλν. 1, 4.

Ἑνδούσιος· ἱερὺς τις Πτολ.

Ἑν-δουπέω· μετὰ κρότου πίπτω ἐνδοτός
 ἡμισηφ. ἐνδοπέσας Ὀδ. μ. 443· «ἀντὶ τῷ

δ' ἐνδοπέσας πεσοῦσα», σ. 478, insomni.

Ἑνδουχία, ἡ· ἐνδομνία, ὅτι ἔχη τις ἐν

- τῇ οἴκῳ, οἰκιακά σκευή Πολυδ. 18, 18, 7.
 *Ἐν-δοχέτον· τό· δοχείον Ἰπποκρ. ἐπιστ.
 *Ἐν-δοχή, ἡ· ὑποδοχή, παραδοχή Ψ. Χρυσ.
 *Ἐν-δράνεια, ἡ· ἐνέργεια, δραστηριότης Μαυρικ. στρατηγ. 6.
 *Ἐν-δρανής, 2· πρακτικός Σουδ. efficax.
 *Ἐν-δρατα· τὰ ἐνδεδυμένα σὺν τῇ κεφαλῇ καὶ τοῖς ποσὶ Ἦουχ.
 *Ἐνδριῶνας· δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαιμονίᾳ Ἦουχ.
 *Ἐν-δρομέω· ἐντός τινος τρέχω Μ. Ἀργ. 33 (7, 395).
 *Ἐν-δρομή, ἡ· τὸ εἰς τι, πρὸς τι τρέχειν, παρὰ Πλουτ. π. μουσικ. 26 μουσικόν τι μέλος, παίζόμενον κατὰ τὴν πάλην διὰ τοῦ αὐλοῦ. Οὕτω δὲ παίζοντων τῶν βιολίων ἀγωνίζονται οἱ νῦν Κύπριοι ἐν τε τῇ πάλῃ καὶ τοῖς δρεπάνοις κατὰ τὸν θερισμὸν Ἀθ. Σακελ.
 *Ἐν-δρομίς, (ιδος, ἡ· 1) εἶδος ἰσχυροῦ, ὅλην φθάνοντος παπουταίου, τὸ ὅποιον μεταχειρίζοντο πρὸ πάντ. οἱ κυνηγοί, ἵνα προφυλάττωσι τὸν πόδα· οὕτω καὶ ἡ Ἀρτεμὶς Πολυδ. 7, 93, Καλλ. Δηλ. 16· «-δυνασταίον ἐνδρομὶς ἀρτυλίδων» Ἐκ. ἀδ. 269 (Πλαν. 253)· παρὰ Ἰουδεν. 3, 102, καὶ Μαρτυαλ. 4, 19, ὥσως παχὺ ἐνδύμα, δι' οὗ ἐκτεπίζοντο οἱ θερμανθέντες σταδιοδρόμοι καὶ παλαίσται μετὰ τὴν γύμνασιν.
 *Ἐνδρσμός· Δημήτριον ἐν Ἀλικαρνασσὶ Ἦουχ.
 *Ἐν-δρσος, 2· λαθὼν δράσον, ὄγρός· «νυκτίπλαγκτον ἐνδρσόν τ' ἔχω εὐνήν» Αἰσχ. Ἀγ. 12 καὶ μτγν. Στραβ. 6, 260, rousidus.
 *Ἐν-δρσόν, τό· 1) ὃ ἐν τῷ ἀρότρῳ ξύλινος γόμος, ὅστις εἰσέρχεται πλάγιως διὰ τοῦ ξύλου τοῦ ζυγοῦ, στερεώνεται δὲ διὰ περισσισσμένου ἱμάντος Ἠσ. ἔρ. 467· πρὸβλ. Πολυδ. 1, 252· 2) καρδία δένδρου καὶ τὸ μέσα (6) οὐ Ἦουχ.
 *Ἐν-δυσάζει· ἀπορεῖ, διατάζει Ἦουχ. ἐνδοιάζει.
 *Ἐν-δυσσμός, 6· ἀμφιβολία, διαταγμός, ἀπορία Ἦουχ. = ἐνδοιασμός.
 *Ἐν-δυσσός· ἐνδοιαστός· Ρουφ. σ. 292.
 *Ἐν-δυσκέ· 1) συνεχὲς πρόθυμον κτλ. Ἦουχ. 2) = ἐνδουκῶς Ἀπολ. Ρ. 1, 883.
 *Ἐν-δουκῶς (τὸ ἐπίθ. ἐνδουκῆς δὲν εὐρίσκεται ἐκ τοῦ ἐν-δύω, δέδουκα, εἰσδύων)· πρόθυμος, ἐπιμελὴς, ἐγκαρδίας, ἐνδομύχως· Λούειν Ὀδ. κ, 449· «-πέρπειν, 5, 337· ἀποπέμπειν, κ, 65· ὁμαρτεῖν Ἠλ. σ, 438· «-παρέλιν βρωσίαν τε πόσιν τε» Ὀδ. σ, 491· «-τεῖν, σ, 543· «-δέχεται Ἠλ. ψ, 90, Πινδ. Π. 5, 85· «-φλεῖν καὶ τρέφειν» Ὀδ. η, 255· «-κομίζειν, ρ, 111· «-εἰσθῆν, 109, μετὰ πολλῆς ὀρέξεως ὁρμῶν εἰς τι τὸ τρώγι ἀρκαλέως, παρὰ Σχολ. Θεοκρ. 4, 16· καὶ δὲ Ἰπποκρ. 18· ἐνδουκῆς.
 *Ἐν-δύκον, τό· πιστόν, φίλον, ἡμερές, βίβαν, ἀπόκρυφον Ἦουχ.
 *Ἐνδύλω· ἐνδοθεν Ἦουχ.
 *Ἐνδύμα, τό· τὸ ἐνδύειν, τὸ φόρεμα, Ὁ. Ν. Δ. Ματθ. 6, 25 καὶ μτγν. vestimentum.
 *Ἐνδυμάτια, τὰ· εἶδος μουσικῆς καὶ ὀρχήσεως ἐν Ἀργεὶ Πλουτ. π. μουσικ. 9.

- Ἐνδύμετων, ὠνας· 4) υἱὸς Διὸς καὶ Κάλω· 1) καὶ ἑραστὴς Σελήνης Ἀπολδ. κατ' ἄλλ. ἐκ Κερίας Θεοκρ. πατρων. Ἐνδυμνιῶναι· 2) κομῆς Ἀλκαίου Μαίικ. 1, σ. 246.
 *Ἐνδυμενία, ἡ· 18· ἐνδυμενία.
 *Ἐν-δύναμος, 2· δυνατός, ἰσχυρός Θεμιστ. λ. 34· ἐπὶρ. -ως Ἀμμων.
 *Ἐν-δύναμός· ἐνισχύω Τιμοθ. 1, 4, 42.
 *Ἐν-δυναστεύω· εἰς τι, ἐπὶ τινος ἀρχώ· «-οἱ παρ' ἐκείνοις τιμώμενοι καὶ ἐνδυναστεύοντες» Πλάτ. πολ. 7, 516. Παρὰ Ξεν. Ἑλ. 7, 1, 42 «ἐνδυναστεύει, ὥστε μὴ φυγαδίσσασθαι» = διὰ τοῦ ἀξιωματικῆς τοῦ κατορθώσαι νά κτλ.
 *Ἐν-δυνέω· τῷ ἐπομ. Ἦρ. 3, 98.
 *Ἐν-δύνω· ἐνδύομαι· 18· ἐνδύω.
 *Ἐν-δυο· ταχέως Σουδ. ἐκ τοῦ Μενάνδρ.
 *Ἐν-δύσις, ἡ· 1) τὸ εἰσέρχεται, ἡ εἰσόδος· «-τῆς λύπης Πλάτ. Κρατ. 419· 2) τὸ ἐνδύεσθαι· «-καὶ στρωμνὴ Ἀθην. 12, 550 καὶ ἄλλ. μτγν. 3) κατὰδύσις Ἦουχ.
 *Ἐν-δυσ-τέχέω· δυστυχῆς εἰς τι εἶμαι Εὐρ. Βακχ. 508, καὶ μτγν. «-τῇ πόλει Πλουτ. Περικλ. καὶ Φαδ. 3.
 *Ἐν-δύτας· αὐλωτός στάμνος Ἦουχ.
 *Ἐν-δυτέον· πρέπει νά ἐνδύῃ τις Οἰκονομ.
 *Ἐν-δυτήρ, ἡρος, 6· ὃ πρὸς ἐνδύειν, εἰς τὸ ἐνδύεσθαι· «-πέπλος = χιτῶν Σοφ. Τρ. 674.
 *Ἐν-δυτήριος· τῷ ἀνωτ. Σοφ. ἀποστ. 473.
 *Ἐν-δυτος, 3· ἐνδεδυμένος, περιβεβλημένος πρὸ πάντ. περί ὧραιον ἐνδυμάτων καὶ ἄλλων κοσμημάτων· «-φοινικὸς πεπλῆμα» Αἰσχ. Εὐρ. 982· «-στάμνος Εὐρ. Ἰων 224· «-εἰτι δὲ -σπρκός = τὸ δέσμα, Βακχ. 746, ὡς καὶ μτγν. π. «-τάπητος Ἀντιφιλ. 6 (6, 250), ἀνθ' οὗ ἐπειτα = χιτῶν εὐρηται· «-τοῦνδου τον Ἀλεξ. π. Ἀθην. 13, 568.
 *Ἐν-δύω· 1) εἰσάγω, περιβάλλω, ἐνδύω τινά Βατρ. «ἐάν πίνῃται γυνὴν ἐνδύσης» Φιλῆμ. ἔγκ. 83· «τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσας σπ» Ἀριστ. Λυσ. 1021, «στολήν καλὴν ἐνδύσασθαι (αὐτὸν)» = τὸν ἐνδύσει μὲ ὧραιον στολήν Ξεν. Κυρ. 1, 3, 3· «ἐνδύει τὰ ὄπλα», 6, 4, 2, Ν. Δ. «ἐνδύσας εἰς δέσμα» = ἐγκαίεσας Διοσκ. Συχνός. 2) μέσ. (ἀλλὰ καὶ ἐνδύων) μὲ ἀδρ. 6· καὶ παρκ. ἔνερ. α) ἐνδύομαι, περιβάλλομαι· «-μαλακὸν δ' ἐνδύσει χιτῶνα» Ἠλ. 6, 42· «-ἐνδύσει περὶ στήθεσσι χιτῶνα», κ, 21· «-χιτῶν' ἐνδύσας», ε, 736, καὶ συχνός. ἐν τμη· «-πέπλον ἐνδύει» Σοφ. Τρ. 756· «-ἐνδύσεται στολήν Εὐρ. Βακχ. 853· «-τόν κροκωτὸν ἐνδύσει» Ἀριστ. Θεα. 253· «ἐνδύμενος ὄπλα» Ἦρ. 7, 218· «ἐνδύντες, 1, 172· «τὴν λεοντὴν ἐνδύεσθαι» Πλάτ. Κρατ. 411· «Εἰ δὲ παθ. «οὐχ ὧρεται τὴν τροφὴν ζωμ' ἐνδεδυμένην» Μεν. π. Πολυδ. 7, 51· μτγ. «-τόλμημα τηλικούτων ἐνδύεσθαι» = ἐπιχειρεῖν Ἀριστ. ἔκκλ. 288· «τόν Ταρκύνιον ἐνδύσεται = τὸν Ταρκ. περιβάλλομαι, ἤγουν φέρομαι ὡς δ Ταρκ. Δ. Ἀλ. 11, 5· 6) εἰσέρχομαι, εἰσδύω Ἦρ. 2, 121· «εἰς τι Ἀριστ. σφ. 1010, Πλάτ. Τιμ. 62· «ὃ φθόγγος ἐνδύεται εἰς τὰ ὄστα», Μενεξ. 235· μτγ. «-λόγοι ἐνδύονται τὰς ψυχὰς τῶν ἀκούστων» = εἰσ-

δοῦσιν εἰς τὰς ψ. Ξεν. Κυρ. 2, 1, 13. «ἔριος δινός ἐνδούκει» Πλατ. Θαιτ. 169. «ὄνοια ἐνδύεται ἕκαστον ἡμῶν», νομ. 1, 642. «εἰς τὴν ἐπιμελείαν = ἐποβάλλω ἐμαυτὸν εἰς φροντίδα Ξεν. Κυρ. 8, 1, 12. - τοῖς πράγμασι Πλουτ. Ἀρτ. 28, subeo.

Ἐνδωρος, ἡ πόλις ἐν Παλαιστίνῃ Ἰωσ. Ἐνεάζω γίνομαι ἄλλος Ἐτ. Μ.

Ἐν-εἰρήζω διέρχομαι πρὸς τὸ ἔαρ Πλουτ. ἔρωτ. 24.

Ἐν-εργός ὁλος διόλου πλησίον Κ. Σμ. 4, 326, prope.

Ἐνέγκαι, ἰων. ἐνεγχει, καὶ ἐνεγκεῖν, ἀδρ. τοῦ φέρω.

Ἐν-ἐδρα, ἡ 1) τὸ ἐπὶ τινος κάθησθαι, ἐπὶ τινος κλισθαι - νερθήκειν Ἰπποκρ. 2) τὸ ἐντὸς κλισθαι, ἐνέδρα, χωσιὰ, καὶ ἐν γέν. ἐπιβουλή, δόλος Θουκ. 5, 56 καὶ συχνά, ὡς καὶ οἱ ἱερεῖς. «- δόλου καὶ ἐνέδρας πλήρης» Πλατ. νόμ. 10, 908. «ἐνέδραν ποιέσθαι, κατασκευάζειν, θέσθαι τι» Θουκ. καὶ οἱ ἱερεῖς. Αὐτοὶ δὲ τόπος τῆς ἐνέδρας «ἀνίστανται ἐκ τῆς ἐνέδρας» Ξεν. ὡς καὶ οἱ ἐν τῇ ἐνέδρᾳ τεθειμένοι στρατιῶται. «ἐξάνιστῃσι τὴν ἐνέδραν», Ἑλλ. 4, 8, 37, insidias.

Ἐν-εδράζω ἐντὸς τινος θέτω μετὰ. fundo.

Ἐν-εδρεία, ἡ ἐνέδρα, ἐπιβουλή Ἐπιχαρμ. ἐν Β. Ἀν. 95.

Ἐν-εδρευμα, τό: ἐνέδρα Νικητ. Ἰω. Κομν.

Ἐν-εδρευτής, ὁ ἐπιδολεῶν, τεθειμένος εἰς ἐνέδραν, Ο'. insidiator.

Ἐν-εδρευτικός, 3' ὁ ἀνέκων, ἐπιδέξιος εἰς τὴν ἐνέδραν, τὴν ἐπιβουλήν Στραβ. 3, 3, 6. ἐπὶ. - ὡς ἔβω. insidiosus.

Ἐν-εδρεύω εἰς ἐνέδραν τίθεμαι καὶ παρανοήω, ἐπιδολεῶν, προσπαθῶ νὰ συλλάβω διὰ δόλου Ξεν. Ἀν. 1, 6, 2. - τινὰ Πλουτ. Ποπλ. 22, Δημ. 40, 11. «-ἐνεδρεύσας τὸν πατέρα μου καὶ ἐξαπατήσας ὄρνκ» ὁμοῦ τεθειμένοι δὲ παθ. «τῶ χρόνῳ ἐνεδρεύθημεν», 28, 2, ὡς καὶ Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 4 καὶ ἄλλ.

Ὁ Θουκ. 4, 67, τὸ ἐνὸν. μετὰ τὴν εἰς, ὅπως δηλώσῃ τὸν τόπον, ἔνθα γίνεται ἡ ἐνέδρα. Μίσ. κάμνω ἐνέδραν Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 15.

Ἐν-εἰδέω εἰς τὴν ἐνέδραν Ἀπ. ἔμφ. πολ. 2, 76, καὶ ἄλλ. μετὰ. insidiar.

Ἐν-εδρῶν, τό: ἐνέδρα, Ο'. ἔτι δὲ δι. γρ. Πραξ. Ἀπ. 23, 16.

Ἐν-εδρός, 2' α) ἐντὸς καθήμενος, ἐγκάτοικος Σοφ. Φιλ. 153, incolae β) ἐνεδρεύων Μαυρίκ. στρατηγ. 2, 4.

Ἐν-εἰσάγω ἐντὸς τινος κάθημαι Ἀριστοτ. προβλ. 5, 11 μετὰ σημ. ἀδρ. «τόδ' ἐνεζόμενοι στέγας ἀρχαίων» = ἐκεῖ πηγαίνοντες καὶ λαμβάνοντες ἔδραν Ἀισχ. Περσ. 137. «πρύμνη δ' ἐνεείσατο κόρυήν» Ἀπολ. ῥ. 4, 188, insideo.

Ἐν-εἰδίζω εἰς τὸν σκευίζω τινὲν ἐνεθιμίνοι Ἡρωδ. 6, 6, 2, insuasiacio.

Ἐν-εἰδο-φορέω εἶδος, μορφήν φέρω - πείτρον = φέρω μορφήν μίαν πέρην, περὶ ἀνθρωποποιῶς Μελ. 12 (15, 57).

Ἐ-εἰκαί ἰων. ἀδρ. τοῦ φέρω.

Ἐν-εἰκονίζω εἰς τι ἀπεικονίζω Στωβ. ἔλκ.

φωσ. 13, 1. Μίσ. εἰσάγω τὴν εἰκόνα μου, κατοπτρίζομαι. «- τοὺς ἑαυτοῦ λόγους τοὺς ἐτέρων» = ἀπεικονίζω τοὺς λόγους μου κατὰ τοὺς λόγους ἄλλων Πλουτ. ἀφροσμ. 5.

Ἐν-εἰλέω ἐντὸς τινος ἐμπλέκω, περιπλέκω «- τοὺς πολέμιους ἐνελούμενος» Πλουτ. Ἀρταξ. 11 καὶ συχνά καὶ ἄλλ. μετὰ. ἱμπίλο.

Ἐν-εἰλήμα, τό: τὸ ἐμπεριπλέκω, ἡ συστροφή μετὰ. ὅλον Ἀρταξ. 1, 74, volutatio.

Ἐν-εἰλήσεις, ἡ ἡ συστροφή Ἀντολλ. Ὀρειδ.

Ἐν-εἰλινδέω συστρέφω, περιστρέφω, περιπλέκω Σουπ. ἱπιστ. 151 Ἰωσ.

Ἐν-εἰλίσσω ἰων. ἀντὶ ἐναλίσσω.

Ἐν-εἰλλῶ ἐνέκλω. «- ἐν ταροῖς καλῶμεν πηλὸν ἐνέλλοντες» Θουκ. 2, 76, ἱμπίλο.

Ἐν-εἰμι εἰς τι, κατὰ τι εἶμαι, ἄλλοτε μὲν ἀπολ. ὅτε ἐκ τῆς συναφείας τῶν ἐνοικῶν γίνεται ὁ ἄλλος ὁ προσχετίτερος προσδιωρισμός. «πολλοὶ δ' ἐνεσαν οἰστοί» Ἰλ. φ. 12, εἰς τὴν φαρέτρην Ὀδ. ι, 164, εἰς τὸ πλοῖον, πρὸ πρὸ πάντων εἰς τὸν οἶκον εἶμαι ἄλλοτε δὲ μετὰ δὸς. «- ἄργυρος ἀσκήν ἐνεστιν» κ. 45. ἔτι δὲ «ὅμην οἴκῳ ἐνεστι γόος» Ἰλ. ω, 240. «ἐνεστι τῇ τυραννίδι νόσημα» Ἀισχ. Πρ. 224. «- τοῖς λόγοις ἐνεστι κέρδος» Σοφ. Πλ. 362. «- ναὸς ὅμην», 1320. «οἷς μὲ ἐνεστι, ἔρω» Πλατ. συμπ. 186. «ἐπιστήμη, Πρωτ. 352. «πολλὰ ἐνεστι τῇ γῆρᾳ κακὰ» Ἀριστ. σφ. 441. ἡ ἢ ἐν τινι, «ἀλφειὶ οὐκ ἐν ἐν τῇ ὁυλάκῳ», πλ. 763. «ἐν τῷ τοιμᾶν τιν' ὄρεας ἐνοσάν ζημίαν» Ἀισχ. Πρ. 382. «κἂν γυναιξὶν ὡς Ἀρης ἐνεστιν» Σοφ. Ἠλ. 1236. «ἐν οἷς πολλὰ νοουθήσεις ἐνεστι» Πλατ. Πρωτ. 326. ἔτι δὲ «ὅπου γὰρ ἂν ἐνητονα», Φιλ. 23. «- αὐτόθι» Θουκ. 1, 104. «- ἐν γὰρ» = ὁπῆρχεν εἰς τὴν συνθήκην, ἀκολουθοῦσιν. αἰτ. μετ' ἀπαρ. 2, 20. «ἐνεστι καὶ τὰ πείλα» «ὁπῆρχουσιν εἰς τὸν χρησμόν, μνημονεύονται αὐτόθι» Ἀριστ. ὄρν. 974. «ἐνεσται χρόνος» = θὰ παρέλθῃ ἐν τῷ μεταξύ Θουκ. 1, 80. Ἐν γίνεαι εἶμαι ὑπάρχων - τὰ ἐνόντα = ἡ περιουσία Πλατ. πολ. 6, 488. «- λόγοις ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἂν δύνωμαι μετρίωτα χρῆσθαι» = μετρίως, ὅσον ἐπιτρέπουσι τοῦτο αἱ περιστάσεις Δημ. 28, 256. ἀπροσώπ. Ἐνεσται (ἔγκειται εἰς τὸ πρᾶγμα) = πηγαίνει εἰς δυνατόν, ὅτε πρέπει νὰ προσέχη τις εἰς τὰ μετ' αὐτοῦ συναπτόμενα. «ἐνεστι τοῖσιν αὐτοῖς σκοπομένοις ταρβύν τὸν αὐτὸν πρᾶσσοντα» οἱ καλῶς σκεπτόμενοι φοβούνται, δύνανται νὰ φοβῶνται Σοφ. Τρ. 295. «ἐνόςσης οὐδεμιᾶς ἐκὶ ἀποστροφῆς» = δὲν ὁπῆρχε πλέον, δὲν ἦτο πλέον δυνατὴ Δημ. 24, 9. «οὐκ ἐνεστιν ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ τὸ ποιεῖν» = δὲν ἐγκρίναι εἰς τὴν ἐμὴν γνώσιν, δὲν εὐδάνει τόσον μακρὰν Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 31. «νόμῳ χρῆσθαι ἐνεστί σοι» Σοφ. Ἀντ. 213. «οὐκ οὐκ ἐνεστι καὶ μεταγινώσκει πλέον» Φιλ. 1254. καὶ πρὸ πίντ. παρὰ ῥῆτ. «πῶς ἐνεστι ἡ πῶς δυνατόν τοῦτοίς κατασκευάζομαι» Δημ. 57, 24 καὶ μετὰ. ὅλον Πολυδ. 12, 11, 5. «ὡς ἐν ἄριστα» = ὅσον ἦτο δυνατόν ἄριστα Λουκ. Τυρανν. 17. ὅθ. ὡς μετὰ. ἀπολ. ὡς καὶ τὸ «εἰδόν, ὡς οὐκ εἰδόν, ἐπαγγέλλομαι εὐπορησάι»

- Λουκ. γυμν. 9^ο πρβλ. Περειγρ. 25^ο «ἐνὸν αὐτοῖς οὐκ ἐπείθαι» Πρωτ. 8, 3, 5, ἔτι δὲ «πέραις οὐδὲν ἐνὸν ἡδονῶν ἐν αὐτοῖς» = διότι ἐν αὐτοῖς οὐδὲν τέλος ἐνοπάρχει· Πλουτ. Φιλ. 26^ο ἀλλὰ καὶ «πολλῶν ἐνόντων καὶ ἄλλων λέγειν» = ἂν καὶ δύνανται τις πολλὰ ἄλλα ἀκόμη νὰ εἰπῇ Δ. Ἀλ. 7, 41^ο «κατὰ τὸν ἐνόντα τρόπον» = τὸ δυνάτον Συνετ. γ^ο ἐνι, insum.
 Ἐν-είρω ἢ ἐν-ε(ργ)νυμι (ἐν. ἄγρ.)· ἐντός κλείω, ἐγκαθ'είρω· «εἰς τὴν κιβωτόν» Σχολ. Πιν. Π. 1, 72^ο - ταύρω Φαλαρ. ἐπ. 50.
 Ἐν-είρω· ἐντός ἀραδιάζω, ἐντός συνείρω, ἐναρμόζω· «ἀνθερίκων ἐνεργμένων» Πρ. 4, 190. ἐνεστ. «ἐνείρατε χεῖρας εἰς σφαίρας κυλίκων» Διονυσ. π. Ἀθην. 15, 668^ο «-τέτιγας ταῖς θριξίν» Διλ. Π. 1, 4, 22^ο ἐνῆραν, γραφὴ τοῦ χειρογρ. Βιβρ. 38, 2, ἐκ τοῦ ὁποῦ οὗ Σουδ. τὸ ἐναφῆκαν παρέλαθε, innecta
 Ἐν-εἶσσι· ἐν-ῆσαν, Ἀήλου ἐπιγρ
 Ἐνεκα (ἐπ. καὶ ἰων. ἐνεκα, ἔτι δὲ Αἰσχ. ἱκ. 185, Πρ. 345 καὶ σπαν. ἐν πεζ. Δημ. 1, 28, Πλατ. νόμ. 768, καὶ μετγν.), καὶ Ἐνεκεν παρὰ π. καὶ τοῖς ἀττ. πεζ. ἐνεκεν Ἦρ. καὶ Πινδ. αἰολ. Ἐνεκα, Ἐπιγρ. 2183^ο 1) Ἐνεκα, διὰ, τοῦτο μὲν καὶ μάλιστα πρὸς διήλωσην γνώμης σκοποῦ, τοῦτο δὲ πρὸς σήμανσιν ἀφωρμῆς ἢ αἰτίας Ὅμ. καὶ οἱ ἑφεξ. ἀπανταχοῦ, συνήθ. μὲν ἐπιτιθέμενον εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένην λέξιν, ἀλλὰ καὶ προτιθέμενον· «ἐπιμέμφεται Ἐνεκα ἀρητήρος» Πλ. α. 94 (ἐμπρὸς εἶνε ταπεινόν Πλατ. Γοργ. 499, Ξεν. Ἀν. 5, 4, 19, Ἰσακ. 7, 37^ο «μάχεσθαι Ἐνεκα κούρης», 6, 377^ο «εἴνεκ' ἐμῆς μείνειν» = χάριν ἐμοῦ, α, 173^ο «Ἐλένης Ἐνεκα» Αἰσχ. 774. Ἀκριβέστερ. δὲ ὡς πρὸς τὴν πρώτην σημασ. περιορίζεται αὐτὸ ὁ Πλατ. Λυσ. 218 καὶ ἑφεξ. ἐνθα ἀντιτίθεται, ὅτι ὁ ἄρρωστος εἶνε φίλος τοῦ ἱατροῦ· «διὰ νόσον Ἐνεκα ὀγείας» = διότι εἶνε ἄρρωστος, διὰ νὰ γείνη ὀγείης· 69. «τοῦ Ἐνεκα» = Ἐνεκα τούτου, ἐπὶ οὗτω τῷ σκοπῷ Πλατ. Πρωτ. 310^ο «ἀρετῆς Ἐνεκα καὶ τοῦ βασιλῆως γενέσθαι» = διὰ νὰ γείνη καλλίτερος, συμπ. 185^ο «χολακεῖν Ἐνεκα μισθοῦ» = χάριν τοῦ μισθοῦ Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 17^ο «τῶν δ' εἴνεκα ἴνα - ὅπως» = ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ἴνα Ἦρ. 8, 35, 40, 76^ο «πλεονάτικώς» ἀμφὶ τοῦ Ἐνεκα, Σοφ. Φιλ. 550^ο «τίνος δὲ χάριν Ἐνεκα ταῦτα ἐλέγθῃ» Πλατ. νόμ. 3, 701^ο ὡς καὶ Φωκυλ. 188 περὶ τοῦ «ἀπὸ βοῆς Ἐνεκα» γ^ο ἀπὸ 2) ὡς πρὸς, ὅ, τι ἀποβλέπει, συχνά μετὰ τοῦ γε καὶ συνήθ. προτασσόμενον· «τοῦ φυλάσσοντος εἴνεκεν» = καὶ ὅσον ἀποκείται εἰς τὸν φύλακα Ἦρ. 1, 42^ο «εἴνεκεν γε χρημάτων» = φθάνει μόνον νὰ ἔρχονται χρήματα, 3, 122^ο «Ἐνεκά γε φιλονικίας» Πλατ. πολ. 8, 548^ο «ἐμπειρίας μὲν ἄρα Ἐνεκα κάλλιστα τῶν ἀνδρῶν κρίνει» = ἂν πρόκειται μόνον περὶ ἐμπειρίας, ὡς πρὸς τὴν ἐμπειρίαν, 9, 582^ο «Ἐνεκα μὲν πείρας ἔχοιμ' ἂν ἄλλ' οὐτὶ νῦν γε οὕτως ἔχωι», Φαίδρ. 272^ο «κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ἐπεκονῆθ' Ἐνεκά γε γήρως» = τοῦλάχιστον Ἐνεκα τοῦ γήρως, πολ. 1, 329^ο «Ἐνεκα ἀναιδείας ἐτοίμως πᾶν ἔργον ποιῆσαι δοκεῖ» Δημ. 24, 65^ο πρβλ. Ξεν. Κυρ. 3, 2, 30^ο 89. ἐμοῦ γε Ἐνεκα = καθόσον ἐξαρτάται ἀπ' ἐμοῦ καὶ πᾶν χρῆστος ἐστίν, ὡς ἐμοῦ γε ἐν ἑστίῃ Δημ. 20, 14^ο «Ἐνεκά γε τῶν ἡμετέρων» δ-φθαλμῶν» = ἂν ἐξαρτάται τοῦτο ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 3^ο Ἐνεκα ἀντι-οὔνεκα, διότι τὸ τοῦ Πινδ. Ἰ. 7, 33 καὶ πρὸ πάντ. μετγν. ψέγεται· ἦδη παρὰ τοῦ Ἀπολλων. Β. Ἀν. 505^ο πρβλ. Ἀπολ. Ρ. 4, 1532^ο ὡς καὶ τὸ οὔνεκα, propriet.
 Ἐνέκας· ἐπίσκοπος Ἱερουσαλὴμ Συγκ.
 Ἐν-εκκλησιάζω· ἐντός ἐκκλησιάζω Πολυδ. Ἐν-εκ-πλύνω· ἐκπλύνω, ξεπλύνω εἰς τὴν Πολυζήλ. π. Πολυδ. 10, 76, abluo.
 Ἐν-εκτέον· δεῖ ἐνεγκεῖν· γ^ο ἐφείρω.
 ENERΩ, ἐξ οὗ τὰ ἦνεκα, ἦνεγκον, ἐνῆ-νοχα κ. τ. ἔ. τοῦ φέρω.
 Ἐν-ελαύνω· ἐντός ἐλαύνω, ὡς δὲ Ὅμ. μόν. ἐν τμήσει, ὡς καὶ Πινδ. Ν. 10, 131^ο μετ. ἀπόταν τις καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ» ἀργὴν βαθέως εἰς τὴν καρδίαν ἐμβάλλῃ, Π. 8, 9. Μέσ. ἐνελαύνεσθαι, περὶ ἀμαξίων, ἐπὶ τινος ὁδομαί Δ. Κασ. 49, 30, peilo.
 Ἐν-ελαφρίζω· ἀνυφλύνω = εἰσαυτὸν, περὶ πτηνῶν Εὐσεβ. alieno.
 Ἐν-ελεῖσσω, ἰων. καὶ π. ἐνελεῖσσω, ἀττ. ἐνελεῖττω· ἐντός τινος τολέσσω, συμπλέκω· «ἐνελεῖγμένος τοὺς πόδας εἰς πλοῦτος» Πλατ. συμπ. 220, καὶ μετγν. Μέσ. εἰς τὴν ἐντός τῷ λίσσομαι· «ἐν ἱματίῳ ἐνελεῖξάμενος εὐδαί» Ἦρ. 2, 95 καὶ μετγν. Μελ. 129 (12, 257), inuoluo.
 Ἐν-ελεός· νεδρός Ἰουκ. innuulus.
 Ἐνελεσκή· Δημήτηρ ἐν Σάμῳ Ἰουκ.
 Ἐν-εμα, τό· τὸ ἐντός τινος ἀφένθ, πρὸ πάντ. ἐγκλυσμα, κλυστήρ ἱατρ. infusum.
 Ἐν-εματίξω· ἐντός τινος βάλλω κλυστή-ριον ἱατρ.
 Ἐν-εμεῖω (γ^ο ἐμεῖω)· ἐμῶ, ἐερνώ εἰς τὴν Ἦρ. 2, 172^ο «ἐνῆμεος φλέγματά τινα» Ἐρμκ. 11 (7, 377).
 Ἐνενηκοντα, αἰ, αἰ, τὰ ἐνενηκτα, ἀπὸ τοῦ Ὅμ. Ἰλ. 6, 602 πανταχοῦ, nonaginta.
 Ἐνενηκοντα-ετής, ὁ ὁ ἐνενηκοντα ἐτῶν Λουκ. νεκρ. διελ. 27, 17, nonagesentis.
 Ἐνενηκοντά-πηχυς, 2 ἐνενηκοντα πή-χων μακρός· -θόρος· Ἀθην. 5, 201
 Ἐνενηκοντάς, ἄθος, ἢ ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὰ ἐνενηκοντα Τζέτζ. Ἰσ. 8, 58.
 Ἐνενηκονταῖος, ὁ, 9ηλ. -τοῦτις, ἰδοὺ· ὁ ἐνενηκοντα ἐτῶν Δ. Κασ. 69, 17.
 Ἐνενηκοστό-πρωτος, 3^ο ὁ ἐνενηκοστός πρῶτος Τζέτζ. Ἰσ. 13, 530.
 Ἐνενηκοστός, 3^ο ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Σουδ.
 Ἐνενηκοστό-τέταρτος, 3^ο ἐνενηκοστός τέταρτος Τζέτζ. Ἰσ. 10, 480.
 Ἐνενηκοστό-τρίτος, 3^ο ἐνενηκοστός τρί-τος Τζέτζ. Ἰσ. 11, 838.
 Ἐν-εξ-εμῶ· ἐντός τινος ἐξεμῶ· -ἐνεξε-μεῖς μελ. Πολυζήλ. π. Πολυδ. 10, 76.
 Ἐν-εξορτάζω· ἐντός ἐξορτάζω, ἀπὸ ἐνός ἐκβάλλω Βασιλ. τ. 2, σ. 770.
 Ἐν-εξ-ουσιάζω· μεταχειρίζομαι τὴν δύ-ναμίν μου εἰς τὴν, λαμβάνω τὴν ἐλευθερίαν, τολμῶ, ἀφίω εἰς τὴν· τῇ γραφῇ Δ. Ἀλ. π.

Θουκ. 8. ἔτι δὲ ἐν τινι ὥσ. 24, ὡς ἄλλ. μτγν.
 'Εν-ορτάζω' εἰς τι, διὰ τι ἐορτάζω Πλουτ.
 Περικλ. καὶ Φάβ. Μ. 1, Στρατ. 12, 559.
 'Ενεός (πρὸς ἄνεως)· ἔτι δὲ ἐνεός· ἄνω-
 νος, ἄλλος πλησίον τοῦ κωφός Πλατ.
 Θαιτ. 208, 'Αριστοτ. προβλ. 33, 1· «ὅσοι
 κωφοὶ γίνονται, ἐκ γενεῆς, πάντες καὶ ἐν-
 νοὶ γίνονται» λοιπὸν κωφάλλοι, καὶ Ξεν.
 'Αν. 4, 5, 33. 'Εστὶ δὲ βλάξ, κούτος· «εὐχ-
 θεις-ἄκακοι καὶ ἄπειροι καὶ ἐνεοί» Πλατ.
 'Αλκ. Β'. 140, ὡς καὶ Β. 'Αν. 251· «ἐνεός δ'
 διὰ μαρίαν λήθαργος καὶ ἀμνήμων» ἐπίρ.
 «ὡς χρησμ. π. Πολυαν. 6, 53, 1.
 'Ενεο-στασία, ἡ' τὸ νὰ καταστῇ τις ἄλα-
 λος 'Απολ. 'Ρ. 3, 78.
 'Ενεότης, ἡτος, ἡ' τὸ νὰ ἦνέ τις ἄλλος
 'Αριστοτ. προβλ. 10, 33.
 'Ενεό-φρων, ονος, 2· ἀμδύλυνος Πανουα.
 π. Στοδ. ἀνθ. 18, 22, δι. γρ. stultus.
 'Ενεός· κἄνως ἄλλων μτγν.
 'Εν-επ-αγγέλλομαι· εἰς τι ἐπαγγέλλο-
 μαι, ὑπόσχομαι 'Ερμογ.
 'Εν-επ-άγομαι· ἐντός τινος ἐπάγομαι. Μίσ.
 προσβάλλω Αἰσώπ. 149.
 'Εν-επι-δείκνυμι· ἐντός τινος ἐπιδεικνύω,
 μίς. φανερώνω, τί τινι Πλουτ. πῶς ἂν τις
 ἀπ' ἐξ ὅρ. ὡφ. 281.
 'Εν-επρεάζω· ὁδρίζω Πολυδ. 7, 182.
 'Εν-επι-δημέω· διατρίβω ὡς ξένος ἐν τινι·
 τῇ πόλει 'Αθην. 8, 361, Αἰλ. Π. 1. 12, 52.
 'Εν-επι-δημον· ἐνδομον εἶναι, διατρίβοντα
 κἄνως ὡς ξένον 'Ηουχ.
 'Εν-επι-ορκέω· εἰς τινα θεὸν ἐπιορκῶ
 Αἰσχίν. 3, 150.
 'Εν-επι-πέδος, 2· ἐντός ἐπιπέδου Γαλην.
 'Εν-επι-σκημμα, τό· ἐξασφάλις διὰ
 μεσεγγυήσεως χρεωμένης περιουσίας 'Αρποκρ.
 'Εν-επι-σκήπτωμαι, μέσ. ἐξασφαλίζω διὰ
 μεσεγγυήσεως χρεωμένην περιουσίαν, ἀπαιτῶ
 χρέος, καὶ κατασχάσιν κἄνως, δημεύω τὴν
 υποθήκην Δημ. 49, 45.
 'Ενέπω καὶ ἐνέπω (εἰπεῖν, πρὸς. Βουτυ.
 Λεξιλ. 1, σ. 279 κ. ἑξ.)· εἰς τὸν ἐν. παρ'
 'Ομ. μόν. ἡ εὐκτ. προστ. καὶ μετγ. τοῦ ἐν.
 Πινδ. Ν. 3, 72 καὶ μτγν. οἶον 'Επ. ἀδ. 52
 (6, 100)· λέγω πρὸς τινα, διηγοῦμαι· «μὴ-
 θον νημερτίαν πάντα» 'Ιλ. θ. 412· «ὅσα
 μνηστῆρων θάνατον καὶ κῆρ' ἐνέπουσα» 'Οδ.
 α. 414· «ἄνδρα μοι ἔνεπε» = λέγε εἰς ἐμέ
 τὸν ἄνδρα, ἀνάγγελέ μοι περὶ τοῦ ἀνδρός,
 α. 1· ὁ Πινδ. συγνός. καὶ οἱ τραγ. (πίντοτε
 ἐνέπω)· «τοῦνερον Αἰσχ. Χο. 543 καὶ
 ἄλλα καὶ προσφωνά, «-τινὰ μῦθοι σκο-
 λιοί» 'Ησ. ἔρ. 192, Σοφ. Αἴ. 751· «-τινὰ
 δοῦλον = δομαῖον τινὰ δοῦλον Εὐρ. 'Ηρ.
 μ. 270· καὶ ὁμοίωσιν πρὸς τὸ ἄλλω ἐί-
 πεν, ἄνευ πτώσεως 'Ιλ. 6, 761, 'Οδ. ψ. 301·
 «-φρονούντες πρὸς φρονούντας» Αἰσχ. Ικ.
 201· «-σάφεσταρον, 908· «-πρὸς τινα
 Σοφ. Τρ. 401 καὶ συγνὰ Εὐρ. ἔτι δὲ 'Αξιο-
 νικ. π. 'Αθην. 8, 342· ἄγειν τινὰ = δια-
 τάττω Σοφ. Οἰ. Κ. 936, τὸν μέλ. ἐνι-
 στήσω καὶ ἐνίψω ὡς καὶ τὸν ἀφρ. ἐνι-
 σπείν τῶ· εἰς τὸ ἐνίψω, αἰσώ, εἰσω.

Εν-εργάζομαι· ἐντός τινος κἄνως, ἐργά-
 ζομαι· α· τὸ ζωτικὸς φαίνεται, πῶς τοῦτο
 ἐνεργάζει τοῖς ἀνδράσι» = πῶς ἐμβάλλει
 ζωὴν εἰς τὰ ἀγάλματα Ξεν. ἀπομν. 3, 40, 6·
 ὡς καὶ α· τὸ πείθεσθαι τοῖς νόμοις, «τῇ πόλει»,
 4, 4, 15· «ἐκπληξιν Πλατ. Φιλ. 47·
 α· προθυμίαν τοῖς ἀνθρώποις» Πολυδ. 5, 84,
 7· α· ἄλλως ἐνεργασμένοι τοῖς τόποις = ἐκεῖ
 ἀπασχολημένοι, 10, 8, 7· ἔτι δὲ ἐννοίαν
 ἐν τινι, 5, 2, 15· «τῇ οὐσίᾳ = μὲ τὴν περι-
 ουσίαν κἄνως πράξεις, κερδίζω Δημ. 44, 23·
 «ἐν οἰκῇ ματι, περὶ ἑταιρῶν 'Ηρ. 1, 93.
 Παθ. αἰγίσσα τούτων γνῶμην ἐνεργάσθη»
 Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 5.
 'Εν-εργεία, ἡ· ἐνεργεία, δραστηριότης 'Αριστοτ.
 ἡθ. 1, 1· πρᾶξις, ἀντιτιθεμένη πρὸς αὐτὰ
 τὰ ἔργα, 1, 7, καὶ συχνὰ α· κατ' ἐνεργείαν»,
 ἀντίθ. τῷ «καθ' ἔξιν», actio.
 'Εν-εργεῖς· ἡ εἰς γλουτοῦς κάθεσις τῶν
 χειρῶν 'Ηουχ.
 'Εν-εργέω· ἐνεργῶ, εἶμαι δραστήριος, πρὸ
 πάντ. περὶ πνεύματ. δραστηριότητος 'Αριστοτ.
 καὶ μτγν. «ἔτι δὲ - τι = πρῶτω, παράγω»
 α· πάντα κατὰ δύναμιν Πολυδ. 17, 14 28·
 α· τὴν συμμαχίαν, 27, 1, 12 καὶ συχνὰ, ὡς
 καὶ μτγν. πρὸ πάντων, Κ. Δ. κατ' εὐφημ. =
 βινεῖν 'Οσοκρ. 4, 61, 'Αλκιφρ. 3, 55, ορορορ.
 'Εν-εργήμα, τό· τὸ ἐνεργήθην, ἡ πράξις
 Πολυδ. 4, 8, 7· «-τὰ περὶ τὰς πράξεις ἐνε-
 γήματα», 2, 42, 7, Δ. Σικ. 4, 51, effectus.
 'Εν-εργής, 2· ἐνεργὸν δραστήριος· «ζῶν
 πρὸς τὴν συνουσίαν ἐνεργέστατον» Δ. Σικ. 1,
 88· «-χώρα ἐνεργέστρα» = εὐφωρεστρα Πλουτ.
 Σολ. 31. Παρὰ Πολυδ. 11, 23, 2, συχνὰ μὲ
 τὸ ἐνεργός ἀντανάλλασσόμενον, efficax.
 'Εν-εργητέος, 3· ὅστις πρέπει νὰ ἐνεργῇται
 Πλουτ. ἡθ. σ. 1034, agendus.
 'Εν-εργητικός, 3· ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ
 ἐνεργεῖν, ἰσχυρός μτγν. «ἡ ἐνεργητικὴ ἡ
 περὶ τὰς πολέμικας καὶ πολιτικὰς πράξεις» =
 ἐνέργεια Πολυδ. 12, 28, 6· 50, ῥήματα
 Δ. 'Αλ. καὶ γρ. ἔτι δὲ ἐπίρ. ἐνεργητικός.
 'Εν-εργίδα· Δημήτηρ 'Ηουχ.
 'Εν-εργμός, δ'· τὸ ἐναρμόζειν, κρούειν τὰς
 χορδὰς τῆς κιθάρας Φρυν. κωμ. 'Ετ. Μ. 340,
 3· καθ' 'Ηουχ. = κ. ἡμα μουσικόν· τὸ δ'
 αὐτὸ καὶ ἐνεργίς.
 'Εν-εργο-βάτεω· μὲ δύναμιν καὶ ἀποτέ-
 λεσμα προβαίνειν εἰς τι Λουκ. Φίλοπ. 3.
 'Εν-εργο-λαβέω· ἔχω τὸ συμφέρον μου
 εἰς τι Αἰσχίν. 3, 150.
 'Εν-εργός, 2· ἐργαζόμενος, πραγματευόμε-
 νος, ἐν ἐνεργείᾳ (ἐν ἔργῳ ὧν), κυρ. εἰς τὴν
 ἐξάτησιν τῆς δραστηριότητος τοῦ ὧν· «μηδὲ
 δικαστὴς ἐνεργός ὄντας οἶνον γιγνέσθαι»
 Πλατ. νόμ. 2, 874· «-στράτευμα Ξεν.
 Κυρ. 2, 2, 23· «ὅπως ἦν τι δὴ ὑδοσιᾶς
 εὐδὲς ἐνεργοὶ ἦν» = εὐδὲς ἐπιβάλλει χεῖρα,
 6, 2, 39· 50. ἀντίθ. τῷ «-σχολῶν ἄγειν»
 Λουκ. 'Ερμοτ. 1· «περὶ τὸ Πολυδ. 3, 17,
 4 καὶ ἄλλ. μτγν. ἀσκά τι' πρὸ πάντ. περὶ
 ἐμπόρων Δημ. 35, 7, ἐνθα ἄνδρες θανέσκου-
 νται χρήματα· «-ὅπως ἐνεργοὶ οἶσι» (πρὸς.
 'Ηρ. 8, 26· «-ἄνδρες βίου δεόμενοι καὶ ἰγ.

βουλόμενοι εἶναι· = οἵτινες θέλουσι νὰ ἐργασθῶσι· ὁθ. καὶ περὶ χρημάτων = - χρημάτα ἐνεργά = - χρημάτα ἐργαζόμενα, φέροντα τὸν Δημ. 27, 7, ἀντίθ. τῷ ἀργά· = - τὸ «δάνειον ἐνεργὸν ποιεῖν εἰς Αἴγυπτον», 56, 29· πρβλ. Ξεν. Ἱέρ. 11, 4. Ἄλλως δὲ καὶ περὶ πραγμάτων· - ἡμέρα = ἐργασίμος ἡμέρα· Ἡρ. 8, 26· - γῆ, - χώρα Ξεν. Κυρ. 5, 4, 12, 8, 6, 8· - παροπφόρος, λοιπὸν γεωργουμένη χώρα, ἀντίθ. τῷ ἀργός, Κυρ. 3, 2, 9· - «χώρας ἐνεργοῦς ποιεῖν», οἶκ. 4, 17· «πεδῖον πολλὰς ἐνεργὸν ἀνθρώπων μοιρᾶσι» = παρὰ γὰρ καρπὸν διὰ πολλὰς χιλιάδας Πλουτ. Κλισ. 58· περὶ μεταλλείων, προσοδοφόρων Ξεν. π. προτὸς. 4, 2· ἔτι δὲ - δασαί Πολυδ. 1, 40, 12· - πελέκει· Δ. Σικ. 5, 39· περὶ φαρμάκων ἱατρ. ἔτι δὲ - πορεία = σύντονος πορεία Πολυδ. 5, 8, 3· - πολιτορκία καὶ ἄλλ. Πολυδ. παρ' ὅς ἀναγὰ εὐρηται ἡ δι. γρ. ἐνεργῆς· ἑλπρ. ἐνεργῶς· - μάχεσθαι = μάτ' ἐντάσεις, καρτερώς Ξεν. ἀπομν. 3, 4, 11· «ἐνεργότερον ἀψασθαι πολέμου» Δ. Σικ. 12, 67, δι. γρ. ἐναργέστεραν.

Ἐν-ερεῖδω 1) ἐντὸς στηρίζω, ὠθεῖ· = - κοχλὸν ὀφθαλμῶν = τὸν πάσσαλον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Κύκλωπος ἐνωθῶ Ὁδ. 1, 383· μτφ. - τὴν ψυχὴν = σταθερῶς τὴν ψυχὴν πρὸς τὴν ἐνταῖαν Λουκ. Νιγρ. 7· ὁψιν τινὶ Πλουτ. π. δαιμ. Σωκρ. 13. Παθ. = - βίβει ἀπὸ τὸξου τὸ στήρνον ἐνερπιδέντι = ἐντὸς ὠθεῖν Πλουτ. ἡθ. σ. 327. Μέσ. στηρίζομαι ἐπὶ τινος· - γαλῆ Ἀπολ. Ρ. 1, 428· = - ἐνερεῖσθαι· μένος πέτρα γόνα· Θεοκρ. 7, 7· 2) ἀμτὸ. ἐπὶ τινος ῥίπταται, ἐντὸς τινος στερεῶς καθίζω· = ἐνερπιδέτω στομάχῳ· Διοσκ. 3, 23, impingo.

Ἐν-ερεῖσθαι, ἡ 7) τὸ ἐπὶ τινος ἐρεῖδειν, στηρίζειν Ἱπποκρ. impressio.

Ἐν-ερεῖδω, μόν. ἀορ. ἐνέρηγον· ἐντὸς τινος, εἰς τὴν βεῖγομαι· = - τυροῦ κάκιστον· Ἀριστ. σφ. 913. Μέσ. ἐντὸς τινος, ἐπὶ τινος ξερῶν· = - γυίοις ἰάν· Νικ. Θηρ. 185, ignecto.

Ἐν-ερεῖδω, 2) κάπως ἐρυθρὰς, κοκκινού- τινος· «τῷ χρώματι γενόμενος ἐν» Πολυδ. 32, 9, 8· «παρεῖδων τὸ ἐν» Λουκ. εἰκ. 7· = αἶμα Ἀθην. 1, 26, ruber.

Ἐν-ερεῖδω, 3) ἐρυθραίνωμαι, γίνωμαι κοκκινούτσικος· - ἄνθεα Νικ. Θηρ. 511, rubes.

Ἐνερθε, πρὸ φων. καὶ διὰ τὸ μέτρ. παρὰ π. ἐνερθεν, ὄωρ. κατ' Ἀπολλ. Δυσκ. Ἐνερθεα, ἐπ. ἔτι δὲ καὶ νέρθεν, ὅπερ (ὄδε) 1) ἀπὸ κάτω, κάτωθεν, ἀντίθ. τῷ ὑψίθεν Ἰλ. υ, 56, τῷ ὑπερθε, υ, 75, Ὁδ. υ, 163· «πέμψατ' ἐνερθεν (ἐκ τοῦ κάτω κόσμου) ψυχὴν ἐς φῶς» Αἰσχ. Πέρσ. 622· ὥς καὶ «οὐ γὰρ ἀνάβεις ποτ' ἐνερθεν τοὺς φθιμένους ἄνω» Ἐδρ. Ἀлк. 985· 2) κάτω, πρὸ πάντ. «ἐνερθ' ὑπὸ γῆν» = ὑποκάτω τῆς γῆς Πινδ. Π. 9, 84· «ἐνερθ' ὑπὸ γῆς» Ἡσ. θε. 720· «οἱ ἐν. θεοί» = οἱ θεοὶ τοῦ κάτω κόσμου Ἰλ. ε, 274· παρ' Αἰσχ. Χο. 123· «οἱ γῆς ἐν. δαίμονες» καὶ περὶ τῶν νεκρῶν, «οἱ ἐν. νεκροὶ» Σοφ. Ἀντ. 25 καὶ ἄλλ. Συχνὰ μετὰ γεν. «ἐνερθ' Αἰδεω» = ὑποκάτω τοῦ Ἀδου Ἰλ. θ, 16· «- ἀγκῶνος, θύρῃος ἐν», λ, 234, 252· «οἱ

ἔνερθε τῆς λίμνης οἰκόντες» Ἡρ. 2, 13· - χθονὸς Αἰσχ. Πρ. 498, ὅστις ἀνάντι καὶ «οἱ ἐν. καὶ κάτω χθονός», Ἐδρ. 977· - μα- στῶν Λουκ. Ἰναλ. θε. 3· μτφ. «- ἰχθῶν ἐν- ὄντα» = κατώτερον Σοφ. Φιλ. 662· «- τῆς ῥη- τορικῆς μεγαληγορίας» Λουκ. ῥητ. 4, ἰσθλ. Ἐν-ερμα, τὸ βραχιόλιον, ταινία περὶ τὴν κεφαλὴν· ὁρμας Σχολ. Πινδ. Ὁ. 2, 139.

Ἐν-ερσις, ἡ ἐνεργμός ἐρ. λεξ.

Ἐνερσι, οἱ (ἐν. καὶ ἔρα = terra λατ. πρβλ. ἐνέρτερος, ἐνερθε) οἱ κάτω, οἱ ὄντες ὑπὸ τὴν γῆν, οἱ νεκροί· = ἄναξ ἐνέρων, ἐν- ροισιν ἀνάστων· Ἰλ. ο, 188, Ἡσ. θε. 850· οὗτω δὲ καὶ ὁ Ἄδης καλεῖται παρὰ τραγ. «β- σιλεύς ἐνέρων» Αἰσχ. Πέρσ. 621· «οἱ ἐνερσοὶ Πλάτ. πολ. 5, 387 καὶ Πλουτ. mortui, manes.

Ἐνερὸ - χωρὶς, ὡς, 2· νεκρῶν χροῖδων ἔχων Ἀλκιφρ. 1, 3.

Ἐν-ἐρπω· ἐντὸς τινος ἔρπω Ἐδρ. ἀποσπ.

Ἐν-ερσις, ἡ 7) τὸ ἐναρμόζειν, ἐντεθῆναι Θουκ. 1, 6, innexio.

Ἐν-ἐρτερος, (ἀντί ἐν-ερότερος), συγκρ. τοῦ ἐνερσος κατώτερος, βαθύτερος κάτω Ἰλ. ε, 898· = ἐνερσοὶ Αἰσχ. Χο. 284, inferior.

Ἐν-ἐρπυθρος, 2· κάπως ἐρυθρὸς Ἀρεταί.

Ἐν-ἐρχομαι· ἐντὸς τινος ἐπάγω, ἐγράφετα Πινδ. Π. 4, 212 πρὸ τοῦ Βοικίλου, ὅστις «ἐπειτεν ἡλυθον» γράφει.

Ἐν-εσθίω (ἡ ἐσθίω) 1) ἐντὸς τινος τρώγω, εἰς τοῦτο ἀνέχει ὁ ἀορ. «ἐμφαγεῖν», πρὸ πάντ. ταχέως κατατρώγω Ξεν. Ἀν. 4, 2, 1, Ἐλλ. 4, 5, 8 καὶ ἄλλαχόρ, περὶ ἀδελφῶν ἀνθρώπων Ἀθην. 12, 415· ἔτι δὲ - τῶν σαρκῶν Δ. Ἀλ. 58, 17· 2) ἐπὶ τινος τρώγω, ἐπὶ χρυσῶν σκευῶν Λουκ. πλσθ. 20.

Ἐν-εσσία, ἡ 78' ἐννεσία.

Ἐν-εσις, ἡ 7) ἐμβάλλειν, ἐντὸς βαντίζειν ἱατρ.

Ἐν-εσπαρμένως· ἐντὸς ἀσχερπιστάς μετν.

Ἐνεσσηδών· ἀδύπος Ἰλλυρίας Στ. Βυζ.

Ἐν-εστιάω· ἐντὸς τινος ἐσθίω, ἐνίζω. Μέσ. ἐντὸς τινος τρώγω Λουκ. Κρωτ. 12, αρμιο.

Ἐν-ετή, (ἔτη) ἡ ἐντὸς κρυμμένη, βελόνη περόνη Ἰλ. ε, 180, Καλλ. ἀποσπ. 149, fibula.

Ἐν-ετήρ, ἡρος, ὁ 1) ὁ ἐντὸς ἀφῆμων, σω- λὴν κλυστηρίου, κλυστηρίου ἱατρ. 2) μηχανή τις, ἣν ἔρριπτον εἰς τὰς πολιορκητικὰς μηχανὰς τῶν ἰχθῶν, ἵνα ἐμποδίσωσιν αὐτὰς ἀρχ. μαθ.

Ἐνετίς, ἰδος, ἡ 78' Ἐνετοί.

Ἐνετοί, οἱ 1) λαὸς τῆς Παφλαγονίας Ἰλ. (κατὰ Στράβ. 12, 3, 543 Ἐγραφεὶν ὁ Ζηνὸς), εἰς Ἐνετις, ἡ πόλις. ἡ ὑστερον Ἀμισός), ἀποικιστικὴς ἐπεὶ παρὰ τὴν Ἀδριατικὴν θά- λασσαν Στράβ. (οὗτος μὲ δασεῖαν 2) νοσητὴ εἰς τὴν ἄνω Ἰταλίαν, ἀπόγονοι ἐκείνων τῶν Ἐνετῶν Ἡρ. πρβλ. Οὐλέντο· ἐντ. ἐπὶ θ.

Ἐνετικὸς, ἡ χώρα Ἐνετικῆ Στράβ. τὸ θηλ. Ἐνετίς, ἰδος, πρὸ πάντ. = πόλις οἱ Ηουχ- αῖτινες ἦσαν περίφημοι· οὗτω πῶλοι Ἐνέ- ται Ἐδρ. Ἰνκ. 231· ἐντ. καὶ ὁ Πέλοψ λέ- γεται Ἐνετῆτος Ἀπολ. Ρ. 2, 358.

Ἐν-ετός, 3· παρεσκευσμένος Ξεν. Ἀν. 7, 6, 41, ἐγκάθιος Ηουχ. ἀφαιμένος, χαλαρὸς Θεοφύλ. Βουλύγ.

'Εν-εὐ-δουλος καὶ 'Εν-εὐ-γάμος· μυθικόν
 ὄν. παρ' Ἀσσυρίους.
 'Εν-εὐδαιμονίῳ· ἔν τινι, κατὰ τι εἶμαι
 εὐδαίμων, τινὶ Θεῷ. 2, 44 καὶ μετγν.
 'Εν-εὐδιδάω, μόν. ὑπερβύσσειν ἑνευδιδῶν
 εὐχέλῃσιν· = μετ' ἡσυχίας περὶ ῥυαῖς ἐν εὐδαί-
 μετιωριζόμενος Ἀπολ. Π. 2, 935.
 'Εν-εὐ-δοκίῳ· εὐδοκῶ εἰς τι Κυρίλ. Κατ.
 'Εν-εὐ-δοκίμῳ· ἱππάρχου ἄξιος γίνομαι εἰς
 τι, ἀποκτῶ κατὰ τι ὑπόληψιν· ὅτω τὰ τῶν
 Ἑλλήνων ἑνευδοκίμην ἀπέκλειτο· = ὅστις ἐ-
 σκέπτετο ν' ἀποκτήσῃ ὑπόληψιν ἐν τῇ δυστυ-
 χίᾳ τῶν Ἑλλήνων Δημ. 18, 198· «ἀλλο-
 τήροις σφάλλομαι» Πλουτ. 47, 71· «τινὶ δια-
 τίλῳ παρὰ τινι ἐν ὑπολήψει Αἰλ. Π. 1, 8,
 12· παρὰ τινι Πλουτ. 46, inlaresco.
 'Εν-εὐδῶ· ἐντός τινος, ἐπὶ τινος κοιμῶμαι·
 «κῆλα, τοῖσιν ἐνευδεν» Ὁδ. υ, 95· «τρί-
 δωνι Δ. Ααρ. 6, 22, indormio.
 'Εν-εὐ-ημερέῳ· ἔν τινι ἔχω εὐτυχίαν·
 «τοῖς θεάτροις Πλουτ. συμμ. 4, σ. 229,
 «τοῖς ὕδνοις ἐνευημέρηκε», 4, σ. 665.
 'Εν-εὐ-θνήνομαι· ἔχω θρόνον εἰς τι μετγν.
 Σχολ. Ἀριστ. πλ. 586.
 'Εν-εὐ-καίρῳ· ἀσφαλῶς εἰς τι· τίνι Φί-
 λων τ. 1, σ. 387, inmoror.
 'Εν-εὐ-λογίῳ· εὐλογῶ ἔν τινι παθ. Ὁ. Ν. Δ.
 'Εν-εὐνάδῳ· ἐντός τινος ἡσυχάζω, κοι-
 μῶμαι· «δόμοις ἐνευνάσαντο» Νικ. ἀποστ. 33.
 'Εν-εὐναίος, 2 εἰς τὴν κλίνην εὐρισκόμε-
 νος· «-δέρμα ἐνεύναιον» = χρησιμεύον ὡς
 στρώμα τοῦ κρεβατιοῦ Ὁδ. ξ, 51· «χῆται
 ἐνευναίων» = ἑλλειψὶν προσκεφαλῶν τῆς
 κλίνης, π. 35, ἐνθα κατ' ἄλλ. «δὲ ἑλλειψὶν
 τῶν μελλόντων νὰ κοιμηθῶσιν ἐν αὐτοῖς» ἐν
 τῶν ἀπολ. λεξ. Ὁμ. = τῶν ἐγκοιμησάμενων.
 'Εν-εὐνητῇ, ἥρος, δ' ἐντός τινος κοι-
 μώμενος Πολυδ.
 'Εν-εὐνος, 2' α) δ' ἐν τῇ εὐνῇ, τῇ κλίνῃ
 ἀρ. λεξ. 6) ἐνενοοῖ = ἐπιτηδεύει τύποι εἰς (τὸ
 εὐδεν) Κύριοι Ἦουχ.
 'Εν-εὐ-παθῶ· εὐπαθῶ ἔν τινι μετγν.
 'Εν-εὐρίσκῳ· ἐντός τινος εὐρίσκω μετγν.
 'Εν-εὐ-σεβίῳ· εἶμαι εὐσεβὴς εἰς τι· «ταῖς
 ἐντολαῖς Γρ. Νατ. σ. 19.
 'Εν-εὐ-στομέῳ· κάμνω ν' ἀκούεται εἰς τι
 ἢ ἱρασμία φωνή μου· «τοῖς ἄλλοις Φίλοστρ.
 'Εν-εὐ-σχημονέῳ· εὐσχημῶς φέρομαι εἰς
 τι Ἰεροκλ. σ. 46.
 'Εν-εὐ-σχολίῳ· μεταχειρίζομαι πρὸς τι τὴν
 σχολήν, τὸν καιρόν μου· λογιζομαι Λουκ. 13.
 'Εν-εὐ-τρεπῇ, 2, μόν. οὐδ. πλ. ἐνευτρεπῇ
 = ὅπως εὐτρεπῇ Πασχάλ. χρόν.
 'Εν-εὐτυχέῳ· εἰς τι εἶμαι εὐτυχῆς Ἀριστιδ.
 'Εν-εὐ-φραίνομαι· κατὰ τι χαίρω, εἶμαι
 εὐθύμης, Ὁ. gaudeo.
 'Εν-εὐχομαι· εἰς τι εὐχομαι, ὑπόσχημαι
 Σουστ. ἐπ. 67.
 'Εν-εὐ-ωχίῳ· εἰς τι, κατὰ τι εὐωχοῦ-
 μαι Σουστ. ἐπ. 44.
 'Εν-εφ-άλλομαι· ἐντός τινος πηδῶ· «πύ-
 ρη ἐνέπαλτο» Κ. Σμ. 10, 467, insilio.
 'Εν-εφίσταμαι· εἶμαι, ἐδρίσκομαι ἔν τινι δὲ.
 Ἄγ. Νικητ.

'Εν-εχθῆναι, ἀδρ. τοῦ φέρω.

'Εν-εχθράζω· λαμβάνω παρὰ τινος ἐνέχο-
 ρον πρὸς ἀσφάλειαν· ἡ φύσις ἐνεχυράζει τοῦ
 μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοήν· «λαμβάνει ὡς ἐνέ-
 χυρον τοῦ μὲν τὴν ὄψιν, τοῦ δὲ τὴν ἀκοήν
 Πλατ. Ἀξ. 367· «τὰς οὐσίας τῶν ὑπευθύνων»
 Αἰσχίν. 3, 21· ἐν γέν. ἐνεχυράζω Δημ. 21,
 10 καὶ συχνά· «διάκονον» ὡς ἐνέχυρον
 ἀποκορίζω, 24, 179 καὶ μετγν. οἶον Ὁ. 60.
 παθ. «ἐνεχυράζομαι τὰ χρήματα» = ἡ περι-
 ουσία μου ἀποκομίζεται ὡς ἐνέχυρον Ἀριστ.
 νεφ. 241· ἐνεχυράζω, ὑποθηκεύω· «τὰς
 αἰτίας Δ. Ἀλ. 6, 29. Μφο. λίγω εἰς τινα
 νὰ μοῦ δώσῃ ἐνέχυρον» ἐνεχυράσσονται τό-
 κου· «διὰ τὸν τόκον Ἀριστ. νεφ. 36, pignus.
 'Εν-εχυράσσω, ἢ τὸ ἐνεχυράζειν Πλατ.
 νόμ. 12, 949· «-ποιεῖσθαι τινος» Δημ. 47,
 76· «εἶναι τινι ἐνεχυράσιον ἔχ τινος» = ἔχει
 τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα, Ἐπιγρ. 93, pignoralio.
 'Εν-εχύρασμα, τό· τὸ ἐνέχυρον, Ὁ. pignus.
 'Εν-εχυρασμός, δ' ἐνεχυράσσω Πλουτ.
 Κοριολ. 5.
 'Εν-εχυραστής, δ' ἐνεχυράζων Ἦουχ. pi-
 gnenerator.
 'Εν-εχυραστός, θωρ. 3' δ' πρὸς ἐνεχυρα-
 σίαν ἐπιτήδειος Βοικχ. Ἐπιγρ. τ. 2, σ. 365.
 'Εν-εχυριάζω· ἀδοκ. τύπ. τοῦ ἐνεχυράζω
 Πολυδ. 6, 37, 8, ὡς καὶ τὰ αὐτοῦ παράγω-
 γα, ἐνεχυράσσω, ἐνεχυράσις, ἐνεχυραστικός,
 ἐνεχυραστής.
 'Εν-εχυριμαίω, οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἔπει·
 ἐνέχυρα δὲ Φρόνιχ. ἔπει. σ. 364.
 'Εν-εχύριος, δ' ἐνεχυραμένος Σωκρατ.
 ἔπει. 9, origeneratus.
 'Εν-ἐχθρον, τό· ἐνέχυρον, ἀρραβὸν (πρό-
 χειρα χρήματα), ὃν δίδει τις ἢ λαμβάνει πρὸς
 ἀσφάλειαν Ἦρ. 2, 136· «τιθῆναι = ἐνεχυ-
 ριάζω Ἀριστ. 450 κ. ἄλλ. κομ. Πλατ. νόμ.
 7, 820· πρὸ πάντ. δ' ἐν τῷ πλ. οἱ ῥήτ. Ἀν-
 τιφ. 5, 76, Ἀνδοκ. 3, 39, pignus.
 'Εν-ἐχῳ· 1) ἐντός τινος ἔχω στερῆά, κρατῶ·
 «-χόλον τινι» = διαρκῇ θυρὸν κατὰ τινος ἐν
 ἱμαυτῇ ἔχω Ἦρ. 1, 118 καὶ συχνά· 60. παθ.
 μετ' ἄλλ. ἐνέχομαι, ἀδρ. ἐνεσχίθη καὶ
 ἐνεσχόμην· «εἰς τι, ἀπὸ τινος κρατοῦμαι»
 «τῇ πάγῃ. 2, 121· «ἐνοχθεῖς ὡς περ δε-
 σμῶν» Πλουτ. Φίλοπ. 6 καὶ συχνά· 60.
 ὑποτάσσομαι εἰς ἔν πρᾶγμα, ὅπ' αὐτοῦ δι-
 σμεύομαι· «οὐ δικαιοῖς Ζεὺς ἐνέχεται λόγοις»
 Αἰσχ. 14. 160· «τόχ' ἐνέχει» Σοφ. Φιλ. 1086·
 κατὰ διόρθ. Ἐρμάν. ἀντὶ ἔχει, δεσμεύομαι·
 «φιλοτιμίᾳ ἐνέχεται» Εὐρ. Ἰ. Α. 527· πρὸλ.
 Πινδ. Π. 8, 51· «ἐν θωρόματι μεγάλῳ ἐνέ-
 σχετο» = ἐθαύμαζεν, ἐξεπλήσσετο Ἦρ. 7, 128·
 «ἐν ἀπορίῃ», - ἐν κακῷ, 4, 131, 9, 37·
 «ὀνειδεῖ», ἀρᾶ· ἔχων ὀνειδος, ἀρᾶν, ὅπ'
 αὐτὴν πιεζόμενος Πλατ. νόμ. 8, 762, ὡς
 καὶ «ζημίᾳ αἰτίας», 11, 395, Κριτ. 52· πρὸλ.
 ἐνοχος· καὶ ὅπως οἱ ἑρᾶν. πρὸ πάντ. ῥή-
 γορ. «τοῖς ἐπιτιμίοις ἐνέχεται» = ὅδε ὑποβλήθη
 Δημ. 51, 11· «ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίοις ἐνέ-
 χεσθαι» Αἰσχίν. 3, 175 καὶ μετγν. «νόμῳ
 Πλουτ. Τιβερ. Γραγχ. 18· «ναθεῖα = ἔχων
 τὸ ὀνειδος τῆς νουθεσίας Θεμ. 1' 16, ἐνέσχετο

ἐν τοῖς τῆς νεώς σκεύεσι = περιπλέχθη εἰς αὐτὰ Πλατ. Λάχ. 183' «ἐνιγομένων τῶν πειλῶν τοῖς σταυροῖς» = ἐμειναν κρεμάμενοι αὐτοῦ Σεν. Ἄν. 7, 4, 17' «ἐν ταύτῃ ἐνέσχετο» = εἰς ταύτην ἐστάθη Πλατ. Θεά(τ). 147' ἀμτθ. εἰς τι προσκολλώμαι, στέκω, ὑπερδεύω «ἡ αἰχμή κατὰ τὸ ἰόνον» Πλουτ. Πομπ. 71' ἐντός τινος πίπτω Σεν. κυν. 10, 7. Ἐν τῇ Ν. Δ. εἶμαι δυσμενῆς πρὸς τινα, ἀπεχθάνομαι, ἰνστο, urgeo.
Ἐν-ἐψήμα, τό· ὅ, τι ψήνεται, βράζεται Ἀρεταί.
Ἐν-εψήμα, τό· παίγνιον, ἄθλημα, Νικ. ἀλ. 233, ludicrum.
Ἐν-ἐψω· ἐντός τινος ψήνω, βράζω Νικ. ἀλ. 71 Πολυδ. 1, 49, incoquo.
Ἐν-ζάω· ζῶ Φίλων μόν.
Ἐν-ζέω (ἴδε ζέω)· ἐντός τινος κάμνω νὰ ἀναδράσῃ Ἀρεταί.
Ἐν-ζεύγνυμι· ἐντός τινος ζεύγω, δένω «τί ποτε ταῖς ἐνέζευκας εὐρών ἀμαρτοῦσας ἐν πημοναίαις» = ἐζεύκας, ἐφόρτωσας μὲ παθήματα Λαχ. Πρ. 579' καὶ ἰδ. «ἄρθρα ἐνζεύκας ποδοῖν» = εἰς δεσμά μέσα ζεύγας, βαλὼν Σοφ. Οἰ τ. 718' «ἐνιζευθέντες ταῦροι» = ζευχθέντες Ἀπολ. Ῥ. 1, 686, injungo.
Ἐν-ζήτησις, ἡ· ζήτησις εἰς τι Ἀριγέ.
Ἐν-ζυμος· 2' ὁ μετὰ ζύμης, προζυμίου Δουκ. Ἰστ. σ. 147.
Ἐν-ζυμός· ζυμώνων ἐν τινι Νικηφ. Χουμν.
Ἐν-ζω· γράφω ἐπὶ τινος ζωγραφίζω Πλατ. Φιλ. 40.
Ἐν-ζώγραφος· ἐν τινι ζωγραφισμένος Ἐπιφαν.
Ἐν-ζώδος· 2' ἐνζώδων = ὅ, τι περιέχει ἱστορίας δι' εἰκόνων παριστανομένης Κωδιν.
Ἐν-ζώνωμι· ζώνω μέσα, προσδένω «ἐν-ζώσας ἑαυτὸν» Πλουτ. Σουλ. 28.
Ἐν-ζωογονέομαι· ἐντός τινος ζωογονοῦμαι, γεννώμαι Θεοφύλ. Βουλγ.
Ἐνῃ, ἀττ. ἐνῃ, ἡ, δηλ. ἡμέρα· 1) ἡ πρὸ τῆς νομικῆς ἡμέρας, ἡ 30ῃ ἡμέρᾳ τοῦ ἀττικοῦ μηνός, ὅτε συμπίπτει ὁ παλαιὸς μὴν τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους μὲ τὸν νέον, ἀπὸ τοῦ Σόλωνος (πρβλ. Πλουτ. Σουλ. 25) «ἐνῃ καὶ νέᾳ» = (κυρίως) ἡ παλαιὰ καὶ νέα, ὡς ἦδη τὸ ἐνῃ Ἦσ. ἔρ. 768, ἐκληπτέον, ἀνάλογον πρὸς τὸ πρότερον -τριακάς· 2) μεθαύριον, εἰς ἐνῃ Ἀριστ. Ἀχ. 172' «-ἐς τ' αὐριον ἐς τ' ἐνῃφιν» Ἦσ. ἔρ. 408' ἔτι δὲ «-αὐριον ἢ ἐνῃφιν» - ἐνῃς = μεθαύριον Ἀριστ. ἐκκλ. 797, δωρ. ἐνας Θεοκρ. 18, 14' -ἐς ἐνῃς εὐρηται Δ. Κασ. 47, 41, δι. γρ.
Ἐνῃ, ἡ· ὄν. πλοῖον Ἀττ. ναυτ.
Ἐν-ῆδ' αὖ· ἐντός τινος νέος, τοὔτεστι φαειδρός, εὐθύμος εἶμαι Λαγγ. 2, 12, ἐντός τινος αὐξάνω Κρατίν. ἀποσπ. 135, Νικ. π. Ἀθην. 9, 370, pubesco.
Ἐν-ῆθη-τ' ἄριον, τό· τόπος διασκεδάσεως, τέρψεως Ἦρ. 2, 133, Αἰλ. Ἰσ. 2, 11, 10.
Ἐν-ῆθος· 2' ἡλικιωμένος, ἀκμάζων Σχολ. Θεοκρ. 8, 3, ἀντίθ. τῷ ἀνηθός, πλεον τῶν δεκαπέντε ἔτων.
Ἐν-ῆδομαι· εἰς τι, διὰ τι χαίρω Σχολ. Ἰλ. 9, 51 καὶ ἄλλ. μτγν.

Ἐν-ῆδονος· 2' ὁ ἐν ῆδονῃ, πλήρης χαρῆς Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 811 καὶ μτγν.
Ἐν-ῆδον· εἰς τι, κατὰ τι τέρπω, φαί-θρον· «-ῇ μελωδία τῶν ἀρῶν τὰς ἀκούσας» Λουκ. Φιλοπατ. 3, Illaetifico.
Ἐν-ῆδπαθ' ἰω· ἐνῆδομαι, τινί Ε. Χρυσ.
Ἐν-ῆε(ῖ)η, ἡ· 1) εὐμένεια, ἡπείστης Ἰλ. ρ. 670, Ὀμπ. ἀλ. 5, 519· 2) ἀγαθότης, πραότης ἄρ. λεί.
Ἐν-ῆε(ῖ)ος· ἐναέριος.
Ἐν-ῆς, ἑός, 2' (ἀντίθ. τῷ ἀπηνῆ) λοιπὸν ἀντὶ ἐνῆνης) εὐμένης, πρῶτος καὶ φιλόφρων (ἀρ. λεί. - πρῶτος, προσῆνης) ἀγαθός) - ἐταῖρος Ἰλ. φ. 96, Ὀδ. θ. 200' - φιλότης Ἦσ. θε. 651, Ἀπολ. Ῥ. 2, 1199, Ὀμπ. κυν. 2, 89 ἐν τῷ τῷπῳ ἐνῆης·
Ἐν-ῆκος, 2' ὅστις ἀκούει, καὶ δύνανται νὰ ἀκούῃ Φρον. π. Πολυδ. 2, 82.
Ἐν-ῆλ' αὖτον· τό· τὸ ἐντός ἡλαθῶν, σπρωχθέν, δηλ. ἐύλον· α) «κλιμάκων ἐνῆλατα» = τὰ μακρὰ σκέλη (ἐύλα) τῆς κλιμακός, μεταβῶ τῶν ὁποίων ἐναρμόζονται αἱ βαθμίδες, ἡ αὐταὶ τῆς κλιμακός αἱ βαθμίδες πρῶτον ἔρηται Εὐρ. Φοιν. 1186' «- κλιμακός ἀμείδων ἔσσι' ἐνῆλ' αὖτον βαθρᾶν, περὶ τοῦ Καπανέως ὅστις ἀναβαίνει τὴν κλιμακὰ τῆς ἐφόδου, δυν-τέρᾳ δε μάλλον σημ. ἰκ. 751' «-ἐς ἄκρα θῆ-ναι κλιμάκων ἐνῆλατα» β) «ἄξονων ἐνῆ-λατα» = ὁ ἐν τῷ ἄξονι πάσσαλος εἰς τὸ ἱμ-προσθιν μέρος τοῦ τροχοῦ, Ἰππ. 1235' γ) τὰ τέσσαρα ἐύλα τοῦ γόρου τῆς κλίνης, διὰ τῶν ὁποίων σύρονται οἱ ἱμᾶντες, οἵτινες ἀπο-τελοῦσι τὴν βάσιν τῆς κλίνης Σοφ. π. Πολυδ. 10, 34, ἀνθ' οὗ δ' Φρον. - κραστήρια συν-ιστᾷ ὡς ἀττ. πρβλ. Λοδσκ. αὐτόθι σ. 178.
Ἐν-ῆλ' ἰκος, 2' τῷ ἐπομ. Πλουτ. Κατ. πρ. 24, ruber καὶ συγνᾶ.
Ἐν-ῆλιξ, ἰκος, 2' ἡξήμενος, ἡλικιωμέ-νος, ἐν ἡλικίᾳ ὢν μτγν.
Ἐν-ῆλλαγμένω· ἐνῆλλάξ, ἐμοιδαίως γράμ-μα·
Ἐν-ῆλος, 2' ἡλωτός, μὲ καρφία γλωσσ.
Ἐν-ῆλώ· καρφώνει εἰς τι Ἀριγέ.
Ἐν-ῆλύσιος· ὑπὸ κεραυνῷ χτυπημένος = ἐμ-δρόντης τοῦ Ἦσυχ. πρὸ πάντ. - τὰ ἐνῆλ' ὀ-σια Αἰσχ. π. Εἰ. Μ. πρβλ. Πολυδ. 9, 41.
Ἐν-ῆλωμα, τό· μικρὸν οἶδημα, ὕγκωμα Ἰερακοσφ. σ. 91.
Ἐν-ῆλωσις, ἡ· τὸ καρφώνει εἰς τι, οἱ πρὸς καλλυψισμὸν καρφωνόμενοι ἦλοι Καλ-λῖς. π. Ἀθην. 5, 205.
Ἐν-ῆμαι (ἴδε ῆμαι)· ἐντός τινος κάθημαι· «-ἐν ἐνῆμασι πάντες», εἰς τὸν Τρωϊκὸν ἔκ-πον Ὀδ. δ. 272' - ἐνθα Θεοκρ. 22, 44' «-θάκοις ἐνῆμενοι» Εὐρ. Φιλ. ἀποσπ. 6.
Ἐν-ῆμερεύω· περνώ μὲ τι τὴν ἡμέραν, τινί Δ. Σικ. 17, 70.
Ἐνῆνοθε· ἴδε τὰ σύνθετ. ἐπενῆνοθε, καταν. καὶ παρην. πρβλ. ἀνῆνοθε. Εἰνε παρ. 6'. μὲ ἀττ. ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ΕΝΕΘΩ = ΕΝΘΩ.
Ἐνῆνοχα, ἐνῆνεγμαι, παρκ. τοῦ φέρω.
Ἐν-ῆρεμέω· ἐντός τινος ἡσυχάζω Φίλων.
Ἐν-ῆρέμῃσι· ἡ· (περὶ τόνου) τὸ ἐμμένειν εἰς τὸ ὕψος, ἡ ἀνάπαυσις, ἀνάπαυλα Ἀνω-νυμ. παρὶ μουσικ. 21.

*Εν-θαύτα, ἐνθαύτεν, ἰων. ἀντὶ ἐνταθα, ἐνταύθεν.

*Εν-θαύζω· πληρῶ θείας ἐμπνεύσεως, ἐνθουσιασμοῦ, ἢ ἀμτβ. εἶμαι ἐνθεός, πλήρης θεοῦ, θεωφοροῦμαι Ἡρ. 1, 63, Ἀπολδ. 2, 8, 3, Λουκ. Ἀλεξ. 13 συνημμέν. «οἱ τῇ μητρὶ ἀγαίοντες καὶ ἐνθαύζοντες», περὶ τῶν ἱερῶν τῆς Κυβέλης· «μεθῶν καὶ ἐνθ.» Δ. Δ. 18, 1. Παθ. οἱ ἐνθαυζόμενοι Πλουτ. συμπ. 1, 5 2· πρβλ. ἐνθουσιάζω.

*Εν-θεασμός, δ' ἐνθουσιασμός· Εἶδος.

*Εν-θεαστικός, 3· ἐνθεός, ὁ ὑπὸ ἐνθέου μανίας ἀγόμενος, ἐνθουσιασμένος, καταμαγεμένος Πλατ. νόμ. 3, 682 δι. γρ. μτγν. ἐπίρ-ως Λουκ. Ἐρωτ. 14, ὑπερθ. ἐνθεαστικώτατα δι. ἰω. Δαρμακ.

*Ενθεῖν, δαρ. ἀντὶ ἐλθεῖν.

*Εν-θεμα, τό τὸ ἐντείν, ἡπόλι Θεοφρ. αἰτ. φωτ. 1, 6, 7.

*Εν-θεματίζω· 1) ἐμβολιάζω, καταβολάδα· κάμνω Γεωπ. 18, 23, 4, 76 2) ἐμβάλλω, ἀποθέτω Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 946.

*Εν-θεματισμός, δ' τὸ ἐμβάλλειν, ἐμβολιάζειν Κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 154, insertio.

*Εν-θεμελιάω· ἐντὸ θεμελιώω Γρ. Νῦσ.

*Εν-θέμιον, τό τὸ κάτω κοίλωμα τοῦ πλοίου, τῆς πρύμνης τὸ ἐντὸς Πολυδ. 1, 207

*Ενθεν· 1) δεικτικόν, ἀπὸ ἐκεῖ α'.) ἐπὶ τόπου, αὐτόθεν, ἐκεῖθεν Ὁμ. καὶ οἱ ἑφεξ. περὶ καταγωγῆς· «γένος δ' ἐμοὶ ἐνθεν, ὅθεν σοιν» Ἰλ. δ. 58· «ἐνθεν καὶ ἐνθεν» = ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἀμφοτέρωθεν Σχολ. Αἴ. 712 (ἐν-θεν καὶ ἄνθεν), Ἡρ. 4, 175, Πλατ. Πρωτ. 315 ἔτι δὲ ἐνθεν τε καὶ ἄνθεν Ὁουκ. 7, 81 Πλατ. Κριτ. 117· «ἐνθεν μὲν ἐνθεν δὲ» = ἐν μὲν ἑτέρωθεν δὲ Ξεν. Ἀν. 3, 5, 7, μετὰ γεν. Ὁουκ. 2, 76· «ὅρεπανα ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῶν τροχῶν» = ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τῶν τροχῶν Ξεν. Κυρ. 6, 1, 30· δ'.) ἀπὸ τοῦδε, μετὰ τοῦτο Ἰλ. ν. 741· «τὰ δ' ἐνθεν» = τὰ μετ' αὐτὸ ἀκολουθοῦντα, τὰ περαιτέρω Αἴσχ. Αἴ. 239· πρβλ. Σοφ. Οἱ. Κ. 477 καὶ μτγν.

*Ἐτι δὲ ἐπὶ αἰτίας, ὅτε, διὰ τοῦτο Αἴσχ. Εὐμ. 689· πρβλ. Εὐρ. Ἰλ. 38 καὶ μτγν. Ἀντίπ. Σιδ. 88 (7, 425) 2) ἀναφορ. ὁπόθεν, ἀπὸ καὶ ποῦ· «ἔξετο δ' ἐν κλισίῳ, ἐνθεν ἀνέστη» Ἰλ. ω. 597· ἔτι δὲ «ἐδέπα, ἐνθεν ἐπινον» = ἐκ τῶν ὁποίων ἐπινον Ὁδ. τ. 62, ὡς καὶ «οἶνος ἐνθεν ἐπινον» = ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπινον, δ. 220· οὕτως οἱ ἑφεξ. π. καὶ πεζ. «ἐνθεν ἦν γαγῶς» Σοφ. Οἱ. τ. 1393· «εἰς τὸν σταθμὸν ἐνθεν ὤρημντο» Ξεν. Ἀν. 1, 10, 1, παραλειπομ. τοῦ δεικτικοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται, «ἄξουσιν ἐνθεν ἐξουσι τὰ ἐπιτήδεια», 2, 3, 6, hinc

*Εν-θεναρίζω· ἐγχειρέω Ἡουκ. ἰδε θέναν, θεναρίζω.

*Ενθ' ἐνδ' (ἐνθεν)· ἀπὸ ἐδῶ, μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ, συνήθ. ἐπὶ τόπου Ὁδ. λ. 69, Ἰλ. θ. 725, Αἴσχ. Πρ. 709 καὶ οἱ ἑφεξ. «ἐκείθεν ἀλλ' οὐκ ἐνθ' ἐνδ'» Πλατ. Φαιδρ. 229· ἔτι δὲ «ἐνθ' ἐνδ' ἐγενεσθαι», Θεαιτ. 194· «μαθόντες ἐνθ' ἐνδ'», πολιτ. 289· «ἐνθ' ἐνδ' ποθὲν ἀρξάμενος» = ἀπὸ ὧν κἄπου ἀρχίσαι, συμπ. 178,

Ξεν. Ἀν. 7, 7, 17, Ὁουκ. 2, 1. Μετὰ τοῦδε συγνής ἐφωλίσας, «τοὺς ἐνθ' ἐνδ' ἐκείνους καὶ μεθ' αὐτῶν» = κυρ. τὰ ἐδῶ ἀπὸ ἐδῶ ἐκεῖ νὰ φέρω Πλατ. Φαιδ. 107· «τοῦ τόπου τοῦ ἐνθ' ἐνδ' εἰς ἄλλον τόπον», ἀπολ. 40· πρβλ. Ξεν. Κυρ. 2, 4, 18· 2) ἐπὶ χρόν. ἀπὸ τῶρα, μετὰ τοῦτο· «δαινὰ ἦν τὰνθ' ἐνδ' ὄραν» = τὸ ἐφ' ἧς Σοφ. Οἱ. τ. 1267· «ὁ ἐνθ' ἐνδ' λόγος» = ὁ περαιτέρω Εὐρ. Τρω. 931 ἴδ' ἐνθεν.

*Ενθ' ἐνδ'· ἐνθ' ἐνδ' μετ' ἐπιτετ. δειξ. Ἀριστ. Λυσ. 429

Εν-θεόωμαι· ὑπὸ θεοῦ κινεῖσθαι Σχολ. Διονυσ. Β. Ἀν. σ. 951.

*Εν-θεός, μτγν. καὶ συνηρ. -θεός, 2· ὑπὸ θεοῦ ἐμπνευσμένος· «Ἄρει = ὑπὸ τοῦ Ἀρειῶ Αἴσχ. Ἐπτ. 479, τ. 8. θεοραλός· «τέχνας αὐτῶν μαντικὰ τέχνας Ἀγ. 1182· «τέχνης δὲ νιν Ζεὺς ἐνθεον κίσεας φρένας» = προικδοστέ· σας αὐτοὺς μὲ τὴν μαντικὴν τέχνην, Εὐμ. 17· «μαντικὴ ἐνθ.» Πλατ. Τιμ. 71· «γοναίητις περὶ τῶν Μαινιάδων Σοφ. Ἀντ. 957· «ὄνειρα δ' ἐρωσ ἐνθεον ποιεῖ πρὸς ἀρετὴν» Πλατ. συμπ. 179, πρὸς τοῦτο ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος· καὶ ἑκφρων, Ἰων 534· «ἐνθεον ἢ ποιήσας» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 7· ἐπὶ ἐνθ' ἐνθ' Ἰαμβλ. π. Πολυδ. 1, 16, divinus.

*Εν-θεραπεία· εἰς τὴν ὁπηρετώ, χρησιμεύω Εἶδος

*Εν-θερίζω· εἰς τὴν διατρέφω τὸ θέρος Πολυδ. Εν-θερμαίνω· ἐντὸς τίνος θερμαίνω· ἐν-τεθέρμανται πόθῳ» = διακαίονται ὑπὸ πόθου ἑρωτικοῦ Σοφ. Τρ. 367, calefacio.

*Εν-θερμός, 2· ἑσταμένος, θερμός Ἰπποκρ. Πλουτ. ἡθ. σ. 951· ἐπὶ ἐνθ' ἐρμῶς ἢ Μανισ. χρόν. calidus.

Εν-θεσί-δουλος, ὁ ψαμύδουλος Ἡουκ. δούλος τῶν ἐνθέων Εἶδος.

*Εν-θεσις, ἡ· τὸ ἐντὸς θέτειν, ἐμβάλλειν, π. χ. στοιχεῖον τοῦ ἀλφαριθμοῦ Πλατ. Κρατ. 426· ἡ μουσική, τὴν ὁποῖαν βάλλει τις εἰς τὸ στόμα (ἀρ. λεξ. ψαμολ) Ἀριστ. ἱππ. 403, Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 3, 104, impositio.

*Εν-θεσμός, 2· ἐννομας, νόμιμος, δίκαιος Πλουτ. Νικ. 6· βλάβη Β. Ἀν. 251, ἀντιθ. ἄθεσμος, ἄθεσμος· ἐπὶ -ως Συνεσ. ἱπ. 67.

*Εν-θετέον· πρέπει νὰ ἐνθῇ τις Γεωπ. 8, 1, 4.

*Εν-θετικός, 3· κατάλληλος εἰς τὸ νὰ ἐμβάλλῃ τις, ἐμφυτεῖν Στωβ. ἐκλ. ἡθ. 7, σ. 42.

*Εν-θετας, 2· ἐντεθειμένος, ἐμβολημένος, ἐμφυτευμένος ἢ ἐμφυτεύσιμος· «εἰ δ' ἦν ποιητὸν τε καὶ ἐνθετον νόημα οὐ ποτ' ἂν ἐξ ἀγαθῶ πατρὸς ἔγεντο κακὸς» Θεογν. 435 καὶ μτγν. «τὰ ἐνθετα τῶν δένδρων» = ἐμβολιασμένα δένδρα Ἰπποκρ. insilus.

*Εν-θετῶ λίζομαι, (μόν. ἐντεθετῶ λίσμεθα ἐκ τοῦ Εὐπόλ. παρσισάγεται ὑπὸ Στ. Βοζ. ἐν λ. Θεσσαλίᾳ)· φορῶ θεσσαλικὴν χλαμύδα· «τὰς δὲ θεσσαλικὰς χλαμύδας θεσσαλικῶν πτερόν δυνάμαζον, καὶ ἐντεθετῶ λίσμεθα ἔλεγον τὸ χλαμυδοφοροῦμεν» Πολυδ. 7, 46.

*Εν-θεύειν, ἰων. ἀντὶ ἐντεῖσθαι.

*Εν-θέω· ἐντὸς τρέχω Ἠλιόδ.

Ἐν-Θεωρέω· ἐντός τινος βλέπω, παρατηρῶ ἱκλ. *conspectio*.
 Ἐν-Θέωρε· ὁ ἔνθεος.
 Ἐν-Θήκη, ἡ· τὸ ἐμὲλθῆν, ἡ ἔνθεσις μτγν.
 Ἰδε *Λοδεκ.* εἰς Φρυν. 223.
 Ἐν-Θηκιάζω· ἐντός θέτω Μακκαρ. *δμλ.* 32.
 Ἐν-Θηλυ-παθῶ· εἶμαι ἐκδοτός εἰς θηλυ-
 κρεπὴ πάθῃ Ἰωσ. *Ιουδ.* πολ. 4, 9, 10.
 Ἐν-Θηρος, 2· πλήρης θηρίων - δρυμὸς
 Εὐρ. *Ρῆσ.* 289· «πρὸς ἐνθ.» λέγεται παρὰ
 Σοφ. *Φιλ.* 691 κατὰ τὸν Σχολ. θηρόδη-
 κτος, ὑπὸ τοῦ ὅπως ἀνηχθεῖς, ἡ γενικώτερον
 πάσῃων πληγῇν ἄγριαν, κατατρώγουσαν, ἡ
 ἐκταρσιμώμενος· οἷον «ὀρίξ ἐνθ.» *Αἰσχ.* Ἀγ.
 548· - τὸ ἐνθῆρον = τὸ ἄγριον, θηριώδες,
 Αἰλ. Ζ. 1, 6, 63.
 Ἐν-Θησαυρίζω· ἐντός τινος θησαυρίζω,
 συναθροίζω μτγν.
 Ἐν-Θλάσις, ἡ· τὸ ἐντυπώνειν, βαθύνειν,
 καίαινειν Αἰλ. Ζ. 1, 16, 22.
 Ἐν-Θλασμα, τό· βάθυνσις παραχθεῖσα ὑπὸ
 ὀλίφως Γαλην.
 Ἐν-Θλάω (ὅδε Θλάω)· ἐντός θλίβω, πιέζω
 Θεοφρ. *ἐντυπώνω* Αἰλ. Ζ. 1, 6, 15, *infringo*.
 Ἐν-Θλίβω ἐντός θλίβω, ἐντυπώνω Νικ.
ἀλ. 453.
 Ἐν-Θλιπτικός, 3· ἐνθλίβων, ἐντυπώνων·
 ἐπίρ. -ως Σ. Ἐμπ. *Πυρ.* 3, 69.
 Ἐν-Θλίψις, ἡ· τὸ ἐντυπώνειν Ἦουχ.
 Ἐν-Θνήσκω (ὅδε Θνήσκω)· ἐντός τινος
 ἀποθνήσκω· «χθονὸς λαγεῖν τοσοῦτον, ἐν-
 θανεῖν μόνον» = μόνον τόσην γῆν, ὅσην καὶ
 ἀποθάινω ἐπ' αὐτῆς Σοφ. *Οἱ.* Κ 794 «-σῆ
 χεῖρ» = εἰς τὰς χεῖρας σου Εὐρ. Ἠρακλ.
 560, καὶ μτφ. «-ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέ-
 πλοισι χεῖρ' ἐμήν» = ὥστ' ἐναρκώθῃ ἡ χεῖρ
 μου Ἠρακλ. 246 καὶ μτγν. π. Νικ. *Θηρ.*
 816 κατὰ ποιητ. τύπ. ἐνθινήσκω Σπανώτ.
 ἰν πεζ. οἷον *Λυσ.* 15, 16, *inmortis*.
 Ἐν-Θλόρος ἡ ἔν-Θόλος, 2· πολλὸ βυκα-
 ρός Ἀχμ. *ὄνειρ.* π. 193
 Ἐν-Θοαίω, ἀορ. τὸν ἐνθρώσκω.
 Ἐν-Θορος, 2· βατευμένος, ἔγκυος Νικ. *Θηρ.* 99.
 Ἐν-Θορδέω καταταράττω Τζέτζ. *Ἰστ.* 13.
 Ἐν-Θουσία, ἡ ἐκπληξίς Ἦουχ. *θεοφορία* Ζων.
 Ἐν-Θους, συνθηρ. ἀντὶ ἔνθεος Φίλων.
 Ἐν-Θουσιάζω· εἶμαι ἐμπνευσμένος ἐκ θεοῦ,
 ἐνθουσιασμένος, ἔκτος ἐμαυτοῦ· «θεῖους τε εἶ-
 ναι καὶ ἐνθουσιάζειν» Πλάτ. *Μεν.* 99· «ἐν-
 θουσιάζαντες ὥσπερ οἱ θεομάντεις», ἀπολ. 22·
 «ὅπῃ τὸν Νυμφῶν σαφῶς ἐνθουσιάζων, Φαίδρ.
 241· «- ἐνθουσιάζων ποιεῖν τινὰ ἐπαίνου ἡ
 φόβου» = δι' ἐπαίνων ἡ φόβων διεγείρω
 Ἀριστοτ. *ῥητ.* 3, 7· «- ἐπὶ τοῖς τῆς μητρὸς
 ἱεροῖς» = ὑπὸ τῶν ἱερῶν τῆς Κυβέλης Δ. Σικ.
 5, 49· - περὶ τι Πλούτ. *Κατ. νεωτ.* 22·
 «-εἰς τι = σασθρῶς ἐπιθυμῶ τι Αἰλ. 2. 1.
 4, 31· ἐπὶ δὲ μτφ. -τινὶ ἔρωτας = μεῖζω
 τα ἐνθουσιάζω Στόδ. *ἐκλ.* φασ. σ. 430.
 Ἐν-Θουσιάζεις, ἡ· θεῖα ἐμπνευσίς Πλάτ.
Φαίδρ. 249.
 Ἐν-Θουσιασμός, ὁ· τῶ ἀνωτ. Πλάτ. *Τιμ.*
 71, κατὰ δὲ Ἀριστοτ. *πολιτ.* 8, 5· «τοῦ
 ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἡθους πάθος ἔστιν» μτγν. καὶ

-πρὸς τι = διὰ τι Πλούτ. *χρησμ.* *Πυθ.* σ. 397.
 Ἐν-Θουσιαστική, ἡ· ἐνθουσιασμένος, ἐμ-
 πνευσμένος Εὐστ. *ἐκκλ.*
 Ἐν-Θουσιαστικός, 3· ἐνθουσιασμένος, ἐμ-
 πνευσμένος· φούσις Πλάτ. *Τιμ.* 71· «ψυχὰς
 ἐνθουσιαστικὰς ποιεῖν» Ἀριστοτ. *πολ.* 8, 5
 καὶ μτγν. -τὸ ἐνθ. = ἐνθουσιασμός Πλάτ.
Φαίδρ. 263· ἐνερ. ἐνθουσιάζων· - ἀρμονία
 Ἀριστοτ. *πολ.* 8, 7· ἐπίρ. -ως· -διακρίθῃναι
 = ἐνθουσιάζω Πλούτ. π. *ἐκλ.* *χρηστ.* σ. 432.
 Ἐν-Θουσιάζω ἐνθουσιάζω· «- ἐνθουσιάζει
 δῶμα» Αἰσχ. *ἀπόσκ.* 111· «-ἐνθουσιάζει
 σαυτὴς κακός» = διὰ τὴν δυστυχίαν σου, *Τρ.*
 1284· «ὅφ' ἡδονῆς ἐνθουσιάζει» Πλάτ. *Φιλ.* 15,
Εὐν. Κυρ. 1, 4, 8· «ἐνθουσιάζων εἰς μέγιστον,
 περὶ ἐλέφαντος Αἰλ. Ζ. 1, 4, 31.
 Ἐν-Θουσιότης, ὁ ἔνθεος, ἡ· ἐνθουσιάζει,
 ἐνθουσιασμός Γεωρ. *Παχυμ.*
 Ἐν-Θουσιώδης, 2· ἐνθουσιώδης, μανικὸς·
 -φοραὶ Πλούτ. *Πύρ.* 12 συχνὰ καὶ μτγν.
 ἐπίρ. -ως Ἰπποκρ. *ἐπ.* σ. 1280, *fanaticus*.
 Ἐν-Θουσιώσις, ἡ ὀρηκευτικὴ μανία
 Ἐπιφάν.
 Ἐν-Θράττω· ἐνταράσσω Ἰπποκρ. *Τιμ.* *λεξ.*
 Ἐν-Θρηγνῶ· ἐντός τινος θρηγνῶ Ἀριστοτ. *ιδ.*
 τ. 1, σ. 262.
 Ἐν-Θρία· ζώδια Ἦουχ.
 Ἐν-Θριάζειν· παρακινεῖν, ἀπὸ τῶν μαντι-
 κῶν θριῶν Ἦουχ.
 Ἐν-Θρίακτος, 2· ἐνθουσιασμένος Σοφ.
ἀπόσκ. 489.
 Ἐν-Θρίζειν· ἱναγεῖν, νύσσειν Ἦουχ. καὶ
 ἱνέθριζε = προσωρπίσθῃ ὡς.
 Ἐν-Θρίδω· εἰς φύλλον συχῆς (θρίων) πε-
 ριτυλίσσω Ἀριστ. *Λυσ.* 664.
 Ἐν-Θροάω· ταράττω μτγν.
 Ἐν-Θρόμβωσις, ἡ· πῆξις αἵματος Ἀντόλλ.
 Ἐν-Θρονιάσις, ἡ· ναοδύλακταισις Ἰ. Δαμασκ.
 Ἐν-Θρονίζω· εἰς τὸν θρόνον θέτω μτγν.
 Μέσ. ἐπὶ τοῦ θρόνου κάθεται Ο'.
 Ἐν-Θρόνιος, 2· ἐνθρόνιος Πολυδ. 10, 52.
 Ἐν-Θρονισμός, ὁ· τὸ ἐπὶ τοῦ θρόνου θί-
 τεῖν ἐκκλ.
 Ἐν-Θρονιστής, ὁ· ἐνθρονίζων, ἐγκαινιά-
 ζων Γρ. *Ναζ.*
 Ἐν-Θρονιστικός, 3· εἰς τὸν ἐνθρονισμόν
 ἀνήκων ἐκκλ.
 Ἐν-Θρονος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ καθίσματος, τοῦ
 θρόνου Κωνστ. *Βασίλ.*
 Ἐν-Θρυλλέω· εἰς τι θρυλῶ, φλυαρῶ.
 Ἐν-Θρυλλίζω· τῶ ἀνωτ. παρ' Ἀριστ. *Θεσ.*
 341 εὐρηται νῦν ἐντερόλιθεν (ὅδε κατωτέρω).
 Ἐν-Θρυμμάτις, ἡ· θρυμματίς Ἀνα-
 ξανδρ. π. Ἀθην. 4, 131 καὶ Ἦουχ.
 Ἐν-Θρύπτει, ὁ· ἐντός θρύβων, τρίβων δι. γρ.
 Ἐν-Θρυπτός, 2· ἐντός θρυμμένος· «τὸ ἐν-
 θρυπτός = εἶδος ζυμαρικοῦ (πρόβλ. ἐνθρυμμα-
 τίς) Δημ. 8, 260, *Β.* Ἀν. 250· «ἐνθρυπτός,
 ψωμοὶ οἷον βρεγγυμένοι, οἱ ἐπιχεῖται καὶ
 φακὴ ἀπλῶς» πρόβλ. Ἀρποκρ.
 Ἐν-Θρυπτός· ἐπὶ θ. Ἀπόλλωνος.
 Ἐν-Θρύπτω· ἐντός θρύβω, τρίβω· «- εἰς ὅλ-
 πην κεκρίσας» Νικ. *Θηρ.* 80· ἔτι μέσ. *ἀλ.* 266·
 «ἄρτος ἐντεθρυμμένος» Ἀθην. 4, 114.

*Ενθρυσκον, ἢ ἔνθρυσκον, τό· ἄγριον φυτόν με κορύμβους (φούνταις, ἀνθή) Φερεκραι. π. Ἀθην. 7, 316.

*Εν-θρώσκω· ἐντός τινος, εἴς τι πηδῶ· τὰ φῶ Εὐρ. Ἠλ. 327· συχνά εἰς τὸν πόρ. 6. «ἐνθρονον, μέσῳ πόντῳ» Ἠλ. φ. 233· ἐν δὲ -θρῶ, ο, 623· ἐν τρῆσι. -βουσί, = ἐπὶ-δρασαν ἐπάνω εἰς αὐτοὺς, ε, 161· «ἀλλ' ἐνθρονον ἰσχυρῶ» = ἐπὶδρασε μετὰ τὴν πτέρναν κατὰ τοῦ ἰσχυροῦ τοῦ ἄλλου Ὀδ. 233· -πδρ Πινδ. Π. 3, 37 καὶ μετγν. Ἀπολ. Ρ. 2, 120· ἔτι δὲ Συναστ. καὶ Ἀπολδ. 3, 2, 2, insilio.

Εν-θυμέομαι, ἀποθ. καὶ παθ. 1) βάλλω ἐν τὸν νοῦν μου, σκέπτομαι, σταθμίζω Ἰπποκρ. «καὶ αὐτοὶ κρίνομεν γὰρ ἡ ἐνθυμούμεθα ὁρθῶς τὰ πράγματα» Θουκ. 2, 40 καὶ συχνά -τινός Σεν. ἀπομν. 1, 1, 17· «καὶ σκοπεῖν, ἦντινα φύσιν ἔχει» Πλατ. Γοργ. 499· «οἶμαι καὶ αὐτὸν σε τοῦτο ἐνθυμῆσθαι δεῖ», Φαιδ. 86, (Κρατ. 204, τὸ ἐνθυμῶν εἶναι παθ. ἀλλὰ δι. γρ.). «Εἰ μετὰ μετγ. «οὐκ ἐνθυμῆται ἐπαυρόμενος» = δὲν ἔχει σκεφθῇ ὅτι παροξύνεται Θουκ. 1, 120· «-οἶαν τιμῶν ἀποστέρηται» Σεν Ἐλλ. 4, 2, 2, «-ὅσον πλοῦν ἀπεστέλλοντο» Θουκ. 6, 30, ἐπομένου μὴ Πλατ. Ἰππ. πρεσβ. 300 ἐνθυμοῦ μὴ τι παραλείπωμεν» = πρόσσεχε μή-ποιε, Εὐθὺδ. 279· ἐπινούω Ἀνδοκ. 1, 20· «παίρνω τι κατάκαρδα, ἔς τὴν ψυχὴν, ἐκλαμ-βάνω τι κακῶς Αἰσχ. Εὐμ. 213· -περὶ τι-νος = περὶ τινος σκέπτομαι» «-περὶ ἐκάστης (πράξεως) τὰ προσήκοντα» Ἠλ. 4, 9· 2) εἶμαι εἰς πάθος, διεγερμένην ψυχικὴν δι-άθεσιν ἔχω Ἰπποκρ. Τὸ ἔνερ. ἐνθυμέω ἔχει τὸ Αἰν. τακτ. 37· παρὰ Κρατίν. ἐν Ἀθην. 14, 661 μεταβάλλει ὁ Δινδόρφ. τὸ ἐνθύμει δὲ εἰς ἐνθυμοῦ, ὃ δὲ Μαλίνεα κάλλιον εἰς τὸ ἐνθυμε-σθε. Παθ. λέγει ὁ Ἀλπ. ἐμφ. πολ. 1, 133 «κρατεῖν τῶν ἐνθυμουμένων» = ἐπιτυγχάνει τοὺς σκοποὺς μου, animalverto.

Εν-θύμημα, τό· ὅτι ἐβαλέ τι, εἰς τὸν νοῦν του, ἐστάθμισιν, ἐσκέφθη, στοχασμός· «ἐν-θυμήματα τὰ πόσῳ» Σοφ. Οἰ. Κ. 293, ὡς καὶ «ἔγχει γὰρ οὐχὶ βαίᾳ τὰν θυμήματα», 1201· διανόημα, ἐπινόησεν Σεν. Ἀν. 3, 5, 12· καὶ συχνά παρ' Ἰσοκ. 9, 10 ἀντιτίθεται εἰς τὰ «δόγματα καὶ λέξεις». Παρὰ ῥήτ. ῥη-τορικὸς συλλογισμὸς χρησιμῶν πρὸς ἀπό-δειξιν (σῶμα τῆς πίστειος Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 1)· πρὸς πάντ. Ἀριστοτ. ῥήτ. 2, 22, καὶ ἐκ τοῦ Κυνε. 5, 14, 24· ἐν γέν. γνώμη Δ. Ἀλ. Ἐν-θυμηματικὸς, 3· ἐκ ῥητορικῶν συλ-λογισμῶν, ἐνθυμημάτων συνιστάμενος· ῥη-τορεῖται Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 2· «ὁ δὲ ἄλλος ὅτι ὁ μέγιστος τοῦτο δυνάμενος θεωρεῖν, ἐκ τίνων καὶ πῶς γίγνεται συλλογισμός, οὗτος καὶ ἐν-θυμηματικὸς ὁν εἴη μέγιστος», 6, 1, πλήρης γνώμων, πειστικὸς ῥήτωρ· Ἰππ. -ὡς, 3, 17.

*Εν-θυμηματίον, τό· ὅποι. τοῦ ἐνθύμη-μα, μικρὰ γνώμη Γελλ. 15, 1, commentati-uncula.

*Εν-θυμηματ-ώδης, 2· ὅμοιος μετ' ἐνθύμη-μα, πλήρης ἐνθυμημάτων.

*Εν-θύμημας, ἡ· τὸ βάλλειν κατὰ νοῦν, σκέ-

πτεσθαί Εὐρ. ἀποστ. Ἀρχελ. Θουκ. 1, 123.

*Εν-θυμητικόν· δεῖ ἐνθυμεσθαι Δημ. 1, 3.

*Εν-θυμητικός, 3· εἰς τὰ ἐνθυμεσθαι πό-νηρός.

*Εν-θυμία, ἡ· ἐνθύμησις· εἰς ἐνθυμῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις αἰετὶ προβαλλόμενος ὑπ' αὐτῶν (τῶν ἑχθρῶν) = συσταίνόμενος πάντοτε εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους πρὸς διδασκαλίαν Θουκ. 5, 16 καὶ μετγν.

*Εν-θυμιάω· εἴς τι θυμιάζω, καίω, τί Συναστ. ἐπ. 121.

*Εν-θυμίζομαι· ἐνθυμίζομαι Πολυδ. 2, 231, ἐκ τοῦ Θουκ. 5, 32, πρὸς τι ταῖνον, ἐπὶ θυμῷ Ἀπκ. Μιοριδ. 120. Τὸ ἔνερ. ἐνθυ-μίζω μετγν.

*Εν-θυμῖος, 2· εἰς τὴν καρδίαν ἐγκεῖμαι· «μὴ σοὶ λίην ἐνθύμιος ἔστω» = μὴ πολυφρον-τίζῃς περὶ αὐτοῦ Ὀδ. ν, 421, Εὐρ. Ἡρ. 4, 722· «ἐνθύμιόν οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρόν» = τὸ ἐπῆρε κατάκαρδα, ὅτι τὸν ἔτυπεν ἡ συνείδησις τοῦ Ἠρ. 8, 54· «ἐνθύμιον ποι-εσθαι» = κάμνω τι ὡς πρᾶγμα τῆς καρδίας ἡ τῆς συνειδήσεως Θουκ. 7, 50· πρὸ πάντ. ὅπου εἶνε ὁ λόγος περὶ χρόνους ἱεροῦ· «ὅμιν ἐνθύ-μιος γενήσεται» Ἀντιφ. 2, γ, 10, ὡς καὶ «τῷ ἀποθανόντι αὐτῷ μὲν οὐδὲν ἐνθύμιον, τοῖς δὲ ὥσπερ προσέθηκεν» = δὲν τὸν μέλει τὸν φανερούμενον, 3, α, 2· «ἐνθύμιον ὑπολήψασθαι, τὸ ἐνθ. μετῶν γενήσεται», 3, δ, 9. Οὕτω καὶ «τί δ' ἐστὶ σοὶ τοῦτο ἐνθύμιον» = τί σε ταράτ-τει τοῦτο; Σαρ. Οἰ. τ. 739· ἄλλως ἐνθύ-μιος εὐναὶς ἀνανδρώτατοι τρώγεσθαι = «πλή-ρης φροντίδων, μεριμνῶν γάμοις, Τρ. 109 καὶ μετγν. παρὰ τὸ δὲ ὅς Δ. Ἀλ. 1, 38· «τῶν τεράτων ἐνθύμιον ποιεσθαι» = περὶ αὐτῶν φροντίζω Δ. Κάσ. 58, 6.

*Εν-θυμίστος, 3· τῷ ἀνωτ. «ἐνθυμιστὸν τι ποιεσθαι» = κάμνω τι πρᾶγμα τῆς συνει-δήσεως Ἠρ. 2, 175.

*Εν-θυμός, 2· θαρραλὴς Ἀριστοτ. πολ. 7, 7.

*Εν-θύριον, τό· μέρος τι τῆς νῆος· Ἦουχ.

*Εν-θύρωμα, τό· τὸ κλειθρον μετγν.

*Εν-θύσάξω· ἐντός τινος θυσιάζω Σιρ-31, 7, ἐκκλ.

*Εν-θύσκε· ἐντυγχάνει Ἦουχ.

*Εν-θύσχος· ὁ ἀσφαλὲς, τὸ ὄρεον Ἠπυχ.

*Εν-θυκεσθαι· ἐμφωλεῦσαι, ἐγκρύπτεσθαι Ἦουχ. πρὸς. ἐνθακεῖν.

*Εν-θυρᾶκίζω· περιβάλλω τὸν θώρακα· ἐντεθωρακισμένον = φοροῦντες τὸν θώ-ρακα Σεν. Ἀν. 7, 4, 16, ιστιοο.

*Ενθὺον, καὶ π. ἀντι ἐν.

*Εν· ἔνεστι, ὑπάρχει ἐντός, ὁμοιοτρόπως συντασσόμενον· «ὅς ἐμὲ ἐνὶ κήδεα θυμῷ» Ἠλ. σ, 53· «ἐνι τοι φρένες οὐδ' ἤσται» Ὀδ. φ, 288, τραγ. Ἀριστ. καὶ πεζ. «ἐν ἔσσε ἐνὶ καὶ ἐν ὅμιν παῖς» Πλατ. Φαιδ. 77· «ἐν τοῖς παθήμασιν οὐκ ἐνὶ ἐπιστήμῃ», Θεαιτ. 188· ἐπιτρέπεται, ἐνδέχεται, πηγαίνει, πρὸ πάντ. μεθ' ὑπερθ. «ὡς ἐνὶ ἥδιστα» Σεν. ἀπομν. 4, 5, 9, Δημ. καὶ ἀλλαχοῦ παρ' αὐτ. ἔτι δὲ μετγν. *Ενιατός, 3· μόνος, μοναδικὸς Σουίδ. Δ. Ααερ. 7, 35· ἐπὶ. ἐνιαῖος = μοναδικῶς, ἐνοειδῶς Δ. Ἀρισπ.

Ἐνιάκις ἔνιοτε ἔδοσε. interdum
 Ἐν-ἄλλω κωλύω ἐνιθαλί=κωλύσαι Ἦουχ.
 Ἐνιάλον γυνή τις Κουρε.
 Ἐν-ταυθός, ὁ τόπος διατριβῆς Ἐτ. Μ.
 Ἐνταυσιατός, 3 τῷ ἔπομ. Ἀριστοτ. κα-
 τη. 6, 11 καὶ μετ. μὴ ἀττ. Πλουτ. Περικλ.
 16, 73. Δόδεκ. εἰς Φρυγ. σ. 362.
 Ἐνταύσιος, 3 καὶ 2 (Ἐδρ. 1ππ. 37, δι. γρ.
 Θουκ. καὶ μετ. οἶον Λουκ. ἔνι αὐτός) ὁ
 ἐνὸς ἔτους -σος Ὁδ. π. 454, Δημ. 27, 63.
 -χρόνος Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 96. «διαίτα οὐκ
 ἑλάντων ἐνιαυσίαν», νόμ. 6, 779. ἑτήσιος
 Ἡρ. 447. -ὄρητῃ Ἡρ. 4, 180, διαρκῶν
 ἐν ἔτος. «ἐπὶ οὐδαί ἐνιαύσιοι» Θουκ. 5, 15.
 -ἐκ χειρὶ, 4, 117. «ἐνιαυσίαν ὁδὸν ποιεῖ-
 σθαι» Ξεν. Ἀγ. 2, 1. «ἐνιαυσίως βεβῶς» =
 ἀπὸ ἐνὸς ἔτους Σοφ. Τρ. 164. ἐπὶ ἐνιαυ-
 σίως Σχολ. Ἀρατ. σ. 52, anniculus.
 Ἐνταυτίζομαι ἔω, διάγω ἐν ἔτος Πλατ.
 κριμ. π. Ἀθην. 14, 644.
 Ἐν-αύτιος, βροῦται ἀντὶ ἐνιαύσιος Βοιχ.
 ἐπιγρ. τ. 1, σ. 805.
 Ἐνταυτός, ὁ (κατὰ Πλάτ. Κρατ. 410, ἐκ
 τοῦ ἐν ἐν αὐτῷ, ἄλλοι δὲ παλαιοὶ παρα-
 ὁρῶντες ἐκ τοῦ ἐν-αύω πρὸλ. ἔναος, ἔτος) ὁ
 ἐν αὐτῷ περιελκόμενος χρονικὸν διάστημα,
 κύκλος χρονικός. ἔτος ἦλθε περιπλομένων
 ἐνιαυτῶν = προβαίνοντος τοῦ χρόνου ἦλθε
 τὸ ἔτος Ὁδ. α. 16. «χρονίους ἐτῶν παλαιῶν
 ἐνιαυτῶν» Ἀριστ. βατρ. 348, ἐνθα πρὸλ.
 τὸν Σχολ. «ἐν ὧραις ἐτῶν τε καὶ ἐνιαυτῶν»
 Πλατ. νόμ. 10, 906. ὁδ. περὶ μεγαλει-
 χρον. διαστημάτων. Κάδμος ἐνιαυτὸν ἰθὺς τευ-
 χον. Ἀρεῖ. ἦν δὲ ὁ ἐνιαυτός τότε ὀκτὼ ἔτη Ἀ-
 πολδ. 3, 4, 1. «ὁ μέγας ἐνιαυτός» παρὰ Δ.
 Σικ. 2, 47 = 19 ἔτη, ὅστις εἶνε ὁ κύκλος τοῦ
 Μένωνος, 12, 36. Συναθ. τὸ ἔτος «Διὸς ἐνιαυ-
 τός» ἐστὶ τοῦ Διὸς, καθόσον ὁ Ζεὺς ἦτο ὁ διακο-
 σμῶν τὸν προβαίνοντα χρόνον Ἰλ. 6, 134 καὶ
 συχνά, ὡς καὶ παρὰ μετ. «ἐνιαυτός ὁπότεν
 ἦλθες τὸν αὐτοῦ περιελθὼν κύκλον» Πλατ. Τιμ.
 39. «κατ' ἐνιαυτὸν» = κατ' ἔτος (ἴδε κατὰ, ὡς
 καὶ τὰς ἄλλας μετὰ προθέσεων συντάξεις,
 εἰς αὐτάς) τὸ ἐν ἐνιαυτῷ = πᾶν ἔτος Πλατ.
 Παρ' Ἀθην. 11, 783, εἶδος ποτηρίου.
 Ἐνι αὐτῷ τὸ ἔτος προσωπ. ὡς θεότης Ὁρφ.
 Ἐνι αὐτο -φάνης, 2. κατ' ἔτος ἐμφανίζο-
 μένος Πτολ.
 Ἐνι αὐτῷ -φάρεω φέρω τὸν καρπὸν ἐπὶ
 ἐν ἔτος Θεοφρ. 1. Φ. 3, 4, 1.
 Ἐνι αὐτῷ -φάρος, 2. ἐνιαύσιον ἢ ἐν ἔτος
 τὸν καρπὸν φέρων Πλιν.
 Ἐν-αύω ἐντός τινος κοιῶμαι, κατοικῶ
 Ὁδ. ι. 187. τινί, ο. 557, βίων 1, 72,
 immoror, indormio.
 Ἐν-ἄχῃ εἰς τινος θέσεις -της Κύπρου
 Ἡρ. 1, 199. ἐνίοτε Ἀθην. 11, 478.
 Ἐνι αὐτῷ ἐνι αὐτῷ Πλάστορ.
 Ἐνι αὐτῷ εἰς τινος τόπους Πλουτ. Βροῦτ. 2.
 -τῶν λόγων, Κικ. 24. ἐπὶ χρόνου, ἐνίοτε
 Πλατ. Φαίδ. 71, aliacubi.
 Ἐν-ἄχῃ εἰς τὴν ἐπιδόμην, ἀλαλάζει Νον.
 Ἐνι -βάλλω καὶ τ. ὁμ. π. = ἐμβάλλω.
 Ἐνι-γυίος τὸν ἕνα πόδα κυλῶς Σουῖδ.

ἔτι δὲ = συμφορῆς Ἰδουκ. 15 π. Ἀθην. 2,
 58, διδρῶ, ἀντὶ ἐνί γυος.
 Ἐν-ιδεῖν, ἀόρ. 6. τοῦ ἰνιδεῖν.
 Ἐν-ιδρόω ἐντός τινος ἰδρώνω, εἰς τι ἀγω-
 νίζομαι Ξεν. συμμ. 2, 18, insudo.
 Ἐν-ιδρύσεις, ἢ τὸ ἐντός θέτειν μετ. τινί
 τι Πλουτ. συμμ. 9, 14, 5.
 Ἐν-ιδρύω (ἴδε ἰδρύνω, ἐνιδρύνω) Ἐπ.
 23, 10, 9. ἐντός τινος θέτω, βάλλω. «ἦλθον
 ἐν οὐρανῷ ἐνιδρύνειν ὁ θεός», καὶ μετ. «τῇ κα-
 φαλῇ τὸν λογισμὸν» Πλατ. 9, 1. Μέσ. «ἔδωκε
 χώρους ἐνιδρύνεσθαι βωμοῦς καὶ τεμένεα θε-
 ῶν», ὅπως ἐν αὐτοῖς ἀνεγείρη Ἡρ. 2, 178.
 «ἐνιδρύναντα τείχεα θαλάσσης» Ἀντιφλ. 16
 (7, 379), ἀποικίζομαι. «ἀνὴρ ἐνιδρύεται πα-
 ρόισιν» Θεοφρ. 17, 102 καὶ μετ.
 Ἐν-ιζάνω ἐντός τινος καθίζω Ἀλκιφρ. 1,
 22, insideo.
 Ἐν-ιζήμα, τό. ἐκεῖνο, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ καθί-
 ζει τις Κλ. Ἀλ. στρωμ. 6, σ. 825, sedille.
 Ἐν-ιζήσεις, ἢ τὸ εἰς τι, ἐπὶ τινος καθίζειν
 Ἀρεταί.
 Ἐν-ιζώ ἐντός τινος, ἐπὶ τινος θέτω. «-μαυσεῖα
 καὶ θάκος» Εὐρ. Ἐλ. 1108. «ἀπηνθηκότι
 σώματι οὐκ ἐνίξει ὁ ἔρως» Πλατ. συμμ. 196.
 εἰς τι μετ. ἔτι δὲ μέσ. insideo.
 Ἐνίζω ὡς ἐν θέτω, ἐνώνω μετ.
 Ἐνι-ηλίζειν τὴν Ἐν(υ)άλιον ἐορτήν ἄγειν
 Ἦουχ.
 Ἐνίηλος ἀνόητος Ἦουχ.
 Ἐν-ίημι ἐντός τινος πέμπω, στέλλω, ἀφίημι,
 ῥίπτω. «-πὺρ νηυσὶν» Ἰλ. μ. 441, ὡς καὶ Εὐρ.
 Τρω. 1262. «εἰς τὰ ἱρά» Ἡρ. 8, 32 κ. ἀλλ.
 «-φάρμακον οἶνον» Ὁδ. 3, 233 (πρὸλ. Θεοφρ.
 11, 66 καὶ -ἰόν τινι Ἀπολ. Ρ. 4, 1508. «ἐ-
 νίησι τι τὰ φάλαγγα κατὰ τὸ δειγμα» Ξεν.
 ἀπομν. 1, 3, 12). «ἄλλους δ' ἐδρύνοντες ἐ-
 νήσομεν» = ἐβόλον πέμψει εἰς τὸν ἀγῶνα Ἰλ.
 5, 131. «ἄλλην ἐνίησι πατὴρ» = ἄλλην πέμψει
 (εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἄλλων) Ὁδ. μ. 65. «-μέ-
 νος τινί» = ἐμβάλλω θάρρος Ἰλ. ρ, 156. συ-
 χνά δὲ καὶ μετ. περὶ ψυχικῶν διαθέσεων.
 «τοῖσιν κῆτον ἐνήσεις», π. 449. «ἐνέει Ἰλα-
 φρὸν λύσαν» Εὐρ. Βακχ. 849. καὶ ἀντιστρό-
 φως «νῦν μὲν πολὺ μᾶλλον ἀγνορήσιν ἐν-
 κας» = ἐνέβαλες αὐτὸν πολὺ περισσότερον εἰς
 τὴν ὑπερηφάνειαν, τὸν κατέστησες μᾶλλον ὑ-
 περήφανον Ἰλ. ι, 700, ὡς καὶ «ἦδ' ὁδὸς
 καὶ μᾶλλον θυμοφροσύνην ἐνήσεις» = ἐβίβλει κατα-
 στήσει ἡμᾶς μᾶλλον θυμοφρονοῦντας Ὁδ. α,
 198, καὶ ἐν καταφανίστ. «τὸν ἐνέηκε πόνοισι»
 «τὸν ἐνέβαλεν εἰς ταλαιπωρίας» Ἰλ. κ, 89, καὶ
 παραλείπομ. τῆς αἰτ. ἐνήσομεν εὐρή πόν-
 τω, δηλ. ν. η. α. θ. ῥίψωμεν τὸ πλοῖον εἰς
 τὴν θάλασσαν, ὅτ' ἀπώσθωμεν ἔς τὰ πανά.
 Ὁδ. α, 295. «ἔτι δὲ ἐν τῷ περ. ἐνέειντες ἀρ-
 γύριον» Πλατ. πολ. 8, 555. «-πὺρ ἐς τὰς πό-
 λεις» Ἡρ. 8, 32, Θουκ. 4, 115. «-τὰ ὑποζύγια
 εἰς τὸν ποταμὸν» Πολυβ. 5, 48, 7. τὰς δια-
 6 α λ α ζ = μηχανῶμαι, παρασκευάζω, 28, 4,
 10. «ῥήτορα ἐνέειντες» Θουκ. 6, 29. Περὶ κλυ-
 στηρίου ἱατρ. πρὸς τὸ φαίνεσθαι. ἀμτῶ, ἐνίησι
 δηλ. ἐκ αὐτῶν = εἰσίδου Ξεν. Κυρ. 7, 1, 29.
 Παρ' Δ. Σικ. 17, 106, «ταλπίγγων ἐνιμέ-

- ἄνω = δταν ἐσημνινοῦν αἱ ἀσλίπγγες, inicio.
- Ἑνι-ήνεζ· Αἰνιάνες Ἰλ.
- Ἑνι-καυδῶ· ἱκανὸν καθιστῶ Γεωρ. Παχυμ.
- Ἑνι-καταβάλλω κτλ. ἴδ' ἐγκαταβάλλω.
- Ἑνι-κατα-τίθημι· ἔγκατατίθημι.
- Ἑνι-κρύς· νικητὴς τις ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι Πινδ.
- Ἑνι-κλάω, ἐκ. ἀντὶ ἔγκλάω ἐντὸς συν-τρίβω, καταστρέφω, ματαιῶναι Ἰλ. θ, 408· τινί=γράφω εἰς τινα γραμμὰς ὑποκάτω λο-γαριαζῶν Ἀπολ. Ἰ. 3, 307.
- Ἑνι-κλείω· ἔγκλειω Ἀπολ. Ἰ. 2, 1030.
- Ἑνι-κμοι, 2· ὄργος Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 2, 1.
- Ἑνι-κνέομαι· ἐντὸς ἐρχομαι Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 12, 1, πεπετο.
- Ἑνι-κνήθω· ἐγκνήθω Νικ. Θηρ. 911.
- Ἑνι-κνώσσω, π. ἐγκνώσσω Μοσχ. 2, 60.
- Ἑνι-κονίαι, αἰ· πόλ. Κύρρου Στρατ.
- Ἑνι-κός, ἡ· μοναδικός, ἐνιαίος· ἀριθμὸς=τοῦ ἐνός γραμ. ἐπὶρ. ἐνικῶς Γρ. Ναζ. singulus.
- Ἑνι-κρίνω, π.=ἐγκρίνω Ἀπολ. Ἰ. 1, 48.
- Ἑνι-λλῶ· κάμνω τὸ ῥμάτι, στραβίζω, περι-παίζω, τινὰ εὖστ.
- Ἑνι-λλῶπέω καὶ ἐνιλλῶπτω· τῷ ἄνωτ. Σουῖδ.
- Ἑνι-ναίετῶ, π. ἀντὶ ἐνναίετῶ.
- Ἑν-το βολῶ· ἰσοδύναμ, ἐμβάλλω δηλητη-ριον Ἰπποκρ. ἱπ. 10.
- Ἑντοί, αἰ, α· τινὲς Ἀριστ. πλ. 867, Ἰπποκρ. Ἰπρ. 8, 56, Θουκ. καὶ οἱ ἔφεζ. «ἐνταί τινες αὐτῶν» Πλατ. πολιτ. 302· «ἐντοί μὲν-ἐντοί δὲ», Θεαιτ. 151· «ἐντοί μὲν-οἱ δὲ» Μενεξ. 238· σπαν. ἐν τῷ ἐν, οἷον Ἀριστοτ. προβλ. 5, 36. Παρήγηθ δὲ ὅχι κατ' εὐθεταν ἐκ τοῦ εἰς, ἐν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἔστιν οἱ, ἐνι οἱ.
- Ἑνίσκα, ὄρω. ἀντὶ ἐνίσκα Θεαγ. π. Στοβ.
- Ἑνίσκα· κάποτε (ἔστιν δτε) Εὐρ. Ἑλ. 1229, Ἀριστ. κλουτ. 1125 καὶ ἄλλ. κυμ. Θουκ. καὶ οἱ ἔφεζ. «ἐνίσκα μὲν-ἐστι δ'» Πλατ. Θεαιτ. 150· «ἐνίσκα μὲν, -ἐνίσκα δὲ», Γοργ. 467· «ἐνίσκα-τάτε δὲ», Φιλ. 46.
- Ἑνίσκα, αὐτός· ἄνδρ. ὄν. Κρητ. ἐπιγρ.
- Ἑνίπεύς, δ· 1) παραπόταμον τοῦ Ἀπιδανοῦ εἰς τὴν Θεσσαλίαν Ἰπρ. Θουκ. ὡς θύς τοῦ ποταμοῦ Ὀδ. 2) παραπόταμος τοῦ Ἀλφειοῦ ἐν Ἠλιδι· Στρατ. 3) ποταμὸς τῆς Μακεδο-νίας Πολυδ.
- Ἑνίπη, ἡ (πρόβλ. ἐνίπτω)· ψεκτικὴ προσ-φών. μέμφεις, ἐλεγχος· = βασιλῆος Ἰλ. 8, 402· ἐπιταίνεται δὲ δι' ἐπιθ. -ἀργαλῆη, -ἔκπαγλος, -πρατερῆ, ε, 492, ζ, 404, Ὀδ. κ, 448· ἀλλὰ καὶ μόν. ἀπειλή, ε, 416, λαιδορία, ἐπιτίμωσις, υ, 266· «ψευδῶν ἐνίπα» = ὀνειδισμὸς τῶν ψευδῶν Πινδ. Ὀ. 11, 6. Κοι-νόν. παρὰ μτγν. π. «ἀρξίηλοι γὰρ ἐπιγυθνοί-οισιν ἐνίπα ἔθανεων» = ὀργή Ἀπολ. Ἰ. 2, 250· καὶ περὶ δυσσεβέτων σωματικῶν ἐκνε-ργειῶν Ὀπκ. «φλογόεσσαν ἐνίπην ἔξαν τ' ἡέλιου» = καῦσιν τοῦ ἡλίου, κυν. 1, 133, ὡς καὶ «θίψους ὀρμιέαν ἐνίπην», 299, incomp. αἰο.
- Ἑνι-πῖμπλημι· ἐνι-πῖμπρημι· ἴδ' ἱμπλήμι κτλ.
- Ἑνι-πλῆεις, ἐκ. ἀντὶ ἐμπλήεις, ὅπερ ἴδ.
- Ἑνι-πλήσσω, π. ἀντὶ ἐμπλήσσω.
- Ἑνι-πλώω, ἰων. ἀντὶ ἐμπλέω Ὀπκ. ἀλ. 1, 260.
- Ἑνι-πους, οδός· δὲ μὲ ἐνα πόδα Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 295.
- Ἑνι-ππάζομαι· τῷ ἐπομ. «πῖδον ἐνιππᾶ-σασθαι τῇ ἱππῳ ἑυπόροον» Ἀρρ. Ἀν. 2, 6, 1.
- Ἑνι-ππῶω· ἐντὸς τινος ἱππῶω· «ἐπιτηδεύ-ωτατον χωρίον ἐνιππῶσαι» Ἰπρ. θ, 102.
- Ἑνι-ππο-μᾶχέω· ἐντὸς τινος ἀγωνίζομαι μὲ ἱππον Δ. Ἀλ. 2, 13, δι. γρ.
- Ἑνι-πρήθω, π. ἀντὶ ἐμπρήθω Ὀμ.
- Ἑνι-πτεζέω· τῷ ἐπομ. Ἀπολ. Ἰ. 1, 492, δι. γρ. καὶ Σχολ. ἐνιπάζω, οἰμυργο.
- Ἑνίπτω (κατὰ Ῥουγέην, ἐκ. κρ. α. 40 ἐκ τοῦ ἵπτω)· πρόβλ. ἱπός, ἱπῶς, κατὰ δὲ Βουτυρ. λεξ. σ. 286 ἐκ τῆς βίβης ν ἐπ, πρὸς τὴν ὁποίαν σχετίζει καὶ τὸ νεικῶω· πρόβλ. ἐνίπα-σῶ. Διαφορὸν τὴν τε βίβ. καὶ σημ. ἐν τῷ ἐνίπτω, ἐντὸς τοῦ ἐν. μόν. ἀπρ. ἐν ἐνίπτω Ἰλ. ο, 546, π, 628, Ὀδ. π, 417, σ, 78, καὶ συχὰ (παρὰ Οὐλοφῶν ἐν ἐνίπτω) καὶ ἡνίπατε Ἰλ. π, 628, Ὀδ. υ, 303 καὶ συχὰ μτγν. π. ἐνίπα· Nov. συχὰ· ἐνι-πῆσαι μόν. Ἡσυχ. σκληρῶς προσφωνῶν, ψέγω, μῆφομαι· τινὰ Ἰλ. ω, 768, συνήθ. μετὰ ὁριστικωτέρων προσδιορισμῶν· «-μή μὲ γόναι, χαλεποῖσιν ὀνειδῖσι θυμὸν ἐνίπτει, γ, 438· καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἡνί-πατε μύθῳ», 6, 245· καὶ ἀπλῶς «μύθῳ ἐνί-πτειν τινὰ» = ἐπιπλήττω τινὰ μὲ λέξεις, λυπῶ μὲ τὸν λόγον, γ, 427 Ὀδ. υ, 303· ἡνιπώτερον δὲ «κράδην ἡνίπατε μύθῳ» = προέτρεψε μετὰ σπουδαίας προσφωνήσεως τὴν καρδίαν τοῦ, υ, 17· «αἰσχροῦς ἐν. τινὰ» = ὀδιστικῶς ἐπὶ πλῆσσω τινὰ, σ, 321· ἄνευ τῆς αἰτ. μόν. Ἰλ. π, 198· Ἐκ τῶν ἄλλ. π. μόν. λίσχ. ἱκ. 598· καὶ τίς μ' ἐνίπτων εἶπε», καὶ Νικ. Θηρ. 347, ἐνθα δ Σχολ. λοιδορῶν ἐξήγ. ὡς καὶ Nov. 42, 223 καὶ συχὰ· «Ἡρῆς ἡνίπατε βουλὰς» Ἀπολ. Ἰ. 3, 931. Παρὰ Πινδ. Π. 4, 201· «κάρυε δ' αὐτοῖς ἐμβάλειν κόπαισι τερασκόπος, ἀδείας ἐνίπτων ἐλπίδας» = ἐνίπτω· Ἑνίπσω = ἐλπίδας ἐξαγγέλλων, ὡς καὶ Nov. Δ. 27, 59· πρόβλ. καὶ τὸ ἐνίσσω.
- Ἑνίπω, οδός, ἡ· δούλη, μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Ἀρχιλόχου Ἀλ.
- Ἑνι-σκέλλω, π. ἀντὶ ἐνσκέλλω Nov. Θηρ. 694 καὶ ἄλλ. μτγν.
- Ἑνι-σκήπτω, π. ἀντὶ ἐνσκήπτω, ὅπερ ἴδ.
- Ἑνι-σκήπτω, π. ἀντὶ ἐνσκήπτω, ὅπερ ἴδ.
- Ἑν-ισόω· ἐντὸς τινος κάμνω Ἰων. Γιωκ.
- Ἑνίσπη, ἡ· τόπ. ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἰλ. κάτ. Ἑνι-σπατος, Ἑνίσπη· καὶ Ἑνίσπη· Nov. Βοζ.
- Ἑνίσπω (συγγεν. τῷ εἰπεῖν, ἔσπετε Βουτρ. λεξ. 1, σ. 279 κ. εἰ. 2, σ. 273)· ἴδ' καὶ τὸ ἐνίπτω, μέλ. ἐνισπήσω Ὀδ. ε, 98, συνήθ. ἐνίψω Ἰλ. γ, 447, Ὀδ. 6, 137 καὶ συχὰ ἀπρ. 6, ἐνισπείν Ὀδ. γ, 93, ἐνι-σπαν Ἰλ. 6, 80, καὶ προστ. ἐνισπε Ὀδ. 8, 642, ἀλλὰ κατὰ Σχολ. Ἰλ. ω, 388 ἐνί-σπες, ὡς καὶ ὁ Βίβλ. ἐν τέλει πτήχου παν-ταχοῦ γράφει· «μύθον ἐνισπες» Ἰλ. λ, 186, ὅπερ ἐνίπτω Ὀδ. ι, 37, εὐκτ. ἐνισπείει δ, 317, (δ ἀπρ. ἐνίσπαιεν Ἰλ. ψ, 479, μὲ-ταδελτικός κατὰ Βουτυρ. καὶ Σκίτσον. εἰς

ἐνένειπεν, ὡς ἐποίησε, καὶ ὁ Βέκκ. συσχετίζεται δὲ καὶ μετὰ τὸ ἐνίπτω). Παρ' Ὁμ. μόν. μέλ. καὶ ἄδρ. τὸ ἐνίπτω λέγω πρὸς τινα, διηγοῦμαι, πληροφορῶ — μὲθ' οὗ τινι Ἰλ. λ, 186. — μῆτιν, 5, 107. — ὄνειρον, 6, 80. — στυον παιδός, ω, 388. — νύσπον Ὀδ. ι, 37. — κληιδόνα πατρός, 3, 317. — καὶ μοι νημερτές ἐνίπεις, γ, 101. καὶ συχνά «ὡς δ' ἄλλοις ἐνίπεις», γ, 247. — ἐτι δὲ ἀπολ. «ἐν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπη» = ἐνώπιόν σας Ὀδ. ρ, 529 καὶ οἱ ἔφεξ. π. «ἐνίπεις δ' ἤμιν ποὶ κεκρύωται τέλως» Δίωγ. ἱκ. 598. ἐνίπτεϊν Εὐρ. ἱκ. 435. «μὲθον ἐνίψω» Θεοκρ. 27, 10, 38. Ἀπολ. Ρ. 1, 487 καὶ συχνά, ὅστινες καὶ μετὰ αἱτ. τὸ συνίσταται. «πρώτη δὲ με τοῖς ἔνισπεν» Ὀμπ. πυν. 1, 19, κατὰ τοῦ Ἡσ. τὸ παράδειγμα (ἀν δὲν πρέπη, θ, 369 ἐνίπτεϊν νὰ γραφῇ) ἐν. ἐνίσπω ἔχουσιν ὁ Δ. Περ. 391, Νικ. θηρ. 522, Ὀρφ. Ἀργ. 850.

Ενίσσω μόν. ἐν. καὶ παρ. = ἐνίπτω = ἐπικλήσω, ὀνειδίζω. «ἐκπύλεις, αἰσχροὶς ἱπταί, ὀνειδίοισι» Ἰλ. ο, 198. — ἐτι δὲ περὶ πραγματικῶν κακοποιήσεων. «ἐπείν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἢ δὲ βολήσιν» = μετὰ διεισδυτικὰς λέξεις καὶ βολὰς ἐνεπίπτομεν κατ' αὐτοῦ Ὀδ. ω, 161. — δὲ ἐνισσόμενος = κακοποιούμενος, ω, 183.

Εν-ίστημι ἐντός τινος, εἰς τι, ἐπὶ τινος σταίνω, θίγω Ἰπποκρ. «στίχλας ἐνίστη εἰς τὰς χώρας» Ἡρ. 2, 102. «χρυσὸν ἀγάλματα ἐνίστησαν» Πλάτ. Κριτ. 116. «οἷον ἡνίοχον εἰς αὐτὴν ἐνίστησας, πελιδ. 266. «αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάειν εἰς τοὺς τῶν κακίωνων τύπους», πολ. 3, 396. — τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππίας, Ξεν. ἱππαρχ. 5, θ, 129. — τὸν νοῦν, — τὴν διάνοιαν = τὸν νοῦν, τὸν στοχασμὸν πρὸς τι στίφω Ἀριστοτ. Συγγνώμ. μέλα καὶ μάλιστα 4) ἄδρ. 4. = ἐνερ. γὰρ ἐνίστησθαι = ἐντός τινος ἐπιθίτω Πολυδ. 1, 11. «ἐστὲν ἐνιστήσαντο μεσοδύμη» Ἀπολ. Ρ. 1, 563. — «δόμοισιν ἄκοιτις» = φέρω ἐντός, 4, 97. — ἐντός διασκευάζω, παρασκευάζω, ἐπιχειρῶ «δοῦσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἐνιστήσαντο» Ἀριστ. Λυσ. 268. «οὐδὲν τῶν πραγμάτων ἐνιστήσασθε οὐδὲ κατεσκευάσασθε ὁρθῶς» Δημ. 10, 24. «ὅ τοιοῦτον ἀγῶνα ἐνιστήσάμενος», 18, 4. — δίκην, — κρίσιν = δίκην παρασκευάζω Λυσ. καὶ ἄλλ. ῥήτ. — πόλεμον Πολυδ. καὶ Δ. Σικ. Ὄσα αὐτ. δὲ ἐν. καὶ παρ. «ἐνίστατο τὴν περὶ Ἀκροπόρινθον πράξιν» = ἤρχιζε τὸ περὶ Ἀκρ. ἐπιχειρήμα Πλουτ. Ἀρατ. 16. «ἐπὶ οὐ νῦν ἐνιστάμεθα τὴν διήγησιν» Πολυδ. 22, 15. «πορθεῖν ἐνίστατο τὰς πόλεις» = ἐπιχειρεῖν νὰ καταστρέφῃ τὰς πόλεις Δ. Σικ. 14, 53. καὶ ὁ μέλ. «τίνα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνίστησανται» = κοίαν ὁδὸν θέλουσι διαπραξάει Πλάτ. ἈΕ. 367. Ὁμοίως «ὁργὴν καὶ μίσος ἐνιστήσαντο πρὸς τινα» = ὁργὴν καὶ μίσος πρὸς τινα ἐδείξαν Πολυδ. 1, 82, 9. 6) συνήθ. ὁ ἄδρ. 5. καὶ ὁ ἐνερ. παρ. «λόχοις ἐνιστῶς ἤμυνε χόρη» Εὐρ. ἱκ. 898. «πόλαι ἐνιστάσαι ἐκάντων» = ἵστανται, εἶνε ἐντός Ἡρ. 2, 179. «ἐ-

γαλμα ἐνίσταται», 2, 91. «ὄσωρ ἐνιστήκους» = στήπρον ὄσωρ Θεοκρ. «ἐν ᾧ ἐκτυπούμενον ἐνίσταται» Πλάτ. Τιμ. 50. πρὸλ. ἀνυστάτω. Πρὸ πάντ. «ἐνίστασθαι εἰς τὴν ἀρχὴν» = ἀναλαμβάνω τὴν κυβέρνησιν Ἡρ. 3, 67 καὶ συχνά. «ἔτι δὲ ἀνευ προσθήκης» ἄλλος ἐνίσταται βασιλεύς, 6, 59. «οἷο ἐνιστάτωος βασιλέως», 1, 120. — δὲ. «ἔτι μίας ἐνιστάσεως δίκης» = ἐπειδὴ ἀκόμη μία δίκη εἶνε ἐκκρεμῆς Ἀριστ. νέρ. 779. «ἐνιστήκων δίκων» Δημ. 33, 14. Ἰσακ. 11, 46. «ἐνιστήκοντα πράγματα», ἀντιθένται πρὸς τὰ πραγματευμένα Δειν. 1, 93. «τὰ ἐνιστήκοντα πράγματα» = ἡ παρούσα κατάστασις τῶν πραγμάτων Ξεν. Ἑλλ. 2, 1, 6, ὡς καὶ τὰ ἐνιστήκοντα Πολυδ. 2, 26, 3. «ἐνιστὰς πόλεμος» Ἰσοκ. 5, 2, Δημ. καὶ ἄλλ. ὡς καὶ «πόλεμος ἐνιστῶς» Πολυδ. 1, 75, 2, καὶ συχνά. — ἐτι δὲ «ἤδη τῆς πολιαρκίας δεύτερον ἔτος ἐνιστήκους» = ἐπειδὴ ἡ πολιαρκία ἤδη τὸ δεύτερον ἔτος διήρκει, 7, 15, 2. «καὶ τραυμάτων ἐνιστάτων» = τίνα ὑπάρχουσι Πλάτ. νόμ. 9, 878. «ἐνιστάμενοι θέρους» = ἀρχομένου τοῦ θέρους Θεοκρ. κ. ἄλλ. δὲ, παρὰ γραμ. «ὅ ἐνιστῶς χρόνος» = ὁ ἐνιστῶς γ) τίθεμαι ἀπέναντι, ἵσταμαι ἐμπρός, ἀπειλῶ «τοιοῦτων τοῖσι Σπαρτιάταισι ἐνιστάτων προημάτων» Ἡρ. 4, 83. «μειζόνος ἐνίστατο καλίου κατάρχη» Πολυδ. 1, 71, 4. «ἐνίσταμαι, ἀνίστασθαι παρὲν» — τοῖς ποιοῦμένοις Θουκ. 8, 69. ἄλλ. ἐτι «ἐνίσταται τὸ τὸν πολλῶν, ὅπως μὴ» Πλάτ. Φαίδ. 77. «ταῖς εἰρημνίαις ἐνίσταται» Ἰσοκ. 5, 39. «οἱ δὲ ἐνιστάμενοι ὡς οὐκ» Ἀριστοτ. ἥθ. 10, 2, 4. — ταῖς ἐπιστολαῖς Πολυδ. 2, 46, 4. — πρὸς τι Πλουτ. Ἀριστ. 3. — τίνα πρὸς τι = εἰς τινα κατ' ἀναφορὰν πρὸς τι, Μαρκ. 22. Πρὸ πάντ. παρὰ τοῖς ῥήτορ. καὶ εἰς τὴν δικανικὴν γλῶσσαν, διαμαρτύρομαι κατὰ τινος, κάμνω ἐνστάσιν πρὸλ. Ἀριστοτ. ῥήτ. 2, 25. Παρὰ Ῥωμαῖοις ἡ ἐνστάσις τῶν δημάρχων Πολυδ. 6, 16, 4. — τῇ φυγῇ Πλουτ. Λουκουλ. 13. — τίνα τινὰ στενοχωρῶ, καταδύκω Πολυδ. 3, 97, 1. — ἐτι δὲ ὡς τὸ ἵστατο, προτρέπω Πλουτ. Λακ. ἀποφθ. σ. 240. περὶ ὕβρων καὶ πηγνυμαι, γίνομαι στερεὸς Διοσκ. ἱατρ. status, interpono.

Εν-ιστορέω ἱστοροῦμαι.

Εν-ισχνος, 2. κάπως ἱσχνός, εὐμήκης Νικ. 41, 147, gracilis.

Εν-ισχυρίζομαι, μέλα τὴν ἰσχύον μου, τὴν ἐμπιστοσύνην μου εἰς τι ἀναθίτω — τῷ δικαίῳ Δημ. 44, 8, nitor.

Εν-ισχύω, ἡ τὸ ἐν τινι λαμβάνειν ἰσχύον, εἶναι ἰσχυρὸν ἐκκλ.

Εν-ισχύω 1) ἐν τινι λαμβάνω ἰσχύον, εἶμαι ἰσχυρός. «ἐν ταῖς πόλεσιν ἐνισχύει τὰ νόμιμα» Ἀριστοτ. ἥθ. 10, 9 καὶ μτγν. Δ. Σικ. 20, 58. «ἐνίσχυον ὡς» = γίνετον ἐπικρατοῦσα γνώμη, στί, 5, 57. 2) ἐντός τινος στερεῖν, ἐνισχύω Ἰπποκρ. ἱνυλασσο.

Εν-ισχω ἰνέχω, στερεῖν κρατῶ. Παθ. μένω, στίκω. «τὸ πλεῖστον ὁ δυνατόν ἐτι προβαίνειν ἀλλ' ἐνίσχουσαι» Ἡρ. 4, 43 καὶ μτγν. «πέδιλον ἐνισχόμενον προχέσθαι» Ἀπολ.

- *Ρ. 1, 11' περί λόγου Πλουτ. Κικ. 35. *Ἐν-
 δι Ξεν. Ἀν. 7, 4, 17 ἔχει ὁ Κρόγερ. «ἐν-
 σχομένων τῶν πελτῶν ἐν τοῖς σταυροῖς» ἀντὶ
 ἐνεχομένων, delineo.
 *Ἐν-τρέφω, ἐνιτρέβομαι κ. ἄλλ. ἀντὶ
 ἐντρέφω, κτλ.
 *Ἐν-ίχνιον, τό· ἴχνος Βυζ. vestigium.
 *Ἐν-ίχραύω, π. ἀντὶ ἱγγραύω Νικ. Θηρ. 227.
 *Ἐν-ίχρίπτω· ἴδ' ἱγχρίπτω.
 *Ἐν-ίφάω· ἴδ' ἐμφάω.
 *Ἐν-καλάσας· ἱγχαράσας *Πουχ.
 *Ἐν-κομβοθεῖς· διθεῖς *Πουχ.
 *Ἐν-κόπτων· ἐμποδίζων, διακωλύων Πουχ.
 *Ἐν-κήτητον· κτώμενον Πουχ. ἴδ' ἑγκητος.
 *Ἐν-λακκεύω· ἐνλάκκωφκλείω Νικ. Μαν. Κορν.
 *Ἐν-λαξεύω· εἰς λίθον λαξεύω, ἱγγλύφω·
 ἐνλελαξεύονται, εἰς τίτλ. Ἀνθ. ἐπιγρ. 3, 9.
 *Ἐν-λαπιθάζεσθαι· μάχεσθαι Λαπίθαις,
 ἢ ἐνθουμήσθαι *Πουχ.
 *Ἐν-λιμενίζειν· τελωνίζειν τὰ ἀπὸ λιμέ-
 νων καὶ θαλάσσης *Πουχ.
 *Ἐν-μαχατεύειν· ἐγκεκλείσθαι παρὰ γεί-
 τονι *Πουχ.
 *Ἐν-μεν-τεσθενεῖ· ἐντεσθεν μὲν μετγν.
 π. Ἀθην. 6, 269.
 *Ἐννα, ἢ· πόλ. Σικελίας μὲ διάστημον ναῶν
 Διμήτρος, κάτ. *Ἐνναῖος Πολυδ. Διοδ.
 *Ἐν-ναέτειρα, ἢ· ἡ ἐντὸς κατοικοῦσα· -νά-
 πης - ἡχώ· Ἀρχ. 27 (Πλαν. 94), habitatrix.
 *Ἐν-ναετήρ, ἥρος, δ'· ἐγκάτοικος Ἀνθ.
 9, 495, habitator.
 *Ἐννα-ετηρίς, ἴδος, ἢ· διάστημα ἐννέα
 ἐτῶν Πλατ. Μιν. 319, novennium.
 *Ἐννα-ετηρος, 2· τῷ ἐπομ. *Πο. ἔρ. 434.
 *Ἐννα-ετής, 2· ὁ ἐννέα ἐτῶν Θεόκρ. 26, 29·
 ἐπὶρ. ἐννάετες = ἐπὶ ἐννέα ἔτη *Πο. θε. 801.
 *Ἐν-ναέτης, δ'· ἐγκάτοικος Ἀγαθ. 36 (Πλαν.
 381)· -δονάκων ἐνν.· λέγεται ὁ κάπρος
 Παυλ. Σιλ. 44 (6, 168).
 *Ἐννα-ετία, ἢ· διάστημα ἐννέα ἐτῶν Σχολ.
 Ἰλ. α, 1, novennium.
 *Ἐννα-εσίζω· ἐννέα ἐτῶν κάμνω Νικητ.
 χρον. ἐναετίζομαι π. Καλλ. Ἀρτ. 179.
 *Ἐν-ναέτις, ἴδος, ἢ· ἐγκάτοικος Ἀπολ.
 Ρ. 1, 1126.
 *Ἐννα-έτις, ἴδος, ἢ· ἐννέα ἐτῶν ἴδ' ἐναετής.
 *Ἐννᾶ-ἡμέρος, 2· ὁ ἐννέα ἡμερῶν Τζέτζ. Ἰ.
 *Ἐν-ναῖον, τό· τόπος ὅπου κατοικῇ τις ἐντὸς
 Σουῖδ. π. Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1086 ἐπινοήθην
 ἴσως πρὸς ἐτυμολ. τοῦ ναός.
 *Ἐν-ναίω· ἐντὸς τίνος κατοικῶ - ἐκεῖ Σοφ.
 Οἰ. Κ. 792· «ὅσοις τ' εἰσέχουσας ἐναῖον-
 τὰ με (καχοῖς) = ἐντὸς τίνος εὐρίσκειται Φιλ.
 470· «τοιαῖδε δόμοις» Εὐρ. Ἐλ. 489· - ἐν
 ὄρεσσιν Ἀπολ. Ρ. 4, 519· ἔτι δὲ μετ' αὐτ.
 κατοικῶ - Θύβην Μόσχ. 4, 36 καὶ ἄλλ.
 μετγν. Ὀππ. ἄλ. 2, 49, ἄδρ. ἐννάσαντο
 Ἀπολ. Ρ. 4, 1213, μελ. ἐννάσσομαι, 4,
 1751· ἐννάσθη = ἀπρωχίοθη, 3, 1181.
 *Ἐννάκις· ἐννέα φορές Δ. Σικ. κ. ἄλλ. ὁρ-
 νότερ. ἐνάκις Πλατ. Κριτ. 108.
 *Ἐννακίς-χιλίοι· ἐννέα χιλιάδες μετγν.
 *Ἐννακίοσις, ἐννακισιστός, κάλλ.
 ἐνακίοσις κτλ.
 *Ἐννα-μηνιαίος, 3· ὁ ἐννέα μηνῶν Ἰω. Κρυδ.
 *Ἐν-νάσσω· ἐντὸς στοιδάζω Γεωπ. 6, 8, 1,
 καὶ ἐν τμήσ. «ἐν δὲ νένασται» Θεοκρ. 9, 9.
 *Ἐνναταίος καὶ ἐννατός· ἴδ' ἐναταίος
 καὶ ἐνατός.
 *Ἐν-ναυ-αγέω· ἐντὸς τίνος παθαίνω ναυό-
 γιον Στοδ.
 *Ἐν-ναυ-λοχέομαι· ναυλοχέομαι ἐν
 τινι Δ. Κάσ. 50, 13.
 *Ἐν-ναυ-μαγέω· ἐντὸς τίνος κάμνω ναυ-
 μαχίαν Πλουτ. ἦδ. σ. 1078.
 *Ἐν-ναυ-πηγέω· ἐντὸς τίνος κατασκευάζω
 πλοῖα Θουκ. 1, 13, δι. γρ. ἀντὶ ναυπηγέω.
 *Ἐννέα, οἱ, αἱ, τά· ἐννέα Ὀμ. καὶ ἔξ. πονεσι.
 *Ἐννέα-εἰς ἴδος, ἢ· ἔργον ἐξ ἐννέα βιδίων
 Εὐσεβ.
 *Ἐννεα-βοῖος, 2· ἄξιος ἐννέα βοῶν Ἰλ. γ,
 238.
 *Ἐννεά-γῆρας· ἐννέα γενεάς ἀνθρώπων ζῶν,
 πολλὸ γέρον· «ἐννεάγῆρα κορώνη» Ἀρατ.
 1022, μετεβλήθη εἰς ἐννεάνειρα ἴδε Λοδεκ. εἰς
 Φων. 538, καὶ παραλ. 214.
 *Ἐννέα-δακτύλος, 2· ὁ ἐννέα δακτύλοις
 ἔχων Πτολ.
 *Ἐννεα-δεκατηρίς, ἴδος, ἢ· ἐννεακαίδεκα-
 τηρίς Κησσορι. κ. 18.
 *Ἐννεά-δεσμος, 2· ὁ μὲ ἐννέα δεσμά, ἄρ-
 μοὺς Νικ. Θηρ. 787.
 *Ἐννεαδικός, 3· ἀνήκων εἰς τὸν ἀριθμὸν
 ἐννέα Βυζ. nonarius.
 *Ἐννέα-ετία, ἢ· ἐννέα ἐτῶν χρόνος Ἐτ. Μ.
 *Ἐν-νεάζω· διάγω τὴν νεότητά μου ἐν τινί·
 -τινὶ Ἰπποκρ. καὶ μετγν. 68· «ρόδον ἤρην ἐν-
 νεάσαν» = τὸ ἐὰρ ἀνθρώπων Φιλοστρ. ἐπ. 73.
 *Ἐννεα-καί-δεκα· δέκα ἐννέα Ὀμ. καὶ ἔξ.
 *Ἐννεα-καί-δεκα-ετηρίς, ἴδος, ἢ· διά-
 στημα δεκαεννέα ἐτῶν Πλουτ. ἀρεσκ. φιλ.
 2, 32, Δ. Σικ. 12, 36.
 *Ἐννεα-καί-δεκαέτης, 2· ὁ δέκα ἐννέα ἐ-
 τῶν· -χρόνος Δ. Σικ. 2, 47.
 *Ἐννεα-καί-δεκά-μηνος, 2· ἔχων ἡλι-
 κίαν δέκα ἐννέα μηνῶν Ἐπ. ἀδ. (Παραρτ. 177).
 *Ἐννεα-καί-δεκα-πλασίον, οὗτος, 2· δε-
 καεννεαπλοῦς Πλουτ. ἀρεσκ. φιλ. 2, 25.
 *Ἐννεα-καί-δεκάς, ἄδος, ἢ· ἐννεακαίδε-
 καετηρίς Τζέτζ. Ἰστ. 2, 855.
 *Ἐννεα-καί-δεκαταίος, 3· τὴν δεκάτην
 ἐνάτην ἡμέραν Ἰπποκρ. καὶ μετγν.
 *Ἐννεα-καί-δέκατος, 2· δέκατος ἑνατοῦ
 Ἰπποκρ. κ. ἄλλ. nonusdecimus.
 *Ἐννεα-καί-δεκα-έτης, πρὸς ὁ δέκα ἐννέα
 ἐτῶν Ἀσκληπ. 35 (7, 11).
 *Ἐννεα-καί-δεκα-έτις, ἴδος· θηλ. τοῦ ἀνω.
 Εὐδοτ.
 *Ἐννεα-καί-εικοσι-καί-επτακοσισ-πλα-
 σιᾶκις· ἐπτακοσίαις εἴκοσι ἐννέα φορές
 Πλατ. πολ. 9, 587.
 *Ἐννέα-κεντρος, 2· ὁ μὲ ἐννέα κεντρία
 Σχολ. Νικ. Θηρ. 781.
 *Ἐννεα-κέφαλος, 2· μὲ ἐννέα κεφαλὰς
 Ἀλκ. π. Σχολ. Ἦσ. θε. 318.
 *Ἐννεάκις· ἐνάκις μετγν. πονεσι.
 *Ἐννεακισ-μύριοι, οἱ, αἱ, αὐτοὶ ἐννεαήκοντα
 χιλιάδες Ἀππ. Ἀννιδ. 4.

Ἑννεακισ-χιλίοι, αἱ, α' οἱ ἑννέα χιλιά-
δες Αἰλ. Π. Ἰστ. 6, 12.
Ἑννεά-κλίτος, 2' μὲ ἑννέα κλίνας τῆς
Ἑννεακλίσιοι ἑννεακλίσιοι Βοχ.
Ἑννεακλίσιοι Φρον. κομ. π. Ἀθην. 2, 47.
Ἑννεά-κροσσόν' πολλοὺς κροσσούς ἔχον
Πουχ.
Ἑννεά-κρουσός, 2' ὁ μὲ ἑννέα κρουσούς
ἢ ἑνν. = βρύσις ἐν Ἀθήναις μὲ ἑννέα κρου-
σούς, ἥτις Καλλιρόη πρότερον ἐλέγετο
Θουκ. 2, 15, Ἡρ. 6, 157.
Ἑννεά-κύκλος, 2' ὁ ἑννέα κύκλους ἔχων
Κολουθ. 214, Νάν. Δ. 4, 317.
Ἑννεά-λίνος, 2' μὲ ἑννέα λίνια, νήματα
ἄρκυς Ξεν. κυν. 2, 5.
Ἑννεά-λόγος, 2' ἑννέα λόγους, βιβλία
περιέχων Νικητ. Εὐγ. ἐπ. 2.
Ἑννεά-μηνιαίος, 3' τῷ ἔπομ. Ἰω. Χρυσ.
Ἑννεά-μηνος, 2' ὁ ἑννέα μηνῶν Ἡρ. 6,
69 καὶ οἱ ἑφεξ.
Ἑννεά-μορφος, ὁ ἑννέα μορφάς ἔχων
Αἰγυπ. παπυρ.
Ἑννεά-μυκλός (ἴδε μύκλα), ὁ ὁ ἑννέα
ἐτών Ἀντιμ. 77.
Ἑννε-άνειρα, ἡ, κατ' εἰκασ. ἀντὶ ἑννεάγη-
ρα Ἀρατ. 1022 ἑννέα γενεάς ἀνθρώπων ζω-
σα' ἴδ' ἀνωτέρω.
Ἑννεά-νυχες, ἐπὶ, ἐπὶ ἑννέα νύκτας,
ἑξή. τοῦ εἰνάνυχες.
Ἑννέα ὁδοί, αἱ, χώραι ἐν Θράκη, ὅπου ὕστα-
τον ἐκτίσθη ἡ Ἀμφίπολις Ἡρ. Θουκ.
Ἑννεά-πύχους, 2' ὁ ἑννέα πύχους Ἰλ. ω,
270 καὶ συχνὰ Μάτρ. π. Ἀθην. 4, 135.
Ἑννεα-πλάσιος, 3' ἑννεαπλοῦς Ἰβουκ. π.
Ἀθην. 2, 39, ἀντὶ οὗ ἑστ. Ὁδ. σ. 1633
ἀναφέρει ἑννεαπλάσιον γ.
Ἑννεαπλάσιον ἴδ' ἑννεαπλάσιος.
Ἑννεά-πολις ἡ μὲ ἑννέα πόλεις Σχολ. Ὁδ. γ. 7.
Ἑννεά-πους, ὁ, ὁ ὁ ἑννέα ποδῶν Πουχ.
Ἑννεά-πύλος, 2' ὁ μὲ ἑννέα πύλας Β' Ἀν. 419.
Ἑννε-ἄρμενος, 2' ὁ μὲ ἑννέα ἄρμενα, πανία,
ἱστία Τζέτ. εἰς Λυκοφρ. 101.
Ἑννεάς, ἄδης, ἡ ὁ ἀρθμός ἑννέα, μὴ ἑν-
νεαρία Θεοκρ. 17, 84 καὶ μετγν. ἡ ἐνάτη ἡμέρα
τοῦ μηνός ἴδ' εἰνός.
Ἑννεά-στεγός, 2' ὁ μὲ ἑννέα οἰκήματα, πα-
τώματα Δ. Σικ. 20, 94.
Ἑννεά-σύλλαβος, 2' ὁ μὲ ἑννέα συλλαβὰς γραμ-
ῖναι Ἑννεά-σφαίρος, 2' ἑννέα σφαίρας ἔχων,
ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ Ἀριστοτ. μετεωρ. σ. 509.
Ἑννεα-φάρμακος, 2' ὁ ἐξ ἑννέα φαρμά-
κων συντεθείς Κελο. 5, 19, 10.
Ἑννεά-φωγγός, 2' ὁ μὲ ἑννέα τόνους, φω-
νάς «-Μουσῶν μέλος» Στωβ. Ἀνθ. 97, 17.
Ἑννεά-φύλλαος, 2' ὁ μὲ ἑννέα φύλλα Πλιν.
Φ. Ἰ. 27, 9, 54.
Ἑννεά-φωγός, 2' ὁ μὲ ἑννέα φωνάς
Θεοκρ. 8, 18.
Ἑννεά-χελός, 2' ὁ μὲ ἑννέα χελὶ Νικ.
ἀρβ. σ. 88.
Ἑννεά-χιλίοι, αἱ, α' ἑννεακισχίλιοι Ἰλ. ε,
860 «-κτύπος ἑννεαχίλων Νον. Δ. 8, 45.
Ἑννεά-χρῆδος, 2' ὁ μὲ ἑννέα χρῆδες
Ἀθην. 14, 636.

Ἑννεά-χρονος, 2' ἑννέωρος Σχολ. Π. λ. 311.
Ἑννεά-χωρός, 2' ὁ ἑννέα τόπους ἔχων
Θεολ. ἀριθ. σ. 28.
Ἑνν-ἄψυχος, 2' μὲ ἑννέα ψυχάς, ζωάς, ἐ-
φτάψυχος Ἐτ. Μ.
Ἑν-νεάσμαι' διάγω τὴν νεότητά Σχολ.
Εὐρ. Ἰππ. 1096.
Ἑννεα, αἰολ. ἀντὶ ἑννεα.
Ἑν-νεακρόσμαι, παθ. ἐντός τινος ἀπονε-
κροῦμαι, ἀποθνήσκω, τινὶ Πλουτ. ἡθ. σ. 792.
Ἑν-νεμέθομαι' τῷ ἔπομ. Ὁππ. ἀλ. 1, 811.
Ἑν-νέμω' ἐντός τινος βόσκω, ζῶ. Δ. Κασ. 72, 3.
Ἑννεανήκοντα, ἀδὸκ. ἀντὶ ἑννεήκοντα. Οὕτω
καὶ ἑννενηκαστὸς ἀντὶ ἑννενηκαστὸς κτλ.
Ἑννε-όργυιος, 2' ὁ ἑννέα ὀργυῖας μακρὸς
Ὁδ. λ. 312, Μάτρ. π. Ἀθην. 4, 135.
Ἑννεός, ἀδὸκ. ἀντὶ ἑννός.
Ἑν-νεοστεινός, ἀττ. ἐνεοστεινός εἰς τι
κάμνω φωλεάν, ἱπώαζω - ἐν τοῖς βαλάν-
τιοις Ἀριστ. ὄρν. 1108 - ἐν τῇ πόλει
Πλατ. νόμ. 1, 946' μετ. τρέφω, καλλιεργῶ
«-τὰς ἐπιθυμίας βοᾶν ἐνεοστεινένας», πολ.
9, 573 «παρὰ σοὶ ἐνεοστεινέας ἔρωτα», Ἀλκ.
Δ'. 135 καὶ μετγν. Μέσ. Δ. Σικ. 5, 45.
Ἑν-νεο-τροφέω' νεοτροφέω εἰς τι.
Ἑν-νεόω' ἀνανεῶναι Γεωπ. 3, 1, 9.
Ἑννέπω' ἴδ' ἐνέπω.
Ἑννεσίη, ἡ (ἐν-ἡμι) κρηνησις, προτρο-
πή, συμβουλή, διαταγή καὶ ἐννεοσίηνη
κατὰ προτροπὴν ἐκείνης Ἰλ. ε, 494' γαίης
Ἡσ. θε. 494' «-Πρὸς ἐννεοσίηνην Καλλ. Ἀρατ.
108 καὶ μετγν. π. «-σῆσιν ὅτ' ἐννεοσίηνη» Ἐπ.
ἀδ. 428 (9, 788) ὁ Κ. Εμ. 3, 475 λέγει καὶ
«νηπιήσιν ὅτ' ἐννεοσίηνην, ἀνευ γεν. πρὸς
πνεύματος, ὁ Ἀπολ. Ρ. 3, 1364 ἔχει τὴν
γεν. ἐννεοσίηνην.
Ἑν-νευρό-καυλός, 2' ὁ μὲ νευρώδη, ἐν-
δὴ καυλὸν Θεοφρ. αἰτ. φωτ. 6, 1, 4.
Ἑν-νεύω' νεύω πρὸς τινα' «- μὲ φεύγειν»
Ἀριστ. ἀποσπ. 58, ἀπολ. καὶ μετὰ δοτ.
τινὶ Λουκ. ἐνναλ. δ. αλ. 12, 1, Ἰπποκ.
Ἑν-νέω' ἐντός κολυμβῶ Ἀριστοτ. τ. 1, σ. 295.
Ἑννέ-ωρος, 2' ὁ ἑννέα ἐτών, μὲν. βασι-
λευε' Ὁδ. τ. 179' - βοῦς, κ. 19' ἴτι δὲ
-ἀλείφατος Ἰλ. σ. 351 καὶ - σιόλοιαι
Ὁδ. λ. 311, ἐνθα παλαιοὶ τινες ἐρμηνεύται
τὸ ὦρα ὡς ὦραν τοῦ ἔτους ἐλαμβάνοντες
(=χρόνος, Λυκοφρ. 571), ἡρμηνεύον ἑννέα
τέταρτα τοῦ ἔτους, ἄρα ἐτών δύο καὶ ἐνός
τετάρτου, ἡ μάλιστα τὸ παρεδόντα ὡς ἐνός
ἔτους, novennis.
Ἑν-νεωτερίζω' νεωτερίζω εἰς τι Φωτ.
Ἑννη' ἑννέα Κυρηναῖοι Πουχ.
Ἑννηκόντα, ἐπ. ἀντὶ ἑννεήκοντα Ὁδ. τ. 174.
Ἑνν-ἡμαρ, ἐπὶ, ἐπὶ ἑννέα ἡμέρας Ἰλ. α. 53.
Ἑνν-ἡρης, ναός' πλοῖον μὲ ἑννέα βάρβα
κωπηλατῶν Πολύδ. 16, 7, 1, Ἀθην. 5, 203.
Ἑν-νησιάδες' νόμοι παρὰ Λεσβίοις Πουχ.
Ἑννηύσχοι' ὁποδήματα Λακωνικῶν ἐφθῶν,
Ἑννηφιν' ἴδ' ἑννη.
Ἑν-νήχομαι' ἐντός τινος κολυμβῶ Φίλων
καὶ ἐνερ. ἐννήχει Γαλην. καὶ Λιδάν.
Ἑν-νιον' κώπης μέρος, τὸ ἐπὶ τοῦ σκαλοῦ
ἐνδον ἐν τῇ νηϊ Πουχ.

*Ἑν-νίος· 1) ἐν Νίῳ ὁ Ἑρμῆς Ἦουχ. 2) ποιη-
τὴς Ῥωμαῖος Στραβ. 3) ἄλλος τις Ἑπίγρ.

*Ἑννίον· τεχνίτης τις Ἑπίγρ.

*Ἑν-νοέω· ἔγω κατὰ νόον, σκέπτομαι, ἀνα-
λογίζομαι. «ἐννοεῖν χρὴ γυναιχ' ὅτι ἔφυγεν»
Σοφ. Ἀντ. 61, σκοπεῖω, μελετῶ. «ὅστις
τοῦ πατρός σου κρατοῦσιν ἐννοεῖ», Ἀντ.
660. «ἐννοεῖς ἡμᾶς προδόναι», Οἶ. τ. 330.
Ἐπίσης εἰς τὸ μέσ. μὲ π. ἄορ. «ἐννοεῖσθε εὐ-
σεβεῖν», Φιλ. 1426. οὕτω δὲ μόν. παρ' Εὐρ.
«ἐννοοῦμαι τῶν κεκρυμμένων», Μηδ. 900.
«ταῦτ' ἐννοήσεις», Μηδ. 882. «περὶ τι-
νος», 925. «οὐκ ἐννοῶ νῦν γε οὕτως» = ἐν-
θυμοῦμαι Πλατ. πολιτ. 296. «τὸ γινόμε-
νον οὐκ ἐννοεῖς ὅτι» = δὲν συλλογίζεσαι ὅτι,
Θεαιτ. 161, καὶ συχνά· πρὸ πάντ. δὲ τὸ ἐν-
νοεῖ = σκέπτομαι. «ὥδε γὰρ ἐννόησαν», Πρωτ.
324. «ἀκολουθοῦντο· μὴ, μεριμνῶν, φοβοῦ-
μαι, Θεαιτ. 122, Ξεν. Ἀν. 3, 5, 3. 50. ἐπι-
νοῶ, ἐπευρίσκω. «μηχανὴν δεῖ τὸν νομοθέ-
την ἐννοεῖν ἀμόθεν γέγονεν» Πλατ. νόμ. 7,
798, καὶ συχνά. «ὁ δὲ δὲν Ξεν. Ἀν. 2, 2, 10.
ἔτι δὲ μέσ. Πλατ. Ἰππ. πρεσβ. 295. «τὰς
ποίας διαφορὰς ἡμῶν ἐννοήσεις λέγεις», νόμ.
9, 859. ἐνορῶ, κατανοῶ. «εἰ σὺ μὴ τὸ
ἐννοεῖς, ἔγω λέγω σοι» Αἰσχ. Ἀγ. 1008.
«οὐ γὰρ ἐννοῶ» Σοφ. Οἶ. τ. 559. «οὐδὲν
χαλεπὸν ἐννοῆσαι ὃ λέγω» Πλατ. Φαίδ. 72.
«τὴν ἐπιστήμην ἐννεονόηκας καὶ εἰληφας»,
Φαίδ. 74. μετὰ μετχ. «ἐννοοῦμαι φάρος
οὐσα» Εὐρ. Ἰππ. 435. «ἐννοήσας γένος ἐπι-
εχὲς ἀθλίως διατιθέμενον» = ὅτι ἦτο εἰς δυστυ-
χὴ κατὰστασιν Πλατ. Κριτ. 121. «ἐννεονόη-
σεν αὐτῶν, ὡς ἐπρωτῶν ἀλλήλους» = παρε-
τήρησεν εἰς αὐτοὺς ὅτι Ξεν. Κυρ. 5, 2, 18.
«ἐννεονόηκα σοὺ λέγοντας ὅτι» = σὲ ἤκουσα
λέγοντα. Ἰππ. ἔλ. 369. Περὶ λέξεων σημαί-
ων· «τὴν ἄλλην ἐννοεῖ τοῦτο τὸ βῆμα» Πλατ.
Εὐθύδ. 287. Παρ' Ἡρ. «ἐννέωσας τὰ λεγόμε-
να» = ἐννοήσας. 1, 68. ἐννεονόηκας = ἐν-
νεονόησας, 1, 86, cogito.

*Ἑν νόημα· τὸ τὸ διανοήμα, ἡ σκέψις Δ.
Ἀλ. συνθ. λξξ. σ. 209, ἀντιθ. πρὸς τὸ ὄν ο-
μα, αὐτὸ cogitatum.

*Ἑν-νοήματα· 3. πλήρης διανοημάτων
μτγν. ἐπίρ. -ως. Ἐτ. Μ.

*Ἑν νόησις, ἡ· τὸ σκέπτεσθαι, διανοεῖσθαι
Πλατ. πολ. 3, 407, cogitatio.

*Ἑν-νοήσιον· πρέπει νὰ ἐννοῇ τις Πλατ.
νόμ. 1, 636.

*Ἑν-νοήσιος, 3. κερτόμενος Ἀριστοτ.
φυσιογν. σ. 813, 29. ἐπίρ. -ως = ἐμφαν-
τικῶς Ἦουχ. cogitandus.

*Ἑν-νοῖα, ἡ ἐννοία, συλασμός, ἰδέα· χρέ-
νου Πλατ. Τιμ. 47. «ἐν ταῖς περὶ τὸ ὄν ὄν-
τοι· ἐννοίαις», Φιλ. 59. 50. ἡ σημασία· ἀνα-
μνήσκω Γαλην. Δ. Κασ. 69, 21. Τὸ σκέπτε-
σθαι, τὸ συλλογίζεσθαι, ἡ βουλή «περὶ τοῦτ'
ἔγιν' ἐννοῖαν, ὅπως» Πλατ. νόμ. 6, 789
καὶ συχνά Ξεν. Κυρ. 1, 1, 1. «ἐννοῖα αὐτῶ
ἐμπίπτει», Ἀν. 3, 1, 13. «λαβεῖν τινος» =
σκέπτομαι τι Εὐρ. Ἰππ. 1027 καὶ συχνά ὅσον
Δημ. 11, 20. παρὰ Πολυδ. καὶ χάμνιο εἰς
ἐμαυτὸν ἰδὲν τινά, συμπερινοῶ «ἐπιστήμην

καὶ γνώμην ἀτρεπῆ ἔχειν», 1, 4, 9. «εἰς ἐν-
νοῖαν ἔρχεσθαι τινος» = ἀναγνωρίζω, 1, 57,
4. Γνώμη, θαλασσία· τὰς αὐτὰς ἐννοίας ἔχειν
περὶ τινος Δ. Σικ. 14, 56. «τοιαύτην ἐν-
νοῖαν ἐμποιεῖν τινι» = ἐν τοιοῦτον φρόνημα
ἐμπνέω Ἰσοκ. 5, 150, cogitatio.

*Ἑννοῖος· ὁ ποιητὴς Ἑννοῖος Ἑπίγρ.

*Ἑν-νόμιος· ἀνίκων εἰς τὴν βοσκήν Λιδαν.
-τὸ ἐννόμιον = τὸ δόκιμον τῆς βοσκῆς Ὁρχομ.
Ἑπίγρ.

*Ἑν-νομολέσχης, ὁ· περὶ νόμων φιλοσοφῶν
Δ. Λαερ. 2, 19.

*Ἑν-νομο-πραγία, ἡ· νόμιμος τρόπος τοῦ
πράττειν Κωνστ. Μανασ. χρόν.

*Ἑν-νομος, 2. α) (νέμομαι) ὁ ἐν τινι κατοί-
κων· γὰρ = κατοικοῖς Αἰσχ. ἔκ. 560. β) (νό-
μος) νόμιμος, δίκαιος, ὁπὸ τοῦ νόμου ὀρι-
σμένος· ἀγῶνες Πινδ. Ὀ. 7, 84. «χθονὸς
αἴσα», 9, 59. «δίκας οὐ τυγχάνουσιν ἐννό-
μου» Αἰσχ. ἔκ. 379. «οὗτ' ἐννομ' εἶπας» =
δίκαια Σοφ. Οἶ. τ. 322. «ἐννομον δίκην
πράσσεισθαι» Εὐρ. Φοιν. 1645. «ἐννομα πε-
πονται» = τὴν δίκαιον τιμωρίαν Θουκ. 3,
67, ἀντιθ. τῷ παράνομος Πλατ. πολιτ.
302. «κατὰ τὴν ἐννομον ὁμολογίαν γενομέ-
νην», νόμ. 11, 921. «πολιτεία Αἰσχ. ἔκ. 1, 5.
«ἵκετεύω τὰ πάντων ἐννομώτατα» = περὶ τῶν
δικαιοτάτων Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 52, καὶ μτγν.
«τὴν ἐννομον βασιλείαν εἰς τυραννίδα μετα-
στήσαι» Πολυδ. 2, 47, 3. Περὶ ἀνθρώπων,
δίκαιος, χρηστός, ἀντιθ. τῷ κακῷ Αἰσχ.
ἔκ. 399. «καὶ σπουδαῖος ἀνὴρ» Πλατ. πολ.
4, 424. Περὶ φθῆς, συμφωνοῦσα, ἀρμο-
νική Λουκ. ὄρχ. 2. ἐπίρ. -ως μτγν. Δ. Κασ.
56, 7, τοιοχ.

*Ἑν-νομος· 1) σύμμαχος τῶν Τρώων ἰσ.
Μυσίας Ἰλ. 2) Τρῶς Ἰλ.

*Ἑν-νοος, συνηρ. ἐννοος, οὐν· σκεπτόμε-
νος, συνετός, νοήμων, ἀντιθ. τῷ νήπιος·
Αἰσχ. Πρ. 442, φρόνιμος Σοφ. Οἶ. τ. 916.
γίγνομαι = ἐννοῶ Εὐρ. Βακχ. 1269. «οὐδ'
οἷς ἐννοος ἐξάπτεται μαντικῆς ἐνθέου» Πλατ.
Τιμ. 71. «ἐννοος γίγνομαι ὅτι» = διαλογίζο-
μαι, ἐννοῶ Λυσ. 10, 20, ἄνευ τοῦ ὅτι
Δημ. 31, 2.

*Ἑννοσί· ἀλογία, ἀργία Ἦουχ.

*Ἑννοσί-γαιος, π. ἀντὶ ἐννοσίγαιος, ὁ· ὁ
σεῖων τὴν γῆν, λέγεται ὁ Ποσειδῶν· διότι
τὸν ἰσοῦσαν ὡς παρτίτιον τῶν σεισμῶν τῇ
γῆς Ὀμ. καὶ Ἰσ. ἐπίρ. «ἐχέτηλ, ἡγουν τὴν
γῆν ἀτατρεπὼν Νόν. 1, 327.

*Ἑννοσί-δαξ, ὄρω (δᾶ = γῆ) ὁ· τῷ ἀνω-
τ. Πινδ. Π. 4, 33, 173.

*Ἑννοσίς, π. ἀντὶ ἐννοσίς, κίνησις Ἦουχ.

*Ἑννοσί-φυλλος, π. ἀντὶ ἐννοσίφυλλος, ὁ·
σεῖων τὰ φύλλα, περὶ ἀνέμου Σιμωνίδ. π.
Πλουτ. συμπ. 8, 3, 4. πρὸς ἐννοσίφυλλος.

*Ἑν-νοσσεύω· ἐννοσσεύω, μτγν.

*Ἑν-νοσσοποιεῖν· κάμνω εἰς τὴν φωλεῶν ἰσοκ.

*Ἑν-νότιος, 3. ὄρος· «ἀβραῖα ἐννοσίαις»
Εὐρ. Ἰ. Τ. 433, δι. γρ. Καλλ. ἀποσπ. 350.

*Ἑν-νυκτερεύω· αἰς τι περὶ τὴν νύκτα
κοιμῶμαι Πολυδ. 3, 22, 13. «ἐν τῇ χώρῃ
Ἰλιόδ. 3 4.

Εννυμι (βλ. FEΣ. προλ. ἐσθής, vestis) καὶ ἰων. ἐννυμι, μέλ. ἔσω, ἐπ. ἔσσω, ἀδρ. ἔσσα, ἔσαι, μ. μελ. ἔσομαι, ἀδρ. ἐσάμην· ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἐέσσατο· Ὁδ. ξ, 529, Ἰλ. κ, 23, π. παρκ. εἰμαι-εἶατο Ἰλ. σ, 596, ἐτι δὲ ἔσσω, ἔστα, ἔσθην ἐν τῷ θυμῷ, σ, 517, ἔστα, μ, 484· ἐνδύω, περιβάλλω, τινά τι, τινά με τι ἐνδύω· «κτείνος σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔσσει» = ὅτε αὐτὸς ἐνδύσῃ με τὸ ἐπάνω-φόριον Ὁδ. σ, 338· ἐτι δὲ μέσ. καὶ παθ. τί, ἐνδύομαι τί, περιβάλλομαι, εἰμαι ἐνδεδυμένος με τι· «αὐτὴ δ' ἀργύρεον φῶρος ἐννυτο» Ὁδ. ε, 229· «λάϊνον ἔσσω χιτῶνα» = λιθοβολοῦμαι Ἰλ. γ, 57· «χρῆσται δὲ εἴματα ἔσθην» σ, 517· «νέοι χλαῖνας· εἰ εἰμένοι» = καλὰ ἐνδεδυμένοι, σ, 308 καὶ συχνά· ἐτι δὲ περὶ χρῶ, π, 457, συχνά· καὶ χρῶ μόν. λ, 190 καὶ ἄποτε παρὰ ταῖς ἐπειτα π. «εἴματα δ' οὐκ ἀσκητὰ ἐννυτο» Θεοκρ. 24, 138· ἐτι δὲ περὶ ὧλων, περιβάλλομαι· «ἔσσαντο νύ-ροπα γαλκόν, τεύχεα ἔσσανμένοι» Ἰλ. ξ, 383, ψ, 803· προσέτι «ἀσπίδας ἔσσανμένοι» = μετὰ ἀσπίδας σκεπασθέντες, λ, 372· ἐν γέν. περικαλύπτομαι με τι, περιστοιχίζομαι ὑπὸ τινος· «νεφέλην ἔσσαντο» = περιεκαλύψαν ἑαυτοὺς με νεφέλην Ἰλ. ξ, 350· ἡέρα = με σκότος, παχυνται θυγίλην, ἑμαυτὸν καλύ-πτω, ξ, 282, Ἦσ. ξρ, 124 κ. ἄλλ. «ὦ τὸν αἰὶ κατὰ γὰρ σκότον εἰμένον» Σοφ. Οἰ. κ, 1698, καὶ μετρ. «Ποσειδάωνος ἔσσαντ' εἰνα-λίου τέμενος» = εἰσῆλθον εἰς τὸ τέμενος Πινδ. Π, 4, 204. Κατ' ἄλλην μεταφορὰν «φορσὶν εἰμένον ἀλκήν» = θάρρος περιβληθεὶς, λαδὼν Ἰλ. υ, 381. Ἐν τῷ πεζ. εὐχρ. εἶνε μόν. τὸ ἴλην τε, ἀμφιέννυμι.

Εννυός, ἡ τὰ χειρότερ. ἐννυός, ἀνθ' οὗ δὲ βέκκ. τὸ νύ ος ἀντικαθιστᾷ Πολυδ. 3, 32.

Εν-νυστάζω· ἐντὸς κοιμῶμαι, τινὶ ἐν τῷ μετῶ.

Εν-νυχεύω· εἰς τὴν διανυκτερεύω· τῇ σιμῶ Πλουτ. π. ἐκλ. χρηστ. σ, 434, ἄλλ' «ἔρω· ὅς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεανίδος ἐννυχεύει» = ὅστις διατρίβει, εἰσαι ἐνθρονισμένος εἰς τὰς τρυφεράς παρειάς Σοφ. Ἄντ. 780.

Εν-νύχιος, 3 καὶ 2· ὁ τῆς νυκτός, ὁ κατὰ τὴν νύκτα· «ἐννύχιος προμολύν» Ἰλ. φ, 27· «νῆς ἐννύχια κατὰγοντο» = ἄραζον ἐν καιρῷ νυκτός Ὁδ. γ, 178, ὡς καὶ «ἐννύχια στεί-χον» Ἦσ. θε. 9· «μέλπονται Πινδ. Π, 3, 79· «ἐννυχίοις μαχαναῖς» Σοφ. Ἀγ. 181· «ἐννυ-χίαν τέρψιν ἱάμεν», 1182· καὶ ὁ Πλούτων λέ-γεται «ἐννυχίων ἀναξ» = τῶν σκοτεινῶν σκιδν· «προσέειπε στρατὸς» Εὐρ. Ρῆσ. 45· φροντίδες Ἀριστ. ἱππ. 1287· ἐπὶ ἐννύχιοι Ἀθην. 12, 549.

Εν-νύχας, 2· τῷ ἀντικτ. Ἰλ. λ, 716· «κοί-ται Πινδ. Π, 11, 25· «ὄφεις Ἀισχ. Πρ. 648· «Ἰδίας Σοφ. Τρ. 500· «ρόδος Εὐρ. Ρῆσ. 788· «ὄνειαρ, Ἐλ. 1206· «ὄφεις, ἰκ. 72 καὶ μετῶ. ἐπὶ. ἐννυχον = ἐν καιρῷ νυκτός· ἐτι δὲ συγχρ. ἐννυχώτερον = ἀκρόν ἀργότερον τὴν νύκτα Ἀισωπ. 79, Ν. Δ. nocturnus.

Εν-νυθρός· ἀποναρκοῦμενος Διοσκ. 1, 37.

Εν-νύσσει κλπ. ἰων. = ἐννοήσει.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

Εν-νύστατος, 3· εἰς τὰ νύκτα ἐνδοσκόμμενος μυελός, ὁ νωτιαῖος μυελός ἱατρ.

- τοικήσω, ἐν γένει ἐμβάλλω· «ἐνώκησε δεινὴν στοματὸν ἔκφουσιν» Αἰσχ. ἀποσπ. 235· «παρὰ δ' ἦμιν τοῦτο πρῶτον ἐνώκησεν ὁ θεὸς» Πλάτ. ἐπιν. 978· «ἐνωρίσθη τῷ σώματι» Αἰσχ. 371, μτγν. εἰς τὴν κατοικίαν, εἰς τὸν οἶκον δέχομαι. Παθ. ὡς κάτοικος ἐντός τινος ἀποκίζομαι, ἐντός τινος κατοικῶ Πρ. 1, 69· ὁ-τω δὲ καὶ μέσ. ἐνοικισάμενοι Θουκ. 6, 2.
- Ἐν-οἰκο-λόγος, ὁ ὁ τὰ ἐνοίκια συλλέγων Ἀρτεμιδ. 3, 41.
- Ἐν-οἰκίος, ὁ οἰκιακός, εἰς τὸν οἶκον· ὄρ-νις = οἰκιακὸν πτηνόν Αἰσχ. Εὐμ. 828· «τὸ ἐνοίκιον» ἁ) ἡ κατοικία Δ. Περ. 668· 6) τὸ ἐνοίκιον νοίει Δημ. 48, 45, Ἰσακ. 6, 21.
- Ἐν-οἰκισμα, τὸ ἡ ἐγκατοίκησις Σουίδ.
- Ἐν-οικισμός, ὁ τὸ ἐνοικίεσθαι, εἰσέρχε-σθαι εἰς μίαν κατοικίαν μτγν.
- Ἐν-οικο-δομέω 1) ἐντός τινος, ἐπὶ τινος οἰκισθῶν· «αὐτὴ πύργον» Θουκ. 3, 51· «τὸ ἐν Μιλήτῳ ἐνωκοδομημένον φρούριον» μτγν. οἶον Πολυδ. 3, 22, 13, Πλουτ. Τιμολ. 22· 2) ἐν μέσ. - τεῖχος = ὀχυρόνομα Θουκ. 3, 85· - σιθόδας = παρασκευάζω εἰς ἐμαυτὸν κλίνην Λουκ. ἀλ. Ἰστ. 1, 33· 2) κτίζω ἀποφράττω· - εἰσοδον, - φάραγγα Δ. Σικ. 11, 21, 45.
- Ἐν-οικος, 2) ὁ ἐντός τινος κατοικῶν, ἐγ-κάτοικος· «Κολχίδος γὰρ ἔνοικος παρθένος» Αἰσχ. Πρ. 413, ἀντιθ. τῷ ἐπιγλυφῶς, ἰκ. 606· «ὡ πάτεραις Θήβης ἔνοικοι» Σοφ. Οἰ. Κ. 1524· «Νεμέας ἔνοικος λέων», Τρ. 1082· «Σπάρτης, ἔτι δὲ Παλλάδος ἔνοικα μέλαθρα τῶν τυράν-νων» Εὐρ. Ἀνδρ. 447, Ἰων 235, καὶ π. εἰς πεζ. Θουκ. 4, 61, Πλάτ. Κριτί. 113, ἰνκολα.
- Ἐν-οικ-συνέω κατ' οἶκον, ἐντός τινος μέ-νω· «φρουρὰ ἐν τῷ χωρίῳ» Δ. Ἀλ. 6, 3· μτγ. «ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουρούσα» Λουκ. Φιλαψ. 30.
- Ἐν-οἰνος, 2) ἔχων οἶνον· - βότερες Λογγ. 2, 1· 6) ἔναπονδος Κρητ. ἐπιγρ.
- Ἐν-οἰνο-φλόω ἐν τῷ οἶνῳ πίνων φλυ-αρῶ Λουκ. Αεξ. 14.
- Ἐν-οἰνο-χρέω· οἶνον ἐντός χάνω· - οἶνον Ὄδ. γ, 472.
- Ἐν-οκάζω· γονατίζω κάτω ἐπὶ τινος, τινὶ Φιλοστρ.
- Ἐν-ολδος, 2) πλούσιος καὶ εὐτυχῆς Μανέθ.
- Ἐν-ολισθαίνω ἐντός τινος ὀλισθαίνω, εἰσ-δύω Πλουτ. Πομπ. 25, dives.
- Ἐν-όλμιος· τῷ ἔπομ. παρὰ Σουίδ· = μαν-τικός.
- Ἐν-όλμος, ὁ, κατὰ Ζηνοδ. 2, 63, π. Σοφ. ἀποσπ. 875· ἐπὶ τοῦ τρίποδος (ὄλμου) καθήμε-νός ἐστιν. Ἀπόλλωνος.
- Ἐν-ομβρον, 2) ὁ τῆς βροχῆς· «ἐνομβρον ὕδωρ» = ὕδωρ τῆς βροχῆς Πισιδ. 260.
- Ἐν-ομήρης, 2) ἐντός τινος δεδεμένος, ὁ-μοῦ Νικ. ἀλ. 238, 620.
- Ἐν-ομλέω ἐντός τινος συναναστρέφεται μτγν. - τῇ πόλει Φιλοστρ. «τοῖς Πάρθων ἡ-θεσιν Ἰνυμλινῶδες» = λαδὼν γνώσιν αὐτῶν Πλουτ. Ἀντων. 41.
- Ἐν-ομᾶτῶν· βάλλω ὄμματα, ὀφθαλμούς, Φίλων οὐλο.
- Ἐν-ομόργνημι ἐντός τινος ἀποτυπῶν· «τῷ ἐπιπέδῳ γραμμὴν ἐνομόργεται» Πλουτ. κ. Στοιχ. 40, ὅστις καὶ μτγ. λέγει «ἰνόμερ»· ἔκαστοι τὰ τῶν πολλῶν πάθῃ τοῖς πολιτευο-μένοις, Κικ. 32.
- Ἐν-όν, μετγ. τοῦ ἐνεμι, ὅπερ ἴδω.
- Ἐν-ονυχίζω, ἐξηγ. τὰ λεξ. τὸ ἀποδέχεσθαι.
- Ἐν-όπαι, αἱ, Σοφ. ἀποσπ. 51 ὁπὸ τῶν ἀρ-λεξ. ἐνώτια ἐξηγ. ἦτοι σκουλαρίκια.
- Ἐνοπέω· φωνάζω· «ἐνοπήσατε ἔθνη» Ἀκὺλ. π. Εὐσεβ.
- Ἐνοπή, ἡ (ἐνέπω) ὁ ἥχος, ἡ φωνὴ τοῦ ἀν-θρώπου Ὄδ. κ, 147· «αὐτῶν συρίγγων τὴν ἐνοπήν» = ἥχος, τόνος Ἰλ. κ, 13· «ἰαχὴ τῆς ἐνοπῆς», περὶ θυέλλης καὶ κεραυνῶ Πρ. 708· «μέλπον καθάρας ἐνοπάν» Εὐρ. Ἰων 882· «ἐν Φρυγίαισι βοαῖς ἐνοπαῖσι τε» Βακχ. 159· «αἰδῶν» = ὥδῃ, τραγούδιμα Ἀπολ. Πρ. 1, 26· ἡ κραυγὴ, πρὸ πάντ. ἡ βοή τοῦ πολέ-μου καὶ τῆς μάχης· «καὶ μάχη Ἰλ. γ, 2, μτγ. 35 καὶ συχνά· ἔτι δὲ ὀρῶντος» - γόας τε, μτγ. 160· «ἀγῶν Νικ. 0ηρ. 171. Κακέμεφρον λο-γοπαίγνιον Ἐπ. ἀδ. 74 (11, 338), ἐνθαγγλῶσ-σαν ἐνοπήν ποιεῖν» ἀντὶ ἐν δὲ πῇ εὐρυται, νοκ.
- Ἐνόπη, ἡ· πόλις Μεσσηνίας Ὀμ. Πaus. κατὰ Ἐνοπέως Στ. Βουζ.
- Ἐν-οπλίζω· ἐξοπλίζω, ὀπλίζω Λυκοφρ. 205.
- Ἐν-όπλιος, 2) ὁ εἰς τὰ ὄπλα, μὲ τὰ ὄπλα, πρὸ πάντ. ῥυθμός· ὁ ῥυθμός τῆς μεθ' ὀπλίων ὀρχήσεως Σεν. Ἀν. 6, 1, 11, Πλάτ. παρ. 5, 400· «κατὰ ἐνόπλιον» Ἀριστ. νιφ. 641, ὡς καὶ ὁ ἐν. Ἐπιγρ. π. Ἀθην. 4, 184· «μέλη Ἀθην. 14, 630· «Κουρήτων παί-γνια» = χορός μεθ' ὀπλίων Πλάτ. νόμ. 7, 796, ὡς καὶ ἐνόπλια παίζειν» Πινδ. Ὄ. 13, 83· «τὰ ἐνόπλια παιδεύειν» Λουκ. ὀρχ. 21· «βη-ταρμός» Ἀπολ. Πρ. 1, 1135· «ὠρχήσαντο ἐνόπλιοι» Καλλ. Ἀρτεμ. 241· «οἱ ἐν. θεοὶ» οἱ θεοὶ, 2, 78. Δ. Ἀλ. 2, 70, animalus.
- Ἐν-όπλος, 2) ὁ μετὰ τὰ ὄπλα ὀπλιτεύων Βατραχ. 131, δι. γρ. Σοφ. Οἰ. τ. 469, καὶ Εὐρ. συχνά· ἔτι δὲ - ποῦς, - θίκαρος, Ἰορ. 1622, Φοιν. 803. Σεν. Ἰερ. 10, 7 καὶ μτγν.
- Ἐνο-οπαίω· κάμνω ἐνα, ἐνώνω Ἀριστοτ. Ἰσ. 2, 1, 5, Πολυδ. 8, 6, 11, ὀπιο.
- Ἐνο-οποιός, 2) κάμνων ἐν, ἐνώνων μτγν. uniens.
- Ἐν-οπετάω ἐντός τινος ψήναι, βράζω, ἐνω-πτημένοι Θεοφύλ. Βουλγ.
- Ἐν-οπτός, ἐντός τινος ὁρατός Ἀριστοτ. προβλ. 1, 52.
- Ἐν-οπτρίζω· εἰς κάτοπρον δεικνύω Πλί-ν. ὅπερ. Μέσ. βλέπω ἐμαυτὸν εἰς κάτοπρον Πλουτ. συμμ. 6, 9, 2, Παθ. Εὐστ. ἐργ. σ. 51· Ἐν-οπτρίκος, 3) κάτοπρικὸς Νικ. Βλαμμίδ.
- Ἐν-οπτρον, τὸ ἐνοπτρον, κάτοπρον (ὅπου βλέπει τις ἐντός) - χροῖσα Εὐρ. ἰκ. 925 Ἀ-ριστοτ. μετσωρ. 3, 2 καὶ μτγν.
- Ἐν-οράσις, ἡ· τὸ βλέπειν εἰς τινα, θία Κλ. Ἀλ. στρωμ. 6, 17.
- Ἐν-οράω (τὸ ὀράω) 1) εἰς τι βλέπω, παρα-τηρῶ εἰς τι, (ἐν χαλκίῳ)· «ἐνορῶ γίρουντα θεῖλκας φευγόμενον» Ἀριστ. Ἀχ. 1093· «τοῖς πολιταίοις ἐνορῶν τὸ ἀφύλακτον» = πα-

ρατρῶν εἰς αὐτοὺς τὸ ἀφ. Θουκ. 3, 30. «ἐν
 χρημάτων κατασκευῇ ἀνθρώπου καλῶν ἀλ-
 λην τινὰ ἐνορᾷς ἢ πέναν; Πλατ. Γοργ. 477.
 «ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδὲν ἐνορᾷ οὐδένους ὁμῶν»,
 Θεαγ. 127. «κακόνόειν τινα ἐνδόνους μοι»
 Ξεν. Ἀν. 7, 45. «τῷ προσώπῳ τὸ θαρρα-
 λῆον Πλατ. Ῥωμ. 7. «ἐν τῷ πρεσβυτέρῳ
 τῶν παιδῶν οὐκ ἐνεώρα (τοῦτο)» Ἡρ. 3, 53.
 «ὅπερ ἐν τῷ Παισανίᾳ ἐνέειδον» Θουκ. 1, 95.
 μετὰ μετχ. «ἐνορέω γὰρ ὅμιν οὐκ οἶοιαι τε
 ἐσομένοις πολέμειν. Σέρξη» = παρατηρῶ εἰς
 αὐς, ὅτι δὲν θὰ ἦσθε ἱκανοὶ νὰ πολεμήσητε
 αὐς. Ἡρ. 8, 140. ἢ δοτ. ἀναπληρωτέα πολλάκι.
 ἔχ. τῆς συναρτήσεως. «πολλὰ γὰρ ἐνορᾷ δι' αὐ-
 τοῦτο οὐ ποιητέον», δηλ. τῷ πράγ-
 ματι = βλέπω ἐνταῦθα πολλά Ξεν. Ἀν. 1,
 3, 15. ἐν γέν. παρατηρῶ, ἐμβλέπω Ἡρ. 1,
 123 συχνά καὶ οἱ ἔξ. 2) θεωρῶ, προσβλέπω,
 τινὶ Ξεν. Κυρ. 1, 4, 27. «δεῖν ἐνορᾶν
 κολαζομένους παῖσι» Πλουτ. Ποπλ. 6. «δρι-
 μὲν ἐνορᾶν» = προσβλέπω μὲ τῷ ὅπῳ δριμύν-
 σι γόνυ, σκυθρωπὸν ἄουκ. καὶ ἄλλ. μετγν.
 «εἰς τὴν θεράπειαν» Ἡλιδ. video.
 Ενοργείας τὰς νεοσσείας Κρήτης Ποικ.
 Εν-ὄρφος, δ' ὀρεῖνός μετγν.
 Εν-ὄρῳ, ὡν. = ἐνοράω, ὅπερ ἴδε.
 Εν-ὀρθιάζω, ὀφῶνω, μεγαθύνω Φιλων.
 Εν-ὀρθίος, 3. ὀρθίος βί. Χρυσ.
 Εν-ὀρικός, 3. ἐνόριος Βούτ.
 Εν-ὀριος, 3. ὁ ἐντὸς τῶν ὀρίων Πολυδ. 9, 1.
 -θεοί = οἱ ἐντόπιοι θεοὶ Ἡλιδ. 10, 1. ἐντ.
 ἐνορία. 1) ἡ χώρα πόλεως ἢ κράτους Βούτ.
 2) διοικήσις ἐπισκόπου ἢ καὶ ἱερέως ἑκκλ.
 Εν-ὀρκίω, λέγω μεθ' ὅρκου Σχολ. Λουκ.
 καταπλ. 23, adjuro.
 Εν-ὀρκίζομαι, ὀρκίζομαι εἰς τινα Κεφαλλην.
 Ἐπιγρ.
 Εν-ὀρκιος, 2. τῷ ἔπομ. -λόγος = μεθ' ὅρ-
 κου βεβαιούμενος Πινδ. Ὀ. 2, 101.
 Εν-ὀρπισμός, δ' ἐπωμοσία, ὅμοιος Ξυνοσ.
 Εν-ὀρκος, 2. ὁ ἐν τῷ ὅρκῳ, δι' ὅρκου δε-
 μένος. «ἐνορκος οὐδέν» Σοφ. Φιλ. 72. «ἐν-
 ὀρκόν τινα θέσθαι» = δι' ὅρκου ὑποχρεῶναι,
 800. «ἐνορκον λαβεῖν τὸν δῆμον, βοηθήσειν»
 Αἰσχιν. 3, 90. «ὅπως Κερσοβλήτης μὴ ἔσται
 ἐνορκος, μηδὲ μετέσται τῆς συμμαχίας καὶ
 τῆς εἰρήνης αὐτῶν» = διὰ νὰ μὴ ἦνε εἰς τὴν
 δι' ὅρκου ἐπισφραγισμένην συμμαχίαν, 3, 65.
 πρβλ. Θουκ. 2, 72 καὶ Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 18.
 «τῷ μὴ βουλομένῳ μὴ εἶναι ἐνορκον συμμα-
 χεῖν» = δὲν ἐμελλον νὰ ἦνε ὑποχρεωμένος.
 Παρ' πραγμάτων, καθιερωμένον, ἐπικυρωμέ-
 νον δι' ὅρκου. «-θεῶν δίκη» Σοφ. Ἀντ. 366.
 «φίλιον τε καὶ Κῶραν ἐνορκον παρὰ θεῶν»
 Πλατ. νόμ. 8, 843. «ἐνορκοὶ φίλιον ἐπιει-
 σαντο» Πλουτ. Θησ. 30. «παράκαταθήκη
 ἐνορκον εἰληφώς» = ἐξασφαλίσας δι' ὅρκου
 τὴν παρακαταθήκην Δημ. 25, 11. «ἐνορκον
 ποιέσθαι, μὴ πρότερον κομήσειν» = κάμνει
 ὅρκον Πλατ. Φαίδ. 89. «τὸ μὴ μνησικακεῖν
 ἐνορκον ἡμῖν κατ' ἐπιστάσεων αὐτῶν» = μὰς
 ἐβόλαν νὰ ὀρκισθῶμεν Αἰσχιν. 2, 176. «ἐν-
 ὀρκος ἔμενε ἡ συμμαχία» Πολυδ. 4, 94. «ἐν-
 ὀρκον ἐποιεῖ τὴν ψήφον» Δ. Ἀλ. 7, 45. ἐπὶ

-ως «-νόμον τηρεῖν» Ἀθην. 6, 274, juratus.
 Εν-ὀρμᾶω, ἐντὸς δόθω. «τὰ ἐνορμώματα»
 τὰ ζωογονοῦντα τὸν ὀργανισμόν Ἰπποκρ. -
 ἀμτβ. ἐντὸς δόμω. ὀργή καὶ θυμὸς χρώμα-
 νος ἐνώρμησεν εἰς τοὺς καιρούς. Πολυδ. 15,
 28, 8, ἴστω.
 Εν-ὀρμῶω, ἐντὸς τινας εἶμαι ἀραγμένους
 Πολυδ. 16, 29, 13.
 Εν-ὀρμίζω, φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμέ-
 να. «-ναὺν λιμενισκίω» Ξυνοσ. Παθ. «ὅστ'
 ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι τὰς μεγίστας ὁλκά-
 δας» Στραβ. 5, 246. Μῆς. εἰσέρχεται εἰς
 τὸν λιμένα. - λιμεῖν, καὶ ἀνευ προσθήκ.
 Δ. Ἀλ. 1, 36.
 Εν-ὀρμῶν, τό. φόρος τοῦ λιμένος Ποικ.
 ἐν λέξ. ἀγκυρόβολα.
 Εν-ὀρμισμα, τό. τόπος ὅπου ἀράχουσι, λι-
 μὴν Ἀππ. ἔμφ. πολ. 4, 106, portus.
 Εν-ὀρμύτης, ὁ εἰς τὸν λιμένα (εἰς τὸν αἰ-
 γιᾶλόν) ἀδριακόμενος. - Πρίπος Ἀγαθ. 57.
 Εν-ὀρμος, ἡ ὥρα παρὰ Θεσσαλίᾳ Ποικ.
 Εν-ὀρνύμι, ἐντὸς τινας διεγείρω, ἐξεγείρω.
 «τῆσιν γόνον ἐνώρσεν» = διεγείρει θεῖον εἰς
 αὐτοὺς Ἡλ. 7, 499. «αὐτοῖς φῶσαν ἐνώρσας»
 διεγείρας φυγῇ, ἐπιθυμίαν νὰ φύγωσιν, ο, 62,
 366. καὶ ἐν τμήσ. «Ζεὺς ἐν φῶδι ὄρησιν», 7,
 522. «ἐν δὲ σθίνος ὥρσεν ἑκάστῳ καρδίη»,
 6, 451. «ὁ θάρσος δ' ἐνώρσεν παντὶ στρατῷ»
 Εὐρ. ἱκ. 713. καὶ παθ. «ἀσθετος δ' ἄρ'
 ἐνώρσεν γλῶσσι» = διεγέρθη, ἐξέσπα-
 σεν, ἀνεφύη Ἡλ. α, 599.
 Εν-ὀρούω, ἐφορᾶω ἐπὶ τινας, κάμνω ἐφο-
 ρῶν, προσβάλλω - Τρωσι Ἡλ. π, 783. «ὡς δὲ
 λίαν αἰγίσιν ἐνορούσῃ», κ, 486, λ, 149,
 καὶ συχνά ἐν τμήσ. «ἐν δ' Ἀγαμέμνων πρῶ-
 τος ὄρουσεν», λ, 217, ἴστω.
 Εν-ὀρύσσω, ἐντὸς ὀρύσσω, ἐνωρῶρυκτό
 Φιλ. στ. 6. Ἀπολλ. σ. 79.
 Εν-ὀρχέομαι, εἰς τι, ἐπὶ τινας χορεύω
 Ἀλκιφρ. 3, 1, 65.
 Εν-ὀρχης, δ' ἐνορχος - παῖς, - ἄνθρωπος, - σίρ-
 φος Ἀριστ. ἱππ. 1382. Ἀπο. 661, ὄρν. 569.
 - τὸν βῶν Ἀριστοτ. Ζ. 1, 9, 50. ὁ τράγος
 Θεοκρ. 3, 4. «πλάκουσι ἐνὸρχης» = πλάκουντιον
 μὲ ὄρχεις Πλατ. κωμ. Ἀθην. 10, 441. Παρὰ
 Λυκοφρ. 212 ὁ Βάκχος τοῦ ὁποῖου αἰ ἐορταί
 μὲ χοροὺς (ἐνορχέομαι) πανηγυρίζονται.
 Εν-ὀρχης, 1) ὁ Διόνυσος ἐν Σάμῳ Ἡσὺχ.
 2) υἱὸς Θυέστου Τζιτζ.
 Εν-ὀρχις, τοῦ, δ' τῷ ἔπομ. Ἡρ. 6, 32,
 - τράγος Λουκ. 98. διὰ 4, 1, οὐδαμῶς βέβαιον.
 Εν-ὀρχος, ὁ μὲ ὄρχεις, ὄρχεις Κῶν, μὴ
 εὐνοχησμένος. «μῆλα=κίριος Ἡλ. φ, 147. περὶ
 οὐνίκων (ἐνὸρχων) Ἀριστοτ. π. Ἀθην. 14, 652.
 Εὐος, ἡ ἑνὸς ἐν αὐτῷ ἀρ. λέξ. (βεβαίως μόν.
 πρὸς παράγωγην προσληφθὲν) πρβλ. ἀππ. 11.
 Εὐος, ἡ ἑνὸς, η, ὄν. ἐτήσιος, ἀπὸ τοῦ προ-
 τέρου ἔτους. «ἔνα: ἀρχαί» καὶ ἀρχαί τοῦ προ-
 τέρου ἔτους, Δημ. 25, 20, εἰς τὸ ταῖς νέαις
 ἀντιπρ. πρβλ. Ἀθην. 5, 17, περὶ βλαστή-
 σεως τῶν φυτῶν. ἐν γέν. ἀπρηχαιωμένος,
 πολλῶν ἔτων Θεόφρ. «ἕν καὶ νῦν (ἴδε ἀνω-
 τέρω εἰς τὸ ἔν η) λέγει ὁ Πλατ. Κρατ. 409
 «ἕν καὶ νῦν καὶ ἕν καὶ νῦν τὸ φῶς», ἐνὸς

προσθέτει ἄλλον δὲ ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέρου
 ὑμῶν ».
 Ἔνος, δ' ποτ. ἐν Νορικῇ τῆς Ἰνδίας Ἀρρ.
 Ἔνοσι(-γαιος) ἔνοσιγαιος Λουκ. Ζεὺς τραγ. 9.
 Ἔνοσις, ἡ κίνησις Ἦαυχ. διὰσεις Ἦσ.
 θε. 681, Εὐρ. Ἔλ. 1379 (κατὰ Βουτρ. λεξ.
 1, σ. 271 ῥῆμα εἶνε ἔνω, ἐνῶσι, κατ' ἄλλ. ἐνῶ-
 θω· πρβλ. ὠθῆω).
 Ἔνοσι(-φυλλος), ἔνοσιφυλλος ἡ εἰνοσιφυλ-
 λος· ὁ κινῶν τὰ φύλλα Ἦαυχ. «ἐνοσιφυλλος
 ἄχτα» Σίμων. π. Πλουτ. ἡθ. σ. 722.
 Ἔνοσι(-χθων, ονος), δ' διασείων τὴν γῆν,
 ἐπὶ. Ποσειδῶνος, ὡς καὶ τὸ ἐννοσιγαιος
 ὁ Ὀρ. συγνὰ καὶ μτγν. - ἄροτρον Εὐρο-
 ρίαν π. Β. Ἀν. 864, 21 - θάλασσα Εὐστ.
 ἔρ. σ. 495.
 Ἔνόση, ἡ ἡ ἐνόσης Ἀριστ. ὁμόνοια, μτγν.
 Ἔνοσις· οἶος Ἀγκαίου καὶ Σαμίας Πανσ.
 Ἔν-ουλα, τὰ τὰ οὐλα ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ
 μέρους τῶν ὀδόντων Πολυδ. 2, 94.
 Ἔν-ουλιζω· κάρνω οὐλα, σγουρά. Παθ. εἰ-
 ρμαι σγουρός Ἀριστ. 1, 1, crispo.
 Ἔν-ουλισμός, δ' τὸ ἐνούλιζειν Κλ. Ἀλ.
 Ἔν-ουλις· σγουρός, μτγν.
 Ἔν-ουράνιος, δ' ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐράνιος
 -σιωνό Βιαν. 10 (9, 223), emlestis.
 Ἔν-ουράνιος· ἐν τοῖς ὀρίοις ὡσι, Κρητ. ἐπιτα.
 Ἔν-ουρίω· ἐντός τινος κατοῦρώ, εἰς τι
 Ἦρ. 2, 172, Λουκ. ἐν τινι Λουκ. Ἑρμιππ.
 π. Ἀθην. 1, 29 - εἰς τὴν κλίνην = εἰς αὐτὴν
 κατοῦρώ Δισκ. τινί = κατοῦρώ πρὸς τινα,
 Ἀριστ. 3, 34 καὶ ἀπολ. «ὥσπερ
 ἐννορηκότες» = ὡς νὰ μᾶς εἶχον κατοῦρησι
 Ἀριστ. Λυσ. 403, immitto.
 Ἔν-ουρήθρα, ἡ οὐρηθρὸν ἀγγεῖον, οὐρο-
 δόχη, κατιουροκάνατον Σοφ. ἀποσπ. 430.
 Ἔν-ουρήθρον, τό· τῷ ἀνωτ. δι. γρ.
 Ἔν-ουρηγή, δ' ὁ ἐντός κατοῦρων Σχολ.
 Ἀριστ. ἱππ. 399.
 Ἔν-ουρας· ὁ εἰς τὸ οὐρον - ὄχλον Ἰπποκρ.
 περὶ καρδίας σ. 268, δι. γρ.
 Ἔν-ούσιος, 3' α) ἔχων περιουσίαν, πολυκτη-
 μων Ἦαυχ. 6) οὐσιώδης, λόγου ἄξιος μτγν.
 Ἔν-ουσιώ· κάρνω νὰ ἐνωθῇ τις μετὰ τῆς
 οὐσίας τινός· τοιοῦτος μὲν οὖν ὁ τοῖς λογι-
 κοῖς γένεσιν ἐνούσιωμένος ὄρκος Ἰεροκλ. σ. 30.
 Ἔν-οφεῖλωμαι· ὡς χρεὸς ὀφείλωμαι εἰς τι
 «ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον αὐτῷ
 τοῦτο τὸ ἀργύριον» = τὰ χρήματά του ἐβά-
 ρυνον τὴν περιουσίαν ἐκείνου, ὀφείλοντο ὡς
 χρεὸς εἰς τὴν περιουσίαν Δημ. 49, 45.
 Ἔν-οφθαλμιάζω, περὶ δένδρων Ἰμολιά-
 ζομαι, ἐγκεντρίζομαι Πλουτ. συμπ. 2, 6, ἐν
 τῇ ἐπιγραφῇ.
 Ἔν-οφθαλμιάω· Ἰμολιάζω· Παρὰ Πολυδ.
 2, 62 ἐξηγεῖται τὸ ἐνοφθαλμιάσθαι μὲ τὸ
 φθονεῖσθαι ἐκ τοῦ Ἰμολιάζω.
 Ἔν-οφθαλμιάζω· Ἰμολιάζω, κεντρώνω
 Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 5, inoculo.
 Ἔν-οφθαλμιάσμαι, δ' Ἰμολιάσμαι, ἐγκέν-
 τρως Θεοφρ. Πλουτ. συμπ. 2, 6, 1, inoculatio.
 Ἔν-οχή, ἡ· τὸ νὰ ἦν τις συγκατατημένος,
 συνδεόμενος μτγν. obligatio.

Ἔν-οχλῶ· προφενῶ βάρος, ἐνοχλῶ, ἀνη-
 συχῶ, τινί· - τοῖς ἀκούουσιν Ἰσοκ. 4, 7
 «ἠνώχλουν ταῖς πόλεσιν», 5, 53· «ἔθνη ἰνο-
 χλοῦντα τῇ ὁμετέρᾳ εὐδαιμονίᾳ» Ξεν. Ἀν.
 2, 5, 13, ἀντιθ. τῷ «πρὸς ἡδονὴν ἔστι»,
 Δημ. 18, 4 καὶ μτγν. Στρατ. 1 (12, 1)
 σπανιώτ. τινὰ Πλατ. Ἀλκ. 1, 104, Ξεν.
 ἀπομν. 3, 8, 2, Δημ. 23, 4· «οὐ μὴδὲν ἐνό-
 χλει μήτε σαιτὸν μήτ' ἐμὲ» Νικομαχ. π.
 Ἀθην. 7, 291· δθ. καὶ παθ. «-ὅσα σφελε-
 σθαι» Ξεν. Κυρ. 5, 4, 34· «ἡ ἐκκλησία ἦν»·
 γλεττο» Αἰσχιν. 3, 44· «-ὅπὸ φόχους» δ.
 Σικ. 2, 5, 6· ἀπολ. Ἀριστ. βατρ. 708,
 Ξεν. Κυρ. 8, 3, 9· εἶτι δὲ μετὰ μετχ. «μὴ
 οὐκ ἠνώχλει λέγων», 5, 3, 56, Περὶ τῆς δι-
 κλῆς παρ' αὐτ. ἀδήςσεως πρβλ. ταῦτα τὰ
 παραδείγματα καὶ ἠνώχληκε Δημ. 21, 4.
 Ἔν-όχλημα, τό· τῷ ἐπομ. βάρος, ἐνόχλη-
 σις μτγν. molestia.
 Ἔν-όχλησις, ἡ· βάρος, ἐνόχλησις, ἀνησώ-
 χησις· «πράγματά τε πολλὰ κἀνοχλήσις
 μυρίας» Φιλημ. π. Στοδ. ἀνθ. 97, 19, καὶ
 μτγν. interpellatio.
 Ἔν-όχλησις· ἐν τῷ ἐνόχλησιν Κλ. Ἀλ. παιδ. 3, 11.
 Ἔν-όχλιζω· κινῶ Θεοδ. Προδρ. 8.
 Ἔν-όχος, 2' εἰς τι στερεὰ κρατούμεναι,
 ὑποτασσόμενος, ἐνοχος· «ὅπως μὴ τοῦτοις
 ἐνοχον σαιτὸν ποιήσῃ» Πλατ. Λυσ. 268·
 πρὸ πάντ. - νόμος = εἰς τὸν νόμον ὑποτασσό-
 μενος, ὅστις περιπίπτει εἰς τὸν νόμον μετὰ
 τῆς ἐξ αὐτοῦ τιμωρίας, νόμ. 9, 869 καὶ μάλ.
 λον ὠρισμένης λεγομένην τῶν ἀρθρῶν τῆς
 κατηγορίας· «-τοῖς ψευδομαρτυρίαις», Θεαιτ.
 148· «-ψάγῃ προδοσίας», νόμ. 11, 917· εἰ
 δὲ ἀνόμιμος ἐνοχον αὐτὸν καταστήσῃ «ὅπο-
 τ' ἐάλλομαι εἰς τοὺς νόμους Δημ. καὶ συχνὰ
 παρὰ ῥήτορας, «-πᾶσι τοῦτοις» Ἰσοκ. 4, 184,
 Ξεν. Ἑλλ. 7, 3, 8· «-οὐδενὶ τοῦτων» Ἰσοκ.
 3, 9· - τῇ γραφῇ = περιπίπτω εἰς τὴν κατη-
 γορίαν Δημ. 24, 108· «-ἀσεβείᾳ, αὐτῷ. 177·
 -τῷ ἀδικεῖν» Δειν. 3, 4· «-τοῖς βίαις» Λύσ.
 23, 12· «-αἰσχρίαις ἐπιτηδεύμασι» = εἰς
 τὸν αἰσχιστὸν αὐτοῦ βίον ὡν ἐνοχος Αἰσχιν.
 1, 185· «-ταῖς μεγίσταις τιμωρίαις» = περι-
 πίπτω εἰς τὰς μ. τιμωρίας Δημ. 14, 120· ὡς
 καὶ «-δικταῖς δίκαις» Πλατ. νόμ. 7, 843·
 «-τοῖς φόνου ἐπιτιμίοις» Ἀντιφ. 4, α, 4·
 «-ζημίαις πάσαις» Λυσ. 14, 9· «-ἐν τοῖς αὐ-
 τοῖς» = εἰς τὴν αὐτὴν τιμωρίαν περιπίπτω
 Ἀνδοκ. 1, 79, Παρ' Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 6· «οἱ
 ἐνοχοὶ περὶ ταῦτα» προστίθεται δὲ καὶ τὸ
 ἐγκλημα εἰς, κατὰ γεν. «τῶν βιαιῶν ἐνοχος
 ἔστω» Πλατ. νόμ. 11, 914· «-λειποταξίου»
 Λυσ. 15, 5· οὕτως ἐκμυφωτέρηται παρὰ Δημ.
 51, 4 ἡ γραφὴ μετὰ «ἐνοχος δεσμῶν καὶ
 δεσμῶν», ἐλλόγως ἐπὶ τοῦ Βεκέλλ. ἀπορρι-
 πτομένου τοῦ δευτέρου Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 20.
 Ἔν-οψις, ἡ· πρόσδεξις, ὅσα Θεμιστ. δι. γρ.
 Ἔν-όω· ἐνώμων μτγν. unio.
 Ἔν-οπέδω· γυν. δν. Ἀθηναίος Ἐπιγρ.
 Ἔν-οπέδων· ἄρχων Χαίρωνες Ἐπιγρ.
 Ἔν-ορθομέω· ῥαθυμέως, ἀμελῶς εἰς τι ἐπ-
 ρομαι Φωτ.
 Ἔν-οράπτω· ῥάπτω ἐντός τινος· «εἰς τὸν μὴ»

ρὸν Δ. Σικ. 5, 52· τῷ μηρῷ Ἀπολδ. 3, 4, 3· καὶ μέσ. «Διδόνουσιν ἑνερράφατο εἰς τὸν μηρὸν» = εἰς τὸ μερὶ του Ἡρ. 2, 148. Παθ. ἑνερράφει Διὸς· μηρῷ Ἑρ. Βακχ. 286, ἱπποκ. Ἑν-ράσσω· ἐντὸς κτυπῶ, βληγνῶν· «-ταῖς πύλαις ἀδαταῖς» Ἰωσ. Illido.
 Ἑν-ρή γνῶμι· ἐντὸς βληγνῶν, θραύω μτγν.
 Ἑν-ρητορεύω· τὴν ῥητορικὴν μου τέχνην ἔν τινι δεικνύω· Πρακλειδ. Ὀμ. ἀλλήγ.
 Ἑν-ριγισκάνειν· ἐνριγοῦν Πουχ.
 Ἑν-ριγνῶ· ἐντὸς τινος παγνῶναι Ἀριστ. πλ. 847, Inalgeo.
 Ἑν-ριξος, 2· ἔχων ρίζαν Γεωπ. 3, 4, 6.
 Ἑν-ριζῶ· κάμνω τι νὰ ριζώσῃ Ἱπποκρ. μτγν.
 Ἑν-ρίπτω· ἐπὶ τινος, ἐντὸς τινος ρίπτω Ἀρρ. Ἀν. 6, 10, 7, Δ. Κασ. 74, 14, Injicio.
 Ἑν-ρυθμικός, 3· τῷ ἔπομ. μτγν.
 Ἑν-ρυθμός, 2· ὁ ἐντὸς τοῦ ρυθμοῦ, ὁ κατὰ τὸν ρυθμόν, ρυθμικός· «-καὶ ἐναρμόνιος ἀσθenois» Πλάτ. νόμ. 2, 654 καὶ μτγν. συγνά με τὴν δι. γρ. εὐρυθμός, ἀρ' οὐ διακρίνεται παρὰ Δ. Ἄλ. περὶ συνθ. λ. σ. 136, ἐνθα πρόβλ. τὸν Σχισφ. π. Ἀθην. 5, 179 ἐπὶρ. ἐνρῶμω· Ἑν-ρῶννυρι· ἐνδοναμῶν K. Βασίλ. Μακ.
 Ἑν-σαββατίζω· ἔν τινι ἡσυχάζω Γρ. Νυσ.
 Ἑν-σακκεύω· ἐν σάκκῳ ρίπτω Νικητ. Ἀνν.
 Ἑν-σαλεύω· σαλεύω ἐντὸς τινος μτγν.
 Ἑν-σαλπίζω· φουσῶ με τὴν σάλπιγγα· -τοῖς δὲ Γαλην.
 Ἑν-σαρκος, 2· ὁ ἐν τῇ σαρκί, σαρκώδης μτγν.
 Ἑν-σάρκωσις, ἡ· ἐνανθρωπήσις Ἐπιφαν. 8που ἱσως ἔσφαλ. ἀντὶ ἐνσαρκος.
 Ἑν-σάρκω· σαρκῶν μέσῃ· «πόντον ἐνσαρκούμενος μυχοῖς» = περιτριπτόμενος Σχολ. κλυδωνιζόμενος Αὐλοφρ. 53.
 Ἑν-σάττω· ἐντὸς φράσσω Ἀλκιφρ. 3, 7.
 Ἑν-σατυρίζω· διὰ λόγων σατυρίζω, ὁδρίζω Γρ. Νυσ.
 Ἑν-σδέννυμι· ἐντὸς τινος σδύνω Διοσκ.
 Ἑν-σείω· ἐντὸς τινος σείω, ὠθεῖ, σφενδαίνω περὶ κεραυνοῦ· «ἐνσεισαν, ἐγκατάσκηψον βίλλας κεραυνῶν» Σαρ. Τρ. 1077· «ὄξυν δι' ὧτων κέλαδον ἐνσεισας ἱπποῖς» = ποιήσας ὁξύν ἔχων διὰ τῶν ὧτων, Πλ. 727· μτφ. «θεὸς ἔπαισαν, ἐν δ' ἔσειον ἀγρίαις ὁδοῖς», Ἀντ. 1250. Συχνότ. παρὰ μτγν. «τὴν πόλιν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν πόλεμον ἐνέσειον» Πλούτ. Φωκ. 22, ὡς καὶ «εἰς οἷον βάραθρον ἑμαυτὸν ἐνσεσκεα» = ἔχω κρημνίσαι ἑμαυτὸν Λουκ. μισθ. συν. 30· ἔτι δὲ ἐντὸς χύνω Ἀθην. 11, 487· «ἐνείσειται δὲ στίχας» = παρενέβληθῃ Σχολ. Ἰλ. φ. 104· ἐνείσεισμένη = περὶ γράμματα γυναικὸς B. Ἀν. 39 ἀμτῷ. ἐπὶ τινος ἐσσημῶ, πλαγίαις ταῖς ναυσὶν ἐνέσειον Δ. Σικ. 13, 39, ὡς καὶ «-τοῖς ἐμβόλοις εἰς τὰς ναυς», 14, 60, Πλούτ. Ἀλεξ. 60, infligo.
 Ἑν-σεμνύνομαι· ὑπερφηανεύομαι εἰς τι Θεοφύλ. Βουλγ.
 Ἑν-σήλω· ἐντὸς τινος κοσινίζω Ἀρετατ.
 Ἑν-σηκάζω· εἰς τὸν σηκόν, εἰς μοναστήριον ἐγκαλεῖω μτγν. slabulo.
 Ἑν-σημαίνω· ἔν τινι, εἰς τι σημαίνω· «ὅτι ἔχαστος ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα Ἀγαμέμνων»

Πλάτ. Κρατ. 395, καὶ μτγν. Μ/σ. δι' ἐμαυτὸν σημαίνει, σημειον ἐντυπῶναι· «ὥσπερ διακτυλῶν σημαῖα ἐνσημαίνοντες» Πλάτ. Θεαιτ. 191· «μνημεῖον παρ' ἱσοῖ ἐνσημαίνον», 209· «-τόπον ἐκείνου» Πλάτ. πολ. 2, 377, σημειον ἐντυπῶναι· «διεπεριμαν ἐνσημαίνοντας τοῦτο, ὅτι» = τοῦτο σημαίνων, φανερῶν, ὅτι Ξεν. Κυρ. 8, 2, 3· παρ' Ἰσοκ. ἀναγινώσκει τις «μηδὲν ἴδιος ἐνσημαίνοντος» = ἔνευ ἐκφράσεως, ἀλλ' ἀπαριθμῶν, 5, 26· «ἐνσημανεῖσθε αὐτῷ τὴν διεμέτρην ὁργήν» = θέλετε φανερώσειν αὐτὸν τὴν ὁργήν σας, 20, 22· παρὰ Πολυδ. -νόμισμα, = ἐκτυπῶναι, 3, 86, Ἀριστοτ. καὶ ἄλλ. μτγν. signifacio.
 Ἑν-σημεῖον· λαμβάνω παρὰ τινος σημειῶν τὸν Ξεν. κυν. 6, 22, ἐνθα ὁμοῦς δρόδοι, γοαπτεῖον ἐνσημαίνονται.
 Ἑν-σημος, 2· ἔχων σημειον, ἐκτυπωμένος, μτγν. signalatus.
 Ἑν-σηπομαι· ἐντὸς τινος σαπίζω μτγν.
 Ἑν-σιδ' αὐτῶν· ἐντὸς τινος πτόω Πουχ.
 Ἑν-σιελίζω· τῇ ἀνωτ. Γρ. Νυσ.
 Ἑν-σίμος, 2· κῆπος (σημὸς κατὰ τὴν ῥίνα).
 Ἑν-σίνης, 2· βλαρμένος· «ἐνσινίας τίθησι βροτοῦς» Μανθ. 2, 445.
 Ἑν-στέρομαι· ἐντὸς τινος τρώγω, ὀ.
 Ἑν-στος, 2· ὁ σίτησιν δημοσίαν λαμβάνων π. Σπαρτιάταις Βοικχ. τ. 2, σ. 616.
 Ἑν-σκεδάννυμι· σκορπίζω, διαμοιράζω μτγν.
 Ἑν-σκέλλω (ἔδε σέλλω)· ἐντὸς ξεραίνω, περὶ τοῦ ἡλίου· «μή τι ἐνισκήλῃ νταρὸν σκίναρ» Νικ. Θερ. 694. Μέσ. καὶ παρ. ἔνερ, ξεραίνομαι, γίνομαι σκληρὸς Ἱπποκρ. καὶ μτγν. π. Ἀπολ. Ἰ. 3, 1251· μτφ. «ἐν-σκληρῶς ἀνίστα», Ἀσκληπ. 13 (12, 166).
 Ἑν-σκευάζω· κάμνω ἐτοιμον, παρασκευάζω, συγορίζω· «δείπνον Ἀριστ. Ἀγ. 1096· -τοῦς ἱπποῦς = ζευγνῶν Πολυαιν. 7, 21, 6· «-ματίη τινά» = προαριθμῶ εἰς τινα ἐνδύμα, ἐνδύω Πλούτ. Δικ. 15, ὡς καὶ -τῷ πέλῳ, -τῇ λεοντῇ, -τῇ λύρῃ Λουκ. Νεκυσμ. 8. Μέσ. παρασκευάζομαι, πρὸ πάντ. ἐνδύομαι Ἀριστ. Ἀγ. 383, Πλάτ. Κριτ. 53· περὶ πολεμικῆς παρασκευῆς, ὁπλιζομαι Ξεν. Κυρ. 8, 5, 11 καὶ μτγν. Instruo.
 Ἑν-σκευος, 2· ὁ μετ' αὐτῇ, ἐν παρασκευῇ, πρὸ πάντ. ἔχων προσωφεύον, ἀντίθ. τῷ ἐκ-σκευος Πολυδ. 4, 141.
 Ἑν-σκηνοβάττω· φέρω εἰς τὴν σκηνὴν Ἀλκιφρ. 2, 4.
 Ἑν-σκηνώω· ἐντὸς τινος θέτω τὴν σκηνήν μου Εὐστ. καὶ Ἰ. Χρυσ. μτφ. ἐν τῇ ψυχῇ τινος κατοικῶ ἐκκλ.
 Ἑν-σκήπτω, ἐπ. ἐνισκήπτω· ἐπὶ τινος στηρίζω, κτυπῶ, σφενδαίνω· «ὃ θεὸς ἐξήκοντις τὸν κεραυνὸν ἐντὸς τινος, ἐκτόπησε μέσα μετ' αὐτοῦ κεραυνὸν Ἡρ. 4, 79· -νόσον τινί = τοῦ ἱρριφί, τοῦ ἀπέστειλε νόσον, 1. 105· ἀμτῷ. ἐντὸς ξεραίνω, ἔρμω, ἐπὶ τινος ρίπτομαι· «ἐνίσκηψαν οἱ λίθοι εἰς τὸ τέμενος» Ἡρ. 8, 39· «ὁ κεραυνὸς ἐν-σκήπτει εἰς τὸν βομῶν» Πλούτ. Διμλ. 24 καὶ μτγν. Περὶ νόσον, ἐπιπίπτω· «νόσηρα εἰς τὴν κεφαλὴν ἐνίσκηψαν» Δ. Καν. 53, 20·

τινι Αἴλ. Γ. Ζ. 14, 27· «λιμοὺ ἑνσικίφοντας»
Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1055, ἴρρυο.

Ἑν-σικιάζω· ἐπισικιάζω Γρ. Νυσ.

Ἑν-σικιά-τρω· ἐν σικίᾳ, ἐντός τῆς οἰκίας,
ἀθλοῖς τρέφω, μτρ. «ἐνσικιατροφούμενον πολ-
λαῖς ἐλπίσιν ἀπαλατρῶν = δι' ἀσθενῶν ἐλπίδων
διαβουκολούμενον Πλουτ. ἡθ. 476.

Ἑν-σικίμπτω, ἐν. ἐνσικίμπτω· εἰς τι ἐμ-
πίγῃ, προσκολλῶ· κοῦδαι ἐνσικίμπαντε κα-
ρήσταν = τὰς κεφαλὰς ἀκινήτως πρὸς τὴν
γῆν στρέφοντες Ἰλ. ρ. 437· ἀλλὰ αἰθῶν δὲ
κεραυνὸς ἐνέσικιψε μέρον· = ἐνεσκηψε Πινδ.
Π. 3, 58, ὥς καὶ Ἀπολ. Ρ. 3, 153· αἰε-
· κεν ἐνσικίμφης κοῦρη βέλος· = ἂν τὴν κτυπή-
σῃ μὲ τὸ β. καὶ μτρ. «ὀππότε· ἀνίας πραπί-
δεςσιν ἐνσικίμφωσιν Ἑρωτες», 3, 765. Παθ.
αἰθῶν οὐδὲ ἐνσικίμφῃ = ἔρειπεν ἐμπηγμέ-
νον εἰς τὸ ἔδαφος Ἰλ. π. 612.

Ἑν-σικιρρῶ· ἐντός τινος σκληρύνω. Παθ.
σκληρύνομαι, ἐντός τινος στερεὰ κάθημαι·
«ὅταν ἐνσικιρρῶθῃ τὰ νοσήματα» Ξεν. ἱππ.
4, 2 καὶ μτρ. ἰνδύρο.

Ἑν-σικιρτάω· ἐντός τινος σικιρτῶ, πηδῶ μτρ.

Ἑν-σκολιεύομαι· ἐντός τινος κυριεύομαι,
κάμπτομαι Ἰωδ. 40, 19.

Ἑν-σχοπέομαι· σέψιν κάμνω, βουλεύο-
μαι· περὶ τινος Ἠλιοδ. 8, 10.

Ἑν-σκατίζω· κάμνω σκοτεινὸν εἰς τι μτρν.

Ἑν-σχυθέω· σπαράττω Πουχ.

Ἑν-σθεύω· κάμνω τὸν σθεαρόν, ἀλαζονεύο-
μαι εἰς τι· πεδύλω Φιλοστρ. β'. Ἀπολ. 6, 10.

Ἑν-σθεράζω· βάλλω εἰς τὸν σερκοφάγον
μτρν. sepelio.

Ἑν-σσορισμός, ὁ· ἀπόθεσις, κατάθεσις ἱε-
ρῶν λειψάνων ἐν σορῶ μτρν.

Ἑν-σφρίον, τό· σαρκοφάγος, νεκροθήκη.

Ἑν-σσοφιστεύω· σοφιστεύω ἐν τινι Φίλων.

Ἑν-σοφος, ὁ· σοφὸς Ἑπ. ἀδ. 191 (Πα-
ρατρ. 164), Μανθ. 4, 549, sapiens.

Ἑν-σπαθῶ· ἀσωτεύω ἐν τινι· - καὶ ἀνα-
λύει Φίλων.

Ἑν-σπαργάνω· ἐν σπαργάνοις περιπλέκω
μτρ. ἐπιτηδεύμασιν Λογγιν. 44, 3.

Ἑν-σπατάλλω· ἀσώτως δαπανῶ Κυρ. Ἀλ.
Ἑν-σπειράω· περιπλέκω, περὶ ἄλληλα
στρίψω· «πολλὰν ἐνεσπειραμένον τῶ αὐτῷ
φωλεῷ δρακόντιν» Σ. Ἑμπ. κ. μαθ. 7, 410.

Ἑν-σπείρω, ἐπ. ἐνσπείρω· ἐντός σπείρω,
σχορπίζω, περὶ τοῦ Κάδμου· «δδόντας ἐν-
σπείρας πεδίοισι» Ἀπολ. Ρ. 3, 1184· καὶ
μτρ. «ὁ λόγος πολλὰς ἤδη ἐνέσπαρται» = ἔχει
πολὺ διαδοθῇ ἡ φήμη Ξεν. Κυρ. 5, 2, 30.

Ἑν-σπέρματος· ἐνσπερμος Ἀθην. 9, 406.

Ἑν-σπερμος, 2· ἔχων, φέρων σπέρματα,
περιφωτῶν Διοσκ. 3, 28.

Ἑν-σπύλλω· κηλὶδα περιάπτω Θεοφ. Βουलग.
Ἑν-σποδιάζομαι· ἐν τῇ σποδῇ χάνομαι
Γιωργ. Παχυμ.

Ἑν-σποδος, 2, χροά· τεφρώδες χροῖμα,
σταχτι Διοσκ. 1, 95, cineraceus.

Ἑν-σπονδος, 2· εἰς τὴν συμμαχίαν ἢ τὴν
δομολόγησιν τῆς εἰρήνης περιλαμβανόμενος
Θουκ. 1, 35 καὶ συχνά πρὸ πάντ. δὲ κατὰ
Ἑχελ. 1, 31· αὐτὸ ἀπὸ πολλῶν γινόμενοι

φίλοι· = γινόμενοι φίλοι διὰ τῆς συνσολογῆ-
σεως τῆς εἰρήνης· - πολλῖμος Θουκ. 1, 40,
Εὐρ. Φοιν. 171· τινός = σὺμμαχος τινός·
Θουκ. 1, 31 καὶ τινι, 1, 40 καὶ μτρν. περὶ
ζῶντ· «εἰρηναῖα καὶ ἐνσπονδα πρὸς τὴν = ἐν-
συνάλλατα, ἐξημέρωτα Αἴλ. Ζ. Γ. 8, 25.

Ἑν-σπόνδυλος, ὁ· σπονδύλους ἔχων Πολυδ.

Ἑν-σπουδάζω· εἰς τι, κατὰ τι ἔχω ζῆλον,
εἰμαι δραστήριος Φιλόστρ.

Ἑν-στάζω· ἐντός στάζω, ἐντός διαδοῖζω,
Ὀμ. μόν. μτρ. «ἐνέστακται τοι μένος ἦδ' =
γενναῖα ψυχὴ εἶνε εἰς σὲ ἐμδεδλημένη Ὀδ.
δ, 571, ὡς καὶ «οἱ δεινὸς τις ἐνέστακτο ἥρ-
ρος» Ἡρ. 9, 3 καὶ μτρν. «- ὁ τοῦ πατρὸς
ἔρω», Πλουτ. Ἀγασ. 11· «μῆτος Πaus. 4, 32,
4· κυριαλ. «τοῦτ' ἔριον σοι ἐνστάζουσεν ὡσπερ
ἔλαιον» Ἀριστ. σφ. 702, Φιλοστρ. ἰνσπύλο.

Ἑν-σταλάζω· τῷ προηγ. μόν. ὁ ἄορ, κομ-
· «σταλαγμὸν εἰρήνης ἔνα εἰς τὸν καλαμίσκον
ἐνστάλαξον» Ἀριστ. Ἀχ. 1033· «ἐνστάλαξ-
· ἔωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα» Λουκ. Τοῦ. 37.

Ἑν-στασία, ἡ· τῷ ἐπομ. Ἰπποκρ.

Ἑν-στασις, ἡ (πρὸλ. ἐνστάσις)· 1) τὸ ἀρ-
· χίζειν, ἡ ἀπ' ἀρχῆς γινόμενη παρασκευὴ, εἰς·
αἰωνίαν· - τοῦ ἀγῶνος Ἰσχυρ. 1, 132· «- τῶν
ὄλων πραγμάτων ἐξ ἀρχῆς», 2, 20 καὶ αὐ-
· ἔξ. Πολυδ. 4, 62, 3· πρὸ πάντ. παρὰ φίλο-
· σφ. μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ ζώῃ καὶ βίον·
· τρόπος τοῦ ζῆν καὶ πράττειν Ἑπικτ. κ. ἄλλ.
· 2) τὸ ἐναντιὸν ἵστασθαι, ἡ ἀντίστασις Ἰπ-
· ποκρ. - καὶ ἀντίπραξις Πολυδ. 6, 17, 8·
· πρὸ πάντ. δὲ παρὰ βήτορσιν ἡ ἐναντιολογία
· ἐνστάσις Ἀριστοτ. ῥητ. 2. 25, exordium.

Ἑν-στάτης, ὁ· ἐναντίος, ἀντίπαλος Σοφ.
· Αἴ. 104 καὶ μτρν. πρὸ πάντ. ὁ ἐναντίος ἐν
· δίκῃ, ἀντιδικός, obvaricator.

Ἑν-στατικός, 3· ὁ ἀντασπόμενος, πρὸς
· ἄμυναν τρεπόμενος· ὁ Ἀριστοτ. Ζ. Γ. 1, 1
· ἀιρεῖται τὸ ζῶα εἰς «πρᾶ καὶ δύσθρα καὶ
· οὐκ ἐνστατικὰ καὶ θυμῶδη καὶ ἐνστατικὰ»,
· καὶ ἄλλ. μτρν. κυλῶν, ἀπομακρύνων - τῆς
· ὁδοῦ Μ. Ἀντ. 5, 20· «συσχερεῖται, ἀντιλογί-
· ας, ἐνστάσεις κάμνων Ἀριστοτ. καὶ ῥητ. 50.
· περὶ γραμματικῶν, οἵτινες ἡγείραν συσχερεῖας
· κατὰ Ὀμ. χωρίων (τὸ ἐναντ. λυτικὸς ἢ ἐπι-
· λυτικὸς)· πρὸλ. Οὐλοφ. προλ. CXIV· ἐπὶ
· ἐνστατικῶς ῥητ.

Ἑν-στείνω· ἐντός τινος συνωδῶ Κ. Σμ. 9, 179.

Ἑν-στεῖλλω· ἐνδύω· «ἱππᾶς ἀτόλῃν ἔνε-
· σταλμένος» = φορὸν ἱπποτικὸν ἐνδύμα Ἡρ.
· 1, 80, ἰνδύο.

Ἑν-στενάζω· κατὰ τι ἀναστενάζω μτρν.

Ἑν-στενοχωρέω· εἰς τι στενοχωρῶ Γρ. Νυσ.

Ἑν-στερνίζομαι· εἰς τὸ στήθος λαμβάνω,
· ἀγκαλιάζω μτρν. ἔτι μτρ. ὡς καὶ τὸ ἐνστηθίζω.

Ἑν-στερνο-μάντιες· ἔργαστρίμθοι Σο-
· φокλῆς Δίχκαλῶσις (ἔξ ἀπόσπ. 56) Πουχ.
· πρὸλ. στερνόμαντις

Ἑν-στηθίδος· ὁ εἰς τὸ στήθος, κατὰ τὸ
· στήθος μτρν.

Ἑν-στηθίζω· παίρνω τι κατάκαρδα, ἐν-
· τῶνα εἰς τὸν νοτὸν μου Ἀθανασ.

Ἑν-στηθιος, 2· ἐνστηθίδος μτρν. pectoralis.

Ἑν-στηθιστέω· ἐπὶ στήθους γράφω Γρ. Νυσ.

- Ἑν-στηλόω· εἰς στήλην, ἐπὶ στήλην θέτω μτγν.
 Ἑν-στημα, τό· ἐμπόδιον πρὸ πάντ. παρὰ στωϊκοῖς Πλουτ.
 Ἑν-στηρίζω· εἰς τι, ἐπὶ τινος στηρίζω, στερεώνω· «ἐγγεῖη γαλῆ ἐνεστηρικτο» = τὸ δόρυ εἶχε κρατηθῆ στερεὰ εἰς τὴν γῆν Ἰλ. φ. 108. Μέσ. Ἀπολ. Ρ. 4, 1518 «τῷ δ' ἄκρην ἐπ' ἀκρονθον ἐνεστηρίζατο», insisto.
 Ἑν-στίζω· ἐντὸς κεντρώνω, κεντρῶ, ποικίλλω Δ. Κάσ. 63, 6.
 Ἑν-στίλω· ἐντὸς τινος λάμπω Γρ. Νυσ.
 Ἑν-στοιβάζω· ἐντὸς τινος στοιβάζω, ἐμ-φράττω γλωσσ. insipiro.
 Ἑν-στομίζω· εἰς τὸ στόμα τὸν χαλινὸν θέτω Σουῖδ.
 Ἑν-στόμιος, 2· ὁ εἰς τὸ στόμα Κλ. Ἀλ.
 Ἑν-στόμισμα, τό· τὸ εἰς τὸ στόμα θεθέν, ὁ χαλινὸς Ἰωσ.
 Ἑν-στομος, 2· ἐνστόμιος Διοσκ.
 Ἑν-στρατεόμαι· εἰς τὸν στρατὸν κατα-γράφομαι Ἀγαθ. Ἰστ. σ. 310.
 Ἑν-στράτω· πεδεύω, εἶτι δὲ μέσ. στρατο-πεδεύω εἰς τι· «χωρὶς ἐπιτηδεύτερος ἐνστρα-τοπεδεύεσθαι» Ἦρ. 9, 2, Θουκ. 2, 20.
 Ἑν-στρέφω· 1) ἐντὸς στρέφω Ἰπποκρ. Μέσ. ἐντὸς τινος περιστρέφομαι· «μηρὸς ἰσχύϊ ἐν-στρέφεται» = ὁ μηρὸς στρέφεται ἐντὸς τοῦ ἰσχύϊ Ἰλ. ε, 306· 2) ἀμτθ. κινεῖσθαι περὶ εἰς ἓνα τόπον· «- σηκοῖς Τροφάνιου» Εὐρ. Ἰων 300, δι. γρ. σηκοῦς, istoqueuo.
 Ἑν-στροβιλέω ἢ ἐν-στροβιλίζω· συν-τρέβω Ὁ· καὶ ἀρ. λαβ.
 Ἑν-στρογγύλλω· ἐντὸς τινος, εἰς τι κῆ-ρνω στογγύλον μτγν. rotundo.
 Ἑν-στροφά, αἰ· τόπος ὅθινα στρέφει τις ἐντὸς Ἀριστ. τ. 1, σ. 239.
 Ἑν-στρωφάομαι· ἐνστρέφομαι Κ. Σμ. 1, 306.
 Ἑν-στόφω· ἀποστόφω, εἶμαι κῆπως στυ-φός, ὅνως ἢ πικρὸς Νικ. ἀλ. 298.
 Ἑν-σύζυγον, μόν. Σχολ. Ἀριστ. βατρ 357.
 Ἑν-συλ-λαγχάνω· συλλαγχάνω ἐν τινι Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὁσ. 25, δι. γρ.
 Ἑν-σύνοηκος, 2· ὁ ἐντὸς συνήκης, ἐν-σπονδος· φίλιαν Ἀππ. Μισρ. 14, stipulatus.
 Ἑν-σύσσημον· ἐπιωράκιον στόλην Νικητ. χρόν. σ. 123.
 Ἑν-σφαιρώ· ἐν κύλῳ σφαιροειδῶς ἐκ-τείνω Νόν. Δ. 32, 77.
 Ἑν-σφηκόω· ἐναρμόζω Παυλ. Σιλ.
 Ἑν-σφηνόω· ἐντὸς βάλλω σφῆνα, ἐμφράτ-τω ἱατρ. Παυλ. Δίγ.
 Ἑν-σφίγγω· ἐντὸς σφίγγω. ἐναρμόζω Ἰώσ. ἀρχ. 12, 2.
 Ἑν-σφραγίζω, ἰων. ἐνσφρηγίζω· ἐπὶ τινος σφραγίδα ἐντυπώνω Δουκ. ἐρωτ. 14· εἶτι δὲ ἰων. ἐντυπώνω· «ἔρωις εἰκόνα-δένουαί καρ-δίῃς» Παυλ. Σιλ. 27· «τὰ τῶν λόγων ἔχνη-ταις ἀκοαῖς ἐνσφραγίσθη» Δουκ. ἐρωτ. 5.
 Μέσ. ἐντυπώνομαι Κλ. Ἀλ. στρωμ. 2.
 Ἑν-σφράγισις, ἡ· τὸ ἐνσφραγίζειν, ἐντυ-πώνειν Πλωτίν. impressio.
 Ἑν-σχέδιος, 2· σχέδιος Ἀρστατ. σ. 63.
 Ἑν-σχερώ· ἐπισχερώ Ἀπολ. Ρ. 1, 912.
 Ἑν-σχεσις, ἡ· τὸ κρατεῖν, ἐμποδίζειν Εὐστ. impedio.
 Ἑν-σχίζω· ἐντὸς σχίζω Τζέτζ. infindo.
 Ἑν-σχιστός· ἐντὸς σχισμῶν, σχιστὸς Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 17, infissus.
 Ἑν-σχολάζω· ἐντὸς τινος, εἰς τι διατρέβω Ἀριστ. πολ. 7, 12· -τινὶ Κικ. εἰς Ἀττ. 7, 11, immoror.
 Ἑν-σχολέω· τῷ ἀνωτ. Πολυδ. θ. 17, 1.
 Ἑν-σωματίζω· ἐνσωματώω.
 Ἑν-σωματίσις, ἡ· πρόσληψις σώματος, ἐν-σάρκωσις Ἑρμ. π. Στοθ. ἔκλ. 52, σ. 1076.
 Ἑν-σωματισμός· ἐνσωμάτωσις.
 Ἑν-σώματος· ὁ ἐντὸς σώματος, ἔχων σῶμα ἔκκλ.
 Ἑν-σωματῶ· σωματῶ Ἑρμείας κῆρνω ἐνσώματον, διδω σῶμα ἔκκλ. Παθ. Κλ. Δλ. στρωμ. 3, 3.
 Ἑν-σωμάτωσις, ἡ· πρόσληψις σώματος, ἐνσάρκωσις ἔκκλ.
 Ἑν-σωμος, 2· ἐνσώματος μτγν.
 Ἑν-σωρεύω· ἐντὸς τινος ἐπισωρεύω Σχολ. Πινδ. Π. 7, 1 καὶ μτγν. cupio.
 Ἑν-ταγμα, τό· ἐντάγμα Βυθ.
 Ἑν-τακτος, 2· εὐτακτος Ἀλιξ. Ἀφρ. προβλ. 2, 69.
 Ἑν-ταλαιπωρόμαι· τάλαιπωρόω ἐν-τινὶ Ἰω. Χρυσ.
 Ἑν-ταλμα, τό· ἐντολή, διαταγή γλωσσ.
 Ἑν-ταλτικῶς· κατ' ἐντολὴν Ψ. Ἰουστίν.
 Ἑν-τάμειδομαι· ἐνθησαυρίζομαι Πανγ.
 Ἑν-ταμειυτος, 2· διὰ τι καμωμένος, ἀρ-μόδιος, πρὸς τι Ἰάλην.
 Ἑν-τάμνω, ἰων. ἀντὶ ἐντέμνω Ἦρ.
 Ἑν-τάνωσις, ἡ· τὸ τεταίνειν Εὐστ.
 Ἑν-τάνυσμός, ὁ· τῷ ἀνωτ. Σχολ. Ὁδ. φ. 112.
 Ἑν-τανύω· ἐντείνω, ἐντὸς τινος, εἰς τι τεν-τύνω· «-βίον ἐν παλάμῃσιν» Ὁδ. τ. 577· εἶτι δὲ μέσ. φ. 403, Πινδ. Π. 4, 129· «αὐλακας αὐλακας ἀνοίγω, 4, 227 καὶ μτγν. π. Κεί δὲ «-θρόνον ἐμάσι» Ἦρ. 5, 25, intendo.
 Ἑν-τάσις, ἡ· τὸ ἐντὸς τάσσειν, τὸ ἐν τῷ μεταξὺ τινῶν τακτοποιεῖν Πτολ. καὶ μτγν.
 Ἑν-τάράσσω ἢ -ττω· τεραχίν, ἀτεξίαν παράγω· τὴν στρωμνὴν = τὸ στρώμα εἰς τὴν κλίνην ἀνακινῶ Ἀριστ. 2, 22· τινὶ Φι-λοστρ. Παθ. κατὰ τι εἰς παραχίν, περιπίπτω Φιλοστρ. 61. Ἀπολ. 2, 20· προβλ. ἐντάράσσω.
 Ἑν-τάσις, ἡ· 1) τὸ ἐντείνειν Ἰπποκρ. ἢ προσπάθεια Πλουτ. καὶ μτφ. -τοῦ προσώπου = τὸ προσλαμβάνειν σπουδαίων ἥθος Δουκ. συμ. 28· 2) τὸ ἐντὸς τινος τείνειν· «-τοῦ χωρίου εἰς τὸν κύκλον» Πλάτ. Μεν. 87.
 Ἑν-τάσσειν· ἐντείνειν, οὖσιν, ὅσιν. πληθ.
 Ἑντάσειας Μ. Ἑλλάδος ἐπιγρ.
 Ἑν-τάσσω, ἡ· -ττω· ἐντὸς τινος, μεταξὺ τινῶν τάσσω, θέτω, πρὸ πάντ. βάλλω εἰς τὴν σειρὰν, παρατάσσω· «τῷ σφενδονῶν ἐντετα-γμένῳ ἰθὺλοντι» = ὅστις τεταγμένος μεταξὺ τῶν σφενδονιτῶν θέλει νῆ σφενδονήσῃ Ξεν. Ἀν. 3, 3, 18· «-τινὰ τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ» = κατατάσσω μεταξὺ τῶν ποιητῶν τῆς ἀρχ. κωμωδίας Ἀθην. 1, 5, ἀντιτάσσω = δόρυ Εὐρ.

ῥῆσ. 492. ἔν γέν. βάλλω εἰς τάξιν μὲν.
Ἐν-τάτινός, 3. ἑντείνων, προσπαθὼν ἱατρ.
Ἐν-τάτός, 3. τευτωμένος, πρὸ πάντ. «ὄρ-
γανα ἑντατά» = ὄργανα μὲ χορδὰς Ἀθην. 4,
182, μουσικ. intentus.

Ἐνταθθα, ἰων. ἑνθαῦθα ἑνθα, ἀλλὰ μόν.
δεικτ. 4) ἐπὶ τόπου, ἑνταῦθα, αὐτόθι Αἰσχ.
Πρ. 82, καὶ οἱ ἄλλ. τραγ. ὡς καὶ ἐν περ-
πανταγοῦ εἰς τὸ ἕκαστ. ἀντιτιθέμ. Πλατ. συμπ.
187. «ἑνταῦθ' ἀκού» = ἑνταῦθα κάπου Ἀριστ.
ὄρν. 1184. ἔτι δὲ μετὰ γέν. «ἑνταῦθα τῆς
ἡπείρου» Θουκ. 1, 46. «ἑνταῦθα ἤμεν τοῦ
λόγου» Πλατ. Θεαιτ. 177. «ἔτι δὲ μετὰ ῥημ.
κινήσ. σημαίν. πρὸς τὰ ἑδῶ Ἰλ. ι, 601.
«ἑνταῦθα πέμπει τοὺςδε» Αἰσχ. Πέρσ. 442.
«ἑνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμεν κακὰς» = τό-
σον ἐπρωγώρησα εἰς τὴν δυστυχίαν, Χρ. 878.
«πέμπειν Σοφ. Ἠλ. 372. «ἔμολ' ἀκολουθήσων
ἐντ. οἱ ἀφικόμενοι» Πλατ. Γοργ. 527 πρὸ
πάντ. «= προεληλυθας, προέβηκα», Θεαιτ.
187, Φιλ. 57. «ἐπειδὴ ἐντ. ἀναδεσθῆκαμεν
τοῦ λόγου» = ἀφοῦ ἐπρωγώρησαμεν τόσον
πολὺ, πολ. 4, 445, ἑνθα προσεκτεῖν εἰς τοῦ
παρακειμένου «ἑνταῦθα κατέφυγεν» Σεν. Ἀν.
3, 4, 11. «μέχρις ἐντ.» = ἕως ἑδῶ, 5, 5, 4
6') ἐπὶ χρόνου, τότε, ἥδη, τώρα Αἰσχ. Πρ.
204, Σοφ. Οἶ Κ 807, καὶ περ. Θουκ. 1,
11, ἑνθα ἀποδίδεται εἰς προηγ. ἐπειδὴ, καὶ
Σεν. Κυρ. 4, 5, 9 εἰς τὸ ἐπὶ ἀνταποκρινό-
μενον. Συχνὰ εἴρηται παρὰ τὸ ἥδη πρὸ
Κρόγερ εἰς Σεν. Ἀν. 3, 4, 25. «ἐπειδὴ ἐν-
ταῦθα ἥδη εἰ τῆς ἡλικίας» Πλατ. πολ. 1,
328 γ'). συνηθιστ. ἑδῶ, εἰς τοῦτο τὸ ση-
μαίν. εἰς ταύτην τὴν περίστασιν «ἐντ. γὰρ
κακὸς φαίνει φίλος» = ἑδῶ φαίνεσθαι κακὸς
φίλος Σοφ. Οἶ. τ. 582, καὶ συχνὰ «τί οὖν
ἐγὼ ἐντ. ἡδίκησα» Σεν. Ἀν. 7, 6, 14. «ἐντ.
ἵσως διαφέρω τῶν πολλῶν» Πλατ. ἀπολ. 29, hic.
Ἐνταυθοί, ἄτε. ἐπίτας. τοῦ προηγ. Ἀριστ.
Αυσ. 4, 568.
Ἐνταυθοί, ἑδῶ δά. «κίεος = νά κῆσαι Ἰλ.
φ, 122. ἥσο Ὀδ. σ, 105. «γράφωμεν ἐν-
ταυθοί» Σεν. ἀπομν. 4, 2, 13 εἰς τὸ «ποτέ-
ρωτε θάμεν» ἀνταποδιδόμενον. «ἀναβιβάσαι
οἱ ἐνταυθοί» Πλατ. ἀπολ. 18. «πάρεισιν
ἐνταυθοί», 33, γραπτέον κατὰ τὰ ἄριστα χει-
ρόργ. ἐνταυθοί οὕτω δὲ καὶ «ἑνταῦθα μνετε»
Ἀριστ. νεφ. 814, Ἀνδοκ. 1, 89, Δημ. Λεπτ.
106. Συχνότ. μὲν οἶον Πολυδ. 5, 13, 8, hic.
Ἐν-ταφή, ἡ ταφή ἐντός τινος sepultura.
Ἐν-ταφιάζω τὸν νεκρὸν θάπτω, κηδεύω,
βαλσαμώνω Ἐπ. ἀδ. 26 (11, 125), Πλουτ.
Ἐν-ταφίασις, ἡ ἐνταφιασμός Σουφδ.
Ἐν-ταφιασμός, ὁ τὸ ἐνταφιάζειν Σχολ.
Εὐρ. Φοιν. 1654, βαλσαμώνειν Ν. Δ.
Ἐν-ταφιαστής, ὁ ὁ κηδεύων νεκρούς,
βαλσαμώνων Ἐπ. ἀδ. 96 (11, 125), Στραβ.
11, 514, Ο'.
Ἐν-τάφιον ἡδ' ἐντάφιος.
Ἐν-ταφισ-πώληξ, ὁ ὁ πωλὼν ἐκμισθῶνων
ἐπιπλῶ τῶν νεκρῶν Ἀρτεμιδ. 4, 56, libitinarius.
Ἐν-τάφισ, 2. ἀνέκων εἰς ἐνταφίαν, εἰς
κηδείαν τῶν νεκρῶν «κόσμη Δ. Ἀλ. 3, 67.
τὰ ἐντάφια = θυσία τῶν νεκρῶν Σοφ. Ἠλ.

326, Σχολ. ἐναγίσματα Εὐρ. Ἐλ. 1404. ἡ
ἐνταφίασις Ἰσοκ. 8, 38. τὰ ἔθωκα τῆς ἐντα-
φιασεως Πλουτ. Ἀριστ. 27. τὸ ἐντ. = τὸ
σάβανον Λουκ. νεκρ. διαλ. 10, 6. «ὁ πλοῦτος
οὐκ ἐμὸν ἐντ.» Ἀντιφιλ. 38 (9, 291).
μῦθ. «καλὸν ἐντ. ἢ τυραννίς» Ἰσοκ. 6, 44,
sepulchralis.

Ἐντεῖ ἔστε βοιωτ. ἐπιγρ.

Ἐντεῖα, τὰ, σπῆν. ἐν τῷ ἐν. τὸ ἐντεῖα, τὰ
κατωτέρω (πρὸλ. ἐντόνω) παρασκευῇ, πᾶν
ὁ, τι ἀνέκει εἰς τὴν προπαρασκευῇ, πρὸ
πάντ. ὅπλα, ἐξοπλισμός. «Ἀρτία Ἰλ. π.
407, Ὀδ. ψ, 368, πρὸ πάντ. ὁ θόραξ Ἰλ. π.
34. «ἐντεῖα ὄδων», γ, 339. πρὸλ. Ἀθην. 6,
493, Πινδ. Ὀ. 4, 24 καὶ μὲν. ἐπ. «νῆες
= σκευὴ πλοίου Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 489, Πινδ.
Ν. 4, 70. «δαίτης = τὰ σκευὴ τοῦ γράματος
Ὀδ. η, 232. «ἐντὶ δόρρου» = τὰ σκευὴ τῆς
ἀμάξης Αἰσχ. Πέρσ. 190. «ἱππεῖα = τὰ σκευὴ
τοῦ ἵππου, Πινδ. Ν. 9, 22. ἔτι δὲ «αὐτῶν
ἐντεῖα πάμφωνος», Ὀ. 7, 12 καὶ ἄνευ προ-
σθήκ. «σὺν ἐντεῖσι μιμήσασθαι γόνον» = μὲ τῶν
μουσικῶν ἥχων, Π. 12, 24, arma.

Ἐν-τείνω 1) ἐντός τετινῶν «διφρος μὲν
αἰν ἐντέταται» = εἰνε ἐντός τῶν ἱμάντων τετι-
νωμένους, κρέμαται εἰς τοὺς ἱμάντας Ἰλ. π.
728. «κυνὴ ἐντούσθιν ἱμᾶσιν ἐντέτατο στε-
ρεῶς» = ἡ περιεφάλαξ ἦτο ἐντός στερεῶς ἡ
ἱμάντας διατεταμένη, π, 263. «κλῆν ὅσα
ἐντεταμένη» = μὲ ἱμάντας διατεταμένη, «ἀλ-
λὰ στρώματα ποικίλους κεκοσμημένη» Πολυαν.
7, 14, 1. πρὸλ. «θρόνον ἐντείνω» = ἐντε-
τείνω τὸ κάθισμα Ἰπρ. 5, 25. μῦθ. «τί τὸ
καθαρίσθαι ἐντ.» Πλατ. Πρωτ. 320 καὶ
ἄνευ προσθήκ. «ἐντείνω τοὺς τοῦ Αἰσώμου
«λόγους» = ἐστιγούργησεν, Φαιδ. 60 γ. ὁ
ἐλαγεῖον Ἰππαρχ. 228. «νόμους εἰς ἐποι-
Πλουτ. Σολ. 3. «ἔδδατε ἡ κραύμασιν ὄργανον
ἐντ. μέλος» Δ. Ἀλ. περὶ θαυμ. 8. Δημ. 68.
«γάρβιον εἰς τὸν κύκλον ἐνταθῆναι» = εἰς τὸν
κύκλον νά περιληφθῇ Πλατ. Μεν. 87. 2) τὴν
τινῶν τὸν Αἰσχ. ἀποστ. 73, Πλατ. ἐρασ. 135.
«τόξα ἐντεταμένα» Ἰπρ. 2, 173. Μία-
τεντῶν τὸν τὸξον μου Εὐρ. 1. Δ. 579, Σεν.
Κυρ. 4, 1, 3. περὶ γεφυρῶν, «τὰς ἀγέλας
οὐχ εὖρον ἔτι ἐντεταμένους» Ἰπρ. 8, 117. γ.
φύρας = ἀκόμη στημένους, 9, 106. «τὴν ἀρ-
μονίαν Ἀριστ. νέφ. 968. «ὅσπερ ἐντεταμέ-
νου τοῦ σώματος ἡμῶν ὑπὸ θερμῶς καὶ ψυ-
χροῦ» Πλατ. Φαιδ. 86. «φωτὴν ἐντείνωμε-
νος» = ἐπτείνω, ὀφθῶν Αἰσχ. 2, 157 καὶ
ἄνευ τῆς προσθήκ. «μαλλὼν ἐντεινάμενος ἔ-
πον» = μετὰ περισσοτέρας ἐμφάσεως, σφοδρό-
τερον Πλατ. πολ. 7, 536. «τὴν πολιορκίαν
τὴν πολιορκίαν καρτερῶς ἐπτείνω Πλουτ.
Λουκ. 14. ἐντείνωμεν, ἀντιθ. τῷ ἀντιένειν
Σεν. ἀπομν. 3, 10, 7. περὶ τῶν μελῶν, πρὸ
πάντ. περὶ τοῦ αἵματος τοῦ ἀνδρὸς Ἀριστ.
πρὸλ. 4, 22, Δ. Σικ. 1, 88, 4, 6. «πρόσ-
ωπον ἐντεταμένον» = σοβαρὸν πρὸς, Λουκ.
6. πρᾶς. 10, νεκρῶς, ἐντείνω τὸν νοῦν, πρὸς
ἔχω «πρόθυμοι καὶ ἐντεταμένοι εἰς τὸ ἐρ-
γόν» Σεν. οἰκ. 2, 9. «τῇ διανοίᾳ περὶ τὸ ἐν-
τεταμένους» Πολυδ. 10, 3, 1 καὶ μὲν. = θυμ.

μόν = ὄργην διεγείρω Πλουτ. π. διακρ. φιλ. καὶ ἐχθρ. 29· 3) «πληγὰς ἀλλήλοις ἐντείναν» = ἐκτύπησαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον Ξεν. Ἀν. 2, 4, 11, Δ. Ἀλ. 2, 9 καὶ πολλάκι. ἔτι δὲ καὶ ἄντι προσθῆκ. Πλατ. Μέν. 321· «ἔπνον τῷ ἀγωγῇ» = τὸν ἔπνον μὲ τὸ ἥγιον εἰς τὰ ἐμπρός αὐτοῦ Ξεν. Ἰκπ. 8, 3· 4) ἀμτέ. «πῆδη-σας ἐντείνουσα», ἀντίθ. τῷ κατασθενυνμένη = ἐπιτεινόμενη Πλουτ. τείνω πρὸς τι Εὐρ. Ὀρ. 608.
 Ἐν-τεῖρω ἐντὸς τίνος στενοχωρῶ, πνίγω, ἐμβάλλω φόβον· «ἐφ' οὐμῷ ἐντεῖρετο Κ. Σμ. 1, 671.
 Ἐν-τεῖχιδῖος, ὃ ἐντεῖχιος Λουκ. Παράσ. 42.
 Ἐν-τεῖχιζῶ· τεῖχη, ὀχυρώματα ἐντὸς τίνος οἰκοδομῶ, διὰ τείχων ὀχυρῶν· «ἐν ταῖς πόλεσιν ἀκρόπολιν ἐντεῖχιζεν» Ἰσοκ. 4, 137, Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 1· «πὸ τῶν Δ. Ἀλ. 3, 44. Μίσ. ἐντεῖχιζομαι»· πῶλεῖς Θουκ. 6, 90.
 Ἐν-τεῖχιος, ὃ ὁ ἐντὸς τείχων· οἰκήσεις Δ. Ἀλ. 1, 26, περιτεῖχισμένος· «τόπος Πολυδ. 9, 35.
 Ἐν-τεῖχισις, ἡ ἢ ἐντὸς τίνος τόπου κατασκευὴ τείχους.
 Ἐν-τεκμαίρομαι, μέσ. τεκμήριον ἢ σημει-ὸν κῆπον λαμβάνω, ἐξ αὐτοῦ συμπεραίνω, εἰκάω Ἰπποκρ. κοήσιο.
 Ἐν-τεκνας, 2· ὃ μὲ τέκνα, ἔχων τέκνα, ἀντίθ. τῷ ἄτεκνος Λουκ. διαλ. νεκρ. 6, 3.
 Ἐν-τεκνόμαι· ἐντὸς τίνος γεννῶ τέκνα Πλουτ. Κατ. νσ. 25.
 Ἐν-τεκταίνωμαι, μέσ. 1) ἐπιδένω Ἰπποκρ. π. Γαλῆν. τ. 18, σ. μέρ. 1, σ. 557· 2) ἐντὸς τίνος οἰκοδομῶ· «πύργους ἰώσ. Ἰουδ. πολ. 1, 4.
 Ἐν-τελέθω· τελέθω, ὑπάρχω ἐν τινι Νικ. Ὁμρ. 660, insum.
 Ἐν-τέλεια, ἡ· τελείωσις, τελειότης μετῶν.
 Ἐν-τέλεια· πόλ. Μικρᾶς Ἀσίας Πτολ.
 Ἐν-τελεστέρως, ἐπὶρ. τελεστώτερά· ἴδ' ἐντελής.
 Ἐν-τελευτάω· ἐντὸς τίνος τελευτῶν, ἀποθνήσκω Θουκ. 2, 94· παρὰ τὸ ἐμβόδιον ταῖς Ἀθῆναις Λιδαν. τ. 1, σ. 582, inmortior.
 Ἐν-τελέχεια, ἡ· ἢ δραστηριότης, ἐνέργεια, πράγματι ἐνεργητικότης τίνος, ἀντίθ. πρὸς τὴν ἀπλὴν δύναμιν Ἀριστοτ. συχνά, ὅστις π. ψυχ. 2, 1, «ὕλην καὶ δύναμιν εἰς τὸ εἶδος» καὶ τὴν ἐντελέχειαν ἀντιτίθ. οὗτω δὲ καὶ Σ. Ἐμπ. Πλουτ. ἐπὶ ὀ. ἐντελεχῆς δὲν εὐρίσκεται ἀλλ' ἐπὶρ.
 Ἐν-τελ-εχισμός, ὃ ἐντέλεια Ἀντιοχ. Πανδέκτ. σ. 1052.
 Ἐν-τελεγχῶς· πραγματικῶς· «ἔργω Πλατ. νόμ. 10, 998, ἐνθ' ὅμως γραπτὸν ἐνδελεχῶς.
 Ἐν-τελής, 2· τελειωμένος, τέλειος, τελείως ὑφ' ἑαυτὸν Ἀισχ. Χο. 243· «ὥσδε» ἐντελεῖς ἔχων βούς Σοφ. Τρ. 757 ἀκτιλίδωτας, ἄψυ-γος· πρὸς Λουκ. θυσ. 42· «τὰ ἐν τῇ πόλει ὅσων ἐξετάσει καὶ ἔπων ἐσκόπουν εἰ ἐντελῆ ἔστι» = ἂν τὰ πάντα ἦσαν εἰς καλὴν κατά-στασιν Θουκ. 6, 45· «τρίηρεις κλύβοι καὶ ἐντελεῖς» Ἀισχιν. 2, 175· «μισθός = πλήρης μισθός Θουκ. 8, 35, Ἀριστ. Ἰκπ. 1367 κ. ἄλλ.
 «τάγματα = ἄτινα εἶνε πλήρη τὸν ἀριθμὸν Πλουτ. Πομπ. 11· οἱ ἐντελεῖς = οἱ ἔχον-τες ὑποργήματα καὶ ἀξιώματα, οἱ ἐπιση-μοί Δ. Σικ. ἐκ σ. 599· καὶ ἐνδοῖς Ἀρτε-

μιδ. 2, 35· ἐπὶρ. ἐντελῶς=τελείως Πολυδ. 10, 30, 3, συγκρ. ἐντελεστέρως Μαυρικ. στρατηγ.
 Ἐντέλλα, ἡ· πόλις Σικελίας παρὰ τὸν Κρι-μίσσον Δ. Σικ. κάτ. Ἐντελλίνοι.
 Ἐντέλλας, ὃ· ποτ. τῆς Λιγυστικῆς.
 Ἐντελλός· 1) ἄνδρ. ὄν· 2) Σικελὸς ἥρως ἐξ οὗ ἐκλήθη ἡ Ἐντέλλα.
 Ἐν-τέλλω· δίδω ἐντολήν, διατάσσω· «ἐν-τελεῖν φυλάσσειν χρέος παισίν» Πινδ. Ὀ. 7, 40· ἔτι δ' ἐκ τοῦ Σοφ. παρειαγόμενον Β. Ἀν. 94· «τὰ ἐντεταλμένα» = τὰ παρηγγε-μένα Σοφ. ἀποστ. 411, Πινδ. Ἰ. 5, 87, Ἡρ. 1, 60 κ. ἄλλ. Ἀλλως δὲ σύνθηες ἐν τῷ μίσ. Ἡρ. καὶ οἱ ἐφεξ. Συνηθ. μετ' ἀπαρ. Πλατ. Πρωτ. 325· «ἐντεταλμένοι εἴησαν» εἰς ἐνερ-σημ. Πολυδ. 17, 2, 1, ὡς καὶ Ἡρωδ. 1, 9, 21.
 Ἐν-τελδ-μισθος, 2· λαμβάνων πλήρη τὸν μισθόν· «ναυτῆς Δημ. 50, 18.
 Ἐν-τελδ-μορφος, 2· ἐντελὴ μορφὴν ἔχων μετῶν.
 Ἐν-τελῶς· ἴδ' ἐντελής.
 Ἐν-τεμενίζω· εἰς τὸ ἱερὸν (τέμενος) θῆτω, καθιερώω Πολυδ. 1, 11, consecro.
 Ἐν-τεμένιος, ἡ· ὃ ἐν τῷ τεμένει Ἐπίγρ.
 Ἐν-τέμνω· 1) εἰς τι, ἐντὸς τίνος κόπτω· «γράμματα ἐν λίθοις» Ἡρ. 8, 22 καὶ μετῶν. «τὴν μήρινθον = κόπτω Λουκ. 2) ὅμα, σφά-γιον σφάζω» Ἡρωδ. ἐντ. Θουκ. 5, 11· «σφάγια τινι» Πλουτ. Σολ. 9 καὶ μίσα· «ὄ-μιον ἐντεμοίμεθα» Ἀριστ. Λυσ. 192· 3) ἐκ τῆς ἱατρικῆς εἰλημμένον «ἔκος ὕπνου» = θε-ραπευτικὸν κατὰ τοῦ ὕπνου παρασκευάζω Ἀισχ. Ἀγ. 17, incedo.
 Ἐν-τενής, 2· ἐντεταμένος· «πεφόρητο ἐντε-νές» Ἀπολ. Ρ. 2, 938, ὁ Σχολ. ἐξήγ. συν-τόμως, intentus.
 Ἐν-τεο-μήστωρ· ὄπλων ἐμπειρὸς Ἦσυχ.
 Ἐντεπάκτιον, τό· ποῖμα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὀμ. Προκλ. Χρηστομ.
 Ἐντερῶς· ἐκβάλλω τὰ ἐντερα, ἔντερίζω, πρὶν ἰχθύων· «τοὺς λάθρακας Ἀρχιππ. π. Ἀθην. 7, 311, exentero.
 Ἐντερίδιον, τό, ὅπου. τοῦ ἐντερὸν· ἀντε-ράκι Ἀλεξ. π. Ἀθην. 7, 326 παρὰ τὰ κρεάδια.
 Ἐντερικός, 3· εἰς τὰ ἐντερα εἰς τὰ σπλάγ-χνα ἀνήκων Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 3, 14.
 Ἐντέρινος, 3· τῷ ἀνωτ. Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 233, viscereus.
 Ἐντέριον, τό· τὸ ἐσωτερικόν, τὸ σπλάγχνον, παρὰ Μ. Ἀντων. 6, 13, τὸ αἰδοῖον, rudensium.
 Ἐντερῶν, ἡ· τῷ ἐπομ. Ἀριστοτ. φυτ. 2, 8, κατὰ δὲ Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1, 2, 6· μήτρα.
 Ἐντερῶν, ἡ· τὸ ἐσωτερικόν, πρὸ πάντ. ὁ μαλακὸς μυελός, ἡ καρδία τῶν φυ-τῶν καὶ θένδρων, οἷον τῆς ἀκτῆς Πολυδ. ἐκ τοῦ Ἀριστ. παρ' Ἦσυχ. = ἐντερῶνεια.
 Ἐντερο-εἰδές, 2· κώλυ ἑντέρω ὅμοιος Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 2, 17.
 Ἐντερο-επιπλο-κήλη, ἡ· ἡ ἐντεροκήλη καὶ ἐπιπλοκήλη Γαλῆν.
 Ἐντερο-κήλη, ἡ· εἶδος σπλάγματος, κατα-δασμα τῶν ἐντέρων εἰς τοὺς βουδῶνας ἱατρ.
 Ἐντερο-κήλητης, ὃ· πάσχων ἐντερῶν κήλην γλῶσ.

ἐκ τοῦ Δυσίου παρειαόγεται, μὲν. πρὸς. Δύ-
βικ. εἰς Φρυν. ὑπερθ. ἐντεχνοτάτως Τζέτζ
Ἰστ. 9, 541.

Εν-τή-πας, 2' ὁ ἐν τινι λυωμένος Ἀρεταί.

Εν-τή-κω· ἐντὸς λυώνων, λυωμένων χύων
μίσσας· μολυβδον Δ. Σικ. 2, 8, Πλουτ. Γ.
Γράχ. 17' μτφ. ὡς ὁ Σουῖδ. ἐξηγ. ἐντέλκας =
ἐμβαλόν, διδάσκας. Ἐν τῷ ἐνερ. καὶ παθ.
παρκ. «μίσσας παλαιὸν ἐντέλκῃ μοι» Σοφ. Ἰλ.
1309, ὡς καὶ Πλατ. Μενεξ. 245, καὶ ἀντι-
στρόφ. «εἰ κάρη' ἐντακείη τῷ φιλεῖν» = λυώνων
ἀπὸ ἀγάπης, ἤγαυον ὑπὸ διακασθε ἀγάπης
φλογίζομαι Σοφ. Τρ. 46 καὶ μτγν. «οὕτω δ'
ἐν ταῖς τῶν ὄχλων ψυχαῖς ἐντέλκην ἡ δεισι-
δαιμονία» Δ. Σικ. 1, 83, περὶ φόβου «τὶ δέος
ἐντακτὴς ταῖς ψυχαῖς» Δ. Ἀλ. 6, 72' περὶ
ῥωτοῦ Ἀλκίφρ. illiquefacio.

Εν-τί, ὡρ. ἀντὶ εἰσὶ, ἔτι δὲ = ἔστιν, εἶνε.

Εν-τί-0 ημ· ἐντὸς θέτω, βάλλω· «χλαινὰς
τ' ἐνθόμεναι» Ἰλ. ω, 846' «οἶνον ἐνθόσω»
Ὁδ. ε, 166' ἔτι δὲ μέσ. δι' ἐμαυτὸν βάλλω
μέσα· «οἶστα νῆϊ» Ὁδ. λ, 3' «κτῆματά τ'
ἐνθόμεσθαι», γ, 154' «ἐνθόμενῃ σε λεχέεσσι»
= θέσασά σε εἰς τὴν κλίνην Ἰλ. φ, 124' «ἔτι
δὲ παρὰ τοῖς ἔπειτα περὶ ἀφύχ. πραγμ. «χει-
ρεῖ ἔνθες δέξην» Εὐρ. Ἰρακλ. 727' «πολὺν
σοι κόσμον ἐνθόσω τάροι», Ἰ. Τ. 632' «αὐ-
γὴν ἐνθόεις ζυγῶν» = τὸν αὐχένα βάλλων εἰς
τὸν ζυγόν, 376, καὶ «τὸν τράχηλον εἰς βρόχον»
Δ. Σικ. 12, 47' «εἰς πῶρ σίδηρος ἐνθόεις»
Πλατ. νόμ. 2, 686, ὡς καὶ «ἐνθόεις ἐς τήφην,
καὶ ἔς τὸν καθόρνον τὸν πόδ' ἐνθόεις» Ἀριστ.
Ἀχ. 884, ἔκκλ. 346 καὶ μόν. «ἐνθες πόδες»,
σφ. 1161' ἀλραβητ. στοιχεῖον παρεμβάλλω
Πλατ. Κρατ. 417 ἀντίθ. τῷ ἐξαιρεῖν, 414.
Συχνά μτφ. «πῶλε πρόστοιμῳ ἄφερτον»
Δισχ. Ἀγ. 348' «ταρκαμὸν Εὐρ. Ἑκ. 370'
«σύνεισιν, ἱκ. 203' «λογισμὸν τῇ τέχνῃ»
Ἀριστ. βάρτ. 973' ἐμβάλλω, ἐμπόω, -ἀθυ-
μιαν Πλατ. νόμ. 7, 800' «ὄκνον, πολ. 5,
473' «ὁμολογίαν, συμπ. 187' ««παρανομίαν
καὶ πόλιν εἰς τὴν μουσικὴν» = εἰσάγω, νόμ.
3, 700' ««φόνον τοῖς ἄλλοις» = ἐμβάλλω Σεν.
Ἀν. 7, 4, 1' ««τοῖς βελτίω τινά νοῦν καὶ
φρένας» Δημ. 18, 324. Μέσ. δι' ἐμαυτὸν ἐμ-
βάλλω = «ἀσχος ἐνθετο νώτῳ» Ἀπολ. Ρ. 3,
1320' «ἐνθεμένης τὸ κόμμιον εἰς τὸν κόλπον»
= ἀφορᾷ ἐνέβαλε τὸ κ. εἰς τὸν κ. Δημ. 47,
58' πρὸ πάντων ἐμπόρευμα εἰς πλοῦτον,
φορτώνω ««εἰς ναῦν φορτία», 34, 6' ««εἰς
τὸ πλοῦτον» Σεν. οἰκ. 20, 28 καὶ μτγν.
μτφ. τὸ «πῆρε κατὰκαρδᾶ» «παῖδός γὰρ μὲ-
θον ἐνθετο θυμῷ» = ἐβάλε εἰς τὸν νοῦν Ὁδ.
φ, 335' «αὐτὸ δὲ μὴ χόλον ἐνθετο θυμῷ» = μὴ
θυμώθηκε, ω, 247, Ἰλ. ζ, 326, καὶ τὸ ἐναντ.
«αὐτὸ δ' ἔλαον ἐνθετο θυμόν», ι, 635' πρὸς.
Θεογ. 986 καὶ μτγν. π. «τῷ μὴ μοι πατέ-
ρας ποθ' ὁμοῖη ἐνθετο τιμῇ = μὴ τοῦς θέτης εἰς
ὁμοίαν τιμὴν, εἰς ὁμοίαν τάξιν Ἰλ. δ, 410.
Ὡς δὲ παρ' Ἀριστ. ἱππ. 717 εὐρηταί ἐνθόμε-
ναι περὶ τῶν τροφῶν, βάλλω ψωμοῦς (βουκι-
αῖς) εἰς τὸ στόμα, οὕτω καὶ αὐτοῦ, 51 ἐνθόου
= δέχθητι παρὰ τὸ ἐντραγε' πρὸς. Ἀθην.
10, 436, ἱατρ. Τὸν δὲ αὐρ. ἐνθόηκας ἔχει δ

Καλλ. Δηλ. 54' «μὴ ἐνθόησας» Ἐπ. δδ. 694
(Παραρτ. 204), ἱπποπο.

Εν-τί-κω· ἐντὸς τίνος τίκτω, γεννῶ· «ὅδε
μοι τοῖςδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον» = διὰ τῆς
γεννήσεως παρέλκω, προξενῶ Εὐρ. Ἀνθρ. 24'
««πολέμους τῷ σώματι» Πλατ. Τιμ. 88' καὶ
ἐν γέν. εἰς τι παράγω· τὸ κακοῦργον ἐντίκτω
κόρησιν ἐν ταῖς σφαῖραις» Εὐρ. ἱππ. 642' «ἡγ-
περ ἐντέλῃ τέτανον ἀνδράσι» Ἀριστ. Δυσ.
553' «μεγάλα ἐντίκτεον ἀγαθὰ» Πλατ. κο-
λιτ. 273' «πολλὴν πονηρίαν εὐχέρεαν τοῖς
νέοις», πολ. 3, 392 καὶ συχνά ««δόςθας τοῖς
ἐντυγχάνουσιν» Πολυδ. 12, 23, 2 καὶ ἄλλ.
μτγν. ««τοῦτο τῇ συλλήτῳ» = ταύτην τὴν
γνώμην εἰσφέρει, 17, 11, 4. Παρ' Ἀριστ.
σφ. 651 τὸ «νόσος ἐντετοκοῦτα» σημ. ἐμφαντοῦ
Εν-τί-λάω· ἐντὸς τίνος χέζω, τινί τι Ἀριστ.
Ἀχ. 351, ἱπποασ.

Εν-τί-λαος, ὁ, πλάκοις· εἶδος ζυμαρικοῦ
Ἀθην. 14, 649, πύθων. τοῦ τιλτοῦ ταρίχων

Εν-τί-μά-ω· εἰς τι ποσὸν ἀντὶ χρημάτων λο-
γαριάζω, κατὰ τὴν προίκα· «τοῦτ' ἐν ταῖς
τετταράκοντα μυαῖς ἐντεμᾶτο τὰ χρυσὰ καὶ
τὰ ἱμάτια τῶν γιγνόντων θραγαμῶν» = συνέλο-
γαριάζοντο εἰς αὐτὸν τὰ χρυσὰ σκευὴ καὶ τὰ
ἐνδύματα Δημ. 41, 27' πρὸς. ἀποτιμᾶν,
ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ὁ Ἀρποκρ. ῥητῶς τὸ διακρίνει
καὶ ἐξηγ. «ἐντ. ὅταν ἐν εἰδέσιν τισι (ὡς ἀνι-
τέρω χρυσὸς καὶ ἐνδύματα) λογισθῇται τις μί-
ρος ἀργυρίου» Πολυδ. 8, 142, Δ. Κᾶς. 48,
8. Ἀλλὰ π. Ἀθην. 2, 48 «στρουθιά ἐλλίγ-
ματα ἐντετιμημένα» = πολλὴ τιμώμενα, ἀκριβή.

Εντετρίμνος· Ἀσθαδούς τις Ἐπιτρ.

Εν-τί-μος, 2' ἐν τιμῇ τιμώμενος, ἔκτιμώ-
μενος· «τοῖς ἐνερθεν ἐντιμος νεκροῖς» Σοφ.

Αντ. 25' «θεὸς ἀνθρώποις σπονδαῖς ἔσται ἐν-
τιμος» = ὁ ὅπο τῶν ἀνθρώπων διὰ σπονδῶν
τιμώμενος Εὐρ. Ὁρ. ἐν τίλ. «γενόμενος παρ'
αὐτοῖς ἐντιμος» Πλατ. Τιμ. 21, ἀντίθ. τῷ ἀ-
τιμος, Ἐθελδ. 281' οἱ ἐντιμοί = οἱ ἐπίσημοι
πρὸ πάντων. περὶ τῶν προκρίτων παρὰ Πέρσας
Σεν. Κυρ. συχνά. Περὶ πραγμάτων «τὰ τῶν
θεῶν ἐντιμα» = ὅ, τι τιμᾶται παρὰ θεοῖς, τὸ
θεῖον δίκαιον Σοφ. Ἀντ. 77' «χρήματα ἐντι-
μα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιοῦτῳ» Πλατ.
πολ. 8, 554' «κλέους καὶ λόγος ἐντιμος» =
τίμιος, νόμ. 9, 855, ὡς καὶ «ἐντιμος γῶρα»,
Ἐπιν. 985' «ταψή Δ. Ἀλ. 2, 52' «νόμισμα
= ὅτι ἔχῃ ἀξίαν, κύρος πέραςιν Πλατ. νόμ.
5, 742' ἐπὶρ. ἐντιμῶς» = βεβαιωκότες = οἱ ἐχί-
σαντες ἐντιμῶς, ἀξιοί τιμῆς Πλατ. νόμ. 6,
762' ««ἔχειν, -ἔχειν τινὰ» = τιμῶ, ἔκτιμῶ,
πολ. 7, 528, Σεν. Ἀν. 2, 1, 7 καὶ μτγν.

Εν-τί-μος 1) Κρής, ἀρχηγὸς ἀποικίας ἐν
Γέλῳ τῆς Σικελίας Θεοκ. 2) Γορτύνης Ἀθην.

Εν-τί-μό-της, ἡ, τιμῇ, ἀξία Ἀριστοτ.
ῥητ. 2, 15, Σχολ. Δισχ. Ἱέρ. 4, ἡποπο.

Εν-τί-μῳ· τιμῷ βασιλ. Δ. 1, 13, ἡποπο.

Εν-τί-να-γμα, τό· τὸ ἕκ τίνος ῥιπθὲν Σχολ.
Ὁδ. ρ, 231, Ὁ.

Εν-τί-να-γμός, ὁ· τὸ ἐπὶ τίνος ὀθελὺν μτγν.

Εν-τί-νά-σας· ἐντὸς τίνος, ἐπὶ τίνος ὀδοῖ,
κτυπῶ -δοκῶ Δ. Λαερ. 6, 42 καὶ ἄλλ. μτγν.

Εν-τί-τόν· ἐνδοκὸν Παισχ.

Εντερο-κηλικός, 3^{ος} τῶν αὐτῶν Γαλ. ramicosus.
 Εντερο-μυκτικός, δ' ἑγγαστρίμιος Φωτ.
 Εντερο-όμφαλος, δ' ἐντεροκήλη καὶ ὀμφαλοκήλη Βαλην.
 Εντερον, τό· τὸ ἐντός, τὸ ἐσωτερικόν, πρὸ πάντ. τὸ ἐντερον, συνήθ. εἰς τὸν πλ. τὰ ἐντερα, τὰ ἐντόσθια· «διὰ δ' ἐντερα χαλκὸς ἦρυσεν» Ἰλ. ν, 507 καὶ πολλάκ. «οὐκ ἐντέροις τε σπλάγχχνα» Αἰσχ. Ἀγ. 1194, Ἀριστ. Βατρ. 478, Πλάτ. Τιμ. 73· «ἐντερὰς ἐντερον οὐδὲς» ἐντερον προβάτου, χορδὴ ἐξ ἐντέρου Ὁδ. φ, 408, δ' Ἀργιλ. π. Αἰλ. Π. 1. 4, 11 λέγει «τὰ κατ' ὀδὸν συναχθέντα χρήματα εἰς πόρον ἐντερον κατὰρυσαι»· πρὸς ἐντέριον, ὅπως παρ' Ἰπποκρ. ἀντὶ κίστεως, βελαντίου εὐρηται· Λουκ. Λεξιφ. 6· «τοκάδος ὅς τὸ ἐμδυστόχον ἐντερον» = μήτρα. Ἐν γέν. τὸ ἐσωτερικόν Αἰνιγμ. 20 (14, 57)· «γῆς = οἱ ἐν τῇ γῇ ζῶντες σκώληκες» Ἀρατ. 959· πρὸς Νικ. Θερ. 388· «ἐν τῷ ἐν. ἐντερον γῆς» Αἰλ. Ζ. 1. 9, 2, Intestinum.
 Εντερώνεια, ἡ· τὸ εἰς τὸ κατώτατον καὶ μισαίτατον μέρος τῶν τριήρων φύλον Ἀριστ. ἱππ. 1185, ἐνθα Σχολ. καὶ μὲν τῶν νεῶν ἑσπρος, οἱ δὲ τὰ ἐγκοιλία· πρὸς μήτρα. Ὁδὼ τὸν(ζέται) καθ' Ἡρωδ. π. Σχολ. κ. ἄλλ. τ. ἑσπρ. λοιπὸν ἐντερώνεια, ὥς συνήρ. ἐκ τοῦ ἐντερον-ναῦς.
 Εντερώνισαι· αἱ χορδαὶ Ἦσυχ. ἴσ. ἐντερον οὐδὲς Ὁδ. φ, 408.
 Εντερο-πανάω· ἔχω πόνους, κοψίματα εἰς τὰ ἐντερα Ἰπποκρ.
 Εντερο-πράτης, δ' ἐντέρων κάπηλος Θεόδοσ. Ἀκρο.
 Εντερο-πώλης, δ' τῷ ἀνωτ ἀρ. λεξ. ἐξηγ. ἀλλαντοπώλης.
 Εντεσα· ἔσωθεν (Ἀκκωιν.) Ἦσυχ.
 Εντεσι-εργός· ὅπλων κατασκευαστής· ἡμιόνους ἐντεσιουργός· Ἰλ. ω, 277, κατὰ Σχολ. «ἐντεσιον (δηλ. ἀρμασιν) ἐργαζομένοις».
 Εντεσι-μῆστωρ ἢ ἐντεο-μῆστωρ, δ' ὅπλων ἑμπειρος Ἦσυχ.
 Εν-τεταμένως· τεταμένως, συντόνως· ἀντέταται, προσέχειν Ἦρ. 7, 53, intense.
 Εν-τετριμένως· μετ' ἀσκήσιν, ἐμπειρῶς Πολυδ. 5, 144.
 Εν-τεταμένως· ἐκφραστικῶς, μετ' ἐμφασιν Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 624.
 Εντενύμα, τό· κύρμα Ἀπολλ. λεξ. Παρὰ Δ. Σικ. = ἐντευξίς.
 Εντευ· παρεσκεύαζεν Ἦσυχ.
 Εντευθεν· ἐθεν, μόν. δακτ. τῶν. ἐνθευθεν· α') τοπικ. ἐντευθεν, ἀπὸ ἐδῶ Ὁδ. τ, 568· «ἐντευθεν τὴν κέλευθον ἦσαν» Αἰσχ. Πρ. 838· «ἄπαρ νῦν μ' ἐντευθεν ἦδη» Σοφ. Οἰ. τ. 1521· «πῶς οὐκ ἔχει τάντευθεν εἰσόντι μοι» = ἀπὸ τοῦ, σχετικῶς πρὸς τοὺς ἐρχομένους, Ἰλ. 1331· «ὅτι ἐντευθεν οὐκ ἔπρην» Πλάτ. Φαίδρ. 236, καὶ πολλάκ. καὶ ἐντευθεν ἀργόμενοι ἔρηναι, συμμ. 131· «ἐντευθέν ποθεν εἰσέναι», Φαίδρ. 270· «ἐντ. σκοπεῖται» Ἰσακ. 1, 26· «ζῆν = ἀπὸ τίνος τῷ Ἰσοκ. 15, 152· «βίον ποιεῖσθαι» Θουκ. 1, 5· 6') χρον. ἀπὸ τῶρα, μετὰ τοῦτο· «ἀντ. ἄλλος ἄλλον

ἐθρῶνα» Σοφ. Ἠλ. 718· τάντευθεν = ὅτι μετὰ τοῦτο ἔχομεν νὰ κάμωμεν Αἰσχ. Εὐμ. 60, Σοφ. Φιλ. 823· «τῷ δὲ ἐντ. ἦδη πρόσχεε τὸν νοῦν» = εἰς τὸ ἐπόμενον, Θεαιτ. 198· «εἰ λέγωμεν τόντευθεν», νόμ. 5, 699· πάραυτα Πολυδ. 3, 69, 10· πλεοναστικῶς «ἐντ. ἐπὶ τούτοις» Ἀριστοτ. Ζ. 1. 8, 17· γ') ἐπὶ αἰτίαν, ὅθ. ἕνεκα τούτου Σεν. κ. ἄλλ. ἱστο.
 Εντευθενί, ἀπ. = τῷ ἀνωτ. Ἀριστ. ὄρν. 10· πολλάκ. τάντευθενί, Λυσ. 92.
 Εν-τευκτέαν· 1) ἀναγωνιστίον Κλ. Ἀλ. στρ. 5, 14· 2) δεῖ ἐντυγχάνειν, προσέρχεσθαι Βασίλ. τ. 3, σ. 177.
 Εν-τευκτής, δ' ἱετικὸς Παμφιλ. Ἀδου.
 Εν-τευκτικός, 3^{ος} δ' εἰς τὸ ἐντυγχάνειν αἰ-κολος, εὐπρόσιτος Πλουτ. Ἀλκ. 13.
 Εν-τευκτός, 3^{ος} δυνατὸς δυνάμεθα νὰ ἐντυγ-χάνωμεν Τζέτζ.
 Εν-τευξίδιον, τό· μικρὰ ἑγγραφὸς αἰτήσις, ἀναφορά Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 10, libellus.
 Εν-τευξίς, ἡ (ἐντυγχάνω) ἐπιτυχία, τὸ συγ-σπαιγνῆν· καὶ τοῖς λεηλατοῖς ἐντευξίς· Πλάτ. πολιτ. 298· «ἡ πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐντευξίς» = ἡ συναναστροφή μετὰ τοῦ πλήθους Ἀριστοτ. ρητ. 1, 1· «ἐντευξίς δὴ καὶ» = δηρῶς λόγος Δ. Ἀλ. κρια. Θουκ. 50. Συνέντευξίς καὶ πρὸ πάντ. συνδιάλεξις· Φιλίππου = μετὰ τὸν Φίλ. Αἰσχιν. 2, 47· «ἐντευξίς ποιεῖσθαι τινι» = συναναστρέφεσθαι, διασκέδᾶν μετὰ τίνος Ἰσοκ. 1, 20· «ἡ πρὸς Κροίσου ἐντευ-ξίς» Πλουτ. Σολ. 27 καὶ ἄλλ. μετγ. ἢ προσ-φώνησις, πρὸ πάντ. παράκλησις, αἰτήσις Δ. Σικ. 16, 55, Πλουτ. Τιθ. Γραχ. 11, Λουκ. Σκυθ. 6· «τῆς πραγματείας = ἡ ἀνάγκησις Πολυδ. 1, 1, 4, occursus.
 Εντευθενί· ἐντευθενί, ὅπως ὁμιλεῖ ὁ Σάου-θης Ἀριστ. ὁσ. 1212.
 Εν-τευτλανός· εἰς τὸ τεύτλον βάλλω καὶ μετ' αὐτὸ βράζω, ψήνω Ἀριστ. Ἀγ. 894· ὁσ-τω πρὸ πάντων ἡμαγερεύοντο οἱ ἐγγλεῖς Ἀθην. 7, 360, καὶ Σχολ. Ἀριστ. ὅστις «μετὰ τεύτλων ἔψινε» ἐξηγ.
 Εν-τεύχω· κάμνω, προξενῶ εἰς τι Ἀρετατ. γυν. ἀσθ. 1, σ. 80.
 Εν-τεφρος, 2^{ος} δ' εἰς τὴν τέφραν, σταχτής Ἀθην. 9, 395, cinerous.
 Εν-τεχνάζω· δεικνύω εἰς τι τὴν τέχνην μου Αἰδαν. τ. 4, σ. 1041.
 Εν-τεχνέως· κατ' ἐντεχνίς.
 Εν-τεχνής, 2^{ος} ἐντεχνος Σχολ. Πινδ. Ν. 8, 24, ἐκκλ. πρὸς Αἰδαν. εἰς Φρυγ. σ. 345· ἐπὶ ἐντεχνίως Χρ. Σιδ. σ. 56.
 Εν-τεχνία, ἡ τεχνικὴ δεξιότης Ἦρ. Νου. μισθ. 1.
 Εν-τεχνός, 2^{ος} σύμφωνος μετ' ἐκείνην, τεχνι-κός· σοφία Πλάτ. Πρωτ. 321· ἐπιχειρήσις, νόμ. 4, 722· «πίστις = ἀποδείξις, αἰτίας ἀναπτύσσονται διὰ ρητορικῆς τέχνης, ἀντιθ. τῷ ἄτεχνον, οἷον λόγοι μαρτύρων καὶ ἐγ-γραφα Ἀριστοτ. ρητ. 1, 2 καὶ μετγ. Περὶ προσώπ. ἐξηκμημίος εἰς τὴν τέχνην, ἐπιδό-ξις» = δημιουργός Πλάτ. νόμ. 10, 203, Λουκ. ἐπὶ μισθ. συν. 7, καὶ ἄλλ. μετγ. ἐπὶ ἐντέχνος, ὅπὸ τῶν ἀτεχνιστῶν ἀντὶ τοῦ τεχνικῶς ἀποδοκίμ. παρὰ τοῦ Φρυγ. 344

- *Εν-τμήγω, ἐπ. ἀντὶ ἐντέμνω (πρὸλ. τμή-
γω)· ἐντμήξας Νικ. π. Ἀθην. 5, 72, concido.
*Εν-τμήμα, τό· τὸ ἐντός κοπὴν Ξαν. κυν.
2, 8, incisura.
*Εν-τμήσεις, ἡ· τὸ ἐντός κόπτειν, τὰ ἔχον
τῶν ἀμαζῶν Ἀπολλ. λεξ. ἴδ' ἀρματορχίη.
*Εν-ταίχιος, 2· ὁ εἰς τὸν τοῖχον· γραφαί=
τοιχογραφίαι Δ. Ἀλ. ἐπιτ. 16, 6.
*Εν-τοκος, 2· γεννῶν Λυκοφρ. 185, gravidia.
*Εν-τολεύς· ἐντολή Π. Δ.
*Εν-τολή, ἡ· παραγγελία, διαταγή Πινδ. α-
ποσπ. 167, Δίσχ. Πρ. 15, Σοφ. Αἴ. 564,
Εὐρ. Ἦρ. 1278· «κατὰ τὰς τοῦ ξίνου ἐντο-
λάς» Πλατ. Χαρμ. 157, Ξεν. Κυρ. 2, 4, 30
καὶ οἱ ἐφεξ. Πολλὰκ. ἐν τῇ Ν. Δ. τὸ πρό-
σταγμα· «ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογεσθαι» = κατ'
ἐντολὴν δι' ἄλλου τινὸς ἀπολογ. Λουκ. εἰκ. 16.
*Εν-τολμάω· τολμάω ἐν τινι Σουῖδ. ἀνδρ.
*Εν-τολμος, 2· εἰς τι τολμηρὸς Ἐπιφάν.
*Εν-τολο-φύλαξ, ὁ· ὁ τὰ παραγγέλματα
τοῦ νόμου ἐκτελεῶν Ἀντισχ. Πανδέκτ.
*Εν-τομή, ἡ· τὸ ἐντός κόπτειν, κόψιμον μέσα
Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 4, 1, Θεοφρ. καὶ ἄλλ. σχί-
σμα, χάσμα· «τόπος κρημονίης συγκλειόμενος
εἰς στενὴν ἐντομήν» Δ. Σικ. 1, 32, incisura.
*Εν-τόμια, τὰ· ἐντομα, μικρὰ ζωῦντα
Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 158.
*Εν-τομία, ὁ· ἐντομος, εὐνοουχισθεὶς ἀρ.
λεξ. περὶ ζώων Σχολ. Ἰλ. ι, 539, insectus.
*Εν-τομία, ἰδος, ἡ· τὸ ἐντός κόψιμον, ἐν-
τομή Ὁ.
*Εν-τομος, 2· ἐντός κομμένος, κτατοκομμέ-
νος· ὁ ζῶν, ἐντομα Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 4, 1
καὶ οἱ ἐξ. 6) σφάγια, θύματα, πρὸ πάντ. νε-
κρικὰ θυσίαι Ὁρφ. Ἀργ. 566 καὶ συχνὰ
πρὸλ Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 587 «διὰ τὸ ἐν
τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς σφαλάς» καὶ
εἰς πανηγυρικὰς ὁρκοδοσίας καὶ ἄλλα συμβάν-
τα «ἐντομα ποιεῖν» = θυσιάζειν Ἦρ. 2, 119,
7, 191· «ἐντομα θύειν» Ἀντ. Λιβ. 37. Κατ'
ἄλλ. ἐντομα = εὐνοουχισμένα ζῶα, θυσιαζό-
μενα εἰς τοὺς χθονίους θεοὺς Σχολ. Ἀπολ. Ρ.
*Εν-τομία, ἡ· ἐντασις, ἐπίτασις μετγν. intentio.
*Εν-τόνιον, τό· ὄργανον, δι' οὗ ἐντείνονται
οἱ καταπίλται ἀρ. μαθ.
*Εν-τόνος, 2· τευτωμένος, ἐντεταμένος,
συνήθ. σφοδρὸς, δέξω· «σπλάγγνον Εὐρ. Ἰππ.
117, δι γρ. εὐτόνος, σφοδρὰ ψυχὴ· καὶ δρι-
μύτι Πλατ. Θεαιτ. 173· ὁ Ἀριστ. οὕτω κα-
λεῖ τὴν τῶν Ἀχαρνέων Μοῦσαν, Ἀχ. 640.
«γνώμη = γνώμη ἣν ὑπερασπίζονται σφοδρῶς»
Ἦρ. 4, 4· καὶ σφοδρὸς Πλουτ. Τιβ. Γρακχ.
2· «ὁ ἐντονώτατος αὐτοῖς ἔχθρος», Ποπλ. 1·
«εἰρεσία = σύντονος» Ἀπολδ. 1, 9, 22· «ἐντο-
νώτεροις (ὁ Βέκκ. εὐτ.) καὶ μείζονσι λιθοδό-
λοις» Πολυβ. 8, 7, 2. Παρὰ Πλατ. νόμ. 12,
945 εὐρηται εἰς τὰ χειρόγρ. τὸ οὖς. ἐντονος
ἀντὶ τοῦ κοινου τόνου· ἐπὶ ἐντόνωσις = συν-
τόνωσις, μετὰ ζήλου Θουκ. 5, 70· «ζητεῖν Πλατ.
πολ. 7, 528· «λέγειν Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 23·
καὶ μετγν. intentus.
*Εν-τοπίζω· εἶμαι ἐντόπιος ἀρ. λεξ.
*Εν-τόπιος, 3· ὁ εἰς τὸν τόπον, ἐντόπιος,
ἀντὶθ. ἐκτόπιος· «οἱ ἐντόπιος» Πλατ.

- Φαῖδρ. 262· «πόλεμοι=ἐμφύλιοι πόλ. Δ. Ἀλ.
8, 83 καὶ ἄλλ. μετγν.
*Εν-τοπος, 2· τὸ ἀνωτ. Σοφ. Οἴ. Κ. 1457,
ἀντιθ. ἔκτοπος, ἐξέδρος, Φιλ. 212, καὶ ἀν-
τόθι 1156 «ὡς λῶσται τῶν πρὶν ἐντόπων» Σχολ.
πλησιάζαντες=ἐκείνων οἵτινες πρότερον ἦσαν
ἐδῶ Πλατ. νόμ. 8, 848 καὶ μετγν.
*Εν-τορεῦω· ἐγκολάπτω, ἐντός εἶναι, περὶ
γλυπτικῆς ἐργασίας εἰς εἶδον ἢ μεταλλῶν
Ἀθην. 5, 210, μετγν.
*Εν-τορεῦω· ἐντός τορνεῦω Πλουτ. ἡθ. σ.
164, συχνὰ δι. γρ. τοῦ προηγ.
*Εν-τορνος, 2· τορνευόμενος, στρογγυλωμέ-
νος· «σφαῖρα, κύκλος Πλατ. νόμ. 10, 828,
Ἀριστοτ. π. οὐραν. 2, 4· ἐπὶ ἐντόρνωσις μετγν»
*Εντος, τό, ἐν. τοῦ ἐντα (ὕπερ ἴδε), μέν.
Ἀρχιλ. 51.
*Εντός (ἐν)· μέσα· «ἐντός ἐργεῖν» = ἐντός
κλείειν Ἰλ. 6, 845 καὶ συχνά· «τῇνδε βίαν
πόλις ἐντός ἐργεῖ» Ἡσ. ἐρ. 267· «τρομέοντα
δὲ οἱ φρένες ἐντός» Ἰλ. κ, 10· «ἐντός δι
καρδία στένει» Δίσχ. ἐπιτ. 951, καὶ μετὰ γυν.
ἥτις συχνὰ προηγεῖται· «τείχεος ἐντός κείτο»,
ἐπὶ δὲ ἰόντες· Ἰλ. μ, 380, καὶ πολλὰκ. «ποῖ
γὰρ σ' ἔθρεψεν ἐντός ζώης» Δίσχ. Εὐμ. 577,
καὶ συχνά· ««πέπλων ἐντός» Εὐρ. ἰκ. 1013·
«ἐντός ἢ ἐξωθεν δόμων», Μηδ. 353, ὡς
συχνά «ἐντός πύργων, δόμων». «Εἰ δὲ μετὰ
κινήσ. σημαν. Τρω. 12, καὶ πεζ. πανταχόθεν
εἰς τὸ ἐξωθεν ἀντιτιθεῖμ. Θουκ. 7, 36· «μήτι
ἐντός εἶναι τινος, μήτε ἐξω» Πλατ. Παρμ.
138· «οὐδ' ἐντός πολλοῦ πλησιάζειν», ἀντὶ
μακρόθεν, συμπ. 195· «ἐντός πολλοῦ χωρίου
οὐκ ἦν τῆς πόλεως πελάσαι» Θουκ. 2, 77·
«ἐντός βελών» = ἐντός βολῆς βέλους Ξεν. Κυρ.
1, 4, 23, ὡς καὶ «ἐντός τοξεύματος» = ὡς
ἐκεῖ· «ποῦ φθάνει τὸ βέλος Εὐρ. Ἦρ. μ. 901·
καὶ μετγν. «ἐντός φιλήματος» Πλουτ. Ἀγρο.
11· «ἐντός τείχεος μάχεσθαι» Ἰσοκ. 4, 116·
«ἐντός ὀρων» Πρακλείων Πλατ. Τιμ. 20·
ὅθ. «ἡ ἐντός στηλῶν θάλασσα», ἡ ἀπλῶς ἡ
ἐντός θάλασσα· ἡ Μεσόγειος θάλα. «Επὶ χρο-
νου, «ἐντός οὐ πολλοῦ χρόνου» Ἀντισχ. 5,
69· «τῆς ἡλικίας Λυσ. 2, 50, Πλατ. Τιμ. 18·
«ἐντός εἰκοσιν ἡμερῶν», ὡς καὶ παρ' ἡμῶν
Θουκ. 4, 39 κ. ἄλλ. Περὶ ἀριθμοῦ, «ὅσα ἐν-
τός δραχμῶν πενήκοντα» = κάτω τῶν 50
δραχμ. Πλατ. νόμ. 12, 953· «ἐντός ἐξήκοντα
ἐτῶν γεγονυῖα» = κάτω τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν
Δημ. 43, 62, εἰς τὸν νόμον. «Επὶ συγγενείᾳ
«οἱ ἐντός ἀνεψιότητος» = οἱ ἐξάδελφοι Πλατ.
νόμ. 9, 871· ἡ πλησιέστερα τῶν ἐξαδέλφων
εἰς τὴν συγγένειαν Δημ. 43, 57· «ἐντός ἀνε-
ψιότητος», αὐτόθι 62, εἰς τὸν νόμον· «ἐντός
ποιεῖν = εἰσάγω Θουκ. 7, 5 καὶ συχνά· «ἐν-
τός παισίου ποιησάμενον» Ξεν. Ἀν. 7, 8,
16· «ἐντός γίγνεσθαι» = εἰσερχομαι, συχνά μετγν.
«ἐντός ἔμαυτοῦ» = ἐρχομαι εἰς τὸν ἑαυτοῦ μου,
εἰς τὸ νοῦ μου Ἦρ. 7, 47· «ἐντός ἑαυτοῦ γί-
γνεσθαι» = συλλογίζομαι, 1, 119· «ἐντός
ὦν» = ὦν εἰς τὸν νοῦν του Δημ. 34, 49 καὶ
συχνά· «ἐντός λογισμῶν εἶναι» = εἶμαι εἰς τὰ
λογικὰ μου Πλουτ. Ἀλεξ. 32· ἐπὶ δὲ «ἐντός
μανίας, «μῶθης» = εἶμαι μανιώδης, μεθυσμῶς

νος Ἴπποκρ. καὶ μτγν. «ἐντὸς τὴν χεῖρα ἔχειν»
 Διογ. 1, 25, λέγει δ' ἔξω. τελειότε. «ἐντὸς
 τοῦ ἡμετέρου τὰ χεῖρε ἔχειν», Λαλαίν. 3, 4
 «ἐντὸς τῶν ἑαυτῶν μητέρων τρέφεσθαι» = εἰς
 τὸν οἶκον, πλησίον τῶν μητέρων Πλατ. νόμ.
 6, 789. Μία ἀπὸ ἐδῶδε, ἐντεσθεν Ἰλ. 6, 845.
 «τοῦ πόντου, - τοῦ ποταμοῦ Ἡρ. 4, 46, 1,
 6, 800. 2, 98. πρὸς. ἔξω. Ἄν. 7, 3, 7,
 Μετὰ τοῦ ἄρθρου τὸ ἐντὸς = τὸ ἐσωτερικόν.
 «εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς» Πλατ. πολ. 3, 401.
 «τὰ ἐντὸς τοῦ σώματος», Πρωτ. 334 καὶ συ-
 γγ. «ἐκ τοῦ ἐντὸς» Θουκ. 2, 76 καὶ μτγν. ἰντὺς.
 Ἐντοσθε, καὶ πρὸ φων. Ἐντοσθεν ἐντὸς
 «ἄλλοι δ' ἐντοσθε μένουσι» Ἰλ. χ, 237. «κοί-
 λης ἐντοσθε χαράδρης», 8, 454 κ. ἄλλ. π.
 ἔτι δὲ πεζ. ὅσον Δ. Σικ. 1, 35. «τῶν δ' ἐν-
 τοσθεν οὐδὲν ἐδῶδιμον» Λουκ. 22, 1. Ἰστ. 1, 24.
 Παρὰ Β. Ἄν. 945, παρειασάται καὶ ἐντοσθεν.
 Ἐντοσθ' ἰ τῷ ἀνωτ. Κ. Σμ. 1, 468 ἔτι δὲ
 παρ' Ἡσ. 6, 513, δι. γρ.
 Ἐντοσθία, τὰ τὰ ἐντοσθία, τὰ μέσα μου
 Τιμ. Λοκρ. 100 καὶ μτγν. Κατὰ Ἐτ. Μ.
 καὶ ἐντοσθία γράσσεται.
 Ἐντοσθίδια, τὰ τῷ προηγ. Ἴπποκρ. Ἀθην.
 9, 381 καὶ μτγν. Οὕτω καὶ ὁ Πολυδ. 2, 162,
 ἐνθα τὸ ἐντοσθίδια ἔφαθ. γρ.
 Ἐν-τράχ-ωδέω, κατὰ τινος μὲ κομπώδεις
 λέξεις ἀλαζονεύομαι, κομπάζω τινὶ Λουκ.
 Κρόν. 19, intestina.
 Ἐν-τράνης, 6' λαμπρός, καθαρὸς, τρανὴς
 Νικητ. Εὐγ.
 Ἐν-τρανίζω, κυτάζω, βλέπω λαμπρά, κα-
 θαρὰ Σχολ. Θεοκρ. 10, 18 καὶ ἄλλ. μτγν.
 Ἐν-τρανός, 2 λαμπρός, καθαρὸς περὶ φθ-
 θαλμοῦ Θεοφ. Βουλγ. καὶ ἐν τῷ τύπ. ἐντρανής.
 Ἐν-τρά πεζιτης, 6, καὶ θηλ. ἐντραπεζίτης,
 ὅπου παρὰ τοὺς ἀρ. λείψ.
 Ἐν-τραχύνω, ἐντραχύνω μτγν.
 Ἐν-τραχύς, 6' κάπως τραχύς Διοσκ. Σ.
 Ἐμπ. κ. μαθ. 6, 50, asper.
 Ἐν-τρεπτικός, 3' ὅστις ἀφίηται τὸν κά-
 μωσι, τὸν ὁμολογῆσι, τὸν ἐντραπῇ καὶ αἰδή-
 μων Ἄορ ἀερόδιδος τὸν φέρῃ τινὰ εἰς ὁμολο-
 γίαν, τὸν τὸν κάμψιν τὸν ἐντραπῇ - λόγος Αἰλ.
 6, 13, 3, 1 ἐπὶ. - ὡς Ἰ. Χρυσ.
 Ἐν-τρέπω, περιστρέπω, περιστρέφω - τὰ
 νῶτα = στρέφω τὴν ῥάχιν, τρέπεται εἰς φυ-
 γὴν Ἡρ. 7, 211 κάμνω τινὰ τὸν στρέφω πρὸς
 τὸν οἶκον, τὸν ἔλθω εἰς τὸν νοῦν του, τὰ μετα-
 βάλω φρόνημα, συγκινῶ, κατεντροπιάζω Αἰλ.
 Π. 1, 3, 17, Δ. Λασρ. 2, 29 καὶ ἄλλ. μτγν.
 πρὸς ἄντ. Ν. Δ. Ἐν-τρεπ. μεταβάλλω Λουκ.
 10, 15 Συγγ. 15 Συγγ. 15 (π. ἀόρ. ἐντραπῆν)
 «οὐδὲ νῦν σοὶ περ ἐντραπεται φίλων χηρ» = οὐ-
 δὲ τώρα στρέφεται ἢ καροδία σου, δὲν συγκι-
 νῶται Ἰλ. α, 554, 103 α, 60 «στρέφωμεν
 ἡμῶν μὴδ' ἐν ἐντραπῶμεθα» = ὡς μὴ περιστρέ-
 φώμεθα, ἀναβαλλόμεν Σοφ. Οἰ. Κ. 1538
 «τινὸς = στρέφεται πρὸς τινὰ, μερικὴν περὶ
 τινος, τὸν συλλογίζομαι» ἔξω περ τῶν Λαδοπα-
 κίων ἐντραπῶσε δομάτων, Οἰ. τ. 1226.
 «εἰ βαλὼν οὕτως ἐντραπῇ τῆς συμμάχου», Αἴ.
 90 «μηδὲν ἐντραπῶς», Οἰ. τ. 1056 «οὕτως
 ἐντραπῶν οὕτως κασιγῆς ἐπὶ ἐντραπῆται» Πλατ.

Φαίδρ. 254' - τὸν νόμον, Κριτ. 52' οὕτως
 ἀνταποδίδεται παρὰ ἔξω. Ἐλλ. 2, 3, 33
 «τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιμελούμενος» καὶ «τοῦ δὲ
 καλοῦ καὶ τῶν φίλων μηδὲν ἐντραπόμενος» =
 μὴ συλλογίζομενος αὐτὰ καὶ μτγν. «οἱς πρό-
 τερον οὐ προσέγειτε τὸν νοῦν, τοῦτων νῦν ἐν-
 τραπένεστε» Πολυδ. 9, 31, 6 μετ' ἀπαρ. φρον-
 τίζω νὰ γείνη τι Θεογ. 392' τί = ἐντραπόμεναι,
 σέβομαι τι, τινὰ, ἐμπροσθέν τινος Πολυδ.
 2, 49, 7 καὶ συχνὰ «τὴν πολιάν πῶς ἐντραπ-
 πεται» Ἀλκιβ. Πρίσκ. 18, σ. 205, πρὸς τὸ
 αἰδοῦσθαι ἀνάλογον Δ. Ἀλ. καὶ ἄλλ. μτγν.
 πρὸ πάντ. συχνὰ εἰς τὴν Ν. Δ. ἰνερτίο.
 Ἐν-τρέφω, εἰς τι, κατὰ τι ἀνατρέφω, ἐκ-
 παιδεύω - τέκνα Εὐρ. Ἰων. 1428' - γυμνα-
 σιοῖς = εἰς τὰ γυμνάσια, Φοιν. 371' «οἱς γὰρ
 ἂν ἐντραπῶσι νόμοις» εἰς τοὺς νόμους ἢ
 κατὰ τοὺς νόμους ἀνατρέφομαι Πλατ. νόμ. 7,
 798' - ἐν ἔθει Τιμ. Λοκρ. 103 καὶ μτγν. παρ'
 Ὀμ. Ἰλ. τ. 326, γράσσεται τώρα γυμνασίου
 «Σκύρω μοι ἐνὶ τρέφεται υἱός» ἄλλ' ὁ Ἀπολ.
 Π. 3, 528 ἔχει οὕτως ἐντραπῆται. Τὸ μέν,
 «φύτα δ' ἐντραπῆσθαι ἀρίστη» Ἡσ. 6, 779,
 ὡς καὶ Πλούτ. Πελοπ. 14 «τὸν ἔρωτα ταῖς
 παλαίστραις ἐντραπῆσαντο», αὐτοῖς.
 Ἐν-τρέχισμα, ἡ ἐμπειρία, φρόνησις, ἔτι δὲ
 μέριμνα Στραβ. 17, 800, Σχολ. Ἰλ. χ, 247
 καὶ μτγν. solertia.
 Ἐν-τρέχεστέρωι' ἴδ' ἐντραχῆς.
 Ἐν-τρέχης, 2' ἐμπειρὸς, ἐξήσκημένος, ἐν
 τοῖς πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φθοῖς ἐντραπῆ-
 στατος Πλατ. πολ. 7, 537' πανοδργος ἡ-
 ρωδῶν. 5, 8, 7 καὶ μτγν. ἐπὶ. ἐντραχῶς Πα-
 λυδ. 5, 144 «ἐντραχῆστερον διαλέγεσθαι» Δ.
 Ἄντων. 7, 68 καὶ ἐντραχῆστερος Κρ. Ἄν.
 Ἐν-τρέχιος, ἀνδρ. ἂν. Ἀδαν.
 Ἐν-τρέχω 1) ἐντὸς τινος τρέχω, κινεῖσθαι
 ἐλευθέρως εἰς τι καὶ οὐ φαρμάσσει καὶ ἐν-
 τρέχοι ἀγλαὰ γυτὰ = ἂν τὰ μέλη ἐκινεῖσθαι
 ἐντὸς ἐλευθέρως ἡρώδων εἰς τὸν ὁλισμὸν
 Ἰλ. τ. 385 «ἐντραχῆς λόγος ἀνθρώπων» =
 τρέχει λόγος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων Ἀριστ.
 100' 2) ἐντὸς τινος τρέχω = εἰς ὕψος πόντου
 ἐνέδραμον, Τίβερ. 1, 2 (9, 370) «ἔρως ἀ-
 ρετῶν» = εὐρίσκει εἰσοδὸν Λουκ. 17, 24
 περὶ κοινότητος καθίξαι, προσκολληθῆναι Διοσκ.
 Ἐν-τρέχως ἴδ' ἐντραχῆς.
 Ἐν-τρίβας, 6' ὁ θρακικὸς λαὸς Στ. Βυζ.
 Ἐν-τρίβασαι, ἐναντίαν τύφαι Ἡσυχ.
 Ἐν-τρίβης, 2' εἰς τι ἔχων τριβήν, ἐξήσκη-
 μένος εἰς τι «πρὶν ἂν ἀρχαίς τε καὶ νόμοισιν
 ἐντραπῆς φωνή» Σοφ. Ἄντ. 177' «τῇ τοιαύ-
 τη τέχνῃ» Πλατ. νόμ. 6, 769, καὶ μτγν. «ἐν-
 τραπῆς γενεσθαι καὶ γυμνασθῆναι» συνδίδει δ'
 Ἰσοκ. π. Ἀντιδ. σ. 466, 200' ἔτι δὲ τινός,
 «πληγῶν Σχολ. Ἰλ. λ. 559' ἐπὶ ἐντραπῶς Εὐστ.
 Ἐν-τρίβω, ἐντὸς τριβῆς, περὶ μύρων καὶ χρω-
 μάτων «οὐ ἀποχρίσσει τε καὶ ἐντραπῶσιν αὐ-
 τοῖς» ἔξω. Κρ. 8, 8, 20 «ἐντραπῆμένη πολ-
 λὴ ψυμῶσι», οἰκ. 10, 2, καὶ ἀπολ. χρω-
 ματισμένη Ἀριστ. Λυσ. 139' «ἐντραπῆμένη
 χρώμα» Λουκ. θε. διαλ. 20, 10 «ψόκιον καὶ
 ψυμῶν τῷ προσώπῳ», ἰστ. συγγρ. 8 καὶ
 μέν. «ἐντραπῆσαι τὸ πρόσωπον» χρωματισθῶ-

μαὶ Ἀθ. 12, 523· μτφ. «κονδύλους ἐντρίβειν τινί» = δίδω ῥάπισμα Λουκ. Πρ. 10, Πλουτ.
Ἀλκ. 8. Καὶ μέσ. «κακὸν τινι ἐντρίβεσθαι» = βλάδην προξενῶ, κακὸν κάμνω Λουκ. θε. διαλ. 20, 2. ὡς καὶ -πληγὰς τινι Δ. Ἀλ. 7, 45 καὶ συγγά, ἐντός τινος κατατρίβω Νικ. θηρ. 527. Παρ' Ἀριστ. εἰς ἔθνησαν κακέμψατον· τὰς πυγὰς· παῖδια καταισχυῖω βατρ. 1070, intero.
Ἐν-τριμμά, τό· τὸ ἐντός τριβέν, πρὸ πάντ. γράμμα Πλουτ. Κράτ. 24, Πολυδ. 5, 101.
Ἐν-τριπτέον· πρέπει νὰ ἐντρίβῃ τις Κλ. Ἀλ. παιδ. 3, 11.
Ἐν-τριπτόν· τριπλοῦν, μὲ τρεῖς κλωσταὶς Νικήτ. σ. 143.
Ἐν-τριτωνίζω, ὁπὸ τοῦ Ἀριστ. ἱππ. 1189 κωμ. σχηματισθεῖσα λέξ. μεθ' ὑπαινιγμοῦ πρὸς τὸ τρία καὶ Τριτογένεια, φροντίζω ὥστε εἰς τὴν ἀνάμειξιν τοῦ οἴνου μὲ τὸ ὕδωρ νὰ ληφθῶσι τρία μέτρα ὕδατος καὶ δύο οἴνου.
Ἐν-τρίχμα, 2· α) ἔχων τρίχας Αἰνιγμ. 23 (14, 62)· β) τὸ ἐντρίχον κατὰ τοὺς ἀρ. λεξ. εἶδος φανάκης, φευδεῖς τρίχες π. Πολυδ. 2, 30.
Ἐν-τρίχωμα, τό· ὁ τρίχων κόκλος τῶν βλεφάρων Πολυδ. 2, 69· κόσκινον ἐκ τριχῶν Πλουτ. ζητ. φουσ. 3.
Ἐν-τρίχωσις, ἡ· βλεφαρίς Ψευχ.
Ἐν-τριψίς, ἡ· τὰ ἐντός τριβέν, πρὸ πάντ. -χρώματος = τὸ χρωματίζειν Ξεν. Κυρ. 1, 3, 2 καὶ μετγ. Ἡλιοδ. 6, 11· αὐτὸ τὸ χρώμα Αἰλ. Π. Ἰσ. 12, 1, infractio.
Ἐν-τρομή, ἡ· τρόμος Γρ. Νυσ.
Ἐν-τρομος, 2· τρέμων, τρομαγμένος Ν. Δ. Πλουτ. Φαδ. 3 καὶ ἄλλ. μετγ. ἀντίθ. ἄτρομος· ἑπὶ· -ως μετγ. remens.
Ἐν-τροπή· ἡ· ἐναλλάξ μεταβολὴ χειρῶν.
Ἐν-τροπαλίζομαι, μόν. μετγ. τοῦ ἐν. συγγὰ στρέφομαι, ὅπως βλέπω εἰς τὸ ὀπίσω Ἰλ. ζ, 496, πρὸ πάντ. περὶ τῶν βραδέως ἐκ τῆς μάχης ἀποχωρούντων, οἵτινες εἰσέτι συγγὰ στρέφονται κατὰ τοῦ καταδιώκοντος ἔχθροσ, λ. 547, Ἀπολ. Ρ. 3, 1222, convertio.
Ἐν-τροπή, ἡ (πρὸλ. ἐντρέπεσθαι)· τὸ νὰ ἐρχηται τις εἰς τὸν ναῦν του, ἔντροπή Ν. Δ. τὸ πρὸς τι στρέφειν, συλλογίζεσθαι, προσοχή, φροντίς· -ἔχειν τινός Σοφ. Οἰ. Κ. 300, Πολυδ. 4, 52, 2, rudelactio.
Ἐν-τροπηματικές, 3· δεινός Ἀπολ. λεξ. Ὁμ. Ἐν-τροπία, ἡ· ἐντροπή Ἰπποκρ. «δόλια ἐντροπία» = πανοδῆγοι ἀτροπαί, βῆδιουργία καὶ δόλοι Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 245.
Ἐν-τροπίας, ὁ· τροπίας, ἐντετραμμένος, συγγὰ δι. γρ. ἀντι ἐντροπίας.
Ἐν-τροπικός, 3· αἰδήμων Ἡρώδ. ἐπιμ. σ. 28· ἑπὶ· -ως Γρ. Νυσ.
Ἐν-τροπον, τό· γυναικεῖον κόσμημα Πολυδ.
Ἐν-τροπόω· δένω τὴν κόπην μέσα εἰς τὸν τροπωτήρα Ἀγαθ. 5, 32.
Ἐν-τροφος, 2· ἐντός τινος θρεμμένος, ἐντετραμμένος· -βλή = εἰς τὸ δάσος Ἀπολ. Ρ. 1, 1117· -αἰγιαλῶν Ἀντιφιλ. 41 (9, 242)· μτφ. «παλαιῶν ἐντροφος ἡμέρα» Σοφ. Αἰ. 613, ἥρουν γέρον δ Σχολ. «πολυετής καὶ μόθω τοῦδ' ἐνέθλας ἐντροφον» = μὲ ἐραίφες εἰς τὴν ἀφλόγητα, Οἰ. Κ. 1364, ὁ Σχολ.

ἐνέφρευς· ὁ Σαλαμίνος ἐντροφος· τὸ θόρυ· μα τῆς Σαλαμ. Εὐρ. 1, Α. 288· πρὸλ. Ἀριστ. π. Δ. Λαερ. 5, 8, innutritus.
Ἐν-τροχάζω· ἐν κόκλῳ τρέχω Ἰππιατο.
Ἐν-τρογάω· τὰς σταφυλὰς εἰς τι τραγῶν εἰς τι Μοῖρ. ἐν λ. ἀρριχός, vindemia io.
Ἐν-τρογηφάνιον· ὁ δεῦτερος οἶνος· οὗτοι τραγηφάνιον κατὰ Πολυδ. λέγεται.
Ἐν-τρογας, 2· ὁ μὲ τρύγα, κατακάθισμα Ἰππιατο.
Ἐν-τρολλίζω, ἡ· ἐντρολλίζω· ἐμβόσσω, ψιθ· ρίζω εἰς τινά τι, τινί τι Ἀριστ. Θεσ. 341, inclamo.
Ἐν-τροφάω· εἰς τι τραφῶ, δεικνόμεναι· ἄσως· τὸς ἡ τραφῆλος, ἀπολ. Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 30· -ἡδοναίς Δ. Σικ. 19, 71· ἐν τινι Δ. Κάσ. 65, 20, εἰς τι εὐχαριστοῦμαι, τινί Ἡρώδ. 3, 5, 4· «κόμαι ἐντροφῶν ἀνέμοις» Ἀθην. 13, 608· εἰς τινα τὴν ἀκολασίαν μου ἐχγύνομαι, ἀφουδρίζω, ἐμπαίζω· ἐντροφῆς πεπωκότι· Εὐρ. Κυκλ. 588, Λουκ. μιθ. συν. 35. Παθ. μὲ μεταχειρίζονται σκωπτικῶς, ἀλαζ· νικῶς Πλουτ. Αὐσ. 6.
Ἐν-τροφωρε· ἐντροφῆς Δ. Χρυσ.
Ἐν-τροφήμα, τό· εἰς ὅτι τις ἐντροφῆ, τίς· πεταί Φίλων.
Ἐν-τροφής, 2· τραφῆλος, ἀδρός Μανθ. 4, 85, luxuriosus.
Ἐν-τροφῆσις, ἡ· τραφὴ Θεοδ. Προδρ. σ. 217.
Ἐν-τροφῶμαι· γίνομαι βέρος, ὀχληρὸς εἰς τινα, τινί Δ. Κάσ. 38, 46.
Ἐν-τρώγω· ἐντός τινος τρώγω, περιτρώγω, πρὸ πάντ. κατεσπευσμένως Ἀριστ. ἱππ. 51· καὶ ἄλλ. κωμ. εἰς τὸν ἀδρ. «κάρμ' ἐντρα» γέν· Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 2, 56 καὶ συγγὰ περὶ ἐπιδορπίων καὶ λιγνευμάτων, τινός Λουκ. μιθ. συν. 24, ὡς καὶ Πλουτ.
Ἐν-τυγχάνω· τυχαίως εὐρίσκω τινά, τὸν συναπαντῶ, εἰς τι περιπίπτω· «τοιοῦτοίς κακοῖς» Σοφ. Αἰ. 428· «μὴ φύλαξιν ἐντόχη» Εὐρ. Ρῆς. 570, Ἀριστ. νεφ. 689, Θουκ. 5, 5 καὶ συγγὰ ὡς καὶ οἱ ἐπειτα· συγγόντα περὶ ἀνθρώπων, πρὸ πάντ. μετὰ τινος ὁμιλῶ, μετ' αὐτοῦ συναναστρέφομαι, ὅτε ἡ ἔννοια τοῦ τυχαίου ὅπως διόλου ἐξαφανίζεται, ὁ Πλάτ. συγγὰ «κατ' ὅψιν ἐντυχεῖν τινι» = κατὰ πρόσωπον μετὰ τινος συναναστρέφομαι Πλουτ. Λουκ. 1· ἐντυχὸν ἐπεικὼς τοῖς πρεσβευταῖς· διαπραγματευθεῖς, Τιμολ. 10· Ἐτι δὲ περὶ συνομοσίας, Ρομ. 5 καὶ συγγὰ ἀπολ. «ὁ ἐν-τυχὸν» = ὁ τυχαίως εἰς τι ἐρχόμενος, ὁ πρῶτος τυχὸν Θουκ. 4, 132· ἔτι δὲ ἐν. 4, 40, Πλάτ. Ἀλκ. Β'. 144, κ. ἄλλ. Περὶ πραγμάτων, -διαγράμμασι, πολ. 7, 529· -λόγοις, 6, 498· -βελδίω = περιέχεται εἰς τὰς χεῖράς μου βιβλίον, συμμ. 177· ἐντ. 8· ἐν γένει ἀναγινώσκω Λουκ. Δημ. ἐγκ. 27, Πλουτ. καὶ ἄλλ. μετγ. συγγὰ Ἡρώδ. 1, 1, 4, 4, 12, 2· «οἱ ἐντυγχάνοντες» = οἱ ἀναγινώσκοντες Πολυδ. 1, 3, 10 κ. ἄλλ. «τάφρος ἐν-τυχον» = ἀπήνησαν τάφρους, ἐνίπτεον εἰς αὐτὰς Ξεν. Ἀν. 2, 3, 10· -λόφω, 4, 2, 10 καὶ συγγὰ «κτερανός, οἱ ἀν ἐντόχη» πίντων κραταί, ἀπομν. 4, 3, 14· ἔτι δὲ μετὰ παρακλήσεων πρὸς τινα στρέφομαι· ἐνέτοχ· βοή-

δαίν = παρεκάλεσε νά τόν βοηθήσουν Πλουτ. Ηομ. 55 καί συχνά. Ἐτι δὲ μετὰ τοῦ ὅπου, Ἄγρ. 25. ἔντευχθεὶς ὑπὲρ τινος = παρα-
ληθεῖς, Κέτ. πρ. 9. — περὶ τινος Πολυδ. 4, 76, 9. Ἐτι δὲ μετὰ γεν. «τὸν παρ' ἡμῶν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν» Σοφ. Φιλ. 1317, Ἡρ. 4, 140, Incido.
Ἐν-τυλίσσω, ἔντος τυλίσσω, ἔν ἱματίοις ἐντετυλίσχαι, νεφ. 983. «αὐτὴν ἐντυλίσ-
σα» Ἀριστ. κλ. 692, Μαθ. 27, 59.
Ἐν-τυλῶ, ἔντος τινος σκληρῶν, παράγω-
τῶν, κοιν. κάλους.
Ἐν-τύμβευσις, ἔνταφιασμός Ἀνδρ. Κρητ.
Ἐν-τυμβεύω, ἔντος τινος θάπτω, πρὸ πάντ.
μτρ. Φίλων serpio.
Ἐν-τύνω, καὶ ἐντύω συνήθ. μόν. ἐν παρ.τ.
μῆλ. ἐντυῶ, ἀορ. ἐντύνω (πρόβλ. ἐντεα)· πα-
ρασκευάζω, ἐτοιμάζω. — ἱπποῖς = τοὺς ἱπποὺς
ἐντύω ἱλ. ε, 720. «ἐντύνω» ἱπποὺς ἄρμα-
σιν» Εὐρ. Ἰππ. 1183. «ἐντύνω = τὴν κλίνην ἐ-
τοιμάζω Ὀδ. ψ, 289 «ὅπως τινί» = τὸ πο-
τήριον διὰ τινά παρασκευάζω, ἀναμειγνύω
ἔδ. καὶ οἶν. ἱλ. ι, 203. — ἀοιδῶν = τραγουδι-
ἀρχίζω Ὀδ. μ, 183. «ἐντύνωσαν ἑ αὐτὴν»
= ἀφ' οὗ εἶχε καλῶς κοσμήσει αὐτὴν ἱλ. ξ,
162. — Ζήτησαν = ἐξοπλίζω Πινδ. Π. 4, 184.
«ἐντυὶ οἱ ἄεθλον» Ἀπολ. ῥ. 1, 16. — ὁ-
πόσχεσιν = ὑπόσχεσιν ἐκπληρῶ, 7, 737. — λῆ-
χος, 3, 40, Μοσχ. 2, 16 καὶ ἄλλ. μτρ. «ἐ-
πει κρατερὴ μιν ἀνάγκη ἐντύει» = αὐτὸν πα-
ρορμᾷ Θεογν. 196, Πινδ. Ὀ. 3, 29. Ἐτι δὲ
μετ' ἀπαρ. «ἐντυεν γάρμου κραίνειν τε-
λευτάν», Π. 9, 68. Μῆσ. ἐξοπλίζομαι, ἐτοι-
μάζομαι «ὄφρα τάχιστα ἐντύνοισι» Ὀδ. ζ,
33 ὡς καὶ «ἐς χορὸν ἐντύνοσθε» Καλλ. Ἀ-
πολλ. 1, 8. Συνήθ. δι' ἐμαυτὸν παρασκευά-
ζω, φροντίζω, πρὸ πάντ. «-δαίτα, -δελπνον,
-ἀριστον Ὀδ. γ, 33, υ, 500, π, 2 καὶ συ-
χνά γεῦμα παρασκευάζω» — ἄρμενον = παρα-
σκευάζω τὰ ἀπαιτούμενα Ἥσ. ἔρ. 630. «ἐρ-
μῶν Ἀπολ. ῥ. 1, 1189. — ὁπόσχεσιν = τὴν
ὑπόσχεσιν μου ἐτελέω, 3, 510 καὶ συχνά.
Παθ' παρ' Ἀπολ. ῥ. 1, 235 «ὄσσαπερ ἐντύ-
νονται νῆες» = μετὰ τὰ ὅποια ἀρματῶνονται τὰ
πλοῖα, instrno.
Ἐντυός· κόσμος Ψυχ.
Ἐν-τυπᾶδία καὶ ἐντύπῃδιον· τῷ ἐπομ. Ἡ-
συχ. καὶ Σχολ. ἱλ. ψ, 163
Ἐν-τυπάς, ἐπῖρ. ἱλ. ω, 163 «ἐντοπάς ἐν
χλαίνῃ κεκαλυμμένος» = ἐκπλωμένος, χάρω
ῥιμμένος, ἢ κάλλιον τόσον σφικτὰ εἰς τὸν ἐ-
πενδύτην σκεπασμένος, ὥστε ἡ ὄλη τοῦ σώ-
ματος μορφή ἀπετυπωτο τρόπον τινὰ ἐν αὐ-
τῷ «ὥστε μόνον τῶν μελῶν τύπον φαίνε-
σθαι» Σχολ. «ὡς τετυπωσθαι τὸ ὅλον σῶμα»
Ἀπολλ. Ὀ. Ἀπολ. ῥ. 2, 861 τὰ μιμεῖται
ἐντ. ἐν λεχέσσι καλυφόμενος γοάσκειν» καὶ
δ Κ. Σμ. «ἐντ. ἐν κονίῃσι», 5, 528.
Ἐν-τυπος, 2. ἔντος τινος ἀποτυπωμένος,
ἐγκυγραμμένος Χρ. Σδ. — ἀργύριον Πολυδ.
3, 86, impressus.
Ἐν-τυπῶ, 2. ἔντος τινος ἀποτυπῶν, ἐγ-
χαράττω «τὴν αὐτοῦ μορφήν ἐντύπωσεν»
Πλουτ. Περικλ. 31 καὶ συχνά «εἰς τὰ νομί-

σματα ἐξήρδια ὁδο ἐντύπων» Δ. Κασ. 47,
25. Ἐτι δὲ περὶ ζωγραφικῆς Παλλὰδ. 93
(Πλαν. 282) «νόμισμα Πολυδ. 3, 86. Μῆσ.
εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν» «φασὶ τὸν Φειδῶνα
τὸ αὐτοῦ πρόσωπον ἐντυπώσασθαι» Ἀριστοτ.
κόσμ. 6 καὶ μτρ. imprimio.
Ἐν-τύπωμα, τό· τὸ ἐντυπῶν, ἐγκυγρα-
μῶν Φιλοστρ. βι. Ἀππολ. 2, 11 καὶ ἄλλ.
μτρ. sculptura.
Ἐν-τύπωσις, ἡ· τὸ ἐντυπῶν, ἐγκυγρα-
τεῖν Θεοφρ. καὶ μτρ. παρὰ Πολυδ. 2, 136
τὸ ἄρθρον τοῦ ὀμοῦ, ἡ ὁμοιοτύλη.
Ἐν-τυπώτης, ὁ· τυπογράφος ἢ χαλκο-
γράφος Ἀρσεν. ἐπιστ. impressor.
Ἐν-τύραννέομαι· ὑπὸ τύραννον ζῶ Εἰκ.
Ἄττ. 2, 14.
Ἐν-τύφος, 2. ὑπερήφανος Τατιαν. λογ.
Ἐν-τύφω· ἔντος τινος κάμνω νά ὑπεκαίε-
ται, νά καπνίζῃ Ἀριστ. σφ. 459. Παθ. ἔντος
τινος καπνίζω, κρυφακάτω μτρ.
Ἐν-τυχάλος· ἐντευκτικὴ Ψυχ.
Ἐν-τυχία, ἡ· ἐντευξίς, διάλογος Πλουτ.
π. δαιμ. Σωκρ. 13 κατηγορία Στοδ. ἀνθ. 13,
28, ἐκκλ. congressus.
Ἐν-τυχῖται, οἱ· αἰρετικοὶ τινες Κλ. Ἀλ.
στρωμ. 7, 17.
Ἐντυψίω· ἐντινάξω (Κρητικ.) Ψυχ.
Ἐντύω ἴδ' ἐντύνω.
Ἐντύω, οὗς· μία τῶν Γραιῶν Σχολ. Ἀπολ.
ῥ. ἄλλως Ἐνυώ.
Ἐνυάλιον, τό· ναὺς τοῦ Ἐνυαλίου Θεοῦ 4,
67, εἰκασ. ἀντὶ τοῦ τὸν Ἐνυάλιον ἐνὶ ἑρμει-
σάν· ἴδε τὸ ἔπομ.
Ἐνυάλιος (Ἐνυώ), ὁ· πολυτιμὸς, μάχιμος,
ἐπών. τοῦ Ἀρσίου ἱλ. ρ, 211. — ἰαχμὸς
Θεοκρ. 25, 279. — ἄνδρες Δ. Πέο. 97. — αὐταὶ
Ὀππ. κυν. 2, 58, ὡς καὶ «κλάδους = θέρμ-
δας τοῦ πολέμου Ἡλιδ. 1, 31. Συνήθ. οὗς.
= Ἀρσ. ἱλ. υ, 69, Ἥσ. Πινδ. Εἰς τὸν Σοφ.
ΑΥ. 179 τὸ ἐκλαμπάνουσιν ὡς ἰδιαίτ. θεότη-
τα, πρόβλ. ὄν. κύρ. Τὸ ἐνυάλιον, ὡς κραυγὴ
τῆς μάχης Πολυδ. 1, 163. «ὅτι δὲ ὁ ἐνυάλιος»
Ἡλιδ. 4, 17.
Ἐνυάλιος· θεὸς τοῦ πολέμου ἱλ. συχνά μετ'
τὸν Ἀρην συγχεόμενος ἢ ὡς ἱπποὶ αὐτοῦ
θεωρούμενος Ἥσ. ἀστ. 371. Διακρίνεται αὐ-
τοῦ ἐν Ἀριστ. εἰρ. 457, ἐνθα πρόβλ. Σχολ.
«τῷ Ἐνυαλίῳ ἀλαλάζειν», εἰς τὴν ἀρχὴν
τῆς μάχης Ξεν. Ἄν. 5, 2, 14. ἱπθ. πολυ-
τιμὸς, πρὸ πάντ. μτρ. π.
Ἐν-υβρίζω· φέρομαι πρὸς τινά ἀλαζονικῶς,
ὀδριστικῶς, τὸν κακομεταχειρίζομαι, τινά
τινι = μετὰ τι Σοφ. Φιλ. 342. καὶ ἀπὸλ.
Ἀριστ. θεα. 719. «ἐν τοῖς ἱεροῖς κακοῖς» Εὐρ.
ἱλ. 68. τινὶ Πολυδ. 10, 26, 3, συχνά καὶ
ἄλλ. μτρ. εἰς τινά Ἀγ. Τατ. 6, 12. «ὕβριν
πᾶσαν» κάμνω πᾶσαν ὕβριν Ἡρώδ. 1, 13, 11.
Παθ. μετὰ κακομεταχειρίζονται Ἀθην.
Ἐν-υβρίσῃ αλός· ὀδριστης Ὑ. Καλλισθ.
Ἐν-ύβρισμα, τό· ἀντικείμενον ἀλαζονικῆς,
ὀδριστηκῆς διαγωγῆς Πλουτ. ἡθ. 350.
Ἐν-υγραίνω· κάμνω ὑγρὸν Ἀλ. Τραλλ.
Ἐν-υγρό-βιος· εἰς ὑγρὰ μέρη ζῶν Ἐτ. Μ.
Ἐν-υγρο-θηρευτής, ὁ· εἰς ὑγρὰ μέρη

κυνηγῶν, ἀλιεύς Πλατ. νόμ. 7, 824.
 *Εν-υγρο-θηρικὸς, 3' ἀνέκων εἰς τὸ ὑγρὸν
 κυνήγιον, τὴν ἀλιείαν Πλατ. σοφ. 220.
 *Εν-υγρός, 2' ὑγρὸς· ἔτος Ἀριστοτ. Ζ. 1.
 6, 15'· καρπὸς Δ. Σικ. 12, 58 καὶ ἄλλ.
 μτγν. humidus
 *Ενυδρα' πόλις Σορίας Στράβ.
 *Εν-υδρίω' καθυγραίνω Ἑρωτιαν.
 *Εν-υδρία, ἡ πλησμονὴ ὑδάτων, δι. γρ.
 ἀντὶ εὐδρία.
 *Εν-υδρίας, ὁ ἄνεμος· ὁδὲλλα μετὰ βρο-
 χῆς Καλλ. ἀποσπ. 35.
 *Εν-υδρίος· ἐνυδρὸς Ἰαμβλ. καὶ ἄλλ. aquatilis.
 *Εν-υδρίς, 1ος, Ἡρ. 2, 72, ἡ ἐνυδρίς, ἰδός,
 ἡ βόδρα, ὅπως τις Ἀριστοτ. Ζ. 1, 8, 5.
 *Εν-υδρό-βις, 2' εἰς τὸ ὑδρὸς ζῶν· -χῆνες
 Φιλίπ. 10 (6, 231).
 *Εν-υδρὸς, 2' ὁ εἰς τὸ ὑδρὸς α'. ὕδατος
 πλήρης· -τεῦχος Αἰσχ. Ἀγ. 1099, περὶ τοῦ
 λαυτήρος· -νάματα, -λίμνη Εὐρ. Φοιν. 659,
 Ἴων 872'· -χωρίον = τόπος ἔχων πολὺ ὑδρὸς
 Ξεν. Κυρ. 3, 2, 11' τὸ ἐνυδρὸν = ἀφρονία
 ὕδατος Ἡρώδ. 6, 6, 5' β'. εἰς τὸ ὑδρὸς
 ζῶν· -Νύμφαι = νύμφαι τῶν ὑδάτων Σοφ.
 Φιλ. 1440' περὶ ζῶων Πλατ. σοφ. 220 καὶ
 συχνὰ εἰς τὸ ἐρηβολικὸν ἀντιπῆμι. πολιτ.
 264'· -δὴναξ Ἀριστ. βατρ. 234' ὁ ἐνυδρὸς =
 ἐνυδρίς, λέγει ὁ Βοιωτὸς Ἀλ. 880.
 *Εν-υδρόω' ἐνυδρὸν καθιστῶ· ἐνυδρῶθι =
 ὑδρωτικὸς ἐγένετο Πουχ.
 *Ενύει· ἐνδον Ἀἰώνες Πουχ. ἴσ. ἔνται.
 *Ενύετον, τό· ναὸς τῆς Ἑνυῶς, κ. τοῦ Ἀρεως.
 *Ενυεύς· βασιλεὺς Σκόρου Ἰλ.
 *Εν-υλίζω' καθαρίζω Πουχ.
 *Εν-υλος, 2' ὀλίκος μτγν. «τὰ πάθη λόγοι
 ἑνολοί εἰσιν» Ἀριστοτ. Ζ. 1, 1, 1, ἀντιθ.
 ἄλλος· ἐπὶρ. ἐνὸλως Ἰαμβλ.
 *Ενυλός· βασιλεὺς Βύβλου Ἀρρ.
 *Εν-υμενός· σπερμος, 2' ἔχων τὸ σπέρμα
 εἰς ἐνα ὑμένα Θεοφρ. 1. Φ. 8, 3, 4.
 *Εν-υπαρκτός, 2' ὑπαρκτός Δ. Ἀρεοπ.
 *Εν-υπαρξίς, ἡ ἐν τινι ὑπαρξίς Κλ. Ἀλ.
 *Εν-υπ-ἀρχω· ἐντὸς τινος ὑπάρχω Ἀριστοτ.
 Νικ. 10, 4, 8, φυσικ. 1, 4 καὶ μτγν. insum
 *Εν-υπατεύω· εἰς τι, κατὰ τι εἶμαι ὑπα-
 τος Πλουτ. ἡθ. 297.
 *Εν-υπνιάζω· ὄνειρεύομαι Ἀριστοτ. Ζ. 1.
 4, 10' συχνά. μέσ. Ἰπποκρ. Πλουτ. Βρουτ.
 24, ἀποθ. παθ. Ο'. somnio.
 *Εν-υπνιάσις, ἡ ὄνειρον Ἐπιφαν.
 *Εν-υπνίασμα, τό· τὸ ὄνειρον Θεοφρ. Βουλγ.
 *Εν-υπνίασμός, ὁ ἐνυπνίασμα Κύριλλ.
 *Εν-υπνίαστικὴ, ὁ ὄνειρευόμενος Γεν. 37, 18.
 *Εν-υπνιό-μαντις· βριζόμεναις, ἐνυπνιο-
 μάντις Πουχ.
 *Εν-υπνιον, τό· τὸ καθ' ὅπου ὕπνον ἐμφανιζόμε-
 νον, ὅφεις ὄνειρον, ἴδαγμα, φάντασμα ὄνει-
 ρου· «ὅτι οἱ μοι ἐνυπνιον ἤλθεν ὄνειρος»=θεῖον
 ὄνειρον μὲς ἤλθε καθ' ὅπου ὕπνον ὡς φάντασμα
 ὄνειρου Ὁδ. 5, 495, Ἰλ. 6, 56, ἐνθα τὸ ἐν-
 πνιον μόν. ἐπιρηματικ. δηλοῖ τὴν κατὰστα-
 σιν τοῦ κοιμωμένου ἀνθρώπου, ὄνειρος δ' εἶνε
 καθ' αὐτὸ τὸ ἐμφανισθὲν (ὡς καὶ κατ' ἐν-
 πνιον κατ' ἀντιθ. τοῦ ὑπαρ, Ἀρμ. 1, 11,

150' περὶ λ. Ἀριστ. σφ. 1218)· «ὅφεις ἐνυ-
 πνιον»=τὸ ὄφειον, τὸ εἰκόνισμα, φάντασμα, τὸ
 ὅπου πιστεύει τις ὅτι βλέπει καθ' ὅπου ὕπνον Ἡρ.
 5, 55'· «ὅφεις ἐμφανὴς ἐνυπνίου» Αἰσχ. Πέρσ.
 510'· «ἐνυπνίῳ πιδέσθαι» Πινδ. Ὀ. 13, 76'
 «τεκμαίρομαι ἐκ τινος ἐνυπνίου» Πλατ. Κριτ.
 44' «τὸ ἐνυπνιον ἀποτελέσται»=τὸ ἐνυπνιον
 ἐξεπληρώθη, ἐβγήκε, ἐξεδηάληνε, πολ. 4.
 443'· «ἐνυπνιον ἰδεῖν», πολιτ. 290' ἐκ τούτων
 δὲ τῶν χωρίων ἐξάγεται ὅτι δὲν τηρεῖται ἡ
 διάκρισις ἢν ὀρίζει ὁ Ἀρτεμιδ. 1, 1 ὅτι ὄνει-
 ρος μὲν εἶνε τὸ προαγγέλλον τὸ μέλλον ὄνει-
 ρον, τὸ δὲ ἐνυπνιον ἀνήκει ἀπλῶς εἰς τὸ πα-
 ρόν. Ἀμφίβολον εἶνε τὸ «ὅτι τὰ ἐνυπνια ἐν Ἀν-
 κίῳ γεγραμμένα» Ξεν. Ἀν. 7, 8, 1' μεταδλη-
 τέον δὲ πιθανώτερος ἐνὸς πᾶσι ἡ ἐνὸς ἰατρ. insomni-
 um.
 *Εν-υπνίος· ὁ καθ' ὅπου ὕπνον, εἰς τὸ ὄνειρον ἱε-
 ρανιζόμενος· φαντάσματα Αἰσχ. Ἐπτ. 692'
 «ἐνυπνίος ἦλθε» Ἀρτεμιδ. 2 (7, 124). Ὁ
 παλαιὸς ἐξηγ. τὸ δημηρικὸν ἐνυπνιον διὰ τοῦ
 ἐνυπνίου, insomni-
 um.
 *Εν-υπνι-ὠδης, 2' ὁμοίως μὲ ὄνειρον Στράβ.
 15, 713' ὅθ. μηδαμινὸς Πλουτ. καὶ ἄλλ.
 μτγν. insomni-
 osus.
 *Εν-υπνός, 2' ἐνυπνίος, φάντασμα, ποιη-
 τ. παρὰ Πλουτ. π. δεισιδ. 3, somnialis.
 *Εν-υπνώω, ἡ ἐνυπνιῶ· εἰς τι κοιμώμαι
 ἀντὶ λ. Νικ. Θρη. 546, indormio.
 *Εν-υπό-γράφος, 2' ἐν τινι ὑπογράφω
 μένος μτγν.
 *Εν-υπα-γράφω· ἐν τινι ὑπογράφω Ἀνακ-
 ρ. Χρυσ.
 *Εν-υπο-δύομαι (ἴδε δύο)· ἐντὸς τινος
 πηγαίνω· «λόγοις βλαπτικωτάτοις»=εἰς αὐ-
 τὸς βασίζεται Σ. Ἐμπ. κ. β. 49.
 *Εν-υπό-θηκος, 2' ὁ μετὰ ὑποθήκης λαμ-
 βανόμενος Μιχ. Ψελλ.
 *Εν-υπό-καίμαι· εἰς τι, κατὰ τι καίμαι βέ-
 σις Στοδ. ἀνθ. 10, 18.
 *Εν-υπό-κρίτος, 2' ὑποστιγμὴ κόμμα· ἐπὶ
 τὸ τέλος τοῦ προτέρου κώλου Σχολ. Διον.
 ἐν Β. Ἀν. σ. 758, 16.
 *Εν-υπό-ληπτός, 2' ὁ ἐν ὑπολήψει Καλ-
 λινικ. 61. Ὑπατ.
 *Εν-υπό-μυχεῖω· ἐν τοῖς μυχοῖς κρύ-
 πτω Ψ. Χρυσ.
 *Εν-υπό-σαπρος, ὁ κᾶπως σαπρὸς, σα-
 πημένος Ἰπποκρ.
 *Εν-υπο-στατικὸς, 3' ὁ ὑπόστασις ἔχων
 Ἐπιφαν.
 *Εν-υπό-στατος, 2' ἐντὸς τινος ὑφιστάμε-
 νος, ἐντὸς τινος ὑπάρχων Δαμασκην.
 *Εν-υπό-τακτός, 2' ἐπειθείης, ὑπήκοος
 Ἀντισφ. Πανδέκτ.
 *Εν-υπο-φαίνω· ἐμφαίνω, φανερώω μτγν.
 *Εν-υπτιάζω· ἐπὶ τινος πρὸς τὰ ὀπίσω
 κλίνω· «ἐαυτὸν τῇ γῇ»=ἐπὶ τῆς γῆς ἀνά-
 σκελα πλαγιάζω Φιλοστρ. εἰκόν. 2, 16.
 *Εν-υφαίνω· ὑφαίνω μέσα, ἐμπλέκω. Παθ.
 Ἡρ. 3, 47 καὶ μτγν. Πλουτ. Δημ. 11, intexto.
 *Εν-υφαντός, 2' ἐντὸς ὑφασμένος Θεοφρ.
 15, 82, intextus.
 *Εν-ύφασμα, τό· τὸ ἐνυφανθὲν Δ. Σικ. 17,
 70, intextum.

Εν-υφή, ἡ ἐνυφὴ ἑσφαλ.
 Εν-υφίζω· ἐν τινι ἐνυφίζωμαι, κάθημαι Γεωπ.
 Εν-υφ-ίστημι· ἐντός τινος σταίνω, ὀλίγω.
 Μέσ. καὶ ἀμτῶ. χρόν. τοῦ ἐνερ. ἐντός τινος
 στήνω, ἐντός τινος εἶμαι· ἐνυφίστης Μ. Ἀντ.
 4, 14 καὶ ἄλλ. μτγν. ἐτι δὲ -τόν πόλεμον =
 ἐφίσταμαι ἰούσ.
 Εν-υφ, οὐς, ἡ ἢ θεὰ τοῦ πολέμου, σύντρο-
 φος τοῦ Ἀρείως. Ἐνυετον, τό = ναὸς αὐτῆς
 Δ. Κασ. Παρ. Ὑσ. 273, μία τῶν Γραιῶν.
 Θεὰ εἰς τὰ Κόμματα τῆς Καππαδοκίας Στραβ.
 12, 2, 535 πρὸς τὴν Ἀρτεμιν παραβαλλομένη.
 Εν-υφ-ειον, τό· ἐνώτιον Ἐπιγρ. Ἰναυρίσ.
 Εν-υφός, 2· ἄδων, ψάλλον· φωνὴ Νικομ.
 ἄρμον. 1, σ. 3.
 Εν-υφ-υός, 2· ἀλγεινός, δυσχερὴς Ἀνδρ.
 Κρητ. ἐπρ. -νος Ἀπολλιν. Κατ.
 Εν-υφ-έω· ἐντός ὧδω, σπρώχνω· «τοὺς γε
 πλ-μυρίς μυγᾶτη ἐνώσεε τάχιστα ἡόνι» =
 κρηφὴν εἰς τὴν ἀκτὴν Ἀπολ. Ῥ. 4, 1243·
 «ἐνώσαν ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἱπποὺς εἰς τὰ
 ὄπλα» Πλουτ. Λουκούλ. 28.
 Εν-ωμος, 2· κᾶπως ὧμός, τραχὺς· -καρ-
 πός Διοσκ. Ἰπποκρ. -κρίας Ἀρχεστρ. π. Ἀ-
 θην. 9, 399.
 Εν-ωμοτ-άρχη, δ· τῷ ἐπομ. Θουκ. 5,
 66, ἔν. Ἀν. 3, 4, 22.
 Εν-ωμότ-αρχος, δ· ἀρχηγὸς ἐνωμοτίας
 ἔν. Λακ. 11, 4, δ. γρ.
 Εν-ωμοτία, ἡ ὁμιλός (κυρ. ἐνωμότων ἴδε
 τοῦτό), ὠρμισμένον πολεμιστῶν, πρὸ πάντ.
 παρὰ Σπαρτιάταις ὑποδιαίρεσις τοῦ στρατοῦ,
 Ἡρ. 1, 65 κ. ἄλλ. τῶν ὁποίων 4 μὲν πεντη-
 κοστῶν, 16 δὲ λόχων ἀποτελοῦσι Θουκ. 5,
 68, ἐνθα ὁμοῦ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνδρῶν
 μίας ἐνωμοτίας οὐδὲν ὁρισμένον λέγεται ἢ
 ὅτι κατὰ μέτωπον μὲν εἶχε τέσσαρας ἀνδρας,
 κατὰ βάθος δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὀκτώ, ἤτοι 32
 ἀνδρας ἔν. Ἑλλ. 6, 4, 12 τρεῖς ἀνδρες κατὰ
 μέτωπον, δώδεκα δὲ κατὰ βάθος, λοιπὸν 36
 ἀνδρες κατὰ Σουιδαν μόν. 25 ἀνδρες, οὕτω καὶ
 π. ἔν. Ἀν. 3, 4, 21, ἐνθα εἰς τὸν ἐξ ἀνδρῶν
 λόχον καταριθμοῦνται 2 πεντηκοστὴς καὶ 4
 ἐνωμοτίαι· πρὸλ. ἔν. Λακ. 11, 4. Τὴν ἐ-
 νωμοτίαν ταύτην παρετήρησε καὶ δ' Ἀρρ. τα-
 κτ. 20. Εἰς τὰ Βασσα. Ἀν. 1, 173 παρεισά-
 γεται τὸ ἐνωμοτίας ὁ = ἡμιλοχίτης.
 Εν-ωμοτίας, δ· ἴδ' ἐνωμοτία.
 Εν-ωμοτος, 2· ὠρισμένος, δι' ὅρκου ὁπο-
 χρεωμένος ἄρ. λεξ. «ἐνογος τοῖς ὅρκοις, ὁρ-
 κων, οἷαν ἢν ἐνωμοτος» Σοφ. Αἴ. 1092, δι.
 γρ. ἐνωμοτος· -θεός = ὅστις ἔχει ὁμοῦσι εἰς
 τοὺς θεοὺς Εὐρ. Μῆδ. 737· συνομόσας, συν-
 ωμότης Πλουτ. Σεργίωρ. 26, ἀντιθ. ἀνώμο-
 τος· ἐπρ. ἐνωμοτίας = μεθ' ὅρκου· -ξ φ η
 Πλουτ. Καίσ. 47. juratus.
 Εν-ών α, ὄμωρ. λεξ. εὐρεθ. ἐν ἐπιγρ. Μουσει.
 Σπάρτης ἐκ τοῦ ἐν καὶ ὦν = ἐγκτήσις, δικαί-
 ωμα ἀγοράς.
 Εν-ωπαδίζω· τῷ ἐπομ. α-ἐκφατο μῦθον Ἀ-
 πολ. Ῥ. 4, 430. -ίζεν, 4, 1415.
 Εν-ωπαδίζω· κατὰ πρόσωπον, πρὸ τῶν
 ὀφθαλμῶν, ὁρατός· «μιν εἰσέδεικνεν» Ὁδ. ψ,
 94, δι. γρ. ἐνωπιδίως = ἐναργῶς Σχολ.

Εν-ωπαδόν· τῷ ἄνωτ. Κ. Σμ. 2, 81.
 Εν-ωπή, ἡ (ὦψ)· ἡ ὄψις, τὸ πρόσωπον ὁ
 Ὀμ. μόν. ἐνωπή, ἐπρ. «-καχὸν βέλεια» =
 ἀπροκαλύπτως φανερά Ἰλ. ε, 374· «ἐνωπῆς
 γλήνεα» Νικ. Θηρ. 9, 227.
 Εν-ώπις, τὰ 1) οἱ ἐσωτερικοὶ τοῖχοι τοῦ
 προδωματίου ἢ προπυλαίου εἰς ἀμφοτέρω τὰ
 μέρη τῆς εἰσόδου (πρὸλ. προνώπια), εἴτινα
 κατὰ πρῶτον παρίσταντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
 τοῦ εἰσερχομένου· ἐνταῦθα δ' ἐτοποθετοῦντο αἱ
 ἀμαξαί Ἰλ. 6, 435, Ὁδ. δ, 42 καὶ ἐκτεμνόντο
 λαφυραγωγῆθέντα ὄπλα, παμφανέντα δὲ ἐλέ-
 γοντο, Ἰλ. ν, 261, οἱ τοῖχοι διότι ἐκαλύπτον-
 το μετ' ἐσπῶν γούφον Ὁδ. χ, 121 καὶ ἄλλα-
 χού Ἡσυχ. «τὰ καταντικρὺ τοῦ πυλῶνος φαί-
 νόμενα μέρη, ἃ καὶ διεκδύμουν ἐνεκα τῶν
 παριόντων» 2) ἡ ὄψις, τὸ βλέμμα· «Διὸς
 κόρα (ἡ Ἀθηνᾶ) ἐχούσα σέμν' ἐνώπῃ ἀσφα-
 λές» Διοχ. ἐκ. 138.
 Εν-ωπιδίως, δι. γρ. ἀντὶ ἐνωπαδίας.
 Εν-ώπιον· ἴδ' ἐνώπιος.
 Εν-ώπιος, 2· ὁ κατὰ πρόσωπον, ὁρατός, πα-
 ρών· «ὕμιν ἐνώπιος εἵπα» Θουκρ. 22, 152,
 Ὁ. Συνηθ. ἐνώπιον, ἐπιρηματ. μετὰ γεν.
 ἐπὶ παρουσίᾳ, ἐμπροσθεν, ἐνώπιον Ν. Δ. καὶ
 ἄλλ. μτγν. -ἐνωπίως· ἐμπροσθεν ἄρ. λεξ.
 Εν-ωπίς, ἴδως, ἡ· θεράπεινα Ἑτ. Μ.
 Εν-ωπίως ἴδ' ἐνώπιος.
 Εν-ωπίς· ἐμφανὲς Ἡσυχ.
 Εν-ωραίζομαι· κάμνω εἰς τινὰ τὸν ὥρατον,
 ἐγκαλλωπίζομαι· -τινὶ Λουκ. ἔρωτ. 9, Χρυσ.
 Εν-ωράισμα, τό· ἐγκαλλώπισμα Παρφυρ.
 Εν-ωρος, 2· εἰς τὸν κατάλληλον καιρὸν, εἰς
 τὴν ἀκμὴν τοῦ καιροῦ, ἀντιθ. τῷ ἄωρος, ἐξηγ.
 ἀκματος μτγν. τὸν ἀνώμαλ. πυγρ. Ἰωρδιστι-
 ρος Φυλαρχ. π. Ἀθην. 4, 142.
 Εν-ωσις, ἡ ἡ ἑνωσις Ἀρχυτ. π. Στοδ. ἐκλ.
 Φυσ. 1, 43, Μ. Ἀντ. 6, 38, unio.
 Εν-ωσία· ἀμύλεια Ἡσυχ.
 Εν-ωτίζομαι (οὐς)· ἀκοῶμαι, μανθάνω Ὁ.
 Ν. Δ. audio.
 Εν-ωτικός, 3· ἐνώτων μτγν. Πλουτ. ἡθ. σ.
 428· ἐπρ. -ως, unilivus.
 Εν-ώτιον, τό· σκουλερίκι, συνηθ. ἐν τῷ
 πλ. Διοχ. π. Πολυδ. 10, 175, Δ. Λαερ. 3,
 42· ἴδ' ἐνώδιον.
 Εν-ώτιος· ὁ εἰς τὰ ἐνώτια ἀνήκων· ἐνώ-
 τιος κόσμος Ἰρ. Νυσ. τ. 1, σ. 203.
 Εν-ώτιος, ἡ· ἀκρόποις ἔιν. πρῶτος Σουδ.
 Εν-ωτο-καίτης, ὁ, ἡ ἐν-ωτοχοίτης· ὁ μὴ
 τῶσον μακρὰ ὡτα, ὥστε δύναται τις νὰ πλα-
 γιάσῃ καὶ κοιμηθῇ ἐπ' αὐτῶν Στραβ. 2, σ.
 70, 15, 701.
 Εν-ωχρός, 2· κᾶπως ὠχρὸς Ἀριστοτ.
 μορ. Ζ. 2, 3, 12.
 Εξ, πρὸθ. ἀντὶ ἐκ (ὁπερ ἴδε) πρὸ φωνῆς.
 Εξ οί, αἱ, τὰ, ἐκλ. ἐξ ἀπὸ Ὀμ. πανταχοῦ.
 Πρὸ τοῦ κ καὶ π τρέπεται συνηθ. εἰς ἐκ·
 συνηθ. δὲ ἐν τῇ συνθήσῃ παρὲμβάλλεται α,
 εὐκ· καὶ εἰς, Χίου ἐπιγρ.
 Εξ-α-βίβλος, 2· ὁ ἐξ ἐξ βιβλίων Ἑρῶτιαν·
 Εξ-α-βραχὺς, 2· συγκείμενος ἐξ ἐξ βρα-
 χυῶν συλλαβῶν Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 1245.
 Εξ-αγάλλω· διακορμῶ, μτγν.

- Ἐξ-ἄγανακτέω· πολὺ ἀγανακτῶ, πρὸς τινα ἴωσ. ἀρχ. 4, 2.
- Ἐξ-ἄγαστος· ἀθροισμαστος Κυρίλ.
- Ἐξ-ἄγγελος, ὁ ἑξαγγέλος, ἐκκλ. ποινίτις.
- Ἐξ-ἄγγελα· ἡ γνωστοποίησις, τὸ διαλαλεῖν ἔξω. Σοφ. 2, 4, 23, εἰς τὸ πλ. ποινίτις.
- Ἐξ-ἄγγελλω· ἐκτός ἀναγγέλλω, μηνύω, ὅτι γίνεται κατ' οἶκον· «ἔπει ἐξήλθεν, ἐξήγγειλε τοῖς φίλοις τὴν κρίσιν» Σεν. Ἀν. 1, 6, 5, καὶ ἄνευ τοῦ ὑποσημαινομένου, δημοσίᾳ ἀναγγέλλω Σοφ. Οἱ. Κ. 1395 ἔτι μέσ., Οἱ. τ. 148, Εὐρ. Ἡρακλ. 532, Ἥρ. 6, 10· «-τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποίμνια» Πλάτ. πολ. 2, 359· -ἐκείσε Σεν. Κυρ. 2, 4, 17· μετὰ μετχ. ἐξηγγέλω ὁ βασιλεὺς ἀθροίζων ναυτικόν, Ἀγασ. 1, 6· «ἐξηγγέλει προσιὸν τὸ σπράτευμα», Ἐλ. 7, 5, 10· πρὸ πάντ. καὶ ἔξω διαλαλῶ, προδίδω Ἰλ. ε, 390· πρὸλ. Σεν. Κυρ. 6, 1, 42· εἰς τοὺς πολλοὺς Πλούτ. Θέμ. 13, ὀνομάζω· «ἐξαγγελλόμεναι ὀνόμασι ποικίλοις» Τιμ. Λοκρ. 102.
- Ἐξ-ἄγγελμα, τὸ ἄγγελμα, ἐξαγγελος Εὐστ. ἔρ. σ. 230.
- Ἐξ-ἄγγελος, ὁ ἄγγελιαφόρος, ὅστις ἀναγγέλλει ἔξω τί γίνεται κατ' οἶκον, πρὸ πάντ. εἰς τὸ θέατρον, διηγούμενος, ὁ τὸ ἀποφθεῖν ὁ ποιητὴς νὰ παραστήσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν θεατῶν, ὅσον φόνον Σοφ. Οἱ. τ. πρὸλ. Σχολ. Εὐρ. Ἰππ. 778· Ἐν γέν. ἀγγελιαφόρος, ἀναγγέλλων τι Θουκ. 8, 51· «γίνεσθαι τίτις τινος» = εἰς τινὰ τι ἀναγγέλλω Πλάτ. νόμ. 12, 964 καὶ μετν.
- Ἐξ-ἄγγελλω· καθαρὸν ἄγγελόν τινα καθίσταω Ἰ. Χρυσ.
- Ἐξ-ἄγγελσις, ἡ ἑξαγγέλμα Μαξίμ. Σχολ. εἰς Δ. Ἀρεοπ.
- Ἐξ-ἄγγελεῖν· πρέπει νὰ ἐξαγγέλλῃ τις Ἀγαθαρχ. π. Φωτ.
- Ἐξ-ἄγγελτικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ ν' ἀναγγέλλῃ, πληροφορῇ, προδίδω Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 6, καὶ μετν. οὐνοποινίτις.
- Ἐξ-ἄγγελλος, 2· ὁ ἀγγελλόμενος ἔξω, προδοθεὶς Θουκ. 8, 13.
- Ἐξ-ἄγγιζω· ἐκ τοῦ ἀγγίσου (ἄγχος) κενώω Ἰπποκρ.
- Ἐξαγεύμενος· ἐξηγουμένος, ἀνώνυμ.
- Ἐξ-ἄγίζω (ἑξάγιον)· συγίζω τι μετν.
- Ἐξ-ἄγιον· ὡς ἀκάθαρτον ἀπομακρύνω-δύμωμιν Αἰσχ. Ἀγ. 627, expello.
- Ἐξ-ἄγινέω, ἰων. ἀντιῶ ἑξάγω Ἡρ. 6, 128.
- Ἐξ-ἄγιον, τὸ ἡ ζυγία, ζυγαριὰ, exagium.
- Ἐξ-ἄγιστος, 2· καταραμένος, ὁσκατάρτος, περὶ ἀνθρώπων Δημ. 25, 93· περὶ πραγμάτων -ἀμην Αἰσχ. 3, 113· -χρήματα Πλούτ. Ποπλ. 4· «ὁ ἑξάγιστος μηδὲ κινεῖται λόγι» = ὅσα πρέπη νὰ κρατῶνται μυστικά, εἶνε ἀμαρτία νὰ τὰ λέγῃ τις Σοφ. Οἱ. Κ. 1523· καὶ Πουχ. «πάντα τὰ ἱερὰ καὶ ἀφωσιμμένα, ἃ οὐχ οἷόν τε ἐκκομίζεσθαι».
- Ἐξ-ἄγιστρεῖω· με ἀγίστριον ἑξάγω.
- Ἐξ-ἄγκυλός· βάλλω εἰς τὸ ἀκόντιον ἱμάντα, καὶ μέσ. εἰς τὸν ἱμάντα πιάνω Σχολ. Νικ. θηρ. 170, Πολυδ. 5, 56.
- Ἐξ-ἄγκυρός· ἐκ τῶν στρυγγῶν ὀφώνω·
- «ἑξαγκυρῶσαι» ὕμνον ἐκτροφῶσαι Πουχ.
- Ἐξ-ἄγκωνίζω 1) τοὺς ἀγκῶνας ἀνώνω καὶ οὕτως ἀντιτάττωμαι Ἀριστ. ἐκκλ. 259.
- 2) τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς ῥάχιδος δύνω Δ. Σχ. 13, 27· ἔτι δὲ μετ. «ἑξηγκωνισμένος τὸν λογισμὸν» μετ' ἑλευθερος, μετ' ὁρῶς Φίλων.
- Ἐξ-ἄγκυμ· πρὸς τὴν ἑξω θραύω, ὁρῶν ἐκβάλλω· «ἑξ' αὐγὴν» ἑξέω Ἰλ. ε, 161· ἑξαγεῖσα Ἀπολ. Ρ. 4, 1686, ἀδραμφο.
- Ἐξ-ἄγκυδ· ἑξάγωντι ὅπου Σιλλοῦων Παρφυλ. ἐπιγρ.
- Ἐξ-ἄγοράζω· ἀγοράζω τι ὅλον, ἀγοράζω χονδρικῶς Πλούτ. Κράσ. 2· παρὰ τινος Πουχ. 3, 42, 2· ἑξαγοράζω, λυτρίωνται δι' ἀγῶν ῥᾶς Δ. Σικ. 36 1· ἔτι δὲ μέσ. Ν. Δ.
- Ἐξ-ἄγορασία, ἡ λύτρωσις, γλῶσσ.
- Ἐξ-ἄγορευσις, ἡ τὸ ἔξω διαλαλεῖν, λέγειν Δ. Ἀλ. ῥητ. 3, 14 καὶ μετν.
- Ἐξ-ἄγορευτής, ὁ ὁ διαλαλῶν ἔξω, προδίδω Πτολ.
- Ἐξ-ἄγορευτικός, 3· ὁ διαλαλῶν - τινὸς Λοκρ. ἀρχ. 36.
- Ἐξ-ἄγορεῖω· ἔξω λέγω, ἀναγγέλλω Ὁδ. λ. 234· πρὸ πάντ. ἔξω διαλαλῶ, προδίδω, πρὸς τινὰ τι Ἡρ. 9, 89 μετν. ἀπόρρητα Λοκρ. ἀλ. 33.
- Ἐξ-ἄγορία, ἡ ἑξαγορεύσις Πτολ.
- Ἐξα-γράμματος, 2· ὁ ἐξ ἑξ γραμμάτων Ἐπίταν.
- Ἐξ-ἄγραμμος, 2· ὁ ἔχων ἐξ γραμμάτων Πισχάλ. χρομ. σ. 706.
- Ἐξ-ἄγρευεν· ἑξάγειν, ἑξαίρειν Πουχ.
- Ἐξ-ἄγριαίνω· κάμνω ἄγριον, παροργίζω, πικραίνω - λόγοις ἀντιθ. τῷ κηλέω Πλάτ. Λυσ. 206 καὶ παθ. πολ. 1, 336. Συχνὰ παρὰ μετν. τινὰ πρὸς τινα Πλούτ. Δίων 7· καὶ παροξύνειν, Κασί. 19· «ἔτι δὲ ἀμτῶ. εἰμὶ ἀγρίωνος, ἐρεθισμένος Ἀπκ. Ἰλλυρ. 23.
- Ἐξ-ἄγρίω· κάμνω ἄγριον, κάμνω ν' ἀγρίω εὐση, ἐρημώω, περὶ χώρας Δ. Σικ. 20, 69 καὶ συχνά· «τόπος ἐξηγριωμένος» Αἰσχ. 1. 98· πρὸλ. Ἰσοκρ. 9, 67 μετ. παροργίζω, πικραίνω Ἡρ. 6, 123· πρὸλ. Εὐρ. Φοῖν. 876· «φυγῆς ἐξηγριωμένης ὑπὸ πόδων» Πλάτ. νόμ. 9, 870 καὶ συχνὰ μετν.
- Ἐξ-ἄγρίσις, ἡ ἑξαγρίσις, παροργισμός.
- Ἐξ-ἄγω 1) ἑξάγω, ὁδηγῶ ἔξω, ὁ ὅμ. παντοῦ περὶ ἐμφύων· -κούρη, ἐκ τῆς σκηρῆς Ἰλ. α, 337· «μάχης δ' ἐξήγαγε θούρον Ἀρηα», ε, 35· «Ἀργεὺς ἑξαγαγόντες», ν, 379 καὶ συχνά· ἔτι δὲ τὸν Εἰλεῖθινα ἑξάγαγε πρὸς φώσδε» τὸν ἐξήγαγεν εἰς τὸ φῶς, π, 168· ἔτι δὲ -ἐκ τινος Ὁδ. θ, 106. Οὕτως οἱ ἑφεῖς Σοφ. Οἱ. Κ. 830, Ἀριστ. βατρ. 352 καὶ ἔν τῷ παζ. -ἐπὶ θήραν = εἰς κυνήγιον ἑξάγω Σεν. Κυρ. 1, 4, 14· «τῆνδε τὴν ὁδὸν ἐξήγα» γέ με Σοφ. Οἱ. Κ. 98. Πρὸ πάντ. τὸν στρατὸν, τοὺς στρατιώτας ἐκ τοῦ στρατοπέδου ἑξάγω, κάμνω νὰ ἐφορμήσω Σεν. Κυρ. 1, 3, 30· «ἔτι δὲ παραλείπομ. τῆς αἰτ. πρὸς τὸ φανόνμ. ἀμτῶ. ἐφορμῶ» οἶον Ἰλ. η, 336· «τόμ» δον χεύομεν ἑξαγαγόντες» ὑπὸ τοῦ Εὐστ. ἑξηγ. ἀφ' ἐφορμήσωμεν ἐκ τοῦ στρατοπέδου πρὸλ. Σεν. Ἀν. 6, 4, 36. Ἐξάγω τινὰ, ὅπως τὸν φονεύσω Ἡρ. θ, 21, Σεν. Ἀν. 1, 6, 10·

«ταυτὸν τοῦ βίου» = ταυτὸν ἐκ τοῦ βίου ἐξ-
 ἄγω, αὐτοχειρίζομαι Πλουτ. δέκα βήτ. Ἰσοκ.
 α. 239 «ἐκ τοῦ ζην» Πολυδ. 40, 3, 5 κ. μετν.
 ἔτι δὲ ἄνευ ταύτης τῆς προσθήκης Πλουτ.
 Δημ. καὶ Ἀντ. 6. «νόσος αὐτοῦ ἐξήγαγεν»
 = τοῦς ἔκαμε νὰ ἀποθάνουν, Βρούτ. 47. «ἔτι
 δὲ περὶ ἀφύγων πραγμάτων» τὴν δὲδῶν στε-
 νωτέραν ποιήσας ἐξαγωγὴν ἔξω τὴν αἰμασι-
 ᾶν = ἀποσβέσας ἔξω τὸν φράκτην Δημ. 35,
 22. πρβλ. Θουκ. 1, 43 «μετῴων γὰρ ὁ περί-
 βολος πανταχῇ ἐξήχθη τῆς πόλεως». Περὶ ὕ-
 δατος ἀπάγω, ἀπογετεύω Ξεν. οἰκ. 20, 12.
 Παρ' ἱατροῖς ἐκβάλλω, π. χ. - ἔλινυθαι Δι-
 οσκ. ἔτι δὲ ἀπάγω, καθαρίζω με καθάρσιον
 Πλουτ. 2) ἔκτος τῆς χώρας ἄγω πρὸς πώλη-
 σιν «εἰς Κόρινθον ἐντεύθεν ἀνδράποδον ἐξή-
 γαγεν ἐκείθεν δὲ παιδοσκη δατῆς ἐξαγωγὴν
 ἀλλοτρεῖται» Λυσ. 13, 67. οὕτω δὲ καὶ περὶ
 ἀφύγων πραγμάτων «στὸν παρὰ τινος» Δημ.
 Λεπτ. 32. «πολλὰ τάλαντα ἐκ τῆς πόλεως»
 Θουκ. 6, 31. Ἀριστ. ἱππ. 278. «μήτε ἐξαγο-
 μένων χρημάτων, μήτε εἰσαγομένων» Πλατ.
 νόμ. 8, 847 καὶ ἄλλ. πρὸ πάντ. περὶ ἔμπο-
 ρικῶν πραγμάτων 3) παράγω, προσφέρω «οὐκ
 ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι» Σοφ. ἀ-
 ποσπ. 207. «δάκρυ τινὶ» ἀπὸ τινος δάκρυα
 ἀποσπῶ Εὐρ. ἱκ. 793 ἔτι δὲ μέσ. «μικρὰ ἄλλα
 πολλοὺς πόνους ἐξάγεται» = μικρὰ βραβεῖα
 διενεργουσι πρὸς μεγάλους κόπους Ξεν. ἱερ.
 9, 11. «γέλωτα ἐξάγεσθαι ἐκ τινος» = κάμνω
 τινὰ νὰ γελάσῃ, Κυρ. 2, 2, 15. Συγνά μετ-
 πρὸ πάντ. ἐν τῇ καθ. ἀφῆναι νὰ με παραπλαν-
 ῶσαι συνηθ. ὑπονοουμένου ψόγου, πέραν τῶν
 ἡρίων παρασπῶ «οὐδέ με οἶνος ἐξάγει» οἷστ.
 εἰπεῖν θεινὸν ἔπος περὶ σοῦ» Θεογν. 414. «ἐ-
 ρως τίς μ' ἐξάγει» Εὐρ. Ἰλκ. 1080. καὶ συ-
 γνά «ἐπ' οἶκτον» Ἰων 361 «ἐπὶ τὰ πονηρότε-
 ρα ἐξήγον τὸν ὄχλον» Θουκ. 6, 89. «ἐς κιν-
 δύνους, 3, 45. «ταῦτα ἐπὶ πλεόν ἐξήχθημεν
 εἰπεῖν» Πλατ. πολ. 7, 572. «ἐὰν ἐξαχθῶ τι
 λήγειν» Λισχιν. 1, 37, ὡς καὶ «ταῦτα μὲν
 ἐξήχθην ὀλοφύρασθαι» Λυσ. 2, 61. «ἐξάγο-
 μαί γάρ» (παρενθετικῶς) γίνεσθαι σφοδρὸς, πε-
 ριπίπτω εἰς πάθος Δειν. 1, 15. ἔτι δὲ μετν.
 «τὰ ἀναλώματα ἐπὶ πλεῖστον ἐξηγμένα» = ἐ-
 πηρεμημένα Δ. Κ. 43, 25, educo.
 Εξ-αγω-γεύς, ὁ ἐξάγων, ἀπάγων «ἐξ-
 αγωγεῖς, οἱ ἐξήγαγον τὰς φρουράς» Δ. Σικ.
 15, 58. Εἰς τὰς μελίσσας περὶ τῶν βασιλει-
 σῶν Ἀριστοτ. Ζ. 1, 9, 40, deductor.
 Εξ-αγωγὴ, ἡ τὸ ἐξάγειν, ἀπάγειν, π. χ.
 ἐν πλοτον ἐκ τῆς θαλάσσης Ἡρ. 4, 179. «τοὺς
 στρατιώτας Ξεν. ἱππαρχ. 4, 9. Πολυδ. 5,
 24, 4 καὶ συχνά. πρὸ πάντ. ἀπάγειν ἐκ τῆς
 χώρας» πωλεῖται τὰ τέκνα ἐπ' ἐξαγωγῇ» Ἡρ.
 3, 9, καὶ ἐν γίν. περὶ ἔμπορευμάτων, ἐξα-
 γομένων εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν» πρβλ. Δημ. 24,
 203. «τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ φησὶ μὲν ἐκ-
 δοῦναι, πῆρακε δὲ τῷ ἔργῳ» = περὶ τινος
 νυμφεύσαντος τὴν ἀδελφὴν του μετ' ἀλλοδα-
 πῶν καὶ ἐγθροῦ τῆς πόλεως «ἐξαγωγὴν δο-
 ναι» = δίδω ἀδείαν πρὸς ἐξαγωγὴν Ἰσοκ.
 17, 57, ὡς καὶ «ἐξαγωγὴν λαβεῖν» = κάμνω
 χρῆσιν τοιαύτης ἀδείας Δημ. 34, 30. «πολ-

λὴν ἐξαγωγὴν παρέχεσθαι» Πλατ. νόμ. 4,
 705 καὶ μετν. «οἷτου Πολυδ. 28, 2, 2. «σῶ-
 κων Πλουτ. Σολ. 24. Παρὰ Δημ. 44, 34 περὶ
 ἐκβολῆς ἐκ τῆς προσγενομένης κληρονομίας.
 Παρὰ Πλουτ. «αἱ κατὰ φύσιν ἐξαγωγαί» =
 αἱ κενώσεις. «ἔτι δὲ ἀμτθ. τὸ ἐξέρχεσθαι,
 πρὸ πάντ. ἐκ τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος μετν.
 καὶ ἐν γένει ἡ ἔξοδος «τῶν πορνῶν κα-
 κῶν» = τῶν πραγμάτων» Πολυδ. 2, 39 4, 4,
 51, 9. «ἐξαγωγὴν ποιέσθαι περὶ τῶν ἀμφι-
 σθητουμένων» = διαλύει τὰς ἐριδας, 9, 33, 11.
 Εξ-αγώγιμος, 2. α) ἐξάγων, ἀπάγων «αἱ
 ἐξ. τῶν ὁδῶν τάφροι» Δ. Ἀλ. 4, 44. 6)
 πρὸς τὸ ἐξάγειν Λυκοβργ. 26, πρὸ πάντ.
 περὶ ἔμπορευμάτων ἐξαγομένων Ἀριστοτ.
 οἰκ. 2, 1.

Εξ-αγώγιον, τό. ἐξαγωγή τοῦ οἴτου Ἰωδ.
 Εξ-αγωγίς, ἴδος, ἡ ὄχτος ἐξαγωγῆς καθ.
 Εξ-αγωγός, ὁ ὀπὴ πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ
 ὕδατος Τιμαρχ. π. Ἀθην. 11, 501, δι. γρ.
 Εξ-αγωνία ἴον, τό. τὸ ἐξ γωνίας ἔχον Ε-
 πιφαν.
 Εξ-αγωνίζομαι πρὸς τὰ ἔξω ἀγωνίζο-
 μαι Εὐρ. Ἡρ. μ. 155. «περὶ τινος Δ. Σικ. 13,
 73, dimico, contendo.
 Εξ-αγωνίζω ἀποτελεῖ ἐξάγωνον Πρόκλ.
 Εξ-αγωνικός, 3. τῷ ἐπομ. μετν. ἱππ.
 ἐξαγωνικῶς Κραμ. Ἀν.
 Εξ-αγωνισ, 2. ὁ ἐξ γωνισμῶν μετν.

Εξ-αγώνιος, 2. ὁ μὴ ἀνήκων εἰς τὸν ἄ-
 γῶνα, μὴ ἀνήκων εἰς τὸ πρᾶγμα Λισχ. ἰν Β.
 Ἀν. 260 ὁ Λουκ. ἐκείνη ἀπὸ μὴ ἐξαγῶνιαν μὴδὲ
 πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἦν, Τυμν. 19.
 Εξ-αγώνος, 2. ἐξαγῶνιος, μετν.
 Εξ-α-δακτολῆς, 3. 1) ὁ ἔχων 27 δα-
 κτύλων μέτρον Βούζ. 2) ἐξαδάκτυλος Ἡλιοδ.
 Εξ-α-δακτύλος, 2. ὁ 27 δακτύλων Ἰπ-
 ποκρ. Δ. Δαερ. 4, 34.
 Εξ-α-αρχος, ὁ ἀρχηγός ἐξ ἀνδρῶν Ξεν.
 Κυρ. 3, 3, 11.
 Εξ-α-δελφος, ὁ, καὶ ἐξ-αδελφῆ, ἡ τέκνον
 ἀδελφὸς ἢ ἀδελφῆς, αἱτ. ἀναψίδος Φρυγ. ἱκλ.
 306, patruelis.

Εξ-αδελφότης, ἡτος, ἡ βαθμὶς συγγε-
 νείας μεταξὺ παιδῶν δύο ἀδελφῶν ὕδωτ.
 Εξ-α-δια-φορέω θεωρῶ τι ὡς ἄλλως
 διόλου ἀδιαφορῶν Φιλ.
 Εξ-α-δια-φόρησις, ἡ τὸ ἀδιαφορεῖν Φιλ.
 Εξ-αδικός, 3. τὸν ἀριμόν ἐξ ἀφορῶν ἐθεο-
 λογ. ἀριθμ. σ. 41.

Εξ-αδῖος Δαπῆθης τις Ἰλ. Ἡσ.
 Εξ-α-δραχμοί, 2. ὁ 27 δραχμῶν - τιμὴ
 Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 6. ἀπωλεῖν ἐξαδράχμου
 ἀντὶ 27 δραχμῶν πωλῶ, 2, 7.

Εξ-αδρόω ἐξαδρόνω, γεωπ. 4, 8, 5.
 Εξ-αδρόνω, ἐπιτεταμ. τὸ ἀπλοῦν Ἰπποκρ.
 Εξ-α-δύνατέω, ἐπιτετ. τὸ ἀδυνατεῖν Ἀρι-
 στοτ. Ἰ. Ζ. 6, 21, Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 163,
 Πολυδ. 4, 58, 5 καὶ μετν. αἰσθανομένου τῶ
 σώματι διὰ τὴν ἀσθένειαν Πλουτ. Μαρ. 33.
 Εξ-αδω, ἄδω, ψάλλω αὐτοῦς κύκλους ὑπὸ
 λύπης ἐξάδωσι = ξεσπᾷσι, ξεθυμαίνουσι τὸ
 τραγοῦδι Πλατ. Φαίδ. 85, καὶ 3 δ Πολυδ.
 λέγει αἰχίσας τὸ κύκλινον, 31, 20, 1, ὁ μὲν ἄ.

λω, ἔγκωμιάζω. Εὐρ. Τρ. 472· δι' ἁσμάτων ἐκδιώκω, με γοητεύματα καταστρέφω Λουκ. Φιλοπ. 16 καὶ μετγν. exsanto.
 *Εξ-ἄεδρος, 2' ἔξ ἑδρας ἔχων Θεολογ. ἀριθμ.
 *Εξ-αείρω, ἰων. ἀντί ἐξάιρω.
 *Εξάερον, τό· τὸ αὐλίον, ὃ πρόδομος Ἰω. Μαλαλ.
 *Εξ-ἁερύω· 1) εἰς ἀέρα μεταβάλλω Λουκ. Περειρ. 30· ἐξαερούται Πλουτ. 19. Παθ. ἀνατρίζομαι, ἐξατρίζομαι Ἀριστοτ. 2) ἀερίζω, διαπνέω Ἰπποκρ.
 *Εξ-ἁέρω σις, ἰων. ἐξ-ἡέρ-, ἥ· ἡ ἐξάτμισις Ἀρεταί. σ. 130.
 *Εξ-ἄ-ετες, ἐπὶ. ἐπὶ ἔξ ἔτη Ὁδ. γ, 115.
 *Εξ-ἄ-ετηρος, 2' τῷ ἐπομ. Νον. Δ. 38, 13.
 *Εξ-ἄ-ετης, ἡ ἐξ-ἄ-ετης, 2' ὃ ἔξ ἑτῶν· -χρόνος Πλουτ. Πύρ. 26, sexennis.
 *Εξ-ἄ-ετία, ἡ· χρονικὸν διάστημα ἔξ ἑτῶν ἰώσ. Φίλων, sexennium.
 *Εξ-ἄ-ετις, ἰδὸς· θηλ. τοῦ προηγ. Θεοκρ. 14, 33.
 *Εξ-ἄ-μερος, 2' ὃ ἔξ ἡμερῶν· τὸ ἔξ = τὸ ἐξήμερον ἔργον τῆς δημιουργίας ἐκκλ.
 *Εξ-ἄ-όλγω· ἐκδιώκω, ἐκρυζώ Ἰπποκρ.
 *Εξ-ἄ-οερίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀθερίζω Εὐστ.
 *Εξ-ἄ-θερίσις, ἡ· τὸ ἀθερίζειν Εὐστ.
 *Εξ-ἄ-θεριστέον· δεῖ ἀθερίζειν Εὐστ.
 *Εξ-ἄ-θετέω· ἀπορρίπτω, δὲν παραδέχομαι Γεωρ. Παχυρ.
 *Εξ-ἄ-θλος, 2' ἀνίκανος πρὸς ἀγῶνα Λουκ. Λεξ. 12.
 *Εξ-ἄ-θρης· 1) Πέρσης, πατὴρ τοῦ Δαρείου Πλουτ. 2) Πάρθος τις Πολύβιαν.
 *Εξ-ἄ-θροίζομαι, μέσ. ζητῶ καὶ συναθροίζω Εὐρ. Φοιν. 1169, colligo.
 *Εξ-ἄ-ομέω· εἶμαι ὅπως διόλου ἄθυρος Πολύβ. 1, 17, 6, Πλουτ. Κικ. 6.
 *Εξ-ἄ-όωσις, ἡ· ἀθώωσις Ἀρέθας εἰς Ἀποκ.
 *Εξ-ἄ-ιάζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Εὐρ. Τρ. 108.
 *Εξ-ἄ-ιγειρόσμαι· γίνονται αἰγεῖρος Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 2, 21.
 *Εξ-ἄ-ιθερώ· εἰς αἰθέρα μεταβάλλω, παθ. Πλουτ. 70, 922.
 *Εξ-ἄ-ιθριάζω· ἐκθέτω εἰς τὸ ὑπαίθριον, ἀερίζω Ἰπποκρ. καὶ μετγν. ἔτι δὲ -οῖνον Ἀθην. 3, 124, sereno.
 *Εξ-ἄ-ιμάσσω· ὅλως διόλου αἱματώνω· -τῷ κέντρῳ τὸν ἵππον· Ξεν. Κυρ. 7, 1, 29, καὶ μετγν. μετγ. -τάς λύπας = πάλιν ἀναζαίνω, ἀνανεῶναι Δ. Ἀλ. 6, 81, valde cruento.
 *Εξ-ἄ-ιματίζω· ἀφῆνω εἰς τὰ ἔξω τὸ αἷμα Ἰππιατρ.
 *Εξ-ἄ-ιμάττω· εἰς αἷμα μεταβάλλω Ἀριστοτ. π. ζυγν. 3.
 *Εξ-ἄ-ιμάτωσις, ἡ· μεταβολὴ εἰς αἷμα Γαλην. ἔτι δὲ τραυματίσις μετγν.
 *Εξ-ἄ-ιματωτικός, 3' ἐπιθέσις πρὸς μεταβολὴν εἰς αἷμα Ἀλεξ. Ἀφρ. προβλ.
 *Εξ-ἄ-ιμος, 2' κενὸς αἵματος Ἰπποκρ. μετγν.
 *Εξ-ἄ-ίμων, 2' πλήρης αἵματος Πολύβ. 8, 79.
 *Εξ-ἄ-ινετος, 1) νικητὴς εἰς τὰ Ὀλύμπια, Αἰλ. 2) ἀρχων ἐν Ἀθῆναις ἀντὶ Ξεναίετος Δ. Σικ. 3) Ἀραγαντίνος, ὡς.
 *Εξ-ἄ-ίνυμαι· ἀραιρῶ, ἐκβάλλω· -θυμὸν = φονεῖω Ἰλ. ε, 155 καὶ συγνά· -δῶρα Ὁδ. ο,

206· «-νηδὺν νάρθηκος» Νικ. ἀλ. 272, excludi.
 *Εξ-ἄ-ιανέω· ἐξαντλῶ· «ἐξηονήθη», κατὰ τλήθη» Εἰ. Μ. καὶ Ζων.
 *Εξ-ἄ-ιππον, τό· μέ ἐξ ἵππου Σχολ. Δισχ. Περσ. 47.
 *Εξ-ἄ-ιρέσιμος, 2' ἐξαιρούμενος· -ἡμέρα Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 29, ἀντιθ. πρὸς τὰς ἐκβολίμους· ταύτας ἐξήρουν, ὅπως φέρονται ἐν συμφωνίαν πρὸς τὸν ὁρόμον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης τὸν ὁποιοισμὸν τοῦ χρόνου Κικ. Verr. 2, 52.
 *Εξ-ἄ-ιρεσις, ἡ· τὸ ἐξαιρεῖν, ἐκβάλλειν· -λίθου Ἡρ. 2, 141, 1' -τῶν ἱρώων = ἡ ἐξαγωγή τῶν ἐντοσθίων, 2, 88· προβλ. Ἀθην. 9, 381, ἔτι δὲ τὸ ἐξαχθέν, αὐτὰ τὰ ἐντόσθια, αὐθιχὰ Παρ' ἀρ. λεξ. ὃ τόπος τῆς ἐκφορτωσεως, ἡ ἀποθήκη τῶν ἐμπορευμάτων Ὑπερίδ. π. Παλ. 9, 34, Β. Ἀν. 252· «ἐξαιρέσεως δίκη» = δίκη πρὸς ἀπελευθέρωσιν δούλου γενομένου ἐλευθέρου ἀνδρὸς Ἀρποκρ. exemptio.
 *Εξ-ἄ-ιρέται ἀρπάγη Ἡουχ.
 *Εξ-ἄ-ιρετέος, 3' πρέπει νὰ ἐξαιρῇ τις Ξεν. Κυρ. 2, 23, 4, 5, 52.
 *Εξ-ἄ-ιρετικός, 3' ὃ τὴν δύναμιν τοῦ ἐξαιρεῖν ἔχων Δ. Ααρ. 10, 143.
 *Εξ-ἄ-ιρετος, 2' α) ἐξαιρέσις· «ἐξαιρέτων τινα ποιεῖσθαι» = ἐξαιρῶ τινα Θουκ. 3, 63, Πλατ. ἐπ. 2, 310· «τοῦτον μόνον Ἀθηναίων ἐξαιρέτων ἐστὶν καὶ ποιεῖν καὶ λέγειν, ὅτι ἂν βούληται» = κατ' ἐξαιρεσὶν δύνανται νὰ κάμνῃ πάν ὅ, τι θέλῃ Αυσ. 10, 3, Δημ. 40, 11· «χρόνον μηδένα ἐξαιρέτων ποιεῖσθαι τοῦ πόλεμου» = κανένας καιρὸν δὲν κάμνῃ διαλείψαι μα τοῦ πολέμου Δ. Ἀλ. 6, 50, Πρὸ πάντ. β) ἐκλεχθεὶς, ἐκλεκτός, ὁπνευοῦνται δὲ ἡ ἔννοια τοῦ ἀριστοῦ· «κοῦροι Ἰθάκης ἐξαιρέτοι» = ἐκ τῆς Ἰθάκης ἐκλεχθέντες· -γυναῖκες = ἐκλεχθεῖσαι Ἰλ. 6, 227· «πολλῶν χρημάτων ἐξαιρέτων ἄνθος» Αἰσχ. Ἀγ. 928, ὡς καὶ -δωρήμα, Εὐρ. 380. Συγνὰ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς ἔξ. -τιμαί Ἰσοκ. 4, 94· «πρώτους ἐξαιρέτα τὰ μένθ ἀποδοτέον» Πλατ. νόμ. 5, 738. Ἐπὶ δὲ πρὸς ὁρισμένον σκοπὸν ἐκλεχθεὶς καὶ ὁρισθεὶς· «χίλια τάλαντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήνεγκαν καὶ νόμῳ κατεκλείσσαν ἐξαιρέτα εἶναι τῷ δήμῳ· καὶ τριήρεις ἐκάτὼν ἐξαιρέτους ἐψηφισάμεθα εἶναι» = ἐμελλον νὰ ἐξαιρεθῶσιν ἐκ τῆς συνήθους υπηρεσίας καὶ νὰ φυλαχθῶσι πρὸς ἰδιαιτέρους τῆς πολιτείας σκοποὺς· προβλ. Θουκ. 2, 24· «στρατηγία ἐξ.» Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 39· ἐπὶ ἐξαιρέτως = κατὰ προτίμησιν Λουκ. καὶ ἄλλ. μετγν.
 *Εξ-ἄ-ιρετός, 3' δυνάμενος νὰ ἐξαιρεθῇ Ἡρ. 2, 121.
 *Εξ-ἄ-ιρέω (ἴδε αἰρέω, ἐξηρήσατο Ἀριστοτ. θεο. 760, ὡς καὶ ἐξαιρήσονται Ἀρισταίδ.)· ἔξω λαμβάνω· 1) τί ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ λαμβάνω, τί ἐκ τινος ἐκβάλλω· «λέβητος κέλε» Πινδ. Ὀλ. 1, 26, ἀντιθ. τῷ ἐντιθέναι Πλατ. Κρατ. 414, ὡς καὶ ἐπεμβάλλειν, 399 καὶ συγνὰ· -γράμματα, π. γ. «τὸ δέλτα τοῦ ἀνόματος», 413· ἔτι δὲ νοθεὶ ἐγὼ ἐκ τε τοῦ λέγειν καὶ τοῦ γράφειν ἐξαιρῶ, Θεαιτ. 162· «ὃ φοινίξ, ὅθεν ἐξαιρεθῇ ὁ ἐγκέφαλος» Ξεν.

Ἄν. 2, 5, 21. «οὐακαὶ ἐξηροῦμεν νεύς» Εὐρ. I. T. 1357. «ἐξελοσὶ» ὡς καρδίαν ἀλεχτόρων Ἀλκ. Εὐμ. 861. πρὸ πάντ. περὶ τῆς ἐξουσίας τῶν ἐντοσθίων τοῦ θόρακος. «καίλην, -νηδὺν» Ἦρ. 2, 40, 87. «τὰ ἱερὰ ἐξηρμύνα» Ξεν. Ἄν. 2, 1, 9. Μίσ. δι' ἑμαυτὸν, πρὸς χρῆσιν μου ἐκβάλλω τι. «φαρτίτης ἐξέλαιτο πικρὸν ὀστόν» Ἰλ. θ, 323. «οἰωνοί, οἵ τε τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο» = διὰ τοὺς ὁποίους οἱ χωρικοὶ ἐθγάλαν τὰ τέκνα Ὀδ. ζ, 218. «τὰ μεγάλα ἱστία» = καταδιδάζω, μαζώνω τὰ παντὰ Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 13. τὰ φορτία = τὰ φορτία τοῦ πλοίου ἐκ τοῦ πλοίου ἐκβάλλω καὶ εἰς τὴν γῆν θέτω, ἐφορτῶν. «τὰ ἀγώγιμα» Ἄν. 5, 1, 16. πρὸλ. Θουκ. 8, 90, Δημ. 56, 10. «ἐξαιρεῖται τὸν σίτον ἐν τῇ Ῥόδῳ καὶ ἐκεῖ ἀποδίδεται», καὶ αὐτοὶ 3 καὶ 35, 13, Λυκούργ. 18. «ἔτι δὲ παθ. κέρταρος ἐξαιρέμενος ἐν Αἰγύπτῳ» = ὅστις ἐκεῖ ἐφορτῶνται, εἰς τὴν Αἴγυπτον εἰσάγεται Ἦρ. 3, 6, 2) ἐν γέν. ἐκβάλλω, ἀπομακρύνω, ἀφαιρῶ «πατὴρ ἐξέλκον φθόν» Εὐρ. Φοιν. 991. «ἐξέλοιμεν ἀλλήλων τὴν ἀπιστίαν» = ἀπομακρύνωμεν τὴν δυσπιστίαν Ξεν. Ἄν. 2, 5, 21. «ὄρθως ἀν ἐξαιροῦμεν τοὺς ὀρήνους τῶν ὀνομασθῶν ἀνδρῶν, ὡς καὶ τοὺς ὀδύρμους» = ἡθλοῦμεν ἀφαιρῶν τοὺς ὀρήνους διὰ τοὺς ἀνδρας Πλάτ. πολ. 3, 387. «τὴν ἄγνοιαν, νόμ. 6, 771. «ἐνόντα ἔρωτα», συμκ. 186. «τάς ὁφείας, σοφ. 230. «ἀμαρτίας ἐξηρημένης», Χαρμ. 171. «φόνους πολιτῶν» Ἰσοκ. 2, 23. «λόγους τὰς διαφοράς», 12, 165. «ἔτι δὲ εἰς τὸ μέσ. «ἐξελέσθαι ὕμῶν τὴν διαβολὴν» Πλάτ. ἀπολ. 19. «τὴν βίον» Ἰσοκ. 2, 23. 347. «νεπὸς πατρός» = παῦς, Μήδ. 904. «ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τὸν νόον τούτων» Πλάτ. ἰων 534. «τοῦ μὲν φρένας ἐξέλιτο Ζεὺς» = ἀφῆρεσε τὸν νόον Ἰσοκ. 2, 89. Ἰλ. ρ, 470 καὶ συγνά. «ἔτι δὲ Γλαῦκῳ φρένας ἐξέλιτο Ζεὺς», ζ, 234. Οὗτω δ' ὀνομασμένους τῆς βιαιᾶς ἀφαιρέσεως, ἐν μέρει μὲν «ἐξελέσθαι τινὰ θυμόν», ο, 460. «ἔτι δ' ἐν τῇσ. «ἐκ θυμὸν ἐλέσθαι», λ, 381, ἐν μέρει δ' «ἐκ δόου ἐλέσθαι» Ὀδ. ζ, 140. καὶ «τί τινος ἐλέσθαι» Ἰλ. τ, 137. Ὀδ. λ, 201. Οὕτως ἀρκάζω Ἰλ. τ, 924. «μὴ ἔξῃ τὰ φίλτατα» Σοφ. Ἀλκ. 1199. «βία γυναικα τήνδ' σ' ἐξαιρήσεται» Εὐρ. Ἄλκ. 79. Ἀριστ. Εὐρ. 310. οὕτως «ἐξελέσθαι τοῦ πολέμου» Πολυδ. 1, 11, 11. «ἐκ τῶν κινδύνων = εἰς τὸ ψήφισμα, ἐκ τῶν κινδύνων ἀποσπᾷ Δημ. 18, 90. «οὐδὲ γὰρ τὸ γνῶναι καὶ δοκιμάσαι τὸ βέλτιστον ἐξελέσθαι δύναται» ἀν ὕμῶν οὐδὲ εἰς = δύναται, κἀνεῖς ἐξ ὕμῶν νὰ ἐκβάλῃ, ἀφαιρέσῃ Δημ. 24, 37. «βίας τὸν δίκαιον» Πλάτ. Ῥωμ. 6. «ἔτι δ' ἐν τῇ παθ. «ἐξαιρεθέντες τὸν Δημοκρήδην» = ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Δημοκρῆδης ἀπεσπάσθη Ἦρ. 3, 137. πρὸλ. Θουκ. 6, 24. «τὸ ἐπιθυμοῦν τοῦ πλοῦ οὐκ ἐξηρήθησαν» = ἐν ἀφῆρσιν ἀπ' αὐτῶν ἡ ἐπιθυμία. «ἐξαιρεθέντας δίκαιον ὑπὸ τοῦ διδασκάλου» = ἀπ' ὧν ὁ διδασκαλὸς ἀφῆρεται τὴν δίκαιαν, τὸν ἀπῆλαξεν αὐτῆς Πλάτ. Γοργ. 519. Σημειώσ. ἔβια πρὸ πάντ. α') «ἐξαιρεσθαί τινα εἰ

ἐλευθερίαν» Αὐστ. 23, 9. καὶ συγνὰ παρὰ ῥήτορ. πρὸς ἀ πρὸλ. Ἦρ. 3, 137. «ἄνδρα βασιλέα δραπέτην γινόμενον ἐξαιρέσθαι», κ. ἄλλ. Πολυδ. 1, 36, 5. β') κάρῳ ἐξαιρεσθῆναι, ἐξαιρῶ, ἔτι δὲ βάλλω κατὰ μέρος. «μητέρας ἐξελόντες» = ἐξαιρέσαντες τὰς μητέρας Ἦρ. 3, 150. «Σημίαν ἐξαιρὼ λόγους» = ἐξαιρῶ τὸν Σημ. Πλάτ. Φαιδρ. 242. «οἷαν ἐαυτὸν δαί ἀναίτιον ἐξαιρῇ», νόμ. 5, 726, καὶ μὲν. «ἐξελόντες τοὺς ἀντιπορίσας» = ἐκ τῆς κληρονομίας βάλλω κατὰ μέρος Δημ. 38, 8. «ἐξελεύμεθα τὴν οἰκίαν εἰς ἔκτισιν τοῦ προηκόου», 40, 56. «τὸ μέσον τούτων ἐξέλιπε» = τὸ ὑπερέσθη, 23, 36. γ.) μετὰ βίας ἐκβάλλω. «-τοὺς κατοικημένους» Ἦρ. 5, 16, καὶ συγνὰ. ἐξαιρῶ, ἐξαφανίζω, ταῦτα μὲν τοὺς κατοίκους, ὁ Ἦρ. συγνὰ, ταῦτα δὲ τὴν πόλιν, ἐκ θεμελίων καταστρέφω, 1, 103, 8, 111. «ἔτι δὲ -στρουθοῦς, -σφήκας, 1, 159, Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 12. Οὕτω. «πόλις Εὐρ. Τρ. 892. «-τοὺς Ἡρακλείους παῖδας», Ἦρ. μ. 39. «-ὀφθαλμοὺς Ἰσχυρῶν» Εὐρ. Ἰππ. 18. «φθίνοντα Λαίου θέσφατ' ἐξαιροῦσιν ἦδη» (ἀρ. λει. ἀφανίζουσιν) Σοφ. Οἰ. τ. 908. «οἰκίαν καὶ πόλιν κατ' ἄκρας ἐξαιρεῖν» Πλάτ. νόμ. 10, 909. «ἔτι δὲ πόλιν ἐξελίπει» = κυριεῖω, ἐκπορῶ Θουκ. 4, 69. «τὰ χωρία Δημ. 33, 115. 3) ἔκ τινος ἀριθμοῦ ἐξαιρῶ, ἐκλέγω, διαλέγω. «ἦν οἱ Ἀχαιοὶ ἐξέλεον» = ἦν οἱ Ἀχ. ἐξελέξαν δι' αὐτόν, ὥρισαν δι' αὐτὸν Ἰλ. λ, 625. ὡς καὶ «κούρη, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον», π, 56. καὶ εἰς τὸ μέσ. δι' ἑμαυτὸν ἐκλέγω, 1, 129. «ταῦτας ἐξελεῖσθ' αὐτῷ κτήμα καὶ θεοῖς κριτόν» Σοφ. Τρ. 244. «δύρου, Οἰ. Κ. 546. «ἐπειδὴν θεοῖς ἀκροβήν' ἐξέλεν» Εὐρ. Ῥησ. 450. «-τίμενος βασιλεῖ» Τρ. 4, 161. «γέρας, 2, 168. «-κλήρους τοῖς θεοῖς ἱεράς» Θουκ. 3, 50, Ξεν. Κυρ. 4, 5, 51. «εἰς καὶ ἀγορὰν ἐξηρησθαι θεῶν» Πλάτ. νόμ. 8, 848. «ἔτι δὲ -εἰς τὸν κόσμον», Ἄλκ. 1, 123. 60. ἐξαίρητος = καθαιρεμένος Ἦρ. 1, 148, ἐκίμο, Εξ - α ἰ ρ η σ ι ε, ἡ τὸ ἐξαιρεῖν, ἐκβάλλειν Πλάτ. ἦθ. 78.

Εξ - αἰρῶμαι γίνωμαι αἶσα, κοιν. ἥρα Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 7.

Εξ - αἶρω Εξ - αἶρω (ἦθ' αἶρω) 1) πρὸς τὸ ἔξω σηκώνω, ὑψιλὰ φέρω, ἄγω, ἀνυψώω καὶ ἀποκομίζω. «κορυφὴν ἐξάρας πόδα» Σοφ. Ἄντ. 224. «τίς σ' ἐξῆρεν οἰκόμεν στάλοισι», Οἰ. Κ. 359. «βάθρων ἐκ τῶνδ' μ' ἐξέραντες», 265. «ἐξαιρετὸν οὐράκα» Ἀριστ. Ἀχ. 1133. «ἀρπάζει μέσον καὶ ἐξάρας» = ἀφοῦ τὸν ἐσπᾶσεν ὑψηλὰ. «παῖς εἰς τὴν γῆν» Ἦρ. 9, 107. «-τὰς χεῖρας Πολυδ. 3, 62, 8. «-μνημῆς = κατασκευάζω Πανσ. 5, 21, 9, ὡς καὶ παθ. περὶ τείχους Ἦρ. 6, 133. μτφ. «ἡδοναίς ἐξαιρεῖ ἀμοχθὸν βίον» = διὰ τὸν ἡδονῶν ἐξουφύνει τὸν βίον Σοφ. Τρ. 146. «πρὸς ταῦτα μηδὲν δεῖν ἔξαραι μένος», Ἀλ. 1045, Σχολ. μὴ ὀργισθῆς. κάρῳ ἰσχυρόν. «οἰκίαν Ἦρ. 6, 126, μετὰ βίας ἐξουφύνω, ἐγκωμιάζω. «ἔξαραι μετ' ὄφου», 9, 76. πρὸλ. Ἀσυχ. ἐκ. 21. «ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαιρεῖν ἐαυτὸν» = διὰ ταῦτα ἐπαίρωμαι ὑψηλὰ Πλάτ. πολ. 6, 494.

ἔφαρθε ὑπὸ μεγαλαυχίας, νόμ. 4, 716' ἄνω τὸ πρᾶγμα ἔξαρσας = ποιήσας υπερβολικόν, μεγέθυνας Διογ. 2, 10' «τὰ γιγνόμενα ἐπὶ μετάν» Δ. Ἀλ. 8, 4' «θυμὸν εἰς ἀμπλακίην» = διερεθίζω, παρακινῶ Θεογ. 640' «εἰ γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ' ὅς' ἔξαιρει θανάτῳ» Εὐρ. Ἰππ. 322' «φρίνα πρὸς Δίδω λακτεῖν αὐλόν», Ἀλκ. 347' καὶ ὁμοίως «διπλὴν χάριν χορείας» = διπλασιάζω τὴν χάριν τοῦ χ. Ἀριστ. Θεο. 981' «θυμὸν τινος Δ. Σικ. 13, 92' 2) μέσ. δι' ἐμαυτὸν ἐκφέρω, ὡς λαίαν, κέρδος λαμβάνω» πολλὰ ὅς' ἂν οὐδέποτε ἐκ Τροίας ἔξηρατ' Ὀδυσσεύς Ὀδ. α, 39' - μι-σθούς, κ. 84' «ἀκρωτήριον Ἀυλίδος - ἔξαρτο ἔδνον» Πινδ. Ὀ. 9, 11, ὁ Σχολ. προσεκτή-σατο - ἄλλα Θεοκρ. 24, 10' ὠφένω ἔξω, ἀπάγω» «ὥς ἂν οὐ τοῖσδε αὐτὸν ἔξαιρων-ται» Πλατ. Πρωτ. 319. Παρὰ Σοφ. Τρ. 491' «νόσον ἔξαρούμεθα» = ἐπιτείνωμεν, ἐπαυξάνο-μεν τὴν ἀσθένειαν, δι. γρ. ὠφένωμαι «κονι-ροῦσθ' ἐξαιρούμενον» Πολυβ. 3, 65, 4' 3) παθ. διεγείρωμαι, πρὸ πάντ. ὑπὸ παθῶν καὶ πνευ-ματικῶν ἀνακινήσεων διερεθίζομαι» ἑλπίσι κενάτῃ ἔξηρετο Σοφ. Ἠλ. 1153, ὁ Σχολ. ἐμεγαλαυχέι, καὶ συχνὰ μετγ. ὡς καὶ -φύβω ὁ Φιλόστρ. ὅστις καὶ εἰς τὴν καθ' αὐτὸ σημ. «ἔξηρμένος τὰς γαίτας» = με ὠρρωμένης τὰς τρίχας λέγει' ἔφαρθε (ἀπολ.) = διαγερωθείς, ἐπαρθεῖς ὑπὸ υπερηφανείας, χαρᾶς, θάρρους Εὐρ. Ῥησ. 109' 4) ἀντὶ. ὠφένωμαι «τὰ δ' ἀδύνατον ἔξηρε πρὸς τὸν αἶρα» Ἀλεξ. Δ. Λαερ. 3, 28' «ἔξαραι καὶ πετθῆσαι» Δ. Σικ. 2, 50' «ἔξαραντες παντὶ τῷ στρατεύματι» = σηκω-θίντες, κινήσαντες, ἑφορμήσαντες μ' ὅλον τὸ στράτευμα Πολυβ. 2, 23, 4, Ὁ. offero, extollo.

* Ἐξ-αίσιος, 2, καὶ 3' ὁ ἐκτός τῆς τύχης ἢ τοῦ δέοντος α) ἀπρεπής, ἀδίκος ἀνόσιος» «οὐτε τινὰ ῥέξας ἔξαισιον» Ὀδ. δ, 690' αὐτὸ καὶ ἔξαισιος ἀρὴ Θετίδος* Ἰλ. ο, 598' 6) τὸ μέτριον υπερβαίνων, ἀσυνήθης, τεράστιος. -δεῖμα Αἰσχ. ἰκ. 514' -χειμῶν Πλατ. Τιμ. 22' -σαιμοί, 25' οὗτω δὲ καὶ περὶ θυελλῶν ἀσυνήθ. ἰσχυρῶν κ. τ. ὁμ. -ἄνεμος Ξεν. Ἑλ. 5, 4, 17' -ἄμβροι, οἰκ. 5, 18' -χειμῶνες Ἀριστοτ. χόσμ. 6' -βροντὴ Πολυβ. 18, 3, 7 καὶ ἄλλ. οἶον Δουκ. νεκρομ. 4' ἔτι δὲ -γέ-λωτες Πλατ. νόμ. 5, 732' -φυγὴ Ξεν. Ἑλ. 4, 3, 8' -βοή Δ. Σικ. 13, 99' «ἔξαισι τοῖς μεγέθεσι», 3, 29' -κῆτος Ἀντων. Δι. 6, 3' ἐπὶ. -ως Θεμιστ. λ. 25.

* Ἐξ-αῖσσι, ἀντ. -χέτω ἔξω, ἐμπρὸς πη-ρῶ, ὅρμῳ, ὁ Ὀμ. μόν. ἐν τμήσ. ἀπὸ δὲ μετ' ἔγχεος ἤλχθη Ἰλ. γ, 368' αἰχμητὴν οὖν ὁδοὺ δράκοντ. ἐκ τοῦ νεῶν Ἀριστ. πλ. 733, Πλουτ. Βρουτ. 15 καὶ ἄλλ. μόν. μετγ. τὸ ἔξω-πρὸ ὁρμήλων, ἢ σφοδρότης Πλουτ.

* Ἐξ-α-γαστώ κάμνω ὁλως διόλου ἀπάνης, ἐξαρνήζω α-πάν γένος Αἰσχ. Πρ. 671, deleo.

* Ἐξ-αῖστω 1) ἔξω, ὁπίσω ἑστῶς αἰσμ' ἔξῃ-ται πατρός = ὅστις παρὰ τοῦ πατρὸς γυ-ναῖκα μὴ ἔχῃ Σοφ. Τρ. 10, περὶ ἐπαύτου, Οἰ. Κ. 5, μετ' αἰσ. καὶ ἀπαρ. αἰμᾶς ἔγχεος κυρεῖται Σοφ. Οἰ. τ. 1235' πρὸ Εὐρ. Ῥησ.

175, τὴν παράδοσιν ἀπαιτῶ» «τοῖς θανάτῳ» ἦλθον ἔξαισιν πόλιν», ἰκ. 120' «ἔχεται τὸς ἔλληνας τοὺς ἐν τῇ ἡπείρῳ» Πλατ. Μεν. 245' «οὐκ ἴδιδον τοὺς Σκύθας ἔξαισιν» = τὸν ὁποίον τὴν παράδοσιν ἀπῆται Ἡρ. 1, 74, Ξεν. Ἀν. 6, 4, 11' πρὸ πάντ. περὶ δαδ-λων, τοὺς ὁποῖους ἀπαιτῇ τις πρὸς βάσανον» «τὰς θεραπεύσας τινὰ» Δημ. 46, 21, ὡς καὶ «ἔξῃσεν ἂν με τὸν παῖδα», 29, 17' πρὸ Εὐρ. Ἀντιφ. 6, 27' 2) μέσ. δι' ἐμαυτὸν ζῆτῶ ἀπαιτῶ Σοφ. Ἠλ. 646' «τῆνδε μ' ἔξαιτ' χάριν» = αὐτὴν τὴν χάριν ζῆτετε παρ' ἐμοῦ, Οἰ. Κ. 592' «ἦτοί τις ἔξελαιψεν ἢ ἔξητῆστο θεὸς τις» = θεὸς τις διὰ παρακλήσεων μετ' ἐμὸν φύλαξε, μὰς δέωσεν Αἰσχ. Ἀγ. 648' «τοῦτ' κάτω σθένοντας ἔξητῆσάν τῳ μόνον κυρῆσαι» = τὸ ἔξητῆσα παρ' αὐτὸν διὰ παρακλήσεων Εὐρ. Ἑκ. 40' «-πρόσχημά τινα» Ἡρ. 9, 87, τὴν παράδοσιν ἀπαιτῶ Λυσ. 2, 12' «ἐκ τῶν πόλεων ἔξητοῦντο ὁμάς», 12, 96' ζῆτῶ διὰ παρακλήσεων τὴν χάριν, συγγνώμην Ξεν. Ἀν. 1, 1, 3' «αὐτὸν ἔξαιτῆσται» Δημ. 21, 99' «οὐ ἔξαισινται τὰς γραφὰς τῶν παρανόμων» = διὰ παρακλήσεων ἀποτρέπει Αἰσχ. 3, 196' «ἔξητῆστο τὴν Ἀσπασίαν δεσθεῖς τὸν δικα-στόν» Πλουτ. Περικλ. 32, posco.

* Ἐξ-αῖτῆμα, τὸ αἶτμα Βοῦ.

* Ἐξ-αῖτης ἀφαιρῇς Σουδ. μόν.

* Ἐξ-αῖτησις, ἢ τὸ ἔξω αἵταιν α) ἡ αἵτησις τῆς παραδόσεως Δημ. 49, 55' 6) ἡ παρά-κλησις δι' ἀπόλυσιν, ὥρουν, 59, 117.

* Ἐξ-αῖτις-λογέω ζῆτῶ καὶ εἶδω τὸν λό-γον Δ. Λαερ. 10, 82.

* Ἐξ-αῖτις, 2' ἐκλεκτός, ἔξαιρτος» οἶνος Ἰλ. μ, 320' -ἔριται Ὀδ. β, 307' -ἐκατόμβαι, ε, 302 καὶ μετγ. π. -Μήδεια = ζήτησις ἀπιστίας Ἀπολ. Ῥ. 4, 1004.

* Ἐξ-αῖφνης, ἐπὶ. αἰφνιδίως, ἀπροσδοκή-τως Ἰλ. φ, 14, Πινδ. Ὀ. 9, 56, Αἰσχ. Πρ. 1079, ὁ Σοφ. συχνὰ «οὐ βῆδόν ἐστιν οὕτως ἔξαιφνης πεσθῆναι» Πλατ. Κρατ. 391' ἔτι δὲ μετὰ μετγ. «ὅν τι δόξειεν ἀκούσαντι ἔξαιφνης» = εὐθὺς καθὼς τὸ ἤκουσεν αὐτόθ, 396' «ἢ ἔξαιφνης φύσει», Παρμ. 156' 13' ἔξαιφνης. Ἐξ-αῖφνιδιος, 2 καὶ 3' αἰφνιδίος» -αἰφνη Πλατ. Κρατ. 414, καὶ μετγ. Στωκ. ἀνθ. 3, σ. 164' ἐπὶ. ἔξαιφνιδίου Γαλην.

* Ἐξ-αῖμω-ἄλωτιζω κάμνω αἰχμάλωτον Ἰω. Ἄρυσ.

* Ἐξ-ἀκανθίζω ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ τὰς ἀκάν-θας Θεοφρ. Ι. Φ. 3, 10, ἀνερωτῶ ἱκ. Ἀντ. 6, 6, εκπῖνω.

* Ἐξ-ἀκανθόσμαι γίνωμαι ἀκανθώδης, μετ' κέντρον Θεοφρ. Ι. Φ. 6, 4, 2.

* Ἐξ-ἀκέομαι (ἢ ἀκέομαι) τὸ ἐνερ. μόν. ὁ Πυθ. χρ. -ἐπη 66) θεραπεύω ἐντελῶς, διορ-θώνω» τὰ ἱμάτια Πλατ. Μεν. 91' κάμνω πάλιν καλῶν Ἰλ. ι, 507' -χόλον = πρᾶν, δ, 86' -δεργῇ Ὀδ. γ, 145 καὶ μετγ. οἶον Πλουτ. Πομπ. 49' ἔτι δὲ «-ὁδοῖς θεῶν» Λυκαρρ. 1180' ἐν γέν. βοηθῶ, ἐργουαί εἰς ἐπικουρίαν» τὰς ἰνδίας Ξεν. Κυρ. 3, 2, 22' -τὸ λείπον Δ. Ἀλ. 1, 89' -δίψος παύω Δ. Κασ. 60, 9, sauo.

γράφω Πλατ. πολ. β. 501' «ὅταν ἐξαλειφῇ τὸ εἶδωλον», Θεαιτ. 195' - ψήφισμα Ἀνδοκ. 1, 76 - νόμους Λυσ. 1, 48' καὶ τὸ ὄνομα ἐξ ἐνὸς καταλόγου» «ἐκ τοῦ καταλόγου» Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 51' ἐτι δὲ ἀνευ προσθήκ. Δημ. Αεστ. 3' «ἐξαλείπεται καὶ οὐ πρόσσετοι τῇ παραγραφῇ», 37, 34 (ἐξηλείφθαι εὐρηται Πλουτ. συμμ. 8, 7, 4) ἐν γέν. ἐξαλείφω, ἀφαιρῶ «τιμὰς μὴ ἔαλειφθῆναι ποτε» Αἰσχ. Ἐπτ. 15' «οὐδ' ἄποις δόμος ἐξαλειφθεῖ ποτ' ἄν» Εὐρ. 1, Τ. 698' - λόγος, ἀντίθ. τῷ ἐμμένειν Πλατ. Φαίδρ. 258' «ἡ Σπάρτης εὐδαιμονίη οὐκ ἐξηλείφεται» Πρ. 7, 220' «πολὺν ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ» Θουκ. 3, 57' - φήμην Σ' Ἑμπ. κ. μαθ. 3' σπαν. περὶ ἀνθρώπων Αἰσχ. Χο. 406, Εὐρ. Ἰπκ. 1241' ἐτι δὲ μέσ. «ἐξαλείφασθαι φρενός» «ἐκ τοῦ νοῦ» Εὐρ. Ικ. 590' «τὰς ἀπογραφὰς ἐξαλειψάμενος» «κατορθώσας νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ τιμῆς, ἐκτιμήσεις τῆς περιουσίας αὐτοῦ» Πλατ. νόμ. 8, 850, obliuio. Εξ - ἄ λ ε ι ψ ι ς, ἡ' τὸ ἐξαλείφειν, σβύνειν Θιμιστ. α. 94.
 Εξ - ἄ λ ῶ μ α ι· ἐντελῶς ἀποφύγω, ὑποχωρῶ, διαφεύγω, ὁ Ὀμ. μόν. «ἐκ τ' ἀλέοντο» Ἰλ. α. 586' «Διὸς νόον ἐξαλέσθαι» Πρ. 105, Ἀριστ. Ἰπκ. 1080, εἰς χρῆσμ. καὶ μτγν. π. οἶον Ἀπολ. Ρ. 2, 611' ἐξαλείονται Κ. Σμ. 2, 385, «ἐτι δὲ τινὸς Ἀπολ. Ρ. 2, 319. Εἰς τοῦτο ἀνῆκει ὁ δόρ. «μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσασμαι θεάς» Σοφ. Αἴ. 641, νίτο.
 Εξ - ἄ λ η θ ῖ ζ ω· ἀληθῆ λέγω Πρακλ. Χρηστ. ἐν Φωτ.
 Εξ - ἄ λ ῖ ζ ω· συναθροίζω Βασίλ. Β. 10, 18' «ἐξαλλίζεται, συναθροίζεται» Ησυχ.
 Εξ - ἄ λ ι ν ὶ ω· κάμνω νὰ κυλίσωσιν ἔξω, περιγαγῶσιν ἔξω «ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίνας οὐκιδῶν» Ἀριστ. νεφ. 32, Ξεν. οἰκ. 11, 18' ὅθ. κωμ. «ἐξηλικῶς με ἐκ τῶν ἐμῶν» «μὲ ἐξέβαλες τῆς περιουσίας μου» Ἀριστ. νεφ. 33.
 Εξ - ἄ λ ι π τ η ς, ὁ· κονιάτης, χρίστης Γαλην. Ἱε' Ἰπποκρ.
 Εξ - ἄ λ τ ρ α, ἡ· ἀλινόθηρα Πολυδ. 1, 183.
 Εξ ἄ - λ ι τ ρ ο ς, 2' ὁ ἐξ λιτρῶν Ἀριστοτ. καὶ Πολυδ. 4, 174.
 Εξ - ἄ λ λ α γ ῇ, ἡ· ἀλλαγὴ, μεταβολή· ὁπὺ θείας ἐξαλλαγῆς τῶν εἰωθότων νομίμων «ἡ ἀπομάκρυνσις ἐκ τοῦ δικαίου τῆς ἀσυνθείας Πλατ. Φαίδρ. 265' - ὀνομάτων» οἱ ἀσυνθῆεις τύποι τῶν λέξεων Ἀριστοτ. ποιητ. 22 καὶ μτγν. οἶον Ἀθην. 1, 25.
 Εξ - ἄ λ λ α γ μ α, τό· μεταβολή, ἡδονή Β. Ἀν. 96, ἐκ τοῦ Ἀναξανδρ. Παρθεν. 24, 1.
 Εξ - ἄ λ λ α κ τ ῆ ς, ὁ· ἀλαζών Ησυχ.
 Εξ - ἄ λ λ α ξ ι ς, ἡ· ἐξαλλαγή Στραβ. 2, 96.
 Εξ - ἄ λ λ ᾶ σ σ ω ῖ - τ τ ω· 1) ἀλλᾶσσω, μεταβάλλω «αἰὼν ἄλλ' ἄλλου ἐξάλλαξεν» Πινδ. Ἰ. 3, 18' «λουτρῶν τύχε ἐσθλῆτά τ' ἐξάλλαξον» Εὐρ. Ἑλ. 1297' «κακοῖσιν ὅστις μὴδὲν ἐξαλλάσσειται» «ὅστις οὐδεμίαν μεταβολὴν εἰς τὴν δυστυχίαν τοῦ ἔχει, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἐδυστυχία δὲν μεταβάλλεται Σοφ. Ἀντ. 474' «τὸ εἰωθὸς καὶ ξενικὴν ποιεῖ τὴν λέξιν» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 3' «τινὰ κομμήσεις» Πλουτ. Θεσ. 23' - Εὐρώπαν = τὴν Εὐρ. ἐγκαταλείπω Εὐρ. 1.

Τ. 135' - σπάργανα = καταλείπω, Ἰων. 918' ἐξηλλαγμένοις = διάφοροι, ἀποκλίνων· «τὰρὰ πολὺ τῆς τῶν ἄλλων ἱε. διανοίας» Ἰσοκ. 8, 63 καὶ συχνά· ὅθ. ἀσυνθῆ. Ἀριστοτ. ποιητ. 21, Πολυδ. 2, 37, 6' 2) - εὐρόμων = ἔδω ἀλ- λην διειδύκουν εἰς τὸ τρίψιμον Ξεν. κων. 10, 7' ἐν γέν. ἀποστρέφω, ἀποτρέπω· «τὴν γὰρ μνησιν ἐξ. τῶν ἐναντίων» «τὰ γυμνά μακρῶν τῶν ἐναντίων τρέπω Θουκ. 5, 71. «ἐτι δὲ ἀμτῶ. ἀπὸ τινος ἀναχωρῶ» «-δεῦρο ἀπὸ τῆς νεώς» «πρὸς τὰ ἐδῶ ἔρχομαι ἀπὸ τοῦ πλοῦτος» Φιλοστρ. ἐν γέν. ἀποκλίνω, εἰμαι διάφορος· «ἐξαλλάττειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς» Ἀριστοτ. - τοῦ πρόποντος, ῥητ. 3, 2 πρὸλ. Πολυδ. 10, 45, 1' «ἐξαλλάσσουσα χάρις» = ἐξέουσα, ἐξαιρετος Εὐρ. 1. Α. 565, Παρὰ Μενάνδρ. κατὰ Β. Ἀν. 96' = τέρας, μύθο.
 Εξ - ἄ λ λ ο ι ὶ ω· ὅλος διόλου ἀλλοιῶνω Θεοφρ. 1. Φ. 3, 17, 7, altero.
 Εξ - ἄ λ λ ο μ α ι· ἔξω, εἰς τὰ ἐμπρὸς πηδῶ Ἀριστ. σφ. 138, Ξεν. Κυρ. 8, 8, 25, ἀπὸ τῆς ἀμάξης πηδῶ· «κατὰ τοῦ τείχους» Ἑλ. 7, 2, 6. Ὁ Ὀμ. μόν. «ἐξάλλεμενος Τρώωνι προμάχων, τῶν ἄλλων» «ἐκ τῶν Τρώων ἐκ- πρὸς εἰς τὴν μάχην πηδήσας, ἐξορμήσας» Ἰλ. α. 571, ρ. 342, φ. 399 (ἀνθ' οὗ Πλουτ. λ. γει. πολλὸν πρὸ τῶν ἄλλων ἐξαλλόμενος», Πρ. 105, 32)· «ἰὺ δαίμον ἴν' ἐξήλλου» (τὰ χρι- ρόγρ. ἐξήλου) Σοφ. Οἰ. τ. 1311, ὁ δόρ. ὁ ἐξήλατο εὐρηται καὶ π. Πλουτ. συμμ. Ἐπτ. σ. 18, ἀλλ' «ἐξήλατο λίθος», Μαρκ. 16' ἐπάνω, ὀψηλὰ πηδῶ Ξεν. Κυρ. 7, 1, 32' μτγν. σφοδρῶς διεγειρόμαι Καλλ. Δημ. 89. Παι. ἵππου πηδῶ πρὸς τι Σ. Ἑμπ. κ. μαθ. 8, 271, desilio.
 Εξ - ἄ λ λ ο ς, 2' διάφορος· α') ἐνός· «στολὴ Βασίλ. Β. 6, 14' 6'. ἐξαιρετος, ἐκλεκτός Πολυδ. 6, 7, 7, Πλουτ. ἐπιρ. «ὡς καὶ ὅτ' ὀπ- ροχὴν Πολυδ. 32, 25, 7, inusitatus, egregius» Εξ - ἄ λ λ ο τ ρ ῖ ὶ ω· πωλῶ εἰς ξένους Στραβ. 6, 1, 9' ἀποξενώνω, -τινὰ πρὸς τινα Σ. Ἑμπ. κ. ῥητ. 42.
 Εξ - ἄ λ μ α, τό· τὸ πρὸς τὰ ἔξωι πηδῆμα μτγν.
 Εξ - ἄ λ μ ῖ ζ ω· ὅλως ἀλμυρὸν καθιστῶ Ψ. Χρυσ. λ. 99.
 Εξ - ἄ λ μ ὶ ς, ὁ· πηδῆμα Ἀντόλλ.
 Εξ - ἄ - λ ο γ ῖ ζ ο μ α ι, παθ. γίνομαι ζῶον ἄλο- γον Εὐδοτ. ἔρ. σ. 229.
 Εξ - ἄ λ ο ς, 2' α) ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης· «ἐπὶ σκάφος ἔβαλον ἐς γῆν ἀνασπᾶσαντες» Λουκ. ἐρωτ. 8' «ἐβαλον ἀσπᾶσαι» Ὀπκ. ἀλ. 2, 593, ἀντίθ. τῷ «ἐναλός κώπη» Σ. Ἑμπ. κ. μαθ. 7, 414' 6) ἐκ τῆς θαλάσσης προέχων, ἐξέχων Πα- λυδ. 34, 3, ἀντίθ. θφαλος Λουκ. Ζ. τραγ. 47' γ) μακρὰν τῆς θαλάσσης κειμένην Στραβ. 1, 50.
 Εξ - ἄ λ ο ς, ἡ· τὸ πηδῆμα ἐν τινι τόπῳ μὴ συνηνωμένους πόδας Ἀρετατ. Παρ' Ἰπποκρ. διαστροφῇ, ἐξάρθρωσις, exsultus.
 Εξ - ἄ λ υ ς ι ς, ἡ· τὸ ἀποφεύγειν, Εὐδοτ. offugiō.
 Εξ - ἄ λ υ σ κ ω· ἐξαλόμω Αἰσχ. Εὐρ. 111' «πῶ ποτ' ἐξαλύξω τύχας;» Εὐρ. Ἰπκ. 873' «ἐξήλυξέ μοδοτος» Ὀπκ. ἀλ. 3, 104, effuga.
 Εξ - ἄ λ ω· τὸ ἀνῶν. «κακὸν μῦθον ἐξαλ- ὄντες» Ὀμ. Ὀμν. 8, 51.

Εξ-άλω φων. ἄλωφ, εὐρίσχω Πουχ.
 Εξ-άμαρτάνω· ἀποπλανῶμαι, σφάλλομαι, ἀποτυγχάνω· παίσις = δὲν ἐπιτυγχάνω τὸν σκοπὸν Ξεν. Κυρ. 2, 1, 16· «ἡ δεινὸν εὐ λήγουσιν ἐξάμ.» Σοφ. «Ἠλ. 1028· «βούλομαι καλῶς δρᾶν ἐξαμαρτεῖν μάλλον», Φιλ. 95· εἰς τὸ «ἡ νίκην κακῶς» ἀντιτίθ. «εἰς τι ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ σκίψει» Πλατ. πολ. 340· ἴν. γίν. κάμνω σφάλμα, ἀμάρτημα· «εἰς θεοὺς Ἀίσχ. Πρ. 947, ἀπολ. «σοφὸν γὰρ αἰσχροὺν ἐξάμ.», Πρ. 1041· «ὅσα εἰς ἐμὲ αὐτὸν ἐξημάρτηκε Ἀυσ. 3, 5· «εἰς θεοὺς καὶ λόγους καὶ ἔργα» Πλατ. Μεν. 318· «περὶ τοὺς θεοὺς = πρὸς τοὺς θεοὺς ἀμαρτάνω, νόμ. 7, 822, Ἰσοκ. 4, 147· «περὶ τὴν τῶν ἡδονῶν ἀφρασίαν = ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἡδ. Πλατ. Πρωτ. 357· «περὶ τὸν ἀγωνιστὴν», Φιλ. 28, Παθ. «ἡ ἐξαμαρτανόμενη πράξις», καθ' ἣν γίνεται σφάλμα Πλατ. Πρωτ. 357· «ἐξημαρτήθη τὰ νοσήματα» Ξεν. ἱππ. 4, 2· ἐξημαρτημένος = ἐσφαλμένος, πληγῆς ἀμαρτημάτων Ἀριστ. Εἰς τοῦ· οὐ καὶ μετ. παραπλανῶ τινα εἰς ἀμαρτίαν.
 Εξ-αμαρτία, ἡ τὸ σφάλμα, τὸ ἀμαρτάνειν Σοφ. Ἀντ. 554.
 Εξ-αμαυρῶ· ὕλως διόλου κάμνω μαυρὸν, ἐξασθενίζω Ἰπποκρ. καὶ μετγν. obscurio.
 Εξ-αμαύρωσις, ἡ ἢ παντελὴς ἐξασθένησις, ἡ παύσις· μετὰλλων Πλουτ. ἡθ. 434.
 Εξ-αμάχανα· ἐξαίφνης Πουχ. ἐκ Πινδ. Π. 2, 37.
 Εξ-αμάω· ἀποκόπτω, θερίζω, συγχομίζω· «σπείρων κάξαρμον» Σοφ. Τρ. 33· «θέρος = τὸν θερισμὸν τελειῶναι Ἀίσχ. Πέρσ. 822, Εὐρ. Βάκχ. 1316 καὶ μετγν. ἔτι δὲ μέσ. Πλουτ. Δημητρ. 4· μετ. ἐκ θεμελίων ἐξαφανίζω, ἐκρίζωναι· «γένους ἀπαντος· ῥίζαν ἐξημημένος» = πατωμένος μετὰ τὴν ῥίζαν οὗ τοῦ γένους ἐκρίζωντος Σοφ. Αἴ. 1157· «βρούκουσά σου τοὺς πλεῖστον καὶ πάντες» ἐξαμύλλω = ὁ ἀμαρτάνω, ἐξάλλω· «ἀριστ. Ἀυσ. 367· «τὰ σπλάγγν' ἐφασκον ἐξαμύλλεσθαι βίαν» Εὐρ. Κύκλ. 236, demetio.
 Εξ-αμύλλω τῷ ἐπομ. Ἰπποκρ.
 Εξ-αμύλλω· κάμνω ἐξαμύλλωμα, ἀποβάλλω Αἰλ. Σουίδ.
 Εξ-αμύλλω· 1) τῷ αὐτῷ. «τὰ λοιπὰ ἐξήμυλλωσαν» Πλατ. Θεαιτ. 150, Ἀριστ. καὶ μετγν. 2) «εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύομεν καὶ νηδὺν ἐξαμύλλομεν» = ἂν ἐνεργῶμεν νὰ κῆμῃ ἡ μήτρα ἀποβολῇ Εὐρ. Ἀνδρ. 356· «φροντίδ' ἐξήμυλλας, ἐξηυρημένην» = ἔκαμες ὥστε ἡ εὐφημία ἰδέα νὰ γείνη ἐξαμύλλωμα Ἀριστ. νεφ. 137· «τὸ πρᾶγμα τοῦ ἐξημύλλωμενον» = κακὸς γεννημένος, νεφ. 140· «ἰσχυρὰ ἀμύλλουται» = ἀπαμύλλονται Πλουτ. παῖδ. ἀγ. 4· 3) ἀποτυγχάνω, ἀποβαίνω μηδὲν· «ἡ σπουδὴ Αἰλ. Ζ. 1, 2, 25, καὶ «ἐξήμυλλωτο ἡ ἐλπίς» Αἰλ. π. Σουίδ.
 Εξ-αμύλλω· ἀπαμύλλω, ἐξασθενίζω Ἰπποκρ. καὶ μετγν. «ἡ δύναμις ἐξήμυλλωτο» Πλουτ. Φάβ. 23, hebeto.
 Εξ-αμύλλωμα, τὸ· προϊόν ἀποβολῆς, πρῶτον γεννησίως Ἀρτεμίδ. 1, 51.
 Εξ-αμύλλωσις, ἡ· τὸ ἀποβάλλειν, πρῶτως γεννᾶν Ἰπποκρ. abortus.

Εξ-αμύλλω· 2) Διοσκ.
 Εξ-αμύλλω· 1) ἀλλάσσω, μεταβάλλω· «θαρσύνετε σαρκοὺς ἐξαμύλλωσαν τρώμην» = ἀποβάλλουσαι τὸν τρώμ. Εὐρ. Βάκχ. 607· «ἐπὶ τὸν ποῦ, διαπράναι αὐτοῦ περὶ» πρῶτα Ἀίσχ. Πέρσ. 130· «Δίρκης ὕδωρ» Εὐρ. Φοιν. 131· «Μακεδονίαν = διερχομαι Ξεν. Ἀγαστ. 2, 2, ἀπολ. «εἰ μὴ ἐξαμύλλει γωρὶς ὁμμάτων ἑμῶν» = φύγῃ Εὐρ. Ὀρ. 272· 2) ἀμύλλω, ἀνταλλάσσω· «φόνον φόνος ἐξαμύλλωσαν», Ὀρ. 816, ὡς καὶ μέσ. «ἔργον ἔργον ἐξημύλλωμεθα» = ἐν ἔργον διεδίδχτο τὸ ἄλλο, Ἐλ. 1533· 3) ἀνταποδίδωμι εἰς τὸ μέσ. «κακαὶ ποιναῖς ταῖς δὲ μ' ἐξημύλλω» = μετὰ τὰς τὰς τιμωρίας μετ' ἀντήμειψεν Ἀίσχ. Πρ. 223.
 Εξ-ἀμύλλω, ἡ· ἀλλαγὴ, μεταβολή· «αἰ κατ' οὐρανόν, καὶ περιόδοι» = μεταλλαγαὶ Πλουτ. π. ἐκλ. χρηστ. σ. 426.
 Εξ-αμύλλω· ἀμύλλω ἔξω· «γάλα Ἀίσχ. Χο. 885· «πληρωμα τυρῶν» = ἐκὸς Εὐρ. Κύκλ. 209.
 Εξ-αμύλλω· ὅλως διόλου παρμελῶ· «τῶν ἐκτουτῶ Ἡρ. 1, 97 καὶ μετγν. ἔτι δὲ ἀπολ. Πλουτ. Ἀρτ. 22, καὶ παθ. «ἐξημύλλω τὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς», Καμ. 18· ἀλλ' Ἀριστ. ἡθ. 10, 9· «ἐν ταῖς πόλεσιν ἐξημύλλεται περὶ τῶν τοιούτων» = δὲν φροντίζουσι περὶ τῶν τ. Εξ-αμύλλω, ἡ· διανομή εἰς ἐξ μέρη Στοιχ. ἐκλ. ἡθ. 2, σ. 46.
 Εξ-αμύλλω· 2) ὁ ἐξ μερῶν Λογγιν. ἀποσπ. 3, 7.
 Εξ-αμύλλω, ἡ· οὐδέναις ἐξ μετῶν μετγν.
 Εξ-αμύλλω, 2) ὁ ἐξ ἐξ μετῶν (ἀγαναγνικῶν) συγχεόμενος, πρὸ πάντ. ἐξ ἐξ παλαιῶν· «ἐπὶ Ἡρ. 7, 220, Πλατ. νόμ. 7, 810· «ἡ Πυθίη ἐν ἐξαμύλλω τῶν λήγει» Ἡρ. 1, 47· «οἱ τὰ ἐξαμύλλω ποιούντες» Ἀριστ. ῥητ. 3, 1, Πανσ. 10, 5, 7.
 Εξ-αμύλλω· ἀποκινῶ· ἐξήμεισαι, ἀπὸ (κα)κί-νησαι Πουχ.
 Εξ-αμύλλω, 3) τῷ ἐπομ. Ἀπολδ. 3, 4, 3.
 Εξ-αμύλλω, 5) ὁ ἐξ ἐξ μετῶν, ἐξ ἐξ μετῶν ἡλι-κίαν ἔχων Θεοφρ. ἐξ ἐξ μετῶν διαρκῶν· ἀργή Ἀριστ. πολ. 4, 15, 5, 8· «ἀνοχαὶ Παλυσ. 21, 3, 11· «ὁ ἐξ ἐξ μετῶν, ἐξ ἐξ μετῶν» = τὸ ἡμῖς τοῦ ἔτους Ξεν. Ἐλλ. 2, 3, 9, ὡς καὶ Δ. Ἀλ. 5, 70· ἔτι δὲ «ἡ ἐξ ἐξ μετῶν, ἐξ ἐξ μετῶν» Ἡρ. 4, 25· καὶ ἀνευ ἄρθρου «διδοῦσαι ἐξαμύλλω σταν» = ἐπὶ ἐξ ἐξ μετῶν Ξεν. Ἐλλ. 3, 4, 3.
 Εξ-αμύλλω· ἀμύλλω· ἐκ τῆς ἀμύλλωσις ἐξάγω, βοήθω Εὐρ. Ἡρακλ. 406, δι. γρ.
 Εξ-αμύλλω· ἐξ-αμύλλω· πατήρ τοῦ θάλλωτος Δ. Λαερ. Σουίδ.
 Εξ-αμύλλω, τὸ· ἡ πάλαι Ἀναμύλλω Πτολ. Hexamilium.
 Εξ-αμύλλω· ἀμύλλωσις δονατά· «τὰς τιθρίππους ἀμύλλας ἐξαμύλλωσις» = εἰς τοὺς ἀγῶνας λαβὼν τὴν νίκην Εὐρ. Ἐλ. 387· «εἰ δὲ ἐξαμύλλωσις, 1471· ἀλλὰ «τίνες ἐξαμύλλονται σὲ γῆς» = τίνες ἀγωνίζονται, ἦτοι σὲ ἐκδικεῖται ἐκ τῆς γῆς, Ὀρ. 431· «ἐξ.

τινὰ πόδω = ἐκδιώκω, ἀποσοδῶ, Ὅρ. 38· «ἐστ' ἂν ὄμματος ὅψιν Κόκλωπος ἐξαμίλληθ' πυρὶ» = ὥς οὐ ἐξαμινύσθῃ δ' ὀφθαλμός διὰ τοῦ πυρός, Κυκλ. 628· ἐν τῷ περ. πρώτῳ π. Πλουτ. 23 ἐκφεύγω, διαφεύγω.

Εξά-μιτον, (ἐξ, μέτρος), τό· εἶδος ἐνδύματος πολυτίμου Νικητ. Μαν. 2, 8.

Εξά-μιτα-ποιός, ὁ· ὁ τὰ ἐξάμιτα ἐνδύματα κατασκευάζων γλῶσσ.

Εξ-αμμα, τό· 1) τὸ προσδεῖν, τὸ σημεῖον τῆς προσδέσεως, ἡ λαβὴ Θεμιστ. λ. 13, σ. 166 2) -πυρός=τὸ ἄναμμα Πλουτ. μετν. ἀνα.

Εξ-αμμάτιζω· ἐπιδένω, ἐπαλάσσω Ἀπολλ. Ὅμ. λεξ. deligo.

Εξ-αμνατός, 3· ἐξ μνάς βαρύς, ἐξ μνῶν ἄξιος Εὐστ.

Εξά-μνονς, 2· τῷ ἄνωτ. Εὐστ. καὶ Σχολ. Ἰλ. ψ, 851.

Εξ-αμνοίδη, ἡ· ἐξάμειψις Θεοδ. Προδρ.

Εξά-μορος, 2· ἐξάμοιρος, εἰς τὸ ἔκτον μέρος Νικ. ἤμρ. 594.

Εξάμπατος, ὁ· κρήνη ἐν Σκυθίᾳ καὶ ἡ παρ' αὐτὴν χώρα, καθ' Ἑλλην. Ἰραὶ ὁδοὶ Ἦρ. 4, 52.

Εξ-αμπρέω· ἔξω στρέφω, σὺρω Ἀριστ. Λυσ. 289, exlraho.

Εξ-αμυγδάλιζω ἢ ἐξ-αμυγδαλόω· εἰς ἀμύγδαλον μεταβάλλω Ὁ.

Εξ-αμύνομαι· ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀποκρούω, κρατῶ μακράν· νόσους Αἰσχ. Πρ. 481· -θέας Εὐρ. Ὅρ. 269· «αἰθὼν τ' ἐξαμύνασθαι θεοῦ», Ἰκ. 208. Τὸ ἐνερ. ἐξαμύνας παρὰ Θεμιστ. 23, σ. 284 εἶνε ἀμφίβ.

Εξ-αμυστίζω· πίνω ἀπνευστεῖ, μονορροφί Πλάτ. κωμ. π. Ἀθην. 11, 783.

Εξ-αμφοτέρω· ἀπὸ ἑκατέρωθεν ὁ δὲ ζήτημά τι αὐτῶς, ὥστε δύνανται τις νὰ τὸ λύσῃ κατὰ δύο ἀντιθέτους τρόπους Πλάτ. Εὐθύδ. 300· κατὰ τὸ Μ. Ἐτ. «τὰ σαφέστερα εἰς ἀμφίβολον περὶστέσθαι».

Εξά·ν· ἐξῆς, ὅμρ. Ῥόδου ἑπιγρ.

Εξ-ανα-θαίνω· ἐντελῶς ἀναθαίνω, μετν.

Εξ-ανα-θλάζω· ἀναθλάζω ἔξω Εὐστ.

Εξ-ανα-δρύω, μόν. τὸ ἐξαδρύσαι Αἰσχ. Εὐμ. 885· κάμνω νὰ ἐκπηγάσῃ, ἐφίλλω ἔξω.

Εξ-ανα-γεννάομαι· ἐκ νέου γεννῶμαι, ἔα· ναγεννώμαι Ἰουλιαν. ἐπ. 42, nepascor.

Εξ-ανα-γιγνώσκω· ἀναγιγνώσκω ἐντελῶς· ἐξαναγνούς πάντα τὰ ὑπομνήματα Ἀθην. 3, 83· -τὸ βιβλίον Πλουτ. Κατ. νεώτ. 68· «γράφματα· πρὸς τὴν οὐγκλητον», Κικ. 27.

Εξ-ανα-γάζω, ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν· καταναγκάζω, ἐντελῶς ἀναγκάζω· «τὸ θεῖον αὐτοῦς ἐξαναγκάζει· στόμα» Σοφ. Οἶ. Κ. 609, παρὰ τὸ καλεῖω, Τρ. 1248· «τὰ σὰ ἔργα ἐξαναγκάζει με ταῦτα θρόν», Ἠλ. 610, Ἀριστ. ἔμν. 377· «ὑπὸ τοῦ λόγου ἐξαναγκάζομενος ἐπιμνησθήσομαι» Ἦρ. 2, 3 καὶ μετν.

Εξ-ανα-πληγάς· μετ' αὐτῶν πληγὰς· «τὴν ἀργίαν πληγάς» μετ' αὐτῶν πληγὰς βίαιως ἐκθάλλω Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 16· «οὐ πάντως ἐξαναγκασμένον» ἐν ᾧ δὲν εἶνε ἐντελῶς ἀναγκαῖον Ἀπολλ. π. ἐπὶρ. 585, 2.

Εξ-αν-άγω· ἔξω καὶ ἐπάνω ἄγω· Ἰδίδου τ' ἀρεμῶν ἐξαναγάγει μυχῶν πατέρα σὺν· ἐκ τοῦ ἄδου ἐπάνω εἰς τὸν κόσμον Εὐρ. Πρακλ.

219. Μίσ. Ἐκ τίνος τόπου πρὸς τὸ πλάγῳ ἐκπλέει, ἀποπλέει Σοφ. Φιλ. 557· «ἐνδοῦται ἐξαναπλέειν» Ἦρ. 6, 98· «αἱ νῆες ἐξαναπλέειν» Θουκ. 2, 25, 8, 16 καὶ μετν.

Εξ-αν-α· διδασκαλία, καθ. ἐξαναφαινομαι, γίγνομαι· ἐξαναδύθῃ Πλανουδ. Ὁδιδ. μετν. 14, 106.

Εξ-αν-α· δόσεις, ἡ· φουαλῆς Ἀκ. Αποτ. 13, 6.

Εξ-αν-α· δύνωμαι, μετ' ἐνερ. ἄδρ. β'. Ἐκ τίνος ἔξωθεν, προβαίνω· «κύματος ἐξαναδύνει» Ὁδ. ε, 438· «γενέσεως ἐξαναδύνει» Πλάτ. πολ. 7, 525· «ἐξαναδύνωμαι μάχης» = ἀπο· σφραῖμαι ἔκ τῆς μάχης Πλουτ. Σερτιόρ. 12· «εἰ δὲ μετ' αὐτ. Πανσ. 4, 12, 4.

Εξ-αν-α· ἔξω· ἔξω καὶ ἐπάνω βράζω· γλῶσσον· κάμνω νὰ ἔξωπάζῃ ἡ ὄρχη Αἰσχ. Πρ. 370.

Εξ-αν-α· θλίβω· πρὸς τὰ ἔξω θλίβω, ἄδρ. α'. ἐνερ. Στοβ. ἐκλ. 1, 25, 1.

Εξ-αν-α· τρέω· ἐπάνω καὶ ἔξω λαμβάνω· πν· ρός· ἐκ τοῦ πυρός Ὅμ. ὕμν. Δημ. 255 καὶ μετν. π. οἶον Ὁππ. ἀλ. 4, 556· «εἰ δὲ μίσα· «καὶ σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξαναίλετο» Εὐρ. Ἰων 269.

Εξ-αν-α· σιθητέω· εἶμαι ὅλως διόλου ἀνα· σιθητός Πορφύρ. π. ἐγκρατ. 1, 39.

Εξ-αν-α· ἀλύπτομαι· ἔσσεσθαι Σχολ. Ἀριστ. νέρ. 3, 40tego.

Εξ-αν-α· κολύμβω· ἔξω καὶ ἐπάνω κο· λυμβῶ, ἐξαναδύομαι ἄρ. λεξ.

Εξ-αν-α· κραύω· ὀπίσω κτυπῶ, μόν. μίσα· «τῇσι λοιπῇσι νηυσὶ ἐξανακραυσάμενοι» ἀπὸ· σφραῖμαι Ἦρ. 6, 115, retraho.

Εξ-αν-α· κτίζω· ἀνακτινίζω, ἔκ νέου κα· τασκευάζω τι, Τζέτζ. Ἰστ. 13, 7.

Εξ-αν-α· λαμβάνω, εὐρηται ἐν Β. Ἀν. 93, 9 ἐκ τοῦ Θουκ.

Εξ-αν-α· λάμπω· κάμνω τι νὰ λάμπῃ ἐπ' αὐτῷ ἔκ τίνος Στοβ. ἐκλ. 1, 25, 1.

Εξ-αν-α· λίσσω· ὅλως διόλου ἐξοδεῖω, ἀ· πανθῶ· «τὰ ἀλλότρη' ἐξαναλίσσεται ταχὺ» Πλάτ. κωμ. π. Ἀθην. 9, 367· μετν. «ἐξαναλίσσεται γένος» = ἐξολοθρεύω Αἰσχ. Ἀγ. 664· διὰ χρηματικῆς διαπάνης ἐξαντλῶ· «ἐξαντλῶνται οἱ ἔδοι οἶκοι» Δημ. 13, 27· «ἐξαναλίσσονται ἐν τῷ πολέμῳ» = συνημμένον μετ' αὐτῷ «παντε· λῶς ἀπόρως διακείμενοι» Αἰσχιν. 3, 103· «ἐξαναλίσσονται αἱ ναυκλῆροι» Σερβάβ. 8, 378, absumo.

Εξ-αν-α· λύω· ὅλως διόλου ἀπολύω, ἔλυ· θερώνω· «- ἄνδρα θανάτοιο» Ἰλ. π. 442, ὅλως διόλου διαλύω μετν. libero.

Εξ-αν-α· λῶσος, ἡ· παντελὴς κατανώλειος, ἐξάντλησις, κατατριβή, καταστροφή Πλουτ. Μαρκελλ. 24, absumitio.

Εξ-αν-α· πείθω· καταπειθῶ Ἀθην. 13, 597.

Εξ-αν-α· πληρώω· ἀναπληρώνω, κάμνω πληρὴς, δόλοκληρον Δημ. 51, 6, Θεοφρ. Ἰα. Φ. 3, 17 ἐν τῷ παθ. verlio.

Εξ-αν-α· πνέω· πάλιν ἀναπνέω, ἀναλαμβάνω Πλάτ. σοφ. 231· «μέγιστος ἐξαναπνεύσας» Φαίδρ. 264, respiro.

Εξ-αν-α· πύσσω· ἀναπτύσσω, ἐξηγῶ, Τζέτζ.

Ἐξ-ανα-πτύω· ἐκπτύω Θεοδ. Πρόδρ.
 Ἐξ-αν-άπτω 1) εἰς τι κρεμνῶ, προσδένω·
 «ἐπωτὴν ἀγκυραν ἔξανηπτον» Εὐρ. Ι. Τ. 1350, καὶ μέσ. «μὴ ἔξανῶν δόσκειαν» = δ-
 ποκτήσης καλὴν φήμην· Ὁρ. 828, appendo 2)
 πάλιν ἀνάπτω· «τὴν σβεννυμένην φύσιν» Πλουτ.
 ἔρωτ. 5· «πυρρὸν οὗτος ἔξανάπτει τοῖς λό-
 γοις» Ἐπ. δδ. Ι (5, 1), accendo.
 Ἐξ-αν-αρπάξω· πρὸς τὰ ἔξω ἀρπάξω·
 ἀπάγω· Ἐλένην, -ταδρον Εὐρ. Ἐλ. 1581.
 Ἐξ-ανα-σκάπτω· ἀνασκάπτω Μαν. Κορν.
 Ἐξ-ανα-σπάω· ἔξω καὶ ἰπάνω σύρω· τινὸς
 = ἐκ τινος Εὐρ. Φοιν. 1139· «ἐκ τινὸς βάθρων»
 Ἡρ. 5, 85, evello.
 Ἐξ-αν-ἀ-στᾶσις, ἡ· 1) τὸ νὰ κάμῃ τις
 τινα νὰ σηκωθῇ, τὸ ἀπάγειν ἢ ἐκδιώκειν· καὶ
 κατασφραγίσαντος Πολυδ. 2, 21, 9· ἀλλ' «ἡ τῶν
 Κίμρων ἐξ. ἐκ τῆς οἰκείας» = ἡ μετανάστασις
 Στραβ. 2, 102· 2) ἡ ἔγερσις τῶν ἀσθενῶν ἐκ
 τῆς κλινῆς Ἰπποκρ. Ἐν τῇ Ν. Δ. ἡ ἐκ νεκρῶν
 ἀνάστασις, eversio.
 Ἐξ-ανα-στέφω· ὅπως διόλου στεφανῶνω
 Εὐρ. Βαχχ. 1055, vestio.
 Ἐξ-ανα-στράπτω· πρὸ τὰ ἑπάνω ἀστρά-
 πτω Ἑμπεδ. π. σφαιρ. 88.
 Ἐξ-ανα-στρέφω· ἔκ τινος ἀναστρέφω καὶ
 κατακρημνίζω, ἀνατρέπω· «δαμνόνων ὁ ἰδρύ-
 ματα ἔξανέστρεπται βάθρων» Αἰσχ. Πέρσ.
 798· «χρυσὴ μακέλλη Διὸς ἔξαναστραφῆ»
 = ἐξολοθρευθῇ Σοφ. ἀποστ. 767, everso.
 Ἐξ-ανα-τείνω· εἰς τι ἐντείνω Νικητ. Εὐγεν.
 Ἐξ-ανα-τέλλω· κάμνω νὰ προβῇ = «χθονὸς
 ποίην» Ἀπολ. Ρ. 4, 1423· «ἐκ κεφαλῆς
 ὀρύθων» = διεγείρω Τηλεκλειδ. π. Πλουτ.
 Περικλ. 3, ἀμτβ. προβαίνει Μόσχ. 2, 58.
 Ἐξ-ανα-φαίνω· ἔξω φέρω καὶ δεικνύω
 Μανδ. 5, 153, ἐν τμήσ. Ὁρφ. Ἀργ. 1354.
 Ἐξ-ανα-φανδόν· ὅπως διόλου φανερά· Ὁδ.
 υ, 48, aperto.
 Ἐξ-ανα-φέρω· ἔξω, ἑπάνω φέρω· «ἡ ὁά-
 λατα τοὺς νηχομένους ἔξαναφέρει» Πλουτ.
 συμπ. 1, 9, 2· ἀμτβ. ἔρχομαι πάλιν εἰς τὰς
 δυνάμεις μου, ἀναλαμβάνω, ὁ Πλουτ. συχνά
 πρὸς τι λαμβάνω δυνάμεις, θάρρος Ὁδ. 9.
 Ἐξ-ανα-φύω· κάμνω νὰ φυτρίσῃ ἔξω, ὁ ἀδρ.
 6, ἀμτβ. ἐξφυτρύνω· γαίης Ὁρφ. π. σεισμ. 36.
 Ἐξ-ανα-χωρέω· ἔκ τινος μακρὰν καὶ ὀπί-
 σσω πηγαίνω, ἀποσύρομαι Ἡρ. 6, 76, 7, 11
 καὶ μτγν. 59· «τὰ εἰρημνία = δὲν κρατῶ τὸν
 δοθέντα λόγον Θεοκ. 4, 28.
 Ἐξ-ανδρῆζω· ἐκπερῶ Ἰπποχρ.
 Ἐξ-ανδρα-ποδίζω· κάμνω δοῦλον, ὑπο-
 τάσσω· Ἀθήνας Ἡρ. 6, 94, Ξεν. Ἐλλ. 2,
 1, 15. Συχνότ. μέσ. εἰς ἱμαυτὸν υποτάσσω,
 κάμνω δοῦλον Ἡρ. 1, 66 καὶ συχνά Ξεν.
 Ἐλλ. 2, 2, 16, Πλατ. νόμ. 3, 698, καὶ
 παρὰ ῥήτορας. Ἐν γέν. ἀρπάξω = τοὺς βίους
 τῶν τελευτώνων Πολυδ. 32, 21, 11· ὁ μέλλ.
 ἔξανδραποδοῦμαι, ἄλλως ἔνερ. π. χ. Ἡρ. 1,
 66, εὐρηται εἰς παθ. σημ. 6, 99, mansipio.
 Ἐξ-ανδραποδίσαις, ἡ· ὑποδοῦλωσις Ἡρ. 3,
 140, mansipatio.
 Ἐξ-ανδραποδισμός, ὁ· τῷ ἀνωτ. Πολυδ.
 6, 49, 1 καὶ συχνά.

Ἐξ-ανδραποδιστής, ὁ· ὁ ὑποδοῦλόντων·
 κατὰ γλῶσσ. seductor = διαφθορεῖς.
 Ἐξ-ανδρόδομαι, παθ. ὅπως διόλου ἀνὴρ
 γίνομαι, φθάνω εἰς τὴν ἀνδρικήν ηλικίαν·
 «ἦδη πορσατὲ γένυσιν ἔξανδρόμενος» Εὐρ.
 Φοιν. 32, Ἀριστ. ἱππ. 1241· ἔξανδρωμένος
 Ἡρ. 2, 64· «λόγος δ' ὀδόντων ὄρεος ἔξην-
 δρωμένος» = ἐξ ὀδόντων εἰς ἄνδρας μετατε-
 βλημένος Εὐρ. ἱκ. 725.
 Ἐξ-αν-εγείρω· σφοδρῶς διεγείρω Εὐρ.
 Ἡρ. μ. 1060, κατ' εἰκασ. Ἑρμάν.
 Ἐξ-αν-εἰμι· ἔξω καὶ ἰπάνω πηγαίνει· -αὐ-
 ρανοῦ = ἑπάνω πρὸς τὸν οὐρανὸν πηγαίνει
 Θεοκρ. 22, 8, Ἀπολ. Ρ. 2, 459· «ἀγλῆ ὕδα-
 τος ἔξανιούσα» = ἐκ τοῦ ὕδατος ὀπισθεῖν ἀστρά-
 πτουσα, 3, 737· «ἄγρης ἔξανιόν» = ἐκ τοῦ
 κυνηγίου ἐπιστρέφω Ὁμ. ὕμν. Παν. 15, εχασ.
 Ἐξ-ἀνεμίζω· ἀνεμίζω, ἀερίζω, ἐξήγ. τοῦ
 φύχω Σχολ. Ἰλ. υ, 440, ventillo.
 Ἐξ-ἀνεμῶ· 1) ἀερίζω· «ἀὺμνηται τρίχες
 ἐκ κεφαλῆς ἐξημένης» = ἐπιτεροῦνται εἰς τὸν
 αἶρα Ἀπολδ. 1, 6, 3· 2) γεμίζω αἶρα, ἡ-
 φυσῶ Ἰπποκρ. μτφ. «μυρία ἐξενεμώθη» Εὐδ.
 Ἀνδρ. 938, ἀρ. λξξ. ἐπαίρεισθαι· πρβλ. Αἰλ.
 Ζ. ἱ. 15, 29· 3) εἰς αἶρα μεταβάλλω, μα-
 ταίνω· «Ἡρα ἐξημένωσιν τὰμὰ λέχη» Εὐρ.
 Ἐλ. 32. Παθ. περὶ αἵτου, ὅπῃ τὸ ἀνέμου
 καταστρέφομαι, χάνω τὸν κόκκον Θεοφρ. ἱσ.
 Φ. 8, 10· 4) μτφ. διεγείρω, διερεθίζω, ἄγεις
 Αἰλ. Ζ. ἱ. 13, 11· περὶ τῶν φορ(ε)δῶν, γί-
 νομαι ἱππομανῆς Ἀριστοτ. Ζ. ἱ. 6, 18.
 Ἐξ-αν-εργαστος· ἀτελής, ἀδιάτακτος
 Ἀρεταί. σ. 47.
 Ἐξ-αν-ερευνάω· καλὰ ἀνερευνῶ ἐξετά-
 ζων Τζέτζ. ἱσ.
 Ἐξ-αν-έρχομαι· ἀνέρχομαι ἐκ τινος· -γῆς
 Εὐρ. Τρ. 748.
 Ἐξ-αν-ερωτάω· διαπυνθάνομαι, ἐρωτῶ τι
 παρὰ τινος Τζέτζ. ἱσ. 6, 597.
 Ἐξ-αν-ευρίσκω· ἐξευρίσκω, κάμνω εὐτυρε-
 τόν· «οἷα κἀξανευρίσκεν λέγειν» = τί ἐπινο-
 εῖς Σοφ. Φιλ. 979, συχνά παρὰ Πλουτ.
 Ἐξ-αν-έχω· 1) ἐξέχω, προέχω· «κίθηεν δὲ
 προτέρωσιν μέγας - ἀγκῶν ἔξανέχευ γαίης» =
 ἐντὸς τῆς θαλάσσης Ἀπολ. Ρ. 2, 370·
 «στάλαν ἔξανέχουσιν τύμβων» Θεοκρ. 22, 207·
 Μέσ. παίρνω ἀπάνω μου, ὑπομένω (πρβλ.
 ἀνέχομαι), συνῆθ. μετὰ μτγ. «πῶς ταῦτ'
 ἔξανασχέσασθε τοῖσιν Ἀτρίωσι ἐμὲ εὐνόντα
 παῖσιν» Σοφ. Φιλ. 1339· «οὐ λόγων ἄλγι-
 σι' ἂν ἔξανασχόμεν κλέων» = νὰ ἀκούω τοὺς
 λόγους τοῦ, Οἱ. Κ. 1176· «ταῦτα παῖδας ἐξ-
 νέζεται πάσχοντα» = νὰ ὑποφέρωσι τὰ παι-
 δία ταῦτα Εὐρ. Μῆδ. 74, Ἀριστ. εἰρ. 702.
 Ἐξ-ανέψισι, οἱ, καὶ ἔξανέψισι, αἱ· (οὐδὲν
 τονίζει ὁ Βέκκ.)· δευτεροὶ ἐξάδελφοι, τῶν
 ὁμοίων οἱ πατέρες ἢ αἱ μητέρες ἦσαν τέκνα
 ἀδελφῶν Μέν. π. Πολυδ. 3, 29, Ἀθην. 10, 440.
 Ἐξ-ανθίσω· 1) ἔξω, ἑπάνω ἀνθίσω· «γῆ ἔξαν-
 θούσα» = ἄνθη παράγουσα Ξεν. κων. 5, 5·
 μτφ. «ὕβρις ἔξανθούσα» Αἰσχ. Πέρσ. 807.
 Ἐν γέν. ἐξορῶ, ἐκδύνω, προβάλλω· «ὥς
 αἰματηρὸν πύλον ἔξανθεν ἄλδης» Εὐρ. ἱ. Τ.
 300· πρὸ πάντ. περὶ ἔξανθημάτων τοῦ

δέρματος καὶ ἑλκῶν, ἱατρ. δθ. μτφ. «ἐξήνθησαν αἱ κακίαι καὶ ἀνερράγησαν» Πλουτ. Θγο. 6' ἔτι δ' «ἐκ τῆς ὑπολήψεως ἡ δόξα» Ἀριστοτ. μεταφ. 3, 5' «πέφυκεν ἡ ἀνδρεία τελευτῶσα ἐξάνθειν παντάσῃσι μανίαις» = τελειώνει εἰς, ἔσπεθ' εἰς Πλατ. πολιτ. 310' «σῶμα φλυκταίναις καὶ ἑλκεσιν ἐξηνθηκός» = ὅλον ὑπὸ τοιαύτων κεκαλυμμένον Θουκ. 2, 49' «πληθὺς μυῶν ἐξανθήσαν» Στράβ. 13, 604' κωμ. κατὰ μτφ. «τὸ ἔδαφος μαχαίραις ἐξηνθήκει» Λουκ. ἀλ. ἱστ. 2, 30' 2) μὲν πίπτει τὸ ἄνθος, παρακαμίζω «τελευτώντος ἐξάνθει τὸ χρόνον» Πλατ. πολιτ. 273' «ἐξηνθηκός δὲνδρον» Πολυδ. 1, 231' περὶ χρωμάτων, ἀμαυροῦμαι, ἀφανίζομαι Πλου. Κ. Ῥωμ. 98, καὶ περὶ οἴνου, γάνω τὸ ἄνθος, συμπ. 6, 7, 1' 3) παρὰ μτφ. γάνω νὰ ἀναδυσταίῃ, Λουκ. ἀλ. 6, Πλουτ. Εὐμ. 16, effloresco.
 *Ἐξ-άνθημα, τό' τὸ ἐξανθήσαν, πρὸ πάντ. Ἐξάνθημα τοῦ δέρματος, μικρὸν ἑλκος ἱατρ. Ἐξάνθημα, ὃ καλεῖται λεύκη» Ἀριστοτ. περὶ ψυχ. 3, 11.
 *Ἐξ-άνθησις, ἡ' 1) τὸ ἀνθεῖν ἔξω, τὸ ἔσπεαν ἱπποκρ. περὶ τῶν τριγῶν τοῦ γυνείου Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 972' 2) τὸ ἐπανθεῖν Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 6, 15.
 *Ἐξ-ανθίζω' μὲ ἄνθη στολίζω' «καθήμεθ' ἐξηνθιομέναι» Ἀριστ. Λυσ. 43, ἡ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀνθῶν στολισμέναι· «οἷον ψιμυθίω καὶ φύκει καὶ τοῖς ὁμοίοις» Σχολ. Φιλήμ. π. Ἀθην. 7, 288. Ἐν γέν. στολίζω' «παντοῖα κομμητικῇ πρὸς τὸ δέοτερον ἐξηνθισμένη» Ἠλιοδ. 7, 19. Μέσ. ἄνθη δι' ἐμαυτὸν ἀποδέρπει Πλουτ. συμπ. 4, 1, tingo.
 *Ἐξ-άνθισμα, τό' Ἐξάνθημα ἱπποκρ. 1, δι. γρ.
 *Ἐξ-ανθισμός, ὁ' τῷ ἀνωτ. Διοσκ.
 *Ἐξ-ανθιστέον' δεῖ ἐξανθίσαι Κλ. Ἀλ.
 *Ἐξ-ανθισάω' γάνω ὅπως διόλου ἀνθισκῶ, ἱων ἀπόσπ. π. Ἐτ. Μ. 392, 11, accendo.
 *Ἐξ-ανθρωπίζω' γάνω ἀνθρώπον, ἀνθρωπίνον' τὴν φιλοσοφίαν, περὶ τοῦ Σωκράτους, ὅστις ἔφερε τὴν φιλοσοφίαν ἐγγύτερον εἰς τοὺς ἀνθρώπους Πλουτ. δαιμ. Σωκρ. 12, ὡς καὶ, «τὰ θεῖα, ἱσ. καὶ Ὀσ. 23 καὶ ἑλλκ. «αἰτία ἐξηνθρωπισμένα» = εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀρμυρόντα ἱπποκρ.
 *Ἐξ-άνθρωπος, 2' ἀπάνθρωπος μτγν. ἔτι δ' ἄνερ. -συμφορὰ = ποιοῦσα ἀπάνθρωπους, ἀγρίους Ἀρεταί.
 *Ἐξ-αν-ίημι' ἔξω πέμπω, ἀφίημι, περὶ τῶν φυσῶν (φυσαλίδων) «αὐτὴν ἐξανίσταται» Ἰλ. σ. 471' «τίς σε πολὺς ἐξανήκεν γαστρός» Πινδ. Π. 4, 99' «ἀρὰς σφῶν ἐξανήκ' ἐγὼ» = ἐξέφωγνα κατάρως ἐναντίον σὰς Σοφ. Οἱ Κ. 1376' «ὀύρους ἐξανίσταται χερῶν» = ἐκ τῶν χειρῶν ἐξακοντίζουσαι Εὐρ. Βάκχ. 762' «κρήνην ἐξανήκ' οἴνου θεός», 707 καὶ συγνά-ρῶν, Καλλ. Δημ. 207' «ὀδμήν ἐξανίσκον» = ἐκπέμπω, βγάζω Ἀπολ. Ῥ. 4, 662' «τὴν ἀρετὴν ἐγκαταλείπω τὴν ἀρετὴν Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 11. Μέσ. διαλύω, «πλετὰς ἱμάντων στροφίδας ἐξανίσταται» Εὐρ. Ἀνδρ. 718. Παθ. -πώνω = ἐλευθερώνομαι ἀπ' αὐτῶν ἱπποκρ. 2) ἀμτδ. γαλαρώνομαι, παύομαι' ἀνίκα' ἐξα-

νήκα ἄτα» Σοφ. Φιλ. 699' «ὀργῆς ἐξανέστη καὶ κῆρ» = παύσας τὸν θυμὸν τοῦ Εὐρ. Ἰππ. 500, ἔξω εἰς τὴν ἐμπρός, περὶ ποταμοῦ -τῇ Ἀπολ. Ῥ. 4, 293, emitto.
 *Ἐξ-αν-ίμαι' ἐξαντλῶ μτγν.
 *Ἐξ-αν-ίστημι, μτγν. οἷον Εὐστ. Ἐν δὲ ἐξ-ανίσταται 1) ἔξω καὶ ἐπάνω σταίνει, γάνω νὰ προέλθῃ, ἐκδιώκω Σοφ. Οἱ. Κ. 47' «τοὺς θανόντας = ἐξεγείρω, ἀνασταίνω, Ἡλ. 428' -ἐξ Εὐρας Εὐρ. Ἀνδρ. 263 καὶ συγνά' «ἐξ-ανίστησαν ἐκ τῶν νήσων» Ἡρ. 1, 171' «ἐξ ἰθῶν, σ. 14' «ἐξαναστῆσας τὸν παῖδα» = τοῦ εἶπε νὰ σηκωθῇ Πλατ. Πρωτ. 310' «τὴν ἐνδραν» = γάνω νὰ σηκωθῶν ἐκ τῆς ἐνέδρας Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 37' πρὸ πάντ. τοὺς κατόικους ἐκδιώκω, «-ἀνδρας δόμων» Σοφ. Ἄντ. 237' «πρὸς δαμόντος ἐξανίσταται ὀρνῶν» Αἰσχ. Πέρσ. 769' «ὅσοι ἐξαναστῆσαντις τινα, βίᾳ νέμονται γῆν» Θουκ. 4, 98 καὶ οἱ ἐξ-ἔθ. ἐν γέν. καταστρέφω, «ἐξαναστῆσας ἧλιον βέθρα» Εὐρ. ἱκ. 1198' «ἐλλάδα, Ῥ. 926' -πάλιν = ἐρημύνω τὴν πόλιν ἐκδιώκων τοὺς κατοίκους Ἡρ. 1, 155, Θουκ. 7, 77' 2) Μέσ. καὶ οἱ ἀμτδ. γράνω τὸ ἐνερ. ἐπεγείρωμαι, σηκώνομαι καὶ φύγω' «ἐξανίστανται Λακ. δαίμονες» ἀναχωροῦσιν ἐκ τῆς Λακ. Πινδ. Π. 4, 49' «ἐξανίστα τῶνδ' ἀνακτόρων» ἀποκρίνου ἐκ Εὐρ. Ἀνδρ. 380 καὶ συγνά' «ἐκ τῆς γῆς = μεταναστεύω Ἡρ. 4, 115' «ἐξαναστάντες ὑπὸ τῶν Σκυθῶν ἐξ ἡθῶν» = ἐκδιώκω χθόνες ὑπὸ τῶν Σκυθῶν, 1, 15' «Πελοποννήσου ἐξανατάσσης» = ἐπειδὴ ἡλεκατῆθη, 2, 171' ἐξορῶν Θουκ. 7, 40' «ὅθεν ἐξανέστη» = ὅπουθεν ἐσηκώθη Πλατ. Λυσ. 211' «δεῦρο ἐξαναστῶμεν» = ἀς σηκωθῶμεν ὁπάγοντες ἔδω, Πρωτ. 311' πρὸ πάντ. ἐπὶ γεύματος' «ἐξαναστησόμεθα μετὰ τὸ δεῖπνον, πολ. 1, 328' «ἐξανίσταται πρὸ μέθης» Ἰσοκ. 1, 32' «ἔωθαν ἐξαναστῆσαι» Λουκ. Νιγρ. 2 καὶ συγνά «-τινὶ ὁδῶν» = περὶ σηκώνομαι εἰς τὴν ὁδὸν Ξεν. συμπ. 4, 31' Περὶ ὁρους, «ἐξαναστηκός ἐκ τῆς προκειμένης χώρας εἰς ὕψος ἱκανόν» = ὁρμημένον Πολυδ. 1, 56, 4' παρ' ἱατρ. περὶ ἐκρήξεως (ἔσπεσας) τῶν ἑλκῶν μτφ. «πολέμου ἐξαναστάντος» Ἀπολδ. 3, 18, 8' ἔτι δὲ παρὰ Σοφ. Φιλ. 367 σημ. σηκώνομαι ἐπάνω, ὅπου κατ' ἄλλ. = γίνομαι ἔξω ἐμαυτοῦ. Παρ' Ἰσοκ. 12, 32 ἀναγινώσκει ὁ Βεκκ. «ἐξαναταμένους αὐτῶν» ἀντὶ τῆς ἀρχ. γρ. ἔξιστε, exilio.
 *Ἐξ-αν-ίσχω' ἀνατίλλω, περὶ τοῦ ἡλίου Εὐστ.
 *Ἐξ-αν-αίγω' ὅπως διόλου ἀνοίγω Ἀριστ. Ἀχ. 391 καὶ μτγν. Δ. Σικ. 1, 33, operio.
 *Ἐξ-αν-οιδέω' ἔξω φυσκύνω' -τῆς γῆς Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 8, intumesco.
 *Ἐξ-αν-οίξις, ἡ' ἡ ἀνοίξις' «τῶν στομάτων» Στράβ. 16, 740, aperio.
 *Ἐξ-αν-ορθόω' ὅπως διόλου ἀνορθώνω, πάλιν ἀποκαθιστῶ Εὐρ. Ἀλκ. 1138, δι. γρ.
 *Ἐξ-αντάω' ἀντιάζω τῆς κόρρης καὶ ὑπογῆς νεῖδας' Ηευγ.
 *Ἐξ-άνταξ' ἐξ ἐναντίας, ὅτε δὲ τὸ ὄψις' Πλούτ. Ἐξ-άντης, 2' (ἔντα, ἄλλοι τὸ παράγ. ἐκ τοῦ ἔξω ἄντης) ἐκείνους τοὺς κλέκλους τῆς ὁρᾶς σείας μὴ ἐκτεθειμένους, πρὸ πάντ. ὁ τῆς γῆς

σου ἔω ὦν Ἦουκ, ὁγίης Ἰπποκρ. ἀκέραιος, ἀβλαβής· «ἐξάντη ἐποίησε ἡ μανία τὸν ἑαυ-
της ἔχοντα» Πλατ. Φαίδρ. 254· «ἐξάντης λεύσα-
σε τοῦτον κακὸν ἄλλον ἔχοντα» Ζηνοβ. 3, 95· «εἰ δὲ ἐξάντης κακοῦ» = ἀπληραγμένως
αὐτοῦ Λιλ. Ζ. 1, 3, 5· παρ' Ἐτ. Μ. 346, 42
εὐφραίνεται ὁ στίχος, «ὦ Ζεὺ γενέσθαι τηδε
μ' ἐξάντην νόσου», indemois.
Ἐξ-αντλέω· 1) ἔξω ἀντλῶ· -ὑδατα Πλατ.
νόμ. 5, 736· κάμνω κατάχρησιν, διὰ κατα-
στροφῆς ἐξαντλῶ Λουκ. Τιμ. 18· 2) ἐπιμέ-
νω, ὑπομένω μὲ κόπον τελειώνω· -πόνον
Εὐρ. Κυκλ. 10, 24· -δαίμονα = τὴν τὸχην,
110· -γῶτος, ἱκ. 861· «βίον οἰκτρὸν» Μεν.
π. Στοδ. ἀνθ. 49, 8, exhaustio.
Ἐξ-αντλήμα, τό· τὸ ἀγγεῖον τῆς ἀντλή-
σεως Ἀρεταί.
Ἐξ-αντλήσεις, ἡ· τὸ ἐξαντλεῖν Εὐστ.
Ἐξ-άνυσσις, ἡ· ἐπιτέλεισις Εὐστ.
Ἐξ-ανύτω, ἀττ. ἐξανῶ Εὐρ. Ἰων 1006,
Ξεν. Κυρ. 5, 4, 10.
Ἐξ-ανύω (ἴδ' ἀνύω)· 1) τελειώνω, ἐκτελῶ·
«Θιτίδας δ' ἐξήνυσε βουλὰς» Ἰλ. 9, 370· «τί
μοι ἐξανύσεις χρέος» Σοφ. Οἰ. τ. 157· «θε-
ὸν πάνθ' ἑσθ' ἐξήνυσεν», Αἴ. 699, Σχολ.
ἐξηπλήρωσε· ἔτι δὲ «μοῖραν πόνων ἐξανύσειν»
[μὲ μακρὸν τὸ ὦ, ὡς φαίνεται], 909· «ἀ-
στρων πόλον» Εὐρ. Ὀρ. 1685 καὶ μτγν. π.
ἱ. δὲ μέσ. «ἐξανύσασθαι τάφον τέκνοισι» =
ἀπαύτω λαμβάνω τάφον Εὐρ. ἱκ. 297· ὡς δὲ
δὲ Εὐρ. λέγει «ταχύπουρον ἔχον ἐξανύων», Τρ.
232· -δρόμον, Φοιν. 164, οὕτω παραλειπο-
μένης τῆς αἰτ. ἀττ. λέγεται «ἐξανύουσι τῆς
Μαγνησίης χώρας ἐπὶ Σηπτιάδῃ» = πορεύον-
ται πρὸς τὴν Σηπ. Ἦρ. 7, 183· οὕτω καὶ «ἐ-
πεὶν αὐτὴν μερον νῆς ἐξανύσῃ ἐκ τῆς ὑμετέ-
ρης εἰς τὴν ἡμετέραν», 6, 139· 2) περὶ ἐμ-
ψύχων, φρονέω Ἰλ. λ. 365· -λέοντας Εὐρ.
Ἦρ. μ. 1273 καὶ πεζ. Ἀπκ. Ἰλλυρ. 15, perficio.
Ἐξ-άνω· ἀνῶθεν Ἦουγ.
Ἐξ-απ-αίρω, ἰων. ἔξ-απ-αίρω· ἔξω σκη-
νῶν καὶ ἀποχωρίζω Φιλῶξεν. π. Ἀθην. 4, 147.
Ἐξ-απ-αιτέω· ἐπιτετ. τὸ ἀπαιτέω Ἰουλιαν.
Ἐξ-α-πάλαιστος, ?· ὁ ἐξ παλαιστών Ἦρ.
1, 50.
Ἐξ-απ-αλλάσσω ἡ -ττω· ὅπως διόλου
ἀπαλλάττω· «τίς ἄλυσος ἔτης ἐξαπαλλαχθή-
σεται»; = τίς θ' ἀπαλλαγῇ ἐντελῶς αὐτῆς;
Σοφ. Ἦλ. 990· «ὡμὰς ἐξαπαλλάξαι κακῶν»
Εὐρ. Ἰ. Α. 1004· ἔτι δὲ ἀμτθ. «ταλαίνης ἐξ-
απαλλάξας ῥῆος» = ἀπαλλαγῆς τῆς ζωῆς,
Ἔκ. 1108· «ὅσων κακῶν ἐξαπαλλαχθεὶς» Ἦρ.
5, 4· «οὐκ ἔχων ὅπως τῶν εἰρημέων ἐξα-
παλλαγῇ» = πῶς ἐξ αὐτῶν θ' ἀπαλλαγῇ, γλυ-
τώσῃ Θουκ. 4, 28, libero.
Ἐξ-απ-αντάω· ἀπαντῶ Ξεν. Κυρ. 3, 3,
24, δι. γρ.
Ἐξ-απ-αρτέομαι, παθ. κρεῖωμαι, μετε-
φρίζομαι Λουκ. ἀλ. Ἰσ. 1, 9.
Ἐξ-απ-ατάω, ἐπιτετ. τὸ ἀπαύω· ὅπως δι-
όλου ἀπατέω, ἔξαπατο, ἡνδ. Ἰλ. ι, 371 καὶ
συχνά· «ἐφάνη ψεύδεσι» Πινδ. Ὀ. 1, 29·
«ἐξηπατήθη δαίμονος βουλεύμασι» Εὐρ. Ἰπκ.
1406· «μὴ πῶς σε δόλῳ φρίνας ἐξαπατήσας»

Ἀριστ. εἰρ. 1099, καὶ μετὰ αἰτ. πράγματος
«τὸ δεῖπνον ἐξαπατούμενος» = ὡς πρὸς τὸ δεῖ-
πνον ἐξαπατούμενος, σφ. 60· «ἐνὸν μὲν ἐξη-
πατήσθαι» Θουκ. 5, 42· συχνὰ παρὰ Πλουτ.
καὶ τοῖς ἑφεξ· «εἰ τις ἐξαπατηθῇ οὐκ αἰ-
ταῦτα» = εἰς ταῦτα Ξεν. Ἀν. 5, 7, 11· «τὴν
νόσον» παραύω, καθιστῶ ἡπιαν Λουκ. Νιγρ. 7·
ἐξαπατήσομαι, ἀντιπ. μέλ. Ξεν. Ἀν. 7, 3, 3.
Ἐξ-απάτερθεν· ἐκ τοῦ ἐτέρου Ἦουγ.
Ἐξ-απάτη, ἡ· ἀπάτη, ἐξαπάτησις Ἦσ. θ. 2.
205, Θεογ. 382, Ξεν. Ἀν. 7, 1, 55, fallacia.
Ἐξ-απ-άτημα, τό· ἀπάτημα Ἐτ. Μ. σ.
791 ἀντὶ τοῦ φηλώματα.
Ἐξ-απ-άτησις, ἡ· τὸ ἐξαπατᾶν, ἡ ἀπάτη
Ἀθην. 9, 387.
Ἐξ-απ-άτης, ὁ· ἐξαπατητὴρ Ἰπποκρ.
Ἐξ-απ-ατητέον· δεῖ ἐξαπατᾶν Πλατ.
Κρίτ. σ. 49.
Ἐξ-απ-ατητήρ, ὁ· ὁ ἐξαπατῶν Ὀμ. ἀποσπ.
63, fraudulentus.
Ἐξ-απ-ατητής, ὁ· τῷ ἀνωτ. Πρόκλ.
Ἐξ-απ-ατητικὸς, 3· ἐξαπατῶν· -τινος Ξεν.
Ἰππαρχ. 4, 12 καὶ μτγν. fallax.
Ἐξ-απ-ατίσκω, π. ἀντὶ ἐξαπατάω Ἦσ. θε.
537, δι. γρ. τοῦ ἐξαπατῶσκα.
Ἐξ-απ-α-τύλλω· ὀλίγον ἐξαπατῶ Ἀριστ.
Ἀγ. 657.
Ἐξ-απαφ(σ)κώ· ἀπατῶ, ἐξαπατῶ· «Διὸς
νόον ἐξαπαφίσκων» Ἦσ. ἀλλὰ γὰρ ὁ δόρ. 6·
ἐξηπαφον Ὀδ. ε, 379, ὅπου, ἐξαπαφω, ψ.
79· ἐξαπαφῶν Εὐρ. Ἰων 705, Ἀπολλ. Ρ. 2,
1235· ἐξαπαφουσα Ὀμ. Ὀμν. Ἀφρ. 38, Ὀμν.
Ἀπολλ. 379 γράφεται ἀκόμη ἐξαπαφουσα,
ἀδρ. ἀ. ἐξαπαφῆσα, Ὀμν. Ἀπολλ. 376 καὶ
μτγν. π. οἶον Κ. Σμ. 1, 137, μ. ἀδρ. 6· ἀντὶ
ἐνερ. ἐξαπαφῆσιτο Ἰλ. ι, 376· τὸ ἐξαπατῆσκω.
Ἐξ-α-πεδος, 2· ἐξάπους Ἦρ. 2, 149.
Ἐξ-α-πεζος (πέζα)· ἐξάπους Λυκαφρ. 176.
Ἐξ-απ-εῖδον (ἀδρ. τοῦ ἀγρ. ἔξ-απ-οράω)
μακρόθεν παρετήρησα Σοφ. Οἰ. κ. 1644.
Ἐξ-α-πέλεκος, εως, 2· ὁ μὲ ἐξ πελέκει, οἱ
πραῖτωρες τῶν ὀπείων οἱ ραβδόχοι μὲ δέ-
σμας ράβδων (lascos) προσπορεύοντο Πολυδ.
3, 40, 9 καὶ ἄλλ. μτγν.
Ἐξ-απ-έρχομαι· ἐξέρχομαι καὶ ἀπέρχο-
μαι Θεοδ. Προδρ. exco.
Ἐξ-απ-εύχομαι· διὰ παρακλήσεων ἀπο-
τρέπω Ἰζέτθ. deprecor.
Ἐξ-α-πηχες, 2· ὁ ἐξ πήχεων Ἦρ. 2, 138,
Ξεν. Ἀν. 5, 4, 12.
Ἐξ-άπιν· ἐξαπίνης μτγν.
Ἐξ-απινάτος, 3 (κ. 2, Ἰπποκρ. Πολυδ. 26, 6,
1)· αἰφνιδίως, ἀπροσδόκητος· «πολεμίων ἐφ-
δους κρυφαίως καὶ ἐξαπινάτως» Ξεν. Ἰερ. 10, 6
καὶ μτγν. ἑπὶρ. αἰφνιδίως, Θουκ. 1, 117·
Ἐξ-απινής, ἐπὶρ. αἰφνιδίως, αἰφνιδίως,
ἀπροσδοκῶντος Ἰλ. ο, 325, Πινδ. Π. 4, 27
Ἦρ. 1, 74, Θουκ. 1, 50, Ξεν. ἀπομν. 4,
3, 9, repente.
Ἐξ-άπινον· τὸ ἀνωτ. Ἰπποκρ.
Ἐξ-α-πλάσιος· ἡ· ἐξαπλῶς, πολλαπλασιά-
ζω διὰ ἑξ Ἐτ. Μ.
Ἐξ-α-πλάσιος, ἰων. -πλήσιος, 3· ἐξαπλῶς
Ἦρ. 4, 81 καὶ μτγν.

- Ἑξά-πλασίον, ὄνομα τῷ ἄνωτ. μτγν.
Ἑξά-πλῆθος, 2· ὁ ἐξ πλῆθους μακρὸς Ἦρ. 2, 149.
Ἑξά-πλευρος, 2· ὁ ἐξ πλευρῶν Πλωτίν. ὑπὸ τοῦ Φρυν. 412 ἀποδοκ. ὡς μὴ ἀττ.
Ἑξά-πλη· ἑξαπλῶς, μτγν.
Ἑξά-πλός, συνηρ. -πλοῦς, 3· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἑξαπλούς, μτγν. sescuplex.
Ἑξά-πλόω· ἑξαπλασιάζω, μτγν.
Ἑξά-πλόω· τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἀναπτύσσω, ἑξαπλῶν Δουκ. Φιλοπ. 17, ἐρμηνεύων· τὸ δοκοῦν Σ. Ἑμπ. Πόρ. 4, 217, explicio.
Ἑξά-πλωσις, ἡ ἀνάπτυξις, ἑξαπλωσις Ἀρεταί. «καὶ ἔκτασις τῶν δακτύλων» Σ. Ἑμπ. κ. ῥητ. 7, explicatio.
Ἑξά-πο-βάινω· ἀποβαίνω ἐκ τινος· -νῆδες Ὁδ. μ, 306, Ἀπολ. Ρ. 3, 499.
Ἑξά-πόδης, ὁ· ἑξαπόδος.
Ἑξά-πόδισ, 3· ἐξ πόδες Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἄν.
Ἑξά-πο-διδάσκω· ἐκ τινος δραπετεύω, φεύγω Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἄν.
Ἑξά-πο-δίωμα· ἐκ τινος ἀποδιώκω· -μάχης Ἰλ. ε, 763 (παρὰ Οὐδολφ. ἐξ ἀποδ).
Ἑξά-ποδος, ἑσφαλ. ἀντὶ ἑξαπόδος.
Ἑξά-πο-δύνω 2· ἐκδύω, ἐκδύνω· -εἵματα Ὁδ. ε, 372, exuo.
Ἑξά-πο-θλίβω· ἐκπιέζω Θεοδ. Ὑρτακ.
Ἑξά-πο-θνήσκω· ἀποθνήσκω Ἀριστ. ὄρν. 1656, morior.
Ἑξά-πο-κρούω· ἀποκρούω, μτγν.
Ἑξά-πολις, ἡ· ἡ χώρα Δωρις ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ μετὰ τῶν ἐξ πόλεων τῆς Ἀλίου, Ἰαλυσού, Καμείρου, Κῶ, Κνίδου καὶ Ἀλικαρνασσού Ἦρ.
Ἑξά-πο-όλλομι· παντελῶς ἐξαφανίζω, ἐξαλείφω· ἀτὼν αἰτιον δ' ἐξαπολλύς μόρου Δισχ. γο. 824· «πατέρα τὸν ἄμῳν ἐξαπώλεσας» Σοφ. Ἠλ. 578· φονεύω Εὐρ. Τρ. 4215 καὶ συγγάμ. 6· παρκ. ἐξαπόλωλα = ἐκ τινος χάνομαι, ἀφανίζομαι, ἐξολοθρεύομαι· -Ἰλίου = ἐκ τοῦ Ἰλίου Ἰλ. ζ, 60· «κατὰ τὴν δόμῳν», σ, 290· «-ἡλίας οὐρανοῦ» Ὁδ. υ, 257· ἐντελῶς ἀφανίζομαι, ἐξολοθρεύομαι· ἀσπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται γῆθενός· Δισχ. Ἀγ. 514, Ἦρ. 4, 173 καὶ Πλούτ.
Ἑξά-πο-λογία, ἡ· ἐπιγραφή τῶν λόγων τοῦ Ἀντιφώντος, οἵτινες αποτελοῦσι τετραλογίαν, δευτέρα δὲ ἀπολογία ἐξηγ. ὑπὸ τοῦ Βεκκερ. ὁρθότ. ἐξ ἀπολογίας.
Ἑξά-πο-νέομαι· ἐκ τινος ἐπιστρέφω Ἰλ. π, 252 (παρ' Οὐδολφ. ἐξ ἀπον.)
Ἑξά-πο-νίζω· ὅλως διόλου ξεπλύνω Ὁδ. τ, 387, alluo.
Ἑξά-πο-ξέω· ἀποξέω, ἐκλείνω Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἄν.
Ἑξά-πο-οξύνω· ὅλως διόλου κάμνω Ὁδ. Εὐρ. Κυκλ. 456.
Ἑξά-πο-πατέω· ἀποπατέω Ἰπποκρ.
Ἑξά-πο-πέμπω, ἐπιτετ. ἀντὶ ἀποπέμπω Τζέτζ. emitto.
Ἑξά-πο-πνέω· ἀποπνέω Τζέτζ. expiro.
Ἑξά-πο-πέτομαι· ἀφίπταμαι Κ. Μαν. γρ.

- Ἑξά-πο-πύω· ἔξω πύω μτγν. expiro.
Ἑξά-πο-ρέω· εἰς μεγάλην ἀπορίαν, ἀνέγ· κην εὐρίσκομαι Πολυδ. 4, 34, 1 καὶ συγγάμ. ὅστις καὶ «τοῖς λογισμοῖς» προσθέτει, καὶ ἄλλ. μτγν. ἔτι δὲ μέτ. μετ. πόρ. «οἱ τὰ ἐλπίδα ἐξηγορήθησαν» Πλούτ. Ἀλκ. 5· «ὁ πόρ. ἐξαπορήθειεν ἀργυρίου» = ὡς πρὸς τὰ χρῆματα Δ. Ἀλ. 7, 18.
Ἑξά-πο-ρέω· ἐκ τινος ἀπορρέω, ῥέω Εὐμαλ.
Ἑξά-πο-σπάω· ἐκ τινος ἀφείλω μτγν.
Ἑξά-πο-στάζω· ἐκ τινος στάζω κάτω μτγν.
Ἑξά-πο-στειλάριον, τὸ ἄσματός τινος ἐκκλησιαστικοῦ μέρους Ἀνδρ. Κρητ.
Ἑξά-πο-στέλλω· ἔξω ἀποστέλλω Πολυδ. 3, 11, 1, Δ. Σικ. 19, 102. Παθ. «ἐξαπτετα» λη τὰ πλοῖα Δημ. 18, 77, emitto.
Ἑξά-πο-στολή, ἡ· τὸ ἔξω ἀποστέλλειν Πολυδ. 1, 66, 3, emissio.
Ἑξά-πο-σφραγίζω· ἀποσφραγίζω, διαρρ. Ἑρμαν. ἀντὶ ἐξεπισφρα. avertio.
Ἑξά-πο-τίνω· ὅλως διόλου ἀποτίνω, πληρῶναι· «-τῆς μητρὸς ἐρινύας» Ἰλ. φ, 412.
Ἑξά-πους, ὁδός· ἑξαπόδος Πλούτ. Δοκουλ. 36 καὶ ἄλλ. μτγν.
Ἑξά-πο-φαίνω· ἐπιτεταμ. τὸ ἀποφαίνω Δουκ. Ἠσιοδ. 1 καὶ ἄλλ. μτγν.
Ἑξά-πο-φθίρω· ὅλως διόλου ἀφανίζω· «ἔως ἀπάντων ἐξαπέφθειραν βίον» Αἰσχ. Πέρσ. 456· «μόνη αὐτὴν ἐξαποφθερῶ» Σοφ. Τρ. 710.
Ἑξά-ποχέω· ἔξω χύνω Τζέτζ. effundo.
Ἑξά-ποχυνος, 2· ὁ μὲ ἐξ πρόμας, ἦτοι μὲ ἐξ πλοῖα Λυκοφρ. 1347.
Ἑξά-πέρδγος, 2· ὁ μὲ ἐξ πέρδγας Ἐλ. Ἀλ. στρ. 5.
Ἑξά-πιτύχος, 2· ὁ μὲ ἐξ πυτυχῆς, θλαπὶ Σχολ. Ἰλ. χ, 395.
Ἑξά-πτω 2) προσδένω, ἑξαπτῶ πρὸς τὴν κρεμῶ εἰς τί· -ἱμάντας Ἰλ. χ, 397· «πῆμα» κίονος ἐξάπτειν· «προσδένω τὸ σχοινίον εἰς τὴν στήλην οὕτως, ὥστε νὰ κρέμαται πρὸς τὴν κάτω ἐξ αὐτῆς» Ὁδ. γ, 466· πρὸς Ἰλ. ω, 51· «διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλῶσιον» Ἀριστ. σφ. 379· «ἐκ νηοῦ σχοινίον ἐς ταίχος» Ἦρ. 1, 26, 4, 61· «ἐξαμμέναι· ἐκ σώματος» = εἰς αὐτὸ τὸ δεδεμέναι, ἐξ αὐτοῦ κρεμῶμεναι Ἦρ. Λοκρ. 102· (πρὸς τὴν ἀπόρρητον ἐξάπτουσι διαισθαιμονίας Πλούτ. ζ. ῥομ. 61, ὡς καὶ τῆς τύχης τὰ πρακτόμενα = κάμνω ἐξ αὐτῆς ἐρητημένα, Σὺλ. 6)· «ἀπὸ τινος Ξεν. κυν. 10, 7· «τὴν πόλιν ἐξῆψε τοῦ Πειραιῶς» = συνείδα· «μετ' αὐτοῦ Πλούτ. Θεμ. 19· μτγ. «σώματος ἐξάπτειν λιτάς» Εὐρ. Ὀρ. 382, πρὸς ὁ πρὸς ἡμετέραν δὲ γόναν· ἐξάπτει σέθεν· Ἰ. Α. 1216, annecto 2) ἐπιθέτω, περικαλύπτω· «μηδ' ἀμφὶ κείναις μέλανας ἐξάφης πύλους» Εὐρ. Ἰ. Α. 1449· «-δεσμὸν χειρῶν» Ἦρ. μ. 1342· «-κόσμον νεκρῶν», Τρ. 1208. Μῆσ. κρεμῶμαι εἰς τί· «πάντες ἐξάπτεισθε» = κρέμασθε ὅλοι Ἰλ. θ, 20· συγγάμ. εἰς ἱμάν· τὸν προσκρεμῶ, περικρεμῶ· «τὶ πέπλους μέλανας ἐξῆψε χρός» Εὐρ. Ἑλ. 1186· «ἐξάφασθαι κινδύνους» = κινδύνους εἰς ἡμαυτὸν κρεμῶ Δημ. 25, 90· «σφραγίδια ἐξαφάμενος»

εἰς ἑαυτὸν ἀφραγίδας περικειμένω, εἰς τὴν ζω-
νὴν φέρω Ἀριστ. Θεσ. 428. «περὶ τὴν κεφαλὴν
ἐξήμεθα πηνίχην» ἀποσπ. ἀδελφ. 3. ἐφίλωκα Δ.
Σικ. 14, 74. ἔτι δ' ἐγγίξω, προσβάλλω τινά τινας
Πολυβ. καὶ ἄλλ. μτγν. πολλοὺς τὸν πόλεμον
ἀρχίζω Δ. Ἀλ. 6, 25, ἀνέπτω, ἐξάπτω Τιμ.
Λοκρ. 97. Συγχά μετφ. «ἐξημμένους ὑπὸ φιλο-
σοφίας ὡς περ πυρός» Πλατ. ἐπ. 7, 340.
«ὅπ' ὀργῆς καὶ φιλονεικίας ἐξαφθέντες» Δ. Ἀλ.
5, 38. «ἐξήφθη πόλεμος» Στρατ. 9, 420.
Ἐξά-πτωτος, 2. ὁ μὲ ἐξ πτώσει: Πρisciαν.
Ἐξά-πύλα, τὰ πύλην ἐν Συρακούσαις Πολυβ.
Ἐξ-απ-ωθέω' ἔξω ἀποβάω' «εἰσόντας ἐξα-
πώσατε» Εὐρ. Ἦρσ. 811.
Ἐξά-πῶλος, 2. ὁ μὲ ἐξ πώλου· ἄρμα
Ἡσόδ. 5, 6, 16.
Ἐξ-ἀραγμα, τό' τὸ πρὸς τὰ ἔξω κτυπηθὲν,
ἐκτετριμμά, κλάσμα Γαλην.
Ἐξ-ἀριῶν ἐπιτεταμ. τὸ ἀπλοῦν Ἀρεταί.
Ἐξ-ἀραίωσις, ἡ τὸ ποιῆν ἀραίον Ἀρεταί.
Ἐξ-ἀράομαι· διὰ προσευχῶν καθιερῶναι
ἀρ. λεξ. μόν. ἐξάρασθαι ἢ ἐξάρασθαι (ἐξα-
ρασθαι) ὡς δι. γρ. ἀντὶ ἐξιργάσθαι Λι-
σχίν. 3, 116. «ἐκ δ' ἀράς ἤρατο» Σοφ.
Λυτ. 423.
Ἐξ-ἀράσσω' ἔξω συντερίδω, καταθραύω τι
ἐκ τινος πρὸς τὰ ἔξω, Ὀμ. ἐν τμήσ. «ἐκ δὲ
αἱ ἱστὸν ἀράξαι» Ὀδ. μ. 422. «-λίθω δὲ δύν-
τας» Σμυρναϊδ. 17. «τὴν κινκλίδα Ἀριστ.
ἱπκ. 630. ἔτι δὲ μτφ. «οἷον ὁμῶν ἐξαράξω
τὴν ἄγαν αὐθαδέην» = θάλας ἐκβάλλει ἀφ' ὁμῶν
τὴν αὐθαδέαν, Θεσ. 704. «-τινὰ αἰσχροῖς καὶ
κακοῖς» = λοιδορῶ δόριζω, νέφ. 1355. «πε-
πραγμένην ἔξωδον» = μετρίαν διαρρηγνύω Αἰλ.
Ζ. ἱ. 15, 16 καὶ ἄλλ. μτγν. εκτιρβο.
Ἐξ-αργέω' ὁλως διόλου ἀμελῶς κάμνω·
«ἔργα δρώμεν' οὐκ ἐτ' ἐξαργύμενα» Σοφ. Φιλ.
552. «-γὴ ἐξαργηθεῖσα» = μὴ γεωργηθεῖσα
παντελῶς Πλουτ. παῖδ. ἀγ. 4. ἀμτβ. εἰμαι
ὁλως διόλου ἄεργος· «ἐγὼ καθέδοντι ἢ ἄλ-
λως πως ἐξηργηχότι» Ἀριστοτ. ἥθ. 1, 9.
Ἐξ-ἀργματά, τὰ, μόν. ὁ Ἀπολ. Ρ. 4,
477. «ἔξ τάνυε θανόντος» = ἐκοπτε τὰ ἄκρα
τοῦ φανευθέντος (ἀκρωτηρίσματα Σχολ.),
ὅπερ οἱ φονεῖς πρὸς ἐξίλεισιν ἰσχύουν.
Ἐξ-αργυρίζω' κάμνω ἀργυρον, πωλῶ
Θουκ. 8, 81 (δι. γρ. ἐξαργυρῶσαι)· «οὐσίαν
Δημ. 8, 8 καὶ μτγν. Πλουτ. συγχά· Παρθεν.
8. ἔτι δὲ μέσ. δι' ἑαυτὸν πωλῶ Ἰσαί 5, 43,
ὡς καὶ Πλουτ. 10 ῥητ. 10. ἀλλὰ καὶ «πάν-
τας ἐξηργυρίσαντο» = ἀφῆραν ἀπὸ πάντων
τὸ ἀργύριον αὐτῶν Πολυβ. 32, 2, 1.
Ἐξ-αργυρισμός, ὁ· ὁ κατ' ἀργύριον λο-
γαριασμός, γλωσσ. adaeratio.
Ἐξ-αργυρῶ· ἐξαργυρῶ Ἡρ. 6, 86.
Ἐξ-ἀρεν' ἐκτός ἐστιν Ἠσυχ.
Ἐξ-ἀρεσκεύομαι· τῷ ἐπομ. -τοῖς θεοῖς Ξεν.
οἰκ. 5, 19, Κλ. Ἀλ.
Ἐξ-ἀρῆσκομαι (ἰδ' ἀρῆσκω)· δεικνύομαι ἵνα
τινα εὐάρεστος καὶ ἀποκτῶ τὴν εὐνοίαν του-
τοῖς θεοῖς· διὰ θυσίαν φιλιώνομαι μετὰ τοὺς θε-
οὺς Ξεν. οἰκ. 5, 3. ἀλλὰ καὶ «ἐάν τοὺς κυρί-
ους εὐώρους ἐξαρέσκηται» = περὶ τὴν αὐτοῦ διὰ
εὐώρων Δημ. 60, 25. πρὸλ. § 26, placet.

Ἐξ-ἀρθρῶν, ἐξάρθρωμα, ἐξάρθρωσις· ἱπ-
ποκρ. ἀντὶ ἐξάρθρῶν, ἐξάρθρωμα, ἐξάρθρωσις.
Ἐξ-ἀρθροῦ, 2. α) ἐξηρθρωμένος, ἐγαλμι-
νος μτγν. β) μὲ ἐξίχοντα μέλη ἱατρ.
Ἐξ-ἀρθροῦ· ἐγάσας, διαστρίψας Γαλην.
Παρ' Ἀριστοτ. φυσιογόν. 6 τὸ ἐξηρθρωμένος
= ἀρθρώδης, μὲ ἀρθρα.
Ἐξ-ἀρθρωμα' τό' τὸ ἐξηρθρωθὲν, διαστρα-
φέν, ἐγαλθὲν Γαλην.
Ἐξ-ἀρθρωσις, ἡ· ἐγάλσιμον Γαλην.
Ἐξ-ἀρθρῶν ἀριθμῶ ἀριθμῶ ἀριθμῶ, λογαριάζω·
«στρατὸν = μετρώ Ἡρ. 7, 59. καὶ ἄλλασχον»
«τούτων μυριάδες ἐξηριθμήθησαν» = ἐνέριθσαν
ἐκ τῆς ἀριθμώσεως, 4, 87. «ναὺς Πλατ. πολ.
7, 522. «κινδύνους Ἰσοκ. 4, 66. «-τὰ χρή-
ματα ἐν τῇ ἀγορᾷ = μετρώ ἀργύριον εἰς τὴν
τράπεζαν τοῦ ἀργυρομαχοῦ Δημ. 27, 58
καὶ μτγν. Πολυβ. 1, 13, 6. ἔτι μέσ. enumerat.
Ἐξ-ἀριθμήσεις, ἡ καταριθμῶσις· «τῶν πε-
πραγμένων αὐτῶ» Πολυβ. 16, 26, 5. ἀριθ-
μήσεις Ἀππ. ἐμφ. π. 2, 84, enumeratio.
Ἐξ-ἀριθμητικός, 3. ὁ ἐπιτήθειος ἢ ἱκανός
εἰς τὸ ἀριθμεῖν Πολυβ. 4, 162.
Ἐξ-ἀριθμο-ζυγο-καμπανο-τροπανίζω·
δι' ἀριθμώσεως, ζυγίσαις διὰ στατήρας καὶ
τροπῶν ἐξετάζω Ἰουλιαν. ἐπιστ.
Ἐξ-ἀριθμός, 2. ὁ ἐξ τὸν ἀριθμὸν, ἐξαπλοῦς
Σχολ. Πινδ. Ὀ. 11, 29, sextuplex.
Ἐξ-ἀριθμός, 2. ὁ ἐκ τῶν τῶν ἀριθμῶν Σουῖδ.
Ἐξ-ἀρκέω' ἀρκῶ, ἱπαρακῶ, ἐκπαρακῶ· ἡ
Σκῆρος ἐξαρκέωσά μοι ἔταται Σοφ. Φιλ. 457.
«τάδ' ἐξαρκεῖ πόσιν» Εὐρ. ἱπκ. 280. «παῖον
= εἰς πάντας εἶναι ἱκανός, ἱκ. 574. «ἔμοι αὖ
ἐξαρκεῖ εἰς ὧν πόρους» Πλατ. Γοργ. 475. «πρὸς
τι, πολ. 7, 526, ὡς καὶ Ξεν. ἀπομν. 4, 1, 5.
ἔτι δὲ «εἰς τι Ξεν. καὶ μτγν. «ὅς βίος μοι δο-
κεῖ τῷ μήκει τοῦ λόγου οὐκ ἐξαρκεῖν Πλατ.
Φαῖδ. 108 κ. ἄλλ. ἀπολύτ. «οὐ ταῦτα μόνον
ἐξήρκεσεν» Ἀνδοκ. 4, 15. «ἐξαρκέσων» ὡς ἂν
μέλλῃ νὰ ἀρκέσῃ Ἰσαί 6, 13. 59. ἀπρως.
«ἐξαρκεῖ μοι» = μετ' ἀρκῆ· «ἐξήρκει μὲν ἡσυχίην
ἄγειν» Ἡρ. 7, 161, Ἀντιφ. 1, 10. «οἱ οὐκ
ἐξαρκεῖ δρᾶν» Ἰσοκ. 4, 123. «ἐξαρκεῖ αὐτοῖς
καταζῆν ἀγάμοις» Πλατ. συμπ. 192, ὡς καὶ
«εἰ ἐξαρκεῖ σώματι εἶναι σώματι», πολ. 10,
341. ἔτι δὲ «ἐξαρκέσαι αὐτῷ ὁπότερ' ἂν ποιῶ-
μεν, συμπ. 176. «ἐξαρκέσαι σοι τύραννον γε-
νέσθαι», Ἀλκ. Β. 141. Μετὰ μετφ. «καὶ ταῦ-
τα ἔχουσιν οὐκ ἐξήρκεσαν αὐτοῖς» = εἰν τού-
τοις ἡρκεσε νὰ ἔχωσι τοῦτο Δημ. 47, 52. «τόν
νοὸν διδάσκαλον ἔχουσα χρηστὸν ἐξήρκειν
ἔμοι» = ἦμην εὐχαριστομένης νὰ ἔχω αὐτόν
Εὐρ. Τρ. 648. «πῶς ἂν ἐξαρκέσεν ὁ τύραν-
νος χρήματα ἐκ τίνων» = πῶς ἐμελλε νὰ ἦναι
ἱκανὸς νὰ πληρώσῃ; Ξεν. ἱερ. 2, 12. Παρὰ
Πινδ. «φίλους ἐξαρκεῖν» = παρέχει εἰς αὐτοὺς
ἱπαρακτεῖς εὐεργεσίας, Ν. 1, 32, καὶ «κτεά-
τεσαι» ἔχω ἀρκετὰ εἰς αὐτῶν, Ὀ. 5, 24. «τί
πρὸς τίνος» = τί διὰ τίνα προσφέρω Ξεν. ἀπομν.
2, 4, 7, sufficio.
Ἐξ-ἀρκής, 2. ἐξαρκῶν, ἱπαρακῶν· «πλοῦτος
ἐξαρκῆς δόμοις» Αἰσχ. Πέρσ. 233. «ὡς ἱγὼ
δὲ τάνδον ἐξαρκῆ τιθῶ» = περὶ πάντων τῶν ἐν
τῷ οἴκῳ φροντίζω Σοφ. Τρ. 333, sufficiens.

- Εξ-αρκούντως· ἐπαρκῶς, ἀρκετὰ· ἡρίστηται· Ἀριστ. βατρ. 376· ὁ Πλάτ. ἐνώνει «τὸν κοσμίως καὶ τοὺς ἀεὶ παρούσι Ικανῶς καὶ ἐξ. ἔχοντα βίον», Πτολ. 483, sufficienter.
- Εξ-αρμα, τό· ὕψωμα, ἐξοίδημα, φούσκωμα· Ἰπποκρ. Περὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἐπὶ τοῦ ὕψους αὐτῶν εἰς τὸν οὐρανόν· ἡλίου Στραβ. 2, 1, 18· περὶ τοῦ ὕψους τοῦ πόλου Πλούτ. Μαρ. 11, sublatio.
- Εξ-αρμόζω· ἐκ τῶν ἀρμαγῶν ἐκβάλλω· «ὁ τροχὸς ἐξήρμωσται τὰς κνήμας» Φιλοστρ. εἰκ. 2, 4.
- Εξ-αρμόνιος, 2· ὁ μὴ ἀρμονικὸς Φερεκρ. π. Πλούτ. περὶ μουσ. 30.
- Εξ-αρνεῖσθαι, με π. ἀόρ. ἀρνούμαι, διαψεύδω· Ἐδρ. Ἀνδρ. 436· τί· Ἐλ. 579· «ἦν τις ἀφελὼν ἐξαρηνέται» Ἀριστ. ἐκκλ. 660· «φόνον» Ἡρ. 3, 74· «μὴ λαβεῖν Δημ. 27, 16· «οὐκ ἐξαρκούνται πράττειν ἄλλ' ὁμολογοῦσιν» Ἀλκίχ. 3, 250· «ἐξαρηνέθην καὶ ἐξομωσάμεν» ἐνώνει ὁ Πλάτ. νόμ. 12, 949· ἀρνούμαι, δὲν παραδέχομαι· «τὰ μὲν θανειζόμενοι, τὰ δὲ ἐξαρκούμενοι», πολ. 465.
- Εξ-αρνησις, ἡ· τὸ ἀρνεῖσθαι, διαφεύδειν, μὴ παραδέχεσθαι Πλάτ. πολ. 7, 531, negatio.
- Εξ-αρνητικός, 3· εἰς τὸ ἀρνεῖσθαι ἐπιτηδεῖος, ἔχων κλίσειν Ἀριστ. νέμ. 1172.
- Εξ-αρνος, 2· ἀρνούμενος· «ἐξαρκος εἶναι» ἀρνούμαι, ἀντίθ. τῷ ὁμολογεῖν Πλάτ. Χαρμ. 158· «ἐξαρκος ἦν μὴ ἀποκτείναν» ἡρνεῖτο ὅτι ἱφόνειον· Ἡρ. 3, 60· «ἐξαρκός ἐστι μηδ' ἰδεῖν με πύλοισι» Ἀριστ. πλ. 241· πρὸς Πλάτ. σοφ. 260 καὶ μετ. ἄνω τοῦ μὴ Πλάτ. Ἰππ. πρὸς 288· «ἐξαρκος γίγνεσθαι τὴν μαρτυρίαν» Ἰσακ. 3, 21· «τὰς συνθήκας Δημ. 23, 171· ἔτι δὲ· περὶ τινος, αὐτοῦ 176· «ὅπερ τινος Δ. Ἀλ. 7, 34· «οὐκ ἂν ἐξ. γένοιτο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι» Λουκ. Ν Δ. 14, 1.
- Εξ-αρπάζω, μέλ. ἐξαρκάσσομαι Ἀριστ. Ἰππ. 705, ὡς καὶ Πλούτ. Σόλ. 29· ἀρπάζων ἐκβάλλω, ἀφαρπάζω· «φῶτ' ἐξαρκάσσα νεός» = ἄνδρα ἐκ τοῦ πλοίου Ὁδ. μ. 100, ἐκ τινος κινδύνου ἀποσπῶ· Ἰλ. γ, 380 καὶ συγνὰ· «ἐπιστολὰς ἐξαρκάσας ὁδ' ἐκ χειρῶν ἐμῶν βίβη» Ἐδρ. Ἰ. Α. 315· «ἐξαρκάσας παρ' αὐτέων τὴν δόλτον» Ἡρ. 8, 135· ἀπολ. ἐξαρκάσας Ἀριστ. εἰρ. 6· οἱ ἐξαρκασμένοι Σοφ. Οἰ. Κ. 1020 ἡ οἱ ἀρπαγέντες ἢ ὀρθότ. ὡς μέσ. οἱ δι' αὐτοῦ ἀρπάσαντες, οἱ λησταί· «ὅπῃ πυρὸς τὸ νύτερον πᾶν ἐξαρκασθὲν» = πάσης ὑγρᾶς αἰσθηθῆν Πλάτ. Τιμ. 60· «τὸν Μάριον τῆς πολιορκίας» = ἀπαλλάττω Πλούτ. Σόλ. 29· ἐν γεν. ἀπαλλάττω, ἐλευθερώνω ἀπὸ τινος, τινὸς Πλούτ. καὶ μετ. ἐπιρρίο.
- Εξ-αρσις, ἡ· τὸ σηκώνειν ἐπάνω, ὑψώνειν, ἐξυψώνειν, Ὁ· τὸ ἀποκομίζειν, Κλ. Ἀλ. στρ. 6.
- Εξ-αρτάω· εἰς τι κρεῖω, προσδένω, στερεώνω· «τοὺς θυρεοὺς ἐκ τῶν ὤμων» Παλῦδ. 18, 1, 4 καὶ ἄλλ. μετ. τί τινος Ἀθην. 10, 429· «ἀλλαστρίων ἐπαίνων τὴν δόξαν» Πλούτ. Ἀρατ. 1· ἐντ. «τὴν πρᾶξιν τῆς προῦσας» = ἀπὸ τινος ἐξηρημένην καθιστῶ, Φαδ. Μάξ. 22· ἔτι δὲ· τὴν οὐρανὸν = μακρὰν ἐκτείνω Αἰλ. Ζ. Τ. 4, 21. Συνηθ. παθ. μετὰ μ. μέλ.

- εἶμαι εἰς τι κρεμάμενος Ἀριστ. ἐκκλ. 2-7· ῥός Ἐδρ. Ἰππ. 325· ὡς περὶ ἐκ τῆς λείδου ὁρμαθῆς ἐξηρηται χορευτῶν Πλάτ. Ἰων 536· καὶ μετ. ἀπὸ τινος ἐξαρκῶμαι· «σοὺ γὰρ ἐξηρτήθηθα» Ἐδρ. Ἰκ. 757· «ἐξ ὧν (ἡδονῶν) ἡ νᾶγκη τοῦ θνητὸν πᾶν ζῶον αἶον ἐξηρηθῆται» Πλάτ. νόμ. 5, 732· «ἐξαρκήσεται τῆς ἰσχύος» Ξεν. Κυρ. 5, 4, 20· «αἱ ἐλπίδες ἐξηρηνται ἐκ τῶν ἡγουμένων» Πολυδ. 10, 33· «ἐξηρηται τὸ ἄλλο χωρίον» = εἰς αὐτὸ συγκαταλέγεται, συνδέεται μετ' αὐτοῦ Θουκ. 6, 96, ὡς καὶ Πλούτ. Ἀντ. 46· «ἐξηρημένον αὐτοῦ τὸ πλῆθος ὀρώντες» = ὅτι εἶχε προστεθῆ εἰς αὐτόν, Γ. Γράκκ. 6· «τῶν ποιητῶν ὁ μὲν ἐξ ἄλλης Μούσης, ὁ δὲ ἐξ ἄλλης ἐξηρηται» Πλάτ. Ἰων 538. Παρ' Ἀλσχ. Πρ. 713· «τόσοισιν ἐξηρητημένοι» = τόσα ἔχοντες περιεχόμενα πρὸς. «πωγῶνας ἐξηρητημένους» Ἀριστ. ἐκκλ. 494· «ἐπιστολὰς ἐξηρητημένους ἐκ τῶν δακτύλων» = πρὸς ἐπιθεῖν ἐχων εἰς τοὺς δακτύλους κρεμασμένους Ἀλσχιν. 3, 164· οὕτω «πῆραν, λεοντήν» Λουκ. κ. ἄλλ. μετ. οὕτω δὲ ἀρίστα καὶ ὁ Δημ. 9, 49· «ἐξηρηθῆσθαι στρατὸν» (μετὰ τῆς δι. γρ. ἐξηρηθῆσθαι) = τὸν στρατὸν ἐξαρκῶ ἀπ' ἑαυτοῦ καὶ μεθ' ἑαυτοῦ ἔλκω Ἀριστ. εἰρ. 470 κ. ἄλλ. 50. εἶμαι ὅπου δὸς τῆς ἀκαθαρτίας Πλούτ. suspendo, alligō.
- Εξ-αρτηθόν· μετὰ τὸν ἐξαρκῶμενον καὶ ἡσυχ. = μετὰ τοῦ ἐκκρεμάσθαι.
- Εξ-αρτήμα, τὸ· τὸ ἐκ τινος κρεμάμενον, βάρος μετ. περὶ ἀγκύρας Σχολ. Ἀριστ. Ἰππ. 759.
- Εξ-άρτησις, ἡ· τὸ ἐκ τινος ἐξαρκῶσθαι, συνάρτησις· «τῶν ἐμβρότων ἐξ ἀτῆς ἵσσι τῆς ὑστέρας» Ἀριστ. Ζ. Ἰ. 3, 1, suspensio.
- Εξ-αρτία, ἡ· ἐξάρτησις Ἰζέτξ. κ. Ἀρμενός.
- Εξ-αρτίζω· κάμνω πλῆρες, τέλειον, τὴν λειώνω μετ. πρὸ πάντων ἐξηρτιστο = εἶχε προμηθεύθῃ, προπαρασκευασθῇ Λουκ. δλ. Ἰατ. 1, 33· «ἐξηρτισμένος πρὸς τι» Παυλ. εἰς Τιμ. 2, 3, 17, πρὸ πάντων δὲ· «πλοῖτα» = προητοιμασμένα, φυρωμένα.
- Εξ-άρτια, τὰ· ἔξλα τοῦ πλοίου, τὰ βαρεῖα ζοντα τὰ σχοινία καὶ τὴν δόλῃν Γρ. Νου. καὶ Ἐτ. Μ.
- Εξ-άρτισις, ἡ· τελείωσις, παρασκευὴ τοῦ πλοίου Ἐδρ.
- Εξ-αρτισμός, ὁ· τῷ ἄνωτ. Ἀρρ. τακτ. 154, φόρτισις πλοίων.
- Εξ-άρτουςις, ἡ· προπαρασκευή, προετοιμασία Ἰάμβλ. κ. ἄλλ. μετ. apparatus.
- Εξ-αρτός· κάμνω τι ἐτοιμῶν, παρασκευάζω· «τάνθον ἐξάρτου» Ἐδρ. Ἠλ. 422· «νεῶν ἐπὶ πλοῦν» Θουκ. 2, 17. Παθ. «τοὺς ἄλλους ἀπασιν ἐξηρτῶνται ἄριστοι» = τὰ ἔχουσι προμηθεύθῃ Ἀριστ. 1, 80· «ὁ στόλος καὶ ναοὶ καὶ πᾶσι ἐξαρκῶνται», 6, 31· «πάντα ἐξηρτοτο ἐς κάτοδον» Ἡρ. 1, 61· «ἐξηρτυμένους λογάσι, αἰμα», 1, 43· «ταῦτ' οὖν πρὸς τὸν πόλεμον ἡμῖν ἀπαντα ἐξηρτῶνται» Πλάτ. νόμ. 1, 625· οὕτω δὲ παρὰ τοῖς ἐπειτα πρὸ πάντων περὶ πολεμικῶν παρασκευῶν. Μέσ. ἐτοιμάζομαι, παρασκευάζομαι· «ἐξαρκῶνται γάμον γαμεῖν» Ἀλσχ. Πρ. 910· «ἐξόνον ἐξαρκῶμαι»

Ἑξ. Πλ. 647· ἐν γέν. προσηγορεύεται τι «ναυ-
τικά ἐξηρτύετο ἢ Ἑλλάς» Θουκ. 1, 13, apparatus.
Ἑξ-άρσις, ἢ τὸ ἔξω ἀντλεῖν, ἐξαντλεῖν
Γαλλ. exhaustio.
Ἑξ-άρω· ἔξω ἀντλῶ, ἐξαντλῶ Ὁρφ. Ἀργ.
1110, Πλουτ. συμτ. 2, 3, 3, ἐκθλίβω, ἔλκος
Ἱπποκρ. exhaustio.
Ἑξ-άρχης· ἀπ' ἀρχῆς, κάλλ. ἐξ ἀρχῆς.
Ἑξ-αρχία, ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐξάρχου Βυζ.
Ἑξ-αρχος. 2· τὴν ἀρχὴν κἀμνων· «παρὰ
δ' αἰσαν ἀδοῦσας, θρήνων ἐξάρχους» = οἵτινες
ἤρχοντο, ἐνέτεινον θρήνων ἱλ. ω, 721· «ὁ
δ' ἐξάρχος ἐρόμιος» = ὅστις ἀρχίζει τὸν χο-
ρόν Εὐρ. Βάκχ. 141, ὡς καὶ Δημ. 18, 260
περὶ τοῦ χορεύοντος ἐμπρὸς εἰς τὸν βακχικὸν
χορόν παρὰ τὸ προηγμένον· πρβλ. Καλλ. Δηλ.
16· οὐ. οὐα. ὁ πρωτοῦργός· «στάσεως Πο-
λυαν. 2, 1, 14· ὁ πρῶτος, κορυφαῖος» - ἱε-
ρέων Πλουτ. νόμ. 10, κ. ἀλλ. μτγν. inceptor.
Ἑξ-αρχός· Σπαρτιάτης ἔφορος Ξεν.
Ἑξ-αρχω· ἀρχίζω, κἀμνω ἀρχήν - μολπῆς
Ὀδ. δ, 19· γόοιο ἱλ. σ, 51· - αἰοῖς Ἡσ.
ἀσπ. 203· ἔτι δὲ μετ' αὐτ.· «βουλὰς τ' ἐξάρ-
χων ἀγαθὰς» = διδόναι πρῶτος καλὰς συμβου-
λὰς ἱλ. β, 273· - χοροῦς Ὁμ. ὕμν. Ἀρτ.
18· «πρὸς αὐλὸν παιζόντα» Ἀργίλ. π. Ἀθην.
5, 180· «διόδραμδον, ἀπόσπ. 38· «ἐξάργετε
φωνῇ» Πινδ. Ν. 2, 25· «εἰ δὲ μ' ὦδ' αἰεὶ λό-
γους ἐξηρχέ» = ἂν πρώτη μὲ προσεφώνεις
Σοφ. Πλ. 547· ὄρκον Εὐρ. Ι. Τ. 743 καὶ
συχνὰ ἐν τῇ πεζ. ἐπίσης οὕτω - τινὶ = προη-
γοῦμαι τινος εἰς τι Πλατ. νόμ. 10, 891· πε-
τροβολίας = ἀρχίζω νὰ πετροβολῶ Ξεν. Ἀν.
6, 6, 15· παῖδαν, Ἑλλ. 2, 4, 17 καὶ συ-
χνά· ἀλλὰ παῖδαν Πλουτ. ῥωμ. 26· «δύγ-
ματος = δρίζω, διατοπώνω, Γαλλ. 8. Μέσ.
κἀμνω ἀρχήν· «κακῆς ἐξηρχετο βουλῆς» Ὀδ.
μ, 339· «αὐτοῦ δὲ» Ἀπολ. Ρ. 1, 368· «κανῶ
= καθιερώνω τὰ κἀνιστρα πρὸς ἐνερθεῖν τῆς
θεοῦ Εὐρ. ἱ. Α. 435. Παρὰ μτγν. = ἄρχω,
ἱμα: ἀρχηγός· τινός ἱωσ. κ. ἀλλ. ἱσπρίο.
Ἑξ-αρχων, οὐτος· ἄνδρ. ὄν. Ὁ.
Ἑξ-ας, ἄντρε, ὁ· τὸ Ῥωμ. sextans Πολυδ.
Ἑξ-ας, ἄδως, ἢ ὁ ἀριθμὸς ἐξ ἑκατ. Κρον. 4.
Ἑξασελλάνω μεν· ἀναπληρώσωμεν Ἡσυχ.
Ἑξ-ασημος, 2· ἐκ σηνίων ἐξ Ἀριστ. Κυν-
τιλ. σ. 35, Σχολ. Σοφ. ΑΥ. 1174.
Ἑξ-α-σθενέω· εἶμαι ἢ γίνωμαι πολὺ ἀδύ-
νατος, ἀσθενής Ἱπποκρ. «καὶ ἄτονον γίνε-
σθαι» Πλουτ. π. ἐκλ. χρηστ. σ. 411, Ἡρώδ. 6, 2, 19.
Ἑξ-ασθένησις, ἢ ἀδυναμία Γεωρ. Παχυμ.
Ἑξ-ασθενίζω· ἀσθενέω, ἐξασθενέω.
Ἑξ-ασκέλις, 2· ὁ ἐξ ἐπιθέσμου περιλαμβά-
νων· «ἐξ. σχιστός» Γαλλ. τ. 12, σ. 475.
Ἑξ-ασκέω· 1) παρασκευάζω, διακοσμοῦ,
τελείως προμηθεύω· «λουτροίς τ' ἐν ἰσθητί
τ' ἐξήσκησαν» Σοφ. Οἰ. Κ. 1599, Εὐρ. Πλ.
1071 καὶ μτγν. «μνήμα εἰς κάλλος ἐξήσκη-
μένον» Λουκ. νικρ. διαλ. 24, 1· «ἔπει αὐτῶ
πάντα ἰδοῦσι ἐξήσκησθαι· τὰ πρὸς τὰς χρείας»
Πολυδ. 20, 20, 8· 2) ἀκριβῶς, τελείως δακνῶ
Πλουτ. Κλειτοφ. 407· περὶ ἱππων Ξεν. ἱππ.
2, 11 καὶ μτγν. οἶον Δ. Κάσ. πρὸ πάντων περὶ

στρατιωτικῶν ἐξασκήσεων· «περὶ γράμματα
ἐξασκῆμένοι» Πλουτ. Νικ. 5· ἔτι δὲ πρὸς τι
Ἀθην. 12, 516, ἀκροῦσα.
Ἑξ-ασκήτιον· οἶα ἐξασκῆν Νικοστρ. ἐν
Στοβ. ἀνθ. τ. 3, σ. 91.
Ἑξ-αστάδιος, 2· ὁ ἐξαστάδιον Στραβ. 5, 234.
Ἑξ-αστερον, τό· τὸ ἐξ ἀστερων ἐξ Εὐστ.
ἐξ Ἀράτ.
Ἑξ-αστις, ιος, κ. ἔξαστις, ἢ (πρβλ. Ἀσδεκ. πα-
ραλ. σ. 441)· ἐξέχοντα νήματα εἰς τὸ ὑπα-
σμα, ὅπως ἀποτελῶσι κροσσούς, πρὸ πάντ.
δὲ καὶ αὐτὰ τὰ νήματα, ἀπὸ μαδωμένου τοῦ
λινθοῦ ἀποτελοῦσι φανόντα ἱατρ.
Ἑξ-αστίχος, 2· ὁ ἐκ σειρῶν, στίχων ἐξ Β.
Ἀν. 786, 20.
Ἑξ-αστοίχος· τῶ ἀνωτ. - κριθ. Θεοφρ.
Ἑξ-αστράπτω· πρὸς τὰ ἔξω, ἐκάνω ἀστρά-
πτω Τρωιδ. 102, Ὁ. effulgeo.
Ἑξ-αστόλος, 2· ὁ μὲ ἐξ στόλους, κίονας Βι-
τρούδ. 3, 1.
Ἑξ-αστῶος· ὁ μὲ ἐξ στοῶς Ἡρώδ.
Ἑξ-ασύλλαβος, 2· ὁ ἐξ ἐξ συλλαβῶν Σχολ.
Σοφ. Ἀντ. 1256, Εὐρ. Ὁρ. 316.
Ἑξ-ασφάλλισμα· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν μτγν.
οἶον Κικ. Ἀντ. 6, 4, 3.
Ἑξ-ατιμάζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Σοφ. Οἰ.
Κ. 1380, Ὁ. contemno.
Ἑξ-ατιμάω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ὁ.
Ἑξ-ατιμάω· κἀμνω τινὰ γαίην ἀτιμάς Ἱπποκρ.
Ἑξ-ατιμάω· τῶ ἀνωτ. Β. Ἀν. 1371.
Ἑξ-ατιμίζω· τῶ ἀνωτ. περὶ τοῦ ἡλίου - τὰ
ὕδωρ Ἀριστοτ. μετωρ. 2, 2. Παθ. γίνωμαι
ἀτιμός, αὐτόθι 4, 10, συχνὰ καὶ ἀλλ. οὕτω
δὲ καὶ ἕτερ. ἀτιμ. Ἀριστοτ. exsultio
Ἑξ-ατονέω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ἀριστοτ.
Ἑξ-α-tonas, 2· ὁ ἐξ τόνων· - σύστημα Ἀ-
ριστοτ. Κυντ. π. μουσ. σ. 21.
Ἑξ-ατραπέυω· σατραπεύω.
Ἑξ-ατραπέτης· σατραπὴς Φωτ.
Ἑξ-αττάω· κοσμητικῶν ἐκβάλλω, διακοσ-
νίζω· ἐξητημένη, δι. γρ. ἀντὶ ἐξητημένη Ἀν-
τιφ. ἐν Ἀθην. 3, 127.
Ἑξ-αττικίζω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Β. Ἀν.
12, 16.
Ἑξ-άττω, ἀττ. ἀντὶ ἐξάττω ἀρ. λεξ. exillio.
Ἑξ-αυάζω· τῶ ἱπρ. Θεοφρ.
Ἑξ-αυαίνω· ξηραίνω· ἐξηγήνη Ἡρ. 4, 175·
ἐξαιυάνη, 4, 151· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ παθ.
συχνά, Ἀριστοτ. περὶ δένδρων, ξηραίνωμαι,
ἀλλὰ καὶ «παρὰ δένδρων ἐξαιυαίνονται» Ἀριστοτ.
ἀποσπ. 46, prefacio.
Ἑξ-αυγεία, ἢ λαμπρότης, στιλπνότης Ἀνδρ.
Κρητ. σ. 175.
Ἑξ-αυγής, 2· διαυγῶς λάμπων· «πύλων
χρῖνος ἐξαιυγέστρων» Εὐρ. Ῥησ. 304, epiedons.
Ἑξ-αυδάω· ἐστομίζω, ἀκριβῶς ἐκφράζω·
«ἐξαύδα, μὴ κείθε νόμῳ» ἱλ. σ, 363, καὶ συ-
χνά· «τόδ' ἐξαύδα» Ἡσ. Πινδ. Ν. 10, 80·
«οὐδὲν ἐξαυδάς σοφόν» Σοφ. Φιλ. 1228, Εὐρ.
ἱππ. 590. Μέσ. «χρησμός δυσχερέρους ἀ-
τας ἐξαυδόμενος» Λισχ. Χο. 270, eloquor.
Ἑξ-αυθαδιάζομαι ἢ ἐξαυθαρίζομαι· τῶ
ἀπλῶ ἱωσ.
Ἑξ-αυθίς· 12· ἐξαυθίς.

*Εξ-αυλακίζω· ἀνοίγω αὐλάκι, βαθυ-
λώνω μτγν.

*Εξ-αυλέω· 1) ξεφυσῶ, διὰ φουσίματος καθι-
στῶ ἄχρηστον Πολυδ. 4, 67, περὶ γλωττί-
δος τοῦ αὐλοῦ· 2) αὐλῶ, φυσῶ γεμάτα· τὰ
ὅτα Συνοσ. extibio.

*Εξ-αυλιζομαι, ἀποθ. παθ. ἐκ τοῦ στρατο-
πέδου ἐξορμῶ Ξεν. Ἄν. 7, 8, 21, exuho.

*Εξ-αυλος, 2· ξεφυσημένος Πολυδ. 73· ἐξαυλέω.

*Εξ-αύξω· πολύ, τὰ μέγιστα μεγέθων. Μέσ.
τὰ μέγιστα αὐξάνομαι Θεοφρ. Ἰσ. Φ. 6, 6, 6.

*Εξ-αυστήρ, ἥρως, ὁ· κρείσσει· Ἦσυχ. ἀρ-
πάγη, καὶ πηροῦνιον, δι' οὗ λαμβάνομεν κρέας
ἐκ τῆς μαγειρικῆς χύτρας Αἰσχ. ἀποσπ. 372
(κατὰ τὰ ἀρ. λεξ. ἐκ τοῦ εξαύω = ἐξαίρω).

*Εξ-αυτῆς· ἐξ αὐτῆς, δηλ. ὥρας = ἐξ αὐτῆς
τῆς ὥρας, πάραυτα, εὐθὺς μετὰ τοῦτο Θεογν.
231, Ἀρατ. 641 καὶ μτγν. π. ἔτι δὲ Πολυδ.
2, 7, 7 καὶ συχνά ὡς καὶ μτγν.

*Εξ-αὔτις· 1) αὐτίς, πάλιν ἐκ νέου· -μαχέ-
σασθαι Ἰλ. γ, 433· -προσέειπε = πάλιν εἶπε
πρὸς αὐτὸν ἐξακολουθῶν τὴν ὁμιλίαν, α, 223,
καὶ συχνά· ἀμείβετο Ἦσ. θε. 654 καὶ μτγν.

*Ἀπολ. Ῥ. 2, 1159· 2) ὀπίσω, πρὸς τὰ
ὀπίσω· ὄφρ. ἔξ. Τρώας ὥσπερ πρὸς ἄστυ·
Ἰλ. π, 653. Παρὰ μτγν. ἐπ. καὶ μετὰ
τοῦτο, καὶ ἔπειτα, Ῥίαν. παρὰ Σγολ. Ἀπολ.
Ῥ. 3, 1090, gursia.

*Εξ-αυτο-μολέω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ἀριστ.
νέφ. 1088 καὶ μτγν.

*Εξ-αυτο-σχεδιάζω· αὐτοσχεδίως τ. κά-
μνω Γεωρ. Ἀκροπ.

*Εξ-αυχέω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν, πολὺ καυ-
χῶμαι, μετὰ μετγ. «τρίμορον χλαῖναν ἐξηύ-
χαι λαβών» = ὅτι ἔλαβε Αἰσχ. Ἀγ. 856·
μετ' ἀπαρ. Εὐρ. ἱκ. 504. Ἐν γέν. μετὰ βε-
βαιότητος πιστεύω Σοφ. Φιλ. 857, glorior.

*Εξ-αυχμόω· ἑρπάζω, κατακαίω, μετ. καὶ
ἀμτβ. Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 9 καὶ μτγν.

*Εξ-αύω· ἀναφλέγω, καίω Εὐστ. ἀλλ.
«ἐξάσαι» = ἐξελείναι Ἦσυχ.

*Εξ-αύω· ἐπιδοῶ, φωνάζω ἐν τμῇσ. Σοφ.
Τρ. 562, exclamo.

*Εξ-αφάζων· ἐξ ἐαυτοῦ γιγνόμενος, καὶ πε-
ριδόμενος Ἦσυχ.

*Εξ-αφ-αιρέω· ἐκ τινος ἀφαιρῶ. Μέσ. δι'
ἐραυτόν· «ψυχὴν τινος ἐξαφαιρέσθαι» = ἀφαι-
ρῶ τινος τὴν ζωὴν Ὁδ. ψ, 444· «ταῦτ' ὁ
δοστυχὴς δαίμων ἐξαφείλετο» = ἀφῆρεσεν ἀφ'
ἡμῶν Σοφ. Ἠλ. 1145· «φρενῶν τὸν νοῦν»
Εὐρ. ἀποσπ. π. Λουκούργ. 92· «-εἰς ἐλευθερίαν
τινὰ» = in libertatem vindicare Δημ. 8, 42·
ἐν τοῖς Β. Ἄν. 93 παραιοάγεται ἐκ τοῦ Ὀρ.
τὸ ἐξαφείλετο.

*Εξ-ἀ-φάνιζω· τῷ ἀπλῷ ἐπιτεταμ. Πλατ.
πολιτ. 270, καὶ συχνά μτγν. ἀεῖο.

*Εξ-αφάνις, ἡ· ἐξαφανισμός Νεκταρ. ὁμιλ.

*Εξ-αφανισμός, ὁ· ἐξαφάνις, ἐξολοθρευμός
Νεῖλ. ἐπιστ.

*Εξ-αφ-αρπάζω· ἀρπάζω ἐκ τινος Τζέτζ.

*Εξ-αφ-ιδρώω· ἔξω ιδρώων Στοβ. ἐκλ. φυσ.
α, 754.

*Εξ-αφ-ίημι· ἔξω ἀφίημι, τί τινος = ἐλευ-
θερώω ἀπὸ τι· «ἐξαφίεται τοῦδε» Σοφ. Τρ.

72, Ξεν. περὶ ἱπ. 12, 12, dimitto.

*Εξ-αφ-ίηται· ταχέως ἀπέργεται Ἰλ. 12, 12, dimitto.
Ἐξ-αφ-ίηται· μόν. μέσ. καὶ ἀμτβ. χρίν.
τοῦ ἐνεργ. ἔξω ἀποχωρῶ, ἀπομακρύνομαι·
πράξεις Σοφ. Οἰ. Κ. 567· -λόγων Εὐρ. ἱ.
Α. 479, abscedo.

*Εξ-αφ-όροι, οἱ· ἐξ ἐφύροντες, οἵτινες ἐφ'
ρουσὶ τι ἀπὸ κοινοῦ Βιτρούδ. 10, 8.

*Εξ-αφ-όρον, τό· φορεῖται φερόμενον ὑπὸ
ἀνθρώπων Μαρτιάλ. 2, 84, 6.

*Εξ-αφ-ρίζω· τὸν ἀφρόν ἀφαιρῶ· μετ.
-μένος = κἀμνω νὰ βράσῃ Αἰσχ. Ἀγ. 1037,
desumpo.

*Εξ-αφ-ρισμός, ὁ· τὸ μεταβάλλειν εἰς ἀφρόν
Κλ. Ἀλ. παιδ. 1, σ. 122, sprumalus.

*Εξ-αφ-ρώω· εἰς ἀφρόν μεταβάλλω Κλ. Ἀλ.
παιδ. 1, spruo.

*Εξ-αφ-όσω· ἐξαντλῶ· «ἐξηφυσσεν ὁδόν»
τοῦν Ὀππ. ἀλ. 1, 573

*Εξ-αφ-όω· ἐξαφύσσω, μόν. ἐξαφύοντες Ὁδ.
ξ, 95, exhaurio.

*Εξ-αφ-χειρ, εἰρος· ὁ ἐξ χειρῶν Λουκ. Ἐρ.
μοτ. 14, Τόξ. 12.

*Εξ-αφ-χῆ· ἐξ φορέας, ἐξαπλῶς Πλατ. Τιμ. 62.

*Εξ-αφ-χρίνιτος, 2· γωρῶν ἐξ γοῶν καὶ
Ἀριστ. ἀποσπ. ἀδ. 93, Πολυδ. 4, 168.

*Εξ-αφ-χόος, συνηρ. ἐξ-αφ-χόος, ὁ· ἐξ
μέτρα (χοῶς) περιλαμβανῶν Πλούτ. Σόλ. 23.

*Εξ-αφ-χορδός, 2· ὁ ἐξ χορδῶν μτγν.

*Εξ-αφ-υρίω· ἡ ἐξ-αφ-υρίω· καθαρίζω
ἐκ τῶν ἀγύρων Ἦσυχ.

*Εξ-αφ-ω· ἐξαγῆ, καθ' ἐξαπλοῦν τρόπον Ἀρι-
στοτ. τοπ. 2, 7 καὶ μτγν. Δ. Κασ. 75, 4.

*Εξ-αφ-ψαλμός, ὁ· ἐξ ψαλμοῦ ψαλλόμενος ὡς
ἐπὶ τὸ πλείστον τὴν πρώϊαν Ἀνδρ. Κρητ.

*Εξ-αφ-ψις, ἡ· 1) τὸ ἀνάπτειν, ἡ ἀναψῆς Πλάτ.
Αυσ. 12 καὶ μτγν. accensio· 2) τὸ προσδέ-
νειν Ἰάμβλ. alligatio.

*Εξ-αφ-ωρία, ἡ· ἑκτὴ ὥρα Παλλαδ. Ἰστ.

*Εξ-αφ-ωρος, 2· ὁ ἐξ ὥρων Μιχ. Γλυκῆς.

*Εξ-γυῖος· ὁ μὲ ἐξ μέλει Εὐστ.

*Εξ-γυῖο· πᾶς. Σικελίας Στ. Βυζ.

*Εξ-δακτυλα σχοινία· ἐξ δακτύλων σχοι-
νία Ἀττ. ναυτ. συχνά.

*Εξ-εγγάω· ἐλευθερώω τινὰ δι' ἐγγυή-
σεως, ἐγγυῶμαι διὰ τινος ὅστις μέλλει νὰ φυ-
λακισθῇ «ὃν ἔχρησεν δεδεμένον αὐτοῦς φυλάσ-
σειν ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐξεγγυῆσαι» ἡ
τοῖς ἀρχούσι παραδιδόναι Ἀντιφ. 5, 47·
ἐξεγγυηθέντες Ἀνδοκ. 1, 44· τὸν νόμον παρὰ
Δημ. 23, 40· ἐξεγγυημένοι, 19, 169. Παρὰ
Αυσ. 24, 10 τὸ «ἐφ' οἷς ἐξεγγυῆθη» ἀναφέ-
ρεται εἰς τὴν ἐγγυήσιν, ὅτι ἡθελε τις ἐμφανί-
σθαι κατὰ τὴν προθεσίαν, γαίνει δὲ τότε παρ'
αὐτοῦ ἀπαίτησις, ὡς παρὰ μνηστήρας.

*Εξ-εγγύη, ἡ· τῷ ἐπομ. Ἰσαί. α, 50, 24.

*Εξ-εγγύησις, ἡ· ἡ ἐγγύησις, πρὸ πάντων
ὅπως ἐλευθερωθῇ τις ἐκ τῆς φυλακῆς Δημ. 24,
77, vadimonium.

*Εξ-εγείρω· διεγείρω, σηκώνω, ἐξυπνίζω·
«οὐ μὴ ἔξεγερῆς τὸν ὕπνῳ κάτοχον» Σοφ. Τρ.
974· «ὡστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὐδοντά μ' ἐξεγεί-
ρεται, Οἰ. τ. 65· «ὕπαι κώνωπος ἐξεγείρο-
μην» Αἰσχ. Ἀγ. 866· -ὀνειδίζειν, Χα. 488.

Κτι δὲ μετ. -φόνον Εδρ. Πλ. 41' -ἀνθρακὰ
 = ἐκρηπίζω Ἀριστ. Αυσ. 315 καὶ μετγ. Πο-
 λυδ. 18, 2, 4' - πύλεμον Δ. Σικ. 14, 44.
 Παθ. ἐξυπνίζομαι, ἐξυπνῶ «ἐπεί τε ἐξηγέρ-
 οη» Ἦρ. 1, 34, Ξεν. Κυρ. 8, 7, 2 κ. ἄλλ.
 Ψα. μ. ἀδρ. 6'. «κῆτ' ἐγὼ γ' ἐξηγέρωμην»
 Ἀριστ. βατρ. 51, ὡς καὶ Πλάτ. συμπ. 223,
 πολ. 7, 534, ἐνθα καὶ ἐξέγρεσθαι γράφεται
 ἐπὶ δὲ παρκ. 6'. «τὸ κακὸν οὐ φαῦλον ἐξεγέρ-
 γουσι» = ἐξηγέρθη, ἐσηκώθη Ἀριστ. δρν. 1413.
 ΕΞ-ἐγερσις, ἢ ἔγερσις, ἐξύπνισις Πολυδ.
 η. 15, 4, Δ. Ἀλ. 3, 70.
 ΕΞ-ἐγ-νεφ' ἀλίζω = ἐξεγκεφαλῶ γλωσσ.
 ΕΞ-ἐδ' ἀφ' ἱζω = ἀπὸ τοῦ ἐλάφου ἐξαλείφω
 Χρ. Σι6.
 ΕΞ-ἐδρᾶ, ἢ καθίσμα ἐξω, πρὸ πάντ. κεκα-
 λυμμένη στοά ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας, ἔχουσα
 καθίσματα Εδρ. Ὀρ. 1449, μετγ. Ἐσφρασι ἀντί-
 παστὲς Πολυδ. 7, 12, καὶ Ἀρποκρ. λίσχη.
 Παρὰ Ῥωμαίοις ἡ esudra εἶναι πρὸ πάντ. αἰ-
 θουσα συναναπτροφῆς Cic. Or. 3, 5, θάλασ-
 μας ἐν γλναι. Ὁ Πλουτ. Βρουτ. 14, 17 ὀνο-
 μάζει οὕτω τὴν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Πομπηίου
 στοάν, ἐνθα συνήγето συχὰ ἡ Σύγκλητος.
 ΕΞ-ἐδριον, τό. ὄπεκ. τοῦ προηγ. Κικ.
 Ραμ. 7, 23.
 ΕΞ-ἐδρο-ποιός, 2'. ἐκ τοῦ καθίσματος ἐκ-
 δούκων = τινὸς Σχολ. Εδρ. Ἰππ. 934.
 ΕΞ-ἐδρος, 2' ἐκτὸς τῆς ἐδρας αὐτοῦ, μακρὰν
 τῆς κατοικίας του = ἐξοικος Σοφ. Φιλ. 212'.
 «ἐξεδροὶ γονύς» Εδρ. Ἰ. Τ. 80, καὶ «ἐξεδροὶ
 φρενῶν λόγος» = μακίκαὶ λόγοι, Ἰππ. 635'.
 «ὄνεις ἐξεδρον χώραν ἔχων» Ἀριστ. δρν.
 276, κατὰ τὸν Σχολ. ἐκ τοῦ Σοφ. μὴ ἔχων
 τὴν δεξιάν ὄσιν, ὅθεν δυστυχίαν ἀναγγέ-
 λων «ἐξεδροὶ ὀρνίθες» Δ. Κασ. 37, 25' «ἐξε-
 δρον γινόμενον ἐκ τῶν οἰκείων τόπων» συν-
 δίδει Ἀριστοτ. κόσμ. 4, καὶ μετ. ἀνέμαστος,
 μὴ ἔχων τὸν τόπον του = ὀπερβολή, ῥητ. 3, 3.
 ΕΞ-ἐδομαι, μέλ. παρκ. ἐξεδῶκα τοῦ ἐκασθῆναι.
 ΕΞ-εἶμι ἐξω λίκωνες Πουχ.
 ΕΞ-εἶτα τὰ ἐξῆς Πουχ.
 ΕΞ-εἶδον, ἐξίδειν, ἀδρ. τοῦ ἑξοράω, ὅπερ ἴδε.
 ΕΞ-εἶη ἐξοδος, κέρδος Ἡ. χ.
 ΕΞ-εἶς, ἑπ. ἀντὶ ἐξῆς, ὅπερ ἴδε.
 ΕΞ-εἰκάδιοι, οἱ' οἱ ἐκτὸς τῆς αὐτῆς εἰκά-
 δος καὶ τάγματος τοῦ αὐτοῦ Πουχ.
 ΕΞ-εἰκάζω κάμνω ὅπως διόλου ὁμοιον,
 ἀκριβῶς ἀπομιμούμαι «οὐ γάρ ἐστιν ἐξηκα-
 σμένη» Ἀριστ. Ἰππ. 230' «κλύειν οὐδὲν
 ἐξηκασμένη» = τὰ γνήσια, ἀληθινὰ Λίσχ. Ἀγ.
 1217, Εδρ. Φοιν. 162' -ἐαυτὸν τινι Ξεν. Ἰέρ.
 1, 38' «καὶ τὸ κενήναιον χωρίον ἐξέικαστο
 τοῦ ἀκινήτω», Κυρ. 1, 6, 39, ὁπίσθω.
 ΕΞ-εἰκασμα, τό. ἐντελὲς ἀπομίμησις Τουλ.
 ΕΞ-εἰκονίζω ἀκριβῶς ἀπεικονίζω, ἀπομι-
 μούμαι, δι' εἰκόνας ἀνατυπῶναι καὶ παριστᾶν
 ἐξοικονομεῖν = μεμορφωμένους, ἀρχ. λίσχ. καὶ
 μετγ. ὅλον Ἀρισταίν. 4, 19 ἐπὶ δὲ περὶ λόγου,
 εἰς ὁμοιότητος Πλουτ. ἠθ. 445.
 ΕΞ-εἰκόνισμα, τό. ἀπεικόνισις Ἰω. Χρυσ.
 ΕΞ-εἰκονισμός, ὁ. ἐξοκόνισις, μετγ.
 ΕΞ-εἰκονεῖται ἐξέχοντα, Θεσσαλίας ἐπιγρ.
 ΕΞ-εἰλίω = ἐξω τυλάσσω, (ἴδ' εἰλέω), στρέ-

φω, ἀνέλτεται = βίβλου Λουκ. ἐπὶ μισθ συν.
 41. Παρ' Ἀλεξανδρ. κατὰ τὸ Ἐτ. Μ. δια-
 φεύγω, ἀναχωρῶ. Παρ' Δημ. 37, 35 παρ-
 οισαγεται ἐκ τοῦ νόμου «ἐάν τις ἐξέλκη
 τινὰ τῆς ἐργασίας» = ἐάν ἐκβάλλῃ τίνα ἐκ
 τῆς ἐργασίας μεταλλείου» πρὸλ. ἐξίλλω.
 ΕΞ-εἰλησις, ἢ τὸ ἐξω τυλίσσιν = χαιρῶν,
 εἰς τὴν πάλιν Πλάτ. νόμ. 7, 798.
 ΕΞ-εἰλλῶ (ἴδ' ἐξείλω) καὶ πρὸλ. ἐξίλλω.
 ΕΞ-εἰλῶν, ἀδρ. 6'. τοῦ ἐξαιρέω.
 ΕΞ-εἰλῶν ἐξω κυλίω, στρέφω = ἐξελυσθέντε
 Θεοκρ. 24, 17, ἐοικντο.
 ΕΞ-εἰμι (εἶμι) ἐξέρχομαι, ἐκ τοῦ οἴκου
 -ὄραζε Ὀδ. η. 367' -μεγάρων, α. 374, ὡς
 καὶ «ἐπρόθεν ἐξέρχεται», λ. 351' «ἐξίσθα ὀ-
 ραζε» = ὁδὸ ἐξέλθης, η. 117' «-τῆδε τῆς
 χώρας» Σοφ. Οἶ. Κ. 913' «εἰς Κλεγγον ἐξόν»
 = εἰς δοκιμασίαν ἐξερχόμενος, δοκιμαζόμενος,
 Φιλ. 98' ἔξει = ἐξέλθε Ἀριστ. νεφ. 623'.
 «-ἐκ γῆς εἰς ὧς» Πλάτ. Πρωτ. 321' «εἰς
 τεύχευς», Φαίδρ. 230' -ὀκνοθεν, ἀπολ. 40,
 ὡς καὶ -ἐνδοθεν, συμπ. 220' ἐπὶ δὲ μετ.
 «φαίνεται μοι δόξα ἐξίνα ἐκ διανοίας», πολ.
 3, 412. Πρὸ πάντ. ἐκστρατιεύω, ἐξορμῶ,
 Δημ. 2, 13' «στρατείας ἐξόχουσι» Θουκ. 1,
 15' -τὴν ἀμφιάλον = πρὸς τὸν ἰσθμὸν ἐξορ-
 μῶ Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 13. Παρ' Ἀριστ. βατρ.
 944 τὸ «οὐδὲν πρῶτιστα» = ἡ πρῶτιστα πα-
 ρουσιαζόμενος εἰς τὸ δρᾶμα «ἐξόχους λαμ-
 πρὰς ἐξίνα» = μετὰ πομπῆς ἐξέρχομαι εἰς
 τὴν δόδν Δημ. 48, 54, Πλουτ. Σ. λ. 21' «ὡ-
 σάτην δόδν» = τὴν τελευταίαν δόδν πορευ-
 ομαι, ὁσάτην δόδν Εδρ. Ἀλκ. 810' «πολ-
 λούς ἀγῶνας ἐξόν» = πρὸς ἀγῶνας ἐξέρχο-
 μαι Σοφ. Τρ. 158' «ὃ χρόνος ἐξῆς» = πα-
 ρήγχετο Ἦρ. 2, 139' «ὅπου ἐξίστι τὰ ἔχνη»
 = ὅπου τελειώνουσι, παύουσι Ξεν. κιν. 8, 3'.
 «τῆς ἀρχῆς ἐξοῦσης» Αυσ. 9, 6' ἄλλως «ἐξ-
 ὶων ἐκ τῆς ἀρχῆς» Δ. Κασ. 16, 10, κρυφ.
 ΕΞ-εἰμι (ἴδ' εἶμι), μόν. ἀπροσ. ἔξιστι = εἰς
 ἐπιτετραμμένον, ἐλεύθερον «ἔξιστι γάρ μοι
 μὴ λέγειν ἀ μὴ τελεῶ» Λίσχ. Εδρ. 859' «ἐξ-
 ἔστιν αὐτῇ ὅραν λέγειν ὃ ἂ βούλεται» Σοφ.
 Ἀντ. 503' καὶ ἐν πιζ. πανταχῶς ἀκολουθεύ-
 σης αἰτ. μετ' ἀπαρ. «οὐδ' ἔξιστι βασιλεῖς
 χωρὶς ἱερaticῶς ἀρχεῖν» Πλάτ. πολιτ. 290'.
 συνθ. τὸ οὐδ. ἡ ἐπὶ θ. τίθεται εἰς τὸ ἀπαρ.
 κατὰ δοτ. «ἔξιστι σοι ἀνδρὶ γινέσθαι» Ξεν.
 Ἀν. 7, 1, 21' «ὅμιν εὐδαίμοσιν ἔξιστι γινέ-
 σθαι» Δημ. 3, 23' οὐδὲν ἦσαν ἐξακολουθεῖν
 τοῦ λόγου ἐπ' ἀνέρχεται συνθ. ἡ αἰτ.
 «ἔξιστιν ὅμιν φίλους γινέσθαι» Θουκ. 4, 20'.
 «ὅτε ἐξέη πρὸς ἄλλους ἀρχομένους ἀπείνα»
 Ξεν. Ἀν. 2, 6, 12' ἡ μετγ. καὶ αἰτ. ἀπολ.
 «ἐξόν σοι γάμον τυχεῖν» Λίσχ. Πρ. 651' «ἐ-
 ξὸν πατρός πάντων Ἀρίστον παῖδα κεκλησθαι»
 Σοφ. Ἀλ. 357' «ἐξὸν ἀνίκωνος εἶναι Εδρ.
 Ἀλκ. 890' «ἐξόν σοι ἐν εἰρήνῃ λέγειν» = ἐπει-
 δὴ σοὺ εἶνε ἐλεύθερον Πλάτ. συμπ. 189, ἄλ-
 λως τε πανταχοῦ. «Ἐπὶ δὲ μέλ. «ὡς οὐκ ἐξε-
 σμέναι τῇ πόλει δίκην λαμβάνειν» Αυσ. 14,
 10. Παρὰ Πλάτ. ἐπιστ. 7, 345, «ἀγανακτεῖν
 ἐξην εἴτε βουλομένην εἴτε μὴ» τὸ μετ' ἀφρη-
 λον, ἐκρεπε.

- Ἐξ-εἶπον (ἴδ' εἶπον), μέλ. ἔξερον (ἴδε κατωτέρω καὶ τὸ ἔξερον), παρκ. ἐξέρηκα κλπ. ἀκριδῶς λέγω· «ἐξείπω καὶ πάντα δι' ἔξομαι» Ἰλ. ι, 81, ἐκφράζω τι τὸ κάμνω γνωστόν, συχνά μετ' ἐννοίαν τοῦ προδίδω, τινί τι, ω, 654, Ὀδ. σ, 443, Πινδ. Ι. 1, 60, Αἰσχ. Ἀγ. 908· «ἔξερον, μόλις δ' ἔρω» Σοφ. Φιλ. 329· «ἀ ἐξέρηκας», Τρ. 349· «καὶ τὸδ' ἐξέρησεται» 1176· «ἀκριδέα μὲν χαλεπὸν ἐξείπειν» Θουκ. 7, 87, ὡς καὶ τὸ εἶπειν μετὰ διπλῆς αἰτ. «καὶ τὴν μητέρα καμὲν ῥητὰ καὶ ἄρρητα κακὰ ἐξείπον» = εἶπον ἐναντίον ἐμοῦ ῥητὰ καὶ ἄρρητα Δημ. 21, 79· «τὴν ἀρχὴν πρῶτα σ' ἐξείπω κακῶν» Εὐρ. Ἡλ. 907· συχνότερα δὲ μετ' ἐξ. -πρός τινα Πλουτ. Θησ. 26, eloqui.
- Ἐξ-εἰργασμένους· μετ' ἐπεξεργασίας, ἀκριδῶς Πλουτ. Ἀλεξ. 1.
- Ἐξ-εἰργαίω, ἰων. ἐξέργω· ἀποκλείω· «χρόνον γὰρ ἂν σοὶ καιρὸν ἐξείργω λόγος» Σοφ. Ἡλ. 1284, ἔνθα δὲ Σχολ. «ἀφαιρείται τὴν εὐκαιρίαν ἢ ἀδολεσσίαν» κτλ. «τῶν δ' οὐδὲν ἐξείργει νόμος» Εὐρ. Ἀνδρ. 176· «ἐκ τῶν νόμων» Λυσ. 6, 16· -ἔξ ἀγορᾶς = ἐμποδίζω τὴν εἰς αὐτὴν πρόσδοον Πλατ. νόμ. 11, 936· -τινὰ θύραζε Ἀριστ. Ἀγ. 825· ἐν γέν. ἐμποδίζω, ἀπαγορεύω· «πολέμοις, τῷ νόμῳ ἐξείργοντο» Θουκ. 1, 718, 3, 70· «ἦν ἐξείργονται πάντων», 2, 13 (πρόβλ. δίκης νομίμου Πλουτ. Ῥωμ. 23)· «πληγὰς ἐξείργων τοῦ συμφορῶντος» Πλατ. νόμ. 10, 935· «ὅπῃ τοῦ νόμου ἐξείργοντο» = ὅπῃ τοῦ νόμου ἀποκλειόμενοι, ἀναγκαζόμενοι Ἡρ. 9, 111, ὡς «ἀναγκαίῃ ἐξείργοντο», 7, 96, arceat.
- Ἐξ-εἰρῆς, ἢ τὸ ἀποκλείειν Πaus. π. Εὐστ.
- Ἐξ-εἰρῶμαι, -εἰρῶν, ἰων. ἀντὶ ἐξέρωμαι -εἰρῶν.
- Ἐξ-εἰρῶν ἐκτείνω τι πρὸς τὰ ἔξω, ἐκβάλλω· «κέντρον Ἀριστ. σφ. 423· -τὴν χεῖρα Ἦρ. 3, 87, ἵπποκρ. καὶ μετ' ἐν τὴν γλῶτταν ἐξείρῃ» Ἀριστ. 377, exero.
- Ἐξ-εἰρωνεύομαι· ὑποκρίνομαι, καὶ αὐτῷ περιπαίζω Ἰωσ. cavillor.
- Ἐξ-ἐκκλησιάζω· ἐκκλησιάζω· ἐξεκκλησιάζω· Ἀριστοτ. σίκ. 2, 14 (σ. 1348, 11), Ὁ. ἴδ' ὅμως τὸ ἐκκλησιάζω.
- Ἐξ-ἐλαϊόομαι, παθ. γίνομαι ἔλαιον, ἐλαϊώδης Θεοφρ. οἰεο.
- Ἐξ-ἐλάσσει, ἢ τῷ ἐπομ. Πολυδ. 12, 4, 10.
- Ἐξ-ἐλάσσει, ἢ ἐκδιώκει, ἀποδιώκει· -τῶν Πεισιπρατιδῶν Ἦρ. 6, 88 καὶ μετ' οἶον Πλουτ. Κατ. νεώτ. 33· «Ὁ ἔξοδος, τὸ ἔξω ἐλαύνειν, πρὸς τὰ ἔξω ἵππεύειν» μετὰ τὴν βασιλείαν ἐξέλασιν ἐκ Θέρμης Ἦρ. 7, 183, Ξεν. Κυρ. 8, 3, 1, καὶ συχνότ. ἔτι δὲ καὶ μετ' οἶον Πλουτ. Ἀρτ. 16, expulsiō.
- Ἐξ-ἐλάσσει, τὸ ἐξέλασσει γραμ.
- Ἐξ-ἐλάττει, 3· ἐκδιώκεται Ἦσυχ. Κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 196.
- Ἐξ-ἐλαύνω (μέλ. ἐξέλαω Νικ. 0ηρ. 30, συνηθ. ἀττ. ἐξελῶ, ἀπαρ. ἐξέλαω Ἰλ. 9, 527, Ὀδ. λ, 292, ἀλλ' ἐκ τοῦ πρωτοθέτου τύπου τοῦ ἐν ἐξέλαω ἔχει δὲ Ὀμ. ἐξέλαω Ὀδ. κ, 83) ὠδῶ, κυνηγῶ πρὸς τὰ ἔξω· «ἵππους ἐξέλασε Τρώων μεν' Ἀχαιοὺς» = ὠθησε

τοὺς ἵππους ἔξω ἐκ τῶν τάξεων τῶν Τρώων Ἰλ. ι, 324· -ὄχους Εὐρ. Φοιν. 1109· «ἐν λιμένος» Ἀπολ. Ρ. 1, 987· «οὐδ' ἐδύνατο οὐδ' ὁ τὸν ἐξέλασαι οὐδ' ὁ τὸν ἀφ' ὧσας» Ἰλ. σ, 417· «ἵππους τε καὶ ἄρνας σηκῶν ἐξέλασαντες» Ὀδ. ι, 227· «ἄντρον ἐξέλασε μῆλα», αὐτόθ. 312· καὶ δὲ «πάντας δόδοντα γναθῶν ἐξέλασκει» = νὰ ῥηδονάμην πάντας τοὺς δόδοντας αὐτοὺς νὰ ἐκβάλω ἐκ τῆς γναθῶν, σ, 29· «ἐξέλασέν με κατέκλεισε δουρὸς» Αἰσχ. Πρ. 673· «Πολυνεΐκη ἐξέλελλαν πάτρας» Σοφ. Οἰ. Κ. 357, ἐξορίζω, ὡς καὶ «γῆς ἐκ πατρίδας ἐξέλελλαν φράγας», 1291· «ἐξέλασ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας» = ὁδ' ἐκδιώκει ἐκ τῆς οἰκίας Ἀριστ. νεφ. 123· αὐτῷ δὲ πρὸ πάντ. ἐκδιώκει ἐκ τῆς πόλεως καὶ τῆς χώρας Ἦρ. καὶ οἱ ἐφεξ. συνηθ. μετὰ τῆς ἐκ· «ἐκ τῶν πόλεων» Πλατ. Γοργ. 400· «πὰν τὸ βράδερρον ἐκ τῆς θαλάττης», Μενεξ. 241, καὶ «-Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ» Ἡσ. 820· «Ἐτι δὲ μετὰ πομπῆς ἐξάγω» -τὸν Ἰακχὸν Πλουτ. Ἀλλ. 34· Παραλείπομαι· τῆς αἰτ. πρὸς τὸ φαινόμεν. αὐτῷ. ἔξω ὀχουμαι· ἔξω ἵππεύω, ἐξορμῶ· «ἀφ' ἐς δίφρον ὀρυσσας ἐξέλασ' ἐς πληθύν» Ἰλ. λ, 359, Ἦρ. 4, 80· πρὸ πάντ. πρὶν στρατοῦ, 8, 113· πρόβλ. «ἐξέλασεν τὴν στρατιάν», 7, 38, Ξεν. Ἀν. 1, 2, 6, Θουκ. 7, 27 καὶ ἄλλ. πομπὴν τελῶν Ξεν. Κυρ. 8, 3, 1· ὀρταμβὸν Πλουτ. Μαρκ. 22· Περὶ ἐργασίων τῶν μετάλλων, διὰ σφυρίων ἔξω ὠδῶ, ἐλαύνω, πλατύνω Ἦρ. 1, 60· «κέντρον ἐπὶ λαπτρὸν ἐξέλελλαν καὶ συνανέχοντο» Πολυδ. 6, 22, 4· Τὸ μέσ. εἰς τὸν ὁδῶ. ἔχει δὲ Θουκ. 4, 35· ἴδ. ἐκ τῆς χώρας μου ἐκβάλλω, 7, 5, δι' ἑμαυτὸν ἐκβάλλω Πολυδ. 4, 75, 5· «ἵππους ἐξέλασσαντο» = τοὺς ἵππους μου ἔξω ἐλαύνω Θεοκρ. 24, 117 expello.

Ἐξ-ἐλεγκτέος, 3· ὅστις πρέπει νὰ ἐξέλγῃ γῆθ' Πλατ. Γοργ. σ. 508.

Ἐξ-ἐλέγχω· ἐπιτετ. ἐλέγχω, ἐξελέγχω· ἀνερυνῶ, φέρω εἰς φῶς· -ἀληθεύειν Πινδ. Ὀ. 11, 55· «δὲ ἡ φῶς αἰ' ἐβόλετο ἐξηλέγχθη» εἰς τὸ ἀληθεύειν = ἐφανερῶθησαν συμφωνῶντες πρὸς τὴν ἀληθειαν Θουκ. 3, 64· «ἀλλ' ἐξέλεγχθη» κρινε δ' εὐθεταν δίκην Αἰσχ. Εὐμ. 411· ὡς καὶ «κρινε κατέλεγγεν» Σοφ. Ἀντ. 395· -τινὰ Οἰ. τ. 297, Εὐρ. Ι. Α. 335 καὶ συχνότ. «φράσον καὶ μ' ἐξελέγγον» Ἀριστ. νεφ. 1040· «εἰ ψεύδομαι, ἐξέλεγγε» Πλατ. συμπ. 217· «τοῦτό γε ἐξηλέγγαμεν ὅτι οὐδὲν πλεόν», Εὐθ. 288· ἔτι δὲ «καὶ τοῦτό γε ἐφύμεθα ἐξ' ἐλέγγαι ἡμᾶς», Λυσ. 222· Μετὰ μετ' ἐν τὴν ἀδύνατον ὄντα = ὅτι δὲν εἶνε δυνατός, Γοργ. 522· «-τινὰ τεχνάζοντα» Δημ. 29, 19· «ποιῶν ἐξέλεγγοντο», 2, 8· «τὰ τῆς δυνάμεως κακῶς ἔχοντα ἐξελεγγόσονται» αὐτόθ. 13· «ἐπ' αἰσχραῖς αἰτίαις ἐξηλεγμένοι» Λυσ. ἡ, 44 καὶ συχνότ. παρὰ τοῖς ἐφεξ. «οὐδ' ὅτ' αὐτὸ γε ἐξελέγγοντο» = τοῦλάχιστον ὡς πρὸς αὐτὸ δὲν ἔχει τις νὰ μοὶ ἀνείδιστον ὡς πρὸς Ἦρ. 36· Παρὰ Πολυδ. τύχην κ. ἄλλ. δοκίμ. μᾶζω, 21, 11, 4· «τοὺς Θεδαίους εἰ διαμαζοντάς» Πλουτ. Ἀγισ. 19, arguo.

Ἐξ-ελυθερικὸς, 3· τοῦ ἀπελυθερούς ἀφω-
 ρόν· νόμοι Δημ. π. Πολυδ. 3, 83· ὡς οὐδ.
 ὁ υἱὸς ἡ ἀπόγονος ἀπελυθερού Δ. Ἀλ. 4,
 22, Πλουτ. Ἀντ. 58, libertinus.
 Ἐξ-ελυθερίος, ὁ· εἰς ἐλευθερίαν προσπνέων
 Μάλχος 61. Πυθ. σ. 29.
 Ἐξ-ελύθω· προς, ὁ· ἐλυθάρως ἀφθεῖς Ὑπε-
 ρειδ. π. Ἀρποκρ. 10, 13 καὶ μτγν. libertus.
 Ἐξ-ελυθερο-στομῶ· ἐλυθέρως, παρη-
 οία ἐκπράττει Σοφ. Αἴ. 1237.
 Ἐξ-ελυθερόω· ἀπελυθερώω Δ. Κάσ. 36,
 25, libero.
 Ἐξ-ἐλυσις ἢ τὸ ἐξέρχεσθαι = ἐξοδος
 μτγν. exitus.
 Ἐξ-ἐλυσις, ἀδρ. τοῦ ἐξέρχομαι.
 Ἐξ-ἐλιγμός, ὁ· ἑτυλιγμα, ἀνάπτυξις πρὸ
 πάντ. παρατάξις μάχης Ἀρρ. τακτ. 27 καὶ
 ἄλλ. μτγν. evolutio.
 Ἐξ-ἐλίκτρα, ἡ, καὶ ἐξ-ἐλίκτρον, τό·
 μηχανήμα, περὶ τὸ ὅποιον τὸ σχοινίον τυλί-
 σεται καὶ ἑτυλίσεται ἀρ. μαθ. trochlea.
 Ἐξ-ἐλίξις· ἐξελιγμός μτγν.
 Ἐξ-ἐλίσσω, ἀττ. ἐξελίττω· 1) ἑτυλίσσω,
 ἀναπτύσσω· «περιβολὰς σφαγισμάτων» Εὐδρ.
 Ἰππ. 864, καὶ μτφ. «θεσπισματα, ἥτοι ἐξηγώ,
 [κ. 141]· λόγον = διηγούμεναι, Ἰων 379
 πρὸ πάντ. περὶ στρατοῦ· «τὴν φάλαγγα =
 ἀναπτύσσω Ξεν. Ἑλλ. 4, 3, 18, Κυρ. 8, 5, 15,
 διατάττω τὰς ὁπίσω τάξεις νὰ ἔλθωσιν εἰς τὰ
 ἑμπρός, καὶ νὰ λάβωσι τὸ μέτωπον τῆς παρα-
 τάξεως τῆς μάχης» πρβλ. Πλουτ. Αἰμιλ. 17 καὶ
 συγνὰ· ἔτι δὲ περὶ στόλου Πολυδ. 1, 51, 11·
 2) ταχέως κινῶ (ἴδε τὸ ἀπλοῦν) «-ἔχνος πο-
 δὲς», περὶ χοροῦ Εὐδρ. Τρ. 3· χορόν, -χο-
 ρίαν μτγν. «τὸν αὐτῆς κύκλον ἐξελίσσει (σε-
 λήν) = τελειώνει τὸν κύκλον τῆς Πλουτ. Ἰσ.
 ἡν· 42· -ἐαυτὸν = διατρέφω, δρασκετεύω
 καὶ Ὀπ. 42· -ἐαυτὸν = ἀποτρέφω, Τίμολ. 27.
 Ἐξ-ἐλκώ· πληγὰς ἢ ἑλκη προσθέν Δ. Σικ.
 14, 88· «τὸ σῶμα ἐξελκυσταί» λαμβάνει
 ἑλκη Ἰωσ. exulcerō.
 Ἐξ-ἐλκτέον· δεῖ ἐλκεῖν Εὐδρ. Ἠλ. 491.
 Ἐξ-ἐλκυσμός, ὁ· τὸ ἔξω ἐλκεῖν μτγν.
 Ἐξ-ἐλκύνω· ἐξέλκω· ἴδε τὸν ἐν. εἰς τὸ ἀπλοῦν.
 Ἐξ-ἐλκύνω· ἔξω ἐλκύνω· πηνὸν ἐξέλκουσα
 παρέκ μίτον· Ἰλ. ψ. 762· «θαλάμης = ἐκ
 τοῦ καταφυγίου, ἐκ τῆς φωλεᾶς Ὀδ. ε. 432·
 «φάσανον κολοῦ» Εὐδρ. Ἑκ. 544· καὶ μτφ.
 «Ἑλλὰδα δουλείας» Πινδ. Π. 1, 75, ἐκ
 τῆς δουλείας σώζω ἐξέλκυσαι, ἄπαρ. ἀδρ.
 Ἀριστ. εἰρ. 315· «πόδα πρὸς τι» τὸν πόδα
 ἔξω οὖρον Σοφ. Φιλ. 291· σπανώτ. πίζ.
 «πρὶν ἐξελκυσταί εἰς τὸ φῶς» Πλάτ. πολ.
 7, 515, Ν. Δ. extraho.
 Ἐξ-ἐλκωσις, ἡ· τὸ προσθέν ἑλκη = τῶν
 χειρῶν Δ. Σικ. 3, 28, exulceratio.
 Ἐξ-ἐλλεδορίζω· δι' ἐλλεδορίου θεραπείω,
 καθαρίζω· νοῦν Ἀριστ. ποιητ. 14.
 Ἐξ-ἐλλήνιζω· ὅπως διόλου ἑλληνικὸν κά-
 μνω· ὄνομα Πλουτ. νόμ. 13, καὶ μεταφρα-

ζω εἰς τὸ ἑλληνικὸν μτγν.

Ἐξ-ἐμετικὸς, 3· ὁ ἐμετὸν ἱγείρων, κινῶν
 Νικηφ. Χοοῦν.

Ἐξ-ἐμῶ· ἑρνώ· ἐξεμῶσι Ὀδ. μ. 237, περὶ
 τῆς Χαρύδδωος Ἀριστ. Ἀχ. 561, καὶ συγνὰ.
 ἀπολ. «ἐξεμῶσι τὸ νόσημα» Πλάτ. πολ. 5,
 406, καὶ μτγν. ἐξεμῶσται, Ὁ. Παρ' Ἠσ.
 497 «λίθον ἐξήμῃσι» δρθότ. ἐξήμῃσι, ἐνομο.
 Ἐξ-ἐμ-πεδῶ· ἔπιτετ. τὸ ἀπλοῦν, πιστῶς
 φυλάττω, διατηρῶ, -συνθήκας ἀντίθ. τῷ πα-
 ραδάνειν Ξεν. Κυρ. 3, 1, 12. Καθ' Ἠσυχ.
 καὶ λύω τὰ δεσμὰ τινος.

Ἐξ-ἐμπολῶ· πωλῶ, ἐμπορεύομαι, διὰ
 τοῦ ἐμπορίου κερδίζω· «ὅποι πλῆον ἐξέμπο-
 λήσει κέρδος» Σοφ. Φιλ. 303· «ἐξημπολῆσαι
 κἀκπεφύρτισμαι» = εἶμαι προδομένος καὶ πω-
 λημένος, Ἀντ. 1023· «πάντων ἐξημπολημέ-
 νων» = ἀφ' οὗ τὰ πάντα ἔντελως ἐπωληθησαν
 Ἠρ. 1, 1· «ἐξημπολῆσας τὸν φόρτον ἐν ταῖς
 πόλεσιν» Δ. Ἀλ. 3, 46, vendo.

Ἐξ-ἐναίρω· ἐναίρω, ὅπως διόλου ἐφαρμύ-
 ζω, φονεύω· «κύνων τ' ἐναίρειν» Ἠσ.
 ἀσπ. 329.

Ἐξ-ἐναρίζω· ἐναρίζω, τοὺς νικηθέντας ὡς
 διόλου γυνώσκω, πρὸ πάντ. τοὺς ἀφαιρῶ τὴν
 πανοπλίαν· «τεύχεα Ἰλ. ν. 619, καὶ ἐν γέν.
 εἰς τὴν μάχην φονεύω» Σιμοσίον ἐξαναρί-
 ξε», ὁ, 488 καὶ συγνὰ. Ἠσ. θε. 289 καὶ
 μτγν. π. οἶον Λυκόφρ. 50.

Ἐξ-ἐνέπω· ἔξω λέγω, ἐκπράττω Πινδ. Ὀ.
 8, 20 καὶ μτγν. π. Νικ. π. Ἀθην. 9, 305.

Ἐξ-ἐνεγδρίζω· ἔπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Δ.
 Λαερ. 6, 99, capio.

Ἐξ-ἐννύμι· ἐκδύω, γδύνω μτγν. exuo.

Ἐξ-ἐντερίζω· ἐξαντερίζω, παρὰ τοῖς νό-
 κυπρίοις ἐξηντερίζω, ἐκβάλλω τὰ ἐντερα
 Διοσκ. exentero.

Ἐξ-ἐπ-ᾄδω· διὰ μαγικῶν ἀσμάτων (ἐπι-
 δῶν) καταπραύνω, θεραπεύω Πλάτ. Φαίδ.
 77. Παθ. κάμνω νὰ μὲ καταπραύνωσι Σοφ.
 Οἰ. Κ. 1194, exanto.

Ἐξ-ἐπ-αίρω· διεγείρω, παρορμῶ· «-τὰς γυ-
 ναικας, καταλαβεῖν τὰ χρήματα» Ἀριστ.
 Λυσ. 623· «ὅς ἐξεπαίρη μείζον ἢ χρῆν φρο-
 νεῖν» Πλουτ. ἡθ. 192, Ἀριστ. Λυσ. 623.

Ἐξ-ἐπ-ερίδω· ἐξερίδω Πολυδ. 16, 11,
 5, δι. γρ.

Ἐξ-ἐπ-εύχομαι· καυχῶμαι διὰ τι Σοφ.
 Φιλ. 654·

Ἐξ-ἐπί-γονος, 2· ἔπειτα γεννώμενος, ὄφι-
 μος Ι. Χρυσ.

Ἐξ-ἐπι-καί-δέκατος, 2· δέκατος ἔκτος
 Στρατ. 4 (12, 4).

Ἐξ-ἐπι-πλήσσω· ἐπιπλήσσω Εὐδρ. ἀποσπ. 36.

Ἐξ-ἐπι-πολῆς· ἐπιπολῆς Λουσ. Νιγγ. 35·
 πρβλ. ἐπιπολή.

Ἐξ-ἐπίσταμαι· ἀπρίως εἰδύρω, ἰνυσθῶ·
 «ἐδ Ἀισχ. Ἀγ. 812, Σοφ. Οἰ. Κ. 560· «αὐτῇ
 δ' ὁδρίσειν ἐξέπισταται», Ἀντ. 476 καὶ συγνὰ
 Ἀριστ. σφ. 1249, Ἠρ. 7, 39 καὶ μτγν. ἔτι
 δὲ μετὰ μετγ. «ὡς λοιποῦτα κείνων ἐξέπι-
 στασο» Σοφ. Οἰ. Κ. 1584· «ἐξέπιστάμενος
 τὸν λόγον» = εἰδύρων ἐκ στήθους Πλάτ.
 Φαῖδρ. 228, galeo.

Ἐξ-επι-σφραγίζω στερᾶ σφραγίζω Χαίρεμ. π. Ἀθην. 13. 608, imprimo.
 Ἐξ-επί-τη-δε-ς ὅλως διόλου ἐπ' ἐπ' ἑσθ' ἐπὶ σκοπῷ. μετὰ πάσης ἐπιμελείας αὐτοῦ δικαστῆς ἔξ. ἡ πόλις ἄρχην καθίστησιν Ἀριστ. πλ. 916, Ξεναρχ. π. Ἀθην. 6. 225. «-κτώ-μεθα ἐταίρους, ἵνα» Πλατ. Γαργ. 461, καὶ συγχόν. «-προσφραγεσθαι ἀλλήλους» Δεῖν. 4. 99 καὶ μετν. -εὐρεῖν Λουκ. Ἀλεξ. 10.
 Ἐξ-επι-τρέπω ἐπιτρέπω Δ. Κασ.
 Ἐξ-επι-τρέχω ἐπιτρέχω μετν. Ἀρατ. 80.
 Ἐξ-επ-ομβρέω δύναται βρέχω Σοφ. ἀποσπ. 470.
 Ἐξ-έραμα, τό· τὸ ἔρασμα Ν. Δ.
 Ἐξ-ερασις, ἡ· τὸ ἔρανν Εὐστ. νομίλις.
 Ἐξ-εραστής, ὁ· ὁ ἔρανν Εὐστ.
 Ἐξ-εράω δι' ἐμέτου ἐκβάλλω, ἔρανν Ἰπποκρ. Φερικρ. π. Ἀθην. 15. 685 καὶ μετν. Μόρ. ἐν γν. ἔξω, μακρὰν ῥίπτω· «λίθους χαμαῖ ἐξεράσατε» = ῥίψατε τοὺς λίθους (τοὺς ὁποίους συνηθοῖσατε διὰ τὰ ῥίψετε) Ἀριστ. Ἀχ. 322· ἄλλὰ καὶ περὶ τῆς χύσεως τῶν ψήφων· -ψήφους, σφ. 993· «ἔξερα τὸ ὕδωρ», ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑδάτιον ὠρολόγιον, εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου Δημ. 36. 38, ἐκβάλλω· «ἀπὸ κιδωτίων βιβλία» Σενέκ. ἐπ. 130.
 Ἐξ-εργάζομαι ἐξεργάζομαι, τελειώνω· «τοιαῦτα ἔργον ἔστιν ἐξεργασμένον» Αἰσχ. Πέρσ. 745· εἰς παθ. σημ. ὡς καὶ «τοὺς ἐργασμένον ἔλεξα πᾶν» Σοφ. Αἴ. 308, καὶ «ἀλγεῖν ἐπ' ἐξεργασμένους», 370· «ἐστὶ Σωφράνῃ λαμπρὸν ἔργον ἐξεργασμένον» Ἡρ. 9. 75· «ἦδ' ἐστ' ἐκείνη τοῦργον ἡ ἐξεργασμένη» Σοφ. Ἀντ. 380· «ἐάν περ ἐξεργάζωνται ἐπὶ ὁ ἕκαστος ὥρμηκε» = ἂν ἐκτελώσι Πλατ. πολ. 9. 582· «οἱ δειλοὶ φύσει πολλοὺς ἀνθρώπους εἰσὶν ἐξεργασμένοι», νόμ. 9. 870· οὕτω δὲ καὶ «αἰμά τινας» Εὐρ. Ὀρ. 1624· «τοιοῦτόν τινα» = τὸν κάμνω τοιοῦτον Ξεν. σύμπ. 4. 60· «ἐξεργάσατο βασιλεὺς προσφανεύθηναι» = κατάρθωσε νὰ προσφωνηθῇ βασιλεὺς Πολυδ. 32. 4, 3· ἐπὶ δὲ «κακὰ ἐξεργασσάσθαι τινα» Ἡρ. 3. 20, ὡς καὶ Πλατ. ἐπ. 8. 352· ἐκτελῶ, διαπεραιώνω· «συμμαχίαν Αἰσχίν. 3. 239· «τέχνην» = ἐξασκῶ τέχνην Πλατ. ἀπολ. 22, Ξεν. συμπ. 4. 61· «οὐδὲ γὰρ ὁμοῖς μελετῶντες αὐτὸ» -ἐξεργασθὲν πω· Θουκ. 1. 142, Περὶ γῆς, γεωργῶ, καλλιέργω· «ἀγροὺς εὖ ἐξεργασμένους» = καλῶς γεωργημένους Ἡρ. 5. 29· «ὅσων ἄμεινον γῆ ἐξεργασται» Θουκ. 1. 82 κ. ἄλλ. Ἀλλὰ καὶ καταπονῶ, ἐξολοθρεύω, conficere· «Ἰνὼ δὲ τὰ πᾶσι θάτερ' ἐξεργάζετο ὀργήσασα σάρκεα» Εὐρ. Βάκχ. 1129· «μή μ' ἐξεργάσῃ», Ἐλ. 1098, Ἡρ. 4. 134· οὕτω δὲ καὶ ὁ π. ἀδρ. «ἐξεργάσῃ ὑπὸ τινας» Πλουτ. Νομ. 9 (κατ' ἄλλ. σημ. πρὶν ἐξεργασθῆναι τὸν λόγον = πρὶν γερῆν ἡ ἐπεξεργασία του Ἰσοκ. 5. 7)· «τοὺς ἐχθροὺς = καταπολεμῶ» Ἀπ. 59. ἐξεργασμένα = καταστράφηκεν, ἐχάσθημεν Εὐρ. Ἰππ. 566, perficio.
 Ἐξ-εργάζομαι, ἡ· ἐπεξεργασία, τελειώσις Πολυδ. 10. 45, 6· πῶς τις διαπραγματεύεται τὸν λόγον Δ. Ἀλ. π. Ἰσοκ. 4. 12, συγχεῖ καὶ Πλάτ. -γῆς = γεώργησις, καλλιέργεια

Ἀπ. ἐμφ. πολ. 1. 11, absolutio.
 Ἐξ-εργαστικός, 3· ἱκανὸς εἰς τὸ ἐπιφέρει γάλας, τελειώνει· «ὧν ἂν ἐγχειρῶν ἐξεργαστικώτατοι» Ξεν. ἀπομν. 4. 1, 4· ἰατρ. συγκρ. ἐξεργαστικώτερος Φουρρόντος.
 Ἐξ-έργω, ἰων. ἀντὶ ἐξείργω, ὁπερ ἴδω.
 Ἐξ-ερεῖν ὠ· ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ· «πόρους ἄλλος» Ὀδ. μ. 259· «ἐκαστα, λ. 14· -τινά, ψ, 86 καὶ μετν. π. -ναυτιλίην Ἀπολ. Ῥ. 4. 721· -χιθάραν = ἐξάγω τόνους ἐκ τῆς κιθάρης Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 483. Μέσ. -τῶ ἐνερ· «ἐξερεῖναι μύθω» Ἰλ. κ. 81.
 Ἐξ-ερεθίζω ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Πινδ. Π. 8. 16 καὶ μετν. Πλουτ.
 Ἐξ-ερέω τῶ ἀνωτ. Παῦλ. Σίλβ. 2 (5. 244).
 Ἐξ-ερεῖδω ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν, στηρίζω· «ταῖς ἀντηρίσι Πολυδ. 8. 6, 6, τοσοῦτο».
 Ἐξ-ερεῖπω καταδραφίζω, κατακόπτω· «ὁδοὶ δρυὸς πελάκει ἐξερεῖται κενὴ Πινδ. Π. 4. 261, ἀδρ. 6· ἐξήριπον, ἀμτδ. καταπίπτω, πίπτω χαμαί» -δρὸς Ἰλ. ξ. 414· «χαλὴν ζεύγλις ἐξερεῖσθαι» = ἡ ἐκ τοῦ ζυγοῦ καταπεσούσα χαλὴν, ρ. 440· πρδλ. «Ἡσ. θε. 704· «ἀπρὸς αὐχένος ἐξερεῖσθαι» = μετ' ὑποκεκλιμένους ἀνθρώπους, ἀσπ. 174, evertio.
 Ἐξ-ερεῖσις, ἡ· τὸ ἐπερεῖδεν, ἐπιστηρίζεσθαι· «αἱ πρὸς τὴν γῆν ἔξ.» Πολυδ. 6. 29, 4, fultura.
 Ἐξ-ερείσσω, τό· τὸ στηρίγμα Λογγίν. 40, 4, fulcrum.
 Ἐξ-ερειστικός, 3· δυνατός Γαλην.
 Ἐξ-ερέσμαι, μέσ. τοῦ ἐξερέω ἐρωτῶ Ὀδ. τ. 99· πρδλ. ἐξέρομαι.
 Ἐξ-ερευγμα, τό· τὸ ἔρασμα Ν.
 Ἐξ-ερευγῶ (ἢ ἐρεύω) ἔρανν, συγχεῖ μετ. Ἰπποκρ. κ. ἄλλ. Περὶ ποταμῶν, ἀναπηδῶ, πηγάζω· «στόμασι ἐξερεύεται τεσσαράκοντα» Ἡρ. 1. 202· χύνομαι· «εἰς τὸ πλάγος Δ. Ἀλ. 1. 9, eructo».
 Ἐξ-ερευνάω ἐρευνῶ, ἐξετάζω Σοφ. Πλ. 1089, καὶ μετν. Πολυδ. 14. 1, 13, Πλουτ. Λουκ. 19. Μέσ. Δ. Κασ. 52, 6, indago.
 Ἐξ-ερευνῶσις, ἡ· τὸ διερευνᾶν Σοφ. Φ.
 Ἐξ-ερευνητής, ὁ· διερευνητής, indagator.
 Ἐξ-ερευνητικός, 3· καλῶς διερευνῶν, ἀντιγινώσκων Στραβ. 3. 154.
 Ἐξ-ερευήσις, ἡ· τὸ ἐρευνᾶν μετν. eructatio.
 Ἐξ-ερέω 1) ἐξερῶ, μέλ. τοῦ ἐξάπν, ὁπερ ἴδω· ὁ Ὀμ. μόν. ἐν τῷ ἄ. ἐν. προσ. «ὥδε γὰρ ἐξερέω» Ἰλ. α. 212 καὶ συγχόν. 2) διερευνῶ, ἐξετάζω· «τὰ ἕκαστα παρήμεινοι ἐξερεύουσι» Ὀδ. ξ. 375 καὶ συγχόν. μόν. ἐν τῷ ἐν. οἷον Ἀπολ. Ῥ. 3. 317 καὶ μετν. π. πρδλ. ἐξερεύομαι, εἰσχωρεῖται.
 Ἐξ-ερημόω ὅλως διόλου ἐρημόω· «ἡ δ' Ἑλλάς ἂν ἐξηρημώθη» ἂν ὁμοῦς ἔλαθε· Ἀριστ. εἰρ. 357· πρὸ πάντων περὶ οἰκίας (οἰκογενείας), ἡς ἀποθνήσκουσι πάντες οἱ ἄνθρωποι· «ἵτωσαν εἰς τὸν ἐξηρημωμένον οἶκον» Πλατ. νόμ. 11. 925, καὶ συγχόν. παρὰ ῥήτορας πρδλ. Ἰσοκ. 1. 44, 7 καὶ Δημ. 43. 76. Οὕτω καὶ «ἐξηρημώσαι γένος» = τὸ γένος ἐξολοθρεῖσθαι Σοφ. Πλ. 998· ἡ· οἴκους = ἀφῆναι κενούς, ἀπ' αὐτῶν ἐξέρχεται Εὐρ. Ἀνδρ. 597·

ἑδράκοντος ἑξερημόσας γένυναι = ἤτοι ἀφαι-
 ρέας τοὺς ὀδόντας. Ἡρ. μαιν. 253, vasto.
 Ἑξ-έρησις, ἡ ἑξέρησις Ἰπποκρ.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω εἰς τὴν κρίν Πλουτ. Πομπ.
 56, litigator.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω διὰ βαδισουργίων καὶ δω-
 ροδοκίων κερδίζω ὅπερ ἑμαυτοῦ - τοὺς νέους
 Πολυδ. 10, 25, 9.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω ἐπιτετε. τὰ ἀπλοῦν, μτφ. Σοφ.
 π. Ἀθην. 3, 76. «ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν ἄλλους
 ἑξερνάει λόγῳ» = ὁ ἴδιος ἄφρων ὢν θέλει
 νὰ κάμῃ τοὺς ἄλλους συνεταῖς διὰ τὸν λόγον.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω, ὁ ὁ πεισματωδὴς ἐρῶν
 τὸν λόγον Ἑρμ. ἱκ. 913, litigator.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω, ὁ ἀνήκων εἰς πεισματωδὴ
 κρίν, ἔχων πρὸς αὐτὴν κλίσις - δύναμις Δ.
 Λαερ. 10, 143. - πληγὴ = σφοδρὸς παλμός
 τοῦ σφυγμοῦ Γαλην.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω 1) ἐξηγῶ - ἐξηγώσασιν τινα»
 = μεταγρᾶζω, μεταγλωττεῖω Πολυδ. 2, 15,
 9, Δ. Ἀλ. 1, 67 καὶ συχνά. 2) ἀκριβῶς
 περιγρᾶφω Λουκ. ἱστ. συγγρ. 19, interpreter.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω, ἐν μόν. ἰων. ἑξέρησις Ἀπολ.
 π. 3, 19, ἴδ' ἀνωτέρ. καὶ προλ. ἑξέρησις ὁ
 ὄμ. παρατ. ἐξείρετο, μέλ. ἑξερῆσμαι Σοφ.
 Φιλ. 437, ἄλλως ἀδρ. ἐξηρῶναι) ἑρῶται, δι-
 κρινῶν «Διὸς ἐξείρετο βουλὴν» Ὀδ. ν. 127,
 Σοφ. ΑΥ. 103. - τινὰ ἱλ. ε. 756 - τινὸς Σοφ.
 ν. ἄλλ. περὶ τινος, διὰ τινα, interrogatio.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω πρὸς τὰ ἔξω ἑρῶν Ἀριστοτ.
 2. 1. 8, 14 καὶ μτγν. egero.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω πρὸς τὰ ἔξω ἑρῶν, εἰς τὰ ἐμπρὸς
 ἑρῶν, περὶ τοῦ χωλαίνοντος Φιλοκτήτου Σοφ.
 Φιλ. 294. - ἱκ. τοῦ ἀκίμποδος, περὶ τὸν κο-
 ραῖον Ἀριστ. νεφ. 709. περὶ στρατοῦ, «οὐ
 ταῦδ' ἐξέρπει» = ἑξορμᾷ βραδείως Σεν. Ἀν. 7,
 1, 8. Ἐν γέν. εἰς τὰ ἐμπρὸς ἔργονται, προ-
 βαίνω Χίλων π. Δ. Λαερ. 1, 73. Παρά μτγν.
 καὶ μτθ. εἰς τὰ ἐμπρὸς φέρω, progere.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω ἀπάγω ἑμαυτὸν, φεύγω καὶ εἰς
 δυστοχίαν, εἰς κακὸν πηγαίνω (κατὰ διαδό-
 λην) - γαίης Ἑρμ. ἱπ. 973.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω ἑξερεύνομαι Θεοδ. Ὑρτακ.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω γίνωμαι πολὺ ἐρυθρὸς Ἰπ-
 ποκρ. rubesco.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω 2. πολὺ ἐρυθροεἰδήεις,
 ἐρυθρὸς Ἰπποκρ.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω 2. πολὺ ἐρυθρὸς Ἰπποκρ. Θεο-
 φ. 1. Φ. 4, 6, 10 καὶ μτγν.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω γίνωμαι ἐρυθρὸς Νικητ. Εὐγεν.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω κρατῶ μακράν, ἐμπροδίζω - τὰ
 κακὰ Σοφ. Φιλ. 421, agere.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω, ἰων. ἑξέρω Ἡρ. 1, 141, 2, 38.
 ἑξέρω, πρὸς τὰ ἔξω σῶω» «τινὸς τι, τοιοῦτο
 ἀμα ψυχρὸν τε καὶ ἄγαν ἐξέρω» αἰγμῆν ἱλ.
 π. 505, καὶ συχνά - βέλος ὤμου, - δόρυ μη-
 ρου, κ. ἄλλ. - ἔχουας ἐκτασθε θαλάσσης δι-
 κτύω Ὀδ. γ. 586. - ἡδία = ὅλας διῶλου
 ἀποσπῶ, ἐξαρκάζω, σ. 87. ἑξέρωσα ἱλ. ψ.
 870. ἑξέρωσαν, ν. 194 καὶ μτγν. π. οἶον
 Ἀπολ. π. 2, 1039, extrahere.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω 1) ἐργομαι ἔξω βγαίνω συνήθ.
 μετὰ γέν. τοπ. «ἐκ δ' ἦλθε κλισίης» ἱλ. κ.
 404, Ὀδ. φ. 190. «ἐξελθὲν τις δωματίων»

Αἰσχ. Χο. 652. - τῆδε χθονὸς Σοφ. Ἡλ.
 708. - οὐκ ἔστιν Ἑρμ. Ἑκ. 174. καὶ μετὰ προθ.
 - ἐκ τῆδ' ἑδρας Σοφ. Οἱ. Κ. 37. - «ἐκ τῆδ'
 χθονὸς» Ἑρμ. Φοιν. 479. «ἐξελθούσας ἐκ
 Σπάρτης» Ἡρ. 9, 12. «οὐκ ἐπὶ θεωρίαν πώ-
 ποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξήλθες» Πλατ. Κριτ.
 52. ὅθεν ἐνθύνει, Τιμ. 79. καὶ ἀπολ. βγαίνω
 ἱλ. ε. 476. «ἐξελθε πρὸς Αἰγῆς λιμένας»
 Αἰσχ. Πρ. 655. «ἐπὶ ποδοῦς νόστον ἐξελθῶ-
 θεον» Σοφ. Φιλ. 49. «ἐξελθ' ἀμείψας ἀντίφας»,
 1246. - ἐπὶ πόνον Ἑρμ. Ὀρ. 608. - εἰς ἐλεγ-
 χον = δοκιμάζομαι, Ἀλκ. 650. - «ἐς γε-
 ρῶν ἀμιλλάν τινα» ἐρχομαι εἰς χεῖρας, Ἑκ.
 226. περὶ στρατοῦ Θεοκ. 2, 21, Σεν. Ἑλλ.
 7, 5, 6. εἰ δὲ - ἑξόδον, Ἑλλ. 1, 2, 17.
 - στρατεῖαν Αἰσχίν. 2, 168. - αἰθλα Σοφ. Τρ.
 505, ὁρίσασθαι τὸν ἀγῶνα, ἄλλως ἔχει ἡ
 αἰτ. «ἐξήλθον τὴν Περσίδα χώραν» = ἐκ τῆς
 χώρας Πρ. 7, 29. «οὐκ ἂν ἔπαυον ἐκ τῆς
 πόλεως ἐξελθόντες οὐδὲ τὸν ἑταῖρον πόδα» = οὐδὲ
 μετὰ τὸν ἑνα πόδα Διον. 1, 82. «Εἰ δὲ περὶ
 ἀφύχ. «οὐδέ τις τὸν λόγον ἐξέρχεται παρ' ἑ-
 μου» Πλατ. Θεαιτ. 161. «οὐδὲν ἐξήλθε τὸ
 πνεῦμα», Τιμ. 79. περὶ νόμων, αἰνίτις ἀφῆ-
 νουσι τὸν ἀνθρώπον Ἰπποκρ. «ἐπὶ χρόνου,
 παρέρχομαι, διαίρχομαι» «τίς χρόνος τοῦδ'
 ἐστὶν οὐδὲν ἐληλυθός» Σοφ. Οἱ. τ. 735. Ἡρ.
 2, 189. «ἐλέγοντο αἱ σπονδαὶ ἐξελθούσας» =
 οἱ παρῆλθον Σεν. Ἑλλ. 5, 2, 2. «ἐπειδὴν
 δ' ἐναυτοῦ ἐξήλθη» Πλατ. πολιτ. 298, Σεν.
 Ἀν. 7, 5, 4. Τὸ μέτρον ὑπερβαίνει, καὶ ποτ'
 ἐξέρχεται, δυνατόν δ' ἐστὶν ἐπαναρθῆσθαι
 Πλατ. νόμ. 1, 644. - τὰ νόμιμα = παραβαίνει
 Ἀθην. 12, 536. 2) ἐκβαίνει, ἐκπληροῦμαι
 «εἰς τέλος, ἐξέρχεται» Ἡρ. γρ. 215. «μή
 μοι Φοῖβος ἐξήλθη σαφῆς» Σοφ. Οἱ. τ. 1011,
 ὁπὸ τοῦ Σχολ. ὁρθῶς, «μή οἱ χρηματὶ τοῦ
 Φοῖβου τελεσθῶσι» οὕτω δὲ περὶ ἀνείρων καὶ
 μαντιευμάτων Ἡρ. 6, 82. «ταύτη τὴν ὥρην
 συνεβάλετο ἐξελθούσας», 107. ὥς. «ἐπὶ φη-
 φος δίκη ἐξήλθ' ἀληθῶς» Αἰσχ. Εὐμ. 703.
 «τὰ δύσφορα εἰ τῶν κατ' ὁδὸν ἐξελθόντας»
 ἂν καλῶς ἤθελον ἀποδῆ Σοφ. Οἱ. τ. 88.
 «τοῖσδε δ' ἐκδοῦ οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἐν ποτ'
 ἄλλοις» = εἰν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδῇ ἄλλοις,
 1084. «ἀριθμὸς καὶ ἄλλοθεν οὐκ ἐλάσσων ἐξ-
 ἔλθοις Σεν. Ἑλλ. 6, 1, 5, egredior.

Ἑξ-ερίω ἑρμίνω ἐκ τῆς ὁδοῦ ὑποχωρῶ, περὶ
 δειλῶν ἱππων ἀφηνιάζω ἱλ. ψ. 468. «ἐξη-
 ρῆσε καλεῖσθαι» = ὑπεχώρησεν ἐκ τῆς ὁδοῦ
 Θεοκρ. 26, 189, egredior.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω ἐκ τῆς ἀκριβοῦς - γενεᾶς Πινδ.
 Π. 9, 45, ἀπολ. Ἑρμ. Φοιν. 386.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω τρέχω, καταδιώρωμαι, κατανα-
 λίσκω Ἀριστοτ. 1. Ζ. 5, 22. μέλ. ἐξέρωμαι
 Ἀριστ. ἱπ. 1027. παρ. ἐξέρωμαι, σφ. 925
 α-ἐκ τῶν πόλεων τὸ ἀκίρον καὶ Πλουτ. σφ.
 ἐφαγὲν Ἐπιμενίδ. π. Πινδ. Σόλ. 12.
 Ἀριστ. ἱπ. 695 κ. ἄλλ. exedo.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω τῶ ἀνωτ. - ἐξέρωμαι Αἰσχ. γο. 275.
 Ἑξ-ερίω ἑρμίνω ἡ (ἐξήμι) ἀποστολὴ ἔξω, προ-
 σέβα ἀξέστην ἐλθεῖν, ὡς καὶ ἀγγέλιον ἱλ.
 ω. 235, ἐρχομαι ὡς προσεπαιτής «ἐξήμι
 πύλιν» ὡς τὸν ἄνθρωπον Ὀδ. φ. 20, ablegatio.

Ἐξ-εσις, ἡ τῷ ἀντ. -γυναικός = ἀπόπερ-
ψις, διὰ ζευγὺς Ἡρ. 5, 40, emissio.

Ἐξ-εστι· ἴδ' ἔπειμι.

Ἐξεστis, ἡ ἔξασis, ὅπερ ἴδε.

Ἐξ-εστραμμένως· ἔξω στραμμένα, περι-
εστραμμένα, διεστραμμένα μετν.

Ἐξ-ετάζω, μέλ. ἔξετάσω, ἀττ. ἔξετῶ Β.

Ἄν 251, ὡς καὶ Ἰσοκ. 9, 34 γράφ. ὁδρ.
ἔξεταξα Θεοκρ. 14, 28· ἔξετάζω, ἐρευν-
ῶ ἂν ἦν τι ἀληθές, ἀγαθόν, γνήσιον, δοκι-
μάζω· τινὰ Θεογν. 1010· «μὴ κρίνε μὴ ἔξε-
ταζε» Σοφ. Αἰ. 583, παρὰ τὸ ματεύω, Οἰ.
Κ. 211· «σοὶς κακοὶς ἤξιον ἔξετάζεσθαι φί-
λος» Εὐρ. Ἀλκ. 1014. Περὶ ἐπιθεωρήσεως
στρατοῦ· «στρατοὺς θάσσει κατέτασσεται», Ξ.

391, Θουκ. 6, 97 καὶ οἱ ἔξ. «ἂν ἡ δύναμις
τῆς πόλεως ἐξητασμένη καὶ παρσκευασμένη
φανερὰ» Δημ. 14, 7· «τὴν συμμαχίαν ἐξη-
ταζόν» Θουκ. 2, 7· «πάσας εὐδίας ἐξητασαν»

Ἀριστ. Θεο. 438· «ἔξεταζε τί καὶ πῶς λέγου-
σι» Πλατ. Φαῖδρ. 261, (πρόβλ. «τὴν καλοκύν-
την, ἐξηταζὼν τίνος ἐστὶ γένους» Ἐπικράτ.

π. Ἀθήν. 2, 59, ἀτίγ. 17), μετὰ διπλῆς αἰτ.
«ἔάν τις σε ταῦτα ἐξετάζη», Γοργ. 515, παρὰ
τὸ ἐλέγχω, ἀπολ. 29· καὶ παρὰ ῥήτορι, δι-

καστικῶς ἀνακρίων τινά, μάλιστα δὲ καὶ
περὶ βασιανιστηρίων· «οἰκέτας ὑπὸ τῶν δε-
σποτῶν ἐξεταζομένους» Δημ. 45, 86· «ἔξετά-
σαι πᾶσαν προστιθέντα βάσανον» -περὶ τίνος

Πλατ. νόμ. 3, 685· -τινὰ περὶ τίνος, Φαῖδρ.
258· -τινὰ πρὸς τινὰ = ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλ-
λον κρίνω, ἐκτιμῶ τινὰ· «πρὸς τοὺς ζῶντας

τὸν ζῶντα ἐξετάζει» Δημ. 18, 318· «πρὸς
πλεονεξίαν τοὺς λογισμοὺς ἐξετάζων», 6, 7
(ὡς καὶ Πλουτ. Κατ. νευτ. 3 καὶ ἄλλ.

μετν.), «ἔξετασαν παρ' ἄλληλα τὰ σοὶ κἄμολο
βειωμένα», 18, 265· Ἐκ τῆς σημασι. τοῦ ἐ-

πιθεωρεῖν παρήχθη ἡ τοῦ ἀριθμεῖν· «πρώτους
ἐξετάσαι τοὺς ἐκ Κορίνθου φυγόντας» Δημ.

28, 52· καὶ παθ. συγκαταλέγομαι εἰς ἕνα ἀ-
ριθμόν, εὐρίσκομαι εἰς ἐξ αὐτῶν· «καὶ τῶν

ἐχθρῶν τῶν σῶν εἰς ἐξητάζετε» Δημ. 19,
251, συγχά μετὰ μετχ. «ἔάν μὴ παρὼν ἐξετά-
ζηται τοῖς ἐυλόγοις» = ἐν περιπτώσει καθ'

ἣν θεωρεῖται ὅτι δὲν ἦτο παρὼν ἐκεῖ Πλατ.
νόμ. 6, 764· «οὐδένος πώποτε τούτων ἐξη-
τάσθης κατήγορος οὐδ' ἀνανακτῶν ὠφθης»

Δημ. 22, 68· «λέγων καὶ γράφων ἐξηταζό-
μην τὰ δίδοντα» = ἐφαινόμην λ. καὶ γράφων

τὰ πρίποντα, 18, 173· «μετὰ τῶν μηδὲν ἡδικη-
κότων ἐξετάζεσθαι» = μετ' ἐκείνων, ἡγοῦν ὡς

εἰς ἐκείνων, οἵτινες οὐδέποτε ἔχουσιν ἀδικήσει,
19, 115 καὶ μετν. Δ. Ἀλ. 6, 63 (ἔτι δὲ εἰς

τὸ ἔνερ. μετὰ μετχ. «ἐξηταζὼς ἀστεροὺς ὑπάρ-
χοντας τοὺς τόπους» Πολυδ. 97, 1)· «φίλων

καὶ πελατῶν ἐν τοῖς ἀναγκασιότατοις», 6, 59·
«-μετὰ τοῦ Καίσαρος = εἰμαι μετ' αὐτοῦ κόμμα

τοῦ Κῆρος. Πλουτ. καὶ πρὸ πάντων, περὶ τῆς
τιμῆσεως» συγκαταριθμοῦμαι εἰς μίαν κλάσιν·

«ἐν τοῖς ἱππικαῖς», Πομπ. 14, examine

Ἐξ-εἰσis, ἡ ἔξετασις, δοκιμασία, περὶ τα
προσώπων καὶ πραγμάτων Πλατ. ἀπολ. 22·

«μὴ τοῖσιν ἡδονῇς ἐξετάσιν πᾶσαν ποιήσα-
σθαι», Φιλ. 55, καὶ οἱ ἐφεξ. πρὸ πάντων ἐπι-

θεωρησις· «-ποιεῖσθαι ὅπλων καὶ ἱππῶν»

Θουκ. 6, 45, Ξεν. Ἀν. 1, 2, 14 καὶ συγχά·
ἔτι δὲ -ποιεῖν, 1, 2, 9· «ἔξετασις ἐν τοῖς

ὅπλοις γίγνεται», 5, 3, 3· «ἔξετασιν λαμβά-
νειν» ἀναλαμβάνων, ἐπιχειρῶ Δημ. 18, 240·

-πρὸς τι = συγκρίσει πρὸς τι Λουκ. Πρ. 12·
-βίων, = τήμης, ἐκτίμης Πλουτ. Αἴμ. 11.

38· ἔτι δὲ περὶ δικαστικῆς ἀνακρίσεως Ἡρωδ.

1, 8, 17.

Ἐξ-ετασμός, δ' τῷ ἀντ. -ποιεῖσθαι Δημ.

18, 16 καὶ Πλουτ.

Ἐξ-εταστέον· ὅτε ἔξετάζειν Πλατ. πολ.

10, 599,

Ἐξ-εταστέριον· τό· ἔξετασις, δοκιμή

Ῥογιν.

Ἐξ-εταστής, δ' ὁ ἔξετάζων, δοκιμάζων·

α') ἐν Ἀθήναις καθήκον ἔχων νὰ ἐξετάζη τὸ

πλῆρες τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μισθοφορικῶν στρα-

τευμάτων Αἰσχίν. 1, 113· β') ἄρχων, εἰς

τὸν ὅποιον ἐβίδον λογαριασμὸν οἱ ὑπάλληλοι

Ἀριστ. πολιτ. 6, 8· γ') ἐν γέν. -τῶν κλα-

πέντων Πλουτ. Ἀγισ. 11, examine

Ἐξ-εταστικός, 3' ἀνίκων, ἐπιτήδειος εἰς

τὸ δοκιμάζειν, ἐξετάζειν· -τῶν ἔργων Ξεν.

ἀπομν. 1, 1, 7, Ἀριστ. ποιητ. 18· «-εἰδὼς

λόγων» Ἀναξίμ. ῥητ. 4· «καὶ κριτικὴ πα-

ρασκευὴ» Λουκ. Ἑρμοτ. 64, Παρὰ Δημ. 18,

4 τὸ ἐξεταστικόν = δικαστικὴ πληρωμὴ δι'

ἀνάκρισιν ἐπὶ· «παρέργως ἀλλ' οὐκ ἐξετα-

στικῶς ἐκκλησιάζει» = ἀκριβῶς Δημ. 17, 13.

Ἐξ-εἰσις· ἐκ τούτου τοῦ ἔτους, οἷον ἐπί-

τειον Ἦουχ.

Ἐξ-ετέροι, 3' ἄλλοι τινὲς Νικ. Θηρ. 412.

Ἐξ-ετέρο-τροπέω· ἐκτρέπομαι, καταστρέφω

καὶ Κυρίλ. Ἀλεξ.

Ἐξ-ἐτης, 2' ὁ ἐξ ἐτῶν· ἱππον ἐξέτα· Ἰλ.

ψ, 266, ἔνθα πρόβλ. τὸν Σπίταναρ. διὰ τὸν τόν,

Πινδ. Ν. 3, 47· «ἐξέτει σοι» Ἀριστ. νεφ. 852·

«μετὰ τὸν ἐξέτη καὶ τὴν ἐξέτιν» Πλατ. νόμ.

7, 794, ἀλλ' αὐτὸν 793 ὁ Βέκκ. γράφει

ἐξέτει· ἔτι δ' ἐξέτης, ου, ο (ς), sexennis.

Ἐξ-ἐτι· ἀκόμη ἔως τώρα, ἀπ' ἐκείνου τοῦ

καιροῦ ἔως τώρα· «ἐξέτι τοῦ ὅτε» = ἀπὸ τότε,

ὅτε Ἰλ. ι, 106· «ἐξέτι πατρῶν» = ἀπὸ τῶν

πατέρων ἔτι Ὅδ. 9, 245 καὶ μετν. π. «ἐξέτι

κεῖθεν» Καλλ. Ἀπολλ. 104, ὡς καὶ «ἐξέτι

κεῖνον» ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἀφ' οὗτο, Δηλ.

275 κ. ἄλλ. «ἔτι δὲ Φίλων κ. ἄλλ. μετν.

Ἐξ-ἐτις, ἰδὸς· θηλ. τοῦ ἐξέτης, ὅπερ ἴδε.

Ἐξ-ευγενίζω· εὐγενίζω ἐκκλ. «ἐυγενίσω,

ἐλευθεροποιήσω» Ἦουχ.

Ἐξ-εὐδία· εὐδία ποιῶ Ἦουχ. καὶ Βύ-

δοκία σ. 2.

Ἐξ-εὐθύνω· ἀπαιτῶ εὐθύνας, λόγον· ἐκκλ.

παρὰ τίνος Πλατ. νόμ. 12, 945

Ἐξ-ευκρίνέω· ἀκριβῶς ἐξετάζω· -τὰς δια-

φοράς Πολυδ. 35, 2, 6, coarcto.

Ἐξ-ευλάβέομαι· προσέχω, φροντίζω μετὰ

προσοχῆς· «μὴ σε προσέβλη» Αἰσχ. ἀποσπ.

181, Εὐρ. Ἀνδρ. 945· -τὰ δεινὰ Πλατ. Λαχ. 199.

Ἐξ-ευμαρίζω· 1) κἄμυνον ἐυκολον Εὐρ. Ἡρ.

μ. 18 καὶ μετν. 2) ἐνκόλον παρασκευάζω,

παρέχω. Μέσ. «-πόρον σωτηρίας» Εὐρ. Ἡρ.

μ. 81, paro.

Εξ-ευ-μενίζω, κάμνω εὐμενῇ, εὐνοικῶν. Μίσ. εἰς ἐμαυτὸν, π. γ. - θεοῦ Πλουτ. Φαβ. 4 καὶ ἄλλ. μτγν. exoro.
 Εξ-ευνοοῦν γίζω, εὐνοοῦν γίζω Πτολ. Φωτ. βέλ. 147, 16. «καὶ ἀποθνήσκουσιν τὸ ἄκρατον» Πλουτ. συμμ. 6, 7, 1.
 Εξ-ευ-πορέω, εὐρίσκω πόρον, παρέχω «ἐπιουρίαν ταῖς χρεαίαις» Πλατ. νόμ. 11, 918. ἔχω πόρους καὶ μέσα· περί τι, 9, 861.
 Εξ-ευ-πορίζω, ὁ τὸ π. ἐξευποριοῦσι, δι. γρ. ἀντὶ ἐκποριοῦσι Ξεν. Ἀν. 5, 6, 19, φαίνεται ἔσφαλ.
 Εξ-εὐρεμα, τό· ἐξεύρημα ἔσφαλ. Λύδεκ. εἰς Φρυν. 445.
 Εξ-εὐρίσκει, ἡ· τὸ ἐφευρίσκειν, ἐπινοῆσαι Ἡρ. 1, 68, Πλατ. Μιν. 315.
 Εξ-ευρίσκει, 3· ἐφευρίσκεις Μ. Ἀντων. 1, ὁ παρὰ Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 412 ἐφευρητικός.
 Εξ-εὐρίσκει, τό· τὸ ἐφευρεθῆναι, ἐπινοῆσαι Αἰσχ. Ἐπτ. 631, Σοφ. Οἶ. Κ. 221, Εὐκλ. π. Ἀθην. 1, 12, ἐν τῷ πλ. οἶον παρ' Ἡρ. 1, 53, ὡς καὶ τοῖς ἐφεξ. πρβλ. ἐξεύρεμα.
 Εξ-ευρητέον, δεῖ ἐφευρίσκειν Πλατ. πολ. 2, 380.
 Εξ-ευρητικός, γ'· ἐφευρητικός.
 Εξ-εὐρίσκει, εὐρίσκειν, ἐφευρίσκειν, ἔπινοῶ, ἔχιναι Ἠλ. σ. 322, -θμνον, -διόλων, -κράτος Πινδ. Π. 1, 60, Αἰ. 7, 5 καὶ συχνά· «ταῖς οὐδὲ ἐσόμεν» Αἰσχ. Πρ. 96· «μηχανήματα, 467· «γαστρί μὲν τὰ σύμφορα τόξον τὰ δ' ἐξεύρισκε» Σοφ. Φιλ. 288· «ἐλτέ με τὸν τὸ μὲν ἐφευρίσκειν, Οἶ. Κ. 1542 καὶ συχνά· τὰς παιγνίας ἐφευρίσκειν παρὰ σοῖσι» Ἡρ. 1, 90 καὶ συχνά ὡς καὶ οἱ ἐφεξ. πρό πάντ. δὲ καὶ δ' ἐπιστημονικῆς ἐρένης εὐρίσκει· «ἐξευρήκαμεν ὅ ἐστι τὸ φίλον» Πλατ. Αὐσ. 218· «ἐφευρίσκειν περὶ ἀνδρείας πῶς ποτ' ἔχει», Πρωτ. 353· ἐλλέγω «τὰ κάλλιστα» Ἡρ. 7, 119· «ἄλλος θέναρ» διερυνῶ Πινδ. Α. 3, 74, Μίσ. «ἐξεύροντο παλαιόματα» Θεοκρ. 24, 112· «τέχνην ἐξηύρατο» Μιν. π. Στοδ. ἀνθ. 51, 27.
 Εξ-εὐτελίζω, ἔπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Ἀθην. 11, 494, Πλουτ. Ἀλεξ. 28, inuenio.
 Εξ-ευ-τελισμός, ὁ· περιφρόνησις Διον. Ἀλ. κρῖσ. Θεοκ. 3.
 Εξ-ευ-τονέω, ἔχω ἐπαρκεῖς δυνάμεις Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 1, 147, valeo.
 Εξ-ευ-τρεπίζω, ἔπιτετ. τὸ εὐτρεπίζω Εὐρ. Ἠλ. 75.
 Εξ-ευ-φραίνω, τῷ ἀπλῶ, Ὁ·
 Εξ-εὐχόμεαι 1) καυχόμεαι φανερά, καυχώμενος διηγούμεαι (Ὁδ. α. 406, υ. 192, νῦν χωριστὰ γραφόμεν.), τινί τι Πινδ. Ὀ. 13, 59, Αἰσχ. Ἀγ. 519, ἱ. 259· 2) σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, εὐχόμεαι Αἰσχ. Χο. 213, Εὐρ. Μηδ. 930.
 Εξ-εὐφ-ησος, ὁ· ὁ ἐξελλῶν τῆς ἡλικίας τῶν ἡρώων Κλησσωρην.
 Εξ-εφ-ήμη, ἐφήμη, μέσ. δίδω ἰντολὴν, διατάττω Σοφ. Αἴ. 782, Εὐρ. 1. Τ. 1468, mando.
 Εξ-εχί-δραγγος, 3· ὁ μὲ πρόεχοντα βράγχους, μὲ ἐξέχοντα λάρυγγα Ἰπποκρ.
 Εξ-εχί-γλουτος, 2· ὁ μὲ πρόεχοντα γλουτοὺς Ἰπποκρ.

Εξ-εχίς, 2· πρόεχον Ἀρετῇ, promissionē.
 Εξ-έχω, ἔχω εἶμαι, πρόεχον, τὰ ἐξέχοντα, ἀντίθ. τῷ κοίλῳ Πλάτ. πολ. 10, 602· «ὄψεσθαι μὲν οὖν τῆς ὁδοῦ οὕτως ἐξέχει» Ἀριστ. σφ. 1377· ἔχειν Πλουτ. Πομπ. 71· ἀνατίλλω, περὶ τοῦ ἡλίου· «τὴν ἐξέχῃ ἔλῃ κατ' ὁδὸν» Ἀριστ. σφ. 771· «ἐξέχ' ὡς φίλ' ἦλιν» Σπράτ, π. Πολυδ. 9, 7· «πρὶν ἡλίου ἐξέχειν» Δημ. 43, 63, εἰς νόμον, καὶ μτγν. Μίσ. ἐξέχουθαί τινος = χρέμασθαι εἰς τι Δ. Ἀλ. 1, 79.
 Εξ-έψω, βράζω ἐκβάλλω, βράζω τι ἐντελῶς, χωνεύω Ἡρ. 4, 61· «τὸ δὲ ὕδωρ οὐκ ἐξέψεται ὑπὸ πυρὸς» = δὲν καναλισκεῖται Ἀριστοτ. μεωρ. 4, 7, emineo.
 Εξ-ηδός, 2· ἐκ τῆς ἡλικίας τῶν ἡρώων ἐξελλῶν Αἰσχ. Ἐπτ. 11· κατὰ Β. Ἀν. 37 συνήϊστα, ἔσωρος.
 Εξ-ηγέομαι 1) ἐξάγω, εἰ, κ. ἀρχηγός· τινός Ἠλ. 6, 805, συχνά ἀπολ. προηγούμεαι Ἡρ. 9, 11, 66· ἔτι δὲ «ποιήσουςι τοῦτο τὸ ἀν κείνος ἐξηγήται» = παραγγέλλῃ, διατάσσῃ 5, 23· εἶμαι ἀρχηγός, ἔχω τὴν ἡγεμονίαν, ὁ Θεοκ. συχνά καὶ μετ' αἰ. 1, 71· «τοῖς συμμάχοις, 3, 55, Ξεν. Ἀν. 4, 5, 28· ἔτι δὲ οὕτως ἐξηγεῖται τῆς πράξεως» = εἰς τὴν πρᾶξιν προηγέτο μὲ τὸ παραδείγμα του, Ἡρ. 2, 1, 29· «ὁ μάντις ἐξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν» = οὐ συνεδούλευεν, ἦτο ὁ πρωτοῦργος τοῦ φόνου Αἰσχ. Εὐμ. 565· «καλῶς γὰρ ἐξηγεῖτό μοι» Σοφ. Οἶ. Κ. 1288· «χωρὶν ἐξηγήσασθαι» = θὰ προπορευθῶ, καὶ θὰ σοῦ δείξω τὸν τόπον, αὐτόθι 1516. Συχνά περὶ νόμων· «ἡ ὁ νόμος ἐξηγεῖται» ὅπως ὁ νόμος παραγγέλλει Πλατ. πολ. 10, 604· «εἰς τὴν ἑλλάδα» = ὁδηγῶ πρὸς τὴν ἑλλάδα Ξεν. Ἀν. 6, 4, 34· 2) ὡς ῥήτωρ διεξάγω· τί Θεοκ. 1, 138· ἐν γέν. ἐκθῆτο, διεγούμαι· «τοιαῦτα ἔμοι λόγους ἐξηγουμένους» Αἰσχ. Πρ. 214· «τὸν ἄλλον, 704 καὶ συχνότ. «γῶς τοιαῦτα» ἐξηγεῖται ἔχειν» Σοφ. Αἴ. 313, Ἡρ. ἐξηγῶ Πλατ. Κρατ. 407· «τὰ τοῦ νομοθέτου βουλήματα», νόμ. 7, 802· «τὰ νόμιμα Δημ. 47, 69· ἔτι δὲ Β. Ἀν. 241, 20 ἡ καθ' αὐτὸ ἐκφρασις περὶ τῶν ἐμπεριῶν τῶν νόμων διηγούνται ἰδιώται ἄνδρες περὶ τῶν πρῶτονόντων». Πρό πάντ. περὶ ἱερῶν, ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω· «Εὐμολπίδα ἐξ. κατ' ἀγράμους νόμους» Αὐσ. 6, 10· «τοῖς θεοῖς ἐξαιρείται ὅ, τὸ ἀν οἱ μάγοι ἐξηγούνται» Ξεν. Κυρ. 8, 2, 11· ἔτι δὲ περὶ αὐτῶν τῶν θεῶν, «ταύτη θύομεν ἡ ἀν ἐξηγήται ὁ θεός» Πλατ. πολ. 5, 469· ἴσθ. «ἐξηγησάμενη τοῖς ἐχθροῖς τῆς πατρίδος ἑλλοισι» = ἥτις εἶχε δείξει εἰς τοὺς ἐχθροὺς πῶς ἤθελον τὴν κυριεύσει Ἡρ. 6, 135· «ἐξηγέσθαι τὸν τρόπον πέριμι» 3, 72· «ἐξηγομένη καὶ διατάττομεν ἑκαστα» Λοκ. Χιῶς Τραγ. 17.
 Εξ-ήγημα, τό· τὸ διηγούμενον, ἡ διήγησις, ἐξήγησις μτγν. enarratio.
 Εξ-ηγηματικός, 3· ἐξηγητικός Ὀλυμπιῶδ. εἰς Ἀλκιβ.
 Εξ-ήγησις, ἡ· τὸ διηγέσθαι, ἡ ἐκθεσις Θεοκ. 1, 73· «ὑπὲρ τινος Πολυδ. 6, 3, 1· πρό πάντ. τὸ ἐξηγεῖν τοὺς νόμους διὰ τῶν νομοθετῶν (γ'· ἐξηγέομαι, κατὰ τὸν Σχολ.

Εξ-ηπιαλέω· ἔχω σφοδρὸν πυρετὸν ἵπποκρ.
 Εξ-ηπιαλέω μεταβάλλω εἰς πυρετὸν ἵπποκρ.
 Εξ-ηπλωμένως· μετ' ἄλ. 2, 113.
 Εξ-ήρετρος, 2· ὁ μὲ ἐξ κώπας· «πύργος
 νῆων» Ἐπ. δδ. 694 (παρὰρ. 204).
 Εξ-ηρημένως· κατ' ἐξαιρετικὸν τρόπον
 ὀλιγοπῶς singulariter.
 Εξ-ήρης, οὐς, ἡ· ἡ μὲ ἐξ οἰράς κωπηλατι-
 κῶν βάρων ναὺς Πολυβ. 1, 26, 11, Πλουτ.
 Κατ. νεωτ. 39.
 Εξηρικόν, τό· τῷ ἄνωτ. -πλοῖον Πολυβ.
 ἀποσπ. 35.
 Εξ-ής (ἐχω)· ἐξείης, κατὰ σειρὴν, εἰς τὴν σει-
 ρὰν ὅπως ἡ πλησίον Ὁδ. 8, 449· μεθ' Ὁμ.
 δὲ καὶ ἐπὶ χρόνῳ, μετὰ τι Αἰσχ. ἀποσπ.
 271· «διδοὺς πρόσθεσιν ἐξῆς πῶσιν» Εὐρ. 1.
 Α. 341· πρόβλ. «δειλοὶ ἐξῆς πάντες εἰσὶν» Φι-
 λημ. π. Στοδ. ἀνθ. 2, 27· «διεξελοῦν, -λέ-
 γειν Πλατ. πολιτ. 257, 286· -εἶναι, -γίγνε-
 σθαι=ἀπολοῦσθαι, νόμ. συχνά· «ὁ ἐξῆς λόγος»,
 Τιμ. 20, ἐπὶ δὲ -τινί· «οὗτοι τοῦτοι ἐξῆς ἐστί»
 = οὗτοι εἰς ταῦτα συχνά καταλέγεται, Κρατ.
 420 (πρόβλ. Ἀριστ. Δυσ. 663)· «τὸ ἐξῆς ἔρ-
 γον τοῦ Μαραθῶνι», Μενεξ. 241· ἀλλὰ καὶ
 «τὰ τοῦτον ἐξῆς», πολ. 5, 390, ὡς καὶ ἐξῆς·
 τοῦ Πλούτωνος ὁρόνιν λαμβάνειν» = πλησιέ-
 στατα τοῦ Πλούτωνος καθίζω εἰς ὁρόνιν Ἀριστ.
 βατρ. 764, Εὐρ. 1 Τ. 627, Ἀριστ. κόσμ. 3
 καὶ μετν. «ἐξῆς τοῦτον» = πλησιέστατα Πολ-
 υβ. 4, 35· τὸ ἐξῆς, ἡ γραμματικὴ τῶν λέ-
 ξων διαδοχῇ· «τὰ ἐξῆς» = καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς
 γράμ. diencers, ordine.
 Εξ-ησχημένως· γεγυμνασμένως ἐντελῶς
 Κηρύλ.
 Εξ-ησάομαι· ὕδ' ἐξησάομαι.
 Εξ-ητασμένως· μετ' ἐξετάσσει, ἐπιμελῶς
 Μ. Ἀντ. 1, 16.
 Εξ-ητριάζω· διὰ λεπτοῦ πανίου στραγγίζω
 ἵπποκρ.
 Εξ-ηττάομαι· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν· -τινός =
 ὑπὸ τίνος Πλουτ. Ἀλεξ. 14, καὶ ἄλλ. μετν.
 Εξ-ηχέω· ἐκπέμνω ἤχον, ἀντηχῶ μετν.
 συχνά μόν. ἐπιτετ. τὸ ἡχέω· «τὸ κύκνειον
 ἡχηεῖν» = παραμικρῶς ἄδω, ὡς ὁ ἀποθνή-
 σκων κύκνος, δηλ. τρέπομαι εἰς ὄδυμους καὶ
 παρακληθεῖς Πολυβ. 30, 4, 7· εἰμαι δύσσηχος,
 ἀφιλόκαλος, παρὰ τὸ μαραινῶ Πολεμ. φυ-
 σιογ. 1, 22, enantiō.
 Εξ-ήχησις, ἡ· τὸ κακῶς ἡχεῖν, κακοφω-
 νία Εὐδοτ.
 Εξ-ήχος, 2· κακῶς ἡχῶν, ἀπειρόκαλος μετν.
 Εξ-ἑάλλω· ἐκβάλλω Ησυχ.
 Εξ-εάομαι· ἐντελῶς θεραπεύω, τιν Εὐρ.
 Ῥησ. 872· «-πόλειως ἄλωσιν» = ἀποτρέπω,
 ἀπομακρύνω, «Ἠλ. 1024· «ἐξησάμενος Δα-
 ρεῖον» Ἠρ. 3, 132, 134· -πείνην, -δίψαν,
 -φόβους = καταπαθῶ Πλατ. Φιλ. 54, νόμ.
 11, 933· -τὴν βλάβην = ἀποκαθιστῶ. ἐπανορ-
 θῶ, 9, 879.
 Εξ-εατρεύω· ἱατρεύω Ἰσίδ. Πηλουσ
 Εξ-εατρός· ἐκθυτικός Ησυχ.
 Εξ-εἰτάζομαι· κάμνω ἰδικόν μου, οἰκισ-
 ποῖσμαι, κατὰ Φρόν. σ. 199 χείρον τοῦ ἐξ-

εἰδομαι, ἀλλὰ παριστάω, ἐκ τοῦ Διφιλ. Η.
 Ἄν. 96, Δ. Σικ. 1, 23, Πολυβ. 3, 24 κ. μετν.
 Εξ-εἰδασμός, ὁ ἀντιποιήσις, οἰκισμοῦ-
 σις Στραβ. 17, 1, 794.
 Εξ-εἰδύομαι· ἐξειδιάζομαι Ξεν. Κυρ. 7, 5,
 53· -τὰς χώρας Ἰσοκ. 12, 16 κ. ἄλλ.
 Εξ-εἰδύο-ποιέομαι· τῷ ἄνωτ. Ἀθην. 2,
 50 καὶ συχνά Δ. Σικ. 5, 57.
 Εξ-εἰδο-ποιήσις, ἡ· ἐξειδασμός μετν.
 Εξ-εἰδύω· ἐξειδύω, ἰδρύνω πρὸς τὰ ἔξω,
 παρ' Ἀριστ. ὄρν. 791 κωμ. ἀντὶ τιλῶν· πρόβλ.
 Δ. Κασ. 43, 8, εκυδο.
 Εξ-εἰδρύω· τῷ ἄνωτ. ἱατρ. Δ. Σικ. 4, 78.
 Εξ-εἰδρύω· βάλλω νὰ καθίσθῃ κάτω καὶ ἡου-
 γάσῃ Σοφ. Οἱ. Κ. 11. Μέσ. «τῆλοῦ γὰρ οἰκῶν
 βίωτον ἐξειδρυσάμην» = κατώκισα ἑμαυτὸν μα-
 κράν, ἀποχωρισμένα Εὐρ. ἀποσπ. 134, colloco.
 Εξ-εἰδρυσίς, ἡ· τὸ ἰδρύνειν πρὸς τὰ ἔξω
 Πλουτ. ἡθ. 949.
 Εξ-εἰρύω· καθισρύνω Ησυχ.
 Εξ-εἰρμῆ· ἐκπέμνω, ἐξαποστέλλω, ἐκβάλλω
 «αὐτὸ κατακτείνει μὴδ' ἐξέμειν (ἀόρ. ἀπαρ.)
 ἄψ' ἐς Ἀχαιοὺς» Ἠλ. λ. 141 (ἄλλως δ' ἐν
 τμήσ. «ἐπὶ γόου ἐξ ἔρον εἴην» ἀφ' οὗ ἐκβά-
 λω ἀπ' ἑμαυτοῦ, καταπαύσω τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ
 ὁρήνου Ἠλ. ω. 227· οὕτω δὲ συχνά καὶ μέσ.
 «πῶσις καὶ ἐξηγῶς ἐξ ἔρον ἐντο» πρόβλ.
 Θεογ. 1064· «ἥλιος ἀπὸ τῆς ἐξῆς» Εὐρ.
 Βάκχ. 678· «φάρυγγος αἰθέρ' ἱεῖς βαρύν»,
 Κυκλ. 409, τὴν ἀναπνοὴν ἐξωθῶν· -ιστίον
 Πινδ. Η. 1, 91· ὡς καὶ -κάλων Ἠλ. ἐν λ. κά-
 λως· «-τί ἐκ τίνος» Ἠρ. 2, 87· «ὅταν σὰρξ
 ἀνάπαιν εἰς τὰς φλέβας τὴν τηκεδὸνα ἐξῆς»
 Πλατ. Τιμ. 82. Περὶ ποταμῶν μετὰ τοῦ -δεύ-
 μα ἢ ἄνευ αὐτοῦ, λοιπὸν πρὸς τὸ φαινόμενον
 ἀμτβ. γύνομαι Ἠρ. 1, 180· (εἰς τὸν καθ' αὐ-
 τὸ τύπ. τοῦ ἐν. ἐξῆς) «ἡ λίμνη ἐξῆς ἐστιν εἰς
 θάλασσαν» Ησυχ. 4, 103, καὶ οἱ ἄλλοι. Μέσ.
 ἀπ' ἑμαυτοῦ ἀποτρέπω, ἐκδιώκω· γυναικα
 ἔξω» (προστ. ἀόρ.) Ἠρ. 5, 39, emitto.
 Εξ-εἰρμῆ· ἡ· ἐκβάσις, ἐξόδος Ησυχ.
 Εξ-εἰρύνω· κάμνω παντελῶς εὐθὺς ἰσιάζω·
 «-στάθμη δόρυ νήϊον» Ἠλ. ο. 410· 50· -πῆ-
 ῶς· «-εἰς τὸν ὄντον» Ἀπολ. 1, 562, dirigo.
 Εξ-εἰρύνω· ἀμείβομαι· Γεωρ. Παχυμ.
 Εξ-εἰρτεύω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Σοφ. Οἱ.
 τ. 780.
 Εξ-εἰρτέω· 1) ἀναδίδω ἀπ' ἑμαυτοῦ ὕψα-
 σίαν, ἰδρύνω πρὸς τὰ ἔξω Ἀριστοτ. Ζ. 1,
 7, 2, καὶ συχνά ἔξωρμῶμαι, ἐξατρίζομαι·
 «διαπένευσις καὶ ἐξίκασις τὸ πλεῖστον τοῦ
 γλυκέος», πρόβλ. 22, 9· 2) ἐξηρῶμαι, κατανα-
 λίσκω· «ἐξίκασις τῆς τροφῆς» Πλατ. Τιμ. 33,
 Ἀριστοτ. Ζ. 1, 8, 4 καὶ μετν. Παρ' Εὐρ.
 Ἀνθρ. 398· «ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ἐν
 ποσὶν οὐκ ἐξίκαζω καὶ λογιζομαι κακὰ», ὅπό-
 του Σχολ. δακρύω καὶ ἀναζητῶ ἐξηγ. ἀλλ'
 ὥσως ἡ γραφὴ εἶναι διφθαγγμένη.
 Εξ-εἰρτέσις, ἡ· τὸ ἐξηρῶναι Τζέτζ. siccatio.
 Εξ-εἰρτατικός, 3· ἐξηρῶναι μετν.
 Εξ-εἰκνέομαι· 1) κάμνω, εἰς τὴν τόπον
 φθάνω· «θεῶν δ' ἐξίκασις ὁώκου» Ἠλ. θ. 439·
 «-ἄλλων δὴμα», ω. 481· «φθίνω, ε. 475 καὶ
 ἄλλα»· «-γέροντα, ἔδος» Πινδ. Η. 11, 34·

«πρὸς Γοργόνεια πεδία» Αἰσχ. Πρ. 794. -ἐπ' ὄρος. Ἀγ. 294. -καταδασμόν, Πρ. 812. «ἐξίκοιτο ἐν τάχει» Σοφ. Ἠλ. 379, ὅστις λέγει «καὶ ὅταν δ' ἐς ἡβην ἐξικώμεθα», ἀποστ. 517. φθάνω εἰς τι, ἐπιτυγχάνω εἰς τι. «τί θρόνους τοῦδ' ἄν ἐξικώμεθα;» Εὐρ. Ἠλ. 612. «βραγὺ ὅπλον, ὃ οὐκ ἐξικνοῦντο ἄλλῃλων» Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 17. οὕτως ἰδ. περὶ βελῶν. «πρὶν τὸξευμα ἐξικνεῖσθαι» = πρὸ τοῦ νᾶ εὐρίσκωσι τὰ βέλη εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν, Ἀν. 1, 8, 19. «ὅσον τὸξευμα ἐξικνεῖται» Ἠρ. 4, 139. ἔτι δὲ «ὅσον δυνάτεις εἰμι μακρότατον ἐξικέσθαι ἀκοῇ» = ὅσον μακρότατα δύναμαι νὰ ἀκούσω μὲ τὴν ἀκοήν, ὅσον ἡδυνήθην νὰ ἐρευνήσω, 1, 171. «-περαιτέρω τῇ θεωρίᾳ» Πλουτ. Σόλ. 3, καὶ περὶ τῶν ὀφθαλμῶν Ξεν. ἀπομ. 2, 4, 10. περὶ τῆς φωνῆς συχνὰ ὁ Πλούτ., «οὐχ ἱκανοὶ ἐξικνεῖσθαι φρονήσαι ἐπ' ἀμφοτέρω» Πλατ. Ἰππ. πρὸς 281. «-πορρωτέρω ταῖς ρίζαις» Πλουτ. Σόλ. 23. φθάνω, ἐπαρκῶ εἰς τι. «οὐχ οἷους τε γενομένους ἐξικέσθαι πρὸς τὸ γενόμενον αἶθλον» = νὰ ὑποστῶσι τὸν ἀγῶνα Ἠρ. 4, 10, ἐνθα ὡς καὶ ὁ Θουκ. 1, 70. «ὑμεῖς ἔργω οὐδὲ τὰναγκαῖα ἐξικέσθαι ὄψεαι» = ἀνευρίσκει τις ἀκόμη τὴν πρώτην σημ. προφθάνω, ἀρκῶ εἰς τὰναγκαῖα κινῆται τὰ ἡμέτερα χρήματα» = ἄν φθάνωσιν, ἐξαρκῶσι τὰ χρήματα ἡμῶν Πλατ. Πρωτ. 311, Ξεν. Ἀν. 7, 7, 54. καὶ μτγν. «τεθνηκόσιν οὐδὲ τρις λέγοντες ἐξικνούμεθα» = δὲν ἐθαύμαζον τοὺς ἀποθανόντας μὲ τὴν φωνήν, δὲν ἀκούσαμεθα ὑπ' αὐτῶν Ἀριστ. βατρ. 1174. ΕΞ-ΙΧΩ. τῷ ἀνωτ. ἐξίκεν Ὀρφ. Ἀργ. 392, ὁ Σνέφιδρ. ἐξήρχεν. ἔτι δὲ δι. γρ. τοῦ ἐξήκω Σοφ. Οἰ. τ. 1182. ΕΞ-ΤΛΑΘΩ. φαιδρόνω. -καὶ εὐφραίνειν Ἀθην. 10, 420. ΕΞ-ΙΛΑ ΣΙΣ, ἡ ἐξιλέωσις, συνδιαλλαγὴ Δ. Λαερ. 1, 110, Ο'. ΕΞ-ΙΛΑΣΧΟΜΑΙ. συνδιαλλάττω πρὸς ἐμαυτόν, ἐξιλέωμαι. -θεὸν χρῆμα. παρ. Ἠρ. 7, 141, ὡς καὶ Ξεν. Κυρ. 7, 2, 19 καὶ μτγν. Πολυδ. 1, 68, 4. «-τὸ μῆνιμα τῆς θεοῦ» Πλουτ. «ἀπρίονοι ἐξίλασθην Πλατ. νόμ. 9, 862, expropitio. ΕΞ-ΙΛΑΣΜΑ, τό. μέσον ἐξιλέωσεως, θυσία ἐξιλωτική, Ο'. λότρων Σουῖδ. ΕΞ-ΙΛΑΣΜΟΣ, ὁ τὸ συνδιαλλάττειν, ἐξιλέωσιν, Ο'. ΕΞ-ΙΛΑΣΤΕΩΝ. πρέπει νὰ ἐξιλέωνται τις Σουεσ. ΕΞ-ΙΛΑΣΤΗΡΕΩΣ, 3' ἀνήκων ἢ ἐπιτηδεύων πρὸς ἐξιλέωσιν. «-καὶ καταπαυστήρια τῆς ὀργῆς» Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 2, 487, placans. ΕΞ-ΙΛΑΣΤΙΚΟΣ, 3' τῷ ἀνωτ. -εὐχὴ Σχολ. Αἰσχ. Περσ. 253, καὶ μτγν. ἐπὶ -ὡς Φουρνότ. ΕΞ-ΙΛΑΘΩ. ἐξιλέωνω. κάμνω εὐμενῇ, Ο'. Μίσ. Στραβ. 4, 198 καὶ μτγν. «λίμὸν ἐξιλέωσασθαι» Ζηνοβ. 4, 93. ΕΞ-ΙΛΩΜΑ, τό. ἐξίλασμα Ἠσυχ. ΕΞ-ΙΛΩΣΙΣ, ἡ ἐξίλασις Σχολ. Αἰσχ. Πέρσ. 228, placabilitas. ΕΞ-ΙΛΩΤΙΚΟΣ, 3' ἐξίλατικός Σχολ. Τριπλίν. Σοφ. ΑΥ. 1164.

ΕΞΙΛΙΣΣΑ. πόλ. ἐν Μαυροπηγῇ Πτολ. 4, 15. ΕΞ-ΙΛΛΩ, κατὰ τὸν Μοῖρ. ἀπ. ἀντὶ ἐξέλιγαν, πρβλ. ἐξέλλω. Παρὰ Ξεν. Κυρ. 6, 15 λέγεται ἐξέλλουσαι τὰ ἔχην (δι. γρ. ἐξέλουσαι) «-διερευνῶ, ἀνιχνεύω» πρβλ. ἐξέλλω. ΕΞ-ΙΜΑΩ. ἐκ τοῦ (μάντος) ἐξέλιω(ς) ΕΞ-ΙΝΑΩ. ἡ ἐξινάω. κενώνω Πολυδ. 4, 179. ἐκ τινος κωμ. Παρὰ Λυκοφρ. 841 φονεύω, ἐξινωμένη. ΕΞ-ΙΝΙΛΩ καὶ ΕΞ-ΙΝΙΛΩ. ἐξάγω τὰς ἰνὰς τοὺς τένοντας Γαλην. «ἐγκέφαλοι ἐξινισθῆναι» Αἰσ. 9, 406. ΕΞ-ΙΝΟΘΙΩ. ἐκδοῖμαι βγάξω. -τρίγχα Σοφ. πρσ. 653 κατ' Ἀπολλ. λεξ. πρβλ. ἰονοθῶ. ΕΞ-ΙΩΩ. καθαρίζω ἐκ τῆς σκωρίας Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 71, 13. ΕΞ-ΙΠΩ. ἐκθλίβω, ἐκπιέζω, πρὸ πάντ. ὁ ἐκθλίψωος καθαρίζω Γαλην καὶ μτγν. «ἀλ' ἐμοῦ γε τῷ ξύλῳ τὸν ὄμῳ ἐξίπνωκατον» = ἐπιτάττω. τὸ ἀπλοῦν Ἀριστ. Λυσ. 291. ΕΞ-ΙΠΑΧΩΜΑΙ. πρὸς τὰ ἐξω. πέραν ἰπ. πύω. -διὰ τῶν πυλῶν Πλουτ. Καῖς. 27. ΕΞ-ΙΠΕΔΩ. τῷ ἀνωτ. Πλουτ. Ἀρατ. 42. -ἐς τινα Ἀππ. Ἀνιδ. 35. ΕΞ-ΙΠΠΟΣ, 2' ἐξάππος, μέ ἐξ ἰππους. «τὸ ἐξίππον» = ἄμαξα μὲ ἐξ ἰππους Πολυδ. 31, 3, 11. ΕΞ-ΙΠΤΑΜΑΙ. πρὸς τὰ ἐξω πατῶ. «ἐξίπτανται οἱ νεοσσοί» Σοφ. Ἀριστ. ὄρν. 769, Ἀθην. 9, 389, ἀόρ. «ἐξέπταν» οἶκων. Εὐρ. Ἠλ. 944. ὕδρ. καὶ τὸ ἐκπέταμαι, ενολο. ΕΞ-ΙΠΩΤΙΚΟΣ, 3' ἀνήκων εἰς τὸ ἐκθλίβειν, καθαρίζειν. -φάρμακα Γαλην. ΕΞ-ΙΣ, ἡ (ἐξω) 1) τὸ ἔχειν, κατέχειν. -τῆς ἐπιστήμης Πλατ. Θεαιτ. 197. -ὅπλων, νόμ. 625. «-καὶ παρυσία δικαιοσύνης» Σοφ. 247. πρβλ. Ἀριστοτ. κατηγ. 10, ἀντίθ. τῷ στερῆσιν Σ. Ἐμπ. Πύρ. 3, 50. 2) συνήθ. ἢ κατὰ στασις, ἡ ποιότης. -τῶν σωμάτων Πλατ. Θεαιτ. 153. -ἀνδροπαδῶν, νόμ. 12, 906. πρὸ πάντ. καλῇ, ἰσχυρὰ τοῦ σώματος κατὰστάσεις Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 4, Ἰπποκρ. καὶ συχνὰ εἰς τὸ πνευματικὸν μτφ. κατὰ Πλατ. ὄρν. 414. «διὰ θύσεις ψυχῆς καὶ ἦν ποιοί τινες λεγόμεθα» ὡς καὶ ἐν Φιλ. 11, «ἐξίς ψυχῆς καὶ διὰ θύσεις» συνδέονται. «φύσεις καὶ ἐξίς τῶν ψυχῶν, νόμ. 1, 650. ὁ Ἀριστοτ. ἡδ. 2, 5 λέγει παρὰ τὸ «δυνάμεις καὶ πάθη, ἐξίς δὲ λέγω» πρὸ πάντ. ἀντιθ. τῷ πράξει καὶ ἐνέργειᾳ, παθητικὴ κατὰστασις τῆς ψυχῆς ὁ Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 8, 81 διακρίνει τὴν ἐξιν ἀπὸ τῆς φύσεως καὶ ψυχῆς. δεξιότης, ἐμπειρία «ἐν ἀστρολογίᾳ μεγίστην ἐξιν ἔχειν» Δ. Σικ. 3, 31. πρβλ. Πολυδ. 1, 51, Ἀριστοτ. πρβλ. 30, 2, ποιητ. μόν. μτγν. οἶον Ὀρφ. Ἀργ. 389, habitus. ΕΞ-ΙΣΑΧΩ. εἶμαι ἴσος μτγν. κάμνω ἴσον Σχολ. Ἠλ. ν, 745. Παθ. Στραβ. 2, 84. ΕΞ-ΙΣΑΣΜΟΣ, ὁ τὸ ἐξισάζειν, κάμνειν ἴσον μτγν. nequatio. ΕΞ-ΙΣΗΣ καὶ ἐξίσου, κάλλ. νὰ γράφ. χωριστά, ἐξ ἴσης καὶ ἐξ ἴσου. πρβλ. ἴσος. ΕΞ-ΙΣΑΤΟΣ. ῥωμαῖος τις ἐν Σικανίᾳ = Δελτάτος, Deltatus.

Εἴσος ὅς ἴσος ἵπποκρ. δι. γρ. aequalis
 Εἴσ-ισάω κάμνω ἴσον, εἴσιωνω «κάξιω-
 παντες ὑγὰρ» Σοφ. Ψλ. 728 καὶ μετ. «ὦ σ'
 εἴσιωσαι σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις», Οἶ. τ. 425 «μηδ' εἴσιωσας τάδε τοῖς ἱμοῖς κακούς»,
 1507, καὶ παθ. «τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῇ
 φιλοπείᾳ οὐκέτι εἴσιουσαι φιλοτασίῳ διαίτῃ»,
 Ψλ. 181, ἐνθα δὲ Ψολ. ἐξήγ. «οὐκέτι ἴσα
 φρονούσιν, ἀλλὰ τὸ «μητέρα καλεῖται, μητρί δ'
 οὐδὲν εἴσιουσι» ἐκλήπτειν ἀμετ. = δὲν εἴσιου-
 ται, ὁμοιάζει μὲ μητέρα, 1185. οὕτω δὲ καὶ
 τὸ «εἴσιωσαντες τοῖς ἄλλοις» Θουκ. 6, 87,
 ὅν καὶ δυνάμεθα νὰ τὸ ἐκλάδωμεν καὶ ὡς
 μεταβατικόν = δὲν κάμνει τίποτε ἴσον πρὸς
 μητέρα, ποιήσαντες ἴσα μὲ τοὺς ἄλλους»
 «εἴσιωσαι τοὺς πολίτας» Ἀριστ. βατρ. 688,
 Ἰσοκ. 4, 91. Ἐν τῇ περ. ἴσος εἰμαι, ἴσοι
 γίνομαι. Πρ. 2, 34, Θουκ. 2, 97 «εἴσιου-
 σθαι τοῖς προέγουσι» Ἰσοκ. 3, 60, Ἀντιφ. 4, 6, 1
 «μετοίκον ἀσπὶ καὶ ἀσπὶν μετοίκω
 εἴσιουσθαι» Πλατ. πολ. 8, 563 «τοῖς βαρ-
 βάρους εἴσιουμένοι πλῆθος» = κατὰ τὸ πλῆθος
 ἴσοι ὄντες Πλουτ. Θεμ. 15 «χρημασίᾳ πρὸς
 τοὺς βασιλεῖς εἴσιουθῆναι» Ἀγ. 7, αὐαυο.
 Εἴσ-ιστάω ἐξίστημι Μακκαβ. Γ. 1, 25,
 ἄλλα καὶ εἴσιτάω ἔν. Πραξ. ἀποστ. 8, 9.
 Εἴσ-ιστήμι ἐξω στήνω, φέρω, πρὸ πάντ. ἐκ
 τῆς συνήθους καταστάσεως εἰς ἄλλην μεταφέ-
 ρω = φέρω Πρ. 100 «ὃ μὲν λῶπῃ ἐξ-
 ἴστημι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν»,
 Ἀριστοτ. ἡθ. 3, 12 «ἐκστήσων φρενῶν» = κά-
 μνω ἐξω φρενῶν. Εὐρ. Βαχχ. 848, ὅστις λέ-
 γει καὶ «οἶνος ἐξέστηξέ με» πρὸλ. Ἀθην. 1,
 31 «τὰ φαλάγγια τοὺς ἀνθρώπους τοῦ φρο-
 νεῖν ἐξίστησι» Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 12 «ἐξέ-
 στήσας τὰς διανοίας πάντας» Πολυδ. 11, 27,
 7, Δημ. 21, 72 «ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξί-
 στήσιν ἀνθρώπους ἐαυτῶν» = τοὺς κάμνει ἐξω
 ἐαυτῶν, ἐξω φρενῶν, καὶ μετγν. Πλουτ. Πο-
 πλικ. 8 «τὴν ψυχὴν εἰς ἀναλγησίαν, ὡς καὶ
 «τὸν λογισμὸν, τὴν διάνοιαν» = συνταράττω,
 Σολ. 21, Κράσ. 23 «εἰ δὲ «ἀρετὴν πρὸς τὸ
 ἐναντίον» = μεταβάλλω εἰς τὸ ἐναντίον καὶ
 μάλιστα διαφθείρω, κάμνω χειροτέραν ὡς
 καὶ τὴν πολιτείαν, Κιν. 10. Συχνότ. μέσ.
 καὶ παρκ. καὶ ἀδρ. 6, ἔνερ. ἐκβαίνει ἐκ τῆς
 ἡσυχίας μου, ἀναχωρῶ «εἰς ἔδρας σοι πλό-
 καμος ἐξέστηξ' ὅδε» Εὐρ. Βαχχ. 926 πρὸ
 πάντ. «τινὶ = ἐνὶ οὐδὲν τινος ὑποχωρῶ, κάμνω
 οὐδὲν εἰς αὐτόν» «εἴσιτοα νυκτὸς κύκλος τῇ
 ἡμέρᾳ Σοφ. Αἴ. 657 «σοὶ γ' ἐκὼν ἐκστήσο-
 μαι» = ὅτ' ὑποχωρήσω ἐκουσίως, Φιλ. 1042,
 ἀντιθ. τῷ μένειν, Ἀντ. 580 «φεύγετε, εἴσι-
 σταθε» = φεύγετε, ἀναχωρεῖτε Εὐρ. Ι. Τ.
 1229 οὕτω καὶ εἴσιτω Ἀριστ. Ἀχ. 617
 «τῆς δόξῃ» Πρ. 3, 76 «ἐκέλευεν αὐτὸν ἐκ
 τοῦ μέσου εἴσιτασθαι» Ξεν. Ἀν. 1, 5, 14
 «εἴσιτασθαι δόξῃ» = ἀναχωρῶ ἐκ τῆς δόξας
 οὐμν. 5, 31, Πλουτ. Γρωμ. 20 «τινὶ τῆς
 τάξεως» Ποπλικ. 12 «-τοῦ ἄλλου τινὶ» = τὸν
 παραχωρῶ εἰς αὐτόν Ἀθην. 10, 415 «ἔνευ
 προσήκῃ. ὑποχωρῶ» «κατὰ τὰς δόξας ἐμβαλ-
 λοντες τῷ αἰεὶ ἀπαντῶντι, ἐάν μὴ εἴσιστηται»
 Πλατ. πολ. 8, 563 πρὸλ. Ἀριστ. βατρ. 354

«ἐκ τῆς δυνάμεως», Τιμ. 50 «-τροπὸν τῶν
 αὐτῶν εἰς τοὺς ἐσθαιεῖς» = μεταβάλλομαι εἰς
 τὸν χαρακτήρα μου, νόμ. 10, 907 «μηδὲν
 εἴσιτάμενος τῆς αὐτοῦ ἰδέας» = μηδὲν ἀ-
 πομακρυνόμενος ἐκ τῆς ἰδέας του, Κρατ. 439
 «ἀρχῆς» = παραιτοῦμαι τὴν ἐξουσίαν Θουκ. 2,
 63 «-ἀπάντων τῶν ἀντῶν» = παραχωρῶ πᾶ-
 σαν τὴν περιουσίαν μου Δημ. 36, 50 οὕτω
 καὶ «τῆς οὐσίας ἐκστησόμενος» Ἀντιφ. 2, 6,
 9 «εἴσισθήκει τῶν ἐαυτοῦ» = κάμνω χρεω-
 κοπίαν Δημ. 33, 25 «-τῆς φιλίας» = παραιτῶ
 τὴν φιλίαν Ἀντ. 8, 18 οὕτω καὶ «-τῶν ἀν-
 θρωπίνων σπουδασιμάτων» Πλατ. Φαῖδρ. 249
 «-τῶν πεπραγμένων» = τὰ παλαιὰ, τὰ ἀρνού-
 μαι Δημ. 19, 72, καὶ μετγν. - τὸν πόλεον
 Πολυδ. 18, 33, 5 ὅθ. δὲ Ἀριστ. λέγει «κρεῖτ-
 τον ἐκστήναι τὸ παράπαν τοῦ πατρὸς μάλλον
 ἢ ναυμαγεῖν», σφ. 477, ἐνθα δὲ Ψολ. ἀρθῶς
 λέγει «μὴ ἔχειν πατέρα» = εἶναι καλλίτερον νὰ
 μὴ ἔχω πατέρα - τῶν μαθημάτων = λησμονῶ
 τὰ μαθήματα Ξεν. Κυρ. 3, 3, 54 μετ.
 «εἴσστην φρενῶν, γνώμας» = γάνω τὰς φρί-
 νας Εὐρ. Ὀρ. 1021 «μὴ τὸ φρονεῖν ἐξε-
 στηκῶς ὦ» Ἰσοκ. 5, 18 «φυγῆς ἐξεστηκυῖ-
 ας τῶν λογισμῶν» Πολυδ. 32, 25, 8 «ἐκ-
 στάντος (κυνὸς) τῆς φαντασίας» 2. Ἐμν.
 Πύρ. 1, 68 συχνὰ δὲ κατὰ μετγν. καὶ ἄνευ
 προσήκ. «εἴσιταται καὶ μαινεται» Ἀριστοτ.
 Ἰσ. 2, 6, 22, Ν. Δ. Ἀλκιφρ. 3, 2 περὶ ἑκπου
 «ἐπιπάζομαι, ταράσσομαι Πλουτ. Ἀντ. 39,
 Γενικῶτ. «ἐγὼ μὲν δ' αὐτὸς εἰμι, καὶ οὐκ ἐξί-
 σταμαι, ὅτις δὲ μεταβάλλεται» = δὲν ἀλλά-
 σω τὴν γνώμην μου Θουκ. 2, 81 «μολὴ
 μὲν καρδίας δ' εἴσιταμαι τὸ δρᾶν» = ὑπο-
 χωρῶ, παρορμώμαι νὰ πράξω Σοφ. Ἀντ.
 1092 «Ἐτρέπομαι, νοθεύομαι» «τὸ μὴ ἐξί-
 στάμενον ἐκ τῆς ἐαυτοῦ φύσεως» Ἀριστοτ.
 Ζ. Ι. 1, 1 «διαφθείρω, πρὸ πάντ. «οἶνος ἐξ-
 εστηκῶς» = χαλασμένο κρασί Δημ. 35, 32
 «πρόσωπα ἐξεστηκῶτα» = πρόσωπα δυσμορ-
 φήσαντα, ἀλλάξαντα Ξεν. Κυρ. 5, 2 34.
 Ἐπὶ τέλους δὲ συνδέεται πάλιν μετ' αὐτ. ἀ-
 ποφεύγω τι, ἀποσύρομαι ἐκ τινος «φρονού-
 τά τινα» Σοφ. Αἴ. 82 «κίνδυνον Δημ. 24,
 184. Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 1, 14 τὸ ἐξίστη-
 κα = ἐξίγω, προίγω.
 Εἴσ-ιστορῶ ἐρωτῶ, διερωτῶ, τινὰ Πρ. 7,
 105 «μοῖραν Ἀλογ. Ἐπτ. 488 καὶ «-σαφηνί-
 σαι ὁδόν», Χο. 687 «-ὁδὸν βουλευμάτων»
 Εὐρ. Ἐκ. 744 καὶ συχνὰ καὶ μετγν. θεωρῶ,
 κατασκοπεύω, sciscillo.
 Εἴσ-ιστορητέον πρίναι νὰ εἴσιστορησῃ τις
 Κλ. Ἀλ. στρ. 4.
 Εἴσ-ισχίος, 2. ὁ μὲν προίγω τα ἱσχυῖα ἵπποκρ.
 Εἴσ-ισχυαίνω ἐπιτετε, τὸ ἀπλοῦν θεμιστ.
 Εἴσ-ισχύνω τῷ ἀνωτ. ἵπποκρ.
 Εἴσ-ισχύω εἰμαι πολὺ ἱσχυρὸς, δυνατός,
 δραστήριος «ἡ ἐπιμέλεια ἐξίσχυον διστε-
 σαύτην ποτισθῆναι ὑγίαν» Στραβ. 17, 788.
 Ν. Δ. δεικνύω τὴν δυνάμιν μου εἰς τι «τὸ
 θαμνόνιον ἐκτρέπον τοὺς τυράννους, πίπτου-
 σίαν τὴν παίδων ἐξίσχυνον» = δεικνύω τὴν δύ-
 ναμιν καὶ εἰς τὰ παῖδιά, καθότι τὰ ἱεραγὰν
 χεῖ Αἴλ. Π. Ἰα. 0, 13, ruissuui.

ἡς-ίσχω· ἐξέχω· ἀεῖσται κεφαλὰς δεινοτο
βερόθρου· κρατεῖ τὰς κεφαλὰς ἐξω τοῦ βαρέ-
θρου Ὄδ. μ. 94· ἀλλ' ἀεῖσχοντες ὀφθαλμοῖν·
προέχοντες Ἰπποκρ. πρβλ. Παισ. 5, 12, 4.
Ἐξ-ίσωσις, ἡ τό ποιεῖν ἴσον Πλουτ. Σολ 18.
Ἐξ-ισωτέον· πρέπει νὰ ἐξισωθῇ τις Σοφ.
Οἶ. τ. 408.

Ἐξ-ισωτής, ὁ· ὁ ἐξισώνων μετ. Παρὰ
Λουκ. Φιλοπατ. 19 ἄρχων ἐπὶ τῶν αὐτοκρα-
τορικῶν χρόνων, ὁρίζων τοὺς φόρους, διανε-
μων ἐπ' ἰσῆς, ἴσως δὲ καὶ καθιστῶν ἴσα τὰ
μέτρα καὶ σταθμά· καθ' Ἰσχύ· = ἐξόπτης.

Ἐξ-ίτηλία· μωρία Ἰουχ.

Ἐξ-ίτηλος, (ἐξ-έναι) 2· εὐκόλως βγαίνων,
πρὸ πάντ. περὶ χρωμάτων, ξεθάρων· + πορ-
φυρίζε· περὶ μὴ γυθίσων πορφυρῶν ἐνδυμά-
των Σεν. οἰκ. 10, 3, ἀντίθ. τῷ ἀληθινός· ἐν
γόν. ἐξαφανιζόμενος· φθειρόμενος· + τροφή =
μὴ ἰσχυρὰ τροφή· σπέρμα = γάμον τὴν φύσιν
καὶ δύναμιν αὐτοῦ Πλατ. πολ. 6, 497· φάρμα-
κον Ἀθην. 90. «ἐξίτηλος γίνονται» = παρέρχο-
μαι, ἀφανίζομαι· γένος Ἡρ. 5, 39· «ἡ τοῦ θεοῦ
μοῖρα ἐξ. ἐγένετο ἐν αὐτοῖς» Πλατ. Κριτι.

121· «ὥστε μηδέπω νῦν ἐξίτηλους εἶναι τὰς
συμφορὰς» = αἰ συμφοραὶ νὰ μὴ λησμονηθῶσιν
ἀκόμη Ἰσοκ. 5, 60 καὶ μετ. «ἐξίτηλον ποι-
εῖν» = ἐξαφανίζειν, ἐξαλείφειν Διοσκ. αναρίδης..

Ἐξ-ίτηριος, 2 καὶ 3· ἀνήκων εἰς τὴν ἐξο-
δον, ἀναχωρήσων· λόγος = ἀποχαιστισμοῦ
ἐκκλ. καὶ μετ. εὐχὴ ἀρ. λεξ.

Ἐξίτης, ὁ· ὁ κύδιος μὲ τὸν ἀριθμὸν ἐξ Πολυδ.
9, 100, senarius.

Ἐξ-ιτητέον· δεῖ ἐξέναι Σεν. ἀπομ. 1, 1, 14.

Ἐξ-ιτητός, 3· τῷ ἐπομ. ἐκπορευόμενος Ἰου-
σχ. «οὐδενὶ ἐξιτητόν» = οὐδεὶς δύναται νὰ
ἐξέλθῃ Ἀλκιφρ. 3, 30, egrediens.

Ἐξ-ιτός, 3 (ἐξέναι)· ὅστις δύναται νὰ ἐξέλ-
θῃ· «τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι» Ἡσ. θε. 732

Ἐξ-ίχνευσις, ἡ· τὸ ἀνιχνεύειν Γεωπ. 2, 6.

Ἐξίφανης· περιπατητικὸς φιλόσοφος Β. Ἀν.

Ἐξ-ίχνευτός, 3· ὅστις πρέπει νὰ ἀνιχνεύη-
ται Βασίλ. Μ.

Ἐξ-ίχνευτής, ὁ ἀνιχνεύων Σχολ. Ἀριστ.

Ἐξ-ίχνεύω· ἀνιχνεύω, κατασκοπεύω· τί
ἀίσχ. Ἀγ. 359· τὸν ξένον Εὐρ. Βαχχ. 352
καὶ μετ.· τὸς λαμβάνοντας Πλουτ. Πομπ.

27· κυρ. περὶ κυνῶν Πολυαιν. 4, 2, 16· ἔτι
δὲ τοῖς ὄνειρασι = διὰ τῶν ὀνείρων Λουκ.
Φιλοπατρ. 22, investigate.

Ἐξ-ίχνηός, ὁ τῷ ἀνωτ. Ο'.

Ἐξ-ίχνησμός, ὁ· τὸ ἀνιχνεύειν Ο'.

Ἐξ-ίχνηο-σκόπεω· ἀνιχνεύω, κατασκο-
πεύω Σοφ. Τρ. 270. Μέσ. Ἀγ. 976.

Ἐξ-ίχνηός, ἐκθλίβω τὸ πῦον Σουῖδ.

Ἐξ-καί-δεκα, ἐξ-καί-δεκάτος κτλ. = ἐκκαί-
δεκα κλπ. Ἰπποκρ. καὶ μετ.

Ἐξ-καί-πεντηκοντα-πλάσιος (κάλλ. νὰ
γράφ. χωριστά), ἀντί ἐκκαί. ἐξηκονταπεν-
ταπλούς Πλουτ.

Ἐξ-μείδιμος, 2· οὗ ἐξ μεθίμων Ἀριστ.
είρ. 631.

Ἐξμετρα· ἐξάμετρα Ἰουχ.

Ἐξ-ογκίω· ὑπεράνω τινὸς ἔχω ὄγκον, προέ-
χω, τινὸς Ἰπποκρ. οὐνισσ.

Ἐξ-ογκίω· ἐξογκίω, φουσκίω· «μητέρα
τάφου» = εἰς τὴν μητέρα ἀνεγείρω τάφον, καὶ
οὕτω τιμῶ αὐτήν Εὐρ. Ὀρ. 402. Παθ. εὐ-
σκόων, παραγεμίζω· «τραπέζαις» = παρασκευάζω
νομαὶ μὲ φαγητὰ Εὐρ. Ικ. 888, ἀνθ' οὗ
Ἀθην. 6, 250, ἔχει τραπέζας γεμίζω μὲ φα-
γητὰ· «πάντα, ἐξογκίω» πρὸς «τὰ ἐξέδου»
ἀνάλογ. Ἡρ. 8, 125· μετ. φουσκίω, ἀνα-
ρνεύομαι· ἐξογκιόμενοι τινὶ Εὐρ. Ἀνδρ. 701.

Ἡρ. 6, 126, καὶ μετ. τὰ ἐξογκιόμενα = ἡ
τυχία Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 921, εἰλημμένοι ἐκ τοῦ
ἰαίου, ὅπερ ὀγκάνει ὁ οὐριος ἄνεμος. Μετ.

ἐξογκώσασθαι = κομπωδῶς λέγω Ἀθην. 7, 290.

Ἐξ-ογκάλλω· μεγαλύνω Τζέτζ. ἡ ὀγκάλλω

Ἐξ-όγκωμα, τό· τὸ ἐξογκωθέν, ἀνυψωθὲν
- λάδιον, - τῶμοι, - τάφοι Εὐρ. Ἡρ. μ. 1332.

Ἐξ-όγκωσις, ἡ· τὸ ἐξογκάνειν, ἀνυψάνειν
Εὐστ. altitudo.

Ἐξ-οδά· ἀπαλλοτριώνω, πωλῶ Εὐρ. Κρόν. 266.

Ἐξ-οδαία, ἡ ἐξοδαία Στράβ. 5, 249, δι. γρ.

Ἐξ-οδεύω· ἐξέρχομαι, ἐξορῶ, ἐκστρατεύω
Πολυδ. 5, 94, 7, Δ. Σικ. 19, 63, excedo.

Ἐξ-οδαία, ἡ· ἡ ἐξοδος, πρὸ πάντ. στρατῶν,
ἐκστρατεία Ἡρ. 5, 56, Πολυδ. 8, 26, 1, exilium.

Ἐξ-οδαίω· ἐξοδεύω, ἀναλίσκω, ὡς ὁ Σχολ.

Ἀριστ. πλ. 380 τὸ ἀναλίσκας ἐξηγ. ἐξοδαί-
σας, Ο'· καὶ μετ. οἶον Ἐπιγρ. 139, expendo.

Ἐξ-οδαίσις, ἡ· τὸ ἐξοδεύειν μετ.

Ἐξ-οδνασμός, ὁ· 1) τῷ ἀνωτ. Ἐξοδιστῶν,
ὁπαῖν μετ. ἐπιβολὴ φόρων Ἀρτεμίδωρ. 1.

59· 2) ἐξοδαία Πολυδ. 23, 6, 1.

Ἐξ-οδιστής, ὁ ἀναλωτής, Ἐξοδιστῆς Βού-
χολογ. α. 525.

Ἐξ-οδικός, 3· ἀνήκων εἰς τὴν ἐξοδον· μέ-
λη ἐξοδαία Σχολ. Ἀριστ. σφ. 270 καὶ μετ.

ἐπίρ. ἐξοδικῶς = διεξοδικῶς, ἀπληκτικῶς
Δ. Ααρ. 9, 64.

Ἐξ-οδίων, τό· ἐξοδος γραμ. πρὸ πάντ.
ἐξοδος, τέλος δράματος· «δράματος μεγάλου
τραγικῶν ἐξοδίων» Πλουτ. Ἀλεξ. 57· «εἰς τοῦ-
τό φάσιν ἐξοδίων τὴν Κράσσου στρατηγίαν
τελευτήσαν, Κράσ. 33. Παρὰ τοῖς Ο'· ἡ ἐξο-
τὴ τῆς ἐξοδου.

Ἐξ-οδιστής, ἀνήκων εἰς τὴν ἐξοδον· «μῆλος
ὁ ἐξιώντες ἦδον» = ὅπερ ἐβάλλεν ὁ ἀποχωρῶν
χωρὸς Πολυδ. 4, 108· νόμοι Κρατίν. π. Σουῖδ.

πρβλ. Εὐστ. 2, 239, 20· ῥήματα = τὰς τε-
λευταίας λέξεις τῶν ἀποθνησκόντων ἐκκλ.

Ἐξ-οδοιπορέω· ἐξω ὁδοιπορῶ, παρεόμασ·
-στέγης Σοφ. Ἠλ. 20.

Ἐξ-οδοντιζέω· ἐκβάλλω τοὺς δόντας, ἐν
τῷ παθ. Σχολ. Ὄδ. σ. 29.

Ἐξ-οδος, ἡ· ἡ ἐξοδος, ἐξω πορεύεσθαι 1) ὁ
τόπος ὅθεν ἐξέρχεται τις· «πυλὸν ἐξοδος»
Αἰσχ. Ἐπ. 33, Εὐρ. Ῥῆσ. 514· «θυρῶν»
Σοφ. Ἠλ. 320, Θουκ. 1, 106 καὶ οἱ ἐξέρ-
χονται ἐν γόν. ἀνοίγμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐξέρχεται
τι, π. χ. περὶ τῶν αἰδῶν Ἀριστοτ. Περὶ
τοῦ σώματος ποταμοῦ Ἡρ. 7, 130· 2) ἡ
πράξις τοῦ ἐξέρχεσθαι, τὸ ἐξέρχασθαι Σοφ. Ἀγ.
785· «Ἠράκλειος = τοῦ Ἠρακλέους, Τρ. 51·
ἀντίθ. τῷ ἐξοδος Εὐρ. Ἡρ. μ. 623· μετ.

Ἑξ-οιστρηλατέω· ἑπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Πλουτ. π. ποτ. σ. 1258.

Ἑξ-οίσω, μέλ. τοῦ ἐκφέρω, efferam.

Ἑξ-οιχνέω· τῷ ἐπομ. ἐξοιχνέωσι· Ἰλ. ι, 384, exco.

Ἑξ-οίχομαι· ἔξω τινός, μακράν τινος, ἔκ τινος πηγαίνω· — ἐξ Ἀθηναίης = πρὸς τὸν ναὺν τῆς Ἀθηναίης· Ἰλ. ζ, 379· ἐξοίχει Σοφ. Οἰ. Κ. 871, καὶ μετν. ἐξόχῃκα Παυλ. Σιλ. 21.

Ἑξ-οιωνίζομαι· θεωρῶ τι ὡς κακὸν οἰωνὸν καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἀποφεύγω· — τὸν Ἰδίου δαίμονα· Πλούτ. Δημ. 2· — γαμετὶ παρθένο· — ἡθ. 289, abominor.

Ἑξ-οκέλλω· ἐξωθῶ, περὶ πλοίου, ἀποπλανῶ ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, καὶ ὠθῶ πρὸς ἀκοπέλους καὶ ἀβαθὴ μέρη· — τὴν ναὺν εἰς ἔρμα γῆς· Ἀππ. μτρ. — τινὰ εἰς ἄνα· — ῥίπτω εἰς συμφορὰν Εὐρ. Τρ. 137· — οὐ πλοῦτος ἐξοκέλει τὸν πεκτημένον εἰς ἑτερον ἦορα· Μεν. π. Σοφ. ἀνθ. 93, 22. Συνήθ. ἀμτθ. μετὰ τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἀποπλανῶμαι, πέφωτο ἔξω, ναυαγῶ· — ἐξοκέλει πρὸς γῆνα· Ἀισχ. Ἀγ. 652, ὅστις ἔχει καὶ τὸ παθ. «δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται» = ἔδω τοῦ πράγμα πέφειτο ἔξω, Ἰκ. 433· «ἡ ναὺς ἐξοκέλει ἐς τὰς εἰσβολὰς τοῦ Πηνειοῦ» = ἀποπλαναται αὐτὸς· Ἦρ. 7, 182· «μὴ τελευτῶντες εἰς τραχύτερα πράγματα ἐξοκέλιωμεν» = περιέλθωμεν εἰς ἐπικινδύνον θέσιν· Ἰσοκ. 8, 18· «εἰς λόγου μήκος» = χάνομαι εἰς μακρὸν λόγον· Ἰσοκ. ἐπ. 2, 13· εἰς πλάνης, εἰς κακίας ἐλαττώματα ἐμπίπτω, ἐξοκέλλω· — ἐς τρυφήν· Ἀθην. 12, 523· — ἐς παρακοπήν Πλουτ. Μαρ. 45 καὶ ἄλλ. μετν. ἔτι δὲ ἀπολ. Πολυδ. 4, 48, 1, delabor, impingo.

Ἑξ-οκέλλω· πλουτίζω τινὰ Γεωρ. Παχυμ.

Ἑξ-ολέκω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Χρ. Σιδ. perdo.

Ἑξ-ολή· θυγ. Θεσπιῶ Ἀπολδ.

Ἑξ-ολίγ-ωρέω· ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν μετν.

Ἑξ-ολισθαίνω· πρὸς τὰ ἔξω ὀλισθαίνω, διαφεύγω Εὐρ. Φοιν. 1383, Ἀριστ. εἰρ. 140· — τὰς διαβολὰς = τὰς συκοφαντίας διαφεύγω, φεύγω ἐκ τῆς μνήμης· Ἀριστ. ἐκκλ. 286· ἔτι δὲ — τινὸς Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 8, Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 20· — ἐς ἡδονὰς = λεληθότως περιπίπτω εἰς αὐτάς· Ἡωδν. 1, 3, 4· «τὰς ἀτόμους ἐξολισθεῖν καὶ διαλυθῆναι» Πλουτ. Πυθ. γρ. 8.

Ἑξ-ολισθησις, ἡ· τὸ διαφεύγειν Εὐσεβ. Iapsus.

Ἑξ-ολισθος, ὁ· ὁ ἐξολισθαίνων, ἐκπίπτων Θεοφ. Πρωτοσπ.

Ἑξ-ολκή, ἡ· τὸ ἔξω ἔλκειν.

Ἑξ-όλλομαι· ἐντελὲς ἐξαφανίζω, ἐξολοθρεύω· — τοὺς Ζεὺς ἐξολέσει· Ὀδ. ρ, 527· καὶ ἐν τμήσ· Ἰλ. π, 360, Εὐρ. Ἰππ. 725, Ἀριστ. πλ. 418. Μέσ. καὶ 6'. ἔνεα. παρκ. χάνομαι παντελῶς· «σοὺ πατρός ἐξολωλότες» Σοφ. Τρ. 34, Ἀριστ. εἰρ. 366, extinguo.

Ἑξ-ολόθρευμα, τό· τὸ καταστραφέν, Ὁ.

Ἑξ-ολόθρευσις, ἡ· ἐξαφάνισις, Ὁ. Ἰώσ.

Ἑξ-ολοθρευτής, ὁ· ὁ καταστροφεὺς Πούχ.

Ἑξ-ολοθρευτικός, 3· ἐξολοθρευτὴν Σχολ. Ἀριστ. πλ. 443, perniciolosus.

Ἑξ-ολοθρεύω· ἐντελὲς καταστρέφω, Ὁ. Φιλων. derperdo.

Ἑξ-ολολόζω· ἐξφωνίζω, θρηνηλογῶ Βατρ. 101.

Ἑξ-ομάλλω· κάμνω ὅλως διόλου ὁμαλῶς λεῖον Ἰπποκρ. «ἑσφαρὺς ἐξομαλισμένον» Σικ. 2, 10. Μέσ. — σώματα Στραβ. 15, 709· — τὸν ἀνθρώπου = ὁλόγῳ, κατακρανῶ, complan.

Ἑξ-ομβρέω· ἀνομβροῶ, ὡς βροχὴν χάνω, Ὁ.

Ἑξ-ομβρίζω· τῷ ἀνωτ. Ὁ.

Ἑξ-ομήρευσις, ἡ· τὸ ἐξασφαλίζειν εἰς ἐκὼν τὸν τὴν πίστιν ἄλλου δι' ὁμηρίων Πλουτ. Κε. μίλλ. 33.

Ἑξ-ομήρεω· ἐξασφαλίζω εἰς ἐμαυτὸν τὴν πίστιν ἄλλου δι' ὁμηρίων, τινὰ· μτρ. «δοῦλους ἐξομηρεῖν ταῖς τεκνοποιαῖς» = ἐξασφαλίζειν εἰς ἐμαυτὸν τὴν πίστιν τῶν δούλων ἱπποτρέπων γάμον καὶ τεκνοποιαν. Μέσ. — τοὺς πατέρας = κάμνω νὰ μοῦ δώσωσιν ὁμηρίων Πλουτ. Σερ. 14· «ἔξομηρευσάμενος τὴν φύλιν» = διὰ δόσεως ὁμηρίων πορίσθεις Στραβ. 6, 4, 2.

Ἑξ-ομ-ίλλω· 1) ἔχω συναναστροφὴν καὶ ἐπιμίσξιν μετὰ τινος, τὸν συναναστρέφομαι· τινὲ ἔν. Ἀγης. 14, 4· μτρ. «στεφάνων οὐ μίση χροῖα περὶ σὸν κράτα ἐξομίσῃσι» = ὀλέσθαι περιπλαχῇ Εὐρ. Κύκλ. 518, ὅστις μεταχειρίζεται καὶ τὸ μέσ. «ἐξομιλετοῖεν ἐν ὄχλῳ» = εὐρίσχομαι ἔξω τὸν συνειθισμένον ὁπαδὸν εἰς τὸν ὄχλον, Ἰ. Α. 735· 2) μτρ. — τινὰ = διὰ τῆς συναναστροφῆς κερδίζω τινὰ, τὸν αὐτοῦ πρὸς τὴν Πολυδ. 7, 4, 6, Πλουτ.

Ἑξ-ομ-ῆσος, 2· ὁ ἐκτός τῆς ἐπιμίσξας· ἐξίνων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε βάσις· — μακρὰν ἀπὸ τῶν ἄλλων Σοφ. Τρ. 960.

Ἑξ-ομμάτος, ὁ· 1) ἐξόφθαλμος, μετὰ προίχοντας ὀφθαλμοὺς Πολυδ. 5, 69· 2) τυφλὸς μένος Νικήτ.

Ἑξ-ορμάτω· 1) κάμνω νὰ βλῇ τι ἀνοίγῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς· ἀντὶ τυφλοῦ ἔξω· μάπτωται· Ἀριστ. πλ. 635· πρὸλ. Αἰλ. Ζ. Ἰ. 17, 20· 2) περὶ πραγμάτων, σαφηνίζω, κάμνω ἐναργῆ· «σημάτα, πρῶθεν ὄντ' ἐπάργεμα» Ἀισχ. Πρ. 497· 2) στερῶ πῶν ὁμμάτων, τυφλῶν Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 61 π. μετν.

Ἑξ-ορμάτωσις, ἡ· τὸ παρέχειν φῶς, καθίσταν καθαρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς Πολυδ. 2, 48.

Ἑξ-ορμί· ὀρμιζόμενος ἀρνούμενος· «ἔξω· μοσεν ἀρρωσταῖν τουτοῦ» = τὸν ὁπαρασπασθὲν βεβαιώσας μεθ' ὅρκου ὅτι ἦτο ἀρρωσταῖτο Δημ. 19, 124. Συνήθ. ἐν τῷ μέσ. βεβαιῶναι μεθ' ὅρκου ὅτι δὲν εἰςέρω τίποτε περὶ πράγματος τινος· «ἡ ἔομαι τὸ μὴ εἰδέναι» Σοφ. Ἀντ. 531· «ἐξορμηθέντι καὶ ἐξορραμένῳ» Πλατ. νόμ. 12, 949. Συχνὰ παρὰ ῥήτορας· Ἰσακ. 9, 18, Λυκούργ. 20, Δημ. 58, 7, οἱ μάρτυρες ὤφειλον νὰ καταθέσωσι τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν ἢ νὰ ὀρκισθῶσιν ὅτι δὲν εἰςέωρον τίποτε. Ἐτι δὲ — πρεσβείαν = ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν πρεσβείαν (π. χ. δι' ἀσθένειαν) Ἀισχ. 2, 24· 2) περὶ τινὸς πρὸ μικροῦ ἐλεγεῖν, μὴ δεχομένου δὲ τὴν ἐκλογὴν Δημ. 19, 122 (ἴσ' ἀνωτέρω)· οὕτω — τὸ τίμημα Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 13· — τὴν ἀρχὴν Πλουτ. Μαρκ. 12.

Ἑξ-ορμόθεν· ἐξ αὐτοῦ τοῦτου, αὐτοῦθεν Ὀδ. ι, 477, ἀπὸ τοῦ Οὐλύφ. χωριστὰ τραγ.

Ἐξομοιάζω τῷ ἱερ. Καλλικρ. π. Στοδ. ἀνθ. 70, 11.
 Ἐξομοιάω κάμνω ὅπως διόλου ὅμοιον· ἔξομιονμαι τὴν φύσιν Σοφ. ΑΓ. 545· πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 354· ἔξομιονβτες τὸ εἶδος· Ἦρ. 3, 24· «ἐαυτὸν τινι» Πλάτ. Γοργ. 512 καὶ μτγν. πρὸς τι Πλουτ. Φλαμιν. 3, assimilio.
 Ἐξομοίωσις ἡ τὸ ποιεῖν ὅμοιον Πλουτ. Περικλ. 2, effictio.
 Ἐξομοιωτικός, 3· ποιῶν ὅπως διόλου ὅμοιον Κλ. Ἀλ. στρ. 1, assimilians.
 Ἐξομο-λογέομαι ὁμολογῶ, λέγω· «τὴν ἀλήθειαν ἀνεν βασάνων» Πλουτ. Ἀντιγ. 59, Λουκ. Ἑρμ. 75 καὶ ἄλλ. μτγν. «τὰς ἀμαρτίας Ματθ. 3, 6· εἶτι δὲ εἰς τὸ ἔνερ. ὑπισχνοῦμαι Λουκ. 22, 6, δι. γρ. confiteor.
 Ἐξομολόγησις ἡ ὁμολόγησις, ἀναγνώρισις Πλουτ. Περικλ. 13, confessio.
 Ἐξομολογουμένως· κατὰ τρόπον ὁμολογούντα, ἀναγνωρίζοντα Κλ. Ἀλ. στρ. 6.
 Ἐξομύρρνυμι· σφογγίζω, καθαρίζω· «ἐκ δ' ὁμύρρυν δόλιου στόματος ἀφρώδην πέλαγον» Εὐρ. Ὀρ. 219· καὶ μέσ. «αἶμα πέπλοις» = σφογγίζω τὸ αἷμα μου εἰς τὸ φόρεμα, Ἦρ. μ. 1339, καὶ μτγ. «μωρίαν τὴν σὴν ἱμοί» = μολύνωμαι, κολλῶ ἀπὸ τὴν μωρίαν σου, Βακχ. 344· ὁθ. κωμ. «τὴν εὐρυπρωκτίαν σου» Ἀριστ. Ἀγ. 843· ὁθω καὶ «ἅ ἐκάστη ἡ πράξις αὐτοῦ ἔξομύρρυνται εἰς τὴν ψυχὴν» = ἀπεκλύπασεν εἰς τὴν ψυχὴν Πλάτ. Γοργ. 525
 Ἐξομωρξίς, ἡ τὸ ἀποτυπῶναι, ἀπεικονίζειν· «τοῦ πυρὸς ἐν τῷ ὑγρῷ» Πλάτ. Τιμ. 80, impressio.
 Ἐξομωρξίς, 2· ὁ παρέχων ὁμωρξίαν Γαλ. 1, 9· ἱατρ. οὗς ὁ ἔξ. = τὸ πρόξυμον, (ἱεστη-ψύμον) τοῦ ὁμωρξίου Παυλ. Αἰγ. 1, 9.
 Ἐξονειδίζω· ἐπιτετ. τὸ ονειδίζω· «πικρῶς Τορ. Οἰ. Κ. 994· «κακά, τοιαῦτα ἀκούσας κάθονειδισθεὶς κακά», Φιλ. 382· «καλὸν γὰρ μοι τοῦναιδὸς ἔξωνειδισας» Εὐρ. 1. Α. 305 καὶ μτγν. πεζ. ὅσον Λουκ. νεκρ. διαλ. 2, 1, Πλουτ. κ. ἄλλ.
 Ἐξονειδισμός, ὁ τὸ ἐξωνειδίζειν, ονειδίζειν ἰώσ.
 Ἐξονειδιστικός, 3· ἔχων κλίσην πρὸς τὸ ἐξωνειδίζειν, ονειδίζων τινί Μ. Ἀντων. 1, 16.
 Ἐξονειρώω· ἐξωνειρώττω Ἰπποκρ.
 Ἐξονειρωγμός, ὁ ἡ καὶ ὁ ὕπνον ἔχρησ. τοῦ σπέρματος Ἀριστοτ. Ζ. 1, 19, 6.
 Ἐξονειρωγτικός, 3· πρὸς ονειρωγμοῦς ῥέπων, ὅπο τοιοῦτων κυριεύμενος Ἀριστοτ. πρβλ. 5, 31.
 Ἐξονειρώσσω, ἰων· «τῶ» καὶ ὕπνον χάνω τὸ σπέρμα, πάσχω ονειρωγμοῦς Ἰπποκρ. σ. 232, Ἀριστοτ. πρβλ. 4, 34.
 Ἐξονομάζω· ἐξηγοῦμαι, ἐκθέτω· «γενεὴν Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 39, καὶ ἐν τριῷ. συχνὰ μετὰ τοῦ «ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν» = ἔλεγε τὴν λέξιν καὶ ἐξηγεῖτο Εὐρ. 1. Α. 1006 καὶ μτγν. πεζ. ὀνομάζω Πλουτ. Κικ. 40.
 Ἐξονομαίνω· ὀνομασί· καλῶ, φωνάζω· «ἄνδρα Ἰλ. γ. 116· «αἰδέομαι γάμον ἔξονομηναι» = ἐντερόμετο νὰ εἴπῃ τὴν γάμον μὴ τὸ ὄνομα Ὀδ. γ. 66, Ὀμ. ὕμν. Ἀφρ. 253.

Ἐξονομα-κλήθην· μὴ τὸ ὄνομα, ὀνομα-στί· «ἔξ. ὀνομάζων ἄνδρα ἔκαστον Ἰλ. γ. 415· «καλῶν Ὀδ. μ. 250 καὶ ἐν τριῷ. «ἐκ δ' ὀνομακλήθην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους», δ. 278· «προκαλεῖσθαι Κριτί. π. Ἀθην. 10, 432, nominalim.
 Ἐξονογίζω· 1) τοῦς ὄνομας ἐκκρίπτω, δι. γρ. ἀντὶ ἐξονογίζω, ὅπερ ἴδε· πρβλ. ὀνογίζω· «ῥόδα» ἐκκρίπτω ἀπ' αὐτῶν τὰς ἀκάνθας μτγν. 2) ἀκριβῶς ἐξετάζω ἀρ. λεξ. ἀκριβο-λογεῖσθαι, λεπτολογεῖν· πρβλ. Ἀθην. 3, 97· «καὶ ἀκριβοῦν περὶ ἔκαστα» Ἀρτεμίδ. 1, 16.
 Ἐξοφόνω· κάμνω ὅπως διόλου ξυγόν. Παθ. γίνωμαι ξυγόν· Θεοφρ.
 Ἐξοπάζω· ἐκπύρω· Ἦουχ.
 Ἐξοπίζω· τὸν ὁπόν, χυμὸν ἐκθλίβω Ἀ-ριστοτ. Ζ. 1, 3, 20.
 Ἐξοπίθε καὶ ἐξοπίθεν, ἐπ. ἀντὶ ἐξοπίσθεν ἔξοπισω, κατὰ νῶτον· «πικρῶς ἔξ. στήσαν» Ἰλ. δ. 298, καὶ Ἦο. ἀσπ. 180· «ἐξοπίθεν κερὰ-ων» Ἰλ. ρ. 521,
 Ἐξοπιν· τὴν ἀνωτ. «ὁ κλεινὸς ὅτ' ἐξοπιν ἀργίας» Αἰσχ. Ἀγ. 114, δ' ὁχολ. ἔξοπισω.
 Ἐξοπίσθεν, καὶ ἐξοπίσθε, ἀντὶ ἐξοπί-σθαι· κατὰ νῶτον, ὀπίσσω· ἐπισθαι Πλάτ. νόμ. 12, 947· «εἰς τὸ ἐξοπίσθεν» ἀπὸ πίσω, Τιμ. 84, Ξεν. Κυρ. 7, 1, 24 καὶ μτγν. «τινὸς» ὀπίσσω Ἀριστ. Ἀγ. 868· «μετὰ τοῦτο, κατόπιν» τὰ δ' ἔξ. οὐνωτρία σε ὀφείτῃ Σοφ. ἀποσπ. 127.
 Ἐξοπισθίως, ἐπὶ ἀπὸ τὰ ὀπίσθια Τζέζε.
 Ἐξοπιστο, λέγει ὁ Σκόδης ἀντὶ ἐξοπισθαι Ἀριστ. οἰσ. 1124· «ἐξοπιστο πρὸς κίτῳ» ἀπὸ πίσω βινῶ.
 Ἐξοπίσω· ἀπὸ πίσω, ὀπίσσω Ἰλ. 2, 461, Πινδ. Ὀ. 7, 88· ἀποπύμπαι· Ἦο. δρ. 88· «τινὸς» = ὀπίσθεν Ἰλ. ρ. 357· Ἐπὶ χρόν. εἰς τὸ μέλ-λον, κατόπιν Ὀδ. δ. 35, Ἦο. θ. 500, ταῖσι.
 Ἐξοπίλζω· 1) ἐντελῶς ἐκπλῆξω Ἦρ. 7, 100· «Ἀρῇ Αἰσχ. 1. 668. Μίσ. Εὐρ. 1. Τ. 302 καὶ συχνότ. Ξεν. κ. ἄλλ. ἐξοπλισμένοι Πλάτ. πολ. 8, 555, ὡς καὶ Ἀριστ. Λυσ. 434· ὁθ. παρὰ Ξεν. λέγει εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ ἐκπλῆσθαι καὶ ὁρμήσασιν ἐκ τοῦ στρατοπέ-δου, καὶ ἐν τῷ μέσ. ἐκπλῆσθαι καὶ ἐξορμῶ, π. γ. Ἀν. 1, 8, 3· μτγ. «σφύρα ἐξοπλισμένη» Ἀριστ. εἰρ. 588· «μαζὰ πρὸς ἐντελίσαν ἐξο-πλισμένην» Ἀντιφῶν. π. Ἀθην. 2, 80· 2) ἀφροπλῆξω Ἀπκ. ἱμν. πολ. 2, 28.
 Ἐξοπλισία, ἡ τὸ ἐκπλῆσθαι καὶ ἐξορ-μῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ Ξεν. Ἀν. 1, 7, 10· ἡ ἐκπύρωσις, Πολυδ. 10, 22, 1, σπαισιμα.
 Ἐξοπλισίς, ἡ ἐξοπλισίς, ὀπλισίς Ξεν. Κυρ. 8, 5, 9 καὶ μτγν.
 Ἐξοπλισμός, ὁ ἐξοπλισίς μτγν.
 Ἐξοπλος, 2· ὁπλος, ἀνεν ὀπλῶν· «μέρος τοῦ σώματος» Πολυδ. 3, 81, 2, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀνεν ὑπερασπίσεως, σπαισιμα.
 Ἐξοπτάω· ἐντελῶς φῆναι, φῆναι, καίω· «σάρκα» πύρ· Εὐρ. Κόκλ. 402· «τὸ λα-γῶμα» Ἀριστ. Ἀγ. 1005· «τὴν κάμινον» Ἦρ. 4, 163· καίω, ξηραίνω, περὶ ξυγόντος· «ἔξο-πτὰ δ' ἐμὲ» Σοφ. ἀποσπ. 421, 118880.
 Ἐξοπτος, 2· πολὺ φημίνας· «ἄρτος» Ἰπ-ποκρ. περ. 88.

- Ἐξ - οράω· βλέπω ἔξω· «ὁ δ' ἔπειτα μεγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν» = ἰδεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καθαρὰ, ἀπ' οὗ ἀφῆρθε ἀπ' αὐτοῦ ἡ τυφλότης. Ἰλ. υ, 243· βλέπω μακρόθεν Εὐρ. Ἡρακλ. 675· ἀκριδῶς βλέπω, παρατηρῶ· «ἔξιδου δ, τι πράξεις» Σοφ. Φιλ. 840. Παρ' Ἱπποκρ. ἔχω μακρὰν ἐκ τῆς κεφαλῆς προέχοντας ὀφθαλμούς, prospectio.
- Ἐξ - οργάζω· ἐπιτετ τὸ ἀπλοῦν Πλοῦτ. συμπ. 3, 5, 2, turgeo.
- Ἐξ - οργίζω· πρὸς ὄργην παρασκευάζω, καθιερώνω· «ἐξοργίζοντα τὴν ψυχὴν μέλει» Ἀριστοτ. πολιτ. 8, 7.
- Ἐξ - οργίζω· πολλὰ παροργίζω, διεγείρω, τινὰ Δισχιν. 1, 192· πρὸς τι Σεν. ἀπομ. 3, 3, 7. Παθ. κηριεῖσθαι ὑπὸ σφοδρᾶς ὀργῆς Βατραχ. 185, Ἀρισταιν. 2, 20.
- Ἐξ - ορθίζω· στήνω ὀρθόν· «ἄγαλμα ἐξορθίζον τῷ αἰδοίῳ» = με ὠρθωμένον τὸ αἰδοῖον Πλοῦτ. Ἰσ. καὶ Ὀσ. 51. - Παρ' Δισχ. Χο. 269, με μεγάλην φωνὴν φωνάζω, διακηρύσσω, aringo, excito.
- Ἐξ - ὀρθίος, ὁ ὀρθίος, ὀρθὰ στημένος Σχολ. Ἀρατ. 161, rectus.
- Ἐξ - ορθός, 2· τῷ ἀνωτ. Ἀθην. 11, 496, Θεοφρ.
- Ἐξ - ορθός· ὀρθὰ στήνω, ὀρθὸν σηκώνω· τὸ πειθὼν Πλατ. νόμ. 9, 862· ὁ. ἴσοκαθιστῶ, βελτιώνω· πότμον Σοφ. Ἀντ. 83· «τὰς διεφθαρμένας περιόδους» Πλατ. Τιμ. 90. Μέσ. βελτιώνωμαι, διορθώνωμαι Εὐρ. Ικ. 1083, origo.
- Ἐξ - ορβρίζω· πρῶτ' ἐρχομαι Ἀκ. Ψαλτ. 109, 4.
- Ἐξ - ορία, ἡ ἐξορία μτγν. ἴδ' ἐξόριος.
- Ἐξορία· νῆσος ἡ τόπος δι' ἐξορίαν ἐν Προποντίδι.
- Ἐξ - ορίζω· πέραν τῶν ὁρίων ἐκφέρω, ἐξορίζω· «γὰρ ἐν τινι» Εὐρ. Τρω. 1106, Δισχ. 25, 95, Ἀριστοτ. ἡθ. 10, 9 καὶ μτγν. ἐν γέν. ἀπομακρύνω· ἀγριότητα Πλοῦτ. συμπ. 197, καὶ Δισχ. 26, 16· ἀσέβειαν Ποσειδ. π. Ἀθην. 6, 234. Μέσ. «ἐξορίζεσθαι τινος» = παύεσθαι, ἀρκεσθαι ἐκ τινος Εὐρ. Ἱππολ. 1381· ἀλλὰ Δ. Σικ. 13, 111, εἶμαι εἰς ἐξορίαν, extermino.
- Ἐξ - ορίνω· ὅπως διόλου διεγείρω Δισχ. Ἀγ. 1614, excito.
- Ἐξ - ὀριος, καὶ ἔξ - ορος, 2· ὁ ἐκτὸς τῶν ὁρίων, ἐξωρισμένος Πολυδ. 6, 198· πρὸλ. ἐξορία.
- Ἐξ - ὀρισίς, ἡ ἐξορισμός Ἀθανασ.
- Ἐξ - ὀρισισμός· ἐξωρισμένος Παισχ. ἐν λ. δημορτάτος.
- Ἐξ - ὀρισμός, ὁ τὸ ἀγειν πέραν τῶν ὁρίων, ἐξορία Δ. Ἀλ. 5, 12, μτγν. exterminatio.
- Ἐξ - ὀριστέος, 3· ὅστις πρέπει νὰ ἐξορισθῇ Κλ. Ἀλ. παιδ. 2.
- Ἐξ - ὀριστία, ἡ ἐξορία Ἀθανάσ.
- Ἐξ - ὀριστικός, 3· ὁ ἐξορίζων, ἀπομακρύνων· δόναμις Δ. Λαερ. 10, 14, exterminans.
- Ἐξ - ὀριστός, 2· πέραν τῶν ὁρίων φερθεῖς, ἐξορισθεῖς· «ἐξόριστον ἐκ τῆς γῆς ποιήσαι» Διδιν. 1, 77· «τῆς Ἰταλίας καταστήσαι» Πολυδ. 2, 7, 10, axul.
- Ἐξ - ὀρκίζω· ἐξορκίζω Δισχ. 54, 26 καὶ πρὸ πάντ. μτγν. οἶον Πολυδ. 3, 61, 10.

- Ἐξ - ὀρκισίς, ἡ ἐξορκισμός Γρ. Νυσ.
- Ἐξ - ὀρκισμός, ὁ τὸ νὰ κάμῃ τις τινὰ νὰ ὀρκισθῇ, ἡ ὀρκισίς Πολυδ. 6, 21, 6, adjurator.
- Ἐξ - ὀρκιστής, ὁ ὁ ὀρκίζων, ἐξορκίζων· «δαίμονα ἐξορκιστὴς ἐξέβαλε» Δισχ. Ἐπ. 13 (11, 427), adjurator.
- Ἐξ - ὀρκος, 2· ὀρκίζων, ἐξορκίζων· «βαδὶ κάρυκος» Πινδ. Ὀ. 13, 95, juratus.
- Ἐξ - ὀρκόω· κάμνω νὰ ὀρκισθῇ τις, ὀρκίζω, ἐξορκίζω, τινὰ Ἡρ. 3, 133, 4, 154· «ὁμνόντων ἡ βουλὴ καὶ αἱ ἀρχαί» ἐξορκούντων δὲ οἱ πρυτάνεις· Θουκ. 5, 47, Δισχ. 59, 78, καὶ ἄλλ. ἔτι δὲ «τὸ Στυγὸς ὕδωρ» = εἰς τὴν Στύγα Ἡρ. 6, 74, oblitigo.
- Ἐξ - ὀρκωσίς, ἡ τὸ νὰ κάμῃ τις τινὰ νὰ ὀρκισθῇ, ἡ ὀρκισίς Ἡρ. 4, 154.
- Ἐξ - ὀρμάω· 1) ἐξωθῶ, ἐκπέμπω· «Σάρδεις ἐπόχους ἄρμασιν ἐξορμῶσι» Δισχ. Περσ. 40· «πόδα = τὸν πόδα πρὸς τὰ ἔξω κινῶ Ἀριστ. θεσ. 659· γαλινοῦς Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 151· «ἀμα μὲν ἐξορμῶσιν, ἀμα δὲ καταπαύουσι δρόμον» Πλατ. πολιτ. 294· «καὶ παροξύνειν Θουκ. 6, 88· «ναὺν = τὴν κάμνω νὰ τρέξῃ ἔξω, 7, 14· «ἐπὶ τὴν ἀρετὴν» = ἐνθαρρύνω, παρορμῶ Σεν. Ἀν. 3, 1, 24 καὶ μτγν. «εἰς Εὐδοίαν» = πρὸς τὴν Εὐδοίαν ἐκπέμπω Πλατ. Δισχ. 17. Παθ. πρὸς τὰ ἔξω σπεύδω, πρὸς τὰ ἔμπροσθέν· «πτηνὸν ὄφιν θώμιγγος ἐξορμώμενον» Δισχ. Εὐμ. 173· «δεῦρο Σοφ. Οἶ. Κ. 30 καὶ συχνὰ περὶ βελῶν Εὐδ. Ὀρ. 273· «πρὸς ἱερόν, 1240, Ἡρ. 9, 51 καὶ οἱ ἑφεξ. συχνὰ ἔσπεω, ἐξορμῶ, τὸ ἐνερ. εἰς ἀμτθ. σημ. ὡς τὸ παθ. Ὀδ. μ. 221· «ἐξόρμα κληῖρων» = ἐρχομαι ἔξω Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 149· «γόνους, Τρω. 1131· καὶ ἡ ἀσθένεια «ἠνθηκε, ἐξορμηκε, ἐξέσπασε» Σοφ. Τρ. 1079· καὶ ἐν πεζ. «δεῦρο ἐξωρμώμεν πεζῇ» Σεν. Ἀν. 5, 7, 17, proficiscor.
- Ἐξ - ὀρμενίζω· ἐκβάλλω βλαστὸν με σπόρον (δρμινος) Σοφ. ἀποσπ. 296· «ρήτορες ἐξωρμενικότες» Νικοστρ. π. Φωτ. ἐν λ. ὀρμενα· πρὸλ. Β. Ἀν. 24, 38, defloro.
- Ἐξ - ὀρμή, ἡ ἐκτὸς τοῦ λιμένος, εἰς τὸν ὄρμον κτμται, ἔτι δὲ τρέχω ἔξω, πηγαίνω εἰς τὴν θάλασσαν· «νεῶς περὶ τὴν ἀκτὴν ἐξορμούσης» (δι. γρ. ἐξορμούσης) Λυκούργ. 17· πρὸλ. Ἀνδοκ. 1, 11, «ἐκ τῆς πόλεως = ἀναχωρῶ Δισχιν. 3, 299· μτφ. «ἐκ τοῦ νοῦ = χάνω τὰς φρένας μου Πaus. 3, 4, 1, solvo.
- Ἐξ - ὀρμή, ἡ 1) τῷ ἐπομ. 2) ἡ ἐπὶ στρατείαν ἔξ. Πλατ. Θεαγ. 129, profectio.
- Ἐξ - ὀρμησις, ἡ 1) παρόρμησις, ἐνθάρρυνσις Ἀρρ. Ἀν. 3, 9, 12. Συναθ. 2) τὸ ἔξω σπεύδειν, ἡ ἐξορμησις, ἡ ἐκστρατεία, μάχη στα μτγν. οἶον Δ. Κάσ. 75, 6· «ἰδρωτῶν = ἡ ἐξορμησις τοῦ ἰδρωτός Θεόφρ. Impletus.
- Ἐξ - ὀρμητικός, 3· προτρεπτικός Σχολ. Πλατ. πολ. 3, 401.
- Ἐξ - ὀρμίζω· τὸ πλοῖτον ἐκ τοῦ λιμένος ἡ τοῦ ὄρμου πέραν εἰς τὸ πέραν, ἀνάγω τὸ πλοῖτον, ξεκινῶ· «ναὺν ἐκ τοῦ λιμένος» Δισχ. 33, 0· πρὸλ. Εὐρ. Ἰλ. 1247· μτφ. «πόδα = ξεκινῶ, Φοιν. 846. Παθ. ἐκπλῶ, ξεκινῶ μτγν.
- Ἐξ - ὀρμιστός, ὁ ἰχθύς, ὁ ἄλλοτε μύθος ἡ μύρινα καλούμενος Κασσιόδωρ. 12, ἐπιστ. 4.

θερία τοῦ ποιῆν τι, τὸ δικαίωμα· - ἐπιτροπή νόμου Πλατ. ὄρ. 415· - τοῦ λέγειν, Γοργ. 461· «ἐν μεγάλῃ ἐξουσίᾳ τοῦ ἀδικεῖν γενόμενος» = λαβὼν μ. δύναμιν τοῦ ἀδικεῖν, 526· «ἐξουσίαν ὁ νόμος δέδωκε τῷ ἐραστῇ θαυμαστά ἔργα ἐργαζομένῳ ἐπαινέσθαι» = νὰ ἀποκτῇ ἐπαινον δι' ἀξιοθαυμάστων πράξεων, συμμ. 182, ποιεῖν τινί· «- ἐξέσται ἀπιέναι» = οἷς ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὸν ν' ἀπέλθῃ, Κριτ. 51. Συχνὰ «ἐξουσία ἦν αὐτῷ», ἔπομ. ἀπαρ. Ἀντιρ. 1, 6 κ. ἄλλ. Ἐτι δὲ περὶ τοῦ ποιῆν Πλατ. νόμ. 11, 936· καὶ «ἐπ' ἐξουσίας ἐστὶ» πείναι ἐλευθερον, ὅπως θέλῃ καὶ ἐπιθυμῇ Δημ. κ. ἄλλ. «ἐξουσίαν ἔχω κλέπτειν» = ἔχειν, λαμβάνειν κ. ἄλλ. Ξεν. ἀπ. 2, 6, 24, καὶ συχνὰ παρὰ μτγν. Ἐτι δὲ εἰς κακὴν σημ. θρασυτέτης Δημ. καὶ πρὸ πάντ. μτγν. Δύναμις ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἐξουσία· «οἱ ἐν ταῖς ἐξουσίαις» = οἱ ἄρχοντες, ἐξουσιάζοντες Ἀριστοτ. ἡθ. 1, 5, 3 καὶ μτγν. «ἡ ὁπατική ἐξ.» = τὸ ἀξίωμα, ἡ δύναμις τοῦ ὁπάτου Δ. Σικ. 14, 113. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἄρχοντες Δ. Ἀλ. 11, 32· «ὅπ' ἐξουσίαν τεταγμένος» Ματθ. 8, 9· - τῶν ἀναγκάων = τὸ περισσεύμα, ὡς τὸ περιουσία Πλατ. νόμ. 8, 828· πρὸλ. Θουκ. 1, 123· ἐξωτερικὴ πολυτέλεια Πλουτ. Λίμιλ. 34. Ἐξ-ουσιάζω· ἔχω ἄδειαν, δύναμιν, δικαίωμα πρὸς τι Δ. Ἀλ. 9, 44· - τινός = ὡς πρὸς τι Ν. Δ. ἔτι δὲ φέρω τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, αὐτόθι. Ἐξ-ουσι-άρχης, ὁ· ἐξουσιαστής, ἄρχων Κωνστ. Καιρμ. Ἐξ-ουσι-αρχία, ἡ· ἐξουσία, ἀρχὴ Δ. Ἀρεοπ. Ἐξ-ουσι-αρχος, ὁ· κύριος, ἄρχων Ἀνδρ. Κρητ. Ἐξ-ουσιαστής, ὁ· ἐξουσιάζων, Ὁ· μτγν. Ἐξ-ουσιαστικός, 3· μετερχόμενος ἐξουσίαν, βίαν ἐπιρρημ. ἐν τῷ συγκρ. ἐξουσιαστικώτερον Πολυβ. 5, 26, 3. Ἐξ-ουσιο-κράτωρ· ἐξουσιάρχης Κωνστ. ἔκθ. βασιλ. τάξ. Ἐξ-ουσιο-ποιός, 2· ὁ ἐξουσίαν παρέχων Δ. Ἀρεοπ. Ἐξ-ουσιος, 2· ἀστερήμενος τῆς οὐσίας, τῆς περιουσίας του Ἐτ. Μ. Φιλ. Ἐξ-ουσιότης, ἡτος, ἡ· ἐξουσία Δ. Ἀρεοπ. Ἐξ-οφέλλω· πολλὸ μεγαλύνω, αὐξάνω· - ἐξοῖνα = πάντοτε μεγαλεύτερα δῶρα προσφέρω Ὁδ. ο, 18. Ἐξ-οφθαλμίζω· ξετυφλώνω, γλως. Ἐξ-οφθαλμος, 2· ὁ μὲ προέχοντας ὀφθαλμούς, ἀντιθ. τοῦ κοιλόφθαλμος Πλατ. Θεαιτ. 209, Ξεν. ἱππ. 1, 9, Ἀριστοτ. προβλ. 31, 6· προσπίπτω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὁρατός Πολυβ. 1, 10, 3. Ἐξ-οφρύομα· τὰς ὀφρεῖς ἀνατείνω, ὑπερσηφανόμην Σουίβ. Ἐξοχ' Ἰδ' ἔξοχος Ἐξ-οχάδες, αἱ· αἱ ἐξοχούμεναι καὶ ἐξέχουσαι ἐν καιρῷ τῶν αἱμορροιδῶν φλέβες Παῦλ. Αἰγ. ἱατρ. Ἐξ-οχέειν, ἡ· ἀπαγωγή τοῦ ὄχετος Στραβ. 4, 206, derivatio.

Ἐξ-οχέουσις, ἡ· τῷ ἀνωτ. Παῦλ. Αἰγ. Ἐξ-οχέου' ὁ· ὄχετος ἀπ' αὐτῶν ἱπποκρ. καὶ μτγν. Παθ. δι' ὄχετος ἐκρέω Ἀθανασ. Ἐξ-οχ' ἡ, ἡ· τὸ ἐξέχον, πᾶν τὸ ἐξέχον, ὁφωμα, ἀντιθ. τῷ εἰσοχῇ, Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 372· Παρ' ἔργα· ὁφώματα ἐπὶ τοῦ δέρματος ὀγκώματα· Ἡ ἄκρα, τὸ ἄκρον Ἀριστ. μορ. 2, 3, 2, Ἡρωδ. 4, 15, 6· τὸ προέχον τοῦ βράχου μτγν. χεῖλος ποτηρίου Ἀθην. 11, 486. Μτφ. «κατ' ἐξοχὴν» = πρὸ πάντων γραμ. «ἄνδρες οἱ κατ' ἐξ. ὄντες τῆς πόλεως» = οἱ πρῶτοι Ν. Δ. eminentia. Ἐξ-οχος, 2· ἐξέχων, προέχων «Ἀργεῖον κεφαλὴν ἡδ' εὐρέας ὠμούς» = ἐξέχων μεταβῶ των Ἀργείων κατὰ τὴν κεφαλὴν Ἰλ. γ, 327· καὶ οὕτω συχνὰ μτφ. ἐξέχων, ἐκλαμ' προς, περὶ ἀνθρώπων, - ἀνὴρ, 6, 188, μ, 269· «- ἐξ ἡρώων, σ, 56 καὶ πρὸ πάντ. - ἄλλων» - πάντων, περὶ ταύρου, 6, 480, περὶ αἰγῶν, Ὁδ. φ, 266, περὶ ψυχῶν πραγμάτων· - τὸ μενος = λαμπρὸν μέρος γῆς Ἰλ. ζ, 194, ο, 184· «μέγ' ἐξοχα δώματα» Ὁδ. ο, 227. Σπανιώ. μετὰ δότ. Ἰλ. 6, 483· ἐπιτετ. «μέγ' ἐξοχος» Ἰλ. 6, 480, φ, 266· ὡς. «μᾶν» τις ἐξ. Ἰλινδ. Ὁ. 6, 91· - αἶσα, πρῶντες Ν. 6, 49, 4, 52. Συγκρ. 3, 124· «ἐξοχον ἀριθμόν σοφισμάτων» Αἰσχ. Πρ. 457· «ἐξοχώτατοι φρονῶν ἱατρομάντις», Ἀγ. 1605, Σοφ. ἀποστ. 518· «εἶδος ἐξοχώτατος» = κατὰ τὴν μορφήν Εὐρ. Ικ. 889 καὶ μτγν. π. Συχνὰ ἐπὶ. «ἐξοχον καὶ ἐξοχα, ἐξοχὰ μιν ἐφίλατα» = ἡγάπησεν αὐτὸν κατ' ἐξοχὴν, Ἰλ. ε, 61· - φιλεῖν, ἐχθαίρειν Ὁδ. ο, 70· «ἐμοὶ δόσαν ἐξοχα» = εἰς ἐμὲ πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν ἐπιλοίπων, ι, 551· πρὸ πάντ. «ἐξοχα πάντων» = ὑπὲρ πάντας ἐξόχως, ὁ Ὁμ. συχνὰ ἔτι δὲ μετ' ἐπιθ. «ἐξ. λυγρὰ» Ὁδ. λ, 432 καὶ τὸ ὑπερθ. ἐπιτείνων «ἐξοχ' ἄριστοι» = ἐξόχως ἄριστοι Ἰλ. ι, 638 καὶ συχνὰ «ἐξοχα πλούτου» Πινδ. Ὁ. 1, 2· - ἀνθρώπων ἑταίρων, αὐτόθι 1, 23, Π. 5, 25. Ἐτι δ' ἐπὶ. ἐξόχως. Ὁ. 9, 74, καὶ Εὐρ. Βάκχ. 1235. Ἐν τῷ πεζ. μτγν. «μεγέθει σώματος ἐξ. Γαλατῶν» Πλουτ. Μαρκ. 7· «στρατιωτῶν τοὺς ἐξοχωτάτους» Ἡρωδ. 7, 1, 16, καὶ 2, 12, 10 συνδέει αὐτῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς ὄντων καὶ τῶν ἐξοχωτάτων τῆς βουλῆς, eminens, Ἐξοχος· ἄνδρ. ὄν. Σωζοπόλ. ἐπιγρ. Ἐξ-οχότης, ἡτος, ἡ· τὸ ἐξοχον, γλως. imminencia. Ἐξ-οχυρόω, ἐπιτετ. τὸ ἀπλοῦν Πλουτ. Κάμυλλ. 10. Ἐξόχως· Ἰδ' ἔξοχος. Ἐξ-πηχυστι· ἐξ-πύχων Σοφ. ἀποστ. 876. Ἐξ-ποδιατός, 3· ἐξέπους, ἐπιγρ. Ἐξ-πομε, 2· ἐξ ποδῶν, ἀρχ. Λεξ. ἐκ Πλάτ. κομ. Ἰδ' ἐξέπους. Ἐξ-υβρίζω· ἐξέπω εἰς ἀλαζόνειαν, θρασυτητα, γίνομαι ἀλαζών καὶ ἀνύλαστος Ἡρ. 4, 146, περὶ στασιαζούσης χώρας, 7, 2· - ἐν-πραγλαῖς Θουκ. 1, 84· «εἰ τι τῶν σατραπῶν ὑπὸ πλούτου καὶ πλῆθους ἀνθρώπων ἐξυδρίσειεν» Ξεν. Κύμ. 8, 6, 1· οὐκ ἐν ἐς τόδε ἐξυδρίσαν· - δὲν ἦθελον κατατῆχαι τὴν ἄλκα

ἐξήλθον, εἶμαι ἀπὸν Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 37 καὶ ἀλλαχ. «ἔξω βελὸν ἦσαν» = ἐκτός βολῆς τόξων, Κυρ. 3, 3, 69. «ἔξω τὴν χεῖρα ἔχων λίγαι» = ἐκτός τοῦ φορέματος, ἐλευθέραν ἔχων τὴν χεῖρα Ἀισχ. 1, 25. «ἔξω τοῦ πράγματος λέγειν» = ὅ,τι δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸ πρᾶγμα Λυκούργ. 11. οὕτω καὶ Ἀυσ. 3, 46, Ἰσακ. 15, 104 καὶ Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 1, 5. οὕτως «ἔξω τοῦ πολέμου εἶναι» Θουκ. 2, 65, «ἔτι δ' ἡφαίρεται, ἐκτός, ἄνευ Ἡρ. 1, 46, 7, 29, Θουκ. 5, 26 καὶ μετ. ἔτι δὲ ἔξω ἢ ἐκτός ὅτι, πλὴν ὅτι Ἡρ. 7, 228. 2) ἔξω, εἰς τὸ ὑπαίθριον, εἰς τὴν ξένην γῆν Ἰλ. ρ, 263, Ὀδ. ε, 526. «-τινός = ἔξω ἀπὸ τι Ἰλ. κ, 94, Ὀδ. μ, 94. «ἔξω δόμων τε καὶ πατρὸς ὠθεῖν τινα» Ἀισχ. Ἡρ. 668. «ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα», Χο. 686. «ἔξω ὁμαίνων χωρεῖτε», Εὐμ. 170. «ἔξω γῆς βαλεῖν» Σοφ. Οἰ. τ. 622 καὶ συχνὰ Εὐρ. Ὁ Ἡρ. συνδέει «ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον πλέων», 7, 58 πρβλ. 5, 103. «ἔτι δὲ ἐκ τῆς ταφῆς τὸν νέκυν ἔκφρην ἔξω», 3, 16. πρβλ. Εὐρ. Ἰππ. 650. «ἐάν τις ἔξω ἀποδημῇ = ἐκτός τῆς χώρας Πλάτ. πολ. 9, 579. «ἔξω τῶν ὀρίων ἐκβάλλειν», νόμ. 10, 909, καὶ = ἐκ. «τοιαύτην παραχῇν ἤμιν ἔξω τοῦ λόγου ἀπελθεῖν», Φιλ. 16. Συχνὰ μετ. «θεσμῶν ἔξω φέρομαι» Σοφ. Ἀντ. 796. «οὐ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ἔξω βαρύνει αἰτίας ἐλεύθερον» = δύνασαι νὰ ὑπάγῃς μακρύν, ἐλεύθερος ἐνοχλῆς, αὐτόθι, 441. «αὐτὸν ἔξω τοῦ φρεσίναντος οὐ δρᾶς» = δὲν πρᾶττετε τίποτε τὸ ὅποῖον δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸν τρόπον τοῦ πατρὸς σου, Φιλ. 892. Οὕτω Πινδ. ἔξω φρεσίναν, Ὁ. 7, 47. «γνώμης Εὐρ. Ἰων 926. ἔτι δ' «ἔξω ἐαυτῆς οὐσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ» = ἔξω φρεσίναν Δημ. 19, 198. «ἔξω τῶν ἐπιθυμιῶν ἐγένετο» = ἡλευθερώθη ἀπ' αὐτῶν Ἀθην. 12, 552. Ἐπὶ χρόνου, πέραν, παρελθόντος Ξεν. Κύρ. 4, 4, 1. «ἔξω μέσων νυκτῶν» Δημ. 54, 26. «τὰ ἔξω τῶν ὁμαίων» = τὸ νὰ προέχουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ Πλάτ. Θεαίτ. 143, exira. Εξ-ωδάδια ἐνώτια Ἀχαιῶνες Ἡσυχ. Εξ-ωδολός ἐξ ὀδῶν ἄξιος μετ. Εξωθυλίται λαὸς ἐν Σαρματίᾳ Εὐρ. Πτολ. Εξωθεν 1) ἀπὸ ἔξω, ἐκ τῆς ξένης. «ἔξωθεν εἰσά τῷ φέροντι μίμψεται» Αἰσχ. Ἐπτ. 542. «εἰσελθεῖν Πλάτ. Παρμ. 127, καὶ ἄλλ. συχνά. 2) ἔξω, ἔξω ἐκτός. «συμφορὰς γὰρ ἂν ἔξω εἶην» Σοφ. Ἥλ. 1144. «οἱ δαιμάτων ἔξω» = ἐκτός φόβου Εὐρ. Ἡρ. μ. 723. «συγκαθήμενον ἔξω τῶν ὀπλῶν» Ξεν. Ἀν. 5, 7, 21. οἱ ἔξωθεν = οἱ ἐκτός Ἡρ. 9, 5. «καὶ ἔξω πόλεις» Πλάτ. πολιτ. 307, ἄλλαχ. τὰ ἔξω = τὸ ἔναντι. «τοὺ τάνδον τὰν ὁμοίους» Αἰσχ. Ἐπτ. 2, 1, Εὐρ. Ἥλ. 74, Ξεν. οἰκ. 7, 22. «οἱ ἔξω λόγοι» = οἱ μὴ ἔχοντες σχέσιν μὲ τὸ πρᾶγμα Δημ. 18, 9, externis. Εξωθῆναι ἔξω ὠθῶ, ἐκδιώκω, καὶ ἐκβάλλω Σοφ. Οἰ. Κ. 774, ἀντιθ. τῷ εἰσάθῃν - γῆς, 1298, Πλάτ. Τιμ. 62. «τὰς ναῦς ἐξέωσαν πρὸς τὴν γῆν» = ὑβγάλαν, ὠθήσαν πρὸς τὴν γῆν. Θουκ. 2, 90. «ἐξωσθῆναι ἂν τῇ ὥρᾳ ἐξ ἡμῶν» = ἂν ἐβράδυνεν ἤβηλε κτεκλῆδρι

αὐτοὺς ὁ χειμῶν, 6, 34. «ἐξωσθήσονται ἐκ παῖν» Δημ. 24, 61. ὑπὸ ἀνέμου ἀποπλανώμαι μετ. «-τὴν πόλιν εἰς χαλεπὴν = φέρω εἰς κακὴν θάλασσαν Πλουτ. Νικ. 12. «τὸν νόμον» = διακωλύω, Ἀγ. καὶ Κλημ. 5, excludo. Εξ-ωθῆσις, ἡ τὸ ἔξω ὠθεῖν Ἀλ. Ἀφρ. πρὸβλ. 1, 90, expulsio. Εξ-ωκεῖν ἔξω πέραν τοῦ ὠκεανοῦ μεταφέρειν Στραβ. 7, 299. Εξ-ωκεανισμός, ὁ τὸ ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ ἐξέρχεσθαι, πέραν τοῦ ὠκεανοῦ μεταθέσθαι Στραβ. 1, 2, 10. Εξ-ωκέλησις, ἡ τοῦ, ὁ ληστρικὸν πλοῖον ἢ ἀστρωτός ἱππὸς Σουῖδ. Εξ-ωκοίτας, ὁ ἔξω κοιταζόμενος, κοίτουμενος Ἡσυχ. ὁ ἐξ. = θαλάσσιος ἰχθύς, ὅστις ὅπως κοιμηθῇ ἐξέρχεται εἰς τὴν ἑρῆν Ἀλ. Ζ. Ἰ. 9, 36. = ἄδωνις Κλεαρχ. Ἀθην. 8, 332, Ὀμπ. ἄλ. 1, 158. Εξ-ωλεία, ἡ ἐντελής καταστροφή. «κατ' ἐξωλείας αὐτοῦ καὶ τοῦ γένους καὶ τῆς οἰκίας διομεταί» = θάλει ὁμοῖοι ὄρκον, εἰς τὸν ὅποιον καταρτὰς καταστροφὴν αὐτοῦ καὶ οὐκ παντός τοῦ οἴκου αὐτοῦ, ἂν ἤθελε ψευδορκήσει Δημ. 23, 67. «ἐξωλείαν ἐπαρώμενος αὐτοῦ καὶ τῷ γένει» Ἀντιφῶν 5, 11. καὶ εἰς τὸν ὄρκον τῶν ἡλιαστῶν Δημ. 24, 151, Ἀυσ. 12, 10. ἔτι δὲ = ἐπιορκεῖν = παραβαίνειν τοιοῦτον τὸν ὄρκον Δημ. 57, 22. «μηδεμίας ἐξωλείας ὑπόρκους αὐτοῦς ποιεῖν» = χωρὶς νὰ ὁμοιωσῇ τοιοῦτον ὄρκον, αὐτόθι 53, inter necip. Εξ-ωλήσις, 2. ὁμοῖοι διόλου καταστραμμένοι, δυστυχῆς Ἡρ. 7, 9, 10. πρὸ πάντων εἰς παντὴ γυρικοῦς ὄρκους καὶ κατέρως. «ἐξωλήσις ἀπολομένη καὶ προώλησις» Δημ. 19, 172. «εὐχασθαι αὐτὸν ἐξώλη ποιησάτω» 18, 324. πρβλ. Ἀνδρ. 1, 98, Δείν. 2, 16. 2) ὀλιθίος. «οὐδὲν ἐξωλήστερον» Ἀριστοτ. πλ. 443, Δημ. 58, 63, ἂν καὶ εἰς ἀμφότερα τὰ χωρία δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καταστραμμένος. Περὶ ἡθικῆς διασπορᾶς Λουκ. Νιγρ. 23, καὶ συχνὰ μετ. πρβλ. προσέτι Αἰσχ. ἱκ. 741. Εξ-ωμῖας, ὁ μετὰ προεχόντων ὤμων Λουκ. βί. πρῶσ. 7, ἡ = ἔξωμῖς. Εξ-ωμῖδης ἀνήκων εἰς τὴν ἔξωμῖδα. Εξ-ωμῖδο-ποιεῖα, ἡ τὸ κατασκευάζειν ἔξωμῖδας Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 5. Εξ-ωμῖδο-ποιός, ὁ κατασκευαστὴς ἔξωμῖδων Πολυδ. 7, 323, 159. Εξ-ωμῖζω γυμνῶν τὸν ὦμον, ἢ τὸν ἵπτον βραχίονα = γυμνῶν τὸν ἕνα βραχίονα μέχρι τοῦ ὤμου Ἀριστ. ἐκκλ. 267, Σχολ. «ἄχρι τῶν ὤμων γυμνωθεῖσαι». Εξ-ωμῖς, ἴσος, ἡ ἀπλοῦν ἱππασφόριον ἢ καὶ ὑποκάμισον (πρὸβλ. Ἡσυχ.) μὴ ἔχων μανίκιον, ἢ κατὰ Σχολ. Ἀριστ. σφ. 444 μὲν ἐν μανίκιον ἐτερομάσχαλα καὶ δουλικὰ ἱμάτια ἐφόρου δὲ τοῦτο οἱ δοῦλοι καὶ πτωχοὶ ποιεῖται Ἀριστ. ἐκκλ. 862, 1021 (ἐπὶ δὲ Σουῖδ. «ἐτελής χιτὼν ἐλευθέρους οὐκ ἐπισκεπάζων τοὺς βραχίονας» ἔτι δὲ Πολυδ. 4, 118 λευκὸς ἀσπρῆς κατὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν μα-

τὴν οὐκ ἔχων)· ὡς καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι Αἴλ.
Π. 1. 9, 34· καὶ οἱ ἀφελίαν ἱππηθεύοντες
κυνικοὶ Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 153. Παρὰ δὲ Ῥω-
μαῖοις κατὰ Γέλλ. 7, 12 tunica substricta
sive brevis citra humerum desinens, Πλουτ.
Κατ. πρεσβ. 3 καὶ ἄλλ. μτγν.
Ἐξωμος· ὁ δὲ μέγαλ' ὄντας ἀσκεπτεῖς, οὕτως
ὥστε οἱ ὅμοιοι μένουσιν ἐλευθεροὶ· ἀλλὰ χιτῶν
ἔξωμος ἀρ. λεξ. καθ' Ἦσυ. = χιτῶν δουλικός.
Ἐξωμοσία, ἡ (πρβλ. ἐξόμνημι)· ἄρνησις
μεθ' ὅρκου, ὅρκος ὅτι δὲν ἔχει τις γυνῶσιν
πράγματός τινος ἢ κατὰ Β. Ἀν. 409, ὅτι δὲν
δύνανται τις νῦν χορηγῆσαι λειτουργίαν τινά·
(καθ' Ἀρποκρ. ἐν γένει· μεθ' ὅρκου πράξιν
τινα ἀπαρνησασθαι διὰ νόσον ἢ τινα ἐτέραν
πρόφασιν) Ἀριστοτ. ἐκκλ. 1026, abjuratio.
Ἐξωμόμας· ἐξαγοράζω, ἀπολυτρῶναι Αἴ-
3, 36· «χρημασί· τοὺς κινδύνους» Λυσ. 24, 17·
«ἀτιμίας μείζονι τιμαίς» Ἀριστοτ. πολ. 5,
11, περὶ αἰχμαλώτων, οἰκ. 2, 33· «ἐξωνή-
σατο παρὰ τῶν γονέων μὴ ἀπαχθῆναι» Λουκ.
Περγρ. 9. Τὸ δὲ ἐνερ. ἐξωνήσαντες εὐρηται
παρὰ Σχολ. Ἀπολλ.
Ἐξωμνήσις, ἡ· τὸ ἐξαγοράζειν μτγν.
Ἐξωμνύον· τὸ λιθοσπέρμον Διοσκ. 3, 158.
Ἐξωμνία· Ἀθηναίος τις Ἐπιγρ.
Ἐξωμνίος (ὥψ), 2· ὁ ἔξω τῆς ὄψεως, μακρὰν
τῶν ὀφθαλμῶν· ἐξωμνίος δωμάτων βέβηκε,
ἦν = ἐκ τοῦ οἴκου Εὐρ. Ικ. 1038, ὅν ὁ Ἀ-
ριστ. θεα. 881 σκώπτει διὰ τοῦτο.
Ἐξωμνίος· Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
Ἐξωμνίος· προικα, τὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Ὀμ. ἐπιμεί-
λια Ἀρμενιό. 4, 12· ἡ δὲνα Ἐτ. Μ.
Ἐξωμνίος· 12· ὁ ἔξω τῶν πολλῶν Σχολ.
Ἀπολλ. Ρ. 4, 1174.
Ἐξωμνίος· ἐξαγοράζω· Ἦσυ. οχορπο.
Ἐξωμνίος (ὥρα)· ἄνευ προσοχῆς ἀφήνω·
«πατὴρ λόγους» = δὲν προσέχω εἰς αὐτοὺς
Ἀισχ. Πρ. 17, negligo.
Ἐξωμνίος (ὥρα), 2· ὁ ἔξω τῆς ὥρας, πέραν
τοῦ καιροῦ· α) ἀκαιρα παρακαίρα· αἰξωρα
πράσσω τοῦκ ἐμοὶ προσεϊκότα Σοφ. Πηλ.
618, ἀρχ. λεξ. ἀκαιρος· β) ἐπέκεινα τῆς ἀκμῆς
τῶν ἑτών, ἀρχ. λεξ. παλαιός, παρηκμακώς,
πολύ γέρον Αἰσχιν. 1, 95· «γυνή = παρα-
κμασάσα Λουκ. Ἀλεξ. 6· «γέρον ἡδὴ καὶ παν-
τός ἡδὲος ἔξωρος», Ἐρμιοτ. 78, ὡς καὶ τοῦ
ἔραν, πέραν τῆς ἡλικίας καθ' ἣν ἐρωτεύεται
τις, π. μισθ. συνόντ. 7, Πλουτ. Σὺλ. 36·
ἐπὶ. «ἐξωμνίος ἔχειν τοῦ ἀποδοῦμαι» Φίλοστρ.
Ἐξωμνίος (ὁροφῆ), 2· ὁ μετ' ὁροφῆς,
πατώματα Δ. Ἀλ. 4, 3, Δ. Σικ. 14, 51.
Ἐξωμνίος, ἡ· τὸ ἐξωθεν, ἐκβάλλειν Ἰπ-
ποκρ. luxatura.
Ἐξωμνίος, τὸ· τὸ ἐξωθεν, ἐπιβληθέν, Ο'.
Ἐξωμνίος, ἡ· ἡρος, ὁ· ἐξωστής.
Ἐξωμνίος, ὁ· ὁ ἐξωθεν· ἀνεμοί = οἱ ἀπω-
θουμένης ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ Ἦρ. 2, 113 καὶ
μτγν. Ἀρην Εὐρ. Πρσ. 322.
Ἐξωμνίος, ἡ· μηχανὴ τοῦ θεάτρου, ὡς
καὶ τὸ ἐκκύλημα Πολυδ. 4, 128· μτγ. Πο-
λυδ. 11, 6, 8 «τῆς τύχης ἐπὶ τὴν ἐξ. ἀναδι-
δακτοῦσιν τὴν ὑμετέραν ἀγνοίαν», ἐξαγγέλλω
ὡς ἐπὶ τοῦ θεάτρου.

Ἐξωμνίος, 3· ὁ τὰ μάλιστα ἔξω Βασίλ.
Β. 6, 30.

Ἐξωμνίος, ὁ· ὁ ἐξωθεν τοῦ ἔξω Πλατ. Φαῖδ. 122.

Ἐξωμνίος, 3· ἀλλοδαπὸς Ἀριστοτ. πολ.
2, 10 καὶ συγνά. Πρὸ πάντ. τὰ ἐξωμνίος,
ἀντιθ. τῷ ἐξωμνίος, τὰ φιλοσοφικά συγ-
γράμματα τοῦ Ἀριστοτέλους, τὰ συγγραφύ-
μενα χάριν τῶν πολλῶν, μὴ στρεβλόμενα δὲ
περὶ τὰ σπουδαιότατα καὶ σκοτεινότερα τῆς
φιλοσοφίας Ἀριστ. πολ. 3, 6· σκέψις, 1, 3.

Ἐξωμνίος, 3· συγκρ. τοῦ ἔξω, ὁ ἐξωμνί-
ος, Ν. Δ. ἐπὶ. ἐξωμνίος· τινὸς Διοχ.
Χο. 1019.

Ἐξωμνίος, 3· ἀλλοδαπός, ἕνους μτγν.

Ἐξωμνίος, 2· ὁ ἐξωθεν φαινόμενος Κυ-
ριλ. Ἀλεξ.

Ἐξωμνίος, 2· ὁ φέρων ἔξω, γνωστοποιῶν·
-λόγος Στοβ. ἐκλ. 30, 7, α. 214· «ὅταν δὲ
τονίζετο· ἐξωμνίος = γνωστοποιούμενος» ἐξωμν.
ποιεῖσθαι Ἰαμβλ. Πυθ. σ. 247.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Ἐξωμνίος, 2· πολλὸν ὀχρὸς Ἀριστοτ. Ζ. 1,
9, 50, ὅσοι. πρσπαλλίδης.

Εὐς οὐδενὶ εοικώς = μὴ ὁμοιάζων πρὸς κά-
νένα, παρὰ πολὺ μεγάλως Θουκ. 7, 71. «ἁ-
γοί οὐδὲν εὐκρίτως τοῖς πράγμασιν» = μὴ ἀλη-
θῆς Ἀριστ. σφ. 1321. Ἐκ ταύτης ἡ σημ.
2) ἔγωγὸν τὸ φαινόμενον, φαίνομαι Πινδ. τραγ.
καὶ ἐν τῷ πεζ. μετ' ἀπαρ. σπαν. δὲ μετὰ
μτχ. «εὐκίε κεκλήμενη» Πλατ. Κρατ. 408
καὶ συγνά. «εὐκίε κατὰ δὴλον γενόμενον ἂν
μᾶλλον, εἰ» = φαίνεται ὅτι θὰ ἐγένετο μᾶλ-
λον φανερόν, 408. «προθυσομένοις εὐκίε» Ἀ-
ριστ. θεσ. 38. «εὐκίε κατετυραννίσαι μᾶλλον ἢ
πολιτείαις ἡθόμενοι» Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 8.
«Ὅπως δὲ τὰ λατ. videtur τὸ εὐκίε παρ' αὐτ.
μαλίστα δὲ Πλατ. εἶνε εὐγενεστέρᾳ ἐκφρασεὶ
συμπαραβάματος. *ὁ ἔλεγχος οὐδὲν εὐκίε» =
ἀποδείκνυται μὴ δαμνός, Γοργ. 475. «εὐκίε
φιλία ἢ διὰ τὸ ἡδῦν» Ἀριστοτ. ἠθ. 8, 6. Πολ-
λάχ. εἰς τὰς ἀποκρίσεις «εὐκίε, εὐκίε γούνη» =
φαίνεται, ἔχει καλῶς Πλάτ. συχνὰ δὲ ὅπου
πρέπει νὰ ἐκδηλωθῇ μεγίστη βεβαιότης. ὥσ.
πὸ τὸ πλείσταχ. παρενθετικῶς τοθειμένον ὡς
εὐκίε, ὅπερ καὶ αὐτὸ βέβαιον σημαίνει συμ-
πέρασμα. Ἀξιοπαρατήρητον εἶνε τὸ Σοφ.
Τρ. 1226 «ἀνὴρ ὅδ' ὡς εὐκίε, οὐ νέμειν»,
ἀντὶ νέμει. Οἱ μτγν. μεταχειρίζονται αὐτὸ
ὡς τὸ λατ. mihi videor, ἐτι δὲ ὅπως ὁ Δουκ.
Χαρ. 6. «εὐκίε νῦν καταβήσεσθαι» = διανο-
οῦμαι νὰ καταβῶ, πρβλ. ὁμοίως καὶ τὸ «εὐκίε
θρηνεῖν μάτην» Αἰσχ. Χα 926. «εὐκίε πρᾶ-
ξιν οὐδὲν» Εὐρ. Ἑκ. 813. 3) πρέπει, ἀρμό-
ζει, ταιριάζει. «εὐκίε δὲ τὸ παραεἶδεν ὥστε
θεῶν» = ἀρμόζει εἰς ἐμὲ νὰ τραγουδῶ ἐμπρο-
σθέν σου Ὁδ. γ, 548. «εὐκίε καὶ γὰρ τοῖς ἀφ-
εγμένοις ἴσα ξένοις ἐποικτεῖρεν σε» Σοφ. Φιλ.
317. Ἀλλως δὲ ἀπροσώπ. μόν. «εὐκίε τινι»
= ἀρμόζει εἰς τινά, ἢ ἀπολ. πρέπει συνήθ.
μετὰ τῶν ἀρν. *οὐκ ἔστ' οὐδὲ εὐκίε Ἰλ. ε,
212, Ὁδ. 6, 358. μετὰ τοῦ ἀπαρ. Ἰλ. δ,
286. συχνότ. μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. ὡς καὶ
«νῦν κατὰ φιλάειρεν εὐνὴν ἐνὶ μαλακῇ καταλέγ-
μενος, ὡς σε εὐκίε», δηλ. καταλέξασθαι Ὁδ.
γ, 196. Σπανίως παρὰ πεζ. «εὐκίε νέω
ῥαθυμίας ὀργὴν ὑποφέρειν» Πλατ. νόμ. 9,
879. «ἀπέναι ἀπὸ πολέμων, οὐδενὶ καλῷ
εὐκίε» = δὲν φαίνεται ὁμοίον Ξεν. Ἀν. 6,
3, 17. Οὕτω δ' ἐρμηνευτέον πολλὰ καὶ
8, 17. Οὕτω δ' ἐρμην. τὸ ὡς εὐκίε καὶ τὸ εοικώς
«εοικότα καταλέξω» Ὁδ. δ, 239. «εοικότι κεῖται
ὀλέθρον» = κεῖται μὲ τὸν πρόποντα, ἀντάξιον ὀλε-
θρον, α, 46. «εὐκίε αἰκονίς» = ἥτις μοῦ' ταιριάζει,
εἶνε εὐάρεστος Ἰλ. ι, 399. Οἱ αὐτ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ
μεταχειρῶν. σχεδὸν πάντοτε τὸ εἰκός, ὅπερ ἴδε.
Ἐοικότως. Ἰδ' εἰκότως.
Ἐοίς, ἐπ. = εἴης.
Ἐόλει, κατὰ Βούγχ. Πινδ. Π. 4, 233 ἀντὶ
αἰόλει, ὡς ὅπου, τόπ. αὐτοῦ ἢ κατὰ Βουτμ. λε-
ξιλ. 2, σελ. 79 ἐκ τοῦ ὀλέω, ἄλλ. τόπ. τοῦ εἴλω.
Ἐόλητο (εἴλω ἴδε Βουτμ.) ἢ το στενοχωρη-
μένος, πεπιεσμένος Ἀπολ. Π. 3, 471, τὸ
χειρογρ. αἰόλητο Μοσχ. 2, 74 κατὰ τὸν Μει-
νέκ. ὁ Παιγ. ἔχει καὶ αἰόληται = τετράραχται.
Ἐόλπαι, ἐώλπαι Ἰδ' ἔλω.
Ἐόν = ἦν τοῦ εἶμι' ἐόν, ἰων. ἀντὶ ὄν.
Ἐόνοια, ἢ εὐνοια, Σάμου ἐπιγρ.
Ἐοργα, παρκ. τοῦ ἔρῳ, ὅπερ ἴδε.

Ἐοργα, παρκ. τοῦ ἔρῳ, ὅπερ ἴδε.
Ἐόργη, ἢ σκευὸς μαγειρικὸν Πολυδ. 10, 98.
Ἐορδοί. Ἐορδοίος ἢ ἑορδοίος 1) λαὸς κατα-
κὼν ἐν Μυθρονίᾳ μεταξὺ Ἀξίου καὶ Στρυμό-
νος Στ. Βυζ. 2) Ἐορδοία τόπος ἐν Θράκῃ ὡς.
3) Ἐορδοία, τόπος ἐν Ἱβηρίᾳ ὡς.
Ἐορδοίος ἢ ἑρὸς ἐν Μακεδονίᾳ Στ. Βυζ.
Ἐορτα α) πόλις τῶν παρὰ τὸν Ἰστρον Σκαρ-
δίσκων Στράβ. 6) πόλ. τῆς Ἰνδικῆς παρὰ τὸν
Γάγγην Πτολ.
Ἐορτάζω, ἰων. ὁρτάζω, παρὰ. ἑορτάζω
Παυσ. 4, 19, 3. ἑορτάζω Δ. Κασ. 65. 1)
ἑορτάζω, πανηγυρίζω Ἡρ. 2, 60 καὶ συχνά
Εὐρ. Ἰ. Τ. 1458, Θουκ. 3, 4. ἑορτάζω
Ἀθην. 3, 2. τὰ Διάδεια κτλ. Δουκ. ἡμέ-
ρας Πλουτ. Κσμ. 42. νίκην, Ἀντ. 56. τὸ
θεῶν Δουκ. Ἀναχ. 23, γλωσσ. festino.
Ἐορτα (ο) ἑδοξ' κρεμνύται (αἰολ.) Παιγ.
Ἐορταῖος, 3. ὁ τῆς ἑορτῆς, ἑορταῖος
-καίροι Δ. Ἀλ. 4, 74, festus.
Ἐορτασιμος, 2. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν - ἡμέ-
ρα Πλουτ. ἠθ. 270. οὐ πάντων ἑορτάσιμα ὡς
ἐμοῦ = δὲν εἶνε τὰ πράγματά μου δι' ἑορ-
τῆν Δουκ. Κρονος. 11.
Ἐορτάσιος, ὁ νόμιμος, ἑορταστικός, συνή-
θης Γρ. Ναζ.
Ἐορτάσις, ἢ ἑορτασμός - καὶ παιδιὰ Πλουτ.
νόμ. 2, 657.
Ἐορτασμα, τότ. τὸ ἑορτάζειν, Ὁ. festivitatem.
Ἐορτασμός, ὁ ἑορτασις Πλουτ. ἠθ. 1101.
Ἐορταστής, ὁ ἑορτάζων Πολυδ. 2, 31.
Ἐορταστικός, 3. ἀνήκων εἰς ἑορτήν - με-
γλην Πλατ. νόμ. 8, 829. ἡμέρα = ἑορτὴ Δουκ.
ἔρωτ. 1, Ἀλκιφρ. 3, 57, sollemnis.
Ἐορτή, ἢ ἰων. ὁρτή γορτή τῆς νύκτος. Ὁδ. α,
156. ὁμοίως, φ, 258 καὶ εἰς κατὰ Πλατ. ὁρ.
415 ἑορτή, χρόνος ἱερὸς κατὰ νόμον.
ὁ δὲ πλ. εἶνε συχνότ. τοῦ ἐν., ἑορτή καὶ ἑορ-
τάς ἄγειν καὶ ἑορτάζειν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.
πορεύειν Εὐρ. Ἰλ. 625. - ποιεῖν τινι Θουκ.
2, 15. Ἐν γέν. εὐχαρίστησις, τέρψις Αἰσχ.
Εὐμ. 182. - καὶ ἡδονα Πλατ. πολ. 2, 364.
καὶ παιδιὰ, Φαίδρ. 286. - ὥς ἑως Αἰλ. Π. 1,
13, 1, festum.
Ἐορτίος, 3. ἑορταῖος Γρ. Ναζ. μτγν.
Ἐορτίος, ἀνδρ. ὄν. Αἰδάν.
Ἐορτίς, ἢ ἑορτὴ Σχολ. Ἰλ. ε, 299.
Ἐορτο-λόγιον, τότ. ἡμερολόγιον, ἐν φῶν.
σημειωμένα αἱ ἑορτάσιμοι ἡμέραι, καλεῖ-
σθαι τῶν ἑορτῶν Βουδ.
Ἐορτο-ὠδής, 2. ἑορτάσιμος - ἡμέρα Σχολ.
Θουκ. 5, 54.
Ἐορτών, ὄνος, ὁ ἀπτικὸς μὴν Εὐδοκ.
Ἐός, ἢ ὄν, ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ ὄς. ἰδιόκοτος
ἢ καὶ μτγν. ἔτι δὲ Εὐρ. Ἰλ. 1206. κα
ἐπίτασιν «ἐοῖ αὐτοῦ θῆτες» αὐτοῦ τοῦ ἰδῶ
μισοῦται Ὁδ. δ, 843. «ἐφ' αὐτοῦ θυμῶν»
τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ψυχὴν Ἰλ. α, 204, ὅπερ ὅτι
ρον λέγεται αὐτοῦ. Παρ' Ἡσ. ἔρ. 58 = σπ-
τερος, οὕτω δὲ καὶ μτγν. π. οἶον Ἀπολ.
ἔτι δὲ ἐμῶς, 1, 285, 2, 226. = σός, 2, 63
3, 140 καὶ συχνότ. Θεοκρ. 17, 50, Μοσ.
4, 77 καὶ ἄλλ. μτγν. π. = ἡμέτερος Ἀπ.
Π. 4, 203. = ὁμότερος, 2, 332, 3, 267, sui

Ευσητήρ, ηρος, ὁ (ἀντί-εὐσητήρ) ἐπί-
κουρος, τιμωρός, Πουχ.

Εὐς, δοιωτ. ἀντί-εὐ, οὐ, Κορίννα.

Επ-ἀβελτερόω· καθιστῶ τινα ἐπὶ μᾶλλον
ἀβελτερον, ἀπλούτερον Μενανδ. π. Σουδ.

Επ-αγαίνομαι· 1) διατί τὸ ἀγίζομαι, αἰ-
σθάνομαι εὐδον, τινί Ἀπολ. ῥ. 3, 470· 2)
χαίρω, εὐφραίνομαι, γαυριῶν-κάρτεϊ, 3, 1162·
ῥ. ἐπάγεται.

Επαγάθῃ γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Επαγαθίων· Ἀθηναίος Ἐπιγρ.

Επαγαθός· 1) Ἀθηναίος Ἐπιγρ. 2) Ὁρχο-
μίνος ὄψα. 3) παιδαγωγός τοῦ Ἀριστείδου
Ἀριστείδ. λ. 26· 4) ἀπελεύθερος τοῦ Καρα-
κάλλα Δ. Κασ.

Επαγιδῶ, οὐς· 1) γυνή Ἀδριανού Ἀνθ.

2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Επ-ἀγάλλομαι· ἀγάλλομαι ὑπερφηανύο-
μαι, καυχῶμαι διὰ τι· «-πολύμω καὶ θύο-
τητι» Ἰλ. π. 91· «-γάμῃ» ἐκ χαρᾶς Φω-
κλ. 110· «ἐπὶ τινι Σεν. οἰκ. 4, 17, exultio.

Επ-άγαμαι· ἐπαγαίνομαι, ἐπαγασάμην, τινί,
ποιῶν. παρὰ Παρην. 21, 18.

Επ-ἀγανκτέω· διὰ τι ἀγανκτέω, ὀργί-
ζομαι Πλουτ. Ἀλλ. 14 καὶ ἄλλ. μτγν.

Επ-αγγελλία, ἡ· τὸ ἀναγγέλλειν φ.) ἡ
διαταγή, ἀπαίτησις Πολυδ. 9, 38, 2· 6.)
ὑπόσχεσις· ἐπαγγελίας ποιησθαι τινί πρὸς τὴν
ἀπόστασιν· «κάρμω ὑπόσχεσις διὰ τὴν ἀπο-
στασίαν Πολυδ. 1, 72, 6· «τὸ ἐν ἐπαγγελίᾳ

καὶ φάσει μόνον εἰρημύνον», 7, 13, 2, Ν. Δ.
ἔτι δὲ· ὥμων· «ὅτι ὑπόσχομαι οἱ ὥμων, ὅτι
δύναται νὰ σηκώσωσι Φιλόστρ. εἰκ. 1, 4·

γ.) ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ τῶν ἀττ. ἀπαγ-
γίλια τῆς κατηγορίας, δοκιμασίαι κατὰ ρητό-
ρων καὶ πολιτικῶν, διὰ κακὴν διαγωγὴν Β.

Ἀν. 256· «ἐπὶ τῶν πεπορευμένων» καὶ δημη-
γορούντων· «ἀναφέρω πρὸς τοὺς θεομοθέτας

Δημ. 22, 29· «ἡπειλὴσεν ἐπαγγέλιαν ἐν τῷ
δῆμῳ ἥνπερ ἐγὼ Τιμάρχῳ ἐπαγγέλια» Αἰ-
σχίν. 1, 64, denuntiatio.

Επ-αγγέλλω· ἀναγγέλλω· 1) μὲνῶν, κά-
μνω γνωστὸν· «εἶω Ὀδ. δ, 775, ἥρ. 3, 36·

2) ἄλλ. πρὸ πάντ. περὶ πολιτικῶν πραγμά-
των, καθιστῶ δημοσίᾳ γνωστὸν· «μὴ ἐπηγ-
γίλθαι πω τὰς σπονδὰς ἐς Λακεδαιμόνα»

Θουκ. 5, 49· 3) ὁδ. «-πόλεμον· ἀναγγέλλω, κη-
ρύττω πόλ. Πλατ. νόμ. 5, 702. Μάλιστα δέ·

2) κάρμω γνωστὴν ὑπηρεσίαν, ἐκδίδω πρὸς
τοῦτο διαταγήν· «στρατιὴν ἐς τοὺς συμμά-
χους»· «νὰ παρασκευάσωσι στρατὸν Θουκ. 7,

17· «κατὰ πόλεις τεσσαράκοντα νεῶν πλη-
θύνει, 3, 16, ὅπως καὶ τὸ λατ. imperare»-λί-
γειν Αυσ. 2, 1· μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρ. «ἐπαγ-
γίλιας τοὺς Λακεδαιμονίους παρεῖναι» Βρ.

1, 77· ἡ «-τὴν στρατιάν» Σεν. Κυρ. 4, 4,
11, Δημ. 59, 101· οὕτω καὶ «ἐπαγγέλλετο

ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν (αὐτοῦς) ἀναί-
ρειν», 43, 57· οὕτω καὶ μτγν. μάλιστα

Πρωδ. «ἔτι δὲ ἐν τῷ μέσῳ. «ἤδη σ' ἀπαρρί-
φουσιν ἀπ' ἐπαγγέλλομαι» Σοφ. Ἠλ. 1006·

«ἐπαγγέλλετο ἐτοιμάζειν στρατιήν» ἥρ. 7,
1· «ὅπως, ἥ. 98· «-ὅτι χρή δρᾶν» Πλατ. νόμ.

11, 615· 4) ἀπαίτω Ἀριστ. Αυσ. 1049·

-τὴν· «παρὰ τινος Σεν. Κυρ. 8, 4, 33· ἔτι δὲ
ζητῶ, παρακαλῶ Δ. Ἀλ. 5, 65, ὡς καὶ μέσ.

π. Δημ. 19, 193· 3) ἐν τῇ δικανικῇ τῶν
ἀττ. γλώσσῃ ἀναφέρω· «-δοκιμασίαν (ῥ.)

ἐπαγγέλια) τῇ βουλῇ» Ἀνδοκ. 1, 15· ἔτι δὲ
ἀπαίτω παρὰ τῶν διαδίκων νὰ ὑπάρσιν νίκην

προθεσίαν Δημ. 58, 43· 4) ἀναγγέλλω,
ὑπόσχομαι· «-ἔξινος δειπνα» Πινδ. Π. 4,

31· «-θεοῖς εὐχαί» Αἰσχ. Χο. 211. Σουηθ.
μέσ. (ὁ Θωμ. Μάγ. παρατηρεῖ· «ἐπαγγέλλω

ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν τὸ αἰτῶ, σπανίως δὲ τὸ
ὑπισχνόμαι· ἐπαγγέλλομαι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ

πολὺ μὲν τὸ ὑπισχνόμαι, σπανίως δὲ καὶ τὸ
αἰτῶ), κυρ. ἐκφράζομαι ὅτι δύναιτο ἢ θῆλω

νὰ πράξω τι Εὐρ. Μηδ. 721· «πόλειον ἐπαγ-
γελλομένων καὶ αὐτῶν συμπολιτῶν» Θουκ.

6, 88· «-ὥστε βοηθεῖν», 8, 86· «-τεθνάναι
Σεν. Ἀν. 7, 1, 33· «-διδάσκειν Ἰσοκ. 1, 19·

«-οἷοί τε εἶναι ποιῆσαι καλόν» Πλατ. Ἀρχ.
186· καὶ οὕτως ἴδια περὶ σοφιστῶν, οἵτινες

ὑπόσχομαι, ἐπαγγέλλονται, ὅτι θὰ διδάσκαί-
τι, ὡς τὸ λατ. professi, λέγω, ὅτι ἔχω τι

ὡς ἐπαγγέλημα καὶ τὸ διδάσκειν, π. γ. ἀρετὴν
Σεν. ἀπομν. 1, 2, 7· «τί ἐστὶν ὁ ἐπαγγίλ-
λειται καὶ διδάσκειν» Πλατ. Γοργ. 447, Ἀρι-
στοτ. ἠθ. 10 καὶ μτγν. (ἀντιθ. τῷ ὑπισχνό-
μαι· ὑπόσχομαι χωρὶς νὰ μὴ τὸ ἀπαίτησω-

σιν, ὑπόσχομαι νὰ κάρμω ὑπηρεσίαν τινα.
Παρά μτγν. πρῶτον περὶ ἀδύγμων πραγμά-
των Ἀλκιφρ. 1, 10· «ἀνέμοι τὸ πύλαγος κινή-
σιν ἐπαγγελλόμενοι», denuntio.

Επ-ἀγγελεμα, τό· τὸ ἀναγγέλλειν Δ. Ἀλ.
π. Δημ. 33, τὸ ὑποσχέσθαι· «καὶ ὑποσχέ-
σεις, 19, 178 κ. ἄλλ. ὡς τὸ λατ. profess-

-sio, τὸ ἐπαγγέλημα, τὸ ὑποπύν τις ἐπαγγέλλο-
ται· ἐπαγγέλλεσθαι Πλατ. πρωτ. 319· 3) ὁδ.

τὸ «ἐπαγγέλλεσθαι μὴ εἶναι τέλναι», εἰς τὸ
κατ' ἀλήθειαν ἀντιτίθεσθαι, Σ. Ἐμπ. κ. γραμ.

pollicitatio.

Επ-αγγελετικός, 3· ὑποσχόμενος, ὁ πάν-
τοτε ὑποσχόμενος ἀλλὰ μηδέποτε πράττειν

Πλουτ. Παυλ. Αἰμ. 8· «ἐπαγγελετικώτερον
εἰπὼν»· «περισσότερον ὑποσχόμενος, ἥσαν

τολμηρότεροι Ἀριστ. φητ. 2, 23· ἐπρ. -ὡς
γραμ. promittens.

Επ-αγείρω· συναθροίζω, περὶ ἀδύγ. Ἠλ.
α, 126· περὶ ἀνθροπ. Πινδ. Π. 9, 59, ἐν

τιμῇ. Παθ. συνάγωμαι Ὀδ. λ, 631.

Επ-ἀγερός, ὁ· τὸ συναθροίζειν, συνάγειν
Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 8, collectio.

Επ-ἀγερός, ἡ· τὴν ἀνωτ. -στρατοῦ ἥρ.
7, 19.

Επ-ἀγνέω· ἐπάγω ἥρ. 2, 2, Ε. Σμ. 6,
235, adduco.

Επ-αγκυλίω· κάρπτω, κυρτῶν· «ἐπηγ-
κυλημένα ἔξω, τὰ κεκαρμένα εἰς θραύει

σχήματα, εἰς χρήσιν ὀπλιν» Σουδ.

Επ-αγκωνισμός, ὁ· εἶδος ἀλματος Ἀθην.
14, 630.

Επ-αγλαῖζω· (ἐπὶ μᾶλλον) λαμπρύνω
Ἀριστ. ἐκκλ. 275. Μέσ. καυχῶμαι διὰ τι,

μεγαλυνῶ· ἐπαγλαῖσθαι μέλ. Ἠλ. σ,

133, Παθ. «ἐπαγλαῖσμένοι μείρακες» Κρατίν.

π. Ἀθην. 2, 49.

Ἑπ-άγνυμι ὁραῶν· «οὗτ' ἐπὶ νῦτα, ἔαγε» = οὕτως τὰ νῦτα ἐπέαγεν, ἤγουν ἐπικέκλασται Ἡσ. ἔρ. 532.

Ἑπ-αγόρευσις, ἡ· ἀγόρευσις ἐπὶ νεκροῦ ὁμιλία. α. 76.

Ἑπ-αγρίδω· ἀγρίδω Συμμ. Ψ. 34, 19.

Ἑπ-αγρός, 2· εἰς τὸ κυνήγιον εὐτυχῆς Ἀριστοτ. Ζ. 1, 9, 18.

Ἑπ-αγροσύνη, ἡ· εὐτυχία εἰς τὸ κυνήγιον ἢ τὴν ἀλείαν Θεοκρ. π. Ἀθην. 7, 284.

Ἑπ-αγροπνέω· ἐπὶ τινος, εἰς τι ἀγροπνῶ Πλουτ. Βροῦτ. 37 καὶ ἄλλ. μτγν. «ταῖς μεγίσταις πράξεσιν» Ὀνήσανδρ. 1, 3· εἰς τι ἐνδεδρεύω Δ. Σικ. 14, 68, inivigito.

Ἑπ-αγροπνήσις, ἡ· τὸ ἐπαγροπνεῖν, ἐνεδρεύειν Ἀρισταιν. 1, 27.

Ἑπ-αγροπνία, ἡ· ἀγροπνία Ἰαμβλ. β. Πυθ. 3, 13.

Ἑπ-άγροπνος, 2· ἄπνος Συναε. μτγν.

Ἑπ-αγχαζομαι, π. ἀντὶ ἐπαναχαζομαι· ἐπαναχωρῶ Πουχ.

Ἑπ-αγγέω· ἔτι μάλλον χύνω, δηλ. δάκρυα Αἰσχ. Ἀγ. 1136.

Ἑπαγών· ἱερεὶα τῆς Ἥρας ἐν Κυρήνῃ Ἑπιγρ.

Ἑπ-άγω· 1) ἐπὶ τινος, εἰς τι ἄγω, φέρω· ἄ.) μάλιστα περὶ ἐμφύχ. «ὅς με δεῦρ' ἐπήγαγεν» Εὐρ. Φοίν. 905· «πρὸς Αἶδαν, Ἐκ. 1032»· «Πέρσην, Μήδους» Ἡρ. 9, 1, Ἀριστ. Οεσ. 365. Πρὸ πάντ. ἐχθρικῶς πρὸς τινὰ ἄγω· «λεῖπὸν καὶ Ἀρρα», ποιητ. παρ' Αἰσχίν. 3, 184· «-Ἀργείους δώμασιν» Εὐρ. Ὀρ. 1533· «στρατιὴν = στρατόπεδον» Ἡρ. 8, 112, Θουκ. 6, 69· «-τὸν Πέρσην ἐπὶ τοὺς Ἑλληνας» Δημ. 12, 7· οὕτω καὶ «ἐπάγειν τὸ διεῖν κίρας» Ἀριστ. ὄν. 353 καὶ πρὸ πάντ. μτγν. Πλουτ. Μαρκελ. 14· ἔτι δὲ καὶ χωρὶς τὸ «στρατιὴν, πρὸς τὸ φαίνω. ἀμτθ. Πολυδ. 2, 19, 2, Λουκ. π. Ἰστ. συγγρ. 21. Ὄβτω πρὶ κυνηγίων· «ἐπάγοντες ἐπῆσαν», δηλ. κύνας (ὡς καὶ ὁ Ξεν. κυν. 10, 19, λέγει), ἐπάγων τοὺς κύνας κατὰ τῶν κἀπρίων Ὄδ. τ. 445· πρὶλ. ἐπακτήρ. Διὸ συγν. 6·) ἐν γένει δυστυχίαν ἐπάγω· «ἄταν Σοφ. Αἴ. 1168· πρὶλ. Αἰσχ. Χο. 398· «πῆμά τινι Ἡσ. ἔρ. 240· «γῆρας νόσους ἐπάγει» Πλατ. Τιμ. 33· «κινδύνους τινί» Ἰσάτ. 8, 3· «πόλεμον Αἰσχίν. 3, 140· γ·) ἐπὶ ἀψύχ. «κέντρον = ἐπιφέρω κέντρον Εὐρ. Ἰκπ. 1194· γνάθον = ἐπάγω, ἐπιβάλλω Ἀριστ. σφ. 370· ἔτι δὲ «τὰ ἐπιτήθεια Θουκ. 7, 60· καὶ «ἄμαξαι λίθους ἐπήγαγον, 1, 93· «τὰ ἐκ τῶν διωρύγων νάματα» Πλατ. Κριτί. 118· Ἐν γέν. προσάγω, προσάγω Ἀριστ. νεφ. 389· «ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας παρὶς τοῦ ἀριθμοῦ» Ἡρ. 2, 4· πρὶλ. Δ. Σικ. 1, 50· ὅθ. αἱ ἐπαγόμεναι, δηλ. ἡμέραι = αἱ ἐμδόλιμοι Πλουτ. τῷ λόγῳ ἔργον, αὐτὸθ. Λουκ. 8, μτγν. ἔτι δὲ τὸ ἐπαγόμενον = τὸ ἐπόμενον· δ·) ὑπάγω σχεδὸν ὅπως εἰς τὸ δ·)· «δίκην τινὶ = περιπλέκω τινὰ εἰς δίκην Πλατ. νόμ. 9, 881, Δημ. 18, 150· «γραφάς, εὐθύνας, εἰσαγγελίας ἱμοὶ ἐπάγουσι», 18, 249 καὶ συγν. «-αἰτίαν ψευδῆ τινὶ» = ψευδῆ κατηγορίαν κἀμω κατὰ τινος, 18, 141 καὶ συγν. «-ψηφόν τινι» = κἀμω

νὰ γαίην περὶ τινος ψηφοφορία Θουκ. 1, 87, 125· «οὐ γάρ πω ψήφος αὐτῷ ἐλήχτο» = δὲν εἶχε γαίην ἀλόγη περὶ αὐτοῦ ψηφοφορία, ἦτοι δὲν εἶχε καταδικασθῆ Ξεν. Ἀν. 7, 7, 57· «ἔαν ψηφον καὶ αὐτοῦ ἐπαχθῆναι» Δημ. 17, 28· «ὄρχον τινὶ = κἀμω τινὰ νὰ ὀρχισθῇ Πλουτ. 4, 14, 4· «πληγὴν τινι = κτυπῶ Πλουτ. καὶ ἄλλ. ε·) καὶ περὶ ψυχῆς· «οἶδ' αὖ οὐδ' ὁμῶς περὶ ἐπήγαγον οὐδὲ αὖ παῖθ' αὖ δὲν σὲ κατέφερα, σὲ ἔφερα ἔς τὰ νερά μου Ὄδ. 5, 392· «-πύτερα τὸ χρῆν' οὐκ ἐπήγαγ' ἀνθρωποκτονεῖν» Εὐρ. Ἐκ. 260, Θουκ. 1, 107· «ἐπάγειν τινὰ ἐπὶ τὰ γινωσκόμενα» Πλατ. πολιτ. 278· «τὴν ἐπὶ τὴν Δημ. 3, 31· «τὴν διανοίαν θεάμασι» = animum advertere Πλουτ. Περικλ. 1 καὶ συγν. μτγν. Παρ' Ἀριστοτ. τοπ. 8, 1 μεταχειρίζομαι τὴν λογ. ἐπαγωγὴν 2) μέσ. πρὸς ἑαυτὸν, δι' ἑμαυτὸν ἐπάγω· ἄ.) τὰ χρεῖσθαι, τὰ ἐπιτηδεύειν· «ἐκ θαλάττης δὲ δέονται» Θουκ. 1, 81· «τὰ ἐπιτηδεύειν, 6, 99· «Αἶθα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται» = δὲν θὰ παράσχη εἰς αὐτὸν τρόπον διεκφυγῆς, δὲν θὰ διαφύγῃ Σοφ. Ἀντ. 362· «σοφιστὴν Εὐρ. Πρῶ. 949, Πλατ. Μενεξ. 238· «-ἐαυτοῖς δεσπότην τὸν νόμον», Γοργ. 492· ὅθ. πρὸ πάντ. «μάρτυρα = φέρω τινὰ ὡς μάρτυρα, πολ. 2, 364· «ποιητὰς ἐν τοῖς λόγοις», Πρωτ. 347· «μάρτυρία Ξεν. συμπ. 8, 34· «ἐπάγεσθαι τινὰ ἐπ' ὠφελῆ» Θουκ. 1, 3· 6·) ὡς ἐν τῷ ἔνερ. ἐπισύρω πρὸς ἑμαυτὸν δυστυχίαν· «συμφορὰν Λουκ. 4, 19· «-αὐτὰίρετον αὐτοῖς δουλείαν» Δημ. 19, 259· «-δουλίαν τῶν συμμάχων» = προσπαθῶ νὰ ἐπιφέρω Θουκ. 3, 10· «φθόνον = ἐπισύρω πρὸς ἑμαυτὸν Ξεν. ἀπολ. 32· γ·) πρὸς ἑμαυτὸν σύρω, δι' ἑμαυτὸν μεταχειρίζομαι· «τὸ πλεῖθος Θουκ. 5, 45· «-τοὺς λακεδαιμονίους συγχωρήσαι», 5, 41· «-τὴν ἐπὶ τὴν ἐμὴν ἰσχύαν εἰς τὴν εὐνοίαν Πολυδ. 7, 14, 5· «-καὶ κηλεῖ τὰς ἀκοάς» Δ. Ἀλ. 3, 33, inductio.

Ἑπ-αγωγέυεις, ὁ, παρὰ Πολυδ. 8, 101 αἱ τὰς ἐμῆθους δίκας ἐπάγοντες.

Ἑπ-αγωγή, ἡ· ἄ.) τὸ ἐπάγειν, προσπαθεῖν· «τὸν ἐπιτηδεύειν Θουκ. 5, 82· «-συμμαχίας = ξένην βοηθεῖαν, 3, 82· ὅθ. 6·) τὸ εἰσβάλλειν, ἐπιστρατεύειν, (πρὶλ. ἐπάγω 1. ἄ.) Θουκ. 3, 100· «-αἱ ἐπὶ τοὺς ἐναντίους» Πολυδ. 10, 21, 7 καὶ συγν. ἀντὶ τῷ ὑποχώρησις Δ. Ἀλ. 8, 67· γ·) κατὰ Τιμ. λεξ. «ἀγωγὰ δαίμονος φαῖλον ἐπὶ τινὰ γινόμεναι» (ἐξήγ. εἰς τοὺς Πλατ. νόμ. 11, 933, ἐνθα συνάπτονται «ἐπαγωγὰ καὶ ἐπωδία») σημαίνει ἐξορκισμοί, προσκλήσεις (ὅπως θοῶν θεῶν κατὰ τινος· πρὶλ. πολ. 2, 364· «-τοῖς ἔχθροις Λουκ. Ἀλεξ. 5· δ·) εἰς τὴν ῥητορικὴν ἡ ἐπαγωγή ὅταν τις ἐκ τῶν καὶ ἑκαστα συμπεραλεῖται τὰ καθόλου (Ἀριστοτ. τοπ. 1, 10· «ἡ ἀπὸ τῶν καθέκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἐφοδος), ἐπάγει τὴν ἀπόδειξιν φέρων παραμύθια περιπτώσεις Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 2, 2· Ἐμπ. Πυρ. 2, 204, inportatio.

Ἑπ-αγωγικός, 3· προσάγων, θέλων Δ. Ἀλ. 4, 56· ἐπὶ· «-ὡς κατὰ τρόπον ἐπαλλαγῆς Σ. Ἐμπ. Πυρ. 2, 195, «ὁ ἐπὶ τῶνος», 190.

Επ-αγώγιμος, 2' εισαγόμενος, επομ. ξί-
νος Πλουτ. Αυσ. 27, investus.

Επ-αγωγήιον, τό· ἡ πόσθη, τὸ ἀνδρικόν
αἰδοῖαν Διοσκ. 3, 25, puerum.

Επ-αγωγήος, 2' ἐπάγων, ἐπὶ λυκῶν μανίας
Αἰσχ. ἀποσπ. 51' - ὅπου Πλατ. Τιμ. 45'

59. θέλων, θελήσων, παραπλανῶν - γοη-
τεῖα, Φιλ. 44' τὰ ἐπαγωγότατα λέγειν

Ἦρ. 3, 53' - λόγος Δημ. 59, 70' «καὶ οὐκ
ἀληθής» Θουκ. 6, 8 καὶ συχνά' «ἐπαγωγόν ἐ-

στιν», μετ' ἀπαρ. ἔλκει, παρακινεῖ Σεν. ἀπομν.
2, 55' περὶ φαγητῶν Ἀντιφ. π. Ἀθην. 1, 28

«μειδίαν ἤδ' καὶ ἐπαγωγόν», ὁ Λουκ. συχνά
«πρός τι Σεν. οἶκ. 13, 9' - εἰς τι Πaus. 9,

12, 4' Ἰσοκράτης ἐπὶ τῶν ἀκροωμένων Δ.
Ἀλ. π. Ἰσοκ. 3' ἐπὶ - ὡς Πολυδ. 4, 24.

Επ-αγωνίζομαι' εἰς τι, διὰ τι ἀγωνίζο-
μαι· μὲν - τεκμηρίους· μετ' ἀποδείξεις Πλουτ.

νόμ. 8. Ἐτι μάλλον ἀγωνίζομαι Σ. Ἐρμ. κ.
γερμ. 93' - ταῖς νίκαις = προσθέτω εἰς τὰς

νίκας νέον ἀγῶνα Πλουτ. Κίμ. 13' - τῷ Ἀν-
δραγῶν αὐτὸν πάλιν ἀγωνίζομαι, Φαδ. 23.

Επ-αγώνιος, ὁ ἐνόμενος ὅτι τὸ εὖρον ἐν τῷ ἀ-
παγώνιος Αἰσχ. Ἀγ. 498' ὅ· ὅμως ἀπαγώνιος.

Επ-ἀδω ἢ ἐπ-αείδω (ἴδ' αείδω) προσέτι
ῥῶν· «ὡς δὲ μὴ γοῶν» Εὐρ. Ἦλ. 864' - θιο-

γόνῃν Ἦρ. 1, 132, ἀρχίζω νὰ ᾄδω· «πᾶσα-
μαι μέλος» Ἀριστ. ἐκκλ. 1152' - λόγον Πλατ.

πολ. 10, 608' - «μῦθον ἐπὶ τῷ θεῷ» = προσ-
έτι διηγοῦμαι Αἰλ. 2. ἴ. 6, 51. Πρὸ πάντ.

ἀρχίζω νὰ τραγουδῶ, ὅπως θέλω, παραπλ-
νήσω τινά· «ἀα Σειρήνες ἐπῆδον τῷ Ὀδυσ-

σει» Σεν. ἀπομν. 2, 6, 11' «ταῖς τῶν νέων
ψυχαῖς» Πλατ. νόμ. 7, 812' αἶμα τις ἀγ-

καλέσται' ἐπᾶδων» = δι' ἔξαρκισμὸν, ἐπικλή-
ψιν Αἰσχ. Ἀγ. 1020' «τὴν ψυχὴν παρασχεῖν

ἱπῶσι ταῖς ἐπιδάτῃς» = νὰ γοητεύσῃσι, μα-
γνέσῃσι Πλατ. Χαρμ. 157 καὶ ἀλλαχοῦ συ-

χνά· «Εἰ δὲ παθ. ἐπᾶδασθαι ὑπότινος» 176.
Επ-αείρω, ἰων. ἐπ. = ἐπαίρω· ἐπεγείρω,

σηκνῶν ἐπάνω· τὴν κεφαλὴν Ἰλ. κ. 80. ἐπ-
αείραν αὐτὸν ἀμάξων» = ἐσήκωσαν καὶ τὸν

ἦσαν ἐπὶ τῆς ἀμάξης, 426' «στεφάνων ἄνω-
το· κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαείραντι μητέρα» Πινδ.

Ὀ. 9, 20' πρὸλ. ἐπαίρω accio.

Επ-αέξομαι· αὐξάνομαι Νικ. θηρ. 449. Τὸ
ἐνέμ. μόν. ἐν τμῇσ', αὐξῶ δ' ἐπὶ ἔργον αέξω =

κάμνει νὰ αὐξήσῃ Ὀδ. 5, 65, αὐξω.

Επ-αθλον, τό· ἄθλον, βραβεῖον ἀγῶνος Εὐρ.
Φων. 62' - τοῦ πολέμου Πλουτ. Φλαμιν. 12,

Ἡρώδ. 1, 17, 24.

Επ-αθρέω· εἰσαθρέω Ἀπολ. Ρ. 4, 497 καὶ
ἄλλοι μὲν. π. οἶον Κ. Σμ. 1, 114, conspicor.

Επ-αθροίζω· προσέτι συναθροίζω Πλουτ.
Ἀντ. 44, ἐν τῷ παθ. congreco.

Επ-αθύρω· ἐμπαίζω, καταγελῶ Νικηφ. προγ.
Επ-αίξω· προσέτι θρηγῶ· τῷ νεκρῷ Λουκ.

βε. διαλ. 14, 2' «πρὸς τὸ μέλεος, π. πένθ. 20'-
μόρον Νικ. ἀλ. 303, allamentor.

Επ-αίγδην· πρὸς τι ἐφορμῶν Ὀππ. ἀλ.
2, 616, καθ' Ἦου. ὅσον ἐπιψάσαι.

Επ-αίγλαττις, ἴδιος, ἢ ἡ εἰς τὴν παρα-
λάν· χηλὴ Ἀρχ. 17 (10, 8).

Επ-αίγξω (πρὸλ. αἶξ)· εἰς τι ἐφορμῶ·

παθόμενος· ἡζύφωρος, σῆρος ἐπαίγξων Ἰλ.
6, 148, Ὀδ. ο, 293' - ὁρραῖς Ἀλκίφρ. 3, 42,

παρ' ὃ πανταχοῦ προστίθεται· τὸ - λαέρος
οὕτω Παυλ. Σιλ. 30 (5, 286) περὶ τοῦ ἱρω-

τος «λάβρον ἐπαίγξων» εἶπεν. Ὁ δὲ Ὀππ.
περὶ ποταμοῦ· «ἐν παλαιοῖσι» = διὰ τῆς παλαι-

ας ῥαχθεῖ, κυν. 2, 125 καὶ περὶ θελήσεως·
«πόντον ἐπαίγξει» = ὁρμῇ διὰ τῆς θαλάσσης,

ἀλ. 2, 583.

Επ-αἰδέομαι· αἰδῶμαι, εἰς τι ἐντρέπο-
μαι, ἀπολ. Σοφ. Ἀντ. 506' «οὐκ ἐπαίδευσθ-

σομαι προσπαθεῖν τὸ σὺν γόνῳ» Εὐρ. Τ. Α.
900' «μηδὲν τὸν θεὸν ἐπαίδευσθεις» = τὸν θεὸν

μηδὲλως φοβηθεῖς, αἰδεσθεῖς Πλατ. νόμ. 11,
921 καὶ μὲν. τινί· «διὰ τι ἐντρέπομαι, ἀν

τίθ. τῷ γαυροῦσθαι Βαδρ. 43, 14.

Επ-αἰδόσω· κατὰ τινος τινάσω· «σπιν-
θράς τινι» Νον. Δ. 2, 322, ἀμτῷ. ἑφορμῶ

Ὀππ. κυν. 4, 176.

Επ-αἰδῶ· καίω Ἐπ. ἀδ. 678 (7, 48), ἐν
τῷ παθ. comburo.

Επ-αἰκλεια, τὰ· ὅδε τὸ ἐπὶ μ.

Επ-αἰκλον, τό· Ἀθην. 14, 664, καὶ πλ.
ἐπ-αἰκλα (ἴδ' αἰκλον) θωρ. τὸ γαλλ. deserte

= τὰ μετὰ δεῖπνον τραγήματα, ἐπιδόρπια
Ἀθην. 4, 140' ἐπὶ δ' ἐπ-αἰκλεια, τὰ, 14, 642.

Επ-αἰμονες· ἀπόγονοι Ἦου.

Επ-αἰνεσις, ἡ· τὸ ἐπαινέειν, πλ. Εὐρ. Τρ.
418, ἀντίθ. τῷ ὀνειδίζ.

Επ-αἰνετήριος, 3' ἐπαινετικός Εὐστ.

Επ-αἰνέτης, ὁ· 1) ὁ ἐπαινῶν ἐγκωμιάζων·
Ὁμήρου Πλατ. Πρωτ. 300, Θουκ. 2, 11

ὁ ῥαψωδὸς Πλατ. Ἰων 536' πρὸλ. ἐπαινῶν.

Επ-αἰνετικός, 3' πρὸς τὸ ἐπαινέειν ἀρι-
στός, κλίνων Ἀριστοτ. ἠθ. 4, 8' - λόγος Λουκ.

εἰκ. 19' - ἐπὶ - ὡς Εὐστ.

Επ-αἰνέτις ἴδιος, ἡ· ἐπαινήτρια Θερμστ.
18, σ. 219.

Επ-αἰνετός, 3' ἄξιός ἐπαινῶν, ἐπαινετός·
«ἐπαινετὰ μὲν πάντα ἴσθι τὰ τοιαῦτα» Πλατ.

νόμ. 1, 637' ἐπὶ - ὡς Βασίλ. Μ.

Επαινετός· 1) Ἀθηναῖος ἄρχων Ὀλ. 46, 1
Ἐπιγρ. 2) Σπαρτιάτης Πλουτ. 3) Βοιωτὸς Πο-

λυδ. 4) Ἀνδρῖος Δημ. 5) Ἀχαιοὶ Ν. Δ. 6)
νύαρχος Πτολεμαίου Δ. Σιν.

Επ-αινέω (αἰνῶ), μῆλ. ἐπαινέομαι Εὐρ.
Βαχχ. 1195, ἀλλὰ καὶ ἐπαινῶ Σεν. Ἀν. 1,

4, 16 (τὸ δὲ π. Πλατ. νόμ. 4, 719 πρὶν
διὰ τὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον ἀν νὰ μετατραπῇ

εἰς ἐπαινέσαι), ἐπαινήσω μόν. παθ. ὡς Πινδ.
Π. 10, 69, ἐπηνήμισεν Ἰσοκ. 12, 233, ἐπαι-

νήσαντο Πλατ. πολ. 5, 474, β. ἐπὶ θ. ἐπαι-
νήσαν, 3, 390' ἐπαινώ, ἀποδοῖμα, κρίνω

εὐλογον, ὅτι μὲν ἀπολ. «οἱ δ' ἄρα πάντες
ἐπῆνεν, ἐπὶ δ' ἦνιον ἄλλοι» Ἰλ. γ. 461,

ὅτε δὲ μετὰ αὐτ. «μῦθον Ὀδυσσεὺς», 6, 335'
«Ἐκτορι δὲλ. συμφωνεῖν, σ. 312' - μῦθον τι

Ὀμ. ὕμν. Ἐρμ. 457, σπαν. καὶ πρὸς ἐπαι-
νήσαντων δ' αὐτῶν» = μετὰ τὴν ἔγκρισιν αὐ-

λόγοισιν = εἰς πᾶσαν περίστασιν, κατὰ πάντα Σοφ. ΑΓ. 438. «ἀ ἐγὼ Σωκράτη ἐπαινῶ» = εἰς τὰ ὅποια τὸν Σ. ἢ τὸ ὅποσον εἰς τὸν Σωκρ. ἐπαινῶ Πλατ. συμπ. 222. καὶ «τινὰ τινος» ὡς Δ. Ἀλ. ῥήτ. 14. ἐπὶ τινὶ Σεν. Ἀν. 5, 1, 45. τινὶ Δειν. 3, 22. κατὰ τι Δ. Σικ. 1, 37-2) παραινῶ, συμβουλεύω, νοουθετοῦ (πρὸλ. παραινέω) «ὕμῳ δ' ἐπαινῶ μὴ κατασιγῆναι ἐμὲν Αἰσχ. Ικ. 974. καὶ αὖτις ἐπαινῶ γλῶσσαν εὐφημον φέρειν», γο. 574. «θαροσίν, σιγᾶν» = κελεύω, Οἱ. Κ. 671. 3) εὐχαριστῶ τινα διὰ τι τὰ μάλιστα, μετ' ἀδωροφροσύνης, κομφῶς καὶ φιλοφροσύνης παραιτοῦμαι, εὐχαριστῶν «ἀλλήλιστα ἐπαινῶ» Ἀριστ. βατρ. 519. κατὰ Σχολ. παραιτούμενοι ἔλεγον. τὴν κλῆσιν = διὰ τὴν πρόσκλησιν εὐχαριστεῖν Σεν. συμπ. 1, 7, 52. 4) πανηγυρικῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς διεξέρχομαι, ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας τῶν βασιφῶδων Πλατ. Ἰων 536, laudo.

Ἐπ-α-ινῆ-ι ἴδ' ἐπαινός

Ἐπ-α-ινῆ-ι, αἰολ. ἀντί ἐπαινέω.

*Ἐπ-α-ινος, ὁ συναίνεσις, συγκατάθεσις, ἐπιδοκιμασία, ἐγκώμιον (ἐπαινός εἰς ἀνθρώπους, ὕμνος εἰς θεούς) Πινδ. ἀποσπ. 174. «ἐπαινοῦ τυχεῖν» Σοφ. Ἀντ. 661, καὶ πληθ. Οἱ. Κ. 722, ἀντιθ. ψόχος Πλατ. πολιτ. 284. «λόγος ἐπαινος», συμπ. 177, Φαίδρ. 260. «τινός» (= ἐκ τινος ἢ πρὸς τινα, πρὸς τι) «τινός τινος» (πρὸσωπ. καὶ πραγ.) εἰς τινα, ἐπὶ τινι, κατὰ τινος, περὶ τινος, ὑπὲρ τινος Πλατ. Εὐρ. Δημ. Αἰσχιν. Σεν. Πολυδ. Διοδ. -ἐπαινέειν (τινὰ) Πλατ. Λαχ. 181. -εἰπεῖν, Φαίδρ. 243. -ποιεῖσθαι, 260. περὶ, ὑπὲρ, κατὰ τινος Πλατ. «οἱ κατὰ Δημοσθένους ἐπαινοί» = τὰ ὑπὲρ τοῦ Δημοσθένους ἐγκώμια Αἰσχιν. 3, 50. «ὁ παρ' ἡμῶν ἐπαινος», «ἐπαινον ἔχειν πρὸς ὠφέλειαν». *Ἐπαινοί πλ. συνήθ. = ἐγκώμια, ἐπαινετικοὶ λόγοι, κλέος, εὐκλεία «ἐπαινοὺς ἐπαινεῖν» = ἐπαινεῖν τὰ ἐπαινετὰ ἴδ. δὲ = πολιτικὴ τιμὴ, ἀνταμοιβή, laudatio.

*Ἐπ-α-ινός, 3. μόν. τὸ θηλ. εὐχρ. ὡς ἐπὶ θ. τῆς Περσεφόνης. «ἐπαινῆ Περσεφόνη» Ἰλ. ε, 457, Ἡσ. θε. 768, ἐπιτετ. τύπ. τοῦ ἐπὶ θ. αἰνῆ = δεινῆ, φοβερά (saeva), διότι ἡ Περσ. εἶνε θεὰ τοῦ φοβεροῦ βασιλείου τῶν νεκρῶν. *Ὁ Βουτράν. λεξ. 2, σ. 114 γράφει ἐπ' αἰνῆ = πρὸς τοῦτοις ἡ δεινῆ, ὡς ἀναφερομένης τῆς Περσ. μετὰ τοῦ Ἀΐδου παρὰ Λουκ. νεκρομ. 9 ἀναφέρ. καὶ εἰς τὴν Ἑκάτην. Κατ' ἄλλ. Σχολ. ἐπαινῆ (ἐκ συγκοπ.) = ἐπαινετῆ = (κατ' εὐφημισμὸν) «ἦν ἂν τις ἐπαινῶν παραιτήσαιτο, ὡς παραιτητῆν», ἢ καὶ κατ' ἀντίφρασιν (ἐναντιωσιν) «ἦν οὐκ ἂν τις ἐπαινήσειεν» (οὐκ ὀρθόν).

*Ἐπ-α-ιν-α-ινός, ἐπὶ. (ἐπαινέω) κατὰ τρόπον ἐπαινετόν, ἀξιάπαινον Δ. Σικ. 16, 88.

*Ἐπ-α-ιν-α-ινός, μέλ. -ήσω ἐπιχέω, χύνω ἐπάνω δγρόν τι, ἐφυγραίνω, περι-κατα-ερέχω. «εὐδύναι τῷ θυμῷ» Ἀθην. 2, 41. Μέσ.-λουτροῖς Νικ. ἀλ. 462.

*Ἐπ-α-ίρω, ἰων. ἐπαίρω, μέλ. ἐπαῖρω, ἀδρ. ἐπῆρα κτλ. α) μετ. 1) σηκώνω ἐπάνω, ὑψώνω λ. ἰollo) «κρᾶτα Εὐρ. Ικ. 301, ὅμμα, δροῦν, βλέφαρ, ἐμὲ, θύματα Σοφ. Φιλ. 877. Ἠλ. 824. -σαυτόν Εὐρ. Ἰων 727. τὴν δεξιάν Σεν. ἰππ. 12, 6. «ἐπὶ ἐπαίρω», ἀντιθ. τῷ ὑφί-

ημι (χαλῶ καταβιάζω) Πλουτ. Λουκ. 30. «τὴν τράπεζαν Ἀθην. 14, 641. τὴν φωνήν Δημ. 19, 336. «θυμὸν τινι» ὀργίζομαι κατὰ τινος. 2) μετ. «τινὰ, καθιστῶ τινα ὑπερήφανον (πρὸλ. προάγειν, φεσᾶν), ἐνδοξόν, μεγαλύνω τινὰ διὰ λόγων attollo. «ἐπαίρει καὶ θρασυτέ ποιῆσαι» Δημ. 18, 175. «τὶ πέρα τοῦ καιροῦ τοὺς ἑτέρους ἐπαίρουσιν» = διὰ τὴν ὑπερφυσίαν, μεγαλύνουσιν διὰ τῶν λόγων Δημ. 16, 23. «τὸν πατῆρα οἶκον» = τιμῶ, καθιστῶ ἐνδοξόν (πρὸλ. ὀρθόν) Σεν. ἀπομν. 3, 6, 2. 3) μετ. παρορῶ, ἐρεθίζω, exito, διεγείρω, παραινῶ, παράγω, παρασύρω, παραπειθῶ τινὰ (ὡς καὶ νῦν λέγομεν τὸν πῆρε δ. διάβολος). «τίς οὐ ἐπῆρε δαιμόνων» Σοφ. Οἱ. τ. 1328, Σχολ. «ἐπαίρει» «μ' ἐπῆρας ἔργον εἰς ἀνοσιώτατον» Εὐρ. Ὀρ. 216. «τινὰ, μετ' ἀπαρ. ἢ μετὰ τοῦ ὥστε» «ἐπῆρε ἡμᾶς ἐξαμαρτάνειν» Ἰσοκ. 4, 108. πρὸλ. Εὐρ. Ικ. 581. «τινὰ θερμότερον» Ἀντιφ. 2, α, 7. καὶ μετὰ δύο αἰτ. κατὰ τὸ σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος. «τοῦτο σε φοβῆναι ἐπαίρει» Εὐρ. Ἠρ. 174. 6) ἀμύδ. ση. κώνομαι Ἠρ. 2, 162. «ἐπῆρας ἀπειματῆς» γ) μέσ. σηκώνω, ὀψώνω (ὕπὲρ ἑμαυτοῦ, ἐν ἑμαυτοῦ) τὴν βακτηρίαν, τὸ ῥόπαλον, τὴν κίταριν (φορεῖν ὀρθίαν). «λόγγην ἐπαίρουμαι ἔξονοι» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1484. «ἄπλα θεῶν», Βακχ. 788. «σέλος, -τοὺς ἱστοὺς Πολυδ. 1, 61, 7. «τὶ τὴν ἄδουσαν στάσιν γλώσσης ἐπῆρασθαι» = ἡγεῖσθαι διχόνοιαν, ἔριδα Σοφ. Οἱ. τ. 635. «θρασυτέ λόγους τῇ πόλει ἐπαίρουμένους» Δημ. 18, 222. 8) παθ. 1) ἀνυψώνομαι, σηκώνομαι. «ἐπῆρται τοῦτο γὰρ» Ἀριστ. Λυσ. 137. 2) διεγείρομαι, ἐρεθίζομαι, παραινέομαι, παρασύρομαι τινὶ ἢ ὑπὸ τινος, -κρίδει, ῥῶσιν, ἑλπίδι, ταῖς λόγοις, ἀδουλίῃ, δωρημασιν. «ἐπαρῶντες κιβδηλοῖσι μαντηλοῖσι» Ἠρ. 5, 91. «ἐπαρῶμενος πλούτῳ καὶ πλήθει» Πλατ. πολιτ. 4, 434. «οὔτε τιμὴ ἐπαρθεῖς οὔτε χρήμασι», 10, 608. «τοὶ κακοὶ Ἀνδρ. 1, 37. «ὕπὸ τῆς τύχης» Λυσ. 2, 10. -ἐλπίδι, 9, 21. «ὕπὸ μεγάλῳ μισοῦ» Θουκ. 7, 13. -μισοῦ Αἰσχιν. 1, 137, καὶ μετ' ἀπαρ. «ἐπῆρθην γράφειν» Ἰσοκ. 5, 10. 3) γίνομαι ὑπερήφανος, ἔχω ἐπαρσιν, μεγαλαυχῶ, ἔκπεπάζομαι, ἀνευ πτώσις. Ἀριστ. νῆφ. 810. «ἐπῆρμένος» = ὑπερήφανος Θουκ. 8, 2. «νίκη» Ἠρ. 9, 49. «πλοῦτῳ Πλ. -τῇ εὐτυχίᾳ Θουκ. ἐπὶ τινι Σεν. ἀπομν. 1, 2, 25, πρὸς τῇ Θουκ. 6, 11. ἔκ τινος Πολυδ. 1, 29, 4. ἐπαρθεῖς τῷ θυμῷ, ταῖς διανοίαις.

*Ἐπ-α-ισθάνομαι, μέλ. σήσσομαι, ἀποθ. μέσ. αἰσθάνομαι καλῶς διὰ τῶν αἰσθησάνων ἰδίως τῆς ἀκοῆς, ἀντικαμδάνομαι, ἔννοω, ἀκούω, τινός. «Ὁδοσσίως ὀφῆς» Σοφ. Φιλ. 1280. «κακῶν, Ἀλ. 549. μετὰ μετγ. «ἐκ θεοῦ καλοῦμενος» = ὅτι προσκαλούμαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Οἱ. Κ. 1625. «αὐτὸν ἡσθόντα» Εὐρ. Κυκλ. 419. «τίς ἀκούω, μανθάνω τι Αἰσχ. Ἀλ. 85. «τὸν σὺν μόνον» Σοφ. Ἀλ. 902, καὶ περὶ «οὐδὲν ἐπαίσθηται τῶν σαθρῶν» Δημ. 2, 21. *Ἐπ-α-ίσθημα, ατος, τό ἀποτέλεσμα τῆς αἰσθησέως, τὸ αἰσθημα, τὸ ἐνέργημα τῆς αἰσθησέως. Ἐπὶ π. Πλουτ. ἀρισκ. φιλοσ. 4, 81.

Επ-αίσθησις, εως, ἡ τὸ ἐπαίσθηναι, ἡ
κατανόησις, συναίσθησις Δ. Λαερ. 10, 52.
Επ-αίσσω, ἀτ. ἐπίσσω, ἐπείτω, μέλ. ξω,
ἀόρ. ἐπῆξα, ἐπαίσασκε α) ἀμτρ. ὁρῶ, τινά-
ζομαι μὲ ὁρμὴν ἰδίως κατὰ τοῦ ἔχθρου, ἐπιτί-
θεμαι ἀνευ πτώσεως ἢ μετὰ τοῦ ἐπύρ. πάλιν
(ὁπίσω) Ἀριστ. Ἀχ. 1171, σπαν. παρὰ πῆ.
Πλατ. Θεαιτ. 190· «ἐπῆξας εἰς δόμους» Σοφ.
Αλ. 305, μετ' ὄργαν. δότ. -μελήσει, -έγχει,
Ἰλ. κ, 348, Ὀδ. ε, 281· -ξίψει Ἰλ. ε, 584·
«σοῦρι, ἐπὶ ἀνέμῃ» Ἰλ. β, 146, ἐπὶ αἵματι.
Ευριπιδ. 254· ἐπὶ ἀσθεν. Νικ. ἀλ. 611·
ἐπὶ καταπίπτ. βράχου Ἀπολ. Ρ. 2, 170, -τι-
νός· «ἐπῶν ἐπαίξαι» = κατὰ τῶν ἑπῶν ὁρ-
μῆσαι Ἰλ. ε, 263· -νεῶν, ν, 687, ἐν Ὀδ.
οὐδὰμ. μετὰ γεν. -τινί· «Κίρκῃ ἐπαίξαι» =
κατὰ τῆς Κίρκης Ὀδ. κ, 295· «ἐπῆξάν
μοι μελήσει» Ὀδ. ε, 281· «δηλοῖται Ἀπολ.
Ρ. 1, 75· «Ἐκτορα βίασων» Ἰλ. ψ, 64· ταί-
ζος μ, 308, Ἰταῖο β, 176, κινῶ τὴν τα-
χέως, μὲ ὁρμὴν· «πᾶ πόδ' ἐπαίξας» = ποῦ
πράξεις Εὐρ. Ἐκ. 1071· «ξίφος παλῶν»
Ἀπολ. Ρ. 1, 1254· γ) μέσ. ταχέως κινου-
μαι, φέρομαι ὁρμητικῶς, σπεύδω πρὸς τι·
«γεῖρας ὤμων» = εἰς τοὺς ὤμους Ἰλ. ψ, 628·
ἀεθλον Ἰλ. ψ, 773· «ὁδοῖο ἡ ὁδοῖς = πρὸς
τὸν ὁρόμον Ἀρατ. 1138, celeriter moveor.
Επ-αἴστω, ἰων. 2, (ἐπαῖω) πασίγνωστος,
διαδότητος, περιδότητος, γνωστός, φανερός,
μετὰ τοῦ γίνεσθαι· ὑπό τινος, «ἐπαῖ τε ἐπαί-
στος· ἐγένετο ὑπὸ Καμβύσεως» Ἡρ. 3, 15, καὶ
μετὰ μετχ. «ὡς ἐπάστος· ἐγένετο τοῦτο εἰρ-
γασιένος» = ὡς ἐγνώσθη ὅτι ἔκαμε τοῦτο
Ἡρ. 2, 119.
Επ-αἴσχω, ἱε, 2· ἐπαιδίστος, αἰσχιστος,
προφενῶν μέγα αἰσχος, αἰμύστατος Δ. Κάσ.
56, 13.
Επ-αἰσχύνομαι, μελ. ὑνθίσσομαι κυρ. παθ.
αἰσχύνομαι (ἐντρέπομαι) πρὸς τοῦτο, ἐπὶ
τινος, διὰ τι, ἀνευ πτώσεως Πλατ. πολιτ. 9,
573, τινί, Ἡρ. 1, 143, -τί Πλατ. σοφ.
247· -τινά = αἰδοῦμαι, εὐλαβεῖσθαι, φοβοῦ-
μαι, ἐντρέπομαι· Ξεν. Ἑλλ. 4, 1, 34, μετ'
ἀπαρ. «τάναντία εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσο-
μαι» Αἰσχ. Ἀγ. 1346· μετὰ μετχ. «οὐκ ἐπαι-
σχύνει μ' ὁρᾶν» = δὲν αἰσχύνεσαι νὰ μὲ βλέ-
πῃς Σοφ. Φιλ. 917, pudore afficior, vercor.
Επ-αἰτεῖα, ἡ· τὸ οὖς τοῦ
Επ-αἰτέω, π. μέλ. -ήσω 1) (προσέτι, πρὸς
τοῦτο) παρακαλῶ, ζητῶ, ἀπειτῶ, -τί· «-ἀλ-
λο μεῖζον» Ἰλ. ψ, 521· 2) ἐπανειλημμένως,
ἐπιμένως ζητῶ, ἐπαίτω ὡς ἐπαίτης, -τί· τὸν
βίον Εὐρ. Ρῆα. 715, -τινά τι· «ἄλλους τὸν
καθ' ἡμέραν βίον», Οἰ. Κ. 1366· 3) μέσ. ζη-
τῶ τι δι' ἐμαυτὸν Σοφ. Ἠλ. 1113, posco.
Επ-αἰτης, ου, ὁ· ὁ ἐπαίτων, ζητὼν, ὁ
ἐπαίτης Πλουτ. ἡθ. 235, Ἀθην. 5, 192.
Επ-αἰτησις, εως, ἡ· τὸ ἔργον τοῦ ἐπαί-
του, (διακοναρσύνη) Δ. Ἀλ. ῥητ. 13.
Επ-αἰτιάσομαι, μέλ. ἀσραμαι, ἀποθ. μέσ.
κατηγορῶ τινα ἡ τι, ἀποδίδωμι εἰς τινα τὴν αἰ-
τίαν τινός, λέγω τινὰ αἰτιῶν τινος, μέμφομαι
τινα ἡ τι· -τινά, Ἡρ. 2, 21, -τί· «τὴν
ἰδίαν συμφορὰν ἐπητιάσομαι» (πρὸ τοῦ Βικκην.

ἐπητιάσει) Θουκ. 8, 81· πρβλ. Πλατ. ἐπ. 7,
329, καὶ μετ' αἰτ. -αἰτίας Πλατ. Φαῖδ. 98·
-μελίζονα = μελίζονα αἰτίας ἀποδίδωμι Ἡρ. 1,
26· τινὰ τι (σύστ. αἰτ.) «ἀ ἐπαίτωμαι τὴν
γυναῖκα ταύτην» Ἀντιφ. 1, 10· -τινά τι-
νός Θουκ. 6, 28, «ἐμὲ τι συμφο-
ραὶς ἐπαίτις» Αἰσχ. Πρ. 976, -τινά μετ'
ἀπαρ. «-τινά ὁρᾶν τι» Σοφ. Οἰ. τ. 645·
-τινά ὅτι Ἡρ. 6, 30, criminor, queror.
Επ-αἰτιάτω, ὁ· ὁ ἄξιός τοῦ ἐπαίτισθαι,
ἀξιοκατηγόρητος ἴσος.

Επ-αἰτίνδα (ἐπαίτω), ἐπύρ. «ἐπαίτινδα
παίξων» = παίξων τὸ ἐπαίτων ὁ. Ἀν. 3, σ.
1353, ἐκτὸς ἀν διορθ. ἐπαίτινδα.

Επ-αἰτίας, ου, (αἰτία) 1) λόγος, αἰτιός
τινός· «οὐ τι μοι ὕμνος ἐπαίτιος» = δὲν μοί
εἶθε αἰεὶ οἱ αἰτίοι, δὲν μοι πταίει οἱς
Ἰλ. α, 335· «ἐπαίτιόν τινα πρὸς τοὺς πολί-
τας ποιεῖται» Πλουτ. σύγκρ. Διον. καὶ Βροῦτ.
2· τινός, Αἰσχ. Εὐρ. 448· -κακῶν Εὐρ.
Ἰππ. 1383, reus. 2) ἐπὶ πραγμ. ἀξιοκα-
τάκριτος, ἐπιλήψιμος, ἐπίκριτος· «ἀνα-
χωρήσει Θουκ. 5, 65· «ἐπαίτιότατος τῶν κιν-
δόνων» Λυσ. 7, 39, vituperabilis. 3) τὰ
ἐπαίτια = ἡ ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐπιβαλλομένη
ποινὴ Δημ. 24, 105.

Επ-αἰχμάζω, ἑφορμῶ, ἐπιπίπτω, -τινί· «ἀ-
προι ἐπαχμάζουσι σῖσσι» Ὀππ. κυν. 1, 388,
διόρθ. Βρουγλίου ἀντὶ τοῦ πρότερον ἐποχμά-
ζουσι.

Επ-αῖω καὶ ἐπῶ, ἀορ. ἐπῆξω Ἡρ. 9, 93,
ἐπῆξαν [ἱ] Ἀπολ. Ρ. 1, 1023· 1) ἀεὶ ὡς μετὰ
προσοχῆς, προσέχω, αἰδοῦμαι ἐν γένει· «τῆς
φωνῆς Πλούτ. Βροῦτ. 16· «σιθῆριον» Ἡρ. 3, 29·
«δηγμάτων Αἰλ. Ἰο. Ζ. 1, 5· «θεῶν οὐδὲν» Αἰσχ.
ἱκ. 740, -τί· «τὴν βράδερρον γλώσσας» Σοφ. Αἰ.
1242, μετὰ μετχ. «-ἀνιόντας ἡρώας» Ἀπολ.
Ρ. 1, 1063· «καταγελῶμενοι» Ἀριστ. σφ. 516,
regeirio, sentio. 2) ἐνοῶ, ἔχω γνώσιν τινος
τί· «τό τε καλὸν καὶ μὴ» Πλατ. νόμ. 3, 701·
«οὐδὲν ἡ τί τινος» «οὐδὲν τῆς τέχνης»,
Φαῖδρ. 268· «-τί τῆς Ρωμαίων γλώσσης»
Λουκ. περὶ τινος ἡ τι (οὐδὲν) περὶ τινος, ὡν
πέρη οὐδὲν Πλατ. ἀπολ. 19, intelligo.

Επ-αἰωρέω· κρατῶ μετέωρον ἐπὶ τινος, ἐπι-
θῶ, -τί· «τὴν φάρυγγα τοῖς γόνασιν» Ἠλιοδ.
3, 1, -τί τινι· «-στίφανον καρήνῃ» Νον. Δ.
5, 130· μετρ. «-εὐτυχίαις βίον» Ἀνθ. 7, 645,
-τί τινος· «πέτρον καρήνῃ» Νον. Δ. 4, 456·
2) παθ. συνηθῶς, κρέμαμαι μετέωρος, κινεῖσθαι
ἐπάνω τινός, ἐπικίμαι, εἶμαι ἑτοιμός νὰ πέσω,
νὰ ἐπιφέρω κίνδυνον· «ξίφος τοῖς ἀνέστις ἐπαί-
ωροῦμένον» Ἡρώδ. - τινί, Πλουτ. Πομπ.
17· «τοῖόν σπιν ἐπὶ θάλας ἡμεῖς το» Ἀπολ. Ρ.
1, 639· «τοῖς πράγμασιν Πλουτ. Τιμ. 2· «ἐπηγο-
ρεῖτο τῷ πτόλμῳ» = διατάζει ὡδῆγαι τὸν
πτόλμον Πλουτ. Πελοπ. 29· μετρ. «ἐλέσιν
ἐπαυροῦμενοι» = κυμαίνόμενοι Λουκ. Ἀλ. ε. 16
Επ-αἰκνύω, ἑμὲ ἀπὸ τῆς αἰτίας ὁλόντος ἀκαθάρτου,
ἔχω ὀλίγας ἀκάνθας ἐν ὁσφί.
Επ-αἰκνύμαι, ἑδ' ἐφαίκομαι.

Επ-αἰκνύω, μέλ. ὥσω αὐτάνω, λαμ-
βάνω αὐτῶν, εἶμαι ἐν τελείᾳ ἀκμῇ κατὰ τὴν
δύναμιν, τὸ κάλλος· «εἰρ' ἀπασιν ἐπῆκνυον

γῶνῃν, ὃ ἀποδεικνύουν τι ἑπακτικῶς - λδ-
γαι Ἀριστοτ. μεταφ. 12, 4, ἀντίθ. συλλογι-
στικός, τοπ. 1, 18' - δείξεις = ἀπόδειξεις δι'
ἐπαγωγῆς Ἀλ. Ἀφορδ.
Ἐπ-ακτικῶς, ἐπίρ. δι' ἐπαγωγῆς Ἀριστοτ.
Ἐπ-ακτικός, 3 καὶ 2 (ἀκτῆ) παραβαλά-
σαι, Εὐρ. Ἀνδρ. 854' «ἐπακτία Τίρυνς» Σοφ.
Τρ. 1141 - Νέμος, Δλ. 408 - χίρσος, Λυκοφρ.
1405' 2) ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀπολ. Ρ. 1,
403, maritimus.
Ἐπ-ακτός, 2, καὶ 3(ς) (ἐπάγω) ἐπίεσακτος,
φειρόμενος, προσκαλούμενος ἔξωθεν - οὐκ ἀ-
στικός, ἀλλ' ἐπακτός ἐξ ἄλλης χθονὸς Εὐρ.
Ἰων 290' «τὰ ἐκ ποταμῶν ἐπακτὰ ὕδατα» Δ.
Σικ. 2, 54' «πόλεμος ἐπ. ὑπὸ τινος γίγνε-
ται» = φέρεται πλησίον Πλουτ. συγχ. Περ.
καὶ Φαβ. 3' 2) ξένος, ἀλλοδαπός, συνών. ἀλ-
λότριος, ὃ ἔξωθεν προσγινόμενος ἀντίθ. σύμ-
τροφος, σύμφυτος Πινδ. Ὀ. 11, 89' - στρα-
τεύμα Δισχ. Ἐπτ. 565, στρατός, δόρυ
Σοφ. Οἱ. Κ. 1525 δυνάμεις - σίτος Θουκ. 6,
20' - πατήρ = προερχόμενος (καταγόμενος) ἐκ
τῆς ἀλλοδαπῆς - ἀνὴρ = μοιγός, πόρνος Σοφ.
Αλ. 1296' - ἀρετὴ = ἡ διὰ μαθησεως προερχο-
μένη, ἡ μὴ ἐμφυτος Ἦρ. 7, 102' 3) ὁ ἀπὸ
ἐκτουτοῦ προερχόμενος - νόσος Σοφ. Τρ. 491,
Σχολ. «γῶμων ἐπακτὸν ἔταν» Εὐρ. Φοιν. 345'
- μανία Πλατ. πολ. 9, 573' - ὄμβρος =
σφοδρὸς Πινδ. Π. 6, 10' - ὄρκος ὁ ὑπὸ τοῦ
ἀντιδίκου προτεινόμενος (καὶ οὐχὶ καθ' Ἀρ-
ποκρ. ὁ ἐκουσίως λαμβανόμενος Ἰσοκ. 1,
23' θηλ. ἐπακτὴ ἀντὶ ἐπακτὸς ἀνεγινώσκειτο
πρότερον παρὰ τὸ μέτρον Εὐρ. Φοιν. 345,
καὶ ἐν Ἰσιδ. καὶ Ξων. ἐπακταὶ ἀντὶ ἐπα-
κτοὶ ἡμέραι = ἡμέρας, προστιθέμεναι πρὸς
ἔξωθεν τοῦ ἡλιακοῦ καὶ σεληνικοῦ ζνιαυτοῦ
ἡ δὲ διδούσας «ἐπακτος» τοῦ λιξικογρ. Sch-
wartz Ἦρ. σ. 232 δὲν βεβαιοῦται ὑπὸ τῶν
χειρογράφων.
Ἐπ-ακτρεὺς, ἔως, ὃ ἐπακτὴρ Ἡσυχ. Ἐτ.
Μ. ἀκρεὺς, ψαρῆς.
Ἐπ-ακτρία, ἡ, Ἐτ. Μ. καὶ
Ἐπ-ακτρίε-ἰδος ἡ (ἀκτῆ) λέμβος, τῶν ἀ-
κρίων (ψαροπούλα) καὶ πειρατῶν, παραπλέ-
ουσα τὰς ἀκτὰς Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 11.
Ἐπ-ακτρο-κέλης, ἡτος, ὃ ταχύπλοον
πειρατικὸν πλοῖον Δισχιν. 1, 191.
Ἐπ-ακτρον, τό ἐπ-ακτρίε Νικ. Θηρ. 824.
Ἐπ-ἀλαζονεύομαι, ἀποθ. μέσ. προσέτι ἡ
διὰ τι καυχῶμαι, ἡ μεγαλαυχῶ - τινὶ Ἰώσ.
Ἐπ-ἀλλάξω, μελ. -άξω φωνάζω πρὸς
τούτους (ἀλλὰ) τὴν φωνὴν τῆς μάχης Δισχ.
Ἐπτ. 479' - τὸν ὀφθόνον, 934' - τῷ Ἐυσα-
λίῳ Ξεν. Κυρ. 7, 1, 26' - τῷ βοθίῳ Ἀππ.
ασιατο.
Ἐπ-ἀλαλκεῖν, ἀορ. 6' ἀπαρ. τοῦ ἐπαλέω.
Ἐπ-ἀλάομαι, ἀποθ. μέσ. μὲ π. ἀορ. μελ.
-αλήσομαι π. περιπλανῶμαι, περιέρχομαι,
φέρομαι ὡς πλάνης μετ' αἰτ. τοῦ τόπου Ἀλ-
γυσταῖς Ὀδ. 8, 83' «πολλὰ ἄστα» Ἀπολ.
Ρ. 3, 348, μετ' αἰτ. - πολλὰ Ὀδ. 8, 81,
Ἰορ. παθ. ἐπαληθεῖς, ὑποτ. ἐπαληθῆ Ὀδ.
ο. 401, vagando abeo, vagor.
Ἐπ-ἀλαστέω, π. μελ. ἡσώ' δυσσεστοῦ-

μαι, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι - ἐπὶ τινος Ὀδ.
α. 252, Σχολ. ἐπὶ τοῖς λεγόμενοις ὡς ἀλάστοις
οὐαὶ δεινοπαθήσασα πρὸς. Ἀπολ. Ρ. 3, 369,
indignor.

Ἐπ-αλγέω, π. μελ. ἡσώ' π. λυποῦμαι, αἰ-
σθάνομαι ἀλγηδόνα - τινὸς Εὐρ. Ἰκ. 63.

Ἐπ-αλγής, 2, (ἄλγος) ὁ προξενῶν ἄλγος
(πόνον), ἀλγινός, ὁδονηρὸς Σερὰβ. 11, σ.
523' - ὠδὴς Ὀππ. ἀλ. 4, 508' - δασχροῖα
Διοσκ. Θηρ. 6' ἐπίρ. ἐπ-αλγῶς Πολυδ. 3, 99.

Ἐπ-αλγύνω, προξενῶ δεινὸν ἄλγος Νικ. ἀλ.
335' - τινὰ Κ. Σμ. 4, 416.

Ἐπ-ἀλειμμα, ατος, τό' πᾶν ὃ, τι ἀλείφει-
ται ἐπὶ τινος, ἀλοιφή.

Ἐπ-ἀλείφω, μελ. ἡσώ' 1) ἀλείφω τι ἀποπά-
νω - τὶ ἐπὶ τινος' «ἐπ' οὐρα πᾶσιν ἀλείψα»

Ὀδ. μ. 47' «- τοὺς τοίχους» Πaus. 6, 3, 15, -
τί τινι' «- κηρὸν τοῖς ὡσὶ Φίλοστρ. Ἰουνο»

2) ἐρεθίζω διὰ τῆς ἐπαλείψεως φαρμάκων (ια-
τρικῶν) - καρκίνον Ἰπποκρ. σ. 1147' 2) μωρ.

(ἐκ τῶν ἀσλητῶν), διεγείρω, ἐτοιμάζω τινὰ
κατὰ τινος, ὁπλίζω - τινὰ ἐπὶ τινι Πολυδ. 51, 2.

Ἐπ-ἀλείφεις, εως, ἡ' ἡ πράξις τοῦ ἐπαλεί-
φειν, πασσαλείμμα Μ. Ἐτ.

Ἐπ-ἀλέξῃσις, εως, ἡ' βοήθεια, ἐπιουρία
Μ. Ἐτ. ἐκ τοῦ

Ἐπ-ἀλέξω, π. μελ. ἡσώ' βοηθῶ, εἰρωβοή-
θειαν - τινὶ Ἰλ. 9, 365, κ. 428' 2) - τινὶ

τι, ἀπομακρύνω τι ἔκ τινος' «μήποτ' ἐπὶ
Τρώεσσι ἀλέξῃσιν κακὸν ἥμαρ» Ἰλ. υ. 415'

«κακῇ ἐπαλάλμεν ἄτη» = ἀποκροῦσαι τὴν
δυστυχίαν, βοηθῆσαι κατὰ τῆς δυστυχίας Νικ.

Θηρ. 352, opitator.

Ἐπ-ἀλετρεύω, π. μελ. εὔσω' ἀλέθω τι ἐπὶ
τινος' - τί τινος, «- πελάνους μύλης» = ἐπὶ τῆς

μύλης Ἀπολ. Ρ. 1, 1077.

Ἐπ-αληθεῖς, παθ. μετχ. τοῦ ἐπαλάομαι.

Ἐπ-ἀληθεύω' βεβαίω, ἀποδεικνύω τι ὡς
ἀληθές, - τί, Θουκ. «λόγον τινός» Θουκ. 4,

85, Σχολ. βεβαιῶν. Παθ. «ἐπαληθεύεται ἡμῖν
ὅδ' ὁ λόγος» Δ. Ἀλ. ἀργ. 1, 58, confitum.

Ἐπ-αληθίζω' ἐπαληθεύω Πaus. καὶ μέσ. Εἰδστ.

Ἐπ-ἀλγής, 2' πλήρης, πυκνός Πaus. 6, 491'

«ἐπαλῆα λίσχην τινὲς ἀναγινώσκουσιν ἐπ'
ἀλέα. Ἡ παραγωγή τῆς λέξεως ἐκ τοῦ ἀλέα

(θερμότης), καθ' ἣν ἀλέης ἡ ἐπαλῆς ἤθηλε ση-
μαίνει θερμός, εἶνε ἀπορριπτός, οἷόν τι α' ἐν

τῇ λέξει ταύτῃ εἶνε βραχύ.

Ἐπ-αλθαίνω ἡ ἐπαλθεῖν καὶ ἐπάλθω, π.
μελ. θήσω' ἰατρῶν Νικ. ἀλ. 395. Μέσ.

ἐπαλθίσαι Νικαν. Θηρ. 654.

Ἐπ-αλθής, 2' 1) ἔνερ. ἰαματικός, ἰατρεύων

- ρίζα Νικ. Θηρ. 500' 2) παθ. ἰάσιμος, θερα-
πευόμενος «- νοσοῦν ἔρως» Νικ. ἀλ. 156.

Ἐπ-ἀλινδύνω ἡ ἐπ-ἀλινδύω, π. συνηθ. μόν. τὸ
παθ. ἐπ-ἀλινδύομαι, ἡ ἐπαλινδύομαι' κυλιώ-

μενος ἐπιστρέφω ἀπὸ τινος, καλύπτομαι
«μεσάτω ἐπαλινδύεται ὁλόκω» Νικ. Θηρ. 266.

«ἔγχεα νυχίοισιν ἐπηλινδύη' ἀνέμοισι» Ἀπολ.
Ροδ. 4, 1463, Σχολ. ἐπεκάλυπτο.

Ἐπ-αλινδύομαι' 16' ἐπαλινδύομαι.

Ἐπ-αλκής, π. 2' ὁ προξενῶν ἀλκήν (ισχύν)
Δισχ. Χο. 409, Σχολ. ἰσχυροποιός.

Ἐπάλκης' ὄν. Ἑλλ. ἐνδρ. ἐπιγρ.

Επ-αλλαγή, ἡ ἐπαλλάξις, σχέσις, ἐπιμείζια· «γάμων ἐπαλ.» = ἐπιγαμία Πρ. 1, 74· «γάμων ἐπαλλαγή» Διον. Ἀλ. ἀργ. 10, 7, permutatio. Επ-αλλάξ, ἐπίρ. ἐναλλάξ Ξεν. Ἰκπ. 1, 7. Επ-αλλάξις, εὐς, ἡ 1) μεταβολή, ἀλλαγὴ, ἐπιμείζια Ἀρποκρ. καὶ Ἀντιφ. 2) μετέδωσις ἐκ μιᾶς τάξεως εἰς ἄλλην Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 2, 1· 3) διασταύρωσις, περίφραξις, συμπλοκή Πλατ. σοφ. 240· «μηρῶν = τὸ νὰ βάλῃ τις τοὺς πόδας τὸν ἑνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, σοφ. 240, συμπλοκή θακτύλων Ἀριστοτ. προβλ. 31, 11· τὸ ἀναδοκαταΐδασμα τῶν θακτύλων τοῦ παΐζοντος τὸν αὐτὸν» - τοῦ χάρακος Πολυδ. 18, 1, 11· προβλ. ἐπαλλαγή.

Επ-αλλάσσω, ἀτι. -τιτω· 1) ἐνερ. ἀλλάζω, τοποθετῶ τι ἀντὶ ἄλλου, μεταβάλλω, διασταυρώνω· «πολέμῳ πετραρ ἐπαλλάξαντες» = σὺρόντες ποτὶ μὲν ἑδῶ, ποτὶ δὲ ἐκεῖ τὸ σχοινίον τοῦ πολέμου, μαχόμενοι· ἀμφιρρεπὴ μάχην Ἰλ. ν, 359 (προβλ. ἐπαμείβω) (ἡ εἰκὼν ἐκ τοῦ παιγνίου· διεκυστίνθω), ἡ κατὰ τὸν Σχολ. = συνάψαντες τὸν πόλεμον, (consistere pugnam), μὴ εὐρίσκοντες τέλος τῆς μάχης· - ἄλλακτα Ξεν. κυν. 5, 20· «ἐπαλλάττειν τοῦς ὀδόντας» = ἔχειν ἐναλλάξ ἐνηρμοσμένους, ἐμπέτοντας τοὺς ὀδόντας Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 2, 1· προβλ. «ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ» = ὡς τὸ «ἀνὴρ ἐπ' ἀνδρὶ στά»· Εὐρ. Ἡρακλ. 836· «ἐππληγαμένους δι' ἀλλήλων ταῖς χερσὶ» = διὰ χερῶν διασταυρωμένους Πλουτ. Λυκούλ. 21· «ἐππληγαμένα ἵπνια» Ξεν. κυν. 8, 3· «μὴ πη ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ» = νὰ μὴ παρεξηγηθῇ Ξεν. ἀπομ. 3, 8, 1, permutio· 2) ἀντιβ. ἀλλάζω, μεταβάλλω, ἐξ ἑνὸς εἰς ἄλλο μεταβαίνω, πλησιάζω· «ποιεῖ τὰς πολιτείας ἐπαλλάττειν, ὥστε ἀριστοκρατίας ὀλιγαρχικὰς εἶναι» Πολυδ. 6, 1· «- πρὸς τὴν βασιλείαν, 4, 10· «τῷ γένει τῶν ἱθῶων» = πλησιάζει, συγγενεῖται Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 2, 1· «ὀδόντες ἐπαλλάσσοντες» = οἱ ἐναλλάξ ἐμπέτοντες Ἀριστοτ. «ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν» = νὰ διαφέρωσι, νὰ διαφοροῦνται = ut rationes alternent Ἀριστοτ. πολ. 1, 6, ambiguitate detorqueor, alternare.

Επ-αλ' ληλία, ἡ ἀδιέκοπος συνέγεια, ἰδιώτης ἐπιστρώσεως τῶν αὐτῶν γραμμάτων, συλλεβδών, λέξεων Μ. Ἐτ. - τῶν φωνηέντων Εὐστ. ἐκ τοῦ

Επ-ἀλληλος, 2 καὶ 3 (Δ. Σικ. 3, 53)· α) ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἀλλεπάλληλος, ἀμοιβαίως, - χεῖρες = ἀλληλοφόνος Σοφ. Ἀντ. 57· «μόρον κοινὸν κατεργάσωντ' ἐπαλλήλοιν χερσίν» = αὐτὸτῶ· διωρδ. Ἑρμῖν. ἀντὶ τοῦ πρότερου. ἐπ' ἀλλήλοιν· «φορὰξί Φιλων 2 σ. 175, 40, mutius» 2) πυκνός, συνεχὴς ἀδιέκοπος· «φάλαγξ Πολυδ. 2, 69, 9· «τάξεις, 11, 11, 7· «χίων πυκνὴ καὶ ἐπάλ.» Ἀλκιφρ. 1, 23, ἡδοναί, πληγὰς, βοή, ταφαί, Ἡρώδ. Ἀλκιφρ. Πλουτ. ἐπίρ. ἐπαλλήλω.

Επ-ἀλληλότης, ἡτοι, ἡ ἐπαλληλία Ἀπολλών. ἐν Β. Ἀν. 525, 14.

Επ-ἀλλό-καρπος, 2· φυτὸν ἐπακουμῶδον τὸν καρπὸν ἐπὶ ἄλλου φυτοῦ Θιόφρ.

Επ-ἀλλό-καυλος, 2· φυτὸν, οὗ ὁ καυλὸς ἐπακουμῶδες ἐπὶ ἄλλου φυτοῦ Θιόφρ.

Επ-ἀλλοις, ἐπίρ. = ἄλλῃ εἰς ἄλλο μέρος· «ἐπἀλλοις ἄλλος» Χρ. Σιδ. 12, 97· «πρὸς ἄλλοις.

Επ-ἀλμενος, μετγ. μ. ἀορ. 6'. συγχεκ. τοῦ ἐπαλλομαι ἀντὶ ἐπαλούμενος Ὁμ.

Επ-ἀλξινον, τό, Ἑπιγρ. καὶ

Επ-αλξίς, εὐς, ἡ (ἐπαλέξω)· 1) προμάχων, ἰδ. τὸ ἄνω μέρος τῶν τεργῶν, ὃ ὅπισθεν ἐμάχοντο ἀμυνόμενοι· οἱ πολεμοῦντες, ἐν τῷ ἐν. καὶ πλ. Ἰλ. μ, 263, 381· (οὐχὶ ἐν Ὁδ.) Πρ. 9, 7, καὶ ἐπὶ τῶν οἰκίων· «ἀπ' οἰκίων ἐπαλξίς ἐχουσιν» Θουκ. 4, 115, προμαχουσία· 2) μτφ. π. προστασία, βοήθεια, ἀντίληψις· «πλούτου Δισχ. Ἀγ. 371· «σωτηρίας Εὐρ. Ὀρ. 1203· 3) κατὰ Μ. Ἐτ. καὶ Β. Ἀν. δικαστήριον τι ἐν Ἀθήναις.

Επ-αλξίτης, ου, ὁ· λίθος τῆς ἐπαλέξεως, ὁ ἀνέμων, ἀρμόδιος εἰς ἐπαλξιν Ἐτ. Μ.

Επ-αλπιος, 2· γλυκύς, εὐχάριστος· «νόστος Πινδ. Π. 8, 88· προβλ. ἄλπιος.

Επ-άλτης, ου, ὁ· πολεμιστὴς ἐκ Λυκίας Ἰλ.

Επ-άλτο, γ'. ἐν. μ. ἀορ. 6'. τοῦ ἐπαλλομαι, συγχεκ. ἀντὶ ἐπάλετο Ἰλ. ὡς τὸ ἐπαλο ἐκ τοῦ παλλομαι.

Επ-αλφίτιζω, ἰσώ (ἄλφιστον)· πασπαλίζω μὲ ἄλφισα (κριθάλευρον, polenta)· τὸν οἶνον Ἀθην. 10, 432, κατ' ἄλλ. γρ. ἀπαλφίτιζω ἡ ἀπαλφιστῶ(ς), ἀνθ' οὗ ὁ Ἑπινικ. π. Ἀθην. (αὐτῶν) λέγει· «ἐπ' ἀλφίτου πίνειν».

Επ-ἀλώσσης, ου, ὁ (ἀλώσας)· ὁ ἐπιστατὼν εἰς τὸ ἀλῶναι καὶ ῥίπτων τοὺς μὴ θελήσαντες στάχτας πρὸ τοῦς πόδας τῶν βοῶν ἡ ἱππῶν ἵνα ἀλῶνισθῶσι Ξεν. οἰκ. 18, 6.

Επ-αμαεύω, (ἰων.) π. ἀντὶ ἐφαμ. δι' ἀμάξης διαβαίνω, διερχομαι ἐπάνω ἀπὸ. Παθ. «γῆ ἐπημαευσμένη τροχόσιν» Σοφ. Ἀντ. 251.

Επ-αμαῶμαι, μελ. ἡσομαι, (ἀμαῶ)· ἐπισωρεύω, ἐπιρρίπτω· «εὐνὴν ἐπαμῶσαι» Ὁδ. 6, 482· «γῆν = ἐπιρρίπτω χάσμα (ἐπὶ τοῦ τόμβου π. χ.) Πρ. 8, 24, Ξεν. οἰκ. 19, 11· τί τινα, Πλουτ. ἡθ. 982· «αἰγυαλίτιν θίνα» Ἀνθ. 6, 404· 2) ἐνερ. μετγ. «γῆν ἐπαμῶν» Δ. Λαερ. 6, 79· ἐφαμῶ(ς) παρ' Ἡλίου· «φυλλάδος πλεῖστον ἐφ' αὐτὸν ἐφαμῶσας», 2, 20· ἴδ' ἄμην, accusativo.

Επ-αμαυρόω· ἀμαυρώνω, σκοτιζῶ πρὸς τοῦτοις ἀρ. λέξ.

Επ-αμβαίνω, π. ἀντὶ ἐπαναβαίνω.

Επ-αμβατήρ, π. ἡρος ὁ ἐπαναβατήρ, ἐπαναβάτης, ἐπιβάτης, ἐποχός, ὁ ἐπάνω εὐρισκόμενος, διεσπορευόμενος· «σαρκὺς λιγὴν» Δισχ. Χο. 280.

Επ-αμβλήθην κ. ἐπαμβληθὸν ἀντὶ ἐπαναβλήθην καὶ ἐπαναβληθὸν Ἠσυχ.

Επ-αμβλύνω· ἀμβλύνω Ἀρτεμίδ. 2, 28· ὁ Σναῖδερν. γράφ. ἀπαμῶ.

Επ-ἀμείβω, π. μελ. ψω· ἐπαλλάσσω· 1) ἀνταλλάσσω, κάμνω ἀλλαξίαν· «ταύχια ἀλλήλοισ» Ἰλ. ζ, 230· «φύαις Ὀφρ. Ἀργ. 420· 2) μὲτα μεταβαίνει ἀμοιβαίως ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον· «νίκη ἐπαμείβετα ἄνδρας» Ἰλ. ζ, 339· «ἐτέρους ἀμείψεται» Ἀρχιλ. ἀποσπ. 48.

Επ-αμείνων, ονος, ὁ δ' ὡς ἔνδοξος Ἑπιγρ. Ἰπποκρ.

Επ-ἀμεινώνδας, ου, ὁ· 1) ὁ περίφημος Θη·

δαῖος στρατηγός. Ξεν. 2) Ἀθηναῖος ἀρχα-
 Διδδ.
 Επ-αμερίμενῳ ἀμερίμενῳ, ἐπαναπαύομαι,
 ἡσυχάζω εἰς τι μετ'ν. πρόλ. Λοδ. κ. Φρον. 629.
 Επ-ἀμερος, ὁμορ. ἀντὶ ἐφήμερος. Πινδ.
 Επαμερίωνδας, δ' Επαμερίν. Ἐπιγρ. καὶ ἐν
 κακοῖς χειρογρ. Ξεν.
 Επ-αμηνανέω εἰμαι εἰς ἀμηνανίαν περὶ
 τινος μετ'ν.
 Επ-αμμένος, ἰων. μετ'ν. παρκ. τοῦ ἐφά-
 πτω, ἀντὶ ἐφημμένος. Ἦρ.
 Επ-αμ-μένω, π. ἀντὶ ἐπαναμένω Λισχ.
 Πρ. 608.
 Επ-ἀμοιβαδῖς, ἐπῖρ. (ἐπαμείβω), π. ἀμοι-
 βαῖως, ἐναλλάξ. «ἀλλήλοισιν ἔφον ἐπ.»
 Ὀδ. ε, 481.
 Επ-ἀμοιβαδύν' ἐπαμοιβαδῖς Πισχ.
 Επ-ἀμοιβίος, 2' ἐπαμοιβός. «ἐπαμοί-
 βια ἔργα» αἱ συναλλαγαί, τὸ ἐμπόριον Ὀμ.
 Ὀμ. ἔργμ. 516.
 Επ-αμοιβίος, διόρθ. Οὐλοφ. ἀντὶ τοῦ
 ἐπαμοιβίος, κατὰ ἐν χειρογρ. ἐπ' ἀμοιβήμα.
 Επ-αμοιβός, 2' ὁ ἐξ ἐπαμοιβῆς γινόμενος,
 ἀμοιβαῖος. «ἄλλος ὁμοῦ ἐπαμοιβός ἀφρον
 ἄλλω» Ἀπολ. Ρ. 2, 1076 πρόλ. ἐπαμοιβός.
 Επ-αμπέχω, ἀορ. 6. ἐπήμπεσιν, ἀπαρ.
 ἐπαμπισχεῖν ἐνδύω, σκεπάζω ἀπὸ πάντων.
 «γῆν τινα» Εὐρ. Τρ. 1148. μετ'ν. «ὕβρει καὶ
 κόμπῳ» Πλουτ. Ὀδ. 5. «φύτις ἐπαμπισχομένη
 λογιμαῖ» Πλουτ. Σερ. 10. Μετ' ἐνδύομαι, κα-
 λυπτομαι. ῥάκιον Φίλων, μετ'ν. Πλουτ. ἡδ. 1102.
 Επ-αμ-πῆ γυνόμ' ἐπαναπήγνυμι Ὀρρ.
 Ἀργ. 380.
 Επαμπίσχω (ῖ) ἐπαμπέχω Φίλων.
 Επ-αμύντωρ, ὁρος, δ' ἀμύντωρ, ὑπερα-
 σπιστής, βοηθός. Ὀδ. π, 263, γράφεται καὶ
 «ἐπ' ἀμύντορες» ὡς θηλ. «ἐπ. καμάντων» Ὀρρ.
 λθ. 681, auxiliator.
 Επ-αμύνω, μελ. ὑπὸ βοηθῶ, ὑπερασπίζο-
 μαι. ἀπτότ. Ἰλ. π, 540, συνηθ. π. «τινὶ ζ, 361,
 (οὐχ) ἐν Ὀδ.» ταῖς συμφοραῖς Ἰσοκ. 4, 52.
 «τινός» Πατρόκλου ἐπ' ἀμύνον. Ἰλ. σ, 171.
 «τι» τὴν δουλίην Ἀνθ. 5, 7, 3' πρόλ. Κ.
 Σμ. 13, 102, opifitor, arceo.
 Επ-αμ-φέρω, π. ἀντὶ ἐπαναφέρω. «τινὶ =
 εἰς τινα Σολ. ἀποσπ. 19, 2.
 Επ-αμφιάρχω περικαλῶν, «ἐπ' ἀλλάω»
 «τί» μετ'ν. Μένανδρ. π. Στοβ. ἀνθ. 68, 4.
 Μίσ. «αἰδῶ πολλὴν ἐπαμφασσάμενη» Ἀριστ. εἰδ.
 Επ-αμφιέννυμι ἐνδύω, βάλλω ἀπὸ πάντων,
 καλύπτω, σκεπάζω. «ἐπημφισμένους πύλον
 ὑκνειον» Σοφ. ἀποσπ. 708.
 Επ-αμφίσχω ἐπαμείννυμι Πισχ. Φίλων.
 Επ-αμφοτερίζωντας, ἐπῖρ. κλίνων πρὸς
 τὰ δύο μέρη, μετ'ν. διλημματικῶν, ἀμφι-
 βόλως, ἀμφιρροπῶς Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 854.
 Επ-αμφοτερίζω, μελ. ἰσώ, ἀττ. ἰω. κλί-
 νω πρὸς ἀμφοτέρω τὰ μέρη. 1) λαταμαί ἐν τῷ
 μέσῳ, μετέχω δύο πραγμάτων ἡ καὶ περισ-
 στέρον. ἀπτότ. καὶ «τινὶ» «τῷ ἀνθρώπῳ
 καὶ τοῖς τετραπόσιν» «ἐπαμφοτερίζει καὶ
 ἀμφοτέρων» τ' εἶναι καὶ ἀμφοτέρων» Ἀρι-
 στοτ. Ἰσ. Ζ. 2, 8. «ὁ ἀνθρώπος ἐπαμφοτε-
 ρίζει πᾶσι τοῖς γένεσι», γέν. Ζ. 4, 4. 2) ἀμ-

φοτερίζομαι, ἀμφιβάλλω Πλατ. Φαιδρ.
 257. «τοῖς λογισμοῖς Πλουτ. Μαρ. 40. 3)
 κλίνω ποτὲ μὲν πρὸς τὴν μίαν ποτὲ δὲ πρὸς
 τὴν ἄλλην πολιτικὴν μερίδα Θουκ. 8, 85. 4)
 εἶμαι οὐδέτερος Πλουτ. Λυσ. 22. «μηδὲν μάλ-
 λον μετὰ τῶν ἐπανουόντων ἢ τῶν ψηγόντων
 ὄντας ἄλλ' ἐπαμφοτερίζειν ἐναντιόμενος» Ἰσοκ.
 12, 240. 5) ἐπὶ πραγμ. ἐξηγοῦμαι, ἐλαμεί-
 νομαι διττῶς. «λοῖζα καὶ ἐπαναμφοτερίζοντα
 πρὸς ἑκάτερον» Λουκ. θε. διάλ. 18, 1.
 Επ-αμφοτερισμός, δ' τὸ κλίνειν πρὸς ἀμ-
 φότερα τὰ μέρη, τὸ ἀμφιταλαντεύεσθαι, ἡ ἀμ-
 φιβολία Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4, 25. «ὁ τῶν τίνων
 ἐπ.» = ἡ ἀμφιβολία εἰς τίνα ἀνήκουσι τὰ τέ-
 κνα Φίλ.
 Επ-αμφοτεριστής, οὗ, δ' ὁ κλίνων πρὸς
 ἀμφοτέρω τὰ μέρη, ἀμφιβολος Φίλων.
 Επ-αμφότερος, 2' ὁ κλίνων πρὸς ἀμφο-
 τέρα τὰ μέρη, ὁ διττῶς ἐξηγούμενος, ὁ ἔχων
 δύο σημασίας Φιλόστρ. Ἰώσ. ἐπῖρ. «ἐπαμ-
 φότερός εἰπεν» Φιλόστρ.
 Επ-άμων, ὄνος, π. ὁ (ἐπομαι) ἀκόλου-
 θος, ὁπαδός, ὑπηρέτης = ὁπάων Ἀθην. β,
 267, (κατ' εἰκασ.) Πισχ.
 Επάν (= ἐπὶ ἄν), ἰων. ἐπᾶν, ἐπ. καὶ ἀττ.
 ἐπᾶν Εὐρ. Ἦρ. μ. 1356, Ἀριστ. Ὀρν. 983
 Θουκ. 5, 47, Ξεν. Κυρ. 3, 2, 1. Ἡ σημ. αὐ-
 τοῦ εἶναι αὐτὴ ἡ τοῦ «ἐπὶ» τροποποιουμένη
 διὰ τοῦ ἄν (ἰδ. τ. λ.), = ἐπὶ ἐπᾶν, ἀφ' οὗ, ὅταν,
 ὅποτε, ὅπόταν. 1) μετ' ὅπου. καὶ μάλιστα
 α) εἰς δόλωσιν ὁποτιθεμένων γεγονότων, ὡς
 ἡ πραγματοποιήσις παρίσταται ὡς αὐτόμα-
 τος καὶ τυχαία ἢ ὡς ἐκ περιστάσεων γινα-
 μένη Ἰλ. α, 168. συνηθ. π. Ὀρ. καὶ λοιπ.
 β) εἰς δόλωσιν ἐπαναλήψεως ἐν τῇ παρόντι
 καὶ μέλλουσι Ἰλ. τ, 223, Ὀδ. λ. 192, Ἦρ.
 1, 183. 2) μετὰ αὐτῶν καὶ μάλιστα α) εἰς δό-
 λωσιν ἐπαναλήψεως πράξεώς τινος ἐν τῷ πα-
 ρελθόντι Ὀδ. ε, 105. 6) ἐν πλαγίῳ λόγῳ καὶ
 μάλιστα μετὰ κυρίαν πρότασιν εὐχὴν ἢ ἐπιθυ-
 μίαν δηλοῦσαν Ἰλ. τ, 208, cum, postquam.
 Επ-αναβαθμός, δ' βαθμός, ἀκαλοπάτιον
 Πλατ. συμπ. 211, ἐνδοτὰ καλλίτερα χειρόγρ.
 ἔχουσι βαθμός.
 Επ-αναβαίνω, π. ἐπαμβαίνω, μίλ. βήτα-
 μαι. 1) ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς, ἀπτότ. ἀναβαίνω
 ἐπὶ τὸν ἔκπον «αὐτῶν ἐπαναβεβηκότων» Ἦρ.
 3, 85. ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ἐρηρὰν Θουκ.
 7, 20. ἐπὶ τὰ τεῖχη Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 8. ἐπὶ
 τὸ φροντιστήριον Ἀριστ. νεφ. 1487. ἐπ' ἐκί-
 νο Πλατ. Τίμ. 63. «τοῖς ποταμοῖς = πρὸς
 τὰς πηγὰς τοῦ ποτ. Αἰλ. ἐπὶ ὕδατος «εἰς τι
 = ὑψίνομαι Πλουτ. μετ'ν. «εἰς τὰς τῶν ταξί-
 αρχῶν χώρας» = προσβάλλομαι ταξίρχης
 Ξεν. Κυρ. 2, 1, 23. περὶ ἀστέρων Ἀριστ.
 μετεωρ. τὸ ἐπαναβεβηκός = τὸ ἄνω ἱστάμενον,
 τὸ γενικὸν Σ. Ἐμπ. «εἰρητήριον γένος αὐ-
 τῶν. αἰτία δ' αὐτοῦ. concendo, ascendo» 2) ἐ-
 πιβαίνω, ὀχεύω, βατεύω (ἐπὶ κτην.) Ἀριστοτ.
 Ἰσ. Ζ. 6, 23. «χαλκὴ βοῖ» Ἀθην. 13, 605,
 permuto.
 Επ-αναβάλλω, μίλ. ἐλᾶθ. 1) σηκώνω ἐ-
 πάνω «τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν» Κλ. Ἀλ.
 περὶ 3, σ. 251, Ἀθην. 12, 529. 2) μίσ-

- Διοδ. 19, 51, Ἀππ. 4, 15. Συνήθεσ. μέσ.
 1) ἀναδέχομαι νὰ κατορθώσω τι, ἐπιχειρῶμαι, ἔαναρχίζω, κατορθώνω· φιλιαν Πλατ. Λυσ. 219· πόλεμον Πολυβ. 9, 29. 8· ῥι-
 σος, ὄργην Διοδ.· τέχνην, βίον Λουκ. μισθ.
 συν. 1· 2) φρονέω, ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω· τινά, Πολυβ.· φαρμάκω Πολυ-
 β. 8, 14, 2· τὰς Συρακούσας 1, 10, 8· 3)
 λαμβάνω ὅπως πρότασιν ἢ νόμον τινά, ἀκυ-
 ρῶν Πλουτ. Τ. Γραχ. 10, abrogo.
 Ἐπ-αν-αίρω· σηκώνω ὀψήλα· τὰς κεφα-
 λὰς Ξεν. κυν. 6, 23. Μέσ. «-τὴν βακτηρίαν
 τινά»· ἐναντίον τινός· Θουκ. 8, 84· «δῶρυ
 Σοφ. Οἶ. Κ. 424· 2) σηκώνομαι ἐπάνω· Ἀ-
 ριστ. ἱππ. 784, ἀντιθ. καθίσεσθαι attollo.
 Ἐπ-αν-α-κινίζω· ἀνακινίζω ἐκ δευτέ-
 ρου, ἐπαναλαμβάνω ἀρ. λεξ.
 Ἐπ-αν-α-καλέω· καλῶ ὅπως Εὐστ. γενοσο.
 Ἐπ-αν-α-κάμπτω· 1) κάμπτω, λυγίζω τι
 πρὸς τὰ ὀπίσω· 2) ἐπιστρέφω ὀπίσω, ἔαναγυ-
 ρίζω Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ, 3, 1.
 Ἐπ-αν-α-καμψίς, εως, ἢ· ἐπιστροφή· Ω-
 κελλ. Λουκ. 1, 14
 Ἐπ-αν-α-καίτωμαι· κεῖμαι, ἵσταμαι, εἵμαι τε-
 θεμένος ἐπάνω ὡς βραδεῖον ἢ ποιὴν Ξεν.
 Κυρ. 3, 3, 59.
 Ἐπ-αν-α-κεφαλαιόωμαι· ὀδομαι· ἀνακε-
 φαλαίνω· Ερμού. σ. 34.
 Ἐπ-αν-α-κεφαλαιώσις, εως, ἢ· ἀνακε-
 φαλαίνωσις μτγν.
 Ἐπ-αν-α-κίρνωμαι· ἀναμιγνύομαι πάλιν
 μετὰ τινος, ἐνοδομαι· τινὶ μτγν.
 Ἐπ-αν-α-κλαγγάνω, γαυγίζω ἢ ἔαναγαυ-
 γίζω θυνάτῃ ἢ ἀδιακόπως Ξεν. κυν. 4, 5, 23.
 Ἐπ-αν-α-κλήσις, εως, ἢ· ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω
 πρόσκλησις Ἰπποκρ.
 Ἐπ-αν-α-κλίνω· κάμνω τινά νὰ κλίνη
 πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀφῆνω τινά νὰ κατακλιθῇ· τι-
 νά Ἰπποκρ. σ. 403, 13.
 Ἐπ-αν-α-κλίσις, εως, ἢ· ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω
 κλίσις, τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω γύρσιμον.
 Ἐπ-αν-α-κοινύω· ὦ, μέλ. ὡσω· κοινο-
 ποιῶ τι εἰς τινα ἵνα συμβουλευθῶ αὐτὸν περὶ
 τούτου, καθυποβάλλω εἰς σκέψιν· τινὶ τι
 Πλατ. νόμ. 11, 918.
 Ἐπ-αν-α-κομίζω, μ. ἰσικαλ ἰω· 1) φέρω τι
 πάλιν ὀπίσω εἰς τὴν θέσιν του μτγν. 2) παθ.
 ἐπιστρέφω Δ. Κάσ. 40, 44.
 Ἐπ-αν-α-κράζω, μ. ξομαι· πάλιν φωνάζω
 μεθ' ὁποῦ ἢ ἀδιακόπως φωνάζω, (ἐπὶ κυνη-
 γοῦ κράζοντος τοῦς κύνας) Πολυβ. 5, 85.
 Ἐπ-αν-α-κρέμαμαι· κρεμῶμαι ὡς τινος
 Ἀριστοτ. πολ. 5, 6.
 Ἐπ-αν-α-κρεμάννυμι, μ. ὥσω· κρεμῶ τι
 ἐπάνω εἰς· 2) παθ. εἵμαι ἐξηρημένος ἐκ τινος,
 ἀπώτω. «τὸ ἐπανακρέμασθαι καὶ μὴ πᾶν ἐξεῖ-
 ναι ποιεῖν ὅ, τι ἂν δόξῃ» Ἀριστοτ. πολ. 5, 85.
 Ἐπ-αν-α-κρίνω· ἀνακρίνω μτγν.
 Ἐπ-αν-α-κρούσις, εως, ἢ· τὸ πρὸς τὰ ὀπί-
 σω σπρώξιμον Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 648.
 Ἐπ-αν-α-κρούω· 1) σπρώχνω, ὠθῶ πρὸς
 τὰ ὀπίσω, κρατῶ τὸν δρόμον τοῦ πλοίου·
 2) μέσ. ἐπιστρέφω· δευτ. Ἀριστ. ὄρν. 648.
 Ἐπ-αν-α-κτάωμαι· πάλιν ἀποκτῶ μτγν.
 Ἐπ-αν-α-ακτέον· δεῖ ἐπανάγειν Σουα. Ξν. 58.
 Ἐπ-αν-α-ακκλέω, ὦ, μέλ. ἴσω· 1) περιστρέφω
 κύκλῳ, ἐπαναλαμβάνω Δ. Ἀρεσπ. 2) μέσ. περι-
 στρέφομαι κύκλῳ Πλατ. πολ. 10, 617, gereio.
 Ἐπ-αν-α-ακκλήσις, εως, ἢ· ἢ κύκλῳ περι-
 στροφή Πλατ. Τιμ. 40, revolutio.
 Ἐπ-αν-α-ακκλόω· ἐπανακυκλῶ μτγν.
 Ἐπ-αν-α-ακκλώσις, εως, ἢ· ἐπανακύκλωσις.
 Ἐπ-αν-α-ακόπτω, μ. ψώ· 1) ἱξέω γύρνω
 πρὸς τὰ ἄνω Ξεν. ἱππ. 12, 13· 2) ἀνθίσταμαι,
 ἐναντιοῦμαι· τινὶ ἰώσω. Πλουτ. συμπ. 8, 5.
 Ἐπ-αν-α-αλαμβάνω, μ. λήγωμαι· πάλιν
 λαμβάνω, ἔαναρχίζω, ἔανακάμω, ἀρχίζω
 ἀπὸ τὴν ἀρχὴν Πλατ. Γοργ. 488· ἐπανορθῶ,
 νόμ. 6, 781· ἐπαναλαμβάνω ἐκλείνουν· διέ-
 ταξε κατ' ἐπανάληψιν, Φαῖδρ. 228, repetito.
 Ἐπ-αν-α-αλέγω· πάλιν· λέγω, ἐπαναλαμβάνω,
 ἔαναλέγω μτγν.
 Ἐπ-αν-α-αλείφω· ἀλείφω ἀπὸ πάντων Γαλην.
 Ἐπ-αν-α-αληπτέον· δεῖ ἐπαναλαμβάνειν Κων.
 Μαν. χρον. repetendum.
 Ἐπ-αν-α-αληπτικός, 3· ὁ χρησιμεύων πρὸς
 ἐπανάληψιν Εὐστ.
 Ἐπ-αν-α-αληψίς, εως, ἢ· 1) ἀνάληψις, ἡ ἀπό-
 κτησις· 2) τὸ ἐπαναλαμβάνειν τὰ ἐρημένα,
 ῥήτορ. σχῆμα ἀρχ. ῥήτ.
 Ἐπ-αν-α-αλίσκω, μ. ὥσω· ἱξοδεύω ἀκόμη·
 «χρόνον Δημ. 50, 42, insumo.
 Ἐπ-αν-α-αλογέω· ἐπαναλέγω Ἦρ. 1, 90,
 ἔνθα παλλιλογέω διορθῶθαι.
 Ἐπ-αν-α-αλύω· ἐπαναλύωμι, ἐπιστρέφω
 ὀπίσω μτγν.
 Ἐπ-αν-α-αμένω· 1) περιμένω περισσότερον
 ἀκόμη· «ἐπανεμένω διατρίβοντες», Ἦρ. 8,
 141· 2) προσμένω πούθεν· τινά Ἀριστ.
 νεφ. 804· «-τὰς γυναῖκας ἰλθεῖν», Λυσ. 74·
 maneo 3) ἐπικείμε· «ὅτι μ' ἐπαμένει πα-
 θεῖν» Αἰσχ. Πρ. 605· «-τινὶ· «ὅδ' ὅσιν κακῶν
 ὕψιστ' ἐπαμένει παθεῖν» Αἰσχ. Περσ. 807.
 Ἐπ-αν-α-αμνήσκω, μ. ἐπαναμνήσκω· πάλιν
 ὑπενθυμίζω, ἔνανευθυμίζω· τινά Πλατ.
 νόμ. 5, 688, Δημ. 8, 35, in memoriam revoco.
 Ἐπ-αν-α-αμνήσις, εως, ἢ· ἔνανευθύσις,
 ἢ ἐκ δευτέρου ὑπενθύμησις· τινός Δ. Ἀλ.
 ἀρχ. 10, 18, commemoratio.
 Ἐπ-αν-α-ανεόωμαι, ἀποθ. μέσ. ἀνανεῶνω,
 ἐπαναλαμβάνω· τὸν λόγον Πλατ. πολ. 2, 358.
 Ἐπ-αν-α-ανέωσις, εως, ἢ· ἀνανέωσις, ἔνα-
 νανέωσις μτγν. renovatio.
 Ἐπ-αν-α-αυσίς, εως, ἢ· τὸ ἐπαναπαθεῖν.
 Ἐπ-αν-α-απαύω· ἀφῆνω τινά νὰ ἀναπαύηται
 νὰ στηρίξηται ἐπὶ τινος· «-ἐαυτὸν τινά» Αἰλ. Ἰ.
 Ζ 5, 56· Μέσ. 1) ἀναπαύομαι ἐπὶ τινος· «κα-
 τεχούσαις ταῖς χερσὶ δοράτια ἐπαναπαύοντο»
 Ἡρώδ. 2, 1, 2· 2) στηρίζομαι εἰς τι, ἐπὶ
 τινος· «-τινὶ ἄρτεμιδι· ἐπὶ τινά Κ. Δ. recro.
 Ἐπ-αν-α-απειράωμαι· πάλιν δοκιμάζω μτγν.
 Ἐπ-αν-α-απέμω· ἀτίλλω πάλιν ὀπίσω Ἰπποκρ.
 Ἐπ-αν-α-απέτομαι, ἀορ. 6. ἐπαναπηδᾶναι·
 ἐπανίπταμαι, παῖω ἀκόμη ὀψήλα Ἡσυχ.
 Ἐπ-αν-α-απήγνυμι, μ. πήξω· στερεῶνω
 ἐπάνω· «ἐπαμψήσασθαι» Ὀρφ. Ἀργ. 317.
 Ἐπ-αν-α-απηδᾶω, μ. δήσω· ἔνανηδῶ ἐπάνω
 Ἀριστ. νεφ. 1372.

*Ἐπ-ανα-πίπτω, μ. πεσοῦμαι· πίπτω ἐπάνω, πλαγιάζω ἐπάνω εἰς· -τινί· «φύλλοις ῥόδων» Ἀλ. Ἰσ. Π. 9, 24.
 *Ἐπ-ανα-πλάττω· ἀναπλάττω, πάλιν πλάττω· ἰχθύν Ἀθην. 3, 95.
 *Ἐπ-ανα-πλέω, ἰων. ἐπαναπλώω, μ. -πλεῦσομαι· 1) πλέω εἰς ἀναικτὸν πέλαιος· «ἐπί τωα» = ἐναντίον τινός Ἡρ. 8, 9· «ἐπ' ἀργυρολογίαν» Ξεν. ἑλλ. 4, 8, 35· 2) πλέω πρὸς τὰ ὅπισω· δεῦρο Δημ. 56, 29· 3) πλέω, κο-λυμβῶ ἐπάνω, μτφ. φέρομαι πρὸς τι· «ὥστε ἐπαναπλῶειν ὅμην ἔπειτα κακὰ» = κακὰ λόγοι ἔρχονται εἰς τὰ γέλη Ἡρ. 1, 212.
 *Ἐπ-ανα-πληρῶω ὦ· ἀναπληρῶω Θεοφρ.
 *Ἐπ-ανα-πνέω· ἔξαναπνέω τὴν ἀναπνοήν μου Ἰπποκρ.
 *Ἐπ-ανα-ποδίζω· ἀναποδίζω, προσκαλῶ ὅπισω καὶ ἐξετάζω ἀκριβῶς, ἐξ οὗ τὸ
 *Ἐπ-ανα-ποδιστέον· πρέπει τις νὰ ἐπα-νέλθῃ εἰς τοῦτο Ἀριστοτ.
 *Ἐπ-ανα-πολέω· ὦ· ἀναπολέω ἐκ νέου εἰς τὴν μνήμην μου, ἔξαναμελετῶ Πλατ. νόμ. 4, 723.
 *Ἐπ-ανα-πόλησις, εως, ἡ· ἡ κατ' ἐπανά-ληψιν ἀναπόλησις Φίλων.
 *Ἐπ-ανα-ρρήγνυμι· σχίζω ἢ σπάνω ἐκ νέου· ἔλκεα Ἰπποκρ. -τὸ τραῦμα Πλουτ. Κρατ. 70.
 *Ἐπ-ανα-ρριπίζω· ἀναρριπίζω ἐπί, ἔξανα-νάπτω, ἐξάπτω, διεγείρω ἐκ νέου· -τινί Ἰώσ. Ἰουδ. πολ. 19, 2, 2.
 *Ἐπ-ανα-ρριπτέω· ὦ (καὶ ἐπαναρρίπτω)· 1) ῥίπτω ἐπάνω, ὕψηλά· 2) ἀμτβ. πηδῶ ὕψη-λὰ Ξεν. κυν. 5, 4.
 *Ἐπαναρρῶομαι· μετὰ τὴν ἀνάρρυσιν θύω.
 *Ἐπ-ανα-ρρῶμα, ἡ ἐπ-ανά-ρρῶμα, τό· ἐπίθυ-μα, θυσία ἐν τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Β. Ἀν. 417, 4.
 *Ἐπ-ανά-σεισις, εως, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω σήκωσις τινος καὶ κούνησις κατὰ τινος· ὁ-πλουν Θουκ. 4, 126.
 *Ἐπ-ανα-σεῖω· σηκώνω ἐπάνω, ὕψηλά, καὶ κινῶ Ἰπποκρ. ἀπειλητικῶς ὕψων καὶ κινῶ κατὰ τινος· «τὴν δημοκρατικὴν ἔξουσίαν» = ἀπειλῶ μετὰ τὴν δ. ἐξ. Δ. Ἀλ. 11, 61· καὶ μέσ. -τινί = ἀπειλῶ τινα Ἰώσ.
 *Ἐπ-ανα-σιέεσθαι, μόν. μέλ. καὶ δόρ. πάλιν παρατηρῶ, ἔξαναστοχάζομαι, ἐξετάζω πάλιν Πλατ. Κρατ. 428· πάλιν, Θεαίτ. 154.
 *Ἐπ-ανα-σκοπέω, ἔν. τοῦ προηγουμένου Πλατ. Ἰκκ. ἑλ. 369.
 *Ἐπ-ανα-σπείρω· σπέρνω ἐκ νέου Τζέτζ.
 *Ἐπ-ανα-σπορά, ἡ· ἡ μετέπειτα σπορά Τζέτζ.
 *Ἐπ-ανά-στασις, εως, ἡ (ἐκάνιστημι) α) ἔνερ. τὸ σήκωμα, ἡ ἀνατροπή· -θρόνον Σοφ. Ἀντ. 533· πρβλ. ἀνάστασις· β) ἀμτβ. (ἐκ τοῦ ἐπαναστήναι) ὕψωμα, σήκωμα Διοδ. 18, 31, Θεοφρ. 2) στάσις, ἀποστασία· -ἐπὶ τινα «ἐγένετο ὅπῃ τοῦ δήμου τοῖς δυνάτοισι» Θουκ. 8, 21· 3) ἡ ἐκκένωσις τῶν περιττωμά-των, ἡ πρὸς χεῖσιμον μετάβασις Ἰπποκρ. 4) τὸ πρήξιμον, ἡ ὀγκωμά· -τῶν φλυκταίνων Διοσκ. 5) ὕψος λόγου Δημ. Φαλ. 278.
 *Ἐπ-ανα-στέλλω, μέλ. σταλῶ· 1) μ. -ζῶντι πρὸς τὰ ἄνω, ἡ πρὸς τὰ ὅπισω· «ὀλί-

γον τοῦ παραπετάσματος· Κλ. Ἀλ. Μίσ. -τὸν χιτῶνα, αὐτ. 2) ἐμποδίζω· -τάς φθοράς Ἀριστοτ. κόσμ. 5, 13.
 *Ἐπ-ανά-στημα, ατος, τό· 1) τὸ ὑψωμένον, ὕψος Ἦσοχ. Σχολ. Ἰλ. ν, 132· 2) πρήξιμον Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 233.
 *Ἐπ-ανα-στρέφω· 1) ἔνερ. κάμνω τι νὰ ἐπιστρέψῃ· -τὸ εὐπειθεῖς Ἡρ. 3, 8, 10, ἔνθα ἀναγινώσκ. καὶ ἐπανέτρεψε· 2) ἀμτβ. ἡ μέσ. ἑλλ. στρέφομαι πάλιν ὀπίσω κατὰ τινος Θουκ. 8, 105, κάμνω ἐναντίαν στροφήν Ἀριστ. βατρ. 1102· καὶ μέσ. στρέφω ὀπίσω Ἀριστ. Ἰκκ. 244· 3) ἐν τῇ ῥητ. κάμνω ἐπαναστροφήν.
 *Ἐπ-ανα-στροφή, ἡ· σχῆμα ῥητορικόν, κατ' ὃ πρότασις ἀρχεται ἀπὸ τῆς λέξεως, μετ' ἧς καταλήγει ἡ προηγουμένη Εὐστ. Ἑρμογ. «τοῦτον μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμέ· ἐμὲ δὲ» Δημ.
 *Ἐπ-ανα-σώζω· ἀνασώζω Εὐστ. κ. μτγν.
 *Ἐπ-ανα-σωστικός, 3· ἀρμόδιος πάλιν νὰ σώσῃ· -τύχη μτγν.
 *Ἐπ-ανα-τάμνω, ἰων. ἀντὶ ἐπανατέμνω.
 *Ἐπ-ανά-τᾶσις, εως, ἡ· ἡ πρὸς τὰ ἄνω τέντωσις, ὕψωσις· -σκήπτρου Ἀριστοτ. πολ. 3, 14· -μάστιγος Σ. Ἐμπ. κ. λογ. 2, 271· 2) ἀπειλή, Φίλων ἐκ τοῦ
 *Ἐπ-ανα-τείνω· 1) ὕψωνω, ἐκτείνω πρὸς τὰ ἄνω· -τάς χεῖρας Ὀρφ. Ἀργ. 60, 330· -τὸν τράχηλον Ξεν. Ἀν. 7, 4, 9· μτφ. «μεί-ζονας ἑλπίδας», Κυρ. 2, 1, 23· 2) μέσ. ση-κώνω, ὕψωνω τι κατὰ τινος· «-βάκτραν τινὶ» Λουκ. καταπλ. 13· ἀπειλῶ· «φόβους τινὶ» Πολύδ. 2, 44· ἀπειλῶ πολέμου ἐπανατά-θεσται Δ. Ἀλ. 7, 53· ἀνθίσταμαι Ἀλκίφρ. 3, 64, ἐν τῷ λόγῳ μακρόθεν ἄρχομαι, δι. -ξοδικῶς ὁμιλῶ Δ. Ἀλ. ῥητ. 8, 14.
 *Ἐπ-ανα-τέλλω, π. ἐπαντέλλω· 1) κάμνω νὰ ἐξεέλθῃ ἔξω ἡ ἐπάνω, ὕψωνω· «ποδοῖς ἔχοντες ἐπαντέλλων Εὐρ. Φοιν. 103· κέρατα ἐκ με-τώπου Ὀπκ. κυν. 2, 97· 2) ἀμτβ. ἀνατέλλω ἐκ νέου, ἐξέρχομαι πρὸς τὰ ἄνω· «ἡλίου ἐπα-νατέλλοντος» Ἡρ. 3, 81· «αἱ ἐπανατέλλου-λουσαι φάλαγγες ἐκ τοῦ χάρακος» Πλουτ. Αἰμ. Παύλ. 18· «ἐπαντέλλων χρόνος» = τὸ μέλλον Πίνδ. Ο. 8, 28· «εὐδὴς ἐπαντείλασα» = σηκωθείσα Αἰσχ. Ἀγ. 27.
 *Ἐπ-ανα-τέμνω, ἰων. ἐπανατέμνω· ἔξανα-κόπτω, ἔξανασχίζω· -φλέβα Ἀρετατ.
 *Ἐπ-ανα-τίθημι· θέτω ἀκόμη ἐπάνω = ἔζωλον τινὶ Ἀριστ. σφ. 143· μτφ. προσ-θέτω, ἀποδίδω· «-δύναμιν τινα» Πλάτ. νόμ. 11, 926.
 *Ἐπ-ανα-τολῇ, ἡ· ἐπιτολὴ ἀστέρος Πτολ.
 *Ἐπ-ανα-τρέπω· στρέφω ὀπίσω, διόρθ. ἀντὶ ἐπαναστρέφω Κρατιν. ἀποσπ. Σχολ. Ἀριστ. Ἰκκ. 399.
 *Ἐπ-ανα-τρέφω· διὰ τροφῆς ἐπαναφέρω τὰς σωματ. δυνάμεις.
 *Ἐπ-ανα-τρέχω· τρέχω ὀπίσω· -πρὸς τι Λουκ. π. μιθ. συν. 36.
 *Ἐπ-ανα-τρυγάω· τρυγῶ ἐκ νέου, ἔξανα-τρυγῶ, ἔξαναπολογῶ ἄρ. λεξ.
 *Ἐπ-ανα-φέρω, π. ἐπαφέρω· 1) μτβ. φέρω ὀπίσω, ἀναφέρω εἰς· «εἰς τὸν ἔνα» Πλατ. πολ.

- 4, 134. «εἰς», τι ἐπανενέγκωμεν, Κρατ. 425.
 καί, εἰς τὸν Δι' ἐπανενέγκωμεν = εἰς τὸν Δία ἀπο-
 δοῦναι τὴν αἰτίαν Ἀριστ. νεφ. 1079. «οὐδ'»
 εἰς μίαν οὕτε δαιμόνητα, οὕτε ἀλάζονεσιν ἐπα-
 νοῖσιν Δημ. 5, 11. - ἐπὶ τι Πλατ. νόμ. 5,
 630. πρὸς τι Ἰπποκρ. - τί εἰς τινα ἦ τι αὐτὸν
 ἀριθμὸν τῶν χρημάτων εἰς τινα Δημ. 27,
 49. φέρω ὅπως εἰς ἀπόφασιν ἀπὸ τὸ κοινὸν
 τὴν σκέψιν αὐτὴν συζητήσιν τινὶ Λουκ. φέρω
 εἰς τὸν λογαριασμὸν Δημ. 41, 20. Μέσ. τι εἰς
 Ἀθήνας = ἀναγγέλλω Σεν. Ἑλλ. 2, 2, 21. 2)
 ἀμτβ. ἐπιστρέφω, - ἐπὶ τι Πλατ. Λυσ. 219.
 ἀναλαμβάνω Ἰπποκρ. αὐτὰ γὰρ ἐπαναφερό-
 μενα ὅσιν = ἐξακριβώμενα Σεν. κυν. 5, 2.
 Ἐπ-αν-α-φ-ο-ρ-ά, ἡ τὸ ἐπαναφέρειν, ἡ ἀνα-
 φορά - πρὸς τι Θεόδωρ. - εἰς τι Ἀριστοτ. ἡθ.
 Νικ. 5, 4. 2) τὸ προτείνειν τι πρὸς ἀπόφα-
 σιν Ἀνθοκ. 3, 33. 3) ῥητορ. σχῆμα ἐπανα-
 λήψεως λέξεως ἐν ἀρχῇ τῶν προτάσεων.
 Ἐπ-αν-α-φ-ο-ρ-ι-κ-ός, 3. ὁ ἀνήκων εἰς ἀπα-
 ναφοράν Σχολ. Ἀριστ. πλ. 545.
 Ἐπ-αν-α-φ-ο-ρ-ά, ἡ ἀναφορὰ, ἡ ἀναφορικώ-
 νω ἀκόμη - ἀλλήτης Ἀριστ. Θεα. 1175.
 Ἐπ-αν-α-φ-ύ-ω ἡ ἀναφύω, ἡ ἀναβλάσκειν
 ῥίζαν Αἰλ. Ἰσ. Ζ. 10, 13.
 Ἐπ-αν-α-φ-ων-έ-ω ἡ ἀναφώνεω ἔπειτα ἀπὸ
 τινα, ἐπαναλαμβάνω μεγαλοφώνως Σ. Ἑμπ.
 κ. γραμ. 130, ἀντιβ. προαναφώνεω.
 Ἐπ-αν-α-χ-έ-ω, π. ἐπαγγέλω ἡ ἀνάγω, ἐπ-αν-
 ἡ ἀναγνώσκω Εἰς. π. κλάω, διακρυπτοῦ διὰ
 (μετὰ δοτ.) Βυζ.
 Ἐπ-αν-α-χ-ρ-ε-μ-π-ή-ρ-ι-ος, 2. ὁ συντελών πρὸς
 ἐπανάχρεμψιν Ἰπποκρ.
 Ἐπ-αν-α-χ-ρ-ε-μ-π-ο-ρ-ο-μαι, μέσ. ἀποθ. χρεμ-
 πόμενος ἐκβάλλω φλέγματα, ἡ ἐρροχαλίζο-
 μαι Ἰπποκρ.
 Ἐπ-αν-α-χ-ρ-ε-μ-ψ-ι-ς, εως, ἡ τὸ ἐκβάλλειν
 φλέγματα, ἡ ἐρροχαλίσμα Ἰπποκρ.
 Ἐπ-αν-α-χ-ω-ρ-έ-ω ὁ υποχωρῶ πρὸς τὰ ὀπίσω,
 ἀποσύρομαι Θουκ. 9, 131. - ἐπὶ τὰ πρῶτα
 λαχθέντα Πλατ. νόμ. 6, 781.
 Ἐπ-αν-α-χ-ώ-ρ-η-σις, εως, ἡ ὀπισθοχώρη-
 σις - κύματος Θουκ. 3, 89.
 Ἐπ-αν-δ-ι-π-λο-ί-ζ-ω ἐπιδιπλοῖζω.
 Ἐπ-αν-δ-ρ-ί-ζ-ο-μαι ὀδρίζομαι ὁπὸ μετὰ δοτ.
 Ἐπ-αν-δ-ρ-ός, 2. ὁ ἀρμυζὼν εἰς ἄνδρα, ἀν-
 δρικός - πρᾶξις Δ. Σικ. 4, 50. - μουσικὴ Σ.
 Ἑμπ. κ. μουσ. 15. Ἐπ-αν-δ-ρ-ο-ν-ο-υ-γ-ός, Φωτ.
 διδλ. σ. 144, 15. τὸ ἐπανδρόνον = τὸ ἀνδρι-
 κόν ἐπὶ ἐπ-ανδρῶς - ἀγωνίζεσθαι Σ. Ἑμπ.
 κ. ἡθ. 107.
 Ἐπ-αν-δ-ρ-ώ-ω γαμίζω μὲ ἄνδρας = ἐσανδρόω.
 Ἀπολ. Ρ. 1. 874.
 Ἐπ-αν-ε-γ-έ-ρ-ω ἀνεγείρω, σηκώνω πάλιν
 ἐπάνω, ἐρεθίζω Ἰπποκρ. Πλούτ.
 Ἐπ-αν-ε-γ-ε-ρ-σις, εως, ἡ ἐπανέστασις Ἡούχ.
 Ἐπ-αν-ε-θ-ή-σ-ο-μαι, π. μελ. τοῦ ἐπανήμι.
 Ἐπ-αν-ε-λ-έ-ω περιτυλίξω ἐπάνω Γαλην.
 Ἐπ-αν-ε-ι-μ-ι 1) ἔρχομαι, ἀναβαίνω ἐπάνω
 - κάτωθεν Πλατ. Τιμ. 22. «Ὀλυμπίαζε οἴκο-
 νεν εἰς τὸ ἱερόν», Ἰππ. ἑλλ. 363, ascendo 2)
 ἔρχομαι ὅπως ἐπιστρέφω οἰκιάδω Θουκ. 6,
 102, Σεν. Κυρ. 2, 1, 29. - ἐπὶ τι Πλατ. πολ.
 5, 462. «ἐπὶ τὸν πρότερον λόγον» Ἡρ. 7,

138. «ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις» Δημ. 18, 42. «ἐγὼ
 δ' ἔνθεν εἰς ταῦτα ἐξέδην ἐπ-ανέμην» Σεν. Ἑλλ.
 7, 41. ἐπὶ ἡγου' αὐτὸς ἐπ-ανέμην, Σοφ.
 Τρ. 639, 3) ἐκ νέου ἐξετάζω, διέρχομαι τι
 «-περὶ φύσεως» Πλατ. νόμ. 8, 857. - τοὺς
 λόγους = ἐπαναλαμβάνω, νόμ. 3, 693. - τὰ ὀπο-
 τεθέντα, Τιμ. 61, transco. ἐπὶ συγγινίαις. «τὸ
 γένος δι' ἀδελφῶν καὶ ἀδελφίδων ἐπανίδνα»,
 νόμ. 11, 925.
 Ἐπ-αν-ε-ι-ν-αι, ἀορ. 6. ἀπαρ. τοῦ ἐπανήμι.
 Ἐπ-αν-ε-ι-π-ε-ῖν, ἀορ. 6. τοῦ ἐπαναγορεύω
 ἀκόμη ἀναγγεῖλαι, ὀποσχεῖσθαι. «ἀργύριον τῷ
 ἀποκτείναντι» Θουκ. 6, 60.
 Ἐπ-αν-ε-ί-ρ-ο-μα-ι, ἰων. ἀντὶ ἐπανέρομαι
 Ἡρ. 3, 32.
 Ἐπ-αν-ε-λ-ε-υ-σις, εως, ἡ ἐπ-ανόδοις, ἐπι-
 στροφή Εὐστ.
 Ἐπ-αν-ε-λ-θ-ε-ῖν, ἀορ. 6. τοῦ ἐπανέρχομαι.
 Ἐπ-αν-ε-λ-ί-τ-τω, μ. ἔξω ἡ ἀνατυλίξω,
 Ἐπ-αν-ε-λ-κ-ί-ω ἀύρω πρὸς τὰ ἄνω Ἀρρι.
 Ἄν. 2, 19, 5, altitudo.
 Ἐπ-αν-ε-μ-έ-ω, μ. ἔξω ἡ ἀναδιακρίνω Ἰπποκρ.
 Ἐπ-αν-ε-μ-ο-ς ἐπ-ανέμος, ἀνεμώδης Ἰπποκρ.
 Ἐπ-αν-ε-ν-ε-γ-κ-ί-ν-αι, ἀορ. 6. ἀπαρ. τοῦ ἐπαναφέρειν.
 Ἐπ-αν-ε-ρ-έ-υ-γ-ο-μα-ι, μ. - ἐρ-έ-υ-ο-μα-ι ἐκβά-
 λω ἐξ ἐμαυτοῦ, ἔξω Ἰπποκρ.
 Ἐπ-αν-ε-ρ-ο-μα-ι, ἰων. ἐπανέρομαι, ἐν τῇ
 ἀττ. μόν. ἀορ. 6. ἐπανηρόμην, ἐπανερίσθαι,
 μέλ. ἐπανερήσσομαι Φρον. Β. Ἄν. 11, 15. πρὸλ.
 ἐπανερωτάω = ἐρωτῶ πάλιν. «τάδε σ' ἐπανέρω-
 μαί Δίσχ. Περσ. 934. «μηδ' αὖθις ἐπανέρη-
 με» Ἀριστ. βατρ. 435. - τινά τι Πλατ.
 Ἡρωτ. 329.
 Ἐπ-αν-ε-ρ-χ-ο-μα-ι 1) ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω
 εἰς ὕψηλόν μέρος. «εἰς τὰ ὄρη Σεν. Ἑλλ.
 4, 8, 35. ἂν γέν. μεταβαίνω εἰς ἕλκον μέρος»
 «δοκεῖ μοι ἐνθὺν γωμετρίᾳ εὐραθείᾳ εἰς
 τὴν Ἑλλάδα ἐπ-ανέλθω» Ἡρ. 2, 109. 2) ἐ-
 πιστρέφω ὀπίσω. «-εἰς τὴν Κόρινθον» Θουκ.
 4, 74. - οἰκιάδω Πλατ. νόμ. 11, 925, καὶ ἐπὶ
 θεοῦ ὁ ἐπιστρέφω εἰς τὸν πατέρα. οἶκον
 Δημ. Ἰσατ. 3) μετ. ἐπὶ τοῦ λόγου, ἐπανέ-
 ρχομαι εἰς τὰ λαχθέντα. - εἰς, ἐπὶ τι Δημ. 18,
 211, Σεν. Ἑλλ. 1, 7, 29, μετὰ πλ-αγ. ἐρ-ο-
 τήσ. «ὅθεν ἀπελίσκομεν, ἐπ-ανέλθομεν» Πλατ.
 Φαῖδ. 78. 4) πάλιν λόγον ποιεῖσθαι, ἐπανα-
 λαμβάνω, Τιμ. 19. - αὐτά, 17. - τὴν ἀρετὴν
 Σεν. Ἀγγο. 11, 1.
 Ἐπ-αν-ε-ρ-ω-τά-ω, μελ. ἡσώ. ἐρωτῶ ἐπαν-
 ελημένους, ἡ ἀναερωτῶ. - τί Πλατ. νόμ.
 1, 645. - τινά, Κρατ. 413.
 Ἐπ-αν-ε-σις, εως, ἡ ἡ ἐκ δευτέρου ἰλάτ-
 τωσις (ὑπεσις) τοῦ πυρετοῦ Ἀρεταί.
 Ἐπ-αν-ε-λ-χ-ώ 1) μετ. κρατῶ προσέτι ὁ-
 ψηλά. «ὁδὸς τὴν δευτέραν γάραν» Δ. Σικ.
 17, 115. 2) ὑποφέρω πρὸς τοῦτοίς. «-τὰ ὁ-
 κέα πάθῃ τοῖς δημοσίοις» Πλατ. Δημ. 22.
 3) ἀμτβ. προσέχω, ἐπιστηρίζομαι, ἀφιστοῦ-
 μαί, ἐπαναπαύομαι, εὐχαριστοῦμαι εἰς τι.
 «-ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν» Δημ. 19, 51. «τοῖς παρ'
 ἡμῶν πεμπομένοις» Ἀλκίφρ. 1, 38. - τοῖς βί-
 βλοῖς Ἀρεταί. 1, 12. Μέσ. ἀναλαμβάνω
 εἰς ἐμαυτὸν τι. - τὸν πόλεμον Σουῖδ.
 Ἐπ-αν-ε-λ-κ-ώ ἐπανέρχομαι, ἡ ἀναέρχομαι

Εὐρ. 'Ι. Α. 1628· «ὡς τινα Δημ. πρὸς τινα Πολυδ. μτφ. πρὸς εὐδαιμονίαν Πανσ. 3, 9, 2· 2) ἔρχομαι εἰς τὴν προτέραν μου κατάστασιν, ἀναλαμβάνω τὴν δύναμίν μου;

Επανήλωκα, παρκ. τοῦ ἐπαναλίσκω.

Επανήμει, γ'. ἐν. παρατ. τοῦ ἐπανέμει.

Επανόημηναι, π. ἀντὶ ἐπαναθεῖναι, ἀόρ. 6'. ἀπαρ. τοῦ ἐπανατίθημι.

Επ-ανθέω· ἐξέρχομαι, ἐπιφαίνομαι ὡς ἄνθος· «πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ» Θεόφρ. 5, 131· μτφ. ἐπιπολάζω, φαίνομαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, εἶμαι ὁρατός· «τοῖς μήλοισιν ἐπὶ νῦν χυθὺς» Ἀριστ. νεφ. 798· ἐπὶ τῶν τριγῶν· «τὴν ἐπανθοῦσαν τρίγαν», ἐκκλ. 13· ἄλμη Ἡρ. 2, 12· πηλός, ἄλγες Στραβ. τραχύτης Ἰπποκρ. ἐρύθημα Λουκ. - κάλλος Θεοκρ. 20, 21· «τῷ Ἰσοκράτει πολλὰ χάριτις ἐπὶ νῦν» Δ. Ἀλ. «τῷ προσώπῳ θηριώδης ἐπανθοῦν» Καλλίστρ. «ὅπερ εὐθὺς παῖσι σύμφυτον ἐπανθεῖ» Πλάτ. νόμ. 4, σ. 710· «τὸ σαφές ἐπανθεῖται τῇ λέξει» Λουκ. «τοῦ πιχώριον ἐπανθεῖ» = εἶνε σύνθετος, ἄφθονον, πολὺ Ἀριστ. νεφ. 1174· προβλ. ἐπενήνυθε 6) ἀνθίζω ἐξώρας (ἀργά).

Επ-άνθημα, τος, τό· τὸ ἐπανθοῦν, τὸ στολίδιον, τὸ ἐξαίρετον μέρος πράγματός τινος· τὰ ἐπανθήματα τῆς ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς Ἰάμελ.

Επ-άνθηρος, διόρθ. ἀντὶ ἐπ' ἀνθηραῖς λιθά- χισσιν Μάνεθ. 6, 343.

Επ-άνθησις, εως, ἡ· τὸ ἐπανθεῖν, τὸ ἀνθίσμα Πλωτίν.

Επ-ανθιάω, ἐπ. ἀντὶ ἐπανθέω· ἐπανθιό- νωντας ἰούλους· Ἀπολ. Ρ. 9, 519, διορθ. ἐπιγυνοάντες.

Επ-ανθίζω, ἰσώ· στολίζω με ἄνθη, ποι- κίλλω, πλουμίζω με χρώματα· «χρώμασιν ἐπηνθισμένους» Δ. Σικ. 1, 49· «ὅπου κινεβά- ρεως τὸ ἀγαλμὰ ἐστὶν ἐπηνθισμένον» Πανσ. 7, 26· «ἐλέφαντα ἐπηνθίζον χρυσῶν» Λουκ. Ἰστ. συγγρ. 51· «ἂν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύ- θημα πλεῖστον ἐπανθίσῃ», ὡς, 13· μτφ. ἐπὶ τοῦ λόγου· «ἀπαγγελία ὀνόμασι ποιητικοῖς ἐπην- θισμένη» Φίλοστρ. «πολλοὺς ἐπανθίσαντες πό- νηοις γενεάν» = με πολλὰς θλίψεις πληρώσαν- τες τὸ γένος, βίψαντες εἰς πολλὰς δυστυχίας Ἀισχ. Ἐπτ. 932· «κωκυτοὶς ἐπανθίζειν παι- ἄνα» = κυρτεῖν με θρήνους Σχολ. στέφειν ὡς ἄνθεσι, Χο. 148. Μέσ. «παλόμεναστον ἐπην- θίσω αἶμ' ἀνιπτον» = ἐμολύνθης με αἶμα, ὅ- περ δὲν δύναται ν' ἀποπλῶθῃ, Ἀγ. 1438.

Επ-άνθισμα, τος, τό· τὸ ὡς ἄνθος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐδρῖσκόμενον Ἰπποκρ.

Επ-ανθισμός, ὅ· τὸ ἐπανθίζειν, πλουμίζειν με ἄνθη ἢ ποικίλλα χρώματα Διοσκ.

Επ-ανθο-πλόκω -ω, ἥσω· πλέκω, στο- λίζω με ἄνθη Ἀνθ. 12, 8· κόρυμβον.

Επ-ανθρακίδες, αἱ· μικροὶ ἔχοντες ψηφόμε- νοι ἐπὶ τῶν ἀνθράκων Ἀριστ. Ἀγ. 670, ἐν ἐνικῷ εἶδος ἄρτου Ἀθην. 3, 110.

Επ-ανθρακώ -ω· ψήνω ἐπὶ τῶν ἀνθράκων Πολυδ. 6, 55.

Επ-ανιδόμαι -ώμαι· λυποῦμαι δι' τι· τινὶ Σιν. Ἐφισ. 1, 15.

Επ-αν-ίημι, ἥσω· 1) χαλαρώνω ἐντελῶς, ἀφῆνω ἐλευθερόν, ἐλευθερώνω· τινὰ τινος Σεν. κυν. 7, 1· «τινὶ τι· τοῖς νόμοις τὰ σκλη- ρότατα τῆς ἀγωγῆς» Πλουτ. Λυκ. 22· 2) κα- ταπαύω, μετρίάζω· «δεῖ τὸν παρόντα ἐπα- νεῖναι φρόδον» Δημ. 18, 177· 3) ἀμτθ. ἐλατ- τούμαι, ἐνδίδω, καταπαύω, παρακμάζω, κατα- πίπτω, χαυνοῦμαι, ἀτονῶ, ἐπὶ ἀσθεν. Ἰπποκρ. «οὐκ ἐπανῆκε τέμνων πρὶν» Πλάτ. Φαίδρ. 266· «ὡς ἐπῆλκεν ὁ σίτος» = ἤλαττώθη ἡ τιμὴ τοῦ σίτου Δημ. 32, 25. Παθ. «ἀτελεῖ, ὅς ἐπα- νεῖται τὰ τέλη» Πολυδ. 8, 156· «ἀρμονία ἐπανεμένη» Πλουτ. μουσ. 16.

Επ-ανίπταμαι· ἐπαναπύτομαι, ἔξαναπαύω πρὸς τὰ ἄνω Μανέθ. 5, 220.

Επ-αν-ισόω -ω, μ. ὡσώ· ἐξισώνω ἐντελῶς πρὸς ἄλλο· «= τοὺς Ἕλληνας πρὸς ἄλλους» Θουκ. 8, 57. Παθ. γίνομαι, εἶμαι ἴσος· τινὶ Πλάτ. νόμ. 5, 745.

Επ-αν-ιστάται, ἴνω· ἀντὶ ἐπανίσταται, γ'. πλ. μέσ. ἐν. ὁριστ. τοῦ

Επ-αν-ίστημι· 1) μτθ. σηκώνω ἐναντίον· «ἀνδρας τινὶ» Πλουτ. Σερτ. 13, διεισέρω, παροξύνω· «16 θηρίων Ῥωμαίοις» Ἀππ. 2) πάλιν ἀνεγείρω, ἀνορθώ· «τὰ τεῖχη Πλάτ. νόμ. 6, 771· 3) συνθέσθ. μέσ. μετ' ἀορ. 6. καὶ παρκ. καὶ ὑπερ. ἐνερ. ἀντὶ μέσ. σηκώνομαι (ἐκ τῆς θέσεώς μου) Ἰλ. 6, 85, Ἀπολ. Ρ. 1, 363· πρὸς τιμὴν τινος ἢ διὰ τὰ ὀμιλῶ· «ἐπανί- στω» = ἐγέρθητι Ἀριστ. πλ. 539, Δημ. 19, 46· «ἐπαναστὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος» Σεν.

Ἑλλ. 1, 4, 7· 4) ἐπαναστῶ κατὰ τινος, συν- ὶν. τῷ ἐπιδολεῖν, ἀντιθ. ἀφίστασθαι Θουκ. 3, 39· τινὶ, 1, 115· «οἱ μάγοι εἰσὶ τοι οἱ ἐπανεστῶτες» Ἡρ. 3, 63· «ἐάν τις τυραννεῖν ἐπαναστῇ» = ἂν τις κάμῃ ἐπανάστασιν ἵνα γείνῃ τυραννος Ἀνδοκ. 1, 97· 5) ἐπὶ ἀφύχ. ὑψοῦ- μαι, ἀνεγείρομαι, πρήσκομαι ἱατρ. «ἐπανεστη- κώς λόφος τῶν πετρῶν» Ἀριστοτ. Ἰσ. Ζ. 2, 12· «ἱερὸν μικρὸν ἐπανεστηκὺς τῆς ἀγορᾶς» Δ. Ἀλ. 2, 50· περὶ νέας πόλεως· «ἂν τὸ πό- λισμα ἐπανεστήκῃ» Ἀριστ. ὄρν. 544· 6) ἐπὶ αἰσχρῶς σημ. «ἀλλήλοισι ἐτόλμων ἐπανίστα- σθαι» Ἀθην. 6, 260.

Επ-αν-ίσταμαι, ἀττ. ἀντὶ ἐπανάγω.

Επ-αν-ίσωσις, εως, ἡ· ἐξίσωσις Φίλ.

Επανιτακώρ· ἐπανιτακῶς, ἐπανελθών, Ὁ· λυμπίας ἐπιγρ.

Επ-αν-ιτέον καὶ -ιτητέον· ῥ. ἐπὶ τοῦ ἐπᾶναιμι.

Επ-αν-οδος, ἡ· 1) ἡ πρὸς τὰ ἄνω ὁδός, πορεία· «ἡ ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐ- πᾶν.» Πλάτ. πολ. 7, 532· 2) ἐπιστροφή, ἐ- πανέλευσις Πλουτ. Τιμολ. 38· 3) (βῆτορ.) ἀ- νακαρφαλισμός· «τὸ τέλος τῶν λόγων, ὅτι τινες ἐπᾶνθοδον τίθενται ὄνομα» Πλάτ. Φαίδρ. 267.

Επ-ανοίγω· καλὰ ἀνοίγω.

Επ-αν-οιδέω -ω, μ. ἥσω· φουσκώνω, πρή- σκομαι Ἰπποκρ. Ἀριστοτ. προβλ. 10, 46.

Επ-αν-οιδίσκω· ἐπανοιδίω Ἰπποκρ.

Επ-αν-οίκτωρ, ὅρος, ὅ· ἀνοίγων τι· ὁ- ρήτρων Μανέθ. 1, 310.

Επ-αν-οιστέον· ῥ. ἐπὶ τοῦ ἐπαναφέρειν· «τὴν εἰς τὴν οὐκ εἰς τὴν τόχην» Πολυδ. 1, 37, 3.

Επ-ανοίσω, μέλ. τοῦ ἐπαναγίρω.

Ἐπ-αν-ορθώω, ὥσω· 1) στήνω ἐπὶ τινος ὄρθιον· «κλίμακα στῆναι ἐπὶ τινος» Ἐπιγρ. 2) στήνω τι πάλιν ὄρθιον, φέρω τι εἰς τὴν προτέραν καὶ καλλιτέραν αὐτοῦ κατάστασιν, διορθώνω, βελτιώνω, υποστηρίζω, φέρω τινὰ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν· «τὴν δύναμιν τῆς πόλεως καίπερ πεπτακυῖαν ἐπανορθώουσιν»· Θουκ. 7, 77· «τὰ δυστυχῆντα Λυσ. 2, 70· «εἴ τι ἐν τοῖς λόγοις σφαλόμεθα, σὺ ἐπανόρθου» Πλάτ. Γοργ. 461· νόμος, νόμ. 6, 769· «σφαλλομένοις»· βοιωτ., υποστηρίζω· Ξεν. ἀπομ. 2, 4, 6· «καὶ βεβαιῶνται τὰς συνθήκας», ἀντιθ. λύνειν Ἰσοκ. 1, 18· «τὰς πληγαὶς»· σωφρονίζω Λιδάν.· τούδ' φιλοσοφούντας· διδάσκει Ἰσοκ. 1, 3. Συνηθέστ. μέσ. διορθώνω τὰ ἑαυτοῦ, τὰ σφαλματά μου· «ἐάν πη σφαλῇ» Πλάτ. πολ. 2, 361· «προσεξαμαρτάνοντες ἅπαντα ἐπανορθώσαντο» Ἰσοκ. 4, 165· «τὰς ἀπορίας τοῦ δῆμου»· δοιοῦσι, συντρέχω Πλούτ. Περικλ. 11· ἐαυτὸν Αἰλ. Π. Ἰσ. 14, 13. Παθ. «τὰ πράγματα ἀν' ἐπανορθωθῆναι οἴομαι» Δημ. 9, 76· Ἐπ-αν-ορθώω, τος, τό· τὸ ἐπανορθωθῆναι, ἢ ἐπανόρθωσις· «τὸ ἐπὶ μετρίῳ ἀμαρτήματι ἔχει ἢ ὁ ἐπανορθῶν» Πλάτ. Πρωτ. 340· τῶν ἀμαρτημάτων Δημ. 25, 16· «τὸ ἐπιεικὲς ἐπ. τοῦ νομίστου δικαίου»· ἐπιδοθήμα Ἀριστοτ. ἥθ. 5, 10.
Ἐπ-αν-ορθώω, εως, ἡ· 1) ἢ πρὸς τὴν προτέραν ὀρθότητα ἀποκατάστασις, διόρθωσις, βελτιώσεις· ψυχᾶς Τίμ. Λοκρ. 104· τῶν νόμων Δημ. 24, 22· 2) ῥήτορ. σχήμα.
Ἐπ-αν-ορθώω, πρέπει τις νὰ ἐπανορθώσῃ· ἐπανορθωτέα Πλάτ. νόμ. 7, 809.
Ἐπ-αν-ορθώω, τῆς, αὐ, ὅ· ὁ ἐπανορθῶν, διορθωτής· τοῦ καμνόντος Δ. Ἀλ. 8, 67· τῶν τρόπων Δ. Κάσ. 54, 30.
Ἐπ-αν-ορθωτικός, 3· ἐπιτηδεύς εἰς τὸ ἐπανορθῶναι Ἀριστοτ. ἥθ. 5, 7· τῶν ἡθῶν Στραβ. 1, 2, 3.
Ἐπ-αν-τείνω, π. ἀντὶ ἐπανατείνω.
Ἐπ-αν-τέλλω, π. ἀντὶ ἐπανατέλλω.
Ἐπ-άντης, 2· ἀνάντης, ἀνηφορικός· λόφος Θουκ. 7, 79.
Ἐπ-αντιάζω, ἀόρ. ἐπανιάνει· ἀπαντῶ, συναντῶ Ὀμ. βυν. Ἀπολ. 152.
Ἐπ-αντλέω, ὦ, μέλ. ἥσω· 1) ἀντλῶν γυνὴ τι ἐπάνω εἰς τι, περιγύνω, κατακλύζω· «πληροῦται αὐτὰ ὥσπερ οἱ ἐπαντλοῦντες» Πλάτ. Φαῖδρ. 112· «εἰς τὸν τῶν ἀνατλῶν πῖθον ὑδροφορήσιν καὶ μάτην ἐπαντλήσιν» Λουκ. Τίμ. 18· «νῆσους ἐπαντλούμενας» Δ. Σικ. 1, 33· πληρῶ, γεμίζω· «τοῦ βίου τοῦ πολλὰς φρονέσιν ἐπηνηλημένου»· πληρῆς Πλούτ. ἥθ. 107· 2) εἰσάγω, ἐπισωρεύω εἰς τὸν λόγον πληθύνω παραδειγμάτων Λουκ. Περικλ. 5· λόγους τινὲς Εὐρ. παρ. Πλούτ. ἥθ. 502· «ὄχλον ὀνομάτων τινὲς» Αἰλ. Ζ. Ἰστ. 6, 51, impleat· 3) (ιστρ.) κάμνω ἐγγυῶν· «ὕδωρ τινὲς Γαλην. Ἐπ-άντλημα, τος, τό· τὸ ἐπάνω χυνόμενον ὕδρην Διοσκ.
Ἐπ-άντλησις, εως, ἡ· τὸ ἐπαντλεῖν ἐπάνω, ἢ περιχύειν Ἰσποκρ.· ὕδατων· ἄρδουσι, τὸ πότισμα Δ. Σικ. 2, 10.
Ἐπ-άνω, μέλ. ὥσω· φέρω εἰς πέρας ὧσας

διόλου· «οὐδὲ ποτὶ σφιν νίκη ἐπηνύσθη»· ἢ μάχη ἔμεινεν ἀμφοτέρω· Ἦσ. ἀσπ. 311.
Ἐπ-άνω, ἐπὶ, τόπ. ἐπάνω· «ἐπάνω κατακείμεθα» Ἀριστ. Λυσ. 773· «ὥσπερ θρηγυὶς ἐπάνω καθεῖται» Πλάτ. πολ. 7, 534, μετὰ τοῦ ἄρθρου ὡς ἐπὶ· «ὁ ἐπάνω», νόμ. 8, 844· «ὁ ἐπάνω πύργος» Ἦρ. 3, 54· «τὸ ἐπάνω δικαστήριον»· ὁ Ἀρεῖος πάγος Ἰσοκ. μετὰ γεν.· «ἐπάνω αὐτῆς οἰκεῖν» Πλάτ. Φαῖδρ. 109· «χρημάτων ἐπάνω εἶναι»· περιφρονεῖν τὰ γοήματα Δ. Λαερ. 6, 28· «ἐπ. τῆς κακίας γένουσι» Πλούτ. κατὰ Στωϊκ. 10· ἐπὶ συγγενεῖς· «πρόγονοι καὶ πατέρες καὶ τούτων ἐπάνω»· οἱ ἀνιόντες συγγενεῖς Δημ. 50, 7· ἐν τοῖς βιβλίοις, ἄνω, ἀνωτέρω· «ἐν τοῖς ἐπάνω εἴρηται»· ἐν τοῖς ἔμπροσθεν Ξεν. Ἀν. 6, 3, 1· «τὰ ἐπάνω λεχθέντα» Στραβ. 2, 115· 2) χρόν. «ἐν τοῖς ἐπ. χρόνοις» Δ. Σικ. 16, 42· 3) περισσώτερον· «ἡδύνατο παρῆναι ἐπάνω τριακοσίων ἀνθρώπων» Ν. Δ. κυρτ.
Ἐπ-άνωθεν, ἐπὶ, 1) τόπ. ἀπὸ ἐπάνω, ἀπὸ τοῦ ἐπάνω μέρους Εὐρ. Ἀλκ. 463· ἡμῶν Τίμ. Λοκρ. 45· «τῶν Μακεδόνων εἰσὶ καὶ ἄλλα ἔθνη ἀνωθεν»· ἐκ τοῦ μεσογείου Θουκ. 2, 99· 2) χρόν. «οἱ ἐπάνωθεν μουσικοί»· οἱ παλαιοὶ Θεοκρ. 20, 3.
Ἐπ-άνωθι, ἐπὶ, ἐπάνω· «τινὸς Λουκ. ἐπ. 19, (11, 401)
Ἐπαῖς, ὄψρ. ἀντὶ ἐπηΐς, ἀόρ. τοῦ πῆγνυμι.
Ἐπαῖς, ὄψρ. ἀντὶ ἐπηΐς, ἀόρ. τοῦ ἐπῆσσω ἀντὶ ἐπαύσω.
Ἐπαῖς-ἐραστός, 2· ἀξιαγάπητος Φίλων.
Ἐπ-ἄξιος, 2 καὶ 3· τῷ ὄντι ἄξιος· «τινός»· πάντων Πινδ. Ἰ. 5, 62· «ὁδὸν τῶν κακῶν ἐπαῖαν» Αἰσχ. Χο. 93· «γάμος»· κατάλληλος Σοφ. Ἠλ. 977· «ἡγεμόνες» Ἦρ. 7, 96· «εἰσφέρειν Πλάτ. νόμ. 12, 961, δίκην»· Ἐπ-ἄξιός-ω, μέλ. ὥσω· κρίνω ἐπῆστω, εὐλογῶ· «ἐπαξιῶσας ὡδὲ μοι φρονεῖν» Σοφ. Ἠλ. 1266· «παρασχεῖν χάριν» Οἰ. Κ. 1494· «τὶ δρᾶν»· πιστεύω ὅτι ὀφείλω νὰ πράξω τι, Φιλ. 792· φρονῶ, ὑποβέβω, πιστεύω, Ἠλ. 648· 2) παρακαλῶ, ἐξαιτοῦμαι. (i)
Ἐπ-ἄξιός, ἐπὶ, μὲ τῶν ἐπαῖων, κατ' ἀξίαν Σοφ. Οἰ. τ. 133.
Ἐπ-ἄξιός, εως, ἡ· τὸ φρονεῖν ἐπαῖως, ὑπόληψις Δ. Ἀλ. 2, δέσεις, αἰτήσεις, ἀξιώσεις.
Ἐπ-ἄξονέω-ω, γράφω ἐπὶ ἀξόνων, πινάκων ἀρ. λει.
Ἐπ-ἄξονιος, 2· ὁ ἐπὶ (συνεχόμενος μετὰ) τοῦ ἀξονος· «ἄφρος Θεοκρ. 25, 249· πρὸς ἐναΐς.
Ἐπάξω, ὄψρ. ἀντὶ ἐπηΐς, β'. ἐν. μ. ἀόρ. ἀ. τοῦ πῆγνυμι.
Ἐπάξω, μέλ. τοῦ ἐπάγω.
Ἐπασιδῆ, ἰων. ἀντὶ ἐπωδῆ· γοήτευμα διὰ ψαλμῶδίας, θαλακτικὸν ἄσμα Ὀδ. σ. 457, Πινδ. Ἰ. 3, 51, Ἦρ. 1, 132.
Ἐπ-ασιδῆς, ἡ· ἐπωδὴ Λουκ. Φιλοφ. 9.
Ἐπ-ασιδός, ὁ· ἐπωδὸς μετῶν.
Ἐπ-απειλέω-ω, μέλ. ἥσω· φοβερίζω τινὰ περὶ τινος· «τὴν Ἠλ. μ. 582· «τὴν ἡ· Ἐπ-αχίλη, α. 319· «ἀπειλὴς Ὀδυσσῆος» Ὀδ. μ. 127· «ἐμοὶ τὰ θεῖν' ἐπαπειλῆς ἔφη» Σοφ.

- ΑΥ. 312. -τὴν ζημίαν Πλατ. νόμ. 4, 719, ἀπὸ τῶν ἰλ. ν, 45, μετ' ἀπαρ. «δεῖν» ἐπαιλεῖται τελεῖν» Σοφ. Ὑλ. 779, Ἦρ. 1, 189.
- Επ-απειλήσεις, εὖς, ἡ φθορισμός, ἀπειλή Σουῖδ ἐν λ. ἀνάστασις.
- Επ-απειλητικός, 3' ἀπειλητικός.
- Επ-απ-ερεῖδω, μέλ. -ερεῖσω ἀκουσθῶ τι ἐπὶ τινος, ἐπακουσθῶ. Μέσ. στηρίζω ἑμαυτὸν ἐπὶ τινος -τινὶ Ἀθην. 12, 550, κτωπῶ ἐπάνω, προσβάλλω.
- Επ-απ-ερεῖωμαι ἡ -ομαι, μέλ. ἐρεῖξομαι, ἀόρ. 6'. ἐπαπήρυγον ἀπεραύγομαι, ἔερεῖγομαι τι ἐπὶ τινος Φίλων.
- Επ-απ-έρχομαι ἀπέρχομαι κατόπιν τινός -τινὶ μετῶν.
- Επ-απο-δῶν ἐκδῶν τινά (ἐνα πολεμῆσθαι) κατὰ τινος, θέτω τινά ἀντίπαλόν τινος -τινὶ Πλουτ. ἡθ. σ. 788. Μέσ. ἐκδύομαι, ὀπλιζομαι (ἐκ τῶν ἐκδουμένων ἀθλητῶν) κατὰ τινος -τινὶ «-τοῖς νενικηκόσι» Πλουτ. Μάρκελ. 3' -τῷ πράγματι Ἀριστ. Λυσ. 651.
- Επ-απο-δύομαι πρέπει τις νὰ ὀπλισθῇ -τῷ πόνῳ = κατὰ τοῦ π. Κλ. Ἀλ.
- Επ-απο-θνήσκω ἀποθνήσκω ἀμείσως μετὰ τινος -τινὶ «ἐπαποθανεῖν τετελευτηκότι» = μετὰ τὸν ἀποθανόντα Πλατ. συμπ. 180' ἀποθνήσκω ἔπειτα Πλουτ. Αἰρ. Π. 35' -τῇ νίκῃ = ἐπάνω εἰς τὴν νίκ. Φίλοστράτ. μισορίοι.
- Επ-απο-οικίζω στέλλω ἀκόμη ἀποίκους, ἀποικίζω ἐκ νέου -Καρχηδόνα Δ. Κάσ. 52, 43.
- Επ-απο-ορίνομαι ἀποκρίνομαι ἀκόμη Φωτ. βιβλ.
- Επ-απο-ορίνω φονεύω ἀκόμη -ἐπὶ τινὶ Δ. Κάσ. 49, 23.
- Επ-απο-ορίω ἀπολαμβάνω προσέτι -ἡδοναῖς τὸν τοῦ ζῆν χρόνον Δ. Σικ. «αὐτὰ μετ' εὐφροσύνης» Αἰσώπ. 121.
- Επ-απο-όλλω μ. καὶ ἐναπολλύω, μέλ. -λέσω, ἀττ. ολλῶ φονεύω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω προσέτι, ἡ ἔπειτα ἡ ἐκείνων μὲν διέφθοιραν, ἑαυτοὺς δὲ ἐπικατέλεσαν Αἰλ. Ἰσ. Ζ. 10, 48. Μέσ. ἀφανίζομαι προσέτι ἡ μετὰ τινά Δ. Κάσ. 60, 34.
- Επ-απο-λογέομαι -οῦμαι, ἀπαθ. μέσ. ἀπολογοῦμαι μετὰ τινά προαλήσαντα Πλουτ. Μάρκελ. 27, 1.
- Επ-απο-λύω ἐξήγησις τοῦ ἐπαφῆεν Παύχ.
- Επ-απο-ορίνω ἀπολαμβάνω, ὠφελοῦμαι ἀκόμη Φίλ. περὶ γεωργ. σ. 78.
- Επ-απο-πνίγω πνίγω προσέτι. Παθ. πνίγομαι πρὸς τούτοις Ἀριστ. ἱππ. 900.
- Επ-απο-ρέω -ω ἀπορῶ προσέτι, εἶμαι ἀδέξιος, ἀμφιβάλλω μετὰ πλῆθος. ἔρωτ. Πολυδ. 6, 3, 6. Παθ. «ἐπαπορεῖται τι» Θεοφρ. 6, 5, 3.
- Επ-απο-ρήμα, ἄτος, τό ἀπορία ἐπὶ τινος μετῶν.
- Επ-απορηματικός, 3' ἐπαπορητικός.
- Επ-απορησις, εὖς, ἡ νεία (ἄλλη) ἀπορία ἐπὶ τινος μετῶν. Πουγ. Σουῖδ.
- Επ-απορητικός, 3' ὁ ἀμφιβάλλων ἐπὶ τινος, ἀριστότερος εἰς νέαν ἀπορίαν Δ. Λαίρ. 7, 68.
- Επ-απο-οτέλλω 1) στέλλω κατόπιν ὧς διαδοχόν «ἑταρον στρατηγόν» Πολυδ. 6, 15, 6' 2) στέλλω ἐναντίον τινός, 32, 21, 11' «-γράφματα τινὶ» = στέλλω ἐπιστολὰς πρὸς τινά 31, 12, 14.
- Επ-απο-φαίνομαι ἀποφαίνομαι ἔπειτα ἀπό. Επ-ἀπτω, ἰων. ἀντὶ ἐπῆπτο Ἦρ.
- Επ-ἀπτω, δωρ. ἀντὶ ἐπῆπτο.
- Επ-απο-ωθέομαι ἀποκρούω ἀπ' ἑμαυτοῦ μετῶν.
- Επ-ἀρά, ἄς, ἡ κατὰ ἰλ. 0, 456.
- Επ-ἀράομαι -ομαι, μ. ἀσομαι, ἰων. ἡσομαι εὐχομαι προσέτι - τὰς μετ' ἀπαρ. ἔδρ. Ἰ. Α. 60, Σοφ. Ὑλ. 388' ἰδίως εὐχομαι κακά, καταρῶμαι «τῶν ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπράσαντα» (=κατὰραν ἐξήνεγκον) «αἱ τινὲς κινήσαν» Ἰσακ. 4, 156' «τί οὖν ταῦτ' ἐπῆραμαι;» Δημ. 18, 142' -τινὶ Πλατ. νόμ. 11, 931' -τινὶ τι «Πέρσοι πολλὰ» Ἦρ. 3, 75' «δενάς ἀράς τινι» Δημ. Δισχίν. «τὴν ἐξ' ὧλειαν ἑαυτῷ, καὶ οἰκίᾳ τῇ ἑαυτοῦ» Δημ. 24, 151, imprecor.
- Επ-ἀρας, ἀα, ἀν, ἀόρ. ἀ. μετῶν τοῦ ἐπαίρω.
- Επ-ἀράσιμος, 2' ἐπάρσιος, ἄξιος ἐπάρσις (κατὰρας) Φαυνὺλ. 13, 16.
- Επ-ἀράσσω, ἀττ. ττω, μ. ξω' 1) ῥίπτω τι μετὰ κρότου, κτωπῶ -τὴν θύραν Πλατ. Πρωτ. 314' 2) ἀμύβ. πλῆτω ὀρηκτικῶς «ἄνεμος ἐπαράσσει πολὺς» Σύνεσ. pulsando ocludo.
- Επ-ἀράτος, 2' καταρμένος «-τύχη καὶ συμφορά» Πλατ. νόμ. 9, 877' «ὁ καὶ ἐπάρσεν ἡν μὴ οἰκτεῖν» = τεθρομένη κατὰρα νὰ μὴ κατοικήσῃ μηδεὶς Θουκ. 2, 17' «ἐπάρσεν ἐποίησεν» = ἐπῆράσατο, 8, 97, exsecrabilis.
- Επ-ἀργεῖος, 2' α) ὁ ἔχων (πάσγων ἀπὸ) ἄργεον (λευκὴν κηλίδα) εἰς τὸν ὀφθαλμόν, τυφλός «-καὶ οὐκ ὀφθαλμῶς» Αἰσώπ. Ἰσ. Ζ. 9, 1' «-καὶ πεπῆρωται τοὺς ὀφθαλμούς» 9, 34' 6) μετῶν σκοτεινός, ἀσάφης -θεσφατα Αἰσχ. Ἀγ. 1084' -λόγοι, Χο. 654, obscurus.
- Επ-ἀργυρός, 2' κεκαλυμμένος μετ' ἄργυρον, ἐπηργυρωμένος - κλίνη Ἦρ. 1, 50, 9, 80' -βῆμα Δ. Κάσ. argente inducimus.
- Επ-ἀργυρῶ -ω σκεπάζω μετ' ἄργυρον, ἀσημένιω Ἐπιγρ. «ἐπιτάττειν ἐπηργυρωμέναι» = φαγεῖν πολὺ τιμα, ἀντὶ πολλῶν χρημάτων τιμώμενα Ἀθην. 8, 359.
- Επ-ἀρδεύεις, εὖς, ἡ πότισις Ἐπικουρ. π. Δ. Λαερ. 10, 89, 100, οὗς τοῦ.
- Επ-ἀρδεύω, μετῶν. Νον. Δ. 11, 166 ἀντὶ τοῦ.
- Επ-ἀρδῶ, μ. ἄρσω ποτίζω δι' αὐλακούς, διευθύνω τὸ ὕδωρ ἐπάνω Τιμ. Λοκρ. 102, Ἀρρ. Ἀν. 4, 6, 11 «ὁ ποταμὸς τὴν χώραν» μετῶν «-ταῖς ἀρεταῖς τὴν ψυχὴν» Δουκ. γυμν. 26, ἱγρίσο.
- Επ-ἀρδῶς, ὁ ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Μάρδων, Ἀρρ.
- Επ-ἀρήγω, μ. ἡξω κρύβομαι εἰς βοήθειαν, βοηθῶ -τινὶ ἰλ. ψ, 783, Ὀδ. μ, 391, ἐν τμήσ. ἰλ. α. 408, Αἰσχ. Χο. 714, auxilior.
- Επ-ἀρηγῶν, ὄνος, π. 2' ἐπαρήγων, βοηθός, ἐπικουρός Ἀπολ. Ρ. 1, 1039' καὶ συχνότε. ὡλ. 4, 858.
- Επ-ἀρηξίς, εὖς, ἡ τὸ ἐπαρήγειν, ἐπικουρία, βοηθεια Ἐδστ. σ. 52, 39.

Επαρήρει, δ, γ. έν. ύπερο. τοῦ ἐπάρω.
 Επαρήσομαι, ίων. μέλ. τοῦ ἐπαράομαι.
 Επαρῆναι, π. άορ. ά. άπαρ. τοῦ ἐπαίρω.
 Επαρθον, άορ. έ. τοῦ πέρω.
 Επαρθόμεω-ώ, ήσω άριθμώ, λογαριάζω
 προσέτι Πάου. 10, 5, 8, «διεξηλάσεν άριθμῶν
 τὰς ήμέρας τὰς πόλει» = διήλθεν άριθμῶν
 ἀνά πάσαν ήμέραν μίαν πόλιν Ἀριστειδ.
 Επαριστερεύομαι είμαι έπαρίστερος
 (άδελφίος, ἀνάποδος, σκαϊός) Ἡσύχ. (πρόβλ.
 σκανεύομαι) έκ τοῦ
 Επαρίστερος, 2' α) άριστερά, συνηθ. οὐδ.
 πλ. έπαρίστερα = πρὸς τὰ άριστερά, τινὲς όρ-
 θου. γρ. έπ' άριστερά' πρόβλ. άριστερός' 2)
 μτρ. έπ' ανθρωπων, άδελφίος άνεπιτήδειος, έπι-
 χειρών τι ἀνάποδα, (άντίθ. άμφιδέλιος) Ἀθην.
 4, 179, Πολυδ. 2, 160' έπ' πραγματών-βου-
 λήματα Διοδ. «έπαρίστερ, έμαθες γράμματα»
 Θεόγν. π. Ἀθην. 15, 671' έπ'ίρ. «έπαρίστερος»
 -λαμδάνεις Κλ. Ἀλ. στρ. 2, 181, inepius.
 Επαρισστερότης, ητος, ή' ό χαρακτηρ τοῦ
 έπαρίστερου, άνεπιτηδείτης, άπειροκαλία,
 σκαϊότης Ἀριστειδ.
 Επαρίτοι, οί' φυλή Ἀρκαδική Ξεν. Στ.
 Βυζ. Ἐπαρίται.
 Επαρκεία, ή' δοθήεια, έπικουρία, όπόθαλ-
 ψις, προμήθεια τροφῶν Πολύδ. 5, 51, 10.
 Επαρκείας, εως, ή' δοθήειας, έπικουρία
 Σοφ. Οί. τ. 448, Εὐρ. Ἐκ. 739.
 Επαρκέω-ώ, μ. έσω 1) έμποδίζω, άπο-
 τρέπω - τί' - τότε Ὁδ. ρ. 568 - κακότητα
 Ἀπολ. Ρ. 2, 1168 - τινί τι, «οὐδέ τι οί' τόγ'
 έπήρκεσε λυγρὸν δλεθρον» Ἰλ. 6, 873' τὸ
 μή οὐ' «οὐδὲν γάρ αὐτῷ τοῦτο έπαρκέσει τὸ
 μή οὐ πεσέιν» Αἰσχ. Πρ. 920' 2) βοηθῶ, παρί-
 σταμαι, όποστηρίζω «τίς άρα βύσεται τίς άρ-
 έπαρκέσει θεῶν» Αἰσχ. Ἐπτ. 92' - τινί - τοίς
 φίλοις Εὐρ. Ἐκ. 958 - τοίς έτοιμένοις Ἀρι-
 στ. πλ. 830, Πλάτ. πολ. 3, 393' (πρόβλ. γρα-
 σμείν) - τινῶν «ποιμένων έπαρκέσονται» Σοφ.
 Λγ. 360 - τινά Εὐρ. Ὁρ. 793' 3) παρέχω,
 χορηγῶ, προμηθεύω, μεταδίδω - άλλος Αἰσχ.
 Λγ. 1143, Πινδ. Ν. 6, 62' «ξένια δοῦναι
 καί πέπλοις έπαρκέσαι» Εὐρ. Κύκλ. 301' «άλλ-
 ληλοφθοριῶν διαφυγὸς αὐτοίς» Πλάτ. Πρωτ.
 321' - τινί τινος = μεταδίδω τινί έκ τινος Ξεν.
 άπομν. 1, 2, 60' 4) άμτβ. είμαι άρεκτός, ίκα-
 νός: «όήμω έδωκα τόσον κράτος όσον έπαρ-
 κεί» Πλουτ. Σόλ. 18' «έπαρκέσει νόμος όδα»
 = ότι έχρη ισχυὸν Σοφ. Ἀντ. 608, valeo.
 Επαρκής, 2' α) ό έπαρκῶν, άρεκτός, ίκα-
 νός: «οὐσία ταίς δαπάναις έπαρκής» Πλουτ.
 Κικ. 7' 6) βοηθῶν, προστάτης Νικ. δλ. 577,
 sufficiens' έπ'ίρ. έπαρκῶς μτρν.
 Επαρκίος, 2' έπαρκής, άρεκτός Ικανός
 Ἀνθ. 10, 76, Nov. Δ. 42, 241.
 Επαρχάύντως, έπ'ίρ. έπαρκῶς. έρεκτά,
 άποχρώντως Σοφ. Πλ. 346.
 Επαρχμα, τος' τὸ' 1) ύψωμα, «ψηλωμα,
 ύψωσις» 2) πρήξιμον, φούσκωμα (ιατρικ.) - τῶν
 μαστῶν Ἀριστοτ. Ἰσ. 2, 7, 1' 3) μτρ. όπε-
 ρηφάνεια, έπαρσις «άν χρυσοφορῇς ταῦτο τό-
 χης έστ' έπαρμα» Σωτὰδ. π. Στοδ. άνθ.
 22, 28' 4) έπαρχμα τοῦ πόλου Πτολ.

Επαρχώτης, 3' κυρ. μετχ. παρκ. ή μι.
 άορ. τοῦ ή έπάρω ως έπ'ίθ. = έφηρμοσμένοις,
 «ταρλασμένοις, έτοιμασμένοις»

Επαρνεύομαι άρνέομαι Παλαίφ. δι. γρ.

Επαρνησι-θεία, ή' ή άρνησις τοῦ θεοῦ Ν. Δ.

Επαρνησί-θεος, ό άρνούμενος τὸν θεόν Ν. Δ.

Επαρρουρος, 2' ό έων έν άγρῷ, εργαζόμε-
 νος τοῦς άγρούς Ὁδ. λ, 489, Λουκ. νεκρ.
 διαλ. 15, 1.

Επαρσίνοος, 2' ό έπαίρων (δψώνων) τὸν
 νοῦν (φρόνημα) - άρετή Θεοδ. Προδρ.

Επαρσις, εως, ή' 1) τὸ έπαίρειν ή έπαί-
 ρεσθαι, τὸ άνύψωμα, άνύψωσις' 2) πρήξιμον,
 φούσκωμα (ιατρ.) - μαστῶν, αἰδοίων Ἀριστοτ.

- κοιλίης Ἰπποκρ. «έπαρσις ιονυδόντις» = έξ-
 ανθήματα, σποριά Θεοφρ.

Επαρσω, μέλ. τοῦ έπαρω.

Επαρτάω-ώ, π. μ. ήσω' 1) κρεμῶ τι έπάνω

ή όπεράνωθέν τινος' καί μέσ. «δοράτεσιν έ-
 παρτήσαντο βοσκίας» Ὁρφ. Ἀργ. 1334' 2) μτρ.

«έπαρτάν φόβον τινά» = φοβιρίζω τινά Αἰσχίν.

1, 175' «τιμωρίαν άφισταμένους» Αἰλ. Παθ.

«τοσοῦτος έπ'ήρτηται φόδος» = έπαπειλεί, κιν-
 δυνεύει νά έπιπέση Δημ. 23, 140' - κινδυνος

Ἡρωδ. 2, 3, 16.

Επαρτεία, ίων. έπαρτήρη, ή' παρασκευή
 Ἡουχ. έτοιμασία έκ τοῦ

Επαρτής, 2' (έπαρτώ) έτοιμος, έτοιμα-
 σμένος, όπλισμένος - έταίρος Ὁδ. θ, 151' -

νήας Ἀπολ. Ρ. 1, 234' - δαίς, 2, 1177.

Επαρτίζω, μέλ. ίσω' έπαρτώνω, έτοιμά-
 ζω, προπαρασκευάζω «πάντα έπαρτίσειν»

Ἀπολ. Ρ. 1, 1210. Μέσ. έτοιμάζομαι - νίε-
 σθαι, 1, 877.

Επαρτικός, 3' ό προξένων έπαρων
 (φούσκωμα, πρήξιμον) «τὸ σίακρον φουσκῶδες

καί στομάχου έπαρτικόν» Ἀρεταί.

Επαρτώνω παρασκευάζω «όλεθρόν τινι έπαρ-
 τυνόουσι» Οηπ. κυν. 2, 443. Μέσ. παρασκευάζω

δι' έμαυτόν - διείπνον Ὁμ. ύμν. Δημ. 128.

Επαρτώω έφαρμόζω - πῶμα Ὁδ. θ, 447.

Επαρυστήρ, ηρος, ό έπαρυστής.

Επαρυστρίς, ίδος, ή' σκεδός δι' οὐ έχυ-
 νον ιδ. έλαιον εις τὸν λόγγον Ἡούχ. Ο'.

Επαρύτω καί ώω' έπαντλώ, μτρ. Δ. Χρυσ.

τ. 1. σ. 411. Μέσ. Πλουτ. έξορ. 4.

Επαρχεία, τά, παρά Πολυδ. 4, 66 ως

καί «έπαρχα» = μέρος «ταῦ κιοθαρωδικῶ νό-
 νόμου», ό βέκκερ. έξήλειψε τήν λέξιν.

Επαρχέω είμαι έπαρχος Ἐπιγρ. 2047.

Επαρχή, ή' άρχή, ήν διαδέχεται τις Κούρτ.

Ἐπιγρ. 2.

Επαρχία, ή' 1) ή άρχή καί τὸ αξίωμα τοῦ

έπαρχου' 2) τὸ όπό τοῦ έπαρχου διαικούμε-
 νον μέρος έπικρατείας τινός, έπαρχία Πλουτ.

Καισ. 4 καί μτρν. provincialis.

Επαρχίτης, ου, ό συγγαφέης τις Ἀθην.

Επαρχικός, 3' α) άνήκων εις έπαρχον

-έξουσία Δ. Κάσ. 75, 14' 6) άνήκων εις

έπαρχίαν, κάτοικος έπαρχίας Πλουτ. Κικ.

36, provincialis.

Επαρχιώτης, ου, ό, θηλ. έπαρχιώτης,

ίδος' έκ της έπαρχίας καταγόμενος Ἰουλιαν.

έπ. 7, Εὐδὸς.

Ἐπ-αρχος, ὁ 1) ὁ ἔχων τὴν ἀνωτάτην ἀρχήν, ἀρχηγός, κύριος, ἐξουσιαστής· -νεῶν= ναύαρχος Δίσχ. Ἄγ. 1200· -τεκτόνων, τεχνητῶν Πλουτ. Κικ. 32, Βροῦτ. 51· -πόλεως, στρατοῦ, Ὁδ. 3, 7, Γάλλ. 8· -τῆς αὐλῆς καὶ τῶν δορυφόρων· = αὐλάρχης, Γάλλ. 2· πρβλ. Ὑπαρχος, praefectus praetorio 2) ὁ διοικητὴς ἐπαρχίας· -τῆς Σουσιανῆς Πολυδ. 5, 46, 7· -Τάραντος Πλουτ. Φλαμιν. 1.
Ἐπ-αρχότης, ἡτος, ἡ· ἐπαρχία Φώτ. βιβλ. α. 57, 9.
Ἐπ-άρχω, ξω· 1) ἔνερ. εἶμαι ἄρχων, ἐξουσιάζω (ἰδ. κατακτιθεῖσιν χώραν)· -χώρας πολλῆς Ξεν. Κυρ. 4, 6, 2· 2) ἐκτείνω τὴν ἐξουσίαν μου ἐπὶ τινος· -ἐθνοῦς, Κυρ. 1, 1, 4, Ἰσοκ. 4, 68· ὁσων ἐπῆρχον· Πλατ. Κριτ. 116· «ἐπῆρχε δὲ Μιλτιάδης σφιν» Ἐπίγρ. π. Παυσ. 6, 19, 6· 3) εἶμαι ἐπαρχος (ἰδίως παρὰ Ῥωμαίους) διοικητὴς ἐπαρχίας, εἶμαι ἀρχηγός· -τῶν στρατοπέδων Ἡρώδ. 4, 12, 1· 4) μέσ. συνθ. π. Ὁμ. «νύμνησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρχέμενοι δεπέεσσι Ἰλ. α, 471, Ὁδ. γ, 340· ὁ σὺν ἄρχος μὲν ἐπαρξάσθω δεπέεσιν», σ, 418· «Θέμις νέκταρ τε καὶ ἄμβροσιν ἐρατεινὴν ἀθανάτησιν χερσὶν ἐπῆρξατο» ὁ Σχολ. ἐν Ἰλ. α, 471 ἔξηγεῖ «ἐπιχεύαντες τοῖς ποτηρίοις διέδοκον πᾶσιν ἢ ἐπαρξέμενοι σπονδὴν τοῖς θεοῖς πᾶσιν ἐνὼμησαν». Κατὰ τὸν Βαυτμάν. (λεξ. 1, σ. 100) ἐν τῷ ἄρχεσθαι περιέχεται ἡ ἔννοια τῆς σπονδῆς, ἣν ἤντελον διὰ ποτηρίων κατὰ πρῶτον ἐκ τοῦ κρατήρος, ἡ δὲ ἐπὶ σημαίνει τὴν προσέλευσιν τοῦ οἴνου πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν συμποσίων, ἕνα προσφέρων τὸ ποτήριον. Κατὰ τὸν Νίτς. (ἐν Ὁδ. γ, 340) διένειμαν εἰς πάντας (ἐκ τοῦ πλήρους κρατήρος) γίνοντες τὸ ἄνω τοῦ οἴνου (πρὸς σπονδὴν) εἰς τὰ ποτήρια· διότι πάντοτε τὸ ἐπάρχεσθαι ἀναφέρεται ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς πόσεως, ἥτις γίνεται μετὰ σπονδῆς, μόν. δὲ ἐν τῷ ὕμνῳ Ἀπολ. 125 τὸ ῥήμ. ἐπάρχεσθαι σημαίνει διανέμειν κατ' ἄλλ. ἡ ἐπὶ σημαίνει ἐπανόληψιν, ἥτοι τὸ αὐτὸς περιφέρειν τὰ ποτήρια πρὸς τὰ δεξιὰ 5) ἀφιερῶναι ἢ παρέχω ὡς προσφορὰν ἢ ἀρχίζω «ἐπάρχεσθαι τοὺς χοροὺς χορείας τῷ Διονύσῳ» Ἐπίγρ. 2, 144.
Ἐπ-άρω (ἰδ' ἄρω, ἀραρίσκω), μόν. ἐν τῷ ἀόρ. ἐπῆρσεν= ἐφήρμοσεν, ὡς π. χ. «Ὀύρας ἐπῆρσε σταθμοῖσιν» = εἰς τοὺς παραστάτας ἤρμοσε δικλίδας, ἡ διπλᾶς οὐρας Ἰλ. ε, 167· (ἐν δὲ τῷ «ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἄμφοιν» ἀόρ. β'. μόν. ἐν τμήσει· Ὁμ. ὕμν. Ἐρμ. 50), καὶ παρκ. ἐπάρηρα= ἤρμωσα, ἐταίριασά τι εἰς τι καλᾶ, στερεᾶ· «μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει» = ὁ μάνδαλος ἦτο καλὰ, στερεᾶ ἤρμοσμένος Ἰλ. μ, 456· «ἐπαρῆρως πασί» = στερεᾶ στεκόμενος ὁρθὸς εἰς τὰ ποδάρια Ἀρατ. Φαιν. 83, μτχ. μ. ἀορ. συγkek. ἐπάρμενος= ἀρμοδίως κατὰ μέτρον, τελειωμένος· «βίος, ὁπλα» Ἡσ. ἔρ. 601.
Ἐπ-αρωγῆ, ἡ· βοήθεια, ὑποστήριξις Ἀπολ. Ῥ. 1, 302· -νοῦσσι= κατὰ τῆς ἀσθενείας Λουκ. Ἀλεξ. 28, auxilium.
Ἐπ-αρωγῆς, 2· τῷ ἐπομ. Νικ. Ἄλ. 110.
Ἐπ-αρωγός, ὁ· βοηθός, = ἐπαρχῶν· -ἀφ-

θλων Ἀπολ. Ῥ. 1, 32 καὶ ὁδ. «τὸ ζῶει ἐπαρωγῶν» Ἀντιπ. 27 (6, 219).
Ἐπᾶσαι, ἀόρ. ἄπαρ. τοῦ ἐπάδω.
Ἐπᾶσαντο, μ. ἀόρ. εὐκτ. τοῦ ἐπάδω.
Ἐπ-ασθαίνω· προσετι ἀσθμαίνω μτγν.
Ἐπ-ασκείω· ἐπιμελῶς ἐκτελῶ, προμηθεύω τι· «αὐτὴ ἐπῆσκηται τοῖσι καὶ θριγκοῖσι» = αὐτὴ προμηθευμένη ἐπιμελῶς μετὰ τοῖσι καὶ γείσιν = σκέπασμα μετὰ κεραμίδια ἢ πλάκας εἰς τὴν κορυφὴν Ὁδ. ρ, 286· ὁμ. «ἐπασκῆσω τιμαῖς ἥρωα» Πινδ. Ν. 9, 10· προσετι γὰρ μνάξω· «-πεντάεθλον, παγκράτιον» Ἡρ. θ, 92· «τέχνην=τέχνην τινὰ ἐπασκῆν, 2, 166, ὡς Δισγίν. 3, 255·-σφίαν Ἀριστ. νεφ. 517· «-εἰς τὰ Ὀλύμπια παγκράτιον» Δισγίν. 3, 179· καὶ οὕτω συνθ. ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν, καὶ ἐπασκούντες Ἀχατ. π. Ἀθην. 10, 418· -μνήμην = προσπάθω νὰ διατηρῶ τὴ μνημονικὴν Ἡρ. 2, 77, Παθ. Ῥωμαῖος ταῦτα ἐπῆσκηται Ἀρρ. Ἀν. 5, 8, 1, exerceo.
Ἐπ-ασκητέον, ῥ. ἐπιθ. δεῖ ἐπασκεῖν Ἀρρ. τακτ. 27, exercendum.
Ἐπ-ασκητής, ὁ· ἀθλητῆς Ἡσυχ. excoitator.
Ἐπ-άσκιον, τό· χώνη π. Σικελοῖς Ἡσυχ.
Ἐπ-ασμα, τό· ἐπωδὴ ζωῶν. incantamentum.
Ἐπ-ασμενίζω· ἀρσεύομαι τινα Φωτ.
Ἐπ-ασμός, ὁ· ἔπασμα μτγν.
Ἐπ-ασπάζομαι· ἐναγκαλίζομαι μτγν.
Ἐπ-ασπαίρω· προσετι πάλλομαι, σπαδάζω, ὡς τὸ ἀρνίον ὅταν σπάζηται· -μόχθω Ὁπκ. ἀλ. 5, 407, palpitio.
Ἐπ-ασπίδιος, 2· ὑπασπίδιος μτγν.
Ἐπ-ασπιδόμαι· λαμβάνω τι ἀντὶ σπίδας· -εὐλάθειαν = μεταχειρίζομαι ὡς ἀσπίδα Φίλων 669, 42.
Ἐπ-ασσύτερος, 3 (λεξ. αἰολ. συνθ. τοῖς π. ἐκ τοῦ ἄσσαν· 60. «τὸ ἐγγὺς καὶ πῆ ἐπαληλῆς πυκνόν» Εὐστ. 491, 46, εἰς ἑπᾶν εἰς τὸν ἄλλον· «κῆμα ἐπασσύτερον» = κῆμα ἐπὶ κύματος Ἰλ. θ, 123· ἄλλως δὲ χρῆται ὁ Ὁμ. τῇ λέξ. πάντοτε εἰς τὸν πλ. «σκαποὶ ἴξον αἰὲν ἐπασσύτεροι» = ἐκείνοι οἱ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου Ὁδ. π, 386· «πάντας ἐπασσύτερους πέλασε χθονί» = ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἔρριψε κατὰ γῆς Ἰλ. θ, 277· «ἠνθήσκον ἐπασσύτεροι» = ἀπὸ τῶν ἠνθάνων εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, πληθ. θας, α, 383· «πέτρας πέμπον ἐπασσύτερας» Ἡσ. 716· καὶ ἐπὶ μοναδικῶν πραγμάτων· «οὐρος ἐπασσύτερος» ἐπὶ χρόν. Ἀπολ. Ῥ. 1, 579.
Ἐπ-ασσύτερο-τριβῆ, χερὸς ὀργάνου, τὰ· πυκνὰ καὶ εὐθὺς ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου ἀκολουθοῦσαν κτυπήματα τῆς ἐκτεινομένης χειρὸς Δίσχ. Σο. 420, κατὰ Σχολ. «ἄλλε-πάλληλον κτύπον ποιοῦντα».
Ἐπ-αστέον, ῥ. ἐπιθ. δεῖ ἐπᾶσθαι Πλατ. Χαρμ. 158, incantandum.
Ἐπ-αστής, ὁ· ἐπωδὴς μτγν. incantator.
Ἐπ-αστράπτω· ἀστράπτω εἰς τι, προσετι Βιαν. 13 (7, 49)· «-θεῖόν τινα» Πλουτ. δαίμ. Σωκρ. 25· «-σπινθήρας προσώπων» Νον. Δ. 18, 74, fulguro.
Ἐπ-ασφαλίζομαι· εἰς τι ἀσφαλίζομαι Ἐπιφάν. 1, 412, confirmo.

Ἑπ-ασχάλλω· δυσασχετοῦμαι εἰς τι· ἐπί-
 τινι Μανελ. 3, 86.
 Ἑπ-ασχολέω· ἐνασχολέομαι, καταγίνομαι
 εἰς τι Ρηγ. Νυσ. 1, 403.
 Ἑπ-ασχολός, 2· καταγινόμενος μετν.
 Ἑπ-ἄτενίζω· κυττάζω μὲ ὅμματα προσηλω-
 μένα ἢ ἀκίνητα· -εἰς τι Θεόφρ. ἀποσπ. 8, 9.
 Ἑπ-άτερεθεν· ἐπέκεινα· Ἦουχ.
 Ἑπ-ατρερέω· καθησυχάζω Ἰπποκρ. 800.
 Ἑπ-ἔττω· ἐπαίσσω.
 Ἑπ-αυγάζω· φωτίζω, λαμπρύνω τι Λουκ.
 Ζεύς τραγ. 8· κυττάζω προσεκτικῶς εἰς τι
 Ἄντ. Σιδ. 52 (9, 58)· ἀμτδ. ἑπαυγάξει· λάμ-
 πει, φέγγει· γίνεται ἡμέρα, χαράζει, ζημερώ-
 ναι Πολυαιν. 4, 39.
 Ἑπ-αύγασμα, τό· ἡ λάμψις, splendor.
 Ἑπ-αυθάρομαι· ἐπικαλοῦμαι τινα Σοφ.
 Φιλ. 394.
 Ἑπ-αυθάω· ἐπιφρονῶ Ἦουχ. ἰννοσο.
 Ἑπ-αυθαδίζομαι· εἶμαι ἀκόμη περισσότε-
 ρον ἰσχυρογώνων Ἰώσι. 3, 7, 11.
 Ἑπ-αύκλη· ἑπαικλα, εἶδος τραγημάτων
 μετν. bellaria.
 Ἑπ-αυλάς, ἄδρος, ἡ· ἑπαυλις.
 Ἑπ-αύλειος, 2· ὁ ἐν τῇ αὐλῇ Ὀδ. α, 104·
 ἡ τῆς αὐλῆς ὁδὸς Σουδ.
 Ἑπ-αυλέω· παίζω τὸν αὐλὸν συμφώνως μέ-
 τι, «δάτον μέλος ἑπαυλεῖται» Εἰρ. Ἦρ. μ.
 895· «αὐτοῖς ἑπαυλῆσαι μέλος» Σ' Ἑμπ. κ.
 895· «τῇ θυσίᾳ ἐπαύλου» Λουκ. θυσ. 12·
 «τὴν ἐνὸς πλίου» Ἀθην. 4, 184· «οἷον τι πά-
 σχουσι πρὸς τὰ αὐλῆματα τῶν ποιμένων αἱ
 σκολιὰ ἑπαυλοῦνται» ὅπως ἀντηχοῦσιν, ἀν-
 τιλαλοῦσιν οἱ βράχοι πρὸς τὰ λαλήματα τῶν
 αὐλῶν τῶν ποιμένων Λουκ. π. οἰκ. 3, incipio.
 Ἑπ-αύλημα, τό· ἄσμα συμφώνως πρὸς τὸν
 αὐλὸν Εἰ. Μ. 757, 32.
 Ἑπ-αύλησις, ἡ· τὸ ἄδειν συμφώνως πρὸς
 τὸν αὐλὸν Εἰ. Μ. 772, incensio.
 Ἑπ-αυλητικός, 3· ὁ εἰς τὴν ἐπαύλησιν ἀνή-
 κων, ἐπιτήδειος ἀμφ. incensivus.
 Ἑπ-αυλία, ἡ· ἡ δεύτερα τὸν γάμων ἡμέρα,
 ἐν ᾗ κομίζουσι δῶρα οἱ οἰκετοὶ τῷ γεγαμηκέντι
 καὶ τῇ νόμῳ, «ἀπὸ τοῦ αὐλῆσθαι τὴν νομ-
 φην» Ἦουχ. «οἱ δὲ φασιν ἐπαύλια τὴν δευ-
 τέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν καλεῖσθαι»
 Εἰδοτ. Ἰλ. σ, 1337, 44.
 Ἑπ-αυλιζομαι· κατοικῶ, διατρίβω πλησίον
 τινός, κοιμῶμαι εἰς τὴν σπηνὴν ἐπηυλίσαντο
 Θουκ. 4, 134· τῇ πόλει = πλησίον τῆς πόλεως
 Πλουτ. Σουλ. 29· ἐπὶ πτηνῶν Ἀπολ. Ρ. 3, 929.
 Ἑπ-αύλιον, τό, ὅσοι· τοῦ ἑπαυλις· 4) μι-
 κρὸν ὑποστατικὸν Πολυδ. 4, 4, 1· 2) τὰ ἐπαύ-
 λια = ἐπαυλία, ἡ· δεύτερα μετὰ τοὺς γάμους
 ἡμέρα καθ' ἣν ἡ νόμῳ κατὰ πρῶτον ἐνομιμάτο
 εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νυμφίου ἀρ. λεξ. villa
 Ἑπαυλις, ἡ· ὑποστατικὸν Πλουτ. Πομπ. 24·
 ἀδρός καὶ ἐν γέν. ἐπὶ τῶν σταύλων τοῦ Ἀδ-
 γείου Σχολ. Ἰλ. 6, 629· «οὐκ ἀσφαλὲς λέοντι
 καὶ προβάτοις ὁμοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἑπαυλίαν»
 Πολυδ. 5, 35, 13· 50. «τὴν ἑπαυλίαν ποιεῖσθαι»
 ἐπὶ τῇ τῶν ἐναντίων στρατοπέδῳ = στρατο-
 τοπεδεύειν, διανυκτερεύειν ἐν ὑπαίθρῳ, 16, 15,
 3, villa.

Ἑπ-αύλισις, ἡ· τῷ ἑπομ.

Ἑπ-αύλισμα, τό· ἑπαυλος Σχολ. Ἀταχ.
 Περ. 870, stabulum.

Ἑπ-αυλισμός, ὁ· ἔξω εἰς τὸ ὑπαίθρον δια-
 νυκτερεύσεις Σχολ. Σοφ. Ἄντ. 363 (ἴδε καὶ
 δύσαυλος), εὐειθία.

Ἑπ-αυλόκαρπος· ἑπαυλόκαυλος ἱσφ. ἀντὶ
 ἐπαλλόκ. ὁ ἴδε.

Ἑπ-αυλος, ὁ· σταβλος, τόπος ἐνθα διανυ-
 κτερίζουσιν ἄλογα ζῷα Ὀδ. φ, 358· ἐν γέν.
 κατοικία· «Θρηκίων ἐπαύλων» Ἀταχ. Περ. 851·
 ἑπαυλοὶ Ἀπολ. Ρ. 1, 800· συνθ. τὰ ἑπαυλα
 Σοφ. Οἱ. Κ. 662· «ἑπαυλα βοῶν» Ἀτων. Ταρ.
 6 (6, 262)· «Κιρμερίων ἑπαυλα» Λυκοφρ. 695.

Ἑπ-αυλος, 2· κατοικίαν εἰς τὴν αὐλήν, εἰς
 κατοικίαν, μέσα ἢ πλησίον πού.

Ἑπ-αυλόσυνος, 2· ὁ εἰς τὴν ἑπαυλίαν ἴδιον
 ἑπιγρ. Ἀλεξ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 6, 221, 8.

Ἑπ-αυξάνω (αὐξάνω)· μεγαλύνω τι πλειό-
 τερον· τὴν πατρίδα Θουκ. 7, 70. Μέσ. Πλάτ.
 Τιμ. 19, ἐνθα ἡ γρ. κυμαίνεται μετὰ τοῦ ἐ-
 παυζομένου καὶ ἐπαυζομένου τὸν τελευτ. τάμ.
 ἔχει ὁ Σεν. οἰκ. 7, 43, τὸν δὲ πρῶτον Ἀρι-
 στοτ. 1. Ζ. 6, 21, παρκ. ἐπηυξέται· Δημ. 4,
 11, adaugeo.

Ἑπ-αύξη, ἡ· ἐπαύξεσις Πλάτ. νόμ. 7, 815.

Ἑπ-αύξημα, τό· ἀποτέλεσμα αὐξήσεως μετν.
 incrementum.

Ἑπ-αυξήξ, 2· αὐξῆσαι λαμβάνων· «ἐπαυ-
 ξῆς νοῦσοι» Ἰπποκρ. ἀφορ. 25, 5, 6.

Ἑπ-αύξησις, ἡ· ἐπαύξη, μέγαλυνσις Πλάτ.
 νόμ. 12, 957· τῶν μετρίων Πλουτ. ποτ. ζω.
 φρον. 15· «εἰς τὴν ἐπαύξησιν τὸν πολιτῶν»
 = πρὸς ὄφελος τῶν πολιτῶν Πολυδ. 5, 88, 6.

Ἑπ-αύξω· ἐπαυξάνω.

Ἑπ-αυράω Ἰδ' ἑπαυρίσκω.

Ἑπ-αύρεσις, 2· τὸ ἐκ τινος πράγματος προ-
 ερχόμενον ὄφελος ἢ ζημία, καρπός, ἀπόλαυ-
 σις ἐξ αὐτοῦ, ἐν τῷ πλ. Ἦρ. 7, 158.

Ἑπ-αυρέω· ἑπαυρίσκω.

Ἑπ-αύρησις, ἡ· ἐπαύρεσις Δημοκρ. π. Στοδ.
 ἐνθ. 76, 17.

Ἑπ-αυρίζω· φουδῶ ἐπὶ τι Ἰωσι. 1, 21, 5.

Ἑπ-αύριον, ὄρθος ἐπ' αὐρίων· τὴν ἑποδσαν
 ἡμέραν, ταχιά Ἰδ' αὐρίον, postidius.

Ἑπ-αυρίσκημα· ἑπαυρέω.

Ἑπ-αυρίσκω, (τὸ ἀπλὸν δὲν εὐρίσκεται, ἀπὸ
 δὲ τῆς αὐτῆς ρίζ. αὐριω παράγ. καὶ τὸ ἀπαι-
 ράω) 1) ἑνερ. ἐν. μόν. π. Θεόφρ. «οἱ δ' ἀγα-
 θοὶ τὸ μέγιστον ἑπαυρίσκουσι παθόντες» ἀπο-
 λαύουσι τὰς εὐεργεσίας, ἀδρ. 6'. ἐπηύρον,
 δωρ. ἐπαδρον = ἐξημιώθησαν Πινδ. Π. 3, 36·
 π. Ὀμ. ἐν τῇ ὁπῳ. «ἡ τ' ἄλλως ὅπ' ἐμετα-
 κατ' εἴ κ'» ὀλίγον περ' ἐπαύρη, ὁδὸ βίβλος πέ-
 λεται Ἰλ. λ, 391· «μὴ τις χροά χαλκῷ ἐ-
 παύρη» = ἐπιτυχαίη εἰς τὸ θέρμα καὶ τὸ οὐχίη
 πᾶν· πᾶν μετ' αὐτὴν, κάμνη ἐλαφρὰν
 πληγὴν, ν, 649· «ὅστις ἐπαύρη» Νικ. θηρ. 78·
 ἀλλ' ὁ Ἀπολ. Ρ. «εἴ κ' ἐσθλοτο κυβερνητῆρος
 ἐπαύρη» = καὶ καθ' ἣν περίπτωσιν ἤθελεν ἐπι-
 τόχει, 2, 174, ἀπαρ. ἐπαυρεῖν καὶ ἐπαυρέμεν·
 «πᾶρος χροά καλὸν ἑπαυρεῖν» Ἰλ. λ, 573· «ἀλ-
 θου δ' ἀλίσταθαι ἑπαυρεῖν» = τὸ νά κτυπήσῃ
 τις ἐλαφρὰ περὶ τῶν πλησίον τινὸς πέτρας, φ.

340· ἀλλὰ τῶν τινα βέλτερον ἔστιν ἑπαυρέ-
 μαι ἢ περ' Ἀχαιοῦς = μετέχειν, ἀπολαύειν,
 καὶ ἄνευ πτώσεως. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. Ὁδ. ρ, 81·
 Ὁ Ἥσ. ἔχει ἔτι ἐν. ἑπαυρέω. «πλείον δέ τε
 νυκτός ἑπαυρεῖται» = ἔχει (δηλ. ὁ Σείριος ἀστὴρ)
 περισσότερον μέρος ἐκ τῆς νυκτός, τὸ μεγα-
 λύτερον μέρος τῆς ἀνατολῆς του πίπτει τὴν
 νύκτα, ἔρ. 421· 2) συνηθεῖται. μέσ. κυρ. = με-
 τέχειν τινός· α) ἐν καλῇ σημ. πλεονεκτεῖν,
 ἀπολαύειν τινός· «τοῦ πολλοὶ ἑπαυρίσκονται»
 = πολλὸν ὄφελος ἐκ τούτου ἔχουσιν Ἰλ. ν, 733·
 «ἑπαυρίσκειται ἀπὸ τῆς κοιλίης τοῦ σώματος»
 = τὴν τροφήν ἐξ αὐτῆς λαμβάνει Ἱπποκρ. καὶ
 συνηθεῖται ἐν ἀόρ. 6· «μόχθων ἀμοιβὴν ἐπαύ-
 ρει» Πινδ. Ν, 5, 49· «πρὶν γὰρ θανεῖν σε τοῦδ'
 ἑπαυρέσθαι θέλω» = νὰ λάβω μέρος τούτου,
 νὰ δοκιμάσω τούτο Εὐρ. Ι. Τ. 529· «τὶν' αἰ-
 τῖαν σγῶν, τῆς ἐκφυρμένην ἐγῶ» = τῆς ὁποίας
 τὴν ἐνέργειαν ὑπέφερα, Ἑλ. 476· «κυλίκων
 πλείστον ἑπαυρομένη» Μ. Ἀργεντ. 30 (7, 384)·
 «ἑπαυρομένη πολλὴν κτήσιν ἀπ' οἰκείου σώ-
 ματος ἀγλαίας» = ἦτις πολλὴν ἀπέκτησε πε-
 ρισοσύνην ὡς ἀπὸ λαύσεως τῆς ὠριότητός της
 Ἀνθ. 4, (9, 332), καὶ πεζ. «ἐλ' τι ὑμᾶς χρὴ
 ἀγαθὸν ἔμοις ἑπαυρέσθαι» Ἀνδοκ. 2, 2· «ἀγα-
 θὸν τι ἑπαυρέσθαι (ἑπαυρέσθαι εἶνε ἐνταυθα τε
 καὶ πανταχοῦ ὁ τόν. ἱσφαλ.) παρὰ τοῦ δοῦ-
 ναι δυναμένου βούλεται» Δ. Κασ. 52· 6) ἐν
 κακῇ σημ. βλάδην, μειονέκτημά τινας ἔχειν·
 «ἵνα πάντες ἑπαύρυνται βασιλῆος» = ἵνα πά-
 ντες γνωρίσωσι τὸν (κακὸν) βασιλέα πρὸς ἰδίαν
 αὐτῶν ζημίαν, ἵνα αἰσθανθῶσι τὴν κακότητα
 τοῦ βασιλείως των Ἰλ. α, 410· «τάχα δ' ἂν
 τι καὶ τοῦ ὀνόματος ἑπαύροιτο» Ἠρ. 7, 180·
 ἀπτόν. κατὰ μέλ. «ὄφω μιν ἑπαυρήσεσθαι» =
 νομίζω ὅτι θέλει τὸ καταλάβεαι πρὸς ζημίαν
 του Ἰλ. ζ, 353· καὶ μετὰ αὐτ. «μή ποῦ τι
 κακὸν καὶ μεῖζον ἑπαύρη» = ἵνα μὴ δοκιμάσῃς
 Ὀδ. σ, 106, ὅπου ὁ Βουτράν. προτιμᾷ τὸ
 ἑπαύρης, λΞ. Ι, 84· πρὸς. «πᾶσαν ἀρχὴν ἑ-
 παυρόμενοι» Πλουτ. εἰ. πρὶς 6. πολιτ. 18, frugor.
 *Ἑπαυρος, ὁ· χεῖμαρρος ποταμός Ἠσυχ.
 *Ἑπαύρω· ἴδ' ἑπαυρίσκομαι.
 *Ἑπ-άυσον, προστ. ἀορ. ἄ. τοῦ ἐπαυῶ.
 *Ἑπ-αυτέω· φωνάζω προσέτι, προσφωνῶ·
 ἑπαυτέον Θεοκρ. 22, 91· «τόμῳ = παρὰ τῷ
 τάφῳ Κ. Σμ. 12, 486· ὡς τμήσεις ἀναφέρε-
 ται τὸ «ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' αὐτέον» Ἥσ.
 ἀσπ. 309· καὶ μετὰ αὐτ. «μεγάλῃ δὲ βοῇ
 ἐπὶ Κύρνος αὐτεῖ» Καλλ. ὕμν. Ἀρτ. 58, acclamo.
 *Ἑπ-αυτίκα· παρευθὺς ἔπειτα Ὁρφ. λιθ. 329.
 *Ἑπ-αυτο-μολέω· καταφεύγω, μεταβαίνω
 φεύγων εἰς τι· = πρὸς τι Διλ. Ἰ. Ζ. 2, 11.
 *Ἑπ-αυτ-όπτω· τῷ ἐπορ.
 *Ἑπ-χυτο-φώρω, δρθότ. ἐπ' αὐτοφώρῳ· ἐπά-
 νω εἰς αὐτὴν τὴν πράξιν, ἐν ᾧ ἐκλείπεται ἢ ἄλ-
 λο τι κακὸν ἔκτρατε συνελήφθη Πολυδ. 8, 69.
 *Ἑπ-αυχενίζω· ἐπὶ κίεμαι ἐπὶ τοῦ αὐχένος
 μτγν.
 *Ἑπ-αυχένιος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ αὐχένος, -χυ-
 γόν Πινδ. Π, 2, 93· «κυνάγχη» Παν. 8 (6,
 34), cervicalis.
 *Ἑπ-αυχέω· μεγαλοφρονῶ διὰ τι, κομπάζω,
 καυχώμαι· τινί Σοφ. Ἀντ. 479, glorior.

*Ἑπ-αυχμάω· ἑξαράσαι ἐπιφέρει Στob. Ἀνθ.
 2, 244, sicco.
 *Ἑπ-αυχμέω· εἶμαι ἑξήρως καὶ στεγνός· «Ζεὺς
 ἑπαυχμῆσαι» = ἑξαράσαι πέμπων Ζεὺς, ἀντίθ.
 τῷ βέτιος Σοφ. ἀποσπ. 470.
 *Ἑπ-αύω· κράζω, φωνάζω Αἰσχ. Χο. 815·
 «τὸ δέ μοι τρίς ἐπαύσον» Θεοκρ. 23, 14.
 *Ἑπ-αφ-αίρεσις, ἡ ἐκ δευτέρου ἀφαίρεσις
 Ἀρεταί.
 *Ἑπ-αφ-αίρεω (ἴδ' αἰρέω)· ἀφαιρῶ τι πάλ-
 λιν, ἐκ δευτέρου, ἱατρ.
 *Ἑπ-αφανίζω· ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω τι
 προσέτι Δυσ. π. Ἰαμβλ. 6. Πυθ. 77, con-
 sumo.
 *Ἑπ-ἀφάσμαι, μέλ. ἐπαφίσσμαι (ἀφάσι,
 ἐπαφή)· ψηλαφῶ, ἐγγίζω, πιάνω τι μαλακῶς,
 ἥσυχ' ὁθ. χαϊδεύω, μετὰ γεν. καὶ αἰτ. τῇ
 σπανιωτ. ἐνερ. διαθ. χρῆται ὁ Αἰσχ. ἐν παι-
 γματι λέξεις, Πρ. 855, contracto.
 *Ἑπ-αφ-αυαίνω· ἐφαίνομαι, σπι-
 γνώνομαι προσέτι, καταξηραίνομαι ὑπὸ τινός·
 ἀεφαυανόθην γελῶν = ἡφανίσθην γελῶν Ἀ-
 ριστ. διατρ. 1089, ἔσφ. γρ. ἀπαρ. ὁ Σχολ.
 ἐξηγεῖ, ἐξηράνθην, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθ. ἐξη-
 ράθηκα ἀπὸ τὰ γέλοια, exsicco.
 *Ἑπ-αφ-αυαίνω, τὸ ἐνερ. τοῦ ἐπαφαναίνω-
 μαι ὁ ἴδ' ε.
 *Ἑπ-αφμέω· ἐγγίζω Αἰσχ. Πρ. 951· «τὸ
 ἐπαπτόμενον καὶ ἐπαφῶν» Πλάτ. Κρατ. 404·
 συνηθ. μέσ. Ἀγαθ. 10 (5, 222)· «χειρὶ τινός
 Μοσχ. 2, 50· μτγ. -μουσικῆς Ἀλκίφρ. 3,
 12, contracto, tango.
 *Ἑπ-ἀφρσις, ἡ ἢ ἐπὶ τῇ ἀφρσὶ Εὐστ. 179,
 91, demissio.
 *Ἑπ-αφρετέον· δεῖ ἐπαφέναι Γεωπ. 18,
 3, 1, dimittendum.
 *Ἑπ-ἀφρῆ, ἡ· ψηλάφημα, ἑγγίγμα Αἰσχ.
 Ξ. 17· «ἐπαφὴν τινα παρέχεται» Πλάτ. σοφ.
 246· «τοῦ σκληροῦ τὴν σκληρότητα διὰ τῆς
 ἐπαφῆς αἰσθίσαιται» = διὰ τῆς αἰσθήσεως τῆς
 ἐπαφῆς, Θεαιτ. 186· «μουσικά» = τὸ πιάσι-
 μον τῶν χορδῶν τῆς λύρας Στob. Ἀνθ. 103·
 ὁ Πλουτ. συνάπτει τὴν λέξ. μετὰ τοῦ
 νοουθεσία = ἑλεγχος, ἐπιτίμησις, π. τοῦ ἀκ. 9,
 atactus.
 *Ἑπ-ἀφρημα, τὸ τῷ προηγ. μτγν. contractatio.
 *Ἑπ-αφρῆς, 2· κατ' αἰσθῆσιν ἀμφίβολος·
 «ὁμοιότης οὐκ ἀκριδὴς οὐδ' ἐπαφῆς», τινὲς
 γρ. οὐδὲ σαφὲς Θεοκρ.
 *Ἑπ-ἀφρσις, ἡ· ἐπαφῆ Κλ. Ἀλ. σ. 206.
 *Ἑπ-αφρτός, 3· ὃν δύναται τις ἐγγίσει
 «ὁ χερσὶ μὲν οὐκ ἐπαφῆτός», περὶ θεοῦ
 Πορφυρ.
 *Ἑπ-αφ-ίημι· κατὰ τινος ῥίπτω τι· «παλὰ
 = σφενδονίζω Ξεν. Κυρ. 4, 1, 3· «ἄρματα
 Λουκ. Ζευ. 9· α-ἐλέφαντάς τινι» Πανσ. 4,
 12, 3· «αὐτοῦ κύνας τινί» = ποιῶ ἐφορμᾶν, ἐρε-
 θίζω ἵνα πρέψωσιν ἐναντίον τινός Σχολ. Ἀριστ.
 σφ. 705· «κεραμίδα ἐπαφῆκεν αὐτῶν» = ἐρι-
 ψεν ἐπ' αὐτοῦ Πλουτ. Λακων. ἀπορθ. σ. 259·
 «ἐαυτὸν τῷ πλακοῦντι» = καταπίπτω ἐπὶ τοῦ
 πλακοῦντος Ἀλκίφρ. 1, 22· «φωνὴν = ἀφ' ἑ-
 αυτοῦ διδόν, ἐκβάλλειν Ἀριστοτ. θαυμ. ἀ-
 κουσμ. 175· «αὐτὸς ὄφειε ἐπαφ. τινί» = διευθύ-

ἔιν προς τι τὰ βλέμματα Ἡλιοδ. admittit.
 Ἐπαφίος, ὁ ἑπών. Βάχου Ὀρφ. ὕμν.
 Ἐπαφός, ὁ υἱὸς Διὸς καὶ Ἰούσε, τὸν ὁποῖον
 αὐτὴ περιπλανηθεῖσα πρότερον ἱκανὸν χρόνον
 ἐγέννησεν ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἀφ' οὗ
 ἐκπέλασεν αὐτὴ τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν της.
 Γενόμενος δὲ ὁ Ἐπαφός, ὡς λέγεται, βασιλεὺς
 τῆς Αἰγύπτου, ἔλαθεν εἰς γυναῖκα τὴν Μέρφιν
 θυγατέρα τοῦ Νείλου, κτίσας τὴν περιφθον
 πόλιν, τὴν ὁποῖαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόμα-
 τος τῆς γυναίκος του Μέρφιν· ἐγέννησε δὲ
 μετ' αὐτῆς θυγατέρα τὴν Λιδύην, ἐξ ἧς ἡ ἐν
 Ἀφρικῇ χώρα Διδύη Ἀποδ. καθ' Ἡρ. ὁπρ-
 χεν ὁ Ἐπαφός οὗτος ὁ παρὰ τοῖς Αἰγυπτί-
 οῖς Ἀπιδ καλούμενος· 2) υἱὸς τοῦ Ἐρέβους
 καὶ τῆς Νυκτὸς Ὑγίν. 3) υἱὸς τοῦ Πυγμαλίου,
 πατὴρ τοῦ Δωδρου Στ. Βυζ. 4) ἱστοριογράφος
 Μακροβ. 5) πατὴρ τοῦ Δεκίμου Σερουιλίου
 Decimi Servilli Ἐπιγρ.
 Ἐπαφός· εἶδος βοτάνης Πλιν. 27, 12, medium.
 Ἐπαφρά, ἡ ὄν. γυναικὸς Ἐπιγρ.
 Ἐπαφράς· Ἐπαφροδίτος.
 Ἐπαφρίδω· ἀφρίζω, ἀφρόν ποτῶ· ἔπα-
 φροῖσα θαλάττῃ Νυν. Δ. 43, 318, insurmo.
 Ἐπαφρίζω· τῷ προηγ. = ἀπαφρίζω Μοσχ.
 5, 5, surmo.
 Ἐπαφρίων, ὁ ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.
 Ἐπαφροδίτα, ἡ ἡδύτης, τερπνότης·
 καὶ χάρις Ἀθην. 6, 242, venustas, ienor.
 Ἐπαφροδίτην, ἡ ὄν. γυν. Ἐπιγρ.
 Ἐπαφροδίτης, ὁ ὄν. ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Ἐπαφροδίτα, ἡ ὄν. γυν. Ἐπιγρ.
 Ἐπαφροδίτης, ὁ ὄν. ἀνδρ. ὄν. Μιλητ. νομίσμ.
 Ἐπαφροδίτης, 2° ἀξιαγάπητος, θελκτικός,
 χαριτωμένος, ἐπὶ χαρὶς, ἡδὺς, περὶ γυναικὸς
 τινος Ἡρ. 2, 135· «ἄνθρωπος ἡδὺς καὶ ἐπ.»
 Αἰσχίν. 2, 42· «φιλία ἔπαφρ.» Ξεν. σύμπ.
 8, 15· ὁ Σύλλας ὠνόμαζεν ἑαυτὸν ἔπα-
 φροδίτην, felicitas, ὡς ὁπὸ τῆς Ἀφροδίτης
 εὐνοούμενον· τοῖς Ἑλλησιγράφων καὶ χρημα-
 τίσων ἑαυτὸν ἔπαφροδίτην ἀνηγόρευε· Πλουτ.
 Σύλ. 34· ἐπὶ. «γράφειν ἡδέως καὶ ἔπαφρο-
 δίτως» Δ. Ἀλ. Λυσ. 11· «δοποδέχεσθαι τινα
 ἐπ.» Ἀλκίφρ. 2, 1, venustus, iucundus.
 Ἐπαφροδίτης, ὁ 1) ὄν. δὲ ὁ προσηγό-
 ρευσεν ἑαυτὸν ὁ Σύλλας Πλουτ. 2) Χαιρωνεὺς
 γραμματικὸς ἐπὶ Νέρωνος μέχρι Νερῶα Σύλ. δ.
 3) Πάριος, πατὴρ καὶ υἱὸς Ἐπιγρ. 4) ἀπελ-
 ὄν. καὶ γραμματικὸς Νέρωνος Δ. Κασ. 5)
 ἀπελεύθερος Ὀκταδιανῶ Πλουτ. 6) φίλος τοῦ
 Ἰωσήπου, ἡ ἀπελεύθερος Τραϊανῶ 7) διδά-
 σκαλος ἐν Φιλίπποις Ν. Δ. 8) ἄλλ. Ἐπιγρ.
 Ἐπαφρός, 2° ὁ ἔχων ἐπὶ τὸν ἀφρόν, ὁ
 ἔω· οὗ ἀφρός φαίνεται Ἰπποκρ.
 Ἐπαφρός· Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
 Ἐπαφροῦτος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Ἐπαφρά, ἡ ὄν. γυν. Ἐπιγρ.
 Ἐπαφρόσω· ἀντὶ τὸ ἀκόμη ἐκ τοῦ ἀγγείου
 ὁδόν τι Ὀδ. τ, 388, superfundit.
 Ἐπαφθεῖα, ἡ ἐνάχλησις μετῶν molestia.
 Ἐπαφθεῖα· ἐπιδαρῶν Τροφ. 690, oneros.
 Ἐπαφθής, 2° ἐνοχλητικός, φορτικός, δυσ-
 ἀριστος· εἰς τινα Θουκ. 6, 54· τινὶ Πλουτ.
 ἀντὶ τὸς «ὀγκώδης καὶ κόπος καὶ εὐστα-

λῆς ἀνδρ» ἀλαζῶν Πλάτ. Μέν. 90· καὶ μὴ
 ἐπαφθὲς ἐστὶν εἶπεν· Φαίδ. 87· καὶ ἐπὶ ὁ-
 περμέτρου καὶ δυσαρίστου ἐπαίνου· «πολλὸς ἦν
 τοῖς ἐπαίνου καὶ ἐπ.» Αἰσχίν. 2, 41· τὸ ἐπ-
 αφθὲς = τὸ μισήτον π. χ.· τῶν λόγων Πλάτ.
 Εὐθύδ. 303· «ῥήματα ἐπαφθῆ» Ἀριστ. βατρ.
 940· ἀνόμος οὐκ ἐστὶν ἐπαφθῆς Ἀριστοτ.
 70, 10, 10, onerosus.
 Ἐπαφθίζω· ἐπαφθεῖω, κυρ. παθ. «ἐξόλα
 ἐπαφθιστο» = ἦν μὲ ἐξόλα φορτωμένος μετῶν.
 Ἐπαφθισμαί (ἔθ' ἀφθισμαί)· ἀισθάνομαι
 ἑμαυτὸν βεβαρημένον, καταλυπημένον· κα-
 κός· Εὐρ. Ἰππολ. 1260.
 Ἐπαφθῶς, ἐπὶ τὸ ἐπαφθῆς· φέρειν Δ.
 Ἀλ. κρ. Θουκ. 41· molestie, ferre.
 Ἐπαφθῶ· εἶμαι σκοτεινός· μῆνιν Ἀπολ.
 Ρ. 4, 1480· «νδὲ ἐχόθη περὶ γατὰν ἐπαφθῶ-
 σεν δὲ θάλασσαν» Κ. Σμ. 14, 461· καὶ μετ.
 σκοτίζω, κυρ. μετ. Θμισται. obscuror.
 Ἐπαφνίδια κόνις, ἡ κόνις ὡσεὶ ἄχνη ἐπὶ
 καθήμενῃ Ζωιν. 6 (9, 556).
 Ἐπαφνίδιος, 3° ὁ ἐπὶ τινος ὡς ἄχνη προ-
 σκολώμενος Δ. Ἀνθ. Παλ. 9, 556, 2.
 Ἐπαφνός· λυπῶ, ἀνιάω Πισχ. ἐπιφθισίαι.
 Ἐπαφνῶμαι· λυποῦμαι, πικραίνομαι διὰ τι·
 τινὶ Τροφ. 424, doleo.
 Ἐπαψ· πάλιν ἐπ' ἀψ Ἐτ. Μ. 354, 25, iterum.
 Ἐπαψ, ἡ ὄν. ἀντὶ ἐπὶ τὸν, ὁ ἔδε.
 Ἐπέας, ὁ ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.
 Ἐπέβην ἀόρ. 6° ἀόριστ. τοῦ ἐπιβαίνειν.
 Ἐπέβησα· ἔθ' ἐπιβαίνω.
 Ἐπεβίω· ἔθ' ἐπιβίω.
 Ἐπεγγεῖλαι (ἔδε γεῖλαι)· καταγεῖλαι, περι-
 παίζω τινά· τινὶ Σοφ. Αἰ. 989· ἀπτότω Αἰ-
 σχίν. 2, 182· καὶ κατὰ τινος Σοφ. Αἰ. 969·
 τινὸς Πολυδ. 8, 77, insulto, insulto.
 Ἐπεγγυνοῦ, 2° ὁ μετὰ τὸν ἔγγονον Δια-
 τας· Ἰουστινιαν.
 Ἐπεγγράφω, 2° ὁ προσέτι ἐγγεγραμμένος
 ἐπιγραφῆς αγωνιστικῆς· ἰππεῖς γράφω· ἔφη-
 ροι ἐξέτοι ἐν τοῖς γυμνασίοις ἐγγεγραμμένοι
 Βοικχ. ἔπιγρ. α, 379.
 Ἐπεγγυῶ, 2° ἐγγυῶ Λυσ. 10, 17.
 Ἐπεγγυός, 2° ὁ δὲ ἐγγυήτως γενόμενος,
 ἀντὶ τὸ τῷ ἀνέγγυος Πολυδ. 3, 34.
 Ἐπεγείρω· ἐξυπνίζω (πάλιν, προσέτι) Ὀδ.
 χ, 431· «ἐπεγείρουσα νύκτωρ» Πλάτ. νόμ.
 9, 854· μετ. παρομῶν «δεινὸν μὲν τὸ πάλαι
 κείμενον ἦδη κακὸν ἐπεγείρειν» Σοφ. Οἰ. Κ.
 514· «ἐσθλὸν λόγων» Πλάτ. πολ. 5, 450· καὶ
 ἐρωτήσας ἐπεγερθεῖσαι ἐπιστήμῃ γίγνεται,
 Μεν. 86· «ἐπηγέρθη ἡ μῆνις» Ἡρ. 7, 137·
 «στάντες ἐμφοῦλον πόλεμον ὁ εὐδοντ' ἐπεγεί-
 ρειν» Σόων ἀποσπ. π. Δημ. 19, 255· «ἐπη-
 γείροντο ταῖς ψυχαῖς» Δ. Σικ. 14, 52· «ἐ-
 πεγ. πρὸς τινα ἐπέρθειν, παρορμᾶν Λουκ. εἰς
 τοῦτο ἀνῆκει ὁ συγκε. ἀόρ. ἐπηγέρθη = ἐ-
 ὄνησα Ἰλ. κ, 424· ἐπέργετο Θουκρ. 24, 34·
 καὶ ὁ παρκ. ἐπεγρήγορα π. Πλουτ. εὐδοκίαν ἦν
 ἐπεγρηγόρως = ἀγρυπνος, Βροῦτ. 36, ἐξ οὗ
 καὶ ἐπὶ ἐπεγρήγορος ἔπασεν ὁ Τζέτζ. excoito.
 Ἐπεγέρω, ἔσφ. ἀντὶ ἐπαγερῶς ὁ ἔδε.
 Ἐπεγέρω, ἡ ἡ τοῦ ἐπεγείρειν ἐγέργεια
 Ἰπποκρ. expurgatio.

- Ἐπ-εγερτέον· β. ἐπ. 0. τοῦ ἐπεγείρω Κλ.
 Ἄλ. παῖδ. 2, 9, 81, excitandum.
 Ἐπ-εγερτικὸς, 3· ἐξυπνίζων, ἐρεθίζων, παρορμῶν Πλουτ. γαμ. παραγγ. σ. 138.
 Ἐπ-εγ-καγγάζω, μελ. -άσω καὶ δωρ. -άξω· γελῶ ὀνυτά, μεγάλωφῶνως Λυκοφρ.
 Ἐπ-εγ-κάθημαι· εἰς τι ἐπικαθήμεαι Εὐστ. 317, 24, insideo.
 Ἐπ-εγ-καλέω (ἴδε καλέω)· ἐγκαλῶ, κατηγορῶ προσέτι· -τινὶ Ἀνσ. 8, 1, objicio.
 Ἐπ-εγ-καμψαν· ἐπικατέκλασαν Ἡσυχ.
 Ἐπ-εγ-κανάσσω, μελ. -νάξω· ἐπιχέω Ἡσυχ. infundo.
 Ἐπ-εγ-κάπτω· ἀκόμη περισσώτερον χάπτω Ἀριστ. ἱππ. 493, vogo.
 Ἐπ-εγ-καχάζω, ἑσφ. ἀντὶ ἐπεκαγχάζω Λυκοφρ. 285,
 Ἐπ-εγ-κειμαι· ἐπὶ τῶς ἐγκειμαι Σχολ. Ἰλ. ω, 657.
 Ἐπ-εγ-κέλευμα, τό· ἐπίσημα Ἡσυχ. κατ' ἄλλ. ἀντὶ ἐγκέλευσμα, instigatio.
 Ἐπ-εγ-κελεύω· παραινῶ προσέτι Εὐρ. Κυκλ. 652, incito.
 Ἐπ-εγ-κεράννυμι ἀνακατώνω τι ἀκόμη περισσώτερον μὲ ἄλλο· -τί τινι Πλουτ. π. γιν. ψυχ. ἐκ τοῦ Τιμ. 25. Μέσ. εἰς ἑαυτὸν διγχεῖσθαι Πλατ. πολιτ. 273· ὡς τὸ ἑνερ. Νικ. ἀλ. 370, immisceo.
 Ἐπ-εγ-κλάω· διανεύω τοῖς ὀμμασιν Ἡσυχ. «τὸν αὐχένα γυναικίσας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπεγκλάσας» Δ. Κασ. 79, 16, intorqueo.
 Ἐπ-εγ-κολάπτω· χαράττω ἀκόμη περισσώτερον Λυκοφρ. 782, insculpo.
 Ἐπ-εγ-κοτέω· ὀργίζομαι μετν. irascor.
 Ἐπ-εγ-κριμάννυμι· κρεμῶ τι ἐπάνω εἰς τι. Μέσ. «ἐπεγκρεμάσαι κάπνον» Νικ. π. Ἀθην. 9, 372, suspendo.
 Ἐπ-εγ-κυκλέω· κάμνω τι ἀκόμη νά κυλῆται Ἀριστείδ. 2, 514, intervalvo.
 Ἐπ-εγ-κύκλιος, 2· κύκλιος Γαλην.
 Ἐπ-εγ-κυλλίω· κυλλίω τι μέσα εἰς τι· -τινὶ Κλ. Ἀλ. στρ. 7, 877.
 Ἐπ-εγ-κύρω· ἐμπίπτω εἰς τι μετν.
 Ἐπ-εγρήγορα ἴδ' ἐπεγείρω.
 Ἐπ-εγρήγορος, 2· ἐπερηγορῶς Τρέτζ. ἴδ' ἐπεγείρω.
 Ἐπ-εγρόμενος, μετ. μ. ἄδρ. 6'. τοῦ ἐπεγείρω Ὀμ.
 Ἐπ-εγρόμην, μ. ἄδρ. 6'. ὄριστ. ἐπεγείρω.
 Ἐπ-εγ-χαίνω· περιγελῶ τινα κατὰ πρόσωπον Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 1242, inhio.
 Ἐπ-εγ-χαλάω· ἀφῆνω τι χαλαρωμένον· -θεσπ. Νικ. ἀλ. 439, laxo.
 Ἐπ-εγ-χειρέω· ἐγχειρέω Γαλην. 2, 221, 15, adiorio.
 Ἐπ-εγ-χειρησις, ἡ· ἐγχειρησις Γαλην.
 Ἐπ-εγ-χέω· (ἐπεχεύησι Νικ. Ἀθην. 9, 372)· χύνω πάλιν ἢ προσέτι βρωτόν τι εἰς τι Δισχ. Ἀγ. 1108· «ἄλλην ἐπ' ἄλλην» Εὐρ. Κυκλ. 423, insuper infundo.
 Ἐπ-εγ-χρίμπτω· ἐπεχρίπτω, φορμῶ πρὸς τι ἢ κατὰ τινος μετν.
 Ἐπ-εγ-χρύμα, τό· ἐγγχυμα, τὸ προσεπιχυθέν.
 Ἐπ-εγ-χρῆτιζω· χύνω τι ἐπάνω ἄλλου

- τῖνος, ἢ ἐκ δευτέρου εἰς ἄλλο τι Διοσκ. 5, 23, infundo.
 Ἐπ-εγ-χύνω, νεωτ. σχημ. ἀντὶ ἐπεχέω.
 Ἐπ-εγ-χύτης, δ'· οἰνοχόος π. Ἑλλησπον-τίους Ἀθην. 10, 425.
 Ἐπ-ἐδράμον, ἑνερ. ἄδρ. 6'. τοῦ ἐπιτρέχω Ὀμ. ἄδρ. ἐπιδραμεῖν.
 Ἐπ-ἐδρη, ἴων. ἢ· ἐφέδρα.
 Ἐπ-ἐην, γ'. ἐν. προσ. παρὰ τοῦ ἐπειμι (εἰμί) ἐπ. ἀντὶ ἐπην Ἰλ. υ, 276.
 Ἐπ-εθίζω· συνειθίζω Ἀριστόξενος Ἀδμ. 11. σ. 33, assuesco.
 Ἐπ-εθισθῆναι, π. ἄδρ. α. ὅπου. τοῦ προηγ.
 Ἐπει (ἐπεί, πρόβλ. ἐπειδῇ, ἐπειή, ἐπὴν), σύνδ. 1) ἀρχῆθεν πρὸς δήλωσιν χρόνου· α) ἀφ' ὅ-του, χρόνον ἀρχαιότερον δηλῶν περιοριζόμε-νον ἀμέσως πρὸ τοῦ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει λεχθέντος· «ὅς μάλα πολλὰ πλάγχθη ἐπεί Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε» Ὀδ. α. 2· «οὐ σέ τ' ἔγωγε ὄψεσθαι, ἐφάμην, ἐπεί ὥχθη νηὶ Πύλονδε» ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀπέπλευσας εἰς Πύλον, π. 23· «ἔειπεν μὲν ἔτος τόδ' ἐπεί Μενέλαος καὶ Ἀγαμέμνων ἦσαν» τοῦτο εἶπε τὸ δέκατον ἔτος ἀπὸ τοῦ Δισχ. Ἀγ. 40· «ἐπεί δὲ φρουδὸς ἐστὶν Ἀργείων στρατὸς οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον» ἀφ' οὗτο δὲ ἀνεχώ-ρησεν ὁ στρατὸς Σοφ. Ἀντ. 15· συνηθέσθαι. π. Ἡρ. 18. ἐν τῇ πλοκῇ· ἐπεί τε, οὕτως· «ἐπεί τε Πέρσαι ἔχουσι τὸ κράτος, ἔστι τὰ βασιλῆος, 3, 117· «ἐγὼ δὲ ἐπεί τε παρέλα-βον τὸν θρόνον τοῦτο ἐφρόντιζον», 7, 81· σπαν. ἐν τῇ Ἀντ. πεζ. ὡς Θουκ. «ἔτη τρια-κόσια ἐπεί διέβησαν» 6, 2· οὕτως εὐρίσκεται· «ἐπεί τὰ πρῶτα» Ἰλ. μ, 420, ὡς ἀλλαγοῦ «ἔξ οὗ τὰ πρῶτα» 6) παρελθόν, ἀντίθ. τῷ μετέπειτα συμβαίνοντι· ὅτε, ἀπὸ Ὀμ. καὶ ἔξ. ἐν γέν. καὶ μάλιστα συνήθ. μετὰ ὄριστ. ἄδρ. καὶ παρὰ. καὶ ὕπερ. Ἡ δ' εὐκτ. εἶναι ἐν χρῆσ. τὸ μὲν πρὸς ἔκφρασιν τοῦ καθόλου ἢ τῆς ἐπαναλαμβῆς, πράξεως· «ἐπεί ζεύσειεν ὀφ-ῆρμασιν ἵππους» - δησάσκειτο· ἐπειδῇ ὁ Ἀ-χιλλεὺς ἔπραττεν αὐτὸ πολλὰς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας Ἰλ. ω, 14· «ἐπεί δὲ μὴ ἀντανάγοιεν, ἡσάχασαν» ὡσάνεις δὲν ἀντεξέπλειον Θουκ. 8, 38· «τὸ γ' εὐ πράσσειν, ἐπεί πόλοιτο, κέρ-δος ἐμπολᾷ» Σοφ. Τρ. 93, ὅπου αὕτη ἢ ἄλ-λως μόν. διὰ τὸ παρελθόν συνήθης πλοκή μεταφέρεται ἐν γενικῇ προτάσει εἰς τὸ ἐνε-στώ, -ῇ ἐν ἐξαρτωμένῳ λόγῳ, εἴτε τῇ ὀ-ριστ. τοῦ εὐθέως λόγου ἀντιστοιχεῖ εἴτε τῇ εὐκτιχῇ τῆς ἐπαναλαμβανομένης πράξεως Σιν. Κυρ. 1, 4, 21. Καὶ μετὰ δυν. Εὐκτ. Ἰλ. ι, 304· πρόβλ. τὸ τοῦ Ἀριστ. «καὶ καὶ γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεί κεν ἀνὴρ ἀναθῇ», ἱππ. 1056· ἢ ὅπου. εὐρίσκεται κανονικ. μετὰ τοῦ τοῦ ἂν ἢ κα (πρόβλ. ἐπὶ καὶ ἐπὴν, καὶ τὸ ἐν τῇ πεζ. σύνθεσις κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἐπειδάν)· τὸ δὲ πρὸς ἔκφρασιν τοῦ καθόλου ἢ τῆς ἐπαναλαμβῆς. πράξεως ἐν τῷ παρόντι· «τὰ μὲν μένος πυρὸς - δαμνᾷ, ἐπεί κα πρῶτα λίπη λευκὰ» ὅσπερ θυμὸς· «ἐκαστοτε, ἅμα ἡ ψυχὴ ἔγκαταλείφῃ τὰ δατὰ» Ὀδ. λ, 221· καὶ μετὰ παραλείψεως τοῦ ἂν· «ὅς τ' ἐπεί σὺν ποιήσῃ

ἀθόρματα ἀψ αὐθις συνέχοντο Ἰλ. α, 383· καὶ π. Σοφ. «ἐπεὶ δ' ἀμάρτη, κίνος οὐκ ἐστ' ἀνὴρ ἀβούλος, ὅστις ἀκείται», Ἀντ. 1012· ἡ πρός τὸν μετ' ὀλίγ. μέλ. ἀντιστοιχ. «ἐπεὶ δ' ἄξει· ἐπεὶ καὶ θερμαί» Ὁδ. ρ, 23· «οὐ γὰρ ἐπ' ἄλλη λίσσεται θαλαπῶρῃ ἐπεὶ ἂν οὐ γὰρ πότμον ἐπίσπῃ» = ἀφ' οὗ οὐ δὴ ἴσαι ἀποθαμμένος Ἰλ. ζ, 412· τῇ ἀπαρ. εἰς λόγον πλάγιον Ἡρ. 2, 32· ὡς καὶ π. Θουκ. 2, 93, δ· που ὁ Κρύγ. ἀπαριθμεῖ πολλά παραδείγματα· «ἐπεὶ τὰ χρίστα» = εὐθὺς ἀφ' οὗ Σεν. Ἀν. 1, 5, 6, καὶ ἀπανταχοῦ π. τοῖς ἀπ. διὰ τινος μεταφ. παρεμπιπ. λέξ. χωριζόμενος· 2) μετ. ἐπὶ αἰτιολογ. σχέσ. καθ' ὅσον τὸ κατὰ χρόνον προηγούμενον περιέχει συνήθ. καὶ τὸ αὐτίον ἢ τὴν ἀφορμὴν τοῦ ἐπομένου = ἐπεὶ δὴ π. Ὁμ. καὶ ἑξ. ἀπανταχοῦ (ἢ ἐξαρτωμένην πρότασιν καίται συνήθ. μετὰ τὴν κυρίαν) καὶ μετὰ ἴν. καὶ μέλ. «ἐπεὶ θέος παλαιὸν σοὶ φρονῶν ἀντίσταται, λέξον» Διογ. Περ. 689· ὡς ἐν Ἰλ. λέγεται· «ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνεῖκεσας, τοῦνεκά τοι ἔρεω» Ἰλ. ζ, 333, οὕτως καὶ ἄντι τῇ τελευταίᾳ προσθήκῃ ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου συχνὰ ἀπολ. «Ἐκτορ' ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνεῖκεσας· αἶψά τοι κραδίη πέλεκες ὥς ἐστὶν ἀπειρή», γ, 59, ἐνθα δυνατόν ὕ' ἀναπληρωθῇ διὰ τοῦ «οὕτως ἐγὼ σοὶ λέγω»· πρὸλ. «ἔπει' ἐπεὶ ἀρ' δὴ ταῦτά μ' ἀνείρται»· «μελλεῖν μὲν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς ἔμμεναι» Ὁδ. α, 131· καὶ οὕτως ὥστε μακρὰ παρεμπιπτούσα πρότασις πρὸ τοῦ κυρ. λόγου παρεμβάλλεται, δ, 204· ἐν δὲ γ, 103 οὐδεμία κυρία πρότασις ἀκολουθεῖ, ἴδε Σεν. ἐν τῷ χωρίῳ. Συχνὰ ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ ἐπειδὴ· «οὐνεκ' ἐγὼ κούρης· ἀποινα οὐκ ἐβόλω δέξασθαι»· ἐπεὶ πολλὸ βούλομαι αὐτὴν οἶκος ἔχειν» = ἐπειδὴ προτιμῶ Ἰλ. α, 112· συχνὰ εὐρίσκεται· «ἐπεὶ οὐδὲ κοίκε» = ἐπειδὴ τοῦτο δὲν ἀρμόζει· Πινδ. Ὀλ. 4, 13· εἰς ταύτην δὲ τὴν περίστασιν ἔπονται καὶ ἐπεὶ τὸ μὲν ὑποθετικαὶ συντάξεις, ὡς «ἐπεὶ οὐπὺς' ἂν στόλον ἐπλευσάτε· εἰ μὴ τι κέντρον θέτον ἢ γ' ὕμᾶς» = ἐπειδὴ σῆς δὲν ἠθέλατε πλεύσαι Σοφ. Φιλ. 1026· «ἐπεὶ σχολή γ' ἂν ἦταιν δευρ' ἂν ἐξήλχον», Ἀντ. 385· πρὸλ. Οἰ. τ. 433 ὅπου ἡ πρότασις μετὰ τοῦ εἰ λείπει· «ἀλλ' ἴσως οὐκ ὀλίγον ἔργον ἐστίν, ἐπεὶ πάνυ γε σαφῶς ἔχοιμι ἂν ἐπιδείξαι, ὅπου δυνατόν ὀ' ἀναπληρωθῇ διὰ τοῦ, ἐπειδὴ ἄλλως ἐνδόλως ἡδυνάμην νὰ τὸ δείξω, διότι εὐκόλουν θὰ ἦτο Πλατ. Εὐθὺρρ. 9· «οὐ φιλόδοποις ἐστί, ἐπεὶ ἥρκει ἂν αὐτῷ» = ἄλλως ἤθελε μένειν εὐχαριστήματος Σεν. Κυρ. 2, 2, 31· «οὐκ ἔσονται περὶ τῶν χρησμάτων, ἐπεὶ ἐρήσονται σε» = ἐπειδὴ ἄλλως (ἂν οὐ δὲν οὐτωσὶ) θέλω σ' ἐρωτήσας Λουκ. Ζ, τραγ. 43. Συνήθ. διὰ τοῦ εἰ δὲ μὴ ἔρμην. - τὸ δὲ ἢ δυν. εὐκτ. Σοφ. Αἰ. 899· ἢ ἡ προστ. «ἐπεὶ φέρ' εἶπέ» Σοφ. Οἰ. τ. 390· «ἐπεὶ ἐροῦ τινα τούτων» Πλατ. Γοργ. 472· «ἐπεὶ ἄλλος δλοφην, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω», Οἰ. τ. 683· ἢ συνήθ. ἔρωτ. πρὸτ. ἴδ. τοιαύτη ἦτις μόν. ἄλλη τις ἔκρη. εἰνε ἀντ' ἀρητ. πρὸτ. «ἐπεὶ τί οὐν ἔκατι θαμνόνων κυρῶ» Διογ. Χα. 212· «ἐπεὶ τίς ὧδε τέκνοισιν Ζῆν'

ἄβουλον εἶδεν» = οὐδεὶς εἶδα τὸν Δία Σοφ. Τραγ. 138· «ἐπεὶ τίνα οἶκον ναίοντ' ἐνομάζωμαι» Πινδ. Π. 7, 5· «οὐδαμῶς γὰρ ἐπεὶ πῶς ἂν καλέσσαις» Ἀριστ. νεφ. 679· «ἐπεὶ αὐ δέξαι' ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν» = ἐπειδὴ αὐ θὰ ἐπρωτίμας Πλατ. Γοργ. 474· «αὐ γὰρ λαθὼν τοὺς δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπράττειν» ἐπεὶ οὐ γὰρ πολλοὶ οὐδὲν αἰσθάνονται = ἂν καὶ τὸ παλὺ πλῆθος δὲν παρατηρῇ τίποτε Πλατ. Πρωτ. 317· «ταύτη οὖν σε λανθάνει, ἐπεὶ οὐ κακὸς ἀπείκασας» = ἄλλως δὲ, Παρμ. 128· «μὴ οὐν ἀπολλύηται (ἢ ψυχῇ), ἐπεὶ σώμα γ' αἰετ' ἀπολλόμενον οὐδὲν παύεται» = ἐπειδὴ ὅσον ἀποβλέπει εἰς τὸ σώμα, δὲν παύει ποτε, Φαιδ. 91· τὰς μετ' ἄλλων μορίων συμπλοκάς αὐτοῦ ἴδε καθ' ἑκάστον, ποικίλματ' ἐπεὶ ἄρα, συχν. π. Ὁμ. = ἀφ' οὗ λοιπῶν Ἰλ. ζ, 428· «ἐπεὶ ἀρ' δὴ» Ὁδ. ρ, 185.

Ἐπεια, ἢ ἡ οὐν Κορώνη μετν.

Ἐπεὶ ἄρα· συχν. π. Ὁμ. = ἀφ' οὗ λοιπὸν Ἰλ. ζ, 428· «ἐπεὶ ἀρ' δὴ» Ὁδ. 185.

Ἐπει ἄς, ἄδος, ἢ ἴδ' ἐπειδὴς.

Ἐπεὶ γάρ· διότι ἀφ' οὗ Ὁμ. ὕμν. Ἀπαλ. 464, καὶ πεζ. «ἐπεὶ γάρ δὴ καθέστα» Ἡρ. 9, 40.

Ἐπεὶ γὰρ· ἀφ' οὗ βεβαίως, συνήθ. διὰ μιᾶς λέξ. χωριζόμενον, εἰς τὴν ὁποῖαν κυρίως ἀναφέρεται τὸ γὰρ Ἰλ. α, 352, quandoquidem.

Ἐπεὶ γὰρ δὴ· χαρακтерιστικὸς καὶ μετὰ δυσαρκεσίας· ἀφ' οὗ βεβαίως ἀπαρ' Σοφ. Ἀντ. 914· «ἐπεὶ γὰρ μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασας· λόγον» Σοφ. Τρ. 484.

Ἐπειγόνες, ὁ· οἶδος Ἀγακλέους, εἰς τῶν Μυρμιδόνων Ὁμ.

Ἐπειγόνες, ὁ· ὁ μετὰ σπουδῆς μεγίστης ἐπισπεύδων τι, ἴδ' οὐ καὶ κόρ. ἂν. (ἴδε τὸ προηγ.) ὡς ἀπὸ τοῦ σπεύχωμαι Σπερχαίος.

Ἐπειγόμενως, γρ. ἔσφ. ἀντὶ ἡπειγόμενως· ἐπιτροχάδην Σουδ.

Ἐπειγόμενως· ταχέως μετν.

Ἐπειγώ (κατὰ Βουτμ. λέξ. 1, 275 δὲν εἶνε σόνθ. οὕτως εἶνε ἐν χρέσ. καὶ ἐν τῇ ἀδύσει (ὅπου αἰτίποτε λείπει)· πιέζω, στενοχωρῶ, βαρύνω· «ὀλίγον μιν ἄχθος ἐπείγει» = μακρὸν βάρος τῷ προσεῖναι Ἰλ. μ, 452· «ἐπείγει γὰρ με τοῦκ θεοῦ παρόν» Σοφ. Οἰ. Κ. 1537· «πόνοσ ἄλλος ἐπείγει» = ἄλλος μόχθος, φροντὶς ἰσχυροῦμαι Ὁδ. λ, 54· καὶ οὕτω συχνὰ ἄντι πτώσ. «ἀναγκαῖη γὰρ ἐπείγει» = ἡ ἀνάγκη στενοχωρεῖ Ἰλ. ζ, 86· «γῆρας, ψ, 623· «Ἐτι κερμάδ' ἦε λαγῶν» = δαμάκω, κ, 361, ὡς παθ. «βελίσσον ἐπείγεται» = ἐδιώκειν τὸ ὑπὸ βελῶν· «οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς ἐπείγων δαίμων» = στενοχωρῶν Πλατ. νόμ. 10, 887· π. μετν. τὸ ἐπείγει = εἶνε ἀναγκαῖον Λογγιν. 43, 6· τὰ ἐπείγοντα = τὰ ἀναγκαῖα Σ. Ἐμπ. κ. μουσ. 6· «τῆς ὥρας ἐπείγουσης» = ἐπειδὴ ὁ καιρὸς βιάζει Πλουτ. παραμ. Ἀπολλ. 335· ὡς = τῶν ἀρχιπρεσβυτέρων, Μαρκ. 24· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου· «ὕψος, ἴς ἀνέμου» = ὅστις ὦθει πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ πλοῖον Ὁδ. μ, 167· «οὐκέτι ἐρετμὰ προήκτα χερσὶν ἐπείγων» = δὲν ἔβαλλαν πλέον εἰς κίνησιν τὰ κωπία, μ, 205· δθ,

ἐν γέν. = ἐπισπεύδω = ὄνον 'Οδ. α, 445·
 «τὸν οἶκαδ' ἤπειγον στέλων» Σοφ. Φιλ. 497·
 «τὴν ὁδοπορίαν Πρωόν. 4, 1, 4' καὶ εἰς τὸ
 μέσ. γάμον ἐπείγεσθαι» = ἐπισπεύδω τὸν
 γάμον δι' αὐτὸν 'Οδ. α, 97. Παθ. = σπεύ-
 δειν, ταχύνει ἀπολ. καὶ μετ' ἀπαρ. 'Ιλ. 6,
 354· «ὄρνυθι τοῦτον» ἐπείγεσθαι δὲ καὶ αὐ-
 τός·, ζ, 363' καὶ μάλιστα συχν. εἰς τὴν
 μετχ. ἐπαιγόμενος = βιαστικός, ταχύς, π. χ.
 ἄνεμοι 'Ιλ. ε, 501 καὶ ἐπὶρ. «φοχὴ - ἔσσυε»
 ἐπαιγόμενῃ, ζ, 519· «ὄρος τάρμον ἐπαιγόμε-
 νοι» = ἔκοιψαν αὐτὰς ταχέως, ψ, 119. Ἀλλὰ
 «πρὸς ἡέλιον κεφαλὴν τρέπε δύναι ἐπαιγόμε-
 νοι» = ἐπιποθεῖν ἵνα εἰσδύσῃ 'Οδ. γ, 30·
 «ἐπείγετο ὅτε τάχιστα ἐκτελέσαι» = ἐπεθί-
 μεν νὰ ἐκτελέσῃ 'Πτ. ἀσπ. 21' καὶ συνηθέστε.
 «ὁδοὺ ἐπαιγόμενος» = ποθὼν ὁδοπορίαν 'Οδ.
 α, 309· «Ἄρηος ἐπαιγόμενος» = ποθὼν μάχην
 'Ιλ. τ, 142' κυρ. ἀπανταγοῦ = σπεύδων πρὸς
 τι, ὡς «ἐπαιγόμενος περὶ νίκης», ψ, 496·
 «ῥωραι ἐπαιγόμεναι» Πινδ. Ν. 3, 34· «νυκτὸς
 ἄρμ' ἐπείγεται» Αἰσχ. Χο. 469· «οὐκουν
 ἐπείξῃ θασρὰ τῶδε περιβαλεῖν», Πρ. 52· «χω-
 ρεῖτ' ἐπαιγόμεσθα» Εὐρ. 'Ορ. 1258· «δεῦρ'
 ἐπείγονται ξιφφρίε», 'Ιων 1258, καὶ πεζ.
 ἀπολ. καὶ μετ' ἀπαρ. Θουκ. 2, 81· «τὴν πα-
 ρασκευὴν ἐπαιγόμενοι, τὸν πλοῦν» = ἐπιταχύ-
 νοντες, 3, 2· οἱ ἐπαιγόμενοι = οἱ ταχύνοντες,
 σπεύδοντες ἀντιθ. «τῷ εὐ βουλευόμενοι» 'Αν-
 τιφ. 5, 94· «οὕτω σφόδρ' ἐπείχθησαν» 'Ισοκ.
 4, 87· ἐπείχθησαν ἀντιθ. τῷ ἐπισχεῖν, αὐτ.
 175· «ἡπείγετο τιμωρήσασθαι» Αἰσχίν. 1,
 145· «ἡπείγετο οἶκαδε» Πλάτ. Θεαίτ. 112·
 «ὡς τοῦτο οὐδὲ ἐπείκτεον», νόμ. 3, 787· καὶ
 μετὰ μετχ. «ἦν μὴ ἐπείχθης ναυμαχίην ποι-
 εῖμενος» Πρ. 8, 68. Τὸ ἐνεργ. μὲ σημ. ἀμτδ'
 εὐρίσκειται εἰς Πινδ. «Ξάνθον ἡπείγειν» = πρὸς
 τὸν Ξάνθον, 'Ο. 8, 47· «ἦ νοῖς ἐπείγει νῦν»
 = σπεύδε ἐκείσε Σοφ. 'Πλ. 1429· «εἰς λόχον»
 'Ορφ. Ἀργ. 1029· ἴδε κατεπείγω, urgeo.
 Ἑπειγώλῃ, ἡ' σπουδὴ 'Ετ. Μ. λέξ. μετγ.
 Ἑπειδάν (= ἐπειδὴ ἂν)· ἀφ' οὗ, ὅταν, ἐκ-
 φράζον τι ἀπροσδιόριστον ἀλλὰ διὰ τὸ ἐπό-
 μενον ῥήμα τῆς κυρ. προτ. ὡς πράγματι ὑπο-
 θέμενον, προσέτι δὲ καὶ τὸ καθόλου ἢ ἐπα-
 ναλαβανόμενῃν τινα πράξιν = ἐκάστοτε ἀφ'
 οὗ, ὅταν π. 'Ομ. μόν. «τάρβει, ἐπειδάν πρῶ-
 τον εἰσίζηται λόγον ἀνδρῶν» = εὐθὺς ὅταν
 'Ιλ. ν, 285· συνήθ. π. μετγ. μετὰ ἀορ. ὑποτ.
 ὡς μέλ. τετελ. «ἐπειδάν διαπράξομαι ἤϊω»
 = εὐθὺς ἀφ' οὗ τὸ ἔχω τετελειωμένον Ξεν.
 Ἀν. 2, 3, 29· «ἐπειδάν αὐτοὶ κτάνωσιν» τις
 ἀν πόροι· Αἰσχ. Ἐπτ. 716· «ἐπειδάν σὺ βού-
 λῃ διαλέγεσθαι, τότε σοι διαλεξόμεθα» Πλάτ.
 Πρωτ. 335· «ἐπειδάν θάκτον συνή τις τὰ
 λεγόμενα» = εὐθὺς ὅταν καταλαβώμεν, 325·
 «ἐπειδάν μὲν ὅταν δέ», 319. Καὶ εἰς πλάγιον
 λόγον μὲ τὴν τόσῃ συνήθη μετάδοσιν εἰς τὸν
 εὐθὺν· «εἶπε δὲ ὅτι ἐπειδάν τάχιστα ἡ στρα-
 τία λήξῃ εὐθὺς ἀποπέμψει αὐτὸν» Ξεν. Ἀν.
 3, 1, 9, καθ' ἣν περίπτωσιν εὐρίσκειται καὶ ἡ
 ἱσπ. «δίκην με λήψεσθαι, ἐπειδάν τάχιστα
 ἀνὴρ εἶναι δοκιμασθῆναι», ἀντι ἐπειδὴ Δημ.
 30, 6· π. Ξεν. «ὅπως οὐ μὴ ἀπολήμαστι-

γόμενοι· ἐπειδάν οἱ αἰεὶς εἶναι προτιμότερα
 ἢ ὅπου. κατὰ Συνίδαρ. Κυρ. 1, 3, 18' ἱσπ.
 εἶναι ἐπὶ τῇ ἐπαναλαμβάνανόμενῃ πράξ· εἰς τὸ
 παρελθόν· «ἐπειδάν ἴδοιμι τὴν γραβὴν ἀγρὸν
 ἡ-θὼν» Δουκ. ἔρωτ. 2' ἀλλ' ὅμως ἀπαντᾷ
 καὶ ἄλλ. π. μετγ. εὐκτ. ἀντι ὅπου.
 Ἑπειδαί· ἐπειδὴ, Θεο-αλία· ἐπὶ γρ.

Ἑπειδὴ· ἐπὶ δὴ, ἀφ' οὗ δὲ, χρόνου σημαν-
 τέρ. = ἐπεὶ, ἀλλ' οὕτως, ὥστε ἡ συνέπεια τοῦ
 παρελθόντος παρίσταται ὡς τι ἐξακολουθοῦν
 εἰσέτι· «ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὕρεσι λέ-
 λουπεν» = ἀφ' οὗ ἐγκατέλειπεν 'Ιλ. α, 235·
 «οὐ πολλὸς χρόνος ἐπειδὴ ἐπαύσαντο» = ἀφ'
 οὗ ἐπαύσαν Θουκ. 1, 6, 3· «ἐπειδὴ τῶδ'
 ἐδούλευσα· μόνον» Αἰσχ. Χο. 505· «εὐθὺς
 ἐπειδὴ» = εὐθὺς ἀφ' οὗ Θουκ. 1, 102· «ἐπει-
 δὴ τάχιστα» = ἀμέσως ὅτε Πλάτ. Πρωτ. 310·
 «ἐπειδὴ ἄρασαν» Δημ. 37, 41· «ἔτι δὲ αἰ-
 τιολ. ὡς ἐπεὶ, ἀλλὰ σπανιώτ. = ὅτε, ἀφ' οὗ
 ἐπειδὴ Θουκ. 7, 13· «ἐπειδὴ σὺ βούλει ἀπο-
 κρίνω» Πλάτ. Γοργ. 448· καὶ ὡς τὸ ἐπὶ
 ἑλλειπτικῶς, «ὃ φίλ' ἐπειδὴ ταῦτα μ' ἀνέ-
 μνησας· φασί» 'Οδ. γ, 211· μετὰ εὐκτ. τὸ
 μὲν εἰς πλάγ. λόγον Ξεν. Ἀν. 3, 5, 18, τὸ
 δὲ τὴν ἐπαναλαμβάνανόμενῃν πράξιν εἰς τὸ πα-
 ρελθόν ἐκφράζον· «ἐπειδὴ αὐτὸς ἀναστρέφει,
 εὐ πῶς περισχίζοντο» = ὅσῳκις ἐπείστρεφε
 Πλάτ. Πρωτ. 315· «ἐπειδὴ δὲ τι ἐμπαγοίεν,
 ἀνίσταντο» = ἐσηκόνοντο ἐκάστοτε εὐθὺς ἀφ'
 οὗ εἶχον πᾶσι τι Ξεν. Ἀν. 4, 5, 8· Ἐν 'Ιλ.
 εὐρίσκειται «αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε θαμᾶσσαι
 ὠκὺς δίστοξ, ὠμοφάγοι νιν ὅσας θαρδᾶται
 σιν» ἀντι «ἐπειδάν θαμᾶσσηται», ἀλλὰ μὲ
 τὴν ὠριμαμένην ἐκφράσιν ὅτι οὕτω γίνεται, λ,
 458 εἰς λόγ. πλάγ. καὶ μετ' ἀπαρ. Πλάτ.
 πολ. 10, 614· ἐν δὲ Δημ. 19, 306 ἀντι ἀ-
 κούσαι ἀπὸ τοῦ Βέκκ. καὶ ἔξ. εἶναι ἀκούσαι
 (ὃ 'Ομ. χρῆται ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου τῷ α μα-
 κρῷ).

Ἑπειδὴ γ'· ἀφ' οὗ δὲ Πινδ. 'Ι. 7, 9.

Ἑπειδὴ περ' ἐπειδὴ καί, ἀγκυλὰ καὶ Πλάτ.
 Πρωτ. 357, siquidem.

Ἑπ-εῖδον, ἀφ' 6'. ἱσπ. τοῦ ἐφορᾶν· 1)
 κυττάω, παρατηρῶ, ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν μετὰ
 αἰτ. 'Ιλ. γ, 61· 6) ὡς τὸ περιεῖδον = κυττάω
 τι μὲ ἀδιαφορίαν γ' ἢ λέπω τι ἀκόμῃ ἐν ὄσῳ
 ζῶ Ξεν. Ἀν. 3, 1, 13· δ) βασκαίνω = ἐπα-
 ρθαλμιάω.

Ἑπετῇ, ἐπ. ἀντι ἐπὶ 'Ιλ. ε, 307 καὶ πολ-
 λάκ. π. 'Ομ. μόν. εἰς τὴν αἰτιολ. σημ. ἐν τῷ
 ἐπομένῳ κώλῳ, συνήθ. ἐν τῇ συντάξει· «ἐπει-
 πολὺ φέρτερός ἐστι». Κατὰ τὸν Σχολ. 'Ιλ. α,
 156 γραμματικὸς τινες ἔγραψον ἀντι τοῦτον
 ἐπὶ ἡ, ὅπερ παρεδέχθησαν καὶ ὁ Σπύταρ.
 καὶ Βέκκερ. καὶ ὁ Θύρσ. Γραμμ. Ἑλλ. 324,
 2 ἀποδέχεται ὅτι ἐξ ἐκείνου προέκυψε τὸ
 ἐπειτῇ (π. 'Ομ. τὸ εἰ εἶναι ἐν χρῆσι πάντοτε
 ὡς βραχύ).

Ἑπειτῇ, γ'. ἐν. εὐκτ. ἐν. τοῦ ἐπειμι.

Ἑπειτῇ, ἴδω, ἡ' γδ' ἐπειός.

Ἑπ-εἰκάδες, αἱ· αἱ μετὰ τὴν εἰκαστὴν ἐκά-
 στου μηνὸς ἀκολουθοῦσαι ἡμέραι 'Ετ. Μ.

Ἑπ-εἰκάζω (πρόβλ. τὸ ἀπλοῦν εἰκάζω)
 στοχάζομαι, συμπεραίνω Αἰσχ. Χο. 14 καὶ

πολλάκι συνήθως. «ὡς ἐπεικάσαι πάθῃ πά-
ρεστι», 970. «ὡς γ' ἐπεικάσαι» Σοφ. Οἱ. Κ.
150. «ὡς γ' ἐπεικάσειν ἱμεν», Τρ. 1210. ὁ
Ἑρμην γράφει οὕτω καὶ Σοφ. Τρ. 140 ἀντὶ
ἐπεικάσαι, conjicio.
Ἑπ-εϊκάσμος, ὁ συμπερασμὸς Γαλην. 14,
339, 11, conjectura.
Ἑπ-εϊκελος, 2. ἐπείκελος.
Ἑπεικέν, ἐπ. ἀντὶ ἐπεάν, ἐπὶ πρὸς. ἐπεί.
Ἑπεικίδαι, οἱ ἀπὸ δημοῦ τῆς ἱεροπλίδος
φυλῆς Ἑπύρ. 70. Ἑπεικίδα.
Ἑπεικτάς, ἡ ὑπόσχεσις Πλούτ.
Ἑπεικτέον, ῥ. ἐπὶ τοῦ ἐπείγω Πλάτ. νόμ.
3, 687, urgendum.
Ἑπείκτης, ὁ κατεπείγων καὶ ὁ τὴν κογ-
χὴν ἀπαιτῶν Σουῖδ. instigator.
Ἑπεικτικός, 3. ταχύς, σπενστικός, μτγν.
Ἑπεικτικός, σπενστικός, σφοδρῶς Σχολ.
Ἑπεικτός, 3. ἴσ. ἀντὶ τοῦ ἐπεικτός Σουῖδ.
Ἑπεικτός, ἡ ἐπεικτάς.
Ἑπείκων, ἄγρ. ἐν. τοῦ ἐπείκω ὁ ὄδε.
Ἑπ-εϊκω, μέλ. ἐπείξω ὑποχωρῶ Ἀρκάδ.
174, 25, concedo.
Ἑπ-εϊλάρχης, ὁ ἐπιλαρχίας, στρατηγός
μτγν. duk.
Ἑπ-εϊλαρχία, ἡ ὀντὴ καὶ εἴκοσι καὶ
ἐκατὸν ἱππεῖς Ἀρρ. τακτ. 51, 19. = ἐπιλαρ-
χία, turma.
Ἑπ-εϊλέω, ἐλίσσω, στρέφω μαθημ. involvo.
Ἑπ-εϊλησις, ἡ συστολή μτγν. involutio.
Ἑπ-εϊλίσσω, ἰων. ἀντὶ ἐπείλω, ἐφελίσσω.
Ἑπ-εϊλύω, σκεπάω μτγν. occulto.
Ἑπ-εϊμι, ἐπείμαι (70. εἶμι) ἔμαι ἱπάνω,
πλησύνω, ἐπὶ τι. «ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλαι
ἢ πρὶν ἐπῆεν» = ἦτις ἐκείτο ἐπὶ τῶν ὀφθαλ-
μῶν Ἰλ. ε, 127. «λεπτοτάτη δ' ἐπῆεν ῥινὸς
βοῆς» = ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, υ, 276. «κίπη δ'
ἐλέφαντος ἐπῆεν» Ὀδ. φ, 7. «κάρη δ' αὖτοισιν
ἐπῆεν» Ἰλ. 6, 259. «σημα δ' οὐκ ἐπῆεν κό-
κλῳ» ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Ἰλ. 6, 259. «ἐπῆεν 573» «πῶ-
θεν τοῦτ' ἐπῆεν στόγος στρατῶν» Ἀγ. 538.
«ποινα γὰρ ἐπέσται» = ἡ τιμωρία ὁ ἀκαλου-
θήση, Εὐμ. 514. «μελέτη δ' ἐπεσι παντὶ»
Ἀνακρ. 59, 3. «λεπτή δ' ἐπῆεν κόκκιν» Σοφ.
Ἄντ. 256. «ἐπεί τοις λόγους μύκητες»
Ἀριστ. σφ. 262. «γέφυρα ἐπῆεν» Σεν. Ἀν. 1,
2, 5. «ἐπὶ ταῖς πλείστασι οἰκίαις τύραις ἐπῆ-
σαν», 4, 4, 2. «ὄρος ἐπεσι ἐπὶ τῇ Ἰσχυρί»
Δημ. 42, 5. «ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐπεί-
ων συχνῶν Περσῶν» Ἡρ. 8, 118. πρὸς.
«τάπιδ' οὐ πύκατος τραχήματα ἐπέντα» Ἀριστ.
πλ. 997. ἀλλὰ «ἐπὶ τῷ ποταμῷ πόλιν ἐ-
πείσται» Ἡρ. 5, 52. «χιλιάδες τε ἐπείσται ἐπὶ
ταύτῃς ἐκτά» = πρὸς τοῦτοίς 7 χιλιάδες ἀν-
θρώποι, 7, 184. ὅ. προφταμαι, ἐπισταται.
«τίς δὲ ποιμάνω ἐπεσι» ἡ Ἰσχυρ. Περ. 237.
«καὶ σφὶ ἐπῆεν στρατηγός» Ἡρ. 8, 71. «ἐπε-
στί σφὶ δεσπότης ὁ νόμος», 7, 104. «οἶον
ἐπείσται κράτος» = εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἦνε ἡ
δύναμις Ὀμ. ὕμν. Δημ. 150, μεθ' οὗ συν-
τάσ, ὡς ἀνωτ. ποινα, οὕτω συνὺ πλετ.
κέρδος ἐπείσται = θὰ προστεθῇ κέρδος Ἀριστ.
ἀν. 597. «τίς μοι ἐπ' οὖν τέρψιν ἐπείσται»
Σοφ. Αἰ. 1208. «τῷ ταῦτα ποιοῦντι χάρις

ἔπεστι Πλάτ. συμπ. 183. «οὔτε τις τάξις
οὐδὲ ἀνάγκη ἔπεστιν αὐτοῦ τῷ βίῳ», πολ. 8,
561. «φύδος, κίνδυνος ἔπεστι» Δημ. 21, 9.
«τιμωρία ἐπείστωσαν» = τιμωρία πρέπει νὰ
ἐπιβληθῇ Πλάτ. νόμ. 12, 943. ἐπὶ τοῦ
χρόνου = μέλλει νὰ ἦνε, ἐπικηται, -γῆρας Ἡσ.
ἔρ. 114. «οἱ ἐπιστάμενοι» = οἱ μετέπειτα μέλ-
λοντες νὰ ζῆσιν Θεοκρ. 12, 11. «ἀλλ' ἐπὶ
πού τις ἐπείσται» = εἰς ἀκόμη ὑπολείπεται Ὀδ.
δ, 766, supersto.

Ἑπ-εϊμι, ἐπείμαι, μέλ. ἐπείσομαι Ἰλ. λ,
367, ἐπείσαμένη ὡς ἀδρ. φ, 424, παρὰ.
ἐπῆεν, ρ, 741, ἐπῆσαν Ὀδ. λ, 233, καὶ
ἐπῆσαν, τ, 445. «τῷ δ' ἔδρης ἐπῆεντι πατὴρ
ὑπόειξεν» Ὀδ. π, 42. «οὐδὲν δὲ εἶλον»
Ἑρ. Ἰων 323. «ὅσοι μιν καὶ γῆρας ἐπῆ-
τον» Πλάτ. Τιμ. 77. «ἐπῆντος τοῦ γυναι-
μένου», Κοστ. 439. ὁ ἐν. τῆς ὀριστ. ἰδ. π.
ἀπ. συνθ. μέλλοντ. σημ. ὡς ὁ Ὀμ. συν-
τάσ. «φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ
ἐπείσει» Ὀδ. δ, 411. ἐπὶ τῶν ῥητόρων προσ-
έρχομαι Θεοκρ. 1, 82. μετὰ τῆς αἰτ. «ἀγρόν
ἐπείμι» Ὀδ. φ, 559. «πρὶν μιν καὶ γῆρας ἐπει-
σιν» = πρὶν πλησιάσῃ αὐτὸν τὸ γῆρας Ἰλ. α,
29. ἀλλὰ καὶ «ὀρυμαγδὸς ἐπῆεν ἔρχομενοι-
σιν», ρ, 741. «τὸ σπράττω Θεοκρ. 7, 78»
«ἐπείμι γῆρας» Πινδ. 1, 6, 41. ἡ μτγ. «ὁ
ἐπῆν», ὡς «ἐπιγῶν» = ὁ ἀπλὸς ἐρχόμενος.
«τὸ γ' αἰνίγμα οὐχὶ τοῦ πῶντος ἦν ἀνδρὸς
διειπνῆν» Σοφ. Οἱ. τ. 393. ἰδ. καὶ ἱχθυοῦς
ἐφορᾶν, προσβάλλειν, ἀντιβαίνειν, ἐναντίον
προσέρχεσθαι, τὸ μὲν μετ' αἰτ. «τοὺς ἄλλους
ἐπείσομαι» Ἰλ. λ, 367, ὁ ὁποῖος στίχος ἐπ-
ανέρχεται, υ, 459. «οἷος σε χαιμὸν καὶ κακῶν
τοικυρία ἐπείσει» = ἐπᾶν ὅθι σου ἔρχεται Ἰσχυρ.
Ἡρ. 118. «τοὺς χώρους = ἐπιπύπτειν εἰς τοὺς
Ἡρ. 5, 74. «τὸ δὲ ἀπολ. «ὁ ἐπῆν» = ὁ προσβά-
λων Ἰλ. ε, 238. «χαιμὸν ἐπῆντα» Ἡσ. ἀσπ.
673. συνθ. μετὰ ὁστ. «ὅς μοι ἐπείσιν» Ἰλ.
υ, 482. «δεῖναι ἐπῆντων τοῖς Ἑλλήσιν» Ἡρ.
7, 145. «ἐπῆν τῷ λόγῳ», 4, 129. «τοῖς ἀ-
ναπαύστοις ἐπῆντων» Ἀριστ. Ἀγ. 627. «ἐ-
πῆν σαβαρὸς τοῖς πολέμοις Πλούδ. 18, 6,
7. «ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα» Ἡρ. 7, 157. «ἐπὶ πολλὰ
τῆς χώρας ἐπῆντες» Θεοκρ. 7, 19. «πρὸς τι-
να», 1, 86. «πρὸς τὸ ταχέως», 7, 4. «ἐπῆν-
τος θανάτου ἐπὶ τὸν ἀνθρώπον» Πλάτ. Φαῖδρ.
106. ἐπὶ τῆς νόσου, ἐπιπύπτειν, ποιεῖν. 283.
«ἴσως καὶ ἀποτράποιτο τὸ ἐπῆν», Φαῖδρ.
238. «ἐπεί μοι γέλαν» Λουκ. 11, 21, 21,
2. ὅ. 6) εἰς τὸν νοῦν ἐρχομαι, καταβαίνειν.
«καὶ καὶ ἐπὶ αὐτῷ τοιοῦτον ἡ λέγειν ἡ εἰπεῖν»
Πλάτ. πολ. 3, 388. «μοὶ ἔδοξε τοῦ πῶν ἐπ-
εῖσθαι τῷ γράφοντι», Φαῖδρ. 264. «ὁ, τι ἀν-
δρὸς ταῦτο μάλιστ' ἐπῆν μοι συμβουλευόμενον
Σεν. ἀπομ. 4, 2, 4. γ) ἐπὶ τοῦ χρόνου ἐπῆ-
εσθαι, πλησιάζειν, ἐπικεῖσθαι. «ἐν τῷ ἐπῆ-
οντι χρόνῳ» = τῷ ἐπομένῳ Σεν. Κυρ. 2, 1,
23. «τοῦ ἐπῆντος ἀπὸ χρόνου» Πλάτ. νόμ.
6, 769. «τοῦ πῶν» = τὸ μέλλον Λουκ. 6. Ἰστ.
2, 27. ὅ. ἐπεσθαι, «ἔμα ἡμέρη τῇ ἐπῆοντῃ»
= μετὰ τὰ χαράγματα τῆς ἐπομένης ἡμέρας Ἡρ.
9, 42. «νῆ τὴν ἐπῆονσαν ἡμέραν» Ἀριστ.
ἔκκλ. 105. «εἰς τὴν ἐπῆονσαν ἑκαλήσαν ψῆ-

φίξεσθαι» Δημ. 59, 89· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ ἡμέρα· «τῇ ἐπιόσῃ, κατὰ τὴν ἐπιόσαν» Πολυβ. 5, 13, 10· ἔτι δὲ καὶ «πράγματα ἐπιόντα» = προκείμενα· ἐνασχολήσεις π. Δημ. καὶ ἄλλ. «καὶ τὰ ἐπιόντα πάντα τούτῳ μαρτυρεῖ» = τὰ ἐπόμενα Πλατ. Πρωτ. 344· «τὶ μὴ νύει τὸ οὐ καὶ τὸ μὴ προτιθέμενα τῶν ἐπιόντων ὀνομάτων», σοφ. 257· «αὐτόματα ἐπεισιν ἕκ τινος» = ἀκολουθεῖ ἀφ' αὐτοῦ, πολ. 4, 427· — δὲ ἐπιών = δὲ ἀκόλουθος Σοφ. Οἶ. Κ. 1529, invado, sequor.

Ἑπ-εἰνυμι, ἰων. ἀντὶ ἐφέννυμι.

Ἑπειξίς, ἡ· ταχύτης, ἐπιτάχυνσις Πλουτ. Ῥωμ. 29, festinatio.

Ἑπεισοί, οἱ· οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἀσχαλνότεροι κάτοικοι τῆς Ὀλιδος ἐν Πελοποννησῷ, ἀπὸ Ἑπεισοῦ υἱοῦ Ἐνδομειῶνος Ὀμ. Ἰλ. 69, τὸ θηλ. Ἑπειός, ἴδιος, παρθένος Στραβ. καὶ Ἑπειός Στ. Βοζ.

Ἑπειον· ἴδ' ἐπιον.

Ἑπειός, ὁ· 1) υἱός Ἐνδομειῶνος, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα του εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Ὀλιδος Παντο. 2) υἱός Πανοπέως ἐκ τῶν Κυκλάδων νήσων, ἔμπειρος εἰς τὴν πυγμαχίαν καὶ τεκτονικήν, εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, ὅστις διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς λέγεται ὅτι κατεσκεύασε τὸν δούρειον ἵππον Ὀμ. Ἰλ. κατὰ Στγ-αῖ. ἦτο δὲ Ἑπειός ἀπλοῦς τις ὑπηρέτης καὶ ὑδροφόρος τῶν Ἀτρεΐδων εἰς τὸ ἐν Τροίᾳ Ἑλλην. στρατοπέδον, Σουΐδ. 3) ὄν. ὄνομα ὑδροπόρου Ἀθην.

Ἑπ-εἰπεῖν· ἐξεῖπεῖν Ἡσυχ. προσέτι εἰπεῖν Ἡρ. 1, 123, ἀπαρ. τοῦ ἀπαρ. 6'. ἐπεῖπον.

Ἑπεί-περ· ἐπειδὴ καί, ἐπειδὴ ὅμως, π. Ὀμ. πάντατε χειροισμένον· «ἐπεὶ περ ἐν ἀνθρώποις εἰμι» Ξεν. Ἀν. 5, 9, 26· «ἐπεὶ περ ἀθανάτων γε ἡ ψυχὴ φαίνεται οὐσα» Πλάτ. Φαῖδ. 114.

Ἑπ-εἶπον (ἴδ' εἰπὲν)· λέγω, ὁμιλῶ προσέτι, πρὸς τοὺς ἄλλους· «διδόντα τὸν λαγὸν ἐπειπὲν» Ἡρ. 1, 123· ἔτι· «φύγον ἄλλοθρόους» Ἀίσχ. Ἰκ. 950.

Ἑπ-εἰρέομαι· ἴδ' ἐπέρω.

Ἑπ-εἶρηκα· ἴδ' ἐπερῶ καὶ περλ. ἐπιλέγω.

Ἑπ-εἶρομαι, ἰων. ἐπερόμαι Ἡρ. 1, 30.

Ἑπ-εἰρώω, ἰων. ἀντὶ ἐπερώω Ἡρ. 4, 8.

Ἑπειρώατο, ἰων. ἀντὶ ἐπειρώατο γ'. πλ. παρ. τοῦ πειράομαι.

Ἑπ-ειρωνεύομαι· πρὸς τοὺς ἄλλους εἰρωνεύομαι, ὁμιλῶ εἰρωνικῶς, περιγελαστικῶς Ἀππ. ἔμφ. πολ. 4, 70.

Ἑπ-ειρωνεύω· τῷ προηγ.

Ἑπ-ειρωτάω, ἰων. ἀντὶ ἐπερωτάω.

Ἑπ-ειρώτημα, τό, ἰων. ἀντὶ ἐπερώτημα.

Ἑπ-ειρώτησις, ἡ, ἰων. ἀντὶ ἐπερώτησις.

Ἑπεισα, ἕνερ. ἀδρ. ἀ. ὄριστ. τοῦ πείθω.

Ἑπ-εἰ-σαγμια, τό· τὸ μετ' ἄλλου φερθέν, ἐπισθοδός, προσθήκη Σχολ. Φιλ. 775, γρ. ἀμφ. ἀντὶ ἐπίσασμα, accessio.

Ἑπ-εἰσ-άγω· φέρωτι προσέτι μέσῃ, «χορεύαν ἡ τράπεζαν δευτέραν» Ἀντισαν. π. Ἀθην. 14, 842· «εἰς τὴν οἰκίαν ἐταίρας» = ἐκτὸς τῆς γυναικὸς Ἀνδοκ. 4, 14· ἴδ. δευτέρα γυνή· τοὺς ἑλκούς μητρίαν εἰς τὸν οἶκον φέρειν» Δ. Σικ. 12, 14· οἱ ἐπεισάχοντες = οἱ μετέ-

πειτα γενόμενοι παραδεκτοὶ πολλοὶ Δ. Ἀλ. 2, 56· — μηχανήν Πολυβ. 32, 21, 11· «τούτῳ τῷ στρατηγῆματι ἄλλο ἐπ.» Δ. Σικ. 16, 68· προσέτι φέρειν εἰς τὸ θέατρον Ἀισχιν. 3, 231. Μεσ. υἱοθετῶ, ἀντὶ τέκνου μου δέχομαι· «— ἄλλους ἐξωθεν» Πλατ. πολιτ. 293· «— νέους ἐταίρους», πολ. 9, 375, superinducor.

Ἑπ-εἰσ-αγωγή, ἡ· πρὸς τούτοις εἰσαγωγή εἰς τι πλ. — εἰσαγωγή ἐκ τόπου ξένου εἰς τὴν χώραν, ἡ ἐπικράτειαν Θουκ. 8, 92· ἡ δευτέρως γυναικὸς εἰσαγωγή Ἰώσ, ἔτι = υἱοθέτησις μτγν. καὶ = εἰσαγωγή ῥητορ. σχημάτων Ῥητ. superinductio.

Ἑπ-εἰσ-αγωγήμιος, 2' ὁ πρὸς τοὺς ἄλλοις φερθεὶς πον· τὰ ἐπ. = τὰ ἐμπορεύματα τὰ ἐκ τόπων ξένων εἰς τὴν ἐπικράτειαν εἰσαγόμενα Πλατ. πολ. 370, superinductitius.

Ἑπ-εἰσ-ακτός, 2' ἐξωθεν εἰσαγόμενος· σίτος Δημ. Λεπτ. 31· — τροφή Ἡρ. 8, 5· ξενικός ὡς τὸ ἐπακτός, ἀντὶθ. τῷ οἰκίῳ Πλατ. Κρατ. 420· — γένος ἀντὶθ. τῷ αὐτόχθονος Εὐρ. Ἰων 590· ἐπὶ τοῦ «τὰ πάτρια» Ἀθην. 5, 274· ἡ δὲ ἄριστος. ἦθ. 9, 9· οἰκεῖται Πλουτ. Τιθ. Γρακχ. 8, adventitius.

Ἑπ-εἰσ-ακτίας, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. ἐκκλ.

Ἑπ-εἰσ-αξίς, ἡ· ἐξὴν κληρονομία Ἰουστίν.

Ἑπ-εἰσ-δαίνω (ἴδε βαίνω)· ἐμβαίνειν προσ-

έτι ἡ ὁρμή μέσῃ εἰς τι Θουκ. 4, 14, ingredior.

Ἑπ-εἰσ-βάλλω (ἴδε βάλλω)· θέτω, φέρω τι μέσα εἰς τι πρὸς τοὺς ἄλλους, «— σκόπον ποτῶν» Εὐρ. Πλ. 499· 2' ὁρμῶ, ἐπιτίπτω αἰφνης κατὰ τινος Θουκ. 8, 15· — τῇ ἀγέλῃ Παλαιφ. 1, 5.

Ἑπ-εἰσ-βάτης, ὁ· ὁ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐμβαδὺς ἐπάνα εἰς τι, ὁ ἐπιβαίνων τοῦ πλοῦτος ἐκτὸς τῶν ναυαγίων, ὑπερπρόθυμος, ταπεινότης Εὐρ. Ἑλ. 155.

Ἑπ-εἰσ-δεῖκνυται· ἔσφ. ἀντὶ ἐπιδείκν. Ἠλίοδ. 1, 14.

Ἑπ-εἰσ-δέχομαι δέχομαι προσέτι μέσα Πλουτ. ἀρσεν. φιλ. 4, 22.

Ἑπ-εἰσ-δύνω· τῷ ἐπομ.

Ἑπ-εἰσ-δύω (ἴδε δύω), ἀμτθ. ἐπεισδύομαι· — ἐμβαίνειν, εἰσχωρῶ μέσα εἰς τι ἀπαρτήρητος Ἀριστοτ. 5, 8, ἔσφ. γρ. παραδυσμένη, ingredior.

Ἑπ-εἰσ-εἰμι· προσέτι ἐμβαίνειν μέσα εἰς τι· «ἄλλοι ἐπεισῆσαν» Ἡρ. 7, 210· «τῶν ἐξωθεν ἐπεισιόντων» Πλατ. Τιμ. 81· — εἰσέρχομαι, παριστῶμαι εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρον· «— τραγωδίαν, ἡρωϊκὰ πάθη» Ἀισχιν. 3, 153.

Ἑπ-εἰ-εἰλεύομαι, ἡ· εἰς τὰ ἐντὸς ἐπιδρόμῃ μτγν. iturpilo.

Ἑπ-εἰσ-εγχετέω· ῥ. ἐπὶθ. τοῦ ἐπεισφέρω Στοβ. ἐκλ. ἦθ. 2, 46.

Ἑπ-εἰσ-έρρω (ἴδ' ἔρρω)· εἰσολισθαίνω, εἰσπίπτω Πολυβ. 9, 128, illabor.

Ἑπ-εἰσ-έρχομαι· 1) ἐμβαίνειν μέσα πον προσέτι· — πόλιν Εὐρ. Ἰων 813· — δόμους, 851· ἀπολ. ἐπὶ δευτέρως γυναικὸς Ἡρ. 4, 154 (περλ. ἐπεισάξω)· «κατόπιν ἡμῶν ἐπιστῆλθον» Πλατ. Πρωτ. 316· — ἐξωθεν, Τιμ. 81· «τῶν Θουκ. 8, 35»· «— εἰς τὴν χώραν» Δημ. 47, 53· «ἐπεισέρχεται εἰς τὰ πάντα» = εἰσάγονται Θουκ. 2, 38· ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν· «τὸ ἔπος τινὰ» Λουκ.

6. Ιστ. 2, 42. «έννοια πολλοῖς ἑπεισθλόν» Πλουτ. π. δαίμ. Σωκρ. 16, ingredior.
 Ἑπ-εισ-ηγέομαι ὁδηγῶ τινα πρὸς τοὺς ἄλλοις, «τοὺς ναυτικούς τὴν τῶν ἱστίων χρείαν» Δ. Σικ. 5, 7, superintroduco.
 Ἑπ-εισ-θεσις, ἡ ἐξουσία, ἀρχὴ Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 381, interpositio.
 Ἑπ-εἰσιον, τὸ ἐπίσιον Λυκοφρ. 1385.
 Ἑπ-εισ-καλέω προσεῖτι καλῶ μέσα Λουκ. φιλοφ. 29, λιβ. ἀμφ. accerso.
 Ἑπ-εισ-κομίζομαι δι' ἐμαυτὸν ὁμοῦ εἰσφέρειν τὸ Στοβ. ἀνθ. 69, 1.
 Ἑπ-εισ-κρίνωμαι ἀποχωρίζομαι καὶ πηγαινῶ μέσα Σ. Ἑμπ. Πυρ. 3, 82. κατὰ δὲ Πλούτ. = ἐπεισέρχομαι, immisceo, indo.
 Ἑπ-εισ-κρίνω τῷ προηγ. τὸ ἐνερ. ἱπρ. Ναξ. 1, 126.
 Ἑπ-εισ-κυκλῶ τιλῶνα προσεῖτι, κυλουργῶ Σ. Ἑμπ. Πυρ. 2, 210. «τὰ μὲν προήκοντα» Λουκ. ἱστ. συγρ. 13, adnolvo.
 Ἑπ-εισ-κύκλῃσις, ἡ ἀνακύκλῃσις Σουδ.
 Ἑπ-εισ-κύπτω σκύπτω εἰς τι προσεῖτι Σοφ. ἀποσπ. π. Ἀθην. 15, 668.
 Ἑπ-εισ-κυμᾶζω εἰσέρχομαι προσεῖτι, κυρ. ἐπὶ βακχικῆς συνοδίας μετὰ μουσικῆς καὶ χοροῦ, ἐν γέν. μετὰ θρασυτήτος εἰσβάλλω καὶ ἔξωθεν οὐ προσήκον ἐπεισεκωμᾶσθαι Πλάτ. πολ. 6, 500. «ὅπῃ τῶν ἐπεισεκωμῶντων λόγων», Θεαιτ. 184. «πῶς ἐπεισεκωμᾶζει» ἐκρήννυται Ἀριστ. εἰδ. 1, 258. ἡ μὲν. σμρ. εἰσάγω εἰς τι προσεῖτι Πολυαρχ. π. Ἀθην. 12, 546, εἶνε ἀμφίβολος, πύθαν. ἀναγν. ἐπεισεκωμῶ.
 Ἑπ-εισ-κώμασις, ἡ φορὰ, προσβολὴ μετγν. impetus.
 Ἑπ-εισ-οδίζω (εἰς ἐπεισόδον τι) ἐμβάλλω Φίλων. 1, 134, 5.
 Ἑπ-εισ-όδιον, τὸ μέρος ὅλον τραγωδίας τὸ μεταξὺ (χορικῶν) μελῶν Ἀριστοτ. ποιητ. 12.
 Ἑπ-εισ-όδιος, 2. ὁ ἔξωθεν ἐρχόμενος πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅπερ δὲν ἀνήκει εἰς τὸ πρᾶγμα οὐσιαστικῶς, ἀλλὰ τέρψεται καὶ ψυχαγωγίας χάριν παρεντίθεται, οὕτω λέγει δὲ Πλουτ. «τὰ δὲ ἐπεισόδια γίνονται ἡδονῆς ἕνεκεν, χρεῖας μὴ συναγομένης, ὥστε ἀκροάματα καὶ θεάματα καὶ γελωτοποιεῖς τις», σμκπ. 2. προοίμ. καὶ «ἀκροάματα ἐπεισόδια», Λουκουλ. 40. «ἐπεισόδιοι καὶ περιτταὶ ἐπιθυμῶναι, π. δαίμ. Σωκρ. 15. «σὺ μόνον ἔχει τὴν τοῦ πάθους ἀρχὴν οὐκ ἐπεισόδιον ἀλλ' ἀναγκαῖαν οὖσαν», π. ἡθ. ἀρ. 12. οὕτω καλεῖται τὸ προσφάγιον «δαψιφὴ γαστροῦ ἐπεισόδια» Κριναγ. 6 (6, 232). καὶ ψιμμήθιον «φύκους ἄνωγας ἐπεισόδια» Ρουφιν. 14 (5, 19). 18. ἐπεισόδια εἰς τὴν ἀρχαίαν τραγωδίαν, ὅπου ἀρχήθεν ὁ χορὸς ἦτο τὸ κυριώτερον τῆς τραγωδίας μέρος, εἶνε αἱ πράξεις αἱ ὅποια παρεντίθεντο μεταξὺ τῶν χορικῶν μελῶν, ὁ διάλογος Ἀριστοτ. ποιητ. 12. π. Αἰσχύλῳ ἦσαν ἐπὶ τὰς ἐπεισόδια, ἐξ ὧν τὰ τρία εἰς ὅλας αὐτοὺς τὰς τραγωδίας σώζονται, παραβάλλονται πρὸς τὰ τῶν Ἑδρωπαίων acta (πράξεις) ὥς. ἐπεισόδια ἑκαλοῦντο ἐν γέν. καὶ πᾶσαι αἱ παρένεστοι πράξεις ἐν τῷ δράματι καὶ τῷ ἔπει,

ὅσαι ἐσχημάτιζον μικρὸν τὸ μέρος, καὶ δαυδ θεωροῦμενον τέλειον πρὸς. Β. Ἀν. 253. Ὁμ. ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ τῷ ἔργῳ. λόγῳ Δ. Ἀλ. τόμ. 5, 133, 10. «ἐπεισόδιον τῆς τῶν χορῶν παιγνιδίου τῆς τῶν Πολυδ. 2, 35, 5. π. μετγ. καὶ πᾶν τὸ εἰς τὴν εἰσόδον ἀναφερόμενον, euprolinductus, adventitius.
 Ἑπ-εισ-οδίζω ἐμβάλλω, παρεντίθειμι τὸς ἐπεισόδιον Ἀριστοτ. ῥήγ. 3, 17. καὶ παρατίθειμι, ποιητ. 17, 24.
 Ἑπ-εισ-οδίζω, 2. ὁ ὡς ἐπεισόδιον ὄν. - μύθος ἐν ᾧ τὰ ἐπεισόδια μετ' ἄλληλα οὐτ' εἰδὸς οὐτε ἀνάγκη εἶναι ἐρμην. Ἀριστοτ. ποιητ. 9, adventitius.
 Ἑπ-εισ-οδίζω, 3. ἐπὶ τοῦ προηγ. Πορφυρ. 246, 3.
 Ἑπ-εισ-όδος, ἡ ἡ κατὰ προσήκην, ἡ μεταξὺ τινος ἑλευσίς Σοφ. Οἰ. Κ. 734. π. Τζέτζ. = ἐπεισόδιον.
 Ἑπ-εισ-παίω προσεῖτι ὁμοῦ μὲ βίαν, ἔφαρνα Ἀρχιλ. ἀποσπ. 119. «ἀγαθὸν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισεπαίκεν» Ἀριστ. πλ. 804, irrumpo.
 Ἑπ-εισ-πέμπω πέμπω τι μέσα προσεῖτι Δ. Κασ. 67, 17.
 Ἑπ-εισ-πηθᾶω πηθᾶω ἐπάνω εἰς τι. «εἰς τὰς τάφρους» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 64. ἀπολ. Ἀριστ. ἱππ. 363. ὁπιορουμενοῦ τοῦ «εἰς τὴν οἰκίαν» Δημ. 47, 56.
 Ἑπ-εισ-πηθῆτης, ὁ δὲ ἐνεργῶν τὸ προηγ. γλῶσσ. derectarius.
 Ἑπ-εισ-πίπτω μετὰ οφιδῶς ὁμῆς εἰσέρχομαι, πίπτω «βρονταὶ καὶ πρηστήρες» ἱπρ. 7, 42. ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰσβάλλω Σοφ. Οἰ. Κ. 919. «αὐτοῖς πίπτουσι ἐπ.» Ξεν. Κυρ. 7, 5, 27. «ναυστάθμοις ἑδρ. ἱπρ. 448. ἔτι δὲ καὶ «τὴν πόλιν» ἱπρ. μ. 34, irrumpo.
 Ἑπ-εισ-πλῶω ἐμβάλλω προσεῖτι μὲ τὸ πλοῖον εἰς τι Θουκ. 6, 2. πρὸς ἑχθρὴν προσβολήν, 4, 13.
 Ἑπ-εισ-πνέω κατ' ἐπανάληψιν ἀναπνέω ἱατρ.
 Ἑπ-εισ-πορεύομαι ἐπανάθεν μέσα πορεύομαι Ο. superingredior.
 Ἑπ-εισ-πράττω ζητῶ, συνάγω προσεῖτι δημόσια χρῆσι Δ. Κασ. 74, 8.
 Ἑπ-εισ-ρέπω ῥέπω μέσα προσεῖτι Ἰάμβλ. π. μυστηρ. 162, superintroo.
 Ἑπ-εισ-ρέω τρέχω, γίνομαι προσεῖτι εἰς π. Πλουτ. Νόμ. 20, superinfuso.
 Ἑπ-εισ-ροή, ἡ ῥεῦσις, ῥοὴς εἰς τι μετγν.
 Ἑπ-εισ-ρυσσις, ἡ ἡ πρὸς τι ῥεῦσις ἡ χύσις Ψ. Χρυσ. 823, 11, influxio.
 Ἑπ-εισ-τρέγω πρὸς τοὺς ἄλλους τρέχω εἰς τι μετγν. ἐπεισδραμον Πολυδ. 9, 158.
 Ἑπ-εισ-φίρω φέρω τι προσεῖτι εἰς τι. «πῆμα Αἰσχ. Ἀγ. 838. «τέκνον δάμασιν ἐπ.» Χο. 638. ἐπὶ τροφῆς = παραδίτω (πρὸς βρώσιν) Ἀριστ. εἰρ. 1161. «λόγον = προφέρω προσεῖτι, Θεο. 1164. «τὸ ἐπισφειρόμενον πρήγμα» τὸ μεταξὺ συμβατικῶν περιστατικῶν ἱπρ. 7, 50, Μέσ. «ἐπισφειρόμενοι μαρτύρια» = μεθ' ἐαυτῶν Θουκ. 3, 53, superinfuso.
 Ἑπ-εισ-φθίρομαι δι' ὀλισθητικῶς πίπτω εἰς τι Βασίλ. 1, 237, illabor.
 Ἑπ-εισ-φριτάω συνεγὼς προσέρχομαι λων, saepe advento.

²Ἐπ-εισ-φορά, ἡ καταδίχη Σουῖδ. condamnatio, κατά δὲ Ἡσίοχ. σ. 1392 = ὁφρον ξίνων, καταδίχη.

³Ἐπ-εισ-φορέω τῷ ἔπομ. μετν.

⁴Ἐπ-εισ-φρέω ἀφ' ἡνίκά νὰ εἰσχωρήσῃ προσέτι· «-τίναν τιν» Εὐρ. Πλ. 1033· π. Σουῖδ. καὶ ἀμτθ. = ἐπεισένγκω, ἐπεισέρχομαι, supererigo.

⁵Ἐπ-είσ-φρησις, ἡ εἰσοχή, ἐμβολή μετν.

⁶Ἐπ-εισ-φορέαν ῥ. ἐπίθ. τοῦ προηγ. μετν. immittendum.

⁷Ἐπ-εισ-χέω γύναι προσέτι μέσα εἰς ἄλλο τι Ἰωσ. 4, 3, 3.

⁸Ἐπ-είτα (ἐπ-είτα) 1) ἔπειτα, ὕστερα, κατόπιν, τῆς ἀλλεπαλλήλίας ἢ συνεχείας δύο πράξεων ἢ περιστάσεων δηλωτικόν· π. Ὁμ. καὶ τοῖς ἑφεξ. ἀπανταχοῦ Σοχρ. εἰς τὰς ἀπαριθμήσεις, πρῶτον μὲν - ἔπειτα δέ, συχνὰ δὲ καὶ ἄνευ τοῦ δὲ Ἰλ. ζ, 260· μετὰ τοῦ δὲ Πλάτ. Πρωτ. 350 καὶ πλεονάκις = ἐφεξῆς, π. χ. Ξεν. Κυρ. 1, 3, 14· π. Ὁμ. ἐπιφέρεται συχν. καὶ εἰς ἄλλα μῦθ. ὡς αὐτάρ, Ἰλ. ε, 459· αὐτίκα, 6, 322· καὶ οὕτως αἰψά, ὦκα, ἐνθα· «πῆμπε τ' ἔπειτα» συνάπτει ὁ Διοσχ. Νο. 538· ἔτι «τοῦ μὲν τὸ αὐτίκα ὄρωσιν, ἔπειτα δὲ τ' αὐ προσαμύνει» Πινδ. Ο. ε, 139· ἄνευ ὁρισμένης ἐκπερασμένης σχέσεως πρὸς προηγ. πράξιν· «εὐρεῖ δ' ἄρα μνηστήρας ἀγένορας» οἱ μὲν ἔπειτα πεσσοῖσι - θυμὸν ἔτερπον» (πρῶτον δυνάτων ἄλλα τι νὰ ἐπραττοῦν)· 2) ὁδ. σημαίνει τὴν ὁρισμένως ἢ συνέχεια, ἀκολουθίαν ὡς Σοφ. «τὸ τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρῖν» = τὸ πλησιέστατον καὶ τὸ ἀπώτερον μέλλον, Ἀγτ. 606· ὁ ἔπειτα χρόνος Εὐρ. Ἀλκ. 242· οἱ ἔπειτα = οἱ κατόπιν ἐρχόμενοι Ἀλσχ. Εὐμ. 642· «ἡ παραυτίκα λαμπρότης καὶ ἐς τὸ ἔπειτα δόξα», 2, 64· «τὸν ἔπειτα βίον» Πλάτ. Φαιδ. 1, 16· «τῶν ἔπειτα ἐσομένων ἕνεκα», Τιμ. 76· «τοῦ νῦν καὶ τοῦ ἔπειτα», Παρμεν. 162· «ἡ εἰς τὸ ἔπειτα δόξα» = ἡ παρὰ τοῖς μετν. σήμῃ Θουκ. 2, 64· ἡ ἐννοία τῆς ἀκολουθίας ἐδρίσκειται καὶ εἰς τὰς ἐπομ. συντάξεις ὅπου τὰ ἔπομ. κῶλα δὲ αὐτοῦ συνδέονται στενότερον, καὶ α) προηγ. μετοχῆς· «μειδήσασα δ' ἔπειτα ἐφ' ἐγκάθετο κόλπῳ» = ἐξαμαυγέλασε καὶ ἔπειτα ἐκρυψε τὴν ζώνην εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἰλ. ξ, 223· «Διὶ ῥέξαντες - δόρπον ἔπειθ' ἐλόμμεσθα», = ἀφ' οὗ ἐθυσιάσαμεν, τότε ἐκάμαμεν τὸ γεῦμα, λ, 730· «καμῶν ἀκούσας» εὐγμάτως ἔπειτα οὐ παιάνισσον» = ἄκουσον καὶ ἔπειτα π. Διοσχ. Ἐπτ. 249· «μισῶ γε μέντοι γῶταρ ἐν κακοῖσι τις ἀλὸς ἔπειτα τοῦτο καλῶνεν ὀλέην» Σοφ. Ἀγτ. 492· «οἱ βουλόμενος λέγειν, ὅτι χαλεπὸν, ἔπειτα ἐνέβαλε τὸ μὲν» Πλάτ. Πρωτ. 343· «ἐκέλευσεν αὐτὸν συνδιαδάνειν ἔπειτα οὕτως ἀπαλλάττεσθαι» Ξεν. Ἀν. 7, 1, 4· ἡμ. εὐρίσκειται καὶ προηγούμενον τῆς μετχ. τὸ ἔπειτα, «βουλομένη κανέπειτα» = σὺς εὐνῆς ἐπιβάς, θῶναι θύμῳ Ἀλδασ εἶσιν· Ὁμ. Ὀμν. Ἀφρ. 154· «ἔπειτα πλουτῶν οὐκ ἐλθ' ἥβεται φακῇ» Ἀριστ. πλ. 1004· Ὁμ. 6) πρὸς ἰδ. ἀνῃδίζην τοῦ ἐπομ. κώλου, εἰς τὰ τοὺς χρονικοὺς λόγους πρὸς μῦθ. χρονικοῦ ἡγούμε. κώλου ἀντιστοιχοῦν, «ἐπειδὴ σφαλερὴ περὶ ῥαντα, ὠρεῖσθαι δὲ ἔπειτα» = ἀφ' οὗ

ἔπεισαν τὴν σφαῖραν, ἐχόρευον ὕστερα Ὁσίο, 378· οὕτω καὶ προηγ. τοῦ ἐπεί Ἰλ. π. 247· ὁπάτο, σ, 545· ὡς, α, 522· - ἡμος, α, 478· συνήθ. μετὰ τοῦ δή, δὴ τότε, καὶ τότε συνδεόμενον, ὅσον καὶ ἐν τοῖς ὑποθ. λόγοις· «εἰ δ' ἔτεον δὴ ἀγορεύσεις, εἴ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὥλεσαν» = ἐάν αὐτὰ ποῦ λέγεις εἶνε ἀληθεῖα, τότε βεβαίως οἱ θεοὶ σοῦ πῆραν τὰ μυστὰ Ἰλ. η, 360· «εἰ δὲ καὶ τεύνητος ἀκούσης - ναστήσας δὴ ἔπειτα - κτερεῖσθαι» Ὁδ. α, 290· οὕτω καὶ προηγ. τοῦ ἦν Ἰλ. ι, 394· ἐπὶν Ὁδ. λ, 121· ἡμ. καὶ ὅν μὲν κ' ἐπεικέας ἀκούμεν, οὕτως ἔπειτα - τὸν γ' εἰσεται· «εἰ μὲν κ' ἐπεικέας τινὰ ἀκούμεν» Ἰλ. α, 547· «ὅν δὲ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθελοντα νοήσω μιν νῆαιον, οὐ οἱ ἔπειτα ἄριστον ἐσοῖται», 6, 392· οὕτω καὶ ὁ Πλάτ. «ἐάν μὴ ἔλθῃ ταῦτα εἰδὼς παρ' αὐτόν, αὐτὸς διδάξαι ἔπειτα», Γοργ. 461· καὶ εἰς τοὺς συμπαρασχηματισμοὺς λόγους, ὅπου, ὅπως τὸ ὅμως, συνδέει δύο πράξεις ἢ περιστάσεις, αἱ ὅποιαι κατὰ τὴν φύσιν αὐτῶν δὲν ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλας = ὅμως ἀλλ' ὅμως ῥδ. ἀνωτ. α) συχν. π. Ἀριστ. π. χ. «μὴ μοι φθονήσῃτ' εἰ πτωχὸς ὢν ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν μέλλω» = ἂν ἐγὼ, ἀνκατέμηναι πτωχός, ὅμως θέλω νὰ λέγω, Ἀγ. 472· «ὅστις γ' ἀκούσας, ὅτι τεθνηκε Πρωτεύας, ἔπειτ' ἐρωτᾷ, ἐνδον ἔστ' ἡ Ξωπίος», Θεσ. 884· «ἐρῶσιν ὡς Μεσσηνιοὶ τινες εἶναι φασκόντες, ἔπειτ' ἀτελεῖς εἰσιν» Δημ. 20, 131· γ) ἡμ. καὶ εἰς τοὺς ἑρωτ. λόγ. οἵτινες «ὅτε μὲν εἶνε ἄλλη τις ἑκφρασις τοῦ ἐπομένου κώλου» «εἰ μὲν δὲ ἔταρπον γε καλεῖσθαι μ' αὐτὸν ἐλέσθαι, πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσεύς λαθοίμην;» = πῶς θὰ ἡδυνάμην ἔπειτα νὰ λησμονήσω τὸν Ὀδυσσεύς; Ὁδ. κ. 423· οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ Ὁδ. α, 65 ὡς πρὸς τὸν λόγον τῆς Ἀθηναίας· ὅτε δὲ μόν. εὐρισκόμενον ἐν ἀρχῇ τῆς ἐρωτήσεως, ἰδ. π. τοῖς Ἀττ. δυσαρτέκειαν, τὸ παρὰ προσδοκίαν ἥτοι ἐκπλήξιν ἐκφράζον, συχνὰ μετὰ ἐιρωνίας· «ἔπειτ' οὐκ ἀναιδὲς δοκεῖ» Πλάτ. Θεαίτ. 196· «ἔπειτ' οὐκ οἷος φροντίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων;» = πιστεύεις λοιπὸν τῷ ὄντι; Ξεν. ἀπομ. 1, 4, 11· ἐπὶ δὲ «ἔπειτα ὅττα» αὐτὸν συνηνωμένον Εὐρ. Ἀλκ. 822· «ἔπειτ' ὁμόσασα δὴτ' ἐπι-ορκήσω;» Ἀριστ. Λυσ. 914· «ἔπειτα πῶς οὐκ αὐτὸς ἀπολογεῖται παρών», Θεσ. 188· «κᾶπειτ' ἐκτας;» = καὶ ὅμως ἐφόνευσας; Εὐρ. Μηδ. 1398· 4) ὡς τὸ οὖν συνέπειαν ἐκφράζον = διὰ τὰς α, λυσιπὼν· «ἔπειτ' ἐπεί αὐρ δὴ ἔπειτα πάλιν» ἐναι μενεαίνεις; Ὁδ. ρ, 185· «ἔπειθ' ἐλὼς γε θάτερα» Σοφ. Πλ. 345, doinde, postea. Ἐπειτα· ἐπεί τε = ἐπεί Ἰπρ. π. Γρ. Κορ. σ. 412. Ἐπειτε π. ἰων. ἀντὶ ἔπειτα Ἰπρ. 1, 146· καὶ ὅμω. ὡς ὁ Μεγαρεύς κληθεῖται Ἀριστ. Ἀγ. 710. Ἐπ-εκαδίνω (ἔε βαίνω)· ἐκδίνω προσέτι, κατόπιν· «-εἰ τὴν γῆν» Θουκ. 8, 105· - χέρον· «ἐξέρχομαι τοῦ πλάτου πρὸς τὴν ἐπράν, ἐπὶ κυράτω, Κρίναχ. 31 (9, 276), egredior. Ἐπ-εκ-θῶ αὐ· μεγαλοφῶνως ἐπιπλήττω τι· «Δ. Κασ. 43, 24, diffamio. Ἐπ-ε-κ-θῶ θῶ μὲν· ἐξέρχομαι· ἐρχομαι πρὸς βασιλεῖαν τινος Θουκ. 7, 53.

- Ἑπ-εκ-διόσκειν· ἀκόμη πλείονον διόσκειν Πλάτ. Εὐθὺφρ. 7· «ὁ Ἑπεκδιόσκων λόγος» Πολύβ. 15, 35, 7· — ὅπως Πλουτ. Σόλ. 25.
- Ἑπ-εκ-δίδομαι· δίδωμι ἔτι πρὸς τοὺς ἄλλους ἢ κατόπιν Σχολ. Ἰλ. τ. 365, iterum edo.
- Ἑπ-εκ-διηγέομαι· σαφηνίζω, διηγούμαι· προσέτι ἐκτεταμένα Πλάτ. Φαιδ. 97.
- Ἑπ-εκ-διήγησις, ἢ ἡ περαιτέρω, ἐπανελημμένη διασαφήνησις, διήγησις μετῶν.
- Ἑπ-εκ-δικέω· ἐκδικούμαι Τζετζ. ultiscor.
- Ἑπ-εκ-δικησις, ἢ ἐκδικησις μετῶν. ultio.
- Ἑπ-εκ-δικία, ἢ ὑπεράσπισις μετῶν. defensio.
- Ἑπ-εκ-δρομή, ἢ ἡ κατά τινας ὁρμητικὴ καὶ ἐχθρική ἐξοδος, εἰσβολή Θουκ. 4, 25, exurgisio.
- Ἑπ-εκ-δύω· προσέτι, ἐπὶ τούτοις ἐκδύω Γρ. Νυσ. 2, 236.
- Ἑπ-ἐκείνα, ἐπὶ. (ἐπ' ἐκεῖνα)· εἰς τὸ πέραν μέρος, μετὰ γεν. «ἀλλ' ἐπὶ ἐπέκεινα τῆς οὐσίας προσεβίβη ὑπερέχοντος» Πλάτ. πολ. 6, 409· «ἀνέβαινον τοῦ Ἡρακλείου ἐπ. ὡς ἐκκαίθεκα σταδίου» Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 10. Συν. 40. μετ' ἄρθρου· «Πίνδου τε τὰπέκεινα» = τὰ πέραν τοῦ Π. κείμενα Αἰσχ. Ἰκ. 254· «ἀκτὴ τίς ἐστι τοῦπέκεινα τῆςδε γῆς κειμένη» Εὐρ. Ἰκκ. 1199· «τὰ ἐπέκεινα Εὐρώπης» Ἡρ. 3, 115· «οἱ ἐκ τοῦπέκεινα» = οἱ ἐκ τῆς ἀντιπέραν κειμένης γῆς Ξεν. Ἄν. 5, 4, 3· «εἰς τὸ ἐπέκεινα τῆς γῆς» Πλάτ. Φαιδ. 112· «τῶν νόθων ἡδονῶν εἰς τὸ ἐπ. ὑπερβάς ὁ τῶραννος», πολ. 9, 587· «ἐν τῷ ἐπέκεινα» Θουκ. 7, 58. Καὶ ἐπὶ τοῦ χρόνου· «οἱ ἐπέκεινα χρόνοι» = οἱ προηγουμένοι χρόνοι, πρὸ τῆς ὁνομασθείσης ἡμέτης Ἰσοκ. 6, 41· πρβλ. «τοὺς περὶ τὰ Τρωϊκά καὶ τοὺς ἐπ. γενομένους ὁνομαζόμενους», 9, 6, ultra, illis.
- Ἑπ-ἐκέχλετο, γ'. ἐν. συγκεκ. ἀορ. τοῦ ἐπικέλομαι Ἰλ.
- Ἑπ-ἐκ-θεσις, ἢ ἔξοδος, τὸ τέλος μέτρου τινὸς ἢ μετρικῆς περιόδου Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 456.
- Ἑπ-εκ-θέω· τρέχω εἰς ἐχθρὸν τόπον ἔν' Ἀρπάζω Θουκ. 3, 34, exurgito.
- Ἑπ-εκ-θύομαι· προσφέρει θυσίαν ἐπὶ τινι Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 7, 9· ἔθ' ἐπεφοιτοῦντο.
- Ἑπ-εκ-κλίνω· ἐπὶ τινι ἐκκλίνω Πλουτ. Φαβ. 16, declino.
- Ἑπ-εκ-κάπτῃς, ὁ γρ. ἔσφ. ἀντὶ ἐπικόπτης μετῶν.
- Ἑπ-εκ-κρυφίζω· ἐλαφρύνω Ἰώσ. 1, 21, 12, allevo.
- Ἑπ-εκ-λέγομαι· διέρχομαι Πανσ. 2, 3, percenseo.
- Ἑπ-εκ-λύω· ἐκλύω Πλουτ. Νικ. 14, exolvo.
- Ἑπ-ἐκ-πίνω (πίνω)· προσέτι πίνω ὁλόκληρον Εὐρ. Κυκλ. 326, ubi ubi.
- Ἑπ-ἐκ-πλοῶς, ὁ· ἐκπλοῶς κατὰ τινας, ὡς ἐπευδρομή Θουκ. 8, 20, evanigatio.
- Ἑπ-εκ-πνέω· ἔνασάινω προσέτι ἔθ' ἀντὶ (θ. ἐπεισπνέω, exhalo).
- Ἑπ-ἐκ-ρηγίς, ἢ διάρρηγίς Δ. Αισρ. 10, 115.
- Ἑπ-εκ-ροφίζω· κοσμέτι βουφὸν τι θλόκληρον Ἀριστ. Ἰππ. 698.
- Ἑπ-ἐκ-ρῶσις, ἢ πρὸς τι ἐξωθεν βουσίς Αισρ. π. Δ. Αισρ. 9, 32, infusio.
- Ἑπ-εκ-στράτευμα· προσέτι στρατεύω κατὰ τινας Προδρ. 119.
- Ἑπ-εκ-τανίδες, αἱ· μακραί καὶ ἐκτεταμέναι Σχολ. Ὀδ. ε, 253.
- Ἑπ-ἐκτάσις, ἢ ἡ μακρότερον τέντωμα Εὐστ. ἐν τῷ λογοπαίγνιω = ἐκτασις λείψας, π. χ. τηρούτος ἐκ τοῦ τήματος Ἀπολλ. Δυσκ. ἀντων. 265, exprorectio.
- Ἑπ-εκ-τατικός, 3· ὁ εἰς τὸ ἐκτείνειν ἀνήκων, ἀρμόδιος Εὐστ.
- Ἑπ-εκτατικός, ἐπὶ. τοῦ προηγ.
- Ἑπ-εκτείνω· εἶτι μάλλον ἐκτείνω, ἀπλώνω· «τὰς προσόδους Στράβ. 17, 800· «ἐκτείνεται τῆς οἰκίας ὥρας» = πέραν τῆς κυρίας τοῦ ἔτους ὥρας Θεόφρ. 1. Φ. 6, 8, 4· τὸ ἐκτεταμένον ἐξηγεῖ ὁ Ἀριστ. «ἐάν φωνήεντι μακροτέρω κεχρημένον ἢ τοῦ οἰκίου ἢ συλλαβῇ ἐμβεβλημένη» ὡς πόλως ἀντὶ πόλεως, Πηληγάδω ἀντὶ Πηλείδου, ποιητ. 21 καὶ Σχολ. αὐτ. extendo.
- Ἑπ-εκ-τεταμένους· συντόμως, σποδρῶς Σχολ. Αἰσχ. Πέρ. 1007.
- Ἑπ-εκτικός, 2· ἐμποδιστικός, περιοριστικός Ἐπιφάν. 1, 569, coercens.
- Ἑπ-εκ-τρέχω· ἐπεκθίω Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 17.
- Ἑπ-εκ-τρέβω· ἐπάνωθεν συντρέβω Ἀθανασ. 2, 387, conterro.
- Ἑπ-εκ-φέρω (ἔδε φέρω)· φέρω προσέτι ἀκόμη μακρότερα Πλουτ. Ἀλλίξ. 26, effero.
- Ἑπ-εκ-ρεύω, ἔσφ. = ὑπεκρεύω Ἰλ. υ, 191.
- Ἑπ-εκ-φωρά, ἢ ἐπὶ τινι ἐξωθεν φερά μετῶν, elatio.
- Ἑπ-εκ-χέω· ἐκχύνω· εἰς τι προσέτι Ἰώσ. Παθ. κείμεναι ἐξηλωμένοις Κ. Σμ. 10, 481, expandor.
- Ἑπ-εκ-χωρίζω· ἐξέρχομαι εἰς ἐκστρατεῖαν Αἰσχ. Πέρ. 393.
- Ἑπ-ἐλασία, ἢ τῷ ἱππ. Δ. Σικ. παρεκδ. 36, impetus.
- Ἑπ-ἐλασις, ἢ ἡ κατὰ ἐχθρὸν ἐπιδρομή, προσβολή, τοῦ ἱππικοῦ Πλουτ. Τιμολ. 27· «τῶν ἐλεφάντων Λουκ. Ἰστ. συγγρ. 31, καὶ ἐν γέν. μετῶν. expeditio.
- Ἑπ-ἐλαύνω· 1) π. Ὀμ. σφυροκοπῶ ἐπὶ μετάλλῳ· «πολλὸς δ' ἐπελάτο χαλκός» Ἰλ. υ, 804· «ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν» 4, 223· 2) διώκω, βιάζω τινὰ κατὰ τινας· «ἵππων τινὲς» Ξεν. Ἰππ. 8, 11· προσάγω· «ὁ Διὸς με παῖς μ' ἐπέλασε Νεῖλω» Εὐρ. Ἑλ. 877· «στρατὶν» Ἡρ. 1, 164· «Ἀργα Βιῦρωξ» Ἀπολ. Ἰ. 2, 797· Ἀλλὰ «σφίσιν αὐτοῖς ὄρκους ἐνήλασαν» = κάμνω νὰ πύσῃ ὁ ὄρκος εἰς τὸν ἐναντίον μου, καὶ οὕτως τὸν ὑποχρεῶναι νὰ ὀρκισθῇ Ἡρ. 1, 146. Συνήθ. μετὰ παραλείψεως τοῦ ἀντικειμένου, ἀμτθ. πέρχομαι, «ἐπὶ τὴν Βαδυλῶνα», 3, 151· — τινὲς Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 21· μεθ' ἵππου ἢ ἔφιππος Ἀρρ. ἐρήμην = διὰ χώρας ἐρήμου Λουκ. βήτηρ. ἐγκ. 5, induco.
- Ἑπ-ἐλαφρίζω· κάμνω τι ἐλαφρὸν σηκώνων αὐτὸ ἐπάνω Φίλων π. κόσμ. 40, allevo.
- Ἑπ-ἐλαφρύνω· τῷ προηγ. «τοῖς πεδύταις

- τὸν θεσμὸν ἐπελαφρύνει ὁ ὕπνος» Πλουτ. π. δεσφ. 3' μετὰ τοῦ «καὶ κουφίζειν τὴν ναῦν» Πολυδ. 1, 99.
- Ἑπ-ελάω· ἐπελαύνω.
- Ἑπ-ἐλδομαι, π. ἀντὶ ἐπιέδομαι Ἀπολ. Ῥ. 4, 783, concupisco.
- Ἑπ-ἐλεγχος, ὁ· ἐλεγχος Πλάτ. Φαιδ. 267.
- Ἑπ-ἐλέγχω· ἐλέγχω Δ. Λαερ. 6, 97, coarguo.
- Ἑπ-ελέω· ἡλέω Ἰ. Χρυσ. 5, 548.
- Ἑπ-ἐλευθερίζω· ἐλευθερίζω Φιλ.
- Ἑπ-ἐλευσία, ἡ· τὴν ἐπομ., adventus.
- Ἑπ-ἐλευσις, ἡ· ἔλευσις αἰφνιδια, τυχαία Πλουτ. Στωϊκ. ἐναντ. 23.
- Ἑπ-ἐλέσομαι, μέλ. τοῦ ἐπέρχομαι Ὁδ. 47, percesentum.
- Ἑπ-ἐλευστικός, 3' ὁ κατὰ τύχην ἐρχόμενος· ποῦ οὕτω καλεῖται ἐναντιωματ. Στωϊκ. 23 τογαίον Πλουτ. Στωϊκ. π. 23.
- Ἑπ-ἐλευστικῶς, ἐπέρ. τοῦ προηγ.
- Ἑπ-ἐλήλῃτο, γ'. ἐν. π. ὕπερ. τοῦ ἐπ-αλύνω Ἰλ.
- Ἑπ-ἐλήλυθα, παρχ. 6'. τοῦ ἐπέρχομαι Ὁδ.
- Ἑπ-ἐλήσει, γ'. ἐν. ἔνερ. ἀορ. ἀ. τοῦ ἐπι-αλύνω Ὁδ.
- Ἑπ-ἐλθιόντες· ἐπελθόντες, Κρήτης ἐπιγρ.
- Ἑπέλιος, ὁ· ὄν. κύρ. ἐπιγρ.
- Ἑπ-ἐλίσσω, ἰων. ἀντὶ ἐφελίσσω.
- Ἑπ-ἐλκω, ἰων. ἀντὶ ἐφίλκω.
- Ἑπ-ἐλλᾶδεν· ἐπέλαδεν, π. γ. πρόσ. ἔνερ. ἀορ. 6'. τοῦ ἐπιλαμβάνω Ὁδ. 2, 793.
- Ἑπ-ἐλπίζω· 1) κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ, ἐλπίδας ἐμποίω, διαγείρω· ὁπόσοι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπὶ ἡλπίσαν ὡς λήψοντα Σικελίαν» Θουκ. 8, 1' 2) - τινὶ Σχολ. Ἰλ. ν, 385' = τὰς ἐλπίδας εἰς τὸ θέτω - τινὶ Δ. Κασ. 41, 11' καὶ - ἐν τινι μέγν. 3) προσέτι ἐλπίζω, σχεδὸν ὅμ. τῷ ἀπλῷ ἐλπίζω· «ἢ σὸν οἰκίσαι ἐπὶ ἡλπίσας δόμον» Εὐρ. Ἰκπ. 1010.
- Ἑπ-ἐλπομαι· ἐλπίζω προσέτι Δισχ. Ἀγ. 1002' πρόλ. ἐπιέλπομαι.
- Ἑπ-ἐμ-βᾶδόν· διὰ τοῦ ἀναβαίνειν ἐπάνω· ἐν τῷ ἀναιδάσθαι ἐπάνω τινὸς Μαρναν. Σχολ. ἐπ. 2 (9, 668), ascendendo.
- Ἑπ-ἐμ-βαίνω· στεκόμαι ἐπάνω εἰς τι· «οὐδὸς ἐπεμπεδαίως» = στεκόμενος ἐπὶ τοῦ κατωφλίου Ἰλ. 1, 582' «δὶφρου ἐπεμπεδαίως» Ἦσ. ἀσπ. 195' - τετραορίας, 324' «σὴς ἐπεμπεδαίω χθονός» Σοφ. Οἶ. Κ. 928' «πύργους ἐπεμπεδας» = ἀφ' ἀνδρῶν ἐπὶ τῶν πύργων (ἐχθρικός) Δισχ. Ἑπτ. 614' καὶ μετὰ αὐτ. «λύκους ἐπεμπεδῶτας ἔδραϊν βράχιν» Εὐρ. Ῥησ. 783' «Νεῖλον ἐπεμπεδας» Θεοκρ. 17, 98' «εἰς πάτρην ἐπεμπεδαίω» = πάλιν εἰσελεύσει Εὐρ. Ἰ. Τ. 649' προσέτι ἀναβαίνειν εἰς τὸ πλοῖον· «τοὺς ὕστερον ἐπεμπεδαίω ἀντὶ τῶν ἀπολιπόντων» Δημ. 50, 25' ἐμπαίνω μέγα· «ἄρκας ἐπεμπεδαίνωσιν τῷ πλάγῳ» = ἐπτενομένης ἐντὸς τοῦ πλάγους Δογγιν. ἐπιπαίνω, κακῶς μεταχειρίζομαι, αἰσχύνω· «ποδὶ ἐπεμπεδῆναι ἔχθροισιν» Σοφ. Πλ. 448' «κατ' ἐμοῦ ἐπεμπεδαίω», αὐτ. 825' συνήθ. μετὰ δοτ. προσώπ. Εὐρ. Ἰκπ. 668' - τοὺς τεττιμμένους Πολυτ.
- 2, 26' - τῇ καιρῷ τινος = ἀφελεῖσθαι τῇ εὐκαιρίᾳ πρὸς βλάβην τινὸς Δημ. 21, 203' «συγγενῶν ἐπεμπεδῆναι ἀμαρτήμασι» Πλουτ. κολ. φιλ. 25, ingreditur.
- Ἑπ-ἐμ-βάλλω· 1) βάλλω, θέτω τι προσ-έτι ἐπὶ τῷ α-θώμα πλοῖοις Ἦσ. ἔρ. 98' «τῆς-δε γῆς σωτήρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμπεδάλλεις λόγῳ» Σοφ. Οἶ. Κ. 464' «αἰματηρὰ στόμει τινα» Εὐρ. Ἰ. Τ. 935' «καταρρήξω μέλαθρα καὶ δομους ἐπεμπεδαλῶ», Ἦρ. μ. 864' γράμματα = παρενθέντων Πλάτ. Κρατ. 399. Μέσ., πολιτ. 277' «γόνικας ὕπερ τὸ μέτρον τέσσαρας» Λουκ. Τιμ. 57' ἐμφράττω «σῶκα ἐπεμπεδῆλμένα» Ἀθην. 44, 653' 2) ἀμπε, ἐπὶ ποταμῶν (δηλ. ὕδατος) = προσέτι χυνομένης τινος Ξεν. Ἑλ. 4, 2, 6, superjacio.
- Ἑπ-ἐμ-δαμμα, τό· ἐμδαμμα, «τὸ ἐκ σκορῶδων» Νικητ. instinctus.
- Ἑπ-ἐμ-δάπτω· προσέτι βουτῶ μέγα Ὑσυχ. intingo.
- Ἑπ-ἐμ-δασαις, ἡ· ἡ κατὰ τινος προέλασις Δ. Ἀλ. 3, 19, incursum.
- Ἑπ-ἐμ-δατήρ, ὁ· τῷ ἐπομ. ἡδε καὶ ἐπαμδατήρ.
- Ἑπ-ἐμ-δάτης, ὁ· ἀναδάτης· δερμάτων Εὐρ. ἰκ. 585' - ἔκπων, Βαυχ. 782' «ἐνὸ' ἄρματ' ἡγωνίζεθ' οἷ τ' ἐπεμπεδάται», ἰκ. 865' «ἔχνεσι κόφους» = με βήματα, πατήματα ἑλαφρὰ Ὁρφ. ἔμν. 30, 3.
- Ἑμ-ἐμ-δᾶφίζω· ἐπεμπεδάτω.
- Ἑπ-ἐμ-διδάσκω· εἰσάγω Ἀθανάσ. ἀπαλ. 301, 7, induco.
- Ἑπ-ἐμ-βλητέον· πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ ἐν-τὸς Πλάτ. Τιμ. 51, injiciendum.
- Ἑπ-ἐμ-δῶς· κατὰ τινος βοάω· - τινὶ Νικ. ἀλ. 219, inclamo.
- Ἑπ-ἐμ-δῶσις, ἡ· ἀναδῶσις, κραυγὴ Εὐστ. inelamatio.
- Ἑπ-ἐμ-δολάς, ἡ· ἐγκαντρισιμός, ἡ μπόλι ἐπὶ δένδρων Ἀθην. 14, 658.
- Ἑπ-ἐμ-δολή, ἡ· βάλοιόν τινος μεταξὺ ὁδο ἄλλων, παρένθεσις, προσθήκη, σχηματισμός· πρὸς οὗ ὁ Ἑρμογ. Σχολ. «ἐπ. ἐστὶν ἡ μεταξυλογία, ὅταν μεταξὺ τῆς ἀκολουθίας ἑσώθεν τι ἐπεμπεδῇ (οἶον π. Δημ. α. 230, 27 «τοῦ γὰρ Φωκικοῦ συστάντος πολέμου» εἰτα ἡ ἐπ. «οὐδ' ἐμ, οὐ γὰρ ἔγωγε ἐπολιτεύομαι πω τότε»), 2, 280.
- Ἑπ-ἐμ-δολίμος, 2 (ἕπον. μὴν)· ἐμδολίμος· Ἑπιγρ. Βοιχ. 2, 487.
- Ἑπ-ἐμ-δολος, 2, (δηλ. μὴν)· τῷ προηγ.
- Ἑπ-ἐμ-δράμα· ἐπιδιδάσκω, κροτῶ Σχολ. Δισχ. Πρ. 73, incerpno.
- Ἑπ-ἐμδύω· στοιδάζω τι ἐντὸς τινος μέγν. infarcio.
- Ἑπ-ἐμέω· ἱμῶ ἐπὶ τινι μέγν. onomato.
- Ἑπ-ἐμ-μηνος γυνή, ἡ· ἡ ἔχουσα τὰ καταμηνία τῆς Ἰωσ. 18' ἔμμηνος.
- Ἑπ-ἐμ-πάσω· πασπαλίζω τι ἀκόμη περισσότερο ἱατρ.
- Ἑπ-ἐμ-πηδᾶω· ἐπεμπαίνω· «λέγεται γὰρ ἐπὶ τῶν λαῶν ἐναλλομένων» Σχολ. «αὐτοὺς ἐπ-ἐμπεδῆσ' αὐτῷ κειμένῳ» Ἀριστ. νεφ. 550.
- Ἑπ-ἐμ-πηκτός, 2' προσέτι ἐμπεπημένος μέγν. infixus.

'Επ-εμ-πίνω· ἐπὶ τούτοις πίνω· ἐπεμπίνειν = ἐπεγκανάσαι· Πλούτ.
 'Επ-εμ-πίνω· πίνω προσέτι ἐντός που· «βρῆσαι τινὶ ὡς τὸ ἐργεσθαι ὁδὸν Σοφ. Αἴ. 42·» καὶ σπουδάζω· Ἀριστ. εἰρ. 463, vado.
 'Επ-εμ-φέρω· φέρω τι μέσα προσέτι α-ἀνάγκην τινὶ· Ἰπποδάμ. π. Στωθ. Ἀνθ. 103, 26. Παθ. Νικ. ἀλ. 28, infero.
 'Επ-εμ-φύρω· προσέτι ἀνακατώνω· α-χειρας ἡδύσματος· Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 146.
 'Επ-εν-αρίζω· προσέτι φονεύω, ἐναρίζω Σοφ. Οἱ. Κ. 1730.
 'Επ-ἐνάτος ἢ ἐπέννατος, λόγος· ἢ σχέσις τοῦ 9: 10, δηλ. καθ' ἣν ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς περιλαμβάνει τὸν μικρότερον μετὰ τοῦ ἐνάτου αὐτοῦ μέρους· οὗτω καὶ ἐπίτριστος, ἐπίπεμπτος, ἐφένδομος· Ἰαμβλ. εἰς Νικομ. ἀριθμ. 118, sesquialterus.
 'Επ-εν-δῆμέω· διάγω εἰς, μετγν. dego in.
 'Επ-εν-δύδω· προσέτι ἐνδύομαι Ἀθην. 4, 475, superinduo.
 'Επ-εν-διδωμι· δίδω ἀκόμ· Αἴσχ. Ἀγ. 1359.
 'Επ-εν-δίσαν· ἐπεφείσαν· Πλούτ. immiserunt· Ἰδ' ἐνδύμι.
 'Επ-ἐν-δύμα, τό· ἐπαυπόριον Πλούτ. Ἀλέξ. 32, superindumentum.
 'Επ-εν-δύνω = ἐπενδύομαι ἄλλον κιθῶνα Ἡρ. 1, 195. Μέσ. Β. Ἀν. 260.
 'Επ-ἐν-δύσεις, ἢ· ἐπένδωμα Εὐστ.
 'Επ-εν-δύτης, ὁ· ἐπένδυμα Σοφ. ἀποστ. 391.
 'Επ-εν-δύτο-πάλλιον, τό· τῇ προηγ. ἐπιγρ. 2663, pallium.
 'Επ-εν-δύω· ἐνδύω, περιβάλλω· α ἐπὶ ἡθῆται γυναικείας ἐπενδεδυμένος τοῖς θώραξι· Πλούτ. Πέλοπ. 11, superinduo.
 'Επ-ἐνεγξίς, ἢ· τὸ πρὸς τὰς ἄλλαις φέραιμον· Ἐτ. Μ.
 'Επ-ενεγκαι· ἐπενέγκαι, ἰων. ἀόρ. ἀ. ἀπαρ. τοῦ ἐπιφέρω.
 'Επ-ἐνεικε, γ'. ἐν. ἐνερ. ἀορ. τοῦ ἐπενέμω· Ὀμ.
 'Επ-ενεκτέον· ῥ. ἐπιθ. τοῦ ἐπιφέρω· Ἐπιφάν. 1, 88, referendum.
 'Επ-ἐνεξίς, ἢ· ἐπένεγξις.
 'Επ-ἐνέπω· ἐπεννέπω Ἀπόλ. Ρ. 4, 1596.
 'Επ-ἐνήνεον, παρ. τοῦ ἐπιννήνω Ἰλ.
 'Επ-ἐνήνοθε· τὸ κεῖσθαι ἐπὶ τι, τὸ εἶναι ἀπολ. «φενὴ λόγην» = λεπτὰ ὀλίγα μαλλιά (ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ) ἐπεκλήθητο Ἰλ. 6, 219· «οὐλὴ λόγην» = πυκνόν, κατασπὸν μαλλί (ἐπὶ τοῦ μαυροῦ) ἐπεκλήθητο, κ. 134· «στομίσει· περίξ ἐπ. γαστρός (βδέλλα)» = ἐπικαίται Σχολ. Νικ. ἀλ. 509· καὶ μετὰ αὐτ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρασίμου μύρου· «οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν» = ὡς προσκολλᾶται εἰς τοὺς θεοὺς Ὀδ. 9, 385· ἐπὶ τοῦ χρόνου, «πολλὴς ἐπ. αἰὼν» = πολλὴ παρήλθε χρόνος Ἀπολ. Ρ. 4, 276.
 'Επ-ἐνύσεις, ἢ· παρήλθεσις, παρενθήκη μετγν. Ἰδ. Σχολ. interpositio.
 'Επ-εν-υτικὸς, 3· ὁ παρεντιθέμενος Σχολ. Ἰλ. ν. 137, interjectivus.
 'Επ-εν-υκχῆ, ἢ· ἐπιδύκχῃ Εὐστ. Ὀδ. 1349, 31, accessio.
 'Επ-εν-υουσάω· ἀγριαίνομαι, μαίνομαι κατὰ τινος Ἰω. Χρυσ. 4, 727, 29.

'Επ-εν-υρώσχω, ἀόρ. 6· ἐπενύθρον, ἀπαρ. ἐπενύθρουν· πηδῶ προσέτι ἐντός τινος· α σέλμασι· ναῦν ἐπενύθροντες· Αἴσχ. Πέρ. 351· α ἄνω ἐπενύθρουσα· Σοφ. Τρ. 918· αἶψ' αὐτὸν ἐπενύθρουσκει· ἐφορμᾷ κατ' αὐτόν, Οἱ. τ. 469, insilio.

'Επ-εν-υμέμα· 1) κατόπιν συλλογίζομαι· Εὐστ. 1, 47· 2) παρεμβάλλω τι ἐν-ὀύμημα· Ἰδ. τὸ ἐπὶ.

'Επ-εν-υμήμα, τό· παρεμβάλλομενον ἐν-ὀύμημα, οἷον τὸ π. Ἑρμογ. καὶ γὰρ ὁ βασιλεὺς διώρυξε τὸν Ἄλφειον, εἰς τὸ ἐνὀύμημα... Καίτοι ἐκεῖνος μὲν ὅρος διήρει, δυσκολώτερον πρᾶγμα, ἡμεῖς δὲ γῆν διασκάφομεν, πρᾶγμα οὐ δυσχερέον, 3, 126, 4.

'Επ-εν-υμήσις, ἢ· τῇ προηγ. Ἑρμογ.
 'Επ-εν-υμήμι· ἐμβάλλω τι προσέτι εἰς τι, ἰατρ.
 'Επ-ἐν-υάτος· ἐπέννατος.

'Επ-εν-υα-κα-δύχαιος, λόγος, ὁ· ἐσχέσις 19: 20 Ἀριστ. Κυντ. σ. 115, sesquialter novigesimus.

'Επ-εν-οχλέω· ἐνοχλῶ παρὰ πολλῷ, ἔκκλ.
 'Επ-εν-οσάλεω· σαλεύω ἐπὶ Ἀριστοτ. φυσιογν. 813, 13, agito.

'Επ-εν-σεῖω· ἀνωθεν σείω Γαλην. concutio.
 'Επ-εν-τάνύω· ἐπεντείνω· ἐπεντανύσας Ὀδ. γ, 467, intendo.

'Επ-εν-τάσις, ἢ· σπουδὴ, ἐπίτασις, μετγν. intentio.

'Επ-εν-τείνω· τετνώνω ἐπὶ τινος ἢ κατὰ τινος· ἐπενταθίς = ἐπὶ τοῦ ξίφους ἑξαπλῶ-θεῖς Σοφ. Ἀντ. 1220· ἀμδ. ἐπὶ μᾶλλον βιά-ζω ἑαυτὸν εἰς ἐπιμέλειαν Ἀριστ. εἰρ. 515· λόγος = ἡ φήμη ἑξαπλοῦται πλείοντον Θεοφρ. Χαρ. 9, 2, intendo.

'Επ-εν-τέλλω· πρὸς τοῖς ἄλλοις πλείοντον προστάζω· τινὶ τι Σοφ. Ἀντ. 218, insuper mando.

'Επ-εν-τερώματα· ἐπεντρώματα ὁ ἴδ.

'Επ-ἐν-τεκτός, 2· εὐκολός εἰς τὸ λαμβά-ναι Παχυμ. εἰς Δ. Ἀρεοπ. 24.

'Επ-εν-τίθῃμι· ἐν τῇ μεταξὺ θέτω, παρ-ενθέτω Ἀπολλων. π. συντ. σ. 88, interpono.

'Επ-εν-τράνίζω· θεωρῶ, ἀποβλέπω εἰς τι Εὐστ. 201, 65, intueor.

'Επ-εν-τράνις, ἢ· ὄψις, θεωρία μετγν.

'Επ-εν-τρίβῃ, ἢ· ὀχλήρᾳ διατριβῇ Ἐπιφάν. 1, 512, importunitas.

'Επ-εν-τρίβω· ἐπὶ τινος ἐντρίβω Πολυδ. 5, 102· α-πληγᾶς τινι· Εὐστ. infirco.

'Επ-εν-τρώφω· ὠστοῖός ἐστι τι, ὑπερβα-νέομαι διὰ τι, -τινι = καταπολεῖω Σουφδ.

'Επ-εν-τρώγω· τρώγω προσέτι, τραγανίζω Φίλων Ἰδ. τραγῆματα.

'Επ-εν-τρώματα, τὰ· οὕτως ὠνόμαζεν ὁ Ἐπίκουρος τὰς ἐπιτηγνέτους, δυσπίτους τρο-φὰς (βλαβερὰς), ἴσ. παρὰ τὸ τρώω ἢ τιτρώ-σχω, κατ' ἄλλους ἐντερώματα = τὰ εἰς τὰ ἐν-τερα ἐρχόμενα ἢ καταβαίνοντα ἔσθ. δὲ εἶνε ἢ ἐκ τοῦ τρώω παραγωγή Ἀθήν. 12, 546.

'Επ-ἐν-τρωσις, ἢ· τῇ προηγ. Φίλων.

'Επ-εν-τύνω· παρασκευάζω ἐναντίον· -χετ-ρα ἐπὶ τινος = τὴν χεῖρα θέλω νὰ μεταχειρι-σθῶ κατὰ τινος Σοφ. Αἴ. 446· α ἄρᾳ τινι

ἽΟπκ. ἀλ. 5, 562. Μέσ. ἐτοιμάζομαι - ἀε-
0λ α = (να) ἐπιτύχω τὰ τοῦ ἀγώνος ἀθλα Ὀδ.
ω, 89' - εἰς χορόν» Κολουθ. 4' - νείεσθαι =
παραινυάζεσθαι εἰς πορείαν Ἀπολ. Ἰ. 1,
720, iustituo.

Ἑπ-εντύω τῷ προηγ. - ἔππου = ζευγνύω
Ιλ. θ, 374, arripo.

Ἑπ-εξ-άγω ἐναντίον τινός ἐξάγω, στρατὸν
εἰς μάχην κατὰ τοῦ ἐγθροῦ Θουκ. 2, 21' ἐπὶ
τοῦ στόλου «πλὴν πρὸς τὴν γῆν» = προσάγω
7, 52' ἐπὶ λόγῳ = εἰς τὸ μέρος προτείνω
Δ. Κάσ. 46, 8' «-περὶ τινος», 55, 28' ἐκτεί-
νω «-τὸ ποιμήριον» Δ. Κάσ. 43, 50' - τὴν διή-
γησιν Πλουτ. π. τῆς Ἰπρ. κακ. 3' «τὸ ἀδύμιτον
εἰς ἀπειρον» Ἠλιοδ. θ, 15, educo, edissero.
Ἑπ-εξ-αγωγῇ, ἥ' ἐναντίον ἐξαγωγῇ, πε-
ραιτέρω ἔκτασις = τοῦ κέρους Θουκ. 8, 105,
progressio.

Ἑπ-εξ-αιτέω ἀκόμη περισσότερον ζητῶ
μὲν. deponco.

Ἑπ-εξ-ἁμαρτάνω σφάλω, πλανῶμαι πρό-
στί. ἰώσ pecco.

Ἑπ-εξ-αμαρτήτέον, ῥ. ἐπιθ. δεῖ ἐξαμαρ-
τεῖν peccandum.

Ἑπ-εξ-αν-άπτω ἀνάπτω τι προσέτι ἐκ τοῦ
ἐσθεςμένου Σουδ.

Ἑπ-εξ-αν-ίσταμαι ἐναντίον τινός σηκώνο-
μαι ἐπάνω Φιλων, exsurgo.

Ἑξ-ἁπᾶτάω ἀπατῶ τινα ἀκόμη περισσό-
τερον μτγν.

Ἑπ-εξ-εγείρω σηκώνω τινα ἐκ τινος.

Ἑπ-εξ-εἰμι (εἰμι)· κατὰ τινος ἐξέρχομαι,
ἐκστρατεύω, ἐπιδρομὴν ποιεῖν Ἰπρ. 7, 223 (ἐπ-
εξήσαν) συγν. - τιλ Θουκ. 2, 20' «-εἰς
μάχην», 2, 13' ὅθ. «ἐπεξέρχομαι» = δικαστι-
κῶς διώκω, κυρ. - δίκη Πλατ. νόμ. 6, 754' «-τῇ
τοῦ τραύματος γραφῇ» Ἀισχίν. 2, 93' «-τοῦ πατρὸς
τὸν φόνον» Ἀντιφ. 1, 11, ὡς - φόνον, 5, 3' συγνῇ. «-φόνου τῷ κτείναντι» =
τὸν φονέα διὰ τὸν φόνον Πλατ. νόμ. 9, 866,
«-πατρὶ φόνου», Εὐδοκ. 4' «-τοῦ φόνου
τινὰ» Δῆμ. 21, 107' ὅθ. = ἐκδικεῖσθαι - τῷ
παθόντι Πλατ. νόμ. 9, 866' «-τὴν παρα-
νομίαν» = τιμωρεῖν Δ. Σικ. 1, 77' «-ἄχρη τέ-
λους» = τὴν ἐσχάτην τιμωρίαν ἐπιβάλλειν Δ.
Ἰλ. 7, 54' διέρχομαι, κυρ. «-ὄρετους ὄρουμους»
Ἀθην. 14, 619' ἰδ. = διηγοῦμαι «-ὁμοίως
σμικρὰ καὶ μεγάλα ἄστα» Ἰπρ. 1, 5' «-τῷ
λόγῳ» Πλατ. Λυσ. 215' «-πάσας αἰτίας»,
Τιμ. 38' «-τὰς τιμωρίας» Θουκ. 3, 82' ἐν ὁρισ-
μῷ σημ. μέλ. ἴδε τὸ ἀπλοῦν, orumpo.

Ἑπ-εξ-εἰργασμένος ἐσφ. ἀντὶ ἐξεργα-
σμένου Πλουτ. Ἀλεξ. 1.

Ἑπ-εξ-ἐλεγχος ἐπέλεγχος.

Ἑπ-εξ-ἐλασσις, ἥ' ἐπιδρομὴ μτγν. excursum.

Ἑπ-εξ-ἐλαύνω ἐναντίον τινός ἐξέρχομαι
ἐποχούμενος - τοὺς ἱππεῖς Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 6.

Ἑπ-εξ-ἐλευσις, ἥ' καταδίωξις, ἐκδίωξις
Εὐστ. Ἰλ. 120, 38, ultio, vindicta.

Ἑπ-εξ-ἐλευστικός, 3' ἐκδικητικός, κατα-
δικητικός Εὐστ. 171, 11, vindicans.

Ἑπ-εξ-ἐλκω προσέτι ἐξέθεν ἔλκω Ἰπποκρ.
8 82, extrahio.

Ἑπ-εξ-ἐργάζομαι προσέτι κατορθύνω,

ἐντελῶς παιδὶ· βουλὴ μὲν ἄρχει, χεῖρ δ' ἐπ' ἐ-
ξεργάζεται, Ἰων π. Σ. Ἑμπ. κ. ῥητ. 24' πρᾶττω Δῆμ. 18, 140' «ὀλωλότ' ἄνδρα» =
ἀπαξ ἀποθαιμμένον, ἡφανισμένον Σοφ. Ἀντ. 1274' «-ἀγρόν φιλοπόνως» = γειοργεῖν Λουκ. Τιμ. 37' π. μτγν. ὡς Ἰξέτξ. πάλιν ἐπιμελῶς ἐργάζομαι τι, ἀκριβῶς τὸ ἐντελὲς, ἐπὶ συγ- γραμμάτων, superafficio.

Ἑπ-εξ-εργασία, ἥ' μετ' ἐπιμελείας τελειο- ποιήσις πράγματός τινος Σχυλ. Ἰλ. λ, 126' ἴδε καὶ ἐξεργασία.

Ἑπ-εξ-εργαστής, ὁ ὁ τελειωτὴς πράγμα- τός τινος Ἰξέτξ. exsecutor.

Ἑπ-εξ-εργαστικός, 3' ὁ ἐπιτηδεύων εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν, ἀνέκων εἰς αὐτὴν Εὐστ. συγρ. Σ. Ἑρμ. κ. φυτ. 1, 144.

Ἑπ-εξ-εργατικός μετὰ τρόπου ἐπεξεργ- ὄθ. συγρ. ἐπεξεργατικώτερον = τελειώτερον Βασιλ. 1, 24, perfectius.

Ἑπ-εξ-ἐρπώ ἐξέρχομαι που κοιλοσυρτᾷ Ἰπποκρ. 375, 48, obtrepo.

Ἑπ-εξ-έρχομαι 1) ἐξέρχομαι κατὰ τινος, ἐξορμῶ, ἐπιδρομὴν ἢ ἐπωδὸν κατὰ τινος πῶν Θουκ. 3, 26' «αὐτοὺς ἐξ μάχην» Θουκ. 5, 9' «ἀπειλῶν Σοφ. Ἀντ. 748' «-τῷ τοῦ Πιττα- κοῦ ῥήματι» Πλατ. Πρωτ. 345' ἰδ. δικαστι- κῶς καταδικάζω, κατηγοροῦν - τοὺς φονεῦσιν Ἀντιφ. 1, 1' - τὸν φόνον = κατηγορεῖν ἕνεκα φόνου, 2, 2' «-τῷ πατρὶ φόνου» = τὸν πατέρα ἕνεκα φόνου Πλάτ. Εὐδοκ. 4' «ἐπὶ δίκην», νόμ. 9, 866' ὅθ. = σωφρονίζω, κολάζω, τι- μωρῶ - πάλιν Εὐρ. Ἀνδρ. Ἐν γέν. κατὰ τι- νος ἢ μετὰ τινος πράττειν - τινὶ = ἐκδικεῖσθαι τινα Θουκ. 3, 38' 2) περαιτέρω προχωρῶ, πορεύομαι «ἐπ' ὅσον ὕδρις ἐπέξηλθε» = ὅσον ἐπροχώρησεν ἡ ὕδρις Ἰπρ. 3, 80' - πρὸς τέλος Πλατ. νόμ. 1, 632' καὶ ἰδ. π. ῥητ. «εἰς τέ- λος τούτων τῷ λόγῳ», Φιλ. 23' - γόρην = ἐντελῶς διέρχασθαι Ξεν. Ἀν. 7, 8, 25' πρβλ. ἐπέξειμι διδοῦσιν διέρχομαι, διηγοῦμαι «μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπέξελθαι τορῶ» Ἀισχ. Πρ. 870' «ἀκριβεῖα περὶ τινος» Θουκ. 1, 22' «-δεῖ ὀλίγων» Πλατ. νόμ. 6, 778' «-τῷ πράγματι», Κλειτοφ. 408' - πᾶν = ἐπιχειρεῖν Θουκ. 5, 100' πρβλ. «τὸ πᾶν ἐπέξελθαι δι- ζήμενον» = πάντα ἡρευνῆσαι Ἰπρ. 7, 166' ἐπὶ τέλος, ἐπὶ πέρας τι = εἰς πέρας φέρειν Λουκ. τραγ. 17' τὴν νίκην = διώκειν τὴν νίκην Ἀπκ. ἔμφ. πόλ. 5, 91' «τῇ παρούσῃ τύχῃ ὡς ἐπὶ πλεῖστον ἐπέξελθαι» = ὅσον τὸ δυνατόν καταδιώκειν Θουκ. 4, 14' «-ἐργῶ τι» = πρά- γματι διαπραττέσθαι, κατορθύνειν τι Δ. Ἀλ. 6, 43' πρβλ. τὸ Θουκ. «ἐνθυμεῖται γὰρ οὐδεὶς ὁμοία τῇ πίστει καὶ ἔργῳ ἐπέξερχεται», 1, 120, exsequor.

Ἑπ-εξ-ἐτάσις, ἥ' ἡ κατ' ἐπανάληψιν ἐπι- θεώρησις Θουκ. 6, 42, recensens.

Ἑπ-εξ-εὐρεσις, ἥ' ἐπὶ τινος εὐρεσις, ἀνα- κάλψις μτγν. invenio.

Ἑπ-εξ-ευστικός, ὁ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀνακα- λύπτω τι «παρὰ ταῦτα οὐδὲν ἐπεξευρεῖν» Ἰπρ. 2, 160.

Ἑπ-εξ-ηγίζομαι διηγοῦμαι, ἀναπτύσσω ἔτι πλέον Πλουτ. Ἀρταξ. 8, oratio.

- Επ-εξ-ήγημα. τό προσθήκη εἰς τὴν ἐξηγήσιν ἢ διήγησιν τινος ἀμφ. explicatum.
- Επ-εξ-ήγηματι κόε, 3' ὁ εἰς ἐπεξήγημα ἀνήκων, ἐπιτήδαιος.
- Επ-εξ-ής, ἰων. ἀντὶ ἐρεξης.
- Επ-εξ-ήγησις, ἡ "ἀσφαυὲς λόγος ἢ λέξις σαφηνισμὸς" λέξις μὲν ὡς εἰ λέγων τις ἀκινάκης, σαφηνίσαι λέγων, Περικλὸν εἶναι ξίφος τοῖονδε καὶ τοῖονδε· λόγου δὲ ὡς εἰ λέγομεν, ὁ οἶκος ὁ δὲ βεβαίως οὐκ οἰκεῖται· καὶ σαφηνίζοντες αὐτὸ εἰπομεν, οἱ μένοντες ἐκεῖ ταχὺ μετέρχονται· Γεωργ. Χοιροδ. 819.
- Επ-εξ-ήγητόν, β. ἐπιθ. δεῖ ἐπεξηγεῖσθαι Κλ. Ἀλ. παιδ. 1, 43, enarrandum.
- Επ-εξ-ήκα καὶ ἄλλω φωνάζω μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως ἔτι πλέον Αἰσχ. Ἐπτ. 601.
- Επ-εξ-ίημι· διεξέρχομαι, διηγοῦμαι ἀμφ. edissero.
- Επ-εξ-ισόω· κάμνω τι ἴσον προσέτι Μαθ. Tur. 30, 32.
- Επ-εξ-ιστόν· δεῖ ἐπεξίνααι ἐναντίον μτγν. prosequendum.
- Επ-εξ-ιστόν τῷ προηγ.
- Επ-εξ-όδισ, τά, ὅπου. ἱερὰ ἐπ' ἐξόδῳ, θυσία γινομένη πρὶν κινήσῃ τὸ στρατεύμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ Ξεν. Ἀν. 6, 3, 2.
- Επ-εξ-όδιοις, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἔξοδον Ξεν. ἐνθ. ἀνωτ.
- Επ-εξ-όδος, ἡ ἡ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐκστρατεία Θουκ. 5, 8, eruptionis.
- Επ-εξ-οιωνίζομαι· πάλιν οἰωνίζομαι, συμβουλευόμενα τοὺς οἰωνοὺς Γαλην.
- Επ-εξ-ουσία, ἡ ἔφορ. ἀντὶ ἐπ' ἐξουσίας Εὐσεβ. 544.
- Επ-εξ-ουσιαστική, ὁ ἄρχων Ἐτ. Μ.
- Επ-εξ-οικα (ἔξ· εἶκα, εἰοκα)· εἰοκα (π. Ὀμ. παραδόξως ἔνεκα τοῦ διγῆμα τοῦ εἰοκα, ἐν τῇ Ἰλ. ἐκαιρουμένην ἐνὸς χωρίου, α, 126 τὸ οὐκ ἐπέοικε δυνατόν νὰ μετατραπῇ εἰς τὸ οὐχ· εἰοκα, ἡ προηγουμένη λέξις ἐκθλίσσεται, ὥστε ὅσα ἐπέοικε πῖθαν. ἀντὶ τοῦ ὅσα εἰοκα Ὀδ. ω, 294, οὕτω κατὰ Ἀρεν, κατὰ δὲ Βέκκ. γραπτὸν ὡς ἐπείκει), ὅς τις οἶτ' ἐπ. καὶ ὅς βασιλευτέρως ἐστιν· Ἰλ. ι, 392· συνήθ. ἀπρως. ἀρμόζει, ἑταιριάζει· "σφῶν μὲν τ' ἐπ. μετὰ πρῶτοις ἐόντας ἐστάρμεν" Ἰλ. δ, 341· "ἀποδοῖμαι ὅσα ἐπ.", ω, 595· "τὶν δ' ἐπ. ἥρας πόσιν πευθόμεν" Πινδ. Ν. 7, 95· "ὅποιά περ δόμοισιν τοῖςδ' ἐπεικότα" Αἰσχ. Χο. 658, καὶ μτγν. πεζ. "οὐδὲ τῷ Ῥωμαίων πολιτεύματι ἐπεικοῖς ἦν" Ἀρρ. Ἀν. 7, 15.
- Επέπειθον· ἀ. πλ. 6', ὅπερα. τοῦ πείθω ἀντὶ ἐπειθίμεν Ἰλ. 6, 341.
- Επ-ἐπλως, 6' ἐν. κατὰ συγκοπ. ἐπ. ἀορ. 6'. τοῦ ἐπιπλῶω Ὀδ. γ, 15.
- Επεποιθεῖ, γ'. ἐν. 6'. ὅπερα. τοῦ πείθω Ἰλ.
- Επεπύθη, γ'. ἐν. 6'. ὅπερα. τοῦ πάχω.
- Επ-ἐπτάρε, γ'. ἐν. π. ἀορ. 6'. τοῦ ἐπιπάρω Ὀδ. ρ, 545.
- Επ-ἐπτάτο, γ'. ἐν. ἀορ. 6'. τοῦ ἐπιπτάμαι, ἐπιπταμαι Ὀμ.
- Επέπυστο, γ'. ἐν. π. ὅπερα. τοῦ πυθάνομαι· Ἰλ. ν, 674.

- Επ-ἐπω, ἰων. ἀντὶ ἐπέπω Ἦρ. 7, 8.
- Επ-ἐραστος, 2' ἐράσιμος Σουίδ. ἀξιαγάπητος· κόρη Λουκ. Τιμ. 17· πρὸλ. ἐπέρματος, amabilis.
- Επ-ἐργάζομαι· ἐργάζομαι παρανόμως γῆν ἐπὶ ξένης χώρας, ξένην ἰδιοκτησίαν· "τά τοῦ γαίτονος ὑπερβαίνων τοὺς ὄρους" Πλατ. νόμ. 8, 843· ἐπὶ καλλιέργειας τῆς ἱερᾶς γῆς τῶν Ἀμφισσίων Αἰσχίν. 3, 113· "ἐργάζεσθαι τὰ περὶ τὰς μορίας χωρίαν" Λυσ. 7, 25· "ἐπ. ἀλλ' οὐ δημόσια" Ἀριστοτ. ἤθ. 1, 13· π. Πaus. "ἐπεύραστοι τῷ χαλκῷ πολλὰ τῶν ἀθλῶν" = πολλὰ τῶν ἀθλῶν γεγλυμμένα ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ. 3, 17, 3, colo.
- Επ-εργασία, ἡ 1) ἡ παρανόμως καλλιέργεια ἀγροῦ ἐπὶ ξένης χώρας καίμενου, ἡ ἀγροῦ ἱεροῦ· "τῆς ἱερᾶς γῆς ἐπεύρασιαν Μεγαρέσιν ἐπικαλοῦντες" Θουκ. 1, 139· 2) τὸ παραχωροῦμενον ἀμοιβᾶν δικαίωμα τοῖς πολίταις δύο ὁμῶρων ἐπικρατειῶν τοῦ ἔχειν καὶ καλλιερᾶν ἀγροῦς· καὶ ἐπιγῆματα Ξεν. Κυρ. 3, 2, 23, cultura.
- Επ-εργαστικός, 3 κατορθωτικός Ἀνθ. πολ. 5, 178, efficax.
- Επ-ἐργία, ἡ βοηθητικὸν ἔργον μτγν.
- Επ-ἐργιον, τό· τῷ προηγ. appendix.
- Επ-εργος, 2' συντελεστικός, δραστήριος, -τινός· "σωφροσύνη ἐστὶν ἔργων ἐπεργος καὶ ἐγκρατείας συνεργός" Στωβ. βιβλ. 6, 167.
- Επ-ερεθίζω· ἀγίζω ἢ τοσοῦτον ἐρεθίζω ἐκπολαίως ἢ ἐλαφρά· "κραυγαῖς καὶ μαστιγῇ ἐπ-ερεθίζοντες" Πλουτ. Εὐμ. 11· "πηκτίδα χερσὶν ἐπ-ερεθίζοντες" κτιπάρ κτυπᾶν Μ. Ἀργεοντ. 23 (9, 270).
- Επ-ερεθισμός, ὁ ἐρεθισμὸς Πλουτ. ἀρεσκ. φιλ. 5, 19, irritatio.
- Επ-ερεῖδω· ἐπακουμβῶ, στηρίζω τι ἐπὶ τινος· "ἐπείρεις δὲ ἐν' ἀπείλερον" = ἔβαλε δύναμιν ἀμέτρητον, μεγίστην Ἰλ. α, 269· "ἐπείρεις ἔγχος εἰς κενεῶνα" = ἐνέπηξε τὸ ἔγχος εἰς τὴν κοιλίαν Ἰλ. ε, 586· π. Κ. Σμ. ἀντὶ τοῦ "ἀνὼξαι πτόχασι" = κλείειν τὰς ὀφθαλμούς, 12, 331· "τὴν φάλαγγα τινι" Πλουτ. Φλαμιν. 8· καὶ ἀμτβ. Περ. 21· μτφ. -τὴν διάνοιαν = πρὸς τι διευθύνειν Πλουτ. π. τοῦ ἐν Δαλφ. εἰ. 18. Μέσ. ἐπακουμβῶν· "ταῖς βακτηρίαις ἐπείρειδόμενοι βαδίζετε" Ἀριστ. ἐκκλ. 277· "σχεδίας λαίφῃ προτόνους ἐπείρειδόμενας" Εὐδ. Ἐκ. 114· -βία Πλατ. νόμ. 7, 789· -ἀντερείδων Ἀριστ. βατρ. 1100· "δακτύλου ἐπείρεισθέντος" Σ. Ἐμπ. κ. λογ. 1, 374, infigo, incumbo.
- Επ-ερείσεις, ἡ· ἡ ἐπιστήριξις, ἐπακούμῃσις· -χειρός, ποδός Σ. Ἐμπ. Περ. 1, 54· ἡ πρὸς τι διαδύουσι τοῦ βλεψματος Κλ. Ἀλ. illius.
- Επ-ερείσμα, τό· ἐπακούμῃσις μτγν. fulcrum.
- Επ-ερείσμος, ὁ· τῷ προηγ. Δ. Λατρ. 10, 50.
- Επ-ερείστικός, 3' ἀρμόδιος εἰς τὸ ἐπακούμῃσαι· -βακτηρία Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 65.
- Επ-ερεύγομαι· ἐκχύνουμαι εἰς τινα ἢ κατὰ τινος Ἀπολ. Ρ. 4, 631, effundor in.
- Επ-ερεύγω· πτόω εἰς τι ἢ ἐξ ἐναντίας τινός, μόν. μέσ. ἐπὶ ποτ. ἐκχύνουμαι κατὰ τινος, πρὸς τι· -ἀκτῆς Ἀπολ. Ρ. 4, 631· -ἡπείρους Δ. Περ. 95· πρὸλ. προηγ.

Ἑπεῖφ· ἐπιφί δ' ἴδε.

Ἑπέλειος, δ' ὄν. κύρ. Ἑπιγρ. γδ' Ἐπίλωος.

Ἑπέρηστος, δ' μάντις Ἡλίας Ὀλυμπιονίκης μὲν.

Ἑπ-ερέφω· σκεπάζω τι οἰκοδομῶν, τελειῶ τι, μόν. «ἐπὶ νῆδν ἐρεψα» Ἰλ. α, 39· γδ' ἔρεψα, ἰερογ.

Ἑπ-ερέφισμαι, π. παρκ. τοῦ ἑπερίδω.

Ἑπ-ερόμαι, μόν. ἄορ. ἐπηρόμην, ἐπερέσθαι, μελ. ἐπερήσσομαι τοῦ ἑπερώτω· πάλιν ἐρωτώ. Ξεν. Κυρ. 1, 3, 5· ἐν γέν. ἐρωτώ, -τινὰ Σοφ. Οἶ. Κ. 563 κατ' εἰκασ.

Ἑλαιογίου ἐπερήσσομαι Ἀριστ. Αυσ. 98· -τὴν γνώμην Πλάτ. Ἀξ. 368· οὕτω ἴδ. ἐρωτᾷ τὴν γνώμην, συμβουλήν τινος· -βασιλέα Θουκ. 8, 29· -θεὸν τινα, μαντεύειν ἐρωτᾷν (Ἡρ. εἰς τὸν ἴων. σχημ. ἐπείρομαι) Θουκ. 3, 92· -τὸν δῆμον = εἰς ψηφισομένην θέτειν Δημ. 22, 5.

Ἑπ-ερώσαντο, γ'. πλ. ἄορ. ἄ. τοῦ ἐπιρῶμαι Ἰλ. α, 529.

Ἑπ-ερωρίδιω· ξεροκακκινίζω ἐξ ἐντροπῆς διὰ τι μὲν. erubescio.

Ἑπ-ερώω· τραπῶ τι εἰς τι ἢ ἔκ τινος μέρους του· ὁδὸν δ' ἐπέρυσσε κορώνη ἀργυρέη = ἐκτρέψε τὴν ὁδὸν πᾶν ἀπὸ τὴν ἀργυρῶν λαβὴν Ὀδ. α, 441· καὶ ἐν τμήσει· καὶ ἐπὶ στήλῃν ἐρύσαντες = καὶ στήλῃν ἐπ' αὐτῆς ἀνεγείραντες, ἰδρύσαντες, μ. 14· ἐπειρύσασα Ἀπολ. Ρ. 3, 149. Μίσ. περιβάλλομαι· ἐπειρυσάμενος τὴν λεοντήν· Ἡρ. 4, 8, αἰτῶ.

Ἑπ-ερχομαι· ἔρχομαι, πλησιάζω ἐρχόμενος ποῦ, ὅτε μὲν ἀπολ. «μείναι ἐπερχόμενον» Ἰλ. η, 533· «ἐνθάδε, ὅπουσε» Ἰλ. ω, 651· διὲ δὲ δοτ. προσωπ. «ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθεν» Ἰλ. μ, 200· «βροτοῖσιν ὅταν κλύδων κακὴν ἐπῆλθῃ» Αἰσχ. Περ. 592, ὅτε δὲ μετὰ αὐτ. τοῦ τόπου, πρὸς ὃν τις πηγαίνει, ὃν ἐπισκέπτεται· ἀγρόν Ὀδ. π. 27· «πολλὴν δ' ἐπῆλθυσθα γαίαν», δ, 268· «πολλὰ δὲ τάχυν ἐπῆλθε» = διεπύρυσσε πολλὰς κοιλάδας Ἰλ. σ, 321· «ὁ Νεῖλος ἐπέρχεται τὸ Δέλτα» = ἐξ-απλοῦται ἐπὶ τοῦ Δέλτα, πλημμυρεῖ αὐτὸ Ἡρ. 2, 19· «λεῖμωνα ἐπέρχεται ὕδωρ τὸ Νεῖλου» πρβλ. ἔτι «δόμου», ναοῦς· Αἰσχ. Ἰκ. 554, Σοφ. Πλ. 1289· καὶ «εἰς τόπον», Αξ. 433· «εἰς ποταμὸν Ὀδ. η, 280· «εἰς τὸ κενυμένον» Ξεν. οἶκ. 8, 7· πόλιν Εὐρ. Ἡρ. μ. 593· «χώρας ὅσην ἐπῆλθον» Ξεν. Ἀν. 7, 8, 25· «ἀπα-σεν τὴν οἰκουμένην» = διαδοῦναι, διαπορεύ-σασθαι Δειν. 1, 13· «τοὺς χειρωνακτικούς Πλάτ. Ἀξιοχ. 368· «ὄψεσιν ἐπελθὼν τοὺς κατακειμένους», συμπ. 1, 2, 1· ἀπολ. ἐπὶ τῆς εἰς τὸ βῆμα παρουσιάσεως τῶν ῥητόρων· «ἐπῆλθεν, ἔλαξε δὲ» Εὐρ. Ὀρ. 931· «ἐπελθὼν καὶ πείσας τὴν πόλιν» Πλάτ. νόμ. 8, 850· «ἐπελθὼν ἐπὶ τὸν δῆμον» Ἡρ. 5, 97· «ἐπὶ τοὺς ἑσθρούς» = παρουσιασθεῖς εἰς τὸν δῆμον, εἰς τοὺς ἐσθρούς, 9, 7, 11· «ἐπὶ τὸ κοινόν» Θουκ. 1, 90· ἐπὶ τοῦ χρόνου, φθάνω· «κἀναφύγομαι» ἐπῆλθον ὥραιοι = ἐπαν-ῆλθον αἱ ὥραι τοῦ ἔτους Ὀδ. 6, 107· «νύξ ἄρ' ἐπῆλθε», Ε, 457· «ἐκαθεν ἐπελθὼν δὲ μέλ-λων χρόνος» Πινδ. Ὀ. 11, 7· «ἐπελθὼν νύξ

ἐπῆλθῃ» Ἡρ. 4, 84· «ἤρ' τ' ἐπερχόμενα» Ἀ-ριστ. νεφ. 311· «ἐπῆλθεν Ὀλύμπια» Θουκ. 1, 126· καὶ οὕτω πολλάκις. ἴδ. ἐπὶ κανόνι ἐπανερχόμενων χρονικῶν τμημάτων· 80. δ

Αἰσχ. ἀνιθίται· «τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμε-νον πῆμα», Πρ. 98· μετφ. νοῦσος ἐπῆλθεν μοι = ἐπέσκηψεν, ἐπέσασεν εἰς ἐμὲ ἀσθ-νεια Ὀδ. λ, 200· «γλυκερὸς δὲ μοι ὕπνος ἐπῆλθῃ». ε, 472· ἀλλὰ καὶ «τόσσα μιν ὁρ-μαίνουσαν ἐπῆλθε νήδυμος ὕπνος» = μ' ἐπλά-κασεν ὁ ὕπνος = αἰφνης ἐπέσασε, δ, 793· «ἔ-ρωις ἄνδρας οὐ μόνον ἐπέρχεται» Σοφ. ἀποσπ. 607· «ἐπέρχεται μοι», καὶ «με» ὡς «τῷ» ἐπέρχεται χαίρειν Σοφ. Ἦρ. 135· «καὶ οἱ ἐπῆλθε πατεῖν» Ἡρ. 6, 107· «ἐμοὶ τισι» ἐπέρχεται πρὸς σὲ λέγειν Πλάτ. Γοργ. 485· «καὶ μοι ἴσως οὐδὲν θαυμαστόν πάθος ἐπῆλ-θε», νόμ. 7, 811· «ἡμέρας ἐπελθὼν ἡμῖν», 823· «ἀλλὰ καὶ ἡμέρας ἐπείρεσθαι με ἐπῆλ-θε σε» (ἐσφ. γρ. μοι) Ἡρ. 1, 30, ὡς «αὐτὸν με νῦν τοιοῦτον τι λέγειν ἐπέρχεται» Πλάτ. Φαιδ. 88· πρβλ. καὶ νόμ. 7, 823, ἐνθα ἡ γρ. κυμαίνεται μεταξὺ «τὸν νοῦν» καὶ «εἰς τὸν νοῦν» καὶ ἀνευ πτώσεως. «ὅ, τι ἀν ἐπῆλθῃ λέ-γειν» = νὰ λέγῃ ὅ, τι τοῦ ἐλθῇ εἰς τὸν νοῦν Πλουτ. κ. Στωικ. 28· 2) ἐχθρικῶς ἔρχομαι, προσβάλλω, ἐπιπίπτω, ἀπολ. ὁ Ὀρ. καὶ ἐπομ. ἢ μετὰ τῆς δοτ. «βουσίην ἐπῆλθεν» Ἰλ. υ, 91· «μόσχους Εὐρ. Βακχ. 736· «τὴν τῶν πέλας ἐπελθεῖν» Θουκ. 2, 39· «τμήθην δ' αὐτὸς χέν' ἐπῆλθε» = ἡ λόγχῃ ἐνέπεσεν ἐπὶ τοῦ τρα-χήλου Ἰλ. η, 262· ἔτι δὲ ἐπιπλήττω, ἐλέγ-χω Εὐρ. Ἀνδρ. 689· «ταυτὰ σε ἐπῆλθον», Ἰ. Α. 349· -τὴν παρανομίαν = τιμωρεῖν Πλουτ. ἔτι δὲ μετφ. = ἀντιλαμβάνεσθαι τινος· «πάντα διὰ βραχέων» Πλάτ. πολιτ. 279· πρβλ. τὸ Θουκ. «τοσάδε ἐπῆλθον πολέμῳ» = διεπύρ-σαντο, 1, 97· -τινὶ τι = διέρχεσθαι τί τινα Ἀριστ. ἱερ. 618· ἐν τῷ λόγῳ διηγέσθαι = τὰς ἐνομιμασίας Θουκ. 8, 54· «τὰ εἰρημένα» Ἀριστ. ἡθ. Νικ. 10, 1, 4· συγγ. «περὶ τινος» π. μὲν. «κρύσταλλος οὐ βέβαιος ὥστε ἐπελθεῖν» = ὥστε νὰ δυνήθῃ τις νὰ περάσῃ δι' αὐτοῦ Θουκ. 3, 23, advenio, accedo.

Ἑπ-ερώω· τῷ ἐπομ. καὶ ἐπερῶμενος = ἐπερω-τῶν Σουῖδ.

Ἑπ-ερωτάω, ἴων. ἐπερωτᾶω καὶ -τίω· προσ-τίθω ἐρωτᾶω· τίνα περὶ τινος Ἡρ. 1, 32· -τὰ χρη-στήρια, 4, 53· καὶ οὕτω ἴδ. περὶ τῆς ἐρωτήσεως τῶν θεῶν· -τὸν θεόν Θουκ. 1, 118· «θυαίται καὶ οἰωνοὶς δὲ, τὴν χρὴ ποιεῖν» Ξεν. οἶκ. 5, 19· «εἰάν τις καὶ συμκρὶν ἐπερωτᾷ τὴν τῶν ῥηθέντων» Πλάτ. Πρωτ. 329· «οἰωνοὶς ἂν ἐπερωτηθῆμεν ἀπὸ αὐτοῦ ἡρώτων», σοφ. 250· «ἅμα ἐρωτᾷ Ἀρι-στοτ. ἡθ. Νικ. 10, 2. Πρὸς σκέψιν ἢ ἀπόφασιν προτείνει· «ὁ κηρύξ ἐπῆρώτα ὅμῃς τὸ ἐκ τοῦ νόμου κήρυγμα» Αἰσχίν. 1, 22, interrogatio.

Ἑπ-ερώτημα, ἴων. ἐπερωτήμα, τό· 1) ἐρω-τήσις Ἡρ. δ, 67. Θουκ. 3, 53· 2) ἀκατάτῳ ἐπερωτήμα τῆς ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλῆς· Ἀθηναίων ἐπιγρ. 3) ὁμολογία Κ. Δ. quaestio.

Ἑπ-ερωτήματις, ὡς· κατὰ τρόπον ἐπερω-τήσεως Κυρίλ.

Ἑπ-ερώτησις, ἴων. ἐπερωτήσις, ἡ· ἐρώ-τησις.

ἔτις Ἡρ. 6, 67· τῶν χρησμάτων, Θ. 14, ἐν τῷ πλ. Θουκ. 4, 38, interrogatio.
 Ἐπ-ερωτητής, ὁ· ὁ ἐπερωτῶν, ἀμφ.
 Ἐπ-έρω τοῦ ἔργου· ἐπὶ τοῦ ἔργου ἢ ἐπὶ τοῦ ἔργου, Τίγλις ἐπιγρ.
 Ἐπ-εσα, σπάν. ἀδρ. ἄ. ἐνερ. ἀντὶ παθ τοῦ πίπτω ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις ἀντὶ ἔκπεσον.
 Ἐπ-εσαν, γ'. πλ. παρτ. τοῦ ἔπειμι ἐπ. ἀντὶ ἐπῆσαν Ὁδ.
 Ἐπ-ε-σ-α-ί-ν-ω· ἐπισθαίνω δ' ὕδρ.
 Ἐπ-ε-σ-α-ά-λ-λ-ω, ἰων. ἀντὶ ἐπισβάλλω Θουκ.
 Ἐπ-ε-σ-α-λ-έ-ω· καταλάλω, ὑδρῖζω, κατηγ. ὁρῶν-λυγρᾶ Λυκοφρ. 130.
 Ἐπ-ε-σ-ο-λ-ί-α, ἡ· 1) τὸ ῥίπτειν λόγους πολλοὺς καὶ ἀσάβδους· 2) «ἐπισβολῆς ἀναφαίνειν» = τὸ διηγεσθαι, λέγειν φλυαρίας Ὁδ. 8, 159· 3) = κακολογία· τούδε νῆκες ἐπεσολίησι κακῆσι K. Σμ. 1, 740, ἰδ. ἐπὶ τῶν λοιδοριῶν τοῦ Ἀρχιλόχου Ἀνθ. Παλ. 503 (9, 185).
 Ἐπ-ε-σ-ο-λό-ος, 2' (ὁ ἔπεισ βάλλον, τ. ἔ. ἰάπτων. Δευδερλ.)· ὁ ῥίπτων λόγους ἀσάβδους καὶ ἀπρεπείας· λωδότηρ Ἰλ. 6, 275· νεικος Ἀπολ. Ῥ. 4, 1727· ἀραὶ Λυκοφρ. 332· ἡχος ἀοιδῆς ἐπὶ ὑδριστικῶν πονημάτων Ἀγάθ. προσιμ. 128 (4, 3), conviliator.
 Ἐπ-ε-σ-θ-ί-ω· πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐσθίω, τρώγω Ἀριστ. πλ. 1005· «μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον» ὡς ἔχον μὲ ὀλίγον ἄρτον Ξεν. ἀπομ. 3, 14, 3· «βοεῖσις κρέαςιν ἐπῆσθε σῖκα» Ἀθην. 7, 278· «ὅταν ἔγχεας φάγῃ, ἐπεσθίει δρίξανον» Ἀριστοτ. I. Ζ. 9, 6, superedo.
 Ἐπ-ε-σ-θ-ω, π' = τῷ προηγ. Ἐπιχαρμ. π. Ἀ-θην. 3, 85.
 Ἐπ-ε-σ-κε-μ-έν-ως, ἐπίρ. μετὰ περισκέψεως M. Βασίλ. considerate.
 Ἐπ-ε-σ-κ-ι-σ-μ-έν-ως· σκοτεινῶς Ἰω. Χρυσ. 1, 4, 163, obscure.
 Ἐπ-ε-σ-κ-ω-μ-ά-ζ-ω, ἱσφ. ἀντὶ ἐπισκωμάζω.
 Ἐπ-ε-σαν, ἀδρ. τοῦ πίπτω.
 Ἐπ-ε-σ-π-ε-υ-σ-μ-έν-ως· μετὰ ταχύτητος, σπουδῆς Ἠοδύχ. festinanter.
 Ἐπ-ε-σ-π-αν, ἀδρ. τοῦ ἐφίπω Ὁδ.
 Ἐπ-ε-σ-σ-ε-τ-α-ί· ἐπίσεται, γ'. ἐν. μέλλ. τοῦ ἔπειμι Ὁδ. 8, 756.
 Ἐπ-ε-σ-σ-ε-υ-εν, π. γ. ἐν. παρτ. τοῦ ἐπιστεύω.
 Ἐπ-ε-σ-σ-ε-ύ-αν-το, π. γ. πλ. μ. ὑπερσ. τοῦ ἐπιστεύω.
 Ἐπ-ε-σ-σ-υ-μ-έν-ως· ἐπίρ. μετὰ ταχύτητος ὁρμῆς K. Σμ. 3, 443, properanter.
 Ἐπ-ε-σ-σ-υ-τ-α-ί, γ'. ἐν. π. παρτ. τοῦ ἐπιστεύω, μετχ. ἐπεσοδμένος Ὁμ.
 Ἐπ-ε-σ-τ-ε-ῶς, ἰων. παρτ. μετχ. τοῦ ἐφίστημι.
 Ἐπ-ε-σ-τ-η, γ'. ἐν. ἀδρ. 6. τοῦ ἐφίστημι Ὁμ.
 Ἐπ-ε-σ-τ-ι-ας, ἰων. 3' ἐφίστιος ὁ ἔδ.
 Ἐπ-ε-σ-τ-ρα-μ-έν-ως· διεστραμμένως Θ. Μαγ. 338, perverse.
 Ἐπ-ε-σ-φ-έρ-ω, ἰων. ἐπιεσφείρω Ἡρ. 7, 50.
 Ἐπ-ε-σ-χ-α-ρί-α, ἡ· γῆ, ἑδάφος τῆς ἐστίας Ἐπ-ιγρ. Βοικη. 2, 2321, 2.
 Ἐπ-ε-σ-χ-ά-ρι-ος, 2' ὁ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, πυρροῦς· δαλδὸς Ἀτων. Tarran. 64 (7, 648), focarius.
 Ἐπ-ε-σ-χ-ά-τι-ος, 2' τελευταῖος π. Σέβυλ. Μαΐου 12, 104.

Ἐπ-ε-σ-χ-ό-μ-ην, ἄ. προσ. μ. ἀδρ. 6' τοῦ ἐπείχω.
 Ἐπ-ε-σ-χ-ον, ἀδρ. 6' τοῦ ἐπείχω.
 Ἐπ-ε-τ-ι-ό-κ-αρ-π-ός, 2' ὁ ἐτησίως καρποφορῶν Θεόφρ.
 Ἐπ-ε-τ-ι-ό-κ-α-υ-λ-ος, 2' ὁ ἐτησίως ἐκβάλλον βλαστοῦς Θεόφρ.
 Ἐπ-ε-τ-ι-ος, 2 καὶ 3, ἰων. ἐπέτεος· «ἐξ ἀλόκων ἐπετειῶν» Ἀισχ. Ἀγ. 988· «θυσιῇσι ἐπετειῇσι» Ἡρ. 6, 105· ἐτήσιος· καρπὸς Πλάτ. πολ. 5, 470· ἐπικαρπία, νόμ. 12, 955· τὰ ἐπέτεια = τὰ ἐτήσια εἰσοδήματα Ἐπιγρ. 158· ἐπιφόρος Ἡρ. 5, 49· ἐπὶ ἐν ἔτος διαρκῶν, εἰς ἐν ἔτος ἰσχύων· «τὰ τῆς βουλῆς ψηφίσματα ἐπέτεια εἰναι» Δημ. 23, 92· ὡς εἰγγυαὶ ἐπέτεια· 33, 27· «τὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς ἐπέτεια ἐστὶ» Πολυβ. 6, 46· μετ. «ἐπέτεια τὴν φύσιν» = ἐτησίως τὴν φύσιν ἀλλάσσοντες, κατὰ Σουίτ. = εὐμεταβλητοί, μὴ διαμείνοντες ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀεί· μετ. ἀπὸ τῶν οἰωνῶν μὴ μονίμων ὄντων, ἀλλὰ φερομένων τῇ πτῆσει Ἀριστ. ἱππ. 518, annalis, annuus.
 Ἐπ-ε-τ-ι-ο-φ-ο-ρέ-ω· ἐτησίως φέρω εἰσοδήματα Θεόφρ. αἰτ. φ. 1, 20, 3.
 Ἐπ-ε-τ-ι-ο-φ-ό-ρος, 2' ὁ ἐτησίως φέρων εἰσοδήματα Θεόφρ.
 Ἐπ-ε-τ-ι-ό-φ-υ-λ-ος, 2' ἐτησίως φέρων νέα φύλλα Θεόφρ. ἱ. φ. 7, 11, 3.
 Ἐπ-ε-τ-ος, ἰων. ἀντὶ ἐπέτεις Ἡρ. 3, 89, annotinus.
 Ἐπ-έ-τ-ης, ὁ· ἀκόλουθος, θεράπων Πινδ. Π. 5, 4, pedisequus, famulus.
 Ἐπ-ε-τ-ή-σι-ος· ἐπέτεις· καρπὸς = ὁ διαρκῶν καθ' ὅλον τὸ ἔτος Ὁδ. ρ. 113· τελειοφύρη· κατὰ πᾶν ἔτος καλλ. Ἀπόλλ. 78.
 Ἐπ-ε-τ-ι-ν-η, ἡ, γρ. ἱσφ. ἀντὶ ἡ πευτίνη Θιαφρ. ἱ. φ. 7, 8, 1.
 Ἐπ-έ-τι-ον, τό· πόλ. Δαλματίας Πτολ.
 Ἐπ-έ-τι-ς, ἰδὸς· θηλ. τοῦ ἐπέτης Ἀπολ. Ῥ. 4, 666, pedisequa.
 Ἐπ-ε-τ-ον, δωρ. ἀντὶ ἔπεισαν, ἀδρ. τοῦ πίπτω.
 Ἐπ-ε-τ-ος· ἐπ' ἔτος Βαβρ. 89, 5· κατὰ δὲ Σουίτ. ἐπέτος = ἐφίτος = κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος Ἐτ. M. 354, 53.
 Ἐπ-έ-τ-ος-σε, δωρ. ἀδρ. = ἐπέτυχεν· 2' ἐπιτόσσασι.
 Ἐπ-ε-υ, ἰων. προστ. τοῦ ἔπομαι, ἀντὶ ἔπου Ὁμ.
 Ἐπ-ε-υ-ά-δ-ε, ἀδρ. 6' τοῦ ἐρανδάνω Μαυ. 180.
 Ἐπ-ε-υ-ά-ζ-ω· φωνάζω μετὰ χαρᾶς φωνῇ μεγάλην· ἄνικτα Ὁρφ. ὕμν. 78, 9, acclamo.
 Ἐπ-ε-υ-δ-ο-κ-έ-ω· ἐφυσυχάζω, στήργω, συγκατανέω μετγν. acquiesco, probo.
 Ἐπ-ε-υ-θ-ο-ρ-μ-έ-ω· εὐθυμῶς εἰμι διὰ τὴν Ὁ.
 Ἐπ-ε-υ-θ-ύ-ν-ω· διευθύνω, κάμνω τὴν νᾶ τρέχη ἵσια πρὸς τὴν· τὸ σῶμα Ξεν. κυν. 5, 32· μετ. «= νομίσματα πόρρινα» = διοικῶ Ἀισχ. Περ. 845· π. Ἀισχ. 3, 158 εἶνε ἀντὶ τοῦ ἀπ-ε-υ-θύνειν, dirigo, rego.
 Ἐπ-ε-υ-θ-ύ-ς· εὐθύς, ἵσια Ἰώσα. 15, 8, 5.
 Ἐπ-ε-υ-κ-λ-ε-ί-ζ-ω· κάμνω τὴν λαμπρόν προσέτι, συνάμα· πατρίδα Σιμωνιδ. 65 (13, 14), decoro.
 Ἐπ-ε-υ-κ-τ-ας, ὁ· Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ.
 Ἐπ-ε-υ-κ-τ-έ-ος, 3' ἔδε τὸ ἐφόρ.
 Ἐπ-ε-υ-κ-τ-ός, 3' ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἐπεύχομαι Κλ.

*Αλ. στρ. 3, 201, 21, εὐχης καὶ ἐπιθυμίας ἄξιος Ὁ, exoptandus.

*Επ-ε-υ-λ-α-β-ε-ο-μ-αι· φυλάττομαι προσέτι, προσέλω καλῶς εἰς τι μτγν. νερεορ.

*Επ-ε-υ-λ-ο-γ-έ-ω· προσέτι, συνάμα εὐλογῶ μτγν. benedico.

*Επ-ε-υ-μ-ο-ι-ρέ-ω· ἐπιτυχῶ μτγν. nanciscor.

*Επ-ε-υ-ν-α-κ-τ-ος, 2· ἐπεινακτῆς· ὅδε τῷ ἐπόμε.

*Επ-ε-υ-ν-α-τ-αί, (εὐνάζω) οἱ· συγκοιμηταί· Ἡσυχ. οὕτως ἐκαλοῦντο ἐν Σπάρτῃ οἱ Εἰλωτες, οἱ γεννηθέντες ἐκ τῶν γυναικῶν τῶν κυρίων αὐτῶν, τῶν ἀπολασθέντων εἰς τὸν δευτέρον Μεσσηνιακὸν πόλεμον, καὶ τοῦ πολλοῦ λαοῦ ὄντες τὰ δικαιώματα Θεόπομπ. π. Ἀθην. 6, 271· ὁ Ἡσυχ. ἐξηγεῖ τὴν λέξ. διὰ τοῦ παρθεναί· λέγονται καὶ ἐπεινακταί Δ. Σικ. ἐκδρ. π. 10, concubini.

*Επ-ε-υ-ρ-ί-σ-κ-ω, ἰων. ἀντί ἐφουρίσκω.

*Επ-ε-υ-φ-η-μέ-ω· δείκνυμι διὰ φωνῆς τὴν εὐαρεσκίαν μου· ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ αἰδεῖσθαι· Ἰλ. α, 22· τινί Ἀπολ. Ρ. 4, 295· ἐπεινῶ, ἐγκωμιάζω· τύχας Αἰσχ. ἀποσπ. 266· λέγω συνάμα λέξεις καλῆς σημασίας· ὁμοῦ ἐπὶ τῶν ἐπεινῶν ἐπευφημεῖται, Περ. 612· ἐπευφήμησαν εὐχαῖαν παῖδων· Εὐρ. Ἰ. Τ. 1403· καὶ ἀπολ. Ἀρρ. Ἀν. 6, 13, 9· νόστον τινί = εὐτυχίαν ἐπ' αὐτὸν εὐχεσθαι Ἀπολ. Ρ. 1, 556.

*Επ-ε-υ-φ-η-μί-ζ-ο-μαι· εὐφημισμὸν μεταχειρίζομαι Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1421· περὶ τοῦ ἔνερ. δ. Αὐδ. ἐν Φρυν. ἀποδοκ. αὐτό.

*Επ-ε-υ-φ-η-μ-ι-σ-μ-ός, ὁ· εὐμενής, ἀγαθὴ ἐπιφώνησις Εὐστ. Ἰλ. 120, 8.

*Επειυφραδίτιοι, οἱ· 1) οἱ κάτοικοι τοῦ Εὐφράτου, = ἡ παρὰ τὸν Εὐφράτην γῆρα Λουκ.

*Επ-ε-υ-φ-ρ-α-ί-ν-ο-μ-αι· ἐπὶ τινι εὐφραίνομαι Βασιλ. laetor.

*Επ-ε-υ-φ-ρ-α-ί-δ-ι-ος, ὁ· κάτοικος τοῦ Εὐφράτου Λουκ.

*Επ-ε-υ-χ-α-ρ-ι-σ-τέ-ο-μαι· εὐχαριστῶ μτγν.

*Επ-ε-υ-χ-ή, ἡ· ἡ δέησις Πλατ. νόμ. 871.

*Επ-ε-ύ-χ-ιον, τό· τάπητος, στρωνόμενος τοῖς ἐν ἐκκλησίᾳ δεομένοις τῇ θυμῷ ἐκφωνοῦσιν μτγν.

*Επ-ε-ύ-χ-ο-μαι· 1) δεομαι εἰς θεόν τινα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας μου· = θεοῖς, νοσησῶσι Ὁδυσσεύς = ἵκετεύω τοὺς θεοὺς ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα Ὁδ. ξ. 423· «Διὶ Ἀρτέμιδι» οὕτω· ματρὶ Πινδ. Π. 3, 77· «τοιαύτ' ἐπεύχου μηφίλοισ' ἀνδράσι» Αἰσχ. ἑπτ. 261· «Ἠλίο· ἔχθρους τίνειν», Ἀγ. 1296· «Νόμφοις ἐπεινῶμενοι νόστου σωτήρας ἵκέσθαι» Σοφ. Φιλ. 1456· «τοῖσι θεοῖσι διδάσκειν πλοῦτον τοῖς Ἕλλησιν» Ἀριστ. εἰρ. 1285· «τῷ θεῷ τὸ κεχαρισμένον αὐτῷ ὄμμα εἰλεῖν» Πλάτ. Κριτ. 119· «τοῖσι θεοῖς, εὐτυχῶν μοι δοῦναι» Δημ. 18, 141· καὶ συγχά· ἀπολ. ὡς = τὰς δ' ἐπεύχεσθαι λίτας· Σοφ. Οἰ. Κ. 485· ἐπὶ δὲ· προσέτι ἵκετεύω Εὐρ. Ἑκ. 542· Κατὰ πρῶτον π. μτγν. καὶ μετὰ αἰτ. προσώπ. = ἵκετεύω· θεοῖς Ἀριστ. 2, 2· ἐπαινεσθαι, καυχᾶσθαι· ἐπειχόμεθα θῆσιν τράπαι· Αἰσχ. ἑπτ. 258· εὐχόμεθα, ἰδ. κακόν τι· = μόνον ἀφ' ἑρπον Πειλοπιδαις, Ἀγ. 1582· «ὄρκος με· γάλας ἀράς ἐπειχόμενος τοῖς ἀπειθοῦσι» Πλάτ. νόμ. 11, 931· «καὶ ἐπειχέται αὐτοῖς μήτε γῆν

καρπὸς φέρειν» Αἰσχ. 3, 111· π. μτγν. καὶ ἀγαθόν, ὡς· εὐτυχῶν τινί Πλουτ. Γάλλ. 18.

2) κομπάζω, καυχῶμαι Ἰλ. ε, 119· «δοῖσιν ἱπποπόδην», λ, 431· μετ' ἀπαρ. Αἰσχ.

Ἀγ. 1235· καὶ μετὰ μτγ. Εὐμ. 58· «Ἀργος πατρίδ' ἐμὴν», Εὐρ. Ἰ. Τ. 508· «μήλα θράσος», Ρήσ. 693· «ἦν οὐ ποτα ἀπαύεταί τι

ῥαστώνη παραλαβεῖν» Πλάτ. Ἰπιν. 991, πρὸς τοῦ

*Επ-ε-υ-ω-ν-έ-ο-μ-αι, ἰσφ. ἀντὶ ἐπεινωίνεσθαι Βασιλ.

*Επ-ε-υ-ω-ν-ί-ζ-ω· εὐωνον καθίσταμι· τὴν ἀγορὰν Πλουτ. Κικ. 8· «πολλοὺς ἐπεινωίνοντες» Δημ. 23, 201· π. δὲ Πολυδ. 3, 125· ἀξία

πιπρᾶσκω· Ἐν γέν. πολλῶν, ἀντιθ. τῷ χαρίζω Δ. Κασ. 47, 14, ὅστις καὶ παθ. γρήται, 60,

17· «ἐπεινωισμένον τῶν πυρῶν» Πολυδ. 1, 51.

*Επ-ε-υ-ω-χ-έ-ο-μαι· εὐχοδοῦμαι, ξεφαντῶναι εἰς τι· ἐπὶ στρωμάτων Δ. Κασ. 62, 15, ἀρπυγι

*Επέφραντο, γ'. πλ. π. ὕπερσ, τοῦ φαίνω Ἡσ. ἀστ. 166.

*Επεφνον, ἀδρ. 6· τοῦ ἀφρ. φένω· φονεύω.

*Επέφραδον, ἀδρ. 6· τοῦ φράζω.

*Επέφονον, ἐπ. ὕπερσ, τοῦ φῶν ἀντὶ ἐπεφύκεσαν Ἡσ. ἑρ. 151, κατὰ τύπ. παρὰτ. σχη·

ματιθεῖς ὡς ἀπὸ παρ. π. ἐφύκα, ἐξ ἀφρήτων

ἐν. πεφύκα Βουτμ. ἑλλ. γραμ. 2, 4.

*Επέφονον, π. ἀδρ. τοῦ πέφω.

*Επ-έ-χ-ω· 1) κρατῶ, βάλλω τι ἐπίτινος· «θερῶν, τῷ κεν ἐπισχοίης πόδας» Ἰλ. ε, 241

πρὸς τὴν, παρέχω· «κοτύλην τις τυτθὸν ἐπὶ

σχην», γ, 494· «οἶνον Ὀδ. π. 444· «μαζὺ·

παῖδ'» Ἰλ. γ, 83· «μαστὸν νόθοις σοῖς ἐπὶ

σχον» Εὐρ. Ἀνδρ. 225 (ἰδ. ἐν τῷ μέσ. «ἐπὶ

χειλεσὶ πρώτη μαστὸν ἐπισχομένη» Εὐφορ. π. Στόδ. ἀνθ. 78, 5)· ὅμ. «γάλακτι δ' οὐκ

ἐπίσχον οὐδὲ μαστὸν τροφέα ματρός οὐδὲ λου·

τρά χειροῖν», Ἰων 1492· «πατῶ κρυσσόν»

Θεοκρ. 13, 46· «παιὶν ἐπίσχον» Ἀριστ. νιφ. 1364· καὶ ἀπολ. εἰρ. 1133, «ἐσθὶ καπέχων»

ὕπερ ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ εἰς τὸ στόμα ἐμβάλλω·

ὅδε καὶ κατὰ τὸ μέσ. - 2) κρατῶ κινῶν τι

πρὸς τι, διευσθύνω παύ τι· «-σκοπῶ τὸ

ξόν» Πιτ. 0. 2, 98· «ἄλλω δ' ἐπέχε τάχα»

Εὐρ. Πρ. μ. 984 (ὅδε καὶ μέσ. κατωτ. «ὁ

φθαλμὸν τινι» = διευσθύνειν τὸν φθαλμὸν πρὸς

τινα Λουκ. διαλ. ἐνάλ. 1, 2· «τὴν διάνοιαν ἐπὶ

οντο 6, 96· 3) σταματῶν — ῥέθωρα Ἰλ. φ. 144· «ἐπισχῶν χρυσόνωντον ἡνίαν» Σόφ. Δγ. 834· «πῶς ἐπέσχε χροὶ μαίμωναν φόνου», 50· «μηδ' ἐπισχῶμεν τὸ πλῆν», Φιλ. 869· «ἐπίσχεσθε ὄργας» Εὐρ. Ἰλ. 1642· «οὐκ ἐφέ-
τετε στόμα», Ἐκ. 1283· κατὰ ταῦτα καὶ κτη-
σας στόμα χρησμοὺς ἐπέσχον, = ἐκράτησε πα-
λιν, ἀπεσιώπησεν αὐτοὺς· Φοιν. 868· «καὶ τε
καὶ αὐτοὺς ὁ στρατὸς ἐπέσχε» Θουκ. 4, 5· —
«τὴν ἡμίαν» = ἀποβάλλειν, 5, 63· ὁ Πλάτ.
συνάπτει· «ἐπέχων καὶ οὐκ ἀνιείς» Θεαίτ. 165·
— τινὰ τινας = ἐμποδίζειν τινὰ ἀπὸ τινος· «ὦν
ἐπισχῆσθαι σ' ἐγὼ» Εὐρ. Ἀνδρ. 160· «εἰ οὐκ
ἐπέσχεσθαι τοῦ δυνεῖδ' ἔστιν τινὰ ὄντιν» Πλάτ.
ἀπολ. 39· «αὐτοὺς τῆς διωφέσεως» Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 14· 50. παθ. «τὴν φωνὴν ἐπέσχετο» =
δὲν ἠδύνατο νὰ ῥηθῇ Πλούτ. Βρουτ. 15 μετ'
ἀπαρ. καὶ τοῦ μη' «ὅς σ' ἐπέχ'» δει μῆθοι θυ-
ραϊαν γ' οὐσαν αἰσχύνειν φίλους» = σὲ ἐμπο-
δοῖς νὰ καταισχύνῃς φίλους Σοφ. Ἰλ. 507·
Θμ. π. Θουκ. «σὲ μῆτε νῦν μὴ» ἡμέρα ἐπι-
σχεῖται, ὥστε ἀνεῖναι, 1, 129· «συμβουλευεῖν
ἐπισχῆσθαι» = ὀλέθριον ἀναβάλλει τὸ συμβου-
λεύειν, ἢ μὲ τοῦτο νὰ βραδύνουν, μεταβαί-
νει εἰς τὸ ἀμτθ. Ξεν. ἀπομ. 3, 7, 10. Μετὰ
παρὰλ. τῶν ἀντικειμ. ἐαυτὸν καὶ ἄλλ.
ἀμτθ. = κρατῶ εἰς ἐαυτὸν, βραδύνω ἢ ἀργο-
πορῶ, περιμένω Ὅδ. φ. 186· ἐπίσχεσθε στά-
σου Δισχ. Χο. 883, ἰδ. ἐν τῇ προστ. «ἐπι-
σχετον μῶσιν» Σοφ. Φιλ. 535· «ἀλλ' ἐπι-
σχεσθε ἄν ἀκέφωμαι» Πλάτ. Χαρμ. 165·
«μὲν ἐπισχεῖν σοι δοκῶ» Ἀριστ. εἰρ. 1042·
«πρὶν ἂν τελευτήσῃ ἐπισχέειν, μηδὲ καλεῖν
καὶ ὀλέθριον» = νὰ μὴ ἐκφέρῃ, νὰ κρατῇ εἰς ἐαυ-
τὸν τὴν γνώμην του Ἰρ. 1, 32· συνῆκε· «ἐπι-
σχωὶν ὀλίγον χρόνον», 1, 132· π. Ἀντιφ. εὐ-
ρίσκεται αὐτίθ. τῷ τὸ παραχρήμα, 5, 73, ὡς
π. Ἰσοκ. «στρατιάν ἐπισχεῖν» τῷ, ἐπειχθῆ-
ναι, 4, 175. Οὕτως μετὰ γιν. «ἐπίσχεσθε τοῦ
δρόμου» Ἀριστ. ὄρν. 1200· — τῆς πορείας Ξεν.
Κυρ. 4, 2, 12· «ἐπίσχεον τοῦ λόγου» Πλάτ.
Λυσ. 210· «— τοὺ γράφειν» = ἀπομακρύνεσθαι
τοῦ γράφειν, ὅταν δηλ. ἔχῃ τις ἀρχίσειν, Φαίδρ.
257· οὕτως «ἐπισχῶν ὦν ὄρηκε» Δημ. 14,
5· ἔει δέ, — περὶ τινος, ἐνθα ὑπονοεῖται τὸ δια-
λέγεσθαι, πράττειν κλ. Θουκ. 5, 32· Ὁ Εὐρ.
συντάσσει μετὰ μετχ. «τάσων ἐπέσχον» Φοιν.
449, ὡς ὁ Ἀριστ. «εἰς ἣν ἀναλὼν οὐκ ἐπέ-
σει», ἱππ. 916· Καθ' ὅπως Προδότεςιν χωρίον
1, 32 γίνεται ἰδ. π. τοῖς σκεπτικοῖς τεχνικῶς
ὑφός = κρατῶ ἢ ἐμποδίζω τὸν ἔπαινον ἢ γνώ-
μην, ἢ τὴν συγκατάθεσιν μου εἰς τι, δὲν ἀπο-
φασίζω τι Σ. Ἐμπ. πρόλ. ἐρεκτικῶς· 4) πε-
ριέχω, πιάνω, ἰδ. κρατῶ τόπον, ἐκτείνωμαι,
ἀπλώνομαι ἐπὶ τόπον· «γῶρον ἅπαντα, ὅσ-
ον ἐπέσχε νέκυς» Ἰλ. ψ. 190· «ὁπόσον ἐπέ-
σχε πύρρος μένος» = ὅσον ἐφθασε τὸ πῦρ, 238·
«ἐπὶ δ' ἐπέσχε πέλεθρα», φ. 407· «πρὸ τῆς
ἐλάτης γῆν πᾶσαν ἐπισχέειν τοὺς κλάδους» Ἰρ.
7, 19 οὕτως ἰδ. «ἐπέσχον Κορινθίους» = ἐτάχ-
θησαν εἰς τὴν ἀπέναντι αὐτῶν τῆς μάχης τά-
ξιν, 9, 31· ὅδ. = κρατῶ, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν
μου Θουκ. 2, 101· «δαίμονες πάντα ἐπέχον-
τας» Ξεν. συμμ. 8, 1· «ἐγχαὶ καὶ θυαὶ ἐ-

πέχον τὴν πόλιν» Πολυδ. 3, 142· 8· «κραυγὴ
ἐπέγει τὴν ἐκκλησίαν» Δ. Σικ. 13, 87· ἀνευ-
πνοῦς = ἐπικρατῶν, διπρσιγῶν, ἐν γέν. συμ-
βαίνειν· «τόχην ἢ νῦν ἐπέγει» Δημ. 18, 263·
«ἢ μὴ λαμπρὸς ἀνευσι ἐπέγει» Ἰρ. 2, 96,
ὡς «τῶν ἐστῶτων ἐπεχόντων» Πολυδ. 5, 5· ὁ
«ἐπὶ σκότος ἐπέσχε» Πλούτ. Μαρ. 20· «σεί-
σμοι ἐπὶ πλείστον μέρος γῆς καὶ ἰσχυράταται
ἐπέσχον» Θουκ. 1, 23· «ἐπὶ πλείους ἡμέρας
ὁ σεισμός ἐπέγειν» Δ. Κασ. 68, 25· ὁ δὲ Ἰρ.
ἔχει σῶμα καὶ «ἐπ' ὅτῳ μῆνας Κυρηνάους
ἐπέγει» = ἀπασχολεῖ αὐτοὺς, 4, 199· π. Ἦσ.
εὐρίσκεται τὸ μέσ. = ἐκτείνωμαι, ἀπλώνομαι
ἐπὶ τι· «ἐπισχόμενος βάλεν ἱά» = σημάδευσεν
Ὅδ. γ. 15· ὁλ. — πράσανα = τὸ ἔφος πρὸς τινα
διευθύνω Ἀπολ. Ρ. 2, 274· «χειρὸς ἐπισχό-
μενος» = ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενος 4, 751· «ἐπι-
σχόμενος δέσας ἀμφοτέρῃσι πινε» = εἰς τὸ
στόμα σου κρατῶν, 1, 472· ἐν δὲ Πλάτ. «ἐπι-
σχόμενος τὰ ὕψα» = κρατῶν τὰ ὕψα, συμμ.
246· π. Θουκ. ἐπέσχοντο γρ. ἔσφ. ἀντὶ ἐπέ-
σχον τό, 7, 33· σταματῶ, βραδύνω, ἀπεί-
χετο κατὰ τοὺς Ἀθηναίους» Πολυδ. 30, 17.
Ἐπὶ ἐφ' ἀφ' ἑτατοῦ ἐπιφρίσαστο, Πισιτ. ἱππ. γρ.
Ἐπ-ηδᾶω, ἰων. ἀντὶ ἐφθᾶω Ἰρ. 6, 83.
Ἐπ-η-ὁ-λᾶ, ἢ ἐπιτυχία Ἐτ. Μ. 357, 29.
Ἐπ-η-ὁ-λᾶ, ἢ διεσποτεία καὶ ἐπηδολῆν ἔχων
= διεσπῶν Ἰσοκ.
Ἐπ-η-ὁ-λᾶς (ἐκ τοῦ ἐπιδᾶλλω τοῦ ἐξαμέτρου
χάριν ἀντὶ ἐπίδολος), 2· ὁ ἐπιτυχῶν τι, μέ-
τοχός τινος, «νῆος, ἱεράων» Ὅδ. 5, 319·
φρονῶν = νουνεχῆς Δισχ. Ἰρ. 442· νόσου = ἐπὶ
νόσου κατεχόμενος, νοσῶν, Ἀγ. 528· — ὅσον
Ἰρ. 8, 111· «ἐπιστήμη, παιδείας» Πλάτ.
Εὐθυδ. 289· «τῶν ἐν τῷ βίῳ καλῶν» Ἀρι-
στοτ. Νικ. 1, 10 π. μετγ. συντάσσεται καὶ
μετ' ἀπαρ. «κλέψαι πράγματα ἐπηδολώτα-
τος» = ἐπιτηδεύτατος πρὸς τὸ κλ. Πλούτ.
Ἀρατ. 10· ἔτι = ἀρμάδιος, — τινὶ θεῷ, 28,
2· «ἐπηδολος ἄρματι νόσου» = ὁ τῷ ἄρματι
θεθεὶς σκοπὸς = τὸ σημάδι τοῦ τοῦ ἵνα τρέψῃ
ἕως ἐκεῖ τὸ ἄρμα Ἀπολ. Ρ. 3, 1272, αὐτοματῶς,
possideus.
Ἐπ-ηδᾶλᾶς, ὁ· Μισσηνίος τις μάντις Παισα.
Ἐπ-η-ὁ-λᾶς, ἐπὶ. τοῦ προηγ.
Ἐπ-η-γᾶγον, ἀδρ. 6· τοῦ ἐπάγω Ὅδ.
Ἐπ-η-γᾶς, ὁ ἄν. πλάσθην ἐκ τοῦ Ἑπειγᾶς ὁ
ἔει· duotot.
Ἐπ-η-γᾶνίδες, αἱ (ἐνεγκιν)· «ἢ ἀπὸ πρῶ-
ρας ἔως πρῶμης ἐπενεχθεῖσα σάνις» Σχολ.
«ἔκρια δὲ στήσας, ἄραρον θαμίσι σταμίνας»,
ποῖται ἀτάρ μακρῶν ἐπηνεγκινέσσι τελευτά» =
αἱ μακρᾶι σάνιδες εἰς τὰ δύο πλάγια τοῦ
πλοίου, αἱ σκεπάζουσιν ἔξωθεν τὰ ἔκρια ἦτοι
τὰ στραβά βύλα, ἦτοι τὰ πλεῖρα τὰ ὑποτασχη-
ματίζουσι τοῦ πλοίου τὴν κοιλίαν, καὶ αἱ ὁ-
ποῖαι οὕτω σκεπάζουσιν ὅλον τὸ πλοῖον ἔξωθεν
εἰς τὰ πλάγια τοῦ, καὶ ὁμοῦ μετὰ σπαρτίνας,
ἦτοι τὰς δοκούς, μετὰ τὰς ὁποίας εἶνε συνδε-
μένα ἔξωθεν τὰ πλεῖρα τοῦ πλοίου, σχηματι-
ζουσι τὸ κοίλωμα, ὅπερ ὁ Ὀδυσσεὺς διειστυ-
δασε μετὰ κλάδους ἱπῶν· «ῥίπτειν οἰσυνήσιν»,
καὶ ἐπ' αὐτῶν ἔβαλεν ἐν τέλει πολὺ ἔρμα
(= σάβουρα), ἄμμον ἢ χῶμα, ἢ λην πρὸς τὸ

ἐμποδίζειν τὴν ἐν τῷ πλοίῳ εἰσόδον τῶν κυμάτων· κύματος εἴλωρ ἔμεν. Οὕτω λοιπὸν τὰ ἱερὰ, αἱ σταμίνας καὶ αἱ ἐπηγεκνίδες ἀπετέλουν πάντα ὅμοιόν τὰ πλάγια τοῦ πλοίου Ὅδ. 2, 253-4· ἐν δὲ Ἀπολ. λξξ. = τὰ διηνεκὴ ἐβλά.

Ἐπ-ηγορεύω· ὁμιλῶ κατὰ τινος, κατηγορῶ τινὰ διὰ τὴν «τινὶ τι» = ἔγκαλῶ τινὰ ὡς πταίστην, ὡς αἰτιὸν τινος, ὡς τὸ κατηγορεῖω Ἦρ. 1, 90· τινὲς προτιμῶσι τούτου τὸν σχηματ. ἐπηγορεύω, accuso.

Ἐπ-ηγορεύω· τῷ προηγ.

Ἐπ-ηγορία, ἡ· μέμφει κατὰ τινος, κατηγορία ἐπὶ τινὶ Δ. Κασ. 55, 18, accusatio.

Ἐπ-ήγειν, παρατ. τοῦ ἔπειμι = πηγαίνει πρὸς τινά.

Ἐπήγεις, δ· Αἰγύπτιος ἱεροφάντης Φιλ. βιβλ. ἀποσπ. 19.

Ἐπ-ήεν, γ· ἐν. παρατ. τοῦ ἔπειμι = παραυρίσκομαι, ἐπ. ἀντὶ ἐπὶν Ὅρμ.

Ἐπ-ηετάνός, 2, π. Ἦσ. καὶ 3 (ἔτος)· ὁ διαρκῶν ὅλον τὸ ἔτος· «ἐπηεταναὶ τρίχες» καὶ ἀπλᾶνιστοὶ ἐπηεταναὶ = ὁλόκληρον ἔτος διαρκοῦσαι Θεόδωρ. 25, 20· αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θηλαίῳ, ὡς πλουτοί, ἀρῆμαὶ Ὅδ. ζ, 86· αἶτος, σ, 360· οὕτω «βίος ἐπηετανός» Ἦρ. 34, ὅπου μεταβάλλει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἀρκῶν, ἀφθονος· κομιδὴ Ὅδ. θ, 223· ἐπὶρ. ἐπηετανόν = τὸ ἐπαρκῶν καὶ ὅλον τὸ ἔτος Ὅδ. ζ, 128· ἐν γέν. ἀφθόνως, ζ, 99· κομῆσιν Ἀπολ. Ῥ. 2, 1178· προβλ. ἐπέτειος καὶ ἐπετήσιος (τὸ π. Ἦσ. ἔρ. 605, Ὅρμ. ἔρμ. Ἐρμ. 113 διὰ συνζ. τετρασύλλαβον) ἰανηυης.

Ἐπ-ή'εν, ἐπ. γ· ἐν. παρατ. τοῦ ἔπειμι = πηγαίνει πρὸς τινά Ἦρ. ρ, 741.

Ἐπ-ή'ισαν, γ· πλ. παρατ. τοῦ ἔπειμι Ὅδ. λ, 233.

Ἐπ-ή'καν, ἰων. γ· πλ. ἐν ἀορ. α. τοῦ ἐφ'ημι. ἀντὶ ἐφ'ηκαν Ἦρ.

Ἐπ-ή'κοος, 2 (προβλ. ἐπακούος)· ὁ ἀκούων τινός, ἰδ. ἐπὶ θεῶν· «ἐπάκτος γενεὴ» Πινδ. Ο. 44, 15· α-δίκης κακῶν Αἰσχ. Εὐρ. 702· -λόγος Εὐρ. Ἦρ. 120· «ἂν πέργε ἑμαῖς εὐχαιε ἐπ. γένηται τις τῶν θεῶν» Πλάτ. Φιλ. 25· πῶν εὐχοντο τὰ μέγιστα αὐτοῖς οἱ θεοὶ ἐπ. γεγόνασιν = ἔχουσιν ἀκούσει, Μενεξ. 247· καὶ θεαταί, νόμ. 6, 767· Ἀλλὰ καὶ ἃ πᾶς ὁμνεῖ ἐπήκοα γενέσθαι παρὰ θεῶν = ἄπερ ἡκούσθησαν ἐκ μέρους τῶν θεῶν Πλάτ. νόμ. 41, 931· 2) ὁ τύπος ἐξ οὗ δύνανται ν' ἀκούσῃ· ἀέστησαν εἰς ἐπήκοον» Ξεν. Ἀν. 2, 5, 38· «εἰς ἐπήκοον καλεσάμενος αὐτοῦ» 3, 3, 1, ἀπροσελθόντες εἰς ἐπήκοον ἡρώτων» 4, 4, 5, πάντοτε περὶ λόγων μετὰ ἑθρῶν ἀλλήλους ἀκούοντων ἐκ τοῦ πλῆσιον· «εἰς τὸ ἐπηκούω» τοῦ οὐρανοῦ Δουκ. Ἰακρομ. 23· ἔτι δὲ ἀναγινώσκει εἰς ἐπήκοον = οὕτως ὥστε πάντες νὰ δύνωνται ν' ἀκούσῃσι, συμμ. 21.

Ἐπ-ή'κοος, ἡ· ἐπών. τῆς Ἀρροδίτης ἐν Καρχηδόνι Ἡσυχ. ἴδε Πάν Εὐδοξ.

Ἐπ-ή'λατος, οἱ τοιοῦτοι τῶν ἐπ'ηλάτων γρ. ἱερ. ἀντὶ σπηλαίων Ψευδο-διογέ.

Ἐπ-ή'λις, ἡ· ἐρηλὴς ἢ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία Σοφ. ἀποσπ. 877 π. Εὐστ. σ. 1562, 38.

Ἐπ-η λ λ α γ μ έ ν ο ι ς· ἀμοιβαίως ἐπὶρ. μετγ. π. παρκ. τοῦ ἐπαλλάττειν Ἰεροκλ. π. προν. 26.

Ἐπ-η λ λ υ γ ά ζ ω· ἐπισκιάζω, σκεπάζω, ἐν τῇ κυρ. σημασί. Ἰδ. 256. ἀνέρος τὰς ἡλιακὰς ἐκτινάσας μετὰ τοῦ «καλύπτειν» Αἰλ. Ἰ. Ζ. 1, 41· συνήθετο ἐν τῷ μέσ. α) σκεπάζομαι· τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ πτηνῶν κατασκευαζόντων τὴν ἐαυτῶν ρωλεάν Αἰλ. «ἐπηλυγαζόμενος» Ξην. ἀκινθάν» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 1· καὶ μετ. «ὅπως τῷ κοινῷ φόβῳ τὸν σφέτερον ἐπηλυγαζώνται» Θουκ. 6, 36· β) -τινά = κρύπτομαι ὑποκάτω τινός Πλάτ. Λυσ. 207· ἴδ. πολλά παραδείγματα, ἐνθα ἰδ. ἐκ μετγ. καταρθμῆι δ' Ῥουγκέν. ἐν Πλάτ. Τιμ. 117.

Ἐπ-η λ λ υ γ α τ ο ς, 3· ἐπινέφελος, ἐσκιασμένος, σκοτεινός Β. Ἀν. 243, nubilis.

Ἐπ-η λ υ γ ά ς, ἡ· ἴδ' ἐπ'ηλυσ.

Ἐπ-η λ υ γ ι ζ ο μ α ι· ἐπηλυγάζομαι Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 39.

Ἐπ-η λ λ υ γ ι ζ ω· ἐπισκιάζω ἴδε τὸ προηγ.

Ἐπ-η λ υ γ ι σ μ ό ς, δ· ἐπισκiasμός· Ὑπόχ.

Ἐπ-η λ υ δ ο ς· ἐπ'ηλυτός.

Ἐπ-η λ υ θ ω ν, ἰπ. ἀορ. 6· τοῦ ἐπέρχομαι ἀντὶ ἐπ'ηλθον Ὅρμ.

Ἐπ-η λ υ θ έ ς, υ γ ο ς, δ· ἐπηλυθατός· -πέτρα Εὐρ. Κυκλ. 680.

Ἐπ-η λ υ ς, υ δ ο ς, 2 (ἡλυθον)· ξένος, νεωστὶ ἔλθων εἰς τινὰ τόπον· «πῶς ἂν οὖν μένοιεν ἄνδρες πολεμῖνος, ἐπ'ηλυθα» Αἰσχ. Πέρ. 239· «ὡς ξένου ἔλθετ' ἐπ'ηλυθας αὐδὸς» = ἔλθετε πάλιν Σοφ. Φιλ. 1175· «ξενωφρονεῖν ἐπ'ηλυθας» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1021· ἐπιθετικῶς, «ἡ τῶν προγόνων γένεσις οὐκ ἐπ'ηλυς οὐσα» = ἡ καταγωγὴ τῶν δὲν εἶνε ἔξωθεν, ξένη Πλάτ. Μενεξ. 237, ἀντίθ. τῷ αὐτόχθων Ἦρ. 1, 78· καὶ «ἐπ'ηλυθα ἔθνεα» Ἦρ. 8, 73· «τοῦ ἐπ'ηλυθός γένους» Δ. Ἀλ. 1, 60· «τὸ ὕδωρ ἐπ'ηλυ» Πaus. 2, 5, 3, advena, peregrinus.

Ἐπ-η λ υ σ α ί η, ἡ· ἐκποδὴ φαρμάκων Ὑπόχ. μάγευμα ἰδ. κατὰ κακὴν σημ. Ὅρμ. ἔρμ. Δημ. 228, incantatio.

Ἐπ-η λ υ σ ι ς, ἡ· ἔλκευσις Ὅππ. ἀλ. 4, 228.

Ἐπ-η λ υ τ η ς, δ· σπαν. λξξ. ἀντὶ ἐπ'ηλυς Θουκ. 1, 9.

Ἐπ-η λ δ ο ς, 2· ἔλθων Ξεν. οἰκ. 11, 4, ἐπ'ηλυς.

Ἐπ-η μ ᾶ θ ι ο ς, 3· πᾶν ὅ, τι γίνεται τὴν ἡμέραν, ἡμερήσιος, καθημερινός, diurnus.

Ἐπ-η μ ᾶ τ ι ο ς, 2· τῷ προηγ. «ἐπηματίας ἀγέρονται» Ἀπολ. Ῥ. 3, 893, quotidianus.

Ἐπ-η μ σ ι θ η θ ό ν· ἔξ ἀμοιβῆς, Ἰλ. μ, 456, δι. γρ.

Ἐπ-η μ σ ι δ ό ς, 2· ἀμοιβαίως, -ὄχηται = δύο μοχλοὶ, ἀντιθέτως σφύρμενοι, δηλ. ὁ εἰς ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ὁ ἄλλος ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ Ἰλ. μ, 456· «χίτωνες ἐπημοῖδον» = ἐνδύματα δι' ἄλλαγμα Ὅππ. κυν. 1, 78· καὶ εἰς τὸ θηλ. «ἐπημοιβαίως προσελθόν» ἂν ἡ γρ. ἦν δὲ ὁρθή Ὅππ. ἀλ. 5, 135, permutatorius.

Ἐπ-η μ ό ς· σκύπτω, κλίνει πρὸς τι (ἐπικατακλίνω, ἐμπίπτειν ἀρ. λξξ.) Νικ. Θερ. 870· «ἐπημύει δὲ κεραίη» Ὅππ. ἀλ. 1, 228 (ὅπου τὸ ὁ προβλ. ἡμύω), inclino.

Ἐπ-ή'μων· ἐπάμων ὁ ἴδης.

- Ἐπὴν, ἑπ. καὶ ἰων. ἀντί ἐπὴν ὁ ἴδε Θουκ. 5, 47.
 Ἐπ-ηνέμιος, 2° ἀνεμώδης· μετφ. -πλοῦτος = μάταιος, πρόσκαιρος Σουδ. ventosus.
 Ἐπὴνεον, ἐπὴνεα, ἑπ. παρατ. καὶ ἀορ. τοῦ ἱπαινέω Ὀμ.
 Ἐπ-ηῖα, ἀορ. τοῦ πῆγνυμι Ἰλ.
 Ἐπ-ηῖς, γρ. ἑσφ. ἀντί ἐπειθις Κυρίλλ. 2, 686, 67.
 Ἐπ-ηολος, ὁ· πεταλούδα ἡ περὶ τὸν λύχον πεπομένη Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 27, papilio.
 Ἐπ-ηόνιος, 2 (ῥήων) ὁ ἐπὶ τῆς ὄχθης, τῆς παραλίας ὢν· -κύκλος Βασσ. 1 (5, 125) ἐξ εἰκοσίας Βρ. Iliotius.
 Ἐπ-ηόρος, 2 (ἀεῖρω, αἰώρω)· ὁ ἀπὸ τινος, ἡ εἰς τι, ἡ ἐν τῷ ἀερί κρεμνόμενος· ἐπὶ ἡορα δοφραθ' ὑπερθενα Ἀπολ. Ῥ. 2, 1065· «ἀνὸς καυλοῖταιν διδόμεισιν ἐπὶ ἡορον», 4, 142, sublimis.
 Ἐπ-ηός, ὁ· γα. ἀντί πῆος = κηδεστής Πολυδ. 3, 3, cognatus.
 Ἐπ-ηπύω· ἐπαλαλάζω, δεῖχναι τὴν ἀρεσκείαν μου φωνάζων, κουάζων· -τινί Ἰλ. σ, 502· ἀπολ. Ὀρρ. Ἀργ. 526, acclamatio.
 Ἐπ-ηρανος, 2° ἑσφ. ἀντί ἐπιήρανος Ὀρρ. Ἀργ. 821.
 Ἐπ-ηράτη, ἡ· ὄν. Νύμφης Ἐπιγρ.
 Ἐπ-ηρατος, ὁ· 1) ἑφορος ἐν Σπάρτῃ Ξεν. 2) Τυνέδιος Δημ. 3) Φαραϊεύς, στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν Πολυδ.
 Ἐπ-ηράτος, 2° ἀξίωστος, ἀξιαγάπητος, χαρίεις· -δαίς Ἰλ. ε, 228· ἀντρον, ν, 113, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ πόλειαν καὶ ὑποδῶν, ὅθ. καὶ ἐν Ὀδ. δ, 608 εὐρίσκει ὁ Νίσσ. τὴν Κνωσὶαν τῆς εἰς ὕψος ἀναβάσεως (ἄρω), τοῦ ὕψηλου· ὁ δὲ Ἥσ. συντάσ. μετὰ τοῦ «εἶδος, ὅσσας», Ῥ. 63, θε. 67· π. Πινδ., κλέος, ὁδός, Π. 5, 73· «νεανίδων ἐπὶ ῥάτων», Αἰσχ. Εὐμ. 917· «ὄνομα, παρθενική» Ἀπολ. Ῥ. 3, 5· «ἡμέρα Διονυσ. 2° «ναυαῖν ἐπὶ ῥάτων ὄρμος» Δ. Περ. 617, amabilis, jucundus.
 Ἐπ-ηρέαζω (ἐπὶ ῥεία)· ἀπειλῶ, φοβερίζω Ἰπρ. 6, 9· καὶ ἐν γέν. ὀβρίζω, κακομεταχειρίζομαι· «οἱ κατηγοροὶ καὶ οἱ ἐπὶ ῥεάζοντες» Ἀντιφ. 6, 8· -τινί Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 31· -τοῖς ψηφίσμασιν Δημ. 18, 320· «αὐτὸν ἐαυτῷ» Πλουτ. Φαβ. 19· σπανιῶν. μετὰ γεν. μετγν. καὶ π. Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 874· «συκοφάνται καλοῦνται οἱ ἐπὶ ῥεάζοντες» καὶ Ξεν. λέγει· «ἡ ὕψηλὴ ρίς ὥσπερ ἐπὶ ῥεάζουσα διατετελεχικε τὰ ὄμματα» συμπ. 5, 6· π. μετγν. ὡς Ν. Δ. καὶ μετὰ αἰτ. καὶ -εἰς τινα· πρὸλ. τὸ ἐπὶ, uino, voxo.
 Ἐπ-ηρεασμός, ὁ· φοβηρισμός, κακομεταχειρίσεις, βλάβη· «τρία δ' εἶδη ἔστιν ὀλιγυρίας, καταφρόνησις τε καὶ ἐπὶ ῥα καὶ ὀλιγυρίας... καὶ ὁ ἐπὶ ῥεάζων φαίνεται καταφρονεῖν· ἔστι γὰρ ὁ ἐπὶ ῥεασμός ἐμποδισμὸς ταῖς βουλήσεσιν, οὐχ ἵνα τι αὐτῷ, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκείνῳ» Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 2· «τῷ ἐπὶ ῥεασμῶν» Δ. Σικ. 20, 51, vexatio.
 Ἐπ-ηρεαστής, ὁ· τῷ ἐπομ. Ῥ. Νυσ. 2, 689, vexator.
 Ἐπ-ηρεαστικός, 3° ὁ εἰς ἐπὶ ῥεασμῶν κλι-

νων, ἐπιτήδειος Στουδ. ἑλ. φασ. 1, 194, calumniator.

Ἐπ-ηρέαστος, 2° ὁ εὐκόλως ἐπὶ ῥεάζομενος μετγν. violabilis.

Ἐπ-ηρεία, ἡ (ἀρεαί)· ἀπειλή, φοβέρα, ἐπιήρηναν, ὀβριστικὸν πρὸς τινα φέρονται, ὡς τι δύναται τις νῶ μεταχειρισθῆ πρὸς βλάβην ἢ ζημίαν ἄλλου (πρὸλ. ἐπὶ ῥεασμός)· ὁ Δημ. συντ. μετὰ τοῦ ὕβρις, λοιδορία, προπηλακισμός Δημ. 18, 12· «οὐδ' ἐν ἐπὶ ῥεαίας τάξει καὶ φθόνου τοῦτο ποιεῖν» αὐτ. 13· «ἡ περὶ τὸν χορὸν ἐπὶ ῥεαίας», 21, 25· «εἰς τινα Δ. Σικ. 19, 8· «κατ' ἐπὶ ῥεαίας» π. γ. «κλεδεῖν» = προστάζω μὲ θυσηνὴ σκοπὸν ὕβριος, βλάβης, φοβηριστικῶς, τυραννικῶς Θουκ. 1, 26· «τοῦτ' ἐπὶ τὸ κακὸν τῶν στυγομένων κατ' ἐπὶ ῥεαίας γεγένηται» = πρὸς βλάβην τῶν στυγομένων Ἀμψ. Δ. Ἀσπρ. 2, 28, π. Ἀριστοτ. «πρὸς ἐπὶ ῥεαίας» ἀντιφ. τῷ «πρὸς χάριν», πολιτ. 3, 16, contumelia.

Ἐπ-ηρεμέω· ἐφουσιάζω κατόπιν, ὑστερά τινος· -τοῖς καμῆτοις Λουκ. Ἑρμ. 45.

Ἐπ-ηρέμησις, ἡ· ἡσυχία Βασίλ. 3, 29, requies.

Ἐπ-ηρέσιον, τό· προσεφάλειον Ἡσὺς. δ-περ ὁ Ῥεῖσιος διῶρθ. ὀπηρεσίον.

Ἐπ-ηρετμος, 2° ὁ ἐπ' ἐρετμῷ ἐξόμενος, ὁ ἐπὶ τοῖς ἐρετμοῖς ὢν, κωπηλάτης· -ἐταῖροι Ὀδ. 6, 403· ὁ μὲ ἐρετμῷ προμηθευμένος· -νῆες, ε, 16.

Ἐπ-ηρεφής, 2° α) ἀνωθεν ἐσκιασμένος, σκιὰν ἀποτελῶν, σκεπάζων· -πέτραι = ἀνωθεν ἐπικρεμῶμεναι Ὀδ. α, 131· -κρημνοὶ Ἰλ. μ, 54· β) ἀνωθεν σκεπασμένος, καμκαρωτός, θαλάττης· -σίμβλοι Ἡσ. θε. 598· -σπίλοι Ἀπολ. Ῥ. 2, 730 (πρὸλ. κατὴρεφής)· -τὸν = μὲ τι, 4, 134· -κότινος Θεοκρ. 25, 208, lectus, opacus.

Ἐπ-ηρης, 2° προμηθευμένος μὲ τι· -τινὶ μετγν. -καλήτιον μὲ καπῶς προμηθευμένον Ἀρρ. 5, 7, 3.

Ἐπ-ηριστος, 2° τῷ ἐπομ. Εὐδστ.

Ἐπ-ηρίτος, 2° ἀμύλλη, ἄριστος δι. γρ. κατ' ἄλλους ἀντί τοῦ προηγ. (ὡς ἐκ τοῦ ἐρῶ) ἑριστός, ἀμφισβητήσιμος Εὐδστ. 725, 16.

Ἐπ-ηρμένος· ὑπερηφάνως Ἐτ. M. elato.

Ἐπ-ηρος (ὁ) ὄρμος· ἐν τῇ μεγάλῃ Σῶρτει ἴσος πορὶς.

Ἐπ-ηρσε, ἑπ. γ'. ἐν. ἐν. ἀορ. α. τοῦ ἐπάρω, Ἰλ. 5, 167.

Ἐπ-ησαν, ἑπ. γ'. πλ. παρατ. τοῦ ἐπείμι, ἀντί ἐπῆσαν, ὡς τὸ παρ' ἡμῶν ἐπῆσαν Ὀδ. 1, 445.

Ἐπ-ησθεῖεν ἰων. γ'. πλ. α. ἀορ. τοῦ ἐφ-ῆσθαι ἀντί ἐφῆσθεῖσαν.

Ἐπ-ητανός, ἑσφ. γρ. ἀντί ἐπητανός Μάξ.

Ἐπ-ητία, ἡ· ἐπὶ τῷ Ἀπολ. Ῥ. 3, 1007, εἰς τὸν πλ. Σχολ. = ἐπιστήμια.

Ἐπ-ητής, ὁ (ἑπος Ἀπ. λεξ. Ὀμ. λόγιος, παρὰ τὰ ἐπὶ κατὰ Λοβέκ. παραλ. 440 συγγεν. μετὰ τοῦ ἐπῆς)· πᾶς τις μὲ τὸν ὅποιον ἡμπορεῖ τις νῶ ἐμύληση, φρόνιμος Ὀδ. ν, 332· φιλόφρων, καλοθελήτης· «ἐπὶ τῇ ἀνδρὶ δοικας», σ, 128· π. Ἀπολ. Ῥ. περὶ τῶν Ἀμαζῶνων «οὐ μάλ' ἐπ-ητίες», 2, 987, facundus.

Ἐπ-ητικός, 3° ἀκολουθητικός Πυθαγ. Στουδ.

ἀνθ. 1, 64, ἀντίθ. τῷ ἀγεμονικός, sequax.
Ἐπ-ήτρημος, 2 (ἥτριον κυρ. παρυσασμένον)
πυκνὰ τὸ ἐν ὁπίσῳ ἢ ἐπάνω τοῦ ἄλλου εὐρι-
σόμενον "πυρροὶ ἐπήτρημοι" = εἰς ἐπὶ τοῦ
ἄλλου, πυκνοὶ Ἰλ. σ, 211' καὶ ἐπὶ τοῦ χρό-
νου ἐπιπτον ἐπ. = εὐθὺς ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλ-
λου, τ, 226, densus.

Ἐπητήριος, 2' λόγιος, πανούργος 'Πούχ.
versutus' 12' ἐπητής.

Ἐπητὸς, ὅς, ἡ φιλοφροσύνη (12' ἐπητής)
Ἰδ. φ, 306, comitas.

Ἐπηφί, ἄκλ. π. Αἰγυπτίος ὁ ἐνδέκατος μὴν
Ἀνθ. 9, 383' 18' ἐπιφί.

Ἐπ-ηχέω δ'π' ἐναντίας ἡγῶ, ἀντιπαλῶ
"ἀντρον, πέτραν" Εὐρ. Κυκλ. 426' τὸ δὲ
"ἅπας δ' ἐπῆχθη στρατός" = κατόπιν ἀνέ-
κραξε Εὐρ. Ἰ. Δ. 1584, assono.

Ἐπ-ήχησις, ἡ ἀντιπαλιὰ Στ. Βοξ. ἐν λέξ.
Δωδώνη, assono.

Ἐπ-ηχος, ὁ ἡχος μτγν. sonus.

Ἐπ-ηφός, 2' ὀπηφός, γρ. Ὀρο. Ἀργ. 656.

Ἐπ'ι' πλησίον, ὡς ἐπ'ρ. ἀνευ πτώσ. π. ἐπικοῖς
συχν. ὅπου κανονικῶς δύνανται νὰ θεωρηθῇ ὡς
τμήσεις "ἐν δ' ἄλλοις πολίαι τ' ἐπὶ μάτερσιν"
Σοφ. Οἰ. τ. 182' οὕτως ἰδ. "ἐπὶ δὲ" εἰς ἀπ-
αρήμους 'Πρ. 7, 65' συνήθ. πρόθ. συντασσ.
γεν. οὕτ. καὶ αἰτ. ἐπάνω, πλησίον (πρόθ. ὁ-
πίσω καὶ ἄ.)

1. Μετὰ γεν. 1) ἐπὶ τόπου ἡρεμίαν δια-
τριβὴν ἐκφράζουσα = ἐπάνω, ἀπὸ Ὀμ. παν-
ταχοῦ "ἐπὶ νηῶν" Ἰλ. θ, 528' "ἐπὶ νεῶς"
Σοφ. Φιλ. 512' "καθίστ' ἐπὶ θρόνου" Ἰλ.
α, 536' "λέξασθαι ἐπὶ πόργων" θ, 519' "ἐπ'
ἀγροῦ" Ὀδ. α, 135' "στήναι ἐπὶ πύργου, ἀ-
κτάων καὶ ἄ." Ἰλ. π, 700' "κείσθαι ἐπὶ χθο-
νός", υ, 345' "ἐφ' ἔκπων γάζεσθαι, φεύγειν",
γ, 255' ὡς "ἐπ' ὀλέων" θ, 455' "ἔδαν οἱ
μὲν ἐφ' ἔκπων, οἱ δ' ἐπὶ νεῶν" Αἰσχ. Περ.
18' "ἐπὶ πύλω βεβῶσα, ἐπ' ἀπῆνης ἐμβεβῶσα"
Σοφ. Οἰ. κ. 313' "ἐφ' ἔκπων παρήσαν" Πρ.
3, 86' "βαδίζειν ἐπὶ δούτῳ ἀκείλῳ, πορεύε-
σθαι ἐφ' ἐνός ἀέλου" Πλατ. συμπ. 180
"διαβαίνειν ἐπὶ γεφύρας" Ξεν. Ἀν. 2, 4, 13'
"ἐφ' ἧς νήσου ναίει, ἐπ' ὀρέων" Σοφ. Φιλ.
609' συχὰ "ἐπὶ ζένης" (ἴδε π. χ. ἀλάσμαι)
καὶ μτγν. "ἐπὶ τῆς γῆς" Πολυδ. 1, 37, 3'
"ἐπὶ τὸν πορσασίον" Θουκ. 2, 34' "ἐπ' ἀλ-
λοτρίας πόλεως" Εὐρ. Ἀνδρ. 137' "ἐπὶ τῇ
πατρίδος" Λουκ. πατρ. ἔγκ. 9' (ἀλλ' οὐχ οὐ-
τως ἐπὶ γεωγραφ. ὀνομάτων πρόθ. δ) "ἐπ'
ὤμων φέρειν" Ὀδ. κ, 170' - λαβεῖν Ἀνακρ.
12, 8' "λαβὼν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε" Ἀριστ.
πλ. 1198' "σῆμ' ἐπ' ἀπείδους ἔχει" Αἰσχ.
Ἐπτ. 309' "ὀπτασθαι ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων" Ἀ-
θην. 3, 86' "ἐπὶ φυροῦ ἀκμῆς, ἐπ' ἄκρων" Ἰδ.
ἀκμή, ἄκρος, ὡς "ἐπὶ γῆς βεβηκότες", ἴδε βαί-
νον' "ἐπ' ἀγκύρας ἀποσαλεύει", ἴδ' ἀγκυρὰ καὶ
πρόθ. "ἐπ' ἀγκυρῶν ὥρμεον" Πρ. 7, 88'
"ἐπὶ κλίνης φερόμενος" Ἀνδοκ. 1, 61' "ἐπὶ
προσπόλῳ μιᾶς χωρεῖν" = ἐπ' αὐτῆς ἐστηριγ-
μένος Σοφ. Οἰ. κ. 780' ἐκ τοῦ "στὰς ἐπὶ το-
μίαν κάπρου ὀμνυσιν" Δημ. 23, 68 ἐξηγείται
τὸ "ἐπὶ τῶν σπαγίων ὄρκους διδόναι" Πολυδ.
δ, 77, 1' "ἐπ' ἱερῶν τελείων ἐστίασθαι" Λουκ.

Φιλοφ. 21' "ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου εἶναι" Πλάτ.
Ῥωμ. 16' "ἐπ' οἰκημάτων καθίσθαι" = ἐργα-
στηρίον, πορνοδοκεῖον Πλατ. Χαρμ. 163' "ἐπ'
ιατρείου", αὐτ. 40' "ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων κα-
θίσαι" Ἰσοκ. 7, 15' 6) ἐγγύς πλησίον,
"ἐπὶ τῶν πηγῶν πλῆνοί ἐσσι" Ἰλ. χ, 152'
οὕτω καὶ "ἐπὶ Θράκης" = ἐπὶ τῶν Θρακικῶν
ὄρων π. χ. Θουκ. 5, 34, οὐχ ἔν Θράκῃ, ὡς
καὶ Πρ. "καὶ ἐπὶ Ἀθήνων ἐπιτελεῖται νήσοι",
7, 6' "ἐπὶ νόσου πόλις ἔχεται" Σοφ. Ἀντ.
1128 δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσιν' ἀλλ' ἀντὶ τοῦ
"τῇ πόλιν αἰκοῦντες ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ" Θουκ.
1, 13, εὐρίσκειται "ἐπὶ τῇ Ἰσθμῷ", 1, 56'
"μένειν ἐπὶ Θράκης" Ξεν. Ἀν. 7, 6, 25' "ἐ-
στειντες ἐπὶ τῶν θυρέων" Πρ. 5, 92' πρόθ.
"οἱ ἐπὶ τῶν οἰκημάτων καθήμενοι" Αἰσχίν. 1,
74' "ἡ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ μάχη" Δημ. 18, 216'
συχν. π. Πολυδ. "καὶ ἐφ' Ἑλλησπόντου πό-
λεως" = παρὰ τ. Ἑλλ. 18, 27, 8' καὶ "στρα-
τοπέδεσθαι ἐπὶ τινος", 1, 73, 6' "μένειν
ἐπὶ ταύτων τῶν τόπων", 21, 8, 13' "ἐπὶ τῆς
οἰκίας", 17, 7, 1' καὶ ἐπὶ τῆς Ἀσίας πόλεως
συχν. = ἐν τῇ Ἀσίᾳ' πρόθ. "οἱ ἐπὶ τῆς Ἀσίας
κατοικοῦντες" Ἰσοκ. 12, 103' μτφ. "μένειν
ἐπὶ τῆς ὁργῆς, ὁπάρχειν ἐπὶ τῆς γνώμης" Πο-
λυδ. 3, 9, 7' "ἐπὶ γνώμης γίγνεσθαι" Δημ.
4, 8' "μένειν ἐπὶ ταύτων ἀ κατέστραπται",
4, 9' ἐπὶ τῆς ἀρχῆς μένειν = ἐν τῇ ἐξουσίᾳ,
ἀρχοῦν διατελεῖν Ξεν. Ἀγ. 1, 37, γ) δὲ καὶ
ἐπὶ παρουσίᾳ, ἐνώπιον' "ἐπὶ μαρτύρων"
Ἀντίφ. 2, 3, 10' "ἐπ' ἐγγυητῶν" Ξεν. π. προ-
σοδ. 3, 14' "ἐπιμαρμόσαντο ἐπὶ τῶν στρατηγῶν"
Δημ. 180' "ἐπὶ δούτῳ κλητῶν καλεῖσθαι"
Πλατ. νόμ. 8, 846' ὁμ. "γράφουσι παρανό-
μων ἐπὶ Ῥαδάκλινθος" Λουκ. καταπλ. 16'
"ἐκτιγορεῖν ἐπὶ τοῦ βασιλείας" Δ. Σικ. 18,
93' δὲ "ἐπὶ ἐκκλησίας" = ἐν συνελεύσει Θουκ.
8, 81' ἐνταῦθα δύνανται τις νὰ καταλέξῃ' "ἐπ'
ὀμμάτων εἰσπαρὼν τινα" = πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
Εὐρ. ἰκ. 1154' "ἐφ' ἐκταῶν" = καθ' ἑαυτοῦ
ἀπὸ Πρ. συγχ. ὡς ἦδη ἀπὸ Ὀμ. "οἰγῇ ἐφ'
ὀμείων" Ἰλ. η, 195' "ἐν στείγῃ ἐρήμῃ ἐφ'
ἐαυτῶν κείσθαι" Πρ. 2, 2' αὐτοὶ ἐφ' ἐαυ-
τῶν ἐγώρουν Ξεν. Ἀν. 2, 4, 10' "ἐφ' ἐαυ-
τῶν πλεῖν" Θουκ. 8, 8' "σκοπεῖν, 6, 40'
"αὐτὴ ἐφ' ἐαυτῆς" = αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν Πλατ.
συμπ. 180' "αὐτοὺ ἐφ' ἐαυτοῦ διεξίνασθαι",
σοφ. 217, ἀντίθ. εἶνε "κατὰ ταῦτά" Πρ. 1,
142' πρόθ. τὰ λοιπὰ κατωτέρω, 2' 6) ἔτι
δὲ τὸ "οὐδέ τις ἐπ' ἀνθρώπων" = κανεὶς μεταξὺ
τῶν ἀνθρώπων Σοφ. Ἀντ. 784 ἀνήκει ἐν-
ταῦθα' "οἱ δ' ἐπ' ἡθῶν λεῖπτοι", Οἰ. σ. 18'
δ) κίνησιν εἰς τόπον καὶ τὴν ἐκ ταύτης ἡρε-
μίαν σημαίνουσα' "τὴν μὲν καθέσθαι ἐπὶ θρό-
νου" Ἰλ. σ, 389' "κατίθηναι ἐπὶ χθονός",
γ, 293' πρόθ. "ἀλκίαν" ἐπ' ἀνθρώπων τιθῆναι
Αἰσχ. Περ. 187' "ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτειν"
Ξεν. Κυρ. 4, 5, 54' "ἐφ' ἔκπων βάντες" Ἰλ.
σ, 551' (ἀναστάντες Ξεν. Κυρ. 3, 3, 27), ὡς
καὶ "περὶ ἀν νήσων ἐπὶ τηλεπατάων", φ, 454'
"νύματα" ἐπ' ἡλίκους κλύεσθαι, ψ, 81' "προ-
τρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν", ε, 700' αὐ-
τως' "γεγεννηεν ἐπὶ Αἴαντος κλισίης" = νὰ
φωνάζῃ ὥστε ν' ἀκουσθῇ ἕως εἰς τὴν σκηνὴν,

6, 224. Ἀπὸ τοῦ Ἦρ. π. τοῖς ἱστορικοῖς ἴδ.
 «ἀποπλεῖν ἐπὶ Αἰγύπτου, ἐτραπόντο ἐπ' Αἰγύπτου», 1, 1. «ἐπὶ Αὐδῶν ἡγετορπύου καλ-
 λειν» Αἰσχ. Πρ. 661. «σεῖχ' ἐπ' Αἰγύπτου» ἴδ.
 «ἐπ' οἴκου ἀπελευθέρω, ἀποκομισθῆναι»
 Ἦρ. 2, 121. Οὕτως «ὁδὸς ἡ ἐπὶ Κασίας φέ-
 ρουσα», 7, 31. «ἡ ἐπὶ Βαθυλῶνος ὁδὸς» Σεν.
 Κυρ. 5, 2, 37. «προηγὲ τὴν ἐφ' Ἠραίας»
 Πολυβ. 2, 54, 12. «στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ Ἐλ-
 λάδος» Δουκ. Νιγρ. 3. 60. «τελεῖται τὰ ἐπὶ
 Θράκης» = τὰ ἐν αὐτῇ κείμενα Ἦρ. 6, 33.
 «κόλπος ἐπὶ Παγασῶν φέρων», 4, 193. πρβλ.
 Ἦρ. 6, 33. «ἐπλεον ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ γῆν ἔσω
 ἐπὶ τοῦ κόλπου», 2, 90. 2) μτφ. ἐκφράζου-
 σα περιστασεις συνοδευούσας καὶ παραγούσας·
 α) περὶ οὗ ὁ λόγος, «ἐπὶ τοῦ καλοῦ παιδὸς»
 Πλάτ. Χαρμ. 155. «ἐπ' ἑμοῦ λέγειν» = ἐπὶ
 τῷ ἐμῷ παραδείγματι, πολ. 5, 475, ἴδ. εἰς
 τὰς γραμματικὰς ἐκφράσεις, π. γ. «τὸ ταχε-
 ρὸν ἔταξεν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ» Ἀπολ. 9, 386.
 ἔνταῦθα ἔπονται κατὰ σειράν τοῦ Ἦρ. αἱ με-
 ταλλάξεις, κατὰ τινὰ ὀνομάζεσθαι, «καλεῖται
 Πυλάδας, ἐπὶ τοῦ ἀναθέντος, ἐπωνομήν», 1,
 14. «ὄνομα γίνεταί μοι ἐπὶ τινος», 4, 148.
 «ἐπωνομα γίνεσθαι ἐπὶ τινος», 4, 148. «ὄ-
 κλους κληθῆναι ἐπὶ τοῦδε, διότι», 2, 57.
 (ἄλλως «ἐπ' ὀνόματος τοῦτου ἦν» = ἦν ἐν
 τοῦτο ἐγγεγραμμένος Δημ. 39, 21). «εἰπεῖν
 ἐπ' ὅρκου», 9, 11. «ἐπὶ τινος ἐπαίνους
 ποιῆσθαι» Δημ. 80, 12. «ἐπὶ πάντων ἀργί-
 ζεσθαι» = περὶ πάντων, 21, 183. ἐπὶ τῇ εὐ-
 καιρίᾳ, «ἐπὶ τῶν ἄλλων ἱστορήσαντο θρασύν
 ὄντα» Δημ. 21, 2, ὡς «ἐπὶ πολλῶν ἰδεῖν»,
 2, 1, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ τῇ «ἐν τοῖς παροῦσι
 πράγμασι» ἐφ' ἐνὸς παροῦσι = εἰς ἐν τεμά-
 χιον Λουκ. 64. καὶ συχνὰ κοπιεῖται, θεω-
 ρεῖν ἐπὶ τινος» πρβλ. Σεν. ἀπομ. 3, 9, 3.
 «τὰς ἐναντιώσεις ἐπὶ μὲν τῶν λόγων τηροῦντες,
 ἐπὶ δὲ τῶν ἔργων μὴ καθορῶντες» Ἰσοκ. 13,
 7. «ἀγνοεῖν ἐπὶ τινος» Σεν. ἀπομ. 2, 3, 2.
 «ἐπὶ τοῦ βοηθεῖν τὴν χάριν ἀποδιδόναι» Δημ.
 21, 70. «οἱ ἐφ' ἐκστάσις μαντίας προφαίνον-
 μενοι θεοί», 21, 54. «ἐπὶ ἰσχυρότερον ἢ ἐπ'
 Ἀνταλκίδου εἰρήνη» = ἡ διὰ τῆς μεσοαδρι-
 στικής αὐτοῦ κλεισθείσα Σεν. Ἐλλ. 5, 1, 35.
 «αἱ ἐπ' Ἀσδρούβα γενόμεναι ἡμερολογίαι» Πο-
 λυβ. 3, 15, 5. καὶ «λόγον ἐπέχειν ἐπὶ Ῥω-
 μαίων», 18, 35, 3. ἀναμνησκούσα τὸ 1,
 γ). «σωζομένη ἐπὶ τινος ἀλογίας» Πλάτ.
 Φιλ. 14. 6) 60. «ἐφ' ἑαυτοῦ καίσθαι οἰκῆσαι»
 = ἀνεξαρτήτως, μετὰ καὶ τοῦ «αὐτόνομος»
 Θουκ. 2, 63. πρβλ. «ἐπὶ προστάτου οἰκεῖν»
 = ὑπὸ τὴν προστασίαν Λυσ. 31, 9. «τὸ ἐφ'
 ἑαυτῶν προσορῶμενοι» = ὅτι ἀνήκει εἰς αὐ-
 τούς, τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον Θουκ. 1, 17.
 γ) ἐπὶ τινος τάττεσθαι πρὸς ἑνδεῖν τῆς ἀρ-
 χῆς καὶ ἀσχολίας «ἐφ' οὗ ἐτάχθημεν» Ἦρ.
 5, 109. καὶ πρβλ. «ἐπὶ τοῦ νέκταρος τεταῖ»
 Δουκ. διαλ. θε. 4, 4. «αἱ ἐπὶ τούτων ἐφεστη-
 κῆναι ἀρχαί» Πλάτ. πολ. 5, 460. «ἐπὶ τοῦ
 θεωρικοῦ κατασταθεῖν» = ταχθεῖς ἐν ψηφισματι
 Δημ. 18, 118. «ἐφ' ἧς ἀρχῆς ἤρσται» Σεν.
 ἀπομ. 3, 3, 2. «οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων» = οἱ
 ἐπιφορτισμένοι τὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας

Δημ. 18, 147. «οἱ ἐπὶ τοῦ θανέειν ὄντες»,
 56, 48. «ἐπὶ τῆς ἐργασίας ὡν, ἐπὶ τῆς κατη-
 γορίας, ἀπολογίας εἶναι» 33, 4, 59, 115. «πράτ-
 τειν ταῦτα, ἐφ' ὧν ἔστι νῦν», 6, 3. «ἐπὶ
 τοῦ δρόμου» = ὁ δῆμιος ὁ βίπτιον εἰς τὸ
 βράθυρον, κρημνίζων τοὺς καταδικασμέ-
 νους προδότες τῆς πατρίδος Λουκ. 121
 (ἐπὶ τῷ δρόμῳ Δειν. 1, 62), ὡς «ἐπὶ
 τῶν δεσφῶν» Δουκ. τοξ. 20. καὶ «ἐπὶ
 τοῦ βασάνου» = βασανιστῆς Φρυν. 474. «ἐπὶ
 τῆς φρουρᾶς» Πλουτ. Ἀρατ. 35. «οἱ ἐπὶ
 τῶν ἔργων» Δι. Σικ. 13, 47. «ἐπὶ τῶν ὁ-
 πλων (στρατηγός)» = ὁ τῶν βαρύνων ὁπλισμέ-
 νων (ὁπλιτῶν) ἀνώτερος ἀρχηγός Δημ. 18,
 38. «ἐπὶ τῶν ὁπλιτῶν», αἰετὸς ἐν τοῖς
 γράμμασι ἢ μαρτυροῖς, 116. Συχν. π. Πα-
 λυβ. «οἱ ἐπὶ τῶν ὁπλίων» = ὁδηγὸς τῶν ἱε-
 ράντων, 1, 34, 1. «ἐπὶ πάντων καταστή-
 σαι», 5, 72, 8. «ἡγεμόνα ἐπὶ πάσης τῆς γῆς
 κατέλιπεν αὐτόν», 3, 35, 4. «ἐπὶ τοῦ αἰ-
 νου» Πλουτ. Περ. 5. «ἐπὶ τοῦ νομίσματος»,
 Αἰμ. Π. 23. Οὕτω π. μτγν. συνηθ. περιγρα-
 φή. «ἐπὶ τῆς σκηνῆς» = ὁ ἐν θεάτρῳ περι-
 στωὶν ὑποκριτής. «οἱ ἐπ' ἀξίας» = οἱ ἐν ἀρ-
 χαις, ἀξιώμασι Δουκ. Νιγρ. 24. δ) «ἐπὶ και-
 ροῦ νόμου τιθέναι» = κατὰ τὴν ἀπαίτησιν ἢ
 χρῆσιν τῶν ἐκαστοῦ περιστάσεων Δημ. 20,
 90. «ἐπ' ἀληθείας οὐδέποτε εἰρημύνα» = ἱκαν-
 τῶν πάσης ἀληθείας, 18, 17. 60. «ἐπὶ τῶν
 παλαιῶν νόμων» = κατὰ, συμφώνως Πλάτ.
 νόμ. 3, 700. 3) ἐπὶ χρόνου διαρκείας = ἐνῶρ,
 «ἐπὶ εἰρήνης» = ἐν καιρῷ εἰρήνης Ἰλ. 6, 797.
 «ἐπὶ πρῶτον ἀνδριώπων», γ. 637. «ἐπὶ Κρό-
 νου» Ἦρ. 111. «τὰ ἐπὶ Κρόνου καὶ Πλάτ.»
 Πλάτ. Κρατ. 402. «ἐπὶ τῶν ἡμετέρων πραγ-
 μων» Σεν. Κυρ. 1, 6, 31. καὶ ἴδ. π. ἱστορικοῦς
 εἰς ὄλκωσιν τοῦ χρόνου τῆς ἀρχῆς ἢ αὐτε-
 ρήσεως «ἐπὶ τοῦτο τυραννεύοντος, ἐπὶ Δευ-
 καλίῳ βασιλεῖ, ἐπὶ Μήδῳ ἀρχόντων»
 Ἦρ. 1, 15, 56, 134. «ἐπὶ Μικροποῦ», 5, 44.
 «ἐπὶ ἱσθμοῦ μὲν ὄντος - ἀρῶντος δὲ» Σεν.
 Ἐλλ. 1, 2, 1. καὶ οὕτω συνηθ. ἐπὶ ἀνακα-
 σίας τῶν ἀργυρίων «ἐπὶ τῶν τριάκοντα»
 Λυσ. 13, 2. «ἐπὶ ἑμῶν» = ἐπὶ τῆς ἐποχῆς μου
 ἀντιθ. τῷ πρότερον Ἦρ. 2, 46. «ἐπὶ ἐμοῦ
 γὰρ οὐχὶ πάλαι» Δημ. 3, 2. καὶ «οἱ ἐφ' ἡ-
 μῶν» Σεν. Ἀν. 1, 9, 12. «ἐπὶ τῆς ἐμῆς ἡμέρας»
 Ἦρ. 1, 38. «οἱ ἐπὶ τοῦ σοῦ βίου γεγονότες»
 Πλάτ. Φαῖδρ. 242. «ἐπὶ ἐμῆς ἐπότητος» = ἐν
 καιρῷ τῆς νεότητός μου Ἀριστ. Ἀχ. 211.
 «ἐπὶ γήρεος» Ἰσοκ. 5, 12. «ἐπὶ τελευτῆς»
 ἀντιθ. τῷ «τὴν μὲν ἀρχὴν» Ἰσοκ. 4, 122.
 «ἐπὶ τοῦ λοιποῦ χρόνου» Δειν. 2, 22. «ἐπὶ
 τῶν καιρῶν» = εἰς τὸν ἀρμόδιον, τὸν πρέποντα
 καιρὸν Αἰσχ. 3, 220. «ἐπὶ τοιαύτης ἀκαι-
 ρίας» = εἰς τοιοῦτον ἀνάρμοστον καιρὸν, 211.
 καὶ «ἐπὶ τῶν πράξεων» Σεν. Κυρ. 1, 6, 25.
 «ἐπ' αὐτοῦ τοῦ κινδύνου» Πολυβ. 5, 65, 6.
 «ἐπὶ τῶν δειπνῶν» Δι. Σικ. 4, 3. «ἐπὶ τῆς
 τραπέζης» = ἐν καιρῷ τραπέζης Πλουτ. Ἀλξ.
 23. «ἐπὶ τοῦ ποτηρίου», 53. «ἐπὶ τῆς κόλι-
 κος» Δουκ. Ἀλ. 34. ὁ Πανσ. λέγει συχν. «ἐπ'
 Ὀλυμπιάδος, καὶ ὁ Λουκ. «ἐπὶ μίαις ἡμέραις»,
 διαλ. νεκρ. 11, 2. τὸ δ' «ἐφ' ἡμέρας ἐκαστῆς

εἰς διανοητικὸν Ἡρ. 5, 117· ἐν γέν. «ἐπὶ πολλὰς ἡσυχίας καὶ ἡρεμίας ὁμῶν» = καθ' ὃν χρόνον ὁμας ἐνταλνέται ἀπρακτικῶς Δημ. 13, 8· «ἐπὶ σχολῆς» ἐν ταῖς ὥραις τῆς εὐκαιρίας Αἰσχίν. 3, 100· «ἐπ' ἀδείας», ἐν ἀσφαλείᾳ Πλουτ. Σολ. 22· 4) εἰς ἀριθμοὺς διανεμητ. ἀνά κυρ. σημαίνουσα τὸ κατὰ τόπον ἕνα ὁπίσω τοῦ ἄλλου εἰς τὰς παρατάξεις Ξεν. Ἑλλ. 1, 8, 29· «ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναυὺς» Θουκ. 2, 90· ἰδ. ἐπὶ παρατάξεως στρατιωτικῶν «ἐπὶ τριῶν» = τρεῖς ἄνδρες κατὰ βάρους Ξεν. Ἄν. 1, 2, 15· «ἐπὶ πενήκοντα ἀσπίδων συν-ιστραμμένοι», Ἑλλ. 6, 4, 12 (πρόβλ. στρα-τιὰ παρατεταγμένη οὐκ ἐπ' ὀλίγων ἀσπίδων» = εἰς ἀρκετὸν βάθος Θουκ. 7, 79) καὶ τὸ «μέ-τωπον ἐπὶ τριακοσίων» = τὸ μέτωπον ἔφερε 300 ἄνδρας Ξεν. Κυρ. 2, 4, 2, ὡς καὶ «ἐφ' ἐνὸς ἦν ἡ καταβάσις» = μόνον εἰς ἄνθρωπος μετὰ τὸν ἄλλον ἡδύνατο νὰ καταβάλῃ, Ἄν. 5, 2, 6· ὁμ. λέγεται «ἐπὶ κέρως, ἐπὶ πά-λαγγος, γενέσθαι, καθίστασθαι, προάγειν», Κυρ. 6, 3, 21· καὶ «ὁ τοίχος ἦν ἐπὶ ὀκτώ πλίνθων» = ὀκτὼ πλίνθους πλατύς, 7, 8, 14· 5) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅπως ἐπιρρηματικῶς «ἐπ' ἴσας» Σοφ. Πλ. 1051· «οὐδ' ἐπὶ σμι-κρῶν λόγων», Αἴ. 1247· «ἐπὶ σπουδῆς» = σπουδαίως Πλατ. συμ. 192· «ἀσθενεῖς τε καὶ ἐπὶ μίας ῥοπῆς» Θουκ. 5, 103· «ἐπὶ τῆς ἀλη-θείας» Δημ. 18, 22· «καὶ τοῦ πράγματος» Δημ. 21, 72· «ἐπὶ κεφαλῶν εἰσέρει», 60, 6· «ἐπὶ παραδείγματος ἔσται ὁ λόγος» Αἰ-σχίν. 1, 177· «ἐπ' ἰσονείας» Δημ. 9, 61· «ἐπ' ἀδείας» Λουκ. 11) μετὰ δοτ. 1) ἐπὶ τόπου, ὡς μετὰ γεν. α) τὴν ἡρεμίαν ἐκφρά-ζουσα, ἐπ' ἀνῶ, π. Ὁμ. σπανιῶς. τῆς γεν. «ἔξτε» ἐπὶ ἔστωις ἰθαίαις Ὁδ. γ, 406· «καί-ειν ἐπὶ βορρῶν», 0, 240· «ναίουσ' ἐπ' ὄχοις» Αἰσχ. Πρ. 712· «ἐμευ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δεσπομένον» Πλ. α, 88· «ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ» Σοφ. Τρ. 808· «τάπ' Τροίᾳ Πέργαμᾳ, Φιλ. 353· «δεῖπν' ἐπ' ἱσχά-ρα πυρὸς ἔθυσαν» Αἰσχ. Εὐμ. 108· «ἐπ' ἀλ-λήλοισιν ἀμφικείμεναι» Σοφ. Οἴ. Κ. 1616· «καίμενος ἐπὶ τῇ πυρᾷ» Πλατ. πολ. 10, 614· «ἔκειντο ἐπ' ἀδείᾳ» Ξεν. Ἄν. 1, 8, 27· «ἐπὶ ταῖς οἰκίαις τύροισι ἐπῆσαν», 4, 4, 2· ἄλλα «δικάζειν δίκας ἐπὶ ταῖς οἰκίαις» = ἐν τῇ οἰκίᾳ Ἄριστ. σφ. 801· «ἐπὶ τοῖσι κουρείοις τῶν καθομένων», πλ. 338· καὶ «ἐπὶ δώμασιν ἔλ-καιν ζώον» Εὐρ. Φοιν. 1534· «κλήρουχους ἐπὶ τῇ χόρῃ λείπουσι» = ἐν τῇ χώρᾳ Ἡρ. 5, 77· «μλινεν ἐπὶ τοῖς ὅπλοις» = ἐν τοῖς ὅπλοις, ἐν τῇ στρατοπέδῳ Ξεν. Κυρ. 7, 2, 8· «ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχυν ἄγρος» Ἡρ. 5, 12· «ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς καὶ τοῖς ὤμοις ἀλωπεκίδας φορεῖν» Ξεν. Ἄν. 7, 4, 4· «ἐπ' ὤμοις φέρειν» Εὐρ. Φοιν. 1139· «ἐφ' ἵπται» μετὰ τῆς ἐσφ. γρ. ἐφ' ἵππου Ξεν. Κυρ. 5, 2, 1, ἀνωτ. = παρὰ, κατὰ, «ἐπ' ὠκυρόφ' Κε-λάδοντι μάχοντο» Πλ. η, 133· «ἐπὶ φάνη», ε, 271· «πᾶς δὲ οἱ ἦν ἐπὶ μεζῶν», Ὁδ. κ, 448· «ἐπ' ἀλεφ' ἔλκος» Πινδ. Ο. 8, 9 καὶ συγν. πεζ. ἰδ. π. τοῖς ἱστορικοῖς, π. χ. «ἐπὶ τῷ ποταμῷ Ἡρ. 4, 86· «ἡ ἐπὶ Ἀοκροῖς ἔσθας» Θουκ. 2, 32· «ἐπὶ θαλάττῃ οἰκεῖν» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 9·

«ἐπὶ τοῖς ὅπλοις μένειν», Κυρ. 7, 2, 8· καὶ συγν' «ἐπὶ ταῖς πόλαις» = ἐν τῇ πόλει ὡς ἐν ταῖς ὁύραις Σοφ. Αἴ. 49· «ἐπὶ ὁύραις κοιμώμενος» = εἰς τὴν ὁύραν Πλατ. συμ. 203· «ἐπ' αὐτῷ νῦν ἐσμέν ἡδῆ», πολ. 274· «ἐπὶ τῷ θεῷ κέρως» = εἰς τὸ θεῖόν κέρως Θουκ. 1, 50· συγν. «ἐπὶ τοῖς ὁρίοις» = ἐπ' ἀνῶ εἰς τὰ σύνορα Ξεν. Ἄν. 5, 4, 1· «ἡλίος ἐστὶν ἐπὶ δυσμαῖς» = πλη-σιάζει νὰ δύσῃ Ὁδ. «ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου γίγνεσθαι» = πλησίον τοῦ θανάτου φθάνειν, ἀπμ. 1, 5, 2· «ἐπὶ τοῖς δικασταῖς λέγειν» = νῶπιον τῶν δικαστῶν Δημ. 19, 243, πρόβλ. ἀνωτ. γεν. γ) καὶ εἰς βήματα κινήσεως ση-μαντικῆς οὕτως ὥστε δεῖκνύται ὁ τόπος, ὅπου ἡ κίνησις καταντῶν εἰς ἡρεμίαν = ἐπ' ἀνῶ εἰς, «ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βατὼν ἐπὶ βήγματι θαλάσ-σης» Ὁδ. ο, 498· πρόβλ. ἰδ. «νῆα ἐπ' ἡπεί-ροισι ἔρυσσαν ὑφ' ἐπὶ ψαμάθοις» Πλ. α, 486, «κατέδρασαν ἐπὶ κάπηρον» εἰς τὴν φάνην, 0, 434· «πονήης ἐπὶ γαλῇ κάππεσε», π, 310· οὕτω «πίπτον ἐπ' ἀλλήλοισι» Αἰσχ. Περ. 498· «καὶ γὰρ θανάτῳ νύξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσιον», Ἑπτ. 385· «ἐπὶ γὰρ πέσον» Σοφ. Ἄντ. 134· «χωρεῖ ἐφ' ἡμῖν», Πλ. 1425· «ἡκεῖ ἐπὶ ἀν-δρὶ τῷδε τελευτῇ», Οἴ. Κ. 1479· «δρᾷ νῦν τάδε μὲρ' ἐπ' ἄλλοιςιν κρέπει», Ἄντ. 1094· «βλέπειν ἐπὶ τινι», Αἴ. 338· καὶ μεφ. «ἐπὶ φρεσὶ ὅκει» Ὁμ. συγν. «ἐπὶ οἱ καλίστας» = πρὸς ἑαυτὸν Ὁδ. ρ, 330· συγν. ἐν ἐχθρικῇ σχέσει κ. α. τὰ, ἐναντίον «ἡκε δ' ἐπ' Ἀργείοις κα-κὸν βλός» Πλ. α, 382· «ἐπὶ Τυδείδῃ ἐπιταί-νετο τάχα», ε, 97, ὡς «ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον ὄρηαν», γ, 132· «ἰθύνειν, ἔχειν ἵππους ἐπὶ τινι», 0, 110· «ἐφ' ἔκτορι ἀκοντίσσαι», π, 358· οὕτως «ἀνὴρ ἐπ' αὐτῷ τέτακται», Αἰσχ. Ἑπτ. 429· «Ἀτρεΐας παῖδας ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμ-πει», Ἀγ. 61· «ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμῆστο στύ-γος», Χο. 983· «ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φονιαντρέ-πειν» Σοφ. Αἴ. 759· σπανιῶς. πεζ. ὡς «συ-νιστάται τινὸς ἐπὶ τινι» = ἀναστατώνειν τινὰ κατὰ τὸν Ἡρ. 6, 74· «συνομνύται ἐπὶ τι-να», 7, 235· «ἐπὶ τοῖς πληθεσὶν ἰδίᾳ δυνάμει κεκτεθεῖται» Δημ. φ, 124· ὡς «ἐφ' ἡμῖν ὄντα» 137, ἰδ. ἐπὶ ἐχθροῖς ἐννοεῖται (ἴδε κατωτ. 5) γ) ἡ κατὰ τόπον ἐπαλληλία ἐκφράζει προσέτι ἀφθονίαν «ὄγκῃ ἐπ' ὄγκῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ» Ὁδ. η, 120· ὡς «μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδει κέρδος ἔσεται» Περ. Ἑρ. 642· καὶ «ἐσλὰ ἐπ' ἐσλοῖς ὅρεσιν» Πινδ. Ο. 9, 84· «ἄ-την ἐτέρην ἐπάγειν ἐπ' ἄτῃ» Αἰσχ. Χο. 308· «πῆματ' ἐπὶ πῆμασι πίπτοντα» Σοφ. Ἄντ. 950· «φόνος ἐπὶ φόνῳ» Εὐρ. Ι. Τ. 197· «εὐμ-ρία ἐπὶ μυρίοις ἔθνη» Πλατ. νόμ. 1, 638· εἰς ταῦτα ἀνάγεται καὶ ἡ σημα. τῆς ἱερωτέ-ρας προσελούσεως· «ἄλλα ἐπὶ πολλῇ ἐπὶ τῇσι» = ἐκτὸς τούτων Πλ. ι, 639· «οὐ γὰρ τι στογερῇ ἐπὶ γαστέρι χύντερον ἄλλῳ» Ὁδ. η, 216 (ὡς «ἄλλοισι δ' ἐπ' ἄλλοις μεγάλῳ» Πινδ. Ο. 1, 113)· «ἐπὶ τῷδε ἔνεστι» = μετὰ τούτων Πλ. η, 103· «τάπ' τούτοις» Αἰσχ. Ἀγ. 246· «καπὶ τοῖςδε τὴν χάριν πρόσθεσι» Σοφ. Τρ. 1242· «ἐπὶ Μόσχῃ Δεῖθλος εἰσέληθε» Ἄριστ. Ἀγ. 13· καὶ πεζ. «δοσασόμενοι ἀδεύειν ἑαυτοῦ δώσειν καὶ χρήματα ἐπ' αὐτῇ» Θουκ. 2, 101·

*ἐπὶ τούτῳ = ἐκτὸς τούτου Ἡρ. καὶ ἀλ. *τὰ πὶ τούτοις = τὰ περὶ τούτου Ἡρ. 9, 78. *ἐπὶ πᾶσι = τελευταῖον μὲν. *ἐπὶ τινὶ εἶναι = κα-
τοπιν τινός, ἐπὶ διατάξειν Σιν. Κυρ. 6, 3, 24. *οἱ ἐπὶ πᾶσι = τὸ ἕκαστον μέρος, αὐτ.
25. *ἐπὶ τῷδε ἡγάρους = μετὰ τούτων Εὐρ.
Ἡρ. 898. Καὶ εἰς τὰς τῶν ἀριθμῶν συμπλοκάς.
*ἐμπρος ἐπὶ εἵκοσι Πινδ. Ν. 6, 60. *τρί-
τος ἐπὶ δέκα Δισχ. Ἀγ. 1587. καὶ εἰς τοὺς
τακτικούς ἀριθμούς, *τριακόσιοι ἐπὶ χιλίοις.
Πλουτ. Ποπλ. 9, *γαμεῖν ἄλλην γυναῖκα ἐπὶ
θυγατρὶ ἀμήτηρι Ἡρ. 4, 154. καὶ τὸ π. μὲν.
π. σὺν ἡς *ζῆν ἐπὶ πατρί καὶ *τελευτᾶν = τέ-
κνα ἔχων καὶ ἔγκαταλείπειν τέκνα Ἡρ. 23, 53. δ) ἐν γέν. συνοδεύουσαι περιστάσεις.
*καὶ δὴ καὶ ταχὺς θέειν ἐπὶ εἰδὲ τῶδε =
εἰς ταύτην τὴν μορφήν Ὀδ. ρ, 308, ὡς *οἶκ
ἄρα σοὶ γ' ἐπὶ εἰδὲ καὶ φρένας ἦσαν, ρ, 454.
ἀντιστοιχοῦσα τῇ ἐν, *ἐνὶ πτολίμῳ ἡδ' ἀλ-
λοῖα ἐπὶ ἔργῳ, δ, 258. *καίρος ἐπὶ πᾶσι
ἀριστος = ἐν πᾶσι Ἡσ. ἔρ. 692. καὶ εἰς ἄλ-
λας παρασημασίας, ὡς *βοῦς ἐπὶ Πατρόκλη
πέρνει = πρὸς τιμὴν αὐτοῦ Ἰλ. ψ, 776. ὡς
*ἀεθλοῦσιν, ἀεθλα κατατιθέναι ἐπὶ τινὶ αὐτ.
274. *ὁ λίθινος λέων ἔστηκεν ἐπὶ Λαωνίδῃ =
πρὸς τιμὴν τοῦ Λ. ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἡρ. 7,
225. δδ. *ἐπαίνου τὴν ἐπὶ τινὶ = ἐγκωμια-
στικὸν λόγον ἐπὶ θανόντι ἐκφωνεῖν Θουκ. 2,
34. *ἔρῳ ἐπὶ τοῖς τελευτηηκόσι Διημ. 18,
285. *μονομαχίας ἐπὶ τῷ πατρὶ ποιεῖν = πρὸς
τιμὴν τοῦ πατρὸς Πολυδ. 32, 14, 5. *καίρε-
σθαι χάριτος ἐπὶ Ἀδωνίδι = διὰ τὸν Ἀδωνιν
Πίνων 1, 81 ἴδε κατωτ. 4) πρὸς ἐπὶ τῷ
τελευτῶν τὸδε μέρος Δισχ. Εὐρ. 325. *πάρ-
σται δ' εἰπὶν ἐπὶ ἀθλοῖσιν, μεταβαίνει εἰς
τὴν σημ. τῆς περὶ, Ἑπτ. 905. *ἀλέσμεν ἐπὶ
Ἀργεῖον εὐχὰς ἀγαθὰς = εὐχὰς ὅπως τῶν
Ἀργ., ἰκ. 625. ὡς *αὐτὰς ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος
ἱερῶς κυροῖ = ὡς πρὸς ἡμᾶς Σοφ. Οἱ. Κ. 415.
*καπὶ τῷ λέγει τῶδε, Ἀγ. 784. *καπὶ
σοὶ κακὰ = τὸ δυστύχημά σου, Φιλ. 795.
πρὸς, ἔτι *θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαι ἔχεις
= εἰς Ἀντ. 88. *ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν =
ὡς πρὸς τοὺς ἀποθνήσκοντες, εἰς τοὺς ἀποθα-
μένους, Πλ. 237. *ἐπὶ τῇ κόλῳ ἄδου Πλατ.
συμπ. 214 (ἀνθ' οὗ ὁ Λουκ. λέγει *ἐπὶ τῆς
ἐκλικῆς φιλοσοφίᾳ, Φιλοφ. 34) ἴδ' ἀνωτέρω.
*ἐπὶ οἴνοισι Φερειρ. π. Ἀθην. 8, 364. οὕτως
*ἐπὶ τῷ παρόντι = εἰς τὴν παρούσαν ἐκκαι-
ρίαν Θουκ. 2, 36. μόν. π. *ἐπὶ θαυρούς.
Εὐρ. 1. Α. 1184. *ἐπὶ θανάτοις ἡμίλοις =
χωρὶς τῆς θανάτου, Ἰων 235. 2) ἐπὶ γρό-
νου, ἐπὶ νυκτὶ, ἐπὶ ἡμέρᾳ = ἐν καιρῷ νυκτός,
τὴν ἡμέραν Ἰλ. θ, 529. *ἐφ' ἡμέρῃ ἡδ' ἐπὶ
νυκτὶ Ἡσ. ἔρ. 102. *αἰὲν ἐπὶ ἡμέρᾳ = καθ'
ἐκάστην ἡμέραν Σοφ. Οἱ. Κ. 694, ἀνθ' οὗ δ'
Ἡρ. αἰπ' ἡμέρῃ ἐκάστη λέγει *ἐπὶ τῷ δελ-
πνῳ = ἐν καιρῷ τραπέζης Σιν. Κυρ. 1, 3, 12.
*ἐπὶ τῷ σίτῳ πίνειν, 6, 2, 7 (πρὸς ἐπὶ τοῖς
ἐπὶ τῷ σίτῳ ὄφον, ἀπομ. 3, 14, 2), καὶ ἐπὶ
χρόνῳ, ἐπὶ ὥρᾳ, μὲν. *ἑπὶ μετὰ, κατὰ τὸ
1, γ, ὡς ἐπὶ ἐξυμνησμοῖς = μετὰ τὴν πρᾶ-
ξιν Δισχ. Περ. 517. ἡμῶν ἐπὶ ἔξ. Ἡρ. 4,

164. 3) εἰς, *ὅς μ' ἐπὶ βουσίην εἶσα Ὀδ. υ,
209. *βουσίην ἐπὶ ἀλλοτρίῃ καθήμενος, αὐτ.,
221 εἰς ἡ ἀρχαιοτάτη τοπικὴ σημασία εἰς τοὺς
βόας συνδεσμένους μετὰ τὴν τὴν βοσκήν πρὸς.
*οὐραν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσιν ἱμασίν,
ο, 89. *ποιμαίνειν ἐπὶ ἄσσοις Ἰλ. ζ, 25, καὶ
οὕτω γίνεται α) ἐπὶ, ὡς 1, 2, γ. ἐν χρῆσ. ἐπὶ
ἀρχῇ καὶ ἐνασχολήσεως. *ἐπὶ ἀκηπουχίᾳ
ταχέως Δισχ. Περ. 289. *ἐπὶ δημοῖσιν ἀη-
μαίνειν = τὴν ἐπὶ τῶν δημοτικῶν πρόσταξιν
ἔχειν Ὀδ. χ, 427. *ὁ ἐπὶ ταῖς μηχαναῖς, ἐπὶ
ταῖς ἄρκυσιν Σιν. Κυρ. 6, 3, 28. *ἄρκων ἐπὶ
τούτοις ἦν, 5, 3, 58. *ναυαρχος ἐπὶ ταῖς
ναυσίν, Ἀν. 1, 4, 2. *καταλιπὼν ἐπὶ ταῖς
ναυσίν Ἀντιόχον, Ἑλλ. 1, 5, 11. *οἱ ἐπὶ
τούτοις ὄντες = οἱ ἐπὶ τούτων ἐπιτετραμμένοι
Ἀν. 4, 1, 13. *οἱ ἐπὶ ταῖς καμηλοῖς ἄνδρες,
Κυρ. 6, 3, 33. *ἐπὶ τῷ θεωρικῷ τεταγμένος
ἐν τῷ νόμῳ Διημ. 18, 55. *οἱ ἐπὶ τοῖς πράγμασιν
ὄντες = οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες, 9, 2. οἱ μὲν.
λέγουσι *μάντις ἐπὶ ὕρσιον. 60, 6. *ἐπὶ τινὶ
εἶναι = εἰς τὴν ἔξουσίαν τινός εἶναι. *ἔργῳ
εἰς αὐτῶν ἢ πὶ τῷ πληθει λόγος = ἡ δ' ἄνθρωπος
ἔχει (τὴν ἔξουσίαν) ἐν ὁμίλῃ Σοφ. Οἱ. Κ. 66.
*τὰ δ' οὐκ ἐπὶ ἀνδράσι καίται = διὸ εἰς
τὴν ἔξουσίαν των Πινδ. Π. 8, 76. οὕτως
*ἐπὶ τινὶ εἶναι, γίνεσθαι Ἡρ. 7, 52. *εἰ-
μι ἐπὶ τῷ βουλομένῳ Πλατ. Γοργ. 508.
*τὰ μὲν ἐπὶ ἐμοί, 5, 4, 11. *ἐπὶ μάντεσιν
ἦν, 1, 6, 2. *τὸ γὰρ ἐπὶ ἐκείνῳ εἶναι, Ἀν.
6, 4, 28. *ἐπὶ Τημέλῳ ἰσώθη ποτ' ἀν. = ἀν
ἐξηρτάτο ἀπὸ τὸν Τήμενον Πλατ. νόμ. 3,
692. *μὴ ἐπὶ τούτοις ἐξηρημώσαι τὸν οἶκον
Ἰσοκ. 7, 33. *ἐφ' ὅμῳ ποιήσαντες = εἰς
τὴν ἔξουσίαν οὗς ἀφίσταντες Διημ. 18, 215.
*ἐπὶ τῇ τῶν λεγόντων δυνάμει τὸ πρᾶγμα
καταστήσαι, 22, 11. *ἐπὶ τινὶ ποιῆσαι
Πλουτ. Σερτ. 6. *εἰσθεσθαι Ἀριστ. 24.
*τὰ μὲν τότε ἦν ἐπὶ τοῖς τότε ἡθροῖς = ἀπ'
αὐτῶν ἐξηρτάτο Διημ. 20, 114. καὶ *ἐπὶ τοῖς
θιαῖς ἔστιν. ὥστε καὶ διδόναι Πλατ. Ἀλλ. 2,
148. 60. *ὁδίαται ἐγένοντο ἐπὶ τοῖς νό-
μοις = ὅπως τὴν κυριότητα τῶν νόμων κατὰ
τοὺς νόμους Διημ. 24, 56. *ἐπὶ πᾶσι δικαί-
οις = ἐντελῶς κατὰ τὸ δίκαιον, 20, 83. δ)
τὴν αἰτίαν, ἀφορμὴν σημ. = ἐνεκα, ἐξ αἰτίας.
*ἡγλάν ἐπὶ τινὶ, (ἐνθάδε ὑποσημαίνεται καὶ
ὅτι τὸ γελᾶν φαίνεται ὡς θεωρητικὸν τὴν αἰ-
τωμα) Ἰλ. 6, 170. *μοῦγε ἐπὶ τινὶ = μο-
γεῖν εἰς τι, α, 162. *ἐπὶ σοὶ μάλα πολλά,
ἔπαθον = ἐξ αἰτίας σου ἔπαθον πολλά, 1,
492. *αἰκίξει τοιαῖς δ' ἐπὶ αἰτιάμασιν = διὰ
τοιαῦτα παράπονα καὶ μίμψεις Δισχ. Περ.
255. *δυσφορεῖν, κομπάζειν, Ἑπτ. 762. Ἀγαμ.
1373. *γελᾶν, Εὐδαν. 130. *ἐπὶ εὐνοίᾳ =
ἐνεκα τῆς εὐνοίας, Ἑπτ. 998. *ἡγλῶται γε-
νέσθαι ἐπὶ τῇ παρεσθίᾳ αὐτοῦ Πλατ. συμπ.
222. *ἐπαίνεται ἐπὶ τινὶ Ἰσοκ. 15, 121. *ἐπὶ
συμφορᾷς οὐδεμίαν ἡμέραν ἀδακροῦ διὰ γο-
μῶν, 5, 47. *ἐφ' αἵματι φιδέγειν = ἐνεκα
φόνου ἔξορκισθαι Διημ. Μιδ. 105. *ὁδοῖς
ἐπὶ χρέμασιν, 24, 168. *ὀχέειν ἐπὶ τῇ
ὥρῃ, 24, 122. *ὀδεῖν ἔχειν ἐπὶ ἀνδράσιν

Δημ. 11, 10· ὡς ἡ ἐπὶ τοῖς ἔργοις δόξα», 3, 24· καὶ «ἀδοξία ἡ ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις». 1, 11· «ἀγανακτεῖν, θαυρᾶν, σεμνύνεσθαι, φιλοτιμεῖσθαι, σεφρανεῖσθαι» Λουκ. 25, 41, 98, 139· «ἐφ' ἡ (ἀπολογία) δικαίως ἀν ἀποθάνουσιν», 63· «θαυμάζειν, φιλεῖσθαι καὶ ἄλ.» «πρῶτος, χαλεπῶς φέρειν» Ἰδε τὰς λέξ. κατ' ἰδίαν· «ἐπὶ τοῖς ἡγγελαμένοις οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς ἐπλήρουν» = εἰς ταύτην τὴν εὐδαιμονίαν Θουκ. 8, 97· «ἐγνώσαν οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίονι λόγῳ ἀποπεμπόμενοι», 1, 102· «ἐπὶ γογγυλίοις διαποδιδῶναι» = μετὰ γογγυλίας ζῆν Ἀθην. 10, 419. Ταύτην πλησιεστάτη εἶνε 5) ἡ σημασία τοῦ σκοποῦ· «ἐπ' ἀρωγῇ» = ἵνα παράσχη βοήθειαν Ἰλ. φ, 574· «ἐφ' οἷς ἐλήλουν» Σοφ. Φιλ. 50· «ἐπὶ τῷ λέγει τὰδε», Αἰ. 784· «ἐπὶ θανάτῳ, ἐπὶ φίλοις φάρμακα δοῦναι» = πρὸς τὸ θανατώσαι τινα, πρὸς τὸ ἐμβαλεῖν ἀγάπην Ἀντιφ. 1, 9· «ἐπ' ὠφελείᾳ ἐμείδεται», 4, 47· «ἐπὶ τῇ δόμῳ καταλύσει» = ἵνα τὴν δημοκρατίαν καταστρέψῃ, 1, 36· «ἐπ' ἀγαθῇ Κύρου» = πρὸς ὠφελίαν τοῦ Κύρου Σεν. Κυρ. 7, 4, 3 ὡς· «ἐπὶ τῷ ἐκείνου κακῷ», 4, 6, 6· «ἡ γενόμενη ἐπὶ τῷ Μήδῳ συμμαχία» = πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ κατὰ τὴν ἡθῶν πολέμου Θουκ. 1, 102· «ἐπὶ σφίσιν ἔχοντες» = ἐν ᾧ αὐτοὶ εἰς αὐτοὺς ἀνέθεντο Ἰπρ. 6, 49· «νῆες ἐφ' ἡμῶν τετάχονται» = ἐναντίον ἡμῶν = ἵνα ὑποτάξουσιν ἡμᾶς Θουκ. 3, 13, ὡς· «οἱ στρατηγοὶ οἱ ἐπὶ σφίσι τεταγμένοι», 2, 70· ἀνῶνας = ἐν ᾧ αὐτοὶ ἀδικοῦσι ἀνεγρόψαται = ἵνα τοῦ ἀδικούντος τιμωρήσῃται Δημ. 24, 5· ὅρμ. «ἐπ' ἀνδρὶ νόμον θέναι, ἐπὶ πᾶσιν Ἀθηναίων» Ἀνδοκ. 1, 87· «πάντες γίνονται ἐπὶ τῷ αἵ καὶ κακῶς πράττειν» = τοῦτο εἶναι ὁ προσηγορικὸς τῶν Ἀνδοκ. 2, 5· «ἐπὶ τῷ ὑβρίζεσθαι» Θουκ. 1, 38· καὶ «ἐπὶ τούτῳ ὅπως» Σεν. Ἀν. 7, 6, 16· «ἐπὶ πορείᾳ θέσθαι», Κυρ. 2, 4, 18· «οὐκ ἐπὶ τέχνῃ ἐμαυτοῦ ὡς δημιουργὸς ἐσόμενος, ἀλλ' ἐπὶ παιδείᾳ» μορφώσεως χάριν Πλατ. Πρωτ. 312· καὶ ἔπειτα «ἐπὶ τέχνῃ μανθάνει ὡς σοφιστὴς ἐσόμενος» = ἵνα κίχῃ ἐξ αὐτοῦ ἀπάγγελμα, ἐπιτήδευμα, 315· «ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν φίλων καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἐχθρῶν» = πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τὴν ὠφελίαν τῶν φίλων, καὶ πρὸς βλάβην τῶν ἐχθρῶν, πολ. 1, 334· «ἐπὶ διαβολῇ τῇ ἐμῇ λέγειν» = ἵνα με διαβάλῃ, ἀπολ. 20· «ἐπὶ σωτηρίᾳ» Θουκ. 2, 13· «Ἐπιφύλῃ ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρός ψυχῇ τὸν ὄρμον δεξαμένη» = ἵνα προδώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός τῆς, ἡ = ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ προδώσῃ αὐτὴν Πλατ. πολ. 9, 590· «ὁμορροκεῖν ἐπὶ πράξει» Σεν. Ἀν. 7, 6, 17 καὶ π. μτγν. ὅχι σπανίως, π. χ. «ἐπὶ πολέμῳ διαβαίνειν Ἰθέρᾳ» Πολυδ. 2, 13, 7· «ἐπ' ἐξανδραποδισμῷ, πόλεμον ἐκφέρειν τινί», 6, 49· «ἐπ' ἑτέρᾳ ἀποδημίᾳ ἐμπορίᾳ» Δημ. 52, 3· ἴδ. ἐπὶ βραδείᾳ, ἐπὶ μισθοῦ πρὸς ἀποκτήσιν τοῦ ὁποίου κοπιᾷ τις· «ἐπὶ τινὶ ἀλλεῖν» Ἰλ. φ, 274· «ἐπὶ δέσλῳ, ἐπὶ μισθῷ, ἐπὶ δώρῳ» = ἵνα λάβω βραδείον, μισθόν, δῶρον· 1, 602· «ἐπ' ἀργύρῳ τὴν ψυχὴν παραδόντες» Σοφ. Ἀντιφ. 322· «ἐπὶ κέρδεσι λέγων», 1048· «ἐπὶ κέρδει ποιεῖν τι» Σεν. ἀπορ. 1, 2, 56· Ὅρμ. «ἐπὶ δέκα ταλάντοις

γαμεῖν» Ἀνδοκ. 4, 13 (πρόβλ. «ἐπὶ τῇ ἀδείᾳ» φῆ δέκα μνᾶς λαθεῖν προῖκα» Ἰσακ. 2· 3) «οὐκ ἀν ἐπὶ τῷ βίῳ παντὶ βούλοιο ἀκούσαι» Σεν. ἀπορ. 2, 2, 8· «ἐπ' οὐδενί» = διὰ παντὶ βραδείον Ἰπρ. 3, 38· «ἐπὶ πόσῳ ἂν τις δέξαιτο;» = ὡς πόσον ἡμποροῦσέ τις νὰ δώσῃ δι' αὐτό; Πλατ. ἀπολ. 41· πρόβλ. καὶ «ἀγνὴν τὴν ἐπὶ θανάτῳ» Πολυαίν. 5, 2, 12· (καὶ Σεν. Ἀν. 1, 6, 10 ἔχουσι τὴν καλλίτερα χεῖρ· ὅτι ἐπὶ θανάτῳ ἄγνοιο» διὰ τὴν αἰν. πρόβλ. καὶ «ἐλάσσονα τῆς ζώνης τὸν Ὀρόντην ἐπὶ θανάτῳ αὐτ. καὶ 5, 7, 34)· «ἐπὶ θανάτῳ συλλαβεῖν» Ἰσοκ. 4, 154· «ἡθοῦ ἐπὶ ὀφείλει πλάνης» = θητιῶν Σοφ. Οἱ. τ. 1029· ἴν γέν. συμ. τὸ ἀποτέλεσμα· «μεγάλοι θάρυβοι κατέχουσιν ἡμᾶς ἐπὶ δυσκολίᾳ» = οὕτως ὥστε κακὴ φήμῃ γεννᾶται, Αἰ. 143· «ἀνάλκιδες οὐδ' ἐπὶ χάσῃ» Ἰλ. ν, 104· «μελέους θανάτους ἐβρόντο δόμῳ ἐπὶ λύμῃ» Αἰσχ. Ἐπτ. 861· «εἴθ' ἐπὶ νίκῃ», Χο. 855· «ἐπὶ σοφίᾳ καὶ φόνῳ καὶ ἐμῶν μελάρων λώδῃ» = ἵνα γένην ἐκ τούτου φόνος καὶ ἐκπόρῃσις Εὐρ. Ἑκ. 649· «ἐπ' εὐπράσῃ μέμνησθί μου θανόντος» Σοφ. Οἱ. Κ. 1540· ὅθ. καὶ ἐπὶ τῆς συμ. τοῦ φόνου, «τοκοφορεῖν ἐπ' ἐννέ' ὀδολοῖς» Δημ. 59, 52· «θανεῖσθαι ἐπὶ μεγάλοις τόκοις», 1, 15· ὅθ. «ἐπὶ δραχμῇ» = 10/0 τὸν μῆνα = 12 0/0· «ἐπὶ πέντ' ὀδολοῖς» = 10 0/0 Δημ. «Ἄλλως ὅμως· ἐπὶ τοῖς σώμασι μηδένα θανεῖσθαι» = ἐπὶ σωμάτων ἐνεχυροῦσαι Πλουτ. Σολ. 15· ὅθ. 6) ὁ ὅρος ὅφ' ὃν ἐπὶ παντὶ ἐγγυτέρου προσδιορισμοῦ, γίνεται τι· καὶ σπονδαὶ ἐγένοντο ἐπὶ τούτοις» = ὑπὸ τούτοις τοῖς ὅροις π. Ἰπρ. καὶ ἄλλ. ἱστορικοὶ συγνῶ· ἴδ. ἐν τῇ συμ. «ἐφ' ᾧ τίς μετ' ἀπαρ. = μετὰ συμφωνίᾳ ὥστε Ἀριστ. Ἀχ. 722· καὶ ἐπ' ᾧ τίς ἄρξομαι» Ἰπρ. 3, 88· «ἐφ' ᾧ τηρήσονται» Θουκ. 4, 30· πᾶσις δὲ ἐν τῇ «ἐπὶ λόγῳ τῶν ἱδῶν ἐπ' ᾧ» Ἰπρ. 7, 158· καὶ «ἐπὶ τοῖς ὅς ἐπ' ᾧ τε», 5, 82· ἡ «ἐπὶ τούτῳ ἐφ' ᾧ τε, πανταχοῦ» ἐπ' ἴσους = μετὰ ὅροις ἐπαικτικῶς· «ἐφ' ᾧ μόνον ὡς κακῶς ποιεῖν» Πολυδ. 9, 28, 7· 7) γενικὴ εἶνε ἡ σχέσις πρὸς· «ἐπὶ τῷ ἐργῳ ἐφ' ᾧ καλοῦμεν τὸ ὄνομα» (τὸ πρᾶγμα, εἰς ᾧ θέταμεν τὸ ὄνομα (= εἰς τὸ δ· ποῖον ἐκφράζομεν τὸ ὄνομα) Πλατ. σοφ. 218· «ἐκαστον τῶν ὀνομάτων οὐκ ἐπὶ τινὶ καλεῖται», Παρμ. 174· «ἐπὶ μὲν τῇ τοῦ οὐκείνου ἐχθρόστασις κέκληται ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος» = γίνεται χρῆσις ἐπ' αὐτῇ τῆς ἐκφράσεως πολέμου, πολ. 5, 470· π. μτγν. ὡς καὶ ἀνωτέρω 1, 2, α' «καλεῖν τινα ἐπὶ τινὶ» = καλεῖν τινα ὀνομάζειν Πλουτ. Δημ. 2, 111, μέτ' αὐτ. τὴν κίνησιν ἡ διεύθυνσιν πρὸς τινα σκοπὸν ἐκφράζουσα 1) τοπικῶς α) πρῶτος, εἰς κατ' ἐξοχὴν εἰς ἑκάστα κινήσεως σημαντικὰ· «ἐπὶ νῆας ἐρχεσθαι» καὶ ἄλλ. ἀπᾶ Ὅρμ. καὶ ἔπορ. ἴδ. πρὸς τι σημαίνει ὑψηλότερον ἐπ' αὐτῷ εἰς· «ἐπὶ πόρῳ βαίνειν ἐπ' ἐπάλξεσι» Ἰλ. ζ, 386· «ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ ὄρος» Ἰπρ. 1, 131· «ἐπὶ τοῖς ἱπποῦς ἀναδιδασκίλον» Πλατ. πολ. 5, 467· «προσέλθον ἐπὶ τὸ βῆμα» Θουκ. 2, 34· «ἐπὶ πόλιν διδάσκον» = μέγα πρὸς τὴν πόλιν Αἰσχ. Ἐπτ. 89· «εἰς Μακεδόνων χῶραν

ἀφικόμεθ' ἐπ' Ἀφίον ποταμόν», Περ. 485' «κίλσας ἐπ' ἀκτάν», Εὐμ. 10' «ἐπ' ἐπὶ ναὺν» Σοφ. Φιλ. 622' «ἐπὶ σερμνόν ἐξ ὅμην βάθρον», Οἶ. Κ. 100' «ἐξήλθον ἐπὶ τὴν Καλλικλῆν» Θουκ. 2, 72' «ὅταν πρὸς δαῖτά τε καὶ ἐπὶ τοῖν ἡσσι» Πλάτ. Φαίδρ. 238' «κλήθεις δεῦρ' ἐπὶ δαίπνον», συμπ. 174' «ὕδως ἐπὶ Σούσα φέρει» Ξεν. Ἀν. 3, 2, 15' «σπανιώτ. οὕτως ἐπὶ ἀνθρώπων=πρὸς τινα, 4, 7, 23' «ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν» ἴδε τὴν λέξ. ταύτην καὶ ἐπὶ τῶν ἡρεμίας σημαντικῶν ῥημάτων (πρὸλ. εἰς) π. χ. «καταστὰς ἐπὶ τὸ πλῆθος=εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου Θουκ. 4, 84' «καταστὰς ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους», αὐτ. 97' «ἐπιστῆναι ἐπὶ ζυγόν» Ἀρρ. Ἀν. 2, 3' «παρεῖναι ἐπὶ τὰς θύρας» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 12' καὶ «ἐπὶ τὸν τάφον» Θουκ. 2, 24' «ἐπὶ τὰς εἰσόδους στήναι» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 68' «τὰ δόρατα ἐπὶ τὸν δεξιὸν ὦμον ἔκειν, δηλ. λαβόντες», Ἀν. 1, 3, 25' «ἦσαν ἐπὶ γαράθραν», 4, 2, 3' «εἵκασεν ἐπὶ τὸ ἀκρον ἑσέσθαι σε» Λουκ. Ἑρμ. 2' π. μετγ. ὡς «ἐπὶ τινος» π. χ. Λογγ. 4, 34' εἰς δὲ τὰ «ἐπὶ δεξιᾷ, ἐπ' ἀριστερᾷ» ἐννοεῖται πάντοτε ἢ εἰς τι κίνησις ἢ λ. η, 238' ἴδ. ἐν ταῖς συντάξ. «τὰ ἐπ' ἀριστερὰ ἐσπλύνοντι τοῦ Ἑλ- λισπόντου ἀφρεῖ πάντα» Ἡρ. 6, 33' οὕτως ἐπ' ἕκαστα ὅπερ καὶ ἐπὶ κείνῃ γράσσεται «ἐπὶ ὀξέτερα» Θουκ. 7, 37' «ἐπὶ δόρυ ἀναστρέφειν» =μεταστρέφειν, ἐπανακάμπτειν Ξεν. Ἀν. 4, 3, 29' «ἐπὶ τὰδε» =ἐντὸς συγν. π. Πολυδ. «λέγειν ἐπὶ τινα» =πρὸς τινα λέγειν Ἡρ. ἴδ. εἰς ἔγθρ. σημ. =ἐναντίον ἀπὸ ὅμι. πάντα-χου ἴδ. ἐπὶ ἀνθρώπων «ἐπ' ἄλλον ἄλλος ἴθου- νεν δόρυ» Αἰσχ. Περ. 403' «ἐπιπρόκειναι, ὁρμασθαι» Σοφ. Οἶ. τ. 469' «ὥσπερ Θηρίον ἦεν ἐφ' ἡμᾶς ὡς διαρπαζόμενος» Πλάτ. πολ. 1, 336' 6) τὴν ἐν τόπῳ ἔκτασιν, «ἐπ' ἐννέα κεῖτα πέλεσθαι» =ἦτο ἐξήκω μένος εἰς ἐννέα πλέθρα γῆς Ὀδ. λ, 577' οὕτω συγν. «πλεῖν ἐπὶ οἴνοπα πόντον, περᾶν, ὄραν, λεύσσειν» «ἐπὶ πολλὰ ἀλλήθην» =εἰς πολλὰς χώ- ρας, ξ, 120' «κλέος πάντας ἐπ' ἀνθρώπους» =μεταξὺ πάντων τῶν ἀνθρώπων διαδεδομένη φήμη ἢ λ. κ, 213' «ἐπὶ πᾶσαν γῶνα θεῖον ἔλαυνει» Αἰσχ. Περ. 74' «ἐπὶ τὸ πᾶν πέλα- γος» Πλάτ. Κριτ. 108' «ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην ἑλλόγγμοι ἦσαν» καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, 112' «τὸ κάλλιστον γένος ἐπ' ἀνθρώπους γεγονός» Τιμ. 23' καὶ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ μέτρου «πα- ρετέτατο ἡ τάφρος ἐπὶ δώδεκα παρασάγγας» Ξεν. Ἀν. 1, 7, 15' «πλάτους ἔχον πλεον ἢ ἐπὶ δύο στάδια», Κυρ. 7, 5, 8' ἴδε κατωτ. 3' 2) ἐπὶ χρόνου, ἔκτασιν μέχρις ὠριμένης τινὸς στιγμῆς «ἐπὶ χρόνον» =εἰς χρονικὸν τι διάστημα ἢ λ. 6, 290' «ἐπ' ἡῶ» =μέχρι τῆς πρωίας Ὀδ. η, 288' «ἐπὶ γῆρας», 0, 226' «ἐπὶ πολλὸν χρόνον», μ, 407' «ἐπὶ δερὸν» =ἐπὶ μακρόν ἢ λ. ι, 415' «τὸ ἐπ' ἡμέραν ἔχον» =ὅ τὸ καθήμερὸν ἔχον ἢ α. ζήρ Ἡρ. ι, 32' ἐπὶ χρόνον τινά, ἐπὶ πολλὸν χρόνον Πλάτ. Πρωτ. 344' «ἐπ' ἀνθρώπων γενεάς» Ξεν. Κυρ. 5, 2, 4' «ἐπ' ἡμέραν ἀρκεῖν», 0, 2, 34' 3) ἐπὶ δρισμῶν ἀριθμῶν καὶ μέτρων, =μέχρι, ἔως εἰς «ἐπὶ δεκάσια» =μέχρι διακοσίων

Ἡρ. καὶ ἄλ. «ἐπ' ὅσον» ἢ λ. γ, 12' «ἐπὶ τό- σον» =μέχρι τόσου μεγέθους Ὀδ. ε, 251' «ὅ- σον τ' ἐπὶ ἡμῖς πάσης» =μέχρι τοῦ ἡμέτερος τοῦ πλοίου, ν, 114' «ἐπὶ μακρόν» ξ, 117' «διασπείρομενοι ἐπ' ὅσον καλῶς εἴγε» =εἰς διάστημα τόσον εὐρύ, ὅσον ἦτο καλὸν Ξεν. Ἀν. 6, 1, 19' «ἐπ' ὅσον ἔπαυσε τοῦ ἱεροῦ εἶγεν» Ἡρ. ι, 64' «ἐπὶ πολὺ» Θουκ. 2, 59' «ἐπὶ πάμπωλυ τῆς θαλάττης» Ξεν. Ἀν. 7, 5, 12' (ἀλλὰ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ) =τὸ μέγιστον μέρος, 3, 1, 42' 00' «ἐπὶ πολλοὺς τεταγμέ- νοι» =πολλοὶ κατὰ βάθος, 4, 8, 11' «ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας» Ἀρρ. «ἐπὶ μίαν ναὺν» Πολυδ. 1, 26, 13' 4) μετ. τὸν σκοπὸν ἐκράξ. «ἐπὶ ἔργα τράποντο» =εἰς τὰς ἐργασίας ἐτράπησαν ἢ λ. γ, 422' «ἐπ' ἰόν» =πρὸς τὴν ἐπιχείρησιν Ὀδ. δ, 434' «ἐπ' ἀρπαγὴν τραπέσθαι» Ξεν. Ἀν. 7, 1, 18' «ἵεναι ἐπὶ τὸν ἀγῶνα», 3, 1, 22' «ἵεναι ἐπὶ θῆραν» Ἡρ. ι, 37' «ἐπὶ ὠκυ- ρίαν» Πλάτ. Κριτ. 52' «ἐπὶ ἐμπορίαν ἀποδη- ρεῖν» =γάρν ἐμπορίου ἐκτελεῖσθαι Λουκ. 57' «ἐπ' αὐτὸ γε τοῦτο πάρεσμαν» Πλάτ. Γοργ. 447' «οὐκ ἐπὶ τοῦτο ἡλθομεν» Ξεν. Ἀν. 2, 5, 22' «ἐπὶ πᾶν ἔλθειν» =πᾶν ἐπιχειρεῖν, πᾶν μηχανᾶσθαι, 3, 1, 18' «ἐπὶ πάντ' ἀρμαί» καὶ δὲν ἐργασμαί πλόν», Εὐρ. Ἰππολ. 286' «ἐπὶ πάντ' ἀφίκομαι» Σοφ. Οἶ. τ. 265' «ἐπ' ἔσχατα βαίνειν», Οἶ. Κ. 217' ἴδ. πρὸς ἐπι- τυγίαν τινὸς εἰς τὰ κινήσεις σημαντικὰ ῥή- ματα, «στέλλειν ἐπ' ἀγγελίην» ἢ δ, 384' «ἐπὶ βοῶν ἵκω» =ἄς ὑπάγῃ νᾶ φέρῃ βοῶν, γ, 421' «σπανιώτ. καὶ ἐπὶ προσώπ' ἐπ' Ὀδυσθα ἦτε» ε, 149' «ποτὶ μὴν κακὸν ἔλ- λω» ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπον» Σοφ. Ἰππολ. 364' «πέμπειν ἀρωγὴν ἐπὶ νίκην» Αἰσχ. Χο. 471' «ἐπ' ὁ βασις πέφυκεν, ὡς ἐπὶ τὸ μὴ πονεῖν γεγονότας» Πλάτ. πολ. 7, 537' «λέγεται Ἡ- ρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον καταδύμεναι», ἵνα τὸν Κέρβερον ἐξπαγγῇ Ξεν. Ἀν. 5, 10, 2' «ἐπὶ ξόλα παρτίπηψε» Θουκ. 4, 13' «οἱ ἐπὶ τὰ χρήματα παρόντες» Πολυδ. 29, 3, 7' «ἐφ' ὧ- γανὰ συλλέγειν ὡς ἐπὶ πύρ» Ξεν. Ἀν. 4, 3, 11' 5) γενικὰς σχέσεις «ἐπὶ στάθμῃ» συμ- φώνως πρὸς τὴν στάθμην Ὀδ. ε, 245' «ἐπ' ἴσας» ἐπιρρηματ. =ἰς ἴσου, ἰσοπάλως, ἀμφιό- λως ἢ λ. μ, 436' «ἐπὶ πλεον οὐκ ἀκύνω» Πλάτ. Φαίδρ. 261' «ἐπ' ἑλαττον», 93' «ἐπὶ τὸ βέλ- τιστον λέγων», Γοργ. 503' «ἐπὶ τὰ γελοιώτε- ρα ἱπανέσσαι» =οὕτως ὥστε γελοῖον γίνεται, συμπ. 214' «ἐπὶ τὸ μέτῳ κοσμεῖν» =ὀρθοβαλ- λόντας Θουκ. 1, 10' «καθ' ἑκαστα» =ἐπὶ πάν- τα» Πλάτ. σοφ. 235, super, arud, de, sub. Εἰς τὰς συνθέσεις εἶνε 1) τοπικ. =ἐπ' αὐτῷ σημαί- νουσα οὐ μόνον τὴν ἡμερίαν «ἐπιγίγει», ἐπιπα- λάζω» ἀλλὰ καὶ τὴν κίνησιν «ἐπιβαίνειν, ἐπι- τίθημι» ἔτι κατὰ τὴν διεύθυνσιν, καὶ ἔχθρι- κῶς, =ἐναντίον, ἐπ' αἶμι, ἐπιστρατεύω, μετ. ἐπιθυμῶ =προσέτι, ἐπιθρηγῶ 2) χρον. =μετὰ ταῦτα, ἐπιγίγνομαι, ἐπιδίδωμι, καὶ ἐν γέν. =προσέρχομαι, ἐπιδίδωμι 3) ἀφορμῇ, ἐπι- γελῶ 4) ἐπανάληψιν, ὡς ἐπ' αἶμαι 5) ἐξάρ- τησιν, ὑποταγὴν «ἐπαίτιος, ἐπικίνδυνος» 00. τὸ οἶκετον, τὸ προσηκόν, ὡς ἐπὶ αἶμας περὶ τῶν συντάξ. μετ' ἀριθμητικῶν ἴδε αὐτὰ τὰ ἀνθήματα

Ἐπι· ἐπὶ ἐν ἀναστροφή π. ποιητ. ἰδ. τοῖς ἱπποῖς.

Ἐπι· ἔπασσι = ὑπάρχει, εὐρίσκεται, μάλιστα μετὰ δότ. Ἰλ. α, 515· «οὐδ' ἐπὶ φειδῶν, π, 315· «ἐπὶ δέ μοι γέρας παλαιῶν» Αἴσχ. Εὐμ. 371, καὶ μετ' ἀπαρ. ἱπομένου «ἐρὴν ἀμύνασι» Ὀδ. 6, 59.

Ἐπι· ἐπάνω, κατόπιον, ἔνευ πτώτ. «ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσιόντο» Ἀπολλ. Ἀργ. 2, 1071· «ἐπὶ δ' αἰθόρα πινέμεν οἶνον» Πρ. 590· «κτείνον δ' ἐπὶ μηλοδοτήρας» Ἰλ. ε, 705, desuper.

Ἐπι· ἐγὰ, δι. γρ. ἀντὶ ἐπὶ μέγα = μεγάλως.

Ἐπι· ἀγαπητός, 3· ἀγαπητότατος ἀμφ.

Ἐπι· ἀγῆ, ἡ· ἐπικαμπῆ Ἀρστ. 688.

Ἐπι· ἀγούρος, 2· ἄγουρος μετγ. juvenis.

Ἐπι· ἀλγής, 2· τερπνός Ἰσώχ. delectabilis.

Ἐπι· ἀλλομαι, π. ἀντὶ ἐφάλλομαι Ὀμ. γρηται μόν. τῷ ἐπιάλλμενος μετγ. ἀσρ. 6, Ἰλ. η, 15, ἀντὶ ἐφαλλόμενος.

Ἐπι· ἀλλῶν ἐξαποστέλλω, ῥίπτω· ὡς τῆς. θεωρεῖται τὸ «ἐταίρους ἐπὶ χεῖρας ἔαλλον» Ὀδ. ι, 288· καὶ τὸ «ἐπὶ δὲ θεῶν αὖρον ἔαλλον», ο, 475· «ἐπὶ θεομὺν ἔαλλον», θ, 447· «οὐτός γὰρ ἔπληνεν τάδε ἔργα» = οὗτος ἐνήργησεν, ἐπροέβηνσεν, ἔκαμει νὰ γείνωσι ταῦτα Ὀδ. χ, 49· ἄλλως πλήν τοῦ Ἀριστ. νερ. 1281 ἐπιαλῶ, ὅπερ ὁ Σχολ. ἔφηγε διὰ τοῦ ἐπιπέμφω, ἡ γρ. ποικίλλει καὶ π. Θουκ. «σὺ καὶ ἐπιάλλων». 5, 77, ἀττ. ἐπιάλλω Ἀριστ. σφ. 1348.

Ἐπι· ἀλμενος· ὅ· ἐπιάλλω.

Ἐπι· ἀλγής, ὅ· ἐπιάλτης· 1) εἰς τῶν γιγάντων, τοξευθεὶς ἐν τῇ γιγαντομαχίᾳ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἡρακλείους Ἀπολλ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκείως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἔτρου, γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδέας. Οὗτος ὄλεον ν' ἀναβῇ τὸν Ὀλύμπου μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐν ἄρπασσιν τὴν Ἥραν, ἔφρονεσθαι ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἰλ. 3) Τραχίνιός τις, υἱὸς τοῦ Εὐρυδῆμου, ὁ προδόσας τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς Πέρσας, ὅτε ἀνεκάλυψεν εἰς αὐτοὺς ἄλλην ὁδὸν διὰ τῶν ὀρέων, ἵνα ὁρμήσων ἐκ τῶν ὀπισθεν τῶν ἐν Θερμοπύλαις μαχομένων Ἑλλήνων Ἠρ. 4) υἱὸς τοῦ Σοφωνίδου, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, πενέστατος Αἴλ. 5) δάμων τις = ἐπιάλτης γεν. τῆτος καὶ ἰφέλης, καὶ ἐπιάλλης, καὶ ἐπίαλος καὶ ἐπωφέλης ὀνομασθεὶς (Σοφ. Ἀλκ. π. Εὐστ.) Ἰσώχ.

Ἐπι· ἀνάξ, ὅ· ὁν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ἐπι· ἀνδάνω· ἐφανδάνω.

Ἐπι· ἀνίω· ἐπιτερίτω Ἠσώχ.

Ἐπι· ἀπτω· ἐφάπτω.

Ἐπι· ἀρματός, 2· ἡ πομπή, ἀντὶ ἐφ' ἀρματος μετγ.

Ἐπι· ἀρον, τό· ἔφιερν ὄωρ. καὶ αἰολ. Βοιωχ. 1, 26, multa, sacra.

Ἐπι· ἀρος, 2· ἔφιερν ἰων. Ἐπιγρ. 11.

Ἐπι· ἀρπαγμα, τό· νέα ἀρπαγῇ μετγ.

Ἐπι· ἀσσα, ἡ· Δῆμητρος ἐπώνυμος Ἠσώχ.

Ἐπι· ἀτρος, ὅ· ὁν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ἐπι· αἰδῶ· κοιμῶμαι πλησίον σου· «ἕες, ἡαὶ αὐδῶν ἐπίαται» Ὀδ. α, 556, ὅπου νῦν ἐνιστάν ἀναγινώσκειται· «ἡύσιν = εἰς τὰς ὄχθας» Ἀρχι. 10 (6, 192), incubo.

Ἐπι· αἰχῶ· κραυγᾶς μεγαλοφώνως, ὡς σῆ· μίτον εὐαρεσκείας· «ἐπίαχον, μῦθον ἀγασσάμενοι» = ἐπεδόσαν Ἰλ. ι, 50· πρὸλ. «ἐπὶ δ' ἴαχε λαός», ν, 822· φωνᾶς δυνατᾶ· «ἔσαν δ' ἐναγχιλας ἐπίαχον», ε, 580, accipiam.

Ἐπι· βα· ἐπιβῆθι, προσε. ἀδρ. 6· Θεογν. 847.

Ἐπι· βᾶθρᾶ, ἡ· σκάλα κινητή, τὴν ὁποῖαν ἐπακουμῶν τις ἐν ἀναβῇ σου, πλοῖου ἀναβάθρα Δ. Σικ. 12, 62· πρὸλ. ἀποβάθρα· ἀναβάθρα στρατιωτῶν εἰς τὰ τεῖχη δι' ἐφῶδον Ἀρρ. Ἀν. 4, 27· γέφυρα κινητὴ Ἰώσ. 7, 8, 5· μεφ. ἀίοδος, ἐν γέν. πᾶν δι' οὐ μεταβάλλει τις ποῦ· «πάσας ἀπαυρούμενοι τὰς ἐπιβάθρας Ῥωμαίων» Πολύβ. 3, 24, 14· «Ἀθῆναι, ἐπιβάθρα τῆς Ἑλλάδος» Πλουτ. Δημ. 8, scala.

Ἐπι· βαθραίνω· δι' ἐπιβάθρας ἀναβαίνω Κλ. Ἀλ. παιδ. 3, 11, ascendo.

Ἐπι· βαθρον, τό· ναῦλος, ὃν ὁ ἐπιβάτης ἐπὶ τοῦ πλοῖου δίδει Ὀδ. ο, 449· «δίδω θηλήν, ἦν τοι τῆς δ' ἐπὶ δαθρα χάριν προτεθειμένη νῆος» = ὡς θυσίαν (ἦν προσέφερον τοῖς θεοῖς ἐπιβαίνοντες ἐπὶ τῶν πλοίων ἵνα ταξειδεύσῃ σου) Ἀπολλ. Ρ. 1, 420· ὁ δὲ Πλάτ. λέγει περὶ τοῦ πελαγροῦ «ἐπιβάθρον τῆς γῆς δίδωμι» = μισθὸν δι' αὐτήν, ἵνα τὴν γῆν (ἡ τὸ δῶμα) κατοική· ἐνοίκιον, συμμ. 8, 7, 3· «ἐπιβάθρον ὀρνίθων» = ὀρνιθοκοῦμασιν Ἰουλ. Αἰγ. 37 (19, 661), nautium, sedile.

Ἐπι· βαίνω (ἴδε βαίνω)· 1) περιπατῶ, στέκομαι ἐπάνω σου· «-γῆς, ἡπείρου» = πατῶ Ὀδ. 1, 83· «-πατρίδος ἀλγής», δ, 521· καὶ πεζ. συγχ. Ἠρ. 4, 125· «-ἱερῶν Πλατ. νόμ. 9, 874· καὶ μετ' ἐχθρῶν. συμ. = ὁρμῶ, ἐπύργωμαι· «πρὶν Τροίης ἐπιδήμειν υἱας Ἀχαιῶν Ἰλ. ε, 229· «-τῆς Λακωνικῆς ἐπὶ πολέμῳ» Σεν. Ἑλλ. 7, 4, 6· Αἰγύπτου Πλατ. Μενεξ. 239· «-εἰς Βουσιάν» Δ. Σικ. 14, 84· «-ἱππων, ἔφιερν» = ἀναβαίνειν ἐπὶ ἀμάξης Ἰλ. ε, 46· «-νῆων, πόργων», θ, 165, 512· καὶ συνήθ. «-εὐνῆς = τὴν κλίην ἀναβαίνειν = συνουσιάζεσθαι, ὡς καὶ «πρὶν λέκτρων ἐπιδῆναι» Αἴσχ. ἰκ. 39· «Διὸς λεχέων ἐπιδῆς» Εὐρ. Ἑλ. 376· «-νεῶν, τεθρίπων», Ρῆσ. «ἐπιδῆσαν τοῦ τεύχεων» Ἠρ. 9, 70· Καὶ μετὰ αἰτ. «νῆον» Ἰππων ἐπιδάκτες· Ἠσ. ἀσπ. 286· «Πιερὴν ἐπιδῆς» Ὀδ. ε, 50· «-λειμῶνα, ἄλιον πλάταν» Σοφ. Αἴ. 144· «-πέτρων, συζυγίαν πύλων» Εὐρ. Βαχχ. 1097· «-γῆν» Ἠρ. 7, 50· «-ἀγρόν Λουκ. Νίγρ. 26· μετὰ δότ. ἐν τῇς. «ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν» Ἰλ. 6, 351· «ταῖς ἀλλήλων νηυσὶν» Θουκ. 7, 70· καὶ οὕτω μετ. «ἀνορέας ὑπερτάταις ἐπιδῶ» Πινδ. Ν. 3, 19· καὶ ἐπὶ μετ' αἰτ. «-ἐπὶ τὴν νῆα» Ἠρ. 8, 120· «-ἐπὶ τὰς νῆας» = ἀναβαίνειν, ἐπιδάειν Θουκ. 1, 111· «ἐπὶ τὴν ἱερὰν χώραν» Δημ. 18, 154· καὶ ἐπὶ μετὰ γεν. «-ἐπὶ νεῶν» Ἠρ. 8, 118· «ἐπὶ τῶν ἱππων» Πλουτ. π. ἀρετ. 377· ἄλλαι συμ. εἰνε ἄχρῃ Μιλήτου ἐπιδῶ· Λουκ. διαλ. νεκρ. 24, 1· «-εἰς τὸν ἐσπέριον Ὀκεανόν» Πλουτ. Καίσι. 23· ἐπιδάειν πρόσω = προχωρεῖ Σοφ. Οἴ. Κ. 175· ἐπὶ ζώων = ἀναβαίνειν, πηδᾶν· «-τὸ θῆλυ» καὶ «-ἐπὶ τὸ θῆλυ» Ἀριστοτ. 1, Ζ. 5, 2· «-ταῖς ἱπποῖς Λουκ. ὄν. 27· ὡς «πόληρος

ἐπιβ. = φθάνειν Ἰλ. π, 396, λέγεται καὶ ἐπὶ ἡλικίας· «τατταράκοντα δ' ἐπιβαίνοντα ἔων» = φθάνειν ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἔων Πλατ. νόμ. 2, 666· «ἐχθρικός = ὁρμῶν, ἐπέρχεται κατὰ τινος, προσβάλλειν τινά· «-τῷ Ἀσσυρίῳ» Ξεν. Κυρ. 5, 2, 26· «-τοῖς ἀρίστοις» Πλουτ. Κίμ. 15· π. καὶ μετὰ αὐτ. «οὐ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἐπιβῇ» Σοφ. Αἴ. 138· «τὰ παθήματα πρὸς αὐτὸν ἐπιβῇ» Φιλ. 194· ἀπολ. «μηροὺ ἐξέρχεται δόρυ - ὅρ» ἐπιβαίνειν = ἵνα δυνήθῃ νὰ περικατῇ Πλ. ε, 666· «ὅσον ἐπιβάστα κορώνη ἔχνης ἐποίησεν» Πσ. ἔρ. 677· «ῥυθμὶ πρὸς αὐτὸν Πλουτ. Λυκούργ. 22· ὁ Λουκ. συνάπτεται καὶ «-πόδα» = στεριώνω, πατώ τὸν πόδα, Τοξ. 48. Μτφ. μέτοχος γίνεσθαι, ἐπιτυχάνω· «ὁφρα ἀφ' αὐτῶν εὐφροσύνης ἐπιβῇτον ἀμοφωτέρω φίλον ἦτορ» Ὀδ. ψ, 52· «ἀναιδεῖς» = τρέπεται, καταστῆναι εἰς ἀναίδειαν, χ, 424· «τιμῆς καὶ γερῶν» Πσ. θε. 396· «τῆς εὐσεβείας ἐπιβαίνοντες» Σοφ. Οἰ. Κ. 189, ὑπὸ τοῦ Ἐβστ. ἔστη· «εὐσεβοῦντες» «ὁδὸς ποτὲ τῆσδ' ἐπιβάντες» = ὁδὸς ἄσαντες, Φιλ. 1449 καὶ μτγν. π. ὧς «-τερπολῆς» Ἀπολ. Ρ. 4, 1165· σπαν. πεζ. ὧς «τῶν μεγίστων σοφίας περὶ θῶαν γενέσεως ἐπιβ.» Πλατ. ἔπιν. 981· «ἀφορμῆς Ἀπκ. «-τοῦ λόγου» Λουκ. ἀπολ. 8· 2) μὲ. μέλ. ἐπιβῆναι, ἀδρ. ἐπέβησα· «ὃν ἔπινον ἐπέβησεν» Ἰλ. θ, 129· «πολλοὺς πυρρῆς ἐπέβησεν καλεῖσθαι» Πσ. ἔρ. 578· μτγν. «νῦν ἀρχαίως ἐπέβασεν πότιμος εὐαμερία» Πινδ. 1, 39· «χαλιφρονόνα (θεοὶ) σααρροσύνης ἐπέβησαν» = ἔκαμαν ὥστε νὰ ἐπιτύχωσι, νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν σααρροσύνην Ὀδ. ψ, 13· «εὐκλείης ἐπέβησαν» = κάμε τῆς φήμης μέτοχον Ἰλ. θ, 285· «λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιχῆς» Πσ. ἔρ. 657· καὶ οὕτω μτγν. «ἐπιβῆσιν τινὰ τῆς σοροῦ» Λουκ. διαλ. νακ. β, 4· «πάτρης Ὀδ. η, 223· «-ψαμάθων Ἀδλίδος» Εὐρ. Ι. Τ. 215, π. «Ὁμ. ἐν χρῆσ. ἔτι ἐπιβῆσεν ὀχέων» Ἰλ. ε, 221· καὶ ἐπιβῆσεν = ἐπέβη π. χ. ὀχέων ν, 26· ἀλλὰ π. Ὁρφ. Ἀργ. 1193 εἰς ἐπιβῆσεν = ἐπέβησεν τὸ παθ. ἐπιβαθῆναι Σχολ. Θουκ. β, 99, conscendo. Ε·πι-βακνύω· φωνάζω μεγαλοφώνως ὡς εἰς τὰς ἐορτάς τοῦ Βάκχου Νικοστρ. π. Ἀ-θην. 3, 168, irruo.

Ε·πι-βάλλον, τό· «ζῶον κατὰ τὸν Ὑπαννι ποταμὸν ζῶν, καὶ ἐπιβάλλον καλούμενον, ὁπερ αὐθιμῆρόν τῆν τε γένεσιν καὶ τὴν ἐθορὰν ὀφίσταται» Σχολ. ἄνων. ἐν περιπλ. Εὐξ. Π.

Ε·πι-βάλλον τως, ἐπὶρ. ἀρμοδίως μτγν. convenienter.

Ε·πι-βάλλω 1) ῥίπτω τι ἐπάνω· «ὅς (τρίγας) ἐπιβάλλον χειρόμενοι» ἐπὶ τῶν νεκρῶν Ἰλ. ψ, 135, καὶ συγ. ἐν τμήσει, π. χ. «ἐπὶ δὲ χαλκῶν βάλαν αὐτῶν» Ὀδ. ε, 520· «εὐαὐτὸν ἐπιβάλε ἔς τὸ πῦρ» = ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ ἄνωθεν Ἦρ. 7, 107· «ἐπιβάτω ὄλην» Ξεν. Ἀν. 3, 5, 10· «ἄνωθεν ἐπιβαλόντες» Θουκ. 2, 52· «ἐπὶ ἀμάχης, 4, 48· «ἐπὶ τοῦς πτόρρους καὶ τοὺς νέους κλῶνας κόπρον» Πλάτ. Πρωτ. 334· «-γαῖρά τινι» Ἀριστ. Λασ. 440· «καὶ πότ' ἂν Ζεὺς ἐπὶ χεῖρ᾽ βάλοι» Διοχ.

Χο. 399· καὶ μτγ. «-τὰς χεῖρας τοῖς πράγμασι» Πολυδ. 3, 2, 8· «-Ρωμαίοις, 18, 34, 8· «-ὁρθαλμὸν τινι» = ῥίπτειν ὁρθαλμὸν ἐπὶ τινος Ἀλεξίς ἐν Β. Ἀν. 110· ἀρ. λει. ἐρμη-νέουσαι «περιτρίγος θεοσάου» 2) ἐπιβάτω, βάλλω τι ἐπάνω· «-ἔπιοις ἱμάσθων» = δίδω αὐτοῖς μάστιγα Ὀδ. ζ, 320· «-πληγὰς τινι» Ξεν. Λακ. 2, 9· «σφραγῖδα» = τυπῶνα, ὅτι σφραγῖδα ἐπάνω τινὸς Ἀριστ. θεσ. 415· «σὺ-βολον, ὅρν. 1215· «-γράφμασι σημειῖται» Πλατ. νόμ. 9, 856· «-τὸν δακτύλιον» Ἦρ. 2, 38· 1δ. ἐπιβίω, ἐπιβάλλω ποιήν, φόρον καὶ τὰ ὅμ. Ἦρ. 1, 106· «-φυγὴν ἐκ τῶν Ἀλακ-δαίμονος», 7, 3· «καὶ σφ' ὅτ' Ἀργεῖον ἐπὶ-δλῆθ' ἡγήμην», 6, 92· «τοῖς ἀπειθοῦσι ζημί-αι» Πλάτ. νόμ. 12, 947· «ἐπιβόλεις, 20, 14· καὶ ἀπολ. = τιμωρὸς, 15, 5· καὶ μτγν. «-φύ-ρον τὰς πόλεις» Πλουτ. Ἀντ. 51· ὅρ. «-φύ-νάλητα γὰρ οὐδ' ἐπιβάλε θανάτους κρονίδας» Σοφ. Τρ. 128· «-λύπην τινι» Εὐρ. Μηδ. 115· «κινδύνους καὶ φόβους ψυχῆς» Πλατ. θε-αιτ. 373· «ἐπιβάλλοντος αὐτοῦ ἂ φέρειν οὐκ ἠ-δύνατο» Θουκ. 8, 108· «κλῆματα ἐπιβάλλειν» = ἀνυψῶνεσθαι, ἐπαυξάνειν Θεοφρ. 2) ἄνω τοῦ αὐτοῦ, ἀμτβ. = κινεῖσθαι πρὸς τι, πλῶν, ἐπὶ πλοίων· «ἡ δὲ Φεῖς ἐπιβάλλει» = ἔπλεε πρὸς τὰς Φεῖς Ὀδ. ε, 297· «ἐπιπίπτω» «πα-τοῦσαι ἀλλήλους καὶ ἐπιβάλλουσαι» Πλάτ. Φαιδρ. 248, 1δ. μτγν. «Ἀλέξανδρος ἐπιβάλε τοῖς Ἀργείοις» Δ. Σικ. 17, 64· «λόφους Πολύδ. 5, 18, 3· καὶ ἐπὶ τὸν τόπον ἐπιβα-λεῖν», 5, 6, 6· «-εἰς Ἰταλίαν», 2, 24, 17· «εἰς τοὺς Ἀσχροῦς» 12, 10, 2· «τὰ κῶματα ἐπέβαλλεν ἐς τὸ πλοῖον, Ν. Δ. Μεφ. ῥίπτο-μαι εἰς τι, ἐπιχειρῶ τι· «τοῖς κοινῶις πραγμά-σι» Πλουτ. Κικ. 4· «-τοῖς ἀλλοῖς» Δ. Σικ. 3, 59· «τοῦτω ἐπιβάλλων» = πρὸς τοῦτο παρα-τηρῶν Μ. Ἀντων. 10, 30· πίπτω ἐπὶ τινος· «πρὶν τὸν ἥλιον ἐπιβάλλειν» Πολυδ. 4, 78, 7· ἀκολουθῶ τινά· «ἐπιβάλλειν τινι» Πλουτ. Διμιλ. Παυλ. 33· «ἐπιβάλλον ἔφη», 1, 80, 1· ὅθ. «ἐπιβάλλει μοι» καὶ «ἐπιβάλλει μοί-τι» = συμβαίνει μοι, γίνεται, ἀκολουθεῖ μοί-τι· «μόριον ὅσον αὐτοῖς ἐπιβάλλει» Ἦρ. 7, 23· «ἀπολαχόντες τὸν κτημάτων τὸ ἐπιβά-λλον» = τὸ ἀνηκόν μέρος, 4, 115, π. Δημ. «τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος», 18, 254· «καθ' ὅσον ἐπιβάλλει μέρος ἑκάστου τοῦ ζῆν-καλῶς» Ἀριστοτ. πολ. 5, 6· «κατὰ τὸ ἐπι-βάλλον αὐτοῖς μέρος» Δ. Σικ. 14, 17· ὁ δὲ Πλουτ. καὶ «ἐπιβάλλει τοῦτο ποιεῖν» λέγει, = προσήκει τοῦτο πράττειν, α. Στωϊκ. 12. Μτφ. βάλλομαι εἰς τι, καταγίνομαι μετὰ προθυ-μίας· «ἐνάρων = δρᾶτω τὰ ὅπλα Ἰλ. ζ, 88· ἐν γέν. ἐπιθυρῶ, ζητῶ τι ἐκ ψυχῆς· «τοῦς ὄρκους λῶν ἐπιβάλλεται» Δημ. 18, 164· «οὐκ ἀνάνδρῳ ἐπιβάλετο τόλμῃ καὶ πράξει» Πολυδ. 5, 81, 1· μετὰ αὐτ. «-καυσοῦσαν ἐρ-γον» Πλατ. Τιμ. 48· «-τὴν μέθοδον» Ἀρι-στοτ. πολιτ. 2, 1· μετὰ γὰρ· «τοῦ δὲ ζῆν ἐπιβάλλοντα» = προσημασμένα μετὰ ἵεως, 1, 9· βάλλω τι ἐπάνω μου, ἐπὶ ἰσοματῶν περι-νεύομαι· «ἐπιβαλλομένην (Κύπριν) χαλκίσιν ὠδῇ βοδῶν πλόκον ᾄδων», κατὰ τὴν

Σχολ. = περιτιθεμένην Εὐρ. Μηδ. 840' οὕτω μὲν. ὡς ἐπιβεβλημένος συνδόναν Ν. Δ. καὶ μτφ. «αὐθαίρετον δουλείαν» = ἀναδέχεσθαι Θουκ. 6, 41' π. Ξεν. «τοξόται ἐπιβεβλημένοι» = οἱ ἔχοντες τὸ βέλος εἰς τὸ τόξον = ἔτοιμοι νὰ ρίψωσι τὸ βέλος, Ἀν. 4, 3, 28' ὡς «ἐπιβεβλησθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς», 5, 2, 12' π. Πολυδ. - σφαγιῶδας 24, 4, 10 ὡς ἀνωτ. ἐν τῷ ἔνερ. inijicio.

Ἐπι-βαλμα, τό· ὑποπόδιον Ἰσχύ.

Ἐπι-βάλος, ὁ ὁ τέταρτος δάκτυλος τῆς χειρὸς ὁ πρὸ τοῦ μικροῦ ἐπίβαλοι = πτέρναι ἢ σφυρὰ Ἡσυχ. calcanea.

Ἐπι-βαπτίζω· βουτῶ εἰς τι πολλάκις κατ' ἐπανάληψιν Ἰωσ. immergo.

Ἐπι-βαπτος, 2' ἀνωθεν βεβαμμένος μτγν. tinctus.

Ἐπι-βάπτω· χρωματίζω Θεοφρ. intingo.

Ἐπι-βάρειν· ἐπιβαρύνει Δ. Ἀλ. 4, 9' «τοῖς ἐτέρων αὐχμήμασιν» Ἀπ. Σπρ. 38, aggravo.

Ἐπι-βάρης, 2' βαρὺς, ὀχληρὺς μτγν. ponderosus.

Ἐπι-βάρησις, ἡ· τὸ βάρος ἢ ἐνόχλησις μτγν. onus.

Ἐπι-βαρύνω· βάλλω πλείυτερον βάρος εἰς τι, ἐνοχλῶ μτγν. aggravo.

Ἐπι-βαρυς, 3' βαρὺς κατὰ τι Θεοφρ. gravis.

Ἐπι-βάσις, ἡ· ἐπίδασις (ἐπιβαίνω), τὸ νὰ βαδίσῃ νὰ περιπατῇ ἐπάνω εἰς τι Πολυδ. 2, 200.

Ἐπι-βάσις, ἡ· τῷ προηγ. - χάρακος Δ. Ἀλ. 5, 41' - ὄνων = βάτευμα, πηδημα Πλουτ. εἰρωτ. 18' ἢ προσβολὴ Λουκ. ἐπὶ θαλάσσης ἢ πλημμύρα Πολυδ. 34, 9, 6' μτφ. «καὶ ὁρμαῖ» Πλάτ. πολ. 6, 511' «ἐπίδασιν εἰς τινα ποιησθαι» = παρόρμησιν Ἡρ. 6, 61' τὸ διὰ τινος πέρασμα· «τῆς γίνοντος ἀδελφον ποιούσης τὴν ἐπίδασιν» Πολυδ. 3, 54, 5, ingressus.

Ἐπι-βασκαίνω· φθορῶ μτγν. invideo.

Ἐπι-βάσκω, π. ἀντὶ ἐπιβαίνω, ἀμτφ. μετὰ γεν. μόν. Ἰλ. «κακῶν ἐπιβασκίμεν υἱας Ἀχαιῶν» = νὰ φέρῃς τοὺς Ἑλληνας εἰς δυστυχίαν, 5, 234, induco.

Ἐπι-βαστάζω· βαστῶ τι ἐπὶ τινος· «-χεροῖν» = κρατῶν ἢ πέρνων τι εἰς τὸ χεῖρ ζυγίζω, ἢ δοκιμάζω τὸ βάρος του Εὐρ. Κυκλ. 379.

Ἐπι-βάται, αἱ· φρούριον πλησίον τῆς Σιληθρίας μτγν. τανῦν δὲ καὶ χωρίον οὕτω καλούμενον.

Ἐπι-βατέων, ῥ. ἐπίθ. τοῦ ἐπιβαίνω Ἀριστοτ.

Ἐπι-βατεύω· εἶμαι ἐπιδάτης, ὡς ταξειδιώτης ἢ ναύτης· πρόβλ. Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 48' «ἐπὶ πασέων τῶν νεῶν ἐπεβάτευον Πέρσαι» Ἡρ. 7, 96' «ἐφ' ἣ (νῆϊ, ἐσφ. ἥς) ἐπεβάτευε» Πλάτ. Λαχ. 183' - νεῶς Λουκ. παρ. 46' πατὼ ἐπὶ τινος· «-τοῦ Σμέρδους, οὐδὲν αὐτῷ» = ἐπιστηριζομαι εἰς τὸ νόημα τοῦ Σμέρδους, τὸ μεταχειρίζομαι ὡς πρόφασιν Ἡρ. 3, 63' «τῆς ἡγεμονίας ἐπιβεβατευμένα» Δ. Κασ. 79, 7' ἀναβαίνει εἰς τι· «τῶν βασιλείων τοῦ Διός» Λουκ. ἐπισκοπ. 2' - Συρία· = ἐισβάλλω εἰς τὴν Συρίαν ἵνα τὴν κυριεύσω Πλουτ. Ἀντ. 38' - ἐλκεσθῆναι, ἀσχύρ.

σημ. ὡς ἐπιβαίνειν πλοίου, ὡς βατεύειν ζῶον Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 48, vehor, inambor.

Ἐπι-βατ-ηγός, ἡ, ναὺς· ἡ ἄρματα ἐπιβάτας μτγν.

Ἐπι-δατήριος, 3' ὁ εἰς ἀναίεσθαι ἀνέμων, ἐπιτήδεος π. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. εἰνε ἐπιδατήρια = ἐπιδαθρα, 1, 421' - μηχαναί· αἱ χρήσιμοι πρὸς τὸ ἀναβαίνειν εἰς τελεχὴ καὶ τοὺς πύργους Ἰωσ. ὡς π. Σουίδ. «ὅσα τελεχῶν ἐπιδατήρια» - λόγος· ὁ κατὰ τὴν εἰς πόλιν εἰσόδον ἡγεμόνος ἀπαγγελλόμενος Ῥητ. π. δὲ Πaus. εἰνε τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπώνυμον ἐν Τροίᾳ διὰ τὴν αὐσίαν ἐπιστροφὴν τοῦ Διομήδους καὶ τὴν ἐπὶ τῆς χώρας ἐπίδασιν, 2, 32, 10.

Ἐπι-δάτης, ὁ ὁ ἀναβαίνειν εἰς τι συνήθ. ὁ ἐπὶ τοῦ πλοίου ὡς ναυτικός στρατιώτης, ἢ ἀποδημητής (οὐχὶ ὡς ναύτης) εὐρισκόμενος· «ἐπιβάται καὶ ὑπηρεταί, καὶ ἀντίθ. τῷ ναύκληρος Δημ. 50, 10, καὶ 32, 4' ἐπὶ δὲ τῆς ἀμαξῆς = ὁ παρὰ τῷ ἀραξήλατῃ ἱστάμενος Πλάτ. Κριτία 119' ἱππεὺς Ἀριστοτ. ἡ9, 2, 6' ὁδηγὸς τῶν ἐλεφάντων Ἀρρ. Ἀν. 5, 17, 4' ὄνος = ὁ ἀναβάτης Γεωπ. incensor, vector.

Ἐπι-δατικός, 3' ὁ ἀνέμων εἰς τὸν ἐπιδατήν· τὸ ἐπιδατικόν = οἱ τοῦ πλοίου ἐπιβάται Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 6' - χρεῖα Πολυδ. 1, 47, 9' π. Β. Ἀν. «τὰ ἐπιδατικά», λέγοντες ἐκείνα, «ὅ οἱ ναυτικοὶ παρεμβόλῃς λέγουσι ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶς πλεόντων, 97, 19' ἐπιδατικά δὲ ῥήματα π. γραμματικοὶς καλεῖται ὁ Θεόδωρος Γαζής· «τὰ τῶν διαδατικῶν ἐλλειπτικά, ὡς ζῶν, μάχημα μάχην, διαδατικά δὲ, διδάσκω σε τὰ γράμματα».

Ἐπι-δατικὸς· βίαιος μτγν.

Ἐπι-δατόριος, ὁ, ἱπποῦ· ὁ ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει τις Σουίδ. admissarius.

Ἐπι-δάτός, 3, ὁ εἰς ὃν δύνανται τις ν' ἀναβῇ, νὰ ἐπιβῇ Ἡρ. 4, 62' «ἐξ ἧς ἐπιδατὸν ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους» = ἐξ ἧς ἰδύνατό τις νὰ περάσῃ εἰς τὰς ἄλλας νήσους Πλάτ. Τιμ. 24' μτφ. - χροσίω = δωροδόκος Πλουτ. Δημ. 14' ὁ Δ. Κασ. λέγει «ἐπιδατὴν Κελτικὴν ποιῶσαι», 14, 42.

Ἐπι-δδᾶ, συνήθ. πλ. (καὶ ἐπιδδᾶι γραφόμεν.) ἢ ἡ κατόπιν τῆς ἐορτῆς ἡμέρα, μετέωρον, ἔδ. ἢ ἐν Ἀθήναις ἡ μετὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Ἀπατουρίων Κρατιν. π. Ὑφαιστ. σ. 84' ἢ μετὰ τοὺς γάμους ἡμέρα ἀρ. λεξ. τὰ παρ' ἡμῶν «πισιτρόφια» μτφ. «ἔρπειν πρὸς ταχέαν ἐπίδαν» = ἔχειν πικρὰ μεθύοντα, τὸ τῆς συνήθ. νὰ τοῦ βῆξ πικρῇ, ζυγὴ ἢ χαρὰ Πινδ. Π. 4, 140' π. Ἀριστείδ. αὐτῶς ἐκαλεῖτο ἡ πρώτη τοῦ ἔτους ἡμέρα παρὰ Ῥωμαίοις ἢ πρωτοχρονιά.

Ἐπι-δδᾶ λω· ξανὰ μέλγω Σχολ. Πινδ. Π. 4, 140.

Ἐπι-δεβαίω· βεβαιῶναι προσέτι· νόμον Πλουτ. Κατ. νεωτ. 32.

Ἐπι-δεβαίωσις, ἡ· ἡ τοῦ ἐπιβεβαιῶναι πράξις ἢ ἐνέργεια ἀμφ. confimatio.

Ἐπι-δελετῶσις, ἡ· καλλιτέρεσις ἀμφ.

Ἐπι-εθῆμα, τὸ καὶ συνήθ. πλ. τὰ ἐπιδήματα εἶδη χορηκτικῆς ἀρχαίας Πaus.

- *Επι-δήμεναι, ἐπ. ἀντὶ ἐπιδῆναι, ἀπαρ.
 ἀορ. 6. τοῦ ἐπιδαίνω 'Ομ.
 *Επι-δήμιος, δ' ἐπών. αἰὶς ἐν Σίγῳ 'Ησυχ.
 *Επι-δήσσω' ἐπαναδήλω, ἐπαναχρέπτομαι
 'Ιπποκρ. tussio.
 *Επι-δήτης, δ' ἐπιδήτωρ.
 *Επι-δήττω' ἐπιδήσσω.
 *Επι-δήτωρ, ορος, δ' ἀναδάτης' α) - ἐπών
 = ἐπιδεύς 'Οδ. σ, 263 - κοῦρη Νον. Δ. 1, 151 -
 - νεώς = ἐπιδάτης 'Αντ. Σιδ. 106 (7, 498) 6)
 - γευτής, βατευτής, ἐπὶ τῶν ἀρσ. ἀλόγων
 ζώων - «συν ἐπιδ.» = δ' ἀπρος 'Οδ. λ, 131 -
 ἐπὶ τούτων Θεοκρ. 25, 128 γ) πᾶν ὅ, τι ἀνα-
 δαίνει ἐπάνω, ἀνυψοῦται, π. χ. - παλμός Νον.
 Δ. 20, 113, insensor.
 *Επι-διάζομαι' προσέτι ἢ κατόπιν βιάζο-
 μαι Κλ. 'Αλ. στρ. 7, 11, 61.
 *Επι-διάζω' ἀφῆνω ἢ κάμνω τινὰ νὰ ἀ-
 ναδῇ που' «ἐπ' ὀλίγας ναδὲ τοὺς δολίτας»
 Θουκ. 6, 85 «εἰς πλοῦτον» Πλατ. ἐπ. 7, 329 -
 «ἐπὶ τὸ ἴδιον κτήνος» Ν. Δ. Παθ. ἀναδαίνω.
 *Επι-διάσκω' τῷ προηγ. - «τὸν κάπρον
 πρὸς βάτευμα» 'Αριστοτ. I. Ζ. 6, 18.
 *Επι-διάω' ἐπιδαίνω 'Ησυχ.
 *Επι-διδράσκω' τρώγω προσέτι, ἐν τμη-
 σει Καλλ. ὕμν. εἰς Δία 49.
 *Επί-διος, 2. ὁ ἐπιζών, ἦτοι ὁ ζήσας κατ'
 ἴδων πράγματα τὰ ὅποια ἄλλοι δὲν ἔζησαν
 νὰ ἴδωσι 'Ισατ. π. Πολυβ. 3, 108, super-
 vident.
 *Επι-διόω' ἐπιζῶ, κατόπιν ζῶ' «αἷς ἀν ἐγὼ
 ἐπιζῶ» Πλατ. ἐπ. 13, 361 - «μετὰ τὴν ποι-
 ῆσιν ἐπιζῶ» 'Ισοκ. 2, 15 - «ἐπιζῶν διὰ παν-
 τὸς αὐτοῦ» Θουκ. 5, 26 - «ἐπιδοῦντος μετὰ
 ταῦτα αὐτοῦ πλεῖον ἢ πένθ' ἡμέρας» Δημ.
 41, 18, supervenio.
 *Επι-διδῶ, 2 (βλάβη)· βλάβην, ζημίαν
 προσενῶν Σχολ. 'Ιλ. ε, 880, noxius.
 *Επι-διδᾶς (ἐπιδιδᾶς κώδ') συννεφεῖς 'Ησυχ.
 ἴδ' ἐπιδλῆς.
 *Επι-διδάπτω' βλάπτω προσέτι μτγν. (π.
 Θουκ. 8, 109 ἐσφ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ βλάπτω).
 *Επι-διδάσταν' βλαστάνω πλησίον ἢ ἐπά-
 νω που Πλουτ. συμμ. 8, 4, 2' κατόπιν αὐ-
 τῶν Θεοφρ. I. Φ. 3, 7, supergermino.
 *Επι-διδάστω' τῷ προηγ.
 *Επι-διδάσσης, ἢ ἢ κατόπιν ἢ βραδύτε-
 ρον βλάσσης Θεοφρ. I. Φ. 3, 62, super-
 germinatio.
 *Επι-διδαστικός, 3' ὁ εἰς βλάσσησιν ἀρμό-
 διος Θεοφρ.
 *Επι-διδασφίμω' ἔτι μάλλω ἢ προσέτι
 βλασφημῶ 'Ιώσ. convillor.
 *Επι-διδεπτόν' δεῖ ἐπιδλέπειν 'Αριστοτ. ἀ-
 ναλ. πρότ. 1, 29, inspicendum.
 *Επι-διδεπτικός, 3' εἰς τὸ ἐπιδλέπειν ἐπι-
 τήδιος Βασίλ.
 *Επι-διδέπω' βλέπω, κοττάζω τι προσεκτι-
 κός - «εἰς ἡμάς» Πλατ. Φαιδ. 63 - λόγους·
 νόμ. 7, 811 - «τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας» I.
 σοκ. 1, 21 - «ἐπιδιδέφατε ἐπὶ τῶν Θηδαίων
 πόλιν» Δειν. I. 72 - «ἐπ' αὐτὸν» 'Αριστοτ.
 Νικ. 4, 2 - «τὴν Λουκ. ἀστρολ. 20' καὶ οὕτω
 «τύχαις ἐπιδλέπειν» = φανέντι Σοφρ. Οἰ. τ.
 1528' π. Δίῳ Χρυσ. ἐπιδοθαλμῶ, intueor.
 *Επι-διδεφτικός, 2' ὁ ἐπὶ τῶν βλεφαρ-
 ῶν εὐρισκόμενος - τρέχης Συνα. σ. 70.
 *Επι-διδεφρίς, ἴδος, ἢ ὁματόφυλλον,
 «μαστοτόνον» πλ. = αἱ τρέχης τῶν μματο-
 φύλλων μτγν. supercillium.
 *Επί-διδεψις, ἢ τὸ βλέπειν προσεκτικῶς
 'Αριστοτ. ἀναλ. πρότ. 1, 29 - θεωρία 'Επι-
 κούρ. π. Δ. Αισρ. 10, 35, inspectio.
 *Επι-διδῆ, ἢ περόνη 'Ησυχ. Πύθια.
 *Επι-διδῆδην, ἐπὶρ. κατὰ τρόπον ἐπιδολῆς
 'Απολ. 'Ρ. 2, 80, injectum.
 *Επί-διδημα, τό τὸ ἐπιδαλλόμενον, ἐπάνω
 ριπτόμενον, ἐπιθεμα Νικοστρ. π. 'Αθην. 3,
 111 - ἐπαναφόρεμα Γαλην. σέπασμα «τάπητα
 ἐπιδλημάτων Βαδουλώνων» 'Απρ. 'Αν. 6, 29,
 8' τὸ ἐπιτεθὲν ἐπὶ ῥάμμα Ν. Δ. amiculum.
 *Επί-διδηματικός, 3' πρόσθετος μτγν. ad-
 ditiuus.
 *Επι-διδῆξ' ἐπιδλᾶξ.
 *Επι-διδῆς, ἦτος, δ' δοκὸς εἰς τὴν θύραν ἢ
 αὐρτης 'Ιλ. ω, 453' ὁ 'Αρκοκρ. ἐκ τοῦ Αὐ-
 σίου ἐξηγεῖται δοκός· ὁμ. μετὰ σην. αἰσχροῦς
 ἀμφιλογίας 'Ερατοσθ. Σχολ. I (542) π.
 Θεοφρ. δ. «πέτρος γυρὴ καὶ ἄτριπτος ἐπι-
 δῆς» Θεωρητέον ὡς ἐπὶ 18 (7, 479),
 pressulus, vectis.
 *Επι-διδῆσκομαι' ῥίπτομαι μέσα ἢ κατόπιν
 μτγν. injectio.
 *Επι-διδῆσιον, ῥ. ἐπὶ 10. δεῖ ἐπιδῆσθαι
 Παυλ. Αἰγ. 3, 43, injectendum.
 *Επι-διδῆτικός, 3' ὁ ριπτόμενος ἐπὶ τινος
 διὰ τῆς διανοίας μτγν.
 *Επι-διδῆτικός, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. Δ. Αισρ.
 10, 50' ὁ Σχολ. 'Απολ. 'Ρ. δὲ αὐτοῦ ἐξη-
 γεῖ τὸ ἐπιδῆσθαι, 2, 80.
 *Επί-διδῆτος, 2' ὁ ἐπάνω, πλησίον τινός
 ριψθεῖς, ὁ εἰς τι προστεθείς, προσαρμοσθείς
 ἀμφ. adventitiuus.
 *Επί-διδῆτρος, δ' σκορὴ ἢ ἔχουσα τὸ ἔλαιον
 μτγν. ἀμφ. haustum.
 *Επι-διδῆτωρ, δ' ἐπιδῆτρος.
 *Επι-διδυμός, δ' πίδαξ, πηγὴ ἀναπηδη-
 τικὴ μτγν. scaturigo.
 *Επι-διδύω' ἀναδύζω τι προσέτι εἰς τι
 Λεωνίδ. 'Αλεξ. 'Ανθ. Παλ. 9, 349, 1, ebullio.
 *Επι-διδύξ, ἐπὶρ. ἀφθόνως, πλουσίως· ῥέω
 Φερεκρ. π. 'Αθην. 6, 269, affluenter.
 *Επι-διδυσμός, δ' ἐπιδυμός.
 *Επι-διδύω' ἐπιδύζω 'Απολ. 'Ρ. 4, 1238.
 *Επι-δοάω, μέλ. ἐπιδοῖσμαι, ἐπ. ἐπιδῶ-
 σμαι· βοῶ, φωνάζω μεγαλοφώνως, δυνατά·
 - τινὶ Θουκ. 5, 65 - καὶ μετ' ἀπαρ. «τοῖς Ἀ-
 θηναίοις βιάζεσθαι τὸν ἔκπλου ἐπιδοῦντας»
 7, 70 - «μέλος χέρνιδι» = συνάμα ψάλλειν
 'Αριστ. ὄρν. 895' πρὸλ. «στέρν' ἀρῶσαι ἐπὶ
 πύθια τὸ μῦσιν» Περ. 1011' «εὐφρον δ'
 ἐπιδοῶν Μοῦσαι» Iκ. 875' καὶ διαδύλλω
 Θουκ. 6, 16' καὶ ἐπὶ κυνῶν, συνάμα ὕλακτω,
 βαδίζω Ξεν. κυν. 6, 19. Μέσ. ἐπικαλοῦμαι,
 ζητῶ με σέβας τὴν ἀντίληψιν· «θεοὺς ἐπιδῶ-
 σμαι» 'Οδ. α, 378' «ἐπιδοῖσται ὀρίν» Εὐρ.
 Μῆδ. 168' «τὸν Ἀπόλλωνα ἐπιδῶσασθαι» Πρ.
 87' «τὴν ἄλλην στρατιήν», 9, 23' «θεοὺς

- Ἐπιδοώμενα· Θουκ. 3, 59· ἔτι δὲ φωνάζω τὴν πολυμικρὴν βοήν ἀλαλά· Ἦρ. 5, 1· ὀνειδίτω τινὰ μεγαλοφώνως Λουκ. διαλ. ἑταιρ. 12, 1, *inciamo*.
- Ἐπι-δοή, ἢ Ἐπιδοήσις Δ. Αλαρ. 5, 90.
- Ἐπι-δοήσῃα, ἢ τὸ νὰ πηγαίνῃ τις εἰς βοήθειάν τινος· Θουκ. 3, 51, *auxilium*.
- Ἐπι-δοηθῶ· πηγαίνει εἰς βοήθειάν τινος· τινί· Ἦρ. 3, 146· (Ἐπιδοθεῖν 8, 1, 14)· ἀπολ. συχν. π. Θουκ. - τινί· Ξεν. Ἄν. 6, 5, 9.
- Ἐπι-δοήθησις, ἢ ἡ πρὸς βοήθειάν τινος ἔλευσις Νικητ. 7, 2, σ. 117, *auxilium*.
- Ἐπι-δοήμα, τό· πρὸς τι φώναγμα· Θουκ. 5, 65, *acclamatio*.
- Ἐπι-δοήσις, ἢ· κραυγὴ μεγαλόφωνος ὡς δείγμα Ἐπιδοκμασίας· καὶ κρότοι· Πλούτ. Ἀρατ. 23.
- Ἐπι-δοήτος, 2· δυσφημισμένος, κακοφημισμένος, Θουκ. 6, 16· «ἢ Ἐπιδοήτος Νικόων» Ἀσκλη. 14 (5, 150)· «Ἐπιδοήτος ἀνθρώποις» Ἀθην. 8, 335, *diffamatus*.
- Ἐπι-δοήτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Πολυδ. *diffamato*.
- Ἐπι-δοήριος, 3· ὁ ἐπάνω τοῦ βόθρου μτγν.
- Ἐπι-δοιον, τό, θυμὰ· θυσία προύδατο τῇ πανδρόσῳ Ἀθηνᾶ μετὰ τὴν θυσίαν βοῦς Β. Ἄν. 254.
- Ἐπι-δόλαιον, τό· ἐπανωφόριον ἀρ. λεξ.
- Ἐπι-δολεύς, ὁ· ἐπών. Ὑρακλέους π. Θουρρίους Πούχ.
- Ἐπι-δολή, ἢ· τὸ νὰ βίπτῃ τις τι ἐπάνω εἰς τι, τὸ σκέπασμα· ἡματιῶν ἐπιβολὰ· Θουκ. 2, 49· - πλύνθων, 3, 20· - χειρῶν σιδηρῶν, 7, 62· ἢ θέσις - σημείων Λουκ. Τιμ. 13· - θιανόας Λογγιν. 35, 3· καὶ ἄνευ τῆς προσθήκης ταύτης = θεωρία, παρατήρησις ἐπίκ. π. Δ. Α. 2) ἡ ἐπιβαλλομένη ποινή, ἰδ. πρόστιμον, χρηματικὴ ζημία Ἀριστ. σοφ. 769· «ἐπιβολὰς ἐπιβάλλειν» Ἀυσ. 20, 14· πρβλ. ἔτι «ἐπιβολὰς ὤφλων» Ἀνδοκ. 1, 73, ὅπου οἱ κώδ. ἔχουσιν ἐπιβολὰς = εἰς τιμωρίαν καταδικάζεσθαι· - ὁ θαυμάς, ὁ φόρος Π. Πλούτ. Κατ. πρεσβ. 18· γ) ἡ προσβολή Πολυδ. 6, 25, 7· «χειρῶν ἐπιβολαὶ ἐγένοντο» = συνεπλάκησαν Δ. Ἀλ. Ἐν γέν. ἡ ἐπιχειρήσις, ἢ βουλή· «τὴν ἐπιβολὴν ἐκφροντίζειν» Θουκ. 3, 45· «βραδὺς ἐφάνη ταῖς ἐπιβολαῖς» Πλούτ. Μαρ. 33· «ἢ τῶν ὅλων ἐπιβολὴ» Πολυδ. 1, 3, 6· «οἱ δὲ ἐπιβολῆς ἀδικήσαντες» Δ. Σικ. 13, 27· ἐν τῇ μουσικῇ ὁ Ἀρτέμιων π. Ἀθην. 14, 647· πρβλ. ἐπιβάλλω· π. τοῖς ῥητ. τὸ μὲν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου, ἡ μέρους τινός, τὸ δὲ τὴν κόσμησιν τοῦ λόγου σημαίνει, *injection*.
- Ἐπι-δολος, 2· ἔσοφ. γρ. τοῦ ἐπιβολος ὁ ὅς.
- Ἐπι-δόλως· φρονίμως Πούχ. *prudenter*.
- Ἐπι-δομέω· ἔτι μάλλον βομβῶ, κάμνω κρότον, βοήν· «βομβέω ἐπὶ τῷ τυμπάνῳ» Λουκ. διαλ. θε. 12, 1, *incresco*.
- Ἐπι-δοσκέω· ἀφήνω ζῶντι τι νὰ βόσκη ἐν τινι τόπῳ, ἐπὶ ποιμένιων ἢ βοσκόων. Μέσ. ἐπὶ ποιμνίων, ἀγέλων, κατατρώγω ὅλην τὴν βοήν τοῦ τοῦ τινός· μτγ. σώσωμαι εἰς τι, καταχρησάμενος ἀφροσύ.

- Ἐπι-δοσκησις, ἢ· τὸ βόσκειν, ἢ τρώγειν ὅλην τὴν ἐν τινι τόπῳ εὐρισκομένην τροφήν Θεοφρ. αἰτ. Φ. 5 (17, 6), *depastio*.
- Ἐπι-δοσκή, ἢ ἡ μύτη, τὸ σουβλερὸν μέρος τοῦ σώματος τῶν μελισσῶν καὶ μυῶν, κοινῶν καὶ λοιπῶν ζῴων· πρβλ. προδοσκή· Ἀριστοτ. μύρ. Ζ. 4, 6, *promusca*.
- Ἐπι-δοσκον, τό· ἡ ῥίζα τῆς μαλάχης Γαλην.
- Ἐπι-δοσकुमा (βόσκω)· ἐπιδοσκέω· «πρᾶσσις χλοερῶν» Βατρ. 54· - ποίμνη Μοσχ. 2, 82· ἐν γέν. κατατρώγω· πάντα, ἐπὶ πυρός· Πρωτ. 1, 14, 9· αὐτῷ καὶ παθ. Θεοφρ. ρασου.
- Ἐπι-δοσκόλος, ὁ· βοσκός, ἰδ. ὁ βοσκὸς τῶν βοῶν, ἐξῆκτις ἐν Ὀδυσσεύῳ εὐρισκόμενον καὶ πάντοτε μετὰ τοῦ βοῶν, ὡς «βοῶν ἐπιδοσκόλος ἀνὴρ» Ὀδ. γ, 422.
- Ἐπι-δοόλευμα, τό· ἐνέδρα· Θουκ. 4, 68· τὸ ἀποτελεσμα τοῦ ἐπιβουλεύειν, διανόημα, ἐπιχείρημα μτγν. *mollimen, insidiae*.
- Ἐπι-δοόλευσις, ἢ· τὸ ἐπιβουλεύειν τινὰ Πλάτ. νόμ. 872, *insidiatio*.
- Ἐπι-δοουλετής, ὁ· ὁ ἐπιβουλεύων· - στρατ. τοῦ Σοφ. Ἀλ. 713, *insidiator*.
- Ἐπι-δοουλετικός· ἐνεδρευτικός· ἐκκλ. *insidiosus*.
- Ἐπι-δοουλεύτης, 3· ὁ εἰς ἐπιβουλήν ὑποκείμενος, ἐκτεθειμένος Δ. Κάσ. *insidiatorius*.
- Ἐπι-δοούειν· ἔχει τι ἐν νῷ ἵνα πράξῃ, ἰδ. μετὰ παρασημασίας ἐξ ὀφεικῶν καὶ μυστικῶν πρὸς βλάβην τινὸς στοχασμός· ἀπολ. - λάθρα Σοφ. Οἱ. τ. 618· «ἐπιδοουλεύμενοι καὶ ἐπιδοουλέοντες» Πλάτ. πολ. 3, 417· «ἐπιδοουλεύειν ἐπανάσταντιν» Ἦρ. 3, 119· «-ὀνείδων τινι», 3, 122· «-κατάλυσιν τῇ τυραννίδι» Θουκ. 6, 54· Σουήθ μετὰ ἀπλῆς βοτ. τοῦ προσώπου, = παραμονεύω Λίσχ. Ἐκτ. «θεοὶ θεοὶ πολέμου καὶ ἐπιδοουλεύουσι» Πλάτ. πολ. 2, 378· «ὡς περ ἑραστῆς παιδικοῖς». Γενικῶς «πρήγμασι μεγάλῳσι» = ἔχω σκοπὸν, προστίθεμαι νὰ κάμω πρᾶγματα μεγάλα Ἦρ. 3, 122· «-τοιοῦταις ἔργοις» Ἀυσ. 28, 8· - τυραννίδε Πλάτ. Γοργ. 473· «-τῇ τῶν Ἑλλήνων φθορᾷ», Μενεξ. 241· καὶ μετ' ἀπαρ. «ταῦς δὲ ἐπιδοουλέουσιν τὸν Ἀρίωνα ἐκβαλόντας ἔχον τὰ χρήματα» Ἦρ. 1, 24· «ἐπιδοουλεύουσιν ἐξελθεῖν» Θουκ. 3, 20· ἄνευ προσθήκης, ἐν τῇ παλιεῖ, νεωτερισμὸς ἐπιχειρῶ Πλάτ. νόμ. 9, 850· ἐπὶ καλῆς σημασί. ἐννοεῖν τὸν ἀρμόδιον καιρὸν, «εἰσῆλθεν ἐπιδοουλέσας ὅπως ἂν ἀλυπότατα εἴποι» Ξεν. Κυρ. 1, 4, 13. Παθ. ἐπιδοουλόμαι· με ἐπιδοουλεύουσιν Ἀντιφ. 4, 6, 5· «ἐπιδοουλεύεις ἀνθρώπῳ» = εἰς ἐνέδρας ἐφηνόθη Ἦρ. τὰ ἐπιδοουλεύμενα = ἐνέδραν Ξεν. Ἰππαρχ. 9, 8· «ὅσα πρᾶγματα ἐπιδοουλεύεται» Ἀντιφ. 2, α, 1. Μέσ. ἐπιδοουλεύσασθαι = ἐνερ. Θουκ. 3, 82· ὁ Δ. Κάσ. ἔχει καὶ ἐπιδοουλεύθηναι, 59, 26· ἀλλ' ἐπιδοουλεύομαι εὐρίσκειται ἀντὶ π. μέλλ. Ξεν. Κυρ. 5, 4, 4, *insidior*.
- Ἐπι-δοολή, ἢ· στοχασμός κατὰ τινος βόλιος πρὸς βλάβην Θουκ. 4, 76· ἐπιβουλήν ἀρτοῦσιν· Ἦρ. 1, 12· - ἐπιδοουλεύειν Ἀυσ. 13, 18· εἰς ἐπιβουλήν = μετ' ἐνέδρας Θουκ. 8, 92· ἀλλὰ καὶ γενικῶς = κατὰ προαίρεσιν, = ἐπιτελεῖς ἀπὸ γνώμης Ἀντιφ. 1, 3· καὶ «μετ' ἐπιβουλῆς» Πλάτ. νόμ. 9, 817· «τῇ ἐπιδοου-

- λῆν' ἀντίθ. τῷ ἀπροβούλῳ, αὐτ. «φθόνοι καὶ ἐπιβουλαί», Πρωτ. 316, insidiae.
- Ἐπι-βουλί(α), ἡ τῷ προηγ. Πινδ. Ν. 4, 37.
- Ἐπι-βουλος, 2' ὁ ἐπιβουλεύων, στοχαζόμενος πῶς νὰ βλάψῃ τινά, δολίως παραμονεύων. «Πραγε νόσιον» Αἰσχ. Ἰκ. 582 μετὰ τοῦ κρυφίνους καὶ δολιερῶς Σεν. Κυρ. 1, 6, 27' - τινί Πλατ. συμπ. 203' ἀλλὰ «τὰς ἐπιβούλας καὶ πολέμια τῶν ἀνθρώπων» = κατὰ τῶν ἀνθρώπων Πλουτ. συμπ. 8, 7, 3' «ὕσκολώτερον Ἰφρον καὶ ἐπιβουλότερον» Πλάτ. Θεαίτ. 174, insidiosus.
- Ἐπι-βούλωις, δολίως· «ἐπιβούλωις διακεῖσθαι πρὸς τινά» Δ. Ἀλ. 11, 47 dolose.
- Ἐπι-βραδεύω, φιλιῶ, συνάπτω Αἰσώπ. concillo.
- Ἐπι-βραδύνω, ἀργοπορῶ εἰς τι Λουκ. Τιμ. 46, immoror.
- Ἐπι-βραδύς, μελλήτης Ἡσυχ. lentus.
- Ἐπι-βράζω, βράζω πρὸς τι μετν. exaestuo.
- Ἐπι-βραχος, 2' βραχύδης μετν. vadusna.
- Ἐπι-βραχυ, κάλλιον χωριστὸν ἐπὶ βραχύ· εἰς ὀλίγον καιρὸν, ἴδε βραχύς.
- (Ἐπι-βράχω) μόν. ἀφ. ἐπιβραχεῖν· θορυβεῖν, «μέγα δὲ σφιν ἐπέβραχεν Ἰση» Κ. Σμ. 5, 458' καὶ ἐν τμήσ. «ἐπὶ δ' ἔβραχεν ἄσπετος αἰθῆρ» Ὀρφ. Ἀργ. 993, personare.
- Ἐπι-βρεγμα, τό· ὑγρὸν κατάπλασμα Ἀθῆν. 15, 692, perfusio.
- Ἐπι-βρεκτέον· βραντιστέον, ὑγραντέον μετν.
- Ἐπι-βρέμω, κάμνω κρότον· «τὸ (πῶρ) ἐπιβρέμει ἰς ἀνέμοιοι» = τὸ σφοδρὸν τοῦ ἀνέμου φύσημα κάμνει τὸ πῦρ νὰ ἀνάπτῃ μετὰ κρότου Ἰλ. ρ. 739' «ἅμα δ' ἐπ' εὐάσμασιν ἐπιβρέμει τάδε» Εὐρ. Βακχ. 151' ἀμφο. π. μετν. π. «ἐπιβρέμει οὐκ οὐκ ἤχη» = ἤχη ἐν τοῖς ὡαί Μουσ. 193' τὸ μέσ. ἔχει ὁ Ἀριστ. «ἐφ' οὗ δὴ χεῖλεσιν ἀμφιλάλοισ δεινὸν ἐπιβρέμεται χελιδόν» = κροτεῖ μετὰ χεῖλιν τῆς δεινῆς ἢ χελιδόν. Βλατ. 680' «ἐπιβρέμεται δ' ὄλος αἰθῆρ» Ὀππ. κυν. 4, 171, adfremo.
- Ἐπι-βρενύδομαι· ὑπερηφανεύομαι μετν.
- Ἐπι-βρέχω, ἄνωθεν, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας βρέχω· καὶ ἐν γέν. βρέχω, «ὅταν μὴ ἐπιβρέξῃ» Σμυλίκ. εἰς Ἐπικτ. σ. 347, perfundo.
- Ἐπι-βρίζω· ἐπιβρίθω Nov. Δ. 20, 347, isphal.
- Ἐπι-βρίθῃς, 2' βαρύνων εἰς τι, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, «παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβρίθεις ἐνδίκους δουλίας» Αἰσχ. Εὐμ. 923, gravis.
- Ἐπι-βρίθω· καταβαρύνω, πίπτω ἐπάνω μετὰ ὄλον τὸ βάρος· «ὅτ' ἐπιβρίθῃ Διὸς ὄμβρος» = ὅταν ὁ Ζεὺς καταβρίσῃ βροχὴν μετὰ σφοδρότητος Ἰλ. ε. 91' ἐπὶ πολέμου, «μὴ ποτ' ἐπιβρίθῃ πολέμοις», η. 348, ὅπερ ὁ Σχολ. ἔφη. μετὰ βάρους ὠρμησαν· ἐπὶ καλῆς σημασίας· «ὅποτε δὴ Διὸς ὦραι ἐπιβρίσειαν ὑπερβην» = ὅταν οἱ καιροὶ τοῦ ἔτους, ὑπὸ τοῦ Διὸς στελλόμενοι, πίπτουν ἐν ἐνεργητικῇ τῶν δυνάμειν εἰς τὰς ἀμπελούς καὶ κάμνωνων ὥστε νὰ ὠρμαίνωσιν αἰσάφυλαι Ὁδ. ω. 344' «πλοῦτος ἐπιβρίθω» Πινδ. Π. 3, 106' Συγγ. π. τοῖς μετν. π. «αὐτὸν ἐπιβρίθῃ Θρηξ στρατός» Ἀπολ. Ρ. 1, 678' - τινί Nov. Δ. 47, 688' ἐπὶ τοῦ ἔρωτος· «εἰαίρ γὰρ πάνδημος ἐπιβρίθει Κυβέριαι» Ὀππ. κυν. 1, 392' ἐπὶ ὕπνου.
- Ἐπ. 433 (11, 481)· πεζ. πρῶτον π. Πλουτ. καὶ μετν. Ἰνερ. «καίνοιν ἐπιβρίσαντος ἀνακῆν» Ὀππ. ἀλ. 2, 467, ingravescere.
- Ἐπι-βριμάσσομαι· ὀργίζομαι κατὰ τινος εἰς εἰκασίας ἀντὶ τοῦ ἐπιβριμάσσομαι, infrendo.
- Ἐπι-βρομέω· ἐπιβρίμω μετν. π. «πόντος δὲ λείπειν ἐπιβρομῶν σπλάδασσιν» Ἀπολ. Ρ. 3, 1371' «περὶ στίβροισι τύχῃ ἐπιβρομῶσαι» Κ. Σμ. 9, 291' ἐπὶ λέοντων, «ὄχλος ἐπιβρομῶν βριαρὸν βρόχημα λεόντων» Ὀππ. κυν. 3, 35, rugio.
- Ἐπι-βρυάτω· βροντῶ προσέτι Πλουτ. Μαρκελ. 12, intope.
- Ἐπι-βρόντητος, 2' ἐμβρόντητος Σοφ. Αἴ. 1365' κυρ = ὁ ἐκτραπείς τῶν φρονῶν ὑπὸ ἤχου βροντῆς, Σχολ. attonitus, veers.
- Ἐπι-βροχέω· λαμβάνω διὰ βρόχου Γαλην. 789, 13.
- Ἐπι-βροχή, ἡ· τὸ βρέξιμον, μούσκευμα Γαλην. 7, 455, perfusio.
- Ἐπι-βροχέω· σφικτοδαγκάνω· ὀδόντα Τυμν. 4 (7, 433)· «κατέβροχε Ἀρχιππ. Σχολ. Ἀριστ. σφ. 416' ἀρχαίσιμος ἀντὶ τοῦ ἐπιβροχέω Τζέτζ. infrendo.
- Ἐπι-βροχάομαι· τῷ ἔπομ. μετν.
- Ἐπι-βροχέω· μουγκρίζω δυνατὰ μετν. rugio.
- Ἐπι-βρώω· ἀναβρύνω κηδὸν ἐπάνω, πλήρης αἵμα· «σκόληθιν Ἀλκίφρ. 1, 17' ἐπὶ ἀνθῶν, ἀνθῶ, λουλουδιᾶν ὑπερβολικά· «ἄνθεα, ὅσα» ἔαρος λήγοντος, ἐπιβρύει ἀν λειμῶνας» Θεοκρ. 22, 43, scatelo.
- Ἐπι-βρωμάομαι· γγαρίζω ὡς ὄνος Καλλ. Δηλ. 46, ἐνθα νομίζουσιν ὀρθοῦ ἐπιβρωμάομαι, admugio.
- Ἐπι-βρώσκω· ἐπιβιδρώσκω, τρώγω προσέτι Γαλην. 74, 10' ὡς τμήσ. λογιζέται ἐκ τούτου τὸ τοῦ Καλλ. ὕμν. εἰς Δία 49.
- Ἐπι-βύθίζω· καταπλημμυρίζω τι μετν.
- Ἐπι-βύθιος, 2' ὁ ὑπὸ ὕδατος ἐσκαπμένος Θεοφιλ. Ἰστ. 140.
- Ἐπι-βύστρα, ἡ· τὸ στούπωμα Λουκ. Λεῖψ. 4, obstructrix.
- Ἐπι-βύω· στουπώνω· «-στόμα κέρμασιν» Ἀριστ. πλ. 379' «εἰ μὴ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα» Κρατιν. π. Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 623. Μέσ. «-τὰ ὅτα» Λουκ. Τιμ. 9, obturo.
- Ἐπι-βωθέω, ἰων. ἀντὶ ἐπιβουθίω.
- Ἐπι-βωμίζω· ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θέτω, καὶ ὅ· Ἡσυχ. = ὅω.
- Ἐπι-βώμιος, 2' ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· φύλας Αἰσχ. ἀποσπ. 20' - πῦρ Εὐρ. Ἀνδρ. 1024' «ἐπιβώμια μὴ ἐρδσαντες» Ἀπολ. Ρ. 4, 1124' καὶ γέν. «ἐπιβώμια ῥέξιν» = θυσιαῖς ἐν Θεοκρ. 16, 26' ἐπὶ τοῦ βωμοῦ Ἀνθ. 116 (9, 453).
- Ἐπι-βωμιο-οστατέω· στίχομαι πλησίον τοῦ βωμοῦ βοήθειαν ἐπικαλούμενος· «νέας γὰρ παρθένους αἰδομένας ὄχλῳ πελάζειν κἀπιβωμιοστατέην» Εὐρ. Πρ. 44.
- Ἐπι-βωμῖς, ἴδος, ἡ· ἱεράρα, ἐπιθεμα βωμοῦ ἀμφ. altarium.
- Ἐπι-βωμῖτης, ὁ· εἰς τὴν βωμῶν ἀνήκων Ἀσσιαχ. π. Ἰωσ. κ. Ἀπριαν. 1, 34, sacrificus.
- Ἐπι-βώσσομαι, ἔπ. ἀντὶ ἐπιβουθίσσομαι, μελ. τοῦ ἐπιβουάω Ὀμ.

- Ἐπι-δωστρέω· ἐπιδοῶ Θεοκρ. 12, 35, ἔσφαλ. ἐπιδοῶμαι, ὡς Εὔστ. Ἰλ. 218, 11, exclamo.
- Ἐπι-δωτάω· τῷ προηγ. ἴδε καὶ βωτάω.
- Ἐπι-δωτος, ἰων. 2· ἐπιδότης· καθ' Ἡσυχ. = λαῖος, ὁμαλός, levis.
- Ἐπι-δῶτωρ, ὁρος, δ' ποιμὴν· «ἐπιδῶτωρ μῆλων» = βοσκὸς προβάτων Ὁδ. ν, 222, ὡς τὸ βουκόλος, ἐπιδουκόλος, pastor.
- Ἐπι-γαίος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς γῆς Ἦρ. 2, 125, 4 = ἐπιχθόνιος, terricola.
- Ἐπι-γαϊόω· σκεπάζω τι μὲ γῆν, χῶμα, κάμνω τι νὰ φαίνεται ὡς γῆ μετν.
- Ἐπι-γαμβρεῖα, ἡ· ἔσφ. γρ. καὶ ἐπιγαμβρεῖα, συγγένεια, ἐκ γάμου, συμπεθερία μετν. ὡς Σχολ. Νικ. Ἰθρ. 2, affinitas.
- Ἐπι-γάμβρευμα, τό· τῷ προηγ. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 477.
- Ἐπι-γάμβρευσίς, ἡ· τῷ προηγ. μετν.
- Ἐπι-γαμβρευτής, ὁ· ὁ τὴν ἐξ ἀδελφοῦ νόμω τὸν εἰς γυναῖκα λαβὼν δευτέρ. 25, 7.
- Ἐπι-γαμβρεύω· γίνονται συγγενῆς τινος ἐκ γάμου· - τινὶ Ὁ· καὶ - τινὰ Ν. Δ.
- Ἐπι-γαμβρεῖα, ἡ· ἐπιγαμβρεῖα.
- Ἐπι-γαμῶ· (ἴδε γαμῶ)· δευτέραν γυναῖκα νυμφεύομαι· «ἐκ τῆς ἐπιγαμηθείσης γενόμενος» = ἐκ τῆς δευτέρας γυναικὸς Πλουτ. Θεμ. 32· «ἐπέγγμα τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα» = ἐνυμφεύθη πλὴν τῆς θυγατρὸς καὶ τὴν μητέρα Ἀνδοκ. 1, 128 καὶ ἐπὶ τῆς γυναικὸς· - πόσει πόσει· = καὶ ἄλλον ἀκόμη ἄνδρα ὅταν ἄρεσθῃ Εὐρ. Ὀρ. 589· ἴδ. εἰς τὰ τέκνα τοῦ πρώτου γάμου. μητρίαν διὰ γάμου δευτέρου φέρειν· «μὴ πυχίμης τοῖςδε μητρίαν τέκνοις» Εὐρ. Ἀλκ. 305· «τοὺς ἐνηλίκους παῖσι τινα» Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 24, superduco uxorem.
- Ἐπι-γαμήλιος, 2· ὁ εἰς ἐπιγαμίαν ἀνήκων Εὐδῶδ. nuptialis.
- Ἐπι-γαμία, ἡ· 1) ἑναυπᾶνδρευμα, ὁ κατόπιν, ὁ δευτέρος γάμος Ἀθῆν. 13, 560· 2) συνθ. ἡ μεταξὺ δύο πολιτικῶν συνθήκη, καθ' ἣν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνωσιν οἱ πολῖται αὐτῶν ἀμοιβαίως νόμους ἐκ τῶν ἄλλων, conubium· «ἐπιγαμίαν ποιήσασθαι» Σεν. Κυρ. 1, 5, 3· ἔτι ἐπεργασίαν, 3, 2, 23· «οἱ τῶν ἐπιγαμιῶν δεσμοί» Πλατ. πολιτ. 310· - τοῖς Εὐδοκίῃσι Λυσ. 34, 5· «πρὸς τινά», Ὁ· ὡς «ἐπιγαμίαι ἦσαν πρὸς ἀλλήλους» Στραβ. 5, 231.
- Ἐπι-γάμιος, 2· ὁ εἰς τὴν ἐπιγαμίαν ἀνήκων Φίλων 301, 2, nuptialis.
- Ἐπι-γάμος, 2· ὁ ἡλικίαν ἔχων γάμου Ἦρ. 1, 196· - θυγάτηρ Δημ. 40, 4, nubilis.
- Ἐπι-γᾶνῶ· ἄνωθεν ἀλείφω τι καὶ τὸ κάμνω δαλιστρόν· «μυελὸν συντελεῖ ἐπιγανώσας» Ἀλεξ. π. Ἀθῆν. 3, 11.
- Ἐπι-γάνωμα· χαίρω δι· ἴδε. λεξ. πρβλ. γάνυμαι, insulto.
- Ἐπι-γάνωμα· τῷ προηγ.
- Ἐπι-γάστριον, 2· ὁ ἐπ' αὐτῷ τῆς γαστρὸς, τὸ ἐπιγάστριον, λέγεται τὸ ἀπὸ τοῦ στήθους μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ μέρος τοῦ σώματος, ὑπογάστριον δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ μέχρι τῶν αἰδοίων Πολυδ. 2, 170· «ἐπιγάστριος βίος» = ζωὴ λαμπρά, ἐκδοτοῦ εἰς τὰ τῆς κοιλίας, κοιλιοδόουλο Κλ. Ἀλ. σ. 173.
- Ἐπι-γαυριάω· χαίρω διὰ τι Βασίλ. σ. 1097, laetor.
- Ἐπι-γαυρός, 2· ἰσχυρός Ἡσυχ. validus.
- Ἐπι-γαυρόω· ὑπερφηφάνω, ὑψηλόφωνα ποίω τινα· - εαυτοῦς Πλουτ. π. αἰσθ. προκ. ἀρετ. σ. 250· «- τινὰ τιμας καὶ ἀρχαίς» Δ. Κασ. 56, 6. Παθ. ὑπερφηφάνομαι καμαρώνω διὰ τι· - τινὶ· «ἐπιγαυροῦνθαι τῇ ἐντολῇ» Σεν. Κυρ. 2, 4, 30, extollo.
- Ἐπι-γδοῦπέω, π. ἀντὶ ἐπιδουπέω Ἰλ. λ, 45, ἐν τμήσ. - καναχὴν Νον. 1, 243.
- Ἐπι-γεία, τὰ· προμήσια Πολυδ. 1, 93.
- Ἐπι-γείζω· εἶμαι ἐπὶ τῆς γῆς Ἑρμῆς π. Στοδ. Ἑκλ. 1, σ. 1074.
- Ἐπι-γείνομαι· ἐπιγίγνομαι Πινδ. Π. 4, 47, supernascor.
- Ἐπι-γείδ· καυλός, 2· φυτόν, τοῦ ὁποῖου τὰ κλωνάρια ἀπλώνουσιν ἢ ἐγγίζουσιν εἰς τὴν γῆν Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9, humicaulis.
- Ἐπι-γείων, τό· γῆζιον, τὸ ἐπὶ τῆς γῆς Πτολ.
- Ἐπι-γείος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ὁ κατὰ γῆς ἔρπων, ὡς ἐπίγειοι μύκητες π. Ἀ· θῆν. - ζῶσα, ἀντίθ. τῷ φυτῷ ἔγγεια Πλατ. πολ. 8, 546· - ἄνθρωπος Ἀξιοχ. 368· - βροτοὶ Ἀνθ. Παλ. 710, 367· προσέτι = ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, χαμηλός· - φυτὸν Φίλων· - κάλαμος ἀντίθ. τῷ εἰς τὸ ὕδωρ αὐξάνοντι Θεόφρ. 2, 12.
- Ἐπι-γείος, ὁ· ὁ π. μετν. Ὀβρανὸς κληθεὶς ἐν τῇ Φοινικίῃ μυθολ. Φιλ. Βουδλ. ἀποσπ. 2, 12.
- Ἐπι-γείδ· φυτόν, 2· τὸ φυτόν, οὗ τὰ φύλλα ἐγγίζουσιν τὴν γῆν Θεοφρ. Ἰ. Φ. 8, 9.
- Ἐπι-γείσσω· θριγκῶ Ἡσυχ.
- Ἐπι-γείναιω· ἐπιχωρῶ Ἡσυχ. γειτονεῶ νείκω.
- Ἐπι-γείω· ἐπὶ τῆς γῆς μετν.
- Ἐπι-γελαστής, ὁ· ὁ καταγελῶν, Ἀλάκωνις Ἡσυχ. irrisor.
- Ἐπι-γέλαστος, 2· ὁ γέλωτος ἄξιος Γρ. Νυσ. 2, 860, ridiculus.
- Ἐπι-γέλαστος· κατὰ τρόπον ἄξιογέλαστον ἔκκλ. ridicule.
- Ἐπι-γέλαω· γελῶ προσέτι διὰ τι Ἀριστ. θεσ. 978· «λόγος ἐπιγελῶντες» = φιλόφρονες Πλουτ. π. ἀκ. σ. 7· περιγελῶ, σκώπτω, - τινὶ Ἀρρ. Ἀν. 4, 12, 3· μετ. «τὸ κῶμα ἐπιγελᾷ» Ἀριστοτ. προβλ. 23, 1, 24· «στόματα ἐπιγελῶντα» = τὰ στόματα, ἥτοι οἱ τόποι δι' ὧν ἐξέρχεται καὶ τρέχει ποταμοὶ τις μετὰ μεγάλου κρότου Στραβ. 11, 501, arrideo.
- Ἐπι-γεμίζω· γεμίζω προσέτι Β. Ἀν. 94, οἱ δὲ ἀρ. λεξ. ἐξηγ. διὰ τὸ ἐπιστᾶν, οὐνεκ.
- Ἐπι-γένειος, 2· ὁ μέχρι τῆς γενεαδὸς φθάνων, ὁ ἐγγίζων αὐτὴν μετν.
- Ἐπι-γενεσι· οὐργός, 2· γενεσιουργός Κλ. Ἀλ. creator.
- Ἐπιγένεω· ὄν. κόρ. Ἐπιγρ.
- Ἐπι-γέννημα, τό· «τὸ ἐξ ὁστέου τοῖς τραύμασι ἀναφύομενον» Σουίδ. «οἱ τοὺς δρθοὺς βουλευομένους περὶ τοῦ πολέμου, καθάπερ καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἀρρωστίαις, μηδὲν ἤτεον τῶν ἐπιγεννημάτων ποιῆσαι λόγον ἢ τῶν πρὸς αὐτῇς ὑποκειμένων παθῶν» Πολυδ. π. Σουίδ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἐπιγέννημα.

Ἐπι-γενής, 2' ὁ μετέπειτα γεννηθεὶς Πολυδ. 4, 194, ἀλλ' ἐν 3, 15, ἀποδοκ. τὴν λέξ.
Ἐπι-γένης, δ' 1) Ἀθηνάος α) υἱὸς τοῦ Ἀντιφώντος, Κηφισιεύς, μαθητὴς Σωκράτους. β) υἱὸς Κρίτωνος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Δ. Ααρ. 6) πολιτικός ἐν Ἀθήναις Λυσ. γ) τριήραρχος Λυσ. δ) ναυπηγὸς Βουκχ. ἀττ. ναυτ. ε) τραπέζης Δειν. ζ) ποιητὴς τῆς μέσης Ἀττικῆς κομωδίας Σουβ. ζ) Ἀκμπιεύς, πατὴρ τοῦ Ἐνδίου Δημ. η) ἄλλος τις ἐν τῇ δίκῃ τοῦ Εὐμαθους Δ. Ἄλ. 0) Ἐργιεύς, υἱὸς Ἐπαμεινώνδα τινὸς Ἐπιγρ. 1) υἱὸς Μεταγέ- νους Ἐπιγρ. κ) πατὴρ Νικίου τινὸς, Κυδαθη- νεύς Ἐπιγρ. λ) ἄλλ' ἐπὶ νομίῳ. Ἄττ. 2) Ἀήλιος, ἄρχων, υἱὸς Πολυκράτους Ἐπιγρ. 3) Θεσπιεύς, μάντις Κλ. Ἄλ. 4) Σικυωνίος τραγ. ποιητὴς Ἀποστολ. 5) Ῥόδιος συγγρα- φῆς π. γεωργίας = γραμματικὸς Ἀθην. 6) στρατηγὸς τοῦ Ἀντιόχου Πολυδ. 7) πρεσβευ- τὴς πρὸς τὸν Ἀττίλιν Πρισκ. 8) Θάσιος 9) ἐπὶ Θάσιου νομίῳ.
Ἐπι-γεννώ = προσέτι, κατόπιν γεννῶ Θεολ. Ἀριθ. «τὰ ἐπιγεννημένα οὐκ αὐτὰ = μετέπειτα ἀδελφὸν Ἀθην. 14, 653.
Ἐπι-γέννημα, τὸ τὸ μετὰ ταῦτα, γεννη- θέν, ἀδελφὸν Ὀκελλ. Λευκ. 1, 8' π. ἱατρ. = σύμπωμα = π. τοῖς Στωϊκ. = τὸ ἐκ προη- γηθέντων ἐπακολουθεῖν Δ. Ααρ. 7, 86' εἰ = ἀποτέλεσμα «ἡ τῶν λόγων κρίσις, πολλῆς πείρας τελευταῖον ἐπιγεννέμα» Λογγιν. 6, 1.
Ἐπι-γέννηματικὸς, 3' δ' εἰς τὸ προηγ. ἀνήκων, δ' ἐκ τινος προηγηθέντος ἐπόμενος Κικέρ. de fin. 3, 3, 32 καὶ μτγν. agnatus.
Ἐπι-γεννηματικὸς ὡς συμπτωματικὸς Γα- λην.
Ἐπι-γέννησις, ἡ συγγένεια, ἀμρ. agnatio.
Ἐπι-γέννητος, εἴτε ἐπιγεννητός, 2' κατόπιν γεννηθεὶς Ἐπιφαν. 2, 12, agnatus.
Ἐπι-γεράζω με τιμὴν τινα περιβάλλω, ανταμείβω Ξεν. Κυρ. 8, 6, 41, muneror.
Ἐπι-γεύομαι κατόπιν γεύομαι Πλουτ. Γρουλ. 7, degusto.
Ἐπι-γεωμόροι, οἱ οἱ τεύνται καὶ χειρο- τέχναι οἱ κατὰ τὴν τάξιν κατόπιν ἢ δευτέροι ἐργάσιμοι μετὰ τοὺς γεωμόρους Β. Ἀν. 257.
Ἐπι-γηθῶ χαίρω διὰ τι = τινὶ Δίσχ. Πρ. 156' ἀγαμὺ δ' ἐπιγρηθῆσαντες Ὅππ. ἀλ. 1, 570.
Ἐπι-γηθῆς, δ' ἀνδρ. ὄν. Πλουτ.
Ἐπι-γηράσκω κατόπιν γίνομαι γέρων Του- λιαν. ἐπιστ. 24, insensesco.
Ἐπι-γηρῆς, δ' ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ἐπι-γῆτις, ἴδος, ἡ ἡ κληματὶς Διοσκ.
Ἐπι-γ(γ)νομαι, ἰων. καὶ μτγν. ἐπιγίνομαι (ἴδε γίνομαι) γίνομαι προσέτι ἢ μετέπειτα, ἐπὶ χρόνῳ «ἔλαρος ἐπιγίγνεται ὥρη» Ἰλ. 7, 148' «χρόνον ἐπιγενόμενον» μετὰ παρέλευ- σιν χρόνου Πρ. 1, 28' «τοῦ δ' ἐπιγινόμενου ἔρρους» = τὸ ἐπόμενον ἔρρος Θουκ. 4, 52' «τῇ ἐπιγινόμενῃ ἡμέρᾳ», 3, 75' ἀνδ' ἐπιγι- νετο τῷ ἔργῳ = ἐπὶ ἡλθε υἱός, ἐκατάφρασε υἱός, ἡ, 25' ἀκαὶ ὑστερον πάσαις ἀμὰ ναυσὶν ἐκεί- νους ἐπιγενέσθαι καὶ εἰς ἐχθρικὴν σημασίαν ἐπιτίπτειν = οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας Ἀναρνώμενος ἐπι-

γενόμενοι αὐτοῖς κατὰ νότον», 3, 108' ἐπὶ ἐξωτερικῶν συμβάντων ἡ περιπτώσεων «ἄνε- μος ἐπεγένετο τῇ φλογί», 3, 74' «πνεῦμα, δέτος, χεῖμων» καὶ ἄλ. «τοσαύτη ἡ εὐφορία ἐπεγενήθη», 8, 96' - νόσος, 2, 64 (πρὸς). («πλοῦσοι αὐτοῖς χειμὼν τε καὶ ὕμῳ ἐπεγέ- νετο» Πρ. 8, 13') καὶ ἐν γέν. «οἱ ἀρχομέ- νοις ἐπεγένετο τῷ», 5, 20' «τὰ ἐναντία ἐπι- γινόμενα» = ἐάν τὸ ἐναντίον συμβῇ Ἀντιστ. 2, 6, 1' «ἐπιγενόμενης ἀρρωστίας αὐτῆς» Δημ. 36, 7' «ἐπιγίνεται σοφί τέρτα ἐπὶ μεί- ζονα», 8, 37' καὶ «τὰ ἐπὶ τούτῳ δευτέρα ἐπι- γενόμενα», αὐτοῦ. «οἱ ἐπιγενόμενοι τούτῳ σοφιστῆς» = οἱ μετέπειτα γεννηθέντες, οἱ μετα- γενέστεροι σοφισταί, σοφιστῆς Πρ. 2, 49' «οἱ ἐπιγινόμενοι» = οἱ κατόπιν ἐρχόμενοι, 9, 85' «τῶν ὑστερον ἐπιγινόμενων» Πλάτ. νόμ. 12, 969' «ἡλικίας πληθὺς ἐπιγεννημένης» = τῆς κατόπιν ἀδελφείσης Θουκ. 6, 26 (πρὸς). «ἐντὶ τῶν ἀποθανόντων ἑτεροὶ ἐπιγενήσανται» Ξεν. Κυρ. 6, 1, 12' «τὰ ἐπιγενόμενα» = τὰ νεώ- τερα, 1, 70' ἐν γέν. προσέρχονται, παρατιγ- χάνειν «ὁδὸν ἐπιγίγνεσθαι ψεύδος τε καὶ ἀλη- θείας» Πλάτ. Φιλ. 37' π. Δημ. ἰδεν = αἱ ἐπιγε- νόμεναι μισθώσεις = αἱ ὁρεῖλαι πληρωσάι = αἱ πληρωτέαι, 36, 9, supplepassor.
Ἐπι-γιγνώσκω, καὶ ἐπι-γινώσκω (ἴδε γινώσκω) 1) πάλιν γνωρίζω, ἀναγνωρίζω «αἱ κε μ' ἐπιγινώσκῃ» (π. Βεκκερ. π. δὲ Οὐλοφ. ἐπιγινώσκῃ) Ὁδ. ω, 217' «τὴν πρὸς Ἀντιστίον γραφείσαν ἐπιστολὴν» Δ. Ἄλ. 2) ὡς θεατὴς μεταξὺ ἄλλων παρατηρῶ, θεωρῶ «ἵνα παν- τες ἐπιγινώσκω» Ὁδ. σ, 30 ἐν γέν. γνωρίζω, μανθάνω = τινὸς Πινδ. Ο. 4, 279' «ἐπιγινώ- σκον οὐ καταίσουν» Λίχ. Ἀγ. 1580' «ἐπὶ- ἔγνω μανίας ψαύων τὸν θεόν» Σοφ. Ἀντ. 950' «ὅν ἐπὶ γινώσκω εὐ μ' ἐπ' ἀνδρὶ θυμῷ βῆσιν κυκλοῦντι», Ἀλ. 18' «σφραγίσθαι θεοῦ», 1, 132' «ἐπιγινώσκῃς ἂν αὐτὴν οἰκίαν γενομένην» Πλάτ. Εὐθὺδ. 301' «ὅσους ἐπὶ γινώσκων τὴν ἐνθάρ- οντα» = ὅσους ἐγινώρισαν ὅτι ἀνήκον εἰς τοὺς ἐχθροὺς Ξεν. Ἐλλ. 4, 4, 12' 3) ἐπὶ δικασταῖ, κρίνω, ἀπορατίζω, ψηφίζω «τὰ πρόσφορα ἐπι- γινώσκοντες» Θουκ. 2, 65' πρὸς. καὶ τὸ ἐν 1, 70, ὅπου εἶνε = τῷ ἐπινοῶν 4) βραδύτερον γνωρίζω, ἐννοῶ Στρατ. 98 (12, 146) 5) ἀν- δρα γνωρίζω, Οἱ, agnosco.
Ἐπι-γλίσσασθαι γλίσσασθαι, κολλῶδες, ὁ- λισθῆναι ποιεῖ «τὸ πνεῦμα πυκνὸν ἐόν ἐπι- γλίσσασθαι τὸ πύελον» Ἰπποκρ. 386, 29.
Ἐπι-γλίσσασθαι ἐπιθυμῶ τι προσέτι = τινός Κλ. Ἀλ. παιδ. 201, appeto.
Ἐπι-γλυκαίνω, μᾶλλον γλυκύ ποιεῖ τι Θ. οφρ. αἰτ. Φ. 6, 15, 4, induleo.
Ἐπι-γλυκύς, 2' ὑπόγλυκός Θεοφρ. Γ. φ. 3, 18, 40, subdulcis.
Ἐπι-γλυφῆς, ἴδος, ἡ ἐξολινὸν τι ἐργαλίον Λουκ. δι. νε. 10, 9, caln.
Ἐπι-γλύφω σκάπτω, ἐγχαράττω, Ἡσυχ. insculpo.
Ἐπι-γλωσσάομαι λαλοῦμαι, βλασφημῶ τινα = τινός Δίσχ. Πρ. 930' λαλοῦ λίξεις δυσφήμους «μὴτ' ἐπιγλωσσάομαι κακὰ», Χο. 1044' «περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττί-

- οἰμαι τοιοῦτον οὐδέν» Ἀριστ. Λυσ. 37, ὅπου ὁ Σχολ. ἐξηγ. «οὐ βλασφημῶ» π. 32 Πολυδ. 2, 109 = λοιδορεῖσθαι, conuicior.
- Ἐπι-γλωσσίς, ἴδος, ἡ τὸ γλωσσαιδῖ, ἡ τὸ ὅστις μέρος τῆς γλώσσης, τὸ σκεπάζον τῆς τραχείας ἀρτηρίας τὸ στόμιον ἥτοι τὸν ἀρρυγγα ἐν τῇ καταπίνειν Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 11, lingula, caruncula.
- Ἐπι-γλωττίς, ἡ τῇ προηγ.
- Ἐπι-γναμπτος, 3' ὁ πρὸς τὰ ἄνω ἢ τὰ μέσα γυρμένος, λυγισμένος· = ἑλικας Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 87, inflexus, tortus.
- Ἐπι-γνάπτω· λυγίζω τι· δόρυ Ἰλ. φ. 178· «ἐπεγνάπτοντο δὲ κώπαι» Ἀπολ. Π. 2, 591, καὶ μέσ. Νικ. ἀλ. 363· μτρ. μετατρέπω, κατανύγω· «ἐπὶ γνάμψιν γὰρ ἅπαντας» Ἡρ. λισσομένη Ἰλ. 6, 14· «-φίλον κῆρ» = τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ καρδίαν κρατεῖν, μετριάξιν = ἐναντιώνεσθαι εἰς τὴν ἰδίαν θέλησιν, α. 569 κατὰ Σχολ. = πρᾶνουςα· «νόον ἐσθλῶν» = τὸν εὐγενῶν τὸ φρόνημα καθοδηγεῖν, ι. 514· ἥτορ Ὁφρ. inflecto· πρῶλ. τὸ ἐπομ.
- Ἐπι-γνάπτω· ἔγαλευκαίνω, ἔνασπερίζω, καθαρῶς μάλλινόν τι λερωμένον φέρεμα, ἔγναψάμεναι τὸ μαλλί του, τὸ ἰσάζω σφίγγων αὐτὸ εἰς τὸ πιστεῖριον Λουκ. φηγ. 28, subigo.
- Ἐπι-γναφορ, 2' πάλιν ἐπιλευκασμένος, διευτερουργῆς Σουδ. interpolatus.
- Ἐπί-γνωτα, ἡ ἐπίνοια Σχολ. Σοφ. Ἠλ. 584.
- Ἐπι-γνωφῶν· ἐπισκοτιζῶ μτγν. obscuro.
- Ἐπι-γνώμη, ἡ διάγνωσις Ἠσχύ.
- Ἐπι-γνομονεύω· κριτής, διαιτητής τιμῆ Ἐπιγρ. Ροσσ. 1, 4, 9.
- Ἐπί-γνωμος, ὁ ὄν. ἀνδρ. Πλάτ.
- Ἐπι-γνωμονικός, 3' διακριτικός, ἑξεταστικός Πούγ. exploratorius.
- Ἐπι-γνωμοσύνη, ἡ ἐπιγνώμη, φρόνησις Ὁ· prudentia.
- Ἐπι-γνώμων, 2' ὁ γνωρίζων τι καλῶς καὶ βεβαίως, ἴδ. ὁ ἀριεὶς κριτής, διαιτητής, ἥτοι ὁ ἐκλεγόμενος ὑπὸ δύο διαφερομένων ἵνα κρίνῃ καὶ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς διαφορᾶς των, ὡς οὐα. «τούτων ἐπιγνώμονες τε καὶ δικασταί» Πλάτ. νόμ. 8, 843· «τῆς τιμῆς τοῦ παιδὸς» ἐκτιμητῆς τῆς ἀξίας τοῦ δούλου Δημ. 37, 40· διαιτητῆς Πλάτ. Κσμ. 18, καὶ Ἀρποκρ. = ἱπλάτοκος, ἐπιστάτης τῶν ἱερῶν ἐλαίων ἐν Ἀθῆναις Λυσ. 7, 25 = γνώμων· συγγνωμονικός, παραδλέπων τὸ σφάλμα· τινὲ Μοσχ. 4, 71· ὁ ἐπιστήμων, ἐπαίων, ἐμπειρὸς τινος, ἀντιθ. τῇ ἰδιότητι· τινὸς Σ. Ἐμπ. κ. λογ. 1, 56, cognitor, inspector, arbiter.
- Ἐπι-γνωρίζω· γνωστὸν ποιῶ Σεν. κυν. 6, 23 μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. significo.
- Ἐπι-γνωρισμός, ὁ ἀναγνώρισις, γνωστοποίησις Ἀθανά. agnitio.
- Ἐπι-γνωσίς, ἡ τῇ ἐπομ. μτγν.
- Ἐπί-γνωσις, ἡ ἀναγνώρισις· τῶν σφραγίδων Ἡρωδ. 7, 6, 15· ἐν γέν. γνώσις Πολυδ. 2, 7, 6, agnitio.
- Ἐπι-γνωστέον· γνωριστέον μτγν. cognoscendum.
- Ἐπι-γνωστικός, 3' ὁ ἀναγνωρίζων ἐπιγνώσεις Εἰστ. 265, 40, agnosceus.
- Ἐπί-γνωστος, 2' γνωστός, γνωρισμένος Ὁ· cognitus.
- Ἐπι-γαγγόζω· γαγγόζω προσέτι μτγν. antimurago.
- Ἐπιγόνος, ἡ ὄν. γυν. Ἐπιγρ.
- Ἐπι-γονάτιον, τὸ εἶδος κοσμημάτων τῶν ἐπισκόπων, εἰκὼν κεντητὴ ἱπῶν εἰς τι τοῦ τραγῶντος ὑφάσματος, τὴν ὅποιαν κρεμῶσιν ἴδ. οἱ ἀρχιερεῖς ὥστε νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ δεξιῶ γόνατος, ὅταν ἱερουργῶσιν Δουκαγγ. 1643, mappula.
- Ἐπι-γονάτις, ἰων. ἐπιγονατίς, ἡ τὸ κλειδοειδὲς καὶ στρογγύλον δοτόν τὸ σκεπάζον τὴν κλειδίαν τοῦ γόνατος, τὸ καὶ μύλη λεγόμενον Γαλην. 303, 30· ἐνδύμα μέχρι γόνατων διχρον Πaus. π. Εἰστ. Ἰλ. 976, 15, patella.
- Ἐπι-γονέειον, τὸ μουσικὸν ὄργανον, ὅπου ἐφεύρεν ὁ Ἐπίγονος, ἔχων τεσσαράκοντα χορδὰς, αἵτινες ἀνά δύο ἕνα τόνον, ἥτοι πᾶσαι μόνον 20 τόνους ἐξεδίδον, ἐπειδὴ αἱ λοιπαὶ 20 ἦσαν σύμφωνοι κατὰ τὸν αὐτὸν τόνον μὲ τὰς ἄλλας 20 Πολυδ. 4, 50.
- Ἐπι-γονή, ἡ ἡ μετέπειτα ἐργασμένη γενεά, ἡ κατὰ διαδοχὴν γέννησις καὶ αὐθιγία ἀνθρώπων καὶ ἴδ. ἀλόγων ζώων Πλάτ. Φαῖδ. Μαξ. δ' μτρ. = κακίας Λουκ. Τιμ. 3· «ἐπιγονὴν λαμβάνει λόγος» = ἡ φήμη αὐξάνει Πλάτ. π. δόλοισι. 10, suboles.
- Ἐπιγόνη, ἡ ὄν. γυν. Ἐπιγρ.
- Ἐπίγονοι, οἱ 1) οἱ υἱοὶ τῶν ἐπεὶ ἡρώων τῶν περὶ τῶν ἐν τῇ κατὰ τῶν Θηδῶν πολέμων, ὁ Ἀλκαίος καὶ Ἀμφίλοχος υἱοὶ τοῦ Ἀμφιάρου, ὁ Λιγιάλιος υἱὸς τοῦ Ἀδράστου, ὁ Διομήδης υἱὸς τοῦ Τυδείδου, ὁ Λιγιάλιος υἱὸς τοῦ Παρθενίου, ὁ Σθίνελος υἱὸς τοῦ Καπάνειος, ὁ Θίρσανδρος υἱὸς τοῦ Πολυνείκου· καὶ ὁ Εὐρύαλος υἱὸς τοῦ Μηκιστίου Ἀπολλ. καὶ οὗτοι ἐκατατεύσαντες μετὰ τοῦ Ἀράτου εἰς τὸν δεύτερον Θηβαϊκὸν πόλεμον ἐκυρίευσαν τὰς Θηδὰς κατὰ κράτος Πινδ. Ὅπως οὗτοι καὶ ὁ χάριν ἐκδικήσας πόλεμος αὐτῶν ἐναντίον τῶν Θηδῶν ἐγένετο πρωτὶμος ἀντικείμενος τῆς ἐποποιίας, οὕτως οἱ Ἐπίγονοι τοῦ Ὀμήρου ὡς μέρος τῆς Θηβαϊκῆς Ἡρ. καὶ ἄλ. ἐπικῶν ποιημάτων Πaus. οἱ ἀνδριάντες αὐτῶν ἴσταντο ἐν Ἀελφοῖς, Πaus. 2) ἡ ἐκ τῶν κατακτηθεισῶν χωρῶν τῇ Ἀλεξάνδρῳ προσαχθεῖσα καὶ εἰς τὴν Μακεδονικὴν τοῦ πολέμου τέχνην ἀσκηθεῖσα νέα γενεά Ἀρρ. 3) οἱ ἀπόγονοι τῶν διαδόχων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου Δ. Σικ. 1, 3, agnatus, post natus.
- Ἐπίγονος, ὁ 1) Ἀθηναῖος Ἀναγυράσιος Σουδ. 2) τύραννος τῆς Κολοφώνος Πλάτ. 3)

- μουσικός δὲ Ἀμβρακίας, ἱερευρὴς τοῦ ὅπ-
αυτοῦ κληθέντος Ἐπιγονίου ὄργανου, ἔχοντος
40 χορδὰς ἀλλὰ μόνον 20 τόνους Ἀθην. 4)
ποιητὴς Θεσσαλονικεὺς Ἀνθ. 5) ἀγαματο-
ποιός Πλιν. 6) ἄλλοι τινὲς Ἐπιγρ.
Ἐπι-γουνάτις, ἢ ἐπιγονάτις.
Ἐπι-γουνάτισμός, ὁ γρ. ἔσφ. ἔν. Ἐπ.
M. 53, 34 ὅπ' Ἑρρ. Στεφ. διωρυγμένη ἐν
λ. ἀκρομύλη.
Ἐπι-γουνίδις, 2' τὸ ἐπὶ τῶν γονάτων
καθήμενον ζῶον - καθηκόμενος Πινδ. Π.
9, 64.
Ἐπι-γουνίς, ἴσος, ἢ τὸ ἀνωθεν τῶν γο-
νάτων μέρος τοῦ σώματος, ὁ μηρός· «μεγά-
λην ἐπιγουνίδα θεῖται» = ἡμποροῦσα νὰ βάλη,
νὰ ἀποκτήσῃ χονδρά, δυνατὰ μηρία Ὁδ. ρ.
225· «οἶον ἐπιγουνίδα φαίνει» = πῶς φαίνον-
ται· οἱ μῆροί του ἀναμείνον τῶν ξεσχισμένων
φορεμάτων του, ὅπου οἱ παχεῖς μῆροί ἀνα-
φέρονται ὡς σημεῖα εὐτραφείας, ἀνδρείας καὶ
δυσίας, σ. 73· 2) = ἐπιγονάτις Ἰπποκρ. 3) =
τὸ γόνυ αὐτοῦ Ἀνθ.
Ἐπι-γράφην ζουγκρανιστὰ, ἐπάνω ἐπάνω,
ἐλαφρὰ· «ἐπιγράφην βάλε χεῖρες» Ἰλ. φ.
166, strictim.
Ἐπι-γράμμα, τὸ ἐπάνωγραμμα Πλάτ.
Φαιδρ. 264' ἰδ. ἐπὶ βωμῶν καὶ μνημείων ἐπι-
τυμβίων Εὐρ. Τρ. 1191' ὡς ἐπὶ ἔργων τῆς
τέχνης καὶ ἀφιερωμάτων Δημ. 24, 180' ἢ
ἐπιγραφὴ συγγραμμάτων Δ. Ἀλ. ῥητ. 8' ἢ τοῦ
πράγματος ὑπόθεσις διὰ τῆς ἐπιγραφῆς πρὸς
Ἀλ. Π. I. 9, 11, π. χ. ὡς ἐν δικαστη-
ρίῳ ἡ ὑπόθεσις τῆς χρηματικῆς ποινῆς ἢ τοῦ
προστίμου, ἔφ' ᾧ καταγγέλλει ὁ κατηγορού-
μενος· «τὸ ἐπίγραμμα οὐχ ὁμολογοῦσιν» Ἀριστοτ.
ῥητ. 1, 14, ὡς καὶ π. Δημ. «πρὸς τριάκοντα
μυῶν ἐπίγραμμα ὑπὲρ τοσοῦτων χρημάτων
εἰς ἀγῶνα καθέστηκεν» = εἰς κίνδυνον ἡλθο-
μεν ν' ἀπαλίσωμεν τόσῳ σημαντικὸν ποσόν,
τοῦ ἀπαιτήσαντος ὀρίσαντος τὸ πρόστιμον τριά-
κοντα μυῶν, 38, 2' ἐπειδὴ δὲ τὰ ἀνωτέρω
καταλελειμένα ἢ μνημείων ἢ ἔργων τέχνης ἀ-
φιλόλογα καὶ θαυμαστά ἔργα ἐγράφοντο συνήθ.
τοῦλάχιστον πρὸ τοῦ Ἰεροδότου εἰς στίχους,
μετηνέχθη τὸ ὄνομα ἐπίγραμμα εἰς ἰδιαι-
τερόν τι ἰδίος συντομωτέρων, τὸ πλεῖστον
ἐν ἐξαμέτροις καὶ πενταμέτροις στίχοις ἀμοι-
βαίως συγγεγραμμένων ποιημάτων, διὰ τῶν
ὁποίων ἀπαικύνεται ἐν εὐπρεπείᾳ καὶ γλαφυρᾷ
συντομίᾳ ἰδιαιτέρα τις ἀσμενὴ ἢ κομψή, κατα-
νυκτική, ἢ ἀστεία ἰδέα ἢ ἱστορικὴ τις ἀνάμνη-
σις ἢ βιογραφία τις. Ἡ Ἑλλην. ἀνθολογία
περιέχει 4500 περίπου ὑπὸ 300 σχεδὸν συγ-
γραφεῖν πεποιημένα ἐπιγράμματα, inscriptio
ἰδ. ἐπιγραφὴ.
Ἐπι-γραμματίζω· κάμνω εἰς τινα ἐπι-
γράμμα· τινὰ Δ. Λαερ. 143.
Ἐπι-γραμματίον, τὸ ὅποιον τοῦ ἐπιγραμ-
μα Πλούτ. Κατ. προσβ. 1.
Ἐπι-γραμματό-γραφος, ὁ ὃ συγγρα-
φεὺς, ποιητὴς ἐπιγραμμάτων Σχολ. Θεοκρ.
7, 40.
Ἐπι-γραμματο-ποιός, ὁ τῷ προηγ. Εὐστ.
397, 20.

- Ἐπι-γραμματο-φόρος, ὁ τῷ προηγ.
Τζετζ. Ἰατ. 826.
Ἐπι-γραφεύς, ὁ ἐν Ἀθηναίᾳ ὁ προσδιορί-
ζων· α) τὸν ἐπὶ τῶν ἐισοδημάτων φόρον καὶ
ἐν ταῖς τριηραρχικαῖς συμφοραῖς τὰς εἰσφο-
ράς· 6) τὸν φόρον τῶν υποτιταγμένων πόλεων
ἀρ. λεξ. οὗτοι ἐσημεῖοναν εἰς τὴν κατάστιχον
πόσιν ἵκνεντο ἢ ἐλήθησι τῆς περιουσίας ἐκά-
στου· οὗτοι τὰ ὀφειλόμενα ἐφ' ἐκάστῳ ἐπι-
γραφον, καὶ τοὺς οὐκ εἰσφέροντας εἰσέχον
εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπιγράφον δὲ καὶ τὰ τιμή-
ματα ἐκάστῳ κατὰ τὴν ἀξίαν, καὶ ἐν ταῖς
σιτοδείαις ἵκνυντο σίτου ἐπιγραφεῖς ὡς Ἀν-
τιφών· Πολυδ. 8, 103.
Ἐπι-γραφὴ, ἢ ἐπάνωγραμμα, ὡς τὸ ἐπί-
γραμμα, ἐπὶ ἐπιγραφῶν ἐπιτυμβίων καὶ ἀφιε-
ρωμάτων· «οἱ τῶν σημαίνει ἐπιγραφὴ θεοῦ.
2, 43'· «ἵνα μὴ πρὸς τὴν ἐπιγραφὴν ἀλλὰ
πρὸς τὰ πράγματα βλέπωσι», 3, 4, 3' 50. καὶ
ἡ φήμη, «τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λα-
βεῖν», 1, 31, 4, ὡς ἡ καλλίστη ἐπιγραφὴ·
17, 11, 11'· «τῆς νίκης τὴν ἐπιγραφὴν οὐδ'
αὐτὴ παραχωρεῖν τῷ Ἀλεξάνδρῳ» Δ. Σικ.
«τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ προτερήματος αὐτοῦ ἀπ-
ηλύκατο», 16, 50 εἰς ὃ χωρίον πολλὰ παρα-
δείγματα καταλέγει ὁ Βεσσιλίγγ. π. Ἰσακ. «ἡ
τῶν ὀνομάτων ἐπιγραφὴ» = ἡ καταγραφὴ τοῦ
ὀνόματος ἐν τῇ κατηγορητηρίῳ ἔγγραφῳ, 4,
2, 41' π. Ἰσοκ. «εἰσφοράς προσταχθείσης καὶ
ἐτέρων ἐπιγραφῶν γενομένων», ἔννοεῖται ἐκ-
τάκτως γενομένος πολεμικὸς φόρος, ἐπειδὴ
ἀπείλον πρὸς τοῦτο νὰ καταγράψωσιν οἱ πο-
λίται τὰ ἐισοδήματά των, 17, 41, inscriptio,
descriptio.
Ἐπι-γράφω· 1) ἐπιπολεῖς ζουγκρανίζω,
σγίζω, ἐλαφρὰ πληγώνω· «-χρὸα φωτός»
Ἰλ. δ, 139' καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. «νὺν δὲ μ'
ἐπιγράφας τερσάνω», λ, 338'· «Κηταιππος δ'
Εὐμαίον - ἔγγαί ὦμον ἐπιγράφει» Ὁδ. χ.
280· «ἄχροις δακτύλοις» Λοκκ. Ἰρωτ. 62'
οὕτω καὶ «ὅς μιν (κλήρον) ἐπιγράφας κυνέη
βάλε», ἔνθα δὲν ἐννοεῖται γράμμα ἀλαφρη-
τικόν, η, 187'· 2) γράφω ἐπάνω τινός, κάμνω
ἐπιγραφὴν, μάλιστα ἐπὶ τῶν ἀφιερωμάτων,
μνημείων, βιβλίων· «ἐπὶ τρίποδα» Θεοκ. 1,
132'· «εἰς τὸν τρίποδα» Δημ. 59, 97'· «ἐπι-
γραμμὴ ὁ Μῖδρα τῷ Φρυγί φασιν ἐπιγρά-
σθαι» Πλάτ. Φαιδρ. 264'· «-τὸ αὐτοῦ ὄνομα»
Ξεν. Ἀν. 5, 3, 5' καὶ τὸ μέν. «ἐπιγράφοντα
ὡς Θηβαίον» = δηλ. αἱ ἀσπίδες ὡς ἂν ἦσαν
Θηβαῖοι Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 20' ἔν γέν. ἐπινο-
μάζω· «τὸ δράμα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγρά-
φει Εὐνοχον» Ἀθην. 11, 496. Ὁδ. μετρ.
αἰτιώμαι· «ἐάν δὲ αὐτόματόν τι συμβῇ, σπου-
δὴν ἐπὶ τὸ γαγεννημένον ἐπιγράφεις;» = θέλεις
ἀποδοῦναι τοῦ γαγεννημένου τὴν αἰτίαν εἰς τὸν
ἐαυτὸν σου Δισχίν. 3, 167'· ὡς «-ἐαυτὸν τοῖς
ἀλλοτρίοις πόνοις» Ἀλ. I. Z. 8, 2'· «ὅσοις τὰ
ἔργον» Ἡλιάδ. 8, 9' κομικῶς· «-Φοῖβον τὰς
ἀνίστους χεῖρας» = τὴν ἀνισότητά τῷ Φοῖβῳ
ἐπιγράφειν Ἀντιφιλ. 18 (9, 263)· καὶ οὕτως
ἐν τῷ μέτ. ἰδιοποιοῦμαι· «οἱ ἐπιγραφόμενοι
ταῖς ἀλλοτρίαις γνώμας» = οἱ ἀνεχόμενοι ἵνα
αὐτοὶ ἢ τὰ ὀνόματά των εἰς τὴν πρότασιν

ἄλλοι καταγράφονται=οἱ ἄλλοι τῶν γυναικῶν
 ἰδιοποιούμενοι Δημ. 59, 43' καὶ παθ. "τὸν
 ἐπὶ τοῖς τῆς πόλεως ἀτυχήμασι ἐπιγεγραμ-
 μένον"=εἰς τὸν ὅποιον τόνομα εἶνε τῆς πό-
 λεως ἡ ἀτυχία ἐπιγεγραμμένη Δημ. 1, 29
 3) ἐγγράφω, ἰδ. ἐπὶ δημοσίων ἐγγράφων,
 ὅλκι τοῦ ὀνόματινος, π. χ. ἐπὶ ψηφισματος·
 "ἐπιγραφόμενον τοιούτων ῥητόρων ἐπὶ τὰς
 τοῦ δήμου γνώσεις" Ἀισχίν. 1, 188' "οἱ ἐπι-
 γραφόμενοι τοῖς δόγματιν"=ὁπορροφόμενοι
 Δ. Ἀλ. 6, 84' καὶ εἰς καταλόγους, π. χ.
 "·εἰς τοὺς πράκτορας"=εἰς τοὺς χρεωστί-
 καὺς καταλόγους τὸν πράκτορυν ἀπαρροφῶν
 Ἀνδοκ. 1, 77' "οἱ προδρόροι μέτροι πενήτη-
 κοντα δραχμῶν καθ' ἕκαστον ἀδίκημα τοῖς
 πράκτοροι ἐπιγράφειν κυριεύεσθαι", ἐν τῷ
 νόμῳ Ἀισχίν. 1, 35' "πολλὰς ἐπιγράφαντο
 πολλοῦς" Σουκ. 5, 4' ἐν τῇ π. ἀτικῶν δι-
 κανικῇ γλῶσσῃ" α) ὡς περὶ τοῦ νομοθέτου
 λέγεται, "τὰ μέγιστα ἐπιτίμια ἐπιγράφειν"=
 τὴν μεγίστην τιμωρίαν ἐν τῷ νόμῳ προσθέ-
 σαι Ἀισχίν. 1, 14' "καὶ τῆς αὐτῆς μετα-
 τροπῇ, προστίμοις μεγάλοις ἐπέγραψε τοὺς ἀ-
 μαρτανῶν μέλλοντας" Δ. Σικ. 12, 12' οὗ-
 τος ἐν τῷ κατηγορητηρίῳ ἐγγράφει τὴν ποι-
 νὴν προσδιορίζειν, τὸ πρῶστιμον προτείνειν
 "τὴν διπλασίαν τοῦ ἐπιγραφέντος βλάδους τῷ
 ἀμαρτανέντῃ τινέτω" Πλάτ. νόμ. 11, 915'
 "ἐπιγράφουσιν ἐπὶ τῇ παρανόμῳ γραφῇ τί-
 μημα" Δειν. 2, 12' ἐπὶ κατηγορίῳ "τίμημα
 ἐπιγραφόμενος" Ἀισχίν. 1, 16' "τὼν ἐπιγε-
 γραμμένων τίμημα"=οἱ δικασταὶ ἐξετίμη-
 σαν ἡ ὥρισαν τὴν ποινὴν κατὰ τὴν πρόκλη-
 σιν Δημ. 29, 8' 6) εἰς τὸ κατηγορητηρίον ἐγ-
 γραφον ὡς μάρτυρα καλεῖν τινα"· κλητῆρα,
 μάρτυρα Δημ. 53, 14' γ) ὡς κληρονόμον μου
 γράσκει τινά Δημ. 43, 15' τὸν δικαστικῶς
 ληφθεῖσαν κληρονομίαν ἐκτιμῶν "ἐπιγράφε-
 σθαι τίμημα τῷ κλήρῳ" Ἰσακ. 3, 2' καὶ δικα-
 στικῶς ληφθεῖσαν κληρονομίαν ἀξιότιμα, 4,
 2' 8) σημειῶναι εἰς κατάλογον τὸ ὄνομα καὶ
 τὴν περιουσίαν τῶν πολιτῶν, ἵνα διανεμηθῇ
 κατ' αὐτὴν τὸ κοινὸν δόσασμον, ἡ εἰς τὴν πολι-
 τεῖαν συνεισφορά, καὶ μέσ. λέγω πόση εἶνε ἡ
 περιουσία μου, καὶ κατ' αὐτὴν γράφω τὸ ὀ-
 νομα μόνον εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κοιν. οὗ δόσι-
 ματος· "ἐπέγραψε τοῖς πλουσιωτάτοις αὐτῶν
 κλήρω ἀργυρίου" Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 29' -ἐμ-
 αὐτῷ μὲν εἰς ἐπύραφην τὴν μεγίστην εἰσφορὰν
 Ἰσοκ. 17, 41, ὅπερ πρὸς τῆς ἐκδ. Βεκκερ. ἦν
 ἐπαρροφῆμην· ἐν τῷ μέσ. καὶ· προστάτην·
 λαμβάνω καὶ λέγω νὰ καταγραφῇ Ἀριστ. εἰρ.
 685, ὅπως ὁ μέτοικος ὠφείλον ἐν Ἀθῆναις
 νὰ ζητῶσι τὴν ἐν τῷ κατὰλόγῳ ἐγγραφὴν Ἀ-
 θηναίου πολιτοῦ ὡς προστάτου· πρῶλ. Ἐρραν
 πολιτ. ἀρχαῖος, 13δ, 2' αὐτὴ καὶ κυμ. -
 Γοργόνα=τὴν Γοργόνα ποιεῖν προστάτην
 ἑαυτοῦ Ἀριστ. Ἀχ. 1095' σπαν. ἐν τῷ ἐνερ-
 "προστάτην τινά ἐπιγράφειν" Λουκ. Περερρ
 11' δμ. -Ὀμῶρην=ἀναρροῖν, ὀνομαζῶ τὸν
 Ὀμ. ὡς βιβδιωτὴν καὶ μάρτυρα, Δημ. Ἐγ-
 κυμ. 2' -Πάτριωα=ὡς διδάσκαλόν μου ὀ-
 νομαζῶν, ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι μαθητὴς ἡ ὀπα-
 δὸς τῆς σχολῆς τοῦ Πλάτωνος· "οἱ τὸν Πλά-

τῶνα ἐπιγραφόμενοι» = αἱ μαθεῖται τοῖς Πλά-
 τῶνος. Ἑρμοστ. 14, inscribo, euntescribo.
 *Ἐπί-γραφοί, 2^ο ὄλιγον λυγισμένους - πρῶ-
 σπον, ἐπὶ τοῦ βράχους τῆς Ἰδίας Ἡρ. 2,
 76, 18. ἐπὶ τῆς ρίνος Πλατ. Εὐθύφρ. 2.
 *Ἐπι-γύης· δίκης ὄνομα ἀρ. λεξ. ἡ ἐκ δύο
 λέξεων ἐπὶ γύης ἐκ τοῦ γύη, ὁ γύε.
 *Ἐπί-γυια, τὰ πρυμνήσια Σουδῶ.
 *Ἐπι-γυμνάζομαι· κατόπιν ἢ προσέτι γυ-
 μνάζομαι μετῆν, exerceo.
 *Ἐπι-γυμνάζω· τῷ προηγ. Φίλων.
 *Ἐπί-γυιον, τό· ἐπίγειον Παλυσ. 3, 46, 3.
 *Ἐπι-γύνιος, 2^ο ὁ εἰς ἡ ἐπὶ τῆς γυνίας Νι-
 κομα. ἀριθμ. 1, 19, σ. 48, angularis.
 *Ἐπι-δαίωμα· δίδοι τινὶ τὸ ἀνάλογον με-
 ρίδιον· ὄρκιον = βεβαιῶναι τι δι' ὄρκου Ὁμ.
 ὕμν. Ἑρμ. 383, κατ' εἰκασ. Ἑρμάν. ἐπιδώ-
 σονται. Ἐν τῇσθ. Ἡσ. θε. 789, tribuo.
 *Ἐπι-δαίσιος, 2^ο ἡμισιασμένος Καλλ. ὕμν.
 εἰς Δία 59· κατὰ Σουδῶ. = ὁ ἐπικρίσιος καὶ οὐ
 μεριστός, ὁ ἐξ ἴσου καταλειφθείς δύο τισίν.
 *Ἐπι-δαίτεομαι· τρώω μετὰ τὸ φαγεῖν
 τὰ γλυκύσματα = ἐύωγεσθαι. Ἡσύχ. eripulo.
 *Ἐπι-δαίτρον, τὸ ὅφον Ἡσύχ. τὰ εἰς τὴν
 τράπεζαν παρατιθέμενον μετὰ τὰ ἄλλα φαγη-
 τά, π. Ἀθην. ἐξηγ. *πλακουντιῶδες μαζίον
 ἐπὶ τοῦ δεῖπνου ἐσθιόμενον», 14, 646, orsophilum.
 *Ἐπι-δάκνυ· σφικτὰ δαγκάνω τι Ἀθην. 1,
 32, mordeo.
 *Ἐπι-δακνώδης, 2^ο ὁ συνειθίζων νὰ δαγκά-
 νη μετῆν, mordax.
 *Ἐπι-δακρυά, 2^ο ὁ γύνων δάκρυα ἀρ. λεξ.
 *Ἐπι-δακρύω· χύνω ἄφθονα δάκρυα προ-
 σέτι ἀπολ. Ἀριστ. σφ. 882· τινὶ Πλουτ.
 δαίμων. Σωκρ. 14.
 *Ἐπι-δαλός· ἐπιόηλος.
 *Ἐπι-δάμναι· ὑποτάσσω Ἀνθ. παλ. 36
 (12, 26).
 *Ἐπιδάμνιος, ὁ· πατὴρ τῆς Ἑλένης, ἥτις
 ὡς θεράπεινα τῆς Ἀφροδίτης ὡς καὶ ἡ Ἀφρο-
 δίτη ὑπὸ τῶν Ἐπιδάμνιων ἐτιμάτο Πτολ.
 Ἡροστ.
 *Ἐπιδάμνιος, ἡ· 1) πόλ. τῆς Ἑλλήν. Ἰλλυ-
 ρίας ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, ὑπερρο-
 Δυρράχιον κληθεῖσα Θουκ. τὸ ἀργαῖον αὐτῆς
 ὄνομα, ἰνομίχλιον ἐπάρaton π. Ῥωμαῖοις Ἐ-
 Κασ. κατ. Ἐπιδάμνιον τὸ θηλ. Ἐπιδάμνιός
 Στ. ὕψ. 2) βασι. καὶ ἰδρυτὴς τῆς πόλεως
 Ἀπυ (ὄε καὶ Δυρράχιν).
 *Ἐπί-δαμος, 2^ο ἐπίδημος.
 *Ἐπι-δανείζω· δανείζω ἐκ δευτέρου, μὴ
 δευτέραν υποθήκην ἐπὶ τοῦ ἰδίου κτήματος ἡ
 ὑποστατικῷ Δημ. 35, 22. Μέλα. 34, 6 ἐν
 γέν. = δανείζω π. χ. - ἐπὶ κτήμασι Ἀριστοτ.
 οἰκ. 2, 3 μετ' ἀπὸ τῆς τύχης χρόνον εἰς
 ἀδοξον βίαν· Πλουτ. Βροντ. 33, fenerator.
 *Ἐπι-δαπάνω· προσέτι ἱεζοῦμαι μετῆν.
 *Ἐπι-δασύς, 2^ο ὄλιγον τριχώδης Θίοφρ. 1.
 Φ. 3, 18, 5, densus.
 *Ἐπι-δαύρια, τὰ· ἰσότη τοῦ ἐν Ἐπιδάυρῳ τι-
 μωμένου Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἀθήναις Πaus. 2, 26.
 *Ἐπιδάυριος, ὁ· ὁ ἐν Ἀδρ. Ἐπιγρ.
 *Ἐπιδάυριος, ὁ· ἱπὸ. τοῦ ἐν Ἐπιδάυρῳ
 λατρευομένου Ἀσκληπιοῦ Ὁδῶ.

Ἐπίδαιρος, ὁ υἱὸς Ἀργού ἢ κατ' ἄλλ.
Πέλοπος καὶ Εὐδάνης, ἀπὸ τοῦ ὀποίου λέγε-
ται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἐπίδαιρος Πaus.
Ἐπίδαιρος, ἡ 1) πόλ. Ἀργολίδος ἐν Πε-
λοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου ἀπέ-
ναντι τῆς νήσου Αἰγίνης πλησίον τῆς πό-
λεως ταύτης, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀραχναίου ἔκει-
το ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἰς ὃν
συνέρρον ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος
οἱ πάσχοιτες διὰ τὰ ἀναλάβωσιν ἐν αὐτῷ
τὴν πρότερον διγείαν των, περὶ δὲ τὸν ναὸν
εὐρίσκειτο ἱερὸν ἄλλος τοῦ αὐτοῦ θεοῦ, ὅπερ
ἐρύλαττον αὐστηρῶς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ.
Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ πόλις αὗτη ὕπρχεν ἀρ-
χαίῳθεν ἀποικία τῶν Κεραιῶν ἐκ τῆς Ἀσίας,
διό καὶ Ἐπίδαρος ἐλέγετο, εἰς ἣν τὸ πάλαι
ἐνηργεῖτο ἔμποριον τανῶν Ἐπίδαιρος ἢ Πί-
δαυρα, κατ'. Ἐπίδαυροι καὶ Ἐπίδαυροι Στ.
Βυζ. καὶ Ἐπίδαυριώτης Ἐτ. Μ. τὸ 074.
Ἐπίδαυρις Ἐτ. Μ. ἐπὶ Ἐπίδαυρις, ἰα Σουδ.
π. χ. - λόγος, ἴσως Αἰλ. - χώρα καὶ ἡ Ἐπί-
δαυρος χώρα Σκύλ. Ἐπίδαυρόθεν· Ἐπίδαυ-
ρου Θουκ. 60. ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ Ἐπίδαυρία
Θουκ. π. 02. ὁ Ἐπίδαυρος, ἄλλως δὲ εἰπα-
το ἡλ. Ἡρ. 2) Ἐπίδαυρος ἡ Λιμερὰ (λιμὴν)
πόλ. ἐπίσημος τῆς Ἀκαωνίας ἐπὶ τοῦ Ἀργο-
λικοῦ κόλπου, ἀξιόλογον ἔχουσα λιμένα καὶ
ναὸν Ἀσκληπιοῦ, ἀποικία τῶν ἐν Ἀργολίδι
Ἐπίδαυριῶν Θουκ. τανὴν παλαιὰ Μονεμβασία.
3) πόλ. Δαλματίας τανῶν Ῥαγοῦζα Ἠτολ.
Ἐπίδαφιλέομαι, ἀποθ. μέσ. διῶμι προσέ-
τι, πλυσσοπαρόχους, ἐν ἀσθονία· τινὶ τὴν Π.
5, 20· τινὶ τινος Σεν. Κυρ. 2, 2, 15· τινὶ
Λουκ. διαλ. νεκρ. 32· 60· ἐπὶ τινος Δ. Ἀλ.
ῤῥη. 6, 2· τὸ ἐνερ. ἐπιδαφίλειός με σημ. ἀμτβ.
εἶμαι ἐν ἀσθονία Ἀθῶν. 14, 650, largior
Ἐπι-δέδρομα, π. παρχ. 6'. τοῦ ἐπιτρέγω Ὁδ.
Ἐπι-δεῖς, 2' ἐστερημένοι· τινός Σεν. Κυρ.
8, 7, 12· «πλείστων ἐπιδείστατος» Πλατ.
πολ. 9, 579· «ἐκείνων ἐπιδείστερα» = κατώ-
τερα, πολιτ. 311, indigus.
Ἐπι-δεῶς· οὐχ ἱκανῶς Πλατ. νόμ. 10, 899.
Ἐπι-δεῖσσις, ἡ ἱκεσία μτγν. supplicatio.
Ἐπι-δεῖ· ἐπειδὴ ὁ ὕδω.
Ἐπι-δείγμα, τό· τὸ δοκίμιον, τὸ πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν τελεῖν «σοφίας πλείστης ἐπιδείγμα»
Πλατ. Ἡπ. 1, 368· «ικανὸν δικαιοσύνης
ἐπ.» Σεν. ἀπομ. 4, 4, 12· «ἐπιδείγμα ἐπι-
δείξαι», Κυρ. 8, 2, 9· «ἐπιδείγμα χειμῶνος
μεγάλου», Στραβ. 2, 1, 84, indicium.
Ἐπι-δείελα· μ. μεσημέρ. πρὸς τὴν ἑσπέραν,
κατάδραδα Ἡσ. ἔρ. 810, ὅπερ καὶ ἐπὶ δαίελα
γράφεται Βουτυαν. λεξ. 2, 188.
Ἐπι-δείελον, τό· τὴν προηγ. δαίλην.
Ἐπι-δείελος, 2' ὁ μετὰ μεσημέριαν γινόμενος.
Ἐπι-δείκνυμι· δείχνω, παρουσιάζω, γνω-
στὸν ποιῶ· «ἐν τ' ἀθλοισιν ἀριστεύων ἐπι-
δείξεν θίαν» Ἡνδ. Ν. 11, 14· «πᾶσι τε νῦν
ἐπιδείξω πιστὰ ἐκμήρια» Αἰσχ. 52· «τὸ μόνον
λόγῳ ἡγήσαντο» ἄλλα ἀπέδειξαν Σοφ. Πλ.
1145· «σαυτὴν ἐπιδείκνυτο τοῖσι ξίνοις» Ἀριστ.
ὄρν. 666· «πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα τοῖσι Πέρση-
σι» Ἡρ. 3, 135· (καὶ μέσ. - τὸν στρατὸν, 7,
146)· «- τῷ Κραξάρει τὴν δύναμιν» Σεν. Κυρ.

5, 6, 5· «- τοῦς πρόεδροι τοῖς στρατιώταις»,
Ἀν. 6, 4, 4· - τὸ στράτευμα = παρέταξιν αὐ-
τοῦ ποιῶ, 1, 2, 13· ἰδ. τελειωμένων τε ἔργων
ὡς δῆγμα παρουσιάζω, ἐκθέτω εἰς θίαν·
«Ζεῦσι καλὴν εὐχάσας γραφὴν γυναῖκα ἐπι-
δείκνυσιν», οἰκ. 10, 1· - ἡδῶς, βασιλείαν Πλατ.
νόμ. 7, 817· οὕτω καὶ - σοφίαν, Εὐδῶδ. 271.
«- τὴν εὐνοίαν καὶ ἀρετὴν αὐτοῦ ἐν τινι», Ἀντ.
18, 3 καὶ - αὐτὸν = ἐπιδείκνυσθαι, Θεαιτ. 135·
συνθεῖται. μέσ. ἐπιδείκνυμαι, ἰδ. πρὸς ἀπὸ-
κτισην φήμης καὶ ἐπιδοκίμασι· «τοῖς ἱππε-
νέταις τὴν αὐτοῦ σοφίαν», Φαιδρ. 258· «ἡ
ποίησιν ἢ τινὰ ἄλλην δημοκρασίαν», πολ. 1,
493· «- τὴν δύναμιν τῆς σοφίας», Εὐδῶδ. 247·
- τινὶ = ἐπιδείξιν ποιῶμαι ἔμπροσθεν τινος Ἀ-
ριστ. βατρ. 771· «εἰς δικαιοσύνην ἔτι ἐπι-
δείκνυσθαι βούλοισα» = ὡς πρὸς τὴν δικ. Σεν.
Ἀν. 1, 9, 16· «φάλαγγς Ἀντιγόνῳ ἐπιδείκ-
νυστα» = ἐπιδείκνυτο ἔμπροσθεν τοῦ Ἀντ. Αἰλ.
Π. 1, 9, 36· «ἀρετὴς ἐν τινι» Ἰσοκ. 8, 85·
«δοκοῦσιν ἐπιδείγεται τὴν μαλακίαν», αὐτ.
149· «νῦν καιρὸς ἐστὶν ἐπιδείξασθαι τὴν παι-
δείαν» Σεν. Ἀν. 4, 6, 15· «τὰ ἔργα φιλο-
φροσύνης» = ἐπιδείκνυσθαι αὐτὸν φιλοφροσύνην,
8, 4, 8· - λόγον = ἐπιδείκνυσθαι μετὰ τῆς ῥητο-
ρείας αὐτοῦ, ἵνα κάμῃ γνωστὴν τὴν αὐτοῦ
εὐγνωστίαν, 5, 5, 47· - δύναμιν λόγων Λού-
κιγρ. 1· - ἀλλήματα, ἄρμον. 2· καὶ ἐπὶ λό-
γων ὁγκωδῶν καὶ ἐπιδεικτικῶν ἀπαγγέλλο-
μένων π. Πλουτ. πολλὰ γὰρ, 2) ἀποδεικνύω,
φανερὸν ποιῶ, - τὴν αἰτίαν Πλατ. Φαιδρ.
100· μέθ' ἐπομένῳ ὅτι Πλατ. πολ. 3,
391· «ὡς διδακτὸν ἐστὶν ἡ ἀρετὴ» Πλατ.
Πρωτ. 320· μέθ' ἐπομένῳ, μτγν. «ἐάν ἐπιδεί-
ξω τὴν μητέρα φονεῖα οὖσαν» Ἀντιρ. 1, 3·
«Μειδῶν ὑδρικότα» Δημ. 21, 7· «ἐπιδείξω
καὶ σὲ ταῦτα τὰ θαυμάσια συνομιλοῦντα»
Πλατ. Εὐδῶδ. 295· καὶ μετὰ ἀπαρ. «κινῶν-
νύσσει ἐπιδείξαι χρηστός εἶναι» Σεν. 8ομ.
3, 2, 17· τοῦ ἐπιδεικνύω παρὰ. ἐπιδείκνυι,
Κυρ. 1, 4, 10, μτγν. ἐν. ἐπιδεικνύων, ἀπομ.
4, 1, 3, ostendo, demonstro.
Ἐπι-δεικτικόν, ῥ. ἐπὶ τοῦ ἐπιδείκνυμαι
Σεν. κυν. 10, 21, ostendendum.
Ἐπι-δεικτικῶν, ἱφαικῶν τοῦ ἐπιδείκνυμι
ἐπιθυμῶ νὰ κάμω ἐπιδείξιν μτγν.
Ἐπι-δεικτικός, 3' ὁ παρασταίνων τι ὡς
δείγμα, ἐκθέτων τι εἰς θίαν· «ἡ ἐπιδεικτικὴ
(δηλ. τέχνη)» Πλατ. σοφ. 224· «- γένος λή-
γων» = ὁγκώδεις καὶ ἐπιδεικτικὸν εἶδος τῆς
ῥητορικῆς τὸ ἐπαινον καὶ ψῆγον περίεον ῥητ.
- λόγοι Δημ. 61, 2· - λῆξις Ἀριστ. ῥητ. 3,
12· συνδεδεμένον μετὰ τοῦ πανηγυρικοῦ Πλουτ.
προσέτι καὶ ἐπὶ αὐτῶν τῶν ῥητόρων Πλουτ.
συγκρ. Δημ. καὶ Κικ. 1. ostentatorius.
Ἐπι-δεικτικῶς, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. Ἰσοκ.
4, 1, ostentatorio.
Ἐπι-δεικτικός, ὁ ὢν. ἀνδρ. Ἐπικρ.
Ἐπι-δεῖν, ἀδρ. 6'. ἀπαρ. τοῦ ἐπιδείξω.
Ἐπι-δεινοπαθεῖν, ἐπὶ τινι δεινοπαθεῖν,
ἀνιῶμαι Ἀπολλ. λεξ. Ὁμ. λ. ἐπαλαστήσασα.
Ἐπι-δείξεις, ἱων. ἐπιδείξις, ἡ· τὸ νὰ παρα-
σταλῇ τις, νὰ τίθῃ εἰς κοινὴν θίαν, ὁλοκλήρως,
«ἐπὶ θ' αἵματι πόλιν ἀργυμάτων διασπασαί θίαν

δεομένην ἡμερῶν» εἰς αὐτὴν κλειπον ὑπὲρ τὰς 30 ἡμέρας Πλατ. νόμ. β. 768^α προσέτι παρακαλῶ μετ' ἐν. πρὸς. ἐπιδέω, ἐπιδεύομαι, ερεο. **Επί-δερεις**, ἡ κλειτορίς, τὸ ἐν μέσῳ σχίσματι σκαίρον παρκίον Πολυδ. 2, 174.

Επί-δέρκομαι κυττάζω πρὸς, παρατηρῶ τινα Ἡσ. ἐρ. 266, ἰνυσορ.

Επί-δερκτος, 2^ο ὁ δυνάμενος νὰ παρατηρηθῇ Ἑμπεδ. 330, visus.

Επί-δερματίς, ἡ τῷ ἐπομ. μετ'.

Επί-δερμίς, ἡ τὸ ἐξω δέρμα Ἰπποκρ. προσέτι ἐπὶ τῶν πτηνῶν ὅσα κυλομεθῶσι, τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν αὐτῶν δέρμα Σχολ. Ἰλ. 6, 460, cuticula.

Επί-δερρις ἐπίδερρις.

Επί-δερρις, ἡ τὸ ἀνωθεν δίσσιμον Ἰπποκρ.

Επί-δεσμα, τὸ ἐπίδεσμος Ἀοδεκ. εἰς Φρυγ. 292.

Επί-δεσμεύω δένω τι ἐπάνωθεν, πληγωμένον τι μέλος, ἐπὶ ἰατρῶν ἐπ. δδ. 96 (11, 125), obligo.

Επί-δεσμέω τῷ προηγ.

Επί-δεσμίων, τὸ ὑποκ. τοῦ ἐπίδεσμος.

Επί-δεσμίς, ἡ ἐπίδεσμος Παλγν.

Επί-δεσμος, ὁ ἐπανόδεμα, ἡ φασκία δι' ἧς δένονται τὰς πληγὰς Ἀριστ. σφ. 1440, H-gamen.

Επί-δεσμο-χάρης, 2^ο ὁ ἐπίδεσμοις χαίρων, ἐπὶ ποδῶν Ἀουκ. τραγωδ. 197.

Επί-δεσπάζω ἐξουσιάζω τι - στρατοῦ Δισχ. Περ. 237, impero.

Επί-δετέον δεῖ ἐπιδεθῆναι μετ' obligandum.

Επιδεύης, 2^ο ἐπὶ ἐπιδεῖς, ὁ χρεῖαν τινὸς ἔχων, ἐλλείπειν τινος - τυροῦ καὶ κρεῖων Ὀδ. δ. 87^α «-δαίτὸς εἴσας» Ἰλ. ι. 225 καὶ ἀπολ. πολ. «κτῆματά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδεύης» (δηλ.) αὐτῶν, ε. 481^α «βίης ἐπιδεύεις» = γω-ρίς τελεῖαν, σωστὴν δύναμιν = ἀδύνατος Ὀδ. φ. 185^α «εἰ δὲ τοσάνδε βίης ἐπιδεύεις εἰμὲν - Ὀδυσσεὺς», κατώτερος κατὰ τὴν δύναμιν τοῦ Ὀδ. 253^α καὶ ἀπολ. «οὐδέ τις ἡμῶν δύνατο - νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδεύεις ἦμεν» = πολὺ ἀδύνατοι, ω. 171^α - βίτου Ἡσ. θε. 685^α «τῶν πάντων ἐπιδεύεις» Ἡρ. 4, 130^α «λῶδῃς τε καὶ αἵσχεος οὐκ ἐπιδεύεις» = δὲν πά-σχετε ἑλλείψιν ὑβρείως καὶ ἐντροπῆς, δηλ. εἰ-σὲ ἀρκετὰ ὑβρισμένοι καὶ ἐντροπισμένοι Ἰλ. ν. 622^α «ἵνα μὴ τι εἰκὴς ἐπιδεύεις ἔχηθα» = ἵνα μὴ ᾔνῃ τὸ δίκαιόν σου ἐλλείπεις, ἵνα ἔχης τὸ δίκαιόν σου σωστόν, τ. 180, indigus.

Επί-δεύομαι, ἐπ. ἀντὶ ἐπιδέομαι, ἔχω χρεῖαν, ἐλλείψιν τινος «χρυσὸν ἐπιδεύει» Ἰλ. 6, 229^α «σεῦ ἐπιδεουμένους», σ. 77^α σοφίης Θεογν. 942^α ἐπιδεύεσθαι Ἀπολ. Ῥ. 3, 717^α εἰμαι δὲ ἀθενέστερος, ἔττων «πολλὸν κεί-νων ἐπιδεύεις ἀνδρῶν» = εἶσαι πολλὸν κατώτε-ρος ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν Ἰλ. ε. 630^α «μάχης ἐπιδεῖ» Ἀχαιῶν = εἰς τὴν μάχην, ἀδυ-νατώτερος ἦτο παρὰ τοὺς Ἀχαιοὺς, ω. 385^α «ἡ οὐχ ἄλλε ὅτι ἐπιδεῖς ἐπιδεῖσαι», ψ. 670^α «οὐτε γὰρ ὧδ' ἀλκὴν ἐπιδεῖσθαι» = κατὰ τὴν δύναμιν Ἀπολ. Ῥ. 2, 1220, ερεο.

Επι-δεύομαι πάλιν, δευτέραν φωνὴν Ὀδ. ι. 161 ἀλλὰ καὶ δευτέρως ἐπὶ δευτέρω,

Επι-δευτέρω τὸ δευτερον ἐπαναλαμβάνω Ἡ. Ἀν. 93, 18, itoro.

Επι-δευτέρωσις, ἡ δευτέρα ἐπανάληψις μετ' iteralio.

Επι-δεύω νοτίζω, μουσκεύω, γυμνάζω τι μετ' ὑγρόν τι «ἐπιδεῖται αἵματι κρατῆρ» Ὀρφ. Ἀργ. 1074^α ἐπιδεῖσθαι μελ. ἀπαρ. π. Σαπφ. 2, 15, τὸ δοκίον ἔπρεπε νὰ ἀνέκη εἰς τὸ ἐπι-δεύομαι μετατρέπεται δὲ ὁ Ἑρμῆς εἰς τὸ ἐπι-δεύης, ἰτρίγο.

Επι-δέχομαι, ἰων. ἐπιδέχομαι προσέτι δέχομαι Ἡρ. 8, 75^α «-τὰς προσβείας πως» Δ. Ἀλ. 1, 63^α «τοὺς παραγενομένους φίλων-θρώπων» Πολυδ. 22, 1, 3^α «ἴαν τὰ μετὰ γυ-ναϊκὸς ἐπιδέχεται χρήματα» Στοδ. ἀνθ. 70, 5^α «πόλεμον Πολυδ. 4, 31^α «-ὅτι φόρους δώσει», 27, 8, συγχωρῶ «οὐκ ἐπιδέχεται ὁ χρόνος μακρολογεῖν» Δειν. 1, 36^α «τοῦτ' ἤδη πᾶσαν ἐπιδέχεται κατηγορίαν» Δημ. 10, 28^α «ὥστε μὴ ἐπιδέχεσθαι δόξαν αἰτίας πονηρᾶς» Αἰσχίν. 1, 48^α «ἀνέχομαι, ἔγχετο, ἐνδίδω» «-τὴν παρρησίαν τινός» Πολυδ. 33, 15, 6, accipio.

Επι-δέω δένω τι πλησίον ἢ ἐπὶ τινος «τὸ κράνος πρῶτον περιδυσάμενος τὸν λῶρον ἡ-μελλ' ἐπιδέσειν» Ἀριστ. βατρ. 1038, ὡς ὁ Ἡρ. χρῆται τῷ μέσ. «καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ κράνη λῶρους ἐπιδέσθαι Κάρης εἰσι οἱ καταδέξαν-τες», 1, 171^α καὶ ἐπὶ τοῦ δεσμάτος τῶν πλη-γῶν «ἐπιδέσαι Πλουτ. Κατ. νεωτ. 70^α «ἐπιδε-δεμένοι τὰ τραύματα» - ἐκείνοι τῶν ὑποῶν αἱ πληγαὶ ἦσαν δεδεμένοι Ξεν. Κυρ. 5, 2, 32^α «ἐπιδεδεμένους τὸν μὲν τινα ἀντικνήμιον, τὸν δὲ χεῖρα», 2, 3, 19, obligo.

Επι-δέω ἔχω προσέτι χρεῖαν, χρειάζομαι «τῆς τέχνης ἂν μόνον ἐπιδέω» Πλατ. νόμ. 4, 709^α «ῥητορεία κιχλίδων ἐπιδέουσα» Πλουτ. ποτ. ζω. φρον. 22^α καὶ ἀπροσ. «ἴαν δὲ καὶ ἄλλης ἐπιδέη βοηθείας» Δ. Ἀλ. 6, 63^α «τετρακοσίας μυριάδας ἐπιδεύσας ἐπὶ χι-λιαδῶν» = εἴς τὴν ἐλλείπουσιν ἐπὶ χιλιάδας, ὀλιγώτεροι 7 χιλ. ἀνθρ. Ἡρ. 7, 28^α «ἴαν δὲ» τέρω ἐπιδέομαι καὶ ἐπιδεῖσθαι, ερεο, indigeo.

Επι-δεῶς, ἰπρ. τοῦ ἐπιδέης μετ' ἐλλείψιν καὶ χρεῖαν Πλατ.

Επι-δέη ἐπιδέη, Βοιωτ. ἐπιγρ.

Επι-δεητικός, 3^{ος} δαγκαστικός Κλ. Ἀλ. παιδ. 4, 9, 122, διορθ. ἀντὶ ἐπιδεικτικός, mordens.

Επι-δεήλιος, ὁ ν. τὸς ἀγρίων Λακωνικῆς Ἰνδρῆς Βοιωτ. Ἀπόλλωνος ἱερὸν τὸ γὰρ τοῦ Ἀπόλ-λωνος ἔδανον, ὁ νῦν ἐστὶν ἐνταῦθα, Ἰνδὴλη ποτὶ Ἰστρον Πλουτ. Ἰδε Δῆλιον.

Επι-δέηλος, ὁ ποτ. 2^{ος} λοιμικὸν Ἡσυχ.

Επι-δέηλος, 2^{ος} σαφής, φανερός Θοδρ. 442^α ἀθλῶν μὴ ἐπιδέηλος εἶναι τοῖς Ἑλλησιν Ἡρ. 8, 97^α «κλέπτων δῆπου ὅτ' ἐπιδέηλος» = εἶνε φανερός κλέπτης Ἀριστ. ἐκκλ. 661^α «ἐπιδέηλον ὕμιν τοῖς προσώποισιν ποιεῖν» = διὰ νευμάτων πληροφωρεῖν, ἰπρ. 38^α «ὁμοίος» «ἄλλ' ἐστὶν ἐπιδέηλον τι πεπανοργηκὸς (βλέμμα)», πλ. 368^α - ἐξαιρετός Ξεν. οἰκ. 21, 10^α ἐπὶ. - ὡς Ἀριστ. οἰκ. 799^α ἐπιδέηλότερος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 21.

Επι-δέηδω φανερὰ δεικνύω - νῦμά τι Φιλώστρ. 6, Ἀπολ. 5, 34, significo.

Ἐπι-δῆλως, ἐπὶ τοῦ ἐπιδήλως, manifesto.

Ἐπι-δῆλωσις, ἡ φανέρωσις Φωτ.

Ἐπι-δῆμα, τό δι. γρ. ἀντί πῆδημα καὶ ἐπι-
δήμια, salus, mansio.

Ἐπι-δῆμας, τῷ ἱερῷ. Ὁδ. π. 28.

Ἐπι-δῆμας, εὐρίσκωμαι ἐν μέσῳ τῶν ὁμο-
γενῶν, εἰς τὴν πατρίδα μου. «οὐκ ἔτυχεν
ἐπιδημῶν» Θουκ. 1, 136. «τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ
πόλει καίται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεῖ», Πλάτ. Θε-
αιτ. 173, ἀντίθ. τῷ «οἴχεσθαι πλέων» Ἀν-
τιφ. 5, 25. τῷ ἀποδημῶν Ξεν. Κυρ. 7, 5,
89. «οὐκ ἐπιδημούντος ἐν Μακεδονίᾳ Φιλίπ-
που, ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ Ἑλλάδι παρόντος, ἀλλ'
ἐν Σκόθαις μακρὰν ἀπόντος» Διογ. 3, 168.

«τοῖς μυστηρίοις ἐπιδημούντος ἐπελάβετο»
Δημ. 21, 176. ἔτι δὲ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς οὐ-
καὶ ἐρχεσθαι. «ἐκ τῆς ἀποδημίας νῦν ἐπιδη-
μήσας» Ξεν. ἀπομ. 2, 8, 1. «πῶθεν τὰ νῦν
ἐπιδημήμας;» Πλάτ. Ἰων ἀρχ. «ὅτι πολ-
λὸν ἔστιν Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιδημήκεν»,
συμπ. 172. ὡς ξένος ἐρχομαι εἰς τινά τόπον,
καὶ αὐτὸς διαμένω. «ἐπιδημεῖ Πρόδικος»
Πλάτ. Πρωτ. 315. «ἀφικόμενος προπύρρυν
εἰς τὴν πόλιν, οὕτως δύο μῆνας ἐπιδημηκῶς,
κατελέγην στρατιώτης» Λυσ. 9, 4 καὶ «εἰς
Μίγαρον» Δημ. 59, 37. — πρὸς τινά Δ. Λασρ. 9,
28. «ἐπιδημῶν ταῖς Ἀθήναις» — ὡς ξένος
διαμένων ἐν Ἀθήναις Ἀθην. 4, 138. «τοὺς
ἐπιδημούντας ἐν Λακεδαιμονίᾳ ξένους» Ξεν.
ἀπομ. 4, 2, 61. «οἱ ἐν τῷ δαίμνῳ ἐπιδημή-
σαντες» = παρατυγόντες Ἀθην. 1, 1. «τὰ
ἰσθμια ἐπιδημεῖν» = ἐπισκέπτεσθαι Λουκ. κα-
ταπλ. 20. π. δὲ Ἰπποκρ. καὶ ἱατρ. ἐπὶ ἀσθε-
νῶν ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῆς διαδεδομένης εἰς τὸν λαόν.

Ἐπι-δῆμα-ηγορέω, κατὰ τινος δημηγορεῖ
ἐνὸς τοῦ λαοῦ μτγν. concilio super.

Ἐπι-δῆμησις, ἡ ἔλευσις ξένου καὶ δια-
μονῇ. «τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως»
Πλάτ. ἐπιστ. 7, 330, adventus.

Ἐπι-δῆμητικὸς, 3. ὁ οἰκὸς μένων, εἰς τὴν
πατρίδα, τὸν τόπον τοῦ-ζῶα, ἀντίθ. τῷ ἐκ-
τοπιστικῷ Ἀριστ. 1. Ζ. 1, 1.

Ἐπι-δῆμια, ἡ ἢ ἐν τῇ πατρίδι διαμονή, ἢ
ἐν τινι τόπῳ διατριβή. «ἀνεγνώρισέ με ἐκ τῆς
προτέρας ἐπιδημίας» Πλάτ. Παρμ. 127. «διὰ
τὰς ἐπιδημίας τὰς τῶν συμμάχων» Ξεν. Ἀ-
θην. 1, 17. τὸ δικαίωμα τῆς ἐν τινι τόπῳ
διαμονῆς. «ἐπιδημία δίδωται τινὶ» Ἐπιγρ.
Ῥην. μουσ. 4, 2, σ. 166. ἐπὶ ἀσθενειῶν, ἢ
διὰ δόσεις, ἱεράπλους ἐν τινι λαῷ Ἰπποκρ. ἔτι
δὲ = ἐπιδημῆσις, ἢ ἔλευσις Ἠρωδ. 3, 14, 8.

«ὅτε τοῦ ἀπειλούντος» Ἀλ. 1. Ζ. 5, 13, adventus.

Ἐπι-δῆμια, τὰ, (ἢ ἐπιδημῆσις) ἐσθρὴ τῆς
εἰς τὴν πατρίδα ἐπανόδου.

Ἐπι-δῆμια, ἡ ἐσθρὴ ἐν Δελφοῖς ἱμερὸς Προ-
πεμν.

Ἐπι-δῆμικός, 3. ἢ ἐπιδημῆσις.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ὁ ἐν τῇ πατρίδι, ἐν τῇ
λαῷ ἱλ. ω. 262. ὁ ἐν τῷ οἴκῳ παρῶν Ὁδ.
α. 194. — πόλεμος = ἐμφύλιος ἱλ. 1, 64. ὁ
εἰς ὅλον τὸν λαόν διαδεδομένος, ἐπὶ λοιμῶν,
ἀσθενειῶν ἐπιδημικῶν Ἰπποκρ. «οὐδ' εὐνῆς
αἰδῶς ἐπιδημῆσις» = οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος, 2. οὐκ ἔστιν ἔθος τοῦ τόπου.

Ἐπι-δῆμιος-οργάνω, ἀποτελεῖσθαι ἔργον
τι Ἰπποκρ. 1285, 25, fabricator.

Ἐπι-δῆμιος-οργάνοι, οἱ οἱ ἄρχοντες, διοι-
κηταί, τοὺς ὁποίους αἱ θωρηκαὶ μητροπόλεις
ἐστὲλλον κατ' ἑτοῦς εἰς τὰς ἀποικίας. «ἀρχον-
τες πεμπόμενοι, φυλάττων τάξιν ἔχοντες»
Σχολ. Θουκ. 1, 56. π. μτγν. = δημιουργοί.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

Ἐπι-δῆμιος, 2. ἐπιδημῆσις ὁ ἴδω.

*Επι-δια-μονή, ἡ τὸ νὰ ἐπιμένῃ τις εἰς τι ἀκόμη Μ. Ἀντων. 4, 21, permañio.
 *Επι-δια-νέμω· διανέμω τι προσέτι Φιλων, distribuo.
 *Επι-δια-νοομαι· μετέπειτα στοχάζομαι ἀκόμη Ἰπποκρ.
 *Επι-δια-πέμπω· μετέπειτα στέλλω τι ἀκόμη Δ. Κασ. 60, 20.
 *Επι-δια-πλέω· μετέπειτα περνῶ που διὰ πλοίου εἰς ἀντικρυνόν τόπον Δ. Κασ. 47, 47.
 *Επι-δια-πρίω· πριονίζω τι προσέτι.
 *Επι-δι-αρθρῶ· κατόπιν συναρμῶζω τι προσέτι μτγν.
 *Επι-δια-ρρέω· ὀσπρέω προσέτι μτγν.
 *Επι-δια-ρρήγνυμι· διαρρηγνύω τι προσέτι. Παθ. ἐπιδιάρραγῶ = ἀσάξω ἐπάνω ἢ πλησίον που Ἀριστ. ἱππ. 701, dirumpo.
 *Επι-δια-σάφω· ἐξηγῶ τι σαφέστερα Ἡρων. π. σγῆμ. 54, 30 Παθ. εἰμαι σαφέστερος, εὐληπτότερος Πολυδ. 32, 26, 5.
 *Επι-δια-σκέπτομαι· ἐπιδιασκοπέω μτγν.
 *Επι-δια-σκευάζω· ἐξετάζω καὶ διορθῶναι ἐκ δευτέρου, ἰδ. ἐπὶ βιβλίων· «οἱ μέντοι ὕστερον ἐπιδιασκευάσαντες ἱητρικώτερον δὲ τι ἐπῆλθον περὶ τῶν προσοιστέων ἐκάστοισι» Ἰννοσέν δῆλ. ὅτι «τὸ δεύτερον βιβλίον ἱητρικώτερον συνέκειται τοῦ προτέρου» Σχολ. Ἰπποκρ 383, 45, retracto.
 *Επι-δια-σκεύασις, ἡ· δευτέρα, διωρθωμένη βιβλίου ἐκδόσις, retractatio.
 *Επι-δια-σκοπέω· σκέπτομαι περιπλέον Δ. Κασ. ἀποσπ. σ. 184.
 *Επι-δια-στρέφω· μετέπειτα διαστρέφω Εὐαδ. pervertio.
 *Επι-δια-σύρω· πάλιν διασύρω, καταλαλῶ διαβάλλω Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 201, perstringo.
 *Επι-δια-σχίζω· προσέτι διασχίζω μτγν.
 *Επι-δια-τάσσομαι· διατάσσω τι προσέτι Ν. Δ. Γαλατ. 3, 15.
 *Επι-δια-τείνω· ἔτι πλέον ἐξαπλώνω Γαλην. ἀμτβ. ἐκτείνομαι, φάνω μέχρι τινός· «φήμη Πολυδ. 32, 9, 3, extendor».
 *Επι-δια-τίθω· τακτοποιῶ, διορίζω τι, κάμνω τι νὰ ἐξακολουθῇ· μονομαχίαν Δ. Κασ. 62 15. Μέσ. καταθέτω τι ὡς ἐνέχυρον· «ἐάν μὴ ὁρῶσθι ἀργύριον» Δημ. 33, 13· «ἐπιδιαιτίθεσθαι ἐστὶ τὸ συνθήκας τινὰς ποιῆσθαι κατατιθεμένους τι ῥήτον ἀργύριον παρά τινι τῶν μεταξὺ γινομένων, ὥσπερ ἐγγυᾶται ἐκατέρω ὥστε εἰ ἡ πράξις γένοιτο, ὑατέρω πάντως τὸ ὁμολογημὲνον ἀργύριον ἀποδοῦναι τὸ δὲ πρᾶγμα αὐτὸ λέγεται ἐπιδιαιθήκη» Ἀρποκρ.
 *Επι-δια-τρίβω· ἐνδιατρίβω, διατρίβω εἰς τι περνῶ τὸν καιρὸν εἰς τι, πλησίον τινός· Ἀριστοτ. μετεωρ. 3, 1· «τὴν ἑσπερ. π. ὁσμ. 11, immoror».
 *Επι-δια-φέρω· κατοπιν, προσέτι μεταφέρω Θουκ. 8, 8, perfero.
 *Επι-δια-φθείρω· διαφθείρω, χαλῶ προσέτι μτγν.
 *Επι-δια-φθορά, ἡ· ἐπὶ ἰδίᾳ φθορᾷ Μελαμπόδ. π. παλμ. σ. 491.
 *Επι-διά-φραγμα· τὸ ἐπάνωθεν διάφραγμα μτγν. scriptum,

*Επι-δια-χέομαι· ἐκδοθῆναι, ἐκτρέχω μτγν.
 *Επι-δια-χωρέω· τῷ ἐπομ.
 *Επι-δια-χωρίζω· διαχωρίζω τι προσέτι ὁθ. ἐπιδιαχωρίζομαι Πολυδ. 18, 152, dirimo.
 *Επι-διδάσχω· προσέτι διδάσχω Ξεν. Κυρ. 1, 3, 17, addoco.
 *Επι-διδραμητικά, τά· τὰ οὐδέποτε μεταβάλλοντα ἔδραν ἐκ διγρ. ἀντὶ ἐπιδραμητικά.
 *Επι-διδύμις, ἰδος, ἡ· τὸ δέρμα τὸ περιττῶς λίσσον (τὸ δίδυμον) τοὺς ὄγκους = μύριον ἐπικείμενον κατὰ κεφαλὴν ὄγκους· «πάλινμα καὶ οἶον ἔλιγμά τι κατὰ τὴν κορυφὴν ἐπικείμενον τῷ δίδυμῳ» Γαλην. 4, 298, 9.
 *Επι-δύσχω· ἐνδύω Εὐαδ. Ἰσχυρ. 11, 428.
 *Επι-δίδωμι· δίδω τι προσέτι Ἡσ. ἐρ. 391· «τὴν τι τὴν ἰλ. φ. 559 καὶ ἐν τμήσει, 1, 290· ἐπὶ προικὸς» «ὅπλα φησὶν ὁ ποιητὴς παρὰ θεῶν προῖκα ἐν τοῖς γάμοις ἐπιδόσθαι» Ἡσ. τιδι· Πλάτ. νόμ. 12, 944· «ἐπιδίδωμι αὐτῇ φερνὴν Μηδῶν» Ξεν. Κυρ. 8, 5, 19· «προῖκα τάλαντον» Δημ. 40, 6· «ὁ θεὸς εὐμάρειαν ἐπέδιδου χερσὶν» Εὐρ. Βακχ. 1178, 15, προσφέρει αὐτοβελήτως σινειφορὰν ἢ δῶρον εἰς τὰ δημόσια χρήν πρὸς ἀνακούφισιν, ἀντὶ τῷ εἰσφέρειν Ἰσάκ. 5, 37· «μεγάλαις ἐπιδόσεσι» Δημ. π. Στεφ. 171· «τρίτη, 21, 160· «τὴς ναὺς τοῖς λακεδαίμονις» Θουκ. 4, 11 «αὐτὸ ἐαυτοῦ μέρους» = ἐκ τοῦ ἰδικοῦ τοῦ μεριδίου Ξεν. Κυρ. 1, 5, 1· «τὴν ἐπιστολὴν τινι» = ἐγχειρίζειν Δ. Σικ. 14, 47· «ψήφον ἐπέδωκε τοῖς πολίταις» Πλουτ. νόμ. 7· «ἐαυτὸν = παραδίδωμαι, ἀφαιρῶν τὸν ἐαυτοῦ μου» = ἐπειδὴ αὐτὸν ἐπιδίδωμι μοι· Ἀριστ. θεσ. 213· ἰδ. μτγν. «αὐτὸν τῇ τῆς βασιλείας ἐλπίδι» = παρεδόθη εἰς τὴν ἐλπίδα Ἡρων. 2, 7, 9· εἰς τι, 3, 4, 2· καὶ ἀνεκ. τῆς αἰτ. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμτβ. «= εἰς τρυφὴν Ἀδην. 8, 525· «εἰς ὑπερηφανίαν, αὐτ. 536· Συνήθ. περὶ ἀμτβ. προσδεδέειν, προχωρεῖν, ἀεξέσθαι, ἦν αὐτὸν ἡ χώρα ἐπιδίδου εἰς ὅσους» Ἡσ. 2, 13· «ἐπιδίδουσαν εἰς τὸ ἀγριώτερον» = ἐγίνοντο ἀεὶποτε ἀγριώτεροι Θουκ. 6, 60· «ἐπιδίδου ἐπὶ τὸ μέλλον», 8, 24· «= εἰς τὸ μισεῖσθαι», 8, 83· συχν. π. Πλάτ. ἀπολ. καὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον», Πρωτ. 218· «= πρὸς ἀρετὴν», νόμ. 11, 913· «εἰς τὸ δεύτερον γένεσθαι», πολ. 7, 526· «πλάστον πρὸς ἀρετὴν» Ἰσοκ. 1, 12· «πρὸς εὐδαιμονίαν», 3, 32· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, «ἐπιδίδουσαν τὴν τῶν πολιτῶν ἰσχὺν» Θουκ. 7, 8· «αἱ ἄλλαι τέχναι ἐπιδεδώκασι» Πλάτ. Ἰππ. μετ. 281. Μέσ. «θεοὺς ἐπιδώμεθα» = ὡς ἐπικαλεσθῶμεν τοὺς θεοὺς ὡς μάρτυρας Ἰλ. χ. 254· πρὸς περιδιδωμι καὶ Ἐρμαν. εἰς Ἦρ. ὅμν. Ἐρμ. 383.
 *Επι-δι-έξ-εἰμι (ἰδ' εἰμι)· τῷ ἐπομ. Πολυδ. 4, 20.
 *Επι-δι-έξ-έρχομαι· τῷ ἐπομ. Γαλην.
 *Επι-δι-έρχομαι (ἰδ' ἐρχομαι)· διέρχομαι προσέτι, διηγοῦμαι, σαφηνίζω ἔτι μάλλον Πολυδ. 1, 163, perlustro.
 *Επι-δι-ετέξ, ὀρθότ. ἐπὶ διετέξ δ' ἰδε.
 *Επι-διζήμαι· προσέτι ἐξετάζω, ἱρενῶ νὰ πληροφορηθῶ τι Ἡρ. 1, 75, anquiro.
 *Επι-διζομαι· τῷ προηγ. Μουσ. 2, 28.

Ἐπι-δι-ηγέομαι ἑπαναλαμβάνω τὴν διήγησιν Ἀριστείδ. 1, 298.

Ἐπι-δι-ήγησις, ἡ ἢ κατ' ἑπανάληψιν διήγησις Ἀριστ. ῥητ. 3, 13.

Ἐπι-δι-ήκω διέρχομαι, διαπερνῶ προσέτι μτγν. portingo.

Ἐπι-δι-ίστημι ἑξαορίζω, ἀπομακρύνω προσέτι μτγν. discerno.

Ἐπι-δικάζω δικαστικὴν ἀπόφασιν ἐκφέρω, ἐπὶ δικαστῶν, ἰδ. ἐπὶ κληρονομίας. «ἐπεδικασέν δ' ἄρχων τοῖς ἀντιδικοῖς τὸν κλῆρον» Δημ. 48, 26 ὅθ. «παρὰ τοῦ ἐπιδικασμένου καὶ ἔχοντος τὸν κλῆρον», 43, 7 ἐπιδικασθεῖσα Ἰσοκ. 6, 14. Μέα. = ἀφῆκεν τι εἰς τοῦ δικαστηρίου τὴν ἀπόφασιν Πλατ. νόμ. 9, 874 ἰδ. περὶ κληρονομίας, - τοῦ κλήρου Δημ. 43, 3 τῆς οὐσίας Ἰσοκ. 19, 3 «- τῆς ἐπικλήρου» = πλουσίαν μοναχοκληρονόμον Δημ. 43, 55 γυναικὸς Ἀνδοκ. 1, 119 ἐν γέν. καταγίνομαι ὡς ἀποκτῆσθαι τὸ Ἀριστοτ. ἡθ. 2, 7 - ἀνδρός Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 40, ad iudicio.

Ἐπι-δικάζω ἐπὶ τι, προσέτι δικαίῳ Δ. Ἀλ. Ρ. ἀρ. 7, 61.

Ἐπι-δικασίᾳ, ἡ δικαστικὴ πράξις ἢ διεκδικήσις τοῦ ζητούντος κληρονομίαν - κλήρου Ἰσοκ. 3, 14.

Ἐπι-δικάσιμος, 2, τινί· ὁ περὶ τοῦ θείου δύναται νὰ γείνη δίκη καὶ κρισιολογία πρὸς ἀποστήριξιν τῶν ἀξιούσων συντελεστικῇ «οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερὸς» = περὶ οὗ φιλονικία γίνεται τίς νὰ τὸν ἀποκτήσῃ φίλον Ἀουκ. ἐνθύμ. 9.

Ἐπι-δικεῖν (ἴδε δίκω) ῥίπτειν εἰς τι· «πολλὰ μὲν κτείνω δίκω πολλὰ ἐπὶ καὶ στεφάνους» ἐν τμήσει ἡ ἀναστροφὴ Πινδ. Π. 9, 128, inieciisse.

Ἐπι-δίκος, 2 ὁ ἐφ' οὗ ἔχει τις δικαίωμα, καὶ δύναται πρὸ τοῦ δικαστηρίου νὰ διεκδικήσῃ τὸ δικαίον του, ἰδ. ἐπὶ κληρονομίῶν καὶ ἐπικλήρων θυγατέρων - ὁ κλήρος Ἰσοκ. 2, 2. «ἐπιδίκου ὄντος τοῦ κλήρου» Δημ. 43, 96 πρὸλ. ἡ ἐπιδίκος κατὰ Β. Ἀν. = ἡ ἐπὶ παντὶ τῇ κλήρῳ καταλειμμένη, ὁρφανή, μὴ ὄντος αὐτῇ ἀδελφοῦ» = ἡ πλουσία μοναχοκὸρη διὰ τῆς ὁποίας - τὴν κληρονομίαν ἐπὶ δικαστηρίου ἀγωνίζονται οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς τίς νὰ τὴν νομφεύῃ 256 ἐν γέν. περιμάχητος «- νίκη, νίκημα» Πλουτ. Φαβ. 3 ὀδῶμι ἑμαυτὸν ἐπιδίκον δηλοῦμαι = παραδίδωμαι εἰς τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν τῶν πολιτῶν Δ. Ἀλ. 7, 58, controverens.

Ἐπιδίκος, ὁ ὄν. ἀνδρ. Στοδ.

Ἐπι-δι-μερής, 2 ὁ περιέχων τὸ ὅλον καὶ δύο τρίτα ἤτοι 5/3 Νικομαχ. Ἀριθμ. 1, 20, besalter.

Ἐπι-δι-μοῖρος, 2 τῷ προηγ. Κλ. Ἀλ. σπρ. 6, 658.

Ἐπι-δινεύω τῷ ἐπομ. - ὁρῶν Ἡλιοδ. 3, 3. Ἐπι-δινύω κλωθογυρίζω, σπρηφογυρίζω τι διὰ νὰ πάρω παραμάζωμα εἰς τὸ νὰ τὸ ῥίψω μὲ περισσοτέραν δυνάμει «τὴν μὲν ῥίψ' ἐπιδινύσας» Ἰλ. γ, 378 «κηφῆνες φαυτοῦς ἐπιδινύοντες» Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 40, ὡς ἐν τῇ παθ. σπρηφογυρίζω, ἐπὶ πτηνῶν, ἐπιδινύθησιν Ὄδ. 6, 151, Μέο μετὰ «μὲν τὸδε θυμὸς ἐνί

σθήσσει φίλοιαι πόλλ' ἐπιδινεύεται» = τὸ φέρω κατὰ πολλοὺς τρόπους ὁλόγυρα μὲ τὸν νοῦν μου Ὄδ. υ, 218, ὡς τὸ λατ. volvere animo.

Ἐπιδιόν, τό· 1) ἀκρωτ. τῆς Βρετανίας κατ. ἐπιδίου Πτολ. 2) νῆσος τῆς Ἱερίας Πτολ.

Ἐπι-δι-ορθώω διορθώνω τι μετέπειτα μτγν.

Ἐπι-δι-ορθώσις, ἡ ἡμετέα ταῦτα διορθώσις τινος Ἡρωδ. π. σχημ. 53, 22, correctio.

Ἐπι-διορθωτικός, 3 ὁ τὰ βηθέντα βουλόμενος καὶ ἱκανὸς διορθῶσαι Ἑρμογ.

Ἐπι-δι-ορθωτικός, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀριστ. πλ. 483.

Ἐπι-δι-ορίζω κατόπιν διορίζω Γαλην. π. κρις. 2, 116, definitio.

Ἐπιδίος, ὁ· 1) ὁ Ῥωμαῖος ῥήτωρ Γάιος Ἐπιδίος Μάρουλλας Δ. Κασ. 2) ἄλλοις τῆς Ἑπύρου.

Ἐπι-δι-ορέω κατουρῶ μετέπειτα Ἰπποκρί. 88, permugio.

Ἐπι-δι-πλαστίζω ἔτι μάλλον διπλασιάζω, ἡ ἐκ δευτέρου Ἡρωδ. 7, 3, 17, duplico.

Ἐπι-διπλασιός, 2 ὁ δις ἐπιπλημένος μτγν.

Ἐπι-διπλοῖζω, συνηρ. ἐπιδιπλοῖζω διπλοῦν τι ποιῶ, ἑπαναλαμβάνω Δισχ. Εὐμ. 968, ὅπερ ὁ Ἑρμάν. γράφει ἑπανδιπλοῖζω.

Ἐπι-διπλόω τῷ προηγ. Ἀρρ. ταχτ. 178.

Ἐπι-διπλωσις, ἡ διπλασιασμός, τὸ διπλασιάζειν Φίλων 2, 479, 14, duplicatio.

Ἐπι-διστάζω εἰς τι διστάζω Θεοφρ. π. δσμ. 45, dubito.

Ἐπι-δίστασις, ἡ ἐνδοιασμός, ἀμφιβολία, ἀσάφεια Γαλην. 6, 83, dubitatio.

Ἐπι-δί-τριτος, 2 τὸ ὅλον καὶ δύο τρίτα περιέχων ὡς ὁ 5 περιέχει 3 καὶ 2 Νικομαχ. ἀριθμ. 1, 21.

Ἐπι-δι-φρίας, ἀδός, ἡ μέρος ἢ δίφρου ἡ τῆς τοῦ ἀρματος ἄντυγος, περὶ ἣν περατοῦται ἡ δίφρος Εὐδ. κατὰ δὲ Σχολ. ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἀρματίου δίφρου τῆς περιφρείας ἥτις καὶ ἀντὺ ὀνομάζεται καὶ ἐπι-διφρίας Ἰλ. κ, 475.

Ἐπι-διφρίος, 2 ὁ ἐπὶ τοῦ ἀρματος καθήμενος ἢ στεκόμενος (δίφρου) π. γ. «δὴρκα ἐπιδίφρια τιθέναι» Ὄδ. υ, 51 «τέχνη ἐπιδίφριος» = καθιστικὴ τέχνη Δ. Ἀλ. 2, 28 - ἀνθρωπος = ὁ ἀσχολούμενος εἰς τοιαύτην τέχνην, ἀντιθ. κρις. π. Θουκ. 49 ἄλλα «τεχνίτης ἐπιδίφριος» = ἀμαξοπηγὸς Τάρβλ. 6. Πυθ. 245.

Ἐπι-διχά· ἐπὶ δίχῳ ὀρεῖ, γρ.

Ἐπι-δίχασμός, ὁ διαμαρασμός Ἀθανασ.

Ἐπι-δίφισος, 2 ὁ ἀνδρὸς, διφάλιος - ἀπὸ Νικ. θηρ. 436, siticulosus.

Ἐπι-διώγμός, ὁ ἡ περαιτέρω διώξις Πολυδ. 44, 18, 7, persecutio.

Ἐπι-διώκτης, ὁ ὁ μακρότερα διώκων, ἀμρ.

Ἐπι-διώκω μακρότερα διώκω Ἡρ. 6, 104 κατὰ Πολυδ. 8, 67, πάλιν δοκιμάζωμαι, exsequor.

Ἐπι-δίωξις, ἡ ἐπιδωγμός Στράβ. 10, 493.

Ἐπι-δύμων ἐπιδύμων Ἰετῆ. μεθ' Ὀμ. 89.

Ἐπιδυναῖ ἡ ἐπιδυναῖ πέλεια ἡ πύλα Ἡσύχ.

Ἐπι-δουάζω ἑσταάζω στογάζομαι ποτε τὸ ἐν ποτε τὸ ἄλλο ἀπολείας ἐπιδούαζα βουλάς Ἀπολ. Ρ. 3, 24.

- Επι-δοκέω νομίζω τι προσέτι *Ανθ. 4, 29.
 Επι-δοκίμάζω δοκιμάζω, υπερχαλῶ
 Σουδ. probō.
 Επι-δοκίς, ἴδος, ἡ προσδοκία Πουχ.
 *Επίδοκος, δὲ Σορακούσιος τις Ξεν.
 *Επί-δομα, τό προσθήκη, ἐπιμετρον «δει-
 ννα ἐξ ἐπιδομάτων ἀντί *ἐπιδοσίμα» *Ελεγον
 οἱ Ἀλεξανδρινοὶ τὰ κατὰ θέλησιν οὐχὶ κατὰ
 χρέος Ἀθην. 8, 364, additamentum.
 *Επι-δομέω ἐπιοκοδοῦν *Ἰδ' ἐπιδομάω.
 *Επι-δονέω πάταγον, ἤχον ἀποτελῶ
 «ἐφ' ὅς τινος ἐπεδόνει πολλός» Ἀντιφ. π.
 Ἀθην. 3, 96, instigero.
 *Επι-δοξάζω μετέπειτα στοχάζομαι «ἀλ-
 λά τούτο μὲν ὡς ἐπιστοχαζόμενον εἰρήσθω»
 Θεοφρ. αἰτ. ρ. 1, 5, 5.
 *Επι-δοξος, 2' ὁ περὶ οὗ προσμένει τις, στο-
 χαζέται ὅτι θέλει πράξει τι «ἐπίδοξοι τῶν τού-
 τῳ πείσονται» = φόδος εἶνε μήπως πάθωσι
 τὸ ἴδιον Ἡρ. 6, 12' «ἐπίδοξος ἦν ἔτι μεί-
 ζονα πάσχειν» Ἀντιφ. 2, 1, 5' «ἡ δυσπρα-
 γία ἐπιδ. μεταβάλλειν», 2, 4, 9' «οἱ ἐπίδο-
 ξοὶ γενήσεσθαι πονηροί» Ἰσοκ. 20, 12' καὶ
 μετ' ἀπαρ. ἀπαρ. «τίνες τῶν νέων ἐπιδ. γενέ-
 σθαι ἐπικεικτός» = περὶ ποίων νέων νὰ περιμέ-
 νωμεν νὰ γείνωσιν ἐπ. Πλάτ. Θεαιτ. 443'
 καὶ μετὰ μετχ. «Αἰτωλοὶ ἦσαν ἐπίδοξοι ἐμ-
 βαλοῦντες εἰς Πελοπόννησον» Πλουτ. Ἀγ.
 13' καὶ ἄνευ προσθήκης, «ἐκείνῳ μὲν οὐδὲν
 ἀντειπε, καίπερ ἐπίδοξος ὢν ὅπ' ὀργῆς δηλ.
 ἀντειπεῖν», Ἀρατ. 50' καὶ ἐπὶ πραγμάτων
 «τάδε ἐξ αὐτῶν ἐπίδοξα γενέσθαι» = τὰ αὐτὰ
 ἀναμένοντα νὰ γείνωσιν ἐξ αὐτῶν Ἡρ. 1,
 89' ὁ ἐν τιμῇ καὶ ὑπολήψει, περιδόητος
 = κῆδος Πινδ. Ν. 9, 46' καὶ συνηθέστ. π.
 μετγ. πρόβλ. Λοβ. Φρόν. 132.
 *Επι-δοξότης, ἡ λαμπρότης, εὐδοξία μετγ.
 *Επι-δόξως εὐκλῶς, Ἀρτεμιδ. 2, 30,
 *Επι-δοράτης, ἴδος, ἡ ἡ ἀνωτέρω ἄκρα
 τοῦ δόρατος Πολυδ. 6, 25, 5' πρόβλ. σαυρω-
 τήρ Β. Ἀν. cuspis.
 *Επι-δορπέω ἐπιδορπίνω, ἐπιδορπήσασθαι
 Πολυδ. 6, 102, supercarno.
 *Επι-δορπίδης ἐπιδορπίος = πῶμα Φανι.
 5 (6, 299).
 *Επι-δορπίζομαι ἐπιδορπέω Διφιλ. π.
 Ἀθην. 14, 640.
 *Επι-δορπίος, καὶ 3' ὁ εἰς τὸ δειπνόν ἡ
 μετὰ τὸ δειπνόν ἀνήκων = ὕδωρ Θεοφρ. 13,
 36' «ἐπιδορπιαί τράπεζαι» = αἱ μετὰ τὸ
 δειπνόν Ἀθην. 4, 130, postcarnius.
 *Επι-δορπίς, ἡ δειπνόν Ἀθην. 1, 11.
 *Επι-δορπίσμα, τό τὰ μετὰ τὸ δειπνόν
 παρατιθέμενα φαγητά Φιλίππιδ. Ἀθην. 14,
 664.
 *Επι-δορπισμός, ὁ τῷ προηγ. Ἀριστ. π.
 Ἀθην. 14, 641.
 *Επι-δόσιμος, 2' ὁ ἐξ ἰδίων οἰκειοθελῶς
 διδόμενος Ἀθην. 4, 121' «ἐπιδοσίμα δειπνα»
 = τράπεζα τὴν ὁποίαν δίδει τις ἐξ ἰδίων του,
 ἢ ὅ, τι συνεισφέρει προσέτι ἰδιαίτερος εἰς
 συμπόσιόν τι Ἀλεξ. π. Ἀθην. 8, 364, addi-
 tius πρόβλ. ἐπιδομα.
 *Επι-δοσις, ἡ 1) προσθήκη, οἰκειοθελῶς

- δῶρον, ἰδ. ἐν τῇ πολιτείᾳ· «οἱ τὰς μεγάλας
 ἐπιδοσίας ἐπιδόντες» Δημ. 18, 171' «τρίτην
 ἐπίδοσιν παρεῖχον» (ἰδ. ἐπιδόσωμι), 21, 165'
 «ἐν ἐπιδόσει καὶ χάριτι» Πολυδ. 24, 8, 10'
 2) τὸ ἐνδίδειν, ὑποχωρεῖν ἱπποκρ. 3) συνήθ.
 ἐπίδοσις, αὐξήσις, προκοπή· «ἡ νείτης εἰς πᾶν
 ἐπίδοσιν ἔχει» Πλάτ. Θεαιτ. 146' «ἡ σοφία
 πολλὴν ἐπίδοσιν ἔχει», συμπ. 175' «ἐπίδοσιν
 λαμβάνειν» Ἰσοκ. 4, 10' καὶ -ποιέσθαι,
 καὶ -παρασκευάζειν Πολυδ. 1, 36, 2' -τε-
 γνῶν Ἀριστοτ. ἡθ. Νικομ. 1, 7, 18' 4) ἡ
 εἰς τι πράγμα προσήλωσις, ἐπιμέλεια καὶ
 σπουδὴ πρὸς κατόρθωσιν πράγματος· πρόβλ.
 Σχαιφ. εἰς Δ. Ἀλ. π. συβ. λεξ. σ. 64.
 *Επι-δότης, ὁ δωροῦμενος, ἐπών. Διός ἐν
 Μαντινέᾳ Πaus. 8, 9, 2, largitor.
 *Επι-δοτικός, 3' κλίσιν ἔχων ἀορμένως νὰ
 συνεισφέρει Ἀρμον. σ. 57, ἐνθα γίνεται διὰ-
 κρίσις μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ μεταδοτικῶς
 «ἐπιδοτικός μὲν ὁ τοῖς δοκίμοις ἐπιδόσους,
 μεταδοτικός δὲ ὁ τοῖς φίλοις».
 *Επι-δουλεύω εἶμαι δούλος, ἀπρέτης Ἰου-
 λ. π. 59, 15, servius.
 *Επι-δουπέω, ἐπ. καὶ ἐπιγδουπέω κάμνω
 ἤχον, κρότον προσέτι, ἐπὶ δ' ἐνθουσίασαν ἐν
 τμήσει Ἠλ. λ, 45' «τάς δ' ἀσπίδας ἀνείλον
 καὶ ταῖς σαρίσσαις ἐπιγδουπῶντες ἡλάλασαν»
 Πλουτ. Εὐμ. 14' ἐν ἐπ. τύπῳ ὁ Νον. «κα-
 ναχὴν ἐπιγδουπῶσαν» Διον. 1, 243' -τινος
 εἰς τι, 36, 218.
 *Επι-δοχεῖον, τό δοχεῖον τινος ἀμφ.
 *Επι-δοχή, ἡ τὸ νὰ ἀρχιτελεῖται τις τι ὑπα-
 ρώτερα Θεοκ. 6, 17.
 *Επι-δραμεῖν, ἀπαρ. ἀπαρ. τοῦ ἐπιτρέχω.
 *Επι-δραμεῖν, γ' οὐκ. ἀπαρ. 6, τοῦ ἐπι-
 τρέχω Ἠλ. ψ, 418.
 *Επι-δραμητέον, δεῖ ἐπιδραμεῖν.
 *Επι-δράσσομαι καὶ ἐπιδράττομαι πι-
 ᾶνω, ἀδράζω, περιλαμβάνω διὰ τῶν χει-
 ρῶν -τινός, π. γ. λιβανωτοῦ Πλουτ. Ἀλεξ.
 25' «-παντὸς πολιτεύματος» = οἰκιοποιοῦμαι,
 εἰ πρὸς πολιτ. 18' -τί Ἀλκιφρ. 3, 60' καὶ
 μετ. καταλαμβάνω διὰ τοῦ νοῦ Ἡρ. Νυσ. 2,
 772, prehendo.
 *Επι-δράω ἐκτελῶ εἰς τινὰ τι -τινὲ τι Φι-
 λοστρ. 6, Ἀπολ. 6, σ. 234, 33 peropto.
 *Επι-δρέπομαι προσέτι κόπτω, συνάξω
 καρπούς, ἀπολαύω -τιμὴν Κλ. Ἀλ. σ. 26.
 *Επι-δρομάδην κατὰ σπουδὴν, παρήργως
 Πούχ. «-στίβον ἔρπει» Νικ. θηρ. 481' -ἀγυ-
 ρεῖν Ὀρφ. Ἀργ. 559' πρόβλ. ἐπιτροχάδην,
 festinante.
 *Επι-δραμή, ἡ 1) ἐφοδος, αἰφνιδία προσ-
 ἐλή· τῇ τυχίᾳ = κατὰ τῆς δυχρῶσεως
 Θεοκ. 4, 23' ἰδ. ἐπὶ αἰφνιδίας προσβολῆς,
 ὡς π. Ἡρ. «ἀρπαγὴ ἐξ ἐπιδρομῆς» Ἡρ. 1, 6,
 ἐνθα σημ. λεηλασία ἀντίθ. τῇ πρὸς καθυπό-
 ταξιν χώρας τινὸς ἐχθρικοῦ στρατοῦ ἐπείλυν-
 σις αὐτοῦ καὶ Πλουτ. «δὲχασθαι τὴν τῶν πο-
 λεμίων ἐπιδρομὴν», Καισ. 44' «σημαίνειν
 ἐπιδρομὴν» = δίδων σημεῖον πρὸς ἐξοδόν,
 Καμλ. 34' «ἐξ ἐπιδρομῆς» ἐπὶ ἔρρημ. = δὲ
 ἐξορμήσεως, ἀπροσδοκήτως «-τὰς αἰρέ-
 σεις ποιεῖσθαι» Πλάτ. πολ. 10, 619' ὡς ἡ-

δὲν ἐξ ἐπιδρομῆς παθεῖν» Δημ. 21, 138· -λέγειν = ἐκ τοῦ παραγρημα, ἐξ ἀπροόπτου, αὐτοσχέδιως Πλουτ. Ἀντων. 80· π. Εὐρ. «Λιτόμας ἐρήμους ἀγένοους τ' ἐπιδρομὰς πίπλευκα» = παρὰ λῆτα μισόσ' να, Ἐλ. 404, percursorio.
 Ἐπι-δρομία, ἡ· τῇ προηγ. Ἀπολ. Γ. 3, 593, incursio.
 Ἐπι-δρομικός, 3· ταχὺς Σ. Ἐμπ. κ. ἀστρολ. 3 ἐν τῷ συγγρ. cursorius.
 Ἐπι-δρομῖς, ἴδος, ἡ· τροχαλία Γλωσσ. trochlea.
 Ἐπι-δρομος, 2· εὐκολοκυρίετος, εἰς ἐπιδρομὴν ἐκτεθειμένος· «-ἐπιδρομον ἐπλετο τείχος» = εὐάλωτον Ἰλ. ζ, 434· «ἐπιδρομον ζεφύροισιν» = ἐκτεθειμένον εἰς τοὺς ζεφύρους Σατωρ. 3 (10, 19)· ἀνέμοισιν Ὀππ. ἀλ. 3, 635· «Βαθυλόνοος ἐπιδρομον ἄρμασι τεύχος» = ἐφ' οὗ δυνατόν ἄρματα νὰ τρέχωσιν Ἀντιπ. Σιδ. 52 (9, 58)· «τὰ ἐπιδρομα καὶ πεδινὰ» Πλουτ. Εὐμ. 9· -δδός = ἡν ἀμαξαὶ πολλὰὶ διέρχονται Πολυδ. 3, 96· «νησίον ἐπιδρομός ἐστι θάλασσα» Μοσχ. 2, 137· μτφ. ἐλαφρόνοος, ἀπερίσπετος· ὄρκος Πaus. 9, 33, 3· ὁ ἐπιδρομός = σχοινίον τοῦ δικτύου συρόμενον ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω Σεν. Κυν. θ, 9, περὶ οὗ ὁ Πολυδ. φησὶν «ἐπιδρομός ἐστι τῆς ἄρκου σχοινίον ἐκατέρωθεν τῶν ἄνω τε καὶ κάτω τελευταίων βρόχων διεσπόμενον ὃ συνέλκεται τε τὰ δίκτυα καὶ πάλιν ἀναλύεται», 5, 29· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἴστιον τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ τοῦ πλοίου κρεμάμενον, «καὶ ὁ μὲν μέγας καὶ γνήσιος ἰστός ἀκτίος, ὁ δὲ κατόπιν ἐπιδρομός ὁ δὲ ἐλάττων δόλων» αὐτ. 1, 91· «οἱ ὄργωνων καὶ ἐπιδρομῶν κατήγοντο» Πλουτ. Σερτ. 22, cursorius, expeditus.
 Ἐπι-δρομος, ὁ· 1) Ἀκριστατος, υἱὸς Ἀνδρομάχου Πορφυρ. 2) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
 Ἐπι-δροοίζω· δρόμον ἐπὶ τινος καταβάλλω Γρ. Νυσ. 1, 562, irogo.
 Ἐπι-δρῶκος, ὁ· πατήρ Ἀκίστορος εἰς τῶν προγόνων τοῦ Μιλιτιάδου Μαρκελ. 6. Θουκ.
 Ἐπι-δρῶναστέω· ἐξουσιάζω, κατέγω τὸ κράτος, τὸ βασιλεῖον μετὰ τινος, κατὰ διαδοχὴν ἢ μετέπειτα Συνας. Ὡς παραδυναστεύω.
 Ἐπι-δρῶν· ἐπιδρῶ Μανελ.
 Ἐπι-δυσ-φημέω· ψέγω, ἐλέγχω τινὰ Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 7, 1, 3.
 Ἐπι-δρῶ, ἀμτβ. κρύπτομαι ὑποκάτω· «πρὶν ἐπ' ἡλίον δρῶναι» = πρὶν ὁ ἥλιος βασιλεύσῃ Ἰλ. 6, 413· -ἐπὶ τινι, «ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδρῶναι τῇ ὁργῇ» = πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου καταπαύσθαι ἢ ὁργῇ, Ἐφισ. 4, 26, superoccido.
 Ἐπι-δυσωχέω· ἐπιτωθάζω Ἡσύχ. cavillor.
 Ἐπιδῶ, ἀδρ. 6· ὕπαι. τοῦ ἔφοράω.
 Ἐπιδῶν, ἀδρ. 6· ὕπαι. τοῦ ἐπιδίδωμι.
 Ἐπι-δωμάτιος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ δώματος· -γόρτος Γρ. Νυσ. 1, 352.
 Ἐπι-δωμάω· οἰκοδομῶ προσέτι, κτίζω ἐπὶ τινος Φίλων inaedifico.
 Ἐπι-δωμέθα, ὕπαι. μ. ἀδρ. α. τοῦ ἐπιδίδωμι.
 Ἐπι-δωμέω· ἐπιδωμάω.
 Ἐπιδῶν, μετχ. ἀδρ. 6· τοῦ ἔφοράω.
 Ἐπι-δωρέω· δωρέωμαι προσέτι, δωρεῶν θίδω κατόπιν Γαλην. 14, 306, 11.

Ἐπιδῶσω, ἐν. μελλ. α. τοῦ ἐπιδίδωμι.
 Ἐπι-δῶτης· ἐπιδότης, dator· Ὡς τὸ ἐπιδῶμαι, καὶ ἰδαιτ. α) τοῦ Αἰὸς ἐν Λακεδαιμόνι καὶ ἐν Μαντινείῃ· «Λακεδαιμόνι δαίμονα τι μῶσιν ἐπιδότην» καὶ «Μαντινέαι δὲ ἴσται καὶ ἄλλα ἱερὰ, τὸ μὲν Σωτήρος Αἰός, τὸ δὲ ἐπιδότητος καλούμενον» ἐπιδιδόναι γὰρ δὴ ἀγαθὰ αὐτὸν ἀνθρώποις· Πaus. 6) ἐπιδῶν. τοῦ ὕπνου ἐν Σικυῶνι Πaus. «ὕπνος κατακαίμει ζῶν λείοντα, ἐπιδότης δὲ ἐπὶ λήθην» Πaus.
 Ἐπι-εἰδῶμαι· εἰδομαι, καθ' Ἡσύχ. ἐπεισαμένη = ὁμοιωθεῖσθαι, assimilor.
 Ἐπεικεία, ἡ· ἡ π. λατ. clementia, θεότης μετὰ νου Πλουτ. Κτισ.
 Ἐπει-εἰκεία, ἡ· τὸ πρέπον, τὸ προσήκον κατὰ Πλατ. Ὀρ. 412, καὶ κατ' Ἀριστοτ. μετρίαις αὐστηροῦ δικαίου ὥς πρὸς τὰς περὶ στάσεις· «ἐπεικεία τινὶ δικαίᾳ γράμενον» Πλατ. νόμ. 5, 735· «οὐκ ἄξιον αὐτε κατὰ χάριν οὕτε κατ' ἐπεικείαν αὐτε κατ' ἄλλα οὐδὲν ἢ κατὰ τοὺς ὅρκους ψηφισασθαι» Ἰσοκ. 18, 34· «εἰ δὲ δεῖ τὰς χάριτας καὶ τὰς ἐπεικείας ἀνελόντας τὸν ἀκρίβεστατον τῶν λόγων εἰπεῖν» = ἀγέτης πρὸς τὴν χάριν καὶ τὴν ἐπεικείαν, 4, 63· «καὶ πρῶτης Πλουτ. Περικλ. 39· καὶ ἐν Κτισ. «ἔστιν ἐπεικείας ἱερὸν, clementia sanum, 57· κ. π. Θουκ. οἰκτις καὶ ἐπεικεία συνάπτεται, 3, 48· ἐν γέν. κα' λόγ. κόσμιος τρόπος τοῦ ζῆν ἀντὶ τοῦ ἀκολασίᾳ Δυσ. 16, 11, clementia, lenitas.
 Ἐπει-εἰκελος, 2· εἰκελος, παρόμοιος· «ἐπεικελος θανάτοις» Ἰλ. α, 265· καὶ «θεοῖς ἐπεικελὰ τέκνα» Ἡσ. θ. 968· π. Ὀππ. καὶ ἱπείκελος, κυν. 2, 167, assimilis.
 Ἐπει-εἰκεύομαι· ἐπεικῆς εἶμι, Ὁ.
 Ἐπει-εἰκεύω· τῷ προηγ.
 Ἐπει-εἰκῆς, 2 προσήκων, ἀρμόδιος, εὐπρεπής· «τύμβιον οὐ μάλα πολλόν, ἀλλ' ἐπεικῆς τούτων» = ὅχι πολὺ μέγαλον ἀλλ' ἀξιοπρεπὴ τάρον Ἰλ. ψ, 246· «τίσσοι βοῶν ἐπεικῆς ἀμοιβήν» = θὰ πληρώσωσιν ἀναλόγως πρέπουσαν ζημίαν διὰ τοὺς κλαπέντας βοὺς Ὁδ. μ, 382· καὶ συγν. τὸ οὐδέτι, μόν. «ὥς ἐπεικῆς» = ὥς ἐστιν ἀρμόδιον καὶ πρέπον Ἰλ. τ, 147· καὶ μετ' ἀπαρ. «ὅν κ' ἐπεικῆς ἀκούσειν» = τὴν ὁποῖον εἴνε δικαίον νὰ ἀκούσῃ τις Ἰλ. α, 547· «οἱ ἐπεικῆς ἔργ' ἔμην ἀθανάτων» = ὅποια εἴνε πρέπον νὰ ἦν τὰ ἔργα τῶν θεῶν, τ, 21· καλός, «παῖς τὰ μὲν ἄλλα ἐπεικῆς, ἄφρωνος δὲ» = κατὰ τὰ ἄλλα καλός, βωδὸς ὁμοῦ Ἡρ. 1, 85· «ἐπεικῆς λόγος» = μέτριος Πλατ. ἀπολ. 34· οὕτως «ἐπεικῆστερα λέγειν», Πρωτ. 336· π. τοῖς αὐτ. ὑπερισχέτι ἡ ἔννοια τοῦ συγκαταβατικῆς (πρὸς ἐλ. ἐπεικεία), σχηματίζει ἀντὶ τοῦ αὐστηροῦ νομικοῦ δικαίου καὶ καλεῖται π. Ἀριστοτ. «ἐπανόρθωμα νομικοῦ δικαίου», ἡθ. β, 10· «ἐστιν ἐπ. τὸ παρὰ τὸν γεγραμμένον νόμον δίκαιον», ῥητ. 1, 13· «τοῦ ἐπεικῆς» Σοφ. Οἰ. Κ. 1129· «τὸ ἐπεικῆς καὶ σύγγνωμον» Πλατ. νόμ. 6, 757· «τὰ ἐπεικῆς συγχωρεῖν τινι» Ἀριστ. νεφ. 1438· «τὸν δικαίον τὰ ἐπεικῆστερα προτιθέναι» Ἡρ. 3, 53· 18. ἐπὶ ἀνθρώπων, καλός,

ἡμῶν, κόσμιος, ὁ μένων εἰς τὰ ὅρια τῆς τά-
 τως καὶ ματρούτης Θουκ. 8, 93. 'Ἐν' ἐπι-
 κίῃσι δοκῶσιν εἶναι περὶ τὰ συμβόλαια Δημ.
 24, 30. 'Ἐπεικίῃσι ὡν τὴν ψυχὴν Πλατ. συμπ.
 210. 'Ἐπεικίεσται ἄνδρες πρὸς τὸ φρονίμως
 ἔχειν, Ἀπολ. 22. πρὸλ. ἔτι 'ἔν καπηλείᾳ φη-
 γέναι ἢ πιστὸν οὐδεὶς οὐδ' ἂν οἰκίτης ἐπεικίῃς
 ἐτόλμησεν. 'Ἰσοκ. 7, 49. 'ἀπλή καὶ ἐπεικίῃς
 γυμναστική Πλατ. πολ. 3, 404. γνῶμη Ἀ-
 ριστ. σφ. 1027. — πρόφασις Θουκ. 3, 9. — ὁ-
 μολογία = μετρία, 3, 4. πρὸς τὸ ἐπεικίῃς =
 ἡμερότητα, προσήνεια, καλακότης, 4, 19.
 'ἡ τρίτη δὲ πολλὸν ἐπεικίεσται οὐσα' = ἔχει
 τὴν μεγίστην πιθανότητα κατ' αὐτὴν Ἦρ. 2,
 22, ὡς 'λόγος ἐπεικίῃς', ἀντίθ. 0, τφ παραδο-
 ξος Πολυδ. 10, 48, 3. 'ὁδὸς ἐπεικίῃς' = ἡ
 καλῶς διατηρουμένη Πλουτ. Κρασ. 32. ἐπὶ
 ἐπεικίῃς = ἱκανῶς. — λέγει Πλατ. συμπ.
 201. ἀκούοντες Ἦρ. 2, 92. διεξιπῶσι Πλατ.
 Φιληδ. 31. 'ἐπὶ παραπλησίᾳ ἀλλήλοις ἔστιν
 ὁμοιοτάτη, Πρωτ. 349. 'κατ' ἐπεικίῃς μέν
 ἔστιν ὑπὸ τῆς ἡτοίας' = εἶνε βεβαίως κατὰ τινα
 τρόπον παράδοξα, Γοργ. 493. περίπου, σχε-
 δὸν Πολυδ. 6, 26, 8. 'ἐπεικίῃς ἔχειν πρὸς
 τινα' = πρὸν εἶναι. 'Ἰσοκ. 15, 4. μετὰ τοῦ
 πρόφω Πλουτ. Πυρ. 23, decere, mollis.
 'Ἐπὶ-εἰκίῃσι, ἢ εὐσέβεια ἱερῶν. εἰς Ἀμῶς
 5, ρεῖται.
 'Ἐπεικίῃς, ἢ' κώμη παρὰ τῆς Σικυῶνα Ξεν.
 'Ἐπεικίῃσι, οἱ' δῆμος τῆς Κεχροπίδος φυ-
 λῆς. ὁ δημότης. 'Ἐπεικίῃσι, τοπικῶς εἰς Ἐπι-
 κιδῶν. 'ἔν' Ἐπεικίῃσιν Στ. Βοζ.
 'Ἐπὶ-εἰκίῃ' ἐκ πίστεως ἀγαθῆς ἀποφασί-
 ζω μὲν.
 'Ἐπὶ-εἰκίῃσι, ἢ' ἐπεικίῃσι ὁ ἴδε.
 'Ἐπὶ-εἰκίῃς, 2 (ἔκω) ἐκπεριεῖς εἰς τὸ παρα-
 χωρεῖν, ἐνδοτικῶς, πάντοτε μετ' ἀντήσεως
 'μῖνος οὐκ ἐπεικίῃς' = ἀήτητος Ἰλ. ε, 892.
 'οὐλέος Ἰλ. 0, 32. — πένθος, π, 549. 'ὁστέον
 οὐκ ἐπεικίῃς' Ὀπ. ἀλ. 1, 625. 'ἔργα γελαι-
 σά καὶ οὐκ ἐπεικίῃς' = δεινὰ, ἀνυπόφορα, ὧν
 δηλ. ἡ συνέπεια δὲν δύναται νὰ ἀκουσθῇ, νὰ
 γείνωσιν ὡς νὰ μὴ ἦσαν Ὀδ. 0, 307, cedens,
 tolerabilis.
 'Ἐπὶ-εἰκίῃ' ἐπεικίῃς ὁ ἴδε.
 'Ἐπὶ-εἰκίῃς' οὐκ ἀτόπως, λίαν πρεπόντως
 Σουδ. πιθανῶς Δημ. 10, 7. μετρίως Πλουτ.
 Σουδ. 199, moderate. σχεδὸν 'οἱ πυρτοὶ ἐς
 τὰ τὰτον ἐπεικίῃς μεθίστανται' Ἰπποκρ. σ.
 139, fere. πάντο Ἦρ. 2, 92. παραδόξως καὶ
 πρ' ἑλπίδα Ἐτ. Μ. συγγκ. 'τῶν ἐπεικίῃ-
 στερον διακειμένων' Ἰσοκ. σ. 171, ὅπερ θ.
 ὡς μὲν οὖν γένοιτ' ἂν ἐπεικίεστατα ἐκ τῶν
 ὑπαρχόντων ὁμν τὰ νῦν εἰρήσθαι Πλατ.
 νόμ. 8, 753.
 'Ἐπὶ-εἰκίῃς' ἐφειμένος μετ. π. παρκ. τοῦ
 ἐπέννυμι, ἐφέννυμι Ὀμ.
 'Ἐπὶ-εἰκίῃς' ἐπ. ἀρ. τοῦ ἐπείμι Ἰλ. φ. 424.
 'Ἐπὶ-εἰσομαι, ἐπ. μ. μελ. τοῦ ἐπείμι = πη-
 γαῖνα που Ἰλ. λ. 807.
 'Ἐπὶ-ἑλδομαι' ἐπὶ ἑλδομαι Ἀπολ. Ρ. 4, 783.
 'Ἐπὶ-ελίκτηρ, ὁρος, ὁ' περιελίσσων Σχολ.
 Ἰλ. τ, 398, circumvolutor.
 'Ἐπὶ-ἑλπομαι' ἐπὶ ἑλπῶ εἰς τι, ἔχω ἐλπίδα

ὅτι θὰ γένηται, μετ' ἀπαρ. Ἰλ. α, 544. 'ἐπι-
 ελόμενος τὸ γὰρ θυμῷ, νευρὴν ἐπιτανόσσειν.
 Ὀδ. φ, 126. ἴδ' ἐπὶ ἑλπομαι.
 'Ἐπὶ-ἑλπος, 2' περιμενόμενος, ἑλπιστός.
 Ἀρχ. (λ. ἀπόσπ. 30' ἐπιλομένη ἔχει ὁ Ἀισχ.
 Ἀγ. 1002, speratus.
 'Ἐπὶ-ἑναι' ἴν. ἀπαρ. τοῦ ἐπείμι.
 'Ἐπὶ-ἐννυμι, ἴων. ἀντὶ ἐφέννυμι προσέτι
 ἐνδῶν. 'χαλῆσαν δ' ἐπέσασμεν' = ἀπλώσα-
 μεν ἐπάνω αὐτοῦ σκέπασμα, ἐπανωφόριον τι
 Ὀδ. υ, 143. συνθήσεται. μετ. καὶ παθ. 'ἐπι-
 εσάμενος νότον κρόκας' = σκεπάσας τὴν βᾶ-
 χιν μου μετ' ὀφασμένα φορέματα Πινδ. Ν. 10,
 44. 'ἔαν ἐπισσάμενος' = περιτυλιχθὲς σάμα-
 νος, περισκεπασθὲς ὁμοίως μετ' ἡν = ταφασά-
 μενος, 11, 16. 'ἔγην ἐπισσάσθαι' Ξεν. Κυρ.
 6, 4, 6, ὅπερ π. 'Ποῦχ. = ταφῆναι (ἴδ' ἐφέν-
 νυμι) ἐπὶ πλέον γῆν ἐπεννύμεθα' Ἀσιων. Ταρ.
 68 (7, 480). 'Ἀἴσα ἐπισσάμενος ἀλλῶν' 96
 (7, 283). 'χαλκὸν ἐπισσάει' = εἶνε μετ' χαλκὸν
 περισκεπασμένος Ἦρ. 1, 47. μετ. 'ὁδῶν
 ἐπισσάμενος ἀλλῶν' Ἰλ. 0, 262. 'μεγάλην
 ἐπισσάμενος ἀλλῶν' = θανάτου. Ὀδ. ι, 214.
 'ἀνακίεσθαι ἐπισσάμενος' = ἀναίσχυνται Ἰλ. α,
 149. καὶ μετὰ ὁστ. 'κεκοσται δ' ἐκείτῃ
 κόμας ἐπισσάμενος ὥμοις' (ἴδ' ἐπομαι) = ἀκο-
 λούθουμένη Ἀπολ. Ρ. 4, 45, indus.
 'Ἐπὶ-ἐπομαι (ἴδ' ἐπομαι) ἀκολουθῶ, κατα-
 τρέχω Ἀπολ. Ρ. 2, 18.
 'Ἐπὶ-ἐπω' ἐπιτελῶ Ποῦχ.
 'Ἐπὶ-εργάζομαι' ἐπεργάζομαι.
 'Ἐπὶ-ἐσπεραε' ἐσπεροε.
 'Ἐπὶ-ἐσπομαι' ἐσπόμεται, ἐπίσπεται Ὀπ.
 κυν. 3, 272.
 'Ἐπὶ-ἐσπασμεν, ἀπαρ. ἀ. τοῦ ἐπέννυμι.
 'Ἐπὶ-ἐτῆς, 2 ἐπίτιος, ἐφέννυς Πολυδ. 3, 55, 1.
 'Ἐπὶ-ἐτῆς, 2 ἄγαν σφοδρῶς πνέων Ὀδ. μ,
 313, vehementer.
 'Ἐπὶ-ἐτῆς' ἐπὶ τὰ ἀριστὰ καὶ ἐπ' εὐθείας,
 καὶ ἐπὶ τὴν σύντομον καὶ ἐπίτηδες, ἐκ πλα-
 γίου ἢ συντόμως. Ἀθηναῖοι Ποῦχ.
 'Ἐπὶ-ἐτῆς' ἐπιτελῶ Ἐδ. Φοιν. 35.
 'Ἐπὶ-ἐτῆς, 2 (ἔκω) ὅφελος, τὸ ἀπλοῦν
 δὲν ἐνδοκῆται. σφοδρῶς - γόλος Ἰλ. ι, 525.
 ἐπὶ (ὡς ἀπὸ τοῦ ἐπὶ ἐτῆς) ἐπὶ ἐτῆς
 λῶς = λίαν ὀρηκτικῶς - γαλεπαίνω, με-
 νεπαίνω Ἰλ. α, 546. — κοτεῖν Ὀφ. Ἀγ.
 4359. 'ἐπὶ ἐτῆς κοτεῖσθαι' Ἀπολ. Ρ.
 4, 1672. — ἐρεῖναι Ὀμ. ὅμν. Ἐρμ. 487.
 'Ἐπὶ-ἐτῆς' ἔτι μᾶλλον, μακρότερον χρό-
 νον Πλουτ. Πομπ. 53. π. Πλατ. μεταβλητὸν
 τὸ ἐπὶ ἐτῆς εἰς τὸ ἐπὶ ἐτῆς νόμ. 2, 661. πρὸλ.
 τὸ ἴων. ἐπὶ ἐτῆς, supervinno.
 'Ἐπὶ-ἐτῆς' ἐπὶ ἐτῆς Ὀφ. Ἀγ. 457.
 'Ἐπὶ-ἐτῆς, τὸ' ἀφῆμα, ἀποδρασμα, μετ.
 'Ἐπὶ-ἐτῆς' ἐπὶ ἐτῆς, δένω εἰς τὸν ζυγὸν
 ζῶντι. ἀπὸ τοῦ ἀμαίους τὸν ἐπὶ ἐτῆς
 ὄγκον Ἀισχ. Ἐδμ. 383. μετ. ἐμῆ' ἐπὶ ἐτῆς
 ὄγκος στόμα φῆμαις πονηραῖς = μὴ λάθῃς
 λέξεις πονηρὰς σημασίας εἰς τὸ στόμα, γυ.
 4040. ἐν γέν. συνδῶν. ἀκορμῶς αὐτῆς ἐπὶ
 ἐτῆς Ἦρ. 7, 36. 'ἐπὶ ἐτῆς ἐπὶ ἐτῆς
 μέσας βοῆσιν ἱμάσιν Θεοκρ. 22, 3. καὶ
 ἀχαῖταις ζευχόντες ἐπὶ στέφανον Πινδ. Ὀ.

- 3, 6· γέφυρα ἐπιξευγμένη ὕδατος· Δουκ. 6. 1στ. 2, 43· προσθέτω «κοινὸν ὄνομα οὐδὲν ἐπέξευκται» Ἀριστ. Ι. Ζ. 1, 4, 7· περιβάλλω· «γεωλόφων ἐπιξευγνύοντων τὸν ἀγχένα» Πολυδ. 1, 75, 4· «θάλασσα τὴν μίαν πλευρὰν ἐπιξεύγνυσιν», 3, 49, 7, conjungo.
- Ἐπι-ξευκτηρ, ὁ· σιερά, σχοινίον δι' οὗ συνδέομεν ἡσυχ. catena, scies.
- Ἐπι-ξευκτικός, 3· ὁ εἰς σύνδεσιν ἐπιτήδειος· σύνδεσμος Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 1349, copulativus.
- Ἐπί-ξευξίς, ἡ· σύνδεσις· «ἐν τῇ ἐπιξέυξει τῶν ἐπιτιθμένων οὐ δεῖ περικαλύπτειν τὰς ἀρχάς» Θεοφρ. Ι. Φ. 2, 6, 1· ἔτι = ἐπανάληψις, «ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπιξέυξις», π. Γρ. Ναξ. conjunctio.
- Ἐπι-ξεφύριοι, οἱ, καὶ Λοκροὶ οἱ Ἐπιξεφύριοι· ἀποικία τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν, οἵτινες περὶ τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 24ης Ὀλυμπιάδος ἐλθόντες εἰς τὰ μέρη τῆς κατὰ Ἰταλίας κατωκίησαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Ζευαρίου ἀκρωτ. ἀφ' οὗ καὶ Ἐπιξεφύριοι ὀνομάσθησαν, κτίσαντες αὐτόθι τὴν πόλιν Λοκρούς· ἐσχημάτιζον δὲ αὐτοὶ ἴδιαν καὶ ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὴν σοφὴν νομοθεσίαν τοῦ Ζαλείκου, ὑστερον δὲ κατ' ὀλίγον ἐξασθενοῦμενοι διὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἡδονατικῆς τῶν, ὑπέκασαν εἰς τὴν ἔξουσίαν τοῦ Πύρου, τῶν Καρχηδονίων καὶ τελευταίον ὑπετάγησαν κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦς Ῥωμαίους Ἡρ. Στράβ.
- Ἐπι-ξεφύριος, 2· τῷ ἐπομ. ἰδ. ὡς ἐπὶ 0. γενεᾶς τινος τῶν Λοκρῶν Σχολ. Ἰλ. 6, 527.
- Ἐπι-ξέφουρος 2· ὁ πρὸς δυσμᾶς κείμενος Εὐφορίων π. Στ. Βυζ. ἐν λεξ. Δόμη.
- Ἐπι-ξέω, καὶ π. ἐπιξέω προσέτι, ἐμπλήσων βράζω, ζεματίζω, ἀμύτθ. αἶκ βυθοῦ νῆσον ἀναδύνα· μετὰ πυρὸς πολλοῦ καὶ κλύδωνος ἐπιξέσαντος· Πλουτ. π. χρησμ. Πουθ. 11· μτρ. «ἀρμιγάνιν αἰκίζει-κέντρ' ἐπιξέσαντα», ἐπὶ σωματικῶν ἀλγηδόνων ὑπὸ τοῦ δηλητηρίου τοῦ Νέσσου αὐξανόμενον Σοφ. Τρ. 837· ἀδεινὸν τὴν πῆμα Πριαμίδαις ἐπέξεσεν· Εὐρ. Ἔκ. 584· «ἡ νεότης ἐπέξεσεν» τῷ τῆς συνηθ. ἔθρασε τὸ αἷμα τοῦ Ἡρ. 7, 13· α ἡ χολή ἐπιξέει = βράζει ἡ χολή Ἀριστ. θεοσ. 468· αθυμάλωψ ἐπέξεσεν, Ἀχ. 324· «ἐπιξέσαντος τοῦ πάθους» Δουκ. ἀποκρ. 16· ἀδεινὴ τις ὀργή δαιμόνων ἐπέξεσεν· Εὐρ. Ἔκ. 583, ὅπου τὸ ἐπόμενον «σπέρμα» δὲν ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτοῦ· ἐνερ. ζεσταίνω, θερμαίνω τι· ἀλέθγ' ἐπέξεσεν πυρὶ· Εὐρ. Κυκλ. 391, ἀμφ. infervesco.
- Ἐπί-ξηλος, 2· ἀξιοζήλευτος, εὐτυχὴς Αἰσχ. Ἀγ. 913, aemulandus.
- Ἐπί-ξηλας, ὁ 1· Ἀθηναῖος τις Ἡρ. 2· ἄλλος τις, ἐπίγρ.
- Ἐπι-ξηλο-τυπέω· ὑπὸ ζήλοσπις πάσχω Δουκ. διαλ. θε. 18, 2.
- Ἐπι-ξηλὼν· ἐπιθυμῶ τι· Τουλαν. σ. 403.
- Ἐπι-ξημῖος, 2· α) ζημίαν, βλάβην ἐπιφέρειν· πραγματεῖται Ἰσοκ. 2, 18· α = τι πανηρὸν καὶ ἐπὶζημιον· Σεν. ἀπομ. 1, 2, 57, ἀντιθ. εὐμφορον Θουκ. 1, 32· -τινί, 2, 7, 9· β) τιμωρία ὑποκείμενος· «ἐπὶζημιόι ἐάν μὴ ἴωσι» Πλατ. νόμ. 6, 567· «ἐπὶζημιὸν ἐστὶ ἐκ

- τῶν νόμων τινί» = ἀξιοποιῶν Αἰσχίν. 1, 45· -τὴ ἐπὶζημία = ἡ ποινὴ Πλατ. νόμ. 6, 784· «-ἐπὶζημία τιθέναι», 7, 788· ἐπίγρ. Πολυδ. 5, 135, dampnatus.
- Ἐπι-ξημῖος· τιμωρᾶ· «στατήροι κατὰ τὸν ἄνδρα» Σεν. Ἑλλ. 5, 2, 22, mulcto.
- Ἐπι-ξημῖωμα, τό· ἡ ποινὴ Πολυδ. 8, 140.
- Ἐπι-ξημῖως, ἐπίγρ. τοῦ ἐπὶζημίου, βλάβη· ῥως Πολυδ. 8, 147, dampnose.
- Ἐπι-ξητέω· ζητῶ προσέτι ἐπὶ πλέον ἢ αὐτῷ τι· «μηδ' ἕτερον ἐπὶζητεῖ καλὰν Ἀντιφάν. π. Ἀθην. 4, 142· «τῆς αἰτίας αἰτῶν ἐπὶζητούσης» Πολυδ. 1, 5, 3, ἰδ. ἀνιχνεύω ἐπὶ κυνηγίῳ Σεν. Ευρ. 2, 4, 25· «ὁπόσοι μὴ παρεῖναι τούτους ἐπὶζητεῖ», 8, 1, 16· ὀρέγομαι ἐπιποθῶ Ἡρ. 3, 36· ζητῶ τι, ζητήμα ἐγείρω Πολυδ. 3, 57, 2· ἐπὶζητεῖται Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 10, 2, 4· μετὰ ἀπαρ. «ἐπὶζητοῦσι ἀκούειν» = ζητοῦσι ν' ἀκούσῃσι Πολυδ. 3, 57, 2· ζητῶ, ἐπιποθῶ νὰ εὐρῶ τι ἀπολοσθῶν· «τίς σαρὰς καὶ δέκα ἐπὶζητῆσαι· τὸν αὐτὸς στρατιωτῶν» Πλουτ. Σουλ. 19, quareo, desidero.
- Ἐπι-ζητήμα, τό· τὸ ζητούμενον, ζητήμα Κλ. Ἀλ. στρ. 3, 189, quaestio.
- Ἐπι-ζητήσιμος, 2· ὁ δυνάμενος ζητηθῆναι, συνθ. ζητούμενος ἀμφ.
- Ἐπι-ζητήσις, ἡ· ἀναζήτησις, ἐπιπόθησις Ἀπολ. Ρ. 3, 154, requisitio.
- Ἐπι-ζητητέον· δεῖ ἐπὶζητεῖν Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 1, 1 ἐν τῷ μέσῳ, quarendum.
- Ἐπι-ζητητικός, 3· ἐρωτηματικός· -σύνδεσμος Σουλ. interrogativus.
- Ἐπι-ζῶσθω· θέτω ἐν σκότει μγν.
- Ἐπι-ζῶγέω· εἶμαι ἐν τῷ ζυγῷ, μόν. ἐπὶζῶ· γέροντε εὐρίσκειται Νικ. π. Ἀθην. 15, 583.
- Ἐπι-ζῶγιον, τό· μέρος νηὸς Ἠσὺχ.
- Ἐπι-ζῶγίς, ἰδος, ἡ· μέρος τῆς βελτικῆς μὴ γανῆς καταπέλτου μγν.
- Ἐπι-ζυγχεῖν· ἐπισκαροαμύττειν Ἠσὺχ.
- Ἐπι-ζυγέω· κλείω διὰ μυχλοῦ· -τάς ὥρας Ἀρτεμίδ. 1, 4· κατὰ Πολυδ. = κλείω, 10, 20.
- Ἐπι-ζῶγωμα, τό· δεσμός· ἰδος ἰμάς.
- Ἐπι-ζῶγως, ἡ· τῷ προηγ. μγν.
- Ἐπι-ζωή, ἡ· ἡ μετέπειτα ζωὴ Ἑδοτ. 151, 8.
- Ἐπι-ζώνομαι· ἐπιζωννύω, ζῶντα ἐπώνοι· Ἡρ. «ὑπὸντοναὶ ἐπὶζωμέναι» = στερῶς ὑπὸ τῷ στήθος των ἐζωσμένα ἔχουσαι τὰ φορέματα των, 2, 85· «μικρὸν ὑπεζωσμένος ἐγγχειρίδιον» = ἐζωσμένος μὲ μικρὸν ἔγχ. Πλουτ. Ἰαλ. Γρακ. 15, succingio.
- Ἐπι-ζώστρα, ἡ· ζώστηρ Σοφ. π. Πολυδ. 7, 68, balteus.
- Ἐπι-ζώω, ἰων. ἀντὶ ἐπὶζάω Ἡρ. 1, 120.
- Ἐπι-ζῶμαι· ἐφθάρμαι ὁ ἴδω.
- Ἐπι-ζῶλας, γ'. ἐν. ἀορ. τοῦ ἐπὶάλλω Ὁδ.
- Ἐπι-ζῶμαι, ἰων. ἀντὶ ἐζῶμαι Ἡρ.
- Ἐπι-ζῶδαναι, ἐπ. ἀντὶ ἐφθάνειν, γ'. ἐν. παρατ. τοῦ ἐφανδάνω Ὁδ.
- Ἐπί-ηρα φέρειν τινί, μόν. Ἰλ. α. 572 καὶ 578 (ὁ Νέκκερ. γραφ. μετὰ τοῦ Βουτυ. 2α· σ. 152 ἐπὶ ἥρα) «ἥρα φέρειν τινί» Σοφ. Οἶ. σ. 1094 = χαρίζεσθαι· «ἐπίηρα στέρεσθαι» = μισθὸν ἐκ τινος λαμβάνειν Ἀπολ. Ρ. 4, 375· «ἐπὶηρα στέρεσθαι» Φαίδρ. 1 (18, 22)· ἰδ' ἐπὶηρα

Επιήρανος, (ἐκ τοῦ προηγ.) 2) ἀσπότης, ποθητός, χαριτωμένος· «ποδάνιπτρα ἐπιήρα-
να θυμῷ» Ὁδ. τ. 243· π. τοῖς μού· Ὁμ. π.
ἢ λῆξ. παίζει ἐν τῇ ἡρανος = κοίρανος· πρβλ.
Βουτμ. λῆξ. 1, 158 «ὄφρα κεν εἰς Κόλγους
Μινυαῖς ἐπιήρανος ἔλθω» = ὡς βοηθός τῶν
Μινυῶν Ὀρφ. Ἀργ. 96· πρβλ. «ἐπιήρ. Αἰ-
δοσίων» = ἡγεμόν τῶν Αἰδ. Νυν. Δ. 2, 10.
«ὄλης ἐπ' ἄρης» ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς
προστατεύουσας τὴν κυνήγιον, αὐτ. «πότι»
Ἀθ. ναῖον ἐπιήρανα τριτογένεια· Μαρκέλλ.
Ἀπ. 50, 1) «ἡ πάρος ἀντιπάλων ἐπιήρα-
νος· ἀσπ. ἀκόντων» = κατὰ τῶν ἀκόντων προ-
στατεύουσα, ἀποκρούουσα αὐτὰ θῶν Ἀλ.
1 (9, 51). Ὁδ. «καλὸν ἐπιήρ' ἔργων» = κα-
τοχοῦ ὠραίων ἔργων Ἰων. π. Ἀθην. 10, 447·
«νεύρων ἐπιήρανος» = συστηματικὸς τῶν νεύ-
ρων Πλατ. κωμ. π. Ἀθην. 1, 5, iocundus.
Επιήρεις, ὁ ἄν. ἀνδρ. Ἀνθ.
Επιήρεις, ἰων. ἀντὶ ἐπιρροῆς.
Επιήρως, 2) τερπνός, ἀγαπητός (πρβλ.
ἐπιήρα)· ἐπιήρως ἀμειδόμενοι γέρας ἀνδρὶ·
π. Σχολ. Λυκοφρ. 1263· ἔδε καὶ Ἑμπίδ.
208 (π. Ἀριστοτ. π. ψυχ. 1, 5), ὅπου ὁ
Βουτμ. προτιμᾷ τὴν γραφὴν ἐπιήρως· συγκρ.
ἐπιήρως· ἀναφέρει ὁ Έβστ. 1441, 25 ἐκ
τοῦ Ἑπιάρμου, gratus, adiutor.
Επι-ἑαίρος· ἐπικός, ἐπικός. Λοκρ. ἰ. Οἰκ.
Επι-θαλαμιο-γράφος, ὁ δὲ τὰ ἐπιθαλάμια
ἔργα γραφῶν Τζέτζ. πρβλ. εἰς Λυκοφρ.
Επι-θαλάμιος, 2) ἀνέκων εἰς τὸν κοιτῶνα
τῶν νυμφίων ἢ τὸν γαμήλιον· ἐπιδουλή Λοκ.
ἔργ. 44· λόγος, ῥήτορ. τεχνουργ. καὶ ἀνευ
ταύτης τῆς προσθήκης, λόγοι γαμήλιον καὶ
θυμὸς = γαμήλιον ἄσμα, πρὸ τοῦ κοιτῶνος τῶν
νεονύμφων ᾄδόμενον Θεοκρ. 18, nuptialis.
Επιθαλαμική, ὁ· ἐπών. Ἑρμοῦ (κατ' εἰ-
κασ. Μαιάν. τοῦ Ἑρωτος) ἐν Εὐδοίᾳ· Ἡσύχ.
Επιθαλασσιδός, ἀττ. ἐπιθαλαττίδης,
2) τῷ ἐπομ. καὶ 3) = πόλις Σεν. Ἑλλ. 3,
428· «Σίφας εἰσὶ ἐπιθαλασσιδῶν» Θουκ. 4, 76,
ἀντὶ τοῦ χερσαῖος Πλατ. νόμ. 4, 704.
Επιθαλάσσιος, 2 καὶ 3) ὁ παρὰ τῇ θα-
λάσῃ Ἡρ. 5, 30· ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ κατοί-
κων πλησίον τῆς θαλάσσης, 1, 154· χωρία,
πόλις Θουκ. 2, 66· καὶ ἐπιθαλάττιος πό-
λις, Ἑλλ. 3, 1, 16· τρικατάληκτον Πλατ.
νόμ. 4, 704, maritimus.
Επι-θαλάσσιος καὶ ἐπι-θαλάττιος ἀττ.
= τῷ προηγ. Ἀπ. ἰσπ. 12.
Επι-θαλάς, ὁ· ἄν. ἀνδρ. Ἑπιήρ.
Επι-θαλάς καὶ ἐπ. ἐπιθαλέω· ἐπικυζάνω
Νυν. Διον. 3, 151, supererescō.
Επι-θαλάπης, 2) ὁ θερμαίνων, τερπνός
Ἡσύχ. calidus.
Επι-θαλάπης θερμαίνω, ἰδ. ἐπὶ τῆς ἐπιφα-
νείας Αἰλ. 1. Ζ. 10, 35· «ἄστροις ἐπιθαλάπ-
νεια καὶ σελήνῃ» Πλουτ. πρὸς ἡγεμ. ἰαπαῖδ. 3.
Επι-θαμβέω· μετὰ θάμβους παρατηρῶ τι
Νυν. ἰω. 7, 15, stupeo.
Επι-θανάσιος, 2) τῷ ἐπομ. Γρ. Νυσ. 1, 247.
Επι-θανάτιος, 2) εἰς θάνατον καταδικα-
σμένος Δ. Ἀλ. 4, 35· θανατηφόρος = νόσημα
μετγν. «ἐπιθανάτιος νοσεῖν» μετγν. - ἔχειν =

εἶναι τινα μέχρι θανάτου ἄρρωστον Αἰλ. Π.
1, 13, 27.

Επι-θανάτος, 2) α) πλησίον τοῦ θανάτου,
ἀσθενής μέχρι θανάτου Δημ. 50, 60· ἐπὶ.
«ἐπιθανάτως ἔχειν» Πολυδ. 3, 106· 2) θανα-
τηφόρος θάψω = φάρμακον Πολυδ. 5, 132,
lethifer, mortifer.

Επι-θανάτως ἐπὶ. τοῦ προηγ. ὁ ἴδ.ε.

Επι-θανή, 2) ἐπιθανάτος 1) Σουῖδ.

Επι-θάπτω· προσέτι, ἢ ἐκ νέου θάπτω Φι-
λόστρ. Ἡρ. σ. 670.

Επι-θαρρέω· ἐμπιστεύομαι, ἔχω τὰς ἐλ-
πίδας μου εἰς τινα ἢ εἰς τι «οὐ μόνον ὅπλοις
καὶ ἱπποῖς ἀλλὰ καὶ θεῶν ὀρωγᾷ» Σ. Ἑρμ.
Βρουτ. 37· «ἐπιθαρρήσασιν αὐτῷ» Σ. Ἑρμ.
κ. γραμ. 270· 2) κάμνω καρδίαν ἐναντίον
τινός· «τοῖς ἐχθροῖς = κατὰ τῶν ἐχθρῶν Ἀπ.
ἐμφυλ. πόλ. 3, 10· «ταῖς ὀρίοις θήραις» =
τολμᾷ κατ' αὐτῶν, 5, 56 Αἰλ. 1. Ζ. 4, 34·
«πελάγει = ἐπὶ τῆς θαλάσσης, 5, 56, confido.

Επι-θαρρύνω· ἔτι μᾶλλον ἐγκαρδιῶναι·
«τινὰ ἰλ. 2, 183, animo.

Επι-θαρσύνω· τῷ προηγ. Πλουτ. Λουκυλ. 10.

Επι-θαυμάζω· θαυμάζω· ἐπιθαυμάσας τὸ
παράλογον τῆς τελειότητος Πλουτ. Μαρκέλλ.
30, 18. τιμῷ διὰ δώρων Ἀπ. θαυμ. τὸν διδά-
σκαλον» Ἀριστ. νεφ. 1147, admiror.

Επι-θεάζω· ἐπιθειάζω· «καὶ ἀγανακτῶ»
Πλατ. Φαιδρ. 241· «ἀράται καπιθιάζει τῷ
πατρὶ, Φερεκρ. π. Έβστ. Ὁδ. 1433· π. δὲ
Σουῖδ. εἶνε καὶ ἐνταῦθα ἐπιθειάζει.

Επι-θεάομαι· ἀνωθεν παρατηρῶ, ἐπιθεωρῶ
τι Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 499· σκέπτομαι, ἱε-
τάζω Πολυδ. 6, 115, specto, considero.

Επι-θειάζω· ταῦς θεοῖς ἐπικαλοῦμαι, κρά-
ζω αὐτοὺς ὡς μάρτυρας Θουκ. 2, 75, ὅπου
ἀντιστοιχεῖ τῷ προηγ. «ἐς ἐπιμαρτυρίαν θεῶν
κατέστη» ἐπιθειάζοντων μὴ κατάγειν» =
μάρτυρας τοὺς θεοὺς ἐπικαλοῦμεν, ὅτι δὴν

θελοῦσι καταγγεῖν αὐτόν, 8, 53· 2) ἵδου
θεῖαν ὄψιν· «ταῦτ' εἰπὼν Θεμιστοκλῆς ἐπα-
θείας τῷ λόγῳ διεθλὼν τὴν ὄψιν» παρετή-
σεν ὡς ἐκ θεοῦ Πλουτ. Θεμ. 28· καὶ δαιμό-
νιον ἐπιθειάζον ταῖς αὐτοῦ προαιρέσειν, π.

τ. δαιμ. Σωκρ. 10· καὶ δὲ οὗς θεωρεῖτε εἶναι
δοκοῦν, ἐπιθειάζουσι τὰς πράξεις, οὐκ ἔρατα
καὶ φάσματα προϊστάμενοι = περιβάλλοντες
μὲ θεῖαν λάμψιν, αὐτ. 9· καὶ οἱ πολλοὶ κατα-
δαρβόσιν οἰονταὶ τὸ δαιμόνιον ἀνθρώποις

ἐπιθειάζειν» = ἐισηγησθαι, ὑπασάλλειν, αὐτ.
20· «α-τόπος ἐπιθειασμένος» = ἀμεινωμένος
Πολυδ. 4, 15· ἀνὴρ. 4, 20· ἔτι προφη-
τεῶν· «ὡς ἡ θέμις αὐτοῖς ἐπιθειάζουσα ἔφα-
ζεν» Δ. Ἀλ. 4, 31· ἐπὶ. ἐπιθειασμένος
Πολυδ. 4, 16, vaticinor.

Επι-θειάσιος, ἡ· τὸ ἐπικαλεῖσθαι τοὺς
θεοὺς Πλουτ. πρὸς Κολύτ. 17, obtestatio.

Επι-θειασμός, ὁ· τῷ προηγ. Θουκ. 7, 75,
ὅσα κινύουσιν, μετγν.

Επι-θειαστικός, 3) ἐπιθειάζων· ἀνομώ-
λητοι, οἱ κατεχόμενοι Νόμοις· μάντις ἐλ-
εῖσι καὶ ἐπιθειαστικοὶ Ἡσύχ.

Επι-θειάω· μαστιγῶ, πλήττω, μετγν.

Επι-θειέω· κατὰ συγκοπ. ὁ· πλ. ἄρ. 6.

- ἐκτ. τοῦ ἐπιτίθημι, ἀντὶ ἐπιθεῖται Ἰλ. ω, 264.
 Ἐπι-θέλω· θέλω προσέτι, γλυκαίνει τὴν καρδίαν τινὸς μὲ καλὰ κεντικὰ, μαγευτικὰ λόγια, τὸν κάμνει νὰ μὲ ἀκούῃ ὡς μαγευμένος· «ἐπιθέλοντι καὶ καθίστας τὴν ὀργὴν τοῦ ῥήτορος» Πλουτ. π. ἀοργ. 6, demulceo.
 Ἐπι-θεμα, τό· τὸ ἐπάνω θεμένον σκέπασμα· π. ἱατρ. τὸ ἐμπλαστρον· πρὸλ. ἐπίθημα καὶ Λοβεκ. Φρόν. 249.
 Ἐπι-θεματίζω· ἀγοράζω ἐν δημοπρασίᾳ μὲν. ἴσορ.
 Ἐπι-θεματισμός, ὁ· ὑπόθεσις, ἐλεγχος γλωσσ. argumentum.
 Ἐπι-θεος, ὁ· σμεινὸν ἐν θυτικῇ Ἠσὺχ.
 Ἐπι-θεράπευσις, ἡ· ἐπιθεσθαιώσις τοῦ ῥηθέντος μετὰ τινος δριμύτητος ῥητορ. τεχνολογ.
 Ἐπι-θεράπευω· προσέτι περιποιεῖσθαι, εἰμαι ὑπερτιμὴς· «τὰ μέτρια» μετὰ τοῦ «δοῦλεῖν» Θουκ. 8, 84· φροντίζω προσέτι, ἔχω ἔννοιαν διὰ τι· «τὴν αὐτοῦ ἀνάδοον» Θουκ. 8, 47· προμηθεύμενος Σουῖδ. = μετὰ θεραπείας καὶ οἰκονομίας πραγματευόμενος Σχολ. θεραπείας μετέπειτα, μεταχειρίζομαι ἐν δευτέρᾳ ἱατρικῇ ἄλλον τρόπον θεραπείας Γεωπ. 17.
 Ἐπι-θερμαίνω· θερμὸν ποιεῖ Ἰπποκρ. 938.
 Ἐπιθέρασης, ὁ· 1) Ἐρυθράτος, Ὀλυμπιονίκης Πανστ. 2) Νικαεὺς γραμματικὸς ἐπὶ Τιβερίου Πλουτ.
 Ἐπιθερασίδης, ὁ· Κνιδίος τις Δ. Σικ.
 Ἐπι-θεσία, ἡ· δόλος μὲν. ὕδα καὶ ἐπίθεσις.
 Ἐπί-θεσις, ἡ· 1) τὸ θέτειν ἐπὶ τινος· χειρὸν Ν. Δ. «διὰ τῆς τῶν ἔκωθεν ἐπιχρίστων ἐπιθ.» Πλουτ. παραμυθ. Ἀπολ. σ. 102· προσθήκη, ἐπιθετον Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 2, 14· 2) (ἐπιθεσθαι) προσβολή· «μὴ τις ἐπίθεσις γένοιτο τοῖς καταλειμμένοις» Ξεν. Ἀν. 4, 4, 22· «ἡ Περσῶν ἐπίθεσις τοῖς Ἕλλησιν» Πλατ. νόμ. 3, 698· ἐπὶ τι Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 10· «ἐπίθεσιν κατὰ τινος ποιεῖσθαι» Δ. Ἀλ. 5, 7· ἐν γέν. ἐπιχειρήσεις· «ἡ διὰ τοῦ πυρὸς ἐπίθεσις τοῖς ἔργοις» Πολυβ. 1, 45, 2, impositio.
 Ἐπι-θεσπίζω· ἐπὶ μαντείων, ἀναγγέλλω, διορίζω· «ἐπιθεσπίζω τῷ τρίποδι» = καθήμενος ἐπὶ τοῦ τρίποδος προσφέρει χρῆσμον Ἡρ. 4, 179· τινὶ Δ. Ἀλ. 2, 6· «τοὺς θεοὺς ἔδει τὴν βασιλείαν αὐτῶ δι' οἰωνῶν αἰσίων ἐπιθεσπίσαι», 3, 35· «πρὸς τοῦ θεοῦ ἐπιθεσπίσθαι ὡς θεὸν τιμᾶν Ἡρακλῆα» Ἀρρ. Ἀν. 4, 11, 7, vaticinor.
 Ἐπι-θεσπισμός, ὁ· χρησμός, μαντεῖο ἢ θεοῦ τινος παραγγελία, ἐπιθεσθαιώσις Ἀρρ. Ἀν. 6, 19, 9, oraculum.
 Ἐπι-θετέον· δεῖ ἐπιθεσθαι Γεωπ. 17, 23.
 Ἐπι-θέτης, ὁ· ἐπίβουλος, ἀπατεῶν Λουκ. τραχ. 171, stellio.
 Ἐπι-θέτης, ὁ· Ἀθηναῖος τις Ἰπποκρ.
 Ἐπι-θετικὸς, 3· προθύμως ἐπιτιθέμενος, ἐπιχειρῶν· στρατηγὸς Ξεν. ἀπομ. 3, 1, 6· ἐπὶ κυνῶν· «ἐπιθετικὸς τοῖς θηρίοις», 4, 1, 3· «ἐπιθετικώτατον γὰρ τοιοῦτον ἦθος περὶ πάσας τὰς πράξεις» = πνεύματος, ἀνταῶν Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 11· καὶ δευτέρως τι ἀρχίζων, ἀντίθ. τῷ τελεστικῷ, φυσιογ. 6 (813, 9)· ἀπατεῶν· τὸ ἐπιθετικόν = τὸ ἐπιθετον ὄνομα γραμ.
 Ἐπι-θετικῶς· ἐπὶ τοῦ προηγ. Ἰλ. ν, 49· πλαστῶς Δ. Ἀρεοπ. 136, ficto.
 Ἐπι-θετον, τό· ἐπίθεμα ἢ ἐπίθημα ἱατρικόν Ἀρεατ. σ. 76.
 Ἐπι-θετος, 2· προστεθεῖς, προσαρμοσθεῖς· ἐπιστολὴ = ἡ ἐπιδοθησάμενη τινὶ Λυσ. π. Ἀρεοπ. - φυλαί Δ. Ἀλ. 3, 70· - ἐξουσία = οὐκοιποιήσεως Πλουτ. Κλεομ. 10· καὶ οὕτως ἴδ. ἀντίθ. τῷ οἰκίῳ καὶ φυσικῷ, = ξένος· - ἔσται = μετέπειτα εἰσαχθεῖσθαι, ἀντίθ. τῷ πάτριαι Ἰσοκ. 7, 29· «ταῦτ' ἐπίθετα τῇ πόλει κακὰ» Μεν. π. Στοβ. ἀνθ. 98, 8· ἐπίθετα ἀγωνίσματα· περὶ τοῦ Βρούτου Πλουτ. συμμ. 5, 2· «ἐπιθετον αὐτοῦ καταψεύσαστο μωρίαν» Δ. Ἀλ. 4, 68· «μωρία οὐκ ἀληθινή ἀλλ' ἐπίθετος» = πλαστή, αὐτ. 70· «τὰ μὲν ἐπίθετα καὶ πόρωνθεν» Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9, 6· «τὸ ἐπίθετον» δηλ. ὄνομα Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 2· «τῶν δὲ τρίτῳ ὀνόματι ὑστερον ἐχρήσατο πράξεως τινος ἢ τύχης ἐπιθέτω» Πλουτ. Κοριολ. 11· «ἐξ ἐπιθέτου» = ὡς προσθήκη, Μαρ. 1, adiectus.
 Ἐπι-θετως, ἐπὶ τοῦ προηγ. «ἐπιθέτως τοῦ νότου ἀργέστον λεγομένου» Στραβ. 1, 2, 21.
 Ἐπι-θέω· κατόπιν τινὸς τρέγω· - ὀλκός Πλουτ. Μαρκ. 14, ἴδ. ἐχθρικῶς Ἡρ. 9, 107· «πρὸς τὴν συσταδὸν μάχην» Ἡρώδ. 6, 7, 19· διώκω, ἐπὶ κυνηγίῳ Ξεν. κυν. 8, 10· - τινὰ Ἀπ. Ἰσοκ. 7, incutro.
 Ἐπι-θεωρῶ· προσέτι θεωρῶ τι, κυττάζω προσεκτικῶς καὶ μετ' ἀκριβείας Πλουτ. Δημητρ. 1, prospicio.
 Ἐπι-θεώρησις, ἡ· προσεκτικὴ παρατήρησις Μ. Ἀντων. 8, 26, inspectio.
 Ἐπι-θεωρήσειον· δεῖ ἐπιθεωρεῖν μὲν.
 Ἐπι-θεωρία, ἡ· ἐπιθεώρησις Στραβ. 10, 466.
 Ἐπι-θήγω· προσέτι ἀκονῶ τι κατὰ τινος· «τῇ βαφῇ τὰ κέντρα» Αἰλ. Ἰ. Ζ. 5, 16· μτρ. - ἐπιθυμία Πλουτ. ἐν προσβ. πολιτ. 5.
 Ἐπι-θήκη, ἡ· προσθήκη, αὔξησις· «πλείων μὲν πλείονα μαλέτη, πλείων δ' ἐπιθήκη» Πτολ. 378· ἐπίθεμα, ἐπίβλημα μὲν. additio.
 Ἐπι-θήλω· ἐπιβάλλω.
 Ἐπι-θήμα, τό· ἐπίθεμα, ἐπίβλημα· «σωματικῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέωγεν» = καπνιστικὰ κειμήλια Ἰλ. ω, 228· «τοῦπιθήμα τῆς γούτρας ἀφελών» Ἡγησιπ. π. Ἀθην. 7, 290 (στιχ. 13)· μνημεῖον ἐπιτάφιον· «ἐθάρψα καὶ ἐπιθήμα καλὸν ἐπέθηκα» Ἰσοκ. 2, 36· προσπεπηγμένον, 30· ἡ τοῦ δόρατος αἰχμή Δ. Σικ. 5, 30· κατὰ τοὺς ἀντικειμένους ὁδοὺς τοῦ ἐπιθήμα πρὸλ. Λοβεκ. εἰς Φρόν. 240, oraculum.
 Ἐπι-θήματιζός, 3· ὁ εἰς σκέπασμα ἀνέμων· - τέχνη = τῷ ἱερῷ Πολυβ. 7, 208.
 Ἐπι-θήματα - οὐργία, ἡ· κατασκευὴ σκεπασμάτων καὶ τῶν ὅμ. Πλατ. πολιτ. 280.
 Ἐπι-θήματώ· σκεπάζω, βάλλω τι σκέπασμα ἐπὶ τι Ἀντικλῆιδ. π. Ἀθην. 11, 473.
 Ἐπι-θήραρχος Ἀλ. Ἰακ. 22, γρ. ἱερ. ἀντὶ ἐπὶ ὑπάρχοντι (ὡς ἐπιεπαρχία καὶ ἐπιπαρχία).
 Ἐπι-θήραρχος, ὁ· ἐπιστάτης τῶν ὑπάρχων μὲν.

Ἐπιθήσω ἐν μέλ. αἰ. τοῦ ἐπιθήμι.
 Ἐπι-θηρίω εἰς θηρίον διαδιδάσκω, διαπε-
 ραιῶ, Παθ. «ἐπιθηρίωθι, ἐν τῇ ἐρμῇ διδ-
 τριδέν» Κυρίλλ. 49, 10.
 Ἐπι-θησαυρίζω ἐπὶ τοῖς ἄλλοις θησαυρίζω
 Κλ. Ἀλ. 1, 336, recendo.
 Ἐπι-θησαυρίσκειν, β. ἐπιθ. τοῦ προηγ. Κλ. Ἀλ.
 Ἐπι-θήτωρ, ὁ ἐπιθήτωρ Nov. 1, 51, ἀμφ.
 Ἐπι-θι, ὁ, πρὸς. προστ. τοῦ ἐπειμι.
 Ἐπι-θιγγάνω ψήλασθαι τι ἐπάνω, ἐπὶ τῆς
 πρηνείας Θεόφρ. π. ὅσμ. 11' - τῆς κεφαλῆς.
 Πλουτ. Τιβ. Γραχ. 19 - τινί, σύμ. 1, 8.
 Ἐπι-θλασις, ἡ συντριψίς μὲν. contusio.
 Ἐπι-θλάω συντόμως λέγω Ἡσυχ.
 Ἐπι-θλ(6)ω θλίβω τι ἐκάνωθεν· πίεζω -
 σπύγγος Δ. Σικ. 3, 14' - «καὶ πίεζω» Πλουτ.
 πρὸς ἡγμ. ἀπαίδ. 6, premo.
 Ἐπὶ θλίψις, ἡ ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τινός·
 θλίψις μὲν. compressio.
 Ἐπι-θνήσκω κατόπιν θνήσκω Δ. Ἀλ. 'Ρ.
 ἀρχ. 234, 21, morior.
 Ἐπι-θαάζω κἀθημαι ἐπὶ τινος, ὡς ἱκέτης
 ἐπὶ τῶν βωμῶν ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν
 τῶν θεῶν, μετὰ τοῦ ἐπεύχομαι Δισχ. Χο-
 183 «ἐπιθαάζει μαρτυρούμενος δαίμονας» Εὐρ.
 Μηδ. 1409, γα. ἐπιθαάζω ἴδε Βουτμαν. λιβ.
 2, 109, insideo.
 Ἐπι-θαλάω θαλάω, βυκαίνω τὴν ἐπιφά-
 νειαν τινος, σκοτεινὴν ποιῶ, σκοτίζω Λουκ.
 λιβ. 4' «πάλιν ἐπιθαλάωμεν τὸ δροσίζον
 εἰς τὸ πρᾶσινον μεταβάλλει» Πλουτ. ἀρεσκ.
 φίλος. 3, 5 - τὸ κάλλος = ἀσχημίζω Αἰλ.
 καὶ μτφ. «ἡ ψυχὴ ἐπιθαλοῦται φόβοις, ἰαπι-
 σι» Ἀρτεμίδ. 4, προσμ. infuso.
 Ἐπι-θυρεῖν, ἀπρ. ἀπαρ. τοῦ ἐπιθροῦσκω ὁ
 ἐν ἐπιθροῦ μόν. π. μτγν. supersilio.
 Ἐπι-θόρνυμαι συνοουσιάζομαι, βατεύω -
 γυναιξὶ Φιλοστ. 6. Ἀπολλ. 5, 29. Συνήθ.
 ἐπὶ ζώων - βουσί Λουκ. ἔρωτ. 22, insilio.
 Ἐπι-θούρω γονοποιῶ, ἐγκαστρώνω «οὐδὲ
 τοῖς λαγνιστάτοις τὸν ζώων συγκεχώρηκεν
 ἡ φύσις τὸν τῆς περιττώσεως πόρον ἐπιθουρῶν»
 Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 222.
 Ἐπι-θουρῶν κάμνω προσέτι θούρον, διὰ
 μεγάλων φωνῶν καὶ θουρῶν δείχνω τὴν συγ-
 κατάθεσιν καὶ ἐπιδοκιμασίαν μου - εὐμενῶς
 ἔειπ. Ἐλλ. 2, 3, 50 καὶ ἐπὶ δυσσεβείας,
 1, 7, 13, adstrepo.
 Ἐπι-θράνισον, τό μέρος νηὸς Ἡσυχ.
 Ἐπι-θράσσω συνηρ. ἀντὶ ἐπιπαράσσω ἀρ-
 λιβ. pungeo.
 Ἐπι-θραύω συντρίβω προσέτι «τροφός ἄρ-
 του αὐτοῦ» Ἀπολλῶν 7 (β. 105), effringo.
 Ἐπι-θρέξας μετὰ ἀπρ. τοῦ ἐπιτρέχω Ἰλ. ν. 409.
 Ἐπι-θρεπτός, 2' καλῶς θρεμμένος, ἐπημφη-
 μένος· ἀρξ. Ἰπποκρ. σ. 106.
 Ἐπι-θρηνέω κλαίω, θρηνῶ προσέτι Πλουτ.
 π. εὐξ. 373' - τινί μτγν. allamentor.
 Ἐπι-θρήνησις, ἡ τὸ κλαίνειν, θρηνῶν διὰ τι.
 Πλουτ. παραμυθ. πρ. γυν. θ. lamentatio.
 Ἐπι-θρήνητος, 2' ἀδιοθρήνητος Ἡσυχ.
 Ἐπι-θρίαμβος, ὁ ὁ κατόπιν θρίαμβος μτγν.
 ἴδε τὸ ἄπλοον.
 Ἐπι-θριδάκια, τά θορτῇ Ἀπολλωνος Ἡσυχ.

Ἐπι-θροῖω· οἶον προσέτι, διακινῶ μτγν.
 Ἐπι-θρομβόω κάμνω τι νά πῆξη, Παθ. πῆ-
 γνυμαι «ἦν δ' ἐπιθρομβεῖσθαι γάλα» Νικ.
 Ἀλεξίφ. 364, conculco.
 Ἐπι-θρυλλέω ψιθυρίζω, ὑπογογγύζω Ἐτ.
 Μ. 356, 40, admurmuro.
 Ἐπι-θρύπω ἐκνευρίζω, ἀδυνατίζω Πλουτ.
 Δίων 17, frango. Παθ. ἐπιθρύπτομαι Ἀριστ. 1,
 28, ergo, polio.
 Ἐπι-θρώσκω πηδῶ ἐπὶ τινος· «τῶ τῶμ-
 δω» ἐπὶ τοῦ τάφου μετὰ τῆς παρασημ. θέρ-
 στικῆς ἐννοίας Ἰλ. θ. 177' - φλογμῶ Ἀπολλ.
 'Ρ. 4, 603' μετὰ γεν. - νηὸς Ἰλ. θ. 515' -
 νεῶν Εὐρ. Ῥησ. 100. Ἀλλὰ «τόσον ἐπι-
 θρώσκουσι» = τόσον πολὺ διάστημα ὑπερτε-
 ρῶσιν Ἰλ. ε. 772' «μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα
 κυλινδρεται» Ἡσ. ἀπρ. 438 καὶ ἀμτθ. «τι-
 χος πέτρῃ ἐπιθρώσκει» Ὀρφ. Ἀργ. 847,
 1264' εἰς ὕψος ἀναδύω» - ὁμίχλῃ Μουσ.
 113, insilio.
 Ἐπι-θυῶ ἐπιθῶω ὁ ἴδε
 Ἐπι-θυλίς γῆθυσον εἴτε γήτειον ὁ ἴδε.
 Ἐπι-θυμα, τό θυμα, τό θυσιάζομενον ζῆλον
 Ἡσυχ. hostia.
 Ἐπὶ-θυμδρον, τό φυτὸν ἐκ τῶν παρασίτων,
 ἐπὶ τὴν θύμδραν αὐτάναν δισκει. ἴδε ἐπιθυμον.
 Ἐπι-θυμέω ἔχω ἐπιθυμίαν, ὀρεξίν, πόθον,
 ἀγάπην πρὸς ἀπόκτησιν τινος· - τινὸς Δισχ.
 Ἀγ. 209' μετ' ἀπαρ. Σοφ. Τρ. 614' «ἐπιθυ-
 μῶ εἰδέναι» Πλατ. Γοργ. 474' «τὸ ἀνόμοιον
 ἀνομοίον ἐπιθυμεῖ καὶ ἱρᾶ», συμπ. 186' - τῆς
 σοφίας. Φαίδ. 96' ἀλλὰ καὶ «τὰ ἐπιθυμῶν-
 μενα», Φιλ. 35' «τὸ ἐπιθυμεῖν» = ἡ ἐπιθυ-
 μία, ὁ πόθος· «-τοῦ πλοῦ» Θεοκ. 6, 54 καὶ
 ὡς ἑρᾶν, γυναικὸς ἢ παιδὸς Ξεν. Ἀν. 4, 1,
 14' καὶ ἐπὶ ζῴων, «οἱ ὄντι οὐκ ἐπιθυμοῦσιν
 ἱππων» Δ. Χρυσ. - ἐπιθυμῶν Ὁ. π. μτγν.
 ὡς Μεν. π. Κλ. Ἀλ. 605 συντάσσω καὶ μετ'
 αὐτ. concupisco, desidero.
 Ἐπι-θύμημα, τό ὅ, τι ἐπιθυμεῖ, εὐχεται
 ν' ἀποκτήσῃ τις Ξεν. Ἱερ. 1, 23' ἡ ἐπιθυ-
 μία, εὐχὴ Πλατ. νόμ. 3, 687' - πωμάτων,
 β. 782, cupiditas desiderium.
 Ἐπι-θύμησις, ἡ τὸ ἐπιθυμεῖν, ποθεῖν τι
 Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 1, ἀρχ.
 Ἐπι-θύμηταιρα, θηλ. τοῦ ἐπομ. «Ἄμα-
 ξανίδες πολέμου ἐπ' ὁ καλὸς ὕμν. Ἀρτ. 237.
 Ἐπι-θύμητης, ὁ ἐπιθυμῶν, εὐχόμενος,
 ὀρεγόμενος τινος· «νεωτέρων ἐργῶν» Ἱερ. 7,
 6' - σοφίας Πλατ. πολ. β. 475' - καὶ ῥα-
 στής, νόμ. 1, 643' φίλος, ὁπαδὸς Ξεν. ἀπομ.
 1, 2, 60, desiderator, concupiscens.
 Ἐπι-θύμητικός, 3' εἰς τὸ ἐπιθυμεῖν, ὀρέ-
 γεσθαι ἐπιρροπῆς· - τινὸς Πλατ. νόμ. 5, 475' -
 τὸ ἐπιθυμητικόν = ἡ δύναμις τοῦ ἐπιθυμεῖν
 (Ἀριστοτ. ἡθ. 1, 13) «οἷτων καὶ ποτῶν» =
 λαμπρότης, Τιμ. 70.
 Ἐπι-θύμητικός, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. - ἔχω =
 ἐπιθυμῶ Πλατ. Φαίδρ. 108.
 Ἐπι-θυμητός, ὁ ὢν ἀνδρ. Ἐπιγρ.
 Ἐπι-θύμητός, 3' ποθητός, ἀγαπητός Ἀρι-
 στοτ. ἡθ. 3, 10, desiderabilis.
 Ἐπι-θύμητῶς, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. Ἐτ. Μ.
 148, 7.

*Επι-θυμία, ἡ· θεότης Τζέτζ.

*Επι-θυμία, ἡ· ὄρεξις, ἀγάπη, κλίσις τῆς ψυχῆς ὁρμητὴς πρὸς ἀπόλαυσιν τινος (καὶ τὸ τῆς συνηθείας ἐπιθυμία· «ἡ γὰρ ἐπιθυμία ἐπὶ τὸν ὁμῶν τοῖσιν δυνάμει ἐκλήθη τοῦτο τὸ ὄνομα» Πλατ. Κρατ. 419)· - ἡδονῶν Πλατ. Φαιδρ. 237· - τῆς παρθένου, Τιμ. 19· - τοῦ ὕδατος Θουκ. 2, 52· - τοῦ πλεῖν, 7, 84· «-ἡ περὶ τοὺς παῖδας καὶ γυναῖκας» Ἰσοκ. 3, 39· «αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμῶμαι καὶ ἡδοναί» Πλατ. πολ. 1, 328· «καὶ αἱ πρὸς τοὺς παῖδας ἐπιθυμῶμαι» Ξεν. Λακ. 2, 15, ὡς «πρὸς τὸ ζῆν» Πολυδ. 3, 63, 6· «ἐν ἐπιθυμίᾳ εἶναι τινος»· ὄρεξιν ἔχειν πρὸς τὴν Πλατ. Πρωτ. 318· - γίνεσθαι, νόμ. 8, 841· «εἰς ἐπιθυμίαν τινὸς ἐλθεῖν», Κοιτ. 113· «ἐπιθυμίαν εἶχεν ἀκούειν» Ξεν. Κυρ. 1, 4, 3· «ἐπιθυμίας μείζονσι χρῆσθαι» Θουκ. 6, 15· «ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖν», 4, 81· - ἐμβάλλειν Ξεν. Κύρ. 1, 1, 8· ἡδονή, ἀπόλαυσις Πλατ. Φαιδρ. 82· γνώμη, διάνοια Εὐρ. Κυκλ. 448· ὄρεξις· «ἐπιθυμίας τυχεῖν» Πιττακ. π. Στοδ. ἀνθ. 3, 79· «τὴν ἐπιθυμίαν κτήσασθαι» Ἀθην. 7, 275, cupiditas.

*Επι-θυμίαμα, τό· τὸ εἰς τὴν θυμιάζειν χρήσιμον Σοφ. Οἱ. τ. 913, sufficientum.

*Επι-θυμιατρός, ὁ· καπιζών, ὁ τὸ θυμίαμα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἀνάπτων Βοικχ. Ἐπιγρ. 2, 612, suffitor.

*Επι-θυμιάω προσετῖ· θυμιاتیζω, ἀνάπτω εἰς τὸ θυμιατήριον θυμίαμα Πλουτ. Ἀλεξ. 25· «τινὶ=πρὸς τιμὴν τινος»-ἡλίω, Ἰσ. καὶ Ὄσα. «ἐπιθυμιάσας τῷ Βορέᾳ λιβανίδιον» Μεν. π. Ἀθην. 9, 385, suffio.

*Επι-θυμικός, 3· ἐπιθυμητικός μὲν.

*Επι-θύμιος, 2· τῷ προηγ. - τινὸς Μανέθ. 4, 565, cupidus.

*Επι-θύμις, ἴδιος, ἡ· 1) ἀτέφανος ἐξ ἀνθέων, τὸν ὅποιον ἔθετον περὶ τὸν λαίμονα, διὰ τὸ εἰσπνέουσι τὴν εὐωδίαν τοῦ Ἡσυχ. 2) βοτάνη ὁ ὄμιος Διοσκ. 3, 38, thymus.

*Επι-θυρό-δειπνος, 2· τοῦ δείπνου ἐπιθυμητῆς, οὕτως ἐκαλοῦντο ὅσοι καίτοι καὶ ὑπὸ ἀσχυλῶν ἐδυσκολεῖοντο ἀλλ' ὑπὸ ἐπιθυμίας τῶν δείπνων ἀγόμενοι ἔσπευδον καὶ ἔφθονον ἀργά εἰς τὰ δείπνα· «οἱ ὅψι παραγινόμενοι ἐπὶ δείπνων» Πλουτ. ἀμφ. 8, 6, 1· ὥς καὶ τρεχέδειπνος.

*Επι-θύμων, τό· φωτόν τι τῶν παρασίτων, αὐξάνων ἐπὶ τοῦ θύμου Διοσκ. 4, 179.

*Επι-θύνω· ἐπενύνω, ἐπανορθοῦμαι Σοφ. Φιλ. 1048· ἐχέτην Ἀπολ. Ρ. 3, 1325, dirigo· πρῶτ. ἐπιθύω.

*Επι-θύρατος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς θύρας, πρόχειρος· «θυρίαν ἐπιθύρατον τὸν κασιπὸν ἔχουσαν» Ἰ. Χρυσ. 1, 73, 45, promptus.

*Επι-θυρίζω· ἐπιθυριάζω ἔσφ.

*Επι-θυσιάζω· θυσιάζω Ἐτ. Μ. 443, 53.

*Επι-θυσιάζω· τῷ ἔσομ. προσφέρει θυσίαν μετέπειτα ἢ ἐπ' αὐτῇ εἰς τι, ἢ βάλλω θυμίαμα εἰς τὸ θυμιατήριον· ὥς τὸ προηγ. π. Ἐτ. Μ. 1, 125. θυσιάζω φέρει μαρτυρίαν ἐκ τοῦ Σωφρονος· «φέρει τὸ θαύμακτρον ἀπ' αὐτοῦ» 443, 53· π. δὲ Δ. Ἀλ. γρ. ἔσφ. ἀντὶ ἐπιθυσιάζω, 1, 31.

*Επι-θύω· βρίτω θυμίαμα εἰς τὸ πῦρ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ Δ. Σικ. 12, 11· ἐν γέν. ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θυσιάζω· «-ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὰς δεκάτας» Δ. Ἀλ. 1, 40· προσετῖ δὲ=κατόπιν, ἐκ μάλλον θυσιάζω· «τὸν δ' ἀπέτισεν ἔλκον νεαροτὸς ἐπιθύσας» Αἰσχ. Ἀγ. 1485, Μέσ. «τὸ δευτέρον ἐπιθυσάμενος» Πλουτ. Μαρκ. 29· «Νέωνι Γάλδαν ἐπιθυσάμεθα», Γαλδ. 14· ἐν γέν. θυσιάζω· «-τοῖς θεοῖς» Ἀριστ. πλ. 1116, sacrificio· τούτου διαφωρον εἶνε τὸ ἐπ' αὐτῷ.

*Επι-θύω, μόν. ἐπ. λεξ. μετὰ διαστολῆς τοῦ ι ἐν τῇ ἀρσῇ τοῦ στίχου· ὅθ. καὶ ἐκ τοῦ ἰδῶ ἡθελῶσαν γὰ τὸ παραγάγειν, καὶ ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ· «ἐπ' εὐθείας ὁρμῶν» = ὁρμητικῶς τρέχειν πῶ· «οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἰλιον ἡνέμευσσαν Τρῶες ἐπιθύουσι» Ἰλ. π. 174· «ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἐλοιμέθα» Ὀδ. π. 297· «αἰστὸς αἰθερίοισιν ἐπιθύων γυάλοισιν» Ὀμπ. κυν. 1, 281· ἐν γέν. σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι μετὰ ἀπαρ. Ἀπολ. Ρ. 2, 1154· πρῶτ. καὶ μέσ. «οἷσι τ' ἐπιθύωνσι» ἔργοις· ὅπου τὸ ἐπιθύωνσι φαίνεται μετατρεπτικόν εἰς τὸ ἐπιθύωσι, 2, 340.

*Επι-θωράκιδιον, τό· τὸ ἐπάνω τοῦ θώρακος φόρεμα Πλουτ. Ἀλεξ. 11, ἔσφ. γρ. περὶ θ.

*Επι-θωράκιζομαι· ἐπιθέτω τὸν θώρακα Ξεν. Κυρ. 3, 3, 27, lorico.

*Επι-θωρήσσομαι· ἐτοιμάζομαι ἵνα· τὸν τινὸς Ἀπολ. Ρ. 1, 42.

*Επι-θωρήσω· ὁπλίζω στρατὸν κατὰ τινος· ὥς τὸ προηγ.

*Επι-θωτάζω· ἐπιτωθάζω.

*Επι-θωύσσω· ἐπωφυνῶ, φωνάζων παρὰ τῶν καθ' Ἡσυχ. ἐπιφυνῶμαι· «οὐκ ἀκούσας ἐπιθούσας τοῦτο» Αἰσχ. Πρ. 277· «ἐπιθούβει κούπαις ὁ κάλαμος» = ἡχεῖ προσετῖ Εὐρ. Ι. Τ. 1127· «σκύλαξ = παρακινῶ, τὸ τῆς συνηθείας ἀναγκάζω Συνέσ.

*Επι-θῶμων· ἐπιστάτωρ, τινὸς Μακεδ. 27 (θ. 175)· πρῶτ. ἐπίθμων.

*Επι-ιερῶς, ἑως, ὁ· ἱερῶς πρόσθετος τῷ ἁθ' ἡλῶ ἱερῶ π. Ἀθηναίοις Βοικχ. Ἐπιγρ. 1, 440, 38.

*Επι-ιερουργῶ· εὐχαριστοῦμαι ἑλπίσ.

*Επι-ιημι· ἐφήμι.

*Επι-ίζομαι· ἐσίζομαι ὁ ὥς

*Επι-ίστωρ, ὅρος, ὁ· γνωρίζων τι, ἱμπεριῶς τινος· «μεγάλων ἔργων Ὀδ. φ. 26 καὶ μετ' αὐτῶν· «δίσκων Παλλὰδ. 27 (11, 371)· ὁ ἡγεῖς Κ. Σμ. 5, 203· συνεπιδῶς Ἀπολ. Ρ. 4, 16· μάρτυς, 4, 87·

*Επί-κα· ἐπὶ κα, ἐπειδάν, Αἰγασθενιτῶν ἔπιγρ.

*Επι-καδῶ αὐτῶ· ἐπικατάβαλλε.

*Επι-καγχάζω· ἐπιγαλῶ Ἡσυχ. ἀσμένως γελῶ Φαβωριν.

*Επι-καγχάλαω· ὑπερφηανίζομαι διὰ τι· -τινὶ Κ. Σμ. 1, 161, superbio.

*Επι-καγχάστρια, ἡ· γελάστρια, ἡ αἰὼν θεα γελῶν Ἡσυχ.

*Κπί-καδος· ἀπικλύθερος Σόλλα Σουητ.

*Επι-καθαίρω· κατακρημνίζω· ἱπικαθλῶν Θουκ. 8, 20.

*Επι-καθαίρω· καθαρίζω Ἰνποκρ. κριτ. 3,

Επι-καθ-α-ρίζω τῷ προηγ. Βασίλ. 3, 149.
 Επι-καθ-α-ρ-ι-σ-α-ι, ἡ καθάρσις Κλ. Ἀλ. παίδ. 1, 6, 50, perpurgatio.
 Επι-καθ-α-ρ-ι-σ-μ-ο-ι κάθαρμαί ἐπὶ τινος· «ἐφ' οἷς ἀν' επικαθίστηται» Ἀριστ. πολ. 185· π. μτγν. ἐν χρῆσ. καὶ ὁ π. ἀορ. επικαθεσθαι· Ἀρεμίδ. 2, 20, consido.
 Επι-καθ-α-ρ-ι-σ-μ-ο-ι σύρω ἐπὶ τι μτγν. detraho.
 Επι-καθ-ε-τ-ο-ν, τό καθέτος κανὼν ἢ σταθμὴ γλῶσσ. perpendicularare.
 Επι-καθ-ε-δ-ῶ κοιμῶμαι ἐπὶ τι Ἀριστοτ. 1. Ζ. 5, 9· τινὶ λουκ. πρὸς ἀπαίδ. 4.
 Επι-καθ-η-λ-ῶ καρφύω τι ἐπὶ τινος· τινὶ μτγν. affligo.
 Επι-καθ-η-μ-αί κάθημαι ἐπὶ τινος, ἀπολ. ἐπὶ τῶν ὧν κάθημαι Ἀριστοτ. 1. Ζ. 9, 33· τινὶ Ἀριστ. 1ημ. 1089· ἐπὶ τινι, βατρ. 1044· «ἐπὶ τῆς τραπέζης» ἐπὶ κολλυβιστοῦ Δημ. 49, 17· καὶ τινά, π. χ. καμήλους Ἀππ. Συρ. 32· «λόφον επικαθημένη πόλιν» = ἐπὶ λόφου καίμενη Δ. Ἀλ. 1, 14· πολιορκῶ Θουκ. 7, 27· τινὶ Ἀππ. Μθρ. 73.
 Επι-καθ-ι-ζ-ά-ν-ω τῷ ἐπομ. «ἐπὶ τὴν καθέτην» Ἀντιφον. π. Ἀθην. 6, 257, insideo.
 Επι-καθ-ι-ζ-ῶ βάλλω τι νὰ καθίσῃ ἐπὶ τινος, τοποθετῶ π. Θουκ. ἀναγκασθεῖται· «φυλάκην επικαθίσταντο» = επικαθίσταντο, 4, 130· Συνηθ. κάθημαι ἐπὶ τινος· «πειθὼ τις επικαθίστην ἐπὶ τοῖς γέλοις» Εὐπολ. π. Σγολ. Ἀριστ. Ἀλ. 529· «γλαυκά τοις καρχησίαις επικαθίστανται» Πλούτ. Θερ. 12· καὶ πόλει = πολιορκῶ Πολυδ. 4, 61, 6, insideo.
 Επι-καθ-ι-ζ-ῶ τῷ ἐπομ. «καταρρίπτω ἐπὶ τινος» «σχήμα βακτηρίᾳ» Εὐριπ. π. Ἀθην. 11, 509· «ἐκ τοῦ μηχανήματος επικαθίστανται τὰς πύλας» Ἀππ. Ἀννιδ. 51· «ἐπικαθίστανται» ἐπὶ τῶν χαλκινόντων Γαλην. 662, 14, demitto.
 Επι-καθ-ι-σ-μ-α, τό τὸ ἐπὶ τινος καθίσμα μτγν. insessus.
 Επι-καθ-ι-σ-τ-ῆ-μ-αί βάλλω τι νὰ σταθῇ ἐπὶ τινος· «ἐπὶ ταῖς μαντείαις κριτὰς» Πλάτ. Τιμ. 72· «Θεοδόμου τὴν τὴν Εὐφρόν ἀρχὴν ἐπὶ καταστήσαντος» Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 11 μετ' ἄλλον τινά εἰς τοῦτου τὴν θέσιν κατασταίνω Πολυδ. 2, 19, 8· «ὁ επικατασταθεὶς στρατηγός, 2, 2, 11. Μέσ. δι' ἑμαυτὸν θέτω Θουκ. 4, 130, ἔσφ. γρ. επικαθίσταντο, ἀνθ' οὗ δ. Δ. Κασ. «φυλάκας επικαθίστην» λέγει, 41, 50, substituo.
 Επι-κα-ι-ν-ίζ-ω ἔνακαίνουργῶν τι Μακκαβ. 1, 10, 44, renovo.
 Επι-κα-ι-ν-ο-τ-ο-μέ-ω τῷ προηγ. ἐκκλ.
 Επι-κα-ι-ν-ο-υ-ρ-γ-έ-ω πάντοτε νέον τι ποιῶ Δημοκρ. π. Στοβ. Ἀνθ. 1, 40.
 Επι-κα-ι-ν-ῶν ἔνακαίνων· νόμους = μεταβάλλω Αἰαχ. Εὐμ. 663, novo.
 Επι-κα-ι-ν-ῶ-μ-αί ὑπερτερῶς, νικῶ «Ἐλένην κάλλει» Τζετζ. πρὸ Ὀμ. 285 νίκο.
 Επι-κα-ι-ρ-έ-ο-μ-αί διαφίλῃ καὶ εὐπορῇ εἶμι Εὐσθ. 1στ. ἐκκλ. 495.
 Επι-κα-ι-ρ-ί-α, ἡ· καὶρὸς ἀρμόδιος, εὐκαιρία Ἰπποκρ. περὶ επικαίριων Δημοκρ. Δ. Λαερ. 9, 48, opportunitas.
 Επι-κα-ι-ρ-ί-ο-ς, 2· ὁ ἐν προποντῇ ἀρμόδιος

καιρῷ ἢ τότῳ (περὶ. ἐπικαιρός)· «ἐς τότῳ επικαίριος» = ἐπικινδύνους, θανασίμους ἐν τῷ σώματι τόπους Τιμ. Λοκρ. 102· τραυμα· πλῆγῃ, ἐξ ἧς ἡ ζωὴ κινδυνεύει Ἰπποκρ. π. Σεν. «οἱ επικαίριοι» συχνὰ καλοῦνται οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοῦ ἀπὸ τοῦ λοχαγοῦ καὶ ἀνωτέρω, Κυρ. 3, 3, 12· περὶ. τὸ χωρίον ἐνθα ὁ Σεν. λέγει πρὸς αὐτοὺς· «οἱ μάλιστα ἔχουσιν καίρῳ», Ἀν. 3, 1, 36· «τοὺς επικαίριους» τοὺς ἐνελάμβανον = τοὺς ἀρχηγούς τῆς στάσεως, Εὐλ. 3, 3, 11· τὸ δὲ «οἱ θεραπεύεσθαι επικαίριοι» = τῶν ὁποίων ἡ κατάστασις τῆς ὁσμῆς ἀπαιτεῖ ἀναγκαίως θεραπείαν, Κυρ. 8, 2, 25· «Ἐν γέν. ὁ εἰς τὴν χεῖρα» καὶ επικαίριότατοι πράξεις, οἰκ. 5, 4.
 Επι-κα-ι-ρ-ί-ο-ς ἀρμόδιος· ἴδουται Στρατ. 9, 424, opportuno.
 Επι-κα-ι-ρ-ο-ς πόλ. Ἰουδαίας Πτολ.
 Επί-κα-ι-ρ-ο-ς, 2· ὁ ἐν ἀρμόδιῳ καιρῷ, πρόποντι τότῳ καίμενος· «ἐπικαίροτατος ἱατρί» Ηινδ. Π. 4· «ἂ μὴ πίκαιρα μὴδὲ συμφέροντα» συντ. ὁ Σοφ. Οἱ. τ. 875· «τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίῳ θέσθ' ἐπικαίρον» = πρὸς λουτρῶν ἐπιτήθειον, Αἴ. 1385· «τὸ μὲν ἐπικαίροτατον χωρίον πρὸς τὰ ἐπὶ θρήνης ἀποχρησθαι» Θουκ. 1, 68· νίκη, 8, 100· «φυλάκαί Σεν. ἀπομ. 3, 6, 10» «τὰ ἐπικαίρια φυλάσσοντες», Ἰερ. 10, 15· «τοὺς ἐπικαίρους τῶν τόπων» Δημ. 18, 27· καὶ «ἐπικαίριος» = ἐλαφρὰ πληγώμενος, ἐπικινδύνος, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος Ἀριστοτ. 1. Ζ. 4, 1· ἔλκος Ἰπποκρ. προσκαίριος παρεργόμενον ἀντίθ. τῷ ἀσθίῳ Στοβ. Ἀνθ. 5, 112· «ζημία Κλ. Ἀλ.
 Επι-κα-ι-ρ-ί-ο-ς ἀρμόδιος μτγν. opportuno.
 Επι-κα-ί-ω, ἀντ. ἐπι-κά-ω ἀνάπτω ἐπὶ τινος· πρὸ Ὀμ. Ὀμ. Ἀπολ. 491· καὶ ἐν τμήσ. «ὅς μοι πολλὰ βροὴν ἐπὶ μηρὶ ἔκην» = ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θέτων ἔκην Ἰλ. χ. 170· ἐπὶ τῇ· ἐπιφανείας καὶ ἐν γέν. κατακαίω· «οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου επικαυμμένοι» Πλάτ. ἐπ. 7, 340· «τῷ χρόματι παρὰ τὴν φθὸν επικαυμμένοι» Πολυδ. 39, 2, 7· «ἐπικαθεσθαι ἐν τῷ ἡλίῳ» ὡς ἡ κοινὴ ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ «χρᾶνεσθαι πρὸς ἥλιον» ἔφηγ. Β. Ἀν. ἐπὶ ἀστραπῆς Ἀριστοτ. μετεωρ. 3, 1· ἐπὶ σιδήρου πυρωμένου Δ. Σικ. 3, 53· μετφ. ἔφηγ. ὁ Σγολ. Ἀριστ. «ἐπιτυφῇ μου» διὰ τοῦ «ἐπικαυθῇ ἐν ἐμοί» Ἀυσ. 221, aduro.
 Επι-κα-λ-ᾶ-σ-μ-αί σταχυολογῶ, ἔτοι ἀφ' οὗ ὑπερίσσω τὰ χωρία ζητῶ καὶ συνάξω τὰ ἀπομεινάρια τῶν σταχδῶν Λουκ. Τοῦ. 16, ἔσφ. γρ. ἐπιπαλαμάομαι.
 Επι-κα-λ-α-μ-ί-ς, ἴδος, ἡ· ἔσφ. γρ. «ἀντὶ ἐπι-καλμῆς Διοσκ. 1, 89.
 Επι-κα-λ-α-μ-ο-ς, 2· ὁ ἐπὶ τῆς καλᾶμης ἢ καλμῆς τοῦ σίτου· «πυροὶ ἐπικάλμιοι οἱ μὴ δέπω θεριθίντες, ἀλλ' ἐνόντες ἐπὶ τῆς καλᾶμης καὶ φθόντες» ἢ οἱ μὴ δέπω ἀπληρομένοι, ἀλλ' ἐν δράγμασιν ὄντες· ἢ οἱ ἀπὸ τοιαύτης γῆς, ἥτις ἀνάπαυμα οὐκ ἔσται, ἀλλὰ σίτος ἐπὶ σίτῳ ἱσπάρη Β. Ἀν. 291, 23.
 Επι-κα-λ-ᾶ-ω 1) προσκαλῶ, οὕτως ἐν τμήσ. π. Ὀμ. γίγροντας ἐπὶ πλῆρσι καλῶντας,

*Οδ. η, 189: «ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἀρτεμιν» Ἀριστ. Αυσ. 1280: οὕτω - οὐδὲν = ἐπικαλεσθαι. Ἦρ. 2, 39: «τινι=διά τινα 1, 199. Συνηθ. οὕτως ἐν τῷ μέσ. Ἀκαδεμαίνοντες ἐπικαλούντο καὶ ἱκαμύνειν ἐκέλευον» Θουκ. 1, 199: «ἐπικαλέοντο αὐτοὺς ἐπὶ γῆς ἀναδασμῶ» Ἦρ. 4, 159: «-βασιλέα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα», 7, 6: «ἐπικαλέοντο σφιν βοηθέν», 5, 80: «-τινάς συμμάχους» = ἵνα σύμμαχοι γίνωσιν, 8, 649: «τὸν Πανδίωνα μάρτυρα» = προσκαλεῖν ἵνα μαρτυρήσῃ Πλατ. νόμ. 2, 664: συχν. «θεοὺς ἐπικαλεσθαι», Τιμ. 27: «θεοὺς ἐπικαλεῖτο καθορᾶν τὰ γινόμενα» Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 23: «ἐτι καλῶ ἐνώπιον τῶν Ἐφόρων» Ἦρ. 5, 39: ἔκφωνῶ τὸ ὄνομα τινος, ἀνώτερόν τινα καλῶ - τοῦ; Δημάρχους Πλουτ. Μαρκελλ. 2: «-τὸν δῆμον ἀπὸ τῶν δικαστῶν», Τιβ. Γραχχ. 16: 2) ὀνομάζω, ἰδ. μὲ ἔπων. τι: «ἐπεκλήθησαν Κεκροπίδαι» Ἦρ. 8, 44: «Σαῦ-τικὸς ἐπικαλούμενος νομὸς» Πλατ. Τιμ. 21: «ὄνομα θνητοὶ ἐπικαλούντο», νόμ. 3, 700: «τί τινα = ἔγκαλεῖν τινα διὰ τὴν Ἀριστ. εἰρ. 663: «οὐκ ἐπικαλῶ ἐκόντα ἀποκτείναι» Ἀντιφ. 3, 1, 1: καὶ παθ. αὐτ. 2, 5: «ἐπικαλέσαντες τοὺς πολλοὺς σφίσιν αἰτίους εἶναι» Θουκ. 2, 27: «-τὴν ἀπόστασιν οὗ ἐποίησαντο», 3, 36: «ὅσα ἂν ἔτιμους ἑτέρω ἐπικαλεῖ» Πλατ. νόμ. 6, 761: «τὰ ἐπικαλούμενα» = αἱ μέμψεις, ἐγκλήσεις Ἰσοκ. 11, 44: «τὰ ἐπικαλούμενα χρήματα» = τὰ χρημ. δι' ἃ κατηγορεῖται τις Ἦρ. 2, 118.

*Ἐπὶ - καλλύνω στολίζω, καλλωπίζω τι ἐπὶ τῶνθεν ἑμιστ. λογ. 32: exornatio.

*Ἐπὶ - καλλωπίζω ἐπιχρίω μετγν. Μίνο.

*Ἐπὶ - κάλυμμα, τό τὸ ἐπὶ τῶνθεν ἀνέπασμα Μεν. π. Στοβ. Ἀνθ. 91, 19: π. Ἀριστοτ. καλεῖται οὕτως ἡ οὐρὰ τῶν καραβίδων καὶ τῶν καρκίνων: «ἐπικαλύμματα πτυχῶδη», Ζ. 1, 5, 7, operculum.

*Ἐπὶ - κάλυπτος, 3' ὅν δὲτ ἐπικαλύψαι Κλ. Ἀλ. tegendus.

*Ἐπὶ - κάλυπτήριον, τό ἐπικάλυμμα: «ταῖς δ' ἀνθρώποις ἐπικαλυπτήρια» (ὄνυχες) Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 10, operimentum.

*Ἐπὶ - κάλυπτήριος, 2' ὅ ἐπικαλύπτων, σκεπάζων τι Ἀριστοτ. ὡς ἀνωτ.

*Ἐπὶ - κάλυπτω ἐπισκεπάζω: «κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει» Ἦσ. θε. 798: «βλεφάρων φῶς» Εὐρ. μ. 642: «τὴν ἀπορίαν Πλατ. Χαρμ. 169: ὁδ. ἐπισκοτίζω» ἡ τοῦ ὀνόματος ἐπωνυμία ἐπικαλύπται», Κρατ. 395: «τὸν νοῦν πάθει» Ἀριστοτ. π. Ψ. 3, 3, contego.

*Ἐπὶ - κάλυψις, ἡ σκέπασμα Βασίλ. 1, 909.

*Ἐπὶ - καμύνω κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς μετγν.

*Ἐπὶ - κέμνω μετέπειτα λυποῦμαι, δημονῶ διὰ τὴν -τινι Αἰλ. Π. 1, 14, 6, indoleo.

*Ἐπὶ - κάμπειον, τό ἐπικάμπιον, καμπτόν - τῆς στοῦς Πλουτ. δαμ. Σωκρ. 24.

*Ἐπὶ - κάμπειος, ἰσφ. ἀντὶ ἐπικάμπιος δ' ἴδε.

*Ἐπὶ - κάμψις, ἡ κάμψις, κύρτωσις, λύγισις Ἦρ. 1, 180: ἡ τοῦ στρατεύματος ἀναστροφὴ πρὸς τὸ πλέγιον ἐν τῇ μάχῃ Ξεν. Κυρ. 7, 1, 6, curvatio.

*Ἐπὶ - κάμπης, 2' κυρτωμένος, γυρτός, λυ-

γισμένος, ἐπὶ κέρατος, σάλπιγγος Πλουτ. Κάμ. 32, incurvus.

*Ἐπὶ - κάμπια, ἡ κάμψις μετγν. inflexio.

*Ἐπὶ - κάμπιος, 2' ἐπικαμπής, ἰδ. «ἐπικάμπιον ἐποίησε τὴν τάξιν» Πολυδ. 6, 31, 2: ἀ-νευ τοῦ τάξε, = ἢ ἐν τῇ μάχῃ παράταξις μὴ κάμψιν τοῦ κέρατος πρὸς τὰ ἐντός ἢ ἐκτός, 19, 27: τοιοῦτον ὀπισθοχωροῦν κέρας καλεῖται: «ἐπικάμπιον» Πολυαιν. 4, 3, 22.

*Ἐπὶ - κάμπιος, 2' γυρτός: «ρύπαλον ἐκ θά-τέρου τῶν ἄκρων ἐπικάμπιον, οἷα φέρουσι βουκόλοι» Δ. Ἀλ. ἐπιτομ. σ. 31, inflexus.

*Ἐπὶ - κάμπω κυρτώνω, λυγίζω Ἰπποκρ. 276, 75: «τὸν δάκτυλον Ἀριστοτ. Ζ. 1, 5, 30, ἰδ. ἐπὶ στρατοῦ, στρέφω τὸ κέρας αὐτοῦ πρὸς τὰ ἐντός ἢ ἐκτός» = εἰς κύκλωσιν = ἵνα περιζώσω τὸν ἐχθρὸν Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 20, ἀπολ. «ἐπικάμπτην ὡς εἰς κύκλωσιν» Ἀν. 1, 8, 23, flecto.

*Ἐπὶ - καμπύλος, 2' κυρτωμένος, λυγισμέ-νος Ὀμ. Ἰλν. Ἑρμ. 90: «κάλα Ἦσ. ἔρ. 425.

*Ἐπὶ - καμπῶς, ἐπὶ τοῦ ἐπικαμπής.

*Ἐπὶ - καμπής, ἡ ἐπικαμπῆ Δ. Κασ. 50, 31.

*Ἐπὶ - κανὼς, ἰδ. ἡ ἐγκανὼς Πολυδ. 2, 71.

*Ἐπὶ - κάρ ἐπὶ κεφαλῇ, κατακέφαλα: πρὸς ἀνάκταρ, ὁδοῦ, χωριστὰ ἐν ἴλ. π. 392.

*Ἐπὶ - καρδιάω τὸ ἀπλῶ Νικ. ἀλ. 19.

*Ἐπὶ - κάρδια, ἡ πόλ. δαλματίας Πτολ.

*Ἐπὶ - κάρδιον, τό ἐπικάρδιον.

*Ἐπὶ - κάρως, ὁ Ἐπίταυρος Στραβ. ἱερ. Ἐπικαρπία, ἡ ὄν. γυν. Ἐπιγρ.

*Ἐπὶ - καρπία, ἡ πρόσδα, ἀπόλαυσις τῶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων: «ἡ ἐπέτειος ἐπικαρπία» Πλατ. νόμ. 12, 955: «τῶν ἐν τῇ γῇ γεωργοῦντων» Ἀνδοκ. 1, 92: «αἱ ἐκ τῆς γῆς ἐπικαρπία» Δ. Ἀλ. 3, 58: «ἐξ ὧν» Ἀνδοκ. 1, 92: «τάς ἐπικαρπίας λαμβάνειν» = τὴν ὠφέλειαν ἔχειν Ἰσοκ. 8, 125, ἰδ. καὶ ἐπὶ χρήσεως τοῦ ἀργυρίου, τό-κων, ἀντίθ. τῷ κεφαλαίῳ, «ἀρχαῖον» Δημ. 27, 50, fructus.

*Ἐπὶ - καρπίδιος, 2' ὁ ἐπὶ τοῦ καρποῦ «μή-λων χνοῦς ἐπικ.» Ζων. 6 (9, 226).

*Ἐπὶ - καρπίδιος: ἐξαντλῶ τὰς δυνατότητας τοῦ τινός, σπεύρων αὐτὸν κατὰ συνέχειαν ὥστε δὲν καρποφορεῖ πλέον Θεοφρ. deirgu.

*Ἐπὶ - κάρπιος, 2' 1) καρποφόρος, κέρθους ὠφέλεια: πρόσθεν, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ζεὺς ὁ καρποδότης Ἀριστοτ. π. κόσμ. 7: «θεὸς Πλουτ. κ. Στωϊκ. 33: «θεοὶ Πολυδ. 1, 21: «ὦρσι Ἀρατ. 552: «τὰ ἐπικάρπια = οἱ μί-σχοι, τὰ κοινὰ τῶν καρπῶν Θεοφρ. re-diculi» 2) ὄφει = ὀφισοῖδη βραχιόλια Φιλοστ. ἐπ. 40: «καρπός, πᾶν δ, τι εὐρίσκειται εἰς τὸ ἐπὶ τὸν μέρος τῆς χειρὸς ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τὴν πρῶτον κλειδώσεων τῶν δακτύ-λων, τὸ ἀντίθ. τῆς παλάμης, ὅπου συνειθί-ζουσι νὰ ἀπαΐωνται τὴν χεῖρα.

*Ἐπὶ - καρπο - λογιέμαι συνάξω τὰ ἀπο-μεινάρια τῶν καρπῶν μετὰ τὸν θερισμὸν ἢ τρυγητὸν: «ἐπικαρπούμενος τοὺς ἀμνητοὺς ἐπι-ρωγοῦσιν τοὺς ἀμεινῶνας» = ἴωσ. Μακκαβ. 2, 9, ericas lego.

*Ἐπὶ - κάρπος, ἀντὶ ὀφίκαρπος: «ἅπαντα ἡ

- ἀκανθική φύσις ὄψις. Ὁμοφ. I. Φ. 6, 4, 6.
 Ἐπι-κάρσιος, 3, π. Ὁμπ. κυν. 2, 169 καὶ
 «ἐπικάρσιοι αἰχμαῖ», ἰδ. μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς
 τὰ κάτω «νῆες ἐφέροντ' ἐπικάρσιοι» = τὰ
 πλοῖα ἐσπρώχοντο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τόσον
 ὥστ' ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐμελλαν ν' ἀναποδογυ-
 ρισθῶσιν, ἡ κατὰ τὸν Σχολ. = πλάγια = ἐγ-
 κάρσιοι· οὕτω παρὰ τοῖς μετέπειτα ἀντιθ. τῷ
 ἰθαίᾳ «ὁδὸς» = λοξή Ἡρ. 1, 180 «τὰ ἐπικάρ-
 σια» ἀντιθ. τῷ ὀρθῷ, 4, 101· τοῦ Πόν-
 του = ἐγκαρσίως, πρὸς τὸν Π. 7, 36· π. Συ-
 νος, = διαγώνιος, obliquus.
 Ἐπι-καρσίω, ἢ, ἐπὶ τοῦ προηγ. μτγν.
 Ἐπι-καρτερέω· ἐπιμένω μτγν. persevero.
 Ἐπι-κάρου· ἀρτόω Ἡσυχ.
 Ἐπι-κασύω· ἐπικατῶ.
 Ἐπικάστη, ἢ· θυγ. 1) Μενεικίως καὶ γυνή
 τοῦ Λαῶν μετὰ τοῦ ὀπαίου ἐγέννησε τὸν Οἰ-
 δίποδα Ὀμ. Ἰλ. ἄλλως Ἰοκάστη λεγομένη ὁ
 ὅδε 2) τοῦ Καλυδωνίου καὶ γυνή τοῦ Ἀγένο-
 ρος Ἀπολλ. 3) τοῦ Διγείου, μετὰ τῆς ὀπαίας
 ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλὸν Ἀπολλ. 8.
 Ἐπι-καταβαίνω· 1) καταβαίνω, πηγαίνω
 πρὸς τὰ κάτω τόπου τινός· «εἰς Πλαταιάς»
 Ἡρ. 9, 25· «πρὸς τὴν πόλιν» Θουκ. 6, 97·
 «πρὸς τὴν θάλασσαν» Πλουτ. Κικ. 13· 2)
 ἀπολ. Θουκ. 4, 11· 3) = ἐπεξέρχομαι Πιν. Ἡ-
 ρακλ. 224, descendō.
 Ἐπι-καταβάλλω· προσέτι βίπτω τι κάτω
 μτγν. τὰ ὧτα = ἀφῆκα νὰ κρέμονται Σεν.
 κυν. 4, 3· ἐπικαβάλλω Ἀπολ. Ῥ. 4, 188.
 Ἐπι-καταγελᾶω· ἔτι πλέον καταγελᾶω Σ.
 Ἐμπ. κ. μαθημ. 2, 58.
 Ἐπι-κατ-άγνυμι· κατασυντρίβω πρὸς τοῖς
 ἄλλοις Ἀριστ. ἀμφ. frango.
 Ἐπι-κατ-άγομαι· μετ' ἄλλον τινὰ προσ-
 ορμίζομαι Σεν. κυν. 4, 3.
 Ἐπι-κατ-άγω· ὁδηγῶ τι, φέρω πρὸς τὰ
 κάτω. Μίσ. ἀπὸ τοῦ πέλαγος πρὸς τὸν λιμένα,
 ἢ τὸ παράλιον φέρομαι· «ἡ δὲ ὑστέρα αὐτῆς
 ἐπικατάγεται» Θουκ. 3, 49, appello.
 Ἐπι-κατα-δαρδάνω· μετέπειτα ἀποκοι-
 μῶμαι, ἀπαρ. ἐν. Πλατ. πολ. 7, 534· ἐπι-
 καταδαρδούσης Θουκ. 4, 133· «ἐν ἐπικατα-
 δαρδῶσιν, Πλουτ. συμπ. 6, 2, 1, indormio.
 Ἐπι-κατα-δέω· δένω τι ἐπὶ τινός· Ἰπποκρ.
 δένω τι προσέτι εἰς ἄλλα δεμένον Λουκ. ὄν.
 16, 34, superilligo.
 Ἐπι-κατα-δύνω· ἐγκαταδύνω Ἀρατ. φαιν.
 24, occido.
 Ἐπι-κατα-δύομαι· καταδυθίζω ἐπὶ τινός
 Πολυδ. 1, 198 ἐπὶ ἀστέρων. κρύπτομαι ὑπὸ
 τὸν ὀρίζοντα Σχολ. Εὐρ. Ῥῆσ. 528, occido.
 Ἐπι-κατά-δυσις, ἢ· κατόπιν δύσεως Πτολ.
 2, 101, 29.
 Ἐπι-κατα-δύω· βυθίζω Πολυδ. 1, 108.
 Ἐπι-κατα-θέω· κατόπιν τρέγω κατὰ τι-
 γος μετ' ἐχθρικής προσβολῆς Δ. Κασ. 40, 36.
 Ἐπι-κατα-θλάω· συντρίβω Σχολ. Ἰλ. τ.
 93, confringo.
 Ἐπι-κατα-θύω· ἐπὶ πλέον θυσιάζω Κ.
 Μαν. χρον. 41, immolo.
 Ἐπι-κατ-αίγίζω· ἐπαίγίζω Σχολ. Ἰλ. 6,
 148, ingruo.
 Ἐπι-κατ-αίρω· ἀνωθεν καταπίπτω· «νεκροῖς
 ὥσπερ ὄρνιν ἐπικαταίρειν» Πλουτ. Πομπ. 31,
 decumbo.
 Ἐπι-κατα-καίω· ἔτι πλέον κατακαίω Λι-
 βαν. comburo.
 Ἐπι-κατα-κάμπω· ἐπικατάγω Δ Ἰβ.
 Ἐπι-κατα-κλάω· ἐπιγνάμπτω Ἀπολ. λεξ.
 Ὀμ. infringo.
 Ἐπι-κατα-κλείω· κατακλείω Σεν. Κυρ. 4,
 1, 18, concludo.
 Ἐπι-κατα-κλίνω· κλίνω, ἀκουμβῶ τι ἐπὶ
 τι Σχολ. Ἰλ. 6, 148, inclino.
 Ἐπι-κατα-κλύζω· ἔτι μελλον πλημμυρίζω
 τι· Ἀσίνη Ἡρ. 1, 107, inundo.
 Ἐπι-κατα-κλώθω· ἐπικλώθω Ἡσυχ.
 Ἐπι-κατα-κοιμάομαι· ἐπικαταδαρδάνω
 Ἡρ. 4, 172, indormio.
 Ἐπι-κατα-κοιμίζομαι· τῷ προηγ. Σχολ.
 Πλατ. πολ. 7, 363.
 Ἐπι-κατ-ακολουθεῖω· ἀκολουθεῖω κατὸ-
 πιν· φωνῇ Σχολ. Πινδ. Ὀλ. 6, 108, sequor.
 Ἐπι-κατα-λαμβάνω· τρέχω κατόπιν τι-
 νός καὶ τὸν προθέντα, καταπλανών τινα
 ἐξαίφνης· ναὺς Θουκ. 2, 90· «ἐπιδὼν σε-
 λήνην ἥλιον ἐπικαταλάβει» Πλατ. Τιμ. 39·
 «τῆς νυκτὸς ἐπικαταλαβούσης» Δ. Σικ. 18,
 71. Παθ. Ἀριστοτ. Ζ. 1, 9, 6, anteverto.
 Ἐπι-κατάληψις, ἢ· κατάληψις μτγν.
 Ἐπι-κατ-αλλάγῃ, ἢ· κόλλυβας, τὸ περι-
 πλέον ὅπερ λαμβάνει ἐν τῇ ἀλλαγῇ νο-
 μισμάτων ὁ ἀργυραμοιβὸς Θεοφρ. χαρ. 30 π.
 αἰσχροκ.
 Ἐπι-κατα-μένω· διατρίβω, πλεονα χρό-
 νον διαμένω Σεν. Κυρ. 1, 2, 11, immoror.
 Ἐπι-κατα-μωκάομαι· καταμωκάομαι Πο-
 λυδ. 8, 77.
 Ἐπι-κατα-μωμέομαι· ἐπικαταμ. Σχολ.
 Ἀπολ. Ῥ. 3, 791, irridoo.
 Ἐπι-κατα-νεύω· κατανεύω Θεοφρ. προδρ.
 2, 129.
 Ἐπι-κατα-ξύω· καταξύω Ἀπολλ. λεξ.
 Ὀμ. λεξ. ἐπιγράφω, rado.
 Ἐπι-κατα-πέτομαι· πετῶ ἀνωθεν πρὸς
 τὰ κάτω μτγν. advolo.
 Ἐπι-κατα-πηδᾶω· ἀνωθεν πεδῶ που Ἰωῖα,
 3, 10, 9, insilio.
 Ἐπι-κατα-πίμπρημι· προσέτι καταπυρ-
 πολῶ, κατόπιν κατακαίω, ἀόρ. Ἀπκ. ἔμφ.
 πολ. 2, 22, incendio.
 Ἐπι-καταπίπτω· καταπίπτω ἐπάνω που
 Λουκ. Ἀναχ. 1, superincumbo.
 Ἐπι-κατα-πλάσσω· βάλλω κατάπλασμα,
 ἐμπλαστον εἰς τι Ἰπποκρ. 767.
 Ἐπι-κατα-πλέω· μὲ τὸ πλοῖον ὁρῶ κατὰ
 τινός Δ. Σικ. 16, 66.
 Ἐπι-κατα-πνέω· φυσῶ ἐναντίον τινός, ἐπὶ
 ἀνέμου Ἐτ. Μ. ἐξηγεῖ τὸ ἐπικαταπνέων διὰ
 τοῦ ἐπαίγίζων, 554, 1, ingruo.
 Ἐπι-καταπτᾶς, μετχ. ἀόρ. 6', τοῦ ἐπι-
 καθίπταμαι.
 Ἐπι-κατα-πρήθω· κατακαίω τι ἐπάνωθεν
 τινός Ἀπκ.
 Ἐπι-κατ-αράομαι· ἔτι πλέον καταρῶμαι
 τινα Ὁ. ἐπικατάρατος = κατηραμένος Ν. Δ.

*Επι-κατ-ἀράσσω· εἰς τι ἐκσφενδονίζω.
Παθ. Δ. Ἀλ. 11, 26, percutio.

*Επι-κατ-ἀράσεις, ἡ· ἐκτομή, ἐπιβίωσις
μτγν. exsecratio

*Επι-κατ-ἀράτος, 2· κατηραμένος Ἰωάν.
7, 49, exsecrabilis.

*Επι-κατ-ἀράσσω· ἐπικαταράσσω ὁ ἴδε.
*Επι-κατ-ἀράττω· τῷ προηγ.

*Επι-κατ-ἀρέω· χύνομαι ἄνωθεν ἐπὶ τι-
νός Ἰπποκρ. 287, 34· νεκροὶς = καταπί-
πτω Πλουτ. Πελοπ. 4, corruo.

*Επι-κατ-ἀρήνυμι· καταρῃσίζω τι μετέ-
πειτα, κατασυντρίβω. Παθ. καταπίπτω· «μά-
χαις υἱέτοι» Πλουτ. Μαρ. 21· «ἐπικαταρρα-
γῆς αὐτῷ πέτρος» Δ. Ἀλ. 10, 16, superseindo.

*Επι-κατ-ἀρίπτω· καταρρίπτω τι ἄνω-
θέν ποθεν ἐπὶ τινος Ξεν. Ἀν. 7, 4, 13, dejicio.

*Επι-κατ-ἀρίπτω· τῷ προηγ.

*Επι-κατ-ἀσείω· ῥίπτω τι ἄνωθεν εἰς τὸ
ἄσπερον, κοινῶς τι πρὸς τὰ κάτω· «ἐπικατέ-
σειεν ἑαυτῷ τὸν ἑλέφαντα», Ἰώσ. 1, 1, 5.

*Επι-κατ-ἀσκάπτω· ἀσκάπτων κάτωθεν κά-
μνω τι νὰ καταπέσῃ· «τί τινι· «ἐπικατασκά-
πτει τῷ κλωπὶ τὸ σπήλαιον» = ἔπεσε τὸ σπή-
λαιον καὶ κατεπλάκωσε τὸν κλέπτην Δ. Ἀλ.
1, 39, superinfodio.

*Επι-κατ-ἀσκαυάξω· κατασκαυάξω τι προσ-
έτι Δ. Κασ. 50, 23, superextinguo.

*Επι-κατ-ἀσκήπτω· ἀφνης ἐπιπίπτω Εὐ-
σεβ. Ingruo.

*Επι-κατ-ἀσκοπέω· παρατηρῶ προκ. Ἰστ.
325, speculor.

*Επι-κατ-ἀσάω· τραβῶ τι ἄνωθεν πρὸς τὰ
κάτω Ἰπποκρ.

*Επι-κατ-ἀσένδω· προσεπιγύνω δυρὸν τι
πρὸς οὐσίαν Ἰώσ. 1, 3, 6, desuper libo.

*Επι-κατ-ἀστράτο-πεδέω· ἀντικρὺ
τινος στρατοπεδεύω ἔσφ. ἀντὶ ἐπὶ καταστρα-
τοπ. Πολυβ. 5, 46, 12.

*Επι-κατ-ἀστρέφω· στρεφογυρίζω τι μετέ-
πειτα, γυρίζω ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους· «ἔτε-
ρον δέλιον κατήριον ἢ τι ἄλλο τῶν δια-
φαινόντων ἐπικαταστρέφουσι τοῖς σύκοις» =
ἀνестραμμένον ἐπιθέτουσι Γεωπ. 10, 56, 6,
superinverto.

*Επι-κατ-ἀσάξω· ἔτι μάλλον σφάξω,
φονεύω· «τῷ νεκρῷ τῷ τύμβῳ» Ἦρ. 1, 45,
supermactio.

*Επι-κατ-ἀσάττω· τῷ προηγ.

*Επι-κατ-ἀτέμνω· συνάπτων, δουλεύων
μεταλλίδιον τι ἐξέρχομαι ὅπερ τὰ ὄριά του
Δημ. 37, 36, concido.

*Επι-κατ-ἀτρέχω· κατὰ τινος ἐπιδρομὴν
ποιῶ· «ἐκ τῶν χωρίων» Δ. Ἀλ. 9, 21.

*Επι-κατ-ἀφέρομαι (ἴδε φέρω)· κινεῖμαι
ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, πηγαίνει ἢ τρέχει τὸν
κατήφορον μτγν.

*Επι-κατ-ἀφρώ· προσέτι ἐκσφενδονίζω ἄ-
νωθεν πρὸς τὰ κάτω Αἰδαν. desero in.

*Επι-κατ-ἀφρά, ἡ· μέρος τι τοῦ ζυδια-
κοῦ κύκλου ἀντὶθ. τῷ ἱπποναφρά (ὁ ἴδε) μαθ.

*Επι-κατ-ἀφρός, 2· πρὸς τι κλίνων, ἐ-
πιρρεπής, ἔχων κλίαν εἰς τι, ὀρεγόμενός τι
καὶ ζητῶν ἀπερισκέπτως νὰ τὸ ἀπολάβῃ

«πρὸς τὰ ἀφροδίτα» Ἀθην. 9, 391· - ἐπὶ
τι, 13, 608, proclivus.

*Επι-κατ-ἀχέω· ἄνωθεν προσεπιγύνω τι
Γαλλην. affundo.

*Επι-κατ-ἀχωνύω· προσέτι κατακλύζω τι·
*Επι-κατ-ἀχάω· ἐπιπολαίως, τὴν ἐπιφάνειαν
ζουγκρανίζω Στράβ. 17, 831, vergo.

*Επι-κατ-ἀψεύδομαι· λέγω ψεύματα ἐπὶ
ἄνω εἰς ψεύματα (πρὸς βλάβην τινός) Ἦρ. 3,
63· «πολλὰ ἐπικαταψεύδομενος ἔλεγεν» Θουκ.
8, 74, ementior.

*Επι-κατ-ἀψήχω· χαϊδεύω ἔπειτα, κατα-
πραδνῶ Ἀππ. ἱμφ. πολ. 2, 145, demulceo.

*Επι-κατ-ἀιδω, ἀπαρ. κατ-ιδεῖν (ὁ ἐν·
ἐπικαθάρω δὲν ἀπαντᾷ)· παρατήρησα ἄνωθεν
πρὸς τὰ κάτω Ἰπποκρ.

*Επι-κατ-ἀίμι· καταβαίνω ἄνωθεν πρὸς τὰ
κάτω Θουκ. 2, 49, descendo.

*Επι-κατ-ἐνέγκω· ἐπικαταφέρω.

*Επι-κατ-ἐράω· χύνω ἄνωθεν προσέτι με-
ταγγίζω Γαλλην. κ. τοπ. 7, transfundo.

*Επι-κατ-ἐρχομαι· ἐπικάτειμι Ἰπποκρ.

*Επι-κατ-ἐχω· κρατῶ τι στερεὰ προσέτι
Δ. Ἀλ. 9, 60, detineo.

*Επι-κατ-ἐγορέω· ἔτι μάλλον κατηγορεῶ·
-τί τινι Πλουτ. πρ. Κολ. 11· λέγω, δίσχυ-
ρίζομαι προσέτι μτγν. -τί τινος Σ. Ἐμπ. κ.
μαθ. 9, 615.

*Επι-κατ-ἐγέρω, τό· προσαγορεύω
μτγν. appellatio.

*Επι-κατ-ἐγορήσις, ἡ· τῷ ἴσχυρ. Δ. Ἀλ. 1, 66.

*Επι-κατ-ἐγορία, ἡ· προστεθειμένος ὕρι-
σμός Σ. Ἐμπ. κ. φασ. 2, 297, appellatio.

*Επι-κατ-ἐικέω· πλησιάζω τινός κατοικῶ
Κεβ. πίν. 76, Inhabito.

*Επι-κατ-ἐνομαζέω· ὀνομαζέω τινὰ κατὰ
τὸ ὄνομα ἄλλου τινός· -τίνι Κλ. Ἀλ. παιδ.
2, 168, dedico.

*Επι-κατ-ἐορθώω· μετέπειτα διορθώνω, φέ-
ρω εἰς τὴν ἐορθὴν θέσιν Ἰπποκρ.

*Επι-κατ-ἐορῶσσω· προσέτι καταβάπτω·
«ἐπικατορυχθῆσομαι ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀπαι-
δίᾳ» Ἀντιφ. 3, 2, 10, ὅπου ὁ Ρεῖσζ. «ἔτι
κατορ.» διατείνεται, sepelio.

*Επι-κατ-ἐύω· «μαλόντων» ἐπικατεύουσα τὰ
σαπρὰ τῶν γιγαντίσκων Αἰδαν. narcio.

*Επι-κάτω· κατωτέρω· ἐπιπρηγής· ἐπικάτω
κατεστραμμένον· Ἠσὺχ. infra.

*Επι-καυλό-φυλλος, 2· ὁ ἔχων φύλλα
εἰς τὸν καυλὸν Θεοφρ. 1. Φ. 7, 8, 3.

*Επί-καυμα, τό· τὸ ἐπιπολαίως, εἰς τὴν ἐ-
πιφάνειαν κατακαυθῆν, ἔτι δὲ καὶ τὰ σπουδά-
σια τῆς ἐπιθερμίδος· «ἐπίκαυμα δὲ ἔστιν ὅταν
ἐξ ἐπιπολής ἢ ἐπιθερμῆς ἐπικαυθεῖται ἐλκωθῇ
ἢ καὶ βραχὺ βαθυτέρα γίνηται» Γαλλην. 54, 4,
ἴδ' ἔγκαιμα, adustus.

*Επί-καυσις, ἡ· τῷ προηγ. Πλάτ. Ἀξιοχ.
368· ἡ φλόγῳσις, πόρωσις τοῦ αἵτους=ἐρυσίδη.

*Επί-καυστος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς καεῖς
Ἦρ. 7, 71, obustus ἴδ' ἐπικαίω.

*Επι-καυχάομαι· καυχῶμαι κατὰ τινός·
-τίνι=διὰ τι Σχολ. Ἰλ. υ, 388, glorior.

*Επι-αύχης, ἡ· τῷ προηγ. ἡ· τὸ νὰ καυχᾶται τις ἑλάν-
τιον τινός Ἐρμογεν. Inultatio.

Ἐπι-καχλάζω' κτωπὸν ἐπὶ τινος' «κόμα πύτραις ἐπικαχλάσκεσαν» Ἀπολ. Ρ. 4, 944.
 Παθ. «ἐπικαχλάζεται» = διακινεῖται Ἡσυχ.
 Ἐπι-κάω' ἐπικαίω ὁ ἴδω.
 Ἐπι-κειμαι' ἐπιτίθεμαι, κέμαι ἐπάνω· «ὄθραι δ' ἐπείκειντο φαίνειαι» = ὄθραι ἦσαν ἐπὶπροσθεν καὶ κεκλεισμένοι Ὁδ. ι, 16' πρβλ. «ὄθραι γλώσση ἐπείκεινται» = γινώσκουσι νῶσι πῶσι Θεογν. 421' «ἐπείκειται σὴ κεφαλῇ στέφανος», 1259' «-ὀφθαλμοὶ μετώπῳ» = εὐρίσκειται εἰς τὸ μέτωπον Ἡσ. θε. 143' «τοῖον ἐπισκόνιον βλοσυρὸν ἐπείκειτο προσώπῳ» Θεοκρ. 24, 116' «ἐπείκειμένος ἐπὶ πυρῆς» Δ. Κασ. 67, 16' «νήσοι ἐπικείμεναι τῇ θρησκῇ» = παρ' αὐτῇ κείμεναι Ἡρ. 7, 185' «ἐπὶ Ἀγῆννου», 7, 6' μτφ. «ἐπικείμενα σκάμματα» = πρόχειρα, εὐκόλα σκάμ. Λογγιν. 34, 2' «ἐπείκεινται ἀνάγκῃ» = θά στενοχωρήσῃ, βίασθ ἀνάγκῃ Ἠλ. ζ, 458' «οἷς ἐπείκειτο φροντίζευν» Πλουτ. πρεσβ. πολιτ. 6' «ἐπείκεισθαι βαρύν» = θά πιεῖω, βασιάνισω βαρύνει Εὐρ. Ρῆσ. 101' ἐχθρικῶς ἐπιτίθεμαι, «ἐπείκειμένος βόα» Ἀριστ. ἔπν. 252' «ὅτε οἱ πολέμιοι ἰσχυρῶς ἐπείκειντο» Ξεν. Ἀν. 4, 1, 16' συνήθ. μετὰ δοτ. «ἀναγομένοισι ἐπείκετο» Ἡρ. 8, 84' «ἀναγοροῦντι αὐτῷ ἐπείκεσθαι τὸς πολέμιοι» Θουκ. 7, 81' καὶ μτγν. ὡς «ἐπικείμενος κίνδυνος» Ἡρώδ. 1, 13, 8' καὶ παρακαλῶν ἐπείκειμαι, διὰ τῶν παρακλήσεων μου παρενοχλῶ τινα, μὴ ἀφῆλυν αὐτῷ ἡσυχῆν Ἡρ. 5, 104' ἐπὶ ποιῶν, ἐνυπάρχει εἰς τι, ἐμπεριέχεται, εἶνε διαωρισμένη τιμωρία' «ἐπείκεται ὁδνατος ἡ ζῆμὴ ὁδνατι» Ἡρ. 2, 38' «τηλικούτων ἐπικειμένων τῷ μοιχεύοντι κακῶν» = περιμενομένων, ἀπειλούντων Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 5' «τοῖς πράγμασι τὰ δνόματα ἐπείκειται» = τὸ δνομα προστίθεται εἰς τὰ πράγματα Πλάτ. Κρατ. 411. Παθ. ἔχω τι ἐπάνω μου βαλμένον ἰδ. π. μτγν. ἐν τῇ μετ. «ἐπικείμενον κῆρα κυνίας» = ἔχων περιχευαμένην ἐπὶ κεφαλῇ Εὐρ. ἱκ. 716' «τοὺς καλυμένους ἄπικας ἐπικείμενοι τὰς κεφαλὰς» Δ. Ἀλ. 2, 70' «κόμην Λουκ. Ἀλεξ. 3' «ἡ πρόμνα χρυσῶν χηνίσκον ἐπικείμενη» = με αὐτὸν προμηθευμένη, καταπλ. 5' «μυρρίνης στέφανον ἐπικείμενος» Πλουτ. Μαρκελ. 22' «θεράποντος ἐπικείμενον πρόσωπον» = προσωπίδα ἔχων Θεοκρ. 23' καὶ «-ἰσθητα, αὐτελᾶς» Ἀπκ. ἔμφ. πολ. 4, 134' «ἐπικείμενος κίνδυνον» = εἰς κίνδυνον ἐκτεθειμένος, ἔμφ. πολ. 4, 124, superimpono, imminuo.
 Ἐπι-κείρω, ἐπ. ἀόρ. ἐπείκερσα' κουρεύω, κορφολογῶ φυτὸν τι Ἰν' αὐξήσῃ καλλίτερα' - στίον Θεόφρ. «Πάτροκλος δ' ἐπὶ οὖν πρώτας ἐπείκερσε φάλαγγας» = ἠθέρισε μετὰ ξίφος του τὰς ἐμπροσθινὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν Ἠλ. π. 394, 8 οἱ ἀρχατοὶ ἐξηγουσὶ διὰ τοῦ διακόψαι, διαφθεῖραι, ἐν τμῇσ. «ἐπὶ μηδὲνα κείρειν» = τὰς ἐπιθυμίας ἐμποδίζειν, μεταιώνειν, ο, 467, attideo.
 Ἐπι-κεκλυμένως' σκεπαστά Εὐστ. ἀσμφανὸς Ἡσυχ. ἐπὶ τῆς μτγ. παρκ. τοῦ ἐπικαλύπτω, ὡς καὶ τὸ ἐπὶ μτγν.
 Ἐπικέκαμμαι, ὀριστ. π. παρκ. τοῦ ἐπικέκαμπτω.

Ἐπι-κεκρυμμένως' κρυφά ἐπὶ μτγν. παρκ. τοῦ ἐπικρύπτω, μτγν. occulto.
 Ἐπι-κελᾶσθαι' μεγαλοφρονῶν δεικνύων τὴν εὐδαιμονίαν καὶ ἐπιδοκιμασίαν μου' αἰπὶ δὲ Τρώεσς κελᾶθησαν = μεγαλοφρονῶς ἐκρότησαν, ἐπευφημοῦντες ἰδόντες Ἠλ. θ, 542 καὶ α, 310 ἐν τμῇσ. Πινδ. Ὀ. 10, 14, adstreps.
 Ἐπι-κέλευσις, ἡ' ἐπιφωνήσις πρὸς ἐνθάδ' ὀνομαζομένη Θεοκρ. 4, 95, adhortatio.
 Ἐπι-κέλευσμα, τό' τῷ προηγ. Ἡσυχ.
 Ἐπι-κέλευσμός, ὁ' τῷ προηγ. Σχολ. Λουκ. καταπλ. 19.
 Ἐπι-κέλευσθής, ὁ' κελευστής Δ. Σικ. 20, 51.
 Ἐπι-κελευστικός, 3-ἐγκαρδιῶν παροτρύνων' τὰ ἐπικ. = σημεῖον πρὸς ἕρπην, προσβολήν' «-προπαγαγέλας τοῖς λατοῖς στρατιωτικῶς πρὸς μὲν τὸ ἀνακλητικὸν ἐπιθῆναι, πρὸς δὲ τὸ ἐπ. ἀναχωρήσαι» Πολυαιν. 5, 16, 4.
 Ἐπι-κελεύω' ἐπανεὶλημμένως ἀνακαλῶ, παροτρύνω Εὐρ. Βαχχ. 1088' «τινὶ Ἠλ. 1224' «πρὸς τοῖς ἄλλοις κελύσμαι τὸδε» Ξεν. κυν. 6, 20' ὡς ἀπολ. Πλάτ. Φαιδ. 20, ὅπου μετὰ τοῦ παρακλιέσθαι (ὁ ἴδιος), καὶ ὡς ἐκ τοῦ ἐπομ. «ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ἐπικέλευν» = προτρέπειν εἰς τὸ ἡδὴ ἀρχόμενον ἔργον π. Θουκ. «ἐπικ. τὸν μὴ διανοοῦμενον», 3, 82' Καὶ μέσ. «ἐπικελύοντα τῷ Νικίᾳ» μετ' ἀπαρ. 4, 28, hortor.
 Ἐπι-κέλλω' σπρώχνω, ἰδ. ἐπὶ πλοῖων, ἀράζω, πλησιάζω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν' «πρὶν νῆας ἐπικέλλω» = πρὶν κἀμὴ τὰ πλοῖα κωπηλατῶν νὰ πλησιάζωσιν εἰς τὴν ξηρὰν Ὁδ. ι, 148' καὶ ἐπὶ τῶν πλοίων αὐτῶν' «ἡ μὲν - ἡπείρω ἐπικέλεον» ν, 113' καὶ ἐν γέν. ἄνευ αὐτ. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμτφ. προσορμίζειν, 1, 138' «ἐπικέλεσθε νῆσιν» Ἀπολ. Ρ. 5, 382' «χέρσιν ἱεταίρε», 3, 575' - γῆν, 2, 352, appollo.
 Ἐπι-κέλομαι, μόν. ἀόρ. ἐ', ἐπικέκετο' προσέτι προσκαλῶ, - ἔρινος Ἠλ. ι, 434' καὶ - τινι Ἀπολ. Ρ. 3, 85, inoco.
 Ἐπι-κενος, 2, μάταιος, ἀμφ. vanus.
 Ἐπι-κεντρώω' 1) κεντρώνω, σγ(ζω τὴν ἐπιδερμίδα με κέντρον Β. Ἀν. 2, 225' 2) ἐπὶ δένδρων, ἐμβολιάζω Ἰδ. τὸ ἐπὶ μτγν.
 Ἐπι-κεντρίζω' τῷ προηγ. Φιλίππ. 50 (9, 77) π. τῷ γέωπ. = ἐγκεντρίζω, stimulo.
 Ἐπι-κεντρος, 2' ὁ ὑπεράνω τοῦ κέντρου στρογγύλου τινὸς πράγματος Σ. Ἑμπ. κ. ἀστράλ. 40.
 Ἐπι-κέντρωσις, ἡ' ἡ ἐπὶ τοῦ κέντρου πτάσις, ἡ παρόρμησις μτγν.
 Ἐπι-κεραίνω' ἐπικεράννυμι Ἀλ. Τραλλ. 1, 38.
 Ἐπι-κεράννυμι' ἐκ δευτέρου ἀνακατῶν «οἶνον ἐπικρῆσαι» Ὁδ. η, 164' ἐν γέν. μιγνύω μτγν. admisceo.
 Ἐπι-κερας, αὐτὸς, τό' βοτάνη τις, καὶ τῆς λεγομένης Ἴπκοκρ.
 Ἐπι-κεραστικός, 3' ὁ προσμιγνύων, μετρίων ἱατρ.
 Ἐπι-κεράω' ἐπικεράννυμι,

- Ἐπι-κερδαίνω· κερδαίνω προστί· «ἐνταυ-
τῷ ἔπικερδᾶναι τῇ ἀρχῇ» Πλουτ. Φλαμιν. 4.
Ἐπι-κέρδεια, ἡ· κέρδος, ἴδ. ἐπὶ πωληθει-
σάν πραγμάτων Φιλοστ. 6. πωμ. 2, 2.
Ἐπι-κέρδειον, τό· τῷ προηγ.
Ἐπικέρδεις, δ'· Κυρηναῖος τις βοηθήσας τοῖς
ἐν Σικελίᾳ αἰχμαλώτους Ἀθηναίους Δημ.
Ἐπι-κερδής, 2' φέρων κέρδος Σχολ. Σοφ.
ΑΥ. 743, lucrosus.
Ἐπι-κέρδεια, τά· κέρδος, ἔκ τῶν ἐμπορευ-
μάτων τό τοῦ Ἡρ. 4 152' «τὴν δεκάτην
τῶν ἐπικερδίων ἐξελόντες» εἶνε ἔσφ. γρ. ἀντὶ
ἐπικερδίων.
Ἐπι-κέρδιον, τό· ἐπικέρδεια.
Ἐπι-κερδῶς· μετὰ κέρδους Σωκρ. Ἰστ.
ἐκκλ. 3, 21, 198, quaestuosus.
Ἐπικέρνῃς, δ'· ὅρος τι μὲν.
Ἐπι-κερτομέω· κακολογῶ, ὑμίζω, ὀνει-
δίζω μετὰ τοῦ ὀνειδίζω Ἡρ. 8, 92' «τὸν δ'
ἐπικερτομέων προσέφη Ἀχιλλεύς» = ἐγκιτι-
κὸς προσφώνων λόγους, ὡς ἀπειχόμενος ἵνα
τὸν περιπαίξῃ ὡς μωρὸν Ἰλ. ω, 649' «πολλὰ
τὸν Λεύκουλλον ἐπικερτομήσας» Πλουτ. Πομπ.
38, deludo, irrideo.
Ἐπι-κερτόμημα, τό· περίπαιγμα, ὁκτι-
κὸς λόγος, (μετὰ χλευασμοῦ) ἐρεθιστικὸς ἐπὶ
τοῦ λυπησάι τοὺς ἐχθροὺς συντεθειμένος, οἷον,
ἐνταυτοῖς νῦν ἦσο κύνες τε σῦας τ' ἀπερύκων
κελ' Ἡρωδ. π. σγ. 52, 4, objurgatio.
Ἐπι-κερτόμησις, ἡ· ὕβρις, παίραξις, εἰρω-
νική Ἡρωδ. π. Οὐλλ. ἀνέκδ. 2, 90' ἴδε τὸ
προηγ.
Ἐπι-κέρτομα, βάζειν· περιπαίζειν, πε-
ριουδρίζειν Κ. Σμ. 1, 136.
Ἐπι-κέρτομος, 2'· ὁ ἔχων κλίσιν, συνή-
θειαν νὰ χλευάζῃ Κ. Σμ. 1, 136, ludificabilis.
Ἐπι-κέρτω· κρύπτω, κρατῶ τι μυστικόν·
«μηδ' ἐπικεύσῃ» Ὀδ. σ, 263' «οὐδ' ἐπικεύ-
σων», ε, 143' «μῶθεν, δ, 744' «τῶν οὐδὲν
τοὶ ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω», ρ, 141'
«τινα = ἐνὸς πόντος» οὐ γὰρ ἐπικεύσω»
Αἰσχ. Ἀγ. 774.
Ἐπι-κέφαλα· ἐπὶ κεφαλῇς μὲν. praecaput.
Ἐπι-κεφάλαιον, τό· φόρος κεφαλῇς Ἀρι-
στοτ. αἰκ. 14, capitatio.
Ἐπι-κεφαλαῖον· κεφαλαῖον, περιλη-
πτικῶς ἀναγράφει τὰ κυριώτερα Πολυβ. 2, 40, 4.
Ἐπι-κεφάλαιος, 2' ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τε-
θειμένος· «τιὰρα κόσμος ἐπικεφάλαιος» Σχολ.
Πλατ. πολ. 8, 394.
Ἐπι-κεφάλαιον, τό· ἐπικεφάλαιον Κικ. πρὸς
Ἄττ. 5, 16.
Ἐπι-κεφάλαιος, 2' ἐπικεφάλαιος.
Ἐπι-κεφάλων, τό· ἐπικεφάλιον Ἡρόκ.
Ἐπι-κεχειρέω· ἐπιχειρέω μὲν.
Ἐπι-κεχόσας, (χέζω)· κυμ. ὄν. πτηναὺ
π. Ἀριστ. γέσας, ὄρν. 68.
Ἐπι-κηδεῖα, ἡ· νεκρική πομπή Λιδαν.
Ἐπι-κηδεῖος, 2' εἰς ἐπιμηδεῖαν ἀνήκων,
ἡς ἐνταφιασμὸν λειψάνου· «ὅδα Πλατ. νόμ.
7, 800' «μέλος Αἰλ. 1. Ζ. 5, 34' λόγος ἐπι-
κηδεῖος = ἐπιτάφιος Πλουτ. «τὸ ἐπικηδεῖον» =
νεκρικόν, πίνθιμον ποίημα Πλουτ. Πελοπ.
1, funebriis.

- Ἐπι-κηδεύω· 1) ὁάπτω ἴδ' ἐπιψέγω 2)
συζεύγω· γάμον ἀλλήλοισι ἐπικηδεύουσι·
Προκπ. π. οἰκαδ. 56, funero.
Ἐπι-κηδεῖον, τό· ἐπικηδεῖον, γρ. ἔσφ.
Ἐπι-κηδέω· ἐπονείδισμα ἴδε Λοδ. Φρυν.
452, dedecoro.
Ἐπι-κηδαστος, 2' ἐπονείδιστος, καταγέ-
λαστος Εὐστ. Ὀδ. 1402, 53, iudiculus.
Ἐπι-κηδεῖος, 2'· ὁ εἰς κήπον ἀνήκων· «ἀδελφ.
Νομ. Ἰώ. 19, 219, hortensis.
Ἐπι-κηραίνω· ἐπιδουσηνέομαι Ἡρόκ.
Ἐπι-κήριος, 2'· τῷ ἐσφ. Ἡρακλ. π. Λουκ.
βί. συγγρ. 14.
Ἐπι-κήρος, 2'· εἰς τὴν εἰκαρμένην, εἰς τὸν
θάνατον ἐκτεθειμένος, ὀνητός καὶ ἐν γέν.
πρόσκαιρος, ἐξίτηλος, ἀντιθ. τῷ ἀκηράτῳ,
βίος Καλλ. 50 (7, 277) π. Ἀριστοτ. συνά-
πτεται μετὰ τοῦ φθορτός, π. κόσμ. 2, 9'
«ὀνητὰ καὶ ἐπικηρα σπέρματα» Δ. Ἀλ. 8,
60' «ἔχων ἐπικηρον καὶ ἀσθενές» Σ. Ἐμπ.
κ. φυσ. 1, 90' «τὸ τῆς φύσεως ἐπικηρον καὶ
δυσασθές» = δ, τὴν ἔχει ἡ φύσις πλημμελὲς καὶ
τῇ φθορᾷ ὑποκείμενον Πλατ. Ἀξιοχ. 367'
ἐπὶ. «τῆς φιλοσοφίας ἐπικηρῶς διακειμένης
καὶ φθονουμένης» = ἀδυνάτως ἐχούσης Ἰσακ.
11, 49, fluxus, caducus.
Ἐπι-κηρόω· κηρόω ἐπ' αὐτῷ, ἀλείφω μὲ
κηρίον Πολυαν. 2, 20, cero.
Ἐπι-κήρυγμα, τό· κήρυγμα Πρακτ. συναδ.
3, 829, 52, praedicatio.
Ἐπι-κηρυκία· ἡ· «το περὶ διαλλαγῶν καὶ
φιλίας κήρυκας πέμπει» Ἀρτοκρ. ἀποστολῇ
κήρυκος ἡ μηνυτοῦ ἵνα προτείνῃ πρὸς τὸν
ἐχθρὸν ἀνακαλῶν ὅπλα καὶ εἰρήνην· ἔτι δὲ αἰ
μετὰ τοῦ ἐχθροῦ διαπραγματεύσεις· «διὰ τὴν
πρὸς Λακεδαιμονίους ἡμῶν ἐπικηρυκίαν» Δημ.
5, 18' «ἐκὶ μενούσης τῆς ὑπὲρ τῶν διαλύ-
σεων ἐπικηρυκίας πρὸς ἀλλήλους» Πολυβ.
14, 2, 13, καὶ πλ. Δ. Σικ. 8, 75' κατὰ δὲ
Σουῖδ. = φιλία ἡ ἐκ τῶν πολέμων.
Ἐπι-κηρύκεμα, τό· ἡ διὰ τοῦ κήρυκος
διαπραγματεύσεις Εὐρ. Μηδ. 738, legatio.
Ἐπι-κηρύκεσθαι, μέσ. ἀποθ. διακηρυ-
κεῖσθαι, προτείνειν τι διὰ κήρυκος, διαπραγ-
ματεύεσθαι μετὰ τινος, ἴδ. περὶ εἰρήνης Ἀ-
ριστ. θεσ. 386' «μεγαλοπρεπῶς κηρύττει, 1163'
«ἐπικηρυκεῖτο Πεισιστράτῳ εἰ βούλοιντο οἱ
τὴν θυγατέρα ἔχειν γυναῖκα» = ἐπρότεινε τῷ
Πείσ. ἀν' ἧς ἐλε Ἡρ. 1, 60' «- τινί τι» β,
97' «- πρὸς τινα», 9, 87' «- τινὶ Θεουκ. 3, 101'
ἐπικηρυκεῖσθαι Πλατ. Μενεξ. 243' «- περὶ
τινος» Δ. Σικ. 14, 75' «ὑπὲρ τινος» Παυσ.
4, 8, 13' καὶ μετ' ἀπαρ. «καὶ τὸ Βυζάντιον
ἐπικηρυκεῖτο αὐτοῖς ἀποστῆναι» = διεπραγ-
ματεύετο μετ' αὐτῶν περὶ ἀποστασίας Θεουκ.
8, 80' πρὸλ. «ἐπικηρυκεῖτο πρὸς αὐτόν.
ὥστε μὴ ἀπανίστασθαι, 7, 49' ὡς κήρυξ
ἐρχομαι Πολυβ. 21, 18, 1. Παθ. π. Πλουτ.
«διακρίσιν ἐπικηρυκευομένων» εἶνε γρ. ἔσφ.
ἀντὶ ἐπικηρυγμένων, Θεμ. 26, τὸ ἐν. ἀπαντᾷ
σπαν. π. μὲν. ὡς Δ. Κασ. 49, 24.
Ἐπι-κηρυκεύω· κήρυκα πέμπω πρὸς δια-
πραγματεύειν εἰρήνης ἡ ἀνακωχῆς Β. Ἀν.
153, 10.

Επικήρυκτος, 2^ο προγεγραμμένος, εἰς θά-
νατον καταδικασμένος. « Ἀσδρούβαν, ὃ θά-
νατος ἐπικήρυκτος ἦν ». Ἀππ. Λιβ. 93.
Επικήρυξις, ἡ δημοσία κήρυξις, δημοσία
κοινοποίησις, π. χ. ἀνταμοιβῆς, βραβεΐου μτγν.
Επικήρυσσω 1) διὰ κήρυκος ἀναφωνῶ,
γνωστοποιῶ εἰς τὸ κοινόν, ἰδ. βραβεΐον τι ἡ
ποιήν. « ἐπικήρυξαν ἐπὶ Κορυδαλλῶν ἀργύ-
ριον » = ὥρισαν ὡς ἀμοιβὴν ἀργυρίου ποσότη-
τα διὰ τὴν προσαγωγὴν ἣ τὸν θάνατον τοῦ
Κορυδοῦ. Ἦρ. 7, 214. « ἐπικήρυχθη αὐτῷ ἀρ-
γύριον », 7, 213. « ἐπικήρυξεν ὃς ἂν ἀλλοικηται
διαπλέων, θάνατον τὴν ζημίαν » = θανατι-
κὴν ποιήν διὰ κήρυκος διώρισε. Ξεν. Ἑλλ.
1, 1, 10. « διὰ ταῦτα χρήματα αὐτῷ τοῦς
Θηδαίους ἐπικηρυγέναι » = βραβεΐον οἱ Θηδ.
ἔδωκαν διὰ τὴν κεφαλὴν του Δημ. 19, 21. Παθ.
« ἀφελόμενος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν λαμβάνει
παρὰ τῶν Χίων τὰ ἐπικηρυχθέντα χρήματα »
Ἀθην. 6, 266. « ὡς καὶ ἐκείνῳ ἐπικηρύχθη » =
ὅτε καὶ ἐκεῖνος προεγράφη Δ. Κασ. 47, 12,
ἀνθ' οὗ εἶνε ἐν χρήσει καὶ ὃ ἐπικηρυχθεὶς »,
37, 10. μετ' ἀπαρ. « ἐπικηρύττοντες τάλαν-
τον ἀργυρίου δώσωσιν τῷ ἀποκτείναντι ». Λυσ.
6, 18. « χρημάτων πλῆθος τοῖς ἀνελούσι » =
ὡς ἀμοιβὴν Δ. Σικ. 14, 8. « τὸ λάφυρον ἐπε-
κήρυξαν κατὰ τῶν Αἰτωλῶν » = ἐγνωστοποίησαν
τοῖς Αἰτωλοῖς τὴν ἄδειαν τῆς λαφυραγωγίας.
Πολυβ. 4, 26, 7. « ἐκείνῳ πόλεμος ἐπικηρύχ-
θη » ἀπλῶς = ἐκηρύχθη πόλεμος ἐναντίον ἐκεί-
νου Δ. Κασ. 78, 38. π. Αἰσχ. « πύργοις ἐ-
πεμάδης ἀπικηρυγθεὶς ὅσον » = ὑπὸ κήρυκος
βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς, ἡ διὰ κήρυκος ἀπει-
λῶν ὅτι θά βλάψῃ τὴν χώραν, Ἑστ. 616. 2)
ὡς ἀποκηρύσσω, πωλῶ διὰ δημοπρασίας Πλουτ.
Καμιλ. 8. π. δὲ Γρ. Ναζ. « ἄλλον ἐπικηρύ-
ξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον » = μετέπειτα διώρισαν.
Επικήρυξ, ἐπὶρ. τοῦ ἐπικηρύς δ' ἴδω.
Επικήρυσις 1) δημοσ. Ἀντικῆς τῆς Οἰνηίδος
φυλῆς, κατ. ἐπικηρύσιος Εὐστ. ἐπὶρ. ἐπι-
κηρύσθην = ἐκ τῆς Ἑπικ. Στ. Βυζ.
Επικίδνημι 1) ἐπ' αὐτὸν ἐξαπλώνω. « - ἄλλ' »
ἴτον ἐξ αὐτοῦ κακοῦ δ' ἐπικίδναι θυμόν » =
ἐκτείναντα γενναιοφυλίαν ἐπὶ τῆς δυστυχίας,
μὴ ἀπελπίσασθε, ἔστε γενναῖοκαρδοὶ χρήσιμ.
π. Ἦρ. 7, 140. Παθ. ἐκτείνωμαι, « ὕδωρ, ἐπι-
κίδναι αἶαν » = ὑπερ τὴν γῆν Ἰλ. 6, 850.
« ὅσον ἐπικίδναι ἥως » = ὅσον ἐκτείνεται,
φθάνει τὸ φῶς τῆς αὐγῆς δηλ. ἐπὶ πᾶσαν τὴν
γῆν, η, 451. « ἐπικίδναντο οὐρανὸν ἄστρα »
Κ. Σμ. 5, 347, dissipo.
Επικίτναι 1) δίσταμα, τό. ἀσελγῆς λόγος καὶ
πραξίς « καὶ τὸ πορνικὸν ἀναίδη ἐἰς ἀσελγίαν
διὰ βίον ἐπιφορῶντες ἐπικιναιδίσταμα ». Κλ.
Ἀλ. παρθ. 3, σ. 270.
Επικινδυνεύω 1) ἐν κινδύνῳ ἀναστρέ-
φωμαι, εἰς κινδύνον καταστῶ μτγν.
Επικινδυνεύω 2) τολμῶ τι μὲ κινδύνον « ἐ-
πικινδυνεύεται τῷ θανέειν τὰ χρήματα » =
τὰ ἐμπορεύματα κινδυνεύουσι, τὰ φοροθιέν-
τα εἰς πλοῦτον κινδυνεύει νὰ χάσῃ ὁ θανείας
τὰ χρήματα Δημ. 34, 28.
Επικινδύνομαι, 2^ο μὲ κινδύνον συνδαμέ-
νομαι, « - καὶ δεινὴ κρίσις » Πλάτ. νόμ. 9, 736.

- στρατῆται πολ. 5, 467. - ἡ ἰωνίη, ἀντιθ.
τῷ ἀσφαλῶς ἰδρυμένη Ἦρ. 6, 88, 1, ὡς καὶ
π. Δημ. εἶνε ἀντιθ. τῷ ἀσφαλῶς, 10, 72.
- βίος Λυσ. 5, 2. « - τὸν βίον καθιστάναί », 7,
32. « ἐπικινδύνουν ἢ μὴ λαμφθῆναι » = ἤτοι κιν-
δυνος, φόβος μὴ Ἦρ. 7, 239. « ἐν τῷ ἀσφα-
λεῖ μὲν ἡμοί, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ ἡ ἀπο-
κομιδὴ ἐγγίνετο ». Θουκ. 4, 137. ἐπὶρ. ἐπι-
κινδύνως, 3, 37. ὁ Σοφ. συνάπτει « ὡς πάντα
δεῖνὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς κείται » = τὸ πᾶν
εἶνε πληρὲς κινδύνων, Φιλ. 500, periculosus.
Επικινδύον - ὡδης, 3^ο τῷ προηγ. Σχολ.
Σοφ. Ἠλ. 222.
Επικινδύνως 1) ἴδ' ἐπικινδύνος.
Επικινέω 1) κινῶ προστί. μτγν. Μίσ. κινού-
μαι προστί. κάμνω προστί. χειρονομίαις
Επικτ. ἐγγειρ. 33, 10, admovent.
Επικίνημα, τό. πρῶταγωγῆ, πρῶταδος
μτγν. admotio.
Επικίνωμα 1) κινῶ ἐμαυτόν. « οἷς ἐπικίνω-
ται ἵππος » Κ. Σμ. 12, 145.
Επικίρνημι, ἰων. ἀντι. ἐπικερνένομαι. « ἐπι-
κίρναται ὁ κρητῆρ » Ἦρ. 1, 51, admovent.
Επικίχλιδες, αἱ ποιήματι ἀπαθιδόμενον
εἰς τὸν Ὀμηρον Ἀθην. 14, 639. « ὅτι τὰ εἰς
τὸν Ὀμηρον ἀναφερόμενον ἐπὶ ὅλῳ, ἐπικι-
χόμενον δὲ ἐπικίχλιδες ἔτυχε ταύτης
τῆς προσηγορίας διὰ τὸν Ὀμ. ᾄδοντα αὐτῷ
τοῖς παισὶ κίχλας ὀδῶν λαμβάνειν », 2, 60.
Επικίχραδας, ὁ ἐπὶ τῶν Διὸς ἐν Κίῳ Ἰδοῦχ.
Επικίχρημι 1) προστί. θανέωμαι. ἐπικίχρησις
Πλουτ. Πομπ. 52.
Επικίχραζω 1) τῷ ἐπομ.
Επικίχρω 1) προστί. φανάζω, ἔχον, κἀπα-
γῆν ποιῶ. « εἰρεσίη - ἐπικίχρωσι δειδόντες ».
Ὀππ. ἀλ. 5, 295. ἔχον ἀκόμη πρότερον, ἐν
τῇ τῆς. « ἐπὶ οἱ Ζεὺς ἐκλαγῆς βροντῶν » Πινδ.
Π. 4, 23, adstrapo, adclamo.
Επικλάω 1) ἀντ. ἐπικλάω. « κατανόω τὴν
καρδίαν τινός, τὸν κινῶ εἰς συμπάθειαν » « ἀδ' »
ἐπικλάειν ὑστερον. Ἀριστ. θια. 1063. ἐπ' αὐ-
τῶν τινος στανάζω, ὀρνθὼ ἴδ. μτγν. π.
« Φαλόντος ἐπικλαίνοντες ὀλέθρῳ » Νόν. Δ.
30, 114, desleo.
Επικλάσις, ἡ θρασυία Νεμεσ. π. φυσ.
ἀνθρ. 154, infractio.
Επικλάσμα, τό. τῷ προηγ.
Επικλάω 2) κλαίω, ἡ κλαίω. « ἀθρόνως
νόμος », ἐπὶ τοῦ κελადήματος τῆς ἀθρόνως
Ἀριστ. βατρ. 682.
Επικλάω 3) συντρίβω, λυγίζω τι πρὸς τὰ
ἐνδόν. « ἡ δεξιὰ περὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἄνω
ἐπικεκλασμένη » Λουκ. διαλ. 11, 2. « ἐπι-
κεκλασμένος τὸν αὐχένα », 11, 2. « ἐπὶ
ἐπὶ τῶν κομάτων, « ἐπὶ ἀλλήλων ἐπικλωμέ-
νων κομάτων » Ἀλκιφρ. 1, 1. συνθ. μτφ.
« φρεσίναι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ
οἷκτον λαδόντες » = συνεκινήθησαν καὶ ἡλῆσαν
Θουκ. 3, 59. « μὴ παλαιὰς ἀρετὰς ἀκούοντες
ἐπικλασθῆναι », 3, 67. « παρούσα δυστυχία τῷ
Περικλεῖ περὶ τὸν οἶκον ἐπικλάσει τοῦς Ἀθη-
ναίους » Πλουτ. Περικλ. 37. « εἰς οἶκτον ἐπι-
κλάσει τὸς ἀκούοντας » Αἰλ. Ι. Ζ. 10, 36.
« ἢ πως ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ τὰ ὅπλα πρὸς

ραδούνα» = τὸ θάρρος ἀπολέσσωσι καὶ τὰ ὕψα παραδύσωσι Πλουτ. ἀρετ. α. 300· ἀτὸ ἐπικλασμένον τῶν μελῶν = τὸ ἀπαλόν, τὸ εὐκολοανύλντον Λουκ. Δημιον. 12, frango.

Ἐπι-κλεῖς, 2· ἐξάκουστος, περίφημος· ἄ-στὺ Ἀπολ. Π. 4, 1472 ὁ κατὰ τι ὀνομασθεῖς, ἢ διὰ τίνος γνωστός· ἀλάδρακα σφετέρῃσιν ἐπικλέα λαδρυτύνῃσιν Ὀππ. ἄλ. 2, 130, celebrer, gloriosus.

Ἐπικλείδης· υἱὸς Δεωνίδου καὶ ἀδελφὸς Κλειομένου Π' βασιλέως τῆς Σπάρτης Παισ.

Ἐπικλείδης, τὰ· ἐορτὴ Δήμετρος Ἀθήνησιν Ἡσύχ.

Ἐπι-κλείω· ἐπικληῖω ἢ ἐπικλήζω.

Ἐπι-κλείω κλείω προσέτι· τοὺς πρωκτοὺς Ἀριστ. εἰρ. 101· ἐπὶ τῆς θύρας Π. Ἀν. 411, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀναπύσσομαι, ἐπὶ τοῦ θύρακος, ἐπικλείονται Ξεν. π. ἱππ. 12, 6· καὶ μέσ, -τάς θύρας Λουκ. Τόξ. 20· ἐν ἐπικῷ σχηματισμῷ ἀεπικλήσις θύρην Τρωιοῦδ. 200· ὄγῃα Νου. 2, 178, ocludo.

Ἐπι-κλείω· προσέτι ἔπαινῳ· ἀμᾶλλον ἐπικλείουσιν Ὀδ. α, 351· ἔπαινων διηγούμαι, περὶ τίνος λέγει, μτγν. π. ανῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν· αἰδοῖτο Ἀργον καμῖνι» Ἀπολ. Π. 1, 18· ὄνομα δίδω, ὀνομάζω, 2, 1156· ἀπὸν β. ἀνδρες ἐπικλείουσι βούτῃν Ἀρατ. 92· ἐπικαλούμαι, ἀεπικλείοντες ἐβόον Ἀπόλλωναν Ἀπολ. Π. 2, 700.

Ἐπι-κλείπτω· ἐπιθυμῶ Ἡσύχ.

Ἐπι-κλείω· ἐπικλείω Σιδ. χρ.

Ἐπι-κλή, ἢ· ἐπικλήσις π. ἀπ. ἐπικλή, ἔπωνυμία Ἡσύχ.

Ἐπι-κλήδην· ἐπικλήν, σχηματισθὲν κατὰ τὸ ὀνομακλήδην Ὀππ. κυν. 1, 474.

Ἐπι-κλήδων, ἔμφ. ἀντὶ ἐπὶ κληδὸνα Ἡσύχ.

Ἐπι-κλήζω καὶ ἐπικληῖω, ἰων. καὶ π. ἀντὶ ἐπικλείω προσέτι ἔπαινῳ, κατὰ τι ἐπονυμίζω· αὐτοῦ γὰρ ἐπικληῖζέτω Δ. Λασρ. 100· ἀθερμοπύλαι ἀπὸ τοῦδ' ἐπικληῖζοντα» Ἀππ. Συρ. 17.

Ἐπι-κλήτω· ἐπικλείω

Ἐπι-κλήμα, τό· ἐπιτήρημα, ἐγκάλεσμα, κατηγορία, μομφή· αἰς ὁρθῆς φρενὸς κατηγορεῖτο τοῦ ἐκλήμα τοῦτο μου Σοφ. Ὀρ. 529· πρὸλ. Εὐρ. Ὀρ. 570, Ξεν. οἰκ. 11. 4, κ. μτγν.

Ἐπι-κλήν, ἐπὶρ. παραγ. ἐκ τοῦ ἐπικαλέω, ὁ δὲ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ ἐπικλήν διὰ τοῦ ἀεπικλήσις καὶ ἀεπωνυμία· ἀδύρον Ἀπόλλωνος θεῖον ἔγυν ἐπικλήν, ἐπιστ. ἀδ. 190 (239)· πρὸλ. ἀεπικλήν ἔγοντα πλανητῶν, μετὴν ἐσφ. γρ. ἐπικλήσιν Πλάτ. Τιμ. 38· ἀεπικλήν λέγεσθαι, καλεῖσθαι = ἐπονυμίζεσθαι, Φιλ. 48· ἀποδύναμι ὁ Σπαρτιάτης ἐπικλήν γέγονεν, σοφ. 221· αἰς τὸν τοῦ Αὐγούστου ἐπικλήν λιμένα» Δ. Κασ. 75, 16· «Δίφωλος ὁ λαδύρινθος ἐπ.» Λουκ. συμπ. 6· κατὰ τὸ ὄνομα Ἀπολλωνοῦ. 3, 13, 4, cognomento.

Ἐπι-κληρικὸς, λόγος· ὁ εἰς τὸν Δεῖναρχον ἀποδιδομένους λόγος ὑπὲρ τῆς Ἰσφώντος γυναικὸς, εἰς τὴν ἐπικλήρον ἀναφερόμενος Δ. Ἀλ. π. Δειν 12.

Ἐπι-κληρίτις, ἴδος, ἢ· ἐπικλήρος Πολυδ. 3, 33 ἐκ τοῦ Σόλωνος· αἴ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ ὀφφανὴ καταλείμενη, μὴ ὄντος αὐτῇ ἡδωλοῦ Ἀρπυρ.

Ἐπι-κληροδοτεῖω, λεί, ἀπαντῶσα π. Θεοδ. Προδρ. τετραστ. 64.

Ἐπι-κληρος, 2· κληρονόμος τῆς πατρῴας περιουσίας, ἰδ. ἡ μονογενὴς θυγάτηρ, μοναγούρη, ἢ μὴ ἔχουσα ἀδελφόν, καὶ ἐπομένως τὴν πατρῴαν περιουσίαν σύμφωνα κληρονομία, ἥτις ὁμῶς ἵνα μὴ περιβλήῃ ἡ περιουσία εἰς ξένην οἰογένειαν ὤρεται νὰ διαγερῇ τὸν πλησιέστατον συγγενὴ τῆς καθ' ἣν δὲ περιπτωσιν οἱ συγγενεῖς ἐφίλοντοῦν εἰς ὁ πλησιέστερος καὶ δικαιούμενος κατὰ τοὺς νόμους νὰ τὴν νυμφεύῃ, ἐγγίγνεται δὲ καὶ ἐφ' ὅσον αἰσχροῦν αἰ ἐπὶ δικαστηρίου περὶ αὐτῆς φιλονικίαι, ἡ κόρη ἐκκαλεῖται ἐπὶ δικῶν· πρὸλ. Ἀνδοκ. 1, 117· καὶ τῶν ἐπικλήρων δίκαιον Δασ. 13, 3· ἀπαθ' ἐπικλήρον» Ἀριστ. σοφ. 583· αἴ μάλιστα ἐμὴ ἐπὶ παντὶ τῷ οἴκῳ ἐπικλήρος οὖσα» Ἰσ. 10, 4, 24· ἐν γέν. ἡ κληρονόμος· α-οὐσίας μεγάλῃς» Πλουτ. Κλειμ. 1· «τῇ ἀρχῇ» κληρονόμος τῆς βασιλείας Δ. Ἀλ. 4, 70, dotalis haeres.

Ἐπικλήρος, ὁ· Ἀθηναῖος τις Δ. Σικ.

Ἐπι-κληρώ· διανέμω τι διὰ κλήρου· ἀφ' ἧς μὴ τὰ μέρη ἐκείτω ἐπικληρωθεῖσαν Πλάτ. νόμ. 6, 760· α-τοῖς χορῶσι τοὺς αἰλητάς» Δημ. 21, 13· α-ἐπὶ θανάτῳ τινός = διὰ κλήρου εἰς θάνατον ὀρίσκει, δεκατρεῖς Δ. Κασ. 41, 35· ἀτὸ ἔθνος ὃ ἐπικληρωτὰς = ἐπαρχία ἣν εἶχε κληρώσει, 37, 50.

Ἐπι-κληρώσις ἢ· ἡ διὰ κλήρου διανομή.

Ἐπι-κληρωτός, 3· ὁ διὰ κλήρου δοθεὶς· δικαστηρίων ἐπικληρωτῶν, ἐν ᾧ οἱ λαγχάνοντες δικάζουσιν Β. Ἀν. 260, 23.

Ἐπι-κλής, ὁ· 1) Δύκιος ἡγεμὼν, σύμμαχος τῶν Τρώων, καὶ ἐταῖρος τοῦ Σαρπηδότος, ἐν τῇ μάχῃ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἰάντος Ὀμ. Ἰλ. 21· Ἀθηναῖος, πατήρ τοῦ Πρωτοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Θουκ. 6) ἀρχὸν ἐν Ἀθήναις Ἀποστολ. γ) ἀντίπαλός τις τοῦ Δημοσθένους Πλουτ. 3) ἀργηγεύς, ἐπιγρ. 3) Σπαρτιάτης Δ. Σικ. 4) καθαρῶδης Ἑρμοεινὸς Πλουτ. 5) πατήρ τῆς Φρόνης Θεοπίδης Ἀθην. 6) ἄλλος Ἀθην.

Ἐπι-κλής, 2· ἐπικλεῖς Ὀππ. ἄλ. 1, 340.

Ἐπι-κλησις, ἢ· ἔπωνυμία, παρηνόμιον· ἀρχκτον θ' ἦν καὶ ἄμαξαν ἐπικλήσιν καλέουσιν = τὸ ζώδιον ἀρχκτον, τὴν οἰοῖσαν καὶ (μετὶ τῶν ἰωνῶν) ἄμαξαν ἐπονυμίζουσιν Ἰλ. σ, 487· α' Ἀ-στυάνας, ἐν Τρώιδι ἐπικλήσιν καλέουσιν = ὁπῶς οἱ Τρώες μετὶ τῶν ἰωνῶν ὀνομάζουσιν, διδοὶ δὲ πατήρ τοῦ ὀνόμαζεν αὐτὸν Σκαμάνδριον, χ, 506· ἀλλὰ τὸ α' Μενέσθιον ἔτεκε Πολυδώρην Σπερχείῳ, αὐτὰρ ἐπικλήσιν Βαῖρων = ἐγέννησε τὸν Μενέσθιον ἐγγύμων γενομένη ὑπὸ τοῦ Σπερχέου, ὁ Σπερχ· ὁμῶς συννευρεθῇ μετ' αὐτῆς ὑπὸ τῷ ψευδὲς ὀνόμα Βαῖρος, π, 117· «Τετῆνας ἐπικλήσιν καλέεσκον τιταίνοντα» ἀτασθαλὴ μέγα βέβαι· ἔργον = ὀνόμαζεν αὐτοὺς Τιτῆνας διὰ τοῦτο, ἐπαῖθ' αὐτοὶ ἐν τῇ ἀσθεῖα των κατεγίνοντο νὰ πράξουσιν μέγα τι ἀσθεῖα, ἐνθα τὸ ἀεπικλήσιν· δεικνύει τὴν ἐξ ὠρισμένου αἰτίου παρονομασίαν Ἡσ. θε. 207, καὶ περ, ἐπιρρημ. αἰπὶ κλήσιν δὲ αὐτὴ ἡ κρήνη καλεῖται Ἡλίου» Ἡρ. 4, 181· α' Ἀθηναῖος ἐπικλήσιν Ἀσσησίην, 4, 19· ἀπὸν τοῦ βομκόλου ἐπικλήσιν καίδαν = κατὰ τὸ ὄνομα, 1, 114· πρὸλ. ἐπὶ

κλήνῃ ἢ ὀνομασία Πλατ. ἐπιν. 974' αἰσχύ-
στη = ἡ μεγίστη λοιδορία, ὕβρις, θοῦκ. 7, 68.
Ἐπικλῆσιν ἔχει κακὸς εἶναι. Ξεν. Αἰκ. 9, 4.
ἢ ἐπικλήσις = δαιμόνιον Δ. Κασ. 78, 4' - τῶν
δημέρων Πλουτ. Κατ. νωστ. 46' ἢ φήμη
Ἀπολωνδ. 1, 3, 2, cognominatio, appellatio.
Ἐπι-κλήσκω ἔπ. ἀντὶ ἐπικαλῶ Ὁρφ.
Ἄργ. 1359, ἐνθα ὀρθότερον ἀνέστην κικλή-
σκουσιν ἀναγνωστέον.
Ἐπι-κλήτέον' δεῖ ἐπικαλεσθῆναι Γρ. Νουσ. 2, 986, invocandum.
Ἐπικλήτες, δ' ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.
Ἐπί-κλητος, 2' προσκεκλημένος = σύλλο-
γον ἐπικλητὸν ποιεῖσθαι = συγκαλεῖν συνέ-
λευσιν Πρ. 7, 8' οἱ ἐπικλητοί = ἡ συνέ-
λευσις τῶν βουλευτῶν, 8, 101' ἔτι ὁ καλού-
μενος εἰς βοήθειαν, 5, 75' ἐκλεκτός Δ. Ἀλ. 2, 78' προσκαλεσμένος Ἀριστ. εἰρ. 1232, 16.
ὁ περὶ ἄριστος συμποτής = ὁ (καθ' ἑαυτὸν) ἔξω-
θεν ἐπιπερχόμενος θαυμάτων, ἔκτακτος οὐχὶ
ὁ καθ' αὐτὸ προσκεκλημένος' πρὸς Πλουτ.
συμπ. 7, 6, 1' ἔξωθεν φερμένος, ξενωτικὸς
Παλ. 8, 13, 1' ἀντίθ. τῷ ἐπιχρίως Δ.
Ἀλ. 6, 53' ἐπικλητὸς ἐγένετο = κατηγο-
ρήθη Δ. Κασ. 78, 21, evocatus, accitus.
Ἐπι-κλιθάμενος, 2' ὁ τοῦ κλιθάνου προΐ-
στάμενος, Ἀρτεμίδ. Κερναεῶ. π. 2, Ἐμπ.
κ. φασ. 1, 185, furnarius.
Ἐπι-κλίνης, 2' ὁ κλίνων εἰς τι, κατηφορι-
κός = ἐξήρηται τὸ χωρίον καὶ ἐπικλινέει
Θουκ. 6, 96, ἀντίθ. τῷ ὀρθός Θεοφρ. - λόφοι
Πλουτ. Ἀντιων. 45' ἐπικλινέει ἐκτραβήκειν
τοὺς πονηροὺς ἐκ τῆς πόλεως = κατασφάλα
μαστιγῶν, κατακρημνίζει, ἐξελαύνει τῆς
πόλεως Ἀριστ. Αυσ. 575' μετ' ἐπικλινῶς
ἔχειν πρὸς τι = πρὸ ὁδῶς, εὐμενῶς Φίλων.
Ἐπι-κλινίδιος, 2' ἐπὶ κλίνης βεβλημένος
Γρ. Νουσ. 1, 543.
Ἐπι-κλίντης σεισμός, δ' ὁ κατ' ὀρείας
γωνίας πρὸς τὰ πλάγια σεισμός Ἀριστοτ.
κόσμ. 4, inclinans.
Ἐπι-κλιντρον, τό' ἔδαφος κλίνης, ἐνθα
στρώνουσι τὰ στρώματα, ἢ ἀκουμβά, πλαγιά-
ζει, ἀναπαύεται τις Ἀριστ. ἔκκλ. 907' κατὰ
Φρυν. ἀττικὸν ἀντὶ ἀνάκλιντρον, 13' πρὸς
καὶ Παλ. 6, 9, acclinatorium.
Ἐπι-κλίνω' κλίνω, ἀκουμβῶ ἐπὶ τι' «οὐδὲ
πύλῃον εὐρ' ἐπικεκλινέας σανίδας» = κλιν-
ομένα τὰ φύλλα τῶν θυρῶν Ἰλ. μ, 121' «τὴν
θύραν» = κλείω τὴν θύραν Ἀριστ. ἔκκλ. 420'
πρὸς ἀνακλίνω' «κεραταὶ ἐπικεκλινέαι» =
ἐπὶ ἢ ὑπὲρ τὰ τεῖχη κείμενα πλάγια ἔδρα,
ιστοκεραταὶ Θουκ. 2, 76' «τὰ ὧτα» ὅτε τὰ
ὧτα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ τῶν κυνῶν Ξεν.
κυν. 6, 15' π. Εὐρ. παθ. «Σαλαμίνος τῆς
ἐπικεκλινέας ὁδοῦ» = τῆς ἐπικεκλινέας.
Γρ. 797' «Κολχίς πόντου καὶ γαίης ἐπικέ-
κλιται ἐσχατέρῃ» Ἀπολ. Ρ. 2, 417' ἀμτθ.
κλίνω πρὸς τι, «πρὸς ταῦτα τὰ πράγματα»
Δημ. 3, 8' «ἐπὶ τινα» μετγ. ἐπικλίνθη =
ἐκείνη εἰς τὴν πρᾶξιν Ἀρμιαν. 19 (11,
14), inclino.
Ἐπι-κλινῶς, ἐπὶ τοῦ ἐπικλινέος ὁ ἔδε.
Ἐπί-κλινσις, ἢ τὸ νὰ κλινῇ τις, ν' ἀκουμβῇ

εἰς τι Πλουτ. π. Στωικ. ἐναντ. 23, inclinatio.
Ἐπι-κλονέω' φέρω τι εἰς κλόνον, ἀγχι-
σιν καὶ ἀταξίαν Ἰλ. α, 7 νῦν εἰς «ἐπὶ κλο-
νέονται» ἐν γέν. παρακινῶ, παροξύνω «ὁρα-
σάς γὰρ ἐπικλονέσκον Ἑρῶτες» Ἀπολ. Ρ. 3,
687, δ' κατὰ Σχολ. = ἰσορροῦν, ἐννοεῖται
ὅμως τὸ «αὐτῶν» «ὄλην ἐπικλονέουσι» = ἀ-
νακινῶσιν ἀγῶνα Κ. Σμ. 8, 426. Παθ. «ὁ-
μότεραι γὰρ ὁπισθεν ἐπικλονέοντο γυναῖκες,
γῆθόναι φέρον», ἐνθα δ' Σχολ. «οὐ κα-
λῶς εἴρηκεν ἔμα τῇ χαρᾷ, κλόνος γὰρ ἢ
ταραχὴ» Ἀπολ. Ρ. 1, 783, perturbatio.
Ἐπι-κλόπια, ἢ δόλος, ἀπάτη = πολυμήχα-
νος Νου. Δ. 8, 121, (ἐκ τοῦ ἐπομ.) versutia.
Ἐπί-κλόπος, 2' κλεπτικός, ἀπατηλός, πα-
νοβρός, συνήθ. πρὸς βλάβην ἄλλων - καὶ
ἡμέτερος Ὁδ. λ, 364' - καὶ κερδαλέος, ν,
291' «ἀρτεμίδης καὶ ἐπικλόπος ἔπλο μύθων»
= εἰς τὸ λέγειν ἐπιτήδειος Ἰλ. χ, 281, ὡς
- τόξων = τόξων εἰδήμων = ἐπιτήδειος τοξοῦ-
ται Ὁδ. φ, 397' ὁ Πρ. συντάς. «κυνέειν τὸ
νόον καὶ ἐπικλόπον σπῆναι», Ερ. 87' - μή τις Ἀ-
πολ. Ρ. 3, 781' «πανοῦτ. περ. γένος λα-
θραιότερον καὶ ἐπικλοπώτερον τὸ ὄηλος» Πλατ.
νόμ. δ, 781 καὶ σπαν. μετγ. «καὶ πανοῦρ-
γος ἀνὴρ» Ἀπκ. Συρ. 24' «οργάνων = εἰδή-
μων Πλουτ. ἔκλ. χρηστ. 23, furax.

Ἐπι-κλόπις, ἐπὶ τοῦ προηγ. δολίως μετγ.
Ἐπι-κλόζω' πλημυρῶ, ἐγκαλίζω Θουκ. 3,
89' - τινὰ Λουκ. Τιμ. 18' «γῆ πλημυροῖσιν
ἐπικλοζομένη» Ἀριστοτ. π. κόσμ. 5' - τινὸς
Ἀλ. Ζ. 1, 6, 43' μετγ. «ἄσπασαν ἔνασις ἐπι-
κλόσει πόλιν» Εὐρ. Τρω. 1328' πρὸς τὸ τοῦ
Θεοφρ. «Πιστὰς ἐπικλόζων, παταμός τις, λῆς
ἄμωτον κερᾶς» = ἡφάνιζε, 25, 201' «τὸ
βασιλικὸν χρυσὸν τὴν δαπάνην αὐτοῦ ἐπικέ-
κλυεν» = τὸ χρυσὸν ὁπερικυλίζει τὴν δα-
πάνην = ἡ δαπάνη ἀδυνατεῖ νὰ ἐξαντλήσῃ τοῦ
ὀψαρῶν Αἰσχ. 3, 173 ἀμτθ. «ἀθροῖς
ἐπικλόσει ταῖς παρυσίαις» = ἐργάζονται, σκε-
πάζει, πνίγει μὴ τὰς παρυσίας Δ. Ἀλ. π,
150κ. 14' «ἐρίσκομαι ἐν ἀφονίᾳ αὐτῇ, 6, 17.
Ἐπι-κλόσιμος, 2' ὁ δυνάμενος νὰ ἐπικλυ-
σθῇ, νὰ κατακρημυνισθῇ μετγ. inundatus.
Ἐπί-κλυσις, ἢ ὁπερικυλίσαις, καταπλημ-
υρόσις Θουκ. 3, 89, proluvies.
Ἐπι-κλυσμός, δ' τὸ προηγ. Ἠλ. δ, 9, 3.
Ἐπί-κλυστας, 2' πλημυροῦμενος, μὲ βδωρ
σκεπασμένος - Αἴγυπιος Δ. Σικ. 1, 10.
Ἐπί-κλύσις, 2' πέρφησις, ἐξακουστός
- δόξω Ἀπολ. Ρ. 2, 250, celebritas.
Ἐπι-κλώω' ἀκόω, ἐπακούω - τὴν Ἰλ. φ,
652' - τινὸς Ὁδ. ε, 150' ἀπολ. Κ. Σμ. 13,
34, audio.

Ἐπι-κλώω' νῆω, κλώω, ἐπὶ τῶν θεῶν,
μάλιστα τῶν μοιρῶν, αἵτινες ἔκλινον εἰς τοὺς
ὀνητοὺς εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν μὲ τὸ νῆμα
τῆς ζωῆς των, ἐν γέν. παρ' ἡμῶν, χορηγῶ «τὰ
μὲν ἄρ' οὐκ ἐπικλώσαν αὐτοὶ» = οἱ θεοὶ αὐ-
τοὶ προσδιώσαν Ὁδ. λ, 139' «ὡς γὰρ οἱ
ἐπικλώσαν τὰ γε δαίμονα», π, 84' καὶ μετ.
«θεοὶ βασιλεύουσιν ἐπικλώσαντες ὀζύον», ν,
196' καὶ μετ' ἀπαρ. «θεοὶ οἱ ἐπικλώσαντες
οἰκὸν ὅς ἐνεσθαι», α, 17' «τοῦτο γὰρ λαχὼς

Μοῖρ' ἐπικλῶσεν ἔχειν Ἀισχ. Εὐμ. 321· καί περ. Πλατ. Θεαιτ. 169· «ἀμετάστροφά τὰ ἐπικλῶσθέντα ποιεῖν» = τὴν τὴν ἀμετάβλητον ποιεῖν, πολ. 10, 620· «μοῖραι ἐκάστη τὸν ἄτραπετον ἐπικλῶθουσιν» Λουκ. Χαρ. 16· «τοῦ ἐπικλῶσμένου αὐτῶ νήματος», κατὰ πλ. 3· «ὁ ἐπικλῶσθεὶς τῆς ζωῆς βίος» Πλουτ. παραμυθ. Ἀπολλ. σ. 350, neo, destino.
 Ἐπι-κλώπειος· ἐπικλόπειος
 Ἐπί-κλωσις, ἡ γένεσις Ἐτ. Μ. 495, 24.
 Ἐπί-κλωσμα, τό τὸ κλωσμένον «ὁ τῆς κλωσθῆς ἄτραπετος, καὶ τὸ ἐπικλωσμένον αὐτῶ νῆμα», καὶ τὸ ἐπικλωσμά τουτοῦ» Εὐσεβ. προπ. εὐαγγ. σ. 265, nelio.
 Ἐπι-κνώω· ἐπικνώω Σουῖδ.
 Ἐπι-κνάμπω· ἐπινάμπω, ὁ ἴδε
 Ἐπι-κνάφω· ἔλκω, διαφθεῖρων· «οἱ γὰρ γναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συστρέφαντες, τὰ ἱμάτια ἐπὶ τοῖς σωροῦς ἔκναπτον» ὁρθότ. ἐπὶ νάθου (= σωροῦ) ἔλκω Ἡσυχ.
 Ἐπι-κνάω· ἐπισχίζω, ἐπιξίω· «ἐπικνώσιν τυρόν, ἐπικνώ (προστ. ἐν. μέσ.) σίλφιον» Ἀριστ. ὄρν. 533· (πρόβλ. τὸ Ὁμ. «ἐπὶ δ' ἀγρίων κνή τυρόν», Ἰλ. λ. 638)· «τὴν παρειὰν ἐπικνώσας» = γρατσοῦνίζουσα Ἡλιοδ. 2, 8.
 Ἐπι-κνέσμαι, ἰων. ἀντὶ ἐπικνεόμαι.
 Ἐπι-κνήθω· ἐπικνώω Νικ. Θερ. 698.
 Ἐπι-κνήμιον, τό ἀντικνήμιον Ξεν. Κυρ. 2, 3, 19.
 Ἐπι-κνήμις, ἡ ἴδε ἐπικνημίδιοι.
 Ἐπι-κνήζω· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ζουγκρανίζω Θεοφρ. αἰτ. φωτ. 5, 2, 4, scalptura, incisio.
 Ἐπι-κνίω· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας κοῖλον, βαθουλόν ποιῶ μετν. excavo.
 Ἐπι-κοιλίδες, ὡν, αἱ ἐπικυλίδες ὁ ἴδε
 Ἐπικοιλίς, ἡ γρ. ἀδόκ. ἴδε ἐπικυλίς.
 Ἐπί-κοιλος, 2· ὁ εἰς τὸ ἄνω μέρος βαθουλωτὸς Ἰπποκρ. 279, 31, canus.
 Ἐπι-κοιμάσμαι, μετὰ π. ἀορ. ἀποκοιμώμαι ἐπών· «ἀλλὰ μοι δοκεῖ οὐ καθέδων ἐπικκοιμησθαι» Πλατ. Εὐθυδ. 300· «τοῖς βιβλίοις Λουκ. Ἀλεξ. 49· μετ. εἶμαι ἀμελής, νυστάλος Πολυδ. 2, 13, 4, indormio.
 Ἐπι-κοίμησις, ἡ τὸ νὰ ἀποκοιμᾶται τις Ἰπποκρ. dormitio.
 Ἐπι-κοιμητηρίασασθαι· ὀνηρετικὸν ὄνομα Ἡσυχ.
 Ἐπι-κοιμίζω· ἀποκοιμίζω, μετρ. «τριπόδων θυιάδα φωνήν» Νον. Δ. 4, 307, sorio.
 Ἐπι-κοινῆτι, ἐπὶ κοινῆς, κοινῶς μετ' ἄλλων Ἡσυχ. communico.
 Ἐπι-κοινόμεαι ἴδε τὸ προηγ. καὶ ἐπικοινός.
 Ἐπι-κοινός, 2· ἐπὶ κοινῆς ἐν Σαλαμῖνι Ἡσυχ.
 Ἐπί-κοινος, 2· κοινός· «μῖξιν ἐπικοινον τῶν γυναικῶν ποιοῦνται» = ἔχουσι τὰς γυναῖκας κοινὰς Ἡρ. 4, 180· πρόβλ. τὸ «αἰδύμην λέκτρων ἐπικοινον» Εὐρ. Ἀνδρ. 24· ἀμφοτέρων· ἀγαθοποιὸς καὶ κακοποιὸς Σ. Ἐμπ. κ. ἀστράλ. 29· ἐπικοινία, ἐπὶ π. γ. «χρησθῆναι ταῖς γυναιξίν» Ἡρ. 1, 216· «τὸ ἐπικοινία» = ὀνόματι κοινὰ, αἵτινα εἶναι ἐν χρήσιν, ἐπὶ ἀμφο-

τέρων τῶν γυνῶν, ὡς χειλῶν, ἀστός, λα· γῶς γραμ. communis.
 Ἐπι-κοινός· κοινόν τι ποιῶ, μεταδίδω· «τινὶ περὶ τίνος» Δ. Κασ. 66, 10, Mēs. «περὶ τούτου οὕτε τῷ πατρὶ ἐπικοινώσω» = δὲν τὸ μετέδωκεν τῷ πατρὶ διὰ τὸ νὰ συσκαπθῇ μετ' αὐτοῦ περὶ τούτου Πλατ. Πρωτ. 313· «τινὶ τι» Δ. Κασ. 52, 11, communico.
 Ἐπι-κοινωνέω· ἔχω τι κοινόν μετ' ἄλλου· ἀλλήλοισι Πλατ. Γοργ. 464· «τινὶ Δημ. 29, 36· «νόμον οὐδὲν ἐπικοινωνοῦντα τῷ περὶ τῶν στεφανουμένων» Ἀισχίν. 3, 44, Παθ. «γὰρ μὲν ἀλλήλοισι ἐπικοινωνοῦμένους ὡς ἐπικοίνου» Πλατ. νόμ. 1, 631, μετὰ τῆς ἰσοφ. γρ. ἐπικοινωνοῦμένους.
 Ἐπι-κοινωνία, ἡ τὸ ἔχειν τι κοινόν μετ' ἄλλου, κοινότης Πλάτ. σοφ. 252, communico.
 Ἐπι-κοινωνος, 2· κοινωνὸς μετν.
 Ἐπι-κοίνως ἐπὶ τῶν ἐπικοινῶν.
 Ἐπι-κοίρανος, ὁ κοίρανος Ὀρφ. Ἀργ. 291, rex.
 Ἐπι-κοιτάζομαι· τῷ ἐπομ. «ἐν τόποις Ἀριστ. 1. Ζ. 8, 14.
 Ἐπι-κοιτέω· κοιτόμαι, κοιμώμαι ἐπὶ τίνος· «ἐπὶ τῶν ἔργων» = ἐπαγρυπνῶ Πολυδ. 22, 10, 6, excubo.
 Ἐπι-κοίτις, 2· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πηγαινόντα νὰ κοιμηθῇ· ἄσμα Ἰεροκλ. εἰς Πυθ. Χρυσ. ἐπ. σ. 208.
 Ἐπι-κοιτωνίτης, ὁ ὁ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος μετν. cubicularius.
 Ἐπι-κοκκάω· ἴδε τὸ ἐπὶ.
 Ἐπι-κοκκάστρια, ἡ ἡ τὸν κοκκὸν μιμουμένη, φωνάζουσα ὡς ὁ κοκκύς· «ἡ γὰρ λόγων ἀντιφῶδες ἐπικοκκάστρια» Ἀριστ. ὄρν. 1059, παράγ. π. τὸ ἐπικοκκάω.
 Ἐπι-κοκκύστρια, ἡ τῷ προηγ. ὁ γρ. π. Ἀριστ. ἐνθ. ἀνωτ. cavillatrix.
 Ἐπι-κολλάπτω· ἐπὶ τίνος σκαλίζω Ἐπιγρ.
 Ἐπι-κολλάινω· τῷ ἐπομ. Θεοφρ.
 Ἐπι-κολλάω· κολλῶ τὲν ἐπὶ τίνος μετν. agglutino.
 Ἐπι-κόλλημα, τό τὸ ἐπὶ τίνος κολλώμενον Θεοφρ. 1. Φ. 4, 3, 3.
 Ἐπι-κόλλωμα, τό ἐπικόλλωμα
 Ἐπι-κολπίδιος, 2· νήπιος ἐπὶ τῶν κόλπων βασταζόμενος· βρέφος μετν. πρόβλ. καὶ ὁπ-ἀγκας.
 Ἐπι-κόλπιος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ, ἐν τῷ κόλπῳ ὢν Ἀτλ. 1. Ζ. 2, 50.
 Ἐπι-κόλπος· κόμην, σχηματίζω κόλπον Ἀγαθ. 3, 22, sinuo.
 Ἐπι-κόλυμβάω· ἐπινέχομαι Ἡσυχ. innato.
 Ἐπι-κόλωνος, 2, ὁδός· ἡ ἐπὶ τοῦ λόφου ὁδός Δ. Σικ. 19, 19.
 Ἐπι-κομᾶω· ἔχω κόμην, μακρυὰ μαλλία· «ἐξανθὴ κόμη» Πολυδ. 2, 25.
 Ἐπι-κομῆσις, τὸ νόμισμα μετὰ κρίκου ἢ καθάρματος, τὸ ὅποτον οἱ Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες χρυσάβαντες καὶ ἱεράρχοντες τοῦ ναοῦ ἔρριπτον εἰς τὸν λαόν Βυζ.
 Ἐπι-κομιζέω· φέρω τι εἰς τι Δ. Α. 5, 14· «τὴν τροφήν ἐπικομίσασθαι» = μετ' αὐτοῦ φέρειν Δ. Κασ. 50, 11, apporto.
 Ἐπι-κομμός· στολίζω, καλλιοπίζω Θεμιστ. 13, σ. 167, fuso.

- Ἐπί-κομος, 2' ἔχων κόμην Πολυδ. 4, 137, cōmītus.
- Ἐπι-κομπάζω· καυχῶμαι προσέτι· «ὃ δ' ἡλλάξεσ' ἀπεκόμπασεν» Εὐρ. Ἡρ. μ. 981· «λόγῳ Πλουτ. Καμιλ. 21, «-ὀλλύγοι μισθῶ· Καλλ. ὕμν. Ἀρτ. 263, glōrior.
- Ἐπι-κομπέω· τῷ προηγ. «ὀπισθογίνεται δ' οὐν τότε μέγιστα ἐπικομπῶν» Θουκ. 8, 81.
- Ἐπι-κόμπιον, τό· ἐπικόμβιον.
- Ἐπι-κομψέω· περαιτέρω στολίζω, κάμνω τι κομψόν ἴσως. exornat.
- Ἐπι-κομψέω· τῷ προηγ. ἀμψ.
- Ἐπι-κονίω· ἐκφθερίω Ἡσυχ. perdo.
- Ἐπι-κόπανον, τό· τὸ χονδρὸν ξύλον, ἐφ' οὗ οἱ κρουπῶλαι λιανίζουσι τὸ κρέας Μένανδρ. π. Πολυδ. 10, 101.
- Ἐπι-κοπή, ἡ· «καλοῦσι δ' ἐπικοπήν, ὅταν ἀφαιρεθείης τῆς κόμης ἐπικόπη τις τὸ ἄκρον (τοῦ δένδρου)» Θεόφρ. αἰτ. Φ. 5 (17, 3)· «κατὰ μὲν τὴν ἐπικοπήν φεῖρεται ἐλάτη, πεύκη, πίτνη, φοίνιξ, ἐνίοι δὲ καὶ τὸ κέδρον καὶ κυπάριττον φασί», 4, 16, 1' ἡ πλεῖη «-καὶ τὰ τραύματα» Δ. Κασ. 49, 29, incisio.
- Ἐπι-κοπίς, ἡ· ἐπικόπον Λουκ. transus.
- Ἐπι-κοπος, 2' ὁ εἰς τὴν κορυφὴν κομμένος, ἐπὶ δένδρων καὶ φωτῶν Θεοφρ. «τὸ ἐπικόπον» = ἐπικόπανον Λουκ. 8, v. 10, 9' ἐπὶ δὲ νομισμάτων = ὁ τὸ δεύτερον τυπωμένος, μετατυπωμένος ἄρ. λεξ. praecisus.
- Ἐπι-κοπρίζω· κοπρίζω Γιωκ. 2, 23.
- Ἐπι-κόπτης, ὁ· ἐπισκώπτης Δ. Λαερ. 2, 127, castigatōr.
- Ἐπι-κόπτω· κόπτω, φονεύω, κτυπῶν ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω· «πέλεκυν δὲν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο βοῶν ἐπικόπῳ» = ὁ ταύρος θέλει φονεῦθαι δι' ἐνὸς κτυπήματος ἐπὶ τοῦ τραχήλου Ὁδ. γ. 442· ἐπὶ νομισμ. τυπῶν «ἐπικόπτης χαρακτήρα» Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 20· «μόλον ἀποτριβέντα» = τὴν μυλόπετραν ὀξύνουσι, κοιν. χαράττουσι τὸν μύλον Στράβ. ἐπὶ φωτῶν καὶ ἰδ. δένδρων, κόπτω, κλαδεύω Θεοφρ. 88, μ.σφ. - τοὺς Μήδους = ἐξιδονατεῖν Ἀριστοτ. πολιτ. 3, 9· «φιλόσοφος φιλεδονίαν ἐπικόπτην ἀκόλαστον» = καταστέλλων, πιδίζων Πλουτ. π. δυσωπ. 2' π. Δ. Λαερ. «γέγραφε καθ' Ὁμήρου ἐπικόπτων αὐτοῦ τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα» = ἐλέγχων. Μέσ. κτυποῦμαι εἰς σημείων λύπης, ὀρηγνῶ· «ἐκρυφαί πέπλους καπεκοψάμην νεκρόν», ὅπερ ἄλλοι ἐξηγοῦσιν ὡς παρὰ τὸ ἀποκόπτει παράγοντες· αὐτὸς = τῆς κεφαλῆς μου τὰς τρίχας ὑπὸ λύπης ἀποκόπτω Εὐρ. Τρ. 623· ἴδε καὶ ἀποκόπτω, incido.
- Ἐπι-κορίζω· ἴσ. ὑποκορίζομαι· «τῶν περὶ δίκων οἱ τιθασσοὶ τοὺς ἀγρίους δχεύουσι καὶ ἐπικορίζουσι» Ἀριστοτ. 1. Ζ. 9, 8, spergo· ἴδε καὶ ἐπικορρίζω.
- Ἐπι-κόρυον, τό· ἐπικόπανον ἄρ. λεξ.
- Ἐπι-κορμος, ὁ· κορμός, κούτσουρον Εὐστ. Ὁδ. λ. 423.
- Ἐπικόρον, τό· ἐπικόπον Πάφιοι· Ἡσυχ.
- Ἐπι-κορρί· ἐπὶ κονδύλι· Ἡσυχ.
- Ἐπι-κορρίζω· ἐπικορίζω Ἡσυχ.
- Ἐπι-κορρίστος, 3' ἐπικονδυλιστός ἐκ τοῦ ἐπὶ κόρρης Ἡσυχ.
- Ἐπί-κορος, 2' ὁ εἰς τὸ πλάγιον τῆς κεφαλῆς, ὁ ἐπὶ τῆς παρεῖας.
- Ἐπι-κορύσσομαι· διπλίζομαι, μάχομαι κατὰ τινας· - τινὲς Λουκ. Ἀλεξ. 57, armor.
- Ἐπι-κορύφδομαι· ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀνίσταμαι Γρ. Νυσ. 1, 413.
- Ἐπι-κόρυφμα, τό· ἐπικτίλμα Ἡσυχ.
- Ἐπι-κορύφωσις, ἡ· ἡ πολλαπλασιασὶς ἀριθμοῦ τινος Νικόμαχ. ἀριθμ. 2, σ. 110.
- Ἐπι-κόρως, ἐπὶ τοῦ ἐπικούρου· χορταστικῶς μὲν. satiatiter.
- Ἐπικός, 3' ποιητικός, ὁ ἀνέκων εἰς τὸ ἔπος· ποιήσεις γραμ. - ποιητής, ὁ καὶ ἐποποιός· - στίχοι οὗς συνεθίζουσιν οἱ ἔποιοι Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 1296, ericus.
- Ἐπικός, ὁ· Μιλήσιός τι νομισμ. Μιον.
- Ἐπικός· κατὰ τρόπον ἐπικόν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐποποιίας ἄρ. λεξ.
- Ἐπι-κοσμέω· στολίζω. εὐτραπίζω Ἀριστ. βατρ. 383, orno.
- Ἐπι-κόσμημα, τό· στολισμός μὲν.
- Ἐπι-κόσμησις, ἡ· στολισμός μὲν. ornat.
- Ἐπι-κόσμιος, 2' λαμπρός, στολισμένος Ψ. Χρυσ. 1, σ. 300, 35, splendidus.
- Ἐπι-κοτέω· κοτῶ Νικ. Θερ. 181, ignosc.
- Ἐπι-κοτος, 2' θυμώδης, ὀργισμένος· - στάσις Πινδ. ἀποσπ. 228· «ἐπ' ἀνδρὶ δόλοισιν ἐπικότω» = κατὰ τῶν ἐχθρῶν Δισχ. Χο. 619· ἐπικόμοφος καὶ μισήτος Δ. Λαερ. 7, 111.
- Ἐπι-κοτταδίζω· γόνομα εἰς τι τὸν κότταθον (ἴδε κοτταδίζω) Πολυδ. 6, 40.
- Ἐπι-κότως, ἐπὶ τοῦ ἐπικούρου Δισχ. Πρ. 192, ignaud.
- Ἐπι-κούρετος, 2' ἐπικουρικός, ὁ ἀκολουθῶν τὸ δόγμα τοῦ ἐπικούρου· οἱ ἐπικούρειοι, ὅπον. φιλόσοφοι Λουκ. Ἐρμωτ. 16, ericetum.
- Ἐπι-κουρέω· ἔρχομαι ὡς ἐπικούρος, ἤτοι εἰς βοήθειάν τινος ἐν πολέμῳ Ἠλ. ε. 814· - τινὲς Εὐρ. 1. Α. 1453· ἐν γέν. βοηθῶ τινα ἐν ἀνάγκῃ, δυστυχίᾳ, κινδύνῳ εὐρισκόμενον· νόστος Ξεν. ἀπομ. 1, 4, 13· - λιμῶ, γήρα, λαχ. 2, 7· «ἐσθλὴς ἀφρονότερα πολλὰ καὶ ὕγιαινοντι καὶ κάμνοντι ἐπικουρεῖ» = ὑπηρετεῖ καλῶς, Κυρ. 6, 2, 30· «νόστος ἐπικουρῶν τινα» Δημ. 24, 112· «τῇ δικαιοσύνῃ» Πλατ. πολ. 2, 368· «εἴ τω χειμῶνα ἐπικούρησα» = ἐν τινι κατὰ τοῦ χειμῶνος ἐβοήθησα Ξεν. Ἄν. 5, 8, 25· ἀλλὰ «οὐδὲ κάραθον μέγαν γυναῖξιν ἐπικουρήσατε» = οὐδ' ἐπρομηθεύσατε αὐταῖς Ἀριστ. π. Ἀθην. 3, 104· πρὸλ. «εἰ τέχνην ἐργάζεται ἐπικουρῶν τῇ ἀναγκαίᾳ τροφῇ» = πρὸς διατήρησιν ἑαυτοῦ φροντίζων Δισχ. 1, 27· ἀπὸλ. ὑπηρετῶ μισθωτὸς στρατιωτῇ· Ἰσακ. 4, 188· - μισθῶ Πλατ. πολ. 9, 575, auxilior.
- Ἐπι-κούρημα, τό· ὑπεράσπισις Ξεν. Ἄν. 4, 5, 13, defensio.
- Ἐπι-κούρησις, ἡ· βοήθεια· - κακῶς = ἐναντίον δυστυχημάτων Εὐρ. Ἄνδρ. 28· - τῆς ἀπορίας Πλάτ. νόμ. 11, 919· «ἡ ἐκ θεῶν ἐπικούρησις» Εὐρυπ. π. Στοβ. ἀνθ. 103, 27, auxilium.
- Ἐπι-κουρητικός· τινος· βοηθητικός καὶ Ἡσυχ. = ἐπικρανα, adjuvans.
- Ἐπι-κουρία, ἡ· βοήθεια, μετὰ τοῦ ἀρωγῇ Δισχ. Περ. 717· «τὴν ἐπικουρίαν λάβωμεν»

Εὐρ. Ὀρ. 265. ἰδ. ἐν πολέμῳ βοηθητικά στρατεύματα, μισθωτοὶ στρατεύονται Ὑρ. 5, 63. «ἐπικουρίαν ποιεῖσθαι» ἐπικουρεῖν Θουκ. 1, 33. «ἐκπέμψαι» Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 17. «ἔχειν Πλατ. Γοργ. 492. «ἀλλήλοις ἔχειν», Δυσ. 205. «ἐπικουρίαν ταῖς χρεῖταις ἐξευπορεῖν», Τιμ. 70, auxilium.

Ἐπι-κουριανός, δ' ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπι-κουρίζω τὸν Ἐπικουρον ἀκολουθώμεν.

Ἐπικουρικὸς, δ' ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπικουρικὸς, 3' βοηθητικός, ἰδ. «τὸ ἐπικουρικόν» = οἱ πρὸς βοήθειάν τινος σταλέντες στρατιῶται, μάλιστα μισθωτοὶ Θουκ. 4.

Ἐπι-κούριος, 2' τῷ προηγ. - θεοὶ Παισ.

Ἐπικούριος, δ' ἐκών. Ἀπόλλωνος, ὅφ' ὃ εἶχε ναὸν μεγαλοπρεπῆ ἐν Βάσσει, κώμη Ἀρκადίας, ὅθα λέγεται ὅτι ἔσωσε ποτὲ τοὺς Ἀρκάδας ἀπὸ λοιμοῦ φθοροποιῶ Παισ.

Ἐπικουρος, δ' 1) εἰς τῶν περιφώνων φιλοσόφων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἰδρυτὴς τῆς λεγομένης Ἐπικουρείου αἵρέσεως, γεννηθεὶς ἐν Γαργητιῷ, κώμῃ τῆς Ἀττικῆς τὸ 342 π. Χ. ἐκ πτωχῶν γονέων· ἡ μητέρα αὐτοῦ Χαίρεστράτη ἐπηγγέλλετο τὴν μαντικὴν, οἱ ἦς ἔζη· ἔλθων κατ' ἀρχὰς μετὰ τινος ἀποικίας Ἀθηναίων εἰς Σάμον, ἔμεινε αὐτοῦ ἐμέχρι τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας του, ὅτε αὐτοῖς ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπεσκέψθη τὰς αὐτοῦ σχολὰς τῆς φιλοσοφίας· περὶ δὲ τὸ 320ν ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔλθων εἰς τὴν νῆσον Λέσβον, ἐορίστησεν ἐν Μιτυλήνῃ ἰδίαν σχολὴν τῆς φιλοσοφίας, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ πάλιν ἐπανῆλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδίδασκε μέχρι τέλους τὴν φιλοσοφίαν του εἰς τινα μικρὸν κηπὸν, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 72 ἐτῶν· τὸ πρῶτον καὶ κύριον δόγμα τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐπικουροῦ ἦν ἡ ἀπολύσις τοῦ ἡδέος, εἰς τὴν ὁποῖαν μόνην ἐστῆριζε τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἡ ἀποφυγὴ παντὸς πόνου καὶ ἀλγηδόνος· μόνη δὲ ἡ αἰσθησις ὑπάρχει τὸ ἀληθὲς μέσον καὶ μέτρον πρὸς εὐρείαν πάσης ἀληθείας· ἔγραψεν ὁ Ἐπικουρος διάφορα φιλοσοφικά συγγράμματα, ἀποτελομένη τριακόσια περίπου βιβλία, τῶν ὁποίων ὅμως δυστυχῶς οὐδὲν ἐσώθη ἐκτὸς μόν. ὅσα ὁ Διογένης ὁ Λαέρτιος ἀναφέρει εἰς τὸν βίον τοῦ φιλοσόφου τούτου· 2) πατήρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Πάχτηος Θουκ. 3) κατήγορός τις τοῦ Φωκίου νοσ. Πλουτ. 4) ἄλλος τις ἐκ Μαγνησίας Δ. Λαερ. 5) υἱὸς τοῦ Λεοντίου ὡς 6) υἱὸς Μητροδώρου ὡς 7) ἀδελφῆς ὡς 8) Εὐριπίδης.

Ἐπι-κουρος, 2' βοηθός, ὑπερασπιστὴς π. Ὁμ. πάντοτε οὕς ὡς ὁ Ἐκτωρ ἐν πολέμῳ, ἰδ. τὰ βαρβαρικά στρατεύματα τὰ πρὸς βοήθειαν τῶν Τρώων· «Τρώες ἦδ' ἐπικουροί», ἢ «Τρώες καὶ Δάρδανοι ἦδ' ἐπικουροί» Ἰλ. 6, 815. ἢ ἐπικουρά, «Ἀφροδίτῃ ἦλθεν Ἀρεὶ ἐπικουρός», φ. 431· οὕτω καὶ π. τοῖς μετῴκται Διοχ. Περ. 807 στρατεύματα συμμηχικά, στρατιῶται μισθωτοὶ Ὑρ. 2, 152. «ἀπὸ Ἀρκάδας ἐπικουροί» Ἑρμip. π. Ἀθην. 1, 27, ἀντιθ. τῷ πολιταί, ἑγχώριος, ἐντόπιος Θουκ. 6, 55· προσέτι δὲ καὶ οἱ ξένοι σωματοφύλακες τῶν βασιλέων Ὑρ. 1, 61· π. Πλατ. κα-

λοῦνται οἱ κύνες ἐπικουροὶ ποιμένων» φύλακες, πολ. 3, 416· μετὰ τοῦ «σωτῆρες», 5, 463· ὡς ἐπὶ ὑπερασπιστικός· λόγος, Θεαιτ. 165· «ἀγίνεσθαι τινι», νόμ. 10, 890· «τινὸς ἀγείρ' ἐπικουρον κακῶν» Εὐρ. Ἰ. Α. 1027· «ἐπικουρον τῆς τοῦ γήραις ἀσπερητότης φάρμακον» Πλατ. νόμ. 2, 666· ὡς ἀπικουρον φύλους» Ξεν. ἀπομ. 4, 3, 7· ἄλλως δὲ π. Σοφ. «Λαδοδαλδαὶς ἐπικουρος ἀδελφῶν θανάτων» ὡς ἐκδικητής, Οἰ. τ. 496· «ἐλλοις πατρὶ αἱμάτων ἐχθρῶν ἐπικουρος» Εὐρ. Ἥλ. 138· οἱ γραμματικοὶ διακρίνουσι τὸ ἐπικουροὶ τοῦ σύμμοχοι, ὡς τοῦ μὲν ἐπὶ. δηλοῦντος = βοηθοὶ τοῦ πολεμουμένου, τοῦ δὲ σύμμο. τοῦ προσβάλλοντος μέρους· ἀλλ' αὕτη ἡ διαφορὰ δὲν τηρεῖται πάντοτε, auxiliator.

Ἐπι-κουφίζω· ἐλαφρύνω, σηκώνω δὴ ἡλῶ· αὐτὸ δὲ πατρὸς πλευρὰς σὺν ἐμοὶ ἐπικουφίζω Σοφ. Αἰ. 1390· «τὴν νῆα ἐπικουφισθεῖσαν» Ἡρ. 8, 418· «ἡ τιμὴ ἐπικουφίζει τὴν πόλιν» τῶν ἄρχωντων Ξεν. Κυρ. 1, 6, 25· «ἐλόντι ἀνακουφίζω, βοηθῶ Πλατ. ἐπιν. 3, 315· «τὰς συμφορὰς» Δημ. 28, 70· προτρέπτω, παραρμύζω Σεν. Κυρ. 7, 1, 18· καὶ· τινός, ἐλαυθερώων τινὰ τινός, βάρους π. γ. - μύθοιο Εὐρ. Ἥλ. 72, «ἐπεκουφίσαν αὐτοὺς τοῦ δέους» Δ. Κασ. 43, 48· ἐπὶ κακῆς σημ. ἐλαφρύνει τι ποιῶ· «ἀνείστης ἐπικουφίζει νόσον ἀνδρός, πολλῶν δ' ἐξάγει θυμὸν ἐς ἀμπακλήν» Θεογ. 729.

Ἐπι-κουφισμός, ὁ ἐλάφρυνσις Κλ. Ἀλ. στρ. 880, allevatio.

Ἐπι-κουρος, γρ. ἔσφ. ἀντὶ ἐπικυρος Μανκαθ. 3, 4, 5.

Ἐπι-κραδᾶναι· κουνῶ τι, τραντάζω ἐπ' αὐτὸν τινος Πολυδ. 5, 62, quatio, enihro.

Ἐπι-κραδᾶω· τῷ προηγ. - ἐρετμὰ Ἀπολ. Ρ. 1, 552· «ἄκοντας» Ὀμπ. κυν. 1, 91.

Ἐπι-κράδιον· ἐπικράσιον.

Ἐπι-κράδιος, ὁ Ὀλυμπιονίκης ἐκ Μαγτινείας Παισ.

Ἐπι-κράζω· φωνάζω δυνατὰ ἐπὶ τινι Λουκ. γομ. 1, inclamo· ἴδε καὶ ἐπικλάζω.

Ἐπι-κραταίνω· ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ. «ῥεῖα» ἄρα πῶς οἱ ἐπικρατῆες Κρονίων· ἀπετελείωνται, ἐξεπλήρου Ἰλ. 6, 419· «νῦν μοι τόδ' ἐπικρήν» νον ἐλδωθ', α. 455.

Ἐπι-κραίνω· καταρθώνω, φέρω εἰς πέρας· «ἀρὴν ἐπικρήνει» Ἰλ. α. 539· «Ζεὺς δ' ἐπικρανεν τέλος» Αἴσγ. ἰκ. 619· «γάμου πικρὸς τελευτάς», Ἀγ. 724· «ἄλλων πόνος θανάτων ἐπικρανέει» = θά φέρη εἰς τέλος, Ἀγ. 1313· «θαίμων, ὅς ταυτ' ἐπικρανεν» Σοφ. Φιλ. 1, 154· καὶ μετγ. «τέρμα γὰρ εἰς με βίου Μοῖρ' ἐπικρανέει τόδε» Ἐπ. δδ. 734 (148)· εἰς Ὀρ. ὁμν. «(βαδὸς) πάντας ἐπικραίνουσα θεοῦ» = καταρθώνωσιν αὐτεφουσίν, ὅπερ ὁμῶς ὁ Ἑρμῆς, φρονέει γραπτῶν «πάντας ἐπικραίνουσα» οἴρους ἐπέων», afficio.

Ἐπι-κράνισι, τό· ἐπικρανὸν Πολυδ. 2, 42.

Ἐπι-κράνιος, 2' ὁ ἐπὶ τοῦ κρανίου τῆς κεφαλῆς ἐρριζωμένος Πτολ.

Ἐπι-κρανής, ἰδὸς, ἢ· περικεφαλὴς Πολυδ. 2, 45· «μηκρὺς τοῦ ἐγκεφάλου Πλουτ. ἀρεσκ. φιλ. 4, 5, cerebellum.

Ἐπι-κράντιδας, αἱ, δηλ. πλῆθος· λίθοι ὑπὸ τὸ κιονόκρανον Ἐπιγρ. 160, 2, capitellum.
Ἐπι-κράνον, τό· πᾶν τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθέμενον ὡς κόσμημα· βαρὺ μοι κεφαλῆς ἐπικράνον ἔχειν· = κεφαλόδεσμος Σχολ. Εἰρ. Ἰππ. 201· καὶ τῆς κεφαλῆς σκέπασμα Στρατ. 11, 504· ἡ περικεφαλαια Πολυδ. 7, 70· ἐν δὲ τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, τὸ κιονόκρανον Πινδ. ἀποσπ. 58, galea.
Ἐπί-κράαις, ἡ· μίξις, μετρίσις Ἀθῆν. 3, 91, attemperatio.
Ἐπι-κραταῖός· ἔτι μάλλον κραταῖονος Ὁ.
Ἐπι-κράτεια, ἡ· δύναμις ὑπερέχουσα, κράτος ὑπέρχον· ἔξω τῆς τοῦ τυράννου ἐπικρατείας γίνεσθαι· Ξεν. Ἰέρ. 6, 13 καὶ ἡ νίκη, 2, 1, 3· ἡ χώρα, αἶε τὴν Καρχηδονίων ἐπικράτειαν φυγεῖν· Πλατ. ἐπ. 7, 347· «κρήνη ὑπὸ τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ χωρίου» Ξεν. Ἀν. 6, 2, 4, imperium, ditio.
Ἐπι-κρατέω· ἔξουσιάζω, - νήσσειν Ἰλ. κ. 214· - νήσσειν Ὀδ. α, 245, καὶ ἀπολ. «εὐτ' ἂν μηκέτι ἐπικρατέωσιν ἀνακτες» = ὅταν οἱ βασιλεῖς δὴν ἔχωσι πλὴν ἔξουσιαν, ρ. 320· ὁ πέρτερος, νικητὴς εἰμι Ἰλ. 5, 98· οὕτω καὶ «χρηρμὸς ὅτιν ἐστιν ἐπικρατεῖαν Ἀριστ. Λυσ. 767· «κατὰ θάλατταν» Ξεν. Ἐλλ. 7, 1, 6· συνηθ. - τινός = κύριον γίνεσθαι τινος, ἔκταρ· κάζειν, - ἐρώτων Πινδ. Ν. 8, 5· «θαλάσσης, νήσου Περσῶν» = κυριεύειν Ἡρ. 1, 17, 3, 52, 4, 119· - τοῦ πυρός, 1, 36· - πρηγμάτων, 4, 164· - μάχῃ = νικᾶν, 5, 116· - τινός, 7, 155· - γήρως Πλατ. νόμ. 6, 752, «ὥς ὅμως ἐπικρατῆς τοῦ κοῦδ» = μεχρὶσθὺν ὑπερσχύου Ἀριστ. βατρ. 267· «τῆς καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς» = ἀποκτᾶν τὴν ἀναγκ. τροφὴν Θουκ. 1, 2· καὶ μεθ' ἑκομ. ἀπκρ. «ἐπικράτουν μὴ δέχεσθαι τοὺς Ἀθηναίους» = κατὰρ-θωσαν ὥστε νὰ μὴ δακ., 6, 74· «πολὺ τῷ ναυτικῷ» = ὑπερτερεῖν, 2, 93, σπαν. μετ' αὐτ. «τὰς τῆς φύσεως ἀμαρτίας» Ἰσοκ. 1, 52· ὑπ-ιρσιγύω· «τὴν ἐπικρατοσύνην λόγον» Δ. Σικ. 5, 62· «ἐπικράτησε τὸ τῶν Ἀχαιῶν ὄνομα κατὰ πάντων τῶν Πελοποννησίων» Πολυδ. 2, 38, 1· «ἔξ τοσούτων ἐπικρατεῖ τὸ ψεδος» Λουκ.
Ἐπικρατῆς, 2· ὁ ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν τοῦ ἑ-χῶν τι, ἔξουσιαστής, νικητὴς, μόν. ἐν τῇ συγκρ. «ἐπικρατέστεροι τῇ μάχῃ ἐγένοντο» Θουκ. 6, 88· «ὅσα τῆς βουλῆς ἐπικρατέστεροι ἦσαν», 36, 26· «διεπολέμησαν κατὰ τὸ ἐπικρατέστερον» = ἀνεδείχθησαν νικηταὶ Δ. Σικ. ἱπρ. ἐπικρατέως, π. χ. «ἔμπροσθ' ἐπικρ.» = σφοδρῶς μετ' ἐνέργειαν ὑπερέχων, βιαίως Ἰλ. φ. 863.
Ἐπικράτης, δ' 1) Ἀθηναῖος ῥήτωρ καὶ πολιτικός, ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν αὐτοῦ προσέειπεν Δημ. πιθανῶς δ' αὐτόν, ὃν κοιμῶνται δ' Ἀριστ. ἐν ἑκκλ. 71· 2) ἀδελφός τοῦ ἐν Ἀθήναις ῥήτορος Λισίου, ὁ ἐπι-καλούμενος Κυρηναῖος Δημ. 3) φίλος τοῦ ῥήτορος Λυσίου Πλατ. 4) ποιητὴς κομικῆς τῆς μέσης κομωδίας ἐξ Ἀμβρακίας, ἀκριβῶς δὲ εἶνε ἀγνωστος ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἔζη· σῶζον-ται τούτου λείψανά τινά μόν. τῶν διαφόρων κομωιδῶν του· 5) φίλος τοῦ Τιμοκράτους Δημ. 6) ἱερεὺς ἐξ Ἀμφιάλου Ἐπιγρ. 7) Ἀρ-

γιστὸς τις νομισμ. Μιον. 8) Ἀχαιὸς ὦσ. 9) Σάμιος ὦσ. 10) ἄλλοι Ἐπιγρ.
Ἐπι-κράτησις, ἡ· ἡ ὑπερσχύσις, ἡ νίκη· «τῶν Αἰγινητῶν» Θουκ. 1, 4, 1.
Ἐπι-κρατητέον, β. ἱπλ. τοῦ ἐπικρατεῖν· ἔξουσιαστέον, ὑπερνικητέον· «τοῦ συνουσια-στικοῦ ἐπικρ. μορίου τοῖς σφύραν διώκουσι» Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 83, 2, dominandum.
Ἐπι-κρατητικός, 3· ὁ κατέχων τι σφι-κτά, στερεὰ ἱατρ.
Ἐπι-κρατήτωρ, ὁ· ἀστήρ, ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ ὁποῦ εἶνε αἱ μέγιστα δυνάμεις = οἰκο-δεσπότης, ὁ κυβερνῶν Πτολ. ἐκατ. 217.
Ἐπι-κράτιδες, αἱ· εἶδος καλύμματος τῆς κεφαλῆς, τὸ π. Ἰπποκρ. «τρίψις ἐπικρατῶν φρυκτῆς» δ' Ἡσυχ. ἔφηναται διὰ τοῦ στήμα-νικόν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, sudarium.
Ἐπι-κρατίδης, ὁ· πατὴρ Τυραννίωνος τοῦ Ἀμισανθοῦ Σουῖδ.
Ἐπι-κράτιδιοι, ὁ· οἱ ἐπικρατεῖ-δας Ἡσυχ.
Ἐπι-κράτικός, 3· ἐπικραστικός Γαλην. ὁγιν. 4.
Ἐπι-κρατικός, 3· ὁ κυριεύων, ἔχων τι ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν τοῦ Δ. Ἀερ. 9, 42· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπικρατητικός.
Ἐπι-κρατίτης, ὁ· Ἀργεῖός τις Ἐπιγρ.
Ἐπικρατίς, ἰσός, ἡ· ἐν. τοῦ ἐπικρατίδης Ἰπ-ποκρ. παραγγ. 28, 7, sudaria.
Ἐπι-κράτῶν· ἡ· ἐπικρατεῖω Ἡσυχ.
Ἐπι-κράτως καὶ ἐπ. ἐπικρατέως· ἰσχυ-ρός Ἡσ. ἀποσπ. 321, potenter, valide.
Ἐπι-κρουγάζω· φωνάζω δυνατὰ πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 21, accipio.
Ἐπι-κρέκω· κρέκω ἀμφ.
Ἐπι-κρεμάννυμι· κρεμᾶν καὶ ἐπ' αὐτὴν ἐπικρέμαται· «ὕπερθε πύργου ἐπικρέμα-ται» Ὁμ. ὕμν. Ἀπολλ. 284· «οἷκος ἐπικρε-μάνοντος τῇ ἀγορᾷ» Πλουτ. Περκ. 10· συνηθ. μετ' ἐπικρέμαται θάνατος· ἀπειλεῖ, ἱπρ. κρεμᾶν, πλησίον ἵσταται Σμύων. π. Πλουτ. παραμυθ. Ἀπολ. α. 330· «ἐπικρέμαται ἡμῖν ὀλέθρος» Ἀπολ. Ῥ 2, 173· «ἀπὸ μεγέθους τοῦ ἐπικρεμαίνοντος ἐπὶ κινδύνου» = τοῦ ἐπὶ ἀπειλοῦντος κινδύνου Θουκ. 7, 75· «μετὰ τοῦ ἐπικρεμασθέντος ποτὶ θανάτου, ἀμνησ-νοῦντες», 3, 40· καὶ ἱπρ. «Ῥωμαῖοις μέ-γαν ἐπικρεμάσαν κινδύνου» Πολυδ. 2, 31, 7· «οὐδὲ οἰλοῖσιν ἄτην ἱστοῖσι παλαιὴν ἐπικρε-μασέν» Θεογν. 306· καὶ μετγν. «ἄλλος ἔως ἐπικρέματο» Ἀντισθ. 1 (6, 237), euerpento.
Ἐπι-κρεμᾶν· τῷ προηγ. «πλήθους ἐπικρε-μῶντο μετὰ θάρα» Νον. Δ. 20, 173.
Ἐπι-κρεμῆς, 2· ἐπικρεμάμενος 50. ἀμφι-βολος Σχολ. Σοφ. Ατ. 23, ponsilis.
Ἐπι-κρήθιος, ὁ· χοροῦ εἶδος π. Κρησιν Ἀθῆν. 14, 629.
Ἐπί-κρηνας, 2· ἀπόκρημος, κατηφορι-κός, κατάντης Φερικ. π. Σχολ. Ὀδ. φ. 23.
Ἐπικρήναι· ὁρετὴ Δήμητρος π. Λάκωνιν Ἡσυχ.
Ἐπί-κρηνον, τό· ἐπικράνον Ἡσυχ.
Ἐπι-κρήνων, προσκ. ἀποσπ. ἀ. τοῦ ἐπι-κρεμᾶν· Ἰδ' ἐπικραίνω Ἰλ.

- Ἐπι-κρήνεις, γ'. ἐν. ἀόρ. ἀ. εὐκτ. τοῦ ἐπικραίνω ἢ πλ.
 Ἐπι-κρήσσει, ἐπ. ἀόρ. ἀ. ἀπαρ. τοῦ ἐπικράννυμι, ἀντιἐπικράσσει Ὁδ. η, 164.
 Ἐπι-κρήνηρ (ἰδιος ἡθμός) ὁ ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ κρατήρος Πολυδ. 10, 108.
 Ἐπι-κρήδον' κατ' ἐκλογὴν, διαλεκτὰ Ἀπολ. Ῥ. Ἀργ. 2, 302, lectim.
 Ἐπί-κρίμα, τό' ἀπόφασις, προσταγή Βοιχ. ἐπιγρ. 2, 493, 24, decretum.
 Ἐπι-κρίνω' δι' ἐξετάσεως ἀναγνωρίζω, ἀποφασίζω, ἐν γέν. ἐπικρινώω *τὴν βουλὴν ἐπικρίνω αὐτῶν τὴν ἀρεσιν* Πλατ. νόμ. 6, 768' *περὶ τίνος Δημ. 18, 38' *τό τε πλεον καὶ τὸ ἐλάττω* Δ. Ἀλ. 3, 29' *καὶ ἐπιψήφισιν*, 7, 38' *τινὶ θάνατον* Μακκαβ. *ἐξ αὐτῶν ἄριστον* = ἐκλέγειν Δ. Σικ. 1, 75.
 Ἐπί-κρινον, τό' τὸ ξύλον παραδοπανίου, τὸ ὅπου καίται πλαγίως ἐπὶ τὸν ἰσθμὸν (κατάρτι), τὸ κοινῶς λεγόμενον ἀντένα Ὁδ. ε, 254' ὁ δὲ Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἐρμηνεύει *τὰ τῆς νηὸς σανιδώματα*, 2, 1246, antenna navis.
 Ἐπί-κρισις, ἡ' κρίσις μετὰ σκέψεως, ἀπόφασις Πλουτ. π. Σ. Ἐμπ. *εἰδωλῶν ἐπικρίσις*, ἀντιθ. τῷ ἀπόκρισις, Πυρ. 3, 51, argratio.
 Ἐπι-κρίτεον ἔσφ. ἀντὶ ἐπιρρητέον Φίλων.
 Ἐπι-κριτήριον, τό' κριτῶν συνέλευσις Βοιχ. ἐπιγρ. 2, 412, 67, iudicium.
 Ἐπι-κριτής, ὁ' ὁ ἀποφασίζων, ἐπιθεωραίνων Πολυδ. 14, 3, 7, approbator.
 Ἐπι-κριτικός, 3' τῷ προηγ. -τινός, ὁ δυνάμειν ἔχων βεβαιωτικὴν Δ. Λαερτ. 47.
 Ἐπί-κριτος, 2' ἐκλεκτός, ἐπιλεκτός Ἰώσ. 3, 5, 5, delectus.
 Ἐπί-κροκον, τό' εἶδος γυναικείου φορέματος -ἐπαυθητὸν Ἠσύχ. ἔτε παρὰ τὸ κρόκος = κροκοθαφές ἔτε παρὰ τὸ κρόκη = μέλινον, λεπτὰς τρίχας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του, καὶ π. Ῥωμαίοις, epicrocum.
 Ἐπι-κροταλίζω' ἐπικροτέω.
 Ἐπι-κροτῆφιος, 2' ὁ ἐπὶ τῶν κροτῆφον Νικητ. Χων. temporalis.
 Ἐπι-κροτέω' κάμνω προσέτι κρότον, ἤχον παραχώδῃ *ἄρματα ἐπικροτέοντα* = ἀμάξια, τὰ ὅπου τρίγοντα προξενοῦσι κρότον Ἠσ. ἀσπ. 308' *τοὺς ὁδοῦσι* = τρέχω τὰ δόντια Λουκ. Φιλοπατρ. 21' *τῷ χεῖρει* = κτυπῶ τὰς παλάμας τῶν χειρῶν πρὸς ἐνδείξιν τῆς ἀρεακείας Συνέσ. καὶ ἄνευ τῆς προσθήκης *ἐξάραντες ἐπικροτῆσται* Μενανδρ. π. Σχολ. πλ. 689' -τινὶ Λουκ. Χαρ. 8' *ἐπικρ. τοὺς δακτύλους* = κτυπῶ ἐπάνω τι μετὰ τῶν δακτύλων καὶ κάμνω κρότον, ἢ ὀλίγω τὸν μέγαν δάκτυλον εἰς τὸν τρίτον ἢ μέσον, καὶ παράγω κτύπον, ἀφήνων τὸν μέσον νά ξεγλιστρήσῃ καὶ νὰ κτυπήσῃ τὸ θίναρ ἥτοι τὸ γονόδρον κρίας τοῦ μεγάλου Ἀθην. 12, 530' προσέτι *ἄκραν τὴν ὀπλὴν τῇ γῇ* = δι' αὐτῆς κτυπῶ Ἠλιόδ. *τὰ κύμβαλα* = κτυπῶ Ἀλκιφρ. 1, 12, applaudo.
 Ἐπι-κρότησις, ἡ' ἐπιτήμησις, ἐπίπληξις γλωσ. inoperatio.
 Ἐπί-κρωτος, 2' δυνατό, σφικτὰ στιβαγμέ-

- νος, κτυπημένος, πατημένος, ἐπὶ ἐδάφους καὶ ὁδοῦ ὁμαλῆς καὶ πατημένος, ὡς ἀλώνιον' εἰν τῷ ἐπικρότῳ ἐπικρύνειν* Ξεν. ἱππ. 3, 14' *ἐπικροτον ποιεῖν* Ἀριστ. 1. 2, 5, 33' *τὸ ἐπικροτον τοῦ λόγου* = ἐμδριθεῖς, βαρύνει Φιλόστρ. 6. σοφ. 1, 7, pulsatus.
 Ἐπί-κρουμα, τό' ἐπίπληγμα ἢ ἐπικράγμα Σοφ. ἀποσπ. π. Ἠσυ. ἀμφ. pulsus.
 Ἐπί-κρουσις, ἡ' τὸ νὰ κτυπῇ τις ἐπὶ πᾶντος Γαλῆν. percussio.
 Ἐπι-κρούω' κτυπῶ τι ἐπάνω τινός *γούνα βάντρεις ἐπικρούσαντες* = τὴν γῆν πλήσαντες μετὰ τὰς βακτηρίας Αἰσχ. Ἀγ. 196' *κτοπὴ καρφῶν* Ἀριστ. θεσ. 1004' *τῇ χειρὶ τὸ ἐλφος* = μετὰ τὴν χειρὰ κτυπῶ ἐπάνω εἰς τὸ εἶδος Πλουτ. Πομπ. 58' μετ. *εἰς δασύποδον τινα ἐπικρούσαι* = ἐπισκώψαι Ἀθην. 13, 574.
 Ἐπι-κρυπτεόν' δεῖ ἐπικρύπτειν Κλ. Ἀλ.
 Ἐπι-κρυπτικός, 3' ὁ εἰς τὸ κρύπτειν ἐπιτήδεος, δι. γρ. occultatorius.
 Ἐπί-κρυπτος, 2' κρυπτός Τζιτζ. Σχολ. μεθ' Ὁμ. 282, occultus.
 Ἐπι-κρύπτω' κρύπτω' *χεῖρας φονίας* Αἰσχ. Εὐμ. 307' *τὸ ψε προσγενομένου ἐπικρύπτει τὴν βούλησιν τοῦ ὀνόματος* Πλατ. Κρατ. καὶ μετγ. ἀόρ. 6' ἐπικρυψε Κ. Σμ. 7, 235' συνθ. μέσ. κρυφόν, μυστικὸν κρατῶ *τὴν αὐτοῦ ἀπορίαν* Πλατ. Λαχ. 196' *ὅτι οὐχ' ὕγιαίνει, πολ. 5, 476, ἀντιθ. τῷ ἀναφανδὸν ἀποδείκνυσθαι τοὺς πολλοὺς* = ἐνώπιον τοῦ πληθους, θεαίτ. 180' *ἐπικρύπτοντα ἐπὶ τῷ τῶν πεντάκις χιλιῶν ὀνόματι, μὴ ἀντικρυς ὀνομάζειν* Θουκ. 8, 92' *δύναμιον ἢ θροισεν ὡς ἄλιστα ἐδύνατο ἐπικρυπτόμενος* = τόσον μυστικῶς ὅσον ἦτο δυνατόν Ξεν. Ἀν. 1, 1, 6' *τάλῃθι Δημ. 17, 17' *πρὸς τοὺς πολλοὺς εἰς τὸ τῆς μουσικῆς ὄνομα σφιστικὴν δεινότητα* = ἐνώπιον τοῦ πληθους ὑπὸ τὸνομα τῆς μ. ἐκρύπτετο σφιστικὴ δεινότης Πλουτ. Περ. 4' -ἐσθῆτι, Καίτ. 38, abscondit.
 Ἐπι-κρύφαισις, 2' δι. γρ. ἀντὶ ἐπὶ κρυφ. Π. Δ.
 Ἐπι-κρυφίζω' ἐπικρύπτω Ἰώσ.
 Ἐπί-κρυφός, 2' κρυφός, μυστικὸς Πινδ. Ὀ. 8, 69, occultus.
 Ἐπι-κρύφω' ἐπικρύπτω, ἡ ἀόρ. 6' ὅ' ἀνωτ.
 Ἐπί-κρυψις, ἡ' κρυψίμων, μυστικότης Πλουτ. Νικ. 23, occultatio.
 Ἐπι-κρύζω' κρύζει δυνατό, ἐπὶ κορῶν Ἀριστ. ἱππ. 1046' -τινὶ θεμισέ. crescit.
 Ἐπι-κτάσμαι' ἀποκτῶ προσέτι *αὐρῶμα-χον, φίλους* Αἰσχ. Εὐμ. 641, 861' *Εὐμαρτύρας ἡμῶν ἐπικτάσμαι* = πᾶς παραλαβὴν μαρτύρας Σοφ. Ἀντ. 830' *πατριῶσι χρεώμενον νόμον ἄλλον οὐδένα ἐπικταίνοντα*, Πρ. 2, 79' *ἡ παρὶλαβὴς ἡ ἐπικτήσας* Πλάτ. πολ. 1, 330' *τρεῖς καὶ κἄλλοι πολ-λὰς, καὶ πάριον ἡμῖν ἐστὶ ναυτικὸν ἐπικτεσθαι* Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 3, acquiro, comparo.
 Ἐπικτίας καὶ Ἐπικτίας, ὁ' Ἐπικτήτης 1) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 2) Θηβαῖος ὡς. 3) ἄλλος ὡς.
 Ἐπι-κτείνω' ἐκ δευτέρου φωνεῖω *τὴς ἀλ-κῆ τὸν θανάτον* ἐπικτανύεις Σοφ. Ἀντ. 1017.

* τοὺς κειμένους νεκροὺς ἤδη καὶ τοὺς ἐπικτε-
νομένους = καὶ τοὺς προσετι φρονεομένους
Πλουτ. Καισ. 46.
* Επικτενίδον, τό 1) ὁ ὑπεράνω τῶν τρι-
γῶν τῶν αἰδοίων τόπος Γαλην. λεξ. Ἰπποκρ.
σ. 611, 43· 2) ὁ τῷ κτενὶ προσκείμενος χυθός
ἐν τῇ ἐργασίᾳ, αὐτ. σ. 587, 55· γ) ἐπικτενία,
τὰς ἡλακάτας, καὶ τοὺς ποδὸς τὸ πρὸς τοὺς
δακτύλους μέρους Ἠούχ.
* Επικτερεῖζω· κηδεύω, θάπτω Τζετζ. ἔτι
δὲ = κτερεῖζω Nov. Δ. 47, funero.
* Επικτήμα, τό· τὸ προσποκτηθέν, ἐπη-
ξημένον κτήμα, κατ' Ἀρμών. «κτῆματα καὶ
ἐπικτῆματα διαφέρει· κτῆματα μὲν γὰρ ἴσι
τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐπικτῆματα δὲ τὰ ἐν τῇ ἀλ-
λοτρίᾳ», σ. 84.
* Επικτηνίτης, ὁ· ὁ τῶν κτηνῶν, ὀποζυ-
γίων ὄν, γλωσσ. jumentarius.
* Επικτησις, ἡ· ἡ προσποκτήσις, πρόσθε-
τον κέρδος· καλὴ γὰρ ἡ «πικτησις» Σοφ. Φιλ.
1328· = χρημάτων· Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 10·
αὐθῆσις ἰδιοκτησίας Δ. Ἀλ. 9, 53.
* Επικτησις, ἡ· ὄν. γυν. ἐπιγρ.
* Επικτήσιων, ὁ· δούλου ὄν. ἐπιγρ.
* Επικτήτα, ἡ· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
* Επικτήτας, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
* Επικτήτειος, 2· ὁ εἰς τὸν Επικτήτον ἀ-
νήκων· «ἐπικτήτειος ὀνομαζόμενα» Μ. Ἀν-
των. 1, 7, epicteteus
* Επικτητέον· δεῖ ἐπικτεῖσθαι Εὔστο.
* Επικτήτης, ὁ, ἴσ. ἱεφ. ἀντὶ ἐπικριτῆς
Σουῖδ.
* Επικτήτης, ὁ· 1) φιλόσοφος Στωϊκός, γεν-
νηθεὶς ἐν Ἰεραπόλει τῆς Φρυγίας, κατ' Ἀρ-
γας δούλος τοῦ Ἐπαφορότου, ἀξιώματι τοῦ
τοῦ αυτοκράτορος Νέρωνος, ἐν Ῥώμῃ ζῶν
ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Δομειανοῦ, ἀφ' ὅπου
ἐξοριθεὶς μετὰ τὸν λοιπὸν αὐτοῦ φιλοσό-
φον ὤκηγεν εἰς τὴν Νικόπολιν τῆς Ἠπείρου,
ὅπου ὀδίασε χρόνον τινὰ τὴν Στωϊκὴν φιλο-
σοφίαν· ἐπανελθὼν δὲ ὕστερον αὐθὺς εἰς τὴν
Ῥώμην ἐδουλόθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ αυτοκρά-
τορος Ἀδριανοῦ. Σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ
φιλοσόφου τούτου ἐγχειρίδιον, ὅπερ ὁρῶς νο-
μίζεται ὅτι ἐγράφη ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ τοῦ Ἀρ-
ριανοῦ· 2) Ἀθηναῖος Λαμπρεύς, υἱὸς τοῦ
Ζωσίμου, ἐπιγρ. 3) Κορινθίος Αἰμίλιος, ποιη-
τῆς, ἐπιγρ. 4) Σμυρναῖος, νομισμ. Μιον. 5)
ἐπώνυμο. Νικέρου τινὸς καὶ ἄλλοι ἐπιγρ.
* Επικτήτης, ἡ· 1) τὸ μέρος τῆς Φρυγίας τὸ
ὅπου ὁ Εὐμένης ἔλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως
Προυσίου, κατ' οἱ Ἐπικτήτοι Στράβ. 2) μέ-
ρος τι τῆς Αἰτωλίας.
* Επικτήτης, (ὁ) ἐπικτάομαι· 2· προσπο-
κτηθεὶς = φίλοι, ἀντιθ. τῷ ἀρχαῖος Ξεν. Ἀλ-
γῆ. 1, 36· «ἡ ἐπικτήτης» δηλ. ὁσία Πλατ.
νόμ. 11, 924· «ἡ ἐπικτήτης» ἀπ' Αἰγύπτου
γυνή· ἡ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου φερθεῖσα Ἠρ. 3,
3· γῆ = ἡ διὰ τῶν πλημμυρῶν τοῦ Νείλου
ἀποκτηθεῖσα, 2, 5, 10· ὄν. παραδειγμαμένη,
τεχνήτως, προσποιητὸς ἔνθος· ὁδία, ἀντιθ.
τῷ ἐμφοτος ἐπιθυμία Πλατ. Φαιδρ. 237·
«τῶν φύσει περὶ ψυχῇ ὄντων καὶ τῶν ἐπι-
κτῆτων», πολ. 10, 618· = μαντική, ἀντιθ. τῷ

ἐμφοτος Δ. Ἀλ. 3, 70· τῷ ἐπιθετος καὶ
ἐπακτός, αποcilius.
* Επικτήτως, ἐπὶ. τοῦ προηγ. Μαθοδ.
* Επικτίζω· κατοπίν. προσετι κτίζω· «κό-
λεις Ἑλληνίδας ἐπικτίζοντες ἀγροῖς Ἰθυσσι»
= πόλεις μεταξὺ ἀγρίων ἰθύνων ἱδρυνόντες Πλουτ.
π. Ἀλεξ. τόχ. 1, 4· ἐκ δευτέρου κτίζω Στράβ.
17, 831· π. δὲ Πολυδ. = κτίζω, 10, 24, 3.
* Επικτίτος· τῷ ἐπικτήτος.
* Επικτόλωμα, τό· ἐπικουρόωμα Ἠούχ.
* Επικτόριον, τό· πᾶμα τῆς χύτρας Ἠούχ.
* Επικτόπιω· κάμνω προσετι κτύπον· «τοῖν
ποδοῖν ἐπικτυπὼν βάδιζε» = κτυπὼν τὴν γῆν
μὲ τὰ ποδάρια Ἀριστ. ἐκκλ. 483· «σακίσο-
σιν ἐπικτύπον» Ἀπολ. Ῥ. 1, 1136· «τῷ κυρ-
βάλῳ Λουκ. διαλ. 06. 12, 1· «πᾶς δ' ἐπε-
κτύπησ' Ὀλύμπου» = ἡπείλησεν Ἀριστ. ὄρν. 780· ἐπὶ χορῶν, ἀντηχεῖν Πολυδ. 30, 13, 9.
* Επικυδαίνομαι· ἐπαινῶ τὸν ἑαυτὸν μου,
ὕπερηφανεύομαι διὰ τι· τινὶ Δ. Καισ. 71, 2.
* Επικυδεῖδης, ὁ· πατρων. τοῦ Ἐπικυδούς
χρησμ. π. Ἠρ. 6, 86.
* Επικυδεστέρας, ἐπὶ. συγκρ. τοῦ ἐπι-
κυδῆς.
* Επικυδῆς, 2· Ἰνδοξος, μόν. συγκρ. «οἱ
Λακεδαιμόνιοι πολλοὶ ἐπικυδέστεροι ἔμηνοντο
ἐκ τῆς ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνης» Ξεν. Ἑλλ.
5, 1, 36· «ἐπικυδέστερα τὰ πράγματα τού-
των ἐποίησε» Ἰσοκ. 4, 139· «συνέβη πάλιν
ἐπικυδέστερα γενέσθαι τὰ τῶν Καρχηδονίων
πράγματα» Πολυδ. 4, 39, 9· «ἐπικυδέστερα
ἔχειν Ἑλλίδας», 16, 4, 3· «ἐπικυδέστερος ὢν
ταῖς ἑλλείναι κατὰ τὴν ναυμαχίαν» = ἀσφαλί-
στερος, 5, 69, 11· ἐπὶ. «ἐπικυδεστέρας ἀγῶ-
νίζεσθαι» = ἐνδόξως ὀφιστάσθαι τὸν ἀγῶνα,
νίκην ἐξ αὐτοῦ κομίζεσθαι Πολυδ. 5, 23, 2.
* Επικυδεῖδης, ὁ· πατρων. = Γλαύκος Ἠρ.
* Επικυδῆς, ὁ· 1) πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου
Γλαύκου Ἠρ. 2) Συρακούσιος φίλος τοῦ Ἀν-
νίδου, τὸν ὅπου ὁ αὐτὸς ἐπεμφε μετὰ τοῦ Ἰπ-
ποκράτους πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Συ-
ρακουσῶν (να τὸν παρακινήσῃ νὰ γείνη σύμ-
μαχος τῶν Καρχηδονίων κατὰ τὸν Ῥωμαίων
Πολυδ. 3) Ὀλύμπιος τις μετ' Ἀλέξανδρον
τὸν Μέγαν Ἀρρ. 4) Ἀθηναῖος τις Πλουτ. 5)
ἄλλοι τινὲς Ἀνθ.
* Επικυδαῖω· ἐπικυδαίνομαι Ἀπολ. Ῥ. 4,
383.
* Επικυδέδαις, ὁ· στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμο-
νίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου Θουκ.
* Επικυδῶ· γίνεσθαι πάλιν ἐγκυρῶς· «ἤδη ἐλ-
καὶ δίδυμα κυδοῦσά τις ἐπικυδῶς τρίτον» Ἀ-
ριστοτ. Ἰ. Ζ. 7, 5· «τὸ ἐπικυδῆν» = ὁ δευτέ-
ρος, 8, 4, superfoeto.
* Επικύημα, τό· ἡ δευτέρα ἐγκυμοσύνη Ἀρι-
στοτ. γεν. Ζ. 4, 5· «τὰ δὲ πολυκύεα ἐπικυ-
σκεται διὰ τὸ τὰ πλεονα τοῦ ἐνὸς εἶναι ὁ-
τερον θατέρου ἐπικύημα» Ἰπποκρ. σ. 1144,
superfoetamentum.
* Επικύησις, ἡ· ἡ κατοπίν ἐγκυμοσύνη Κλ.
* Ἀλ. παιδ. σ. 223, superfoetatio.
* Επικύσχομαι· τὸ παθ. τοῦ ἐπομ. «λα-
γῶς ἐπικυσκεται μούνα πάντων θηρίων»
Ἠρ. 3, 108.

Ἐπι-κυλίσκω· ἔκτακταστρώω, εἰδὼς μετὰ τὴν πρώτην γέννησιν πάλιν ἐγκαστρώω Ἀριστοτ. *superfloato*.

Ἐπι-κυλίσκω· ἐπικυλινδρῶ.

Ἐπι-κυλίσκω· κυλινδρῶ Δ. Ἄλ. ῥητ. 10, 17, *involvere*.

Ἐπι-κυλίσκω· 2· ἐπὶ τοῦ Διὸς Ἡσυχ.

Ἐπι-κύκλιος, ὁ, πλακοῦς· εἶδος πλακοῦντος Συνακτοῦ, πῶσιν οὕτω κληθεὶς ἐκ τοῦ σχήματός του π. Πλουτ. ἀπικυλίσκει λόγῳ εἶνε ἢ ἐγκύκλιος, ἢ ἐπικυλίσκει, μουσ. 42, Ἀθην. 14, 645.

Ἐπι-κύκλος, ὁ· κύκλος ἐπὶ κύκλῳ, π. ἀστρονόμοις ὁ μικρότερος κύκλος, τοῦ ὁποίου τὸ κέντρον εἶνε ἐν τινὶ σημείῳ τῆς περιφέρειας μεγαλύτερου τινὸς κύκλου Κόσμ. Τοπογρ. Χριστ. σ. 119, *epicyclus*.

Ἐπι-κυκλῶ· περικυκλῶναι, *circumdo*.

Ἐπι-κύκλωσις, ἡ ἐνέργεια τοῦ περικυκλῶναι, *μετρ.*

Ἐπικυλίσας, ὁ· ἐπὶ τοῦ Διὸς Ἀθην.

Ἐπι-κυλίδες, καὶ ἐπικυλίδες, αἱ τὰ ἐπάνω ὀμματοεῦλλα, τὰ δὲ κάτω ὀποκυλίδες Πολυδ. 2, 66· ὕδα κοιλιδίαι.

Ἐπι-κύλκλιος, 2· ὁ ἐπὶ κύκλῳ λεγόμενος, ἥτοι καθ' ὃν χρόνον πίνεταί οἶνος· λόγος = ὁμιλία ἐπὶ τραπέζῃ Ἀθην. 1, 2· ἐξηγήσεις, Δ. Λαερ. 4, 42· πρὸ βλ. ἐπικύκλιος.

Ἐπι-κύλινδέω· κυλίσω τι προσέτι, ἐπὶ τινος· ἀλλ' ἐπὶ τοῖς λοιποῖς ἐπεκυλινδρῶν πέτρους Ξεν. Ἑλ. 3, 5, 20· ἀπαλλήλα τὰ ὄρη Λουκ. Χαρ. 5· ἀμτθ. «τῶν κυμάτων ἐπικυλινδρῶντων» = ὅταν τὰ κύματα κυλινδρῶνται τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου Λουκ. Φιλοπατρ. 3, ἀνοίγῃ.

Ἐπ.-κυλινδρῶ· κυλίσω τὸν κύλινδρον, ἥτοι ἔξωθεν μακρὴ καὶ στρογγύλην ἐπὶ τινος καὶ τὸ κύμα ὁμαλὸν θεωρεῖ. αἰτ. φυτ. 5 ὁ, 7, ὕδα κυλινδρῶ.

Ἐπι-κυλινδρῶ· τῷ προηγ. Πανσ. 3, 8, 9, παθ. ἐν. ἐν τμήσει.

Ἐπι-κύλιον, τό· ἐπικυλίδες Εὔστ. 1951.

Ἐπι-κυλίσ, ἡ· «τὸ ἀνωθεν βλέφαρον» Πολυδ. 2, 66, ἐν. τοῦ ἐπικυλίδος.

Ἐπι-κυλισμός, ὁ· καμπαί, τροχίαί Ὁ. *revolutionis*.

Ἐπι-κυλίσ· ἐπικυλινδρῶ· «τὰς πέτρας τινὲς» Πολυδ. 3, 53, 4· «τόκων τόκοις ἐπικυλισθέντων» = τόκων ἐπὶ τόκῳ σωρευθέντων Πλουτ. π. θανειζ. 8, νοῖον.

Ἐπι-κυλλῶ· «ἐπικυλῶναι, ἐπαυξάνω, ἀπὸ τῶν διαρτυρόντων, οἱ καταλείπουσι τὸ σταθερὸν, ἵνα τῷ δοκοῦντι μικρὸν προστιθῇται» Ἡσυχ.

Ἐπι-κύλλωμα, τό· «τὸ μετὰ τὴν τῶν ἀρτων διάπλασιν περισσευόμενον» Σουῖδ.

Ἐπι-κυμάινω· ῥίπτω κύματα, πλημμυρῶ Φιλοστρ. εἰκ. 2, 17· μετρ. «τῷ πεδῶν τὰ ἐθνή», αὐτ. 2, 14· ἐπὶ φάλαγγος, εἰσβάλλω μεθ' ὁρμῆς Πλουτ. Ἀλεξ. 33.

Ἐπι-κυμάτιζω· ἐπιπολάζω τῷ ὕδατι Πολυδ. 8, 138· εἶμαι ἐπὶ τῶν κυμάτων, κυλινδρῶ *μετρ.* = καὶ ἐπινέχομαι Φίλων, *inipato*.

Ἐπι-κυμάτωσις, ἡ· σάλος, ταραχὴ θαλάσσης, τὸ ἀναειδοκαταθάσσεια τῶν κυμάτων· «τὰς ἐπικυματώσεις τῶν μεταβολῶν καὶ ἀλλοιω-

σεων» = τὰς ἐκ νέου μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης ἐρχομένας καὶ ἐναλλαττομένας μεταβολὰς καὶ ἀλλοιώσεις Μ. Ἀντων. 9, 28, *fluctuatio*.

Ἐπι-κύνησις· ἐπὶ τοῦ στόματος φιλῶ Ἐτ. Μ. σ. 361, *osculor*.

Ἐπι-κυπάζω· τῷ ἔπομ. *μετρ.*

Ἐπι-κύπτω· σκύπτω ἐπάνω εἰς τι Ἀριστ. θεσ. 239· «τῶν ἐπικυπτόντων ἐπὶ βάλους» Ξεν. Κυρ. 2, 3, 18· «οὐκ ἐπικεκυφὸς ὄρεός ἐστι» Ἀναξανδρ. π. Ἀθην. 3, 106· «ἐξ βιβλίον ἐπικεκυφός» = σκυμμένος εἰς βιβλίον καὶ ἀναγινώσκων Λουκ. Ἑρμοτ. 2· «οἰκέταις τίτρασιν ἐπικεκυφῶτα» = εἰς τέσσαρας ὀρθήτας ἐπακουσθῶν, διαλ. νεοκ. 6, 2, *incumbo*.

Ἐπι-κύρῶ· ἀπαντῶ κατὰ περιστάσιν, ἐν τμήσει π. Πσ. «ἱεροταῖν ἐπ' αἰδομένοις κύρσας» Ἑρ. 753· «μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσαι» Ἰλ. γ, 23· «τὴν, μὴ εὐθονεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπῆς ἐπικύρσαιεν» Πινδ. Π, 10, 21· «ἐπικύρσας ἀφρόνων ἀστών ἱμερταῖς δαίδατε», δηλ. βρῶν, Ὁ. 6, 7· μέτοχος γίνομαι, καὶ μετὰ γεν. -βιοτῆς Ἀισχ. Περ. 839.

Ἐπικυρῖδας, ὁ· Σπαρτιάτης τις Πανσ.

Ἐπι-κύρῶ· ἐπικυρῶναι, ἐπιθεβαινῶν τι· «ἐπικυρῶσας τὸ πρᾶγμα, τὴν γνώμην» Ἰσοκ. 7, 2· «ἤκουσεν ὧν δὲ (ἡ Νέμεσις) κἀπεκύρῳ σιν καλῶς» Σοφ. Πλ. 783· «-ἡμᾶς θανείν» = ὀρίξειν Εὐρ. Ὀρ. 862· «ὅτε ταῦτα δοκεῖ καλῶς ἔγειν, ἐπικυρῶσάτω» Ξεν. Ἀν. 3, 2, 32, *confirmo*.

Ἐπι-κυρτός, 2· ὀλίγον κυρτός· «τοῦ Πλάτωνος τὸ ἐπικυρτόν», ἡ χαμπουρά Πλουτ. πῶς διακρ. κολ. τοῦ φιλ. 12, *incurvus*.

Ἐπι-κυρτόω· λυγίζω τι, κάμνω τι κυρτόν· «ἐπικυρτοῦναι κάρηνα» Πσ. ἀσπ. 234. Μίσ. «καὶ σάρκες τῶν γλυπτῶν ὡς ἐκπερίγραφοι ἐπικυρτοῦνται» Λουκ. ἔρωτ. 14, *incurvo*.

Ἐπι-κύρῳ· ἐπικυρῶς ὁ ὕδα.

Ἐπι-κύρῳσις, ἡ· βεβαλώσις *μετρ.*

Ἐπί-κύρως, 2· ἐπικυρτός Σχολ. Ὀπκ. Ἀλ. 1, 342, *incurvus*.

Ἐπι-κυφέλιος, 2· προστάτης, φύλαξ τῶν κυφῶν, μελισσοκοφῖνον, ἐπών. τοῦ Πανός Ζων. 6 (9, 226).

Ἐπί-κυψίς, ἡ· τὸ νὰ σκύψῃ τις, ἵνα κυττάξῃ προσεκτικῶς *μετρ.* *inclinatorio*.

Ἐπι-κύω· ἐπικυῶν ὁ ὕδα.

Ἐπι-κυθῶνίζομαι, περικυτῶν πίνω Πολυδ. 6, 31, *perpoto*.

Ἐπι-κυκῶ· προσέτι κλυθυριζῶ· «τὶ Σοφ. Πλ. 275· «τόνυδον ὀλωλότα», 795, *allamentor*.

Ἐπί-κυλός· ἐπὶ κύκλῳ ὁ ὕδα.

Ἐπι-κύλῳσις, ἡ· ἐμπόδιος· «ἔχοντες ἐπικύλῳσιν ἀλλήλους», ἔσφ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐπικύλῳσιν ἀλλήλους Ξεν. αἰκ. 8, 4, *impeditio*.

Ἐπι-κύλῳ· ἐμπόδιζω· «τίς ἐσται μ' ὁ ἐπικύλῳσιν τάδε» = ποῖος εἰς ταῦτα θέλει μ' ἐμπόδιζει Σοφ. Φιλ. 1226· «τὰ ἐνθάδε οὐκ ἐπικύλῳσι» Θουκ. 6, 17, *impedio*· πρὸ βλ. καὶ τὸ προηγ.

Ἐπι-κυμάζω· μὲ πανηγυρικὴν, ἑορταστικὴν πομπὴν προσελάνων Πολυδ. 28, 10· σφοδρῶς κινῶ, πηγαῖνον οἰστρογηλατούμενος· «εἰς τὰς πόλεις Πλατ. νόμ. 12, 850· «ἐπὶ πάντῃ»

αγρόν ἔχοντα ἐπικωμάσας Ἀριστ. Ἀγ. 982, «ἐπὶ τὴν οἰκίαν» Πλουτ. φιλ. διηγ. 2· καὶ τινὶ Ἀλκιφρ. 1, 39· ἐπὶ δυστογημάτων, ἐπιπίπτω· κ' Ἀθῆς ἐπικωμάσας Ἀντ. Θαλλ. 7, 188. Τὸ παθ. καὶ φέρει πρῶτος ἐπικωμάζομενος οὕτως ἀσπλῶς καὶ παρρησιόμενος Πλουτ. Πυρ. 43.
 Ἐπικώμιας. ὁ ἐπών. Ἀπόλλωνος Θεοφρ.
 Ἐπικωμαστικός, 3· ὁ εἰς τὸν κῶμον ἀνήκων, ἐγκωμιαστικός Θεοφρ. 3· ἐπὶ. ὡς ἐγκωμιαστικός Σχολ. Πινδ. Ν. 8, 1, comes-sabundus.
 Ἐπικώμιος, 2 καὶ 3 (ἐπικωμία ὕψ. Πινδ. Π. 10, 6)· ἐγκώμιος, εἰς ἵπκινον τῆς νίκης ἀνήκων· ὕμνος, Ν. 8, 50, laudatorius.
 Ἐπικώμιος, 2· ὁ ἀνέκρινον εἰς κῶμον, ἐορταστικὴν καὶ πανηγυρικὴν πομπήν, εἰσόδον εἰς οἰκίαν μετὰ φωνῶν, χορῶν καὶ ᾠμάτων Ἀλκιφρ. 1, 37· καθ' ἑσθ'· Ἡσυχ. = ὁ ἐπὶ δῶν τῇ φιλίᾳ ἢ ἀπὸ οἴνου ἄδων, comessator.
 Ἐπικωμωδία· γλυκερὰ προσέτι ὡς ἐν κωμῳδίᾳ Πλατ. ἀπολ. 31, insuper irrideo.
 Ἐπικωμωστήρ, ἐπικωπητήρ· ἴδε κωπητήρ.
 Ἐπικωπός, 2· ὁ ἐπὶ κώπῃ καθημένο, κωπηλάτης Β. Ἀν. 2, 54, 14· ὁ μὲ κώπας προμηθευμένος· κέρκυρος Ἀθῆν. 5, 208· νῆες Δ. Ἀλ. 3, 44· ἐπηρέτρος, κωπηλάτης, αὐτὸ ἐπὶ τὴν κώπην ὡς ἑτοίμος εἰς τὸ ἐρέσσειν· Εὐστ. ὅτι ἐμπήγεται ἢ χώνεται μέχρι τῆς λαβῆς, οἷον εἶφος, μάχαιρα κτλ. τειμεχ.
 Ἐπίκωρος, 2· ἐπικούρος.
 Ἐπικῶς, ἐπὶ. τοῦ ἐπικούρος ἴδε.
 Ἐπίκωφος, 2· κωφὸς μὲν. surdus.
 Ἐπικώφωσις, ἡ κώφωσις Ἰπποκρ. σ. 79.
 Ἐπικῶς, ἡ πιάσιμον, διὰ χειρὸς κράτημα· πάλπος Διὰ. ἱκ. 427· τόπος πιάσιμον = ἀντιλαβὴ καὶ ἀντιλήψις, 643, 3, apprehensio, ansa.
 Ἐπικῶν· προσέτι, ἡ μετὰ ταῦτα γίνονται μέτοχος· «τὸ τε κατέμεμπτον ἐπιλέλογχε πύματον· γῆρας» = πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔρχεται τὸ γῆρας Σοφ. Οἰ. Κ. 1237· συνήθ. διὰ κλήρου εἰς τὴν θέσιν ἄλλου τινός, ὅστις ἐν τῇ δοκιμασίᾳ ἀπεβλήθη ἢ ἀπέθανεν, εἰς ἀρχὴν τινα ἐξελέθη Ἀρποκρ. «εἰσέρχεται βουλευτῆς οὕτε λαχὼν οὕτε ἐπιλαχών»· ἐπὶ δὲ ὡς ἀντιπρόσωπος Δισχίν. 2, 62.
 Ἐπικῶν· ἵλαδον Δ. Περ. 763, confortim.
 Ἐπικῶν· πίνω, κρατῶ στερεὰ Εὐρ. Ἀνδρ. 249, prehendo.
 Ἐπιληθῆσθαι, ἀπαρ. μ. ἀορ. 6· τοῦ ἐπιλαμβάνουμαι.
 Ἐπιλαμάρξω· εἶμαι λαίμαργος εἰς τι, σφοδρὸς ἐπιθυμῶ τι Κλ. Ἀλ. 2, 171, inhio.
 Ἐπιλαλῆς, ἴσος, ἡ ὁπολαιὴ πτηνὴν τι Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 3, eugenes.
 Ἐπιλάκκος, ὁ ἡ κορυφὴ τοῦ λάρυγγος· τὸ ἐπιλάκκον μέρος τὸ μετὰ τὸν τράχηλον· ποῦν ἔχον ἀποτελοῦν Σχολ. Θεοκρ. 3, 54, ὅπερ καὶ σαφῆς λέγεται, ὁ λάκκος τοῦ τράχηλου Ἰνστ. μέρ. σωμα. σ. 148, jugulum.

Ἐπιλαβῶ· προσέτι, ἐν τῇ μεταξὺ φλυαρίᾳ, ὁμιλῶ Ὁ. obloquor.
 Ἐπιλαβῶ· ἐπὶ τῇ Εὐσεβ. incarnatio.
 Ἐπιλαμβάνω· λαμβάνω προσέτι, ματίπει· «τὸν θεὸν ἐπηρώτων εἰ τὰς Ἀθήνας ἐπιλήφοντα»· ἂν τὰς Ἀθ. διὰ πολέμου θὰ κατακτῆσαι Πλουτ. Λυκ. 84· ἐπὶ τοῖς πενήτηκοντα ταλάντοις ἐπὶ λαβὴν ὁκτώ· Ἀριστοτ. πολ. Ι. 11, 1· ἔθος Ῥωμαίοις τοὺς θεοὺς τὰ τῶν θεμένων ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν = προσέτι λαμβάνειν Ἀπκ. ἔμφ. π. 3, 14· σινάριον = ὀλίγον οἶνον ἐν αὐτῷ λαμβάνειν = πίνειν Πλουτ. Κατ. νε. 1· «τεθνάναι δ' ἐτέτακτο ἐπιλαμβάντα ἄνδρα τῆς ἀρχῆς» = εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ προσέτι ἔλαβεν, ἥτοι διώκης πέραν τοῦ (κατανοημένου) νομίμου χρόνου Πaus. 9, 14· 80· «πολὺν χρόνον» = πολὺν τόπον περιλαμβάνειν = ταχέως διέρχεσθαι, διατρέχειν αὐτὸν Θεοκρ. 18, 65· καὶ μετ' «τὴν χρηστότητα τῆς δικαιοσύνης πλαυτέρων τόπον ὁρῶμεν ἐπιλαμβάνουσαν» = μεγαλειτέραν ἔκτασιν ἐχούσαν Πλουτ. Κατ. προσβ. 5· «ὅταν δὲ πόσους ἐπιλαμβάνει τὸ κέρας» = ὅσον ἔφθανε τὸ κέρας τοῦ στρατοῦ καὶ τοὺς καίμενους νεκροὺς περιλαμβάνει· Ξεν. Ἀν. 6, 3, 5· ἐν γίν. καταλαμβάνω, ἐπὶ χρόνου καταβῆναι· «ταχὺ ἐπιλαβὼν γῆρας» Πλάτ. ἐπιν. 974· «μὴ σφὼν χειμῶν τὴν φυλακὴν ἐπιλάβοι» Θουκ. 4, 27· «νεκρὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον» = διακοφῆς, 4, 96· «εἰ μὴ νύξ ἐπιλαμβάνει τὴν κρίν», 7, 16· καὶ ἀμτδ. ἀμίσσας ἀκολουθεῖν τι Θεοφρ. «νεκρὸς ἐπιλαβούσης» = μετὰ τὸ φθάσειν τῆς νυκτὸς Δ. Σικ. «ἐπιλαβόντος τοῦ πολέμου» Πaus. 1, 40, 3· ἐπὶ ἀσθενείᾳ, πίπτειν Ἰπποκρ. «ἐπιλαβὼν λοιμὸς τε τὸν στρατὸν καὶ δυσεντερὴν διέσπειρε» Ἡρ. 8, 115· «ὅς γὰρ τὸν αὐτὸν οὐκ ἐπιλάμβανε» = ὁ λοιμὸς δὲν προσέβαλλεν ἐκ δευτέρου τὸν αὐτὸν ἀνθρώπον Θουκ. 2, 51· καὶ παθ. «τοιαῖα ἐπιλήπται νόσῳ» Σοφ. Ἀντ. 728· ἀπολ. «ἐπιλαμβάνεσθαι» = προσβάλλεσθαι ὑπὸ τινος ἀσθενείας, ἀπόπληκτον γίνεσθαι Ἀριστοτ. Ζ. 1, 3, 3· 80· «ἐπιληθεὶς τὴν αἰσθησιν» = στερηθεὶς Πλουτ. Φλαμ. 6· ἐχθρικῶς προσβάλλω, «οἱ πολέμοι ἐπιλαμβάνουσιν» Λουκ. καταπλ. 36, φθάνω, ἐπιζῶ· «ἡ δὲ Χρυστῆς τοῦ πολέμου ἐπὶ λαβὴν ὁκτώ» Θουκ. 4, 133· «φυλλοβολεῖ τὸ μὲν ὅακτον, τὸ δὲ βραδύταρον ὥστε καὶ τοῦ χειμῶνος ἐπιλαβεῖν» = ὥστε καὶ μετὰ τοῦ χειμῶνος νὰ φθάσῃ Θεοφρ. πολ. λαχού· κρατῶ ὀπίσω, σταματῶ· «τὴν ῥίνα Ἀριστ. πλ. 703· τοὺς μυκτῆρας ῥαλῶν. πρβλ. «ἐπιλαβόντες τὸ κλύσμα τῆς ὀπίσω ὁδοῦ» = τὴν διέσδον ἐμποδισάντες Ἡρ. 2, 87· τοὺς ἀλλήλους Πολυδ. 10, 44, 12· καὶ οὕτως ἐπιλαβετὸ τὸ ὄδον = ἐμπόδιον τὴν κίνησιν τῆς κλεψύδρας, ἐπὶ δικαστηρίου, ὅπερ ἐγίνετο ἐν τῇ μεταξὺ τοῦ χρόνου, ὅστις διακρίετο εἰς τινὰ ῥήτορα ἐπὶ κριτηρίου, ἐμελλένᾳ γίνῃ ἐξέτασις μαρτύρων ἢ ἀνάγνωσις ἄλλων ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων, ἡ κίνησις δηλ. τοῦ ὁδοῦ ἐπρεπε νὰ σταματήσῃ, διὰ νὰ μὴν ὑπολαγισθῇ ὁ χρόνος εἰς ζημίαν τοῦ ῥήτορος Αυσ. 23, 4. Μίσ. πίνουμαι, κρατοῦμαι ἀπὸ τινος, -- τῶν

ἀφλάτων νηός» Ἦρ. 6, 114. «- αὐτοῦ τῆς ἵτιος» Ξεν. Ἀν. 4, 7, 12. «καί μου ἀνιστα- μένου ἐπιλαμβάνεται Καλλιὰς τῆς χειρὸς τῇ δεξιᾷ» Πλατ., Πρωτ. 335. «ἐπειδὴν σου ἐπι- λαβόμενος ἄγη», Γοργ. 527. «τῆς ἐρημίας ἐπιλημμένοι» Δημ. 3, 27. «ἐπιλημμένος τῆς χλανίδος» Λουκ. καταπλ. 5. 18. οἰκισιοποιου- ραι, σφετερίζομαι, ξένον τι κάμνω ἰδιοκτη- σίαν μου. «ὅπως μηδεὶς ἰδιώτης μηδὲν τῶν τῆς πόλεως μήτ' οἰκοδομήμασι μήτ' ὀρύγμα- σιν ἐπιλήφεται» Πλατ. νόμ. 6, 779. «ἐπελά- βετο τῶν παίδων ἐξαγομένων» Δημ. 33, 13. «ἀπάξειν ἐς τὸ θαλασσιώριον ἐπιλαβόμενος τῶν τριγύν» Δισγίν. 3, 150. σπανιῶν. μετὰ αἰτ. ὡς Ν Δ. ἐπὶ ἀσθενειῶν, «ἐκπορνίαν τινός» Λουκ. Νιγρ. 29. ἐγθρικῶς προσέχλωι. «ἐπε- λάβοντο Κορινθίῳ ἀναχωροῦντων» Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 22. «τῶν ὁρῶν Πλουτ. Ἀντων. 41. «προφάσιος» Ἦρ. 3, 36. «λογισμὸς Πλατ. Φαιδ. 79. ἐπὶ διαλόγων, ἀντιλέγω, ἀντικρούω. «ἀ- κούων ἐπιλαμβάνω, ἴδαν τισι δοκῶ μὴ καλῶς λέγειν», Γοργ. 506. «ἴδαν τι μὴ ἀληθὲς λέγω, μεταβῶ ἐπιλαβού», συμμ. 214. «τοῦ ψηφί- σματος Ξεν. Ἑλλ. 2, 1, 32. ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ Ἰσοκ. - αὐτοῦ Πλουτ. ἐπιχειρῶ τι - τῇ εὐχῇ Λουκ. καταπλ. 17. συνήθι μετὰ γεν. «πράξειαν μεγάλοι» Πλουτ. Μαρ. 7. 18. εἰς λόγους ἔρχομαι, μεταχειρίζομαι. «ἄλλης ἐπι- λουβάνει πολιτείας, πρὶν τοῦτο ἰκανῶς διε- λίσσθαι» Πλατ. πολ. 5, 449. «λόγων σοφ. 217. «οὐ καὶ νῦν δὴ ἐπιλαβόμεθα ἐν τῇ ἀποκρίσει», Λυσ. 293. φθάνω, ἐπιτετυγχάνω τι, μάλιστα κατὰ τύχην. «γαλήνης, πολιτ. 273. «ἔξουσίας, πολ. 2, 360. «δόξης, ἐπιπ. 978. «ἐρημίας, ἀτελείας Δημ. 13, 17. ὅθ. καὶ οἷς ἀνωτέρω τὸ ἐνερ. «εἰ ἐπιλάβοιτο ὁ χειμῶν» = ἂν ἔλθῃ ὁ χειμῶν Ἀλκιφρ. 1, 1, assumptio. Ἐπι- λαμπος, 2. ἐπίσημος, ἔξοχος, λαμ- πρὸς Σχολ. Ἀρατ. φαιν. 156, illustris. Ἐπι- λαμπος, 2. τῷ προηγ. λαμπρὸς Ἀρ- τιμιδ. 3, 61, splendidus. Ἐπι- λαμπρόντι κάμνω τι λαμπρόν, στίλ- βον, σταλίζω. «- οἶκον, - τράπεζαν» Πλουτ. Λυσ. 30, Κλεομ. 13. «- γένος τιμαίς» Δ. Ἀλ. 6, 41. «- τὴν φωνήν» = κάμνω νὰ ἤχῃ δυνατὰ ἡ φωνὴ Πλουτ. ζήτη. φουσ. 2, illustra. Ἐπι- λαμπτος, 2. ἐπιληπτος, ὁ ληφθεὶς ἐπὶ τῷ ἔργῳ, ἐν ᾧ ἔπραττε τι, π. χ. - ἀφάσσου- σα = συλληφθεῖσα ἐν ᾧ ἐψηλαφούσεν Ἦρ. 3, 69, manifestus. Ἐπι- λαμπω (ὅδε λάμπω) φέγω, λάμπω ἐπὶ τινος. «ἥλιος ἐπέλαμψεν» = ἔλαμψε πά- λιν εἰς τὴν γῆν, μετὰ τὴν πάροδον τῆς νε- φελῆς Ἰλ. ρ, 650, καὶ ἐπὶ σελήνης Ὁμ. Ὀμ. Ἑρμ. 141. «ὡς σοὶ ἐπέλαμψε ἡμέρα» = ἄμα ἤρχιζε νὰ χαράζῃ, νὰ ἔξημερῶνῃ Ἦρ. 8, 14. «ἄραρος ἐπιλάμφαντος» = ἐπελάθοντος, 8, 130. «ὅθ. ἥλιος ἐπέλαμψε τῷ ἔργῳ» Ἀρατ. 22. «ἴδαν ὁ ἥλιος ἐπιλάμπῃ» Ξεν. κυν. 8, 1. «καὶ φλό- γης ἄραρος ἐπιλάμπουσαι τοῖς κίρασι» = ἔλαμ- πον ἐπὶ τῶν κερᾶτων Πλουτ. Φαβ. Μαξ. 6. «- τοῖς οὐραῖν, Λυσ. 12. «σωτήρες ἐν πολέμοις ἐπιλάμπουσι», προσ. κυκλ. σελήν. 30. «οὐ- ροὶ ἐπιλαμπόν μὲν ἔρωσι καὶ ταῦτ' Ὀδύσει» =

μετὰ διπλῆς εἰκόνης, ὁδὸς εὐνοϊκὸν ἀνέμῳ, Γαίτ. 1 (5, 17). «ἐπέλαμψε παρὰ τοῖς Ἑλ- λησιν ὁ χρυσός» = ἔγινώσθῃ Ἀθῆν. β, 231. μτγν. καὶ μτβ. παύειν, κάμνω φωτεινόν. «κο- λῶνας Ἀπολ. Ῥ. 2, 164. ὅθ. παθ. ἐν τινι στίλβω, 2, 920. «τὸν ἥλιον ἐπὶ πάντας» = κάμνω τὸν ἥλιον νὰ φέγγῃ εἰς πάντας Κλ. Ἀλ. 141, superfulgeo. Ἐπι- λαμψις, ἡ λάμψις Χρυσοστ. 1, σ. 1052, illustratio. Ἐπι- λαμβάνω (πρβλ. ἐπιλήθω) κάμνω τι- νὰ νὰ λησμονήσῃ τι, μόν. ἀορ. «ὕπνος ἐπέ- λησεν ἀπάντων» = ὁ ὕπνος ἐπέφερε τὴν λήθην πάντων, Ὁδ. υ, 85. συνήθ. ἐν μέσ. λησμο- νῶ. «ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται» Ὁδ. α, 57. καὶ συνήθ. πεζ. «καὶ ἑμαυτοῦ ἐπιλήλυσμαι» Πλατ. Φαιδρ. 223. «τοῦ φθόνου ἐπελήλυσται» Ξεν. Κυρ. 8, 3, 8. «ἐπιλελησμένος ἑαυτοῦ ὅτι γέγονεν» Δημ. 18, 172. «μὴ περὶ τῶν πε-πραγμένων ἐπιλάβῃσθε» Ἀνδοκ. 1, 148. «οὐ ἤσθα Ξεν. Κυρ. 1, 3, 10. καὶ ἀπάρ. Ἀριστ. σφ. 853. μετὰ μετγ. 13α. Πινδ. κατωτέρω. σπαν. μετὰ αἰτ. μάλιστα τῶν ἀντων. - τὸ τοιοῦτον Πλατ. πολ. 3, 413. - αὐτὸ τοῦτο, Φαιδρ. 75. - τὰς τύχας Ἑδρ. Ἑλ. 275. - τοῦτο Ἀριστ. νεφ. 631. οὕτω καὶ παρκ. ἐνερ. καὶ μὲν πρῶτα λεγέμενα ἐπιλεληθέναι. Ἦρ. 3, 46, ὡς ἐφ. γρ. ἐπιλελήσθαι. «ἐπιλέλαθα ὄρεϊ- λων» Πινδ. Ὀλ. 4, 3. ἐπιλελάθαμε Πλουτ. ἀποφθ. π. μτγν. ὡς ἐν Ν. Δ. εἶνα ἐπιλέλη- σμαι καὶ παθ. «ἔργον ἐπιδασθῆν» Πινδ. ἀ- ποσπ. 86. ἀντὶ τοῦ σιγαθὲν ἢ ἐπιταθῆν π. Δ. Ἀλ. π. δύναμι. 26. τὸν ἀορ. ἐπελησάμην ἔ- χει ὁ Νου. Δ. 48, 969, latere, obliviscor. Ἐπι- λ- ἀρχης. ὁ διοικῶν ἐπιλαρχίον μτγν. Ἐπι- λ- ἀρχία, ἡ τὴν ἀρχὴν βύσμα Ἑτ. Μ. Ἐπι- λ- ἀρχία, ἡ τὴν νὰ ἦνέ τις διοικητῆς καὶ ἀρχηγὸς οὗο ἰδαν, 128. ἰπκῶν, καὶ οὕτω καὶ ἐπιλαρχης μτγν. 78. ἐπιλαρχία καὶ ἐπ- ειλάρχης. Ἐπι- λ- ασις, διωρ. ἡ ἐπιλήσις, λησμονησά- μενος. Ἐπι- λ- ασίαν. κάμνω τι λείπον, ὁμαλόν, γυμ- λιστερόν. «ὥσπερ οἱ λιθοῦδοι τὰ πηγέμενα καὶ περικαπνὰ ἀγάλματα ἐπιλαίοντες καὶ γανούντες» Πλουτ. διακρ. κύλ. καὶ φίλου. μτφ. - τὴν γνώμην = παραδεκτὴν, ἀποδεκτὴν ποιῶ Ἦρ. 7, 9. καταπραύνω Λουκ. καταπλ. 6, lenigo. Ἐπι- λ- εανσις, ἡ τὸ ποιῆται ὁμαλόν, λείαν τὴν ἐπιφάνειαν Φίλων, lenigatio. Ἐπι- λ- ἐγθῃ. ἑλκετικὸς ἔδωτ. soligendo. Ἐπι- λ- ἐγω. λέγω προσέει, προσθέτω καὶ ἄλλα εἰς τὰ ρηθέντα, «- λόγον τόνδε» Ἦρ. 2, 156. «καφάλας παραφέρει καὶ ἐπιλέγει δις», 4, 65. «καίχουσι ἐπιλέγοντες», 5, 4. «λόγους Πλατ. νόμ. 3, 700. - τεκμήρια = ἀποδείξεις. Ἡουκ. β, 28. «ἐπεμπεν ἐπιλέγειν καλεῖσθαι τὸν φέροντα» = προσθέτει λόγον Ξεν. Ἀν. 1, 116. ἐγκαλῶ, ὁνειδίζω Ἀπκ. ἐμφ. πολ. 3, 18. 2) ἐκλέγω. «τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμίλην» Ἦρ. 3, 81. «τῶν εἰλωτῶν ἐπιλεξάμενοι τοὺς βελτίστους» Ἡουκ. 7, 19. Παθ. «ὁμοῖς καὶ τῶν ὁματίων γιγνόντες καὶ ἐπιλεγόμενοι ἴσται» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 41. «ἀριστινὸν ἐπαι»

λέγμενοι» Τσρκ. 4, 146, ἔνθα ὁ Βέκ. ἔχει «ἐπιλελεγμένοι» 3) μέσ. α) ἰνδοιάζω, διατάζω Λίσχ. Ικ. 48· 6) μετὰ τοῦ «μή» ἐπομένους Ἡρ. 7, 149· καί = φοβοῦμαι, 3, 65· «ὡς εἴη», 4, 86· «αἰσχύνην Δ. Ἀλ. 9, 57· γ) διερχομαι ἀναγινώσκω π. Ἡρ. συγν. -βίβλιν, γράμματα, 1, 124, 3, 41, eligo, recenseo, lego. Ἐπιλέτω· χύνω προσέτι σπονδὴν ἐπὶ τινος Ὀδ. γ. 341· «ἱεραῖον Ἀπολ. Π. 4, 1133· ἐν γέν. -θαλοῖς ὕδωρ, 4, 1721, libo, infundo. Ἐπι-λείμματα, τό· ἀπομεινάριον Σχολ. Ἀρατ. 786, reliquiae. Ἐπι-λε-ῖω· ἐπιλεάω, λείων ποιῶ ἀπὸ γένειον ἐπελεῖοῦτο· ἀφίρει, ἔκειρε τὸ γένειόν του Δ. Κασ. 48, 34, levigo, tondco. Ἐπι-λεῖπω· ἀφίημι νὰ λείψῃ τι, νὰ μὴ φθάσῃ, ἴδ. ἐν ἄρ. ἐπὶ ἐπιτηδεύων ὡς καὶ ἰδοῦ δμῶν· «πεσιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μῆδ' ἐπιλείπειν» Ἀριστ. πλ. 554· «ἵνα μή ἐπιλήπῃ κατεσθίόμενα» Ἡρ. 3, 108· «τῷ σὺν ἐπιλήπνῃ πιέζεσθαι» = διὰ τῆς ἐλλείψεως τοῦ σίτου Θουκ. 3, 20· «τῆς τροφῆς ἐπιλείποιται» Πλάτ. πολιτ. 274· «ὥστε τὸν λόγον μηδέποτε ἐκλείπειν, Πρωτ. 334· «τὰ ἐπιτήδεα ἐπέλιπε» Ξεν. Ἀν. 4, 7, 1· «ἐπιλείπει τὰ φρέατα» = στερεοῦσαι Δημ. 14, 30, καὶ μετὰ αὐτ. τοῦ προσώπου· «ὕδωρ μιν ἐπέλιπε» = τοῦ εἰσεῖν τὸ νερόν, δὲν εἶχε πλέον, 7, 21· «τὸ δὲ στρατεύμα ὁ σίτος ἐπέλιπε» Ξεν. Ἀν. 1, 5, 6· προβλ. «γλαυκὸς ὕμῃς οὐκοῦν ἐπιλείψουσιν» Ἀριστ. ὄρν. 1106· καὶ καμ. «τοὺς πρεσβύτας ἐπιλείψει τὸ πέος», ἔκκλ. 620· «ἐπειδὴν αὐτοὺς ἐπιλείπασιν αἱ ἐκπιδες» Θουκ. 5, 103· «κινδυνεύει ἡ τοῦ Εὐθύφρονος μεμύσασα ἐπιλειποῖναι» Πλάτ. Πρωτ. 529· ὅθ. «ἐπιλείπει με ὁ χρόνος, ἡ ἡμέρα» δὲν μὲ φθάνει, δὲν μοῦ εἶναι ἀρκετὴ νὰ πράξω τι Λυσ. 12, 1· καὶ μετὰ ὅτ. «ταῖς ἐρωμενεστάταις φύσσεσιν ἐπιλείπει τὸ θαρρεῖν», Πλουτ. Κικ. 42· μτθ. ἀφίημι· «ὁ Σαάμανδρος ἐπέλιπε τὸ βέβηρον» = ἔγκατέλιπε τὴν κοίτην του, ὁγλ. ἐξηράνθη Ἡρ. 7, 43· «οὐδὲν τῶν ἱμῶν» = ὅσον ἐξαρτάται ἐκ μέρους μου δὲν ἀφίημι νὰ λείψῃ τίποτε Πλάτ. Πρωτ. 310· «μυρία ἐπιλείπω λέγων», Φιλ. 26· «μηδὲν -ἐλέγχων ἡδονῆς τε καὶ ἐπιστήμης» = καταλείπω πρὸς ἀποδείξιν, 52· ὅθ. παθ. «ἡ φορὰ ἐπιλείπειται παντὸς ἀριθμοῦ» ἔπιν. 978· «τὸ ἐπιλείπομενον τῆς ψάλλας», = τὸ ἀπομένον ὀπίσω Ξεν. Ἀν. 1, 8, 18, deficio, desum. Ἐπι-λείχω· γλύφω, λείχω· ἐπάνω λογγ. 1, 24, γρ. ἔσφ. Ἐπι-λείψεις, ἡ· τὸ νὰ λείψῃ τι· -δρνήθων Θουκ. 2, 50· «τῆς θανάσεως Πλουτ. συμμ. 8, 8, defectio. Ἐπι-λεκτ-ἀρχης, ὁ· ἀρχηγὸς τάγματος ἰκλατῶν στρατιωτῶν Πλουτ. Ἀρατ. 22. Ἐπι-λέκτης, ὁ· συλλέκτης Εὐστ. collectior. Ἐπι-λεκτος, 2· ἐκλεκτός, ἴδ. ἐπὶ στρατιωτῶν, τάγμα ἐξ ἐκλεκτῶν Ξεν. Ἀν. 3, 4, 43· Ἐπι-λέκτω π.· λογάδην, κατ' ἐκλογὴν Σχολ. Θουκ. 4, 4. Ἐπιλέλησμαι, π. παρκ. ὅριστ. τοῦ ἐπι-λάνθανομαι.

Ἐπι-λελογισμένως· παφροντισμένως Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 186, consideratim. Ἐπιλέλογχα, ἐν. παρκ. 6', ὅριστ. τοῦ ἐπι-λαγχάνω. Ἐπιλέλοιπα, ἐν. παρκ. 6' ὅριστ. τοῦ ἐπιλείπω. Ἐπι-λεξίς, ἡ· τὸ ἐκλέγειν, ἡ ἐκλογὴ Ἀππ. ἱμν. πολ. 3, 5, dolectus. Ἐπι-λεπτος, 2· λεπτός Γεωμ. 2, 21, 3, tenuis. Ἐπι-λεπτόνω· ἀλείφω τὴν ἐπιφάνειαν πολὺ λεπτά· -τιτῶν Πολυλ. 7, 124. Ἐπι-λέπω· ξεφλουδίζω· «-δάφνης ὅζον σιδήρων» Ὀμ. ἱμν. Ἑρμ. 109. Ἐπι-λευκάδιοι, οἱ· πόλ. μετὰ Ἀκαρνανίαν· Ἐκατατος Εὐρώπῃ, τὸ ἰδιώκην Διουκάδιος Στ. Βυζ. Ἐπι-λευκάνω· λευκὴν τινος ποιῶ τὴν ἐπιφάνειαν Ἀριστοτ. μὀρ. Ζ. 4, 1, albesco. Ἐπι-λευκία, ἡ· λεύκη, μετὰ τοῦ λέπρα Πλουτ. συμμ. 4, 5, 3. Ἐπι-λεσκος, 2· ὀλίγον τι ἐπάνωθεν λευκός Θισαρ. albus, candidus. Ἐπι-λεόσω· βλέπω, κυττάζω· «τόσσον τις ἐπιλεύσσει» = ὅσον μακρὰ ἡμπορεῖ τις νὰ ἴδῃ Ἰλ. γ. 12, prospicio. Ἐπι-λέων, οὐτοί, ὅ· υἱὸς Νηλέως Σχολ. Ἀπολ. Π. Ἐπι-ληθεῖς ἀρχαῖα ἔσφ. γρ. ἀντὶ ἐπὶληθός π. Ὀμ. π. γ. Κλ. Ἀλ. κ. εἰν. Ἐπι-λήθης, 2· προξένων λησμονησίαν Κλ. Ἀλ. προτρ. Ἐπιλήθης, ὁ· ἀνδρ. ὅν. Ἐπιγρ. Ἐπι-ληθός, 2· ὁ λησμονησίαν ἐπιφέρων· «-κακῶν ἀπάντων» Ὀδ. δ. 221 (ἔρχ. γρ. εἶνε ἐπιληθὸν ὡς μετχ. ἴδε Σχολ. ὅπερ ἂ βουτμάν. προτιμᾷ)· «φυγὰ δέους ἐπὶληθὸν» Ἀλ. Φ. Ζ. 15, 19. Ἐπι-λήθω· πρωτότυπον τοῦ ἐπιλανθάνω, ὃ δὲ βλέπει τοὺς ἄλλους χρόνους· ὁ ἐν. ἐπιλήθουσα Ἀρεται. καὶ μέσ. «ἀλλ' οὐδ' ὡς στείλῃς ἐπιλήθου» Ὀδ. ε. 324· ἐπιλήθου Ἰσ. ἔρ. 273· «σε» ἐπιληθόμενον· Ὀμ. ἱμν. Βακχ. 10· «γονεῖον ἐπιλέταται» Σοφ. Ἰλ. 143· «ἐπιλέθεται ἀλγέων» Εὐρ. Τρ. 602· «ἐπιληθεται κακῶν», Ὀρ. 66· «ἐπιλήθῃ αὐ» Ἀριστ. νεφ. 785· ἀποσιωπῶ, «τοῦτῳ ἐκὼν ἐπιληθετο» Ἡρ. 3, 75, obliviscor. Ἐπιληθῆς, αἱ· οὕτω τῶν Ἑσπερίων τινὲς ἐκαλοῦντο Ἡσυχ. Ἐπι-λητς, ἱσος, ἡ· (ὡς λεία) κυριευθίσαι· -πόλις Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 23. Ἐπι-ληκέω· κροτῶ, θορυβῶ προσέτι ἐπι-λίσκων Ὀδ. θ. 379, ἐκρότουν ἐν χορῷ, ὅπερ π. Ἀθην. ἐρμηνεύεται «ἐπικροτοῦν τοῖς λιγανοῖς δακτύλοις», 1, 15, arplaudo. Ἐπι-λήκητος, ὁ· τετυφλωμένος Ἡσυχ. exocatus. Ἐπι-ληκοθίστρια, Μοῦσα, ἡ· καμ. ἱκων, Μνασάκης ἐλεγιογράφου, τραγικῆς Μοῦσῆς· ἡ ἐν βαρυφθόγοις, ἐνίοτε δὲ καὶ διακρίνους σεμνολογίαις ἀρίσκουσα, ἐψμυθωμένη, εὐπρεπὴς καὶ περιφανὴς καλλιωπισμένη, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ἀπ. ἔξω κοῦκλα καὶ μέσα πανούκλα, ἡ καὶ τὸ «θεορία ἐπισκόπου καὶ καρδία μωλωνᾶ» Θεοδωρίδ. 8 (13, 21).

Ἐπι-λημπτος, -λημπτικός, -λημψις ἀντί-
ἐπιληπτος - ληπτικός - ληψις Ἰπποκρ.

Ἐπι-ληναιος, 2' ὁ ἐπὶ τῶν ληνῶν - ἀγῶν
Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 503.

Ἐπι-ληνιον, τὸ ὁ τριπλῆρ τῶν σταφυλῶν
ἐπὶ τοῦ ληνοῦ Ὀππ. κυν. 1, 127, torcular.

Ἐπι-ληνίως, 2' ὁ εἰς τὸν ληνὸν ἀνέχων, ἐν
τῷ τρυγητῷ γινόμενος - ὕμνος Ἀνακρ. 57,
8 - μέλος Ἀθην. 5, 199 - ὕμνησις Λογγ.
ποιμ. 2, 36' ἐπιλήνεια χαίρειν Ὀππ. κυν.
1, 127.

Ἐπι-ληπτέον' δεῖ ἐπιλαμβάνειν Θεοφρ. π.
χρωμ. 12, assumendum.

Ἐπι-ληπτύομαι' τῷ ἐπομ. Ὁ'.

Ἐπι-ληπτίζω' εἶμαι ἐπιληπτικός, πάσχω
ἐπιληψίαν Πλουτ. Ρωμ. ζητ. 111.

Ἐπι-ληπτικός, 3' πάσχων ἐπιληψίαν Ἀ-
ριστοτ. ὕπν. 5 - νόσος, ὡς «τὰ ἐπιληπτικά»
= συμπτώματα = ἡ ἐπιληψία Ἰπποκρ. «- τοί-
σιν ὕδρωπιοιδεῖσιν ἐπιληπτικά ἐπιγινόμενα
ὀλέθριον», σ. 190.

Ἐπι-ληπτικῶς, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. ἱατρ.

Ἐπι-λήπτομαι' ἐπιληπτίζω, Ὁ'.

Ἐπι-ληπτος, 2' πιασθείς, συλληφθείς ἐπὶ
αὐτοφώρῳ «πῶς ὁράται κάπληπτος ἡρέθη»
Σοφ. Ἀντ. 402, ὡς ἐπιλαμβάντος Ὑρ. 3, 69' ἰδ.
ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῆς νόσου ἐπιληψίας κατεχομέ-
νων, = ἐπιληπτικός «ἐπιλήπτους φησὶν ἰα-
σθαι» Δημ. 25, 80, ὅπου ἐν σημ. γενικω-
τέρᾳ ἐπιφέρει «αὐτὸς ὢν ἐπληπτος πάση
πονηρίᾳ» ἐπιλήπτους ὑπὸ πάθους γενόμε-
νους Πλουτ. πολ. παραγγέλ. 2' π. μετγ. =
ἀξιόμειπτος, ἀξιωματάκριτος «- καὶ ἐπάρ-
τος βίος» Φίλων. πρόβλ. καὶ ἐπιλήψιμος.

Ἐπι-λήπτωρ, ὅρος, ὁ προσβάλλων, ὄνει-
δίζων, ἐλέγχων Ἰσμ. π. Δ. Δασρ. 9, 25,
reprehensor.

Ἐπι-λήπτως' ἐγκληματικῶς Ὀριγεν. Φι-
λοκαλ. 21, 60, criminaliter.

Ἐπι-ληρέω' φλυαρῶ, μετγ. pugor.

Ἐπι-λησις, ὄνομα ἐπὶ λησμονησίᾳ
«ἐπὶ λησις καμάνη» Πινδ. Π. 1, 46, oblivio.

Ἐπι-λήσημη, ἡ ἐπιλησμοσύνη Ἀλεξ. π.
Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 788.

Ἐπι-λησμονεῖη, ἡ τῷ προηγ. Ὑούχ.
Ἐπι-λησμονέω' λησμονῶ Ἰσίδωρ. Πηλ.
14, obliviscor.

Ἐπι-λησμονή, ἡ ἐπιλήση Ν. Δ.

Ἐπι-λησμόνως, ἐπὶρ. μετ τὸν τρόπον ἐπιλή-
σημονα Πολυδ. 4, 142.

Ἐπι-λησμος, 2' ἐπιλήσημων Ἀριστ. νεφ.
788 ἐν τῷ ὑπερβ.

Ἐπι-λησμοσύνη, ἡ λησμονησία Κρατιν.
π. Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 788, ἔσφ. γρ. ἐπιλή-
σημονι, ἔνθα ὁ Βεργκ. ἐπιλησμονή διατείνεται·
πρόβλ. Δ. Κασ. 56, 41, oblivio

Ἐπι-λήσημων, 2' ὁ λησμονῶν Ἀριστ. νεφ.
129· μετὰ γεν. ὁ μὴ ἐνθυμούμενος πρῶτα τι
«ὢν ἔμψον ἐπιλησμονέστερον» ὅπερ ἔμψον
ὀλῆγον τὸ κατέγω. Ἐν. ἀπολ. 6' ὑπερβ. ἐπι-
λησμονάτος Ἀριστ. νεφ. 790· καὶ λησμονη-
σιαν ἐπιφέρειν - ἐπιρὸν Χίων. ἐπιστ. 3.

Ἐπι-λήσημαι, μ. μέλ. τοῦ ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπι-ληστικός, 3' ἐπιλήσημων Ἰδωτ.

Ἐπι-ληψίω' ὑπὸ ἐπιληψίας νοσῶ π. Δου-
καγγ. Ἰστ. Βοζ. σ. 128.

Ἐπι-ληψία, ἡ ἐπιλήψις Ἀριστοτ. προβλ. 2'
1, ἰδ. ἱερὰ νόσος, σεληνιασμός Πλουτ. καὶ ἱατρ.

Ἐπι-λήψιμος, 2' ὃν δύναται τις νὰ μεμ-
φῇ Δουκ. ῥητ. παραγγ. 22, ἐν δὲ Β. Ἀν-
έριμην. «ἐπιληπτόν, τὸν ἐπιλήψιμον τῷ τῆς
σελήνης πάθει», 255.

Ἐπι-ληψίως' ἐλαττωματικῶς, μετγ. viliose.

Ἐπι-ληψις, ἡ τὸ νὰ πιάσῃ τις, νὰ κρατήσῃ,
νὰ πλάκωσῃ ἔξωθεν, ἰδ. ἐπιληπτικῇ προσδο-
λῇ Ἰπποκρ. καὶ ἐπιληψίᾳ «ἐπιλήψις ποιεῖ»
σθαί «Ἰσοκ. 8, 61» «καίπερ ἐπαινούμενον
οὐκ ἐλάττους ἔχει ἐπιλήψεις» = παρέχει ἀ-
φορμὴν μομφῆς Ἀθην. 5, 187' «ἡ ἀξίωσις
αὐτομαρτυρούμενου ὅτι εἶνε ἰδικόν τοῦ κτηνὰ τι
Πλατ. νόμ. 12, 954' προσαπόκτησις, πρόσ-
ληψις Ἀππ. ἐμφυλ. πολ. 5, 77, apprehensio.

Ἐπι-λίγδην' ἐπιπολαίως, ζουγκρανιστῶ,
ἴλ. ρ. 599, strictim.

Ἐπι-λίξω' ἐπ' αὐτῷ ζουγκρανίζω Νικ. π.
Ἐτ. Μ. σίζω' ἐπιλίξαι = ἐπιψάσθαι ἐπιπο-
λαίως Σχολ. Ὁδ. χ. 278, stringo.

Ἐπι-λίγημι' ἐπιτρέπω Ὑούχ. ἔσφ. ἀνελ ἐπι-
λίγημι' ἴδε λίγημι.

Ἐπι-λίμνάζω' ἀπατελῶ λίμνην διὰ πλημ-
μύρας «περία ἐπιλελιμνασμένα χειμέρι»
= πλημμυρισμένα Πλουτ. Καισ. 25, κυρεῖ
stagnos.

Ἐπι-λίμιος' ἐπών. Ποσειδωνός Ὑούχ.

Ἐπι-λίμπανω' ἐπιλείπω Κραμ. Ἀν. 393, 1.

Ἐπι-λίναω' ἐπιπορεύομαι τὰ ἐσώτα λίνα
καὶ ἐπὶ δέλω Ὑούχ. relia observo.

Ἐπι-λινευτής, ὁ ὁ δὲ διὰ δικτύων κυνηγῶς
ὁ ὑπολινευτής Ἀντιστ. Σιδ. 13 (6, 93).

Ἐπι-λινεύω' ἐπιλινάω, κυνηγῶ, ἀμφ.

Ἐπι-λίπαίνω' ἐπ' αὐτῷ τι λιπαίνων παχὺ
ποιῶ «ὥστε τὸ δέριμα τοῖς λομαίνεσι ἐπι-
παίνει» Πλουτ. Ἀλεξ. 57.

Ἐπι-λίπαρέω' ἐπιμόνως παρακτάω Θεμιστ.
457, 5, oro.

Ἐπι-λίπηξ, 2' ἑλλειπής Ὑούχ. = ἐπίλοιπος
Πλουτ. Σουλ. 7, sufficiens ὑπολίπηξ ἀρχ-
χειρουργ. Ὁρειδ. 114, 11, subringuis.

Ἐπι-λίπως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-λιχμάομαι' ἐπιλείχω Φίλων, do-
pascor.

Ἐπι-λιχμάσω' ἐπιλιχμάζω Σχολ. Γρ.
Ναξ. 874, delambo.

Ἐπι-λιχμάω' τῷ προηγ. «ἀν μὴ τοῦτο μοῦ-
πιλιχμήσῃ τοῦλατον» Βασρ. 48, 6. Μία, π.
Φίλωνι' ἰδ' ἐπιλιχνεύομαι.

Ἐπι-λιχνεύομαι' ἐπιλείχω.

Ἐπι-λιχναῖω' λάπτω, κατατρώγω Φίλων.

Ἐπι-λλίβω' ἐπιλείβω.

Ἐπι-λλίγδην' ἐπιλλίγδην.

Ἐπι-λλίξω' νεύω μετ' τὸν ὀφθαλμόν, βλεφα-
ρίζω, κυττάζω ἀλήθωρα «οὐκ αἴσεις ὅτι δῆ-
μοι ἐπιλλίξουσιν ἀπαντες» Ὁδ. σ. 11, Σχολ.

«διανεύουσιν τοὺς ὀφθαλμοὺς (ἴλασι = ὀφθαλ-
μοί) πρόβλ. Ὁμ. ὕμν. Ἐρμ. 387' ὅπου τοῦ-
το σημαίνει δόλον καὶ πανουργίαν, ἔτι δὲ
σκωπτικῶς, εἰρωνικῶς κυττάζω» «καὶ μὴ
ἐπιλλίξων ἡμεῖς το καρτοφίσιον» Ἀπολ. Ἰ.

ἐπιλωθήσεται = θέλει ἐξηγηθῇ Ν. Δ. Νέσ. συν-
ήθ. μτφ. ἀπαλλάττω, ἐλευθερώνω· ἀλλ' οὐ-
δὲν αὐτοὺς ἐπιλωτῆται ἡ ἡλικία τὰ μὴ οὐχί
ἀγανακτεῖν τῇ παρῳσῇ τύχῃ = ἡ ἡλικία δὲν
ἀπαλλάττει αὐτὸν τῆς ἀγανακτικῆς κατὰ τοῦ
θανάτου Πλάτ. Κριτ. 43· καὶ ἐξηγῶ «ἐπιλω-
σάμενος τὸ τῆς σφριγγὸς αἰνίγμα» Σχολ. Ὀδ.
λ, 271· «τὰς ἐπιστολάς» = ἀνοίγειν Ἑρωδν.
4, 12, 14· εἶνε δὲ αὐτοὺς μὲν ἐπιλωσέσθαι μετὰ
τοῦ «ἐκείνους δὲ μέγα δυνήσεσθαι» ἀντὶ ἐπι-
λωθήσεσθαι (πρὸβλ. λύω) = οὗτοι θέλουσιν ἐξ-
αδυνατίσαι Λυσ. 25, 33· «τὰ κεφάλαια τῶν
κατηγορηθέντων ἐπιλωσάμενος» = ἀνατρέψας,
ἀνασκευάσας Λουκ. δις κατηγ. 30, dissolvo.

*Επι-λωδάομαι· πάσχω ἀπὸ λώδων Ὀνει-
ροκρ. 54, 41.

*Επι-λωδάω τῷ ἐπομ. βλάπτω, περιπαίζω·
ἐπιλωδητός, = ὑδριστός Λυκοφρ. 1173.

*Επι-λωθεύω· περιγεῶν τινα διὰ τι Ὀδ. 6,
323, convicio.

*Επι-λωθῆς, 2· ἐπιβλαθῆς Νικ. θηρ 771.

*Επι-λώθητος, 2· ἐρύδριστος Λυκοφρ. 1173.

*Επι-λωφάω· ἐλαφρώνω, μτγν. alieno.

*Επι-μάζιος (μαζός) 2· ἐπιμαστιος, ἐπιμα-
στιδίας Βιαν 15 (9, 548).

*Επι-μάθεια, ἡ· τὸ μετέπειτα, ὅψι μανθάνειν Κορυντ. 18.

*Επι-μαίρω· σφοδρῶς ἐπιθυμῶ τι· τινὸς
Λυκοφρ. 301, concupisco.

*Επι-μαίνομαι· τρελλαινόμεναι διὰ τι, ἐπιθυ-
μῶ τι μανιωδῶς, ἰδ. ἐπὶ ἐρωτῶς· «τῷ δὲ γυ-
νὴ Προίτου ἐπεμήνατο· φιλότῃτι μιγήμεναι»

Ἰλ. ζ, 160· συνήθ. μετὰ ὅτ. «τρώποις ἐπε-
μήνην» Ἀριστ. σφ. 1466· παιδί Λεων. Ἀλ. 31 (9, 345)· «καλὸν ἐραστὴν ἐπιμεμηνέναι

σοί» Λουκ. διαλ. θαλ. 1, 1· «ἄλλοθεν ἄλλος
ἐπεμήνατο καλλίει κούρης», Μουσ. 85· «τὴν

Σερβίλιαν ἐπιμανέσσαν αὐτῷ Πλουτ. Βρουτ.
5· καὶ ἐπὶ ζῳῶν· «λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται

λέουσι» Λουκ. ἐρωτ. 22· ἐμμανῶς πρέχω κατὰ
τινος, καταπλακύνω τινα· «δορυτίνακτος αἰ-
θήρ ἐπιμαίνεται» Ἀσχ. ἐπτ. 140· «φονολι-
εῖ τυχὰ φθὴν ἐπιμαίνεται», Ἀγ. 1402· ἐναν-
τίον τινὸς μαίνομαι, «Θήβης Καπανεύς ἐπεμή-
νετο πύργους», Ἐπιστ. ἀδεσπ. 293 (Πλυν. 106)

*Επι-μαίνω· μανιωδῶς ἐρωτᾷ ἐμβαλλῶ τινα
Σουδ.

*Επι-μαίομαι· 1) ἐπιθυμῶ, προσπαθῶ μὲ
τὰ δυνατό μου ν' ἀπολάβω τι, νὰ καταλάβω

τι· «σκοπέλου ἐπιμαίω» = ἐπιμελοῦ, κωπη-
λάτει μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις σου ἵνα φθά-
σῃς τὸν σκόπεον Ὀδ. μ, 220· «ἐπιμαίω νό-
στου» = πάσχω νὰ πιστρέψης εἰς τὴν πατρί-
δα σου, ε, 344· «δωρὼν ἐπεμαίετο θυμὸς» =

ἡ ψυχὴ του ὑπερεπείκει νὰ λάβῃ δῶρα, ν' ἀπο-
κρίσῃ θεσσαυροῦς Ἰλ. κ, 401· «φυγῆς ἐπεμαίε-
το» Τιμ. π. 2· Ἑμτ. κ. φασ. 1, 57· καὶ με-
τὰ αὐτὸ «ξίφος ἐπεμαίετο κόπην» = ἡγάπα νὰ

ἐσπαθῶσιν, νὰ βάλῃ τὴν χειρὰ του εἰς τὴν
λαβὴν του ξίφους Ὀδ. λ, 531· «ἐπεμαίετο

τέχνην» = ἐπροσπάθει νὰ ἐκνοήσῃ τέχνην πῶς
ν' ἀναψῇ πυρ Ὀμ. ἔμν. Ἑρμ. 108· «ὡς

ἐπεμαίετο Ἰάκωτα» Ἀπολ. Ρ. 3, 816· «ὕψαλ-
μοισιν, 2, 516· 2) ψάω, θίγω, ἑγγίζω· ὁ

ἐπεμαίετο νῆα» = ἐψηλαφούσε τὴν ῥάχιν τοῦ
προβάτου Ὀδ. 1, 441, μετέπειτα· «τὸν δ' ἐπι-
μασσάμενος» αὐτόθ. «μάστιγι· θοῶς ἐπεμαίετο ἄρ-

ῖπκους» = ἐκτόπα ἐλαφρῶς καὶ ταχέως μὲ τῇ
μάστιγι τοὺς ἵπκους Ἰλ. ε, 748· «ἱερὸν

δ' ἐπ' αὐτ' ἐπεμαίετο» Ἡσ. π. Ἀθην. 11, 498·
«ἐπὶ τῇ ἐπιμάσσεται ἑλκος» = θά ἐρευνήσῃ τὴν

πληγὴν Ἰλ. δ, 190· «ῥάδω μιν ἐπεμάσασα» =
ἤγγιζεν αὐτὸν διὰ τῆς ῥάδου Ὀδ. ν, 439· καὶ

ἀνευ πτώσεως, π, 172· «χεῖρ' ἐπιμασσάμε-
νος» = διὰ τῆς χειρὸς του συλλαμβάνων, ἀντι-

λαμβάνόμενος, 9, 302· «χεῖρ' ἐπιμασσάμενος
σάρογος λάβε δεξιτερῆσιν», τ, 480· π. Ἀπολ.

Ρ. «τὴν 3, 106 ἐπεμάσασα χειρὸς» ἐπίασεν
αὐτὴν ἐν τῇ χειρὶ «πυκνὰ λευκανίης ἐπε-

μάσασα», 4, 18· ἰδιαζόντως «δολιχὴ δ' ἐπε-
μαίετο πάντοθεν» = ἡ μακρὰ νύξ ἀπανταχοῦ

ἐπῆλθε Ὀρφ. Ἀργ. 116· πρὸβλ. «φρουραῖς δ'
ἀκμήτοις ἐπεμαίεται ἄμμορος ὕπνου», αὐτ.

932, instigo, incito.

*Επι-μακρός, 2· μακρουλὸς Ἰπποκρ oblongus.

*Επι-μαλός, 2· μαλακός, προσηνής, ἀγα-
θός, ἀσθενής λίαν Πισύχ.

*Επι-μᾶλλον, ὀρθότ. ἐπὶ μᾶλλον, ἔτι πλέον.

*Επι-μᾶνδάλων τὸν, τὸ· ἡδονικὸν καὶ ἐρω-
τικὸν φίλημα, εἰς τὸ ὑποῖον οἱ φιλοῦμεναι

ἐγγίζουσιν ἢ θέουσι τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης
τῶν ἀμοιβαίως ὁ εἰς εἰς τὸ στόμα τοῦ ἑτέρου

«ἐπιμαχὸ καταγλώττισμα» Ἀριστ. Ἀγ. 1201·
ὅθ. καὶ ἡδονικὸν τὸ ὅσμη καλεῖται ὁμ. «κα-

τεγλωττισμένον καὶ μανθάλωτόν», Ἡσ. 131.

*Επι-μανής, 2· ὁ μετὰ μανιωδῶς, ἀκρατῆ-
τος ἐπιθυμίας ὀρεγόμενός τινα ἢ ἀγαπῶν· «γυ-

ναῖκα μᾶλλον καὶ πρὸς ἄνδρας ἐπιμανῆ» Ἀ-
χιλ. Τάτ. 8, 1· «τὸ ἐπιμανὲς ἐς τὰς γοναί-

κας» = μανιωδῶς πάθος Πανσ. 1, 6, 8· ἐν γέν.
μανικός Ἀθην. 2, 45· νόημα Πλουτ. Δίων.

47· ἐπὶ. «ἐπιμανὸς ἔχειν πρὸς τι» = ἐπιμαί-
νεσθαι τινὶ Ἀθην. 7, 276, insanus, furiosus.

*Επι-μανάων· προσέτι μανθάων Ἠρ. 1,
131, ἀντιθ. προμανθάνω Θουκ. 1, 138.

*Επιμανίχιον, τὸ· τῆς ἐνδυμασίας τοῦ ἱε-
ρέως τὸ ἐπὶ τοῦ μετακαρπίου τῶν χειρῶν πε-

ρίβλημα Χρυσ. Λειτουργ. 6, 983.

*Επι-μαντεῖον, τὸ, ἴσφ. γρ. ἀντὶ Ἰστί
μαντεῖον Πανσ. 1, 40, 6.

*Επι-μαντεύομαι· προφητεύω Ἀπκ. ἔμφ.
πολ. 4, 127, vaticinor.

*Επι-μανός· ἐπὶ. τοῦ ἐπιμανῆς, ὁ ἴδ.

(Επι-μάομαι), ἐν τούτῳ παράγεται ἡ
μέλ. ἐπιμασσομαι καὶ ἄορ. ἐπιμασσάμην, ἀ-

νέκοντες εἰς τοῦ ἐπιμαίομαι τὴν 2) σημ.

*Επι-μαργαίνω· ἐπιμαίνομαι, μανιωδῶς
ἐπιθυμῶ τι· τινὶ Ἀρατ. 1123, insanio in.

*Επι-μαργος, 2· ὁ μανιώμενος διὰ τι, μεμ-
ηώς Σουδ. insanus.

*Επι-μαρμαίρω· λάμπω μτγν. splendeo.

*Επι-μάρπτω· ὁράτομαι, καταλαβάνω Ἠ-
σὺχ. prebendo.

*Επι-μάρτυρ, υρος, ὁ· ἐπιμάρτυρος· ἴδ' ἐ-
πιμάρτυς.

*Επι-μαρτυρέω· εἰμαι μάρτυς πράγματός
τινος, διὰ τῆς μαρτυρίας μου ἐπιβεβαιώνω·
εἰ ἡμῖν ἐμαρτυρήσῃ αὐτὰ τὰ θῶματα μὲ

- κίεσθαι Πλατ. Κρατ. 397, ἀντίθ. ἀντιμαρτυρέω Σ. Έμπ. κ. μαθ. 7, 241, καὶ συχνά Πλουτ. -τι, Λυσ. 22, ἀπολ. Νικ. 6. Μέσ = ἐπιμαρτύρομαι· Ἀκκιδαιμονίῳσι ἐπιμαρτυροῦντο μὴ ποιεῖν Πρ. 5, 93, attestor.
- Ἐπι-μαρτύρησις, ἡ μαρτυρία, διαβεβαίωσις Πλουτ. πρ. Κολ. Δ. Κασ. 59, 25, ἀντίθ. ἀντιμαρτύρησις Επικουρ. π. Δ. Λασρ. 10, 147.
- Ἐπι-μαρτυρία, ἡ ἢ ὡς μάρτυρος ἐπικλήσις τινος· -θεῶν Θουκ. 2, 74· ἔτι δι=ἐπιμαρτύρησις Μανέθ. 2, 400.
- Ἐπι-μαρτύρομαι· μαρτυρίαν παρέγω, διαβεβαίω· ἀπὸδε ἄξιον ἐπιμαρτύρασθαι δι.» Πλάτ. Φαίδρ. 244. Συνήθ. ὡς μάρτυρας προσκαλῶ, μάρτυρας εἰσάγω, ἴδ. -θεούς, ἐπὶ παραβάσει συνθηκῶν, ἢ ἐπὶ διαπραχθέντων ἀδικημάτων Ξεν. Κυρ. 8, 5, 25· -τόν Δία Πλατ. Έμπιν. 7, 350· ἀπολ. Ἄριστ. νεφ. 495· «ἐπιμαρτυροῦμαι μὴ κατιστάναι τυραννίδας» Πρ. 5, 92, 7· «ἐπειμαρτύρετο μὴ ἀπόντος περὶ αὐτοῦ διαβολὰς ἀποδέχεσθαι» = μάρτυρας ἐπεκαλεῖτο τοὺς θεούς, ἰκέτευεν αὐτοὺς Θουκ. 6, 29· ἐπὶ μαρτύρων διαβεβαίω· «πολλοὺς παριστάντας ἐπιμαρτυροῦναι δι.» Δημ. 34, 28· ἴδ. ἐπιμαρτυρέω, delector, attestor.
- Ἐπι-μάρτυρος, ὁ ὃ λέγει, περὶ τινος μαρτυρῶν· Ἀεὺς δ' ἅμα ἐπιμάρτυρος ἔσται Πλ. η, 76· -θεοὶ Ὅδ. α, 273, ὡς θηλ. Ὁρφ. Ἀργ. 349, testis.
- Ἐπι-μαρτυς, ὁ τῷ προηγ. ἐπιμάρτυσι Ἄριστ. Λυσ. 1287· αἰτ. «κρυφίῳν ἐπιμάρτυρα λύχων ἐρωτῶν» Μουσ. 1· «κακῶν ἐπιμαρτυρας ἔργων» Ἀπολ· Ρ. 4, 229, ὡς θηλ. Χριστοδ. ἐκφρ. 195.
- Ἐπι-μασάσθαι· προσεῖτε, μετέπειτα μασσά, τρώω Ἀλκιφρ. 3, 51.
- Ἐπι-μάσσω· ζυμῶν Σχολ. Ἄριστ. εἰρ. 14. Μέσ. ψηλαρῶ, ἐφάπτομαι = ἐπιμαίνομαι· ἀπαθὴρ δεξιτερὰ κεφαλὰν ἐπιμάσσεται, Περσ. 4 (7, 730), ὅπου πρότερον ἦτο ἐπιμασσοτο, καὶ ὡς μέλ. δύναται νὰ ἐξηγηθῇ· ἄλλως δὲ τὸ ἐπιμασσομαι εἶναι μέλ. καὶ ἐπιμασσομένη ἀόρ. τοῦ ἐπιμαίνομαι 2), pinso, subigo.
- Ἐπι-μασσεύω· ζητῶ Σχολ. Ὅδ. υ, 377.
- Ἐπι-μαστιδίας, 2· ἐπὶ τοῦ στήθους κείμενος, θηλάζων· «βληχαὶ τῶν ἐπιμαστιδιῶν» = τῶν θηλαζόντων, τῶν νεογνῶν Αἰσχ. Έπτ. 331· -γόνος Σοφ. ἀποσπ. 962· -βρέφας Εὐρ. Ι. Τ. 231· -παῖδιον Λουκ. Τόξ. 61, lactans.
- Ἐπι-μάστιος, 2· τῷ προηγ.
- Ἐπι-μαστῖω· μαστίζω· αὐγύνει ἐπεμάστι· κερτῶ Nov. Δ. 1, 80, fagello.
- Ἐπι-μαστός, ὁ· ἀλλήτης, εἴτε ἐπαίτης, ζήτοιας, περιφερόμενος καὶ ζητῶν τὰ πρὸς ζωάρκειάν του· «ὁ τροφὴν μαστεύων» Εὐστ. ἐνδεής, ἐπαίτης Σχολ. ἢ ζητιάνος, τὸν ὅποιον εὐρίσκει τις περιφερόμενον καὶ τὸν φέρει μεθ' αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν του Ὅδ. υ, 377, = ἐπιλήπτος Ἡσυχ. mendiculus.
- Ἐπι-μαχέω· βοηθῶ τινα ἐν τῇ μάχῃ· -τῇ ἀλλήλῳ, δηλ. «χώρα» Θουκ. 5, 27· κατὰ

τὸν Ἀμυνῶνιον· «ἐπιμαχεῖν λέγουσιν ἄπαν τοὺς ἐκ. τισὶν ἀμύνονται τινες μόνον, συμμαχεῖν δὲ τὸ τοῦς ἐπιδόντας μετ' ἑκείνων οἱ συμμαχοῦσιν ἀμύνεσθαι», μόνον δηλ. ἐπὶ ἐνώσεως πρὸς ἀμοιβαίαν ὑπεράσπισιν κατὰ τινος ἐπιδρομῆς· Β. Ἀν. 2, 380· ἴδε τὸ ἐπὶ οἰκιστορ.

Ἐπι-μαχία, ἡ· συνθηκολογία, ἔνωσις πρὸς ὑπεράσπισιν διαφέρουσα τῆς συμμαχίας· «συμμαχίαν μὴ ποιήσασθαι ὥστε τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζειν, ἐπιμαχίαν δὲ ἐποιήσαντο τῇ ἀλλήλῳ (δηλ. χώρᾳ) βοηθεῖν = συμφωνίᾳ τὴν ὁποίαν ἔχουσιν μεταξὺ των δύο δυνάμεις, ἢ βασιλεῖς, ἀν κηρύξῃ τις πρὸς τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν πόλεμον, νὰ πηγαίῃς ὁ σύμμαχος τοῦ πρὸς βοηθεῖν του, ὅμ. καὶ ἂν αὐτὸς κυρύξῃ πόλεμον πρὸς τινα νὰ πηγαίῃς πάλιν ὁ σύμμαχος τοῦ μὲ τὰ στρατεύματα του μαζὶ του κατ' ἑκείνου Θουκ. 1, 44.

Ἐπι-μάχιμος, 2, ἴσφ. ἀντὶ ἐπίμαχος Ἄρρ. Ἀν. 4, 25, 3.

Ἐπί-μαχος, 2· εὐκολοπολήματος, εὐκολοκυρίετος, ἐπὶ τόπου· «τῇ ἣν ἐπίμαχον τὸ χωρίον τῆς ἀκροπόλεως», Πρ. 1, 84· ἀντίθ. τῇ ἀμαχος· «τῇ μάλιστα ἔσκε ἐπίμαχον τοῦ τείχους», 6, 133, καὶ ὑπερθ. 9, 21· «ὃ ἦν ἐκ τε θαλάσσης ἀπόκρημνον καὶ ἐκ τῆς γῆς ἡκιστα ἐπίμαχον» Θουκ. 4, 31· 2) = σύμμαχος μετ' αὐτοῦ. 3) = ἐτοιμοπόλεμος Θωμ. Μαγ. 4) = ἀμφισβητήσιμος Πλ. 8, 1· 5) = ἐπικούρος καὶ βοηθός Ἡσυχ. oppugnabilis.

Ἐπίμαχος, ὁ· μάρτυς τις ἐν τῇ μαρτυρολογίᾳ ἑκκλ.

Ἐπιμάω· ἄχρ. θέμα τοῦ ἐπιμάσθαι, ἐπιμαίνομαι ὁ ἴδ.

Ἐπι-μειδάω· χαμογελῶ διὰ τι, π. Ὁμ. πάντοτε «τόνδ' ἐπιμειδήσας προσέφη» π. γ. Ἰλ. θ, 38· καὶ ἐπὶ σκωπτικοῦ γέλωτος Πλ. κ, 400· -τινὶ Κρίναγ. 9 (6, 345), argideo.

Ἐπι-μειδάσις, ἡ· χαμογέλασμα διὰ τι Πλουτ. οὐ δύν. ἡδ. ζ. κατ' Ἐπικούρ. 9, argisio.

Ἐπι-μειδάω· ἐπιμειδάω Ἀπολ. Ρ. 3, 129, subrideo.

Ἐπι-μείζων, 2· ἔτι πλέον μεῖζων· «συνφρονῶν τὰ τερονὰ δέξει καὶ ἡδονὴν ἐπιμείζονα ποιεῖ» Στοδ. ἀνθ. 5, 49, majore.

Ἐπι-μείλια, τὰ, δι. γρ. κατ' Ἀρισταρχον «ἐπὶ μεῖλια δῶσω» Ἰλ. ι, 147· ἴδε μεῖλια.

Ἐπι-μείλιον, τό· ἴδε μεῖλιον.

Ἐπι-μειλίσσω· εἶδω Ἡσυχ. δο.

Ἐπι-μελαίνω· γίνομαι μέλας Θεοφρ. Ι. Φ. 3, 15, 6· ἐπιμελανθέντων Πλουτ. π. ψυχρ. 19.

Ἐπι-μελαίνω· μέλαιναν ποιοῦ τὴν ἐπιφάνειάν τινος· ἴδε τὸ προηγ.

Ἐπι-μέλας, 3· ἐπάνωθεν μέλας, μαυροῦδης Θεοφρ. Ι. Φ. 3, 8, 6, nigricans.

Ἐπι-μέλεια, ἡ· φροντίς, ἐμφροντίς προσπάθεια εἰς τι· -τῶν ἔργων Θουκ. 3, 46· -ἀγέλης = φροντίς δι' ἀγέλην τινὰ Πλάτ. πολιτ. 267· -σώματος, πόλ. 3, 407· «-τῶν καμνόντων» = φύλαξις καὶ περιθαλψις, νόμ. 4, 720· ἐπὶ θείας λατρείας Ξεν. Κυρ. 1, 6, 4· «καὶ θεραπεία τῶν φίλων», 8, 2, 13· καὶ ἐπὶ τῇ

ἡμῆς, τῆς πρὸς τοὺς τοινοῦτας δεικνυομένης, ἀπομν. 4, 8, 10' καὶ ἡ περὶ τὰς πόλεις ἐπιμέλεια Πλατ. νόμ. 6, 864' καὶ «πρὸς τὴν πόλιν», 754' ὡς «ἡ πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμέλεια» Δημ. 22, 78' «ἡ εἰς τὰ ἀναγκαῖα ἐπιμέλεια» Ποσειδων. π. Ἀθην. 8, 263' «ἡ περὶ τοὺς νέους» Λυκούργ. 106. Συνηθ. συντάξεις εἶνε αἱ ἐξῆς· «ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι» = φροντίζειν καταβάλλειν εἰς τι, συνηθ. μετὰ γεν. Πλατ. πολ. 6, 488, σπαν. περὶ τι, Θεαιτ. 143' περὶ τίνος Θουκ. 7, 56' καὶ «-τοῦ-του ὅπως» Ξεν. οἰκ. 11, 22' ἔτι «-τοσαύτης τῆς ἐπιμελείας οὕσης περὶ ἀρετῆς» Πλατ. Πρωτ. 326' «ἐπιμ. αὐτῶν ἔσται» = θέλει ληφθῇ περὶ τούτων φροντίς Θουκ. 7, 16' καὶ τις ἐπιμ. ἀνθρωπίνων ὑπὸ θεῶν γίνεται Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 10, 8' «πᾶσαν ἐπιμέλειαν ἔχων περὶ τι» Πλατ. πολ. 5, 451' - τινός, Τιμ. 18' «οἱ ἐπιμελείας ἔχον τινὰ» Ἰσοκ. 7, 14' «μετ' ἐπιμελείας ἔχειν τινὰ» Ξεν. ἐφισ. 2, 10' «ἐν ἐπιμελείᾳ ἔχειν, πέμπειν» Πολυδ. π. Ἀθην. 2, 45' ἐπιμελεία = μετὰ σκοποῦ = ἐκ προνοίας Ξεν. Κυρ. 3, 5, 47' «κατ' ἐπιμέλειαν», Ἑλλην. 4, 4, 8' ἰδ. καὶ διοικήσεις ἀρχῆς τίνος, ἐπὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων, ἀρχὴ ἐπιθωρητοῦ ἡ ἐπιστάτου· «-ναυτικῆς, οἰκείων καὶ πολιτικῶν» Θουκ. 2, 39' τῶν κοινῶν Ἰσοκ. 7, 25' «ἐν βαρβαρικῆς δεσποτίας ἀπαλλαγέντες Ἑλληνικῆς ἐπιμελείας τόχῳσιν», ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας, 5, 154' «ἡ κατὰ γῆν ἐπ.» Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 10' ὁ Ἀίσχιν. ὁμιλεῖ κατὰ τῶν λεγόντων· «ὅσα τις αἰρετός ὢν πράττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχὴ ἄλλ' ἐπιμελεία τις καὶ διακομία» = ἰδιαιτέρα τις ἐπιτροπεία, 3, 13' «ἡ τῶν ἐφεσθῶν ἐπιμέλεια» εἶνε ἰδιαιτέρα τις ἀρχὴ ἐν Ἀθήναις Δειν. 3, 16' «πολλὰς ἐπιμελείας ἅμα προστάττειν τινί» Ἀριστοτ. πολ. 4, 12' ἔτι δὲ ἐπὶ ἐπιστημονικῆς ἀσχολίας, ἐπιστήμης, τέχνης· καὶ τινὰ ἐπιμέλειαν ἐδίδαξέ με Ξεν. Κυρ. 1, 6, 13' «μετὰ ποίας ἂν ἐπιμελείας καὶ διατριβῆς εὖτατο διαγαγεῖν» Ἰσοκ. diligentia, studium.

*Επι-μελέομαι, μέσ. μετχ. π. ἀορ. (ἐπιμελησάμην λαν μετγν.), μέλ. παθ. = μέσ. μόν. Ξεν. ἀπομ. 2, 7, 8, παρκ. ἐπιμεμελημέθα· φροντίζα καταβάλλω, κυβερνῶ, διοικῶ· οὕτω τὰ χρήματ' ἵδια κέκτηνται βροτοί, τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα· Εὐρ. Φοιν. 558' συνηθ. - τινός = διὰ τι Ἀριστ. πλ. 1117' «τῶν ἄλλων ἐπιμελησόμενος» Θουκ. 3, 25' «τῆς ψυχῆς οὐκ ἐπιμελεῖ οὐδὲ φροντίζει» Πλατ. ἀπολ. 29' καὶ «ταῦτα μὲν οὕτω περὶ τῆς μουσικῆς ἐπιμελεῖσθαι», νόμ. 7, 812' «τῶν περὶ γάμοις γυναικῶν ἐπιμελουμένων» αὐτ. 11, 932' περὶ τίνος Ξεν. ἀπομ. 5, 7, 10' ἀντιθ. τῷ ἀμελεῖν, 3, 12, 5' ὑπὲρ τίνος, Κυρ. 1, 6, 13' «πᾶσαν ἐπιμέλειαν» Πλατ. Πρωτ. 32' μεθ' ἐπομ. τοῦ ὅπως· «τῶν νέων ἐπιμεληθῆναι ὅπως ἔσονται οὗτοι ἄριστοι», Εὐθὺρρ. 2' «τῶν βαρβάρων ἐπιμελεῖτο ὡς πολέμῳ ἱκανοὶ εἴησαν» Ξεν. Ἀν. 1, 1, 5' «τούτων ἐπιμελῆθαι ὡς τόχῳσιν πάντων» = ἐφρόντισεν ὥστε νὰ τόχῳσιν ἡ λάβῳσι πάντα, Κυρ. 7, 2,

16' «-περὶ τίνος, ὅπως», ἱππ. 4, 3' καὶ μεθ' ἐπομ. αὐτ. μετ' ἀπαρ. οἰκ. 11, 17' μετ' αὐτ. 41' «ὁ Φυλλῶς τὰ ἄλλα πάντα ἐπιμελεῖτο τοῖς πολυμάχοις», Ἑλλ. 5, 4, 4, ἰδ. ἐπὶ τίνος πράγματι ἀρχὴν τινα διοικεῖν, προστάτην εἶναι· τῶν δημοσίων ἱπρ. 5, 29' «προστάτης τῆς πόλεως καὶ ἐπιμελεῖσθαι» Πλατ. Γοργ. 520' καὶ ἄρχων, πολ. 1, 353' «διακοσῶν πάντα καὶ ἐπιμελούμενος», Φαιδρ. 246' «ὁρόμου τε ἐπιμεληθῆναι καὶ τοῦ ἀγῶνος προστάτῃσιν» Ξεν. Ἀν. 4, 8, 35' ἰδ. ἐπὶ τοῦ Ἀρείου πάγου Βοιτχ. Ἑπιγρ. 1, σ. 114' ἐπιμελεῖσθαι πράγματι, ἀσκεῖν αὐτό· «-ἀρετῆς, ἐπιστημῶν» Πλατ. καὶ Ξεν. Κατὰ τοῦ ἀπικιστάς ὁ ἰδ. αὐτ. τόπ. εἶνε ἐπιμελομαι ἐν τῷ ἐν. καὶ παρὰ. οἵτινες ὁμοῦ σπανιῶν. οἱ ἄλλοι εὐρίσκονται ὡς ἱπρ. 1, 98' τὰ δὲ χειρόγραφα κυμαίνονται ἐν πολλοῖς χωρίοις, studios, eufro.

*Επι-μελετάω· μελετᾷ κατόπιν, ἐτι μάλλον. *Επι-μελέτῃσιν, ἡ' ἡ ἐπὶ πλέον, ἡ κατόπιν ἀσκήσεως, μελέτη Σχολ. Ἀριστ. θεα. 169. *Επι-μέλεον· ἰδ' ἐπιμελής.

*Επι-μελεστέρας, ἐπιμελεστατέως ἰδ' ἐπιμελής.

*Επι-μελέω· ἰδ' ἐπιμελόμαι.

*Επι-μελέωσ'· ἰδ' ἐπιμελής.

*Επι-μέλημα, τὸ' ὅτι τὴν ἐπιμελεῖται, ἡ φροντίζει περὶ αὐτοῦ, ἐνασχόλησις, σπουδὴ Ξεν. οἰκ. 4, 4, studium.

*Επι-μελής, 2' α) ἐνερ. φροντίζων διὰ τι· - τινός, π. γ. - τῶν συμμάχων Ξεν. Κυρ. 4, 2, 38' - ἀγαθῶν Πλατ. συμπ. 197' ἀπολ. ἡν ἐπιμελῆς ὢ καὶ προθύμως μαρτυρῶν Ἀριστ. νεφ. 501' «ἐπιμελίστατος στρατηγῶν Κόνων», ὁ τὰ μάλιστα ἐγλωτῆς ἐν τῇ κλήσει του ἡ τῷ ἐπαγγέλματι του Ἰσοκ. 4, 142, ὡς «δεῖ τοὺς ἀρχοντας ἐπιμελεστέρας γίνεσθαι τοὺς υἱὸν τῶν πρόσθεν» Ξεν. Ἀν. 3, 2, 30' «ἐπιμελεστέραν θεραπείαν ἔχειν» Μεν. π. Σοφ. ἀνθ. 106, 8. Καὶ - περὶ τι ἀπομ. 3, 4, 9' 6) παθ. περὶ οὗ τις φροντίζει· οὗς ἀγνεῖα τούτων ἐπιμελής Πλατ. νόμ. 10, 909' ἰδ. οὐδ' «ἐπιμελὲς τινί ἔστιν» ἡ γίγνεται ἱπρ. 3, 40' «ἐπιμελὲς μοι ἦν ὄραν», 2, 150' «οἷς ἐπιμελὲς οἷα εἰδέναι» Θουκ. 1, 5' οὗς ἐπιμελὲς ἦν κακῶς ἐμὲ ποιεῖν, 18, 240' «τοῖς ἀρχοῦσιν ἐπιμελὲς ἔστω μὴ τις ἀδικῇ» Πλατ. νόμ. 11, 932' «ἐπιμελὲς πεποιήμαι εἰδέναι», συμπ. 172' καὶ - τινός, «ὅσοις ἀνδρείας τῆς θαλάσσης ἐπιμελὲς», νόμ. 7, 824' ὡς «τούτων πάντων ἐπιμελὲς ἐστὶ τῇ συγχλήτῃ» Πολυδ. 6, 13, 5' ὁθ. «τὸ ἐπιμελὲς τοῦ ὁρωμένου πολλοῖς προσήκει», ὅπο τοῦ Σχολ. ἐπιμέλεια ἐρμηνεύεται, Θουκ. 3, 66' π. ἱπρ. «ἐπιμελὲς ἐγένετο τῷ Κίρῳ τὰ Κροισῶς εἴπε» = τοῦ Κροισοῦ οἱ λόγοι διήγειραν τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπίρ. ἐπιμελῶς = μετὰ ζήλου Πλάτ. Τιμ. 88' ἐπιμελεστέρας Ἀθην. 44, 629, diligens. *Επιμελής, ἡ' ὄν. γυν. Θράσσης Ἑπιγρ. *Επι-μελητέον· δεῖ ἐπιμελεῖσθαι Ξεν. Κυρ. 7, 5, 70, eundem. *Επι-μελητέον· εἶμαι ἐπιμελητής Ἑπιγρ. *Επι-μελητέος, ὁ' φροντιστής, ἐπιστάτης,

Ἐπι-μερής, 2· ἐπιμέριος· «ἀριθμός οὕτω λεγεται, ὅταν ὁ μέζων τοῦ ἐλάττω ὡς ὑπερέχη μίρει τινί» Ἡσύχ. ἢ ἀκριθέστερον κατὰ Νικόμα. «Καὶ δὲ ἐπιμερής μὲν σχέσις ὅταν ἀριθμός τὸν συγκρινόμενον ἔχη ἐν αὐτῷ ὅλον καὶ προσέτι μέρη αὐτοῦ πλείονα ἑνός», ἀριθμ. 1, 20· λόγος = ἡ σχέσις δ, 3· πρὸς δλ. ἐπιμέριος. Ἐπιμερίζω· προσθέτω τι κατὰ μέρος· «τετράκις χίλους ταῖς φράταις ἐπιμέρισαν» Δ. Ἄλ. 2, 50· μοιράζω Στραβ. 13, 587· ἐπιμερίζομενα εἶνε π, τοῖς γραμματικοῖς αἱ ἀντωνυμῖαι ἑκάτερος, ἑκάστος· καὶ ὅ. καὶ τὰ διανεμητικὰ ἀριθμητικὰ· πρὸς δλ. Χοιροδ. Β. Ἄν. 1340, imperfect. Ἐπι-μερισμός, δ· διανομή, κατὰ μέρος προσθήκη, ἀπαρίθμηση τῶν μερῶν ὅλου τινὸς ἕτερου. distributio. Ἐπι-μεριστικός, δ· ὁ διανεμὸν γλῶσσ. Ἐπι-μεριστικός, 3· ὁ εἰς τὸ μερίζειν ἐπιτίθεις· Εὐστ. distributor. Ἐπι-μεριστός, 3· διαμερισμένος Ἡσύχ. imperfectus. Ἐπι-μερότης· σχέσις τοῦ ἐπιμερούς Ἰάμβλ. Ἐπί-μεσός, 2· ὁ ἐν τῷ μέσῳ· ῥήμα π. γράμ. τὸ μέσῳ ἢ παθ. σχηματιζόμενον καὶ οὐδέποτε ἐνεργητικῶς, καὶ σηματοῦν εἴτε ἐνέργ. μόν. καὶ οὐδέποτε παθ. εἴτε παθ. μόν. καὶ οὐδέποτε ἐνέργ. ὅλον χρῶμαι, τεκμαίρομαι, δίδωμαι, ἡττώμαι, ὁδύρομαι κ. τ. ὅμ. περὶ διήλικας ἐπίμεσος=μεσόκοπος Β. Ἄν. 108, 24. Ἐπι-μεσο-οὐράνημα, τό· τὸ ἐσπερινὸν κορύσσωμα Πτολ. 2, 103, 21. Ἐπί-μεστος, 2· πλήρης, πάνυ πλουτῶν ὡς ἔφηγ. Β. Ἄν. 40· ἐν γέν. πλούσιος Καλλ. ὕμν. Δημ. 134, superlativus. Ἐπι-μετα-πέμπομαι· πάλιν ἢ μετέπειτα προσκαλῶν νὰ ἔλθῃ τις Θουκ. 6, 21. Ἐπι-μετρέω· μετρῶ προσέτι, εἰς τὸ μετρεῖν ὅτιν προσθέτω Ἡσ. ἔρ. 395· «οἱ δ' οὐχ ὅλον συνεστάλησαν, ἀλλ' ἐπιμετρέησαν» = ἀλλ' ἐπὶ πλέον ἐπροσώρθησαν Πολυδ. 5, 15, 8· «οὐκ ἐπιμετρῶν τὸν θυμὸν τοῖς πραιτομένοις», 5, 10, 3· «ἐπὶ τοῖς ἐννεμήκοντα ἔτεσιν, ἀβελιώκεν, ἄλλα τοσαῦτα ἐπιμετρέησας» Λουκ. διαλ. νεκρ. 5, 1· «Καίσαρι ἄλλην πενταετίαν ἐπιμετρήσῃ τῆς στρατηγίας» Πλουτ. Καίσι. 31· «διασχίλια τάλαντα δωρεὰν ταῖς μισθοφοραῖς», Ἀλεξ. 42· τῇ εὐχῇ = προσθέτειν Λουκ. καταπλ. 18· «τὸν οὐρανὸν = διαμετρεῖν, Ἰσακ. 6· ἀμτβ. «λόγος ἐπιμετρῶν» = ἀποτελεῖν προσθήκην Πολυδ. 15, 34, 1· «τὸ ἐπιμετρεῖν», 12, 15, admetior. Ἐπι-μετρία, ἢ ἀμετρία Γρ. Νυσ. 2, 603. Ἐπι-μετρίς, ἢ τὸ ἐπιμετρῶν ὁ προσάπτεται τῷ χιτῶνι, ἐπιθήκημα Ἡσύχ. Ἐπι-μετρον, τό· προσθήκη, μέτρου ὑπερβάσις Θεοκρ. 12, 20· «ἐν ἐπιμέτρῳ, (π. γ.) λόγον διατιθένται» ὅπερ ἀνωτέρω ἐπιμετρῶν λόγος σημ. Πολυδ. 6, 40, 6· ἐξ ἐπιμέτρου Σ. Ἐμπ. κ. λογ. 2, 2, auctarium. Ἐπι-μετώπις, 2· ὁ ἐν τῷ μετώπῳ Κωνστ. Μαν. 97. Ἐπι-μήθης, δ· 1) εἰς τῶν Κουρήτων, ἀδελφός· Πρακλίους, ἔχων καὶ βωμὸν Πaus Ἰδ' Ἐ-

πιμενίδης· 2) ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου Σχολ. Ἰλ. 3) ἄλλος τις Ἐπιγρ. Ἐπι-μήδιον, τό· βοτάνη τις Διοσκ. Ἐπι-μήδομαι· ἐπευρίσκω, ἐπινοῶ τι κατὰ τινος· «-δόλον πατρί» Ὀδ. δ, 437, exoptare. Ἐπι-μήθεια, ἢ τὸ μετὰ τὴν πράξιν σκέπτεσθαι, ἀντίθ. τῷ προμήθεια. Ἐπι-μήθεσμαι· τῷ ἐπομ. Κορνουτ. Ἐπι-μήθεός μα· συλλογίζομαι, ἀφ' οὗ πράξω καὶ λέω ὅτι ἐσφαλὰ, ἀντίθ. τῷ προμήθεος μα· Εὐστ. Ἰλ. 67, 17· Ἰδ' Ἐπιμήθεος. Ἐπι-μήθεός, ὁ ἀπροβούλευτος ἀπροσέπτος, ἀντίθ. τῷ προμήθεός, περισεκμενίας· Ἀβτῇ ἢ χαριετηριστικῇ ἀντίθεσις τῶν ὁν ἀδελφῶν (Προμήθεος καὶ Ἐπιμ. ἀ Ἰδ'ε) μετεπλάσθη ὑπὸ τῶν πάλαι εἰς διαφόρους διηγήσεις, ἐξ ὧν αἱ παροιμίαι «μεταβουλεύεσθαι» Ἐπιμήθεος ἔργον, οὐ Προμήθεος· καὶ Ἐπιμήθεος Προμήθεος καταδεέστερος· ὁ ἀπροσέχαστος ἢ μωρὸς στοχάζεται μετὰ τὴν πράξιν καὶ ὕστερον μετανοεῖ, τούναντιον δὲ ὁ φρόνιμος· ἀνάλογα τῶν ἀρχ. παροιμ. ἐκφράζει ἡ συνήθεια «κάλλιο λόγια ἢ τὸ χωράφι παρὰ μάλωμα ἢ τάλωνι». Ἐπι-μήθεις, ἑως, δ· υἱὸς Ἰαπετοῦ καὶ Κλυμένης, θυγ. Ὡκεανοῦ, ἀδελφός Προμήθεος Ἡσ. καταφρονήσας τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀδελφοῦ του Προμήθεος ἔλαθεν εἰς γυναικα τὴν Πανδώραν, ἣτις ἔφερεν αὐτῷ πρότχα μίαν κινῶσάν, ἐξ ἧς ἐξεχύθησαν ὅλα τὰ κακὰ ἐπὶ τῆς γῆς· ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Ἐπιμήθεός τὴν Πύρραν, γυναικα τοῦ Δευκαλίωνος Ἀπολόκατ' ἄλλ. δ' ἐγέννησε καὶ ἄλλας δύο θυγ. τὴν Πρόφραν καὶ Μεταμείλιαν Πινδ. ἐξ αὐτοῦ παρήχθη ἡ παροιμία «τὸ γὰρ μεταβουλεύεσθαι» Ἐπιμήθεος ἔργον οὐ Προμήθεος ἐστίν· Λουκ. Πρ. 7 ἢ Ἐπιμήθει τὸ μὲν μέλειν οὐκ ἔν, τὸ δὲ μεταμελεῖν ἐνὴν· Συνας. Ἐπι-μήθεις, 2· ἐπιμήλις Θεοκρ. 25, 79. Ἐπι-μήθιας, ἀδός, ἢ ἡ βραδείας, ὁψὲ νοοῦσα Συνας. ὕμν. 3, 682. Ἐπι-μήθικώς· κατὰ τρόπον ἀνθρώπου μετὰ τὴν πράξιν σκεπτομένου Εὐστ. Ἐπιμήθεις, ἴδος, ἢ· θυγ. Ἐπιμήθεος Ὁδιδ. Ἐπι-μήκάζω· Ἰδ' ἐπιμήκω. Ἐπι-μήκης, 2· μακροῦλός, μακρὸς Δημοκρ. Σ. Ἐμπ. κ. λογ. 1, 118· «ἐπιμήκεστραν γίγνεσθαι τὴν νύκτα» Λουκ. διαλ. θε. 10, 1· ὁ Φίλων καὶ Ἀλκιφρ. ἔχουσι τὸν ἀκανονιστικὴν ἔσχημ. ὑπερθ. ἐπιμήκιστα, τούναντιον ἐπιμήκιστος Ἡρωδ. 8, 1, 12, oblongus. Ἐπι-μήκυνω· εἰς μακρὸς τι κινῶ, μακρύνω· τὴν μάχην Πaus. 4, 10, 4· φάλαγγα Πολυαν. 2, 1, 24. Ἐπι-μήλιαδες· τῷ ἐπομ. Πaus. 8, 4, 2. Ἐπι-μήλιδες νόμφοι, αἱ· προστάτριαι τῶν ποιμνίων (μηλα) λογγ. 2, 39· κατ' ἄλλων δ' ἐρμηνείαν = αἱ νόμφοι τῶν ὀπωροφόρων δένδρων· πρὸς δλ. Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 4, 1322. Ἐπιμήλιθης· ὁμιλιωτής τῆς ἐν Ἀρκადίᾳ Κορωνείας. Ἐπι-μήλιος, 2· νόμιος, ἐπών. Ἀπόλλωνος Μακροδ. Σατ. 1, 17· τοῦ Ἑρμοῦ Πaus. 9, 34, 3.

- Ἐπι-μηλῖς, ἴδος, ἢ· εἶδος τι μεσπ(λ)ων Διοσκ. 1, 174, ἢ εἶδος ἀπιδίων Ἀθην. 3, 82.
 Ἐπι-μηλο-εὐκτήρ· ποιὴν προβάτων ἐκ δι. γρ. ἐπιμηλοεὐκτήρας ἀντί ἐπιμηλοεὐκτήρας Ἰλ. σ. 529, pastor.
 Ἐπι-μηνία· ἴδ' ἐπιμήνιος.
 Ἐπι-μηνιεύει, ἢ ἡ ἀρχὴ ἐπιμήνια τινός, ἐπιγρ.
 Ἐπι-μηνιεύω· προσφέρει τὰ ἐπιμήνια, θυοίας μηνιαίας, ἐπιγρ. 2, σ. 364.
 Ἐπι-μήνιος, 2· μηνιαίος· αἶτος Πλουτ. Φλαμ. 5· συνήθ. τὰ ἐπιμήνια· 1) αἱ κατὰ μῆνα γινόμεναι θυσίαι· ἐπιτελεῖν Ἦρ. 4, 41· θύειν Ἀθην. 6, 244· 80. οἱ ἐπιμήνιοι· οἱ τοιαύτην θυσίαν τελούντες, ἢ καὶ· οἱ ἐπιμήνιοι τῆς βουλῆς = οἱ κατὰ μῆνα τὴν ἐπιστάσαν ἔχοντες Μαγν. Ὁξ. π. 7· 2) αἱ κατὰ μῆνα ζωοτροφίαι, καὶ ἐν γεν. προμηθεῖα ἐνός μηνός, ἢ ὅποια συνήθ. ἐδίδετο προτύτερα Πολυδ. 31, 20, 13· κατὰ Β. Ἀν. = τὰ ἐρόδια, 254· 3) ἡ κατὰ μῆνα καθήκους τῶν γυναικῶν = τὰ καταμήνια Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 10, 7· καὶ ἐπιμήνιον αἷμα γυναικῶν Διοσκ.
 Ἐπι-μήνης, ἢ· μῆνης κατ' Ἀριστοτ. Ἰλ. σ. 173.
 Ἐπι-μηνίω· ὀργίζομαι· τινί Ἰλ. ν, 460· τινί τε· κατὰ τινος διὰ τι Ἀππ. ἰμφ. π. 3, 55, irascor.
 Ἐπι-μηνυτή, ὁ· μηνυτὴς ἐσθ. γρ. π. Ἀρρ. Ἀν. 3, 26, 3.
 Ἐπι-μηνύομαι· ἐπισύρω Φίλων βελοπ. 34.
 Ἐπι-μητιάω· σκέπτομαι περὶ τινος Ἀπολ. Ρ. 3, 666, cogito.
 Ἐπι-μηχανάομαι· τέχνας, δόλους ἐπινοῶ κατὰ τινος· ἄλλα αἰεὶ καὶ αἰνὰ ἐπιμηχανώμεται· Ξεν. Κυρ. 8, 8, 16· πάντα ἐπιμηχανώμενοι μὴ ταῦτα γένοιτο Δ. Ἀλ. 10, 2· τινι· κατὰ τινος Δουκ. διαλ. θε. 3, 1· ὁ ἀνεκτὰ θεοῖς· Κ. Σμ. 14, 427, εἰς ὃ καταλογίζεται ὡς τμησίης καὶ τὸ «πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανάονται» Ὁδ. δ, 822· π. Ἦρ. ἄγος ἐκθυσσάσαι οὐκ οἶοί τε ἐγένοντο ἐπιμηχανώμενοι· ἂν καὶ ὕστερον (ὅτε ἦτο πολὺ ἀργά) προσεπάθησαν, 6, 91, admolior.
 Ἐπι-μηχανήματα, τό· τὸ μέσον δι' αὐτῶν, ὃ κατὰ τινος δόλος· Ξενοφ. ἀνθ. 43, 93, machina.
 Ἐπι-μηχανήσεις, ἢ· τὸ τεχνικὸν μέσον· τοῦ ἐκλ. φυσ. σ. 378 ἐκ τοῦ Χρυσίππου.
 Ἐπι-μηχανήσιον· δεῖ ἐπιμηχανᾶσθαι Ραλφ. 14, 169, 9.
 Ἐπι-μηχανός, 2· δόλους μηχανώμενος, ἐπινοῶν· «κακῶν ἐπιμηχανῶν ἐργῶν» χρησμ. π. Ἦρ. 6, 19, mollitor, machinator.
 Ἐπι-μηγῆ, ἢ· μῆξις Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 124.
 Ἐπι-μήγνυμι· μινύω, ἀνακατώνω τι προσ-έτι Νικ. Θερ. 572· «αἶμα θητότης» Πινδ. Π. 2, 32· «Ἀθλοπέσοι χεῖρας» = μετ' αὐτὸν συμπλέεσθαι, Ν. 3, 58· μετ. «ἀγλαίαισι λαόν», 9, 31· «ἐπέμειξεν ἡ φύσις ἡδονήν» Πλάτ. Φαιδρ. 240. Συνηθέστ. ἐν τῷ μέσ. συν-αναστρέφασθαι μετὰ τινος, ἀνακατώνεσθαι εἰς τὴν ἐπεμείγνυντο ἀκηρυκτὴ παρ' ἀλλήλους· Θουκ. 2, 1· «ἐπεμείγνυντο καὶ παρ' ἀλλήλους ἐφοίτων», 1, 146· καὶ ἔνερ. «ἐπιμειγνόντες ἀ-δελφὸς ἀλλήλους», 1, 2· «ἐπιμειγνόνται σφῶν τε (δηλ. τινῶν) πρὸς ἐκείνους καὶ ἐκείνους πρὸς

- αὐτούς», ἢ ὁρθοτ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐπιμείγνυσθαι Ξεν. Ἀν. 3, 5, 16· «ἀλλήλους φυσικῶς», Κυρ. 7, 4, 5· «γυναῖκα μὴ ἐπιμειγμένην ἑτέρῳ ἀνδρὶ» Δημ. 59, 75· τόποι = ἐπανειλημμένως εἰς τόπον τινὰ συχνάζω, πηγαῖνα Ῥουγ. κεν. ἐπ. κριτ. σ. 99· «ταῖς πράξεσιν» Πλουτ. Φλαμ. 2· πρόβλ. ἐπιμίσχω.
 Ἐπι-μικτέα· δεῖ ἐπιμείγνυσθαι μετὰ ad-miscendum.
 Ἐπι-μικτός, 2· σμιγμένος, ἀνακατωμένος μὲ ἄλλο τι Νικ. Θερ. 528· «ἐστὶ τὰ χωρία ταῦτα Λυδοῖς καὶ Καροῖν ἐπιμικτά» = εἶνε εἰς αὐτοὺς κοινὰ Στραβ. 14, σ. 617, mixtus.
 Ἐπι-μινύσχω (ἴδε μινύσχω), μόν. μετν. Συνήθ. μ. ἀφ. ἐπιμινύσχω καὶ π. τοῖς ἀπ. συνήθ. ἐπιμινύσθην καὶ μέλ. ἐκτός τοῦ ἐπιμινύ-σμαι καὶ ἐπιμινύσθωμαι Ἦρ. 2, 3· ἐνθυ-μῶμαι, συλλογίζομαι τι· «ἐπιμινύσμεθα γὰρ μης» = ἐνθυμῶμεν μάχην, ὥς πηγαίνωμεν εἰς τὴν μάχην Ἰλ. μ. 103· «τοῦ ὅγ' ἐπιμινύ-σθεαι» Ὁδ. α, 31· «ὅτ' ἐπιμινύσμεθα σίτου», δ, 191· καὶ ἐν τμησί, «ἐπὶ δὲ μινύσασθ' ἕκα-στος παίδων» Ἰλ. ο, 662· «ἐπεὶ δὲ ἐπιμινύ-σάμεν ἀμείλιχον πόνον» = ἀνέφερα Ἀίσχ. Χα. 614· «μηδ' ἐπιμινύσθης ἔτι Τρώας» Σοφ. Φιλ. 1386· οὕτω καὶ μετὰ γεν. Ἦρ. 1, 5· «θαυὰ ἐπιμεινύσθηναι Σωκράτους» = συνεχρῶς διμυλοῦσι περὶ Σωκράτους Πλάτ. Διχ. 180· «διὰ βραχὺν ἐπιμινύσθηναι», Τιμ. 20· «περὶ τινος» Ἦρ. 2, 101· «καὶ περὶ γυναικῶν ἐπι-μινύσθηναι» Πλάτ. Τιμ. 18· ὁ Ἦρ. συντά-σει καὶ «τῆς μάχης τε πολλὰ ἐπιμεινύσθηναι καὶ τὴν Ἀθήναι ἀφαιρῶν», 6, 136, ὅπως εὐρί-σκεται παρ' αὐτῶν καὶ ἡ αἰτ. τῶν ἀντιων· «το-σαῦτα ἐπιμινύσθηντες» = δηγῶντες, 1, 11· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι· «ἐπιμινύσθην τις ὅτι κατα-λελοίποισεν» Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 8, memini, recordor.
 Ἐπι-μίσχω, π. ἀντὶ ἐπιμίνω· «ἐργον ἀπέ-τεται, ὥ ἐπιμίνω» Ὁδ. ξ, 66· ὡς τμησίς λυ-γίζεται τὸ «κνεστὴν ἐπὶ ἐλπίδα μινύων» = πε-ριμίνων Ἦρ. ἐρ. 496, pericito.
 Ἐπι-μίσξ· ἀνακατωμένα, ἄνευ διαφορῆς δι' ἀλλήλων· «ἐπιμίσξ ἵπποι τε καὶ αὐτοί» Ἰλ. λ, 525· «κτείνονται ἐπιμίσξ», ξ, 60· «ἐπιμίσξ μαί-νεται» Ἀρης· «ἄνευ διακρίσεως μαίνεται πό-τε κατὰ τοῦ ἐνός πότε κατὰ τοῦ ἄλλου» Ὁδ. λ, 537, promiscue.
 Ἐπι-μίσξια, ἢ· ἀνακατωσίς, ἴδ. ἡ συνκα-τροφή τῶν ἀνθρώπων μετ' ἀλλήλων· «πρὸς τοὺς Τεγεῆτας» Ἦρ. 1, 68· «ἐπιμίσξιας υἱοῦ παρ' ἀλλήλους» Θουκ. 5, 78· «ἡ πόλεως ἐπι-μίσξια πόλεσις» Πλάτ. νόμ. 12, 949· «ἐπιμι-ξία χρωμένων τῶν Αἰγινιῶν πρὸς τοὺς Ἀ-θηναίους» Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 1, admistio.
 Ἐπι-μίσξις, ἢ· τῇ προηγ. Θεογν. 207.
 Ἐπι-μίσχω, π. ἐπιμίνωμι, π. Ὀμ. μόν. μέσ. κοινωνίαν, συνανατροφήν, συναλλαγὰς ἔχω, εἰς τὴν Ἰλ. πάντοτε ἐπὶ σημ. ἐχθρῶν, «αἰεὶ Τρώεσιν ἐπιμίσχομαι» = συμπλέκομαι, κ, 548· ἐπὶ εἰρηνικῆς συγκοινωνίας· «οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσχεται ἄλλος» = ἐργε-ται πρὸς ἡμᾶς Ὁδ. ζ, 205· καί· τινὰ = ἐρ-γεσθαι, πηγαίνεσθαι πρὸς τινὰ Καλλ. ὕμν. εἰς Δία 11· καὶ μετὰ προθ. «οὐδὲ ποτ' εἰς βου-

λὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαίτα» = οὕτω εἰς τὸ συμβόλιον ἔργεται ποτὲ οὕτω εἰς τὴν τράπεζαν Ἡσ. θε. 802. ἐν δὲ πεζ. «ἐπιμισγόμενοι τῇ Ἑλλάδι» Ἡρ. 2, 104. καὶ ἀπολ. 1, 185, «ἐπιμισγόμενοι ἀλλήλοις», Ξεν. Ἀθην. 2, 7, καὶ Θουκ. ὅστις οὐ μόνον ἔνεο, χρήται «παρ' ἀλλήλους ἐπιμισγόντων», 1, 13, ἀλλὰ καὶ μέτο. «μὴ ἐπιμισγόμενους εἰς τὴν ξυμμαχίαν μῆτε ἡμᾶς πρὸς αὐτοὺς, μῆτε αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς», 4, 118, accedo, ingredi.

Ἐπι-μίσθιος, 2. ὁ ἐργαζόμενος ἐπὶ μισθῷ, μισθωτὸς δαμάσκ. π. Σουλῶ. ἐν λέξ. Σεθηριανός, mercenarius.

Ἐπι-μίσθις, ἴδου. θηλ. τοῦ προηγ. = πόρνη Μ. Ἀργ. 32 (7, 403), meretrix.

Ἐπι-μισθοφορέα, ἡ μισθός, πληρωμὴ ἐκτακτος Δ. Κασ. 78, 36.

Ἐπι-μισθόω, ἴδω τι πρὸς τινα μὴ μισθόν - τινί τι Δίλ. π. 1. 3, 14, ἡς ὁρθοτ. ἀναγν. τὸ ἀπορμισθόω.

Ἐπι-μνάσκειν, ἴων. ἀντὶ ἐπιμνησκούμαι Ὀμ. reminiscor.

Ἐπι-μνημόνευμα, τό. ἐνθύμημα γλωσσ.

Ἐπι-μνημονεύω, ἐκ μνήμης ἀναφέρω = μνημονεύω, ἐπεμνήσαντο Σχολ. Ἰλ. ω, 515. π. Ἀθην. εἰνε γρ. ὁρθοτ. ἀπομν. memento.

Ἐπι-μνήμων, 2. ἐνθυμούμενος μετν.

Ἐπι-μνησάμεθα, μ. ἀορ. ᾄ. αὐτ. τοῦ ἐπιμνήσκω Ἰλ. ρ, 103.

Ἐπιμνησθεῖς, μετχ. π. ἀορ. τοῦ ἐπιμνήσκωμαι Ἰλ. δ, 189.

Ἐπι-μνησις, ἡ διήγησις Ἐτ. Μ.

Ἐπι-μνηστέων, δεῖ ἐπιμνησθῆναι Πλάτ. Τιμ. 90, Πολυδ. 6, 104, recordandum.

Ἐπι-μοιράω, διὰ λαχοῦ μοιράζω, ἴδω τι τινί τὸ ἀνήκον αὐτῷ μέρος ὁ Σχολ. ἐξηγῶν τὸ ἐπεκλώσαντο Ἰλ. ω, 515. Μέτο. ἀγαθὸν ἐπιμοιράσθαι καὶ α' κόνιν» = γῆν, σκόνιν ἐπὶ τῶν ἀτάκτων ῥίπτειν νεκρῶν, τόσῃ γῇ, ὅση ἀρμόζει εἰς τὸν τάφον Φωκυλ. 93 καὶ Μοσχίων π. Στοβ. ἐκκλ. φασ. 1. σ. 214, impertior, προδλ. ἐπαμάσκειν.

Ἐπι-μοίριος, 2. ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας διορίζομενος, εἰς τὴν μοῖραν ὑποκείμενος - νήματα Λεων. Ταρ. 93 (7, 504), fatalis.

Ἐπί-μοιρος, 2. μετέχων τινός, ἱκανός πρὸς τι - τινός Στοβ. Ἀνθ. 103, 27, participes.

Ἐπι-μοιχεύω, προσέτι, ἐτι μᾶλλον μοιχεύω, ἐτι ἐξακολουθεῖν τὴν παράνομον συναναστροφὴν ὑπανδρευμένης γυναικὸς Δουκ. Φιλοπατρ. 6, adultero.

Ἐπι-μοιχίδιος, 2. μοιχικός, μετν.

Ἐπι-μολεῖν, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ ἀφρ. ἐπιβλώσκω, ὁρμησθαι κατὰ τινος, ὁρμητικῶς ἐπιπεσεῖν Στοβ. Τρ. 852, advenire.

Ἐπί-μολος, 2. ὁ ἐρχόμενος, ὁρμῶν κατὰ τινος - γῆς Αἰσχ. Ἐπι. 610, anasor.

Ἐπι-μολύνω, μολύνω προσέτι Εἰσπαν. 1, σ. 521, poluo.

Ἐπι-μομφή, ἡ ἐπιμύμφη Πινδ. Ὀ. 11, 9.

Ἐπί-μομφος, 2. ἀξιοκατάκριτος, ἀπειράτων ἐπιμορφον ἄνθρωποι Αἰσχ. Χο. 817. ἀτὰ μὲν τις ἂν λέγειν εὐπειθὲς εἶναι τὰς αὐτὰς ἐπιμύμφας τὰς ὅποιαι δὲν εἶναι τις εὐχαριστημένης, Ἀγ.

593. ἀλλὰ τὸ ἐπιμορφος εἰ φίλος = ἐπιμύμφει Εὐρ. Ῥησ. 327, querendus.

Ἐπι-μονή, ἡ τὸ ἐπιμένειν, σταθερῶς μένειν εἰς τι Πλάτ. Κρατ. 395. μετὰ τοῦ σχολαστικῆς = χρονιστῆς Θουκ. 2, 18. π. ῥήτορα. = τὸ νὰ μὴ βιάζηται, ἀλλὰ νὰ ἐνδιατρίβῃ εἰς τι, ὁλῶν νὰ τὸ ἐκθέσθαι διεξοδικώτερα, permansio.

Ἐπι-μόνιμος, 2. τῷ ἐπομ. Γεωπ. perennis.

Ἐπί-μόνος, 2. ὁ σταθερῶς μένων εἰς τι, μὴ μεταβάλλων γνώμην, μὴ παραιτῶν τι - στρατηγὸς Πολυδ. 6, 15, 6. «-ἐν τῷ κολάζειν» Πλουτ. Φλαμ. 1. καὶ ὁπομονητικός - βίος

Ἀρτεμιδ. «ἐπιμόνον τι ποιεῖν» = παθεῖν τι, προστάζειν ὥστε νὰ μείνῃ ἄπρακτον, ἀνεκτίλεστον Πολυδ. 38, 3, 10, perdurans.

Ἐπι-μοριασμός, ὁ σχηματισμός της τοῦ ἐπιμορίου (ὁ ἴδιος) ἰδιότητος Ἰαμβλ.

Ἐπι-μόριος, 2. ὁ τὸ ὅλον καὶ μέρος αὐτοῦ περιέχων, καθ' ἐν μέρος μεγαλειότερος Νικομ. ἀριθμ. 1, 19. «ὁπερέχων ἐτέρου μέρος μέρη τινί» Ἡσυχ. - λόγος = ἡ σχέσις τῶν ἀριθμῶν, καθ' ἣν ὁ εἰς ἀριθμὸς ὡς πρὸς ὀρισμένον τι μέρος εἶνε μεγαλειότερος τοῦ ἄλλου Σ: 4, 8: 10. «οὐτε γὰρ ἐπιμόριοι οὐτε πολλαπλάσιοι»

Ἀριστοτ. προδλ. 19, 41, superparticularis.

Ἐπι-μοριότης, ἡ ἡ τοῦ ἐπιμορίου σχέση. Ἰαμβλ. εἰς Νικομ. ἀριθμ.

Ἐπι-μοριῶς, ἐπίρ. τοῦ ἐπιμόριος Νικομ. ἀριθμ. 2, 20. προδλ. ἐπιμερής.

Ἐπι-μορμόζω, κελαρῖζω, μουρμουρίζω Δ. Περ. 784 ἐν τμήσ. admurmuro.

Ἐπί-μορτος, (μορτή), γεωργός, ὅστις καλλιεργεῖ ἀγρὸν τινά, διὰ νὰ λάβῃ μέρος τοῦ καρποῦ αὐτοῦ Ἡσυχ. - γῆ = ἀγρός πρὸς καλλιέργειαν διδόμενος ἵνα λάβῃ ὁ καλλιεργητὴς μέρος τοῦ καρποῦ αὐτοῦ Σόλων π. Πολυδ. 7, 151.

Ἐπι-μορφάζω, ὁποκρίνομαι τι, κάμνω προσποίησιν ὡς πρὸς τι - τι Φίλων 1, 288, ι.

Ἐπι-μορφίζω, τῷ προηγ. ἐκκλ.

Ἐπι-μορφόω, σχηματίζω, διαπλέττω Ἡσυχ. figur.

Ἐπι-μοτόω, ἐπιθέτω μότον Ἡλιοθ. Ὅροι. βασι. σ. 277.

Ἐπι-μοχθέω, σὺν μόθῳ ἐπιπονεῖν Ἡσυχ.

Ἐπί-μοχος, 2. ἐπιπόνος μετν. π. χ. - βίος Μανθ. 4, 248, agumposus.

Ἐπι-μόχως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ἀππ. Καρχ. 72, laboriose, operose.

Ἐπι-μοχλόω, περνώ εἰς τὴν θύραν τὸν μόχλον Σχολ. Ἀριστ. θεσ. 422.

Ἐπι-μόχω, μωκτηρίζω, ἔκφρασις δυσαρτίσκειας καὶ δ' ἐπέμωζαν Ἀθηναῖοι τε καὶ Ἡσυχ. ἐπὶ ἀνέδρου φωνῆς μετ' ἐκκλησιάζοντα χεῖρ

ἐξαγομένης οὕτως ὥστε μόλις νὰ δύναται ὁ στεναγμός νὰ ἀκουσθῇ Ἰλ. θ, 457, κατ' ἀρ. λέξ. = ἐπιμωκτηρίζω τὸ μέσ. ἐπεμώζετο καθ' Ἡσυχ. = ἐπιεστέναι.

Ἐπι-μυθέομαι, ἀποθ. μέτο. δμιλιά προσέτι, λέγω πρὸς τινα λόγους καθήγουστικούς Ἰσφ. γρ. ἀντὶ ἀπομυθεῖναι ὁ ἴδιος, suadeo.

Ἐπι-μυθεύω, τῷ προηγ. καὶ μέτο. τὸ παθ. ἔχει «τὰ δὲ ἐπιμυθεύμενα πέπλαστοι» = τὰ πρὸς τοὺτοις λεχθέντα Ἀριστοτ. I, 2, 8, 24, affabulos.

Ἐπι-μόθιος, 2' ὁ εἰς μῦθον προσθέμενος·
 «τὸ ἐπιμόθιον» = ἡ εἰς τὸν μῦθον προσάρτω-
 μένη ἢ ἡ ἐξ αὐτοῦ προερχομένη χρησιμὸς δι-
 δασκαλία Λουκ. Βαυχ. 8, affabulatio.
 Ἐπι-μυκτηρίζω· συσφώνω τὴν μύτην, ἐξ
 ἧς ἐκβάλλω φωνὴν ἀπαρασκείας, καὶ περιγέ-
 λωτος Μενανδρ. π. Πλουτ. πῶς ἂν τις αὐτ.
 ἔπαιν. 21, subsannatio.
 Ἐπι-μυκτηρισμός, ὁ· τὸ ἐπιμυκτηρίζειν
 Ἡσυχ. subsannatio.
 Ἐπι-μυκτός, 2' περιγελασμένος Θεογν. 269·
 πρβλ. ἐπιμύζω.
 Ἐπι-μύλη, ἡ· ἐπιμυλίσ, ἐπιγονατίς Ἡσυχ.
 Ἐπι-μυλίστιος, 2' τῷ ἔπομ. Ἡσυχ.
 Ἐπι-μύλιος, 2' ἀνήκων εἰς τὸν μύλον·
 ἔσχατ. Ἀθην. 14, 618· — φδῆ Πολυδ. 4,
 53 φαλλόμενα εἰς τοὺς μύλους ὅτε ἤλθοι·
 πρβλ. Αἰλ. Π. 1. 7, 4 καὶ καίτος· ἡ Ἀρτε-
 μίς οὕτω 2. Ἐμπ. κ. φασ. 1, 185, molarius.
 Ἐπι-μύλις, ἡ (μύλη)· ἐπιγονατίς Πολυδ.
 Ἐπι-μυρώ, δι. γρ. ἔσφ. ἀντι-ἐπιμωμάομαι.
 Ἐπι-μυξίς, ἡ· στεναγμός Ἡσυχ. κρυφο-
 στεναγμός εἰς δόλῳσιν λύπης, ἀθυμίας, χλεύης
 Εὐστ. 227, 92, suspirium.
 Ἐπι-μυρίζω· προσέτι χρίω, ἀλείφω Θεοφρ.
 π. ὄσμ. 4, 45, ungo.
 Ἐπι-μύρομαι· περικλύζομαι ὑπὸ θαλάσσης
 Ἀπολ. Ρ. 1, 938, alioq.
 Ἐπι-μυσίς, ἡ· σκαρδαμυμός, τὸ κλείσιμον
 τῶν βλεφάρων καὶ χειλέων ἐνταυτῷ Ἐτ. Μ.
 490, 54, nictatio.
 Ἐπι-μύσσω· ἐπιμύζω, ἀλλ' οἱ ἀρ. λεξ.
 ἀναφέρουσι μόν. τὸν ἀόρ. ἐπιμύσαν, ἔρμηνεύ-
 ουσιν ἐπεμυκτήρισαν, subsanno.
 Ἐπι-μυθίζω· ἐπιμύζω, ἐπιμυκτηρίζω.
 Ἐπι-μύω· κλείω τοὺς δρεθαλμούς, τὸ στό-
 μα· τοὺς δρεθαλμούς Δ. Σικ. 1, 48· — ὄμματα
 Ὀππ. ἀλ. 2, 110· — ὀπωπάς, κυν. 4, 144· καὶ
 ἄνευ προσθήκης. «ἄνοια τὸ δοκεῖν, ἐάν τις
 αὐτὸς ἐπιμύῃ μὴδὲ τοὺς πέλας ὅραν» Πολυδ.
 4, 27, 7· κλείω τὸ στόμα ὡς σμειῖον ὁμο-
 λογίας Ἀριστ. σφ. 934· «ὀφείλει δ' ἐκάτερο
 θεν ἐπιμύουσιν ὁδόντων» Ὀππ. κυν. 2, 290,
 cohibeo.
 Ἐπι-μωκάομαι· περιγελῶ, χλευάζω Σχολ.
 Σοφ. Οἱ. τ. 970, subsanno.
 Ἐπι-μώκησις, ἡ· περιγέλως μτγν. ludibrium.
 Ἐπι-μωμάομαι· προσέτι ἀνιδίξω τινά·
 τινὲ Δ. Περ. 896, vituperō.
 Ἐπιμωμητός, 3' ἀνεπίσταντος, ἐπινειδιστος
 Ἡσ. κρ. 13, vituperabilis.
 Ἐπί-μωμος, 2' τῷ προηγ. ἀξιώμεντος Ἡ-
 λιοδ. 7, 2.
 Ἐπι-μώομαι· ἐπιμαίομαι, ἐφουρίσκω· τή-
 λην βίων 11, 2.
 Ἐπι-μώω· κατοικῶ· ἐπενέσθην, ἐπωκίσθην·
 Ἡσυχ. habito.
 Ἐπι-μώσσω· γεμίζω τι, στοιβάζω· ἐτι μάλ-
 λον· ἀτράπετα γ' εἶδη ἐπινευσμένοι ἀγα-
 θῶν ἀπάντων Ἀριστ. ἐκκλ. 838, ἐπινευη-
 σμένοις· κατακεκλυμένοι Δινδ.
 Ἐπι-μώστος (ναῖος) 2' ἐπιοικος, ὡς ξένος
 ἐρχόμενος· νά κατοικήσῃ εἰς τινα τόπον Ἀπολ.
 Ρ. 1, 795, inquietus.

Ἐπι-ναυμάχια, ἡ· μάχη πρὸς τὰς ναυς Ὡ-
 Πλουτ. 6. Ὀμ. σ. 387.
 Ἐπι-ναύτης· ἴδ' ἐπινακτιν.
 Ἐπι-ναυπηγέω· οἰκοδομῶ προσέτι ἐν νηϊ
 Πολυδ. 4, 92, superstruo.
 Ἐπι-ναύσις, 2' ὁ αἰσθανόμενος ἀηδία,
 ἀναγολλαν Πολυδ. 34, 22, 2.
 Ἐπι-νάχομαι, θωρ. ἀντι-ἐπινήχομαι.
 Ἐπι-νεάζω· φέρομαι ὡς νεανίας Πολυδ.
 40, 53, juveno.
 Ἐπι-νεανίσσομαι, ἀπαθ. μέσ. ἵνα δείξω ἐν
 τῇ νεανικῇ μου βερεοφίᾳ, ἥτοι διὰ τὰ δείξω
 ὅτι ἔχω πολλὴν νεανικὴν δόναμιν πράττει τι
 ὑπὲρ τὸ καθήκον μου Πολυδ. 3, 424, Πλουτ.
 2, 1079.
 Ἐπι-νεικής, 2, ἔσφ. ἀντι-ἐπινεικής Θεμιστ.
 λ. 43 σ. 166.
 Ἐπινείκισος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἐπι-νειοντό (ναῖος)· 1) ἀγκυροβόλιον τῶν
 πλοίων Ἡρ. 6, 446· μικρότερον τοῦ λιμένος
 Πολυδ. π. Σουδ. = καὶ λιμένες Ἀριστ. πολ.
 8, 6· ἐν γέν. λιμὴν Πλουτ. Φωκ. 16· 2) παραθα-
 λασσὰ πόλεις μὲ λιμένα, ὅπου ναυπηγεῖται ἡ θα-
 λασσία δόναμις Θεουκ. 2, 84· ἀπόλοιμα παραθα-
 λασσίων, ἐνθα τὰ νεώρια τῶν πλοίων ἦν ὡς ὁ
 Πειραιεύς τῶν Ἀθηνῶν, ἡ Νίσαια τῶν Μεγα-
 ρέων, ἡ Κυλλήνη τῶν Ἠλείων Θεουκ. 4, 30· ἐν
 γέν. παραθαλάσσιον ἐμπορεῖον Δ. Ἀλ. 9, 56.
 Ἐπι-νείσσομαι· ἐπινέεσσομαι, ἐπινέεσται =
 ἐπελεύσεται Ἡσυχ.
 Ἐπι-νείφω· ἐπινίφω.
 Ἐπι-νέμησις, ἡ· 1) ἡ διανομή Ἰπποκρ. 27,
 32· 2) ἐπὶ ἐξαπλουμένου πυρός καὶ κατακαίνον-
 τος Πλουτ. Δυσ. 42, distributio.
 Ἐπι-νεμητέον, ῥ. ἐπ. τοῦ ἐπινέω Πλατ.
 νομ. 737.
 Ἐπι-νέμω· 1) διανέμω· τραπέζην Πλ. 1, 216·
 διαμοιράζω μεταβῶ πολλῶν· ὅστιον δὲ σφ' ἐπὶ-
 νειμεν Ὀδ. υ, 254· ἀπὸν τε γῆν καὶ τὰς οἰκίσεις
 Ἰσας ἐπινεμητέον Πλατ. νομ. 5, 737· 2) ποί-
 μινόν τι βόσκει ἐπὶ ἐξῆς βοσκήσῃ· αἰὲν τις βο-
 σκήματα ἐπινέμῃ, νόμ. 8, 843· αὐτῶν γιγνόντων
 ἐπινεμόντων ἅμα καὶ ἀντιδίδόντων διὰ τοῦ χω-
 ρίου Δημ. 55, 11· ἴδ' καὶ ἐπινομία Ἀριστ.
 πολ. 5, 5· μέσ. βόσκων περὶ τὸν τόπον τινά ἐπὶ
 κτηνῶν Πλουτ.· τινὲ Ἀριστ. Γ. Ζ. 8, 2· ἴδ' μ. φ.
 καταλαβάνω, τρώγω καὶ ἐν γέν. ταχέως διαδίδω-
 μαι· ἄγνωστος ὁ θῆλος ὅρος ἐπινέμεται ταχέως πο-
 λισχ. Ἀγ. 472· ἀπὸρ ἐπινέμεται πόλιν· ἀδια-
 δίδεται, ἐξαπλοῦται περὶ τὴν πόλιν κατακαίον
 αὐτήν Ἡρ. 5, 104· ἀνόςος ἐπινέμετο Ἀθῆνας
 μάστιγαν Θεουκ. 2, 54· ἀπὸν φαυλότητα καθ-
 ἀπερ λοιμικὴν νόσον ἐπινέμεσθαι τὸν βίον Δ.
 Σικ. 42, 12· ἀπινεμηθείσης τῆς φιλογοῦς ἐπὶ πο-
 λὺν τόπον, 44, 53· ἐπὶ πόλιν, ἀπινεμίσθηναι
 καὶ καθέξειν τὴν Γαλατίαν Πλουτ. Καίσα. 49·
 ἀπινεμίσθηναι ἡ δόναμις πᾶσαν τὴν θάλασσαν =
 ἐξηπλώθη ἐπὶ ἔλλην τὴν θάλασσαν, Πομπ. 25· ἀ-
 πινεμίσθηναι ἀκρωτήριον Ἀλίου· = προσέγγισαι Πλυδ.
 Ὀ. 9, 7, ἐπὶ κατοικῶ Λουκ. Βαυχ. 6, partior.
 Ἐπί-νευσις, ἡ· ἡ διὰ νεύματος διδομένη βε-
 βαιώσις· κεφαλῆς, ὡς σημεῖον συγκαταθέ-
 σεως καὶ ἀποδοχῆς Ἀθην. 2, 66· ἐπικύρωσις
 ἴσως· ἀπάρνησις, μτγν. nutus, inclinatio.

Ἐπι-νευστάζω· ῥέπω, κλίνω Ἀρατ. φαιν. 789, inclino.

Ἐπι-νεύω· κλίνω νεύμα, ὡς σημεῖον ἐπιθεωρώσεως· «ἐμὸν δ' ἐπένευσα κάρητι» = μετὰ τὴν κεφαλὴν μου ἔκαμα νεύμα, τὴν ὑπόθεσιν μου ἐνισχύων Ἰλ. ο, 75· καὶ ἐν τμήσ. «ἐπ' ὀφρύσιν νεύσας Κρονίων», α, 258, μετ' ἀπαρ. 1, 616· «ἐπὶ βλεφάροις νεύσαν» Πινδ. Ι, 7, 45· ἐν γέν. καταφάσκω, ἐνισχύω, δόξαζομαι Εὐρ. Ὀρ. 284· «ὦ μ' ἐπένευσσε», Ἑλ. 681· κωμ. «ἐλληνικὸν ἐπένευσεν» Ἀριστ. Ἀγ. 115, ἀντιθ. ἀνεύων Πλάτ. πολ. Ι, 351· «μὲν γινώσκεις ἐπενευσάτην» = μετὰ δυσκολίας ἐσυμφωνήσαν, Αυσ. 222· «ἐπινεύσας ἀληθὲς εἰναί», μετὰ τοῦ ὁμολογήσας Ἀισχίν. 3, 59· ὁπέρ τινας Πολυδ. 21, 3, 3· διὰ κλίσεως διδῶν σημεῖον, σημαίνω Ξεν. Κυρ. 5, 5, 37· ἐν γέν. ἀνωθεν κλίνω· «κόρυθι ἐπένευσεν φαινῆ» = μετὰ τὴν περικεφαλαιάν Ἰλ. χ. 314· «λόφων ἐπένευσον ἔθειραι» Θεοκρ. 22, 186· κλίνω - εἰς τινα Ἀριστ. ἱππ. 657· καὶ ἐπὶ ὁρέων· «πέτραι ἡρέμα ἐπινευοῦνται» = ἐπικρεμάμεναι Λουκ. Προμ. Ι· «εἰκὼν ἐπινευομένη», εἰς ἀντίθ. τῶ ἐξυπνιστῶμένη Σ. Ἑμ. Περ. Ι, 120· καὶ μετ. συγχάπτω Ἡρώ, ἱππου.

Ἐπι-νεφέλις, ἴδος, ἢ νεφέλιον Ἀλ. Τραλλ. 2, 49, nubecula.

Ἐπι-νέφελος· συννεφιασμένος· «ἐπινεφέλων ὄντων» = ὅτε ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφιασμένος Ἡρ. 7, 37· «ὅταν ἐπινέφελον ᾦ» Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 9· «ἐναιώρημα ἐπινέφελον» = νέφος εἰς τὸ οὐδρον, μέσον μεταξὺ λευκοῦ καὶ βαθοῦς μαύρου Ἰπποκρ. σ. 1082, obnubilus.

Ἐπι-νεφέω· σκεπάζω μὲ νέφω Ἀριστοτ. προβλ. 56, 38· «ἐπινεφεῖ ὁ Ζεὺς» = ὁ οὐρανὸς σκεπάζεται μὲ νέφω Ἀλεξίς π. Φωτ. λεξ. 243· καὶ ἀπολ. Θεοφρ. obnubilo.

Ἐπι-νεφής, 2· σκοτεινός, νεφελώδης Θεοφρ. αἰτ. φ. 5, 12, 2· ἄνεμος = νεφελώδης καὶ βροχερός, obnubilus.

Ἐπι-νεφρίδιος, 2· ὁ ἐπὶ τῶν νεφρῶν - δημὸς Ἰλ. φ, 204.

Ἐπι-νέφω· ἐπινεφῶ Σουῖδ. ἀμφ. nubilus.

Ἐπι-νεφίς, ἢ· συννέφεια, συννεφίασμα Ἀριστοτ. προβλ. 26, 38, obnubilatio.

Ἐπι-νέω Ι (τῆς νέως, νήθω)· κλῶθω, γνέθω ἐπὶ τῶν Μοιρῶν - τινί τι π. χ. «Αἴσα, Μοῖρα, γεινομένην ἐπένυσεν ἄλιν» = εἰθὺς ὡς τὸν γέννησαν, ἔκλωσε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του, ἐπομ. ἀπαρ. Ἰλ. τ, 123· «τὰ τῶν Μοιρῶν ἐπινευομένην εἰς ἅπαντας» = ἐπικεκλωσμένην Λουκ. Φιλοπ. Ι 4· «ὁ ἐπινευσθεὶς μόχθος» Αἰλ. Ι. Ζ. 7, 1.

Ἐπι-νέω, 2· σωρεύω Ἡρ. 4, 62· ἀγαθῶν πάντων ἐπινένησται ἡ τράπεζα = πεπληρωται Φρυγ. Β. Ἀν. 13, ἔρμην. ἐπισσεώρευται, μεμίστωται, accumulo.

Ἐπι-νέω 3· κολουμῶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τι-νός Ἀλεξ. π. Ἀθην. 14, 650· - ἐπὶ τινος Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 37, innato.

Ἐπι-νεωτερίζω· κλίνω νεωτερισμὸς ἐπιχειρῶ Εὐσεβ. Ἰστ. ἐκκλ. 342, ἱππου.

Ἐπι-νήθω· ἐκινέω Σχολ. Λυκοφρ. 585.

Ἐπι-νήσιος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς νήσου, τοῦ πλοῦτος· χοροτυπῆ Ἀντιφ. Θες. 51 (9, 82).

Ἐπι-νήσιος, 2· ἀνεκρούς πυρκαϊῆς ἐπινένησεν = ἐπεσώφρευον τὰ τῶν νεκρῶν πτώματα ἐπὶ τῆς πυρᾶς Ἰλ. η, 428· γερῶν φορτῶν μετ' α· ἀμαζαν φρυγάνων Ἡρ. 4, 62, γρ. ἐσφ. ἀντὶ ἐπινέω.

Ἐπι-νήσιος, 2· νησιώτης, νησιωτικὸς, μτγν. insularis.

Ἐπι-νήσιος, 2· ἐπὶ τῆς νήσου κείμενος, μτγν.

Ἐπι-νήστεύω· νηστεύω προσέτι, κατόπιν Ψ. Χρυσ. 4, σ. 472, 27, jejuno post.

Ἐπι-νήτρον, τὸ· ἀτρακτον καὶ σφόνδυλον, ἐφ' οὗ τὴν πρόκην τρέβουσιν Ἡσὺς, fusum.

Ἐπι-νήφω· νηφάλιος εἶμι, ἢ μένω - τινὶ Λουκ. ἔρωτ. 45· - τῷ βίῳ Πλουτ. πῶς ἂν ἐχθρ. ὠφελ. σ. 272, sobrius sum.

Ἐπι-νήσσω· πλέω, κολουμῶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν - πάντων Βατραχ. 106· ἐπανάγχο Θεοκρ. 23, 61· κολουμῶ πρὸς τι - νήσον Καλλ. Δηλ. 24, innato.

Ἐπι-νήστος, 2· νήχυστος Ὀρφ. Ἀργ. 310.

Ἐπι-νήω· ἐπινέω, ἐπισσωρεύω, accumulo.

Ἐπι-νίζω· ὑγραίνω Θεοφρ. Φ. Ι. 4, 14, 6.

Ἐπι-νικῶν· νικῶ Ὀν. γίνω.

Ἐπινίκη, ἢ· ὄν. γυν. Ἐπιγρ.

Ἐπι-νίκιος, 2· τῷ ἐπομ. τὸ Σοφ. ἐκ χειρογρ. «ἐπινικίω σθένει», κατ' Ἑρμάν. ἀντὶ τοῦ κοινοῦ «ἐπινικίω σθένει», Οἰ. Κ. 1090.

Ἐπι-νίκιος, 2· εἰς τὴν νίκην ἀνήκων - ἀοιδὴ Πινδ. Ν. 4, 76· ἀγῶνες Πολυδ. 30, 13 καὶ ἔξ. ἐπὶ «ὁ ἐπινίκιος (δηλ.) ὁμοῦς» καὶ «τὸ ἐπινικιον (δηλ.) μέλος» Σχολ. Ἀθην. 1, 3, οὕτω καὶ ἐπινίκια κλάζων Ἀισχ. Ἀγ. 167· «ἐνεγκὼν πάντα ἐπινίκια» = βραβεῖον νίκης Σοφ. Ἠλ. 682· «τὰ ἐπινίκια οὖν» = ἐορτὴν τελεῖν ἕνεκα νίκης Πλάτ. συμμ. 173· - πομπή = νίκης ἕνεκα μτγν. ἐπινίκια πέμπειν = θριαμβεῖν, triumphum agere Δ. Κασ. 36, 8.

Ἐπι-νικίως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. «ἐπινικίως ἀλαλάζει» Ἡσὺς.

Ἐπινίκιος, ὁ· ὄν. ἀνδρ. π. Φωτ.

Ἐπὶ-νίκιος, 2· ἐπινίκιος· «χειρῶν ἄστον» Πινδ. Ὀ. 8, 75, victorialis.

Ἐπὶ-νίκιος, ὁ· 1) φίλος τοῦ Δημοσθένους Δημ. 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμῳδίας Ἀθην. 3) στρατηγὸς τῶν Φωκίων Ἐπιγρ. 4) ἐπὶ Ἀχαιοῦ νομισμ. Μιων. 5) ἑκαρῶς ἐπὶ τοῦ Βασιλείου Σουῖδ. 6) ὑπηρετὴς τῆς Βερνίκης Φωτ. 7) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

Ἐπι-νιπτρίς, ἴδος, ἢ, κλίξ· τὸ κρατοπότηρον, τὸ ὁποῖον συνήθ. δίδεται ἀφ' οὗ νίψωσι τὰς χειρὰς καὶ πλύνωσι τὸ στήμα των οἱ ἄνθρωποι μετὰ τὴν τράπεζαν Πολυδ. 6, 31.

Ἐπι-νίπτω· βρέχω, μουσκεύω ἑλαφρὰ τὴν ἐπιφάνειαν τιος Θεοφρ. ἔδ' ἐπινίφω.

Ἐπι-νίσσωμαι· πηγαίνω μετέπειτα, ἔρχομαι πῶς - πεδίω = ἐπὶ τῶν πεδίων Σοφ. Οἰ. Κ. 695· ἀπολ. Θεοκρ. 8, 43· μετ' αἰε. «καὶ γὰρ τε θεοὺς ἐπινίσσεται ἄτη» Ἀπολ. Ρ. 4, 817· σύρια Νικ. Θερ. 470, αἰθερ.

Ἐπι-νίσσω· προσέτι ἡ ἐπάνω χιανίζω· ὅταν δ' ἐπινίφω Ξεν. κυν. 8, 1· π. Θεοφρ. γα. καὶ μετ. σκεπάζω μὲ γόνυ, nungui.

Ἐπι-νόσιος· ἔχω τι ἐν νῷ, συλλογίζομαι, θεωρίσκω· πῶς ἐπενόησας ἀρετὰς ἢ ἄ-

ριστ. ἱππ. 1202· ἀεπινόησας τὰ ἦν ἀμύχα-
νον ἐξευρεῖν· Ἡρ. 1, 48· ὁ Θουκ. καὶ ἐπι-
νοῆσαι οὕτως καὶ ἐπιτελέσαι ἔργον· 1, 70· οὐ
νὺν ἐπινουόμεν ζητεῖν = σκεπτόμεθα νῦν ζη-
τήσωμεν Πλάτ. Σοφ. 218· «κακοεργήματα,
νόμ. 3, 677· «ἀργύριον τελεῖν», Πρωτ. 311·
προσέτι αἰσθάνομαι μετὰ μετγ. αὐτὸς κινηθὲν
αὐτὸ ἐπινόησε· Τιμ. 37· αὐτὸς ἐπινουῶν τὴν
τέχνην ἀθετοῦντες = οὐκ ἀθετοῦσι Πλουτ.
Περ. 6· «οὐδ' ἐπινουόμεν τοιοῦτον οὐδέν» =
δὲν συλλογίζομεθα κανὲν τοιοῦτον Ξεν. Ἀν.
2, 5, 4· «κακὸς τινι Ἀπ. πολ. ἔμφ. 3,
61· Τὸ μέσ. μετὰ τοῦ Ἄρπ. ἐπινόηθη μετὰ τὴν
αὐτὴν σημ. Ἡρ. 6, 115, excoquito.
Ἐπι-νόημα, τό· συλλογισμός Ἀρχιλ. 33·
Ἐπι-νοήματα, 3· ἐπινόησις εἰς τὸ συλ-
λογίζεσθαι, τό ἐφευρίσκειν Θ. Σταφ.
Ἐπι-νοήμων, 2· νουερχής, πνευματώδης
μτγν. ingeniosus.
Ἐπι-νοήσις ἡ· τὸ ἐπινουεῖν ἐνέργεια Σχολ.
Ἀριστ. θεσ. 772, cogitatio.
Ἐπι-νοήσιον· δεῖ ἐπινουεῖν Νικομ. ἀρμ. σ. 9.
Ἐπι-νοήτης, ὁ· ὁ συλλογίζομενός τι Μ.
Ἀντων. 1, 16, excoqilator.
Ἐπι-νοήτικός, 3· ἐφευρετικός· «- τοῦ δια-
σώζειν αὐτόν» Ἀθην. 7, 310.
Ἐπι-νοήτρια, ἡ· τὸ ἐπινουεῖν Ψ. Χρυσ.
7, 440, inventrix.
Ἐπι-νοῖα, ἡ· διὰ τοῦ νοῦς ἐφευρεσις· «πολ-
λαὶ ἐπινόαι καὶ εὐμήχανοι εἰς τέχνας» Πλάτ.
πολ. 10, 600· «θαυμάσται, ἀσπεύονται» Ἀ-
ριστ. ἱππ. 539· «οἶνον αὐτὸ λυμᾶς εἰς ἐπινόαν
λοιδορεῖν» = ὡς πρὸς τὴν ἐφευρεσιν, τὴν ἐφευ-
ρετικὴν δύναμιν, 90· ὁ σκοπός, τὸ σκοπούμε-
νον Εὐρ. Φοιν. 408· «εἰς ἐπινόαν τινας εἶναι»
= μελετᾶν, φροντίζειν Θουκ. 3, 46· «οὐδὲ
ἐπινόαν ποιέσθαι τινας» = οὐδὲ ἀσπεύεσθαι
περί τινας Πολύβ. 1, 20, 11· «πάσαις ταῖς
ἐπινόαις γίνεσθαι περί τι», 5, 110· καὶ
ἐπινόαν Σ. Ἐμπ. κ. φασ. 2, 348· «πᾶ-
σαν ἐπινόαν ὑπερβάλλειν» = ἰδὲν, παρὰ στα-
σιν Πλουτ. κ. Στακ. 14· ἐπινόαι καὶ τολ-
μήματα Λουκ. Ἀλεξ. 1· τέχνη, μηχανή, 21·
«ψεύδει γὰρ ἡ πῖνοια τὴν γνώμην» = τὴν μετὰ
ταῦτα σκέψιν Σοφ. Ἀντ. 385· ἐν γέν. φρά-
σησις «ἡ κοινὴ ἐπινόα» Πολυβ. 6, 5, 2, com-
positum, solertia.
Ἐπι-νομή, ἡ· ἐπινέμησις, ἐξάπλωμα, ἐπὶ
κυρὸς Πλουτ. Ἀλεξ. 35· «τοῦ τοῦ Ἀτλ. Π.
1, 2, 32· πρὸλ. ἐπινέμω depastio.
Ἐπι-νομήα, ἡ· τὸ δικαίωμα τὸ διδόμενον
ἀμοιβάσις ὑπὸ δόσιν γειτονικῶν ἐπικρατειῶν
εἰς τοὺς κατοίκους τῶν τόπων των ἵνα βόσκω-
σι τὰ ζῷα των ἀμοιβάσις εἰς τοὺς τόπους των,
δικαίωμα νομῆς Ξεν. Κυρ. 3, 2, 11, depastio.
Ἐπι-νομήτης, ὁ· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιν. 1.
Ἐπι-νομίζω· περιπλέον νομίζω μτγν. existimo.
Ἐπι-νόμιον, τό· ἐννόμιον, τὸ διὰ τὴν βο-
σκήν πληρωμένον ἀργύριον Ἐπιγρ.
Ἐπι-νομῆς, ἡ· τὸ εἰς τοὺς νόμους προστι-
θέμενον, ἐπιγραφή βιβλίου τοῦ Πλάτωνος·
κατ' Ἀθην. τὸ κατὰ τὴν τοῦ ἔτους ἀρχὴν
ἐπ' αἰσίων αἰώνων διδόμενον ὄριον, τὰ Ἀ-
γιοδασιλιάτικα, τὸ καὶ ἀρχισμός λεγόμενον

3, 97, λατ. stigma· ἐπιμέρος τι τῆς τριήρους.
Ἐπι-νομο-θετεῖω· ἀκόμη διορίζω τι μὲ
νόμους Πλάτ. νόμ. 6, 779.
Ἐπι-νομοσ, 2· α) = ἐπιχώριος «-ἡρωιδίων
στρατῶν» Πινδ. Π. 11, 7· ὁ νόμος, ὡς
τὸ ἔννομος Ἀπ. (μφ. πολ. 3, 94· γ) κλη-
ρονόμος Ἡσυχ. haeres.
Ἐπι-νοσέω· εἶμαι εἶναι ἀσθενής μετὰ νόσον
Β. Ἀν. 69, 20, aegrotio.
Ἐπι-νοσος, 2· φιλάσθενος· ἐπινουσον σῶμα
Ἀριστ. ἡθ. 3, 4· «χωρίον = νοσώδης νόσος,
μτγν. morbosus.
Ἐπι-νοσσο-ποιέω· φιλῶν κατὰ
σκαυάω· τινὶ Δημοκρ. ἀποσπ. 4, 338.
Ἐπι-νοστος, 2· ἰσχυρὸς Ἡσυχ.
Ἐπι-νοσως· κατὰ τρόπον ἐπινουσον Πολυβ.
3, 105.
Ἐπι-νοτίξω· ἐπινώθειν βρέχειν, βαντίζω
Διοσκ. 2, 105, inspergo.
Ἐπι-νοκτερεῖω· περὶ τὴν νύκτα μένων
πλησίον τινός Πλουτ. συμμ. 8, 4, 1, pernoctio.
Ἐπι-νοκτερος, 2· τῆς νύκτος. «φάσμα» ὀνει-
ρων Ἡσυχ. μεθ' Ὁμ. 135, nocturnus.
Ἐπι-νοκτός, 2· ὁ ἐν καιρῷ νυκτός γινόμε-
νος ἡ ὢν· «ἐπινύκτια μὴλα νομύων» Λεων.
Ταρ. 6 (6, 252), nocturnus.
Ἐπι-νοκτός, ἴδιος, ἡ· 1) ὅσις. τοῦ προηγ.
εἰδός· τι κακῶν ἐξανθημάτων, τὰ ὅποια τὴν
νύκτα συνήθ. διαρρήγνυνται· «ἐπινυκτίες φλύ-
κταινα ὑποπλίδοντες, ὕψους, ἑναμις περί
κνήμας καὶ πόδας ἐν νυκτὶ γινόμενη» Κέλ. 5,
8, 1· 2) βιβλίον, ἐν ᾧ γράφονται τὰ τῆς νυ-
κτός συμβεβηκότα, (ὡς τὰ περιέχον τὰ τῆς
ἡμέρας ἐφημερίδες), Σύνεσ. nocturna.
Ἐπι-νόμφεις, 2· ἐπινυμφίδες.
Ἐπι-νομφεῖω· νυμφεῖω, ὑπανδρεῖω, συν-
δῶν διὰ γάμου· τινὶ Εὐμαθ.
Ἐπι-νομφίδης, 2· νυμφικός, γαμήλιος·
«ὑμνος, νυμφατικὸν τραγοῦδι Σοφ. Ἀντ. 808·
«Ἀλδης Μελ. 125 (7, 182), nuptialis.
Ἐπι-νόσσω· ἐπὶ τῇ ἐπιφανείᾳ κεντῶ, ἐπὶ
τοῦ δερμάτος κτυπῶ Λουκ. λεξ. 11, sodio.
Ἐπι-νοστᾶζω· μ' ἔρχεται ὕπνος ἐν ᾧ κά-
μνω τι· τινὶ Πλουτ. Βρουτ. dormio.
Ἐπι-νόσταζος, ἡ· νυσταγμός Παροιμ. Σολ.
6, 4, dormitatio.
Ἐπι-νωμάω· διανέμω· «ἐξίως δὲ κλήρους
ἐπινωμά χάλυδος Σκυθῶν ἀποικίας» Αἰσχ.
Ἐπ. 709· «ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπινωμά μέ-
γας Ἀρης» Σοφ. Ἀντ. 139· «εἰ τὰδε σὺ
ματα νεκρῶν ὅμματός ἀβγὰς σὰς ἐπινώ-
μας» = προσέβλεπες Κύρ. Φοίν. 1564· π. Σοφ.
Φιλ. 168· «οὐδὲ τιν' αὐτῶ παῖδων κακῶν ἐπι-
νωμᾶν», εἰρηγ. ὁ Σχολ. ἐφευρίσκειν ἄλλοις ἐξη-
γοῦσιν ἀμτθ. ἐρχοῦσι, πλησιάζειν, distribu.
Ἐπι-νώ· λίαν Λουκ. ἀλ. ἱστ. 2, 25· ἡ κατὰ
Σχολ. πῆφελυστικῶς διορδοῦσι δὲ ἐπινωῶς.
Ἐπι-νωτιδεύς, ὁ· γένος τι γαλιῶν, ἰχ-
θύων, ἀπὸ τοῦ ἔχοντος νῶτον, καὶ νωτι-
δανὸς καλούμενος Ἀθην. 3, 294.
Ἐπι-νωτίδιος, 2· ὁ ἐπὶ τὰ νῶτα ἐπινω-
τίδιον, τὸ χεῖμαστρον, σάκος ἐπὶ τῶν νῶ-
των, χειμερινὸν ἔνδυμα, ἑπ. ἀδ. 176 (6, 21),
saccus.

Ἐπι-νωτιζώ· εἰς τὰ νῶτα ἐπιθέτω Ἑδρ.
Ἦρ. μ. 362· ἐφορμῶ καθ' Ἡσύχ. ἐπενώτι-
σεν, ἐφώρμησεν ἐκ τινος καμ. Ἰδε Μείνεκ. 2,
716. Μέσ. Πάυσ. π. Ἐδστ. σ. 1282, 55.
Ἐπι-νώτιος, 2· ἐπινωτίδιος Βαερσλ. 88.
Ἐπι-φαίνω· ζουγκρανίζω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν
μετγν. exulcero.
Ἐπι-φανίζω· ἐπάνωθεν φαίνω τι ποιῶ,
παθ. ἐπεφανισμένα Φερερκ. π. Ἀθην. 6, 269.
Ἐπι-φανος, 2· ἐπάνωθεν φαίνος, κίτρινος
ὡς τὸ χρυσίον, μαυροκίτρινος π. γ. τὸ χρῶ-
μα τῶν λαγῶν Ξεν. κυν. 5, 22· τῶν ἐλάφων
Πολυδ. 5, 76· ἐπὶ φωτῶν Θεοφρ. subflavus.
Ἐπι-φεινόμεναι, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐπιφεινόμεναι
Ἀπολ. Ῥ. 2, 764.
Ἐπι-φέναι, ἡ ὄν. γυν. Ἐπιγρ.
Ἐπι-φεν-αγία, ἡ ὄν. στρατ. τάξεων ψι-
λῶν στρατιωτῶν Σουίδ.
Ἐπι-φένη, ἡ γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἐπι-φενίζομαι· τῶ ἐπομ. Σχολ. Λυκοφρ. 717.
Ἐπι-φεν-δοκίζομαι· ἐπιμαρτύρομαι Ἡ-
σύχ. testor.
Ἐπι-φενόμεναι, παθ. πηγαίνω που ὡς ξέ-
νος καὶ μὲ ὑποδέχεται τις φιλοξένως καὶ περι-
ποιητικῶς ἐν τῷ οἴκῳ του· ἐπιφενόμεναι ταῦ-
τα δ' ὡς θανουμένην Ἀισχ. Ἀγ. 1293· (ἐν-
ταῦθα παραπέμπουσιν εἰς τὸν Ἡσύχ. ὅς ἐξ-
ηγεί μαρτύρεσθαι)· τινι = ὑπὸ τινος Ἀπολ.
Ῥ. 2, 764· «διὰ τὸ ἐπιφενώσθαι πολλοῖς» =
ἐνεκα τῆς μετὰ πολλῶν φιλοξένου σχέσεως
αὐτῶν Δημ. 50, 56· ὡς ξένος εἰς τινα τό-
πον ἔρχομαι· πόλει Λουκ. ἔρωτ. 7· ἐν γέν.
διατρίβω εἰς τὴν ἀλλοδαπήν· μτρ. «ἡ ἐπι-
φενώμενα τοῖς σάμασι μοῖρα» Σ. Ἐμπ. κ.
δογμ. 1, 130, hospitior.
Ἐπι-φενος, 2· ὡς ξένος, ὡς φίλος ἐρχό-
μενος Κλ. Ἀλ. σ. 450, peregrinus.
Ἐπι-φενος, ἡ ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἐπι-φένωμα, τό· φιλοξενία Ἐδστ.
Ἐπι-φένωσις, ἡ· ἔλσεις φιλοξενουμένου
Φιλοστρ. εἰκ. 13· ἐπίσκεψις ξένου τόπου καὶ
γνωριμία μὲ τοὺς κατοίκους αὐτοῦ Δ. Σικ.
ἐκδρ. 13, peregrinatio.
Ἐπι-φестικῶς· ἐπιγράδδην Σχολ. Ἰλ. φ.
166, strictim.
Ἐπι-φῶ· ξύω, γρατσουνίζω τὴν ἐπιφάνειαν
τινος μετγν. scalpo.
Ἐπι-φῆνον, τό (ἴδε ξηνός)· κούτσουρον, ἔφ'
οὐ λειανίζουσι τὸ κρέας· τὸ κούτσουρον ἔφ' οὐ
δὲ θῆμιος κόπτεται τὰς κεφαλὰς τῶν καταδίκων
Ἀισχ. Ἀγ. 1250· ὑπὲρ ἐπιφῆνου τὴν κεφα-
λὴν ἔχων λέγειν Ἀριστ. Ἀγ. 336.
Ἐπι-φῆραίνω· τὴν ἐπιφάνειαν τινος φηραί-
νω Θεοφρ. exsiccō.
Ἐπι-φῆραντικῶς, 3· ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας
φηραίνων.
Ἐπι-φῆρασία, ἡ· φηρασία ἐπὶ τῆς ἐπιφα-
νείας Ἰπποκρ. siccitas.
Ἐπι-φῆρος, 2· ὁ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ξηρὸς
Ἰπποκρ. siccus.
Ἐπι-φίφω· ἐφορῶμαι, εἰς προτεταμένα
ἐφίφω Ἐδστ. Ἰλ. σ. 1167, 25.
Ἐπι-φουθός, ἴσφ. ἀντὶ ἐπὶ φουθός,
Ἐπι-φουλον, τό· τὸ ἐπὶ παρατασσεῖδε τοῦ

ὀφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' ἐντοῖς ἐπὶ
κοπον Ἡσύχ.
Ἐπι-φύης, ὁ· Πέρσης τις Πλουτ.
Ἐπι-φυνόομαι· ἐπικοινωνοῦμαι Ἀπολ. Ῥ.
3, 1162· τὸ ἐνερ. ἔχουν Νον. Δ. 26, 290,
communico.
Ἐπι-φυνός, π. ἀντὶ ἐπικοινωνοῦ· ἀπίζυνος
ἄρoura· ἀγρὸς ἀνήκων εἰς τὸ καινόν Ἰλ.
μ. 442.
Ἐπι-φυνώ· ποιῶ τι ἐπικοινωνοῦ.
Ἐπι-φῦρητέον· δεῖ ἐπιφύρειν μετγν. τῶ-
dendum.
Ἐπι-φύριος, 2· εἰς τὸν φῦρὸν ἀνήκων· φάρ-
σος Φαν. 6 (ἀλλὰ 6, 307 εἶνε ὑποφύριος ὁ
ἴδε).
Ἐπι-φύστης, ὁ· ὁ ἐπάνωθεν φῦων.
Ἐπι-φῶ· ἐπάνωθεν φῶω, ζουγκρανίζω Ἀ-
ριστοτ. 1. Ζ. 9, 6· ὁ Σχολ. Ἀριστ. ἐξη-
γήσαι, τὸ τὸν ῥόπον ἐπιφύσαι· καὶ παθ. «τὸν
ῥὸν ἐπιφύθεντα» Πλάτ. πολ. 3, 405· γαῖαν
= γῆν ἐφομαλύνων Ἀρατ. 659.
Ἐπι-φῦδος· ἐπὶ φῦδος, sesquiclavus.
Ἐπι-φῦκος, μένω· μένω κατ' οἶκον
μετγν.
Ἐπι-φῦ· οἱ· Πλετοῖ Ἡσύχ.
Ἐπι-φύνιον, ἄθλον, τό· τὸ ἐπὶ τοῦ οἴνου
θεογν. 271.
Ἐπι-φύνος· κινῶ κρασί· θεοτ. Ὀμ-
ῦν. Ἀφρ. 205.
Ἐπι-φῦον, τό· πόλις Τριφυλίας Ἦρ. 4, 148.
Ἐπι-φῦτης, Ζεὺς, ὁ ἐπόπτης.
Ἐπι-φῦτομαι· ἐφορᾶν.
Ἐπι-φῦτος, π. ἀντὶ ἐποπτος Ἀρατ. 25.
Ἐπι-φῦρος· γωρίον μένος ἐν Σικελίᾳ.
Ἐπι-φῦρος, (μελ. ἐπιφῦρσμαι, ἐπιφῦρσσω)
δὲ Ἰλ. π. 488, παρκ. ἐπιφῦρσται Πλάτ.
νόμ. 12, 949, ἐπιφῦρσται Ἦρ. 4, 68· ὀρκί-
ζομαι ψευδῶς, ἀντιθ. εὐορκέω Στωδ. Ἀνθ.
28, 14· πρὸς δαίμονος· εἰς τινα θεότητα Ἰλ.
τ. 188, συνήθ. ἀπολ. Ἀριστ. νεφ. 400· ὀρ-
κους τινὶ Δημ. 49, 65· ἀτάς βασιλῆας ἐ-
στίασεν· εἰς τοὺς τοῦ βασιλέως οἰκιακοὺς θε-
οὺς ψευδῶς ὀρκίζεσθαι Ἦρ. 4, 68· ἀτάς θεὰς
ἐπιφῦρσται Δειν. 1, 47· «θεοὺς ἐπιφῦρσται»
= τοὺς θεοὺς δι' ἐπιφῦρσται προσβάλλειν Ξεν.
Ἀν. 2, 4, 7· ἐπιφῦρσται, 3, 2, 10· ἐν δὲ
τοῖς Σολωναίοις νόμοις π. Λυσ. ἐξηγεί αὐτὸ
ὁ ῥήτωρ διὰ τοῦ ἐπόμενου, 10, 17.
Ἐπι-φῦρστικῶς, 3· συνεπιφῦσται, ἔχων κλέ-
σιν εἰς τὸ ἐπιφῦρσται, ἄμφ.
Ἐπι-φῦρσται, ἡ· ὀρκος ψευδῆς Ξεν. Ἀν. 3,
2, 4· πρὸς θεοὺς, 2, 5, 21· πλ. Πλάτ. Γοργ.
524, perjurium.
Ἐπι-φῦρσται, τό· τῇ προηγ. δι. γρ.
Ἐπι-φῦρσται, 2· ψευδῶς ὀρκίζομαι Ἦρ. 4,
802· ἐπιφῦρσται Ἀντιφ. 6, 48· ἀτὶ δὲ
τι τὸν δ' ἐπιφῦρσται, τὸ δι' ὀρκου ψευδῶς βε-
βαιωμένον Ἰλ. τ. 264, ὡς ἀπὸ ὀρκου ὀρκον
ἄρουν Ἀριστ. Βατρ. 150· ἀπὸ ὀρκου ὀρκον
ἰσχυρῶς Ἰλ. γ. 279 (ἀλλὰ τὸ ἀπὸ ὀρκου ὀρκον
ἰσχυρῶς = ὡς ὀρκον ὀρκον μάταιον, ὅστις ἐν
ἐξεπληρώσει, χωρὶς αὐτοῦ ὅπ' ὀρκου ναὶ ἔχῃ
τὴν ἐπιφῦρσται, κ. 332), ὡς ἀπὸ ὀρκου ὀρκον
ἰσχυρῶς, κ. 192· «μητὶ τὸν θεοὺς ἐπιφῦρσται ἐπὶ»

- στυγερή πέλται βροτοισιν· Ὁδ. σ. 408, μόν. συγκκ. δόρ. ἐπιπλόμενος· «ἀλλ' ὅτε δὴ ὕ-
γδον μοι ἐπιπλόμενος ἔτος ἦλθεν» = ὅτε, ἐν ὧ
ἤρχομην ὁ ὕγδρος χρόνος ἦλθεν, ἡ, 261· «ἐπι-
πλόμενος ἐν αὐτοῦ» ἡσ. θι. 493· «τάχα ἄμ-
μες ἐπιπλόμενοι ἐν αὐτῶν γεινόμεθα» = μετὰ
παρέλευσιν τῶν εἰς ὀρίμανσιν τοῦ ἐμβρύου
ἀναγκαίων ἐνέτα μνηνῶν = ὅτε ἔρθασεν ὁ και-
ρὸς τῆς γέννας (πρβλ. περιπίλωμαι), ἀσπ. 87·
καὶ μετν. «ἡματι ἄλλω νυκτὶ τ' ἐπιπλο-
μένη» Ἀπολ. Ῥ. 2, 1001· καὶ ἐν ἐλθρ. σημ. ἐφ-
ορμῶ, πλῶκῶν ἔξαπνα· «νέφος ἐμὸν ἐπιπλο-
μενον ἄφατον», ἐπὶ συμφορᾷ Σοφ. Οἶ. τ. 1314,
ὡς τάρβος Ἀπολ. Ῥ. 4, 465· «ἐπι-
πλόμεναι δέ μιν», 3, 205, accedo.
Ἐπί-πεμπτος, 2· ὁ ἀκέραιον ὅλην τινὰ
ποσότητα περιέχων καὶ τὸ πέμπτον αὐτῆς μέ-
ρος Νικομ. ἀριθμ. 1, 23· δηλ. ἐπὶ ἀναλο-
γίας 5 : 6· «ἐπιπεμπτον δάνεισμα» = δάνειον
περιέχων ἑκτὸς τοῦ κεφαλαίου καὶ τὸ πέμ-
πτον μέρος αὐτοῦ, ἥτοι ἕκαστοι ἑκατόν, ὁ
συνῆθ. ναυτικὸς τόκος Σεν. προσδ. 3, 9, π.
Ἄριστ. = πέμπτος, ἀποστ. 17, sesquiquintus.
Ἐπι-πέμπω· πρόσ τοις ἄλλοις πέμπω· «ἐλ-
λὴν στρατιάν Θουκ. 7, 175· «πρὸς τὸ στρά-
τευμα ἄλλην ὠφέλειαν», 6, 73· «αἰτία Ἀριστ.
ἐκλ. 236· «γορηγῶν στρατοπέδους» = στέλλειν
κατόπιν Πολυδ. 6, 15, 4· «ἀγγελλας» = στέλλειν
Ἡρ. 1, 160· «δνειρον, 7, 15, 13. ἐπὶ δυστυχίας
καὶ εὐτυχίας παρὰ θεῶν πεμπομένων· «δεσμους
καὶ θανάτους ἐπιπέμπουσα» Πλάτ. Κριτ. 46·
«πρὶν ἀνάγκη τινὰ ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ», Φαιδ. 62·
«θεὸς δὲ καὶ κινδύνους τοῖς ἡσθελέουσιν»,
Λυσ. 6, 20· «πρεσβυτὶς ἀνθρώπος ὑπὸ γυναι-
κὸς ἐπιπεμφθεῖσα» = οταλίσσα, 1, 15, ὅπου
ὅμως ὁ Βέκκερ, ὅπου. ἔχει, καὶ οὕτω π. τοῖς
ἐπομ. προσέτι ἐπὶ στρατιωτικῶν «ταῖς πάλαισι
ἐπιπέμπειν» = κατὰ τῶν πόλεων Ἡρώδ. 3,
3, 5· «αἰρεῖς κατασκόπους τοῖς Ῥωμαίοις»
Ἀπτ. Καρχ. 39, remitto, relaxo.
Ἐπί-πεμψίς, ἡ· ἡ πρόσ τινα ἀποστολὴ
Θουκ. 2, 39, missio.
Ἐπι-πένθ-εκτος, 2· ἐπιπενταμερὲς Νι-
κομ. ἀριθμ. 1, 21.
Ἐπι-πεντακοσιοστο-τέταρτος, 1 1/504
Ἀριστειδ. μουσ. σ. 115.
Ἐπι-πεντά-μερής, 2· ὁ τὸ ὅλον περιέχων
καὶ πεντάκις τὸ ἕκτον αὐτοῦ μέρος (= 1 1/6)
Νικομ. ἀριθμ. 1, 20· πρβλ. ἐπιμερής.
Ἐπι-πεντά-μοιρος, 2· ὁ ἔχων σέξον ἢ
λόγον οἷον ὁ 11 πρὸς τὸν ἀριθμὸν 6, κατὰ
μέρη πέντε μεγαλειότερος τοῦ ἀριθμοῦ 5 Νι-
κομ. ἀριθμ. 1, σ. 108, quintarius.
Ἐπι-πεντά-ενατος καὶ ἐπιπεντά-ενα-
τος, 2· ὁ τὸ ὅλον περιέχων ἀριθμὸς καὶ 1/9
αὐτοῦ Νικομ. ἀριθμ. 1, 23.
Ἐπι-πεπαίνωμαι· ὠριμάζω Θεοφ. 3,
687, maturesco.
Ἐπι-παπλῶγμένος· ἐπαμοιβᾶδων Σχολ.
Ἠλ. ν. 359.
Ἐπι-πέπτω· ἐπιπέτω.
Ἐπι-πέπτωκα, ἐνερ. παρκ. τοῦ ἐπιπίπτω.
Ἐπι-περᾶνω· μαγεύω Ἀριστ. 1, 79.
Ἐπι-περθεῖν· ἐρᾶπερθεῖν, ἀντὶ τοῦ τῆς ὑπέρθε

- Πινδ. π. Πλάτ. Θεαιτ. 173, ὅπου ὅμως ὁ
Βέκκερ. ἐκπέδα παραδέχεται.
Ἐπι-περι-τρέπω· τρέπω τι ὀλόγουρα, μετα-
τρέπω τι πρὸς χρῆσιν μου Μ. Ἀντων. 8, 35,
circumdudo.
Ἐπι-πέρι· Ἰσακλ. ἀντὶ ἐπὶ τὸ πέριξ Ὀππ.
Ἐπι-περκάζω· μαυρίζω, μελανιάζω, ἰδ.
ἐπὶ ὀρίμων καρπῶν, μετ. ἐπὶ νεανιῶν, τῶν
ὁποίων τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ ἐπισκιάζοντος
τριχώματος τῶν γενέων γίνεται μελανόχρουν·
«ἐπιπερκάζεις μισρὴ τριχί» Φίλιππ. 3 (11,
36), nigresco.
Ἐπι-περκός ἢ ἐπὶ-περκός, 2· μαυρουν-
δερός, μελανόχρους, ἐπὶ τοῦ χρώματος γε-
ροντοτέρων λαγῶν Σεν. κυν. 5, 22 καὶ Πο-
λυδ. 5, 69, 16, ἐπὶ τῶν καρπῶν, ὅταν ἀρχί-
ζωσι νὰ ὠριμάζωσι, subniger.
Ἐπι-πετάννυμι· ἐξαπλώνω τι ἐπάνω Σεν.
κυν. 5, 10· ἀτέφρη ἐπιπέτατο· Κ. Σμ. 14,
25, extendo, inspergo.
Ἐπιπεσών· μετ. 6· δόρ. τοῦ ἐπιπίπτω.
Ἐπι-πέτομαι καὶ ἐπι-πετάομαι· πετᾶ
πρὸς τι· «ἐπιπέτατο δεξιὸς ὄρνις» Ὁδ. σ. 324·
καὶ ἐπὶ βέλους· «ἄλτο - καθ' ὅριμον ἐπιπέ-
σθαι μενεαίνων», Ἠλ. δ, 125· μετὰ αὐτ. «
πεδία Εὐρ. Ἐλ. 1496· «-γῆν καὶ θάλασσαν»
Ἀριστ. ὄρν. 118· «καὶνὰ, θαυμάσι' ἐπε-
πτόμεσθαι» = ἐδλόμενον ἐν τῇ ἱστιασθαι νύα,
147· καὶ μετὰ βοτ. αὐτ. 48· «ταῖς ἀρού-
ραις Ἀλλ. 1. Ζ. 17, 16· ὁ Πλάτ. συντάσσει·
«ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὡς περ ἐπιπτόμενοι»
= ὡς τὰν ἀρπакτικά ὄρνεα, πολ. 2, 385· «ἐπι-
πτησαν ἐπὶ τὴν ναὸν Λουκ. ἀλ. Ἰστ. 1, 28·
«φῆς ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν αἰτῶν» Λουκ. Πε-
41, ad volo.
Ἐπί-πετρον, τό· σφόνδ' ἐπὶ πετρῶν ἢ πε-
τρωδῶν τόπων αὐτῶν Ἀριστ. μορ. Ζ. 4,
5, ἐλέγεται δὲ καὶ ἄκινος κατὰ Πλιν.
Ἐπι-πέτιω· εἶτι μάλλον χυνεύω μετν.
Ἐπι-πηγάζω· (ἐκ τῆς πηγῆς πηγάζω ἡ·
τοί), ἀφῆνω νὰ τρέξῃ ἐκ τῆς πηγῆς Κλ. Ἀλ.
στρ. 1, 323.
Ἐπί-πηγμα, τό· ἐπὶ τινος προσπιπτόμενον
μαθημ.
Ἐπι-πήγνυμι· 1) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀφῆνω
τι νὰ στερεωθῇ, νὰ πῆγῃ ἢ νὰ παγώσῃ, ἐπὶ
πάγνης ἢ πάγου Σεν. κυν. 5, 1. Παῦ. ἐπὶ
τῆς ἐπιφανείας παγῶν ὁ Θεοφ. 2) ἐνθίεται,
ἐμψυτεύω μετν. congo.
Ἐπι-πηθᾶω· πηθᾶ ἐπάνω· «ὁ ἄρρη ἐπιπη-
θᾶν ὀχεύει τὴν θάλασσαν» Ἀριστ. 1. Ζ. 5, 2·
πηθᾶ κατὰ τινος, ἐπιπίπτω· «ἐν' ἀγρίαις αὐ-
τοῖς ἐπιπηθᾶς» Ἀριστ. σφ. 705· «τῷ ἱρωι-
μένω Πλάτ. Φαιδρ. 254· καὶ μέσ. μέλ. «ἡμῶν
ἐπιπηθῆσονται οἱ ἄνδρες» Λυσ. 216· καὶ μετ.
λόγω Πλουτ. π. ἀδολεσχ. 20, insulio.
Ἐπι-πήθησις, ἡ· τὸ νὰ πηθῇ τις ἐπὶ τι-
νος, κατὰ τινος ἐφόρησις Πλουτ. ἱρωτ. 23,
insultura.
Ἐπί-πηθῃς, ηγος, ὁ· ἐπιπηγμα μαθημ. βλα-
στέρι δι' ἐμβόλισμα ἐμπηγόμενον εἰς τὸ ἐμ-
βολιάζομενον δένδρον Γεωπ. 4, 12, sarculus.
Ἐπί-πηξις, ἡ· ἀπονάρκωσις μετν. astriatio.
Ἐπι-πήσσω· ἐπιπύγγω.

Ἐπί-πηγυς, 2' ὁ ὑπὲρ τὸν πήγυν τῆς χει-
ρός Πολυδ. 2, 140. «ἐπιπηγῆ», τῶν πήγων τὰ
ἄνω. Ἡσυχ.

Ἐπι-πιέζω, ἐπάνω ὀλίγω, πιέζω, ἐκ τοῦ-
του λογίζεται τὸ τῆς Ὁδ. ἐν τμήσ. «ἐπὶ μά-
στακα χερσὶ πίεζεν», δ, 287, καὶ «λαὶὸν ἐπὶ
σιθαρῷ πίεσαι ποδὶ» Ἀπολ. Ἰ. 3, 1335,
comprimo.

Ἐπι-πιεσμός, ὁ· τὸ ἄνωθεν ζούλισμα Γα-
λην. 8, 10, impressio.

Ἐπι-πιθηκίζω, ἐτι μάλλον πιθηκίζω Σχολ.
Ἀριστ. Θεσ. 1133.

Ἐπι-πικραίνω, κάμνω τι ἐτι (πικρότερον
Ἰπποκρ. 394, 36, exacerbo.

Ἐπί-πικρος, 2' ὀλίγον τι πικρὸς μτγν.

Ἐπι-πικρόω, ἐπιπικραίνω Ἑρμεδ. π. Δ.
Λαερ. 8, 76.

Ἐπι-πίνωμαι, προσπλησιάζω· οὕτε χιὼν
ἐπιπίνωται· Ὁδ. ζ, 44, arriorino.

Ἐπι-πινω πλ η μι· γεμίζω τι ἐτι μάλλον·
«σπλάγγων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι» Ἀριστ. ὄρν.
972, impleo.

Ἐπι-πίνω, πίνω τι προσέτι· κυκεῶνα Ἀ-
ριστ. εἰρ. 696· «ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου» Πλατ.
πολ. 2, 372· κατόπιν τινὸς πίνω, «μετὰ τὸν
σίτον οἶνον» Σεν. Κυρ. 6, 2, 28· ἰδ. ἐπὶ τῆς
μετὰ τὸ τέλος τῆς τραπέζης κατόπιν πόσεως
Εὐπολ. π. Ἀθην. 1, 17· παρ' Ὁμ. λογίζε-
ται ὡς τμήσις «καὶ ἐπ' ἀκρητον γάλα πίνων»
Ὁδ. 9, 297.

Ἐπι-πίπτω, πίπτω ἐπάνω τινὸς· εἰκὸς ἐπι-
πίπτειν τὰ ἄγυρα ἐπὶ τὸν σίτον Σεν. οἰκ.
18, 7· «τὰ ἐκπίπτοντα ἐκ τοῦ τείλους» = τὰ
ἐκ τοῦ τείλους ῥιπτόμενα Ἀππ. ἐμφ. πολ. 4,
111· ἰδ. ἐπὶ ἐχθρῶν, εἰσβολῆς· τινὲς Ἦρ. 9,
116· «ἐπιπεσὺν ἀπαρσενεὺς τοῖς ἐναντίοις»
Σεν. κυν. 7, 4, 3· «εἰς τινα» Ἦρ. 7, 207·
οὕτω καὶ ἐπὶ δυσσεβέστων πραγμάτων συμβαι-
νόντων εἰς τινα· «πάνω ἐπιπιπτόντων» Πλάτ.
νόμ. 5, 732· «χειμῶν ἐπιπεσόντων», Πρωτ.
344· ὁ βορρῆς Ἦρ. 7, 189· «σῆματα Πλατ.
πολ. 3, 405· ἀνάγκη, νόμ. 6, 762· «οὐχί
σοὶ μόνῃ ἐπέπεσον λύπαι» Εὐρ. Ἀνδρ. 1044·
«ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ κατὰ στάσις τὰς
πόλεις» Σουκ. 3, 82· νόσος, 87· «ἐπὶ ταύ-
την τὴν παρὰ κλησιν» = καταντῶν Ἰσοκ. 5, 89·
«ἐπιπίπτειν τοιοῦτους λογισμοὺς τοῖς γνησίοις
τῶν στρατιωτῶν» Πλουτ. Ὁδ. 9, supercideo.

Ἐπι-πίσσω, ἐπιπάσσω Ἡσυχ.

Ἐπι-πιστεύω, ἐμπιστεύομαι εἰς τινα Σχολ.

Εὐρ. Ὀρ. 1421.

Ἐπί-πιστος, 2, ἐσφ. ἀντι ἐπίπαστος Θεοκρ.

11, 2.

Ἐπι-πιστωσις, ἡ· ἐπιβεβαιώσις, δευτέρα πί-
στωσις προστιθεμένη ἀπλῶς εἰς τὴν πίστωσιν,

λῆξ. τεχνικὴ ῥητορ. τοῦ Βουζ. Θεοδώρου π.

Πλατ. Φαιδρ. 266, altera confirmatio.

Ἐπι-πλα, τὰ (ἰων. τὰ ἐπίπλοα μόν π. Ἦρ.
1, 94 ὥστερ τὸ διπλὰ ἐκ τοῦ διπλόα τὸ ἐν,
ἄγρ. ἔχει δὲ μόν, ὁ Πολυδ. 10, 10 = «ἡ
κοῦση κτήσις οἷαν τις ἀν καὶ πλέων ἐπικο-
μίζοιτο»· τὰ ἐν τῷ ὄφει κινητὰ σκεύη, «δι-
ὼν ὅκαι τὴν οἰκίαν» Ἰσοκ. 8, 35· ἐν γίν. πα-
σα κινητὴ περιουσία, ἀντίθ. τῷ ἔγγεια κτῶ-

ματα Ἦρ. 1, 150· «ἀ ἦν ἐν τῷ τείχει ἐπι-
πλε, χαλκὸς καὶ σίδηρος» Σουκ. 3, 68· ὁ
Ἀρποκρ. ἀναφέρει τὴν λῆξ. ἐκ τοῦ Σοφ. καὶ
τὴν Ἑρμην. «τὴν οἶον ἐπιπλόαιον κτήσιν καὶ
μετακομίζεσθαι θυναμένην», ἀποστ. 7.

Ἐπι-πλάζω, πάντοθεν διόκω τι, τὸ κάμνω
νὰ περιπλανᾶται, καὶ παθ. πλανῶμαι· «πόν-
τον ἐπιπλάγεις» = πλανηθεὶς ἔδω κ' ἐκεῖ κατὰ
θάλασσαν Ὁδ. θ, 14· ὡς π. Ἀπολ. Ἰ. καὶ
μ. ἀόρ. «πόντον ἐπιπλάγασθαι», 3, 1066·
καὶ π. Νικ. ἀλ. οὕτως ἕνερ. «γῆραι ἐπιπλά-
ζοντα», 127, obergo.

Ἐπι-πλάζω, ἐπιπλήσσω ὁ ἴδ.

Ἐπι-πλανᾶσθαι· περιφέρομαι, τὸν ἀόρ.
ἐπεπλανήθη ἔχει δ' Ἡσιόδ. 3, 5, τὸ δὲ ἐπε-
πλανησάμην Δημοκρ. π. Κλ. Ἀλ. Στρ. 1, σ.
457· ἐτι δὲ «κιττός ἐπιπλανώμενος» = περι-
κυκλῶν λόγγος ποιμ. 1, 2, obergo, ἴδε καὶ
ἐπιπλάζομαι.

Ἐπι-πλανήσεις, ἡ· τὸ περιφέρεσθαι μτγν.

Ἐπι-πλανήτης, ὁ· ὁ περιπλανώμενος τῇδε
κάκιστος Ἐπύρ.

Ἐπι-πλάξ, ἀκός, ἡ· πλάγος, ἐπιβολή· «τὰς
ἐπιπλάξας ἀντὶ ἐπιβολῆς» Κλ. Ἀλ. σ. 218.

Ἐπί-πλάσις, ἡ· ἐπιθέσις ἐμπλάστρου Ἀ-
ρεταί. σ. 89· μτφ. «δι' ἐπιπλάσεως τῶν διη-
γημάτων κατασχεῖται» αἱ μητέρες τὰ παι-
διά· Βασίλ. 3, σ. 552.

Ἐπί-πλάσμα, τό· ἱατρικὸν ἐπιτιθέμενον ἱατρ.

Ἐπι-πλάσσω, 1' ἐπάνωθεν ἀλείφω τι· τί-
νιν Γαλην. καὶ· τί ἱατρ. πρβλ. «ἐπιπλάττει
τὰ ὄτα» = στουπώνει Ἀριστοτ. προβλ. 3, 27·
2) σχηματίζω τι Φιλων, illino.

Ἐπι-πλάσσω, 2' ἐπὶ τὸν τοῦ προηγ. Γεωπ.

Ἐπί-πλάστω, 2' ἐπάνωθεν ἡλειμμένος
ἱατρ. φαρμακωμένος· «πρόσωπον Ἀλκιφρ. 3,
11· ὑποκρίτης, προσποιητός· δάκρυα Λουκ.
διαλ. νεκρ. 27, 7· ὑπόκρισις, ἔρωτ. 3· φι-
λία Ἡρώδ. 3, 15, 4, fictus.

Ἐπι-πλάστω, 2' ἐπιπλάσσω μτγν.

Ἐπι-πλάστω, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Μ. Ἀντων.

2, 16, simulate.

Ἐπι-πλάττω, 2' χειροκροτῶ· «τοὺς μὲν ἐπε-
πλάττωσιν καὶ αὐτὰς ὁμοῦν ἔδωκα» = ἐπὶ
τοῖς ἐρημνοῖς τὰς χεῖρας συνεκρότησα Σχολ.
Θεοκρ. 9, 22, applaudo.

Ἐπι-πλάττω, 2' ἐπιπλάττω.

Ἐπί-πλάτορ, πλακοῦτος εἶδος Ἡσυχ. σχη-
ματ. τῆς λῆξ. λακωνικός.

Ἐπι-πλάτων, πλάτων τι ἐπάνω, ἔφα-
πλῶνα Ἀριστοτ. π. κόσμ. 3, 8 εἰς τὸ παθ.
exorando.

Ἐπί-πλάτης, 2' ἄνωθεν πλατός, ὁμαλός
Θεοκρ. πρβλ. Λοβεκ. Φρυν. 539.

Ἐπι-πλετο, 2' ἐπιπλέω.

Ἐπί-πλειος, 2' ἐπιπλεος.

Ἐπι-πλεῖστον, ὁρῶν. χωριστὰ ἐπὶ πλεστον.

Ἐπι-πλεῖω, π. ἀντι ἐπιπλέω.

Ἐπι-πλεῖω, 2' πλεῖω κατ' ἐπίτασ.

Ἐπι-πλέω, πλέω τι προσέτι, ἐμπλέω·
«Ἡράκλειτον ἐπέπλεον» = ἐπλέεν αὐτὸν ἐν
τῷ στεφάνῳ Μελ. 2 (12, 256)· «νήμα ἐπι-
πλεγμένον ἐκαστῶν» Λουκ. μισθ. 16· «ἐπι-
πλεγμένα προβλήματα» Ἑρμογ. πρβλ. Πο-

- λῶθ. «τὰς ἐπιβολὰς τὰς Ἀννίβου ταῖς Ἑλλη-
νικαῖς πράξεσιν ἐπιπληρόθαι», 4, 28, 4' ἐν
γίν. ἐπὶ συγκοινωνίας, ἐπιμείλει· «τῶν ἄλλων
οὐκ ἐπιπληρομένων τοῖς Ἑλλησίν» Στραβ.
14, 662' ἐπὶ σαρκ. ρίξ. Ἀθην. 5, 24, impleo.
Ἐπι-πλέον' ἐπὶ πλέον, ἀκόμη περισσώτερον,
μᾶλλον ἐκτεταμένον Ἡρ.
Ἐπί-πλεος, ἄττ. 3' γεμῆτος· «λείμων ἐπὶ-
πλεος κρεῶν ἐφθῶν» Ἡρ. 3, 18' «τράπεζα
ἐπιπλήν ἀγαθῶν», 6, 139, plenus, refectus.
Ἐπί-πλεως, ἄττ. 2' τῷ προηγ.
Ἐπί-πλευρος, 2' ὁ ἐπὶ τῶν πλευρῶν ἢ τῶν
ὀφθῶν Ἡούχ.
Ἐπί-πλευσις, ἢ τὸ ἐπάνω τινὸς πλεῖν, ἢ
κατὰ θάλασσαν προσβολὴ θοοκ. 7, 36.
Ἐπί-πλέω' πλέω ἐπὶ τινος· ἄλμυρὸν ὕδωρ
Ὁδ. ι, 227' «ὄγρα κίλευθα Ἰλ. α, 312' «τῆς
θαλάσσης ἐπέπλεον» Ἀντων. Αἰβ. 31' ὄρω μὲ
τὸν στόλον ἐναντίον τινός· «τὴν θοοκ. 1, 30'
«ἐπὶ τὰς ναῦς» Ξεν. Ἑλλ. 1, 5, 11' «ἐπὶ
τὴν Χίον ἐπέπλεον», 2, 1, 16' ἐν γέν. μὲ πλοῦτον
πλέω Ἡρ. 7, 98' «τὴν Ἀσουρίην γῆν ἄρδην
ἐπιπλέειν» Ἀππιαν. ἱμφ. 2, 148' «τρίηρεις
τοὺς αἰγιαλοὺς ἐπέπλεον», 4, 36, navigo.
Ἐπί-πλεω, ἄττ. 2' ἐπίπλεος.
Ἐπί-πλήξ, ἢ λόφος ἀποκρήμνος Αἰλ. Ἰσ. Ζ.
14, 16.
Ἐπί-πλήγηδην' στενῶς, ἀκροβητῶς, strictim.
Ἐπί-πληγμα, τό· ἐπιτήρημα, ἐπίκρουμα,
Ἑτ. Γ. σ. 189, 25, palsatio.
Ἐπί-πληθύνω' ἐπιπληρῶ Ὁ'. augeo, accresco.
Ἐπι-πλήθω' εἶμαι καλῶς γεμῆτος, παραγε-
μῆτος.
Ἐπι-πλήκτειρα, ἢ κτυποῦσα· μάστιξ Μακκ.
6 (6, 233), castigatrix.
Ἐπι-πληκτῆρ, δ' τῷ ἐπομ.
Ἐπι-πλήκτης' σωφρονιστὴς γλῶσσ. castigator.
Ἐπι-πληκτικός, 3' ὁ εἰς τὸ τιμωρεῖν, ἐπι-
πληττεῖν ἐπιτιθέσθαι Σοχλ. Σοφ. Τρ. 446.
Ἐπι-πληκτικός, ἐπὶ τῷ προηγ. μετ' ἐπι-
πλήξεως Δ. Σικ. 17, 114, increpative.
Ἐπί-πληκτος, 2' γρ. ἔσφ. ἀντὶ ἐπιπληκτος
Στοδ. ἀνθ. 3, σ. 314.
Ἐπι-πλημυρῶν τῷ ἐπομ. Φίλοστρ. εἰκ.
2, 17.
Ἐπι-πλημυρίζω' τῷ ἐπομ. Γρ. Ναζ. 3,
622, affluo.
Ἐπι-πλημύρω' ὑπερχειρίζω Ὁππ. ἀλ.
1, 465, inundo.
Ἐπι-πληξία, ἢ ἐμπληξία Πολυδ. 5, 121.
Ἐπί-πληξις, ἢ ὀνειδίσις, μάλαμα, τιμω-
ρία, παιδεία· «ἔχειν Αἰσχίν. 1, 177' μετὰ
τοῦ κόλασις Τιμ. Δοκρ. 103' «πρὸς τινὰ Πλουτ.
Σολ. 3, objurgatio.
Ἐπι-πληρῶ' γεμίω τι ὥς ἄνω, τὸ πο-
τήριον Ἐρατοσθ. π. Ἀθην. 11, 433' «κα-
κοὶς κακὰ = σωρεῖν κακὰ ἐπάνω εἰς κακὰ
Σ. Ἑμτ. κ. γραμ. 88. Μέσ. «οὐδ' ὁπόθεν
ἐπιπληρωσόμεθα τὰς ναῦς ἔχοντες» = πόθεν θά
δυνήσμεν νάλαβωμεν πληρώματα τῶν πλοίων
μας θοοκ. 7, 14, adimpleo.
Ἐπι-πληρώσις, ἢ ὑπεργέμισμα Γαλην. 4,
π. 51, 29, superimpletio.
Ἐπι-πλήσω' πληρῶ ποιεῖν, ἱπὶ τινός·

- «τέλει ἐμπλήσσω» Ἰλ. κ, 500' «λατύνουσιν
ὁπλοισιν» Νικ. Θηρ. 952' μετ' λόγους, δηλ.
ὀνειδίζω, μαλόνω· «καὶ μ' οὐ τίνα φημι ἄλ-
λον ἐπιπλήσειν Δαναῶν» Ἰλ. ψ, 680' καὶ
μετὰ δοτ. «αἰεὶ μὲν πῶς μοι ἐμπλήσσεις»,
μ, 211' «τοῖς γιγνομένοις = κατακρίνειν, ὀνει-
δίζειν τὰ γινόμενα Πλάτ. νόμ. 8, 567' «ἐπὶ
ταῦτοις πᾶσιν ἐμπλήξμεν ἡμῖν αὐτοὺς», πο-
λιτ. 286' «τὴν τι, ὡς «τὴν αὐθαδέην μὴ
«ἐμπλησέ μοι» Αἰσχ. Ἡρ. 80' ἀπολ. Σοφ.
ΑΥ. 281' «τί τόδ' ἐμπλήξας», Οἶ. Κ. 1727'
«τὰ τῷ πέλας ἐμπλήσσω, αὐτὸς δὲ ποιήσω»
Ἡρ. 3, 142' «τούτοις οὐδεὶς οὕτω ἐμπλήττει
ὅτι» Πλάτ. Ἡρ. 329' παθ. «νοουθετούμενος καὶ
ἐμπληττόμενος», Γόργ. 478' αἰντδ' «-ὀρνι-
θες ἀρούραις = πίπτουσι μέγα εἰς τὰς γαίτας
Ἀρατ. 1095, caedo, reprehendo.
Ἐπι-πλήττω' τῷ προηγ. κατὰ σχημα. ἄττ.
Ἐπι-πλύνω· βολέω' ἐπιρριπτα πλύνους
Ἀθην. 36, 58.
Ἐπί-πλοα, τὰ, ἀρχ. ἀντὶ ἐπιπλοῶ Ἡρ. 1, 94.
Ἐπί-πλοσιον, τό· ἐπίπλοον Φιλεταιρ. π.
Ἀθην. 3, 106.
Ἐπι-πλοκάς, ἢ τῷ ἐπομ. amplexus.
Ἐπι-πλοκή, ἢ περιπλέξιμον, ἐμπρόδουσις
Λοοκ. Χαρ. 16' συγκοινωνία, συναναστροφή·
«βραχεῖά τις ἦν ἐπιπλοκή πρὸς ἄλλήλους»·
Πολυδ. 5, 37, 2' «εἰς Πελοπόννησον, 4, 3,
3' «καὶ συνήθεια» Στραβ. 14, 662' ἐπὶ σαρ-
κικῆς μίξεως Δ. Σικ. 4, 9, impletio.
Ἐπι-πλοκῆλη, ἢ σπᾶσμον ὑποκάτω εἰς
τὸ προσκολλη, ὅπερ συμβαίνει ἀπὸ σήκωμα
βάρους, ἢ ἀπὸ πῆξμα· «εἰ δὲ καὶ μέρος τοῦ
ἐπιπλοῦ ἦται τῆς σκέπης ἥτις περιτυλίσσει
τὰ ἔντερα» ἐπιπλ. δεσιν δὲ λισθησὶς ἐπιπλοῦ
κατὰ τὸ μέρος τοῦ ὀστέου Γαλην. 19, σ.
447, 9, hernia.
Ἐπι-πλο-κηλικός, 3' ὁ ἔχων ἐπιπλοκῆλην
Γαλην.
Ἐπί-πλοκος, 2' περιπλεγμένος μτγν. im-
pletus.
Ἐπι-πλόμενος, ἐπ. μτγ. ἀορ. τοῦ ἐπιπλό-
μαι, ἀντὶ ἐπιπλόμενος· «ἔτος ὅδεον ἐπι-
πλόμενός μοι ἦλθεν» Ὁδ. η, 261' «νέφος ἐπι-
πλόμενον = ἐπερχόμενον, πλησιάζον Σοφ. Οἶ.
τ. 1314' «ἐπιπλόμενός ἐνταυτῷ» Ἡσ. ἀοπ. 87'
«ἐπιπλόμενός νυκτὶ» Ἀπολ. Ρ. Ἀργ. 2, 1091.
Ἐπιπλ-όμωλον, τό· πρῶτον τοῦ ὀμω-
λοῦ, ὅταν τὸ ἐπίπλοον (τῶν ἐντέρων ἢ σκέπη)
ἐκβαίνει τῆς θέσεώς του Γαλην.
Ἐπιπλοο-κομιστής, ὁ· ἐπιπλοκηλικός
Γαλην.
Ἐπιπλον, παρὰ τοῦ ἄλλως μεθ' αὐτοῦ ἐδρι-
σκομένου πύκτω ἀντὶ πλημῆμι Ἡσ. ἀοπ.
291, ἐνθα ὁμοῦ ἄλλ. γράφ. ἐκτενον.
Ἐπιπλον, τό· ἐν. ἀρθ. τοῦ ἐπιπλοῦ.
Ἐπί-πλοον τό· καὶ ὁ ἐπίπλοος· ἢ τὰ ἐν-
τερα συγκατεῖον σκέπη· «τὴν σπλήνα καὶ
τὸν ἐπίπλοον συνθεῖς ὅμοσ» Ἡρ. 2, 47, καὶ
συνηρ. «ἡπατα περιελημμένα τῷ καλοῦμένῳ
ἐπίπλω»· «κατεῖται ἐπὶ τοῦ λίπους καὶ τοῦ
βυένος» Ἐπιχαρμ. π. Ἀθην. 3, 106· «ἐπι-
πλοος, ὁ περικλυθεὶς ὅμην ἐπὶ τῆς αὐτῆς καὶ
τῶν ἐντέρων» Ἡούχ. οσηντιμ.

Ἐπί-πλους, συνηρ. ἐπίπλους, ὁ 1) ὑπερ-
ρος πλοῦς ἀντίθ. τῷ πρόπλους, ἐπὶ τῶν τε-
λευταίων πλοίων, τὰ ὅποια τελειώνουσι τὴν
δρομὴν τοῦ σφύλου Δ. Σικ. 20, 50' 2) ὁρμῶν,
ἐπιτιθέμενος - ναὺς Πολυδ. 1, 27, 8' ἴδε καὶ
ἐπίπλος.

Ἐπί-πλους, συνηρ. ἐπίπλους, ὁ ἐφόρμησις
πλοίου ἐναντίον ἐχθρικοῦ θοῦκ. πολλαχού
«ἐπίπλουον ποιεῖσθαι» = ἐπιπλέω = μετὰ στό-
λου ἐτοιμάζομαι «τῇ Μιλήτῳ» = κατὰ τῆς
Μιλήτου, 8, 79' - τοῖς Ἀθηναίοις, 3, 78'
«ἐπὶ τὴν Σάμον», 8, 63' «ἐπίπλουον θέσθαι»
Πλουτ. Δίμ. Παυλ. 9' αὐτὸς ὁ στόλος θοῦκ.
2, 90' π. Σουίδ. καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ πλοίου ταξει-
δύων = ἐπιβάτης, vector καὶ Ἀρποκρ. μτγν.
ὁ τοῦ πλοίου ἐπιθεωρητής, incursus, classis.

Ἐπί-πλους γ' ἐπὶ πλοῦς = ἐπιπλος.

Ἐπι-πλουεῖν γ' πλούσιόν τινα ποιῶ Εὐστ.
306, 94, ditto.

Ἐπι-πλύνω πλύνω μτφ. μτγν. ἱανω.

Ἐπι-πλωτής, ὁ ἐπίπλους, ἐπιβάτης μτγν.

Ἐπι-πλώω, ἱαν. ἀντὶ ἐπιπλέω, supernavigo.

Ἐπι-πνεύω, π. ἀντὶ ἐπιπνέω Ὁμ.

Ἐπι-πνευματίζω θέτω ἐπὶ τινος λέξεως
ψιλὴν ἢ δασεῖαν Εὐστ.

Ἐπι-πνεύσις, ἡ ἔμπνευσις - θεία Στραβ.
10, 467, inspiratio.

Ἐπι-πνευστικός, 3' ἐνθουσιασμόν ἐμποιῶν
Σχολ. Δίσχ. Πρ. 483.

Ἐπι-πνεύω, αἰολ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ.

Ἐπι-πνέω ἐπ. καὶ ἐπιπνέω πνέω, φυσῶ
Ἰλ. ε, 698' ἴδ. ἐπὶ ἐννοσίου ἀνέμου «νῆες ἧ
λίγες οὐρας ἐπιπνέουσιν ὀπισθεν» Ὁδ. δ, 357'
«εἰσάκει ἐπιπνεύουσιν ἀῆται», 1, 139' «αὐραὶ
ἐπιπνέουσι θάλασσαν» = προσπνέουσιν ἐπὶ
τῇ θαλάσῃ Ἡσ. θε. 872' «κάπιπνεύσαι βό-
ρειον αὐτοῖς» Ἀριστ. σφ. 265' «μανόμενος
δ' ἐπιπνέει λαοθάλας» Ἀρης Δίσχ. Ἐπτ. 325'
ἔγκειται δὲ καὶ ἡ σημ. τοῦ ἐχθρικοῦ π. Σωφ.
«ἐπένει βίπαις ἐχθρῶν ἀνέμων», Ἀντ. 136'
«στρατῶν Ἀργείων ἐπιπνεύσας αἵματι» = ὥστε
τὸν ἔκαμεν αἱματόφωτον ἢ κατ' ἄλλ. ὥστε
τὸν ἔκαμε νά γένην φονεὺς Εὐρ. Φων. 776'
«Σπαρτῶν γέννα», 801' μτφ. ἐνθουσιάζω
«οὐδὲς δαίμων ἀγαθὸς ἐπέπνευσεν» Πλάτ.
Ἀξ. 371' καὶ χαρίζομαι, ὠφελῶ, εὖνους εἰμί'
«οὐδὲς Κύπρις, οὐδ' ἀγανοὶ φιλέοντες ἐπι-
πνεύουσιν Ἑρωτες» Ἀπολ. Ρ. 3, 937' «τό-
χης ἐπιπνεύσας» Πολυδ. 11, 19, 5' - ἐμ-
πνέω, φωτίζω τὸν νοῦν «τὸν Μουσῶν προ-
φῆται, ἐπιπνευκότες ἡμῖν τὸ γέρας» Πλάτ.
Φαῖδρ. 262' - πυρὸς σέλας Ἀπολ. Ρ. 3, 1327'
ἐπάνω, κατόπιν, ἐναντίον φυσῶ «ὁ βορέας τῷ
νότῳ» Θεοφρ. aspirio, afflo.

Ἐπι-πνίζω πνίζω Ν. Δ. strangulo.

Ἐπι-πνοία, ἡ φασμα. - Διὸς Δίσχ. ἱκ. 17'
- θεαί. 372' «οὐκ ἄνευ τινός ἐπιπνοίας θεῶν»
= οὐκ ἄνευ θείας ἐμπνεύσεως Πλάτ. νόμ. 7,
811' «τῇ τοῦ Εὐθύφρονος ἐπιπνοίᾳ πιστεύεις»,
Κρατ. 399' «οἷον ἐπιπνοίᾳ πρὸς τὸ καλὸν»
Πλουτ. Ἀγ. 7, afflatus.

Ἐπι-πνοίος, τῷ ἐπομ. Ὁρφ. ἔμν. 37, 25.

Ἐπι-πνοος, συνηρ. ἐπίπνοους, 2' πεφωτη-
μένος, μτγν. ἔμπνευσμένος «παρὰ Εὐθύφρονος
ἐπίπνοους γινόμενος», Ἰλατ. Κρατ. 428' «αἱ
ἐκ τούτου τοῦ ἔρωτος ἐπίπνοαι», συμπ. 181'
«καὶ φοιδόληπτος» Πλουτ. πομπ. 48' περὶ
τότων καὶ ἀνθρώπων Πολυδ. 1, 15' «Οἰωνὸν
ἦν ἐπίπνοους μαντείας» Φώτ. καὶ π. Πασχ.
«ἐπίννοι, οἱ ὅποιοι θεοὺς κατεχόμενοι», afflatus.
Ἐπι-πνώς τῷ προηγ.
Ἐπιποδία, ἡ ἄν. γυν. Ἐπιγρ.
Ἐπιπόδιος, ὁ ἄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.
Ἐπι-πόδιος, 2' ὁ εἰς τοὺς πόδας εὐρισκό-
μενος «πέδαι ἐπιπόδια» = δεσμὰ Σωφ. Οἶ. τ.
1350, ἐσχηματ. ὡς τὸ ἐμπόδιος καὶ περιπόδιος.
Ἐπι-ποθέω ἔχω πόθον, εὐχὴν, ἀγάπην
πρὸς τι' «ἐπιποθέσειν Παισιστρατίδας» Ἡρ.
5, 93' «ὁ ἔτι ἐπιποθῶ» Πλάτ. Πρωτ. 329' -
ἀπόντα Δ. Σικ. 17, 107, desidero.
Ἐπι-πόθημα, τὸ τὸ ἀντικείμενον τοῦ πό-
θου Ὁ. desiderium.
Ἐπι-πόθησις, ἡ τὸ ποθεῖν, ἐπιθυμεῖν τι
Ν. Δ. desiderium.
Ἐπι-πόθητος, 2' ποθητός, ἀξιαγάπητος,
ὃν ἀγαπᾷ νά ἔχῃ τι.
Ἐπι-ποθία, ἡ ἐπιποθήσις Ν. Δ.
Ἐπι-ποιέω κάμνω τι προστί, προσθέτω
«νεότῃ τῷ εἶδει» Φίλοστρ. Μέτ. προσθί-
τω εἰς ἐκμαντὸν βίος Ἰωάν. Δαμασκ. 1, 22'
ἐπιποίητος = προσποιητός Συνασ. fictus.
Ἐπι-ποίησις, ἡ προσθήκη Εὐστ. adjectio.
Ἐπι-ποίητος, 2' πλαστός Συνασ. fictus.
Ἐπι-ποιήτως, ἐπὶ τοῦ προηγ. Ἐπιφάν.
Ἐπι-ποικίλος, 2' λίαν ποικίλος, διαφόρων
χρωμάτων Ἀρεστ. versicolor, varius.
Ἐπι-ποιμήν, ἄνθρωπος, ἡ ποιμήν, ἴσ. ἀρχιποι-
μήν εἰς τὸ θηλ. «θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσιν»
Ὁδ. μ, 131.
Ἐπι-ποκος, 2' ὁ μετὰ μαλλίῳ προμηθευμέ-
νος - κρύος Ὁ.

Ἐπιπολάζω ἐπιπολάζω, εὐρισκομαι ἐπὶ
τῇ ἐπιφανείᾳ, ἐπάνωθεν κολυμβῶ «ἀπο-
θανοῦσαι αἱ ἐγγελαὶ οὐκ ἐπιπολάζουσιν οὐδέ
φέρονται ἄνω ὥστε οἱ πλείστοι τῶν ἰχθύων»
Ἀριστ. 1 Ζ. 8, 2' μένω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας
Ξεν. οἰκ. 16, 14, ἀντίθ. τῷ κάτω φέρεσθαι
Πλουτ. συμπ. 7, 3, 2' καὶ μετὰ αὐτ. Ἠλιοδ.
2, 25' ὑπερβάλλω, ὑπερισχύω «Φίλιππος
ἐπιπολάζει» Δημ. 9, 25' ὁ Ἰσοκ. παριστᾷ
ἐν ἀντιθέσει «τάς μὲν ἀτιμωθήσεσθαι τὰς δὲ
ἐπιπολάσειν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων», 5, 64'
καὶ συνάπτει μετ' αὐτῶν «κύριον γίγνεσθαι
τῶν τῆς σωτηρίας», 8, 107' ὑψηλοφρονῶ, φέ-
ρομαι ὑδριστικῶς Δ. Ἀλ. 11, 6' ὑπεροφίξ
Ἀπκ. ἔμφ. πολ. 3, 76' «φορτικῶς καὶ σο-
δαρῶς τινι» = ὑψηλοφρονῶς καὶ ὑδριστικῶς φέ-
ρομαι πρὸς τινα Πλουτ. συμπ. 2, 1, 12' ἴδ.
ἐπὶ ἥθων καὶ θημάτων, δοξασίων, κακίων, αὐ-
ξάνων, σύνθητες γίνονται, ὑπερινῶς «ἐκ τῆς ἐπι-
πολαζούσης τὰ νῦν λεσχηνείας» = ὑπερισχυ-
ούσης φιλαρίας Πλάτ. Ἀξ. 369' «δοῖται μά-
λατα ἐπιπολάζουσαι» Ἀριστ. 1, 4'
«κακοπραγμοσύνη, δωροδοκία» = Πολυδ. 13,
3 1' «ὑδρὶς ἐπιπολάζουσα» Ξεν. Λακ. 3, 3'

- εἶμαι ἐν χρήσει, διαδεδομένος, εὐδοκίμω· «τὰ Ἀλκαίου οὐκ ἐπιπόλαζε διὰ τὴν διάλεκτον» Σχολ. Ἀριστ. θεσ. 162, καὶ ὡς τὸ λατ. ver-gari ἐνασχολοῦμαι εἰς τι· τῇ ῥητορικῇ Λουκ. ῥητ. παραγγ. 26· ἐπὶ τοῦ οἴνου, ὑπερισχύ-ναι, μεθύσκειν· «ἐπιπολάσαντος αὐτοῦ τοῦ ποτοῦ» Ἀθην. 10, 438· ἐπὶ τροφῇ ἀκρίτων ἐν τῷ στομάχῳ εἶναι Ἀριστοτ. μόρ. Ζ. 2, 11· περιφέρειμαι, περιχωμάζω Ἀπκ. Μιθριδ. 75· κατὰ δὲ Πολυδ. μέσ. ἐπιπολαζόμενος, ὑπονη-χόμενος, 1, 97, innato, fluio, redundo.
- Ἐπιπολαί, αἰ· τόπος ἀπότομος καὶ βραχώ-δους τῆς νήσου Σικελίας ἀρκτικῶς τῶν Συρα-κουσῶν, τὸν ὅποιον βασιλεὺς περιτείχισας ὁ τύραννος Διονύσιος, ἤγωνεν αὐτὸν μετὰ τῆς πό-λεως· ἐν αὐτῷ ἐδρίσκοντο αἱ λατομαίαι, εἰρ-κτὴ δημοσία εἰς τὰς ὁποίας ἐκλείοντο οἱ κατα-δικαζόμενοι Θουκ.
- Ἐπι-πολαϊό-ρριζος, 2· ὁ τὰς ρίζας ἔχων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, οὐχὶ βαθύς εἰς-χωρούσας εἰς τὴν γῆν Θεοφρ. 1. Φ. 16, 31.
- Ἐπι-πόλαιος, 2· ὁ ἐπάνω κείμενος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας εὐρισκόμενος, «-τραῦμα, ἑλκη» Ἰατρ. -ὀφθαλμοί· «ἔωπεταχτοί, προσέχοντες» Ξεν. συμπ. 5, 5. συνήθ. μτφ. φανερός, σα-φής· «ἐπιπόλαια λέγομεν τὰ παντὶ ὁφθαλμοῖς καὶ μὴ δεικνύμενα» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 10· «ἐπιπολαιότερον φαίνεται τοῦ ζητουμένου», ἡθ. 1, 5, 4· -ψεύδος, πολιτ. 3, 12· εἰ καὶ ἐπιφανέαν, «καὶ πᾶσι κοινὴ παιδεία», ἀντιθ. τῷ ἀπηκριβωμένῳ Ἰσοκ. 15, 190· «τὰς ἐπι-πολαίους ἡδονὰς καὶ διατριβὰς ἀγαπᾶν» τὰς συνήθεις, κοινὰς Δημ. 61, 59· -ὕπνος· ἡσυ-χος Λουκ. Γαλλ. 25· -τραῦμα· ἐλαφρὰ πλη-γὴ, κατὰ πλ. 37· ἐπὶ ἐπὶ. ἐπιπολαίως τιτρώσκειν = ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐλαφρὰ Ἰωσ. lavis.
- Ἐπιπολαίος, 3· ἔθνικόν ὄν. τοῦ Ἐπιπο-λαί Στ. Βυζ.
- Ἐπι-πολαϊό-φυτος, 2· ἐπιπολαίως φυ-τευμένος μτγν.
- Ἐπι-πολαίως Ἰδ' ἐπιπόλαιος Σουδ. ἔξ' Ἰωσήφ.
- Ἐπι-πόλαιος, ἡ· τὸ εἶναι τι ἐπὶ τῆς ἐπι-φανείας, τὸ ἐργασθαι τι εἰς τὴν ἐπιφανέαν Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 3, supercilio.
- Ἐπι-πολασμός, ὁ· τὸ εἶναι, ἀναβαίνειν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος· -της ἰσάως Ἀ-ριστοτ. προβλ. 22, 8· μτφ. «ἐπιπολασμὸν ποιῆσθαι κατὰ τινος» = ἀλαζονικῶς, φέρεσθαι πρὸς τινα Δ. Ἀλ. 6, 65, innatatio.
- Ἐπι-πολαστικός, 3· ὁ εἰς τὴν ἐπιφανέαν κολυμβῶν, εἰς τὰ ἐπάνω ἀναβαίνειν, ἐρχόμε-νος, ἐπὶ ἀπέπταν τροφῶν Ἀριστοτ. προβ. 3, 18, fluitans, innatans.
- Ἐπι-πολαστικῶς, ἐπὶ. τοῦ προηγ. ὑπερ-μέτρως· «καὶ κατακόρως χρωμένοι τῇ κρα-υγῇ» Πολυδ. 4, 12, 9, redundanter.
- Ἐπι-πολεμέω· πλέκω ἐπιφέρειν κατὰ τι-νος, ὡς ἐπιστρατεύω Ἡσυχ.
- Ἐπι-πολεμῶ· ποῶ τινα πολέμιον, ἐρεθίζω εἰς πόλεμον Ἡσυχ.
- Ἐπι-πολεμῶ· ἐπιπολάζω, εἶμαι ἐπὶ τῆς ἐπι-φανείας· «φάρμακον οὐκ ἐπιπολεῖ ἀλλ' εἰς τοῦς πόρους καταλισσάνει» Αἰλ. 1. Ζ. 9, 61 fluito,
- Ἐπι-πολεῖσθαι· ἐπιπολάσθαι.
- Ἐπι-πολή, ἡ· ἐπιφανεία· «τὸ ἐν ἐπιπολῇ» Στράβ. 12, 570 ἄλλως δὲ μόν. εἰς τὴν γεν. ἐπιπολῇς ἐκρηματικῶς = ἐπάνω, ἐπὶ τῆς ἐπι-φανείας Ἡρ. 2, 82· τὸ ἐπιπολῇς Πλάτ. Φιλ. 46· «τῶν ἐπιπολῇς τε καὶ ἐντὸς περασθέντων», 47· μετὰ γεν. = ἀνωθεν Ἡρ. 1, 187 (καὶ «κα-θ' ὑπερθεὶν ἐπιπολῇς ἐβόων», 4, 201) καὶ «ἐν ἐπιπολῇς» Ἀριστοτ. προβλ. 1, 43· σαφῶς, φανερώς· -ἰδεῖν Ἀριστοτ. 1. Ζ. 9, 38· «διὰ μὲν ἀργίας καὶ τὰ παντελῶς ἐπιπολῇς δυσχε-ρῶς ἐστὶ» Δημ. 61, 37, supra, summatim.
- Ἐπι-ποληίδης, αἰ· περόναι, αἱ αἰ γυναι-κες περονῶνται Ἡσυχ.
- Ἐπιπολιᾶτος· Ἑρμῆς ἐν Ῥόδῳ Ἡσυχ.
- Ἐπι-πολιζῶ· ἐποικοδομῶ Ἡσυχ. inaedifico.
- Ἐπι-πολιόσμαι· ἀρχίζω νὰ γίνωμαι πο-λιός, ν' ἀποκτῶ λευκὰς τρίχας Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 5, 5, canesco.
- Ἐπι-πολιόρκτης, ὁ· πολιορκητής Ἀλ-κίφρ. 2, 2.
- Ἐπι-πόλιος, 2· οὐτινος αἱ τρίχες ἀρχίζουσι νὰ λευκαίνωνται Δημ. 54, 34, incanus.
- Ἐπι-πολιός, 2· πρύσπολος Σοφ. Οἰ. τ. 1323, socius.
- Ἐπι-πολύ· ἐπὶ πολὺ, παρὰ πολὺ, πολὺν και-ρόν· «ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ», τὸ περισσώτερον μί-ρος, κοινῶς, συνήθως Ἰδε πολὺ.
- Ἐπι-πολυ-πραγμανέω· προστίθε πολυ-πραγμονῶ μτγν.
- Ἐπί-πομπά· ἴδε ποδόπομπά.
- Ἐπι-πομπεύω· διὰ τι θριαμβεύω· «ταῖς πατρίδος συμφοραῖς» Πλούτ. Καία. 56, tri-umpho, insulto.
- Ἐπι-πομπή, ἡ· τὸ ἀπειταγμένον, τὸ εἰμαρ-μένον (τὸ συμβαίνειν εἰς τινα δι' ἀνωτέρας ὁρι-τάτης δυνάμεως), ἰδ. μάγισμα, βασκανία Διοσκ. Ν. 478, inmissio.
- Ἐπι-πονώ· ἐμπονέω, ἐξακολούθω νὰ ἐρ-γάζωμαι, κοπιᾶζω ἀνεκτότως, ἀκαταπαύστως· «ὅταν ἐπιπονήσαντες ἀγαθὸν τι πράξωσιν» Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 15· «ἐν γὰρ τοῖς τοιοῦτοις οἱ ἀγαθοὶ ἐπιπονεῖν ἰθέλουσιν», Κυρ. 5, 4, 17· «ἐπιπονεῖν φερούσας ἕως ἂν τριπλῆς ἀποτελει-σθῇ τὸ γινόμενον» Πλάτ. νόμ. 7, 789, illabore.
- Ἐπι-πονία, ἡ· πονηρία Ἡσυχ. acumen.
- Ἐπί-πονος, 2· ὁ μὲ κόπους, μόχθους συν-δεσμένος, κλιόποντος, ἐπίμοχος· «ἡμεῖς Σοφ. Τρ. 651· -λατρεία, 826· -βίος Λυσ. 2, 16· -μόρος, Οἰ. Κ. 1587, καὶ ὑπερθ. 21, 19· «ἔργα καλὰ καὶ ἐπίπονα» = δύσκολα Πλάτ. νόμ. 7, 801· «καὶ χαλεπὸν», πολ. 2, 364· «σχῆσις Θουκ. 2, 39· ἀσχολία, 1, 70· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων» «δεινὸν καὶ ἐπιπόνον ἀνδρὸς» = πολυμύχθως ὑπομένοντος Πλάτ. Φαιδρ. 229· «ὅτι μέγας μὲν οἰκνὸς εἴη ἐπί-πονός μιν τοῖς, Ξεν. Ἀν. 5, 9, 23, laborio-sus, opeosus.
- Ἐπι-ποντία, ἡ· ἐπὶ. Ἀφροδίτης Ἡσυχ.
- Ἐπι-πόντιος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς θαλάσσης μτγν. supermarinus.
- Ἐπι-ποντίς, ἡ· ἰδιόζων θηλ. σχημ. τοῦ προηγ. «ἐπιποντίδα νόμω» Β. Ἀν. α. 4.
- Ἐπι-πόνω, ἐπὶ. τοῦ προηγ. μετὰ πόνου

καὶ μόθου» - ὁρίσκειν Θουκ. 1, 22' «ἐπι-
πινώτατα ζῆν» Ξεν. Κυρ. 7, 5, 67, difficultior.
Ἐπι-πορεία, ἡ ἐπιπόρευσις, πρόσσδος καὶ
ἐπάνσδος μαθημ. accessus.

Ἐπι-πορεύομαι, μετὰ τοῦ π. ἀορ. ἐπεπο-
ρεύον· πηγαῖν, πορεύομαι πρὸς τι, ταξεί-
δεω διὰ τινος, ἐπὶ στρατοῦ βαδίζοντος καὶ
περιερχομένου ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· - τοῖς
ἀγροῖς Πλουτ. Λουκ. 28' - τὴν οἰκουμένην, 30'
- τὴν Βασιτιάν ἀπολέμωσι, Φλαμιν. 6' - ἐπὶ
τὸ πλῆθος· = κατὰ Πολυδ. 4, 9, 2' καὶ μετ.
διερχομαι, περὶν, διαβάξω· - τῇ διανοίᾳ, τῇ
ὄψει Πλουτ. proficiscor.

Ἐπι-πόρευσις· τὸ νὰ πηγαῖν τις, νὰ περι-
οδεῖν τόπον τινὰ μετν. accessus.

Ἐπι-πορίζω· ἀξάνω μετν. augere.

Ἐπι-πόρπαμα, τό· «τὸ ἐπάνω τῆς πόρ-
της, καὶ τῶν ἱππέων ἢ τὰς χλαμύδας συν-
έχουσα πόρπη» Ἡσύχ. τὸ διὰ πόρρης ὑπὲρ
τοῦ ὅμου συνδεόμενον ἐπανωφόρεμα Πλουτ.
Ἀλεξ. 32' κατὰ δὲ Β. Ἀν. καὶ κόσμημά τι
ἐκ αὐτοῦ, 254' ἐπὶ τῇ πόρρῃ προσκόσμημα
Σχολ. Πλατ. πολ. 4, 167' π. δὲ Πλάτ. κωμ.
π. Πολυδ. «-ἡ τῶν κιθαρωδῶν ἐφαπτίς», 10,
52' πρὸλ. ἐπιπόρπημα.

Ἐπι-πορπῶ· στερεῶναι τι μὲ πόρρη, καρ-
φοβέλοναι. Μέσ. θηλυκῶν ὑπεράνω τῶν ὤ-
μων τὸ εἶναι μου· «ἐπιπορποῦνται· σάγους
ραβδωτοὺς» Δ. Σικ. 5, 30' «πορφυρίδια ἐπι-
πορπορημένους» Πολυδ. 39, 1, 2.

Ἐπι-πόρρημα, τό· ἐπιπόρκαμα, ἐμπερὶννημα
Ἀππ. Καρχ. 8, 109' «πόρρη μὲν ἐστὶν ἡ ὀ-
νωθεν τῆς χλαμύδας πρόσδεσις» ἐπιπόρρημα
δὲ τὸ ἐπὶ τῇ πόρρῃ προσκόσμημα λίθινον ἢ
χρυσὸν ἢ ἀργυροῦν Β. Ἀν. 254.

Ἐπι-πορπίς, ἴδος, ἡ· τῷ προηγ. Καλλ.
ὕμν. Ἀπολ. 32' ἡ = τῷ πόρρῃ.

Ἐπι-πορπῶ· ἐπιπορπάω.

Ἐπι-πόρπωμα, τό· ἐπιπόρκαμα, τὸ ἐπάνω
τῆς πόρρης Ἡσύχ.

Ἐπι-πορσαίνω· χορηγῶ, παρέχω Νικ.
ἀποσπ. 2, 54, praebere.

Ἐπι-πορσύνω· παρασκευάζω· - κλισίῃν Κ.
Σμ. 7, 712, apparo.

Ἐπι-πορφυρίζω· κλίνω εἰς τὸ χρώμα τὸ
πορφυροῦν Θεοφρ. 1. Φ. 3, 18, 2.

Ἐπι-πόρφυρος, 2' ὁ εἰς τὸ πορφυροῦν χρώ-
μα κλίνων Θεοφρ. 1. Φ. 4, 6, 7.

Ἐπί-ποσαν· τό· ὀλίγον τι, ὀρθότ. ἐπὶ πο-
σὶν δι. γρ. aliquantulum.

Ἐπι-ποσῶ, ἔορ. ἀντὶ ἐπὶ ποσῶ.

Ἐπι-ποτάμιος, 2' ὁ πλησίον τοῦ ποτα-
μοῦ· - ἐπιποταμὴ πόλις Ἑλλανικ. π. Ἀθην.
15, 679, fluviatilis.

Ἐπι-ποτάμις, ἴδος ὀηλ. τοῦ προηγ. - Νόμ-
φαι Σχολ. Ἰλ. υ, 8, fluviatilis.

Ἐπι-ποτάσμαι· ἐπάνωθεν ἐκτείνομαι· «στυ-
γία γὰρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεπνύταται» Αἰσχ. Περ.
656' μετν. = ἐπιπύτομαι Διοσχ. 5, 85, adnolvo.

Ἐπι-πότις· ὁ ἐν συμποσίῳ γινόμενος· «Σκο-
λιά δὲ κυρίως ἐστὶ τὰ ἐν συμποσίοις ἐπιπότια
ἄσματα, ἃ ἦδον οἱ κιθαρίσται» Σχολ. Ἀρι-
στοτ. 2, σ. 137, potatorius.

Ἐπί-πους, 2' ποδίατος τοῦ ἡχομετν. pedalis.

Ἐπι-πράσσομαι· τῷ ἔπομ.

Ἐπι-πράττομαι· χρήματά μου· ζητῶ, συν-
ἄξω ἀκόμη περισσότερα ἀπὸ τινος χρήματα
Σουῖδ. insuper addo.

Ἐπι-ραδύνω· παρῶναι Διον. Περ. 1052.

Ἐπι-πράττω, ἰων. ἀντὶ τοῦ προηγ.

Ἐπι-πρέπεια, ἡ· προσηκόν, κόσμιον φέρ-
σιμον, σεμνὸς τρόπος Ἀρχυτ. Στοβ. ἀνθ. 1,
79, καὶ πλ. Πολυδ. 3, 78, 2, decus.

Ἐπι-πρεπής, 2' ὁ σεμνὸς τοῦς τρόπους, ὁ
κόσμιον, προσηκόν ἔχων φέρεσιμον· «ὁλοῖς
καὶ ἔξιος» Διοτογ. π. Στοβ. ἀνθ. 18, 61' «καὶ
τῶν ὀφρῶν τὸ ἐπιπρεπές» Λουκ. εἰκ. 7 = ἐπι-
πρέπεια, decorus, eximius.

Ἐπί-πρεπτος, λέξ. ἀμφ. π. Ἐξασ. προπ.
εὐαγγ. 9, 4.

Ἐπι-πρέπω· ἐξέχω εἰς τι, εἶμαι ὁρατός·
«οὐδὲ τί σοι δοῦλειον ἐπιπρέπει εἰσοράσθαι
εἶδος καὶ μέγεθος» = οὐχὶ δουλικὴ μορφή καὶ
μεγαλεῖον δεικνύσεται ἐν σοὶ Ὅδ. ω, 252'
«οὐαὶ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων λη-
μα» Πινδ. Π. 8, 46' «οἶδ' ἐν μέγα εἶδος ἐπι-
πρέπει» Θεοκρ. 25, 38' καὶ πεζ. π. γ. «ὁ
ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ» = σοὺς στένει
καλῶς Λουκ. δι. νε. 1, 1' π. Ξεν «τῇ εὐδαι-
μονίᾳ φήσει τις τὴν κακίαν ἐπιπρέπειν» μὲ
τὴν ἔσφ. γρ. ἐπιπρέπειν = ἀρμόζειν 7, 5, 83.

Ἐπι-πρεσβεύομαι· πηγαῖν που προ-
σθευτής, ἀπισταλμένος Δ. Ἀλ. 2, 47' ἔτι
δὲ = πρεσβεῖαν πρὸς τινος στέλλω· - πρὸς τινος
Δ. Ἀλ. 6, 56' πάλιν στέλλω πρεσβεῖαν Ἀππ.
Γαλλ. πὸλ. 18' κ. Πολυδ. εὐρίσκειται κατὰ τὴν
ἐπιπρεσβεύσασθαι· καὶ τὸ ἐπιπρεσβεύσαι, 8, 137.

Ἐπι-πρηγής, 2' κλίνων πρὸς τι· «ἰσθμὸς
γέσσω ἐπιπρηγῆς κατασιμένους» Ἀπολ. Ῥ. 1,
939 Σχολ. ἀντὶ τοῦ ἐμπερσθεν, ceruus.

Ἐπι-πρηγίν, ἡνος, ὁ· ἄμυνος πλέον τοῦ ἐνδὲς
ἔτους ἡλικίαν ἔχων Ἡσύχ. agnus anniculus.

Ἐπι-πρίω· προνίζω τι ἐπάνω· «-ὀδόντας,
τρῶζιν» καθ' Ἡσύχ. - γένειον Ἀντ. Θ. 26
(7, 531), serro, frendo.

Ἐπι-πρό· εἰς τοῦμπροσθεν Ἀπολ. Ῥ. 2,
138, ὁ δὲ Σχολ. ἐξηγεῖ διὰ τοῦ «ἐμπροσθεν»
ἢ «διόλου», 1, 983.

Ἐπι-προβάινω· προχωρῶ εἰς τι Δ. Περ.
128 ἐν τῷ παρκ. progredior.

Ἐπι-προβάλλω· ῥίπτω τι ἐπὶ τινος· «-ὀ-
πλα κούρη ἐπὶ στυγερῇ» = διὰ τὸ κοράσιον
Πλουτ. Ῥωμ. 17, superinjicio.

Ἐπι-προ-έηκα, ἐπ. ἀορ. α. τοῦ προῖημι
ἀντὶ ἐπιπροηκα Ὀμ.

Ἐπι-προ-έμεν, ἐπ. ἀπαρ. ἀορ. 6'. τοῦ ἐπι-
προῖημι ἀντὶ ἐπιπροσείναι Ἰλ. δ, 94.

Ἐπι-προ-έρχομαι· ὁ ἐν τοῦ π. Ἡσυχ.
ἀορ. 6'. ἐμπροσθῆν· ἴδ' ἐμπροσθῆν.

Ἐπι-προ-έχομαι· (ἴδ' ἔχω), μέσ. τοῦ ἐ-
πομ. ἐξέχω τινός· «ἡσσαι ἐμπροσθόντας» Ἀ-
πολ. Ῥ. 4, 524, ostio.

Ἐπι-προ-έχω· κρατῶ τι ἐμπρὸς τινος, οὐ τὸ
μέσ. εὐχρ. ἴδ' τὸ προηγ.

Ἐπι-προ-έω· τρέχω πρός τι, μακρότερα εἰς
τὰ ἐμπρός Ἀπολ. Ῥ. 1, 582, porgo.

Ἐπι-προ-έλλω· τῷ προηγ. «σπῶν ἐπι-
προῖημι τράπεζαν» = προσέταξε νὰ βάλωσι

τράπεζαν ἱμῶδες των Ἰλ. λ. 827. «Ζεὺς πάντας ἐπιπροΐαλλον» = ἐπέμπευ αὐτοῖς (τοῦς θεοῖς) ἔνα μετὰ τὸν ἄλλον Ὀμ. Ὑμν. Δημ. 327. «ἔγῃαι ἄλλον ἐπ' ἄλλον ἰόν» Κ. Σμ. δ. 231. ἔσθ' τὸ ἔσθ' προποδο.

Ἐπι-προ-ίημι· ῥίπτω μεθ' ὁρμῆς τι ἐναντίον τινός· «τλαίης κεν Μενελάω ἐπιπροΐμεν ταχύν ἰόν» = νά ῥίψης βέλος κατὰ τοῦ Μενελάου Ἰλ. δ. 94. «κεῖνον δὴ νηυσὶν ἐπιπροΐηκα ἰλθεῖν εἰς Ἀχιλλῆα» = πρὸς τὰ πλοῖα, ρ. 708. «τὸν μὲν ἔγω ἐπιπροΐηκα νηυσὶν Ἰλιον εἴσω» = ἐπὶ τῶν πλοίων τὸν Ἰστοῖα εἰς τὸν Ἰλίον, σ. 58. ὡς «ἄνδρες δὲ λίσσασθαι ἐπιπροΐηκεν ἀρίστους» = ἐπέμψε τοὺς ἰκετεύοντας, 1, 520. «νημαρτέα βάξιν Ἠρῇ ἐπιπροΐηκεν» Ἀπολ. ῥ. 4, 1617. «ἄλλον ἄλλω ἐπιπροΐει» = ἄλλον μετ' ἄλλου ῥίπτειν, 3, 124. «Κασπῇ αἰπῇ ῥέεθρον ἐπιπροΐησι θαλάσση» = εἰς τὴν θάλασσαν Δ. Περ. 49. τὸ δ' ἐν Ὀδ. «ἔθεν δ' αὖ νηροῖσιν ἐπιπροΐηκε θεοῖσιν ὁρμάλινων» (παρὰ λειπ. ν. α. ὅν) εἶνε αὐτῶν. ἡ ἀμτδ. = ἔκαμπε παντα, ἀπέπλευσε διὰ τὰς νήσους ο. 298, transmitto.

Ἐπι-προ-ίω· 2. «θυγάτηρ ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τῆς πατρώας οὐσίας γαγαμμένη» Πολυδ. 4, 35. «ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τοῦ κλήρου, ὥστε μόνον προῖκα ἔχειν, ὁρμῇ καταλειμμένη, ἡ ἀδελφῶν ἡ ἀδελφῶν ἀρρένων αὐτῇ ὄντων» Ἀν. 256, 10. ἰδ' ἐπὶ κληροῦ· ἐπὶ προικῇ ἐκδοθεῖσα ἀντιθ. τῷ ἀπροικος. Πούγ. doleta.

Ἐπιπροϊκος, ἡ ἡ ἐπὶ προικῇ ἐκδοθεῖσα Ἠούχ. ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τοῦ κλήρου, ὥστε μόνον προῖκα ἔχειν, ὁρμῇ καταλειμμένη, ἡ ἀδελφῶν ἡ ἀδελφῶν ἀρρένων αὐτῇ ὄντων Σουβ. doleta, ἀντιθ. ἀπροϊκος.

Ἐπι-προ-ίω, οἶκος, ἡ τὸ δευτέρον ἐπὶ προικῇ ὁρμῇ Πούχ.

Ἐπι-προ-μολεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. τοῦ ἀπρ. προ-μολῶν (μολεῖν ἀνωμαλῶς) προχωρῶ, πηγαίνω ἔμπροσθεν Ἀπολ. ῥ. 3, 665, prodiro.

Ἐπι-προ-νέομαι· τῷ προηγ. Ἀπολ. ῥ. 4, 1588, progredior.

Ἐπι-προ-νεύω· κίνεω νεῦμα, κλίνω πρὸς τι· «ἀμδλὺ γὰρ ἀμφοτέρωθεν ἐπιπροσένευκε γένειον» Νικ. Ὑπρ. 374, promineo.

Ἐπι-προ-πίνω, ἔσθ'. ἀντὶ ἐπιπροσείνω Χρυσ. 6, 905.

Ἐπι-προ-πίπτω· πίπτω ἐπὶ τινος, ῥίπτωμαι ἐπ' αὐτὸν τινός· «φορβάδι ἴσος ἐπιπροπέσων» Ἀπολ. ῥ. 4, 1449, procumbo.

Ἐπι-προσβάλλω, ἀμτ. τρέπομαι πρὸς τι, ἀράζω, προσορμίζομαι· Ἀδύδω Ἀπολ. ῥ. 1, 931, accedo.

Ἐπι-προσ-γίγνομαι· προστίθεσθαι ἀκόμη περισσότερον Ἀπολλ. π. συνταξ. σ. 260, 28.

Ἐπι-προσ-δέομαι· ἔτι μᾶλλον παρακαλῶ τινα Παρθεν. 17, 2.

Ἐπι-προσ-ήκω· προσέτι φέρω πρόσσδον, ἐπὶ τόπων ἡ κτημάτων Σεν. προσδ. 3, 12.

Ἐπι-προσθεν καὶ ἐπὶ-προσθεν Ἐδρ. ἰκ. 514. α) ἐπὶ τόπου, «ἐπιπροσθεν ὀφθαλμῶν ἔχεν» = πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχειν Πλατ. συμμ. 213. «ἐπιπροσθεν ποιεῖσθαι τινα» = βάλῃαι τὸ ἱμῶδες μου ἵνα νά στεπάζωμαι ὁπισθὲν τοῦ καὶ νά μὴ βλέπωμαι ὀπί τινος Σεν. Κυρ. 1,

4, 24. προσέτι, «κίωμας καὶ γεωλόφους» = ὁπισθεν αὐτῶν πηγαίνει καὶ ἀποκρύπτεσθαι, 3, 2, 28. «ποῖον ἐπιπροσθεν νέφος θωαί» Ἐδρ. Ὀρ. 468. ἀλλὰ «τὸ τῆς αἰσχύνης ἐπιπροσθεν ποιοῦμενος» = τὴν αἰσχύνην ἔχων μᾶλλον πρὸ ὀφθαλμῶν = προτιμῶν Πλατ. νόμ. 1, 648, αποπροπο· 6) ἐπὶ τάξεως, βαθμοῦ τῆς ἀξίας· «τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων ἐπιπροσθεν καὶ σαφῇ μᾶλλον κλίνειν» Ἐδρ. Ὀρ. 640. «μὴ ἐπιπροσθεν τῶν ἱμῶν τοὺς σοὺς λόγους ὄης» = μὴ προτιμῶς, ἰκ. 514, καὶ μτγν. ὡς Παλ. «κέρδη ἀδικα ἐπ. ἡ πατὴρ εἶναι ποιοῦμενος», 4, 4, 6. «τί κινος» Πλουτ. Βρυτ. 4. «ἄγειν τινὰ τινος», Ἐλλ. 1, 25. γ) ἐμπόδιον εἶναι, ἐμπόδιον γίνεσθαι τινος Πλατ. Παρμ. 137. «ταῦτα αὐτοῖς πάντα ἐπιπροσθεν γίγνεται», Ροργ. 523. «ταῦτα δὴ αὐταῖς πάντα ἐπ. γίγνεται», ὅπου πρότερον ἦτο ἐπιπροσθεν Πλουτ. παραμυθ. Ἀπολλ. σ. 368, ultorius, impedimento.

Ἐπι-προσθεσις, ἡ, ἔσθ'. ἀντὶ ἐπιπροσθεσις Ἐδρ. 81, 12.

Ἐπι-προσθέτησις, ἡ, ἐπὶ ἐπιπροσθεσις ἰξ. Ἐπικουρ. π. Δ. Αλερ. 10, 92.

Ἐπι-προσ-θέω· τρέχω ἀκόμη πρὸς τι.

Ἐπι-προσθεῖω· ἐμπόδιον, ἐπισκοπίζω, ἐμ-προσθεν ἱστάμενος τινος· τοῖς πύργοις = τὴν θέαν ἀποσκοπίζω Πολυδ. 1, 47, 2. συχνά π. Πλουτ. «ἡ ὁρμῇ τοῖς καταλαμβάνομένοις ἐπιπροσθεῖω», π. 39. ἀρετ. ἐν τίλ. «τὴν τραγωδίαν ὑπὸ τῶν ὀνομάτων ἐπιπροσθεμένην», π. ἀκου. 5. ἰδ. ἐπὶ τῶν ἐπισκοπιζομένων ὁρμῶν σωμάτων· «ἐπιπροσθεῖται ὁ ἥλιος ἐν τῇ ἐκλείψει ὑπὸ τῆς σελήνης» Πλουτ. oblatro.

Ἐπι-προσθεσις, ἡ ἐμπροσθεν στάσις, τοῦ φωτός ἐμπόδιον, ἐπιστάσις Ἀριστοτ. μεττωρ. 1, 5. πρὸλ. καὶ ἐμπροσθεσις· ἰδ. ἐπὶ τῆς ἐπισκοπίας τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης Νικ. ἀρετ. 1, 5. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ πῶς στεκόμενον πρᾶγμα Πολυδ. 3, 71, oblatro.

Ἐπι-προσπλέω· ἐπὶ νηὸς πρὸς τι ταξιδεύω· τόπω = πρὸς τινα τόπον Στραβ. 1. σ. 57, adnavigo.

Ἐπι-προσ-πίθῃμι· ἐπιπλέων τι προσθέτω Δ. Ἀλ. β. 9, appono.

Ἐπι-προσ-φθίγγομαι· φωνάζω· ἔτι μᾶλλον Ἰμερ. σ. 664, acclamo.

Ἐπι-πρόσω· ἔτι πλείον παύσω, μακρύτερα Ἀρετ. σ. 66. ἐν δὲ τῷ Σεν. Κυρ. 7, 1, 7 εἶνε ὄρθαι. ἡ γρ. ἔτι πρόσω.

Ἐπι-προ-τείνω· ἀκόμη πλείοτερον προτείνω Χρυσ. 6, σ. 905, 5, prolongo.

Ἐπι-προ-τέρω σε· ἔτι μακρύτερα πρὸς που· «ἐπιπροτέρω σε θέοντες» Ἀπολ. ῥ. 2, 940.

Ἐπι-προ-φαίνωμαι· φαίνομαι, παρουσιάζομαι ἔμπροσ· «ἐπιπροφανέντας οἰωνοὺς» Ἀπολ. ῥ. 3, 917, appaeto.

Ἐπι-προ-φαίνω· δείχνω τι, παρουσιάζω.

Ἐπι-προ-φέρω (ἴδε φέρω)· φέρω τι ἔμπροσθεν μακρύτερα, προθέτω· ταρσὺν ποδὺς Ἀπόλ. ῥ. 4, 1519, promoveo.

Ἐπι-προ-χέω· γόνυ ὀργόν τι ἀκόμη· «ὀργον = γόνυ καὶ ἄκρυν, κλαῖω ἔτι μᾶλλον Ὀμ. Ὑμν. 18, 18. «ἐπιπροχυθεῖσα καρή»

νο» = ἐφορησάσα Νυν Δ. 21, 69, profundo.

Ἐπι-προ-θέω· σπρώχνω τι πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἀκόμη περισσότερον Λουκ. ὅν. 10.

Ἐπι-πρυτανεύω· προσέτι ἱπάρχῳ, χορηγῶ τινί τι μὲν. suppedito.

Ἐπι-πρώθω· ἐπι-προ-θέω.

Ἐπι-πρωτύτερον· ἔτι μάλλον προτύτερα Ἰπποκρ.

Ἐπι-πρωτός, 2· ὁ πρὸς τὸ μέρος τῆς πρώτης· «ἐπιπρώτους, τὰς μὴ κατὰ πρόνμαν προσεσχηκίας» Πούχ.

Ἐπι-πταίρω· πταρνίζομαι προσέτι, ἐν τῷ λέγω ἢ χάμνω τι· «υἱός μοι ἐπέπταρε πᾶσιν ἐπεσάν» = εἰς ὅσα ἔλεγα ἐπτερνίσθη ὁ υἱός μου Ὁδ. ρ, 545, τὸ ὅποτον ἦτο, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, σημειῖον αἰσίων (πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3, 2, 9)· δὲ μτφ. ἐπὶ θεῶν εἶμαι εὐμενῆς «ὄλβιε γάμβρ», ἀγαθός· τις ἐπέπταρεν ἐργουμένου τοι ἐς Σπάρταν» Θεοκρ. 18, 16, sternuto.

Ἐπι-πταίσμα, τό· ἐπίπαισμα Ἀριστ. π. Πολυδ. 2, 199, offensio (ἴδ' ἐπιπαιμα).

Ἐπι-πταίω· ἐπιπαίω ἀμφ. offendo.

Ἐπι-πταματίζω, ἢ ἐπὶ κληρῶς ἐκ δι. γρ. ἀντὶ ἐπιπαματίζω.

Ἐπι-πτάρνυμι, ἐπιπταίρω Πούχ. μετακλῶ, κατέχω· ἐπισχετικὸν γὰρ ὁ πταρμός· πολλάκις Πούχ.

Ἐπι-πτάρνυμι· π. ἀντὶ ἐπιπταίρω.

Ἐπι-πτερον, τό· βοτάνη τις Διοσκ. νοθ. 670, viperalis.

Ἐπι-πτέρυξις, ἢ ἡ τῶν πτερόγων ἐξάπλωσις μτγν.

Ἐπι-πτέσθαι, ἀπαρ. ἀόρ. 6· τοῦ ἐπίπτεσθαι Ἰλ. δ. 126.

Ἐπι-πτησις, ἢ τὸ πρὸς τι μέρος πέτασμα ἀμφ.

Ἐπι-πτήσσω· πτήσσω Φίλοστρ.

Ἐπι-πτίσσω· τρίβω καὶ ξεφλουδίζω Γεωπ. 3, 7, 1, decortico.

Ἐπι-πτύγμα, τό διπλωμένον, ἐπίθεμα, σκέπασμα· π. Ἀριστοτ. ἐπὶ κοιλίων, τὸ κάλυμμα ἢ κόκκαλον αὐτῶν, καὶ ἡ πρὸς τὰ μέσα γυρισμένη οὐρά τῶν καραβιδῶν, ἢ ὅποια σκεπάζει τὰ ὠτά των, ἥτις ἄλλως ἐπικάλυμμα λέγεται, I. Ζ. 4, 2 καὶ 4, 5, operculum.

Ἐπι-πτύξις, ἢ τὸ νὰ διπλώνῃ τίς τι, νὰ σκεπάζῃ, π. μτγν. = ἐπίπτωγμα Β. Ἀν. 72.

Ἐπι-πτύσσω· ἐπάνωθεν διπλώνω τι, σκεπάζω Γαλλην. - τὸ γραμματεῖον Λουκ. Δημ. ἐγκ. 25. Μέσ. διπλούμενος ἐμπερικλείομαι εἰς τι· «ἐπὶ τὸ τρήμα» Ἀριστοτ. I. Ζ. 1, 16· ἀπολ. ἐμπερικλείομαι, μορ. Ζ. 3, 3, complico.

Ἐπι-πτυστός, 2· κατὰ πτύστος, σιχαμερός, insputandus.

Ἐπι-πτύχῃ, ἢ ἐπίπτωγμα· «ἔβαλεν ἐπὶ τὴν ἐπιπτυχὴν τοῦ θώρακος ἀκοντίσματος» Πλουτ. Πομπ. 35· «τριβόντων ἔχων ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν βραχίων ποικίλον» = κηλιδωμένον Λουκ. δι. νε. 1, 2, plicatura.

Ἐπι-πτύω (ἴδε πτύω)· πτύω ἐπὶ τινος· «ὡς μὴ βασκανθῶ τρίς εἰς ἐμὸν ἐπτυσσά κόλπον», ποιοῦσι γὰρ καὶ μέγρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἰγυναίκες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι Καλλ. ἀποσπ. π. Θεοκρ. β. 39, inspuo.

Ἐπι-πτύωσις, ἢ περίπτωσις, ἀναδεξις.

Θεαγης Στοδ. ἀνθ. 1, 67· «κατὰ ἐπίπτωσιν καὶ συντυχίαν» Στραβ. 2, 102, accidentia, casus.

Ἐπι-πύησις, ἢ ἐκ δι. γρ. ἀντὶ διαπόνησις τὸ νὰ ἐμπυάζῃ ἐκ δευτέρου ἢ πληγῇ Ἰπποκρ. 39, 3.

Ἐπι-πυκνῶ· χάμνω τι ἔτι πυκνότερον· «ἐπιπυκνωθεὶς ὁ ἀήρ, καθάπερ καὶ τὸ ὕδωρ πάντων λευκώτατος ἐστίν» Ἀριστοτ. π. χρωμ. 20, densio.

Ἐπι-πύλιος, 2· ὁ ἐπὶ τῶν πυλῶν οἶκος Γρ. Νυσ. 1, 399.

Ἐπι-πυθάνομαι· ἐρευνῶ νὰ μάθω περὶ τινος· τινός μτγν.

Ἐπι-πυργίζω, ἢ προστίττω τῶν πυργῶν οὐτως ἐκαλεῖτο ἢ ἑκάτῃ ἐν Ἀθηναῖς Πaus. 2, 30, 2.

Ἐπι-πυργίτις, ἴδος, ἢ ἐκῶν. Ἀθηνᾶς π. Ἀδδηρίταις Πούχ.

Ἐπι-πυρέσσω· ὑποφέρω πάλιν ἐκ πυρετοῦ Ἰπποκρ. σ. 68.

Ἐπι-πυρεταίνω· τῷ προηγ. Ἰπποκρ. 255, 37.

Ἐπι-πυρέτω· ἐπιπυρίσσω.

Ἐπι-πυρίω· ἐπιπυφύω Πούχ.

Ἐπι-πυρον, τό· ἡ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θέσις, ὅπου τὸ πῦρ ἀναπτεται μτγ.

Ἐπι-πυρῶ· ἐπιπυρίω Πούχ. accendo.

Ἐπι-πυρός, 2 ὁ εἰς τὸ πυρφοροῦν γρῶμα κλίνων, ὑπέρομβος· Ἀριστοτ. φυσιογ. σ. 47· «ἐπίπυρος τὸ σῶμα» ἐπὶ λαγοῦ Πολυδ. δ. 68, rubidus.

Ἐπι-πυρσεῖω, ἢ σημειῖον πρὸς τινὰ δι' ἀνάφωρος πυρᾶς Πολυαίν. β. 19, 2.

Ἐπι-πυρσεύω· δίδω σημειῖον ἀνάπτων πυρᾶν.

Ἐπι-πυλίσσω· περιπυρῶμαι, περνών κυτ' τάξω· «ἐπιπυλίσσεται στίχας ἀνδρῶν» ἐπὶ στρατηγῶν οἵτινες περιπυρῶμενοι ἐνώπιον τοῦ στρατοῦ ἐξετάζουσιν αὐτὸν Ἰλ. γ, 196, ἴν δὲ Ἰλ. λ, 294 καὶ 540 ἐπὶ ἐχθροῦ προμάχου. ὅστις παρατηρεῖ τὰς τάξεις τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ, ἴνα εὖρη τὸ μέρος, καὶ οὐ νὰ ἐφορησῇ πρβλ. Λοδσκ. εἰς Φρυν. 584, otheu ἴδε καὶ ἐφοδοῦμαι.

Ἐπι-πύλησις, ἢ ἐπιπύρεσις, ἐξέτασις στρατοῦ, οὕτως καλεῖται τὸ τελευταῖον ἥμισυ τῆς τετάρτης βαψφῶδας τῆς Ἰλιάδος π. τοῦ πῶς δεῖ ν. π. ποιῆναι. ἀν. 9.

Ἐπι-πύμα, τό σκέπασμα μτγν. operculum.

Ἐπι-πυμάζω· σκεπάζω μὲ πύμα Ἰπποκρ.

Ἐπι-πυμάννυμι· τῷ προηγ. μτγν.

Ἐπι-πυματίζω· τῷ προηγ. Θεοκρ. ἀποσπ. 3, 49, 59, operculo.

Ἐπι-πυματικός, 3· σκεπάζων, κατακλείων Σχολ. Ἀριστ. πλ. 616.

Ἐπι-πυρόω· σκληρύνω τι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν Ἰπποκρ. 383, 19, induro.

Ἐπι-πύρωμα, τό ἐπ' ἀνωθεν σκληρούμα, πάλιν ἰστέωμα ὁστοῦ τεθραυσμένου Ἰπποκρ. σ. 802.

Ἐπι-πύρωσις, ἢ ἀποσκληρυνσις τινος ἐπ' τῆς ἐπιφανείας μτγν καὶ = τῷ προηγ. ἰστέω.

Ἐπι-πυτόομαι· ἐπιπυτόομαι, ἐπ' ἀνωθεν πύτω «ἐπιπυτωμένην ὑπὲρ ἄλμης» Φίλιππ. 32 (9, 88).

- Ἐπι-ρρήδην ῥητῶς καὶ ὀνομαστικῶς μὴ τὸ ἐπινοούμενον, ὡς ἐπικλῆν καλέονται Ἑδοτ. π. Ἀρατ. 261 ἔτι=διαρρήδην, δημοσίᾳ, πανερᾷ Ἀπολ. Ρ. 2, 640, ὅπερ ὁ Σχολ. διὰ τοῦ ἀναφανδὸν ἐξηγεῖ, aperta.
- Ἐπί-ρρημα, τό· τὸ προσέτι ἐκπεφρασμένον· α) ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, τὸ μετὰ τὴν παράθεσιν ὑπὸ τοῦ χορηγοῦ συνήθ. εἰς 16 τραγαικὰ τετραμέτρα ἀπαγγελλόμενον Ἦφαιστ. σ. 71· 6) τὸ ἐπιρρημα Ἀπολλων. Δυσκ. π. Β. Ἀν. σ. 529· πρβλ. καὶ ἐπιρραμα, adverbium.
- Ἐπι-ρρηματικός, 3· ὁ εἰς ἐπιρρημα ἀνηκῶν Σχολ. Ἀριστ. πλ. 244, adverbialis.
- Ἐπι-ρρηματικῶς· κατὰ τρόπον ἐπιρρήματος Σχολ. Ἀριστ. πλ. 254, adverbialiter.
- Ἐπί-ρρηξις, ἡ διάσχις Γαλῆν. τόμ. 14, 428, 18, scissura.
- Ἐπί-ρρησις, ἡ ὀνειδισμός. Πλουτ. ποιημ. ἀκου. 4· φύγος, κατηγορία Ήουχ. π. Λουκ. ἔκφρασις, πρόσρησις ἐπωδοῦ, γόητος, Φιλοφ. 31, vituperatio.
- Ἐπιρρήσσεσκε, ἐπ. παρατ. τοῦ ἐπιρῆσαι Ἰ. ω, 454.
- Ἐπι-ρρήσω· μετὰ βίας σῶω, τραδῶ ἐπὶ τι καὶ κλείω· «κλήϊδα θυράων ἐπιρρήσσεσκε»=μὲ βίαν ἐτραδῶ τὸν σῶτην εἰς τὴν θύραν Ἰλ. ω 456· ἴδ' ἐπιρρήγνυμι· ἀμτθ. ὁρμῶ μὲ βίαν· «ἐπιρρήσσοιαι νότοι» Ἀρατ. 292· καὶ μετὰ αἰτ. «ἀλήταις, οἷ μιν ἐπιρρήσσοισιν»=ἐφορμῶσι πρὸς αὐτὸν, ῥίπτουσιν αὐτὸν Ὀππ. ἀλ. 1, 634, jacto.
- Ἐπι-ρρητέον· προσέτι δεῖ ῥηθῆναι Πλουτ. ἡθ. σ. 36, dicendum.
- Ἐπι-ρρητορεύω· προσέτι ῥητορεύω, προσθέτω εἰς τὸν ῥητορικὸν μου λόγον, «οἷτους ἐπιλογοῦδες» Ἀθην. 13, 590 μὲ τὴν παρασημ. τοῦ φλυαρεῖν, φρασσεολογεῖν, «τοσαυτὰ τινι» Λουκ. ἐστ. συγγρ. 26· κατὰ τινος Ἀχ. Ταν. 8, 8.
- Ἐπί-ρρητος, 2· δυσφημισμένος, κακοσηματισμένος Ξεν. Οἰκ. 4, 2· πρβλ. ἐπιδότος, vituperabilis.
- Ἐπι-ρρήτω· ἐπιρῆσαι.
- Ἐπι-ρριγέω· πάλιν ἔχω ἀνατριγίλαις, ἀνατριγιάζω ὑπὸ ῥίγους πυρετοῦ Ἰπποκρ. ῥίgeo.
- Ἐπι-ρριγέω· τῷ προηγ. Ἰπποκρ.
- Ἐπι-ρρίζων, τό· κλωνάριον τῆς ῥίζης, κωλορίζ· Δισκ. 1, 10, radicamentum.
- Ἐπι-ρρίνεον, τό· σκουλαρίκι τῆς μύτης Συμμάχ. παροιμ. 2, 12, ὅπου ἄλλοι ἐνίοτιον ἔχουσι.
- Ἐπί-ρρινος, 2· ῥιτιδωμένος, ἰσχνός Ξεν. κύν. 4, 1· rugosus.
- Ἐπί-ρρινος, 2· ὁ ῥίνα μεγάλην ἔχων, μυταρῶς Λουκ. Φιλοφ. 12.
- Ἐπί-ρρινον, ἡ ἐπι-ρρίνιον τὸ κόσμημα τῆς ῥίνος ἢ τοῦ μετώπου.
- Ἐπι-ρριπτάριον, τό· ἔνδυμα ἐπὶ τῶν ὤμων ῥιπτόμενον, εἴτε καλύπτρας εἶδος, τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους σκεπαζούσης μετγν.
- Ἐπι-ρριπτέω, ἐν. καὶ πάρατ. = τῷ ἐπομ. Ξεν. Ἀν. 5, 2, 23.
- Ἐπι-ρρίπτω· ῥίπτω τι κατὰ τινος· «δοδρά μοι ἐπιρρίπτω»=ἐναντίον σου καταπέτω μου ῥριψάν κοντάριον. Ὀδ. ε, 310· «τῷδε ὤνδρῳ

- τῷδε ὤνδρῳ ἐπέρριψε πλάνας»=ἐπέβαλεν εἰς αὐτοῦ Ἀισχ. Πρ. 740· «ὃ λέων ἐπιρρίπτει τανύαν ὅταν ἢ πλησύν»=ἐφορμᾷ Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 9, 44· «χεῖρα δ' ἐπέρριψεν»=ἐθέσεν ἰκάνω Ἀντιφάν. 6 (9, 84)· καὶ μετ. «φουδεῖτε αἰετὰ ἐπιρρίπτων» Δ. Σικ. 14, 12· «οὕτως δεινότητος ἐπέρριψε περὶ τῶν λοιπῶν»=ἡμελιμῶς ἐπέβαλεν, ἐπὶ γραφῆς Ἀριστοτ. μετῴρ. 1, 5, superjicio.
- Ἐπί-ρριψις, ἡ ἐπίρραψις.
- Ἐπι-ρρόγανον, τό· ἀδόμακτρον Ἡούχ.
- Ἐπι-ρροή, ἡ ἐχειλίσιμα ῥευστοῦ, πληροῦρα· «αἰμάτων ἐπιρροαί» Ἀισχ. Ἀγ. 1401· μετ. «ἀνάνησις δ' ἐστὶν ἐπιρροή φρονήσις ἀπολιπούσης»=ὥσαν παλίσροια τις Πλάτ. νόμ. 5, 732· ὅδ. μετὰ τοῦ αὐξή=πλημμυρῆ 6, 783· ἐπὶ μεγάλου πλῆθους ἰδ. δυστοχίμαται κακῶν Ἑδρ. Ἀνδρ. 349· ὁπερχειλίσις Λουκ. Τημ. 18, influxio.
- Ἐπι-ρρόθιω· προσέτι κάμνω κτύπον, κυφῶ ἐπὶ τοῦ ἡχου τῶν κυμάτων, μετ. ἐπὶ ἀνέκτων καὶ πεφυρμένων θυρόδων, κρότων· «στῆσις δὲ πάγκοινος ὧδ' ἐπιρροθεῖ» Ἀισχ. Χο. 451, κατὰ Σχολ. ἐπιδοθῶ· «κτύπῳ δ' ἐπιρροθεῖ κροτήτων ἀμύν κακῶν», αὐτ. 421· «κατὰ δ' ἐπερρόθησαν»=ἐπεκρότησαν δεικνύοντες τὴν εὐαρέσκειαν τῶν Ἑδρ. Ἐκ. 553· μετὰ τῆς προσθήκης, «ὡς καλῶς λέγοι» Ὀρ. 901· ἀλ. λά τὸ «πολλὰ μὲν λόγους ἐπερρόθηται»=ἐπασφεν, ἐνέκλειε, Τρ. 263, κατὰ δὲ Σχολ.=σφασθῶς ὕδριος· καὶ π. μετγν. μὲ τὴν σημ. τοῦ δεικνύου τὴν ἰδίαν εὐαρέσκειαν Δ. Ἀλ. 6, 83, tumultuos, convulsiot.
- Ἐπι-ρρόθητος, 2· ἐπιφογος Ἡούχ.
- Ἐπί-ρροθος, 2· βοηθός, ὑπερασπιστής· 1) π. Ὀμ. ὁ τρέχων πρὸς βοηθείαν τινος· «τοῖσι οἱ ἐπιρροθος ἦεν Ἀθήνη» Ἰλ. δ, 390· «ἐπὶ ροθοὶ εὐφρόναι» Ἡσ. ἐρ. 558· πρβλ. ἐπιρροθοὶ μετὰ γεν. ἀνθ' ὅδ, «ἐλπίς ἐστὶ νόστιμον τέλος μολεῖν· ἄλγέων ἐπιρροθον»=πρὸς τοὺς πόνους Ἀισχ. Ἐπτ. 350· ἐν γέν. χρήσιμος, σωτήριος· μῆτις Ἀπολ. Ρ. = πύργος = προστατεύων, 4, 1045· 2) ἐπιτιθέμενος τοῖς ῥοθῶν· «κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις κακοῖσι»=λοιδοροῖς, ὕβριστικοῖς Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 409, Παθ. ἐπίμεμπτος Σοφ. ἀποσπ. 17· ἀσφαλές δὲ εἶνε εἰς τὸ «οἰσμός» λείη μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπιρροθος»=ἐπιδοκιμασίας, κροτήσεως χειρῶν διεγείρουσα, ὅδ. καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐπὶ πρῶτος νομίζουσι γραπτέον Ἀρχιμῆδ. 2 (7, 50)· πρβλ. ἐπιρροθῶς, adjutor, auxilialis.
- Ἐπί-ρροια, ἡ· ἐπιρροή Ἀλ. Γ. Ζ. 10, 36· μετ. «ἡ τῶν πραγμάτων ἐπιρροια» Δ. Σικ. 2, 6, influxus.
- Ἐπι-ρροϊζέω· ῥοθῶ· «τὸν λοιμὸν ἐπερροϊζέσας» Κ. Σα. 8, 321· π. Θεοφρ. σημ. φωνήν τινα ἰδιαίχουσαν τοῦ κύρακος, ὅταν ὡς νομίζεται, προμηνῆ βροχέρων καιρῶν· πρβλ. ἐπιρροϊζέω.
- Ἐπι-ρροϊσθῆν· μεθ' ὅρηκτον προσεβλή· καὶ τριγμοῦ Ἑδρ. Ἠρ. μ. 860.
- Ἐπι-ρροϊζέω· τριζέω, ἐπὶ φωνῆς ἰδιαίχουσης τῷ κύρακι, προμηνύοντι βροχέρων καιρῶν Ἀρατ. Φαιν. 236· «ταχέως καὶ ἐπιτρίχον

φθγγόμενος» Αλλ. Ίσ. Ζ. 7, 7· π. Αίσχ. «ἢ
καὶ τοιαύτας τῶνδ' ἐπιρροίεσι φυγὰς» = κάμνω
τὴν μὲ τὰς ἀγρίας μου φωνὰς νὰ φύγῃ Αἴσχ.
Εὐμ. 402, Σχολ. = ἐπιβόας· καὶ ἀμτ. κτω-
πῶ, κάμνω κρότον· δῖστοι Νον. Δ. 48, 940.
«ἐπι-ρρομδένω» κάμνω προσέτι κρότον Σαφφ.
ἀποστ. 2, 11, ἰγνῶ.
«ἐπι-ρρομδένω» ἢ τὸ κλίνειν πρὸς τι, εἶναι βα-
ρύτερον πρὸς τι μέρος, ἐκ τῆς πλαστιγῆς εἰ-
λημμένον μτφ. Στόδ. ἀποστ. 2, 11.
«ἐπι-ρρομδένω» ὁ ἢ πρὸς τι βεθεῖς· αἵματος
ἱπποκρ. affluentia.
«ἐπι-ρρομδένω» τῶ ἐπομ. ἱπποκρ.
«ἐπι-ρρομδένω» βροφῶ, καταπίνω τι προσέτι,
μετέπειτα πίνω Ἀριστοτ. προβλ. 27, 3· -
τοῦ ὕδατος Πλουτ. Φωκ. 9· «ἀγαθοῦ δαίμο-
νος ἐπιρροφ.» (ἐνθα ἐννοεῖται ποτήριον) Θεοφ.
ζωμ. sorbeo.
«ἐπι-ρρομδένω» ἢ κατόπιν βόητος, κατά-
ποσις ἱπποκρ. sorbitio.
«ἐπι-ρρομδένω», τό· τῶ προηγ.
«ἐπι-ρρομδένω», τό· ἐπιρρογάνον.
«ἐπι-ρρομδένω», ἴδω, ἢ τὸ κυρτὸν ἐμπρό-
σθιον τοῦ βρομφίου τῶν ἀρπακτικῶν θηρίων,
τὰ ὅποια διὰ τοῦτο καὶ γαμψώνυχα ὀνομά-
ζονται Σουίδ.
«ἐπι-ρρομδένω» ἐπιρροῦντος Ἡούχ. affluent.
«ἐπι-ρρομδένω» ἐπιρροῦν καὶ ἐπιρροῦν, βέω ἀφθό-
νως, πλημμυρῶ, ξεχειλίζω ἱπποκρ. σ. 411.
«ἐπι-ρρομδένω» τὸν σκύλον κατὰ τινος ἀναγ-
κάς, ἐρεθίζω· «ἐπὶ τινος ἐπιρροῦς» Ἀριστ.
σφ. 705· καθ' Ἡούχ. = ἐπαφίημι καὶ παρορ-
μῶ, incito.
«ἐπι-ρρομδένω» ἐπιρροῦν Θεοφρ.
«ἐπι-ρρομδένω» φέρω τοὺς στίλους ποιή-
ματός τινος εἰς βελτιώσεως ὀρθότερους Πλατ. νόμ.
7, 802, concipio.
«ἐπι-ρρομδένω» διαφυλάττω, διασώζω· -
Αἴσχ. ν. 7, 149, seruo.
«ἐπι-ρρομδένω» ἐπιρροῦν τι εἰς τὴν ἐπιφά-
νειάν του Πλουτ. π. τοῦ θανειζ. 2, sordido.
«ἐπι-ρρομδένω» ἢ ἐπιρροῦ Ἀριστοτ. μετεωρ.
2, 2, influxio.
«ἐπι-ρρομδένω», ἢ ἴδα τὸ ἐπομ.
«ἐπι-ρρομδένω», 2· χονόμενος, βέων εἰς τι π.
μον. Δημοκρίτ. (Βέκκ. ἐπιρρομδένω) «ἐπιρρομδένω»
δός· «παρὰ τῷ λαφ' ἐπικρατοῦσα δόξα, ἢ-
τις ἐνστάζει εἰς καθένα ὡς ὁ ἀπὸ ἐπιρρομδένω
τινα νόσον ἀπαντῶν εἰς Σ. Ἑμπ. λογ. 1, 137.
«ἐπι-ρρομδένω», ὁ· χώνη, μτν. infundibulum.
«ἐπι-ρρομδένω», 2· εἰς τι χονόμενος· «τὰ τῆς
πρυφῆς νάματα οὕτως ἐπιρρομδένω γαγονέναι»
Πλατ. πολ. 6, 508· «σῶμα ἐπιρρομδένω» τὸ
σῶμα, εἰς ὃ ἐπάρει τι, Τιμ. 43· πεδλόν =
ποτιστικὸν Ξεν. Ἀν. 1, 2, 22· μτφ. ἀφθο-
νός· «καρπῶν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπιρρομδένω»
Αἴσχ. Εὐμ. 867, adventitios, abundans.
«ἐπι-ρρομδένω» ἐπιστάζω Ἡούχ. instillo.
«ἐπι-ρρομδένω» -λογίζομαι· συνάξω τὰ ἀπο-
μεινάρια τοῦ τρύγου, βωγοδιαιτίζω, ἴωσ.
καὶ Ο'. προβλ. ἐπικαρπολογίζομαι.
«ἐπι-ρρομδένω» -λογίζω· ἐπικαρπολογίζω.
«ἐπι-ρρομδένω» ἐνδυναμίζω, ἐνθαρρύνω·
αὐτὰι (αἱ νῆες) δὲ σφας ἐπικρῶσαν ἀπικό-

μενοι Ἡρ. 8, 14· «τοὺς δὲ πολλὰ μάλλον
ἐπικρῶσαν», ἀντιθ. τῷ ἱεπλῆσι Θεοκ. 4, 36·
ὡς μτν. «τὸ μαρτύριον πρὸς τὸν πόλεμον»
Πλουτ. Λυσ. 4· «ἐπικρῶσαν σαυτὴν» = ἐγκαρ-
δίωσαν Λουκ. Τιμ. 41· Ἡρώδ. ἐν ἀντιθέσει
τοῦ «θραύσαι τὴν ἐλπίδα», 3, 2, 4. Παθ.
ἐγκαρδιώνομαι· ἐπικρῶσθιντες Θεοκ. 3, 6· «εἰς
τάλλα πολὺ ἐπικρῶσαν» Θεοκ. 7, 7, 17· «ἐπι-
ρῶσθηναι πρὸς τι» Πολυδ. 1, 24, 1· καὶ
ἀπρσ. «κείνοις δεῖν ἐπικρῶσθην λέγειν» =
ἐβῆσαν αὐτοῖς τὸ θάρρος, ἀπετόλμησαν Σοφ.
Οἱ. Κ. 667, invalesco, confirmo.
«ἐπι-ρῶσμαι» 1) κρῆσμαι κυματίζων εἰς
τι· «ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπικρῶσαντο
ἀνακτος κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο» = ἡ κόμη τοῦ
Διὸς ἀπὸ τῆς ἀθανάτου κεφαλῆς του κρῆμα-
μένη ἐκυμάτισαν Ἰλ. α, 532· «πλωχοῖ ἐπι-
ρῶσαντο κίοντι» = ἐκυματοῦσαν τὰ μαλλιά του
Ἀπολ. Ῥ. 2, 677· 2) καταβάλλω εἰς τι· πᾶ-
σας τὰς δυνάμεις μου, «μύλαις δώδεκα πᾶ-
σαι ἐπικρῶσαντο γυναῖκες» = εἰργάζοντο, μὲ ὁ-
λας τὰς δυνάμεις των εἰς τοὺς χειρουργοὺς
Ὁδ. υ, 107· «ἐπικρῶσαν» ἑλάνθισαν = ἐκωπη-
λάτουν ὅλας τὰς δυνάμεις Ἀπολ. Ῥ. 2, 661·
τὸ δὲ «ποσοῖν ἐπικρῶσαντο» = ἐσπεύδον κί-
νῶμενοι μὲ τοὺς πόδας των = ἐχθρεύον Ἡσ.
θε. 8· «ἐπικρῶσαι δὲ χορείην λάτριον» = ἀνέ-
ψυσαν τὸν χορὸν = τινάζου εἰς αὐτὸν = τῷ
τῆς συνηθείας σήκωσεν τον Κ. Σμ. 11 (9, 103)
τοῦναντίον «ἐπὶ δ' ἐπικρῶσαντο πόδεσσι» = ἐκί-
νουν ταχέως τοὺς πόδας των Ἀπολ. Ῥ. 1, 385·
«ἐπικρῶσαντο τιθῆναι» = ἠκολούθουν μετὰ Ζή-
λου Κολουθ. 100, concutior, moveor.
«ἐπι-ρῶσμαι» εὐτελῆ Ἡούχ.
«ἐπι-ρῶσμαι», ἢ ἐνδυναμώσας, ἐγκαρδίωσις
Αἴλ. Ι. Ζ. 6, 1, corroboratio.
«ἐπι-ρῶσμαι», τό· ἐπιρροῖαν, σαμῆρι τῶν ἑλίων·
«ἐπιρροῖαν τῶν ὀνῶν» Σχολ. Ἀριστ. νεφ.
419· βάρος, φορτίον· «δεινὸν γὰρ τοῦ ἐπιρροῖαν
τοῦ νοσήματος» Σοφ. Φιλ. 745, κατὰ τὸν
Σχολ. ἢ ἐπιρρομδένω, εἰσβολή· ἐν χειρουργ. τοῦ-
περὶ ἑλπίαν, ἐπιρρομδένω.
«ἐπι-ρῶσμαι» κατακατῶ, ἐξομαλίζω Ἀριστοτ.
προβλ. 20, 13, inculeo.
«ἐπι-ρῶσμαι», 2· εὐθραυστος Ἐπιφαν. 1, 238.
«ἐπι-ρῶσμαι» ἀναίγω τὰ χεῖλη σφίγγων τοὺς
δόντας, ἀπὸ θυμὸν κινούμενος μικροπρεπῆ,
ὅπως οἱ σκύλοι ὅταν ἀγριώνωνται μετὰ τῶν
ἢ κατὰ τινος, καὶ δεικνύσιν τοὺς δόντας
των γκρινιάζοντες.
«ἐπι-ρῶσμαι» εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἐκ-
τὸς τοῦ λιμένος, παρὰ τινι τόπῳ ἐπὶ ἀγκύρας
εὐρίσκομαι σαλευόμενος· τοῖς ἀκρωτηρίοις
Φιλοστρ. καὶ μτφ. «ἡ κόμη ἐπισαλεύει τῷ
μετώπῳ» Φιλοστρ. οἰκ. νεωτ. 7. Παθ. «αἱ
ὀπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι» Λουκ. ἔ-
ρωτ. 40, concutior.
«ἐπι-ρῶσμαι», 2· ὁ εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος
ἐπὶ ἀγκύρας ἱστάμενος, δθ. ἀδίστατος, εὐμε-
τάπτωτος, κλονούμενος Ἡούχ. instabilis.
«ἐπι-ρῶσμαι» φασὶν τὴν ἀλπίτητα· ἴωσ.
«ἐπι-ρῶσμαι», 2· ἐπίστας Ἑδρ.
«ἐπι-ρῶσμαι», ἢ γῆς ἐπισπῶσεις Θεοφρ. αἰς.
φωτ. 5, 6, 3, accumulatio.

- Ἐπί-σαπρος, 2' ὁ ἐπάνωθεν σαπρὸς Θεοφρ.
 Ἐπι-σαρκᾶζω· περιγεῶν μὲ τρόπον ἐγγι-
 κικόν' - τινὶ Σχολ. Ἰλ. α, 110, cavillor.
 Ἐπι-σάσω· φορτώνω ἐπάνω τινός· «-τάς
 διφθίρας ἐπὶ τοὺς ὄνους» Ἡρ. 1, 194· «κα-
 μῶν ἐπισαπρῶν τὰ σκεύη» = φορτωμέ-
 νων Πολυδ. 1, 139· - ἔπικον=σπρώνω, σμα-
 ρῶνω, σελῶνω Ξεν. Ἀν. 3, 4, 35· «-τὴν ἀνοὶ
 σκα» Λουκ. ὄν. 16, in stereo, impono.
 Ἐπι-σάττω, ἀττ. ἀντὶ τοῦ προηγ.
 Ἐπι-σάφηνίζω· ἐξηγῶ, ποιῶ τι καταλη-
 πτότερον Κλ. Ἀλ.
 Ἐπισαχθής, ὁ· χρεωφειλέτης Ἡούγ. debitor.
 Ἐπι-σθέννυμι· σδύνω προσέτι Nov. Δ. 21,
 138, ὅπου ὁμοῦ ὁ Γράξεν ἀντικαθιστᾷ διὰ τοῦ
 ἀποσθέννυμι. Παθ. «χόνδρος ἐπισθεσθῆναι τῷ
 ἀνθρακι» Λουκ. Ζ. τραγ. 15.
 Ἐπί-σειον, τό· τὸ περὶ τὰ αἰδοῦτα μέρος, εἰς
 ὃ φουρνίζουσιν αἱ τρίχες Ἰπποκρ. μὲ τὴν ἐσφ.
 γρ. ἐπίσιον ὅπως εἶνε π. Ἀριστοτ. «τὸ μο-
 νομερὲς τὸ μὲν ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν ἤτρου, τούτου
 δὲ τὸ ἔσχατον ἐπίσιον» 1. Ζ. 1, 13· «αὕτη
 δὲ ἡ τρίχισις ἦδη τε καὶ ἐπίσιον» Πολυδ.
 2, 170, rubes.
 Ἐπί-σείρω· τραβῶ πρὸς τι, ἴσ. ἀντὶ ἐπισύρω
 Ἐπί-σειστος, 2' ὁ ἐπάνωθεν πρὸς τὰ κάτω
 σείμενος, κυμαίνόμενος· κόμη = ἐκικυμαίνο-
 μένη Λουκ. Γαλλ. 26· π. Πολυδ. ὁ ἐπίσει-
 στος εἶνε κυμ. τι προσωπιεῖον μὲ μαλλία κρη-
 μάμενα ὑπὲρ τὸ μέτωπον, 4, 146, ventilans.
 Ἐπι-σεῖω· σεῖω, κουνῶ, τὴν ἐναντίον τινός,
 τραντάζω· «Ζεὺς ἐπισείσκειν ἱερὴν αἰγίδα
 πᾶσιν» = εἴθε κατὰ πάντων νᾶ κουνήσῃ ὁ Ζεὺς
 τὴν σκοτεινὴν, τρομερὰν αἰγίδα του Ἰλ. δ,
 167· «μὴ ᾗσιε μοι τὰς αἰματοποῦδας καὶ δρα-
 κοντάδεϊς κόμας» = μὴ σηκώσῃς ἀπειλητικῶς,
 τρομακτικῶς ἐναντίον μου Εὐρ. Ὀρ. 249, ὁ-
 περ παρωδῆθη ὑπὸ τοῦ Ἀλέξιδος π. Ἀθην.
 8, 339· - τὰ δόρατα Ἡρωδ. 2, 13, 8· - τὸ
 ξίφος μτγν. - τοὺς κρότους = κροτῶ τὰς χεῖρας
 Ἀλκιφρ. 3, 72· τὴν χεῖρα = πάλιν, τινάσσω,
 κουνῶ Λουκ. Σκυθ. 11· μτφ. - πόλεμον = κι-
 νῶ, ἐγείρω Ἰώσι. - τὸν δῆμον = ἐρεθίζω Δ. Ἀλ.
 καὶ παθ. «ἡ αἰγὶς ἐπισείσεται» Λουκ. Τιμ. 3·
 μτφ. - φόβον τινί = ἐμδᾶλλω Λιβαν. καὶ ὁμ. -
 τοὺς Πέρσας = μὲ τοὺς Πέρσας ἀπειλῶν Πλουτ.
 4· ἀμτθ. «ἄκρι ἂν οἱ πολ. τοῖς ταῖγεσιν ἐπι-
 σείωσι» = προσβάλλωσι Δ. Σικ. 13, 94, incutio.
 Ἐπι-σεῖων, ὄνος, ὁ· σημαία Πολυδ. 1, 90,
 συγγεν. τῷ παράσειον ὁ ἴδε.
 Ἐπι-σελήνης, 2' ὁ σελήνης ἔχων σχῆμα·
 «τὰ ἐπισελήνα», πλακοῦντων εἶδος μηννοειδῶν
 Πλατ. κυμ. π. Ἀθην. 10, 441· = πόπανα
 μηννοειδῆ Ἡούγ. lunatus.
 Ἐπι-σεμνο-λογέω· τιμὴν προσθέτω εἰς
 τὸν λόγον, κοσμῶ τι μὲ λόγους σεμνοῦς· «τὰ
 τῶν πλησίων ἀρπάζοντες ἐπισεμνολογοῦσι τὴν
 πράξιν» ἀνών. εἰς Βαλτ. ῥητ. 1, 599, 20.
 Ἐπι-σεμνύνομαι· ἐπαινῶ τὸν ἑαυτὸν μου
 διὰ τι, καυχῶμαι· - ἐπὶ τινί Ἰώσι. gloriar.
 Ἐπι-σεμνύνω· σεμνόν τι παριστᾷ· «οἱ Φι-
 λιππηῖοι τῇ Ῥωμαίων ἑαυτοὺς ἐπισεμνύουσι
 κλήσει» Φίλων 1, 599, 7.
 Ἐπι-σεσαγμένος, μτγ. π. παρ. τοῦ
 ἐπιστάτω.
 Ἐπι-σεσυρμένος, (ἐκ τῆς μτγ. π. παρ.
 τοῦ ἐπισύρω)· μὲ λαφρογνῶμιαν, ἀφροντισίαν,
 ἀντιθ. τῷ «κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀντίθεσιν»
 Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1545· μετὰ τοῦ ἀμείλῃ
 ἀντιθ. τῷ καθαρῶς Ἐπικτ. Ἐγγ. 31.
 Ἐπι-σεύω, ἐπ. ἐπισσεύω· θέτω τι εἰς κίνη-
 σιν κατὰ τινος, παρορμῶ· «ἦε τί μοι κητοί
 ἐπισσεύη μέγα δαίμων ἐξ ἄλλος» Ὀδ. ε, 421·
 «κακὰ μοι ἐπέσσευε δαίμων» = μοῦ ἐστειλὲν
 ἀθλιότητα, δυστυχία, σ, 256· - ὄνειρατα, υ,
 87· «ὁμῶς ἐπισσεύας», λ, 399· «Κῆρας ἐπια-
 σεύσας βίον κύνας» Θεοδώριδ. 11 (7, 439)
 συνθέσ. παθ. τρέχω μὲ ὁρμήν, κατὰ τινός,
 «νηυσὶν ἐπισσεύοντο» Ἰλ. ν, 757 (τὸ δὲ «νῆ-
 ἄρ' ἐπισσεύοντο» κατ' Ἀρίσταρχον νῆαδ' ἐπ.
 Ὀδ. ν, 19. Ὀδωφ.)· «-ἀγορήνδε, νομῶνδε»
 ἐν γέν. σπεύδω Ἰλ. 6, 207· ἴδ. παρ. μὲ σπῆ-
 ἐν. ὕπερ. ἐπισσεύωμην, ἡ ἀόρ. συγκ. ἐπισσεύω-
 νας· «αὐτῶ μοι ἐπέσσυτο» Ἰλ. ε, 459· καὶ
 μετὰ αἰτ. «τείχεος ἐπεσσυμένους», μ, 143·
 «ἐπέσσυτο δέμνια κοῦρης» Ὀδ. ζ, 20· «ἐ-
 τιν» Ἰλ. ν, 757· καὶ μετὰ γεν. «ἐπεσσύμενοι
 πεδίοιο» = τρέγω μεθ' ὁρμῆς διὰ τῆς πεδίοιο
 ζ, 147· τὸ δὲ - τείχεος = κατὰ τοῦ τείχεος
 ἂν μὴ ἐξαρτᾷται κάλλιον ἢ γεν. ἐκ τοῦ βᾶ-
 λε, μ, 388· μετ' ἀπαρ. «ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ
 διώκειν» = ἔσπευσε νᾶ διώξῃ, σ, 601· «ἐπι-
 σσύμενος λάβε γούνων» = ἐνηγκαλίσθη βίασιν·
 κατὰ τὰ γόνυτα Ὀδ. γ, 310· καὶ ἐπὶ αἰφνιδίῳ
 ὁρμῇ πυρὸς καὶ ὕδατος Ἰλ. ρ, 737, Ὀδ. ι,
 314· συγκ. ἀπολ. ἴδ. εἰς τὴν Ἰλ. μὲ τὴν σπῆ-
 ταχείας κινήσεως ἁπλῶς· «θυμὸς ἐπέσσυται»
 ἐπέσσυτο = ἡ καρδία, ἡ ψυχὴ μου σφοδρῶς
 ὁρμᾷ, ἐπιθυμῶ, α, 173· «πῶς ἐπισυρμένους»
 κατὰ τῆς γῆς ἐφορμῶν Λίον. Εὐμ. 782· «πῶ-
 χεα δ' ἐπέσσυτο φλόξ» Εὐρ. Ἐσλ. 1162, καὶ
 ἀόρ. «πάντες ὁμοῦ ἱππῆες ἐπέσσυθεν» Ὀπί-
 κων. 4, 136, impello, prorumpo.
 Ἐπι-σῆω· προσέτι κοσινίζω Ἰώσι. in seipso
 Ἐπί-σημα, τό· ἐπίσημον Εὐρ. Φοιν. 1114·
 ἐπὶ τοῦ νομίσματος Σιμωνδ. π. Δ. Απερ. 4, 46.
 Ἐπι-σημαίνω 1) κάρην σημείον τι περὶ
 τινος, σημειῶνω, δηλώνω· «γράμματα ἐπι-
 σεσημασμένα» = σημειωμένα μὲ τὰ ἐπάνωθεν
 αὐτῶν σημεῖα Αἰν. Τακτ. 31· ἐν γέν. ση-
 μαίνω· «κατισσημανθήσεται κείνου κεκληθῆναι
 λαός» Εὐρ. Ἰων 1593· ἴδ. ἐπὶ θεότητος διδω-
 οῦνισμα, διὰ προσωινίσματος γνωστὴν ποιῶ
 τὴν θείαν μου, «ὁ θεὸς ἐπισήμαινον αὐτῷ
 δισαινέιναι» Ξεν. Ἑλλ. 4, 7, 2· καὶ ἀντὶ μὲν
 ἐπαινῶ Πολυδ. 9, 9. Μέσ. δείχνωμαι εἰς τι,
 μὲ σημείον τι προσηγορεύω· «ἐάν τι ἰάσῃς
 ἐάν τε ἀνιάτος δοκῇ εἶναι» Πλατ. Ρογγ. 220·
 «τί τε βοῶμαι», 5, 744· ἐν γέν. δηλοποιῶ,
 δίδω σημεῖον τι, 3, 681· «τῷ μειδιᾶσθαι ἐπι-
 σημνόμενος τῆς γλώσσης τὴν διαμαρτίαν»
 Λουκ. π. πταισρ. 1· τὰς εὐθύνas = ἀποσημαί-
 νει πρὸς ἐνδείξιν ὅτι αὕτη ὡς ὁρθή = καλῶς
 ἔχουσα ἀναγνωρίζεται Δημ. 18, 350· διὰ ση-
 μέϊου δεικνύω τὴν εὐαρέσκειάν μου, ἐπαινῶ
 «-καὶ θορυβεῖν» Ἰσοκ. 12, 2· «ἐπισημαίνω»
 μενον τὸν δῆμον καὶ δεδεγμένον τοὺς παρ' αὐ-

μοῦ λόγους» Ἀισχίν. 2, 49. «πάντων τὸ ῥη-
θὲν ἐπισημανένων» Πολυβ. 3, 111, 3. «κρό-
τω μεγάλη τὸ γεγονός» Δ. Σικ. 17, 106.
«ὁδοὶ τινὰ» = τιμὰν τινα διὰ δώρων Πολυβ.
6, 39, 6. σπανιώτ. ἐπιπλήττω, ψέγω Ἀππ.
Ἰμφ. πολ. 5, 15. 2) ἀντὶ γίνονται κατὰ ῥη-
τος, δεικνύσθαι, ἰδ. ἐπὶ σημείων ἀποσφαιρι-
σθῶν, μεταβολῶν καὶ ἀσθενειῶν, συμβαίνειν,
ἐπερχεσθαι. «τῶν ἀκρωτηρίων ἀντίληψις τοῦ
λοιμοῦ ἐπισημαίνει» Θουκ. 2, 50. καὶ συχν.
Ἀριστοτ. «τὰ περὶ τοὺς μαστούς, τὰ ἐπι-
μήνια» γέν. Ζ. 1, 19. 1. Ζ. 7, 3. «σεισμὸς ἴφ' ἐν
καὶ ἐπὶ οὗο ἔτη ἐπισημαίνει κατὰ τοὺς αὐτοὺς
τόπους», μετεωρ. 2, 8. «τῶ Ῥώμῃ ἐπισημαί-
νοσι γούπες ἔξ» Δ. Ἀλ. 1, 86, approbo, signo.
Ἐπι-σημανσις, ἡ δειξις, φανέρωσις. - κε-
ραυνῶν = κύτπημα Ἀριστοτ. προβλ. 24, 18.
Ἐπι-σημαντέον παρατηρητέον Ἀριστοτ.
τοκ. 8, 2, 6, animadvertendum.
Ἐπι-σημαντικός, 3. ὁ σημαίνων μτγν.
Ἐπι-σημασία, ἡ σημεῖον προγνωστικόν
Δ. Σικ. 20, 102. ἰδ. σημεῖον προηλόν ἀτ-
μοσφαιρικός μεταβολὰς καὶ ἀσθενείας Δ. Σικ.
1, 50. ἐπὶ ἀνατολῆς καὶ δύσεως ἀστέρων τι-
νῶν Πολυβ. 1, 37, 4. 2) τὸ σημεῖον, ἰδ. τοῦ
ἐκαίνο, ἔκαίνο» ἄλιος ἐπισημασίας» Πο-
λυβ. 40, 6, 1. εὐνοϊκή, 6, 6, 8. εἰς κακὴν
σημ. «ἐπισημασίας ἔτυχεν ὑπὸ τοῦ δαιμονίου
κεραυνωθεῖς» Δ. Σικ. 16, 83. - poruli = ἡ ψή-
φος τοῦ δήμου Κικ. Ἀντ. 14, 3, significatio.
Ἐπι-σημαῖω σημαίνω, θέτω σημεῖον ἐπὶ
τινος Σχολ. Ἀριστ. σφ. 1480. Μέσ. π. Πλουτ.
«ἐπισημασμένον κράτη τὸ ἦθος καὶ ὑπερ-
επαίνουντων» = διὰ χειροκροτήσεων ἐπιδου-
μασάντων Λακ. ἀποφθ. σ. 243.
Ἐπι-σημείωσις, ἡ παρατήρησις διὰ ση-
μεῖου ἐπιθεμένου, ἐν γέν. σημείωσις Δ. Λαερ.
7, 20, annotatio.
Ἐπι-σημον, τό ἴδε τὸ ἐπὶ σημ. ἐπισήμως.
Ἐπισήμος, ὁ Ἀθηνάσιος τῆς Ἐπιγρ.
Ἐπι-σημοί, 2. καὶ σημεῖον τῆς προημεμέ-
νος, σημεῖον μένος - χρυσός Ἡρ. 9, 41. -
ἀργύριον Θουκ. 2, 13. - χρυσὸν Σεν. Κυρ. 4,
5, 40. - ἀναθήματα = ἐπιγράφα Ἡρ. 1, 51.
- ἀσπίδες Ἐπιγρ. 139. γνωστός, περίφημος,
ἐξαιρετός. «μνήμη ἐπισήμων» Σοφ. Ἀντ. 1243.
Ἰν βροτοῖς Εὐρ. Ἰππ. 103. - ξυμπορά, Ὀρ.
513. «ἐπιστὶν σοφίην» = ὡς πρὸς τὴν σο-
φίαν Ἡρ. 2, 20. «τάφος ἐπισημότατος» Θουκ.
2, 43. - καὶ περιδότης Ἡρ. 1. ἐπὶ τῇ μοχθη-
ρίᾳ Λουκ. ῥητ. ἔχκ. «ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι»,
μιοθ. 28. σπανιώτ. ὁ ἐπιπλήττω» ἐξ τὸν φέ-
γον» Εὐρ. Ὀρ. 249. «ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ» Λουκ.
ῥητ. ἔχκ. 25, insignis, illustris.
Ἐπι-σημότης, ἡ ἰδιότης τοῦ ἐπισήμου
γλωσ. nobilitas.
Ἐπι-σημώτ. μετὰ τρόπον ἐξαιρέτων ἐπιση-
μοτέρως Ἀρτεμίδ. 2, 9. αὐσ, τὸ ἐπισήμων = τὸ
γνωστικὸν ἐπὶ τινος σημείου, π. γ. - νῆος =
ἐπὶ τῆς πρώρας τοῦ πλοίου Ἡρ. 8, 88. ἐπὶ
τῆς σημαίας Δ. Σικ. ἐπὶ ἀσπίδος παράσημον,
σημβόλον Ἀισχ. Ἐπ. 641. ἐπὶ νομισμάτων,
τὸ χαραγμένον Πλουτ. Θησ. 6, insigniter.
Ἐπι-σητ. ἐπ' ἰσθμῶν, εἰς ἴσα μέρη ἐπι-

σης ἔχει Ἡρ. 7, 50, ὅρθω. γρ. ἐπ' ἰσθμῶν
Ἐπι-σητὴ, ἡ ἐπισθενία Ἐπιγρ.
Ἐπισθενίης, ὁ 1) στρατηγὸς τῶν πελτα-
στῶν ἐξ Ἀμφικλώως Σεν. 2) Ὀλύνθιος Σεν.
3) Δῆλιος Ἐπιγρ.
Ἐπι-σητὴν, ἰσθμὸς Κ. Σμ. 4, 567, ναυσ.
Ἐπι-σητὸν, τό ἀέπασμα περὶ τὸν τράχη-
λον Ἡσυχ.
Ἐπι-σιγάζω, σιωπῶ Τζιζ. ιασο.
Ἐπισθμῖος, 2. ὁ ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ ἀμφ.
Ἐπί-σιγμα, τό ἐρεθισμός καὶ ῥίψιμον κυ-
νὸς κατὰ τινος Σοφ. ἀποσπ. 8. = ἐπιγρίλου-
σμα κυσίν Ἡσυχ. irritatio.
Ἐπι-σίζω, ἐρεθίζω, παρορμῶ τὸν κύνα Ἀ-
ριστ. σφ. 704, instigo.
Ἐπι-σίδια, γρ. ἰσφ, ἀντὶ ἐπιστασίδια.
Ἐπι-σιμος, 2. ὁ σιμῆν, κυρτὴν ἔχων μύ-
την Ἐπιγρ.
Ἐπι-σιμῶν, κάμνω τι ὀλίγον κυρτόν, κάμ-
πτω = τὴν προδοσίδα Ἀλ. 1. Ζ. 8, 10. ἐπὶ
στρατοῦ, διατάσσω νά πορευθῇ πρὸς τὰ πλά-
για «πρὸς ἐκείνους μὲν οὐκ ἦγεν, ἐπισιμῶ-
σας δὲ πρὸς τὴν πόλιν ἦει» Σεν. Ἑλλ. 5, 4,
50, deflecto.
Ἐπι-σίνης, 2. εἰς βλάβην ἐκτεθειμένος καὶ
ἐνερ. βλαβερός Θεόφρ. = βλαβερός Ἡσυχ.
Ἐπι-σίνος, 2. βλάπτων, βλαβερός Ἡσυχ.
Ἐπι-σίνωμα, βλάπτω Νικ. ἀλ. 313, nocuo.
Ἐπί-σιον, τό ἐπισίον.
Ἐπί-σιστον, τό τὸ ἐν κυνηγίῳ παρόρμημα
τῶν κυνῶν Ἐτ. Μ. 363, 54.
Ἐπί-σιστος, 2. παρωδυμένος, παρωρυμμέ-
νος κατὰ τινος.
Ἐπι-σιτέω χορηγῶ τροφὴν Σοφισ.
Ἐπι-σιτέσις, ἡ τροφοδοσία, τὰ ἐπιτήδεια,
τὰ τρόφιμα Δ. Σικ. 20, 73, comestantia.
Ἐπι-σιτιάζω, τῶ ἐπομ. μτγν, vivifico.
Ἐπι-σιτίζω, προσφέρω ζωτροφίας, Μέσ.
προμηθεύομαι ζωτροφίας καὶ σφοδρὴν διὰ τὰ
ἄλλα, ἐξάγω τὸν στρατὸν, ἐξέρχεται πρὸς
σύναντι τῶν ἐπιτηδείων. «ἐκ τῆς χώρας ἐπι-
σιτισθῆναι» Ἡρ. 7, 156. «ἐκείθεν ἐπισιτισμέ-
νοι πάση στρατιᾷ» Θουκ. 6, 94, κατὰ Σχολ.
ἐφόδια λαβόντες» καὶ «ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀρι-
στον», 8, 95. μτφ. «τοῖς διαλεκτικοῖς ἐνδύ-
ναις ἐπισιτίζονται πρὸς σοφιστείαν» παραλαμ-
εάνουσιν ἐκ τῆς διαλεκτικῆς διὰ τὴν σοφιστι-
κὴν Πλουτ. προκ. ἀρετ. α. 251. π. Φιλοστρ.
περιπλέον ἐπὶ τρώγῃ ὁ δὲ Φερεικ. π. Ἀθην.
6, 246, γρηται τῇ λέξ. = παρασιτέω.
Ἐπι-σιτίας, 2. ὁ κοπιᾶσθαι μόνον διὰ τὴν
τροφὴν. «καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοῖς αἰτίοις
ὥσπερ οἱ ἄλλοι λαβόντες» Πλάτ. πολ. 4,
420. κατ' Ἀθην. «οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦν-
τες» = παρᾶσται, 6, 246. τὰ ἐπιστία = ἡ τρο-
φή, τὰ ἐπιτήδεια Λουκ. π. Ἀρποκρ. cibaria.
Ἐπι-σιτισίς, ἡ ἐπισιτισμός Δ. Σικ. 20,
73, ἡ εἰς τροφὴν δόσις καὶ τὸ εἰς τὸ τρέφε-
σθαι διδόμενον Ζωγράφ. σ. 804.
Ἐπι-σιτισμα, τό τὸ προμηθεύμα τροφῆς
Πολυαιν. 3, 10, 11, frumentatio.
Ἐπι-σιτισμός, ὁ ἡ προμήθεια, συμμετοχὴ
τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, τροφαί Σεν.
Ἑλλ. 3, 2, 26. «τὰ ἐν πολέμῳ ἐπιτήδεια», Ἀν.

- 1, 15, 9' καλὴν πλοίοις Δημ. 34, 7, comineatus.
 *Επί-σιτος, 2' ἐπισίτος, ὁ τροφὴς χάριν ἐργαζόμενος Κράτης π. Ἀθην. 6, 247.
 *Επί-σιτιτίω' ἐπισιτίζω' Πούχ.
 *Επί-σιφλιος, 2' αἰσχρός, μωμητός' Πούχ.
 *Επί-σιφλος, 2' τῷ προηγ.
 *Επί-σιωπάω' σιωπῶ μετν. taceo.
 *Επί-σκάζω' χωλαίνω' - πόδεσσι' Ἀπολ. Ρ. 1, 669, claudico.
 *Επί-σκαίρω' ἐπάνωθεν τινος πηδῶ Ἀτλ. 1. Ζ. 14, 8, insulto.
 *Επί-σκαλίζω' ἐπάνωθεν τινος σκάπτω, ἐγχαράττω' Ἰουστίν. μαρτ. 32, fodio.
 *Επί-σκαλμῖς, (ῥος, ἡ' τοῦ πλοίου τὸ μέρος ἐνθα τὰ κωπία Πολυδ. 1, 87' ἔδε σκαλμῶς.
 *Επί-σκάπτω' 1) ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας σκάπτω, σκαλίζω' «ἐξ ἀσπίδου χειρὸς ἐπισκάπτων λιτὸν ἔχουσε τάφον» Καρφυλλιδ. 1 (9, 52) 2) γυρίζω τὸ ὄργανον, τοῦτ' ἔστιν ἀφου σπείρω τὸ χωράρι' σκεπάζω τὸν σπῆρον' ξαναοργάνων αὐτὸ ἑλαφρὰ «ἐπισκάπτειν τὰ σπαρέντα» Γεωπ. 2, 24, infodio.
 *Επί-σκαρδαμύσσω' διανεύω τοῖς ὀφθαλμοῖς' Πούχ. nictio.
 *Επί-σκαρδαμύττω' τῷ προηγ.
 *Επί-σκαρίζω' πάλλομαι, ἀσπαίρω μετν.
 *Επί-σκάφω' ὁ δ' ὁ μετὰ τὸν ἀροτῆρα ἐπισκάπτων' Πούχ.
 *Επί-σκάφια, τὰ' ἑορτὴ παρὰ Ῥοδίοις' Πούχ.
 *Επί-σκαῖζω' ἐπισκευάζω.
 *Επί-σκεδάζω' τῷ ἐπομ.
 *Επί-σκεδάννυμι' σκορπίζω ἐπὶ τινος' «ἐπὶ τὰς περιόδους ἐπισκεδανόμενον» Πλατ. Τιμ. 85' «ἐπισκεδάζοι αὐτὸν» Πλουτ. Κατ. νεωτ. 32, dispergo.
 *Επί-σκέλλισις ἡ δρόσος. ἐπισκέλλησις, ἡ' ἡ δρασκελίς ἱπποῦ ὅταν ἀρχίζῃ νὰ τρέχῃ εἰς τὰ τέσσαρα Σεν. ἱππ. 7, 12.
 *Επί-σκέλλω, ὁ ἐν. ἐξ οὗ ὁ παρκ. μετν. ἐπισκλήκωτες π. Ἐπιχαρμ. Ἀθην. 2, 60, τὸ ὑποῖον εἰς ἐξασκλήκωτες ἔτρεψεν ὁ Ναίκιος.
 *Επί-σκεπάζω' σκεπάζω τι ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω Ὁ. adoperio.
 *Επί-σκεπής, 3' ἄνωθεν σκεπασμένος, προφυλαγμένος' «καθίξει χειμῶνος ἐν εὐηλίῳ καὶ εὐσκαπέῳ» Ἀριστοτ. 1. Ζ. 9, 16.
 *Επί-σκεπτέος, 2' ὅς πρέπει νὰ ἐξετασθῇ, ἐπιθεωρηθῇ Πλατ. πολ. 10, 598, spectandus.
 *Επί-σκεπτήρ, ὁ τῷ ἐπομ. ἔδ' ἐπισκηπτήρ.
 *Επί-σκέπτης, ὁ ἐπισκοπος, ἐπιστάτης Β. Ἀν. 254, 15, explorator, inspector.
 *Επί-σκεπτικὴ μέθοδος, ἡ' ἐπιθεωρητικὴ Σ. Ἐμπ. considerans, inspectans.
 *Επί-σκεπτικός, 3' ζητητικός, ἐρευνητικός μετν. inquirens.
 *Επί-σκεπτικός, ἐπὶ τοῦ προηγ. Εὐστ. 61, 48, considerate.
 *Επί-σκεπτίτης, ὁ δ' ἐπισκεπτόμενος μετν. visitator.
 *Επί-σκέπτομαι (ὁ ἐν. σπαν. ἔδ' ἐπισκοπέω, συνηθιστ. ὅμως ἀδρ. καὶ μιλ.) παρατηρῶ, κυττάζω Σοφ. Ἀλ. 841' ἐπιδύσκω, ἐρευνῶ' «ἐμππε τοὺς ἐπισκεψομένους καὶ ἀναμετρήσαντας ὅσην ἐλάσσων ὁ χώρος γίγεται» Ὁρ. 2,

- 153' «τὸδε ἐπισκεψαι, εἴ τι λέγω», Φαίδ. 87' «τοσόνδε περὶ τῶν εἰρημένων», Θαιτ. 189' ὡς «περὶ ἀρετῆς», Πρωτ. 348 ἱρεῖνας ποιήσῃ μετὰ τοῦ εἰ ἐπομένου, πολ. 7, 544' «οἷον θυμῶς τε καὶ ἀνατολὰς ἐπισκεμμένον», ἔπιν. 990' «ὁ ἐπισκεψάμενος ἑαυτὸν ὁποῖός ἐστι» Σεν. ἀποι. 1, 6, 4' «ὁπὲρ τινος» Πολυδ. 3, 15, 2' τοὺς φίλους ἀσθενούντας = χαίρειν, ἐπισκέπτομαι Πλουτ. π. ὕγ. σ. 389' καὶ ἐπὶ ἱατροῦ Ὁρδ. 4, 2, 7' ἐπισκεπταί μὲ σημασ. παθ. Ἀριστ. aspicio, considero, visio.
 *Επί-σκεπτος, 2' ἐπιθεωρημένος Κράμ. Ἀν. 3, σ. 208, 25, consideratus.
 *Επί-σκέπω' ἐπισκεπάζω, παθ. Φιλπ. 17 (6, 62), integro.
 *Επί-σκευάζω' ἐπιδιορθώνω τι Θουκ. 7, 24' - νῆον Σεν. Ἀν. 5, 3, 13' - ναῦς Ἀνδοκ. 3, 14' - τὰς ὁδοὺς Δημ. 3, 29' - τὰ φρούρια, 19, 125' τὰ πομπεῖα, 22, 69. Μίσ. 8' ἑαυτὸν «οὐτ' ἂν παλαιὰν διεφθαρμένην ἐπισκευάζηται» Πλατ. νόμ. 5, 738' - ναῦς Θουκ. 8, 43' «ἐπισκευάσαι τὰ χρήματα ἐφ' ἀρμάτων» = τὰ πράγματα τα ἐπὶ τῶν ἀμαζῶν φορτωσάι Σεν. Κυρ. 7, 3, 1. Μίσ. «ἐπισκευασάμενοι ὑποζύγια», ἔλλ. 7, 2, 18' ἐν γέν. ἐτοιμάζω, - ναὺς καὶ τὰ ὅμ. Θουκ. 1, 29' λέμβους Πολυδ. 2, 9, 1' «τὸ θεῖναι αὐτοὺς ἐστ' ἐπισκευάζοντες» τὸ τραπίζι προητοιμασμένον Ἀριστ. ἐκκλ. 1147' τὰ ἐπισκευασμένα = ἐπισκευή Ἰσοκ. 5, 29' ῥ. ἐπιθ. ἐπισκευαστός Πλατ. πολιτ. 270, instruo, apparo.
 *Επί-σκευασία, ἡ' ἐπιδιορθώσις Ἰλυσ. τοῦ pperamen.
 *Επί-σκευαστής, ὁ δ' ὁ θέτων εἰς καλὴν κατὰστασιν, ἐτοιμάζων τι' - τῶν πομπῶν Δημ. 24, 186' - τῶν ἱερῶν (ἱερῶν εἶνα γρ. ἱερ.), ἐν τῷ νόμῳ π. Ἀθην. 6, 235' π. Σχολ. Θουκ. = ὁ τῶν σαθρῶν οἰκοδόμος, 1, 29, instaurator.
 *Επί-σκευαστικῶς' παρακλητικῶς Βασιλ. 2, σ. 164, precario.
 *Επί-σκευαστός, 3' διορθωθείς, εἰς καλὴν κατὰστασιν βεβληθείς Πλατ. πολιτ. 270, instauratitius.
 *Επί-σκευή, ἡ' ἐπιδιορθώσις, εἰς καλὴν κατὰστασιν ἀποκατάστασις' - τῶν ἱερῶν Ὁρ. 2, 174' τῶν νεῶν Θουκ. 1, 52' - τοῦ βαλανερίου Ἰσοκ. 5, 28' τῶν τειχῶν Δημ. 18, 31' χορηγία καὶ ἐπισκευή = παρασκευαί Πολυδ. 1, 72, 3, πλ. = καὶ σκευή Δημ. 27, 20' τὸ πᾶ Ἰσοκ. ἀντικατέστησεν ὁ Βακκερ. διὰ τοῦ κατασκευάς, 7, 52, refectio, apparatus.
 *Επί-σκευήσις, ἡ' παρατήρησις' - τῶν ἱερῶν = τῆς θυσίας Πλατ. νόμ. 8, 849' - ἐπὶ τῶν ἐπιθεωρήσεως Πλουτ. ἀσθενῶν ἐπίσκαψις Πολυδ. 5, 56, 8' ζήτησις, ἐρευνᾶ' «οὐκοῦν ἡ ἐπίσκαψις ἔστιν ἡν εἰ δυνατόν γε λέγοιμεν» Πλατ. πολ. 5, 456' «ἐπίσκαψιν ποιήσθαι» Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 1, inspectio, consideratio.
 *Επί-σκήνιον, τό μέρος τοῦ θεάτρου, ἔσ. τὸ περιέχον τρία ὑπὲρ ἄλλα ὀφθαλμοῦ πατωμάτα μετὰ εἰσόδων Βιτρούβ. 7, 5' καθ' ἡσυχ. = τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καταγώνιον π. δὲ Βιτρούβ. καὶ ἡ ἐπισκηνος, erisconium.
 *Επί-σκηνος, 2' ὁ ἐπάνω ἢ πρὸ τῆς σκηνῆς ἡμερᾶ ἐπισκηνῶν γόους δάκρυον Σοφ. Ἀλ.

576, ὅπερ ὁ Σουΐδ. καὶ ὁ Σχολ. Θεατρικοῦς λέγει. «μεγάλους ἢ ἀπρεπεῖς αἶους ἐπὶ τῇ σκηνῇ» ὁρθότ. πρὸ τῆς σκηνῆς ἦτοι δημοσίως· «ὄχλος ἐπὶ κλητος καὶ ἐπισκηνος». Δ. Ἀλ. 6, 53· οἱ ἐπισκηνοὶ = οἱ ἐπὶ τῶν σκηνῶν, ἔξω· ὁδ. π. Πλουτ. ἐπὶ ξένων, πρὸς φύλαξιν κατασκηνούντων στρατιωτῶν, Σερτ. 24.

Ἐπι-σκηνώω· διαμένω ἐν τῷ σκηνῇ, καταλύματος· «ταῖς οἰκίαις» Πολυβ. 4, 72, 1· «ἐπὶ τὰς οἰκίας» 4, 18, 8· «ἐπὶ τινα» Ν. Δ. inhabitatio.

Ἐπι-σκηνώωσι, ἢ· ἐγκατοίχῃσι Γρ. Νυσ. 1, 322, inhabitatio.

Ἐπι-σκηπτήρ ἦρος, ὁ, δι. γρ. ἀντὶ ἐπισκεπτήρ μτγν.

Ἐπι-σκηπτήρ· ἀντερειδῶ ἐπὶ τινος, ἀφῆναι τὴν πύλιν κάτω ἐπὶ τινος, ῥίπτω τι ἐπὶ τινος· «ἐξ δὲ πατρὸς ἔμιν Ζεὺς ἐπισκήψεν τελευταίην θεοφάτων» = ἔκαστος νὰ πύλιν εἰς τὸν πατέρα μου τὸ ὀλιγερδὸν βάρος τοῦ ἀποτελέσματος = νὰ τὸν εὐρωσι = καταπλακύνωσι τὰ λυπηρὰ ἐπακόλουθα τῶν θανάτων ῥητῶν Αἰσχ. Περ. 726· «ἐπισκήψε Πέρσας πολέμου διέπειν» = ἐπὶ δαλιν εἰς αὐτοὺς, 104· 69, ἐπὶ δὲ ἄλλω, ἐπιφορτίζω, προστάζω, ἐντίλλομαι, ἢ παρακλητικῶς, θερμῶς παρακινῶ· «βάξας ἦλθεν Ἰνάχω σαφῶς ἐπισκίπτουσα καὶ μαθουμένη» Αἰσχ. Πρ. 667· «ὅμιν πάντα ταῦτ' ἐπισκίπτω τελειν» Σοφ. Οἰ. τ. 252· «ὅμιν κοινὴν τήνδ' ἐπισκ. χάριν», Αἰ. 563· «πόλλαι καὶ σοὶ ταῦτα» Εὐρ. Φοιν. 781· καὶ διπλῇ αἰτ. «ἐπισκίπτω σε τὰ δα» = παρακαλῶ σε διὰ ταῦτα, 1. Τ. 883·

«τοσοῦτον δὲ σ' ἐπισκίπτω» Σοφ. Τρ. 1211· καὶ μετὰ αὐτ. τοῦ προσώπου καὶ ἐπομ. ἀπαρ. ὡς κελεύει Εὐρ. Ἀλκ. 372· περ. ἰδ. ἐπὶ τῶν ὄντων καὶ παρ' ἀγγελμάτων τῶν ὀνητῶν· «ὅ μιν τὰς ἐπισκίπτω, τοὺς θεοὺς ἐπικαλέων μὴ περιδεῖν» Πρ. 3, 65· «μέμνησθε τὰ ἐπίσκηψεν Πέρσῃ τελευτῶν τὸν βίον μὴ πειρωμένον· πὶ ἀνακτῶσαι τὴν ἀρχὴν» = εἰ ἀρχὴν τοῖς Πέρσας ἐντεταλμένοι ἐάνδεν ποροπαρήσῃσι, 3, 73· «ἐπισκίψαντος τοῦ πατρὸς ἐπεξελθεῖν τοῖς φωνεῖται» Ἀντιφ. 1, 1· «αὐτοῖς μὴ δένα ἔασιν» Ἰσοκ. 9, 19· «ὁ πατὴρ ἦμιν ἐπισκίπτον ἀπαγγέλλει» Πλάτ. Μενέξ. 246· καὶ μετὰ ὁμοτικῶν φράσεων «ἐπισκίπτω ὅμιν πρὸς θεῶν» ὡς ὀρκίζω ὅμως διὰ τὴν ἀγάπην τῶν θεῶν Ἀνδοκ. 1, 32· οὕτως συντάσσ. «καλοῦντας, ἱκετεύοντας, ἐπισκίπτοντας μὴ δὲν τρώειν τὸν ἀλιτήριον στερᾶν» Αἰσχίν. 3, 157·

«ἐπισκίπτουσιν ὅμιν πρὸς τὸν ὅρκον μὴ δὲν νεωτερίζειν» = οἱ ἐπὶ δαλῶσιν ὅρκον ὅσους, 2, 73· «-θεοὺς καὶ δαίμονας» Δ. Ἀλ. 10, 11· «εἰ περὶ τινος» Λουκ. διαλ. νεκρ. 13, 2· «-διὰ γραμμάτων» Πλουτ. Θερμ. 9· 2) μέσ. ἐπιστηρίχεται εἰς τινα ἢ τι, ἐπικαλοῦμαι τινα· μάγ. τινος Δημ. 34, 28, ὅπου ὁ Βεκκερ. τὸ ἀπλοῦς σκῆπτρον ἀντικαθιστᾷ· ἐναντιώνομαι κατὰ τινος, ἔγκλωσιν εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν Ἀττικὴν δικανικὴν γλῶσσαν δίκην γράφομαι· ψευδομαρτυρίας· μαρτυρία Ἰσοκ. 3, 11· «-τοῖς μεμαρτυρηκόσιν», αὐτ. 66· «τούτοις οὐκ ἐπισκίπτο δὴλον ὅτι ἐπὶ τῇ μεμαρτυρηκότας εἰδῶς» Δημ. 29, 33· «ἐπισκίπτεσθαι»

ὅλη τῇ μαρτυρίᾳ καὶ μέρει» Πλάτ. νόμ. 11, 937. Παθ. «ἐάν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρήσας», ἀντιφ. π. δὲ Δημ. «οὐδ' ἔστιν τῶν ψευδομαρτυριῶν ἐπισκίπτο (δηλ. μαρτυρίᾳ)· δὲν ἐκίνοι καμμίαν ἀγωγὴν ψευδομαρτυρίας, 29, 7· καὶ ἐνέκα φόνου κινεῖν δίκην «πεξίδεται καὶ ἐπισκίπτεσθαι φόνου τῷ πατρὶ» Πλάτ. Εὐθυφρ. 9· «ὁ ἐπιδοιληθεὶς οὐκ ἐτόλμησε ἐπισκίπτεσθαι εἰς ὅμους» Λουκ. 3, 39· οὕτως καὶ ἐνερ. Θεαίτ. 145· παθ. ὡς π. Πλάτ. καὶ Σοφ. «αἰτίαν πρὸς τῆς θανάσεως τῆςδ' ἐπισκίπτο μὴ μὴν» = ὅς ἦσαν ἐνοχοί, ὁκαίσις, Ἀντ. 1297· 3) ἀμτδ. μετὰ δυνάμεως ἐπὶ τινος καταπίπτω, ἐξομῶ κατὰ τινος· «ἐπὶ δὲ πρᾶγμα δευρ' ἐπισκίψεν τούτῳ» Αἰσχ. Εὐρ. 480· «νόσος ἐπέσκηψε» Πλουτ. Θερμ. 15, innitior.

Ἐπι-σκηρίπτω· τῷ προηγ. Ἠσὺχ.

Ἐπί-σκηψις, ἢ· 1) ἐπὶ ἐνερ. σημ. ἐπιστήριξις, ἢ πρόστασις Πλουτ. Δίων 11 εἰς τ. πλ. 2) ἐπὶ μέσ. ἢ κατηγγορία Πλάτ. νόμ. 11, 937· ἰδ. ἐνέκα ψευδομαρτυρίας· ψευδομαρτυριῶν Ἰσοκ. 4, 17· καὶ ἔντι ταύτης τῆς προσήκει, 46, 7· ἐνέκα φόνου· «κελεύει ὁ νόμος τοὺς προσήκοντας ἐπεξίδεται, (δηλ. φόνου), κἂν οἰκίτης ἢ, τούτων τὰς ἐπισκίψεις εἶναι», 47, 72, Incubitus, mandatum.

Ἐπι-σκήζω· προξενῶ σκιά, ἀποσκιάζω· «λαθραῖον ὅμν' ἐπισκιάσμεν φρούρου» = ἐκρύπτετο ἀπὸ τῶν κατασκοπευτικῶν βλεμμάτων Σοφ. Τρ. 910· «τῇ μὲν τῶν πετρώων τὴν Ἀσίην τῇ δὲ τὴν Εὐρώπην ἐπισκιάζουσιν» Πρ. 1, 209· «τινὶ, καὶ -τινὰ, «ὁ τόμος τινὰ ἐπισκιάζει» Ἀριστοτ. π. Ἀνδρ. Παλ. ἐπ. 3, (9, 10)· καὶ μετ. «ἢ ἄγνοια καὶ ἢ ἀπάτη ἐπισκιάζουσιν αὐτοὺς» Λουκ. π. διαθ. 1, ἀντιφ. τῷ φωτίζειν Σ. Ἐμπ. Περ. 1, 141· «τὰ δεινὰ ἐπὶ τοῖς ἀνόμοις» Στωδ. ἀνθ. 117, 9· «τὸ ἐπαχθὲς τοῦ λόγου ἐπισκιάσται τῷ ἀναγκαστῇ τῆς ἀπολογίας» Δ. Ἀλ. ὅπου ὁ αὐτὸς ἀλλὰ περὶ Δημ. ἐκφέρει· «καὶ κέρηται τὸ μικρὸν τῆς κατηγορίας τῷ ἐπισκίπτῃ τῆς ἀπολογίας», τῶν. ῥήτ. 7, 8, adumbro.

Ἐπι-σκήσεις, ἢ· τῷ ἐπομ. ἢ ἐπὶ τινος πίπτουσα σκιά χρόν. πασχ. 374, 7, obumbratio.

Ἐπι-σκήσμος, ὁ· τῇ ἐπὶ τινος πίπτουσα σκιά Προκ.

Ἐπι-σκήσμος, ὁ· κάλυμμα Ἠσὺχ.

Ἐπι-σκήσμος· ἐπισκιάζω, κάμνω σκιά Ἀρατ. 736· «κολῶναι ἐπισκιάωντο» Νον. Δ. 38, 20· «οἷον δὲ νυτῶντες ἐν δέμας ἀγλαόμορφον γραπτὸν ἐπισκιάουσιν ἀριπρεπές», κυν. 2, 590, obumbro.

Ἐπί-σκητος (σκιά) 2· 1) μὲ σκιάν ἐσκεπασμένος· «ὁμμάτων ἐπισκίον χειρ' ἀντίγοντα κρατὸς» = τοὺς ὀφθαλμοὺς σκεπάζουσιν Σοφ. Οἰ. Κ. 1648· 2) ἐσκεπασμένος, σκιερὸς, σκοτεινός· τόπος Πλάτ. πολ. 4, 432· «βίος ἐπίσκιος καὶ σχολαστὴς καὶ ἀφίλος» = ἡσυχὸς καὶ οἰκιακός, ὡς ὁ τὸν πεπαιδευμένον καὶ χειροτεχνῶν, ὅσοι ἐργάζονται καθήμενοι, ἀντιφ. τῶν καταγινόμενων εἰς δημόσια ἔργα καὶ τῶν ὅπερ τῆς πολιτείας ἀσχολοῦμένων Πλουτ. π. εὐδ. σ. 403, umbrosus.

Ἐπι-σκιρρῶ· σκίρρον ποιῶ· αἶμα ἐπι-

- σκιρρωθῆναι ποιητ. π. δυνάμει φαρμακ. Φαβρ.
 *Ελλ. βιβλ. 3, 636.
- *Επι-σκίρτάω· ἐπὶ τίνος πηδῶ· Ὀδύμωρ
 Nov. Δ. 2, 29· «θεῖραι, λουλοῖν» = ἀρχίζουσι
 νὰ φυτρώουν τρίζες ἐν ταῖς παρειαῖς τῶν
 νέων Πουφιν. 31 (δ, 103)· μτφ. αἰσχύνω·
 νεκρῷ Πλουτ. Δημ. 22, insulto.
- *Επι-σκίρτημα, τό· τὸ ἐπὶ τίνος πηδῆμα
 Nov. Δ. 19, 152, exultatio.
- *Επι-σκιάδης, 2· σκιαδερός· Ἀθανασ. 2,
 355, opacus.
- *Επι-σκίως, ἐπὶρ. τοῦ ἐπίσκιος.
- *Επί-σκληρος, 2· σκληρὸς ἐπάνωθεν ἢ ἀλι-
 γον τι· Ἰπποκρ. induratus.
- *Επί-σκοος· ἐπίσκοπος, inspector.
- *Επί-σκοπα· ἐπὶρ. ἰδ' ἐπίσκοπος.
- *Επι-σκοπατέω· ἐπισκοπεύω μτγν
- *Επι-σκοπεῖα, ἡ· ἐπισκοπία.
- *Επι-σκοπειανός, δ'· ἐπίτροπος, ἐπιστάτης
 ἐπισκόπου Βασιλ. κλ. ὑπάλληλοι τοῦ Καρτο-
 φύλακος.
- *Επι-σκοπεῖτον, τό· τὸ κατοικητήριον τοῦ
 ἐπισκόπου ἐκκλ.
- *Επι-σκοπεύω· εἶμαι ἐπίσκοπος ἐκκλ.
- *Επι-σκοπέω· τὴν προηγ. μτγν. ἴδε Ἀρθεκ.
 Φων. σ. 591 ἴδε τὸ ἐπῶμ.
- *Επι-σκοπέω, π. τοῖς καλλιτέρ. ἀττ. μόν.
 παρκ. καὶ ὑπερ. (πρὸς ἐπισκέπτομαι)· κυτ-
 τάζω εἰς τι, παρατηρῶ, θεωρῶ· «τὸν ὑψόθεν
 σκοπὸν ἐπισκοπεῖ» Αἰσχ. ἰκ. 376· ἐπιθεωρῶ,
 καθὼς ὁ στρατηγός, Εὐμ. 286· ἐπισκέπτο-
 μαι· «εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπομένην»·
 Αἰγ. 13· «Θηβαίως ἐπισκοποῦντο ἄγουράς» ἐπὶ
 τοῦ Βάκχου, θεοῦ προστάτου τῶν Θηβῶν Σοφ.
 Ἀντ. 1123· «ὀράκιον βλέφαρα δευμάτων κό-
 ραιαι ἐπισκοπῶν»· Εὐρ. Φων. 661· «χοροῦ
 κατάστασιν»· Ἀριστ. θεσ. 957· καὶ περ. πρὸς
 τι Πλάτ. νόμ. 11, 924· «ἐμὲ φερόμενον»,
 Κρατ. 414· «τῆς διαβολῆς τὴν αἰτίαν», πολ.
 6, 498· «εἰ καὶ ἐπισκοπῶμεν», Χαρμ. 168·
 «πῶς ἔχει», Γοργ. 451· «τίς εἴη»· Ξεν.
 ἀπομ. 3, 2, 4· περὶ τίνος, 3, 5, 1· «ἐπισκο-
 ποῦμεν εἰς τι ἐξακουστικῶν» Δημ. 35, 29· ἐπι-
 θεωρῶ· «τὰς τάξεις» Ξεν. Ἀν. 2, 3, 1· ἀν-
 τιστοιχοῦσι τῷ ἐφορᾶν, οἰκ. 4, 6· ἀσθενεῖς
 ἐπισκέπτομαι, Κυρ. 8, 2, 25· καὶ μέσ. «εἰς
 τὸ ἀληθές ἐπισκοπούμενος» Πλάτ. Φιλ. 61·
 «ὅσα ἐπισκοπεῖτο ἡμᾶς», Ἀυσ. 207· π. δὲ
 μτγν. = εἶμαι ἐπίσκοπος ἐκκλ. intusor, observo.
- *Επι-σκοπή, ἡ· ἐπιστάσις, τὸ ἀξίωμα τοῦ
 ἐπισκόπου Ν. Δ. τὸ συγκαλεῖν πρὸς ἰδ. πρὸς
 βοήθειαν, ἐκδίκησιν ἡ τιμωρίαν αὐτ. inspectio.
- *Επι-σκόπησις, ἡ· παρατήρησις, ἐξέτασις
 Αἰν. τακτ. 10, circumspectio.
- *Επι-σκαπητέον· ἐξεταστέον, παρατηρη-
 τέον Σχολ. Λουκ. Δημ. ἐγκ. 43, videndum.
- *Επι-σκαπία, ἡ· εὐστοχία Πολυδ. 6, 205·
 «τὴν γλυκερὴν ἡλίαν ἐπισκαπὴν ἔλιπον» κατὰ
 τοῦ ἱακ. διορθ. = ὅψις ἐκ. ἀδ. (315)· ἀξίωμα
 τοῦ ἐπισκόπου Ἐπιφάν. 1, 735.
- *Επι-σκαπιανός, 3· ἐπισήμος· «κατὰ τοὺς
 περιφανεῖς ἀγυρταίνοντας οἴκους οὐκ ἐπι-
 σκαπιανούς ἀνυμᾶζουσι» Νικητ. σ. 338, ori-
 scopalus.
- *Επι-σκοπικός, 3· ὁ εἰς τὸν ἐπίσκοπον
 ἀνήκων Σωζομ. Ἰστ. ἐκκλ. 5, 16, oriscopalus.
- *Επι-σκοπός, ἴδιος, ἡ, γρ. ἐσφ. ἀντὶ ἐπι-
 σκοπῆς· ἐξέλεον γλωσσ. μτγν. enla.
- *Επί-σκοπος, 2· ὁ ἔχων τὴν ἐπιστάσιν τι-
 νός, τῶν θεῶν· «μάρτυροι ἔσονται καὶ ἐπι-
 σκοποι ἀρμονιῶν» = ὅα ἐπαγορευόμενοι ὅσα
 τῆς τηρησεως τῶν συντελειμένων Ἰλ. χ. 256·
 «ὁδῶν» = ἐπιστάτης τῶν ἐμπορευμάτων Ἰδ.
 θ, 163· ἐπὶ τοῦ Ἑκτορος· «ὁδῶν ἐπισκοπῶν
 ὅστε μιν αὐτὴν ῥύσκει» = προστάτης Ἰλ. ω.
 729· «χαρίτες Μινυῶν ἐπίσκοποι» Πινδ. Ὀ.
 14, 4· «θεοὶς πεδιονόμοις τε ἀγορᾶς ἐπισκό-
 ποις» = τῆς ἀγορᾶς προστάταις Αἰσχ. Ἐπὶ.
 254· «πατρίων ὁμμάτων ἐπισκόπους», Χρ.
 124· «σῆς ἑδρας ἐπίσκοποι» Σοφ. Οἰ. Κ. 112·
 ἐπὶ τοῦ Βάκχου· «νυχίων φλεγμάτων ἐπισκ.»,
 Ἀντ. 1134· «τοὺς νεκροὺς = οἱ ἐπὶ τῶν πτω-
 μάτων προσέχοντες, 217· πρὸς. ἢ τιν' ἐπι-
 ραν ὀτρύνει· Τρώεσσι» = ἐπιτηρητὴν κατὰ
 τῶν Τρώων Ἰλ. κ, 342· «Ἀράκων Δίρξης
 ναμάτων ἐπ.»· Εὐρ. Φων. 932· καὶ περ.
 «πᾶσιν ἐπίσκοπος ἐτάχθη Νέμεσις» Πλάτ. νόμ.
 717· «τούτων οἱ νομοφύλακες ἐπίσκοποι ἀ-
 κριβεῖς ἔστωσαν», 6, 762· «θεοὶ χρηστῶν ἐπι-
 σκοποι καὶ πονηρῶν ἔργων» Πλουτ. Καμ. 5·
 «Ζεὺς μάρτυρ καὶ ἐπίσκοπος τῶν πραττομέ-
 νων» Ἡροδ. 7, 10, 6· «ἐπίσκοπος δίοτων»
 αὐτὰ ὡς θέλει = ὅστις δὲν τοξεύει ματαιῶς,
 τοῦ ὁποῦ τοῦ βέλους ἐπιτυχαίνει τὸν σκοπὸν
 Θεοκρ. 24, 186· καὶ μετὰ δοτ. «ἀγυαί· ἐσ-
 ση καὶ λιμένεσσι ἐπ.» Καλλ. ὅμν. Ἀργ. 39·
 π. Ἀθηναῖοι ἐκαλοῦντο ἐπίσκοποι ἰδ. οἱ εἰς
 τὰς ὑπηκόους πόλεις ἀποστελλόμενοι ἄνδρες,
 οἵτινες ἐκυβερνοῦν τὰ πράγματα αὐτῶν Ἀριστ.
 ὅρν. 1023· ἴδε καὶ τὸν Σχολ. αὐτ. π. δὲ τῇ
 Ν. Δ. καὶ τοῖς ἐκκλ. οἱ ὑπὸ τῆς Μ. ἐκκλη-
 σίας πεμπόμενοι κυβερνηταὶ τῶν περὶ τὴν ἐκ-
 λησίαν ἀρχιερεῖς, inspector.
- *Επί-σκοπος, 2· ὁ τὸν σκοπὸν ἐπιτυχαίνων·
 «ὅποια νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα» = τὴν νίκην
 ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν, τὸ πῶς νὰ νικήσῃ = πρὸς
 τὴν νίκην Αἰσχ. Εὐμ. 863· «Τεῦκρου βούωντος
 ἄτης τῆς δ' ἐπίσκοπον μέλας» = πρὸς ταύτην
 ἀρμόζον Σοφ. Αἰ. 955· «οὕτως ἐπίσκοπα τοῦ
 τεύειν» = οὕτως ἐπιτηδεύω τοξεύειν, ὥστ' ἐπι-
 τυχαίνειν τοῦ σκοποῦ Ἡρ. 3, 35· «βάλλομαι δ'
 ἐπίσκοπον ἡγήν» Ὀππ. κυν. 1, 42· ἐπὶρ. «ἐπι-
 σκόπως πέμπων τοὺς διστοδῆς» Θεμιστ. ἀ-
 κοντιεῖς ἐπισκοπῶντα Πολυδ. 1, 215, deklaw.
- *Επι-σκόπως· ἐπίσκοπος, εὐτυχῶς, αὐτά-
 χως, ἐπιτυχῶς Πολυδ. 6, 205.
- *Επι-σκορπίζω· διασκορπίζω Σουδ. dissipio.
- *Επι-σκατέω· τὴν ἐσφ. Ἰπποκρ. obscuro.
- *Επι-σκατέω· σκοτίζω, κάμνω τι ὁλόθι
 σκοταίνω, κατακαίω εἰς τὸ φῶς (καὶ προσηνὸς
 σκότος)· «ἐπισκοτεῖ τῷ Κηλοῖπῳ τῆς θύρας»
 = ἐμπόδισεν αὐτὸν τοῦ νὰ βάλῃ Πλάτ. Εὐ-
 θυδ. 274· «οἰκίαν ἦν»· «ἡκε τοσαύτην ὥστε
 πᾶσιν ἐπισκοτεῖν τοῖς ἐν τῇ πόλει» Δημ. 21,
 158· «νέρος δ' ἐπισκοτῆσαι Μακεδόνας» Πα-
 λυδ. 9, 37, 10· καὶ ἀπολ. 34, 12, 2· συν-
 ηθιστ. μτφ. «ἡ ῥῶμη ταῖς τῆς ψυχῆς ἐπιμα»

ἐπιτίθεται ἡ πόλη Εὐστ. Ὁδ. σ. 1420, 2· ἄλλως καὶ κορώνη καὶ βότρυον λέγεται· Ἦρ. 6, 91· «κρυφίον τριχάστατον ἐπισπαστήρα βόλοισιν» = σχοινίον ἀλιευτικόν· Ἀντιπ. Σιδ. 17 (6, 109), attractor.

Επι-σπαστικός, 3· ἐρελκυστικός Πολυδ. 4, 84, 6· ἐπαγωγός Σχολ. Θουκ. 5, 111.

Επι-σπαστικῶς, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σ. Ἐμπ. σ. 147.

Ἐπι-σπαστος, 2 ἢ ὁρῶν. ἐπισπαστός, (ἐπισπάω), 3· ὅν τις ἔσυρεν, ἐτράβηξεν εἰς ἑαυτὸν· κακὸν αὐθαίρετον, ὅπερ ἑαυτῷ τις ἐπισπάται κακὸν Ἠαύχ. = δυστυχία τὴν ὁποῖαν πάσχει τις ἐξ ἰδίας αὐτοῦ αἰτίας Ὁδ. σ. 461· μτρ. = βρόχοι = ὅπο τῶν ἐμπικνόντων εἰς αὐτὰς πτηνῶν τραβηγμένοι παγίδες Εὐρ. Ἰππολ. 783· ὅταν γὰρ ἐπισπασθῇ σχοινίον, συνάγεται καὶ ἀποπνίγεται· ἐξηπατημένος, δολιασμένος Πaus. 8, 12, 6.

Ἐπι-σπαστρον, τό· πᾶν, δι' οὗ οὐρεῖ τις πρὸς ἑαυτὸν τι, ῥόπτον, Πολυδ. 10, 22· παραπέτασμα ἢ κλειθρον δι' οὗ κρεμασμένου ἢ συρμένου κλείεται ἡ θύρα Δ. Σικ. 17, 90· δι' οὗ συλλαμβάνουσιν οἱ ὄρνιθοι τὰ πτηνὰ Ὁππ. Ἰβ. 3, 12, laqueum.

Επι-σπάω· σύρω τι πρὸς τι μέρος, 60· γίνομαι αἰτίας, δίδω ἀφορμὴν εἰς τι· «ὡν ἀντιπῶνα παῖς ἔμυς πράξει δοκῶν, τοσάνδε πληθος πημάτων ἐπέσπασεν» Αἰσχ. Πέρ. 460· «πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσαι κλῆος» = ἔχω πεποιθῶσιν ὅτι θέλω ἀποκτήσει τὴν φήμην ταύτην Σοφ. Αἴ. 756· καὶ κυρ. «Μενέλαος αὐτὴν ἦγ' ἐπισπάσας κόμην» Εὐρ. Ἑλ. 116· «ἐπισπάσαντα τῶν ἀσκήων δύο ἢ τρεῖς ποδῶνας αὐτὸν λύνει» Ἦρ. 2, 4· «ἐπισπασθέντος ὅπ' αὐτοῦ τῇ χειρὶ» Θουκ. 4, 130· τὸ δὲ «θάλασσα ἐπισπασμένη βιαιότερον» Θουκ. 3, 89· ἐ-ξηγ. ὁπὸ τοῦ Σχολ. ἐπληθύνει μετὰ μέζονος ὁρμῆς· τὴν θύραν Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 36· τὴν ψυχὴν Πλάτ. Κρατ. 420· «τέθνηκεν ἐπισπασθέντος τοῦ βρόχου» Δημ. 24, 139. Μέσ. σύρω πρὸς ἑμαυτόν· «εἰς τὴν αὐτοῦ βούλησιν ἔκαστον» Πλάτ. νόμ. 9, 863· προσελκύνω, θελεῖζω, - ἐραστήν· Λουκ. προσπορίζομαι, - κέρδος Ἦρ. 3, 72· - ἔλθω· Ἀντιφ. 22 (9, 86)· «τὸν Κύρον ἐπεσπασάτο ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα» = συνεκίνησεν ὥστε νὰ ἐμπλ. Κυρ. 5, 5, 10· «ἐπισπασσάσθαι αὐτοὺς ἡγάτο προθυμῆσθαι» = ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἦσαν πρόθυμοι νὰ θελεσθῶσι Θουκ. 4, 9. Παθ. «μὴ ἐπισπασθῶσιν ἡμῖν πολεμηταί» = ἐρεθισθῶσι, παρακινήθωσι Δημ. 5, 19, attracta, assequor.

Επι-σπεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. 6', τοῦ ἐφέπω Ὁμ. Ἐπι-σπεῖρω· σκορπίζω μετέπειτα, μετασπέρνω - τι = κατασπέρω Ἦρ. 7, 115· μτρ. «μυμφάν ἀλιτροῖς» = ψέγειν Πινδ. Ν. 8, 39, supersemis.

Ἐπί-σπεις, ἡ, - οἶνον· ἡ χύσις τοῦ οἶνου ἐπὶ τοῦ θύματος Ἦρ. 2, 39, libatio.

Ἐπί-σπαισμα, τό· τὸ βευστόν τὸ ἐπὶ τινος καχυμνῶν, ὃ τελευταῖος ἐρανος καταδραπνή-θαις περιουσίας Πλουτ. π. διδ. Ἀθην. 6.

Ἐπι-σπένδω· ἐπ' ἀνωθύν τινος χύω βευστόν

τι· - νεκρῷ = ὑπὲρ τεθνεώτος Αἰσχ. Ἀγ. 1368· «τοιαυτῷ» ἔπ' αὐχαις τάςδ' ἐπισπένδω χάας», Χο. 147· ἰδ. οἶνον ἐπὶ τοῦ θύματος πρὸς ἀγιασμόν τῆς θυσίας· «ὄλον κατὰ τοῦ ἐρηίου, κατὰ τῶν κεφαλήων» Ἦρ. 2, 39· «τοῖσι ἱραῖσι», 7, 167· «- γάλα τοῖς ἱεροῖς» Πλουτ. Ῥωμ. 4· - δάκρυ = χύω δάκρυα διὰ τινος αἰτίας, κλαίων βρέχω τι μὲ τὰ δάκρυά μου Θεοκρ. 23, 38. Μέσ. (μετέπειτα, προσέτι) κλείω συμμαχίαν μετὰ τινος Θουκ. 5, 22, libo.

Επι-σπερμαίνω, ἔσφ. ἀντὶ ἀποσπερμαίνω Εὐδοκ. σ. 159.

Επι-σπερχέω, ἐπὶ τοῦ συκχυρί. τοῦ ἐπ. Ἐπι-σπερχής, 2· σπεύδων, ἀσπερχός, σφοδρὸς Ἀριστοτ. ὅπου «τρίγωνμα μαλακόν, τῷ σώματι συγκεκαθικὸς οὐκ ἐπισπερχές» ἀντι-θέτει, Φυσιογ. 3, festinus.

Επι-σπέρχω· ἐπιταχύνω, παρορμῶ· - κέν· τρω Ἰλ. ψ. 430· κατεπείγω Ὁδ. χ. 451·

«ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα ἐπισπέρχεται θεός» Αἰσχ. Ἐπτ. 671· «ὃ μὲν τοιαῦτα τοὺς τε ἄλλους ἐπέσπερχε καὶ τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἠνάγκασεν ὁ καίλα τὴν νοῦν» Θουκ. 4, 12· καὶ μτρ. παρορμῶν Λουκ. Χαρ. 17· - ἔχωνος = ἀκούου-θῶ, δίδω· Ὁππ. κυρ. 4, 96· «- χεῖρεςσι - ἐρετμοῦς» Ἀπολ. Ῥ. 3, 346· ἀμτθ. κινεῖσθαι, μθ' ὁρμηθῆναι· - αἰελλαι Ὁδ. ε. 304, urgeo, impello.

Επι-σπερχῶς, ἐπὶ τοῦ ἐπισπερχῆς Ξεν. Κυρ. 4, 1, 3, studiosae, ἐξ οὗ «ἐπισπερχιστέρως ἐξετάζειν» = μετὰ μεζόνος ἀσπληγῆτος καὶ ἀκρίβειας Αἰν. πολιάρχ. 26, rigidius.

Επι-σπέρσθαι, ἀπαρ. μ. ἀόρ. 6', τοῦ ἐφέπω Ἰλ. ε. 521.

Επι-σπένδω· ταχύνω· - τὸ δρᾶν Σοφ. Ἠλ. 459· - λόγον Πλουτ. πολιτ. 262· παρορμῶν, παραινῶ· «οὐκ ἀποτρέπειν ἀλλ' ἐπι-σπένδει τὴν στρατείαν» Ἰσοκ. 4, 138· - δδ-ταν Θεοκρ. 16, 23· ἀμτθ. τρέχω εἰς βοήθειαν, «ὡ γεραιὲ πούς ἐπίσπευσον» Εὐρ. Τρ. 1275· «- πρὸς φίλους» Ξεν. προσδ. 3, 4, καὶ μτρ. «πολλὸν ἐπισπένδουσι νέεσθαι» Ὁππ. ἀλ. 1, 613· ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, «οἷς μὴ φύσις ἐ-πέσπευσεν» Πλάτ. νόμ. 7, 810, accelero.

Ἐπί-σπευστις, ἡ· ἡ τοῦ ἐπισπεύδοντος ἐνέργεια Θεοδ. Προδρ. 1, 46, acceleratio.

Επι-σπευστικός, 3· ὁ ἐπιταχύνων Εὐστ. Ἰλ. σ. 831, 29, accelerans.

Επι-σπλάγγνίζομαι· εὐσπλαγγίαν αἰσθᾶ-νομαι διὰ τι Ὁ.

Ἐπί-σπληνος, 2· σπληνιάρης, ὃ ἀπὸ σπληνὸς πάσχει Ἰπποκρ. 1238, splenicus.

Ἐπι-σπονδή, ἡ· μετέπειτα γενομένη συν-θήκη πλ. Θουκ. 5, 32, induciae.

Ἐπί-σπονδος, 2· ὑπόσπονδος Ἰ. Δαμασκ. 149· τὸ ἐπίσπονδον = τὸν ὑπεκχυνόμενον τή-ρησις Ἰωαν. μοναχ. μεταν. σ. 114.

Επι-σπορία, ἡ· ἡ κατόπιν γενομένη, ὄψιμος σπορὰ Ν. Δ.

Επι-σπορεύω, ὃ· ὁ κατόπιν, ὄψιμα σπει-ρων ἔκχλ.

Ἐπι-σπορία, ἡ· ἐπισπορά Ἦσ. Ἐρ. 444· πρὸλ. Πολυδ. «ἐπισπορία ὅταν τις εἰς τὸ αὐτὸ σπέρμα ἔτερον ἐπιμῶσθῃ» 1, 223.

- Επί-σκοπος, 2' ὁ μετέπειτα ἐξπαρμένος· «οἱ ἐπίσκοποι» = οἱ ἀπόγονοι Αἰσχ. Εὐμ. 643, posteri' «τὰ ἐπίσκοπα» = τὰ λαχανικά τὰ πολ-
λάκις τοῦ ἵτους σπαιρόμενα Θεοφρ.
Επι-σπουδάζω· ἐπισπεύδω, παρορμῶ πρὸς
τι, Ο'. ἀριθμ. ἐπιταχύνω Λουκ. ἀλι. 2, festino.
Επι-σπουδαστής, δ' ἐπιταχύνων τι Ο'.
Επι-σποιμι, εὐκτ. ἀφρ. 6. τοῦ ἐφέπω.
Επισσα, ἡ ἡδύτερον γινόμενη· Πλούτ. posterior.
Επισσαι, αἶ' ἐπιγιγνώμεναι Ἐκαταῖος π.
Επ. Μ. πρὸλ. μέτασαι.
Επισσεῖω ἐπισσεύω Ὀμ.
Επισσεύω, ἐπ. ἀντὶ ἐπισείω Ἰλ.
Επίσσοφος, 2' λέξ. ἀδιόριστόν τι ἀζώωμα ση-
μαίνουσα ἐν Ἐπιγρ. ὧν. «ἐγγραφεύω αὐτὸν
ὁ ἐπίσσοφος εἰς τὰ τοῦ κοινῶς γράμματα»,
Ποικχ. 2, 367, 19.
Επί-σαῦτος (ἐπισεύω)· ὁ σπεύδων, βιαζό-
μενος νὰ πηγαῖν πού, ὁ μεθ' ὁρμῆς ἡ τα-
χύτητος πρὸς τι κινούμενος· «καλωμάτων ἐ-
πισυτοὶ πηγαί» Ἀγ. 861' «-βίον τόχαι»,
Εὐμ. 883, impetuosus.
Επίσσωτρον, τό, ἐπ. ἀντὶ ἐπίσωτρον.
Επίστα, 6'. πρὸς. ἐν. δρστ. τοῦ ἐπιστα-
μαι ἀντὶ ἐπίστασαι Πινδ. nosti, existimas.
Επί-σταγμα. τό· ἐπ. τῇ ἐπομ. Γαλην.
Επι-σταγμός, δ' ἐσταγμός Διοσκ. 3, 23,
instillatio.
Επι-στάθην, ἱσφ. ἀντὶ ἐπιτάθην π. Πο-
λύδ. 4, 88.
Επι-στέδδω· μὲ τρόπον ποσπερχομένου,
στεκομένου, προβαίνοντος· «νείκεον ἄλλοθεν
ἄλλον ἐπιστάδδον» Ὁδ. μ. 392' «νῆμηνεν δ'
ἄρα πασιν ἐπιστάδδον», λ. 53 καὶ μτγν. π. «ταὶ
δὲ γυναῖκες ἀμφίπολοι γοῦσσαν ἐπιστάδδον» =
ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης Ἀπολ. Ῥ. 1, 293·
«ἐπιστάδδον οὐτάδοντες», Σχολ. ἐπιστατικῶς
καὶ ἀμετακινήτως 2, 84' «ποσιν ἐπιστάδδον
ῥῆρετο», 4, 1687' ἡ ἐξηγήσει τοῦ ἐπιστ.
διὰ τοῦ ἐπισταμένως (ἐκ τοῦ ἐπίσταμαι) ἂν
καὶ παρὰ τῶν ἀρχ. ἐρμηνευτῶν τοῦ Ὀμ. ἀνα-
φρίται («δύορον ἐπ. ὀπλίζοντο» τὸ ὅπουτον
καὶ = ἐρεῖξες ἐρμηνεύεται Ὁδ π. 453), δὲν
ἐπιδοκιμάζεται εἰς τὰ χωρία ἐνθα ὁλόγως εἴ-
νε περί οἰνοχόου, instanter, instando.
Επι-στάζω· στάζω τι ἐπάνω Ἰπποκρ. μτφ.
«τερπνὰν ἐπιστάζων χάριν» Πινδ. 1. 3. 90·
«κάν βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῆς ἐπιστάξης»
Λουκ. ἔρωτ. 19, superinstillo.
Επι-σταθμα, τὰ (οὐδ. πλ. τοῦ ἐπίσταθμος)·
κατάλυμα Πολυδ. 4, 173, stabulatio.
Επι-σταθμάσμαι· ζυγίζω, σκέπτομαι·
πάντα Αἰσχ. Ἀγ. 159, pondero.
Επι-σταθμάω· τὸ ἐνερ. τοῦ προηγ.
Επι-σταθμεῖα, ἡ· ἐπισταθμία Δ. Σικ. 17,
47, deversatio.
Επι-σταθμεύω· καταλῶ, ἐξαίρετως ὡς
στρατιωτῆς· «τοὺς οἴκους ἐξέτριψεν ὕδρι τῶν
ἐπισταθμεύοντων» = τῶν καταλόντων Πλούτ.
Συλ. 25· «τινὶ καὶ τινι, Δημητρ. 23·
καὶ μτφ. «ἐπισταθμεύον τὰ ὡτα διαλέξαι
ἀχαιοί» = καταφορτῶν, οἷον μὴ κατα-
λόντας πρ-μθεύον καὶ ἐπιβαρύνον = ἐκου-
φάτον μὲ φλυαρίας, μετὰ τοῦ ἐνοχλῶν δθ.

- καὶ παθ. «οἰκία χαμαιτυπία ἐπισταθμεύ-
μεναι» = οἰκία ὑπὸ πορνῶν κατοικοῦμεναι =
πορνιστρία Πολυδ. π. Σουδ. stabulor.
Επι-στάθμη, ἡ· στάθμη, κανὼν Γρ. Νυσ.
1, 428, amissis.
Επι-στάθμησις ἡ· στάθμησις, ζυγοστάσις
γλωσ. ponderatio.
Επι-σταθμία, ἡ· τὸ καταλύνει, κατοικεῖν
ἐν καταλύματι· «ποιεσθαι παρὰ τινι» κατα-
λύνειν Δ. Σικ. 17, 47· ἡ κατὰ καθήκον ὁδοποι-
εῖν ἢ στρατιωτῶν ἢ καταλύνειν ἐν τῇ
οἰκίᾳ Πλούτ. Σερτ. 6, stabulatio.
Επι-σταθμον, τό· ἐν. τοῦ ἐπίσταθμα Πο-
λύδ. 4, 173, mansiones.
Επι-σταθμός, ὁ· ἐπιστάτης, ἐπιμελητῆς
τῶν καταλυμάτων, διορισμένος νὰ φροντίῃ
ἢν προτομαζώνται καταλύματα· «ἐπιστά-
μους ἐν ταῖς πόλεσι καθιστᾶς» Ἰσάκ. δ. 120,
curator· «Καρίας = ὁ σατράπης τῆς Καρίας,
162' κατὰ Πλούτ. οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Σικε-
κλήῳ ὁ προκαθήμενος τοῦ συμποσίου, συμπ.
προσμ. 1' «ἤρω· ἐπίσταθμος ἰδρυμαί μικρῶ
μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ» = ἐπὶ τῆς θύρας ἐπ. 32
(9, 336) ἡ κατὰ Πλούτ. ὁ καταλύνων, κα-
τοικῶν παρὰ τινι, 7, 40, 1, hospes.
Επι-σταθμός, ὁ· ἐπὶ τοῦ βάρους προστι-
θέμενος καὶ πλ. τὰ ἐπίσταθμα Πολυδ. 4, 173.
Επι-στάτης· ὁ κατόπιν στάζων Ὀριδ.
χειρουργ. 102, 25, instillator.
Επι-σταλάζω· ἐπιστάζω Λουκ. ἐπ. Σερτ.
31, instillo.
Επι-σταλάω· τῇ προηγ. «ἐκ μετῆπου ἰ-
δρὼς πιδῶν στήθος ἐπιστάλαει Διων. Ταρ.
47 (9, 322).
Επι-σταλαμα, τό· παράγγελμα, πρόσταγμα
μτγν. mandatum.
Επι-σταλαίς, ἡ· τῇ προηγ. ἐπιστολῇ Ἡσυχ.
Επι-σταλτικός, 3' ὁ εἰς παραγγέλλαν,
στάλσιμον ἀνήκων· π. γραμ. ἡ ἐπισταλαίς =
ἡ δοτικὴ Β. Ἀν. 636, mandativus.
Επίσταμαι· (ἐπὶ-σταμαι, κυρ. ἴων, σχημ.
ἀλλὰ καὶ π. ἀττ. διετηρήθη καὶ ἦν ἐν γράμματι
οὐχὶ ὡς συγχο. ὁ Βουτμ. ὅμως οὐχὶ ὁρθῶς
ἰδιαίτερον πρωτότυπον β. λέξ. ΠΙΣΤ, ὅποιαι
συναπτεῖα οὐχὶ πρὸς τὸ πιστός, ἀλλὰ τὸ ἴσημι
λέξι. 1, σ. 278), 6'. πρὸς. ἐπίστασαι Πλάτ./
Πρωτ. 339, σπανιώ. ἐπίστα Πινδ. Π. 3, 80·
ὡς ἐπίστη Θεόδωρ. 1085· «ἐπὶ δὲ ἐπίσταται
Ἡρ. 7, 135, προστ. ἐπίστασ, 7, 209· καὶ
ἐπίστασ Αἰσχ. Πρ. 840, καὶ ἐπίστασ, 7, 209,
παρὰ. ἐπιστάμην, μέλ. ἐπιστήσομαι, ἀφρ.
ἐπιστήθην· κατανῶ, σκέπτομαι περὶ τινος,
ἐπιστήδω, ἐμπεῖρος εἰμι· πρὸς τι μετ' ἀπαρ.
«ἐπιστήσεται πολέμειζεν» Ἰλ. π. 245· «καὶ
x' ἀγαθοῖσιν ἐπιστάμεσθα μάχεσθαι», ν.
238· «ἔρτια βάζειν», 5, 92· «πᾶσιν ἐπίστατο
μειλίχος εἶναι», ρ. 671 οὐ μόνον περὶ πνευ-
ματικῆς ἐμπειρίας καὶ φρονήσεως, ἐπὶ δὲ «ἔρ-
φροῖν», 5, 92· καὶ - θυμῷ, δ. 730, ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ σωματικῆς ἐπιδεξιότητος, καὶ μετὰ
τῆς προσθήκης χειρὶν Ἰλ. ε. 60· καὶ μετ'
αἰτ. ἐννοῶ, γινώσκω· ἔργα, ψ. 703· ἐπὶ-
στασαι καὶ ἐπίσθ Πινδ. Π. 8, 7· ὁ τε
λευταῖος σχηματισμός καὶ π. Αἰσχ. Εὐμ.

551' ἀλλ' ἐπίσθη ὑποτ. Πλατ. Εἰσοδ. 296' π. τραγ. «σφῶς ἐπίστασο» = γνώσεις καλὰ Λίσχ. Πρ. 969' μετ' ἀπαρ. «σὺ γ' οὐπω σφρονεῖν ἐπίστασαι», 984' «ψευδῆγορεῖν οὐκ ἐπίσταται στόμα τὸ Διον» = δὲν δύναται = δὲν εἶνα λαβόν, 1034' — πένεσθαι, Ἀγ. 936' «θυμοῦσθαι οὐκ ἐπίσταμαι νοσοῦντι κείνῳ» Σοφ. Τρ. 540' «ἄλογον κολάζειν προδόντι οὐκ ἐπίστατο» Εὐρ. Ὑλ. 1028' «εἰ ἐπίστατο μὴ πολυπραγμαίνειν» = ἂν εἶχε γείνει τόσον φρόνιμος ὥστε νὰ μὴ ἀναμειγνύεται εἰς ξένας ὑποθέσεις Ἡρ. 3, 15' «ἐπίστω τοῦτό γε» = γνώριζε Σοφ. Φιλ. 417' προσέτι ἐπίστασο, Οἶ. τ. 848' «ἐπεὶ γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον» = ἀφ' οὗ γνωρίζεις, ἔχεις ἀκούσει, Τρ. 484' «ἐπίσταμαι μὲν ἀρτίως» = ἔχω ἤδη αὐτὸ μάθει, Αἴ. 663' «ὅς εἶδα κἀγὼ πάντ' ἐπιστήσῃσι κλύων», Οἶ. Κ. 53' «τὰ θεῖα τὰ τ' ὄντα καὶ μέλλοντα πάντ' ἐπίστατο» Εὐρ. Ἐλ. 14' «ὅ παῖς οὐκ ἐπίσταται τοὺς τεκόντας» = δὲν γνωρίζει, Ἰων 51' «κιθαρίζειν οὐκ ἐπίσταται» Ἀριστ. σφ. 959' καὶ πεζ. — τέχνην Ἡρ. 3, 130' «ὅσα ἀκοῇ περὶ αὐτῶν ἐπίστατο» Θουκ. 6, 60' — ἀρετὴν Πλατ. Μέν. 93' «τοῦτο τὰ ἄλλα», Πρωτ. 339' — περὶ τινος 312' «οὐκ ἐπιστάτο ἔνθεν ἐγένετο» Ἡρ. 2, 53' μετ' ἀπαρ. «εἶναι ἀεὶ τοιοῦτος» Ἡρ. 7, 92' — ἐπιστατεῖν Πλατ. Κρατ. 390' τραγῳδίαν ποιεῖν, συμπ. 223' αἶτ. μετὰ ἀπαρ. Ἡρ. 3, 134' μετὰ μετχ. «ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο» Σοφ. Αἴ. 1399' — ἀπὸ στίθους γνωρίζω Πλατ. Γοργ. 484' — μύθους, Φαῖδ. 61' «συριστὶ ἐπιστάμενος» = συρικὰ καταλαμβάνων Σεν. Κυρ. 7, 5, 31' π. Ἡρ. σημ. ἔτι πιστεύω, ἔννοω' — δόξῃ, 8, 132' — ὡς εἴη, 1, 122' αἶτ. μετ' ἀπαρ. 3, 140' «εὖ ἐπίστατο αὐτὸς σγῆσαν τὴν βασιλῆην» = εἶχε πεποιθῆσθαι, 5, 42' ἔτι δὲ = ἐξωτερικῶς γινώσκω — τινὰ Πλουτ. Κικ. 44' ἡ μετχ. ἐπιστάμενος = νοητικὸς, εἰδηλῆμων, ἐπιτηδεύς, συγχ. ἀντ' ἐπιθ. μετὰ γεν. «ἀνὴρ φύρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ δοιδῆς» Ὀδ. φ. 406' — ἀκοντι = μὲ τὸ ἀκόντιον νὰ σφενδονίζω Ἰλ. σ. 282' καὶ ἀνευ πτώσεως = ἐμφρων, νουνέχης Ὀδ. ε. 359' καὶ ἐπὶ ἱπποῦ «ἐπιστάμενοι διωκόμενοι» Ἰλ. ε. 222' «ὀρέξασκον ἐπιστάμενοισι πόδεσσι» = μετ' ἐχνικὰ γυμνασμένους πόδας, σ. 550' πεζ. ὡς τὸ ῥῆμα μετὰ τοῦ ἀπαρ. ἡ «περὶ ὀνομάτων» Πλατ. Κρατ. 394' «τὰ κατὰ ναῦν», πολ. 6, 488, scio, novi.

Ἐπισταμένως ἐμπείρους «εὖ καὶ ἐπισταμένως» Ἰλ. κ. 265' «μύθον ἐπιστ. κατέλεξας» Ὀδ. λ. 368, scienter, perito.

Ἐπί-στασις, ἡ ἡ μετέπειτα, προσέτι στάλαξις, τὸ χύειν κατ' ἐκπανάληψιν καὶ σταλάζειν, ἰδ. αἶμα ἐκ τῆς ρινός, ὅπερ ἡ συνήθ. ἐκφράζει διὰ τοῦ ἔλυσεν ἡ μύτη Ἰπποκρ. σ. 80' ἰδ' ἐπιστάζω.

Ἐπι-στασία, ἡ ἐπίστασις 1) προσοχὴ μτγν. «ἐπιστάσιαν ἔχειν» Ἀθην. 2, 66' 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπιστάτου, ἔξουσία Στραβ. 8, 385' — τινὸς ἐφορξία, ἐπιβλεψίς ἐπὶ τινος Πλουτ. Ἀλαξ. 7' μετὰ τοῦ ἀρχή, π. 79. ἀρετ. 1' ὁ φῶτος καὶ ῥακτικώτερον ἐπιστάτης ἀντίθ. τῷ

δυσαρκετότερον ἐν Λουκ. 2' «-τῶν Καρχηδόνων» Δ. Σικ. 20, 32' ἐν γέν. ἀρχή, ἀξίωμα Ἀπκ. praefectura, imperium.

Ἐπι-στασιάζω προσέτι, κατόπιν κινῶ στάσιν, διαφέρωμαι Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 11, 37, dissideo.

Ἐπιστασιδία, τὰ βιβλίον Ἀρχιμήδ. Τζετζ.

Ἐπι-στάσιος, Ζεὺς, ὁ δὲ στήναι στερεὰ, ἵστασθαι ποιῶν κατὰ Πλούτ. π. Ῥωμ. «τοῦ Διὸς τοῦ Στάτωρος, ὃν ἐπιστάσιον ἂν τις ἐρμηνεύσειεν», Ῥωμ. 18, jupiter stator.

Ἐπί-στασις, ἡ 1) τὸ νὰ ὀσθῇ τίς τι στερεά, νὰ βάλλῃ τι νὰ στέλῃται στερεῶς Ξεν. Ἀν. 2, 4, 26, ἀντίθ. τῷ κίνησις Ἀριστ. π. ψυχ. 1, 3' 2) τὸ στάσιμον, ἀργοπορία πού ἰδ. μετὰ σκέψεως, λογισμοῦ, παρρηγήσεως «οὗ τῆς τυχοῦσης δεῖται ἐπιστάσεως καὶ θεωρίας» Πολυδ. 6, 3, 4, ὅστις τὸ «ἐξ ἐπιστάσεως», ἀντίθ. τῷ «ἐκ παρέργου», 3, 58, 3' «ἄξιος ἐπιστάσεως καὶ ζήλου», 11, 2, 4' «ἐσχον φροντίζων ἐπιστάσεις», ὅπου νοητέον μᾶλλον τὴν πραγματικὴν ἀργοπορίαν ἐν τῷ διαλογισμῷ Σοφ. Ἀντ. 225' 3) ἀξίωμα τοῦ ἐπιστάτου, ἐπιβλεψίς, ἐπιμέλεια «ἐπιτρέπειν ἔργων ἐπιστάσιν» Ξεν. ἀπομ. 1, 5, 2' 4) προσέλευσις, ἐφοδός «ποιεῖσθαι τὴν ἐπίστασιν» = ἐφορμᾶν Δ. Ἀλ. 6, 31, 1' «τὰ σκῆπη τὴν ἐπίστασιν ἐπ' ἀλλήλοις εἶχεν» = ἐστέκοντο τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου Πολυδ. 1, 26, 12' καὶ ἡ ἀρχή «ἐπιστάσιν ποιεῖσθαι», 1, 12, 6' «ἐπεὶ τὴν ἐπίστασιν καὶ προκατασκευὴν τῆς ὁλῆς ἱστορίας διεληλύθαμεν», 271, 7, instantia.

Ἐπι-στατεῖα, ἡ ἐφορξία, ἡγεμονία Ἰάμβλ.

Ἐπι-στατεῖν ἐπιστατητέον.

Ἐπι-στατεύω τῷ ἐπομ. Στοδ. ἀνθ. 46, 28.

Ἐπι-στατεῖω εἶμαι ἐπιστάτης, ἔχω ἐπιστάσιν ἡ φροντίζω τινός, ἐπιτροπέω «οὐ ψευδὶς ὁ μάρτυς ἔργασιν ἐπιστατεῖται» Πινδ. Ν. 7, 49' «Παῖδιν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ» Λίσχ. Ἀγ. 1221' «ποιμνίους ἐπιστατεῖται» Σοφ. Οἶ. τ. 1028' — τοῦ ἔργου, ἐαφ. γρ. ἐπιστάσαν Ἡρ. 7, 22' συνήθ. πεζ. μετὰ δοτ. «ἐπιστατεῖ ὁ θεὸς τῇ ἀρμονίᾳ» Πλάτ. Κρατ. 405' «ἡ ψυχὴ τῷ σώματι», Γοργ. 465' «τὸν ταῖς ἀγέλαις ἐπιστατήσαντα», πολίτ. 294' «τὴν ἐπιστατοῦσαν ταύτῃ τῇ πράξει ἐπιστήμην», παλ. 4, 443' — τοῖς αὐτοῖς Ἰσοκ. 3, 18' — τοῖς τεχνίταις Πλουτ. Περικλ. 13' μετὰ γεν. — ποιμνίων Εὐρ. ἀποσπ. 25' «τὸν χειρὶ τῶν βελτιόνων ἐπιστατεῖν» Πλατ. Πρωτ. 338' — τῶν πραγμάτων Ἰσοκ. 4, 105' «ἐπιστατηκῆναι» Ἀθην. 8, 346' — νοσεύωνται = ἀσθενεῖς περιποιεῖσθαι Ἰπποκρ. — τοῖς εἶναι = φροντίζειν ἵνα ὑπάρχῃ τι Ξεν. Κυρ. 8, 1, 16' ἰδ. ἐν Ἀθῆναις = εἶμαι ἐπιστάτης (ἴδε παρακαταδιδόν ἐπιστάτης 4) Θουκ. 4, 118' ὅμ. «ἐπιστατοῦντος τοῦτο Περιχλόντος» Πλουτ. Περικλ. 13' προσέρχωμαι, προσπλησιάζω «τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπιστατεῖ» Σοφ. ἀποσπ. 163, praesum, moderor.

Ἐπι-στατή, ἡ ἐπιστάτης Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 436.

Ἐπι-στατήρ, ἡρος, ὁ ἐπιστάτης Ἡδύχ. ὅστις ἐξηγεῖ αὐτὸ καὶ «στόμα νεύει» καὶ «ἐπιστατήρ», οἱ τῶν πλοίων νομοί, 64. ἐγκολία.

Επιστατήριος, ὁ ὁ Ζεὺς ἐν Κρήτῃ Πούγ.
 Ἐπι-σάτης, ὁ 1) προσερχόμενος πλησίον
 σου, παρὼν οὕτω μόν. ἐν Ὁδ. «οὐ σὺ γ' ἀνδρὶ
 οἴκου σὺ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλλᾳ δοίης», ρ. 455,
 κατ' ἀρ. λιβ. «ἀπὸ τοῦ ἐφίστασθαι τῇ τρα-
 πέζῃ» = ὅστις πλησίον σου προσκαλλάται μί-
 τας παρακλήσεις του, τὰ ζήτηματα = ζήτουλας.
 2) ὁ αἰκνόμενος ἐπὶ τινος = ἀρμάτων, πολε-
 μιστὴς ἐφ' ἀμάξης Σοφ. Ἠλ. 692. - ἐλεφάν-
 των Πολύβ. 1, 40, 11. 3) ὁ ἐν τῇ μάχῃ ὁ-
 πισθὲν τινος ἰστάμενος, παραστάτης Σεν. Κυρ.
 3, 3, 59. π. δὲ Ἀρρ. = ποιμὴν 4) προστά-
 τῃς, ἡγεμὼν, π. Αἰσχ. ἀντιστοιχῶν τῷ στρα-
 τηγόν, Ἐπε. 797. - ὄπλων, Πέρσ. 371. ποι-
 μνίων Σοφ. Αἴ. 27. ἐπὶ θεοῦ προστάτου, Οἴ.
 Κ. 893. «καίριος ὅσπερ ἀνδράσι μάλιστα
 ἔργου παντός ἐστὶ ἐπιστάτης» = ἡ ὥρα ἥτις
 ἐπαγγυλεῖται τακτοποιοῦσα πᾶσαν τὴν ἀνθρώ-
 πιν πρᾶξιν, Ἠλ. 76. «- ἐρετῶν, ταύρων» =
 ὁδηγὸς Εὐρ. Ἠλ. 1267. = ὁ ἡγεμὼν Σεν. Κυρ.
 8, 1, 6. ἐν γέν. ὁ ὁδηγὼν τι, φροντίζων περὶ
 τινος = ἐργασίας Πλάτ. Πρωτ. 312. ποιμνίων,
 νόμ. 10, 906. «γυμνασιὸν ἄλλων ἐπ. καὶ βρα-
 βεῖς», 12, 949. «οἱ ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀγῶσιν
 ἐπ.», Σεν. Λακ. 8, 4. ἐν Ἀθῆναις 18. α) ὁ καθ'
 ἐκάστην διὰ κλήρου ἐκλεγόμενος προεστὴς
 τῶν πρυτάνεων, ὁ ἔχων μίαν μόν. ἡμέραν
 τὴν φροντίδα τῶν δημοσίων πραγμάτων προ-
 εδρεύων ἐν τῇ βουλῇ καὶ τῇ τοῦ δήμου ἐκ-
 κλησίᾳ Δημ. π. Ἑρμᾶν, πολιτ. ἀρχ. 127.
 β) «ἐπιστάται τῶν δημοσίων ἔργων», εἰς οὓς
 ἀνέκοιτον «οἱ τοιχοποιοὶ, ὁδοποιοὶ, ἐπιστά-
 ται τῶν ὁδῶν» Βοικχ. πολιτ. ἀρχ. 1, 218.
 γ) προεστὴς τοῦ ναοῦ Βοικχ. ἐπιγρ. 173.
 π. Πλάτ. «ἐπιστ. τοῦ ποιητᾶ δεινὸν λέγειν»
 περιέχεται καὶ ἡ ἐννοία τοῦ γνώστου, ἐπιστή-
 μονος, Πρωτ. 312. «κρεμάσαντο τύχῃ γὰρ θῆ-
 εις τὸν ἱππὸν εἴσω πλησίον τοῦ πιστατοῦ»,
 ἐξηγεῖται διαφόροις, εἴτε ὡς ἱπποδόχης = ὁ λή-
 ρης, τὸ χάλκωμα εἰς ὃ ζεσταίνουσιν ὕδωρ ἐν
 τοῖς λουτροῖς, εἴτε ὡς πλῆκτον ἀγάλμα τοῦ
 ἡριστοῦ, τὸ ἵππου ἵστατο ἐπὶ τῶν ἐστίων,
 ἡ ὁ τρίπους ὁ ἐπὶ τοῦ κρατῆρος Σχολ. Ἀ-
 ριστ. ἀρν. 436, curator, supplex.
 Ἐπι-στατήριον = φροντιστήριον, ἐπιμελητήριον
 Σεν. οἰκ. 7, 35, curandium.
 Ἐπι-στατικὸς, 3' ὁ ἀνέμων εἰς ἐπιστάτην,
 «ἡ ἐπιστατική» δηλ. τέχνη = ἡ τέχνη τοῦ ἐπι-
 στατεῖν Πλάτ. πολιτ. 292. στερεῶς ἰστάμε-
 νος = κατάλημμα Δ. Λαερ. 7, 45, med. tabundus.
 Ἐπι-στατικῶς ἀκριδῶς Σ. Ἑμπ. κ. λαγ.
 1, 182, diligenter.
 Ἐπι-στέγεις, ἰδὸς 1) ὁλ. τοῦ ἐπιστάτης, π.
 λ. ἀρχὴ Σχολ. Ἀριστ. θεσμ. 373.
 Ἐπί-στατον, τὸ ὁπορητήριον Ἐπιγρ. 8.
 γ' ἐπιστάτης.
 Ἐπι-στέχων ἐν εἶδει σταχύων αὐξάνων,
 ἀνθῶ, ἐπὶ φυτρώσεως τῶν τοῦ γενείου τριχῶν
 Ἀπολ. Ρ. 1, 972, emergo.
 Ἐπι-στεγάζω «σκαπῶν τι μὲ στέγην» = - τὸ σκα-
 πῆμα δοκοῖς παχέαις Κτην. π. Ἀθην. 12, 529.
 Ἐπι-στεγνῶν ἀποφράττω μὲν. οὐδ' αὖτο.
 Ἐπι-στεῖδω κατὰ ἐπὶ τι Πούγ. «ὅν δ'
 ἱπποεῖδεις τόπον» Σοφ. Οἴ. Κ. 56. - ἔργον =

ἐπιχειρῶν κάκῳ ἔργον Ὁρφ. Ἀργ. 841, calco,
 Ἐπι-στε (νομ. αἰ) στενομαί, σует' αἰλομαι
 Τζέτζ. Ὁρ. 428, angustior.
 Ἐπι-στεῖριον, τὸ τὸ ἐπὶ τῆς στεῖρας τοῦ
 πλοίου, = τὸ τῆς νῆος Σουδ.
 Ἐπι-στεῖριος, 2' ὁ ἐπὶ τῆς στεῖρας (κατα-
 στρώματος) τοῦ πλοίου Σουδ.
 Ἐπι-στεῖχω πορεύομαι προσέτι, ἐπάνω
 τινος Πινδ. Ἰ. 5, 19. «ἀνέμων ἀμάτα χθό-
 να» Αἰσχ. Εὐμ. 866, accedo.
 Ἐπι-στέλλω στέλλω πρὸς τινα = ἐπιστο-
 λᾶς, γράμματα μὲν. δι' ἐπιστολῶν ἡ μνη-
 τῶν ἀναγγέλλω, γράφω πρὸς τινα, ἡ στέλ-
 λω νὰ τοῦ εἰπωσι τι, εἰδοποιῶ = τοῖς ἄλλοις
 Ἑλλήσιν Ἠρ. 7, 239. «ἐπιστέλλει περὶ αἰ-
 τοῦ ἐξ Ἀκαδαίμονα, ὡς ἀδικοῦντος» Θουκ.
 8, 38. «κρῖνα ἐπιστέλλας ὄντι, αὐτ. 50. «τὰ
 ἐπιστάλιντα ἐκ Σάμου», 8, 50. π. Ἡρωδ.
 συγν. «τὰ ἐπιστάλιντα» = τὴν ἐπιστολὴν Πλάτ.
 ἐπ. 7, 337. 2) ἐπιφορτίζω, προστάζω Αἰσχ.
 Εὐμ. 196. «αἰς ἐπιστάλται τέλει», Ἀγ. 882.
 «πράσσει τὰ ἐπιστάλιντα», Χο. 768. «τοὺς αἰ-
 τοῦντας χερσὶ τιμωρίην» Σοφ. Οἴ. τ. 106. «ἐπὶ-
 στείλειν φράσαι» Ἀριστ. νεφ. 608, καὶ πικ.
 «καί μοι ἐκ βασιλῆος ὠδὲ ἐπιστάλται» Ἠρ.
 6, 97. «ἐπιστείλαντες τὰ πρέποντα εἰπεῖν,
 ἀπέπεψαν» Θουκ. 8, 72. «ἀπηγγέλειον τὰ
 ἐπιστάλιντα» 3, 4. «κατὰ τὰ ἐπιστάλιντα
 ὑπὸ Δημοσθένους» = κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ
 Δημ. 4, 8. «ἐπιστάλκει Ἀδουσίῳ συμμίζαντα
 ἄγειν» Σεν. Κυρ. 7, 4, 41. «κατὰ τὰ ἐπε-
 σταλμένα ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ λόγου» Πλάτ.
 σοφ. 235. π. Χριστοῦ, ἔκφρ. εἶνε «φά-
 ρος ἐπιστείλασα = ὁποστεύλασα», 140, mltis.
 Ἐπι-στεναγμός, ὁ στεναγμὸς διὰ τὴν γλῶσσαν.
 Ἐπι-στεναγμός, μέλ. ἐπιστενάξω στεναγῶ
 διὰ τι. «τί δὴ πράξαι αὐτοῖς ὡς ἱσπεναγ-
 ζετε;» Αἰσχ. Πέρσ. 713, ingemisco.
 Ἐπι-στενάκτος, βοή, ἡ ὀρηγητική βοή
 Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1301, gemitus.
 Ἐπι-στεναγμός ἐπιστοναγμός
 Ἐπι-στεναγίζω, ἰδ. ἀντὶ ἐπιστοναγίζω =
 ἐπιστενάξω Ἠσ. 0ε. 843. - μῦθος Νόν. 8,
 204, ingemisco.
 Ἐπι-στενάχω τὸ προηγ. «τὸ δυσπραγεῖν»
 τι δ' ἐπιστενάχων πᾶς τις ἔτομος Αἰσχ. Ἀγ.
 764, lamentor.
 Ἐπί-στενος, 2' ὀλίγον π. στενός Ἀριστ.
 Ζ. Ι. 3, 4, angustus.
 Ἐπι-στενός κάμνω τι στενόν Ἀνν. Κομν.
 α. 37, coarcto.
 Ἐπι-στένω ἐπιστενάξω Ἠσ. 0ε. 679. «τί
 λίαν τοιοῦτο ἐπιστένω τέκνοντα» Εὐρ. Μηδ.
 929, πικ. καὶ ἀπτότως. Πλούτ. Κατ. νεώτ. 3,
 ingemo.
 Ἐπι-στέρησις, ἡ λήθων διπλή, γραμ. «γί-
 νονται δὲ πολλάκις ἐν ταῖς συνθέσεσι στερή-
 σεις τῶν προλαβοῦσάν στερήσεων ἀναιρετικαί,
 αἵτινες καλοῦνται ἐπιστερήσεις» Ἐτ. Μ. 97, 11.
 Ἐπι-στεφάνω στέφανον ἐπὶ τινος ἐπιθέ-
 τω = βωμόν Πινδ. Ὀλ. 9, 120, coronio.
 Ἐπι-στεφάνωμα, τὸ στεφάνωμα γλώσσ.
 Ἐπι-στεφής, 2' ὡς π. Ἀρχιλ. ἡ νῆσος
 Θάσος λέγεται «ὕλης ἀγρίας ἐπιστεφής» = σαρ-

- πασμένη με δάση, άποσπ. 9' «κρητήρας επι-
στερίας οίνου» 'Οδ. 6, 431, ἐπὶ τῶν μέχρη
χειλέων ὑπὸ οἴνου πεπληρωμένων κρητήρων,
οἵτινες δὲν πρέπει νὰ νοηθῶσιν ὡς στεφανω-
μένοι ἀλλ' ὡς οἱ ἀρχ. ἐξηγοῦσι «πλήρεις καὶ
ὑπερχειλεῖς, μέχρι τῆς σταφάνης μεστοὺς»
Σχολ. ὥστε ὁ οἶνος νὰ στέκῃ ὑπὲρ τὰ χεῖλη
τοῦ κρητήρος καὶ νὰ φαίνεται οὕτως ὡσεὶ
στεφανωμένος Βουτμαν. λεξ. 1. σ. 96, plenus.
- Ἐπι-στέφω, κυρ. περικυκλώνω τι ὡς με στέ-
φανον π. Ὁμ. μόν. μέσ. ἐν ταύτῃ τῇ σήμ. «κοῦ-
ροι δὲ κρητήρας ἐπιστέψαντο ποτόν» = ἐγέ-
μισαν τοὺς κρητήρας μέχρι τῶν χειλέων 'Ιλ.
α, 470· πρὸλ. ἐπιστεφῆς καὶ τὸ αὐτόθ. ἀνα-
φερ. χωρίον ἐκ τοῦ Βουτμαν. λεξ. π. δὲ Ἄθ-
ην. ἐξηγῆται «ὑπερχειλεῖς οἱ κρητῆρες ποι-
οῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποτοῦ στεφανοῦσθαι»,
1, 13' π. Σοφ. «τάςδε δυσμενεῖς χοὰς οὐκ
ἀν ποθ' ὄν γ' ἔκτεινε τῶδ' ἐπέστερε» = θυ-
σαν νεκρικὴν, ἥτοι χύσιμον οἴνου εἰς θυσίαν
ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦτον = δὲν θὰ ἔτιμα τὸν τά-
φον μὲ τὸ τοιοῦτον περιχύσιμον τοῦ οἴνου ὥς
νὰ τὸν στεφανώσωμεν ὁλόγυρα, 'Πλ. 433' π.
τῷ Ἀλκμῶνι ὅμως «τράπεσθαι μακωνίδων
ἄρτων ἐπιστέφουσαι» = ἐπιστεφεῖς = με ἄρτους
σκιπασμέναι 'Αθην. 3, 111' ἐπιστέφει, κεραν-
νύει, οἰκοδομεῖ 'Ήσυχ. Infundo.
- Ἐπι-στέωνται, ἰων γ'. πλ. ὅποι. τοῦ ἐπί-
σταμαι ἀν τι ἐπιστάνται.
- Ἐπίστη, 6'. ἐν. ἐν. ὅρ. τοῦ ἐπίσταμαι, ἀντί
ἐπίστασαι.
- Ἐπι-στηθίδιος, 2' ἐπιστήθιος «πιπθῶ, οἰμα-
στοῖς ἐπιστηθίδιοι τινές εἰσι» 'Ετ. Μ. 760, 48.
- Ἐπι-στηθίζουμαι' ἀκουρῶ με τὸ στήθος
ἐπάνω εἰς τι, 0'.
- Ἐπι-στήθιος, 2' ὁ ἐπὶ τοῦ στήθους τινός ὢν
μτγν. «ὁ ἐπιστήθιος καὶ ἡγαπημένος» ἔκκλ.
οὕτω καλεῖται συγν. ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης
ὑπὸ τῶν ἀρχ. ὡς ἐπὶ τὸ στήθος τοῦ Ἰησοῦ
ἐπακουρῶν Ἰωάν. 13, 23, intimus.
- Ἐπι-στήκω' ἐπὶρρέπω 'Ήσυχ. infuso.
- Ἐπι-στήλω' με στήλην προμηθεύω μόν.
«ὄνους ἐπιστηλωμένον ἄχθος» π. Λεων. Ταρ.
92 (7, 503).
- Ἐπί-στημα, τό' τὸ ἐπάνωθεν τινος στηνύ-
μενον, ἰδ. ἐπὶ τῶν τάφων, στήλη ἐπιτάφιος
Πλάτ. νόμ. 12, 958.
- Ἐπι-στημάτιον, τό' ὅποι. τοῦ προηγ.
μτγν.
- Ἐπι-στήμη, ἡ' τὸ ἐννοεῖν, εἰδέναι ἢ γινώ-
σκειν' - ἔχειν Σοφ. Φιλ. 1046' «ἐπιστήμη
προέγειν τινός», Οἱ. τ. 1115' «ἡ τοῦ νεῖν ἐπ.»
Πλάτ. Γοργ. 511' «ἡ περὶ τὰ μαθήματα ἐπ.»,
Φιλ. 55' μετὰ τοῦ «ἐμπειρία» καὶ «τέχνη»,
πολ. 4, 422, ἀντίθ. τῷ ἀνεπιστημοσύνη, καὶ
ἄγνοια, πολ. 1, 350' οὕτω καὶ π. τοῖς με-
τέπειτα ἀπανταχοῦ, «ἡ πρὸς τὸν πόλεμον ἐπ.»,
Λυσ. 33, 7, scientia, peritia.
- Ἐπιστήμη, ἡ' ὄν. μάρτυρος Χριστιανῆς, ἡ
ἡ μνήμη τελεῖται τὴν 5 Νοεμβρ. 'Επιγρ.
- Ἐπιστήμη, ἰων. ἀντί ἐπιστήμη.
- Ἐπι-στημικῶς, ἔσφ. ἀντί ἐπιστημονικῶς μτγν.
- Ἐπι-στημον-ἀρχέω' εἰμαι ἐπιστημονάρ-
χος Εὐστ. 'Ιλ. 762, 21' τὸ ἐπόμ.
- Ἐπι-στημον-ἀρχης, ὁ' ὁ εἰδὼς, ἐμπειρὸς
Εὐστ. ἰνθ' ἀνωτ. peritus.
- Ἐπι-στημονίζω' διδάσκω, κάμνω τινὰ νὰ
ἐννοήσῃ μτγν. doceo.
- Ἐπι-στημονικός, 3' ὁ εἰς ἐπιστήμην ἀνή-
κων, γινώσκων' «τὸ ἐπιστημονικὸν τῆς ψυ-
χῆς μέρος» Ἀριστοτ. ἡθ. 6, 2, scientificus.
- Ἐπι-στημονικῶς' ἐμπείρως, ἀντίθ. τῷ ἀ-
μαθῶς Πολυδ. 4, 8, perite.
- Ἐπι-στημόνως' ἐπὶρ. τοῦ ἐπιστήμων scienter.
- Ἐπί-στημος, 2' ἐπιστήμη Ἰπποκρ. ἐπιθ.
6, 1200, ὁμ. ἀπαντᾷ π. ἀρχ. ἀχυρὸν καὶ
ἀχυρὸν, θρυμνὸν καὶ θρυμνός, διπλασίον καὶ
διπλασίος, καὶ θωρ. μάκων καὶ μάκος Σχολ.
Κοραῇ αὐτ.
- Ἐπι-στημος, ἡ' ἐπιστατική, σύνουος, ἐφεκ-
τική Γαλην. cogitabunda.
- Ἐπι-στημοσύνη, ἡ' ἐπιστήμη Πολυδ. 4,
7' κατὰ Δ. Λαερ. ὁ Ξενοκράτης ἔγραψε περὶ
ἐπιστημοσύνης, 4, 13, scientia.
- Ἐπι-στημός' διδάσκω, κάμνω τινὰ νὰ ἐν-
νοήσῃ Ἀκ. ψαλμ. 31, 8, studio.
- Ἐπι-στήμων, 2' ὁ ἐννοῶν, γινώσκων' «ἐπι-
στήμων βουλῇ τε νόρτα», 'Οδ. π. 374' συνήθ.
- τινός = ὁ γινώσκων τι καλῶς καὶ ἀκριβῶς'
- κακῶν Σοφ. ἀποσπ. 514' - τῆς θαλάττης
Θουκ. 1, 142' - τοῦ ναυτικοῦ, 8, 45' - τῆς
τέχνης Πλάτ. Γοργ. 448' «λέγειν τε καὶ αἰ-
γάν», Φαῖδρ. 276' «-τούτων πέρι», πολ. 10,
599' «ἀπὲρ ἐπιστήμονες ταῦτα καὶ σοφοί»,
Θεαίτ. 145' - τὰ προσήκοντα Ξεν. Κυρ. 3, 3,
9' μετὰ τοῦ «τεχνικός» καὶ «δυνατός» Πλάτ.
Θεαιτ. 207, πολ. 10, 618' ἐπιστημονέστερος,
Καρμ. 174' ἐπὶρ. ἐπιστημόνους = ἐμπείρους, εἰ-
δημόνους, μετὰ γνώσεως' «ἔχειν πρὸς τι»,
σοφ. 233' - τοῦτέστιν Ξεν. Κυρ. 1, 5, 11,
sciens, peritus.
- Ἐπι-στήριγμα, τό' ἀκούμβημα, ἔρεισμα
0'. columen.
- Ἐπι-στήριγμός, ὁ' τῷ προηγ. ἔκκλ.
- Ἐπι-στήρίζω' σπιδρώνω, ἀκουρῶ τι ἐπὶ
τινος μτγν. Μέσ. = ἐπακουρῶ, ἀνακλίνουμαι
ἐπὶ τινος Ἀριστοτ. πρὸλ. 23, 13, incumbo.
- Ἐπι-στήριξις, ἡ' ἐπακούμβησις, ἐπὶ τινος
ἀνάκλισις Σχολ. Λυκοφρ. 707, niscus.
- Ἐπι-στητέον, (ἐπίσταμαι) πρέπει νὰ γι-
νώσκῃ τις.
- Ἐπι-στητικὴ ἔξις, ἡ' ἡ ἐν τῷ γινώσκειν
ἐκάνοτης, ἐπιδεινότης, εὐφορία Κλ. Ἀλ. 2, 17.
- Ἐπι-στητικός, 3' ὁ εἰς τὸ ἐπίστασθαι ἀνή-
κων, εἰς τὸ ἐπιστήμην ἀποκτᾶν Κλ. Ἀλ.
- Ἐπι-στητός, 3' (ἐπίσταμαι), ὅ, τι δύνανται
τις νὰ μάθῃ Πλάτ. Θεαιτ. 201' π. Ἀριστοτ.
διακρίνεται τὸ ἐπιστητὸν τοῦ δοξαστοῦ,
ἀναλ. ἔστ. 1, 33.
- Ἐπι-σιδάζω' ἐπισημειῶ, ἀναδείκνυμι μτγν.
- Ἐπι-σιγμή, ἡ' ἡ ἐπάνω που τοθεμένη
στιγμὴ μτγν. punctum.
- Ἐπι-σιγμῶν' ὅλτοι ἐπὶ τινος στιγμῆς Νικ.
Θηρ. 382' «τῷ νώτῳ οἱ ἐπίστικται ἐκρά»
Ἀλ. 1. Σ. 11, 24.
- Ἐπι-σιτλῶω' ῥέπτω ἐπὶ τινος λάμπω Πλουτ.
Λόσ. 28' «γυναικὶ δ' αἰεὶ ἡ τοῦ χρώματος
ἐπιστλᾷ χάρις Λυκοφρ. Ἰρωτ. 26, πῆσο,

- Ἐπ-ίστιος, ἰων. ἀντί ἐπίστιος, 2' ὁ εἰς τὴν ἰστίαν ἀνήκων, εἰς τὴν οἰκίαν ὑποδοχῆς τοῦ γάμων, ἔξιος Ἦρ. 1, 35. «Ζεὺς ἐπίστιος» = ἔξιος, 1, 44. «ἡ ἐπίστιος κόλιν» = ἡ εὐπρόδεκτος Ἀνακρ. Ἀθην. 10, 447. τὸ ἐπίστιον εἶνε α) π. Ὁμ. τόπος ἐστεγασμένος, ὑπὸ τὸν ὅποιον ἦσαν τοποθετημένα τὰ εἰς τὴν παραλίαν εἰσκαμένα πλοῖα Ὁδ. ζ, 256. πρὸς νειώσσεις καὶ νεώριον 2) π. Ἦρ. τὰ ἀνήκοντα εἰς τινὰ οἰκίαν μὲ ὅλους τοὺς οἰκιστοὺς, οἰκογένειαν, 5, 72.
- Ἐπ-στίζωμαι· προχωρῶ, βαδίζω Nov. 4, 205, accedo.
- Ἐπ-στιχίζω· τοποθετῶ κατὰ τάξιν μτγν.
- Ἐπ-στιχος, 2' ἀραδιασμένος, κατὰ σειρὰν βαλμένος Σχολ. Ἰλ. λ, 68. «ἐπίστιχος φύτιον» Ἐτ. Μ. 634, 40, serie positus.
- Ἐπ-στίχως· κατὰ τρόπον ἐπίστιχον, κατὰ τάξιν μτγν, per ordines.
- Ἐπ-στοδέω· χλευάζω, περιπαίζω Απολ. Ρ. 3, 663, irrideo.
- Ἐπ-στοιδάω· ἐπισωρεῶ μτγν.
- Ἐπ-στοιδασίς, ἡ· ἐπισώρεσις Εὐστ. Ἰλ. 774, 5, stipatio.
- Ἐπ-στοίχειος· ἴδ' ἐπίστιχον.
- Ἐπ-στοιχίζω· ἴδ' ἐπίστιχίζω.
- Ἐπ-στολιάδην· οὐνεσταλμένος καὶ κοσμίως Σχολ. Ἦρ. ἀσπ. 287, succinter.
- Ἐπ-στολεύς, δ' ὀνομαστικός Σεν. Ἑλλ. 1, 1, 23. 2) ἐπιστολογράφος, διανομὴς ἐπιστολῶν μτγν.
- Ἐπ-στολή, ἡ (τὸ διὰ τινος μνηντοῦ ἀτελόμενον) εἰδήσις, ἀγγελία, προσταγή, συνήθ. πλ. «σοὶ δὲ χρὴ μίλλειν ἐπιστολάς, ἅς σοι πατήρ ἔπειτο» Αἰσχ. Πρ. 3' - λόγων Σοφ. Τρ. 493' - φέρειν, Ἀλ. 768' «ἄγω σε Πενθέως ἐπιστολάς» Εὐρ. Βαυχ. 442' «ἔλεγε ταῦτα ἐξ ἐπιστολῆς Δημοκρίτου» Ἦρ. 6, 50' «κατὰ ἐπιστολὰς τὰς τοῦ Ποσειδῶνος» Πλάτ. Κριτ. 119' ἡ ἐπιστολή καὶ αὐγν. πλ. Εὐρ. 1. Α. 314' «τὴν ἐπιστολὴν ἀποδόντες» Θουκ. 7, 10' - διαπέμπειν 1, 129' - λείπειν ἀποσφραγίζειν, 1, 132' «καὶ ἐπιστολαὶ ἦκον» 8, 51' «ἐλθόντες ἀφικνεσθαι» αὐτ. 33, litterae, epistola.
- Ἐπ-στολήφόρος, 2' φέρων ἐπιστολὰς Εὐσέβ. Ἰστ. ἐκκλ. 1, 13, tabellarius.
- Ἐπ-στολία-γράφος, 2' ἐπιστολογράφος Πολυδ.
- Ἐπ-στολία-φόρος, 2' ἐπιστολεὺς Σεν. Ἑλλ. 6, 2, 25, tabellio.
- Ἐπ-στολίδιον, τό· ἐπιστόλιον μτγν.
- Ἐπ-στολίζω· στολίζω - τινὰ Τζετζ. εἰς Λυκαφρ. 229, 496, instruo.
- Ἐπ-στολικός, 3' εἰς ἐπιστολὴν ἀνήκων - λόγι Δ. Ἀλ. χρστ. π. Λοκ. 1, 3, epistolaris.
- Ἐπ-στολιματός, 2' ἐν ἐπιστολῇ περιεχόμενος, ἔγγραφος - θυνάμει = στρατεύματα μόν. ἐν τῇ χάρτῃ, τῇ ἐπιστολῇ γεγραμμένα καὶ μὴ πραγματικὰ ὑπάρχοντα, μὴ ἀποστελλόμενα Δημ. 4, 10, συγνόν. μτγν. καὶ τρικατάλ. πρὸς Δοδεκ. Φρυν. σ. 359, epistolaris.
- Ἐπ-στόλιον, τό, ὄνομα τοῦ ἐπιστολῆ Πλουτ. Ἀγρ. 13, epistolium.
- Ἐπ-στολιόφορος, 2' φέρων ἐπιστολὰς, γραμματοκομιστής, ἐν γίν. ὁ φέρων πρὸς τινὰ προσταγὰς· ἐπὶ = ἐπιστολεὺς, δ ἴδ.
- Ἐπ-στολο-γράφος, 3' ὁ εἰς ἐπιστολό-γραφίαν χρησιμεύων μτγν.
- Ἐπ-στολο-γράφος, 2' ἐπιστολὴς γράφων, γραμματεὺς Πολυδ. 31, 3, 16, πρὸς ἐπιστολιγράφος.
- Ἐπ-στολο-εἰσός, 2' δ μ' ἐπιστολὴν ὁμοιῶν μτγν.
- Ἐπ-στοματίζω· ἐπιστομίζω Φίλων 1, 85, 23, prohibeo.
- Ἐπ-στομία, ἡ, γράφ. π. Ζηναδοτ. Ὁδ. δ, 159 ἀντὶ τοῦ ἐπιστολίου.
- Ἐπ-στομίζω· 1) ἔκπον διὰ τοῦ ἐπιστομίου δαράζω καὶ ἡνιοχῶ, μίφ. κάμνω τινὰ νὰ σιωπῇ, στουπάνω τὸ στόμα τοῦ - τοὺς ἔχθρους Ἀριστ. Ἰππ. 845' «-τοὺς τὴν εἰρήνην ἐγκλείοντα» Αἰσχίν. 2, 110' «ἐπιστομίζω ἔφη τοὺς ἀντιλέγοντας» Δημ. 7, 33' ἐπιστομίσθη Πλάτ. Γοργ. 482' 2) π. Λοκ. «μηδὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ δρόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ με» = ἐμποδίσῃ, εἰς, 10' 3) «-φορβίξῃ καὶ αὐλοῖς ταῦτόν» = μ' αὐτὰ προμηθεύειν τὸ στόμα Πλουτ. συμπ. 7, 8' «ἐπιστομίσαι, ἐπισχεῖν λέγοντα» Πολυδ. 2, 102' «ἐπιστομίζω, ἐμποδίσαι, κατασχέειν» Ἠσόχ.
- Ἐπ-στόμιον, τό· τὸ εἰς τὸ στόμιον ἀγγείου τινὸς ἐμπληγνόμενον στούπιον, ὁ στρόφιγξ Βιτρούβ. 3, 5, 16, epistomion.
- Ἐπ-στομίσ, ἴδος, ἡ· τὸ ἐπὶ χάλκον στόμα τῶν αὐλῶν Ἠσόχ. postonion.
- Ἐπ-στόμισμα, τό· τῷ προηγ. μτρ. τὸ ἐμπόδιον, δι' οὗ κίχεται, κρατεῖται τι ἴσως.
- Ἐπ-στομισμός, δ' τῷ προηγ. μτγν.
- Ἐπ-στομιστέον· β. ἐπὶ τοῦ ἐπιστομίζω Κλ. Ἀλ. obturandum.
- Ἐπ-στομός· ἐμφράττω, στουπάνω μτγν.
- Ἐπ-στονάζω· ἐπισπένω, σπανάω διὰ τι - λίμνη Ἰλ. ω, 79, ingemisco.
- Ἐπ-στοναχίζω· τῷ προηγ. Ἦρ. θε. 843.
- Ἐπ-στορύνδαι· στρώνω, ἀπλώνω ἐπὶ τινος, ἐν τῇσ. Ὁδ. δ, 50, supersternere.
- Ἐπ-στράδης, δ' εἶδος οὐράτου Ἠσόχ.
- Ἐπ-στράτα, τὰ· ἀποπύκνοντα τῶν πεμαμάτων καὶ ἔρματα Ἠσόχ.
- Ἐπ-στράτῃ· ἐπιστρατεύω Nov. Δ. 48, 32.
- Ἐπ-στρατεία, ἡ· ἐκστρατεία κατὰ τινος, ἰων. ἐπιστρατή Ἦρ. 9, 3' - τῶν Πλαταιῶν Θουκ. 2, 79, expeditio.
- Ἐπ-στράτευμα, τό, ἴδ. π. Σουλδρ. ἐπιστρατευμάτων ἀντὶ ἐπὶ στρατευμάτων.
- Ἐπ-στράτευσις, ἡ· ἐπιστρατεία Ἦρ. 3, 4.
- Ἐπ-στρατεύω· εἰς ἐκστρατείαν κινῶ κατὰ τινος, ἀπολ. «ἐπιστρατεύουσα πολλὰ σύν πολὺ στρατῷ» Αἰσχ. Περ. 768' καὶ μετὰ αὐτ. τοῦ τόπου πρὸς ὃν κινεῖται τις - πόλιν Εὐρ. Τρω. 22' μετὰ δοτ. προσώπ. καθ' οὗ ἐκστρατεύει τις - Βάχχαιον, Βαχχ. 784' «ἐπὶ στρατεύουσι τῷ Διὶ» Ἀριστ. ὄρν. 1522' «ἐπὶ τὴν χώραν» Πλάτ. Μενεξ. 239' - εἰς Θετταλίαν Αἰσχίν. 3, 83' ἐπίσης μέν. «εἰς ἃν κλύου σου πατρίδ' ἐπιστρατεύμενος» Εὐρ. Φοιν. 606' «διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆλ' ἐπιστρατεύει»

του, Μηδ. 1185' - τινί Ἀριστ. σφ. 11' - χῳ-
ρῳ. Κυρ. 8, 5, 25, bellum infero.

Ἐπι-στράτης, ὁ ὑποστράτης, Στράβ.

Ἐπι-στράτης, ἡ ἐπιστρατεία Ἦρ. 9, 3.

Ἐπι-στράτο-λογέω συνάξω στρατιώτας
μὲν.

Ἐπι-στράτομαι ἐπιστρατεύομαι Νυν. Δ.

Ἐπι-στράτο-πεδεῖα, ἡ τοποθέτησις τοῦ
στράτου ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ Πολυδ. 1, 77.

Ἐπι-στράτο-πεδεύω στήνω τὸ στρατόπε-
δόν μου κατέναντι τοῦ πολεμίου Πολυδ. 5,
30, 4' - τινί Δ. Σκ. 14, 99.

Ἐπιστράτος, ὁ ὄν. Ἀκαρνάνος τινος Πολυδ.

Ἐπι-στράτης, 2' ἐπιστροφῆς Ἀμμων. προ-
σεκτικός καὶ ἐπιμελής Ἀμμων. σ. 55, diligens.

Ἐπι-στρεπτόν (ἐπιστρέφω) πρέπει νὰ ἐπι-
στρεψῇ τὸ ὅπισω Γρ. Νυσ. redeundum.

Ἐπι-στρεπτικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ
κάμῃ τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, νὰ συνέρχηται εἰς
ἐαυτὸν μὲν. elegans.

Ἐπι-στρεπτικός, ἐπὶ. τοῦ προηγ. Δ. Ἀ-
ριστ. 34, 56.

Ἐπι-στρεπτικώτατος, 3' δριμύτατος Εὐ-
σεβ. Ἰστ. ἐκκλ. 28, acerrimus.

Ἐπι-στρεπτός, 2' ὁ πρὸς ἐαυτὸν ἐπιστρώων
τὰς ψυχὰς ἢ τὰ βλέμματα τῶν ἀνθρώπων,
εὐτυχὴς καὶ ὥρατος - αἰὼν Ἀισχ. Χο. 345' -
ὥρα=προσοχῆς ἀξία, ix. 975, π. μὲν. εὐ-
στράτος, versatilis.

Εὐ-στρέφεια, ἡ προσοχή, ἀκρίβεια, φρό-
νησις μὲν. solertia.

Εὐ-στρεφής, 2' ὁ τρέπων τὴν προσοχὴν του
εἰς τι, προσεκτικός, φροντιστικός, ἀκριβής -
ρήτωρ Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 7' - καὶ πολυωρητικὴ
θεός Πολυτ. ζήτ. Ῥωμ. 46' ἐκτενής, αὐ-
στηρός - καὶ στρατιωτικὴ δίκαια Ἠρωδ.

5, 2' - καὶ κόσμος ἀρχή, 7, 8' - πολὺ τὸ
ἐπιστρεφές ἔσχε πρὸς τοὺς φάβλους - ἦτα αὐ-
στηρός κατ' αὐτῶν, 7, 10' ἐπιστρεφεστέρας
τὰς καταγραφὰς γιγνομένας Δ. Ἀλ. 10, 33' -
φωνή=μελωδική, ἐπὶ τῆς ἀληθοσύνης Ἀριστοτ.

Ι. Ζ. 9, 49.

Ἐπι-στρεφώς, ἰων. ἀντὶ ἐπιστρεφώς, ἐπὶ.
τοῦ προηγ. σφοδρῶς, μετὰ ζωηρότητος - εἰ-
ρέτω Ἦρ. 1, 30' - καὶ ῥητορικῶς ψήσουςι

Ἀισχίν. 1, 71' - καὶ θρασέως καθήπτετο Δ.
Ἀλ. 7, 34, industrius.

Ἐπι-στρεφία, ἡ περιστροφή, μεταβολή
Ὠριγ. κ. Κελσ. 132, conversio.

Ἐπι-στρεφόμενος ἐπιστροφάδην Πάσχ.

Ἐπι-στρέφω 1) στρέφω πρὸς τι, γυρίζω
«ἔλκε δ' ἐπιστρέφας μετ' Ἀχαιοῖς» Ἰλ. γ,
370' «δεῦρ' ἐπιστρέψον κάρα» Εὐρ. Ἦρ. 942' -
«τὸ νόημα εἰς τι» Θεογν. 213' «νῶτον ἐπι-
στρέφας» χρῆμα. π. Ἦρ. 7, 141' «τὸς ὄψεις
εἰς ἐαυτὸν» - τὰ βλέμματα κινεῖν πρὸς ἐαυτὸν
Ἠρωδ. 5, 3, 15' - τινὰ = τινὸς τὴν προσο-
χὴν διεγείρω - τὸν Δία Λουκ. Τιμ. 11' -
φάλαγγα = προσάγω Πολυτ. Ἀντ. 42' μτφ.
«ὡς πρὸς τί πιστὶν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις»
Σοφ. Τρ. 1172' 2) στρέφω πρὸς τὰ ὀπί-
σω «ἐπιστρέφοντες τὰς ναὺς μετωπηδὸν ἑ-
πλύν» Θουκ. 2, 90' - τὸ διεξιῶν, 5, 10' δθ.
κράνυ πρὸς τὰ ὀπίσω Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 9.

Παθ. στρέφω πρὸς τὰ ὀπίσω ἵνα παρὰ τὴν
ρήσιν τι «πολλὰ θάλαμον ἔξοδα» ἐπιστρέφω

Εὐρ. Ἀлк. 187' «θεασάμενοι αὐτοὺς ἐπι-
στραμμένους καὶ τὰ νοῦτα διδοκτάς» Ἠρωδ.

7, 11, 18' μτφ. γυρίζω τινὰ ἐκ τῆς πλάνης
του, τὸν φέρω εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, παρακινῶ
αὐτὸν εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῆς γνώμης του «οἶδ' οὐ
πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων» Λουκ. Ἰστ.

συγγρ. 5' «ἐνλοὺς τὸ λεγόν ἐπιστρέφον»
Πλουτ. Ἀлк. 16' 3) ἀμτφ. στρέφω ἐμαυ-
τὸν πρὸς τι «ἅπας ἐπέστρεψε δεῦρ» Ἀριστ.

σφ. 422, ὅπου δύνανται τις νὰ ὕπαν. πόδα
ἔτι = ἐπιστρέφω «ἐντεῦθεν ἐπιστρέφας ὀπίσω
ἦε» Ἦρ. 2, 103. Μίσ. μετὰ π. ἀορ. «ἐπι-
στρέφου τῷδε» Ἀισχ. ix. 503' «γατὰν ἐπιστρέ-
φεται» = διέρχεται τὴν γῆν Ἦρ. 96. 753' -
πάντη Ὀμ. ὕμν. Ἀρτ. 10' «τὶ Νείλου τὰς δ'
ἐπιστρέφει γύας» Εὐρ. Ἑλ. 89' «πόθεν γῆς
τῆςδ' ἐπιστράφης πέδον», 83' «ὃς διεξέδουσι
θεῶν γόνος ἐπιστρέφεται» Πλατ. Φαιδρ. 247'
μτφ. «ἐπειδὴ δόξα τῆςδ' ἐπιστράφης» = ἐπειδὴ
ἡ γνώμη μου ἥλλαξεν = εἰς τοῦτο διευθύνθη

Σοφ. Ἀντ. 1038' id. τὸν νοῦν εἰς τὴν τρέποι,
προσέχω, «Ἀτρεΐδα τοῦδ' ἐπιστρέφοντο» =
πρὸς τοῦτον διεύθυναν τὴν προσοχὴν τὸν Σοφ.

Φιλ. 395' «τῆς λευκῆς καλὰς οὐδὲν ἐπι-
στρέφεται» Ρουφιν. 36 (5, 48) μετὰ αἰς-
θεογν. 440' καὶ πεζ. «οὐδὲ ἐφροντίσατε οὐδὲ
ἐπιστράφτε ἐπ' οὐδενὶ τούτων» Δημ. 10, 9'
ἀπολ. «οὐκ ἐπιστράφης», 23, 136' ἡ μετχ.

παρ. «ἐπιστραμμένη λέγειν» = ἐμφατικῶς,
σπουδαίως Ἦρ. 8, 62' «σμενόντης ἐπιστραμ-
μένη» ἴδ' ἐπιστροφῆς ἄλλῃ «τριχλὶον ἐπιστραμ-
μένον» = αὐτὴ ὁρίσ=στροφωγυρισμένη Ἀριστοτ.

πρόβλ. 3, convertito, innotqueo.

Ἐπι-στρεφός, ἐπὶ. τοῦ ἐπιστρεφῆς ὁ ἴδε.

Ἐπι-στρεφίς, ἡ περιστροφή, μεταβολή
μὲν. conversio.

Ἐπι-στρόφω στρέφω εἰς τὴν Τζετζ. Ὀμ.
462, verso in.

Ἐπι-στρογγύλλομαι γίνομαι στρογγύ-
λος Νικ. 0ηρ. 514, rotundor.

Ἐπι-στρογγύλλω κάμνω τι στρογγύλον
Νικ. ἐνθ' ἄνωγ. rotundo.

Ἐπι-στρογγύλος, 2' αἰώνιος εἰς τὸ στρογ-
γύλον Ἀριστοτ. Ἰστ. Ζ. 5, 27, subrotundus.

Ἐπι-στρο-φάδην, ἐπὶ. στρεφόμενος ἰδὼ
κ' ἐκεῖ, πρὸς πάντα τὰ μέρη, ὁ Ὀμ. συντάσσο.

αὐτὸ μετὰ τοῦ κτείνειν καὶ τύπτειν Ἰλ. κ,
483' οἱ ἀρχ. ἐρμην. ὁδοῦ. συνεστραμμένωι
καὶ ἰσχυρότε, δηλ. ὡς τὸ ἐπιστρεφῆς, ἡ πρώτη
ὁμῶς αὐτοῦ σημασία ἀναφαίνεται εἰς τὴν μετὰ
τοῦ βαδίζειν σύνταξ. περιπλανώμαι Ὀμ. ὕμν.

Ἑρμ. 210, strenuo, stadiosae.

Ἐπι-στροφός, ὁ ὁ πρῶτος τῶν ἀπονδύ-
λων, ὁ σὺν τῷ τραχήλῳ στρεφόμενος Πολυδ.

Ἐπι-στροφή, ἡ 1) τὸ στρέφειν, γυρίζειν
τί που Πλουτ. Ἀλ. 25' 2) συνήθ. ἐπὶ μίσ.

α) γόρσιον, στροφή «τῆς τοῦ ἀτράκτου δί-
νης» Πλατ. πολ. 10, 620' «δαίμων ἀνδρῶν
ἐπιστροφά» = ἡ εἰς φυχὴν τροπὴ πρὸς νέαν
προσβολὴν Σοφ. Οἰ. Κ. 1049' οὕτω συχν. ἐπὶ
τῶν κινήσεων καὶ κυμάτων τοῦ στρατοῦ
ἀντιπερισπασμός τις Θουκ. 2, 90' «ἰς ἐπι-

στροφῆς, 1, 76, 5. «οἱ ἐξ ἐπιστροφῆς πα-
θόντες», ἐπὶ ὑποτροπῆς τῆς νόσου Ἰπποκρ.
«μυρίων γ' ἐπιστροφῶν κακῶν» = ἡ πάντων
ἐπανερχόμενη πληθὺς τῶν δυστοχημάτων Σοφ.
Οἱ. Κ. 542. ἔτι = ἡ μετατροπὴ τῶν πραγμά-
των Θουκ. 3, 71. καὶ ἡ ἔκβασις, τὸ τέλος.
«τοιαύτην ἔσχε τὴν ἐπιστροφήν» Πολυδ. 25,
15, 15. 6) ἡ ἐξ ἐπιστροφῆς τινος, καὶ ὁ τό-
πος αὐτός, εἰς ὃν γίνεται ἡ ἐπιστροφή. «πό-
λιν ἔχει πατρίων θυμάτων τ' ἐπιστροφάς»
Δισχ. 630. «ἐξοτιμίους ἐπιστροφάς θω-
μάτων», Εὐρ. 518. «οἷον οὐκ ἐπιστροφῶν» =
οἷτινες ἐνταῦθα δὲν θύναται νὰ παραμείνωσι
Εὐρ. Ἐλ. 440. καὶ μτφ. προσοχή, προσή-
λωσης τοῦ νοῦ. «πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔ-
λεθ' ἐπιστροφήν» = φροντίδα λαμβάνειν ὑπὲρ
τῶν τεθνεώτων Σοφ. Οἱ. τ. 134. «ἴσασιν πάν-
τες, ὧν ἐπιστροφή τις ἦν» Εὐρ. Ἰ. Τ. 671.
«ἄξιον ἔδοξε ἐπιστροφῆς εἶναι» = ἄξιον προσο-
χῆς, ἀξιοπαρήρητον καὶ σκέψεως ἄξιον ἐ-
φάνη ὅτι εἶνε Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 9. «οὐδερὶαν
ἐποίηθε ἐπιστροφήν» Διμ. 12, 1 (ἐπ. Φιλ.).
«ἐν ἐπιστροφῇ ἡ πόλις ποιήσεται καὶ πρέ-
σβεις πέμψη, δίκην ἐκείνοι θώσουσι» Δημ.
19, 306, καὶ — περί τινος Ἰεροκλ. π. Στοδ.
2, 85, 21. «ἐπιστροφῶν ἔχουσιν τινὸς» Σ.
2, 85, 21. «ἐπιστροφῶν», 17, 7, π. δὲ Φι-
λοστρ. καὶ ῥητ. — τοῦ λόγου = ἔντασις καὶ δει-
κνύτης ὕψους. πρὸλ. ἐπιστροφῆς, conversio.
Ἐπι-στρόφῃσις, ἡ ἡ εἰς τινὰ τόπον ἐπι-
στροφή, ἐπανακαμψίς, διατριβὴ Στοδ. ἐκλ.
Που. 1, σ. 84.
Ἐπιστροφία, ἡ ἐπὶ θ. Ἀθηνᾶς = ἡ στρέ-
ψουσα, ἀνακάμπουσα καὶ ὀδηγοῦσα τὰς καρ-
δίας Πaus. 1, 40.
Ἐπι-στροφίδες, αἱ συνεστραμμέναι, στρη-
πογυρισμέναι τρίγες ἀρ. λέξ. οσοείνη.
Ἐπιστροφος, ὁ 1) υἱὸς Ἰφριτος, ἡγεμὼν
Φωκίων Ἰλ. 2) σύμμαχος τῶν Τρώων Στραβ.
3) υἱὸς Εὐθύμου βασιλ. τῆς Λυρνησοῦ Στραβ.
4) Ἐπιδάμνιος τις Ἦρ.
Ἐπί-στροφος, 2) περιστρέφων, εἰς κίνησιν
θέτων «τὸν ἐπιστrophον τῶνδε» = πρωταίτιον
ἢ τὸν μετὰ τοῦτον ἀναστρεφόμενον Δισχ.
Ἀγ. 388. 2) ἔχων δοσοληψίας μετὰ τινος —
ἀνθρώπων Ὀδ. α. 177, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγ.
«ἐπιστροφήν καὶ ἐπιμέλειαν ἵπποιετ' ἀνθρώ-
πων» ἡ «οὐ λόγον ἀπαντες ἵπποιοντο», καὶ
«ἐπιστροφῶς δαίμων» = ὁ ἐπιστάτης καὶ προσέ-
χων εἰς τὰς πραγματείας, ὅπου ὁ Οὐδύλ. γρ.
ἐπισκοπος, θ. 163. 3) ὡς τὸ ἐπιστρεφῆς, γυρ-
τός, ἐπικαμπής = κέλευθος Ἀπολ. Ρ. 2, 979
ὁρμος Δ. Περ. 75, reciprocos, flexuosus.
Ἐπι-στροφῶς (ὡς ἐπιστρεφῶς) ἐπιμελῶς
Ἀθην. 9, 370, diligenter.
Ἐπι-στροφώσις, ἡ ἐπιστροφῆσις.
Ἐπί-στροφμα, τό. τὸ ἐπὶ τινος ἀπλωθέν,
στρωθὲν μτγν. instragulum.
Ἐπι-στροφώνυμι ἑπιστορέννυμι «=τῇ
γῇ νικετὸν» Λουκ. Φιλοπατρ. 24. «κάμῃλος
ἀλουργίδι ἐπιστροφῶν», Πρ. 4, insternō.
Ἐπι-στροφῶν, μόν. ὁ ἐν, ἐν ἐπικατάσει τοῦ

ἐπιστρέφω συγνάω εἰς τινὰ τόπον, ἐπιστρέ-
φομαι αὐτόν. «οἱοί ἐπιστρεφώσι πόλιν»
Ὀδ. ρ. 488. «ὅν τε θαμναὶ ἐπιστρεφώσι μέ-
ρηναι», Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 44. ὁμ. ἐν μέσ.
«ἀνδρὸς τελείου δὲ» ἐπιστρεφόμενος Δισχ.
Ἀγ. 946. — Τρώεσσι Κ. Σμ. 3, 267, οὐρο.
Ἐπι-στροφῆς, 2' μισήτοξ, βδελυκτής Κλ.
Ἀλ. σ. 79, execrandus.
Ἐπι-στυγνάζω στυθροπάζω, δυσχεραίνω
διὰ τι, ἀντίθ. τῷ ἐπαγάλλομαι εἰτε ἐψηδομαι
μτγν. contristor.
Ἐπι-στυλιαν, τό. ἡ ἐπὶ τὸν στόλον ἀμείσως
ἐπακουμβῶσα, ἐπικειμένη δοκὸς Πλουτ. Περικλ.
13. ἡ αὐτὴ καὶ ἐπιστυλιαν Βοιαχ. ἱππρ.
1, 160, 262, columen.
Ἐπι-στυλῖς, ἴδος ἡ τῷ προηγ. Φίλων.
Ἐπί-στυλον, τό. ἰδ' ἐπιστόλιον Γεωπ.
14, 6, 6.
Ἐπι-στυφελίζω συνταράσσω Μουσαῖ. 296,
ἐνθα γράφ. ἄλλως αἰεὶ στυφ. conturbo.
Ἐπι-στυφῶ κάμναι τι στυφόν, ἰδ. ἐπὶ ζυ-
γῶν, στυφὸν φαγητῶν Νικ. ἀλ. 277. «τὰ
καλλώδη καὶ ἐπιστύφοντα βρώματα» Ἀθην. 3,
120. καὶ ἐπὶ δυσαρτέων ἐντυφώτων τῆς
ἀκοῆς. «ἐπιστ. τὴν ἀκοήν» Δ. Ἀλ. π. Δημ.
28. μτφ. περιγελῶ «τὴν ἀπόνειαν τῶν πλείον-
των ἐπιστύφοντος» Ἀλκίφρ. ἐπ. 1, 3, καίτιμο.
Ἐπι-στυμύλλομαι ἀμιλλῶμαι, προσπα-
θῶν ὑπὲρ τινος εἰς τοὺς ἀσπίστους. — τινὶ
Συνέσ. σ. 62.
Ἐπί-στωρ, ὁρ. ὁ Λυκίος τις Ἰλ.
Ἐπι-συγ-γράφω ἔτι πλέον γράφω Εὐδοκ.
Ἰστ. ἐκκλ. 5, 16.
Ἐπι-συγ-κάμπτω λυγίζω ἱπνάων τινὸς
Ἰπποκρ. π. Γαλην. 642, 10.
Ἐπι-συγ-κεράννυμι μίγνῶ τι προσέτι
Ἀθηνᾶγ. ἀπολ. σ. 246, immisceo.
Ἐπι-συγ-κλείω συνδέω, συνάπτω μτγν.
Ἐπι-συγ-κροτέω ἔτι πλέον συναθροίζω
«τοὺς διασωθέντας ἐκ τῆς μάχης ἐπισυγκρο-
τήσας» Ἰώσι. ἀρχ. 1, 1, 6, colligo.
Ἐπι-συγ-κρούω προσκρότω, προσκρούω
Δ. Κασ. ἐκδρ. σ. 185, offendo.
Ἐπι-συγ-χέω ἐκείνουθεν τινος ὁμοῦ χύνω
Φίλων. 1, 320, 15, confundo.
Ἐπι-συ-ζεύγνυμι συζεύγνυμι Σχολ. Ἰλ.
6, 298, coniungo.
Ἐπι-συ-ζυγῆς, 2' συνδεόμενος, συννηγ.
μένος. — τινὶ Ἰαμβλ. conjunctus.
Ἐπι-συ-ζυγία, ἡ δύο ζεύγη ἀρμάτων μτγν.
Ἐπι-συκο-φαντέω ἔτι πλέον καταλάω,
διαβάλλω τινὰ Πλουτ. Ἀντων. 21.
Ἐπι-συλ-λέγω ἔτι μάλλον συλλέγω Ἰώσι.
Ἐπι-σύν-ληψις, ἡ ἡ κατόπιν, μετέπειτα γε-
νομένη, δευτέρα συλλήψις, ἐγκυμοσὴ Πλουτ.
ἀρίσκ. φίλου. 5, 10, superfecitatio.
Ἐπι-συμδαίνει συμδαίνει ἐν τῷ μεταξὺ,
προσέτι Σ. Ἑρμ. κ. φασ. 1, 371. ἡ μετχ. εἰ
π. Ἀριστοτ. ῥητ. Ἀλκ. 4, accidit.
Ἐπι-συμβάινω μετέπειτα συμδαίνει
μτγν.
Ἐπι-συμβάλλομαι σκεπάζω Ἰσοκ. ἀντ.
ἐπὶ νοθὸν βάλλομαι Πλουτ. π. Ἀθην. 13, 593.
Ἐπι-συμμάχῃς ἡ συμφωνία ἀμοιβαίας

- βοηθείας κατὰ κοινοῦ τινος ἔχθρου Δημ. 12, 7 (ἐπιστ. Φιλ.)· ἴδ' ἐπιμαχία.
- Ἐπι-συμ-μύω· κλείω, σφαλνῶ τοὺς ὀρθαλμοὺς ἐπάνω Θεοφρ. αἰτ. Φ. 1, 6, 3, conpnieo.
- Ἐπι-συμ-πίπτω· πίπτω που μετ' ἄλλου ἐνταῦθ' πίπτει καὶ ἄλλο τι ἐπάνω που ἰώσ.
- Ἐπι-συμ-πλέκω· ἔτι μάλλον περιπλέκω βήτ.
- Ἐπι-συμ-φέρω· φέρω τι μεθ' ἑαυτοῦ συνάμα Νικομαχ.
- Ἐπι-σύμ-φωνος, 2· σύμφωνος μτγν.
- Ἐπι-συμ-ψέλλιον, τδ' ἔσφ. ἀντί σφύλλιον, βάθρον, ἐδώλιον Ἐπιφάν. 1, 489.
- Ἐπισυναγγαί, αἱ· χώρα ἐν Ἀσία Θεοφρ.
- Ἐπι-συν-άγω· προσέτι συναθροίζω = συναγω Πολυδ. 5, 97, 3, congrego.
- Ἐπι-συν-αγωγῇ, ἡ· ἡ ἐπὶ πλέον συναθροίσεις Ν. Δ. congregatio.
- Ἐπι-συν-αθροίζω· ἐπισυναζώ μτγν.
- Ἐπι-συν-αινέω· συναίνεω· «τοῖς ὄρεσις ἐπισυναίνεσαντος τοῦ πλήθους» ἰώσ. 5, 1, 16, assentior.
- Ἐπι-συν-αλλάττω· συμφιλιῶ μτγν.
- Ἐπι-σύν-αξις, ἡ· συναθροίσεις μτγν. collectio.
- Ἐπι-συν-άπτω· προσέτι συναρμῶζω, συνδέω τι μετὰ τινος Πολυδ. 3, 2, 8, annecto.
- Ἐπι-συν-άρχομαι· συγχρόνως ἀρχίζω, ἐπιχειρῶ τι μετὰ τινος· τινὶ Ἰπποδ. π. Στοδ. ἀνθ. 103, 26.
- Ἐπι-συν-ἄφῃ, ἡ· «ὅταν τρεῖς τετράχορδα κατὰ συναφὴν ἐξῆς μελωδῇ, οἷον ὑπάτων, μέσων, συνημμένων» Βακχ. π. μουσ. 21.
- Ἐπι-σύν-δεσις, ἡ· ἡ μετὰ τινος σύνδεσις, συνένωσις Μάρκ. Ἀντων. 6, 38, conjunctio.
- Ἐπι-συν-δεσμεύω· προσέτι δεσμεύω μτγν.
- Ἐπι-συν-δεσμός, ὁ· ἐπισύνδεσις μτγν.
- Ἐπι-συν-δέω· δένω τι ἐπὶ τινος Ἰεροκλ. π. Στοδ. ἀνθ. 85, 21· ἀπορίαν = συγγέω, ἔτι μάλλον ἐμπερδεύω, ἀντιθ. ἐπιθύω Θεοφρ. alligo.
- Ἐπι-συν-δίδωμι· καταφέρομαι, πίπτω κάτω ἐνταῦθ', κατόπιν ἄλλου τινός· «ἐπισυνδιδόντων ὅλην καὶ φορὰ τοῦ ὀλιγομένου πρὸς τὸ κενοῦμενον ῥιμάτων» Πλουτ. Αἰμίλ. 14.
- Ἐπι-συν-δρομή, ἡ· ἐπὶ τι συνδρομῇ μτγν.
- Ἐπι-σύν-ειμι· συνέρχομαι ἐς ἐν εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν Δ. Ἀλ. 1, 63, convenio.
- Ἐπι-σύν-ειμι· εἶμαι προσέτι παρὼν που ἀμφ.
- Ἐπι-συν-εἶρω· προσέτι ὁμοῦ συνάπτω Σ. Ἐμπ. κ. γραμ. 142, annecto.
- Ἐπι-συν-εἰσ-φέρω· φέρω προσέτι μεθ' ἑαυτοῦ Ἐπιφάν. 1, 292.
- Ἐπι-συν-εἰσ-φύρά, ἡ· προσθήκη κέρδους, ἀφέλεια αὐτ. 1, 956, utilitas.
- Ἐπι-συν-έμ-πτωσις, ἡ· λέξεων ὁμοιοκαταληξία καὶ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἐπαλληλία Εὐστ. Πλ. σ. 1291, 42, coincidentia, concursus.
- Ἐπι-συν-εργέω· ἔτι μάλλον συνεργῶ Ὡκελλ. Λευκ. 4, 1.
- Ἐπι-συν-έρχομαι· προσέτι συνέρχομαι Ἰπποδάμ. π. Στοδ. ἀνθ. 3, 295.
- Ἐπι-συν-έχω· συγκρατῶ Ἰζετξ. εἰς Λυκοφρ. 206, continco.
- Ἐπι-συν-ηγυρέω· προστατεύω Ἰσίδωρ. Μηλούς. ἐπιστ. 12, patrocinor.
- Ἐπι-σύν-ηθες, τδ' ἔθος, συνηθία Σχολ. Ἰλ. α, 35, consuetum.
- Ἐπι-συν-ήθης, 2· ἐιωθός· ἴδε τὸ προηγ.
- Ἐπι-σύν-θεμα, τδ' ἐπισώρευμα Νικητ. Κορν. σ. 17, acervus.
- Ἐπι-σύν-θεσις, ἡ· συνένωσις, συναρμογή· «ἡ πρὸς ἄλληλα» Λογγίν. ὁψ. 10.
- Ἐπ-συν-θετικῶς· κατὰ τρόπον ἐπισωρευτικόν, συνθετικόν Σ. Ἐμπ. κ. γεωμ. 10.
- Ἐπι-σύν-θετος, 2· σύνθετος Κλ. Ἀλ. σφ. 5, 667, compositus.
- Ἐπι-συν-θήκη, ἡ· προσθήκη εἰς τινα συνθήκη, συμφωνία περὶ εἰρήνης, δευτέρα συμφωνία Πολυδ. 3, 27.
- Ἐπι-σύν-θημα, τδ' ἐπισύνθεμα ὁ ἴδω.
- Ἐπι-συν-ίστημι· στήνω, θέτω τι ὁμοῦ μὴ ἄλλο· «τινά τινι = συσταίνω, παρουσιάζω τινὰ εἰς τινα Αἰλ. Π. Ἰστ. 4, 9· τὸ μέσ. μετὰ τῶν χρόνων ἀμτβ. ἐναντιώνομαι, ἐπαναστατῶ μετ' ἄλλου κατὰ τινος Πλουτ. Λακ. ἀποφθ. σ. 221, conspiro.
- Ἐπι-συν-νέω· ἐπισωρεύω· «ἑτερα ἐπ' αὐτοῖς» Δ. Κασ. 40, 2, coaccervo.
- Ἐπι-συν-νήω· σωρεύω ἐνταῦθ' = τῷ προηγ. ἀμφ.
- Ἐπι-σύν-οδος, ἡ· συνέδριον, τόπος συνλεύσεως μτγν. conciliabulum.
- Ἐπι-συν-οικίζω· φέρω που δευτέραν, νέαν ἀποικίαν Στραβ. 5, σ. 213.
- Ἐπι-συν-τάσσω· προσέτι συντάττω, συνθέτω· «διαδοχὰς τινι» ἰώσ. 1, 28, 1, superconstruo.
- Ἐπι-συν-τάττω· τῷ προηγ.
- Ἐπι-συν-τείνω· τετνῶν ἔτι πλέον Πολυδ.
- Ἐπι-συν-τέμνω· συνέλλω, συντομέω, συνάγω Σχολ. Ἰλ. 6. 156, concido.
- Ἐπι-συν-τήκω· συντήκω, συγχωνεύω Γαλήν. παθ. ἐπισυντήκομαι = μαρτυροῦμαι ἰατρ.
- Ἐπι-συν-τίθῃμι· ἔτι μάλλον θέτω Θεμιστ.
- Ἐπι-συν-τρέχω· προσέτι μετ' ἄλλων τρέχω Ν. Δ. concurreo.
- Ἐπι-συν-νέω· συνάμα ἰδοῦν, ἀπὸ ὁμοῦ Ἐπικουρ. π. Δ. Λαερ. 10, 104, compello.
- Ἐπι-συρίξω· προσέτι, ἐνταῦθ' αὐρίξω Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 10· ἐπεσύριξεν Νου. Δ. 1, 71.
- Ἐπι-συρίσσω καὶ ἐπι-συρίττω, ἀττ. ἀντὶ τοῦ προηγ. exhibito.
- Ἐπί-συρμα, τδ' ὁπίσω συρόμενον, ἡ οὐρά, «ἐπισύρματα τοῦ ξύλου» = τὰ ἔχον σώματα συρόμενου Σεν. κυν. 9, 18, tractus.
- Ἐπι-συρμός, ὁ· τὸ σύρειν κατὰ γῆς, παράτασις, ἀναβολή· «εἰς ἐπισυρμόν καὶ λήθην ἄγειν» = παραμέλησις Πολυδ. 4, 49, 1· παραμέλησις, 40, 2, 10· π. Στοδ. καὶ = χλευασμός, περιπαιξία ἐκλ. 3ῃ. σ. 222, irrisio.
- Ἐπί-συρος, 2· ὁ ἐπισύρων, χλευάζων, καταγελῶν ἐν τῇ δουρ. κωμωδία Μυλλερ. Δωρ. 2, 357.
- Ἐπι-συρράπτω· ἐπὶ πλέον συρράπτω Ἀθανασ. 2, 547.
- Ἐπι-συρρέω· συρρέω πρὸς τι, μετ' ἄλλων πολλῶν συντρέχω, συνέρχομαι Στραβ. 5, σ. 240, confluo.
- Ἐπι-σύρροια, ἡ· ἡ πρὸς τι συρροή Αἰλ. Ἰ. Ζ. 12, 20, confluvium.

μένους διασ. ἂν εἶναι καίρια δοκῇ Πλατ. νόμ. 9, 855, obsigno.

Ἐπι-σφραγίς, ἡ σφραγίς Ἐπιφάν. 1, 515.

Ἐπι-σφράγις, ἡ βεβαίωσις ῥητ. obsignatio.

Ἐπι-σφράγισμα, τό βεβαίωμα, βούλωμα

Εἰσβ. Ἰστ. Ἐκκλ. 343, signaculum.

Ἐπι-σφραγισμός, ὁ ἐπισφράγις ῥητ.

Ἐπι-σφραγιστής, ὁ ἐπισφραγίζων, βου-

λῶν Λουκ. Ἀλεξ. 23, obsignator.

Ἐπι-σφύζω περιπλέον πλήττω, κτυπῶ Πα-

λιν. 4, 733, 11, pulso.

Ἐπι-σφύριον, τό 1) λωρίον ἢ πόρπη, δι' ἧς

ἐνώνονται τὰ δύο ἄκρα τῶν κνημίδων ἐπὶ τὰς

γαστροκνήμας καὶ ἐπὶ τῶν ἀστραγάλων

συγκρατοῦνται Ἰλ. γ, 331, εἰς τὸν πλ. λ,

18 ἄλλοι ἐξηγ. ἀκίπασμα τῶν ἀστραγάλων

τῶν ποδῶν Σχολ. Ἰλ. αὐτῶ. 2) τὸ μέρος

τοῦ ποδὸς τὸ ἀνωτέρω τοῦ ἀστραγάλου

(φυρῶ) Ὀππ. κιν. 4, 438, ἔπισφύρια ῥα-

δινά Ἀντιπ. Σιδ. 21 (6, 206) 3) μνήσκος,

σεληνοειδὴ κοσμήματα ἐπὶ τῶν σανδαλίων τῶν

Ῥωμαίων γερούσιων, ἔπισφύριον γέρας

Ἀπκ. ἀνθ. 51, 31.

Ἐπι-σφύριος, 2) ὁ ὑπεράνω τῶν σφυρῶν

ἐρισκόμενος τῶν ποδῶν Ἀνθ. Παλ. 51, 31.

Ἐπι-σφύρος, 2) τῷ προηγ. Φιλίππ. 8,

(6, 107).

Ἐπι-σφάζω ἐλαφρῶς χάσκω Θεοφρ. Ἰ.

φ. 4, 13, hisco.

Ἐπι-σφιδάζω ἐκ τοῦ προαίρου λέγω τι

ἀρμολύω - τῷ καιρῷ = δοθείσης εὐκαιρίας

Φιλοστρ. 6. σ. 1. σ. 485, 25.

Ἐπι-σφιδόν συνέγγυς, πλησίον ἔπισχε-

δὸν ἐρχόμενοις = ὅτε ἐπλησίαζεν Ὀμ. ὕμν.

Ἀπολ. 3 - τινὸς καὶ τινὶ Ἀπολ. Ρ. 4, 948.

(Ἐπι-σφιδῶ) ἐπέχω, μόν. ἀόρ. κρατοῦμαι,

μένω εἰς τὰ ὅπισω. ἐπισφιδῶ Ἀισχ. Ἐπ. 435.

Ἐπι-σχετν, ἐν. ἀόρ. ὁ, ἀπαρ. τοῦ ἐπέχω.

Ἐπι-σχερῶ (σχερός) εἰς μίαν σειράν, εἰς

μετὰ τὸν ἄλλον Ἰλ. λ, 688, βαθυμῆδόν, κατ'

ὀλίγον Θεόκρ. 14, 69, καὶ ἐπὶ τοῦ χρόνου

«πρὶς ἐπισχερῶ» = πρὶς φορὰς κατὰ συνέχειαν

Σιμωνιδ. 69 (13, 19) - αὐτῆς = κατόπιν τῆς

ᾠδῆς Ἀπολ. Ρ. 4, 451, deinceps.

Ἐπίσχετος, προστ. ὁ. ἀόρ. τοῦ ἐπέχω ἴδ'

ἐπίσχω.

Ἐπι-σχεσίς, ἡ πρόφασις, «οὐδὲ τιν' ἄλλον

μῦθον ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε» = πρό-

φασιν Εὐστ. «διότι οἱ προφασίζόμενοι ἐπέχου-

σιν, ὁ δὲ μένουσιν ἐννοούμενοι τί ἂν εἴποιεν»

Ὀδ. φ, 70, praetextus.

Ἐπί-σχεσις, ἡ τὸ νὰ κρατῇ τις τὴν κίνη-

σιν, ὁρμήν τινος ὀπίσω, νὰ ἐμποδίσῃ ἢ δια-

κόπητ τὴν συνέχειάν τινος - γενέσεως Πλατ.

νόμ. 5, 749 - πνευμάτων = τῆς ἀναπνοῆς

«λόγγα παύει πταρμός καὶ πνεύματος ἐπίσχε-

σις» Ἀριστοτ. προβλ. 33, 5 ἡ ἀναβολὴ Θουκ.

2, 18, τὸ ἐμπόδιον Πλουτ. - φωνῆς = κράτη-

σις, σταμάτησις τῆς φωνῆς, Δημήτρ. 38, π.

Ὀμ. «εἰ τις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς ἄλλοτρίων

χαρίσασθαι» = φειδῶ Σχολ. retentio, repressio.

Ἐπι-σχεσις, 3) κρατησις Πλατ. Φαίδρ.

272, reprimendus.

Ἐπι-σχετική, 3) ἐφεκτική - «τῆς κατὰ

κοιλίας» Ἀθην. 15, 666, ἀντίθ. τῷ προτρε-

πτικός Γαλιν. 523, 8.

Ἐπι-σχετλιάζω παραπονοῦμαι, ὀργνῶ διὰ

τι Ἰλ. ι, 686, lamentor.

Ἐπι-σχηματίζω κατασκευάζω, συνθέτω,

διαπλάττω Ἰώδ. 2, 2, 5, offingo.

Ἐπι-σχιδιον, τό σφῆν, cuneus ἴδ' ἐπισχί-

Ἐπι-σχίζω σχίζω τι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας -

ἄρουραν Ἀπολ. Ρ. 2, 662 - φλοῖον Στράβ.

16, 763, infindo.

Ἐπι-σχίς, ἴδως, ἡ σφῆν Βιτρούβ. 10, 18.

Ἐπί-σχισμα, τό τὸ ἐκάνωθεν τινος σχί-

σμα Ἐτ. Μ. 555, 38, scissura.

Ἐπί-σχιστος, 2) ἐκάνωθεν σχιστὸς μετ' ἑ-

Ἐπι-σχανίον κάμνω τι σχινόν, λιγνόν,

ξηρὸν Φιλίπ. Στοδ. ἀνθ. 57, 6, «τὰ ἑλκῶ-

φαρμάκους» Πλουτ. συμμ. 1, 6, 4, arrosatio.

Ἐπι-σχαντέον ῥ. ἐπὶ τοῦ προηγ.

Ἐπι-σχοίνιον, τό ἴσφ. ἀντὶ ἐπισκάνιον

Πολέμ. Φυσ. 1, 226.

Ἐπι-σχολλάζομαι διατρίβω, ἀργοπορῶ

Σοφ. ἀποστ. 296, cesso.

Ἐπι-σχυρίζομαι μετὰ δυνάμειος καὶ ἐπ-

μονῆς διαβεβαίω τι Πλουτ. Ὀδ. 16, «τὸν

δὲ οὐκ ἀκολουθήσει ἐπισχυρίζομένον» = ἡρ-

νήθησαν ἐπιμόνας Ἄρρ. Ἀν. 5, 25, 2.

Ἐπι-σχυρίζω ἐνδυναμώνω τι, corroboro.

Ἐπι-σχυρος, 2) συνεπισχύων, βοηθός, αὐτί-

λιος ἴδ' ἐπίσχυρος.

Ἐπι-σχύνω ἐπισχύω, δυνάμυνω - τὴν πόλιν

= βοηθῶ Ξεν. οἰκ. 11, 13, ἀμτβ. γίνονται δυν-

νατὸς Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 2, 1, 4, «τῆς κατὰ

τὸ πεπερωμένον ἀνάγκης ἐπισχυρῶσης» Δ. Σικ.

5, 59, ὡδω, καταπύγω Ν. Δ. inualesco.

Ἐπι-σχύνω ἐπέχω, κρατῶ, σταματῶ ἀπ-

σχετὰ θυμὸν ἐνιπῆς καὶ χεῖρας Ὀδ. υ, 266,

τὸ ὁποῖον καὶ προστ. ἀόρ. ὁ. τοῦ ἐπέχω δύ-

ναται νὰ ἦναι «οὐδὲν μ' ἐπίσχει» Εὐρ. 1, Τ.

912, «τὸδε γ' οὐδὲν ἐπίσχει» Θουκ. 3, 45,

«φαρμακεῖται ἐπίσχειται τὴν διάρρηξιν» Πλατ.

νόμ. 11, 932, διευθύνω, κάμνω νὰ κινηθῇ τι

μὲ σφοδρότητα ἐναντίον τινός «τί νῦν νῦν

ἐπίσχετον ὠκείας ἔκτους» Ἰσ. ἀπ. 350, -

ἔκτους = νὰ διώκῃ τοὺς ἔκτους Ἰλ. ρ, 463,

ἀμτβ. «ἐπισχόμενος ἐξέπτε» = μονοροφί = εἰ

ὀλοκλήρῳ ἔπτε, κρατῶν τὴν ἀναπνοήν του

Πλατ. Φαίδρ. 117, terprimo, πρὸλ. ἐπέχω.

Ἐπι-σχωμένη, ἡ ἡ ἀνάληψις τοῦ ἑν-

ρίου «λεγομένη οὕτω τῷ ἐπιχωρῶ τὸν Καπ-

παδοκῶν ἔπει, Χρυσ. 1, 19.

Ἐπι-σωμα τόσμαι ἐπὶ ἀφύγων, προσκολ-

λῶμαι ἐπάνω εἰς ὅλην τινὰ ἢ εἰς τι σῶμα,

καὶ ἐνοῦμαι μετ' αὐτοῦ, ἀδξάνω τὸν ὕγκον

μου Διοσκ. 5, 84, corporor.

Ἐπι-σωμάτω ἐνωματώω ὁ ἴδω.

Ἐπί-σωμος, 2) σωματώδης, παχύς Ἰπποκρ.

Ἐπι-σωρεῖα, ἡ τῷ ἐπὶ Νικομ.

Ἐπι-σωρευσίς, ἡ τὸ νὰ κάμνῃ τις σωρῶν,

συμφορήσις, συνάθροισις Ἀριστοτ. Νικ. 1, 96.

Ἐπι-σωρεῖω κάμνω σωρῶν τινα μεγαλί-

τερον, προσθέτων εἰς αὐτόν τι Ἀθην. 3, 123,

accumullo.

Ἐπί-σωτρον, τό σιδήριον ὑπεράνω τοῦ τρα-

χοῦ τῆς ἀμάξης προσρηγμένον ἐν τῇ περιφ-

ρίζ· οὐδὲ τε πολλή γίγνεται· ἐπισώτρων ἀρ-
ματροχὴ κατόπισθ' ἐν ληπτῇ ἐν κονίῃ· Ἰλ. ψ,
505· τῶν δὲ περιεπιουμένων τῷ ἄστροι τρο-
χῶν τὸ μὲν περὶ ταῖς ἀφίαισι σιδηροῦν ἰπίσω-
τρον, ἡ δὲ ἀφίαι καὶ σώσιρα καλεῖται· Που-
λυδ. 1, 144.
Ἐπι-τά· ἐπιτά, Λεβαθείας ἐπιγρ.
Ἐπι-τάγῃ, ἡ παρεγγεῖλια, προσταγὴ Πο-
λυδ. 13, 4, 3· νόμιμον Δ. Σικ. 1, 70· ἐπιδλη-
θεὶς φόρος Πολυδ. 21, 4, 1, mandatum.
Ἐπι-ταγμα, τό· πρόσταγμα· τὸ ἐπὶ τοῦ
νόμου ἐπιτάγμα· Πλάτ. πολ. 2, 359· ἐπι-
τάγμα ἐπιτάξαι· Διογίν. 1, 3· «ἐξ ἐπιταγῶ-
των» Ἀνδοκ. 3, 11· ἀπαίτησις Δημ. 59, 29·
π. Πολυδ. καὶ Πλούτ. ἡ οὐρὰ τοῦ στρα-
τεύματος, ἡ τὸ ὅπισθεν παρατεταγμένον
ἐκιολογοῦν μέρος τοῦ στρατεύματος,
Περικ. 69.
Ἐπι-ταγματικός, 3· ὁ εἰς ἐπιτάγμα ἀ-
νήκων.
Ἐπιτάδας, ὁ· Σπαρτιάτης, στρατηγὸς ἐν
Σφακτηρίᾳ Θουκ.
Ἐπι-τάδε· ἐπὶ ταῖς, ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος,
ἀντιθ. τῇ ἐπείκεινα Πλούτ.
Ἐπι-τάδες· μέχρι τούτου τοῦ καιροῦ, μετν.
Ἐπι-τάδιος, ὁ· ἱραστής· Μούχ. (ὅσω ἀντι-
τοῦ ἐπιτήδειος), amator.
Ἐπιτάδουμα· ἐπιτήδευμα, ἐκνοσίον ἐπιγρ.
Ἐπι-τακίτηρ, ὁ· προσταγὴν ἔχων. Κυρ. 2, 3.
Ἐπι-τακτής, ὁ· τῷ προηγ. Γεωπ. 17, 2, 4.
Ἐπι-τακτικός, 3· ὁ εἰς τὸ ἐπιτάσσειν, προ-
σάξειν ἐπιτήδειος· ἡ ἐπιτακτικὴ τέχνη·
Πλάτ. πολιτ. 260· «τὸ περὶ τὰ ζῶα ἐπιτα-
κτικόν», 261, imperiosus.
Ἐπι-τακτικός, 3 (ἐπιτάσσω)· προσταγα-
μένος, διορισμένος· μέτρον Πινδ. Π. 4, 236 π.
Θουκ. «οἱ ἐπιτακτοί»· οἱ ἐν τῇ μάχῃ ὅπισθεν
τῶν μαχομένων ταγμάτων παρατεταγμένοι
αἰσπράττοι, 6, 67· «σπεύρει ἐπιτακτοί»· Πλούτ.
Σουλ. 18· πρόβλ. ἐπιτάγμα.
Ἐπι-τακτικός, ἐπὶ τοῦ προηγ. μετ' τῶν
πρὸς προστακτικὸν Δ. Σικ. 619, 80, imperiosus.
Ἐπι-τακτωρ, ὁ· σημαντὴρ, ἐδωκότης· Μούχ.
Ἐπι-τάλαιπωρ, ὁ· ὑποφύω προσέτι ταλαι-
πωρίαν, κόπους· «περὶ τῶν μελλόντων τοῖς πα-
ροῦσι βοηθοῦντας χρῆ ἐπιτάλ.» Θουκ. 1, 123·
«πρὸς πολιτικοῖς»· κόπον ἀναδέχεσθαι Πλάτ.
πολ. 7, 540.
Ἐπι-τάλαριος, 2· ἐπὶ τῶν. Ἀφροδίτης· ἡ φέ-
ρουσα καλαθίαν, καὶ ναὺν ἔχουσα ἐν Ρώμῃ
Πλούτ. π. Ρωμ. τῷ 10, Venus, Calathifera.
Ἐπι-τάλιον, τό· πόλ. Τριφυλλίας ἔξω
Ἐπι-τάλον, τῶν· ἀντι ἐπιτήλον· πολυχρύ-
νον· Μούχ. diuturnum
Ἐπι-τάμα, τό· τέντωμα· «καὶ σπάσματα»
Πλούτ. π. ἀοργ. 8, extensio.
Ἐπι-τάμνω· ἰδ' ἐπιτάμνω· Ἦρ.
Ἐπι-τανίδες· ἐπεκτανίδες· Ὁδ. ε, 253.
Ἐπι-τανύσσομαι· τῷ ἐπομ. τεντῶναι ἐκ
δ. γρ. intendo.
Ἐπι-τάνω, π. ἀντι ἐπιτείνω, ἐν τμήσ. Ἰλ.
π. 567, intendo.
Ἐπι-τάξ· κατὰ σειράν, εἰς μετὰ τὸν ἄλλον·
«ἐπιτάξ ἄλλος περὶ αὐτοῦ ἄλλω» Ἀρατ.

φαίν. 380· κατ' ἀρ. λεξ. καὶ = σύντομος· «ἀ-
σιν τῆς ὁδοῦ ἡγήσεται σοὶ τὴν ἐπιτάξ»· βρα-
χύνει· Ἐτ. Μ. 365, 25, breviter.

Ἐπι-ταξίδες, αἱ· αἰδοῦναι τινες ὡς ἀγκυραὶ
Ἠρόχ.

Ἐπι-ταξίς, ἡ· διατάξις, διαταγή· «φόρου
Ἦρ. 3, 89· θεῶν Πλάτ. συμπ. 202· «καὶ
νόμοι», νόμ. 8, 834· «τὸ κατὰ τὴν τῆς αὐτοῦ
φυχῆς ἐπιτάξιν τὰ γινόμενα γίνεσθαι»· κατὰ
τὴν ἐπιθυμίαν τῆς φυχῆς Πλάτ. νόμ. 3, 687.

Ἐπι-ταπεινός, 3· ἐπὶ τῶν ταπεινῶν· Ὁρεῖδ.
4, 16, humilis.

Ἐπι-τάραξις, ἡ· ταρᾶχῃ, διατάραξις
Πλάτ. πολ. 7, 518, perturbatio.

Ἐπι-ταράσσω· προσέτι ταράττω, ἀνατα-
τῶν· Ἦρ. 2, 139· «κοιλίῃ ἐπιταράσσεται»
Ἰπποκρ. καὶ μετν. «ἔδων ἐπιταράττει ἡμῶν
τὰς οἰμωγὰς»· διακόπτει Λουκ. διαλ. νεκρ.
2, 1, perturbo.

Ἐπι-ταράττω· τῷ προηγ.

Ἐπίταρις, ἰδός, ἡ· πλοῖον φορηγόν Γελλ.
10, 25.

Ἐπι-τάροθος (πρόβλ. ἐπέρροθος καὶ τάρρο-
θος), 2· βοηθός, παραστάτης, πάντοτε ἐπὶ
θεῶν· «εἴ ποῦ τις καὶ ἐμοίγε θεῶν ἐπιτάρο-
θός ἐστι» Ἰλ. λ, 366· συγγ. ὅθλ. ε, 808·
καὶ ἐν χρησμοῖς τινι π. Ἦρ. «Τιγὴς ἐπιτάρ-
ροθος ἔσση»· νικητής, 1, 66, adiutor.

Ἐπί-τάσις, ἡ· τέντωσις, ἐξάπλωσις· «τῶν
χορδῶν», ἀντιθ. ἀνεσις Πλάτ. πολ. 1, 349·
μετν. «τῶν πόνων Θεοφρ.· τῶν ὄρων = ἐκ-
τασις Δ. Ἀλ.· πυρετῶν = αὐξήσις Ἰπποκρ.·
ὄρων Πλούτ. 4, 39, 9· χειμῶνος = ὄρι-
μύτης Θεοφρ. ἐπὶ φωνῆς = μεταδασίς εἰς τό-
νους ὑψηλότερος Δ. Ἀλ. χρῖσι. Ἰσοκ. 13·
προσέτι = ἐπισώρευσις, αὐξήσις λόγου, «ἐπι-
μονῆς εἶδος, ἐξαλλαχὴν ἔχον ἐπὶ τὸ μῆζον»
Ἀλεξ. π. σχημ. 2 καὶ Λογικῇ. π. 6φ. 38,
exaggeratio, extensio.

Ἐπι-τάσσω· προσταγῶν, ἐντέλλομαι· «μὴ
ἵπτασθ' ἂ μὴ κρατεῖς» Σοφ. Οἰ. Κ. 843·
«οὗτος φυλάττει τὸν πατέρα ἐπὶ ταῖς ὥραις»
Ἀριστ. σφ. 69, καὶ περ. «εἰς αὐτοὺς ἐπι-
τάξον» Ἦρ. 1, 155· «τὸ βέλτιστον ἐπιτάτ-
τειν» Πλάτ. πολιτ. 294· «εἰ τὴν μουσικὴν
μοι ἐπιτάττοι ποιεῖν», Φαιδ. 60· «τινὸς Δημ.
Δημ. 30 καὶ παθ. «τὰ ἐπιτασσομένα»
Ἦρ. 1, 1, 115· «ὁ ναυτικός στρατὸς ὁ
ἐπιταχθεὶς ἐκαστοῖσι», 6, 94· «ἐπιταττο-
μένος φοιτᾷ» Ἀριστ. σφ. 688· «ἄλλο τι
ἐπιταχθήσεσθαι» Θουκ. 1, 140· «λακεδαίμο-
νι οὐκ ἐπιταχθήσαν ποιεῖσθαι», 2, 7·
«τὴν ἐπιτεταγμένην αὐτοῖς τέχνην» Πλάτ.
πολιτ. 281· οἱ ἐπιτεταγμένοι, εἰς οὓς ἐπιτάθη-
ται, νόμ. 11, 925· καὶ μέσ. 2, 658· 2) ἐπὶ
πλὸν διατάσσω· «ἐπιτετάχθαι εἰς τοὺς Πέρ-
σας» Ἦρ. 7, 85· «ἐπιτετάκτο Ἀριστοκράτης
Περικλῆς» ἔξω. Ἐλλ. 1, 6, 29· ἰδ. ὅπισθεν
τοποθετῶ· «ὅπισθεν τοῦ πεζοῦ ἐπέταξε τὴν
ἵππον» Ἦρ. 1, 80· «εἴτε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τά-
ξει εἴτε καὶ ὅπισθεν ἐπιτεταγμένον» Πλάτ.
πολ. 5, 471· καὶ μέσ. «τοὺς ἱππίας ἐπιτά-
ξαντο ἐπὶ τῷ διεσπῶ» Θουκ. 6, 67· τάττω δι'
ἐαυτὸν ἔξω. Ἀν. 6, 5, 9, colloco, dispono.

Ἐπι-τάτικος, 3' ὁ εἰς τὸ ἐκτείνειν, ἀδῶ-
νειν ἐπιτήδεος γραμ. attlenius.

Ἐπι-ταυρον' ἰαυρὸν Ἡσύχ. robustum.)

Ἐπίταυρος' Ἰδ' Ἐπίδαυρος.

Ἐπί-ταυρος' πόλ. ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ Πεοῦ.

Ἐπι-τάφιος, 2' ὁ εἰς τάφον, ἐνταφιασμὸν
ἀνθρώπων· λόγος, ὁμιλία πένθιμος περὶ ἀπο-
θανόντος τινός, ὅπου ἐξίνοντο ἐν Ἀθήναις ἐκ
μέρους τῆς πολιτείας εἰς τὸ τέλος ἐκάστου
πολεμικοῦ ἔτους περὶ τῶν ἐν ταῖς μάχαις πε-
σόντων τῶν τοιοῦτων λόγων διεσώθησαν δύο
τοῦ Περικλέους π. Θουκ. 2, 35 καὶ Πλατ.
Μενεξ. 236' καὶ ἄνευ τοῦ λόγου· «ἐπιτάφιον
εἶπε» Λουκ. ἱστ. συγγρ. 26'· ἀγών Δ. Σικ.
17, 117, καὶ ἄνευ τοῦ ἀγών· «ἐπιτάφιον ἀ-
γωνίσασθαι» = ἀγῶνας ἐπιταφίους συστήσαι
Παυσ. 1, 28, 7, sepulcralis.

Ἐπι-τάχ' ὄνω· κάμνω νὰ γείνη τι ταχέως,
ἐπιπείθω· «μαστιγούφοροι ἐπιτάχοντες τῆς ὁ-
δοῦ τοὺς σχολαίτερον προσιδόντας» Θουκ. 4,
47'· τὸν πόλεμον Πλουτ. Περικλ. 29'· τὴν
δόδον Ἡρώδ. 2, 11, 2, accelero.

Ἐπι-τάχυσις, ἡ· τὸ προστάζειν ἵνα τι γεί-
νη ταχέως Στοβ. maturatio.

Ἐπι-τέγγω· νότιζω, ἐπ' ἀνωθεν βρέχω· -
νέκταρ Ἀνακρ. 54, 22, irrigo.

Ἐπι-τεγκτός, 2' ἐπιθρεκτός Ἰπποκρ. 830.

Ἐπι-τεγγίς, ἡ· νότισις ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας,
μαλᾶκυνσις Ἰπποκρ. humectatio.

Ἐπι-τεγμα, ἡ· ὄν. γυν. Ἐπιγρ. Ἰδ' ἐπι-
τεγμα.

Ἐπι-τεθειασμένος· μετ' ἐμπνεύσεως θείας,
ἐνθουσιασμοῦ Πολυδ. 1, 16.

Ἐπι-τέθειμαι, π. παρκ. ὀριστ. τοῦ ἐπι-
τιθῆμι.

Ἐπι-τεταίαι· ἔνερ. ἄδρ. ἄ. ἀπαρμ. τοῦ ἐπι-
τέλλω.

Ἐπι-τείνω· 1) προσέτι, περιπλέον ἐξαπλώ-
νω, π. Ὀρ. ἐν ταῖς. «ἐπὶ νύξ ὅλοη τέτα-
ται δειλοῖσι βροτοῖσιν» Ὀδ. λ, 19' «ἐπιτεί-
νωσι ἐπὶ τὴν γέφυραν Εὐλα» Ἡρ. 1, 186'
διὰ τὰ φάρμακ. 4, 201' Συνηθ. 2) τεντώνω,
τόξον, ἀντίθ. τῷ ἀνίεναι Πλατ. Λυσ. 209'

«τὰ τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνίεναι ἵνα ἐπιτε-
ναὶ δυνήσωνται» Πλουτ. παιδ. ἀγ. 13'· τὴν
φωνήν = ὀφθαλμολογεῖσθαι Ἀριστοτ. φυσιογ.

2' μετρ. τανύζω εἰς τι, σπουδάζω· ἐαυτὸν,
ὡς τὸ παθ. Πλουτ. Ἀλεξ. 40' ἐπαυξάνω· «τὰς
ἡδονὰς ἢ τῶν ὄντων πόσις ἐπιτείνει» Πλατ.

νόμ. 1, 645' «μᾶλλον ἐπιταθὲν τοῦ δέοντος»,
πολ. 3, 410' «ἐπιτείνει καὶ ἀνέησι» Ἀριστοτ.

ἡθ. 6, 1'· τὰ τιμήματα, πολ. 5, 8' «ἐπιτα-
θὲντας ταῖς ἐννοίαις», πολ. 17, 16, 3' καὶ
ἀπολ. «ἐτι μᾶλλον ἐπέτεινεν» Ἀμ. 56, 13'

«ἐπέτεινεν ὁ λιμός» = ἐλάθεν αὐξήσιν Πλουτ.
Καμ. 28' ἡ ὀργὴ Πολυδ. 15, 27, 1' ἐπὶ πυ-
ρετοῦ Ἰπποκρ. Παθ. καταγίνομαι, προσπαθῶ
διὰ τι· - εἰς ἀνδραγαθίαν Σεν. Μυρ. 7, 5,

82, ὡς χρῆτ. τῷ ἔνερ. ὁ Ἀριστοτ. πολ. 4,
6' «ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ οἴτου πλείω ἐπιταθῆναι»
Σεν. Λακ. 2, 5, intendo.

Ἐπι-τείρω· καταρτίζω Ὀρφ. Ἀργ. 1089.

Ἐπι-τεγίξω· τεῖχος, ὀχύρωμα, περιγυρά-
κωμα κατὰ τινος ἑγείρω, ἀπολ. Θουκ. 1, 142'

- τινί = ἐναντίον τινός· - Ἀγινῆταις Σεν. Ἑλλ.

5, 1, 1' «τοὶς πολέμοις ἐπιτεταγίως ἐπὶ τῇ»
7, 2, 20' ὁ ἡλῶς ἐξ Δεκελείας καὶ ἐπιτεταγί-
σας τῇ πατρίδι» = καὶ ὀχυρώσας τὴν Δεκε-
λείαν Ἀνδοκ. 1, 101' «τορὰν ἰδοὺ ἐπιτεταγί-
σας ὅμην ἐν τῇ Εὐβοίᾳ» = δεσπότηρις, ὀχυ-
ρωσεν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ τύραννον ὡς ἐχθρὸν κατὰ
τῶν Ἀθηναίων Δημ. 10, 8' μετρ. «τῷ πλοῦ-
τῳ τὴν ὑπεροφίαν» = εἰς τὸν πλοῦτον τὴν
ὑπεροφίαν ὡς ὀχύρωμα ἀντιθέτειν Λουκ. Νιγρ.

23' «τῇ συννομοσίᾳ βαρὺν πολέμον» Πλουτ.
Βρουτ. 20. Παθ. «τὸ φρούριον Ὑρκανίους ἐπι-
τεταγίσται» Σεν. Κυρ. 5, 3, 11' «Δακελίας
ἐπιτεταγισμένη» Λαγίν. 2, 76, communio.

Ἐπι-τείχισις, ἡ· ἡ κτίσις φρουρίων, ὡς
χυρωμάτων κατὰ τινος Θουκ. 1, 142, ὀχυ-
ρωσις· - Δεκελείας, 6, 93, munio.

Ἐπι-τείσμα, τό· τὸ ἐπιτεταγισμένον ἔ-
ργον, τὸ ἐναντίον τινός ἐγερόν ὀχύρωμα, πε-
ριγυράκωμα Θουκ. 8, 95' «κατασκευάζοντο
ὅμην ἐπὶ τὴν Εὐβοίαν» = ἔκαμε τὴν Εὐβοίαν ὀ-
χύρωμα ἐναντίον μας Δημ. 8, 66' «ἐπὶ τῇ

Ἀττικῇ», 18, 71' «τῆς αὐτοῦ χώρας», 4,
5' «κατὰ τινος» Δ. Ἀλ. 3, 43' μετρ. «ἡ
φιλοσοφία ἐπιτ. τῶν νόμων» = προστάτρια
τῶν νόμων Ἀλκιδ. π. Ἀριστοτ. ὅστις ἀπο-
δοκιμάζει τὴν ἑκφράσιν ῥητ. 3, 3, munitio.

Ἐπι-τείσμας, ὁ· ἐπιτεταγισμός· - τῇ χώρᾳ
Θουκ. 1, 122' «ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπι-
τεταγισμὸν ἐξήτει» = ἐξήτει προσβολὴν εἰς
Δημ. 18, 87, καὶ μετρ. Φίλων.

Ἐπι-τείσμας, ὁ· τὸ τεῖχος ἀνεγείρων μετρ.

Ἐπι-τείχος, τό· τεῖχος ἐπὶ τείχει πόλεως
Ἑδοτ. Ἰλ. 969, 5.

Ἐπι-τεκμαίρομαι· προσέτι τεκμαίρομαι
Ἀρατ. φαν. 142, animadverto.

Ἐπι-τεκνοὶ γυναῖκες, αἱ· αἱ τέλος πάντων
τεκνοποιήσασαι, δι. γρ. Ἰπποκρ.

Ἐπι-τεκνώ· μετέπειτα γεννᾷ· «πολλῶν
μυριάδων ἐπιτεκνωθεῖσων» Ἰώδ. 6, 5, 6.

Ἐπι-τεκταίνομαι, δόλον, μεταχειρίζομαι
πανουργίαν κατὰ τινος Ὀπκ. πυν. 3, 405.

Ἐπι-τεκταντήρ, ὁ· παρασκευαστής Ἡσύχ.

Ἐπι-τεκτόνημα, τό· οἰκοδόμημα Θεοφύλ.

3, 735, aedificium.

Ἐπι-τέλεια, ἡ· οἱ ἐπὶ τέλει, ἐξουσία, διοί-
κσις Πολυαν. 6, 9, 3.

Ἐπι-τέλεια· τελειότης, ἐντέλεια Ἀριστ.

ἱστ. 70, 105, perfectio.

Ἐπιτέλεια, ἡ· ὄν. γυν. Ἐπιγρ.

Ἐπι-τέλειος, 2' ἐντέλης, τέλειος Ἰώδ. 16,
2, 4, perfectus.

Ἐπι-τελειόω· τελειόω Ὁραβ. 115'· ὁ-
σίαν Πλουτ. Μαρ. 22, perficio.

Ἐπι-τελείωμα, τό· προσφορὰ θυσίας γε-
νομένη μετὰ τὴν κυρίως θυσίαν, ἀντίθ. τῷ
προτέλειᾳ = ἡ πρὸ τῆς κυρίως θυσίας γινού-
μένη ἴδε προτέλεια.

Ἐπι-τελείωσις, ἡ· τελειώσις· - τῆς εὐχῆς
Πλουτ. Νομ. 14'· πολιτείας = τὸ ὄψιστον τῶν
πολιτικῶν ἀξιομάτων, Φλαμ. 18' π. Πλατ.

«μήτε εἰς γάμους ἵτω μήτε εἰς τὰς τῶν καί-
δων ἐπιτελείωσεις», σημ. τὸς ἀγαριστηρίους
θυσίας τὰς μετὰ τὴν γέννησιν τέκνου τέλου»

μῖνας ἀπὸ τῶν γονίων μετὰ τῶν συγγενῶν, νόμ. 6, 784, perfectio.
 Ἐπι-τελεῶν ἑπιτελείωσις Ἀρκαρ.
 Ἐπι-τέλειαις, ἡ τελείωσις Ἀριστοτ. προβλ. 10, 34, perfectio.
 Ἐπι-τέλεισμα, τό τετελειωμένον Πολυδ.
 Ἐπι-τελεσμός, ὁ ἐπιτέλεισις μτγν. perfectio.
 Ἐπι-τελεστική, ὁ ὁ τελείων τι ποιῶν Σχολ. Λυκοφρ. 305, perfectior.
 Ἐπι-τελεστικός, 3' ὁ εἰς τὸ ἐπιτελεῖν ἐπιτέλειος μτγν. effectus.
 Ἐπι-τελεύτιος, 2' ὁ εἰς τὴν τελευτὴν ἀνήκων, ἀναφερόμενος Ἄννα Κομν. 482.
 Ἐπι-τελέω ἀποτελειώω, κάμνω τι τέλειον· «τὰ ἐπιτασσόμενα» Ἡρ. 1, 51· «τὸν προκείμενον ἀέθλον», αὐτ. 126· «ὡς ἐπτε-λέσθῃ τὸ σῆμα», 2, 121· «μαθὼν τὸ χρηστήριον ἐπιτελούμενον» ἐκκληροῦμενον, 2, 152· «ἐπιτελέσαι ἂ ὑπάγεται» = τὰς ὑποσέ-σεις ἐκκληρώσαι Θουκ. 1, 138· «ἂ ὑπεδίδετο οὐκ ἐπιτελεῖ», 2, 95· «ἐπτετελέστα τὸ τεύχος», 7, 2· ἔργω, 1, 70· «ἄτι' ἄν σοι, λογιζομένη φαίνεται βέλτεστα, ταῦτα τοὺς ἐργαῖς ἐπιτέλει» Ἰσοκ. 2, 38· «ἐκνοῖ ὄντες ἂ ἄν νοήσωσιν ἐπιτελεῖν» Πλατ. Γοργ. 491. Μέσ. «κάλλιον τὴν κρίσιν ἐπιτελεσάμεθα», Φιλ. 27· «ἐπιτελεσθέντος τοῦ λόγου» Ἰσοκ. 5, 23· «ὅπως ἡ εἰρήνη ἐπιτελεσθῇ» Δημ. 18, 29· 12. ἐπὶ θυγατρὶ Ἡρ. 1, 167· καὶ συγγένειαν, 1, 86· ὑπὲρ = ὑπερτάς ἐπτελέσει αὐτ.· «χρᾶς Δ. Ἄλ. 2, 52· καὶ ἀνευ τῆς προσθήκης» ἐπτελοῦν αὐτῶν Αἰλ. Π. 1, 12, 61· γάμον Ἀθην. 13, 576· ἀποσφῆν, φόρον πληροῦν Ἡρ. 2, 109· π. Πλάτ. «οἱ νομοφύλακες τὴν τῆς ἀσθεῖας δίκην τούτοις ἐπιτελοῦντων» = ἀεὶ ἐπιβάλλουσιν εἰς αὐτοὺς, καὶ αἱ ἐκπληρώσιν οὗτοι νόμ. 10' τέλ. «τὰ τοῦ γήραος ἐπιτελεσθαι» = τὸ γήρας, τὸ ἐλαττωματὰ τοῦ γήρατος ὑποφέρειν Ξεν. ἀπομ. 4, 8, 8· «τὰς δίκας Δ. Ἄλ. 10, 42, perfectio.
 Ἐπι-τελέωμαι, τό τὸ κατέσω ψινόμενον ὅμα Λυκοφρ. π. Ἀρκαρ.
 Ἐπι-τελέωσις, ἡ ἐπιτελείωσις.
 Ἐπι-τελής, 2' τελειωμένος· «ἐπιτελέα ἐγένετο» Ἡρ. 3, 16· «ἐπιτελέα ποιεῖν» = ἐκπληροῦν Ἡρ. 3, 141· «ἐπιτελής δ' εἴη ἡ εὐχὴ» Πλάτ. ἔπιν. 8, 353· ἐπινοῖαι, πολ. 6, 15, 6· «ἐκρίν λαμβάνει δὲ πόλεμος ἐπιτελῆς» = τέλος διακριτικόν Δ. Ἄλ. 10, 46· «παρθένος ἐν ὥρᾳ γάμου» Πούχ. τὸ δὲ ὄρνιθες = ἐπιτελεστικαὶ Ἄντ. Αἰδ. 19, effectus.
 Ἐπι-τελής, ὁ 1) Ἀργεῖος Πανσ. 2) Ἀθηναῖος Ροσσ. ἀττ. δημ. 3) Εὐδαίος Μιον. 4) ἄλλοι Ἐπιγρ.
 Ἐπι-τελής δας καὶ Ἐπιτελής, ὁ 1) Σπαρτιάτης Δ. Σικ. 2) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
 Ἐπι-τέλλω παραγγέλλω, προστάζω, ἐντέλλομαι· «σοὶ γ' ὡδ' ἐπιτέλλω» Ὀδ. ρ, 9· «τῶν μάλ' ἀπὸ τῆς ἐπτελλε» Ἰλ. δ, 229· καὶ μετὰ δοτ. = δίδω τινὶ παραγγέλλας· «ἐλθῆτο συνθεσάμενος ἅς ἐπτελλε Διομῆδην», ε, 320· «ὅσων μνήμηκαί φερετοῖν ἅς ἐπτελλας», ε, 818· μετ' ἀπαρ. μ, 83· οὕτω καὶ ἐν τῇσ. «χρεῖτον δ' ἐπὶ μύθον ἐπτελλε» σφοδρὰν, ἀσπτε-

ρὰν λῆξιν, μετὰ λόγον δοῦναι τὸν δίδωκεν αὐτόν, α, 25· ὡσαύτ. «ἀλόγῳ δ' ἐπὶ μύθον ἐπτελλε» Ὀδ. φ, 340· «σοὶ δὲ γόναι τὰδ' ἐπιτέλλω», αὐτ. 361, εἰς τὰ χωρία ταῦτα ἱμπεριέχεται παράγγελμα προστάχης μετ' ἱμπεριέχους· «ἐμοὶ θάνατον σὺν τῷδ' ἐπτελλαν» = καὶ εἰς ἐμὲ πρόσταξε, ἐπικρίμασι τὸν θάνατον Πινδ. Ν. 10, 77· ἔδε κατωτέρω· οὕτω καὶ μέσ. «ἄλλοισιν δὲ ταῦτ' ἐπιτέλλω» Ἰλ. α, 295· μετὰ τοῦ κελύω, τ, 192· καὶ μετ' ἀπαρ. «σοὶ δὲ μά-λιστ' ἐπιτέλλομαι ὡδὲ γ' ῥέξαι», ε, 802· καὶ μετὰ αἰτ. «ὁ δὲ μοι χαλκίπους ἐπτελλετ' ἀέθλους» = ἐπτετατε, λ, 622· ἀντὶ δὲ τούτου ὁ Πρ. γρήται τῷ ἔνερ. θε. 985· «νύστος», ὃν ἐπτελλετο Παλλὰς = τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφὴν, τὸν ὅποιον προῦριον, ἐπτεταξεν ἡ Παλλὰς Ὀδ. α, 327· «οἷόν τ' ἐπιτελλόμενος» Πινδ. Π. 1, 70. Παθ. ἐν τῇσ. «τῷδ' ἐπὶ πάντ' ἐπτεταλτο ἀναστέμεν Αἰτωλοῖσιν» = ἐναποστῆ-θῃσαν αὐτῶ τὴν (ἐπὶ πᾶσιν) ὑπερτάτην ἀρχη-γίαν ἐπὶ τῶν Αἰτωλῶν Ἰλ. 6, 643· 2) ἀπτε. ἀνατέλλω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων, εἰς τὸ μέσ. «ἡλίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο» Ὀμ. ὕμν. Ἐρμ. 371, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀρκτοῦρου· «πρῶτον παμφανίων ἐπιτέλλεται» Ἡσ. ἔρ. 565· καὶ μετ. «ὠραῖος καὶ ἔρος ἐπιτέλλεται» Θεογν. 1275· οὕτω καὶ τὸ ἔνερ. «πῇ ποτε μύθων χρητέματα τῶνδ' ἐπιτελεῖται» = πότε θὰ ἐπιφανῇ τὸ τέλος· Ἀίσχ. Πρ. 100· καὶ ἰδ. ἐπὶ τῶν ἀστέρων Πολυδ. 9, 15, 9, mando, orior.
 Ἐπι-τελῶς· τὸ ἐπιτελής.
 Ἐπι-τέμνω· κόπτω τι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· «ἐπιτεμνόντες μαχαίρῃ σμικρὸν τοῦ σώματος» = ποιεῖσάντες μικρὰν τινα τομήν εἰς τὸ σῶμα Ἡρ. 4, 70· «τὸ ἔσω τῶν χειρῶν», 3, 8· εἰς τὸ μέσ. «τοὺς βραχίονας 1, 74· τὴν καρδίαν Δημ. 40, 32, ἀποκόπτω Ἀισχιν. 2, 93· μετ. κάμνω συντομωτέρον τι, μικρότερον Πλουτ. καὶ μέσ. «ἐπιτεμνομένη τὴν ἀπολογίαν», Λουκ. εἰκόν. 16· «τὰς προσηρμένας γνώμας» Πολυδ. 5, 58, 3· ἐπιτεμνοθαί Αἰλ. Π. Ἰστ. 12, 32, praecido, concido.
 Ἐπι-τέξ, εκας, ἡ (τίκτω, τεκνέω) ἡ πλησιάζουσα νῆ γεννήσῃ, ἐτομώσῃ, ἐπὶ ἀνθρώπων Ἡρ. 1, 111, καὶ καὶ ἐπὶ ζῴων Πολυδ. 5, 52, parturiens· ἔδε καὶ ἐπτοκος.
 Ἐπι-τέξις, ἡ γέννησις Θεοδ. Στουδ. 233 (ἀλλ' ἴσ. ὁρθόν. ἐπτεύξις), partus.
 Ἐπι-τέον, ἴσφ. ἀντὶ ἐπτετόν Στραβ. 1, 272, 36.
 Ἐπι-τεράτευσμαι· θαύματα εἰς τὴν διήγησίν μου παρεσάγω Πανσ. 8, 2, 7.
 Ἐπι-τέρειναι· εἶδος ἄρτων Ἡσυχ.
 Ἐπι-τέρμιος, 2' ὁ ἐπὶ τέρμασιν ὄν, π. χ. «Ἐρμῆς, ὡς θεὸς τῶν ὁρίων, Πούχ. ἔτι = τελευταῖος, ἔσχατος» Πούχ. ultimus.
 Ἐπι-τερπής, 2' χαροποιός, εὐάρεστος· «χῶρος» Ὀμ. ὕμν. Ἀπόλ. 413· «ἂ καὶ λόγῳ ἐστὶν ἀκούειν οὐκ ἐπιτερπείας Πλάτ. Φαίδρ. 240· «τῶν πεπραγμένων ἐπιτερπεῖς αἱ μνημαὶ» Ἀριστοτ. ἡθ. 9, 4· «εὐχὴ πολίταις ἐπιτερπὴς ἵδεν» Πλουτ. Ρωμ. 16· ἐπὶ Πλουτ. Νομ. 13· ταῖς ἡδοναῖς ἑκάστος Πλουτ. Ἀλκ. 23, jucundus.
 Ἐπι-τερπνός, 2'τερπνός Θεογν. 1066.

²Ἐπι-τέρπω· προξενῶ τέρψιν, ἡδονήν, μόν. παθ. ἡδυνάμαι, εὐφραίνομαι· τινί 'Οδ. ξ, 228· «καθ' ἔργω» 'Πα. θε. 158· ἔππουσιν Πινδ. 'Ο. 5, 22, delecto.

³Ἐπι-τερπῶς· ἰδ' ἐπιτερπής.

⁴Ἐπι-τερσαίνω· ἀνωθεν ἀποξηραίνω 'Απολ. 'Ρ. 4, 607, ὁρθότ. «ψαμάθοις ἐπιτερσαίνονται».

⁵Ἐπι-τεταγμένως· μετὰ τάξεως Βασίλ. 1, 496, 3.

⁶Ἐπι-τετᾶμένως· τετνωμένα, δυνατά· προπίνειν 'Αθην. 2, 45, intenso.

⁷Ἐπι-τέταρτος, 2· ὁ τὸ ὅλον καὶ τὸ τέταρτον τοῦ ὅλου περιέχων, ἦτοι πέντε τέταρτα (4:5) Νικομ. ἀριθμ. 1, 19, superquartus.

⁸Ἐπι-τετευγμένως· σκοπόμενος, ἐπιτυχμένος Δ. Αλαρ. 2, 42, feliciter.

⁹Ἐπι-τετρηδευμένως· ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς Δ. 'Αλ. συνθ. λέξ. 25, de industria.

¹⁰Ἐπι-τετρημένως· ἀγρόπνως, ἐπιμελῶς Βασίλ. 2, 480, vigilantior.

¹¹Ἐπι-τετρημένως· κατ' ἐπιτομήν, συντόμως Στραβ. 4, 202, compendiose.

¹²Ἐπι-τετρα-ἑβδόμος, 2· ὁ ἐν καὶ τέσσαρα ἑβδόμα περιέχων Νικομ. ἀριθμ. 1, 23.

¹³Ἐπι-τετρα-μερής, 2· ὁ τὸ ὅλον καὶ τὰ τέσσαρα τοῦ ὅλου μέρη περιέχων Νικομ. ἀριθμ. 1, 20.

¹⁴Ἐπι-τετρά-πεμπτος; 2· τῷ προηγ. Νικομ. ἀριθμ. 1, 23.

¹⁵Ἐπι-τετράφαται, ἰων. γ'. πλ. παθ. παρκ. τοῦ ἐπιτρέπω 'Πλ. 6, 25.

¹⁶Ἐπι-τετύχημένως· εὐτυχῶς Σχολ. Σοφ. 'Πλ. 944, prospero.

¹⁷Ἐπι-τευγμα, τό· τὸ κατ' εὐχὴν, εὐτυχῶς γεγόμενον, ἢ εὐτυχία, ἀντίθ. τῷ ἐλάττωμα Δ. Σικ. 16, 105· «τὰ περὶ τὴν ποιητικὴν ἐπιτεύγματα» Δ. Αλαρ. 8, 57· τὸ κατασκευάσμα, «χειρόμηταν» Στοβ. ἀνθ. 65, 17 (ἔσφ. γρ. ἐπιτεύγμα)· ποιητῶν Δ. Σικ. 15, 6, successus.

¹⁸Ἐπί-τευγμα, ἢ ὄν. γυν. 'Ἐπιγρ.

¹⁹Ἐπι-τευγμία, ἢ θυγ. 'Ἀλεξάνδρου 'Ἐπιγρ.

²⁰Ἐπιτεύκτας, ὁ· ἐπιεύκτας ὁ ἰδ.

²¹Ἐπι-τευκτικός, 3· ὁ εἰς τὸ ἐπιτυγχάνειν, κατορθώνει τὸν σκοπὸν τοῦ ἐπιτήδεως, εὐτυχής· ζήλος Πολυδ. 10, 25, 7· «χώρα ἐπιτευκτικωτάτη» = ἐπιτηδεωτάτη, εὐτυχιστορὴ Πολυδ. 2, 29, 2· ἔνεργ. ὁ κατορθῶν τι, εὐστοχῶν· τινός, 18, 25, 7.

²²Ἐπί-τευξις, ἢ τὸ ἐπιτυγχάνειν, κατορθοῦν, εὐστοχεῖν Πλάτ. 413· «εὐκαιρία, χρόνου ἐπίτευξις»· θρόνον 'Ισοκ. ἐπ. 10, 11· ὁ. ἢ εὐτυχία 'Απκ. Καρχ. 105· ἔτι ἐντευξις, συνουμία, διάλογος Θεοφρ. γαρ. 12, adeptio.

²³Ἐπίτευξις, ἢ ὄν. γυν. 'Ἐπιγρ.

²⁴Ἐπι-τευχής, 2· ἐπιτυχής Πολυδ. 6, 204.

²⁵Ἐπι-τεύγω· προσβάτω, κατασκευάζω προσέτι ἐν τῇσ. Πινδ. 'Ο. 8, 32, addo.

²⁶Ἐπι-τεχνάζομαι· τῷ ἔπομ. 'Οπκ. ἀλ. 3, 104, machinor.

²⁷Ἐπι-τεχνάζομαι· δόλους, πανουργίαν πρὸς τι ἔπνοον, μεταχειρίζομαι· ἐπιτεχνάζεται τοι· ὁδοι· 'Πρ. 2, 2· «βουλὴν σφεωτάτην», 1, 63· «πρήγμα οὐκ ὁσιον», 2, 119· «πάσας πέτραις» Δ. 'Αλ. 6, 55· τινί τι = κατὰ τινος

Λοκ. δις κατηγ. 1· «ἄλλους ἐπ' ἄλλοις πό· λήμους» = ἐνα πάλτερον κατόπιν ἄλλου ἔγκα· ταπλέκειν Δ. 'Αλ. 6, 20· ἐπιτεχνεῖν φῶς· τὸ διὰ νῆας τέχνης ἐφουρθεῖν Λοκ. Πρ. 18, molior, comminiscor.

²⁸Ἐπι-τεχνάσμα, τό· τῷ ἔπομ. Φωτ.

²⁹Ἐπι-τεχνήμα, τό· πανουργον, δόλιόν τι ἐφεύρημα κατὰ τινος ἐπινοηθὲν μὲν. μοιχ· διον ἐπιτεχνήμα = νόθος, ἐπὶ ἡμιόνων Ἀλλ. 1. Ζ. 12, 16, inventum.

³⁰Ἐπι-τεχνήσις, ἢ τέχνη, πανουργία, ἐπινοηθεῖσα κατὰ τινος, ἐφευρέσις· Θουκ. 1, 71, κατὰ Σχολ. = ἐφευρέσις· καὶ τοιμήματα Παισα. 1, 6, 4· τέχνης χρήσις ἢ δόλου εἰς τι· «φυγρὸν ὕδατον = τεχνική ἐτοιμασία ἢ διατήρησις τοῦ φυγροῦ ὕδατος» Ἀθην. 4, 124· «καὶ δι' ἐπιτεχνήσεως κομώσεις» = τεχνικαί, 13, 588· ἔτι δὲ καὶ ἡ περὶ τὸ ὕψος περιέργεια Δ. 'Αλ. 'Ισακ. 3, edinventio, solertia.

³¹Ἐπι-τεχνήσις, 3· ἰδ' ἐπιτεχνάζομαι.

³²Ἐπι-τεχνήσις, ἢ· ἐπιτεχνήσις μὲν.

³³Ἐπι-τεχνολογία· προσέτι κατὰ τοὺς κανόνες τῆς τέχνης ἐρμηνεύω μὲν.

³⁴Ἐπι-τεχνολογία· μετέπειτα φράζω, τηγανίζω· «ἦπαρ ὑπὸν αἰγὸς ἐν μέλει ἐπιτηγανισθὲν» Διοσκ. παραβ. 2, 40.

³⁵Ἐπι-τετῆδειος, 3 καὶ 2, ἰων. ἐπιτηδεός (πρὸς ἐπιτηδέ)· ὁ πρὸς τι ἀρμόδιος, πρὸς ὠρισμένον τινὰ σκοπὸν χρήσιμος· «ἐπιτ. καὶ χρηστός» Πλάτ. πολιτ. 308· «τῆς γῆς δοῦσης ἐπιτηδέης» 'Πρ. 4^η 47· «καὶ τῷ πατρί» = εὐάρμοστος, κατ' ἀρέσκειαν ἢ γνώμην τῷ πατρί, 3, 52· ἰσρά = καλὰ, 9, 37· καὶ δοτ. «ὀλιγαρχία ἐπιτηδεῖα τοῖς Λακεδαιμονίοις κατέστη» Θουκ. 5, 81· «τροφὴν ἔχει ἐπιτηδεῖαν ὡς ἀνέχνη» Πλάτ. Μενεξ. 237· ἢ ἀναγ· καὶα τροφή· ἔς τι 'Πρ. 1, 115· «ἐωυτῷ ἐπιτηδεωτάτους ἐς πίστιν», 3, 70· «φύσεως ἐπιτηδεῖας εἰς αὐτὸ τὸ ἐπιτηδεῖμα» Πλάτ. πολ. 2, 374· καὶ· πρὸς τι, νόμ. 12, 968· καὶ συνήθ. μετ' ἀπαρ. «ἔστιν γὰρ ἐπιτηδεῖα συρμαῖαν μεταρτεῖν» Ἀριστ. εἰρ. 1220· «ἐπιτηδεωτάτων γυναικῶν ἐνὶ πνεύσει» = διὰ τὸ ἱππικὸν ἀρμοδιώτατον 'Πρ. 6, 102· «ἄνδρες οἱ ἐδόκουν ἐπιτηδεωτάτοι εἶναι ἀμφὶ ταῦτ' ἔχειν» Ξεν. Κυρ. 6, 1, 22· «ὁδοῖα ἐπιτηδεῖα κόραις παίζειν παρ' αὐτὰς» Πλάτ. Φαῖδρ. 229· συγνά, «ἐπιτηδεῖον ἔστιν» = χορήγιον, ἀναγκαῖον· «ἐνὶ θαλάσῃ ὅμιν ἐπιτηδεῖον οἰκίσειν» 'Πρ. 4, 158· καὶ μετὰ ἔλξεως «ἐπιτηδεύτερος τεθνάναι» = ἀξίζει μάλλον ν' ἀποθάνῃ 'Ανδοκ. 4, 25· «ἐπιτηδεῖαι παθεῖν» = αἰτίνας ἀξίζει νὰ πάθῃσι Δημ. 22, 57· «ἐκλεγόμενος τὸν ἐπιτηδεῖον ἵσκειν» = ἐκείνον ὅστις ἤξίζει (δηλ.) παῖσθαι Ξεν. 'Αν. 2, 3, 11· «ἄνδρας ἀπέκτειναν οἱ ἐδόκουν ἐπιτηδεῖοι εἶναι» Θουκ. 8, 70· ὁ ἐπιτηδεῖος = ὁ ἐβρισκόμενος μετὰ τινος εἰς στενὸν σύνδεσμον, ὁ συγγενής, προσήκων, φίλος· τινί Θουκ. 1, 60· συγνά ἀπολ. σπαν. τινός, 7, 73· τὰ ἐπιτηδεῖα = τὰ χρεῖωδῃ· τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα 'Πρ. 2, 174· τὸ μὴ κανονικὸν συγχερ. ἐπιτηδεῖος· Δημοκρίτ. Εἰσατ. 'Οδ. 1441, 16· ἐπίρ. ἐπιτηδέως, ἰων. ἐπιτηδεῖως 'Πρ. 9, 7, idoneus, opportunitas.

Ἐπι-τηδεύω, ἡ ἐπιτεξίωσις, ἱκανότης, χρησιμότης εἰς τι· — πρὸς τι Πλάτ. νόμ. 6, 778· «— τὸν καιρομένων ἑλάνων» = ἡ πρὸς καθ-
 ὅν ἐπιτηδεύοντες τῶν ἑλάνων Σ. Ἐμπ. κ. φασ. 1, 243· τὰ χρεώδη πράγματα, τὰ πρὸς τὸ
 ζῆν ἀναγκαῖα· «αἰτοῦ καὶ βελόν καὶ τῆς ἄλ-
 λης ἐπιτηδεύοντες πρὸς πόλεμον ἐποίησαντο
 παρασκευὴν» Πολυδ. 2, 23, 11· π. τῷ Ἀρι-
 στείδῃ = καὶ φιλῶ, commoditas, utilitas.

Ἐπι-τηδεύω· ἐπιτηδεύειν, χρήσιμον ποιῶ
 Ἰαμβλ. 6. Πουδ. 228.

Ἐπι-τηδεύω· ὅδ' ἐπιτήδεος.

Ἐπι-τηδές, ἄντ. ἐπίτηδες, ὄντ. ἐπίτα-
 δες Θεοκρ. 7, 42 (ἐπίθετον ἐπιτηδῆς δὲν εὐρί-
 σκεται καὶ τὸ ἐπίρ. ἐπιτηδῆος παράγεται κα-
 νονικῶς παρὰ τὸ ἴων. ἐπιτήδεος Βουτρ. λεξ. 1, 46 παρὰ τὸ ἐπὶ τὰδε) 1) ὅσον εἶς τι ἀνή-
 κει, ἀπαιτεῖται, ἐξαρκεῖ· «ἐρέτας ἐπιτηδῆς
 ἀγείρομεν» = τόσους κωπηλάτας, ὅσοι ἀπαι-
 τοῦνται, εἶνε ἀρκετοὶ διὰ τὸ ταξεῖν Ἰλ. α, 142·
 «μνηστήρων σ' ἐπιτηδῆς ἀριστῆς λο-
 χύωσιν» = οἱ πρῶτοι τῶν μνηστήρων = ἱκανοὶ
 ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν ἢ τὴν δυνάμειν αἱ ἐπιτηδου-
 σιν ἢ ἐνεδρεοῦσιν Ὀδ. υ, 28, ἐν ᾧ χωρὶς ὁ
 Εὐστ. ἐρμήνευσε ἐπιτηδῆς = ἐπιτηδεῖς ὀρθῶς. ὁ
 ἐγράφετο καὶ ἐνταῦθα ἐπιτήδης· πρβλ. Ὑμν. Ὀδ.
 π. μόν. λ. 74, 4· 2) ἐπιμηδῶς, προμετετε-
 μένως, σκοπίμως, προσποιοῦντος, πλαστῶς·
 «ἡ μὴν ἔρευν σοι τὰ πό καρδίᾳ σαφῶς καὶ μὴ
 πῆγδης μηδὲν ἄλλ' ὅσον φρονῶ» Εὐρ. I. T. 478·
 «ἐπιτηδῆς πηδάλιον εἶχον» = σκοπίμως
 ἢ δι' αὐτὸ τοῦτο Ἀριστ. εἰρ. 142· «τοὺς Μεσ-
 σηνίους πρῶτους ἢ Δημοσθένους ἐπιτήδης προ-
 τῆξεν» Θουκ. 3, 112, commodate satis.

Ἐπι-τηδεύω α, τὸ ἐνασχόλησις, ἐργάζεσθαι, βιοποριστικὸν μίσον, τρόπος ζωῆς· «ὅτι οὐδὲν
 ἔστιν ἐπ. ἴδιον γυναικὶ πρὸς διοίκησιν πόλεως»
 Πλάτ. πολ. 5, 455· «ἡ μάθημα ἢ ἐπιτηδεύμα
 καλόν, Ἀλχ. 180· «ἔξ τινος ἐπιτηδεύματος
 ἢ τινος ἥθους» νόμ. 6, 770· «πρὸς τέχνην
 τινὰ ἢ ἄλλο ἐπιτηδεύμα», πολ. 5, 454· καὶ
 τὰ ἔθνη, Φαιδρ. 253· «καπηλείας, ἀρετῆς»
 = ἐνασχολήσεις εἰς, νόμ. 4, 711· «τὰ τῆς χώ-
 ρας ἐπ. = τὰ ἴδιμα τῆς χώρας, τὰ νόμιμα,
 τὰ καθεστῶτα Θουκ. 1, 138· «τὰ καθ' ἡμέραν
 ἐπ.» = αἱ ἐνασχολήσεις, 2, 37· «— εἰς τὸ
 θεῖον» = καθεστῶσα θεῖα λατρεία, 7, 86·
 «πρὸς τινα = τὸ πρὸς τινα φέρισμον, ὁ τρό-
 πος, 1, 32· «τὰ ἐν πένιᾳ καὶ νεότητι ἐπιτη-
 δεύματα» Δημ. 24, 128· π. Ἀεπτ. καὶ αἱ συν-
 ἵθεται τοῦ ἐκφωνεῖν ἐπιταφίους λόγους, 141·
 π. δὲ Ἰσοκ. καὶ τοῖς ἐπομ. ἀντιστοιχεῖ ἡ λέξ.
 τῷ ἔργῳ, 2, 2, institutum, professio.

Ἐπι-τηδεύωσις, ἡ τὸ μετρησεῖσθαι ἔργον τι,
 πρὸς πόρον ζωῆς· πράγματος Πλάτ. Γοργ. 524·
 «ἀρετῆς, νόμ. 9, 853· «ἡ πᾶσα ἐς ἀρετὴν νε-
 νομισμένη ἐπιτηδεύσις» = ὁ ἐναγέτος τρόπος
 τοῦ βίου Θουκ. 7, 86, ἔτι δὲ υπερβάλλουσα
 ἀριστεία· «βίτου δ' ἀρετικῆς ἐπιτηδεύσεις φα-
 σὶ σφάλλειν πλέον ἢ τέρπειν» Εὐρ. Ἰκπ. 261·
 «τὸ εἶ ἐπιτηδεύσεις ἅπανι = πᾶν ἐπι-
 τηδεύον, πλαστόν Δ. Ἀλ. π. Λυσ. 8· ἐν γέν.
 = ἐπιτηδεύμα, industria, accuratio.

Ἐπι-τηδεύω, 3 (ἐπιτηδεύω)· πρέπει τις

νά ἐνεργῇ τι, νά ἐργάζεται, ἐπιμηδῶς Πλάτ.
 νόμ. 9, 858, studens.

Ἐπι-τηδεύω, ὅδ' ἐπιτηδεύων, δακνὼν τι
 ἔργον Ἰώστ. 19, 1, 5, insectator.

Ἐπι-τηδεύω, 3· ὁ μὲθ' ὑπερβαλλούσης ἀρι-
 στείας κατισχυασμένος· ὡς «ἐπιτ. κόμη» λή-
 γεται ἡ φενάκη· «ἐπιτ. πρόσφαις» = πλαστὴ
 Συνέσ. 63· «ἐπιτηδεύοντες Εὐβοῖς» Σχολ. Ἰλ.
 ε, 831, affectatus.

Ἐπι-τηδεύω, παρὰ. ἐπιτηδεύων Πλάτ. Φαιδρ.
 64, παρὰ. ἐπιτηδεύοντα, αὐτ. 82, ἂν καὶ ἀ-
 πλοῦν δὲν εὐρίσκειται (ἐπιτηδῆς) ἀκριβῶς, ἐπι-
 μελῶς ἐξεργάζομαι, πράττω, ἐξασκῶ τι· «ἐν
 τοῖς κακοῖς πολλὴ γ' ἀνάγκη καπιτηδεύειν κα-
 κά» = θεραπεύειν Σοφ. Πλ. 301· «λαλιᾷ
 ἐπιτηδεύσαι» = φλυαρεῖσθαι Ἀριστ. Βατρ. 1069·
 «εὐπαθείας = εἰς εὐχῶν παραδίδοσθαι Ἦρ.
 1, 135· «τὸ δ' ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ
 ἐπιτηδεύσαν» = ἐπιμηδῶς ἐπρασαν Θουκ. 1,
 37· «τέχνην» = ἀσκεῖν Πλάτ. Θεαιτ. 149· «εἰς
 ἕκαστος ἐν ἐπιτηδεύμα καλῶς ἐπιτηδεύειν»,
 πολ. 3, 394· «ἀρετῇ», 10, 613· φιλοσοφίαν,
 Εὐδοκ. 307· «τὸ μὲν ἐπιτηδεύειν, τὸ δ' οὐ»,
 Θεαιτ. 176· «εὐδοκίαν Ἀντίφ. 2, 3, 11· ἀ-
 πολ. προσπαθῶ, «ἐπιτηδεύσας ὅπως ζῶσθι» =
 πανούργως ἐπινοήσας Ἦρ. 3, 102· «τι πρὸς
 τι, 6, 125· καὶ παθ. «κακά τι ἐπιτηδεύονται»
 Λυσ. 13, 65· «ὅπως ἐπιτηδεύμενοι πρὸς τὸ
 αἰρεῖν» = ὅπως ἐξεργάζομαι πρὸς τὸ συλλαμ-
 βάνειν Σεν. Κυρ. 1, 6, 40· πρβλ. καὶ «τὸ δ'
 ἐπιτηδεύθη» = ἐγένετο μὲν ἐπιμηδῶς Ἦρ. 1,
 98· καὶ περιποιῶμαι Ἦρ. 3, 18· «ἐπιτηδεύω
 κομᾶν» Πλάτ. Γοργ. 524, studens.

Ἐπι-τήθη, ἡ ἐπιπρομήτωρ, ἡ μήτηρ τῆς
 μάτης Εὐστ. Ἰλ. 971, 25· «τήη μὲν ἡ τοῦ
 πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς μήτηρ, ἐπιτήθη δὲ ἡ
 ὑπὲρ αὐτὴν» Πολυδ. 3, 18· Θεοπομπ. δὲ ἡ
 κωμ. π. Ἐτ. Μ. τὸν ζῆ ἐπιτήθη, 386, 11, αθανία.

Ἐπι-τήκτος, 2· ἐπὶ τι χεῖρας, κολλημέ-
 νος, ἰδ. ἐπὶ πραγμάτων ἐκ μετάλλων μὲ ἀ-
 νάγλυπον σκάλισμα κατισχυασμένων, τὰ δι-
 ποτα κολλῶνται ἐπ' αὐτοῖς εἰς μεγαλύτερα κτεῖνα
 ἀγγεῖα, πρβλ. Βοιτχ. πολ. οἶκ. 2, 301· «κό-
 λις Ἀλεξ. π. Ἀθην. 11, 471· τεχνητός·
 προσποιητός, πλαστός· «ἐπιτήκτα φιλοῦσα ἡ-
 λως, οὐ κρύπτει πλαστὸν χρόνον» Μελ.
 62 (5, 187), agglutinated.

Ἐπι-τήκω· ἀναλελυμένον τι κολλῶ ἐπὶ τι-
 νος· «ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα»
 Ἦρ. 7, 239· «τὸν κηρὸν κηρὸν» Πλουτ. Ἀ-
 γησ. 40· ἐπιτακῆσεται, αὐτ. οὐ δυν. ἡδ. ζ.
 26, illiquescit· πρβλ. καὶ ἐντήκω.

Ἐπι-τήλεις, ἡ μήκων, παπαρόντα ἔχουσα
 τὸν σπόρον τῆς εἰς κεράτια, ὡς τὰ τῆς ἑολο-
 κιστίδος Νικ. Θηρ. 852, papaver.

Ἐπί-τηλος· ὅδ' ἐπίταλος.

Ἐπί-τηρῶν· καίροφυλακῶν, προσμένον μετὰ
 προσοχῆς· νόκτα Ὀμ. Οὐν. Δημ. 245· «βο-
 ρεῖαν Ἀριστ. Ἀλ. 922· «τὴν θεράπειαν Λυσ.
 1, 8, 16· «ἐπιτηρῶν ὅπότε ἐμύλλον δυσλο-
 γήσιν» Σεν. Ἑλλ. 2, 2, 16· «— κείρον» καὶ
 Ἑλ. Πλουτ. «ἐπιτήρει τὸ βλαδῶς» Ἀριστ.
 Βατρ. 1151· «ἐπιτήρουν τοὺς Ἀθηνοὺς οἱ
 καταρχήρονται» Θουκ. 4, 42· «ἀπινύσσει, 5,

37. «ἐπιτηρήσας ἄλλους τὸν νοῦν ἔχοντα» Πλατ. Θεαγ. 129. «πρότερον μὲν γὰρ ὁ, τι παρ' ὁμὴν ἰψήριται, τοῦτο ἐπιτήρουν οἱ ἄλλοι πάντες» Ἑλληνες» Δημ. Μήθ. «τὸν ἐκπλοῦν» Ἠλιοδ. 5, 20, observo.

Ἐπι-τήρησις, ἡ παρατήρησις, προσοχὴ μὲν. observatio.

Ἐπι-τήρησις, ὁ ἐπιστάτης, παρατηρητὴς Σχολ. Αἰσχ. Ἐπτ. 36, observator.

Ἐπι-τήρητικός, 3. εἰς τὸ ἐπιτηρεῖν, προσέχειν ἐπιτήρειος Δ. Αερ. 7, 114. — τινὸς Πλουτ. π. φθόν. 8, observans.

Ἐπι-τίθημι· τίτω, βάλλω τι ἐπὶ τινος· «κρατὶ κυνέην, ἐπιθήσει φάρμακα» Ἠλ. δ, 190 «κεφαλῇ δ' ἐπιθήκε καλύπτειν» Ὀδ. ε, 232. «τύμβον τε χώσον ἀπὸ πύθης μνημεῖά μοι» Ἑρ. I. T. 702. «στήλην λίθου ἐπέθηκαν» Ἠρ. 7, 183. — διστόν, 5, 105. καὶ συχνά — τίτι· τὸ θυοκ. 7, 36. — ζυγά· τινι, Κυρ. 3, 1, 27. καὶ μετὰ τῆς προθ. «ἐπὶ παρὰς ἐπιθέντες τὸν νεκρὸν» Θουκ. 2, 52. «ἀσχοῦς ἐπὶ τῶν ὄνων» Ἠρ. 2, 121, 4. μετὰ γεν. — τινὰ λεγέων = ἐπὶ τῆς κλίνης θέτειν Ἠλ. ω, 589. «ἐπὶ τὰ στέρενα τὴν κεφαλὴν» Ξεν. ιδ. α) φαγητὰ ἐπιθέτω· «εἰδὼτα πόλλ' ἐπιθεῖσα» Ὀδ. α, 140. «ἐπὶ δὲ σφί· τίθεις· χροῦσια κάνασαι», κ, 355, καὶ ἔπομ. ἐπὶ θυσιῶν. «ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπολλῶνι κλυτοτόφῳ», ιδ. ἐπὶ τοῦ βωμοῦ θέτω, θυσιάτω, φ, 267. «οὐδ' ἂν θυσαίμ' οὐδ' ἂν σπείσαιμ' οὐδ' ἐπιθεῖην λιθανωτόν» Ἀριστ. νεφ. 425. «λιθανωτόν ἐπιτίθει», σφ. 96. 6) ὄνομα = δίδω ὄνομα, ἐπωνομαζῶ Πλατ. συμπ. 205. γ) τιμωρίαν, ποινὴν ἐπιβάλλω. «σοὶ δὲ ὠνὴν ἐπιθήσομεν» Ὀδ. 6, 192. «— γαλεπὴν ἀμοιβὴν» Ἠσ. ἔρ. 332. «— αἵματος δίκην» Ἑρ. Ὀρ. 500. «δίκην, ζημίαν τινί, ἀποινα», α, 144. — δίκην Πλατ. Κριτ. 106. «ἐπὶ πᾶσι τάξεις καὶ ζημίας», νόμ. 7, 823. «τιμωρίαν ὑπὲρ ὧν τοὺς ἄλλους ἡδίκουν, ἐπέθηκαν» Δημ. 60, 11. ὁμ. «μισθὸν τινι» Πολυδ. 5, 18, 8. οὕτω δυστόχημα, πόνον ἐπιβάλλω, μεταδίδω, ἐν τμήσει· «θήσειν γὰρ ἔτι ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναγὰς τε Τρωσὶ» Ἠλ. 6, 39. «οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς ἔθηκε κακὸν μύρον», ζ, 357. — ἀνάγκην Ξεν. Λακ. 10, 7. δ) «τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις» = τὴν διήγησιν θὰ τελειώσῃς Ἠλ. τ, 107. ἐν γέν. τελειῶν, ἀποτελειῶν, «τῷ μύθῳ τέλος οὐκ ἐπέθεμεν» Πλατ. πολιτ. 107. «ἡδὴ κολοφῶνα ἐπιτίθης τῇ σοφίᾳ», Εὐθύδ. 301 (πρὸς κολοφῶν) Ὀμ. λέγει ὁ Δημ. «οὕτω ταῦτα ὥσπερ κεφάλαια ἐπ' ἀπασι τοῖς ἐκότη» νεοεικνυμένοις ἐπέθηκαν» = ἐπέθηκαν εἰς τὰς ἀναγνίσκας τοῦ ὅμοιον τὸν στέφανον, 21, 18. «πίστιν ἐπιθεῖναι» = λέγειν ἐνύρκως, ὁρκίζεσθαι Δημ. 29, 33. 60. «λίθον ἐπέθηκε Ὀύρησιν» Ὀδ. υ, 370, μετὰ τῆς παρασημ. τοῦ κλείειν· «ὁδὸς ἐπέθηκε φαεινὰς», υ, 45. «ὥστε τε φαρτέρη πῶμ' ἐπιθεῖν», ι, 314. πρὸς ἐπιθεῖναι, ἀντιθ. τῷ ἀνακλίνειν = τὸν οὐρανὸν κλείειν, ἐπὶ τῶν ὠραν Ἠλ. ε, 751. — λόγον, ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ ἔππου Ὀδ. λ, 25 (πρὸς ἐπι-κειμαι)· μῦθ. — φρένα, μόν. ἐν τμήσ. = τὸ πνεῦμα διεκλύειν εἰς τι, προσηλύνειν Ὀμ. ἔτι δὲ = ἐπιστεῖλλω· «βιόλιν ἐξ Ἀγρυπνίου

ἐπέθηκε» Ἠρ. 3, 42. «Ἄλκατος ἐν μέλει ποτὴ» σας ἐπιτιθεῖ εἰς Μυτολήνην, 5, 95. — ἐπιτολὴν Δημ. 34, 28, ὅπερ δ' Ἀρποκρ. διὰ τοῦ παρεῖναι ἐξηγεῖ· πρὸς, μέσ. 3) 2) προσβάτω, προσάπτω· «κτῆματα δ' ὅσ' ἀγόμεν πάντ' ἐθέλω δοῦναι καὶ ὀλοθῆν ἄλλ' ἐπιθεῖναι» = ἀδόμη καὶ ἄλλα ἐκ τῶν ἰδίων μου κτημάτων νὰ προσθέσω Ὀδ. χ, 62. «μῆτε τριχόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων μῆτ' ἐπιθεῖς μάλα πολλὰ = οὕτε κατωτέρων πολλὰ οὐτ' ἀνωτέρων τῶν τριάνοντα ἐτών Ἠσ. ἔρ. 695. 60. ὡς ἐπὶ θ. χροῦνται οἱ μὲν. ὡς Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 2, 118. Μέσ. 1) ἐπιτίθεται· «— στεφάνῳ κεφαλῇ» Ἠλ. κ, 30. «ἐπὶ δ' ἔθεντο κισίνους στεφάνους» Ἑρ. Βακχ. 701. «οὐκ ἐπιθήσομαι ἐμὲ κάρφ κτόπημα χείρδ' ὀλοῦν», Ἀνδρ. 1211. «χεῖρας στήθεσσι τινος» = τὰς αὐτοῦ χεῖρας ἐπιθέτειν Ἠλ. σ, 317. 2) ἐπιχειρῶ, ὅτε μὲν ἀπολ. «δικαιοσύνην ἐπιθέμενος ἤσκει» Ἠρ. 1, 96, συνθ. μετὰ δοτ. — ναυτιλίῃ, 1, 1. — ναυκληρεῖ Ἀπολ. 6, 19. «ἐπιθεῖναι τῇ πείρᾳ ἡγήγετο» = ἐπροσπάθει Θουκ. 7, 42. — τῷ ἔργῳ Ξεν. ἀπομ. 2, 8, 3. — κυβερνητικὴ Πλατ. πολιτ. 297. «ἐπιθροῦμεθα τοῖς πολιτικοῖς», Γοργ. 527. καὶ μετ' ἀπαρ. «ἐλέγχειν τὸν λόγον ἐπιθροῦμεθα», σοφ. 242. «— τῇ καταλύσει τοῦ δήμου» = εἰς τὴν κατάλυσιν τῆς δημοκρατίας καταγιγνώσκειν Αἰσχίν. 3, 235. Δ. Σκ. καὶ τὸ ἔνερ. χρῆται· «τῷ κινδύνῳ ἐπιθεῖς, 15, 80. ιδ. εἰς ἐχθρικὴν σημασίαν = προσβάλλω, ἐπιπίπτω, ιδ. αἰφνιδίως, ἡ εἰς ἐπιβολὴς ἡ ἐνέδρα, ἀπροσδοκῆτος· τινί Ἠρ. 6, 108. καὶ ἀπρ. α. «πρῶτοι ἐπέθηκατο», 1, 26. «Μέλιτος μοι ἐπέθετο, ἐπὶ δικαστικῆς καταδωξέω» Πλατ. ἀπολ. 23. «τῷ πατρικῷ λόγῳ», σοφ. 242. 3) παραγγέλλω, προτάζω· «ἐπιθέμενος ταῦτα ἔμοι» Ἠρ. 1, 111. «οὐκ ὤκνησεν ἐπιθεῖναι τοῖς οἰκείοις ἐπιγράσαι τῷ μνήματι τάδε» Ἀθην. 11, 465. 4) θέτω ἐπὶ τινος ὡς ἐν τῷ ἔνερ. μετὰ ἰδίας ἀναφορᾶς πρὸς τὸ ὑποκείμεν. «πύλας μεγάλαις τοῖς ὡσὶν ἐπιθεσθε» = κλείσατε τὰς διὰ σας Πλατ. συμπ. 218. «λόγον ἐπ' αὐτῇ νόμον ὑπερὶν ἐπιθέμεθα», νόμ. 11, 918. «οἷτον τῶν οἰκειῶν ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν» = παραγγέλλειν ἵνα φέρωσι Ξεν. Ἠσ. 8, 2, 3. «ἐπιθεντο θάνατον, ζημίαν» Θουκ. 2, 24. οὕτω καὶ Αἰσχ. «οὐδ' ἐπέθαν ὅσος δημοφρόνους τ' ἀρῆς» Ἀγαμ. 1383. ὁ Πλουτ. καὶ οἱ μὲν. χροῦνται καὶ τῷ παθ. ἀπρ. μετ' σημ. μέσον, ἴσχυον. Ἐπι-τίκτω· γεννῶ μετέπειτα, καὶ ἐκ δευτέρου Ἰπποκρ. 260, 11. — τινί Πλουτ. Φίλοπ. 1. Ἐπι-τίλλω· χέζω, τὸ παρ' ἡμῶν καινότε. τοιρλίζω· εἰς τι, ἐν γέν. λερώνομαι· «ἐπιτίλλῃς τῆς μαρίλης» = ἐλέρωσεν, ἔλειψε μετ' καπνίου Ἀριστ. Ἀχ. 351, π. Σουλ. ἔφ. γρ. ἀντὶ ἐνατίλῃς. Ἐπι-τίμασι, ὁ· οὕτως ἐπωνομάζεται χάριν ἀστεύτητος ὁ Σικελ. ἱστοριογράφος Τιμαίος διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἐπιτιμήσεως· ὁ ὅπερ· βαλλόντως φιλόλογος π. Ἀθην. Π. 6, 272. Ἐπι-τιμάω· ἐπιτιμῶ 1) ὑπερὶν τιμᾶ π. χ. μετὰ τὸν θάνατόν του τιμᾶ τινά, 2α·

«ὄντα τινὰ ἔχω ἐν τιμῇ Ἦρ. 6, 39» ἔτι μᾶλλον τιμὰ Πλουτ. Ἀρταξ. 14' 2) ὑπεριμώ, ἀβάνων τὴν τιμὴν τινος, ἐπιτείνω τὴν τιμὴν τῶν ὠντων «οἶνον ἐπιτετιμηκας πολὺ» Διφιλ. π. Ἀθην. 5, 228' καὶ παθ. «ὁ στος ἐπιτεμῶν» Δημ. 34, 39' «ὁρῶντες ἐν Περαιῇ τὸν στος ἐπιτιμώμενον», 50, 6' 3) ἐπὶ τῶν δικαστῶν ἀναγνωρίζω τιμωρίαν «τὴν ἀρχαίαν δίκην» = τὴν παλαιάν, ἥδη πρότερον γενομένην καταδίκην ἐπιθεσάμενον, ἐκ δευτέρου ἀναγνωρίζω Ἦρ. 4, 43' π. ἀττ. βητ. «τοὶς ἐξάρνοις ἐπιτιμῶτε ταλάντου ἑκάστῳ» Ἀισχίν. 1, 113' ἐν γέν. ἐπιπλήττω - τινὶ Θουκ. 4, 28' «ὁρθῶς ἐπιτιμᾷ τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ» Πλατ. νόμ. 1, 634' «τῷ λόγῳ ὅτι», Θεαιτ. 169' καὶ - τινὶ τι, π. γ. «ὁ ἄλλοις ἐπιτιμώμενον, Φαίδρ. 237' «περὶ τούτων ὧν σὺ δὴ μοι ἐπιτιμῶσας», Γοργ. 487' «ἀ τοὶς πολλοῖς» Ἰσοκ. 1, 17' «ἐπιτίμησε τοῖς ἀνέμοις» Ματθ. 8, 26' «- τινὶ περὶ τοῦ Πολυδ. 8, 11, 1' ἐπὶ τινι, 7, 11, 9' καὶ παθ. «τὸ κοινῇ τοῖς φιλοσόφοις ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτιμώμενον» = ὅπερ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὀνειδιστικῶς κατὰ τὸν φιλοσόφον ἀναφέρεται Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 31, aestimo, multo, reprehendo.
Ἐπι-τιμῶν τῷ προηγ. ἰων. μετρ. π. Ἦρ. 6, 39.
Ἐπι-τιμῆ, ἡ 1) ἐπιτιμία Ἐπιγρ. 1692' 2) τὸ αἰδοῖον Ἀρτεμιδ. ὄνιρ. 1, 47.
Ἐπι-τιμῆμα, τό ἐπιπλήξις, ὀνειδισμα, μέμψις Ἀριστοτ. ποιητ. 25.
Ἐπι-τιμῆδης, ὁ 13) Ἐπιτιμῆδης 1) φιλόσοφος Κυρηναῖος Δ. Α. 2) χριστιανὸς τις Ἀλλ.
Ἐπι-τιμῆσις, ἡ 1) αἰτίαις τῆς τιμῆς πράγματός τινος - αἴτιον Ἀπκ. ἔμφ. πολ. 4, 117' 2) ἐπιπλήξις, ὀνειδισμός Θουκ. 7, 48' 3) ἡ τιμωρία Ἀριστοτ. βητ. 1, 1, reprehensio.
Ἐπι-τιμῆτης, ἡρος ὁ τῷ ἐπομ. «αἰδοῦς τε πραπίδων τε νόου τ' ἐπιτιμῆτηρες» Ὀππ. Ἀλ. 1, 682, censor.
Ἐπι-τιμῆτης, ὁ παιδευτής, τιμωρητής «- βαρὺς τῶν ἔργων» Ἀισχ. Πρ. 77' καὶ κολαστής Σοφ. ἀποσπ. 478' - τῆς ὀμιλίας Πλατ. Φαίδρ. 239' π. Ἀντιφ. «ἦσαν καὶ βασανιστὰ καὶ ἐπιτιμηταὶ τῶν σφίσιν αὐτοῖς συμφορῶντων» = διατιμηταί, 5, 32, reprehensor.
Ἐπι-τιμῆτικός 3) ὁ ἀνῆκων, ἐπιτηδεύς εἰς ἐπιτίμωσιν, ἐπιπληκτικός - λόγος Πλατ. δρ. 416' ἐπὶ τοῦ Μώμου, ὁ πρὸς τὸ ψέγειν ἐπιρρητής Δουκ. Ζ. τραχ. 23.
Ἐπι-τιμῆτωρ, ὁ προστάτης καὶ ἐκδικητής «Ζεὺς ἐπιτιμῆτωρ ἱκετῶν τε βέλων τε» = ἐξέμνος, ὁ καὶ ἐκδικητής τῶν παραδικαζόντων τὴν φιλοφρονίαν Ὀδ. ι, 270, punitor, ultor - πρὸς ἐπιμάρτυρ.
Ἐπι-τιμία, ἡ 1) ἡ νόμιμος, κατὰ νόμον τιμωρία Ν. Δ. 2) ἡ κατάστασις τοῦ ἐπιτίμου, ἀπολαύοντος πάντα τὰ δίκαια τοῦ πολίτου, ἀντιθ. τῷ ἀτιμῷ (πρὸς ἐπιτίμω, π. γ. «ὁδρεῖν τὴν πόλιν τὸ γένος, τὴν ἐπιτίμω» Δημ. 21, 108' «τὸ συνελεγεμένον εἰς τὴν ἐπιτίμω ἀργύριον» = πρὸς διατήρησιν τῶν τοῦ πολίτου τιμῶν, καὶ ἀποφυγὴν τοῦ ὑποπεσεῖν εἰς τὴν ποινὴν τῆς ἀτιμίας, 18, 312' «τὴν ἑαυτοῦ ἑλπίαν ἐπιτίμω» ἀφιλοδοχεῖν, 18, 15'

«κινδύνου περὶ τῆς ἐπιτιμίας ὄντος», 29, 50' «τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ἐπιτίμωσιν τινὸς ἀφελόμενος» Ἀισχίν. 2, 88' π. δὲ Ἀρτεμιδ. = τὸ αἰδοῖον, 1, 45, honorificentia, poena.
Ἐπιτιμῆδης, ὁ 13) Ἐπιτιμῆδης.
Ἐπι-τιμῆς, 2' ὁ εἰς τιμὴν τινος χρησιμεύων «ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα ἐπιτιμία» Σοφ. Πλ. 903' ἐν γέν. τὸ ἐπιτίμιον = τὸ πρόστιμον, ἢ τιμωρία, ἀνταπόδοσις, ἀνταμοιβή «τοῦ ἐπιτίμιον λαβεῖν» Ἀισχ. Ἐπτ. 1012' «τῶνδε ἐπιτιμία», Περσ. 809' «δεῖξον ἀνθρώποις τὰ ἐπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα διοροῦνται θεοῖς» Σοφ. Πλ. 1374' «ἐπιτίμια δέδωκεν» Εὐδρ. Ἐκ. 1086' «ἐπιτίμια δίδουσι ἑλκίνοις» Ἦρ. 4, 80' 13. εἰς τὸ ἀττ. δίκαιον ἢ ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἐπιβαλλομένη ποινὴ, μάλιστα χρηματική «τοὶς ἐπιτιμῶσι ἐνοχοὶ τοῦ φόνου» Ἀντιφ. 4, 1, 4' «τὰ ἐκ τῶν νόμων ἐπὶ» Λυκούργ. 4' «ἐπασσι ταῖς ἐπαγγελίαις» Ἰσοκ. 3, 47' «- ἐσσι πρὸς τούτοις» Δημ. 24, 116' «ἐπιτιμῶσι μεγάλους ἐξελθεῖν τοὺς λαχόντας ἀναγκάσαντες» Πλουτ. Κοριολ. 13' «τὸ ἐπιτίμιον δὲ τὴν ἀτιμίαν καὶ τιμωρίαν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σημαίνει, λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τιμῆς, ἀπὸ τοῦ ῥήματος τὴν διττὴν σημασίαν ἐπαγομένη» Βασιλ. εἰς Σουῖδ. σ. 1408, multa, poena.
Ἐπι-τιμῶς, 2' ὁ ἐν τιμῇ, τιμημένος, οὗτος καλεῖται 13. ὁ πολίτης, ὁ ἀπολαύων καὸ ὁ λοκληρίαν πάντα τὰ πολιτικὰ τοῦ δικαιοῦμα, ἀντιθ. τῷ ἀτιμῶς Ἀνδοκ. 1, 73' «εἰ δὲ «χρήματα ἐπιτίμω» ἐν τῷ νόμῳ = ἡ σῶα καὶ ἀβλαβὴς περιουσία πολίτου φυγόντος ἐκ τῆς πατρίδος ἕνεκα ἀπρομελετήτου καὶ κατὰ περιστάσιν συμβάντος ὅπ' αὐτοῦ φόνου Δημ. 23, 44, honorificus.
Ἐπι-τιμῶς, ἑλπίς τοῦ προηγ. Κλ. Ἀλ. σ. 507, honorifico.
Ἐπι-τινάσσω, αἰέω, βίβτω μέλας ἢ ἐπᾶνω τινὸς Βασιλ. 3, 546, incutio.
Ἐπι-τίθω, 2' ὁ ἐπὶ τοῦ μητρικοῦ στήθους καίμενος, ἔτι θηλάζων - παῖς Νισαρχ. 15 (11, 243), lactans.
Ἐπι-τιτρώω, τρυפᾷ ἄνθρωπον πρὸς τὰ κάτω Ὀρεῖδ. 98, 25, terebro.
Ἐπι-τιτρώσκω, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πληγῶν - ἐπιτρώθην Ἀντιφ. Σιδ. 42 (Πλαν. 131).
Ἐπι-τιτῶω, ζημιῶν, τιμωρῶ, μετ' αἰς. Ηκταρχ. 634.
(Ἐπι-τλάω, ἄχρ. ἐν. τοῦ ἀπλοῦ τλάω, μελ. τλάω, ἀφρ. ἐπὶ τλήν, ἀπαρ. ἐπιτλήναι) ὑπομένω, ὑποφέρω τι προσενομόμενόν μοι ὅπ' Ἐλλ. λου' «τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη» Ἰλ. ψ, 591' καὶ μετὰ τῆς προσθῆκ. «μυδοῖσιν ἐμοῖσιν» αἰς ἐπιμύνη, προσδοκᾷ μετ' ὑπομονῆς εἰς τοὺς λόγους μου ἢ καρδίᾳ σου = ἡσυχῶς ἀκούε με, τ, 217' «μυρὶ ἐπιτλάς» = ὑποστάς, ἐγκρατῆρας Νικ. Ἀλ. 241, perfero, tolero.
Ἐπι-τιμῆγω, ἐπ. ἀντὶ ἐπιτίμω» Ἀπολ. Ῥ. 4, 707, incido.
Ἐπι-τιμῆσσω, τῷ προηγ.
Ἐπι-τιμῆσιον (ἐπιτίμω) δὲ ἐπιτίμωσιν μετν. breviandu.
Ἐπι-τοκία, ἡ προσθήκη τόκου Φίλων 285. 10.
Ἐπι-τοκίδιος, 2' γενεθλιακός μετν. παλαιήτιος.

Ἐπι-τόκιον, τό· τόκος, διάφορον Αἰσώπ. 133, usura.

Ἐπι-τόκιον, τό· ποίημα ἐν γενεθλοῖς ᾄδμενον Εὐμάχ. Ἰσμην. 4, 110.

Ἐπι-(το)κος, 2' 1) ἡ ἐγγὺς τοῦ τεκεῖν, ἐτοιμὸς γεννῆ, ὡς μὴ ἀπὸ τοῦ Φρονίχ. ἀντὶ τοῦ ἐπίτεος ἀποδοκιμάζ. 333, ἀλλ' ἔκ τινος χωρίου ἐκ τοῦ Ἀντιφ. κωμ. ἀποδεικνύεται ἴδε Β. Ἀν. 96' ὁ Ἰπποκρ. χρήται τῇ λέξ. ἐπὶ προδόντων, ὁ δὲ Ἀριστοτ. καὶ ἐπὶ θηρίων, I. Ζ. 6, 18' 2) τόκους ἐπιφέρων· τόκοι ἐπιτόκοι· οἱ ἐπιφέροντες πάλιν τόκους, τόκοι ἐπὶ τόκων Πλατ. νόμ. 8, 842' - δάνεισμα Πολυδ. 8, 141, foecundus.

Ἐπι-τόκος, ἐπὶ τοῦ προηγ. = ἐπὶ τόκῳ Πολυδ. foenerato.

Ἐπι-τολή, ἡ (ἐπιτέλλω)· ἀνάδρασις, ἀνατολή πλ. - τῶν ἀστρων Εὐρ. Φοιν. 1116' - περὶ ἀρχιτάου ἐπιτολὰς· Θουκ. 2, 78' - κυνὸς Ἀριστοτ. I. Ζ. 8, 19' καὶ ἐπὶ τοῦ ἡλίου Πολυαιν. 7, 12' - ἀνέμων Παλαιφ. 18, 2, ortus.

Ἐπι-τολμᾶω· τολμᾶω, λαμβάνω θάρρος· «σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν» = ἄς ἀποφασίσῃ, ἄς ἀναλάβῃ θάρρος ἢ καρδία σου ν' ἀκούσῃ Ὁδ. α. 353' καὶ ἀπολ. «ἀλλ' ἐπετόλμησε φρεσὶ δ' ἔσχετο» ρ, 238' - τῇ διαβάσει Πλουτ. Φιλοπ. 10' - ἐργῳ, Ἀντων. 69, audeo.

Ἐπι-τολμητέον· ἐπὶ τοῦ προηγ. Φίλων, audendum.

Ἐπι-τοματικὸς, 3, σύντομος Γαλην. compendiosus.

Ἐπι-τομή, ἡ· ἀποκοπή, χωρισμὸς μέρους ἀπὸ τοῦ ὅλου· - τῆς κεφαλῆς Αἰσχίν. 3, 51' πρὸς ἐπιτέμνω συντόμεις, σύντομος βιβλίου τινὸς γραμ. «ἐν ἐπιτομῇ» Κικ. Ἀττ. 5, 20' κωμ. καλεῖται ἡ Ῥώμη· ἐπιτομή τῆς οἰκουμένης Ἀθην. 1, 20, incisio, praecisio.

Ἐπι-τομικός, 3· ἐπιτοματικὸς Σουῖδ.

Ἐπι-τομικῶς, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σουῖδ. compendiose.

Ἐπι-τομίς, ἡ· περιτομή.

Ἐπί-τομος, 2' κομμένος, συντετμημένος· - εὐλα· μικρὰ σχιστὰ εὐλα, τὰ ὅποια εἶνε τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ τοῦ δένδρου κομμένα, ὥστε νὰ τὰ μεταχειρίζωνται εὐθὺς οἱ οἰκοδόμοι Θεοφρ. 1, Φ. 5, 2' ὕπον. ὁδός, ἐπὶ δὲ καὶ ἀνευ ταύτης τῆς προσθήκης, ἡ συντομωτάτη ὁδός, εὐθεῖα ὁδός Λουκ. δι. νεκρ. 7, 2' «τὰ τῆς χώρας ἐπίτομα» = χώρα ὑπὸ λεωφόρων ὁδῶν διατεταγμένη Πασ. 10, 31, 7, brevifarius, praecisus.

Ἐπι-τόμως, ἐπὶ τοῦ προηγ. συντόμως Σχολ. Ἀριστοτ. σ. 681, 36.

Ἐπι-τόνιον, τὸ (ἐπιτείνω)· τὸ μέρος μουσικοῦ ὄργανου ἢ τοῦ πρᾶγμα δι' οὗ στρέφεται, τενοῦνται αἱ χορδαὶ του, π. Σχολ. Πλατ. ἔφηγεται διὰ τὸ κόλλυθος, πολ. 7, 357' ἔτι δὲ τὸ ἐπιστόμιον ἀγγείου τινὸς Ἀθην. 10, 456' μτρ. «ἡ συντροφία τῆς ἐννοίας ὡς περ ἐπιστόμιον» = ἡ κοινὴ ἀνατροφή αὐξάνει τὴν εὐνοίαν Πλουτ. π. ἀγωγ. 5, vertibulum, amplificatio.

Ἐπί-τονος, 2 (ἐπιτείνω)· τενωμένος, τα-

νωσμένος· - φθίγμα Φιλοστρ. εὐσ. ὁ ἐπί-τονος· 1) ὁπλ. ἱμάς = σχοινίον, δι' οὗ τανύεται τι, ἰδ. τὸ σχοινίον τῆς ἀνέντας, διὰ τοῦ ὁποίου δένουσιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἱστού, ἡ κατάρτιος Ὁδ. μ, 423, ἐνθα δὲ Σχολ. λέγει· «ὁ τῶν κεράτων δεσμός ὁ ἀνέλκων τὸ κέρως πρὸς τὸ ὕψος τοῦ ἱστού» ἔτι τὸ σχοινόπλεκτον ἔδαφος τοῦ κρεβάτιου, ὅπου βάλλονται τὰ προσκεφάλαια καὶ στρώματα· ἐπιτόνου· ἐσφ. ἀντὶ ἐπὶ τόνου Ἀριστ. Λυσ. 922' 2) οἱ μεγάλοι τένοντες, τὰ νεύρα τῶν βραχιόνων καὶ τῶν ὤμων· τοὺς ἐπιτόνους καὶ τὰ ξυνεχῆ νεύρα Πλατ. Τιμ. 84, intensus.

Ἐπι-τόνους· ἐπὶ τοῦ προηγ. Αἰσχ. Εὐμ. 353.

Ἐπι-τοξάζομαι· τοξίζω, μετόξον σημαίνει κατὰ τινος Ἰλ. γ, 79' - τινὶ Λουκ. π. διαβ. 12.

Ἐπι-τοξέω· τῷ προηγ. Δ. Κασ. 68, 31' καὶ - τινὰ Ἀριστ. 1, 1.

Ἐπι-τοξίς, ἴδος, ἡ· ἡ ἐντομή, χαραγματὴ, σχισμάδα εἰς τὸ τέξον, ὅπου κτεῖται ἡ χορδὴ Βιτρούβ. 10, 15' ἐπιτοξίτις ἀρχ. μαθ.

Ἐπι-τοπίζω· εἶμαι ἐν τῷ τόπῳ Σουῖδ. ἀντὶ τοῦ ἐκτοπίζω.

Ἐπι-το-πλέον, ἐπι-το-πολό, ἐπι-το-πλεῖσθαι καὶ ἐπι-το-πλῆσθαι, ἐπὶ ἀντὶ ἐπὶ τὸ πλέον, ἐπὶ τὸ πολὺ κτλ. καθήλου, γενικῶς, τὰς περισσοτέρας φορές, τὰ μάλιστα.

Ἐπι-τορος, 2' εἰσδύων, σφοδρῶς, ἐπὶ φωνῆς· ἐπιτορον ἀλαλέσασαι· Ἰσαάκ. Ἀγγ. σ. 254, penetrans, vehemens.

Ἐπι-τόσσα, ἀπαρ. ἀορ. ὅδ. ὁριστ. ἐπίτοσσα· «ἀνὴρ ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενον ναὶ κρημνάντων ἐπίτοσσα», ὅπερ ὁ Σχολ. ἐρμην. διὰ τοῦ ἐπεκρίσεως, ἐπέτυχας Πινδ. Π. 4, 25, nancisci.

Ἐπι-τόσσασι, ὁμορ. μτρ. τοῦ ἀορ. ἐπίτοσσα· «κλειτὰς ὄνων ἐκατόμβας ἐπίτοσσασι θεῷ βέζοντας», Πινδ. Π. 10, 33, nanciscens.

Ἐπιτραγία, ἡ ἐπιτραγίαι, οἱ ἰχθύων εἶδος Ἀριστοτ. Ζ. 1, 4, Epitragene.

Ἐπι-τράγημα, τό· ἐπιδόρπιον πέμμα, δευτέρα τράπεζα· «ὕψον ἡ ἐπιτρ.» Νικητ. Ἀλεξ. Λουκ. σ. 367, bellaria.

Ἐπι-τραγηματίζω· θέτω ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ τραγήματα, γλυκίσματα μτρ.

Ἐπιτραγία, ἡ· ἐκάν. Ἀφροδίτης, ἔκ τινος αἰγὸς εἰς τράγον μεταμορφωθείσης Πλουτ. Θησ. 18.

Ἐπι-τράγλαι, οἱ ἰχθύων εἶδος, περὶ ὧν ὁ Ἀριστοτ. «εἰσὶ δὲ τινες ἰχθύες οἱ καλοῦνται ἐπιτραγίαι· γίνονται δὲ τῶν ποταμίων τοιαῦτοι κυπρίνοι καὶ βάλλυγροι· οὐκ ἔχουσι δὲ οἱ τοιοῦτοι οὐτε φῶν οὐτε θορόν οὐδέποτε», Ζ. Ἰσ. 4, 11' ὅδ. εἰσὶν ἄκαρπα καὶ ἄγονα καὶ στείρα τὰ θηλυκά των.

Ἐπι-τράγιοι, 2' τῷ ἐπομ.

Ἐπί-τράγος καὶ πλ. ἐπιτραγοί, οἱ μακρὰ καὶ ἄκαρπα κλήματα, κληματοῖδες ἀμπέλου Δ. Ἀλ. ἐπιτ. 17, 2.

Ἐπι-τράγῳδες· κατὰ τρόπον τραγικὸν προσθέτω τι λέγων· «τὰς τῶν Ἑλλήνων συμφορὰς» Δ. Ἀλ. κρισ. Θουκ. 28' ἐπιτραγώδει τούτῳ τῷ ὅρματι καὶ ἕτερον πάθος ὁ δαί-

ῥων = παρίστησις καὶ ἄλλην ἐκ δευτέρου τραγῳδίαν Ἡλίοδ. 2, 29.
 Ἐπι-τρανώω διασκαηνίζω· «τῆς τῶν πραγμάτων διαφορᾶς καὶ ἐνότητος ἐπιτρανουμένης» Φωτ. ἐπ. 192, 39.
 Ἐπι-τραπέζιδος, 2· τῷ ἐπομ. π. Ἦουχ. ἐξηγείται παράσιτος.
 Ἐπι-τραπέζιος, ὁ ὄν. μικροῦ τινοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ἡρακλείου ὑπὸ Λυαίππου κατασκευασθέντος Στατ.
 Ἐπι-τραπέζιος, 2· ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰς τὴν τράπεζαν ἀνέχων Θεοφρ. - ὕδωρ Λουκ. Ἑρμῶτ. 68.
 Ἐπι-τραπέζος, 2· τῷ προηγ. Θεοφρ.
 Ἐπι-τραπέζωμα, τό· τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης παρατιθέμενα φαγητά Ἀθην. 14, 641.
 Ἐπι-τραπέζουσι, ἐπ. γ'. πλ. ἐν. ἀντὶ ἐπιτρέπουσιν, ἐσχ. κατὰ τὸν 6'. δόρ. ἱλ. κ. 421.
 Ἐπι-τραπέω· ἐπ. ἀντὶ ἐπιτρέπω Ἦρ. 3, 81, καὶ ἐπείραψε, 4, 202· ἐπιτραφέντες, 1, 7, ἐπιτρέφονται, 3, 155.
 Ἐπι-τραυματίζω· ἐπὶ πλέον τραυματίζω Γρ. Νυσ. 2, 236.
 Ἐπι-τραχίλιος, 2· ὁ ἐπὶ τοῦ τραχήλου, εἰς τὸν τραχὺλὸν ἀνήκων· κόσμος Σουῖδ. monile.
 Ἐπι-τραχίλιον, τό· τὸ ὑπὲρ ἄνω τοῦ τραχήλου μτγν. collar.
 Ἐπι-τραχύνω· κάμνω τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἄνω μέρος τινὸς τραχὺ μτγν.
 Ἐπι-τράω· ἐπ' ἀνωθεν τρυφῶ τι μτγν.
 Ἐπι-τρεπτεόν (ἐπιτρέπω)· πρέπει νὰ ἐπιτραπῇ, συγχωρηθῇ τι μτγν. permissendum.
 Ἐπι-τρεπτικός, 3· ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ἐπιτρέπειν, συγχωρεῖν, παρακινεῖν, προτρέπειν μτγν. hortatorius.
 Ἐπι-τρεπτικός· μετὰ συγχωρήσεως I. Χρυσ.
 Ἐπι-τρέπω, δόρ. ἐπέτρεψα, ὁ Ὀμ. καὶ ἐπιτραπον, καὶ μ. μόν. ἐπιτραπόμεν. δόρ. ἄ. παθ. ἐπετρέφην, ἔπει. ἐπιτρέπω· στρέφω, γυρίζω τι πρὸς τι· 1) παραιτῶ, ἀφίνω, ἐμπιστεύομαι· «οἶκον τινί» = ἐμπιστεύομαι, παραδίδω εἰς τινα τὸν οἶκον πρὸς ἐπιτήρησιν καὶ ἐπιστάσιν Ὀδ. 6, 226· «ἐπιτρέφον θεοῖσι», 7, 502· μετ' ἀπαρ. «Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν» ἱλ. κ. 421· καὶ παθ. «ὦ λαοί τ' ἐπιτετράραται καὶ τόσσα μέμνησε», 6, 25· ὡς «ὦραι, τῆς ἐπιτετράραται μέγας οὐρανός» = ὁ οὐρανὸς εἶνε ἐπιτετραμμένος εἰς τὴν ἐπιστάσιν τῶν Ὁρῶν, ἐπειδὴ ἐξ αὐτῶν διαρίχεται ὁ καιρὸς τῆς ἡμέρας καὶ οἱ τέσσαρες καιροὶ τοῦ ἔτους ε, 750· «παισὶ κτήματα» = καταλείπω Ὀδ. κ. 149· «αὐτοὶς σμικρὰς ἐλπίσιν» Εὐρ. ἀποπον. συγν. πεζ. «τὰ πρήγματα τινί» Ἦρ. 6, 26· «ὕμιν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρύβα· περὶ ἔμοῦ» Πλάτ. ἀπολ. 35· «εἰ τὸ σῶμα ἐπιτρέπειν σε ἔδει τῷ» Πρωτ. «ἐπιτρέψαι τῷ θεῷ περὶ τούτων», Ρορυ. 512· «ἐπαρχήν τινι» Ξεν. Ἀν. 5, 9, 31· καὶ Παθ. «ἐπαρχὴν ἐπιτρεφθεῖς» Ἀντιφ. 14, 2, 4· «παρὰ τούτων Ἡρακλῆϊ ἐπιτρεφθέντες ἔσχον τὴν ἀρχήν» Ἦρ. 1, 7· ἰδ. παραδίδω ὡς ἐπασχος, διοικητής, 1, 64· «οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακήν» = εἰς οὗς ἐνεπιστεύθησαν, παραδίδωκαν

τὴν φρουρήσιν Θουκ. 1, 126· «οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι» Λουκ. Νίγρ. 34· 2) παραχωρῶ, ἀφίνω· «νίκην τινί ἱλ. φ. 473· συγχωρῶ· «οὐκ ἂν ποτ' ἄλλω τοῦτο γ' ἐπιτρέπον ποίειν» Ἀριστ. πλ. 1078· «εἰ βουλομένης τῇ ἐπιτρέφαι παῖδας ἄρρενας παιδεύσαι» Ξεν. ἀπομ. 1, 5, 2· «τὴν γῶραν διαρπάσαι» Ἀν. 1, 2, 19· «τούτοις ὑπὸ τῶν ἄν ψήφισονται», 7, 18· «οὕτε τοῖς ἄλλοις ἐπιτρέπομεν ποιεῖν» Πλάτ. Χαρμ. 171· καὶ ἀπολ. «ταῖς ἡδοναῖς καὶ ἐπιθυμίαις μὴ ἐπιτρέποντες», νόμ. 7, 802· «εἰ δὲ «τὴν κακὴν εἶναι» Ξεν. Ἀν. 3, 2, 31· «οὐδ' αὐτοῖς Θηβαίοις ἐπιτρέπεται αὐτονομίους εἶναι», Ἑλλ. 6, 3, 9· «ἀδικίαν τῷ ἀδελφεῷ» Ἦρ. 2, 120· «μὴ ἐπιτρέπων τῷ ἀσιδοντι (δὴλ. ἀσθεῖν)» Πλάτ. Εὐθύμ. 5· καὶ μετ' αὐτ. μετ' ἀπαρ. «ἡμᾶς δ' οὐδ' ἐναυλισθῆναι ἐπιτρέπεις», 7, 78· μετ' ἀφίωσις = ἀπαγορεύω, κωλύω· «ἤν δὲ τις μαλακῶν, μὴ ἐπιτρέπεται» Ξεν. Κυρ. 3, 2, 5· «οὐ δ' ἐπιτρέπεις», Ἀριστ. νεφ. 799· «πληρυσσόμενα διδω τινί, γινώσκω, κρίσιν, διαγνώσκω ἀφίωσις» τινὰ νὰ ἐκφέρῃ· «ἤθελον τῶν ἐν ἀτλήσει μαντεῖα ἐπιτρέφαι» Θουκ. 1, 28, ἐνθα ὁ Σχολ. «τὴν ἐπιτροπὴν τῆς κρίσεως δοῦναι» πρδλ. «οἱ δικασταί, οἱ ἂν ἐπιτρέψης» Δημ. 7, 7· καὶ μετὰ τῆς προθ. περὶ, «Ἀθηναῖοις ἐπιτρέψαι περὶ σφῶν αὐτῶν πλὴν θανάτου» = τὴν ἀπόφασιν = τὴν ἀποφασισομένην οἱ Ἀθηναῖοι περὶ αὐτῶν, ἐκτὸς μόνον τὴν θανατικὴν ποιήν νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐπιβάλλωσι Θουκ. 4, 54· «τῷ θεῷ περὶ τούτων» Πλάτ. Δημ. καὶ ἄλ. «περὶ τῶν ὄλων» = ἀπριόριστον πληρυσσόμενα Πολυδ. 1, 62, 3· «τὴν = μεταβιβάσω, ἀναθέτω εἰς τινα τὴν ἐπιτροπὴν Λυσ. π. Ἀρποκρ. 3) ἀναθέτω, παραγγέλλω· «οἱ ἂν ἐπιτρέψωσιν ἡδὲ καὶ τάξωσιν, τοῖσις ἐμμένειν» Πλάτ. νόμ. 6, 781· «τὴν τάξιν ἐπὶ τὸ θεῖον ἐπιτρέψαν ἐφίπασθαι» Ξεν. Ἀν. 6, 3, 11· 4) ἀμύδ. ἐνθα δύναται νὰ ἀναπληρωθῇ διὰ τοῦ ἐπαυτοῦ· «τοῖσιν γὰρ ἐπιτρέπομέν γε μάλιστα» = ὑπὸ τοῦς ὅροις τούτοις ἐνεπιστεύθημεν τὰ μάλιστα ἱλ. κ. 59· ὡς οἱ ἐπέτρεψε· Ἦρ. 3, 130· τοῖς ὅροις δ. Ἀλ. 7, 40· γήρα· ἱλ. κ. 79· ἀργῇ δ. Ἀλ. 7, 45· ἀήταις Ὀππ. ἄλ. 1, 350· 5) μέσ. τρέπομαι πρὸς τι, κλίνω· «οἱ θυμὸν ἐπιτετράπετο εἰσεσθαι» = ἡ καρδία σου ἀνέχθη νὰ ἐρωτήσῃ Ὀδ. ι, 12· ἐμπιστεύομαι = τινί = χρηστέωσιν τινί ὡς διοικητῇ Ἦρ. 1, 96· «ἐπιστεύον αὐτῷ αἱ πόλεις ἐπιτετράμεναι» = ἀπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ παραδιδόμεναι Ξεν. Ἀν. 1, 9, 8· ἰν γέν. ἐμπιστεύομαι· «τὰ ἄλλα ἐμοὶ ἐπιτρέφονται» Ἦρ. 3, 155· ἐπιτετράφεται δ. Λασρ. 1, 54, committit.
 Ἐπι-τρέφω, ὁ Ἀθηναῖος, πατήρ Καλλιέλου, Θράσιος Δημ.
 Ἐπι-τρέφω· πρὸς τοῖς ἄλλοις τρέφω, κάμνω, ἐπιμελοῦμαι νὰ αὐξήσῃ τι· «ἐπιτρέφει τὴν δὲ βότρυ» Ἀλκ. Μισσ. (7, 536)· τρέφω τι νὰ εἰς τὸν οἶκόν μου, εἰς τὴν τράπεζάν μου Ἦρ. 8, 142· μτγν. «κακὸν τῇ πόλει» δ. Ἀλ. 10, 7· παθ. «Κύρον ἔρηνον ἐπιτετράμενον» Ἦρ. 1, 123· «ἐκ τούτων σφί ἐπιτέραφῃ νεότης» =

ἐκ τούτων ἠδ' ἐβόησαν, ἐγαννύθησαν νέοι, 4, 3· καὶ μετ' αὐτῶν μικρὸν ἀδελφὸς ἐπιτρέφεται νομισαί, 7, 9. Μία. «βοροῖς ἐπιτρέφεται οὐαίτην» Μανθ. 3, 291, αἰσ., superinduco. Ἐπι-τρέχοντως· ἐπὶ τὸ ἐπιτρέχω σχηματισθῆναι, ὡς νοουεχόντως, λογουεχόντως Ἰσοκ.

Ἐπι-τρέχω, ἄδρ. ἐπιδραμον, σπαν. ἐπιδρέξα Ἰλ. ν, 409, παρκ. ἐπιδράμηκα, π. ἐπιδέδρομα (ἴδε κατωτέρω)· 1) τρέχω που, πρὸς τε βοήθειαν, καὶ πρὸς προσβολὴν Ἰλ. δ, 524· «ἐπιδραμών πάντα τὰ διδόμενα ἰδέετο» = μετὰ σοφοῦς πρὸς προσβολὴν Πλατ. νόμ. 7, 799· «φοδοὺς ζήτων τι, προθυμούμενος νὰ ἐπιτόχη Δημ. 29, 48· «φύλακας, οἱ ἐπιδράμον, διέφθειραν» Θουκ. 4, 32· «ἐπὶ τὰ ἐξω», 104· δὲ, γάρην, κόμας = διέφθειραι καὶ λεηλατεῖν Ἡρ. 9, 23· ἐτι = προσβάλλω, καταπλακῶν· «ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη» Ἀπολ. Ῥ. 1, 645· οὕτω δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ Σοφ. «ὅταν ὀρθοκίσει ἐρεθὸς ὑπὸ λον ἐπιδράμη πνοαίς» Σχολ. «ἀντί τοῦ ἐκ βάθους κινήσῃ τὴν θάλατταν», Ἀντ. 585· 2) κατόπιν τρέχω, ἐπικυλινδουμαι· «ἄρματα ἱπποῖς ἐπιδρέχον» Ἰλ. ψ, 504· 3) τρέχω ἐπάνωθεν πίνος· «ἀσπίς ἐπιτρέξαντος αὐσεν ἐγγεῖ» Ἰλ. ν, 409· ἐπάνωθεν τινος ἐξαπλοῦμαι· «λευκὴ ἐπιδέδρομεν αἴγλη» = λάμψις ἐπεκάλυψεν αὐτὸν Ὀδ. ζ, 45· «κακὴ ἐπιδέδρομεν ἀχλὺς», υ, 357· καὶ δοτ. «λεπτὸν ἐπιδέδρομε νυκτὶ φέγγος» Ἀπολ. Ῥ. 2, 670· «εἰ τί οἱ ἐρεῖδος ἐπιτρέχει» Ἀρατ. 837· καὶ ἐπάνωθεν τρέχω· «τὴν σύριγγα τῇ γλώσσει» Ἀλκιφρ. 3, 12· «τοῖς γέλοις τοὺς καλάμους» Λογγ. 1, 24· «τῶ πληκτῶ τὰς χορδὰς» Ἀθην. 4, 139· δεικνύεσθαι εἰς τι ἀντικείμενον, «ἵταμοὺ ἦθους σημεῖα τοῖς εἰδεῖσι τῶν γυναικῶν ἐπιτρέχει» Πλουτ. καὶ σωματικῶς, «μεῖσαι μὲν λιγυρῶνται θεῖω ἐκείνου ἄνθρωπος» Ὀππ. κυν. 3, 94· «τῶ δὲ μήλωι ἐπιδέδρομεν ὀδμή» Ἑρμ. π. π. Ἀθην. 1, 29· ἐτι δ' ἐπὶ λόγου ἐπιτρέχουσα τῇ λέξει ἀραθυμία 5, 189· «τοῖς ὀφθαλμοῖς» = μύγνυσθαι Πλουτ. πότ. ζώ. φρον. 9· ἐν τῷ λόγῳ ταχέως διαδίδω, συντόμως διηγουμαι, ὁμιλῶ τι ἐπιδιδράμηνται Σεν. οἰκ. 15, 1· «μικρὰ ἐπιδραμοῦμαι περὶ αὐτῶν» Δημ. 17, 19· περὶ τινος Ἰσοκ. π. δὲ μετν. καὶ - λόγῳ τι Λουκ. perourro.

Ἐπί-τρεξις, ἡ· πλίστως ἀγώνισμα Ἀθα-νασί. 1, 877.

Ἐπί-τρησις, ἡ· ἀνωθεν διατρέψις ἀρχι-χειρουργ. terebratio.

Ἐπι-τριακοστό-δεύτερος, λόγος, δ' ἡ σελίς λδ'· πρὸς λγ'· (32:33) Ἀριστείδ. Κυντ.

Ἐπι-τριακοστό-πεμπτος, λόγος, δ' ἡ σελίς μεταξὺ λδ' καὶ λς' Ἀριστείδ. Κυντ.

Ἐπι-τριακοστό-τριτος, λόγος, δ' ἡ σελίς λγ'· πρὸς λδ' (33:34) Ἀριστείδ. Κυντ. π. μουσ. 3, 115.

Ἐπι-τριβή, ἡ· 1) συντριβὴ Σχολ. Σοφ. Αἴ. 103· 2) π. μετν. ὀλίφις, ζημία, ἐμπόδιον, ἐναντίως Ἀθανασ. 1, 659· ἐπιτριβὴ τοῦ πονηροῦ Ἐπιστ. 1, 670, afflictio, pertinacia.

Ἐπι-τρίβω· τρίβω τὴν ἐπιφάνειάν τινος διὰ

τῶν δακτύλων ἢ τῆς παλάμης τῆς χειρὸς δ' αὖτε αὐτὴν διὰ τινος. Μία. τρίβομαι μὲ ψιμύδιον, ψυκτικῶνεται Β. Ἀν. 40, 28· «περὶ ἱμοῦ ἐπιτριβομένου τὸν ὄμον» Ἀριστ. βατρ. 88· «ἐπιτρίβεται τυπτόμενος», νεφ. 972· «ἐπιτρίβεις», κατὰρας ἐκφρασίς, θεσ. 557· «ἐπιτρίβειν εἰ τι ψεύσάμην» Λουκ. διαλ. 12· 2' ἐπὶ τοῦ ἡλίου, «ὅτι σπείας καίων ἐπιτρίβει» Ἡρ. 4, 184· «ταῖς δόδοις ἐπιτρίβει τὸν ἀνθρώπου τὰ φαλάγγια» Σεν. ἀπομ. 1, 3, 12· «φονεῖν Αὐσ. 13, 59· «ὀνόμασιν κακῶς ὑποκρινόμενος ἐπιδρίψας» = διέφθειρας τὸ μέρος τῆς παραστάσεως Δημ. 18, 180 ἐπιτρίβω· «τὴν νόσον» = σοφοῦς τὴν, ὅθεν τὴν ποιῶ Ἀππ. πολ. ἔμφ. 5, 59· ἐπιτρίφομαι παθ. Λουκ. Ἰακρ. 33, aliter, affligo.

Ἐπι-τριη-ρχίω· εἶμαι πέραν τοῦ κανονισμένου χρόνου τριηραρχος Δημ. 50, 54· «ἐπιτετριηραρχεῖν ἦδη μοι τριῶν μηνῶν» = τριῶν μηνῶν ἦδη παρελθόντων ἀπὸ τοῦ νομίμου χρόνου τῆς τριηραρχίας μου αὐτ. 2, 20.

Ἐπι-τριη-ρχημα, τό· τὸ ἀναλισκόμενον μετὰ τὸν τῆς τριηραρχίας χρόνον Σουίδ.

Ἐπι-τρι-μερής, 2' ὁ τὸ ὅλον καὶ τὰ τρία μέρη τοῦ ὅλου περιέχων = 1/3 ἢ Νικομ. ἀριθ. 1, 20.

Ἐπί-τριμμα, τό· ὅτι ἐκρίβη τις ἐπὶ τὴν αὐτὴν μετὰ τὴν ἐπιφάνειάν του μετν. καὶ μετν. «ἐρώτων» = λαν ἐμπείρος, πανούργος εἰς τοὺς ἔρωτας, περὶ ἑταίρας Ι. Χρυσ. 2, 424· «παρειῶν ἐπιτρίμματα, ὁρθαλμῶν ὑπογραφαί» = ψυχασιδώματα, θ, σ, 44, pigmentum.

Ἐπι-τριμὸς, ὁ· τῶ προηγ. μετν. attritio.

Ἐπί-τριμος· ἐπὶ τριμῶς ὁ ἴδ.

Ἐπι-τρί-πεμπτος, 2' ὁ τὸ ὅλον καὶ τὰ τρία τοῦτοῦ πέμπτος περιέχων = 1/3 ἢ Νικομ. ἀριθ. 1, 28.

Ἐπι-τριπτεόν (ἐπιτρίβω)· δεῖ ἐπιτριφθῆναι μετν. attoremum.

Ἐπι-τριπτικός, 3' ἀμύδιος, ἀνῆκων εἰς τὸ ἐπιτρίβειν Ὁρεῖ. 6, 6, alterens.

Ἐπί-τριπτος, 2' κατατετριμμένος, μετ. πανούργος, δόλιος μετὰ τῆς παρασχημ. τοῦ κατατριμμένου, ἐξουθενημένου Ἀριστ. πλ. 619· «κίναδος ἐπὶ Ὀδυσεῖος Σοφ. Αἴ. 103· «ἡ ἐπὶ καὶ καταγὰς μουσική» Σ. Ἐμπ. κ. μουσ. 14· «ὁ ἀνδρῶν ἐπιτριπτότατος» Λουκ. Τίμ. 46, contritus.

Ἐπι-τρίς· τρεῖς φορές Διοσκ. ιαγ.

Ἐπι-τέταρτος, 2' ὁ τὸ ὅλον καὶ τὰ τρία τοῦτοῦ τέταρτος περιέχων = 1/3 ἢ Νικομ. ἀριθμ. 1, 23.

Ἐπί-τριτος, 2' ὁ τὸ ὅλον καὶ τοῦτοῦ περιέχων τὸ ἐν τρίτον = 1/3 μεγαλειότερος Νικομ. ἀριθμ. 1, 19· «λόγος» ἡ σελίς τοῦ τρία πρὸς τέσσαρα = 3:4 Νικομ.· «δάνεισμα» τόκος ἐν ᾧ λαμβάνει ὁ δανειζόμενος παρὰ τοῦ δανειζομένου πλην τοῦ κεφαλαίου καὶ τὸ ἐν τρίτον αὐτοῦ Σεν. προσοδ. 3, 9· «τόκος» Ἀριστ. ρητ. 3, 10· «πλέον ἢ ἐπὶ τρίτον ζῆν τινος» = πλέον τοῦ τρίτου μακρότερον χρόνον ζῆν ἢ ἄλλος τις Πλουτ. π. ἐκλεισιμ. χρ. 20· ὁ ἐπίτριτος (δηλ.) πούς = ὁ ἐκ σπονδαίου καὶ ἱσμοῦ ἢ ἐκ σπονδαίου καὶ τροχαίου συγκαίμενος στίχος ἀδιαφύρως ὡς πρὸς τὴν ὕψιν

αὐτῶν τίς προηγείται τοῦ ἑτέρου ἢ ἐπιφέρεται, δὴ προκύπτουσιν οἱ δύο τόκοι τοῦ ἐπιτρίτου — — — — —, καὶ — — — — —, ἐν αἷς δ' μὲν τροχάτος περιέχει τρία δ' δὲ σπονδαίος τίσσασα χρονικά διαστήματα Γραμ. καὶ Σχολ. Ἐπι-τριτόω· τρισσάω, τὸ τρίτον ἢ τρεῖς ποιῶ τι, ἀναφέρεται ἄνευ ἑρμην. ἔξ Ἀναξιλ. Β. Ἀν. 93, tertio.

Ἐπι-τρίτω, ἐπίρ. τοῦ ἐπιτρίτος Νικομ.

Ἐπι-τριψίς, ἢ ἡ τοῦ ἐπιτρίβειν ἐνέργεια, κατὰτριψις, ἐξολοθρευσις Ο'. Placius.

Ἐπι-τρομέω· τρέμω, φοβοῦμαι διὰ τι Η. Σπ. 2, 474, metuo.

Ἐπι-τρομος, 2' κατατρομασμένος, ἐντρομος Δίσχ. Ἐπτ. 78, trepidus.

Ἐπι-τροπάδην· ἐπιθέτως, οὐκ ἐκ ψυχῆς Ἠσχύ.

Ἐπι-τροπαίος, 3' ὁ ἐπιτραπείας, παραδουλείας, διαπιστευθείς, ἰδ. ἐπὶ ἐπιτρόπων, ἀφελείς εἰς τὴν ἐπιστάσαν τινός· «ἐπιτροπαίην ἔχεν τὴν βασιλῆην» Ἡρ. 4, 147.

Ἐπι-τροπάω· ἐπιτροπάω δ' ἴδε.

Ἐπι-τροπαία, ἢ ἡ εἰς τινα διαπιστευθεῖσα διοίκησις, φροντίς τινας Πλάτ. Φαιδρ. 239.

Ἐπι-τρόπεισις, ἢ τῷ προηγ. — τὸν ὄρσαν Πλάτ. πολ. 7, 554, procuratio.

Ἐπι-τροπευτικός, 3' ὁ εἰς ἐπιτροπείαν, ἐπιστάσαν, διοίκησιν ἀνήκων, ἐπιτηδευσις Ξεν. οἰκ. 12, 3.

Ἐπι-τροπεύω· εἶμαι ἐπιτροπος, ἑπαρχος, ἀπόλ. «-της Αἰγύπτου» Ἡρ. 7, 7· «Λιουδῶ-τω, 3, 36» — τὴν πόλιν = διοικῶν, 8, 127· καὶ οὕτω συνήθ. π. ἀττ. «-τὰ ἐν τῷ τόπῳ, τὴν κτήσιν» Πλάτ. πολ. 7, 516' 69. καὶ παθ. «ἐν ἡγήται κακῶς ἐπιτροπευθῆναι», 11, 928' — τινὰ = ἐπιτροπον εἶναι τινας Θουκ. 1, 132' — ἐπὶ δὲ = ἐπιτρέπω δίδαιται Ἰσαί. 5, 31.

Ἐπι-τροπῶν· 1) ἐπιτρέπω Δ. Αλαρ. 1, 53· 2) ἐπιτροπεύω Β. Ἀν. 93 ἔκ τοῦ Φαιδρ. τοῦ Πλάτ. ὅπου ἡ λέξ. δὲν εὐρίσκειται· πρὸλ. Λοδεκ. εἰς Φρόν. 590.

Ἐπι-τροπή, ἢ (πρὸλ. ἐπιτρέπω)· τὸ διαπιστευθεῖσαι, ἐπιτρέπειν ἑξουσίαν, διοίκησιν· «ἐξουσία ἐπ. νόμου» Πλάτ. δρ. 415, ἰδ. ἢ ἐκ διαιτησίας ἀπόφασις, διαγνώσις τινας· «ἡ εἰς αὐτὴν δίκης ἐπιτροπὴν γενέσθαι περὶ τῆς γῆς ἢ ἐς πόλιν τινὰ ἢ ἐς ἰδιώτην = ἐπιτρέπεσθαι δίκην Θουκ. 5, 41' ἰδ. ἀπόφασις τοῦ διαιτητοῦ» «εἰς ἐπιτροπὴν ἔρχονται» Δημ. 33, 14' καὶ «ἐπιτρέπουσι τῷ διαιτητῇ», καὶ «ἡ ἐπιτροπὴ ἐγένετό μοι», 33, 16' παραχώρησις, πληρεξουσιότης — λαβεῖν Πολυδ. 3, 15, 7 ἐπιστάσει, διοίκησις Πλάτ. νόμ. 11, 927' ἐπιτροπὴς δίκη ἴδε Βουκ. πολ. οἰκ. 1, 378' «καταγνώσκονται τὴν ἐπιτροπὴν» Δημ. 29, 58' «ἔκρινεν αὐτοὺς ἐπιτροπὴν» Πλουτ. 28α βγτ. «ὁδόντες αὐτοὺς εἰς τὴν τῶν Ῥωμαίων ἐπιτροπὴν» = προστασίαν τῶν Ῥωμ. Πολυδ. 2, 11, 8' ἰδ. ὡς τὸ τῶν Ῥωμ. obliu in fidem ὅταν ὁ ἡγηθείς παραδίδεται εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ νικητοῦ, procuratio.

Ἐπι-τροπήθεν, ἐπίρ. ὄν. δόμου τῆς Ἀττικῆς Ἐπιγρ.

Ἐπι-τροπία, ἢ ἐπιτροπεία· «δίκην λαχὼν ἐπιτροπία» = κινεῖν κατηγορίαν, ἰσχυρίζεσθαι κατὰ

τοῦ ἐπιτρόκου Πλάτ. νόμ. 11, 928' — λαβεῖν τινας Δ. Ἀλ. 4, 33, praefectura, procuratio.

Ἐπι-τροπιάζω· ὑποτροπιάζω Φρόν. σ. 84.

Ἐπι-τροπιασμός, ὁ ἱκανάληψις γλῶσσ.

Ἐπι-τροπικός, 3' εἰς ἐπιτροπὴν ἀνήκων καὶ τὴν ἑξουσίαν τῆς νόμου Πλάτ. νόμ. 11, 927' — λόγος Δ. Ἀλ. κρισ. Αυσ. 20.

Ἐπι-τροπος, ὁ φροντιστής, ἐπόπτης, διοικητής Σχολ. Ἡρ. 1, 108' ἐπὶ θεῶν, ὁ προσταγῆς Πινδ. Ὀ. 1, 108' — τῶν οἰκίων Ἡρ. 3, 63' — τῶν ἐσωτῶν, 1, 108' — τῆς σκηνῆς Ξεν. Κυρ. 4, 2, 35' «ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς», οἰκ. 12, 2' «οἱ ἐν τοῖς χωρίοις» Πλάτ. νόμ. 8, 849' — μετὰ τοῦ ταμίως Ἀριστ. ἐκκλ. 212' προϊστάμενος Ἡρ. 9, 10' «τὴν κτήσιν τοῦ ἐπιτρόπου ἐπιτροπεύειν» Πλάτ. νόμ. 9, 877' διοικητής· — τῆς Μέρφιος Ἡρ. 3, 27' — Μιλήτου, 5, 30, ἰδ. ἐν ταῖς ἐπαρχίαις· «ὁ κατὰ τὴν Αἰθιοπὴν ἐπιτροπος» Ἡρώδ. 7, 4, 5, curator.

Ἐπι-τροφή, ἢ τροφή, ὥστε διατηρήσις Ἰώα. 18, 9 σ. 906, alimentum.

Ἐπι-τροχάδην· ταχέως Ἠσχύ. — ἀγορεύειν = συντόμως Ἰλ. γ. 213 συνάπτ. «ἐπιτροχάδην καὶ κεφαλαιώδεις ἐπιτιθέναί τι» Δ. Ἀλ. συνθ. λέξ. 103, celeriter.

Ἐπι-τροχάζω· τρέχω δρομαίως, συντόμως καὶ ἐπιπολαίως ὁμιλῶ· «ραβδόμως ἐπιτροχαζομένα», ἀντιθ. τῷ «τὰ τῆς ἀκρας ἑξερρασίας τετυχηκότα» Δ. Ἀλ. κρισ. Θουκ. 16' «ἐπιτροχαστέον περὶ τινος» Νικομ. ἀρμ.

Ἐπι-τρόχαλος, 2' ἐκλίνητος, ἑλαφρὸς — γρόνοι = ταχεῖς, οἱ βυθμικοί δηλ. αἰὼν οἱ ἱαμβοὶ ὡς πρὸς τοὺς σπονδαίους Δ. Ἀλ. συνθ. λέξ. 18' ταχύς· «καὶ καταφαρῆς βύσις τῆς λέξεως», κρισ. Δημ. 40, veloci.

Ἐπι-τροχασμός, ὁ τὸ νὰ τρέχῃ τις ἐπάνω, τὸ ν' ἀναφέρῃ ὁμιλῶν συνοπτικῶς τι καὶ ἐπιπολαίως μγγν. percursor.

Ἐπι-τροχαστέον· δεῖ ἐπιτροχάζειν μγγν. percurrendum.

Ἐπι-τροχάω· ἐπιτρέλω Ἀπολ. Ρ. 4, 1266' — κῶματος Ἀντίφλ. 27 (9, 306).

Ἐπι-τροχίζω· ἐπιτρέχων, στρομβοειδὲς ἢ κωνοειδὲς ποιῶ γλῶσσ. turbino.

Ἐπι-τροχος, 2' ἐπιτρόχαλος, ταχύς — μέλος Ἡλιοδ. 4, 17' ἰδ. ἐπὶ τῆς προφορᾶς· «ἐπιτρέχων καὶ ἀσαφὲς λαλεῖν» Λουκ. νεκρομ. 7' «εὐτετιγῶδες τι πυκνὸν καὶ ἐπιτρέχων συνοπτοῦσι», διαλ. θε. 7, 3, velox, volubilis.

Ἐπι-τρόχω, ἐπίρ. τοῦ προηγ. μετὰ τοῦ ταχέως· «ὁράς ἐπιτρόχως καὶ ταχέως φθιγγόμενος» Δλ. Φ. Ζ. 1, 7, velociter.

Ἐπι-τροχάω· ἔκ δευτέρου τροχῶ· «μετὰ τὴν τροχῆν τὰ βραχέα τῶν καταλειφθέντων ἐπιτροχᾶν» Ὀρίγεν. 3, 65, vindemio, iterum.

Ἐπι-τρούζω· ἐπιγαγγίζω, προσεῖ, μετέπειτα τρώζω, ψιθυρίζω, ἐπὶ τοῦ τέτυγτος Παυλ. Σιλβ. 48 (6, 54)· ἐπιτρώζας, ἐπὶ τοῦ μυδὲ Βαδρ. 112, 8.

Ἐπι-τρούσσειν· ἐπὶμεινεν Λάκωνες Ἠσχύ.

Ἐπι-τροφάω· τροφάω ἐπὶ Φίλων, 392, 4.

Ἐπι-τροχάω· κατατρίβω, καταθλίβω μγγν.

Ἐπι-τρούγω· τρώγω προσεῖ, ὑστερον Λουκ. κρον. 21, 28' — τινός.

Ἐπι-τρωπάω, π. ἀντὶ ἐπιτρώπω Ἀπολ. Ῥ. 1, 351.

Ἐπι-τογγάνω ἑνταρμόνως κατὰ τύχην τινὰ ἢ τι-τίνε, ἐπὶ ἀνθρώπ. καὶ συνήθει. ἐπὶ πραγμ. «εἰσὶν ἵνα μὴ κενύσῃ ἡμῖν ἐπιτύχη» Ἀριστ. νεφ. 195. «ὁρῶσιν ἐπιτύχον σοφῶν» Ἦρ. 1, 68. «ἀνευγμέναις ταῖς θόραις» Πλάτ. συμπ. 431. «γαμετὴ γυναῖκα βιαζομένην», νόμ. 9, 874. «κώμαις ἐπιτυχόντες» Ξεν. Ἀν. 3, 4, 18. «σπανιώτ. μετὰ γεν. Πλούτ. Ἀρ. τὰξ. 12. καὶ μετὰ αἰτ. Πλάτ. πολ. 4, 431. ἀπολ. ὁ ἐπιτυχὼν = ὁποῖος τύχη. ὁδ. = κοινῶς, ἀσημαντός, «πολλὰ καὶ σμικρὰ καὶ τοῦ ἐπιτυχόντος νομοθέτου γιγνόμενα» Πλάτ. νόμ. 8, 843. «οὐ γὰρ οἶμαι τοῦ ἐπιτυχόντος εἰναι», Εὐθύφρ. 4. «οὐδὲ φαύλων ἀνθρώπων οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων», Κρατ. 390. «εἰς τὴν λεγόμενα τοῖς ἐπιτυχοῦσιν ὀνόμασιν» ἄνευ ἐκλογῆς, ὅτι ἐλθὼν εἰς τὸ στόμα» προβλ. καὶ Ἰδρ. Ἦρ. μ. 1248, ὅπου ἐδρίσκειται καὶ ἄνευ ἄλλου καὶ «τὰ ἀνθρώπων τῶν ἐπιτυχόντων παιδία» = τὰ παιδία τοῦ κοινοῦ λαοῦ Ἦρ. 2, 2. «πρόλειψις τῆς ἐπιτυχοῦσης», ἀντιθ. τῷ ἐνδοξοτάτῃ Ξεν. Ἀγρ. 1, 3. «συνέρχεται μετὰ τίνος, λαλεῖν μετ' αὐτοῦ, ὡς ἐντογγάνω Πλάτ. νόμ. 6, 758. «τῷ βέλῳ» = πίπτει κατὰ τύχην εἰς τὰς χεῖρας μου βελίον Λουκ. ἐγκ. Δημ. 27. μετὰ μετχ. = τυγγάνω, «ὁκότερα ποιεῖν ἐπιτύχων εὐβουλεύμενος» Ἦρ. 8, 101. «λέγουσα γὰρ ἐπιτύγγανε τάπερ αὐτὸς ἔνοστι», 103. ἴδ. ἀπαντῶ, κατὰ τύχην ἑνταρμόνως, συνήθ. - τινός· «μετρίου γὰρ ἀνδρός οὐκ ἐπιτυχὴς ποῖποτε» Ἀριστ. πλ. 245. «ὁλκάδος ἀναγομένης» Θουκ. 3, 3. «τῶν πλοίων, ἐπιτυγοῦσαι τὰ πολλὰ διέφθειραν», 7, 25. «ὡν πράττουσι» Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 28. «-ἀγαθὸς ὠνητοῦ», οἰκ. 2, 3. «-τοῦ ἀγώνος» = τὴν δίκην κερδίζω, ἀντιθ. ἀποτυγγάνω Δημ. 48, 30. ἀλλὰ καὶ «ὅτι ὁ τὴν ἐπιστήμην ἔχων αἰὲν ἐπιτυγγάνοι» Πλάτ. Μεν. 97. μετ' ἀπαρ. «ἐπέτυχον παρ' αὐτοῦ καθηγήσομαι μοι τῆς ὁδοῦ» = παρ' αὐτοῦ ἐπέτυχον ἵνα μοι δείξῃ τὴν ὁδὸν Λουκ. νεκυομ. 6. ἀπολ. τὸν σκοπὸν ἐπιτυγγάνω, «οἱ πολλοὶ βάλλοντες πολλὰκις ἐπιτυγγάνουσι» Πλούτ. ἐκκελ. χρῆστ. 40. «ἐτύχην ἔγω εἰς τὴν ἐπιχείρημα, κατορθώνω Θουκ. 3, 42. «καὶ τὰλλα ἐπιτύγγανεν» Ξεν. Ἐλλην. 4, 5, 19. «-περί τίνος» Πολυβ. 21, 3. 8. «μάχη = ἐν τῇ μάχῃ νικᾶν Δίσχιν. 3, 165. τὸ παθ. ἐκβαίνει εἰς καλὸν ἢ πρᾶξι, λαμβάνει καλὸν τέλος τὸ πρᾶγμα, «ἐπιτετυγμέναι πράξεις» Πολυβ. 6, 33, 2. «εἰ ἐπιτυγγάνοιτο» = ἂν ἀποδῇ εὐτυχῶς Λουκ. π. μισθ. συν. 8, ineido, nanciscor. Ἐπιτυγγάνων, ὄντος, ὁ ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. Ἐπιτύδης, ὁ ἄνδρ. ὄν. ἐπὶ Ῥοδίου νομίω. Ἐπι-τδλίσσω ἑτυλίγω = βελίον Δ. Αλεξ. 9, 114, ενολίνα.

Ἐπι-τυλίττω τῷ προηγ.

Ἐπι-τυμβία, ἢ ἴδ. ἐπιτύμβιος.

Ἐπι-τυμβίδιος, 2. ἐπιτύμβιος - ὀρθνοί = ἄσπερα ἐπιτάφια Αἰσχ. Χο. 338. οὕτως ἐκλαύοντο αἱ κορυθαλλίδες, ἥτοι λοφωτοὶ κορυθαλλοὶ π. Θεοκρ. 7, 23, εἰτε διότι τὰ πε-

τινὰ ταῦτα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς τόμους ἦτοι τοὺς τάφους ἐνδοατρίδουσιν, εἰτε διότι τὸ μόνον ἥτοι λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν ἀναφέρεται καὶ ἄλλη διήγησις οὗτι πρὶν τῆς ὑπάρξεως τῆς γῆς αὐτὰ τὰ πετεινὰ ὑπάρχον καὶ τοὺς πατέρας τῶν θανόντων, μὴ ὁμοῦ γῆς ἵνα ταφεῖ ἐτάφη ὁ πῆρ κορυφῆς τοῦ ἰδίου γόνου ἐξ οὗ καὶ κορυθαλλοὶ διὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ κεφαλῆς λόφον ἢ περιεκεφαλᾶσαν συμπεῖον τοῦ τύμβου Ἀριστ. ὄρν. 472, superpericallalis.

Ἐπι-τύμβιον, τό· 1) κόκκυς· 2) εἶδος βοτάνης μεγν.

Ἐπι-τύμβιος, 2. ὁ εἰς τύμβον, τάφον ἐπιτήδειος, ἀνέκων - αἶνος, ὀρθνός Αἰσχ. Ἀγ. 1527. - γοαί = ἐπιτάφιοι σπονδαὶ Σοφ. Ἀντ. 392. - κρηπίς, λέκτρα Λεων. Ταρ. 98. Ἀφροδίτη ἐπιτυμβία = τῇ π. Ῥωμ. Venus Lilliana Πλούτ. ζητ. Ῥωμ. 23.

Ἐπι-τυμβος, 2. τῷ προηγ. Ἐπιγρ. 1819.

Ἐπι-τύπος ἐκτυπῶ, μεταγράφω μεγν.

Ἐπι-τυρον, τό· ἔδεσμα, εἶδος φαγητοῦ κατεσκευασμένου μὲ λεπτοκομμένας ἐλαίας· «τὰ τῶν ἐλαίων ἐπιτίσματα» Παύλ. οὕτως κληθεὶν πιθανόν, διότι κατεσκευάζετο μετὰ τυροῦ ἢ κατὰ τρόπον τυροῦ Οὐαρρῶν καὶ Κολουμέλ. 12, 48.

Ἐπι-τυφλόω προσέτι κάμνω τινὰ ἢ τι τυφλόν· καὶ μετ. ἀμαυρῶ, ἐμψράττω· «οἱ πόροι, τὰ φλεῖα» Ἀριστ. προβλ. 19, 3, οὐροσκο.

Ἐπι-τυφύω τῷ ἔπομ. Παύλ.

Ἐπι-τύφω ἀνάπτω, καίω, παθ. καίομαι, φλογίζομαι διὰ τὴν· «Καπναῖδες βέβληται ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ ἐπιτύφεται» Φίλοστρ. εἰκ. 2, 29. «Τυφώμενος μάλλον ἐπιθυμώμενος» Πλάτ. Φαιδρ. 230. διὸ ὁ Μοῦρ, λέγει «ἐπιτυφωμένος καὶ ἐπικεκαυμένος» μετ. εἰς ἔρωτος φλόγα καίομαι ἀνάπτω = ἐρωτεύομαι· «ὅπως ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μαλισταί μου» Ἀριστ. Λυσ. 221, incendio, inflammio.

Ἐπι-τυχῆς, ἢ, ἴδω. ἀντὶ ἐπιτυχῆς, ὁ ἴδω.

Ἐπι-τύχημα, τό ἐπιτεύγμα Ἐκ. Μ. 548, 45.

Ἐπι-τυχία, 2. ὁ τὴν σκοπὸν, τὸ σμᾶδι ἐπιτυχαίνων, κατορθώνων - βέλῃ Ἀππ. συνήθ. μετ. τὴν ἐπιθυμίαν, τὸν πόθον τοῦ ἐκπληρῶν, τὸ ἐπιχείρημα κατορθῶν· «ἐπλευσαν ὧς ἐπιτυχεῖ κότῃ» Αἰσχ. ἰκ. 725. «τοῦ μὴ ὄντος ἐπιτυχεατέρως» Πλάτ. συμπ. 391. «ὁδὸν ἐπιτυχῆ τῶν πατρῶν ἔχοντες καὶ θυμαμένην ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ στοχάζεσθαι τοὺς συμφορόντας» Ἰσοκ. 12, 30. εὐτυχῆς Πολυβ. 3, 15, 6. «ἐν ταῖς πράξεσιν» Δ. Σικ. 4, 83. Παθ. «τοῖς παλαιαῖς εὐδελῆται καὶ ἐπιτυχεῖς ὄντες» = οὗς ἐκκόλως οἱ παλαιοὶ προσβάλλουσι καὶ ἐπιτυχαίνουσι Ἀππ. Συρ. 35. ἐπὶρ. - ὡς = εὐστοχῶς - εἰκόνη Πλάτ. Φιλ. 38. - προηγόρευσ Πλούτ. Μαρ. 17. «ἐπιτυχῶς διελεγμένους» μετ' ἀποτελέσματος Ἰσοκ. 230, feliciter.

Ἐπι-τύχης, ὁ ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπι-τυχία, ἢ· εὐτυχῆς ἐκδοσις, τὸ ἐπιτυχεῖν τοῦ σκοποῦ ἢ τῆς εὐχῆς, εὐτυχία εἰς τι Πολυβ. 1, 6, 4. - τῶν μαντευμάτων Δ. Ἀλ. 3, 70, adeptio.

Ἐπι-τυχία, ἢ· ὄν. γυν. ἐκ Θήρας Ἐπιγρ.

Ἐπι-τυχός, ὁ ὄν. ἄνδρ. Ἐπιγρ.

Ἐπι-τυχῶς ἴδ' ἐπιτυχῆς.

Ἐπι-τωθᾶζω γλευθῶν, περιγελῶ = πρῶτος. Πλατ. Ἀετοχ. 364' - τὸ γεγανῶς Ἀθην. 13, 694' «αὐτὸν ἐς φιλαρχίαν» = ἐνέκα Ἀππ. ἐμφ. πολ. 2, 67' ἐτι δὲ - τινί, αὐτ. 5, 25, irrisio.

Ἐπι-τωθασμός, ὁ· χλευή, περιγέλαιος Πολυδ. 3, 80, 4, irrisio.

Ἐπι-φᾶγειν, ἀπαρ. ἄδρ. 6'. τοῦ ἐπεσθῆναι φαγεῖν προσέτι Στοδ. ἀνθ. 3, 314, superedo.

Ἐπι-φαιδρύνω· λαμπρύνω, ποῖται λαμπρύν, καθαρύν, φαιδρύν· «κίρκην ἄλλος νοτί-θεσαι κάρη ἐπιφαιδρύνουσαν» Ἀπολ. Ῥ. 4, 663, lano.

Ἐπι-φαινῶ· ἀφῆνω ἢ κάμνω νά βλέπεται τι, δείχνω τι εἰς τινα Θεογν. 359' «λόγοι μὲν ἐπιφαινόντες τεχνικὸν» Δ. Ἀλ. «κα-φάλη δρᾶκοντος ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαι-νουσα» Λουκ. Ἀλεξ. 12 ὡς prae se ferre Πολυδ. 10, 18, 8, ὅστις καὶ ἀμύβ. χρῆται· «ἐρ-τι τῆς ἡμέρας ἐπιφαινούσης» = μετὰ τὰ ἔμμε-ρῶματα, 5, 6, 6, ἀνθ' οὗ «ἔρτι τῆς κατὰ τὸν ἥλιον ἀνατολῆς ἐπιφαινόμενης» εὐρίσκεται, 3, 113, 1' ἐν γίν. παθ. φαίνομαι, προσέτι δρα-τὸς γίνομαι, ἰδ. μετὰ τῆς παρασχημ. τοῦ αἰ-φνιδίως, ἀπροσδοκῆτως, ἐν τῇς. «ἡλῖος δ' ἐπλάμην, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φάσθη» Ἰλ. ρ, 650' «χαλκίῳ ἀνδρῶν ἐπιφαινέτωσαν» Ἡρ. 2, 152' «ὡς εἶδον ἐπιφάνισαν τὴν τῶν Σκυ-θῶν ἱππὸν» = ἅμα εἶδον αἰφνης παρουσια-σθῆναι τὸν ἱππικὸν τῶν Σκ. 4, 122' «μέχρι οὗ ἐπιφάνισαν αὐτοὺς παρὰ ὄψαν αἱ πλείους τῶν νεῶν» Θουκ. 8, 42' «διὰ τὸ ἐπιφάνετα μετ' κωλύσαι» Δημ. 21, 22' τὰ ἐπιφαινόμενα = τὰ κατόπισιν συμβαίνοντα περιστατικὰ ἱπποκρ. «ἐπιφάνειαι τῶ δήμῳ» = δημοσία φαίνεσθαι Πλουτ. Γαλβ. 11' ὅμ. ἐπὶ ἐμφανίσεως θεῶν, δυνάμει καὶ τὰ ὅμ. Ἡρ. 2, 91' ἰδ. ἀναφαίνε-ται ἢ σημ. τῆς ἐπὶ, ὡς «ἐπεφάνετο τὰ πολλὰ σημεῖα τῇ μορφῇ» = ἐδεικνύοντο ἐπὶ τῆς μορ-φῆς Πλουτ. Γαλβ. 23, superostendo.

Ἐπι-φάλλος, ὁ· εἰδὸς τι χοροῦ Ἀθην. 14, 618, κληθὲν οὕτως ἐκ τοῦ φάλλου.

Ἐπι-φάνεια, ἡ· 1) τὸ ἐμφανίζεσθαι· «κα-ραδοκόντες τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἡμέρας» Πολυδ. 3, 94, 3' - τῶν πολέμιων, 1, 54' ἰδ. ἐπὶ βοήθειας ἀναγκαίας ἐμφανίσεως θεῶν Δ. Ἀλ. 2, 68' καὶ ἐπὶ τῆς ἐν ἐκτάκτοις περιστά-σεσιν ἐμφανίσεως καὶ προνοίας τῆς θείας δυ-νάμεως· «ἡ ἐν ταῖς θεραπέαις ἐπιφ.» Δ. Σικ. 1, 25' π. δὲ τοῖς ἐκκλ. = ἐμφάνειος τοῦ Χρι-στοῦ ἀντὶ τοῦ Θεοφάνια· 2) ἡ ἔξωθεν ἢ ἀνωθεν παρουσίας, ὅθ. τὸ ἐξωτερικὸν μέρος, ἢ ἐπιφάνεια· «τὴν ἐπιφάνειαν χρᾶν ἐκάλουν οἱ Πυθαγόρειοι» Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 3' «μο-ρχαίω δέρματι περιεὶληπται τὴν ἐκτὸς ἐπιφά-νειαν» = τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τῆς ἀσπίδος Πολυδ. 6, 23, 3' ἡ διάστασις· «ὁ μήκος καὶ πλάτος μόνον ἔχει» Εὐκλ. «καὶ πλεῦρα» Πολυδ. 6, 27, 3' «τὰς τρεῖς ἐπιφάνειας τῆς πό-λεως» = τρεῖς πλευρὰς τῆς πόλεως, 4, 70, 9' τὸ μέτωπον τοῦ στρατοῦ 3, 116, 10' μετ. τὸ ἔξωθεν φαινόμενον, λάμψις, τιμὴ Πλατ. Ἀλκ. 1, 124' «ἐπιφάνειαι καὶ λαμπρότητες» Σουκ. 6, 104' «τὸ μέγεθος τῶν δεικνύων - ἐπι-φάνειαν τινα ἐποίησε» = ἔκαμε νά φαίνηται Ἰ-σακ. 17, 13' ἐτι δὲ τὸ φαινόμενον, ἀντιθ. τῷ ἀλθθῆναι Σουδ. apparentia.

Ἐπιφάνεια, ἡ· α) πύλ. 1) ἐπὶ τῶν νοτίων πα-ραλλῶν τῆς Κιλικίας Ἀππ. κατ. Ἐπιφάνει· ἐπὶ νομισμ. 2) Βιδυλίας Στ. Βυζ. 3) Συρία· ἐπὶ τοῦ Ὁρόντου = Ἀράβη, κατ. Ἐπιφάνει· Προκ. 4) Συρίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου Πλιν. 5) Μηδίας· Ἐκβάτανα Στ. Βυζ. 6) Συρίας ἐπὶ τοῦ Τίγρητος = Ἀρσακίερτα Στ. Βυζ. 6) Ἐπιφά-νεια, τὰ· ἐορτὴ τῆς ἐν δευτέρῳ παρουσιάζουσ· Ἀθην. 12, 542' γ) γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπιφάνειος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπι-φανερῶς, ἰσφ. ἀντὶ ἐπὶ φανερῶς Γρ. Νουσ. 2, 157.

Ἐπιφάνη, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπιφάνης, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπιφάνης, ὁ· Ἀθηναῖος τις Ἐπιγρ. ἐπὶ 10.

Ἐπιφάνειος, ὁ.

Ἐπι-φανής, 2' φανερὸς, δρατὸς· «ἐφάνη Ἀιγυπτίοισιν ὁ Ἄπρις, ἐπιφάνειος δὲ γενομένου» Ἡρ. 3, 27' «ὅν δὲ οὐκ ἐπιφάνεις τὸ χωρίον τοῖς Ἀθηναίοις» Θουκ. 7, 3' «ἐπιφάνιστα σημεῖα», 1, 21' «ῥίξαι μετ' αὐτοῖς καὶ ἐπιφα-νείς» Θεοφρ. ἐπὶ οἷων Δ. Σικ. ἰδ. ἐξαιρετός, περίφημος ἐπὶ προσώπ. καὶ πραγμ. «οἶκος ἐπι-φανέστερος» Πινδ. Π. 7, 7' ὡς· «οὐκία» Ἡρ. 2, 72' «οἱ ἐπιφάνιστατοι νόμοι», 5, 26' «τὸς γυναῖκες τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν» = ἐπισπῳ-μον, 2, 89' «καὶ καλὸν ἔργον» Πλατ. νόμ. 8, 829' «πόλεμος» Ἰσοκ. 4, 68' «οἱ πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιφάνεις» Πλατ. νόμ. 1, 829' ἐπὶ ἐπιφάνως, ἀντιθ. τῷ κρύφα Θουκ. 1, 91, superapparentis.

Ἐπιφάνια, τὰ· ἐορτὴ τῶν Φώτων ἢ Θεοφα-νίων ἴδ' ἐπιφάνεια.

Ἐπι-φάνια, ἡ· ἐπιφάνεια.

Ἐπιφανιανός, ὁ· Βοιωτὸς τις Ἐπιγρ.

Ἐπιφανίδης, ὁ· ἀνδρ. ὄν. μετν.

Ἐπιφάνιον, ἡ· γυν. ὄν. Ἀκρίφρ.

Ἐπιφάνιος, ὁ· 1) οἷος Οὐλπιανῶ, σοφιστῆς Σουδ. 2) ἐπίσκοπος Κωνσταντίας Κύπρου συγ-γραφεὺς Σουδ. 3) ἐπίσκοπος Σιδήθρας Σουδ. 4) Ἀλεξανδρινὸς Σουδ. 5) ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπιφάνιος, 2' φανερὸς, δρατὸς, ζῶν, βλέ-πων τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀντιθ. οὐκ δλομένη Σορ. Ἀντ. 834, ὅπερ ὁ Σχολ. ἰεργ. δλομένη καὶ ζῶσα.

Ἐπι-φανῶς ἴδ' ἐπιφάνης.

Ἐπι-φαρμακεύω· μεταχειρίζομαι ἱατρικὸν εἰς τι, θεραπεύω Μέν. π. Σουδ. ὅπου ὁ Μαί-νις. πεφαρμακεύσαι παραδίχεται.

Ἐπι-φαρμάσσω, ἀττ. -τω· ἐκ νέου μετα-χειρίζομαι ἱατρικὸν Ἀχιλλ. Ταν. 4, 16.

Ἐπι-φασαι, ἡ (ἐπιφαίνω, πεδλ. ἐπιφάνεια)· τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον, δόλωσις καὶ παρά-στασις διὰ λόγου· «τῆς ἐτοιμότητος ὄργης, ἀ-κριβείας» Πολυδ. 4, 11, 4' - βασιλική, 4, 77, 3' φαινόμενον· «κατὰ τὴν ἐπίφασιν», ἀντιθ. κατὰ τὴν ἀλθθῆειαν, 14, 2, 9, apparentia.

Ἐπι-φάσκω· ἐκφράζομαι, ἀσχυρίζομαι Φί-λων, dicito.

Ἐπι-φατνίδιος, 2' ὁ ἐπὶ τῆς φάτνης· -φορ-βιά Ξέν. π. ἱππικ. 5, 1, praesepialis.

Ἐπιφάνης, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπιφάνης, ὁ· Ἀθηναῖος τις Ἐπιγρ. ἐπὶ 10.

Ἐπιφάνειος, ὁ.

Ἐπι-φανής, 2' φανερὸς, δρατὸς· «ἐφάνη Ἀιγυπτίοισιν ὁ Ἄπρις, ἐπιφάνειος δὲ γενομένου» Ἡρ. 3, 27' «ὅν δὲ οὐκ ἐπιφάνεις τὸ χωρίον τοῖς Ἀθηναίοις» Θουκ. 7, 3' «ἐπιφάνιστα σημεῖα», 1, 21' «ῥίξαι μετ' αὐτοῖς καὶ ἐπιφα-νείς» Θεοφρ. ἐπὶ οἷων Δ. Σικ. ἰδ. ἐξαιρετός, περίφημος ἐπὶ προσώπ. καὶ πραγμ. «οἶκος ἐπι-φανέστερος» Πινδ. Π. 7, 7' ὡς· «οὐκία» Ἡρ. 2, 72' «οἱ ἐπιφάνιστατοι νόμοι», 5, 26' «τὸς γυναῖκες τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν» = ἐπισπῳ-μον, 2, 89' «καὶ καλὸν ἔργον» Πλατ. νόμ. 8, 829' «πόλεμος» Ἰσοκ. 4, 68' «οἱ πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιφάνεις» Πλατ. νόμ. 1, 829' ἐπὶ ἐπιφάνως, ἀντιθ. τῷ κρύφα Θουκ. 1, 91, superapparentis.

Ἐπιφάνια, τὰ· ἐορτὴ τῶν Φώτων ἢ Θεοφα-νίων ἴδ' ἐπιφάνεια.

Ἐπι-φάνια, ἡ· ἐπιφάνεια.

Ἐπιφανιανός, ὁ· Βοιωτὸς τις Ἐπιγρ.

Ἐπιφανίδης, ὁ· ἀνδρ. ὄν. μετν.

Ἐπιφάνιον, ἡ· γυν. ὄν. Ἀκρίφρ.

Ἐπιφάνιος, ὁ· 1) οἷος Οὐλπιανῶ, σοφιστῆς Σουδ. 2) ἐπίσκοπος Κωνσταντίας Κύπρου συγ-γραφεὺς Σουδ. 3) ἐπίσκοπος Σιδήθρας Σουδ. 4) Ἀλεξανδρινὸς Σουδ. 5) ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐπιφάνιος, 2' φανερὸς, δρατὸς, ζῶν, βλέ-πων τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀντιθ. οὐκ δλομένη Σορ. Ἀντ. 834, ὅπερ ὁ Σχολ. ἰεργ. δλομένη καὶ ζῶσα.

Ἐπι-φανῶς ἴδ' ἐπιφάνης.

Ἐπι-φαρμακεύω· μεταχειρίζομαι ἱατρικὸν εἰς τι, θεραπεύω Μέν. π. Σουδ. ὅπου ὁ Μαί-νις. πεφαρμακεύσαι παραδίχεται.

Ἐπι-φαρμάσσω, ἀττ. -τω· ἐκ νέου μετα-χειρίζομαι ἱατρικὸν Ἀχιλλ. Ταν. 4, 16.

Ἐπι-φασαι, ἡ (ἐπιφαίνω, πεδλ. ἐπιφάνεια)· τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον, δόλωσις καὶ παρά-στασις διὰ λόγου· «τῆς ἐτοιμότητος ὄργης, ἀ-κριβείας» Πολυδ. 4, 11, 4' - βασιλική, 4, 77, 3' φαινόμενον· «κατὰ τὴν ἐπίφασιν», ἀντιθ. κατὰ τὴν ἀλθθῆειαν, 14, 2, 9, apparentia.

Ἐπι-φάσκω· ἐκφράζομαι, ἀσχυρίζομαι Φί-λων, dicito.

Ἐπι-φατνίδιος, 2' ὁ ἐπὶ τῆς φάτνης· -φορ-βιά Ξέν. π. ἱππικ. 5, 1, praesepialis.

Ἐπι-φάντιος, 2' τῷ προηγ. Ἡσυχ.
 Ἐπι-φάντος, 2' δυσφημισμένος, κακονομα-
 τισμένος Εὐστ. Ὁδ. α. 1856, 12.
 Ἐπι-φασύλιζω, δι. γρ. ἀντὶ ἐπιφυλλίζω
 ὁρη. 2, 20.
 Ἐπι-φασίαις, ἢ ἐπιφασίαις Θεοφυλ. 3, 651.
 Ἐπι-φάσσω, λάμπω, ἀνατίλλω Ἀριστοτ.
 προβλ. 8, 17, εἰσαφύω, orior.
 Ἐπι-φάσω τῷ προηγ. Ν. Δ. illucesco.
 Ἐπι-φείδομαι ἔκτις τινος βόσκη - γῆν
 Φανκλ. π. Κλ. Ἄλ. στρ. 6, 750, derascor.
 Ἐπι-φείδω ἐδγάνω τὰ εἰς βοσκήν, ἀφῆνω
 τὴν βόσκη ἐπὶ ποιμένων.
 Ἐπι-φερέξ, 2' ἐπίστομος, «πρωτόθιον, ὃ
 ἐπιφέρει καὶ ἐπὶ στόμα» Ἡσυχ.
 Ἐπι-φέρνη, τὰ τὰ ἐκτὸς τῆς προικὸς ὑπὸ
 τῆς νόμης διδόμενα Εὐστ. Ὁδ. 1417, 14.
 Ἐπι-φέρω προσέτι, μετέπειτα, κομίζω τι
 α) ἐν ἔχθρ. σημ. «σοὶ - βαρεῖας χεῖρας ἐπι-
 σεις» = θὰ βάλῃ χεῖρ ἐπάνω σου, θὰ σὲ κακο-
 μεταχειρισθῇ Ἰλ. α, 89' προσβάλλω Ὁδ. π.
 438' «δύρου δειρὸ» Ἀισχ. Εὐμ. 736' «χθὴνα
 ἐς τήν» ἐποισιν πολέμιον παντευχίαν Εὐρ.
 Ικ. 1191' «ἐπιφέρει πολέμιον ὄρνιν» Ἀριστ.
 ὄρν. 344' π. πεζ. «πύλεμον ἐπιφέρειν» λέγε-
 ται - τινὶ Ἡρ. 5, 81' - ὄπλα Θουκ. 2, 18'
 - ἐπὶ τινὰ Δ. Κασ. - δίκην τινὶ Πλατ. νόμ.
 12, 943' «πᾶσι δουλείαν ἐπέφερεν ὁ βάρβα-
 ρος» Θουκ. 3, 56' - αἵταν = ἐνοχλῶν δίδω =
 κατηγορῶ τινὰ (μετὰ τῆς παρασ. ψευδῶς)
 Ἡρ. 1, 26' «μωρίαν τινί», 1, 131' - μανίην,
 6, 112' «ἐπενείκασα οἱ μαγλοσύνην», 4, 154'
 ἔγκλημα Εὐρ. Ὀρ. 767' «τὸ κοινῇ τοῖς φι-
 λοσόφοις ἐπιτιμώμενον ἐπιφέρειν αὐτῶ καὶ
 διαβάλλων» Σεν. ἀπομ. 1, 2, 31' «ἐπέφερεν
 αὐτῷ τὴν Κλεοπάτραν καὶ τοὺς παῖδας» =
 ἔρριψεν, ἐμέμφθη αὐτὸν διὰ τὴν Κλεοπάτραν
 Δ. Κασ. 50, 1' παθ. «τὴν ἐπενεχθεῖσαν οἱ
 αἰτίην» Ἡρ. 9, 231' «ἀδικίας ἐπιφερομένης»
 Θουκ. 3, 42' - φόγον = ἐπιπλήττειν, ὀνειδί-
 ζειν, αὐτ. 1, 70' προβλ. «τὴν ἄρα μέμψιν
 ἐποίησεν ἀνδράσι» Ἀριστ. βατρ. 1253' - δίκην
 Πλατ. νόμ. 12, 943' 6) καὶ ἐν καλῇ σημ.
 ἐπὶ πραγμ. - τιμὴν Πινδ. Ὀλ. 1, 31' ἴδ. ἐπὶ
 ἀφαιρωμάτων θυσίων καὶ σπονδῶν. εἰς θεοὺς ἢ
 θεοθενῶτας προσφερομένων Λογγ. 2, 2' «ἐπι-
 φέρι τῷ αὐτοῦ ἕκαστος (νεκρῷ), ἦν τι βοῦ-
 ληται» Θουκ. 2, 34' πάντων ἀπαρχάς, 3, 50'
 «τιμὰν τὸν τάφον τοῦ πατρὸς τῷ πλήθει καὶ
 τῷ κάλλει τῶν ἐπιφερομένων» Ἰσοκ. 9, 1'
 «τάφους μὴ τυγχάνοντας τὸν νομιζόμενων
 σπάνει τῶν ἐπισόντων», 14, 61' «τῷ νεκρῷ
 στέφανον» Πλουτ. Περικλ. 36' προβλ. «-τα-
 φὴν ἐς τινὰ» = κηδεύειν Ἄπκ. ἔμφ. πολ. «-ὄρ-
 γας τινι» = τὴν κλίσιν, διάθεσιν μου πρὸς τινὰ
 τίπτω. ἀρεστὸς μοι αὐτὸς ἐστὶ Θουκ. 8, 83,
 ἥπου δὲ Σχολ. καὶ εἰς χωρίον τι ἐκ τοῦ Κρα-
 τίνου παραπέμπει. Ἐν γέν. προσφέρω «-τὸ
 ἐναντίον αὐτῶ» Πλατ. Φαιδ. 104' - ὀνομά-
 τινι = παρονομάζω, πολιτ. 307' - χρώματά
 τινι, σοφ. 251' «-φάρμακον, ἔπιν. 8, 354'
 «ὀπερβολὴν τινος» = ἐπαυξάνω τι Θουκ. 3, 82'
 «ἔτις ἐπιφύεται πράγματι» = ἢ ἐκφράσει
 προσωρμύεται εἰς τὰ πράγματα Πλουτ. π.

ἀκ. 5' ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ. ἐν χρήσ. Ἀριστοτ.
 ῥητ. 3, 6' ἄλλω τινὶ λόγους παρουσιάζω, εἰς-
 ἄγω, ἐν γέν. παραδίδω μετν. - ψῆφον = ἐκφί-
 ρω γνώμην Δ. Ἄλ. 2, 14' «ἐξήλω σε τῆς ἰσ-
 γλωττίας» εἰ γὰρ ὡδ' ἐπιφύρει, μέγιστος
 Ἑλλήνων ἔστι ἀπολ. ἦ=ἐν οὕτω τῆς γλώσ-
 σης σου τὴν ἐπιτηδεύτητα ὡς ὅλον φέρῃ
 ἢ ἐκ τινος παλαιστικῆς ἐκφράσεως «ἐπιφύρει
 πληγὰς» ἐν οὕτως ἐπιτίθεσθαι Ἀριστ. ἱππ.
 837' μέσ. ἢ παθ. α) κατὰ τινος κινεῖσθαι,
 ἔφορμω «ἐπιφερομένη ναὺς» Ἡρ. 8, 90'
 ἐπὶ στρατιωτῶν Θουκ. 4, 67' - τινί, 3, 23,
 ἀπτόω. Πλατ. νόμ. 4, 706' ἐπὶ θαλάσσης
 «ὅταν χεῖμων ἦ καὶ ὀάλλατα μεγάλῃ ἐπιφύ-
 ρηται» = ἢ ὀάλ. ἀναδαίνῃ ὑψηλὰ καὶ εἰς τὸ
 πλοῖον κτυπῇ Σεν. Ἄν. 5, 8, 20' ἐπὶ τοῦ δε-
 τοῦ «ἐπιφερόμενος ἔπαισε τὸν λαγῶν», Κυρ.
 2, 4, 19' ἔτι=διὰ λόγου καταστρέμει κατὰ
 τινος Ἡρ. 8, 61' «πολλὸν ἐπιφερομένων
 πάλιν βοηθεῖν» = σφοδρῶς ἐπιθυμῶν ὥστε
 Πολυδ. 29, 9, 5' 6) ἀκ ο λ ο υ θ ὡ, ἔρχο-
 μαί κατόπιν. ὀπίσω «τὰ ἐπιφερόμενα προδύ-
 κνύουσιν» = τὸ μέλλον Ἡρ. 1, 209' προβλ. 3,
 16, ὅπου ὡς ἐν τῷ «φύδος τῶν ἐπιφερομένων
 κακῶν» Ἀντιφ. 2, 1, 7' ἐνταῦθα σηματοῖ-
 ται τὸ ἀπειλητικὸν μέλλον' «ἢ ἐπιφερομένη
 θέρεια» = τὸ ἐρχόμενον θέρους Πολυδ. 1, 25, 7'
 - χρεῖται = Ἡρ. 3, 88, 2' γ) μεθ' ἑαυτοῦ σί-
 ρειν Πλουτ. Θησ. 17' ἴδ. ἐπὶ τῆς γυναικὸς ὡς
 προῖκα τῷ ἀνδρὶ φερύσσης «οὐδὲν ἐπιφερο-
 μένη» Ἀισχ. 19, 14' «τάλαντον ἐπενεχθεῖσαν
 προῖκα» Δημ. 40, 19, infergo, affergo.
 Ἐπι-φέρω, ὃ' ῥίψις βελῶν Πολυδ. 7, 205.
 Ἐπι-φεύγω φεύγω προσέτι, ἐν χρήσ. μόν.
 τὴν ῥην. ἐπιφευκτός = ὃν τις φεύγει Ἀρι-
 στοτ. ζῴ. 9, 14, fugiendus.
 Ἐπι-φημητίζω, ὃ' ἐπιφωνῶν, ἢ συγκατατί-
 θεμενος Ἡσυχ. assentians.
 Ἐπι-φημί 1) ὑπόσχομαι Εὐρ. Ι. Δ. 130,
 ὅπου ὁ Μαρηλάνδ. μετέτρεψεν εἰς τὸ ἐπιφή-
 μισα 2) συγκατατίθεμαι Ἐμπεδ. 116, πο-
 sentior.
 Ἐπι-φημίζω λέγω λόγους, εἰς τοὺς ὁ-
 ποίους ἐμπεριέχεται προδῆλωσις τοῦ μέλλοντος
 ὡς ὁ Ἡρ. ἐν τῷ μέσ. λέγει «καὶ δὴ καὶ
 ἴοντος αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πεντηκόντην ἐπεφημί-
 ζετο», 3, 124' ὅγ. παθ. «ἢ ἐκ παιδὸς ἐπιφη-
 μισθεῖσα τῷ ἀνδρὶ ἐδόθη ὑπατεία» ἦν διὰ
 προδῆλώσεως καὶ ὀνομασίας ὑπεσφύθησαν ὁ-
 πατεῖν Ἄπκ. ἔμφ. πολ. 1, 61' εὐγομαί Δ.
 Κασ. 39, 39' κατὰ τινὰ προσήμ. ἐπιομαζώ,
 δίδω ὀνομά τι «ταύτη μοι δοκεῖ ἐπιφημῆσαι
 τὰ γὰρ ὀνομαζομένην» Πλατ. Κρατ. 417' «πομ-
 πῖλος = πομπὴ ὃ' ἐπιφημῖσαν ὀνομαζομένην»,
 Ὀπκ. ἄλ. 1, 187' κατὰ τι ὀνομαζώ καὶ
 Πλουτ. «ὀνομά τινι» = δίδω εἰς τινὰ παρα-
 νόμι Δ. Κασ. 54, 63' 2) θεὸν τινὰ εἰς πρῶ-
 τάτου ὀνομαζώ, ἀποδίδω αὐτῷ τὴν αἰτίαν
 πραγματῶς τινος, ὡς πρωταίτιον αὐτοῦ «ἐκά-
 στη μοῖρα θεὸν ἢ θεῶν παῖδα ἐπιφημίσαντες»
 Πλατ. νόμ. 6, 771' «ὅσα πράττει τις τοὺς
 θεοὺς ἐπιφημίζων» Δημ. Ἀρετ. 126' «ἅπασιν
 τοῖς μεγάλοις ἐπὶ τὸ δαιμόνιον» = ἐπὶ παν-
 τὶ μεγάλῳ τοῦ θεοῦ ὡς πρωταίτιον αὐτοῦ

ἀποφαίνεин, ἀποδεικνύειν Πλουτ. Πολλ. 23·
καὶ παθ. «θεῶν χορὸς τῶν ἐπιφημισθέντων
τοῦς γάμους» οἵτινες ὡς πρωταυτοὶ τῶν γά-
μων ἀνομασθήσαν Δ. Ἀλ. ῥητ. 2, 2· καὶ ἐπὶ
ἀνθρώπων, ἀποδίδειν τι εἰς τινα· τινὶ τι
μτγν. ἴδε καὶ ἐπιφῆμι 3) ἀφαιρῶναι, «τὰς ἐ-
φεῖς ἡμέρας δαίμοσιν καὶ φθίτοισι» Πλουτ.
«ἱερὸν ἡγοῦνται τὸ τοιοῦτον ὄχημα τῷ βασι-
λεὶ τῶν θεῶν, καὶ πατρὶ ἐπιπεφνημένον»,
Καμιλ. 7· «ὅρη ἀνέθουν καὶ ὄρεα καθιέρω-
σαν καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφῆμισαν ἐκάστῳ θεῷ»
Λουκ. π. θσα. 10· «τοὺς γενομένους τότε καί-
δας» Ἀρεως ἐπεφῆμισαν Στραβ. 5, 4, 62, ὅ-
που ἡ γέν. εἶνε ὑποπτος γρ. οὕτω δυνατόν νά
εἴη καὶ τὸ Πλατ. Τιμ. «τὴν ἔξω φορὴν ἐπι-
φῆμισεν εἶναι τῆς ταύτου φύσεως, τὴν δ' ἐντὸς
τῆς θάτερου» = προσδιδῶν τὴν ἐξωτερικὴν
περιδύνησιν εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀναλόγου καὶ
συμμέτρου 4) ἐν γέν. λέγω, προσημῶναι μετ'
ἀναφορὰς πρὸς τι θεῖον· «φάσκον Ἀρτέμιδος
ἀναφορὰς πρὸς τι θεῖον καὶ πολλὰ τῶν ἀδή-
λων ἐπεφῆμιζαν αὐτῷ θεῷ» Πλουτ. Σερτ.
11, assisipio.
Ἐπι-φῆμισμα, τό· ἐπὶ κλησί, ἐμπεριέχουσα
προσημασίαν τινὰ διὰ τὸ μέλλον· «ἀντὶ δ'
εὐχῆς καὶ παιάνων, μεθ' ὧν ἐξέπλεον πάλιν
τούτων τοῖς ἐναντίοις ἐπιφῆμισμασιν ἀνομα-
σθαι» μετὰ προσημ. ἀηλούσης ἀτυχίας Θουκ.
7, 75, ὅπερ Πούχ. ἐξηγεῖ οἰώνισμα, ομην.
Ἐπι-φῆμισμός, δ'· καθαιγισμός, καθιέρω-
σις· «τὸν ἐπιφῆμισθέντων, σεφάνων ἐκατέρω
ἀναφαιίνεται κατὰ τὸν ἐπιφῆμισμὸν ἐκάτε-
ρος ἐν τῷ οἰκείῳ ποταμῷ» Στραβ. 6, 275,
nuncupatio.
Ἐπι-φῆμος, 2· περίφημος, ἐνδοξος μτγν.
Ἐπι-φθάνω· προφθάνω, ἔρχομαι πρὸ, βα-
τραχομ. 217, ἀρ. ἐπιφθάς, καὶ μέσ. ἐπιφθα-
σάμενος Σουῖδ.
Ἐπι-φθέγγομαι· προσεῖε φθέγγομαι, ὁμι-
λῶ, πράττω Ἀισχ. Χο. 450· ἐκφάνω πρὸς τοῦ-
τον, λέγω· «τῆς αὐτῆς φωνῆς μόριον» Πλατ.
Κρατ. 383· «μῖαν δὲ οὖσαν γραμμετικὴν
τέχνην ἐπιφθέγγατο προσπειλῶν», Φιλ. 18·
ὁ αὐτὸς καὶ παθ. γρῆται· «τὰ ἐπιφθέγγόμενα
ὑστερον τῆς ἀποφάσεως ὀνόματα», σοφ. 257·
«ἡ αὐλητρίς ἐπιφθεγξαμένη μικρὰ ταῖς σπον-
δαῖς» μετὰ τὰς σπονδὰς παίζουσα, Πλουτ.
συμπ. 5· φωνάζω Λουκ. Ἀλιξ. 38, acclamatio.
Ἐπι-φθεγμα, τό· τὸ μετὰ τινος, τὸ ἐναν-
τίον λεχθέν, ψαλθέν, τραγουδηθέν μτγν. οὕτω
λέγεται· «ὡς, ἐπιφθεγμα παιανικόν» Ἀθην.
15, 696, acclamatio.
Ἐπι-φθεγματικὸς, 3· ὁ εἰς ἐπὶ κλησίαν ἀνή-
κων Ἰφαιστ. σ. 130.
Ἐπι-φθεγξίς, ἡ· ἐπιφώνησις Σχολ. Ἀριστ.
σφ. 702, acclamatio.
Ἐπι-φθίμος, 2· ἱσχυρὸς, ἀνδρεὺς ἐκ δι.
γρ. ἴο. ἀντὶ τοῦ «ἐπ' ἰφθίμῳ» ἐγένετο «ἐπι-
φθίμῳ οὐ» ἡ δν. ἐπιφθίμος, fortis.
Ἐπι-φθίω· προσεῖε φθίρωμαι, ἀφανίζομαι·
«λείπει δὲ στήλαισιν ἐπιφθίνοντα κἀμόντων»
Κικ. π. Ἀθην. 15, 684, pereō.
Ἐπι-φθονέω· δέν συγχωρῶ τι εἰς τινα ἐκ
τῆς αἰτίας· τινὶ τι ὅθ. λ. 149· μισῶ· τινὶ

Ἦρ. 9, 79· καὶ παθ. Δ. Ἀλ. 9, 43, invidio.
Ἐπι-φθονος, 2· 1) ἔνερ. μισῶν, ἐχθρικήν
διάθεσιν καὶ φρονήματα ἔχων· «οἶκον γὰρ ἐπ.
Ἀρτεμίδος Ἀισχ. Ἀγ. 133· φθονερὸς, τὸ θεῖον
ἀνδράκαλον καὶ ἐπιφθονον» Ἀππ. πολ. ἱερ.
8, 59· συνήθ. 2) παθ. μισοῦμενος· πόρος
Ἀισχ. Ἀγ. 895· ἀξιομισήτος, ἀξιομίματος·
«λοιδορῆσαι τοὺς πονηροὺς οὐδὲν ἐστὶ ἐπιφθα-
νον» Ἀριστ. ἱππ. 1274· «γνώμην ἀποδείξα-
σθαι ἐπιφθονον πρὸς τῶν πλείονων ἀνθρώπων»
= ἥτις ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἀνθρώπων γίνε-
ται ὅχι ἀποδεκτὴ Ἦρ. 7, 139· «ἐπιφθονος
γὰρ ἡ προσποίησις τῆς τοιαύτης ἐπιστήμης»
Πλατ. Λαχ. 184· δυσμενής, ἀεχλής, «ὁμῶν
βαρύτεραι καὶ ἐπιφθονότεραι αἱ ἐμὰ διαιτρι-
βαὶ γέγονασιν», ἀπολ. 37· «ἐπιφθονον πραγ-
μα καὶ οὐ δίκαιον ποιεῖν» Ἰσακ. 2, 23· εἰς
τὸν φθόνον ἐκταθεῖμένος, «ἐπιφθονον κτῆμα
χρυσὸς» Πλατ. νόμ. 12, 958· «ἐπὶ τῷ θεῷ
ἐπιφθονοὶ ἐστρατεύσαμεν» = θεὸς τινος τὴν δυ-
σμένειαν ἐκινήσαμεν Θουκ. 7, 77· «ἐπὶ με-
γίστους τὸ ἐπιφθονον λαμβάνειν» = πρὸς ἐαυ-
τὸν κινεῖν τὸν φθόνον, 2, 64, invidia.

Ἐπι-φθόνως, ἐπὶρ. προηγ. «διακείσθαι τι-
νι» = παρὰ τινι μισεῖσθαι Θουκ. 1, 75· «τὶ
διαπράξασθαι» = οὕτως ὥστε τὸν φθόνον ἐπι-
σφύρειν, 3, 82· «= ἔχειν πρὸς ἀλλήλους» = δυ-
σμενῶς διακείσθαι πρὸς ἀλλήλους Ξεν. Κυρ.
8, 2, 26, invidiosus.

Ἐπι-φθορος, 2· φθοροποιός, δολέριος, -φάρ-
μακον Πολυδ. 5, 132, exilialis.

Ἐπι-φθόζω, ὁμρ. ἐπιφθόζω· ἐπιπτόω, ἐπὶ
ἐπιπτόσει εἰς τὰς μαχητικὰς φάσεις, διὰ τῆς
ὁποίας ἐπιπτόσεως ἐνομιζέτο ὅτι ὁ τὴν μα-
χητὴν ἐκφράζων ἐμποδίζει τὴν εἰς αὐτὸν ἐν-
έργειάν τῆς Θεοκρ. 2, 62· κατὰ Σχολ. = μετ'
ἐλαφρῶς φωνῆς ψιθυρίζω, εἰς 2, 62, iussura.
Ἐπιφί· ἴδ' ἐπιφί.

Ἐπι-φιλό-νεϊκος, 2· ἀμφήριστος ἢ παρὶ
οὐ φιλονεικῶσι Σχολ. Λουκ. ἐν. 4.

Ἐπι-φιλο-πονέομαι· μετὰ ζήλου καὶ ἐπι-
μελείας μεταχειρίζομαι ἔργον τι Ξεν. οἰκ. 5,
5, ὅπου νῦν - τί τι φιλοπ. ἀναγινώσκ.

Ἐπι-φιλοπονέω, τὸ ἔνερ. τοῦ προηγ.

Ἐπι-φίλοστέλομαι· προσφέρω φιλοτιμίαν
Λιβαν. 4, 806, 34, largor.

Ἐπι-φλεβός, 2· ὁ ἔχουσας ἔχων, ἐπὶ τῆς
ἐπιφανείας τῆς ἐπιδερμίδος ὁρατὰς φλέβας Ἀρ-
ριστοτ. 1. Ζ. 1, 11, venosus.

Ἐπι-φλεγής, 2· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας φλογῶ
δῆς, λίαν ἐρυθρὸς Ἀριστοτ. φυσίγγ. Πυρρ. 1.

Ἐπι-φλεγμα, τό· φλόγῳσις ἐπὶ τῆς ἐπιπα-
νείας, μετὰ τοῦ ἐπ' ἀνὸ ἡμα ἱαμδλ. in-
flammatio.

Ἐπι-φλεγμαίνω· ἔχω φλεγμονὴν ἐπὶ τῆς
ἐπιφανείας μέλους τινὸς τοῦ σώματος Ἀρι-
στοτ. Ζ. 1, 10, 7, inflammor.

Ἐπι-φλεγμασία, ἡ· ἔσθ. ἀντὶ ἐπὶ φλεγ-
μασίῃ Ἀρεταί. 55.

Ἐπι-φλεγμονέομαι· ἐπιφλεγμαίνω Ἀ-
λξ. Τραλλ. 2, 125.

Ἐπι-φλέγω· ἀνάπτω, φλογίζω, κατακαίω·
«πῦρ - φλέγω» Ἰλ. 5, 145· «νεκρὸν ψ. 52·
ἐπὶ τοῦ καύσεως τοῦ ἡλίου, «ἦν ἐπιφλέγει

ἡέλιος» Δ. Πέρ. 1110' «πάντα ἐπέφλεγον καὶ ἔκειρον» Ἡρ. 8, 32' «τὴν πόλιν ἐπιφλέξαι» Θουκ. 2, 77' μτφ. - πόλιν ἀσίδαις = λαμπρόν· νειν δι' ἁσμάτων Πινδ. Ο. 9, 24' καὶ ἀμτθ. «τῶν εὐφροσύνα καὶ δόξ' ἐπιφλέγει», Π. 11, 45' «- σάλπιγξ αὐτὴ πάντ' ἐκαί' ἐπέφλεγεν» Ἀίσχ. 387' ἀπτῶτ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου λάμπω, καὶ ἐκπύρω φλόγας Δ. Κασ. 59, 7, inflammo.
 Ἐπι-φλογίζω· καίω, ἀνάπτω τι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀμφ.
 Ἐπι-φλόγισμα, τό· τὸ φλογισμένον, ἡ φλόγῳσις Ἰπποκρ. σ. 1253, pustula.
 Ἐπι-φλογ-ώδης, 2' ὁ φαινόμενος ὡς νὰ ἔχῃ φλόγῳσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας Ἰπποκρ. σ. 191.
 Ἐπι-φλογυμός, δ' ἐκρηγίς ὁδῶν ἡ ἀναπηδητικὴ ροή Ἀλ. Γεν. 2, 6, scalebra.
 Ἐπι-φλοκταίνω· φλοκταίνω, φουαλίδας, λαμβάνω, γεννῶ Ἰπποκρ. 4, 7, 216.
 Ἐπι-φλώ· ἐναντίον τινὸς ἐκγέω λόγους ἐγκυκτικούς, κομπάζω Ἀπολ. Ρ. 481, κατὰ Σχολ. - φλυαρεῖν, λοιδορεῖν.
 Ἐπι-φοδέομαι, δι. γρ. ἀντιφοδέομαι, metuo.
 Ἐπι-φοβός, 2' ἐκφοβός, ἔμφοβός, «ὁ ἡρέμα φοβούμενος» Ραλην. 19, 707, 3, perterritus.
 Ἐπι-φόβως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ἀπκ. Σπρ. 19, timide.
 Ἐπι-φοινίζω, δι. γρ. ἀντι-επιφοινίσσω.
 Ἐπι-φοινίζω· φαίνομαι ὡς φοινίκης, κλινεῖται ὡς φοινίκης ἐπὶ τὸ φοινικεῖν, ἀλκίον Θεοφρ.
 Ἐπι-φοινίσσω· τὸν προηγ. Ἀριστοτ. φυσιογ. 6' «ἡ λευκότης αὐτοῦ ἐπεφοίνισεν περὶ τὸ στήθος» Πλουτ. Ἀλεξ. 4' ἐπὶ δὲ κάμνω τι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κόκκινου Λουκ. ἐρωτ. 41, runico.
 Ἐπι-φοιτάω· πηγαίνω, συχναῶ ποῦ· «οἱ ἐπιφοιτῶντές τε καὶ οἱ ἀρχὴν ἐλθόντες» Ἡρ. 9, 28' καὶ συχν. ἐπὶ ἐνυπνίων, 7, 15' καὶ ἐπὶ πραγμάτων· «ὁ ἐπιφοιτεῖν κέραμος», 3, 6' - τινί = πρὸς τινα, 2, 73' «ἐς τὴν ἄλλην Πηλοπόννησον» Θουκ. 1, 135' καὶ μτγν. - τὰς πόλεις = ἐπισκέπτεσθαι Ἰουλιαν. ἐπὶ ἐχθρικοῦ προσβάλλω Θουκ. 1, 81' συνηθ. πηνάινω πρὸς τινα, ἐπισκέπτομαι Λουκ. καὶ ἄλ. μτγν. ventito, pervadeo.
 Ἐπι-φοίτησις, ἡ· τὸ πηγαίνειν, συχναῖν τινά ποῦ Ἰώσ. advenitus.
 Ἐπι-φοίτος, 2' ὁ ἐρχόμενός ποῦ· - δυστυχίῃ Μανθ. 4, 83, incurrens.
 Ἐπι-φορά, ἡ· 1) τὸ φέρειν, κομίζειν τινά τι πρὸς τι· «τὴν τοῦ ἀνομοίου δόσιν καὶ ἐπιφορὰν» Πλατ. Κρατ. 430' - ὀνομάτων = τὸ θέτειν ὀνόματα, παρονομάζειν, νόμ. 12, 944' «τὴν προσθήκην εἰς τὴν πληρωμὴν, τὸν μισθὸν τῶν στρατιωτῶν Θουκ. 6, 31' «καὶ ἔξωθεν ἐπιφορὰ» Δ. Κασ. 47, 17' σιταγωγία Πολυδ. 5, 90, 4' ἐπὶ τροφῶν, τὸ μετέπειτα φερόμενον, ἡ τὰ τραγάλια Δαμοδ. π. Ἀθην. 3, 103 (πρὸλ. ἐπιφορημα) ἡ τοῖς νεκροῖς ὡς δῶρον προσφερομένη θυσία Πλουτ. νόμ. 22 (πρὸλ. ἐπιφέρω) 2) ἔλκεσις αἰφνιδία καὶ ὀρμητικὴ· ἀνέμῳ Θεοφρ. ὄμβρων, χειμῶνος, δακρύων Πολυδ. 4, 41, 7' - βρυμάτων Πλουτ. Ἀριστ. 6' κροδοί, ἐκδρομὴ Πολυδ. 6, 55, 2' 50 καὶ καταγροῖα π. βητ. παρ' οὗς σημαίνει εἰς

τὴν μετ' ἐμφάσεως ἐπανάλυσιν μιᾶς ἡ πλείους τέρων λέξεως Δ. Ἀλ. π. Δημ. 20' ἡ ἐκρηγίς βρυμάτων ἐξ ὑγρασίας ἀπὸ τινος μέλους τοῦ σώματος ἱατρ. 3) τὸ συμπέρασμα ἐν τῇ λογικῇ Σ. Ἐμπ. 2, 136, impetus, attritibus.
 Ἐπι-φορβέω, ἐκ τούτου παρὰ γ. τινες τὸ ἐπεφορβεῖ Ὀμ. Ὑμν. Ἐρμ. 105, 6, περ καὶ ὕπερ. τοῦ φέρω δύναται νὰ ᾔνε.
 Ἐπι-φορέω· ἐπιφέρω· - χοῦν Ἡρ. 8, 28' «ἐπὶ τὸν ἄλκα γῆν ἐπιφορέοντες», 4, 183' - ἐπὶ τι Πασ. 10, 1, 3, comporto.
 Ἐπι-φόρημα, τό· τὰ κατόπιν εἰς τὴν τρέψαν παρατιθέμενα παρηγόρια, συνηθ. εἰς τὸν πλ. Ἀθην. 14, 640' «οἵτοισι δόλοισι χροῖωνται, ἐπιφορήμασι δὲ πολλοῖσι» Ἡρ. 1, 133' καθ' Ἡσίο. = τραγήματα ἐπὶ τὸ δειπνῶν ἢ ἐν λεξ. Ἀδουδηνόν· ὁ ἐν. Λουκ. Αλεξ. 8.
 Ἐπι-φόρησις, ἡ· εἰσφορά, προσθήκη· «ἀνέως ἐπιφορήσιν» Ἐδοτ. 321, 33, illatio.
 Ἐπι-φορικός, 3' ὁ μετὰ σοφιστικῶς φερόμενος, κινούμενος· - λόγος ὅρητ.
 Ἐπι-φορός, 2' ὁ φέρων, ὠδῶν τι ὀπίσθεν ἐπὶ εὐνοϊκοῦ ἀνέμου· καὶ ἄνεμος ἐπιγένητο τῇ φλογὶ ἐπίφορος ἐς τὴν πόλιν» Θουκ. 3, 74' π. Αἰσχ. συνάπτεται καὶ «παῖς ὁ Μαῖας ἐπιφορώτατος», Χο. 800' 50. ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τι· - εἰς ποίησιν Πλουτ. - πρὸς τι Ἡλίοδ. - 2) ἔχων, ὕπακ. γυνή, κυσφορῶσα Ἰπποκρ. ἐπὶ ἐρρωμένους, σφοδρὸς ἐπὶ κυνῶν Ξεν. κυν. 7, 2' ἐπίρ. «ἐπιφορῶς ἔχιν πρὸς τι» = κλί· νειν πρὸς τι Στρατ. 12, 553, proclivis, pronus.
 Ἐπι-φορτίζω· ἔτι μάλλον φορτώνω τινά, ἐπιβαρύνω μτγν. παθ. Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 214, gesto, premo.
 Ἐπι-φορτισμός, δ' ἐπιβαρύνσις γλωσσ.
 Ἐπι-φόρως, ἐπίρ. τοῦ ἐπιφορος.
 Ἐπι-φραγμα, τό· πᾶν δι' οὗ τι ἀνοικτὸν ἄνωθεν κλείεται, στυπνύνεται, ὡς ἔμβολον καὶ τὰ ὄμ. μτγν. obfurgamentum.
 Ἐπι-φραδῶς· «συνετός, μετὰ φρονήσεως, ἐπιμελείας, προσοχῆς» - ἐρεῖνα Ἀπολ. Ρ. 2, 1134, prudenter.
 Ἐπι-φραδής, δ' ἀνδρ. ὄν. Σουδ.
 Ἐπι-φραδής, 2' συνετός, ἐπιμελής, μόν. ἐπιρρημ. ἀπαντᾷ, συγρ. ἐπιφραδέστερον = συνετώτερον Πούχ. prudens.
 Ἐπι-φραδμοσύνη, ἡ, ἔαρ. ἀντὶ ὁπορὰ· δημοσύνη Ἡσ. θε. 658.
 Ἐπι-φραδμων, δ' ψευδολόγος Ἡσίο. mendax.
 Ἐπι-φράζω· λέγας προσέτι, διηγοῦμαι Ἡρ. 1, 179 (δὲ δὲ Βεκκ. γράφει ἐπὶ φράσαι· ἐπὶ φράσων εἶνε ἀόρ. 6' τοῦ φράζω ὁ ἴδιος) ἄλλως δὲ ἐν τῷ μέσ. καὶ μετ' ἀόρ. παθ. καθ' αὐτὸν βουλεύομαι, σκέπτομαι, ἀπολ. Ἡ. φ. 410' - ὠδε Ἡρ. 4, 200' παρατηρῶ, ἐννοῶ, καταλαμβάνω· «ἵνα μὴ μιν ἐπιφρασάσαι» Ἀχαιοί· Ὁδ. σ. 94' μετὰ τοῦ νοήω, 0, 94' - βούλην = ἐννοῶ, μαυθάνω Ἡ. 6, 282' ἐξουρίσκω, συμπεραίνω Ἡρ. 1, 48' ἐπὶ νοῶ, ἐπιτετυγμαι· - ὁλερόν τι Ὁδ. σ. 441' - βούλην Ἡ. ν. 741' - τέχνην Ἡσ. θε. 160' - γάμον Θεοφρ. χ. 165' - βόλον Ἀπολ. Ρ. 3, 720' τοῖς δὲ Ἡσ. 6, 331' μετ' ἀπαρ. αὐτῶν τὸν μύθον ἐπιφραδῶς ἀγορεύειν· «αὐτὸν ἡλάνθην

αἱ τὸν νόον νά εἴπῃς Ὁδ. ε, 183, σπαν. μετν.
 Ἐπί-φραξις, ἡ ἐμφραξις, ἀπόφραξις Πλουτ.
 ἀρέσκ. φίλος. 2, 29, obstructio.
 Ἐπί-φρασσω ἐπὶ πᾶσι σπανισμῶν, ἐγκλιεῖται
 τὴν διόδον Θεοφρ. πόρος Νικ. ἀλ. 286 «
 ὡς κηρὸν Λουκ. εἰκ. 14, Παθ. ἐπέφρακτο
 Δ. Κασ. 74, 7. Μέσ. - τὰ ὡς τὰ αὐτοῦ Λουκ.
 εἰκ. 1, obstructio.
 Ἐπί-φράττω, ἀττ. ἀντὶ τοῦ προηγ.
 Ἐπί-φρενα, τὰ τὰ ὑποχόνδρια Ἰσχύ.
 Ἐπί-φρέω, ἔσφ. ἀντὶ τοῦ ἐπισφρέω.
 Ἐπί-φρημι τὴν προηγ.
 Ἐπί-φρικτος, 2° φρικτός· «ἐπιφρίκτην φο-
 λιδίσαι» = ἐπιφρίσσουσαν Νικ. Θερ. 157 ὁρ-
 ὄτες ταισὶν ἐπιφρίκτῃν, horrens.
 Ἐπί-φρικώδης, 2° φρικώδης μετν. horribilis.
 Ἐπί-φριξ, ἡ, ἀρχ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐπι-
 φριξ Ἰλ. η, 63.
 Ἐπί-φρίσσω ἀνατριχιάζω, γίνονται ἐπὶ τῆς
 ἐπιφανείας τοῦ σώματος μου ὀριμύς, σκληρός,
 ἰδ. ἐπὶ τῶν ὕδατων, ὧν ἡ ἐπιφανεία σουφρώ-
 νεται, λιανωτακίζεται ἀπὸ μικρὰ κύματα·
 «ἐπιφριτούσης τῆς θαλάττης» Πολυδ. 1, 106
 (πρὸς φρίσσω) «ὁλόως ἐπιφρίσσων φολιδω-
 σί» Δ. Περ. 443· ἐπὶ τοῦ φολιδωτοῦ, λεπι-
 σωτοῦ, ἀνωμάλου δέρματος τῶν ἰχθύων· ἐνέ-
 ποδες ἐπιφρίσσουσι γαλήνην» βρούσιν, ἀφρό-
 νος κολυμβῶσιν ἄνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς
 θαλάσσης ἐν καιρῷ γαλήνης Ὀππ. κυν. 1,
 384· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ Ζεφύρου Ὀρρ. Ἀργ. 1147.
 Ἐπί-φρονέω· ἐπακούω Ἠσὺχ.
 Ἐπί-φρονέω νοήμιον, φρόνιμος, στοχα-
 στικός εἰμι, μόν. τὰ θελ. ἐπιφρονέουσα Ὁδ.
 υ, 385· ὁ Πλάτ. θέτει ἐν τῷ Ὀμ. στίχῳ «τὴν
 αἰοδὴν μάλλον ἐπικλείουσι ἄνθρωποι» (Ὁδ.
 α, 351) ἐπιφρονέουσα, πολ. 4, 424, sapio.
 Ἐπί-φροσύνῃ, ἡ φρόνις, προσοχὴ Ὁδ.
 ε, 437· «ἐπιφροσύνας ἀνελεσθαι» = φροντίδα
 καὶ σκέψιν, τ, 22, καὶ πλ. Ἀπολ. Ρ. 4, 1115·
 παρατήρησις Ἀρατ. 762, prudentia, cogitatio.
 Ἐπί-φρουρος, 2° ὁ φρουρὸν, ἐπαχρυστῶν
 εἰς τὴν Εὐρ. Ὀρ. 1575, custodians.
 Ἐπί-φρύγω φρύγω Πολυδ. ἐν λέξ. φρυγεύς.
 Ἐπί-φρυκτωρέω ἐπιλάμπω Β. Ἀν. 1, 316,
 2, adluco.
 Ἐπί-φρων, 2° νουνεχής, φρόνιμος, προσε-
 κτικός (= ὡς ἐπὶ φρένες) Ὁδ. ψ, 12, ἐπὶ ἀν-
 θρώπων, ὡς χειρὰς τὴν αἰχμητὴν ἔμεναν καὶ
 ἐπιφρονα βουλὴν = φρόνιμον ἐν βουλῇ, π,
 242· ἐπὶ δὲ «νόος καὶ ἐπιφρονα βουλῆς γ,
 128· μῆτις, τ, 326, prudens.
 Ἐπί-φριαν, ὁ ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Ἐπί-φυσάδες, αἱ βλαστάρια εἰς τὰς κορυφὰς
 τῶν φυτῶν Θεοφρ. proregines.
 Ἐπί-φυσάς, ἡ ἐν. τοῦ προηγ. Θεοφρ. 1. Φ.
 1, 6, 6.
 Ἐπί-φύλαξ φύλαξ πρόσθετος Λογγ. 1, 21.
 Ἐπί-φύλασσω ἐπαχρυστῶν, προσέχω εἰς
 τὴν πλοῦν Πλατ. νομ. 9, 866, observo.
 Ἐπί-φύλλος, γλῶσσιν· εἰς φυλὴν τινα διανε-
 μένη γλῶσσιν Εὐρ. Ἰων 1577.
 Ἐπί-φύλλω συνάζω τὰ ἀποστάφυλα μετὰ
 τῶν τραχητῶν μετν. μτρ. ἐφυνώ, ἐξετάζω
 Ο. racemor, exquiro.

Ἐπί-φυλλίς, ἡ αἱ μικραὶ σταφυλαί, ἀπα-
 τήπουρα («μικρὸν βυθρόδιον δυνάμενον κα-
 λυπτεσθαι καὶ τῷ τυχόντι φύλλῳ» Σουίδ.)
 Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 92, τὰ ἅπτα ὑπὸ τῶν
 τραχητῶν καταφρονούνται, παραλλήλονται καὶ
 ἀπομένουσιν εἰς τοὺς κατόπιν τραχητὰς Κορν.
 Λογγ. 1 (6, 191) μτρ. «καίτω μύλματα»,
 ἐπὶ φύλων ποιητῶν, οἵτινες μόνον ὡς ἀ-
 χρεῖοι μετατραχητὰ δύνανται νὰ θεωρηθῶσι,
 καὶ μὲ τὰς τῶν ἀμπίλων ἐπιφυλλίδας παρο-
 μοιάζονται Ἀριστ. βατρ. 92· «τραχημάτα
 τῶν λόγων καὶ ἐπιφυλλίδες» Δ. Ἀλ. ῥήτ. 10,
 18, racemuli.

Ἐπί-φυλλίς, ἴσος, ἡ ὄν. γυν. Ἀλκιφρ.

Ἐπί-φυλλό-καρπος, 2° φυτὸν ἐπὶ τῶν φύλ-
 λων φέρον τὸν καρπὸν τοῦ Θεοφρ.

Ἐπί-φυσάω φουσκῶναι Ἀριστ. πλ. 699.

Ἐπί-φυσάω καυγῶμαι Στοδ. ἀνθ. 74, 7.

Ἐπί-φύσις, ἡ ἔκφυσις περιττῆς, προσθήκη
 Θεοφρ. = δέρματος Ἀδὴν. 8, 357· «ὁστίων
 ἱατρ. accretio.

Ἐπί-φωτεύω· φωτεύω τι μετέπειτα Ἀριστ.
 εἰρ. 168, supersero.

Ἐπιφωτικός, 3° ὁ ὑπὲρ τὴν ἡμετέραν φύσιν
 Γρ. Νυσ. 1, 438.

Ἐπί-φύω ἀφῆνω, κάμνω νὰ αὐξήσῃ, φωτρί-
 σῃ τι Θεοφρ. μίσ. μετὰ παρκ. καὶ ἀβρ. 6.

ἐνερ. ἐπιπέφυκα, ἐπέφυν, φωτρίωνι, βλα-
 στάνει τι ἐπ' αὐτῷ· «ἐπιφωμένον τοῦ δέρμα-
 τος» Ἀριστ. Ζ. 1, 10· «ἐπιφύων τῷ
 σήματι ἱλαίῃ» Πρ. 4, 34· «ἐπὶ ταῖς μήτραις
 ἐπιφύκει ἡ καπρία» Ἀριστ. Ζ. 1, 9, 51·

μτρ. πιάνομαι, κρατοῦμαι ἀπὸ τῆς· «τοῖς πλεί-
 στοις τῶν ἀνθρώπων ὅσον κήρης ἐπιφύκα-
 σιν» Πλατ. νόμ. 11, 937· προσκολλῶμαι εἰς
 τινα· «ἀγαθοὶ ἐπιφύεσθαι» Πλουτ. παιδ. 2·

γωγ. 9· στερεὰ κρατῶ· «ἀπρίξ ἀμφοῖν ταῖν
 χερσὶν ἐπέφω» = ἐνηγκαλίσθη καὶ κρατεῖ σφικτά
 τι μὲ τὰς δύο χεῖρας Πολυδ. 12, 11, 6·

καὶ κατατρέχω, ἐπιπλέττω, - τινὶ Ἀδὴν. 11,
 507· ἐπὶ τοῦ τραχήλου κήλην Πλουτ. Ἀν-
 τῶν. 58· ἐπεφύοντο Ἀλξ. 55· ἰδ. κατὰ μετα-
 φοράν ἀπὸ τοῦ κυνηγίου· «ὡς περ θηρίος σκύ-
 λακος» Πλουτ. Λυκ. 1· τὸ δ' «ἐπιφύοντα γίνου
 ἄνδρα» = κατόπιν γεννηθέντα μετν. com-
 plector.

Ἐπί-φυνέω προσφυνώ μετν. «τὸ τοῖς γα-
 μοῖσιν ἐπιφυνώμενον» Πλουτ. Ἰομπ. 4· προ-
 σέθημι Ἀθην. 5, 178· φυνάξω πρὸς τινα·

«μήτ' ἐπιφυνέειν μηδένα θνητῶν θήλην» Σωκ.
 Οἰ. Κ. 1759· προσέθειν εἰς τὴν διήγησιν, τὸν
 λόγον, ἐνομάζω μετν. ὡς Ἀριστ. 1, 14·

κατὰ δὲ Ἀποκρ. εἶναι κοινὴ ἔκφρ. ἀντὶ ἐπι-
 σημαίνεσθαι καὶ ἐπαινεῖν, acclamatio.

Ἐπί-φώνημα, τὸ προσφώνημα, ὁ τι λέγει
 τις μεγαλοφώνως, ἰδ. ὁ ἐν ἀρμόδιᾳ περιστά-
 σει, ἐν εὐκαιρίᾳ κορυφῶς, ἀσπετος, λόγος· «ἐπι-
 φώνημα ἐπιπεφώνηκεν» Πλουτ. Ἀλξ. 3· ἰδ.

π. ῥήτ. ἐν προσθήκῃ ἢ ἐν ἐπιλόγῳ τοῦ λόγου·
 «τὸ ἐν ἐπιλόγοις λεγόμενον» Δ. Ἀλ. ῥήτ.
 10, 18· ἐπὶ δὲ καὶ ὡς ἐπιφθέγμα τὸ π.

γρμ. ἐπιφώνημα Β. Ἀν. 100, acclamatio.

Ἐπί-φωνηματικός, 3° εἰς τὸ ἐπιφώνημα
 ἀνέμων, ἐπιτηδεύς, ὁ Εὐστ. ἐξηγεῖ τὸ ἐπὶ

*τὸ δηλοῦν ἐν βραχεὶ κόμματι πολλὴν ἐν-
νοίαν· Πλ. σ, 1038, acclamatorius.

*Ἐπι-φωνηματικῶς, ἐπίρ. τοῦ προηγ. μετγν.
ἄξ. Ἐρμολ. theatrico.

*Ἐπι-φωνηματικόν, τό ὕποκ. τοῦ ἐπιφώ-
νημα Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 23, 31.

*Ἐπι-φώνησις, ἡ προσφώνησις Πλουτ.
Πομπ. 4, acclamatio.

*Ἐπι-φωνητής, ὁ ἐπιφωνῶν Ἡσύχ.
Ἐπι-φωράω· συλλαμβάνω, ἀνακαλύπτω
τινὰ πράττοντά τι Συνας. deprehendo.

*Ἐπι-φώσκω· ἐπιφάσκω, λάμπω, φωτίζω,
ἐπὶ τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἡμέρας Ν. Δ. luceo.

*Ἐπι-φωτίζω· βίπτω ἐπὶ τι φῶς μετγν.
illumino.

*Ἐπι-φωτισμός, ὁ τὸ νὰ φωτίξῃ τις τι,
φωτισμα, φέξιμον, τὸ ἐπὶ τινος πίπτειν φῶς
Πλουτ. φασ. σελ. 22, illuminatio.

*Ἐπι-χαίνω· χάσκω πρὸς ἀπόλαυσιν τινος,
μετ' ἐπιθυμίας, ἀνυπομονησίας· τινί, π. χ.
*τῷ χρυσίῳ ἐπιχεχνηότες Λουκ. Τιμ. 18·
τῷ καπνῷ, Οὐσ. 9, inhio.

*Ἐπι-χαίρω-ἀγαθός, 2· ὁ χαίρων διὰ τὴν
εὐτυχίαν τῶν ἄλλων Ἐρατοσθ. Στραβ. 1, 61.

*Ἐπι-χαίρει-κακός· χαίρω διὰ τὴν δυ-
στυχίαν ἄλλου κακῶς· τινί=διὰ τι μετγν.

*Ἐπι-χαίρει-κακία, ἡ τὸ χαίρειν διὰ τὴν
δυστυχίαν ἄλλου, ἡθονὴ ἐπ' ἄλλοις κα-
κοῖς Ἀριστοτ. ἡθ. 2, 7, malevolentia.

*Ἐπι-χαίρει-κακός, 2· ὁ χαίρων ἐπὶ τοῖς
τῶν ἄλλων κακοῖς Ἀριστοτ. ἡθ. 27· ὁ Πο-
λυδ. 3, 101 ἀποδοκ. τὴν λέξιν.

*Ἐπι-χαίρει-κακός, 2· τῷ προηγ. μετγν.
πρόβλ. Λοβιν. Φρυσ. σ. 770, ἐνθα προτείνει
τὴν γρ. ἐπιχαίρει-κακός, ἀντίθ. τῷ ἐπιχαί-
ρει-κακός.

*Ἐπι-χαίρω· χαίρω διὰ τι· «σὲ μὲν εὖ πρά-
σαν» ἐπιχαίρω=ἂν εὐτυχῇ ἀισθάνομαι, χα-
ρὰν Σοφ. Αἰ. 136· ἐπιχαρῆναι Ἀριστ. Θεσ.
314· συνίσθ. διὰ τὴν δυστυχίαν τινός· «οἱ δ'
οὐδ' γελῶντων καπιχαίροντων κακοῖς» Σοφ.
Αἰ. 340· «τὸν δ' ἐπιτήδειον εἶναι ταύτα πα-
θεῖν, ἐφ' ἣ καὶ ἐπέχαιρεν» Δημ. 9, 61· τὸν ἀνρ.
ἐπιχάρτατο ἔχει ὁ Ἀπολ. Ῥ. 4, 55, laetor.

*Ἐπι-χαλᾶ· «τὴν τὸ κανὼν φέρουσαν εἰς τὰς
νοσίας θεράπειαν» Ἡσύχ.

*Ἐπι-χαλαζάω· χαλαζοκοπῶ, κατακτοπῶ
τινα ὡς μὲ γάλαζα με πέτρας π. Λουκ. «ὅ, τι
πλείστους λίθους συμφορήσας ἐπιχαλαζῶ πύ-
ρρην αὐτούς», Τιμ. 58.

*Ἐπι-χαλαρός, ὁ χαλαρωμένος, οὐχ' σφιγ-
μένος ἢ τεντωμένος Ἰπποκρ. laxus.

*Ἐπι-χαλάω· ξελύνω, ξεσπινῶ, ξεσπινῶ
— τὸν δεσμὸν Λουκ. Πρακτ. 3· «τὸ καλῶδιον
τῷ πρῶτῳ» Πολυδ. 34, 3, 5· ἀμτθ. ἐνδίδω,
ἀπαχίρω· «πικραῖς δόξαισι οὐδὲν» Αἰσχ. Πρ.
179· ὁ Φίλων ἔχει ἐπιχ. καὶ ἐνδίδωμι, laxo.

*Ἐπι-χαλεπαίνω· ὀργίζομαι διὰ τι Ἀπολ.
λεξ. Ὀμ. ἐρμην. ἐπαλαστήσασα, indignor.

*Ἐπι-χαλεπύω· κτυπῶ ἐπὶ τινος διὰ τῆς
σφύρας Αἰσχ. ἀποσπ. 421· «ἀλλ' ἐνεκὲν γε
ψυχῆς στέρρεαι, δυσκολοκοῖται τε μερίμνης,
καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυφεροῦ γαστρός καὶ θρυμ-
νοδρεπιδέσινου, ἀμείλει θαρρῶν, οὐδὲνα ταύτων

ἐπιχαλεπύνειν παρέχοι» ἄν· Ἀριστ. νεφ. 422·
μετγν. ἐπὶ τοῦ ἀκρονόου διορθῶντος, κατασκευά-
ζων τι τεχνικῶς, π. Ἀριστοτ. ἐπὶ τοῦ ἐπιλόγου
ἀντιστοίχῃ· τῷ «κατασκευάζειν ἑαυτῷ εὖ τὸν
ἀκροατὴν» εἶτε=τεχνικῶς ἐπεξεργάζεσθαι, ἢ
διὰ συγῆς ἐπαναλήψεως (ὡς διὰ τῶν συνειρη-
νῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων κτυπημάτων τῆς σφύρας)
φέρειν τὸν ἀκροατὴν εἰς συγκίνησιν, ῥητ. 3,
9, cudo, affabricao.

*Ἐπι-χαλκίτης, ὁ ὀπλίτης Ἡσύχ. armatus.

*Ἐπι-χαλκός, 2· ὁ με χαλκόν, ἢ ἐν γένει
μέταλλον σκεπασμένος· ἀσπίς Πρ. 4, 200.

*Ἐπι-χαλκός, ὁ ἄνδρ. ὄν. Θεοκρ. 14, 53.

*Ἐπι-χάραγμα, τό τὸ χαραγμένον, τυπω-
μένον ἐπὶ τινος, ἐπικρούμα Ἡσύχ. nota.

*Ἐπι-χαρακῶς· ἐπὶ τινος πλήττω, πατάσσω
μετγν.

*Ἐπι-χαρακῶς· χαράζω, σκαλίζω, τυπῶν
τι ἐπ' τινος, ἐπὶ νομισμάτων· νομισμα-
τοῦ Πλουτ. Ποπλ. 11· καὶ ἐπὶ φωτῶν ἔγγα-
ράτων, ἐπιτέμνω Θεοκρ. incido, insculpo.

*Ἐπιχαρῆτος, ὁ ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

*Ἐπι-χαρής, 2· α) ὁ χαροποιῶν, ἀρεστός,
τινὶ Αἰσχ. Πρ. 160· β) ὁ εὐθυμὸς καὶ χαροῦ-
μένος διὰ τι· τινὶ Ο'. laetabilis, laetis.

*Ἐπιχαρής, ὁ 1) Ἀθηναῖος· α) Λαμπρεὺς
Λυσ. β) Ἀχαρνεὺς Δημ. γ) Οἰνύς Ἐπιγρ.
δ) ἔχθρος τις τοῦ Ἀνδοκίδου Ἀνδοκ. ε) Ὁ-
λυμπιονίκης, πάππος τοῦ Δημοσθένους Δημ.
5) ἄλλος τις, δι' ὃν ὁ Δείναρχος ἔγραψε λό-
γον τινὰ Δ. Ἀλ. καὶ ἄλλοι 2) Σικυνώτιος Δημ.
3) Ῥόδιος Πολυδ. 4) Κορωνεὺς Ἐπιγρ. καὶ ἄλλοι.

*Ἐπιχαρίδης, ὁ 1) Δελφός· 2) Λεβαδέης Ἐπιγρ.

*Ἐπι-χαρίδης, ὁ Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. Πυθα-
γόρης Ἀθήν.

*Ἐπι-χαριεύομαι· ἀσπάζομαι διὰ τι
Λουκ. συμμ. 12, jocos.

*Ἐπι-χαρίενται· μετ' ὅπως ἐπιχαρῶν Σχολ.
Πινδ. Ν. 16, 127.

*Ἐπι-χαρίζομαι· ἔτι πλέον χαρίζω εἰς τινά
Ξεν. ἱππ. 6, 12· ἀρεστός εἰμι· τινὶ Δ. Δασκ.
10, 121, gratificor.

*Ἐπιχαρίτης, ὁ Ἀθηναῖος τις Πανσ.

*Ἐπι-χαρίς, 2· χαριτωμένος, θελκτικός, ἀγα-
πητός· «οὐδ' ἐπιχαρίς Ἀρης» Αἰσχ. Ἐπιγρ.
893· «ἐν ταῖς συνουσίαις» Ξεν. Κυρ. 1, 4,
4· ὀφρίον=ὁ λαγῶς, κυν. 5, 33· τὸ ἐπιχαρῶν
= τὸ ἀρεστόν, ἀγαπητὸν Πλάτ. πολ. 7, 528,
συγκρ. ἐπιχαριτώτερος Ξεν. Κυρ. 8, 2, 2· ἐ-
πιχαριώτατος, αἰκ. 7, 37· ἐπίρ. ἐπιχαρῶ-
τος· εἰπεῖν Ξεν. ἀπολ. 4, venustus, iocundus.

*Ἐπι-χαρίτης, 2· τῷ προηγ. Γρ. Νοσ. 1, 476.

*Ἐπι-χαρίτω, ἐπίρ. τοῦ ἐπιχαρῶς ὁ ἴσθ.

*Ἐπι-χαρίτω· δωρ. ἢ βοιωτ. προστ. ἀντὶ
ἐπιχαρίτου· δεικνύου ἀρεστός Ἀριστ. Ἀχ. 849.

*Ἐπι-χαρίτω, δωρ. ἀντὶ ἐπιχαρίτου· προ-
θύμως, ἀσμένως, μετὰ χαρᾶς Ἀριστ. Ἀχ. 832.

*Ἐπι-χαρμα, τό ἡ χαρὰ διὰ τι, ἰδ. διὰ τὴν
δυστυχίαν τινός Εὐρ. Φοῖν. 1549· ἀντικα-
μένον ἐπιχαίρει-κακίας, Ἡρ. μ. 459· (πρόβλ.
ἐπιχαίρει-κακία), malevolentia.

*Ἐπιχαρμος, ὁ 1) φιλόσοφος Πυθαγόρειος
καὶ ποιητὴς Κῶος, ἀκμάσας περὶ τὸ 480 π.
τὸς π. χ. ζῶν ἐν Σαρακοῦσας· ἀναχολῇ δὲ

ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὴν ποίησιν, καὶ ἐξαιρέτως τὴν δραματοποιίαν, τοῦ ὁποῦ ἰθαυμάζοντο αἱ κοινότητες ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς τύπος ἀλλοθὺς καὶ φιλοκάλου μιμήσεως ἀπέθανε δ' εἰς ἡλικίαν 97 ἐτῶν Πλάτ. 2) Ῥόδιος Ῥήν. Μουσ. 3) Πυθναῖος πατήρ τοῦ Μητρώου (Ἀρρ. 4) ἄλλος Ἐπιγρ. Ἐπί-χαρος, 2) ἐπίχαρις μῦθ. Ἐπί-χαρσις, ἡ ἐπίχαρμα. Ἐπι-χάρτης, δ' ἐπιχαίρων Πολυδ. 3, 101. Ἐπι-χάρτικος, τὸ ἐπιχαρτικὸν ἐπιφώνημα = χαρὰς ἐπιφώνημα Β. Ἀν. 100. Ἐπί-χαρτος, 2) ὃ ἐπιχαίρων, ὁ χάρμα ἡμῖν γινόμενος, χαροποιὸς Ἄισχ. Ἀγ. 704. ὡς ἐπιχαρτον τελέουσ' ἀκούσιον ἔργον Σοφ. Τρ. 1252. ἴδ. ὁ πρὸς ὃν ἄλλοι αἰσθάνονται ἐπιχαίρεκαίαν, «ἐχθροὺς ἐπιχαρτα πόνον» Ἄισχ. Πρ. 158. «βαρδάρους ἐπιχαρτος γενόμενος» = περίγελως τῶν βαρδάρων Πλάτ. ἔπ. 8, 356. «οἷκτον ἀξιώτεροι τυγχάνειν οἱ ἀπρεπὲς τὴν πάσχοντες» οἱ δὲ δικαίως, τὰ ἐναντία ἐπιχαρτοί εἵναι = ἀξιόουσι νὰ γίνονται ἐπιχαίρεκαίαν ἀντικείμεν. Θουκ. 3, 67. Ἐπι-χαρ-ωπός, δ' κνανοὺς, ἐπὶ ὁ θαλάσσης μῦθ. caeruleus. Ἰσ. ἀντὶ ἐστὶ χαροπός. Ἐπι-χασκάζω εἰς τὸ ἐπᾶνω μέρος ἔχω χάσμα, σχισμὰς Θεοφρ. ἰνθιο. Ἐπι-χάσκω τὴν προηγ. Ἐπι-χασμάομαι χασμάομαι διὰ τι, χασμαριώμαι ἐνταυτῷ Πλούδ. 4, 5, oscito. Ἐπι-χάτης, δ' χάτης, ἐνδεής. Ἦσυχ. egenus. Ἐπι-χά νόμοι φουσκῶν, ἐξοχούμαι, ἐπαίρομαι - εὐτυχίαις Ἰαμβλ. Ινταμεσο. Ἐπι-χέζω χέζω ἐπὶ τινος ἐπιχεσεῖ πατόμενος Ἀριστ. Ἀυσ. 440. κἀπιχεσθῶνται, ἔκκλ. 640. πρὸλ. ἐπιχεσθῶς, incuso. Ἐπι-χειλέω πληρῶ, γεμίζω τι μέχρι τοῦ χεῖλους Ἦσυχ. Ἐπι-χειλῆς 2) α) μέχρι τοῦ χεῖλους πλάτων, κατὰ Πολυδ. = οὐκ ἐντελὸς πλήρης, ἀντὶ τῆς ἰσοχειλῆς καὶ ὑπερχειλῆς, 2, 89. ἀλλὰ π. Ἀριστ. «ἐποίησε τὴν πόλιν ἐπιχειλῆ» = ἐνδεὴς, ἐνθα περιέχεται καὶ ὑπαινιγμὸς τῶν τελευτῶν ὡς περ χεῖλων ἡ ὀφρῶν τῆς πόλεως, γολ. ἱππ. 811. π. μῦθ. = ὑπερχειλῆς, ὑπερχειλῶν Θεμιστ. 6) τὸ στόμα ἐπιχειλῆς = ὁ ἔχων τὰ χεῖλη συμπαζόμενα, σουφρωμένα, ὡς οἱ γέροντες οἱ στεροόμενοι ὀδόντων Πολυδ. 6, 120. Ἐπι-χειμάζω περὶ τὸν χειμῶνα εἰς τινα τόπον Θουκ. 1, 89. ἐνερ. καθιστῶ τινα εἰς σφοδρὰν φυγικὴν διάθεσιν - σαστόν Μεν. π. Φρον. σ. 387. ὅστις ἐξήγει αὐτὸν διὰ τοῦ λυπῶν ἀπορροσ. ἐπιχειμάζει καὶ ἐπιχειμάζεται = ἐναρχειμωνίζει μῦθ. hiberno. Ἐπι-χειμασις, ἡ δ' ἐπόμενος χειμῶν, ἐπερχομένη κακοκαιρία Πλιν. Ἰ. Φ. 18, 25, 57. Ἐπι-χειμῆριος, 2) εἰς χειμῶνα, κακοκαιρίαν ἐκτεθειμένος Θεοφρ. hibernus. Ἐπί-χειρ, πρὸς, δ' ὁ ὅτιων χεῖρα εἰς τι, μεταχειριζόμενος Πολυδ. 2, 148. Ἐπι-χειρίω ὀλέω, βάλλω χεῖρα εἰς τι - δειπνῶ, σίττω = ἀπλώνω τὴν χεῖρά μου καὶ λαμβάνω, ἀρχίζω τὰ δειπνῶν Ὁδ. ω, 386,

395. ἴδ. α) ἔχθρικῶς προσβάλλω, ἐπιπύπτω - τινὶ Ἦρ. 1, 28. καὶ ἐπὶ τόπου. - Φωκαίη, τοῖσι βασιλῆσιν, 1, 162. «καὶ ἐπιπύπθαι» Σεν. Κυρ. 7, 1, 22. «τὴν μάχην Λουκ. παρὰ. 59. - ἐπὶ τινι Πλάτ. Μενεξ. 241. - πρὸς τινα Θουκ. 7, 21. - εἰς στρατοῦς Δ. Σικ. 14, 80. Παθ. προσβάλλομαι. «σφαλέστατοι πρὸς τὸ ἐπιχειρεῖσθαι» ἀντὶ τῆς ἐπὶ τινι Θουκ. 2, 11. «ἐπιχειροῦμενος διήχθεν» Πλούτ. Σερτ. 23. 2) ἐν γέν. ἀρχίζω, δοκιμάζω νὰ κάμω τι, μετὰ δοτ. «χαροὺς ἐπιχειρήσω» = ὁ ἀρχίσω τὸν χορὸν Ἐδρ. Βακχ. 190. - ὁδῶ, 819. - πηδάλιος Ἀριστ. ἱππ. 542. - τυραννίδι, ἐπρὸς πᾶν νὰ γένῃ τυράννος Ἦρ. 5, 46. - λόγους Πλάτ. Φαῖδρ. 279. - τέχνη, Γοργ. 521. - τοῖς ἀδυνάτοις Σεν. ἀπομ. 2, 3, 5. μετ' ἀπαρ. «κᾶν ἐναποδράναι διῆρ' ἐπιχειρήσει μοι» Ἀριστ. βατρ. 81. καὶ μετ' αἰτ. - μεγάλα ἔργα Θεογν. 75. «οὐδὲ δικαίον πράγμα» Πλάτ. Κριτ. 45. καὶ συν. «ὅπερ, πολλὰ τοιαῦτα» καὶ ἄλ. «καλὸν ἔργον» Ἰσοκ. 1, 3. 50. καὶ παθ. «τὸ μὴ ἐπιχειροῦμενος» Θουκ. 4, 55. «τὰ αἰσχρὰ ἐπιχειρεῖται» Σεν. Κυρ. 6, 1, 41. ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἐπιχειρήθη, ἐπὶ τῆς ἐπὶ μεταλλείων ἐργασίας, προσδδ. 4, 2. «ὃ τὸ πρῶτον ἐπιχειρήθη πράχθῃ» Πλάτ. πολ. 7, 337. ἐν τῇ λογικῇ, = διὰ συλλογισμοῦ ἀποδεικνύω, ἐξάγω πορίσματα Πλούτ. καὶ ἄλ. μῦθ. «ἐκ ἡ ἀπό τινος» Σ. Ἐμπ. ag-gredior, molior. Ἐπι-χειρήμα, τὸ ὅτι ἐπιχειρεῖ, ἀρχίζει τις νὰ πράξῃ Ἰσοκ. 2, 3. καὶ παλαικὸν ἐπι-χειρήμα Θουκ. 7, 47. ἡ ἐπιρροία, ἐπιρροῦσας τινος πράγματος - καὶ σπουδὴ Πλάτ. Γοργ. 502. ἔτι δὲ τὸ σημεῖον ἐξ αὐτοῦ ὅδ' ἀναταλ- τις νὰ ἐπιχειρήσῃ τι - κατὰ τινος Ἀππ. Σαρ. 52. ἡ συνέπεια, τὸ πορίσμα. «πρὸς τὴν θέσιν» Ἀριστοτ. τοπ. 2, 4. ἴδ. ἐπὶ τεχνικῷ ὄρου ἐν τοῖς συμπεράσμασι ρητ. molimentum. Ἐπι-χειρηματικός, 3) εἰς ἐπιχειρήματα ἐνη- κων - λόγοι Ἀριστοτ. π. μνήμ. 2. ἱσπεῖρος εἰς λογικὰ πορίσματα ρητ. Ἐπι-χειρηματικῶς, ἐπὶ τοῦ προηγ. Ἀριστοτ. 2, 516. Ἐπι-χειρησις, ἡ τὸ ν' ἀρχίζῃ τις ἔργον τι, ὁρμή Ἦρ. 1, 11. συνουσία, 7, 132. προσβολή. «ἡ ὑμέτερα» = καὸ ὁρμή Θουκ. 1, 33. - λόγου Πλάτ. ἱππ. 8, 352. «ἐπιχειρήσιν διδόναι εἰς τι» Πλούτ. Μακρ. 1. ὁ τρά-πος τοῦ διαχειρίζεσθαι ἀντικείμενον τι ρητ. τὸ συμπέρασμα Πλούτ. συλλογισμὸς πρὸς ἀπί-δειξιν Πολυδ. 12, 8, 4, ag-gressio, molitio. Ἐπι-χειρητέον ῥ. ἐπὶ ὅτι ἐπιχειρεῖν Σεν. ἀπομ. 3, 6, 14, ag-gredendum. Ἐπι-χειρητής, ὁ ὁ ἐπιχειρῶν, ἀντὶ τῆς τῶ ἀτολμῆς Θουκ. 8, 96. «-παντὸς ἔρους» Πλάτ. Τημ. 63, ag-grestor. Ἐπι-χειρητικός, 3) εἰς τὸ ἐπιχειρεῖν ἀρμό-διος - δυνάστης Πλούτ. ποτ. ζω. φρονιμ. 27. ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ἐπιχειρημάτων (συλλο-γιαμῶν) ἐπιχειρηματικὴ = ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν λογικὸν ἐπιχειρήμα Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 8. Ἐπι-χειρητοσί, 2, ὁσφ. ἀντὶ ἐπιχειρήσεως Δ. Ἀλ. 4, 29.

²Επι-χειρίζομαι· επιχειρέω Ἰπποκρ. ἀμφ.

³Επι-χειρίζω· παραδίδω μτγν. tradō.

⁴Επι-χειρίον, τό· τῷ ἔπομ. Ἰπποκρ.

⁵Επι-χειρὸν, τό· ἀργύριον διδόμενον εἰς βαλῶσιν συμφωνίας περὶ πωλήσεως πράγμα-
τος τινοῦ, μόν. πλ. μισθός, πληρωμή· «καὶ
ἄλλα ἀρετῆς» Πλάτ. πολ. 10, 608· ἐν κακῇ
σημ. τιμωρία· «τοιαῦτα μέντοι τῆς ἀγαν ὑ-
ψηλότητος γλώσσης τὰ πείριχα γίνονται» = ὁ μι-
σθός, ἡ ἀμοιβή ἱστογ. Πρ. 319· «οὔτε ξιφίων
ἐπείριχα λαχούσα» = οὐχὶ διὰ τοῦ ξιφίους φο-
νευθεῖσα Σοφ. Ἀντ. 814· «τὰ ἐπείριχα ἔχει»
Ἀντιφ. 1, 20· «τῆς ἀγνοίας κομίζεσθαι» Πο-
λυδ. 4, 63, 1· «τῆς βαθυμείας, λιγυρείας»
Λουκ. Τιμ. 4· ἐπείριχρον, ἀνταπόδοσις Ἡσυχ.
manupretium, merces.

⁶Επι-χειρονομέω· ταῖς χειρῶν ὡς νόμοις
χρῶμαι Ἡσυχ. «ἐπιχειρονομούντες ὡσεὶ ἐπὶ
χειρῶν νομοῦντες» Φίλων 2, 371, 41.

⁷Επι-χειροτονέω· διὰ χειροτονίας, ὑψώσεως
χειρῶν ἀπαφασίζω, ἐπικυρώω ἐπὶ δήμου· «
τὰς γνώμας Δημ. 4, 30· «ἡ εἰρήνη ἡ ἐπιχει-
ροτονηθεῖσα ἐν τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ» = ἐν τῇ
ψηφισματι, 18, 29· καὶ ἐν γέν. ἐπικυρώ μτγν.
ἐν τῷ νόμῳ π. Δημ. = ἐψηφίζω ἐπὶ τῶν
προέδρων βῆθλν· κατὰ Πολυδ. ἀντιθ. τῷ ἀπο-
χειροτονέω, 8, 95 ὅτε τὸ ἔπομ. seiscro, decernō.

⁸Επι-χειρο-τονία, ἡ· ἡ ἀπόφασις τοῦ δή-
μου διὰ χειροτονίας, ἀντάστασις τῶν χειρῶν
= νόμος ὡς τῶν νόμων Δημ. 24, 20· ποι-
εῖν ἡ διδόναι τινὶ = κάμνειν ὥστε νὰ γείνη
χειροτονία, ἐπὶ τῶν προέδρων 24, 50, ἐν τῷ
νόμῳ· ἐκλογὴ διὰ τοιαύτης ἀποφάσεως· τῶν
ταξιστῶν Πλάτ. νόμ. 6, 755, plebiscitum.

⁹Επι-χειρο-νησιάζω· ὁμοιάζω κατὰ τὴν
μορφήν μὲ χειρόνησον, ἔχω μορφήν χειρο-
νήσου, ἐπὶ τούτων Στρεβ. 6, 277.

¹⁰Επι-χειροσάω· κατοικῶ εἰς τὴν ξηρὰν, ἐρχο-
μαι, συγνάω εἰς τὴν ξηρὰν Σοφ. ἀποσπ. 417.

¹¹Επι-χεῖδαι, ἔπ. ἀπαρ. ἀόρ. ἐνερ. τοῦ ἐπιχέω.

¹²Επι-χευμα, τό· ἐπιχυσίς Εὐρ. Πρ. μ. 892.

¹³Επι-χέω· 1) προσέτι ἐπὶ τινος γόνυ, βου-
σόν· «χέρινος δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε
= νύφασθαι» = ἔχυσεν εἰς τὰς χεῖρας ὕδωρ διὰ
νύμφου, ὅπως τοῦτο πάντοτε πρὸ τοῦ γεύμα-
τος ἐγίνετο Ὁδ. α, 136· «-χερσὶν ὕδωρ» Ἰλ.
ω, 303· «φέρ' ἐπιχέω καὶ τὸ μέλι τούτῳ»
Ἀριστ. εἰρ. 252· «τῷ οἴνῳ ὕδωρ» Ξεν. Ἀν.
4, 5, 27· «ἀπαντλοῦντα καὶ ἐπιχέαντα» Πλάτ.
πολ. 3, 407· ἔτι καὶ ἐπὶ μὴ βουστῶν πραγ-
μάτων· «αὐτὴν ἐπὶ γαστρὶ ἔχευαν» Ἰλ. φ.
256, ὡς «ἐπὶ σῆμ' ἔχευν», ζ, 419· διμ. ἐν
τρίσσι. «τοῖσι δ' ἐφ' ὅπνῳ ἔχευε» = ὅπνῳ ἐ-
πάνωθεν τινος ἔχευνεν, ω, 445· «ἀνέμων
ἀντρίενα», γ, 289· «Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔ-
χευαν» Ἰλ. σ, 618· «ἐπείχει τῶν βλασφημιῶν»
= ἐπιστρίπτει λοιδορίας Λουκ. Ζεύς τραγ. 35.
Παθ. «χῆβς νάπτει ἐπικευμένους» Λουκ. ὄν.
47. Μίσ. ἡ παθ. ἐπάνωθεν γύνεσθαι, βρεῖν·
«ἰλὺς ἐπικυθίσσης» Ξεν. οἰκ. 17, 12, 18, μτφ.
ἐπὶ ἀνθρώπων· «Ἀνασὶ δ' ἐπέχυντο νῆας ἀνὰ
ἐλαιοφράγας» Ἰλ. ρ, 245· ἐπὶ ζώων· «τοῖσι ἐπὶ
ἐπικυθίνοντας μὲς ἀρουραῖους» Ἡσ. 2,
141· ἐπὶ τοῦ λόγου τοῦ ἐπὶ τινος· ἐκπελόν-

μένου Πλάτ. πολιτ. 302· «τοσοῦτων μοι
πραγμάτων ἐπικευμένων» Πολυδ. 8, 11, 3
καὶ μ. ἀόρ. «βυθὸς δ' ἐπικεύατο πάντη» Κ.
Σμ. 14, 604· 16, μέσ. ἐπισωρεῖται· «πολλὴν
δ' ἐπικεύατο ὕλην, χύσιν - φύλλων» Ὁδ. ε,
257· καὶ μετ' ἀπομεικρυσμ. ἀναφ. πρὸς ὅσο
καίμ. «ἐπικεύατο πήχυν παῖδι» = ἐν γκαλιόθῳ
τὸν υἱὸν τῆς Ἀπολ. Ρ. 1, 268· ἔτι παραγ-
γέλλω νὰ κεράσωσιν ἵνα πῶς εἰς ὑγίαιαν τι-
νος· «ἀκρατὸν τινας» Θεοκρ. 2, 151· καὶ
ἀνευ αὐτ. «τοὺς ἐπικευμένους Δημητρίου» =
τοὺς εἰς ὑγίαιαν τοῦ Δημητρίου πίνοντας Φυ-
λαρχ. π. Ἀθην. 6, 261· ὅπως καὶ ἐνερ. Πο-
σειδ. 10 (12, 168)· «Ναννοῦς καὶ Λύδης ἐπὶ χι-
δῶ» = κέρρασε δύο ποιτήρια εἰς τὴν ὑγίαιαν τῆς
Ν. καὶ Λ. πρὸς καὶ ἐπὶ χύσις, superfundō.
Επιχῆλαί, αἱ· πόλιας Τρωϊκαί· Ἡσυχ.

¹⁴Επι-χῆρεῦω· ἔτι πλέον μὲν ἀπόχρηστ
ἴδιος.

¹⁵Επι-χῆτις, ἡ· ἐνδεὴς Ἡσυχ. ἰσχυρ.

¹⁶Επι-χθόνιος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, γήϊνος·
ἀνθρώποι Ὁδ. 0, 479· ἄνδρες Ἰλ. α, 260,
καὶ ἀνευ προσθήκ. «οἱ ἐπιχθόνιοι» = οἱ ἐπὶ
γῆς = οἱ ἄνθρωποι, ἀντιθ. τῷ ἐπουράνιῳ
θεοῖ· π. Πα· καὶ θαλμῶς = τὰ τοὺς ἀνθρώ-
πους προστατεύοντα πνεύματα ἐπὶ τῆς γῆς
ἔρ. 122· ὁ Πινδ. συχνὰ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων
καὶ μτγν. = αὐτόχθων Δ. Περ. 1093· παρὰ
μτγν. καὶ τρικατάληκτον, terricola.

¹⁷Επι-χιλᾶδιον, τό· γυλιστὸν Ἡσυχ.

¹⁸Επι-χιλᾶδι· πληρὴ Ἡσυχ. impleo.

¹⁹Επι-χιανίζομαι· σκεπάζομαι ὑπὸ χιανί-
στῳ, πίνοιο.

²⁰Επι-χλευάζω· περιπαίζω, περιγελῶ· «ἐπὶ
καὶ καθυδρίζω» Πλούτ. Νομ. 22· καὶ ἐπιγ-
λάω Λουκ. γυμν. 13· καὶ μτγν. τινὶ Ἠλιού.
6, 12, ἀπολ. Βαβρ. 82, 4, irrideo.

²¹Επι-χλιδάω· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐκτατοῦ
κάμνῳ τὴν χλιαρὸν, ἔστυον· «τῇ βελόνῃ τὸν
κηρὸν ἐπιχλιδάω» Λουκ. Ἀλκιβ. 21. Παθ. ὁρ-
μαίνομαι Ἰπποκρ. ταρασσο, ieresso.

²²Επί-χλυσος, 2· ἐπ' αὐτῷ χλοερὸς Ὁππ. ἄλ. 1,
131, viridans.

²³Επ' -χυσάω, ἔσφ. ἀντὶ ἔτι γν. Σχολ.
Θεοκρ. 15, 130.

²⁴Επι-χυσάω· εἰμαι σκεπασμένος μὲ χυ-
δι, φιλὰ, λεπτὰ περὰ· μτρ. «λευκῶν ἐπὶ
χυσάουσαι θοείραις» = μὲ ἀπαλὰς τρίχας
σκεπασμένοι Ἀπολ. Ρ. 1, 671.

²⁵Επί-χυσος, 2, συνηρ. ἐπ' αὐτῷ· ὁ ἐπὶ τῇ
ἐπιφανείᾳ τοῦ ἔχοντος χυνοῦ, ἡ μὲ τρίχας σκε-
πασμένος, μαλλιαρὸς Ἰπποκρ. «ὅμματα ἐπιχ-
νουν ἔχοντα» = ὁρθάλλοι ἐπικαλύμματα ἔχοντα
ἐκ μαλλίων τριχῶν ἡ τοιοῦτων ἢ κατὰ Ρα-
λῆνδον ἐπίπαχυν χυνοῦ ἔχοντες, Ἰπποκρ. ω
80, obtenebratus.

²⁶Επι-χοή, ἡ· ἐπιχυσίς Στρεβ. 15, 691· καὶ
Ἡσυχ. = κατὰ χύσις.

²⁷Επί-χολος, 2· ὀργίλος, δειδύμενος, πληρὴ
ὀργῆς· «σώμῃ Ἰπποκρ. «ὀργατὶ ἐπὶ χολοῖ» =
εἰς θυμὸν ἐπιρριπτεῖ· Πλούτ. «σοφιστῶν θερ-
μότητος καὶ ἐπιχολώτατος» Φίλωνος. σοφ.
2, 8· ἐνερ. ὁ αὐθάρης τὴν χολήν, ὁ τὴν αὐ-
θάρειαν τῆς χολῆς ἐπισπένδων· «πολὴ ἐπιχολώ»

τάτην Ἡρ. 4, 58, πρὸς. καὶ ἐπιχόλος, iracundus.
Ἐπι-χορδός, ἵσος, ἥ' μισοενδύειον ἦτοι σῶμα μὲνδρανδός ἐν μέσῳ τῶν ἐντέρων Ἀρεταλ. π. ἀσθ. 2, 6.
Ἐπι-χόρευσαι, ἥ' ἡ μετέπειτα χόρευσαι, ἡ. saltatio.
Ἐπι-χορεῦω, πηγαῖνα που χορεύων Ἀριστ. εἰρ. 1317. «ἐπιχορεύσας ἐφίλησεν αὐτήν» Ἐν. συμ. 9, 4. κωμ. «ἄριστον ἐπιχόρευσεν» Ἀθην. 6, 230. ἔνερ. = προσέτω χορὸν τινα Φιλοστρ. 6. Ἀπολλ. 5, 14.
Ἐπι-χορηγέω, προσθέτω ἔτι μᾶλλον εἰς τὸ λοιπὸν ἔξωδα, ἥ' ἐξ ἰδίων ἐπὶ πλέον βοηθῶ πλουσιοπαρόχως. «ἀγόντες ἐπιφανείας λαμπράς ἐπιχορηγοῦμενοι δαπάναις» Δ. Ἀλ. 10, 54. «τινὶ τι, π. χ. ἄδειαν προσέτι χορηγεῖν Ν. Δ. καὶ μὲν, suppetitio.
Ἐπι-χορηγῆμα, τό' τὸ ἐν μέρει προσθήκης εἰς τὴν νόμιμον δαπάνην περιπλέον δαπανώμενον Ἀθην. 4, 140.
Ἐπι-χορήγησις, ἥ' ἐπιχωρηγία.
Ἐπι-χορηγία, ἥ' τὸ περὶ πλέον δίδειν, προσφέρειν Ν. Δ. suppetitatio.
Ἐπι-χορ-ηγός, ὃ' ὁ δίδων ἐπιχορηγῆμα Ἐπιφάν. 1, 946, subministrator.
Ἐπι-χορ-ταμδίκος, 3' μέτρον ἔχον ἐν τῷ μέσῳ μεταξὺ ἄλλων ποδῶν χορηγῶδον συνίσταται δὲ τὸ μέτρον αὐτὸ ἐκ σαρκικοῦ ἐνδεκασυντάκτου ἦτοι διποδίου τροχαϊκῆς, χορδαίου καὶ διποδίου ἰαμβικῆς καταληκτικῆς Ἡρασι. σ. 78, superchoriambicus.
Ἐπι-χόω ἥ' ἐπιχώννυμι, ἐπισω-ρῶμαι Θεοφρ. I. Φ. 9, 3, 2, aggero.
Ἐπι-χραίνω, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν χρωματίζω. «τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ λευκόπειον ἐπιχράναντες» Λουκ. δις κατηγ. 6, coloro.
Ἐπι-χράω, προσέτι μεταχειρίζομαι. «τοῖς θεοῖς ὀνόμασιν εἰς κόρον» Λουκ. εἰκ. 27. ἰδ. ἐυρίσκομαι εἰς φιλικὴν σχέσιν μετὰ τινος, συναναστρέφομαι μετ' αὐτοῦ. «ἐπιχρωμέναι αὐτῇ μάλιστα γυναῖκες» = αἱ οἰκεύσονται, πιστεύονται Ἡρ. 3, 99. ἐυρίσκομαι εἰς ἀμοιβαίαν σχέσιν μετὰ τινος Θεοφρ. 1, 41. ἔτι δὲ ἐπιχράωμαι χροὺν = διατρέφω ἐν αὐτῇ Ἐδρ. Ῥησ. 942, utor.
Ἐπι-χράω, 1) δανείζω, 2) ἐπικύπτω. Ῥόν. ἐν τῷ παρὰ = προσβάλλω, ἐπιπίπτω. «ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπύχραον» Ἡλ. π. 352. «μητέροι μοι μνηστήρες ἐπύχραον οὐκ ἐθελοῦσα» = εἰσώρμησαν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς Ὀδ. 6, 50. «ἀλλήλαισιν Κ. Σμ. 8, 74. καὶ μετὰ αἰ. «ἀνάγκης, ἥ' με καὶ ἐνθάδε νεύσθαι ἐπέχραον» = ἦτις με ἀνάγκασεν ἵνα ἔλθω ἐνταῦθα Ἀπολλ. Ῥ. 3, 431. Ἀπολλ. ἐπὶ σφοδρῶν ἀνέμων, σκρῶνεσθαι, φρεσὶν ὀρηκτικῶς, 2, 498. ἔτι δὲ «κόλῳ διζέσθαι ἐπέχραον» = ὀρηκῆσαν νὰ ἐξετάσθαι, 4, 508. ἐν γέν. ἐφάπτομαι, ἀντιλαμβάνομαι, «τινός, 2, 283. «τινὰ Κ. Σμ. 11, 480, commodo, conversor.
Ἐπι-χρεῖω, 2' οἰκετός, ἀναγκαῖος μὲν. πο-cessarius.
Ἐπι-χρεμέω, τῷ ἐπομ. «τινὶ Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1260.
Ἐπι-χρεμετίζω, χρεμετίζω πρὸς τι, ἐπὶ ἰσ-κῶν μὲν. adhibeo.

Ἐπι-χρέπτω, αἱ ἐπιχορδῶν πτόω. «τοῖς λεγομένοις = διὰ τὰ λεγόμενα Λουκ. βητ. παραγγ. 19, inparuo.
Ἐπι-χρησμός, ὁ πρὸς τὴν προφητείαν εἰς τι διὰ τι Φιλοστρ. vaticinio.
Ἐπι-χρίπτω, ἄλινω, ἀκουμῶ ἐπὶ τι, θέτω τι ἐπάνωθεν τινος. «εἰ ἐπὶ τι δακρυλ. ἀποσπ. 36. ἐφορῶ Ὀπ. κων. 2, 171. Παθ. «ἀλ-χρὶς ἐπιχρίμψεις» Ἀπολλ. Ῥ. 1, 1235, immitto.
Ἐπι-χρηστός, 2' ὁ φέλλος διόσσει. 2, 160, utilis.
Ἐπι-χρῖσις, ἥ' τὸ νὰ χρίῃ τις τὴν ἐπιφάνειαν τινος μὲ ἀλοιφῇ Στραβ. 4, 199, perunctio.
Ἐπι-χρίσμα, τό' τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας χρίσμενον, ἡλειμμένον, χρίσμα, ἐμπλαστον ἱατρ.
Ἐπι-χριστέον, Ῥ. ἐπὶ τοῦ ἐπιχρίω Ἡεωπ. 16, 18, illinendum.
Ἐπι-χριστός, 2' ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του χρισμένος, ἀλειμμένος Λουκ. Τιμ. 28, illius.
Ἐπι-χριστός καὶ ἐπιχριστός, 2' ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας χρισμένος. «φύκη Λουκ. ἱερω. 41. τὸ ἐπιχριστον δηλ. φάρμακον ἱατρ. inungo.
Ἐπι-χρίω, χρίω, ἀλείφω τι ἐπάνωθεν. «φάρμακα ἐπιχρίόμενα» Γαλην. «ἐπιχρίσας πα-ρῖός» Ὀδ. σ. 172. «ἀλοιφὴ τόνον», φ. 179. «τιτάνω τὸ ἔργον» Λουκ. ἱστ. συγγρ. 62. Μέσ. ἀλείφωμαι, χρίομαι. «ἀλοιφὴ Ὀδ. σ. 179.
Ἐπι-χροά, ἥ' χρωμάτισμα, βάψινον Ἀθην. 2, σ. 42, coloro.
Ἐπι-χροαί, ἥ' τῇ προηγ. Κλ. Ἀλ.
Ἐπι-χρόσις, ἥ' τῇ προηγ. Θεοφρ. ἱεφ. ἐπιχρῖσις καὶ ἐπιχρῖσις.
Ἐπι-χρονίζω, πολλὴν καιρὸν διατρέφω που, ἀργοπαρῶ Θεοφρ. Μέσ. ἐπιχρονίζομαι ἀν-τίθ. τῷ ἀρχόμενος Ἀριστοτ. προβλ. 26, 19.
Ἐπι-χρόνιος, 2' πολλὴν χρόνον ἀκόμη διαρκῶν. «ἐποχὴ Κικ. πρὸς Ἀττ. 8, 9, inveteratus.
Ἐπι-χρόνος, 2' τῇ προηγ. γεγραμμένος, πα-λαιός Ἡεωπ.
Ἐπι-χρόος, 2' χρωματισμένος γλῶσσ. coloratus.
Ἐπι-χρόω, ἥ' ἐπιχρώννυμι Ἡρ. Νυσ. 1, 399.
Ἐπι-χρόσος, 2' ἐπάνωθεν χρωσμένος, ἀν-τίθ. τῷ κατάχρυσος = ὑλόχρυσος Βοικχ. πολ. οἶκον. 2, 282. «κλῖνῃ Ἡρ. 9, 80. «ἀγαλμα, 2, 182. «κόσμος Πλατ. νόμ. 7, 800. «θῶρα-κας Ἐν. ἀπομ. 3, 10, 14, inauratus.
Ἐπι-χρόσώω, χρωσῶν, ἀσπεάζω μὲ χρυ-σὸν μὲν.
Ἐπι-χρόζω, ἐπιχρώννυμι Δ. Σικ. 2, 52. Παθ. ἐπιχρωσμένος Πλατ. ἐπ. 7, 340, imbuo.
Ἐπι-χρώμα, τό' χρώμα ἱατρ. color.
Ἐπι-χρώματιζω, ἀλείφω τι ἐπάνωθεν μὲ χρώμα, βαφὴν τινα, χρωματίζω, βάφω. «χρω-ματ' ἄττα τοῖς δόμοις καὶ ῥήμασι» Πλατ. πολ. 10, 601, coloro.
Ἐπι-χρώννυμι, τῇ προηγ. «οἶκον ἐρυθ-ματι» Λουκ. οἶκ. 8. «ὁ ἀπὸ ἐπικύπτου τὸν χαλκόν» Πλουτ. π. χρησμ. Πυθ. 4. «οὐκ ἄ-χρη τοῦ ἐπιχερῶσθαι μόνον» = μόνον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας. «εἰς βέβητος δευτεροποῖς τισι φαρ-μάκοις ἐς κόρον καταδαψείσας» = βαθίως χρω-ματισθείσας μὲν. «οἱ ὄντως μὴ φιλόσοφοι δό-ξαις δὲ ἐπιχρωσμένοι» = περιβλεπόμενα, φημύ-θιον μόνον ἔχουσι Πλάτ. ἐπ. 7, 340, imbuo.

*Επί-χρωσις, ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας βέψιμον, χρωμάτισμα Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὅσ. 77.

*Επί-χυδής, 2, Ἰσ. ἱερ. ἀντιἐπικυδής Σχολ. Ἰλ. ψ. 810.

*Επί-χολος, 2· πολὺν ἔχων χυλόν, ζωμόν, ἢ ὁ αὐθένων τοὺς ζωτικούς χυλοὺς τοῦ σώματος, θρεπτικός, ἐξ εἰκασίας ἐκ τοῦ π. Ἰπρ. 4, 58 σχηματισθεὶς λίξ. ἀντιἐπίχολος.

*Επί-χυμα, τό· ὑγρόν εἰς τι ἄλλο κατὰ προσθήκην χυθὲν Σχολ. Δίσχ. Πρ. 499, suffusio.

*Επί-χυματισμός, ἡ ἐπί-χυμισμός, ὁ ἐκφρασις τῶν Στωικῶν ἀντιεῖδους τινὸς σολοικισμῶν Σχολ. Ἰλ. ω, 58.

*Επί-χύνω, μτγν. ἀντιἐπιχέω Ἑρμῆς π. Σιτοδ. ἐκλ. 2, 1092, infundo.

*Επί-χῦσις, ἡ· τὸ χύνειν ὑγρόν τι ἐπὶ τινος Πλατ. Τιμ. 77, ἡ ἐπὶ τινος ῥοή, ῥεύσις ἐπὶ τι· ὕδρων Δ. Κασ. 41, 45· μτφ. «ἐπ. ὑπερβάλλουσα πολιτῶν» = συρραή, τρέξιμον πολλῶν Πλατ. νόμ. 5, 740· τὸ κινῶν οἶνον πρὸς πῦσιν εἰς ὑγείαν τινος, τὸ πίνειν εἰς ὑγείαν τινος (ἴδ' ἐπιχέω μέσ.) «αἱ ἐν τοῖς πότοις ἐπιχύσεις» Πολυδ. 16, 21, 12· «ἐπιχύουσιν λαμβάνειν, ποιεῖσθαι» = ἐπιχεῖσθαι, τινὸς = εἰς τὴν ὑγείαν τινος πίνειν Πλουτ. Δημητρ. 25· ἔτι δὲ ἀγγεῖον τι ἐν ᾧ ἐγχέουσιν ἢ κινῶσιν οἶνον Μεν. π. Ἀθην. 11, 484, infusus.

*Επι-χυτέον (ἐπιχύνω)· δεῖ ἐπιχύνειν Διουσπ. 2, 89, infundendum.

*Επι-χυτήρ, ἥρος, ὁ· πυτήριόν τι, δι' οὗ οἶνος ἐγχύεται, Ὁ. infusorium.

*Επι-χυτήριον, τό· τῷ προηγ. μτγν. per-fusorium.

*Επι-χότης, ὁ· τῷ προηγ.

*Επί-χυτος, 2· ὁ ἐπὶ τινος χυθεὶς, ἰδ. ὅπακ. πλακός, εἶδος ζυμαρικοῦ, ὡς ἔγχυτος, Νικοφρ. π. Ἀθην. 14, 645· ἔτι δὲ καὶ νόμισμά τι ἐξ ἀργύρου ἢ σολυδίου Ἡσυχ.

*Επι-χολαίνω· χολαίνω, ἐλλειπῆς εἰμι μτγν.

*Επί-χολος, 2· ὀλίγον τι χυλός· «τὸν πόδα σκάζων» Ἡσυχ.

*Επί-χυμα, τό· ἐπισπώρευμα χρώματος Σουῖδ. exaggeratio.

*Επι-χωνεύω· χωνεύω προσέτι Φίλων

*Επι-χώνια, τὰ· κάρυα Ἡσυχ.

*Επι-χώννυμι· χώνω προσέτι χῶμά τι, διὰ τὴν γεμίσω μέρος τόπου τινός· «νεκρῷ θινὰ γῆς» Πλουτ. Ἀρταξ. 18· τάφρον = χώνειν, ἐμφράττειν μτγν. μὲ χῶμα καὶ λείψανα ἐρειπῶν προμηθεύω· λιμένας Δ. Σικ. 13, 107.

*Επι-χώννυσθαι· Ἀριστ. θαυμ. 91, aggero.

*Επι-χόμεαι· ὀργίζομαι διὰ τὴν ἐπεχώσατο ῥήθισι· Ἀπολ. Ἰ. 3, 367, irascor.

*Επι-χωρῶ· 1) προχωρῶ, ἐρχομαι· πρόσ τινα Σερ. Ἑλλ. 2, 4, 34· ἔχθρικῶς προσβάλω, Ἀκ. 1, 2, 17· συγχωρῶ, συνίσταμαι, συμμαχῶ Θουκ. 4, 107· 2) ὀποχωρῶ, ἐνδιδῶ· τινὶ τι Σοφ. Ἄντ. 219· ἀπολ. Πολυδ. 4, 17, 8· «ἐνία τῶν πρὸς ἡδονὴν αὐτῷ» Πλουτ. Ἀλεξ. 45· προσέτι «τινὶ τι πρὸς τι» Δημ. 2· πρβλ. συγχωρῶ, accedo.

*Επι-χώρησις, ἡ· παράδειψις, συγχώρησις Ἀερ. Ἀν. 6, 25, concessio, permissio.

*Επι-χωριάζω· εἶμαι ἐπιχώριος, εἰς τὴν

χώραν, διατρέφω εἰς τόπον τινά, συναναστρέφομαι μετὰ τινος· τινὶ Δουκ. ψευδολ. 19· τοῦ· οἷς ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθῆναζα· συγγάζει·

Ἀθῆνας Πλατ. Φαιδ. 57· «ὁ ἄλλασα ἐπιχωριάζουσα» = εἰς τὴν ἑστῶσαν πλημμυροῦσα θάλασσα Πολεμ. 2, 25· συνηθ. εἶμαι εἰς τὸν τόπον, τὴν πατρίδα μου· «τὸ πάθος ἐπιχωριάζει τῇ νήσῳ»

εἶνε τοῦ τόπου συνηθεῖα· Στρατ. 10, 487· «περὶ Ἀθῆνας οὕτως ἐπεχωρίσαιν ἡ ἀθλητικὴ»

Ἀριστοτ. παλ. 8, 6· «ὁ περὶ τὴν πλειονεῖαν τρόπος οὕτως ἐπιχωριάζει παρά τοις Κρησίῳ»

Πολυδ. 6, 46, 3· «γλώττης τῆς κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης» Δ. Ἀλ. Αυσ. 2· ὡς· μέσ. «ὅσαι τῶν πόλεων ἐπιχωριάζεται τὸ νέους συζηγεῖσθαι καὶ νέας, ἀτελεῖς καὶ μικροὶ τὰ σώματά εἰσι» Ἀθην. 14, 619, ventito.

*Επι-χωρίος, καὶ 3· ὁ ἐν τῇ χώρᾳ ἐστὶς· σκόμνος, ἐντόπιος Πινδ. Π. 4, 80· «οὐ· πῆ· χώροι χθονός» Σοφ. Οἰ. τ. 939· «ἐνεαγού· μένῳ τινὶ καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας» Πλατ. Φαιδρ. 230· ὡς· «ἐνικὰ καὶ ἐπιχώρια ὀμιλήματα», νόμ. 5, 730· συγγνῶ. ἐπὶ πραγμά·

των, ἐπιτόπιον, στήνης εἰς τὸν τόπον· «οὐ γὰρ ἐπιχώριον ὅμιν τοῦτο οὐδὲ νόμιμον», ἰ. 639· ἀμαρτήματα = τὰ ἀντιβαίνοντα εἰς τὰ καθεστῶτα, 6, 730· ἐν Πέρσας· Σεν. κυν. 1, 1, 25· μετὰ γεν. ἰδιόζων, ἰδιόκτητος, οἰ·

κεῖος, συμπ. 189, idiazon, patrius.

*Επι-χωρίως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. κατὰ τρό·

πον ἐπιχώριον Ἀριστ. σφ. 859.

*Επί-χμοῖς, ἡ· τὸ κατασκευάζειν ἐπιχῶμα Πολυδ. 4, 41, aggestus.

*Επι-χωστέον· ῥ. ἐπὶθ. τοῦ ἐπιχώννομι Γεωπ. 5, 9, 7, ingerendum.

*Επι-ψαῖρ· ἐπιψάω, ἀκάντω ὀλίγον ἐλα·

φρά μόν. τὴν ἐπιφάνειαν τινος· «ὅτε κύμα πρῶτον ἐπιψαίρωσι» = ὑπὲρ τὰ κύματα κολυ·

θώντας κάμνουσιν αὐλακίαν Ὅππ. ἄλ. 4, 511.

*Επι-ψακάζω· ἐπι-ψεκάζω· «μικράς κό·

λιξι» = εἰς τὴν ἀντίθ. τῷ «ἀθρόον τὸ πατὸν ἐγ·

χέσθαι» Γοργ. π. Σεν. συμπ. 2, 26· ἐπὶ βρο·

χῆς Ἀριστ. εἰρ. 1140.

*Επι-ψάλλω, τό· ἡ ἄλυσος τοῦ χαλινοῦ δι' ἧς ἐπιδένεται ἡ κάτω σιαγὸν τοῦ ἵππου.

*Επι-ψάλλω· παίζων μουσικόν τι ὄργανον, ἐν ταῦτῳ ψάλλω Σοφ. ἀποστ. 79· π. Παύλ·

— ὄργανον Πολυδ. 4, 58, psallo.

*Επι-ψαλμός, ὁ· τὸ παίζειν εἰσαγωγικὴν μουσικὴν πρὶν ἀρχίσθαι τὴν καθ' αὐτὸ ψαλμωδίαν Πολ. ἀρμ. 2, 12, praelusio.

*Επι-ψαύδην· ἐπὶ λυγρὴν, ἀκροθυῶς Σχολ. Ἰλ. ρ, 599, stictim.

*Επι-ψαύσις, ἡ· τὸ ἐγγίζειν ἐλαφρὰ τῇ ἐπιφανείᾳ τινος Ἀλ. Ἰ. 2, 8, 7, tactus.

*Επι-ψάω· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐλαφρὰ ἐγ·

γίζω, ψηλαφῶ, τσουγκραυίζω τι· τινός· Ἡσ. ἀστ. 217· τάφρον, κόπης Σοφ. Ἄγ. 1394·

«— τῶν ἀθρόων τῇ χειρὶ» Ἰπρ. 3, 87· καὶ μτφ. «εἰς καὶ εἰς καὶ ἐπὶ ψάσας αὐτῶν», 2, 65·

— φιλοτήτης = διώκειν, ἐφίεσθαι τῆς ἀγάπῃ Πινδ. Π. 4, 92· «κατὰ τίλος», Ἰ. 3, 29·

«ἔαν ὀλίγον νυκτός ἐπιψάσῃσι» Θιακρ. 21, 4· ὁ Ὅμ. συνάπτει· «ὅτι» ὀλίγον παρ' ἑαυ·

ψαύη πραπίδεςσιν» = ὅστις εἶνε ἱκανὸς ὀλίγον τι μὲ τὴν καρδίαν νὰ ἐγγίξῃ ἥτοι νὰ αἰσθάνηται 'Οδ. θ, 547· ὁ Κ. Σμ. συντάσσει τὴν λέξ. μετὰ δοτ. 2, 456· καὶ μετὰ αἰτ. ὁδόν = πατεῖν, 12, 551, attingo.

Ἐπι-φάω· ἐγγίξω, ψηλαφῶ μὲν, maleco.

Ἐπι-φέγω· προστίει ὀνειδίζω 'Πούχ.

Ἐπι-φεκάξω· ἐπιφακάξω, προστίει στάξω θεοφρ. «ἡ τύχη ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιφεκάσσα» = μὲ σταλαγματίας χορηγήσασα Λουκ. π. μισθ. συνοντ. 27· τινὰ = βαντίζειν 'Ηλιοδ. 6, 14, irroto.

Ἐπι-φεκτος, 2· μεμπτός μὲν, vituperabilis.

Ἐπι-φέλιον, 2· ἐπιφάλιον Κοῖντ. Μακ. 6 (6, 233).

Ἐπι-φελλίζω· ἐν τῷ μεταξὺ φελλίζω, τραυλίζω, 'Αρρ. 'Επιτ. 3, 24, 88, halhutio.

Ἐπι-ψεύδομαι· προστίει λέγω ψεύματα Ξεν. 'Ιέρ. 2, 16· τί Πλουτ. Φλαμ. θ· τινί τι = ἐπιφέρειν τινί, κατὰ τινος αἰτίαν ψευδόμενον Λουκ. Τόξ. 42, amentior.

Ἐπί-ψηγμα, τό· τὸ ἐκ πριονίσματος ἔξερχόμενον ξύσμα, καὶ μὲ τοῦτο παρόμοιον εἶδος ἄφροδ ἐπὶ τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς θαλάσσης Διοσκ. 5, 119, rameatum.

Ἐπι-ψηλαφάω· ἐπάνωθεν ψηλαφῶ, ἐγγίξω ἱλαφρά, πασπατεύω· τὸν δακτύλιον Πλατ. πολ. 2, 360, καὶ μετὰ γεν. - τοῦ σκίμπος, 'Πρωτ. 310, contracto.

Ἐπι-ψηφίζω· προσβάλλω τι καὶ ἀφῆνω νὰ ἐπιχωρηθῇ διὰ τὸν ψήφον, μετὰ τοῦ εἰπεῖν, ὡς ῥήτωρ προτεῖναι νόμον καὶ φέρω αὐτόν εἰς τὴν διὰ ψήφου ἔγκρισιν τοῦ δήμου 'Θουκ. 2, 24· «ἐξ τὴν ἔκκλησιάν» = εἰς τὴν συνέλευσιν = διὰ ν' ἀποφασίσῃ ἡ συνέλευσις, 1, 87· ἐκ-κλήσις Λουκ. Τιμ. 44· «ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμῳ γενόμενος οὗκ ἠθέλησεν ἐπιψηφίσαι» Ξεν. ἀπομ. 1, 1, 18· τι = περί τινος Δημ. 24, 517· οὐδὲν Ξεν. 'Αν. 5, 1, 14· τὰς γνώμας Μισθίν. 2, 65· ἔτι - τινί μὲν, εἰς ἐπιψήφωσιν ἀφῆνω Λουκ. Τιμ. 44· τοὺς παρόντας ἵνα ἐρωτήσω τὴν γνώμην των Πλατ. Γοργ. 474· ἀπολ. - ἀνδρὶ = πρὸς ὄφελος αὐτοῦ συνάγειν ψήφους 'Πρ. 8, 61. Μῆσ. διὰ τῆς ψήφου ἐπικυροῦν, ἐπιβεβαιῶν, ἀποφασιζέιν· «ταῦτα ἐπιψηφίζεσθαι», κατὰ τὴν ὁρθοτ. διόρ. Ξεν. 'Αν. 7, 3, 14· «ἐπιψηφίζεται ἡ βουλή ταῦτα» Δ. 'Αλ. 6, 84· χρῶνται δὲ οἱ μὲν, οὕτω καὶ τῷ ἔνερ. π. χ. «οὐδὲν πῶποτε ὁ δῆμος ὅ,τι μὴ προδουλεύσειεν ἢ βουλή, οὗτ' ἐπέκρινεν οὗτ' ἐπεψήφισεν» Δ. 'Αλ. 6, 84. Παθ. «τὸ αὐτὸ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διεπραξέτο ἐπιψηφισθῆναι καὶ γενέσθαι δῆμου ψήφισμα» Αἰσχίν. 3, 126, rogo sententias.

Ἐπι-ψηφισις, ἡ· διὰ ψήφων γνώμης, ἐκφράσεως πρότασις μὲν.

Ἐπι-ψηφισμα, τό· τῷ προηγ. Λισίν.

Ἐπι-ψηφίω· ἐπιτῆς ἐπιφανείας ἐξω, ἀπομάκτω.

Ἐπι-ψίζω· ἐπιφωμίζω, τρέφω τινὰ θέτων τὴν τροφήν εἰς τὸ στόμα τοῦ ὡς τρέφουσι τὰ μικρὰ πουλάκια 'Πούχ.

Ἐπι-ψιθυρίζω· λέγω ἡσύχως καὶ σιγανὰ πρὸς τινα μὲν, insussuro.

Ἐπι-ψιμυθίζω· χρίω μὲ ψιμυθίον.

Ἐπί-φογα· ἐπιφύγοις, ἐπίρ. τοῦ ἐπιφύγοι Μανθ. 4, 508.

Ἐπί-φογοις, 2· εἰς φάγον ἐπιθεσμένος, ἀξιοκατάκριτος Δισχ. 'Αγ. 590, vituperabilis.

Ἐπι-φύγωις, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Πλουτ. συγχαρ. Δημ. καὶ Κικ. 3.

Ἐπι-φοφίω· 1) κάμνω προστίει θόρυβον, κρότον· - φασίεται Καλλ. ὕμν. 'Αρτ. 247· sono· 2) ἐπιδοκιμάζω μὲν, applaudo.

Ἐπι-φύφῃσις, ἡ· ἐπιφρόνησις γλωσσ. Insuperatio.

Ἐπί-φυξις, ἡ· ἀποψύχρανσις μὲν, refrigeratio.

Ἐπι-ψύχω· θερμὸν τι καθιστῶ ψυχρόν, ἐπὶ τι φροσῶ· «-γαίαν ἐπιψύχουσιν ἐξήσοι» 'Απολ. 'Ρ. 2, 525, refrigero, respiro.

Ἐπι-ψωμίζω· θέτω ἀκόμη περιπλέον εἰς τὰ στόμα τινὸς ψωμοῦς 'Πούχ. cibo.

Ἐπι-τωγαί, αἱ· τόποι τινὲς εἰς τὸν αἰγαικόν, ὅπου τὰ πλοῖα ἐν καιρῷ τρικυμιῶν (αὐτόθι ἐκρηγνυμένων, ἄγνομι) ἐξησφαλίσμένα ἐπ' ἀγκύρας δύνανται νὰ προσορμίζωνται, καταφύγια τῶν πλοίων 'Οδ. ε, 404· κατὰ δ' Εὐστ. πλατεῖς αἰγιατοὶ, μάλιστα δὲ τόποι ἀνέμου σκέπη ἔχοντες· ἀλλὰ καὶ ἐν. ἐπιτωγῇ.

Ἐπι-τιονικίς, 3· εἶδος μέτρου ἐν ᾧ διποδίας ἱαμβικῆς προκειμένης ἰωνικὴ ἐπιφέρεσθαι συμβαίνει Κοῖντλ. π. μουσ. σ. 50, superionicus.

Ἐπλάγθην, π. ἀόρ. ἀ. τοῦ πλάζω.

Ἐπλάσα, καίπ. ἐπλάσσα, ἀόρ. τοῦ πλάσσω.

Ἐπλε, ἀόρ. ἀ. τοῦ πλέω, συγχαρ. ἀντὶ ἐπελε 'Ιλ. μ, 11.

Ἐπλετο, κατὰ συγχαρ. ἀντὶ ἐπέλετο, μ. ἀόρ. ἀ. τοῦ πλέω 'Ιλ. α, 418.

Ἐπληνιο, γ'. πλ. π. ἀόρ. κατὰ συγχαρ. τοῦ πλάζω 'Ιλ. δ, 449.

Ἐπνουσός· εἶδος βοτάνης Διοσκ.

Ἐπ-οαρίζω· ὀαρίζω θεοδ. Προδρ. ἐπ. 5.

Ἐπ-όγδοος, 2· ὁ τὸ ὄλον καὶ τὸ ὄγδοον μέρος τοῦ ὅλου περιέχων ἀριθμὸς ἦτοι 1 1/8 Πλατ. Τιμ. 36· τόκος = ὅταν φέρωσιν οἱ τόκοι τὸ ὄγδοον μέρος τοῦ κεφαλαίου Δημ. 50, 17· λόγος, ἡ σχέσις 8:9 Πλουτ. π. δημ. φοχ. Τιμ. 12· πρὸλ. ἐπίτρετος, sesquialtarius.

Ἐπ-όγχοις, αἱ· αἱ τοῦ πλοίου παραβλῆκαι 'Πούχ.

Ἐπ-ογκόομαι· γίνομαι ὀγκώδης μὲν.

Ἐπ-ογκος, 2· ἔγκυος γυνή 'Ιάμβλ. 6. Παθ. 194, gravida.

Ἐπ-ογμύω· κύκλον· σχηματίζω κύκλον, ἰδ. αἰλακίαν Τρωφ. 354, sulco.

Ἐπ-όγμιος, 2· ἔφρονος τοῦ θόρους, ἐπών. Δήμητρος· ἴδ' ὄγμιος· 'Ανθ. Παλ. 6, 258, 1.

Ἐπ-ογραφέω· γράφω μὲ στίχους ἐπικούς μὲν.

Ἐπ-όδεια, τά, ἰων. ἀντὶ ἐφοδία 'Πρ. 4, 203.

Ἐπ-οδιάζω, ἰων. ἀντὶ ἐφοδιάζω 'Πρ. 9, 99.

Ἐπ-οδύναομαι· λυποῦμαι· «ταῖς εὐτυχίαις ἡποδυόμενος» Γρ. Νυσ. 1, 245, dolco.

Ἐπ-όδυνος, 2· ἐπώδυνος.

Ἐπ-οδύρομαι· προστίει ὀδύρομαι, θρηνηλογῶ Πολυδ. 6, 201.

Ἐπ-οδώκει· νομίζεται μὲν γ'. ἐν. ὑπερσ. τοῦ ἐποδῶ = φέρω εἰς τὸν ὁδόν, βάλλας, εἰς

- κίνησιν, ἰων. ἀντι ἐρωδόκει, ἀλλ' ἴσως ὀρθοτ. ἀναγν. ἐποδήγει· πρβλ. Παυδ. 1, 48.
- Ἑποείσανθο· ἐποιήσαντο, βωιωτ. ἐπιγρ.
- Ἑπ-όζω· ἔχω ὁσπὴν βρωμεράν, Ὁ· suboleo.
- Ἑπ-οίγω· κλείω, ἀντιθ. τῷ ἀνοίγω, εἰς αὐτοὺς ἀρχατοὶ παράγουσι τὸ π. Ὁμ. «πᾶσαι (πόλεις) γὰρ ἐπώχασα» Ἰλ. μ, 340· ἀλλ' ἦτε ἀνάγκωσις καὶ ἐρημνεία ἀμφισβητοῦνται, καὶ ἐπειδὴ τὸ ῥήμα δὲν εὐρίσκεται, παράγ. αὐτὸ παρὰ τὸ ἐπέχω, καὶ γράφουσι, μετὰ τοῦ βεκα. καὶ Σπίτσανερ, ἐπώχασα.
- Ἑπ-οιδάινω· πρόσκαιρα, φουσκῶν Νικ.
- Ἑπ-οιδάλλεος, 3· φουσκῶμενος, πρισμένος· ἡρώδ. Ἰπποκρ. tumidus.
- Ἑπ-οιδέω· ἐποιδάινω Θεοφ. 1. Φ. 3, 5, 5.
- Ἑπ-οιδίσκω· κάμνω τι νὰ προση, tumefacio. Παθ. = τῷ προηγ. tumefio.
- Ἑπ-οικέω· προσέτι κατοικῶ που, δηλ. ὡς ἄποικος πηγαίνω νὰ κατοικήσω εἰς τινα τόπον ἢ ἡδὴ κατοικημένον· «Κυκλάδας ἐποικήσουσι νησιᾶς πόλεις» Εὐρ. Ἰων 1583· ἀπολ. Πλάτ. νόμ. 6, 752· «τοὺς Ἑλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐνοικοῦντας» = ὡς ἄποίκους κατοικοῦντας Ξεν. Κυρ. 6, 2, 10· π. Θουκ. - λέγεται περὶ τῆς Δακελείας· ἱεροῦρατις ὑπὸ τῶν πόλεων κατὰ διαδοχὴν χρόνου ἐποιεσάν τῃ χώρᾳ ἐποικεῖται = ὑπὸ τῶν πόλεων δηλ. τῶν συμμάχων τῶν Λακεδαιμονίων, 7, 27· πρβλ. «ἐποικοῦντες ὁρῶν» Σχολ. ἐφεδρεῦντες, inhabitato.
- Ἑπ-οικία, ἡ· τὸ κατοικεῖν εἰς τινα ξένον τόπον, ἀποικία Ἀππ. πολ. ἐμφ. 2, 135, colonia.
- Ἑπ-οικίδιος, 2· ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὡς ὁ Σχολ. Πινδ. Π. 1, 188, ὑποράφιος· ἐξηγεῖ· ἐποικιδία καλεῖται καὶ ἡ Δημήτηρ ἐν Κορίνθῳ ὡς προστάτις τῶν οἰκικῶν Πούχ.
- Ἑπ-οικίζω· εἰς πόλιν τινα ἢ ἡδὴ κατοικημένην κατοικῶ ὡς ἄποικος καὶ ἄλλους βάλλω ἐγκατοίκους εἰς αὐτήν· «ταῖς πλείοσι πόλεσι τοὺς ἑαυτῶν συστρατεύματους ἐπώκισεν» Ἀππ. ἐμφ. πολ. 1, 96· ἐν γέν. ἀποίκους ἐγκαθίστατο εἰς πόλιν τινα Πασσ. 4, 28, exstinguo.
- Ἑπ-οίκιον, τό· παράσηπον, μικρὸν οἰκοδόμημα εἰς ἐσχόνην, καλῶς, ἐπαύλιον Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 2, 160, π. Στρατ. μετὰ τοῦ πόλις = μοναχικὸν ἐπαύλιον, 11, 499, ἰδ. μετγν. ἐσχολικὴ οἰκία Βουκ. ἐπιγρ. 1, 849, villa.
- Ἑπ-οίκισις, ἡ· τὸ κατοικεῖν τόπον τινα διὰ ξένων ἀποίκων Ἀππ. ἐμφ. πολ. 5, 137· ἰδ' ἐποικίζω.
- Ἑπ-οικισμός, ὁ· κατοικία γλῶσσ.
- Ἑπ-οικοδομέω· οἰκοδομῶ προσέτι· «τὸ ταχὺς ὑψηλότερον» Θουκ. 7, 4· «ἐπὶ ταύτης οἶον κρηπίδος μονίμου» Πλάτ. νόμ. 5, 736· ἐπὶ δὲ ταύτῃ τῇ κρητίδι ἐπωκοδόμητο πλίνθινον ταίχος» Ξεν. Ἀν. 3, 4, 11· καὶ μετφ. ἐπὶ τοῦ λόγου μετὰ τοῦ συντιθέναι Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 7· οἰκοδομῶ, ἐπιδορθῶ οἰκοδομῶ τινα Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 11· κατὰ τινας οἰκοδομῶ· φροῦριον Πολυδ. 2, 46, 5, superstruo.
- Ἑπ-οικοδομή, ἡ· οἰκοδόμημα, κτίριον Κλ. Ἀλ. στρ. 7, 10, 50, aedificium.
- Ἑπ-οικοδόμημα, τό· τῷ προηγ. μετγν.
- Ἑπ-οικο-δόμησις, ἡ· τὸ κτίειν τινα πληθὺν που, μετφ. ἐπὶ ῥητορικῆς ἀσφαλεῦσθαι,
- «ἐκ τῆς διαβολῆς ἢ λαιδορίας, ἐκ δὲ ταύτης ἡ μάχη, ταῦτα δὲ πάντα ἐκ τινος ἢ ἀρχῇ τῆς κινήσεως» Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 1, 18.
- Ἑπ-οικοδομία, ἡ· ἀντὶ ἐποικονομίας.
- Ἑπ-οικο-νομέω· οἰκῶ, ἐπιστάτω οἰκίσαν· «ὅ πάσαις ἐποικονομεῖται ταῖς οἰκονομίαις» Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 1· ἀλλ' ὁ Συναῖδερ μετὰ πολλῶν κωδίκων ἀναγν. ἐποικονομεῖται, accuso.
- Ἑπ-οικο-νομία, ἡ· τὸ προσθέτειν καὶ ὀρθῶς διαμοιράζειν· «ἐργων ἢ παθῶν» Λογγιν. 11, 2, ἡ ἔσοφ. ἐποικοδομία = μεγέθυνσις, ἐπαύλιον· ἐπὶ παρὰ τῇ τινί, ἰδ' ἐποικοδόμησις.
- Ἑπ-οίκος, 2· ὁ εἰς τόπον τινα ἢ ἡδὴ κατοικημένον πηγαίνων καὶ ἐκεῖ κατοικῶν (οἰκίσαν· αὐτόθι οἰκοδομῶν) ἀποικος Πινδ. Ὁ. 9, 74, ὅπου ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ· «τοὺς ἐνοικοῦντας ἐξόνους» καὶ «ἐποίκους» ἐπερψαν Ἀθηναῖοι· Θουκ. 2, 27· «ἐποίκους ἀποστέλλειν εἰς χώραν» Ἰσοκ. 5, 6· πρβλ. ὁμοῦς ἀποικος· ὅθ. = ὁ ἀλλοθεν ἐρχόμενος ξένος· «δοῦλος καὶ ἀποικος» Πλάτ. νόμ. 5, 742· ὁ κατοικῶν που, γείτων Σοφ. Οἰ. Κ. 507· καὶ ἐπὶ. «ἐποικον ἀγνάς Ἀσίας ἔδος» Ἀισχ. Πρ. 409· ἂν δὲν σημειοῦτο = γενικῶς κατοικημένον, advena· «ἐποικοὶ μὲν οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι, ἐποικοὶ δὲ οἱ εἰς πόλεις» Σχολ. Θουκ. 2, 27.
- Ἑπ-οικ-οὐρέω· κατοικῶ, μένω ἐν τῷ οἴκῳ Φιλ. 2, 202, 12.
- Ἑπ-οικτεῖρω· εὐπλάγχυνίζομαι τινα διὰ τι· «τινα Σοφ. Ἀγ. 121, misero.
- Ἑπ-οικτεῖω· κινεῖσθαι εἰς οἶκτον Σοφ. Οἰ. 1, 1276, commiseror.
- Ἑπ-οικτιστος, 2· ἄξιος κλαυθμοῦ καὶ λύπης· γέμος Ἀισχ. Ἀγ. 1194, miserabilis.
- Ἑπ-οικτος, 2· τῷ προηγ. οἶκτον, συμπαθείας ἄξιος· φόνος Ἀισχ. Ἀγ. 1597.
- Ἑπ-οιμώζω· ἀναστεινάζω διὰ τι· «τῷδ' ἐπώμωζεν πάθον» Ἀισχ. Χο. 540, allamentor.
- Ἑπ-οίνιον, τό· ποτήριον εἰς οἶνον ἀδόμενον Κραμ. Ἀν. 4, 316, 6.
- Ἑπ-οίνιος, 2· ὁ ἐπ' οἶνον ὡς ἡ γυνόμενος, ἐν τῇ πίνοντι τὸν οἶνον· «ὄμνον ἀείδειν» Νυν. Δ. 11, 300· γαρδός, 17, 383, vinosus.
- Ἑπ-οίνος, 2· μεθύσιμος Τζέτζ.
- Ἑπ-οιστέον· δεῖ ἐπιφέρειν.
- Ἑπ-οιστικὴς, 3· ὁ εἰς τὸ ἐπιφέρειν ἀνηκῶν, ἐπιτήδειος· «τὸ θανάτου ἐποιστικὰ» Σχολ. Ἀριστοτ. ἡθ. 3, 45.
- Ἑπ-οίσω, μέλ. τοῦ ἐπιφέρειν Ὁδ. π. 438.
- Ἑπ-οιχνέω· τῷ ἐπομ. «ὁ Μίλητον ἐποίχνεῖς» Πασαδιδπ. 3 (12, 131), abeo.
- Ἑπ-οίχομαι· πηγαίνω, ἐρχομαι που, πλησιάζω, ἀπώτοις· «ὅθ' ἐπ' ἔρχεται σινογαρεύων», μετὰ τῆς παρασημ. τὸ δημερεται Ὁδ. α, 143· «πάντοτε ἐποίχμενος» Ἰλ. ε, 508· «τινὰ = πρὸς τινα βαδίζειν» - μνηστήρας Ὁδ. 1, 324· πηγαίνω που ἐπατήσαν, ὡς ἐπατήης, α, 346· συχνὰ ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· «οἱς ἀγανοῖς βελέσσιν ἐποίχμενος» ἡ ἐποίχομαι κατέπεφεν = οἵτινες πλησιάζοντες μετὰ εὐκολῆς καὶ ταχέως βέλη των ἐπέφερον ἀνώδυνον θάνατον ὁ μὲν Ἀπόλλων εἰς τοὺς ἄνδρας, ἡ δὲ Ἀρτεμις εἰς τὰς γυναῖκες

- σχον του Ζων. 3 (6, 22)· τὸ ἐπομφάλιον = ἡ γαστήρ Παρθεν. 35, umbilicalis.
- Ἐπ-ονειδίζω· διασώρω, ἀτιμάζω μτγν.
- Ἐπ-ονειδιστικός, 3· ὁ εἰς τὸ διασώρειν, δι-
νειδίζειν ἀνθρώπων, ἐπιτηδύειος μτγν.
- Ἐπ-ονειδιστός, 2· καταφρονήμενος, ὑβρι-
σμένος, ἐντροπισμένος· καὶ λυπρὸν Ἑδρ. I.
T. 689· «-ἀμαθία, δουλεία, φήμη» Πλατ.
ἀπολ. 20· συμπ. 184, πολιτ. 309· «εἰρήνην
οὕτε ἀσχυρῶ ποτὲ γενομένην οὐτ' ἐπανειδιστο-
τέραν» Ἰσοκ. 12, 106· «πρᾶγμα Ἰσακ. 2, 41·
«ἐκείνους ταῦτα νόμιμα, ἡμῖν δὲ ἐπανειδιστά»
«παρ' ἡμῖν θεωροῦνται ἀξιοκατάκριτα Ξεν.
συμπ. 8, 34· «ἐπανειδιστον τὸ πολιτεύεσθαι
ἔστι παρὰ τισιν» = δὲν θεωρεῖται ἐντιμὸν Δημ.
26, 19· «ἤδοναί Ἀριστοτ. ἡθ. 10, 3, 8, iuris.
- Ἐπ-ονειδιστως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. «-τὸν
βίον τελευτᾶν» = μετ' ἄλλοι ἐντροπιστικῶν Ἰ-
σοκ. 4, 60· «φέγειν = ὑβριστικῶς Πολυδ. 1,
14, 5, proboso.
- Ἐπ-ονίνημα· ὠρελῶ Σχολ. Πινδ. N. 5, 87.
- Ἐπ-ονομάζω· δίδωμι τινὶ ὄνομα παράγων
αὐτὸ ἀπὸ τινος αἰτίας· «ὃν ἐπονομάζομεν Πυ-
ρροφλεγέθοντα» Πλατ. Φαιδρ. 113· πληρέστε-
ρον «ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ θείου Θε-
οῦς αὐτοῦς ἐπονομάσται», Κρατ. 397· «τάς δὲ
Μούσας ἀπὸ τοῦ μῦθοι τοῦ ὀνόματος τοῦτο ἐπ-
ωνόμασαν» 406· καὶ παθ. «τό γε ὄνομα δ' Ἀ-
δης πολλοὺς δεῖ ἀπὸ τοῦ αἰτιοῦς ἐπωνομάσθαι»,
404· «πολλοὺς τὸν ποιητῶν ἐν ἀηδόνος μνή-
μῃ Δαυλίδος ἢ ὄρνις ἐπωνομάσται» Θουκ. 2,
29· μετὰ πλεονασμ. εἶναι, «ὧν ἡμεῖς μετέγον-
τες εἶναι ἑκαστὰ ἐπονομαζόμεθα» Πλατ. Παρμ.
133· «νὶν τι = εἰς τινὰ ὄνομά τι ἢ παρανόμι
δίδωμι» ἐπονομαζεσθαι τινος = ἐπονομάζεσθαι
κατὰ τι, «ἐπικινῶνα πατὴρ τὴν δυστάλαιαν
δαίτ' ἐπωνομασμένην» Σοφ. Ἰλ. 277· «εἴπερ
τοῦ τοιοῦτου τὴν πόλιν ἔδει ἐπονομάζεσθαι»
Πλατ. νόμ. 4, 713· οὕτω «αὐτὴν θεοὶν ἐπωνό-
μασαν τὴν τριήρη» Πλουτ. Τιμολ. 8· ὁ Ἡρ.
συνάπτει «τὸ ὄνομά τινος ἐπονομάζειν» = τὸ
ὄν. προσφωνεῖν, 4, 35· «ἕνα ἑκαστον ἀνεκά-
λει πατρὸς τε ἐπονομάζων καὶ αὐτοῦς ὀνο-
μαστί καὶ φυλὴν» Θουκ. 7, 69, cognomina.
- Ἐπ-ονομασία, ἢ· ὀνομασία ἐκ τινος αἰ-
τίας, παρανόμι μτγν. cognominatio.
- Ἐπ-ονομαστὴν· β. ἐπίθ. τοῦ ἐπονομάζω
Πλατ. νομ. 8, 828, cognominandum.
- Ἐπ-ονόμαστος, 2· ὁ ἐξ αἰτίας τινὸς ἐπ-
ωνομασμένος μτγν. cognominandus.
- Ἐπ-ονομαστώς· ὀνομαστί Ἀθην. nomi-
natum.
- Ἐπ-οξίζω· ξυνίζω, γίνομαι ξυνὸς Σουῖδ.
- Ἐπ-οξύων· κάμνω τι ὀξύ, κοπιώ, coace-
reo· ἔτι ἐπιταγῶν Μακκαβ. 2, 9, 7, accelero
καὶ = διεθίζω Γρ. Νυσ. 1, 777, irrito.
- Ἐπ-οξύς, 2· ὀλίγον ξυνὸς Ἰπποκρ. acer.
- Ἐπ-οπάζω· προσφέρω, χορηγῶ Στάβ. ἀνθ.
1, 127, praebere.
- Ἐποπας· ἴδ' ἐποποι.
- Ἐπ-οπίζομαι· σέδομαι, φοδοῦμαι· «Αἰὼς δ'
ἐποπίζω μῆνιν» Ὀδ. ε, 146, revereor.
- Ἐπ-οπίξω· ἐντρέπομαι, ἐπιστρέφομαι, φυ-
λάττομαι Πλούτ. caner.
- Ἐπ-όπισθεν· ἐξόπισθεν, ἀπ' ὀπίσω Πσ. π.
Ἀθην. 11, 498, γράφ. δὲ καὶ χωριστά, ῥοπέ.
Ἐπ-οπιστί· ἐποποι.
- Ἐποποι (Ἐποψ)· πρόφορος ἤχου ὀνόμα, φωνή
τοῦ ἐποπός Ἀριστ. ὄρν. 227, κατὰ τὸν Σχολ.
γραπτὸν ἐποποι.
- Ἐπο-ποιεῖα, ἢ· συγγραφή ἐπικού ποιήματος,
στίχων ἡρωϊκῶν Ἡρ. 2, 116· αὐτὸ τὸ ἐπικόν
ποίημα Ἀριστοτ. ποιητ. 24.
- Ἐπο-ποιεῖας, 3· ὁ ἀνέκων εἰς ἐπικόν ποι-
ημα, εἰς αὐτὸ ἀναφερόμενος· «μῆμεις = τὸ
ἔπος Ἀριστοτ. ποιητ. 26.
- Ἐπο-ποιός, 2· ὁ ἐπικός ποιητής, ὁ γράψας
ποίημα ἐπικόν Ἡρ. 2, 120· ἐν γέν. ὁ στιχο-
ποιός Λουκ. Ζεὺς τραγ. 6.
- Ἐποπος, 2· ἴ. ἔφορος, λέξ. πλασθεῖσα ὑπὸ
τῶν γραμ. πρὸς ἐξήγ. τοῦ Ὀμηρικοῦ ὁ πό-
ποι τοῦτέστιν «ὡς ἐποποι καὶ ἔφοροι καὶ δια-
πρωτόντες πάντα θεοὶ» Κραμ. Ἀν. 4, 410, 1.
2) = ἐποψ ἴδ' ἐποποι.
- Ἐπ-οπτάνομαι· φαίνομαι, βλέπομαι Νικ.
Μαν. Κορν. 1, 45, conspicio.
- Ἐπ-οπτᾶν· φῆνω τι ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, φρυ-
γανίζω, ἐπώπτον ἐγκάτα πάντα Ὀδ. μ,
364· φῆνω τι ἐπιπολαῖω, ἐπάνω· πάνω κομ.
Ἀθην. 3, 121, inasso.
- Ἐπ-οπτεία, ἢ· ἐπιστάσια, ἐφορεία, εἰς τὰ
Ἐλευσίνια μυστήρια ἢ ὑψηλότερα μύησις·
«καὶ τῶν ἐνταῦθα τελετῶν τὰς ἀρίστες ἐκεί-
νης ὁνομαζομένης ἐπὶ τῆς τελετῆς» Πλουτ. Δημητ.
26, inspectio.
- Ἐπ-όπτεις, ἢ· τῶ προηγ. μτγν.
- Ἐπ-οπτεῦν· β. ἐπίθ. τοῦ ἐποπτέω
μτγν. inspicendum.
- Ἐπ-οπτέω· βλέπω εἰς τι, παρατηρῶ ὡς ἔ-
φορος, ἐπιστάτης· «ἔργα δ' ἐποπτέουσιν» Ὀδ.
π, 140· «ἄλλων ἐποπτέει Χάρις φόβιγγι»
Πινδ. Ὀ. 7, 11· «ὡς πάντ' ἐποπτέων τάδε
ἥλιος» Δίσχ. Χο. 978· «ὡς γὰρ ἄνεις μοι πά-
τερ' ἐποπτέουσι μάχην», 486· «οἱ περὶ νόμους
ἐποπτέοντες» = οἱ φύλακες τῶν νόμων Πλατ.
νόμ. 12, 951 = καὶ φυλάττειν Δημ. 13, 8· τὴν
τελευταίαν καὶ ὑψίστην μύησιν λαμβάνειν, «ρυ-
όμενοι τε καὶ ἐποπτέοντες» Πλατ. Φαιδρ. 250·
50. π. Ἀριστ. ἀπολαύω τὴν μεγίστην εὐτυ-
χίαν ὡς ἂν ἤμην ἐπόπτης, βάρ. 745, inspicio.
- Ἐπ-οπτήρ, ὁ· τῆς ἐπομ. ὁ ἐπιβλέπων τι,
ἐπιθεωρητής· λιτῶν Δίσχ. Ἐπτ. 622· «φρυ-
κτωριῶν Ἀριστοτ. κόσμη. 5, inspector.
- Ἐπ-όπτης, ὁ· ἔφορος, ἐπιστάτης καὶ θεωρη-
τής· «Πυθῶνος ἐπόπται» καλοῦνται π. Πινδ.
δ' Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀρτεμις, N. 9, 5· «πό-
νων ἐμῶν ἥκεις ἐπόπτης» Δίσχ. Πρ. 299·
«τῶν ἀνθρωπίνων Τιμ. Λοκρ. 105· «σπαρτιώ-
τας ὡς ἐπὶ ἐπόπται τῶν στρατηγούμενων πα-
ρακαταστήσαντες» Δημ. 4, 25· ὁ τὸν τρίτον
καὶ ὑψίστον βαθμὸν τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων
μυηθεὶς ὁ καὶ θεωρὸς, μύστης Πλουτ. Ἀλκ.
22, speculator.
- Ἐπ-οπτικός, 3· ὁ εἰς ἐπόπτην ἀνέκων· τὰ
ἐποπτικά = αἱ τελευταῖαι καὶ ὑψίσται μύησις
εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια Πλουτ. Δημητ. 26,
συγκρ. ἐποπτικώτερος = οἱ βαθύτερον μυηθέν-
τες Πλούτ. 9, 9· μίφ. «τὰ τέλεια καὶ ἐπο-

πτικά τῶν ἐρωτικῶν Πλατ. συμπ. Σοφ. καὶ
ἐν γέν. μυστικός, «αἱ ἀκροαματικά καὶ ἐπ-
οπτικά διδασκαλικά» μετὰ τοῦ ἀπαρρητοῦ
καὶ βαρύτεραι Πλουτ. Ἀλεξ. 7.
Επ-όπτεις, ἰδός θηλ. τοῦ ἐπόπτης, ἱεροῦ-
οῦσα Φουρνούτ. π. φῶς. θε. 3, 232, ἱεροστυγί-
Επ-όπτος, 2' ὁρατός, ὀφθαλμοφανής· «ἀφ'
ἧς (ὁδοῦ) ἐκποτος ἡ ὁλίσσασα ἔστι» Στραβ. 5,
239, conspicuus.
Επ-όπτρια, ἡ ἐπόπτις μετν.
Επ-όπτρον, τό· τὸ κοινῶς λεγόμενον φα-
νέριον Σχολ. Φιλοστρ. εἰκ. 1, 773.
(Επ-όπτω) ἄχρ. εἰς οὗ ὁ μέλ. ἐπόφομαι
τοῦ ἐφορέω, καὶ ἀόρ. ἐπόφατο.
Επ-οράω, ἰων. ἀντὶ ἐφορέω.
Επ-ορδεῖται· φθονεῖ Ἡσυχ. Invidet.
Επ-οργάω· ὀργάνω ἐπὶ ὀργῆς ἐποργάωσι =
μηνῶσαι Σουδ. ἡδονικῆς iratae.
Επ-οργίς, ὁ ἐπίτροπος Ἡσυχ. tutor.
Επ-οργάζω· τελῶ, ἐορτάζω που τὰ ὄργια·
= πόλλισαι Ἀνακρ. 12, 23, bachor.
Επ-οργίζομαι· ὀργίζομαι, θυμῶναι διὰ τι
Ο'. irascor.
Επ-ορέγμα, τό· ἰδ' ἐπείρεγμα.
Επ-ορέγομαι, μέσ. τοῦ ἐποι. ἀπλώνω τὴν
χεῖρά μου, ἐκτείνωμαι πρὸς τι· α) φθάνω Ἰλ. ε,
335· καὶ ἐπορέθηεν Ἀθην. 6, 136· β) ἐπι-
τυγχάνω, κινῶ· «ὅππότε οἱ σιτιδάρεις ἐπορέ-
ζατο χεῖρας» Ἀπολ. Π. 1212· καὶ μετὰ γεν.
«σιτιδάρη ἐπορέζατο χεῖρὶ νηῶν ὁλκαίοισα», 1,
1313· ἔτι πλέον, προσέτι ποῖα, ἐπιθυμῶ Ἡρ.
9, 34· «ἐπορευομένην αὐτοῦ τῆς γενέσεως»
Πλάτ. πολ. 4, 437· προσφέρω, χορηγῶ,
παρέγω· «τιμῆς οὐτ' ἀφελὼν οὐτ' ἐπορεζάμε-
νος» Σόλων π. Πλουτ. Σολ. 18, porrigo.
Επ-ορέγω· προτείνω Φοινίξ. Κολοφών. Ἀ-
θην. 3, 360 (ἐν τμήσ. καὶ Ἰλ. ε, 225). Μέσ.
ἴδε τὸ προηγ. praeseo.
Επ-ορέω, ἰων. ἀντὶ ἐφορέω Ἡρ. 1, 124.
Επ-ορθεύω· διορθῶ, ὁποστηρίζω Τζέτζ.
Ὀρ. 316, dirigo.
Επ-ορθιάζω· ὀφῶναι τὴν φωνήν μου ὀφη-
λά, φωνάζω θανάτῳ, σκοθῶ, «ὀλολυγμὸν
τῆδε λαμπάδι» Δίσχ. Ἀγ. 1091· γόαις = θρη-
νῶ μεγαλοφώνως, Περ. 1007· ἐν τῇ κυρίῳ
σημασίῳ· τὰ ὧτα = στήνην ὀρθὰ τὰ ὧτα Φί-
λων, erigo, tollo.
Επ-ορθο-βοάω· φωνάζω θανάτῳ πρὸς τινα·
= γόους πατρὶ Ἑδρ. Πηλ. 142.
Επ-ορθεύω· πράττει τὴν λίαν πρωί, ση-
κώνομαι πρωτὶ καὶ τὰ ὄμ. Λουκ. ἐνυπ. 1.
Μεσ. Δίον. Χρυσ. diluculo, surgo.
Επ-ορθεύω· τῷ προηγ. Γρ. Nusc.
Επ-ορθεῖσμός, ὁ· ἔγερσις ἐκωβή· «τε-
λωνικὴν ἐπορθεῖσιν κεκραγμένων» = αἱ τὸ πρωτὶ
γινόμεναι φωναὶ τῶν τελωνῶν Πλουτ. συμπ.
3, 6, 4.
Επ-οριγνάομαι· ἐπορέγομαι, ἐπιθυμῶ Θε-
μίστ. 2, 33, concupisco.
Επ-ορίνω· ἐρεθίζω = λίσσαν Νικ. θηρ.
671, concito.
Επ-ορκίζω, ἰων. ἐφορκίζω ἐκκλ. exorciso.
Επ-ορκισμός, ἰων. ὁ· ἐφορκισμός, τὰ νά
ὀρκίζεσθαι τίς τι μεθ' ὅρκου ἐκκλ. adjurato.

Επ-ορκιστής, ἰων. ὁ· ἐφορκιστής, ὁ μεθ'
ὅρκου τι βεβαιῶναι ἐκκλ. adjurator.
Επ-ορκιστός, ἰων. 3' ἐφορκιστός Κυρίλ.
Ἱεροσ. σ. 231, exorcistatus.
Επ-ορμέω, ἰων. ἀντὶ ἐφορμέω Ἡρ. 8, 81.
Επ-ορνύμι· διεγείρω, διαδερῶ, παρορμῶ·
ἐπὶ δ' ὠρνευ πάντας ἑταίρους· εἰς ἐχθρικὴν
σημασίαν Ὀδ. φ. 100· «ἄγρει μὲν οἱ ἐπορ-
σον Ἀθηναίην» Ἰλ. ε, 765· «ὅς β' οἱ ἔκτορ»
ἐπῶρεν, ρ. 72· «ἡ σφὶν ἐπῶρσ' ἀνέμων» Ὀδ.
ε, 109· καὶ μετ' ἀπαρ. «οἷον ἐπῶρσαιεν πολε-
μίζειν ἔκτορι» Ἰλ. ζ, 42· «καὶ οἱ ἐπ' αἰε-
τὸν ὦρσαν» Ἡσ. θε. 523· ἐχθρικῶς, στέλλω
δυστυχίαν· «διζὺν Ὀδ. ζ, 271· «ἡδὴ γὰρ
οἱ ἐπῶρνευ μόρσαιον ἡμᾶρ» Ἰλ. α, 613· καὶ
«ὕπνον τινί» = ὁ θεὸς ἐστειλεν ὕπνον τι Ὀδ.
χ. 491· «ὅς μοι ἐπῶρσε μένος» = ἤγειρεν ἐν
ἐμοὶ θάρρος, τόλμην Ἰλ. κ, 93. Παθ. παρ-
εῖνω, διερεθίζω τινὰ κατὰ τινος, ἐφορμῶ· «ἐ-
πῶρε» Ἀχιλλῆϊ, φ. 324· οὕτως ἐχθρικῶς,
«ἐπὶ δ' ὠρνετο ὅτος Ἑπειδός», ψ. 104· «ἐπὶ δ'
ἀνὴρ ἐσθλὸς ὠρνευ», ψ. 112· πρὸς δ' ὀρνευ-
μετ' αἰτ. «τόνδ' ἐπῶρνευται στόλον» Διόσχ.
Ἑκτ. 184, concito, irruo.
Επ-ορμαί· τῷ προηγ.
Επ-ορούσις· ἰδ' ἐπορούσις.
Επ-ορούω· ἐπῶρνευμαι π. Ὀρ. συχν.· τινὶ
συνῆθ. ἐγθρ. σημ. «τῷ δὲ Μίγης ἐπῶρνευσε»
Ἰλ. ο, 520· καὶ ἄνευ πτώσεως Ἀντιλόχῳ
δ' ἐπῶρνευ κῶων ὄσος, αὐτ. 379· ἀνευ ἐχ-
θρικῆς παρασημ. «Τυδείδῃ δ' ἐπῶρνευ θεῶ-
ν Ἀθηνῇ» Ἰλ. ψ. 232· ὡς ἐπὶ τοῦ ὕπνου· «ὅτε
οἱ γλυκὲς ὕπνος ἐπῶρνευσε» = ὅτε ὁ ὕπνος (τα-
χέως) ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοῦ, ἐπλάκωσεν αὐτόν
Ὀδ. ψ. 343· καὶ μετ' αἰτ. «ἄρμ' ἐπορούεας» =
ἐπὶ τῆς ἀμάξης πηδῆσας Ἰλ. ρ, 481, irruo.
Επ-ορσάω· θέτω ὀρθῶν, σέπην ἐπὶ τινος,
«= τὸν οὐρανὸν ἐπὶ γῇ» Ἡρακλ. ἀλληγ. 48.
Επ-ορσαν, προστ. ἀόρ. α. τοῦ ἐπῶρνευμαι Ἰλ.
ε, 765.
Επ-ορύσσω, ἀττ. ἐπορύττω· δρᾶσσω,
σκέπτω ἐπὶ πλέον· τραυμά Ἀχ. Τατ. 3, 8,
sodilo.
Επ-ορχέομαι· ὀρχοῦμαι, χορεύω προσέτι,
ἐνταῦθα Δηλ. 18, 260· χορεύω περίς τινός·
«ἐλθὲν εἰκόνα κατασκευάσαντες ἐπορχοῦμε-
ν ἑαυτῇ βαρβαριστί» Πλουτ. Ἀλεξ. τυχ. 2,
3· καὶ μετ. ὡς τὸ insultare, χλευάζω, περι-
γελῶ· τοῖς πολέμοις Ἀππ. 66, salto.
Επ-ορωρέχεται, ὀρσε, τοῦ ἐπορέγομαι =
ἐπιενκλιμέναι ἥσαν Ἡσυχ.
ΕΠΟΣ (κυρ. ΕΠΟΣ, ἰδ' ἐπιγρ.), τό· 1) τὸ
βηθὲν, λεγθὲν, ὁ λόγος, πᾶσα διὰ τοῦ ἀπό-
ματος παράστασις, καὶ πλείονες λέξεις συντε-
ταγμέναι ὥστε ν' ἀποτελέσωσιν ἐν ὅλῳ, ἡμεῖς,
διάλεξις, διήγησις, ἰδ. συνῆθ. π. Ὀρ. δα-
τις ἄγνοεῖ τὴν παρὰ τοῖς ὑστερωτέροις συν-
τήρ. σημ. τοῦ λόγος εἰς τὸν ἐν. καὶ πλ. «ἐσ-
θλὸν δ' αὐτὲ τί πω εἴπες ἔπος» Ἰλ. α, 108·
«κακὸν ἔπος ἀγγέλλειν», ρ. 701· καὶ συχνά
«ἔπος πεπρωμένον πρᾶσιδον» καὶ «ὀδὸν, μα-
λακά, μελίσσιον» μετὰ τοῦ μύθου συντεταγμέ-
νον Ὀδ. δ, 597, λ, 581, ὅπου τὸ μὲν ἔπος
ἀναφέρεται μᾶλλον εἰς τὸ περιεχόμενον, τὸ

ἱστορηθῆναι, ὃ δὲ μῦθος εἰς τὸν τρόπον τῆς διηγήσεως ἴδε Νίτσα. εἰς τὸ πρῶτον χωρίον· «εἰπεῖν, φράσαι, αὐθάν, φράζεσθαι, μυθεῖσθαι», καὶ ἄλλ. ἴδε τὰς λέξ. ἔτι δὲ καὶ ἡ φράζή, ἥ αἱ κατὰ τὸν τρόπον ὁδῆς, τραγουδιστὶ γινόμεναι διηγήσεις Ὄδ. θ, 91· Οὕτω καὶ π. πᾶσι τοῖς ποιητ. συνήθ. Ἀίσχ. «ἔπος ἐκρίπτειν, ἐκβάλλειν, λακύνει, φάσκειν» καὶ ἄλλ. ἴδε λέξ. ἐκῆστ. λόγος, ἀντιθ. τῷ πράξει· «Ζεὺ πάτερ εἴ ποτε ἂν σε νόον δ' ἐκ τοῦδ' ἔγεται ἔργον τε ἔπος τε» Ὄδ. λ, 346· μῆσ' οἷς φράσαι μῆτ' ἔπος μῆτ' ἔργον» Ἀίσχ. Περ. 170· οὕτω καὶ πεζ. «ἔργω τε καὶ ἔπει» Πλάτ. νόμ. 9, 879· «ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησε» Ἦρ. 3, 135· «ἐπαφρόδιτα καὶ ἔπη καὶ ἔργα» Σεν. συμπ. 8, 15· πρβλ. Θουκ. 2, 41 (ὅστις καὶ «λόγοι ἔπει κοσμηθέντες» = με τὸν στολισμὸν τῶν λέξεων, λέγει, 3, 67)· πρβλ. «τοιαῦθ' ἄμαρ-τάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη» Σοφ. Τρ. 1075· ἄλλως δὲ π. τοῖς πεζ. τὸ ἔπος = λέξις, λόγος δὲ = ῥημία· «ἔπει μόνον καὶ δόκημα νυκτερωπῶν» Εὐρ. Ἦρ. μ. 111, ἀντιθ. τῷ βίβη καὶ χεῖρ Ἰλ. α, 77 καὶ ο, 106· ὅθ. καὶ μετὰ τῆς παρασημ. τοῦ ματαίου, μηδαμινῶς· «ἐσταλὴν ἡλθέμων γῶνα ἀοιδός, ἔπει μόνον καὶ δόκημα νυκτερωπῶν» Εὐρ. Ἦρ. μ. 111· ἀλλὰ τὸ «στεύεται γὰρ τι ἔπος εἰπεῖν Ἐκτωρ» = λόγον τινὰ ἀπορᾶσσεως ἄξιον, μετ' ἐμφάσεως καὶ δυνάμεως Ἰλ. γ, 83· ἰδ. σημειωτέον ἔτι π. Ὄμ. α) ὁ δεδομένος λόγος, βεβαιώσις, ὑπόσχεσις Ἰλ. 8, 8· «τελεῖν ἔπος» = τὸν ἑαυτοῦ λόγον ἐκπληροῦν, ἀμετάβλητον κρατεῖν, ξ, 44· «πᾶν ἔπος τελεῖ» Ἀίσχ. Πρ. 1035· 6) θεῶν ῥητόν, μάντιος προφητεία, χρησμός· «μάντιος Ὄδ. μ, 262· γ) λόγος διαδεδομένος, φήμη· «κωφὰ καὶ παλαιὰ ἔπη» Σοφ. Οἶ. τ, 290· 8) ἐν γέν. γνώμη, ἀπόφθεγμα, παροιμία Ἀριστ. ὄρν. 507· ὅθ. «ὡς ἔπος εἰπεῖν» (ἀπαν. εἰς ἄλλα χωρία, ὅπου τοῦ μέτρου χάριν «ὡς εἰπεῖν ἔπος» Ἀίσχ. Περ. 7)· τὸ μὲν = ὅπως συνήθως λέγεται, διὰ τὴν εἰπω οὕτω, ἅνυ ἀκριβεῖς ἡ βεβαιότητος, μόν. περίπου, ἐν ἐνὶ λόγῳ (ἴδε καὶ Λαβ. παραλ. 60· ἰδ. ἡ λέξ. σημ. γενικὴν, περιληπτικὴν ἑκφράσιν πᾶς, αὐθέρης, ὁ λόγος, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνηται κατὰ περιωρισμένην ἐννοίαν)· ὅθ. Πλάτ. «τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἡ τὸν ἀκριβῆ λόγον» ἀντιθ. 10, 361, ὡς = οὕτως, νόμ. 2, 656· «λευκὴν οὐχ ὡς εἰπεῖν ἔπος ἀλλὰ καὶ χιόνος καὶ γάλακτος πλέων λευκὴν», δηλ. οὐχ εἰς τὴν συνήθ. σημ. τῆς λέξ. Αἰλ. Ι. Ζ. 4, 36· «τὸ δὲ = διὰ τὴν εἰπω οὕτω, ἵνα εἴπω τὴν ἀληθεῖαν, νὰ εἴπω ἐν συντόμῳ»· «διαπεπύρωται τὰ Περσῶν πράγμαθ' ὡς ἔπος εἰπεῖν» Ἀίσχ. Περ. 700· «ἱππόδατος οὐκέτ' ἔστιν ὡς ἔπος εἰπεῖν» Εὐρ. Ἰππόλ. 1162· ὁ δ' Ἦρ. λέγει· «ἐνὶ ἔπει πάντα συλλαβόντα εἰπεῖν», 3, 82· «ἔπος ἀμείδου πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθεῖς» Ἀίσχ. Εὐρ. 556· «ἔπος πρὸς ἔπος ἡρεῖδόμεσθα» Ἀριστ. νεφ. 1375· «ἔπος πρὸς ἔπος ποιησθαι τὴν συνουσίαν» Πλάτ. σοφ. 217· περιληπτικῶς· «παύρῳ ἔπει» = μετ' ὀλίγας λέξεις Πινδ. Ὀ. 13, 98· «ἔπος μικροῦ χάριν» Σοφ. Οἶ. Κ. 443· 2) τὸ περιεχόμενον τοῦ λόγου, πράγ-

μα Ἰλ. λ, 652· «πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστόμεις;» = πρὸς ποῖον σκοπὸν διηγεῖσθαι τοῦτο; Σοφ. Οἶ. τ. 1144· «εἰ πρὸς ἔπος αὐ τοῦτο ἔστιν;» = ποῖαν ἔχει τοῦτο σχῆμα πρὸς τὸ πρᾶγμα Πλάτ. Φιλ. 18· «ἐὰν μὴδὲν πρὸς ἔπος ἀποκρίνωμαι» = καθ' ἣν περίπτωσιν δὲν ἤθελον ἀποκριθῆ σχετικῶς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, Εὐρ. 295· «οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα φασίν» = δὲν ἀνέγκουσιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν, εἰς τὸ πρᾶγμα Λουκ. φιλοφ. 1· π. «οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἰδῶντα καὶ φειδωλίαν οὐδὲν πρὸς ἔπος οὐτως ἀνοήτως ἐκβαλῶν» = ματαίως Ἀριστ. ἐκκλ. 761· 3) τὰ ἔπη = τὰ ἐκ στίχων ἐξαμέτρων ἡρωϊκὸν ποίημα, ἐπικὸν ποίημα· «Ὀμηρῶνται ῥαπτοῖν ἐπῶνα ἄοιδοι» Πινδ. Ν. 2, 2· «τὰ Κύπρια ἔπη» Ἦρ. 2, 117· καὶ ὁ Θουκ. ἐπὶ τῶν καθ' ἑκάστους στίχων τοῦ Ὀμήρου, 1, 3· «ἐὰν δέ τις αὐτὸν ἐν ἔπειν ποιῇ, ἐὰν τε ἐν μέλει, ἐὰν τε ἐν τραγῳδίᾳ» Πλάτ. πολ. 2, 379· «οὐτὶ ἥδη ἔπη φθέγγονται, ἀλλ' οὐκέτι διθυράμβους», Φαιδρ. 241· ἐπὶ ἐνὸς ἐκάστου ἐξαμέτρου· «ἀπὸ τοῦδε τοῦ ἔπους ἀρξάμενοι», πολ. 3, 386· «ἐν ἱαμβείοις καὶ ἐν ἔπειν», 10, 602· «λέγουσι δύο ἔπη εἰς τὸν ἔρωτα» Φαιδρ. 252· ἐν γέν. ποίημα Σεν. ἀπομ. 1, 2, 21· καὶ ἐκτὸς τῶν ἐξαμέτρων, ἐπὶ ἐλεγειακῶν στίχων, διστίχων, καὶ ἐν γέν. στίχων Ἀριστ. Ἦσ. 412· καὶ καθόλου σιερά· «οὐδ' ἦν μυρία ἐπὶ τὸν μῆκος» Ἰσοκ. 12, 136· «ὅσαι μυριάδες ἐπῶν» Λουκ. ἱστ. συγγρ. 19, verbum, carmen.

Ἐπ-όσσασμαι ἴδ' ἐπιόσσομαι.

Ἐπ-όστρακιζω· παίω ὁστράκιος· Πούχ. «παίδων τινα ἦν παίζουσιν οἱ παῖδες ὁστράκα ἀφιέντες εἰς τὴν θάλασσαν» Ἐτ. Μ. σ. 368· ῥίπτει κόκκαλα ὁστρακίων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος ἐπιπολίων, ὥστε μόλις ἐγγίζοντα εἰς αὐτὴν ν' ἀποτελεσθαι κανονηδῆματα μακρότερα πλεονάκεις, παγινίδιον καὶ τὰ νῦν συνεπιζόμενον ὑπὸ τῶν παιδῶν ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας, οἷον ῥίπτομεν ψωμάκια κτλ.

Ἐπ-όστρακις, ὁ· «εἶδος παιδίας, καθ' ἣν ὁστράκια πλατῆα, ἐκτετριμμένα ὑπὸ θαλάσσης προέινται κατὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος» καὶ ἐπιτρέχοντα ἐνίοτε πολλὰκις, ἕως ἀτονήσαντα δῶσι κατὰ θαλάσσης, ἥδη στήν ποιουνται πρόσθον» Εὐστ. Ἰλ. 1161, 31· ὅπερ ὁ Πολυδ. ἐξηγῶν λέγει, «ὁστράκων τῶν θαλακτίων κατὰ τῆς τοῦ ὕδατος ἐπιπολῆς ἀφίσιν, ἀριθμοῦντες αὐτὰ τὰ πρὸ τοῦ καταδύειν πηδῆματα ἐν τῇ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐπιδραμῇ»· ἐκ γὰρ τοῦ πληθους τῶν ἀλμάτων ἡ νίκη τῷ βάλλοντι, 9, 119.

Ἐπ-όσφαινονμαι· μυρίζομαι, αἰσθάνομαι· Σχολ. Ἰωάν. Κλ. μ. 356, 14, subolfacio. Ἐπ-όσχιον, τό· κλημα, ἔξ οὗ πύφυκτι. ὥσπερ καὶ τῆς σικυδνῆς Ἰαλν. γλωσσ. σ. 472· Ἐπ-ο-το-τό-ζω· ὀρνεῖν μεγαλοφώνως θιεῖ τι· «-ίζιον μέλος» Εὐρ. Φοιν. 1037, acclamatio. Ἐπο-α-ου-δίζειν· καταβάλλειν ἐπ' οὐδαν, ἐπὶ γῆν.

Ἐπ-ο-πρύνω· ἐρεθίζω, διεγείρω, παροξύνω· «θυμὸν ἐποτρύνει καὶ ἀνύγει» Ἰλ. ζ, 439· «ἐρεθίζει, ὥστε καὶ πῶτος ἐποτρύνει καὶ ἀνύγει»

ο, 148. «ἐτάροισιν ἐποτρύνει ἐκλέυσεν» Ὁδ. 6, 422. «ἐτάροισιν ἐποτρύνει καὶ ἀνῶσαι μὴ λα κατακαίται», κ, 531. καὶ μόν. «ἵππευσιν ἐπύρρονον ἐλαυνέειν ὠκίαι ἱπποῦ». Ἰλ. ο, 258. καὶ ὡς τὸ κελεύει συντάσσει. «ἐπ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι», υ, 171. καὶ «πόμενόν τινα» = κινεῖν κατὰ τινος πόλεμον Ὁδ. χ, 152. — πομπήν, ἀγγελίας, θ, 31, ὅπου εὐρίσκειται τὸ μέσ. ἐρεθίζω, παροξύνω. «πολλὰ μιν τὰ ἐποτρύνοντα ἦν». Πρ. 1, 204. «αἰεὶ ἐς τὸ πρόσω ἐποτρύνοντες», η, 223. «τινὰ ἐπὶ δεινὰ» = τινὰ πρὸς ἐπικινδύνους ἐπιχειρήσεις Θουκ. 1, 84. ἴδ. ἐπὶ σαλπικγκῶν. «σαλπικγκται ἐξυπόδον ἐπύρρονον τοῖς ὀπλίταις» = οἱ σαλπικγκαι ἔδωκαν εἰς τοὺς βαρεῖς ὀπλίταις τοὺς σημεῖον πρὸς τὴν ἐξοδόν, 6, 69. «Πάρθοι οὐ σάλπιγγιν ἐποτρύνουσι λατοὺς ἐς μάχην», Πλουτ. Κρασ. 23. «μὴ τοῦ σαλπικγκτοῦ ἐποτρύνοντος» Λουκ. κατάπλ. 30. ὡς καὶ ἐποτρύνει καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ, π. γυν. 4. προτρέπω, προπτάσσω μετ' ἅπαρ. Πινδ. Ν. 9, 20. «καὶ τὸν ἐκεῖ πόλεμον ἐπὶ μάλλον ἐποτρύνουσι γίνεσθαι» = τὴν διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου ἐπιταχύνουσι Θουκ. 7, 25. Παθ. φέρομαι πρὸς τι, ἐπισπεύδω. «ἀλλὰ σὺ μὴ ἐποτρύνου» Αἰσχ. Ἐπτ. 680. καὶ = ἐνεργεῖ. Ὁδ. 9, 31, ἰσολλο. Ἐπ-οὔδατος, 2. ἐπιχθόνιος, γήινος. Πλούτ. Ἐπ-οὔδατος, 2. τῷ προηγ. γραμ. Ἐπουδαίω, ἡ πόλ. ἡ νῦν Ἀμβρακία, ἡ πρότερον παραλία, καὶ οἱ οἰκούντες παράλιος. Στ. Βυζ. Ἐπ-οὐλή, ἡ ἡ ἐμπροσθεν τοῦ σφύματος πληγὴ Μπαρ. Ὀμ. σ. 541, 25, cicatrix. Ἐπ-οὐλὶς ἴδος, (οὐδλον), ἡ πρίσμα ἐπὶ τοῦ κρῖτος τὸν ὁδόντων ἱατρ. «ἐπουλὶς ἐστὶν ὑπερσάρκωμα κατὰ τὸν ἐσώτατον γομφίον» Αἰτν. 3, 26. Ἐπ-οὐλος, 2. ὄλιγον τι οὐλόθρηξ, κατασφύς Θεοφρ. crispus. Ἐπ-οὐλὸς κῆρυξ νά πιάση ἡ πληγὴ οὐλῆν. — Πληρ. Διοσκ. Παθ. ἱατρικῶν ἱατρ. Ἐπ-οὐλώσεις, ἡ τὸ νά γίνηται οὐλὴ ἱατρ. Ἐπ-οὐλωτικὸς, 3. ἀρμόδιος, χρήσιμος εἰς ἐπούλωσιν, ἐπιφέρειν ἐπούλωσιν Γαλην. Ἐπ-οὐράτιος, 3. ὁ ἐπὶ τῆς οὐράς. — ὄχημα = τῆς οὐράς ὀχήμα. Ἐπιστ. 2δ. 418, (9, 252). Ἐπ-οὐράνιος, καὶ 3 Κ. Σμ. 2, 429. ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, π. Ὀμ. μόν. ἐπὶ θεῶν. — Θεοὶ Ἰλ. ζ, 129, μτγν. καὶ μόν. οἱ ἐπουράνιοι = οἱ Θεοὶ Θεοφρ. 25, 5. «ἦδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ» = τώρα πλέον εἶσαι Θεὸς Λουκ. διακ. θε. 4, 8. — ψυχαι Πινδ. ἀποπ. 97. «τὰ ἐπουράνια καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ζήτων», ὅπερ πρότερον μετέωρα λέγει = οὐράνια φαινόμενα Πλατ. ἀπολ. 19. «ἡ ἐπουράνιος πορεία» Φαιδρ. 256, celestis. Ἐπ-οὐρέω ἐπὶ τινος οὐρῶ Ἀριστοτ. μερ. Ζ. 4, 5, pingo. Ἐπ-οὐριάζω τῷ ἐπομ. «αὐτῇ ἐπουριάζουσα τὴν οὐδύνην» = ἄνεμος οὐρίας φουσκῶνων τὰ παντα Λουκ. π. οἷς. 12, ὡς ἄνεμος ἐπουριάζων τὰ ἀκάτια = ἐξοπισθεν ὠθῶν πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἰστ. συγγρ. 45. Ἐπ-οὐριζώ ἐπὶ ἀναγκῶν ἀνέμου, φυσῶ ὁ-

πισθεν ἐπιτηδαίως ἐκ τῆς πρῆμνης καὶ ὠθῶν τὰ πλοῖον καὶ ἐπιταχύνω τὸν πλοῦν αὐτοῦ. «ἐπουριζόντος τοῦ πειλάγου» Στράβ. 8, 2, 4. Σουηθ. μερ. «ἀλλ' οὐτὶ ταῦτα σὺν φρόνημ' ἐπουρίσας» = τὸ φρόνημά σου δὲν διαδύοντι πρὸς ταῦτα, ὁμοίως μὲ τὴν πνοὴν οὐρίου ἀνέμου Ἐδρ. Ἀνθρ. 611. «ὅσην περ ἂν μὴ πρότερον ἐπουρίσῃ τὸ τῆς ψυχῆς» Πλάτ. Ἀλκ. 2, 147. «πνεῦμα αἱματηρὸν ἐπουρίσκειν τινὰ» = πέμπειν αὐτῷ τὴν αἱματηρὰν πνοὴν τοῦ αἵ. ἄνεμον εἰς τὸν πλοῦν αὐτοῦ Αἰσχ. Ἐδμ. 132. ἀμτῶ. ταπεινῶν μὲ καλὸν ἄνεμον. «τρέχε κατὰ τοὺς κύματας ἐπουρίσας» = πηγαίνει τὸ ταχύτερον ἐς τὰνάημα Ἀριστ. ὁσ. 1226. ὁ Ἐπικράτ. συνάπτει «ἀνέλεκε τὴν γραβὴν, τὴν νῆαν» = ἐπουρίσας πληρώσαν. π. Ἀθην. 11, 782. Ἐπ-οὐρος, 2. εὐνοικῶς πνέων ἄνεμος διὰ τοῦ φωσμήματος τοῦ ἐπιταχύνων τὸ πλεῦσμον ἄνευ κινδύνου. — αὐρα Σοφ. Τρ. 950, Σχολ. οὐρίας (καθ' ἑβραν. ἐκ τοῦ ὄρος = ὁμορος, γεινιῶν, ἐκ τοῦ συνέγους ἀνυφομένους) «τῷ ἀληθείας πνέματι ἐπουρος ἀρετῆς» = μὲ καλὸν ἄνεμον Κλ. Ἀλ. παιδ. 1, 7, 54. ἐκ δὲ καὶ εἰδος ἰχθύος Πούγ. Ἐπ-οὐρώω πλέω, ταπεινῶν μὲ καλὸν ἄνεμον ὁδ. μετ. εὐνογῶ Παυσ. 2, 10, 6. Ἐπ-οὐρώσεις, ἡ λῆξ. ἀποδοκιμ. ὅπ' Ἀριστοτ. ὡς κακῶς ἐσημασιωμένη, ἀλλὰ μὴ ἐρμηνευμένη. «οἱ δὲ εἰδὸς τι λέγονται καὶ διαφορὰν ὄνομα τίθεσθαι. εἰ δὲ μὴ, γίνεται κενὸν καὶ ληρώδες, οἷον Αἰκὼνις πιστὴ ἐν τῇ τέχνῃ, ἐπουρώσιν ὀνομάτων καὶ ἀποπλάνησιν καὶ ὅλους», ῥητ. 3, 13. Ἐπ-οὐσία, ἡ ἡ περιουσία τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους, — ἡ κατὰ τὸ ἔτος. Πτολ. π. Φαῖρ. Βιδλ. Ἐλλ. 3, 429. Ἐπ-ουσιαστικός, 3. μετουσιαστικός, οἷον γάλλειος, χρόσιος Κρ. Ἀν. 1, 58, essentialis. Ἐπ-οуси-ωδής, 2. ὁ εἰς τὴν οὐσίαν προστεθειμένος, ἐξωθεν προσμιγμένος, ἀντὶθ. τῷ οὐσιωδῆς. «διαφορὰ πυρετῶν ἡ μὲν οὐσιωδῆς, ἡ δ' ἐπουσιωδῆς» καὶ οὐσι. μὲν ἡ ἐκ τῆς οὐσίας αὐτῆς τῶν πυρετῶν γινομένη, ἐπ. δὲ ἡ ἐκ τῶν ἐπισυμβαινόντων τῇ οὐσίᾳ τῶν αὐτῶν, προσεχῶς τε καὶ πόρρω λαμβανόμενη. Ἀλξ. Τραλλ. 388, 31, non essentialis. Ἐπ-οὐτίς, ἡ οὐσία παρὰ ῥαδοῖς Πούγ. Ἐπ-οφείλω εἶμαι, μένω ἀκόμ. περισσῶτερον ὀφειλέτης. «τοὺς φόρους οὐ δυνάμενος πράσσειν ἐποφείληται» = μὴ δυνάμενος νά πληρώσῃ τοὺς φόρους ἔμεναν ὀφειλέτης Θουκ. 8, 5. καὶ παθ. «τὸ ἐποφειλόμενον καὶ ἐποφειληθὲν», συγν. π. Δ. Κασ. debeo. Ἐπ-οφάλλω ἐποφάνω, μεγθύνω. Ἐπ-οφθαλμῶ τῷ ἐπομ. Πλουτ. Αἰμλ. 30. Ἐπ-οφθαλμία, ἡ ἐπιθυμία, φθόνος Ἀνν. Κομν. 32, cupiditas, invidia. Ἐπ-οφθαλμίζω τῷ προηγ. — τῷ χρυσῷ Αἰλ. π. Σουδ. Ἐπ-οφθαλμιάω κυττάω τι μὲ βλῆματα ἀρεκτικῶς ἡ φθονεῖα, κατὰ Πολύδ. ἐπιθυμῶν τινος 2, 62. οὕτω καὶ Πλουτ. «ἐκείνου τοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμίζοντος», Κασ. 2. καὶ «πρὸς τὸν πλοῦτον», Δημ. 25. καὶ ἱρωτικῶς

προσδίδειν, «οἱ αὖ δὲ πού νεανίαὶ ἀνδράστοι
μείρακος παρανοῦσης εὖ μάλα ὥρικης ἐπο-
φθαλμιάσαντες» Αἰλ. Ἰ. Ζ. 1, 12. — τινί, 3,
44, admisto.

Ἐποφθαλμιάζω· ἐποφθαλμιζώ Ἀθανασ.
1, 397, respicio.

Ἐποφθαλμιός, 2· ὁ ὑπεράνω τοῦ ὀφθαλ-
μοῦ καίμενος· «τὰ ἐποφθαλμία ἰσποδίσκονται»
= ὁ ὑπεράνω τῶν ὀφθαλμῶν τόπος Γαλην.

Ἐποφλισκάνω· εἶμαι περιπλόν ὑπόχρως·
— τινί τι Θερμιστ. λογ. 6, σ. 83, debeo.

Ἐποφρύδιον, τό· τὸ δέσμα τοῦ ἐπάνω τῶν
φρυγῶν, = μέτωπον Ὑσυχ. supercilium.

Ἐποφτεία, ἡ· τὸ νὰ ὀχτεύῃ τις, νὰ κά-
μῃ ὥστε νὰ τρέχῃ, νὰ χύνῃται δι' ὀχτεῦσιν
ὕδωρ εἰς τι μέρος Στραβ. 16, 740, derivatio.

Ἐποφτευσίς, ἡ· τῷ προηγ. μετν.

Ἐποφτεύω· ὀδηγῶ τι, εὐθύνω, κυρ. ὕδωρ
δι' ὀχτεῦσιν «τὸ ἀπορρεῖν ἐπὶ τοὺς ἑξῶ κύκλους
δι' ὀχτεῶν» Πλατ. Κριτ. 117. «ἐκ τῆς καρ-
δίας τὸ αἷμα ἐποχτεύεται καὶ εἰς τὰς φλέ-
βας» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 4. ἐν γέν. φέρω που,
χύνω· — νάματα Πλατ. Γοργ. 493. βρέχω
Στραβ. 17, α. 818. μετφ. «λόγος τῷ οἴνῳ
τὴν φιλόανθρωπον καὶ ἡθοποιὸν ἐπὶ τὴν ψυχὴν
ἐποχτεύει» Πλουτ. συμμ. 4, προσμ. Μέσ.
πρὸς ταυτὸν ὀδηγεῖν. μετφ. εἰς ταυτὸν δέχεσθαι,
ὁποδέχεσθαι Πλατ. Φαιδρ. 251, derivatio, iungo.

Ἐποφτεύς, ὁ· τὸ ἐκ αἰθέρος ἢ ἐξ οὐλοῦ πρῶ-
γμα, δι' οὗ ἐμποδίζουσι τὴν κίνησιν ἐνός τῶν
ὀπταθίων τροχῶν ἀμάξης εἰς τόπον κατωφερῆ,
ὅταν ᾖ μεγας καὶ κινδυνώδης κατήφορος
Ἀθην. 3, 99. λέγεται καὶ ἐποχτεύς καὶ
τροχὸς ἐπὶ δὲ ἄλλοις.

Ἐποφτεύω· πάλιν βατεύω, ἐπὶ ἀρρένῳ ἀλδ-
γων ζῶντι συνουσίας Ἀριστοτ. π. γ. Ζ. 2, 5.
μετφ. συνδέσθαι «θερμὸν ἐποχτεύεται θερμῷ»
Εὐριπιδ. 158, incedendo, miscendo.

Ἐποφτεύω· κομίζω τί που, μόν. Παθ. μετὰ
μέσου μέλλοντος, φέρομαι ἰδ. ἐπὶ φορητῶν
ζῶντι, ἐπὶ ἀμαζῶν ὀχοῦμαι· «μὴ μὲν τοῖς ἱπ-
ποῖσι ἀνὴρ ἐποχτεύεται ἄλλος» Ἰλ. α, 330.
«κάμῃλον ὥστε ἐποχτεῖσθαι» Σεν. Κυρ. 7, 1,
40. καὶ μετν. «ἱπποῖς ἢ καμῇλοις» Ἡρώδ. 4,
15, 7. καὶ «ἐφ' ἱππῶν» Πaus. 6, 20, 10.

«τὴν γῆν διὰ τὸ πλάτος, ἐποχτεῖσθαι τῷ ἀέρι»
= ἡ γῆ κολυμβᾷ ἐπὶ τοῦ ἀέρος Πλουτ. ἀρεσκ.
φιλοσ. 3, 15. «ἡ γῆ ἐποχτεῖται ὕδατι» Φίλων
καὶ κωμ. «ἄνθρωπος ἐμβάταις ὕψηλοῖς ἐπο-
χούμενος» ἐπὶ πανδαλίων ὕψηλῶν βαδίζειν
Λουκ. Χορ. 27. «ἡ κωμῶδία ἀναπαίστοις μέ-
τροις ἐποχουμένη» = ὥσπιν με ἀναπαίστους
γενοῦσα, Προμ. ἐν λεξ. 6, invehio.

Ἐποφτεῖν, (ἐπίγω), ἡ· τὸ κρατεῖν ὅπως,
σταματᾶν· — τῶν ἐμμήνων ἱατρ. «ἡ κατὰ τὸν
πῶλεμον» = διαλείψις, ἀνακωχή Πολυδ. 38,
1, 3. «μετ' ἐποφτεῖν» ἐν τῷ τρέχειν σταμα-
τῶν, 10, 21, 4. ἰδ. π. τοῖς Σκεπτικτοῖς, «ἡ ἐ-
κίσχασις τῆς συγκαταθέσεως ἢ τῆς δραστικῆς
συναίνεσεως ἢ ἀντίτεως, ὅπερ ὁ Σ. Ἐμψ.
ἔρμην. «στάσις θιναίου», δι' ἣν οὐτε αἵρομεν
τι οὐτε τίθεμεν» π. Πλουτ. συχνά μετὰ τοῦ
ἀκαταληφῆς συνημμένον, κ. Κολῶν. 26. «ἄ-
νευ προφάσεως καὶ ἐποφτεῖν καὶ ὁμολογεῖν»

Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 2, 268. ἐν τῇ περιόδῳ τῶν
ἐτῶν, χρονικὸν τι διάστημα, εἴτε χρόνον
ἢ τμήμα, ὅπερ ἀποτελεῖ ἐπίσημον τι συμβάν·

«ἐποχαὶ ἐν αἷς ἐκαστοῦ ῥώμῃ συντελεῖται»
Νικομ. ἀρμ. 6. ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ, τόπος
ὅν τὰ ἀράνια σώματα καταλαμβάνουσιν ἐν
τῇ τοῦ ζωδιακοῦ περιφερείᾳ, πρὸλ. Ἰδελεφ.
χρον. 1, σ. 115. «ἐπὶ δὲ καὶ ἡ συνοδος τῶν ἀ-
στέρων Πλουτ. Ρωμ. 12, inhibito, retentio.

Ἐποφτεῖν, ἡ· τὸ ἐποχτεῖσθαι (ἰατρ. 6,
Παθ. 65, σ. 136, invehio).

Ἐποφτεῖν, ἀνὴρ, αἰ· αἰ ἐπὶ τῶν λόφων
κατοικοῦσαι Ζων. 6 (9, 556), montanae.

Ἐποφτεῖν, στεναζῶ διὰ τι· — δόνησιν
Ὀππ. ἀλ. 5, 170, doleo.

Ἐποφτεῖν, ὁ· τὸ διαβαλλόμενον ἐξ ὁλοῦ
ἰδιὰ τὸν τροχῶν· «ὅτε κατάνταις τόπους ἐρ-
χονται, καὶ κωλύον αὐτοὺς ἐντρέχειν κατὰ
πρᾶσιν, ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ζεύγους» Ἀθην. 3,
99. ἴδε καὶ ἐποχτεῖν.

Ἐποφτεῖν, ἐνοχλεῖ μετν. molestio.

Ἐποφτεῖν, κλέω, σφαλνῶ Ἀπολλων.
λεξ. Ὀμ.

Ἐποφτεῖν, κρατῶ τι στερεά Ὀππ. κων.
1, 389, τὰ νῦν ἐξ εἰκασ. ἐπαχμάζω.

Ἐποφτεῖν, ἐπαχμάζω.

Ἐποφτεῖν, τὸ ἐπὶ πλείονι, κατ' ἄλλ. τὸ
λαρῖον, δι' οὗ δένουσιν ἢ σφίγγουσι τὸ ἐπὶ π-
πειον ἢ τὸ σαγμαῖον, κοινὰς ἔχου· «ἡ γὰρ δὲ
καὶ τὸ ἐποχον τοιοῦτον ἱερᾶσθαι, ὡς ἀσφα-
λέστερον τε τὸν ἱππᾶ καθήσθαι, καὶ τὴν ἑ-
δραν τοῦ ἱπποῦ μὴ σίνεσθαι» Σεν. Ἰππαρχ.
12, 9, πλ. ἐποχα Πολυδ. 10, 54.

Ἐποφτεῖν, 2· α) ὁ ἐπὶ τινος φερόμενος,
καθήμενος, ἱππεύων· «ἐποχους πολλοὶς ἀρ-
μασιν ἐφορῶσιν» Δίον. Περ. 45. — ναῶν, 55.
μετφ. «λόγος μανίας ἐποχος» = ἐκ μανίας δε-
δομένος λόγος = πλήρης μωρολογίας Εὐρ.
Ἰππ. 214. ἐπὶ τοῦ ἱπποῦ στερεά ἐπικαθήμενος·
«οἱ τὸν ἱππον ἀνὰ κράτος ἐλαύνοντα ἱππο-
χον εἶναι» Σεν. Ἰππαρχ. 8, 10. ἐν γέν. εἰς
τὴν ἱππασίαν γυμνασμένους, Σεν. πολλὰ χρῶν.
«ἱππικώτατον χρῆμα καποχον γυνή» Ἀριστ.
Λυσ. 677. «ἱππασίαις ἐποχος» Πλουτ. Μαρ-
34. ἐν γέν. στερεός, ἀμεικλίνητος μετν. ἐπὶ οὖ.
«ἐποχως ἐγκαθίσταται» Πολυδ. 1, 209. 6) ὁ ἐφ'
οὗ δύναται τις νὰ πλέῃ· «ποταμοὶ ναοὶ με-
γάλας ἐποχος» = ὁπὸ μεγάλων πλοίων πλω-
τός Πλουτ. Μαρ. 15, vasclo.

Ἐποφτεῖν, ὁ· υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἐν Ἀρ-
καδίᾳ Ἀπολδ. 18. ἐπὶ οὖ.

Ἐποφτεῖν, ὁ· κάμνω τι ὀχυρώταρον, δυν-
νατώτατον Δ. Σικ. 36, σ. 58, munio.

Ἐποφτεῖν, ὁ· τὸ ἐποχον.

Ἐποφτεῖν, ἐπὶ οὖ. τοῦ ἐποχος ὁ ἴδε.

Ἐποφτεῖν, ὁ· ἀγριοποιεῖν, ποῖπος ἀπὸ
τῆς φύσεως τοῦ κληθεῖς ὡς τὸ λατ. αρμῆμα
πρὸλ. Δίον. (ἀποστ. 201) π. Ἀριστοτ. Ζ.
1, 9, 49 (ὅπου γίνεται λογοπαίγνιον· «ἐπό-
πτης τῶν αὐτοῦ κακῶν» μεθ' ὁπονοίας ἐπὶ τῆς
συγγενείας τοῦ Τηρέως) π. τῷ Πούχ. καὶ =
ἐπὶ οὖ.

Ἐποφτεῖν, ὁ· τρώγω τι ὁμοῦ μετ' ὁ ψωμί·
— ζῶντων Πλουτ. Δακ. ἀποφθ.

- Ἑπ-οψή, ὁρῶν. χωριστὰ ἐπὶ ὀψί· μέγχις.
ἑσπέρας Ἀρατ. 585.
Ἑπ-ὀψήμα, τό· μετὰ τοῦ ψωμίον τραγώμε-
νον, τὰ ἐπὶ τῇ σίτῃ ἐσθιόμενον Ἀθην. 5, 186.
προσφάγιον Ἑπιγρ. 1, σ. 791· πρὸ βλ. ὄνον.
Ἑπ-ὀψήσεις, ἡ τῇ προηγ. Ἀθην. 5, 186.
Ἑπ-οψία, ἡ ἑποψίς Θεμιστ. inspectio.
Ἑπ-οψίδιος, 2' ὁ εἰς ἐπόψημα ἀνήκων, ἐπι-
τήδειος· χόνδρος Λεων. Ταρ. 55 (7, 736).
Ἑπ-όψιμος, 2' ὁρατός, τοῦ ὁποῖον τὸ βλέμ-
μα δύναται τις νὰ δεχθῇ Σοφ. Οἶ. τ. 1288.
Ἑπ-όψιος, 3' α) ὁφθαλμοφανής, μακρόθεν
ὁρώμενος· πάγος Σοφ. Οἶ. Κ. 1596· -τό-
πος, Ἀντ. 1097· καὶ ἑποψία ὁφθαλμο-
σιν· = εἰς τὸν ὁφθαλμὸν ὁραταί, 258' 50.
περίφημος Ὁμ. ὕμν. Ἀπόλ. 496' 6) ἀττ. ὁ
ἐπισκοπεῖν, ἐφορεύων, ἐπὶ 0. τῶν θεῶν, σί-
τινες τοῦ πᾶν ἐπισκοποῦσι Σοφ. Φιλ. 1029.
ἐξαιρ. τοῦ διδ. Ἀπολ. Ρ. 2, 1123, inspector.
Ἑπ-οψίς, ἡ ὄψις, πρόσοψις, τὸ φαίνεσθαι
τινὶ τι· «τὴν ἐποψίν τῆς ναυμαχίας ἐκ τῆς
γῆς ἔχουν» Θουκ. 7, 71· «καταστῆναι εἰς ἐπο-
ψίν τῶν πολεμίων» = τοὺς ἐχθροὺς δέχεσθαι
κατὰ πρόσωπον Πλουτ. Λουκ. 32· «ἐν ἐπό-
ψει τῶν φίλων» = ἐνώπιον τῶν φίλων Δ. Κασ-
σοῦν μακρὰν δύναται τις νὰ ἴδῃ, ὁ τῆς ὄψεως
ὁρίζων· ἑπ' ὅσον ἡ ἐποψίς τοῦ ἱεροῦ εἴχον·
Ἡρ. 1, 84· «ἐκτὸς ὄντι τῆς ἡμιτέρας ἐπό-
ψεως» Πλάτ. πολ. 6, 499· «ἐν ἐπόψει ἀλλή-
λοις αἱ πόλεις» = αἱ πόλεις κεντρίαι οὕτως ὥ-
στε ἡ μία φαίνεται ὑπὸ τῆς ἄλλης Στραβ. 14,
676· καὶ «ταφῆναι ἐν ἐπόψει ἀλλήλοισι» = οὐ-
τως ὥστε νὰ δύνῃται τις ἀπὸ τοῦ ἐνὸς νὰ βλέ-
πῃ πρὸς τὸν ἄλλον, αὐτ. Ἰππόδ. π. Στοβ.
ἀνθ. 103, 26, inspectio.
Ἑπ-όψομαι, μέλ. τοῦ ἐφοράω.
Ἑππασις, ἡ ἴδ' ἑππασις.
Ἑππαθον, ἀόρ. 6' τοῦ πέρθω.
Ἑπτά οἱ, αἱ, τά· ἔκλιτ. ἀριθμ. ἑπτ. ὅμ. καὶ
μτγν. ἑπτὰ ἑπτά=ἑπτά ζεῖ γῃ Ἑπιφάν. septem.
Ἑπτά-αστρος, 2' ἑπτάστερος· Β. Αν. 35, 11.
Ἑπτά-βασίλειον, τό, δηλ. μῦρον· μῦρον
ἑπτὰ βασιλείων, καλούμενον οὕτως εἴτε ὡς
χρησιμεύσαν εἰς τὴν διὰ μύρου χρῆσιν ἑπτὰ
βασιλείων, εἴτε καὶ ἐπιθετικῶς μόνον Εὔδοτ.
Ἑπτάδελφοι, οἱ ἄδελφοι Μαυριταν. Τίγγι. Πτολ.
Ἑπτά-βίβλος, 2' ὁ ἑπτὰ βιβλία περιέχων
μτγν.
Ἑπτά-βόειος, 2' ὁ ἐξ ἑπτὰ συνιστάμενος
βοείων δερμάτων (τοῦ ἐνὸς ἐπάνω τοῦ ἄλλου
κειμένον)· -σάκος = ἡ ἐξ ἑπτὰ δερμάτων ἀ-
σπίς Ἀλάντος τοῦ Τελαμωνίου Ἰλ. η, 22· 60.
«Θυμὸι ἑπταβόειοι» = στερεοί, ἀδιάρρη-
κτοί Ἀριστ. βατρ. 1017.
Ἑπτά-βόιος, 2' ἑπταβόιος· «ἑπτάβοιον ἄρ-
ρηκτον σάκος» Σοφ. Αἷ. 576
Ἑπτά-βυσσος, 2' τῇ προηγ. ἑπτάπυχος
Εὔδοτ. Ἰλ. η, 220.
Ἑπτά-γλώσσος, 2' ἑπτὰ γλώσσας ἔχων·
-φάρμακ· = ἑπτάφωνος ἡ ἑπτάχορδος Πινδ.
Ν. 5, 24.
Ἑπτά-γράμματος, 2' ἐξ ἑπτὰ στοιχείων
τοῦ ἀλφαβήτου συνιστάμενος Ἡσυχ. ἔτι δὲ
= ὀργίλος, σκληρὸς Ἡσυχ.
Ἑπτά-γωνικός, 3' ἑπτάγωνίας ἔχων Ἰαμβλ.
Ἑπτάγωνος, 2' τῇ προηγ. «τὰ ἑπτάγωνα»
= εἶδος τι ὁργάνου μουσικοῦ Ἀριστοτ. πολιτ.
8, 6, septangulus.
Ἑπτά-δάκτυλος, 2' ἑπτὰ δακτύλων πλά-
τος ἔχων, παχὺς μτγν.
Ἑπτά-δουλος, 2' ὁ ἑπταπλάσιος, καθ' ἑ-
πτὰ τρόπους γινόμενος δουλὸς Εὔδοτ. Ἰλ.
Ἑπτά-δραχμος, 2' ἑπτὰ δραχμῶν ἀξίαν
ἔχων Θεοκρ. 15, 19.
Ἑπτά-δρομος, 2' ἑπτάκις δραμῶν, ἑπτὰ
δρόμους ἔχων Τζέτζ. Ιστ. 6, 704.
Ἑπτά-δύμος, 2' ἑπταπλάσιος, «Ἀριστοτέ-
λης δὲ τινα καὶ ἑπτάδύμα ἱστορεῖ τετοκίνα»
Στραβ. 15, 695, septemplex.
Ἑπτά-ενος, 2' ἑπταπλάσιος, Ἡσυχ. septennis.
Ἑπταεῖς ἑπτὰ ἡ ἑξ Τζέτζ. Ιστ. 11, 342.
Ἑπτα-ετής, 2, ἡ ἑπτα-ετίας, οὐ, ὁ ἑπτὰ
ἐτῶν Πλάτ. Γοργ. 471.
Ἑπτά-ετες, ἐπὶ. ἑπτὰ χρόνους τὸ μέγιστον
Ὁδ. γ, 305· πρὸ βλ. ἐπταετής, septennis.
Ἑπτα-ετία, ἡ· χρονικὸν διάστημα, ἡλικία
ἑπτὰ ἐτῶν Πλάτ. Ἀδ. 766, septennium.
Ἑπτα-ετίας, ἴδος Ὁηλ. τοῦ ἑπταετῆς Ἑπ. ἀδ.
727 (154), septennis.
Ἑπτά-ζωνος, 2' ἑπτὰ ζώνας ἡ κύκλους ἔ-
χων μτγν. π. ὡς Νον. Δ. 241.
Ἑπτα-ήμερος, 2' ἑπτὰ ἡμέρας διαρκῶν =
ἐορτὴ Δ. Κασ. 76, 1.
Ἑπτά-θεος, 2' ἑπτὰ θεοὺς ἔχων μτγν.
Ἑπταίος, 3' ὁ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν γινόμε-
νος Ἰπποκρ. εἰνε δ' ἐλληνικῶς. τὸ ἐβδομαίος.
Ἑπτα-καίδεκα, ἔκλ. δεκαεπτὰ Ἡρ. καὶ
ἄλλ. ἐφεξῆς, septendecim.
Ἑπτα-καί-εἰκοσα-ετηρίς, ἡ· χρονικὸν
διάστημα εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν.
Ἑπτα-καί-δεκά-ετής, 2' ἑπτακαίδεκα-
ετής Πολυδ. 4, 24.
Ἑπτα-καί-δεκάκις, ἐπὶ. δεκαεπτὰ φορὰς
Προκλ.
Ἑπτα-καί-δεκά-μετρος, 2' ἔχων δεκαε-
πτὰ μέτρα Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 1333.
Ἑπτα-καί-δεκά-πηγος, 2' δεκαεπτὰ πη-
γῶν μακρὸς Ἀντ. Καρ. 98.
Ἑπτα-καί-δεκά-πους, 2' δεκαεπτὰ ποδῶν
μήκος ἔχων Πλάτ. Θεαιτ. 147.
Ἑπτα-καί-δεκαταίος, 2' ὁ τὴν δεκάτην
ἐβδόμην ἡμέραν γινόμενος Ἰπποκρ.
Ἑπτα-καί-δέκατος, 3' δέκατος ἑβδομος
Θουκ. 7, 28.
Ἑπτα-καί-δεκα-ετής, 2' δεκαεπτὰ ἐτῶν
Δ. Λαερ. 5, 6· ἴδε δεκαετής.
Ἑπτα-καί-εικοσαετής, 2' εἰκοσιεπτὰ ἐ-
τῶν Δ. Ἀλ. 4, 7.
Ἑπτα-καί-εικοσα-πλάσιος, 3' εἰκοσιε-
πτὰ φορὰς τόσον, ὅσον εἶνε μίαν φοράν Πλάτ.
Τίμ. 35.
Ἑπτα-καί-εικοσα-ετής, 2' εἰκοσιεπταε-
τής Ἀνθ.
Ἑπτα-καί-εικοσι-μέτριος, 2' ὁ περιέχων
τὸ ἐν εἰκοσὶν ἑβδομον Θεολογ. ἀριθ. σ. 4.
Ἑπτακάσιοι, οἱ ἑπτακόσιοι.
Ἑπτά-καυλος, 2' ἑπτὰ καυλοὺς, πιάδια ἔ-
χων Θεολογ. ἀρ. σ. 48.

- Ἑπτα-πλῶν· ἐπταπλασιάζω ἔκκλ.
Ἑπτα-πόδης, ὁ· ἐπτάπους, ὁ ἐπτά ποδῶν μῆκος ἔχων· ὀρθῶς Ἰλ. ο, 729· - ἄζων Ἦσ. ἔρ. 422.
Ἑπτά-πόλις, ἴδος, ὁ· ἐπτά πόλεις ἔχων Δ. Περ. 251· ἐπιθ. Ὀμήρου
Ἑπτα-πολίτης, ὁ· κάτοικος ἐπτά πόλεων Εὔστ. εἰς Δ. Περ. 247.
Ἑπταπόρη· ὄγγ. τοῦ Πιέρου καὶ τῆς Πιμπλίδος νόμφης Ἰζετξ.
Ἑπτά-πορος, ὁ· 1) ποτ. Μυσίας (Τροίας) πηγάζων ἐκ τῆς καλῆς πεύκης καὶ χυνόμενος εἰς τὰ ἐπτά στόματα τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου Στραβ. 2) οἶος τῆς Τηθύος καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, θεὸς τῶν ποταμῶν Ἦσ.
Ἑπτά-πους, 2· ἐπτά ποδῶν μῆκος ἔχων Ἦσ. - σικί· Ἀριστ. π. Ἀθην. 11, 502.
Ἑπτά-πτυχος, 2· ἐπτά πτυχάς ἔχων Εὔστ.
Ἑπτά-πυλος, 2· ἐπτά πόλεις ἔχων, π. Ὀμ. καὶ τοῖς ὑστεροῖσι συνηθ. ἑπανύμ. τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν Ὀδ. λ, 263.
Ἑπτά-πυργος, 2· ἐπτά πύργους ἔχων, αἱ Βοιωτικαὶ Θηβαί Εὔρ. Φοιν. 1058.
Ἑπτά-ἀριθμος, 2· ἐπτάς, ἐξ ἐπτά συγκείμενος ἀριθμὸς μτγν. septenarius.
Ἑπτάρον, ἄορ. 6· τοῦ πταίρου Ὀδ. ρ, 541.
Ἑπτά-ρραος· ρους, 2· ἐπτά ἐκροάς, στόματα ἔχων· Νεῖλος Αἰσχ. ἀποσπ. 299, septemfluvius.
Ἑπτάς, ἄδος, ἡ· ἀριθμὸς τις ἐξ ἐπτά, ἐπτάριον, = ἑξάδομάς Ἀριστοτ. 1. Ζ. 5, 20.
Ἑπτα-σημαντός, 2· ἐπτάκις σημειωμένος· - στόλος=ἐπτάκις ἡττημένος μτγν.
Ἑπτά-σημος, 2· ἐπτάχρονος Ἠφαιστ.
Ἑπτά· οἱ σοφοί, Πιττακός, Βίαις, Θαλῆς, Περίανδρος, Κλεόδουλος, Χίλων, Σόλων Δ. Λαερ.
Ἑπτα-στάδιον, τό· 1) χαρακτηρισμὸς τοῦ Ἑλλησπόντου· 2) ὁ πορθμὸς τῆς Μεσσηνίας· 3) ὁ μεταξὺ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Φάρου τόπος Στραβ.
Ἑπτα-στάδιος, 2· ἐπτά σταδίων ἔκτασιν ἔχων τόπος Στραβ. 2, 5, 19.
Ἑπτά-στέρος, 2· ὁ ἐξ ἐπτά στέρων συγκείμενος· ἄρκτοι Κλ. Ἀλ. ὁ ἐπτά στέριμος Ἑρατοσθ.
Ἑπτα-στοιχῆς, 2· ὁ ἐξ ἐπτά στοιχῶν, σειρῶν συνιστάμενος μτγν.
Ἑπτά-στολος, 2· ὁ ἐκστρατεύας ἐπτά ἐκτελέσας Εὔρ. Ικ. 1221, ὅπου νῦν ἐπτάστομον εὑρίσκεται.
Ἑπτά-στόμος, 2· ἐπτά περιέχων στόματα, ἐπτά ἑξόδους, πόλεις, ὡς αἱ Βοιωτικαὶ Θηβαί Σοφ. ἀποσπ. 778· - πόλεις, Εὔρ. Ικ. 417.
Ἑπτά-στροφος, 2· ἐπτά στροφάς ἔχων Ἠφαιστ.
Ἑπτα-σὺλ-λάβος, 2· ἐπτά συλλαβάς ἔχων Κράμ. Ἀν. 3, 341, 18.
Ἑπτα-συ-σπρόβητος, 2· ἐπτάκις συστραφεῖς· - ὄρχημα = ἐπτάκις ἐστραμμένος χορὸς Κράμ. Ἀν. 8, 341, 16.
Ἑπτα-τάλαντος, 2· ἐξ ἐπτά ταλάντων Θμιστ.
Ἑπτα-τεχεῖς, ἑξῶδοι, αἱ· ἐπτά ἑξόδους τεχνῶν, πύργους ἔχων, ἐπὶ τῶν Θηβῶν Αἰσχ. Ἑπτ. 266.
Ἑπτα-τευχῆς, 2· ὁ ἐπτά τεύχη, φρούρια περιέχων.
Ἑπτα-το, γ· ἐν. ἄορ. 6. τοῦ ἑπταμαι Ὀμ.
Ἑπτά-τοκος, μήτηρ ἡ· ἐπτάκις γεννήσασα μήτηρ Νον. Δ. 13, 148.
Ἑπτά-τομος, 2· ἐπτά τόμους περιέχων μτγν.
Ἑπτά-τονος, 2· ἐπτάκτοπος, ἐπτάχορδοι· - γέλυς Εὔρ. Ἀλκ. 446· - λύρα, Ι. Δ. 1120.
Ἑπτα-φάης, 2· ἐπταπλασιῶς φωτίζων, λάμπων Ὀρφ. ὕμν. 7, 8· ἴδ' ἐπτάζουινος.
Ἑπτα-φάγγης, 2· τῇ προηγ. Φίλων.
Ἑπτά-φωγγος, 2· ἐπτά φωγγούς ἔχων· - κιθάρα Εὔρ. Ἰων. 881· - λύρα Κλ. Ἀλ.
Ἑπτά-φυλλος, 2· ἐπτά φύλλα ἔχων· - κρέμα Ἰππώναξ π. Ἀθην. 9, 370.
Ἑπτάφωνος, 2· ἐπτά φωνάς, ἤχους ἐκπέμπων· - αὐτὰ οὗτως ἰδ. ἐκαλεῖτο στοά τις ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἐνθα ἐπτάκις τὴν αὐτὴν φωνὴν ἀντήχει Πλιν. 36, 15, ἔπειτα δὲ ὠνομάσθησαν κόργοι τινὲς ἐπτάκις τὴν φωνὴν δι' ἀντηχίσεως πολλαπλασιάζοντες Λουκ. Περειγρ. 40.
Ἑπτά-φωτος, 2· ἐπτάκις φωτίζων Ἐπιφάν.
Ἑπταχα, ἐπίρ. ἐπταπλασιῶς, εἰς ἐπτά μέρη διαχωριζόμενα Ὀδ. ζ, 434, septemplexiter.
Ἑπτά-χαλκον, τό· ἐν. τόπου ἐν Ἀθῆναις, ἴσ. ἀπὸ τῶν ἐπτά χαλκῶν Πλούτ. Σουλ. 14.
Ἑπταχῆ· Ἑπταχα Δ. Κασ. 55, 26.
Ἑπτά-χορδος, 2· ἐπτά χορδὰς ἔχων Νικομαχ. ἀριθμ.
Ἑπταχῶς· ἐπταχῆ γραμ. septimplexiter.
Ἑπτά-ωρος, 2· ἐπτά ὥρων· ἐπτάωροι αἱ τέσσαρες σελληνικαὶ φάσεις ὑπάρχουσαι· Θεολογ. ἀριθ. σ. 45.
Ἑπτά-έτης, ὁ· ἐπταετής Ἀριστ. βατρ. 418, septennis.
Ἑπτά-έτης, ἴδος, 0ηλ. τοῦ προηγ. Ἀριστ. θεσμ. 480.
Ἑπτά-εὐ-πικτος, ἑσφ. ἀντὶ ἐπτάπικτος.
Ἑπτά-ήμερος, 2· ἐπταήμερος.
Ἑπτά-ήρης, 2· πλοῖον μὲ ἐπτά σειράς κωπῶν Πολυβ. 1, 23, 4.
Ἑπτοήμερος, ἐπίρ. τρομακτικὰ Ὀβιδ. μετ. 344, Iperide.
Ἑπτά-ὀρύγιος, 2· ἐπτά ὀργυῶν ἔκτασιν ἔχων· - πόδες Σαφ. ἀποσπ. 38.
Ἑπτόν, τό· ἐφθόν, φητόν.
Ἑπτά-οσλος, 2· εἶδος ὑποδήματος μὲ ἐπτά ὑσέλους ἦτοι ἐπτά θηλυιάς, ὀλόγυρα εἰς τὰς ὑποίας περνῶσι τὸ λωρίον, δι' οὗ δένεται τὸ ὑπόδημα ἐπὶ τὸν πόδα, καθὼς εἰς τὰ λεγόμενα τσαρούχια Φρυνιχ. Βεκκερ. 16, 11.
Ἑπτά-οροφοί, πύργοι, αἱ· πύργοι ἔχοντες ἐπτά ὀροφάς, πατάματα Δ. Σικ. 14, 30.
Ἑπτά-ὀροφος, 2· ἐπτά ὀροφάς ἔχων οἶκος Δ. Σικ.
Ἑπτά-ορξ, ἡ· τῶν Κυλίκων ἡ βασίλισσα Ξεν.
Ἑπτά-ορξ, ἴων. 2· ἑπτορξ Ἠρ. 4, 198.
Ἑπτά-ορξ, γ· πλ. ἄορ. 6· τοῦ πυκνόνομα Ἰλ.
Ἑπτά-ορξ, τό· ὅπου. τοῦ ἑπτά· μικρὸν ἔπος Ἀθην. 2, 65, carmen, versiculus.
Ἑπτά-ορξ, μόν. ἑπτοα π. Νικ. ἀλ. 429, dico· πρὸς. εἰπον.
Ἑπτά· 1) ἔνερ. ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἰς

- *Ἑπτακέφαλος· ἐπτά κεφαλὰς ἔχων, μὲν.
 *Ἑπτάκις· ἐπτά φορές Πινδ. Ὀ. 13, Σιμωνιδ. 75 (Πλαν. 24), καὶ ἐπτάκις, Σπάρτης ἱεργ. series.
 *Ἑπτακίς-μόδιαι, 2· ἐβδομήκοντα χιλιάδες Ἦρ. 4, 86.
 *Ἑπτακίς-χίλιοι, 3· ἐπτά χιλιάδες τὸν ἀριθμὸν Ἦρ. 2, 43.
 *Ἑπτακίς-χιλιοστές, 3· ἐπτά φορές χιλιοστὸς ἔκκλ.
 *Ἑπτά-κλινος, 3· ὁ ἐπτά κλινὰς ἔχων Ξεν. συμπ. 2, 18· οἶκος Φρον. κωμ. καὶ Εὐθουλ. π. Ἀθην. 2, 47· 60. τὸ ἐπτάκλινον = δωμάτιον πρὸς δειπνίσιν περιέχον ἐπτά καθίσματα Ἀριστοτ. Ιστο. Ζ. 10, 46.
 *Ἑπτα-κόρυμδος, 2· ἐπτά κορυφὰς ἔχων μὲν.
 *Ἑπτακόσιοι, αἰ, α· ἐπτά εκατοντάδες Ἦρ. 3, 91, septingenti.
 *Ἑπτακοσιο-πλασιάζεις, ἐπέρ. ἑπτακοσίας φορές ἐπαναλαμβανομένου ἀριθμοῦ Πλάτ. πολ. 9, 587.
 *Ἑπτακοσιοστές, 3· ὁ ἐπτάκις ἑκατοστὸς Δ. Ααρ. 1, 24, septingentesimus.
 *Ἑπτα-κόστος, 2· ἐπτά κατὰulas περιέχων Ἀριστ. ἀποσπ. 395.
 *Ἑπτά-κτίς, ινος, 2· ὁ ἀκτίνας ἔχων ἐπτά μὲν.
 *Ἑπτά-κτύπος, 2· ἐπτά τόνους ἢ χορδὰς ἔχων, ἔπιθ. κιθάρας Πινδ. 2 70.
 *Ἑπτά-κύκλος, 2· ἐπτά κύκλους ἔχων μὲν.
 *Ἑπτά-κύκλος, 2· ἐξ ἐπτά κύκλων συνιστάμενος· περίοδος Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 221.
 *Ἑπτακωμῆται, οἱ· βάρβαροι τὸ Σκυθικὸν οἰκοῦντες ὅρος· τινὲς δὲ τούτων ἔκαλοντο καὶ Βύζηρες Στ. Βυζ.
 *Ἑπτά-λογος, ὁ· ἐξ ἐπτά βιβλίων συνιστάμενος, σύγγραμμα τοῦ Ἀγαπίου Φωτ. κωδ. Μανχ. 1, 55.
 *Ἑπτά-λογος, στόλος, ὁ· ὁ ἐξ ἐπτά λογγοφόρων ταγμάτων συνιστάμενος Σοφ. Οἱ. Κ. 1307.
 *Ἑπτά-λοφος, 2· ἐπτά λόφους ἔχων· ἄστου Κικ. Ἀττ. 3, 5.
 *Ἑπτάλοχος, 2· ὁ ἐπτά λυχνίας ἔχων πολυέλαιος ἔκκλ.
 *Ἑπτά-μετρος, 2· ἔχων ἐπτά μέτρα μὲν.
 *Ἑπτα-μηνιαίος, 3· ἐπτά μηνῶν ἡλικίαν ἔχων Δουκ. διαλ. θε. 9, 2.
 *Ἑπτά-μηνος, 2· τῷ προηγ. = τέκνον Ἦρ. 8, 69· ἢ ἐπτάμηνος = χρόνος ἐπτά μηνῶν Πλουτ. ἀρ. φιλοσ. 5, 18.
 *Ἑπτα-μήτωρ, ορος, ἢ· ἐπταπλῆ μήτηρ, ἐπτά τέκνων μήτηρ Ἰώσ.
 *Ἑπτά-μιτος, 2· ἐπτά μίτους, κλωστής, ἢ χορδὰς ἔχων· κιθάρα Ὀηστ. 6 (9, 250)· λύρα Δουκ. ἀστρολ. 10.
 *Ἑπτα-μναίος, 3· ἐπτά μνῶν ἀξίαν ἔχων Πούχ.
 *Ἑπτα-μοίρις, ἢ· τῷ ἐπομ. μὲν.
 *Ἑπτα-μόριον, τό· τὸ ἑβδομον μέρος· π. Πλουτ. Ρωμ. 24.
 *Ἑπτά-μουδός, 2· ἔχων ἐπτά ἑλλύχια Ἐπιφάν. 1, 909.
 *Ἑπτά-μυχον, σπός· σπῆλαιον ἔχον ἐπτά τρύπας, μυχοῦς, κρυψίαντας Καλλ. Δηλ. 65· οὕτως ἔκαλετο καὶ βιβλίον τι τοῦ Φερεκύδου Σουίδ.
 *Ἑπτά-μυχος, 2· ἐπτά μυχοῦς, ἀποκρυφῆς ἔχων Καλλίμ. οὕτως ἔκαλετο καὶ βιβλίον τι τοῦ Ἀναξίμανδρου.
 *Ἑπτά-νευρον, τό· πολύνευρον, ἀρυνόγλωσσον Ἀπολλυφίος π. δυν. βοτ. 1· ἴδε κατωτέρω ἐπτάπλευρον.
 *Ἑπτανησία, ἢ· 1) νῆσος ἐν τῇ Ἰνδία ἐπὶ τοῦ Κολχικοῦ κόλπου Πτολ. 2) Ζηνοβίου ἐπὶ νησία ἴδε Ζηνοβίου (π. τοῖς Ἑλλήσιν ἀμαίνουσιν αἱ ἐπὶ τῇ νήσῳ τὰς ἐπὶ μεγάλας νήσους, ἐξ ὧν ἡ Εὐβοία καὶ ἡ Σικελία ἴδε. Στ. Βυζ.
 *Ἑπτανομίς, ἢ· δν. τῆς Μίσης Αἰγύπτου· τὰ μεσημβρινώτερα τοῦ μεγάλου Ἰλίου καὶ τῆς κάτω χώρας καλεῖται Ἑπτανομίς καὶ ἐστὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν Μεμφίτης, Ἡρακλεοπολίτης, Ἀρσινοίτης, Ἀεροδιτοπολίτης, Ὀφρυγχίτης, Κυνοπολίτης, Ἑρμοπολίτης Πτολ.
 *Ἑπτά νομοί, οἱ· τῷ προηγ. Πτολ.
 *Ἑπτα-όριον, τό· ἐπταβόδιον γλῶσσ. septimontium.
 *Ἑπτα-οὐγγιον, τό· ἐπτά οὐγγίας ζύγιον γλῶσσ. septunx.
 *Ἑπτα-πάγοι, οἱ· κόμη τῆς Τυρρηνίας Δ. Ἀλ.
 *Ἑπτάπαις, δος, 2· ὁ κατόπιν ἐξ παίδων γεννηθεὶς μὲν.
 *Ἑπτα-πάλαιος, ἢ· ποῖημα παιγνιώδες εἰς Ὀμηρον ἀναφερόμενον Σουίδ.
 *Ἑπτα-πάλαιστος, 2· ἐπτά παλαιῶν ἑκτασιν ἔχων Σ. Ἐμπ. κ. φασ. 321.
 *Ἑπτα-πέκτιος· τῷ ἐπομ.
 *Ἑπτά-πεκτος, 2· ἐπτάκις κουρευμένος· αἶψ· οὕτως ὀνομάζεται ἀσπίς τι ποῖημα τῷ Ὀμήρῳ ἀποδιδόμενον· πῆξαι γάρ τὸ κτεῖραι ἢ κτενίσαι Ἐτ. Μ. 388.
 *Ἑπτά πελάγη, τά· αἱ πέντε λίμναι τῆς Ἑνετίας Ἡρωδ. 8, 7, 1, septem maria.
 *Ἑπτα-πέλεθρος, 2· ὁ ἐξ ἐπτά πλέθρων συνιστάμενος· Ἄρης Νον. Δ. 36, 14.
 *Ἑπτά-πηγος, 2· ἐπτά πηγὰς ἔχων Κυρίλλ.
 *Ἑπτά-πηχυς, 2· ἐπτά πήχειν μήκος ἔχων Ἦρ. 1, 68.
 *Ἑπτα-πλάνης, 5· ἐπτάζωνος· ἐπὶ ἐπτά, ποῖα τι ἄλλου ἐπταπλάσιον.
 *Ἑπτα-πλασι-ἐφ-εκτος, 2· ὁ ἐξ ἀριθμοῦ συγκείμενος ἐπτά ἡδυσμένους κατὰ τὸ ἕκτον μέρος Προκλ. ὑποσημ. 47, 7.
 *Ἑπτα-πλάσιος, 2· ἐπτά φορές τόσον Πλάτ. ἐπ. 7, 332, septiplus.
 *Ἑπτα-πλασίων, 2· τῷ προηγ. μὲν.
 *Ἑπταπλάσιος, ἐπέρ. τοῦ ἐπταπλάσιου Πλαν. αὐτ. septuplus.
 *Ἑπτάπλευρος, 2· ὁ ἔχων ἐπτά πλευράς, ἐπτά πλάγια Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 1, 15· τὸ ἐπτά-πλευρον = βοτάνη τις plantago Διοσκ.
 *Ἑπτά-πλοος καὶ σπηρ. -πλους, 2· ἐπτά φορές τόσον μὲν. sempiternus

τι, φρονεῖν περὶ τίνος, ἐνεργῶ, μόν. *μτχ.* ἐν. «τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα» = εὖρεν αὐτὸν καταγινόμενον εἰς τὰ ὄπλα, ἐνησχολούμενον εἰς τὰ τῆς μάχης· διότι εἰς ἄλλα χωρία εὐρίσκεται καὶ πρόθεσις ὥστε θύναται τις νὰ τὸ ἐκλάβῃ ὡς τμησιν, «Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσιν» = καταγίνονται μὲ τὰ ὄπλα = ἀγωνίζονται μὲ αὐτά, ο, 555· «ἄμφ' Ὀδυσῆα ἔπον» = κατεγίνοντο περὶ τὸν Ὀδυσῆα, = ὤρμησαν ἐναντίον του ἐξ ὧν τὸν μερῶν, λ, 483· «μετὰ Τυδῆος υἱὸν ἔπουσα» = ἡ Ἀθηναῖς ἤτις ἐνήργει περὶ αὐτὸν ἡ ὑπὲρ αὐτοῦ = ἔσπευδεν εἰς βοήθειάν του, κ, 516· «τὸν εἶρον ἄμφι θ' ἔπον» = καὶ περὶ αὐτοῦ ἐνησχολοῦντο Ἴλ. η, 316· *πρβλ.* τὰ σύνθετα, ἐν οἷς εὐρίσκονται ὁ παρ. ατ. εἶπον καὶ ἄνευ αὐτοῦ. ἔπον, ὡς ὁ ἄορ. ἔπον, ἀπαρ. σπεῖν, *μτχ.* σπών. 2) μέσ. ἔπομαι, παρτ. εἰπύμην, ἔπ. καὶ ἄνευ αὐτοῦ, ἐπόμεν, μέλ. ἐφομαι, ἄορ. ἐπόμεν, σπείσθαι, παρτ. σποῦ, ἔπ. σπείω Ἴλ. κ. 285 ὡς καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις· ἔσπομαι, ἐσποίμην, ἐσπέσθαι Ἴλ. μ, 350 (ἄμφ' ἐσπέσθαι)· ἐσπέσθαι (Ἴλ. ε, 423 ὅπου ὁ Βεκкер. ἄμα σπείσθαι γράφει), ἐσπομένος (εἰς τὰ σύνθετα ὁμοῦς ἐπισπείσθαι, ἐπισπόμενος)· περὶ τοῦ θαλασίου πνεύματος τῶν σχηματισμῶν τοῦτων *πρβλ.* Σπείσαντες. *ἐκδρ.* 10 εἰς Ἴλ ὁ σχηματ. ἔσπεται ἀνταλλάσσεται ἀπὸ τοῦ Βεκκερ. διὰ τοῦ ἔρχεται Ὀδ. δ, 826· οἱ μτγν. ἔχουσι καὶ ἔνεστι. σχηματ. ἔσπομαι (λατ. *sepiare*), ἀκολαυθῶ, συμπορεύομαι, συνοδεύω, καὶ ἰδ. ὁδηγοῦντα ἢ προπορευόμενον ἀκολουθῶ· «ὁ μὲν ἦρχ' ὁ δ' ἄρ' ἔσπετο» Ἴλ. λ, 472· «ὡς εἰπὼν ἦγετ' ἢ δ' ἔσπετο» συγν. «οὐκ ἔφασαν ἔφθεοι ἠγεομένοισι» *Πρ.* 8, 2, ὡς καὶ π. Πλάτ. «τὸ μὲν ἠγούμενον - τὸ δ' ἐπόμενον» εὐρίσκονται ἀλλεπάλληλα, πολ. 8, 564· «οἷν ἐπόμεθα ἢ ἄν' ἀγῆτον», *Φαιδρ.* 237· καὶ ἐντεθεὶς ἡ συνήθεια ἔκφρασις τοῦ ἀκολουθεῖν ὁδηγόν τινα, μετ' αὐτοῦ ἢ μετ' αὐτὸν πορεύεσθαι, καὶ αὐτῷ πεπαισμένῳ πολεμικῶν τάξεων ἡ στόλων Ὀμ. πανταχόθεν συνήθ. συντάξεις εἶνε ἔσπεσθαι ἄματιν· Ἴλ. 6, 534· καὶ διπλοῦν, «οἱ τοι ἄμ' αὐτῷ Ἴλιον εἰς ἄμ' ἔπαντο» Ὀδ. λ, 372· καὶ συγν. ἄνευ πτώσεως, «ἄμ' ἔσπεσθαι» Σοφ. *Μετ.* 801· καὶ «μετὰ τίνος» Ἀριστ. *πλ.* 823· ἄλλως «μετὰ κτίλιν ἔσπετο μήλα» = κατόπιν τοῦ κριοῦ ἠκολούθει τὸ ποίμνιον Ἴλ. ν, 492· καὶ ὁμ. ἄλλα μᾶλλον ἀπολ. ἐκφραζόμενον, «μετὰ ταῦτα περὶ φίλλας ἔποιτ' ἄν' διελθῶν» Ἀριστοτ. *ῥθ.* 7, 1· καὶ «μετὰ τίνος» Ἴλ. σ, 234· - σὺν τινι Ὀδ. η, 304· *πρβλ.* «σὺν δ' ὁ θαρσύνει περ' Ὀδυσσεύς», κ, 436· - ἐπὶ τινι *Εὐρ.* Ἀλκ. 1032· καὶ - ἐπὶ τίνος Ὀδ. α, 278· «τὸν ἔτερον ἐπὶ τοῦ ἐτέρου κατ' οὐρὰν ἐπόμενον» Ἀδῶν. 7, 281· μετὰ τοῦ ἐπισθεν Ἀισχ. *Περ.* 932· «ἔπεο προτέρω» = ἔλθῃ πλησιέστερα Ἴλ. σ, 383· ὁ *Πινδ.* συντάσσ. αὐτὸ καὶ μετ' αὐτ., Ν, 10, 37· «αὐτὴ εἴπετο τὸ φερόγον» Ἀνκ. *ἔν.* 51· ἐπὶ δὲ κατὰ τάξιν ἢ γράνῳ ἀκολουθῶ· «οἱ πρόθεν παρέδουσαν ἡμῖν τοὺς ἐπομένους ἐκείνους» = οἱ πρόγονοι παρέδωκαν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀπογόνους, τοὺς μεταγενεστέρους αὐτῶν Πλάτ. *Φιλ.* 17·

«ἔπειτα διελθῶν» = ἀκόλουθον, ἡ σειρά ἡδὴ εἶνε νὰ διέλθωμεν Ἀριστοτ. *ῥθ.* 3, 4· σπαν. ἐχθρικός κατ' ἀνιδρώκω, ἀπτότ. Ἴλ. ρ, 266· - τινί, λ, 154· καὶ «οἱ ἄμ' ἔποντο» = ἐξέτασαν, ἐξιχνίασαν αὐτόν, ρ, 753· «ἄμφι δ' ἄρ' αὐτὸν ἔποντο» = ὥρμησαν ἐναντίον του, τὸν ἐσπενοχώρουν, λ, 474· «θηρίους ἐπόμενον» *Ξεν.* «ἔποντο διώκοντες», *Ἀν.* 5, 4, 24· ἀπολ. «ἔπεο προτέρω» = ἔλθῃ πλησιέστερον Ὀδ. ε, 91· «-καίροις τοῦ πολέμου» = δρᾶντασθαι τῶν ἐνοστάων περιστάσεων = ὠφελίσθαι ἐξ αὐτῶν Πλουτ. *Πομπ.* 17· - δύναιμι ν' ἀκολουθῶ, νὰ φθάσω τινὰ περιπατῶν, ὅμοιον βήμα ὡς καὶ αὐτός κρατῶ· «ὅς καὶ θνητὸς ἰὼν ἐπαθ' ἔπποις ἀθανάτοισιν» Ἴλ. π, 154· καὶ *μτφ.* ἐπὶ τῶν μελῶν καθ' ἕκαστα· «ὥς τοι γούναθ' ἔπποιτο» = σοὺ βαστούν τὰ γόνατα Ἴλ. δ, 314· ὁμ. *μτφ.* δύναιμι ν' ἀκολουθῶ τοῦ λόγον, νὰ καταλαμβάνω αὐτόν, «ἄρ' ἔπομαι σου τῷ λόγῳ» = ἄρ' γὰρ γαστ' ἀκαταλάνθων; Πλάτ. *Πρωτ.* 319· «οὐχ ἔσπου τοὺς λεχθέντας», *πολιτ.* 280· *μτφ.* ἐπὶ πραγμάτων, «προσάλεια ἔσπετο χειρὶ» = ἡ περιεφραγία ἠκολούθησεν εἰς τὴν χεῖρά του = τὴν εὐρεν ἐνέκολε, τραθήσας, ἀρπάσας αὐτήν Ἴλ. γ, 255· καὶ ὁμ. «ἐπαλξίς ἔσπετο», μ, 398· ἐπὶ νυμφικῶν ὁμοειδῶν, αἰτινας τῇ νύμφῃ διδόμεναι, ἀκολουθοῦσαι αὐτήν Ὀδ. 6, 197· ὁμ. προσκολλώμαι εἰς τι, ἐξαρτῶμαι, «δοῦρι ἐπόμενος», ἐπὶ τίνος πληγόμενος, ὥστε εὐρεν τὸ εἰς τὸ σῶμά του ἐμπεπηγμένον δόρυ Ἴλ. μ, 395· ἐν γέν. = στενωὸς εἰμι μετὰ τίνος συνοδεύομαι, ἰδ. «-κῦδος, τιμή, Ἀτη» = τιμή, δόξα, βλάβη τὸν ἀκολουθεῖ, εἶνε ἡ μερίς του Ἴλ. δ, 415, α, 512 καὶ 514· ὁλότος, μῶμος, τιμὰ καὶ ἄλλ. *Πινδ.* Π. 5, 55· *Ι.* 82, Ν. 10, 37· «ἤ τινα σὺν γέρας ἔσποιτ' ἀγλαόν», Ὀ. 8, 11· ἐπὶ στόμα καὶ δύναιμι ἔσποιτο, 9, 89· - ἐκ τίνος, π. χ. «ἢ οὐ γινώσκεις ὅτι ἐκ Διὸς οὐχ ἔσπ' ἀλκή» = ὅτι οὐδεμίαν ἀλκὴν ἐκ τοῦ Διὸς μετέχεις Ἴλ. θ, 140· γινώσκεις χ' οἷα ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔσονται Ὀδ. τ, 437· «ἐκ Διὸς ἀνδρῶπιος ἔσπειτα τέκμαρ» *Πινδ.* Ν. 11, 43· «Ζεῦ, μεγάλα ἀρετὰ θνατοῖς ἔπονται ἐκ σθένος», = προέρχονται ἐκ σοῦ Ἰ. 3, 4· «νίκη ἔσπετο» = ἐπὶ ἀκολούθησας Ἀισχ. *ῥαγ.* 828, ὡς «πειθὸν δ' ἔσπειτο καὶ τύχη πρακτικῆς», *ἐκ.* 548· «νίκη ἡμῖν ἔσται ἐπόμενη», ὅπου ὁμοῦς ἐπόμενος εἶνε ὁρπαγία γρ. *Ξεν.* Ἑλλ. 2, 4, 18· ἐκ τίνος ἀκολουθεῖ, προέρχεται, συμβαίνει, «ἔσπεσθαι δοκεῖ τῇ ἀχαριστίᾳ ἢ ἀναισχυντίᾳ» *Ξεν.* *Κυρ.* 1, 2, 7· - τῇ ἀρετῇ τὸ σὺν ἔσπειτο, *Ἀλκ.* 9, 2· «ἄλλα θ' ὅσα τῆς τοιαύτης κατακοσμήσεως ἐπόμενα» Πλάτ. *πολιτ.* 271· «πάν ἔμπροσθεν προειρηγμένων ἐπομένων ἀποδείξεις», πολ. 6, 504· «ἢ καὶ ταῦτα τοῖς ἔμπροσθεν ἔσπειτα» ἐκ τῶν προειρηγμένων προκύπτει ὅτι-, πολ. 3, 384· ὁμ. = ἀνίκη, ἀρραβία ἐκ τῆς, «ἔπειτα λόγος εὐδρόνους Κῶδομοιο κόουρας» *Σχολ.* *Πινδ.* Ο. 2, 22· «τὸ πρόπον καὶ ἐπόμενον πάσῃ τῇ πολιτικῇ τάτταν» Πλάτ. *νόμ.* 8, 835· «τὰ τοῖς ἐπόμενα» = τὰ μὲ ταῦτα παρόμοια, πολ. 3, 406· ὁμ. καὶ «Νύμφαι, αἶρ' οὐτὲ θνητοῖς οὐκ

- δάκρυα ἐπωδύνον = ἐκ τῶν πόνων παραγθέντα δάκρυα Πλουτ. παραμυθ. Ἀπολλ. α. 349.
- Ἐπ-ωδύνως, ἐπὶ τοῦ προηγ. καὶ συγκρ. ἐπωδυνέστερον Ἰπποκρ.
- Ἐπ-ώζω· ἐπωάζω· «οὐποῖ, ὡς εἴκοι, ἐς τὴν λόγμην ἐβάδεις ἐπώζει» Ἀριστ. ὄρν. 266, κατὰ Σχολ. «ἐπώζειν ἐστὶ τὸ ἐπὶ τοῖς ὄρεσι καθεζόμενα τὰ ὄρεα κράζειν», ὅγλ. ὅπως κράζουσιν αἱ ὄρνιθες αἱ κλωσσώσαι· πρὸλ. Κρατ. π. Ἀθην. 9, 373· παραπονέσθαι διὰ τι Αἰσχ. ἀποσπ. 149 π. Πσυχ. «Νιόβη τέκνοισ ἐπώζει τοὺς τεθνηκόσιν», ὅπου ἄλλοι γράφ. ἐπώζω = κράζω ὄροι.
- Ἐπ-ωθέω· ὠθῶ, σπρώχνω προσέτι, ὀλίγω· ὀπισθεν Πλουτ. Ἀγίς 19· «τὸν κοντόν εἰς τοὺς ἐπείκει», Κρατ. 27, impello.
- Ἐπ-ωθίζω· τὴν προηγ. «ἐπωθίζοντος τοῖς κύμασι ζεφύρου» = προσκρούοντος Λουκ. Φιλοπατρ. 3.
- Ἐπ-ώθω· τὴν προηγ.
- Ἐπ-ωρίζω· ἐπωρίζω.
- Ἐπ-ωκίστερος, 3 (τὸ θετ. ἐπωκῆς δὲν εδ-ρίσκειται)· ἑνωθέρος γενόμενος· «σακὴ τῇ ὄρεϊ ἐπωκιστέρη» Ἰπποκρ. 2, 248, acidior.
- Ἐπ-ωκύνω· ἐπιταχύνω Γαλην. accelero.
- Ἐπ-ώλεθρος, 2· ὁ ἐπιφέρων ὄλεθρον Ἡ-ρωδ. ἐπιμ. 203.
- Ἐπ-ωλένιος, 2· ὁ εἰς τὰς ὠλένας, τὰς ἀγκάλας κρατούμενος, = τῷ π. Σουίδ. ὁ παγ-κάλιος καὶ Ἀπολ. Ρ. 1, 557.
- Ἐπ-ωμάδιος 2· ἐπὶ τῶν ὤμων τοιθεμένος· = πτέρυγες Θεοκρ. 29, 29· πτερύγων ζεύγος Φουλ. 26 (Πλαν. 108)· «ἐπ. βάρους» αἰρων Φουλ. 69 (9, 11), superhumeralis.
- Ἐπ-ωμάδιον· ἐπώμιον μυθ.
- Ἐπ-ωμάδων, ἐπὶ τῶν ὤμων Ἀπολ. Ρ. 1, 738.
- Ἐπ-ωμιαῖος 3, ἔσφ. ἀντὶ ἐπωμίδιος· ἐπω-μάδιος Ἰπποκρ. 277, 36, humeralis.
- Ἐπ-ωμ(θ)ιον, τό· μικρὰ ἐπωμῆς.
- Ἐπ-ωμίδιος, 2· ἐπωμάδιος.
- Ἐπ-ωμίζομαι· λαμβάνω ἐπὶ τῶν ὤμων Λουκ. φιλοπατρ. 4.
- Ἐπ-ωμίον, τό· ἐπωμίδιον Ἀθανασ. 1, 827, superhumeralis.
- Ἐπ-ώμιος, 2· ἐπωμάδιος Λουκ. ἔρωτ. 44.
- Ἐπ-ωμῆς, ἴδιος, ἡ· τὸ ἐπάνω μέρος τῶν ὤμων, ὅπου τὰ δύο ὅστα συνδέονται μετὰ τοῦ ὅστου τῆς ὠμοπλάτης ἱατρ. καὶ κατ' Ἀριστοτ. «τὸ ὀπίσθιον αὐχένος μόριον», φυσιογ. β. π. τοὺς ποιητ. αὐτοὶ οἱ ὦμοι, «γυμνάς ἐκ χειρῶν ἐπωμίδας κώπη προσταρμάσαντες» Εὐρ. ἱ. Τ. 1404· «πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος ἑρ-ρηγῆς», Ἐκ. 558· «κλειδὸν καὶ ἐπωμίδων» Σεν. ἀπομ. 3, 10, 13· π. δὲ Ἀρχιμ(θ), λέγε-ται ὅτι τὸ ἄνω μέρος τοῦ πλοίου, 1 (15)· καὶ εἶδος χειρὸς τοῦ φορέματος ὅπερ αἱ γυναῖκες ἐφόρου ὑποκάτω τῶν ἄλλων ἐνδυμάτων· φαί-νουσα μαστῶν λευκῆς ἐπωμίδος· Ἀθην. 13, 808· καὶ τῶν δούλων Πολυδ. 4, 119, cervix.
- Ἐπ-ωμοσία, ἡ· τὸ ὀρκίζεσθαι διὰ τι Σχολ. Ἀριστ. κλ. 725, iusjurandum.
- Ἐπ-ώμοσις, ἡ· τὴν προηγ. ἡ ἔνορκος κατὰ-φασις ἡ θέσις κατ' Εὐστ. ἀντὶ τῆς ἀπω-μόσει ἵστε ἄρσει Ἰλ. 809, 32.

- Ἐπ-ωμοτικός, λόγος, ὁ· λόγος δι' αὐτὴν ἐπιθεσίουται μυθ.
- Ἐπ-ώμοτος, 2· ὁ ἄρκου βιβαζίων τι· «ἐπ-ώμοτος λίγων» Σοφ. Τρ. 427· καὶ ὁ Ζεύς αὐτός· «ἐπώματος» = εἰς ὃν ὀνόμας, ὀρκίζεται· τις· «ὄνομα ἔγωγε Ζην' ἔχων ἐπώμοτον», Τρ. 1178, ὅπερ ὁ Σχολ. ὀρκίος ἐργην. = Ζην' ἐπο-μόσας, ἡ κατὰ Σουίδ. = τοῦ ἄρκου ἐκδικητὴν, fidejussor.
- Ἐπών, μετγ. ἐν τοῦ ἔπειμι.
- Ἐπ-ώνιον τό· τὸ καταβαλλόμενον ὑπὸ τῶν πιπρασκομένων τέλος Πολυδ. 7, 15· ἐτι «τὸ ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι προσδιδόμενον ἔξωθεν χάριτος· ἔνεκα» = τὸ ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ διδόμενον τῷ ἀγοραστῇ πλειότερον τῆς συμφωνίας ἐκ τοῦ πωληθέντος· πράγματος· Β. Ἀν. 40.
- Ἐπ-ωνυμία, ἡ· ἐπιθετον, παρανόμι, ὄνομα· αἰα διδομένη κατὰ παραγωγὴν ἀπὸ τινος· «ὁ δὴτ' ὀρθὸς κατ' ἐπωνυμίαν καὶ πολυνικεῖς ὄλοντο» κατὰ συνέφασιν πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Πολυνείκους Αἰσχ. Ἐπτ. 829· «κατὰ τοῦ Ἀδ-κού τὴν ἐπωνυμίαν Λόκοι ἐκλήθησαν» Πρ. 1, 82· «τὸ ὄνομα Ἀρμυνίου ἀπὸ τοῦδ' αἰ-τὴν ἐπωνυμίαν ἐποιήσαντο» = ἀπὸ τούτου ἐ-πωνόμασαν αὐτούς, 2, 42· καὶ ἐπὶ τούτου = κατὰ τοῦτο, 1, 10· καὶ μετὰ τοῦ εἶναι πλει-ναστικῶς, «ἱερὸν Πρακλῆος ἐπωνυμίαν ἔχον-τος Θεσίου εἶναι» = τοῦ ἱονομαζόμενου Θε-σίου, 2, 44· αὐτὸ καὶ Πλάτ. «ὁ Συμμάς ἐπω-νυμίαν ἔχει μικρὸς τε καὶ μέγας εἶναι», Φαιδ. 102· «ἐπωνυμίαν Ἀλεξάνδρου Μαργίτην εἶ-θετο» Αἰσχίν. 3, 160· «προσέτιλθε τὴν ἐπω-νυμίαν συκοφάντης», 2, 99· «ἄφ' ἑαυτῶν τὴν ἐπωνυμίαν παρήχθηται» καὶ αὐτοὺς τὸ ὄνομα ἑαυτῶν δίδειν Θεου. 1, 3· «ἀπὸ τῆς βώμης ἐπω-νυμίαν λαβεῖν» Πλάτ. Φαιδρ. 2, 38· καὶ μεθ' ἀπλ. γεν. «τὰ ἄστρα ὄνομα τῆς ἀστρα-πῆς ἐπωνυμίαν ἔχουσιν» = φαίνονται ὅτι κατὰ τὴν ἀστραπὴν ἐπωνομάσθησαν, Κρατ. 409· ἐπωνυμίαν = μετ' ἐπωνυμίον, μετ' ὄνομα Ἡρ. 2, 44, cognomen, appellatio.
- Ἐπ-ωνυμῖον, τό· τὴν προηγ. Πλουτ. Περ. 1.
- Ἐπ-ωνύμιος, 3, ἐπώνυμος Πινδ. Ὀ. 11, 81.
- Ἐπ-ώνυμον, τό· ἐπωνυμίον Ὁρφ. λιθ. 18, 86, cognomen.
- Ἐπ-ώνυμος, 2, ὁ ἔχων ἀπὸ τινος αἰτίας τὸ ὄνομα τοῦ, περνομαζόμενος κατὰ τι· «ὄνο-μα ἐπώνυμον» = συνθ. ὄνομα τι, ὅπερ οἱ γο-νεῖς δίδουσιν εἰς τὰ τέκνα ἐξ ἀφορμῆς τινος ἰδιαιτέρας μετὰ τινος ἰδιαζούσης σημ. σημα-ντικόν τινος ὄνομα πρὸλ. «πολλοῖσιν ὄνομα· ἀάμενος τὸδ' ἱκάνω = τῷδ' Ὀδυσσεὺς ὄνομα ἔστω ἐπ.» Ὀδ. τ. 406· «Πύθιον καλλίω-σιν ἐπώνυμον οὐνεκα καὶ ἡ αὐτὸ πῶς πῆλωφ-μένος ὄρεος ἡλέσιο» Ὁμ. Ὀν. Ἀπόλ. 378· «ὁ Πολυνεῖκος ἔστω ἄρ' ἐπώνυμος» = ὁρθεῖς ὡς φαίνεται ὁμοιωσθεὶς οὕτως Εὐρ. Φοιν. 1496· «Βόσπορος ἐπώνυμος κεκλησεται» = ἐπὶ ὄνομα ὅτι κατὰ τὸ σὺν ὄνομα Βόσπορος Αἰσχ. Πρ. 733· = τινός = κατὰ τὴν ἐπωνομασίαν· ὁρνεγρ. Πινδ. 1, 5, 51· «ἱμοῦ δ' ἀνακτος ἐλθ-γῶς ἐπώνυμον γένος Πηλεσίδων» Αἰσχ. ἱκ. 252· καὶ περ. «ἐπώνυμος τοῦ καταστρεψαμέ-νου καλέονται» Ἡρ. 7, 11· «τὸ καλὸν καλῶν

- Ἐπώνυμὸν ἔστι τοῦ κόσμου· Ἀριστοτ. π. χόσμ. δ'· καὶ ἐπὶ τούτου τοῦ ὄντος οἱ ἄνθρωποι ἐκρίνοντο· Πρ. 4, 184· ἀπὸ τίνος Δ. Ἀλ. 1, 71· οἱ μὲν, καὶ μετὰ δοτ. Δ. Σικ. 5, 4· 2) ὁ δίδων ἄλλω τινὶ τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα, ἴδ. ἐν Ἀθῆναις οἱ ἡρώες, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἔλαβον τὰ ὀνόματα τῶν αἰδῶ τοῦ Κλεισθέλους κατασθῆναι δέκα φυλαί· «οἱ τῆς πόλεως ἑπώνυμοι» Δημ. 24, 8· «πρόσθεν τῶν ἑπώνυμων ἐκθεῖναι νόμον», αὐτ. 18, διότι ἐπὶ τῆς πλειείας τῶν ἐκκλησιῶν τῶν πεντακοσίων ἵσταντο οἱ ἀνδριάντες τῶν ἡρώων τούτων· βραδύτερον ἐκαλεῖτο ὁ πρῶτος ἄρχων, κατὰ τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα ὀνομάζετο τὸ ἔτος, ἑπώνυμος, ὡς ἐν Ῥώμῃ οἱ ὑπατοί· «ἀρχαὶ ἑπώνυμοι» Ἡρόδ. 1, 16, 17· ἐν Σπάρτῃ «ἔφορος ἑπώνυμος» Πaus. 3, 11, 2, *superomnis*.
 Ἐπ-ώνυμος, δ' 1) Ἀθηναῖος Ἀχαρνέας· 1) αἱ. 2) οἱ ἑπώνυμοι = οἱ δέκα, κατερίστ. δώδεκα ἡρώες ἐν Ἀθῆναις, ἀπὸ τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ὀνομάσθησαν αἱ φυλαὶ καὶ εἰς τῶν ὁποίων τοὺς ἀνδριάντας ἐν τῷ ἐνεδρῷ Κεραμεῖ-κῷ (οὔτινες καὶ αὐτοὶ ὀνομάζοντο «οἱ ἐπώνυμοι»), ἐκρίνοντο αἱ δημόσιαι ἀγγελίαι καὶ ἐπρετεῖοντο πάντα τὰ νομοσχέδια· τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἴδε π. Paus. 1, 5, 2· περὶ «ἑπώνυμων ἀρχόντων» ἐν ἐκάστῃ πολιτείᾳ, καὶ τῶν «ἑπώνυμων τῶν ἡλικιῶν» ἐν Ἀθῆναις ἴδε λξξ.
 Ἐπ-ωνύμω· φερωνύμως, ὀνόματι ἀρμόζοντι εἰς τὸ πρᾶγμα, «Σαντωνικὸν καλοῦσιν ἑπώνυμω» τῇ γεννέσει αὐτοῦ Σαντωνίδι· χῶρξ· Ἀθῆν. 3, 121, *cognominalliter*.
 Ἐπ-ωπάζω· τῷ ἔπορ. Ἡσύχ.
 Ἐπ-ωπάω· ἐφορέω, παρατηρῶ, - τι Ἀισχ. Χο. 682· ὁδηγῶ, ἐπιστατῶ, αὐτ. *inspicio*.
 Ἐπ-ώπη, δ' ἐπόπτης Ἡσύχ.
 Ἐπωπέυς, δ' 1) υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Κανάκης, ἀδελφὸς Αἰόλου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐγένετο ἡγεμὼν τῆς Σικωῶνος· πολεμήσας δὲ μετὰ τοῦ Νυκτίως βασιλέως τῶν Θηβῶν, τοῦ ὁποῖου τὴν θυγατέρα ἤρπασε, καὶ πληγῶνθεὶς βαρέως ἀπέθανεν Ἀπολλ. κατὰ δὲ Paus. υἱὸς Ἀλωεύς· 2) ἀλιεὺς ἐξ Ἰκάροιο Αἰλ. 3) εἰς τῶν Τυρρητῶν, οὔτινες ὑπὸ τοῦ Διονύσου μετεμορφώθησαν εἰς δελφίνας· Ὁδ. δ.
 Ἐπωπέως, δ' ὅρας ἐπὶ τῆς νήσου Πιθηκούσης Πλίν. Ερπας Ἰσφ. π. Στραβ. ἐπωμεύς.
 Ἐπωπετής, δ' ἐπόπιος, ἐπών. Διὸς παρ' Ἀθηναῖοις Ἡσύχ.
 Ἐπ-ωπή, ἢ τόπος ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δύναιται τις μακρὰν ἀβλέπῃ πρὸς τὰ περίε· Αἰσχ. ἰκ. 534.
 Ἐπ-ώπη, ἢ ὄν. τοῦ Ἀκροκορίνθου, κάτ. ἐπωπεύς καὶ ἐπωπέτης Στ. Βυζ.
 Ἐπ-ωπέυς, δ' ἐπόπτης μὲν. *inspector*.
 Ἐπωπίς, ἢ τόπος Λοκρῶν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Στραβ.
 Ἐπ-ωπίς, ἴδως, ἢ ἐπόπιος, ἐπών. Δήμητρος ἐν Σικωῶνι Ἡσύχ.
 Ἐπ-ωπίς, ἴδως· ὁθλ. τοῦ ἐπόπης Σουδ.
 Ἐπωπίτης, δ' κάτ. τῆς ἐπωπῆς· Ἀκροκορίνθου Στ. Βυζ.
 Ἐπ-ώρεια, ἢ τὸ ὕψιστον μέρος τοῦ ὄρους Κ. Πορφ. α. 289.
 Ἐπ-ωρεῖ· ὁρατὰ συντελεῖ Ἡσύχ.
 Ἐπ-ωρεῖζω (ὄρα)· ἐμφαντίζω· Ἡσύχ. εὐρο.
 Ἐπ-ώρα, γ' ἐν. ὄρα. α. τοῦ ἐπώνυμου.
 Ἐπ-ώρτο, γ' ἐν. κατὰ συγκπ. π. ὄρα. τοῦ ἐπώνυμου Ἠλ. φ. 324.
 Ἐπ-ωροφία, ἢ στήλη Ἐπιγρ. *lectum*.
 Ἐπ-ωρόω· ὠρόμαι, οὐραγίζω προσέτι, γαυγίζω, Φιλίππ. 34 (9, 311) ἐπὶ κυνῶν, υἱαίο.
 Ἐπ-ώσις, ἢ σπρώξωμι πρὸς τι· «ἔκωσις λέγεται ὅταν τι ἐκωθῶν ἐκταται, ὥπως αἱ, ἀφ' ἑαυτοῦ» γραμ. *impulsiō*.
 Ἐπ-ωστρίς, ἢ ἡ ὠδοῦσα ὁπισθεν ἢ ὑποβάλλουσα τὴν χεῖρα ὑπὸ τὴν μασχάλην τινὸς ἢ τὴν μέσην, καὶ οὕτω βοηθοῦσα εἰς τὴν ἀνάστασιν, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἐρμηνεύων λέγει· καὶ κατὰ Σάμον ταῖς γυναῖξιν τὴν δεξιάν χεῖρα ἐπέχουσαι κατὰ τὴν ὁσφόν·
 Ἐπ-ωτειλάρα· ἐπὶ πληγῶν, γίνεται ὠτειλὴ Ἀρεταξ. 55, 28.
 Ἐπ-ωτειλόω· κάμνω ὠτειλὴν Ἀρεταξ. 61, 21.
 Ἐπ-ωτίδες, αἱ· ἔξλα τινὰ εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα ἐκατέρωθεν τῆς πύρας πρὸς τὰς πλευρὰς ἐξέχοντα ὡς ὥτια χρησιμεύοντα ἵνα ἡ μὲν κατ' ἐχθρικοῦ πλοίου διὰ τῶν ἐμβόλων ὁρμὴ γίνηται ἰσχυρότερα, ἢ δὲ τοῦ ἐχθροῦ ἐμποδίζηται ὅπ' αὐτῶν· «τὰς ἐπωτίδας ἐπέθεσαν ταῖς πύραις παγίως» Θουκ. 7, 36· ἐχρησίμευον δὲ ταῦτα καὶ πρὸς στερῶσιν τῶν ἀγκυρῶν· «οἱ δ' ἐπωτίδων ἀγκυρὰν ἐξανήπτυν» Εὐρ. *I. T.* 1350.
 Ἐπ-ωτίς, ἢ ἐν. τοῦ προηγ.
 Ἐπ-ωυτόν· ἐπ' αὐτὸν Σουδ.
 Ἐπ-ωφέλεια, ἢ βοήθεια, συνεργία, ὠφέλεια μὲν. *utilitas*.
 Ἐπ-ωφέλω· ὠφελῶ, βοηθῶ, συνεργῶ εἰς τι· - τινὰ Σοφ. Φιλ. 893· «εἰ δὲ ἴκ τοῦτων μ' ἐπωφελήσεις»· Ἀριστ. νηφ. 1442, 843· μετὰ δοτ. «οἱ δ' ἐπωφελῶν τῷ πατρὶ δυνάμενοι» Σοφ. Οἰ. Κ. 442· «ἐδεῖξον δῶρον ὃ μὴ ποτ' ἐπωφελῆσα πόλει»· ἐξελίσθαι = διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ὁποῖου ἄμποτε νὰ μὴ εἶχα ποτὲ ἀνηρητῆσαι τὴν πόλιν, Οἰ. Κ. 540, *juvo, prosum*.
 Ἐπ-ωφέλημα, τὸ βοήθεια, ὠφέλεια· - βορὰς Σοφ. Φιλ. 275, *subsidiū*.
 Ἐπ-ωφέλης, 2' βοηθητικός, χρηστικός Σχολ.
 Ἀριστ. πλ. 88· ἐπῖρ. - ὡς Θεμιστ. *utilis*.
 Ἐπωφέλης, δ' ἐπιόλης Ἡσύχ.
 Ἐπ-ωφέλια, ἢ ἐπωφέλεια Κ. Μακ. 7 (6, 33).
 Ἐπ-ωφέλιμοι, 2' ἐπωφέλης Πυθαγ. ἔπ. 6, *utilis, commodus*.
 Ἐπ-ωφέλιος· ἐπῖρ. τοῦ προηγ. κατὰ τρόπον ὠφελίμου Θεμιστ.
 Ἐπ-ώχαστο, γ' πλ. π. ὅπερ αἰσλ. καὶ ἰων. τοῦ ἐπέχω, «πᾶσαι γὰρ (πόλεις) ἐπώχαστο» = ἦσαν κλεισμέναι· ἴδ' ἐπώγω καὶ ἐπέχω·
 Ἐπ-ώχρος, 2' ὀλίγων χλωμῆς, κίτρινος Ἀρεταξ. 56, 10, *pallidus*.
 ΕΡΑ· terra, γῆ ὡς πρῶτόν. ἔρχα τοῦ ἐπομ. πρδλ. Σχολ. Ἠλ. 1, 4, τοῦ ἑνέροι τοῦ ἀγχοστον π. τοῖς ἀρχαῖοις καὶ τοῖς ἑρμῶν καὶ ἄλ.
 Ἐραγίδες, αἱ· Νηρηίδες· «ἀσπερ αἱ γυναῖκες βαρβαρίζουσαι λέγουσιν Ἐραγίδας» μὲν.
 Ἐραδός, τὸ νεκρὸς, λαοδωρία Ἡσύχ.

“Εραζε” κατά γῆς εἰς τὸ ἔδαφος· “ἀπὸ δ’ ἐν-
δοτα χεῖεν ἔραζε” Ὁδ. γ, 85· “κατὰ δὲ πτό-
ρα χεῖεν ἔραζε”, ο, 526· ὁμορ. ἔραζε Θεοκρ.
7, 146· π. Μοσχ. “πολλὰ δ’ ἔραζε θαλάσσης
πέτηλα” = ἐπὶ τῆς γῆς, 2, 66.

“Εραί, αἶ” πόλ. καὶ λιμὴν ἐν Ἰωνίᾳ βορείως
τῆς Τέω Στραβ.

“Εραία, ἡ” ὁ κλάδος, σημαίνει δὲ καὶ τῆς ἐ-
λαίας τὸ σκυβαλῶδες.

“Εραμα, τό” ἔμετος Ἡσυχ.

“Εραμαι, ἀποθ. ἀορ. ἐπ. ἡρασάμην, ἡρά-
σατο, πεζ. ἡράσθην καὶ ἡρησάμην Λουκ. θε.
Σωφ. μέλ. ἐρασθήσομαι, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ,
ποθῶ, συνήθ. — τινός, “ὡς σέο νῦν ἔραμαι καί
με γλυκὺς ἡμερος αἶρεῖ” Ἰλ. ξ, 328· — πολέ-
μου, α, 64· — ἐραίμην καλῶν Πινδ. Π. 11,
50· “γῆς τῆςδε ἐρασθήσομαι” Δίαχ. Εὐμ. 814·
“γυναικὸς ἐρασθεῖς” Πρ. 1, 8· — τυραννίδος
1, 96· μετ’ ἀπαρ. “ἐπιψάβειν ἔραται” Πινδ.
Π. 4, 92· “οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν” Θεογν.
1155· — πυθίσθαι Σοφ. Οἶ. Κ. 512· ὁ ἀδρ.
συνήθ. ἐπὶ αἰσθητικῆς ἀγάπης Πλατ. συμπ.
213· ἀλλὰ καὶ — τυραννίδος, Ἄλκ. 1, 141·
ἴδε κατωτέρ. ἔραω, ἀπο.

“Εράνα, ἡ” 1) κώμ. Μεσσηνίας μεταξὺ Πύ-
λου καὶ Κυπαρισσίας τὰ νῦν παλαιὸς Νεα-
ρῖνος, κατ’ ἄλλ. δὲ ἡ αὐτὴ τῇ π. “Ομ. Ἀρή-
ν Στραβ. 2) κώμη τῶν Ἐλευθεροκίλικων Ἰκκ.

“Εράνα, ἡ” βωμός Ἡσυχ.

“Εραν-άρχης, ὁ” ἐπιστάτης ἔρανου (ὁ ἴδε)
Δ. Αεερ. β, 63.

“Εραν-ἐμπολός, 2” ὁ δ’ ἐπ’ ἔρανῶν ἐμπο-
ρευόμενος, “ὁ ἐξ ἔρανῶν ἐμπολῶν” Ἡσυχ.

“Ερανίζω” συνεισφέρειν, ἰδ. εἰς χρήματα, συν-
άξω, ζῆτω· “= φίλον παρὰ φίλοις” Πλατ.
νόμ. 11, 915· “τοὺς φίλους ἐρανίσας” = φίλους
πρὸς τοῦτο παρακαλέσας ἡ παρὰ τῶν φίλων
τὸν ἔρανον συνάγειν ἐπ. 3, σ. 644· — στεφά-
νους = ἐπαίτων Ἀισχίν. 3, 45· ὅμ. “περίερ-
γον οὐδὲν οὐδὲ περιττόν εἰς τὸ εἶδος ἡράνιζε”
= δὲν ἔδανεισθῇ κανὲν περιττόν, ξένον κόσμη-
μα διὰ τὴν ἑραυδέτητά της Ἀἰλ. Π. 1, 12, 1·
— τινί = διὰ τινος συνεισφοράς συνάγειν Δημ.
39, 18, ὅπερ ὁ Ἀρποκρ. “ἀποδοῦς βοήθειαν
αὐτοῖς” ἔρμην. — καὶ “πολλοὺς ἐρανίζειν” με-
τὴν αὐτὴν σημασίαν. Ἀντιφ. 2, 2, 12· παθ.
λαμβάνω βοήθειαν διὰ συνεισφοράς· “ὑπὸ τῶν
συγγενῶν” μετγ. “Θαλαραῖς ἡράνισαι νεφέλαις”
ἐπὶ γαιμάρρου ἐξογκουμένου Ἀντιφιλ. 31 (9,
277). Μφο. δι’ ἐαυτὸν συνάγειν, ζητεῖν, “Πρω-
ταγῶρας καὶ Πρόδικος ἡρανίζοντο λόγους ἀνα-
γινώσκοντες” = ἐσώναζον χρήματα παρὰ τῶν
ἀκροατῶν αὐτῶν Δ. Αεερ. 9, 50· “παρὰ τῶν
μαθητῶν φόρους” Πολυδ. 4, 43· μετγ. “παν-
ταχόθεν ἥδονην ἐρανίζεσθαι” = ἐξευρίσκειν,
πορίζειν ἐαυτῷ Λουκ. β, συγγρ. 12· μετγ.
συνάγειν, συμφορεῖν μετγ. ἔτι = συνεινῶνειν
πρόλ. Φιλιππ. καὶ Πλατ. ἐπ. (9, 11).

“Ερανικός, 3” εἰς ἔραγον ἀναφερόμενος, ἀνή-
κων, κατὰ τρόπον ἔρανου γινόμενος· “ἀχροά-
σεις ἐρανικαῖ” = διδασκαλίαι μετ’ πληρωμῆν τοῦ
διδασκάλου συλλεγομένην παρὰ τῶν ἀχροα-
τῶν Ποσειδών. π. Ἀθην. 5, 212· “ἐρανικαὶ
δικαί” = κρισιλογίαι διὰ τοῦς κατὰ μήνα ἔρα-

νους Πολυδ. 8, 37· — λόγος περὶ ἔρανου πραγ-
ματευόμενος Δ. Ἀλ. π. Δειν. 12· — νόμος
Πολυδ. ἐνθ. ἀνωτ. εἰρημ.

“Εράνιον, τό” ὕπαρ. τοῦ προηγ. τὸ ἐκ συνεισ-
φοράς δῶρον Ἡσυχ.

“Εράνιος, ὁ” ἑσφ. ἀντὶ Ἐρέννιος Στ. Βουζ. ἐν
λ. Βαθυλῶν.

“Εράνιος, ἡ” τῷ ἔραμ. Πλατ. νόμ. 11, 915.

“Ερανισμός, ὁ” συναξίς ἔρανου· “= κατ’ ἐν-
δρα” = καθ’ ἕνα ἄνδρα κατ’ ἰδίαν, γυνικῶς Δ.
Ἀλ. β, 96, corrigatio.

“Ερανιστίον (ἐρανίστιον) δει ἔρανισθῆναι Κλ.
Ἀλ. στρ. β, 11, 89, corrigendum.

“Ερανιστής, ὁ” ὁ μετέχων εἰς ἔρανον, ἰδ.
εἰς συμπόσιον ἐξ ἔρανου Ἀριστ. ἀποσπ. 355·
“καὶ λαμπρύνεται παρὰ μέλος, ἐρανιστὰς γα-
μικῶς ἐστιὼν περὶ τοῦ βανασίου” Ἀριστοτ.
ἠθ. 4, 2· ἔτι = συνθλασσοῦται Ἀθην. 8, 362·
“ἐρανιστὴς κυρ. ἐστὶν ὁ τοῦ ἔρανου μετέχων,
καὶ τὴν φορὰν, ἣν ἐκάστου μηνὸς ἔδει κατα-
βάλλειν, εἰσφέρειν” Ἀρποκρ. Φώτ.

“Ερανίστρια” θῆλ. τοῦ προηγ. Ἐπιγρ. 1, 173.

“Εράννιος, οἱ” πόλ. Κρήτης Ἐπιγρ.

“Εραννοβόας, ὁ” παραπτο. Γάγγου Πλιν.

“Εραννός, 3” ἀγαπητός, ἐράσμιος, π. Ὁμ.
ἔπων. ὠραίων πόλεων· — Καλυδῶν, Ἰλ. 1,
531· ἐπὶ τῆς πόλεως τῶν Φαιάκων Ὁδ. η,
18· — Μίλατος Θεοκρ. 28, 21· — Ταύγετος Ἀρ-
ριστ. Λυσ. 1297· καὶ οἱ μετγ. π. ἐπὶ ποτα-
μῶν Ὁρφ. Ἀργ. 84· — φηγός, 989· καὶ ἐπὶ
γυναικῶν, 935· φιλότης Δ. Περ. 777, iucundus.

“Εραννος, ὁ” πόλ. ἐπὶ τοῦ Παρνασσῶ = Κυ-
παρισσός.

“Εραννώ” ὄν. χορευτρίαις τινὲς Ἐπιγρ.

“Ερανος, ὁ” (ἔραω, ὡς Ἀθην. 8, 362, Ἐρανοὶ
εἰσιν αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσχωγαί,
ἀπὸ τοῦ συνερᾶν καὶ ἀμφέρειν ἕκαστον, ἢ
ἐραμαί·) 1) συμπόσιον, εἰς τὸ ὅποτον ἕκαστος
τῶν μετόχων αὐτοῦ ἔδει συνεισφοράς εἰς φα-
γητὰ ἢ εἰς χρήματα Ὁδ. α, 226, ὅπου τὸ
ἀντίθ. εἶνε γάμος καὶ εἰλαπίνῃ, ἐξ οὗ προκύ-
πτει ὅτι ἥτο ἀπλοῦν ἢ σύνθητες δειπνον μετ’ ὁ-
ρισμένων καὶ τακτικῶν μετόχων· ἐν γέν. δεῖ-
πνον, συμπόσιον· “ἔγειν πολύβουτον ἔρανον”
Πινδ. Π. 5, 77· 2) ἐταιρία, ἥς οἱ μέτοχοι
κατὰ μῆνα ἐπλήρουν ἀριστέμενον τὴν χρημα-
τικὴν ποσόν, ἐξ οὗ ἐλαμβάνοντο τὰ ἀναγκαῖα
ἔσοδα πρὸς κοινὰ τῶν ἐταίρων συμπόσια, ἀλ-
λὰ καὶ ἄλλους, ἰδ. πολιτικούς σκοποὺς ἡκυ-
λούθουν. Τοιοῦτο ἔρανον ὑπῆρχον ἐν ἀπάσαις
ταῖς Ἑλλήν. δημοκρατίαις, καὶ τινες αὐτῶν
ἡδουκίμην κατὰ τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν περι-
ουσίαν, ὥστε δύνανται νὰ παραβληθῶσι με-
τὰς π. τοῖς Γερμανοῖς gilden καὶ Zünften καὶ
π. τοῖς Γάλλοις Communautés λεγομένας χει-
ροτεχνῶν ἐταιρείαις, συνετεχνίας ἢ γυδ. ἐσνά-
φια, ἐν οἷς ὅμοιον τοὺς ἐν ἀνάγκῃ εὐρισκομέ-
νους νὰ βοηθῶσιν, οἱ δὲ βοηθηθέντες πάλιν ἐν
βελτίῳ καταστάσει ἐργάμενοι ὠφελοῦν νὰ
ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ κοινὸν ταμεῖον ἢν ἔλαβον
βοήθειαν· πρβλ. Βοικχ. πολ. οἰκ. 1, σ. 264·
ὅθ. 3) ἰδ. τὸ ὑπὸ τῶν μετόχων τοιαύτων ἐ-
ταιριῶν πληροῦνόμενον· “ἔρανον εἰσφέρειν τι-
νι” = τὸ πρὸς ὑποσχεθῆναι, βοηθῆναι τινος δι-

δόμενον ποσόν Πλατ. συμπ. 177. «ὅτι γὰρ τοῖς γυνάμει τὸν ὠρισμένον ἐξ ἀμφοτέρων ἔρανον καὶ παρὰ τῆς φύσεως καὶ παρὰ τοῦ νόμου δικαίως φέρειν» Δημ. 10, 40. συνεισφέρειν Δ. Ἀλ. ῥητ. 2, 1. ἀποφέρειν Λουκ. ἐκ. διαλ. 7, 1. «ἔρανον παρὰ τῶν φίλων συλλέξας» = συνάξας πρὸς ἀνακοφίσιν τινος καὶ βόηθειαν συνεισφορὰν Ἀντιφ. 2, 2, 9. ὁ μὴ πληρώνων τὴν ὠρισμένην εἰσφορὰν ἐτιμωρεῖτο πρὸς Δημ. 25, 21. «ἔρανους» λήλοιπε πλείστους καὶ ὑπέρχρους γέγονε», 27, 25. «ἐξ ἔρανων ὀφλήματα» Ἰσαί. 11, 43. «ὅπ' ἔρανόν τε καὶ χρεῶν» Ἀριστ. Ἀχ. 615. ἐνθα πρὸς καὶ Σχολ. «ἔρανον αἰτεῖν» = συνδρομήν, ὑποστήριξιν ζητεῖν Λουκ. Τίμ. 45. = συνδιαλίσσασθαι Δημ. ἐγκωμ. 46. ἐν γέν. φιλανθρωπύπνευμα, φιλοφροσύνη Εὐρ. ἰκ. 375. «κάλλιστον ἔρανον τῇ πόλει προτεσθαι» Θουκ. 2, 43. «εἰς τίνα ποτ' ἂν καλλίονα ἔρανον ἀλλήλους παρακάλεσαι;» Κυρ. 7, 1, 12. «νομίζειν ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον ἀνθ' ὃν ἐκείνος αὐτῷ συνεκινδύνευσεν» Ἰσακ. 10, 20. «τὸν αὐτὸν ἔρανον ἀποδοῦναι τινι» Δ. Ἀλ. ῥητ. 6, 5. ὅθ. εἰρωνικός μὲ ὁμοίον νόμισμα πληρώνειν Δημ. 59, 8. «ἔρανους εἰσενεγκεῖν» = τὸ νὰ δανείζηται τις χρήματα δίδων ἐνέχυρον, τὸ δὲ «ἔρανους εἰσενεγκεῖν ἢ διαλύσασθαι» = τὸ νὰ πληρώσῃ τις τὰ δάνεια, καὶ νὰ λάβῃ πάλιν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ τοῦ ἐνέχυρον Λουκουρ. 22, collecta. Ἐραξέτινος ὄν. ἀνδρ. ἐπὶ νομίῳ Μιον. Ἐραξίς υἱὸς τοῦ Νικοπολέμου καὶ τῆς Δεανασσῆς Σχολ. Εὐρ. Ἐραπίδα· ὁ ἡμέτερος ἐλαπίδα Πούχ. Ἐραξέ· ἔραξε. Ἐράριχος, ὁ ἀνδρ. ὄν. Προκαπ. Ἐράσεια, ἡ τῷ ἔπομ. Τζετζ. Ἐρασία θυγ. Φινίως Παλαίφ. Ἐραστέτινος, ὁ Ἐραστίνος ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. Ἐρασίκλητα, ἡ 1) Ἀθηναία τις Λουκ. 2) γυνὴ ἐκ Θήρας Ἐπιγρ. Ἐρασίκλης 1) κυβερνήτης Ἀθηναῖος Δημ. 2) ῥόδιος Μιον. 3) ἄλλος τις Ἐπιγρ. Ἐράσιλλα ὄν. γυν. Ἐπιγρ. Ἐρασί-μοσιππος, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἄνους, τὰ τραγούδια, ἐπὶ Θ. Χαλκίας Πινδ. Ὀ. 14, 16. Ἐρασίνη γυν. ὄν. Ἐτ. Μ. Ἐρασίνης, ὁ 1) εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν τῶν καταδικασθέντων εἰς θάνατον, ὅτι δὲν συνήθροισαν τὰ πτώματα τῶν ναυαγίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν Ξεν. 2) στρατηγὸς Κορίνθιος Θουκ. Ἐρασίκοι, οἱ ἔθνας Θρακικὸν ἔσφ. ἐντὶ Ἐρασίνοι Στ. Βυζ. Ἐραστίνος, ὁ 1) Ἀργεῖος εἰς τοῦ ὁποῦτος τὰς θυγατέρας ἤλθε καὶ κατέλυσε ἡ Βριτόμαρτις, ὅτι ἀπὸ τῆς Φοινίκης ἔφθασεν εἰς Ἀργος Ἀντων. Λιβ. 2 υἱὸς Ἡρακλείδου, ὃν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ Λυσιππῆς, θυγ. τοῦ Θεσπίου Ἀπολ. Ἐραστίνος, ὁ ποτ. τῆς Ἀργολίδος, ὅστις βίων ἐκ τῆς λίμνης Στυμφαλίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐξ οὗ καὶ Στύμφαλος λέγεται Πaus. γίνεταί ἔραντος ἐπὶ τῇ διαστομῇ ἀπὸ τὴν γῆν, βατερον δὲ ἀναφανόμενος πάλιν ἐπὶ τῆς Ἀργολίδος χώρας καὶ ἐνομμενος μὲ τὸν Φρύγιαν

ποταμόν, ἐισβάλλει εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, τῶν Κεραλάρη Ἡρ. 2) ἄλλος ποτ. τῆς Ἀρκαδίας ἐισβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀχαικῆς πόλεως Πούρας Στραβ. 3) μικρὸς ποτ. τῆς Ἀττικῆς Στραβ. 4) ποτ. ἐν Ἐρετρίᾳ Στραβ.

Ἐρασέτινος, ὁ περιδότης τριτοειδοῦς διλ. Ἐρᾶσι-πλόκαμος, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ὠραίους πλοκάμους, ὅθ. = ἔχων ὠραίους πλοκάμους. - Τὸν Πινδ. Π. 4, 136. - Κασσάνδρα Ἴδουκος, 15.

Ἐράσ-ιππος, ὁ 1) υἱὸς Ἡρακλείδου Ἀπολλ. 2) ποιητὴς Λοκρὸς Ἡρακλ. Ποντ. 3) ἀνὴρ τις ἐπὶ τῶν νομισμ. Ἐρυθρὼν Μιον. 4) ἄλλ. ἢ Ἡτάσιππος.

Ἐράσι-πετρος, ὁ ἀγαπῶν τὰς πέτρους, «ὄντις ἐρώτων Κρονίδου» ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ τοῦ ἀρπάσαντος τὸν Βανομήδην Νον. Δ. 10, 206.

Ἐρασις, ἡ τὸ ἀγαπᾶν μὴν. ἀμορ. Ἐρασι-σθένης ὄν. ἀνδρ. Ἡγν. Μουα.

Ἐρασιφῶν Ἀθηναῖος υἱὸς Κράτωνος Λυσ. Ἐρασι-χρηματία, ἡ φιλαργυρία ἔκκλ.

Ἐρασι-χρηματος, ὁ τὰ χρήματα ἀγαπῶν, φιλάργυρος καὶ πλεονέκτης Ξεν. ἀπομ. 1, 2, 5.

Ἐρασιμία ὄν. γυν. ἐπὶ στήλης ἐπιτυμῖδου.

Ἐρασιμή, ἡ ἐπιθυμία Ἀνακρ. π. Ἀθην. 4, 177, libido.

Ἐράσιμος, καὶ 3) ἀγαπητός. Ἐρασιμή-πείλια Ἀνακρ. 14, 1. ἀτίρατος, χαρίεις, εὐάριστος, ἐπὶ προσώπ. καὶ πραγμ. «ἦκεν ἱράσιμον πόλει» = ποθητὸν Αἰσχ. Ἀγ. 591. «τὸ ἱρασιμώτατον τῆς ψυχῆς ἦθος» Ξεν. ἀπομ. 3, 10, 3, amabilis.

Ἐρασιμότης, ἡ ἰδιότης τοῦ προηγ. Ἐπιφάν. 1, 62, amabilis.

Ἐρασιμότης, ὁ ἱράσιμος Πούχ.

Ἐρασιμός, ὁ ἀγάπη, ἔως μ. Ἀν. 412 λιβ. ἀτίρατος, ἀμορ.

Ἐρασιμος, ὁ ὄν. μάρτυρος χριστιανῶν ἔκκλ.

Ἐράσος, ὁ υἱὸς Τριφύλλου Πaus.

Ἐρασιδής Ἐρατίδης.

Ἐραστεύς, ὁ Ἐρατιεύς.

Ἐραστεύω ἔραω, ἀγαπᾶω, ἐπιθυμῶ, μετὰ γυν. Αἰσχ. Πρ. 895, concupisco.

Ἐραστής, ὁ ἀγαπητικός, ἰδ. ἐπὶ αἰσθητικῆς ἡδονικῆς ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ εἰς σημειωθ. ἐγενή, σεβόμενός τινα, ἀπαδός, φίλος τινός. - παίδων Εὐρ. ἰκ. 1088. - πολέμων Ἡρ. 377. - τῆς γνώμης Σοφ. Οἶ. τ. 601. τοῦ ποιεῖν Ἀριστ. πλ. 254. - πονηρὸν πραγμάτων, νεφ. 1459. - τυραννίδος = ὁ πρὸς τυραννίδας σπουδάζων, τυραννίδος ἀρεγόμενος Ἡρ. 3, 53. - τῆς πόλεως Θουκ. 2, 43. - ἐλαίνου Ξεν. Κυρ. 1, 5, 12. - λόγων Πλουτ. «ὁδὸς καὶ τιμῆς» Πλουτ. Καμῖλ. 25. - μεγάλων πράξεων, Θεμιστ. 23. «ἔραστην εἶναι περὶ τι» Πλατ. συμπ. 203, amator.

Ἐραστοκλείδης, ὁ πατὴρ Φαλίων, Κερκυραῖος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλείδων Θουκ.

Ἐραστοκλής, ὁ μουσικός τις Ἀριστοξ.

Ἐραστός, ὁ 1) μαθητὴς Πλάτωνος ἐκ Σελήψιδος Στραβ. 2) βασιλεὺς Σικανῶν Συγγελ. 3) θησαυροφύλαξ ἐν Κορίνθῳ Ν. Δ. 4) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

*Εραστός, 3' ἐρατός, ποθητός, ἀγαπητός, εὐαγής, ἀξιαγάπητος, χαρίεις, θελκυτικός· «ἔστιν ἐραστόν τὸ τῷ ὄντι καλὸν» Πλατ. συμμ. 204' ἐραστότερα Στραβ. 39 (12, 197)· ἐπιρρηπὴς πρὸς ἔρωτα, Σμωνίδ. 57 (5, 159)· ἐραστόν βλέπειν = ἐρωτικὸν βλέμμα ἔχειν Πλ. 2. 7, 10, amabilis, amator.

*Εράστρια· θηλ. τοῦ προηγ. ἡ ἀγαπῶσα, φιλεράστρια Στοδ. ἀνθ. 85, 19, amatrix.

*Εραστρίω, ἔφετ. τοῦ ἐράω· φιλεραστῶ, ἐρατίζω Φωτ. amaturio.

*Εράστων, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἀλκίφρων.

*Ερατά· ἡ· 1) μία τῶν Δαναίδων Ὑγιν. 2) γυνὴ τις ἐκ Δελφῶν Κουρτ.

*Εράσων, ὁ· ὄν. ἀνδρ. ἔτ. Μ.

*Ερατεινός, στρατεύομαι Πασχ. milito.

*Ερατεινός, 3' ἀξιαγάπητος, χαρίεις, π. Ὁμ. συνηθέστ. ἐπὶ χωρῶν καὶ πόλεων, ἔτι· ἡ νοστή, δαΐς, φιλότης, ἀμβροσίη Ὁμ. ὕμν. Ἀπολ. 124· ἀθύρμα, ὕμν. Ἑρμ. 40, σπαν. ἐπὶ ἀνθρώπων· παῖς Ὁδ. δ, 13· «οὐδ' ἄρ. ἐμελλ' ἱπποῖσι φανείας ἐρατεινός ἐσσεσθαι», 1, 230· ἐπὶ θεαινῶν Ἡσ. 0s. 136· ὕδωρ Πινδ. Ὁ. 6, 85· μέλι, 1. 4, 59· εὖναι ἀποσπ. 87· ἡ λέξ. εἶνε μόν. ἐπ. καὶ λυρική π. Πλουτ.

*Ερατ. 45 καλεῖται οὕτως ἡ Μαντινεία μετὰ λογοποιγνίου Ἰλ. 6, 607.

*Ερατίω, λακων. ἀντὶ ἐράω· «ἂν πτωχοὶ μὲν τε καὶ μὴ μέσσω ἄτερος θατέρω ἐρατίημεν» Πλουτ. Λυκ. 19· ἴδ' ἐρεσίνω.

*Ερατίδης, ὁ, πλ. Ἐρατίδαι, γένος Ῥοδίων Πινδ. Ο. 7.

*Ερατίζω· τῷ προηγ. πάντοτε ἐν τῇ σημ. «κρείων ἐρατίζων» ἐπὶ λέοντων = μετὰ πόθου δρεγόμενος κρέατα Ἰλ. λ, 551, cupio.

*Ερατικός· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομίσμ. Κάριας.

*Ερατινοί, οἱ· ἔθνος διπεράνω Ἀράδων Ἡδύχ.

*Εράτιον· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

*Ερατοκλέα· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

*Ερατοκλεία· γυν. ὄν. ἐκ Θεσσαλίας Λείκ.

*Ερατοκλείδης· Κορίνθιος Θουκ.

*Ερατοκλής· 1) Σάμιος Ἰαμβλ. 2) ἄλλ. ἱερμ. ἀρχ.

*Ερατοκράτης· γυν. ὄν. ἐκ Θήρας Ἐπιγρ.

*Ερατοκράτης· Θηραῖος τις Ἐπιγρ.

*Ερατόλαος· ἀνδρ. ὄν. Ἰππ. Ἐπιδ.

*Ερατο-πλόκαμος, 2' ἐρασιπλόκαμος Ὀρφ. ὕμν. 42, 2.

*Ερατός, 3' ἐραστός, ἀγαπητός, ποθητός, χαρίεις· «δὴρ' ἐρατὰ Ἀφροδίτης» Ἰλ. γ, 64· «ἔργ' ἐρατὰ ἀνθρώπων» Ἡσ. 0s. 879· φιλότης, 970· «φύλιν τ' ἐρατὴ καὶ εἶδος ἄμωμος», 239· φῶς Πινδ. Ὁ. 11, 78· παῖς, 11, 103· ὠδὴς, 6, 43· «ἐρατῶν στηθέων» Δίσχ. ἔπ. 861· «μολπαὶ ἐραταὶ» Εὐρ. Ἠλ. 718· ὕμνοι Ἀριστ. θεσμ. 993· «ἐρατώτατον ἄνθος» Ἐπ. ἀδ. 29, (12, 151).

*Ερατός, ὁ· 1) βρο. Ἀργεῖος Πaus. 2) Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος Ἰαμβλ. 3) υἱὸς Πρακίλλους Ἐπιγρ. 4) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

*Ερατοσθένης, 1) εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις τριῶν αὐτοκρατῶν Σεν. 5) περίφημος γραμματικὸς, γλωσσολόγος καὶ ποιητὴς Κυρηναῖος, μαθητὴς Ζήνωνος τοῦ Κιτ. ἐν Ἀθήναις ὤ-

στειρον δὲ μεταβὰς εἰς Ἀλεξάνδρειαν τῆς Ἀ- γόπτου, ἔγραψεν αὐτόθι πόλιν τῆς περι- στήμου βιβλιοθήκης τῶν Πτολεμαίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὅπου ἐτελεύτησεν ἐν ἡλικίᾳ 82 ἐτῶν, συγγράψας διαφόρους πραγματείας γεωγραφικάς, γραμ- ματικάς καὶ μαθηματικάς, ὧν τινες ἐσώθησαν Στραβ. 3) κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἰουστι- νιανοῦ ποιητὴς Ἀνθολογίας Ἀνθ.

*Ερατοῦς· υἱὸς Πρακίλλους καὶ Δυναστῆς Ἀπολδ.

*Ερατὸ-χροός, 2' καλὸν, ἐράσιον ἔχων χρῶμα, δέρμα Ῥουφιν. 19 (5, 76).

*Εράτυλλος, ἀνδρ. ὄν. Ἰππ. Ἐπιδ.

*Εράτυρα, ἡ· πόλ. Μακεδονίας Στραβ.

*Ερατύς, ὅς, ἡ· ἀντὶ ἐρατὴ = ἐρασιμότης κατὰ Βρουγχ. ἐπ. ἀδ. 664 (7, 337).

*Ερατὺς· ὄν. ἀντὶ ἐρατῶν Σωφ. Οἱ. Κ. 161.

*Ερατῶ, ὅς, ἡ· θυγ. Διὸς καὶ Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν· ἐλογίζετο ἔφορος τῆς λυρικῆς καὶ ἐρωτικῆς ποιήσεως Ἡσ. θε. 72, καὶ ἐφευρέτις τοῦ χοροῦ, πρὸς δὲ τῆς φιλο- σοφίας καὶ γεωμετρίας Κορνήσιον Σχολ. Ἀπ. Ῥ. 2) θυγ. Νηρέως καὶ Δωριδῆος Ἡσ. 3) μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος, μεθ' ἧς οὕτως ἐγέννησε τὸν Ἀζάνην καὶ Ἀφειδαντα καὶ Ἐλατον Πaus. 4) θυγ. Ὁκεανοῦ Ὑγιν. 5) μία τῶν ἀδελφῶν τοῦ Μελεάγρου τῶν μεταμορφωθείσων εἰς πτηνὰ Κρ.

*Ἀν. 6) μία τῶν ἐννέα θυγ. τοῦ Μακεδονικοῦ Πιέρου Πaus. 7) ὄν. γυν. Ἀλκίφρ. 8) θερά- παινα Περικλείους Σχολ. Ἑρμογ. 9) βασίλισσα Ἀρμενίας, ἀδελφὴ Τιγράνου τοῦ 6' Δ. Κασ.

*Ἀν. 10) γυνὴ τις ἐξ Ἀραβίας Ἀνθ. 12) Αἰγινή- τις τις Ἐπιγρ. 13) Μιτυλιναία Ἐπιγρ. 14)

Παρία Ἐπιγρ. 15) ὄν. τῆς τῶν Πυθαγορείων δυάδος Φωτ. 16) τὸ ἔκτον βιβλίον τοῦ Περσέτου Λουκ. 17) τὸ ἔκτον πινάκω ἐκ τῶν ἐννέα βιβλίων τοῦ Βίωνος Δ. Λαερ. 18) μία

τῶν ἐννέα γυναικῶν ἐπιστολῶν τοῦ Αἰσχίνου Φωτ. 19) ἐν τῶν ἐννέα βιβλίων τοῦ γραμ- ματικοῦ Αβερλίου Σουητῶν. 20) ἐν τῶν βι- βλίων τῆς ἱστορίας τοῦ Κερζιλίου Φωτ.

*Εράτων, ὄν. 1) Ἀθηναῖος α) πατ. τοῦ Ἐρασιφώντος, Ἐράτωνος καὶ Ἐρασιστράτου Λυσ. 2) υἱὸς Ἐράτωνος Λυσ. γ) μουσικός

καὶ πρόσωπον τοῦ διαλόγου τοῦ Πλουτ. συμμ. 2) Σπαρτιάτης Ἀνθ. 3) Ὀπούντιος Ἐπιγρ.

4) ἄλλος Ἐπιγρ. 5) Ἐράτωνος αἰ νῆσοι = σύμπλεγμα νήσων τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου Πλιν.

*Ερατώνας· γυν. ὄν. Ἀθηναῖς Ἐπιγρ.

*Ερατωνιανός· ἱκνών. Μινεχράτους Ἐπιγρ. καὶ τοῦ Τιμοκράτους Ἐπιγρ.

*Ερατωνύμος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

*Ερατ-ώπις, ἰδός, ἡ· ὡς ἔστιν ἐρασιμὴ ἔχουσα Ὁμ. Ἐπιγρ. 1 ἱερ. ἀντὶ ἐρωτικῆς.

*Ερατ-ώπιδος, ἱερ. ἀντὶ τερατωπῆς Χρ. Σι- δουλ. 11, 84.

*Ερατωνάα· γυν. ὄν. Ἀθηναῖς Ἐπιγρ.

*Ερατωνιανός· ἱκνών. Μινεχράτους Ἐπιγρ. καὶ τοῦ Τιμοκράτους Ἐπιγρ.

*Ερατωνύμος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

*Ερατ-ώπις, ἰδός, ἡ· ὡς ἔστιν ἐρασιμὴ ἔχουσα Ὁμ. Ἐπιγρ. 1 ἱερ. ἀντὶ ἐρωτικῆς.

*Ερατ-ώπιδος, ἱερ. ἀντὶ τερατωπῆς Χρ. Σι- δουλ. 11, 84.

*Ερατωνάα· γυν. ὄν. Ἀθηναῖς Ἐπιγρ.

*Ερατ-ώπις, τό· τὸ δῶγμα π. Βοιωτῶν Πασχ. Ἐράω· ἐν. καὶ παρ. = ἐραμαί, εἰς ὃ δ' ἄνδρ. καὶ μὲλ. ἀποδίδονται· ἀγαπᾷ, ἐπιθυμᾷ, μά- λιστα ἐπὶ τρωσίδας, ἡδοναθοῦς, παρὰφωρῶν

σάκκινης μέτρως, ἄνδρες ἐρώντες· Πινδ. 'Ο. 1, 80· ὁ δ' 'Ομ. μόν. ἔρχαι ἔχει δ' ἔδε· «τῶν δὲ καλῶν οὐ τι σὺ μόνος ἔρξαι» Θεογ. 696· «ἔρα τῆς γυναίκος» Πρ. 9, 108· «ἰδὼν τίς τοῦ τύχη ἔρων ἢ ἔρρενος ἢ θηλείας» Πλατ. πολ. 5, 468· «καὶ ἐπιθυμεῖν», συμπ. 200· ὁ ἐρώμενος, Φαιδρ. 239· ὡς, ἢ ἐρωμένη· εἶνε δ' ἐμφαντικώτερον τοῦ φιλέω ὡς ὁ Ξεν. λέγει, «ὥστε οὐ μόνον φιλοῦν ἄν, ἀλλὰ καὶ ἐρῶν ὅπ' ἀνθρώπων» Πρ. 11, 11· «Βροῦτον δι' ἀρετὴν φιλεῖσθαι μὲν ὑποτῶν πολλῶν, ἐρᾶσθαι δὲ ὑπὸ τῶν φίλων» Πλουτ. Βροῦτ. 29, 'Οδ. 'Α-πολων. π. συντ. 292 λέγει τάδε «συνετοῦ μὲν ἔστι καὶ ἀγαθοῦ τὸ φιλεῖν, καθάπερ καὶ πατέρες παῖδας φιλοῦσιν, οὐ μὴν συνετοῦ τὸ ἐρᾶν» ὁ δὲ Πλατ. συντάσσει «οὐδὲ ἥρα οὐδὲ ἐρῶν», Λυσ. 222· «ἐρᾶν ἔρωτα» Εὐρ. 'Ιπκ. 31· «οὐτός ἐστιν ὁ ἔρως ὃν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων ἐρῶσιν» Πλατ. συμπ. 181· «το-σούτων ἔρωτα ἐρώσιν ὠχρεῦ καὶ βαρέος κτή-ματος» Λουκ. Χαρ. 11· ἀγαπᾷ ἐν εὐρυτέρῃ ἡμ. ἀρέσκειν εἰς τι, «θάνατος οὐ δυνάμειν ἐρᾷ» Αἰσχ. ἀποσπ. 147· «μάχης» Εὐκ. 374· «ἀνελχάνων = ἀδύνατα ἐπιθυμεῖς, ἐπιθυμῶν» Σοφ. Αντ. 70· καὶ μετ' ἀπαρ. «ὅς θανεν ἐ-ρᾷ», 220· «τῆς σῆς οὐκ ἐρῶ τῆς τυχῆς», 'Ηλ. 356· «ταλαιπώρων πραγμάτων» Ἀριστ. ἦρν. 135· «κενοῦμενος ἐρᾷ πληροῦσθαι» Πλατ. Φιλ. 34· «μαθήματος, πολ. 6, 485· «προ-νήσεις, Φαιδρ. 68· «ἐρώνας ἀνασώσασθαι τὴν πατρίαν δόξας» Ξεν. 'Ελλ. 7, 5, 16. Τὸ μέσ. ἐράσμαι = ἔρχμαι εὐρίσκειται π. Σαπφοῖ ἀποσπ. 59· ἐράται Θεοκρ. 2, 149· οὕτω καὶ ἐράσασθε ἀντὶ ἐράσθε 'Ηλ. π. 208, ἀπο. ('Ερᾶω γόνυ ἔξω, ῥίπτω ἔξω, μόν. ἐν συνθ. ἀπέραι, ἔξερᾶω καὶ τὸ ὄμ. ἄλδε) 'Πουχ. fundos. ἔρδης οὐδ, ἢ πόλ. Σικελίας Δ. Σικ. τανόν Παντάλκι, κάτ. 'Ερδηςσίνος Στ. Βυζ. 'Ερβίτα ἢ 'Ερβίτη, ἢ πόλ. Σικελίας Δ. Σικ. τανόν Νικοσία, κάτ. 'Ερβίτατος Πτολ. 'Ερδουλος, οἶνος, ὁ· εἶδος τι 'Ιταλικοῦ οἴνου 'Αθην. 1, 27. 'Εργα· πόλ. 'Ισπαν. Ταρρακ. 'Εργαδεῖς, οἱ, ἢ 'Εργάδεις ἐργάται, τὸ ἐργα-τικόν, ὅν. μίαν τῶν ἀρχαίων τεσσάρων ἰωνι-κῶν φυλῶν ἐν 'Αττικῇ, οἵτινες καὶ 'Εργάδεις ὅπ' ἄλλων ὀνομάζονται Εὐρ. Πρ. 6, 66. 'Εργαδεύς, ὡς, ὁ· τὸ ἐν. τοῦ προηγ. Πλουτ. Σολ. 23. 'Εργάζω· τὸ ἐποιεῖν Δημοκρ. π. Στοβ. ὁμιλ. 31. 'Εργάζομαι, μελ. ἐργάσμαι, ἀόρ. ἐργα-σάμην, παρκ. 'ἐργασμαι, ἔνερ. καὶ παθ. τὸ δὲ ἐργάζομαι καὶ ἐργασθῆναι μόν. παθ. ἔν-ερως, κοπιᾶω 'Ηλ. σ. 469· «ἐπίσιν ἐργάζε-σθαι ἀνάγκη» 'Οδ. ε. 272· «ἐργάζεσθαι ἰων-τῶ πάντας Αἰγυπτίους» = δι' αὐτὸν ἐργάζε-σθαι Πρ. 2, 124, ἀντιθ. τῷ ἀργεῖν· «παντός ἀνδρός ἐργάζομένου ἦνετο τὸ ἔργον» Πρ. 8, 71· «θέρεος τὰ πολλὰ γυναιὶ ἐργάζονται» Πλατ. πολ. 2, 372· ἐπὶ τῶν ὡς μέλισσαι Ἀριστοτ. Ζ. 'Ι. 9, 40· «βοεῖ Σοφ. ἀποσπ. 149· μετὰ δοτ. τοῦ θράνου, «χαλεπὸ δ' ἐρ-γάζοντο» 'Πσ. ἔρ. 150· συνήθετο. μετ' αἰτ. κατακοιμάω, ἐκτελῶ, περάτω· «ἔργα 'Ηλ.

ω, 733· «φίλα, ἐναίσια, ρ. 321· ἔτι = ποζ-γμα Πλατ. Γοργ. 519· «-αἰσχροῦ τε καὶ κα-κά», Πρωτ. 345· «δεῖν καὶ ἀσέβη», πολ. 3, 391· «ὅπλα, οἷόν τε χρυσὸν ἐργάζοντο» = μετὰ τῶν ὁποίων κατεσκευάζετον τὸν χρυσόν 'Οδ. γ. 435· συνήθετο, -γῆν = καλλιεργεῖν ἐπὶ γεωργῶν Πρ. 1, 17· «-γῆν καὶ ἔδρα καὶ λίθους» Ξεν. 'Ελλ. 3, 3, 7· καὶ ἀντιθ. αἰτ. Θουκ. 2, 72· «ἐν τοῖς ἔργοις» = εἰς τὰ μεταλ-λῆτα Δημ. 42, 31· «ἐν τῇ ἀγορᾷ» = ἐμπορι-εῖσθαι, 57, 31· «οἱ ἐργαζόμενοι μόν. Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 33 ἔδε κατωτ. -θάλασσαν, ἐπὶ πλοῦτων, καὶ ἀλιείων = ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐργάζεσθαι Δ. 'Αλ. 3, 46· «ἐνφυτεῖσθαι τοῦτον, ἐργά-σθαι δὲ» Σοφ. Οἰ. τ. 317· «μήτε τὸ πρᾶγμα βουλευσάντι, μήτε εἰργασμένῳ», Αντ. 267· «ἀγᾶλματα, ὅμοιους Πινδ. Ν. 5, 1, 'Ι. 5, 46· «-τέχνην, ἐπιστήμην» = ἐργόχαρον, τέχνην, ἐπιστήμην ἐπαγγέλλεσθαι Πλατ. πολ. 2, 374· «μουσικὴν ποιεῖ καὶ ἐργάζου», Φαιδρ. 60· «εἰ-κόνας Πλατ. Κρατ. 431· «καλλόνι τὰς οἰ-κίας», 429· διὰ κόπων ἀποκτῶ, «χρή-ματα Πρ. 1, 24· «τὸ σῶμα 1, 93· ἐπὶ ἐ-ταίρων Δημ. 59, 20· «-ἀπὸ τοῦ σώματος» Πολυδ. 12, 13, 2· «-ἀφ' ὧρας» Πλουτ. Τιμ. 14· ὅθ. ἐν γέν. πορευέσθαι, ἀπελθάνειν Λουκ. πρὸς ἀπαῖδ. 25· «τὰ διὰ δὲ κέρη πη-μονὰς ἐργάζεται» = φέρονται βλάδην Σοφ. Αντ. 326· «ὅσον ἀργύριον ἐργασμαι ἐγὼ» Πλατ. 'Ιπκ. μεζ. 282· «τρίαν, ἢ πολλὰ χρήματα» ἐργάσει σείνει τε καὶ ταράττει» Ἀριστ. 'Ιπκ. 840· «πειρώμαι ναυτικούς ἐργάζεσθαι» = προσ-παθῶ νὰ ἐνασχοληθῶ εἰς τὸ θαλάσσιον ἐμ-πόριον = διὰ ναυτικῶν θανείων νὰ κερδίζω Δημ. 33, 4· «ἐν ἐμπορίῳ καὶ χρήμασι ἐργα-ζομένοις ἀνθρώποις», 36, 14· «τὰ ἐπιτήδεια, 59, 39· καὶ ἀπολ. ὡς «δημιουργῶν ἐργά-ζομένων», 27, 20· «βίον ἐργασάμεν ἐκ τοῦ δικαίου» = ἐμπορίῳ μὲν τρόπον δίκαιον τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα Ἀνδοκ. 1, 144· «τῶν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τοῦ σώματος ἐργασμένων οὐδείς» Πολυδ. 12, 13, 2· ὅθ. ζημίαν ἐργασμένος = ὑποκύψας εἰς ζημίαν 'Ισάκ. 6, 20· «τασσευ-άζω ἐπὶ στομάχῳ» = καὶ πέττει τὴν τροφήν Ἀριστοτ. Συχνὰ μετὰ διπλῆς αἰτ. «ἐργά-σθαι τινὰ τι» = κάμνειν τι εἰς τινα, ἰδ. κα-κόν τι, «-ἀνέχεσθαι κακὸν ἀλλήλους» 'Ισοκ. 4, 172· «οἷα μ' ἐργάσει κακὰ» Σοφ. Φιλ. 775· «οἷα μ' ἐργάσω, τί μ' ἐργάσεις» 916· «ἐργασαι δὲ μ' ἀσκοπα», 'Ηλ. 1307· «τὰς Μυκῆνας οὐδὲν ἐργάσει κακόν» Εὐρ. Πρωκλ. 806· «πολλὰ ὁμὰς καὶ κακὰ ὁδ' ἐργάσται ἀνὴρ» Πλατ. Πρ. 521· «σπᾶν, ἐν καλῇ σῆμ. «πῶς ἀγαθὴ τὴν πατρίδα» Πρ. 8, 70· «πολ-λὰ δὲ καὶ κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἐργάσανται» Πλατ. Φαιδρ. 244· «εἰ πείσας μέγατον ἀγα-θὸν ἐργάσαιο ἂν τὴν πόλιν», νόμ. 2, 664· «εἰ ἀγαθὸν ἐργάσει ταύτην», Κριτ. 53· «τοὺς λακκοδαμονίους ἀγαθὸν τι» Θουκ. 3, 52· «τὴν πόλιν ἀγαθὸν τι τοσοῦτον ἐργάσασθαι» Ἀνδοκ. 2, 10· πρὸς δὲ καὶ -τίνι τι, «πολλοὶ γὰρ χᾶ-τέροις αὐτ' ἐργάσω» Ἀριστ. σφ. 1350· «ὡς τλήμον ὡς σοὶ δύσφορ' ἐργασται κακὰ» = πόσον ἀνυπόφορὰ κακὰ σοὶ συνέβησαν Εὐρ.

Ἐκ. 1085. π. μτγν. καὶ = κάμνω τινὰ τοιοῦτον ὡς «τὸν Πηνεῖον μέγαν» Ἀλλ. Π. Γ. 3, 1. «τὴν ὅλον ἔτην» Λουκ. δι. ἐναλ. 10, 2. Παθ. εἰρίσκεται ὁ ἐν. «σκεύη οἷς γῆ τ' ἐργάζεται» Δ. Ἀλ. 8, 87. καὶ ἴσ. «τὸ χρημ. ἐργάζεται» = τὸ πρᾶγμα εἶναι ἐν τῷ γίνεσθαι Σχολ. ἀνέεται, κατ' ἄλλους δὲ = ἐπείγει, βιάζει, δὲν δέχεται ἀναβολὴν Ἀριστ. 148. Συχνὰ δὲ παρκ. «λίθοι ἐργασμένοι» = πελεκημένοι Θουκ. 3, 91. «τοῦργον ἐργάσθαι δοκεῖ» Ἀισχ. Ἀγ. 1319. «ἐκ πέτρης ἐργασμένοις», Πρ. 242. οὕτω καὶ «ἐμοὶ ἔργ' ἐστὶ κρείσσον ἀγχιόνης ἐργασμένα» Σοφ. Οἱ. τ. 1374. ὅστις καὶ τῷ μέλ. ἐργασθῆσθαι χρῆται, Τρω. 1208. «τὰ πρόσθεν ἐργασμένα Πέρσῃσι» Πρ. 7, 53. «καλὸν ἄρα μοι ἐργασταί» Πλάτ. Πρωτ. 340. «ἡ γῆ ἐργασμένη» Ξεν. οἰκ. 19, 8. «θώρακας τῷ ἐργασμένοις», ἀπομ. 3, 10, 9, orator, facio, colo.

(Εργάθω καὶ ἐργάθω, π. = εἰργω), ἀόρ. «ἀπὸ δ' αὐγῆς ὤμων ἐέργαθεν» = ἐγώριος Ἰλ. ε, 147. «πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροά ἐργαθεν», λ, 437. πρβλ. ἀνωτ. ἐργάθω.

Ἐργατός, δ' ἄριος Ζεὺς Ἡούχ.

Ἐργαλειο-θήκη ἡ ἐργαλοθήκη.

Ἐργάλειον, ἰων. ἐργαλήιον, τό ὄργανον, δι' οὗ ἐργαζόμεθα «ἐργαλεῖα ἐτοίμαζον εἰς τὸν ἱπποτελισμόν» Θουκ. 7, 118, instrumentum.

Ἐργαλο-θήκη ἡ ὀθήκη τῶν ἐργαλείων, σουγλάριον Ἡούχ.

Ἐργαμένης 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Εὐκτῆμονος Ἰσκι. 2) βασις τῶν Αἰθιοπῶν Δ. Σικ.

Ἐργάνη ἱπών. Ἀθηνᾶς, προσταγίας τῆς ἐργασίας καὶ τῶν τεχνῶν π. τοῖς Ἀθηναίοις, Σπαρτιάταις, Βοιωτοῖς, Ἠλείοις, Μεγαλοπολίταις καὶ Σαμίοις Πλουτ. Δ. Σικ. 3, 73.

Ἐργάνων, τό ὄργανον, ἐργαλεῖον, σκεῦος χειρῶν Ἡούχ. instrumentum.

Ἐργασταί, ἡ πῶλ. τῶν Οὐδασκωνῶν ἐν Ἰσπαν. Ταρρακ. Πολ.

Ἐργασίω, ἔφετ. τοῦ ἐργάζομαι ἐπιθυμῶ νὰ ἐργασθῶ Σοφ. Τρ. 1222, facturio.

Ἐργασία, ἡ τὸ ἐργάζεσθαι, κόπος, δραστηριότης, ἐνέργεια - δουλοπάθος Ὀμ. ὕμν. Ἐρμ. 486. ἀντίθ. τῷ ἀργία, Ξεν. ἀπομ. 2, 7, 7. ἴδ. ἡ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐργασία, «ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίαι», οἰκ. 7, 20. τινός = ἐνασχόλησις εἰς τι, ἀσχολίας τέχνης τινός, ἡ ἐργοχείρου - τεχνῶν Πλάτ. Γορ. 450. «ἡ περὶ τὴν θάλατταν ἐργασία», πολ. 2, 371. - τῆς ἡδονῆς = ἡ ἐνέργεια Πρωτ. 353. «μισθοῦνται τὴν τῆς τραπεζῆς ἐργασίαν» = τὴν τοῦ ἀργυραμοιβοῦ ἐργον, 36, 6. καὶ μόν. τὸ τοῦ ἀργυραμοιβοῦ ἐργον, αὐτ. 11. «ἡ κατὰ θάλατταν ἐργασία» 33, 4. εἰ δὲ ἀπὸ τῆς πόρνης ἐργασίαι Δημ. 18, 129. - Κύπριδος Παυλ. Σιλ. 1 (5, 219) ἐν Ἐπιγρ. καὶ - βαρύνων Πλουτ. Λυσ. 3. ἡ κατασκευή, ἀνέγερσις, - τῶν τεχνῶν Θουκ. 7, 6. - δοποδμάτων Πλάτ. Θεαιτ. 146. - οἰκίας πολ. 4, 438. - τῶν ἱματίων, Γορ. 449. καὶ αὐτὸ τὸ κατασκευασθῆναι, τὸ ἐργον, «ἡ τετραγώνος ἐργ.» ἐπὶ τῶν Ἐρμῶν Θουκ. 6, 27. - χερὸς Πινδ. Ὀ. 8, 42. τὸ δὲ «τριῶσιν ἐργασίην καμάτουν» = τὸ ἀγγεῖον, ἐργαλεῖον τοῦ ἀλιεῖος, κυνήγιον

καὶ ὀρνιθοθήρευτος Σατωρ. ἱπ. 1 (6, 11) «κενασία» - τοῦ αἰθέρου Ἡρ. 1, 68. - χαλκοῦ Πλάτ. Ναρμ. 179. - γῆς Ἀριστ. βατρ. 1034. «- τῶν χρυσίων μεταλλίων» = μεταλλεῖον χρυσοῦ Θουκ. 4, 105. «περὶ τὰ ἔδρα» Πλάτ. Ἐδουδ. 281. «κενασία, χώνευσις Ἀριστοτ. π. ἀναπν. 11. ὄρελος, βιοπορισμός Ξεν. ἀπομ. 3, 10, 1. κέρδος, - χρημάτων Ἀριστοτ. «ἐργασίας μὴ γιγνομένης» Δημ. 27, 20. ἐργασία καὶ δυνασταία, 25, 7. ἴδ. πορνικὸς μισθός Ἡρ. 2, 135. «ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος» Δημ. 59, 30. «αἱ ἐκ τῆς θαλάσσης ἐργασίαι» Πολυβ. 4, 50, 3. ἐν τῇ Ν. Δ. εἶναι τὸ ἐργασίαν διδόναι = operam dare.

Ἐργάσιλος, δ' παράσιτος τις Πλάτ.

Ἐργασίμη, ἡ εἰδὸς τι σφύρας Ἀισχ.

Ἐργάσιμος, 2. ὁ δυνάμενος νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἐργασίαν, νὰ ὑποστῇ ἐργασίαν, ἴδ. ἐπὶ γῆς, «καλλιεργήσιμος» - χωρὶς Πλάτ. νόμ. 1, 639. ἐργατικός, ἐργαζόμενος - θρασυτής Ὀρφ. ὕμν. 68, 11. τὸ ἐργάσιμος = οἱ ἐργάται Ἀππ. ἡμφ. πολ. 3, 72. ὁ - γυναικὲς ἡ ἐταίραι δημόσιαι, πόρναι, αἱ διὰ τοῦ σώματος τῶν κερδίζουσαι Ἀρεμίδ. 1, 80.

Ἐργασίς, ἡ ἐκτέλεσις - φόνου Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 853.

Ἐργασίον, ὁ γεωργός Ἀριστ. agricola.

Ἐργαστέον (ἐργάζομαι) πρέπει νὰ ἦναι εἰς δραστήριος, ἐργατικός «τοῦργον ἐστ' ἐργαστέον» Σοφ. Τρ. 638, laborandum.

Ἐργαστέος, 3. πρακτικός, ἐκτελεστέος Ἀισχ. Χο. 298, faciendus.

Ἐργαστήρ, ὁ δὲ ἐργαζόμενος, ἴδ. τὴν γῆν, γεωργός Ξεν. οἰκ. 5, 15. ἔτι = βάνασος Πολυβ. 7, 7. αἰθρουργός, χαλκῆς ἐπὶ τοῦ Ἠρακλῆτος Ὀρφ. ὕμν. 65, 4, operarius, cultor.

Ἐργαστηριακοί, οἱ οἱ δι' ἐργοχείρου ζῶντες - καὶ βάνασοι Πολυβ. 38, 4, 5, operarii.

Ἐργαστηριακόν, τό φέρος πληρωόμενος ὑπὸ τῶν ἐργατῶν Παρμ. χρόν. 712, 15.

Ἐργαστηρι-άρχης, ὁ προϊστάμενος ἐργαστηρίου μτγν. officinator.

Ἐργαστήριον, τό τόπος, ἐν ᾧ ἐργάζονται ὠρισμένοι τι ἐργον, ἐργαστάσιον Ἰσκι. 3, 22. - μαχαίροποιῶν Πλουτ. π. δαμ. Σωκρ. 83. σκηνοποιῶν Δημ. 37, 4. μαγαζέιον Ἀριστ. ἱππ. 744. - καὶ καπηλεῖα Λουκ. Νιγρ. 25. κουρεῖον Πλουτ. χαματιπείον, «ἐπ' ἐργαστηρίον καθήσθαι» Δημ. 49, 67. μτφ. «πάντες τὰ ὅπλα κατασκευάζον, ὥστε τὴν πόλιν ὄντως πολέμου ἐργ. εἶναι» Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 17. «- συκοφαντῶν κατασκευάσας» = ὄμιλον, πληθύν Δημ. 39, 2. - πειρατικόν = ἀγῆλη πειρατῶν Ἠλιοδ. 5, 20, ἴδ. οὐδ. τοῦ ἐπομ. officina.

Ἐργαστήριον, τό «καλεῖται δ' ἐργαστήριον κώμη τις ἐν ᾗ μεταλλάσσει μεταξὺ Περγᾶμου καὶ Κυζίκου» Γαλλῆν. 9, 127, ergasterium.

Ἐργαστήριος, ὁ καταπολιτικός, ἐργαζόμενος, ἀποτελεσματικός «φάρμακον ἐργ. πόθου» Σχολ. Σοφ. Τρ. 487, officax.

Ἐργαστήρ, ὁ ἐργαστὴρ Ἀπολλ. π. Β. Ἀν. 500, 21.

Ἐργαστικός, 3. ἐναργητικός, ἐπιτηδεύς εἰς τὸ ἐργάζεσθαι «ἐρεῖς προβλήματος ἐργαστικῆς,

δηλ. τέχνη = δημιουργική Πλατ. πολιτ. 280.
ἐπὶ ἀνθρώπων Ξεν. ἀπομ. 3, 1, 6· τὸν ἔργασ-
τικῶν = χειροτεχνῶν Πολυβ. 10, 16, 1,
συγκρ. Αἰ. Π. 1, 10, 14· «τὸ τῆς τροφῆς
ἐργαστικὸν καὶ δεκτικόν» = τὸ τὴν τροφήν
ἐξεργαζόμενον μέλος Ἀριστοτ. πολ. 4, 4,
operosus.
Ἑργαστῖναι, αἶ' ἐν Ἀθῆναις παρθένοι αἱ
κατασκευάζουσαι τῆς Ἀθῆναις τὸν πέπλον Ἡσυχ.
Ἑργαστῖνος· ἀνδρ. ὄν. γραμ.
Ἑργαστρίς, ἴδος, ἡ· ἐργάτις Ἡσυχ.
Ἑργάται, οἱ ἔπαιον. τῶν θεῶν Πaus. 8, 32, 4.
Ἑργάτεια, τὰ ἑορτὴ τοῦ Πρακλέους τελου-
μένη παρὰ Λάκωσιν Ἡσυχ.
Ἑργάτεια, ἡ· ἐργασία μὲν. orificium.
Ἑργατέομαι· ἐργάζομαι Δ. Σικ. 20, 92.
Ἑργάτης, ὁ ὁ ἐργαζόμενος τι Σοφ. Ἀντ.
252, 18. γεωργός, γεωπόνος Ἀριστ. Ἀχ. 611.
«οἱ ἐργάται οἱ περὶ τὴν γεωργίαν» Δημ. 35,
32· γῆς Ἡρ. 4, 109· πολέμικόν = θεῶν πο-
λεμιστὴς Ξεν. Κορ. 4, 1, 4· ἔργου, οἰκ. 4,
1· μάχης, 6, 7, 6· ἀδικίας Ν. Δ.· θαλάσσης
= ὁ ἄλλος Ἀλκιφρ. 1, 11· καὶ ἐπὶ ἀντιθ.
τῷ ἀργός, δηλ. = ἐνεργητικός, ἐργατικὸς Πλατ.
Εὐθὺδ. 281· καὶ φειδωλός, πολ. 8, 554· στρα-
τηγός ἐργάτης, βουδ. ἐργάτης Ἀρχιλ. 8· ἀφ-
κας = ἐργατικαὶ μέλισσαι Ἀριστοτ. Ζ. 1, 6,
41, agricola, strenuus.
Ἑργατήσιος, 3· ἐργάσιμος, προσοδοφόρος·
«ὧώραν ἐργατήσιαν ἔχουσαν αὐτοφυεῖς νομάς
καὶ ὄλας» Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 21, quaevisus.
Ἑργάτια, τὰ Ἑργάτεια.
Ἑργατικός, 3· πρὸς ἐργασίαν, ἐκτέλειαν
ἐπιτηδεύει, ἐνεργητικὸς, δραστήριος, δυνατός,
ὁ Ἡρ. καλεῖ τὸν Νεῖλον ἐργατικὸν ποταμὸν
ἐνεκὰ τῆς ἐπενεργείας τοῦ πρὸς καρποφορίαν
καὶ κατοικίαν τῆς Αἰγύπτου, 2, 11· ἐπὶ ἀν-
θρώπων Πλατ. Μεν. 81· «ἀργητικῶν πᾶς
οὐκ αὐτὸς ἐργατικός ἀλλ' ἐργατῶν ἄρχων»,
πολιτ. 259· «ἐργατικώτατον τὸ τῶν μελισσῶν
γένος» Ἀριστοτ. Ζ. 1, 9, 38· καὶ γεωργός
Δ. Ἀλ. 8ητ. 11, 6· ἐπὶ δοῦλων Πλουτ. Κατ.
πρεσβ. 4, efficax, operosus.
Ἑργατικῶς, ἐπὶ τοῦ προηγ. - πρὸς τι =
πρὸς διάπραξιν τινος ἐπιτηδεύει Πλουτ. Κα-
μὴλ. 16, artificioso.
Ἑργατίνης, ὁ· ἐργάτης, καὶ ἐπὶ ὁ. ἐργατικός,
δραστήριος Θεοκρ. 10, 1· ἐπὶ γεωργῶν μὲν.
π. ὡς = ἀνέρες Μακρ. 18 (11, 58)· βουδ. ἐπ.
3 (6, 228)· Κύπριδος Παυλ. Σιλβ. 12 (5,
275)· καὶ ὁηλ. παλάμαι ἐπ. ἀδ. 194 (323),
operarius.
Ἑργάτις, ἴδος· ὁηλ. τοῦ ἐργάτης, ἐργα-
ζομένη· «μνήμην ἀπάντων μουσμητόρ ἔρ-
γάτων» Δίωχ. Πρ. 459· «πρόλ. μέλισσα μέ-
λιτος Ἑργάτις» Λουκ. Ἀλλ. 7· νέκταρος =
μέλισσαι Ἀντιφιλ. 29 (9, 404)· «= ἀνάνων
σελίδων» ποιήτρια Ἀντιπ. Θ. 23 (9, 28)·
«πολιτεία Ἑργάτις τῶν ἀγαθῶν» Δ. Ἀλ. 2,
76· «γλώσσαν μὲν ἄργον, χεῖρα δ' εἰλον ἔρ-
γάτων» Σοφ. Φιλ. 97· γυναικες Ἡρ. 5, 13·
ἐπὶ τῶν μελισσῶν Ἀριστοτ. Ζ. 1, 9, 40· καὶ
ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένη, «Μοῖσα οὐκ Ἑργάτις»
Πινδ. 1, 2, 6· ἐπὶ τῆς Ἀθῆναις = ἐργάνη

Ἡσυχ. - γυνή = πόρνη Ἀρχιλ. καὶ ἀρ. λεξ. =
Κύπριδος Μακρ. 7 (5, 245), operaria
Ἑργατο-χόλινδρας, ὁ· ὁρὸς ἐπιτηδεύει τις
κόλινδρος ὡς μηχανὴ χρήσιμος εἰς τὰ πλοῖα
μὲν. ἴδε καὶ ἐργάτης.
Ἑργάτῳις, ἀντὶ ἐργάνας αἶ' οἱ ἐν τοῖς
ἀγροῖς τόποι, ἐνθα οἱ οἰκεῖται ἐκασμῶντο
Ἡσυχ. ἐργασίῃ καὶ παρὰ Κρησίῳ = οἱ ἐπὶ τῆς
ταφῆς τῶν τεθνηκότων τεταγμένοι Ἡσυχ.
Ἑργάομαι· ἐργάζομαι, Ὁ. operari.
Ἑργαφίη· Ἀργαφίη Ἑτ. Μ.
Ἑργάω· τῷ προηγ. ἔξωδ. 20 (9),
Ἑργάων, ὁ· Ἑργάτων· 18· ἐργάτῳις.
Ἑργίαι· ὄν. ἀνδρ. Ἑπιγρ.
Ἑργάται, οἱ· οἱ ἐπ' ἀγρῶν οἰκεῖται Ἡσυχ.
Ἑργ-επεικτής, ὁ· ἔργον ἐπεικτής = ἔργα
ἐπείγων, ἐπιταγνῶν ἔργον τὴν Εὐστ.
Ἑργ-επι-στασία, ἡ· τὸ ἐπιστάτην εἰς δη-
μόσια τῆς πολιτείας ἔργα Ἑπιγρ. 2779.
Ἑργ-επι-στατέω· εἶμαι ἐπιστάτης· ἐπὶ τῶν
δημοσίων ἔργων Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 689.
Ἑργ-επι-στάτης, ὁ· ὁ ἐπὶ τῶν δημοσίων
ἔργων ἐπιστάτων, ἐπιβλέπων, προϊστάμενος
Ἀρτεμίδ. 4, 33.
Ἑργέτης· ὄν. ἀνδρ. Ἑπιγρ.
Ἑργέτιον, τό· πόλις Σικελίας, κατ. Ἑργετι-
νός Πλουτ. ἐπὶ ὁ. Ἑργετίνῃ Αἰν. Στ. Βυζ.
Ἑργάτις, ἡ· ἐργασία Ἡσυχ.
Ἑργατος, ὁ· φραγμός Ἡσυχ. serpes.
Ἑργίαιος, ὁ· εἰς τῶν ἐπογνῶν τοῦ Διομή-
δους Πλουτ.
Ἑργίαις· ἱστοριογράφος Ῥόδιος Ἀθῆν.
Ἑργίδιον, τό· ὕποκ. τοῦ ἔργον γλωσσ. orpusculum.
Ἑργίζω, ἀδύκ. λεξ. πλασθ. ἱσ. ἐκ τοῦ ἐργάζω.
Ἑργινίαι, ὁ· ποτ. Ὁρέης Θεοφύλ.
Ἑργίνος, ὁ· α'. 1) εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν οὐδὲς
τοῦ Πασειδῶνος Μήλσιος Ἀπολ. Ῥ. 2) οὐδὲς
Κλυμένῳ βασιτ. τῶν Μινυῶν ἐν Ὀρχομενῷ καὶ
οὐτός Ἀργοναυτὴς Ὀρφ. Ἀργ. 3) Σωρίδης τις
Πλουτ. 4) Μαντινέως Ἑπιγρ. 6' 1) ποτ. Μα-
κεδονίας = Εἰρίων. 2) ἄλλος τις Ἑπιγρ.
Ἑργίσκη, ἡ· πόλις Θράκης Δημ.
Ἑργί-σκος, ὁ· οὐδὲς Πασειδῶνος καὶ Ἀθῆν,
ὁ μελιωτὴς τῆς Ἑργίσκης Ἑτ. Μ.
Ἑργμα, τό· 1) ἔργον, πράξις Ὀμ. Ὀμ. 27,
20· πάντοτε ἔργμα γραφ. Πλουτ. Σοφ. 25·
σπαν. πεζ. ὡς Περικτ. Στοδ. ἀνθ. 85, 19· 2)
(ἔργω) καὶ ἔργμα γραφ. - περιφραγμα, ἐμπόδιον
Ἀριστοτ. π. Μ. Ζ. 2, 15, factum, septum.
Ἑργμός, ὁ· ἐργμὸς Πολυδ.
Ἑργνύμι· ἔγκλειω, μόν. ἔργνυ· Ὀδ. κ. 238.
Ἑργνύω, π. ἀντὶ ἔργω· περιφράττω, περι-
κλείω ἴδε τὸ προηγ.
Ἑργόβις· ὁ· Ἀθηναῖος Ἀλκιβ. Ἑπιγρ.
Ἑργόκλης, ὁ· Ἀθηναῖος α) στρατηγός, καθ'
οὗ δ' 280· λόγος τοῦ Αυσ. β) ἄρχων ἐπὶ τῆς
Ἑπιγρ. γ) ἄλλος τις ἐκ τινος τῶν ὁμήων τῆς
Ἀττικῆς Ῥόσος δ) ἐπὶ νομῶν Ἀθηναίων Μιν.
Ἑργο-διώκτω· ἐπισπεύδω τὴν τελείωσιν
ἔργου τινός, Ὁ.
Ἑργο-διώκτης, ὁ· ὁ ἐπισπεύδων ἔργον
τι νὰ γείνη, ἴδε ὡς ἔφορος, ἐπιστάτης Ὁ.

*Εργο-δότησιον, τό· εργοδότησιον Θεοφάν.

*Εργο-δοτέω· δίδω· εργάσιαν, μισθοδοτῶ καμ. π. Φρον. σ. 344.

*Εργο-δοτής, ὁ· μισθοδότης, ὁ δίδων εργάσιαν Ξεν. Κυρ. 8, 2, 5· κατὰ Πολυδ. = ὁ ἰκιδιδούς, 7, 182· ὁ Φρον. ἀποδοκ. τὴν λήξ.

*Εργο-δοτρια· θήλ. τοῦ προηγ. ἡ ἐπιστατοῦσα ἐν τοῖς κοινοβιακοῖς μοναστηρίοις μὲν.

*Εργο-επι-οτάτης, ὁ· ἐργεπιστάτης *Επιχαρμ. π. Πολυδ. 7, 183.

*Εργο-κηδεστής, ὁ· ἐργοδιώκτης Κυρίλλ.

*Εργοκλής, ὁ· Ἀθηναῖος τις Δημ.

*Εργο-λάβεια, ἡ· ἡ ἐπιχειρήσεις ἔργου τινὸς ἐπὶ ὠρισμένῳ μισθῷ, ἰδ. ἐπιχειρήσεις ἐκ κερδοσκοπίας *Ἀλκιφρ. 1, 34· ἴδ. ἐργολαβία.

*Εργο-λαβείω· ἔργον τι, ἐργασίαν ἀναδεχομαι ἐπὶ ὠρισμένῳ μισθῷ· ἀνδριάντας Ξεν. ἀπομ. 3, 1, 2· -τεῖχος Πλουτ. Περ. 13· ἰδ. γάριν κέρδους· πρὸλ. Δημ. 24, 161· «δι' ὧν ἡγοράζεαι», 25, 47· «τινὶ ἐφ' ὧν» Ἀισχ. 1, 173· ὅθ. «οἱ τὰ μεριμνία ἐργολαβοῦντες» ἐπὶ τῶν διδασκάλων τῆς φιλοσοφίας *Ἀλκιφρ. 3, 55· ὅθ. ἐν γέν. ζητῶ τὸ ἴδιον συμφέρον, ἰδ. διὰ κακῶν τεχνῶν καὶ τρύπων, «σφιστοῦ ἐργολαβοῦντος· τὰ τοιαῦτα νομίζων ἐγκώμια εἶναι» Ἀισχ. 2, 112· «ἐν τοῖς κηρύγμασι», 3, 33· π. μὲν. ὡς Δ. Κασ. ἐκμισθῶ. Τὸ Μῆα. ἔχει ὁ Πολυδ. 6, 51, redimo.

*Εργο-λαβία, ἡ· ἐργολάβεια, οὕτω «λόγους πρὸς ἑνδείξιν καὶ πρὸς ἐργολαβίαν γεγραμμένοι» = κερδοσκοπίαν *Ἰσοκ. 5, 25· «ἐργολαβίας ἑνεκα» Δ. Σικ. 2, 29, redemptura.

*Εργο-λάβος, ὁ· ὁ ἀναδεχόμενος νὰ ἐκτελέσῃ ἔργον τι ἐπὶ μισθῷ τεταγμένῳ Πλατ. πολ. 2, 373· -τοῦ ἀγάλματος Πλουτ. Περικλ. 31· καὶ μὲν. συγν. ὡς -δικης = δικηγόρος Θεμιστ. redemptor· «ἐργολάβος ὁ φλαύρος παγκρασι χρώμενος παρὰ τοῖς ῥήτορι, καὶ οὐχ ὁ ὑπὲρ τινῶν ἔργων μισθὸν λαμβάνων καὶ ἔχων τοὺς συνεργαζομένους, ὡς ἡ συνηθεία» λξβ. ῥητ. Βεκκερ. σ. 259, 13.

*Εργο-λήπτης, ὁ· τῷ προηγ. Πολυδ. 7, 182.

*Εργο-μίσσης, ὁ· ὁ μισθὸν τὸ ἔργον Β. *Ἀν. σ. 1374.

*Εργό-μοχθος, 2· πολύπονος, πολύμοχος μὲν. opegosus.

*Εργο-μοικεύω· περιπαικτικῶς κολακεύω τι· νὰ μὲν. adseco.

*Εργο-μοικέω· τῷ προηγ. ancillor.

*Εργο-μοικία, ἡ· κολακεία ἐμπαικτικῇ μὲν.

*Εργό-μωκος, 2· κολακεύων ἐμπαικτικῶς μὲν. adulator.

*ΕΡΓον (κυρ. ΕΡΓΕον γερμ. Werk), τό· (πάν ὃ, τι ἔχει τις πράξει, πράξεις, ὑπόθεσις εἰς καλὴν τε καὶ κακὴν σημ. *Ὀμ. καὶ ἐφεξ. ὅτε μὲν γενικῶς, ὅτε δὲ ὑπὸ τῆς συνεχείας ἡ ἐπιόλτιον ἰδιαιτέραν ὠρισμένην) 1) ἑνὲν. ἔργον ἀντιθ. τῷ βουλή *Ἰλ. 1, 374· «καὶ μόνον βουλεύματα ἀλλ' ἔργα δεινὰ» Σοφ. Φιλ. 552· -τοῦ λόγου, μῦθος *Ἰλ. 1, 443· «ἔργῳ κοδὲ ἔτε μῦθῳ χθὼν ἀσάλευται» Ἀισχ. Πρ. 1082· «Δίκη παρὼν ἔργους ἐκείνου καὶ φρεσίν», *Ἐπτ. 645· «μὴ σε δις φράσαι μῆτ' ἔπος μῆτ' ἔργον» Περ. 170· καὶ ἱμφοτικῶς «ἔργῳ καὶ

λόγῳ τεκμαίρομαι» = πράγματι, Πρ. 336· «ἄδουσι ἐν ἔργοισιν εἰς βλάβην φέρων» Σοφ. Οἶ. τ. 517, ἀντιθ. τῷ «μῦθος, ῥήματα, ἔπη», Οἶ. Κ. 877· «ὁρῶ βροτοῖς τὴν γλῶσσαν οὐχ ἰτάρκα πάνθ' ἡγομένην», Φιλ. 99· «ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φιλοὶ», Εὐρ. *Ὀρ. 454· «ταῦτα εἶπε καὶ ἄμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἔποιε» Πρ. 3, 135· «ἄλλως ὄνομα κοῦν ἔργον» Θουκ. 8, 78· «παρ' ἑκαστον καὶ λόγον καὶ ἔργον διδάσκοντες» Πλατ. Πρωτ. 325· ἰμετὰ λόγον καὶ ἔργον, νόμ. 1, 647· καὶ περ, λόγῳ - ἔργῳ, ἀντιθ. πραγματικῶς, *Ἐργον τε καὶ ἔπει, νόμ. 9, 879· ὅθ. τοῦ ἐπιθέτ. ὠρισμένον, «-θέσκελα, ἀήσυλα καὶ ἀλ. *Ὀμ. 2) «χωρὶς πρὸς ἔργον» = εἰς τὴν ἐκτέλεσιν προχωρῶ Σοφ. Αἶ. 116· «καὶ τοῦργον ἀν σοῦ τοῦτ' ἐφη εἶναι νόμον», Οἶ. τ. 349· «ταῦτά τε ἄμα ἡγόρευε καὶ τὸ ἔργον προσήγε» = καὶ τὸ ἐκτελεῖ Πρ. 9, 92· «ὥστα εὐθὺς ἔργον ἔχεσθαι» = προχωρεῖν εἰς ἐκτέλεσιν Θουκ. 2, 2· «ὡς ἥσθαι ἐν ἔργῳ ὄντα τὸν Κύρον» = ὅτι κατεγίνετο εἰς τὴν πραγματοποίησιν Ξεν. Κυρ. 7, 1, 27· «ἅπας δ' ἐν ἔργῳ δουλὸς ἦν μάτην ποδῶν» Εὐρ. Βακχ. 626· «τὸ μὲν ἐνδύρημα γὰρ ἐνδοῦναι εἶναι, τὸ δὲ ἔργον ἀδύνατον» = ἡ ἐκτέλεσις ἦτο ἀδύνατος Ξεν. Ἀν. 3, 5, 12· 3) ὃ, τι συνεπίζει τις νὰ ἐκτελέσῃ, ἀσχυλῆμα, πράξις, ἐργασία· «ἔργον ἐποιέσθαι» = εἰς τὸ ἴδιον ἔργον, εἰς τὸν ἴσόν, τὸ ὑπαντήριον πηγαίνειν *Ὀδ. ρ. 227· «γυναικας ἀμύμονα ἔργα εἰδυίας» *Ἰλ. 1, 128· «πᾶσαν γὰρ θυμικὴν ἐνέκαστο καλέλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσίν» = κατὰ τὴν καλλοσύνην, τὰ ἔργα καὶ τὴν φρόνησιν ὑποτρέφει, καθ' ὅτι ἐνδοῖ νὰ ἐργάζηται, ν. 432· «πάντες ἀναπηδῶσιν ἐπ' ἔργον, σκυτῆς, βαλάνης» = πηγαίνουσιν εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν Ἀριστ. ὅρν. 490· «τοῖς ἔργοις προσέχουσιν, πλ. 553· «τὰ αὐτῆς ἔργα κόμει» = φροντίζει, κύτταζε τὴν δουλείαν σου καὶ μὴ σὲ μέλει δι' ἄλλους *Ὀδ. συγν. «λαλή σάιδνασθ' ἐπὶ ἔργῳ ἑκάστο», 6, 252· «ἔργα θεῶν» = τὸ κράτος καὶ ἡ κυβέρνησις αὐτῶν = ἡ θεὰ δύναμις *Ἰλ. π. 120· «ἔργον ποιήσασθαι» = κάμνει τι ἐνασχόλησίν μου, τὴν ἐπιμελείην μου στρέφω εἰς τι Πλατ. Φαίδρ. 232· «εἶναι ἐπὶ τὰ θηρόσια ἔργα», Γαργ. 514· ἰδ. α) ἐπὶ τῆς καλλιέργειας τῆς γῆς· «ἔργον ἀνδρῶν, ἀνθρώπων» = γεωπονία, γεωργία *Ὀμ. συγν. - βοῶν *Ὀδ. κ. 98· «ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκειν» = ἡ γεωργία δὲν ἦτο ἰδικόν μου ἔργον, 5, 222· «ἀλλὰ πᾶς γῶραι πρὸς ἔργον εἰς ἄγρῳν» Ἀριστ. εἰρ. 555· ὅθ. ἔργα ἐκάλουν καὶ τοὺς καλλιεργημένους ἄγρους, ἡ γαῖα, καὶ τ' ἀμφοῖς ἱερῶν Τιταρήσιον ἐργ' ἐνέροντο *Ἰλ. 6, 751· «πεδία λιπεύοντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα», μ. 283· «πατριῶτα ἔργα» = πατριὰ κτήματα-περιουσία *Ὀδ. 6, 22· «ἔργα 10άτης» = αἱ καλλιεργημέναι τῆς 10άτης γαῖαι, 5, 344· «ἐπὶ τὰ ἔργα εἶναι», 6, 127· «τὰ τῶν Μουσῶν ἔργα διέσθουρε» Πρ. 1, 36· «αὐτ' ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτ' ἐπὶ τοῖς αὐτῶν ἰδίοις διατρέβειν» Δημ. 2, 16, ὅπου οἱ ἀρχατοὶ γεωργεῖν ἔργον. 6) γυναικῶν = αἱ γυναῖκες ἐργασίαι, ἰδ. ἡ ὑφαντική, «ἐργαὰ ἔργ' εἰδύσαν συγν. π. *Ὀμ. ἴδ. αὐτῶν καὶ πρὸλ. ἐργάνη·

ἢ ἐπὶ πολέμικῃ ἀσχυρίᾳ = πόλεμος, μάχη, ἀνὼν, καὶ μόν. ὡς Ἰλ. 8, 175, καὶ μετὰ τοῦ πόλεμος ἢ μάχη, ὡς ἔργον μάχης, ζ, 522. — πολέμικα ἔργα καὶ ἐπιρῶν Ἀρχαλ. 50 καὶ περ. «τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον» Πλάτ. Μενεξ. 241. «τῶν πρότερον ἔργων μέγιστον ἐπράχθη τὸ Μηδικὸν» Θουκ. 1, 23. «οἱ ἐν τῷ ἔργῳ» = οἱ ἀγωνιζόμενοι, 7, 71. «πρὸς τὸ ἐν ἔργῳ ὦν» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 27. «ἔργου ἔχουσιν» = ἀρχίζουσιν τὴν μάχην Θουκ. 1, 49. «ἐλέγετο ἀποκτείνειν τοῦτον τῷ ἔργῳ περὶ ὄγδοήκοντα ἡμέρας» Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 2. «τὸ Τρωϊκὸν ἔργον» Ἀρρ. Ἀν. 1, 11. «τὸ πρὸς Ἰλίου» Παισ. πρὸς. «ἥδη γὰρ ὡς ἐς ἔργον ὁπλιστὰς στρατὸς» Εὐρ. Ἡρακλ. 672. «πρὸς ἔργον πάντες ἴσαν χέρας», Ἡλ. 799. «ἐν τῷ ἔργῳ» = ἐν τῇ μάχῃ Θουκ. 2, 89. δ) ἐπὶ ἀλλῶν ἐνασχολήσεων, θαλάσσια ἔργα, οὐ μόνον = ναυτιλία Ἰλ. 6, 614, ἀλλὰ καὶ = ἀλείψα Ὀδ. ε, 67. — φιλοτιμία = ἔργα τῆς ἀγάπης = ἐρωτικὴ ἀπόλαυσις, λ, 246. — γάμοιο Ἰλ. ε, 420, ἐπὶ μεταλλουργίᾳ, τὰ ἔργα = τὰ μεταλλεῖα. «τῶν ἔργων τῶν ἀργυρεῖν ἐπιθυμεῖν» Δημ. 8, 45. 4) εἰς τὰς συντάξεις, ὡς «οἱγὴ τοῦτον ἔργον ἦνυστον» = τὴν ἐργασίαν μου ἐπέτρεπον σιωπῶν Σοφ. Τρ. 318, ἐξιστοῦνται καὶ τὰ ἔργα. «οὐν ἔργον ἔστιν» = εἰς αὐτὴν, «οὐν ἔργον, Ἰοί, ταῖς δ' ὅπου ὀργῆσαι χάριν» = οὐδὲν πρέπει Αἰσχ. Πρ. 638. «ἐμὸν τὸδ' ἔργον λοιπὸν χρὴναι δίκην» = εἰς ἐμὴν ἀνέκει· ἀποφασίσω, Εὐρ. 704. «ἀνδρῶν τὸδ' ἔστιν ἔργον», Νο. 662. «ἔργον ἥδη σὺν τὰ λοιπὰ ὑπηρετεῖν» = σὺν ἀνέκει· Σοφ. Φιλ. 15. τὸ δὲ «οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνησθαι μάτην» = οὐδὲν ὄφελος, Αἴ. 839. «οὐν ἔργον εἴη τοῦτον ὅπτιον» Ἀριστ. Λυσ. 839. «ὁμῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἥδη φέλαν ταῦτα», Αἰρ. 1305. καὶ ἀπολ. «ἰσπερ, σὺν ἔργον, οὗτε τοῖς θεοῖς», ὄρν. 862. «ὅπερ μόνον ἔστιν ἔργον ἀγαθὸν πολέτου» Πλάτ. Γοργ. 517. «οὐκίτι ἐμὸν ἔργον εἶναι», Πρωτ. 335. «οὐν ἔργον ἀναπληρώσαι», συμπ. 188. «οὐ γὰρ θεομάρτυρος ἔργον ψύχειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου» = δὲν εἶναι θεομάρτυρος ἴδιον τὸ ψύχειν, πολ. 1, 335. καὶ μετὰ τοῦ. «ἔχοντες οἱς τοῦτο ἔργον ἦν» = εἰς τοὺς ὁποίους ἦτο ἱεπιτετραμμένον = οἱ ἐπιφορτισμένοι Ξεν. Κυρ. 4, 5, 13. «γυναῖξιν ἔργον ἀδερφίσκειν» = συνήθει· Ἀγάθ. 4 (5, 216). ὅμ. «ἔργον ἔχω τοῦτο σκοπεῖν» = ὡς ἐνασχολησὶν μου ἔχω Ξεν. ἀπομν. 2, 10, 6. «ἔργον ἔχειν δεόμενον τοῦτου κοινωσὶν τοὺς παρόντας», Κυρ. 8, 4, 6. μετ' ἐμφάσεως, ἔργον ἔστιν = εἶνε κόπος, δυσκολία, «τοὺς πολλοὺς καὶ παλαιούς ἔργον διηγέσασθαι» Δημ. 59, 91. «ἔργον μὲν νυκτὸς λύσαι ἴππους, ἔργον δὲ χαλινώσαι» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 27. καὶ μετ' ἄλλων προσδιορισμῶν, «οὐ μὲν ἔργον εὐ λέγειν» Εὐρ. Βακχ. 267. «χαλεπὸν οὐν ἔργον διαιρεῖν» Ἀριστ. Βατρ. 1100. «μετὰ ἔργον καλῶς χρῆσθαι» Πλάτ. συμπ. 187. «πλείονος ἔργου δέσιν ταῦτα πάντα ἀκριβῶς μαθεῖν» = εἶνε δυσκολώτερον, Εὐδοκ. 14. «οὐκ ὀλίγον ἔργον αὐτὸ εἶναι» = δὲν εἶνε μικρὸν πράγμα, πολ. 2, 639. πρὸς. «τοὶ ἄλλοι πᾶμπολυ ἔργον λέγουν», 7, 531. «πολύ ἔργον

ἀν εἴη διεξελθεῖν» Ξεν. ἀπομ. 4, 6, 1. 50. «παρίσχε μοι ἔργον πλείστον», Ἀριστ. νεφ. 515. καὶ «ἐνταῦθα δὲ πολλὰς φυλακὰς ἔργον» = ἀνάγκη Πλάτ. πολ. 7, 537. «οἱγὰρ, σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς» = ὄφελος Εὐρ. Ἰππολ. 911. «τί θῆτα τόσον ἔργον» = τίς ἡ ἀνάγκη τόσων; Ἀλκ. 30. «οὐκ ἔργον ἔσ' οὐδὲν στραφόν» Ἀριστ. πλ. 1154. καὶ μετ' ἀπαρ. «οὐδὲν ἔργον ἰσχύειν» = δὲν ὄφελος τίποτε νὰ στέκη τις ἐνταῦθα, Λυσ. 424. «καὶ σ' οὐδὲν ἔχω εἰσθεῖς παπταίνειν πόλιν ἐπ' ἔργον ἔστιν» Σοφ. Αἴ. 12. «οὐκ ἂν μακρῶν εἶδημιν οὐδὲν ἂν λόγων — τόδ' εἴη τοῦργον» = δὲν ἀρξίται ἐνταῦθα νὰ κάωμεν λόγων πολὺ, Ἡλ. 1365. πρὸς. «οὐδὲν λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔσ' ἢν μὴ τι καὶ μασηθῇ» = τίποτε δὲν ὠφελούσιν οἱ ὀδόντες Ἀριστ. Αἰρ. 1310. «ἐπὶδὸρ μὴ εἶναι ἔργον τῇ στρατιῇ» = ἡ πολιορκία δὲν ὠφελει τίποτε Ἡρ. 1, 17. πρὸς. «ὡς οὐδὲν ἦν ἔργον αὐτοῦ κατατείναντος» = ἀφ' οὗ διὰ τῶν προσπαθειῶν του τίποτε δὲν κατωρθώσας Πλουτ. Ποπλ. 14. «τὸν δὲ οὐδὲν ἔργον αὐτοῦ τῆς σπουδῆς» Λυσ. 11. 5) τὸ διὰ τοῦ κόπου, τῆς ἐργασίας παραχρῆν, τὸ ἔργον, κατὰ σκεῦμα. «ἔργον Πρωταίστοιο» Ὀδ. δ, 617. — γυναικῶν = ὀφθαλμοί, συγν. — ἀθανάτων Ἰλ. τ, 23. «ἔργα ἔργαζ' ὀφθαλμοῖς» Ὀδ. φ, 422. «ὄφθαλμοι τοῦτο σῆς ἔργον χερὸς» Αἰσχ. Νο. 231. ἔργον λώπτον = ἐκ λωπτοῦ γενόμενον Θεοκρ. 21, 45. ἐπὶ ἀνδριάντος Ξεν. ἀπομ. 3, 10, 7. «τῶν ἔργων ἀπρασίαν εἶναι» = τὰ κατασκευασθέντα δὲν δύναται νὰ πωληθῶσι Δημ. 27, 21. «καὶ μηχανά» ἐπὶ πολιορκητικῶν μηχανῶν Πολύδ. 5, 3, 6. π. Δ. Ἀλ. καὶ ἄλλ. μετγν. ἐπὶ τῶν ἔργων τοῦ πνεύματος = σύγγραμμα, βιβλίον. ἔτι π. Πινδ. τὸ ἐν τῷ ἀγῶνι ἢ διὰ τοῦ ἀγῶνος ἀποκτώμενον, τὸ ἀθλόν, ἢ νίκη ἐν τῷ ἀγῶνι, Ὀ. 9, 91. — ἡ νίκη Ξεν. Κυρ. 1, 8, 24. ἐν γέν. κέρδος, 30. οἱ τόκοι κεφαλαιῶν τινός, τοὺς ὁποίους τὸ ἀργύριον ἀπέφερε, «τὸ τὰ ἀργύρια καὶ τὸ ἔργον τῶν δώδεκα ἱσίων» = κεφάλαιον καὶ τόκοι δώδεκα ἱσίων Δημ. 27, 17. 6) ἐν γέν. πρᾶγμα, ὑπόθεσις, ἀντικείμενον, ὡς χρῆμα, πρᾶγμα, π. γ. «καὶ δέσσει πᾶν ἔργον ὑπερβαίνει, ὅτι κεν εἴπῃς» = εἰς σ, τι καὶ ἂν μὴ εἴπῃς Ἰλ. α, 294. «ὅπως ἔσται τίςδε ἔργα», δ, 14, καὶ συγν. πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι «μέγα ἔργον» = μέγα βάρος, μέγας ὄγκος, ἐπὶ μεγάλου λήθους, 303. «ἔκκοις τοῦργον» Σοφ. Τρ. 1147. «οὐκ ἔστι τοῦργον τλήν», Αἴ. 461. «τοῦτ' ἔστιν ἥδη τοῦργον εἰς ἐμὲ βίπον», Οἱ. τ. 847. 30. περιτρεφικῶς, «ἔργα δαιτὸς» Ἰλ. υ, 228. ἔργα μάχης καὶ ἄλ. καὶ περ. «τὸ ἔργον τῆς θήρας». Ἐργο-παρ-ἐκ τῆς, ὅ δ' ὁρρηγοῦν ἔργον Κλ. Ἀλ. Ἐργο-ποιεῖα, ἡ δημιουργία γλώσσας. Ἐργο-πονεῖσθαι· κοπιᾶν· ἐργονοπονεῖν οὐ διαλείπουσιν ἐμὸν ὁρμηκῆς Ἀρτεμίδ. 3, 6. Ἐργο-πύνας, ὅ· ὁ κοπιῶν, ἐπὶ τῶν κρηγῶν Ὀμπ. κυν. 148. ἐπὶ γαιωπύων Λεων. Ἀλ. 32 (11, 9). ἐπὶ ἀλτίων Νίκ. ὅρν. 30. ἐπὶ οἰστροῖς, φιλόπονος· = Ἀτρυτώνη Κυλαυθ, 192, operarius.

- *Εργο-στάσιον, τό· ἐργοδόσιον.
 *Εργο-στάσιος, ὁ· ἐργασιαστής Χαριτ. 4, 2.
 *Εργοστήτης, ὁ· 1) ἡμερατὸς τις Ὀλυμπιονίκης Παυσ. 2) Αἰτωλὸς Πλουτῆς 3) Ἀθηναῖος *Ἐπιγρ. 4) ἄλλ. *Ἐπιγρ.
 *Εργότιμος, ὁ· 1) Ἀθην. *Ἐπιγρ. 2) τεχνίτης δὲ Αἰγίνης *Ἐπιγρ. 3) υἱὸς Εὐδήρου *Ἐπιγρ.
 *Εργο-τεχνίτης, ὁ· ἔργου τεχνίτης, κατασκευαστὴς Ἰαμδλ.
 *Εργότρις, ὁ· ἐργεπείκτης *Ἦουχ.
 *Εργολάβος, ὁ· 1) στρατηγὸς τις Δημ. 2) ἄλλ. *Ἐπιγρ.
 *Εργο-φόρος, 2· ἐργατικὸς, ἐπὶ τῶν μελισσῶν Αἰλ. Π. 1, 5, 42, operarius.
 *Εργοχάρης· Ἀθηναῖος τις Αἰσχ.
 *Εργο-χειρῶν· ἔχω ἐργόχειρόν τι *Ἀθανασ.
 *Εργο-χειριάρης, ὁ· χειρωνακτής, δημιουργός Β. Ἀν. 4, 410, 866, orifex.
 *Εργο-χειριστής, ὁ· τῷ προηγ. μτγν. orifices.
 *Εργό-χειρον, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, ἔργον τῶν χειρῶν Ἀθανασ. 2, 378.
 *Εργω, ἔπ. ἔργω ἰων. ἔργω (ῥίζ. FERG ἴδε καὶ ἔργονμι), ἄδρ. ἔρξα, π. παρκ. ἔργμαι, ἔρχεται, καὶ ὑπερσ. ἔρχατο καὶ ἔρχατο· 1) περικλείειν, περιφράττειν *Ἰλ. φ, 282· «ἐντὸς ἔργειν» = ἐγκλείειν, περιλαμβάνειν *Ἰλ. 6, 845· «δόμον ἔργειν» = οἰκίαν κατακλείειν *Ὀδ. η, 88· «ἔρχατο σάκεσι» = ἦσαν μὲ ἀσπίδας περιφραγμένοι, σκεπασμένοι *Ἰλ. ρ, 354· «γέφυραι ἐργύναι» = περικελισμέναι, στερεῶς συνδεμέναι, ε, 89· 2) ἀποκλείω, ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω *Ἰλ. φ, 72, ἀπό τι, τίνος ἔργω, 571· «ἐργόμενοι πολέμοιοι» = ἀπὸ συμπλοκῆν μακρυνόμενοι, ν, 525· «ἀλλὰ οὐ τῶν μὲν πάμπαν ἔργ' ἀσιφρονα μύθον» *Πσ. ἔρ. 335· «οἰσίαν τοῦς παῖδας ἔργων τῶν Κορινθίων» *Ἠρ. 3, 48· «ἔργετο ἐκὼν τῆς Κυρηναίων πόλιος» = ἐκρατεῖτο μακρὰν τῆς πολ. Κυρ. 4, 166· ἀπὸ τίνος *Ἰλ. 8, 130· ἀπὸ τιμῆς *Ὀδ. λ, 503· ἔκ τίνος *Ὀρφ. Ἀργ. 1357. Μέσ. κωλύομαι· τινὸς *Ἠρ. συχν. «τῶν ἀσέπτων ἔρξεται» Σοφ. Οἰ. τ. 885· 3) ὀλίγω, ἀναγκάζω· «λαὸν ἐπ. ἀριστερά» = στρέφω διώκων *Ἰλ. μ, 219· ἐπὶ νῆας, π, 395· «ἐκτὸς ἔργειν» = ἐξωθεῖν *Ὀδ. μ, 219, includo.
 ΕΡΓΩ, ἡ κυρ. FERGΩ· πράττω εἰς τὸν ἐν. ἄχρ. ἔδ' ἐργάζομαι, καὶ τοὺς ἄλλ. χρόν. εἰς τὸ ἔρδω, facio.
 *Εργ-ῶδης, 2· δυσχερής, δύσκολος, ὀχληρὸς Πλάτ. ἔπ. ρ, 357· «θυγάτηρ κτήμ' ἐστὶν ἐργώδης πατήρ» Μεν. π. Στοβ. ἀνθ. 775· πολέμιος Πλουτ. Μαρκ. 30· ἐργωδέστερον Ξεν. ἀπομ. 2, 6, 9· ἐργωδέστατον, 1, 3, 6, operosus, difficilis.
 *Εργ-ῶδία, ἡ· δυσχεραία, δυσκολία μτγν.
 *Εργ-ῶδως· δυσχερῶς Θεοφρ. difficulter.
 *Εργ-ωνέομαι· εἶμαι ἐργώνης Πάρ. μάρμ.
 *Εργ-ωνέω· ἔργον, κόπον τινὰ ἀναδέχομαι *Ἐπιγρ. Ἀήλου. π. Βοικχ. 2, 2266.
 *Εργ-ώνης, ὁ· ὁ ἀναδεχόμενος τὴν ἐκτέλεισιν ἔργου τινὸς ἐπὶ τινι ταπεινῷ μισθῷ *Ἐπιγρ.
 *Εργωνία, ἡ· ἐργολάβεια Πολυβ. 6, 17, 5.
 *Ερδῖνοι, οἱ· ἔδνοι *Ἰσηρίας Πισολ.
 *ΕΡΔΩ, μόν. ἐν. καὶ παρτ. ἀπ. ἔρδω, ἔκ δὲ

τοῦ ἔργου ὁ μὲλ. ἔρδω, παρκ. ἔργω, ἔργων βατρ. 179, ὑπερσ. ἔρδωμαι καὶ ἔρδωμαι *Ἠρ. 1, 127· 1) ποιεῖν, κείμεν, ἐκτελεῖν· ἔρδω = πράττειν το *Ἰλ. 8, 29· «ἄσ' ἔρδω» ἐπαθὸν τῶν *Ὀδ. 0, 490· οὕτω πράττειν ἀντίθ. τῇ πάσχειν Πινδ. Π. 8, 6· «πρὶν παθεῖν ἔρδαντα» Αἰσχ. Ἀγ. 1694· «ἔρδον ὅπως ἐθέλεις» *Ὀδ. ν, 110· «φίλος εἶη καὶ φίλα ἔρδοι», ο, 359· «ἐπεὶ δοκεῖς τόδ' ἔρδειν καὶ λέγειν» Αἰσχ. Ἀγ. 1632· «θανάτω τίσας ἄπερ ἦρξεν», 1511· «παχύνει τόδ' ἔρδειν» Σοφ. Φιλ. 6· «ἔρδουσι δὲ μέλλουσι», Οἰ. Κ. 1076· «τόλμαν ἂν ἔρξα» Εὐρ. Ἀνδρ. 837· «ἔρδοι τις ἦν ἑκάστος εἰδείη τὴν χην» Ἀριστ. σ. 1431· «τίνε τι *Ἰλ. 6, 261· «ὅς δὲ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισιν ἔρργα» *Ὀδ. 6, 289· συνήθ. «τίνε τι» ὅ μὲν πρότερος καὶ ἔργον *Ἰλ. γ, 351· «οὐ κακὰ πολλὰ ἔρρασι» ἀλὼν, 9, 450· «ὅς τε ξείνων κακὸν ἔρρα» *Πσ. ἔρ. 325· «στρατὸς τοιοῦτος ἔρρας πολλὰ δὲ Μῆδους κακὰ» Αἰσχ. Πέρ. 232· «ἂν ἔρρα» Θεόδωρ. 16, 25· «κακὸς τινα» *Ἠρ. 0, 88· 2) θυσιάζω, ἱερούς ἐπὶ βωμοῖς *Πσ. ἔρ. 135· «Διὶ θυσίας ἔρδειν» *Ἠρ. 1, 131· «ἔρρα» ὁμοῖν ἀθανάτοισιν τελεῖσας ἐκατόμβας *Ἰλ. 6, 306· πρβλ. ῥίζω.
 *Ερδωνία, ἡ· πόλ. Ἀπουλίας Στραβ. τὰ νῦν Oridona.
 *Ερδώνιος· 1) Τύρνος *Ερδώνιος δὲ Ἀρκίας ἡ Κορίνθιος Δ. Ἀλ. 2) Ἀπικίος *Ἐρ. Σαβίνος Δ. Ἀλ. 2)
 *Ερέα, ἡ· ἔρπον, μάλλινος Στραβ. 4, 4, 100.
 *Ερέας, τέσσαρς Θεσσαλοὶ *Ποσχ.
 *Ερεβένθος (ἔρεβος)· σκατεινός· νύξ *Ἰλ. 0, 448· ἄηρ, ε, 864· νέφια, χ, 309, tonitruous.
 *Ερέβωφι· ἴδ' ἔρεβος.
 *Ερέβωφι· ἴδ' ἔρεβος.
 *Ερεβήσων πόλις· Ἰα. *Ερεβήσων Σουῖδ.
 *Ερεβίδα· οἱ· ἔδνοι τῆς ἐνδοτέρω Ἀφρικῆς Πτολ. = Ερεβίδα.
 *Ερεβίνθινος· τῷ ἔπομ. - Διδύσθος ἐπὶ τῶν μηδένος ἄξιων Ζηνοδ. 3, 83· ἴδ' ἐρεβίνθος.
 *Ερεβίνθη, ἡ· ἐρεβίνθος *Ετ. Μ. 54, 14.
 *Ερεβίνθιατος, 3· μέγας ὁ ἐρεβίνθος Διοσκ.
 *Ερεβίνθινος, 2· τῷ προηγ. - Διδύσθος, παροιμιώδης ἐπὶ τῶν μηδένος ἄξιων ἐπειδὴ οἱ ἐρεβίνθοι δὲν θεωρεῖτο ὄσπριον ἐν ὑπολήψει Ζην. 3, 83, ἴδ' ἐρεβίνθιος, ciccrinus.
 *Ερεβίνθω λέων, ὁ· κωμ. ὄν. παρασίτου *Ἀλκιφρ.
 *Ερεβίνθος, ὁ (πρβλ. ὄροδος, λατ. eruvum, καὶ τὸ γερμ. erbe)· τὸ ὄσπριον *ρεβίθι, καὶ ὁ καρπὸς *Ἰλ. ν, 589, καὶ τὸ φυτὸν *ρεβίθι Θεοφρ. - καὶ κωμικοὶ Πλάτ. πολ. 2, 372· ἐλφονοντο ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων Ἀριστ. εἰρ. 1136, καὶ ἐκρύγοντο ὡς τράχημα καθάπερ καὶ τὰ ἀμύδαλα, καρδία πρὸς οἰνοποσίαν Ξενοφ. π. Ἀθην. 2, 54· μτφ. «- τὸ αἰδοῦν τοῦ ἀνδρός» Ἀριστ. Ἀχ. 801, ciccr.
 *Ερεβίνθου· μονήκησιβεία ὑπὸ τοῦ ἁγίου Νικηφόρου, ἐπισκόπου Μιλῆτος Λεων. Διακ. 226.
 *Ερεβίνθ-ῶδης, 2· κατὰ τρόπον, ὁμοίως ἐρεβίνθῳ - φύλλον Θεοφρ.
 *Ερεβίνθωδης, ἡ· νήσος Προποντίδος, μὴ τῶν διὰ τοὺς ἡγεμονοῦντας νήσων Πίλιν. ἴδε Τερεβίνθος.
 *Ερεβίνθων οἶκος· κώμη τῆς Ἰωνδαίας Ἰώσ.

Ἑρεβο-διφάω· ἑρευνῶ, ἐξετάζω τὸ σκότος· ὡς τὸν Τάρταρον Ἀριστ. νερ. 192.
Ἑρεβόθεν, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ ἑρέβου, ἐκ τοῦ σκότους, τοῦ κατωκόσμου Εὐρ. Ὀρ. 179, exoco.
Ἑρέβω, ἡ ὕψος Μακεδονίας Πολυαιν.
Ἑρέβος, τὸ (συγγεν. τοῖς ἑρα, iura, ἑρεμνός· ἑρέω) τὸ σκοτεινὸν τοῦ κάτω κόσμου, κατὰ τὴν Ὀμηρ. παράστασιν ὃ σκοτεινὸς τόπος ὑπὸ τὴν γῆν μεταξὺ ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ τοῦ βαθύτερου κειμένου Ἄδου, ἀπὸ τοῦ ὅποιον τὸ ἑρέβος διακρίνεται ῥητῶς Ἰλ. θ, 368· ὁδ. π. Ὁμ. οὐδέποτε σημαίνει τὸν τόπον τῆς διατριβῆς τῶν ψυχῶν τῶν τεθνάντων, ἀλλὰ τὴν πύρρον, τὸν πύρρον ἢ τὸν τόπον δι' οὗ μεταβαίνουν αἱ ψυχαὶ διερχόμεναι ἀπὸ τοῦ ἄνω εἰς τὸν κάτω κόσμον, τὸν Ἄδην· «εἰς ἑρέβος στρέψας, τετραμμένον» Ὀδ. κ, 528· «εἰς ἑρέβους ἄφοντα κύνα» Ἰλ. θ, 368· «εἰς ἑρέβους σπιν», 1,582· ὁ Βουτρεπαν. προτιμᾷ ἑρέβωσι καὶ ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης Σοφ. Ἀντ. 585· καὶ μῦθ. ἀφ' ἑρέβου μὲν ξυνιτοῖς, ἀξυνιτοῖς δ' ἑρέβους, Ἀλκ. ἐπ. 21 (7, 429), erebus, orcus.
Ἑρέβος, τὸ 1) τέκνον τοῦ Κάου, τὸ ὅποτον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Νυκτὸς τὸν Μοῖραν, τὸ Ῥηας, τὸν Μόρον ἢ θάνατον, τὸν Ὑπνον, τὴν Νύκτα καὶ ἄλλα τοιαύτης φύσεως τέκνα, ὅσα παριστάνουσι σέλαιν τινὰ μὲ αὐτὸ τὸ τῆς Νυκτὸς σκότος Ἦσ. θς. 2) τὸ προηγ.
Ἑρεβόςδε, ἐπὶρ. εἰς τὸ ἑρέβος Ὀδ. υ, 336.
Ἑρεβό-φατις, ἰδός, ἡ ἢ εἰς τὸ ἑρέβος περιπατοῦσα, διάγουσα Σχολ. Ἰλ. τ, 87.
Ἑρεβο-φυή, 2· ὁ ἐξ ἑρέβου γεννηθεὶς, σκοτεινὸς Τρέτς.
Ἑρεβ-ώδης, 2· ὁμοίος ἐρέβει, σκοτεινός· βάλασσα Πλουτ. π. δεσιδ. 7, tenebrosus.
Ἑρεβ-ώπις, ἰδός, ἡ ὁμματα ἐρέβους ἔχουσα, σκοτεινὰ· παρθένος Ὀρφ. λιθ. 538.
Ἑρεγμία, τὸ ἑρεγμός, χονδροκοπανισμένον ὄσπριον εἰς τὸν πλ. ὄσπρ. «ὃ δίχα διηρημένον» Ἑρωτιαν. 378· ὁ κύματος ὁ διακεκομμένος Ἠσὺ.
Ἑρεγμία, ἀπ. ἀντὶ ἑρεγμός Ἀριστ. εἰρ. 528.
Ἑρέγμιος, 3· ὁ ἐκ φρυγανισμένων, χονδροκοπανισμένων ὄσπριων κατισκευασμένος· ἄλευρον Διοσκ.
Ἑρεγμός, δ· ἑρεγμα Γαλην.
Ἑρεῖνω· ἔρομαι, ἔρωτῶ, ἐξετάζω νὰ μάθω, καὶ μετ' αὐτ. τοῦ προσώπου Ὀδ. η, 31, καὶ αὐτ. τοῦ πράγματος, «τίη γένειν ἑρεῖνός γε» Ἰλ. ζ, 145· ἡ καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. «αὐτίκα δ' ἡγ' ἐπέσσειν πόσιν ἑρεῖνεν ἑκάστα» Οἰκτρ. 4, 137· «ἐπεὶ σὺ με τοῦτ' ἑρεῖνεις», 1, 220· ἀμφὶ τινι=ἔρωτάν διὰ τινὰ ἀνθρώπον, 14, 262. Μίσ=ἐνεργ. «ἄφαρδ' ἑρεῖνέτο μύθω» Ὀδ. ρ, 305· ἐν γέν. διαλέγομαι, ὁμιλῶ Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 313, ὅπου ὁμοῖς καὶ ἔρωτῶν, ζητεῖν προηγήθησαν· καὶ· κιθάραν=δοκιμάζειν, αὐτ. 487, πεζ. μόν. Πλουτ. «ἐάν μὴ μεῖζον ἄλλος πατέρου ἑρεῖνῃ»=πλεονέστερα, μεγαλύτερα ἐπιθυμῇ, λακων. ἀποφθ. Δυκ. σ. 226· πρὸλ. ἔρατῶ, interrogo, quaero.
Ἑρεζός· ἡ Ἑρεζα.

Ἑρεθίζω (πρὸλ. ἑρε, ἐρεθω, λατ.) irritō, γερμ. reizen)· διεγείρω, παρορῶναι ἰδ. εἰς θυμὸν καὶ ἀγῶνα Ἰλ. α, 32· «κερτομῶς ἐπεισὶ τινὰ»=κάνω τινὰ νὰ θυμώσῃ λίγων ἀπὸ τῶν ἐγγικτικῶς, πειρακτικῶς λόγων, τ, 419· διεγείρω τινὰ εἰς περιέργειαν, τὸν κάμνω περιέργον εἰς τι Ὀδ. τ, 45· «ἐμὰς δὲ φρένας ἡρέθισε διάταρος φόβος» Ἀισχ. Πρ. 181· «-φιλαβόλους Μοῦσας» Σοφ. Ἀντ. 965· χοροῦ Εὐρ. Βακχ. 148· «οὐδὲν ἡμῶν ἕπον ἡρεθισμένον μάλλον δέσθουμένον ἔστι» Ἀριστ. σφ. 1204· «Σκόθαι ἐρεθισθέντες ὑπὸ Δαρείου» Ἠρ. β, 40· ἀναρριπίζω, «ἐφέφαλος ἐρεθίζόμενος οὐρίᾳ ῥιπίδι» Ἀριστ. Ἀχ. 669· «τὴν φλόγα ἐρεθίζειν» Ἠλ. 8·9· «πνεύμα ἡρεθισμένον»=ἡ ὑπὸ τοῦ ὁρόμου ἀποτελειοθεῖσα ταχέως ἀναπνοή, τὸ πάθος Εὐρ. Μηδ. 1119· θέλω, προσεκόω, «κρήνη ἐρεθίζει» Ἀνακρ. 17, 14· μάγαδιν=πλήττειν, παίζειν Τελειστ. π. Ἀθην. 14, 637, proritō, concito.
Ἑρέθιον, τό· τῷ ἑρεθ. γλῶσσ.
Ἑρέθισμα, τό· ὃ, τι ἐρεθίζει, πειράζει· «ἐδ-κελάδων χορῶν ἐρεθίσματα»=θελητικοὶ χοροί, ἡ τὰ δρόμους=χορῶν ἀγωνισζόμενων μελωδία Ἀριστ. νερ. 311· «συμποιεῖν=θέληντρον τῶν συμποσίων Κριτίας π. Ἀθην. 13, 600· ἡ πρόκλησις Ἀπκ. π. Σουδ. Irritamentum.
Ἑρεθισμός, δ· τὸ ἐρεθίζειν, παραινέειν, διεγείρειν Δ. Ἀλ. 10, 33· τὸ θέληντρον Ἰατρ. irritatio, provocatio.
Ἑρεθιστέον (ἐρεθίζω)· δεῖ ἐρεθίζειν Πλατ. Τιμ. 89, irritandum.
Ἑρεθιστής, δ· ὁ ἐρεθίζων, πειράζων, Ὁ· irritator.
Ἑρεθιστικός, 3· παραινητικός, εἰς τὸ ἐρεθίζειν, διεγείρειν ἀνθρώπων, ἐπιτηδεύς· τινός, π. χ. ὁρέξεις ἀμφίλ. π. Ἀθην. 3, 120, irritatorius.
Ἑρεθιστικός· ἐπὶρ. τοῦ προηγ. μὲ τὸν τρόπον ἐρεθιστικὸν Σχολ. Ἰλ. π, 36.
Ἑρεθύμιος· ἐπὶρ. Ἀπόλλωνος παρὰ Λυκίους Ἠσὺ. καὶ ἐρεθ' Ἑρεθύμια αὐτ.
Ἑρέθω (πρὸλ. ἑρε, ἐρεθίζω)· διεγείρω, ἰδ. εἰς θυμὸν· «ὀνειδείσεις ἐπέσσειν» Ἰλ. α, 519· ἐπὶ μεριμνῶν, αἰνέτις τὴν ψυχὴν ταράττουσιν, ἀνησυχοῦσιν Ὀδ. δ, 813· «κράδην ἐρεθίσκου ἀνίστη» Ἀπολ. Ρ. 1103· «ἤρεθε τὰν Ἀπροδίταν» Μοσχ. 3, 85· ἔτι «ἤρεθεν φῶδαν» Θισκρ. 21, 21, laccio.
Ἑρεγμία, τό· ἑρεγμα.
Ἑρεγμός, δ· ἑρεγμός Γαλην. β, 533, lomentum fabae.
Ἑρεῖδω, π. παρ. (καὶ ἔρεσμαι Τιμ. Λοκρ. 98) συνήθ. ἐρήρεσμαι, ἀφ' οὗ τὸ τρίτον προσωπον ἐρηρέδαται, καὶ ὅπερ. ἐρηρέδαται, ἀλλ' Ἀπολ. Ρ. ἐρήρεινται, 2, 320· 1) στερεὰ στήνω, θέτω, ἀκουμῶ τι· «δύρου πρὸς τεύχος» Ἰλ. χ, 112· «θρόνον πρὸς κίονα» Ὀδ. θ, 66· παθ. «θρόνοι περὶ τεγῶν ἐρηρέδατ' ἐνθα καὶ ἐνθα», η, 95· «ἀποῖδα ἐπὶ πόργῳ» Ἰλ. χ, 97· «ἄγκυραν ἔρεσαν χθονί»=στερεὰ προσάρμωσαν αὐτὴν Πινδ. 10, 51· «κίον» οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὅμοιον ἐρεῖδων=στηρίζει με τοὺς ὄρους τοῦ τὰς δύο στήλας Ἀισχ. Πρ. 350· «πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρεῖσασαι σφύγην

Εὐρ. Βαυχ. 684. «πρὸς στέρν' ερείσας» = εἰς τοὺς κόλπους τῆς μητρός κείμενος, Πρ. μ. 1367. «τὰ ἰσθία πρὸς τὴν γῆν» Πλατ. Φαιδρ. 254. ὡς «πρὸς τὴν γῆν μηχανήν» Πολυδ. 2, 33, 3. «τὴν καφαλήν ἐπὶ γῆς» Πλατ. Τιμ. 43. «ἐπὶ χθονὸς ὄμματα» Ἀπολ. Ρ. 1, 784. ὡς ὁ Τυρτ. «ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ερείσας» 2, 31. «εἰς γῆν δ' ερείσας» ὄμμα = πῆξασα, προσηλώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν γῆν Εὐρ. Ι. Α. 1023. ὡς π. μ. γ. «εἰς ἔδραν μ' ερείσαστε» = θέσατέ μ' ἐπὶ τῆς ἔδρας, Ήρακλ. 603. «τὰς πλούρας εἰς ταῦτόν» Πλατ. Τιμ. 54. «εἰς χεῖράς τινας» = εἰς τοὺς βραχίονας τινας θέτειν Θεοκρ. 7, 103. «τὰς σχεδίας εἰς τὴν γῆν» Πολυδ. 3, 46, 1. οὕτω καὶ «κατὰ τοῦ ἰνίου τὸ γόνυ» Πλουτ. Φλαμ. 20. Μίσ. στηρίζομαι ἐπὶ τινός, ἀκουσθῶ, «τινὶ» «σκήπτρῳ ἔγχει» Ίλ. 6, 109. «γόνυ αὐτοῦ κνίσειν ερείσασθαι» Αἰσχ. 64. «τοῖσι γόνυσιν ἐρηραιομένους» Πρ. 4, 152. «βᾶκτρον δ' ερείδου περιφερὴ στίβον χθονός» Εὐρ. Ἰων 743. «ἐπὶ μελῇς ερείσσεις» Ίλ. χ. 225. καὶ μετὰ μιν. γ. «ερείδετο χεῖρὶ γαίης» Ίλ. ε. 309. καὶ ἀπολ. «εἰσαίμενος βάλε» = στηρίζεις, στερεᾷ τοὺς πόδας θέσας, ὡς κατόπιν λέγει «εὐ διαβάς» Ίλ. μ. 475. «τοῖς προσθίσις σκέλεσι πέραν ερείσασθαι» Πλουτ. Φιλοπ. 10. παθ. «ἔγχος διὰ θώρακος ἡρήρεται» = εἶχεν εἰσδύσει, διαπεράσει τὸν θώρακα ἡ λόγχη Ίλ. γ. 358. «ἔχε δὲ τοῦ ἐκάτερον ἐρηρδῶνται» = ἔσω ἀκρογωνιαῖοι λίθοι στερεᾷ συνηρμασμένοι Ίλ. ψ. 329. «τοῖχοι ἐρηρδῶνται» = στερεῶς τεταμειωμένοι Ὁδ. η. 85. «οὐδέ ερείδεσθαι» = εἰς τὸ ἔδαφος κάτω στρώνεσθαι Ίλ. η. 145. «οὐδέ χεῖται ἐρηρδῶνται» = αἱ τρίχες μέχρις ἔδαφους κρεμάμεναι, ἀκουσθῶσαι, ψ. 284. «Δίκης ερείδεται πυθμῆν» = βάσις κεῖται στερεᾷ Αἰσχ. Χο. 639. «ἀ γὰρ ἐρήρεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ῥοπᾶς» = ἡ γῆ ἱσταται στερεᾷ, κρατεῖται διὰ τῆς αὐτῆς ταλαντεύσεως Τιμ. Λοκρ. 97. ἴχνος ερείδειν, ὡς - πόδας = στερεᾷ θέτειν τοὺς πόδας, στερεᾷ κατεῖν Ἀπολ. Ρ. 1, 1010. ἐπὶ τινι θαλλ. 1 (6, 235) 2) ὑποστηρίζω. «ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ερείδε» = ἀκουσθῶσεν, ἐσκέπαζεν ἀσπίς ἀσπίδα ἐπὶ συνασπισμοῦ ἐν τῇ μάχῃ Ίλ. ν. 131. μ. γ. - τὴν γνώμαν = ἐνισχύω τὴν ἀμφίδουλον γνώμην τινός Θεοκρ. 21, 61. «τὴν θεμελίωσιν εἰσαθῆναι διὰ Κίμωνος ἀσφαλῶς» = ἡ θεμελίωσις διὰ Κίμωνος ἔλαβε στερεάν ὑποστήριξιν Πλουτ. Κιμ. 13. 3) ὠθῶ, σπρώχνω, στενοχωρῶ - βελέσσειν τινα Ίλ. π. 108. «ἡρεῖδ' τε μιν ἀργυρεῖν τύξω» Πινδ. Ὀ. 9, 33. «ναυαγίαις ερείδόμενος» = ὑπὸ ναυαγίων πληττόμενος, Ι. 1, 36. - κρηνοῦς = βράχους σπενδονίζων Ἀριστ. ἱππ. 628. κωμ. «ὁ γὰρ ὁ ἡρεῖδεν ὁρμαθὸς τέσσαρας συνεχῶς», β. 914. καὶ μετὰ σημ. αἰσχυρᾶς - γυναῖκα = βινεῖν, ἐκκλ. 616. καὶ παθ. θεσμ. 488. 4) ὡς ὁλοῦν τοῦ ἀγώνος θέτω - ἀμύνω Θεοκρ. 8, 24. ἀμ. ἀνθίσταμαι, ἐναντιώνομαι ἐπὶ τινος στηρίζομαι, «ἀλλήλοισιν ερείδουσιν» = ἀσπάζονται μετὰ τοῦ τινος, στηριζόμεναι Ὁδ. χ. 450. «νέφους ἱπὶ τῆς γῆς ερείσαντος ἄμα πνεύματι καὶ ῥάλῃ» Πλουτ. Νομ. 2.

«πνεῦμα ερείσαν κατὰ τῆς σχεδίας» = ἀνεμῶς ἐπέπεσε κατὰ τῆς γαστρὸς Κρας 10. μ. γ. «νόςσας γαίτων ερείδει» = ἡ νόσος ἐπαπειλεῖ, ἐπικεῖται Αἰσχ. Ἀγ. 978. - εἰς τινα = μετὰ λόγους ἐφορμᾷ κατὰ τινος, κατηγορεῖ τινα Ἀριστ. νεφ. 558. κατὰ τῶν ἱππέων, ἱππ. 627. ἔν γέν. μετὰ ζήλου, ὁρμῆς, σφοδρότητος πρὸς τι ῥίπτεσθαι, πλαγιάζειν - ερείδε = τάχυνε = κάμα γλήγορα Ἀριστ. εἰρ. 31. «ὡς ὥσπερ ἂν χέση τις ἡ κύων φαῦλως ερείδει», αὐτ. 25. ὅπου ὁ Σχολ. ἐρμην. ερείδειν = πᾶν ὁ, τιούν συντόνας γενόμενον, trudo, sterno.

Ερείκατον' ερείκη.

Ερείκαιεὺς' ερείκεια.

Ερείκη, φυτὸν τι θαμνώδες φέρων τὰ ἄνθη καὶ τὸν καρπὸν τοῦ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν κλωνῶν ρῖων τοῦ Θεοφρ. Ι. Φ. 2, 23. «ὡς τὰς ερείκας ὑλοχρῶσται» Θεοφρ. 5, 64.

Ερείκιδες, αἱ αἰ ἀδρομερῶς διηρημέναι κριθαὶ Γαλῆν.

Ερείκιον, τὸ φυτὸν τι λεγόμενον καὶ ἱερὸν, τὸ εὐθραυστον Γαλῆν. σ. 474. ἴδ. κρινον.

Ερείκιτης' ερείκτης.

Ερείκων, τὸ εἶδος φυτοῦ, ὅπου εὐχερῶς σκίζεται Σχολ. Ὀμπ. ἀλ. 1, 714.

Ερείκαιε, 3. τόπος ἔχων πολλὰς ερείκας, ἐπὶ δὲ ἐρεκουσᾶ καὶ ὀνομασία τινὸς νήσου τοῦ Αἰόλου, ὡς ἄλλη ὀνομάζεται Φαιακουσᾶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ σοῖνικας Στ. Βυζ. 78. Ερείκουσα κατωτέρω.

Ερεικ-ώδης' ερεικώδης Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 3, 42.

Ερεικτός, 3. συνετριμμένος, χονδρόαλ' σμένος, σχισμένος, ὡς ὅσπρια ερεικτὰ Εὐδοτ. Ίλ. 941, 23, contractus, fesus.

Ερείκω, π. παρ. ἐρηρίγωμαι συντριβῶ, ἀποχωρίζω, «ερεικόμενος περὶ δοῦρι» = διατροπώμενος ἀπὸ τοῦ δόρατος Ίλ. ν. 441. «ἥρικον χθόνα» = ἐσχιζον μετὰ τὸ ἔστρον τὴν γῆν Ἡσ. ἀσπ. 287. «ναδὲ γὰρ πρὸς ἀλλήλοισιν ἑρῆκαι πνοαὶ ἥρικον» Αἰσχ. Ἀγ. 641. «ἐπὶ πλόν δ' ερεικε κολπίαν ἀκμῇ χερῶν» = ἐξέσχισεν τὸν πέπλον, Πέρ. 1017. «ὀπίσχυοι γὰρ δόδουαι μιν ἥρικον» Σοφ. π. Σχολ. Πινδ. Ν. 6, 8, 5. δ. Πλάτ. συντάσσει θραύειν, ερεικνεῖν, θρύπτειν, Κρατ. 426, 18. θραύω ἐπὶ καρῶν καὶ τῶν ὤμ. καρπῶν «ερεῖζε πίστους» Ἀριστ. ἀποσπ. 88. καὶ παθ. «κριθαὶ ἐρηριγμέναι» αὐτ. «κύα» μαι ἐρηριγμέναι Ἀριστ. Ζ. Ι. 8, 7. - πυρὸς Ἀθῶν. 3, 114. ἀμ. ὁ ἀορ. 6. «ἥρικε κόρυς περὶ δοῦρος ἀκωκῆ» Ίλ. ρ. 295, franka. Ερεικ-ώδης, 2. πλήρης ερεικῶν, ὁμοιάζων μ' ερείκας, ἐπὶ ὁ διερηγμένος τόπος Σουιδ. disruptus.

Ερείκτης, ἡ σύντριψις, διάσχις ἀρ. λ. ε. ἐπὶ = ἡ ἐσχιζομένη γῆ Κτ. Μ. 372, 17.

Ερεῖο, ἐπ. προστ. τοῦ ἔρμαι, ἀντὶ κρεα, ἔρου Ίλ. λ. 611.

Ερεῖοι, οἱ μὲν. π. Θεοκρ. 15, 50. εἰσοικ. ἀμφιδόλου σημ. καὶ παραγωγ. ὡς φαίνεται δὲ σημ. πικρὸν τινα χλυσασμὸν τῶν Αἰγυπτίων, ἡ δὲ γραφὴ δὲν εἶναι σταθερά.

Ερεῖος, 2. ἐρεοῦς, μάλλινος.

Ερεῖσμεν, ἐπ. ἀντὶ ἐρέωμεν, ἀ. πλ. ὅπου ἐν. ἐρέω, τοῦ ἐρωτῶ Ίλ. α. 62.

Ἐρείπιον, τό, ἐν. π. Ἀριστοτ. ῥήτ. 3, 11, ἄλλως πλ. τὸ κρήνισμα, κατεδαφισμός, σύν-
τριμμα, λείψανον - ναυτικά Λισχ. Ἀγ. 646.
Ἐρείπιον θραύσματα = τεμάχια συντριμμα-
των Λισχ. Περ. 417 - δόμων = οἰκῶν Εὐρ.
Βάκχ. 7. «σκηνοῦντας ἐν ερείπιοις» Πλουτ.
Καμ. 28. «ἐν πέλων ερείπιοις» = μὲ ἀπομει-
νάρια = μὲ δάκη Εὐρ. Τραχ. 1025. «λαπτῶν
χλανιδίων» Σοφ. ἀποσπ. 400. «ερείπια νε-
κρῶν» = λείψανα νεκρῶν ζώων, Αἴ. 301. «ἐ-
ρείπια ὠρητοῦ» Ὀπκ. ἄλ. 5, 324, ruinas.
Ἐρείπιας, 2' καταπίπτων - οἰκία Φίλων,
ruinosus.
Ἐρείπι-ώδης, 2' τῷ ερείπιοις γλωσσ.
Ἐρείπιώδ, ὁ ἐρείποτότιον, τύπος ἔχων πολ-
λά ερείπια Ἐπιγρ. 2554.
Ἐρείπιόω, ερείπω ἔκκλ. destruo.
Ἐρείπισις, ἡ ἐρείπιον, ἡ πτώσις Ζωναρ.
σ. 864, ruinas.
Ἐρείπο-τόπιον, τό, ερείπιῶν Σχολ. Ὀπκ.
ἄλ. 154.
Ἐρείπώ καθιστώ ερείπιον Γρ. Νυσ. 1, 433.
Ἐρείπτω, ερίπτω.
Ἐρείπω, μελ. ερίψω, ἀδρ. ἤρειψα (κατερή-
ριπε), π. παρκ. ἐρήριμαι, ἐπ. ἐρέπιτο καὶ
ἀπλῶς ἤρειπτο Πλουτ. Βρουτ. 42, π. ἀδρ.
ἤρειψθην καταρίπτω, κατακρημνίζω, κατε-
σφίζω, χαλνῶ - ὄθλας, ἐπάξεις Ἰλ. μ.
258, καὶ παθ. «τείχος ἐρείπτο» = κατακρη-
μνίσθη, 5, 15' μτγ. «ερείπει θεῶν τις γένος»
Σοφ. Ἀντ. 592. «προμαχέοντα ἐσφίσει» Ἡρ.
1, 161. «ὡς ἐρείψων τὰ τεῖχη» Ξεν. Κύρ. 7,
4, 1, καὶ μτγν. «τάς πλείους τῶν οἰκῶν ὁ
σεισμός ἤρειψε» Πλουτ. Κίμ. 16. 2) παθ. μετὰ
ἀδρ. 6'. ἐνερ. ἤριπον ἀμτβ. καταπίπτω, κρη-
μνίζωμαι «ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις ὄρεϊ ἤριπεν»
Ἰλ. γ, 389. καὶ συχνά οὕτως ἐπὶ πιπτόντων
πολεμιστῶν, ἐπὶ καταπιπτόντων δένδρων, φ.
243. «γυνοῖ δ' ἔριπ' οἰμώδεας» = εἰς τὰ γόνατα
κατέπεσεν στενάχας, ε, 68'. «βοῶς ἤριπε καὶ
ἔθανε» Ἡσ. θε. 859. «ερείπειται μέγας κτύ-
πος Διόβολος» = ὁ κεραυνός κυλινδούμενος
καταπίπτει Σοφ. Οἰ. Κ. 1462. «ἐν ερείπιοις
νεκρῶν ερείφθεις» = καταπεσόντων μετὰ τῶν νε-
κρῶν ζώων, Αἴ. 302. π. μτγν. πεζ. συνη-
θέστο. «τῶν πύργων ερείπομένων» Πολυδ. 1,
42, 10. «ἐρηριμμένον τεῖχος» Ἀρρ. Ἀν. 1,
21, 6' μτγ. «τῶν προτειγμένων δυνάμεων
ερείπομένων εἰς αὐτόν» = ἀφ' οὗ τὰ στρατεύ-
ματα ἐρρίφθησαν κατ' αὐτοῦ Πλουτ. Ἀλεξ.
33. π. Πινδ. «ερίπντι Πολυεταίροι» ἀντὶ ἐρι-
πάντι, ἡ ὀρθότερα γρ. κ. Βοικχ. everso,
prostrato.
Ἐρείπωσις, ἡ ἀνατροπὴ μτγν. overeio.
Ἐρείσις, ἡ στήριξις, βάσις Δ. Ἀλ. συνθ.
λεξ. 141, 9, fulcimentum.
Ἐρείσμα, τό, στήριγμα, θεμέλιον, ὑποβά-
σταγμα «οὐ στήπτρα χειρὸς δεξιᾶς ερείσμα-
τα ἀρείτε» Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 254. «ἀμφὶ βάρ-
τροις ερείσμα θέμιος ἐσάτελ'» = ἐπὶ τῆς βα-
κτηρίας στηριζόμενος, 109. «τεκτόνων ἐν οἰ-
κοδομημασιν ερείσματα» Πλάτ. νόμ. 7, 793
«τὰ πικτάντα ὀρθάουσιν καὶ ὑψίσασιν ερείσμα-
τα» Ἀριστοτ. Ζ. 1, 9, 40. π. μτγν. = θεμα,

στήριγμα τοῦ ἐπὶ τῆς ἐστῆς κειμένου πλοῖου
Θεοκρ. 21, 12' μτγ. «θήρων ερείσμα ἄκρα-
γαντος» Πινδ. Ο. 2, 7. «Ἀθῆναι Ἑλλάδος
ερείσμα», ἀποσπ. 46. καὶ «στεναγμοὶ τῶν πό-
νων ερείσματα» = ἰλαφρώσις τῶν πόνων Λισχ.
ἀποσπ. 395. ὁ Σοφ. ὀνομάζει τὴν Κολωνῶν
ἔρεισιν Ἀθηνῶν Οἰ. Κ. 58. Ἐν γέν. πᾶν
τὸ εἰς στήριγμα τινος, ἀσφάλισμα χρησι-
μεῖον «πολύδροχ' ἀμμάτων ερείσματα» Εὐρ.
Ἡρ. μ. 1036. 2) αὐτὸ τὸ ὑποστηριζόμενον ἢ
πίσις τὴν ὅποιαν αὐτὸ τὸ ὑποστηριζόμενον
σῶμα ἔχειται Ἀριστοτ. 2, 22, firmamentum.
Ἐρείσμαί, αἱ ερείσματα Βιτρούβ. 6, 11.
Ἐρείσμος, ὁ στήριγμα μτγν. fulcrum.
Ἐρείχῃ ερίχῃ.
Ἐρείψιμος, 2' κρημνισμένος, καταπεσὼν,
«πᾶν δ' ἐρ. στέγος βεβλήμενον πρὸς οὐδας»
Εὐρ. 1. Τ. 58, cadivus, ruinosus.
Ἐρείψις, ἡ πτώσις, κρήνισμα Ἐρωτιαν. σ.
138, casus.
Ἐρείψι-τοιχος, 2' ὁ κρημνίζων, κατεδαφι-
ζὼν τοίχους ἡ τεῖχη - δόμων Λισχ. Ἐπ. 863.
Ἐρέκτης, ὁ ὁ σκίζων ξύλα ερείκεις Ἀλεξανδρ.
Ἐρεκτός, ἐρεκτός.
Ἐρέκω, ἐρέκω ἀμρ.
Ἐρεμβοί, οἱ Ἀραβικὴ φυλὴ Οἱ οἱ αὐτοὶ
μὲ τοὺς Τρωγλοῦτας.
Ἐρεμναίος, 3' τῷ ἔπομ. Κ. Σμ. 2, 510.
Ἐρεμνός, 3 (ἀντὶ ἐρεμνός ἀπὸ τοῦ ἐρεος)
μέλας, μαύρος, σκοτεινός - νύξ Ὀδ. λ, 606.
- γατα Ὀμ. Ὀμν. Ἐρμ. 427. «αἰγίς τοῦ
Δίο» ὅπου ἡ λέξ. ἔχει καὶ τὴν παρασημ. τοῦ
τρομακτικοῦ, φοβεροῦ Ἡσ. ἀσπ. 445. «ἐρε-
μνὴ καὶ λαπὶ ἴσοι» Ἰλ. μ, 375. ἐπὶ αἵματος,
«ἐριννὴ ψακάδι φονίας δρόσου» Λισχ. Ἀγ.
1363. «ἐρεμνὸν αἶμ' ἔκυσσε» Σοφ. Αἴ. 369.
«ἔδου τ' ἐρεμνῶν αἵματι γενεῶν» Εὐρ. Ἡ-
ρακλ. 218. «ἔπερος ἄπολ. Ἡ. 4, 1291»
μτγ. «τοιαῦτ' ἐριννὴ σὺγ' ἐπὶ ῥέσσει φάτις» =
σκοτεινὴ φήμη, τὴν ὅποιαν ἀγνωστον τίς ὁ
πρώτον διαδόσας Σοφ. Ἀντ. 698, ignobrosus.
Ἐρένεια, ἡ κώμη Μηγαρίδος Πaus.
Ἐρεννία, ὄν. γυν. Ἐπιγρ.
Ἐρεννιανός, ὁ λόγιος τῆς Εὐνάς.
Ἐρέννιος, ὁ 1) ὁ τῶν Ἐρεννίων οἶκος Σα-
μντικῶς γένους Πλουτ. α) Ἐρέννιος Καπίτιον
Ἰώσ. 6) Γάιος Ἐρέννιος Πλουτ. γ) Ἐρέννιος
Σενεκίαν γεννηθεὶς ἐν Βαιτικῇ Δ. Κασ. 3)
Ἐρέννιος Σεδήρος λόγιος ἀνὴρ Σουῖδ. ε) ἑκα-
τόνταρχος φονεὺς τοῦ Κικέρωνος Πλουτ. ς)
μαθητὴς Ἀμμωνίου Παρφυρ. ζ) Ἐρέννιος Πτο-
λεμαῖος Ἐπιγρ. 2) «Ἐρέννιος ὁ Φίλιον ὁ Βύ-
ελινος ὁ Ἐρέννιος χρηματισίας, ὡς αὐτὸς ἐρη-
σιν» Σουῖδ. 3) Ἀθηναῖος Ῥόσ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Ἐρενοῦσις, Γάιος, ὁ Ῥωμαῖος ὀλιγὸς
χρηματίας τῷ 371 π. χ. Δ. Σικ.
Ἐρέξα, ἀδρ. α. τοῦ ῥέξω Ὀμ.
Ἐρέομαι, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἔρωμαι ἱδ' ἔρω,
Ἐρεοῦς (ἀντὶ ἐρίους), α, οὖν 3' μάλλινος,
Πλάτ. πολιτ. 281, laneus.
Ἐρεο-φῶρος, 2' εὐεφῶρος.
Ἐρεπτά τροφεῖα Ἡδύχ. alimenta.
Ἐρεπτα, ὅσφ. ἀντὶ ὀρέπτρα Ἡδύχ.
Ἐρέπτομαι (καθ' Ἡδύχ. ἐρίπτω = τρέφω

κυρ. μαδῶ καθὼς τὰ βόσκοντα ζῆα, ἰδ. βόες, τρώγοντες χόρτα), μόν. μετχ. ἐν. κατατρώγω, καταναλίσκω, συνήθ. ἐπὶ ζώων χλόην, γρασίδι νεμομένω· «-λωτόν, κρέ, λευκόν, πυρόν» Ἰλ. 6, 776, ε, 196, η, 564· καλ-δη-μὸν = λίπος νεκροῦ, ἐπὶ ἐχθρῶν, φ. 202· «ψάμ-μον Ὀππ. ἄλ. 1, 96· ἐπὶ ἀνθρώπων, -λωτόν Ὀδ. 1, 97· -βότρον Σίμων 105 (7, 20)· δὲ, κωμ. ἐπὶ Κλεινώμου, «φασὶν αὐτὸν ἑρεπτό-μενον τὰ τῶν ἀνέρων Ἀριστ. ἱππ. 1295, edo.

Ἑρέπτω· ἑρέφω· «-στεφανῶσαι τινα» Πινδ. Π. 4, 240. Μέσ. «κεφαλὴν ἀνθρώπου ἑρέπτο-μαι» = στεφανῶναι τὴν κεφαλὴν μετ' ἀνθρ. Κρα-τίν. π. Ἀθην. 15, 681.

Ἑρέπω· σκέπω.

Ἑρέριπτο, ἑ. γ. ἐν. π. ὤπερ.

Ἑρερός· εἶρεον.

Ἑρέσειος· Ἀπόλλων Ἡσύχ.

Ἑρεσία, ἡ· εἰρεσία γλωσσ. remigium.

Ἑρέσθαι, ἀπαρ. ἀόρ. 6'. τοῦ ἱων. καὶ π. ἐν. εἶρομαι, κ. ἀτ. εἴρηται μόν. ὁ ἀόρ. ἡ-ρόμην, ἀπαρ. ἑρέσθαι κατὰ σημ. τοῦ ἐρωτῶ.

Ἑρεσιάζει, οἶ· Εἰρεσιάζει Δ. Λαερ. 3, 42.

Ἑρεσιμέτρα, ἡ· γεωμετρία Ἡσύχ.

Ἑρέσιον, τό· πόλ. Βοιωτίας Σουῖδ.

Ἑρεσθίη, ἡ, ἑσφ. ἀντὶ θρησκείας Ἡσύχ.

Ἑρεσμεῖ· καταπνέει Ἡσύχ.

Ἑρεσσος, ἡ· τῷ ἐπομ. Στ. Βυζ.

Ἑρεσσοί, ἡ· 1) πόλ. Λέσβου ἐπὶ τοῦ ὄντ. αὐ-τῆς μέρους Θουκ. κάτ. Ἑρέσσοι καὶ Ἑρυσσίδες Στ. Βυζ. 2) πόλ. τῆς νήσου Πιτυοῦσσης Δ. Σικ.

Ἑρεσσός, ἡ· πόλ. ἐν Λέσβῳ, οὕτω γράφ. π. Στραβ. πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Θεοφράστου, κάτ. Ἑρέσιος = πρυτάνει· Ἀθήν.

Ἑρέσσω καὶ ἀτ. «-τω, (ἔρχομαι, ἔρχομαι) μέλ. ἑρέσω, ἀόρ. ἥρεσα· κωπηλατῶ συνήθ. ἀμψ. ἀλλά καὶ παθ. «φυγὴ δ' ἀκόσμως πάσα ναὺς ἑρέσσετο» Ἀισχ. Περ. 414· «πλοῖον ἑρέσσετο Πλουτ. Πομπ. 73· μτφ. «πετερόντων ἑρετμοῖσιν ἑρεσσόμενοι» Ἀισχ. Ἀγ. 52· «πυκινὰς πετερό-ντων ἑρέσσω» Ἀντ. 11 (7, 202)· καὶ συγν. ἐπὶ τινάγματος τῶν πετρῶν τῶν πετρινῶν· «ἰδὲ οἱ στρω ἑρεσσόμενα» = ἐλαυνομένη, διωκομένη Ἀισχ. ἱκ. 536· «ἑρέσσω πόδα» = τὸν πόδα προ-άγων Εὐρ. Ι. Α. 138· «τοιαῖς ἑρέσσουσιν ἀ-πειλὰς - καὶ ἡμῶν» = τοιαύτας βάλλουσιν εἰς κίνησιν, ἀπειθοῦνται, ἐπιρρίπτουσιν, ἀπειλὰς Σοφ. Αἴ. 246· «τίνα μῆτιν ἑρέσσω» = ποῖαν ἀπόφασιν ἢ στοχασμὸν ἀναδοκαταιδάζων, Ἀντ. 158, καὶ παθ. «ἄλλου δ' ἐν μεταλλαγῇ πολυμηγάνου ἀνδρὸς ἑρέσει», ἐπὶ τούτῳ τὸ ἔσθαι ἄλλος τις ἐν χειρὶ κρατεῖ καὶ τεντώ-ναι, Φιλ. 1120· ἐπὶ ὀρηγούντων, καὶ τὸ στή-θος τῶν πληττόντων, «ἑρεσσ' ἑρεσσε καὶ στέ-να» ἔμην χάριν» Ἀισχ. Περ. 1003· «ἑρέσ-σε» ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χερσὶν πίτυλον», Ἑπτ. 837· ὁ δὲ Ἀγάθ. λέγει «νήσσοις ἑρέσ-σεται ὕδωρ» = τὸ ὕδωρ πλέσσεται ὑπὸ νῆων, προσμ. (5, 3, 76), remigo.

Ἑρεσχελέω, ἡ ἑρεσχελέω κατὰ τὰ καλλ. χει-ράγγ. (πρὸς ἑλ. ἐρέθω, ἐρέζω) ἀσείκτους μετα-χειρίζομαι, λέγω, ἐγγικτικούς λόγους ἀσετέ-ζομαι, μετατρέφω, καὶ μὲν ἀπολ., τὸ δὲ μετὰ πτωχῶς τινά Πλάτ. Φαίδρ. 236· «ὁλόγος ἑρεσ-

χηλετών», Φιλ. 53 (ὅπου ὁ Βενκαρ. καὶ Ἱερσγῆ· λαί· ἔχει) = «καὶ παίζειν», πολ. 8, 545· «χλευάζω τι Ἀθήν. 6, 223· «ἑρεσχελεῖν πρόφασιν ἀφορ-μὴν» = μετὰ τρόπον ἀσείκτον πρόφασιν τινα, ἐκ-καίρειν ἐπιζητεῖν Ἀππ. Κερχ. 74, cavillor.

Ἑρεσχελία, ἡ· πείραγμα, ἀσείκτος, ἐγγι-κτικός λόγος ἐπισκοπῆς Σουῖδ. iudificatio.

Ἑρεταίνω· ἑρέσσω Ἡσύχ.

Ἑρετάνης, ὁ· ἐρέτης, ναύτης Ἡσύχ.

Ἑρέτης, (ἡ· ἑρέσσω) ὁ· κωπηλάτης Ὀδ. α, 280, ἀείπειτο πλ. «ναῶν ἐρέται» Ἀισχ. Περ. 39· ὁ Διον. π. Ἀθην. καλεῖ τοὺς οἰκονόμους «ἑρέτας κολίκων» 10, 443· ὁ Διον. Ταρ. ἀ-νομάζει· «τοὺς ἐξ ἀνάτων διχολόγους ἑρέτας» = τοὺς κωπηλάτας, 25 (6, 4)· «ἑρέτην γρή πρῶτα γενέσθαι· πρὶν πηδάλους ἐπιχειρεῖν» = πρῶτον πρέπει νὰ γείνη τις κωπηλάτης καὶ ὑστερὸν κωπηλοῦντος Ἀριστ. ἱππ. 539, remox.

Ἑρετιμός, 3'· εἰς τὸ κωπηλατεῖν ἀρμόδιος, ἀνέκων· ἡ ἐρετική (ὁ ἡλ. τέχνη) Πλάτ. νόμ. 4, 707· «πληρώματα ἐρετικά» = τῶν κωπηλα-τῶν τὸ πληρώμα Πλουτ. Πομπ. 25, ἀνθ' οὗ ὁ Ἀππ. λέγει καὶ «τὸ ἐρετικόν», Ἀντιφ. 54.

Ἑρετμεύς, ὁ· εἰς τῶν νέων Φαιάκων. οἵτινες ἡγωνίσθησαν ὅτε δ' Ὀδυσσεὺς ὤθηγεν εἰς τὴν νῆσον τῶν Ὀμ. Ὀδ.

Ἑρετμή, ἡ· ἐρετμὸν Ἡσύχ.

Ἑρετμίον, τό· ὑποκ. τοῦ ἐπομ. Σουῖδ. remulus.

Ἑρετμόν, τό, ὁ ἐν. σπανιῶς. τοῦ ἐπομ. συν-γῆ. πλ. ἡ κώπη, τὸ κωπῖον· «εὐήρε' ἐρετμῶ» Ὀδ. λ, 124· ἀλλὰ τοῦ μένει τὸ γένος τῆς λλξ. ἀδιόριστον καὶ δὲν πρέπει νὰ νομίζῃ τις κατὰ μεταπλασμὸν πλ. τοῦ ἐπομ. ἐτι = τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον Ἡρώδ. ἐπιμ. σ. 36.

Ἑρετμός, (ἑρέσσω), ὁ π. ἀντὶ τοῦ πηξ. ἡ κώπη Πινδ. «ἀνία ἀντ' ἐρετμῶν νομασσο-σιν», Π. 4, 18· «πετερόντων ἐρετμοῖσιν ἑρεσ-σόμενοι» Ἀισχ. Ἀγ. 52· ὅς. τὴ προηγ. ἐρε-τμός, ἡ κωπηλασία Ἡρώδ. ἐπιμ. σ. 36· τὸ ἀστ. ἐρετμός· εὐρηται ἐν τισὶ βιβλίοις Ἀπολ. Ρ. 3, 346, remus· π. Ὀμ. εἶνε εὐχρ. ὁ ἐν. εἰς τὸ ἀστ. καὶ ὁ πλ. εἰς τὸ οὐδ.

Ἑρετμῶν· καὶ κώπας προμνησθῶν· «εἴθ' ὄφελ' Ἀργούς· σκάφος· μὴδ' ἐρετμῶσαι χεῖρας ἀν-δρῶν» Εὐρ. Μῆδ. 4· «χεῖρας ἐρετμῶσαντες» = τὰς χεῖρας αὐτῶν εἰς τὰ κωπία θέσαντες Ὀρφ. Ἀργ. 356· κωπηλατῶν, «ἡέριους κινεῶ-νας ποδῶν» Ναν. Δ. 14, 4 remigo.

Ἑρέτρη· ἡ· τὸ ἐπὶ ἐπὶ.

Ἑρέτρη καὶ Εἰρέτρη α. π. Ὀμ. 1) πόλ. ἱ-πίσσιμος καὶ ἀρχαία τῆς νήσου Εὐβοίας, ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, ἣν οἱ Πέρσαι κατέστρεψαν ὅτε πρῶτον εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα (350 π. Χ.) ἥτις ὅμως ἐπανεκτίσθη πάλιν· ἐν αὐτῇ ἐγενήθη ὁ φιλόσοφος Μενέ-δημος ὁ συστήσας τὴν λεγομένην Ἑρετρικὴν σχολήν· ἡ παλαιὰ Ἑρ. = τὰν Παλαιόκα-στρον Θουκ. 2) πόλ. τῆς Φθιώτιδος γύρωθεν ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς Φαρσάλου, πῦθαι. τὰ νῦν Ἀρμούρ Στράβ. 60. Ἑρετρίδης ὁ κάτ. Ἡρ. ἡ Ἑρετρική = ἡ παρὰ τὴν Ἑρετρίαν γῶρὰ Στράβ. οἱ Ἑρετρικοὶ φιλόσοφοι = οἱ ἐκ τῆς Ἑρετρικῆς σχολῆς τοῦ Μενέδημου μαθηταὶ τοῦ

Πλάτωνος· καὶ Ἐρετριᾶς = Ἐρετριῆς Στ. Βυζ. Ἐρετριᾶς, ἄσος, καὶ Ἐρετρίε, ἴσος = ἡ ἐκ τῆς Ἐρετριᾶς· λέγεται δὲ καὶ Ἐρετρίος καὶ Ἐρετριῆς καὶ Ἐρετριάς. Ἐτ. Μ. ὡς ἐπ' οὐ.
Ἐρετριῆς καὶ Ἐρετριάς· ἀνὴρ Ἀθην. 6) Ἐρετρίης, ὡς Ἐρετρίην ταύραν Δ. Λαερ. γ) Ἐρετριῆς, 3' - ἔργον Δ. Λαερ. φάγρος Ἀθην. - σκύλακες κύνες Ἀλ. - γένος· Πλατ. - ἀλιεύ· Ἀθην. - μεράκιον ἑλ. - γυνί, Πλουτ. - ἀφρεῖς Δ. Λαερ. - χῶρη Ἡρ. 60. οὐδ. ἡ Ἐρετριῆς (ἡ δ' ἀνωτέρω)· παροιμιώδης ἡτο Ἐρετριῆς κατάλογος· ἐπὶ πλουσίῳ Μακκρ. ἡ δ' Ἐρετριῆς π. χ. Ἐρετριῆς πλουσιώτατος Φωτ. 18. παροιμ. περὶ τινος ἔξοχου, Ἐρετριῆς κύνων Μακκρ. Ἐρετριῆς κατάλογος· Π. σὺ. ἡ δ' Ἐρετριῆς ἡ Ἐρετριῆς ὑπον. ἀφρεῖς· 3) πρότερον μὲν κῶμη τις τῶν Ἀθηνῶν, ὕστερον δὲ ἀγορά Στραβ.
Ἐρετριάζω· σκόπτω Ἡσυχ. cavillor.
Ἐρετριεύς, ὡς· 1) υἱὸς Φαίθοντος, ἀφ' οὗ ἦν Ἑδοία Ἐρετρία Εὐστ. 2) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. Ἐρετριῆς, 3' ἡ δ' Ἐρετρία.
Ἐρετρίε, ἴσος, ἡ, ὑπον. γη, κέραμος, πηλός· ἡ ἐκ τῆς Ἐρετριᾶς τῆς Ἑδοίας Διοσκ. 5, 171.
Ἐρέττω, ἀττ. ἀντὶ ἐρέσω.
Ἐρευάτις, ἡ, ἡ Ἐρευέρτης· πόλ. Λυκίας· κατ' Ἐρευάτης Στ. Βυζ.
Ἐρεύα, ἡ· νόμψ, θυγ. τῆς Ἐλευθερίας Στ. Βυζ.
Ἐρευγῆ, ἡ· τῆς προηγ. ἀπόβλημα Ἰπποκρ. σ. 472 ructus.
Ἐρευγμα, τό· Ἐρυγμα, τροφή ἔμετον γεννῶσα Γρ. Ναζ. ructus.
Ἐρευγματ-ώδης, 2' ἔξερευγμα ἡ ἔμετον παράγων Ἰπποκρ. σ. 356. 24, ructuosus.
Ἐρευγμενος, κατὰ συγκοπ. ἰων. ἀντὶ ἐρευγόμενος ὁ ἀρχόμενος ἀντὶ ἀρχόμενος.
Ἐρευγμός, ὁ· ἔξερευξις, ἔμετος Ἰπποκρ. ructatio.
Ἐρευμ-ώδης, 2' ἐρευματοῖδης Ἰπποκρ.
Ἐρευμό-βιος, 2' γαστρίμαργτος Γρ. Ναζ. ἐπ. (8, 172).
Ἐρευγομαι (πρόβλ. ructare, ἐρυγγάνω ἴδε Λοδκ. Φων. 63)· ρουγκαλίζω, ἐμῶ, ἔξερνῶ· ἔξεργετο οἰνοβαρεῖων = ὁ Κύνκλωψ ὑπὸ τοῦ οἴνου ἔξερνοῦσεν Ὀδ. ι. 374· «φρόνον αἵματος» = αἷμα ἔξερνοῦσαν Ἰλ. π. 162· ἐρύγῃσι εὐκτ. ἀορ. Νικ. ἀλ. 111 (πρόβλ. τὸ ἐρύμ.) ἐπὶ θαλάσσης, «ἡτίνες βοῶσιν ἐρευγομένης ἀλὸς ἔξω» = αἱ ἀκταὶ βοῶσιν ἀναδραχούσης τῆς θαλάσσης = ἔξερευγομένης, ὁρανοῦσης ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τὰ κῆμάτ' αὐτῆς μετὰ πατάγων καὶ βοῆς Ἰλ. ρ. 265· «κῆμα ποτὶ ἔξερν ἡπείραιο δεινὸν ἐρευγόμενον» Ὀδ. ε. 403· «κῆματα ἐρεῦγεται ἡπείρην δα», ε. 438· «τὰς ἐρεῦγονται μὲν ἀπλάτους πυρὸς ἀγνῶταται ἐκ μυῶν παγὰς», ἐπὶ τῆς ἐκρήξεως τῆς Αἰγῆς Πινδ. Π. 1, 21· 50. ἐπὶ ποταμῶν χύνομαι Ἀππ. Μι. ἡρδ. 103· κωμ. «ἵππος ἐρεῦγεται ἄνδρα», ἐπὶ κενταύρου = ἐπάνωθεν τοῦ ἵππου ἐξέρχεται ἀνὴρ ἐπ. ἀδ. 276 (Πλαν. 115)· ἐρυλο.
(Ἐρεύγω), ἀορ. ἔρυγον, ἐρυγῆν· μυκάσθαι, ἐπὶ ταύρου Ἰλ. υ. 404· «τῆς μὲν Ἰλάν ἄνυσεν, ὅσον βαθὺς ἔρυγε λαμῆα» = ὅσον θύναται ἐρεῦγε, ἐπὶ τῶν ταύρων τῶν ἰσχυρῶν, τοῦ

νὰ φωνάζῃ Θιοκρ. 13, 58· π. μετγ. ὡς Ν. Δ. = λῆγω· καὶ ἐν τούτῳ δὲ ἡ σήμ. τοῦ ἐρεῦγομαι δὲν πρέπει νὰ παραγνωρισθῇ· πρόβλ. ἐρυγγάνω καὶ Λοδκ. Φων. σ. 64.

Ἐρευβάλλω, 3' ἐρυβός Νων. rubicundus.
Ἐρευβαλία, ἡ· πόλ. Ἀργολίδος Σχολ. Εὐρ.
Ἐρευβαλίω· βατ. Ἀρκαδίας, υἱὸς τοῦ Ἰππομέδοντος, ὅστις πολέμησας κατὰ τῶν Πυλίων, ἐφρονέσθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Νέστορος Ὀμ. Ἰλ. 2) Κίλιξ, πατήρ τοῦ Οἰνέως Νων.
3) υἱὸς τοῦ Κρίστου, ἔγγονος τοῦ Ἀργου, θεομειλιτῆς τῆς Ἐρευβαλίας Σχολ. Εὐρ.
Ἐρευθεῖδανον, τό· ἐρυθρόδανον Ἡρ. 4, 189· περὶ τοῦ τוניσμοῦ πρόβλ. Λοδκ. εἰς Σοφ. Αἴ. σ. 403, rubia.

Ἐρευθῖω· ἐρυθρός εἰμι Ἰων. Νερ. 7' καθ' Ἡσυχ. = ἐρυθρίω, rubesc.

Ἐρευθῆις, 3' ἐρυθρός Ἀπολ. Ῥ. 1, 727, τὸ δὲ ὡς θηλ. τούτου ἐρυθῆς π. Νικ. θηρ. 899 εἰν' ἐσφ. rubicundus.

Ἐρεῦθημα, τό· ἐρύθημα Γαλην.

Ἐρευθῆς, 2' ἐρυθρός Ὀππ. κυν. 3, 94, ruber.

Ἐρευθῖω· ἐρυθρός εἰμι, ἔρ. γίνομαι Ὀππ. ἀλ. 3, 25, rubesco.

Ἐρευθίω· ἀνδρ. ὄν. Εὐστ.

Ἐρευθόδανον, τό· βοτάνη τραχὺν καὶ ἀκανθώδη καυλὸν ἔχουσα καὶ ἀκτινοειδῆ φύλλα Διοσκ. 3, 160, rubia· ἴδε καὶ ἐρευθεῖδανον.

Ἐρευθος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Κ. Σμ.

Ἐρευθος, τό· ἐρύθημα, ἡ κοκκινάδα, -προσώπου Ἀπολ. Ῥ. 1, 726, rubor.

Ἐρευθῶ· τὸ ἔπομ. μετγ.

Ἐρεῦθω· ἐρυθρὸν ποίω· «-γατὰν αἵματι»

Ἰλ. λ. 324. Παθ. = ἐρυθρὸς γίνομαι, «ἐρευσθῆναι ἐπὶ βωμῶν» Θιοκρ. 17, 127· ὁ δὲ

Ἰπποκρ. χρῆται μὲ τὴν σήμ. ταύτην καὶ τῷ ἔνεργ. «τὸ πρόσωπον ἐρεῦθει» = γίνομαι ἐρυθρόν, rubefacio, rubesco.

Ἐρευθώ, ἡ· προμήτωρ τοῦ Βάκχου Νων. 2) ἐρωμένη τοῦ Ἀγαθίου Ἀνθ.

Ἐρευκτικός, 3' ὁ ἐρευγμὸν κινῶν Διοσκ.

Ἐρευνα, ἡ· ζήτησις, ἐξέτασις ἐπιμελής, ἀνίχνευσις· «ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε» Σοφ. Οἰ. τ. 566· «οὐδ' ἔξας εἰς ἔρευναν ἔξευρεν γονάς» Εὐρ. Ἰων 328· «ἔρευναν ποιεῖσθαι τῶν οἰκίων» Ἀριστοτ. οἰκ. 2 30, indagatio.

Ἐρευνάδες, οἱ· ἐρευνῆται, οἱ π. Ῥωμαῖοι quæstiores Ἰουστίν. Νερ. 75, 1.

Ἐρευνάω· ζητῶ ἐπιμελῶς, γυρεύω νὰ εὑρω τι, ἀναζητῶ τὰ ἔχνη τινός· - ἔχνηα = τὰ ἔχνη ἀγρίων ζώων ἐπὶ ἔχνητων, βηνηλατῶν κυνῶν Ὀδ. τ. 436· πρόβλ. «πολλὰ δὲ τὰχ' ἐπὶ ἡλθε μετ' ἀνδρός ἔχ' ἐρευνῶν εἰ παθὲν ἔξυρρον» = ζητῶν νὰ εὑρῇ τὰ ἔχνη τῶν ποδῶν τοῦ Ἰλ. υ. 321· καὶ - τεύχ' Ὀδ. γ. 180· «τὴν σφήν εὐδουλιαν» = ἀκολουθεῖν Ἀλογ. Πρ. 1040· «ὡν ἂν θεὸς χρεῖαν ἔρευνᾷ» Σοφ. Οἰ. τ. 725· - νεκρὸς Εὐρ. Μηδ. 1318· καὶ ζητῶ Πλατ. ἀπολ. 28· καὶ ἐξετάζω, 41· τὰς αἰτίας, νόμ. 7, 821. Μέσ. «πάσαν φύσιν ἐρευνωμένην» Θεοαιτ. 174· κακοῦργους Ξεν. Κυρ. 1, 2, 12· τὰ γραμματεῖον Δημ. 25, 61· ἀπαρ. δοκιμάζω, ἀναδέχεσθαι, ἐπιχειρεῖν Θιοκρ. 7, 45, indag.

Ἑρευνητέον· δεῖ ἐρευνησάι· «ἐρευνητέον ποῖα Λακεδαιμόνιοι ἀσπυνοῦντες κράτιστοι δοκοῦσαν ἡγεμόνες εἶναι» Σεν. συμπ. 8, 39, quaerendum.

Ἑρευνητήρ, ὁ· τῷ ἐπομ. Nov. Δ. 2, 15.

Ἑρευνητής, ὁ· ὁ ἐρευνῶν, ἐξετάζων, δοκιμαστής, ἐξεταστής Ἀθην. 6, 256· καὶ διόπτης Δ. Κάσ. 78, 14, scrutator.

Ἑρευνητικός, 3· ἐρευνῶν μὲν. scrutans.

Ἑρευνήτρια, ἡ· θήλ. τοῦ ἐρευνητῆς μὲν. scrutatrix.

Ἑρεύνικα· φρασίδιον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀνωναρίας μὲν.

Ἑρευνίς, ἡ· τὸ ἐρεῦνσθαι, βογκάλισμα, ἔμετος Ἱπποκρ. 47, 27, eructatio.

Ἑρευσί-χολός, 2· ὁ ἐρευγόμενος χολήν, ὀξύθυμος Νικίτ. χρόν. 19, 4.

Ἑρεῦσαι, ἀπαρ. ἀόρ. α. τοῦ ἐρεῦσθαι Ἰλ. σ. 329.

Ἑρεῦω· ἐρευνῶν· Ἰδ' καὶ εἴρω.

Ἑρέφα, ἡ· τροφὸς τοῦ Βάκχου ἐξ ἧς καὶ Εἰρηφιώτης ὀνομάζεται Ἑτ. Μ. 372, 1.

Ἑρέφω· σκεπάζω, προμηθεύω μὲ στέγην· «καλύπτειν ἔρεφον (κλισίην)» Ἰλ. ω, 450·

— θάλακρον Ὀδ. ψ, 193 («εἰ ποτέ τοι χάριεν ἐπὶ νηὶν ἔρεφω» ἀνὴρ καὶ πόδας ποτε λαμπρῶς·

καὶ εὐπρεπὶς νῆον σου· δίδωμι τὸ τελευταῖον τῶν οἰκοδομῶν ἐστὶ τὸ στέγασμα Ἰδε κατωτ. ἐπερίφω)· «τὰς οἰκίας ἐρέφωμεν πρὸς αὐτὸν»

Ἀριστ. ὄρν. 1110· νῆον Πινδ. 1, 3, 72· «ἡρεψα τὴν οἰκίαν τοῖς ἐκ Μακεδονίας δοθεῖσι ξύλοις» Δημ. 19, 265· μτρ. «λάχναι νιν μέ-

λαν γένειον ἔρεφον» Πινδ. Ὀ. 1, 68· στεφανώ-

ναι, ὠραῖζω, κοσμοῦ· «κρατῆρες ὦν κράτ' ἔ-

ρεφον καὶ λαβῆς» Σοφ. Οἶ. Κ. 474· «νῆα ἀ-

σπίς» Ἀπολ. Ῥ. 2, 1076. Μτρ. στεφανώνο-

μα, στολίζομαι, «κισσὸν ἐρεψόμεσθα» Εὐρ. Βακχ. 323· ἐρεψόμενος Ὀππ. κυν. 4, 200,

contego.

Ἑρέχθειον, τό· ναὸς Ἑρεχθείως ἐπὶ τῆς ἀ-

κροπόλειως τῶν Ἀθηνῶν, εἰσὶ διατηρούμενος ἐν μέρει μετὰ τριῶν στυλῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἀ-

νατολικὴ περιεγε τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἡραίου, Ποσειδάωνος, Ἑρεχθείως καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐ-

τοῦ Βούτου Πaus.

Ἑρεχθεΐδης· υἱὸς, ἀπόγονος Ἑρεχθείως Πaus. πλ. σὺ Ἑρεχθεΐδαι· 1) οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἑρε-

χθείως Δ. Σικ. 2) ἐν γέν. οἱ Ἀθηναῖοι Εὐρ. 3) οἱ ἐκείνοι τῆς Ἑρεχθίδος φυλῆς Δημ.

Ἑρεχθεύς, ὁ· τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν παλαιῶν ποιητῶν δύο ἀρχαῖοι βασι-

λεῖς τῶν Ἀθηναίων. τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος καὶ Ἑρεχθίδης ἐλέγετο Ὀμ. Ἰλ. Ἰδε κατωτέρω τὴν

λίστ. Ἑρεχθίδης, ὁ δ' ἕτερος Ἑρεχθεύς ὁ δευτε-

ρος, ἦν υἱὸς τοῦ Πανδίωνος καὶ τῆς Ζευξίππης,

ἐκγονος τοῦ προτέρου Ἑρεχθίδου, καὶ ἕκτος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ Κίκροπος·

συμμενοὺς οὗτος τὴν ἀδελφὴν του Πραξιδέαν ἐγέννησε Κίκροπα τὸν δευτερόν καὶ θυγατέ-

ρας τὴν Πρόκριν, Χθούαν, Κρέουσαν καὶ Ὀ-

θούαν, αἱ ὁποῖαι κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἰθυσάσθησαν ἐκουσίως κατὰ τὸν πόλεμον τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Ἑλευσινίους Θουκ.

πρὸς τιμὴν τῶν θυγατέρων τούτων τοῦ Ἑρε-

χθείως διόρταζον οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ ταῦτα ἐκ

Νηφάλια Σχολ. Σοφ. Ἐκεραυνώθῃ δὲ ὁ Ἑρε-

χθεύς ὑπὸ τοῦ Διὸς κατὰ παράκλησιν τοῦ Πο-

σειδῶνος, ὡς φωνήσας τὸν υἱὸν του Κῦμα-

πον ἐν τῇ μάχῃ Ὑγν. 2) ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶ-

νος ἐν Ἀθῆναις, οὗ ὁ ναὸς ἦτο ἐν τῇ ἀκροπό-

λει καλούμενος Ἑρεχθειον Πaus. τοῦτο δὲ ἐ-

καλεῖτο καὶ Ἑρεχθείως δόμου, καὶ δώματα Ἰδ.

Ἑρεχθίδης, ἰδοὺ, ἡ· 1) ὡς πατρὸν ὧν. θυγ.

τοῦ Ἑρεχθείως Ἀπολ. Ῥ. 2) ὡς ἐπὶ τοῦ Ἑ-

ρεχθείως, ἡ εἰς τὸν Ἑρεχθεῖα ἀνήκων· ἡ Ἑ-

ρεχθίδης ὁ θάλασσα· οὕτως ἐκαλεῖτο κρήνη

τις ἐν Ἀθῆναις, εὐρισκομένη ἐντὸς τοῦ ναοῦ

τοῦ Ἑρεχθείως, τὸ ἀλμυρὸν ὕδωρ τῆς ὁποίας

ἤρχετο ὑπαγωγίως εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς θαλάσσης,

ἐλέγετο δὲ ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἔκαμεν αὐτὴν νῆ-

αὐφανῆ κτηφίσης διὰ τῆς τριαινῆς αὐτοῦ τὴν

γῆν ὅτε μετὰ τῶν Ἀθηνῶν ἐφιλονέουσαν ἐπὶ

τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν Ἀπολδ. 3) ἡ Ἑρε-

χθίδης φυλὴ, μετὰ τῶν δέκα φυλῶν εἰς τὰς ὁ-

ποίας ἦσαν διηρημένοι τῆς Ἀττικῆς πάντες οἱ

κατοικοὶ, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ βασι-

λέως Ἑρεχθείως τοῦ δευτέρου Δημ. οἱ δ' ἀνὴ-

κόντες αὐτῇ ὀνομάζοντο Ἑδωνομίτες, Θημα-

καί, Λαμπρεῖς Ἑπιγρ.

Ἑρεχθίδης, ὁ· Ἑρεχθίδης Ἑτ. Μ.

Ἑρέχθιος, ὁ· ἀνδρ. ὧν. Εὐτοχίανος Φωτ.

Ἑρεχθίδης, ὁ· Σενεκίων Ἑρέχθιδης Διοσκ.

Ἑρέχθω· κατασπαράττω, διακόπτω Πλούτ.

μτρ. «δάκρυσι καὶ σιτοναγῆσι καὶ ἄλλοις θυ-

μὸν ἐρέχθω» μὲ δάκρυα καὶ στεναγμοὺς

καὶ ψυγὴν ὡς πόνους κατασπαράσσων τὴν καρ-

δίαν Ὀδ. ε, 83· καὶ παθ. «- νῆα ἐρεχθωμένην

ἀνέμοισι» ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐκσφραδισμένην

ὑπὸ τῆς τρικυμίας Ἰλ. ψ, 317· «ὀδόνῃσιν ἐρε-

χθωμένη» ὑπὸ πόνων σπαρασσομένη, βασαν-

ιζομένη Ὀμ. Ὀμν. Ἀπολ. 358 (πρὸς ἐρεῖ-

τη ἔρημον τόπον, κατὰ Σουίδ. = ῥαθύμοις φυλάττων.

²Ερμηοσύνη, ἡ ἔρημία, μοναξία Ἀγαθ. 46 (9, 4, 665).

³Ερμηο-τάφης, 2· ὁ ἐν ἐρήμῳ ταφείς Γεωργ. Συγγ. α. 128.

⁴Ερμηο-φίλης, ὁ ὁ τὴν ἔρημον, μοναξίαν ἀγαπῶν Παυλ. Σιλ. Ἀνθ. Παλ. 9, 396, 4.

⁵Ερμηό-φιλος, 2· ὁ φίλων ἔρημος, ἐσπερημένος ἀμφ.

⁶Ερμηόω· κάμνω τόπον τινὰ ἔρημον, κενόν· τινός, «ἀνδρῶν ἐρήμωσαν ἐστίαν» Πινδ. Ἰ. 3, 35· «ἐὼν ἐρημώσασα χῶρον» = ἀπὸ θένδρα ἀρεστά, τὰ ὅποια κατεῖχον τὸν τόπον ὅπου ἴσταντο, Π. 4, 269· «ὄχον, τάξιν Ἀισχ. Ἀγ. 1040· «εἰ μὴ τόδ' ἐκλιποῖς»

ἐρημώσι πεδὸν» Εὐρ. Ἀνδρ. 304· «Διὸς ἄλσος ῥήμωσι λένοντος» = ῥηλευτέρωσι αὐτὸ ἀπ' αὐτόν, Ἦρ. μ. 360· καὶ παθ. πατρὸς ἐρημώσασα = ἀστερηθῆσα, Ἀνδρ. 808· «ἐρημωθέντος ἄρσενος θρόνου» = ἐὰν ὁ θρόνος ἀστερηθῇ ἀνδρῶν· «Θεσσαλοὶ ἐρημωθέντες ἐμμάχων» = μείναντες ἄνευ συμμάχων Ἦρ. 7, 174· «τὸ πνεῦμα τῶν ὁσμῶν ἐρημωθὲν» = ἐλεύθερον, = ἄνευ ὁσμῶν Πλατ. Τιμ. 66· καὶ ὑπὸ τινος Δ.

Ἀλ. 11, 9, τόπον τινὰ ἐρημώσιν, ἐγκαταλείπειν, -τόπος Πλατ. νομ. 9, 865· «ἱερὰ Θουκ. 3, 58· Παθ. «πόλεις λησθεῖσαι ἐρημώθησαν»

Θουκ. 1, 23· ἀλλὰ «Συρακοῦσας ἐρημώσαντες» = ἐγκαταλείψαντες, 3, 4· «σαυτὸν ἐρημώεις» = ἀστρεῖς τὸν ἑαυτὸν σου Πλουτ. Ἀλεξ. 39. Μετὰ διπλῆς αἰτ. συντάσας, ἡ λέξ. ὡς ἀφαιρεῖσθαι τινὰ τι, ὡς Πινδ. 3, 97, desolo, vasto.

⁷Ερμηόζω· εἶμαι ἐρημίτης, Ἐπιγρ. ἐσφ. ἀντὶ τοῦ ἐρημώζω.

⁸Ερήμωσις, ἡ· ἀπομόνωσις, καταστροφή Ἄρρ. Ἀν. 1, 9, 13, desolatio.

⁹Ερημωτής, ὁ ἔρημῶν· - ὄθη Ἀντιπ. Σιδ. 18 (6, 115) desolator, vastator.

¹⁰Ερημωτικός, 3· εἰς ἐρήμωσιν ἐπιτήδειος Ἐπιφάν. 458, vastans.

¹¹Ερηρέδαται, ἰων. γ'. πλ. π. παρκ. τοῦ ἐρήδω, ἀντὶ ἐρηρεισθῆναι εἰς ἡ. ψ. 284· ὁ δὲ Ἀπόλ. Ῥ. 2, 320, ἔχει ἀντ' αὐτοῦ ἐρήρεινται.

¹²Ερήριμαι, π. παρκ. τοῦ ἐρήτω.

¹³Ερησις· λέξις.

¹⁴Ερήτυθεν· ἴδε τὸ ἐπόμ.

¹⁵Ερητύω (πρόβλ. ἐρύω, ἐρύκω), κωλύω, κατέχω, ἐμποδίζω, ὀπίσω, «κίρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον» Ἰλ. α. 503· «σοὺ ἀγανοῖς ἐπέσιον ἐρήτους φῶτα ἔκαστον» - ἀπὸ τῆς φυγῆς ἐμποδίζε, 6, 164· πρόβλ. Ὀδ. ι. 493· ἐρητύσασκε Ἰλ. λ. 567· «ἢ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειε τε θυμόν» = καταπραῦναι τὸν θυμόν, α. 192. Παθ. «οὐδὲ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύει» ἐν φρεσὶ θυμόν· Ἰλ. ν. 280· ἐρήτυεν (αἰολ. ἀντὶ ἐρητύθησαν) «καθ' ἑδρας» Ἰλ. 6, 99· «ἐρητύοντο μένοντες», θ. 345· «πολλὰ κέλευθος ἐρητύει» = πολλὴ δόδε ἀπάρχει ἐν τῷ μεταξὺ Σαρ. Οἰ. Κ. 611· «ἐρήτυσον τέκνα δεινῆς ἀμύλλης» = ἐμποδίσσον αὐτὰ ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος Εὐρ. Φοιν. 1260· καὶ συγν. π. μετγν. π. ὡς «ἐρητύσασκε δ' ὀλαγμοῦ (κίνας)» Θεόφρ. 25, 75· «ρητ' αὐτοῖς ἐρητύεσθαι κελύθου» Ἀπολλ.

Ῥ. 2, 331. Μείν. = ἐνεργ. Ὀμ. «ἐρητύοντο τὸ λαόν» Ἰλ. α. 723, (τὸ οὖν ἐν τῷ ἐν. καὶ παρατ. βραχύ, ἐκτείνεται χάριν τοῦ μέτρου εἰς τὸ ἐρητύνει καὶ ἐρητύοντο).

¹⁶Ερθᾶ· πῶλ. Παρθίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, κατ. Ἐρηνόστ. Στ. Βυζ.

¹⁷Ερθυρίς· Ῥῶ τὸ φθίρω, μετὰ τοῦ ἐστὶ ἐν συγκοπῇ ἔρρω, ὡς τὸ ἐρθυρίς ἡ μεγάλη θυρίς ἐπὶ τοῦ θυρίος Ἐτ. Μ. 377, 36.

¹⁸Ερι, τὸ, ἄλλ. π. συντετακ. τύπ. τοῦ ἐριον, μαλλίον Φίλιπ. 18.

¹⁹Ερι-, ἀγώρ. μόρ. ἐπιτατ. praefixum = ἀρι, (χρησιμοποιῶν εἰς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας τῶν ὁποίων προτάσσεται λέξεων) τὰ μάλιστα, ἄγαν, πάνυ, σημαίνον ὡς καὶ τὸ ἴσ. συγγεν. εὐρύς τὴν κατὰ τόπον ἔκτασιν· τὰ σύνθετα εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον π. λυρ. καὶ ἐπ. συνήθη.

²⁰Εριάδες, αἱ· κανθαρίδες γλῶσσαι.

²¹Εριάνθος, ὁ· Θηβαῖος τις Παις, ὄρθουτ. γρ. Ἐριάνθη.

²²Εριασπίδας· Τεγεάτης τις Ἀνθ. Παλ.

²³Εριάυγη, ἡ· Εὐρύλυθη Σολ. Ἀπολ. Ῥ.

²⁴Ερι-αυγής, 2· λαμπρότατος, φωτεινόςτατος Ὀρφ. ἀποστ. 7, 11.

²⁵Εριαύσας, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

²⁶Ερι-αδχην, 2· ὁ ὑψηλόν, ὑπερῆφρον ἔχων αὐχένα Ἰλ. κ. 305· ἐπὶθ. εὐγενοῦς ἵππου μείθ' ὑψηλοῦ, ὑπερῆφρονος τραχήλου, λ. 509.

²⁷Ερι-αχθής, 2· λίαν βεδαρμένος μετγν.

²⁸Ερι-βαλλος, ὁ· τὸ μαραιόπικρον Ἀρκαδ. 54, 9.

²⁹Ερι-βόας, ὁ· ὁ δυνατὴν, μεγάλην ἐκπέμπων βοὴν ἐπὶθ. τοῦ Βάκχου Πινδ. ἀποστ. π. Δ.

³⁰Ἀλ. συνθ. λέξ. α. 304· Ἐρμάς θεῶν ἱερ. κάρυς Σιμμίω ὠδὸν Ἀνθ. Παλ. 15, 27, clamosus.

³¹Ερι-βοιαί, νύξ, ἡ· ἡ μεγάλης τιμωμένη Πούχ. δύναται δ' αὐτῷ νύξ ἐπονόμευται ἡ νύξ, διότι ἐκ τῆς νυκτερινῆς σιωπῆς, ἀκούσεται σαφέστερον αἱ φωναὶ καὶ οἱ κρότοι.

³²Ερίβοια, ἡ· 1) Περβόια, γυνὴ τοῦ Τελαμωνίου Πινδ. 2) μία τῶν Ἀρκαδίων φωνηθεῖσα ὅπου τὸ ἱερὰ κλέος Δ. Σικ. 3) πῶλ. τῶν Παρθυαίων ἐν Μακεδονίᾳ Πτολ. 4) πῶλ. Βιθυνίας Πτολ.

³³Ερί-βομοας, 2· ὁ μέγαν βόμδον προσηνών, ἐπὶθ. τῶν μελισσῶν Ὀρφ. ἀποστ. 49, bomhilans.

³⁴Ερί-βοατρος, 2· πλήρης σταφυλῶν μετγν.

³⁵Ερι-βρεμέτης· ἐπών. Διὸς καὶ Βάκχου.

³⁶Ερι-βρεμέτης, ὁ· ἰσχυρὸς ἡγῶν, βροντῶν Ζεὺς Ἰλ. ν. 624· λέων = ἡγῶν ὡς ὠρύμενος Πινδ. Ἰ. 3, 64· οὕτω καλεῖται ὁ Ἀταγύλος π. Ἀριστ. βατρ. 814· «ἀλλῶς = μεγάλως ἡγῶν Ἀρχι. 4 (6, 195), grandifemus.

³⁷Ερι-βρεμής, 2· τῷ προηγ. ἐπ. ἀδ. (6, 344).

³⁸Ερι-βροίης, 2· λίαν βερός· - μολύδου χύσις Ὀππ. ἀλ. 5, 636, gravis.

³⁹Ερι-βρομίας, 2· ἐριδρεμέτης, λέοντες Πινδ. Ὀ. 10, 21· - νεφέλη Π. 6, 11· - χολών, 6, 3, 16.

ἐπών. Βάκχου π. μετγν. π. grandifemus.

⁴⁰Ερι-βρόχης, 2· τῷ ἐπομ. - ταῖρος Ἦσ. θε. 832· - πόντος, λέων Ὀππ. ἀλ. 1, 476, mugiens.

⁴¹Ερι-βρυχός, 2· ὁ λίαν βρυχώμενος· - βοῶς = μεγάλως μυκόμενος Ὀμ. ὄν. Ἐρμ. 116· κέλαδος, ἐπὶ τῆς σάλπινγος Ἀντιπ. Σιδ. 11

- (6, 150)· - λίων Κ. Σμ. 3, 1471· - λειναι·
 Όππ. κυν. 3, 129.
 *Ερι-δωλαξ, ακος δ'· μεγάλους έχων βύλους,
 επί παχείας, καρποφόρου γῆς, ἥτις ἐν καιρῷ
 τοῦ ὀργώματος συντρίβεται εἰς μεγάλα, χον-
 δρά κομμάτια ἢ σβώλους· Όδ. ν, 235· «ἐν
 Φόβῳ ἐριδωλακί» = εὐγρω, λιπαρῶ Εὐστ. Ίλ.
 α, 155.
 *Ερι-δωλος, 2· τῷ προηγ. Όδ. ι, 34.
 *Εριδωλος, δ'· κόλπος τῆς Νικομηδείας Δ.
 Κασ. 78· ἐριγδωλος.
 *Εριδωτης· υἱὸς Τελέοντος, εἰς τῶν Ἀργο-
 ναυτῶν, ὅστις λέγεται ὅτι ἦτο ἔμπειρος καὶ
 τῆς ἱατρικῆς, θεραπεύσας τὸν Όϊλιά ἐκ τῶν
 πληγῶν τὰς ὁποίας εἶχεν ἐκ τῶν Στυμφαλί-
 δων ὀρνίθων Ἀπολ. Ρ.
 *Ερι-γαστωρ, ορος, δ'· παχείαν ἔχων γα-
 στέρα Νικ. ἀλ. 344, ventriosus.
 *Ερι-γδουπέω· κάμνω δυνατόν, σφοδρὸν
 κράτον Σχολ. Βεν. Ίλ. ζ, 507, σίερο.
 *Ερι-γδουπος, 2· μεγάλως ἔχων βροντῶν·
 π. Όμ. συνήθ. «ἐριγδουπος πόσις Πηγεῖς» ἐπὶ
 τοῖς βροντῶντος Διός· ἀλλὰ καὶ «ἐριγδουποι
 πόδες ἴππων» Ίλ. λ, 152, καὶ μετγ. π. - πα-
 ταμοὶ Κ. Σμ. 3, 221· πρὸλ. ἐριδουπος, tonans,
 *Εριγδουπος· εἰς τῶν Κενταύρων Όδιδ. μεταμ.
 *Ερι-γῆθής, 2· περιχαρής· - νίκη Όρφ. λιθ.
 προομ. 24.
 *Ερι-γῆρις, 2· μεγαλόφωνος Ήσυχ.
 *Ερι-γῆνος, 2· μεγαλόφθαλμος Όππ. κυν.
 *Εριγμα, ἐρίγμα, ἐρίγμα· ἴδε ἐρεγμός.
 *Ερίγυνος, δ'· υἱὸς Λαρίου ἐκ Μιτυλήνης,
 στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. Δ. Σικ.
 *Ερίγυν, καὶ Ἐρίγων, δ'· ποτ. τῆς Μακεδο-
 νίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀξιὸν Στραβ. ἐν δὲ
 ποτ. Θράκης, Στραβ. ἢ μετέπειτα Ριβινία.
 *Εριδαίνω (ἔρος), ἀρ. ἱριδῆνα Ἀπολ. Ρ.
 καὶ ἐριδῆσασθαι, ἐρίζειν· φιλονεικεῖν, λογομα-
 χεῖν Ίλ. ψ, 792· «- περὶ πτωχῶν», Όδ. σ.
 403· - ἐπέσεισι, 6, 342· «ὡς δ'· εὐρὸς τε Νό-
 τος τ'· ἐριδαίνετον ἄλληλοῖν» = πρὸς ἀλλή-
 λους Ίλ. π. 765· «- ἀντία πάντων» = κατὰ
 πάντων Όδ. α, 79· μετ' ἀνδράσι, φ, 310·
 ἀμιλλώμαι, συνερίζομαι, ἀγωνίζομαι, «εἴνεκα
 τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν», 6, 206· «ποσσὶν ἐρι-
 δῆσασθαι Ἀχαιοῖς» = τὸ νὰ φιλονεικήσῃ τις με-
 τοῦς Ἀχαιοὺς περὶ ταχύτητος τῶν ποδῶν,
 διὰ νὰ τρέξῃ ταχύτερα Ίλ. ψ, 792· «μηδὲ
 ἐλαφροβόλῃν μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν» = εἰς
 τὸ τοξεύειν Καλλ. Ἀρτ. 282· π. μετγ. π.
 καὶ ἔχθρικώς ἐγωνίζεσθαι Ἀπολ. Ρ. - τινὰ =
 ἐρεθίζειν Ἀθην. 10, 452 (εἰς τὸ ἐριδῆσασθαι
 τὸ γίνεται χάριν τοῦ μέτρου μακρὸν, διὸ καὶ
 γράφουσι τινες ἐριδῆσασθαι, ὁμ. δὲ εὐρίσκει-
 ται καὶ ἡ ἔσφ. γρ. ἐριζήσασθαι), contendere.
 *Εριδανάτας δ'· Ἡρακλῆς π. Ταραντίνοισι
 Ήσυχ.
 *Εριδαντεύς, δ'· τῷ ἔπομ. Δημόκρ. π. Πλουτ.
 συμμ. 1, 1, 5.
 *Εριδάντης, δ'· ἐριστής, φιλονεικός Τιμ. Φλιασ.
 π. Δ. Λαερ. 2, 107, hilisus.
 *Ερι-δῆλος, 2· πίνυφανερός, ληνασφῆς μετγ.
 *Εριδῆμτος· ἐπιθ. Διὸς π. Ροδίοις Ήσυχ.
 *Εριδία· ἱριδία.
 *Ερι-δένης, 2· πολλές ἔχων δένας, ἦται στρη-
 φογυρίσματα τοῦ ὕδατος Τρυφ. 231.
 *Εριδιόν, τό· ὄππ. τοῦ Ἐριον, Λουκ. Ἐκλ. 89.
 *Εριδίας, δ'· 1) υἱὸς τοῦ Ἀἰῶν, βασιλέως τῶν
 Σκυθῶν Εὐστ. εἰς Δ. Περ. 2) ποτ. ἐν Πόντῳ,
 βραδύτερον Ἴρις κληθεῖς Ἀρρ.
 *Εριδμαίνω· α) ἱριδίζω, κάμνω τινὰ νὰ κα-
 κιώσῃ Ίλ. π. 260· 6) ἐριδαίνω, φιλονεικῶ,
 μαλόνω, ἀγωνίζομαι· - ἄκρα φέρεσθαι Θεόκρ.
 12, 31· «δρέπτον ἱριδμαίνουσαι» = εἰς ἀμίλ-
 λης Μοσχ. 2, 69, ἱριτο, πρόνοο.
 *Εριδματος, 2· λίαν τιθασσοειδής, καλαστι-
 κός, καταπραυντικός· - ἔρις Αἰσχ. 1440.
 *Ερι-δουπος, 2· λίαν ἡχηρός, π. Όμ. ἀει-
 ποτε ἐπὶ ἀβύσσων, π. χ. - αἰθουσα, συγν. - ἀ-
 κταί Ίλ. υ, 50· - παταμοὶ Όδ. 1, 515· 78·
 ἐριγδουπος, ὅπερ ὅμως ἐν χρῆσ. ἔστι μόν. ἐπὶ
 ἐμφύγων π. Όμ.
 *Ερι-δωρος, 2· πλουσιώδωρος, - θήρης· - ὀπώ-
 ρη Όππ. κυν. 3, 504, munificus.
 *Εριεντής, ἡ· ἐρίνεται, ἡ = ἰσχυρῶς κρατοῦσα
 ἑαῶν. Ἀφροδίτης Ήσυχ.
 *Ερίζα, ἡ· πόλ. τῆς Κιτίας εἰς τὰ σύνορα τῆς
 Λυκίας καὶ Παφλαγονίας Αἰδ.
 *Ερίζηλοι, οἱ· ἔθνος παρὰ τῇ Φρυγίᾳ (πι-
 θαν. Ερίζηνοὶ 78· Κριζα) Πτολ.
 *Εριζήλος, 2· ἐριδῆλος Ήδω.
 *Ερίζω (78· ἔρις), ὄρω. ἱριδῶ, μελ. ἱρίσας
 ἱπ. καὶ ἱρίσσω, ὄρω. ἱρίξω, παρκ. π. καὶ
 ἐρήριται Ήσ. ἀποσπ. Κλ. Ἀλ. στρ. σ. 602·
 1) φιλονεικῶ, λογομαχῶ, τὰ πλείοτα κατὰ τὸ
 ἐριδαίνω, ἐπὶ ἀμιλλῆς καὶ ἐν γυν. ἐπὶ ἐχθρι-
 κῆς ἐννοίας· - τινὶ Ίλ. α, 6· - ἀντιδίστην τινὶ =
 φανερώς ἵνα τὸν νικήσῃ, α, 277· - περὶ τινος,
 μ. 423· ἀντία τινὶ Πινδ. Π. 4, 285· - τινὶ Ν. 8,
 22· καὶ «- πρὸς θεόν, Π. 2, 88· «τὸ γὰρ δι-
 καιον οὐκ ἔχει λόγον δοῦν ἐρίζειν» = τὸ δι-
 καιον εἶναι πρέπει νὰ ἐγείρῃ φιλονεικίαν Σωφ.
 Ήλ. 459· «ἐρίζουσιν οἱ διάφοροί τε καὶ οἱ
 γέθοροι ἀλλήλοισι», ἐνθα γίνεται διάκρισις μετα-
 ξὺ τοῦ ἐρίζειν καὶ ἀμφισβητεῖν Πλατ. Πρωτ.
 337· - περὶ τινος, συμμ. 173· «οὐκ ἐρίζειν
 ἀλλὰ διαλέγεσθαι», πολ. 5, 454· - πρὸς θεούς,
 3, 395· «- πόλις πόλει» Θουκ. 5, 79· - τινὶ
 γνώμῃ, Λυσ. 3, 42· «πρὸς τινὰ περὶ τινος»
 Πλουτ. Τιμολ. 14· 2) ἱδ. συνερίζομαι, ἀγω-
 νίζομαι, - τινὶ = μετὰ τινος Ίλ. ζ, 131· - Ἀ-
 φροδίτῃ κάλλος = μετὰ τῆς Ἀφροδίτης ὡς πρὸς
 τὴν καλλονήν, ι, 389· καὶ «- περὶ μῦθου,
 περὶ τόξων» Ίλ. α, 284, Όδ. ι, 213· ἡ καὶ
 «- ποσὶ, δρηματοσύνη» = μετὰ τοῦς πόδας = εἰς τὸ
 τρέξιμον μετὰ τινος ἀγωνίζεσθαι Ίλ. υ, 325·
 καὶ μετ' ἀπαρ. «ἐρίζετον ἀλλήλοισιν χειροὶ μα-
 χέσασσθαι», σ, 28· καὶ ἀπολ. «Νίσταται υἱὸς
 ἐρίζειν» = ὁ Ν. μόνος θα ἡγωνίζετο· αὐτὸς
 ἦτο εἰς κατάστασιν ν' ἀγωνισθῇ μετ' αὐτῶν
 Ίλ. 6, 555· «νῦν γε μὴν αὖτις ἐρίζει» Ήσ.
 ἀσπ. δ'· καὶ πεζ. - τινὶ Ἡρ. 4, 152· «ἐρίζου-
 ντες αἰρούσι τὸ χωρίον» Σεν. Ἀν. 4, 7, 12·
 περὶ τινος, 1, 2, 8· ἡρικίναι Πολυδ. 3, 91,
 7· «ἔριν πρὸς τινὰ» Θεοκρ. 5, 23· 3) τὰ μέσ.
 ἀντὶ ἑνερ. ἀγωνίζομαι, «οἱ οὗ τίς τοι ἐρίζεται
 ἐνθάδε ἀνὴρ» Ίλ. ε, 172· «ἐρίζετο βουλὰς
 Κρονίων» = ἀμιλλᾶται εἰς τῶν φρόνων πρὸς

- τὸν Δία Ἰσ. 92. 534. «ἵνα ταχυτάς ποδῶν ἐρίζεται» Πινδ. Ὀ. 1, 95. - τινί, Ἰ. 3, 47. - πρὸς, ἐριδάνω, contendere, concertare.
- Ἐρί-ζωος, 2* μακρόβιος μὲν. νίνακ.
- Ἐρι-ήκοος, 2* εὐκόλως ἀκούων, ὅθεν ἔχων ἀκοήν Ὁρφ. Διθ. 11, 124.
- Ἐρίηρος, οἱ* πλ. κατὰ μεταπλάσιν. τοῦ ἔπομ.
- Ἐρίηρος, πλ. πάντοτε ἐρίηρος, ἐρίηρος ἀντὶ ἐρίηρος, ἐρίηρος (πρὸς). Λοδεκ. παραλείπει, σ. 180) στενωῶς συνδεδεμένοι, π. Ὁμ. σύνηθες ἐπὶ θ. τοῦ ἐταίρου = πιστῶς προσκεκολλημένοι, εὐχρινῶς ἀγαπῶντες Ἰλ. γ. 47. εἰς τὸν ἐν. μόν. Ἰλ. δ, 266. - αἰδώς Ὀδ. α, 346. καὶ θ, 471, ὅπου δὲν πρέπει νὰ νοηταί = εὐπειθής, ἔτοιμος, πρόθυμος (διότι Ὀδ. α, 155 κεῖται ῥητὴς «ἀνεδάλλετο καλὸν αἰδεῖν» = δὲν ἤθελεν, ἦτο βιασμένος νὰ ψάλλῃ), ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον τὸ πᾶσι τερπνός, ἀρέσκων, ἀγαπητός, ἡ ὅποια ἐξήγ. βεβαιούται ἀκούοντες διὰ τοῦ ἄρωσμου. 2* πρὸς, ἄρμενος, ἄριος.
- Ἐρι-ηχός, 2* μεγάλῳχος Ἦρην. ἐπ. (8, 5).
- Ἐριθάκη, ἡ ἡ ὑπὸ τῶν μελισσῶν παρατιθεμένη τροφή Ἠσίο. ἥτις ἐστὶ στερεωτέρα καὶ ἥττον βρωσθὴ τοῦ μέλιτος καὶ ἥττον αὐτοῦ γλυκεῖα, πρῶτοντος δὲ οὕσα ἡδύνη τὴν γευσιν, οὕσα νοστιμωτάτη, ἄλλως καὶ κήρυθος καὶ σανδραράχῃ λεγόμενη, ἑτέρα οὕσα τῆς π. ἡμῖν κηρίθρας, ἥτις ἐλέγτο μελίκηρον Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 5, 22.
- Ἐριθακίς, ἴδος, ἡ ὄν. γυν. Σχολ. Θεοκρ.
- Ἐριθακίς, ἴδος, ἡ ἔριθος, ἐργάτισσα, δουλεύτρια, Θεοκρ. 3, 35.
- Ἐριθακος, δ* εἶδος πτηνῶς μανθάνοντος, ὡς οἱ φῦτακοι καὶ αἱ κίσσαι, νὰ ἐκφέρῃ λέξεις τινὰς Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 9, 49.
- Ἐριθακ-ώδης, 2* ὁμοίως τῷ προηγ. πτηνῶ - γραταί (σ. φλόκαροι Ἐπιχρμ. π. Ἀθην. 7, 318).
- Ἐριθαλῆς, ἐριθαλῆς.
- Ἐρι-θαλῆς, 2* τῷ ἐριθαλλῆς.
- Ἐρι-θαλῆς, ἴδος, ἡ βοτάνη τις Ἠσίο.
- Ἐρι-θαλλῆς, 2* τῷ ἔπομ. Ἠσίο.
- Ἐρι-θαλλος, 2* μεγάλως ὁλλών - πτηνος Σιμωνίδ. π. Πλουτ. Θησ. 17. πρὸς, ἐριθηλῆς, virens.
- Ἐριθάρσης, δ* Μιλήσιος τις Φωτ.
- Ἐριθεία, ἡ 1) ἐργασία ἐπὶ μισθῷ Σουίδ. 2) φροντίς καὶ ἐκτενὴς ἐπιμέλεια εἰς ἀπόλαυσιν πολιτικῶν τινος ἀξιώματος Ἀριστοτ. πολ. 5, 2, 3. ὅπου ζήλος καὶ ἐριθεία ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα Ν. Δ. ambitus.
- Ἐριθέομαι* φιλονεικῶ Δ. Ἀν. 258, 17, irrito.
- Ἐριθεύομαι, ἀποθ. μέσ. (τὸ ἔνερ. Ἠλίοδ. 1, 5) κοπιᾶν, ἐργάζομαι ἐπὶ μισθῷ, μὲ ἡμερομίσθιον, Ὁ. ἐν γέν. ἐργάζομαι εἰς τὸ ἔνερ. Ἠλίοδ. 1, 5. ἐπὶ ἀρχόντων, δικαστῶν καὶ τ. τ. = πράττει τι πρὸς ἰδίαν ἀφέλειαν = δεκάζομαι Σουίδ. ἐπιμελοῦμαι παντοιοτρόπως Ἰν' ἀποκρίσω τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ πρὸς ἐπιτυχίαν τιμῆς τινος ἢ ἀξιώματος ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἰδ. δι' ἀπατηλῶν καὶ κολακευτικῶν μέσων, «ἐριθευόμενοι» = οἱ τοιοῦτους τρόπους μεταχειριζόμενοι, τοιοτοτρόπως πολιτικὰς τιμὰς καὶ ἀξιώματα λαμβάνοντες ἐν τῇ πολιτείᾳ Ἀριστοτ. ποτ. 5, 3.
- Ἐριθεύς, δ* ἐριθακος Σχολ. Ἀριστ. σφ. 927.
- Ἐριθευτικός, 3* φιλονεικός Εὐστ. 68, 53, contentiosus.
- Ἐριθεύω, ἔκ τοῦ ἐριθεομαι* φαύλως ἐρίζω Εὐστ. 1162, 23.
- Ἐριθήλας, δ* υἱὸς Ἀρτάκου Σχολ. Ἰλ.
- Ἐριθήλης, 2* ἐριθαλῆς, ἀφθόνης ὁλλών, βλαστάνων ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν Ἰλ. π, 467. - ποίη Θεοκρ. 25, 132. - φυτὸν Ὁμπ. 2, 490. ὅθ. ἐπὶ σπορητῶν = καρποφόρος Ἰλ. σ, 90. μεταφ. εὐνομήη Βυζ. ἀν. 26 (Πλαν. 72), virens.
- Ἐριθήλος, 2* τῷ προηγ. Χρ. Σιδ. 8, 714.
- Ἐριθῖνοι οἱ, ἀκόπελοι (νῆσος) νῆσος ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου ἐν τῷ Πόντῳ Πτολ.
- Ἐριθίος* ἐπών. Ἀπὸλλωνος Πτολ.
- Ἐριθος* ἀνδρ. ὄν. Ὁδ. 8.
- Ἐριθος (ἴσ. ἐριθώ) ὅ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, μὲ ἡμερομίσθιον, π. γ. οἱ ἐργαζόμενοι ἐπὶ μισθῷ τοὺς ἀγρούς ἄλλων Ἰλ. σ, 550. π. Ἰσ. = ἡ ἐργασία, ἐρ. 600. π. μὲν, ἰδ. ἐρ. - οὐργὴς ἡ νήσουσα, κλώστρια, ὑφάντρια μαλ. λῖων (ὅθ. καὶ τὸ ἐριον νομίζεται οἱ πρῶτος τυποὶ τῆς λέξεως) Δημ. 27, 45. π. Ἰμῶν Φλίσσ. 2 καλεῖται οὕτως ἡ ὑπέρτεια, βοηθός Ὁμ. βυβ. «τλήμων γαστράς ἔριθος» = ἀγγελιαφόρος, ὑπέρτεια τῆς κοιλίας = ἡ πόρ. - ὅθ. = oerepilus ventris, Ἐρμ. 296.
- Ἐριθυλος, δ* ἐριθακος Σχολ. Ἀριστ. σφ. 927.
- Ἐρι-00μος, 2* ὁ εὐαρεστής, θαρραλὴς Κ. Σμ. 1, 742, animosus.
- Ἐριθυνος, 2* σφόδρα ἐρημητικός, βίαιος Θεοκρ. 15, 50 ἐξ εἰκασ. τοῦ ἔρημ.
- Ἐριθυρίς* ἐρηυρίς.
- Ἐρικαιεύς* ἴδ' ἐρίκεια
- Ἐρικαίον* ἴδ' ἐρίκη.
- Ἐρικάνη, ἡ ἔρικανη, φραγμός Ἠσίο. serpes.
- Ἐρικᾶς* ἴδ' ἐρίκιον.
- Ἐρίκεια, ἡ ὁ ἄνθος Ἀθήνησιν Αἰγυπτιῶς φυλῆς, ὁ δημότης Ἐρικαιεύς* ἐπὶ ἐρικαίαν, ἐρικεῖαν, ἐρικεῖαν Στ. Βυζ.
- Ἐρι-κερδής, 2, ἴσφ. ἀντὶ ἐρικυδῆς Σχολ. Ἰλ. γ, 65.
- Ἐρικευδές, τό πυθμὴν Ἠσίο. fundum.
- Ἐρίκη, ἡ 1) θυγ. τοῦ Ἀναύρου Ἠσίο. 2) Ἐρίκης κόλπος Αἰγυπτιῶς Πτολ.
- Ἐρίκη, ἡ, ἴσφ. ἀντὶ ἐρίκη.
- Ἐρικίνιον, τό πολ. Θεσσαλίας οὗ πόρρω τῶν Γόμφων Αἰδ.
- Ἐρικινον, τό ἴδ' ἐρικινον.
- Ἐρίκιοι* Ῥωμαῖοι χιλιάρχος ἐπὶ Σόλλα Πλουτ.
- Ἐρίκίς, ἴδος, ἡ ἔρικις, κριθὴ χονδροκοπιαιμένη, συνθ. πλ. Γαλην.
- Ἐρίδ' ἴτα, ἄρτος, ὁ ἄρτος ἀπὸ χονδροκοπιαιμένου κριθῶν Σίλιου. π. Ἀθην. 3, 114.
- Ἐρι-κλάγκτης, γῶος, ὁ μεγάλως ἡχῶν, κωδωνίζων Πινδ. Π. 12, 21, kopogus.
- Ἐρι-κλάσσος, 2* α) πολυκλάσσος, πολυθρήνητος - πόλεμος Ὁμπ. ἀλ. 2, 668, καὶ ἐρικλαυτος γρ. 6) πολὺ κλαίων, ἐρικλαυτοὶ γονεῖς Παυλ. Σιλ. 82 (7, 560), lacrymans.
- Ἐρι-κλόστος, 2* περίφημος, ἐξάκουστος Ὁρφ. Ἀργ. 1027, inclytus.

- *Ερί-κνημος, 2' Εζέγων, ύψηλός Παυλ. Σιλ. περιγρ. άγ. Σορ. 274, exceisus.
- *Ερικόνεις, συνηρ. -ους, 3' τόπος με πολλά θάλα και λιβάδια, όπερ άλλ. γρ. ερεκόνεις.
- *Ερικος, τό' περίφραγμα, φραγμός 'Ηούχ. septum.
- *Ερικός 'Υδ' ερεκός.
- *Ερικουσα, ή' νήσος π. τη Κερκύρα, τανύν Βαρκουσα Πτολ.
- *Ερικουσσα, ή' μία τών επτά του Αϊόλου νήσων π. τη Σικελία, και Αιπάρων λεγομένων νύν Στραβ. 'Αλικουδι κάτ. Αιπαραίοι Εξ' Ερικουσσής Στ. Βού.
- *Ερικταίνω' όπερικταίνω.
- *Ερι-κτέάνος, 2' πολυκτήμων, πλούσιος Όππ. κυν. 1, 312, dives.
- *Ερι-κτέμων, 2' τώ προηγ. μτγν.
- *Ερικτός, 3' ερεκτός, κοπανιστός, καθ' 'Π-σούχ. *Ερικτός = αίτος πεφυγμένος και κοπτόμενος, ως άλφита, σχιστά άλευρα' κατά δε Φωτ. λεξ. χειρογρ. *Ερικτών, τό διχειρικτών πυρών, και μή εις άλευρα αλληλεσμένων, άλλ' όστα δύο Εξ' ενός γεγονέναι, τοϋτο λέγουσιν Ερικτόν, άρα τό ερεκλούμενον, τριμμένον εις τόν χειρόμυλον, και εις φαγητόν ήτοιμασμένον σιτάρι τό χυδ. μπουλουγοϋρι.
- *Ερί-κτέπος, 2' μέγαν κύπνον, κρότον προενών, Επθ. του Ποσειδώνος 'Ησ. θε. 441.
- *Ερι-κτέης, 2' περίφραμος, υπερένδοξος, ιδ. επί θεών και τών εις αυτούς ανηκόντων - Αη τώ, Γαλν 'Ιλ. 5, 327 - θεών θάρα, γ, 85 - θεών αίκοι Θεοκρ. 17, 108' και - ήδη, λ, 22 - δαίς, επί λαμπρών συμποσίων, ιδ. επί θυσίας συμποσίων, ω, 802' - άστν χρησμ. π. 'Ηρ. 7, 220, praecelatus.
- *Ερι-κύμων, 2' λίαν εγχύμων ήτοι ευφορώτατος *λαχίαν Ερικύμονα φέρματι γένναν' επί της θήλ. λαγωού Αισχ. 'Αγ. 118, roundus.
- (Ερίκω), πλαστώς παραδεδεγμένος έν. πρός παραγωγήν του ε'. άορ. του Ερίκου, άπαρ Ερικίν, πρόλ. Ερείπω.
- *Ερικώδης, ους, δ' Ερικουσα Δ. Σικ.
- *Ερι-κώδης, 2' Ερεκώδης.
- *Ερι-λαμπέτις άγγλη' τώ έπομ. Μαξιμ. 102, lucens.
- *Ερι-λαμπής, 2' πολυλαμπής Όρφ. άποσπ. 20.
- *Ερίμη, ή' έξοδος 'Ηούχ. exitus.
- *Εριμήδα, ή' θυγ. του Δαμασκίου, γυνή του Ελάτου Σχολ. 'Απολ. 'Ρ.
- *Ερι-μήκετος, 2' περιμήκετος άρ. λεξ.
- *Ερι-μόκης, δ, ταύρος' τώ έπομ. Καλλ. άποσπ. 452.
- *Ερί-μοκος, 2' λίαν μυκώμενος - βοδς 'Ιλ. υ, 497 - όλοφυγή 'Αντπ. Σιδ. 27 mugiens
- *Ερίναζω, ουκας' τόν καρπόν τών άγρίων ουκων είτε τάγριόσκα κρεμά επί της ήμέρου ουκίς, ίνα τά εκ τών άγρίων ουκων ξεέλθόντα έντομα κάμωσι την ουκήν υά βασιτά-ξη τά ουκά της Θεοφρ. 1, Φ. 2, 9' *Ερίναζειν όλύνθους, περιάπτειν ταίς ήμέραις ουκάς από τών Ερίναίων και άγρίων ουκων, δε έν οι λεγόμενοι ψηνες μετεισφρχονται εις τόν τών ήμέρων ουκων καρπόν, και κρατούν
- σιν αυτόν ώστε μη άπορροΰναι τών δένδρων Φωτ. λεξ. χειρογρ. caprifico κατά δε Πολυδ. = άγρια ουκα συνάζω, 7, 143.
- *Ερίναται, οι 'Ορίνατοι.
- *Ερίνικας' τούς όλύνθους 'Αθην. 3, 78.
- *Ερίνας, άδας, ή' ή άγρία ουκή, Ερινός τανύν όρνός, άγρίοσκον Νικ. θηρ. 854.
- *Ερίνασμός, δ' ή πράξις του Ερίναζειν, δ' άριμάσας καρπός Θεοφρ. caprificatio.
- *Ερίνεός, δ' Ερινός 'Ησ. άποσπ. 108.
- *Ερίνεμος, δ' άνεμος μετά συστροφής 'Ηούχ. turbo' πρόλ. Εριώλη.
- *Ερίνεόν, τό' δ' καρπός της άγρίας ουκίς, τό άγρίοσκον 'Αθην. 3, 75' π. Άριστοτ. ατά τών ουκων Ερίνα, 'Ι. Ζ. 5, 32' και Επθ. Ερίνεόν ουκον, 5, 21' πρόλ. Ερίνόν, caprificus.
- *Ερίνεός, δ' (πρόλ. Ερινός) δ' νύν όρνός, ή άγρια ουκή 'Όμ. π. δε Στραβ. και τώ προηγ.
- *Ερίνεος, δ' 1) μία τών τεσσάρων πόλεων της Δωρικής Τετραπόλεως περί τό όρος Πίν-δον 'Ηρ. Erineum Πορτ. Μελ. 2) πόλ. της Φθιώτιδος χώρας έν Θεσσαλίς πλησίον της Ακρίσης Στραβ. τανύν *Ερινός και *Ερίνεος Στ. Βού. 80. *Ερινός, έως, και *Ερινάτης δ' κάτ. 3) δ' *Ερινός λιμήν = λιμήν τις πλησίον τών *Ροϋών έν 'Αχαία της Πελοποννήσου Λουκ. 4) τόπος έν 'Αττική πλησίον της *Ελευστίνος περί τόν Κηφισόν ποταμόν, όθεν λέγεται ότι δ' Πλούτων άρπάσας την Περσιφόνην κατέβησεν αυτήν εις τόν 'Αδην Πλατ. 5) ποτ. της Σικελίας, πθαν. δ' 'Ορίνος π. Πτολ. τανύν Μιράνδα' 6) κόμη τις πλησίον της Τροίας Στραβ.
- *Ερίνεος (Ερίον) Έρινος και Ερεός, δ' Εξ' Ερίου, μάλλινος 'Ιπποκρ. 659 47, lanens.
- *Ερίνεώδης, 2' πλήρης άγρίων ουκων 'Όμ. και Επθμ. π. δε Στραβ. και = άγρίων ουκων.
- *Ερίνεως, δ' πατ. Χρυσίππου τινός Δ. Απερ.
- *Ερινώς, άττ. δ' Ερινός 'Αθην. 3, 75.
- *Ερίναν, τό' νήρος' Ερινος, θεός ή ουκον έρ-ρον 'Ηούχ.
- *Ερινος, δ' *Ορίνος, ποτ. Σικελίας Πτολ.
- *Ερινιάτης' κόμη Μαγαρίδος Πανσ. 13' Ερί-νεια Στ. Βού.
- *Ερίνός, δ' Ερίνόν 'Αθην. 3, 76' και = Ερι-νός Στρατ. π. 'Αθην. ένθ' άνωτ. τό δ' Ερί-νος και Ερίνον = άγνωστος τις βοτάνη Νικ. θηρ. 637.
- *Ερινοός 'Υδ' Ερίνεος.
- *Ερινουακός, 3' εις Ερίνόν άνήκων Σχολ. Λυκοφρ. 1225.
- *Ερίνός, ους και *Ερινύς, ή, πλ. Ερι-νύας και συνηρ. Ερινύς, τό έν. έρρίσκεται π. 'Όμ. και ταίς άρχ. έπ. συνήθεσ. όμως τό πλ. αι' Ερινύες και Εμμενίδες, π. 'Ρωμ. Fu-riar' θεαι τιμωραί πάσης κακούργίας και άνοσίου πράξεως, διατρίβουσai εις τόν Τάρταρον, ένθα έδασάνουν τάς ψυχάς πάντων ό-σοι ζώντες έπραξαν παράνομα και άδικα' ή-σαν δε καθ' 'Ησ. θε. 18, τέκνα της Γης, άτινα παρήγαγεν από του χυθέντος αίματος έπ' αυτής εκ τών αίδοίων του Ούρανοϋ. Κατ'

Λίσχ. ἦσαν θυγατέρες τῆς Νυκτός, καὶ κατ' Ἑδρ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Νυκτός· ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὤρηγεν ἀδίδριστ. παρὰ τοῖς ἀρχ. μυθολογοῦσι· ὁ Ἑδρ. πρῶτον ἀναφέρει αὐτὰς τρεῖς τὴν Τισιφόνην, Ἀλκιδὴν καὶ Μίλαιραν. Παρίσταντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων οὐχὶ μόν. ὡς καταχθόνια τῶν κακῶν τιμωροί, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ βίῳ βασανίζουσαι πολυειδῶς τοὺς ἀσθεῖς καὶ ἀνόσια πράττοντας, μανίαν εἰς αὐτοὺς ἐμβαλλούσαι καὶ τὴν ψυχὴν τῶν κατασπαράττουσαι μὲ φρικώδεις ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως. Τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἐπλάττετο δυσειδίστατον καὶ φρικώδες, αἱ δὲ κεφαλαὶ τῶν ὄψεσι ἀντὶ τριγῶν ἔχουσαι, ἐν δὲ ταῖς χερσὶν αὐτῶν ἐκράτουν λαμπάδας ἀναμμένας, καὶ μάστιγας ἐξ ὄψεων πεπιλεγμένας· ἐλατρεύοντο δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων μὲ θείας τιμᾶς, ἔχουσαι πολλαχοῦ ἰδίους βωμοὺς καὶ ἱερὰ Πaus.· ἐπεφαίνοντο δὲ ὅτε μὲν συνηνωμέναι μετὰ τοῦ Ἀραὶ ἢ Ἀρὰ Σοφ. Ἠλ. 112, μία μάστιγα ἐξ αὐτῶν καλεῖται καὶ αὐτὴ Ἀρὰ Ἑρινός Λίσχ. ἢ μετὰ τοῦ Ποιναι Λουκ. ὥστε αὐτὰς καὶ ἐν Μακεδονίᾳ Ἀράντιδας ἐκάλουν Πaus. ἢ μετὰ τοῦ φόβοι Λουκ. Ἀττ. Λίσχ. Ἔρις Nov. γόλος K. Σμ. πρὸλ. «Ἑρινὸς ὁλόιο» Ἀπολ. Ῥ. ὅτι δὲ μετὰ τοῦ Δίκης Λίσχ. ὅτι δὲ μετὰ τοῦ Μοίρας Ἠλ. Κῆρες Μοσχ. Κῆρες Ἑρινύδες Λίσχ. μετὰ τοῦ Ἑλιδίου Nov. - ἀλάτωρ Νικήτ. Εὐγ. Εἰς τὴν ὀπηρεσίαν τῆς Ἀδραστίας φαίνεται ἡ Ἑρινός· ἐπειδὴ δὲ αὐτὴ τὴν δυστυχίαν καὶ συμφορὰν ἐσημαίνει διὰ τοῦτο καλεῖται καὶ ἡ Ἑλένη οὕτως Λίσχ. ἢ Μήδεια Ἑδρ. καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα καὶ ὁ Ἀγισθος «διδύμα Ἑρινός» Σοφ. ὁπῆρχεν ἔτι καὶ «Ἑρινός φρενῶν» = ἀποτύφλωσις τῶν αἰσθητικῶν Σοφ. ἢ προσέθετον καὶ γεν. ὡς «Δαίτω τε καὶ Οἰδιπόδω», ἢ - τέκνων Ἑδρ. - πατρός Ψο. - μητρός Ἠλ. - τοκῆν Ὀρφ. - Κλυταιμνήστρας Paus. οὕτω καὶ «-εμαί, σαί, Ἑρινύδες» Ἑδρ. ἔτι «ξενικαὶ Ἑρινύδες» = αἱ ἐπάρατοι ξέναι Πλατ. Ἐτιμῶντο ἐν Ἀθήναις (ὡς Ἑβρινίδες καὶ σεμναὶ θεαὶ Paus.) ἐν Σπάρτῃ καὶ ἐν Θήρᾳ ὡς καὶ ἐν Ῥώμῃ (Furiae) Δ. Ἀλ. ὅπου καὶ ἄλλος Ἑρινύων, λατ. Iuvenis Furinae ὁπῆρχε Πλουτ. Γ. Γρακ. 17 εἰς τὸν Ὀρκον ἀπαντῶσι Ἠλ. τ. 259 Παροιμ. ἦσαν α) «εἰσι καὶ κυνῶν Ἑρινύδες» Μακκ. β) ὡς Ἑρινύς ἐστιν ἐκ τραγῳδίας· Ἀριστ. πρὸλ. Ἑρινύς τραγικὴ Πλουτ. γ) Ἑρινύων ἀπορρώξ = αὐστηράς, σφοδρᾶς ἐκδικήσεως, καὶ κατὰ Σουῖδ. = μυσσάρξ Ἀριστ. δ) «ἐδείπνητος δείπνον Ἑρινύων» Ἀχιλ. Τατ. Ἑρινύων μυχός Πλουτ. 2) κατὰ Paus. ἐκαλεῖτο π. τοῖς Τελφουσίαις καὶ ἡ Δημήτηρ, ὅτε ἔπεισεν εἰς μανίαν, δθ. Ἑρινός Τελφουσαίη Καλλ. καὶ αὐτὴ ἡ Ἀφροδίτη Ἠσυχ.

Ἑρινός, ὅς, ἡ, συγχ. ἔσφ. Ἑρινός, πλ. Ἑρινύδες, συνηρ. Ἑρινός = θεαὶ τῆς ἐκδικήσεως (ὡς τὸ προηγ.). στρίγλα π. Ὀμ. ἐτιμῶρον τὴν ἐπιτορίαν Ἠλ. τ. 260 - παντός φόνοιο Ἠλ. τ. 571 - παρὰ βασιν τῶν πρὸς τοὺς γονεῖς καθηκόντων τῶν τέκνων, 1, 454 δθ. «μητρός Ἑρινύδες» = αἱ τὰς ἐναντίον τῆς μητρός ἀδικίας ἐκδικούσαι, 2, 280 τὴν παρὰ βασιν τῆς φιλοξενίας,

ρ. 575 τὴν κατὰ τῶν γερόντων κακοήθειαν, ο, 204 ὡς προση. = κατάρ, - μητρός = ἡ ὑπὸ τῆς μητρός ἐκπεμπομένη, φ. 412 - Δαίτω Ἠρ. 4, 140· βαρὺ κακούρημα, μισανθρωπία Ἠσ. δ. 472· «τὴν αἴν Ἑρινὸν αἰτίαν λέγω» Σοφ. Ol. K. 130· συμφορὰ, καταστροφή ἐν γέν. «ἔτεκε μεγάλαν ἔδε νόμῳ δόμοισι τοῖς» Ἑρινόν Σοφ. Γρ. 801· «λόγου τ' ἀνοία καὶ φρενῶν» Ἑρ. Ἀντ. 599, Σχολ. = ἀμαρτία = παραφροσύνη ἐπὶ ἀνθρώπων· «διδύμαν ἑλοῦσά» Ἑρινόν = τοὺς δύο ἄγριους ἀνθρώπους Κλυταιμνήστραν καὶ Ἀγισθόν, Ἠλ. 1069, ὡς καὶ ἡ Ἑλένη ὀνομάζεται Ἑδρ. Ὀρ. 1374 (τὸ ὡς ἐν μὲν ταῖς τρισὺλλ. πτώσι μακρόν, ἐν δὲ ταῖς τετρασὺλλ. βραχύ), Εἰρηνα, Furia.

Ἑρινύω, κατὰ Paus. Ἀρχαῖοι λέξ. ἦν ἔρμην. διὰ τοῦ «θυμῷ γρησθαι» = ἐν αὐτῷ τρέσειν θυμῷ, 8, 25, 5 ἐν δ' Ἑρ. M. ὀργίζεσθαι.

Ἑρινύω-ώδης, 2· ὡς αἱ Ἑρινύδες φρενῶν, μανιώδης σικοφαντία Πλουτ. π. ἀτιφ. 9.

Ἑρινόν, γδ' Ἑρινόν

Ἑρίων, ἔρωτω Πaus. = ἔρπειν μόν. ὑπὸ τῶν γραμ. πλασθὲν πρὸς παραγωγή. τοῦ Ἑρινός.

Ἑρίξ, ἔσφ. ἀντὶ ὀρίξ Γαλλ. λέξ. Ἰπποκρ. 474.

Ἑρι-όδους, οντος, δ· ὁ μεγάλους ἔχων ὀδόντας Πaus.

Ἑρι-όδων, οντος, δ· τῷ προηγ.

Ἑρι-όκμος, δ· ἔριουργός μτην.

Ἑρίον, τό, ἰων. καὶ ἐπ. ἔριον (ἰδ. ὀπκ. τοῦ ἔριος)· μαλλίον Ὀδ. δ. 124, συνηθιστ. εἰς τὸν πλ. Ἀριστ. σφ. 1147· «ἔρια τὰ ἀπὸ ἐύλων» = τὸ βαμβάκι Ἠρ. 3, 47· ἔρια τῆς θαλάσσης» = τὸ γυνόδι τῆς πίννας Ἀλκιφρ. 1, 2· τῆς ἀράχνης Φίλοστρ. εἰκ. 2, 28, λαμ.

Ἑρι-νέω νήτω ἔριον μτην. ὡς νέω.

Ἑριδ-εὐλον, τό· ἡ βαμβακίη μτην. glossium.

Ἑρι-πλότης, δ· ὁ πλύνων τὰ ἔρια Διοσκ. λαμιοτ.

Ἑρι-πωλίω· πωλῶ ἔρια Πολυδ. 7, 28.

Ἑρια-πώλης, δ· ὁ πωλητὴς ἔριων Πολυδ.

Ἑρι-πωλίζω· μὲ τρόπον ἔριον πωλῶ, ἀπατηλῶς Ἀριστ. βατρ. 1386.

Ἑριο-πώλιον, τό· ἀγορὰ ἐνθα πωλοῦνται τὰ ἔρια Ἠσ.

Ἑριός, δ· ποτ. Κελτικῆς ῥέων παραθαλασσίως Ποτ. τανδν Aulay.

Ἑριδ-στεπτος, 2· μὲ μαλλίον στεφανωμένος Λίσχ. ἰκ. 23, εἰς εἰκασ. ἀντὶ ἱερδοστέπτος

Ἑρι-οῦνης, δ· τῷ ἐπομ. Ἠλ. υ, 34.

Ἑρι-οῦνιος (ὀνίνημι), δ· πολυαμφελής, λίαν ὠφέλιμος, πολὺ φέρων ὄφελος, οὕτω καλεῖται ὁ Ἑρμῆς Ἠλ. ω, 679· Ἀριστ. ἀντιτίθεται ὁ Ἑρμῆς ἑρινόσιος τῷ Ἑρμ. θαλίῳ, βατρ. 1144· πρὸλ. ἀνάκητα δθ. Ἑριόνοιος μόν. ἀντὶ τοῦ Ἑρμῆς ὀρίσκειται Ἠλ. ω, 360 μόν. π. Ὀρφ. - σφίη, λιθ. προσμ. δθ· καὶ νόος = πρᾶος, ἐπεικὴς, 2, 9.

Ἑριο-υργετον, τό· κατὰ στήμα, ἐνθα ἔργαζονται τὰ ἔρια Πολυδ. 7, 28, lanificium.

Ἑριο-υργίω· κατασκευάζω μάλλινα Σεν. Ἑλλ. 5, 4, 7. lanifico.

Ἑριο-υργίη, 2· ὁ ἐκ μαλλίων κατασκευαζόμενος μτην.

*Εριο-υργία, ἡ ἢ εἰς μαλλία ἔργασία ἀρ-
λῆ. lanificium.
*Εριο-υργικός, 3' ὁ εἰς ἐριουργίαν ἀνήκων,
ἐπιτήδειος μτγν. lanificus.
*Εριο-ύριον, τό. ἔσφ. ἀντὶ ἐριουργεῖν.
*Εριο-υργός, ὁ μάλλινα ὑφάσματα κατα-
σκευάζων Δ. Κασ. 79, 7, lanarius.
*Εριοὺς, ἐρεοὺς μτγν. lana.
*Ερίουλφος, ὁ Ρύθος τις.
*Εριοφορέω, φέρω, ἔγω ἔρια μτγν. lano.
*Εριο-φύρος, 2' ὁφύρων, ἔγων ἐπάνω του
μαλλίων - δένδρον θεοφρ. laniger.
*Ερίδω, ἐργάζομαι εἰς μαλλία Ἡσυχ.
*Εριπες, οἱ δαλχοὶ φρυκτοὶ Ἡσυχ. torres.
*Εριπέω, καταβάλλω, ἐρίπων, ἑνατρίπων,
ἐριπεῖν, καταποσῖν Ἡσυχ.
*Ερίπιον, τό· τὸ ἡμιπτύγων αἰκίημα ἢ πτω-
μα = ἐρεπίον.
*Ερί-πλευρος, συνή, ἡ ἢ δυνατὰς ἔχουσα
πλευρὰς Πινδ. Π. 4, 235.
*Ερίπνα, ἡ (ἐρεῖπα) σχισμένοι, ἀπότομος
βράχος Εὐρ. Πλ. 210' "Καυκασιῶν οὐρέων
ἐρίπναι" Ἀπολ. Ρ. 2, 1247' "Αἰθίοες Ἀντι-
Σιδ. 51 (7, 748) μτγρ τὰ ἄκρα προμαχώνων,
ἀπάζεων Εὐρ. Φοιν. 1168, rupes, casumen.
*Ερι-πόλιος, 3' λίαν πολὺς, γηραιός - ὁμιαι
Σίμων. ἀποστ. 124.
*Εριπόω, ἐρεῖπω Ἐτ. Μ.
*Ερι-ποτίητος, 2' κατατρομασμένος, ἔντρο-
μος Νον. Δ. 28, 13, terpidus.
(*Ερίπτω), πλαστῶς παραδόξωμένος, ἐν. πρὸς
παραγωγήν ἀρ. 6' τοῦ ἐρεῖπω, ἥριπον, μετχ.
ἐριπών, ἀπαρ. ἐριπεῖν Ὀμ. πρβλ. ἐρεῖπω.
*Ερις, ἴσος, ἡ φιλονικία, μάλωμα, δια-
φωνία, π. Ὀμ. οὐ μόν. ἐπὶ τῆς κυρ. μάχης,
"ἔωτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος" Ἰλ. υ, 48'
"αἰεὶ γὰρ τοὶ ἔρις τε φίλη, πόλεμος τε μάχαι-
τε", ε, 891' "μήπως ἔριν στήσαντες ἐν ὕ-
μιν ἀλλήλους τρώσῃτε" Ὀδ. π. 292' "ἔρις
πολέμοιο" Ἰλ. ξ, 389' "ἐρίδα ξυνάγοντες" Ἀ-
ρσιν, ε, 811' "νεῖκος ἐρίδος", ρ, 384' "πρὶν
γενέσθαι τὴν Ἀδράστου τὴν τε Καδμείων
ἔριν" Πινδ. Ν. 8' "ἐρίδι μάχεσθαι" Ἰλ. α, 8'
"εἰς ἐρίδος μάχ.", η, 111' "ἐρίδι ξυνίεναι"
= ἀγωνίζεσθαι, υ, 88' "ἐρίδι ξυνελαύνει θεοὺς"
= διαγίρειν, εἰς μάχην θεοὺς ἐμβαλλεῖν, αὐτ.
134' "ἐρίδα ρήγνυντο" = διήρσαν τὴν μάχην,
ὥστε συγχρόνως εἰς διάφορα μέρη ἐμάχοντο,
υ, 55' "ἐριν συμβάλλειν" Εὐρ. Μῆδ. 521' -
λύειν, Φοιν. 81' - αἰσάτοσσα Ἀισχ. Ἀγ.
682' - αἵματρά, Χο. 467' "καταστέασι ἔριν"
Σοφ. Οἰ. Κ. 423' "ὅστις συνάπτει τὰ ἐπόμε-
να", στάσις, ἔρις μάχαι, 1235' "ἔσται με-
γάλης ἐρίδος τις ἀγών, Ἀγ. 1142' "εἰς ἔριν
ἵλθιν" Ἀριστ. Βατρ. 877' "ἐμπίπτειν εἰς ἔ-
ριν" Εὐρ. Ἰ. Α. 377' "εἰς ἔριν ἀφικνεσθαι"
πινά, 319' "ἐν πολλῇ ἐρίδι ἦσαν" Θουκ. 2,
21' - πρὸς ἀλλήλους, θ, 35' "ἐγένετο ἔρις ἀν-
θρώποις" μεθ' ἑκομι. τοῦ μὴ μετ' ἄλλοις, 2, 54'
"ἔρις καὶ μάχη" Πλάτ. Ἰππ. μειζ. 294' "ἔριν
ἔχειν, νόμ. 5, 736' "οὐδ' κατ' ἔριν" = ὅχι ἐν
τῇ μάχῃ, Κριτ. 109' ἐρίδος ἔνεκα = χάριν
φιλονικίης, σοφ. 237' πρβλ. καὶ "ἐρίδι οὐ"
διαλέκτω πρὸς ἀλλήλους γαμῶμεν", πολ. 5,

454' λογομαχία, λοιδορία, ἐντθ. τῷ κυρ-
ἀμφισβήτησι Πλάτ. συχ. πρβλ. ἔτι "ἦν πολ-
λὴ ἔρις καὶ ἀγνοία εἴτε Ἀμπερακίωτις τίς ἐ-
στιν εἴτε Πειλοποννήσιος" Θουκ. 3, 11' καὶ
ἀπλῶς "ἔριν λόγων διδόναι ἀλλήλοισι" παροι-
μαίαν ὁμιλίαν πρὸς ἀλλήλους συνάπτειν Εὐρ.
Βακχ. 715' ἐρίδος = μαλώματα, "ὅς με μετ'
ἀπρήκτους ἐρίδας καὶ νεῖκα βάλλει" Ἰλ. 6,
376' "μεστὸν ἐρίδων" Πλάτ. Φιλ. 49' "ἀπὸ
τῶν ἰδιωτικῶν ἐρίδων χρηματιζόμενος", σοφ.
225' "ὅτι ἐρίδων εἶναι τινα" = εἰς φιλονικίας
ἐδρίκεσθαι μετὰ τιος Πλούτ. Κασσ. 23' ἰδ.
ἀμιλλὰς, συνέρισις, ἔρις ἔργοιο Ὀδ. θ, 210'
- ἀίλων, σ, 366' "ἐρίδα προφέρειν, προφέ-
ρεσθαι" = συνερίζεσθαι, ζ, 92' "ἔριν στήσαι
ἐν τισιν, π, 292' δ' Ἰσ. διακρίνει τὴν ἐπ'
ἀγαθῇ ἔριδι τῆς ἐπὶ κακῇ, ἔρ. 11' "ἐχάλεπ' αὖ
δ' ἔρις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν κρεσσάνων" Πινδ.
Ν. 10, 72' "νεῖκα δ' ἀγαθὸν ἔρις ἡμετέρα διὰ
παντός" Ἀισχ. Εὐμ. 932' "Διὸς βρονταῖσιν
εἰς ἔριν κτυπεῖν" = μετὰ συνερισμοῦ, ἀμιλλῆς
τῶν βροντῶν τοῦ Διὸς = νὰ κάμνῃ κτύπον ἵνα
ὑπερβῇ τὸν κτύπον τῶν βροντῶν τοῦ Διὸς
Εὐδ. Κυκλ. 328' "ὀπλων, καλλονας" Ἡλιοδ.,
1307' - ἀμφὶ τινι Ἡρ. 6, 129' "κατ' ἔριν τῶν
Ἀθηναίων" = ἀμιλλόμενοι πρὸς τοὺς Ἀθη-
ναίους, 5, 88' "τοὶς ἀρίστοις οἱ ἀγώνες ὅτι
πρὸς ἀλλήλους καὶ ἐρίδας καὶ φιλονικίας ἐνέ-
δαλλον" = διηγίειραν ἀμιλλαν μετὰ αὐτῶν
Ξεν. Κυρ. 8, 2, 26' "κεοὺς ἡδυνάει εἰς ἔριν
συμβάλλειν περὶ ἀρετῆς", Λακεδ. 4, 2' "εἰς
ἔριν μάχης πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους ὁμι-
σθαι" = ἵνα ἐπισκεύωσιν τὴν μετὰ τῶν πεπα-
ιδευμένων ἀμιλλαν ἐν τῷ ἀγῶνι, Ἡερ. 2, 3,
15' περὶ τῆς προσωπ. "Ερίδος ἴδε τὸ ἐπόμε-
contentio.
*Ερις, ἴσος, αἰτ. ἔριν καὶ ἐρίδα, ἡ 1) θυγ.
Νυκτός Ἰσ. κατὰ δὲ Ὀμ. ἀδελφὴ καὶ σύν-
τροφος Ἀρεως ἐγέννησε δὲ φ' αὐτῆς τὸν
πόνοιν, τὴν Αἴθην, τὴν Γαμήνην, τὸν Φόβον
καὶ ἄλλα τοιαῦτα φθοροποιὰ τέκνα, καὶ ἐλο-
γίζετο π. τοῖς ἀρχαίοις ὡς θεότης πρόξενος
τῆς μετὰ τὸν θνητῶν διχαστασίας, πολέμου
καὶ φθορᾶς διὸ καὶ παριστάντο συνηθ. φέ-
ρουσα εἰς τὴν χεῖρα τὸ σημεῖον τῆς μάχης.
Αὕτη ἔγινεν ἡ πρώτη αἰτία τοῦ ρυθιστοῦ ἰσθμοῦ
καὶ πολέμου, ρήματα τὸ χρυσεὸν ἤκλον ἐπὶ
τῆς τραπέζης τῶν θεῶν μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς,
"ἡ καλὴ λαδῆτω" Λουκ. π. δὲ Ῥωμα. ἐκκλησία
Disordia' ἔρις Διὸς συνάπτεται μετὰ τῆς Ἐ-
νοουθ. Κ. Σμ. - ἀλλὰ Κ. Σμ. καὶ εἰς τὸ πλ.
Πλούτ. ἐρωτ. 18' 2) ὡς πλοῦτος Ἀττ. ναυτ. 4, 5.
*Ερις, ἡ ἴρις, "Ερίδας, τὰς ἐν οὐρανῷ ἴ-
ρίδας Ἀττικῶς" Ἡσυχ. ἰδ' ἐρίσηπται.
*Ερις, ὁ ποτ. Πόντος, ὁ π. ἄλλοις Ἐρίδιος
Λυκοφρ.
*Ερισα θεός, πιναν. Ἐριθασός, ἱπών. Ἀ-
πόλλωνος ἐν Ἀττικῇ Ἡσυχ.
*Ερι-σάπτι γέ, ἱγρος, ὁ ἢ δυνατὰ σαλπίζων,
πηνόν τι σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 884.
*Ερισάνη, ἡ κόμη Ἰσπανίας Ἀππ.
*Ερίσθεν ἡ ἐρίσσειν, ὥρ. = ἐρίθειν Θεόδορ.
*Ερίστεις, οἱ ἄν. ἴθους καὶ Ἐρίστους Σουίδ.
*Ερίση, ἄνθρ. ὄν. Ἐτ. Μ.

- 'Ερισθένεια, ἡ' θυγ. 'Αριστοκράτους, μή-
 τηρ Προκλήτους τυράννου 'Επιδαυρίων Δ. Λαερ.
 'Ερι-σθενέτης, ὁ' τῷ ἔπομ.
 'Ερι-σθενής, 2' μεγαλοδύναμος, ἐκὼν. Διός.
 'Ἰλ. φ. 54' « Ἀλκμανιδῶν γενεὰ » Πινδ. Π. 7, 2.
 'Ερισθῆ, ἡ' πόλ. 'Αδραμητῶν ἐν τῇ εὐδαί-
 μωνι 'Αραβίᾳ Πτολ.
 'Ερίστια, ἡ' μάχη Β. 'Αν. 2, 87, 6, pugna.
 'Εριστάδαι' ἴδ' 'Πρεσίδαι
 'Ερισίχθων Θεσσαλός τις Παλαιφ.
 'Ερίσχηπτον, 2' ὁ ὑπὸ τῆς 'Ιριδος πλη-
 γῆς 'Πούχ. κατ' ἄλλ. δὲ = ἐρουσίσηπτον.
 'Ερισκός' ἴδ' πλυτάριος.
 'Ερισμα, τό' ἀντικείμενον ἐριδος, φιλονι-
 κίας, μῆλον τῆς ἐριδος 'Ἰλ. δ, 38.
 'Ερι-σμάραγος, 2' μεγαλόκτυπος, βρον-
 τῶν - Ζεύς 'Ἦσ. θε. 815' - θάλασσα Μουσ.
 318' - ἀστραπή Λουκ. Τιμ. 1.
 'Ερισμός, ὁ' ἐρις Τιμ. Φλιας, π. Δ. Λαερ.
 2, 107.
 'Ερί-σπορος αἴα. *ἡλιανκαλῶς ἔσπαρ-
 μένη γῆ 'Οππ. κυν. 2, 119
 'Ερισσός, ἴδ' 'Ιερισσός.
 'Ερι-στάφυλος, 2' μεγάλην φέρων σταφυ-
 λήν - οἶνος = ὁ ἐκ τελείου καρποῦ τῆς στα-
 φυλῆς γινόμενος Σχολ. 'Οδ. ι, 111' - Λέσβος
 'Αρχέστρ. π. 'Αθην. 2, 92.
 'Εριστάφυλος, ἱπών. Βάκχου καὶ ἔντ. μόν.
 ἀντὶ τοῦ Βάκχος Ναν.
 'Εριστήρ, ἑσφ. ἀντὶ ἔρκτης 'Πούχ.
 'Εριστής, ὁ' φιλόνομος μῦν. Iligator.
 'Εριστίνης, 'Ερισθένης 'Επιγρ.
 'Εριστής, ὁ' ἐπαρχος Βιθυνίας ἐπὶ Λέον-
 τος αυτοκράτορος μῦν.
 'Εριστικός, 3' ὁ ἔχων ἐπιτηδεύματα, κλί-
 σιν, συνήθειαν, ἐπιθυμίαν νὰ ἐρίσῃ, φιλονικῇ
 Πλάτ. Λυσ. 210' - τέχνη, σοφία = ἡ τέχνη
 τοῦ ἀμφοισθεῖν, συζητεῖν, σοφ. 226' τὸ ἐ-
 ριστικόν, ὅπερ ἔρμην. διὰ τοῦ «τὸ ἐντεχνον
 καὶ περὶ δικαίων αὐτῶν καὶ ἀδίκων ἀμφοισθη-
 τοῦν», σοφ. 225' - λόγος = ἀγῶνα διεγείρων
 Μεν. 81' οἱ ἐριστικοί = οἱ φιλόσοφοι τῆς Μα-
 γαρικῆς σχολῆς, οἱ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν δια-
 λεκτικὴν καταγινόμενοι, contentiosus' ἔτι =
 μαχητικὸς Σχολ. Εὐρ. 'Ι. Α. 576, pugna.
 'Εριστικός, ἑπίρ. τοῦ προηγ. 'Αριστοτ. τοπ.
 8, 2, 11.
 'Εριστός, 3' ὁ ἐπιδεχόμενος φιλονικίαν' «ἐ-
 ριστὰ πλάθειν τινί» = καταντῶ μὲ τινα εἰς
 φιλονικίαν Σοφ. 'Ἠλ. 220.
 'Ερισύβη, ἡ' ἐρουσίβη, ὁ ὡς κονιορτὸς κατερ-
 χόμενος καὶ ἀφανίζων τὸν σίτον 'Πούχ.
 'Ερι-σφαλής, 2' ἐπισφαλής Εὐστ. 324, 14,
 lubricus.
 'Ερι-σφάραγος, 2' ἐρισμάραγος, μεγαλαύ-
 γην ὀψιλοφόρος 'Πούχ. - Ποσειδῶν 'Ομ. ὕμν.
 'Ερμ. 187' πατήρ πάντων 'Επ. ἀδ. 522
 (9, 521).
 'Ερί-σφηλος, 2' ἐρισθένης ἐπὶ τοῦ 'Πρα-
 κλλῶς 'Ετ. Μ. 100, 47.
 'Ερισχηλέω' ἐρεσχελέω 'Ετ. Μ. conten-
 tiosus.
 'Ερίσχηλος, 2' λοῖδορος 'Ετ. Μ. 374, 50.
 'Ερι-τάρβης, 2' ἄγαν δειλός 'Πούχ.
 'Ερί-τιμος, 2' ἐντιμος, πολῦτιμος - χρυσός
 'Ἰλ. ι, 126' αἰγίς - ἑ, 447' - τριπλῶς 'Αριστ.
 ἱππ. 1016' ἐπὶ πρῶτω. οὐδέποτε ἐν χρῆσι.
 'Ερίτιμος, ἡ' θυγ. Ταλαοῦ καὶ Λυσιστῆρος
 θυγατρὸς 'Αθαντος' ταύτην γυναῖκα λαβὼν
 ὁ μάντις 'Αμφίραος ἐπροδόθη ὑπ' αὐτῆς εἰς
 τὸν Πολυνέικην, ὅστις τῇ προσέφερε χρυσῶν
 περιτραχίλιον, καὶ οὕτως ἐδιάσθη νὰ συνεκ-
 στρατεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν ἡγεμόνων εἰς
 τὸν κατὰ τῶν Θηδῶν πόλεμον, ὅπου καὶ ἀπέ-
 θανεν· ἐκδικούμενος δὲ διὰ τὴν προδοσίαν
 ταύτην ἐφόνευσεν αὐτὴν ἔπειτα ὁ υἱὸς τῆς 'Αλ-
 κμαῖαν κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς
 τοῦ 'Απολλῶ.
 'Ερίτιμος' 1) Κορινθίος τις Πινδ. 2) ἀδελφὸς
 τοῦ Πινδάρου ἑσφ. γρ. 'Ερείτιμος, 'Ερείμων
 ἴδ' Πινδάρου βίον' 3) ἄλλος τις 'Επιγρ.
 'Ερίτιμος, ἡ' εἶδος ἰχθύων 'Αθην. 7, 328.
 'Ερίτιον, τό' πόλ. Θεσσαλίας Λιβ.
 'Ερί-τμητος, 2' καλῶς τετμημένος - (μάν-
 τες 'Οππ. κυν. 1, 106.
 'Ερίφα, ἡ' 1) τροφὸς Βάκχου Καλλ. 2) ἑπ-
 πος τοῦ Οἰνομάου Πaus. ἱπ. 'Ερίφη.
 'Εριφέας, ὁ' χίμαρος 'Πούχ. haedus.
 'Ερί-φεγγής, 2' μεγάλως φέγγων, μεγάλην
 λάμψιν ἐκπέμπων Μανδ. 6, 22.
 'Ερίφειος, 2' ὁ ἐξ ἐρίφου, ἐκ νέας αἰγός -
 κρέας Ξεν. 'Αν. 4, 5, 3, haedinus.
 'Ερίφη, ἡ' νέα αἴγ, κατοικαῖα 'Ετ. Μ.
 'Εριφήματα, τὰ' ἐρίφως π. Λακκαί 'Πούχ.
 hoedii.
 'Ερίφειον, τό' ὄπκ. τοῦ ἔριφος, κατοικαῖα
 'Αθηνίων π. 'Αθην. 14, 661, haedulus.
 'Ερίφιος, ὁ' ἱπών. Διονύσου 'Πούχ.
 'Ερι-φλέγης, 2' ὁ πάνυ φλέγων Nov. Δ.
 26, 33, ardens.
 'Ερί-φλοιός, 2' ὁ παχὺν ἔχων τὸν φλοιόν'
 - ὄρες Εὐστ. 994, 22, corticosus.
 'Ερι-φοκλόπος, 2' κλέπτῃς ἐρίφωιν, καται-
 κοκλέφτης, ἑσφ. ἀντὶ ἐρίφωιν κλόπος 'Οππ.
 κυν. 1, 517, haedorum fur.
 'Εριφόνα, ἡ' ἡ 'Αρτεμις 'Επιγρ.
 'Ερίφος, ὁ' τὸ νέον γίδι, κατσίκι, ὁ τῆς
 αἰγὸς μικρὸς καὶ τρυφερός γόνος 'Ἰλ. ω, 262'
 οἱ ἐρίφοι = ἀστερισμός, hoedii' ἡ δόσις τοῦ ὀ-
 ποῦ νοσέλλον ἀνήγγελλε Θουκρ. 7, 53' «ἐπὶ
 ἐρίφοις» = εἰς γεμῖνας καὶ ταραχὰς ἀνθρώπων
 'Αρατ. παίν. 158, hoedus.
 'Ερίφος, ὁ' 1) κωμ. ποιητῆς 'Αθην. 2) ἄλ-
 λος τις 'Επιγρ. 3) ἔριφος = ἀστερισμός, ὁδ.
 - αἰθέραι Nov.
 'Εριφο-στάσιον, τό' τὸ μέρος ἐνθα μένου-
 σιν οἱ ἐρίφοι γλαυ. haedillum.
 'Εριφύλη, ἡ' 1) γυνὴ τοῦ 'Αμφιαράου, θυγ.
 τοῦ Ταλαοῦ ἴδ' ἀνωτ. 'Ερείτιμος' 'Οδ. 2) θυγ.
 τοῦ Καστρίως, γυνὴ τοῦ Πλεισθέλους, μήτηρ
 τοῦ 'Αγαμέμνονος Τζατζ. 3) ὄν. τῆς 'Ερυ-
 θραίας Σιδώλλης Σχολ. Πλάτ.
 'Εριφύλιος' ἱπών. τοῦ 'Απόλλωνος καὶ τοῦ
 'Ερμοῦ 'Πούχ.
 'Εριφύλλης, ἡ' ὄν. μαινάδος, ἐπὶ ἀγγείου.
 'Ερι-φύλλος, 2' πολλά, μεγάλα φύλλα ἑ-
 γων' - ὄρες 'Πούχ. foliosus.
 'Εριφύλλος, ῥήτωρ ἐκ Ρόδου Κοῖντλ.

Έριχθεύς· Έρεχθεύς, βασις τῶν Ἀθηνῶν Παρ. μάρμ.
 Έριχθόν (δης· 1) Τρώς Ἀνθ. 2) Έριχθονίδαι· Ἀθηναῖοι Ἐπιγρ.
 Έριχθόνιος· 1) ὁ καὶ ἄλλως Έρεχθεύς καλούμενος Ἰλ. υἱὸς Ἠφαιστού καὶ Ἀτθίδος ἡ κατ' ἄλλ. ἀρχαῖοι ποιητ. υἱὸς τῆς Γῆς, τέταρτος βασις τῆς Ἀττικῆς, ὅστις ἐπλάττετο ὅτι εἶχε δράκοντος πόδας ἢ μορφήν τελείαν ὕψιν. ἀντεγάρη δὲ ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει ναόν, καὶ αὐξηθεὶς ἐδίωξε τὸν Ἀμφικτύονα ἐκ τοῦ ὁρόνου τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἔγεινεν αὐτὸς βασιλεὺς, συστήσας τὰ Παναθηναῖα πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς Ἀπολ. Ὁ Έριχθόνιος οὗτος λέγεται ὅτι ἔκρινε τὸν Πανσείδωνα καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, ὅτε ἤθελον οὗτοι νὰ γένωσι τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ἔσφοροι θεοί, καὶ ὅτι ἔδωκε τῆς ἐκλογῆς τὴν ψήφον ὑπὲρ τῆς Ἀθηνᾶς Εὐρ. Μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πανσείδας μῖσος τῶν Ναϊάδων ἐγέννησε τὸν Πανδίωνα, ὅστις διεδέχθη αὐτὸν μετὰ θάνατον Ἀπολδ. 2) υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, βασις τῆς Τροίας, περίφημος διὰ τὰ πλοῦτη του· ἐκ τῆς Ἀστυόλης θυγ. τοῦ Σιμόντος ἐγέννησε τὸν Τρώα Ἰλ. 3) Τρώς τις Ἐπιγρ.
 Έριχθῶ, ἢ· προφητικὴ ἐν Θεσσαλίᾳ Ὁδιδ.
 Έριχθῶν· ἴδ' ἐρέθω.
 Έρι· χρυσός. 2· πολυορήματος, ἄφροναν ἔχων χρυσόν Ἐπ. ἀδ. (9, 785).
 Έριχθόνος· ἀνδρ. ὄν. Δυρραχίου νομισμ.
 Έριψ, ὁ· ἐρείπιον, πτωμάτιον Ἡσύχ. ἐρίπε= θαλοὶ αὐτ.
 Έρίψιμα· πτώσιμα Ἡσύχ. ἴδ' ἐρείψιμοι.
 Έρι-ώδης, 2· μάλλινοί, μαλλιάρῳ· Θεοφρ. lapidus.
 Έρι-ώδης, ἢ· ἄμαξ· Ἡσύχ.
 Έρι-ώδης, 2· μεγαλῶδης, λιαν ὀδυνήρως Ἡσύχ.
 Έριώλῃ, ἢ· ὄν. ἴππου Ποσειδῶνος Σουλ. Ἰλ.
 Έρι-ώλῃ, ἢ (ἐλλυμι· 2· πιθανωτ. ἐκ τοῦ ἐρι καὶ ἄν, π. Ἀρχαῖοι 408, 22 ἐνρίσκειται ἔσφ. ἐριώλῃ) 1) ἀνεμοστρόβιλος Ἀπολ. Ρ. 4, 1132, turbo· μῦθ. περὶ τοῦ ἀγρίου καὶ βαιῶν δημαγωγῶν Κλέωνος Ἀριστ. ἱππ. 511· 2) = ὁλευρός ἐρίων, κομικῶς παραγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐκ τοῦ ἐρίων καὶ ἐλλυμι Ἀριστ. σφ. 1148· πρβλ. Ἑλλάδ. ἐν Φωτ. βιβλ. 532, 28.
 Έριώλῃς· ὄν. ἴππου Ποσειδῶνος ἴδ' ἐριώλῃ Εὐστ. 918, 17.
 Έριώπη, ἢ· μήτηρ Αἴαντος Φερεκδδ.
 Έρι-ώπη, 2· βοώπις, μεγαλόφθαλμος Ὀμ. ἐπ. 1, 2.
 Έριώπις, ἢ· 1) θυγ. Ἰάσωνος καὶ Μηδείας Πaus. 2) γυνὴ Ὀϊλέως, βασιλίδος Λοκρῶν καὶ μήτηρ Αἴαντος Ὀϊλέως Ἰλ.
 Έρκαδον, τό· πόλ. Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας Πολυδ.
 Έρκάζειν· σκώπτειν Ἡσύχ.
 Έρκάνη, ἢ· περιφραγίς, φραγμός Θεμιστ. 23.
 Έρκατή, ἢ· φυλακή Ἡσύχ. custodia.
 Έρκατος, ὁ· ἴδ' ἔρκατος.

Έρκεία, ἢ· φραγμός, τεῖχος, σκηνή, οἰκία Ἡσύχ.
 Έρκείος, (2, ἀττ. Έρκείος καὶ 3, Διοχ. Χο. 612) ὁ εἰς τὴν περιφραγὴν, εἰς τὸ πρῶτον καὶ ἐν γέν. εἰς τὴν οἰκίαν ἀνήκειον· πύλαι Έρκείαι, 554· «ὁὐρας ἄκουσον ἔρκείας κτύπον», 622· «θεθεὶς πρὸς κίον Έρκείου στήγης», ἔσφ. γρ. ἔρκιου Σοφ. Αἴ. 108· ἴδ. ἱππών. 1) τοῦ Διδῶς, ὅστις εἶχεν εἰς τὸ πρῶτον (Έρκος) ἢ πρόδομον βωμῶν ὡς θεὸς προστάτης τῆς οἰκίας Ὁδ. γ, 335· 2) οἱ ἐφέστιοι θεοὶ οἱ π. Ῥωμα. penates, ἑκαλοῦντο ἔρκετοι Δ. Ἀλ. 1, 67.
 Έρκήνια, τὰ· ἑορτὴ Δήμητρος Ἡσύχ.
 Έρκῆται, οἱ· οἱ ἐν ἀγρῷ οἰκίται Ἀθην. 8, 267.
 Έρκίον, τό· τεῖχον, περίφραγμα αὐλῆς Ἰλ. ι, 476· π. Σοφ. προτιμάται τὸ ἔρκειον ἱππ. τοῦ ἔσφ. ἔρκιου, Αἴ. 108, certum.
 Έρκιος, ἔσφ. ἀντὶ ἔρκιους.
 Έρκίος· Μεγαρεὺς τις Βερολ. Ἀκαδ. χειρογρ.
 Έρκίτης, ὁ· δοῦλος εἰς τὴν κόλμην, τὸν ἀγρόν κλεισμένον Ἀθην. 6, 267.
 Έρκίων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Έρκο-θηρευτικὸς, 3· τῷ ἔπομ. ὁ ἀνήκων εἰς ἐρκοθηρευτὴν Πολυδ. 1, 97.
 Έρκο-θηρικὸς, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μὲ διέκτιμα κυνήγιον Πλάτ. σοφ. 220.
 Έρκόλιος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. Hercules.
 Έρκό-πέζα, τὰ· «τὰ τῶν νεῶν (ἴσ. τεχνῶν) ἔξωθεν περιτιθέμενα πρὸς τὸ μὴ ὑπερβατὰ εἶναι, ἀκανθώδη ξύλα» Ἡσύχ.
 Έρκος, τὸ (Έργω, εἴργω)· περικλισμα, περίφραγμα, φραγμός· «πάν, ὅσον ἂν ἐνεκα κωλύσει εἴργῃ τι περιέχον Έρκος εἰκὸς ἀνομάζειν» Πλάτ. 220· οὗτω π. Ὀμ. φραγμοὶ περὶ τινὰ κήπον Ὁδ. η, 112· ἀλωῶν Ἰλ. ε, 89· ἀλωῆς Ὀμ. ἑν. Έρμ. 188· ἴδ. περὶ τὴν αὐλὴν τῆς κατοικίας Ὁδ. φ, 238. Ἐν γέν. ἢ αὐλή, τὸ ἐπικύλιον· «λίπε δ' Έρκεά τε μέγαρόν τε» Ὁδ. π, 341· «πλήντο δ' ἄρ' αἰθούσαι τε καὶ Έρκαι καὶ δόμοι ἀνδρῶν», 57· «ἐν ἀγγείων Έρκισιν παμποιέλοις» Πινδ. Ν. 10, 36· σοχ. π. Ὀμ. ἴδ. ἐν τῇ συντάξει «ποῦν σε Έρκος φύγεν Έρκος δδόντων» = ποῦς λόγος σοῦ ἔξφυγεν, ἀπὸ τοῦ περιφραγματος τῶν δδόντων Ὁδ. κ, 328· «ἐπεὶ ἄρκεν (ψυχῇ) ἀμείψεται Έρκος ὁδ.», Ἰλ. ι, 409· «καὶ πρῶτον φάρμακον ἀμείψεται Έρκος ὁδ.» ἐνθα δὲν πρέπει νὰ νοηθῶσι τὰ χεῖλη, ἀλλ' οἱ δδόντες αὐτοί, οἵτινες φυσικώτατα, φραγμοὶ δικτῆν, περικλίσουσι τὴν γλῶσσαν, καὶ δύνανται ἐρῶσαι τινὰ φραγμὸς τῆς γλώσσης νὰ θεωρηθῶσιν· οὕτω λέγει ὁ Σόλων, «κατὰ Έρκος δδόντων φύσας», ἀποσπ. 1· πρβλ. καὶ «τὸ μὲν Έρκεὶ θρόψεν δδόντων θηλάζων» Νικ. θηρ. 548· «γένους τε καὶ ἐνδοῦς κάρχαρον Έρκος» Ὀππ. ἀλ. 1, 506· π. Σοφ. «Έρκος ἱερὸν» = ὁ περὶ τὸν βωμὸν περίβολος, Τρ. 604· «Έρκων ἐγκληκλῆμινους» = εἰς τοῦ στρατοπέδου τὸ περιχράκωμα περικλεισμένους, Αἴ. 1253· καὶ «σφραγίδος Έρκει» = φυλακῇ, Τρ. 612· 60. προφύλαγμα, ἐπὶ ἀσπίδος, Έρκος ἀκόντων, ὡς προφυλακτοῦς κατὰ τῶν ἀκοντισμάτων Ἰλ. ο, 406· καὶ

ἐπὶ χαρακίματος, «φράζαντο δὲ νῆας ἔρκει χαλκίῳ», ο, 568' καὶ μτφ. ἐπὶ ἀνδρῶν, π. χ. τοῦ Ἀχιλλεύου, «ὅς μ' ἐγὰρ πᾶσιν ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλειται πολέμοιο κακῶς» = προφύλαξις ἐν τῇ πολέμῳ Ἰλ. α, 383' «ἀγωνίας δ', ἔρκος οἶον, σθένος» Πινδ. Π. 5, 113' «ἀνδρῶν γὰρ ὄντων ἔρκος ἐστὶν ἀσφαλὲς» Ἀισχ. Περ. 341' «ποῖον δὲ γαίης ἔρκος οὐκ ἀφίγμιθα» Εὐρ. Πρ. 441' «συνεφόρησαν τὰ ὀπλα ἔρκος εἶναι σφι» Πρ. 9, 99' 2) τὸ δι-
κτυον, ἡ θηλυτὴ, ὁ βρόχος πρὸς ἄγρην τῶν πτηνῶν Ὀδ. χ, 469' «πᾶς τις ἐφ' ὅμιν ὀρυ-
θευτὴς ἰατρηὶ βρόχους, παγίδας, βάδδους, ἔρκη, νεφέλας, δίκτυα» Ἀριστ. ὄρν. 528' πρὸς ἄγρην τῶν ἀγρίων ζώων «κτείνοντ' ἐλάφους ἀνευ δολίων ἔρκων» Πιν. Ν. 3, 49, καὶ τῶν ἐγθῶν, «ἀδάπνιστός εἰμι, φελλὸς ὡς ὑπὲρ ἔρκος ἄλμας», Π. 2, 80' μτφ. «τῆς Δίχης ἐν ἔρκεσιν» Ἀισχ. Ἀγ. 1503' «τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται» Εὐρ. Μηδ. 980' καὶ ἐπὶ δολίων προσβολῶν, «χρυσοδότοις ἔρκεσι χρυσοῦντα, γυναικῶν» μετὰ τοῦ ὑπαινιγμοῦ τοῦ χρυσοῦ περιδεραιῶν, χάριν τοῦ ὁποῖου ἡ Ἐριφύλη ἐ-
πρόδωκε τὸν ἄνδρα τῆς Σοφ. Πλ. 836, septum' πλ. ἔρκη = ὄπλα Ἡούγ.

*Ερμούλειοι, οἱ ὄν. τάξεις Σουδ. γδ' Ἰόβειοι.

*Ερμούλιος· 1) Πρακλῆς Σουδ. 2) μτγν. ἀνδρ. ὄν. Σουδ. = Ερκόλιος Ἐπιγρ.

*Ερμούλιων, ὁ (Ἐρκυλλίων) ἦτο· Ἀθαμά-
ρειος ἐν Θεσσαλίᾳ μτγν.

*Ερκουινάται, οἱ Πανονικὸν ἔθνος παρὰ
τὸν Δούναδιον Πτολ.

*Ερκουρος, ὁ ὁ φραγκὸν φυλάττων Μετ. 129
(ἀλλ' 12, 257. Ἰακώβος. λέγει ὀρκούρος).

*Ερκύω· περιχαρῶν γλῶσσ. vallo.

*Ερκτή, ἰων. ἀντὶ ἐρκτή Πρ. 4, 146.

*Ερκτή, ἡ φρούριον Σικελίας, ἐρκτικὸς τῆς
νῆσου ἐπὶ τινος ὅμων. ὅρους πλησίον τῆς Πα-
λέρμου Δ. Σικ. νῦν Monte Peregrino, κάτ.

*Ερκται, ὡν Δ. Σικ.

*Ερκτός, 3' ρεκτός, δυνατός πραχθῆναι Ἀρρ.
Ἰνδ. 20.

*Ερκτωρ, ὄρος, ὃ (ΕΡΤΩ)· πράττων ἡ πρά-
ξας Ἀντιμαχ. ἀποσπ. 37' π. Ἐτ. Μ. = πρα-
κτικὸς, 375, 40, αὐτοῖοι.

*Ερκυνα, ἡ 1) μικρὸς ποτ. ἐν Βοιωτίᾳ, πη-
γάζων ἐκ τοῦ ἄντρου Τροφωνίου καὶ ῥέων
πλησίον τῆς Λεβαδείας Πaus. 2) θυγ. τοῦ
Τροφωνίου Λυκοσφ.

*Ερκύνια, τὰ· Ἐρκύνια, ἐορτὴ Δήμητρος

*Ερκύνιος θρωμός, ὁ· μέγας θρωμός τῆς πα-
λαιᾶς Γερμανίας ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῶν νοτιο-
δυτ. αὐτῆς ὁρίων εἰς τὸν βορ. καὶ νοτιανα-
τολικῶν Ἀριστοτ. κατὰ Κρίστ. ἀπὸ τῶν πη-
γῶν τοῦ Δουναβίου εἰς τοῦ Ἀνάρτου, κατὰ
3ῃ Τάκτ. ἀπὸ τῆς Σημάνης ὕλης εἰς τῆς ἁνῶ
Ὀλύγγου κατὰ Στράβ. Ὀρκύνιος θρωμός·
κατὰ Πτολ. Ἐρκύνιος σκύπελος Hercynius
mons, τανῶν Harz.

*Ερμα, τό· 1) (ἐκ τοῦ ἔρδω, ἐρείδω)· κρε-
μα, ὑποστήριγμα, ἰδ. αἱ δακοί, τὰ μακρὰ
ἐξ ὧν τὰ ὑπὸ τὰ πλοῖα τιθέμενα, τὰ ἄλλως
φάλαγγα λεγόμενα. ἐπὶ τῷ ὅπῳ συνδεδεμέ-
να στήνονται τὰ πλοῖα εἰς τὴν ἑλάν, ἵνα μὴ σφί-

πώνται, διαπνέοντας τοῦ ἀνέμου· «νῆα μὲν
οἳ γε μέλαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἔρυσταν· ὁπὸ δ'
ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν» Ἰλ. α, 488' «ὁπὸ
δ' ἤρεον ἔρματα νηῶν» 6, 154 καὶ μτφ. «ἔρμα
πύλῃος» = στήριγμα τῆς πύλῃος, ἐπὶ ἀνθρώ-
πων Ἰλ. π, 449' πρδλ. καὶ τὸ τοῦ Σιμωνί-
δου περὶ Περιάνδρου βηθόν, «σήμενα λαοῖς
ἔρμα ἔχων Κορίνθου», 85 (13, 26)· σημεῖον
ὑποστηρίξεως, θεμέλιον «τοῦτο οἶον ἔρμα πύ-
λῃος ἡμῖν κείσθω τὰ νῦν» Πλάτ. νομ. 5, 737'
«ἔρμα τῆς πολιτείας βέβαιον» Πολιτ.
παραγγ. 18' ἐπὶ δὲ εἰς τὸ στάδιον ἡ πέτρα ἡ
τεθειμένη ὡς σημεῖον, ἀφ' οὗ ἤρχίζον αἱ ἐ-
γωνιζόμενοι τὸ τρέξιμον, «ἔρμα ἀφετήριον»
Φιλόξ. ἐπ. (0, 319)· τὸ βέλος καλεῖται π. Ὀμ.
«μελαινέων ἔρμα δδανάων» = τοιοῦτον ὡς
ὑποστηρίζει τοὺς πόρους· ἐκ τοῦ ὁποῖου βαθύν-
εῖσιν ὁρροῦντος ἔχουσι τὴν αἰτίαν τῶν, ἡτοι
προέρχονται οἱ πόνοι, εἴτε βαρυτάτους αἰσθά-
νονται οἱ πληγωθέντες τοὺς πόρους Ἰλ. δ.
117, τὸν στίχον τοῦτον ἀπαρρίπτει ὁ Ἀρι-
σταρχ. ὡς μὴ Ὀμηρικόν· ἐπὶ τὸ εἰς τὸν πᾶ-
τον τῶν πλοίων τιθέμενον βάρος διὰ νὰ μὴ
κλίνωσιν εἰς τὸ ἐν τῇ τῷ ἄλλῳ πλευρῶν, ὅταν
δὲν ἦνε φορτωμένα, τὸ κοινῶς σαφὲς λεγό-
μενον, καὶ πᾶν βάρος τιθέμενον εἰς κοῖλα
πράγματα ἵνα τὰ κρατῇ εἰς ἰσοσταθμίαν Ἀ-
ριστ. ὄρν. 1492' «πρὸς τὴν μεγάλην πολὺ
πνεῦμα καὶ σάλον ἔχουσαν ἔρματος πολλοῦ
καὶ κυβερνήτου μεγάλου δεόμενον» Πλουτ.
πρὸς ἡγεμ. ἀπαδ. 5' ὅμ. ἐπὶ τῶν μελισσῶν,
«ὅταν δ' ἄνεμος ἡ μέλας, φέρουσι λίθον ἐφ' ἡ-
αυταίς, ἔρμα πρὸς τὸ πνεῦμα», 1, 2, 9, 40'
καὶ μτφ. «ἔρμα δὸν λαδοῦσα» = ὁπὸ τινος
ἡσὺ συλλαδούσα, ἐγκαστριωθεῖσα Ἀισχ. ἱκ.
375' 2) σκύπελος, ὄρελος, οὐρτις, εἰς τὰ ὁ-
ποῖα, σκεπασμένα ὑπὸ τῆς θαλάσσης, κτε-
πῶσι καὶ συντρίβονται, ἡ κολλοῦσι καὶ κἀθην-
ται τὰ πλοῖα· ἔρματα Ἀισχ. Ἀγ. 979'
μτφ. «τὸν πρὶν ὄλβον ἔρματι προσβαλὼν Δι-
κας», Εὐρ. 534' «κακούς δ' ἐφ' ἔρμα στε-
ρεὸν ἐκβάλλοντες γῆς» Εὐρ. Ἐλ. 854' καὶ
πρδ. «μὴ ὥστε περὶ ἔρμα περιβάλλῃ τὴν ναῦν»
Θουλ. 7, 25' «ἐξαιφνης πταίσαντα ὥστε περ
πρὸς ἔρματι πρὸς τῇ πύλῃ» Πλάτ. πολ. 8,
553, καὶ μτγν. «ἔρματα ὑραλα» Δ. Ἀλ. 452'
ἐν γέν. λοφος· πρὸς ἔρμα (ἐξ εἰκασ. ἀντὶ
ἐργμα) «συμδύχωντον ἔρχομαι» = ὑψώμα τέ-
φου Σοφ. Ἀντ. 841' «ἔρμα γῆς ἀπαλόν» =
θεοὶς ἀπαλὸς ἐδάφους Ἀπκ. πολ. ἐμρ. 5, 101'
ἔρματα τῶν θεμελίων = τὰ ἐρείπια Δ. Σικ.
5, 70' 3) (εἶμα) μόν. πλ. ἐνώτια, Ἰλ. ε, 182'
πρδλ. ὄρμος· ἐν γέν. δεσμός, ταῖνια Αἰλ. 1,
2, 17, 25, fulcrum, stabilimentum.

*Ερμα-αγέλη, ἡ· ἀγέλη τοῦ ἔρμου, ἦται
νεκρῶν ἀγέλη εἰς τὸν Ἄδην ὁπὸ τοῦ ἔρμου
ἀγομένη Πλάτ. 40 (11, 353).

*Ερμαγοράδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

*Ερμαγόρας, ὁ· 1) ἀγαλμα τοῦ ἔρμου ἐν

τῇ ἀγορῇ τῶν Ἀθηνῶν, ἄλλως· ἔρμης ἀγο-
ραῖος λεγόμενον Δουκ. 2) εὐλόσοφος ἐξ Ἀγ-
φιδέως Σουδ. 3) ῥήτωρ Ἕλληνας ἐκ Τήνων

τῆς ἐν Ἀσίᾳ Αἰολίδος ἐπὶ Κίαιστος Λυκούσων

Στράβ. 4) Σμυρναῖος τις Μιον. 5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

2) Σμυρναῖος τις Μιον. 5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ερμάγρου· Ερμαγόρου, γεν. τοῦ προηγ.
ἐπὶ Αὐδικοῦ νοτίσθ. Μον.
Ερμάδιον· ὁσιωτικὸν ὄν. ἀντὶ Ἑρμῆς
Σουδ. γδ' Ἑρμείου.
Ερμαδίων· ἄνδρ. ὄν. Ἑπιγρ.
Ερματὶ γδ' Ἑρμῆς.
Ερμάζω· στηρίζω, στερεώνω, ἔρμα, σαδοῦ-
ραν ὁρῶ ὑποκάτω τοῦ πλοίου Ἰπποκρ. ἔτι δὲ
= πληρῶ τι μὲ ἔρμα Ἡσυχ. falcio, stabilio.
Ερμάζω ἡν, ἡ ἀγάλα· Ἀθηνᾶς, τοῦ ὁποῦ
τὰ κάτω ἔληγον εἰς κεφαλὴν σχῆμα, κείμε-
νον ἐπὶ τετραγώνου ὑποδάθρου Κικ. Ἀττικ.
γδ' Ἑρμῆς· κατ' ἄλλ. = ἀγάλα παριστάνον
δύο πρόσωπα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ
συννημένα τὸ μὲν ἔμπροσθεν τὸ δὲ ὀπίσθεν,
ὡς τὸ τοῦ Ἰανθοῦ, ἡ εἰς τὸ ὅποιον οἱ χαρα-
κτηριστικὰ τῶπο· ἀμφοτέρων τῶν θεοτήτων
παριστάνοντο διαμεμιγμένοι εἰς μίαν μόνην
κεφαλὴν ὡς οἱ τοῦ Ἑρμαφροδίτου· πρὸλ. Κ.
Ο. Μυλλέρου ἀρχαιολ. σ. 490· κατὰ ταύ-
την τὴν τριχῶς ἑρμηνείαν εἶνε καὶ ἡ τοῦ Ἑρ-
μακλήτους καὶ Ἑρμάπανος, περὶ τῶν
ὁποίων εἶνε γνωστὸν μόνον ὅτι ἦσαν ἔργα
πλαστικῶν συμμικτῶν μορφῶν ὡς τὸ τῆς
Ἑρμαθῆνης Ἀριστοτ.
Ερμαθίων· γδ' Ἑρμαδίων.
Ερμαθία ἄκρα, ἡ ἄκρω, τῆς Ζευγιτανῆς ἐν
Λιθύῃ, ἀρκτικῶς τῆς Καρχηδόνης Στραβ.
τάνυν Κιρὸ Βοηο, διάφορον τοῦ λεγομένου
τὸ Καλὸν ἄκρωτήριον ὀπρ' ἴδε· 2) ἔτιρον ἄ-
κρω, τῆς Μαρμαρικῆς ἐν τῇ αὐτῇ Λιθύῃ
Πτολ. τάνυν Κιρὰ Αἰθῶ 3) νήσος παρὰ τὴν
Σαρδηνίαν Πτολ. νύν Ισολὰ Tabulara 4) ὄν.
γυν. α) ἐπὶ ἐπιτυμβίῳ ἐν τῇ ἀκροπόλει Ἀ-
θηνῶν Ἑπιγρ. 6) δοῦλης τινὸς Ἑπιγρ.
Ερμάζω· μιμοῦμαι τὸν Ἑρμῆν, ὡς καὶ τὸ
ἐλληνικὸν Εὐστ. Ἰλ. 10, 25.
Ερματῆ, τδ' 1) ἑορτὴ Ἑρμοῦ· α) ἐν Ἀθῆ-
ναίς Πλατ. 6) ἐν Ἀρκαδίᾳ π. τοῖς Φενεάταις
Πλουτ. γ) ἐν Ἀχαΐᾳ παρὰ τοῖς Πιλληγυεῖσι
Σχολ. Πινδ. 8) ἐν Κρήτῃ Ἀθῆν. 2) γδ' Ἑρ-
ματόν.
Ερματῆς, 3' 1) Ἑρματῆς, π. χ. - σειρὰ
Σχολ. Πλατ. 34' - στόμα Θεοῦ. Προδρ. 6,
395· - ἱερεὺς, αὐτ. 9, 474· Ἑρματῆς = οἱ ὅπο
τὴν προστασίαν ἱστάμενοι τοῦ Ἑρμοῦ ποιη-
ταὶ καὶ λόγιοι Θεοδ. Ἰγρ. 2' - βιβλία = ὅπο
συγγραφῆς τινὸς Ἑρμοῦ προερχόμενα ἐκ κλ.
pseucralis.
Ερματῆς, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. Εὐστ.
Ερματιον, τδ' εὐρημα, κέρδος ἀνέλπιστον, ἡ
ὄφελος ἀπροσδόκητον· ἐπειδὴ ὅτε τις εὕρισκον
εὐρηματὶ κατὰ τύχην εἰς τὸν δρόμον, τὸ ἀπεί-
δοσιν εἰς τοῦ Ἑρμοῦ τὴν εἰσοδικὴν «ἔστ' ἐμόν
δοῦρματιον» Σοφ. Ἀντ. 393· Ἑρματιον ἂν ἦν
τὸ κακοὺς ἀποθανοῦσι ἀπληλῆσθαι τοῦ τε
σώματος ἔρμα καὶ τῆς αὐτῶν καλίας μετὰ τῆς
ψυχῆς· ὅθ' ἦτο κέρδος δι' αὐτοῦ Πλατ. Φαιδ.
107· «οἶμαι τοιοῦτον ἑρματὶ ἐντετυχηκέναι»·
Ποργ. 486· Ἑρματιον τοῦτα ποιοῦμενος, 489·
- καὶ εὐτόχημα, συμπ. 217· «κοινὸν Ἑρματιον»
Λουκ. Δημ. Ἰγρ. 2' εἶνε δὲ κυρ. αὐδ. τοῦ ἑρ-
ματος, inventum.
Ερματιον, τδ' (δ' τασιμὸς Ἑρματιον εἶνε ἄρ-

χαίτ. Γατλιγγ. τόν. 35· ὁ τόπος ὅπου ἱ-
στατο ἐν ταῖς παλαιστικαῖς τοῦ Ἑρμοῦ τὸ ἀ-
γάλα, καὶ ἐγυμνάζετο ἡ νεολαία· καὶ Γο-
μνασίταρχοι τοῖς Ἑρματίοις μὴ ἐάτωσαν συγ-
καθίνα μὴ δάνα· Ἀισχίν. κ. Τιμ. περὶ τοῦ τα-
νισμοῦ τῆς λίσ. γδ' Αὐδίκ. Φων. 371.

Ερματιον, τδ' 1) τόπος καὶ ναὸς Ἑρμοῦ ἐν
Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας Θουκ. 2) μέρος τι τῆς
Ἀρκαδίας Πλουτ. 3) ἀκρωτ. ἡ δὲ ὁρῶματι τι
ἐπὶ τοῦ Ὀρακικοῦ Βοσπόρου ὅπου εὕρισκον
τὸ μικρότατον τοῦτου πλάτος Πολύδ. 4) ἔτε-
ρον ἀκρωτ. ἐπὶ τῆς νήσου Σαρδηνίας Πτολ. τα-
νυν Κιρὸ Malagrin 5) τὸ Ἑρματιον λέσαις ἡ ὄ-
ρος, ἀκρωτ. τῆς νήσου Λήμνου Ἀισχ. Ἀγ. 294·
6) λίθων σωρὸς ἐν τῇ ὁδῷ τῇ ἀπὸ Συγῆς εἰς
Φυλᾶς τῆς Αἰγύπτου Φυλῆν ἀγοῦση Στραβ. 7)
ναὸς καὶ κώμη μεταξὺ Παρίου καὶ Λαμψάκου
Πολυζιν. οὗτος εὕρισκοντο καὶ ἐν Ἠλιδι πολ-
λὰ ἑρματα, ἧτοι Ἑρμοῦ ἀγάλματα ἐν ταῖς ὀ-
δοῖς Στραβ.

Ερματος, 3 καὶ ἀττ. Ἑρματιος· 2' Α) ὡς ἐπὶ θ.
ὁ εἰς τὸν Ἑρμῆν ἀνηκῶν ἡ τοῦ Ἑρμοῦ ὄν,
ἱερεὺς τοῦ Ἑρμοῦ· ὄθ. Ἑρματος λόφος = λόφος
τῆς ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ κείμενος ὀπίσθεν τῆς
πόλεως ἐπὶ τοῦ Νηλίου Ὄδ. π, 471 2) ὄν.
διάφορα ἑορτῶν καὶ πανηγύριον εἰς τιμὴν τοῦ
Ἑρμοῦ, τελοῦμένων εἰς διαφόρους πόλεις τῆς
Ἑλλάδος· πρὸ πάντων δὲ περίφημα ἦσαν τὰ
ἐν Τανάγρας τῆς Βοιωτίας Ἑρματῆ πρὸς τιμὴν
τοῦ Κρισφόρου Ἑρμοῦ Πλουτ. ἴδ' Ἑρμοῦ προ-
ερχόμενοι, κέρδος ἐπιφέρειν· ἑρματῆν δαιμό-
νων δόσιν· Ἀισχ. Εὐκ. 907· Β) ὡς οὖα,
1) κύρ. ὄν. α) στρατηγὸς τοῦ Μηθηρδαίου
Μεμν. ἀποστ. - ἱερεὺς τις τοῦ αὐτοῦ Πλουτ.
6) λαχανοκόλης Ἀθῆν. γ) δοῦλος τις ἐν Αἰ-
γίνῃ Δημ. 8) Αἰγύπτιος τις· α) τὸ ἀρχαῖον
ὄν. τοῦ Δαναοῦ Ἰώσ. 6) ἰθυοσκόλης Ἀθῆν.
ε) Δελφὸς τῆς Κουρτ. ζ) Ὀρχομενίος Ἑπιγρ.
συγγραφεὺς περὶ Αἰγύπτου Πλουτ. ζ') καὶ ἄλ-
λοι· Ἑπιγρ. η) κύρ. ὄν. μετὰ τοῦ ἐποίησεν
ἐπὶ ποτηρίου Ἑπιγρ. 2) μηνῶν ὀνόματα, α) ἐν
Ἀργεῖ = Ὑβριστικὰ Πλουτ. 6) ἐν Βοιωτίᾳ =
μετέπειτα Βουκάτιος καὶ ἀττ. Γερμηλίων
Πλουτ. γ) ἐν Κρήτῃ ἐν Βιθυνίᾳ Ἑπιγρ.

Ερματῆς· 1) ὄν. γυν. Ἑρμῆ. ἀρχαιολ. 2)
ὄν. πηγῆς Ἰπποκρ.

Ερματῆς· ἄνδρ. ὄν. 1) Ἀναφλύστιος Ἑ-
πιγρ. 2) ἄλλος Ἑπιγρ.

Ερματῆς· 1) Ταναγρατῆς Ἑπιγρ. 2) Ἑρ-
μιονεὺς Ἑπιγρ. γδ' Ἑρματῆς.

Ερματιον· Κερκυρατῆς τις Ἑπιγρ.

Ερματιώνδας· Θεόδοτος Θουκ.

Ερματιος, αἰ' (γδ' Ἑρμα 2) ὕδατος πέτραι
Ἡσυχ. σωροὶ πετρῶν ἡ χαλίκων εἰς τὰς δ-
δοὺς κείμενοι περὶ τὸ ἀγάλα τοῦ Ἑρμοῦ· ἐ-
πειδὴ συνειθίζετο νὰ ῥίπτῃ τὰν διαβαινόν-
των ἕκαστος μίαν πέτραν εἰς τὸ ὑπόδαθρον
τοῦ ἀγάλματος, καὶ οὕτως ἑκαθαρίζοντο αἱ ὀ-
δοὶ αἵτινες ἦσαν εἰς τὴν προστασίαν τοῦ θεοῦ
ἀσφαλισμέναι· λέγοντο δὲ οἱ σωροὶ αὐτοὶ καὶ
λῖθοι καὶ Νικ. Θερ. 150· ἔτι = αἱμασίαι Ἡσυχ.

Ερματιὰ, ἡ· τὸ ἐκ χαλίκων ἀκροδομημένον
ἄνω πηλοῦ τεχνίον γλως. ἴδε τὸ προηγ.

Ερμακον, τδ' εἶδος πτηνοῦ Ἡσυχ.

- *Ερμακώτας· ἄνδρ. ὄν. *Ἐπιγρ.
 *Ερμακρέων· *Ρόδιος τις Κικ. γδ' *Ερμοκρέων.
 *Ερμάμων· ἄνδρ. ὄν. μτγν.
 *Ερμάν· ὕψαλος πέτρα (γδ' ἔρμακες) *Ἀρποκρ.
 π. δὲ Φωτ. = ἔρμας, γδ' ἔρμα.
 *Ερμάν, ὁ, συνηρ. ἐκ τοῦ *Ερμάνων *Ἀθη-
 ναίος τις *Ἐτ. Μ.
 *Ερμανδεῖμασις, Εὐτακτος· ὄν. ἄνδρ. Λυσ.
 *Ερμᾶνσουδης, ὁ· ἐξ *Ερμοῦ καὶ *Ἀνουδίδος
 συγχείμενος *Ἐπιγρ. *Ἀνθ. Παλ. 11, 360, 1.
 *Ερμᾶνουδης, ὁ· υἱὸς *Οσείδης καὶ Νέφθως,
 σύμβολον τοῦ εἰς τὴν ἔρσαν τῆς ἀληθείας
 ἀσχολουμένου ἱερατείου Πλουτ.
 *Ερμαξ, ὁ· ἄγρ. ἐν τοῦ ἔρμακες = λίθοι σε-
 σωρευμένοι εἰς τιμὴν τοῦ *Ερμοῦ Νικ. θηρ. 150.
 *Ερμάς, γεν. *Ερμάο, γδόνιος, ὁ· ὁ *Ερμῆς
 ὁ Τροφώνιος παρὰ τοῖς Θεσταλοῖς Ἀἰὶ περὶ γ.
 *Ερμαπί(π)ίας, ὁ· γραμματικὸς Σχολ. Ἰλ.
 *Ερμαπίων, ὁ· συγγραφεὺς τις *Ἀμ. Μαρκελ.
 *Ερμάριον, τό· ὄπκ. τοῦ *Ερμῆς, ὄπρ. *Ερ-
 μάς, ὡς τὸ *Ερμίδιον· οἱ *Ἕλληνες οἱ ἄτινας
 ἀνδριάντας ἐποίησαν μῆτε χεῖρας μῆτε πόδας
 ἔχοντας τούτους δὲ *Ερμάς ἐκάλουν· οὐ ὀπο-
 κριστικὸν ἐρμάριον· *Ἐτ. Μ. 146, 56.
 *Ερμαρχος· 1) Μιτυληναῖος, διάδοχος τοῦ
 *Επικούρου Δ. Λαερ. 2) Χιὸς τις Κικ. γδ' *Ερ-
 μάχος καὶ *Ερμοκρέων.
 *Ερμάς, ὁ· 1) *Ἀθηναῖος τις *Ἐπιγρ. 2) χρι-
 στιανὸς τις ἐν *Ρώμῃ Ν. Δ. 3) ἄλλος τις *Ε-
 πιγρ. 4) = *Ερμῆς ὡς ἀστέρα Τιμ. Λοκρ. γδ'
 *Ερμῆς.
 *Ερμάς, ἄδος, ἡ· σύρτις, σωρὸς ἄμμου ὕψα-
 λος, σκεπασμένος ὑπὸ τοῦ ὕδατος τῆς θαλάσσης·
 γδ' ἔρμα, ἔρμακες.
 *Ερμασάλας· ὄν. ἄνδρ. *Ἐπιγρ. μτγν.
 *Ερμασις, ἡ· ἔρμασις, «τὸ τὸν ἱστὸν τῆς
 νηὸς διακροτῶν, οὐ φορτίου τάξιν ἐπὶ χον,
 ἀλλὰ τοῦ στήριξεν μόνον» *Ἐρωτ. α. 174.
 *Ερμασμα, τό· στήριγμα = ἔρμα *Ἰπποκρ.
 suburga.
 *Ερμασμὸς, ὁ· ἔρμασμα, στήριγμα στερίωσης
 *Ἰπποκρ.
 *Ερμάστα, ἡ· ὄν. γυν. ἡ καὶ *Ἀμία *Ἀκαλισ-
 οῖς *Ἐπιγρ. μτγν.
 *Ερματίζω = ἐρμάζω, μέ σαδοῦραν προμη-
 θεύω τι, σαδουράνω *Ἰπποκρ. ἐπὶ μελισσῶν,
 «ἀνεμῶδες τι μέλλουσαι κάμπειν ἀκρωτή-
 ριον, ἐρματίζουσιν ἐαυτὰς ὑπὲρ τοῦ μὴ παρα-
 φέρεσθαι μικροῖς λιθιδίοις» Πλουτ. πω. ζω.
 φρον. 10· οὕτω καὶ μέσ. αὐτ. 23 (πρόβλ. ἔρ-
 μα)· ἐπὶ φορτώσεως πλοίων, «εἰς τὴν ἀλά-
 θρον χίσσαν ἡρματίξασθαι» = εἰς τὴν *Ἀργύ-
 νεῖδισαν Σχολ. Λυκοφρ. 1319· μτφ. «νύμ-
 φης ἐς οἴκους ἐρματίζονται» *Ἐρ. ἀποσκ. 14,
 eaburga.
 *Ερματίτης, ὁ· ὁ στερεῶνων, χρησιμεύων
 ὡς ἔρμα, σαδοῦραν τῶν πλοίων «-νηὸς πέ-
 τρος» = ὁ ἱστὸν τὴν νῆον λίθος, εἴτε ἡ ἀγκυρα,
 Λυκοφρ. 618.
 *Ερμάφιος· ὄν. ἄνδρ. ἐπὶ φρυγικοῦ νομί-
 ζματος *Ἐπιγρ.
 *Ερμαφρόδιτος, ὁ· ἀνδρογύνης, ὁ ἔχων αἰ-
 δεα καὶ τῶν δύο γενῶν, ἀρσενικοθήλυκος·
 πρῶτος τοιοῦτος τις λέγεται ὅτι ἦτο ὁ υἱὸς

- τοῦ *Ερμοῦ καὶ τῆς *Ἀφροδίτης, τοῦ ὁ-
 ποῦ τὴν ἱστορίαν περιγράφει μυθολογῶν ὁ
 *Οἰβ. μεταμ. 4, 368, ἀφ' οὗ προέκυψε τὸ
 ὄνομα· οἱ *Ἕλληνες λιθοξοοὶ ἐπεμελήθησαν
 πολὺ περὶ τῆς παραστάσεως τοῦ διωοῦς ἐκεί-
 νου ὑποκειμένου, τοῦ ὁποῦ τὴν ἰδανικὴν ἐκ-
 κῶνα παρίστανε ὁ Πολύδακτος τοιαυτὰ τεχνή-
 ματα διεσώθησαν καὶ εἰς ἡμᾶς, ὧν τὸ ἄλλως
 ἀνδρῶν σῶμα ἔχει ἐκτετρακίμενον τὸ στή-
 θος, τοὺς μηρούς καὶ τὰ σκέλη ὅπως γυναικεῖα
 γδ. Μύλλερ. ἀρχαῖοι. 532, Ερμαφροδίτης.
 *Ερμαφρόδιτος· 1) υἱὸς *Ερμοῦ καὶ *Ἀ-
 φροδίτης, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἐπὶ
 τοῦ ὄρους τῆς *Ιδῆς· λουόμενός ποτε εἰς καθαρ-
 ράν τινα πηγὴν παρὰ τῇ *Ἀλικαρνασσῇ, ἤγα-
 γήθη ὑπὸ τῆς Νύμφης *Ἀλμικίδος τοσοῦτον
 ὥστε μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τοῦ ἐναγκα-
 λισμοῦ αὐτῆς, μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν
 εἰς ἐν σῶμα μετ' αὐτῆς, δδ. καὶ ἀνδρογύνης
 ἐπωνομάσθη Δ. Σικ. 4, 16· 2) ποιητὴς κω-
 μωδίας *Ἀποστόλ.
 *Ερμαχος· *Ερμαχος Γαλην.
 *Ερμάω· ἐρμάζω.
 *Ερμάων, ἄνθρωποι, ὁ· 1) ὄπρ. ἀντὶ *Ερμῆς· *Ἡσ.
 2) *Ἀργεῖος τις Χαρ.
 *Ερμάς, ὁ· γδ. *Ερμῆς· 2) ὄν. κόρ. *Ἀθηναῖον
 τινὸς *Ἐπιγρ.
 *Ερμαίχκος, 3· ἀνήκων εἰς τὸν *Ερμῆν Τζέτζ.
 εἰς Λυκοφρ. 835, mercurialis.
 *Ερμαίος, ὁ· 1) = *Ερμῆς· 2) τίνοςχος καὶ τῆ-
 ραννος τοῦ *Ἀταρνέως ἐν τῇ Μ. *Λαίρ, μαθη-
 τῆς καὶ φίλος τοῦ Πλάτωνος καὶ *Ἀριστοτέ-
 λους εἰς ὃν ὁ 2ος ἔγραψε θανάτῳ τὸ περιό-
 νημον σχολιὸν εἴτε τὸν ὕμνον τῆς *Ἀρετῆς· 3)
 *Ἀθηναῖος· *Υπερίδ. 4) Μαγνησίος τις Πλουτ.
 5) συγγραφεὺς Μιτυληναῖος Δ. Σικ. 6) Σά-
 μις υἱὸς *Ερμαῶρος· 7) Αἰγύπτιος α) πα-
 τὴρ τοῦ *Ἀμμανος καὶ *Παιδοῦρος, υἱὸς Σο-
 ριανθοῦ Σουῖδ. 6) *Ἀλεξανδρεὺς, ῥήτωρ Σουῖδ.
 γ) πατὴρ Νικάνορος· γραμματικὸς Στ. Βυζ.
 δ) *Ερμουπολίτης Φωτ. 8) Κῆρ Πολύδ. 9)
 ποιητὴς τις *Ἀθῆν. 10) δοῦλος τοῦ Εὐδοῦλου
 ἐκ Β. θυνίας Δ. Λαερ. 11) ἱατρός τις Γαλην.
 12) φιλόσοφος ἐκ Φοινίκης *Ἀγάθ. 13) γεω-
 μέτρης Πλουτ.· πρόσωπον τοῦ διαλόγου Πλουτ.
 συμπ. 14) τακτικὸς Αἰλ. τακτ. 15) χριστι-
 ανὸς συγγραφεὺς τοῦ συγγράμματος «διασωρ-
 μὸς τῶν ἔξω φιλοσόφων»· 16) *Ερμῆς σωζό-
 μενος, συγγραφεὺς (τὸν 5 αἰῶνα μ. Χ.) 17)
 ἰδρυτὴς *Εβραϊκῆς αἰρέσεως τῶν *Ερμητιῶν
 Ἀδυσσας αἰρέσεως 18) ἄλλ. *Ἐπιγρ. 19) μηνὸς
 ὄν. *Ἐπιγρ. γδ' *Ερμαίος.
 *Ερμεῖα· γυν. ὄν. *Ἐπιγρ.
 *Ερμεῖος· ἴδε τὸ προηγ.
 *Ερμεῖος, ὁ· *Ἀθηναῖος ἐκ τῆς Αἰγυπτῆος· ὡς
 λῆς *Ἐπιγρ. γδ' *Ερμῆνος.
 *Ερμέω πόλις· ἴδ' *Ερμούπολις.
 *Ερμῆνδα· ἄνδρ. ὄν. *Ἐπιγρ.
 *Ερμεῖον, τό· μικρὸς ναὺς εἰς τιμὴν τοῦ *Ερ-
 μοῦ, ἔποια ἐκείνῳ ἐξαιρετικῶς πρὸ τῶν ἐισό-
 των εἰς τὰ γυμνάσια· *Ερμεῖα = *Ερμαῖα
 Σχολ. Αἰσχ. 1, 10· *Ερμεῖον· κώμη ἐπὶ τῇ
 ἀπ' *Ἀθηνῶν εἰς Ἑλευστίνα ὁδῷ Πλουτ.
 *Ερμεῖος ἄνδρ. ὄν. *Ἐπιγρ.

Ἑρμενάρχιος καὶ Ἀρμενάρχιος υἱὸς τοῦ Ἀσπρου ἐπὶ Ζήνωνος Φωτ.
 Ἑρμενέφριδος, ὁ στρατηγὸς τῶν Θουρίγγων Προκοπ.
 Ἑρμερος ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Ἑρμέριος 1) ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. 2) ἔρωις ὡς Ἑρμῆς Πλιν.
 Ἑρμήδιον, τό. Ἑρμίδιον.
 Ἑρμηδίων ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Ἑρμηίς γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
 Ἑρμηνεία, ἡ ἐξηγήσις, διασάφισις Πλατ. πολ. 7, 524 ὁ λόγος ἦν ἡ τῆς σῆς διαφορῆς τῆς ἐρμ., Θεαιτ. 209 ἔκφρασις, δεξιότης τοῦ ἐκφράζεσθαι, ἡ γλῶσσα Ξεν. ἀπομ. 4, 3, 12 ὅτι γλῶττι χρῆσθαι πρὸς τὴν ἐρμηνείαν Ἀριστοτ. π. ἀναπν. 11 Ἑρμηνεία ἐν οὐσί τοῦτοις θεωρεῖται, ἐν ἐκλογῇ ὀνομάτων καὶ συνθέσει ῥητ. ἡ δεξιότης εἰς τὸ ἐξηγεῖν ἐκ ξένων γλωσσῶν, μεταφράσις, διερμηνεία μτγν. interpretatio.
 Ἑρμηνευμα, τό. τὸ ἐξηγεῖν, ἐρμηνευμα, «οὐ δεῖ κοικίλων ἐρμηνευμάτων» Εὐρ. Φοιν. 473, interpretamentum.
 Ἑρμηνεύς, ὁ ὁ ἐξηγῶν, σαφηνίζων Πινδ. 4, 2, 93 ὁ τοῦ Ἀλκ. Ἀγ. 602 κήρυξ Εὐρ. Ἰ. Τ. 1302 ἰδ. διερμηνεύς ξένης γλώσσης Ἡρ. 2, 125 ὁ Πλατ. συνάπτει «οἱ γραμματισταὶ καὶ οἱ ἐρμηνεῖς», Θεαιτ. 163 Ἑρμηνεῖς τῶν θεῶν», Ἰων 534 ὁ λόγος τῶν νόμων ἐρμηνεύς, νόμ. 10, 907, interpretes.
 Ἑρμηνεύσεις, ἡ τὸ ἐρμηνεύειν Δ. Κασ. 66, 1, interpretatio.
 Ἑρμηνευτέον (ἐρμηνεύω) διηγητέον μτγν. enarrandum.
 Ἑρμηνευτής, ὁ ἐρμηνεύς, ἔρμην. παρὰ θεῶν ἀνθρώποις ἐπὶ μάντεων καὶ ἱερῶν Πλατ. πολιτ. 290.
 Ἑρμηνευτικός, 3 ὁ εἰς ἐρμηνείαν ἀνήκων, ἐπιθετικός ἡ ἐρμηνευτική» δηλ. τέχνη Πλατ. πολιτ. 260 ὁ δόναρις Λουκ. ἱστ. συγγρ. 34, interpretatorius.
 Ἑρμηνευτικός, ἐπὶ τοῦ προηγ. Εὐδοτ. Ἰλ. Ἑρμηνευτρία ὀηλ. τοῦ ἐρμηνευτῆς Σχολ. Εὐρ. Ἰππ. 589.
 Ἑρμηνεύω εἶμαι ἐρμηνεύς, ἐξηγῶ, σαφηνίζω «τὰ τῶν ποιητῶν» Πλατ. Ἰων 535 διὰ λόγον τὰ διανοήματα ἐκφράζω Ξεν. οἰκ. 11, 23 ὁ γινώσκει τὰ θεῶν καὶ ἐρμηνεύσκει = διεξελεῖν, παραστήσει Θεοκ. 2, 60 εἶμαι διερμηνεύς, ἐκ γλώσσης ξένης εἰς γνωστὴν μεταφέρω, μεταφράζω Ξεν. Ἀν. 5, 4, 4 ἀναγγέλλω, δεικνύω, ἐρμηνεύει μοι Σοφ. Οἰ. Κ. 309 ἡ ἐρμηνεύσκει ἂν τὸν παῖδα τευθηκέναι Εὐρ. ἀποσπ. Πολυδ. 1. Μίσ «ἐμπληρῶντες ζῶντων οὐρανοῦ γεγονότος ἐρμηνεύσθαι πρὸς ἀλλήλους τε καὶ τοὺς ἀκροατοὺς θεοῦ πᾶντα τε καὶ πάντα» Πλατ. Ἰπιν. 985, interpretator.
 Ἑρμηναι, οἱ Σίληνοί Ἡρόδ. = Σερμῶνιοι.
 Ἑρμηρακλής ὁ Ἑρμῆς ἕμα καὶ Ἡρακλῆς, ἡ μορφή αὐτῶν διὰ τῆς πλαστικῆς εἰς ἐν ἀγαλματιστάμενην Ἰδ. Ἑρμαθὴν Κικ. Ἀττ. 1, 10.
 Ἑρμῆς, ὁ Ὀμ. χρῆται πλὴν τῆς ὄν. τῆς αἰτ. μόν. Ἑρμῆν πολλαῖς, τῇ δὲ γεν. οὐδαμῶς

τῇ δοτ. Ἑρμῆ μόν. Ὀδ. ε, 455, κλ. Ἑρμῆ ἐν ὕμν. μόν. πρὸλ. Ἑρμῆας καὶ Ἑρμῆας 1) ὁ θεὸς Ἑρμῆς υἱὸς τῆς Μαίας ὑπὸ τοῦ Διὸς Ἡσ. θε. 938, Ὀμ. δὲ ἀναφέρει πού τοῦ νομα τοῦ πατρὸς, ἀλλὰ μόν. τὸ τῆς μητρὸς Μαίας, ἐν Ὀδ. ε, 435, ὅπου προσφέρεται τῇ Ἑρμῇ καὶ ταῖς Νύμφαις συγχρόνως οὐσία π. Ὀμ. ἐμφανίζεται ὡς ἄγγελος τῶν θεῶν, ὡς ἡ Ἰρις Ἠ. ψ. 334 ὁ δὲ ἀκτορὸς Ὀδ. ε, 28 ὡς χορηγὸς τῆς ἐδδαμονίας, τῆς εὐθηνίας, τῆς προκοπῆς, τοῦ πλοῦτος, τῆς εὐπραγίας, πάσης ἀπροσδοκῆτος καὶ ἀνεπίστου εὐτυχίας Ἠ. ε, 491 πρὸλ. ἐριούνιος, καὶ ἀδάκρυτα, μετὰ τῆς ἰδ. σήμας. τῆς προκοπῆς καὶ λαπλασιάζει τῶν ποιμνίων Ἡσ. θε. 444 ὡς ἐμφανίζεται καὶ ὡς θεὸς τῶν ποιμένων, νόμιος ὡς προστατὴς πάντων τῶν ἀπορητῶν, πάσης δεξιότητος, πανουργίας, ἀγχινοίας, κερδαλεότητος, δόλου καὶ ἀπάτης Ὀδ. τ, 397 διὰ χρύσεος τινος βάζου ἐκρίτως ἐπὶ τὴν ψυχὴν, ἐπὶ τὰ φρονήματα τῶν ἀνθρώπων ἰσχυῶν Ὀδ. ε, 47 ὁ χρυσοῦραπης ὡς ὁδηγὸς τῶν ψυχῶν τῶν τελευτῶν εἰς τὸν Ἄδην μόν. Ὀδ. ω, 1 ἰδ. π. μτγν. 60. ψυχασομπός ἐν τῷ Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. τῷ ὁσάτω πάντων τῶν ὕμνων περιέχεται ἡ ἀστεία περιγραφή τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ἡ δὲ αὐτοῦ ἐφεύρεσις τῆς ἐκταχθῆναι χίλινος, ἥτοι λύρας ἐκ τοῦ ὁσάτρου χελιδνῆς, καὶ ἡ πρώτη τῶν θεῶν κλοπὴ του π. μτγν. ἐνομιζέτο προστατῆς πάσης νοῦρας καὶ σωματικῆς δεξιότητος, ὥστε ὑπὸ τὴν ἐφορίαν αὐτοῦ ἦσαν ἡ γυμναστική, διαλεκτική, συγγραφικὴ, ἐπιστήμη καὶ τέχνη καὶ ἡ παιδεία. Ἠ. οὗτος τῆς ἐμπορίας ἦτο προστατὴς τῶν κηρύων, τῶν ἀγορῶν, τῶν λιμένων καὶ τῶν λιωφῶρων ὁπ. προσηγόρευετο ὁδῶν, ἐν ὁδοῖς εἰκονίζετο δὲ συνήθ. ὡς τις εὐμεγέθης νεανίας. Ἐν τινι ἀρχαιοτέρῳ Πηλασγικῷ ἀγάλματι παραστήνεται πωγωνοφόρος, ἄνευ χειρῶν καὶ ποδῶν καὶ μεσσηγῶν αἰδοίων Ἡρ. 2, 51 ὁ π. μτγν. ἐλέγετο ἐν τῇ τεχνικῇ γλώσσῃ Ἑρμῆς πᾶσα πλαστὴ κεφαλὴ, ἥς τὰ κάτω ἔλγον εἰς τε τραγωνικὸν ὑπόθεμα ἢ στῆλην τοιαῦται ἐστάντο ἐν Ἀθήναις εἰς πολλοὺς δημασφους τόπους καὶ πρὸ τῶν οἰκῶν Θεοκ. β, 27, καὶ ἦν σήμας. ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξ. παρὰ τὸ Ἑρμα Βιγγελμ. ἱστ. τέχνη. 1, 1, 9 ὁ φράσεις, α) Ἑρμῆν ἔλκω = πίνω τὸ ὑπερίνον ποτήρι, ἡπειὸν ἐν συμπατοῖς εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ ἐπίνετο τὸ τελευταῖον ποτήριον Στρατ. π. Ἀθῆν. 11, 473 Ἑρμῆς κοινός = τὸ παρ' ἡμῶν «μῖσθ' καὶ μίσθ'», ὅπερ ἐκφονεῖται εἰς τὸν Ἑρμαῖον τι εὐρίσκοντα ἀνεπίστως καθ' ὅσον ἡ ἀλλοῦ που ἑσπερ. Χαρ. 12 πρὸλ. Ἑρμαῖον καὶ Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 24 ὁ δὲ Πλουτ. λέγει «καὶ ὅτι ὅταν ἐν συλλόγῳ τινὶ γίνηται σιωπὴ, τὸν Ἑρμῆν ἐπισπληνυθῆναι φασί» = ὅταν ἐν συναναστροφῇ πλειόνων συμβαίῃ πάντων αἰφνιδία σιωπὴ, π. ἀδολεσχ. 2, mercenarius ἴδε τὸ ἐπὶ μ.

Ἑρμῆς, ὁ, Ἑρμῆας καὶ Ἑρμῆας π. ἐν Ἑρμῆας καὶ Ἑρμῶν 1) υἱὸς Διὸς καὶ Μαίας θυγ. Ἀτλαντος, γεννηθεὶς ἐπὶ τῇ αἰ

ρους Κυλλήνης ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐνθα ὑπῆρχεν ἡ ἀρχαιότατη αὐτοῦ λατρεία. Ἡσ. Τὴν ἰδεάν τῆς θεότητος ταύτης ἔλαβον οἱ Ἕλληνες παρὰ τῶν Αἰγυπτίων, ὧν ἡ ἀρχαία ἱστορία ἀναφέρει τὸν παρ' αὐτοῖς περιφημον Ἑρμῆν Τρισημέριστον λεγόμενον. Ἐλατρεύετο δὲ ὁ Ἑρμης ὡς ἄγγελος τῶν θεῶν καὶ ὑπηρετὴς τῶν διαταγῶν αὐτῶν, ἄγων εἰς τὸν Ἄδην καὶ τῶν Ὀυγκόντων τὰς ψυχάς· προσέτι ἐλογίζετο ἔσθρος καὶ προστάτης τοῦ ἐμπορίου, τοῦ κέρους, τῆς κλοπῆς καὶ ἀσασθήποτε πανούργου καὶ δολίας ἐπιχειρήσεως, εἰς ἰδίαν τινὰ ὠφέλειαν ἀφορώσης καὶ ἀπόλαυσιν· οὐ, καὶ ἐμυθολογεῖτο ὡς κλέπτης ἐπιτηδεύατος, ἀρπάσας ἔτι βρέφος ὦν τὰς πεντήκοντα βοῦς, ἃς ὁ Ἀπόλλων ἔνεμεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Πιερίας· ἐφεξῆς δὲ τὸν νεστὸν τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος· πρώτος ἐφεύρε τὴν κατασκευὴν τῆς λύρας, χορδὰς εἰς δέσμα χελώνης προσαρμόσας, ἃς διὰ πληκτροῦ κρούων ἀπετέλει μελωδίαν· παριστάνετο συνήθ. κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ κηρύκειον, καὶ ἐπὶ κεφαλῇς πτερωτὸν κάλυμμα, πέτασον λεγόμενον· εἰς δὲ ταῦς πόδας οὐ, πτερωτὰ μέγιστα· Ἐλατρεύετο δὲ α) ἐν Λιγύπῳ ὡς ἐφευρετὴς πάσης ἐπιστήμης καὶ τέχνης καὶ ἰδρυτὴς τοῦ Αἰγυπ. ἱερατείου Δ. Σικ. ἐνθα ἦν αὐτῷ ἀφιερωμένη ἡ ἰδ' τοῦ πρώτου μηνὸς Πλουτ. καὶ ἔφερον τὸ ὄνομά του πολλὰ καὶ πόλεις· Ἰδ' Ἑρμοῦπολις· β) ἐν Φοινίκῃ οὐ, καὶ ἔκαλετο Ἑρμ. ὁ Τρισημέριστος Φιλ. γ) ἐπὶ τῆς νήσου Καταίας Ἄρρ. ἐν Τραπεζοῦντι Ἄρρ. ἐν Ἐφέσῳ Πλούχ. Λυσισμαχία Πλιν. ἐν Ἀλύχῃ Στ. Βού. δ) ἐν Ἀρκαδίᾳ, Μεγαλόπολιν, Κυλλήνην Πaus. ε) ἐν Κορίνθῳ, Λεγαίῳ, Σικυωνί Πaus. ς) ἐν Ἀργεῖ, Τροχῶνι, Ἐπίδαυρῳ Πaus. ζ) ἐν Ἀγαθῇ Σχολ. Πινδ. ι) ἐν Δελφοῖς Πaus. κ) ἐν Βοιωτίᾳ, Θήβαις, Κορωνείᾳ, Τανάγρα Πaus. λ) Θεσσαλίᾳ Πaus. μ) ἐν Εὐβοίᾳ Πλούχ. Ρόδῳ Ἡσ. Σάμῳ Πλουτ. ἐν Ἰμβρῳ ὡς Ἰμβρατος Στ. Βού. ἐν Κρήτῃ, Ἀθήνῳ Ἰδ' Ἑρμαῖον ν) ἐν Θράκῃ Ἡρ. ξ) ἐν Ἀθῆναις Πaus. ο) ἐν Ρώμῃ ὡς Mercurius Ὅιδ. ἐνθα ἦν αὐτῷ ἀφιερωμένος ὁ Μάιος Πλουτ. Τὰ ἀγάλματά του ἐξηρσιμένον α) εἰς προσδιορισμὸν τῶν ὁρίων Πaus. πρὸς ὁδήγῳν εἰς τὰς δόους ὥστε τρικέφαλος καὶ τετρακέφαλος καλεῖται· Εὐστ. Οὕτως ἐν τῷ Κεραμεικῷ Πλούχ. Παροικισμένη ἦσαν α) «μέγιστος ἰσχύει» Ἀποστολ. β) εἰς προστασίαν τοῦ ἀγροῦ Ἀνθ. τῶν πηγῶν Πaus. τῆς οἰκίας· ὅτε ἱστατο πρὸ τῶν θυρῶν Αἰλ. δδ. «σέκον ἐπ' Ἑρμῇ» = πρὸς χρῆσιν ἐκαστοῦ Ζην. ὡς φύλαξ τῶν γυμνασίων Πaus. Κιστὶ καὶ γυμνάσιόν τι ἐν Ἀθῆναις ἔφερε τὸ ὄνομά του Πaus. Ὁμ. ἐξηρσιμένον Ἑρμῆς ὁρίσας ὡς σύνθημα ἐν πολέμῳ Πολυαίν. καὶ ἦτο δὲ μὲν ἐν συναφείᾳ μετ' ἄλλων θεῶν, π. χ. τοῦ Διὸς Λουκ. τῆς Γῆς Αἰσχ. τοῦ Πανὸς καὶ τῶν Νυμφῶν Ἀριστ. τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνθ. τῶν Χαρίτων Πλουτ. τῆς Ἀφροδίτης Πλουτ. τῆς Ἀθηνᾶς Πaus. τῆς Ἑστίας Πaus. τῆς Ἐκάτης Πορφυρ. δὲ δὲ μόν. πρὸς αὐτὸν ἔγινετο ἡ εὐχὴ Ἀριστ. καὶ ἐν συμποσίοις εἰς αὐτὸν ἐπένετο τὸ τε-

λευταῖον ποτήριον Λογγ. καὶ ἐν δυνάμει αὐτοῦ ὄρχεζοντο «νῆ (ναί) ἡ μὰ τὸν Ἑρμῆν ἡ Ἑρμῆαν» Ἀριστ. «πρὸς Ἑρμοῦ» Λουκ. δ πρῶτος κληρὸς ἔκαλετο ἐξ αὐτοῦ· Ἑρμοῦ κληρὸς Πλούχ. τὰ Ἑρμαία (Ἑρμαίος) ἦτοι σωροὶ λίθων ἐν ταῖς δόοις· Ἑρμοῦ ψήφος· Πλούχ. καὶ τὸ βαβδίον τοῦ Ἰσχυνοῦς γοητευτικὸν Ἀρρ. ἔφερον δὲ καὶ συγγραμμάτα τὸ ὄνομά του, π. χ. ποιήματα τοῦ Ἑρατοσθένους Πλουτ. Παροιμιοῦδες ἦτο προσέτι «Ἑρμῆς τρικέφαλος» καὶ «σέκον ἐπ' Ἑρμῇ» τὰ προαναφερθέντα α) κοινὸς Ἑρμῆς (ἡ κοινὸν Ἑρμαῖον) = τὸ ἡμῖς μερῖδιον ἐκ τοῦ εὐρήματος Ἀριστ. β) «τὸν Ἑρμῆν ἐπεισεληλυθέντα», ὅταν εἰς τινὰ συναναστροφὴν συμπίσῃ αἰφνιδίᾳ σιωπῇ Πλουτ. γ) «τίπρὸς τὸν Ἑρμῆν (ἡ πρὸς τὸν λόγον)» Διογ. ἄν. «οὐδ' ἂν τὸν Ἑρμῆν πιστεύσαι τις λέγοντι» Στραβ. «οὐδ' οὕτως Ἑρμῆς οὐδ' ἐκείνος Ἡρακλῆς» Μακάρ. «Ἑρμῆς ἀμύητος» = ἄνθρωπος πεπειραμένος Ἀποστ. δ) «ζητῶν Ἑρμῆν» = νεανίαν, ὄρατον οἶον Ἡλ. δδ. «γλῶσσαι κέρκωπα ἔγλυψα» Αἰσώπ. ε) ἐπὶ φιλαργύρων ἡ πλεονεκτοῦν, «Ἑρμῆν μὴτ' ἀλείψης μὴτ' ἀπαλείψης» Μακάρ. ς) «ἄευκος Ἑρμῆς» ἐπὶ τῶν κακῶν τι διανοηθέντων καὶ μὴ διανοηθέντων ἀποκρύψαι Τζετ. η) «Ἑρμοῦ τὸ ἀκόντιον» = ἡ τοῦ ζωγράφου γραφεῖς Εὐστ. Ἡ ἀρχαιοτέρη του ἀπεικόνισις ἦτο κατὰ τὸν ἀρχαῖον πελασγικὸν τρόπον ὠκυθαλική, δηλ. μὲ ἀνθρωμοειδὴ καὶ γεννητικὰ μέρη ὡς καρπαοῦρου τῆς Γῆς θεοῦ, καὶ ἀνὴρ χειρῶν καὶ ποδῶν καὶ παγιοειδῆς Δ. Κασ. ἰδδ. Ἑρμῆς ἔκαλετο ὕστερον πᾶσα κεφαλὴ λήγουσα εἰς τετράγωνον ὑπόθεμα ἡ στήλην, καὶ ἦσαν αὐτοὶ οἱ Ἑρμαὶ δὲ μὲν ἐλλήνοι· ἰάμβλ. δὲ δὲ λίθινοι Θουκ. ἔχοντες καὶ ἐπιγραφὰς Λουκ. ἱσταντο δὲ πρὸ τῶν αἰκίων οὐνοῦ καὶ καιροῦς ἱερανοῦντο Δ. Λαερ. ἰδδ. ἐν Ἀθῆναις Λυσ. καὶ ἔφερον ἰδιαιτέρας ὀνομασίας, π. χ. «ὁ μέγας» καὶ ὁ Ἀνδοκίδου Πλουτ. ἱπάρχοντος Πλουτ. «ὁ ψευδοστῆς» Δημ. «ὁ παρὰ τὸ Φορβαντεῖον» Ἀνθ. «ὁ πρὸς τὴν πύλιν» Δημ. «ἐν Αἰγῶνι πύλαις» Πλουτ. ὑπῆρχε καὶ δόος Ἑρμοῦ καὶ Ἑρμοῦ στοῦ (ἡ ποικίλη στοῦ) ἐν Ἀθῆναις Ξεν. 2) ἦν δὲ ἱερός αὐτῷ καὶ πλαυνήτης (Mercurius λατ.) ὅστις καὶ ὁ Ἑρμῶν ἀστήρ» καλεῖται Πλατ. ὠνομάζετο προσέτι Στέλλων Πλουτ. 3) Ἀλλὰ καθὼς ἐν Λεβαδίᾳ οἱ ἐν τοῖς ἱεροῖς θεράποντες εἰς τὴν ὀπῆν ῥεῖσαν τοῦ Τροφανίου Διὸς ἔκαλοντο Ἑρμαῖ Πaus. καὶ ὁμ. Ἡμίλλος Ἑρμῆς ὠνομάζετο Πλουτ. ἐπειδὴ π. Ἑτρούσκοις (Τυρρηνοῖς) οἱ ὑεράποντες ὠνομάζοντο camilli Σερβ. Οὐργιλ. Αἰν. καὶ τοῦτο συντεθὲν μετὰ τοῦ ὀνόματος Ἑρμοῦ τὸ τῶν Καθεδρῶν ἐν τῇ Σαμοθράκῃ, τὴν λέξ. κάσιλλος ἀπέτελλε Σχολ. Ἀπολ. Ρ. καὶ ὡς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔλαβεν ἐν Ἀύστρ. τὸν. Ἑρμῆς Πραξ. Ἀποστ. 13, 12, οὕτω ὠνομάζονται ὠνομαζόμενοι οὐ μόνον Ἑρμῆς Τρισημέριστος (ἰδ' ἄνωτ.) συγγραφῆς Σουίδ. καὶ ποιητῆς Ἀνθ. καὶ συγγραφῆς π. Ἀποστολ. ἀλλὰ καὶ α) δύο χριστιανοὶ ἐν Ρώμῃ Ἑρμῆς καὶ Ἑρμῆς Ν. Δ. 6) ἔφητο τις Ἑρμῆν, 3) Ἀθηναῖος Ρασκ. δ) ἄλλ. Ἑπεγρ.

Ἐρμῆς· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Ἐρμῆσανδρος· ἄνδρ. ὄν. μετγν.
 Ἐρμῆσι· ἄναξ· ἔκ Κυλοφώνος, πόλ. τῆς Μι-
 κράς Ἀσίας· α) ποιητ. Ἑλλην ἀκμάσας ἐπὶ
 Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ· συνέγραψεν
 ἐλεγεία εἰς τρία βιβλία, ὧν ἀποσπάσμα ἐν
 Διοδώρῃ π. Ἀθην. καὶ Πaus. 6) ὁμ. Κολο-
 φώνιος ἀθλητῆς καὶ Ὀλυμπιονίκης Paus. γ)
 ὁμ. μετγν. ποιητῆς Σχολ. Νικ. Θερ. δ) Αἰγύ-
 πτιος ἱστοριογράφος Πλουτ. ε) ἄλλ. Ἐπιγρ.
 Ἐρμῆσιανός· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Ἐρμῆσι κρᾶττες· οὐδὲ τοῦ Ἐρμῆσι κρᾶτους
 Ἀφιδναῖος ἐφημ. ἀρχ.
 Ἐρμῆσι γλαῖως· Χίος, πρόξενος τῶν Ἀθηνῶν
 Ἀθην.
 Ἐρμῆσι λοχός· Κλαζομένιος Μιον.
 Ἐρμῆσι νή· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
 Ἐρμῆσιανός· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Ἐρμῆσι· 1) Ἐρμῆσις τέραννος τοῦ Ἀταρνέως
 Ἀριστοτ. 2) Ἀθηναῖος, ὅπερ οὗ δ Δείναρχος
 ἢ δ Μέναιχος· συνηγόρησε Δ. Ἀλ. 3) Θηβαῖος
 Ἐπιγρ. 4) ἐπὶ νομισμ. Ἐφέσιον Μιον. 5) δοῦ-
 λος Κικέρωνος Hermia 6) ἄλλ. Ἐπιγρ.
 Ἐρμῆσιδον, τό· ὅπκ. τοῦ Ἐρμῆς, μικρός
 Ἐρμῆς Ἀριστ. εἰρ. 924, ποσειδωνίου.
 Ἐρμῆν, ἴνος, ὁ· τόπος, Ἐρμᾶ κλίνης, παρὰ
 τὸ ἐνεῖρσθαι τρήματι κλίνης Εὐστ. Ὁδ. φ,
 196· Ἐρμῆν, θ, 278, fulcrum.
 Ἐρμῆνιον, τό· ὅρος Λυσιτανίας Δ. Κασ.
 Ἐρμῆνιος· ἄνδρ. ὄν. Δ. Ἀλ. γδ· Ἐρμῆνιος.
 Ἐρμῆνιος, ὁ· Στωϊκός περὶ Ἀριστοτέλους
 γράψας, ὅθ. Ἀριστοτελικός ἢ περὶ πατητικός,
 σύγχρονος τοῦ Δημόνακτος καὶ διδασκαλὸς
 Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀφροδισιεύς Λουκ.
 Ἐρμῆνιαι, ἡ· ἡ πόλ. Ἐρμῆνιον Ὀρφ. Ἀργ.
 Ἐρμῆνιεύς· ἄνδρ. ὄν. Ἀθην.
 Ἐρμῆνιεύς, ὁ· Ἐρμῆνιεύς Πορφυρ.
 Ἐρμῆνιη· 1) θυγ. Μεγέλας καὶ Ἐλένης, ἣν
 αὐτὴ ἔτεκεν ἐν Σπάρτῃ πρὶν εἶναι φύγη μετὰ
 τοῦ Πάριδος εἰς τὴν Τροίαν, ὕστερον δὲ τὴν
 ἔλαθεν εἰς γυναικα δὲ οὐδὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος
 Ὀρέστης ἢ Ἐνεοπτόλεμος ἢ κατ' ἄλλους Σχολ.
 Πινδ. ὁ Διομήδης Εὐρ. 1) ἄλλ. Ἐπιγρ. 2) ὄν.
 τῆς Δημήτρος καὶ Κόρης ἐν Συρακοῦσαις Ἡ-
 συχ. 3) Ἐρμῆνιον καὶ Ἐρμῆνιον ὄνος, ἡ, πόλ.
 παράλιος τῆς Ἀργολίδος μετὰ λιμένα ὁμών.
 καὶ ναὸν Δημήτρος καὶ Περσεφόνης· κατω-
 κείτο ἀρχαῖοθεν ὑπὸ Καραῖν, ὕστερον ἐκυριεύ-
 ῃ ὑπὸ Εὐρουστέως, ἐπὶ δὲ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέ-
 μου ἐξουσιάζετο ὑπὸ τοῦ Διομήδους Ἰλ. τα-
 νῦν Καστρί, κάτ. Ἐρμῆνιεύς Ἡρ. ἐν Ἐπιγρ.
 εὐρίσκειται καὶ Ἐρμῆνιη.
 Ἐρμῆνιης· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Ἐρμῆνιονκόν, τό· ἀκρωτ. Ἀργολίδος ἐπὶ τῶν
 παραλίων τῆς Ἐρμῆνιης Στραβ.
 Ἐρμῆνιονικός, ὁ· μικρὸς κόλπος περὶ τὰ πα-
 ράλια τῆς Ἐρμῆνιίδος ἐν Πελοποννήσῳ Στραβ.
 Ἐρμῆνις, 3· εἰς τὴν Ἐρμῆνιην ἀνήκων
 Στραβ.
 Ἐρμῆνις· ἡ περὶ τὴν Ἐρμῆνιην χώρα Θουκ.
 Ἐρμῆνιὸν· ὄν. τῶν Ἰουδαίων ἐν Αἰγύπτῳ Εὐσεβ.
 Ἐρμῆς· γδ· ἔρμος.
 Ἐρμῆπιπ· θυγ. Ρωμοῦ τοῦ μεθ' ἧς ἐγέννησε
 τὸν Μινῶαν ὁ Ἐρχομένης Σχολ. Ἀπολ. Ρ.

Ἐρμῆπιπιδός· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Ἐρμῆπιπιδός· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
 Ἐρμῆπιπιδός· 1) πολίτης τοῦ Ἀταρνέως, Αἰο-
 λικῆς πόλ. κῆρυξ Ἰστιάου τοῦ Μιλαρίου Ἡρ.
 2) κωμ. π. Ἀθηναῖος σύγχρονος τοῦ Ἀριστο-
 φάνους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μυρτίλου οὗ διάφορα
 εὐρίσκονται ἀποσπάσματα π. τοῖς Ἑλλ. συγ-
 γραφεῖσιν Ἀριστ. 3) α) φιλόσοφος Σμυρναῖος
 ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, συγγράψας
 διεξοδικὴν ἱστορίαν τοῦ Πυθαγόρου Δ. Αασρ.
 6) ἄλλος ἐπὶ νομισμ. Σμυρ. Μιον. 4) ἐκ Βη-
 ρυτοῦ δοῦλος καὶ μαθητῆς τοῦ Φίλωνος ἐπὶ
 Τραϊανῷ καὶ Ἀδριανῷ Σουβ. 5) ὁ ἀστρολο-
 γικός Ἀθην. 6) ἄλλος τις Λουκ. 7) χρι-
 στιανός συγγρ. μετγν. 7) πρεσβυτέρης τῶν
 Σαμνιτῶν Κικ. 8) Διονυσιοπολίτης Κικ. ἐπὶ θ
 Ἐρμῆπιπιδος, αἰρεσις Παρρ.
 Ἐρμῆς· ὁ κλινόπου, ἐπειδὴ ἐν αὐτοῖς ἐγλυ-
 φον ἀγάλματα Ἐρμού, ὡς ἐφόρου ὕπνου καὶ
 ὄνειρων Ἐτ. Μ. γδ· Ἐρμῆν.
 Ἐρμῆς· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
 Ἐρμῆσιον, τό· πόλ. τῆς Ταυρικῆς χερσοννή-
 σου ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν αὐτῆς παραλίων Πλιν.
 Ἐρμῆων, ὄνος· 1) οὐδὲ Εὐροπος, ἰδρυτῆς τῆς
 ἐν Ἀργολίδι πόλ. Ἐρμῆνιης Paus. 2) ἀρ-
 χαῖος καὶ σπαν. τύπ. τοῦ Ἐρμῆνιου Εὐρ. ὅθ.
 ἢ Ἐρμῆνιου Δημήτρη· Ἀθην. καὶ παροιμ.
 Ἀνθ· Ἐρμῆνιος, ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς κλαί-
 οντας ἐπειδὴ τὸ αὐτοῦ ἱερὸν τῆς Δημήτρος
 ἐχρησίμευον ὡς ἄουλον Λιδαν. 3) Ἐρμῆν,
 ὄνος, ἄλλος τις Ἐπιγρ. 4) ἐπὶ καρίας νο-
 μισμ. Μιον.
 Ἐρμῆσις· 1) ἄνδρ. ὄν. Ἀθην. 2) Τερμῆνιης Κικ.
 Ἐρμῆ-βότανον, τό· τὸ παρὲν ὀνομαζόμενον γλωσσ.
 Ἐρμῆσις, ὁ· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Ἐρμῆσις· 1) οὐδὲ τοῦ Ἰπποκρίτου καὶ ἀδελ-
 φός τοῦ Καλλίου, φίλος καὶ μαθητῆς τοῦ Σω-
 κράτους, μνημονεύμενος πολλὰ καὶ τοῦ Ξεν.
 καὶ Πλατ. 2) ῥήτωρ Ταρσεὺς τὸ 161 π. Χ.
 ἀκμάσας καὶ εἰς ἡλικίαν 15 ἐπὶ τῶν θαυμαζό-
 μενων διὰ τὴν μεγάλην του εὐλογίαν· συνέ-
 γραψε βιβλίον ἐπὶ τέχνῃς ῥητορικῆς· κατὰ
 δὲ τὸ καὶ ἔτος τῆς ἡλικίας του ἀπώλετον ὅλο-
 τελὸς τὸ μνημονικόν του, καὶ ἀπέθανεν εἰς
 γῆρας βαθύ Λουκ. 3) οὐδὲ τοῦ Κρίτωνος Ἀ-
 θηναῖος Δ. Αασρ. 4) ἄρχων ἑσών, ἐπὶ τῶν τε-
 λευταίων Μακεδονικῶν χρόνων Δημ. 5) Σμυρ-
 ναῖος ἱατρός, οὐδὲ τοῦ Χαριδῆμου Ἐπιγρ. 6)
 ἱατρός τοῦ Κασσαρίου Ἀδριανῷ Δ. Κασ. 6)
 Ταρσεὺς ἱστοριογράφος Σουητ. 7) Ἀσπιδίου
 ἐπὶ Ἀντιόχου τοῦ Σωτήρος Φωτ. 8) χριστιαν-
 νός ἐν Ἀσίᾳ· 9) Αἰσίου Ἐπιγρ. 10) Κυ-
 θήριος ἀγαλματοποιὸς Paus. 11) Ἀνδρὸς Ὁ-
 λυμπιονίκης μετὰ τοῦ ἑπών. ἔπος Paus. 12)
 Κάρ, ἀρχιερεὺς Βιτρούς. 13) ζωγράφος τις
 300 π. Χ. Τερτυλ. 14) ἀντίπαλός τις τοῦ
 Ὀρατίου 15) δοῦλος τις ἐν Ρώμῃ ἀργυραγοι-
 τὸς Κικ. 16) στρατηγὸς Ἀντιόχου Πολυβ.
 17) ποιητῆς Ἀθην. 18) ἐπὶ νομισμ. Σμύρνης,
 Λαοδικείας, Μιλήτου Μιον. 19) νομικός τις ἐξ
 οὗ προήλθεν εἰς τὰς Πανδέκτας ὁ Ἐρμῆσις·
 νός καὶ πρὸς βιβλ. Φαβρ. βιβλ.

*Ερμογενία· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
 *Ερμιο-γλύφαι, οἱ· δδωδ ὄν. ἐν Ἀθήναις Πλουτ.
 *Ερμιο-γλύφειον, τό· ἐργαστήριον ἑρμογλυ-
 φικῆς Πλατ. συμμ. 215.
 *Ερμιο-γλύφεις, ὁ· λιθοφύτης, ἀγαλματο-
 ποῖος Λουκ. ἐνυπν. 2, statuarius.
 *Ερμιο-γλύφια, ἡ· (ἔσφ. ἀντί ἑρμογλυφείων)
 μόν. π. Πλουτ. *πορευομένων αὐτῶν διὰ τῶν
 ἑρμογλυφείων (ἴδ. εἰκασ. Ρεῖσκ. ἀντί ἑρμογλυ-
 φείων ἢ ἑρμογλυφείων) = διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν ἑρ-
 μογλυφείων π. θαμιν. Σωκρ. 10, sculptura.
 *Ερμιο-γλυφικός, 3· ὁ εἰς ἑρμογλύφον ἀνή-
 κων· ἢ ἑρμογλυφική· ὁηλ. τέχνη Λουκ. ἐνυπν.
 7, statuarius.
 *Ερμιο-γλύφος, 2· ἑρμογλυφεύς Λουκ. ἐνυπν. 2.
 *Ερμιο-θάκτυλον, τό· βοτάνη τις, πεντά-
 φυλλον ἱατρ. quinaefolium.
 *Ερμιοθάμας, ὁ· διδάσκαλος Πυθαγόρου Με-
 ναγ. εἰς Δ. Αλαρ.
 *Ερμιοδήμος· ἑρμων.
 *Ερμιοδίκη· 1) γυνή Μίδω Ἰρακλ. Ποντ. 2)
 ἄλλη Ἐπιγρ.
 *Ερμιοδικός· Σάμιος τις Μιον.
 *Ερμιοδόκος· ἀνδρ. ὄν. Ῥοσσ.
 *Ερμιοδότος, ὁ· ποιητ. ἐπὶ Ἀντιγόνοιο τοῦ
 Γονατῆ Πλουτ.
 *Ερμιοδρομός· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 *Ερμιοδωρός· 1) φιλόσοφος Ἐπικουρείος, σύγ-
 γραφος τοῦ Λουκιανῶ, κεραυνόπληκτος ἀπο-
 θανὼν Λουκ. 2) μαθητῆς τοῦ Πλάτωνος, ὄθ.
 Πλατωνικός ὀνομασθεῖς, ὅστις διὰ τῆς ποι-
 λήσεως τῶν Πλατῶν. διαλόγων ἐγένειεν ἀ-
 πορρήν τῆς ὑπὸ κοιν. παροιμ. *Ερμιοδωρος
 λόγοισιν ἐμπορεῖται· Ζην. 3) ἄλλος τις ἐπὶ
 Ἐρυθραίῳ νομισμ. Μιον. 4) βραχυδός τις Σχολ.
 Ἰλ. 5) ποιητῆς Ἀνθ. Παλ. 6) Σάμιος, πατήρ
 Ἐρμίου Ἀθην. 7) Μακεδὼν πατήρ τοῦ Σωπύ-
 λιδος Ἀρρ. 8) Κλαζομένιος Πλουτ. 9) Ἐφέσιος
 βοηθός εἰς τὴν σύνταξιν τῶν ἰσ. πινάκων ἐν
 Ῥώμῃ· ὄθ. καὶ ἀνδρίας αὐτῷ ἐστήθη ἐν Ῥώ-
 μῃ Στραβ. 10) Σαλαμίνιος ἀρχιτέκτων Βι-
 τρουβ. 11) Ἀθηναίος, τὸν δέμον Ταρσεύς Ῥοσσ.
 *Ερμιοζυγός· ἀνδρ. ὄν. Ἰπποκρ.
 *Ερμιοθός· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομισμ. Ἰωνίας.
 *Ερμιοθεστος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 *Ερμιο-καΐχ-ξανθος, ὁ· κομ. ὄν. πλασθὲν ἐξ
 ἔρμου Καΐχου καὶ Ξάνθου Ἀριστοτ. π. 21.
 *Ερμιο-κάπηλια, ἡ· πόλ. Μυσίας (ὁστρωτ.
 ἀπεδίδοτο τῇ Αὐδίᾳ) Πλιν.
 *Ερμιοκλείδης· ἀνδρ. ὄν. Λουκιλ.
 *Ερμιοκλής· 1) γλύπτης Ῥόδιος ἐπὶ Σελευκι-
 δῶν Λουκ. 2) Ἀθηναίος Ἐπιγρ. 3) ποιητ.
 παϊάνων Κυζικηνῶς Φιλοχ.
 *Ερμιοκλείτης, ἔσφ. ἀντί Ἐρμιοκλείδης Σαφρ.
 *Ερμιο-κλῆμαξ, ἡ· φάρμακόν τι Ἀλεξ.
 Τραλλ. 1, 27, medicamentum.
 *Ερμιο-κοπίδαι, οἱ· αἱ ἐν ἀρχῇ τοῦ Πελο-
 πονησιακοῦ πολέμου ἐπὶ Ἀρμίνιατος ἄρχον-
 τος ἀφωγερθεῖσαντες τοὺς ἐν Ἀθήναις Ἐρμῖας
 Θουκ. 6, 27.
 *Ερμιοκράτεια, ἡ· γυν. ὄν. Ἀνθ.
 *Ερμιοκράτης· 1) υἱὸς Ἐρμῶνος στρατηγός
 τῶν Συρακοσίων ἐν τῷ Πελοπον. πολ. συν-
 τελθεὶς τὰ μέγιστα εἰς τὴν μεταίωσιν τῶν

κατὰ τῶν Συρακοσίων πολέμ. ἐπιχειρήσεων
 τῶν Ἀθηναίων Θουκ. 2) εἰς τὴν μαθητίαν τοῦ
 Σωκράτους Ξεν. 3) Βοιωτὸς φιλόσοφος· 4)
 Θηβαίος Πaus. 5) υἱὸς Διονυσίου Ξεν. 6) Μι-
 λήσιος, θεμελιωτῆς τῆς Κνιδίας Σχολ. Δημ.
 7) Ῥόδιος, λυρικὸς ποιητῆς σύγγραφοις τοῦ
 ῥήτορος Ἀριστείδου Ἀριστείδ. 8) σοφιστῆς
 Φωκαεὺς Φιλόστρ. 8) πρόσωπόν τι ἐν τῷ
 διαλ. τοῦ Πλάτ. Τιμαίου καὶ Κριτίου· 9) γραμ-
 ματικός, διδάσκ. τοῦ Καλλιμάχου Σουδ. 10)
 στρατηγός τοῦ Μθριδάτου Ἀππ. 11) Προκον-
 νήσιος, πατ. Φαναρίου τινός Ἐπιγρ. 12) Δῆ-
 λιος Ἐπιγρ. 13) Ἀχαιοὺς Μιον. 14) ἄλλ. Ἐπιγρ.
 *Ερμιοκρίων, ὁ· 1) ποιητ. τῆς Ἀνθ. 2) ἀρχι-
 τέκτων καὶ ἀγαλματοποιὸς Στραβ. 3) Ῥόδιος
 = Ἐρμακρίων Βικτωριν. 4) ἄλλ. Μιον.
 *Ερμιοκρίτης, ὁ· Ἀθηναίος Ἐπιγρ.
 *Ερμιόλαος, ὁ· Μακεδὼν, μαθητ. φίλος
 ἐπιστήσιος τοῦ Καλλιπιδέου, καὶ εἰς τὴν στρα-
 τηγὸν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. ὅστις συναμάσας
 μετ' ἄλλων κατ' αὐτοῦ καὶ ἀνακαλυφθεὶς ἐ-
 φρονέθη ὑπ' αὐτοῦ, λιθοβοληθεὶς Ἀρρ.
 *Ερμιόλεως· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 *Ερμιόλλος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 *Ερμιόλοχος· ποιητῆς, = Ἐρμιόδοτος Φώτ.
 *Ερμιόλυκος· υἱὸς τοῦ Εὐδύμου, Ἀθηναίος
 παγκρατιστής, λαβὼν τὸ ἀριστεῖον τῆς ἀν-
 δρείας εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ κατὰ τῶν Περσῶν
 μάχην Ἰρ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.
 *Ερμιόλυτος· συγγραφεὺς π. τακτικῆς Σχολ. Ἰλ.
 *Ερμιόδοροι, οἱ· Ἐρμιονδοῦροι, ἔθνος Γερ-
 μανικὸν οἰκοῦν περὶ τὸν Ἐλβαν ποτ. Στραβ.
 *Ερμιονίε· ὄρος Συγγ.
 *Ερμιονίης καὶ Ἐρμιονίης, ἡ· πόλ. Αἰγύ-
 πτου, πρωτ. τοῦ ὅμων. νομοῦ, ἐπὶ τῆς δυτ.
 ὄχθης τοῦ Νείλου· ἐνταῦθα ἱλαστέοντο πρό
 πάντων ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ζεὺς Στραβ. τανὺν
 χωρίον Ἐρμίνε, κατ. Ἐρμιονίτης Πτολ.
 *Ερμιονίτης, ὁ· νομὸς τῆς Ἀναί Αἰγύπτου.
 *Ερμιόπαν, πανός, ὁ· ὁ Ἐρμῆς καὶ ὁ Πάν ἄμα,
 ἢ αἱ μορφαὶ αὐτῶν πλαστικῶς ἠνωμέναι, ἴδ'
 Ἐρμαθῆν, καὶ Αἰγίπαν, Διόπαν, Εὐάπαν Β.
 Ἀν. 1198.
 *Ερμιόπιθηκιάδαι, οἱ· κομ. πλασθεῖσα λίθ.
 πρὸς δῆλωσιν τῶν θυσιῶν τέκνων τοῦ Ἐρ-
 μολύκου Παλλὰδ.
 *Ερμιόπειδανός· Ἐρμιόπειδης.
 *Ερμιόπολις, ἡ· 1) ἰων. Ἐρμῖς πόλις Ἰρ.
 καὶ Ἐρμιόπολις Στ. Βυζ. ἡ μεγάλη λε-
 γομένη, πρωτ. τοῦ Ἐρμιόπολιτος νομοῦ ἐν τῇ
 μεσσίᾳ Αἰγύπτῳ, τῇ ἄλλῃς Ἐπτανομίᾳ λε-
 γομένη, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ
 Νείλου ποτ. Πτολ. νῦν Ἀχμουκία· 2) Ἐρμιό-
 πολις ἡ μικρά, πόλ. τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπί-
 γον ἀπέχουσα τῆς Μαριντίδος Αἰγῆνης Στραβ.
 νῦν Δαμανκούρ, κατ. Ἐρμιόπολιτης.
 *Ερμιόπολιτικὴ φυλακή, ἡ· φρούριον δυ-
 ρὸν τῆς Ἐπτανομίδος Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς δυτ.
 ὄχθης τοῦ Νείλου, ἐνθα ἐπληρώνατο τὸ τελώ-
 νιον τῶν εἰσαγομένων πραγμάτων ἐκ τῆς Ἀ-
 νοι Αἰγύπτου Στραβ.
 *Ερμιόπολιτικός, 3· εἰς τὴν Ἐρμιόπολιν ἀ-
 νήκων Στραβ.
 *Ερμιόπτολεμος· ἀνδρ. ὄν. Ἰπποκρ.

- Ερμῶς, δ' εἰμῶς μῦθον.
 Ἐρμος, δ' 1) ποτ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ῥέων διὰ τῆς Αἰολίδος, Φρυγίας καὶ Μυσίας πηγῶν ἀνατολ. ἀπὸ Δινδάρου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης Πλ. νῦν Σαραβάτ. Εἰς τοῦτον τὸν Ἐρμον γύναται ὁ Πακτωλὸς ποτ. 2) ποτάμιος θεός, υἱὸς Ὀκεανοῦ καὶ Ἥθους Πα. 3) εἰς τὸν πενήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλεοπάτρας Ἀπολλ. 4) χεῖμαρρος Ἀττικῆς Στ. Βυζ. 5) Ἀθηναῖος τις, ἐξ οὗ τόπος ἐν Βιθυνίᾳ. Ἐρμου οἶκ(α) ἐκαλεῖτο Πλουτ. 6) μὴνός ἐν. ἐν Βιθυνίᾳ, Ἐρμος, Ἐρμιος ἢ Ἑρμιος = Ὀκτώβριος.
 Ἐρμος, δ' δημοτικῆς Ἀττικῆς τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ἐπὶ τοῦ ὄρους Ποικίλου τανῶν Δαφνὶ παρὰ τὸν χεῖμαρρον Ἐρμον, κάτ. Ἐρμειος Στ. Βυζ. ἢ Ἐρμειος Ἡσυχ. Ἐρμῆς Ἐπιγρ.
 Ἐρμο-σχοίνιας ἢ? Ἐρμοχαίνιος.
 Ἐρμότιμος 1) εὐνοχός τις τοῦ Ξέρξου Ἡρ. 2) φιλόσοφος ἀρχαῖος τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς Κλαζομένιος, πρὸ τοῦ Ἀναξαγόρου περὶ οὗ διηγούνται ὅτι εἶχε δόναμιν παράδουσαν τοῦ νῦν ἐγκαταλείπει τὸ σῶμά του καὶ ὑστερον νῦν ἐπαναστρέφει πάλιν εἰς αὐτό, ἢ δὲ ψυχὴ του ἐγγίνετο πάντα ὅσα εἶχεν ἰδεῖ εἰς ἀπωτάτους τόπους ὅτε δὲ ἀφῆκε τὸ σῶμά του ἵνα ἐκανέλθῃ διὰ μόνης τῆς ψυχῆς του πάλιν εἰς αὐτό, οἱ ἐχθροὶ του παραλαβόντες παρὰ τῆς γυναικὸς του κατέκτανον αὐτό, καὶ ἔκτοτε ἐτιμήθη ὡς ἥρωας ὑπὸ τῶν Κλαζομένων Λοκῶν καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας ἱγνέτο ποτε Ἐρμότιμος Πορφ. 3) Φωκαεύς, πατ. τῆς Ἀσπασίας Πλουτ. 4) υἱὸς τοῦ Μενεκράτους, 5) γεωμέτρης Κολοφώνιος Προκλ. εἰς Εὐκλείδ. 6) ναύκληρος τις Λοκῶν 7) ἄλλ. Ἐπιγρ.
 Ἐρμωτίων ἄνδρ. ὅν. Ἐπιγρ.
 Ἐρμωτρέφης ἄνδρ. ὅν. Ἐπιγρ. Μιον
 Ἐρμωτρέφης ἄνδρ. ὅν. Μιον.
 Ἐρμωτόβιες, ὅς οὗτως ἐκαλεῖτο μέγας τῆς φυλῆς τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ Ἡρ. ὅπερ κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Αἰγυπτίων θεοὶ πολεμικοί.
 Ἐρμούλαος ἄνδρ. ὅν. μῦθον.
 Ἐρμούνδιος ἄνδρ. ἱπθ. Ἐπιγρ.
 Ἐρμουνοί, Ἐρμουθίς καὶ Ἐρμουθίτης ἢ? Ἐρμωνθίς.
 Ἐρμούπολις, ἢ Ἐρμου πόλις 1) = Ἐρμούπολις, 1, 2, 2) ἐπὶ τινος νήσου π. τῇ πόλει Βούτῳ Στραβ. 3) κατωτέρω τῆς Θμουλίδος Στ. Βυζ. καὶ ἐπὶ μία ἢ δύο πόλ. ἐν Αἰγύπτῳ 4) ἐν Κῷ Στ. Βυζ. 5) ἐν Ἀρκαδίᾳ Στ. Βυζ.
 Ἐρμούχος, ἢ ἄγαλμα Δῆμητρος ἐν Δελφοῖς Ἀθην.
 Ἐρμούφανης ἄνδρ. ὅν. Μιον.
 Ἐρμούφαντος, δ' 1) στρατηγὸς Μιλησίων ἐπὶ τῆς ἀποστασίας αὐτῶν ἀπὸ τοῦ Ξέρξου μετὰ τῶν ἄλλων Ἰώνων Ἡρ. 2) ποιητ. δραματικός ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἀθην. 3) Χίος Πaus. 4) ἄλλος Ἐπιγρ.
 Ἐρμούφίλας ἄνδρ. ὅν. μῦθον.
 Ἐρμούφιλος 1) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 2) φιλόσοφος διδάσκαλος τοῦ Θεοπόμπου μῦθον 3) ἱατρός Γαλην. πιναν = Ἐρμόφίλος.
 Ἐρμουχάρης 1) θεμελιωτὴς τῆς Καρδίας Στ. Βυζ. 2) Ἀθηναῖος μῦθον. 3) Ἀργεῖος Ἐπιγρ.
 Ἐρμουχοίνιος, ἢ ἀρχαῖος. ὅν. τῆς Αἰγύπτου Ἡσυχ.
 Ἐρμούλοι, Ἐρμούλοι.
 Ἐρμούλας ἄνδρ. ὅν. Σχολ. Θεοχρ.
 Ἐρμούση, ἢ ναύσταθμος ἐν Πόντῳ Ἀν. Περίγ. Εὐξ.
 Ἐρμούς ὄρους ὅν. Σόγγ.
 Ἐρμων, ὄνος πατ. Ἐρμωκράτους, στρατηγοῦ Συρακοσίων Θεοκ. 2) στρατῆγ. Ἀθηναῖος ἐν τῷ Πελοπ. πολ. Θεοκ. 3) Μεγαρεὺς κυβερνήτης τῆς νῆδος τοῦ Καλλικρατίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδ. Σεν. 4) Ὀρχομενίος Ἐπιγρ. 5) Ἀήλιος συγγραφεὺς Σχολ. Πλ. 6) δυνάστης τῆς Ἀθήνου, ὅστις ἐδώρησε τὴν γῶραν του τοῖς Ἀθηναίοις στενοχωρηθεῖς, ὥστε τὰ ἀκούσια δῶρα ἐκαλοῦντο παροιμ. Ἐρμώνιος χερίτης Δ. Σικ. 7) Τροιζήνιος ἀγαλατοποιὸς Πaus. 8) βασιτ. τῶν Λυδῶν Στ. Βυζ. 8) Θεσσαλὸς Πλουτ. 9) ἀρχιτέκτων υἱὸς Πέρρου Πaus. 10) Ἐπικουρίος φιλόσοφος Λοκῶν. 11) ὀφθαλμιατρός Κεῖς. ἔχων καὶ τὸ ἑκων. ἱερογραμματεὺς Γαλην. 12) μυθώδης ἀγαλατοποιός, ἐξ οὗ ἀνομαζόντο Ἐρμώνια, εἰδὲς τι κοιν. προσώπων Ἐτ. Μ. 13) ἄνδρ. ὅν. ἐπὶ Ἐρμωραίου νομισμ. 14) στρατηγὸς τῶν Ἰωνων καὶ ἰδρυτὴς τῆς ἐν Πόντῳ Ἐρμωνιάσεως Εὐστ. 15) ἄλλ. Ἀθην. 16) Ἐρμών, πατριάρχης Νικηφ. χρόν. 17) τὸ βόρ. ὄρειον ὄριον τῆς Ἰουδαίας Εὐστ. 18) ἱπαρχία Θηβαῖδος 19) = Ἐρμόδμητος 20) Ἀθηναῖος τις, καθ' οὗ ὁ Ἰσαῖος συνέταξε λόγον Δ. Ἀλ.
 Ἐρμώνιαξ, ἄκτος, δ' ἄνδρ. ὅν. εἰ. ἢ κόμη Ἐρμώνιακτος λεγομένη, πόλ. τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τόρα, πατ. Στραβ.
 Ἐρμώνιασσα ἢ 1) πόλ. τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐπὶ τῆς χερσονήσου Κοροκονόδης Δ. Περ. νῦν Ματρίγα 2) πόλ. καὶ υἱὸς τοῦ Κυμνίου Βοσπόρου Στραβ. ἢ αὐτὴ καὶ Ἐρμώνια Στ. Βυζ. κάτ. Ἐρμωνιασσός καὶ Ἐρμωνιάσιος Στ. Βυζ. ἢ αὐτὴ καὶ Ἐρμώνιακτος κόμη Στ. Βυζ. 3) ἱμάτιον, πόλ. ἐν τῷ Πόντῳ Στραβ. νῦν Πλατῆνα.
 Ἐρμωνοίτης ἄνδρ. ὅν. Ἐπιγρ.
 Ἐρμωνόθιος (εἰσοῦλλ.) ἄνδρ. ὅν. Ἐπιγρ.
 Ἐρμωνόθις, ἢ πόλ. Θηβαῖδος ἐν τῇ Ἀνω Αἰγύπτῳ ἐν τῷ ἡμῶν Ἐρμωνόθι Στ. Βυζ. νῦν Ἐρμέντι.
 Ἐρμωνιανός ἄνδρ. ὅν. Ἐπιγρ.
 Ἐρμωτον, τό κόμη Τρωάδος μετὰ Δαμφάκου καὶ Καλωνῶν Ἀρρ.
 Ἐρνώγιον, τό πόλ. τῶν Σαλλίων ἐν Γερμανίᾳ (Γαλλ. Ναρβωνν.) Πτολ.
 Ἐρνεσίπειλος, 2' δ' με κλάδους πρασίνοους περικακλωμένος ἐπὶ τοῦ Πάχχου Ὀρφ. ὅμν.
 Ἐρνατις ἀναεινδρὸς Ἡσυχ.
 Ἐρνια, τά ἀγρίοσκα Πολυδ. 1, 242, 29, 5.
 Ἐρνιας συγγέγραμ. μετὰ τὸ Ἐργίαι, Ἐρνιας Μιον.
 Ἐρνικες, οἱ ἔθνος τῆς μέσης Ἰταλίας εἰς τὸ Λάτιον πρὸς τοὺς Οὐδέλοκους Δ. Ἀλ. Περιπλ.
 Ερνο-κολάπτης, ἱσφ. ἀντὶ δρυμοκολάπτης Δ. Ἀλ. 1, 14.

Ἐρνο-κόμος, 2' ὁ τρυφερά φυτὰ περιποιούμενος Ἡσυχ.

Ἐρνώσμαι· βλαστάνω Φίλων, germīno.

Ἐρνος, τό· νέος, τρυφερός βλαστὸς τῶν φυτῶν, βλάστημα, κλάδος· Ἰλαίης Ἰλ. π, 53·

φοίνικος Ὀδ. ζ, 163· συγν. εἰς παρομοιώσεις ὡς, «ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος» = ἤθησεν εἰς ὕψος Ἰλ. ρ, 437· «τὸν δ' ἐπεὶ θοήσαν θεοὶ ἔρνεϊ ἴσων» Ὀδ. ξ, 175· - πορφύρεα Πινδ.

N. 11, 29· συγν. ἐπὶ στεφάνων, Ἰ 1, 66· «ἔρνεσι δάφνης» Εὐρ. Μηδ. 1123· - δόνακος, Ἰλ. 183· - ὕλας, Βαχχ. 876· - δρυός, Κυκλ. 615· συγν. π. ἐπὶ ἀνθρώπων μτρ. τέκνον, ἀπόγονοι· - Λατοῦς Π. Ν. 6, 38· «οἷον ἔρνος οὐ τις ἂν τέκοι θεός» Αἰσχ. Εὐμ. 636· «τῆς σῆς τόδ' ἔρνος νηδύος» Εὐρ. Βαχχ. 1307·

«κεράων πολυδαίδαλον ἔρνος» ἐπὶ κεράτων ἐλάφου Ὀππ. κυν. 2, 194· περὶ πνεύματος πρβλ. Ἐλμολ. εἰς Εὐρ. Μηδ. 1182, germen.

Ἐρνούξ, υἱος, ὁ τῷ προηγ. λεξ. αἰχμ. ὑπὸ τῶν ποιητ. ἀντὶ τοῦ πέρας Ἀριστοτ. π. 21.

Ἐρν-ώδης, 2' μὲ νέον, τρυφερόν βλαστὸν ὁμοίως «κλάδοι ἔρνωδέστατοι» Γεωπ.

Ἐρξανδρος, ὁ· Μιτυληναῖος Ἦρ.

Ἐρξείης ἡ ἔρξις, ὁ δραστήριος, ἐνεργός, «δύναται κατὰ Ἑλλάδα γλώσσαν Δαρεῖτος ἔρξις» (ἡ ἀπὸ τοῦ ἔρδω ΕΡΓΩ· κάτ. Ἐτ. Μ. ἀντὶ τοῦ βεξίας = ὁ πρακτικός), ἡ ἀπὸ τοῦ εἶργω = ὁ κωλύων Ἦρ. 6, 98.

Ἐρξίας· χριστιανός Ἐτ. Μ. ἴσ. = Ἐργίας ὁ Ρόδιος Ἀθην.

Ἐρξικλειδής· ἄρχων Ἀθηναῖος τὴν 58 Ὀλ. α. Πανσ.

Ἐρξιμένης, οὐς· Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.

Ἐρξίων· ἄνδρ. ὄν. Ἀθην.

Ἐρξω, μελ. τοῦ ἔρδω, κυρ. τοῦ ΕΡΓΩ.

Ἐρόδαμος· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐρόδιππος· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐρόδοτος· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐρόεις, 2' ἐρώσιμος, ἀξιαγάπητος· - Θαλή Ἠσ. θε, 254· «σπεῖων ἐροέντων» Ὀμ. Ὀμν.

Ἀφρ. 264· «φυτὴν ἐροέσαν», ἐπὶ τῆς λύρας, Ὀμν. Ἐρμ. 31· - λειμῶν Ἀριστ. ὄρν. 246, καὶ μτρ. π. «ἔροεις Ἑλένης τόπος» Ἀραβ. 5 (Πλαν. 149) = ἐρωτικός Μουσ. 145.

Ἐόθεμις, καλός· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐρομαι, ἐπ. καὶ ἰων. ἐρρομαι Ἰδ' ΕΡΩ.

Ἐρος, ὁ, π. ἔρως· ἀγάπη, ὄρεξις, ἐπιθυμία· «Οἷος γυναικός» Ἰλ. ξ, 315· «ἔρω θυμὸν ἔβελυθεν» Ὀδ. σ, 212· «πόσις καὶ ἐδότης ἔξ ἔρον ἔντο» = ἐξέβαλον τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ φαγητοῦ καὶ τοῦ ποτοῦ, ἦτοι καθυσάχασαν, αὐτ. πολλαχού· «ἐπὶ γόδου ἔξ ἔρον εἶην» Ἰλ. ο, 227· «οἷον ἡράσθης ἔρον» Εὐρ. Ἰδ' ἔραμαι· περ. μόν. ἔρω Λουκ. ὄν. 33· πλὴν τῆς ὄν. δοτ. καὶ αὐτ. οὐδαμῶς ἐνρίσκειται ἄλλ. πτωσ. amor.

Ἐρος, τό· ἔρος, καλλιῶς.

Ἐροτή, ἡ· ἑορτὴ π. Κυπρίους Ἡσυχ.

Ἐροτις, αἰολ. ἡ· τῷ προηγ. Εὐρ. Ἠλ. 625.

Ἐρούς· πορεύσας, ἀναπαύσας (Κύπριοι) Ἡσυχ.

Ἐρούσιος, ὁ· Ἐρούσιος.

Ἐρούλοι, οἱ· ἔθνος Γερμανικὸν (Σκυθικὸν) μετὰ Γότθων ἀνάμικτον Σουῖδ. Ἰδ' Ἐλουροι.

Ἐρούπα· κώμη τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας Πτολ.

Ἐρούσιος· Ῥωμ. ἐκ Βονωνίας Τίτ. Ἐρ. Παλλίων Δ. Κασ.

Ἐροφυλλίς· μία τῶν Μαινάδων Ἐπιγρ.

Ἐρπ-άκανθα, ἡ· χαμαγκαθιά, ἄκανθα, ἡς τὰ κλωνάρια ἀπλώνονται κατὰ γῆς Διοσκ.

Ἐρπέσιος· ἄνδρ. ὄν. Μιον.

Ἐρπετό-δῆκτος, 2' ὑπὸ ἔρπετος δαγκασθεὶς Διοσκ.

Ἐρπετόεις, 3' εἰς ἔρπετα ἀνήκων· - γένος = ἔρπετων Ὀππ. κυν. 2, 274, serpentinus.

Ἐρπετό-μορφος, 2' μορφήν ἔχων ἔρπετος Ἐπιφάν.

Ἐρπετών, (ἔρπω) τό· ζῷον ἔρπον, σαρδόνιον μετὰ τὴν κοιλίαν· «καὶ δάκετα» Ἀριστ. ὄρν. 1069· - ἄγρια Εὐρ. Ἀνδρ. 269· Ἰδ. ὤφεις Θεοκρ. 24, 56· ἐν γέν. «ὄσσ' ἐπὶ γαίαν ἔρπετα γίγνονται» Ὀδ. δ, 418· «τοὺς μὲν ἄλλοις ἔρπετοῖς πόδας ἔδωκαν, ἀνθρώπων δὲ καὶ χεῖρας» Ξεν. ἀπομ. 1, 4, 11· ἐπὶ κυνῶν Πινδ. ἀποσπ. 73· ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ἑρπὴν ζῶντων ἐν γέν. Βαδρ. 95, 22· ὁ Πινδ. λέγει· «Ἡραίοισι ἔρπετόν» τὸ πῶρ ἀνακείμενον τέρας, τὸν Τυφώνα, 1, 25, serpens.

Ἐρπετο-φάγος, 2' ὁ μὲ ἔρπετα τρεφόμενος Ἐπιφάν.

Ἐρπετο-ώδης, 2' ὁμοίως μετὰ ἔρπετον μτρ. tortuosus.

Ἐρπηδών, ὄνος, ἡ· τὸ ἔρπεσθαι, σῦρεσθαι μετὰ τὴν κοιλίαν Νικ. ἀλ. 418, εἰσφ. γρ. Σχολ. ἔρπυδών.

Ἐρπήλη, ἡ· ἔρπετον Ἀθην. 7, 305, ὅπου δὲ μὲν «ἔρπηλας δοιχλήπουδας» τονίζεται Ἰδ' Ἐρπιλλα.

Ἐρπήνη, ἡ· τῷ προηγ. Ἀδελφ. Ἀγλαοφ. 1087.

Ἐρπην-ώδης, 2' ὁ κατὰ τρόπον ἔρπηνης Φίλων.

Ἐρπης, πτος, ὁ· πάθος τοῦ δέρματος χαλεπόν, ἀπὸ τοῦ ἔρπειν καθ' ὅλου τοῦ σώματος, ἐπιπλατύνεται γὰρ τῷ σώματι οὐκ εἰς ὄγκον ἀλλ' εἰς πλάτος καὶ μήκος ὥσπερ λειχὴν Ἐτ. Μ. 377, 3, fornicia.

Ἐρπησμός, ὁ· τὸ ἔρπειν Σουῖδ. πρβλ. ἔρπυσμός.

Ἐρπηστήρ, ἡρος, ὁ· τῷ ἔρπω. Νον. Δ. 5, 36.

Ἐρπητής, ὁ· ἔρπων, = ἔρπετον Νικ. Θερ. 9, 208· οὕτω λέγει ὁ Ἀντίφιλος τὸν μὲν, 22 (9, 86) ἐπὶ θ. ἔρπων, - ποῦς ἐπὶ κισσοῦ Φιλίπ. 45 (9, 33)· πρβλ. ἔρπυστής.

Ἐρπητικός, 3' εἰς τὸ ἔρπειν ἐπιτήδειος, ἔρπων· πρβλ. ἔρπυστικός· «τὰ ἔρπητικά» = τὰ περὶ αὐτὰ ἐξαπλωμένα = κακὰ ἔλην, Ἰπποκρ.

Ἐρπίδαπη, ἡ· λεγομένη καὶ Σαρπηδόνις, Ἀ· περλεῖται, ἀρχιέρεια Ἐπιγρ.

Ἐρπιλλα, ἡ· ἔρπηλη Ἀθην. 306.

Ἐρπιν-ώδης· ἔρπηνώδης Φίλων.

Ἐρπις, ὁ· ὁ οἶνος π. Αἰγυπτίους Λουκοφρ. 579, vinum, (μὴ ἡ ἀμπέλος.)

Ἐρπίς, ἡ ἔρπις, ἡ· πόλ. Μαυριτ. Τίγγιτ. Πτολ.

Ἐρπυσών, πρὸς ἔλην. ἐκ τοῦ τερπνὸν σχηματισθέν· Ἰδ' Πλάτ. Κρατ. 419.

Ἐρπτών· ἔρπετον καθ' ὁμοιότητα τοῦ ὀπτῶν ἐξ ὀπτηδὸν Εὐστ. 481, 36.

Ἑρπυδών· ἴδ' ἐρπηδών.
 Ἑρπύζω· ἔρπω, παρατ. ἔρπυζον Κ. Σμ. 13, 93· σύρομαι μετὰ τὴν κοιλίαν, π. Ὁμ. ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐκ θλίψεως ἢ γήρατος βαθίως βαδίζουσι βραδείως καὶ βεβιασμένως ὥς νὰ εὐδύνουν κατὰ γῆς Ἰλ. ψ. 225· ἐπὶ κισσοῦ Σιμμ. Θηβ. 2 (7, 22)· ἐπὶ χρόνου Λεων. Ἀλ. 1 (12, 20)· καὶ ἐπὶ μυῶν, «τοὺς ἐρπύσαντας ἐπὶ τὴν τράπεζαν μύς» Δ. Λαερ. β. 40· μτφ. «νῶς ἐρπύζων πεπνύρητο μετ' ἔχθρην νισσομένους» Ἀπολ. Ρ. 3, 447, σεργο.
 Ἑρπύλλη, ἢ· ζῶον ἐρπετόν, σκυλήκιον εἶδος εἰς τὰ παράλια εὐρισκόμενον, χρησιμεύον εἰς τοὺς ἀλιεῖς ὡς δόλωμα τῶν ἰχθύων ἴδ' ἐρπηλή.
 Ἑρπύλλινος, 2· ὁ ἐξ ἐρπύλου κατασκευασθεὶς· στέφανος Εὐδουλ. π. Ἀθην. 15, 879· μύρον Ἀντιφάν. αὐτ. 12, 553.
 Ἑρπύλλιον, τό· ὄψος τοῦ Ἑρπύλλον Ἀρεταί.
 Ἑρπύλλης, ἢ· τέστις Ἑσυχ. γα. = ἐρπηλή.
 Ἑρπύλλης· ἑταῖρα τοῦ Ἀριστοτέλους Δ. Λαερ.
 Ἑρπύλλον, τό· ἴδε τὸ ἐπὶ μ.
 Ἑρπύλλος, ὁ, καὶ ἡ Μελ. 1 (4, 1, 57)· βοτάνη, θάμνος κληματώδης, ἀειθαλής, ἀειρωμένος εἰς τὰς Μούσας καὶ συνήθ. χρησιμεύων εἰς στεφάνους Ἀριστ. εἰρ. 168, γράφει· καὶ μεθ' ἐνὸς λ. Θεοφ.
 Ἑρπυξή, ἢ· ἑλαφόσσκον, εἶδος βοτάνης.
 Ἑρπυς, υἱὸς Θεοδωτοῦ τῆς Ἥρ.
 Ἑρπύσιμος, 2· ἐρπύζοντι ὅμοιος γλῶσσ. γορταβундus.
 Ἑρπυσίς, ἢ· τῷ ἐπομ. μετγ.
 Ἑρπυσμός, ὁ· κοιλάσμα, τὸ σῦρσθαι μετὰ τὴν κοιλίαν Σουδ. πρὸς ἐρπησμός, reptatio.
 Ἑρπυστάζω· ἐρπύζω Ἀπολ. λεξ. ἴδε λεξ. ἄταλλε.
 Ἑρπυστήρ, ἦρος, ὁ· τῷ ἐπομ. - ὕψεις Ὀμπ. κιν. 3, 411.
 Ἑρπυστής, ὁ· ἐρπηστής, ὁ ἔρπων - βρέφος Ἀντιπ. θ. 302 (9, 302), reptator.
 Ἑρπυστικός, 3· ἐρπηστικός· «ζῶα ἐρπυστικά» Ἀριστοτ. Ζ. 1, 1, reptilis.
 Ἑρπω, παρατ. εἰρπον, οἱ ἄλλ. χρόν. ἐκ τοῦ ἐρπύζω, π. μετγ. ἀόρ. εἰρφα· κινεῖσθαι βραδείως, σύρομαι Ὁδ. μ. 395· κρυφίως πηγαίνει· «ὥς ἢ τοι Ὀδυσσεὺς ἦδη ἐν πατρίδι γαίῃ ἡμενος ἢ ἔρπων» = κρύφα καὶ οὐ κατ' ὁρὴν βαδίζων, ρ. 157· «στίδων κατ' ἀνάγκην ἐρποντος» ἐπὶ Φιλοκτήτου Σοφ. Φιλ. 207· «-εἰς εὐνῆς» = ἐκ τῆς κλίνης ἀνακύπτειν σχολαίως Ἀριστ. σφ. 552· ἐπὶ μικρῶν παιδίων Ἠλιοδ. 1, 5· μτφ. «πρὸς τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἐρπει» = σχολαίως καὶ ἀνεπαίσθητως πρὸς τὸν πλούσιον σῦρεται ὁ φθόνος Σοφ. Αλ. 157· «ἐρπύτω ὁ πόλεμος» = ὡς παρατάτω ὁ πόλεμος Ἀριστ. ἐπ. 673· 2) ἐν γέν. ζῶν, κινεῖσθαι· «πάντων ὅσα τε γαίαν ἐπὶ πνεῖε τε καὶ ἔρπει» Ἰλ. ρ. 447· οὕτω συνήθ. ὁ Πίνδ. - δαίμων Ὁ. 13, 101· «χρόνος, Ν. 7, 68· καὶ τραγ. «τοῦτου παρ' ὄχθας ἔρπει» Αἰσχ. Ρ. 812· καὶ ἴδ. Σοφ. «ἦντι» αὐτὸν κέλευθον ἔρπει» = ποίαν δὲδὸν βαδίζει, Φιλ. 1207· «ἐρπει» ὡς τάχιστα, Οἶ. Κ. 1639· «Θηραὶς δὲ» ἔρπει = ἔρχεται δ' ἦθος Ἑδρ. Ἠρ. μ. 1154, Συχν μτφ. «εἰδοῦσι οὐδὲν ἔρπει ἄτα» Σοφ. Ἀντ. 614· «ἄσας οὐδὲν ἔλ-

λαίπει γενεᾶς ἐπὶ πληθὺς ἔρπον» = ἔρχεται ἢ δύστω (εἰς τὸ γένος, 582· «εἰς ποῖον ἔρπει μύθον» = εἰς τίνας νὰ εἴπῃς; Ἑδρ. Ἑλ. 316· «καὶ δὴ πρὸς ὧδας εἶπε» = ἔρχομαι νὰ φάλλῃ, Κυκλ. 423· «ἔρπει συμφορὰ πρὸς τὰ γὰρ» = ἡδυτογία βαδίζει κατόπιν τῆς εὐτυχίας, Ῥησ. 118· ἀπολ. «ἔρπει παραλλὰς ταῦτα» μεταβάλλονται Σοφ. Αλ. 1066· «ὥρ μὲν ἦν τὴν μὲν ἔρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν» = τὴν μὲν αὐξάνουσαν, τὴν δ' ἐλαττουμένην· ἐκτὸς τοῦ ἐν. καὶ παρατ. μόν. μελ. εἰς τὸ εἰρφα καὶ ὅωρ. ἔρφα, ἐρφοῦμες Θεοκρ. β. 45, ἀόρ. εἶρφε Χρυσσοτ. ἴδε καὶ ἐρπύζω καὶ πρὸς. Λοδικ. παραλ. 35, σεργο, γερία.
 Ἑρα· ζιζάνια Ἡσυχ. ἴδ' αἶρα.
 Ἑραγέως· ταχέως Ἡσυχ. ὅπε καὶ βαγέως λέγει ἴδ' ἐρρεῖως.
 Ἑράγγην, π. ἀόρ. δ'. τοῦ ῥήγνυμι.
 Ἑράδαται, γ'. πλ. π. παρκ. τοῦ ραῖνα.
 Ἑραδιορρηγμένους· ἀκρίτως, ἀλόγως Ἐπιφάν. 1, 312, ισορρο.
 Ἑρατοί, οἱ· ἔθνος τι Συγγελ.
 Ἑραμμα, τό· πρόσθεμα τι εἰς τὸ ἑρραμμένον Κλ. Ἀλ. 213, insulum.
 Ἑραρος, ὁ· κριὸς Λυκοφρ. 1316· κατὰ Σχολ. Καλλ. = καὶ ἀγριόκριος· ὁ Σχολ. παραγ. ἐκ τοῦ ὀρούειν, πιθανόντ. συγγεν. τῷ ἄρην, ἔρην, ἐν γέν. ζῶον ἀρεστικόν, αἷος, ἀρετ.
 Ἑράπτω· ἑνράπτω Δ. Ἀλ. 4, 62.
 Ἑράς· κριὸς Ἡσυχ. αἷος ἴδ' ἔρρωσι.
 Ἑρασίγα· ἴδ' ἐραγίγα.
 Ἑραστωνεμένως, ἐπὶρ. τοῦ π. παρκ. τοῦ ῥαστανεῖω· ἀμείλως, ἀφροντίστως, negligor.
 Ἑρρανοί, οἱ· ἔθνος Λυκίας Ὁρφ. Ἀργ.
 Ἑρραφώπας, ὁ· Εἰραφιώτης π. Ἀλκ. χρόν. Παρ.
 Ἑρεβάντιον ἄκρον, τό· ἄκρωτ. εἰς τὸ βόρ. τῆς Σαρδηνίας Πτολ.
 Ἑρένιος, ἡπίτιον, ὁ· Ῥωμ. Herennius Ζων. ἀντὶ Ἑρέννιος.
 Ἑρεντί· ἴδ' ἔρρι.
 Ἑρένυσσις, ὁ· παραπότ. Γάγγου Ἀρρ.
 Ἑρέξομαι· φθίγγομαι Ἡσυχ.
 Ἑρετός, ὁ· φθόρος Ἡσυχ. perniciēs.
 Ἑρεφορία, ἢ· ἀρρηφορία.
 Ἑρεῖως· ταχέως Ἡσυχ. ἔρριον = τάχιον Φωτ.
 Ἑρήθη, π. ἀόρ. α. τοῦ ἔρει.
 Ἑρρηνο-δοσκός, ὁ· προβατοδοσκός Σοφ. ἀσπ. 589, ὁρθότ. γράφ. ἀρρηνοδοσκός, πρὸς.
 Ἑρ. Μ. καὶ ἀνωτ. ἔρραος.
 Ἑρρηξ· ἴδε ῥήγνυμι.
 Ἑρήσας· φθαρείς μετγ. ἀόρ. κ. τοῦ ἔρρω Ἀριστ. βατρ. 1192.
 Ἑρήσει· ἦξει, εἰσελεύσεται Ἡσυχ.
 Ἑρρη-φορέω· εἶμαι ἑρρηφόρος· *Ἀθηνᾶ Πολιάδην Ἑπὶγρ.
 Ἑρρη-φορία, ἢ· ἴδ' ἀρρηφόρος.
 Ἑρρη-φόροι· κατὰ Μοῖραν 141, «καὶ τὴν δόρσαν φέρουσαι τῇ Ἑρρη» πρὸς ἀρρηφόρος.
 Ἑρρίγα, παρκ. δ'. τοῦ ῥιγέω, ὡς κεκλήγω ἀπὸ τοῦ κέκληγα Ἠσ. ἀσπ. 228.
 Ἑρρίγησι, ὀκτο. τοῦ ἔρριγα· ἴδε ῥιγέω, καθ' Ἠσ. καὶ μετγ. ἐν. ἔρριγαντι, ἀσπ. 228.
 Ἑρρίγω· ὀρρωδῶ, φρίττω, ἐκ τοῦ ῥιγέω

ὡς κεκλήγω παρὰ τὸ κέκληγα 'Ιλ. γ, 353.
 *Ερριδαίος· Μακεδὼν τις 'Επιγρ. γδ' 'Αρι-
 δαίος.
 *Ερριμμένως, ἐπὶρ. μετχ. π. παρκ. τοῦ
 ῥίπτω Βασίλ. 3, 4.
 *Ερρίναν, τό· ἄρωμα, ὃ τὰς ῥίνας ἐνεχρί-
 νοντο Εὐστ. 'Ιλ. 960, 1, πρὸς καθαρισμὸν τῆς
 κεφαλῆς, ὡς π. γ. διὰ τοῦ ἑλλεδόρου Γ' αλφν.
 *Ερρίος· ἀνδρ. ὄν. γσ. ὁ 'Ερ. Ἀτείλιος· 'Επιγρ.
 *Ερρίφεις, ἡ σώματος κατάρριφεις 'Ἰπποκρ.
 47, 46, prostratio.
 *Ερρος· ἐπίθ. Δίδος 'Ψούχ.
 *Ερρουκα, ἡ· πόλ. Οὐδολαίων Δ. Σικ. τὸ
 'Ρωμ. Yerrugo.
 *Ερρύην· ὅδε ῥίω.
 *Ερρυθμισμένως (ῥυθμιζω)· ἡρμοσμένως,
 *ταιριασμένα Δ. Καρ. 79, 16, modulate.
 *Ερρυθμός (ἐντὶ ἔνρυθμος), 2' ὁ κατ' ἀρι-
 θμὸν μετρούμενος, κατ' ἀνάλογα μετρήματα
 τοῦ χρόνου· κίνησις Πλουτ. συμπ. 1, 5, 2,
 ὅπου ὁμοῦ ἔσφ. ἔνρυθμος ὡς καὶ π. Δ. Αλερ.
 *Ερρυσός, 2' ῥυτιδῶδης Διοσκ. rugosus
 *Ερρω, αἰολ. ἀντὶ εἴρω.
 *Ερρω (πρβλ. ergo, ἔγνος τοῦ δίγαμμα «ἐν-
 θάδε ἔρρων» 'Ιλ. θ, 239 καὶ ἀλλαχοῦ), μέλ.
 ἐρρήσω, ἀφρ. ἔρρησα· βραδέως, ἐν ἀθυμίᾳ
 περιφέρωμαι, ὡς ὁ χαλαίνων καὶ κλονούμενος
 *Ἠραίστος 'Ιλ. σ, 421 = διὰ τὴν χαλότητα
 ἱπαχθῶς βαδίζων Σχολ. αὐτ. καὶ ἐπὶ τοῦ βα-
 ρυθμίου ἀπαύστως περιερχομένου 'Οδυσσεύς,
 *Ὁδ. δ, 367, ὅπερ ὁ Σχολ. ἐξηγ. «μετὰ λύπης
 πορευομένων καὶ φθορᾶς» ὅθ. πρὸς ἰδίαν δυ-
 στυχίαν ἀτυχῶς πηγαίνειν που, ἐρχεσθαι, εἰς
 τι περίπτειν 'Ιλ. θ, 364, καὶ 4, 239, ὅπου
 ὁ Σχολ. ἐμφατικῶς παρατηρεῖ «οὐκ ἔστι φι-
 λῶς παραγίνεσθαι ἀλλὰ μετὰ φθορᾶς» ἰδ. =
 πρὸς τὸν ἴδιον ὄλεθρον χωρεῖν, καὶ χάνεσθαι,
 *ἄξιμος ἔρρει τοῦδ' ἀπόξενος πέδου» Αἰσχ.
 Εὐμ. 844· *Βακτρῶν δ' ἔρρει πανώλης θη-
 ρμός (μὲ σημ. παρκ.) = ἐλόκληρον τὸ ἔθνος
 τῶν Β. ἀπόλωλεν Αἰσχ. Περ. 718' καὶ μετ.
 *ὁμμάτων δ' ἐν ἀχνύταις ἔρρει πᾶς· Ἀφροδί-
 τη', Ἀγ. 408· ἄφροτος ἔρρει θανάσιμω χει-
 ρώματι = ἀπωλείῃ Σοφ. Οἶ. τ. 560· «τῷ
 κατὰ γῆς ὅς νέον ἔρρει», ἐπὶ τοῦ θνήσκειν,
 Οἶ. Κ. 1772· «τάκνουν δέ σοι σωτήρι' ἔρρει»
 = ἀπωλείῃ τῆς σωτηρίας ἡ ἐλπίς, 'Ηλ. 913·
 *ἔρρει τὰ θεῖα = ἐξέλιπεν ὁ πρὸς τὰ θεῖα σε-
 βασμός, Οἶ. τ. 910· «ὡς τλήμων εἰ τίθησκας,
 ἐξ οὗων καλῶν ἔρρεις καὶ πατρὸς ζηλωμάτων»
 Εὐρ. Ι. Τ. 739· «ὦ Πρίαμος καὶ γῆ Τρωάς,
 ὡς ἔρρεις μάτην», 'Ελ. 1220· «ὡς Πόλυδον
 ἔρρειαν» = πρὸς τὸν Πόλυδον κατήντησεν Ἀ-
 ριστ. βατρ. 1192' καὶ περὶ «αὐτὰ ἔρρει ταῦτα
 ἐκ τῆς αὐτῶν χάρας» Πλατ. Φιληβ. 24·
 *ἀπάντα ἔρρειν ταῦτα ἐν τῷ τότε χρόνῳ, νόμ.
 3, 677· «εἰπε γὰρ ὁ γέλως ἐκ τῶν ἀνθρώπων
 ἀπόλωλεν ἔρρει τὰ ἐμὰ πράγματα» = ἐχάθη
 ἐγὼ Σεν. συμπ. 1, 15· «ἔρρει τὰ καλά» = ἐ-
 χάσασιν τὰ εὖλα, τὰ πλοῖα, 'Ελλ. 1, 1, 23·
 ὡς ὁ Πλουτ. περὶ τῶν ποιημάτων τοῦ Κικί-
 ρωνος· «τὴν ποιητικὴν αὐτοῦ ἀκλῆσιν καὶ ἄτι-
 μαν ἔρρειν συμδεδίχριν» = ἐξέλιπε, Κικ. 2' συν-
 γῇ. πρῶτα· καὶ ἐκτ. ὡς ἐκφρασις ἀπυστροφῆς

καὶ ἀγανακτήσεως, «ἔρρει κατὰ γλῆνῃ» = κρη-
 μνίσσο, πήγαινε 'ς τὰνάθημα 'Ιλ. χ, 498· «ἄ-
 σπῃς ἐκείνῃ ἔρρειν» Ἀρχιλ. ἀποσπ. 51· «ὕπ-
 ρετω 'Ἰλιον» Σοφ. Φιλ. 1185· «αὐτὸ δ' ἔρρ'
 ἀπόπτυστος», Οἶ. Κ. 1385· «ἔρροι δ' ἂν αἰ-
 δώς», 'Ηλ. 241· ποδρότερον· «ἔρρ' ἐς κόρα-
 κας θάσσον ἀφ' ἡμῶν» Ἀριστ. πλ. 404, ὡς
 «οὐκ ἐρρήσετε, οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε» = 'ς
 τὴν ὁργὴν τοῦ θεοῦ, 'ς τὸν διάβολον νὰ πᾶτε,
 Λυσ. 1240, εἰρ. 600· καὶ ἔποιμ. π. ἔρροις· Ἀντ.
 θ. 5 (5, 3)· «ἔρρ' ἀπ' ἱμοτο» Θεοκρ. 20, 2·
 σπαν. μετγ. περὶ. eo segre, ergo, perdo.
 *Ερρωγα, παρκ. 6'. τοῦ ῥήγνυμι.
 *Ερρωμένος, μετγ. π. παρκ. τοῦ ῥώννυμι,
 ἀντὶ ἐπὶθ. ἰσχυρός, δυνατός, εὐτολμός· -δύ-
 ναμς Πλατ. Φαίδρ. 268' ἰδ. συγκρ. «τεicho-
 μαχίη ἔρρωμενέστερη» Ἠρ. θ, 70· «τοὺς ἐρ-
 ρωμενέστερους τῶν ἀνθρώπων» Πλατ. Γοργ.
 483· «πασὼν δυνάμεων ἔρρωμενέσστην», πολ.
 5, 477, robustus.
 *Ερρωμένος, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. «-πασάλευε,
 θεῖνε πέδας» Αἰσχ. Πρ. 65· -πρόβαινε Ἀριστ.
 σφ. 230· μετὰ τοῦ θρασέως Σεν. Κυρ. 3, 3,
 43· -ἀμυνεῖται Πλατ. συμπ. 221· -ἐπιτι-
 μῶν Ἰσοκ. 4, 130· «ἵνα ἔρρωμενέστερον μά-
 θω» Πλατ. 'Ἰππ. μετξ. 287· «ἐρρωμενέσ-
 τως σκοπεῖν» Ἰσοκ. 4, 172· -ἐρρωμενέστατα
 Πλατ. πολ. 3, 401, robuste, firmiter.
 *Ερρωός, ἔσφ. ἀντὶ ἔρρας.
 *Ερρωσώ· ὅδε ῥώννυμι.
 *Ερρωσο· ὅδε ῥώννυμι.
 *Ερσα, ἡ· γδ' ἔρση.
 *Ερσαίος, ἐρσηίς· 'Ψούχ.
 *Ερση, ἡ· 1) θυγ. Κέκροπος, καὶ ἀδελφῇ
 τῆς Ἀγρᾶλου καὶ Πανδρόσου ταύτην ἀγα-
 πήσας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κί-
 φάλον· Ἀποδ. 2) μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δα-
 ναοῦ Ἀποδ.
 *Ερση, ἡ, κ. ἰδ. ἐπ. ἔρση, π. Πινδ. ἔρσα, Ν.
 3, 78· ἔρσα Ἀλκμ. π. Πλουτ. Ζητ. Φοσ. 24·
 μετγ. καὶ ἔρση (ἐκ τοῦ ἔρσῃ = ἄρσω πρβλ.
 Βουττμ. λεξιλ. 2, 170) 1) ὁρσός, καὶ πλ.
 σταγόνες ὁρσού· «τεθαλυτὰ τ' ἔρση» = πομ-
 φολυγίζουσα ὁρσός, ὡς μαργαριτάρια στίλ-
 βουσα Ὁδ. γ, 245· «αὐτὴν καὶ δ' ἀνέπιπτον
 ἔρσαι» 'Ιλ. ξ, 351· «κατὰ δ' ὀφάδον ἦεν
 ἔρσαις αἵματι μυδαλίας ἐξ αἰθέρος» = ἔκαμε
 νὰ καχεπίσωσιν αἱματώδεις ὁρσού σταγόνες,
 λ. 53· «τέτιτι ὡς πόσις καὶ βρώσις θήλως ἔρ-
 σῃ» Ἡσ. ἀσπ. 395· «χλωραὶς ἔρσαις ὡς ὅ-
 τε δένδρεον ὄσσει» Πινδ. Ν. 8, 48, καὶ μετγ.
 *ὀηλείας ἔρσης· Ἀλων, Ταρ. (6, 120)· «Ἐν
 γέν. ἡ νοτίε, τὸ ὄργον» - παντία = τὸ θαλάσ-
 σιον ὕδωρ Πινδ. Ν. 7, 79· «κίρναμένα ἔρ-
 σα», ἐπὶ τοῦ πομφολυγίζοντος ὕδατος τοῦ κε-
 κραμένου οἴνου, 3, 78· ἐπὶ ἡλέατρον, ὅπου
 καταστάζουσιν αἱ ἀγέριροι Νον. Δ. 38, 434·
 ἐπὶ αἵματος, 38, 143· ἐπὶ σφόδρου, 41, 64·
 2) Ἐν Ὁδ. = νοσηρὰ, νοσηρὴν ἄνδρα, ι, 222·
 πρβλ. ὁρσός, φάλαρος· καὶ κατ' αὐτὸ καλεῖται
 ὁ Νον. «ἔρσας γαλαξίαίς» τὸς νεαροὺς
 λαίαντας, Δ. 3, 381, ros.
 *Ερσηίς, 3, ἐπ. καὶ ἐρσηίς· δροσερός, δρο-
 σισμένος, νεαρός, νέος· -λωτός 'Ιλ. ξ, 248.

καὶ μτρ. ἐπὶ τοῦ φονευμένου Ἑκτορος· ἔρ-
σῆς καὶ πρόσφατος καίται, ω, 757· «οἷον
ἑρσῆς καίται» = νεοστὶ ἀποθανών, μὴ με-
ταδὰς ἀκόμη εἰς τὴν σῆψιν, 419· «κύπτερος
Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 107· — λειμὼν Μαρ. Σχολ.
2 (9, 668)· — οὔρεα Πλαν. 231, *coruientus*.
Ἑρσην, ενος, ἰων. ἀντὶ ἄρσην, ἄρρη· Ἡρ.
Ἑρση-φορία· ἴδ' ἀρηφορία, ἀρηφόρος.
Ἑρσις καὶ κατὰ Σουῖδ. Ἑρσις, ἡ συναρμο-
γὴ, συμπλοκή, ἀνάθεσις μτρν. π. Θουκ. νῦν
ἀναγιν. ἀντ' αὐτοῦ ἑνερσις, 1, 6, *nexus, re-
ligatio*.
Ἑρσω· ὁρσίζω, νοτίζω Νικ. θηρ. 631, *toro*.
Ἑρσ-ώδης, 2· ἑρσῆς, ὁγρός, ὁρσερός· Θεοφρ.
Ἑρτός, ὁ· συνηρμοσμένος, περιπλεγμένος
Κοχ. χειρουργ. 7, 95, *nexus*.
Ἑρτωσι, οὕτως ὠνομάζετο ὁ ἀστὴρ τοῦ Ἀ-
ρεως π. Αἰγυπτίους, παρὰ τὸ ἑρ. καὶ τωσι =
τὸ αἶτιον τῆς φωτιστικῆς Αἰγυπτιστὶ μτρν.
Ἑρσητς· γυν. ὄν. Ἑπίγρ.
Ἑρσης· ἀνδρ. ὄν. Στάτ. Θηδ.
Ἑρσιλία καὶ Ἑρσηλία, ἡ ἡ Σαβινίς *Hersi-
lia*, συζ. τοῦ Ὀστίλιου ἡ τοῦ Ῥωμύλου Πλούτ.
Ἑρσάδης· Ἑρσιάδης.
Ἑρσάλος· εἰς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευ-
θεὶς ἐν μάχῃ ὑπὸ Πατρόκλου Ἰλ.
Ἑρυγάνω· τῷ ἐπομ. Γεωπον. 17, 17, .
Ἑρυγγάνω, ἐν. καὶ παρτ. = ἐρεῦγομαι· «ἔ-
ρυγγάνειν ὃ ἡμεῖς ἐρεῦγεσθαι» Φωτ. καὶ μετ'
αὐτ. «Ἑρυγγάνω γὰρ αὐτὸν (οἶνον) ἠδῆως
ἔγω» Εὐρ. Κυκλ. 523· «τὴν σκοροδαλμην»
Λουκ. Ἀλεξ. 29· «λιμῶδες καὶ αὐχμηρόν»
Ἀλκιφρ. 1, 25· καὶ ἔξεμν Ἰπποκρ. μτρ. φέ-
ρω τι εἰς τὸ στόμα, φλυαροῦ· «λαλῶν τὰ
ναῦλα καὶ δάνει· ἑρυγγάνων» Διφυλ. π. Ἀ-
θην. 7, 202, ὁ Ἰπποκρ. χρῆται καὶ τῷ μέσ.
371, 24, *ructo*.
Ἑρύγγιον, τό· ἥρυγγιον.
Ἑρυγία, ἡ· ζῶον, στάχυς, βοτάνη Ἡσυχ.
Ἑρυγίη, ἀπαρ. ἀδρ. ὁ· τοῦ ἐρεῦγομαι.
Ἑρύγη, ἡ· τὸ ἐρεῦγεσθαι, ἐξεμν Σχολ. Ἀ-
ριστ. εἰρ. 528.
Ἑρηγηλή· ἐπὶ θ. βαφανίδος Ἡσυχ
Ἑρυγηλός· ἑρυγμηλός Ἡσυχ.
Ἑρυγμα, τό· ἑρυγή Ἰπποκρ. *eructatio*.
Ἑρυγμαίνω· ἑρυγγάνω, ἐρεῦγομαι Ἡσυχ.
eructo.
Ἑρυγμαῖς-ώδης, 2· ὁ ἐρυγμὸν ἡ ἔμετον
διεγείρων· νόσος Ἰπποκρ. 485, 27.
Ἑρυγμέω· ἑρυγγάνω Ἰπποκρ.
Ἑρυγμήλη· ἴδε τὸ ἐπὶ.
Ἑρύγμηλος (ἑρυγμῆν) 1) δυνατόν μυκώμε-
νος· ταῦρος Ἰλ. σ, 580· 2) ἔμετον ἐπιφέ-
ρων, ἑρυγμήλη, ἐπὶ θ. της βαφανίδος Ἡσυχ.
Ἑρυγμός, ὁ· ἑρυγή, ἑρυγμα Ἀριστ. πεδλ.
13, 5, *ructatio*.
Ἑρύγγιον, τό· ἑρυγμα Γαλην.
Ἑρυγέ, ἡ· τὸ ἔρκος τῶν πρᾶσιων Ἡσυχ.
serium.
(Ἑρύγω), πλαστοῶς παραδεδεγμένος ἐν. εἰς
παραγωγὴν τοῦ ἀδρ. ἐν τῷ ἐρεῦγῳ, ἥρδγον,
ἀπαρ. ἑρυγῆν, μετγ. ἑρῶν Ἰλ.
Ἑρυθρίων· ἑρυθραῖον ἐκ τοῦ ἐρεῦθω σχη-
ματισθέν· κοκκινίζω, βάπτω τι κοκκινόν·

πέπλον Ἀπολ. Ῥ. 4, 474· — παρθενικός ἑρῶ-
θην παρηίδας· «ἔκαμε τὰς παρειαὶς νὰ κοκκι-
νίσωσι ἐξ ἐντροπῆς, 1, 791. Παθ. γίνονται κόκ-
κινος· «ἐρυθραίνετο αἵματι ὕδωρ» Ἰλ. φ, 21,
rubefacio.

Ἑρόθεια, ἡ· νηοὺς τις ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ ὠ-
κεανῷ, παρὰ τὰ παράλια τῆς Ἰσπανίας, ὅπου
κατέκειτο ὁ Γερρήνης ἡ Γερρών Ἡσ. νῦν Αἶαν
ἢ la Carrara.

Ἑρσθία, ἡ 1) μία τῶν Ἑσπερίδων αἵτινες
ἐφύλαττον τὰ περίφημα χρυσὰ μήλα Ἀποδ.
2) θυγ. τοῦ Γηρύνου, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη ἡ
νησος Ἑρσθία Στ. Βυζ. κατ. Ἑρσθίος καὶ
Ἑρσθίτης Ἑτ. Μ. ὡς ἐπὶ θ. θηλ. Ἑρσθία
π. γ. βοῦς Ἀποστ. ἴδ' Ἑρσθός.

Ἑρσθῆς, ἡ· νόμῳ τις Ἀπολ. Ῥ.
Ἑρσθῆμα, τό· τὸ κοκκίνισμα Ξεν. κυν. θ,
18· ντοῦ προσώπου Εὐρ. Φοιν. 1488· καὶ
«ἐπὶ προσώπου, ἐπὶ παρειῶν» Ἰπποκρ. οὐ
μόν. ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος τοῦ δέρμα-
τος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξ αἵτου κοκκινίσμα-
τος Λουκ. δι. θσ. 1, 3· καὶ τὸ ἐρσθῆμα τῆς
φλεγμονῆς ἱατρ. καὶ φλόγῳσις τῶν ὀφθαλ-
μῶν· Θουκ. 2, 49, *rubor*.

Ἑρσθῶ· ἑρυθρίω ἀμφ.

Ἑρσθίδη· τῷ ἐπομ.

Ἑρσθίσιος· ἑρσθίσιος, ἑπων. ἀπόλλωνος
π. Ῥοδίοις Στραβ.

Ἑρσθῖνοι, οἱ· τόπος ὀρεινὸς τῆς Παφλαγο-
νίας ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ, ἡ δὲ οὐο λόγοι ἐξήγοντες
εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ αὐτῶν
χρώματος Ἰλ. κατ. Ἑρσθῖνος Στ. Βυζ. ἴδ'
Ἑρσθῖνοι.

Ἑρσθῖνος, ὁ· ἑρσθῖνος Ἀμειψ. π. Ἀθην. 6,
271.

Ἑρσθῖσμα, τό· ἑρσθῆμα Ψελλ. εἰς Ὀππ.
8, 305.

Ἑρσθμοῦ· βοτάνη τις Διοσκ. 2, 188, *eris-
simum*.

Ἑρσθος· ἀνδρ. ὄν. καὶ κόμης ἐν Αἰδῷ Ἀ-
ριστοτ.

Ἑρσθρά, ἡ· Ἑρσθραί.

Ἑρσθρά Βώλος, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου, τῆς ἡ θῆ-
σις ἄγνωστος Ἡρ. π. Δ. Σικ. καλεῖται καὶ
Ἱερὰ Βώλος.

Ἑρσθρά, ἡ 1) κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἔλασσε ἡ
μεσημβρ. τῆς Ἀσίας θάλασσα, ἣν ἔπειτα καὶ
Ἰνδικὴν θάλ. ἔλεγον· οὕτως ὁ Ἡρ. ὀνομάζει
Ἑρσθρὰν θάλ. μέγα μέρος τοῦ Ἰνδικοῦ ὠ-
κεανοῦ, ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν νοτίων παρα-
λίων τῆς Ἀραβίας μέχρι τῆς νήσου Ταπρο-
δάνης ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, καὶ εἰς ὃ ἐμπεριέχεται ὁ
Περσικὸς καὶ Ἀραβικὸς κόλπος Ἡρ. εἰ δὲ
καὶ ἡ νοτιὰ θάλασσα Ἡρ. ὁ δὲ Ξεν. φαίνει-
ται ὁπολαμβάνων ὑπὸ τὸνομα τῆς Ἑρσθρῆς
θαλάσσης μόν. τὸν Περσικὸν κόλπον· ὀνομά-
ζεται δὲ αὕτη ἡ θάλ. οὕτως ἀπὸ τινος ἀρ-
γαίου καὶ πρώτου βασιλέως Ἑρσθρα, ὅστις
ἐξουσίασσε τὰ περὶ αὐτὴν μέρη, ἡ ὡς ἄλλοι
τινὲς εἰκάουσιν ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ ἑρσθρᾶς ἀμ-
μου· δθ. Ἑρσθραῖος, 3· τῆς Ἑρσθρᾶς θαλάσ-
σης, καὶ «Ἑρσθραῖος, εἴτε οἱ περὶ τὴν Ἑρ-
σθρὰν θάλασσαν» οἰκοῦντες Πλούτ. ὁ Ἑρ-
σθραῖος πόντος = Ἑρσθρά θάλ. Δ. Περ. ἐκλήθη

δ' οὕτως ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος τῆς ἐν αὐτῇ ἄμμου εἶτε τῆς περιχώρου Στραβ. 2) «Ερυθρά ἄκρα καὶ ὁ κατ' Ερυθρὸν τόπος» = κόμη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς Ἀρτεμιδ. Πτολ. κάτ. Ερυθρίτης καὶ ἐπὶ θηλ. Ερυθρίτης Συνασ. 3) Ερυθραί ἢ Ερυθραί ἐν Βοιωτίᾳ Ἡρόδ. 4) Ερυθρά Βώλος, πόλ. τῆς Κάτω Λιγύπτου Ἡρ. κάτ. Ερυθροβωλίτης Στ. Βυζ. 18) ἐρὰ βώλος 5) Ερυθρὰς λιμὴν = λιμὴν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας Στραβ. 6) Ερυθρὴ πέτρα = βράχος παρὰ τῇ Σικελίᾳ Ἐδουλ. ἀποσπ. 7) Ερυθρὴ (καὶ Ερυθρὴ) ἢ = θυγ. τοῦ Πορφύριου Σχολ. 11.

Ερυθραί, αἰ' 1) πόλ. ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαίρωνος οὐ πόρρω τῶν Πλαταιῶν Θουκ. νῦν εἰσπία παρὰ τὸ χωρίον Πηγᾶδαι 2) μία τῶν δώδεκα πρώτων Ἰωνικῶν πόλεων ἐπὶ μιᾷς χερσονήσου ἀπέαντι τῆς νήσου Χίου, ἀποικία τὸ πάλαι οὖσα Βοιωτῶν, καὶ πατρὶς τῆς περιφημοῦ Ερυθραίας Σιδύλλης, πρότερον Κνωπούπολις καλουμένη Θουκ. 50. Ερυθραῖος = ἐξ Ερυθρῶν, ἢ Ερυθραία, ἢ περὶ τὰς Ερυθρὰς χώρας 3) πόλ. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν ἀνατολ. τῆς Ναυπάκτου Λιβ. 4) πόλ. τῆς Αἰδύης Εὐστ. 5) πόλ. τῆς Κύπρου Στ. Βυζ.

Ερυθραίηθεν· ἐκ τῶν Ερυθρῶν Εὐστ. Ερυθραῖκόν· Ερυθρόνιον.

Ερυθραῖον, ἄκρον, τό· ἀκρωτ. τῆς Κρήτης ἐπὶ τῶν ἀρκτ. αὐτῆς παραλίων Πτολ. νῦν Κάβο Ρόσσον ἢ Σάκρον.

Ερυθραῖος· ἐπὶ θ. τοῦ Ἡρακλέους κληθέντος· οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Ερυθρῶν, ἐνθα ὁκῆρχεν ὁ ἀρχαῖος αὐτοῦ ναὸς Πaus.

Ερυθραῖος, π. ἀντὶ ἐρυθρῆς Δ. Περ. 38· ὁ ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ τῶν ἐκεῖ ἐνδοσκομένων π. χ. = κάλαμος, λίθος Λουκ. ἔρωτ. 41.

Ερυθραῖος 3· 1) θάλασσα Νον. = πύλαγος Σχολ. 11. «οὐδὲν θαλάσσης» καὶ κόμματα Δ. Περ. 932· Ερυθραῖος κόλπος Νον. = ἐρυθρὰ θάλασσα 2) πᾶν τὸ ἐν τῇ Ἐρ. θαλάσσῃ ἐνδοσκομένον, οἷον κάλαμοι, δονακίτις, λόχη Εὐστ. Ἀφροδίτη Ἰνδῶν Νον. Ἀταλάντη, κήπος, ἄρουρα, κόρυμβοι Νον. Καύκασος Εὐστ. περὶ τινος ἐξ Ἰωνίας - ἀνθρωπος Πaus. Ερυθραῖοι οἱ Ἰωνες Πaus. Ἀθηναῖς Στραβ. - παρθένος Ἀριστοτ. - ποιήτρια (Ἀριστομάχη) Πλουτ. Ὡς οὖς. 1) Ερυθραῖοι οἱ κατοικοῦντες περὶ τὴν Ερυθρὰν θάλασσαν (Σύριοι, Φοίνικες) Στ. Βυζ. 2) οἱ κάτ. τῶν Ερυθρῶν ἐν Ἰωνίᾳ Θουκ. 50. ἢ Ερυθραίων πόλις = Ερυθραί Πολύσιον. «ὁ Ερυθραίων λιμὴν» = Ερυθρὰς λιμὴν Πaus. 3) ὁ Ερυθραῖος ὡς ὄν. (ἄμφ.) Ἀθήν. Ερυθραῖος βασιλεὺς = Ερυθρᾶς Δ. Περ. 4) Ερυθραῖα, ἢ κάτ. τῶν Ερυθρῶν Στ. Βυζ. 5) ὄπον. χώρα = ἢ περὶ τὰς Ερυθρὰς ἐν Ἰωνίᾳ χώρα Θουκ. 6) πόλ. Κρήτης Φλωρ. 7) Ερυθραῖον ἄκρον, ἀκρωτ. εἰς τὴν ἀνατολ. τῆς Κρήτης Πτολ.

Ερυθραῖς, ὁ· οὐδ' Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν θυγ. τοῦ Θεσπίου Ἀπολδ. 2) ἀρχαῖος τις βασιλεὺς, ἀφ' οὗ ἀνομασθή ἢ Ερυθρὰ θάλασσα

Στ. Βυζ. 3) οὐδ' τοῦ Δευκωνος, Ἐγγονος τοῦ Περσίου, ἐξ οὗ ἀνομασθήσαν αἱ ἐν Βοιωτίᾳ Ερυθραί Πaus. ἢ οὐδ' τοῦ Περσέως καὶ ὅν φαίνεται ὅτι ἀνομασθή ἢ Ερυθρὰ θάλασσα Εὐστ. ἄλλοι θεωροῦσιν αὐτὸν Πέρσην Στραβ. καὶ βασιλέα τῆς Οὐρακτῆς, οὗτινος ὁ τάφος εἰδενύεται, ἢ ἐν γέν. ὡς ἦσαν πρώτων πλεῖσταντα τὴν θάλασσαν Στραβ.

Ερυθρ-αυγίς, 2· λάμπειν ἔχων ἐρυθρὰν - χαλκός Κ. Μαν. χρόν. 120.

Ερυθρὴ Βώλος, Ερυθρὴ θάλασσα· 18· Ερυθρὰ βωλ. θαλ.

Ερυθρῆμα, τό· ἐρυθρὸν Πολυδ. 6, 180.

Ερυθρία, ὁ· ἐρυθρός, ὡς ὠχρία = ὠχρός Ἀριστοτ. κατηγ. 8, σ. 9, 31, rubicundus.

Ερυθρίασις, ἰόν. ἢ· κοκκίνισμα τοῦ προσώπου ἐξ ἐντροπῆς Ἰπποκρ. 23, 34, rubor.

Ερυθρία· κοκκινίζω, γίνονται κόκκινος ἐξ ἐντροπῆς Ἀριστ. νεφ. 220· «ἀλλὰ κἄν ἐκείνου λέγοντος ἐρυθρίασι» Δημ. 18, 128· - τινὰ = ἐνώπιόν τινος Ἀρισταίν. 1, 13, ergabasco.

Ερυθρίδῃ· ἐρυθρόδανον.

Ερυθρίσσις· ἐρυθρίασις.

Ερυθρίτης, μετν. ὄν. τοῦ ἐρυθρίνου Στραβ. 12, 545.

Ερυθρίτης, ὁ· ἔχθρος τις θαλάσσιος ἐρυθρός, Ἀριστοτ. Ζ. 1. 4, 11, τὸ λυθρινάρι, rubellio.

Ερυθρίων, τό· ἀειφὴ τις κοκκίνη Π. Λιγ.

Ερυθρίος 1) οὐδ' Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς Ἀπολδ. 2) Λιγύτιος, ἑπαρχος τοῦ Καίσαρος Ζήνωνος Σουῖδ.

Ερυθρίς· εἰδ. ἔχθρος, γλῶσσ. rubra.

Ερυθρίτης, 2· ὁ ἐξ ἐρυθροῦ Συνασ. ἐπ. 67, σ. 211, erythrites.

Ερυθρό-δαπτος, 2· τῷ ἐπομ. μετν.

Ερυθρο-δαφής, 2· κοκκινουδαμνίος Εὐστ.

Ερυθρό-δαφος, 2· τῷ προσγ. μετν.

Ερυθρο-ωλίτης, ὁ· 13· Ερυθρὰ Βώλος.

Ερυθρο-ωλίτης, 2· ὁ ἐρυθρὸν ἔχων γλῶσσ. Σχολ. 1. 1, 183.

Ερυθρο-ωλίτης, 2· ἐρυθρὰς ἔχων γραμμὰς Ἄντων. 7, 305.

Ερυθρο-γραφέω· ἐρυθρῶς γράφω, μετν.

Ερυθρο-γραφον, τό· τὸ ἐρυθρῶς γεγραμμένον Νικ. χρόν. σ. 387.

Ερυθρο-γραφός, 2· ἐρυθροστήμαντος, μὲ γράμματα ἐρυθρὰ γεγραμμένους, μετν.

Ερυθρο-δακτύλος, 2· ἔχων δακτύλους ἐρυθρούς, καθόζ. ποιητ. ἔκφρ. ἀντὶ βοδοδάκτυλος Ἀριστοτ. ῥήτ. 3, 2.

Ερυθρο-δανόν, τό· ἐρυθρόδανον Ἠσυχ. τὸ ριζάρι Διοσκ. rubia.

Ερυθρο-δανόν· βάπτω τι κόκκινον μὲ τὸ ἐρυθρόδανον μετν.

Ερυθρο-ειδής, 2· ὁ φαινόμενος ἐρυθρός, ἐρυθρὸν ἔχων ὄψιν, ἱατρ.

Ερυθρο-δόκη, ἢ· ἀγγεῖον ὅπερ ἐρυθρὸν χρώμα πρὸς τὸ γράφειν ὑπὸ αὐτοκρατορῶν κρατούμενον διεστῆται.

Ερυθροίς· εἶτε ἐρυθροειδής, ἢ· χιτῶν ἢ περιβλημα ἐντέρων καὶ ἀγγείων σπερματικῶν ἡμῶν ἐξελθῶσι τῆς γαστρός Ἐπιδὼ ἐν ὁσφ. ὑπάρχει ἐντὺς αὐτῆς ὁ ὅμην εἶναι ἀνώνυμος Π. Λιγ. 661.

Ἐρυθρο-κάρδιος, 2' ὁ ἔχων ἐρυθρὰν καρδίαν Θεοφρ. *ἱ. Φ.* 3, 12, 3.
 Ἐρυθρό-κομος, 2' ἔχων ἐρυθρὰν κόμην Πλιν. *ἱ. Φ.* 13, 19.
 Ἐρυθρό-λευκος' ἀσπροκόκκινος, φλογό-λευκος Ἡσυχ.
 Ἐρυθρό-μελας, 2' κοκκινόμαυρος' - ἰσχάς Ἀθην. 14, 652.
 Ἐρυθρό-μορφος, 2' ἐρυθρὰν μορφήν ἢ χρῶμα ἔχων μετγ. ruber.
 Ἐρυθρόν, τό· κόμην Κυρηναϊκῆς Πτολ. Kryptum' Ἰδ' Ἐρυθρά.
 Ἐρυθρόνιον, τό· ἐρυθραϊκόν, εἶδος Σαυτορίου ἔχων τῆς ῥίζης τὸν φλοῖον πυρρὸν Διοσκ. 3, 144.
 Ἐρυθρό-πέλας' ἐρυθροπέλας Πολυδ. 2, 202.
 Ἐρυθρο-ποικίλος, 2' ἔχων κόκκινα στίγματα, κοκκινικάρδαλος' - συνόδοντες Ἐπιχαρμ. π. Ἀθην. 7, 322.
 Ἐρυθρό-πους, 2' ἔχων πόδας ἐρυθρούς, κοκκινόποδας Ἀριστοτ. *ἱ. Ζ.* 5, 13' π. Ἀριστ. = πετῆν τι, ὄρν. 303.
 Ἐρυθρο-πρόσ-ωπος, 2' κοκκινόπρόσωπος Σουδ.
 Ἐρυθρός 1) υἱὸς Ῥαδάμανθυος, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερον ἀποικίαν Ἑλλήνων ἐκ Κρήτης εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, κτίσας τὴν πόλιν Ἐρυθρὰς Πaus. 2) υἱὸς Λεύκωνος καὶ ἔκγονος Ἀθάμαντος, ἀφ' οὗ ἀνομασθῆ ἔν Βοιωτίᾳ πόλις Ἐρυθραὶ Πaus. 3) υἱὸς Περσέως ὅστις λέγεται ὅτι ἰδασίλευσεν εἰς τὰ περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν μέρη, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θάλασσα αὐτῇ ἀνομασθῆ Ἐρυθρά 4) υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀμφιμεδούσης Σχολ. ἱ. Π.
 Ἐρυθρός (ἐρεθώ)· κόκκινος, βαθύς κόκκινος - οἶνος, νέκταρ, χαλκός Ὁδ. ε, 165, καὶ ἱ. Π. 1, 365' - οἶνος Ἀρχιλ. 49' ἐπὶ αἵματος, «ἐρυθρός ἐκ μελέων πλάνας» Δισχ. Εὐμ. 255' - πάντος = Ἐρυθρὰ θάλασσα Ἰδ. τὸ κύρ. ὄν. ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ μίλου Ἡρ. 3, 57' «κόκκινος ἐρυθρότερος» Δοσμ. π. Ἀθην. 6, 240' π. Πλάτ. γράφει ὁ Βέκκερ ἐρυθρώτερον, Τιμ. 83, ὡς ἐρυθρότατον, ἔπιν. 987, ruber.
 Ἐρυθρο-σήμαντος, 2' ὁ διὰ χρώματος ἐρυθροῦ σημειωμένος Κ. Μαν. χρον. 5, 546' Ἰδ' ἐρυθροδίνω.
 Ἐρυθρό-στικτος, 2' ἐρυθροποικίλος Διοσκ.
 Ἐρυθρότης, ἢ κοκκινάδα Σχολ. Δισχ. Πρ. 134, rubor.
 Ἐρυθρό-φυλλος, 2' ἐρυθρὰ φύλλα ἔχων - ῥόδον Κ. Μαν. χρον. 4769.
 Ἐρυθρό-χλωρος, 2' κοκκινολίτρινος ἱπποκρ. κατ' ἄλλ. ἐρυθρόχολος.
 Ἐρυθρόν, ἢ· θυγ. Καρόλου τοῦ Μεγάλου, γυνὴ Κωνσταντίνου Κεδρην. ἑλλην. μετάφρ. τοῦ Γερμανικοῦ δνόματός της Hruodrud.
 Ἐρυθρό-χρως, 2' ὁ κοκκίνος χρώματος Γελλ. Ν. Ἀττ. 19, 7' - ὑπόδεσις Δ. Κασ. 43, 43, rubricolor.
 Ἐρυθρό-χρως, ὡτος' τῇ προηγ. - τρίγλη Κρατιν. π. Ἀθην. 7, 325, ruber.
 Ἐρυθρόν' ἐρυθρὸν ποιῶ μετγ. rubefacio.
 Ἐρυθρ-ώδης, 2' ἐρυθροειδής Ἀθην. 3, 76, rubicundus.
 Ἐρυθρόφως, 2' ἐρυθρός μετγ. ruber.

Ἐρύκακτείν, ἀόρ. ῥ'. τοῦ ἔρύκω Ὁμ. in-
 libere.
 Ἐρύκακον· ἡρύκακον, ἀόρ. ῥ'. τοῦ ἔρύκω κατ' ἐπ. ἀναδύπλωσιν ἐν τῇ μίᾳ, τοῦ πρωτοτόπ. ὡς τὸ ἡνίκαπε Ὁμ. ἐν. ἔρυκάκω ἢ ἔρυκακίω οὐδαμῶς ἐδύπλω, rotinui.
 Ἐρύκᾶνάω, π. ἔκτασις τοῦ ἐν. ἀντὶ ἔρύκω· «κείμενον ἔρυκανάω σ' ἀέκοντα» Ὁδ. α, 103' «ἔρυκανάωσα μάχισθαι» Κ. Σμ. 12, 205.
 Ἐρυκανέω' τῇ ἐπομ. ἀμφ.
 Ἐρύκᾶναι· ἔρυκανάω· «ἔρύκανε πάντας ἐταίρους» Ὁδ. κ, 429, romanor.
 Ἐρύκη, ἢ· ποτ. Σικελίας ἔξ οὗ καὶ ἡ ὁμών. πόλ. τῆς Σικελίας Στ. Βυζ. Ἰσ. ἢ νυν Calagirone, κατ. Ἐρυκαίος Ἐτ. Μ. καὶ Ἐρυκί-
 νος Στ. Βυζ.
 Ἐρυκίνη' ἐπών. Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ὄρους Ἐρυκος, ἐφ' οὗ ἦν περίφημος αὐτῇ ναός, κτισθεὶς ὑπὸ Αἰνείου· ἑλατρεῖτο δὲ αὐτῷ καὶ ἐν Ψωφίδι τῆς Ἀκαδίας Πα. σ.
 Ἐρύκινον, τό· πόλ. Σαρδηνίας Πτολ.
 Ἐρύκιος, ὁ· 1) ποιητ. τῆς Ἀνθ. Κυζικηνός· 2) ποιητ. τῆς Ἀνθ. οὐχὶ πρὸ τοῦ Ἀδριανοῦ ἀμάρσας Θεσσαλός Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 3) ὁ Ῥωμ. Cricius Ἐρ. Κλάρος, πρεσβευτὴς τοῦ Τραϊανοῦ Δ. Κασ.
 Ἐρυκτῆρες, οἱ· οἱ ὑπὸ τοῦ κυρίου των ἀπελευθερούμενοι δοῦλοι π. Λακεδαιμονίους Ἀθην. 6, 271.
 Ἐρύκω (πρὸλ. ἔρύω), μελ. ἔρύω ἱ. Π. θ, 178, ἀορ. ἔρυαν, γ, 113, ἤρυε Δισχ. (πρὸλ. ἀπαρύκω) καὶ ἡρόκαπε ἱ. Π. ε, 321, συγν. ἔρυκακίην Ὁδ. λ, 104, καὶ ἔρυκος Νηλ. δλ. 536' ἀπισθοδρομῶ, ἱμφοδίζω, κρατῶ ἀπίσω τὴν ὁρμὴν ἢ κινήσιν τινος· «ἵππους ἐρυκόμεν αὐτ' ἐπὶ τάφρῳ» ἱ. Π. λ, 48' «-φεύγοντα σταματῶ, φ, 7' - μένος· ἱμφοδίζω τὸν θυμόν, τὴν εἰς μάχην μανίαν τινός, θ, 178' - θυμόν, λ, 105' «ἕτερός με θυμός ἐρυκε» = ἄλλος λογισμός μ' ἐκράτησεν ὅπως ἀπὸ τὸν σκοπὸν μου Ὁδ. ι, 302' - λαθὼν = δὲν ἀφῆλως τὸ στράτευμα νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἱ. Π. ω, 658' «-ἐν μεγάροισιν γυναικάς» = ἵνα μὴ ἐξέλθωσι ἱ. Π. τ, 16' ἱδ. τοὺς φίλους ἐν ἀφῆλ-
 νω νὰ ἀπέλθωσιν ἐκ τῆς οἰκίας· «εἰνισα' ἐν μεγάροισιν εἰκόσιν ἡματ' ἔρθεας» ἱ. Π. ζ, 217' ἀλλὰ καὶ «πόντος πολλοὺς ἔρύκει ἀέκοντας» = πολλοὺς ἄκοντας ἢ θάλασσα κρατεῖ ὅπως ἀπὸ τοῦ ἐδικοῦ των ἱ. Π. φ, 59' «τὸν δ' οἶον· Νύμφη πότνι· ἔρυκε» Ὁδ. α, 14' «ἄμφω δόλος καὶ θεαρός ἔρθεα» Ὁδ. η, 317' «γῆ μιν ἔρθεα» = τοὺς νεκροὺς κατέχει ἱ. Π. φ, 62' ἱδ. ἀποτρέπω, ἀποκράδω τὸν ἐχθρόν Ὁδ. φ, 138' - τοὺς ἐπιδόντας Ἡρ. 4, 125' «φευδῶν εὐπῆλιν» Πινδ. Ὁ. 11, 15' «μῆτοι μ' ἔρυκε δρῶν παρὰ κειραμένον» Εὐδρ. Ἡρ. 681' μετὰ γεν. «μῆ μ' ἔρυκε μάχας» = μὴ μ' ἐμφοδίζεις ἀπὸ τῆς μάχης ἱ. Π. σ, 126' «ἀλλὰ τις θεῶν αἰὲν Ἀῖδα σφει δόμον ἐρύκει» = κρατεῖ αὐτὸν μακρὰν τῆς κατοικίας τοῦ Ἀδου Σοφ. Τρ. 121' «-τὸν πόλεμον Μακεδονίας» Πολυδ. π. Σουδ. μετὰ τῆς ἀπὸ, «μῆδ' α' ἔ-
 ρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμόν ἔρύκει» Ἡσ. ἔρ 28' «ἐρυκόμενα ἀπὸ τοῦ Ἀσπυῦ» Ἡρ.

9, 49* «ἀπ' ἑμαντοῦ τὰ κακά» Ξεν. Ἀν. 3, 1, 25* — τινί τι = ἀπομακρύνειν τινός τι, «-λι-
μόν, κακόν» Ὁδ. ε, 106* «τὰ μὴ καλὰ νό-
σφιν» Θεοκρ. 7, 127* μετ' ἀπαρ. ἐμποδίζω
τινὰ ἀπὸ τοῦ νᾶ πράξῃ τι, διακωλύω «-τὸ
μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμός» Πινδ.
N. 4, 33* καὶ μετὰ τοῦ μή, «ὅδε καθυμνῶν ἤ-
ρυξε πόλον μὴ νάτραπηναι» Δίσχ. Ἐπιτ.
1067* «οὐ τοι τὸ θεῖον-θανεῖν ἐρύκει με»
Εὐρ. Ἦρ. μ. 317* «οὐ τοι θεοὺς λίσσεσθαι
ἐρύκει» Ἀπολ. P. 2, 336* «ἐρύκων τὰλλα
ἰγυθία μὴ διαρπάσωσι τὸν γόνον» Ἀριστοτ.
F. Z. 9, 37* εἰς τὸ «ὄλιγος δ' ἔτι χώρος ἐρύ-
κει» = ὀλίγος τόπος σὲ διαχωρίζει, σὲ κρατεῖ
μακρὰν Ἰλ. κ, 161, Μεσ. = ἕνερ. «κῶμα μιν
ἐρύκεται» Ἰλ. μ, 215* παθ. ἐμποδίζομαι, μένω
ὀπίσω, ἀργοπορῶ Ὁδ. δ, 373* βραδύνω Ἰλ.
ψ, 443* καὶ μετ' ἀπαρ. «ἐρυκόμενοι ἀνέμοισιν
αὐθι μένειν» Ἀπολ. P. 4, 1256* π. Σοφ.
«ἀνέδην ὅδε χώρος ἐρύκεται», ὅπερ ὁ Σχολ.
ἔφηγε «ἀδείξῃ ὑπὸ τῶν θηρῶν ὁ τόπος κατα-
σχεθίσταται», Φιλ. 1138, inhibeo, contineo.
Ἐρύλαος· Τρώς K. Σμ. ἴσ. καὶ ἐν Ἰλ. ἀντί
Ἐρύλαος ἀναγνωστέον.
Ἐρυλός· βασις Ἰταλίας Πούχ.
Ἐρύμα, τό· σκέπη, προφυλακτικὴν μέσον,
ἔρυμα ἥρος, ἔρκος ἀκόντων καλεῖται ὁ
ἑωσθῆρ ὡς προφυλακτικὸν μέσον κατὰ τῆς
βλάβης τῶν βελῶν Ἰλ. δ, 137* τὸ ἔνδυμα
Ἡσ. ἔρ. 534* «θώρακες ἐρύματα σωμάτων»
Ξεν. Κυρ. 4, 3, 9* ἴδ. τόπος ὠχυρωμένος,
στρατόπεδον ὠχυρωμένον, ἐν γέν. ὠχύρωμα
καὶ μετ. «ἔρ. τε χώρας καὶ πόλεως σωτή-
ριον» ἐπὶ τοῦ Ἀρείου πάγου Δίσχ. Εὐμ. 671*
«ἔρ. Τρώων» Σοφ. Αἴ. 462* «τί δὴτ' ἔρυμά
μοι γενήσεται;» = τί θά μὲ προστατεύσῃ, προ-
προφυλάξῃ; Εὐρ. Φοῖν. 990* «παῖδες ἔρ. δό-
μοιαι», Μηδ. 597* καὶ πεζ. «τὸ ἔρυμα τοῦ
τείχεος ἐρυλάσσετο» Ἦρ. 7, 223* «ἔρ. τει-
χίζειν» Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 46* «ταῖς πόλεσιν
ἐρύματα περιβάλλονται», ἀπομ. 2, 1, 14*
«ναυσὶν ἐρύματος μείζονος προσπεριβαλλομέ-
νου» Θουκ. 8, 40* «ἐρύματα ἔχοντες ἐν-
θεν μὲν τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἔθεν δὲ τὴν
διώρυχα» = ἀπὸ μὲν τοῦ ἐνὸς μέρους ἔχοντες
τὸν Τίγρ. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐτέρου τὴν διώρυχα, Ἀν.
2, 4, 22, tutamen, munimentum.
Ἐρύμανδρος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἐρυμάνθη· θυγ. Βηρυσοῦ καὶ Σάβδης μιᾶς
τῶν Σιτυλλῶν Πανσ.
Ἐρυμάνθιος, ὅς καὶ Ἐρυμάνθιος κάπρος,
ὁ ἀργιόχοιρος τις ἐν Ἀρκαδίᾳ μεγάλην προ-
ξενῶν φθορὰν καὶ ζημίαν ἐν τῇ χώρᾳ, κατε-
ρημῶνων τὰ ἐν αὐτῇ χωρία καὶ ἀγρούς. Κατὰ
τοῦτου πεμφθείς ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τοῦ Εὐρυ-
στόλεως, ἐθήρυσεν αὐτὸν ζῶντα καὶ τὸν ἔφερεν
ἐπὶ τῶν ὤμων εἰς Μυκῆνας Ἀπολδ.
Ἐρύμανθος, ὁ· 1) ὄρος Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν
ὄρεων τῆς Ἠλίδος, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐθί-
ρισε τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον Ὁμ. τανὺν Ζί-
ρια 2) ποτ. τις ῥέων διὰ τῶν ὄρων τῆς Ἠλι-
δος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν Στραβ.
νῦν Δημνίτσα, ὅθ. Ἐρυμάνθιος, 3) τοῦ
Ἐρυμάνθου, ἔρ. κάπρος, ὅθρ. σός Σοφ. 3)

ποτ. Ἀραχωσίας Πλιν. 4) ἀρχαίος. ὄν. τῆς
Ψαφίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ Πανσ.
Ἐρυμανθίς, ὁ· ἡ ἐκ τοῦ Ἐρυμάνθου Στ. Βυζ.
Ἐρύμανθος· 1) υἱὸς Ἀρκάδος καὶ πατ. Ξάν-
θου, ἀφ' οὗ λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ὄρος
καὶ ὁ ποτ. τῆς Ἀρκαδίας Ἐρύμανθος ἐν τῇ
Ψαφίδι δι' ἀνδριάντων καὶ ναοῦ τιμώμενος
Πανσ. 2) υἱὸς Ἀπόλλωνος, ὅστις λέγεται ὅτι
ἐτυφλώθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐπειδὴ τὴν εἰ-
δε λουομένην μετὰ τοῦ ἱερατοῦ τῆς Ἀδωνι-
δος, εἰς τινὰ πηγὴν διὸ μεταμορφωθείς ὁ Ἀ-
πόλλων εἰς ἀγριόχοιρον ὠρμησε κατὰ τοῦ Ἀ-
δωνίδος καὶ τὸν ἐθανάτωσε Πτολ.
Ἐρύμας· 1) εἰς τὸν ἐπὶ τῆσιν Τρωσίν, ἐν μά-
χῃ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενεὺς Ἰλ. 2) ἑτε-
ρος Τρώς φονευθεὶς ὑπὸ Πατρόκλου Ἰλ. 3)
πρεσβυτέρης τοῦ Αἰνείου· 4) ἄλλος τις K. Σμ.
Ἐρυμάτιον, τό· ὄρεκ. τὸ ἔρυμα, φροῦδόν
τι Λουκ. δι. εἰαίρ. 9, 5.
Ἐρύμαχος, ἑσφ. ἀντί Εὐρύμαχος Ξεν.
Ἐρυμία, ἡ· ἀσφάλεια Πούχ. securitas.
Ἐρύμοι, οἱ· ἔθνος Σκυθικὸν Πτολ.
Ἐρυμνά· 1) Ἐρύμνη.
Ἐρυμαί, αἱ· πόλ. Θεσσαλίας παραθαλάσσι·
Στραβ. κατ. Ἐρυμναίος Στ. Βυζ.
Ἐρυμναομαι· ἔρυμνομαι Σουδ. defendor.
Ἐρυμνός· φιλόσοφος περιπατητικὸς Ἀθῆν.
Ἐρύμνη, ἡ· πόλ. Αὐδίας = Γράλλης Ἑτ. Μ.
Ἐρύμνης, ὁ· ἐπαρχος Παμφυλίας μετγ.
Ἐρυμνό-νωτος, 2' ἔχων τὰ νῶτα στα-
ρεῶς κεκαλομένη, ἐπὶ καρλίνου Φλακιν. δ
(6, 196).
Ἐρυμνός, (ἔρω, ἔρυμα), 3) ὠχυρωμένος,
καλῶς πεφυλαγμένος, ἐπὶ τινος πόλεως Ἡσ.
π. Στραβ. 9, 424* — δώματα Εὐρ. Ἑλλ. 68*
«κεῖναι μὲν πυργοῖσιν περισκεπίεσσιν ἔρυμναι»
Καλλ. Δηλ. 23* — νῆες Ὀρρ. Ἀργ. 1314* «χω-
ρίον ἔρυμνον» = θέσις ὠχυρωμένη, ἀσφαλὴς
Θουκ. 5, 65* καὶ ἐκ πρώτης ὀχυροὶ τόποι,
«τὰ ἔρυμνά» Ξεν. Ἀν. 5, 7, 31* «τόποι ἐρυ-
μνοὶ καὶ δούδατοι» Πολυβ. 1, 30, 8* «λό-
φος ἔρ. καὶ δούδατος» = ἀνηφορικὸς, ἀπότο-
μος καὶ κρημνώδης, 3, 83, 1* — πρῶτος Νικ.
Ἰθρ. 218 — πόλις Πλουτ. Καμιλ. 9, munitus.
Ἐρυμνοτέρας, ἐπὶρ. συγκρ. τοῦ προηγ. Ἀ-
ριστοτ. πολ. 7, 12.
Ἐρυμνότης, ἡ· στερεὰ κατάστασις, στερεω-
σις καὶ ἀσφάλεια τόπου τινός Ξεν. Κυρ. 6,
623* «τῶν τεχνῶν» Ἀριστοτ. πολ. 7, 11*
ἐπὶ τῶν Ἀλπειῶν Πολυβ. 3, 47, 9* τὸ ἀδιά-
δατον καὶ κρημνώδες, 3, 48, 5, munition.
Ἐρυμνὸν ὀχυρόν, ἀντιρρόν ποῖός Ἑτ. Μ. munio.
Ἐρύμνω· Ἀττωλός τις Δ. Σικ.
Ἐρυμός, ὁ· 1) ἔκων. Διὸς Πούχ. 2) κόρ. ὄν.
Ὀβατέρ. Φλακκ.
Ἐρυξ, ὁρος· 1) υἱὸς Προεδῶνος Ἀπολδ. κατ'
ἄλλ. δὲ τοῦ Βούτου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ὅστις
μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τοῦ βασιλεύσας
ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ἔκτισε τὴν πόλιν
Ἐρυκα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὁμων. ὄρους, εἰς τὴν
καρυφὴν αὐτοῦ ἔγειρας καὶ μεγαλοπρεπὴ ναὸν
πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀφροδίτης,
Ἐρυκίνης ἐκ τούτου ὀνομαζομένης τοῦτον ἐφύ-
νευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν μονομαχίᾳ, ὅτε ἦλθεν

ἡ Σικελίαν μὲ τὰς βοῆς τοῦ Γηρύνου Δ. Σικ.

Ἐρυσ, ὁ 1) τῆς Σικελίας ὄρος παρὰ τὸ ἀκρωτ. Δρίπανον Ἠρ. νῦν Monte trapano. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ὤπηρχε ναὸς Ἀφροδίτης ἐν ᾧ ἦσαν ἔτι ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Διοδώρου καὶ Πολυβίου ὅπου τὰς γιγλίας ἐταίρας πρὸς λατρείαν καὶ τιμὴν τῆς Ἐρυσίας Ἀφροδίτης Πολυδ. 2) πόλ. ὀχυρὰ τῆς Σικελίας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἐρυσκος Θουκ. κατ. Ἐρυσκίον Πτολ. Ἐρυσκίη, ἡ ἡ περὶ τὴν πόλιν Ἐρυσκίην χώρα Ἠρ. (κατὰ Στ. Βυζ. ἔστι καὶ ἡ πόλις Ἐρυσ ἀρσ. γένους).

Ἐρυσία· εἰς τῶν Ἀθηνῶν ἀρχόντων, οἵτινες πρότερον ἐξελέγοντο κατὰ δεκαετίαν Δ. Σικ. 2) ἱατρὸς τῆς Πειραιεύς Δημ. 3) ἐπιγραφεὶς τοῦ ὄμων. διαλόγου Πλάτωνος Πλάτ. 4) Κυθαῖοι οὗτοι Ἐπιγρ. γδ Ἐρυσίς 5) βασι. Ἀ- ἡνῶν Σύγγελ.

Ἐρυσίδας· πατὴρ τοῦ Φιλοχαρίδα πρέσβεως τῶν Λακεδαιμονίων Θουκ.

Ἐρυσίδας· Χαλκιεὺς Ὀλυμπιονίκης Ἰάμβλ.

Ἐρυσίμαχος· υἱὸς τοῦ Ἀκουμεινοῦ, περιφημὸς ἱατρὸς ἐν Ἀθῶναις, φίλος τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. 2) τῶν συμμέτοχος Ἐρμοκοπίδων ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολ. Ἀνδοκ. 3) συγγενὴς τοῦ Χαλκιδέου Δημ. 4) Κυθαῖοι οὗτοι Ἐπιγρ.

Ἐρυσίς, ἰδὸς Ἐρυσίας Ἀθηναίος α) υἱὸς Φιλοξένου, δύστηνός τις καὶ βδελυρὸς ἀνὴρ Ἀ- ριστ. 6) Κηφισιεὺς Ἐπιγρ.

Ἐρυσίς, ἡ ἔρυσις Ἰπποκρ. oructatio.

Ἐρυσῶ, ἡ γυνὴ Ἀρκεσιλάου τοῦ β'. βασιλέως τῆς Κυρήνης Ἠρ.

Ἐρυσμαί· γδ ἔρως.

Ἐρυσάρμας· τὸ ἔπομ. λξξ. δυσκόλως ἀπαν- τῶσα Λοδεκ. Φύων. σ. 179.

Ἐρυσά· ἀρμάτος, 2' ὁ σύρμα ἔμψαν, ἐπιθ. τῶν ἔππων· τοῦτο χρησιμεύει ἐν ἀριθ. τοῦ κατὰ μεταπλασμὸν τύπου π. Ὁμ. Ἐρυσάρμα- τες ὠκέες ἵπποι Ἰλ. π, 370, καὶ αἰτ. ἔρυσ- ἀρματα, α, 364.

Ἐρυσθεῖα, ἡ πόλ. Κύπρου Nov.

Ἐρυσιάζω· ρυσιάζω Εὐστ. Ἰλ. λ, 673.

Ἐρυστιάω· πάσχω ἔρυσιν Θεοφρ. πρβλ. ἔρυστιόματι.

Ἐρυστίβη, ἡ νόσος τις τοῦ ἀέρος ἐπιγινωμένη τοῖς φυτοῖς καὶ καρποῖς Ἠσυχ. ἢ ὁ Θεοφρ. λέγει σήψιν τινα τοῦ ἱστιάμενου ὄρου, καὶ μάλιστα προσβάλλουσαν τὰ σιτῶδη καὶ χει- ῤοπά ἐν τόποις κοίλοις καὶ ὁροσθόλοις, αἰτ. Φυτ. 8, 10, 1' «Τριφυλὰ καὶ ἔρυσιν γεννᾷ» Στρατ. 8, 3, 15, rubigo γδ ἔρυστιος.

Ἐρυστίβη· ἑπών. Διμήτρος γδ τὸ ἑπών.

Ἐρυστίσιος, ὁ ὁ τῶν ἀγρῶν τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῆς Ἐρυσίδος προσφυλάττειν, ἑπών. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Διμήτρος π. τοῖς Ῥο- δίοις καὶ τοῖς Γοργονείοις παρὰ τὸν Ἑρμὸν πατ. τῆς Φρυγίας, οἵτινες ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειαν αὐτῶν κατὰ τῆς Ἐρυσίδος Ἐστ. Μ.

Ἐρυστιόματι· ἔρυστιόματι Θεοφρ.

Ἐρυστιόω· προσενῶ ἔρυσιν τὸ δὲ παθ. =

πάσχω ἔρυσιν Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4, 15, rubi- gine laboro.

Ἐρυσίβω· ὠδῆ, 2' ὁμοίως μὲ ἔρυσιν, σκε-

πασμένος μὲ ἔρυσιν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 17, rubiginosus.

Ἐρυσί-θριξ, τριχὸς, ψήκτρα, ἡ ψήκτρα δι' ἧς καθαρίζονται αἱ τρίχες, κενεῖται τῶν ἵπ- πων ἡ καίτη Ἐπιγρ. Φιλοδ. 27 (6, 248).

Ἐρυσίχη, ἡ θυγ. Ἀχιλλέου, ἡ ὀνομά- σθη ἡ ἐν Ἀκαρνανίᾳ πόλ. Ἐρυσίχη Στ. Βυζ.

Ἐρυσίμον, τὸ εἶδος λαχάνου Θεοφρ. π. Νικ. = εἰρύσιμον, θηρ. 894, erysimum.

Ἐρυσίμος, 2' ἐλκυσίμος Φωτ, tractorius.

Ἐρυσί-νηίς, ἡ ἐπιθ. ἀγκύρας, ἡ τὴν ναυὸν κρατοῦσα καὶ σώζουσα Φιλιππ. 5 (6, 90).

Ἐρυσί-πελας, αὐτοῦ, τὸ (ἐρυσί-πέλας, πέλ- λος) πάθος τι ἐπὶ τὸ δέρμα τοῦ σώματος φλόγωνιν προσεόντων, τὸ παρ' ἡμῖν ἀνοσιύ- ρωμα· «ἔρυσος μετὰ διαπόρου φλογώσεως, ἔσθ' ὅτε πυρστὸν καὶ φρίκας ἱπφίφρον» Κελε. 5, 26, erysipelas.

Ἐρυσί-πελατό-χρους, 2' ὁ τὸ χρώμα τοῦ ἔρυσιπέλατος ἔχων μύνη.

Ἐρυσί-πελατ-ώδης, 2' ὁμοίως μ' ἔρυσιπέ- λας· φλεγμοναί· εἰς ἔρυσιπέλας μετατρέπομα- ναι Διοσκ. 1, 15.

Ἐρυσί-ποταίς, ἡ φύλαξ καὶ σώτειρα τῶν πόλεων, ἑπών. Ἀθηνᾶς, ἡτις δι' αὐτὴ καὶ πο- λιοχὸς προσαγορεύεται Ἰλ. ζ, 301.

Ἐρυσίς, ἡ ἔλκυσος, τράδηγμα· νεῶν Μαξ. Τυρ. subductio.

Ἐρυσί-σκηπτρον, τὸ εἶδος θαμνώδους καὶ ἀκανθώδους φυτοῦ, ὅπου ἄλλως καὶ ἀσπάλα- θος λέγεται Διοσκ. 1, 4, 19, erysiscarpum.

Ἐρυσί-χαιρος, ὁ ὁ τὴν ποιμενικὴν ῥάβδον κρατῶν Ἀλκμ. ἀποσπ 11' κατ' ἄλλ. γρ. ἔρυσ- σιχάτος = ἰθύνων ὄν. Σχολ. Ρ. 4, 972.

Ἐρυσίχη, ἡ 1) πόλ. Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέου, ὕστερον Οἰνιάδας Στρατ. ὁρῶν. δι' Ἐρυσίχη, κατ. Ἐρυσίχας Στ. Βυζ. 2) θυγ.

Ἀχιλλέου, δι' ἧς ἡ πόλις ὀνομάσθη Στ. Βυζ.

Ἐρυσίχίς, ἡ ἡ περὶ τὴν Ἐρυσίχην κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν χώρα καὶ ἡ γυνὴ ἡ κατ. τῆς πό- λεως Ἐρ. Στ. Βυζ.

Ἐρυσί-χθων, ὄνος, ὁ (ἔρως, χθών) ὁ 1)

υἱὸς Τριόπας, βασιλέως τῆς Θεσσαλίας Καλλ. ἡ κατ' ἄλλ. υἱὸς τοῦ Μερμειδάνος, τὸν ὅποιον ἡ Δημήτηρ ἐτιμώρησε πέντε μῆνας πρὸς αὐτὸν προ- δρᾶν πείναν, ἐπειδὴ ἔκοψε μίαν ἱερὰν ὄρνιν ἐκ τοῦ ἄλλου αὐτῆς. Καταναλώσας δ' ἅπαναν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν πρὸς χορτάσμον του κατήντησε νὰ καταφάγῃ καὶ τὰ ἔσθια τοῦ μέλη, ὥστε ἀπέθανεν ἑλκείνως Αἰλ. 2) υἱὸς Κίρκου καὶ Ἀργαύλου, ὅστις ἐκατέρωθεν ἐκ τῆς νῆσου Δῆλου, ἀπέθανε κατ' ὅδον οὐδὲν κατα- λειπὼν τέκνον Πανσ. 3) πάππος Βελλερο- φόντου Σχολ. Ἰλ.

Ἐρυσί-χθων, ὁ ὁ τὴν γῆν σχίζων, αὐλα- κίζων, ἐπὶ τοῦ ἀετροφύρου ταύρου Στρατ. κομ. π. Ἀθην. 9, 382, iortam sulcans.

Ἐρυσμός, ὁ ἔρυμα, ἐπιπλοῦσης πολυπύμο- νος ἱαματικόν, σωτηριώδες, προφυλακτικὸν μέσον ἰδ. κατὰ τῆς μαγειρίας Ὁμ. ὕμν. Δημήτρ. 230, praesidium.

Ἐρυσμός, ὁ πόλεμος Ἠσυχ. bellum, ἔσ.

Ἐρυσμός, ὁ ἔρυσος.

Ἐρυσμον, τὸ λέγανον θερμαντικόν, οὗ τὸ

σπίρμα τρέβουσαι πίνουσιν αἱ κύουσαι γυναῖκες Φωτ. κατ' Εὐδ. δὲ ὁ ἔρυσμος, 965, 48.

*Έρυσος σπορίς, κάλαθος Ἡσυχ. sportula.

*Έρυσσιος φάλακρος, ὁ ἄνδρ. δν. Ἐπιγρ.

*Έρυστήρ, ὁ ὁ ἐλκυσών, σύρων Νικ. Ἀλ. 363.

*Έρυστός, 3^{ος} ἐλκυστός, τραχητός· «κολεῖων ἔρυστά ξιση» Σοφ. Αλ. 717, tractus.

*Έρυστήρ, ὁ ἔρυστήρ.

*Έρυτος, ὁ· Εὐρυτος, υἱὸς τοῦ Ἑρμού, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν Πινδ.

*Έρώ, ἱπ. καὶ ἰων καὶ εἰρώω, ὡς καὶ Σοφ. Το. 1026, ἀπαρ. εἰρώμεναι μετὰ βραχέος υ

Ἡσ. Ξρ. 818, μέλ. ἐρώω καὶ ἐρώω «οὐ μὲν

σοὶ γὰρ πατήρ καὶ πότινις μήτηρ ὅσσε καθαί-
ρῃσιν, ἀλλ' οἰωνοὶ ἐρύουσι» Ἰλ. λ. 454·

«ἔλπετο θυμὸς νεκρὸν δπ' Ἀλκντος ἐρύειν», ρι

235, ἀπαρ. εἰρωσε, γ, 373, καὶ ὅπου. ἐρύσσο-

μεν ἀπαρ. ἐρύσαι Ἡσ. Ξρ. 622, π. παρκ.

εἰρώμαι (κατεῖρυσται Ὁδ. θ, 151), ἐξ οὗ εἰ-

ρυντο Ἰλ. σ, 69 = εἰρύεται καὶ εἰρύατο καὶ

μετὰ βραχέος υ Ὁδ. ζ, 265, τὸν ἀόρ. ἐρυ-

σθεὶς ἔχει ἰδ Ἰπποκρ. ἔ λ α ω, τ ρ α θ ω

Ἰλ. γ, 373, συνήθ. ἐπὶ πλοίων· «νῆα μέ-

λαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλλα δῖταν» = σύρωμεν

εἰς τὴν θάλασσαν Ὁδ. θ, 34· «νῆα θοὴν ἄλαδ'

εἰρυσσε», δ, 389· ἰδ. «ἐπ' ἡπειροῖο ἐρυσσαν» = ἐ-

συραν εἰς τὴν ἑλκύν Ὁδ. π, 359· «ἡπειρὸν δὲ

Ὁδ. κ, 423· «τὰς γὰρ πρώτας πεδῖονδ' εἰρυ-

σαν» Ἰλ. ε, 30· «νῆες ὅσαι πρώται εἰρύατο»,

σ, 654· «νῆα τε νῆες εἰρύατ' εὐπρομνοί», δ,

248· «ὅσαι πρώται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης»,

ζ, 75· «νῆα Μυρμιδόνων εἰρυντο νέες», σ,

69· «νῆες δ' ὁδὸν εἰρύαται» Ὁδ. ζ, 365· «(φά-

ρος) καὶ κεφαλῆς εἰρυσσε» = ἐσυρον ὑπεράνω

τῆς κεφαλῆς Ὁδ. θ, 85· «ἄωρα μοι ἐξ ὁμοῖο

ἐρύσσης πικρὸν δῖσάν» Ἰλ. ε, 110· «ὅτε δὴ

γαίῃ ἐρύσσαιμι», ἀπειλεῖ ὁ Ζεὺς εἶθε νὰ ἐσυρα

ὁψηλὰ Ἰλ. θ, 23· «κίον' ἀν' ὀψηλὴν ἐρύσαι»

= τὰς στῆλας νὰ ἀνάβαινα Ὁδ. χ, 176· «νευ-

ρῆν ἐρύοντι ἐπὶ τινι» = τανύειν τὸ τόξον ἐναν-

τίον τινός, ὡς «τόξον εἰρύσας» Πρ. 4, 10·

«πλίνθους εἰρυσαν», 2, 136· «κλήραν = τραβῶ

κλήρον Καλλ. εἰς Δία 62· «ἐκ γαίης ἐρύσας»

= ἀποσπάσας φωτὸν τι Ὁδ. κ, 343· «κρύσσας

πύργων ἐρυσον» = κατέστρεφον Ἰλ. μ, 258·

«προκρύσσας ἐρυσαν», ε, 35· μετὰ δυνάμειος

ἀποσπῶ· «ὐπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας» Ὁδ. ι,

99· «-τινὰ μοῦνον ἐτάρων ἄπο» = εἰς τὸ πλάγι

μου, πλησίον μου σύρω Ἀπολ. Ρ. 3, 193·

πρδλ. «βίαται πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσας» = πᾶν

μέσον βίαιον ἀπομακρύνων Πινδ. Ν. 7, 67·

«ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων ἄλλον δὲ χιτῶνος»

Ἰλ. γ, 493· «μὴ σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσ-

σωσι ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς» Ὁδ. ρ, 479· ἐπὶ

παιγνίον ἐν τῇ μάχῃ φονευθέντων. εἰτε πρὸς

τὸ μέρος ἑαυτοῦ σύρειν ἀποσπᾶν αὐτὰ ἐκ τῶν

χειρῶν τῶν πολεμίων· «νεκρούς ἐρυσαν μετὰ

λαὸν Ἀχαιοὶ» Ἰλ. ε, 573, ἢ συνήθ. τὸ πτώμα

πολεμίου ἐκτός τῆς μάχης σύρειν = ἵνα τοῦ συ-

λῆσῃ τὸν ὀπισθιόν καὶ ἀποσπᾶται λύτρα παρὰ

τῶν οἰκείων τοῦ διὰ τὸν ἐνταφιασμόν του·

«νεκρούς δ' ἄλλήλων ἐρυσον» Ἰλ. σ, 540· «Ἐ-

πιγυρα δεῦρ' ἱρύσας», ψ, 21· «τρίς δ' ἱρύσας

περὶ σῆμα» = ἀφοῦ τρεῖς φορές τὸν ἔχει σύρειν

περὶ τὸν τάφον, ω, 16· καὶ ἐπὶ κυνῶν καὶ ὁρ-

νίων τῶν κατασπαρττόντων τὸ ἄταφον σῶ-

μα καὶ τὰ τιμαλγία του τῆδε κάκεισε περιέλ-

κόντων, λ, 454. Μῆα. ἐρύομαι καὶ π. εἰρύο-

μαι ὁρῶμαι, κατωτ. καὶ βύομαι, ἀπαρ. ἐρύ-

σθαι Ὁδ. ι, 194, εἰρύσθαι γ, 268, μέλ. ἐρύ-

σσαι, ἐπ. ἐρύσσομαι (εἰς ὁ καταριθμοῦσιν ὡς

ἀπαρ. καὶ «ἐλλόμενοι ἐρύσθαι» Ἰλ. ε, 422),

ἀπαρ. εἰρυσάμην καὶ ἐρυσάμην, παρκ. ὡς ἰν

τῷ παθ. πρῶστ. εἰρυσσ Ἀπολ. Ρ. 4,

372· «ὁδὸν ἐξ ὠτειλῆς εἰρυσάμην» Ὁδ. κ, 164,

ὡς «εἰρύσσοτο φάσανον δῖον» = ἔσυρε τὸ ξίφος

του, γ, 79· «ἐκ κολεῖστο ἐρυσσάμενος ξίφος» Ὁδ.

μ, 190· καὶ «εἰρυντο δὲ φάσανον δῖον», γ,

90· «ἐρύσαντο δὲ πάντα» Ἰλ. α, 466· «-τῶ-

ξαν = σύρειν τὸ τόξον πλησίον μου ἵνα τὸ τα-

νύσω Ὁδ. φ, 125· «νῆας = εἰς τὴν θάλασσαν

σύρειν τὸ πλοῖον πρὸς ἀπόπλουν» Ἰλ. ε, 79

«ὅταν κατὰξ ἱστὸν ὅπκι προτόνων ἐρύσσηται»,

α, 1204· «τινὰ ἄσσαν» = ἐλκύνειν ἐγγύτην

πρὸς ἑαυτὸν Ὁδ. τ, 481· μάχης, χάρις ἐρύ-

σασθαι τίνα = τὸν ἀποσπῶ, μακρῶν ἀπὸ

τῆς μάχης Ἰλ. ε, 456· καὶ ἰδ. ὡς ἐν τῷ ἐν

ἐπὶ τῶν φανεμένων δὲ ἐρύσαντο δὲ νεκρούς

= πρὸς τὸ μέρος των Ἰλ. ρ, 317· «ἐκ βαλάν-

εῖρυσσαντο νέκυν», α, 152· «νέκυν ἐρύσαντο», ρ,

277· «μὴπως οἱ ἐρυσσάτο νεκρὸν Ἀχαιοί»,

ε, 298· ὁδ. ἀναπτύσσεται ἡ καθόλου σημ. τοῦ

σύρω, ἀποσπᾶ τίνα ἐκ τοῦ κινύου, σῶζω

«καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσοτο Φοῖβος

κυανὴν νεφέλη» Ἰλ. ε, 344· «πῶς ἂν εἰρύσσει

σθε Ἰλιον» Ἰλ. ρ, 327· «οἷος γὰρ ἱρύετο» Ἰ-

λιον Ἐκτωρ», ζ, 403· ὁδ. «ἐρύσσεται ἡδὲ

σάωσει» ἐνοῦνται, κ, 44, ὡς «ἔρυτο καὶ σάω-

σε», ε, 23· καὶ ἀπλῶς διαφυλάττει, σῴζειν

«εἰρύσσοτο ζωστήρ», δ, 186· «πύλας σῶναι

τ' εἰρύσσονται» σ, 276· «εἰρύσθαι ἀκοίτην»

Ὁδ. γ, 268· «μέγα δῶμα» Ὁδ. ψ, 151

«πᾶρ νῆι τε μένιν καὶ νῆα ἐρυσσαι», κ, 44·

οὕτω· αἰλιν, ἐπὶ κυνῶν Θεοκρ. 25, 76· «παρ-

θενὴν μίτρην ἄχραντον» = ἀκρῆλιδων δια-

φυλάττειν Μοσχ. 2, 73· «μηδὲ φρεσὶν εἰρύσ-

σέτο» = παρ' ἑαυτοῦ ἐφύλαξεν, ἀπεσιώπησε Ὁδ.

π, 459· «οἱ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται»

ὁρῶς τηρεῖν, τιμᾶν, σέβασθαι Ἰλ. α, 239· «ὅ

σὺ γὰρ βοτλάς εἰρύσσοι Κρονίωνος» = δὲν ἐτήρη-

σες ἐν τιμῇ, φ, 229, «ἔπος εἰρύσσοσθαι», σ,

216· ἀλλὰ τὸ «εἰ ἔτι μ' αὐθ' ἐρύσται σῆμα

ἴδοντα» = εἰτε τηρεῖν, προσέειν, παραφυλάττειν

Ὁδ. π, 463, ὡς «χαλεπὸν θεῶν δῆνεα εἰρυ-

σθαι» = κατασκοπεῖν, ἀνιχνεύειν, ψ, 89· συγ-

εμποδίζω, ἀπομακρύνω, «ἢ (ἀσπίς) δ' αὖτ' ἐγ-

χας ἔρυτο» Ἰλ. ε, 538· «αὐθ' οἰωνοῖσιν ἐρύσ-

σάτο Κῆρα» = δὲν ἀπώθησεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν

θάνατον, δ, 859· «-ἀνὴρ δὲ κεν οὐ τι Διὸς νόον

εἰρύσσαιτο» = ἀναγκάσει τὸν Διὸς τὴν θέλη-

σιν, θ, 143· «χόλον, ω, 584· (οὐ εἶνε εἰς τὸν

ἐν. μέλ. καὶ ἀόρ. βραχὺ, εἰς δὲ τοῦδε συγκα-

τύπτ. καὶ τὸν παρκ. μακρὸν (ἴδε τοῦδε σχηματ-

καθ' ἑκαστον μὲ τὰ τοῦ χρόνου δηλωτικὰ ση-

μεῖα ἀνωτ.), custodio, conservo.

*Έρρος (πρβλ. ἀπὸρ. βέροτος καὶ τίρρος), τό δίρ-

μα, τομάρι Νικ. ἀλ. 248, ουίς,

Ἔρχανῆεις, 2° πεπικνωμένος καὶ συνεχόμενος. Ἡούχ.
 Ἔρχεται, γ' πλ. π. παρκ. τοῦ εἴργω, ἔργω.
 Ἔρχατο, γ' πλ. π. ὑπερ. τοῦ εἴργω, ἔργω
 Ὁμ. παρ ὧ καὶ ἔρχατο ἐν χρεῷ.
 Ἔρχατάομαι· περιελίω, περιφράττω· «σῦς
 ἔρχατάωντο» Ὁδ. Ε, 15.
 Ἔρχατάω, ἑνερ. ἑν. τοῦ προηγ. ἄρχ.
 Ἔρχατης· ἔρχατος.
 Ἔρχατοίς, 2° ὁμοίαις μὲ φράκτην, μὲ περί-
 φραγμα.
 Ἔρχατος, ὁ (εἴργω)· ἔρκος, φραγμός, πλό-
 κος, περίκλεισμα· Ἡούχ.
 Ἐρχατώω· κρατῶ τι ἐγκλειστον, ἐπ. ἀντὶ
 ἔρχατάω.
 Ἐρχεῖα, ἡ· χωρίον καὶ δῆμος Ἀττικῆς τῆς
 Αἰγυλίδος φυλῆς πύθων. μεταξὺ Ἀφιδνῶν καὶ
 Μελίων, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Ξενοφῶν Ἡούχ.
 Ἐρχοίς, μετχ. π. ἀορ. ἄ. τοῦ εἴργω Ἰλ.
 282.
 Ἐρχία, ἡ· ἔρχεῖα Δ. Σικ.
 Ἐρχιάδα, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς τῆς Αἰγυλίδος
 φυλῆς· Ἡούχ. κατ. Ἐρχιεύς Στ. Βυζ. ἐπὶρ. Ἐρ-
 χιάσιν ἡ Ἐρχιάσιν Πλάτ. Ἐρχιάζε Στ. Βυζ.
 Ἐρχίος· 1) ἥρως, ἐξ οὗ ὁ προηγ. δῆμος ἐν-
 νομασθῆ Στ. Βυζ. 2) νεανίας τις Ἑλλην
 Καλλ. ἀποσπ.
 Ἐρχόας· κόμη Αἰθιοπίας ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς
 ὀφθῆς τοῦ Νεῖλου Πτολ.
 Ἐρχομαι, μόν. ἑν. παρ. ἡρχόμην σπαν.
 ὡς προσήχοντο Θουκ. καὶ τὰς ἄλλας τοῦ ἑν.
 ἐγκλίσεις δανείζεται συνήθ. ἀπὸ τοῦ εἰμι, οὗ-
 τω καὶ εἰς τὰς συνθέσεις· ἐνταῦθα ἀντίκει-
 (ἀπὸ τοῦ ΕΛΓΩ) μέλ. ἐλευσσομαι, ἀνθ' οὗ οἱ
 ἄνθρωποι συνήθ. εἰμι χρώνται, ἐλευσσομαι εὐ-
 ρίσκεται ἐν τοῖς τριμέτραις π. τοῖς τραγ.
 συγν. Αἰσχ. Πρ. 856' πῆζ. πρῶτον ἀπὸ τοῦ
 Πολυδ. καὶ ἐξ. σπαν. π. Λυσ. 22, 11, ἀορ.
 ἤλθον καὶ συνήθ. ἀτ. ἤλθον, ἔλθιν, προστ.
 ἔλθῃ (λακων. ἔλθω, ἔλθοιμι, ἔλθων Ἀριστ.
 Λυσ. 103, δωρ. ἤλθον ἑοκαρ. Ἀλεξανδρ. ἤλ-
 θω. Ο' καὶ οὕτω «ἀπῆλθον» Ματθ. 8, 32,
 ἐξήλθατε, 11, 9 π. Απχμην.) ἐπῆλθω εὐ-
 ρίσκεται Ἐπιρ. Παραλείπ. 162 (14, 44),
 παρκ. ἐπῆλθω, Ὁμ. ἐπῆλθω, πλ. εἰλή-
 λουθεν Ἰλ. ι, 49, μετχ. ἐπῆλθουθῶς, ἀπαξ
 καὶ ἐπῆλθουθῶς, ο, 81' ἐκ τοῦ Κρατίν. καὶ
 Ἀγασιδ ἀποσπ. ἀναφέρονται ἐπῆλθον καὶ
 ἐπῆλτε ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστ. σ. 7, ὑπερ. εἰλή-
 λουθεν Ὁμ. ἀττ. ἐπῆλθον Ἀριστ. Ἰππ.
 1306, καὶ ἡληλούθεν π. Καλλ. κατὰ Κραμ.
 ἄν. 4, 417' ρ. ἐπῆθ. ὑπελθεῖν καὶ μετε-
 λυστέον ἔδεικατω. 1) βαδίζω, ταξιδεύω
 Ὁμ. καὶ ἐξ. διὰ τῶν προθέσεων ἡ τῆς συν-
 αφείας ἀπαντῶσιν ἰδ. αἰ ἐξ. σφέσεις· α) πρὸς
 τινὰ καὶ ἐκ τινος τόπον, παρὰ τινὰ, ὡς τινὰ,
 ἰδ. «παρὰ τὴν γυναῖκα, παρὰ τὸν ἄνδρα ἔλ-
 θειν» ἀοχλῶν ἐκφράσις τοῦ συγχωρησθῆναι
 Ἡρ. 2, 115' ἐπὶ τινὰ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ τό-
 πων (ἴδε τὰς προθέσεις)· «ἔλθω = εἰσέρχομαι,
 ἐμβαίνει Σοφ. ΑΥ. 671' «πρὸς Μολοσσά δά-
 πεδα» Αἰσχ. Πρ. 830' «πρὸς Ἱρμα» Σοφ.
 ἄντ. 841' καὶ μετ' αἰ. τοῦ τόπου = πρὸς τι
 πηγαινῖν, ἐρχεσθαι· «ἄλθω ὁμόνως ἐρχεαι»

Ἰλ. χ. 483' «ἔρχεσθον κλισίην», α, 322'
 «ὅταν ξείνον ἐμόν ἔλθῃς» = πρὸς τὸν οἶκον
 μου Πινδ. Ἰ. 2, 48'· νάσον, Π. 4, 52' «Πε-
 λία μέγαρον», 134' «πόλιον Εὐρυτείαν» Σοφ.
 Τρ. 258' «πατρός τάφον» Ἰλ. 893'· «χρόνα
 Εὐρ. Φοίν. 110' καὶ μετ. «τὰ θεῶν μελετή-
 μαθ' ὅταν φρένας ἔλθῃ» Ἰππ. 1102' ἄλλως
 εἶναι ἡ αἰτ. τοῦ ἰδ. ἀντικειμένου· «ὁδόν, κέ-
 λευθον ἔλθειν» Ἰλ. α, 151' «τηυσίην ὁδόν»
 μέγαιον ἐκτελεῖν δρόμον Ὁδ. γ, 316, Ὁμ.
 ἀγγελεῖν, ἐξεσίην (ἴδε τὰ ὀνόματα) ἔλ-
 θειν· «κέλευθον, ἡνπὶρ ἥλθες ἔγκειν πάλιν»
 Αἰσχ. Πρ. 964' «πικνὰς ἐς Τροίαν δόδους ἔλ-
 θόντα» Εὐρ. Τρω. 235' «ὡς ἀνομοίαν ἐρχε-
 σθον ὁδόν» Ἀριστ. Ἀγ. 1109' «ὁ ἥλιος
 ἔρχεται τῆς Αἰθῆς τὰ ἄνω» = διέρχεται τὰ
 ἐπάνω μέρη Ἡρ. 2, 24' καὶ Ἀρρ. «ὡς ἐπὶ-
 κεινα» = περιπορεύεται, Ἰνδικ. 2, 4' «τὴν
 ἐναντίαν ἄπασαν ὁδὸν ἐπῆλθον» Πλάτ. Πρωτ.
 317' ἄλλως «κατὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν αἰεὶ τὸν
 ἴδιον δρόμον, νόμ. 4, 707' ἀλλὰ «νόστιμον
 πόδα» = ἐπιστρέφειν Εὐρ. Ἀλκ. 1153, ἄν ἡ
 ἀνάγκη εἶναι ὁρθή· ὁ Ὁμ. συντάσσει μὲ
 τοῦτο καὶ τὴν γεν. «ποσειδὼν ἔλθειν» = διὰ τῆς
 παιδείας Ἰλ. 6, 801' «πρόλ. ἀγγελεῖς» ἄλλως
 ὅμως π. Σοφ. «γῆς ὑποίας ἤλθον» = ἐξ ἧς ἤλ-
 θον χώρας, Οἰ. Κ. 572' ἡ δοτ. ἐνταῦθα εἶναι
 ἡ δοτ. περιποιήτ. ἡ ἐκφράζει τὸν σκοπὸν·
 «τὸ δ' αἰεὶ παράμεινον δόλυν ὑπάρκον ἐρχεται
 παντὶ βροτῷ» Πινδ. Ὁ. 1, 100' «ἐναργῆς
 βάσις ἤλθεν Ἰνάχῳ» Αἰσχ. Πρ. 666' ὡς «ἤλ-
 θεν αὐτῷ Ζηνὸς κεραυνός» 358' «ὡς ἤλθε
 τοῖς Ἀθηναίοις τὰ περὶ τὴν Εὐβοίαν γεγενη-
 μένα» = ἔμαθεσαν εἰς αὐτοὺς ἡ εἰδησις Θουκ.
 8, 96' «Ἀμεινοκλῆς Σαρμῖος ἤλθεν», ι, 13'
 «ἐλθούσης παρὰ Χαλκιδέας αὐτοῖς ἀγγε-
 λίας», 8, 19' «ὅψις ἦνιν δευατὴ τῶν διὰ
 τοῦ σώματος αἰσθησέων ἐρχεται» Πλάτ. Φαιδρ.
 250' μετ. εἶναι «ἐς αὐτὸν ἔλθειν» = εἰς τὰς
 φρένας τοῦ μετ. μετὰ τοῦ μέλ. μετχ. = εἶναι
 πράξω τι· «ἔρχομαι οἰσόμενος ἔρχω» = διὰ
 νὰ φέρω Ἰλ. ν, 250' «ὀφθαλμὸν διὰ νὰ ἴδῃ,
 ξ, 301' «μαρτυρήσιν ἤλθον» Αἰσχ. Εὐρ. 446'
 «ἐμὸν δὲ παῖδων ἤλθον ἐκώσωον βίον» Εὐρ.
 Μῆδ. 1270, ὅπου εἶναι ἡ ἑσφ. γρ. ἐκώσσει·
 οὕτω καὶ πῆζ. «ἔρχομαι ἀποθανούμενος νυνί»
 διαλογίζομαι νὰ ἀποθάνω Πλάτ. Θεαιρ. 129'
 «πάλιν ἐρχεται μαθησόμενος παρ' αὐτοῦ ὁ
 ἐπίσταται», Θεαιρ. 128' ἰδ. συγν. π. Ἡρ.
 τὸ ἔρχεσθαι ἐκφράζον τὸ εἶδός· «ἔρχομαι δὲ
 περὶ Αἰγύπτου μηχανῶν τὸν λόγον», 2, 35'
 «ἔρχομαι ἐρέων» = θέλω πέραντα διηγεῖσθαι,
 1, 5' «ἔρχομαι ἀποθανούμενος νυνί» Πλάτ.
 Θεαιρ. 129' «καὶ οὐ τοῦτο λέξων ἐρχομαι»
 Ξεν. Ἀγχα. 2, 7 (πρόβλ. je vais vous dire).
 Ἀλλὰ μετοχαί σημαίνουσι π. Ὁμ. μόν. τὸν
 ἴδιον τρόπον τοῦ βαδίζειν ἡ ἐρχεσθαι πλησίον
 «ἤλθε θέουσα» = ἤλθε πρὸς ἡμᾶς Ἰλ. λ, 715'
 «ἤλθε πεφοβημένος» = ἐφωγὲν ἐκείθεν, κ, 510'
 «ἤλθε φθάμενος» = ἐπρόφθασε δρομῆας, ψ,
 779' «παράδοξον εἶναι τὸ «αἰ κέν τι νέκυς ἡ-
 σχυμένους ἔλθῃ», ἀντὶ αἰσχυρῆς σ. 180' ἐλ-
 θὼν συγν. παρεμβάλλεται εἰς τὴν ἀμεσοκλήν
 περιγραφὴν οὕτως ὥστε φαίνεται ὅτι θνήσκει

νὰ λείπῃ» οὐδὲ δύναμαι μάχεσθαι ἔλθων δυσ-
 μενέσσειν = δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω καὶ ν' ἀγω-
 νισθῶ μετὰ τῶν πολεμίων Ἰλ. π, 521. «αἶμα
 λέγοις ἂν ἔλθων παῖσιν τάδε» Αἰσχ. Ικ. 900.
 «αἶμα κάθηρον ἔλθων ἐκ βελῶν Σαρπηδόνα»
 Ἰλ. π, 668. «στρατῶν λείψω ἔλθων» Σοφ. Φιλ.
 1242. «ὄρε νῦν τάδ' ἔλθων μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν
 τρέπε», Ἀντ. 1094. καὶ συχνότ. ἐν τῇ χρή-
 σει τῆς προστ. ἔλθε ἀναμνηστικόν ὅταν αὐτὴ
 ἢ προστ. λαμβάνῃ τὴν καθόλου προτροπικ-
 κήν σημ. τοῦ ἄγε 6) ἀναχωρῶ καὶ ἐπι-
 στρέφω οἷα ἀδὲ ἄς σημ. τοῦ λόγου ἢ συνέ-
 χεια δεικνύει, π. χ. πρὸς οἶκον, οἷα ἀδὲ 2) καὶ
 ἐπὶ ἄλλων κινήσεων» ἐπὶ πόντον ἐρχεσθαι =
 πλέειν Ὁδ. β, 265. ἀντιθ. «πεζὺς ἦλυθε» =
 διὰ ξηρὰς Ἰλ. ρ, 755. «πόδεςσι ἐρχε-
 σθαι» = πεζῶς πορεύεσθαι Ὁδ. ζ, 40. ἐπι-
 μελλασῶν ἐπὶ πλῆθους ὀνείων κινουμένων, ἐρ-
 χομένων Ἰλ. ρ, 755 ἐπὶ ἀφύκῳ ἀντικειμέ-
 νων ἐπὶ πλοίων = πλέειν Ὁδ. ξ, 334. ἴδ.
 ἐπὶ λόγγης καὶ τοξευμάτων Ὀμ. συχν. «λει-
 μῶνος ἐνθ' οὐκ ἦλθε πῶσι σίδηρος» = δρέπανον
 Εὔρ. Ἰκκ. 76. καὶ ἐπὶ πάντων τῶν φυσικῶν
 φαινομένων, ἐπὶ ρευμάτων ποταμῶν Ἰλ. ε, 91.
 ἐπὶ ἐκελύσεως καταιγίδος Ἰλ. μ, 288.
 ἐπὶ ἀνατολῇ, ἀστέρος Ὁδ. ν, 94. ἐπὶ κινή-
 σεως νεφελῶν Ἰλ. δ, 276. ἐπὶ ἐκελύσεως
 τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ σκότους Ἰλ. ξ, 78. ἐπὶ
 τοῦ ἔτους συχν. «ἔτος ἦλθε» ἴδ. ἐν τῇ Ὁδ.
 ἐπὶ τῶν ὥρων τοῦ ἔτους, λ, 192. πρὸλ. «τερ-
 πνὸν τόδ' ἔλθον φῶς» Αἰσχ. Ἀγ. 478. «ὄτ'
 ἦλθ' ὁ πρῶτος νόχιος ἄγγελος πυρός», 574.
 «ἐπειδὴ καὶ τοῦτοις χρόνοις ἦλθεν εἰσαρμένος
 γενέσσει» Πλάτ. Πρωτ. 320. ἐπὶ τῆς εἰσαρ-
 μένης, τύχης, συμβάντος «κακὸν ἦλθε γῆρας,
 θάνατος» Ὁδ. λ, 135. καὶ ἐπὶ τῶν ψυχικῶν
 διαθέσεων «ἔχος, ἡμερὸς ἀπὸ πρακίδων ἦλ-
 θε» = λύπη, πένθος ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἔλειψαν = ἐμαρ-
 θάνθησαν Ἰλ. χ, 43. «γέρας ἐρχεται ἄλλη» =
 τὸ ἴδιόν μου τιμητικὸν ὄφρυον πηγαίνει ἄλλοῦ
 ποῦ = χάνεται ἀπ' ἐμοῦ, α, 120. «ἦλθε δ'
 αἰακτὰ πῆματα», Αἰσχ. Ἐπτ. 328. «τοιαῶδ'
 ἐπ' αὐτοῖς ἦλθε συμφορὰ πάθους», Περσ. 428.
 «λιμοῦ τις ἦλθεν ἢ στάσις κόλπει τοι» λέγεις
 χειμῶνα ναυτικῶν στρατῶν ἔλθειν, Ἀγ. 621.
 οὐδὲν μοιρῖδιὰ τοῖς ἔργεσι» Σοφ. Οἰ. Κ. 228.
 «ἔλθουσιν τοῦ νοστήματος», Οἰ. τ. 307. «
 κέρδος, Οἰ. Κ. 1423. «ὄφρα κεν δῶμα ἐκ κλι-
 σίης ἔλθῃσι» Ἰλ. τ, 191. «χρήματα θοοκ.
 6, 71. «ἐγένετο παρ' ἐκείνων ἦλθον βύδες» ἐπὶ
 ἀγγελίων Ξεν. Ἀν. 4, 8, 24. «τόν δ' αἶψα
 περὶ φρένας ἦλυθ' ἰωή» = ἡ φωνὴ παρενθύς
 εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν του Ἰλ. κ, 139.
 πρὸλ. «Κύκλωπα περὶ φρένας ἦλυθεν υἱός» =
 ἐκείνισεν, ἐπεσκότισε τὸν νοῦν τοῦ Κυκλ.
 Ὁδ. ι, 362. «ὁμός' ἦλθε μάχη» = ἦλθε συν-
 ἄμα, ἤχησαν Ἰλ. ν, 337. «αἶμα κατὰ στόμα
 ἦλθεν» = αἶμα εἰσέδυσεν εἰς τὸ στόμα Ὁδ. σ, 97.
 Μεθορμηρ. σημασία εἶνε αἱ ἐπὶ. «εἰς λόγους
 ἐρχεσθαι τινι» = συνδιαλέγεσθαι μετὰ τινος Σοφ.
 Οἰ. Κ. 1161. καὶ παρ. πρὸλ. λόγος = εἰς χεῖρας
 ἔλθειν τινι = μετὰ τινος ἔλθειν εἰς χειραψίαν
 Αἰσχ. Ἐπτ. 662. «εἰς ὅσιν τινι ἔλθειν» = κατὰ
 πρόσωπον, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τινος Ἡρ.

3, 42. «εἰς μάχην τινί», 7. 9, 3, ὡς Εὔρ.
 Ἡρ. μ. 579. «-πρὸς θεόν», Βακχ. 636. μετ.
 «οἱ ἀπεχθίας ἔλθειν τινι» Αἰσχ. Πρ. 121
 (ἴδε διὰ) «εἰς τοσοῦτό τινος ἔλθειν ὥστε» =
 τόσον μακρὰν εἴς τι φθάνειν, ὥστε, π. χ. «
 αἰσχύνῃς Πλάτ. Γοργ. 487. «ὅσοι ἐντοῦθα
 ἦλθον ἡλικίας», πολ. 1, 329. «εἰς πᾶν ἔλ-
 θεῖν» = πᾶν μέσον δοκιμάζειν Ξεν. Ἀν. 3, 1,
 18. πρὸλ. «εἰς τὸ ἔσχατον ἡλθούτε» = ἐ-
 στατον, ἀκρότατον Πλάτ. πολ. 2, 361. «ἐν
 ἐπὶ τὴν τελευτάτην ἀδίκιαν ἔλθης», 1, 344.
 «διὰ πάντων τῶν καλῶν ἡλθούτε» = πᾶν
 τα τὰ καθήκοντά τινος ἐκπληρώσαντες Ξεν.
 Κυρ. 1, 2, 15. «παρὰ μικρὸν ἔλθειν» = πλη-
 σιάζει μετ' ἀπαρ. π. χ. ἀποθανεῖν Λουκ. Τοῦ.
 61. «παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδραναί», κα-
 ταπλ. 4. ἄλλαι σημ. ἴδε ἐν τοῖς εἰς, ἐπὶ καὶ
 τὰ ἀντίστοιχα. οὐσ. venio.

Ἐρχομαι, δ. ἀρχ. ὄν. τοῦ Ὁρχομένου
 ἐν Βοιωτίᾳ Ἡσ. κάτ. Ἐρχομένος Ἐπιγρ.

Ἐρψις, ἡ τὸ σῦραθαί με τὴν κοιλίαν Πλάτ.
 Κρατ. 419, reptatio.

Ἐρῶ ἴδε τὸ ἐκόν.

Ἐρω λέγω, ἐντοῦθα ἀνήκει ὁ ἐπ. ἔν, ἐρῶ
 καὶ ὁ ἀ. παρ. Ὁδ. β, 162. «νημερτέα ἐρῶ»
 Ὁδ. λ, 137 (ἀττ. φημί), Παθ. εἰρεται Ἀρατ.
 172. ὁ Πλάτ. λέγει «τὸ γὰρ εἰρεῖν λέγειν
 ἔστιν», Κρατ. 398, μελ. ἐρῶ, ἰών. καὶ ἐπ.
 ἐρῶ = θά εἴπω, π. παρκ. εἰρημαί, ἐρῶσι,
 εἰρημένος Ἰλ. θ, 524. - εἰρέεται = εἰρήνεται
 Ἡρ. 4, 181. «μῦθος εἰρημένος ἔστω» Ἰλ. θ,
 524, π. ἀόρ. ἐρῶσιν, μετγ. καὶ οὐχὶ ἀττ.
 ἐρῶσιν, ἰών. εἰρέσιν Ἡρ. ἀπαρ. ῥήθηται, π.
 μελ. ῥηθήσομαι, σπανιῶτ. εἰρήσομαι, ὡς οὐ
 μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος = οὐχὶ μα-
 ταίως θά λεχθῇ οἱ ὁ ἔπαινος Ἰλ. ψ, 795.
 «εἰρήσεται ἐν βραχίστοις» Πινδ. Ἰ. 5, 50.
 «οὐδὲ πάλιν ἐρεῖ» = δὲν θέλει ἀντιλέξει Ἰλ.
 ι, 56. - ἔπος, - ἀγγελίαν, Ἰ. 419. «ἀγγε-
 λίαν ἐρῶ» = εἰσθῆναι τινα δηλοποιῆσαι Ἰλ.
 α, 419. «πρῶτος ἐρέουσα» = ἀνακηρύττουσα
 Ἰλ. ε, 49. «ἐπὶ ῥηθέντι δικαίως» = εἰς σαφῶς
 ἐκπεφρασμένον δίκαιον Ὁδ. σ, 414. «μιοθὸς
 δὲ οἱ ἦν εἰρημένος» = τοῦ ἥτον ἐξησφαλισμέ-
 νος, βεβαιωμένος Ἡρ. 8, 23. π. τοῖς ἀ-
 ττ. εἰς τὴν αὐτὴν σημ. ὡς «ταυτοῦτόν σοι
 ἐγὼ καθ' ὅσον καὶ λόγον εἴρηκα» Πλάτ.
 Πρωτ. 328. «μυριάς περὶ ἀρετῆς παμπόλ-
 λους λόγους εἴρηκα», Μέν. 80. καὶ = προσ-
 διορίζω «χρόνων, ὃν ὁ νόμος εἴρηκε», νόμ.
 9, 879. «ἐν τῷ ῥηθέντι χρόνῳ» 11, 921. μετὰ
 διπλῆς αἰτ. «τί δὲ τὸν ἔτερον ἐροῦμεν», Σοφ.
 268. «τί ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμᾶς», Κριτ. 48.
 Μέσ. μέ σημ. ἐνερ. «εἴρετο δευτέρου αὐτίς» =
 εἶπα δευτέραν φοράν Ἰλ. α, 513. ὡς «εἴ-
 ροντο δὲ κῆδ' ἐκάστη» Ὁδ. λ, 542. 6) ἄλ-
 λως εἶνε εἴρωται = ἐρωτῶ «οὐτ' εἴρωμαι οὐτὲ
 μεταλλῶ» Ἰλ. α, 553. «φυλακὰς δ' ἄς εἴ-
 ρωμαι», α, 416. «ὅς μ' εἴρειαι ἀντήν», σ, 247.
 ὅποτ. «ὅ, τί καὶ σ' εἴρωμαι» Ὁδ. ο, 549.
 προστ. εἴρω, α, 284. «ἔτι ἐρεῖο Ἰλ. λ, 611»
 εἰρόσθω Ὁδ. ρ, 571. μετ. εἰρόμενος Ἰλ. ζ,
 230. καὶ μελ. εἴρησομαι ἰών. καὶ ἐπ. εἴρησα-
 μαι, ζ, 237. ἀόρ. ῥηρήσιν, ἀπαρ. ῥηρήσαι

μεταλλήσαι καὶ ἐρεῖσθαι (κατὰ Οὐδῶφ. ἔρε-
σαι), γ. 69, οὕτως καὶ ἐρωμεθα ὅποι. ὁπο.
Ὁδ. θ, 133 καὶ ἐροῖτο εὐκτ. ὁπο. Ὁδ. α,
135 (ὅπου τῷ ἀδελφῷ ἀντιστοιχεῖ) συνηθῆσθαι.
μετὰ πλάγ. ἐρωτήσεων: αὐτὶ δ' κήδοι, ι,
402: εἰ, θ, 132: ἤρετο δ', τι θαυμάζοι καὶ ὁ-
πόσοι ταῦτά σιν. Θουκ. 3, 113: - τινὰ = ἐπε-
ρωτῶν Ἰλ. α, 332: «θεὸν ἐρώμεθα βουλὰς»
Ὁδ. π, 402: καὶ - τινὰ τι = ἐρωτῶν τινα περὶ
τινος: «τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν ἐρήσομαι»
Ὁδ. ζ, 237: πρὸλ. «ἔρετο πάντας παῖδα» =
ἤρωτῃσε πάντας περὶ τοῦ παιδὸς: Πινδ. Ὁ.
δ, 49: «ἐρήσομαι δὲ τοσόνδε σε» Εὐρ. Ὀρ.
507: «αὐτοὺς τὸ ἐναντίον εἰ ἐροίμεθα» Πλάτ.
Πρωτ. 354: «παρ' ἡμῖν τοὺς πεπονημένους ἦν
ἐρη» Ἀριστ. Ὀρν. 167: «- τινὰ περὶ τινος»
Ὁδ. α, 135: καὶ συγν. τινὰ ἀμφὶ τι καὶ ἀμ-
φὶ τινι, λ, 570: «βούλομαι αὐτοὺς ἐρεῖσθαι σοὺ
κασιγνήτου πέρι» Εὐρ. Ἠλ. 548: «οὐδ' ἔρα-
μεν περὶ ἀρμονίας ἐρήσοθαί» Πλάτ. πολ. 7,
531: ἐξετάζω, ἐρευνῶ τι Ἰλ. η, 239: ἐπὶ τοῦ
ἐν. εὐρίσκονται ἀκόμη (ὡς ἐκ τοῦ ἐρώω) ὅποι.
«μάντιν ἐρεῖομεν» = θέλομεν νὰ ἐρωτήσωμεν
Ἰλ. α, 62, εὐκτ. ἐρεῖομεν, Ὁδ. δ, 192, μετχ.
ἐρέων Ἰλ. η, 128: καὶ μέσ. ἐρεῖσθαι Ὁδ. ζ,
298: ἐρέοντο Ἰλ. δ, 332: ἐρώμαι Ὁδ. ρ,
509: ρ. ἐπὶ ῥητόν, ῥητός πρὸλ. κατὰ τὰ
λοιπὰ ἐρωτάω καὶ ἐρεῖνω.
«Ερωί εἰρω, συνάπτω, ἀρραδιάζω ἀμφ.»
«Ερωί ἐπ. ὁπο. τοῦ ἔρωος ἀντὶ ἐρωῖται κατ' ἀπο-
κρίτην Ὁδ. σ, 212: πρὸλ. γήλωος.
Ερωί, ἢ: Πρῶν, Ἀθηναῖα τις Ἐπιγρ.
Ερωάζω: ἡσυγάω Ἠσυχ.
Ερωαροῦς, οὐδός, ὁ: Λόχιός τις Ἐπιγρ.
Ερωγὰς: ἐρωδῖός: Ἠσυχ.
Ερωγῆ, ἢ: κώμη Παλαιστίνης Ἰώσ.
Ερωδιὰ: ἴδ' ἐρωδιὰ.
Ερωδῖός: υἱός τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Ἰππο-
δαμείας, μεταμορφωθείς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ὁ-
μώνυμον πτηνόν Ἀντων. Λιθ.
Ερωδιός, ὁ: τὸ πτηνὸν δ' ἐρωδῖός, ῥωδῖός
Ἰλ. κ, 274, ὅπου θεοὶ πετῶν φαίνεται ὡς
οἰωνός αἰετος, erodius.
Ερωεῖς, ὁ: ὑποχωρῶν Σουδ. cedens.
Ερωεῖω (συγγεν. τῷ ῥέω, ῥώομαι πρὸλ. Βουτ-
τιμαν. λεξ. 1, 159): 1) ῥέω, τρέχω, χύνομαι
ὁρμητικῶς, ἀναδύω: «αἶμα κελαϊνὸν ἐρωί-
σει: περὶ δουρὶ» Ἰλ. α, 303: ἐν γν. ἐπὶ πά-
σης ὁρμητικῆς κινήσεως, «αἱ δ' ἱπποὶ ἡρώη-
σαν ὀπίσω» = ἐτραβήχθησαν, ἐπήδησαν ὀπίσω
Ἰλ. ψ, 433: συνηθ. 2) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, ἐ-
πιστρέφω, - τινός = μένω ὀπίσω τινός, ἀπολεί-
πομαι. «- πολέμοιο, χάριμος» Ἰλ. ν, 776, ε,
101: «καμάτοιο Ὀμ. ὕμν. Διμ. 302: καὶ ἀ-
πολ. «νέφος οὐκ' ἔρωεῖ» = τὸ νέφος οὐδέποτε
ἐκλείπει (ἀπὸ τοῦ σκοπέλου τῆς κορυφῆς τοῦ
βουνοῦ) ὅπου τὸ σκοπέλου ἀναπληροῦται ἐκ
τῶν προηγουμένων Ὁδ. μ, 75: δὲ. «ἴθι νῦν
κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν μηδ' ἐ' ἐρώει» = πῆγαινε
τώρα εἰς τῶν Ἀχαιῶν τὸ στράτευμα, καὶ μὴ
θελήσης νὰ τραδηθῇς ὀπίσω, δηλ. τοῦ ἐνέαι
κατὰ λαὸν Ἰλ. δ, 179: καὶ μετὰ αἰτ. ἐγ-
κατάλειπον, «οὐδὲν ἡρώησαν τριακοντάζων»
Ἀργῶ: Θεοκρ. 13, 74: 3) καὶ μετ. ἀποτρέ-

πω, ἐμποδίζω, «τῇ καὶ καὶ ἐσόμενόν περ ἔ-
ρωήσεται ἀπὸ νῆων» Ἰλ. ν, 57, ἔνω δ' ἔχολ.
ἐξηγ. ἀποτρέψετε: πρὸλ. «χεῖρας ἐρωήσουσιν
ἀποσχόμενοι ὑμῖν» Θεοκρ. 22, 174: «μεί-
γαν ῥόον» Κολλ. Δηλ. 133: «ἐρωήσαι τις Ἀ-
χαιοὺς κλαυθμοῦ ἀδην κορέσασθαι» Κ. Σμ.
3, 519: πρὸλ. τὸ ἐρωή.

Ερωίως, Ἀκωρίς: βασ. Αἰγυπτίων Δ. Σικ.
Ερωί (ἴδε ἐρωίω), ἢ: πᾶσα ὁρμητικὴ, βίαια
κίνησις, «δούρατος ἐρωή» = τοῦ κονταρίου ἡ
βολή, ἡ διὰ τοῦ ῥυψίματος βίαια κίνησις τοῦ
Ἰλ. λ, 357: βελίων, δ, 542 (ἐν τῇ Ὁδ. δὲν
ἀπαντᾷ ἡ λέξις) καὶ μετγ. - πετράων Ἀπολ.
Ρ. 4, 1637: δὲ. «λείπετο Μινελάου δουρὸς
ἐρωή» = ἔμεινε ὀπίσω τοῦ Μινελάου εἰς ἀπό-
στασιν μίας βολῆς δούρατος ἀνδρός Ἰλ. ψ,
509: καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, «λεμνιτῆρος ἐρωή»
= ἡ ὁρμή τοῦ λεμνιστοῦ ἐνὶ λιχνίῃ: Ἰλ. ν,
590: «ἀνδρός ἐρωή» = ὁρμή, δύναμις τοῦ ἀνδρός
γ, 62: «ὁ δ' οὐκ ὑπέριεν ἐρωήν Πηνελόπει» ε,
488: δὲ. π. μετγ. κλισίαι, ἐπιθυμία, πάθος,
ψυχικὴ ὁρμή, «ἡ περὶ Κύπριν» ἐπ. δὲ. 443
(10, 112): - γαστρος Ὀμπ. κυν. 3, 175: 2)
ὁπορώσεις, κατὰπαισις: - πολέμοιο Ἰλ. π,
302: καὶ μετγ. π. ὡς - μάχης Θεοκρ. 22,
192: «παρῶν Μόσχ. 4, 40: τὸ φεύγειν, Δ.
Περ. 601: π. Ἐτ. Μ. καὶ τὸ ὑπολείπεισθαι,
ἥτω εἶναι τῶν πολέμων, impotus.

Ερωίς, ἢ: ἐρωμένη Ἠσυχ.

Ερωίνη, ἢ: ἔδρα ἐπισκόπου μετγ.

Ερωμανίω: ὑπὸ ἔρωτος τρελλαινόμεναι, λυσ-
σώδως ἀγαπᾷ Ὀμπ. κυν. 3, 368: πρὸλ. ἐ-
ρωτομανής.

Ερω-μανής, ὁ: ἴδ' ἐρωτομανής.

Ερω-μαν(α), ἢ: λυσσώδης ἔρωος Ῥουφιν. 5
(5, 47): «θαλερὴ Ἀγαθ. 15 (5, 220): πρὸλ.
ἐρωτομανία.

Ερωμάνιον, τό: ὅποι. τοῦ ἐρωμένη, ἀγα-
πίτια, ἐρωτάκι Ἀντιφάν. 4 (11, 168), ἀμύλια.

Ερωπαῖοι, οἱ: ἔθνος Ἀφρικῆς π. τοῖς Ἀιγυπ-
τῶσι Ἠτολ.

Ερωμένος, μετχ. παθ. τοῦ ἐράω, = ἐραστής,
ἀγαπητικὸς μετγ.

Ερωξ, ὡς: μία τῶν πρῶτων καὶ ἀρχαίων
θεοτήτων γεννηθεῖσα ἐκ τῆς Νυκτὸς Ὄρφ.
κατὰ δὲ Σαφρ. τέκνον τοῦ Οὐρανοῦ: π. Ἰμ.
οὐδαμοῦ εὐρίσκεται ὡς κύρ. ὄν. Ἦσ. καλεῖ
αὐτὸν κάλλιστον μεταξὺ τῶν ἄλλων θεανέ-
των, γεννηθέντα ἐκ τοῦ Χάους, καὶ ἵνα τῶν
ἀρχαιότατων θεῶν ἡμεῖς τε δὲ τῆς ἀγάπης
καὶ πάσης ἐρωτικῆς κοινωνίας καὶ ἐνέστατος
ἔφορος: ἐν τῇ κοσμογονίᾳ τῶν ἀρχαίων παρί-
σταται ὁ ἔρωξ ὡς ἐπιστάτη δύναμις, δι' ἣς
συνδέονται καὶ συντηροῦνται τὰ διαφαρα ἐν
τῇ φύσει ὄντα, ὧν ἡ πρὸς ἄλληλα ἀμοιβαία
σχέσις καὶ συγγένεια παρήγαγε τὴν ἰδέαν ἀρ-
χικῆς καὶ πρώτης τινὸς ἀγάπης, τῆς ὁποίας
σύμβολον ὑπῆρξεν ὁ θεὸς Ἐρως: ὁ Πλάτ.
ἀναφέρει ἐν Σομπ. δύο ἔρωτας, οὗν ὁ μὲν ἀρ-
χαιότερος ἦν υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανοῦ,
ὁ δ' ἕτερος τῆς Πανδρόμου ἡ κοινῆς λεγομέ-
νης Ἀφροδίτης: π. δι' τοὺς ὑστερωτ. λυρ.
ποιηταῖς παρίσταται ὁ Ἐρως υἱὸς τῆς Ἀφρο-
δίτης, καὶς ὠρατος καὶ μικρὸς τῇ ἡλικίᾳ.

ἔχων πτερὰ, τόξα καὶ λαμπάδα ἐν χειρὶ, οὗ
ἡ δύναμις ἦν μεγάλη π. θεοὺς τε καὶ ἀνθρώ-
ποις Ἀνακρ. ἑλαιοτρόφετο πρὸ πάντων ἐν Θεο-
παιῖς τῆς Βοιωτίας· πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐπα-
νηγουρέοντο τὰ Ἐρώτια ἢ Ἐρωτίδια λε-
γόμενα ἀνὰ πᾶσαν πενταετίαν Παιῶν. ἐπὶ τοῦ
Ἐλικῶνος Πλουτ. ἐν Λακεδαιμόνι Ἀθῶν. ἐν
Ἀθῆναις, ὅπου καὶ βωμὸν εἶχεν ἐν τῇ εἰσοδῷ
τῆς Ἀκαδημίας Ἀρποκρ. ἐν Μεγάροις, Ἡλίδι
καὶ Ὀλυμπίᾳ, Ῥόδῳ, Ἐκιδάριον Παιῶν. Σά-
μῳ Ἀθῶν. ἐν Σιδωνί Ἀχιλ. Τατ. καὶ κατὰ
τούς ἀδελφούς ἢ ὁπαδούς αὐτοῦ τούς Ἐρω-
τας (Εὐρ. Βάκχ.) καλεῖται ὁ Ὀρχομενός Ἐ-
ρώτων ἄλλος Nov. ἢ Κύπρος, Ἐρ. νῆσος
Nov. ὁ Μαραθῶν Ἐρ. ὁ ὁμοῖος Nov. ἢ Βε-
ρόν, Ἐρ. σῆκος καὶ ὄρμος Nov. Ἀγά-
ματα δ' αὐτοῦ κατεσκεύαζον ὁ Πραξιτέλης, ὁ
Δοσικππος, ὁ Σκόπας Ἡλίδ. ἐν τοῖς γυμνα-
σίοις ἵστατο ὁ ἀνδριὰς αὐτοῦ πλησίον τοῦ
Ἐρμοῦ Ἀθῶν. Ὁμ. παριστάνων καὶ εἰκονί-
ζοντο καὶ οἱ Ἐρωτες ὅτε μὲν ἐν ἀργύρῳ, Ἐ-
ρως ἀργυροῦς Ἰων. Ταρ. ὅτε δ' ἐν χαλκῷ
Ἀνθ. ἐν κηρῷ (ἔρως κήριος) Ἀνακρ. ἐπὶ
ποτηρίῳ, δακτυλιολίθῳ Ἀνθ. ἢ ἀσπίδων
Πλουτ. Ὀδῷ ἤγοντο ἐλαμπρόντα σὺ ὕμνων
καὶ ὧδων Ὀρφ. ὥστε καὶ παροιμιωδῶς ἐλέ-
γετο «αὐμδαλεῖν μέλος εἰς Ἐρωτα» Ἀθῶν. ἢ
ἀνεφέρετο ὡς πρόσωπον ἐνεργούν Λουκ. καὶ
ἐν δεήσεσιν ἐπεκαλοῦντο αὐτὸν πανηγυρικῶς
Σοφ. ὡς καὶ ἐν ὅρκοις Διοσκ. Ἀνθ. ὅθ. «ναὶ
τὸν Ἐρωτα, «οὐ μα (νῆ) τὸν φοβερόν Ἐ-
ρωτα» Εὐστ. τέλος «οἱ Ἐρωτες» Ἡλιδ. ὅθ.
ἢ ἐπὶ κληρίῳ «οὐ μοι Ἐρώτων» Nov. ἢ ἐρώ-
ται Nov. ἢ ἐρῶσιμεν ἐπὶ εἰς τὰς παροιμιώ-
σεις ὡς νεανίας ἀπὸ τοῦ θεοῦ Ἀνθ. Παλ. ὥστε
παροιμιωδῶς ἀνώνμαζον «ἄδωλον Ἐρωτος»
ἄρτων νεανίαν Εὐστ. καὶ ἐπὶ ἀγάπης φίλων
ἢ γονέων, ἀμφοτέρων ζώντων ἐλέγετο παροι-
μιωδ. «ἀμφοτέρῃς ἔρως ἱστὶν ἐν ἡρῶν» Ἀποστ.
ἐπειδὴ δὲ εἰς αὐτὸν ἢ εἰς τοὺς Ἐρωτας ἦσαν.
ἰδ. τὰ ἄνθη ἀφαιρωμένα, ὡς π. γ. τὰ ῥόδα,
Ἀνακρ. καὶ ὁ ἥρκος Nov. καὶ αὐτὸς καλεῖ-
ται ἄνθος, καὶ ἄνθος Ἐρώτων Στρατ. οὕτως
ἐλέγετο 2) ἀνθῶν ἀτέφανος διὰ τοὺς νεκρούς
ἐν Νικαίᾳ Ἐρως Βτ. Μ. 3) ὅμ. ἐλέγετο
καὶ ὅταν ἵστατο εἰς τὰς Πηγὰς, ἰδ. ἀνωτέρω
4) ἐπειδὴ δὲ ἦτο καὶ Ἐρως τις ποιμήν, εἶχε
καὶ ὡς κοιστοῦς βωμὸν Αογγ. κηπὸς τις ἐλέ-
γετο Ἐρως Ἀνθ. ὁποστατικὸν τι Σχολ. εἰς
Ἀνθ. ὅμ. ἀκρωτ. παρὰ τὴν Πτολεμαίδα ἢ βω-
μὸς Ἐρωτος Πτολ. 5) τέλος ἐρῶσιμεν
τὸ ὄνομα τοῦ καὶ ὡς κύρι. ὅν. οὕτως ἐκαλεῖτο
α) φίλος τις τοῦ Πλουτάρχου Πλουτ. β) ὁπο-
ριτῆς θαλάσσης Κικ. γ) Ἐρως Τυρῖος Κικ.
δ) ἐκάρχος τοῦ Ἀγροῦστον ἐν Αἰγύπτῳ Πλουτ.
ε) ἰδ. δὲ ἦτο δούλων ὄνομα, οὕτω δούλος τις
τοῦ Κικέρωνος Πλουτ. τοῦ Ἀντωνίου Πλουτ.
τοῦ Φιλωνος Κικ. ἀπελιούθερος τις τοῦ Σόλλα
Πλουτ. ἄλλος τις Ἐρως Ἀδριανός, ἐν Πά-
ρῳ Ἐπιγρ. ζ) ἄλλος τις ἐπὶ ἀγγέλιον ἀργυ-
ρῶν Ἐπιγρ. η) ἐπισκοπὸς τις Σογγ. καὶ θ)
ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ἐρως, ὡς, δ, αἰτ. καὶ ἔρως Ἀλιξ. Λι-
τωλ. 12 (πρόβλ. ἔρως) ἢ ἀγάπη π. Ὁμ.

ἀείποτε ἐπὶ ἀφροδισιαμοῦ ἐπιθυμίας ἐν Ἰλ.
μόν. «ἔρως φρένας ἀμφοτεκλίνων» = ἐβόλε, κατεκυρίευσεν τὴν καρδίαν του, γ, 442. ἐν τῇ
Ὀδ. «ἔρως δ' ἔρα θυμὸν ἐβόλεχθεν» ὁρῶνται
μετὰ τοῦ Βεχκ. ἔρως γράφεται καὶ ἐπαναφέρε-
ται εἰς τὸ ἔρως, σ, 212. καὶ ἐν Ἰλ. εἶνε ἡ τε-
λευταία συλλαβὴ ἔνεκα τῆς θέσεως μακρὰ, διὰ
καὶ πιθαν. εἰς τὸ ἔρως ἀποδίδεται - τινός
εἰς τινα Πινδ. ἢ Διὸς θάλαπαι κλερ ἔρωτι
Ἀισχ. Πρ. 593. ὀηλοκρατῆς, Χο. 592. «τοῦ
τῆς δ' ἔρωτος ἦσαν ἔρα» Σοφ. Τρ. 489.
«ἔρως» ἔρως ἐκδημον Εὐρ. Ἰππ. 32. γυ-
ναϊκὸς Ξεν. «εἰς ἔρωτά τινος ἔλθω» Ἀρρ.
Ἀν. 4, 19, 9. «ἔρωτες = ἐρωτικά πράξεις»
«ἐκδούς ἐαυτὸν ἔρῳσι ἀλογίστοις» Ἀθῶν.
12, 511. - νυκτερινοὶ αὐτ. 542. ἐν γέν. ἀγά-
πη, κλίσιν, ἐπιθυμία, ἔρως πρὸς τι. «τοῖ
δ' οὖν τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ διώξει ἔρως ὄνομα»
Πλάτ. συμπ. 192. μετὰ τοῦ «φιλία καὶ ἐπι-
θυμία», Λυσ. 221. «καὶ ἐπιθυμίας», πολ. 9,
578, ἀντιθ. φόβος, νόμ. 8, 837. «πατωδῶς
τῆςδε γῆς» Ἀισχ. Ἀγ. 526. εὐκλεία, Εὐμ.
827. «τὸν σ' ἔρως ἔχει τυχεῖν», ἰκ. 516. -
παίδων Εὐρ. Ἰων 67. «ἔρωτα σχῶν τῆς Ἐλ-
λάδος τῶν ἄνθρωπων γενέσθαι» = προσπαθῆσαι νά
γείνη τύρ. Ἠρ. 532. «ἔρως αὐτὸν ἔσχε τὸν σκη-
νωμάτων» Ξεν. Ἐλλ. 5, 3, 19. «ἔρως ἐνέ-
πεσε τοῖς πᾶσιν ὁμοῖως ἐκπλεῖσσαι» Θουκ. β,
24. «δεινὸς διάκεινται ἔρωτι τοῦ ὀνομαστοῦ
γενέσθαι» = ἐκ τῆς σφοδρᾶς ἐπιθυμίας καὶ
προσπαθείας τοῦ νά γείνηται περιώνομος Πλάτ.
συμπ. 208. «περὶ τιν, νόμ. 6, 782. «ὁ πρὸς
τούς λόγους ἔρως» Λουκ. Νιγρ. - τὸ ἀντικεί-
μενον τῆς ἀγάπης Λουκ. Τιμ. 14, ἀπορ.

Ἐρωσις, ἢ ἔρως.
Ἐρωτ-ἀπόκρισις ἢ ἔρωταπόκρισις.
Ἐρωτ-ἔρῳν, τὸ ἔρωτον, ὅποι. τοῦ Ἐρωτος,
τῆς ἀγάπης μικρὸς θεὸς Λουκιλλ. (9, 174).
Ἐρωτάω, ἰων. καὶ ἱπ. ἐρωτάω καὶ ἐρωτῶ
(πρόβλ. ΡΩΔ) ἐρωτῶ, ἐξετάζω. «ἐρωτά τίς
εἴη» Ὀδ. σ, 422. - τινὰ Ἀισχ. Ἐπτ. 164. καὶ
πρ. «ἡρώτα ἕνα ἕκαστον, εἴ τινα ἐλπίδα ἔ-
χει» Θουκ. 8, 53. - θεὸν Ξεν. ἀπομ. 1, 3, 2.
- τί = ἐξετάζω, ζητῶ περὶ τίνος πληροφορίαν.
«δ' οὐν ἐρωτάτε» Ἀισχ. Πρ. 226. «δ' οὐν
δὴ ἐρωτῶμεν περὶ αὐτῶν» Πλάτ. Θεαιτ. 185.
καὶ «ἐρωτᾷς ἐρώτημα», πολ. β, 487. συνήθ.
- τινὰ τι. «δ' οὐν ἐρωτᾷ» Ὀδ. δ, 347. «ὅς
ἂν ἐρωτᾷ» Σοφ. Οἰ. τ. 1122. «εἴ τις καὶ
ταῦτα ἐρωτῇ ἡμᾶς» Πλάτ. πολ. 2, 378.
ὅθ. παθ. «πῶς δὴ νῦν τοῦτο ἐρωτῶμεθα ὅρ
ἡμῶν αὐτῶν», Φιλ. 44. «τὸν λόγον ἐρωτῶ-
μεν», νόμ. 10, 895. «ὅσα αὐτὸς ὅπ' ἄλλων
ἐρωτῶν» Ξεν. Κυρ. 1, 4, 3. Ἀλλὰ συντά-
ξεις εἶνε «παρούσας δ' ἀμφὶ τὰς ἐρωτᾷς»
Εὐρ. Ἰων 236. «δ' οὐν δὴ ἡρωτῶμεν περὶ αὐ-
τῶν» Πλάτ. Θεαιτ. 185. π. Λουκ. μετ. με-
ταχειρίζομαι εἰς τὴν μετὰ τινος συνουσίαν
τοῦ ἐρωτῆσαι καὶ ἐκ τῶν ἀποκρισίων του
συνάγει συμπράγματα καὶ ἀποδείξεις τῶν περὶ
ὧν ὁ λόγος. ἐν δὲ τῇ Ν. Δ. = παρακαλῶ-
τινὰ, «ἡρώτων αὐτὸν μείναι παρ' αὐτοῖς»
Λουκ. 8, 37, rogo, interrogo.
Ἐρώτημα, τὸ τὸ ἐρωτηθῆναι, ἢ προβληματισμός

- ἐρωτησις Θουκ. 3, 54. «τοῖς ἐρωτήμασι χρη-
σθαι» = ἐρωτᾶν, 7, 44. «περὶ οὗτου τὸ ἐρω-
τήμα ἦν» Πλάτ. Πρωτ. 338. — ἐρωτᾶν, ἐρέ-
σθαι Φιλ. 42, quaestio.
- Ερωτηματικῶ οὕτω τακτοποιῶ τὰς εἰς ἀ-
πόδειξιν τινα ἀνηκούσας γνώμας, ὥστε νὰ δό-
νται ὁ διαλεκτικός νὰ τὰς προβάλῃ εἰς ἄλ-
λον τινὰ καὶ τὸν ἀνερῶτα Ἀριστοτ. τοπ. 8, 1.
- Ερωτηματικός, 3. εἰς ἐρωτήματα ἀνήκων.
— λόγος=δὲ ἐρωτήσεως ἀπαγγελλόμενος Σχολ.
Ἀριστ. ὄρν. 417, interrogatorius.
- Ερωτηματικῶς, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ.
Ἀριστ. νεφ. 1225, interrogative.
- Ερωτημάτων, τὸ ὅποιον τὸ ἐρώτημα, μι-
κρά ἐρωτήσις, interrogatiuncula.
- Ερώτημι· 13. ἐρωτᾶν.
- Ερώτησις, ἡ ὥς καὶ παρ. ἡμῖν ἡ ἐρωτησις,
συχν. μετὰ τοῦ ἀπόκρισις Πλάτ. — τινος=περὶ
τινος, Θουκ. 147. — ποιεῖσθαι Ἰσοκ. 8, 58
«φειδουσε οὐδεμὰ ἐρωτήσις δεῖται» Σεν. Κυρ.
8, 4, 13, interrogatio.
- Ερωτητέον, (ἐρωτάω) δεῖ ἐρωτᾶν Ἀριστοτ.
σοφιστ. ἡλεγχ. 1, 4, 15, interrogandum.
- Ερωτητικός, 3. εἰς τὸ ἐρωτᾶν ἐπιτήδειος
Πλάτ. Κρατ. 398 ὁρθοτ. τοῦ ἱσθ. ἐρωτικός.
- Ερωτητικῶς, ἐπὶ τοῦ προηγ. Ἐπιφάν. 1,
983, interrogative.
- Ερώτια, τὰ Ἐρωτίδια Πaus. 9, 31, 3.
- Ερωτιάδες, αἱ Νύμφαι τοῦ λουτηρίου Ἐρω-
τός Σχολ. ἐπ. 9, 627.
- Ερωτιάς, ἀδός, ἡ ἰδ. 0ηλ. τοῦ ἐρωτι-
κός, = ἐρωτική· — Νύμφαι Μαρίας Σχολ. 5
(9, 627).
- Ερωτιανός· Ἕλληνα γραμματικός ἐπὶ Νέρω-
νος καὶ συγγραφεὺς συλλογῆς τῶν λέξεων τοῦ
Ἰπποκράτους ἰδ. Φαβρ. βιβλιοθ. 6, 233.
- Ερωτίας, δ' Ἀθηναῖος ἐκ τῆς Ἐρεχθίδος
φυλῆς Ἐπιγρ.
- Ερωτιάω· εἶμαι κυριευμένος, πάσχω ἀπὸ ἔ-
ρωτος Ἀλ. Τατ. 6, 20, amaturio.
- Ερωτιδίδες, δ' μικροὶ Ἐρως, (σχηματισθῆναι
ἀπὸ τοῦ Ἐρως, ὡς τὰ λουσιδίδες, λαγυδίδες)
Ἀνακρ. 25, 13.
- Ερωτιδία, τὰ, δηλ. ἱερὰ ἰορτὴ τοῦ Ἐρωτος
π. Θεσπιῶσι Σχολ. Πινδ. Ὀ. 7, 154.
- Ερωτίξω· ἐρωτᾶ Ἡσίοτ.
- Ερωτικά, τὰ ἰορτὴ ἐν Θεσπιάς Πλουτ.
- Ερωτική· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
- Ερωτικός, 3. ὁ εἰς ἀγάπην, ἔρωτα, ἀνήκων,
ἀναφερόμενος· «ὀργὴ ἐρωτική» Θουκ. 6, 57.
— λύπη, αὐτ. 59. — μανία Πλάτ. Φαιδρ. 265.
— τέχνη, 275. συχν. «τὰ ἐρωτικά» = ἐρωτικαὶ
πράξεις, ἀγάπη, καὶ ἐπιθυμίαι, συμμ. 186.
«ἀνὴρ ἐρωτικός», Φαιδρ. 248. «αἱ νέαι ἐρω-
τικοί» = πρὸς ἔρωτα ἐπιτίθεται, ἐκδοτοὶ εἰς
τὸν ἔρ. Ἀριστοτ. ἡθ. 8, 3. «τοῦτο ἦκιστα ἔ-
ρωτικὸν εἶρηκα» = δι' ἐραστὴν ἦκιστα ἀρμό-
διον Λουκ. Σκυθ. 5. «πρὸς τὸ χρυσοῖον» Πλουτ.
Δημ. 25. ὡς «περὶ τι» Λουκ. π. οἰκ. 2. π.
Πλουτ. εἶνε «τὰ ἐρωτικά» = ἐρωτίδια, ἐρωτ.
1, amatorius.
- Ερωτικῶς, ἐπὶ τοῦ προηγ. — περιαλγεῖν =
ὡς ἐρωτικῶς περιαλγ. Θουκ. 6, 54. «— ἔχειν
τινός» = κλίσιν ἔχειν πρὸς τι Πλάτ. συμμ.
222. «ἐρωτικώτατά τινος ἔχειν» Σεν. Ἠρ. 1,
21, amatorie.
- Ερώτιον, ἡ τῷ ἐπομ. γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
- Ερώτιον, ἡ τῷ γυν. ὄν. Λουκ. ἐταῖρα τις Δ.
Λαερ. «ἐρώτιον Ἀπολλωνίου Ἀμισσηνῆ» Ἐπιγρ.
- Ερώτιον, τὸ ἔρωτάριον, ὅποιον τοῦ Ἐρω-
τός Λουκ. φίλοςφ. 14.
- Ερώτιος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
- Ερωτίς, (ἰδός), ἡ ὅποιον ἱρασμία, ἀγαπητι-
κούλα, ἡ θεὰ τοῦ ἔρωτος Θεοκρ. 4, 59. «αἱ
Ἐρωτίδες νῆσοι» Κριναγ. 46 (7, 628). 2) α)
αὐτ. Ἀργαῖα τις Ἐπιγρ. 6) Ἀθηναῖα Ροσσ.
- Ερωτίς, δ' ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
- Ερωτίων 1) Θηβαῖος· α) ἀδελφὸς τοῦ Πιν-
θάρου Σουῖδ. 18. ἔρείτιος· 6) ἄλλ. Ἐπιγρ. 2)
Θισπιεύς Ἐπιγρ.
- Ερωτο-από-κρισις, ἡ ἐρωταπόκρισις, ἐ-
ρωτήσις καὶ ἀπόκρισις μτγν.
- Ερωτό-βλητος, 2. ὁ ὑπὸ ἔρωτος πληγῆς·
Εδμᾶθ. 84, 9.
- Ερωτο-γράφος, 2. περὶ ἔρωτος γράφων·
— μέτρον Μελ. 128 (7, 421).
- Ερωτο-δέσμη, ἡ, καὶ ἐρωτόδεσμος, δ'
δέσμος τοῦ ἔρωτος Κ. Μαν. χρόν. 5822.
- Ερωτο-διδάσκαλος, δ' διδάσκαλος τοῦ
ἔρωτος Ἀθην. 5, 219.
- Ερωτόεις, 3. ἐπιθυμητός· Ἠρωδ. ἐπὶ μ. 206.
- Ερωτοκλίας, δ' Θεσσαλός τις Ἐπιγρ.
- Ερωτο-κράτητος, 2. ὑπὸ τοῦ ἔρωτος κρα-
τηθεὶς μτγν.
- Ερωτο-ληπτέω· καταλαμβάνομαι ἀπὸ ἔ-
ρωτος Κ. Μαν. χρόν. 528.
- Ερωτό-ληπτος, 2. ὑπὸ ἔρωτος καταλη-
φθεὶς Σουῖδ. amore captus.
- Ερωτο-ληψία, ἡ ἔρως ὁλέθριος ὡς οὐ
τις κατελήφθη μτγν.
- Ερωτο-μανέω· ἐρωμανέω, ὑπὸ μανιάδους
ἔρωτος κατεληγμαι Πλουτ. 3, 68.
- Ερωτο-μανής, 2. ὑπὸ ἔρωτος μαινόμενος· Ἀ-
θην. 13, 599.
- Ερωτο-μανία· μανιάδης ἔρως Πλουτ. ἡθ.
ἀρ. 12. πρβλ. ἐρωμανία.
- Ερωτομανῶς· ἐπὶ τοῦ ἐρωτομανῆς.
- Ερωτο-παίγνιον, τὸ πᾶν ἔρωτος,
παίγνιον Α. Cell. 2, 24.
- Ερωτό-πλάνος, 2. πλάνων, πρᾶνων, πα-
ρατρέπων τὸν ἔρωτα· — φθόγγος Μελ. 112
(7, 495).
- Ερωτο-πλοεῖν· ἐν ἔρωτι πλεῖν, κολυμβᾶν
Μελ. 69, (5, 456).
- Ερωτο-ποιέω· εἰς ἔρωτα διεγείρω, ἔρωτα
ἐνοστάζω, μτγν.
- Ερωτο-τόκος, 2. ἔρωτα γεννῶν· — παῖς Νον.
Δ. 10, 324. — μῦθος = ἔρωτα γεννῶντις Μουσ.
459, amatorius. Ὀρ. ὡς ἐπὶ 0. τῆς Ἀφροδίτης.
- Ερωτο-τρόφος, 2. ἔρωτα τρέφων· αἰρω-
τοτρόφος Ἀφροδίτη Ὀρφ. Ἀργ. 480. — Κό-
πρις, Ἀργ. 476. καὶ αἰρωτοτρόφη Κυβέβρις,
αὐτ. 866.
- Ερωτό-τρωτος, 2. ὑπὸ ἔρωτος τρωθεὶς
Κ. Μαν. χρόν. 6, 486.
- Ερωτύλος, δ' ἰδ. ὅποιον τοῦ Ἐρωτος· ἐρωμῆ-
νος, ποθητός, ἀγαπητικός Θεοκρ. 3, 7. «ερωτύλα
αἰδεῖν» = ψάλλειν ᾄσματα ἐρωτικά Βίων 3,

- 10' τὸ δὲ π. Λεοντ. σκοτεινὸν «μεγάλῃν παρ' ἄμαξαν ἑρωτόλος ἡδὺ φραίνει» ἀναφέρεται εἰς μικρὸν ἄγαλμα τοῦ ἑρωτος Σχολ. 15 (9, 614), amasius, amatorius.
- Ἑρωτώ' θυγ. τοῦ Δανσοῦ Ἀπολοδ.
- Ἑρωφίλῃ' ἡ Κυμαία Σιδύλλῃ Σχολ. Πλατ.
- Ἑρωχος, ἡ' πόλ. Φωκίδος, πλησίον τῆς Χαράδρας Ἦρ.
- Ἑς, ἰων. καὶ ἀρχ. ἄττ. ἀντὶ εἰς ὃ ἴδε.
- Ἑς, προστ. ἀορ. 6'. τοῦ ἔημι, ὡς τὸ ἄφες, μέθες.
- Ἑς-αγγελεύς, ἐσαγγέλλω, ἰων. ἀντὶ εἰσαγγελεύς, εἰσαγγέλλω Ἦρ. ὅμ. ζητήσθωσαν καὶ τὰλλα σύνθετα μετὰ τοῦ ἐς ἀρχόμενα εἰς τὰ μετὰ τῆς εἰς· ἐνταῦθα δὲ μόν. τὰ Ὀμηρικὰ σημειοῦνται.
- Ἑς-ἄγειρω' εἰσαγείρω, π. Ὀμ. μόν. τὸ γ'. παρατ. ἐσαγείρετο καὶ τὸ γ'. μ. ἀορ. ἐσαγείροντο.
- Ἑς-άγω' εἰσάγω Ἰλ. ζ, 252.
- Ἑς-αἰέν' διὰ παντός.
- Ἑς-ακοντίζω' εἰσακοντίζω Ἦρ.
- Ἑς-αθρέω' εἰσαθρέω Ἰλ. γ, 450.
- Ἑς-ακρούω' εἰσακρούω Ἰλ. θ, 97.
- Ἑς-ἄλτο' γ'. ἐν. κατὰ συγκοπ. ἀορ. 6'. τοῦ ἐξάλλομαι ἀντὶ ἐσάλλετο Ἰλ. μ, 466.
- Ἑσαν, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ ἦσαν παρὰ τὸ εἶμι Ὀμ.
- Ἑς-ανδρόω' ἐπανδρόω ἀμφ.
- Ἑς-άντα' εἴσαντα Ὀμ.
- Ἑς-άπαξ, ἐπὶρ. διὰ μίαν φοράν.
- Ἑς-άπην, π. ἀορ. 6'. τοῦ σήπομαι.
- Ἑς-απικνέομαι' εἰσαπικνέομαι Ἦρ. 1, 1.
- Ἑσσαρ' πόλ. Αἰγύπτου Πίλιν.
- Ἑς-ἄράσσω' εἰσαράσσω Ἦρ.
- Ἑς-ἄρτι, μτγν. ἀντὶ εἰς ἄρτι, ἕως τότε Λοδ. Φρον. σ. 21.
- Ἑς-αύριον' εἰς αὔριον ἐπὶρ. Ἀριστ. ἔκπ. 666.
- Ἑς-αφάζω' ἐπαφάσσω, ἐσαφάω, τὸν δάκτυλον ἢ τῷ δακτύλῳ = βάλλω τὸν δάκτυλόν μου μέσσω εἰς τι καὶ δοκιμάζω, ψηλαφῶν οὕτως τὰ ἔσω Ἰπποκρ.
- Ἑς-ἄχρι, ἐπὶρ. ἀντὶ εἰς ἄχρι, ἕως οὗ, μετὰ γεν. Ἀπολ. Ῥ. 1, 604.
- Ἑσδάς, ὁ' Ἰουδαϊσμοῦ τις μτγν.
- Ἑσδεσσα, ἀορ. ἄ. ἔνερ. ἄ. πρ. τοῦ σθέν-νουμι.
- Ἑς-6η, γ'. ἐν. ἀορ. 6'. τοῦ σθέν-νουμι κατ' ἀμτθ. σημ. Ὀμ.
- Ἑσθηνες' εἶδος ποτηρίου Ἠσυχ.
- Ἑς-εἰδάζω' εἰσδιδάζω Ἦρ.
- Ἑσθους, οὐντος, ἡ' πόλ. Ἀραβίας Πτολ.
- Ἑσθουτα' πόλ. Περσίας Πτολ.
- Ἑσδών' ἴδ' ἐσδών μτγν.
- Ἑς-δέκομαι, ἰων. ἀντὶ εἰσδέχομαι.
- Ἑσδητες, οἱ' ἔθνος Ἰσθρικῶν Στ. Βυζ.
- Ἑς-διδώμι' εἰσδιδώμι Ἦρ.
- Ἑσδιλάσας' ἡγεμὼν τῶν βαρβάρων Προκ.
- Ἑσδομαι' ἴδ' ἔζω.
- Ἑσδρα' ὄν. ἀπαντῶν ἐν Ἐπιγρ. μτγν. ἔτι δὲ καὶ γεν. καὶ κλ. τοῦ ἔσθραι' ἔτι ἀντιδύτου ὄν. Ἀλ. Τραλλ.
- Ἑσδραμυλίξω' πρέχω ἐντός Ἠσυχ.
- Ἑσδρας' Ἰουδαϊσμοῦ τις, Ὁ'.
- Ἑς-δύομαι' ἐμβαίνει, γίνομαι μέσα εἰς τι μετ' αἰτ. - ἀκοντιστὴν Ἰλ. ψ, 622.
- Ἑς-δύω' εἰσδύω Ἦρ.
- Ἑς-ἐδρακον, ἀορ. 6'. τοῦ εἰσδέρκομαι Ὀμ.
- Ἑς-εἰμι' εἰσεμι Ἦρ.
- Ἑς-ελεύσομαι, μελ. τοῦ εἰσερχομαι Ὀδ. α, 88.
- Ἑς-ελθεῖν, ἀορ. 6'. ἀπαρ. τοῦ εἰσερχομαι Ὀμ.
- Ἑς-εμάσαστο' ἴδ' εἰσμάομαι Ἰλ.
- Ἑς-ένης, ἐσένην, ἐξένος' ἴδ' ἔννος.
- Ἑς-ἐπείτα' εἰσέπειτα.
- Ἑς-ἐπτατο, γ'. ἐν. μ. ἀορ. 6'. τοῦ ἐσ-ίπταμαι.
- Ἑς-εργγύναι, ἰων. ἀντὶ εἰσεργεῖν, περι-κλείειν, περιφράττειν.
- Ἑσερμῶθ' κώμη ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινά Ἰώσ.
- Ἑς-έρχομαι' ἴδ' εἰσερχομαι Ὀμ.
- Ἑς-εσάχ' ατο, γ'. πλ. π. ὕπερσ. τοῦ σάττω.
- Ἑσέτρωσον, ἰων. ἀντὶ εἰσέτρωσαν γ'. πρ. ἀορ. ἄ. τοῦ εἰσπείρωσκω.
- Ἑσευα, ἐπ. ἔσσευα, ἔνερ. ἄ. ἀορ. τοῦ σεύω.
- Ἑς-έχυντο, γ'. πλ. κατὰ συγκοπ. π. ἀορ. τοῦ ἐσχέω' ἐχύθησαν μέσα, ἐχώθησαν, ἔτρε-ξαν ἀγέληθ' ὅσον μέσα, ἐπὶ πληθους ἀνθρώπων Ἰλ. μ, 417.
- Ἑς-ηθέω' διυλίζω, στραγγίζω Ἦρ. ἴδ' εἰς-ηθίζω, colo.
- Ἑς-ήλ' ατο, γ'. ἐν. μ. ἀορ. ἄ. τοῦ εἰσάλλομαι Ἰλ.
- Ἑς-ηλυσσίη, ἡ' ἴδ' εἰσηλούσιον.
- Ἑσηνός' ἐσσηνός, ἴδ' ἔσσα.
- Ἑσῆρ ἡ ἔσῆρ' πόλ. ἐν Μέρσῃ Πτολ.
- Ἑσθαί, ἀπαρ. μ. ἀορ. 6'. τοῦ ἔημι καὶ π. παρκ. τοῦ ἔννουμι.
- (Ἑσθέομαι)' ἐνδύομαι, φαίνεται ὅτι μόν. ὁ π. παρκ. ἐδρίσκειται, «ἐσθήμενος ἐσθητα Μη-δικήν» = ἐνδεδυμένος Ἦρ. 6, 112 - ῥάκεις, 3, 129, ὡς Εὐρ. «ναυφθόροις ἡσθήμενος πέ-πλοισιν» Ἠλιοδ. 1539' συνήθ. μετ' αἰτ. «ἡ-σθημένος Πελοποννησιακῶς» Πυθαῖν. π. Ἀθην. 12, 589 ἡσθητα Αἴλ. Π. Ι. 12, 32, vestior.
- Ἑσθέω' ἄχρ. ἐν. ἔνερ. τοῦ προηγ.
- Ἑσθές, ἄτος, δωρ. ἀντὶ ἐσθής Πινδ. Π. 4, 79.
- Ἑσθημα, τό' ἐνδύμα ὡς ἐπὶ τὸ πλείστα. πλ. Αἰσχ. Ἀγ. 548' - φορεῖν Σοφ. Ἠλ. 260, vestimentum.
- Ἑσθημένος, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἡσθήμενος. ἐνδεδυμένος Ἦρ. 6, 112, vestitus.
- Ἑσθην, γ'. δούκ. π. ὕπερσ. τοῦ ἔννουμι Ἰλ. σ, 517.
- Ἑσθήρ, ἡρος' Ἑδραῖος τις Ἰώσ.
- Ἑσθής, ἡτος, ἡ, (ἐννουμι, προδλ. ἐσθος, vestis) ἐνδύμα, ἐνδυμασία' ἐν τῇ Ὀδ. συνήθ. περι-ληπτ. = τὰ ἐνδύματα, «χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλλας ἐσθητάς τε δόντες», ε, 38' «κτάνη, χρω-σόν, ἐσθητα» Ξεν. Ἀν. 3, 1, 18' ἐπὶ ταπή-των ἐννοητέον τὸ τῆς Ὀδ. «ἐντονον εὐνήν ἐ-σθητος μαλακῆς», ψ, 290' χρησθηρία=στολή τῆς Ἰσθρίας Αἰσχ. Ἀγ. 1243' Ἀργολίς, ἐκ. 234' «μετρίαν ἐσθητήν ἐχρήσαντο» = ἀπλῆν ἐν-δυμασίαν Σοκρ. 1, 6' σπανιῶτ. π. μτγν. «τὰς πόλεις ἐσθητα τοῖς στρατιώταις αἰτεῖν» καὶ περιληπτικῶς Πλουτ. Γ. Γραχχ. 2 ὁ πλ.

ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων προσώπου τινὸς Εὐρ. Ἑλ. 421, vestis.
 Ἑσθησις, ἡ· 1) ἐνδυμασία ὑπὸ τοῦ Σχολ. Σοφ. Ἡλ. 268 ὡς π. ἀναφέρεται καὶ εὐρίσκειται π. Στραβ. «ἐν ἀνθινάτε ἱσθησεσι», 3, 3, 7· ἐν τῇ Ν. Δ. ἰδ. ὡς ἔσθ. ἀντὶ τοῦ προηγ. 2) (ἔσθω) τὸ τρώγειν Κτησίας, vestitum.
 Ἑσθητήριον, ἰων. τὸ ἱνδυτήριον.
 Ἑσθητο-πώλης, ὁ ὁπωλὼν ἱσθητάς· γλωσσ. vestiarius.
 Ἑσθιος καὶ Ἀγσθιος, ὁ· τρίτος μὴν ἐν Κύπρῳ (24 Ἰουλίου) Κραμ. Ἀν. 3, 403.
 Ἑσθίω (καὶ ἔσθω) μόν. ἑν. καὶ παρ. διὰ τὴν συνήθ. χρῆσιν εἶνε ὁ μέλ. ἔδομαι, ἀδο. ἔφαγον παρ. ἔδωκα, ἔδωκα καὶ ἀδο. ἡ-δέσθην τρώγω, συνηθ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀπολ. ἰδ. συγν. «ἐσθίμεν καὶ πινόμεν», ἡ-τί Ὁμ. καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, καταδιβρώσκω Ἀριστ. εἰρ. 31· καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, «πῦρ πάντας ἐσθίει» = πάντας κατατρώγει, καταναλίσκει ἡ φωτιά Ἰλ. ψ. 182· «οἶκος ἐσθίεται» = ἡ περιουσία καταφθείρεται δι' ἀσωτίας Ὁδ. β. 418· σπαν. π. τραγ. ἐν δὲ τῇ περ. πανταχοῦ· μτφ. -ἐαυτὸν = τήκαμαι ὑπὸ λύπης Ἀριστ. σφ. 287· «μὴ ἐσθιεν καρδία» Πυθ. π. Πλουτ. παιδ. ἀγωγ. 17· δαγκάνω Αἰλ. Ἰ. 2, 6, 9· ὁ Ἰπποκρ. ἔχει καὶ τὸ μέσ. ἰδ. «τὰ ἐσθίμενα» = ὀρεγμένα, δάκνοντα πράγματα.
 Ἑσθία· ἑύλινα παίγνια Ἀμαθούσιοι Πούγ.
 Ἑσθλόγαμος, 2· καλῶς νυμφευμένος Γρ. Νεξ. 2, 78, bene nuptus.
 Ἑσθλο-δότης, ὁ· ὁ δίδων τὸ ἀγαθὸν Συνεσθ. 3, 340, bonus dans.
 Ἑσθλο-μᾶνης, 2· ἔχων μανιῶδη χρηστέτητα (δηλ. τὰ μέγιστα σπουδαίων) ἑσθλομανῆς ἀρετῇ, ξανθοχρῶς ἡδὲ μόχλῳ Ἰωάν. Γαζ. ἔκφρ. 82.
 Ἑσθλός, 3, ὅμορ. ἐσθλὸς Πινδ. ἀγαθός, ἀξιος εἰς τὸ εἶδος του, ἔξοχος, εὐγενὴς ἀπὸ Ὁμ. ἰδ. π. ποιητ. εὐχρ. συνηθ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀνδρείος ἀντιθ. τῷ κακός Ἰλ. συγν. «ἐν τινι» = ἀξιος εἰς τι, σ. 283· ἐπὶ στρατηγῶν καὶ ἡγεμόνων, ἀκόμη καὶ ἐπὶ χοιροβοσκῶν Ὁδ. π. 557· «θηρητὴρ, ἀγορητὴς, ἡγεμόν» (ἔκαστος εἰς τὸ εἶδος του) = δεινός· Πέλοψ Πινδ. Ν. 2, 21· ἐπὶ ἡρώων Ἀισχ. Περ. 31· «κῆρυξ, ἀγγελος» Πινδ. Ὁ. 13, 96· καὶ μτφ. «δωμάτιον κύνα ἐσθλὴν» = ἡ πιστὴ τοῦ οἴκου φύλαξ Αἰσχ. Ἀγ. 594· «φιλόεν ἐσθλὸν» Σοφ. Οἰ. τ. 611· ἀνὴρ, Αἴ. 1294 καὶ συγν. ἰδ. ἐπὶ εὐγενῶν, ἀντιθ. τῷ κακός, Φιλ. 96· καὶ μετὰ ἀπαρ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 106, π. Πλατ. μόν. ἑν τοῖς ποιητ. χωρίοις· περὶ τῶν βαθεῶν τῆς ἑνοίας πρὸς ἀγαθός, μὲθ' οὗ κοινὴν ἔχει καὶ τὴν σημ. τοῦ πλουσίου Ἦσ. ἔρ. 214· ἐπὶ εὐγενῶν ἱππῶν Ἰλ. ψ. 348· ἐπὶ πραγμάτων καὶ περιστάσεων, ἑνός, νόμου, μένος, βουλή, φάτις καὶ ἄλ. = ἀγαθός, ὅσοι ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸν ἑνὸς σκοπὸν ὅθ. φάρμακα = ἐνεργόν, σωτήριον μέσον· ὀρνίθες, αἰεταί, εὐρυλίαν προαναγ. γέλλουσαι Ὁδ. ψ. 311· ὅπαρ, σ. 547· κλέος Πινδ. Π 4, 175· = χάριτα, Ὁ. 2, 21· «ἀλγὲς ὕπνος ἐσθλός» Σοφ. Φιλ. 847· = εὐχῇ,

Οἰ. Κ. 1502· - γάμοι Εὐρ. Ἰ. Α. 609· φημαι, Ἑλ. 1298· ἰδ. τὸ αὐτ. «τὸ ἐσθλόν» = ἡ εὐτυχία Ἰλ. ω. 530· καὶ «ἐσθλόν» μετ' ἀπαρ. = βαρὺ, ἀφελές, ω. 301· καὶ «τὰ ἐσθλά» = περιουσία Ὁδ. κ. 523· καὶ οὕτω π. τοῖς ἱπποκρ. «πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τὴν ὄνησιν ἐλδόμεν» Αἰσχ. Ἀγ. 341· «λόγῳ μὲν ἐσθλῶ, τοῖς δ' ἔργοις κακῶ» Σοφ. Οἰ. Κ. 768· τὸ συγκρ. ἐσθλότερος ἔχει Ἀντιφιλ. 10 (9, 156), τὸ ὑπερθ. «βασιλῆος ἐσθλοτάτου» Φίλιππ. 47 (6, 240), bonus, strenuus, fortis.
 Ἑσθλότης, ἡ· χρηστότης, φρόνημα εὐγενές, ἀγαθότης, λιβ. ὑπὸ Κρυσίππου σχηματισθεῖσα Πλουτ. π. ἡθ. ἀρετ. 2, bonitas.
 Ἑσθλωμα, τὸ· γενναία πράξις, ἐνδοξον κατόρθωμα Εὐρ. Ἀνδρ. 773.
 Ἑσθμωνίτις· ἰδ. ἑσθλόν.
 Ἑσθος, τό· ἐσθής, ἐνδυμα, φάρμακον Ἰλ. ω. 94.
 Ἑσθ' ὅτε· ἔστιν ὅτε = ἐνίοτε μετ' ἀπαρ. Σοφ. Αἴ. 58.
 Ἑσ-θρῶσκω· ἐσθρῶσκω Ἰλ. μ. 462.
 Ἑσθω, μόν. ἑν. καὶ παρ. = ἐσθίω Ὁμ. συγν. συνηθ. μετὰ τοῦ πίνειν συνηνωμένων, ἐπὶ ἀλόγων ζώων, καταδιβρώσκω Ὁδ. ν. 409· «πειμήλια = καταδαπανῶ περιουσίαν, β. 75· «βορρᾶν ἄσπτον» Αἰσχ. Ἀγ. 1579, edo.
 Ἑσία (ἑμῖ), ἡ· πρεσβεία Σουῖδ.
 Ἑσία, ἡ· οὐσία κατ' ἀρχ. ἀπ. καὶ ἄλλ. διαλίτους Πλατ. Κρατ. 401· ἡ γρ. ἑσσία ἔσφ.
 Ἑσιάλλονται, ὅμορ. ἀντὶ εἰσιέλλουσιν, ἀπὸ τοῦ εἰσιάλλω = εἰσέμπουσιν Ἑσχύ.
 Ἑς-εἰδέν· εἰσδεῖν Ὁμ.
 Ἑς-εἰδύομαι· ἰδ. εἰσδύομαι.
 Ἑσιέμεναι, μετχ. ὅμορ. πλ. μέσ. ἑν. τοῦ εἰσῆμι Ὁδ. χ. 470.
 Ἑς-εἴζεται· εἰσιέται Ἰλ. β. 245.
 Ἑς-εἴημι· εἰσῆμι Ἦρ.
 Ἑσιμεῖν· εἰσάειν, εἰσάειναι, Ῥόδου ἱππογρ.
 Ἑσιμόντου· ἰδ. Αἰσιμόντου, μετχ.
 Ἑσιμφοτός· ἀνδρ. ὄν. Προκοπ.
 Ἑς-εἴπαμαι· εἰσέπαμαι Ἦρ.
 Ἑσις, ἡ· προσπάθεια μόν. π. Πλατ. Κρατ. 41.
 Ἑσις (ἑμῖ), ἡ· ἀρεσις, εἰσῆμι Ἑτ. Μ. 4, 598.
 Ἑς-εἴηλος, ἡ· πρόσθετος Ἦρ. Ἀν. 2, 7, 13.
 Ἑσκά, ἡ· θυγ. τοῦ Ἀετὶλα Προσκ.
 Ἑσκαμάνης, ὁ· ἀγρὸς π. κρησὶν Ἑσχύ.
 Ἑσκαμάνης· ἀνδρ. ὄν. νομίσμ. Ἑρμυρταίς.
 Ἑς-καταβαίνω· εἰσκαταβαίνω Ὁδ. ω. 222.
 Ἑς-κατ-οράω, ἰων. ἀντὶ εἰσκαθοράω Ἀνακρ. ἀποσπ. κατὰ Βερκ.
 Ἑς-κάτ-ορετο, ἀόρ. ὅ. τοῦ εἰσκαταίθηναι Ἦσ. θε. 890.
 Ἑσκε, ἑπ. ἰων. ἀντὶ ἦν, γ'. ἑν. παρ. τοῦ εἶμι συγν. π. Ὁμ.
 Ἑσκειμένως, ἑπ. ἑν. ἑκ τῆς γεν. πλ. τῆς μετχ. τοῦ π. παρ. τοῦ εἰσέπτομαι = μετὰ σκέψης· «πράττειν» Δημ. 24, 157, consideratio.
 Ἑσκηδεκάτη, ἡ· ἐκαδεκάτη, Τανὰγρ. ἱππογρ.
 Ἑσκιασμένως· σκοτεινῶς, μετχ. ὁμοειδῆς.
 Ἑσκιαστροφένως· σκοτεινῶς, ὅμορ. ἀπαρ. ἀποδοκίμ. ὁ Πολυδ. 5, 185 ὡς ἀδοκίμ. λιβ.
 Ἑσκληκα, παρ. ἀμτῶ. τοῦ σκέλλω.
 Ἑσκλησία, ἡ· ἑκκλησία, Κρητικ. ἱππογρ.
 Ἑσκλητος· ἐκκλησις, συγκαλεσθεῖσα συγν.

- λευσίς τοῦ λαοῦ· ἑκκλητός· Ἡσυχ. ἴδ' ἑκκλη-
τος, δωρ.
Ἑς-κλήτός, ἡ· τῷ προηγ.
Ἑς-κομίζω· εἰσκομίζω Ἡσ.
Ἑσχογ, παρτ. τοῦ εἰμ' ἤμην Ἰλ. η, 153·
ἔσκε=ἦτο Δίσχ. Περσ. 648, erat.
Ἑσκοπημένως· μεμελετημένος, μτγν.
Ἑσκορπισμένως· σκορπιστά, μτγν. dis-
perse.
Ἑσκούα· πόλις ἐν Βαιτ. Ἰσπανία Πτολ.
Ἑσκυλίνος ὁ, λόφος· ὁ ἐν Ῥώμῃ Collis Es-
quilina Δ. Ἄλ. Ἑσκυλῖναι πόλις = ἡ αὐτοῦ
porta Esquilina Δ. Ἄλ. ἴδ' Ἑσκυλίνος
καὶ Ἰσκυλίνος Πλούτ.
Ἑς-κῶπιω· εἰσκῶπιω Ἡρ. 7, 150.
Ἑσλί· ὄν. κῆρ. ἐβραϊκὸν ἄλλ. Κ. Δ. Λουκ.
3, 25.
Ἑσλός, δωρ. 3· ἐσθλός.
Ἑσμα, τό· αὐχὴν τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρόνων
(= πιάδι ὀπωρικῶν), ὁ κατὰ Θεόφρ. μίσχος Ἀ-
ριστοτ. π. Εὔστ. Ἰλ. 932, 32, petiolus.
Ἑσμιος, 3· γλυκύς, νόστιμος Ἡσυχ. dulcis.
Ἑσμός, ὁ, ἡ ἑσμός· σμῆνος (τὸ συνάμα ἀφιέ-
μενον, ἴσμι, παρὰ τὸ ἅμα πετομένης εἶναι,
ἡ (ἔξομαι) συνάμα καθέζεσθαι Εὔστ.), μάλι-
στα ἐπὶ μελισσῶν Πλατ. νομ. 4, 708· ὁ Βακ-
κερ. γράφει ἐσμός· -μελιτῶν Ξεν. Ἑλλ. 3,
2, 20· ἐπὶ σφηκῶν Ἀριστ. σφ. 1107· ὡς πε-
λειάδων Ἀίσχ. ἱκ. 220· καὶ συγχ. μτφ. ἐπὶ
παντὸς πληθους, «ὕδριστῆς Δίγυμπογενῆς», αὐτ.
30· νοῦσων, 667· -γονατικῶν Ἀριστ. Λυσ.
353· ὅσον ἐσμὸν λόγων ἐπεγείρετε» Πλατ.
πολ. 5, 450· -γάλακτος Εὐρ. Βακχ. 709·
καὶ ἐπὶ μελιτος, ἔπινικ. π. Ἀθην. 10, 432·
«δομαίων ἀτόπων» Λουκ. Λεξίφ. 17· -θηρίων,
ἐπὶ σκυλῶν Πλούτ. Ἀρτ. 17· -σοφίας Θε-
μιστ. Τὸ δαυὶ πνεῦμα σημειοῦται σαφῶς ὑπὸ
τῶν ἀρχαίων γραμμ.· π. Πλούτ. λέγει περὶ
τῶν μελισσῶν «ἐσμὸν λαμβάνειν» ὡς σμῆνος
κάτω ἀφιέμενον, ὅπερ ὅλοι τὴν ἀπὸ τοῦ ἔ-
ξομαι παραγωγὴν του, examen.
Ἑσμὸ-τόκος, 2· σμῆνος μελισσῶν γεννῶν,
χορὸς Ἀπολλυνδ. 6 (6, 239).
Ἑσμουνός· οἶος Σαδύκου, π. τοῖς Φοίνεϊν =
Ἀσκληπιδὲς Δαμασκ. 6, Ἰσιδ.
Ἑσμὸ-φύλαξ, ὁ· φύλαξ τῶν μελισσῶν Γεωπ.
Ἑς-ὀδὴν· εἰς ὄψιν, -ἐλθεῖν = ἐνὸπιον ἐλθεῖν
Καλλ. π. Β. Ἀν. 942· ἴδ' ὀδὴν.
Ἑσοδημένως· μετὰ θορύβου μτγν. ἀντὶ σε-
σοδημένως.
Ἑς-ὀδός· εἴσοδος Ἡρ.
Ἑς-οἰδαίνω· κάμνω τὴν νῆα πρὶς θῆ Ἀρετ.
Ἑς-οικέω· εἰσοικέω Ἡρ.
Ἑς-οικίζω· εἰσοικίζω Ἡρ.
Ἑς-οπίτος, 2· εἴσοπτος, Ἡρ.
Ἑς-οπτρίς, ἴδος, ἡ· εἰσοπτρίς Β. Ἀν.
2, 37.
Ἑς-οπτρον, τό· τῷ προηγ.
Ἑς-οπτρισμός, ὁ· εἰσοπτρισμός, το παρι-
στάνειν τὸ εἰς τὴν καθρέπτην Πλούτ.
Ἑς-οπτρο-εἰδής, 2· ὅμοιος μὲ καθρέπτην
μτγν.
Ἑς-οπτρον, τό· εἴσοπτρον.
Ἑς-ορέω, ἴων. ἀντὶ εἰσορέω Ἡρ.

- Ἑσοῦ· σοῦ, Δίγδυτου ἑπιγρ.
Ἑσοῦμαι, δωρ. μέλ. τοῦ εἶμι Θουκ. 5, 77.
Ἑσοχάδες, αἱ (ἐσέχω)· πρίξιμον ἐσωτερι-
κὸν τῶν φλεβῶν τοῦ ἀφροδῶνος, ἱατρ.
Ἑσπάρτοι· ἑσπέριοι, Ναυπάκτου ἑπιγρ.
Ἑσπαρμένως· σπαράδην Ἡσυχ. sparsim.
Ἑς-περ' ἔως οὗτου, donec.
Ἑσπέρα, ἡ· τὸ βράδυ, ἑσπέρας, σουρούπωνμα,
βράδυασμα Πινδ. Ὀ. 3, 21· «ἄκρα σὺν ἐσπέ-
ρα» = μὲ τὸ τέλος τῆς ἑσπέρας, τὴν ἔλευσιν
τῆς νυκτός, 11, 10· καὶ πολ. αἱ ἑσπερινὰ
ὄραι, Ἰ. 7, 44· «πρὸς ἑσπέρα» Ἀριστ. σφ.
1085· περὶ ὁ σὺν ἡθ. τύπος «ἐπειδὴ ἑσπέρα
ἦν» Πλατ. συμπ. 220· «ἑσπέρας, εἰς ἑσπέραν»,
συμπ. 223· «ἑσπέρας γιγνόμενης», πολ. 10,
621· καὶ σὺν ἡθ. ἑσπέρας, εἰς ἑσπέραν, συμπ.
223· «ἄφ' ἑσπέρας, εὐδὸς» Θουκ. 3, 112·
«πρὸς καὶ πρὸς ἑσπέραν» = πρὸς καὶ βράδυ Ξεν.
Ἑλλ. 1, 1, 30· ὡς «ἐπὶ πρὸς ἑσπέραν ἦν»,
4, 3, 22· περὶ ὁ βίος ἑσπέραν ἄγει» Ἀλε-
ξίς ἐν Στοδ. ἀνθ. 116, 19, ὡς ὁ Ἀριστοτ.
καλεῖ τὸ γῆρας ἑσπέραν τοῦ βίου, ποιητ. 21·
ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ ὀρίζοντος, «πρὸς ἑσπέραν
φέρει» Εὐρ. Ὀρ. 1260· «τὰ πρὸς ἑσπέραν» =
τὰ δυτικὰ μέρη, αἱ δυτικαὶ χώραι Θουκ. 6,
2· πρὸς ἑσπέρας, vespere.
Ἑσπέρα, ἡ· 1) μία τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν
Ἀπολδ. 2) νῆσος τῶν Ἀμαζόνων ἐν τῇ Τρι-
τωνίδι λίμνῃ Δ. Σικ.
Ἑσπεράζω· ἑσπερίζω.
Ἑσπερέθοντα ἑσπερον, ἑσπερίον Ἡσυχ.
Ἑσπερία· θηλ. τοῦ ἑσπέριος, δυσμικὴ εἰς τὸν
πλ. Ὀσκ. κυν. 138· ἴδε καὶ τὸ ἐσπῆ.
Ἑσπερία· 1) μία τῶν Ἑσπερίδων = Ἑσπέρη καὶ
ἑσπερία ἴδ' ἀνωτ. 2) ἔσποκα. γῆ· α) ἡ ἴτα-
λία Δ. Ἄλ. κάτ. Ἑσπέριος, Ἑσπεριώτης Στ.
Βυζ. 6) Ἰσπανία Στ. Βυζ. γ) Λιβύη Πολουδ.
ἴδε Λιβύη, Hesperia.
Ἑσπεριάζω ἡ ἑσπερίζω· τρώγω τὸ ἑσπέρας
μτγν.
Ἑσπεριάτης· ἴδ' ἑσπερία.
Ἑσπερίζω· δειπνῶ, τρώγω τὸ ἑσπερινόν μου
φαγητόν, ἔτι δὲ καὶ ἐκτελῶ τὴν ἑσπερινὴν
μου προσυχὴν, διαβάζω τὸν ἑσπερινὸν μτγν.
corno,
Ἑσπεριθῆν· ἐκ τῆς ἑσπέρας μτγν. a vespere.
Ἑσπερικός, 3· ἑσπερίος Ἀθην. 3, 83.
Ἑσπερινός, 3· τῷ ἐπομ. Ξεν. Λακ. 12, 6·
-δρόπον Ἀθην. 1, 11.
Ἑσπέριος, 3, ὀδγτ. σπαν. καὶ 2 ὡς Εὐρ.
Ἡρ. μ. 395· ὁ τὴν ἑσπερινὴν ὥραν γινόμενος·
«ἑσπέριος ἦλθεν» = τὸ ἑσπέρας Ὀδ. ι, 336·
-δοῖσι Πινδ. Π. 3, 19· «ἑσπερίους ἀγέρε-
σθαι ἀνώγει», 6, 385· «ἑσπέριος φλέγεν» Πινδ.
Ν. 6, 39· -ἀνατολὰ Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 98·
«ἑσπερίος κεινός γε τελεῖ τὰ κεν ἦρι νοήση»
Καλλ. Ζην. 87· ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ οὐρανοῦ,
δυτικός· «ἦλθ' πρὸς ἡοίαν ἡ ἑσπερίαν ἀνθρώ-
πων» Ὀδ. 6, 29· «ἡ ἑσπερία θάλασσα» μτγν.
«τὰ ἑσπερία» = τὰ δυτικὰ μέρη Πλούτ. Ἀν-
των. 30· αἱ δυσμαὶ Λουκ. Ἑρμοτ. 25· -γῶν
Νομ. «κλίμα γαίης» = ἡ Ἰταλία Νομ. -ποτα-
μός ἐπὶ τοῦ Ἡριδανοῦ, ἡ Κελτοί, Λιβύοις,
ὡς καὶ τῶν δυτ. -ῤέτρων, λίμνη Νομ. -ἄλς

Δ. Περ. κόλπος Ἑσπερίων πέλαγος Nov. vespertinus.
 Ἑσπέριος Δράκων, ὁ ὃ τὰ χρυσὰ μῆλα φυλάττων δράκων εἰς τὰς νήσους τῶν Ἑσπερίων, υἱὸς τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς. Ἡσ. θε. 333· κατὰ δὲ Ἀπολδ. ἦν υἱὸς τοῦ Τιφῶνος καὶ τῆς Ἑχιδνῆς· τοῦτον ἐφάνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ὤπηγε νὰ λάβῃ τὰ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίων.
 Ἑσπερίς, ἰδος, ἡ ἰδ. θηλ. τοῦ Ἑσπέριος, θυτική, π. χ. ἄλμη Nov. Δ. θ. 219· νήσος Δ. Περ. 563· ὡς οὐα. 1) τὸ ἄνθος μανουσάκι, τὸ εὐωδιάζον μᾶλλον τοῦ Ἑσπέριας ἢ τὴν ἡμέραν ὁσοῦρ. ἴδε τὰ ἐπὶ μ.
 Ἑσπερίς, ἡ· κύρ. ὄν. 1) πᾶλ. τῆς Λιβύης, ἡ ὑστερον Βερνίκη, ἔτι δὲ καὶ αἱ Ἑσπερίδες, Στράβ. κάτ. Ἑσπερίτης Στ. Βοχ. 2) πλ. αἱ Ἑσπερίδες Νύμφαι=θυγατέρες τῆς Νυκτός, κατοικοῦσαι πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς τὰ δυσμικώτατα μέρη τῆς γῆς, ἡ περὶ τὸ ὄρος Ἀτλαντα Ἡσ. διὸ καὶ ἐνομιζόντο θυγατέρες τοῦ Ἀτλαντος Δ. Σικ. ἦσαν δὲ αὗται τρεῖς ἀδελφαὶ Ἀπολ. Ῥ. κατ' ἄλλ. δὲ τέσσαρες, ἡ Ἀλγῆ, Ἀρβούσα, Ἐρυθία καὶ Ἑσπέρη Ἀπολδ. φυλάττουσαι ἐντὸς κήπου τὰ λεγόμενα χρυσὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίων· οὗτος δὲ ὁ κήπος ἐπλάττετο ὑπάρχων ἐν τῇ Λιβύῃ εἰς ἐν ἱερὸν ἄλσος κείμενον πρὸ τῆς Βερνίκης, πόλεως τῆς Κυρήνης, τὰ δ' ἐν αὐτῷ μῆλα ἐλέγοντο εἶναι ἡσαν ἱερὰ τοῦ Ἥλιου ἢ τῆς Ἥρας, ἀπὸ αὐτῆς ἔλαθεν ὡς δῶρον παρὰ τῆς Γῆς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ γάμου τῆς Ἐρατοῦς. Ὁ Ἡρακλῆς σταλὲς ὑπὸ τὸν Εὐδρυβίαν ἔνα φίρην τὰ μῆλα ταῦτα εἰς τὰς Μυκήνας, καὶ φονεύσας τὸν αὐτόν· Ἑσπέριον Δράκωνα φύλακα αὐτῶν, τὰ ἥρπασεν Ἀθῆν. σο. ἡ παροιμ. «μῆλα Ἑσπερίων ἐδωρήσαν» μὴ Ἀποστολ. 3) Ἑσπερίδες νῆσοι κυρ. ἐλέγοντο αἱ νῆσοι, ἐν αἷς κατοικοῦν αἱ Ἑσπερίδες· κατὰ δὲ Στράβ. ἦσαν αἱ αὗται μὲ τὰς νήσους τῶν Μακάρων, κατὰ δὲ Δ. Περ. = αἱ Κασσιτερίδες νῆσοι· 4) Ἑσπερίς ἡν μήτ. τῆς Κρήτης Πλιν. 5) ὄν. γυν. Ἑσπύρ.
 Ἑσπερίσσιμα, τό· τὸ πρὸς Ἑσπερίαν φαγητὸν Φιλίμων π. Ἀθῆν. 1, 11.
 Ἑσπερίτης, ὁ· ὁ κείμενος πρὸς Ἑσπερίαν, πρὸς δυσμὰς Σεν. Ἀν. 7, 8, 14.
 Ἑσπερίται, οἱ· 1) οἱ κάτ. τῆς Ἀρμενίας τῆς πρὸς Ἑσπερίαν Σεν. ἡ ὁρθότ. = Σάπειρες Ἡρ. οἱ κάτ. τῆς μετέπειτα κληθείσης Ἑσπερίτιδος Σεν. 2) κάτ. τῆς Ἑσπερίδος ἢ Ἑσπερίδες ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ πλησίον τῆς μεγάλης εὐρυτείας, εὐφορωτάτης χώρας, διὸ καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων π. ἐπλάττετο ἐκεῖ εὐρυκόσμητος ὁ κήπος τῶν Ἑσπερίων Στράβ.
 Ἑσπερίωτης, ὁ· ἴδ' Ἑσπερία.
 Ἑσπερίοθεν, ἐπὶρ. ἀπὸ τῆς Ἑσπέριας, Ἀρ. 891.
 Ἑσπερό-μορφος, 2· μορφήν ἔχων Ἑσπέρια, σκοτεινὴν Τζετζ. tenebrius.
 Ἑσπερ-όρθριον, τό· τὸ ἀφ' Ἑσπέριας μέχρ' πρωίας διάστημα = ὀλονυκτίς, μτγν.
 Ἑσπερος, ὁ, καὶ ἡ Ἀπολ. Ῥ. 4, 1290· πρὸλ. Ἑσπέρια (vesper), «μείνον ὁ ἐπὶ Ἑσπερον ἔλθων», μέλας ἐπὶ Ἑσπερος ἦλθε = ἔφθασε

σκοτεινὸν Ἑσπέριας Ὁδ. α. 422· ὁ Ἑσπερινὸς ἡ στήρ Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 96· καὶ μτφ. ἐπὶ ἡλικίας Μακεδόν. 2 (5, 233) ἔπλθ. «ἐν δ' Ἑσπερον ἔφθασεν Σελάννας φάος» = τὸ Ἑσπερινὸν φῶς Πινδ. Ὁ. 11, 76· «Ἑσπεροι λαμπυτήρες» Σοφ. Αἴ. 278· «Ἑσπερος θεός» ὁ σκοτεινὸς θεός, ὁ Πλούτων, Οἱ. τ. 178· «τὰ Ἑσπερα» = αἱ Ἑσπεριναὶ ὥραι, τὸ Ἑσπέριας, «ποτὶ Ἑσπερα» = πρὸς τὸ Ἑσπέριας Ὁδ. ρ. 191· ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ οὐρανοῦ = δυτικὸς, = τόποι Αἰαχ. Πρ. 348· ἀγκῶνες Σοφ. Αἴ. 792· καὶ π. μτγν. π. - γῆ Λυκοφρ. 956, Hesperus.

Ἑσπερος· 1) υἱὸς Ἡους καὶ Ἀστραίου Ἡσ. ἡ κατ' ἄλλ. ἀδελφὸς τοῦ Ἀτλαντος καὶ πατ. τῆς Ἑσπερίδος· ἦν δ' Ἀτλῆας ἔλαβε γυναῖκα καὶ μετ' αὐτῆς ἐγέννησε τὰς Ἑσπερίδας Δ. Σικ. ἐλογίζετο δὲ ἀστρονόμος Ἑσπερος, καὶ οὐ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀτλαντος ἀναβὰς ἵνα παρατηρήσῃ τοὺς ἀστέρας, ἠρπάγῃ δὲ κατὰ γῆδος, γενόμενος ἀφανής, οἱ δὲ συμπόλῃται αὐτοῦ τὸν ἐτήμησαν μὲ θείας τιμῆς Δ. Σικ. 2) δὲ καὶ τῆς Ἀφροδίτης λεγόμενος ἀστὴρ, ὁ τέταρτος πλανήτης τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος, θεωρεῖτο ὡς ὁ ὠραιότερος τῶν ἀστέρων καὶ ἦδη ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρου ἡ Παρμενίδου ὡς ὁ αὐτὸς μὲ τὸ ἀστρον τῆς αἰγῆς ἀναγνωρίζομενος Δ. Λαερ. 3) Μικῆσός τις πατ. τῆς Ἑσπερίδος Παλαιφ. 40. α) «Ἑσπερον κῆπος» ἐπὶ τοῦ κήπου ἢ τῆς χώρας τῶν Ἑσπερίων, β) «Ἑσπερου κῆρας», πρότερον «Ἀμαλθείας κῆρας» καλούμενος Δ. Σικ. 4) Ἀθηναῖός τις Ἑσπύρ.

Ἑσπερου κῆρας, τό· ὄρος «τοῦσύνεγγος τόπου παντός (τῶν Κεραινῶν ὄρων) ὄντος τῷ σχήματι παρακλήσιου κῆρατι βοδῆ, ἀφ' ἧς αἰτία· Ἑσπερου κῆρας προσανασυνήναι» Δ. Σικ.

Ἑσπερεὺς ἐν Μοσσαι, ὁ πλ. προστ. τοῦ εἰπεῖν Ἰλ. Ἑσπερεὺς μῆνως ταχέως, μετὰ σπουδῆς, θυτήθ. τῷ ἀναβεβλημῶς Δ. Ἀλ. π. Δημ. 54.

Ἑς-πλῆω, ἰων. ἀντὶ εἰσπλῆναι Ἡρ.

Ἑσπῶμαι, ἐπ. ἐν. π. μτγν. ἀντὶ ἔπομαι.

Ἑσπόμεν, ἀόρ. δ. τοῦ ἔπομαι, ἀπαρ. σπείσθαι· ὁ δὲ Ὀρ. φυλάττει τὸ ε καὶ ἐν τῷ ἀορ.

τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων ἀπαρ. ἐσπείσθαι Ἰλ. ε. 423, μετγ. ἐσπόμενος Ἰλ. προστ. ἐσπείσθαι Ἰλ.

ὑποτ. ἐσπῶμαι Ὁδ. μ. 349, ἐκτ. ἐσπείσθαι Ὁδ.

Ἑσπον (ὀρχι ἔσπον. δασυν.), ἀπαρ. ἔσπιν ἀόρ. δ. τοῦ ἔπω π. Ὀμ. ἐν νυνδίοις μόν.

Ἑσπουδασμένως, μετὰ ζήλου, προθυμίας Στράβ. 10, 465.

Ἑσπω ἴδ' ἔπω.

Ἑσ-ρήγνυμι, ἰων. ἀντὶ εἰσρήγνυμι Ἡρ.

Ἑσροι, ὁ, ὑπὸ τοῦ Πλατ. σχηματισθ. λίξ.

πρὸς παραγωγ. τοῦ ἔρωσ ἀπὸ τοῦ εἰσρῶ.

Ἑσ· ἡ ἡ μετὰ δότ. «ἔα· τῷ οἴκῳ», Ἰδαίου Κύπρου ἐπὶ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

σαν, Βοιωτ. ἐπὶ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ. ἐσσεῖ γρ.

Εσσεσθειν· ἐσσεσθαι, Ἀφρίσης ἐπιγρ.

Εσσηαι· ἐκχέαι, Παύχ.

Εσσηδόνες· Ἰδ' Ἰσσηδόνες.

Εσσην, ἄνθρωπος, ὁ ἱερεὺς τις ἐν Ἐφέσῳ τῆς Ἀρτέμιδος Παισ. π. Καλλ. ὁ βασιλεὺς, ὅμν. εἰς Δία 86· κατὰ δὲ Σχολ. καὶ Σουλᾶ κυρ. = ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν· ἐπὶ οἰκιστῇ· Πρωδὸν. π. μον. λιβ. 17.

Εσσην· στηθιατὸν Ἐβρ. λιβ. Ἰωσ. 3. 15.

Εσσηνες, οἱ· ἐν Ἐφέσῳ οἱ ἱερεῖς τῆς Ἀρτέμιδος· Ἰδ' Ἰσσην.

Εσσηνεύσαι· Ἰσσην γενόμενας, Ἐφέσου ἐπιγρ.

Εσσηνοί· Ἰδ' Ἰσσηνοί.

Εσσηρδός, ὁ· ὁ μάντις Παύχ.

Εσσί, ἐπ. καὶ ὄμορ. 6'. ἐν. ἐν. τοῦ εἰμί, εἰμί, ἐομί, ἀντὶ εἰς ἡ εἰ.

Εσσία, ἡ· ἐστία.

Εσσινά· ἱκανοῖτον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίῳν τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ Βαρθαριχοῦ κόλπου Πτολ. 4, 7, 11.

Εσσο· 1) ἐπ. προστ. τοῦ ἔννυμι ἀντὶ ἔσο ἡ εἶσο, Ἰλ. γ, 47· 2) ἐν. πρ. πᾶθ ὅπερ τοῦ ἔννυμι Ὁδ. π, 199.

Εσσομαι, ἐπ. μιλ. τοῦ εἰμί ἀντὶ ἔσομαι

Ὁμ. ὅστις καὶ τῷ ὄμορ. ἔσσομαι ἐν Ἰλ. κατὰ γ'. ἐν. πρ. ἐσσιῖται χρῆται.

Εσσόν, τό· ἱμάτιον Παύχ. πρὸλ. βέσστον, ἔσθος.

Εσσομαι, ἰων. ἀντὶ ἡσσομαι.

Εσσομαι, π. παρκ. τοῦ εἶναι, ἀφ' οὗ ἔσσο καὶ ἔσσοτο, 6'. καὶ γ'. ὅπερ καὶ κατὰ συγκοπ. ὄμορ. ἄμα εἶνε.

Εσσομένοις, μετχ. τοῦ εἶναι.

Εσσομαι ἐν ὧς, ἐπὶ. ἰορητικῶς, μετὰ σπουδῆς ἐμάχοντο Ἰλ. α, 698· ἀποδάντες Ὁδ. ξ, 346, properanter, celeriter.

Εσσοτο, ἔσσοτο, 6' καὶ γ'. ἐν. π. ὄμορ. κατὰ συγκοπ. τοῦ εἶναι.

Εσσοτερον· ἰσοϋρότερον Παύχ.

Εσσων, ἰων. 2' ἡσων Ἠρ. 7, 213.

(Εσταα), ἄγρ. παρκ. 6'. τοῦ ἔσθημι κατ' ἀμθ. σημα. ἐν. ἀφ' οὗ οἱ ἐξῆς κατὰ συγκοπ. χρόνοι, δοῖκ. ἐσάτων πλ. ἐσάμεν, ἐστατε, ἐστάσι, ἀπαρ. ἐσάται, ἐπ. ἐστάμεν, ἐστάμεναι, μετχ. ἐσάτως, ἄττικ. συναίρ. ἐσώς, ἐσώσω, ἰων. ἐστωίς καὶ ἐστωίς.

Εσταθεν· Ἰδ' ἔσθημι.

Εστακα, μεθ. παρκ. τοῦ ἔσταμαι, φαίνεται ὅμως ὅτι πρὸ τοῦ Πολυδ. δὲν ἦτο ἐν χρῆσ.

Εστάλατο, ἰων. γ. πλ. π. ὅπερ τοῦ ἐστέλλω ἀντὶ ἐσταλμένοι ἦσαν Ἠσ. ἀσπ. 288.

Εσταλωπία, ἡ· ἀγορὰ νηπιτισμῶν π. Ταραντινοῖς Παύχ. forum vestiarium.

Εστάμεν, ἐστάμεναι· ἐπ. ἀπαρ. κατὰ συγκοπ. παρκ. τοῦ ἔσθημι, ἀντὶ ἐσάται· Ὁμ.

Εσταμεν, ἄ. πλ. συγκ. παρκ. τοῦ ἔσθημι Ὁμ.

Εσταν, αἰολ. καὶ ἐπ. γ'. πλ. ὄμορ. 6'. ἔνερ. τοῦ ἔσθημι ἀντὶ ἔστησαν Ὁμ.

Εσταύτες, ὡν, οἱ· ἐπ. πλ. ὄν. μετχ. συγκ. παρκ. ἐσταώς, τοῦ ἔσθημι Ὁμ.

Εστάσαν, γ'. πλ. συγκ. ὅπερ τοῦ ἔσθημι, = ἐσάσαντο, ἐστέκοντο· τοῦτου διακρινέσθω ἀκριβῶς τὸ ἐστασαν, γ'. πλ. ὄμορ. ἄ βραχυθ. ἀντὶ ἐσθησαν = ἐβάσαν Ἰλ. 6, 523· Ἰδ'

ἐξαιρ. Ἰλ. μ, 55· πρὸλ. ἔπρεσε, ἔπρησε.

Εστασε, γ. πλ. παρκ. τοῦ ἔσθημι συγκ. Ἰλ.

Εστατε, 6'. πλ. καὶ ἔστατον 6'. καὶ γ'. πλ. συγκ. παρκ. τοῦ ἔσθημι Ἰλ.

Ες-τε (πίθαν. ἀντὶ εἰς ὅτε, πρὸλ. εἰδός)· α) ἐπὶ χρόνῳ = ὥς ὅπου, ἔφ' ὅσον, ἐπὶ το-

σοῦτον ὥστε, ἐπὶ τοῦ παρελθόντος ἀναφωρ. μετὰ ὄμορ. ὅριστ. «ἔς τε δὴ σπιν ἀντολᾶς ἐγὼ ἄστρων ἐδείξα» Αἰσχ. Πρ. 455· «ἔς τ' ἐν αἰ-

θέρι μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος» Σοφ. Ἀντ. 411· «ἔς τε περ ἀμφοτέρους ἐδά-

μασσε» Ἀπολ. Ρ. 2, 85· καὶ πεζ. ἀπὸ Ξεν. καὶ ἐπομ. «ἔς τε διεπράξατο» Ἀν. 2, 5, 30.

«τὶ οὐκ ἐποίησε ἔς τε σπονδῶν ἔτυχε», 3, 1, 28· καὶ ἐν τῇ σμ. ἔφ' ὅσον χρόνον μετὰ

προστ. ἀπομ. 1, 2, 18· «ἔς τε μὲν αἱ σπον-

δαι ἦσαν, οὐ ποτε ἐπαυμένη», Ἀν. 3, 1, 19· ἡ ὡς πρὸς τὸ μέλλον μετὰ τοῦ ἂν μεθ' ὅπου.

«ἀντλήσας τὴν ἔσθ' ἂν διὸς φρόνημα λω-

φήσῃ χόλου» Αἰσχ. Πρ. 376· «ἐπὶ σφες ἔστ' ἂν τὰ λοιπὰ προσηύδα», αὐτ. 699· «οὐ λή-

ξω θρήνων ἔστ' ἂν λούσω ἄστρων ῥιπάς» = ἐν ὅσῳ βλέπω Σοφ. Ἠλ. 103· καὶ πεζ. «τῇ

δε μενόμεν ἔστ' ἂν καὶ τελευτήσωμεν» Ἠρ. 7, 141· «διατρίψω ἔστ' ἂν ὀκνήσωσιν οἱ ἄγ-

γελοι» Ξεν. Ἀν. 2, 3, 9· «περιμένετε ἔστ' ἂν ἐγὼ ἔλθω», 5, 1, 4· οὕτως καὶ εἰς πλάγιον

λόγον, Ἐλλ. 3, 1, 15· ἡ = ἔφ' ὅσον χρόνον ἐπὶ

ἐκφράσεως γενικότητος· «ἔστ' ἂν πολε-

μῖους δέισσαι, καλυόμενα πάντα ποιούσι», ἀπομ. 3, 5, 6· καὶ σπαν. π. μετγ. π. Σοφ.

λείπει τὸ ἂν· «ἔστ' ἐγὼ μύλοι», Αἴ. 1162· ἡ μετὰ εὐκτ. ἐν πλαγ. λόγῳ· «εὐχὴν τινες αὐ-

τοῦ ἐξέφερον ὥς εὐχοίτο τοσοῦτον χρόνον ζῆν

ἔς τε νικῶν τοὺς αὐτοὺς ποιοῦντας» Ξεν. Ἀν. 1, 9, 11· «ἐπιμένειν ἐκτελεῖσαν ἔς τε βουλευσάμε-

τον», 5, 5, 2· καὶ ἔφ' ὅσον χρόνον· «τὸν πό-

λεμον ἀκρήρυκτον εἶναι ἔς τε ἐν τῇ πολέμῳ

εἶναι», 3, 3, 5· καὶ πρὸς ἔκφρασιν τῆς γενικό-

τητος ὡς πρὸς τὸ παρελθόν· «ἀνέμενον αὐ-

τοὺς ἔς τε ἐμφοραῖόν τι», Κυρ. 8, 1, 44· π.

μετγ. καὶ μετ' αἰτ. μετ' ἀπαρ. «ὅταν ἐπείρ-

ψῃ τὴν ἀρχὴν ἔς τε Δαρειὸν τε ὅπερ αὐτῆς

γυναικα» Ἀρρ. Ἀν. 2, 1, 3· καὶ Ἰδ. τοπικῶς

μετὰ τῆς ἐπὶ συνηνμ. = μέχρι· «βόβοι ἐγί-

νοντο ἔς τε ἐπὶ τὸ δάπεδον» Ξεν. Ἀν. 4, 5, 6· «ἔως ἔς τε ἐπὶ τὰ ὅρια κατέστησαν τοὺς

Ἕλληνας», 4, 8, 8· «ἔς τε ἐπὶ τὸ εὐάνυμον

παραινέσαι» Ἀρρ. Ἀν. 1, 28, 5· «ἔς τε ἐπὶ

κνήφας», 7, 25, 2· «ἔστ' ἐπὶ πάχυν» Θεοκρ. 7, 67· «ἔς τε πρὸς» Λουκ. καταπλ. 3· καὶ

μετὰ ἀπλ. αἰτ. «παραινέσαι ἔστε τὴν θάλασ-

σαν» Ἀρρ. Ἰνδ. 2, 2· κατ' Ἐτ. Μ. ὄμορ. ἔς

τε ὡς καὶ π. Θεοκρ. νῦν γράφεται, donno.

Εσσε, 6'. πλ. προστ. ἐν. τοῦ εἰμί.

Εστέα, ἡ· ἐστία.

Εστέων μένος· στενεύοντα, στενά· -ζήν =

μετρίως καὶ μετὰ μεγάλης φειδῶς ζῆν, ὁ καὶ

ἀποζῆν λέγεται μετγ. angustia.

Εσ-τεπερ· Ἰδ' ἔστε α)

Εσπερικαί, αἰ· κόνης π. Μακεδόσι Στ. Βυζ.

ἐν λιβ. Βαρμίσκος, canes.

Εστη, ἡ· στολή π. Κυπρίοις Παύχ. Ἰσ. ἀντὶ

Εσπερ.

Ἔσθηκα, ἔσθηκαίν, παρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ἔσθημι δὲ ἀμτ. = ἐν. καὶ παρκ. Ὁμ.
Ἔσθηκός τ' στέκοντα, διὰ τούτου ὁ ἔδοτ.
ἔζηγε τὸ ἐπιστάδων, stando.
Ἔσθηκα' ἔδ' ἔσθημι.
Ἔσθη' ἔδ' ἔσθησα.
Ἔσθηξω, ἔσθηξομαι, ἀμτ. μελ. τοῦ ἔσθηκα = θά σταθῶ, ἀττ. ἔσθηματ. ὡς τὸ τεθνήσκω, τεθνήξομαι παρὰ τὸ θνήσκω.
Ἔσθη-ριγμένως, ἐπὶρ. ἐκ τῆς μετγ. τοῦ π. παρκ. τοῦ σθηρίξω, σθηρικτά, μετὰ σθηρίξω μετγ.
Ἔσθησα, ἀδρ. ἄ. ἐνερ. τοῦ ἔσθημι μετ. Ὁμ. τὸ δ' ἔσθη' ἀδρ. β'. ἀμτ. = ἐστάθην Ὁμ. ὁ μ. ἀδρ. ἄ. ἔσθησάμην αἰ μετ.
Ἔστια, ἡ, ἰων. καὶ ἱπ. ἐστία καὶ ἱστίη Ἡσ. ἔρ. 732' ἡ πυρεσσία τοῦ οἴκου, οὗου ἀνάπτομεν φωτιά, οὐσα ἐν ταύτῃ καὶ οἰκιακὸς βωμός, ἐφ' οὗ ἵσταντο οἰκουράται τοῦ οἴκου θεοὶ (ἑστίοι), καὶ τούτου ἕνεκα νομιζομένη ἱερά, καὶ ἀπαράδιαστον οὐσα καταφύγιον πάντων τῶν ἱκετευόντων καὶ ἐξιλέωνιν διὰ τὴν ἀμάρτημα ἡ κακοῦργημα ζῆτι ὄντων πρὸλ. Θουκ. 1, 136' π. Ὁμ. μόν. ἐν Ὁδ. ἐν σχήματι ὅρκου διαδοξασαίνεως ἔστω νῦν Ζεὺς - ζηνίη τε τράπεζα ἱστίη τ' Ὀδυσσεύς, ἦν ἀφικάνω, ἔ. 157' π. τραγ. ὥς ἀν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἐστίας ἑμης Ἀγισθοῦς Αἰσχ. Ἀγ. 1410' «τίω δ' ἀθέρμαντον ἐστίαν δόμων», Χο. 620' καὶ βωμός «μῆλοισιν αἰμάσσοντες ἐστίας θεῶν», 7, 257' «μὰ τὴν πατρίαν ἐστίαν» Σοφ. Πλ. 869' - βαύθυτος, Οἱ. Κ. 1491' «τὰς βασιλῆας ἐστίας ἀνόναι» Ἡρ. 4, 68' «γὰ ἐστία θεῶν» Πλάτ. Τιμ. Λοκρ. 97' «ἡ κοινὴ ἐστία» = οἶκος ἐν ᾧ συνήρχοντο οἱ πρωταῖνες Ἀριστοτ. πολιτ. 6, τέλ. ὡς τὸ πρυτανεῖον ἐλέγχετο ἑστία τῆς πόλεως Πολυδ. 9, 40' ὅθ. ἐν γένει οἶκος, κατοικία «ἐς ἀφνεῖν μάκαιραν ἱερωὺς ἐστίαν» Πινδ. Ὁ. 1, 11' «ἐστίαν πατρώαν», Π. 11, 13' «τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἐστίας ἄλλα» Αἰσχ. Ἀγ. 415' «ὡς σωτηρίας πατρός», Χο. 282' «οὐδ' ἀφ' ἐστίας σωθεῖς», Περ. 849' «ὡ πατρίων ἐστίας βάθρον» Σοφ. Αἴ. 817' «ὅπου δῶμ' ἐστίαν τ' ἀφίξομαι» Εὐρ. Ἐκ. 353' «ρυχοὶ νέουσιν ἐστίας ἑμης», Μηδ. 397' «διέξες ἐστίας οἴκου» Ἡρ. 5, 40, ὅστις χρηστὴ τῇ λείῃ καὶ πρὸς ἑλπίσιν παντός εἰς τὴν οἰκίαν ἀνήκοντα, ἦτο: τῆς οἰκογενείας «ὀφθώκοντα ἱστίαι ἐκδημέουσαι ἔκχυν», 1, 177' «ἔμποροι ἐστίας» Ξεν. Κυρ. 7, 5, 56' μετγ. «Σελεύκειαν ἐστίαν ὑπέρχουσαν τῆς αὐτῶν δυναστείας» = κέντρον Πολυδ. 5, 58, 4' «καὶ μητρόπολις» Δ. Σικ. 15, 90' π. Ἐτ. Μ. καὶ = δειπνον, συμπόσιον παρομιωδ. «ἀφ' ἐστίας ἀρχεσθαι» = ἀπὸ τῶν οἰκιακῶν Σχολ. Ἀριστ. σφ. 842' (ι. π. Ὁμ. μακρὸν π. τότε ἄλλοις βασιλῶν) πρὸλ. καὶ τὸ ἐνὸμ. κυρ. focus.
Ἔστια, ἡ, ἰων. καὶ ἱπ. ἱστίη, π. Ρωμ. Vestia θυγ. τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας Ἡσ. ὑπὸ τῶν ἀρχαίων λατρευομένη ὡς θεὰ τοῦ πυρός, πρώτη διδάσκαλα τοῖς ἀνθρώποις τὴν οἰκονομίαν καὶ λοιπὴν τοῦ οἴκου περιποίησιν, τὴν σύστα-

σιν τῆς εἰρηνικῆς καὶ ἡσυχίας κοινωνίας, καὶ τὴν οἰκοδομήν τῶν πόλεων, διὰ καὶ ἱλογίετο κοινῶς ὡς προστάτις καὶ ἑφορὰς τῆς οἰκιακῆς ἐστίας, τιμωμένη ἐξαιρέτως μὲ προσφοράς τῶν πρώτων ἀπαρχῶν εἰς πᾶσαν δημοσίαν πανήγυριν καὶ τελετὴν ὅθ. ἡ παροιμ. «ἀφ' ἐστίας ἀρχεσθαι» = πρώτῃ ἀρχὴν ποιεσθαι Πλάτ. Φαίδρ. 247' π. τοῖς μετγ. ἐσυγγέστο τῆς θεᾶς ταύτης τὸν ὄνομα μὲ τὸ τῆς Κυβέλης, Ρέας καὶ Δήμητρος ἑλατρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν Πελοπόν. Ξεν. ἐν δὲ ἐν Ἀθήναις, ἔδ. ἐν τῇ βουλῇ ἔνθα καὶ βοῦνός αὐτῆς καὶ ἄγαλμα ἕστατο ἡ βουλαία Ἔστια Δ. Σικ. ἐν Πλάτ. καὶ Ὀλομπίᾳ Ξεν. ἐν Ἀχαΐᾳ Πολυδ. ἐν Νέῳ Πλούτ. ἐν Εὐμύδῃ Πάου. ἐν Πέρῃ Δ. Κασ. ἐν Νουκράτιδι Ἀθῶν. π. τοῖς Κανονίοις Ἀππ. καὶ ἔδ. ἐν Ρώμῃ, οὗου ὁ Νομάς μετέφερε τὴν λατρείαν τῆς Ἐστίας (Vestiae) ἀπὸ τῆς Ἀλβανίας Λόγγας, καὶ εἶχε ναὸν εἰς τὰς Ἐστιάδας ἱερίας Δ. Ἀλ. ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων θεοτήτων ἐτελείτο κατὰ πρῶτον ὁσίαν εἰς αὐτὴν Πάου. ὅθ. καὶ παροιμιωδ. ἐλέγχετο «ἀφ' ἐστίας ἀρχεσθαι» Σχολ. Πλάτ. καὶ «ἀφ' ἐστίας μυσθῆναι» ἐπὶ τινος καὶ ὁλοκληρίαν μεμνημένου Ἰσάκ. καὶ ἐπειδὴ τῆς Ἐστίας τὰ ὄντα δὲν μετεδίδοντο εἰς ἄλλους, τὸ «ἐστία ὄνεις» = ἐν οἱγῇ φυλάττεις τι = μυστηριώδες Πλούτ. ἐπειδὴ εἰς τὴν Ἐστίαν καὶ τὸν βωμὸν τῆς οὐ μόνον ὁ δημόσιος ὅρκος κατετίθετο π. χ. ὁ τῶν μελῶν τῆς ἐν Ἀθήναις βουλῆς Ἀσθῆν. ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν ἰδιωτῶν, ὅθ. καὶ ὁ ὅρκος «πρὸς τῆς Ἐστίας» Ἀριστ. 2) μία τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν Ἀπολδ. 3) ὄν. ἱππου τινὸς Χρυσ. 4) κώμη π. τῷ Βυζαντίῳ Ἡσ. 5) ὄν. ὁδοῦ Ἐστιαία ὁδός Ἀρποκρ. 6) Ἐστίας γῶρας = μέρος τοῦ ἡπατος ἐν θυτικῇ Πάδῃ. Ἔστια, ἡ ἐνδυσις Ἡσθ. Ἐστιαῖδες, αἱ αἱ Ρωμ. Vestales, ὅτι μὲν παρθένους Πλούτ. ὅτι δὲ ἄντι τῆς προσθήκης ταύτης ὀνομαζόμεναι Δ. Ἀλ. ἐλέγοντο προσέτι καὶ «παρθένους ἱεράς», ἡ ἀειπαρθένοι. Ἐστιαί, αἱ κώμη π. τῇ Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βασίλειου Πολυδ. Ἐστιαία, ἡ, ἱπ. Ἰστιά, ἰων. Ἰστιάη πόλ. 1) τῆς νήσου Εὐβοίας, πρότερον Ταλαντία καὶ ὑστερον Ὠρεὸς κληθεῖσα ἀπὸ τοῦ 443 π. Χ. κατ. Ἐστιαεὺς Στ. Βυζ. ἡ Ἐστιαεὺς Πλούτ. 2) Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου Ἀπολδ. 3) Ἀκαρναντίας, κατ. Ἐστιαιωτῆς Στ. Βυζ. Ἐστιαιωτὺς ὄν. ἀνδρ. Σουδ. Ἐστιατον, τό. ναὸς Ἐστίας ἐν Ρώμῃ Δ. Κασ. Ἐστιατός 1) Περίουσις, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος Δ. Λαερ. 2) Ταραντίας, μυθαγέριος Ἰαμβλ. πατ. τοῦ Ἀρχάτου Σουδ. 3) Στωϊκὸς ἐκ Πόντου (ὁ Ποντικός) Ἀθῶν. (πρὸλ. Ἰστιάτος 4) ἡγεμὼν τῆς Μιλήτου Πάου. 5) Ἰστωρικὸς Ἰώσ. 6) Ἀθηναῖος ἐπὶ νομισμ. Μιων. 7) κατ. τῆς Ἐστιαίας Στ. Βυζ. Ἐστιαίς, ἀνδρ. ὄν. Βηγορ. Ἐστιαιωτῆς, ὁ γὰρ Ἐστιαίς. Ἐστιαῖτις, ἡ γῶρα τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Ὀσσης, ἡ πρότερον Δωρὶς Δ. Ἀλ. κατ. Ἐστιαεὺς Στ. Βυζ. γὰρ Ἰστιάιωτῆς. Ἐστιακαί, αἱ Ἐστιαίδες Ζωσμ.

*Εστίαμα, τό· συμπόσιον «τὰ Ταντάλου θεοῖς· ἐστίαματα» = τό ἐπὶ τοῦ Ταντάλου τοῖς θεοῖς διδομένον συμπόσιον, παρὰ Εὐρ. *I. T.* 387· τροφή, φαγητόν, μετ. «ἐμπιπλάς ὀργὴν κακῶν ἐστιαμάτων» Πλάτ. νόμ. 11, 935, *epulum*.
 *Εστίαμων, ὁ· ἐστιοπάμων.
 *Εστι-ἀρχῶν· εἶμαι ἐστιάρχης, οἰκοδεσπότης, ξενοδόχος Λουκ. ἐρωτ. 10.
 *Εστι-ἀρχῆς, ὁ· (κυρ. ὁ τῆς οἰκίας κύριος) ὁ ξενοδόχος Πλουτ. συμμ. 2, 10, 1.
 *Εστί-αρχος, ὁ· τῷ προηγ. Πολυδ. 8, 104.
 *Εστιάς, ἄδος, ἡ· ἱέρεια ἐστίας Δ. Ἀλ. 2, 94, *Vestalis*.
 *Εστιάς, ἡ· Ἰδ' Ἀστιάς μετγν.
 *Εστιάς, ἡ· ἀκρωτ. τῆς Θράκης μικρὸν ἀπέχον τοῦ Βυζαντίου Πτολ.
 *Εστίασις, ἡ· τὸ δίδειν τράπεζαν, προσφέρειν συμπόσιον, φιλεῦμα, φαγοπότιον Θουκ. 6, 46, ὅπου ἐξηγεῖ ὁ Δημ. «τοὺς παρὰ τοῦ Φίλιππου πρόσβεις ἐξένισαν», 19, 234· καὶ μετ. «τὴν τῶν λόγων ἐστίασιν» Πλάτ. Τιμ. 27· ἐν Ἀθήναις ἐλέγγοτο λειτουργία τις τῆς πολιτείας, συμπόσιον τῶν φυλῶν Βοιχχ. πολ. οἰκ. 1, 484.
 *Εστιατέον (ἐστίαω)· διὰ συμπόσιον φιλοξενητέον Πολυδ. 1, 6, *convivantium*.
 *Εστιατήρ, ὁ· ὁ δοκιμαζόμενος Ἡσυχ.
 *Εστιατήριον, τό· δωμάτιον ἐνθα γευματίζουσι, τραπέζαριον Φιλοστρ.
 *Εστιατικός, 3· ἀνῆκων εἰς τὸ γεῦμα Ἀντιπ. π. Στοδ. ἀνθ. 70, 13, *convivialis*.
 *Εστιατορεῖον, τό· Ἰδ' ἐστιατόριον.
 *Εστιατορία, ἡ· ἐστίασις, Ο'. εὐωχία Ἡσυχ. *epulatio*.
 *Εστιατόριον, τό· ἐστιατήριον Θεοπομπ. π. Ἀθην. 11, 531, *convivialorium*.
 *Εστιατόριον, τό· ἐν αἰθούσῃ τοῦ Πρωταναίου ἐν τῇ ἱερᾷ Ἀλτιδί τῆς Ὀλυμπίας Πaus.
 *Εστιατὴρ, ὁ· ξενοδόχος, ὁ δίδων τράπεζαν, συμπόσιον προσφέρειν, φιλεῦν Ἰδ. ἐν Ἀθήναις = ὁ τὴν τροφοδοσίαν τῶν συμφυλετῶν ὡς λειτουργίαν ἀναδεχόμενος. παρὰ Δημ. Λεπτ. 21· ὁ Ποσειδώνιος π. Ἀθην. γρήται τῇ λέξ. καὶ ὡς = ξενιζόμενος, 12, 540, *convivator*.
 *Εστίαω, ἐστίων, ἐστίασσι Πλάτ. Ροργ. 518, ἐστίαμαι «ταυτὰ σοι ἐστίασθω» Πλάτ. πολ. 531· φιλοξενῶν τινὰ ἐν τῷ οἴκῳ μου (ἐστία μου) ὑποδέχομαι Ἡρ. 7, 153· - ξένους Λυσ. 12, 8· 80. φιλοξενῶ τινὰ, προσφέρω αὐτῷ γεῦμα Ἀριστ. νεφ. 1212· «ἡμᾶς ἐστίατε» Πλάτ. συμμ. 175· «-ἵχθους τινὰ», πολ. 3, 404· καὶ μετ. «τῶν λόγων ἡμᾶς ἐστία» = μὴ λόγους μᾶς ἐφίλει, Φαιδρ. 227· «ἐστίασας λόγων καλῶν καὶ σκέψεων», πολ. 9, 571· «γάμον, γάμους», = διευθετεῖν τραπέζας γάμων Εὐρ. Ἡρ. μ. 483· - καὶ μετγν. - ἱερὰ = συμπόσιον, θυσίας δίδειν Ἀντιφ. 1, 16· «Θεοσμοφῶρα τὰς γυναῖκας» = προσφέρειν εἰς τὰς γυναῖκας συμπόσια τῶν Θεοσμοφῶρων Ἰσακ. 3, 80· - νικητήρια Σεν. Κυρ. 8, 4, 1· ὡς ἐπινίκια = πανηγυρίζειν τὴν νίκην διὰ συμπόσιον Δημ. 59, 38· οὕτω καὶ - δεκάτην Δημ. 40, 28· - γενέθλια = εορτάζειν τὴν ἡμέραν τῆς γενέσεως, Λουκ. Ἑρμοτ. 11· «ἐστίαν τινὰ ἐπὶ

στην ἐστίασιν, συμμ. 2· «ἐπινίκια τινι, Δημόστ. Ἰχ. 26· καὶ «ἐρανὸν τινι ἐστίαν» Ἐπίχαρμ. π. Ἀθην. 8, 338· ὡς π. Πλάτ. μετ. «ἐστίασα καὶ τέρπουσα τὸν ἐν ἡμῖν λόγον», Πλουτ. συμμ. 7, 8, 4· «τὰς ἀκοάς» Ἀλ. Π. 1. 3, 1· - τὴν ὄψιν = βόσκειν τὸν ἀφθαλμόν, εὐφραίνομαι βλέπων τι Ἰ. Ζ. 17, 23· παρ. μετὰ μ. μελ. φιλεῖσθαι, εὐωχεῖσθαι ἐν τῇ κυρ. σημασί. καὶ μετ. ἐστήναι Ἡρ. 5, 20· «ἀνεὺ ὄψου ποιεῖς τοὺς ἄνδρας ἐστιωμένους» Πλάτ. πολ. 2, 372· «ψυχὴ γῆν ἐστιωμένη», 10, 811· «τάλλα τὰ ὄντα ὄντως θαλασμένῃ καὶ ἐστιαθεῖσα», Φαιδρ. 247· «τοῦ μέλλοντος ἐστίασεσθαι», Θεαιτ. 178· εὐωχία Σεν. συμμ. 2, 3, ὡς - λόγους Ἀθην. 7, 275· καὶ γιν. «τῶν τέκνων ἐστιώμενος» Λουκ. π. τῶν μισθ. συνόντ. 41, *vesco, epulor*.
 *Εστοχασμός, ὁ· στρατηγός τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, υἱὸς τοῦ Ἀριστοκλείδου Θουκ.
 *Εστοίαι θεοί, οἱ· οἱ ἀνῆκοντες εἰς τὴν ἐστίαν τῆς οἰκίας οἱ π. Ῥωμ. *Lares* Πλιοδ. 1, 30· - ἐσχάρα, 4, 18.
 *Εστιο-πάμων, ὁ· κάτοχος, κύριος τῆς οἰκίας, οἰκοδιοσότης Πολυδ. 1, 74 αἰολ. καὶ δωρ.
 *Εστιος, ὁ· συγγραφεὺς μηχανικῆς ἐν Ἀθήναις μετγν.
 *Εστιος· νεκρός Β. Ἀν. 3, 1096.
 *Εστιο-υ χέω· προστάται τοῦ οἴκου, τὸν προστατεύω Χαρωνδ. π. Στοδ. ἀνθ. 49, 44.
 *Εστιο-ύχος, 2· 1) ὁ ἔχων ἐστίαν· γαῖα = ἐντοπία γῆ Αἰσχ. Περ. 503· ἀλλ' = κατοικίαν περιέχουσα Εὐρ. Ἀνδρ. 283· - πόλιν = τὴν ἐστίαν καὶ βωμοὺς ἔχουσαν Σχολ. = τὴν ἀγίαν πόλιν Σαρ. Ἀντ. 1070· 2) ὁ προστατεύων, Ἰδ. ἐπὶ τῶν θεῶν τῶν προστατεύοντων τὸν οἶκον καὶ τὴν γῶραν, οὕτω καλεῖται ἡ Δημήτηρ «ἐστιοῦχ· Ἐλευσίνους χθονός» Εὐρ. ἰκ. 1. - θεοὶ Πολυδ. 1, 24, ὅστις λέγει ὅτι ὁ Ἀριστ. ἐχρήσατο τῇ λέξ. = ἐστιατὴρ 6, 11, *vestallis*.
 *Εστιοῦχος, ὁ· α) ἐπὶ τῶν θεῶν, Ἰδ. τοῦ Διὸς Εὐστ. 6) κύρ. ὅν. Ἐπιγρ. κατ' εἰκασ. Βοιχ. ἀντὶ ἐστιλαρχος.
 *Εστιῶω θεμελιῶναι ἐστίαν, οἶκον· «δοῦν· ἐστιοῦται» = ὁ οἶκος θεμελιούται, στειροῦνται διὰ τῶν ἐθνῶν Εὐρ. Ἰων 1064, *fundo*.
 *Ες-τιτρώσκω· πληγῶναι μέσα βαθεῖα.
 *Εστίνως, οἱ· ἔθνος τῆς Ραιτίας οἰκοῦν περὶ τὴν πόλιν Καμβόδουνον Στραβ.
 *Εστιῶται, ἡ· Ἐστιαῶται (Ἰδ' Ἐστιαῶται)· ἔθνος Μακεδονίας Πτολ.
 *Εστιῶτης, ὁ· οἰκιστὴς Ἰδ' ἐστιῶτης, *domesticus*.
 *Εστιῶτης, ἴδος, ἡ· εἰς τὴν ἐστίαν, τὴν κατοικίαν ἀνήκουσα· - ἀῖρα = ἐκ τοῦ οἴκου Σαρ. Τραχ. 950, *domestica*.
 *Εστο, γ'. ἐν. π. ὀπερο. τοῦ ἐννομι.
 *Εστο· Ἰδ' εἶμι.
 *Εστόδρα· πόλ. Μακτραίνης Πτολ.
 *Εστόν· Ἰδ' ἐσάν.
 *Εστοχασμένως, μετγ. π. παρκ. τοῦ στοχάζομαι. ἀρροδίας, ὀρθας· - τοῦ στοχάζομαι. Ἡλιοδ. 7, 5, *convivensior*.

Ἑστρα ἴδε Γίστρα, ἔσθη.
Ἑστραμμένος, μετχ. π. παρχ. τοῦ στρέφω
Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 411.
Ἑστραμμένος οὕτως ὥστε νὰ στρέφηται,
ποικίλως θυμ. Μαγ. ἐν λξξ. περιβάλλω.
Ἑστρηγες, αἱ Σιρηνες Πούχ. ὡς Ἑσθριά-
δεσσιν ἀντὶ Σουδριάδεσσιν Νόν.
Ἑς-τρίς· τρεῖς φορές Πινδ. Π. 4, 61, 109.
Ἑστραμμένος· περιστρεφόμενος Εὔστ. Ἰλ.
155, 19.
Ἑστρωμένος, μετχ. π. παρχ. τοῦ στρών-
ναι, στορένναι Ὀμ. ὕμν. Ἄφρ. 159.
Ἑστώ, ὥρ. ἡ οὐσία, περιουσία, ἐξ οὗ εὐε-
στώ Ἀργύρ. π. Στοβ. ἐκλ. φασ. 714, essentia.
Ἑστώ, ἡ ἡ Πυθαγόρειος δυάς, ὁ ὅς ἀριθμὸς
Φωτ. βιβλ. 187, σ. 143.
Ἑστωρ, ὁ πάσσαλος εἰς τὸ ἐμπροσθεν ἄκρον
τοῦ ῥομοῦ τῆς ἀμάξης (τοῦ μεταξὺ τῶν ἱπ-
πων μακροῦ ξύλου), ἐξ οὗ κρέματα· ὁ κρέκος
εἰς ὃν δένονται τὰ λωρία τῶν προστερνυμένων
τῶν ὑποζυγίων Ἰλ. ω, 272· πιθαν. παρὰ τὸ
ἔξω ἡ ἔμην· πρβλ. Λοδεκ. παραλ. σ. 430· π.
Ὀμ. ἀναγινώσκ. ἔκτωρ παρὰ τὸ ἔξω, ὁ συγ-
κρατῶν ἥλος, πάσσαλος.
Ἑσυνήκεν, ἄρ. ἀ. τοῦ συνήμι, ἀντὶ συνή-
κεν κατ' αὔξ. ἔξωθεν.
Ἑς-ὕστερον, ὁδοτ. γρ. ἐς ὑστερον· μετὰ
ταῦτα, εἰς τὸ ἐργόμενον Ἡρ.
Ἑσφαλμένος (σφαλλών) σφαλερῶς, ψευδῶς,
ἀμαθῶς Σχολ. Θουκ. 1, 140, falso.
Ἑς-φέρω, ἰων. ἀντὶ εἰσφέρω Ὀμ. καὶ Ἡρ.
Ἑσφιγμένος· σφιγνὰ μετγν. strictum.
Ἑς-φλάσεις, ἡ ἡ πρὸς τὰ ἔσω τινὸς θλίψις
Ἰπποκρ.
Ἑς-φλάω· ἐσθλάω ἡ ἐνθλάω.
Ἑς-φορέω· εἰσφορέω Ὁδ.
Ἑσχάρα, ἡ (ἡ παραγωγ. ἡν ἤδη π. ἀρχαίως
ἀμφιβάλλω), ἰων. ἐσχάρα, ἐπ. γεν. καὶ δοτ.
«ἀπ' ἐσχάρῳ», «ἐπ' ἐσχάρῳ» 1) ἡ ἐστία
ἐν τῷ αἰκίῳ καὶ μάλιστα κατὰ τοὺς ἀρχαίους
ἐξηγητ. ἡ μὴ τοσοῦτον ὑψηλὰ ὡς ἡ ἐστία,
ἀλλ' ἐπὶ τῇ γῆς ἰσορροπία κοίλη, ἡ κατ' Ἀ-
πολ. λξξ. Ὀμ. «βωμὸς ἰσοπέδος οὗδ' ἐκ λί-
θων ὑψωμένος» (πρβλ. βωμὸς)· ἐκρησσίμευεν
αὐτὴ πρὸς ὀρμηνοῖν Ὁδ. ζ, 305, ὡς θυσι-
στήριον, 5, 420· καὶ εἰς αὐτὴν εὐρίσκον ἔου-
λον, καταφύγιον ἀπαράδεικτον οἱ ἱκέται·
«καθέζετο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι» = ἐκάθητο
πλησίον τῆς πυρστιάς εἰς τὴν στήλην (οἱ
ζητοῦντες δηλ. βοήθειαν κατὰ τῶν κατατρε-
χόντων αὐτοὺς) Ὁδ. η, 153. Καθόλου τόπος
οὐκ ἀνάκειται φωτιά· «Ἐρώων πορὺς ἐσχά-
ραι» = αἱ φωτιαί, τὰ πυρὰ εἰς τὸ στρατόπε-
δον τῶν Ἐρώων Ἰλ. κ, 418· π. τραγ. συγν.
τὸ θυσιαστήριον καὶ ἰδ. τὸ ὀλοκαύτωμα ἡ ἱε-
ρὸν Πορφυρ. ἀντρ. Νυμφ. ἀναφέρει αὐτὴν
εἰς τὸ «θεοὶ χθόνιοι καὶ ἥρωες», τὸ δὲ βω-
μοὶ εἰς τοὺς Ὀλυμπίους θεοὺς, τὸ βόθροι
εἰς τοὺς καταχθονίους· πρβλ. Πολυδ. 1, 8·
«πρὸς ἐσχάραν Φοίβου» Δίωγ. Περ. 201· «ἐπ'
ἐσχάρῃ πυρὸς Εὔθου», Εὔδμ. 108· «ἀγναὶ θυοὶν
θεῶν ἐσχ.» Εὐρ. ἱκ. 33· ὁ Σοφ. ὁμοίως δια-
κρίνει τὰ βωμοὶ καὶ ἐσχάραι τε παντελεῖς,
ἀντ. 1003· λέγει ὁμοίως βωμοὶ καὶ ἐσχάραν

λαβίων, ἀποσπ. 36, ὡς καὶ Εὐρ. Φοιν. 274·
σπαν. πεζ. ὡς Δημ. 19, 116 (κ. Νεαίρ.). Ἐν
γέν. ὑπόθεμα, σκάρη, μαγκάλι, ἐφ' ὧν θέτομεν
πῦρ ἡ θύρα καὶ πρβλ. «ἐξενέγκετε τὴν ἐσχάραν
μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥίπιδαν», Ἀριστ. Ἀγ. 888·
καὶ σπαν. π. μετγν. = κρηττόκος Φίλιπ. 13 (0,
101)· 3) τὰ χεῖλη τῶν γυναικείων αἰδοίων Ἀ-
ριστ. ἱπκ. 1283· 4) σκληρὸν σχηματίζοντα
ἐπὶ πληγῆς τινος ἡ ἐπὶ κακωμένου μίλου τοῦ
σώματος «τὰ κοῖλα ἔλκη καὶ περιφερῆ» Β. Ἀν.
257· 5) ὑπὸν τι θαλάσσιον ὁστρακοειδὲς ἔχον·
Ἀρχικ. π. Ἀθην. ὅπου τὸ ἐσχάρα ὁ Διουδῶρ.
θέλει νὰ μεταβάλῃ εἰς ἐσχάραι, 3, 86, fouus.
Ἑσχάρεις, ὁ ὁ ἔχων τὴν ἐπιστάσιν τῆς
ἐσχάρας ἐν πλοίῳ, μάγειρος πλοίου Πολυδ.
Ἑσχάρειών, ὄνος, ὁ ἐσχάρα Θεοκρ. 24,
48, focus.
Ἑσχάριον, τό ὄνομα τοῦ ἐσχάρα, τόπος
ἐφ' οὗ θέτουσιν ἄνθρωποι ἀναμμένους Πολυδ.
9, 41· π. Ἀθην. τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ τὰ ναυ-
στὶ ναυπηγηθέντα πλοῖα καθέλκονται εἰς τὴν
θάλασσαν, 5, 204, focus.
Ἑσχάριος, 2) εἰς τὴν ἐσχάραν ἀνήκων
= πῦρ Ἀντιπ. Σιδ. 63 (7, 210), focalis.
Ἑσχάρις, (ἰδος, ἡ) σκευὸς ἐφ' οὗ τίθεται
ἄνθρωποι ἀναμμένοι Ἀλεξ. π. Ἀθην. 14, 642·
κοῖλον θυμιατήριον Εὔστ. Ὁδ. 1523, 29, fo-
culus.
Ἑσχάρις, ὁ ἄρτος· ὁ ἐν τῇ ἐσχάρα ψη-
μένος Ἀθην. 3, 109 ὁ καὶ ἐγκρητος λεγόμε-
νος Πούχ. κατὰ δι Πολυδ. = Ῥοδιακὸς μὲν-
ῆριος ἄρτου καὶ πλακοῦντος, 6, 78, focalis.
Ἑσχάρω-πεπας ἡ ὀρόδ. Ἑσχάρω-
πτος, 2) ὁ ἐπὶ τῇ ἐσχάρα ψηθεὶς Ἰπποκρ.
Ἑσχάρας, ὁ, ἡ κατ' ἡσυχ. ἐσχάρας, ὁ
εἶδος ἰχθύος Ἀθην. 7, 330 (πρβλ. ἐσχάρα δ).
Ἑσχάρωφιν, γον καὶ δοτ. τοῦ ἐσχάρα.
Ἑσχάρω· προξένος εἰς πληγὴν ἐσχάραν,
κάμνω νὰ πιάσῃ ἐπάνω τῆς ἡ πληγῇ σκληρὰν
κόραν, πέτσαν· Ἑλκὴ ἐσχάρωμενα Δίωσκ.
incrusto.
Ἑσχάρω-ὥδης, 2) αὐχημηρός, ὅμοιος μὲ
ἐσχάραν Πολυδ. 2, 204.
Ἑσχάρωθεν, ἐπὶρ. σχηματ. ὡς τὰ ἔωθεν,
ἔωθεν Κραμ. Ἀν. 2 156, 33.
Ἑσχάρωμα, τό τὸ λείπον, ὁστρακὴν μετγν.
Ἑσχάρωσις, ἡ χονδροπέττωσις, ἀποσκή-
ρανσις πληγῆς Ἀριστοτ. πρβλ. 1, 33, in-
crustatio.
Ἑσχάριος, 3) ἐπιτῆδαιος πρὸς ἐσχά-
ραισι· φάρμακον Γαλην.
Ἑσχάτω ἡ ἐσχάτω· εἶμαι μακρυνότα-
τος, ἐσχάτος, μόν. μετγ. ἐσχάτων, ἐσχάτω-
σα π. χ. «ἐπ' τινὰ που δηλῶν ἔλοι ἐσχάτω-
ντα» = εἰς τὴν τελευταίαν ἄκρον τοῦ στρα-
τοπέδου Ἰλ. κ, 206· Ἀνολέων Μύρμιρ. ἐ-
σχάτωσα = εἰς τὰ ἐσχάτα, τελευταῖα σύνερα
κειμένη, 2, 616· «Καύκασον ἐσχάτωντα» Θε-
οκρ. 5, 17.
Ἑσχάτω· τῷ προηγ. «ἐσχάτωσα τῆς
Ἀρκადίας» Πολυδ. 4, 77, 8· καὶ μόν. εἰς
τὴν μετγ.
Ἑσχάτω· βραδύνω μετγν. tardio.
Ἑσχάτις, ἡ τὸ ἐσχάτον, τὸ ἀκρότατον,

τὸ τελευταῖον ὄριον τόπου τινός, π. χ. - νή-
σου 'Οδ. ε, 238' - λήμενος = τὸ στόμιον, 6,
391' - «-πολέμου ἑσχατιή» = τὸ μακρινώτατον
μέρος τῆς μάχης, τὸ τελευταῖον τάγμα, ἢ τὸ
τὰ ἄκρα τῶν κεράτων τοῦ μαχομένου στρατοῦ
εἶτε τὴν αὐρὰν ἢ τὸ ὀπισθεν μέρος αὐτοῦ σφη-
ματίζον 'Πλ. λ, 524' - τῆς πυρᾶς, τῆς φωτιᾶς
εἰς ἣν ἔλκων τούτους νεκρούς, ψ, 242' οὕτω καὶ -
ἀγροῦ = τὸ ἀπώτατον μέρος τῆς γῶρας 'Οδ. δ,
517' ἔτι δὲ καὶ ἀπλῶς ἑσχατιή = μέρος γῆς
μακρὰν τῆς πόλεως κείμενον, ἀγρός, ἑπαυλὶς,
ὕψιστον, ἰδ. πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης,
ὄριον ἢ βουνῶν 'Οδ. ε, 104' οὕτω καὶ π. τοῖς
ἄλλ. («τὰ πρὸς τοῖς τέμασι τῶν χωρίων, οἷς
γειννῶ εἶτε ὅρος εἶτε θάλασσα» Ἀρποκρ.)
Σοφ. Φιλ. 144' «ἐπ' ἑσχατίας κεκτημένος»
Πλάτ. νόμ. 8, 842' π. Θεοκρ. ἑσχατιᾶ = ἀ-
γροὶ ἀποπερατωμένοι, 13, 25' μτφ. τὰ ὅρια,
τὸ ὕψιστον «πρὸς ἑσχατιᾶν ἀρεταῖαν ἱκάνων»
Πινδ. 'Ο. 3, 45' «πρὸς ἑσχατίας ὁδοῦ βάλ-
λετ' ἄγκυραν» 'Ι. 6, 11' «ἀν' ἑσχατιήν» Ἀρ-
χιλ. ἀποσπ. 60' ἑσχατιή = τέλος πάντων Νικ.
Θηρ. 437' - ἑσχατιᾶ = δύοσι Ἀρατ. 574, ex-
tremitas, finis.

Ἑσχατιᾶ, ἢ 1) κώμη τῆς νήσου Σύρου Ἑ-
πιγρ. 2) ὄν. ἀντὶ Λιθύης Στ. Βυζ.

Ἑσχατιόω ἑσχατιόω 'Ετ. Μ. 384, 42.

Ἑσχατιζέω ἑρχομαι τελευταῖος, Ὁ. tardō.

Ἑσχατιός, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὕψος Νικ. Θηρ.
746' - μοῖρα Βαρδουκαλλ. 11 (7,555), ultimus.

Ἑσχατιῶν ὄν. ἀνδρ. Ἑπιγρ.

Ἑσχατιῶται, οἱ 1) φυλὴ τις ἐν Τήνῳ Ἑ-
πιγρ. 2) λίμνη παρὰ τὴν Κόρινθον Ἑτ. Μ.

Ἑσχατιώτης, ὁ εἰς τὰ ἑσχατὰ ἢ ἄκρα τῶν
συνόρων ἀδρισκόμενος Ἑπιγρ.

Ἑσχατιώτης, ὁηλ. τοῦ προηγ. Ῥην. Μουσ.

Ἑσχατο-γέρον, ὁ ἑσχατόγηρος μτγν.

Ἑσχατο-γῆρόω εἶμαι εἰς ἑσχατον γῆ-
ρας μτγν.

Ἑσχατό-γῆρος, πᾶν γέρον, λίαν προ-
δεηκῶς εἰς γῆρατιᾶ Στραβ. 10, 477.

Ἑσχατόεις, 3' π. ἀντὶ ἑσχατος, ὡς ἔσφ.
γρ. ἑσχατόεσσα ἀντὶ τοῦ ἑσχατώεσσα ἐν τοῖς
Ὁμ. χωρίοις Στ. Βυζ. extremus.

Ἑσχατό-καλλον, τὸ τελευταῖα σελὶς μτγν.

Ἑσχατος, 3 (καὶ 2 Ἀρατ. φαίν. 625) τε-
λευταῖος, ἐξώτατος, ὁλοῦστερινός, ἀπώτατος
κείμενος, π. Ὁμ. μόν. τοπικῶς, ὅστις π. χ.
περὶ τῶν αἰθιόπων λέγει «ἑσχατοὶ ἀνδρῶν» =
ἢ τὰς ἑσχατίας οἰκοῦντες τῶν ἀνατολῶν καὶ
τῶν δυσμῶν 'Οδ. α, 23' ὁμ. ἐπὶ τῶν Φαιά-
κων, ζ, 205' «-ναυτιλία, πλοῦς» Πινδ. Ν. 3,
21 καὶ Π. 10, 28' «γὰρ ἑσχατον τόπον»
Ἀισχ. Πρ. 416' - ὅροι, 669' «τάξιν ἑσχατὴν
εἶχε» Σοφ. Αἴ. 4' - στήλη = τὸ ὕψιστον τέμα,
'Πλ. 710' «πρὸς τῇ» Ἐω ἑσχατὴ τῶν οἰκου-
μένων ἢ Ἰνδικῇ» Ἡρ. 3, 108' «τὰ ἑσχατὰ
τοῦ ἄσπερος τῶν στρατοπέδων» Θουκ. 8, 95'
«ἑσχατοὶ τῆς ἀρχῆς ἦσαν» = κατόικουν εἰς τὰ
ἀπώτατα ὅρια, 2, 96' «ἔως ἐξ ἑσχατῶν εἰς
ἑσχατὰ ἀπείκετο καὶ τῆς ἔκπου καὶ τοῦ πεύου»
= ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἄλλου Ἡρ. 7,
100' «παρ' ἑσχατὰ τῆς Ἀχρουσιᾶδος λίμνης»
Πλάτ. Φαιδ. 113' - σάρκες = τὸ ἐνδότερον

Σοφ. Τρ. 1042' συγγ. μτφ. τὸ ἐξώτατον, τε-
λευταῖον, ὕψιστον «τὸ ἑσχατον κορυφοῦται
βασίλειος» Πινδ. 'Ο. 1, 113' - ἐλπίδες, 'Ι. 6,
36' «προδᾶ» ἐπ' ἑσχατον θράσους Σοφ.
Ἄντ. 846' καὶ «ἑσχατ' ἑσχατῶν κακῶν» = τὰ
πάντων μέγιστα, Φιλ. 65' «-πόνος καὶ ἀγῶν»
Πλάτ. Φαιδρ. 247, ἀδικία, πολ. 2, 361' «τὰ
πάντων μέγιστον τε καὶ ἑσχατον πάσχειν»,
Φαιδρ. 83' «ἐπ' ἑσχατον ἔλθιν ἀηδίας», Φαιδρ.
246' πρβλ. «ἐπὶ τὸ ἑσχατον τοῦ ἀγῶνος ἔλ-
θειν» Θουκ. 4, 92' καὶ «εἰς τὸ ἑσχατον τοῦ
κακοῦ ἀπὸ γένους» Ἡρ. 8, 52' - κίνδυνος Δημ.
59, 1' «τὰ ἑσχατὰ παθεῖν» συνηθ. = θανάτου
κίνδυνον ὑπορρῖναι Σεν. καὶ ἄλλ. οὕτως ἔξαιρ.
ἐπὶ φάσιν, κακῶν πραγμάτων ἔτι δ' κατὰ
τάτος, τελευταῖος, κίνιστος, - ἀνδράποδον
Ἀλκιφρ. 3, 43' ἐπὶ τοῦ χρόνου = ὥστατος,
«τὸ ἑσχατόν σου τοῦμόν ἄπταται δέμας» Σοφ.
Οἱ. Κ. 1547' «δικαιτέρως εἰς τὸ ἑσχατον» =
μέχρι τελευταῖου Ἡρ. 7, 107' «τὸ ἑσχατον»,
ἔπειρ. = τελευταῖον συγγρ. ἑσχατώτερος Ἀρ-
ριστοτ. μεταφ. 10, 4' «τὰ ἑσχατώτατα πα-
θῶν» Σεν. Ἑλλ. 2, 3, 49, ultimus, postremus.

Ἑσχατῶω ἑσχατῶω ἑσχατῶω.

Ἑσχατῶω, ἐπὶ τοῦ προηγ. τὰ μέγιστα, π.
χ. φιλοπόλεμος Σεν. Ἄν. 2, 6, 1' «διακεί-
σθαι, ἔχειν» = εἰς ἐλπεινοτάτην εὐρίσκεισθαι κα-
τάστασιν Πολυβ. 1, 24, 2, extrema, summa.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

Ἑσχατῶω, π. ἀντὶ ἑσχατος, ὅτι ἔχω = ἔσχατον Ὁμ.
Ἑρ. 3, 4, 1, ἔω. ἀντὶ εἰσχεῖν Ἡρ.

ἐν εἰνέ τι ἀληθές, δοκιμάζω, ἐρευνῶ, ἀνα-
ζητῶ Πλατ. Κρατ. 410' ἄλλως δὲ ἐν τῷ περ.
μόν. ἐν συνθέσ. εὐρίσκειται ἑξατάζω' σπαν. δὲ
π. μτγν. π. ὧς Τουλλ. Λαυρ. 3 (7, 17) καὶ
π. Βυζαντ. exanimio, secutor.
Ἑταίρις, οἱ· πόλ. Λακωνική, κάτ. Ἑται-
ρις Στ. Βυζ.
Ἑταίρια, ὁ ηλ. τοῦ ἑταίρος, επ. καὶ ἐ-
ταίρη σύντροφος, φίλη, ὁμηλὴς Ἰλ. δ, 441 καὶ
μτγ. «φόβου ἑταίρη» = ἡ φυγὴ Ἰλ. ι, 2' ἡ
λύρα καλεῖται «δαίτης ἑταίρη» Ὀδ. ρ, 271
π. τοῖς ἀττ. = ἑραστή, παλλακὴ Ἀριστ. καὶ
ἄλ. καθ' ἑαυτὴν ἡ λιξ. δὲν ἐκφράζει ὄνειδος
οὐδ' ἐνομιζέτο π. τοῖς Ἀθηναίοις ὄνειδιστικὴ
ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ γαμικοῦ καὶ οἰκιστικοῦ
βίου· πρβλ. π. χ. Ἀντιφ. π. Ἀθην. 13, 572,
sodalis.
Ἑταίρια, ἡ 1) ἐπών. Ἀφροδίτης ἐν Ἀθή-
ναις Ἀθην. 2) ὄν. πλοίου.
Ἑταιρίαις, ἰων. ἑταιρήνη, ἡ· οἰκειότης με-
τὰ ἡ πολλοὺς φίλους, συντρόφους, συνεχί-
ντας Σοφ. ΑΥ. 688, ὅπου ἐσφ. γρ. ἑταιρία (δ
γδε) «προσποιησάμενος τὴν ἑταιρήνην τῶν ἡ-
λικιωτέων» Ἡρ. 5, 71' «εἰς φιλίαν καὶ ἑται-
ρίαν ἀλλήλοις καθιστάναι» Πλατ. ἐπ. 7,
328' «ἑταιρία φίλια κατὰ συνθήσαν ἐν τοῖς
καθ' ἡλικίαν γεγεννημένοις» Πλατ. ὄρσμ. σ.
413' ἰδ. πρὸς πολιτικούς σκοποὺς, πολιτικὴ
ἀδελφότης, στάσις, πατρία ὡς Ἰσοκ. 4, 79'
ποταταί, 3, 54' «ἑταιρίας συνάγειν»,
Πλατ. πολ. 2, 365' «ὡς ἂν τὴν πόλιν ἑταιρίας
ὑπῆκουσιν ποιῇ», νόμ. 9, 856' καὶ π. Δημ.
29, 22, π. ὡς σχεδὸν πανταχοῦ εὐρίσκειται ἡ
ἐσφ. γρ. ἑταιρία· π. Ἀριστοτ. ἐπὶ ἀλόγων
ζώων, Ἰ. Ζ. 9, 4' π. Ἀνδοκ. = ἑταιρήσεις, 1,
100, sodalitas, societas.
Ἑταιρι-ἀρχης, ὁ· ἀρχηγὸς ἑταιρείας ἀρ.
λεξ.
Ἑταιρι-ἀρχία, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἑται-
ριάρχου Νικητ. Χων. 9, 17.
Ἑταιρι-ἀρχος, ὁ· ἑταιριάρχης μτγν.
Ἑταιριεὶον, τό· πορνεῖον, χαμαιτοκεῖον
σχόλ. Ἀριστ. ἱππ. 863, lupanar.
Ἑταιριεὶς, ὁ καὶ ἰων. ἑταιρήσις· ἐπών.
Διὸς ἐν Κρήτῃ Πούχ. ἐν Μιλήτῳ καὶ Μα-
γνησίᾳ Ἀθην. ἡ ἐορτὴ αὐτοῦ ἐν Μαγνησίᾳ
καὶ Μακεδονίᾳ ἐκαλεῖτο «τὰ ἑταιριδία» Ἀθην.
Ἑταιριεὶς, ἰων. ἑταιρήσις, 2' ὁ εἰς ἑταί-
ρον, φίλον ἀνθρώπου· Ζεύς = ἑφορος καὶ προ-
στάτης πάσης ἑταιρείας καὶ συνδύσεως Ἡρ. 1,
44' = φόνος = τοῦ φίλου Ἀλλ. Μισσ. 4 (9,
519)· = φιλότης = ἐρωτικὴ Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ.
58' = σκόλος = ἑταίρας τινὸς Ἀντιφιλ. 1 (9,
415), sodalitas.
Ἑταιριεύτης, ὁ· μέλος ἑταιρείας, ὡν μτγν.
socius.
Ἑταιριεύομαι· εἶμαι τινος ἑταιρείας μέλος·
= κἀμω τινὰ ἑταῖραν, παλλακὴν, διαφθεῖρω,
ἐπὶ ἀνδρὸς Πολυδ. 8, 11, 10' ἐπὶ γυναικὶ
Πλουτ. Ἀντ. 18.
Ἑταιριεὺς τῷ προηγ. Εὐσεβ. προπ. Εὐαγγ.
275, meretricior.
Ἑταιριεὺς· βίον ἑταιρικὸν μετέρχομαι, = ἐπὶ
συνουσίας μισθερῶν Ἀθην. 13, 586' ἰδ. με-

τέρχομαι παιδεραστίαν· «παρὰ τινι μισθερῶ
νηκέναι ἐπὶ τῷ σώματι» Αἰσχίν. 1, 13' - ἐνὶ
Ἀνδοκ. 1, 100' (δ Θωμ. Μαγ. κἀμνει διὰ-
κρισιν μεταξὺ τοῦ ἑταιριεὺ καὶ πορνεύομαι, τὸ
μὲν ἔκτμ. = ὑπὸ ἑραστοῦ, τὸ δὲ π. ὑπὸ τοῦ τυ-
χόντος)· ἐπὶ γυναικῶν Λουκ. ἑταίρ. δι. 8, 2'
- τινὶ Ἀθην. 13, 586' «φίλια ἑταιριόσσα» =
πορνικὴ, ἀντιθ. τῇ «ἀληθινῇ καὶ σώφρων»
Πλουτ. διακρ. κολακ. τοῦ φίλ. 30, meretrix.
Ἑταιριήτης καὶ ἑταιρήσις, ἰων. ἀντιἑταιρία,
ἑταιριεὶς.
Ἑταιρήσεις, ἡ· ἀσελγὴς τῶν ἑταιρῶν, ἰδ.
τῆς παιδεραστίας βίος· «ἑταιρήσεις γραφή»
Αἰσχίν. 1, 13, meretricium.
Ἑταιρία, ἡ· φίλια κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ.
διακρινόμενη τοῦ ἑταιρείας, ἀλλ' ἐν τοῖς χει-
ρογρ. δὲν βεβαιοῦται ἡ διαφορὰ αὕτη πρβλ.
Λοβεκ. εἰς Σοφ. ΑΥ. 682, ἀντιθ. τῷ ἑταίρῳ
Δημ. 29, 22' ἄλλα καὶ φιλικὸς σύνδε-
σμος μτγν. sodalitas.
Ἑταιρία, ἡ 1) ὡς λατ. Clementia (Italia),
ἔχουσα ναὸν Δ. Κασ. 2) γυν. ὄν. Ἑπίγρ.
Ἑταιριδία, τὰ δηλ. ἱερὰ ἐορτὴ τοῦ ἑται-
ριεὺ Διὸς ἐν Μαγνησίᾳ Ἀθην. 13, 572.
Ἑταιρι-ἀζω· ἴδ' ἑταιριασταί.
Ἑταιρι-ἀρχης· ἑταιριάρχης.
Ἑταιριασταί, οἱ· αὗτοι ἀνομάσθησαν διὰ
τῶν Μωσαϊσθῶν οἱ χριστιανοί, «οἱ ἑταῖρον
θεοῦ προήγαγον, λέγοντες εἶναι τὸν Χριστὸν
υἱὸν τοῦ θεοῦ καὶ θεὸν» Νικ. Χων.
Ἑταιριεὶον, τό· ὅπου τοῦ ἑταίρα Πλουτ.
πολ. παραγγ. 13, meretricula.
Ἑταιριζῶ, ἐπ. ἑταιρίζω· εἶμαι ἑταίρος τινος,
βοηθῶ τινά· ἀνδρὶ Ἰλ. ψ, 335' εἶτι εἶμαι
κοινωνός τινος, ἔχω κοινωνίαν, σκεῖν με τι-
να Ὀμ. ὕμν. Ἀφρ. 96. Μέσ. γίνομαι τινι
ἑταίρος, εἰς φιλίαν ἐισέρχομαι τινος, κἀμω
τινὰ σύντροφον καὶ φίλον μου· «ἡ τινὰ που
Τρώων ἑταρίσσαιο, ἡ περὶσσαιτο καὶ οἷος»
Ἰλ. ν, 456' 2) = ἑταῖρον μετέρχομαι βίον
ἑταίρας Λουκ. δι. ἑταίρ. 8, 2. Μέσ. Ἀθην.
13, 593' καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς, «μετὰ τινος» Σχολ.
Ἀριστ. θεσμ. 254, opitulator, secutor.
Ἑταιρικὸς, 3' α) ἀνθρώπος εἰς ἑταῖρον, εἰς
φίλον ἰδιόζων· «ἡ ἀδελφικὴ φίλια τῇ ἑταιρι-
κῇ ὁμοιοῦται» Ἀριστοτ. ἡθ. 8, 12' «τὸ ἑται-
ρικόν» = πολιτικὸς σύνδεσμος Θουκ. 3, 82'
οἱ συνομόται, 8, 48' δ Κασ. ὀνομάζει αὐ-
τὸν τὰ τῶν Ῥωμαίων Collegia, 38, 13' «ἑται-
ρικὴ ἱππος» = ἱππικὸν τάγμα τῶν ἑταίρων ἐν
τῷ Μακεδονικῷ στρατῷ Δ. Σικ. 17, 37' ε)
κατὰ τὸν τρόπον ἑταίρας, πορνικὸς· = γυνὴ Πλουτ.
γμ. παραγγ. σ. 415, ὅπου συντάσσει «ἑται-
ρικὸν καὶ ἱταμόν» «τὸ ἑταιρικόν» = ὁ, τι συν-
εἰσέχουσιν αἱ ἑταῖραι νὰ πράττωσιν Ἀλκίφρ.
2, 1, sodalitas.
Ἑταιρικῶς, ἐπὶ τοῦ προηγ. κατὰ τὸν τρόπον
ἑταίρων Πλουτ. Πομπ. 2' = κηκοσημένη Λουκ.
Ἰ. ἀλ. 2, 46.
Ἑταίρις, 2' ἑταίριος Λουκ. Λεξίφ. 19.
Ἑταίρις, ἴδος, ἡ· ἰδ. ὅπου τοῦ ἑταίρα με-
τὰ τὴν αὐτὴν σημ. Σεν. Ἑλλ. 5, 4, 6, meretrix.
Ἑταιρισμός, ὁ· πορνεία Ἀθην. 13, 516.
Ἑταιρίσις, ἡ· ἑταιρήσεις Σουῖδ.

Ἑταιριστής, ὁ πόρνος, ἑταίροφιλος Πολυδ.
Ἑταιρίστρια, ἡ τριδάς Ἡσύχ. γυνή φιλίας
παιμένη Φωτ. «οὐδὲ πᾶν τοῖς ἀνδράσι τὸν
νοῦν προσέχουσα, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς γυ-
ναῖκας τετραμμένη» Πλατ. συμπ. σ. 191,
παρελτίξ.

Ἑταίριον ἄνδρ. ὄν. Ἑπίγρ.

Ἑταίρο-ζυγίω ἴδ' ἑτεροζυγίω.

Ἑταίρο-ποιέομαι· κάμνω φίλους, ἑταί-
ρους, ἀδελφοποιῶμαι Σχολ. Ἰλ. μ, 310.

Ἑταῖρος, ὁ, ἰων καὶ π. καὶ ἑταρος· συνερ-
γός, συμβολικός, φίλος, σύντροφος, συντεχνί-
της, πᾶς ὁ μετὰ τινος ἔχων στενὰς σχέσεις,
π. Ὁμ. συνήθ. συστρατιῶται καὶ συμπλω-
τήρες, καὶ οἱ θεράποντες, τιμώμενοι ἐκ τού-
του διὰ τοῦ προσθήκη «ἐσθλοί, φίλοι, ἐρήρεις»
ἢ ἀποτελοῦντες ὡς ἐλεύθεροι τὴν συνουσίαν τοῦ
στρατηγοῦ, τοῦ βασιλέως· ἐπὶ συνδούλων Ὁδ.
ξ, 407· ἐπὶ συνδαιτυμόνων καὶ δημοτραπέζων
Ἰλ. ρ, 577· μτφ. καλεῖται καὶ ὁ εὐνοϊκός,
οὐρίος ἄνεμος· ἐσθλὸς ἑταῖρος = δυνατός
συνεργός, ἐπιταχύνων τὸν πλοῦν Ὁδ. λ, 7·
οὕτως σημειοῦται π. τοῖς ἐπομ. πᾶσα στενὴ
σχέσις καὶ φιλία Πινδ. καὶ τραγ. «ἀγαθὸν
ἑταῖρον» Αἰσχ. Περ. 949· καὶ τὴν Ὁμ. χρῆ-
σιν ἱθυμίζ. Σοφ. Οἰ. Κ. 1402· «ἄνδρ' ἑταί-
ρον» Εὐρ. Ἀλκ. 779· καὶ πεζ. πρβλ. ἴδ. «αἰ-
εὶ ἑταίρω τε καὶ φίλῳ ἤμεν» Πλατ. Ασχ. 180·
«οὗτος ἡμὸς τε ἑταῖρος ἦν ἐκ νέου καὶ ὁμῶν
ἐπὶ πλῆθει» Ἀπολ. 21· ὡς ἐπὶ θ. π. γ. οὐδ.
πολ. 4, 439· ὁδ. ἑταῖρος, ἑταίριότατος Φαιδ.
80· ἴδ. ὠνόμαζεν ὁ Σωκράτης οὕτως τοὺς μα-
θητάς του Ξεν. ἀπομ. 2, 8, 1· εἰς τὸν Μα-
κεδόν. στρατὸν οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ἐκλεκτὸν
ἱππικὸν, οἱ ἱππεῖς σωματοφύλακες τοῦ βασι-
λέως Πολυδ. π. Ἀθην. 5, 194· Σύνθηθ. ὡς
προσώνημα πρὸς πάντα οὐτινος ἀγνωσμένον
τόνομα ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, φίλε ἀδελφέ.

Ἑταίροσύνῃ· ἑταιρεία μτγν. sodalitas.

Ἑταίροσυνος, 2· οἰκεῖος, συνήθης = ἑταῖρος
εἰς αἰσχρὰν σημ. Στρατ. 86 (12, 247).

Ἑταίρο-τρόφος, 2· μαστρωπός, προαγω-
γός Ἀθανάσ. 1, 356, Iano.

Ἑταίροφίλη, ἡ Περσεφόνῃ· Ἡσύχ.

Ἑταν' ἴδ' εἴης.

Ἑτανόν· ἀληθὺς, ἀφόδρα Ἡσύχ.

Ἑτανός, 3· ἑτεός, ἐξηγούμενος, γνήσιος, ἀλη-
θής Ἡσύχ.

Ἑτάρια ἴδ' ἑταῖρα.

Ἑταρία, ἡ· ἑταῖρία, sodalitas.

Ἑταρίζομαι, π. ἀντὶ ἑταίριζομαι.

Ἑτάρις, ἑταρος, αἰολ. ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ
ἑταῖρα, ἑταῖρος.

Ἑτ-αρχος ἴδ' ἑτέαρχος.

Ἑτασις, ἡ· ἑτασμός Ὁ.

Ἑτασμός, ὁ· ἐξέτασις Ἡσύχ. examinatio.

Ἑταστέον (ἑτάζω)· ἐξεταστέον Ἰησ. σχολ.
εἰς Ἑρμογ. ἐν Κρ. Ἀν. 4, 12, 14, examinandum.

Ἑταστής, ὁ· ἐξεταστής Σουῖδ. examiner.

Ἑταστικός, 3· ἐξεταστικός· μτγν. investigator.

Ἑταστός, 3· ἐξεταστός, δεδοκιμασμένος, δο-
κιμὸς μτγν.

Ἑταυτὸς ἐτόμως, ἀληθὺς Ἡσύχ. revera.

Ἑτάυματος, 2· ὄμωρ, ἀντὶ ἰσηγύματος.

Ἑτάων· ἄνδρ. ὄν. Σχολ. Ἰλ.

Ἑτέανδρος· Πάριον τις Ἑπίγρ.

Ἑτέα, ἡ· φυτὸν τι Θεογονιστ. εἰς Κραμ. Ἀν.
2, 7, 21.

Ἑτέανωρ· Κρής τις Ἑπίγρ.

Ἑτεαρχίς· Σπαρτιάτης τις Ἑπίγρ.

Ἑτέαρχος· 1) ἀρχαῖος βασ. τῆς νήσου
Κρήτης, πατ. τῆς Φρονίμης καὶ πάππος τοῦ
Βάττου, πρώτου βασιλέως τῶν Κυρηναίων
μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλ. τούτου κατ' ἑρ-
γήσαν οἱ Κρήτες τὴν βασιλείαν, ἀντ. αὐτῆς
εἰσαγαγόντες τὴν δημοκρατίαν Ἡρ. 2) βα-
σιλ. τῶν Ἀρμωνίων ἐν τῇ Αἰθίῳ Ἡρ. 3) Ἀ-
θηναῖος· α) Κυδαθηναῖος Ἑπίγρ. 6) Ἀγρον-
λήθεν Ἑπίγρ. 4) Σπαρτιάτης Ἑπίγρ. 5) Κο-
ρινθαῖος Ἑπίγρ.

Ἑτεῖ (δοτ. θηλ. τοῦ ἑτεός) ἀληθὺς, τῆς ὄν-
τι, πραγματικῶς Δημ. π. Σέξτ. Ἑμπ. Περ.
1, 214.

Ἑτεοθήπεια, ἐπ. ὄμωρ. ἀντὶ ἑτεοθήπειν,
τοῦ παρκ. τέθηπα Ὁδ. ζ, 106.

Ἑτεῖος, 2· ἐνιάσιος, ἐτήσιος, ἐν ἑτοῖς διαο-
κῶν· -ἀέθλων Πινδ. Ἰ. 3, 85· «φρουράς ἐ-
τείας μήκους» Αἰσχ. Ἀγ. 2· «ἐτεῖον δαμονί-
φέρνην» Εὐρ. Ῥησ. 435· σπαν. πεζ. ἐπὶ ἁ-
γῶσθ Ξεν. κυν. 5, 14· -βρέφος Πολυδ. 2, 8·
Ἑτεῖα, ἐπίρ. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ἀληθινά Ἀσ-
κορρ. 721.

Ἑτεκον, ὄμωρ. 6· τοῦ τίκτω Ὁμ.

Ἑτέλεστα· κώρη Ἰσπαν. Ταρρακ. Πτολ.

Ἑτελίσ· ὁ· ἰγθὸς ὁ καὶ χρύσουρος λεγόμε-
νος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 13.

Ἑτεννα· πόλις Παμφυλ. Πολυδ. κάτ. Ἑτεν-
νὸς Στ. Βυζ.

Ἑτενεγεί, οἱ ἴδε Κατενεγεί.

Ἑτεοβουτάθης ὁ καὶ πλ. οἱ Ἑτεοβου-
τάθαι, ὧν ἐπίσημος καὶ ἀρχαῖα γενεὰ ἐν Ἀ-
θήναις, ἐξ ἧς ἐξελέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς Ἀθην.
νάς, Αἰσχ. κατήγατο δὲ ἀπὸ τοῦ Βούτου οὐδὲ
τοῦ Πανθόανος, διὸ καὶ Βουτάθαι ἴδ. ἐλέγ-
το, τὸ δ' ἑτεός δηλοῖ γνήσιος ἴδε καὶ Βούτης·
ἐλέγτο δὲ παροιμιῶδ. ἐπὶ τῶν ἀπὸ καλοῦ γέ-
νους καταγομένων· «ἐξ Ἑτεοβουταδῶν ἔλκει
τὸ γένος» Ἀποστ.

Ἑτεο-δμώε, ὁδὸς, ὁδός. ἑτεοδμώε, ὁ· πιστός,
καλὸς δούλος Ἡσύχ.

Ἑτεοκαρπάθιοι, οἱ ἴδε Κάρπαθος συγ-
μνημονεύονται ἐν τοῖς ἀπτ. φορολογικοῖς κατα-
λόγοις Ἑπίγρ.

Ἑτεόκλητος, 2· τοῦ Ἑτεοκλέους ἢ εἰς τὸν
Ἑτεοκλῆα ἀνήκων· αἱ Ἑτεόκλητοι ὁδοῦται·
αἱ Χάριτες, διότι πρῶτον ὁ Ἑτεοκλῆς εἰσῆ-
γαγε τὴν λατρείαν αὐτῶν Θεόκρ.

Ἑτεοκλήσιος· Ἑτεόκλητος Ἰλ.

Ἑτεοκλής, ἑοῦς, π. καὶ ἰων. Ἑτεοκλή-
ης, ὁδ. εἰ, αἰτ. ἐα κλ. Ἑτεόκλης· 1) υἱὸς
τοῦ Ἀνδρέως καὶ τῆς Εὐπίπης, θυγ. τοῦ Αἰ-
κωνος, βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ
ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἐν μέρει αὐτόθι Ἑτεοκλῆς
οὗτος εἰσέγαγε πρῶτον καὶ τὴν λατρείαν τῶν
Χαρίτων Πaus. 2) υἱὸς Οἰδίποδος καὶ Ἰοκά-
στης, ἢ Ἐπικάστης κατὰ Φερειδῶδ. ὅστις μετ'
τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πολυνείκευς ἰδίᾳσε τὸ
γέροντα πατέρα του ἐν Ἰγκρατὸς τῶν Θηβῶν

ἀναβὰς δὲ τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ συμβασιλεύῃ ἐναλλάξ ἀνὰ πᾶν ἔτος μετὰ τοῦ Πολυνείκου· δὲν ἀφῆκε πλέον τὸν ἀδελφὸν τοῦ νὰ βασιλεύσῃ, δι' ὅπου ὁ Πολυνείκης ὑπὸ τοῦ πενθηροῦ τοῦ Ἀδράστου βοηθούμενος ἐξεστράτευσεν κατὰ τῶν Θηβῶν, ἵνα λάθῃ τὸν πατριὸν θρόνον. Ἐκεῖ δὲ μονομαχήσαντες οἱ δύο ἀδελφοί, ἐσφάγησαν συγγράνως Ὀμ. καὶ τραγ. 50. «Ἐτεοκλείη βίη» (ἢ. 3) Λακεδαιμόνιος Ἐφόρος Αἰλ. 4) Ἀθηναῖος α) πατ. Γλαυκῶνος β) καὶ ὁ Ἀνθίας λόγον ἔγραψε γ) υἱὸς τοῦ Σκάνωνος Ἐπιγρ. 3) ἄλ. Ῥοσσ. 5) ἄλλοι τινὲς ἰατθ. πρῶτον κωμῶδ. Πλουτ.
Ἐτέοκλος· υἱὸς Ἰφίος ἐξ Ἀργεῶν Πανσ. ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἐπὶ ἡρώων κατὰ τῶν Θηβῶν, ἱφονεύθη ἀπὸ τοῦ Ἀιάδου Ἀπολδ. 2) υἱὸς τοῦ Κηφισοῦ = Ἐτεοκλῆς (Πο. 3) ἄλλος τις Ἐπιγρ.
Ἐτεοκλυμένη· θυγ. Μινύου Σχολ. Ἀπολ. Ρ.
Ἐτεόκρητες, οἱ· μία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν πέντε φυλῶν τῆς νήσου Κρήτης, λογιζόμενοι ὡς αὐτόχθονες, καὶ μὴ καταγόμενοι ἐκ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων Ὅδ. κατὰ τὸν δ' οὗτοι περὶ τὰ μεσημέρι. μέρος τῆς νήσου, μητρόπολιν ἔχοντες τὴν Πρασὸν Στραβ.
Ἐτεόκρητος, ἡ· γυνή, καλὴ κρητὴ Θεοφρ.
Ἐτεόντιος, ὁ· 1) Λακεδαιμόνιος ὑποστράτηγος τοῦ Ἀστυόχου, ὑπερὶν δὲ σταλαῖς ὡς ἀρματοῦς εἰς τὴν νῆσον Θέσον Θουκ. 2) Ἀθηναῖος, Φαληρεὺς πατ. τοῦ Καλλισθέλους Δημ.
Ἐτέοπλος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ ἀμφοτέρω Ἐπιγρ. (Ἐτεός, 3, ἐπὶ 0. ρ. τοῦ εἰμι), μόν. οὐδ. «πῶλλ' ἔτεα» Ἠ. τ. 255· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐτεὸν ἐπισηματικῶς = ἀθηρινά, πραγματικῶς Ὀμ. καὶ μετν. π. «εἰ ἐτεὸν γε» = ἂν ἄλλως τοῦνται συγγ. π. Ὀμ. πρὸλ. Σπίτωνες ἐτ. Ἠ. 5, 125, ὅπου καὶ παραδείγματα ἐκ μετν. π. μεταφέρονται «εἰ ἐτεὸν παρ' ἐγὼ μινυχομαι» = ἂν ὀρθως ἐνθυμῶμαι Θεοκρ. 25, 73· ὡς ἐτεὸν παρ' Ἀπολ. Ρ. 1, 783· κατὰ ἀλλοίαν, ἀληθῶς· -μαντεύεσθαι Ἠ. 6, 300 «καὶ ἀτερεύει» Ἠ. ο. 53· π. Ἀριστ. συγγ. εἰς εἰρωνικὰς ἐρωτήσεις τοῦ ὄντι, ἀλήθεια· σπουδαίως· «ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεοὺς», Ἠ. π. 32· «τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν»; = ἦ· οὐκ νὰ γινώσκῃ τί ἐγέλασας, νεφ. 820· ὡς καὶ ἐτεῖ, verus.
Ἐτεόφιλος· Ἀθηναῖος τις Ἐπιγρ.
Ἐτεράκις, ἐπὶ τὴν ἄλλην φορὰν.
Ἐτερ-αλκείωμα· νικῶμαι Σχολ. Ἠ. ο. 738, vineor.
Ἐτερ-αλκῆς, 2· ὁ εἰς ἐν τῶν δύο μερῶν δύναμι καὶ νίκην ὀύσαν· «Δαναοὶ μάχης ἔτερ-αλκῆα νίκην δοῦναι» = νὰ κάμῃ ὥστε νὰ κλίνη ἡ νίκη εἰς τὸ μέρος τῶν Δαναῶν = νὰ νικῶσιν ἡ Δαναοί Ἠ. η. 26· οὕτω «νίκη ἔτερ.» = ἡ διακεκριμένη τοῦ ἐνὸς νίκη κατὰ τοῦ ἄλλου, 0, 171· ὁμ. -μάχη Ἠ. 9, 103· καὶ μετν. πεζ. «ῥῆμος ἑτερ-αλκῆς» = τὸ πλῆθος, τοῦ ὅπου οὐκ εἶδαι τέλος εἰς τὴν μάχην Ἠ. ο. 738, οὕτω καὶ «Ἀρης ἑτερ.» Ἠ. π. 913· π. Nov. «σκαίροντα ποδῶν ἑτερ-αλκῆς ταραφ» = χωλαίνοντα, μετὰ ποδῶν

ἰσχυροῦ, Δ. 18, 119· ἐπὶ. «ἑτερ-αλκῆς ἀγωνίζεσθαι» = ἀνὰ διακεκριμένον ἀποτελέσμα-τος, οὕτω δηλ. ἀγωνίζεσθαι ὥστε ἡ νίκη κλίνει ποτὶ μὲν εἰς τὸ ἐν ποτὶ δὲ εἰς τὸ ἄλλο μέρος Ἠ. 8, 11.
Ἐτερ-αλκία, ἡ· ἑτεροδυναμία, ἡ ἑτέρας δύναμι παρ' ἑαυτοῦ. Ἐτ. Ρουδ. σ. 215, 9, φαίνεται ὁμοῦ ἐσφ. ἀντὶ ἑτερ-αλκῆα.
Ἐτερ-αριθμός, 2· διαφοράς κατ' ἀριθμὸν ὁ Φοιδάμων π. σχημ. «ἑτερ-αριθμὸν (σχῆμα) δὲ εἰς ἀριθμὸν ἀπὸ ἀριθμοῦ μετάδοσις πρὸς ὁμώνυμον ἢ πρὸς σημαινόμενον ἀναγομένη, ὡς ἵνα εἴπω, τὰ παιδία παίζει καὶ πίπτουσι, σ. 503, 6, Ῥητ. τομ. 8.
Ἐτερ-αχθῆς· βαρύνω πλεόντερον εἰς τὸ ἑτερον μέρος· «ἑτερ-αχθῆς οἶον οἱ πολλοὶ ἑτεροκλινεῖ λέγουσιν, ὅταν ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων ἢ ἐφ' ὅπου οὐδὲν δηρημένον ἄχθος ἐπὶ ὁμαίον βί-πη» Φρυνιχ. π. Β. Ἀν. 38, 24.
Ἐτερ-αχθῆς, 2· ὁ εἰς τὸ ἑτερον μέρος κλίνων, βαρύνων μετν.
Ἐτερ-εγ-κεφαλάω· ἡμιπαρ-αφρονῶ, πά-σχω τὸν ἐγκεφάλον· π. Β. Ἀν. «ἑτεροκεφαλεῖν, τὸ ἐγκεφάλου ἑτερον καὶ μὴ τὸν κατὰ φύσιν ἔχειν» ἡ ἐπειδὴ ὁ ἐγκεφαλὸς ὁμορῆς ἔσται, εἰκὸς εἰρησθαι τὸ ἑτεροκεφαλεῖν οἶον τὸ μὴ ὁλόκληρον ἔχειν τὸν ἐγκεφάλον, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ», 37, 8.
Ἐτερ-ειδῆς, 2· ἑτεροειδής Νικ. Ἀλ. 84.
Ἐτερετός· ἑτεροτός Λουκ. Φιλοφ. 18, 1.
Ἐτέρη, ἐπὶ, ἦ· ἑτέρας.
Ἐτερ-ἡμερία, ἡ· ὁ κατὰ διάλειψιν ἡμέρας, ἡ ἡμέραν παρ' ἡμέραν βίος (τῶν Διοσκουρίων) Φιλων 2, 189, 40.
Ἐτερ-ἡμερος, 2· ὁ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ἐν-αλλάξ ζῶν, ὡς οἱ Διοσκουροὶ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης οἱ «ἄλλοτε μὲν ζῶουσιν ἑτεροῦ-ροι, ἄλλοτε δ' αὐτὲ τεθνῶσιν» Ὅδ. λ. 303.
Ἐτερ-ἡρῆς, 2· ἀμφοτέρω μετν. ἀμφοτέρω.
Ἐτερ-ἡρῆς, ἐπ. δοτ. θηλ. γεν. ἀντὶ ἑτέρῃ, ἑ-τέρῃ Ἠ.
Ἐτερο-ῥάρις, ἡ· τὸ βαρύνειν, κλίνειν εἰς τὸ ἑτερον μέρος ἀρ. λῆξ.
Ἐτερο-ῥάρις· βαρύνω, ὀλίγω τι εἰς τὸ ἑτερον μέρος Σουῖδ.
Ἐτερο-ῥαρῆς, 2· ὁ εἰς τὸ ἑτερον μέρος βαρύνων, κλίνων Σχολ. Ἠ. μ. 446.
Ἐτερο-ῥουσία, ἡ· μεταβολὴ γνώμης Κυριλ.
Ἐτερ-ῥα-βουλος, 2· γνώμην, θέλησιν ἀλλά-ζων, μεταβάλλων μετν.
Ἐτερο-γαμία, ἡ· ἄλλος γάμος Τζετζ. εἰς Λουκ. 1317.
Ἐτερο-γαστρίος, 2· ἐξ ἄλλης γαστρός μη-τρὸς γεννηθείς, ἀντὶθ. τῷ ὁμογαστρίος Σχολ. Ἠ. π. 374.
Ἐτερο-γένειον, ἡ· ὡς τὰ δύο ἐπὶ.
Ἐτερο-γενῶν· εἰμὶ ἐξ ἑτέρου γένους Νι-κου. ἀριθμ. 1, 10.
Ἐτερο-γενῆς, 2· ὁ ἐξ ἄλλου γένους Ἀρι-στοτ. κατηγ. 3, 2· ἐν γέν. διαφόρου εἶδους· -τόποι Δ. Σικ. 3, 29· π. τοῖς γραμ. καλοῦν-ται οὕτως αἱ λέξ. αἱ διὰ τοῦ μετὰ πλάσμοῦ ἄλλο γένος εἰς τὸν πληθ. λαμβάνουσιν π. χ. ὁ δάκτυλος, τὰ δάκτυλα, ὁ κύκλος, τὰ κύκλα

- ἴδ. Πασσοῦ, προγραμ. περὶ Ἑλλήν. λεξ. α. 71.
 Ἑτερο-γενῶς, ἐπὶ τοῦ προηγ. Νικομ. ἀρ. 1, 10 - διαφέρουσι Σ. Ἑμπ. κ. λογ. 1, 361.
 Ἑτερό-γλαυκος, 2' ὁ ἔχων τὸν ἓνα ὀφθαλμὸν γλαυκόν, γαλανόν, καὶ τὸν ἄλλον ἄλλου χρώματος Ἀριστοτ. π. Ζ. γεν. 5, 1.
 Ἑτερό-γλωσσος, 2' ὁ λαλῶν ἄλλην τινὰ γλῶσσαν, ἀντίθ. τῷ ὁμόγλωσσος μετγν.
 Ἑτερο-γλώσσως, ἐπὶ τοῦ προηγ. Χρυσ.
 Ἑτερό-γναθος, ἴππος, δ' ὁ ἀνομοίως ἔχων τὰς γνάθους ἴππος, εἰς τοῦ ὁποίου δηλ. τὸ στόμα ὁ χαλινὸς ἐνεργεῖ πλείοντον πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, ὥστε δὲν κυβερνᾶται ἀσφαλῶς, τὸ τῆς συνηθείας βαρυκέφαλος Ξεν. Ἴπκ. 1, 9, καὶ Ἡσυχ. = σκληρόστομος, ἀπειθής.
 Ἑτερόγνης, ἦτορ, δ' ἑτερογενής Ἑτ. Μ. 435, 32.
 Ἑτερο-γνήσιος, δ' τῷ προηγ. Κυρίλλ.
 Ἑτερο-γνώμονένω· εἶμαι ἄλλης γνώμης μετγν.
 Ἑτερο-γνώμασύνῃ, ἡ ἄλλη, διαφορετικὴ γνώμη Ἰωσ.
 Ἑτερο-γνώμων, 2' ὁ ἔχων ἀντιγνώμην, διαφορετικὴν Ἰωσ. dissensor.
 Ἑτερό-γονος, 2' ὁ γένους διαφόρου ὢν, π. χ. ἡμίονος μετγν.
 Ἑτερό-δεκτος, 2' ἑτερόδοξος μετγν.
 Ἑτερο-δέσποτος, 2' ὁ ἄλλον ἔχων δεσπότην μετγν.
 Ἑτερο-διδάκτορ, 2' ὁ ὅπ' ἄλλου διδάχθεις· πρὸ αὐτοφύτου κρείττον τοῦ ἑτεροδιδάκτου Ὁλομπιοῦ. εἰς Πλατ. Ἀλκ. 11.
 Ἑτερο-διδασκαλίω· ἀλλέως, ἥτοι οὐκ ὁρθῶς διδάσκω Ν. Δ.
 Ἑτερο-διδασκαλία, ἡ ἄλλοια, σφαλερὰ διδασκαλία ἐκκλ.
 Ἑτερο-διδάσκαλος, 2' ὁ οὐκ ὁρθῶς διδάσκων, ἡμαρτημένος Εὐσεβ.
 Ἑτερο-δοξίω· εἶμαι γνώμης ἐσφαλμένης, δὲν φρονῶ ὁρθά Πλατ. Θεαιτ. 190.
 Ἑτερο-δοξία, ἡ, διάφορος, ἴδ. σφαλερὰ, ψευδὴς δοξαία Πλατ. Θεαιτ. 193.
 Ἑτερό-δοξος, 2' ἄλλοιαν, ψευδὴ γνώμην ἔχων, ἐσφαλμένην δοξαίαν Λουκ. εὐν. 2' ἴδ. π. ἐκκλ. ἀντίθ. τῷ ὁρθόδοξος καὶ ἐπὶ Φιλοστρ. 6. σοφ. 2, 559.
 Ἑτερο-δυναμία, ἡ ἄλλη τις δύναμις Σχολ. Ἰλ. η, 26.
 Ἑτερο-δύναμος, 2' ἄλλην ἔχων δύναμιν, σημασίαν Πορφ. π. Στοῦ. ἐκλ. 1, 838 ἴδε καὶ ἑτεράκνης.
 Ἑτερο-εθνής, 2' ἄλλοεθνὴς Στραβ. 2, 128, peregrinus.
 Ἑτερο-εἰδέια, ἡ διαφορετικὴ μορφή Θεολ. ἀριθ.
 Ἑτερο-εἰδή, 2' ἄλλο ἔχων εἶδος, ἄλλην μορφήν Ἀριστοτ. Ζ. 1, 2, 12.
 Ἑτερο-εἰδῶς, ἐπὶ τοῦ προηγ. Γρ. Νυσ. 2, 212.
 Ἑτερο-εν-εργής, 2' ἄλλο τι ἐνεργῶν Δαμασκην.
 Ἑτερο-εργής, 2' ἑτερον ἔχων ἔργον πρακτικ. Συνοδ.
 Ἑτερό-ζηλος, 2' 1) ὁ ἔχων κλίσειν μαλλόν πρὸς τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον Εὐστ. ἐπὶ ἑτερο-

- ζήλως = μετ' ἐπιπροσώπιαν, Ἡσ. θε. 544' 2)
 ἄλλην τινὰ τέχνην μετερχόμενος, ἄλλο τι ἐπιμελούμενος, ἀντίθ. τῷ ὁμόζηλος Σ. Ἑμπ. κ. λογ. 1, 58.
 Ἑτερο-ζυγίω· εἶμαι ἑξευγμένος ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγόν μετ' ἄλλου διαφορετικοῦ ζώου, ὅθ. = μετ' ἀνομοίων ἀναμίγνεται· τινί Ν. Δ. μετ' διχογνωμίᾳ, διαφέρωμαι πρὸς τινὰ ἐκκλ.
 Ἑτερο-ζύγησις, ἡ· διαφωνία μετγν. disjunctio, discordia.
 Ἑτερο-ζυγία, ἡ· ἡ πρὸς τὸ ἑτερον μέρος κλίσις τῆς πλάστιγγος Σχολ. Λουκ. Λεξιφ. 3.
 Ἑτερό-ζυγος, 2' 1) ἀνομοίως συνευγμένος, ἀνομοιοειδῶς συνδεσμένος, Ὁ. τὸ δὲ ἄμμα = διπλοῦν Νον. Δ. 10, 348 duplex 2) ἐπὶ πλάστιγγος, κλίνας πρὸς τὸ ἓν μέρος· σταθμὸς = οὗ δικαίος Φωκυλ. 13.
 Ἑτερο-ζύγως, ἐπὶ τοῦ προηγ. διαφορετροπῶς Β. Ἀν. 1164.
 Ἑτερό-ζυξ, υἱός, κυρ. = τῷ προηγ. ἄμαζα μετ' ἓνα ἴππον, ἀφ' ἧς λαίπει ὁ δευτέρος, μετ' πόλις = ἡς δὲν ὑπάρχει ἄλλη ὁμοία = μετ' ἔχουσα ἄλλην ἀντιζήλον, ἵνα συνερίζηται μετ' αὐτῆς Ἰων π. Πλουτ. Κιμ. 16 (ἴδε μονόζυξ) π. Νον. Δ. 12, 32 = διπλοῦν.
 Ἑτερο-ήμερος, 2' ἑτερήμερος.
 Ἑτερο-οάλης, 2' ὁ εἰς τὸ ἑτερον μέρος θάλλων, μετ' ἐπὶ τέκνων, τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς στερούμενός, ἀντίθ. τῷ ἀμφιθαλὲς Εὐστ. εἰς Ἰλ. 22. σ. 1389.
 Ἑτερο-οελής, 2' ὁ ἔχων ἄλλην, διαφορερον θέλησιν μετγν.
 Ἑτερό-οηκτος, 2' ὁ εἰς τὸ ἓν μόν. μέρος ἡκονημένος, ὁ ἔχων μίαν μόν. κόψιν· Ἐφρ. Νικ. Χων. Ἀλεξ. 171.
 Ἑτερό-ορησκος, 2' ὁ ἔχων ἄλλην, διαφορερον ὀρησκείαν Σουδ.
 Ἑτερό-ορος, 2' ἀλλόορος Νον. Δ. 2, 172.
 Ἑτεροίος· τῷ ἔπομ. Δ. Περ. 1180.
 Ἑτεροίος, 2' ἑτέρας, διαφορεροῦ ὢν ποιότητος, ἀλλοιώτικος Ἡρ. 1, 99, alteriusmodi.
 Ἑτεροϊότης, ἡ, διαφορετικὴ, ἀνομοιότης· πρὸς τι Πλάτ. Παρμ. 164, diversitas.
 Ἑτεροίω· ἄλλως ἢ ἄλλοιαν ποιεῖ τι, μεταβάλλω, μεταμορφώνω Ἡρ. 2, 142· «περὶ ἑτεροιομένων» ἔγραψε Νικ. Ἀντων βιβλ. 1, altero.
 Ἑτεροίως ἴδ' ἑτεροίος.
 Ἑτεροίωσις, ἡ· ἀλλοίωσις, μεταμόρφωσις Ἀριστοτ. κοσμ. 6, allegatio.
 Ἑτεροίωσις, 3' εἰς τὸ ἑτεροιοῦν ἐπιτήδειος· δύναμις Σ. Ἑμπ. Πυρ. 2, 70, alterans.
 Ἑτερό-καρπος, 2' ἄλλους καρπούς παράγων Ἰπποκρ.
 Ἑτερο-κίνησις, ἡ· κίνησις δι' ἄλλου, ἀντίθ. τῷ αὐτοκίνησι μετγν.
 Ἑτερο-κίνητος, 2' ὁ δι' ἐνεργείας ἄλλου οὐχὶ ἀφ' ἑαυτοῦ κινούμενος, ἀντίθ. τῷ αὐτοκίνητος μετγν.
 Ἑτεροκλήεις· τοῦ ἑτέρου κλέους Ἡσυχ. ὁρ. ὅτι, ὅμως φαίνεται ἀντὶ Ἑτεροκλήεις· «βίης ἔτε» = τοῦ Ἑτεροκλέους ἴδ' Ἑτεροκλήεις.
 Ἑτερο-κλινέω· κλίνω πρὸς τὸ ἑτερον μέρος Β. Ἀν. 38· πρὸς ἑτεροκλινέω.

- Ἑτερο-κλινής, 2' ὁ εἰς τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο μέρος κλίνων, καταφερής Ἰπποκρ. χωρίον Σεν. κυν. 2, 8' «στοῦ ἐπειδὴ ἐτ. ἐγένετο ὠρθώθη» Δ. Κασ. 57, 21.
- Ἑτερο-κλινήσιος, 3' τῷ προηγ. Ἀρατ. Φαιν. 169, 39.
- Ἑτερο-κλινία, ἡ ἢ εἰς τὸ ἕτερον μέρος κλίνουσιν.
- Ἑτερο-κλινῶς, ἐπὶ τοῦ προηγ. «-ἔχειν πρὸς τι» = ἔχειν κλίσιν πρὸς τὸ ἕτερον ἦτοι πρὸς τὸ κακὸν Ἀρατ. Ἑπικτ. 3, 127.
- Ἑτερο-κλίτος, 2' ἐπὶ λήξεων, ἡ ἔχουσα διαφόρους τὰς πλαγίας πτώσεις τῆς ὀνομαστικῆς, ἡ τοὺς ἄλλους χρόνους διαφόρους τοῦ ἐνεστώ. οἷον γυνή, γυναικός, φέρω, οἷσιν γραμ.
- Ἑτερο-κλίτως, ἐπὶ τοῦ προηγ. κατὰ διάφορον κλίσιν τῆς συνήθους Εὔστ. Ἰλ. σ. 113.
- Ἑτερο-κλονέω, προξενῶ κλονισμὸν πρὸς τὸ ἕτερον μέρος Ὀπκ. κυν. 4, 204, ὅπου ὁ Σνέιδ.
- κατὰ τὰ καλλίτε, χειρογ. Ἑτεροκλινέων.
- Ἑτερο-κυεφής, 2' ὁ εἰς τὸ ἕτερον μέρος σκοτεινός ἦτοι κατὰ τὸ ἥμισυ σκοτεινός Συν.
- Ἑτερο-κοπία, ἡ σωματικὴ γύμνασις δύο τινῶν μετ' ἀλλήλων ἀγωνιζομένων μετν.
- Ἑτερόκοπος, 2' δικοπος = ἔξιψ' μετν. ancers.
- Ἑτερο-κρανία, ὁ πόνος εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς κεφαλῆς ἱατρ.
- Ἑτερο-κρανικός, 3' ὁ πάσχων ἑτεροκρανίαν μετν.
- Ἑτερο-κρανίον, τὸ ἑτεροκρανία Γαλην. τόμ. 14, 400, 13.
- Ἑτερό-κτύπος, 2' διάφορον κτύπον ἔχων.
- Ἑτερο-κωφία, ἡ εἰς τὸ ἕτερον οὖς κωφός.
- Ἑτερό-κωφος, 2' ὁ τὸ ἕτερον οὖς κωφός «ὁ τὴν ἑτέραν τῶν ἀκοῶν βεβλαμμένος» Κυριλλ.
- Ἑτερο-λαμπής, 2' ἄλλῶς λάμπων, φωτίζων μετν.
- Ἑτερό-λεκτος, 2' λεχθεὶς ὑπ' ἄλλου μετν.
- Ἑτερο-λεξία, ἡ ἢ δι' ἄλλων λέξεων τῆς αὐτῆς ἑνοίας ἔκφρασις μετν.
- Ἑτερο-λογία, ἡ ἄλλος τις διάφορος λόγος Σνέιδ.
- Ἑτερο-μαλλής, 2' τῷ ἐπομ. Ἡσυχ.
- Ἑτερό-μαλλος, 2' ὁ εἰς τὸ ἕτερον μέρος μαλλιαρός, τριχιδής Στράβ. 5, 218.
- Ἑτερο-μάσχαλος, χιτῶν, ὁ φόρεμα μὴ μίαν μανίκα, ἡ ἑξωμίς, ἡ κατὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν ῥαφὴν οὐκ ἔχουσα Πολυδ. 7, 47 καὶ Ἡσυχ. χιτῶν δουλικὸς ἑργατικὸς, ἀπὸ τοῦ τὴν ἑτέραν μασχάλην ἔχειν ἐρραμμένην, ἀντίθ. τῷ ἀμφιμάσχαλος Σχολ. Ἀριστ. Ἰππ. 875.
- Ἑτερο-μεγεθέω, αὐξάνω κατὰ τὸ ἕτερον μέρος Ἀρτεμίδ. 1, 31.
- Ἑτερο-μέρεια, ἡ κλίσιν πρὸς τὸ ἕτερον μέρος Σνέιδ.
- Ἑτερο-μερέω, μεροληπτῶ μετν.
- Ἑτερο-μερής, 2' ὁ κλίνων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἑτεροκλινής, μονόπλευρος Θεολ. ἀριθμ. 63' - βίος Σταβ. Ἀνθ. 3, 75.
- Ἑτερο-μέρησις, ἡ μεροληψία Πρακτ. συνοδ. 3, 1045, 61.
- Ἑτερο-μετρία, ἡ διάφορον μέτρον στίχων Ἡρακλ. σ. 131.
- Ἑτερό-μετρος, 2' ὁ συνιστάμενος ἐκ διαφόρων μέτρων στίχων Ἡρακλ. σ. 133.
- Ἑτερο-μήκη, 2' ὁ διάφορον ἔχων, ἑνισσων μήκος - σχῆμα = ἀνισόπλευρον Δ. Σικ. 2, 3, oblongus - πῆδη Σεν. Ἰππ. 7, 14' - πλινθίων Πολυαιν. 3, 10, 7' «τὸ ἑτερόμηκες» (= ὀρθογώνιον μὲν οὐκ ἰσόπλευρον δὲ Εὐκλείδ. 1 ὅρισμ. 31) - ἀριθμός = γινόμενον ἐκ δύο διαφόρων, ἀνίσων παραγόντων Πλατ. Θεαιτ. 148' οὕτω καὶ π. Πλουτ. ὁ ἀριθμὸς 16 τετράγωνος, ὁ δὲ 18 ὁ ἐκ δύο ἀνίσων παραγόντων 3 ἐπὶ 6, τῶν ὁποίων αἱ πλευραὶ προστιθέμεναι παράγουσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν μὲ τὰς ἑπικουρίας 4 + 4 + 4 + 4 = 4 × 4 = 16' καὶ 3 + 6 + 3 + 6 = 3 × 6 = 18, Ἰσοκ. καὶ Ὀσ. 42.
- Ἑτερο-μηκίδος λόγος, ὁ ἢ εἰς τὸν προηγ. ἀριθμὸν ἀνήκουσα ἀναλογία Ἰαμβλ.
- Ἑτερο-μήτριος, 2' τῷ ἐπομ. Σχολ. Λυκ. 19.
- Ἑτερο-μήτωρ, ὁρος, ὁ γενηθεὶς ἐξ ἄλλης μητρός Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 4, 223.
- Ἑτερο-ὄμματος, 2' ἑτερόφθαλμος, μονόφθαλμος μετν. Iuseus.
- Ἑτερο-μόλιος (μολίτι), δίκη, ἡ δίκη, ἐν ἣ ἄμφω δὲν ἦλθον οἱ ἀντίδικοι ἀλλ' ὁ ἕτερος, ὁ δὲ ἐκ τῶν δύο εἰς Εὔστ. Ἰλ. 999, 63.
- Ἑτερό-μορφος, 2' ὁ διάφορον ἔχων μορφήν Αἰλ. Ἰ. Ζ. 12, 16.
- Ἑτερο-μωλία, ἡ ἑτεροπάθεια.
- Ἑτερο-ουσία, ἡ ἄλλη, διάφορος οὐσία Ἐπιφάν. 1, 976, diversa substantia.
- Ἑτερο-ούσιος, 2' ἑτερούσιος, ὁ ἔχων ἐτέραν οὐσίαν Ἐκκλ.
- Ἑτερο-πάθεια, ἡ πόνος εἰς ἐν μόν. μέλος τοῦ σώματος Διοσκ.
- Ἑτερο-παθής, 2' ὁ εἰς ἐν μόν. μέλος πάσχων ἱατρ.
- Ἑτερο-πάρ-ακτος, 2' ὁ ὑπὸ ἄλλου παραχθεὶς μετν.
- Ἑτερο-παχής, 2' ὁ εἰς τὸ ἕτερον μέρος δηλ. ἀνίσως παχύς μαθημ.
- Ἑτερό-πηρος, 2' ἡ δὲ ἑτερόπνηρος.
- Ἑτερό-πιστος - ἑτερόδοξος Ἐκκλ.
- Ἑτερο-πλανής, 2' ὁ τῆδε κἀκεῖσε πλανών - νος Νικ. Ἀλ. 243.
- Ἑτερο-πλατής, 2' ὁ διάφορον ἔχων πλατός ἀρχ. μαθ.
- Ἑτερό-πλευρος, 2' ὁ πολλὰς ἔχων πλευράς μετν.
- Ἑτερό-πλοιος, 2, ἴσφ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ. Δημ. 54, 8.
- Ἑτερό-πλος, συνηρ. - ὄπλους 2' (κυρ. ἐξ ἑνὸς μέρους πλεόσιμος) - ἀργύριον = ἀργύριον μόνον διὰ τὸ ταξιδεῖν Δημ. 66, 29, ὅπου εὐρίσκεται καὶ τὰ ἑτερόπλοια θανατίζειν = χρήματα θανατιζόμενα διὰ τὴν ἔλυσιν τοῦ πλοίου.
- Ἑτερό-πνους ἑναυλοῖ, οἱ αὐλοὶ διπλοῖ, οὕτω καλούμενοι ὡς ἐκ τῶν διαφόρων καὶ ἀνίσων ἀλλῶν διαφόρους ἤχους ἢ φωνήματα ἐκπέμποντες Ἀνακρ. 24, 6, (65 4).
- Ἑτερο-ποδῶ, τὸν ἕτερον πόδα ἔχων βραχύτερον, περιπατῶ ἀνίσως Ἰππιατρ.

Ἑτερο-ποιός, 2' ἄλλο τι, διάφορον ποιῶν Β. Αν. α. 1375.

Ἑτερό-παρπος, 2' ὅ ἔχων μίαν μόνην πύρην, εἰς ἓν μόνον μέρος Καλλ. ἀποσπ. 225.

Ἑτερο-πόσιμοι, 2' ἄλλη πόσις, ἢ ἄλλον θεραπεύουσα Τζετζ. Γ. 8, 170.

Ἑτερό-πους, 2' τὸν ἕτερον πόδα ἔχων ἀνίσσον, ἥτοι χυλαίνων Ἀλκιφρ. 3, 27.

Ἑτερο-προσ-κύνητος, 2' ὁ διάφορον προσκυνήσεως Θεοδωρ. Στουδίτ. α. 126.

Ἑτερο-προσ-ωπίω, εἰμὶ ἕτερον, διαφορετικοῦ προσώπου γραμ.

Ἑτερο-προσ-ωπικός, 3' ὅ ἔχων εἶδος ἑτεροπροσώπου, ἀνήκων εἰς αὐτὸν γραμ.

Ἑτερο-πρόσ-ωπος, 2' ὁ ἔχων διάφορον πρόσωπον γραμ. «σχῆμα δ' ἑτεροπρόσ-ωπὸν ἐστὶν ὑποβολὴ προσώπου τοῦ λέγοντος ἃ ἀπουδάζοντες εἰπεῖν ὀκνοῦμεν δι' ἑσπῶν ἐπιπλήξαι, καὶ τοὺς λόγους ὧς ὑπὸ ἑτέρου προσώπου λέγομεν, οἶον, πάντες Αἰγύπτιοι τόδε λέγουσι περὶ ὁμῶν» κτλ. Φοιδάμμων ἐν βῆτ. Βαλτζ. τομ. 8, σ. 504, 6.

Ἑτερό-πολις, ἰδος, 2' ὁ ἐξ ἄλλης πόλεως Ναν. Δ. 26, 14.

Ἑτερό-πτωτος, 2' ὁ ἑτέρας πτώσεως «τὸ γούν μεγάλοι ἑτερόπτωτον ὄν τοῦ μέγας, ὅρ. ὡς ἐπὶ τοῦ θυτοῦ τὸ λ ἐφύλαξε» Ἀπολλων. π. ἀντωτ. α. 11 = 271' περὶ σχήματος ἑτεροπτύτου γδ. Φοιδάμμων π. Βαλτζ. βῆτ. 8, 503.

Ἑτερο-ρρεπῖω, ἑτερο-ρροπῖω Πλουτ. π. δημιουργ. ψυχ. Τιμ. 28.

Ἑτερο-ρρεπής, 2' ἑτερόρροπος «Ζεὺς ἑτερ.» Ἀισχ. ἱπ. 398 = ὁ ποιῶν τὴν πλάστιγγα νὰ κλίνη πότε εἰς τὸ ἓν καὶ πότε εἰς τὸ ἄλλο μέρος = ὁ ἀπονέμων ἑκάστω τὸ κατ' ἀξίαν, «νέμωιν εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δὲ εὐνόμοις» αὐτόθ. 410.

Ἑτερο-ρρεπία, ἢ ἑτερορροπία.

Ἑτερο-ρρεπῶς, ἑτερορροπῶς.

Ἑτερο-ρροπῖω, κλίνω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος Πολυδ. 8, 14.

Ἑτερο-ρροπία, ἢ ἢ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος κλίσις Πολυδ. 4, 172.

Ἑτερό-ρροπος, 2' ὁ πρὸς τὸ ἕτερον τῶν δύο μερῶν κλίνων, ἰδ. ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, ἐπιρροπῆς Ἱπποκρ. π. ὥ π. γ. οἱ ἀσθενεῖς οἱ διερχόμενοι κρίσιν εἴτε πρὸς ἀνάρρωσιν εἴτε πρὸς τὸν θάνατον, λέγονται «κάμνοντες ἑτερορρεπῆς» «ὁδὸν θεῶν ἑτερ.» Ρίαν. π. Στοδ. ἀνθ. 1, 2' ἐπὶ ἀδίκου κριτοῦ, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τῶν διαδίκων προσωποληπτουτος Πολυδ. 8, 12.

Ἑτερό-ρροθος, 2' ὁ ἔχων ἄλλον, διάφορον ρυθμὸν Πλούτ.

Ἑτερό-ρροσμοι, 2' τῷ προηγ. Πλούτ.

Ἑτερος, 3' 1) εἰς τῶν δύο «εἰ γούν ἑτερός γε φύγοι» Ἰλ. ε. 258' ἰδ. ἐπὶ τῶν ζευγαριῶν πραγμάτων «ἑτάροις διὰ κροτάφου» = διὰ τοῦ ἑνὸς κροτάφου, δ. 502' «χωλὸς δ' ἕτερον πόδα», ε. 217' «χειρὶ λαβὼν ἑτέρην», μ. 152' καὶ μόν. ἑτέρη, π. 734' καὶ πεζ. «τῇ ἑτέρᾳ» = συνήθ. τῇ ἀριστερᾷ ἀντιθ. τῇ δεξιᾷ, ἥτις τρόπον τινὰ ἐννοεῖται οἰκοθεν' πρβλ. Ἀγκλ. Τόξ. 50' ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς Σεν.

πυν. 10, 11' δθ. «τῇ ἑτέρᾳ λαβεῖν» = παρὸν βῆθος ἐπιτυχῶναι Πλατ. σοφ. 226' καὶ «ὁ ἕτερον κέρως» = ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ Πλουτ. Ἀλεξ. 16' ἢ ὅπου ἡ συνάρησις τὸν ἀρσένον προσδιορίζει, «τῷ δ' ἑτέρῳ μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε» Ἰλ. π. 250' «ἑταροὶ γε φίλον παῖδα κλαύουσιν» = οἱ ἰδίοι μου γονεῖς ἢ οἱ ἰδίοι σου θὰ κλαύσωνται τὸν υἱόν των, ἐπειδὴ θεδαίως ὁ εἰς ἐξ ἡμῶν τῶν δύο θέλει πέσει, α. 210' καὶ συγν. «ἑτέροις νίκην, κῦδος ἔδωκαν» = εἰς τὸ ἓν τῶν δύο ἀγωνιζομένων μερῶν ἢ ὅπου τῷ προηγουμένῳ ἀντιτίθεται τι· «ἕτερος δὲ με θυμὸς ἔρυνεν» Ὀδ. ι. 302' «ἄτην ἑτέραν ἐπάγουσιν ἐπ' ἄτης» Αἰσχ. Χο. 390' «ἀπάτα δ' ἀπάταις ἐτέραις παραβαλλομένα» Σοφ. Οἱ. Κ. 230' «ἐφ' ὃν ἕτερον ἐπὶ φόνῳ βαλὼν» Εὐρ. Ἱπρ. μ. 1685' «τίνα ἐτέραν μὲν πόλιν» εἰς ποίαν ἄλλην, Ἰλ. 1194' ὡς «τίνα υἱὸν ἄλλον ἕτερον» Ὀρ. 346' «εἶναι σωφώτερον ἕτερον ἑτέρου» = ὁ εἰς εἶνα σωφώτερος παρὰ τὸν ἄλλον, ἐπειδὴ ἐν τοῖς συγγρ. ὁρισμένως ἐννοοῦνται δύο Πλατ. Θεαιτ. 171' «μᾶλλον ὁρισμένον εἶναι π. ἄττ. ἐν δύοιν ὁ ἕτερος» = ὁ εἰς τῇ τῶν δύο «τοῖν» ἑλθὼν δύστην λόγιον τὸν ἕτερον» Εὐρ. Φοιν. 959' «δυστὴν καλοῖν θάτερον» Πλατ. Γοργ. 475' «ὁ ἕτερος τῶν Περικλέους» = ὁ εἰς τῶν δύο υἱῶν τοῦ Περικλέους, Πρωτ. 315' καὶ ἀντιθ. τῷ ἄλλῳ ὀρίζεται ἀποκλειστικῶς, «ἢ τῷ ἑτέρῳ τοῦτον ἢ ἀμφοτέροις» = τῷ ἐνὶ τῇ ἀμφοτέροις, Γοργ. 475' «ὁ ἕτερος τῶν στρατηγῶν», = ὁ εἰς τῶν δύο στρατηγῶν Θουκ. 4, 43' περὶ τοῦ «ὁ ἕτερος τῶν ὀφθαλμῶν ἢ τοῖν ὀφθαλμοῖν» ἀνθ' ὧν ὁ Φρόν. ὁρ. θάτ. κρίνει τὸ «ὁ ἕτερος ὀφθαλμὸς» πρβλ. Ἀοδ. Φρυν. σ. 474' εἰς συνθέτους προτάσεις, «ὁ ἕτερος-ὁ ἕτερος» = ὁ εἰς-ὁ ἄλλος Ὀμ. καὶ ἐπὶ. καὶ «ὁ ἕτερος-ἕτερος» Ὀδ. ε. 285' «ὁ μὲν-ὁ δ' ἕτερος» Ἰλ. γ. 150' καὶ πεζ. «ἕτερος-ἄλλος» Ἰλ. ι. 313' καὶ ἀντιστρόφως, γ. 731' «ὁ ἕτερος-ὁ λοιπός» Σεν. Ἀν. 4, 1, 33' ἐνίοτε λέγει ἐκ τῆς πρώτης προτάσεως Ἰλ. η. 420' ἔπει «εἰς μὲν-ἕτερος δὲ» μτγν. ἐν ταῖς ἀριθμηθεῖσιν ὁ ἄλλος = ὁ δευτερός Ἰλ. μ. 93' δθ. «τῇ ἑτέρᾳ» = τῇ ἐπιούσῃ Σεν. καὶ ἐπὶ. «οἱ ἕτεροι» = τὸ ἀντίθετον μέρος = οἱ πλείοι Θουκ. 4, 48' «τὰ ἕτερα τῆς πόλεως» = τὸ ἄλλο μέρος τῆς πόλ. 1, 2, 7' «ὁ ἕτερος δαίμων» = ὁ εἰς τὴν δυστυχίαν φέρων Πινδ. Π. 3, 34' ἢ μ. ἐπὶ ἀτυχῶν θυσιῶν Αἰσχ. Ἀγ. 147' πρβλ. Σοφ. «παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα», κατὰ τὰς ἰδέας τῶν Ἑλλήνων, ἡ φρασὶς τῆς δυστυχίας Φιλ. 501, ὡς καὶ ὁ Δημ. λέγει, «ὅσα πῶποτε τῇ πόλει γέγονεν ἀγαθὰ ἢ θάτερα», 22, 12' καὶ «ἐάν δ' ἀποτύχῃ καὶ τὰ ἕτερα ψηφισώμεναι οἱ δικασταί» = δυσάρεστον τι, 48, 30' «ὁδὸ ἕτερος, μὴδ' ἕτερος» ἐντονωτέρου τὸν οὐδέτερος = οὐχὶ ὁ εἰς τῶν δύο Ἰλ. λ. 70' συνήθ. ἐνδρασκονται εἰς μίαν πρῶτ. δύο ἢ πλείονερα πλησίον ἀλλήλων κείμενα «συμφορὰ ἑτέρους ἑτέρα πείζει» Εὐρ. Ἀлк. 895' «ἑτέρα ἕτερος ἕτερον δυνάμει παρήλθεν», Βαχχ. 903' «ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον παιεῖ» Σεν. Ἀν. 5, 9, 5' «ἕτερος ἀπ' ἑτέρου ἐϋνησχαν»

Θουκ. 7, 64. «Ἔτερα γὰρ ἑτέροις ἰσὶν ἡδέα» Ἀριστοτ. ἡθ. 3, 1. «Ἔτερος τοιούτος» Πλάτ. Λαγ. 200. καὶ συγν. πρὸς μαίωνα τοῦ ἦδη λεχθέντος ἀνὰδειξιν, «ἄνθρωπος καὶ οὐ εἰς καὶ ἑτέρων τοιῶνδ' ἄρχει» Ἡρ. 1, 207. καὶ «ἑτέρους τοσούτους» = ἕνα ἐξ ἑσού μέγαν ἀρι-
θμὸν Ἀισχίν. 3, 98. «ἀναμαχία οἷα οὐχ, ἑτέρα τῶν προτέρων» ὡς οὐδεμία τῶν προτέρων Θουκ. 7, 70. «ἐμφωρὰ οὐδεμιᾶς ἦσαν ἑτέρας», 7, 29. ὅμ. καὶ «γονεῖς μὲν τέκνα φιλοῦσιν ὡς αὐτοὺς, τὰ γὰρ ἐξ αὐτῶν οἷον ἑτεροὶ αὐτοῖς τῷ περ-
ρίσθαι» ὡς ἄλλοι αὐτοὺς τοὺς Ἀριστοτ. ἡθ. 8, 14, ὡς δὲ Πυθαγόρας λέγει τὸν φίλον ἄλ-
λον ἐγώ, «ἑτερος ἐγώ» Ἰάμβλ. ἐν ταῖς συντά-
ξεσιν ὡς Θουκ. «Πλάταιης δὲ φίλοι καὶ ἑτεροὶ
περίπολοι» δύνανται γὰρ ἐξηγηθῇ ἐκτὸς τούτων,
ὡς Ξεν. Ἀν. 1, 4, 2. πρβλ. καὶ ἄλλος. 2) ὡς ἦδη ἐν ταῖς ἀπαριθμήσεσι πολλῶν πραγ-
μάτων ἑτερος σημ. ὁ δεύτερος, οὕτως καὶ εἰς
ἐξ ἀριθμοῦ μεγάλου λαμβανόμενος καὶ ἄλλω
τινι ἀντιτιθέμενος, ὥστε συνάμα πάλιν μία
δυνὰς παρουσιάζεται, «ταῦτ' οὖν καὶ ἑτέρος τις
δυνάμει πονοῦν, οὐ μόνος ἐγώ» Πλάτ. πολ. 1,
345. ὅθ. καὶ τῷ ἄλλος ἀντιστοιχεῖ καὶ ἄνω
τῆς προσθήκης τις γίνεται ἀπροσδιόριστον πα-
ράδοχον εἶναι «στοιχείον ἑτερον τῶν τεσσάρων»
Ἀριστοτ. κοσμ. 2. μετὰ τοῦ ἄλλος συνηω-
μένον, «πολλοὺς γὰρ ἑτέρους ἄλλους πόλεις»
Εὐρ. ἰκ. 573. «Ῥόδον καὶ ἄλλας πόλεις ἑτέ-
ρας» Δημ. 15, 27. ἐν δὲ τῷ Πλάτ. «οὐ τῆς
ἐπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἤξειν ἀλλὰ τῆς
ἑτέρας» = μεθαύριον (δίδωμι περὶ τῶν δύο ἡμε-
ρῶν αὐρίον καὶ μεθαύριον πρόκειται), Κριτ.
44. ἄλλως π. Δημ. «τρίτον δὲ ἑτερον δικα-
στήριον» ὅπου ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὴν ἐπομ.
περίπτωσιν, 23, 74. 3) συγνὰ τὸ ἄλλο ἀνα-
δεικνύεται ἰδ. ὡς τὴν διαφορὰν ὡς ἀπ' ἐαν-
τοῦ ἐν τῷ «ἑτερα μὲν λέγειν, ἑτερα δὲ φρονεῖν»
π. χ. Δειν. 1, 47 φαίνεται καὶ «ἑτερα φρο-
νῶν καὶ ὁμηγορῶν», 1, 17. «ἑτερον μὲν κεό-
θει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ βάζει» Τλ. 1, 313.
καὶ ὁ Πλάτ. συνάπτει «ἑτερον καὶ ἀνόμοιον»,
συμπ. 186. «ἑτερος ἦδη ἦν καὶ οὐχ ὁ αὐτός»
Δημ. 34, 12. «τὰ γὰρ ἑτερα τῶν εἰδῶν ὅθ' ἑτέ-
ρων οἰόμεθα τελειοῦσθαι» = διαφορὰ κατὰ τὸ
ἶδος Ἀριστοτ. ἡθ. 10, 4. οὕτως «ἑτερα καὶνὰ
δαίμονια εἰσφέρειν» Ξεν. ἀπομ. 1, 1, 1. ὅθ.
«ἑτερον ὄνομα, ἔξημα» ἀκρολογία Ἀνδρόφ.
Πλάτ. Λυσ. 220. συνήθ. συντάσσει μετὰ γεν.
«ἑτερον εἶναι σωφροσύνης σοφία» = διαφορὸν
τὴν σοφίαν τῆς σωφρ. Πλάτ. Πρωτ. 333. «ἑ-
τέραν τὴν κρύβδην φήσων τοῦ φανερώς ὁρῶ-
ντος» Δημ. 10, 44. οὕτως ἐξηγεῖται καὶ ὁ Κρύγ.
«καὶ τούτων ἑτεροὶ» = καὶ ἄλλοι παρὰ τού-
τους διαφορῶν Ξεν. Ἀν. 6, 2, 8. ἔτι «παρὰ
πάντα ταῦτα ἑτερόν τι» Πλάτ. Φαιδ. 74. «ἑ-
τερον ἢ τὰ νῦν» Σοφ. Τρ. 835. ὅθ. «ἑτερον
γίγνεσθαι» = τὴν γνώμην μεταβάλλειν Πλουτ.
π. ἀγωγ. 14. ἐπὶ ῥ. ἐξ ἑτέρως = κατ' ἄλλον τρό-
πον, ὡς τὸ ἐπὶ. Ὁμ. καὶ ἐπὶ. «εἰ ἑτέρως
πῶς ἔχει» Πλάτ. νομ. 18, 897. ἀντὶθ. τῷ
ἀμφοτέρως, Θεαιτ. 181. μετὰ τῆς γεν. «ἄλ-
λως» ἢ «ἑτέρως πῶς τὸν εἰσθῶτον γινώμε-
να» = ἄλλως παρὰ τὸ σὺνῆθε, πολίτ. 295.

καὶ ἐν κακῇ σημ. «νῦν δ' ἑτέρως βάλλοντα
θεοὶ κακὰ μητιόονται» Ὁδ. α, 234. «τῶν ὡς
ἑτέρως συμβάντων» Δημ. 18, 212. καὶ τὸ ἑ-
τέρα = κατ' ἄλλον τρόπον, ἐπιρρηματικῶς αὐ-
ρίσκ. Μετὰ τοῦ ἑτέρου κινεῖται π. ἀττ. εἰς
τὴν ὄν. εἰς ἑτερος, εἰς τὴν γεν. καὶ τὰς ἄλλ.
πῶς. θατέρου καὶ τ. ἐξ. ἰων. οὐτερος Ἡρ.
1, 34. τούτερον, 1, 32. δωρ. ὡτερος Θεοκρ.
θατέρω Τιμ. Λοκρ. 94. καὶ θατέρω Ἐπιχαρμ.
Ἀθην. 7, 282, ceteros, alior.
Ἐτερο-σήμεντος, 2. ἄλλην ἔχων σημα-
σίαν Εὐστ. Ὁδ. 1413, 43.
Ἐτερο-σκελής, 2. ἔχων ἄνισα σκέλη Πο-
λυδ. 4, 160. χωλὸς τὸ ἐν σκέλος Ἰππιατρ.
Ἐτερό-στοιχος, 2. μόνον πρὸς τὸ ἐν μέρος ῥι-
πτων σκίαν, πρὸς βορρᾶν ἢ νότον Στραβ. 2,
5, α. 135.
Ἐτερό-σουςτος, 2. ἐκ τοῦ ἐνός μέρους ὁρ-
μῶν, ἐρχόμενος Νον. Δ. 38, 244.
Ἐτερό-στοιχος, 2. ὅδε ἄλλως σπασμένη.
Ἐτερό-στομος, 2. μόνον εἰς τὸ ἐν μέρος ἔ-
χων κόψην, μονόστομος μὲν καὶ ἀγκυρὰ Πο-
λυδ. 1, 93.
Ἐτερό-στροφον, τό. μέτρον τι ἢ σύστημα
μετρικὸν τὸ ἐκ τῶν δύο διαφόρων στροφῶν
συνιστάμενον, περὶ οὗ ὁ Ὑφαιστῖον «τῶν συ-
στημάτων τὰ μὲν ὁμοιότροφα, τὰ δὲ ἄνομοι-
ότροφα» τούτων δὲ τὸ μὲν εἰς δύο διαιρού-
μενον καλεῖται ἐτερόστροφον, τὸ δὲ εἰς πλεί-
ον, ἁλλοιόστροφον, α. 69.
Ἐτερο-σχημάτιστος, 2. ἄλλως σχημα-
τισμένος. «ἑτεροσχημάτιστον ἢ σχῆμα ἀνα-
κόλουθον, ὃ δὲ ἐναλλαγῇ ῥήματος εἰς μετοχὴν
ἢ καθ' ἑαυτὸ ἢ μετὰ συνδύσμου ἢ καὶ ῥήμα-
τος ἀπὸ ἐγκλίσεως εἰς ἐγκλιν, ὡς ἔνα, ἀντὶ
τοῦ εἰπεῖν, ἐπειδὴ ἔτρεχεν ὁ δεινα, τότε ἐγέ-
νετο, εἰποι, τρέχων τότε ἐγένετο» Φοιδάμειον
Ῥητ. τομ. 8, 503, 11.
Ἐτερό-σχημος, 2. τῷ ἔπομ. μὲν.
Ἐτερο-σχημων, 2. ἄλλο διάφορον ἔχων
σχῆμα ἢ μορφήν Θεοφρ. Ἱ Φ. 10, 1.
Ἐτερο-τάγης, 3. εἰς ἄλλην ἀντικεινὴν τάξιν.
Ἐτερότης, ἢ. διαφορῆς, διαφορὰς ἰσότητος,
«γένους διαφορὰ, ἑτερότης» Ἀριστοτ. μετα-
φυσ. 9, (α. 109, 11). «καὶ διαφορὰ» Πλουτ.
Νομ. 17. ἀντὶθ. τῷ ταυτότητι, π. δημιουργ. ἐκ
Τιμ. 24, diversitas.
Ἐτερο-τράχηλος, 2. ἔχων τὸν τράχηλον
κεκλιμένον εἰς τὸ ἑτερον μέρος, οὕτως λέγεται
Ἀλέξανδρος ὁ Μ. π. Τζετ. Ἱσ. 11, 368.
Ἐτερο-τροπέω. εἶμαι ἑτερότροπος. «φθεί-
ρουσιν ἢ ἢ χρησάτα ὁμιλίαι κακαί, καὶ πολέ-
μιαι πῶς ἀλλήλοις τὰ ἑτεροτροπεῖν ἠρημένα» =
τὰ διαφέροντα πρὸς ἀλλήλα κατὰ τὴν ἦθ. Κυ-
ριλλ. εἰς Ἰωάν. 15, 19, α. 397.
Ἐτερό-τροπος, 2. α) ἄλλοις, διαφορῶς.
«ἐπὶ κακὸν ἑτερότροπον ἵλεγει τις τόχης» Ἀ-
ριστοτ. Θεσμ. 725. «τόχης ἑτερότροπος κύματα»
Νον. Δ. 2, 678. «τόχης ἑτερότροπος ὁρμή»
Παυλ. Σιλ. 6, 69 (9, 768), Νον. Δ. 18, 67-
6) διαφορὰ ἔχων ἦθ. Κυριλλ. 1. α. 35, diversus.
Ἐτερο-τρόπος. ἐπὶ. τοῦ προηγ. Φιντ.
Ἐτερό-τροπος, 2. ὁ ἄλλως τρεφόμενος
Σουετ.

- *Ετέρουας, πτωχός, 2' μόνωτος, ἐν μόν. ἔχων ὠτίον ἢ λαβὴν Εὐστ. Ἰλ. σ, 870, 2, εὐχρ. ἐν τῇ ὁν. π. γραμ. πρὸλ. Λοδεκ. Φρυν. 658.
- *Ετερ-οῦσις, ἴδος· ὁηλ. τοῦ προηγ. καθ' Ἡσύχ. = τρυβλίον καϊνόν.
- *Ετερο-ὕπόστατος, 2' ἐτέραν, διάφορον ἔχων ὑπόστασιν, οὐσίαν μτγν.
- *Ετερ-οῦσιος, 2' τῷ προηγ. μετὰ τοῦ ἀλ-λότριος Πορφυρ. Στοβ. ἀνθ. 1, 88, ἀντίθ. τῷ ὁμοούσιος Γρ. Νυσ. «ἐτεροούσιον λέγεται τὸ ἐτέρας οὐσίας ὑπάρχον καὶ μηδὲλως τῷ ἐτέρῳ προσήκον, ἀλλὰ παντελῶς ἀλλότριον καὶ κατὰ πάντα τρόπον ἐκείνου ἀνόμοιον, οἷον ὕδωρ καὶ πῦρ» Ἀθανασ. 2, 50.
- *Ετερ-οῦσιότης, ἡ· διαφορὸς οὐσία ἐκκλ.
- *Ετερο-φάητις, 2' ὁ εἰς τὸ ἐν μόν. μέρος φωτισμένος, ἡμιφωτιστος Συνέσ.
- *Ετερο-φάνης, 2' ὁ ἄλλος φαινόμενος Γαλην. 12, 473.
- *Ετερ-οφθαλμία, ἡ· διαφορὰ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς ἀλλήλους ὡς πρὸς τὸ χρῶμα μτγν.
- *Ετερ-οφθαλμος, 2' α) ὀφθαλμοὺς ἔχων διαφέροντας ἀλλήλων κατὰ τὸ χρῶμα μτγν. ἐπὶ ἱκπων· β) ὁ μόνον ἓνα ἔχων ὀφθαλμόν ὀγιᾶ, τὸ μὲν = μονόφθαλμος, τὸν ἕτερον τυφλὸς ἢ στέρηθεις Δημ. 24, 141, τὸ δὲ = στραβίζων, παραβλῶψ, ἀλθιθωρὸς μτγν. Μτφ. «μὴ ποιήσητε ἐτερόφθ. τὴν Ἑλλάδα» = τὸν ἓνα ὀφθαλμόν της = τὰς Ἀθῆνας ἀφανίζοντες Ἀπτειν. π. Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 10, luscus.
- *Ετερό-φθογγος, 2' ἄλλως ἤχων, φθεγγόμενος, λαλῶν Συνεσ.
- *Ετερο-φορέομαι· κλίνω πρὸς τὸ ἐν τῶν δύο μερῶν Πλατ. Τιμ. λειξ. ἐξηγ. ταλαντούσθαι.
- *Ετερο-φρονέω· διάφορον φρονῶ, ἐπὶ αἰρετικῶν μτγν.
- *Ετερο-φροσύνη, ἡ· διάστασις, διχόνοια Ἰαμβλ. 6. Πυθ. 34, 26, dissensus.
- *Ετερο-φροσύνητος, 2' ὑπ' ἄλλου φρουρούμενος μτγν.
- *Ετερό-φρων, 2' ἄλλως φρονῶν, διχογνωμῶν μτγν. π. ὡς = παλμός Nov. Δ. 10, 36· -λύσσα Κλαυδιαν. ἐπ. 1, 10· -κούρη = παρὰ φρων Τρυφ. 437· ἐπὶ τῶν αἰρέσεων ἐκκλ. ἡμετέρας.
- *Ετερο-φυής, 2' ἄλλης διαφόρου φύσεως ἐκκλ.
- *Ετερό-φύλος, 2' ἀλλοεθνής, ἀλλογενής, ἐτερότροπος, Ἀλλ. Ἰ. Ζ. 18, 27.
- *Ετερό-φύτον δένδρον, τὸ· ἀλλέως φυτευμένον, ἔγκεντρισμένον δένδρον Ἰουλιαν. ἐπιστ. 24.
- *Ετερό-φύτος, τὸ ἀρ. τοῦ προηγ.
- *Ετερο-φύως, ἐπίρ. τοῦ ἐτεροφυής.
- *Ετερο-φωνέομαι· ἐκφράζομαι, φωνάζω διαφύως Εὐστ. Ὁδ. 1026, 3.
- *Ετερο-φωνέω, ἐνεργ. τοῦ προηγ.
- *Ετερο-φωνία, ἡ· διαφορὰ τόνου, ἤχου, φωνῆς, καὶ ποικιλία τῆς λόγου· Πλατ. νόμ. 7, 812· κατ' Ἀθῆν. ἔγραψεν ὁ Θεόφραστος βιβλίον «περὶ ἐτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν».
- *Ετερό-φωνος, 2' ὁ ἔχων ἄλλην διάφορον φωνήν, ὁμιλίαν· στρατὸς Ἀίσχ. Ἐπτ. 154.
- *Ετερό-χηλος, 2' διαφόρους, ἀνομοίας ἔχων χηλὰς μτγν.

- *Ετερο-χροεῖα· διάφορον ἔχω χροῖμα, εἰμαὶ ποικιλόχρους Β. Ἀν. 386.
- *Ετερό-χροια, ἡ· ποικιλία χρωμάτων, παρ' ὁμογενῆς Ξενοκρ.
- *Ετερό-χρσιος, 2' ἐτερόχρους Πολιμ. Φυσιογν. 1, 6.
- *Ετερο-χροιοῦτης, ἡ· ἐτερόχροια Δ. Λαίρ. 9, 86.
- *Ετερο-χρονικῶς, ἐπίρ. ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, εἰς ἄλλον καιρὸν μτγν.
- *Ετερό-χρονος, 2' ὁ ἄλλου, διαφόρου χρόνου ὢν Δ. Ἀρεοπ. 5, 453· «ἐτερόχρονον δὲ σχῆμά ἐστι μετὰδασις ἀπὸ χρονικοῦ ὅρηματος εἰς χρόνον ἄλλον, ὡς ἴνα εἴπω ἀντὶ τοῦ νῦν εὐρω εὐρήσω» Φοιβ. Ῥητ. 8, 504, 3.
- *Ετερό-χρος, συνηρ. -χρους, 2' ὁ ἐκ διαφόρων ποικίλων χρωμάτων συνιστάμενος Θεοφρ. «ἐτερόχροα φάσματα» Nov. Δ. 10, 24, ὅστις εἰς τὴν δοτ. καὶ αἰτ. ἔχει καὶ ἐτερό-χροῖ, καὶ ἐτερόχροα, 5, 131.
- *Ετερο-χρωματέω· ἐτεροχρεῖω Γεωπ. 2, 6, 37.
- *Ετερο-χρωματίζω· ἐτεροχρεῖω.
- *Ετερο-χρώματος, 2' ἐτερόχρους.
- *Ετερο-χρωματίζω· ἐτεροχρωματέω Γεωπ.
- *Ετερό-χρωμος, 2' ἐτερόχρους μτγν.
- *Ετερό-χρος, ὡτος, 2' α) τῷ προηγ. β) ὅτι πνοι = συγκοίμησις μετ' ἄλλου σώματος, γυναικὸς Λουκ. ἔρωτ. 42.
- *Ετερόω, ἐκ δι. γρ. ἐσφ. ἀντὶ ἐτεροῖω, altero.
- *Ετέρσεται, γ'. ἐν. μ. ἀορ. 6'. τοῦ τερασίω Ἰλ. λ. 848.
- *Ετέρωθεν καὶ ἐτέρωθεν Ἦσ. ἀσπ. 281· ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους, ὥστε δύο μέρη νὰ νοῶνται ὡς ἐν τῇ μάχῃ· «Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνη» Ἰλ. α, 247· «ἐκ δ' ἐτέρωθεν» Θεοφρ. 22, 91· καὶ ἐν γέν. «αὐτόθι ἡ ἐτέρωθεν» Πλάτ. νόμ. 3, 702· ἐνίοτε φαίνεται ὅτι εὐρίσκειται ἀντὶ τοῦ ἐτέρωθεν ὡς μετὰ τοῦ ἐσθιεν, ἔσαν Ἰλ. γ, 230, ἀλλ' ὅμως ἔγκειται ἡ ὁήλωσις ἐν τούτοις τοῦ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους πρὸς τὰ ἐδῶ, αἰτίνσεως.
- *Ετέρωθι· ἐπὶ τοῦ ἄλλου μέρους, ἐν ἄλλῃ θέσει (ἢ τῇ προορηθείσῃ) Ἰλ. 348· «ἐνθεν-ἐτέρωθι» ἀντιστοιχία Ὁδ. μ, 235· «-τὸ ἐτέρωθι ὃν αὐτὸ ἐαυτοῦ» Πλατ. Περρ. 146· «ἐτέρωθι πανταχού» Ἀντισφ. 3, 39· «ἐτέρωθι τῆς ἐκδόνος» Λουκ. Ἠρωδ. 5· «τότ' ἐμὲν» ἀντιστοιχεῖ τὸ «ἐτέρωθι» δὲ· ἀπαξ ὅμως Ἠρ. 3, 35· εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος Πλουτ. Κατ. νεωτ. 13, alibi.
- *Ετερώνιος, 2' κτήμα ἐτέρων, λείξ. παραγ. ἐκ τῆς γεν. πλ. τοῦ ἑτέρως ἀπὸ τοῦ ἄλλων, ἀλλώνιος ἀπὸ τῆς γεν. ἐτέρω, ἐτρωμῶνιος Εὐστ. Ἰλ. σ. 1214, 27.
- *Ετερ-ωνόμειω· ἄλλως ὀνομαζομαι Νικ. ἀριθμ.
- *Ετερ-ωνόμεια, ἡ· διάφορος ὀνομασία Εὐστ.
- *Ετερ-ωνύμος, 2' ἄλλο ἔχων ὄνομα, διαφύως ὀνομαζόμενος, ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ Νικομ. ἀριθμ. 1, 11.
- *Ετερ-ωνόμως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Εὐστ. Ἰλ. σ. 648, 33.
- *Ετέρως· ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον Πλάτ. νόμ. 10, 891, aliter.

Ετέρωσι· πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, *ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσι λισοθεῖς· Ἰλ. φ. 231· «ταρβήσας δ' ἐτ. βάλ' ὄμματα» Ὁδ. π. 179· «ἐνθεν μὲν ὠνηθεῖσαν, ἐτέρωσι δὲ ἀγομένην» = πρὸς τὰ ἐκεῖ Πλατ. σοφ. 224· «ἐν γέν. = πρὸς ἄλλο τι μέρος Ἀριστ. Ἀχ. 828· «εἰς ἐτέρωσι» Ἀπολ. Ρ. 4, 1315, ultio.

Ετέρωσις, ἢ ἀλλοίωσις, μεταβολή Μ. Ἀντων. 4, 39, alteratio.

Ετέρωσις, αἰολ. ἀντὶ ἐτέρωθεν Σαφφ.

Ετέταλτο, γ'. πλ. ὕπερσ. τοῦ τέλλω Ὁδ.

Ετετάχατο, γ'. πλ. π. ὕπερσ. τοῦ τάττω.

Ετετεύχατο, γ'. πλ. π. ὕπερσ. τοῦ τεύχω.

Ετετμον, ἰων. καὶ ἐκ. ἀόρ. 6', τοῦ τέμνω.

Ετετόγμην· ἄ. ἐν. π. παθ. ὕπερσ. τοῦ τεύχω.

Ετέωλος· ὄν. λιμένος Κρ. Ἀν. 2, 62.

Ετεωνεύς, ὥς· 1) υἱὸς τοῦ Βοηθοῦ, εἰς τῶν ἐπισήμων Σπαρτιατῶν, μυστικὸς θεράπων τοῦ Μενελάου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ὁδ. 2) εἰς οὗ τὴν κηδεῖαν ὁ Ἀριστείδης ἔγραψε τὸν δὲ λόγον τοῦ· 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ετεωνέω· ἀληθεύω Ἡσίο.

Ετεώνιος, 2· ἀληθὴς Ἡσίο. παρὰ τὸ ἐτεός, ὡς ἔτυμος, ἐτυμῶνιος, ἔτερος, ἐτερινός, verus.

Ετεωνός· ἀπόγονος τοῦ Βοιωτοῦ καὶ πατ. τοῦ Ἐτεώνος, ὁ τὴν πόλιν κτίσας Ἐτεωνὸν ἐν Βοιωτίᾳ Εὐστ. 2) Ἐτεωνός, ὁ πολ. τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, ἡ ὕστερον Σκάρφης Στραβ. κατ. Ἐτεωνίος Στ. Βυζ. ἐπίρ. Ἐτεωνόθεν.

Ετῆρ ἥρος, ὁ· ἐτήσιος Κρ. Ἀν. 4, 329, 19, annotinus.

Ετηρεῖα, ἢ· νῆσος παρὰ τὴν Κίμωνων Ἐπιγρ.

Ετης, ὁ (κατὰ τοὺς ἀρχαίους παρὰ τὸ ἔθος ἢ ἐτός, πρβλ. ἑταίρος) οἰκίος, μακρυνὸς συγγενής, διάφορος τῶν πλησιεστέρων ἐξ αἵματος συγγενῶν· «καὶ δὲ τὸ κασιγνήτους δὲ ἑταίρε» Ἰλ. ζ. 239, ὡς «κασιγνήτοι τε ἑταίρε», π. 456· «ἑταί καὶ ἀνέψωι» ἐρρίσκοντα παρ' ἀλλήλοις, ι. 464· διαφέρει ὁμως τοῦ ἑταίρου, η. 295· ὡς «γαίονες ἡδὲ ἑταί» συνάπτονται Ὁδ. δ. 16· ὁ Ἀπολλών, λεξ. ἐξηγεῖ «πολίται, ἑταίροι, συγγενεῖς» πρβλ. Νιτζ. εἰς Ὁδ. δ. 3· π. Αἰσχ. «οὔτε δῆμος οὐτ' ἐτης ἀνὴρ», ἀποσπ. 312· (ἐν Ἐπιγρ. 11 ἀντιθ. τῷ τελεστή, κατὰ Βοικχ. homo, privatus, ὁ Ἡσίο. ἐξηγ. πολίτης) καὶ = συγγενής, φίλος Αἰσχ. Ἰκ. 244 ὡς καὶ ἐν λακωνικῇ συνηθὴ Ἰων. 5, 79· «ἑτας τοὺς κατ' ἐπιγαμίαν οἰκίους» Ἡσίο. socius, amicus.

Ετησία, ἰων. οἶ, δηλ. ἄνεμοι, ὡς π. Ἡρ. δ. 140· οἱ καθ' ὁρισμένους καιροὺς τοῦ ἔτους περιοδικὸι ἄνεμοι, συνηθέστατα ὁ εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος ἐν καιρῷ τῶν κυνικῶν ἡμερῶν πνέων βόρειος ἢ βορειοδυτικὸς ἄνεμος· «ψυχρὸν πνέοντα βορέην ἐν θέρει πνέον» Ἡρ. 2, 20· ὅτι ὡς ἐκτὸ. ὀδεωμεῖτο δεικνύει ὁ τονισμὸς τῆς γεν. πλ. ἐτησίων, ὕπερ οἱ γραμμ. βητικῶς σημαίνουσιν· δθ. ἐταχμάτισεν ὁ Εὐστ. ἐν. ἐτησίας Ἰλ. φ. 346, amnotioli.

Ετησίας, ἄδος, ἢ, αὐρὴ τῷ προηγ. Nov. Δ. 12, 286.

Ετησίας, ὁ· 1) ἐν. τοῦ ἐτησίου καὶ ἐπών. Ἀντιπάρων, υἱὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα, θῖς ἐν καιρῷ τῶν ἐτησίων μόν. 45 ἡμέρας

ἐβασίλευσεν Παρρ. Τὰρ. ἀποσπ. 4, 6· 2) Ἐτησίαι αὖραι, ὡς χήρυκες Nov. 13· ἐτήσιαι.

Ετήσιος, 2· 1) ἐν ἔτος διαρκῶν· πένθος Εὐρ. Ἀλκ. 336· «προστασία Θουκ. 2, 80· 18. ἀρχαί· 2) κατ' ἔτος ἐπανερχόμενος· ἰσορῆαι ἐτήσιον Ἀριστ. προβλ. 26, 2· «καρποὶ Πλουτ. συγκρ. Λυκ. καὶ νομ. 1· π. πργν. καὶ 18. Δ. Κασ. καὶ τρικατάλ. «πανηγύρις ἐτήσια», 44, 4.

Ετήσιοι, ἢ, λίθος· ὀδοντογύριος, χρυσόλιθος π. γχημικ. Δουκάγγ. chrysolithus.

Ετήσιος, ἐπίρ. τοῦ ἐτήσιος· κατ' ἔτος Σχολ. Λυκοφρ. 107· «ἐτήσιον τραγῳδικόν» = ἐτήσιος Μακιδ. 1 (5, 227), quatuorannis.

Ετήσιων τόξ, ὁ· Γοσομήτης Συγγελ.

Ετήσια· πόλ. Μυσίας Παλ.

Ετήτυμια, ἢ· γνησιότης, ἀλήθεια Ἰουλ. Αἰγ. 33 (9, 771), veritas.

Ετήτυμος, 2 (ἐτός, ἐτεός)· ἀληθής, ἀληθινός· ἄγγελος Ἰλ. χ. 438· «μυθός Ὁδ. φ. 62· καὶ ἐτήτυμον ἐπίρρ. δ. 152· πραγματικῶς, τῷ ὄντι» Ἰλ. π. 128· «ἀληθῆς, κλέος», Πινδ. Ὁ. 11, 56· «ἐτή· διὸς κόρα» Αἰσχ. Χο. 396· «τοῦτ' ἐτήτυμον» Περσ. 723· «εἰς ἀλήθειαν ἐτήτυμα» Σοφ. Φιλ. 1274· «γενεὸς μοι παῖς ἐτ. γηγῶς» γνήσιος, Τρ. 1053· ὡς· χρυσὸς Θεοφρ. «τὸ δ' ἐτήτυμον» Ἀριστ. εἰρ. 119· «οὐ ψευδομαντις, ἀλλ' ἐτήτυμος» Εὐρ. Ὀρ. 1667· καὶ «ἐτήτυμον στόμα» = ἀληθεύον λέγον, Ἰ. Τ. 1085· πρ. πρῶτ. π. Θεμιστ. κατ' ἐπὶνθεσιν συλλαβῆς τῇ, ὡς οὐτως, ἐκ τοῦ ἔτυμος, τῆς συλλαβ. τῇ, χάριν τοῦ μέτρον ὡς καὶ ἀταρτηρὸς ἐκ τοῦ ἀτηρὸς Εὐστ. Ὁδ. σ. 1408, 8, 14, verus.

Ετητύμως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. κατ' ἀληθειαν, ἀληθινῶς, τῷ ὄντι π. τραγ. συχν. «ἡγχιλλαν ὡς ἐτητύμως» Σοφ. Ἰλ. 1444, vera.

Ετήφια, ἢ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ετι· ἀκόμη· α) μετὰ τοῦ ἐν. καὶ τῶρα ἀκόμη· «ἔτι μοι μένος ἐμπεδόν εἶναι» Ἰλ. ε. 254· «ἔτι καὶ νῦν» = ἀκόμη καὶ τῶρα, α. 455· «νῦν δ' ἐτι ζεῖ» Αἰσχ. Ἐπτ. 690· «ἔως ἐτ' ἐμψρων εἶμι», Χο. 1022· «εἰ Ζεὺς ἐτ' ἐξέδ» Σοφ. Οἶ. Κ. 629· «εἰ περ ἴσχει Ζεὺς ἐτ' ἐξ ἡμῶν αἰδᾶς», αὐτ. 150· «ἔτι καὶ ἐκ τῶν παρόντων ἐλπίδα χρὴ ἔχειν» Θουκ. 7, 77· «νῦν ἐτι» = εἰνε ἀκόμη νέος Πλατ. Φαιδρ. 279· «ἔτι καὶ νῦν», συμπ. 215· «ἔτι ὥρατος ὦν» Ξεν. Ἀν. 2, 8, 28. Μετὰ τῆς ἀρνήσεως = ὅχι πλὴν, «οὐ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς» Ὁδ. ι. 350· «ὡς ἐτ' οὐκ ὦν» Σοφ. Τρ. 161, καὶ πρ. πρβλ. οὐκέτι· β) μετὰ παρωχημ. ἀπανώτ. «λείαν, ἢ περ δορὶληπτος ἐτ' οὐκ ἐτ' ἢν ἰστέν» Αἰσχ. Πέρ. 411· «οὐκ ἦν ἐτ' ἀργὸν οὐδὲν» Σοφ. Οἶ. Κ. 1601· καὶ πρ. «ἔτι καὶ δὴ ἐμῶντο» Ἡρ. 9, 102· «καὶ ἐτι μὲν ἐνεχέριρσαν» Πλάτ. Πρωτ. 310· πρβλ. «ἔτι μὲν ἐπεχέριρσαν» = χρονικὸν τι διάστημα Ξεν. Ἀν. 5, 10, 15· ἄλλῃ καὶ μετὰ ἐπομ. «ἔπει δ' αὖ», Ἐλλ. 2, 4, 11· γ) μετὰ μὲλ. περαιτέρω, ἀκόμη περισσώτερον, «ἄλλῃ» ἔδωκεν ἐκηρύξας ἡδ' ἐτι δώσει Ἰλ.

α, 96· «ἤ μὴν ἔτι Ζεὺς ἔσται ταπεινός» Αἰσχ. Πρ. 909· «τίς ἔτι τέφρις ἐπέσται» Σοφ. Λγ. 1194· «οὐδὲ σοὺ φωνῆς ἔτι γενήσομαι πρόσ-φθεγκτός», Φιλ. 1055· «τίνι οὖν ἔτι πιστεύ-σομεν λόγῳ;» Πλατ. Φαιδ. 88· «μή γιν' ἔτι ἐσοθαι αὐτὸν» = ποτὲ ἀκόμη Σεν. Ἀν. 2) προσέτι, ἐκτὸς τούτων· «ἕτερον γ' ἔτι» Ὀδ. ε, 325· «οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη θαλπυρή» Ἰλ. ζ, 411· «τίν' οὖν κικλήσκω τῶνδε θαιμόνων ἔ-τι» Αἰσχ. Ικ. 214· ἰδ. «τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον λέγεις», 313· «τίς ἔτ' ἄλλος», Χο. 112· «πρὸς τοῖς δ' ἔτι» Σοφ. Φιλ. 1323· «ἔτι δ' καί», Οἰ. τ. 1345· πρ' ὁρώτων μὲν ἀντιστοιχεῖ «ἔτι δέ» Πλατ. πολ. 1, 352· «πρὸς δ' ἔτι» Σεν. Ἀν. 3, 2, 2· καὶ τὸ ἀπλοῦν «ἔτι δέ» ἤδη γενομένης ἀπαριθμήσεως, Κυρ. 1, 2, 9· «πρῶτον μὲν - ἔπειτα δέ - ἔτι δέ», Ἀν. 6, 4, 13· 3) μετὰ τοῦ συγκρ. ἀκόμη, «ἔτι μάλλον» Ἰλ. ε, 97· «καὶ τίς γένοιτο ἂν τηρῶ ἔτ' ἐγθί-ων τῶνδε» Αἰσχ. Πρ. 430· «καὶ τῶνδ' ἄλ-γίονα» Σοφ. Ἀντ. 64· «ταῦτ' ἔτι χαλεπώ-τερα» Πλατ. πολιτ. 298· καὶ «ἔτι πρόσθεν» = ἀκόμη προηγήθη, σοφ. 242· «ἔτι ἄνω» Σεν. Ἀν. 7, 5, 9 (τὸ εἰν τῇ ἄρσει γίνεται μακρὸν Ἰλ. ζ, 139), adhuc, praeterea, etiam.
Ἐτιός, ἡ πόλ. Λακωνικῆς, κτίσμα Λινείου, φεύγοντος ἐκ τῆς Τροίας, Ἰσ. τὰ νῦν Βάτικα Πάου.
Ἐτίητος, Ἰσφ. ἀντὶ Εὐίππου π. Δ. Ἀλ. Διν. 12.
Ἐτλην, ἄορ. 6'. τοῦ τλᾶω Ὀμ.
Ἐτμήγεν, αἰολ. γ'. πλ. π. ἄορ. β'. τοῦ τέ-μνω ἀντὶ ἐτμάγησαν.
Ἐτμήθην ἄν. πρὸς παθ. ἄορ. ἄ. τοῦ τέμνω.
Ἐτνηρός, 3' ὁμοῖος μὲ ἔντος, πόλτον, φάβα· «γεδροπώδης, ἡμέρος φόσις ἐνσέματος, ἡ ἐ-ψήσιος ἔνεκα σπείρεται, οἷον ὁ κύματος, πί-σος» ἔτνηρόν γάρ ἐκ τούτων ἔφημα γίνεται = ἐκ τούτων συνεθίζουσι νὰ βράζωσιν ἔτνη Ἀ-θην. 9, 406.
Ἐτν-ήρσις, ἡ· χουλιάρα, δι' ἧς ὁ μάγει-ρος ἀνακατώνει καὶ ἀρύεται τὸ ἔντος Ἀριστ. Ἀχ. 245.
Ἐτήτας, θωρ. ἀντὶ ἐτνίτης, ἄρτος, δ' ὁ λεκίθτης ἄρτος Ἀθην. 3, 112.
Ἐτνο-δόκος, τορύνη, ἡ· ἀνακυκῶσα, ἀνα-κατύνουσα τὸ ἔντος, τὸν πόλτον, τὸ κουρ-κοῦτι ἱεῖ εἰκασ. ἀντὶ ἐτνοδόκος Δειων. Ταρ. 14 (6, 305).
Ἐτνος, τό· πόλτος ἰδ. ἐκ κυμάτων πηκτὰ βρασμένους κατὰ Β. Ἀν. 10, «κυάμων ἡ πι-σῶν ἡ ἀπλῶς κατέρεικτῶν τιμῶν» διάφορος τοῦ ἀθάρη ὁ ἴδ. ἰδ. Σχολ. Ἀριστ. «εἶδος ἀθάρας ἀπὸ φασηλίων», βατρ. 505.
Ἐτοιμάζω (ἐτοιμός)· ἐτοιμοὶ ποιεῶ, κρατῶ τὴν ἐτοιμοὶν πρὸς χρῆσιν τινὰ· γέρας Ἰλ. α, 118· ἐπίσης, τὸ μέσ. «ὅφρ' ἱδὼν ἐτοιμασά-ιαι» Ἀθηνῶν, κ. 571· «ἐγκλημα, αἰτίαν θ' ἐτοι-μάσαι» Σοφ. Τρ. 360· «ῥῶμα, σφάγια» καὶ «δάκρυα» Εὐρ. Ἀλκ. 365· «πλοῖα Ἦρ. 6, 95· «ἀργύριον ῥητόν» Θουκ. 2, 7· «πληρω-σιν Πλατ. Γοργ. 492. Μέσ. δι' ἑαυτὸν ἐτοι-μάζειν, «τὰ περὶ τοὺς νεκρούς» Ἦρ. 8, 24· ἐτοιμάζομαι Θουκ. 4, 77· «τροπὴν ἄφθονον

εἶναι ἡτοιμασμένοι» Δημ. 23, 209· «σάλπιν-γας Πολυδ. 8, 32, 7' καὶ μτγν. - ὁδὸν Ματθ. 3, 3· π. Ὁ. = ὁχυρῶναι, παρο, expedio.
Ἐτοιμαρίδας· κήρυξ ἐν Λακεδαίμονι Δ. Σικ.
Ἐτοιμάριστος· ὄν. παρασίτου Ἀλκιφρ.
Ἐτοιμάσια, ἡ· ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐτοιμάζειν μτγν. ὁχυρώσει, ἀσφάλεια Ὁ. = ἐτοιμότης Βασιλ. promptitudo, praeparatio.
Ἐτοιμάσιος, δ' ἐπίσκοπος τῆς ἐν Αὐδίᾳ Φι-λαδελεφίας Θεοφυλ.
Ἐτοιμαστής, δ' ὁ ἐτοιμάζων τι Κλ. Ἀλ.
Ἐτοιμαστικός, 3' προετοιμάζων ἐκκλ.
Ἐτοιμάω· ἐτοιμάζω.
Ἐτοιμή· Ἀθηναία τις Ἐπιγρ.
Ἐτοιμό-δακρυς, 2' ἐπιρριπῆς εἰς δάκρυα, ἐκκόλως δακρύων Εὐστ.
Ἐτοιμο-δωρήτος, 2' ἐτοιμος, πρόθυμος εἰς τὸ δωρεῖν μτγν.
Ἐτοιμο-θάνατος, 2' εἰς θάνατον ἐτοιμος Στραβ. 15, 1, 713.
Ἐτοιμοκλής· 1) Σπαρτιάτης οὗτος Ἰπποκρά-τους, Ὀλυμπιονίκης Εὐστ. εἰς ὃν εἶχον καὶ ἀν-δριάντα ἀνεγείρει Πάου. 2) Στωϊκὸς τις Λουκ.
Ἐτοιμο-κόλλις· ὀλισθοκόλλις Πάσχ.
Ἐτοιμόκορος· παρασίτου ὄν. Ἀλκιφρ.
Ἐτοιμο-κοπίη, ἡ, Ἰσφ. ἀντὶ ματαιοκοπή Ἰπποκρ. 28, 19.
Ἐτοιμόκοστος, δ'· πλαστὸν ὄν. παρασίτου Ἀλκιφρ.
Ἐτοιμο-λόγία, ἡ· ἐτοιμότης εἰς τὸ λέγειν ἐκκλ.
Ἐτοιμο-λόγος, 2' ἐτοιμος εἰς τὸ λέγειν, φλόαρος Ἀρ. λιβ.
Ἐτοιμο-μεμής, 2' ἐτοιμος εἰς τὸ μίμνε-σθαι Εὐστ.
Ἐτοιμο-παθής, 2' ἐτοιμος εἰς τὸ συμπά-σχειν μτγν.
Ἐτοιμο-πειθής, 2' ἐτοιμος εἰς τὸ πείθε-σθαι μτγν.
Ἐτοιμο-πενθής, 2' ἐτοιμος εἰς τὸ πανθεῖν μτγν.
Ἐτοιμό-πιστος, 2' εὐπιστος μτγν.
Ἐτοιμο-πόλεμος, 2' εἰς πόλεμον ἐτοιμος, μαχητικὸς μτγν. παρνακ.
Ἐτοιμό-πρωτος, 2' ἐπιρριπῆς εἰς τὸ πί-πτειν Νικητ. Χων. 95.
Ἐτοιμό-ρροπος, 2' ἐτοιμος εἰς τὸ ῥέπειν, κλίνειν πρὸς τι Β. Ἀν. 367, 10.
Ἐτοιμός, 3 π. Πλατ. καὶ τοῖς ἐπομ. ἀττ. ἐτοιμός, τὸ δὲ καὶ π. τραγ. συνηθ. εἰς τὰ χειρόρ. ἐδρισκόμενον (πρβλ. ἑτός, ἔτυρος) π. Ἦρ. 5, 31, καὶ Πολυδ. συνηθεστ. δικατά-ληκτ. πρόχειρος, προκείμενος, ὀνείατα = συ-νηθ. τὰ παρατιθέμενα φαγητὰ Ὀμ. («ἐτοιμο-τιτῆσαι» Θουκ. 13, 63) π. ἡ Ὀμ. = πραγματι-κός, «ταῦτα ἐτοιμα τετελεχῆται» = πραγμα-τικῶς συνέβησαν Ἰλ. ε, 53· «μή τις ἐτοιμή» = βουλή ἐκπληρουμένη, τῇ ὄντι γινόμενη Ἰλ. ε, 425· «πότις» = τὸ χῆρ μὴ ἐπιδεχομένη μετα-βολήν, σ, 96· π. τοῖς ἐπομ. ἐτοιμός, οὐ μόν. ἐπὶ πραγμάτων· «ἐτοιμά σοι ὅπτα καὶ ἐφθά» Εὐρ. Κουκλ. 356· «γάμος Πινδ. Ὁ. 1, 69· ἔδρ. ἀεὶ παρακείμενον ἐλαχιστόν» Πλατ. Τιμ. 72· «τὰ κρεῖα εἶχεν ἐτοιμα» Ἦρ. 1, 190·

«ἀναλώτης τῶν ἐτοιμῶν» Πλατ. πολ. 8, 552, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων — πάρεδρος = πρόθυμος Πινδ. Ὀ. 2, 76 — κάρυς, Ν. 4, 74 — γυναικας εἶχε ἐτοιμούς» Ἡρ. 3, 45 — συνθέστ. = εἶμαι ἐτοιμος μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ εἰμῆ, ἐπομ. ἀπαρ. «τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάζειν πᾶς τις ἔτ.» Αἰσχ. Ἀγ. 565. «ἔτ. εἰπεῖν» Σοφ. Οἶ. τ. 92 — θνήσκειν Εὐρ. Φοιν. 976. «ἐτοιμός ἐκπαινεῖν» Πλατ. Γοργ. 510. «ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἐτοιμός ἀκολοθεῖν», πολιτ. 277. «τὰ θηρία ἔτ. διαμάχεσθαι», συμπ. 207. καὶ «ἐτοιμοὶ εἰς ναυμαχίην» Ἡρ. 8, 96. «πρὸς ταῦτο [ἐτοιμοὶ] αὐτὸν παρασκευάζειν» Ξεν. ἀπομ. 4, 5, 12. — τινί Ἡρ. 1, 70. «τροφᾶς ἱππῶν» Πινδ. Ὀ. 4, 16. λῆμα = εὐτολμον, ἀπροφάσιστον Ἀριστ. νεφ. 457. «τὸ ἔτ.» Εὐρ. Ὀρ. 1106. «ἐν ἐτοιμῷ εἶναι» = ἔτ. εἶναι Θεοκρ. 22, 61. «ἐν ἐτοιμῷ ἔχειν» Πολυδ. 2, 34, 2. «ἐξ ἐτοιμοῦ λαμβάνειν» Ἰδ' ἐκ' ὅ, τι εἶναι ἐτοιμον, δὲν φέροι καμμίαν δυσκολίαν, εἶνε εὐκόλον περὶ Πλατ. πολ. 8, 567. οὕτως — ἀπορία Πλουτ. 68. καὶ = φανερός, σαφής Ἰδε Σχαιφερ. εἰς Δ. Ἀλ. π. συνθ. λεξ. 24. ἐπὶ ἀνθρώπων = ταχύς, γοργός Φίλοστρ. περὶ. αὐτ. Ἰακώβ. σ. 441. «ἐξ ἐτοιμοτάτου διώκειν» = ταχύτατα Ξεν. Κυρ. 5, 3, 57. «ἐξ ἐτοιμοῦ ποιῶν τι» = παρρηθὺς Πολυδ. 25, 9, 4. συγκρ. ἐτοιμότερος Αἰσχ. Χο. 441, ὁπερθ' ἐτοιμότερος Πλατ. καὶ ἐπὶ μ. ἐπὶ. ἐτοιμῶς, ἀσμένως, προθύμως Αἰσχ. ικ. 75. «δέχεσθαι Πλατ. νόμ. 9, 880. ταχύς, ὃ δὲ ἐτοιμῶς ἐκλείουσεν ἦκειν» Ξεν. Ἀν. 2, 5, 2. — γιγνώσκειν Πλατ. καὶ ἄλ. φανερῶς, «ἔτ. παρορᾶ», ἀντιθ. τῷ κινδυνεύει Πλατ. Ἰππ. μείζ. 300, ἐτοιμότερον, ἐτοιμότερα Πλατ. καὶ ἄλ. promptius, paratius.

Ετοιμός-δεστος, 2. εὐκόλως σβυνόμενος μτγν.

Ετοιμότης, ἢ προχειρότης, δεξιότης — λόγων = τὸ λέγειν, λαλεῖν ἐκ τοῦ προχειροῦ, αὐτοσχεδῶς Πλουτ. π. παιδ. ἀγωγ. 9. προθυμία — πρὸς τὸ ποιεῖν Δημ. 5, 4, 36. μετὰ τοῦ βούλησις = κλίσις, εὐμύνηται πρὸς τινα Πλουτ. Καμιλ. 32, 12, promptitudo, alacritas.

Ετοιμο-τόμοι, χεῖρες, αἰ' πρὸς κόψιν Ετοιμοί Ἀντικ. Θ. 40 (9, 282).

Ετοιμο-τρεπής, 2. ὃ εὐκόλως τρεπόμενος, κυδερνόμενος Κυρίλ.

Ετοιμο-τρεχής, 2. εἰς τὸ τρέχειν ἐτοιμος μτγν. promptus.

Ετοιμο-τρωτος, 2. εὐκόλως πληγωνόμενος μτγν.

Ετοιμο-φθόρος, 2. εὐκόλως φθείρων ἑκκλ.

Ετοιμο-φθόρος, 2. εἰς τὸ φθείρεσθαι εὐκόλος Χρυσ.

Ετοιμο-φλεκτος, 2. εὐκόλως καταφλεγόμενος ἑκκλ. μτγν.

Ετοιμῶς Ἰδ' ἐτοιμος.

Ετορον, ἀδρ. 6'. τοῦ τρέφω Ἰλ. λ. 236.

Ετός, 3, β. ἐπὶ θ. τοῦ εἰμῆ ὃ Ἡσυχ. χρήται πρὸς παραγ. καὶ ἐξήγησ. τοῦ ἔτους.

Ετος, τὸ (κυρ. ΕΤΟΣ, περὶ. νόμις Πλατ. Κρατ. 410 ἔνθα τὸ συνάπτεται μετὰ τοῦ ἐτάζω) τὸ ἔτος, ὃ χρόνος, φέτος Ὁμ. καὶ ἐπὶ μ. ἀπανταχοῦ. «διουτέρω, πρίτω ἰεὶ τριζῶν» = κατὰ

τὸ τρίτον, τέταρτον ἔτος μετὰ ταῦτα Ἡρ. θ. 40. «τρίτον ἔτος ἐγένετο» = συνέβη πρὸ τριῶν ἰσὼν Δημ. 33, 23. «πάλαι πολλά ἤδη ἔτη» Πλατ. ἀπολ. 18. «τὰ πρότερα ἔτη» = τὸν προηγουμένον καιρὸν Ἰλ. λ. 691. «ἔτος ἐς ἔτος» = ἀπὸ τοῦ ἐνὸς χρόνου μέχρι τοῦ ἄλλου Σοφ. Ἀντ. 340. «ἐκάστον ἔτους» = ἐτησίως Πλατ. Φαῖδ. 58. «οὐκ ἐν πολλοῖς ἔται» = μετ' ὀλίγα ἔτη Πλατ. πολιτ. 307. «πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔταις πρότερον» = δέκα ἔτη πρὸ τῶν Περσικῶν πολέμων, νόμ. 1, 842. «ἔτους δι-ρα» = τὸν ἀρμόδιον καιρὸν τοῦ ἔτους Πλουτ. Μαρ. 14. περὶ. ἰνιαυτός, annus.

Ετός, ἐπὶ. ἐτησίως μόν. ἐν τῇ συνθέσει οὐκ ἔτος = οὐχὶ ματαίως, οὐχὶ χωρὶς αἰτίας οὐκ ἔτος πάλαι ἡσχύνου τὸ φεδός λέγειν» Πλατ. πολ. 3, 414. «οὐκ ἔτος ἄρ' ὥς ἐμ' ἤλθεν οὐδ' ἀπώποτε» = δὲν ἦτο λοιπὸν ἄνευ αἰτίας ὅτι ποτὲ δὲν ἤλθε πλέον εἰς ἐμὲ Ἀριστ. πλ. 404. «οὐκ ἔτος ἄρ' ἦσθα δεινὴ καὶ συρής» ἑκκλ. 246. ἀρ. λεξ. ἐτηγ. μάτην, παρήγως.

Ετός, 3 (β. ἐπὶ θ. τοῦ ἡμῶς) πεμπτός, αταλτός, σφενδονιστός.

Ετραγον, ἀδρ. 6'. τοῦ τρέγω.

Ετραπον, ἀδρ. 6'. τοῦ τρέπω Ὁμ.

Ετραπον, ἐτράφην' ἐν καὶ π. ἀδρ. 6'. τοῦ τρέφω Ὁμ.

Ετρουρία, ἢ λατ. ὄνομα. τοῦ Τυρρηνία Δ. Ἀλ.

Ετρούσχοι, οἱ Ἰθύνους Ἰταλίας λατ. ὄνομασ. Τυρρηνοὶ καὶ Τυρρηνοὶ Δ. Ἀλ.

Εττός Ἰδ' ἔσσι.

Εττένης, δ. Ἐπαρχος Παμφυλίας ἐπὶ Ἀδωντος αὐτοκράτορος, μτγν.

Εττία, ἢ Ἰδ' ἔσσι.

Ετταί παρόντος, ἐπὶ τοῦ παρόντος, Ἀρλίας ἐπὶ γρ.

Ετόμα γυν. ὄν. ἐπὶ γρ.

Ετόμανδρος, ποτ. τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Ἀραγγιανῆς, βίαν διὰ τῆς χώρας τῶν Εὐδρυγιδῶν Ἀρρ. τανθὺν Χιλδαίνδ.

Ετυμ-ηγορέω λέγω, ὁμιλῶ ἀληθεῖαν Β. Ἀν. 1376.

Ετυμ-ηγορία, ἢ τὸ ἀληθῆ λαλεῖν Προκλ.

Ετυμ-ηγόρος, 2. ὃ ἔτυρα ἀγορεύων, ἀληθῆ ὁμιλῶν — αὐδῶ, ὁμῶ Ὁρφ. Ἀργ. 1476, veridicus.

Ετυμ-ηρός, 2. τῷ προηγ. Nov. παρ. 1, 60.

Ετυμό-δρος, οὐς γησιᾶ δρῶς, ἢ γλυκεῖας καλάνους πίνουσα Θεοφρ. 1. Φ. 3, 2.

Ετυμοκλήδαια γυν. ὄν. ἐπὶ γρ.

Ετυμοκλής 1) Λακεδαιμόνιος τις Ξεν. 2) ἄλλος τις, ἐπὶ γρ. Ἰδ' Ετυμοκλής.

Ετυμο-λαγέω ἐξηγῶ καὶ σαφηνίζω καὶ ἀποδεικνύω τὴν ἀρχήν, γένεσιν καὶ σημασίαν λέξεώς τινος συμφώνως πρὸς τὸ ὅπ' αὐτῆς σημαίνοντο πράγμα, παράγω τὴν λέξ. ἀπὸ τῆς πρωτοτύπου αὐτῆς ῥέξης ἀναπτύσσων τὴν ἀληθῆ αὐτῆς σημασίαν Ἀδην. 2, 35.

Ετυμο-λογητέον β. ἐπὶ θ. τοῦ προηγ. Κλ. Ἀλεξ. στρ. 4, 629.

Ετυμο-λογία, ἢ παραγωγή λέξεώς τινος ἀπὸ τῆς βέβης αὐτῆς καὶ σαφηνίσις τῆς κα-

ρίας, ἀληθοῦς (ἐτόμης) αὐτῆς σημασίας συμφωνῶς πρὸς τὸ ὅτι αὐτῆς σημαίνοντες πράγμα Στραβ. 16, 784.

*Ἑτυμο-λογικὸς, 3' εἰς τὴν ἑτυμολογίαν ἀνήκων, ἐπιτηδεύων εἰς αὐτὴν Σχολ. *τὰ ἑτυμολογικά = βιβλίον πραγματευόμενον περὶ τούτου Σχολ. Ἰλ. ν, 130.

*Ἑτυμο-λογικῶς, ἐπὶ τοῦ προηγ. ἐτυμολογισθ.

*Ἑτυμο-λόγος, 2' ὁ περὶ τὴν ἑτυμολογίαν σπουδάζων Ἐτ. Μ.

*Ἑτυμον, τό' ἀληθὴς ἀρχὴ καὶ γένεσις λέξεως τινος Ἀθην. 13, 371, etymon.

*Ἑτυμος, 2, καὶ 3 Σοφ. Φιλ. 205 (ἐτός, ἐτός) ἀληθὴς, γνήσιος, πραγματικὸς, Ὁμ. μόν. τὸ οὐδ. «ψεύδομαι ἢ ἔτομον ἔρειν» Ἰλ. κ, 534 ἔτομα = ἢ ἀλήθεια, τ, 203 ἄλλως ἔτομον ἐπιρρηματ. ὡς ἐτιόν ἐν γρησ. ψ, 440 -λόγος = ἀληθὴς Πινδ. Π. 1, 68 - ἄγγελος Αἰσχ. Ἐπτ. 82 ἄγγελοι τὰς ὡς ἔτομα, Πρ. 293 - φθογγὰ Σοφ. Φιλ. 205 - φάτις Εὐρ. Ι. Α. 795 ἄβας, φῆμη, Ἐλ. 357 «τοῦ λέγειν ἔτομος τέχνη οὐκ ἔστιν» Πλάτ. Φαιδρ. 260 ἔτομα μαρτυρεῖν, Ἀἰσχ. 366 ἔτομον καὶ ἔτομα ἐπὶ ρρ. = βεβαίως, ἀληθῶς, ζωηρῶς Θεοκρ. 15, 81 ἔτομος Αἰσχ. Ἐπτ. 901 «τὸ ἔτομον» = ἢ ἀληθὴς σημασία λέξ. τινος Ἰδ. τὸ προηγ. οὕτω καὶ ἐτόμως Ἀριστοτ. π. κοσμ. 6.

*Ἑτυμός· οὐδὲ τοῦ Κόνωνος, Μιλῆσιος Ἐπιγρ.

*Ἑτυμότης, ἢ ἀλήθεια, πραγματικότης, ἰδ. ἢ κυρία σημασία Στραβ. 5, 248 ἢ τοῦ ὀνόματος Σ. Ἐμπ. κ. γοσμ. 247 π. μετγ. ὡς Πλουτ. συμμ. 2, 4 = ἑτυμολογία.

*Ἑτόμων' πατ. Δημαράτου ἐν Ὑλιδι Πανσ.

*Ἑτυμῶνδας' ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

*Ἑτυμῶνις' ἔτομος, ἀληθὴς Ἡσυχ.

*Ἑτόμως' ἰδ' ἔτομος.

*Ἑτωνία' πολ. Πόντου τοῦ Γαλατικοῦ Πτολ.

*Ἑτωσιο-εργός, 2' ἀνηρὸς εἰς τὸ ἐργάζεσθαι Ἦσ. ἔρ. 411, negligens.

*Ἑτώσιος, 2 (ἐτός) μάταιος, ἄνευ ἀποτελέσματος, χωρὶς ἐνέργειας, ἐπὶ τοῦ ματαίως ρηπτομένου ὁράτος, τοῦ μὴ ἐπιτυχάνοντος, ὅστις ῥά αἱ βέλας ὀφείτωσιον ἔκφυγε χειρὸς Ἰλ. ξ, 407 «τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θήκεν Ἀθήνη» Ὀδ. χ, 258 «ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης» = ἄχρηστον γῆς βάρος, ἐπὶ ἀνθρώπου ζῶντος χωρὶς νὰ ὠφελῇ τι τὴν ἀνθρωπότητα, σ, 104 «χρήμα μὲν οὐ πρήξεις, οὐ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις» Ἦσ. ἔρ. 400, inanis. Ἑτωσίως, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀρριστ. ἔκκλ. 246, frustra.

Εὐ, οὐδ. τοῦ εὖς (ἴδε κατωτέρω), π. ἐπικοῖς πρὸ διπλοῦ συμφώνου καὶ εὐ Ἰλ. γ, 235 καλῶς δικαίως, ὁρθῶς, ἀντιθ. τῷ κακῶς ἀπὸ Ὁμ. γινούσης ἰδ. ἐν συντάξει μετὰ ῥημάτων, «εὐ καὶ ἐπισταμένως» Ἰλ. κ, 265 «εὐ κατὰ κόσμον» κ, 472 πρὸλ. «ὁρθῶς τε καὶ εὐ» Πλάτ. Μεν. 96 σπανιώτ. εὐτυχῶς, σώως, εὐαρέστως Ὀδ. γ, 183 καὶ μετγ. ἐν τῇ μετὰ τοῦ ζῆν συντάξει συνθησάται εἶσιν ἄλλως αἱ συντάξεις μετὰ τοῦ οὐδ' «εὐ εἰδῶς, εὐ ἔγνωκα» καὶ Ὁμ. Πινδ. Ν. 4, 43 «εὐ μὲν τοι βλάττει» Πλάτ. ἀπολ. 20 «εὐ ἔρδων τινά», ὡς εὐερ-

γεῖω Ἰλ. ε, 650 «εὐ δρᾶν τινά» τραγ. καὶ ἄλλ., «εὐ παθεῖν» = εὐεργεσίαν παρὰ τινος λαμβάνειν «ὅστις γὰρ εὐ δρᾶν εὐ παθεῖν ἐπιτάσσεται» Σοφ. Φιλ. 668 ὡς Αἰσχ. «εὐ δρῶσαν, εὐ πάσχουσάν», Εὐμ. 830 συνάπτει «εὐ πάσχειν» = εὐτοχῇ εἶναι Σοφ. Φιλ. 501, ὡς συγν. «εὐ πράττειν» = καλῶς εὐρίσκεισθαι (ἴδε τὸ ῥημα) καὶ «εὐ λχεῖν» = εἰς καλὴν εὐρίσκεισθαι κατάστασιν «εὐ λέγειν τινά» = καλὰ λέγειν περὶ τινος «εὐ λέγεις» = καλῶς ἐκ πεφρασμένα Πλάτ. «εὐ κλύειν» = ἐν καλῇ φήμῃ εὐρίσκεισθαι, καὶ ἄλ. π. ἐκάστας λέξ. παρατηρούμεν μετὰ τοῦ ἀρθρου, «ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὐ δίκαιον εἰπείν» = τὸ καλόν, τὸ ἀρμόζον Σοφ. Φιλ. 1125, ὡς Αἰσχ. «τὸ δ' εὐ νικᾷτω, κρατοίην» = ὅτι φέρει εὐτοχίαν, εὐλογίαν, Ἀγ. 120 «τοῦ εὐ ἔνεχα» = πρὸς καλὸν τινὰ σκοπὸν Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 1' μετὰ παραλείψεως τοῦ εἶναι, «εἰ τῶνδ' εὐ» Αἰσχ. Χο. 534 «εὐ τὰ τῶν ἐγγυρίων», Ικ. 595 «εἰς τινὰς λέξ. χρησιμεύει πρὸς ἐνίσχυσιν, «εὐ πάντες» = ὅλοι συνάμα Ὀδ. θ, 37 «εὐ μάλα» = παρὰ πολὺ, δ, 96 οὕτω καὶ π. μετγ. «εὐ σαφῶς» καὶ «σαφῶς εὐ» καὶ ἄλλ. ἔτι «εὐ καὶ μάλα» Πλάτ. συμμ. 194 «κάρτα εὐ» Ἦρ. γ, 150. Εἰς τὰς συνθ. συνθέσεις μετ' ὀνομάτων (ἐπειδὴ μετὰ ῥημάτων οὐδέποτε συντίθεται πρὸλ. Αοδεκ. Φρυν. σ. 561) ἐκφράζει ἔτι τὴν καλὴν κατάστασιν, τὴν εὐκουλαν ἢ ἐπαύξειαν, ἀντιστοιχοῦν συγν. ταῖς μετὰ τοῦ πολὺ συνθέσει, καὶ ταῖς μετὰ τοῦ ὅως καὶ κακῶς συνθ. ἀντιθ. Ἀν εἰς τὴν μετὰ τοῦ εὐ συνθ. λέξ. ἀκολουθεῖ σύμφωνον διπλοῦν, π. τοῖς ἐπ. ἐκτίναται συνθ. εἰς εὐ, bene, recte.

Εὐ, ἰων. καὶ π. ἀντὶ οὐ, γεν. τῆς αὐτοπαθοῦς ἄντων. γ'. προσ. π. Ὁμ. μόν. Ἰλ. υ, 464 τοῦναντίον ἐν ξ, 427 καίτοι ἐγκλιτικ. καὶ μὲ σημ. τῆς γεν. πτώσεως αὐτοῦ.

Εὐα' ἰδ' εὐία.

Εὐα ἢ Εὐα Πανσ. 1) κώμη τῆς Κυνουρίας παρὰ τὸν Ἀγ. Πέτρον ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρωνος Πανσ. κατ. Εὐάτος Στ. Βυζ. 2) ὄρος Μισσηνίας Πανσ. 3) μία τῶν Μαινάδων Ἐπιγρ. ἐπὶ ἀγγείου 4) ὄν. τῆς πρώτης γυναίκος, τοῦ Ἀδάμ π. Ἐβραίοις ὁρθῶς = βίος (ἴδε Μωδ. 1, 20) ἢ = ὅς κατὰ Φίλων, γεωργ. 2) Ν. Δ. 2 Κορ. 11, 3.

Εὐα, ἐπιφών. παρακλιθεῖς, ὡς εἶα, ἰδ. ἐν χρήσ. ἐν ταῖς Βαχχικαῖς ἑορταῖς καὶ τοῖς μυστηρίοις, = ἐπευφημισμὸς μυστικὸς Ἡσύχ. κατὰ δὲ Σουῖδ. εὐα = μίμησις τῆς φωνῆς τοῦ τράγου.

Εὐα' ἔα, προσ. ἐν. τοῦ εἶω κατὰ πλεονασμ. αἰολ. τοῦ υ' Ἡσυχ.

Εὐ-αγγελῶν' ὄν. κῶρ. Σουῖδ.

Εὐ-αγγελίω, ἱερ. ἀντὶ εὐ ἀγγέλλω Πλάτ. πολ. 4, 432.

Εὐ-αγγελία, ἢ εὐαγγέλιον.

Εὐ-αγγελίζομαι (εὐάγγελος) φέρω καλὴν, χαροποιῶ ἀγγέλιον «λόγους ἀγαθοὺς εὐαγγελίσασθαι ὅμιν βούλομαι» Ἀριστ. ἱπ. 643 «μεγάλως εὐτυχίας» Αὐκουρ. 18 καὶ «πατὴρ σε οὐν εὐαγγ.» Ἀλκιπρ. 3, 12 μετγ. ὡς Ν. Δ. «πρωταὶ εὐαγγελίζονταν» Ματθ. 11, 5.

πρβλ. Δ. Κασ. ὅπου εὐρίσκεται καὶ τὸ ἔνερ.
 εὐαγγελίει, 61, 13 ἔτι νομίζω τι ὡς εὐ-
 χεῖς προφητικὸν σημεῖον Ἰαμβλ. αὐτῶ χρόν.
 εὐαγγελιστὴν πρβλ. Λοθεκ. Φρον. 269.
 Εὐ-αγγε-λί-ζω τῷ προηγ.
 Εὐ-αγγε-λικάς, 3' ἀνήκων εἰς χαροποιάν
 ἀγγελίαν, εἰς τὸ εὐαγγέλιον ἀναφερόμενος
 ἑκκλ. evangelicus.
 Εὐαγγε-λικάς, ἐπὶ. τοῦ προηγ. Δαρσασ.
 2, 879, evangelica.
 Εὐ-αγγε-λι-ο-γρα-φε-σ-μαι· ἐν τῷ εὐαγγε-
 λίῳ γράφομαι μὲν.
 Εὐ-αγγε-λι-ο-ε-ιδ-ής, 2' εὐαγγελιστῇ ὅμοιος
 μὲν.
 Εὐ-αγγε-λι-ο-λ-ύ-τ-ης, δ' τοῦ εὐαγγελίου δια-
 λυτῆς, καταστροφῆς ἄνωγ. 6. Χρυσ. 8, 326, 1.
 Εὐ-αγγέ-λι-ον, τό· ἀμοιβή διὰ τινά καλὴν
 ἀγγελίαν· «εὐαγγ. θέ μοι ἔστω» = ἐλπίζω νά
 λάβω θωρόν τι καλὸν διὰ τὴν ἀγγελίαν μου
 Ὁδ. 5, 152, ὡς «εὐαγγ. τόδε τίσιμα» = ὅα σοῦ
 πληρώσω τὴν καλὴν ἀγγελίαν, 166· καὶ 18.
 μὲν. ὡς Πλουτ. ὁμ. «ἐσπεράνουν μ' εὐαγγ.»
 = μ' ἐσπεράνουν διὰ τὴν χαρμύδουσαν εἰδήσιν
 Ἀριστ. ἱππ. 647. «κἀγαθ' ἀναδῆσαι βού-
 λουμαι εὐαγγ. σέ», πλ. 764· «σπεράνουν ἐπ'
 εὐαγγελίσι» Πλουτ. Σερτ. 11' ὅθ. «εὐαγ-
 γέλια θύειν» = θυσίαν προσφέρειν διὰ τὰς ὁ-
 ποίας παρέλαβεν τις χαρμύδουσαν εἰδήσιν.
 Ἑλλ. 1, 6, 37· «ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖς ἐι-
 ηγγελμέναις εὐαγγ. θύειν» Ἀριστ. ἱππ. 654·
 «καὶ ἐορτάζειν»· εὐχαριστήριον εὐοχίαν τελεῖν
 διὰ τι Πλουτ. Φωκ. 16· «εὐδοῦται ὡς εὐ-
 αγγ.» = ἐπρόσφερε θυσίαν διὰ νά φανῇ ὅτι εὐ-
 τυχή τινα εἴδωκε ἔξεν. Ἑλλ. 4, 3, 14.
 Ἑν. γέν. ἡ καλὴ εἰδήσις, ἀγγελία Λουκ. ὅν.
 26' ὅθ. = τὸ εὐαγγέλιον· Ν. Δ. καὶ ἑκκλ.
 Εὐαγγέ-λι-ος, 2' χαρμύδουσαν ἀναγγέλλων, -
 εωνή Κλ. Ἀλ. ἔτι = εὐαγγελικὸς ἑκκλ.
 Εὐαγγέ-λι-ος, δ' μὴν τῶν Ἀιαντῶν ἀντιστοι-
 χῶν τῷ π. Ρωμ. Ἀπριλ. 24 - 23 Μαΐου, οὗ-
 τως ὀνομασθεῖς ἀπὸ τῆς εὐχαριστηρίου εὐοχῆς
 διὰ χαρμύδουσαν ἀγγελίαν Ἥμερολ. Φλωρ.
 Εὐ-αγγε-λι-σ-μός, δ' ἡ διὰ τοῦ ἀγγέλου γε-
 νομένη ἀγαθὴ ἀγγελία πρὸς τὴν παρθένον Μα-
 ρίαν περὶ τῆς σαρκώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ
 διὰ Πνεύματος Ἀγίου, καὶ ἐν γέν. εὐαγγέ-
 λιον ἑκκλ. nuntius laetus.
 Εὐ-αγγε-λι-σ-τά-ρι-ον, τό· βιβλίον περιέχον
 τὴν τῶν εὐαγγελιστῶν διαδοχὴν, πόθεν ἀρ-
 χονται καὶ ποῦ καταλήγουσι, ἔτι δὲ καὶ κα-
 νόνικα λέ', ἐν οἷς εὐρίσκεται αἰτίποτε τὸ εὐαγ-
 γέλιον τῶν κυριακῶν τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ· ὁμ.
 καὶ τὸ ἐσθινόν, καὶ ποτὶς ἤχος ψάλλεται ἐν
 ἐκαστῇ κυριακῇ, καὶ ἕτερα ἀναγκαῖα περὶ
 τοῦ εὐρεῖν τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου πάσχα, καὶ
 πασχαλίου διημέριος συνειδὲν παρὰ Ἰωάννου·
 ἡλίου τοῦ Γλυττωμένου.
 Εὐ-αγγε-λι-σ-τ-ής, δ' ὁ ἀναγγέλλων χαρμύ-
 δουσαν ἀγγελίαν Ν. Δ. καὶ 2 συγγραφεὺς τοῦ
 εὐαγγελίου ἑκκλ. evangelista.
 Εὐ-αγγε-λι-σ-τ-ρία· θηλ. τοῦ προηγ. Χρυσ.
 Εὐ-αγγέ-λι-ος, 2' ἀγαθὴν φέρων ἀγγελίαν,
 χαρμύδουσα ἀναγγέλλων Λισχ. Ἀγ. συγν. π.
 γ. «πῦρ, ἐλπίδες», 21, 253· «φῶς Εὐρ. Φοιν.

1223· - ὁδὸς, Μηδ. 1010, gratia nuntius.
 Εὐαγγέ-λι-ος, δ' 1) ἐπὶ τῶν τοῦ Ἑρμοῦ Ἰουδ.
 2) κυμ. ποιητ. Ἀθην. 3) κηραφῶδες ἐκ τὰ
 ραντὸς Λουκ. 4) συγγραφεὺς π. Τακτικῆς
 Πλουτ. 5) Ἀθηναῖος τις Ἑπιγρ. 6) δοῦλος
 τοῦ Περικλέους Πλουτ. 7) Ὀρχομένιος Ἑπιγρ.
 8) Ἀλ. 25 οὗ εὐαγγελιστῆς Ἑπιγρ.
 Εὐαγγε-λῶ· γυν. ὄν. Κ. Οἰκ. Προφ. Ἑλλ.
 Γλώσσ.
 Εὐαγγέ-λῳν, λρὴν δ'· λιμὴν ἐπὶ τῶν Αἰθιο-
 πικῶν παραλλίων τῶν Ἀραβικοῦ κόλπου Πευλ.
 νῦν Port Mournington.
 Εὐ-αγγε-ια, ἡ· ἀγνότης, ἀγιότης Ἰαμβλ. kan-
 citas.
 Εὐ-αγγε-ι-ς· ἀνδρ. ὄν. Ἑπιγρ.
 Εὐ-αγγε-ί-ω· εἶμαι καθαρὸς, ἄγνός, ὡς ἀναμαρ-
 τήτως Καλλ. Θεοκρ. 26, 30.
 Εὐ-αγγε-ί-ς, 2' α) (ἄγος - ἄγιος)· κυρ. ἐπὶ ἐν-
 χου φόνου, καθαρὸς, ἀμειψτός, ἄγιος, ἐν τῷ
 νόμῳ τοῦ Σόλωνος· «ὁ ἀποκτείνων τὸν ταῦτα
 ποιήσαντα εὐαγγεῖς ἔστω, καὶ ὅσιος» Ἀνδοκ.
 1, 97, ὡς τὸ Δημ. «εὐαγγεῖς ἦν τοῦτον ἀπο-
 κτείνειν», ὅπου ἀντὶ αὐτοῦ εὐρίσκεται κατόπιν
 «καθαρὸς», 9, 44· «τίς οὖν εἰ κάτωθεν εὐα-
 γγὴ τάδε» = εὐσεβῆ, Σχολ. = ἂν εἰς τὸν κάτω
 κόσμον θεωρῶνται ταῦτα ὡς ἅγια καὶ εὐσεβῆ
 Σοφ. Ἀντ. 517· καὶ σπαν. π. μὲν. ὡς -
 θυηλαί Ἀπολ. Ῥ. 1, 1140· - λυβαί, 2, 715·
 «εὐαγγεῖσιν ἄδοιμι» Θεοκρ. 26, 30· καὶ περὶ
 π. γ. «εὐαγγεῖσται ἱππείας» Δ. Ἀλ. 10, 13·
 ὅθ. εὐτυχῆς, εὐνοϊκός, «ὅπως τίν' ἦμιν λύσειν
 εὐαγγὴ πόρῃς» Σοφ. Οἰ. τ. 921, ὅπου ἄλλοι
 ἔχγ. ὡς πρὸς εὐαγγιστῶν τὸν Οἰδῆον· «ὡ-
 στε εὐαγγεῖ αὐτὸν εἶναι» π. Πλάτ. «τοῦτο οὐκ
 εὐαγγεῖ μοι ἀπέβη», ἐπ. 2, 312· ἐπὶ. εὐα-
 γέως = κατ' ἁγίαν χρῆσιν Ὁμ. ὅν. Δημ.
 275, 1116· ἐπὶ σωματικῶν πραγμάτων μτφ.
 καθαρὸς, σαφής, λαμπρὸς, φωτεινός· «ἔδραν
 γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγγεῖ στρατοῦ» = ἔδραν,
 ὁρόν, ἐξ οὗ ἡλόκληρον ἰδόντα νά βλέπῃ
 τὸν στρατὸν Λισχ. Περ. 458, ὡς· πόργος Εὐρ.
 ἱκ. 652, ἐν οἷς χωρίσις ἀμφοτέρους ἡθέλη-
 σαν εὐαγγεῖς νά γράψωσιν, ὡς «χιόνος εὐα-
 γεῖς βολαί», Βακχ. 661, γρ. ἔσφ. εὐαγγεῖς· ὁ
 Ἰπποκρ. συνάπτει καθαρὰ καὶ εὐαγγεῖ, ἐπὶ
 τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων· «ἄλλος τὸ εὐα-
 γγίστατον ἐπὶ κλην αἰθῆρ καλούμενος» Πλάτ.
 Τιμ. 58· μτφ. «ἂν μαθοῖσι εὐαγγεῖσται γίγνε-
 σθαι, μὴ μαθοῖσι δεκτικώτερον φαίνεσθαι»·
 νόμ. 12, 952· «κόσμος λαμπρότητι εὐαγγε-
 στατος» Ἀριστοτ. κόσμ. ἐνθα κατὰ Πλάτ.
 εὐαγγεῖσται· 2) (ἄγος) εὐκόλως κινούμενος,
 εὐκόλος, ἡλεφρός, οὕτως ἐπὶ τῶν μελισσῶν·
 «χαίροιτ' εὐαγγεῖς» Ἀντιφλ. 29 (9, 404)·
 «γίνονται εὐαγγεῖς οἱ ἄνθρωποι» Ἰπποκρ. -
 ὁρθαλμοὶ μὲν. ὡς Ἀδμ. φος. 1, 9 καὶ
 εὐαγγεῖς (πρβλ. περιαγγεῖ καὶ περιγγεῖς) = κα-
 λῶς ἐσχηματισμένοι, εὐστρόγγυλοι· «εὐα-
 γγίος ἡελίοιο» Παρμενιδ. π. Κλ. Ἀλ. 6, 732
 (ἴδε κατωτέρω 1)· - ρυκάνη Λεων. Ταρ. 28
 (6, 204)· καὶ μτφ. «εὐαγγεῖς ὕμνοι (μετὰ βρα-
 χέως α) Ἀντιπ. Σιδ. 79 (34) 3) (ἄγνυμι) = εὐ-
 κολοσύνηριπτος, εὐδραυστος, kanctis, rugus.
 Εὐαγγε-ί-ς, οὗς· 1) κυμ. ποιητ. 25 Ὑδρας π. τῇ

Τροϊζήνι. Στ. Βοθ. 2) Ἀθηναίος τις Ἐπιγρ. 3) ἱερεὺς ἡ λόγιος π. Γαλάταις Ἀμμ. Μαρκελ. Εὐ-άγγελτος, δ' υἱὸς Ἀρχίου, Κορίνθιος ἀγαγὼν τὴν ἐκ Κορίνθου ἀποικίαν εἰς Συρακούσας, δέκατος ἀπὸ Τημένου Πάρ. μάρμ. Εὐ-άγγελτος, 2' εὐκόλως κινούμενος Ἀριστ. νεφ. 277. Εὐαγίδης, Ἀθηναίος· α) χορηγὸς Ἐπιγρ. 6) ἕγγονος αὐτοῦ. Εὐαγίων· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. Εὐ-άγκαλος, 2' εὐκόλος ἢ τερπνὸς εἰς τὸ λαμβάνεσθαι ἐν ἀγκάλαις· «ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον» Αἰσχ. Πρ. 350· «φόρτον καὶ φορτίον μτγν. «ἀνδράσιν εὐάγκαλον θυμὸν» Λουκ. Ἑρωτ. 25· κατὰ Πολυδ. = εὐφορτος, 2, 139· π. Εὐσταθ. - λμην = εὐπερίληπτος. Εὐ-άγκεια, ἡ κοιλὰς τερπνῇ, ὠραία - Πίνδου Καλλ. ὕμν. Δῆμ. 83, pulchra convallis. Εὐ-αγκής, 2' ὁ εὐμορφα λειβάδεια, τερπνὰς κοιλιάδας περιέχων τόπος· - λόφος Πινδ. Ν. 5, 46. Εὐ-άγλις, ἴσος ἢ ἴσος, κώδεα ἢ σκόροδον, κεφαλὴ σκороδου πολλὰς ἔχουσα καλὰς ἀγλίδας, σκελίδας, ἢ ἐκ σκελίδων καλῶν συνισταμένη Νικ. Δλ. 432. Εὐαγόρας, ἡ ἴδ' Εὐαγόρη. Εὐαγόρας· 1) υἱὸς Νηλέως φονεὺς διὰ τοῦ Ἡρακλέους Ἀπολδ. 2) υἱὸς Πριάμου Ἀπολδ. 3) Λακεδαιμόνιος Ὀλυμπιονίκης Ἡρ. 4) Ἡλέτος Ὀλυμπιονίκης Σεν. 5) α) βασιλ. τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνος ἐπὶ τῶν Μηδικῶν πολέμων, υἱὸς τοῦ Νικοκλέους, ὑποτελής τῷ βασιλεὶ τῆς Περσίας, σύγχρονος τοῦ Κόνωνος Σεν. τούτου ἀνδρίας ἀπέχρεν ἐν Ἀθήναις Πaus. καὶ τοῦ αὐτοῦ τὸν ὄνομα φέρει «Εὐαγόρου ἐγκώμιον», ὃ ἔννατος τοῦ Ἰσοκράτους λόγος Ἰσοκ. «οἱ περὶ τὸν Εὐαγόραν» = ὁ λαὸς τοῦ Δ. Σικ. Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τοῦ γένους Τεύκρου υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, οὗ οἱ ἀπόγονοι ἐβασίλευσαν κατὰ διαδοχὴν χρόνους πολλοὺς ἐν Σαλαμίνι. Πρὸς αὐτὸν κατέφυγεν ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Κόνων μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμῷ ἦταν τῶν Ἀθηναίων, καὶ προσέβλεψεν αὐτὸν εἰς τῶν Ἀθηναίων τὴν συμμάχϊαν· ἄλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπαναστατήσας ὁ Εὐαγόρας κατὰ τοῦ κυριάρχου τοῦ βασιλείας τῶν Περσῶν, ἐπολέμησε γενναίως τὰς μεγάλας αὐτῶν δυνάμεις, ἕως οὗ τελευταίον πολιορκηθεὶς εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πόλιν Σαλαμίνα, ἐξίστην νὰ κλείσῃ ἐντιμονεῖρήν· 6) νεώτερος τις Εὐαγόρας Δ. Σικ. 6) Ζαγκλαῖς τις Πaus. 7) Κορίνθιος· α) υἱὸς τοῦ Πριάμου Νικ. Δαμ. 6) υἱὸς Εὐκλέωνος τινος Ἀρρ. 8) παράσιτος Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ μετὰ τὸ ἐπαν. ὁ κυρτός Ἀθῆν. 9) στρατηγὸς τοῦ Ἀντιγόνου Δ. Σικ. 10) Αἰγιδεύς Πολυδ. 11) Ῥόδιος, πατ. τοῦ Κασσίου Ἀνθ. 12) Αἰγιδεύς πατ. τοῦ Κλεοβούλου Δ. Αεζρ. ἱστοριογράφος Σουῖδ. 13) ἔλλ. Ἐπιγρ. Εὐ-αγόραστος, 2' εὐωνος Ἡσυχ. Εὐ-αγρεῖω, ὄψρ. ἀντὶ εὐαγορέω δ' ἴδε. Εὐαγόρη· 1) μία τῶν Νηρηίδων Ὑα. 2) θυγ. Ἀσχωρῶν τινος Ἐπιγρ. Εὐάγορος· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-αγρεσία, ἡ εὐτοχία εἰς τὴν ἄγραν, τὸ κυνήγιον Θεοφρ. ἀποσκ. Βερν. Εὐ-αγρευτος, 2' εὐαγρός Σχολ. Ὀππ. ἄλ. 4, 587. Εὐ-αγρεῖω· εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὴν ἄγραν, εἰς τὸ κυνήγι Ἀθῆν. 7, 297. Εὐ-αγρής, 2' εὐαγρός Ὀππ. ἄλ. 3, 49. Εὐ-αγρία, ἡ εὐτοχὴς κυνήγιον, εὐτυχὴς ἄγρᾳ ἰχθύων Πολυδ. 8, 31, 6. Εὐάγριος, δ' μτγν. συγγραφεὺς π. τῶν παροιμιῶν τοῦ Σολομῶντος Σουῖδ. Εὐαγρος· 1) ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. 2) εἰς τῶν Λαπθῶν φονεὺς τοῦ Κένταυρον Ῥοττον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου Ὀβιδ. Εὐ-αγρός, 2' ὁ ἐν ἄγρᾳ, κυνήγιον εὐτοχής· «τὸν εὐαγρον τελειῶσαι λόχον» Σοφ. Οἶ. Κ. 1090· «πέμπειν τινὰ εὐαγρον» Ρίαν. 8 (6, 34). Εὐ-αγωγῆ, ἡ καλὴ ἀγωγή Ψ. Γαλῆν. τόμ. 19, 230, 3. Εὐ-αγωγή, ἡ καλὴ ὁδηγία, διαγωγή, ἀνατροφή Αἰσχίν. 2, 151· τὸ εὐνῆμιον, ἡ εὐμαθεῖα· «ψυχὴς πρὸς λόγους καὶ πράξεις» Πλάτ. δρ. 418· «ἀκολουθεῖ τῇ ἐλευθεριότητι τοῦ ἥθους ὑγρότης καὶ εὐαγωγία καὶ φιλανθρωπία» Ἀριστοτ. π. ἀρετ. 32. Εὐάγωγος· ὄν. δούλου Ἐπιγρ. Εὐάγωγος, 2' α) εὐκόλος νὰ διοικηθῇ, ὁδηγηθῇ, νὰ διδασθῇ· «εὐάγωγοι τῇ δυναμείᾳ παιδεύειν» Πλάτ. νόμ. 2, 671· «διδάσκουσιν ἐπὶ τὴν τὸν ὄντος ἰδεῖν ἐκάστου τὸ αὐτοφύετο εὐάγωγον παρέξει», πολ. 6, 486· «εἰς τὴν τοῦτων ἐπιμέλειαν» Σεν. οἰκ. 12, 15· «πρὸς τὴν ἀρετὴν» Ἀριστοτ. πολ. 7, 6· «πρὸς τὸ ψεῦδος» Λουκ. φιλοφ. 23· 2) ἐπὶ τόπου εἰς ὃν φέρονται πράγματα μετ' εὐκολίας· - Νεῖλος Ἰσοκ. 11, 13· 3) πρὸς κατοικίαν ἀρμόδιος, ὑγιεινὸς Στραβ. 5, 3 σ. 178, ductilis. Εὐ-αγώγως, ἐπὶ τοῦ προηγ. κατὰ τρόπον ἀρμόδιον Κικ. πρὸς Ἀττικ. 13, 23. Εὐάγων· μεσσητής Πλάτωνος Ἀθῆν. Εὐ-άγων, ὠνος, 2' ἐν ἀγῶσιν εὐτυχὴς Πινδ. Ν. 18, 38· τιμὰ = ἡ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι τοῖς εὐ ἀγωνισθεῖσιν, ἡ εὐ καὶ καλῶς, τιμὴ Σχολ. αὐτ. ἴδ' εὐαθλός. Εὐ-αγῶς· ἴδ' εὐαγής. Εὐάδης· ἴδ' εὐάλας. Εὐάδης, αἰολ. καὶ ἱπ. ἀντὶ ἑαδῆς, ἀδρ. 6' τοῦ ἀνδάνου. Εὐ-αδής, 2, ἔσρ. ἀντὶ εὐαδῆς Σοφ. Φιλ. 817. Εὐ-αδίκητος, 2' ὁ εὐκόλως δυνάμενος ἀδικηθῆναι, βλαφθῆναι, ἀδύνατος Ἀνδοκ. 1, 15. Εὐάδνη· 1) θυγ. Ποσειδῶνος καὶ Πιτάνης, τεκοῦσα μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἰάμον· ἀνετράφη δὲ εἰς τὴν πόλιν. Φαισάνην τῆς Ἀρκαδίας ὅπῃ Αἰπύτου υἱοῦ τοῦ Ἑλάτου Πινδ. 2) θυγ. Σκυρμόνος καὶ Νεαίρας, γυνὴ Ἀργεοῦ βασιλέως τῆς Ἀργολίδος καὶ μήτ. Ἰάσου, Πειράδου, Ἐπιδαύρου καὶ Κριάσου Ἀπολδ. 3) θυγ. Καπανείας, πρότερον Ἰανείρα καλουμένη Ἑδρ. ix. 4) θυγ. Πελίου, ἣν ὁ Ἰάσων ἔδωκε γυναικα εἰς τὸν Κάναντα βασιλεὺς τῆς Φωκίδος Δ. Σικ. 5) θυγ. Ἀσωποῦ, ἱραστή τοῦ Νεῖλου Ὀβιδ. 6) γυν. ὄν. Ἀνθ.

- Εὐ-ἀεια, ἡ· καλή, ὁρσσερά, ψικτική πνοή
 Ἰερ. 5, 205.
- Εὐ-ἀερής, 2· εὐάερτος Χρυσ. soranus.
- Εὐ-ἀερία, ἡ· καλός, ἥσυχος ἀήρ, μετὰ τοῦ
 εὐδία Πλουτ. εἰ πρὸς. πολιτευτ. 7.
- Εὐ-ἀέριος· τῷ ἔποι.
- Εὐ-ἀερος, 2· ἔχων καλόν, μαλακόν, ὀγει-
 νόν ἀέρα· τόπος Στράβ.
- Εὐαζα, τὰ· πόλ. Λυδίας π. τῷ Τμώλῳ, μετὰ
 ταῦτα ἀνήκουσα εἰς τὴν ἑπαρχίαν τῆς Ἀσίας
 Ἰεροκλ.
- Εὐαζω· εὐα φωνάζω εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκ-
 χου, βακχικῶς πανηγυρίζω· «εὐάζω ξένα
 μέλεις βαρβάρους» Εὐρ. Βακχ. 1035· μτρ.
 «βρότων ἐκείων εὐαζόντων» = ἐν τῇ πανηγυ-
 ρικῇ ἐκφώνησιν τοῦ ξέματος Σοφ. Ἀντ. 1122·
 μέλ. Βακχίων=ἐορτάζειν αὐτόν Εὐρ. Βακχ. 67·
 «εὐάζων μελωδὸν χορόν» Ἀθην. 4, 175, ενο.
- Εὐ-ἀής, 2· καλῶς διαπνέων· «χῆρος Ἦσ.
 ἔρ. 599· εὐνοϊκὸς πνέων, φυσῶν, ἀνέμων
 πνοαί» Εὐρ. Ἑλ. 1020· πνεύμα Ἦρ. 2, 117·
 μτρ. ἐν γέν. ὠφέλιμος, εὐμενής, «ἔκπε εὐαῆς
 ἡμῖν ἔλθοις» Σοφ. Φιλ. 817, bene spirans.
- Εὐ-αθλος, 2· εὐτοχῶς ἀγωνιζόμενος Πινδ.
 1, 5, 3.
- Εὐαθλος· 1) οὐτιδανὸς ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις
 καὶ συκοφάντης Ἀριστ. καὶ κατήγορος τοῦ
 Πρωταγόρου Δ. Ασπρ. 2) ἀθλητῆς σταδίου ἐν
 Ἀθήναις Πλατ. 3) ἄλλ. Ἀθην.
- Εὐατ· ἡ εὐαί· 1) εὐάν· ἐπιφών. βακχικόν,
 πανηγυρικόν Ἀριστ. Λυσ. 1294.
- Εὐ-αίμια, ἡ· καλὸν αἷμα Γαλην.
- Εὐαιμονόδης· υἱὸς Εὐαίμονος, ὁ Εὐρύπου-
 λος Ὀμ. Ἰλ.
- Εὐ-αίμο-ρράγητος, 2· εὐκόλως ἐκχύνων
 αἷμα, πάσχων ἰσχυράν αἱμορραγίαν ἱατρ.
- Εὐ-αίμος, 2· ἑναιμος Ἑρωτῆων.
- Εὐαίμων· 1) υἱὸς Λυκάονος ἱξ Ἀρκαδίας,
 φονεὺς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν
 τοῦ ὑπὸ τοῦ Διὸς Ἀπολλῶ. 2) υἱὸς Ὀρμένιου,
 ἑγγονος Αἰδίου, πατ. Εὐρυπύλου ἐκ Θεσσαλί-
 ας Ἰλ. 3) υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Κλειτοῦς Πλατ.
- Εὐαίμων· πόλ. τῶν Ὀρχομενίων, κατ. Εὐ-
 αίμωνιος Στ. Βυζ.
- Εὐαινετίδα, ἡ· Λεσβία ἀοιδὸς Ἠσέχ. εἰς
 τοὺς κῶδικ. ἐδράσκειται Εὐαινετίδα.
- Εὐαινετίδης, ὁ· Λεσβιος ἀοιδὸς Πουχ.
- Εὐαίνετος· 1) υἱὸς Καρανίου Λακεδαιμό-
 νιος, ἐκ βασιλικοῦ γένους Ἦρ. 2) Ἀθηναῖος
 ἄρχων Δ. Σικ. 3) ἄλλος τις Καλλ.
- Εὐαίνη· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
- Εὐ-αίνητος, 2· ὁ λίαν ἐπαινετός, Ὀρφεύς
 Πινδ. Π. 4, 177, laudatus.
- Εὐαῖτοι, οἱ· ἔθνος Καναναίων, Ὁ.
- Εὐαῖος· Σωβαρίτης Πυθαγόρειος Ἰαμβλ.
- Εὐ-αῖρετος, 2· εὐκολοκυριετός· «χῶρη Ἦρ.
 7, 130· εὐκόλος εἰς τὸ νὰ ἐκλχθῇ Ξεν. ἀπομ.
 3, 1, 10.
- Εὐ-αῖσης· Σόρος τις Ἀριστοτ.
- Εὐ-αῖσθησι· καλὰ, ὀμεις αἰσθήσεις Πλατ.
 Τιμ. 76.
- Εὐ-αῖσθησι· ἔχω αἰσθήσεις ὀμεις, καλὰς
 Τιμ. χιλ. 4, 451.
- Εὐ-αῖσθητος, 2· ἔχων καλὰς, ὀμεις αἰσθή-
 σεις· «-περὶ τοὺς ῥομπούς» Πλατ. νόμ. 7,
 812· «κεφαλὴ εὐαῖσθητότερα», Τιμ. 75.
- Εὐ-αῖσθητότερος, ὀμεις, τὸν προηγ.
 «τὸ περὶ ὥρας εὐαῖσθητότερος ἔχειν» = εὐκο-
 λώτερον καὶ κάλλιον παρ' ἄλλους τὸ ἀποβλέ-
 πον εἰς τὰς ὥρας παρατηρεῖν Πλατ. πολ. 7,
 527, acutiori sensu· παθ. εὐαῖσθητότερος =
 μέλλον ὑποπύπτον εἰς τὴν αἰσθησὶν Ἀριστοτ.
 π. οὐραν. 2, 6.
- Εὐ-αῖσθητός, ἑπὶ. τοῦ εὐαῖσθητος· ἔχειν =
 καλῶς αἰσθάνεσθαι· τῶν ῥυθμῶν, Πλατ. νόμ.
 2, 670· «-καὶ γινώσκουσιν» αὐτόθ.
- Εὐαίσσαν· κῶμη Καππαδοκίας Καίσι. Ἐπισκ.
- Εὐαίτης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
- Εὐαίφνος· Σπαρτιάτης τις Πaus.
- Εὐαίχη· 1) θυγ. «Γλλου, γυνὴ Πολυκάωνος
 Πaus. 2) θυγ. Μεγαρίως, γυνὴ Ἀλκίου Πaus.
- Εὐαίω· Ἀθηναῖος, δημαγωγὸς Ἀριστ. ἄλ-
 λος τις καταδικασθεὶς δι' ἔγκλημα φόνου Σου-
 ἱδ. 2) Δαρφακηνός, μαθητῆς τοῦ Πλάτ. 3)
 ἄλλος τις Ἐπιγρ.
- Εὐ-αῖων, 2· εὐτοχῶς ἔων, εὐτοχῆς· βίσιος
 Αἰσχ. Περ. 697· πότιμος Εὐρ. 1. Α. 550, εἰς
 ἐπιφώνησεις· Παῖων Εὐρ. Ἰων 126· «ἔκπε
 εὐαῖων ἀναξ» = εὐτοχῆς ποιῶν Σοφ. Φιλ.
 818, beatus.
- Εὐαῖως, ἱερ. ἀντὶ εὐαῖως Ἀριστ. ἐκκλ. 1181.
- Εὐάκαι, οἱ· Περιοικόν τι ἱππικόν Ἀρρ.
- Εὐακείως· ἴδε τὸ ἐπὶ.
- Εὐ-ἀκεστος, 2· εὐκολοθεράπευτος ἱατρ.
- Εὐ-ακῆς, 2· τῷ προηγ. Ἠσέχ. εὐακῶς ἔ-
 πρ. Ἀρετ.
- Εὐ-ακώδω, ὄμεις, ἀντὶ εὐακώω· αὐδᾶν
 Αἰσχ. ἱκ. 123 ἀμρ.
- Εὐ-ἀκολουθία, ἡ· ὁρθὴ τάξις, ἀρμοδία
 διάταξις Γρ. Νοσ. 3, 77.
- Εὐ-ακόλουθος, 2· εὐκόλως ἀκολουθεῖν
 μγν.
- Εὐ-ἀκόνητος, 2· καλῶς ἠκονημένος Σχολ.
 Νικ. Ἀλ. 411.
- Εὐ-ἀκσος, ὄμεις, 2· εὐήκοος.
- Εὐ-ἀκουστος, 2· εὐκόλως ἀκούμενος Εὐσεβ.
- Εὐ-ἀκτιν, ἱος, 2· καλῶς ἔχων, λαμπρῶς ἐκ-
 πέμπων ἀκτίνας Ἐτ. Μ. 491, 50.
- Εὐακῶς· ἴδ' εὐακῆς.
- Εὐ-ἀλαχόνειτος, 2· περὶ οὗ δύναται τις
 εὐκόλως νὰ καυχῆθῃ Ἀριστοτ. ῥήτ. 2, 15.
- Εὐ-ἀλάκατος, ὄμεις, 2· εὐηλάκατος Θεοκρ.
- Εὐάλας· Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακε-
 δαιμονίων ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ Θεοκρ.
- Εὐαλάδω· εὐαυτῷ Ἠσέχ.
- Εὐ-ἀλδής, 2· 1) εὐκόλως αὐθάνων, πρακτέ-
 πτων Νικ. Ἀλ. 543· «πῶτοντο ῥόκος» Ἐπιγρ. ἀδ.
 399 (9, 325)· εὐαλδῆ, εὐαυτῇ Ἠσέχ. 2) κα-
 λῶς τρώων, καρποφορῶν Ἀρατ. 217· ἀρτα-
 πατα Πλουτ. συμπ. 4, 2, 1· ἴδε καὶ εὐαλός.
- Εὐ-ἀλδῶς, ἑπὶ. τοῦ προηγ. Ἰπποκρ. 2, 19.
- Εὐαλῆνοί, οἱ· ἔθνος Ἀραβίας Στ. Βυζ.
- Εὐ-ἀλδής, 2· εὐκολοτέρητος Ἰπποκρ.
- Εὐ-ἀλῖος, ὄμεις, 2· εὐήλιος.
- Εὐ-ἀλκῆς, 2· ἰσχυρός, ἀνδρείος· «νέτης
 Κλ. Ἀλ. στρ. 1, 411.
- Εὐ-ἀλκῆς· 1) Ἀθηναῖος· α) εὐνοὺς καὶ φί-
 λος τοῦ Ἀγαμέμνονος Ξεν. 6) Φαληρεὺς Δημ.

- 2) Κρής Ἀνθ. 3) πατ. Πυθολάου Θεσσαλός.
4) συγγραφ. π. Ἐφέσου Ἀθην.
- Εὐαλκίδας· 1) Ἐρετριεύς, στρατηγός ἐν Ἐφέσῳ φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς στασεως τῶν Ἰωνίων Ἡρ. 2) Ἡλείος Ὀλυμπιακῆς Παισ. 3) Θάσιος Ἱπποκρ.
- Εὐαλκίων· ἄνθρ. ὄν. ἀρχαιολ. ἔφημ.
- Εὐαλκός· Λακεδαιμόνιος τις Πλουτ.
- Εὐ-αλλοῖωτος, 2· εὐκόλως ἀλλοιοῦμενος, ἀντίθ. τῇ δυσαλλοῖωτος Γαλην. 11, 489.
- Εὐ-αλοῦστερος, 3· ἀνωμαλ. συγκρ. τοῦ εὐέλωτος Ἀλκιφρ. 2, 1, περὶ οὗ ἀμφὶ. Λοβικ. παραλ. 39.
- Εὐ-αλσής, 2· ἔχων καλὰ θάση Στραβ. 3, σ. 152, χειρογρ. εὐαλδής.
- Εὐ-ἀλφίτος, 2· ἐκ καλοῦ κριθίνου ἀλεύρου κατέσκευασμένος· - φύστη Λεων. Ταρ. 55 (7, 736).
- Εὐ-αλωσία, ἡ· ἐπών. Δήμητρος, ἡ τὴν ἄλω πληροῦσα Ἡσυχ.
- Εὐ-ἀλωτος, 2· εὐκολοκυρίετος, ἐπὶ ἐρωμένου παιδὸς Πλατ. Φαίδρ. 240· - ἔλαφοι Ξεν. κυν. 9, 9· «-ὄφ· ἡδονῆς, ὑπὸ δέους» Πλουτ. Σεπτ. 10· «εὐάλωτον εἰς δεισιδαιμονίαν φύσει τὸ βαρβαρικόν», 11, exugnabilis.
- Εὐ-αλωτότερος, 3· συγκρ. τοῦ προηγ. Λουκ. ἀποκρη. 18 (πρὸς εὐαλοῦστερος) ὡς ἐπὶ.
- Εὐ-αλωτότατος, 3, ὅπερθ. τοῦ προηγ. Θμιστ.
- Εὐαμβεύς· Εὐάνθευς, Κρής Δ. Σικ.
- Εὐ-αμερία, ὄνρ. ἡ εὐημερία.
- Εὐαμερίς, ἴδος· δοῦλη Συρακουσῶν Ἐπιγρ. 18 Ἐνημερία.
- Εὐαμερίων, ὄνρ. ὅς ἦρος τις (Ἀσκληπιδίς), ἐν τῇ Τιτάνῃ τῆς Σικουρίας τιμώμενος μετὰ καὶ ἄλλους ἐκ κυπαρίσσειν, ὡς π. τοῖς Περγαμηνόις δὲ Τελεσφόρος καὶ παρὰ τοῖς Ἐπιδαυρίοις δὲ Ἀκείσις Παισ.
- Εὐάμερος· Σπαρτιάτης Ἐπιγρ. καὶ ἄλλος τις Ἐπιγρ. 18 εὐήμερος.
- Εὐ-ἀμπελος, 2· ὥραιος ἀμπέλου ἔχων Στραβ. 3, σ. 152· ἐπών. τοῦ Διονύσου (9, 524).
- Εὐάν· ἐπὶ τῶν ἀλαλαγμοῦ, ὃν ἔποιον αἱ Βάχχαι εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάχχου Εὐρ. πρὸς εὐα καὶ εὐοῦ καθ' Ἡσυχ. οὕτως ἱκαλεῖτο π. Ἰνδοὶς ὁ τῷ Βάχχῳ ἱερός κισσός.
- Εὐαν· 1) ὄνρ. ὄν. τοῦ Διονύσου Ἐτ. Μ. 2) Ἰνδικὸν ὄν. τοῦ κισσοῦ Ἡσυχ.
- Εὐ-ανά-γνωστος, 2· εὐανάγνωστος Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 5, legibilis.
- Εὐ-αν-άγωγος, 2· εὐαναγιδάστος Διοσκ.
- Εὐ-ανα-διδάκτος, 2· εὐκόλως ἄλλο τι διδασκόμενος Ἐπίρ. εὐαναδιδάκτως Μ. Ἀντων. 1, 7.
- Εὐ-αν-άδοτος, 2· εὐκόλως εἰς τὸ σῶμα διαδιδόμενος, εὐκολοχώνευτος Ἀθην. 8, 355, μετὰ τοῦ εὐπεπτος μτγν.
- Εὐ-αν-ά-κλητος, 2· εὐκόλως ἀνακαλούμενος, οὗ εὐκόλως ἐπιφωνεῖται τὸ ὄνομα· «ὀνόματα κυσὶ τίθεσθαι βραχέα, ἵνα εὐανάκλητα ᾖ» Ξεν. κυν. 7, 5· ἐπὶ ἀνθρώπων, «παρεῖχεν ἑαυτὸν εὐανάκλητον» = τὴν γνώμην εὐμετά-δλητον Πλουτ. Τιβ. Γρ. 2, facile revocabilis.
- Εὐ-ανα-κλήτως, ἑκίρ. τοῦ προηγ. «-έχειν πρὸς τινα» = συμπαθητικὸν εἶναι πρὸς τινα Μ. Ἀντων. 1, 7.
- Εὐ-ανα-κόμιστος, 2· εὐκόλως ἱκανοποιούμενος· θυμὸς Πλουτ. π. ἀργ. 10· ἐπὶ ἀσθενῶν, εὐκόλως ἀναλαμβάνων ἱατρ.
- Εὐ-αν-ά-ληπτος, 2· εὐεπαρόδοτος Στραβ. 1, 2, 16· π. Στοβ. καὶ Ξενρ. = εὐκόλως τι ἀναλαμβάνων, ἔκλ. ἡθ. 1, σ. 220.
- Εὐ-αν-ά-λωτος, 2· εὐκολοεξόδευτος Ἀριστοτ. π. φυτ. 1, 30.
- Εὐ-αν-ά-μνηστος, 2· εὐκόλως ἐνθυμούμενος τι, ἔχων καλὸν μνημονικὸν Ἱεροκλ. Περ. 80, 7.
- Εὐ-αν-ά-πνευστος, 2· εὐκόλως ἀναπνεύων· - λῆξις = μὴ ἐμποδίζουσα τὴν ἀναπνοήν, ἣν ὅταν προφέρῃ τις, δὲν δυσκολιεύεται ἡ ἀναπνοή του Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 9.
- Εὐ-ανα-σχεύαστος, 2· εὐκόλως ἀνασκευαζόμενος Εὐστ. Ὁδ. 1648, 60.
- Εὐ-αν-ά-στροφος, 2· καλὸς διὰ συναναστροφὴν μτγν. tractabilis.
- Εὐ-αν-ά-σφαλτος, 2· εὐκόλως ἀναλαμβάνων ἐξ ἀσθενείας Ἱπποκρ.
- Εὐάνασσα· 1) ἐπών. Δήμητρος = εὐρύανασσα Ἡσυχ. 2) γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
- Εὐ-αν-ά-τμητος, 2· εὐκολότμητος Γαλην.
- Εὐ-αν-ά-τρεπτος, 2· εὐκόλως ἀνατρέπόμενος, ὀδυρόμενος, Κικ. Ἀττ. 2, 14, 6.
- Εὐ-αν-ά-τροφος, 2· εὐκολόθρεπτος, οὕτως ὁ Σχολ. Λυκοφρ. ἔξηγ. τὸ εὐγάλας, 307.
- Εὐ-αν-ά-φωρος, 2· εὐκόλως ἀναφέρων μτγν.
- Εὐάνδρα· μία τῶν Ἀμαζόνων Κοῖντ.
- Εὐανδράς, ἄθος· ἄνθρ. ὄν. Ἐπιγρ.
- Εὐάνδρετος· ἄνθρ. ὄν. μτγν.
- Εὐ-ανδρέω· πολλούς, καλούς, ἀνδρεῖους ἔχων ἄνδρας, ἐπὶ πόλεων συχν. ὡς Πλουτ. «πόλιν πολλὴν εὐανδρεῖσαν ἡλικίᾳ» Κατ. πρσβ. 28· καὶ μέσ. Ὀκλειλ. 4, 4· π. «εὐανδρεῖον πλήρωμα» = καλοὶ, ἐλκετοῖ (ἐξ ἀνδρείων συνιστάμενοι) ἔρεται Πλουτ. Καρ. 6· - φάλαγξ Ἀππ. Συρ. 37.
- Εὐάνδρη, ἡ· (ἡ ἀνδρική, δυνατή) Ἀμαζών Κ. Σμ.
- Εὐανδρία, ἡ· 1) κώμη Αυσιτανίας Πτολ. 2) Εὐανδρίαί = ἀνδρική ἀναιδέτης ἀγῶνις ἐν τοῖς Παναθηναίοις Ἀθην.
- Εὐ-ανδρία, ἡ· ἡ πληθὺς καλῶν, γενναίων ἀνδρῶν, ἐπὶ τῶν κατοίκων πόλεως τινος Ξεν. ἀπομ. 3, 3, 12· «εὐανδρίαί κέρηται ἡ πόλις τοσαύτη» = ἡ πόλις ἔχει τόσους κατοίκους Στραβ. 15, σ. 753· οὕτω καὶ Ἀνθ. «τυγ-χάνω νενικηκώς εὐανδρίαί καὶ λαμπράει καὶ τραγῳδοῖς», 4, 42, ὅπου δὲ Ἀρποκρ. καὶ ἐκ τοῦ Δειν. «Παναθηναίσις εὐανδρίαί ἀγῶν ἡγετο» ἀναφέρει καὶ π. Β. Ἀν. παρατηρεῖ· «οὗ κοινοῦν οὐκ ἔξην τοὺς ἔξνους», 257· πρὸς καὶ Ἀθην. «ἐν ταῖς εὐανδρίαῖς τοὺς καλλίστους ἐγχεῖν οὐ καὶ τοὺς πρῶτους εἰσιτρέπουσι, 13, 565· «εὐανδρίαί πληρωμάτων» = γενναῖοι ναῦται Πλουτ. Πορμ. 24· 18· εὐανδρία· 2) ἀνδρική ἀρετή, ἀνδρεία Εὐρ. Ἥλ. 387, νικίλλαι.
- Εὐανδρίδης· 1) Μιλήσιος Ἐπιγρ. 2) Ἡλείος Λουκ.
- Εὐ-ανδρίον, τό· 18· εὐανδρία.

Εὐάνθριος· ἄνθρ. ὄν. Κυρίλ.

Εὐάνθρας· 1) υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν ἐν Ἑκτοῦ Νημεῶν Θέμεως καλουμένης Δ. Ἀλ. Ἀρκαδίας καὶ ἀπόγονος τοῦ Πελασγοῦ· περίπου χρόνους ἐξήκοντα πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Τροίας ἔλθων ὁ Εὐάνθρος οὗτος μετὰ μικρὰς τινας ἀποικίας Ἀρκαδίων ἐκ Παλλαντίου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἡγουμένους αὐτὸν κατὰ τὰς ἑκτοὰς τοῦ Τιβέρεως, ὅπου ἔκτισε τὴν πόλιν Παλλάντιον ἐξ ὧν τὸ μετὰ ταῦτα Παλλάτιον, palatium Δ. Ἀλ. ἐλογίζετο δὲ ὅπῃ τῶν εἰσέτι ἀγρίων κατοίκων τοῦ τόπου ἔκειντο ὡς μάντις καὶ θεόπνευστος, συντελέσας εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἡθῶν τῶν, τιμηθεὶς καὶ μετὰ ταῦτα ὁπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς ἥρωας, ἔχων ἱερόν βασιλὸν ἐπὶ τοῦ λόφου Ἀδεντίου ἐν Ῥώμῃ Διὸς. 2) υἱὸς τοῦ Σαρπηδόνα, βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ὅστις γυναῖκα λαβὼν τὴν Δηιδάμειαν, θυγ. τοῦ Βελιεροφόντου, ἐγέννησε τὸν νεώτερον Σαρπηδόνα Δ. Σικ. 3) υἱὸς τοῦ Πριάμου Ἀπολλ. 4) Ἀθηναῖός τις· α) ἄρχων π. Χ. 382 Δ. 6) καβ' οὗ ὁ Λυσίας ἐγραφε τὸν κς'. λόγους γ) Σουινεύς Ῥωμαῖος, δ) ἐπὶ τινος Ἀττικοῦ νομισματός Μιον. 5) Θεοπίδης Δ. 6) Κρῆς Πλουτ. 7) δῶς Χαιρωνεῖς, ὧν ἄμν. πατ. Ἀγαθοκλῆους τινός, δὲ Ζωίλου τινός Ἑπιγρ. 8) Φωκίεὺς Ἀκαδημαῖος Δ. Αἰερ. 9) Μεταποντίας - Ταραντίνος - Κροτωνιάτης, τρεῖς Πυθαγόρειοι Ἰαμβλ. 10) Δελτινός Κουρτ. 11) ἐπὶ τινος νομίσματος Μουσίας. 12) γραμματικὸς, εἰς τῶν κατὰ σοφιστῶν γραφάντων Σχολ. Ἰσοκ. 13) ἱερευεὶς τῆς ἀσπίδος Ἀποσπ. 69. ἡ παροιμία. «Εὐάνθρος κύριος» (δηλ. κνημίδα καὶ ἀσπίς) Ἀποστ. 14) ἄλλοι Κριναγ. 15) ἐν Μεσσηνίᾳ ὑπῆρχε καὶ Εὐάνθρου λόφος, κατὰ τινος Εὐα Πλουτ. Εὐ-άνδρας, 2' πληθὺν ἔχων ἀνδρῶν ἀγαθῶν, γενναίων· «-γῆ Κέκροπος» Ἀριστ. νεω. 300· «-χώρος, μητρόπολις» Πινδ. Π. 1, 40· «Εὐάνθροι συμπαρεῖ» = εὐτυχεῖς ποιήσας τοὺς ἀνδρας Δισχ. Εὐμ. 985.

Εὐ-άνεμος, ὄνρ. 2' εὐήμερος - βῆσαι = ὄνρ. ἀνέμων διαπενόμενοι Σοφ. ΑΥ. 196· - πλῆθος = μετ' οὐρίων ἀνέμων Θεοκρ. 28, 5· - νῆσος = καλῶς ἀερίζομένη, εὐάερος Κριναγ. 23 (9, 555), ὅπου τὸ α εἶνε βραχὺ καὶ ὁ Ζεὺς ἐκαλεῖτο οὕτως ἐν Σπάρτῃ Πaus. 3, 13, 8.

Εὐ-άνετος (ἀνίημι), 2' εὐκολοσθέντος Δισακ.

Εὐ-άνθας, ὄν. ὄνρ. μυστικόν, ἐν ᾧ περιέχεται ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἀντιχρίστου 666, ὡς ἐν τῷ Τετάρτῳ καὶ τῷ Λατίνῳ Ἰησοῦ. Μαρτ. Ἑρ. ἐκδ. Παθρ. σ. 2, 5, 21 ἴδε καὶ Εὐάνθης.

Εὐ-άνθια, ἡ ἴδ' εὐανθία.

Εὐ-άνθεια, ἡ οὕτως ἑκαλεῖτο ἡ Τράλλις ἡ αὐτὴ Τράλλεις, πρότερον λεγόμενη Πολυάνθεια, διὰ τὸ πολλὰ ἄνθη ἔχει πεφυκέναι Στ. Βυζ.

Εὐ-άνθιμον, τὸ ἄνθος καὶ χαμαῖμῆλον ἄλλως λεγόμενον Ἰησοῦ. 625, 54.

Εὐ-άνθιμος, 2' ὁ ἔχων πληθὺν καλῶν ἀνθῶν ἀνθρώπων - συγ. Πινδ. Ὀ. 1, 67· - ἥδη (7, 602), floridus.

Εὐ-ανθίω· καλῶς ἀνθῶν, εἶμαι ἀνθρώπος. Δισκ. ἄλ. 1, 2, 6, pulchre fioro.

Εὐ-ανθῆ· γυν. ὄν. Πλιν.

Εὐ-ανθης· 1) υἱὸς Διονύσου καὶ Ἀριάδνης, πατ. τοῦ Μάρωνος Ἀθην. 2) υἱὸς Οἰνοπίωνος, ἕγγονος τοῦ Βάκχου, Κρῆς Πaus. 3) υἱὸς τοῦ Σαρπηδόνα Δ. Σικ. 4) ἑρᾶς ἐν Κικονίᾳ Στ. Βυζ. ἴδε Κίκονες 5) ἱδρυτὴς Ἀσπρῶν τῶν Ἐπιτεφυρίων Στρατ. 6) Κυζικηνὸς Ὀλυμπιονίκης Πaus. 7) Μιλήσιος συγγρ. Δ. Αἰερ. 8) Σάμιος συγγρ. Πλουτ. 9) ζωγράφος Ἀλ. Τατ. 10) ἐπ. ποιητ. Ἀθην. 11) συγγρ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. = Νεάνθης Πλιν. 12) ἄλλ. Ἑπιγρ.

Εὐ-ανθής, 2' ἀφθόνως, καλῶς βλαστάνων, λάχνη Ὀδ. λ. 318· - κόμη Φιλοστρ. καλῶς, ἀφθόνως ἀνθῶν Πινδ. συγν. π. χ. - στέφανος, 1, 6, 51· - ὄλεος, 8, 14· καὶ - στόλος, Π. 2, 62· - ἀλκία, 1, 6, 34· ὡς «λιπαρὸς καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίῳ διατρίψας» Ἀριστ. νεω. 1002· «εὐανθὴς κόλποι λευκώοντα», Βατρ. 373· μτφ. ποικιλοχρώματος, παρθαλὸς Πλατ. Φαιδ. 100· - ἰσθὴς Δισκ. ῥήτ. ἴγκ. 15· «τὸ εὐανθὲς τοῦ ὄρνιθος» Ἀθην. 9, 399· «-ἐλμη εὐανθιστέρα = λίαν ἀλμυρὰ Σωταδ. π. Ἀθην. 7, 293.

Εὐ-ανθία, ἡ πόλ. τῶν Ὀζολῶν Λοκρῶν Πτολ. ἴδ' Οἰάνθεια, κατ. Εὐανθὲς Ἑπιγρ.

Εὐ-ανθίδας· Λοκρὸς, υἱὸς Μικρῶνος Ἑπιγρ.

Εὐ-ανθίος· 1) μτγν. λατ. ῥήτωρ Σχολ. Τερρεντ. 2) ἄλλ. Λιβαν.

Εὐ-ανθίς, ἡ 1) φυλὴ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, οὕτως ὀνομασθεῖσα κατὰ Εὐάνθην υἱὸν Διονύσου Σατωρ. π. Θεοφαν. 2) Εὐανθὶς πόλ. Ὀζολῶν Λοκρῶν Σχολ. ἴδ' Οἰάνθεια ἡ Οἰάνθη καὶ Εὐανθία 3) Εὐανθίδες ἐπιγραφὴ κοινῆς Φιλήμονος 4) Εὐανθίς, ὁ ἀντὶ Εὐάνθιος Ἑπιγρ.

Εὐ-ανθίων· ἄνθρ. ὄν. Ἑπιγρ. Φιλιστ.

Εὐ-ανθιος· 2' ὁ μὲν δὲ ἀνώνυμος, πρῶτος, πειθῆναι Πόδχ. ἐκδόσις ὑποφύων λύπη,

πόνον, δόνην, ὁπονοητικὸς.

Εὐ-αν-αικτος, 2' εὐκόλως ἀνοιγόμενος ἀμφ.

Εὐ-ανόρεα, ἡ γυν. ὄν. Ἑπιγρ. Αστυκαλαῖας.

Εὐ-ανορία, ὄνρ. ἡ εὐνορία.

Εὐ-ανορίδας· 1) Ἡλείος α) Πολυδ. 6) Ὀλυμπιονίκης καὶ συγγρ. Πaus. 2) Ρωμαῖός α) Θηβαῖος Ἑπιγρ. 6) Κωπικεύς Ἑπιγρ. ἴδ' Εὐνορίδης.

Εὐ-αντίω· ἔλως, εὐνοῖως ὑποδύχματι.

«δοιδὴ εὐάντησαν» Καλλ. Ἄρτ. 268.

Εὐ-αντή, ἀφορμὴ, ἡ τῷ ἔπομ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 148.

Εὐ-αντήτος, 2' ὁ εὐκόλως, εὐχαρίστως συναντῶν, φιλόφρων, πρᾶτος = ἔλως = εὐ-μενής Ἑπ. ἀδ. 203 (283) - νῦξ καὶ ἄλ. μτγν. π. ἔτι· «-ἄγρη, ἔδωδ» = εὐάρεστος Ὀπκ. κυν. 2, 488, obnivus, propitius.

Εὐ-αντίδας, ὁ Ἀμβρακίωτης Πaus.

Εὐ-αντί-λεκτος, 2' εὐκόλως εἰς ἀντιλογίαν.

Εὐ-αντύς, υἱός, 2' ὁρατὴν περιφέρειαν ἡ κύκλον ἔχων, κατὰ Σουτ. = εὐάρετος π. Παῦλ.

Σιλ. = κορυφὴ νηοῦ = καλῶς καμαρωτὴ, περιγρ. Σοφ. 254.

Εὐ-άνωρ, ὄνρ. ἀντὶ εὐήνωρ,

Εὐ-αξής, 2· εὐκόλως συντριβόμενος Σχολ. Νικ. Θερ. 648.

Εὐ-αξιώτος, 2· εὐκόλως τὸ οὖς παρέχων εἰς παρακλήσεις μτγν. exorabilis.

Εὐ-αξος, 2· εὐκολοσύντριπτος (ἄννυμι) Γεωπ.

Εὐ-αξων' εὐάντους Σουῖδ. καὶ Φώτ.

Εὐ-απ-άλ λαιτος, 2· ἐξ οὗ εὐκόλως δυνάμεθα ν' ἀπαλαχθώμεν, νὰ ἐλευθερωθώμεν· «εὐαπαλλακτότεραί τῶν πλησμονῶν αἱ ἐνδειαὶ» ἱατρ. πρὸς πώλησιν· - ἱπποι Ξεν. ἱπν. 3, 1.

Εὐ-απ-αλλάκτως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. Χρυσ. Εὐαπαπ (ὡς Πάν) λέξ. ἐπὶ ἀμφοτέρως Ἐπιγρ.

Εὐ-απ-ανησία, ἡ φιλοφροσύνη, λέξ. πλασθ. ὑπὸ Χρυσίππου Πλουτ. ἡθ. ἀρετ. 2, comitas.

Εὐ-απ-άντητος, 2· εὐάντητος, φιλόφρων Κλ. Ἄλ. στρ. 7, 7, 45, comis.

Εὐ-απ-άρτιστος, 2· εὐκολος εἰς ἀπαρτισμόν, ἀποτελεῖσθαι Σχολ. Εὐρ. ἱπν. 362.

Εὐ-απάτητος, 2· 1) εὐκόλως ἀπατῶμενος ἐν οὐβ. Πλατ. Φαιδρ. 263· «ὅτα Πλουτ. 2) ἔνερ. εὐκόλως ἀπατῶν «εὐαπατητότερον τὸ θηλυ» Ἀριστοτ. ἱ. ζ. 9, 1· «ἐν ὀργαῖς καὶ ἐν πάσαις ἐπιθυμίαις εὐαπατητοὶ γίνονται πάντες», π. ἐργη, καὶ ὕπν. 2.

Εὐ-απ-ήγητος, ἰων. 2· εὐαφήγητος, εὐκολοδιήγητος, εὐεξήγητος Ἡρ. 7, 63.

Εὐ-από-βάτος, 2· εὐκόλον ἔχων τὴν ἀπόβασιν εἰς τὴν ξηράν· «νήσος εὐαποβατωτέρα» Θουκ. 4, 3.

Εὐ-από-βλητος, 2· εὐκολος εἰς τὸ ν' ἀποβληθῇ, βίβλ. χαθῇ Συμπλκ. εἰς Ἐπικτ. σ. 191.

Εὐ-από-δεϊκτος, 2· εὐκολοαπόδεικτος μτγν. probabilis.

Εὐ-από-δεκτος, 2· ὃν εὐκόλως τις ἀποδέχεται, πιθανός, στερηκτός, ἀσπαστός, εὐαρεστος μτγν. acceptabilis.

Εὐ-απο-δέκτως, ἐπὶρ. ὡς προηγ.

Εὐ-απο-δεξία, ἡ φιλοφροσύνη μτγν. comitas.

Εὐ-από-δοτος, 2· εὐκολοαπόδοτος· - βδξ Ἀθην. ὅπου οὐν εὐανόδοτος (= εὐκολοχάνευτος) εὐρίσκεται 7, 356· εὐκόλως πάλιν διδόμενος· - λόγος Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 7, 343· - ἀξίωμα, 8, 85.

Εὐ-από-κριτος, 2· εἰς ὃν εὐκόλως θάναται τις ν' ἀποκριθῇ μτγν.

Εὐ-απο-κρίτως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. «ἔχειν πρὸς τι» Ἀρτεμίδ. 4, 63.

Εὐ-απο-κύλιστος, 2· εὐκόλως θυνάμενος ν' ἀποκυλισθῇ Γαλην. 4, 471, lubricus.

Εὐ-απο-λόγητος, 2· εὐκόλως ἀπολογίαν ἐπιτελεῖσθαι καὶ ἀθώσασιν Στραβ. 10, 3, 1· - ἀδίκημα Πλουτ. Ἀγ. 17, excusabilis.

Εὐ-από-λυτος, 2· εὐκολοαπόλυτος Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 4, 4· «ἐνστασις=εὐκολος εἰς ἀπόκρισιν ὡς Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 8, 348.

Εὐ-από-νιπτος, 2· εὐκόλως ἀπονιπτόμενος Β. Αν. 817, 12.

Εὐ-από-πλῆτος, 2· τῷ προηγ. μτγν.

Εὐ-από-πνοος, 2· εὐκόλως ἀποπνεῶν Θεοφρ. π. ὅσμ. 42.

Εὐ-από-πτωτος, 2· εὐκόλως ἀποκίπτων, κατιπίπτων Θεοφρ. ἄμφ.

Εὐ-από-ρρητος, 2· εὐκόλως ἀπορρήων, ἔχονόμενος ἱπποκρ.

Εὐ-από-σβεστος, 2· εὐκολοσβυστος Ἀρτεμίδ. 1, 74.

Εὐ-από-σειστος, 2· εὐκόλως τινεζόμενος, ἀποσειόμενος· ἐπὶρ. Χρυσίπ. ἐν Πλουτ. Στωικ. ἐναντιομ. 10.

Εὐ-από-σπαστος, 2· εὐκόλως ἀκροσπώνος, ἀποχωρίζόμενος· - ἀλλήλων Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 5, 18.

Εὐ-απο-τείχιστος, 2· εὐκολοτείχιστος, τόπος ὃν δύνανται τις εὐκόλως νὰ ὀχυρώσῃ, ἀποχωρίσθαι διὰ τείχεος ἡ ὀχυρώματος Θουκ. 6, 75· ὕπερθ. Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 31.

Εὐ-από-φορος, 2· εὐκόλως ἐκφερόμενος Εὐστ. σ. 270, 90.

Εὐ-από-φукτος, 2· ὃν εὐκόλως θάναται τις ν' ἀποφύγῃ Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 348.

Εὐαράτῃ γυν. ὃν Ἐπιγρ.

Εὐάρατος· Κῶδ. τις ἰώσ.

Εὐαρ, τό· ἔαρ, λέξ. πλασθεῖσα χάριν παραγωγῆς ὑπὸ τοῦ Ἑλλαδίου· «τὸ ἔαρ παρὰ τὸ εὐαρ εἶναι εἰρηται» ἡδίστη γὰρ τότε ἡ τοῦ αἵματος κρᾶσις Φωτ. βιβλ. σ. 535, 15, ver.

Εὐαρ' ὡς εὐαρις.

Εὐάρατος· ἀνδρ. ὃν Ἐπιγρ. εὐάρατος 2· εὐτακτος, εὐάρητος Πούχ. optatus.

Εὐ-αράης, 2· εὐκολοπόσιτος, καλῶς ποτισμένος· - ὕδατα Πλουτ. Ζ. Φ. 4, ἀμφ. ὡς εὐαλόης.

Εὐαράδης, ἡ· ἑταῖρα τις Ἀθην.

Εὐάραις (-ης) ἰος· Ὀρχομενίως τις Ἐπιγρ.

Εὐαρέσιος· Θηραῖος τις Ἐπιγρ.

Εὐ-αρέσκης, ἡ, ἴα. ἔσφ. ἀντὶ εὐαρέστησις γλωσσ. placet.

Εὐ-ἀρεσκος, 2, ἔσφ. ἀντὶ εὐαρεστος Λοβικ. Φρον. 621, blandus.

Εὐαράταις, τά, ἡ εὐαρέσταις ἀγῶνες, οἱ ἀγῶνες ἐν Λυκίᾳ τελούμενοι Ἐπιγρ.

Εὐαρεστέω 1) ἀρέσκω, γίνομαι ἀρεστός· - τινὶ Δ. Σικ. 14, 4, ἀνθ. τῷ εὐαρεστέω Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 1, 141· 2) εὐρίσκω εὐχαρίστησιν εἰς τι, τέρπομαι Δ. Ἀλ. 11, 60· καὶ παθ. «αὐτὴν εὐαρεστηθεῖσαν τῇ νήσῳ» = εὐρεν εὐχαρίστησιν εἰς τὴν ἢ μὲ τὴν νήσον Δ. Σικ. 3, 56· «ἀποκρίσεις εὐαρεστούμεναι» = μὲ τὰς ὁποίας εἶναι τις εὐχαριστημένος Δ. Σικ. 17, 113.

Εὐαρέστη, ἡ γυν. ὃν Ἐπιγρ.

Εὐ-αρέστημα, τό· εὐαρέστησις μτγν.

Εὐ-αρεστήριοι, θυσίαι ἔσφ. ἀντὶ ἀρεστήριοι Δ. Ἀλ. 1, 67.

Εὐαρέστης· ἀνδρ. ὃν Ἐπιγρ.

Εὐ-αρέστησις, ἡ· τὰ εὐρίσκω εἰς τι εὐχαρίστησιν Δ. Ἀλ. 10, 57, placabilitas.

Εὐ-αρεστητέον (εὐαρεστέω)· πρέπει νὰ μὲνῃ τις εὐχαριστημένος Φίλων 413, 42.

Εὐ-αρεστία, ἡ εὐαρέστησις ἔκκλ. placencia.

Εὐ-αρεστικός, 3· εἰς τι εὐαρεστούμενος Μ. Ἀντων. 9, 6.

Εὐ-ἀρεστος, 2· ἀρεστός, προξενῶν εὐαρέσκειαν, εὐχαρίστησιν, τερπνός μτγν. gratius.

Εὐ-αρεστοτέρως, ἐπὶρ. συγκρ. τοῦ προηγ. «διακρίσθαι τινὶ» = μὲναι εὐχαριστημένον εἰς τι Ξεν. ἀπομ. 3, 5, 5.

ἑσπερὶς σύντροφος· Ἐπ. ἀδ. 412 (15)· ὁ Δ.
Ἄλ. καλεῖ οὕτω τὸ Ρωμ. ονατίο, 5, 47· ἴδε
καὶ εὐα.
Εὐαστικός, 3· βακχικός ἀρχ. λεξ. bacchicus.
Εὐ-άτριος, ὄν. ἀντὶ εὐήτριος Λεων. Ταρ.
9 (6, 289).
Εὐ-αύγεια, ἡ· λάμψις· ἴδε τὸ ἐπὶ ὁμ.
Εὐ-αυγής, 2· λαμπρός, φωτεινός· «χιόνος
βολαί» Εὐα. Βακχ. 661· εὐκόλως πίπτων εἰς
τοὺς ὀφθαλμούς, φαινόμενος· πύργος, ἱκ.
652, μόν. ἐξ εἰκας. ἀντὶ τοῦ εὐαγῆς ὁ ἴδε.
Εὐ-αυγία, ἡ, ἡ εὐαύγεια λάμψις μτγν.
Εὐ-αυξέστερος, 3, συγκρ. τοῦ ἐπομ. Ἀρι-
στοτ. π. ζ. μ. 3, 12.
Εὐ-αυξής, 2· εὐκόλως, ταχέως αὐξάνων, ἐπι-
δίδων Ἀριστοτ. Ζ. 1, 13.
Εὐ-αυρος, 2· ἔχων καλὴν, ὑγιενὴν αὐραν
Θεοφρ. ἴδ' ἐναυρος.
Εὐ-αύχην, ὄν. 2· καλὸν ἔχων αὐγίνα Τζετς.
Μ. Ὀμ. 478.
Εὐ-αφ-αίρετος, 2· εὐκολοαφαιρέτος Θεοφρ.
Εὐ-άφεια, ἡ· μαλακὸν ψήλαφημα Πρακλειδ.
π. Ἀθην. 2, 48, mollitudo.
Εὐ-αφ-ήγητος, 2· εὐκολοδιήγητος, εὐεξη-
γητος, εὐκολος νὰ περιγραφῇ Ἡρ. 7, 63, ἰων.
εὐαφήγητος.
Εὐ-ἄφης, 2· εὐκολοψήλαφης, εὐκολόπια-
στος, μαλακὸς Θεοφρ. καὶ μτγν. - ἱμάτια
Σχολ. Ἀριστ. ὄν. 156· καὶ μτφ. «εὐαφῆς
βασίς» = εὐκολος καὶ ἐπιχαρὶς ἡ μετάβασις
Λουκ. π. πῶς δεῖ ἴσθ. συγγρ. 35· - νοῦς = εὐ-
αίσθητος ἐντυπώσεων Πλουτ. π. δαιμ. Σωκρ.
20· ἐπίρ. εὐαφῶς = εὐκαταλήπτως, εὐμαθῶς· -
δακνύναι Μ. Αντων. 11, 18· καὶ «ὀποδάλ-
λαιν τοὺς δακτύλους» = ἀπαλῶς, ἡσυχῶς,
γαῖευτῶς Λουκ. Ἑρμ. 1.
Εὐ-αφία, ἡ· εὐάφεια· λευκὴ Ρουφ. 2 (5,
35)· - χαίλιος Ἀγαθ. 8 (5, 294).
Εὐ-άφιον, τό· ἡπιόν τι δι' ἀφῆς ἱατρικὸν
Παλιν.
Εὐ-αφ-όρατος· ἴδ' εὐάφορος.
Εὐ-άφ-ορμος, 2· ἀρμόδιος, εὐπροσάριστος,
μετὰ καλῆς ἀφορμῆς γινόμενος Σχολ. ἴλ. ε,
717· εὐκολοαπολόγητος, Σχολ. Θουκ. 6, 105,
opportunitas.
Εὐ-άφ-ορος, 2· εὐθεώρητος, εὐσκοπος Σουῖδ.
Εὐ-αφῶς· ἴδ' εὐαφῆς.
Εὐ-αχῆς, ὄν. 2· εὐχῆς Πινδ.
Εὐ-άχητος, ὄν. 2· εὐχῆτος, καλῶς, με-
γάλως ἔχων· ὄν. 2· Εὐρ. ἰων 884.
Εὐ-αχθίω· χαίρω, λέξ. πλασθεῖσα ὑπὸ Ἑτ.
Μ. ἦν ἐξηγ. εὐοχθίω ὁ ἴδε, 401, 18.
Εὐδάρερος· Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ.
Εὐ-δαστακτος, 2· εὐκολοδαστακτος Ἡρ. 2,
125· ἴδ. εὐκολοὑπόφερτος Ἀριστοτ. πολ. 1, 9.
Εὐδάτας, ὁ· ἴδ' Εὐδότας.
Εὐδατίζης· ἄνδρ. ὄν. Λουκ.
Εὐ-δᾶτος, 2· εὐκολοπάτης, εὐδιαβάτος,
ἐπὶ ποταμῶν· «εὐδ. περὶν» Αἰσχ. Πρ. 720·
«τοῖς φίλοις εὐδάτα ποιεῖν» Πλάτ. νόμ. 6,
761· «εὐδατώτερον τὸ ὄρος» Ξεν. Ἑλλ. 4, 6,
9, pervius.
Εὐῆατος· Κυρηναῖος τις Δ. Σικ.

Εὐ-δᾶρης, 2· καλοδαρμένος, εὐκολόδαπτος
Ἑρμην. Στοδ. ἱκκλ. φασ. 942.
Εὐ-εαφία ἡ, ἴσφ. ἀντὶ εὐαφίας Σουῖδ.
Εὐβία· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐβίοι, οἱ· ἔθνος Αἰγυπτίων Στ. Κυζ.
Εὐβίος· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐβίος, ὁ· 1) πόλ. Περιβοίας Κ. Σμ. 2) θη-
ραῖος ἀγαματοποιὸς Πaus. 3) Ἀθηναῖος α)
υἱὸς Εὐπολέμου, Ἑρχιδος Ἐπιγρ. 6) Αἰθαλί-
δος Ἐπιγρ. γ) εὐάνυμος Ροσσ. 4) Σταϊκὸς ἐξ
Ἀσκάλωνος Στ. Βυζ. 5) ἄλλος τις Ἀνθ. 6)
Ῥόδιος ἐπὶ νομίμ. Μιον. 7) ἴδ' Εὐβίος ἀ-
νωτέρω ἴδε καὶ Ἰψίκουρι.
Εὐ-βίος, 2· εὐβίος, εἰς τὸ ὑπερθ. Ἀριστοτ.
ζ. 1, 9, 36.
Εὐβιοετία, ἡ· πατρων, τοῦ εὐβίος, Φυλί-
κης τινὸς ἐκ Θεσσαλίας θηλωτικῆ προσηγορία
Ληκ. περιηγ.
Εὐ-βίος, ὁ· 1) βασ. τῶν Μαχλῶν Λουκ.
2) περιπατητικὸς Πλουτ. 3) Θεσσαλὸς (ἐκ
Φθιώτιδος) Ληκ. περιηγ. 4) ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-βίος, 2· καλῶς εὐτυχῶς ζῶν, ἀνισθ-
τῶ κακόβιος, ἐπὶ ζῶνι ἀ γυνώσκουσι νὰ ἐρί-
σκουσι μόνον τὴν πρὸς διατήρησιν τροφῆς
τινὸν· «καὶ εὐμήχανα πρὸς τὸν βίον» Ἀριστοτ. ζ.
1, 9, 11· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ἔχοντων βίον ἡθικόν,
χρηστοθήν· μετὰ τοῦ κόσμου Δ. Κασ. 52, 39.
Εὐ-ελαπτος, 2· εὐκολόελαπτος, εὐκολοαδί-
κητος Ἀριστοτ. γ. ζ. 1, 12· καὶ ἱερ. εὐκό-
λως βλάπτων Γεωπ. 9, 9, 10.
Εὐ-ελάσσεια, ἡ· καλὴ, ταχέως βλάσθησις,
αὐξησις Θεοφρ.
Εὐ-ελαστίω, καλῶς, ταχέως βλαστάνω Θε-
οφρ. αἰτ. φ. 1, 20· καὶ ἱερ. ταχέως βλά-
σθησι προάγω αὐτ.
Εὐ-ελαστής, 2· καλῶς, ταχέως αὐξάνων,
ἐπιδίδων Θεοφρ.
Εὐ-ελαστία, ἡ· εὐελάσσεια Θεοφρ.
Εὐ-ελάτῃρος, 2· εὐελαστής Θεοφρ.
Εὐ-ελέφρος, 2· ἔχων καλὰ βλέφαρα, καλοὺς
ὀφθαλμούς Μητροδ. 16 (14, 122).
Εὐ-ελητος, 2· εὐκόλως κτυπῶν, ῥίπτων, ἐ-
πιτυγχάνων Ἀλπ. Συρ. 35.
Εὐδοετικός· ἴδ' Εὐδοία.
Εὐδοεύς· ὁ Παλαμήδης ὁ πολλῶν εὐρέτης ἡ
ἐπιρθεῖνος Ὑσχύ.
Εὐ-εοθήητος, 2· εὐδοθήητος, εὐπεράσι-
μος· γῶρα Ἀριστοτ. πολ. 7, 5· εὐθερά-
πντος Ἐπιγρ.
Εὐ-εόητος, 2· εὐφημος Ὑσχύ.
Εὐδοία, ἡ· 1) νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Αἰγαίῳ
ἀνατολ. τῆς σιριεῖς Ἑλλάδος, ἀφ' ἧς χωρί-
ζεται διὰ στενωτάτου πορθμοῦ τοῦ Εὐρέπου
καλουμένου· ἵκνιται δὲ ἡ νῆσος αὕτη ἐντι-
κρου τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, Βοιωτίας,
Λοκρίδος καὶ Θεσσαλίας, μήκος ἔχουσα πρὸς
σταδ. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀονία καὶ Ἀ-
θανία, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοικῶν
Ἀόνων καὶ Ἀθάνων, ὑστερον Εὐδοία, ἀπὸ
τῆς Εὐδοίας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ἡ ἀπὸ
τῶν ἐν αὐτῇ παλίων βουκημάτων· ἱκίσθημι
πόλεις τὰ παλαιοὶ ὄπηνον ἐν αὐτῇ ἡ Χαλκίς.
Ἐρίτρα, Οἰχαλία, Κάρυστος καὶ Ἄρεος· οἱ
δὲ κάτοικοι αὐτῆς· τὸ ἀρχαῖον ἱφημίζοντο ὡς

ἐμπειρότατοι ναυταὶ καὶ ἐπιτήδευοι ἐργάται τῶν μεταλλῶν, ἄτινα ἐξώρμωτον ἐπὶ τῆς νήσου Ἀριστοτ. Ἐκυβερνᾶτο ἀρχαῖοθεν ἡ Εἰσοία ὑπὸ ἰδίων βασιλέων, ὑστερον δ' ἰαυατήθησαν ἐπ' αὐτῆς διάφοροι δημοκρατικαὶ πολιτεῖαι ἀπ' ἀλλήλων ἀνεξάρτητοι, αὐμαχοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τῶν Ἀθηναίων, εἰς οὓς ἔδιδον ἐτησίως τακτὸν τινα φόρον Ἀισχίν. τανὺν Εἰσοία, ἀποτελοῦσα μετὰ τῶν βορείων Σποράδων ἓνα τῶν νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μὲ πρωτεύουσαν τὴν Χαλκίδα· εἶχε δὲ τὸ πάλαι καὶ πόλιν ὁμώνυμον Στραβ. ἐκίρη. Εὐδοίηθεν = ἐκ τῆς Εἰσοίας Ὀρφ. Ἀργ. κάτ. Εὐδοίης = Ἐν. Μ. π. δὲ Ἡρ. Εὐδοίης, ἐν. Εὐδοίης = Παλαμίδης Ἡσυχ. Ἰλέγοντο προσέτι καὶ «οἱ τὴν Εἰσοίαν κατοικοῦντες» Ἀλλ. ἡ «οἱ κατ' Εἰσοίαν» Ἀθην. 98λ. Εὐδοίης, ἴδος Σοφ. καὶ Εὐδοίης Ἐν. Μ. καὶ ὡς ἐπὶ 0. «Εὐδοίδα χαμπήν» Ἀισχ. «Εὐδοίδης μνία» Ἡρ. ἡ Εὐδοίδα γῆν Εὐρ. καὶ «Εὐδοίδης ἀκτὰς» Εὐρ. οὕτως ἱκαλίται προσέτι καὶ φυλὴ τις ἐν Θουρίοις Εὐδοίς Δ. Σικ. καὶ αἱ κασταναῖαι Εὐδοίδης Δ. Χρυσ. ἐπὶ 0. α) Εὐδοίους = τῆς νήσου Εὐδοίας ἡ εἰς τὴν Εἰσοίαν ἀνήκων· π. χ. — κύλλπος Ἀντιφ. ἡ — ἡ θάλασσα Δικαιαρχ. — τὰ ἄκρα Ἡρ. Ὀλ. Θεοφρ. — οἶνος Ἀθην. ἴδ. — κάστανα Ἀθην. τὰ ὅποια καὶ ἄπλοος Εὐδοίκα ἱκαλοῦντο Θεοφρ. — πρόβατα Ἡρ. — χρυσίον, τάλαντον, νόμισμα Δ. Σικ. — ξίφος Ἀισχ. — κυρπολήματα Εὐρ. — συνέδριον Ἀισχ. «τὰ Εὐδοίκα» = Εὐδοίλους Θεοκ. ἡ Εὐδ. = ἱστορία, περιγραφή κτλ. 98. «οἱ τὰ Εὐδ. γράψαντες» Ζην. ἥτο δὲ ὅπ' ἄλλην ἐπιγραφὴν σύγγραμμα τι τοῦ Ἀρχιμάχου Ἀθην. ὡς Εὐδοίους Συν. 6) Εὐδοίους, 3. — γῆ Σοφ. γ) Εὐδοίηται ποταμὸς Στραβ. 2) πόλ. Σικελίας, ἴδρυμα τῶν Χαλκιδέων καὶ πλησιέστατα τῶν Αἰοντινῶν ἥτις ἐπὶ Στράβωνος ἦν κατηδραφισμένη Στραβ. νῦν Euball, κάτ. Εὐδοίης Ἡρ. 3) πόλ. Κερκυρας Στραβ. 4) κώμη Δήμου Στραβ. 5) πόλ. Μακεδονίας Στ. Βυζ. 6) νήσος καὶ πόλ. παρὰ τὰς Πιθηκούσας Σχόλας, νῦν Galite ἴδε Χαλδὴν. 7) ὄρος Ἀργολίδος, εἰς τοῦ ὁμοίου τοὺς πρόποδας ἴδρυτο τὸ ἱερατὸν Παις.

Εἰσοία, ἡ 1) θυγ. τοῦ ποτ. Θεοῦ Ἀστερίωνος, ἀναθρέψασα τὴν Ἥραν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν τῆς Παις. 2) τροφὸς τῆς Ἥρας Πλουτ. 3) θυγ. Ἀσκαποῦ, εἰς ἣς ὠνομάσθη ἡ νήσος Εἰσοία ἐραστὴ τοῦ Ποσειδῶνος Νόν. ἡ μήτηρ τοῦ Τυχίου Ἡσυχ. 4) θυγ. τοῦ Θεοκλίου μὲθ' ἧς ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὀλύμπιον 5) θυγ. τοῦ Λαρόνμου, μήτηρ τοῦ Πολύδου Ἀθην. 6) ἐκ Χαλκίδος γυνὴ Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου Πολύδ. Εὐδοίδης Σπαρτιάτης τις. Εὐδοίκα, ἡ βοτάνη τις χαμαιακτὴ Διοσκ. νοθ. 4, 175, Chamaecrota. Εὐδοίος, ὁ 1) Πάριος ποιητ. παρωδιῶν Ἀθην. 2) Ἀναγυράσιος Βουκ. π. ἀττ. ναυτ. 3) ἀπελευθερωτὸς τοῦ Θεοφράστου Δ. Λαερ. Εὐ-δολῶν ῥίπτω, καὶ κυπῶν τι καλά, ἐπι-τυχαίνω — τινὰ Λουκ. ἔρωτ. 16. Εὐδολῶν γυν. ὄν. μτγν. Εὐδολός 1) συγγραφέας π. γεωργικῆς Οἰάαρ. 2) ἄλλ. ἐπὶ νομισμ. Ἀθην. Μιον.

Εὐ-δολός, 2' καλῶς ῥίπτων, ἐπιτυχάνων, εὐστοχῶν Ἠλιοδ. 5, 18' — ἄγρη = κυνήγιον εὐτοχῆς Ὀπκ. ἀλ. 3, 71' καὶ ἐπὶ παιγνιδίου κύβων· «πισσοὶ εὐδολώτερον πίκτοντες» = εὐτοχῶς, εὐστόχως Ἀρισταιν. 1, 23' ἐπὶ Ἀισχ. Χο. 696.

Εὐδοσία, ἡ ἱππῶν. Δήμητρος Ἐπιγρ. κατὰ 88 εἰκας. Franz ἐντὶ εὐποσία Ἐπιγρ.

Εὐδοσία, ἡ καλὴ βοσκή· — τῆς χώρας Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 21' καρποφορία, εὐκαρπία τῆς χώρας Ποσειδων. π. Ἀθην. 12, 527' ἐν γέν. καλὴ, ἀφθονος τροφῇ — σώματος Ἀριστοτ. π. Γ. Ζ. 4, 8' — ἐξ ἄλλος Ἀειων. Ἀλ. 2 (11, 199) π. Ἡσυχ. = εὐτροφία.

Εὐ-δόσκημα, τό καλὸν δόσκημα Ἰρ. Νυσ. 3, 145, ἀμφ.

Εὐ-δόστρυχος, 2' ὠραίους ἔχων πλοκάμους Πολυδ. 2, 27' μτφ. Εἰρην. 3 (5, 251).

Εὐ-δότανος, 2' ἴσφ. ἐντὶ εὐδοτος.

Εὐδότας· Κυρηναῖος, νικήσας σταδίῳ Ὀλυμπία τῇ 23 Ὀλυμπιάδι π. Διοδ. Εὐδάτας καὶ π. Παις. Εὐδῶτας.

Εὐ-δοτίομαι· πλήρης εἶμαι καλῆς βοσκή· — πεδία Στραβ. 11, 500.

Εὐ-δοτος, 2' βοσκήν ἔχων, ὠραίαν ἔχων Ὀδ. ο, 405' «πᾶσι ζῷοις» Πλάτ. Κριτ. 111' «θρίμμασιν εὐδ. χώρα» Πλουτ. Καμὴλ. 16' ἀμνός = καλοθρεμμένος Θεοκρ. 5, 24, pascuus. Εὐ-δότρυος· τῷ ἔπομ. Ἀνακρ. 4, 9.

Εὐ-δοτρυς, υἱος, 2' ὠραίους, ἀφθονούς, ἔχων βότρυς· — Πενάργητος Σοφ. Φιλ. 544.

Εὐδουλίδης· Χαλκιδεύς τις Πολυδ.

Εὐδουλεύς 1) ἱππῶν. Διὸς καὶ πατρὸς Διονύσου ὡς καὶ αὐτοῦ τοῦ Βάκχου, ὡς διδόντος καλὰς βουλάς Ὀρφ. Ὀμν. 2) ἱππῶν. Ἄδου ἡ χθονίου Διονύσου Νικανδρ. 3) Ἀδωνίδος Ὀρφ. ἴδ' εὐδουλος 5) κύρ. ὄν. α) υἱὸς τοῦ Τροχίου ἡ Δυσσάβου Ἀθηναῖος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τριπτευλίμου Παις. 6) υἱὸς Διὸς καὶ Περσεφόνης Κικ. γ) υἱὸς Πραξιτέλους Visconti Mus. 8) τεχνίτης Ἐπιγρ.

Εὐ-δουλεύς· ὁ καλὰς δίδων συμβουλάς.

Εὐδούλη 1) μία τῶν 4 θυγ. τοῦ Δαναοῦ, φανεύσασα τὸν μνηστήρᾳ τῆς Δήμαρχον Ἀποδῶ.

2) θυγ. τοῦ Ἀλφ. Ἀθηναῖα, τὴν ὅποιαν ἐθυσίασεν ὁ πατήρ αὐτῆς μετὰ τῶν ἄλλων δόας τῆς ἀδελφῶν, Πραξιθέας καὶ Θέσπηος ὅπῃ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηναίων, διὸ καὶ ἐτιμῆθησαν αὐταὶ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ θεῶν τιμῶν, ἀνεγειράντων εἰς αὐτάς καὶ ἔθιον ἱερὸν τὸ Λεωκόριον Σουτδ. 3) Πυθαγορεία τις Μόλλερ. 4) ἄλλη τις Ἀρρ.

Εὐ-δουλίς, ἡ καλὴ συμβουλή, σκέψις καὶ ἐν γέν. φρόνησις Ἀισχ. Ἡρ. 1037' — περί τινας· Πλάτ. Πρωτ. 318' πλ. Ἀισχίν. 2, 75.

Εὐδουλίς γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐδουλίανος, ὁ ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐδουλίδης, ὁ 1) φιλόσοφος Μιλῆσιος τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἀριστοτέλους· ὁδὸς ἐπένθησε τοὺς ἐκτὰ σοφιστικὸς λεγομένους συλλογισμοὺς Δ. Λαερ. 2) Ἀθηναῖος· α) ἄρχων Δ. Σικ. 6) ῥήτωρ Λουκ. γ) ἐκ τοῦ δήμου Ὄϊου· α) υἱὸς τοῦ Βουσιλείου Δημ. 6) υἱὸς τοῦ Φιλάργου, ἔγγονος τοῦ προηγ.

Δημ. γ) υἱὸς τοῦ προηγ. Δημ. δ) Ἀλμοῦσιος, υἱὸς Ἀντιφίλου τινός, καθ' οὗ δ' Δημ. ἔγραψε τὸν 57 λόγον τοῦ Δ. Ἀλ. ε) ἄλλος τις Δημ. ζ) Κροπίδα, δύο ἀγαλματοποιοί, πάππος καὶ ἑγγονος Πaus. ζ) Τριχορδαίος Ἐπιγρ. η) ἐπὶ νομίῳ. Ἀθην. Μιον. 3) Χαλκιδεύς Πολύβ. 4) δ' Πυθαγορικὸς Θεολ. ἀριθ. 5) Εὐδουλίδης Γρόσφος Κικ. 6) ἄλλος τις Ἐπιγρ. 7) Eubulida Κικ.

Εὐδουλίον, ἡ γυν. ὄν. μτγν.

Εὐδουλίαν· ἀνδρ. ὄν. μτγν.

Εὐδουλοθεόμετρος, δ' ἐπιγραφή τραγωδίας τοῦ Σωπάρου τοῦ φλυαγογράφου Ἀθην.

Εὐδούλος, δ' 1) α) εἰς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Παλοπον. πολ. Θουκ. 6) περιβολῆτος ἐν Ἀθῆναις δημαγωγός, Ἀναφλόστιος τὸν ὄμιον, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, δ-στις πρὸ πάντων ἀνεδείχθη εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ δημοσίου ταμείου, καὶ ἐπέμψθη εἰς πολλὰς πρεσβείας ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων Δημ. γ) ἄλλος δημαγωγός Ἀθηνάιος, υἱὸς τοῦ Μνησιθέου ὅστις ἔσρ. καὶ Κύπριος ἀντὶ Κυθῆριος λέγεται ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ δήμου Κυθῆρου Οὐδῶρ. εἰς Δημ. Λεπτ. δ) ἄρχων τῷ 345 π. Χ. Δ. Σικ. ε) = Εὐδουλίδης Λυσ. ζ) ποιητ. τῆς μέσ. Ἀττ. κωμωδίας Σουῖδ. ζ) Προβαλίστιος Δημ. η) Ἀχαρνεύς Ῥόσο. θ) ἄλλος τις τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ψήφισμα κατὰ Ξενοφάντος Δ. Αἰερ. ι) Ἀκαδημικός συγγραφεύς Πορφύρ. 2) Βοιωτὸς Ἐπιγρ. 3) Μεσσηνίος Πυθαγόρειος Ἰαμβλ. 4) Κλαζομίνιος, πατ. τοῦ Ἀναξαγόρου Δ. Αἰερ. 5) Βιθυνίος ἄρχων τοῦ Ἑρμοῦ Δ. Αἰερ. 6) Ἀλεξανδρεὺς, υἱὸς τοῦ Εὐφράντορος, στωϊκός Δ. Κασ. 7) Ἀδρήγιος Εὐδ. Ἑμμενῆος Δ. Κασ. 8) Κνίδιος Μιον. 9) χριστιανὸς ἐν Ῥώμῃ Ν. Δ. 10) δοῦλος τις Θεοφρ. 11) υἱὸς Ἀθηναγόρα Ἀνθ. 12) ἄλλος τις Ἐπιγρ. ἐπὶ δὲ Β) 1) ἐπὶ τῶν τοῦ Ἄδου = Εὐδουλεύς Ὀρφ. 2) υἱὸς τῆς Δημητρίας καὶ τοῦ Καρμάντορος Δ. Σικ. 3) υἱὸς τοῦ Δυσσάλου Ὀρφ.

Εὐδούλος, 2' καλὰς εἶδων συμβούλας, ἔμψων, προβλεπτικός - θέμις Πινδ. Ἰ. 7, 32' «καὶ σοφὴ πόλις» Πλατ. πολ. 4, 428' «εὐδούλους νομίζομεν οἵτινες ἂν αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς ἄριστα περὶ τῶν πραγμάτων διαλεχθῶν» Ἰσοκ. 3, 8, συγκρ. Ἀριστ. εἰρ. 689, ὁ κερθ. Ἀνδοκ. 1, 140' ἐπὶ «εὐδούλους ἔχειν» = καλῶς βουλευέσθαι Αἰσχ. Χο. 685' εὐδουλότατα Δ. Κασ. 43, 16, consultus, prudens.

Εὐδούρος, 2' πλούσιος εἰς βοῦς, μόν. αἰτ. εὐδών ἢ εὐδών Ὀμ. ὕμν. Ἀπόλλ. 54.

Εὐδούρη, 2' ἔσφ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ.

Εὐδούρης, 2' καλὰ βρεγμένος, νοτισμένος Νικ. Ἀλ. 298.

Εὐδούρον ἄμμα, τό· καλῶς θηλοκωμῶν, βροχιασμένον, κομποδεμένον δίκτυον Ἀρχ. 816, 179.

Εὐδούρη, 2' βρῦς Ἀνθ. Παλ. 6, 288, 7, gravis.

Εὐδούρος ἴδ' εὐδούρον.

Εὐδούριος, 2' καλὸς εἰς βρῶσιν, εὐκολοφάγτος, - ἄρτος Ἀθην. 3, 113, vescus, edulis.

Εὐδούριος, δ' εὐοικος Εὐφορ. ἀποσπ. 92, παρὰ τὸ βόριον = οἰκημα ἀρ. λεί.

Εὐδούρος, 2' εὐρύς, καλὸν ἔχων δέμας Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 3, 1299.

Εὐδούρος ἴδ' εὐδούλος.

Εὐδούρος-στρόφης, 2' εὐκολόργωτος, εὐκολοστροφίως Εὐστ. 385, 36.

Εὐδούρος· εὐδούρος.

Εὐδούριος, δ' Κορηναίος Ὀλυμπιονίκης Πaus. ἴδ' Εὐδατος.

Εὐδούρη, ἡ· μία τῶν θυγ. τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Εὐρυπύλου Ἀπολλ.

Εὐδούριος, δ' Βοιωτὸς Νον.

Εὐδούριος, 2' εὐγνήσις, εὐθύμοος, - κέλαδος Εὐρ. Ἦρ. μ. 792.

Εὐδούριος· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.

Εὐδούριος, 2' εὐγνήσις Εὐρ. Ἰ. Τ. 212.

Εὐδαίος ἴδ' εὐδαίος.

Εὐδαίος, 2' εὐγνήσις Στραβ. 12, 3, ἀμφ.

Εὐδαίον, δ' ἀνδρ. ὄν. Σουῖδ.

Εὐδαίος, ἡ· ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου. εὐδαίος ἴδ' Ἡρόδ. ἡ κατὰ μεταπλασμὸν ἀπὸ τοῦ ἐν. εὐδαίος, ὡς «αἶμα εὐδαίος» = καλὸν, πολὺ, καλὸν ἔχουσαν γάλα Ἀλκίφρ. ἐπ. 3, 21.

Εὐδαίος, 2' εὐδαίος, τό· βοτάνη τις Πλιν. Ἰ. Φ. 27, 10, 59.

Εὐδαίος, 2' ἴδ' εὐδαίος.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἥσυχος Λυκαφρ. 20, sepius.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

Εὐδαίος, 2' γαλῆνιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1776.

- γονεῖς ἐντίμους, ἐναρέτους, ἐνδόξους· «εὐγένειαν» εὐπρεπείας Διοχ. Περ. 434· «εὐγένεια παίδων» = εὐγενεῖς παῖδες Εὐρ. Τρ. 582· καὶ πρ. Πλατ. Μενέξ. 237· καὶ πλ. Εὐθοδ. 279. Μτφ. χρηστότης, γενναϊότης, μεγαλοψυχία Πλουτ. καὶ μτγν. ἔτι ἢ ἐν τοῖς σώμασιν εὐγένεια = εὐπρεπείας, ἔξεις, σεμνοὶ ἀρπύκοι Πλουτ. ἔτι εἰς τὸν λόγον, τὸ ὕψος, εὐγένεια = εὐκεία, εὐστομία Λογγίν.
- Εὐ-γενειανός, ὁ· ἐπών. Νικήτα, οὐτινος σώζεται ποίημα ἑρωτικὸν μτγν. = Εὐγενειανός.
- Εὐ-γένειος, 2· καλὴν ἔχων γενεάδα Πλατ. Εὐθοδρ. 2, 18· ἡμίθεος, barbarus.
- Εὐ-γενέταρα· ὁθλ. τοῦ ἐπομ. -τόχη Ἐπιγρ. ἀδ. 428 (9, 788).
- Εὐ-γενέτης, ὁ· εὐγενής Εὐρ. Φοιν. 1510· ὡς ἐπὶ θ. Ἰων 1060· -παῖδες Στρατ. 37 (12, 195), generosus.
- Εὐγενέτης· ἄνδρ. ὄν. ἐπὶ νομισμ. Φιλαδέλφ.
- Εὐ-γενετός· ἄνδρ. ὄν. ἐπὶ Αὐδικοῦ νομισμ. Μιον. ἀντὶ Εὐγένητος.
- Εὐ-γενέτωρ· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
- Εὐ-γένης· 1) ποιητ. Ἀνθολογίας Ἀνθ. Παλ. 2) Ἀθηναῖος Διγίλιος Ἐπιγρ.
- Εὐ-γενής, 2· ὁ ἐξ ἐντίμου καὶ καλῆς καταγωγῆς, γεννήσεως Διοχ. Ἐπτ. 391· «εὐγενεῖς γύναι», Περ. 690· «λέοντες εὐγενοὺς ἀπουσία», Ἀπ. 1232· «χθονὸς τῆςδ' εὐγενεῖς οἰκῆτορες» ὁ Κρίων προσφωνεῖ τοὺς Ἀθηναίους οἵτινες ἐκαυχῶντο ὡς εὐγενοὺς καταγωγῆς διὰ τὸ εἶναι αὐτόγρονους Σοφ. Οἰ. Κ. 732· «ἔπος εὐγενής», Πλ. 25· π. Εὐρ. συχνά καὶ «εὐγενεῖς δόμοι», Ἰων 1540· «ἀπ' εὐγενοῦς ῥίξης», Ἰ. Τ. 609· καὶ μτφ. ἐπὶ τῇ εὐγενείᾳ τοῦ ἔξωτερικοῦ «εὐγενὴ παρθένον εἶδος» = εὐσχήμονα, Ἐλ. 10· «διέρη, παρῆς» Ἰων 242· «πρόσωπον εὐγενεῖς τέκνον», Μηδ. 1072· π. Ἀριστοτ. γίνεται διάκρισις μεταξὺ εὐγενοῦς καὶ γενναίου, «εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατὴρ περιφανής καὶ τὸ γένος» π. ψυχ. 1· «εὐγενεῖς μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐξ ἀγαθοῦ γένους» γενναῖον δὲ τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐν τῇ αὐτοῦ φύσει, ῥητ. 2, 15· ἐπὶ ἀλόγων ζώων καὶ φυτῶν = καλὸν εἶδος, καλὴ καταγωγή Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 8· γάρφα Πλουτ. Κατ. νεωτ. 25· καὶ ὁ Σοφ. λέγει περὶ τῆς σελήνης, «ὅταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ», ἐν καιρῷ δηλ. πανσελήνου, ἀποστ. 713· Μτφ. ὁ αἰσθητὴς καὶ φρόνημα ψυχῆς ἔχων, οἷον προσήκει τοῖς εὐγενεῖς· «κατὰ μεταφορὰν μεγαλοπρεπείας καὶ γενναίας» Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 15· φύσις Σοφ. Φιλ. 862· «εἴτ' εὐγενεῖς πέφυκα εἰς ἐσθλῶν κακῆ», Ἀντ. 38· π. Εὐρ. καὶ πρ. ἔνασχολήσεις τοῖς εὐγενεῖσιν ἀρμόδους Διοχ. καὶ ἄλλ. ἀντὶ θ. τῷ ἀγεννῆς· ἔτι ἐπὶ γλώσσῃ καὶ ὕψος Δ. Ἀλ. καὶ ἔλ. Εὐ-γενία, ἡ· εὐγένεια.
- Εὐ-γενία· γυν. ὄν. Ἀνθ. Παλ. καὶ Εὐγενία Ἐπιγρ.
- Εὐγενειανός· εὐγενειανός.
- Εὐ-γενιδας· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. ἀρχαιστάτης γραφῆς ἐπὶ λίθου ἐν Λακωνικῇ.
- Εὐ-γενίς· ὁ· εὐγενὴ ποῖω· «τὴν πόλιν εὐγενί-ζεις» Φιλημ. ἀποστ. ἀρχ. 89, honesto.
- Εὐ-γενίη, ἰων. ἡ· εὐγένεια Ἀνθ. παρατ. 130.
- Εὐ-γενικός, 3· εὐγενής· «τὸ γενναῖος οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τοῦ εὐγενικοῦ ἔλεγον» Σχολ. Εὐρ. Βκ. 587, nobilis.
- Εὐ-γενικός, ὁ· Μάρκος ὁ Εὐγ. ἐπίσκοπος Ἐφέσου Φαδρὶκ. Ἐλλ. βιβλ.
- Εὐ-γένιον, τὸ· βοτάνη τις, «τὸ φυτὸν τοῦτο οἱ Ῥωμαῖοι laurum καλοῦσι» Γεωγ. 11, 3, 4.
- Εὐ-γενής· εὐγενής, καὶ εἶδος ἀμπέλου Ἰσογ.
- Εὐ-γένιος· 1) λόγιος ἐπὶ Θεοδοσίου καὶ Οὐαλεντιανοῦ Ζωσιμ. 2) γραμματικὸς ἐξ Αὐγουστοπόλεως τῆς Φρυγίας ἐπὶ Ἀναστασίου Ζουδ. 3) πατ. Θεμιστοῦ Θεμιστ. 4) εὐνοῦχος ἐν τῇ Καισαρικῇ αὐλῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ζωσιμ. 5) ἄλλος τις Ἐπιγρ.
- Εὐ-γένιος (ιος)· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
- Εὐ-γενίς, ἰδος· ὁθλ. τοῦ εὐγενῆς Σχολ. Ὁδ. κ, 221.
- Εὐ-γενο-πρεπής· ὅπως ἀρμόζει ἀνθρώπων εὐγενεῖ μτγν.
- Εὐ-γεν-ὀνύμος, εὐγενεῖς ἔχων ὄνομα μτγν.
- Εὐ-γενῶς, ἐπὶ. τοῦ εὐγενῆς.
- Εὐ-γεφύρωτος, 2· ἀρμόδιος εἰς τὸ γεφυρωθῆναι τόπος, ἐν ᾧ δύναται τις εὐκόλως νὰ θέσῃ γέφυραν Πολυδ. 3, 66, 5.
- Εὐ-γένων, ὁ· ἱστοριογράφος Σάμιος Δ. Ἀλ.
- Εὐ-γεώργητος, 2· εὐκολοκαλλιεργητος μτγν.
- Εὐ-γέωργος· τῷ προηγ. μτγν.
- Εὐ-γεως, ἀτν. 2· εὐγεῖος Στραδ. (Ἰδ' εὐγαιος) Αἰλ. 11. Ἰ. 5, 56, fertilis.
- Εὐ-γεώτης· Ἰδ' εὐγεία.
- Εὐ-γηθής, 2, μόν. ἐν τῷ δωρ. σχηματ. εὐ-γαθής = εὐθυμός, laetis.
- Εὐ-γηθῆτος, 2· τῷ προηγ. = εὐγαθῆτος.
- Εὐ-γηθῆς· ἄνδρ. ὄν. Ἀνθ.
- Εὐ-γηρέω· γηράσκω καλῶς, ἔχω καλὰ γηρατεῖα Στοδ. ἔλ. ἡδ. 2, 236, bene senesco.
- Εὐ-γηρία, ἡ· εὐτυχὲς γῆρας, κατ' Ἀριστοτ. «βραδύτης γῆρας μὲτ' ἀλυψίας», ῥητ. 1, 5.
- Εὐ-γηρος· Ἰδ' εὐγηρως Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 9, 11 πλ.
- Εὐ-γηρως, 2· εὐχως, εὐφώνως Ἀριστ. βατρ. 214.
- Εὐ-γηρως, 2· εὐτυχὲς ἔχων γῆρας· νοῦτε γὰρ εἰ ταχὺ γηράσκει, εὐγηρως, οὐτ' εἰ μόγις μόν. λυπηρῶς δὲ, εὐγηρως» Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 5· π. Πλουτ. ἀντὶ θ. τῷ εὐκύνωρος, senio felix.
- Εὐ-γίτα, ἡ· γυν. ὄν. ἐκ Χαιρωνείας Ἐπιγρ.
- Εὐ-γίτων· Βοιωτὸς τις Ἐπιγρ. = Εὐγείτων.
- Εὐ-γλάγετοι μαῖοι, οἱ· τῷ ἐπομ. Λουκ. τραγῶδοι. 110.
- Εὐ-γλαγής, 2· γαλακτερός, πλήρης γάλακτος, ἀφθονον ἔχων γάλα Νικ. Θερ. 617.
- Εὐ-γλαγος, 2· τῷ προηγ. -θάλος = καλὸ-θρεπτον βλάστημα Λουκ. 307.
- (Εὐ-γλαγῆς μόν.) εὐγλαγῆ· Ἐριμῆ· γαλακτοδότη δοτ. τῆς ἀχρ. ὄν. δυνατόν δ' ἄλλως νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ἑτερόκλ. δοτ. τοῦ προηγ.
- Εὐ-γληνος· καλὴν ἔχων τὴν κόρην τοῦ δ-φθαλμοῦ, εὐφθαλμος· «πρόσωπον Κολου. 261.
- Εὐ-γλυπτος, 2· καλῶς γλυμμένος, σκαλισμένος, εἰς λίθον ἢ χαλκὸν πελεκημένος, π. χ. βωμὸς Χριστοῦ, ἔκφρ. 1· «μέταλλον Ἐπιγρ. ἀδ. 680 (7, 363).
- Εὐ-γλύφανος, 2· τῷ προηγ. Νον. Δ. 34.

Εὐ-γλῶφῆς, 2' τῷ προηγ. - κάλαμοι Δη-
μοκρ. 2 (6, 63).

Εὐ-γλωσσέω καὶ εὐγλωττεύω· εἰμι εὐ-
γλωττος, = εὐστομῶ, ἔχω γλῶσσαν εὐστο-
ρον Κυρίλλ.

Εὐ-γλωσσία καὶ εὐγλωττία, ἡ· εὐκο-
λία τοῦ ὁρθῶς λαλεῖν Ἀριστ. ἔμπ. 837' ἐπὶ
πτηνῶν, ἄσμα, κελάρημα καλὸν Αἰλ. Ἰ. Ζ.
17, 23' π. ῥητ. = εὐφράδεια, ῥητορεία.

Εὐγλώσιος· ἀνδρ. ὄν. Λιβαν.

Εὐ-γλωσσίζω καὶ ἀττ. εὐγλωττίζω·
εὐγλωττον καθιστᾷ Φιλοστρ. 6. Ἀπολλων. 36.

Εὐ-γλωσσος καὶ ἀττ. εὐγλωττος, 2' εὐ-
φραδής, εὐστομος, ἐν κακῇ σήμ. «ψευδῶν
φυκαλλητής, εὐρεσιπέτης» Ἀριστ. νεφ. 445'
εἰς καλὴν σήμ. εὐφραδής, καλῶς ὁμιλῶν «ἡ-
δῶντα δ' εὐγλώσσω φρενὶ» Αἰσχ. ἰκ. 756'
«τὸ Νεστόρειον εὐγλωσσον μέλος» Εὐρ. π.
Ἀθην. 15, 665' «τὸ εὐγλωσσον» = ἡ εὐφρά-
δεια Δ. Ἀλ. - οἶνος = ἡ μὲ ἤχον εὐχάριστον
ἐπὶ τοῦ ποτηρίου πίπτων, ἡ = τὴν γλῶσσαν λύ-
ων εἰς πολυλογίαν Κδίντ. Μαικ. 11 (9, 403),
disertus, eloquens.

Εὐ-γλωττεύω ἴδ' εὐγλωσσέω.

Εὐ-γλωττίζω ἴδ' εὐγλωσσίζω.

Εὐ-γλώττιος, ἐπὶρ. τοῦ εὐγλωττος Παλῦδ.
4, 24, disertus.

Εὐ-γλώχτιν, ἰνος, 2' καλὴν, ὀφείαν ἔχων
ἀκ ακήν, ῥότσην - τριταῖνα Ὀππ. ἀλ. 5, 439'
- ἴδ' Κ. Σμ. 8, 406' - ἄκων, 10, 81.

Εὐγγμα, τὸ· καύχημα Ἡσύχ. 1) ἀλαζονεία,
μεγαληγορία, - κενά εὐγγματα Ὁδ. χ, 249' 2)
= εὐχή, δέησις Αἰσχ. Πρ. 586, gloriatio.

Εὐγμαλλός, 3' εὐχῆς ἄξιος Φωτ. optabilis.
Εὐ-γνᾶμπος, 2 (καὶ εὐγνάμπος Δ. Περ.
1115 γρ. ἀμφ.) ἐπ. ζύγναμπος, ὠρατὰ λυγι-
σμένας, κληῖδες Ὁδ. σ, 204' - περόναι Ἀπολ.
Ῥ. 3, 833.

Εὐ-γναπτος, 2' τῷ προηγ. Χριστοδ. ἐκφρ.

Εὐγνηθὺ μήτ. Ὁμήρου Ὀμ. καὶ Ἡσ. ἀγών.

Εὐ-γνωμείω, ἴσφ. ἀντὶ εὐγνωμονέω μτγν.

Εὐ-γνώμιος· ἀνδρ. ὄν. Φωτ.

Εὐ-γνωμονία· εἰμὶ εὐγνώμων, φρόνιμος,
προβλεπτικός, ἴδ. φέρομαι καλῶς καὶ φιλο-
φρόνως συχν. ἀντὶθ. τῷ ἀγνωμονέω Πλουτ.
Νομ. 12' «πρὸς τινά», συχν. Φιλοπ. καὶ
Φλαμιν. 1.

Εὐ-γνωμονία, ἡ· δμόνοια, συμφωνία Ψ.
Χρυσ. consonantia.

Εὐγνομόνιος· ἀνδρ. ὄν. Φωτ.

Εὐ-γνομόνως, ἐπὶρ. τοῦ εὐγνώμων.

Εὐ-γνομοσύνη, ἡ· αἰσθημα, φρόνημα καὶ
ἰδιότης τοῦ εὐγνώμονος, ὡς π. Αἰσχίν. «τὴν
γ' εὐγνωμοσύνην αἰετὸς ἀπαιτεῖται τοῦ λόγου»,
ὅπου μεταξὺ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ λόγου ἀνα-
φέρεται «εὐγνώμονα καὶ δυνάτον εἰπεῖν» = ἔ-
χοντα χρηστότητα καὶ εὐγενεῖς τοῦ ἡθους φρό-
νημα, 3, 170' ἔτι δὲ = σύνεσις, φρόνησις
Πλουτ. Θεμιστ. 7.

Εὐγνώμων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-γνώμων, 2' φιλόφρων, καλοκῆρατος,
συνετός Ξεν. ἀπομ. 2, 8, 6' π. Ἀριστοτ. «ἡ
καλομένη γνῶμη, καὶ ἡν εὐγνώμονας καὶ ἔ-
χιν γνῶμην φαιμέν, ἡ τοῦ ἐπικεικῶς χρίσται δρ-

θή», ἡθ. 6, 11' δῖ. «εὐγνώμωνων ἀκροατῶν
δεησόμεθα» χρηστών καὶ ἐπικεικῶν Πλουτ. Θησ.

1' «ἐχθρὸς εὐγνώμων καὶ πρᾶος», Ἀρατ. 10'
«καὶ φιλόφρωνος λόγος», Δημητρ. 5' «εὐ-
γνώμονα καὶ δίκαια γράφειν» Ἀντὼν. 79,
ἀντὶθ. τῷ βίαιος Δ. Ἀλ. 7, 36' «εὐγν.
πόνημα» Ἀγαθ. 40 (Πλαν. 41)· ἀλλὰ καὶ
φρόνιμος Αἰσχίν. 3, 170, συχν. Ἀνδοκ. 2,
6' «ψευδὸς τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον» =
ἐντιμότερον τὸν ψευδὸς Λουκ. Ἰ. ἀλ. 1, 4.

Εὐ-γνομόνως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. φρόνιμος
Ξεν. Ἀγασ. 2, 25, prudenter.

Εὐ-γνώριτος, 2' ἐκτολογνώριτος μτγν.

Εὐ-γνώστος, 2' δηλός, φανερός Ἡσύχ. κα-
λῶς ἐγγνωσμένος Εὐδ. Ὁρ. 1394' ἐκτολογνώ-
ριστος, φανερός Σοφ. Αἴ. 690' «καὶ εὐμαθής»
Ξεν. οἰκ. 20, 14, δι. γρ. καὶ εὐγνώτος, co-
gnobilis.

Εὐγνώστος· οὗδ' Ξενοφάντου, ἐν τῷ στρατῷ
Ξέρξου Ἀρρ.

Εὐγνώτος ἴδ' εὐγνώστος.

Εὐ-γνοφος, 2' καλῶς συνηρμοσμένος, συν-
δεσμένος - πόλαι Εὐρ. Ἰ. Τ. 1286.

Εὐ-γόμφωτος, 2' τῷ προηγ. - νῆα Ὀππ.
ἀλ. 1, 58.

Εὐ-γόνατος, 2' καλὰ, στερὰ γόνατα ἔχων·
ἐπὶ φυτῶν ὁ ἔχων καλοὺς γόμφους, ῥόζους.

Εὐ-γόνεω· εἶμαι καρποφόρος Θεοφρ.

Εὐ-γονία, ἡ· καρποφορία καλῶν ἢ ὠραίων
τέκνων γέννησις Πλατ. πολ. 8, 546' - θρεμ-
μάτων Πλουτ. Ῥωμ. 24, fecunditas.

Εὐ-γονος, 2' ἐτυχεῖς γεννῶν, καρποφόρος
μτγν. fecundus.

Εὐ-γραμμᾶτια, ἡ· τὸ ὠραῖον τῶν ἀλφα-
βητικῶν στοιχείων γράψιμον Γαλην.

Εὐ-γράμματος, 2' εὐφημος· «εὐγράμμα-
τον ὄνομα τὸ εὐφρον, οὐκ εὐγράμματος δὲ
τὸ δόσφρον, ὡς τὸ Νεφέρσοφρις, Αἰγύπτου
βασιλεύς» Σουῖδ.

Εὐ-γραμμία, ἡ· ὠραῖον σχεδιάσμα, σχια-
γράφημα Ἀθην. 5, 197.

Εὐ-γραμμος, 2' ὠραῖος ἔχων γραμμάς, ὡ-
ραία σκιαγραφήματα, ὠραία ἰχθυογραφία
Λουκ. Ζεύς τραγ. 33' 68. τὸ εὐγραμμον = ὡ-
ραῖον σκιαγραφήμα, ὠραία ἰχθυογραφία Λουκ.
εἰκ. 6' μτφ. - περίοδος Δ. Ἀλ.

Εὐγραμμος· Κορίνθιος κυνικός ἐν Τυρρηνίᾳ
Πλίν.

Εὐ-γραφής, 2' α) καλογραμμένος, καλῶς
ἐξωγραφημένος - ἔργον Αἰων. Ἀλ. 12 (6,
221)· β) καλῶς γράφων· - κάλαμοι Παυλ.
Σιλ. 52 (6, 66).

Εὐ-γραφία· γυν. ὄν. μτγν.

Εὐ-γραφος, 2' εὐγραφῆς Παυλ. Σιλ.

Εὐγραφος· Μάρτυς ἐν τῷ μηνολογίῳ τ. 10
Δεκεμβρίου Ἐπιγρ.

Εὐ-γρηγόρησις, ἡ· μεγίστη, ἑξάμετρος ἀγρυ-
πνία Κυρίλλ.

Εὐ-γύαλος, 2' κοῖλος, εὐσθουλόωτος Νον.
13, 68, canus.

Εὐ-γυρος, 2' εὐστρογγύλωτος· - πᾶλη Φι-
λιππ. 33 (Πλαν. 25).

Εὐ-γώνιος, 2' ὁρθογώνιος (πλῆθρον μήκους)
Εὐρ. Ἰων 1037.

Εὐ-δαί(α)λος, 2^ο τεχνηέντως, καλῶς ἔχειρ-
 γασμένος - ναός Βακχουλ. ἱπ. Δ. 'Αλ. π.
 συνθ. λξ. σ. 400.
 Εὐδαιμόνων, ὄνος· ἄνδρ. ὄν. 'Επιγρ.
 Εὐδαιμονόλης· ἄνδρ. ὄν. 'Επιγρ.
 Εὐ-δαιμονάω· εἰμι εὐδαίμων, ἱσθ. ἀντὶ εὐ-
 δαιμονέω Στοβ. ἀνθ. 1, 44.
 Εὐ-δαιμονέω· εἰμι εὐδαίμων, ζῶ εὐδαίμο-
 νως· «ἡ τυραννὶς πολλὰ τέλλ' εὐδαιμονεῖ»
 Σοφ. 'Αντ. 502· «εὐδαιμονήσῃ δ' αὖθ' ἐν ἀλλὰ
 μυρία» 952· ἐν πολλοῖς εὐτυχῆς εἰμι, ἔχω ἄλ-
 λας πολλὰς εὐτυχίας (Λουκ. δι. ν. 24, 3 καὶ
 «ἐν τινι») 'Ηρ. 2, 177· μετὰ τοῦ εὐ πράττειν
 συνην. Πλατ. Χαρμ. 174· εὐδαιμονοῖς 'Α-
 ριστ. συγν. 18· εἶναι εἰς εὐτυχὴ κατάστασιν·
 «πόλις εὐδαιμονοῦσα» Σεν. π. προσοδ. θ, 1·
 πρβλ. εὐδαίμων.
 Εὐ-δαιμόνημα, τό· εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα,
 εὐτυχημα Λουκ. εἰκ. 22.
 Εὐδαιμονία, ἡ· τοῦ εὐδαίμονος κατάστα-
 σις, εὐτυχία 'Ομ. ὕμν. 10, 5· «πολλῶ τό
 φρονεῖν εὐδαιμονίας πρώτον ὑπάρχει» Σοφ.
 'Αντ. 1328· καὶ πεζ. ἀπανταχοῦ, ἀντιθ. τῷ
 ἀθλιότητι Πλατ. Θεαιτ. 175· ἰδ. καὶ ἐπὶ τῶν
 ἔξωτερικων ἀγαθῶν, καλὴ κατάστασις· «ἡ
 Νάξος εὐδαιμονίη τῶν νήσων προέφερε» 'Ηρ.
 5, 28, felicitas, beatitudo.
 Εὐδαιμονιακός, ἱσθ. ἀντὶ εὐδαιμονικός.
 Εὐδαιμονιάς· ἄνδρ. ὄν. 'Επιγρ.
 Εὐ-δαιμονίζω· καλοτυχίζω, μακαρίζω,
 «-τινὰ μοίρας» διὰ τὴν τύχην του Σοφ.
 Οἰ. Κ. 142· «-τοὺς ἀνθρώπους τῶν ἀγαθῶν»
 Πλατ. συμμ. 184· «-ὅπῃ τινος» Σεν. 'Αν. 1,
 7, 3, ὅπου ὅμως μετὰ τοῦ Κρυγέρ. ὅπῃ γρα-
 πτόν· «ἐπὶ τινι» Λουκ. μισθ. συν. 7· «διὰ
 τῶν», Νιγρ. 23· 'Αθην. = εὐδαιμονέω, 4, 130,
 felicitō.
 Εὐ-δαιμονικός, 3^ο· εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ἀ-
 νήκων, τῷ εὐδαίμονι ἀναφερόμενος· «τὰ εὐδ.»
 = τὰ πράγματα ἐν οἷς ἡ εὐδαιμονία συνίστα-
 ται Σεν. ἀπομ. 4, 2, 34· «ἄνθρωπος· 'Αριστ.
 ἔκκλ. 1134· ὁ εὐτυχὴς, μακαριστὸν τινα παῖον·
 «τελετὴ Πλατ. Φαιδρ. 253· «καὶ καλὸν τὸ
 προσεπικταθῆαι τιμὴν» 'Αριστοτ. ῥητ. 1, 10·
 -χρηστὶς Δ. Λαερ. 7, 104· «καὶ μακάριον
 ἔργον» Πλουτ. «οἱ εὐδαιμονικοὶ» = οἱ φιλοσο-
 φοί οἱ τὴν εὐδαιμονίαν ὡς τὸ τέλος τῆς φιλοσο-
 φίας θεωροῦντες Δ. Λαερ. 1, 17· οὕτω κα-
 λεῖται καὶ ὁ 'Ανάξαρχος· 'Αθην.
 Εὐ-δαιμονικῶς, ἑπὶ τοῦ προηγ. - πράτ-
 τειν 'Αριστ. εἰρ. 856· διαίγειν Σεν. 'Ελλ. 3, 2,
 9, beate.
 Εὐ-δαιμονισμα, τό· τὸ ἐκτιμώμενον, νο-
 μιζόμενον ὡς εὐτυχημα, εὐδαιμονία· «φεύγειν
 πεινῶντων ἀπληρώτως ἀνθρώπων εὐδαιμονισμα
 καὶ ἀνοήτων» Πλατ. ἱπ. 8, 354· τὸ καλο-
 τυχεῖν 'Απκ. πολ. ἐμφ. 4, 16, beatitudo.
 Εὐ-δαιμονισμός, ὁ· τὸ εὐδαιμονίζειν, κα-
 λοτυχίζειν τινά ὡς εὐδαίμονα 'Αριστοτ. ῥητ.
 1, 9· ἔτι = εὐδαιμονία μετν.
 Εὐ-δαιμονιστέος, 3 (εὐδαιμονίζω)· ὃν πρέ-
 πεινὰ νομίζειν εὐδαίμονα 'Αριστοτ. ῥητ. 1, 11.
 Εὐ-δαιμόνως· ἴδ' εὐδαίμων.
 Εὐδάρμος· ἄνδρ. ὄν. 'Επιγρ.

Εὐ-δαιμοσύνη, ἡ· εὐδαιμονία 'Αρχύτ. Στοβ.
 ἀνθ. 172.

Εὐ-δαιμοσύνης· Σπαρτιάτης τις 'Επιγρ.

Εὐ-δαίμων, 2^ο κυρ. ὁ ἔχων ἀγαθὴν δαίμονα,
 δαηγὸν ἑαυτοῦ, καλὸςμοῖρος, εὐτυχῆς 'Ησ. ἔρ.
 824· ὁ εὐ τὸν δαίμονα διακείμενον ἔχων Σ.
 'Εμπ. σ. 560, 14· ἔτι εὐκατάστατος, πλού-
 σιος Πινδ. «ἄνθρ. Κυρήνη», Π. 10, 22· 4,
 267 (οὕτω καὶ μετν. συγν. ἐπὶ πόλει, ἰδ.
 τῶν 'Αθηνῶν 'Ηρ. 8, 111· καὶ π. Σεν. 'Αν.
 συγν. «πόλις μεγάλη τε καὶ εὐδαίμων») ἔτι -
 πότρος Πινδ. 'Ο. 2, 20· -βίσιος, Ν. 7, 100·
 π. -Κύρος Αἰσχ. Περ. 754· ἄνθρ., 'Αγ. 516·
 «εὐδαίμονες, οἷσιν κακῶν ἀγευστος αἰὼν»
 Σοφ. 'Αντ. 578· «Ἀθῆναι, Οἰ. Κ. 283· -ὄλ-
 βος, Οἰ. τ. 1197· «βίον ἔχειν εὐδαίμονα» Εὐρ.
 'Ι. Τ. 915· «-Ἐλλὰς, Θερσίως χώραν», 1482,
 Τρ. 209· «εὐδαίμονα πρῶσσαι», Πλ. 1359,
 ἀντιθ. τῷ εὐτυχῇ, Μηδ. 1230· «Πρὶν 'Αριστ.
 ὄρν. 1741· -ὁὐς Πλατ. Τιμ. 34· «ὁ γὰρ εὐ
 ζῶν μακάριός τε καὶ εὐδαίμων», παλ. 1, 354·
 «οἴκῳ μεγάλῃ τε καὶ εὐδαίμων», Πρωτ. 316·
 ἐπὶ τῆς κτήσεως «τὸν βιόνη εὐδαίμονα παρέχειν»,
 Φιλ. 11· «τὸν πλουσίον τε καὶ εὐδαίμονα
 δοκοῦντων εἶναι», πολ. 3, 406· «ὁς ἐκ πολ-
 λῶν καὶ εὐδαίμωνων ἐπιστῶν εἰς πτωχίην
 ἀπικταῖν ἐκ τοῦ πλοῦτος εἰς πτωχίαν ἐπέ-
 σεν 'Ηρ. 3, 14, ἀντιθ. τῷ ἀθλίῳ Πλατ. Γοργ.
 471· «τὸ εὐδαίμον» = ἡ εὐτυχία Θουκ. 2, 23·
 μετὰ γεν. «εὐδαίμων ὁ ἀνὴρ ἔρριπτο καὶ τοῦ
 τρόπου καὶ τῶν λόγων» Πλατ. Φαῖδ. 58· ἐπὶ
 ἀλόγων ζώων, «τὰ κτήνη εὐδαίμονα ποιεῖν»
 Σεν. Κυρ. 8, 2, 14, τὸ ἐπὶ εὐδαίμωνος· π.
 γ. πράττειν 'Αριστ. πλ. 802· «εὐδαιμονιστέ-
 ρον διαίγειν» Σεν. 'Αν. 3, 1, 43, felix, beatus.
 Εὐδαίμων 1) εἰς τὸν παῖδον τοῦ Αἰγύπτου
 φωνηθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος 'Εράδης 'Υγν. 2)
 ἡ Εὐδαίμων, ὄν. πόλις κατ' ἀσπίσινδον πλα-
 σθείσης· ἐπὶ τῆς 'Ερυθρᾶς θαλάσσης 'Αριστ. 3)
 ἐπὶ τῶν Βάττου τοῦ Β'. Πλουτ. 4) γραμματι-
 κός τις Πηλουσιώτης σύγχρονος τοῦ Αἰδανίου
 Σουῖδ. 5) δύο Αἰγύπτιοι 'Ολυμπιονίκαι Φι-
 λαστρ. 6) ἄλλ. 'Επιγρ. ἴδ' εὐδαίμων.
 Εὐδαίος· ἄνδρ. ὄν. Σουῖδ. ἱσθ. ἀντὶ εὐ-
 λαιός.
 Εὐ-δάκρυτος, 2^ο πολυδάκρυτος, πολυθρήνη-
 τος Αἰσχ. Χο. 179· πολλὰ γόνων δάκρυα Φι-
 λαστρ. lacrimabilis.
 Εὐ-δάκτυλος, 2^ο καλοὺς ἔχων δακτύλους·
 παρθένος 'Αλκιφρ. 3, 67·
 Εὐδαλαγίτης· αἱ χάριτες 'Πόχ.
 Εὐδαμάς, ἄνθρ. ὄν. 'Επιγρ.
 Εὐ-δαμάστος, 2^ο ἴδ' εὐδαίμων.
 Εὐδαμία· γυν. ὄν. 'Επιγρ.
 Εὐδαμήης· ἄνδρ. ὄν. ἐπὶ νομίμ. Σμυρν.
 Εὐδαμία· 1) γυν. ὄν. Σπαρτιάτιδος 'Επιγρ.
 2) Μεσσηνίας 'Επιγρ. ἴδ' εὐδαίμων.
 Εὐδαμίδας· 1) Σπαρτιάτης ἀδελφὸς Φοιβίδα,
 ἡγεμὸν στρατεύματός τινος Δακεδαimoniῶν
 ἐν Θράκῃ Σεν. 2) υἱὸς 'Αρχιδάμου τοῦ Δ'.
 ἀδελφὸς 'Αγίδος, πατὴρ 'Αρχιδάμου τοῦ Δ'.
 βασ. τῆς Σπάρτης (330-300 π. Χ.) Προκλι-
 δης Πλουτ. 3) υἱὸς τοῦ νεοτέρου 'Αρχιδάμου,
 πατὴρ 'Αγίδος τοῦ Γ'. Πολυδ. 4) Κυρήνιος

τις Λουκ. 5) στρατηγός Κρατερού Πολυαίν.

6) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

Ευδαμίδης· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ευδάμιππος· φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου Θεοκρ.

Ευδαμίων· Ἀθηναῖος τις Ἐπιγρ.

Ευδάμνας, 2· εὐκολοδόμαστος Πόρχ.

Ευδαμὸς· Ἀθηναῖος τις Ἐπιγρ.

Ευδαμόλιος, ὁ· ὄν. ἐθνικὸν Ἐτ. Μ. ἀμφ.

Ευδαμός, ὄν. 1) εὐδήμος, ὄν. βασκανο-
λόγου τινός καὶ λαχανοπώλου, ὅστις δι' ἐπι-
δῶν καὶ ἄλλων διαφόρων μαγειρῶν ἀπεδίω-
κεν, ὡς εἶπε, τὰ πονηρὰ δαιμόνια, καὶ προ-
φύλαττε τοὺς ἄλλους ἀπὸ φαρμακερὰ δῆγμα-
τα ὕφρων, καὶ ἀπὸ ἄλλα τοιαῦτα ἐπιδολαβῇ
καὶ ἀποσοδῶντα συμβάδντα Σχολ. Ἀριστ. 5
πλ. 2) Πλαταῖς· Ἐπιγρ. 3) Λιθαδεὺς Ἐπιγρ.

4) ἀγαματοποιός· Ἀνθ. 5) ἀδελφός Πόθω-
νος. ἑλεπντων ὁδηγός ἐπὶ Εὐμένους Δ. Σικ.

6) Κῶος Μιον. 7) Σπαρτιάτης Ἐπιγρ. 8) Κό-
ρίνθιος ἐκ τοῦ γένους τῶν Βαχχιαδῶν 9) πατ-
ρὸς τοῦ Μηνοδώρου Δ. Αετρ. 10) Θιαδαίος Ἐπιγρ.

Ευδάμεμος· ἦρως τις, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποῦ
ἔδρωτο βωμὸς ἐν Ἀθῆναις, καὶ οὗτινος τὸ γένος
θεωρεῖται ἱερὸν Ἀρρ. περὶ αὐτοῦ ἀναφέρει καὶ
λόγος τις εἰς τὸν Δαινάρχον ἀποδιδομένης Δ.

Ἄλ. εὐδάμεμος· πλ. = οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν
βωμὸν τοῦ Εὐδάνημου Ἀρρ.

Ευδάνω· π. τύπος κατ' ἐπίτασιν ἀντὶ εὐδῶ
Λυκοφρ. 1354, dormio.

Εὐδαπάνητος, 2· τῷ ἐπομ. ψ. Χρυσ. 7, 554, 20.

Εὐδαπάνος, 2· α) πολλὴν ποιῶν δαπάνην,
ἐλευθερίτης δὲ ἔστιν ἀρετὴ ψυχῆς εὐδαπά-
νος εἰς τὰ καλὰ· Ἀριστοτ. π. ἀρετ. καὶ κακ.

2· «καὶ ἀφειδῆς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων» Πλουτ.

Αἰμιλ. Παυλ. 4, ὑπερθ. Δ. Κασ. Δ. Κασ. 44
39· 6) τὸ ἔχον μικρὰν ἀξίαν, κοστίζον ὀλί-
γον, «λίτα καὶ εὐδαπάνα» Δ. Ἄλ. 2, 23,
sumptuosus.

Εὐδαπάνως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. μετγ.

Εὐδαρκής, 2· εὐδερκής, εὐδερβάλεως Ἡσύχ.
oculatus.

Εὐδείλος, ἡ· μετγ. ὄν. τῆς πόλεως καὶ χι-
ώας Ἀσπληδόνης Στραβ. 9, 415.

Εὐδείλος 2· (ὁ εὐ πρὸς δέλφιν κείμενος), ὁ
ἔστι πρὸς δύσιν καὶ ζῶφον, (πρὸς) δελινόν
(κλίμα κείμενος) Ἡσύχ. π. Ὀμ. Ὀδ. ὡς ἐπὶ
τὸ πλείστον ἐπών. Ἰθάκης, 6, 167· ἐν γέν.
ἐπὶ νήσων, γ, 234· ἐπὶ Κρίσης Ὀμ. Ὀν.
Ἀπολλ. 438· π. Πινδ. ἐπὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ
Κρονίου λόφου καὶ ἐπὶ τοῦ λιμένος καὶ παρα-
λίας πόλεως Ἰωλκοῦ, Π. 4, 76· ὡς καὶ ἡ
πόλις Ἀσπληδῶν εἶχε τοῦτο τὸ ἐπωνύμιον ὡς
τὸ προηγ. καὶ ἡ Θάσος ἐν χορηγῷ τινι «εὐ-
δείλων ἔστω» Στ. Βυζ. - αἶα Σχολ. Ἀρατ. 519
ἡ λέξις ἐτυμολογῆται ἢ παρὰ τὸ εὐ καὶ εἴλη
κατ' ἐπένθεσιν τοῦ δ (ὡς καὶ π. ἀρ. γραμ. ἀν-
τὶ τοῦ εὐείλος ἐρμην. ὡς ὁ Σχολ. Ὀδ. ι,
21) = ἐκτεθειμένος εἰς τὸν μετὰ σημεῖον
ἥλιον = λαν θερμὸς καὶ φωτεινὸς Βουττριαν
λεξ. 2, 191· ἢ παρὰ τὸ δῆλος, δείλος =
σαφρῆστατος, ὀρθόλαμψανής, ὡς αἱ νῆσοι ἐπει-
δὴ διὰ τοῦ ὀπὸ τῆς θαλάσσης περιορισμοῦ αὐ-
τῶν ἀπὸ ξηρᾶς καχωριζομένην φαίνονται πύρ-

ρωθὲν ὡς περ διαχειρῆσθαι περιοχὰς μετὰ πα-
ραστάτων διαγραφῶν, ὅπερ ἀρρᾷζει μάλλον
εἰς τὴν Ἰθάκην διὰ τὴν σκοπεύωσιν καὶ μα-
κρόν τε δραπετὴν ἀπὸ τῆς αὐτῆς Ἀπολλ. λεξ. Ὀμ.
καὶ Σχολ. Ἰερ. δὲ εἶνε ἢ παρὰ τὸ δελφινολο-
γῆσιν ἑσπερά, ὡς τὸ δυσμικὸν μέρος τοῦ δρι-
ζοντος, ὅλως πρὸς δυσμὰς κείμενον, ὅπερ ἀρ-
μοῖζει μὲν ἐπὶ τῆς Ἰθάκης οὐχί ὅμως καὶ ἐπὶ
τῆς Ἰωλκοῦ.

Εὐ-δεινός· εὐδαινός, εὐδαιός Ὀππ. ἀλ. 21,
5, ἀμφ.

Εὐ-δεῖπνατος· ἴδ' εὐδείπνη.

Εὐ-δεῖπνίω· καλῶς, ὑγιᾶς· δεῖπνῶ Ἀθην. 4, 149.

Εὐδείπνη, ἡ· νῆσος Λιβύης, κατ. Εὐδῖπνατος·
ὡς Λεργατος Στ. Βυζ.

Εὐ-δεῖπνία, ἡ· καλὸν δεῖπνον, τὸ εὐχεσθαι
τινι καλὸν γεῦμα, τὸ τῆς συνθῆ. καλὴν δε-
ξιν, λεξ. ἀμφ. ἀντὶ τοῦ εὐ δεῖπναις (=εὐ δει-
πνήσας) ἴδε δειπνέω.

Εὐ-δεῖπνος, 2· α) ὁ καλῶς δεῖπνήσας, ἐπὶ
νεκροῦ τιμωμένου δι' ἀφρόδου νεκρικῆς θα-
σίης Αἰσχ. Χο. 477· 6) θαῖς, λαμπρᾶ καὶ εὐρ-
τασιχὴ εὐαχία κατηρτισμένον συμπόσιον Εὐρ.
Μηδ. 100.

Εὐδείμων, ὁ· εὐδαίμων Ἐπιγρ.

Εὐ-δεύδρος, 2· ἔχων πολλά καὶ καλὰ δέν-
δρα· ἄλσος Πινδ. Ὀ. 8, 9· - δρυός, Ν. 11,
25· - χύρτοι = δενδρύοις νομαί Εὐρ. Ἰ. Τ.
134· - ὕλη Ἄλκ. Μεσσ. 8 (6, 218)· καὶ πεζ.
- ὄρος Λουκ. Περσγρ. 21· «χωρὴ εὐδενδρό-
τάτη» Ἰπποκρ.

Εὐ-δερχής, 2· καλῶς δρῶν μετγ.

Εὐδέρκης· Ἀθηναῖος τις Δημ.

Εὐ-δέρμος, 2· ἔχων ὥρατον, ἰσχυρὸν δερ-
μα Σχολ. πολ. Ρ. 2, 125.

Εὐ-δέψητος, 2· εὐκολοῦργατος, εὐκολό-
τριπος, εὐκολομάλακτος, ἐπὶ δερμάτων «δέρ-
ματα εὐψήτοτα» Ἰπποκρ.

Εὐ-δῆλος, 2· ἐπίδηλος, φανερῶτάτος, ὁ·
φθαλμοφανέστατος· πεπλήγμεθ' εὐδῆλα γάρ·
Αἰσχ. Περ. 970· «εὐδῆλον ὅτι» Πλατ. πολιτ.
308, μετὰ μετγ. ὡς τὸ ἀπλοῦν Ἀριστ. Ἀχ.
1130.

Εὐ-δῆλως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. Πλουτ. Θλο.
3, manifestus.

Εὐδήλος· ἄνδρ. ὄν. Παιστ.

Εὐδήμειος· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐδήμ(ε)ιος 2· εἰς τὸν Εὐδήμον ἀνήκων Ἀ-
ριστοτ. τὰ θητικά εὐδήμια.

Εὐδήμια, ἡ· νῆσος τοῦ Παγασσητικοῦ κόλπου
Πίν.

Εὐδήμίδης· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐδήμος· 1) Ἀθηναῖος δημαγωγός, ὁπὸ τοῦ
δήμου φωνεῖσθαι, ὡς προτείναν ἀδικῶν τινα
καὶ ἀδικῶν νόμον Δημ. 2) Ῥόδιος φιλόσο-
φος περιπατητικὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέ-
λους, γράψας ἱστορίαν τῆς γεωμετρίας καὶ
ἀστρολογίας μὴ διασωθεῖσαν Στραβ. εἰς τοῦ-
το ἐπιγράφονται τὰ ὄνυμα τὰ τοῦ Ἀριστο-
τέλους ἢ ὁ Εὐδ. 3) ἄρχων Ἀθηναῖος ἐν Ὀλυμπ.
106, 4· 4) Κορθαῖος Δημ. 5) Ἀφιδναῖος
6) Χολαργός· Μάϊων. 7) Συμεταῖος Ἐπιγρ.
8) συγγράφας περὶ λαχάνων Ἀθην. 9) ἄλλος,
ὅστις μετὰ τῶν ὀπαδῶν του ἀνομάζετο. «οἱ περὶ

τὸν Εὐδήμων, Πολυβ. 10) Κύπριος τις, πρὸς ὃν ὁ Ἀριστοκλής ἀπερρίναι τὸ σύγγραμμά του περὶ ψυχῆς Πλουτ. 11) Μιλήσιος Πολυβ. 12) Βάριος ἱστοριογράφος Δ. Ἀλ. 13) Περγαμηνός Πλουτ. 14) Χίος θεοφρ. 15) Σάμιος πατήρ τοῦ Ἀγαθάργου Ἀρποκρ. 16) Νάξιος ἱστοριογράφος Κλ. Ἀλ. 17) Θεσσαλὸς Λαρισσαίος Ἰπποκρ. 18) ῥήτωρ τῆς ἡς ἐκατονταετηρίδος μ. Χ. Σουίδ. 19) ἀνατόμος καὶ σύγχρονος τοῦ Ἑρασιστράτου Γαλην. καὶ νεώτερος τις ἱατρὸς μαθητὴς τοῦ Θεμιστοκλ. Τακ. 20) περιπατητικὸς καὶ συγγραφεὺς Γαλην. 21) ἐπίτροπος ἐν Ἰνδία Ἀρρ. 21) = Εὐδαίμων, ἐλεφάντων ὁδηγὸς ἐπὶ Εὐμένους Δ. Σικ. 23) Σουρνατὸς Μιον. 24) λαχανοπώλης τις Θεοφρ. 25) ἄλλ. Ἐπιγρ. 18) εὐδαίος καὶ εὐδαμος. Εὐδήμων· Εὐδαίμων, Κωπαεὺς Ἐπιγρ. Εὐδαία, ἡ· 1) μία τῶν Νηρηίδων Ἐπιγρ. 2) ὃν πλοίου Ἀθηναῖοι ἄτι. ναοῦ. Εὐδαία, ἡ (εὐδαίος)· εὐαερία (δα = ἀήρ) ἡσυχος, γλυκὺς καιρὸς· «ὅπως ἐκ χειμῶνος» Πινδ. 1. 6, 38· «ἐν εὐδαίᾳ χειμῶνα ποιοῦσι» Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 14· «μελετιόσαν εὐδαίαν ἔχειν» Ὁ. 1, 68· μετφ. «πόλις ἐν εὐδαίᾳ» Ἀισχ. Ἐπτ. 777· «ἐν γὰρ χειμῶσι καὶ ἐν εὐδαίᾳ», Πλατ. νομ. 12, 96· εὐδαίος = ἐπὶ ἡσόγου, γλυκειάς ἀτμοσφαιρική καταστάσις Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 12· π. συχν. μετὰ τοῦ γαλήνης ἐπὶ εὐδαίᾳ, ἰλαρότητας τοῦ σώματος, τοῦ μὴ ἐνοχλοῦν μένου ὅτῳ ἀρρωστίας, ὕγιεινῆς διατάξεως Πλουτ. παραμυθ. εἰς Ἀπολλων. 362, serenitas. Εὐ-δαία-θάτος, 2' εὐκολοπέραστος· «ποταμὸς Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 11, peruius. Εὐ-δαία-βλήτος, 2' εὐδιάβολος Πλουτ.-λόγος Σ. Ἐμπ. κ. γεωμ. 60. Εὐ-δαία-βλήτος, 2' εὐκόλως, λίαν περιφημος μετγν. τὸ συχν. Πτολ. τετραβ. 172, 25. Εὐ-δαία-βόλος, 2' εὐσυκοφάνητος, ὃν τις εὐκόλως δύναται νὰ συκοφαντήσῃ, νὰ παρήγγησῃ ἐπὶ κακοῦ· «εὐδιάβολα τὰ ποιεῖται πρὸς τοὺς Πλούτους» Πλατ. Εὐθύφρ. 3, criminiosus. Εὐ-δαία-βόλως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. = ἔχειν ἀντιθ. τῇ ἐπειναισθαι, Δημ. 61, 17, culpabiliter. Εὐ-δαία-γνώστος, 2' εὐδιάκριτος μετγν. Εὐ-δαία-γράφτος, 2' εὐκαλὸς εἰς διαγραφὴν μετγν. Εὐ-δαία-γνώσις, 2' περιγραφὴ, εὐθymος Διοσκ. π. δι' Φίλωνι καὶ Σουίδ. Ξεν. χαροποιός, εὐθυμίαν προξενῶν, ἀνάπαυλα διασκεδαστικά. Εὐ-δαία-δοχὰς, 2' ἐκ διαδοχῆς πράττων τι λέξ. πεπλάστω ὅτῳ Σχολ. Ἰλ. ρ. 371. Εὐ-δαίω· εὐδαίω ἐκκλ. μετφ. «βίος ἀσαλεύτω ἡσυχία εὐδιαζόμενος» = ὃν διάγει, ζῇ τις ἐν ἀσαλεύτῳ, ἀταράχῳ ἡσυχίᾳ, = ἀδιαλείπτω εὐθυμία Πλάτ. Ἄλκιω. 370. Εὐ-δαία-θετός, 2' καλῶς διατεθειμένος, τακτοποιημένος, διορισμένος μετγν. ἔτι δὲ καί = εὐκολοπώλητος, affacilius. Εὐ-δαία-θέτως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. εὐμενῶς Ἰώσ. benigne. Εὐ-δαία-θρύπτος, εὐκολοσύντριπτος, εὐκόλως ἀδυνατιζόμενος μετγν. fragilis. Εὐδαίαιον· ἴδε τὸ ἐπὶ. Εὐδαίαιος, ὃ ἡ εἰς τὴν τράπεζαν, εἰς τὸν πᾶν

τοῦ πλοίου τρώπα πρὸς ἑκρόην τοῦ θάλατος Πλουτ. συμπ. 7, 1, 2· πρὸλ. Πολυβ. 1, 92, ὅπου εὐδαίος εὐρίσκειται· π. Φῶστον καί = ὃ σίφων τοῦ κλυστηρίου· καθ' Ἡσυχ. = γυναικίον μόνον· σκοτεινὸν δὲ εἶναι τὸ «τριγύλαν τὸν εὐδικατον» = νημεῖαν ἐξαιρετον Σώφρων π. Ἀθην. 7, 324· π. Σουίδ. = τρῆμα τῆς νεῶς δι' ὃ ἡ ἀνέλικα ἐκρεῖ.

Εὐ-δι-αίρετος, 2' εὐκολοχώριστος Ἀριστοτ. Ζ. μορ. 1, 8, dividuus.

Εὐδιαίρετος, 3' συχν. τοῦ εὐδαίος Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 38.

Εὐ-διαίετης, 2' εὐδιάκριτος, εὐκολοκαταφάσιτος Στραβ. 8, 332, ἀντίθ. δυσδιαίετης.

Εὐ-δαίετος, 2' μετρίως ζῶν Ξεν. ἀπολ. 19. Εὐδαίετος· Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ.

Εὐ-διά-κλαστος, 2' εὐκολοτοσάκιστος, εὐκολοκορμᾶτιστος Κυρίλλ. fragilis.

Εὐ-δια-κόμιστος, 2' ὃ εὐκόλως ἀντικρὺ που διακομιζόμενος, = ἀγχίπορος καθ' Ἡσυχ.

Εὐ-διά-κοπος, 2' 2' εὐκόλως διακοπόμενος· «δεσμός Πολυβ. 3, 46, 4.

Εὐ-διά-κοπτος, 2' τῷ προηγ. - γῶν = εὐκολοδιαβάτος Πολυβ. 3, 55, 1.

Εὐ-δια-κόσμητος, 2' εὐκόλως τακτοποιούμενος Πολυβ. 8, 36, 9.

Εὐ-δια-κριτικός, 3' διορατικὸς, συνετός μετγν. perspicax, acutus.

Εὐ-διά-κριτος, 2' καλῶς διακρινόμενος, ἔγων καλὴν διάκρισιν Σχολ. Ἰλ. ω, 23.

Εὐ-διά-λειπτος, 2' εὐκόλως διαλείπων, παύων· «τὸ πῦρ ἀνωφερὲς καὶ εὐδιάληπτον καὶ φθαρτὸν» μετγν.

Εὐ-διά-λεκτος, 2' γλώσσης ἔμπειρος, προθύμως διαλεγόμενος ἐκκλ.

Εὐ-δια-λέκτως, ἴσρ. ἀντί εὐδιαλλάκτως.

Εὐ-δια-ληπτος, 2' ἴδ' εὐδιαλείπτος.

Εὐ-δι-άλλακτος, 2' εὐκολοφιλήτως, εὐσυμβέβαστος Δ. Ἀλ. 4, 38, placabilis.

Εὐ-δι-αλλάκτως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. «καὶ πρόως ἔχειν» Πλούτ. Κτισ. 54, placabiliter.

Εὐ-δια-λόγος, 2' εὐλόγιος ἀρ. λέξ.

Εὐ-διά-λυστος, 2' εὐκόλως διαλυόμενος, χωριζόμενος· «φύλλα Ἀριστοτ. ἡθ. 8, 3· γαλεάγρα Στραβ. 6, 273· «Ἑλλὰς ἀσθενὴς καὶ εὐδ.» Πλουτ. Φίλπ. 8· καὶ εὐσυμβέβαστος Πολυβ. 29, 5, 5· εὐκολογώνευστος, ἐπὶ τροφῇ Ἀθην. 3, 87· εὐκολοανάρκτος ῥητ.

Εὐ-διαλύω· εὐκόλως διαλύω Γαλην.

Εὐ-διά-μετρος, 2' εὐκόλως μετρούμενος, ἀριθμούμενος, ὀλίγος μετγν. exiguus.

Εὐ-δια-μόνος, 2' μόνιμος, διανέμων, σταθερὸς μετγν. stabilis, permanens.

Εὐ-δι-άναξ, ακτος, ὃ ἄργον τῆς εὐδαίᾳ, γαλήνης ἢ τοῦ φωτός Λουκ. ἀλ. 1, 1, 15.

Εὐ-δια-νέμητος, 2' εὐκολομοίραστος μετγν. dividuus.

Εὐ-δια-νόητος, 2' εὐκολονόητος, εὐκατάληπτος Εὐστ. perspicax.

Εὐδιανός, 3' εὐδαίος Πινδ. Π. 5, 10· ὅθ. θερμόν τι χειμωνιάτικον φόρμα· «εὐδιανὸν φόρμακον αὐρῶν» Ὁ. 9, 97, tranquillans.

Εὐ-διά-πλαστος, 2' ὥρατος, καλῶς πεπλάσμενος μετγν.

Εὐ-δι-ἄ-πνευστος, 2' τῷ ἔπομ. Θεοφρ. οἶνος Ἰσθμ. 1, 26.

Εὐ-δι-ἄ-πνοος, συνηρ. ους, 2' εὐκόλως διαπνέομενος, εὐκολοφαιστος - ὕγρον Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 3, 9, persflabilis.

Εὐ-δι-ἄ-πτωτος, 2' εὐκόλως πίπτων, σφάλων Εὐστ. 180, 2.

Εὐ-δι-ἄ-ρθρωτος, 2' εὐκόλως ἢ καλῶς διαρθρούμενος, συναρμολύμενος, σαφηνιζόμενος Εὐστ. Ἰλ. 106, 12, perspicuus.

Εὐ-δι-ἄ-ρπαστος, 2' εἰς διαρπαγὴν ἐκτεινόμενος, ὃν εὐκόλως δύναται τις νὰ διαρπάσῃ μὲν.

Εὐ-δι-ἄ-ρρίπιςτος, 2' εὐκόλως ὑπὸ ἀνέμου σειόμενος, μετακινούμενος ἢ διὰ τοῦ ἀνεμιστηρίου διασκορπιζόμενος ἐκκλ. refundendus.

Εὐ-δι-ἄ-σειστος, 2' εὐκαλοκίνητος, εὐκολοκίνητος, εὐκολοσειστος, εὐεξέλεγκτος Σχολ. Ἰλ. ε, 226, mobilis.

Εὐ-δι-ἄ-σκέδαστος, 2' εὐκολοσκέρπιςτος Στοδ. ἐκλ. ἡθ. 420.

Εὐ-δι-ἄ-σπαστος, 2' εὐκόλως διασχιζόμενος - χάραξ Πολυδ. 18, 1, 9.

Εὐ-δι-ἄ-σπύλως, λίαν κεχωρισμένως Κυρίλ.

Εὐ-δι-ἄ-στροφος, 2' εὐκόλως διαστρεφόμενος, ἀνατρεπόμενος μὲν.

Εὐ-δι-ἄ-τμητος, 2' εὐκόλως διακοπτόμενος, διασχιζόμενος Κυρίλ.

Εὐ-δι-ἄ-τύπωτος, 2' εὐκόλως διατυπώμενος Εὐστ. 216, 87.

Εὐ-δι-ἄ-φθαρτος, 2' τῷ ἔπομ. Πλατ. νόμ. 8, 845' - ὕδωρ Σχολ. Ἰλ. α, 50.

Εὐ-δι-ἄ-φθορος, 2' εἰς φθορὰν ὑποκείμενος, εὐκόλως φθείρων Ἀριστοτ. πολ. 5, 6' ἴδε προηγ.

Εὐ-δι-ἄ-φορξω, χωνεύω εὐκόλως Γεωπ.

Εὐ-δι-ἄ-φύρητος, 2' εὐκολογώνευτος, ἢ εὐεξαίμιςτος δι' ἰσθμῶς ἢ τῆς ἀδελφῆς διαπνοῆς Γαλην. εἰς τὸν αἶρα εὐδαίλυτος - οἶνος Διοσκ. π. Ἀθην. 1, 10.

Εὐ-δι-ἄ-φωκτος, 2' ὃν τις εὐκόλως δύναται νὰ διαφύγῃ Κυρίλ.

Εὐ-δι-ἄ-γυτος, 2' εὐκόλως εἰς φευστὸν μεταβαλλόμενος, εὐκολοανάλυτος - ὕδωρ εὐδ. καὶ ἀπαγὲς καὶ ἀσύστατον Πλουτ. π. φῶτ. ψυχρ. 11' ἐπὶ τοῦ αἵματος αὐτ. εὐκολογώνευτος Ἀριστοτ. πρβλ. 1, 42' ἐπὶ γῆς, ἀραιός.

Εὐ-δι-ἄ-χώρητος, 2' εὐκόλως διαχωρούμενος, ἐκβαλλόμενος διὰ τοῦ πρῶτου ἔτι εὐκοίλως Ξενοκρ. 31.

Εὐ-δι-ἄ-ω (πρβλ. εὐδία) ἡσυγος, γαλήνιος, ἱαρός εἰμι, μόν. μετγ. ἐν π. μὲν. π. ἐπὶ θαλάσσης Ἀπολ. Ἰ. 2, 371' καὶ ἐπὶ θαλάσσης ἀπολίας - τέμνον πλόνον εὐδιδιώντες - ἔπλεον μὲ καλὸν καὶ ἐξάστερον καιρὸν Ὀππ. κυν. 1, 424' «ἀνεμος εὐδιδιών», ἀλ. 3, 58' ἐπὶ πτηνῶν μὴ τινάσσοντες, κραδαίνοντες τὰ περὶ τοῦ ἀλλ' ἡσυχος ἱπταμένου, μετσωριζόμενου «εὐδιδιώντων εὐδιδιών περὶ γῆσιν» Ἀπολ. Ἰ. 2, 935' πρβλ. εὐδιδιών.

Εὐ-δι-ἄ-ακτος, 2' εὐκολοδιδάκτος Δ. Σικ. 2, 29, docibilis.

Εὐδιδεινός, 3' εὐδιος, «ἡ εὐδιδεινή» γαλήνη Πλάτ. νόμ. 11, 910' εὐδιδεινὴς ἡμέρας ἐκεί-

λουν τὰς Ἀλκυονίδας καὶ γαλήνας, καθ' ἃς ἡ Ἀλκυὼν ἐπωάζει Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 251'

«-τροπαί, ἔτος» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 8' «χώρα» μὴ ἐκτεθειμένη τῷ ἀνέμῳ Στραβ. ὡς «τόποι εὐδίοι», ἀντιθ. τῷ χειμερινοῖ Ἀριστοτ. μετεωρ. 10, 12' καὶ τῷ προσήνεμοι «ποιούμενος εὐ-νὴν, ὅταν μὲν ἡ ψύχη, ἐν εὐδιδεινοῖς» εἰς τὸ-

πους ὅτ' ἀνέμῳ ἀταράγους ἢ κατ' ἄλλους = τοὺς θερμούς Θεοφρ. π. Ξεν. κυν. 5, 9, serenus, tranquillus.

Εὐδιδεινός, ἐπὶ. τοῦ προηγ. «-καὶ ἱαρός» Ἰπποκρ. tranquille.

Εὐδιδιος ὁ ἀδελφός Λυσίου Συρακούσιος Πλουτ.

Εὐ-δι-ἄ-ε-οδος, 2' καλὴν ἔχων διέξοδον, ὃ διὰ τινος τόπου εὐκόλως ἐξερχόμενος, ἴδ. ἐπὶ εὐκοιλότητος Ἰπποκρ.

Εὐ-δι-ἄ-ετος, 2' εὐκολοανάλυτος Διοσκ. 1, 18, ἴδε διημ.

Εὐ-δι-ἄ-ετος, 2' εὐκολος εἰς διήγησιν Ἰσοκ. 19, 28, narrabilis.

Εὐδικαίος ὁμογενὴς τις Ῥοσσ.

Εὐ-δικία, ἡ (τὸ καλὸν δικαίον) δικαιοσύνη «εὐδικαίος ἀνέχων» = φυλάττειν, προσέχειν, ἐπαγροπνίζει ὥστε νὰ διατηρῆται ἡ δικαιοσύνη Ὀδ. τ. 111' εὐδικίη = μετ' ὁρθότητος, δικαίως Ἀπολ. Ἰ. 4, 342, ἀντιθ. κακοδικία.

Εὐδικος 1) εἰς τὸν ἐν Σπάρτῃ ἑφῶρων Ξεν. ἴδ. = Εὐδίας 2) υἱὸς Ἀπηνάντου Ἀθηναῖος Πλατ. Ἰπκ. 3) Λαρισαῖος φίλος καὶ ἀπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ὃν παρεκίνησε νὰ ἐισβάλῃ ἐκ τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν Θεσσαλίαν Δημ. 4) Διελφός τις Κουρτ. 5) ἄλλ. Δημ.

Εὐ-δίνης, 2' τῷ ἔπομ. Πορφυρ.

Εὐ-δίνηςτος, 2' εὐστροφος - τρύπανα Λεων. Ταρ. 4 (6, 205).

Εὐ-δινός, εὐδιδεινός Ὀρφ. ὕμν. 21, 5, ὅπου πρότερον ἦτο εὐδιδεινός πρβλ. Λοδεκ. παθ. 190.

Εὐδιδία τ. πόλ. ἑλκασσανός Ἀρμενίας Πτολ.

Εὐ-δι-ἄ-οδος, 2' εὐδιδάκτος Θεοφρ. perscrutabilis.

Εὐ-δι-ἄ-οικητος, 2' εὐκολοδιοικήτος, εὐκολοκυβερνήτος μὲν. tractabilis.

Εὐδιδιον ἴδ' εὐδιδιος.

Εὐδιδιο-ποιεῖω εὐδιδιανέμποιω τινι, παιδρὼν γλωτ. sereno.

Εὐ-δι-ἄ-οπος, 2' διαφανής Ἀριστοτ. προβλ. 21, 8, 9 εἰς τὸ συγγρ. perspicuus.

Εὐ-δι-ἄ-ορωτος, 2' εὐκολοδιόρωτος Ἰπποκρ. «τῆς εἰς τὰ χρήματα ζημίας εὐδιόρωτον ἐχούσης τὴν συμφορὰν» Δ. Ἀλ. 10, 42.

Εὐ-δι-ἄ-ριστος, 2' εὐκολοδιόριστος Ἀριστοτ.

Εὐδιδιος 1) εἰς τὸν ἐν Σπάρτῃ ἑφῶρων Ξεν. 2) ἄλλος ἐπὶ νομ. Λυδ. Μιον.

Εὐ-διδιος (Ζεύς, Διός), (πρβλ. εὐδιδεινός καὶ εὐδία), 2' ἡσυγος, ἀτάραχος, ἱαρός ἴδ. π. μὲν. ἐπὶ τῆς ἡρεμίας τῆς ἀνεμοταραχῆς «ἐκ δ' ἀνέμοιο εὐδίοι ἐκλύζοντο» - ἄκραν Ἀπολ. Ἰ. 1, 521' - κλῆμα Στραβ. 3 σ. 144'

«-νῆσος ποιόσθα εὐδίων τὸν λιμένα» Δ. Σικ. 12, 61' «ἐὰν πρὸς πλόνον εὐδία πάντα» Θεοφρ. 22, 22' ἐν γίν. ἐπὶ ἡσυχῇ ἀτμοσφαιρικής καταστάσεως Ἀρατ. 991' - συγγ. καὶ μετ.

«εὐδίας καὶ ἡσυχίας βίος» = ἡσυχία, ἱαρός π. καὶ ὅμ. ὡς «ποτὶ μὲν φαίνεται πολλὴν ὕπνῳ, ἄλλο δ' αὖτε εὐδίας» Ἐπιγρ. ἀδ. 37 (12, 156).

*πρὸς τε καὶ εὐδίας ἄμυν ἰκάνοις" Ὀππ. ἄλ. 4, 29· "τὸ εὐδίων τοῦ προσόπου" Μ. Αντων. 6, 29· "εὐδίων κείται ἐπιρρημ. αὐτ. κυν. 1, 44· "εὐδία πόντος πορφόρεται" Ἀγαθ. (10, 14)· π. "ἱπποκρ. = μαλακός, ὡς πρὸς τὴν θερμότητα μέτριος· "χειμῶν μήτε λίαν εὐδίας υπερβάλλων τῷ φύγει" πρβλ. ἄνωτ. εὐδία-στερος· δ' ἱπποκρ. ἔχει καὶ τὸ ὀπερδ. εὐδία-στάτη (τὸ ἔστιν ἐν χρῆσι. π. Ἀράτ. καὶ Ὀρφ. μακρόν, ἐάν εἴνε μακρὰ ἢ τελευταία συλλαβή), serenus, tranquillus.

Εὐδοφός· πόλ. πρὸς μεσημβρίαν ἐνδοτέρω τοῦ Πολιωνιακοῦ κόλπου Πτολ.

Εὐ-δίπλωτος, 2· εὐκολοδίπλωτος Εὐστ. Ἰλ. 1036, τέλ.

Εὐ-δίφρος, 2· ὥραιος ἔχων δίφρους· "Ἡλιδος εὐδίφρου" Νον. Δ. 37, 139.

Εὐδίζω· τὸ εὐδίας.

Εὐ-δμητος, 2, ἐπ. ἐδμητος (μὲν. Ὀδ. υ, 302 ὁ συνήθ. τύπ.)· ὥραια ἐφοδομημένος· πύργοι Ἰλ. μ, 154· βωμός, α, 448· πόλις, φ, 516· τοίχος· Ὀδ. χ, 126· κολώνα Πινδ. Π. 12, 3.

Εὐδοίκατα· πόλ. Ἰλᾶσσονος Ἀρμενίας π. τῷ Ἀντιταύρω Πτολ. (γρ. Ἰοφ. Εὐδοίκατα.)

Εὐ-δοκίω· εἶμαι εἰς τι εὐχαριστήριον, συμφωνῶν, στέργω, ἀποδέχομαι συγχά π. Πολυδ. "ὥστε πάντας εὐδοκῆσαι στρατηγὸν αὐτῶν ὑπάρχειν", 1, 8, 4· (καὶ "εὐδοκεῖν τινι", 2, 38, 7· "ἐν τινι" μετρ. ὡς Ματθ. 3, 17)· μετὰ μετχ. "εὐδοκοῦσαι τὴν πολιτείαν μετεληφότες", αὐτ. 2, 38, 4· καὶ "τοῖς Θηβαίοις αὐγ. ὅλως εὐδοκεῖ τὸ γεγονός, 20, 5, 10· παθ. "εὐδοκισθαι ἐπὶ τινι", 1, 8, 4, ὡς· τινί, 27, 3, 5· κατὰ Β. Ἀν. "εὐδοκούμενος, ὁ συγκατατίθεμενος καὶ μὴ ἀντιλέγων", 260.

Εὐ-δόκησις, ἢ ἔγκρισις, συγκατάθεσις, ἐπιδοκιμασία, Δ. Ἀλ. 3, 13, approbatio.

Εὐ-δοκητής, ὁ ἔγκριτος Ἐπιφάν. probator.

Εὐ-δοκητής, 3· ἀριστός, ἀποδεδειγμένος, στερητός Δ. Αἰερ. 2, 87, probatus.

Εὐ-δοκία· 1) εὐδοκίας Ν. Δ. benevolentia.

Εὐδοκία· πρότερον Ἀθηναῖς καλουμένη, θυγ. Αἰωνίου τοῦ ἐν Ἀθήναις διδασκάλου, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα καὶ ἔξοχα προτερήματα τῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποδίδουσι τινες ποίημά τι ἐκ στίχων ἐξαμέτρων, 2343, Ὁμηρόκλειντρα ἐπιγραφόμενον, (περὶ τὸ 460 μ. Χ.) ἔκδοθεν ὑπὸ Ἀλδου 1551, Ἀνθ. 2) Εὐδοκία, ἢ Εὐδοξία ἢ Μακρεβολίτισσα καλουμένη, θυγ. τοῦ Αὐτοκρ. Κωνσταντίνου τοῦ ὀγδοῦ γυνὴ Κωνσταντίνου Δούκα καὶ Ῥωμανοῦ, ἀμύσασα περὶ τὴν δεκάτην ἀπὸ Χριστοῦ ἔκατονταετ. συνέγραψε λεξικὸν ἱστοριομυθικὸν Ἰωνιάδα ἐπιγραφόμενον, περιέχον ἀντικείμενα πολλὰ τῆς γινεαλογίας τῶν ἀρχαίων ἡρώων καὶ θεῶν καὶ πλήθος ἀνεκδότων ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων Ἀνθ. 3) θυγ. Οὐαλεντινιανοῦ τοῦ Γ' καὶ τῆς Εὐδοξίας Πριακ. 1) ἄλλη τις Ἐπιγρ.

Εὐδοκίαις ἄδος, ἢ πόλ. 1) Φρυγίας τῆς Πακατιανῆς Ἰεροκλ. 2) Παμφυλίας π. τῇ Τερμησοῦ Ἰεροκλ. 3) Λυκίας μετρ. 4) Ἡαππαδοκίας

Κωνστ. Πορφ. 5) Λυκαονίας = Γάλθανα μετρ. Εὐ-δοκίμειω· ἐπαινοῦμαι, ἔχω καλὴν φήμην, ἀπολαμβάνω ὑπόληψιν δι' ἔξοχου τινὸς προτερήματος ἢ πράξεως, "εὐδοκίμησεν ἀνὴρ" Ἀριστ. νεφ. 1031· "ἐν τῇ στρατηγίᾳ" Πρ. 1, 59· "εὐδὲ πάντων", 5, 63· "παρὰ τινι", 8, 132· "εὐδοκίμει μάλιστα τῶν μαθητῶν" Πλάτ. Πρωτ. 315· "ἐν τισι" = μεταξὺ αὐτῶν, 337, ὡς· ἐν ἅπασιν τοῖς Ἑλλήσιν ἐπὶ σοφίᾳ = μεταξὺ πάντων τῶν Ἑλλήνων φημιζέται διὰ τὴν σοφίαν του, ἱππ. μετ. 291· "καὶ ἀριστεύειν", πολ. 5, 468· "περὶ τὴν μάχην", 2, 368· "ὅματα εὐδοκίμουνα" Ἰσοκ. 4, 45· "Καρίῳ ἐνθυμήματι" Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 4· "ἐπὶ τῶν λόγων" Δῆμ. προμ. 9· "ἐκ τινος" Πλούτ. Δίων 34. Παθ. π. "τοῖς εὐδοκίμουμένοις χάριτας ἀποδίδους" Δ. Σικ. 4, 24, "ἀκρόαμα εὐδοκίμουμενον" = ἀγαπητὸν Πλούτ. Γαλβ. 16, celebrresco.

Εὐ-δοκίμησις, ἢ τὸ εὐδοκεῖν, ἐπαινον, ὑπόληψιν ἀπολαμβάνειν· "καὶ παρὰ θεῶν εὐδοκίμησις" Πλάτ. πολ. 2, 363· "καὶ ἐν ἱερίοις εὐδοκίμησις" Λουκ. ἀλ. 25, celebratio.

Εὐ-δοκίμια, ἢ ἐπῆρημα Πλάτ. Φιλ. 58.

Εὐ-δοκίμίζω· γνωρίζω παρέχω, ποιεῖν τινα Γλωσ. nobilito.

Εὐ-δοκιμος, 2· ὁ ὑπολήψεις ἀξιούμενος καὶ ἐπαινοῦ· στρατιὰ Ἀισχ. Περ. 843· "θανάτου μέρος" Εὐρ. Πρακλ. 621· "γέγονεν ἐν τῷ πολέμῳ" Πλάτ. Αἰγ. 183· "ἐν τοῖς Ἑλλήσιν" = μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, νόμ. 1, 631· "τὴν πόλιν ποιεῖν", νόμ. 12, 950· "εὐδ. τὰ τε ἄλλα καὶ εἰς τὸν πόλεμον" = ὡς πρὸς τὸν πόλεμον· "ἐπὶ τινι" Πλούτ. Αὐσ. 22, probatus.

Εὐδοκίμος· 1) Σπαρτιάτης τις Δ. Σικ. 2) ἄλλος τις Πολυαίν. 3) ἢ Εὐδ. ὄν. πλοῖον Ἀθην. Βοιχ.

Εὐδοκος, ὁ· ἀελοφός τις Ἐπιγρ.

Εὐ-δοκίμως, ἐπὶρ. τοῦ εὐδοκίμου.

Εὐ-δοκουμένως, ἐπὶρ. (μετχ. τοῦ π. ἵναστ. τοῦ εὐδοκίω)· μετ' εὐδοκίας, συγκαταθέσει, - τινί = κατὰ γνώμην τινὸς Πολυδ. 18, 34, 10.

Εὐδόλων· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐδόμητος, 2· εὐδμητος μετρ.

Εὐδόμιος· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-δομος, 2· καλῶς ἐφοδομημένος Εὐρ. Φοιν. 1186.

Εὐδόσιος, 3· εὐδοσιος.

Εὐδοξεύς· Ἀθηναῖος πατ. καὶ υἱὸς Ἐπιγρ.

Εὐ-δοξίω· εἶμαι ἐν καλῇ δόξῃ, φήμῃ, ἱκαίω, ὡς εὐδοκίμειω· "τίς δὲ μετ' αὐτὸν ἄλλος εὐδοξεῖ στρατοῦ;" = ὑπερέχει ἐν τῷ στρατῷ Εὐρ. Ῥησ. 498· "τὰ πολλὰ" = εἰς τὰ πλείστα ἐπιτυχῶν ἐπαινον καὶ τιμὴν Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 30· "ἡ πόλις" Δῆμ. Αἰπτ. 142, clareo.

Εὐ-δόξημα, τὸ· εὐχέλεια, τιμὴ Πρακτ. Συνοδ. 684, 13, celebratio.

Εὐ-δοξία, ἢ καλὴ φήμη, κλέος, ὑπόληψις Πινδ. Π. 5, 8· κατ' Ἀριστοτ. "τὸ ὑπὸ πάντων σπουδαῖον ὑπολαμβάνεσθαι ἢ ταιαυτὸν τι ἔχειν οὐ πάντες ἐφίενται" = πληθους ἔπαινον Ῥητ. 1, 5· ὀρθὴ γνώμη, δοξασία Πλάτ. Μεν. 99, celebritas.

Εὐδοξία 1) γυνὴ τοῦ αὐτοκρ. Οὐαλεντινιανοῦ τοῦ Γ'. Ουγ. Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου Σωκρατ. Ιστ. 2) γυνὴ τοῦ αὐτοκρ. Ἀρκαδίου Ουγ. τοῦ ἡγεμόνος τῶν Φράγκων Βαύτου Φιλοστοργ.

Εὐδοξιάνη, ἡ πόλις τοῦ Γαλατικοῦ Πόντου Πτολ.

Εὐδοξιάς, ἡ πόλ. Γαλατίας Ἱεροκλ.

Εὐδοξιάπολις καὶ Εὐδοξίου πόλις, ἡ 1) πόλ. Πισιδίας Ἱεροκλ. 2) ἐπὶ τινα καιρὸν ὄνομα τῆς ἐν Θράκῃ πόλ. Σηλυμβρίας Ἱεροκλ.

Εὐδοξίος, ὁ ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας ἐξ Ἀραβισσῶν τῆς ἐλάσσονος Ἀρμενίας Σουλδ.

Εὐδοξός, 2' ἐνδοξός, καλὴν φήμην ἔχων, εὐκλής, τιμημένος Πινδ. συχν. ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ «-νίκᾳ, ἀεθλᾷ», Π. 6, 17' - φρήν Αἰσχ. Χο. 301' «-γῆρας, φάμα» Εὐρ. Μῆδ. 592' «νέας εὐδοξοτάτας συναπάσης τῆς στρατιᾶς παρείχετο» Ἡρ. 7, 99' - πόλις Θουκ. 1, 84' «οἱ παρὰ τοῖς ἔμφροσι εὐδ. γάμοι» Πλάτ. νόμ. 6, 773' «-καὶ τίμιος» Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 28' ἑπὶρ. Πλάτ. Ἱππ. μελ. 287, gloriosus.

Εὐδοξός 1) υἱὸς Αἰσχίνου ἐκ Κνίδου τῆς Καρίας, φιλόσοφος καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτου, Πλάτωνος καὶ Φιλίστωνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 366 π. Χ. καὶ ἀσχοληθεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν μαθηματικὴν, ἀστρονομίαν καὶ ἱατρικὴν, διὸ καὶ ἰδωρεῖτο εἰς τὸν πρῶτον ἀρχαῖων μαθηματικῶν καὶ ἀστρονόμων διατρίψας, διὰ πολλὸν χρόνον εἰς τὴν Αἴγυπτον, πρῶτος ἔφερν ἔκειθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς γνώσεις περὶ τῆς κινήσεως τῶν πλανητῶν· οὐδὲν δ' ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ διασώθη ἐκτὸς μόν. ὅσα εἰς αὐτὸν ἐξηγήτησεν ὁ Ἀρατος ὡς ὕλην τοῦ πονημάτων τοῦ Στραβ. 2) Κυζικηνὸς γεωγράφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 120 ἔτος π. Χ. ὅστις κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Εὐσεργέτου ἐπεχείρησε τὴν εἰς τὰς Ἰνδίας ὁδοπορίαν, ὅθεν λέγεται ὅτι ἔφερε τοὺς πρῶτους ἀδάμαντας λίθους εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ πολλὰς ἄλλας γεωγραφικὰς εἰδησεις Στραβ. 3) Ρόδιος ἱστοριογράφος Δ. Λαερ. 4) ἱατρὸς Κνίδιος Δ. Λαερ. 5) Σικελιώτης κομψογών ποιητὴς Δ. Λαερ. 6) Ἀθηναῖος α) ὁ Μελ. τεύς Ἐπιγρ. 6) ἄλλος τις π. Δημ. 7) Θεσσαλός, πατ. Φρόνυον τινός, ὅστις καὶ Εὐδοξίος ὠνομάζετο Ληκ. 8) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-δόξω· 1) εὐδοξός.

Εὐ-δούλευτος, 2' καλῶς δουλεύων τῷ κυρίῳ του καὶ φιλοδόξος Χρυσ. τ. 5. σ. 994

Εὐ-δούλος, 2' ὁ τοῖς δούλοις εὖνους, καὶ καλῶς αὐτοὺς μεταχειριζόμενος Ἀχαιοὶ π. Ἀθην. 6, 267, benignus.

Εὐ-δοχαὶ· 1) εὐδοχαίαν.

Εὐ-δρακῆς, 2' εὐδερκῆς Σοφ. Φιλ. 836· 1) εὐδρακῆς.

Εὐδράμων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-δράνεια καὶ εὐδρανία, ἡ σωματικὴ εὐεξία, ῥωμαλέότης Ἡσυχ. τοδιν.

Εὐ-δρανής, 2' ῥωμαλός, κατὰ τὸ σῶμα ὀγιρρός, ἰσχυρός Ἡσυχ. strenuus.

Εὐ-δρανία, ἡ· εὐδρανεία, Ὁ.

Εὐδράπια· πόλ. Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου Πτολ.

Εὐ-δραπέτευτον ἀνδράποδον, τὸ εὐκόλως δραπετεύον μὲν.

Εὐδραστὰς· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐδράων, ἡ δρᾶν, ἱερ. δρῶν γράφεται κειχωρισμένως εὐδράων, εὐδράων ὡς εὐ ποιεῖν Ἀριστοτ. ἡθ. 8, 12, beneficiatio.

Εὐ-δραμία· καλῶς, ταχέως τρέχων Πλουτ. Φιλοπ. 18' - ὁ λόγος Στοβ. ἀνθ. 3, 24' ἡ κατάληψις Σ. Ἐμπ. κ. φυσ. 2, 36.

Εὐ-δραμία, ἡ· καλὸς, ταχὺς δρόμος, τρέχων Ἱπποκρ. celestias.

Εὐδρομίας, ὁ· τρέχων ταχέως, ἰχθὺς τις Ἐρατοσθ. π. Πλουτ. ποτ. ζ. φρονιμ. 32.

Εὐ-δρομία, 2' ταχὺς· ἵππος Ἡρακλ. Ἀν. 237, 25' καλῶς, ταχέως τρέχων Ὀρφ. π. Πλουτ. «ὁ οἶνος εὐδρομιον τὸ σῶμα ποιεῖ», εὐκίνητον, ἡ ὥστε πάντας τοὺς πόρους ἔχειν ἀνοικτοὺς, 7, 10, 2' «πόλις εὐδρομος» Ἀνθ. Παλ. 336, 4.

Εὐδρομος, ὁ· 1) Στωϊκὸς τις Δ. Λαερ. 2) ἀγγελιαφόρος τις 3) ἄλλ. ἐπὶ νομίῳ. Ἐπικρ. Λογγ. Χερσανησιῶν Μιον.

Εὐ-δρόμω, ἡ, ἑπὶρ. τοῦ εὐδρομος· πλείν μὲν. celestiter.

Εὐ-δροσος, 2' καλὰ δροσιζόμενος, καλὴν, πολλὴν ἔχων δρᾶσιν ἡ ὕμω· - παλαι. Εὐρ. Ἰ. Α. 1517' «-γῆς τόποι» Ἀριστ. ὄρν. 245, torulentes.

Εὐδρως· εὐδρῶς, βεβαίως Ἡσυχ.

Εὐ-δύνατος, 2' καλοδυναμιζόμενος, ἰσχυρὸς π. Ὀρφ. καὶ τρικάτ. Ἑμν. 28, 20, potens.

Εὐ-δου-ώπητος, 2' ὁ ποιεῖν τινα εὐκόλως καὶ δυσωπῆται, ἐντρέφεται, παρακρίθεται, «εὐπαθὴς πρὸς τὸ φαινόμενον αἰσχροὺς» = εὐκόλος εἰς τὸ καὶ κλινῆ εἰς τὴν παρακλῆσιν τινος 2) ἐντροπῆς διὰ μικρὰν αἰτίαν Πλουτ. π. δυνάμ. 1.

Εὐ-δυσωπήτως, ἑπὶρ. τοῦ προηγ.

Εὐδω, μελ. εὐδῆσαι, παρκα. ἀτ. ἡδὲ Πλάτ. συμπ. 203' κοιμᾶμαι π. Ὀμ. συχν. «γλυκὺν ὕπνον εὐδω» = ἡσυχᾶ, γλυκὰ Ὀδ. 0, 445' «-παρὰ τινι», 0, 337' «ὡς γὰρ παννύχιον εὐδω» βουληφόρον ἄνδρα Ἰλ. 6, 24' καὶ ἐπὶ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου, 5, 482' καὶ ἐν. «ἀφύλακτον εὐδῆσαι πᾶσαν εὐφρόνην» Αἰσχ. Ἀγ. 328' πρὶς συνηθότ. καθ'εὐδω» συνήμω. ἡσυχᾶζω ὅφρ' εὐδῆσι μένος βορέαν· = μέχρις αὐτοῦ κοπῆς ἡ μανία τοῦ βορέου Ἰλ. ε, 524' «-παλαιὰ χάρις» Πινδ. Ἰ. 6, 17' «εὐτε πάντες - ἀκόμωιν εὐδῶν» Αἰσχ. Ἀγ. 552' - συμφορὰ Πλουτ. Ἀντων. 36' «ὡς ὕπνω γ' εὐδῶντα μ' ἔχειρετε» = τὸν ἀφροντιν Σοφ. Οἱ. τ. 65, ὡς π. Θεοκρ. εἰμαι ἡσυχος, εὐχαριστήμιος, 2, 126' «καὶ βορέων εὐδῶν» = ἀνὸν ὀνὴρ βραδύνει Σοφ. Οἱ. κ. 308' «οὐ ποῦ» εὐδῶν λυπρὰ σου κηρύγματα» = ποτὶ δὲν ἡσυχάζουσι, καταπαύουσιν Εὐρ. Ἐκ. 662' «Τισίαν εἰσσομέν εὐδῶν» = ὅτε τὸν ἀφῆσιν νᾶ ἡσυχάζει Πλάτ. Φαιδ. 267' «εὐδῶντα πόλεμον ἐπεγείρει» Σολ. ἔλεγε. σιγῇ. 19' «τὶ δάκρυον εὐδῶν ἐγείρει» Δημ. 19, 255, dormio.

Εὐδωνος, ὁ· ποτ. παρὰ τὰς Τράλλεις τῆς Καρίας Πτολ.

Εὐδώρα, ἡ· 1) Ουγ. Λεανθου καὶ Τηόβους Πη.

- 2) θυγ. Νηρέως καὶ Δωριέως· Πρ. 3) θυγ. "Ατλαντος καὶ Πλειώνης, μία τῶν Ὑάδων καὶ Δωδωναίων Νυμφῶν Σχολ. Ἀρατ. 4) μήτ. τοῦ Παρθενίου Σουβ. 5) ἄλλ. Ἐπιγρ.
- Εὐδώρα, ἡ ἐπ. τῇ προηγ.
- Εὐ-δωρήτος, 2' πλουσίως δωρηθεὶς, πλούσια δῶρα λαβὼν· φορβή Ὀππ. ἄλ. 4, 359.
- Εὐ-δωρία, ἡ ἀφειδῆς δωρεά, χρηργία.
- Εὐ-δωρος, 2' πλουσιόπαρος, προσφέρων δωρεάν· ἄρουρα Ὀππ. ἄλ. 2, 39· ἔτι δὲ καὶ = τῇ εὐδωρήτει Εἰστ.
- Εὐδωρος· 1) υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ Πολυμήλης, θυγ. τοῦ Φόλαντος, ὃν οὐ καὶ ἀνετάρφη ἐν Θεσσαλίᾳ· ὕστερον δ' ὅπῃγε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, εἰς τῶν πάντε ἡγεμόνων τῶν Μυρμιδόνων Ἰλ. 2) διδάσκαλος τῆς παλαιστρας ἐν Ἀθήναις Πλάτ. 3) εἰς τῶν υἱῶν τῆς Νιδῆς Εὐρ. 4) Ἀθηναῖος Πλάτ. 6) Ἐλευσίνιος, ἄρχων ἑκῶν. Δ. Ἀλ. 5) Βοιωτὸς Ἐπιγρ. 6) Κνίδιος Μιων. 7) Ρόδιος Ἀππ. 8) Πυθαγόρειος Σιμπλικ. ἄλλος περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας Στραβ. 10) ἀγλαματοποιὸς Πλιν. 11) ἱερὸσούλος τῆς Ἡσυχ. 12) καὶ ἡ παροιμ. «Εὐδῶρου σάλας» (σάλας ἡ σάβας) Ἡσυχ. 12) σκηνογράφος Ἐπιγρ. 13) Εὐδωρείος οἶκος Ἐπιγρ.
- Εὐδωσάω, ἡ ἐπὶ ἔκων. Ἀφροδίτης ἐν Σαρακοῦσαις Ἡσυχ.
- Εὐεῖα· Εὐα, ἡ μήτ. τῶν ζῶντων Ἰώα. 1, 1, 2.
- Εὐ-εἶνος, 2' καλῶς ἐνδεχόμενος, ὥραϊν ἔχων ἐοικῆτα· Δημήτηρ Μοσχ. 4, 75.
- Εὐ-εἰ-καστος, 2' εὐκολόκαστος Φουρνουτ. π. φασ. 0ε. 32, 227.
- Εὐ-εἰ-γρετος, 2' εὐκολοφύπνῃτος Ἱεροκλ.
- Εὐεῖα· ἀγλαία γλῶσσ. Ἡσυχ. ἀσφαγίς.
- Εὐ-εἰρος, 2' ἔχων ὥραϊν ἔδραν, θρόνον, ἔφ' οὗ κῆθηται ἀταράχως καὶ καλῶς· μάκαρες Αἰσχ. Ἐπτ. 93· «πόλεως ῥυτῆρας», 301· τὸ δὲ «Ἀργῶ=ἔχουσα καλὰ καθίσματα Θεοκρ. 13, 21· «ὄρνις = σημαίνων εὐτυχίας, ὡς ἐκ δεξιῶν καθήμενος Αἰλ. Ἰ. 2, 16, 16· καλῶς καθήμενος, ἀρμαζήντος Δ. Ἀλ. συνθ. λέξ. 6· 2) ἱκαθ. ἔφ' οὗ τις κῆθηται καλῶς, στερεά· «εὐερότερον τὸν ἱππὸν παρέχεται» = ὥστε νὰ κῆθηται τὴν ἀρμολίαν ἐπ' αὐτοῦ Ξεν. ἱππ. 1, 12· πρβλ. εὐκαθέριος.
- Εὐ-εἰδῶς· εὐθέτως Ἡσυχ. = βεβαίως Φωτ.
- Εὐεἰδωκος, ὁ μυθολογ. ζῶον, πλάσμα τῶν Χαλδαίων Εὐαῖβ.
- Εὐεἰδωραχος· βασις Χαλδαίων πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ Σογγελ.
- Εὐ-εἰσιρα, ἡ ὥραϊς ἔχουσα πλοκάμους Ἀνακρ. π. Ἡραστ. α. 19.
- Εὐ-εἰσιρος, 2' ὥραιότρεχος Ἀνακρ. ἀποσκ. 80.
- Εὐ-εἰσιρα, ἡ ὥραιότρεχος μετγν. formositas.
- Εὐ-εἰσιρα, 2' εὐμορφος· γυνή Ἰλ. γ, 47, κατ' Εἰστ. αὐτ. κατ' ἔξοχον ἐπὶ γυναικῶν· ἄλλοτος Πινδ. Ἰ. 7, 28· Γαλάτεια Ἡσ. 0ε. 250· «= Ἀδάμνα κόρη» Θεογν. 1002· ἀνὴρ Αἰσχ. Περ. 316· «χρῶτες εὐεἰδῆ φάσιν» Εὐρ. Ἀλκ. 172· ἐπὶ γυναικῶν καὶ Ἡρ. 3, 1, 3· ἐπὶ ἀνδρῶν Ἡρ. 6, 32, formosus, pulcher.
- Εὐεἰδής, ὁ Τίτος Φλαύιος Εὐεἰδ. Ἐπιγρ.
- Εὐ-εἰκαστος, 2' εὐκολος εἰς τὸ εἰκασθῆναι Ἡσυχ.
- Εὐ-εἰκτέω· εὐρωστῶ, ὀγαίνω Ἡσυχ. ἔμφ. ἀντὶ εὐεκτήω.
- Εὐ-εἰκτος, 2' ἐνδοτικὸς, εὐκόλως ὀπακοῦν γυνὴ ἄλλου Δ. Κασ. 89, 20, obsequens.
- Εὐ-εἰκτως· προθύμως, εὐπειθῶς Ἐτ. Μ.
- Εὐεἰλάδ· υἱὸς Ναβουχοδονόσσου Ἰώα.
- Εὐ-εἰλήτος, 2' εὐκολοδίπλωτος Εἰστ. Ἰλ.
- Εὐ-εἰλος, 2' προσήλιος, εὐκολοπέρματος, εὐκολοφύπνῃτος, γυνὴ Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 20 π. Φωτ. χειρογρ. ἔστιν εὐήλος = εὐήλιος ἁρτίκιν.
- Εὐ-εἰματέω· καλῶς εἶμι ἐνδεχόμενος Σωταδ. Στοδ. ἀνθ. 22, 26.
- Εὐ-εἰματος, 3' καλοενδεχόμενος Μας. Ταρ.
- Εὐ-εἰμονέω· εὐειματέω Κοριλλ.
- Εὐ-εἰμων, 2' εὐείματος Αἰσχ. Περ. 177.
- Εὐ-εἰρος, 2' καλομᾶλλον Ἰπποκρ. - οἷς Λεων. Ταρ. 98 (7, 657)· ἴδ' εὐερος.
- Εὐ-εἰς-βολος, 2' εὐκόλως ὑποκείμενος εἰς ἰχθυϊκὰς εἰσβολὰς· χώρα Αἰν. τακτ. ἐπὶ λιμένος, «εὐεἰσβολὸν στόμα λιμένος» = εὐπρόσιτον Στραβ. 17, 792.
- Εὐ-εἰ-βᾶτος, 2' τόπος ἐξ οὗ τις εὐκόλως δύναται νὰ ἐκβαίῃ Γαλην.
- Εὐ-εἰ-καυτος, 2' εὐκολόκαστος Γαλην.
- Εὐ-εἰ-κριτικός, 3' τῷ ἐπομ.
- Εὐ-εἰ-κρος, 2' εὐκόλως ἐκ τοῦ σώματος ἐκκρινόμενος εἰς τὸ συγχε· Ἀθην. 2, 53.
- Εὐ-εἰ-λαμπρος, 2' καλὴν ἐκπέμπον λάμψιν Ἠλιοδ. splendens.
- Εὐ-εἰ-νιπτος, 2' εὐκόλως ἀπονιπτόμενος, ἔξαλειψόμενος· βαφὴ Πολυδ. 1, 44.
- Εὐ-εἰ-πλutos, 2' τῷ προηγ. π. δὲ Ἰπποκρ. ἱερ. = εὐκόλως ἀποπλύνων.
- Εὐ-εἰ-πνευστος, 2' εὐκόλως τὴν ἀναπνοήν, τὸν ἀνασασμὸν τοῦ πέρνων, εὐκολὰ ἔξατριζόμενος μετγν.
- Εὐ-εἰ-ποίητος, 2' εὐκόλως ἐκποιούμενος, κατὰ μέρος τιθέμενος, ἀποχωρίζόμενος μετγν.
- Εὐ-εἰ-πόρητος, 2' εὐκολοκρίετος μετγν.
- Εὐ-εἰ-πτωτος, 2' εὐκόλως ἐκπίπτων μετγν.
- Εὐ-εἰ-πύριτος, 2' εὐκόλως πυρηνόμενος, θερμαινόμενος Στραβ. 12, 579.
- Εὐ-εἰ-ρυπτος, 2' εὐκολοκαθάριος, εὐκόλως ἀπὸ τοῦ ῥόπου καθαριζόμενος Πολυδ. 1, 44.
- Εὐ-εἰτέω· εἰς ὀγὰ κατὰστασιν, εὐρωστον εὐρίσκομαι, εἶμι γινώσκω, δυνατός Ἀθην. 4, 168· «καὶ παχύνεσθαι» ἐπὶ δένδρων Πλουτ. ζῆτ. φασ. 30.
- Εὐ-εἰ-της, ὁ δγιῆς, δυνατός, εὐρωστος Πολυδ. 3, 88, 2.
- Εὐ-εκτία, ἡ εὐεξία Ἀρχυτ. π. Στοδ. ἀνθ. 1, 75.
- Εὐ-εκτικός, 3' εὐεκτης· «εὐεκτικὰ τε καὶ δγιῆ σώματα» Πλάτ. νόμ. 3, 684· ὁ Ἀριστοτ. ἀποδίδει τὴν λέξ. εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις, «τὸ εὐεκτικὸν τὸ ποιητικὸν πυκνότητος ἐν τῇ σαρκί», ἡδ. 5, 1.
- Εὐ-εκτικῶς· σχετικῶς Σουβ.
- Εὐ-εκτος, 2' εὐεκτικός Σχολ. Εὐρ. Ἰππόλ. 108· ἐπὶ εὐεκτικῶς Γρ. Κορ. 922.
- Εὐ-εκτός, 3' καλῶς ἡγμένος, λιπαρὸς Γαλην.
- Εὐ-εἰ-φορος, 2' εὐκαρπὸς· γυνὴ ῥαδίως

κυσφορούσα καὶ τελοσφορούσα = ἐγκαίρως μετὰ
 ἑνὲς μηνὸς τίκτουσα Ἀριστοτ. 1, Ζ. 7, 4.
 Εὐ-ἐλαιοσ, 2' πολλὰ ἔχων ἐλαιόδενδρα
 Στραβ. 5, σ. 243.
 Εὐ-ἐλατος, 2' εὐέλαιος ἀντὶ εὐήλατος Ἡσυχ.
 Εὐ-ἐλγεια, ἡ' πόλ. ἀναφερομένη ὑπὸ Ἑκα-
 ταίου π. Στ. Βυζ. κατ. Εὐελγέως Στ. Βυζ.
 Εὐ-ἐλεγκτος, 2' εὐκόλως ἀναϊρούμενος. ἀν-
 τιλεγόμενος Πλατ. Θεαιτ. 157' ὁ πρὸς ἀντι-
 λογίαν εἴτε ἀναίρειν, καὶ ἐπιπλήξιν ἐπιτή-
 δεῖος καὶ ἐπιρρηκῆς Ἀμμώνιος' πρὸλ. καὶ εὐ-
 ἐλέγκτος.
 Εὐέλθων 1) υἱὸς Σιρόμου βασ. τῆς ἐν Κύ-
 πρῳ Σαλαμῖνος Ἡρ. 2) Πυθαγόρειος ἐξ Αἰ-
 γῶν Ἰαμβλ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.
 Εὐελίδας, ὁ' γδ' εὐκλείδης.
 Εὐελίδης· αὐθάδης καὶ ὁ Ζεὺς ἐν Κύπρῳ Π-
 σόχ. πρὸλ. εἰλητικός καὶ εἰλέους.
 Εὐ-ἐλικτος, 2' καλῶς τυλιγμένος, στριφο-
 γυρισμένος Σχολ. Σοφ. Τρ. 792' εὐστροφος
 ἐπὶ φωνῆς Πολυδ. 5, 117.
 Εὐέλιον, τό' ἐλλίπης ἐν ἱερῶν Ἡσυχ. λέξ.
 ἀσφής.
 Εὐ-ἐλκῆς, 2' ἑλκος, πληγὴν ἔχων εὐκολο-
 θεράπευτος Ἰπποκρ. σ. 391, 42.
 Εὐ-ἐλκτος, 2' εὐκολοθεύς Γαλην 13, 10
 Εὐέλων· εὐήλιον Ἡσυχ.
 Εὐ-ἐλπεια, ἡ' γδ' εὐελπία.
 Εὐ-ἐλπίης, 2' καλῶς ἔχων ἐλπίδα Θεοδ.
 Στουδίτ. σ. 538, speratus.
 Εὐ-ἐλπία, ἡ' καλὴ ἐλπίς δι. γρ.
 Εὐελπίδης, ὁ' 1) ὀρθαλμῶν ἱατρός διάση-
 μος Κεία. 2) πλάστον πρόσωπον π. Ἀριστ.
 Εὐ-ἐλπίδιον· διαρροδόν' γδ' διαρροδός.
 Εὐέλπις 1) Καρόστιος ἱστοριογράφος Πορ-
 φυρ. 2) χειρουργὸς ἐν Ῥώμῃ Κεία. 3) ἄλλος
 τις Ἐπιγρ.
 Εὐ-ἐλπίς, 2' καλὰς ἐλπίδας τρέφων, πλη-
 ρὴς ἐλπίδων καλῶν «εὐελπίς εἰμι μεθ' ἑπομ-
 γην μετ' ἀπαρ. Αἰσχ. Πρ. 507' «εὐέλπιδες
 ὄντες σωθήσεσθαι» Θουκ. 6, 24' «πρὸς τὸν
 θάνατον» Πλατ. Ἀπολ. 41' «καὶ θαρραλέος»,
 νόμ. 2, 671' «περὶ τίνος», Ἰπκ. ἐλάσ. 364'
 2) ἐπὶ πραγμάτων καλὴν ἐλπίδα παρεχόντων
 Θουκ. 4, 62' «τὸ εὐελπί» = καλὴ ἐλπίς Δ.
 Κασ. 42, 1.
 Εὐ-ἐλπιστέω· ἔχω καλὴν ἐλπίδα μτγν.
 Εὐ-ἐλπιστί, ἐπὶρ. μετὰ καλῆς ἐλπίδος μτγν.
 Εὐ-ἐλπιστία, ἡ' ἡ καλὴ ἐλπίς Πολυδ. 11, 3, 6.
 Εὐέλπιστος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐ-ἐλπιστος, 2' εὐέλπις, ὀλιγώτερον ἐν
 χρῆσ. μτγν.
 Εὐ-ἐλπίστως· ἐπὶρ. τοῦ προηγ. -ἐπέξή-
 τουν μτγν.
 Εὐ-ἐμ-βας, 2' εὐκολοεῦκτος, τόπος ἐ-
 χων εἰσὸν εὐρύχωρον· ἀκρόπολις Χίων ἐπ.
 15' γδ' εὐέκβας.
 Εὐ-ἐμ-βλητος, 2' ὁ εὐκόλως δυνάμενος νά
 βαλῇ πάλιν εἰς τὸν τόπον τοῦ Ἰπποκρ.
 Εὐ-ἐμ-βολος, 2' εὐείσβολος, ὅπου δύναται
 τις εὐκόλως νά εἰσβάλῃ Ἀριστοτ. πολ. 7, 11'
 κτ' = τῷ προηγ. Ἰπποκρ.
 Εὐεμετίδης· ἀνδρ. ὄν. γδ' Εὐμετίδης καὶ
 Εὐνετίδης.

Εὐ-έμετος, 2' εὐκόλως διεγείρων ἔμετον Ἰπ-
 ποκρ. ἐσφ. γρ. εὐήμετος.
 Εὐ-εμῶ· εὐκολα ἐμῶ, ἑρῶν Θεοφρ. ἀμφ.
 Εὐ-εμῆς, 2' εὐκόλως ἐμῶν Ἰπποκρ. γδ' εὐημῆς.
 Εὐ-εμ-πτωσία, ἡ' τὸ εὐκόλως ἐμπίπτειν
 πρὸς ἐπὶ ἀσθενειῶν τοῖς ἀνθρώποις εὐκόλως
 ἐπιπίπτουσι Δ. Λαερ. 7, 115' τὸ εὐκόλως
 σφαλλῆν Στοδ. ἐκλ. γδ. σ. 182.
 Εὐ-εμ-πτωτος, 2' εὐκόλως πρὸς ἐμπίπτων,
 προσκόπτων μτγν. εὐχερῶς πίπτων Ἡσυχ.
 labilis.
 Εὐ-εμ-πτώτως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. «-ἔχει εἰς
 τὰ πάθη» = ἐπιρρηκῆς ἔστιν εἰς τὰ πάθη Χρυσ.
 procliviter.
 Εὐ-ἐμ-φρακτος, 2' εὐκόλως ἐμφραττόμε-
 νος Γαλην.
 Εὐέν· γδ' εὐάν.
 Εὐ-ἐν-δοτος, 2' εὐκόλως ἐνδίδων, «-γῆ
 καὶ μαλακὴ» Στραβ. 16, 1, σ. 740' «ἡθὺς πρὸς
 ἔρωτας» Σ. Ἐμπ. κ. μουσ. 48, mollis.
 Εὐ-ἐν-τευκτος, 2' πρὸς ὃν εὐκόλως τις θά-
 νηται νά προσέλθῃ, φιλοπροσθήγος Πολυδ.
 5, 138.
 Εὐ-ἐν-τρεπτος, 2' συνεσταλμένος μτγν.
 verecundus.
 Εὐ-ἐν-τροπος, 2' αἰσχυνηλὺς γλῶσσ. γενεσος.
 Εὐ-ἐξ-άγωγος, 2' εὐκόλως δυνάμενος νά
 ἐξαγῇ, εὐκολοδόχλος Στραβ. 5, σ. 222.
 Εὐ-ἐξ-άλειπτος, 2' εὐκολοεξάλειπτος Ξεν.
 Ἑλλ. 2, 3, 53 εἰς τὸ συγκρ.
 Εὐ-ἐξ-ανάλωτος, 2' εὐκολοξόδευτος, εὐ-
 κολοχύνετος Ἰπποκρ. 383, 10.
 Εὐ-ἐξ-ανάτκτης, 2' ὃν εὐκόλως δύναται
 τις νά ἐξαπατήσῃ, ὁπὸ τῶν ἀδίκων Πλατ.
 πολ. 3, 409, seductilis.
 Εὐ-ἐξ-απτος, 2' εὐκόλως δυνάμενος ν' ἀνά-
 ψῃ Μ. Ἀντων. 9, 9.
 Εὐ-ἐξ-άρτυτος, 2' εὐκολοαποψήματος ἀρ. μεθ.
 Εὐ-ἐξ-έλεγκτος, 2' εὐκολοαπόδεικτος, =
 εὐλέγκτος κατ' ἐπίτασιν Πλατ. Ἰπκ. μετ.
 293' ἐν δὲ Ἀπολ. 33 = εὐκολοεραυνήτα, ὅπου
 ἡ ὀρθὸς ἀνάγν. εἶνε εὐέλεγκτα.
 Εὐ-ἐξ-έλεκτος, 2' ἐκκολοκτολύκτος, ἐπὶ
 στρατευμάτων Στραβ. 3, σ. 154.
 Εὐ-ἐξ-έταστος, 2' εὐκολοεξέταστος Ἀρι-
 στοτ. π. ψ. 1, 4.
 Εὐ-εξία, ἡ' καλὴ κατάστασις, ὀγεινή· «σώ-
 ματος Πλατ. Πρωτ. 354' «καὶ ὀγεία», πολ.
 8, 559 (πρὸλ. εὐεκτήος) «τοὺς γυμναζομέ-
 νους γιγνώσκωμεν εἰς τὰς εὐεξίας αὐτῶν ἀπο-
 βλέποντες» Αἰσχιν. 1, 189 (εἰς τὸν πλ. καὶ
 Ἰσοκ. 4, 1) «εὐεξία, πυκνότης σαρκός» Ἀ-
 ριστοτ. ἡθ. 5, 1, ὥστε πάντοτε πρέπει νά νοη-
 ται ἐπὶ ἰσχυροῦ καὶ ἐξησχημένου σώματος·
 δύναμις καὶ δεξιότης σημαίνεται π. Πολυδ. 1,
 57, 1' ἐπὶ ἡμίονου, Πλουτ. Μαρ. 13' καὶ
 ψυχῆς Πλατ. πολ. 4, 444' ἐπὶ πολιτικ. νο-
 μοθεσίᾳ Ξεν. Λακ. 8, 1, ἀντιθ. τῇ καχεξίᾳ
 Πλατ. Γοργ. 450' «πλάτος ἱκανὸν ἐχούσης τῆς
 ὀγείας, τὴν μὲν ἐπίτασιν αὐτῆς εὐεξίαν ὀνο-
 μάξουσιν οἱ παλαιοὶ φιλόσοφοι τε καὶ ἱατροί,
 τὴν δὲ ἔκλυσιν ἰδίῳ μὲν οὐκ ἐπὶ προσαγορεύου-
 σιν ὀνόματι, τῷ δὲ τοῦ παντὸς γένους, ὡσαύ-
 τως ὀγείαν καλοῦντες» ὥστ' ἀρίστη τις ὀγεία

πάλιν Πλατ. νόμ. 8, 850' «-καὶ ὠφέλειαν», Πυργ. 522' «καίεται σοὶ εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐς αἰὲ ἀνάγκης» Θουκ. 1, 129' - καταθέσθαι, 128' «ψηφίζεσθαι τινὲς εὐεργεσίαν» = ἀναγορεύειν τινὲς τὴν τιμητικὴν προσηγορίαν τοῦ εὐεργέτου, μετὰ τοῦ «προξενίαν, ἀτέλειαν» Δημ. 20, 60' «εὐεργεσία τε καὶ πολιτεία Συρακοσίοις ἐν Ἀντάνδρῳ ἔστιν» Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 29, beneficentia.

Εὐεργεσία, ἡ ἐπών. «Ἦρας ἐν Ἀργεὶ Ἡσύχ. Εὐεργέται, οἱ ἐπών. τῶν Ἀριμασπῶν, ἑθνους τοῦ Δραγγιανῆς, χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κληθέντων οὕτω διότι ἐχορήγησαν τροφὰς καὶ ἄλλα ἐφόδια εἰς τὸ στράτευμα τοῦ ἀρχαίου Κόρου ἐν καιρῷ πολέμου Στραβ. 2) τῶν Πτολεμαίων Ἐπιγρ.

Εὐ-εργετέω· εἶμαι εὐεργέτης, πράττω καλὸν ἔργον, ἀγαθοεργῶ, ἀπολ. Σοφ. Φιλ. 666' συνήθ. - τινὰ Αἰσχ. Εὐρ. 695' καὶ πεζ. π. γ. Πλατ. Κρατ. 428' καὶ «εἰς ἕκαστον τὴν μεγίστην εὐεργεσίαν», ἀπολ. 36' «εἴ τινας εὐεργεσίας εὐεργετηκότες εἶεν», πολ. 10, 615' «ὅ, τι ἂν ἡμᾶς [εὐεργετήσης], 1, 345' 60. παθ. «εὐεργετούμενος ὅφ' ἑμῶν» Ἰσοκ. 7, 4' «καὶ τι καὶ εὐηργετήται ὅφ' ἑμοῦ» Πλάτ. Κριτ. 43' «ἄλλην εὐεργεσίαν τις εὐεργετηθείς», Ἰοργ. 520' «μεῖζονα εὐεργετημένους» = μεγαλειότερας εὐεργεσίας ἀπολαύσας Ξεν. ἀπομ. 2, 2, 3' π. τοῖς πολλοῖς μετγ. συντάσσεται μετὰ δοτ. ἡ αὐτοῖς σαρκεῖται, συνήθ. ὅμως εἶνε εὐεργέτου, benefacio.

Εὐ-εργέτημα, τό· καλὴ πράξις, ἀγαθοεργία Ξεν. Κυρ. 8, 2, 2, benefactum.

Εὐ-εργέτης, ὁ· ὁ καλὸς πράττων, ἀγαθοεργῶν, καὶ ἐπὶ ὁ - ἀνὴρ Πινδ. Ὀ. 2, 104' - βροτοῖσι Εὐρ. Ἦρ. μαιν. 1252' - γῆς, Ῥησ. 151' ἰδ. τιμητικὴ προσηγορία τῶν ὑπηρετησάντων τὴν πατρίδα, π. τοῖς Πέρσας «εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη» Ἦρ. 8, 85' οὕτω καὶ π. Πλατ. «μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἑμοὶ ἀναγεγράφει», Ἰοργ. 508' «πρόξενος ἡμῶν ὢν καὶ εὐεργέτης ἐκ πάντων προγόνων» Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 4' πρὸς εὐεργεσία.

Εὐεργέτης, ὁ· 1) τιμητικὴ προσηγορία τῶν ὠφελήσαντων τὴν πατρίδα (ἴδε τὸ προηγ. 2) ἐπών. Διονύσου Ἡσύχ. 3) ἐπών. δύο Πτολεμαίων καὶ ἄλλ. Πλουτ. 4) κύρ. ὄν. α) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 6) Βωιωτὸς Ἐπιγρ. γ) ἄλλος τις Ἰπποκρ. ἐπιθ. 5, 97, ὅστις ὅμως ἄλλαχόθι, 7, 55 εὐεργος καλεῖται.

Εὐ-εργετητέον (εὐεργετέω) πρέπει τις νὰ εὐεργετῇ τοὺς φίλους Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 28, benefaciendum.

Εὐ-εργετητικός, 3' εἰς εὐεργεσίαν κλίνων, ἴσφ. ἀντὶ τοῦ εὐεργετικός Ἀριστοτ. ἡθ. 9, 11.

Εὐεργετίας, 3' Μεσσηνίως τις Πaus.

Εὐ-εργετικός, 3' κλίνων, πρόθυμος εἰς εὐεργεσίαν «ἔστις εὐεργετικὴ ἀνθρώπων» Πλατ. δρμ. 412' «τὸ εὐεργετικόν» = εὐεργεσία Δ. Σικ. 1, 25, beneficus.

Εὐ-εργετικῶς, ἐπὶ τοῦ προηγ. Ἐπιγρ. Ῥοσσετ. 11, σ. 13, benefico.

Εὐ-εργέτης, ἡ· ἡ ἀγαθοεργὸς Εὐρ. Ἀλλ. 1058' «ψυχὴ εὐεργ.» Πλατ. νόμ. 10, 806.

Εὐεργέτης, ἡ· Βερενίκη Ἐπιγρ.

Εὐ-εργέω, ἴσφ. ἀντὶ ἐνεργῶ Ἡσύχ.

Εὐ-εργή· ἡ εὐρηγ.

Εὐ-εργής, 2 (ΕΡΓΩ) 1) καλῶς κατασκευασμένος, καμωμένος, π. Ὀμ. ἐν Ὀδ. ἐπὶ πλοίων καὶ ὅπλων, ἐπὶ ἐξοπλισμοῦ τινὸς Ὀδ. γ, 224' - χροσός = καλῶς ἐξοπλισμένος, ω, 274' - πηδάλιον Ἡσ. ἔρ. 627' καὶ μετγ. π. ὡς - ἀγκιστρον Ὀππ. ἀλ. 5, 135' 2) εἰς καλόν, διὰ καλὸν γινόμενος, εὐεργέας = εὐεργεσία Ὀδ. δ, 695' 3) εὐκολοκατασκευάστος Θεοφρ. π. μετγ. καὶ ἐνερ. καλῶς, ἐπιτηδεύς ἔργα-ζόμενος, κατασκευάζων.

Εὐ-εργία, ἡ· εὐεργεσία Ἰωσ.

Εὐ-εργίδης· Ἀθηναῖος Ἀριστ.

Εὐ-εργός, 2' καλῶς ἐνεργῶν, ὀρθῶς πράττων· «καὶ ἡ κ' εὐεργός ἔστιν» Ὀδ. λ, 434' κατὰ δὲ Σχολ. σύμφων, καλὰ ἔργα πράττουσα, ω, 202' ὠφέλιμος Ἀριστ. 2) καλῶς ἐργασμένος, καλῶς δουλευμένος «-γῆ, λατὸν» Θεοφρ. 10, 43' 3) εὐκολοκατασκευάστος - ἕλος Ἦρ. 3, 24' ἔλλα Θεοφρ. - ἔρια Λουκ. συγ. 12, facilis.

Εὐ-εργός, 1) Νάξιος, οὗ καὶ ἀνδρὶς Ἰάροτο Πaus. 2) Ἀθηναῖος, τοκογλύφος, καὶ οὗ ἔγραψεν ὁ Δημ. 3) ἄλλος τις Ἰπποκρ.

Εὐ-εργός, ἡ· εὐεργής.

Εὐ-εργέσις, 2' εὐκολοεργέσις Στραβ. 14, σ. 669, itacundus.

Εὐ-ερέια· τὸ ἐπών.

Εὐ-ερέια, ἡ· καλὴ, ὠραία μαλλίου ποιότης, μαλακότης ὡς τὸ μαλλίον Πλατ. κομ. π. Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 121.

Εὐ-ερέιος, 2' εὐερος ὡς τῶν γραμ. ἀποδοκίμ. ἴδε Λοδεν. Φρυν. 146.

Εὐ-ερέκεια, ἡ· καλὴ, στερεὰ δόρυς Πλάτ. νόμ. 6, 779, ὅπου γρ. κοιν. εὐερέκεια, μακίτιο.

Εὐ-ερέκης, 2' α) καλῶς περιφραγμένος, πεφυλαγμένος - ἀλλή Ἰλ. ι, 471' - ὄδραν Ὀδ. ρ, 267' - ἄλλος Πινδ. Ὀ. 13, 105' - πόλις Αἰσχ. ἰκ. 933' - χώρα Πλάτ. νόμ. 6, 760' - γῆλοφος, Κριτ. 113' - ὑποδοχὴ, νόμ. 8, 848' ἰδ. ἐπὶ καλῶς ὠχυρωμένων πόλεων μετγ. 6) εὐπερίκλειστος - δίκτυα Ὀππ. ἀλ. 4, 655.

Εὐ-ερέκεια, ἡ· εὐερέκεια.

Εὐ-ερέκτης, ὁ· εὐεργέτης Ἀντ. θ. 30 (9, 92).

Εὐ-ερέως, ἡ· εὐεργής.

Εὐ-ερέμας· εὐτυχὸς, κερδαίνων Πολυδ. 5, 135 (= εὐνοοῦμαι ὡς τοῦ Ἑρμοῦ), fortunatus.

Εὐ-ερέμης, 2' ὡς τοῦ Ἑρμοῦ εὐνοούμενος = εὐτυχής Ἡσύχ. fortunatus.

Εὐ-ερέμια, ἡ· καλὴ εὐτυχία, ἴδ. ἐν τῷ κυνήγι Πολυδ. 9, 168, felicitas.

Εὐ-ερέμω, ἴσφ. ἀντὶ τοῦ εὐερέμω ὅ ἴδε

Εὐ-ερένης, 2' καλῶς ἀδελνῶν, ἀνδρῶν - δάφνη Εὐρ. Ἰ. Α. 1100' - δένδρον Αἰλ. Ἰ. Ζ. 8, 26' ἐπὶ χώρας· «εὐερεν. καὶ εὐδοτος» = ἔντοιο καὶ τοῖς κτήνεσι χρήσιμος, καλὴν βοσκήν παρέχουσα καὶ ἐπὶ ἀνθρώπ. εὐμῆκης Στραβ. 2, 103' κατὰ Σουίδ. = εὐδαλῆς· καλῶς βλαστήρας Ἡσύχ.

Εὐ-ερενός, 2' πολυκλάδος.

Εὐ-ερος, ἄτ. ἀντὶ εὐερος, ἐφθονον ἔχων μαλλίον - πόλις Σοφ. Τρ. 672.

Ευέρσας· Θεοαίσιος τις Λίβ.
 Εύ-εσίη· ἴδ' εὐθεσία.
 Ευέρωδεσχος· ἴδ' εὐδώραχος.
 Εὐεσπερίδες, αἱ κήποι τῶν Ἑσπερίδων
 Θεοφρ. Ἰ. Φ. 6, 3· λέγεται δὲ καὶ χωρὶς
 τοῦ εὐμορίου ἑσπερίς· τὸ ἰδιωτικὸν εὐεσπερίτης
 Στ. Βυζ. οἱ Εὐεσπερίται· Ἦρ.
 Εὐεσσός, ἡ· δν. πάλ. Θεογινωστ. Κρ. Ἀν. 2, 72.
 Εὐ-εστιά· ἴδ' εὐετία.
 Εὐ-εστίας, 2· ὁ καλὴν ἔχων ἐστίαν, κατοί-
 κταν Καλλ. Δηλ. 325.
 Εὐ-εστώ, οὗς, ἡ (εὐμ)· τὸ εὐ ἔχειν, εἰς κα-
 λὴν, εὐτυχὴ κατάστασιν εὐρίσκεισθαι, εὐδαι-
 μονία· «πόλις χαίρουσα εὐστοίᾳ» Δίσχ. Ἀγ.
 Ἐπτ. 169· εὐθηνία ἀρ. λειξ. π. δὲ Δ. Λαερ.
 «καλὴ δὲ αὐτὴν (εὐθηνίαν) καὶ εὐεστώ», 9, 45.
 Εὐ-ετηρία, ἡ· ἔτος εὐτυχές, καρποφορία
 Πλάτ. συμπ. 188· «ὁ σίτος ἐν τῇ πόλει πο-
 λὺς ἦν εὐετηρίας γενομένης τῷ πρόσθεν ἔτει»
 Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 4, fortillitas
 Εὐετηρία· γυν. δν. Ἀθην. ἐπιταφ. Ἐπιγρ.
 2· πλοῖον δν. Ἀττ. ναυτ.
 Εὐετήριος· ἀνδρ. δν. ἐπὶ Ἰοδιανοῦ Σουῖδ.
 Εὐέτης· 1) Λοκρὸς Πυθαγόρειος· 2) κωμ.
 ποιητ. Ἀθην. Σουῖδ.
 Εὐ-ετία, ἡ· εὐετηρία Μητροδ. πρὸς Δρ. 15
 (14, 121).
 Εὐ-έτιος· ἑπαρχος Ἀλεξανδρείας ἐπὶ Δυνού-
 στου Εὐνάκ.
 Εὐετίσιον· Ἀθηναῖος στρατηγὸς Θουκ.
 Εὐ-ετός· ἀρχαῖος. γρ. ἀντὶ εὐεστός Ἀρατ.
 1090.
 Εὐ-ευκτος· ἴδ' εὐάρατος.
 Εὐ-εύρετος, 2· εὐκολοεύρετος· -χώρα Ξεν.
 οἰκ. 8, 17, promptus.
 Εὐ-εφ-ικτος, 2· εἰς δν εὐκόλως δύναται
 τις νὰ φθάσῃ Ἀπολλων. συντ. σ. 44.
 Εὐ-εφ-όδευτος, 2· τῷ ἔπομ. Ἰαμβλ. εἰς
 Νικομ. σ. 134.
 Εὐ-εφ-όδος, 2· εὐκολοπρόσβατος, τόπος· εἰς
 δν εὐκόλως δύναται τις νὰ κάμῃ ἐξοδόν, ὁρ-
 μητικὸν καὶ αἰρνίδιον τῶν πολεμίων ἐμβασμά-
 -χωρία Ξεν. Κύρ. 2, 4, 13.
 Εὐ-έχτος· ἀνδρ. δν. Ἐπιγρ.
 Εὐ-έψητος, 2· εὐκολόψητος, εὐκολοχώνευ-
 τος Θεοφρ. αἰτ. φ. 4, 14.
 Εὐ-εψος, 2, ἔσφ. ἀντὶ τοῦ προηγ. Γεωπ.
 Εὐζενος· εὐζενος· ἀνδρ. δν. ἐπὶ Λυδικῷ νομίσμ.
 Εὐ-ζηλία, ἡ· εὐτοχὴς ἁμίλλα, συνέρισμα,
 ζηλία, καὶ ἡ διὰ ταύτης ἀπαντωμένη ἐπιτη-
 δεύσις· «τῆς ἐν τοῖς λόγοις εὐζ. καὶ καθαρὴ-
 τητος» ὅπερ ὁ Κοραῖς εἰς «εὐτελείας» μετα-
 βάλλει Πλουτ. Αὐκ. 21.
 Εὐ-ζηλος, 2· ὁ μετὰ πολλοῦ ζήλου προσ-
 παθὼν νὰ ἀποκτήσῃ τι, καλὸς καὶ εὐτοχὴς ζη-
 λωτὴς καὶ μιμητὴς, ἀντιθ. τῷ δύσζηλος καὶ
 κακὸς ζήλος Νικ. ἀλ. θ οὕτως «εὐζήλος, ἐπὶ
 καλῷ ζηλομένῃ» Ἦσυχ.
 Εὐ-ζήλως· μετὰ καλοῦ ζήλου, εὐτυχώς Ἀνθ.
 Παλ. 11, 114, 2, feliciter· τὸ δὲ «βέβαια»
 εὐζ. = ζηλωτὴ Νικ. Ἀλ. 9, feliciter.
 Εὐ-ζήλωτος, 2· τῷ προηγ. μτγν.
 Εὐ-ζηλώτως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Σουδ. πρακτ.
 728, 11, studioso.

Εὐ-ζυγος, ἐπ. ἰζύγος· 2· καλῶς ἐζευγμέ-
 νος, συνδεδεμένος ἐπὶ πλοίων στερεὰ συνηρ-
 μασμένος ἢ μὲ καλὰ κωπηλατικῶν καθίσματα
 Ὀδ. ν, 116· - Ἀργεῖο Ἀπολ. Ρ. 1, 4, ὅπερ ὁ
 Σχολ. ἐξηγεῖ εὐκαθέδρος.
 Εὐ-ζυμος, 2· καλὰ ζυμωμένος Γαλην. 14, 820.
 Εὐζυός, υγος· εὐζυγος· -μαστοί = ἴσοι Σωσιπ.
 3 (5, 56).
 Εὐ-ζωά, ζωρ. ἡ· εὐζωία Πινδ. Π. 4, 31.
 Εὐ-ζω-γράφητος, 2· εὐκόλως καὶ καλῶς
 ζωγραφημένος Εὐστ. 184, 39.
 Εὐ-ζωίω· ζῶ καλῶς Μ. Ἀντων. 3, 12.
 Εὐ-ζωή, ἡ· καλὴ ζωὴ Πινδ. Π. 4, 131.
 Εὐ-ζωία, ἡ· καλοζωία, καλή, εὐτοχὴς ζωὴ
 Ἀριστοτ. ἡθ. 1, 8, vivacitas.
 Εὐ-ζώητος, 2· καλοζώνης Ζωναρ. σ. 899.
 Εὐζώιος· ἀνδρ. δν. Σουῖδ.
 Εὐ-ζωμεύω· βράζω τι καλῶς καὶ τόσον ὥ-
 στε μεταβάλλεται ὅλον εἰς ζωρὸν μτγν.
 Εὐ-ζωμον, τό· εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ, τοῦ
 ὁποῖου τὸν σπόρον μεταχειρίζονται ὡς καὶ
 τὸν τοῦ συνάπικος εἰς τὸ νὰ ἀρτυρῶσι τὰ φα-
 γητὰ Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7, 1, 2· κυρ· = καλὸν ζω-
 μὸν δίδων, οὐρα· εἶνα δὲ κυρ. αὐδ. τοῦ ἔπομ.
 Εὐ-ζωμος, 2· καλὸν ζωμὸν ἔχων, εὐδαί-
 μονος Διοσκ. 2, 170.
 Εὐ-ζωνίξω· ζωννύω καλῶς μτγν. accingo.
 Εὐ-ζωνος, π. ἰζύωνος· 2· καλῶς ἐζωσμένος
 (ζώνη) Ὀμ. Ὀμν. Δημ. 1, 429· ἐπὶ τῶν εὐ-
 πρεπῶς κεκοσμημένων γυναικῶν διὰ τῆς ἀμέ-
 νους ὑπὸ τὸ στήθος ἐπὶ τὸν πέπλον ἦτοι τὸ
 ἐπανωφόριον συνεπιζωμένης ζώνης, δι' ἧς
 λαμβάνει σχῆμα εὐπρεπὲς ὁ ἱματισμὸς αὐτῶν·
 «εὐζώνους ἱματίων ἐπιζωστρούς» Σοφ. Ἄποστ.
 216· ἐπὶ ἀνδρ. καλῶς ἐζωσμένος, οἵτινες τὸν
 χιτῶνα εἶχον ὑψηλότερον τοῦ συνήθους ἐζω-
 σμένον, ἵνα εὐκολώτερον δύνανται νὰ κινῶν-
 ται, δθ. ἱστοίμοι, ἱλαφρός, ἰδ. ἐπὶ στρατιω-
 τῶν Ἦρ. 1, 72· π. Ξεν. Ἀν. συγκ. ἐπὶ ἑλα-
 φρῶς ὠπλισμένων στρατιωτῶν· ἐπὶ δὲ ὀπλι-
 τῶν οἵτινες ἄφηναν ὅπισθεν τὴν βαρεῖαν ἀσπί-
 δα, 7, 3, 46· - στρατιὰ Πολυδ. 3, 35, 7·
 «πνία εὐζ. καὶ κούφη» Πλουτ. Πειλοπ. 3·
 ἱστοίμοι εἰς ταξίδιον Λουκ. καταπλ. 15.
 Εὐ-ζώνως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Ἀλκιφρ. 3,
 55, succincto.
 Εὐ-ζωος· ζῶν καλῶν, εὐτοχὴ ζωὴν καὶ -
 εὐλα = πολυχρονίως διαρκούντα Θεοφρ. νίναξ.
 Εὐ-ζωρος, 2· ζωρὸς, λίαν καθαρὸς, ἐπὶ οἴ-
 νου ἄκρατος· οἶνος Ἀριστ. Ἰκκλ. 227· -μέ-
 θου Εὐρ. Ἀλκ. 760· -κόλις π. Πλουτ. Θησ.
 22· συγκρ. εὐζωρότερος Ἰπποκρ. εὐζωρίστε-
 ρος Ἐπιπ. π. Ἀθην. 10, 423, potacius.
 Εὐ-ζωστος, 2· εὐζωνος, ἡ ἐξήγ. π. Σχολ.
 Ἰλ. α, 429.
 Εὐ-ηγενής, ἐπ. 2· εὐγενής Ἰλ. λ, 127.
 Εὐ-ηγασία, ἡ· καλὴ κυβερνήσις, ὁδηγία Ὀδ.
 σ, 114· «εὐηγασίη, εὐαρχία· εἰ μὲν δασείως,
 παρὰ τὸ εὐ ἡγεῖσθαι, εἰ δὲ ψιλῶς, εὐδαιμο-
 νία· ἦγον (εἴτε ἡγόν) γὰρ τὸν εὐδαίμονα» Ἰω-
 νες λέγουσι· Ἦσυχ.
 Εὐηγήτης, 1) Ἀθηναῖος ἄρχων ἐκώνυμος
 Ἐπιγρ. 2) πατ. Πολέμωνος Σουῖδ.
 Εὐ-ηγής, 2· εὐαγής Ἀρετ. Ἰσφ.

Εὐ-ηγορέω· ὁμιλῶ καλῶς, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, ἀντιθ. κατηγορέω εὐαγορηθεὶς Πινδ. *l.* 1, 51.

Εὐ-ηγορία, ἡ· ἐγκώμιον Ἡσυχ. *beneficentia*.

Εὐ-ήγορος, 2· καλῶς ἀγορεύων, ἢ ἐγκωμιάζων Εὐδουλ. π. Ἀθην. 11, 478, ὅπερ κατὰ Μαΐνικ. εὐηγορῶν γραπτέον *facundus*.

Εὐ-ήγορος· Ἀθηναῖος τις Δημ.

Εὐ-ηγόρως, ἐπίρ. τοῦ εὐήγορος.

Εὐ-ηδέης, 2· χαρίεις, τερπνός Ἀριστ. *id.*

Εὐ-ήδονος, 2· τῷ προηγ. μτγν. *juvundus*.

Εὐ-ήθεια, ἡ· καλὴ διάθεσις, ἐμπιστοσύνη, ἀπλότης ἐν τῇ καλῇ σημ. Ἡρ. 3, 140· -γενναία = εὐγενής ἀπλότης Πλάτ. πολ. 2, 348, ἀντιστοιχεῖ τῷ πραότητι Δημ. 24, 52· συνήθ. ἀπλότης ἐν τῇ κακῇ σημ. ἀνοησία, πρβλ.

«οὐχ ἦν ἀνοίαν οὐσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐθείαν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἀληθῶς εὐ τε καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένην διάνοιαν» Πλάτ. πολ. 3, 401, «πολλῆς εὐθείας, ὅστις οἶται» = εἶνε μεγάλη ἀνοησία, ἐάν τις νομίζῃ

Θουκ. 3, 45· «ὁμῶν τὴν εὐθείαν καταγιγνώσκουσιν» Ξεν. Ἀν. 1, 3, 16, *bonitas*.

Εὐ-ήθη· γυν. ὄν. Ἀνθ.

Εὐ-ήθης, 2· καλῆς διαθέσεως, καλόγνωμος, πιστός, ἀπλός, ἀρχῇ ἐν καλῇ σημ. Πλάτ. Ἀλκ. 2, 140· «-καὶ ἀστείας, πολ. 1, 349· πρβλ. «τὰ εὐθῆς, οὐ τὸ γενναῖον πλείστον μετέχει» Θουκ. 3, 83· συνήθ. δὲ (κατὰ δὲ Μοῦρ. σ. 195, 32· «εὐθῆς τὸ χρηστόν, ὡς Θουκυδίδης Ἀττικοί, εὐθῆς τὸ ἀνόητον Ἑλληνες» μετὰ ἐλαφρύτερου ἰσχυροτέρου φόβου, «πρῆγμα εὐθέατατον» Ἡρ. 1, 160· ἐπὶ πυρετοῦ καὶ πληγῶν=εὐκολοθεράπνευτος ἱατρ. ἐπίρ. εὐθῆς=ἀπλοῦς καὶ ἀφελὺς Εὐστ. Ἰλ. 62, 12· «τοῦτο δὲ ἀπλῶς καὶ ἀτέχνως καὶ ἰσως εὐθῆς ἔχω παρ' ἑμαυτῷ» Πλάτ. Φαιδ. 100, *simplex*.

Εὐ-ηθία· γυν. εὐθῆς Αἰσχ. Πρ. 383, π. Ἡρ. εὐθῆ.

Εὐ-ηθιδας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐηθίδης, ὁ· τῷ προηγ.

Εὐ-ηθίζομαι· εἶμαι ἢ φέρομαι καὶ λαλῶ ἀπλοῦς, ἀκάκως· «τί εὐηθίζεσθε πρὸς ἀλλήλους» Πλάτ. πολ. 1, 336· π. Σουῖδ. καὶ ἔνερ. εὐηθίζω, μωραίνω.

Εὐ-ηθικός, 3· ἰδιόζων, ἀνῆκων εἰς εὐθῆ, καλόγνωμος, πιστός, ἀκάκως· «ἔργει τῶν ὡς ἀληθῶς εὐθῆκων τε καὶ δικαίων» Πλάτ. πολ. 1, 343· ὅστις ὀλίγον ἐνδίδει, ἀντιθ. τῷ σκληρός, Χαρμ. 175· καὶ μὲ σημ. φεικτὴν, ἀπλοῦς, ἀνοηταῖων μτγν. οὕτω καὶ ἐπίρ. Ἀριστ. νεφρ. 1258· -ἔχειν Πλάτ. Ἰππ. μαιζ. 301, *simpliciter*.

Εὐ-ηθός, ὁ· ἐπίσκοπος Πασχ. χρόν.

Εὐ-ήκης, 2 (ἀκῆ)· κοπερός, μυτερός, σου-ῶν· «αἰγμὴ Ἰλ. χ, 319· «σάργανα Ἀπολ. Ῥ. 2, 101· «ἄρητ' Ὀππ. ἄλ. 5, 637· «ξυρὸν Νικ. Ἀλ. 410· π. Ἐμπεδ. «βάζεις εὐ-ήκης» ἔξηγῆται διὰ τοῦ εὐήκου, καὶ κρίνεται μεταβλητέον εἰς εὐήχης.

Εὐ-ηκοῦς· ἀκούω καλῶς μτγν. π. Αἰσχ. *ix.* 112, εἰς εὐακοῦς λίαν ἀμφ.

Εὐ-ηκοῖα, ἡ· τὸ ἔχειν ἀκοὴν καλὴν, εὐπείθειαν, ὑπακοὴν Δ. Σικ. 17, 55· καὶ ἐπὶ τῶν θεῶν, ἢ εὐμένης ἀκρόσεως τῶν εὐχῶν.

Εὐ-ήκοος, 2· καλῶς, ἐκλόως ἀκούων Ἰπποκρ. «εὐηκουότερα ἢ νύξ τῆς ἡμέρας» = ἐν καιρῷ νυκτὸς ἀκούει τις εὐκολώτερον ἢ τὴν ἡμέραν Ἀριστοτ. προβλ. 11, 5· εὐπειθὲς Ἀριστοτ. ἡδ. 1, 13· ἐπὶ τῶν θεῶν, κλίνων εἰς ἀκρόασιν, ὁμορ. σχηματ. «εὐάκοος θνατοῖς» Λεων. Ταρ. 29 (9, 316), *obediens*.

Εὐ-ηκόως· εὐπειθῶς, ἀκολουθητικῶς· «εὐηκόως διακείμεθα πρὸς τι» Πολυβ. 27, 6, 7, *obedienter*.

Εὐ-ηλάκτας, 2· (ἐπὶ τῶν εὐγενῶν γυναικῶν καλὴν) ἡλακτέην ἔχουσα Θεοκρ. 28, 22· ἐπὶ τῶν Ἀρτέμιδος καλὰ βέλη ἔχουσα, ἥτοι στήριγμα Ἡσυχ.

Εὐηλασίος· ἀνδρ. ὄν. μαρτυρολ.

Εὐ-ήλατος, 2· ἐν ᾧ τῷ πᾶσι εὐκόλως δύναται τις νὰ ἐλάσῃ, νὰ ἱππεύσῃ «χωρίαν εὐήλατον» Ξεν. 5, 4, 54· πρβλ. Κυρ. 1, 4, 16, ὅπου δηλοῦται τις πρὸς χρῆσιν τοῦ ἱππικοῦ ἐπιτηδεῖα πεδία· «ἔως μὲν ἔστιν εὐήλατα» Αἰλ. *I. Z.* 2, 39· καλῶς ἀσκητηθεὶς καὶ δουλευμένος Ἡσυχ.

Εὐ-ήλις, 2· καλὴν ἔχων, ἐπηυξημένην ἡλικίαν Σχολ. Θεοκρ. 1, 44, *procerus*.

Εὐ-ήλιος, 2· προσήλιος, εἰς τὰς ἀκτῖνας ὑποκείμενος τοῦ ἡλίου, ἔχων καλὴν ἡλιον· -πίτρα Εὐρ. Ἰππ. 129· «αἰθέρος πνοαί», Φοιν. 679· καὶ -πῦρ = αὐτὸ τὸ πῦρ τοῦ ἡλίου, *I. T.* 1138· «ἡμέραι Ἀριστ. βατρ. 242· «οἰκία Ξεν. οἰκ. 9, 4· «ἐν εὐηλίῳ» = εἰς τόπον προσηλιακόν, εἰς τὸν ἡλιον Ἀριστοτ. *I. Z.* 9, 16· «ἄνθρωποι εὐήλιοι» καλοῦνται οἱ ἀγαπῶντες νὰ προσηλιζῶνται Φιλοστρ.

Εὐ-ηλίως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου Αἰσχ. Εὐμ. 866.

Εὐ-ήλος, ἔσφ. ἀντὶ εὐήλους.

Εὐ-ημενής, 2· εὐμένης ὡς εὐγενῆς = εὐγενῆς δι. γρ.

Εὐ-ημερέω· εὐθύμους, ἡσυχούς, εὐτυχῆς εἶμι, ἡρεμῶς, ἐπὶ καιρῷ ἢ ἀτασθαρικῆς καταστάσεως, καὶ μτφ. «ταῖσι, ὧς εἶμι, εἰ τὸ νῦν εὐημερεῖ καλῶς τὸ πρὸς σὶ» = ἀνὰ ὅθιαι τόμα ἔσονται ἐν ὁμονοίᾳ, καὶ εἰρήνῃ μετὰ σοῦ Σοφ. Οἰ. Κ. 622· «συνώπτοντος αὐτὸν τοῦ Φιλίππου καὶ εὐμεροῦντος» Ἀθην. 6, 248· συνήθ. ἔχω καλὰς, εὐτυχεῖς ἡμέρας, ἐν γέν. εἶμαι εὐτυχῆς, εὐρίσκειμαι εἰς καλὴν κατάστασιν Σοφ. Ἥλ. 643, ἔνθα δ Σχολ. ἐξηγῆται τὸ εὐμεροῦσαν, ἐκαστὴν ἡμέραν εὐ διαγούσαν· «τὸ εὐμεροῦν τῆς πόλεως» Ἀριστοτ. πολ. 5, 8· καὶ συγχ. ἐπὶ ἀλόγων ζώων, εἰς καλὴν εὐρίσκεισθαι κατάστασιν, ἀντιθ. τῷ κακῶς ἔχειν, *I. Z.* 6, 19· ἐπὶ νίκῃς Δ. Σικ. 13, 16· «τὴν ἐκκλησίαν εὐημερήσας ὡς ὅλην φέρων» Αἰσχίν. 2, 63· καὶ ὁμ. ἐπὶ ποιητῶν καὶ ὑποκριτῶν θεάτρου, εὐδοκιμῶ εἰς τὴν παράστασιν, νικῶ· «ἀγῶν, ἐν ᾧ τοὺς Ἐπιγόνους εὐημερῆσαι» Ἀθην. 13, 584· «ἐν ἀπασιν» Φιλημ. ἐν Ἀθην. 7, 228· «ὁβίατρον ἀεροζάματος εὐμεροῦντος παρελθόν» Πλούτ. πολυπραγ. 13, *prosperior*.

Εὐ-ημέρημα, τό· τὸ καλὸν ἐπιχείρημα, νί-

κη· «τὸ περὶ τοὺς ἱππεῖς» Πολυβ. 3, 72, 2. successus.
 Εὐ-ήμερης, 2' εὐήμερος Κρ. 'Αν. 374, 24.
 Εὐ-ημερία, ἡ· 1) ὥραία, καθαρὰ, λαμπρὰ ἡμέρα· «εὐημερίας οὐσας» Ξεν. 'Ελλ. 2, 4, 2' = γενομένης 'Αρίστου. 'Ι. Ζ. 6, 15· ἔτι «αἱ εὐημερίαι» = καλὸς καιρὸς, καλὴ ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις· 2) καλὴ, εὐτυχὴς ἡμέρα, εὐτυχὴς ἀποτελεσμα Πινδ. 'Ι. 1, 40· νίκη Πολυβ. 7, 9, 10· «ἡ ἐν τοῖς θεάτροις» = ἐπιτυχία εἰς τὴν παράστασιν δράματός τινος 'Αθην. 14, 631· «εὐαμερίαι ἱμπαρικά» = εὐτυχία εἰς τὸ ζυμῶριον 'Ιπποδ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 43, 94· «εὐημερίας ἡμέρα» = εὐτυχὴς ἡμέρα 'Αλ. κίρρ. 1, 21, felicitas.
 Εὐημερία, ἡ· πλοῖον ὄν. 'Επιγρ.
 Εὐημερίδας· Κνίδιος ἱστοριογράφος· Πλουτ.
 Εὐημέριος· ἀνδρ. ὄν. 'Επιγρ.
 Εὐημερίς, (δος) γυν. ὄν. 'Επιγρ.
 Εὐήμερος· 1) ποιητής, ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς ἐκ Μεσσηνίας ἡ 'Αφράντας τῆς Σικελίας, ἡ Τριγιάτης (κατὰ Πλούτ.), ἡ Κῶκος ('Αθην.). σύγχρονος τοῦ βασι. Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ φίλος τοῦ Κασσιανόρου. εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν αὐλὴν ἔζη· ὠνομάσθη δὲ ἄθεος διότι ᾔθελε ν' ἀποδείξῃ εἰς ἐν σύγγραμμά του ὅτι τινες 'Ελλήνων οἱ θεοὶ ἦσαν θυετοὶ 'Ατλ. 2) βασι. τῶν Πάρθων Δ. Σικ. 3) Σπαρτιάτης 'Επιγρ. 4) ἄλλ. 'Επιγρ. γδ' εὐήμερος.
 Εὐ-ήμερος, 2' α) (ἡμέρος) πρᾶξις Πλάτ. Τιμ. 71· 6) (ἡμέρα) καλῆς, εὐτυχοῦς ἡμέρας· μετ' -πρῶσωπον = φαειρὸν, χαρούμενον 'Αριστ. 1322· -φάος = τῆς εὐτυχοῦς ἡμέρας φῶς· Σοφ. Αἴ. 635· -μετ' «τὸ εὐήμερον» = ἡ εὐτυχία Φίλων.
 Εὐημέρων· ἀνδρ. ὄν. 'Επιγρ.
 Εὐ-ήμετος, 2' εὐήμετος 'Ιπποκρ. α. 805.
 Εὐ-ημής, 2' εὐμήτης 'Ιπποκρ. α. 805· γδε Λοδεκ. Φρον. 706.
 Εὐ-ημονία, (ἡμῶν) ἡ· ἐμπειρία τοῦ ῥίπτειν βέλη, ἐπιτυχαινὴ τὸν σκοπὸν 'Παύχ.
 Εὐη· γενάρχη, προπάτωρ τῶν Γυμνοσσοφιστῶν μετ'ν.
 Εὐ-ηνεμία, ἡ· καλὸς ἄνεμος Λουκ. Λεβ. 15.
 Εὐ-ήνεμος, 2' καλὸν ἔχων ἄνεμον· «πύντου χάμα» = ἡ ὑπὸ καλοῦ ἀνέμου ἐλαφρῶς κινουμένη θάλασσα Εὐρ. ἀποσπ. Δαν. 10· -λιμὴν = ἀπὸ ἀνέμου προφυλαγμένος, 'Ανδρ. 750· -χώρα Λουκ. 'Αβδ. 27· προβλ. εὐάνεμος, aeneas.
 Εὐ-ήνη· Νύμφης ὄν. 'Επιγρ.
 Εὐήνηα· θυγ. Αἰήτου, βασι. τῆς Κολχίδος, γυνὴ Φρίξου· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Χαλκιδόπη ἡ Ὀφιοσσα Σχολ. 'Απολ. 'Ρ.
 Εὐηνίην, ἡ· ἡ Μάρπησσα καὶ ἄλλως λεγομένη, θυγ. τοῦ Εὐήνου βασιλεῖος τῶν Αἰτωλῶν, γυνὴ τοῦ 'Ιδαν, ἔξ οὗ ἐγέννησε τὴν Κλειόπαν· ἔπειθ' οὗ ἡγάπησεν αὐτὴν καὶ ὁ 'Απόλλων, ὃς Ζεὺς ἀφῆκεν εἰς τὴν Μάρπησσαν τὴν ἐκλογὴν νὰ λάθῃ ὁπότερον τούτων ἐπεθύμει κάλλιον 'Ιλ.
 Εὐ-ήνιος· μάντις ἔξ 'Απολλωνίως 'Ηρ.
 Εὐ-ήνιος, 2' ὁ δὲ τοῦ χαλίνου ἐυκόλος κυβερνώμενος· «τὰ τῶν ὁσίων ὄχηματα» Πλάτ.

Φαιδρ. «ἐφ' ἔκπῳν εὐηνιώτατον, πολ. 5, 167· ἀντιστοιχῶν τῇ εὐπειθίᾳ, νόμ. 9, 880· π. 'Ιπποκρ. = εὐκολοθεράπτετος' ἔπειρ. «εὐηνίως καὶ ἀλύτως προσδιαλέγεσθαι» = ὥστε νὰ κυβερνᾶται μετρίως καὶ εὐκόλως, ἀντίθ. τῇ δυσήνιος, Πλάτ. σφ. 217· «εὐηνιώτατα 'Αντιφ. π. δρ. λεβ. = εὐέχοντα, lenis, mitis.

Εὐ-ήνισσος· ἀνδρ. ὄν. 'Αλκίφρ.
 Εὐ-ήνιος, καὶ τὸ ὑπερβ. εὐηνιώτατα γδ' εὐήνιος.
 Εὐ-ήνορία, ἡ· ἀνδρία Εὐρ. 'Ηρ. μ. 406, 409. ἐν πλ. καὶ Πινδ. 'Ο. 5, 20, fortitudo.
 Εὐηνορίδης· υἱὸς Εὐήνορος· α) ὁ Λειωκρίτης 'Ιλ. 6) ὁ 'Αγέλαος Κ. Σμ. γδ' Εὐηνορίδης· 3) 'Βλεῖος Πολυβ.

Εὐήνος καὶ Εὐηνός· υἱὸς 1) 'Ωκεανὸς καὶ Τηθύος, ποτάμιος θεὸς ἐν Αἰτωλίᾳ 'Ησ. 2) 'Αρεως καὶ Δημόνιης, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν, πατ. τῆς περιφήμου Μαρπησσης, τῆς ὁποίας πολλοὺς μνηστήρας ἐφόνευσεν ὁ Εὐήνος· τελευταῖον δὲ ὅτε ἤρπασεν αὐτὴν ὁ 'Ιδαν, διώκων αὐτὸν ὁ πατήρ, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν καταλάβῃ ἔπεισε εἰς τὸν ποτ. Λυκάρριον ὅπ' ἀπειπσίας καὶ ἐκνίην, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὁ ποτ. ὠνομάσθη ἔκτοτε Εὐήνος· ἔπειθ' ὁ καὶ ὁ 'Απόλλων ἡγάπα τὴν Μάρπησσαν, ἦλθεν εἰς μάχην μετ' τὸν 'Ιδαν ὑπὲρ αὐτῆς, οὗς διεγείρισεν ὁ Ζεὺς ἐπιτρέψας τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἑνὸς τῶν δύο τούτων ἐραστῶν εἰς τὴν Μάρπησσαν, ἥτις ἐξέλεξε τὸν ἄνδρα τῆς τὸν 'Ιδαν 'Απολλ. προβλ. καὶ Εὐηνίην· 3) Σεληπίου, βασιλεῖος τῆς Λυρνησοῦ ἐν Κιλικίᾳ, πατ. τοῦ Μόνητος καὶ 'Επιστράφου, τοὺς ὁποίους ἰθανάτωσεν ὁ 'Αχιλλεύς, ὅτε ἐπύρρησε τὴν πόλιν τῶν 'Ιλ. 4) π. ἐλιγίμου Πάριος, σύγχρονος τοῦ 'Ερμπακλίου· 5) ἄλλος π. ἐλεγιμῶν, Πάριος ἐτι, ζήσας ἐν 'Αθήναις ἐπὶ Σωκράτους Πλάτ. 6) Σικελιώτης 'Ανθ. 7) 'Ασκαλωνίτης 'Ανθ. 8) ποιητ. 'Ανθολογίας· «ἡ γραμματικός» 'Ανθ. 9) 'Αθηναῖος· π. 'Ανθ. 10) Κλαζομῆνιος Μιου. 11) μετὰ ἡ καὶ ἔνευ ταῦ «ὁ ποταμός» εἰς τῶν μεγάλων ποτ. Αἰτωλίας, πρῶτον Λυκάρριος καλούμενος, πηγάζων ἀπὸ τοῦ ὄρους Βομία, καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν Θουκ. νυν Φιδαρίας· 12) κατὰ μίον Μυσίας Στραβ.

Εὐ-ήνωστος, 2' εὐκολοτελείωτος, εὐκατόρθωτος 'Παύχ.

Εὐ-ήνωτος, 2' τῇ προηγ. ἔκκλ.

Εὐ-ήνωρ, ὁρος (ἀνὴρ), 2' καλὸς διὰ τὸν ἄνδρα, χαλκός 'Οδ. ν, 19 («τὸν ἄνδρα εὐ τιθεῖς» ἀρ. λεβ.)· -οῖνος = τῷ ἀνδρὶ χρήσιμος· ἡ ἰσχυροποιῶν, ἐνισχύων αὐτὸν (κατ' ἀρ. λεβ. = «ὁ ἀνδρείων ποιῶν»)· «γάμων εὐήνωρ θεός» = ἀρμόζων τῷ ἀνδρὶ, ἡ «εὐήνωρα, ἀ-γαθὰ, λαμπρὰ δῶρη» 'Παύχ. π. Πινδ. 409, εὐάνωρ = εὐάνδρος, καλοῦς, ἀνδρείους ἄνδρας ἔχουσα, πολυάνθρωπος· ὡς· Εὐάνδρος 'Αρκαδία, Πίλοπος ἀποικία, 'Ο. 5, 80. 1, 24· «-λάος, 'Αχαρναῖς, Ν. 10, 35» οὕτως ὀνομάζει ὁ Τρωϊδῶρος τὸν Τρωϊκὸν ἱππὸν εὐήνωρα, 468.

Εὐήνωρ· εἰς τῶν ἐπισήμων 'Ιθακησίων, πατ. τοῦ Λειωκρίτου γδ' Εὐηνορίδης 'Οδ. 2) 'Αθηναῖος τις ἀνὴρ τῆς Δευκίπης, καὶ πατ. τῆς Κλειτοῦς Πλάτ. 3) Τρώς Κ. Σμ. 4) πατ.

τοῦ Παρρασίου Ἐφέσιος Ἀνθ. 5) ἱατρός τις Ἀθην. 6) Δουλίχιος Κ. Σμ.

Εὐ-ήπατος, 2* εὐήπευτος Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7, 7, 2, ἔσφ.

Εὐ-ηπαλής, 2 (πέλομαι)· εὐρισκόμενος. Ζ. γων καλῶς, πρῶτος, εὐήνιος Ἡούχ.

Εὐ-ηπείλια, ἡ· εὐτυχία, καλὴ κατάστασις Καλλ. Ὀν. Δημ. 136· εὐθηνία, εὐεξία Ἡούχ.

Εὐ-ήρατος, 2* ἀξιαγάπητος· σταθμοὶ Πινδ. Ὀ. 5, 9· φιλοφροσύναι, 6, 98· «ρίξα χρο- νό», Π, 9, 8· «κάλλος Τελεστ. ἐν Ἀθην. 14, 617, amabilis.

Εὐ-ήρεσία, ἡ· εὐηγεσία, ἔσφ.

Εὐ-ήρεια, ἡ· εὐχέρεια, εὐπέτεια Ἐτ. Μ.

Εὐηρεΐδης· Τειρεσίας, υἱὸς τοῦ Εὐήρους Θεοκρ.

Εὐ-ήρεος, 2* εὐήρης Πλουτ. πότ. ζ. φρο- νιμ. 35, φαίνεται ἔσφ.

Εὐ-ήρετος, 2* καλῶς κωπηλατῶν· κώ- πεη Αἰσχ. Περ. 368· καλὰ προμηθευμένος με- κωπία· πλάτα Σοφ. Οἶ. Κ. 720· «ναὺς Εὐρ. Ἰων 1160.

Εὐ-ήρης, 2* καλῶς συνηρμοσμένος, καὶ ἐπομ. ἐπιτιθεῖς πρὸς χοῇσιν, εὐμεταχείριστος, ἐν Ὄδ. κείται πάντοτε ὡς ἐπὶ τοῦ ἱερέως,

τῆς κώπης, ὡς καὶ π. μετγν. ἐτι «νεὸς πίτυ- λος εὐήρης» = τὸ ἁπαρῶς κωπηλατοῦμενον πλοῖον Εὐρ. Ἰ. Τ. 1050· «περιπλέων εὐή- ρει σκῆπτει» Πλουτ. Ἀντ. 65· ἐξ οὗ καὶ με- τὰ τῆς τριτῆς καὶ τὰ ἑμ. παρωνομάσθη καὶ ἀπὸ τοῦ ἑρῆσσι ἀμείσως ἠθέλησαν νὰ παραγάγω- σιν· «εὐήρη πρὸς τι ὄργανα» Ἰπποκρ. - γυῖα Νικ. Θηρ. 81.

Εὐ-ήρης, υἱὸς 1) Ἡρακλέους καὶ Παρθενόπης, (θυγ. τοῦ Στυμφάλου Ἀπολλ. 2) Πτεράλου,

ὅστις παρευρεθείς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς τὸν πόλεμον τῶν Τηλεβόων, ὧν εἶχον οὗτοι κατὰ τῶν υἱῶν τοῦ Ἡλεκτρώονος, διασώθη

μόνος, ἔχων καὶ τὰ ἑκ τῆς μάχης λάφυρα Ἀπολλ. 3) πατ. τοῦ περιφρήμου μάντιος Τειρε- σίου, ὧν ἐγέννησεν ἐκ τῆς Νύμφης Χαρικλοῦς,

ἀπογόνοτος τοῦ ἐν Σπάρτῃ Οὐδαίου Ἀπολλ. Ἰδ' Εὐηρεΐδης.

Εὐ-ηρίδης· ἀνδρ. ὄν. Πσ'

Εὐ-ήρις· γυν. ὄν. Πανσ.

Εὐ-ήροτος, 2* καλῶς ἡροτριωμένος Σουΐδ.

Εὐ-ήρυτος, 2* εὐκόλως ἀντισούμενος· «ὕδωρ Ὀμ. Ὀν. Δημ. 106.

Εὐήστος· κώμη Καππαδοκίας, κάτ. Εὐησηνὸς Στ. Βυζ.

Εὐ-ητηρία, ἡ· εὐδαίμονια, καλὸς ἐνιαυτός Ἡούχ. ὀρθότ. εὐετηρία.

Εὐητήριον, τό· τέρεον τὴν ψυχὴν ἔσφ. ἀντ' εὐήτριον Φίλοστρ. εἰκ. 356, 25.

Εὐ-ητόριος, 2* ἔσφ. ἀντ' τοῦ ἐπομ.

Εὐ-ητριος, 2* με-λεπτήν κλωστήν ὠφασμέ- νος, καλῶς καὶ λεπτῶς ὠφασμένος· «δικτύου ἐλτήρια» Αἰσχ. ἀποστ. 29· «λεῖον καὶ τὸ λεγόμε- νον εὐήτριον ὠφασμα» Πλάτ. πολιτ. 310· συνη- θέστ. π. μετγν. - ἱμάτια = εὐύφη Σουΐδ. Λουκ. λεξίφ. 9· πρβλ. τὸ προηγ. καὶ ἔνερ. καλῶς ὠφαίνων, ὕμν. «εὐάτριος ἐργάτης» Ἰδ' ἀντ.

Εὐ-ηφενής, (ἔφενος) 2* εὐ-πλουτῶν Ἡούχ. πλουσιώτατος, ἔσφ. ἀντ' εὐηφηνής Ἰλ. ψ. 81·

Εὐ-ήφης· Πυθαγόρειος τις Πάριος Πολυζιν.

Εὐ-ηχός, 2* καλῶς ἡχῶν, ὕμνος Εὐηχοί Πινδ. Π. 2, 14· «ὕμναιος Καλλ. Δηλ. 296·

πρβλ. καὶ εὐήχης.

Εὐ-ήχητος, 2* τῷ προηγ. μόν. ἐν τῷ ὄρω. σχημ. εὐάχτης.

Εὐ-ηχος, 2* τῷ προηγ. «γελιδόνες εὐηχά κελαδοῦσιν» Λουκ. Φίλοπ. 3, ἀντιστ. «ὑψώ- νος, ἐπὶ ὠραίας, ἡχηρὰς φωνῆς Ἀθην. 3, 80, canorus.

Εὐ-ηχος, ὁ· Ἰδ' Εὐαρχος.

Εὐ-ήχως, ἐπὶρ. τοῦ εὐηχος «λαρυγγίζω φε- μὲν τὸ εὐήχως λέγω» Θωμ. Μ. σ. 571.

Εὐ-θαλάμου, 2* τοὺς θαλάμους ποιῶν ὠ- ραῖους, εὐτυχεῖς ποιῶν τοὺς γάμους· Ἀφρο- δίτη Νον. Δ. 2, 324.

Εὐ-θαλάσσοι, 2* καλῶς πρὸς θάλασσαν, ἐπιτηδεύειν καίμενος Φίλοστρ. π. Σοφ. ἀνα- φέρεται τὸ «ὄδωρον εὐθαλάσσαν» εἰς τὴν ἐν τῇ ἀκροπόλει Ἐρεχθίδῃ θάλασσαν, τὴν ὁρίαν ὁ Ποσειδὼν ἐδώρησε τοῖς Ἀθηναίοις (πρβλ.

Ἡρ. 8, 55) μετὰ συμφορῶν πρὸς τὴν ναυ- τιλίαν, «ὅτι ναυτικοὶ εἰσιν οἱ Ἀθηναῖοι» Σχολ. Σοφ. Οἶ. Κ. 715· ὁ δὲ Ἀλκίφρων ἔννοεῖ τὸν εὐκόλως δυνατόμενον τὸ διὰ πλοῖου ταξεῖσθαι νὰ ὑποφέρειν, ἥτοι ὅν τινα ἡ θάλασσα δὲν πιά- νει, 2, 4.

Εὐ-θαλας, ἡ· καλὸν ἄνθος, ἀνθισμα, εὐτυ- χῆς ἀκμή· «- τῆς εὐδαίμονιας» Ἀργύτ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 1, 73, Πος.

Εὐ-θαλέω· ἀνθῶ καλὰ, πρασινίζω Νικ. π. Ἀθην. 15, 683· «φυτῶν καὶ σπαρμάτων εὐ- θαλοῦντων καὶ βλαστάνοντων» Πλουτ. συμμ. 9, 14, 4, καὶ μετγν. pulchra.

Εὐ-θαλής, 2* καλῶς ἀνθῶν, βλαστάνων, πρα- σινίζων Αἰσχ. ἀποστ. 299· «εὐκαρπία Εὐρ. Τρ. 217· «φυτὸν Ἀνακρ. 59, 19· ὀρόδαμνοι Πλάτ. ἐκ. 10 (9, 3)· «εὐθαλίων χαρίτων ἄν- θος» Ἰουλ. Αἰγ. 56 (7, 600)· «εὐθαλής, 2· ὄρω. = εὐθιγής, ὁ ἔδε, florens.

Εὐ-θαλής· ἀνδρ. ὄν. Σμυρναίου Ἀνθ.

Εὐθαλία· γυν. ὄν. Χρυσ.

Εὐ-θαλία· Ἰδ' εὐθαλία.

Εὐ-θαλίος· ὁ· ἀνδρ. ὄν. Αἰδαν.

Εὐ-θαλλός· ἀνδρ. ὄν. Ἀθηναίου Ἐπιγρ.

Εὐθαλόεντα, κήπων γρ. ἔσφ. ἀντ' εὐθαλί- οντα Κ. Σμ. 4, 423.

Εὐ-θαλός, 2* εὐθαλής Ἐτ. Μ. 197, 34.

Εὐ-θαλπής, 2* λίαν θερμαίνων, λίαν θερ- μός· «ἑρὸς Κ. Σμ. 4, 441, calidus.

Εὐ-θαλπίσων· εὐθαλπῶν Ὄδ. τ, 319.

Εὐ-θαλῶς· Ἰδ' εὐθαλής.

Εὐ-θανασία, ἡ· εὐκόλος, εὐτυχῆς θάνατος Ποσειδων. Στοδ. ἀνθ. 118, 17, mortis facilitas.

Εὐ-θανάτιω· ἀποθνήσκει καλῶν, ἢ ἔνδοξον, εὐκόλον θάνατον· «εὐθανάτιω σπουδάζων καὶ μηδὲν ἀνάξιον ὑπομένει» Πολυδ. 5, 38, 9.

Εὐ-θάντας (θάνατος) καλός· ἔνδοξος θά- νατος Μεκανθ. Ἀθην. 12, 549.

Εὐ-θανάτως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. Ἡρατίν. π. Πολυδ. 3, 106.

Εὐ-θαράεια, ἡ· εὐτομία, ἀφοβία, εὐψυχία Ἀπκ. πολ. γαλ. 3, 9, Ἰδ' καὶ εὐθαρεία, fiducia.

Εὐ-θαρσεστέρας, συγκρ. ἐπὶρ. τοῦ εὐθαρ- σης· «θαρραλιώτερον μετγν. fiducia.

Ευ-θαρσέω· θαρραλέος, ἀτρόμητος, εὐφυ-
γός· εἰμι· εὐθαρσέως Ἀισχ. Ἐπτ. 34.
Ευ-θαρσής, 2· ἀτρόμητος, εὐφυγός, θαρρα-
λέος, εὐτόλμος Ὀμ. Ὑμν. 7, 9· «ἐν τοῖς θεί-
νοις» Ξεν. Ἀγασ. 11, 10· «πρὸς τὸν κίνδυνον» Δ. Σικ. 11, 35· καὶ ἐπὶ Ἰπποῦ Πολυδ. 1, 195· «αἱ φανεραὶ φυλακαὶ θηλα ἔχουσι καὶ τὰ
εὐθαρσῆ» = δεικνύουσι πὺς εἶναι κίνδυνος καὶ
ποῦ ἀσφάλεια, ὅπου δύνανται τις νὰ ἔχη θάρ-
ρος Ξεν. Ἰππαρχ. 4, 11· ἐπὶ εὐθαρσέως Ἀισχ.
Ἰκ. 246· «ἔφειν πρὸς τι», ἀντιθ. τῷ δειλός·
Ἀριστοτ. ἥθ. 3, 8, audaciter.
Εὐθάρσης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ευ-θαρσία, ἡ· εὐθάρσια Πλάτ. ὅρ. 412
Εὐθαρσος, 2· εὐθαρσῆς μετγν.
Ευ-θαρσῶς, ἡ· εὐθαρσῆς.
Ευ-θέατος, 2· ἐκκολοβητός· «-τὰ ἐν στή-
λαις γράμματα» Πολυδ. 5, 150.
Εὐθεΐα· θηλ. ταῦ εὐθὺς δίδε.
Εὐ-θεΐος, ὁ· «ὁ ἐδωμῖλος καὶ ὁ καλοσύνυ-
χος» ἦτοι ὁ δροσολεκτὴν τοῦς λόγους αὐτοῦ·
Ζωναρ. σ. 900.
Εὐθ(ε)ο-σύντυχος, 2· εὐπροσήγορος Φα-
ῶαρ. affibills.
Ευ-θέμεθλος, 2· καλὸν ἔχων θεμέλιον, ἰων.
καὶ ἐπ. ἡὐθέμεθλος Ὀμ. Ὑμ. εἰς Γῆν «γαίαν,
ἡὐθέμεθλον» 29, 1.
Εὐθένεια, ἡ· εὐθηνία Σουδ.
Ευ-θενείω, ἀπ. ἀντὶ εὐθηνείας· εὐτοχῶ, προ-
κόπτω Ἀισχ. Εὐμ. 865, νίγησ.
Ευ-θενής, ἀπ. 2· εὐθηνῆς Λοδ. Φρον. 465.
Ευ-θενία, ἡ· εὐθηνία.
Ευ-θεράπευστος, ἡ· κατὰ Καραην ἔσφ. ἀντὶ
εὐθεραπευσία=καλὸς τρόπος τοῦ περιποιηθῆαι
Κοχ. χειρουργ. σ. 114.
Ευ-θεράπευτος, 2· εὐκολοθεράπευτος, εὐ-
κολοῖάρετος, Θεοφρ. εὐκολοδιόφρωντος, εὐ-
κολοδιόφροντος μετγν. ὡς Δ. Κασ. 38, 24· π.
Ξεν. ὅπου ἀκολουθεῖ «ὥστε εἶναι αὐτῶν καὶ
μικρὰ ὄψω παμπόλλους φίλους ἀνακτήσασθαι»
=εὐκόλον διὰ τοῦτον νὰ κερδήσῃ, Κυρ. 2, 2, 10.
Εὐθέρστον, τό· εἰδὸς τριβυλασάμου Δισκ. 1, 18.
Ευ-θέριστος, 2· εὐκόλως θεριζόμενος Πλιν.
Ἰ. Φ. 12, 25, 54.
Ευ-θέρμαντος, 2· εὐκόλως θερμαινόμενος·
Θεοφρ. calascopa.
Ευ-θερμος, 2· λίαν θερμὸς Ἰπποκρ.
Ευ-θερος, 2· καλὸς διὰ τὸ θερμὸν· «χωρίον»
τόπος καλὸς ἵνα διέρχεται τις ἐν αὐτῷ καθή-
μενος τὸ θερμὸν Πολυδ. 5, 108, arcticus.
Ευ-θεσία, ἡ· καλὴ κατάστασις, θέσις μετγν.
Εὐ-θεσμος, 2· ἐνθεσμος Παυλ. Σιλ. 73 (9, 444).
Εὐ-θέσμως· νομίμως Ἐρατοστ. Σχολ. Ἀνθ.
Παλ. Ἀνθ. 9, 444, 3, legitime.
Ευ-θετέω· ἐπὶ καλῶς τεθειμένος, διατετα-
γμένος, ἐν καλῇ καταστάσει Θεοφρ. καὶ ἄλ.
μετγν. ὅθ. ἀρμόζω, χρησιμεύω πρὸς τι, «-εἰς
τι» Δ. Σικ. 1, 41· «-τινί, 5, 12· 2) καλῶς
θέτω, καλῶς τακτοποιῶ» ἕκαστα, ἐπὶ τῶν
ἀνηρετῶν, οἵτινες εἰς τάξιν πάντα ἀνατάττουσι νὰ
φέρωσι Λουκ. δι. νεκρ. 24, 1· ἔσφ. τὸ εὐθετί-
σασθαι· ὅρ. λεξ. = κοσμεῖν ἰδ. ἐπὶ λειψάνων
παρασκευαζομένων εἰς ἐνταφιασμὸν («νεκρὸν
εὐθ. τὸ εὐ κοσμεῖν ἐν τάξει» Δ. Δ. 40), Δ.

Κασ. 40, 49· συγν. καὶ ἐν γέν. «-αὐτὸν εὐ-
πρεπέστατον», 51, 13· «-τὰς τρίχας» Πο-
λυδ. 2, 31.
Εὐθετής, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ευ-θετής, ὁ· εὐθετῶν Πρηνῆς Ἐπιγρ.
Ευ-θετής, 2· εὐθετός μετγν.
Ευ-θετησίς, ἡ· καλὴ κατάστασις Εὐδοκ.
Ευ-θετίζω· θέτω καλῶς, εἰς τάξιν φέρω
Ἦσ. θε. 541· «-τὰ θεῖα τὰ κατεαγῶτα» Ἰπ-
ποκρ. «τὰ κατὰ τὴν ναῦν» Δόσκ. καταλ. 13·
«-τὰς κόμας», πρ. ἀπαιδ. 29· καὶ μέσ.
Ευ-θετισμός, ὁ· ἀρμοδιότης, εὐκολία Ἀπολ-
λων. π. συνταξ. σ. 309, 12.
Εὐθετῶν· Ἀθηναῖος τις Δημ.
Ευ-θετός, 2· καλῶς τεθειμένος, τακτοποιη-
μένος Ἰπποκρ. καλῶς συντεταγμένος, καλῶς
ἐξαιρημένος· «-σάκος Ἀισχ. Ἐπτ. 624· «-
λέβητες, Ἀγ. 432· «-εἰς τι» = ἀρμοδιός εἰς
τι Δ. Σικ. 2, 57· ὁδὸν καὶ «τῷ πράγματι»
Νικολ. ἐν Στρεβ. 290, 14, 7 (στιχ. 40)· «-πρὸς
τι» Πολυδ. 26, 5, 6.
Ευ-θετός· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Ευ-θέτως, ἐπὶ τοῦ εὐθετός· «-ἔχων πρὸς
τι» = ἐπιτηδεῖον εἶναι τι πρὸς τι Δ. Σικ. 593,
5, apposite
Εὐθέω· ἦκω Ἠσῶχ. νεπίο.
Ευ-θεώρητος, 2· εὐκόλως θεωρούμενος,
βλεπόμενος Ἀριστοτ. 1, Ζ. 6, 27· «-τινὶ Δ.
Σικ. 1937· «εὐθεώρητός ἐστι περὶ τίνος» = εὐ-
κόλως δύνανται τις νὰ γνωρίσῃ Ἀριστοτ. γέν.
Ζ. 1, 18.
Εὐθέως, ἐπὶ τοῦ εὐθὺς· ἀμέσως, ταχέως,
ἀφνιδίως Σοφ. Φιλ. 611· «οὐ πάντα εὐθέως ἰ-
σθίει πείθεσθαι» Πλάτ. Φαιδ. 63· «εὐθέως
παραχρήμα» = παρευθὺς εἰς τὴν θέσιν Δημ.
52, 6· «ἐπεὶ εὐθέως» = παρευθὺς ὅτε Ξεν.
Ἠλλ. 3, 2, 4· καὶ π. μετγ. «αἰσθόμενος εὐ-
θέως παρεκάλεσε» = εὐθὺς, ἀφού παρετήρησα
Λυσ. 3, 11· «οἷον εὐθέως» = διὰ νὰ φέρωμεν
εὐθὺς παράδειγμα, ἰσοῦ παραδείγματος χάριν
Πολυδ. 6, 52· Συνθεσ. εἶναι εὐθὺς ἐπὶ τοῦ εὐθέως.
Ευ-θηγής, 2· τῷ ἐπομ. «δουάκων κόσμος»
Δαμοκρ. 2 (6, 63).
Ευ-θηγός, 2· καλῶς ἡκονημένος, εὐκολο-
ακόνιστος Λυκοφρ. 1105.
Ευ-θηλέω· καλῶς θηλάζω, τρέφω· «χοῖρος
εὐθηλούμενος» Ἀισχ. ἀποσπ. 319.
Ευ-θηλέμων· καλοθηλασμένος, καλοθερμ-
μένος· «μόσχος Λεων. Ταρ. 251 (6, 263).
Ευ-θηλής, 2· τῷ προηγ. ἄφρονος, παχὺς,
τροφερός, ἐν ὧρ. σχήμ. «εὐθαλῆς τύχη»
Πινδ. Π. 9, 72· «καρποὶ Ἀριστ. ὅρ. 1062·
-φάλλα Ἀντ. 6 (9, 313)· «πλάτανος Φι-
λιππ. 64 (9, 247)· ἴδε καὶ εὐθαλής, pullulans.
Ευ-θηλία, ἡ· εὐθηνία Σουδ.
Ευ-θηλος, 2 (ἐπὶ γυναικῶν, καὶ θηλ. γαλα-
κτοτροφούντων ζώων)· μαστὸς ἔχουσα σφρι-
γάντας· «-πόρις Εὐρ. Βακχ. 737· «-μα-
στός θεᾶς» = φουσκωτὸς Λυκοφρ. 1328, mam-
mosus.
Ευ-θημονέομαι· εὐθετέομαι, εὐθετίζομαι,
φέρω εἰς προσηκουσαν τάξιν· «-τὰ κατὰ τὰς
οἰκίσεις» Πλάτ. νόμ. 6, 758· τὸ ἔνερ. ἀπαν-
τᾷ πρῶτον π. Τέτις· Ἰ. 1, 367.

Εὐ-θημονέω· θέτω τι εἰς τὴν πρίπουσαν τά-
ξιν ὥς το πρῶγ. comprobo.

Εὐ-θημονέω, 2· τῷ ἔπομ. μτγν.

Εὐ-θημοσύνη, ἡ· τὸ πάντα θέτειν εἰς τὴν ἐ-
αυτὸν θέσιν ἀγάπῃ, κλίσει πρὸς τὴν τάξιν «εὐ-
θημοσύνη γὰρ ἀρίστη ἀνητοὺς ἀνθρώποις, κα-
ποθημοσύνη δὲ κακίστη» Πρ. 7. 473 ἔνθα
τὸ ἀντίθ. καποθημ. «καλὸν ἦγάτο (Κῆρος)
καὶ ἐν οἰκίᾳ εἶναι ἐπιτήδευμα τὴν εὐθημοσύνην
(ὅταν γὰρ τίς τοῦ δέηται, ἡλὸν ἔστιν ὅπου
δαὶ ἔλθοντα λαβεῖν), πολὺ δὲ ἔτι καλλίον ἐ-
νόμιζε τὴν τῶν στρατιωτικῶν φυλῶν εὐθημο-
σύνην εἶναι» Ξεν. Κυρ. 8, 5, 7· βιβλίου τινὸς
τοῦ Κρίτωνος περὶ εὐθημοσύνης μέμνηται Δ.
Λαερ. 2, 121.

Εὐ-θημων, 2 (τίθημι)· ὁ θέτων πάντα εἰς
τὴν προσήκοντα αὐτοῖς τόπον, καλῶς τακτο-
ποιῶν, διατηρῶν ἐν τάξει· «ὁμοῦ γυναικὲς
δοματίων εὐθημονεῖ» Αἰσχ. Χο. 78, ὅπερ κατὰ
Σχολ. = «εὐ τίθειται τὰ κατὰ τὸν οἶκον» ἀν-
τίθ. ἐν γέν. φυλῶν τὴν τάξιν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9,
17· καὶ παθ. καλωστακτοποιημένος· «ποῖδῃ
= εὐ, διατεθειμένη, εὐπρόντος» Σχολ. Ἀ-
πολ. Ῥ. 1, 569.

Εὐ-θημων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-θηναί, αἱ· πόλ. Καρίας παρὰ τὴν Ἀλ-
κιονασσόν, κάτ. Εὐθηναίος καὶ Εὐθηναῖος καὶ
Εὐθηνήτης Στ. Βοχ.

Εὐ-θηναία, ἡ· εὐθηναία ὁ ἴδιος

Εὐ-θηνώ (μέχρις Ἀριστοτ. π. ἀττ. ἔγρα-
φτο εὐθενέω, ὃν σχημ. αἱ ἀρ. λεξ. ὡς τὸν
μόνον ἀττ. δηλοῦσι τίθημι πρβλ. Λοβεκ. εἰς
Φρυν. σ. 466 ἢ ὡς τίθημι παρὰ τὸ ΘΑ, θηλή)·
εἰμὶ ἐν καλῇ καταστάσει, εὐρίσκομαι καλῶς,
ἐπιδίδω, αὐτὸν. ἐπὶ ζώοντων· «μήλα εὐθει-
νοῦντα ἄγαν» μόν. τραγ. Εὐμ. 904· «καὶ
ἐνδύχεται τὸν μάλιστα εὐθηνόοντα μεγάλας
συμφορὰς περιπατεῖν ἐπὶ γήρῳ» Ἀριστοτ.
ἦ0. 1, 9 11· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν, «καρπὸν
τε γαίας-εὐθηνόοντα» Αἰσχ. Εὐμ. 868· καὶ
ἐπὶ τῆς γῆς, «εὐθηνόουσα γῆ» = καρποφόρος
Ξεν. Ἀν. 2, 6· ἐπὶ σταφυλῶν Αἰλ. π. 1, 13,
1· καὶ «εὐθενεῖν τοῖς σώμασι» Ἀριστοτ.
γεν. Ζ. 4, 6· καὶ μτφ. ἐπὶ τῆς οἰκίας καὶ τῆς
οἰκογενείας «μή τι» οἶκον εὐθενεῖν Αἰσχ.
Εὐμ. 855· ἐπὶ δολιχέρων χωρῶν, «εὐθηνεῖν
πᾶσαν Ἀἴγυπτον» Πρ. 2 91· «τοὺς στρατιώ-
τας εὐθενεῖν καὶ εὐδοξεῖν» συνάπτει Δημ. 8,
20 (ὡς ὁ Πολυδ. συνάπτει «ἀκμάζειν δόξῃ»
καὶ «εὐθηνεῖν» 5, 159)· «εὐθηνόοντων τῶν
πραγμάτων», ἀντίθ. τῷ «ἐν οἷς ἔπαισαν ἢ πό-
λις», 48, 286· ὁ Βέκκ. ὁμοῦς ἔχει ἐν 19, 231
«τὴν πόλιν εὐθηνεῖσθαι», ἀν καὶ αὐτ. πολλὰ
χειρόγραφα εὐθενεῖσθαι γράφουσιν· προσκό-
πτω, καὶ ἔπομ. εἰμὶ ἐν πληθύν, ἐν ἀφθονίᾳ,
ἐπὶ ἰσχύος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 19· «εὐθηνεῖ
καὶ ἀλλίσκεται πλείστη» αὐτ. καὶ ἀφθονίαν τι-
νὸς ἔχειν· «προδοταίαις καὶ κτηνοτροφίαις εὐ-
θηνεῖν» Πλούτ. Πομπλ. 11· πρβλ. «ὅταν εὐ-
θηνῇ τὰς μελίττας τὸ σμήνος» Αἰλ. Ἰ. Ζ. 5,
13. Τὸ μῖα, εὐθηνεῖσθαι μετὰ τοῦ παθ. ἀορ.
«ἐνὰ τε ἔθρῳκον αὐτίκα οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ
εὐθηνήσαν» μετὰ τὴν σήμ. τοῦ ἑνερ. ὡς εἰς τὸ
ἀνωτέρω ἀναγερεῖν χωρίον τοῦ Δημ. καὶ Αἰλ.

Ἰ. 5, 11· ἄλλως δὲ ἐν τοῖς χειραγρ. ἐναλλάσ-
σαι συχν. μετὰ τοῦ εὐθενέω.

Εὐ-θηνίς, 2· ἐν ἀφθονίᾳ, ἑκαίρετος καταστά-
σις εὐρισκόμενος γραμ. ἴδ' εὐθηνός.

Εὐ-θηνία, ἡ· (πρβλ. εὐθενέω) ὅπερ οἱ ἀττι-
κισταὶ ἀποδοκίμαζ· καὶ ἐν τῷ σχημ. εὐθηνία
καὶ ἑξηγουσιν εὐτηρία ὡς ἀττ. ἀντ' αὐτοῦ,
ὡς ἔσφ. γρ. εὐρίσκονται εὐθενία καὶ εὐθηνεία·
ἀνθαῖα, ἀκμάζουσα κατάστασις, πληρομένη,
ἀφθονία· «ἔστω εὐδαιμονία - εὐθηνία κτημά-
των καὶ σωμάτων» Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 5, καὶ
μτγν. «-δένδρου, δόξης» Πολυδ. 1, 240· ἔτι
= ἡσασθαι, ταπεινὰ, ταπεινὰ Ἐρωδ. 7, 3, 12·
πρβλ. καὶ τοὺς ἐρμηνευτὰς εἰς Θωμ. Μαγ. ἐν
ταύτῃ τῇ λέξ. abundantia, ubertas.

Εὐ-θηνίτης· ἴδ' εὐθηναί.

Εὐ-θηνός· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-θηνός, 3· εὐτυχὴς Ἡρώδ. προσωρ.

Εὐ-0-ης, ἡγος, ὁ· εὐθηκτος Β. Ἀν. 1340.

Εὐ-0-ησία, ἡ· τοῦ εὐθηκτου ἰδιότης ὡς ἀνορε-
ξία Ἐτ. Μ.

Εὐ-0-ηρῶς, 2· εὐκολοκυνήγητος, εὐκολό-
πιαστος· «ὅφ' ἔδοναν» Ἀριστοτ. ἦ0. 3, 1·
ἴων. εὐθηρητος Ὀππ. ἀλ. 5, 426· μτφ. «-ἴ-
μερος διὸς οὐκ εὐθῆρ. ἐύχ0η» = δυσκολοκυνή-
γητος Αἰσχ. Ἰκ. 81· «σιτίφῳνος εὐ0-ην» = εὐ-
κολοκυνήγητος Πολυδ. 32, 11, 3.

Εὐ-0-ηρευτός· 2· τῷ πρῶγ. ἔσφ.

Εὐ-0-ηρητός, 2· ἴδ' εὐθηρατός.

Εὐ-0-ηρία, ἡ· καλὸν, εὐτυχὴς κυνήγιον, καλὴ
θῆρα Αἰλ. Ἰ. Ζ. 10, 48.

Εὐ-0-ηρίας· ἀνδρ. ὄν. Αἰδαν.

Εὐ-0-ηρος· 1) Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκράτους
Ξεν. 2) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

Εὐ-0-ηρας, 2· 1) εὐτυχὴς ἐν κυνήγιῳ Εὐρ.
Βακχ. 1253· οὕτω - κάλαμοι Μαίχ· Κόιντ. 8
(6, 89)· - ἑλαφισοσφί Κριναγ. 7 (6, 253)·
καὶ εἰς τὸ κυνήγιον ἀρμόδιος, χρήσιμος, ὡς
δύλειος Αἰλ. Ἰ. Ζ. 12, 42· 2) (θῆρ) πλήρης
ἀγρίων θηρίων - ὅρος Στραβ. 14, 636.

Εὐ-0-ης· εὐδός, 0'.

Εὐ-0-ήσασαρος, 2· καλῶς πεφυλαγμένος· =
ἐλαίη Λεων. Ταρ. 13 (6, 300), beneservatus.

Εὐ-0-ίς· Ἀθηναῖος· α) καθ' οὗ ὁ Λυσίας ἔγρα-
ψε λόγον τινὰ Πολυδ. 6) ῥήτωρ καὶ κατήγο-
ρος τῆς Φρόνης Ἀθην. γ) Λαμπρεὺς Ἐπιγρ.
δ) ἄρχων ἐπών. Ἐπιγρ. 2) ὄν. διαλόγου τινὸς
τοῦ Ἰλακύωνος Δ. Λαερ.

Εὐ-0-ικ-ής· Εὐθυκλής, Ἀργεῖος Μιον.

Εὐ-0-ικός, 3· κατ' εὐθεῖαν ἄγων· - κίνησις Σ.
Ἐρπ. κ. φωσ. 2, 51, rectus.

Εὐ-0-ικτέω· 0ίγω, ἔγγιζω τὴν εὐθὺς μτγν.

Εὐ-0-ικτός, 2· α) εὐκολοφιλῆφης· - ὡς ἐπὶ ῥ.
= εὐφελῆφης μτγν. Πλούτ. 6) ἔγγιζων, φη-
λαφῶν ἐπιτηδεύω, ἴδ. ἐπὶ σκόμματος, «καὶ
εὐ περὶκός πρὸς τὸ διαγλυθεῖν τοὺς ἀν-
θρώπους» Πολυδ. 17, 4, 4· - εὐπέκ Λεων.
Ἀλ. 18 (6, 322) Ἐν γέν. ἐπιτηδεύω, ἄξιος,
«τὴν διάνοιαν εὐδικτός» = ἐρευρετικὸς νοῦ
Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 17· «πρὸς τὰς ἀποκρίσεις»
= ἐπιδίδως εἰς ἀρμολίας ἀποκρίσεις Ἀθην. 13,
523, tractabilis.

Εὐ-0-ικτός, ἐπὶ τοῦ πρῶγ. - ἀποκρίνασθαι
Ἡρώδ. 4, 7, 2, dicaciter.

Εὐδ(ί)λετος· ἄνδρ. ὄν. ἐπὶ ἀγγεῖου.
 Εὐ-ο-ξία, ἡ· εὐτυχὲς ἐπιτόχημα, ἴδ. ἐν σκόμ-
 ματι Σουΐδ. doxistias.
 Εὐθ(ί)ππος· Ἀθηναῖος· α) ἄρχων Παρ. μάρμ.
 β) ἀναφλόστιος Πλουτ. ἴδ' Εὐίπκος.
 Εὐ-ὀλαστος, 2' εὐκολοτάκιος· Ἀριστοτ.
 μεταωρ. 4, 9.
 Εὐ-ὀνήσιμος, 2' εὐκλῶς ἀπονήσκων· «αί-
 μάτων εὐνησίμων ἀπορρύντων», καὶ ὅσον ἡ
 βουή τοῦ αἵματος ἐπιφέρει εὐκολον θάνατον
 Αἰσχ. Ἀγ. 1266.
 Εὐ-ὀνητος, 2' τῷ προηγ. μτγν.
 Εὐθ(ί)να, ἡ· γυν. ὄν. ἐκ Κορωνείας· Ἐπιγρ.
 Εὐθ(ί)νιος· Ἀθηναῖος· Ἐπιγρ.
 Εὐ-θ(ί)νιος, 2' πολυφάγος, ἐπιθ. Ἡρακλῆους
 Πλουτ. ζητ. Ῥωμ. 18' ἀλλ' «εὐθ(ί)νον γέ-
 ρας» = τιμὴ πρὸς τινα δεικνυμένη μετὰ πλοῦ-
 σιν, λαμπρὸν θυσίας συμποσίου Αἰσχ. Χο. 255.
 Εὐ-θ(ί)ρ(ε)ύτης, 2' εὐκλῶς θοροδοῦμενος,
 φοβοῦμενος, τὸ τῆς συνηθείας = ὅστις εὐκολα
 σκιάζεται, ἐπὶ χάνει· «πρὸς τοὺς συκοφάντας»
 Πλουτ. Νικ. 2.
 Εὐθ(ί)σος· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐθ(ί)ος, ὁ· νεανίσκου ὄν. ἐπὶ ἀγγεῖου.
 Εὐθ(ί)ράγγαι· εἶδος νόσου μτγν.
 Εὐ-θ(ί)ρασύς· ἴδ' εὐθαρσής.
 Εὐ-θ(ί)ραυστος, 2' εὐκολοσύνητος· Ὀλγῆς
 γεώδους εὐθραυστα σκεῦη· Πολυδ. 5, 82' -
 ἥλος Πλουτ. Μαρ. 25' ἐν γέν. εὐκολόφθατος
 μτγν. fragilis.
 Εὐ-θ(ί)ρεπτος, 2' εὐκολόθρεπτος, εἰς τὸ συγχρ.
 μετὰ τοῦ εὐθαλλέστερος· Ἐτ. Μ. 28, 41.
 Εὐ-θ(ί)ριγκος, 2' ἔχων καλὸν θριγκὸν (βαρβ.
 περβάει), καλῶς κατεσκευασμένος· - Ἐδραι
 Εὐρ. Ἐλ. 70.
 Εὐ-θ(ί)ριξ, τοῖχος, 2' εὐμορφόμαλλης· - Ἰκποι
 = ὠραίαν ἔχοντες χαίτην Ἰλ. ψ, 13' «περὶ
 νυμφῶν εὐθ(ί)ριχα» Εὐδουλ. Ἀθην. 15, 679' -
 κόνες Σεν. Κυν. 4, 6' - δειρά (τοῦ πτηνοῦ)
 Θεοκρ. 18, 57' - ἄγκιστρον = ἐκ δυνατῶν τρι-
 γῶν γενόμενον Καρφυλλιδ. 1 (6, 30) - λη-
 γος Νικ. Ἀλ. 432, comatus.
 Εὐ-θ(ί)ρνος, ἐπ. εὐθ(ί)ρνος, 2' ἐπὶ καλοῦ ὀρέ-
 νου καθήμενος· - Ἡώς Ἰλ. 6, 565' - Ἀφροδίτη
 Πινδ. Ἰ. 2, 5' - Ἡλείω, Ν. 3, 79' - ὠραι, Π.
 9, 62' - Κάζραου κοδραι, Π. 2, 22' - «μήτηρ
 πάντων ἀθανάτων» Ἀπολ. Ρ. 1, 1054.
 Εὐ-θ(ί)ρρος, ἐπ. εὐθ(ί)ρρος, 2' εὐχερὲς, εὐφρων·
 ὠρατὸν ἔχον ἐκπεμπών· τόμπανα Ὀπκ. κυν.
 3, 285' - κερκίς Ἀρχι. 11 (6, 39) - ἐπιθαθρὸν
 Ἰουλ. Αἰγιν. 37 (9, 661), pulcrisopus.
 Εὐ-θ(ί)ρυγής, 2' τῷ ἔκον. Διοσκ.
 Εὐ-θ(ί)ρυπτος, 2' εὐκολότριπτος· Ἀριστοτ. π.
 Ζ. Μ. 4, 12' - ἀήρ, π. Φ. 2, 8' - γή = δρᾶσι
 Στραβ. 12, 579' ἐπὶ κράτος ἰχθύων = μαλα-
 κός Πλουτ. φουσ. ζητ. 18' καὶ μτφ. ἐκτεθη-
 λυμένος Ραλιν.
 Εὐθ(ί)ρων· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐθ(ί)ρ, οὗδ. τοῦ εὐθ(ί)ρ, μετὰ σήμ. «pp»· σία,
 κατ' εὐθείαν, ἐν ταύτῃ τῇ τοπικῇ σήμ. ἀττ.
 συνηθείᾳ τοῦ εὐθ(ί)ρ (ὁ ἴδ' εἶ) «εὐθ(ί)ρ Πόλον δ'
 Πάαν» Ὀμ. Ὀμν. Ἑρμ. 342' «fer» εὐθ(ί)ρ πρὸς
 τὰ νυμφικὰ λέγει· Σοφ. Οἰ. τ. 1242' «εὐθ(ί)ρ
 τὴν ἐπὶ Βαθυλῶνος· ἄγεινα Σεν. Κυρ. 5, 2, 37

συνήθ. μετὰ γεν. «εὐθ(ί)ρ Ἐφέσου καὶ Ἰωνίας» =
 κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν Ἐφεσον Πλατ. Θεαγ.
 129' - Λυκίον, Λυσ. 203' «ἡ εὐθ(ί)ρ δόδος» =
 εὐθεία, Ἀξιοχ. 364' «ἀνήχθη εὐθ(ί)ρ Ροθείου»
 Σεν. Ἑλλ. 1, 4, 5' «εἰς εὐθ(ί)ρ» Παυσ. 7, 23,
 6' «ἐπ' εὐθ(ί)ρ» Ἀπολλων. λεξ. Ὀμ. εἰ λεξ. εὐθ(ί)ρ,
 Εὐθ(ί)ρας, ὁ· μὴν Αἰτωλικὸς ἀντιστ. τῷ Δελ-
 φικῷ Ἀμαλίῳ Ἐπιγρ.
 Εὐθ(ί)ρ-β(ί)λ(ε)ω· ῥίπτω κατ' εὐθείαν· «- τὸν
 γόνον» Πλουτ. ἀρίσκ. φιλος. 5, 13' «σπέρ-
 ματος εὐθ(ί)ρολουμένου» Σ. Ἐμπ. κ. ἀστρολ.
 58' καὶ ἀμτθ. «μήτηρ τοῦ σπέρματος εὐθ(ί)-
 ρολοῦντος εἰς τὴν μήτραν», ἔνθ. ἀν. 5, 14' καὶ
 μτφ. ἐπιτυχάνει, εὐτοχῶ.
 Εὐθ(ί)ρ-β(ί)λ(ε)α, ἡ· τὸ κατ' εὐθείαν, ἴσως κτυ-
 πᾶν, ἐπιτυχάνειν Πλουτ. Νικ. 25.
 Εὐθ(ί)ρ-β(ί)λος, 2' κατ' εὐθείαν, ὁρθῶς ῥίπτων·
 «εὐθ(ί)ρ. 2φ' ὅτι ἂν ἐπιβάλλωνται» Ἰσφ. γρ.
 εὐθ(ί)ρ(ε)β(ί)λοι Ἀριστοφ. ἐν Στοβ. ἰκλ. φουσ. 1,
 7, 18' - ὄνομα = προσφύς, ἀρμόδιον Φιλων.
 Εὐθ(ί)ρ-β(ί)λ(ε)ως, ἐπὶ προηγ. ὁρθῶς καὶ
 εὐστόχως Ἡλιοδ. 5, 22, recte.
 Εὐθ(ί)ρ-β(ί)λος, ὁ· ἀλιεύς τις Ἀλκιφρ.
 Εὐθ(ί)ρ-β(ί)λος, 2' ὁ κατ' εὐθείαν κτυπηθεὶς,
 καὶ ἐπὶρ. εὐθ(ί)ρ(ε)β(ί)λος = κατὰ σκοπὸν γραμ.
 Εὐθ(ί)ρ-γ(ί)νειος, 2' ἔχων γενεάδα κατ' εὐ-
 θείαν κατιοῦσαν Πολιτ. ρωσιον. 2, 13.
 Εὐθ(ί)ρ-γ(ί)νης, 2' ἰδυγενὴς Σουΐδ. Ἰσφ.
 Εὐθ(ί)ρ-γ(ί)νης· Ἀθηναῖος, ὄν. ὁ Δείναρχος ὀπι-
 ρησιόθη Ἐπιγρ.
 Εὐθ(ί)ρ-γ(ί)νης, 2' προεφάτως γεννηθεὶς Θεο-
 δορητ. τόμ. 1, σ. 42.
 Εὐθ(ί)ρ-γ(ί)λ(ε)α, ἡ· ῥίξα τις γλυκεῖα, ἥτις
 καὶ Σινδὴν λέγεται Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9, 13.
 Εὐθ(ί)ρ-γ(ί)λ(ε)σσος, 2' εὐθυρρήμων· ἀνήρ = ἀ-
 ληθινὸς Πινδ. Π. 2, 88, rectilinguis.
 Εὐθ(ί)ρ-γ(ί)νωμ(ί)ας μέρτυς, ὁ· ὁ τὴν οἰκίαν
 γνώμην εὐθείαν διὰ λόγου περιστάν μ. Φωτ.
 Εὐθ(ί)ρ-γ(ί)ρ(ε)μ(ί)κ(ε)ς, 3' ὁ ἀνήκειν εἰς εὐθ(ί)-
 γραμμα σήματα Ἰαμβλ.
 Εὐθ(ί)ρ-γ(ί)ρ(ε)μ(ί)κ(ε)ς, 2' εὐθείας ἔχων γραμμάς·
 - σήμα Ἀριστοτ. μεταωρ. 10, 2' «το εὐθ(ί)ρ» =
 σήμα περιεχόμενον ὅτ' εὐθείων γραμμῶν Εὐ-
 κλείδ. 1, 20.
 Εὐθ(ί)ρ(ε)μ(ί)κ(ε)ς· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐ-ὀδ(ί)ρημος, 2' ἀπὸ τοῦ δημότης δρ. λεξ.
 Εὐδοδῆμος· 1) Ἀθηναῖος χρηματίας πρε-
 σβευτὴς ἐπὶ τοῦ Πελοπ. πολ. ὑστροφ. δ' (α-
 λευθεῖς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ
 μετὰ τοῦ Δημοσθένους Θουκ. 2) σοφιστὴς ἐκ
 Θουρίων τῆς Ἰταλίας, γεννηθεὶς ὅμως ἐν Χίῳ,
 ἀδελφὸς τοῦ Διονυσιοδώρου. Ζήσας χρόνον τινα
 ἐν Ἀθῆναις, ἰδίδεαζεν αὐτόθι τὴν τακτικὴν·
 ὅπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐρεται ἐπιγραφόμενος
 εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος Πλατ. Κρατ.
 3) υἱὸς Κιφάλου, Συρακούσιος, ἀδελφὸς τοῦ
 Προμάχου καὶ τοῦ περιφώνου ῥήτορος ἐν Ἀ-
 θῆναις Λυσίου Πλατ. πολ. 4) ὁ ἐπικληθεὶς Κε-
 λός, υἱὸς Διοκλέους, μαθητὴς τοῦ Σουκρά-
 του Πλατ. 5) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Φλι-
 αῖος πεμφθεὶς πρεσβευτὴς τῶν Ἀθηναίων πρὸς
 τὸν βασιλ. τῆς Μακεδονίας Φίλιππον Δημ. 6)
 Σουινεύς, συνάδελφος τοῦ Πλουτάρχου ὡς ἰε-
 ρεὺς Πλουτ. συμπ. 7) υἱὸς Στρατοκλέους

Εθου-μετρικός, 3' κατά μήκος μόνον με-
τρούμενος· Θεολ. ἀριθμ. 44, 17.
Εθ-θουμέω· είμι εθυμός, είμαι Ιλαρός, χαρού-
μενος· «πίνεκεθόμενοι» Εὐρ. Κυκλ. 530. καὶ συγν.
π. μεγν. 18. εἰς τὴν τὴν σημ. προσε. «εθου-
μητόν πάνιν ὄντιν» Ξεν. ἀπολ. 27· «Παθὼν ὅν,
φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νῦν» εθουμησάμενος· «ἔσο εθ-
μὴς Θεοκρ. 15, 143' μεθ. εὐθυμῶν ἐμὲ» =
εὐφραίνων, εὐθυμον ποιεῖν Αἰσχ. ἀποσπ. 286'
88. παθ. ὡς τὸ ἔνερ. είμαι χαρούμενος Ξεν.
Ἑλλ. 7, 4, 36' «τοῖς αὐτοῖς παιγνίοις» = εὐ-
φραίνεσθαι μετὰ τὰ αὐτὰ παιγνίδια Πλάτ. νόμ.
7, 797' «ἐπὶ τινι» Ξεν. Κυρ. 4, 1, 19' «ἐν
ταῖς ἀτυγίαις» Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 2, 1 actior.
Εθουμηθῆς· ζωγράφος τις Πλιν.
Εθουμηδία, ἡ· πόλ. Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Ὑδά-
σπου = Σάγαλα Πτολ.
Εθου-μήκης, 2' μακρὸς, εὐμήκης ὡς τὸ εὐ-
θυμαθῆς=εὐμαθῆς Κυρίλλ. 1, 1, 235, προσεγν.
Εθ-θυμητέον (εθθυμῶ)· πρέπει νὰ εὐθυμῇ
τις· «πᾶσιν ὄντιν» Ξεν. ἀπολ. 27.
Εθθυμία, ἡ· 1) προσπεποιημένη θεὰ τῆς χα-
ρᾶς καὶ εὐφροσύνης π. τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλη-
σιν, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἀνήγειρεν ὁ τύραν-
νος Διονύσιος ἀνδριάντα Ἀθην. 2) Μελισ-
σις (ἐν Ἀθήναις) Ἑπιγρ. 3) τὸν ὄν. Ἑπιγρ.
106 Ρυθμία.
Εθ-θυμία, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν εθθυμία, τὸ
εἶναι πάντα εὐθυμον, χαρὰ, εὐφροσύνη Πινδ.
1, 1, 63, καὶ εἰς τὸν πλ., Ὁ. 2, 38' «πᾶ-
σις εθθυμίας ἐντεμπαλάντο» Ξεν. Κυρ. 4, 5, 7-
18. ἐπὶ τῆς ἐν τῇ τραπέζῃ ἱλαρότητος, «εθθυ-
μίας παρέχειν τινι» = ψυχαγωγεῖν, τέρεπειν
τινὰ, 1, 3, 12' «ἐν εθθυμίας εἶναι» Πλουτ.
Σερτ. 20, laetitia, acquiescentia.
Εθθυμίζης· 1) Βάττας, εἰς τὸν Μινωῖν, υἱὸς
Εὐθύμου Ἡρ. 2) κύρ. ὄν. α) Χαλκιδεὺς (Εθ-
θυμίδας) Αἰδ. 6) ἀγγειογράφος ἐπὶ ὑστράκιον
τοῦ Ἀδρία Μυλλερ. ἀρχ.
Εθθυμία, ἡ· Μαινίας τις Ἑπιγρ. 13' εθθυμία.
Εθθύ-μιος· ἄνδρ. ὄν. μεγν.
Εθ-θύμιος, 2' τερπνός, σχημ. ὡς καὶ τὸ ἐν-
θύμιος Εὐστ. 171, 45.
Εθθύμις, ἴδος, ἡ· γυν. ὄν. Ἑπιγρ.
Εθθύμιχος· ἄνδρ. ὄν. Ἑπιγρ.
Εθθυμο-ποιεῖν· εὐθυμον ποιεῖν τινα Βασίλ.
1, 230.
Εθθυμός· 1) υἱὸς Ἀστυκλῆος ὃ τοῦ ποτα-
μοῦ θεοῦ Καϊκίου ἐν τοῖς Λακκοῖς τῆς Ἰτα-
λίας, περίφημος ἀθλητὴς ἐπὶ τῶν χρόνων
τοῦ Εἰρέου, τρεῖς νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμ-
πιακοῖς ἀγῶνας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνή-
γειρεν οἱ Ἕλληες Ἱδίον ἀνδριάντα ἐν τῇ
τόπῃ τῆς νίκης. Οὗτος λέγεται ὅτι ἤλευ-
θέρωσε τοὺς κατοικοὺς τῆς πόλεως Τεμίσσης
ἀπὸ τίνος πονηροῦ δαίμονος Πολέου καλου-
μένου, εἰς ὃν ἡναγκάσθητο νὰ θύσῃ κατ' ἔτος
ῥατῆρα κόρην, νικήσας αὐτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ
ἱερῷ. Ἐξῆς δὲ ὁ Εὐθυμός· οὗτος πολλοὺς γρά-
μους καὶ τελευταίον ἐγένετο ἱερῆς Πaus. 2)
Λευκάδιος Πλουτ. 3) Ὀρχομένιος Ἑπιγρ. 4)
ἄλλ. Ἑπιγρ.
Εθ-θυμός, 2' ἀγαθόγνωμος, εὖνους, καλὸ-
κάρδης Ὁδ. 5, 63' συνηθ. χαρούμενος, λα-

ρός· γῆρας Πινδ. Ὁ. 5, 22' - ψυχὴ Πλάτ.
νομ. 7, 797' «εὐθυμότερος εἰς τὸν ἀγῶνα ἴ-
ναι» Ξεν. Κυρ. 6, 4, 13' καὶ ἐπὶ ἡπνῶν, ἡ-
πν. 10, 12' «τὸ εὐθυμον», = ἡ εὐθυμία, εὐ-
τολμία Δ. Κασ. 42, 1' «εὐθυμόν ἐστιν εὐ-
χαρίσιν καὶ εὐδοκίαν» Αἰσχ. Ικ. 937' ἰαπτός, εὐφραν.
Εθ-θύμως, ἐπὶ τοῦ προηγ. ἰαπτός, χαρ-
μώδως, «χαίρουσιν ἡμῶν εὐδύμως ἄγειν»
Αἰσχ. Ἀγ. 1574' «εἰς τὸ χρεῖν ἀπέναι»
Πλάτ. Ἀξιοχ. 385' «- τοῖς κινδύνους φέρειν»
= θαρραλῶς Ξεν. Κυρ. 8, 4, 14.
Εθθύνα, ἡ, ἡ εὐθύνη (Λυσ. 10, 27, πρὸλ.
Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 10), ἀλλὰ εὐθύναν, 11, 9,
συνηθ. πλ. εὐθύναι ἢ εὐθύναι, ὅπῃ τοῦ
πρωτέρου τονισμοῦ ἀποφαίνεται Θεογνιστ.
Μο. Δν. 2, σ. 106 καὶ τὰ καλλ. χειρῶν.
πρὸλ. εὐθύνω) ἡ δικαστικὴ ἐρευνα, ἱξίτασις,
ἐπολογία, τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ δώσει πᾶς ὃ
ἐν Ἀθήναις δημοσίαν ἀρχὴν διαχειρισθεὶς ἐν
ῥωπρμένῳ χρονικῷ διαστήματι, μετὰ τὴν κατα-
θεσιν τῆς ἑξουσίας αὐτοῦ· καὶ εὐθύναι τὸν ἐρ-
χόμενον Πλάτ. νόμ. 12, 945' συγν. π. ῥητ.
«τῆς στρατηγίας τινὰ ἀπαιτεῖν εὐθύναν» Δημ.
18, 245' «ἐν ταῖς εὐθύναις κλοπῆς ἄλωνα»
= ἐν τῇ δοκιμασίᾳ, λογοδοσίᾳ τῆς διαχειρί-
σεως ἐνοχον κλοπῆς εὐρεθῆναι, 24, 112' «τὰς
ὑπὲρ τούτων εὐθύναν διακρίνει» = ἀποφασίζειν
περὶ τοιαύτης λογοδοσίας, 19, 132' - ὁπλ-
χεῖν = δίδειν λογαριασμόν· «πρὶν τοῦτον ἀπαλ-
λατῆναι τῆς ἀρχῆς καὶ τῶν πεπραγμένων εὐ-
θύναν ὑποσχεῖν» Λυσ. 30, 3' π. Δημ. φντισ.
τῷ δίκῃν ὑπέχειν, 19, 182' συνηθ. εὐθύναι
ἑθύναι, 19, 2' ὅπου κατόπιν λέγεται· «ἑθύνον
δοῦναι τὸν πεπραγμένων» καὶ «λόγον καὶ εὐ-
θύναν ἐγγράφειν πρὸς τὸν γραμματεῖα καὶ τοὺς
λογιστὰς» = ἔγγραφον λογοδοσίαν καταθεῖναι
Αἰσχιν. 3, 15' «ἀποφνεῖν πᾶς εὐθύναις» =
ἀποδοῦναι, ἐν ἡ λογαδοσίᾳ ἐκρίνατο ἀρκούσα
Πλάτ. νόμ. 12, 946' ἀφνεῖν, 947' «κατε-
γορεῖν πᾶς εὐθύναις» ἐπὶ τῇ λογοδοσίᾳ ἔγκα-
λεῖν Δημ. 19, 81' καὶ «ἐπὶ τὰς εὐθύναις ἐο-
γεσθαι», 19, 2' ἐν γέν. κατηγορία· «ἐν εὐ-
θύναις ἔστω τῶν κατηγορημάτων μεγίστων»
Πλάτ. νόμ. 11, 881' «εὐθύναις ὀφείλειν, ὁ-
φείλειν» = ἐν περιπτώσει καταδίκης πληρώνειν
πρόστιμον Ἀνδοκ. 1, 73' «κλοπῆς ἔνεκα τὰς
εὐθύναις ὀφληκῶς» Αἰσχιν. 3, 10' 50. ἐν γέν.
παιδεία, τιμωρία, ὡς π. Πλάτ. Ἐξη. ὄνομα
τῇ κυλάσει ταύτῃ ὡς εὐθύνουσης τῆς δικῆς
εὐθύναις, Πρωτ. 328' καὶ Ἀριστοτ. «ἡ εὐθύναις
βλάβη τις ἡκαῖα ἑατίν», ῥητ. 3, 10' οὕτω
καὶ «εὐθύναις ἀποδίδειν τινὰ» Ἀριστ. σφ. 571.
Εθθυνέομαι· εὐθύνεσθαι μεγν. αἰνιδικό, ἔφρ.
Εθθύνη, ἡ· εὐθύνη Ἐτ. Μ. 391, 55.
Εθθύνης, ὁ· εὐθύνος ἀρ. λαξ.
Εθ-θύνικος, ὁ· 1) Ῥεῖσιος Ἀχ. Ταν. 2)
νεανίσκος (adulescentia) Πλάτ. 3)
Εθθύνιον, τό· εὐτακτον, εὐπειθές· Ἡσυχ. =
τῷ ἀνωτ. εὐθύνιον.
Εθθύνημος· ἄνδρ. ὄν. Ἑπιγρ.
Εθθύνομος, 2' εὐθεῖς, ἀρθρὸς νόμος μετα-
χειριζόμενος Ἡράκλ. 9, σ. 425.
Εθθύνος, 2' ὁ ἐριννητής, ὁ κρητής· «Ζεὺς τοι
καλαστικός τῶν ὑπερκόμπων ἄγαν φρονιμῆς»

των ἔπαισιν εὐθυνοσ βαρὺς» Λίσχ. Περ. 814·
 ἰδ. ἐν Ἀθήναις οἱ τὴν λογοδοσίαν λαμβάνον-
 τες παρὰ τῶν ἀρξάντων ἢ διαχειρισθέντων ἀρ-
 χὴν τινὰ δημοσίαν μετὰ τὴν κατάθεσιν τῆς
 ἀρχῆς τῶν «δέκα τὸν ἀριθμὸν ἥσαν ἄνθρωποι,
 παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβύτεροι ἢ ἀρξάν-
 τες ἢ διοικήσαντες τῶν δημοσίων τὰς εὐ-
 θύνας» (πρβλ. εὐθυνα) Ἀνδοκ. 1, 78· πρβλ.
 καὶ Ἀριστοτ. πολ. 6, 3 περὶ διαφορᾶς λογι-
 στῶν καὶ εὐθύνων, director, corrector.

Εὐθυνοσ δ' 1) ἀλλοτῆς Σάμιος Δημ. 2) Ἀθη-
 ναίος· α) ἀρχων, ἐπιγρ. β) υἱὸς Ἑρμοκόλου Ἡρ.
 Ἰδ' Εὐθόδημος· γ) Ἀναφύστιος, ἐπιγρ. δ) Λαμ-
 πρίου Ἀττ. ναυτ. ε) καθ' οὗ ὁ Λυσίας ἔγρα-
 φεν ἐνὰ τῶν λόγων Β' Ἀν. 3) Θεοπίδης Πλουτ.
 4) Πυθαγόρειος ἐκ Τάραντος· 5) ἄλλ. Ἀθην.

Εὐθύνοσ 1) Ἀθηναίος, καθ' οὗ ἔγραψεν ὁ
 Ἰσοκ. τὸν κα' λόγον του· 2) Πυθαγόρειος
 Λοκρὸς Ἰαμβλ. 3) Ἰταλιώτης τις Πλουτ.

Εὐθυνοσις, ἡ· τὸ ποιεῖν τι εὐθὺς, ἴσιον, ὀδη-
 γοῦν, τὸ θέτειν τι εἰς εὐθὺν, ἴσον δρόμον, ἀντιθ.
 τῷ κάμψει Ἀριστοτ. μεττωρ. 4, 9, director.

Εὐθύνοτέον· ὁ. ἐπιθ. τοῦ εὐθύνω Ἰαμβλ. εἰς
 Νικομ. σ. 34, dirigendum.

Εὐθύνη, ἡ, ἥρος, ὁ· ὁδηγός· «εὐθύντηρ οὐκ ἔ-
 σ'· τὸ διευθύνον πρῶτον Λίσχ. ix. 698, director.

Εὐθύντηρ 1) ὁ τόπος εἰς ὃν στερεοῦται τὸ
 πρῶτον Εὐρ. Ἰ. Τ. 1356· Τὴν λέξιν ταύτην
 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῆς σκευοθήκης τοῦ Φιλωνος
 ὁ Choisy ἐξηγεῖ σοκλ=εὐδοκῆθρον· εὐρηται δὲ
 αὕτη καὶ ἐν ἐπιγραφῇ τῆς Λεοδαίειας, ἐν ᾗ ὁ
 Doerpfeld ἐξηγεῖ αὐτὴν σειρὰν βάθρων ἐκ λί-
 θων μεγάλων τιθεμένων πρὸς ἐκσυρτάσιν τῶν
 ἀκανονίστων λίθων τῶν ἡμελίων.

Εὐθύντηρ 1) ὁ τόπος εἰς ὃν ὁρῶν, εὐθὺν
 δρόμον, ὁδηγῶν, κυβερνῶν· ἀκτῆτρον Λίσχ.
 Περ. 750· τὸ εὐθύντηρον Θεολ. ἀριθμ. 59, 16.

Εὐθύντης, ὁ· εὐθύνος Πλατ. νόμ. 12, 945.

Εὐθύντικός, 3· εἰς τὰς εὐθύνας ἀνέμων·
 δικαστήριον=ἔπου αἱ λογοδοσίαι κατατίθεν-
 ται Ἀριστοτ. πολ. 4, 16, director.

Εὐθύντής, 3· διορθωτής, ἰσιστής, ἀντιθ. τῷ
 κερπτός Ἀριστοτ. μεττωρ. 4, 9.

Εὐθύνω (εὐθύς), ἴων. ἴθωναι· κάμνει τι εὐθὺς, ἴ-
 σιον, κάμνει τινὰ κινῆται κατ' εὐθείαν· αἰσπερ
 ξύλον διαστρεφόμενον εὐθύνουσιν ἀπειλαῖς καὶ
 πληγαῖς Πλατ. Πρωτ. 325· διευθύνω, ὀδηγῶ·

«τὸν δ' οἰωνὸν γνώμῃ στομίαν ἄτερ» Λίσχ. Πρ.
 287· α· χερσὶν παῖδας=τὸ παιδίον ὀδηγῶ κρατῶν
 διὰ χειρὸς Σοφ. Αἴ. 542· πύλιν, Ἀντ. 178· λαόν
 διορ. Εὐρ. Ἑκ. 9· α· ἀμφῆρες δόρυ=τὸ πλοῖον,

Κυκλ. 19· ἡνίας Ἀριστ. ὅρν. 1738· ἄρματα
 Ἰσοκ. 1, 32· μετ' ἀπείων οὐρὸν ἐπὶ τινα Πινδ.
 Ν. 6, 29· «ὄλβον καὶ κτεάνων ὅσων»=εὐτυχίαν
 χορηγεῖν, Π. 1, 46· λαοὺς δίκας=τὸ δίκαιον δια-

χειρίζεσθαι, διανέμειν, κρίνειν τοὺς ἀνθρώπους μὲ
 δικαιοσύνην, 4, 153· καὶ α· δίκας σχολιάς=πάλιν
 εὐθείας ποιεῖν, διορθῶναι, βελτιῶν Σό-
 λων. π. Δημ. 19, 2, 55, (στίχ. 36), Ὁδ. ὡς

ὁ Πλάτ. λέγει ὡς εὐθύνος τῆς δίκης=

ὡς πρὸς τὴν ποινὴν, ὀνειδίζειν, τιμωρεῖν,
 ἐπιτιμᾶν, Πρωτ. 326· εἰς τὴν λογοδοσίαν
 φέρειν· αἰς τοούτους εἰσάγειν τοὺς ἀρξάντας

καὶ εὐθύνειν (πολιτ. 299· ὁ τῶν ἐφόρων

ἀρχὴ πᾶσας εὐθύνει τὰς ἀρχάς» Ἀριστοτ.
 ῥητ. 2, 9· «εὐθύνεσθαι τῆς ἐφόρας», 3, 18·
 «τῶν ἀδικημάτων εὐθύνει» Θουκ. 1, 95· καὶ
 καταδικάζω· «προβαταῖς εὐθύνει» = εἰς
 ποινὴν ἥτις ἀπειθῶνται εἰς τὰ πρόβατα
 Πλουτ. Παπλ. 11· διαχειρίζομαι τὴν ἀρχὴν
 τοῦ εὐθύνου Πλατ. νόμ. 12, 946, dirigo.

Εὐθυο-νεῖρία, ἡ· ἡ κατάστασις ἐν ᾗ ὁ κοι-
 μώμενος φαντάζεται καθαρὰ, σαφῆ, οὐχὶ
 συγκεχυμένα, ἔπου. εὐκολοεγγήτα ὄνειρατα
 Ἀριστοτ. π. ὅρν. μαντ. 1, 2,

Εὐθυ-ὄνειρος, 2· καθαρὰ, εὐκολοεγγήτα
 βλέπων ὄνειρατα Ἀριστοτ. ὅρν. μαντ. 2.

Εὐθυ-ὄνου, 2· τῷ ἔπου.

Εὐθυ-ὄνουχος, 2, ὁρῶν, εὐθυόνοχος ὁ ἴδ.

Εὐθὺ-ὄρον· εὐθύνων ὁ ἴδ.

Εὐθυ-πλοῖα· ὁρῶν, κατ' εὐθείαν πλῆω (πρὸς

τὸ σκοπούμενον μέρος) Στραβ. 11, 493.

Εὐθὺ-παστος, 2· ὁρῶν πασκαλισμένος Γα-
 λην. 14, 406, 3.

Εὐθὺ-πλοῖα, ἡ· τὸ κατ' εὐθείαν πλῆειν, διὰ
 πλοῖον ταξιδεύειν Στραβ. 3, σ. 151.

Εὐθυ-πλοῖα, ἡ· τὸ εὐθὺ πλέεσθαι, ἴσον ὅ-
 ρημα Πλουτ. πολιτ. 283, οὐνοστίο.

Εὐθὺ-πλοος, συννηρ. -ους, 2· εἰς εὐθείαν
 διευθύνειν πλῆω Στραβ. 6, 282.

Εὐθύνσας, 2· συννηρ. -ους· ὁ κατ' εὐθείαν

πνέων, φυσῶν· Ζέφυρος Πινδ. Ν. 2, 7· 2)
 ἐκκόλων πνέων, ἀνεμιοῦστος ἀνασαίνων Ἰπ-
 ποκρ.

Εὐθὺ-παμπος, (κατὰ Βοίχ. εὐθυπομπός)
 2· κατ' εὐθείαν ὀδηγῶν· αἰών Πινδ. Ν. 2, 7.

Εὐθυ-πορεία· κατ' εὐθείαν ὁδὸν πορεύομαι·
 -ὁδὸν Πινδ. Ὀ. 7, 91· «πλαγὰν δρόμον χερ-
 αῖν», Ἰ. 4, 60· «πότμος εὐθυπορῶν» Λίσχ.

Ἀγ. 977.

Εὐθυ-πορία, ἡ· τὸ κατ' εὐθείαν διευθύνειν
 πορεύεσθαι, βαδίζειν Πλατ. νόμ. 5, 747· ἐπὶ
 τοῦ ξύλου, ἡ κατ' εὐθείαν προέξοδος τῶν πά-
 ρων Θεοφρ. Ἰ. Φ. 5, 6, 2.

Εὐθυ-πορικός, 3· ὁρῶν, εὐθείαν ὁδὸν πο-
 ρεύομενος, ἀντιθ. τοῦ ἡλικουδὸς Νικηφορ.
 Σχολ. εἰς Συναρ. σ. 421.

Εὐθὺ-πορος, 2· κατ' εὐθείαν προχωρῶν
 Θεοφρ. μετφρ. ἡθος=εὐκρινὲς φρόνημα, εὐθὺ
 Πλάτ. νόμ. 6, 775· ἐπὶ ξύλου ἔχον κατ' εὐ-
 θέαν χορεύοντας πόρους Θεοφρ.

Εὐθυ-πόρος, ἐπὶ τοῦ προηγ. κατ' εὐθείαν
 ὁδοποιεῖν· «εὐθυπόρος τε καὶ ἀπλανής» Νι-
 κητ. Χων. σ. 3.

Εὐθυ-ρημονέας· ὁμιλῶ ὁρῶν, ἀνοικτὰ, χω-
 ρὶς περιγραφῆς καὶ παρεκβάσεις Σχολ. Ἀριστ.
 πλ. 1082· π. Πλουτ. «ῥημοστικῶν τι εὐ-
 θυρρημονήσας» = ἐκ τοῦ προηγουμένου, ἄνευ προ-

μελέτης ἄλλῃ ἀντ' ἄλλης λέξεως θέτειν, π.
 χ. γαμητέον ἀντὶ δουλευτέον, Δημητρ. 14.

Εὐθυ-ρημόνως· ἴδ' εὐθυρρημων.

Εὐθυ-ρημοσύνη, ἡ· τὸ λαλεῖν κατ' εὐ-
 θέαν, ἄνευ αὐτολῆς ἢ φιλοπροσωπίας, ἡ ἰ-
 λευθέρα, ἀνοικτὴ ὁμιλία Σ. Ἐμπ. κατὰ ῥητ.

22· μετὰ τοῦ αἰσχρορρημοσύνη Πολυδ. 2, 129.

Εὐθυ-ρημῶν, 2· κατ' εὐθείαν ὁμιλῶν, ὁ
 τὰ πράγματα μὲ τὰς ἀληθείας τῶν ὀνομασίας
 ὀνομαζῶν Νικητ. πρὸς οἰκ. 12, 16, συγκρ.

εὐθυρρημονέστερος Πολυδ. 3, 119· εὐθυρρη-
μόνως Πολυδ. 5, 120.
Εὐθυρρήμων· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐθύ· ρρίζας, 2· εὐθείας ἔχων ρρίζας Θεοφρ.
Εὐθύ· ρρίν, ἴνος, 2· εὐθεταν ἔχων ῥίνα μτγν.
Εὐθυ· ρρίείω· ῥίω κατ' εὐθεταν· καταμὸν
εὐθυρροῦντα· Δουκ. 1, Βυζ. σ. 83.
Εὐθύ· ρρσος, ους, 2· κατ' εὐθεταν ῥέων Εὐατ.
Εὐ-ὀύρσος, 2· καλὴν κρατῶν ἐκ θύρου βα-
κτηρίαν· νάρθηξ Εὐρ. Βαυχ. 1158· -κυδοι-
μός Nov. 13, 728.
Εὐθους, υος· Σπαρτιάτης τις Πaus.
Εὐθός, ἰων. καὶ ἱπ. ἰθός (ὁ ἴθς), 3· ἴσιος,
ἀντίθ. τῶν στοργγύλος Πλατ. Μεν. 75· ἔξη-
γείται δὲ ἐν Παρμ. «οὐ ἀν τὸ μέσον ἀμφοῖν
τοῖν ἐσχάτοις ἐπὶπροσθεν ἦ», 137 (κατ' Εὐ-
κλείδ. «εὐθετα γραμμῇ, ἣτις ἐξ ἴσου τοῖς ἐφ'
ἑαυτοῖς σημείοις κείνται») ἀντίθ. τῷ καμπύ-
λος, πολ. 10, 603· «εὐθετα ὁδός» Πινδ. Ν. 1,
25· «ὁδὸς εὐθείας τίμεινε» = κατασκευά-
ζειν Θουκ. 2, 100· «εὐθυτέρα ὁδός» Σεν. Κυρ.
1, 3, 3· καὶ «ἡ εὐθετα π. ἄν.» = εὐθετα ὁδός
Δουκ. Ἐρμोट. 15· ἦ = ἡ εὐθετα γραμμῇ Ἀρι-
στοτ. π. ὄψαν. 2, 4· «εὐθετα περαίνειν» Πλατ.
νόμ. 4, 716· «ἐπ' εὐθείας προάγειν» Δ. Σικ. 19,
38· καὶ μτγν. «ἀπ' εὐθείας» Πλουτ. Φαβ. 3·
«ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας ἐκτείνειν» εἰς τὴν
αὐτὴν γραμμὴν Πολυδ. 3, 113, 3· -πλός·
Πινδ. Ὀ. 6, 103· «εἰς τὸ εὐθὺ βλέπειν» = κατ'
εὐθεταν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν κυττάζειν Σεν. Ἰππ.
7, 17· «ἡ εἰς τὸ εὐθὺ ὁδός» Λουκ. Ζευξ. 10·
μτγ. ἀνοικτός, ὁρθός, δίκαιος· τόλμα Πινδ.
Ὀ. 13, 12· -δίχη, Ν. 10, 12· -πόνος, Ὀ. 4,
67· «οὐδὲν εὐθὺ, διὰ τὸ ἄνευ ἀληθείας
θεορᾶσθαι» Πλατ. Γοργ. 525· «καὶ τὸ ἐλεύ-
θερον» ἀντίθ. τῷ δουλικῷ φρονίμῳ, Θεαιτ.
173· «ἐκ τοῦ εὐθούς» ἀντίθ. τῷ ἀπάτῃ Θουκ.
1, 34· «ἀπὸ τοῦ εὐθούς λέγειν» = ἀνοικτά, φα-
νερὰ, 3, 43· «τὸν εὐθὺν ἔξειπόντες ἀμφὶ σοῦ
λόγον» Εὐρ. Ἰππ. 492· «εὐθεταν λόγον τί-
μνων κίλευθον», Ῥησ. 422· «εὐθείαις ῥήτραις
ἀνταπαρβεύομαι» Τυρτ. π. Πλουτ. Λυκ. 6·
«συντόμως καὶ ἀπλῶς καὶ δι' εὐθείας φρά-
ζειν» συνάπτει ὁ Πλουτ. π. Πυθ. χρηστ. 29·
«ἐκ τοῦ εὐθούς δεόμενος» ἀντίθ. τῷ ἀπάτῃ
Θουκ. 1, 34· (-ἀντιλέγειν Ἀρρ. Ἀν. 5, 27,
5), ὡς ἀπὸ τοῦ εὐθούς λέγειν ἀντίθ. τῷ
«ἀπάτῃ προσάγεσθαι», 3, 43· τῷ «δι' αἰνιγ-
μάτων» Πaus. 8, 8, 2· π. τοῖς γραμμ. «ἡ
εὐθετα», δηλ. πῶσις = ἡ ὀνομαστική, rectius·
ἐπὶρ. εὐθός· α) ἐπὶ τόπου συνήθ. εὐθός (ὁ ἴθς) =
κατ' εὐθεταν· «ἐς Πόλιν εὐθός ἔλονται» Ὀμ.
Ἕρμ. Ἐρμ. 255· «εὐθός ἴδων» Πινδ. Π. 4, 83·
«εὐθός ἐπὶ τὴν γέφυραν» ἐν τινὶ συνδήκῃ π.
Θουκ. 4, 118· «εὐθός πρὸς τὰ βασιλεία» Σεν.
Κυρ. 2, 4, 24· «χωρίου ὑπὲρ τῆς πόλεως
εὐθός κειμένον» = κατ' εὐθεταν ἄνωθεν τῆς πό-
λεως Θουκ. 6, 90· -τινός = κατ' εὐθεταν πρό-
τι Εὐρ. Ἰππ. 1097· καὶ π. Θουκ. 8, 96 ὅπου
δ' Ἀπολ. μεταβάλλει εἰς εὐθός· «εὐθός τοῦ Παι-
ραϊῶς κατέσχον» Πολυαιν. 4, 7, 6, recta· 6)
ἐπὶ χρόν. παρυσίς, χωρὶς ἀναβολῆς, «ἐνε-
πεν εὐθός» Πινδ. Ὀ. 8, 41· «εὐθός ὡς ἡκου-
σεν» Αἰσχ. Περ. 353· «εὐθός γενέσθαι πορφυ-

ρόστρωτος πόρος», Ἀγ. 884· καὶ παρ. «εὐθός
εἶσω ἦν» Πλατ. Πρωτ. 310· «εὐθός κατ' ἀρ-
χάς», Τιμ. 24· καὶ ἰδ. «εὐθός ἐκ νέου, ἐκ
παιδός», = ἐκ νεότητος, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας,
πολ. 6, 485· «εὐθός νέω ὄντι», συμπ. 178·
«νέων ὄντων εὐθός τῶν παίδων», νόμ. 7,
788· «εὐθός ἐστὶ βρόφος» Εὐρ. Φοιν. 652· «ἀρ-
ξάμενοι εὐθός ἀπὸ τῶν» Θουκ. 1, 146· «εὐ-
θός ἐκ παιδίου» Σεν. Κυρ. 1, 6, 20· καὶ ἐπὶ
συνηθέστ. «εὐθός νέοι ὄντες» = ἀμέσως ἐκ νεα-
νικῆς ἡλικίας Θουκ. 2, 39· «εὐθός μαίρακιον
ὄν» Σεν. Ἀν. 2, 6, 18· καὶ οὕτω συγχ. μετὰ
τῆς μετγ. εὐθός ἀφού, «προσβαλλὼν εὐθός ἡ-
κων» = ἅμα ἐφθανε παρενέειν προσβαλλών,
Ἀν. 4, 7, 2· «εὐθός ἀπαλλαττομένη τοῦ σώ-
ματος» = εὐθός ἀφού ἀπαλλαχθῇ τοῦ σώματος
Πλατ. Φαιδ. 70· «εἶδον παρακλειόμεναι»,
συμπ. 221· «εὐθός παραγρημα» συνάπτει ὁ
Δημ. 48, 40· «ἡ εὐθός φυγή» = ἡ αἰφνιδια
φυγή Ἡρώδ. 8, 1, 10· γ) πρὸς εἰσαγωγὴν
παραδείγματος τινος (πρὸλ. αὐτίκα) ἰδ. π.
μτγν. «οἷον εὐθός συνάπτει» ὁ Πλουτ. π. ἑκκλελ.
χρηστ. 32· πρὸλ. ἀνωτ. εὐθείως, statim.
Εὐ-ὀύ· σ· ανος, 2· καλὸς ἔχων θυσιάνους·
ζώνη = μετ' καλὸς θυσιάνους φορεῖται ἡ κρέα-
σια προμηθευμένης Αἰων. Ταρ. 2 (6, 202).
Εὐθυ· σ· καλός, 2· εὐθός καὶ κυρτός Ὀρει-
βάς, σ. 55, ὁρθος, εὐθυσκόλιος· ἴδ' ἰθυσκόλιος.
Εὐθ· ο· σ· κοπέω· κατ' εὐθεταν παρατηρῶ· -τι-
νά Πλουτ. συμπ. 9, 1, 2.
Εὐθ· ο· σ· α· πος, 2· ὁ παρατηρῶν ὁρθῶς, ἐπι-
μελῶς, «ἀκριβῶς ἢ ὁρθῶς βλέπων» Ἡσυχ.
Εὐθυ· σ· ὁ· δι· εὐθύναι· Φίλων 576, 24, directio.
Εὐθ· ο· σ· τομος, 2· ἔσον ἔχων στόμα ἢ ἀνοι-
γμα Πολυδ. 5, 60· ταχέως· καλῶν Σχόλ.
Λουκ. Ζίδε τραγοῦ. 27.
Εὐθ· ο· τεν· ἡς, 2· ἴσα τεταμένος, τανυσμένος
Αἰλ. 1. ζ. 4, 34, directus.
Εὐθ· ο· τεν· ἰζ· ὁρθῶς βαδίζω, εὐθὴ ἀπα-
ρέγκλιτα τηρῶ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐπιτετα-
μένης νευρᾶς Φωτ.
Εὐθ· ο· τεν· ὡς, ἐπὶρ. τοῦ εὐθυτενῆς Φίλων 338, 24.
Εὐθ· ο· τ· ης, ἡ· ἡ ἰσιάζα, ἡμὶ διεύθυναι Ἀρι-
στοτ. μεττωρ. 4, 9· μτρ. ἡμιότης, δικαιο-
σύνη Ἐτ. Μ.
Εὐθ· ο· τ· α· κία, ἡ· δίκαιος τόκος Ἐπιγρ. Βοιχχ.
Εὐθ· ο· τ· ο· κος, 2· εὐθός γεννηθείς· «παῖδον
εὐθότοκον» Γρ. Νοσ. 2, σ. 80.
Εὐθ· ο· τ· ο· λ· μ· α· ἡ, ἐκ δι. γρ. ἀντὶ θυμοτολ-
μία Κ. Μαν. χρόν. 1274.
Εὐθ· ο· τ· α· μ· ε· ω· κόπτοι κατ' εὐθεταν μτγν.
Εὐθ· ο· τ· α· μ· α· ἡ· εὐθετα κόψας μτγν.
Εὐθ· ο· τ· ο· μ· ο· σ· 2· ὁρθός, διμαλός, ἐπίπεδος·
Πινδ. Π. 5, 90.
Εὐθ· ο· τ· ὁ· μ· ο· σ· 2· ὁ ἴσια, κατ' εὐθεταν κό-
πτων γραμμ.
Εὐθ· ο· τ· ο· νος, 2· εὐθυτενής, ἰδ. «τὴ εὐθυτε-
νής» = πολεμικὴ μηχανή, δι' ἧς ἔξασφινδονί-
ζοντο βέλη κατὰ τῶν πολέμων ἀρ. μαθ.
Εὐθ· ο· τ· α· νος· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐθ· ο· τ· ὁ· ρ· νος, 2· ὁρθός τετορονεμένος μτγν.
Εὐ· ο· τ· ο· τ· ο· s, 2· καλῶς θυσιασμένος, εὐκολο-
θυσιαστος Εὐκλ. π. Ἀθην. 9, 368.
Εὐθ· ο· τ· ρ· α· χ· η· λος, 2· εὐθὺν ἔχων τράχηλον μτγν,

Ευθυ-τρεχής, 2' κατ' εὐθείαν τρέχων (= ἰθυτρεχής) Ἐπιγρ. Ἀττικ.
 Ευθύ-τρητος, 2' εὐθείας ἔχων τρύπας Ῥοῦφ. σ. 234.
 Ευθύ-τριχος, 2' εὐθύτριξ Ἀριστοτ. ζ. 1. 9, 44.
 Ευθύ-τροπος, 2' εὐθύτρητος μτγν.
 Ευθυ-φειρής, 2' πορευόμενος καὶ τρέχων κατ' εὐθείαν Πλατ. νόμ. 7, 815.
 Ευθύφημος Ἀθηναῖος τι Διημ. γδ' Εὐθυρρήμων.
 Ευθυ-φλόγιστος, 2' εὐκόλως φλογιζόμενος Ἐπιφαν. 2, 51.
 Ευθύ-φλοιος, 2' φλοῖον ἔχων λεῖον, δμαλὸν Θεοφρ. Ι. Φ. 3, 8, 2, recticortex.
 Ευθυ-φοροῦμαι κατ' εὐθείαν φέρομαι - σδμα, ἀντιθ. κυκλοφορούμενον Προκλ.
 Ευθυ-φορέω, ἄχρ. ἔνερα. τοῦ προηγ.
 Ευθυ-φορία, ἡ κατ' εὐθείαν κίνησις καὶ φάρα, ἀντιθ. τῇ κυκλοφορία Ἀριστοτ. φυσ. ἀκροασ. 5, 4.
 Ευθύ-φρων, 2' ὁρθά φρονῶν, εὐφρων Αἰσχ. ἔσμ. 987.
 Ευθύφρων 1) α) μάντις ἐν Ἀθήναις ἐπαγγαλλόμενος τὴν περὶ τὰ θεῖα ἐπιστήμην, ἄλλως δὲ καταγέλαστος καὶ στυγνὸς ἀνθρώπος· 6) ἐπιγραφή διαλόγου Πλάτωνος Πλατ. Εὐθύφρων, μαθητῆς τοῦ Σωκράτους Δ. Λαερ. γ) Ἀκαμπτεὺς Ῥος 2) πατ. Ἡρακλείτου ἐκ Πόντου υἱὸς τοῦ Ἡρακλείου καὶ συγγραφεὺς Δ. Λαερ. 3) πατ. Ἰππάρχου, πάππου τοῦ Πυθαγόρου Δ. Λαερ.
 Ευθυ-φυής, 2' κατ' εὐθείαν αὐξάνων Θεοφρ.
 Ευθυ-δυνούξ, 2' ὄνυχας ἔχων εὐθεῖς, ἀντιθ. τῇ ἀμψύκνυχος Ἀριστοτ. ζ. 1. 3, 9, καὶ εὐθυώκνυχος, 8, 17, τὸ δ' εὐθυόκνυξ ὡς ἐσφ. ἀποδοκ. Λοβεκ. Φρον. 708.
 Ευθυ-ώρεια, ἡ γδ' εὐθυωρία Πιν Ἡρακλ.
 Ευθυωρί γδ' εὐθωρον.
 Ευθυ-ωρέω εὐθυωρῶ, προσάινω κατὰ γράμμην εὐθεῖαν Ἀριστοτ. προβλ. 11, 58.
 Ευθυ-ωρία, ἡ διεύθυνσις, πορεία, κίνησις εὐθεῖα ὅταν τὴν εὐθυωρίαν εἰς δεξιὰ ἐγκλίνη· Πλατ. πολ. 4, 436· «κατ' εὐθυωρίαν» = κατ' εὐθεῖαν Τιμ. Ἀοκρ. 74.
 Ευθύωρον, τό γδε τὸ ἐπόμε.
 Ευθύωρος (ὥρα ἢ τὸ ὥρος εἶνε ἀπλοῦν προσάρτημα) μόν. τὸ αὐδ. ἐν χρῆσι, εὐθύωρον, σπερ ἐπιρρημ. = κατ' εὐθείαν κατ' ἀρ. λιξ. τονίζεται δὲ καὶ εὐθυωρόν· «αὐδ' ἀπέκλινε· ἀλλ' εὐθύωρον ἄγων» Ξεν. Ἀν. 2, 2, 16· π. μτγν. καὶ ἐπὶ χρόνου Αἰλ. Ἰ. Ζ. 11 16.
 Ευθω γδ' εὐθίω.
 Ευ-θώραξ· τῷ ἐπομ.
 Ευ-θώρηξ, ἡκος, 2' καλῶς τεθωρακισμένος, ὠπλισμένος, Ἐνυάλιος Ἀνθ. 9, 389· -στηθος Νου. 4, 429.
 Ευτα· δέδια Ἡσυχ. metuo.
 Ευτα, ὦν, τά· πόλ. Μακεδονίας Δ. Σικ.
 Ευταζω· εὐάζω.
 Ευτακός, 3' βακχικός· θίασος ἐπιγρ. δδ. 353.
 Ευτάς, ἄδος· 0ηλ. τοῦ προηγ. -λύσση Ἀντ. θ. 70 (9, 693)· δδ. εὐτάδες = ἄμπελοι Ἡσυχ.
 Ευτάτος, 2' εὐκολοτάτευστος Ξεν. ἱππ. 4, 2.
 Ευτδ· ε-φιδε, εἶδε αἰολ. Αἰγύπτ. ἐπιγρ.
 Ευ-ιδρος, 2' τῷ ἐπομ. ἱατο.

Ευ-ιδρως, ὡτος, 2' εὐκόλως ἰδρῶνων Θεοφρ. εὐιδρωτα Ἀριστοτ. προβλ. 1, 17.
 Ευ-ιδρωτος, 2' τῷ προηγ. Γαλην. β. 222, 9.
 Εδ-ίερος, 2' ἱερώτατος· -θυπολαί Φιλίππ. 10 (δ. 231)· «εὐιέραις φωνῇσι» Ὀρφ. ὕμν. 7, 2.
 Εδ-ίητος, 2' ἰων. ἀντι εὐλάτος.
 Εδ-ικέειντος, 2' εὐκολοῦκέντερος Φωτ. γδ' εὐάντητος.
 Εδ-ικμος, 2' εὐκόλως δγραινόμενος μτγν.
 Εδ-ιλαιτο, οἱ· Γαιτοῖλαι Ἰώσ.
 Εδ-ιλασία, ἡ ἐξίλασμός, εὐπιστία Ἡσυχ.
 Εδ-ιλατεύω· εἶμαι εὐμένης, συμπαθής, Οἱ.
 Εδ-ιλατος, 2' εὐμενέστατος, συμπαθέστατος, Οἱ. proprius.
 Εδ-ιματεύω· εὐεματέω.
 Εδ-ιματος, 2' εὐεματός.
 Εδ-ένος, 2' δυνατός ἔχων ἵνα, νευρώδης Θεοφρ. 1. φ. 3, 10, 1, peronous.
 Εύιος, 2' βακχικός, ἐνθουσιαστικός, ἐπὶ βακχικῆς ἐπιφρονήσεως εὐίος· -πῶρ Σοφ. Ἀντ. 953· -τελετα Εὐρ. Βάκχ. 238· -βάκχευμα 608· γδ. καὶ ἐπών. τοῦ Βάκχου· «Βάκχος εὐίος» Σοφ. Οἱ. τ. 211· «ὁ εὐίος θεός» Εὐρ. Βάκχ. 157· καὶ μόν. εὐίος = Βάκχος 566, ονίος.
 Εύιος 1) αὐλητῆς Χαλκιδεύς Ἀθην. 2) Τα-ναγρατὸς Κουρτ. 3) δοῦλος τις ἐν Δελφοῖς Κουρτ.
 Εὐ-ιππέος· γδε τὸ ἐπομ.
 Εὐίπη 1) οὕτως ἐκαλοῦντο δύο τῶν θυγ. τοῦ Δαναοῦ Ἀπολλ. 2) θυγ. Κείρωνος, καὶ Μελαίνπη καλομένη· εὐρεθείσα πατὴρ ἔγκυος ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς διακομένη, μετεμφορῶθη εἰς Ἴκπον Πο-λυδ. 3) θυγ. Λεύκωνος Πaus. 4) ἐρωμένη τοῦ Ὀδυσσεύς Σοφ. π. Παρθεν. ἐρωτ. 5) γυνὴ Μεγαρίδους Ξεν. Ἐφ. 6) κόμη Καρίας, κάτ. Εὐίππεος Στ. Βοξ.
 Εὐίππος 1) υἱὸς Θεατίου καὶ Εὐρυθέμιδος ἐξ Αἰτωλίας Ἀπολλ. 2) εἰς τῶν ἐπιστήμων Τρώων φανερωθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου Ἰλ. 3) υἱὸς Μεγαρίδους Πaus. 4) εἰς, περὶ τῆς κληρονομίας τοῦ ὁποῦ συνέθεσε λόγον ὁ Δείναρχος Δ. Ἀλ. 5) ἄρχων, ἐσφ. ἀντι Εὐίππος.
 Εὐ-ίππος, 2' καλοὺς ἔχων ἵππους Ὀμ. ὕμν. Ἀπολλ. 210· «-Γυνδαρίδαι, Ἀμαζόνες» Πινδ. Ὀ. 3, 41· -Κυράνα· ἔχουσα καλοὺς ἵππους, Π. 4, 2· «δῶρον εὐίππων» = δῶρον καλῶν ἵππων Σοφ. Οἱ. Κ. 715· καὶ πεζ. Ξεν. Κυρ. 5, 5, 5, εἰς τὸν ὑπερθ.
 Εὐίρον, ἐσφ. ἀντι εὐίρον.
 Εὐίσκος· ἡ αἰθάλη μτγν. fuligo.
 Εὐίσκος· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐ-ίστιος, 2' εὐείστιος ὁ ἴδε.
 Εὐ-ιστος πόθος, ὁ καλὴ φιλοράθεια Ἐπιγρ. δδ. 168 (παραρτ. 182).
 Εὐ-ίσχιος, 2' καλοὺς μηρῶν ἔχων Μ. Ἀργ. 1 (5, 116).
 Εὐίτος· ἄνδρ. ὄν. Δ. Σικ.
 Εὐ-ιχθυσ, 2' πολυέχθους· -Ρόδος Ἀθην. 8, 360· -θάλαττα Δ. Σικ. 11, 58.
 Εὐ-ιώπη, ὁ· Εὐίος, βακχικός Κρ. Ἀν. 1, 86, 29, bacchicus.
 Εὐ-ιώτις, ἴδος· ἡ βακχική· -οῦνη Μοσχίων ἐν Σισφ. φυσ. ἐκλ. 1, σ. 242.

- Εὐκαδμος, ὁ ἀγαματοποιὸς Παις.
 Εὐ-καής, 2' καλῶς ἢ εὐκόλως καλὸν Σχολ.
 Ἀπολ. Ρ. 1, 439, ἴδ' εὐφλεκτος.
 Εὐ-καθ-αίρετος, 2' εὐκολοκρήνιστος, εὐ-
 κολογέλαστος Θουκ. 7, 18 εἰς τὸν συγγρα.
 Εὐ-καθ-αρτος, 2' εὐκολοκαθάριστος.
 Εὐ-καθ-εδρος, 2' καλὴν ἔχων ἑδραν = εὐ-
 σελμος Σχολ. Ὁδ. 6, 390, οὕτως ἐξηγ. τὸ
 εὐζυγος Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 4.
 Εὐ-καθ-εκτος, 2' εὐκολοκράτης, εὐκο-
 λοδολίκτης Σεν. Κυρ. 7, 5, 69.
 Εὐ-καθ-οσίωτος, 2' εὐκόλως ἢ καλῶς ἀντι-
 ροῦμενος, ἀντιθέμενος Ἐπιφάν. αἰρ. 42, 343.
 Εὐ-καίσιος, 2' εὐκάρδιος magnanimitas, ἴσφ.
 Εὐ-καίριος ἔχω ἢ λαμβάνω εὐκαιρίαν Πολυ-
 λυδ. 20, 9, 4' ἐπομ. ἀπαρ. «ἡδὲ καὶ οὐκ ἐπι-
 νοστὶν τι τῶν κρείττωνων» Λουκ. ἑρμ. 33, «οἱ
 εὐκαιροῦντες τοῖς βίοις» = οἱ πλούσιοι (εὐπο-
 ροῦντες ἀγαθῶν τοῦ βίου) Πολυδ. 32, 21,
 12' οὕτω μέσ. Ποσειδ. π. Ἀθην. 6, 275.
 Εὐ-καίρημα, τό· τὸ εἰς ἀρμόδιον καιρὸν,
 εἰς εὐκαιρίαν γενόμενον, λῆξ. τῶν Στωϊκῶν
 Στοβ. ἡδ. ἐκλ. σ. 194.
 Εὐ-καιρία, ἡ· ἀρμόδιος καιρὸς, ἀντιθ. τῇ
 ἀκαιρία «τὴν εὐκαιρίαν διαφυλάττειν ὑπὲρ
 ὧν ἂν ἀεὶ τουχάνη διαλεγόμενος, τῇ ἀπλῇ
 εὐπορίᾳ ἀντιθεταμένη, τὸ ἀρμόδιον, τὸ τί ὁ
 προσήκων καιρὸς ἀπαιτεῖ νά λέγῃ Πλατ.
 Φαῖδρ. 272' καὶ μετγ. «κατὰ πολλὴν εὐκαι-
 ρίαν καὶ σχολήν» Δ. Ἀλ. συνδ. λῆξ. σ. 181
 «τῶν πόλεων» = ἡ προσήκουσα, ἀρμόδια θέ-
 σις Πολυδ. 29, 3' «πλοῦτος, εὐτυχία» «εὐ-
 κολακευκέναι τὴν Ἀγαθοκλέους εὐκαιρίαν»
 Πολυδ. 15, 31, 7' καὶ συνδ. «κατὰ τὰς
 τῶν βίων εὐκαιρίας» = κατὰ τὴν περιουσίαν,
 τὴν εὐπορίαν τῶν, 1, 57, 7' καὶ «μεγάλην
 εὐκαιρίαν ἔχειν παρὰ τινι» = μεγάλην δόνα-
 μιν, ἐπιρροὴν ἔχειν, 31, 21, 3' π. Φωτ. και-
 ροῦ εὐφροσύνη καὶ ἀρετή, opportunitas, occasio.
 Εὐ-καίριζομαι ἐπιτυχῶναι μετγ. παλαισμογ.
 Εὐκαίριος, 2' τὸ ἐπομ. Πασχ. χρομ.
 Εὐ-καιρος, 2' ὁ εἰς ἀρμόδιον γινόμενος και-
 ρὸν, προσήκων «χρῶτι σοι λέγειν εὐκαιρὸν
 ἐστὶ» Σοφ. Οἰ. Κ. 32, καὶ συγν. π. μετγ.
 ὡς «καιρὸς εὐκαιρος» = καλός, ὠφέλιμος Ἡ-
 ροδ. 1, 9, 6' ἐπὶ τόπου ἀρμόδιος «εὐκαι-
 ρὸς τὸπος» Πολυδ. 4, 38, 1' καὶ «πλοῦσιος»
 13, 9, 1, οὐλοπότης συνηθέστ. ἐπὶ. εὐκαί-
 ρως ἐπὶ χρόνον Ἀριστοτ. ζ. 1, 7, 1 καὶ μετγ.
 «τῇ μεγαλογνωμοσύνῃ ὡς εὐκαίρως ἐχρῶ-
 το» Σεν. Ἀγιστ. 8, 3, opportune «εἰς ὅ, τι
 ἀν' εὐκαιρὸν ἀναλίσκοντο χρήματα» Πλατ.
 Φαῖδρ. 78' «εὐκαιρῶτατα ἐπελάθοντο τῶν ἀν-
 δρῶν» Πολυδ. 5, 63, 13, ὅστις χρήται καὶ «οὐκ
 εὐκαίρως ἔχειν» καὶ ἀντὶ τοῦ δὲν ἔχω καιρὸν,
 5, 26, 10' «πρὸς τι» Πλουτ. π. δαιμόν.
 Σωκρ. 1' «ἔτυχε τοῦ πρώτου μάλα εὐκαίρως»
 = καιρῶς = προσκλήντως Ἀλ. π. Π. 1, 13, 1,
 opportunitas, tempestivus.
 Εὐκαιρος, 1) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 2) Τανα-
 γραῖος Ἐπιγρ. 3) μαθητὴς Ἀριστοτέλους Ἀ-
 νων. βιογρ. Ἀριστοτ.
 Εὐ-καρότης, ἡ· εὐκαίρια Ἰαμβλ. π. Στοβ.
 ἀνθ. 3, 55, ἴσφ. ἐγκαιρότης.
 Εὐ-καίρων' ἴδ' εὐκαιρος, tempestivo.
 Εὐ-καλέω ἀτρεμίζω Ἡσυχ. διορ. ἀντὶ εὐ-
 κηλέω, quiesco.
 Εὐ-καλία, ἡ· ἡσυχία Ἡσυχ. quies.
 Εὐ-καλος, 2' εὐκηλός, ἡσυχός Ἡσυχ. quietus.
 Εὐ-καλλώπιτος, 2' κικροψευμένος, καλῶς
 ἐστολισμένος Ἡσυχ. bene ornatus.
 Εὐ-κάματος κάματος, 2' καλός, ἐλαφρὸς
 κόπος, ἐργασία Εὐρ. Βακχ. 66' ἔργα = καλὰ
 ἔργα Ἐπιγρ. (1, 10)' «στέφανοι = δι' ἔργων
 δραστηρίων ἀποκτηθέντες Ἐπιγρ. εἰς ἀδλ. 1
 (Πλαν. 335).
 Εὐ-καμία, διορ. ἡ· εὐκημία, εὐφρομία, ἡτοι
 ἡσυχία παρὰ τὸν κημόν τὸν ἐν τῇ στόματι
 τῶν ἱππῶν ἐμβαλλόμενον Ἐτ. Μ.
 Εὐ-καμπᾶς Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
 Εὐ-κάμπεια, ἡ· εὐκαμπία, εὐστροφία μετγ.
 flexibillitas.
 Εὐ-καμπής, 2' εὐκαμπτός, ὥρατα λυγισμέ-
 νος = δρέπανον Ὁδ. σ. 368' - κλητής, φ. 6'
 - τόξον Ὁμ. ὕμν. 27, 12' «ταυρὸς τὰ κέρατα
 εὐκαμπής» = μετὰ κέρατα ὥρατας ἔχοντα καμ-
 πᾶς Λουκ. δι. ἐκλ. 15, 2' «τὸ εὐκ. τῶν
 μελῶν», 14' «κατασχευάζοντες τὸ κέρας εὐ-
 καμπῆς» ἐπὶ στρατεύματος οὕτως ὥστε νά ὑβ-
 νάται νά στρέφεται εὐκόλως Πλουτ. Σουλ. 17'
 (π. Λεων. Ταρ. 25 (6, 4 εἰς εὐκαμπες, ὡς
 δάκτυλος, ἐνθα κατὰ Σαλμάσιον γραπτὸν εὐ-
 καπῆς), flexibilis.
 Εὐκαμπίδας Ἀρκὰς ὁπαδὸς πιστὸς Φιλίπ-
 που τοῦ βασιλέως Δημ.
 Εὐ-καμπτος, 2' εὐκολολύγιστος Ἱπποκρ.
 flexibilis.
 Εὐ-καμπία, ἡ· εὐκολολύγιστος, τὸ εὐκόλως
 κάμπτεσθαι, ἀντιθ. τῇ ἀκαμπία Ἀριστοτ.
 γεν. Ζ. 5, 7, flexibilitas.
 Εὐ-κάνονιστος, 2' εὐκόλως κανονιζόμενος
 μετγ.
 Εὐ-καπής ἴδ' εὐκαμπής.
 Εὐ-κάρδιος, 2' καλὴν ἔχων καρδίαν, θαρ-
 ραλὴς, εὐτολμος Σοφ. Φιλ. 531, κατὰ Σχολ.
 = καρτερικός «εὐκ. καὶ θρασύς», Αλ. 357' -
 ἵππος Σεν. ἱππ. 6, 14' ἐπὶ δὲ τὴν καρδίαν, τὸν
 στόμαχον ἐνδυναμῶντα = εὐστόμαχος Ἱπποκρ.
 Εὐ-κάρδιως, ἐπὶ. τοῦ προηγ. «τὴν συμ-
 φερὲν φέρειν» Δ. Ἀλ. 5, 8.
 Εὐ-κάρηνος, 2' καλὴν ἔχων κεφαλὴν μετγ.
 Εὐ-καρπᾶς Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
 Εὐ-κάρπεια, ἡ· εὐκαρπία Εὐρ. Τρω. 217.
 Εὐ-καρπῆω καλῶς, πολλοὺς καρποὺς παρά-
 γων Στραβ. 4, 243.
 Εὐκάρπησις, ἡ· τῇ ἐπομ.
 Εὐκαρπία, ἡ· ἀφθονία καρπῶν, καρποφορία
 Θεοφρ. ἴδ' εὐκάρπεια, fertilitas.
 Εὐκαρπία καὶ εὐκάρπεια ἡ· 1) πάλ. τῆς Με-
 γάλους Φρυγίας περίφημος διὰ τὸν ἀφθονον
 οἶνον τῆς Στραβ. ἀνατολ. τῆς 95ν Σεγγι-
 κλάρ, κατ. Εὐκαρπῆος Στ. Βυζ. 2) φρούριον
 Σικελίας Στ. Βυζ.
 Εὐκαρπίδης Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.
 Εὐ-καρπίζω εὐκαρπῶν Ἱπποκρ. ἴσφ.
 Εὐκάρπιος ἐπίσκοπος Σωκρ. ἐκλ. 1σ.
 Εὐ-κάρπιστος, 2' ἀκάρπιστος Εὐρ. Φων. 216, ἴσφ.

Εὐ-καρπίτης, ὁ ἔδ' εὐκαρπία.

Εὐκαρπίων ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐκαρπος Ἰσθμιαῖος Ἐπιγρ.

Εὐ-καρπος, 2' ἀφθόνους καὶ καλοὺς καρποὺς παράγων, καρποφόρος Ὁμ. ὕμν. 30, 5' «-γαία, γῆων» Πινδ. Π. 1, 30' - θέρος Σοφ.

ΑΥ. 650' - στάχυς Εὐρ. Βάκχ. 750' μετὰ τοῦ

πάρφορος Πλατ. Κριτί. 110' καὶ ἰδ. μὲν. π.

ὥς - φυλλὰς Ἀγαθ. 25 (5, 292) ἔνερ. καρ-

ποφόρον ποιῶν, καρπὸν δίδων Ἀδμήτηρ,

Διώνυσος Ἀνθ. Ἀφροδίτη Σοφ. π. Πλουτ.

ἱρωτ. 13' καὶ - ἀρ Θεοφρ. fructuosus.

Εὐκαρσιδης ἄνδρ. ὄν. ἐπὶ αὐτ. νομίμ.

Εὐ-κάρφωτος, 2' εὐγύμνωτος Σχολ. Ὁμπ.

ἄλ. 1, 58.

Εὐ-κατά-ελητος, 2' εὐκολοκατάβλητος Χρυσ.

Εὐ-κατα-γέλαστος, 2' ἄξιος νὰ κατα-

γελασθῇ, περιφρονητέος, κατ' ἄλλ. γελοῖος.

Εὐ-κατά-γνώστος, 2' ἀξιόμμεκτος μὲν.

reprehensibilis.

Εὐ-κατ-άγωγος, 2' εὐκολος εἰς τὸ νὰ ἀρά-

ζῃ, νὰ προσορμίζηται τις - λιμὴν Εὐστ.

Εὐ-κατ-αγώνιστος, 2' εὐκόλως κατανικώ-

μενος Πολυδ. 4, 4, 8.

Εὐ-κατά-καυστος, 2' εὐκόλως κατακαί-

μενος Σουῖδ.

Εὐ-κατά-κλαστος, 2' εὐκολοσύντριπτος

ἔδ' εὐκατασκέυατος.

Εὐ-κατα-κόμιστος, 2' εὐκόλως καταδι-

δαζόμενος Ὀδ. Στραβ. 12, 3, 822.

Εὐ-κατα-κράτιστος, 2' εὐκολοφύλακτος,

εὐκολοκράτης Πολυδ. 4, 56, 9.

Εὐ-κατ-εκτος, 2' εὐκολοσύντριπτος Φίλων.

Εὐκατάλλακτος ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-κατ-άλλακτος, 2' εὐκόλως καταπραύ-

νόμενος καὶ φίλος, εὐνους πάλιν γινόμενος Ἀ-

ριστοτ. βῆτ 2, 4 ἐπὶ Σοφ. ΑΥ. 1345, placabilis.

Εὐ-κατά-ληκτος, 2' εὐκολοτελείωτος Εὐστ.

Εὐ-κατά-ληπτος, 2' εὐκολόπιαστος Σχολ.

Περ. 464.

Εὐ-κατά-λῦτος, 2' εὐκόλως καταλύο-

μενος, εὐκολογάλαστος «-ἀπὸ δεισιμονίων πλε-

νεξίαι» Σεν. Ἑλλ. 3, 5, 14 εἰς τ. συγκρ.

Εὐ-κατα-μάθητος, 2' εὐκολονόητος Ἰπ-

ποκρ. σ. 388, 28.

Εὐ-κατα-μάχητος, 2' εὐκαταγώνιστος

Σχολ. Θεουκ. 6, 17, expugnabilis.

Εὐ-κατά-μικτος, 2' φιλόανθρωπος, εὐπρο-

σῆγορος μὲν. affabilis.

Εὐ-κατα-νόητος, 2' εὐκολονόητος Πολυδ.

18, 13.

Εὐ-κατά-νυκτος, 2' εὐκόλως ἢ λίαν κατα-

νυσομένης μὲν. compunctus.

Εὐ-κατα-πάλαιστος, 2' εὐκατάβλητος

Ἐτ. Μ. ἔξηγ. εὐχερής, prosternendus.

Εὐ-κατά-παυστος, 2' εὐκόλως καταπαύων,

ἡσῶς εὐκίνητον μὲν πρὸς ὀργήν, εὐκατάπαυ-

στον ὄν. Γαλην. 2, 206.

Εὐ-κατά-πληκτος, 2' εὐκόλως ἢ λίαν κα-

ταπληττόμενος Αἰδαν. 6. ἄημ. 4.

Εὐ-κατά-πρακτος, 2' εὐκατέρθωτος, εὐ-

κολοικτελέστος Πολυδ. 9, 161.

Εὐ-κατα-πράυντος, 2' εὐκόλως καταπρα-

υνόμενος γλῶσσ. placabilis.

Εὐ-κατά-πρηπτος, 2' εὐχερῶς καίμενος,

εὐκολόκαυστος Ψ. Χρυσ.

Εὐ-κατα-πτόητος, 2' εὐκόλως πιτοῦμαι-

μενος, φοβούμενος ἔκκλ.

Εὐ-κατά-πτωτος, 2' ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ πί-

πτειν, σφάλλιν Θεοφρ. caducus.

Εὐ-κατά-σβεστος, 2' εὐκολόσβεστος -

σπινθήρ Ψ. Χρυσ. 5, 686.

Εὐ-κατά-σειστος, 2' εὐκολόσειστος Εὐστ.

Ἰλ. 966, 61, mobilis.

Εὐ-κατα-σημαντος, 2' εὐκόλως σφραγι-

ζόμενος, εὐκολοδοῦλωτος.

Εὐ-κατά-σκεπτος, 2' εὐκολοπαρητήρη-

τος Γαλην. 4, 184.

Εὐ-κατα-σκεύαστος, 2' εὐκόλως κατα-

σκευάζμενος, εὐκολοτελείωτος Σχολ. Ὁδ. ε,

60, construendus.

Εὐ-κατά-σκευος, 2' τῷ προηγ. Φαδωριν.

Εὐ-κατά-σηκτος, 2' καλῶς στερωμένος

Ἰπποκρ. ἐσφ. γρ. εὐκατάσκεπτος.

Εὐ-κατά-στάτος, 2' καλῶς στημένος, ὁ εἰς

καλὴν κατάστασιν ἵκται. stabilis.

Εὐ-κατά-στροφος, 2' καλῶς, στρογγύλως συν-

τεταγμένος - κόμματι Δημητρ. π. εὐφραδ. 10.

Εὐ-κατά-σχετος, 2' εὐκατακράτητος Ἰπποκρ.

Εὐ-κατά-τακτος, 2' καλῶς κατατεταγμέ-

νος Πτολ. γεωγρ. 1, 1, 6.

Εὐ-κατα-τόλμητος, 2' εὐκόλως διὰ τόλ-

μης ἐπιχειροῦμενος μὲν.

Εὐ-κατά-τρεπτος, 2' εὐκόλως ἀνατρεπό-

μενος Κυρίλλ. εἰς Ναθ. 1, 525.

Εὐ-κατα-τρέχαστος, 2' εὐκόλως κατα-

τρέχόμενος, εἰς ἐχθρικός ἐπιδρομὰς καὶ προσ-

βολὰς ἐκτεθειμένος Στραβ. 14, 5, σ. 571-

μτφ. ἐπὶ συγγραφῇ, ὃν εὐκόλως δύναται τις

νὰ ψέξῃ, ν' ἀνείρῃ Στραβ. 1, 2, 2.

Εὐ-κατά-τροχος, 2' εὐκατάφορος Ἡσυχ.

Εὐ-κατα-φερίης, 2' τῷ προηγ. - εἰς ἡδον-

ὰς Ἡσυχ.

Εὐ-κατά-φθαρτος, 2' εὐκόλως φθιρόμε-

νος μὲν. corruptibilis.

Εὐ-κατά-φθορος, 2' τῷ προηγ. γλῶσσ.

Εὐ-κατά-φλεκτος, 2' εὐκολόκαυστος μὲν.

Εὐ-κατα-φλέκτως, ἐπὶ τοῦ προηγ. Εὐ-

ἀγγ. Ἰστ. ἐκκλ. 4, 7.

Εὐ-κατα-φορία, ἡ κλίσις πρὸς τι, εὐμ-

πιστία Δ. Αἰερ. 7, 105, πλ. proclivitas.

Εὐ-κατά-φορος, 2' εὐκόλως καταπίπτων,

ἐξολισθαίνων εἰς τι, μάλιστα παράπτωμα,

κλίνων πρὸς τι «-πρὸς τὴν ἀκολασίαν» Ἀρι-

στοτ. ἡθ. 2, 8, propensus, proclivis.

Εὐ-κατα-φρόνητος, 2' οὐτιδανός, ἀξιο-

καταφρόνητος Σεν. Κυρ. 8, 3, 1, contemptus.

Εὐ-κατα-φρονήτως, ἐπὶ τοῦ προηγ.

Πλουτ. Δημητρ. 16, despicienter.

Εὐ-κατα-φρόνηστος, 2' εὐκατάφορος

Φίλων 1, 664, 15, ἐσφ. περὶ οὗ τις εὐκόλως

δύναται ψευθεῖν Στραβ. 1, 2, 19.

Εὐ-κατ-έακτος, 2' εὐκάτακτος Ἀρτεμιδ.

Εὐ-κατ-εκτος, ἰων. 2' εὐκάθεκτος.

Εὐ-κατ-έργαστος, 2' εὐκόλως δυνάμενος

καλλιεργεῖσθαι - γῇ Θεοφρ. εὐκολοδοῦλωτος

Σεν. Ἑλλ. (εἰς τὸ συγκρ.) 6, 1, 12' εὐκα-

λονίκητος, οὕτως εὐκόλως τις ὑπερισχθεῖ Δ.

*Αλ. 3,30· εὐκολοχώνευτος Ξεν. ἀπομ. 3,4,6.
 Εὐ-κατ-ηγόρητος, 2' ὅν εὐκόλως δυνάται
 τις νὰ κατηγόρησθαι Θουκ. 6, 77.
 Εὐ-κατ-οίκητος, 2' καλῶς διὰ νὰ κατοί-
 κῃται Ξολ. Εὐρ. Ὀρ. 1621.
 Εὐ-κάτ-οπτος, 2' εὐκολόδελεπτος, λίαν σα-
 φής, καταφανής μτγν. περιφρασεύς.
 Εὐ-κατ-ὀρθώτως, 2' εὐήνως Ψούχ. εὐ-
 κολοτελείωτος.
 Εὐ-κατ-ὀρθώτως, ἐπὶ τοῦ προηγ. *Απολ.
 *Ρ. 1, 246.
 Εὐ-κάτ-οχος, 2' εὐκατάσχετος μτγν.
 Εὐ-καυστος, 2' τῷ ἐπομ. *Ετ. Μ.
 Εὐ-καυτος, 2' εὐκόλως καίων Φωτ.
 Εὐ-κέανος, 2' τῷ ἐπομ. Πλουτ. Μαρκέλλ.
 8, ἀμφ.
 Εὐ-κέαστος, 2' εὐκολόσχιστος Εὐστ. Ἰλ.
 1241, 18, scissilis.
 Εὐ-κέατος, 2' τῷ προηγ. εὐκλαστος· κέ-
 ατος Ὀδ. ε, 60· -βρινός Θεοκρ. 25, 248.
 Εὐ-κλάδης, ἡ ὅν Μούσης π. Τζέτζ. εἰς *Ησ.
 ἦρ. 1, 24.
 Εὐ-κλάδος· ἀνδρ. ὅν. *Επιγρ.
 Εὐ-κλάδος, 2' καλῶς ἡχῶν, κροτῶν· λω-
 τός, ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ Εὐρ. Βακχ. 160· -χοροί
 *Αριστ. νεφ. 311· -μέσστιγες Ὀππ. κυν. 4,
 158· -μολπή Μνησακ. 11 (7, 194)· -σύριγξ
 *Αλκατ. 12 (Πλαν. 226).
 Εὐ-κεντρον βίβλος, τό· δῆδ, σουβλερόν *Αρχι.
 21 (9, 339), acutus.
 Εὐ-κέραιος, 2' εὐκέρως, Διδόνυσος *Αμμων.
 2 (9, 827)· Μήνη Μαν. 1, 74· -βόες Μαν. 1,
 74· -βόες Nov.
 Εὐ-κέραιος, 2' ἀνάμικτος, καλῶς κεκε-
 ρασμένος, μεμιγμένος· ἡχος Δ. *Αλ. π. συνθ.
 λῆξ. σ. 158, temperatus.
 Εὐ-κερδής, 2' ἐπικερδής Ο.π. π. 37,
 lucrosus.
 Εὐ-κερμαῖεω· εὐπορῶ, καλῶς εἰς χρήματα
 εἰμὶ, ἔχω χρήματα Εὐδουλ. π. Φωτ.
 Εὐ-κέρως· ἀνδρ. ὅν. ἐπὶ ἀγγείου Ἰδ' εὐκαιρος.
 Εὐ-κέρως, ὡτος, 2' ἔχων καλὰ κέρατα· -ά-
 γρα Σοφ. ΑΥ. 466, δις κατ' αὐτ. Ἰδ' ἡύκερος
 καὶ εὐκέραιος.
 Εὐ-κέφαλος, 2' καλὴν ἔχων κεφαλὴν *Αρρ.
 Εὐ-κηλέω Ἰδ' εὐκαλέω.
 Εὐ-κηλήτεια, ἡ καθησυχάστρια· παίδων
 *Πσ. ἔρ. 466· ἡσυχάστρια *Πούχ. placatrix.
 Εὐ-κηλίσ, ἡ ἡσυχία *Πούχ. quies, Ἰδ' εὐ-
 καλία.
 Εὐ-κηλος, 2 (αἰολ. ἡκλος)· ἡσυχος, πῆχος,
 ἀτάραχος· -φράζεσθαι Ἰλ. α, 554· -βλέπειν
 Εὐρ. Ἰ. Α. 644· ἀτάραχος, ἀνεμόχλητος·
 πολυεμίξειν Ἰλ. ρ, 371· -εὐδεν Ὀδ. ξ, 479·
 ἄφροντις, ἀμελής, γ, 263· ἀμέτρητος, θαρρα-
 λείος *Πσ. ἔρ. 668· -τέρπου φρένα π. π. *Α-
 θην. 8, 364· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, -νύξ Θεοκρ.
 2, 166· -γαλήνη *Απολ. *Ρ. 4, 1249· αὐ-
 ραί· ἡσυχία Ὀππ. ἀλ. 4, 415.
 Εὐ-κήλως· ἐπὶ τοῦ προηγ. ἡσυχως *Απολ.
 *Ρ. 2, 861, quiete.
 Εὐ-κηλος (καίω)· εὐκόλως καίω· -πομπὴν
 δρυός· Ἰων π. Φωτ. ὅστις ὁμως ἐξηγ. καὶ
 εὐχιστος.

Εὐ-κήλως, ἐπὶ τοῦ προηγ.
 Εὐ-κήπιυτος, 2' καλῶς· καλλιεργημένος Θεοφρ.
 1. φ. 7, 7, 2.
 Εὐ-κινέω· κινῶ εὐκόλως μτγν.
 Εὐ-κίνησις, ἡ εὐκολία τῆς κινήσεως, ἔλα-
 φρότης, δεξιότης *Αρτεμ. π. *Αθην. 14, 637·
 καί μτφ. ἐπὶ τοῦ πνεύματος μτγν. mobilis.
 Εὐ-κίνητος, 2' εὐκολοκίνητος, εὐαφρὸς Πλατ.
 Τιμ. 58· «τὸ ἔχον ὀλιγίστας βάσεις εὐκίνητό-
 ταν ἀνάγκη πεφικέναι», αὐτ. 58· «τὸ λου-
 τρὸν τοὺς σκληροὺς εὐκίνητους ποιεῖ» *Αρι-
 στοτ. προβλ. 3, 16· καὶ ἐπὶ τοῦ πνεύματος
 μτφρ. δεξιότης, εὐκόλως ἐννοῶν, ἀντιθ. τῇ βρα-
 δύς *Αριστοτ. 1. ζ. 1, 8· «πρὸς δρῆν» = εὐ-
 ρέθιστος, ἐπιρρηπής, ῥήτ. 2, 2· «τὸ τῆς γνώ-
 μης εὐκίνητον» = εὐμετάδελκτον *Πρωδ. 7, 7,
 2· -λόγος = εὐκολοαναίρετος.
 Εὐ-κινήτως, ἐπὶ τοῦ προηγ. Θουκ. 2, 41.
 Εὐ-κισσος, ἔχων ἄφρονον, πολλὸν κισσόν·
 *Ελικὼν Διοσκ. 25 (7, 407)
 Εὐ-κίω, 2' ὥραϊους ἔχων κίονας, ὥραιας κα-
 λῶνας «-αὐλαὶ θεῶν» Εὐρ. Ἰων 185· -νῆός
 Βυζ. 4 (9, 697).
 Εὐ-κλάδιος· ἀνδρ. ὅν. Αἰδαν.
 Εὐ-κλάδος, 2' εὐπορῶν, πολλοὺς καὶ κα-
 λούς ἔχων κλάδους Σουδ.
 Εὐ-κλαστος, 2' εὐκολοσύντριπτος Ξολ.
 Ὀδ. ε, 60, fragilis.
 Εὐ-κλήης, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐπομ.
 Εὐ-κλήης, 2 (κλῆος)· καλὴν φήμην ἔχων,
 περίφημος· οὐ μὲν ἦμιν Εὐκλείης = δέν εἶνε
 ἐνδοξόν δι' ἡμᾶς, Ἰλ. ρ, 415. Περὶ τῶν σχη-
 ματισμ. Εὐκλείης, κ, 281, ἴδε εὐκλητής Ἰλ.
 μ, 418. Σοχρ. Πινδ. περὶ προσώπ. καὶ
 πραγμ. «εὐκλεία νᾶσαν», Ν. 5, 15· «εὐ-
 κλεία οὐρα», 6,30· ἔργα, -δίστοί, Ἰ, 3, 7,
 Ὀ. 2, 99· τραγ. «θρόνον εὐκλεία (ἀντὶ εὐ-
 κλεία) θάσσει» Σοφ. Οἰ. τ. 161· «εὐκλείστα-
 τον βίαν» Εὐρ. *Αλκ. 623· «ἀγαθοὺς καὶ εὐ-
 κλείης» Πλατ. Μενεξ. 247· «δόξης εὐκλείους»,
 συμπ. 208 καὶ ἄλλα. ἀλλ' οὐχὶ εὐνῆθες π.
 τ. πικ. ἐπὶ εὐκλείως = ἐνδόξως· καθ' ἑαυτὸν
 Αἰσχ. ΑΥ. 1276· -τελευτήσας Ξεν. *Αν. 6,
 3, 17· αἰπ. Εὐκλείως Ἰλ. χ, 110, gloriosus.
 Εὐ-κλεία, ἡ ἐπὶ Ὀρτίμειδος, τιμωμένης μὲ
 ναὺν ἐν *Αθῆναις, Πλαταιαίς καὶ Θήβαις,
 Πaus. *Οθεν τὰ Εὐκλεία, ἐστὶ ἐν Κα-
 ρίνθω τελομένη πρὸς τιμὴν τῆς Εὐκλείας
 *Αρτίμειδος Ξεν. 2) γυν. ὅν. α) ἑταῖρας *Αθην.
 6) *Αθῆναις *Ρόσσ. γ) ἄλλ. *Επιγρ.
 Εὐ-κλεία, θ. ἐπ. Εὐκλείη Ἰλ. θ, 285, Ὀδ.
 ξ, 402, Ἰων. Εὐκλείη, δωρ. Εὐκλεία· εὐδο-
 ξία, εὐφροσύνη· «εὐκλείης τινὰ ἐπιδοῦσαι» = ἐνερ-
 γεῖν ἐν ἀποκτήσει τῆς ὀνόμα καλόν. φήμην·
 «λιπὼν Εὐκλείαν ἐν δόμοισι» Αἰσχ. Χο. 314·
 «δεινὸς Εὐκλείας ἔρως» Εὐμ. 827 (καὶ ὁ ἑ-
 παίνος Ἰκ. 953)· ἐν τῇ πικ. δὲ σπαν. πλ.
 Ξεν. ΑΥ. 7, 6, 39, gloria.
 Εὐ-κλείδας, γεν. ου· Εὐκλείδης· 1) *Ερμι-
 οεύς· 2) ἄλλοι *Επιγρ.
 Εὐ-κλείδης· 1) πόλις τῆς Ζάγκλης πόλεως
 Σικελίας κτίσας μετὰ τοῦ Σίμου τὴν πόλιν
 Ἰμέραν τὸ 647 π. γ. Θουκ. 2) υἱὸς Ἰπποκρά-
 τος τυράννου τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, φονεύ-

οἷς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ τυραννοῦ Γέλωνος ἤρ. 3) εἰς τῶν λ' τυράννων ἐν Ἀθήναις ζῆν. Μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν ὁποίων ἐξελέχθη ἀμέσως πρῶτος ἐν Ἀθήναις ἄρχων τὸ 6' ἔτος τῆς 94ης Ὀλ. ἐπὶ δὲ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ ἐξεδόθη τὸ ψήφισμα τῆς κοινῆς ἀμνηστίας περὶ πάντων ὅσα ἐλέγχθησαν ἢ ἐπράχθησαν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῶν λ' τυράννων, καὶ δι' οὗ δὲν ἐπετρέπετο εἰς κανένα τῶν Ἀθηναίων νὰ ἐγκαλέσῃ ἄλλον τινὰ περὶ ὁποιασδήποτε πραγμαγενημένης παρανομίας, οὐδὲ καν νὰ ἀναφέρωσι πλέον εἰς τὰς συνομιλίας τῶν περὶ τῶν τοιούτων Δημ. 89. καὶ ἡ παροιμ. «τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἔτετάχυν» Λουκ. καὶ «λήθον τις ἕστω, ὥσπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχῶν πραχθέντων» Λουκ. 4) μάντις ἐκ Φλίουντος, πόλεως Ἀχαΐας, 89. εὐκλείδαι = μάντις ὡς ὁ Εὐκλ. Σεν. 5) φιλόσοφος Μεγαρεύς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ θερμὸς ζηλωτὴς τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, ὅστις διὰ ν' ἀκούῃ τὸν σοφὸν τοῦτον διδάσκαλον ἤρχετο καθ' ἑκάστην νύκτα ἐκ τῶν Μεγαρῶν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐνδεδυμένος γυναικεῖα ἐνδύματα διὰ τὸν νόμον, ὃν οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον ἐκδόσει, τιμωρόντα μὲ θάνατον ἐκείνον ὅστις ἐκ τῶν Μεγαρῶν ἤθελε πατήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς Ἀττικῆς· οὗτος ἐβούλητο μετὰ ταῦτα τὴν περίφημον Μεγαρικὴν ἢ ἑριστικὴν σχολὴν, εἰς ἣν ἐδιδάσκετο πρὸ πάντων ἡ διαλεκτικὴ τέχνη, φθάνουσα πολλὰκις καὶ εἰς ἑριστικωτάτας ἀμφισβητήσεις Πλατ. «οἱ ἀπ' Εὐκλείδου» = οἱ μαθηταὶ τοῦ Δ. Αλερ. 6) περίφημος μαθηματικὸς ἐκ Τόρου ἡ Γέλας ἢ ἐκ Γέλας τῆς Σικελίας, πατ. τῆς γεωμετρίας· ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς εἰς Ἀθήνας ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος, ὕστερον δὲ μεταβὰς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τῆς βασιλείας τῶν Πτολεμαίων τοῦ Φιλαδέλφου ἐδίδασκεν αὐτόθι μετὰ πολλῆς φήμης τὴν γεωμετρίαν· ἐκ δὲ τῶν διαφόρων αὐτοῦ μαθηματικῶν συγγραμμάτων σώζονται ἑπτὰ περὶ ὄντα πολλὰν ἀκρίβειαν καὶ βαθείας παρατηρήσεις Πλουτ. 7) παράσιτος μὲ τὸ ἔκων. Σειπ. 8) Αἰγινήτης πατ. τοῦ Δαιδαλίου Σμῖλιδος Πλουτ. 9) Πλατωνικὸς τις Πορφ. 10) γλόπτης ἐπὶ νομίμῳ. Σωκράτης. 11) ἱατρός τις Φαδρ. Ἑλλ. βιβλ. 12) ἄλλος τις Κρινάγ. 13) Εὐκλείδης· 14) Σπαρτιάτης· α) υἱὸς Λεωνίδου ἀδελφὸς Κλεομένης Πλουτ. «οἱ περὶ τὸν Εὐκλείδην» Πολυβ. 6) ἄλλος τις Κούρε. 15) Ὀρχομένιος· Ἑπιγρ. 16) Εὐκλίδης· 17) Θεσσαλὸς· Ἑπιγρ.

Εὐ-κλειῖζω· 1) ὁδοῦν, ἱππικῶ Πινδ. Π. 9, 94. «εὐκλείδω γενεάν» Σαπφ. ἀπασπ. 137 (6, 269), οὐλοῖτο.

Εὐ-κλειής, ἐπ. 2' εὐκλείης· Ἀπολ. α. 1, 869· ἐπὶρ. εὐκλείως· 18' ἀνωτέρω.

Εὐ-κλεινός, 2' πολυδρόλῃτος, περιδότης Ἀππ. 9, 48, inclitus.

Εὐκλείος· 1) μνηστὴς ὄν. ἐν Κερκύρῃ Ἑπιγρ.

Εὐκλείτος· 1) Κωδὸς τις Ἑπιγρ.

Εὐ-κλειστός· καλῶς πεκλεισμένος, κατὰ-κλειστος μετ. bene clausus.

Εὐκλείων· Μεγαρεύς τις Ἑπιγρ.

Εὐκλείων πατ. τοῦ Κορινθίου Εὐκλείδου Ἀπολ.

Εὐ-κλήης, ἔδος· εὐκλείτος· 1) ὄρη Ἰλ. 21, 318· (Ὀδύσ. Εὐκλήης Βακκ. εὐ κλήης ἀραρυτα).

Εὐ-κλήματις, ἐπὶ ἀμπελοῦ· βλαστάνω καὶ κλήματα, frondosus.

Εὐ-κλήματος· ἀμπελος, μετὰ καλῶν κλήματων μετ. frondosus.

Εὐ-κλήρις· ἔχω καλὸν κλήρον, μοῖραν, εἰμαι εὐτυχής Τελ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 108, 83· κλήρον Πολυαν. 3 (11, 128).

Εὐ-κλήρημα, τό· καλὸς κλήρος, καλὴ μοῖρα, εὐτυχία Τελ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 40, 8.

Εὐ-κλήρις, ἡ· τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὴν μοῖραν, εὐτυχίαν φύσεως Δ. Ἀλ. 3, 14.

Εὐ-κλήρος, 2' ἔχω καλὴν μοῖραν, εὐτυχία Πολυδ. 3, 109· «ἐκκλήρον Σαλαμινά» Ἀντίφ. 45 (Πλανουδ. 296), fortunatus.

Εὐ-κλήριμα, τό· κατόρθωμα Β. Ἀν. 77, 25, γραπτὸν εὐκλήρημα.

Εὐκλήρις 1) Ἀθηναῖος στρατηγὸς μετὰ Θουκυδίδου πεμφθεὶς εἰς τὴν Θράκην, ὕστερον δὲ χρηματίσας καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ 6' ἔτος τῆς 88 Ὀλ. Θουκ. 2) στρατηγὸς Συρακούσιος, υἱὸς Ἰππωνος, πολέμησας ἐναντίον τοῦ Νικίου Σεν. 3) Ἀλμοσύσιος πολιτικογράφος Ἰάδα. 4) ὁ ἀναγγεῖλας τὴν ἐν Μαραθῶν νίκην, ὃν ἄλλοι Θέραππων καλοῦσι Πλουτ. 4) μάρτυς τις τοῦ Ἀνδοκίδου Ἀνδοκ. 5) εἰς, καθ' οὗ λόγον ἔγραψεν ὁ Λυσίας Ἀρπασκ. 6) υἱὸς Φιλοκλέους τινὸς Ἑπιγρ. 7) Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἰππωνος Θουκ. 8) Ἰβλῆτος, πατ. Ἀρχίου τινὸς Ἀνθ. 9) Ῥόδιος, Ἐγγανὸς Διαγόρου τοῦ Ὀλυμπιονίκου Πaus. 10) Μεγαρεύς πατ. καὶ υἱὸς 11) Ἑρμιωνεὺς πατ. καὶ υἱὸς.

Εὐκλήριος· 1) Μεσσηνίος, πατ. Πόργου· 2) Σπαρτιάτης Ἑπιγρ. 3) Ἀθηναῖος, ἄρχων = Εὐκλείδης, Σχολ.

Εὐκλῆος· μάντις Κύπριος Πaus.

Εὐ-κλῶνος, 2' ὥρασις ἔχων κλάδους μετ.

Εὐ-κλῶστος, ἐπ. ἰσχυρόστος, 2' ὥρασις κλωσμένος, νήμα Ἀντ. Σιδ. 22 (6, 174) λίνον Μακκ. 7, (6, 33)· καὶ χιτῶν Ὀμ. 8μν. Ἀπόλ. 203.

Εὐκναμος· Ἀμφισεδὲς ἥρως Πλουτ.

Εὐ-κναπτος, 2' καλῶς καθαρισμένος καὶ λευκασμένος.

Εὐ-κνήμις, ἐπ. εὐκνήμις ἴσος, ἡ· μὲ καλὰς κνήμδας, Ἀχαιοὶ ἰδ. ἐν Ἰλ. ἐν Ὀδ. 81 καὶ ἐταίροι εὐκνήμιδες, 6, 402, π. δὲ Νον. καὶ ἀπὸ νῆ.

Εὐ-κνήμις, 2' ὥρασις κνήμας ἔχων Πολυδ. πρὸς Ἀσκληπιάδ. 30 (50, 203)· «εὐκνήμις ὀρίνη, φωτὸν τι Νικ. 9ηρ. 648.

Εὐ-κνιστός, 2' εὐκλῶς ἐπιθετός, εὐαίσθητος· γυνὴ Μαννίθ. 5, 337.

Εὐ-κοιλίος, 2' καλὸς διὰ τὸ ὑπογάστριον, εὐκολον κοιλίαν προσενῶν ἱατρ. Πλουτ. «εὐκοιλώτερον τὸ λευκὸν Ἀθην. 9, 371.

Εὐ-κοινδ-μητής, ἀρχαῖ, ἡ· διὰ καυῆς βουλής καλῶς φρονεῖν· Ἀισχ. ἰκ. 681.

Εὐ-κοινωνήσια, ὁ· τὰ εὐκοινωνήτου τράπος Μ. Ἀντ. 11, 30, facilitas communicandi.

Εὐ-κοινώνητος, 2' τοῖς ἄλλοις εὐμετάδοτος, εἰς τὰς ἀλλὰς Ἀριστοτ. 1η Νικ. 4, 2' ἐν γένει.

- εὐαρμότως συναναστρεφόμενος μετ' αὐτῶν. *facilis*.
Εὐ-κολία, ἡ τὸ εἰς τὸ τοῦ ἐσθίου εὐκόλως,
 ἐπιναπαύεσθαι καὶ ἀρκεῖσθαι, ἢ περὶ τὴν
 διαίταν εὐκολία Πλουτ. *Kais.* 17. ἐν γέν. δὲ
 τὸ ἥθος καὶ ὁ τρόπος τοῦ εὐκόλου, ἀρέσκεια,
 φιλοφροσύνη, καὶ εὐχέρεια Πλάτ. *Ἄλκ.* 1,
 122. "εὐκόλιαν καὶ φιλοφροσύνην ἐπιδείκνυ-
 νται" Πλουτ. *Ἀντ.* 26. "εὐκόλιαν τε καὶ εὐ-
 χέρειαν ἐπιτηδεύειν" Πλάτ. νόμ. 12, 942. "εὐ-
 κόλιαν προήξεις εὐρεῖν" *Ἀνθ.* 7, 694, "πρὸς
 τὴν ποίησιν", Πλουτ. *Kik.* 40, *facillitas*.
Εὐ-κολίθεος, αἱ αἰ τῆς εὐκολίας ποιητικαὶ
 ἡσυχ.
Εὐκολίγη, ἡ ἐπιθ. Ἐκάτης, κατ' εὐφημι-
 σμὸν Καλλ. ἀποστ. 62.
Εὐκόλλα, τὰ πόλ. Ἰνδίας Νόν.
Εὐ-κόλλητος, 2' εὐκολοσυγκόλλητος.
Εὐ-κόλλος, 2' θρούος ἱμάς, δι' ἧς τι εὐκό-
 λως συγκολλᾶται, (*Ἀντίπ.* Σιδ. *Ἀνθ.* 6, 109),
 ἀντιθ. δυσκόλλητος.
Εὐκόλος, ἡ ὄν. γυν. Ἐπιγρ.
Εὐ-κόλος (κόλον) 2' κυρ. ὁ μὲ τὴν τρο-
 φὴν εὐκόλως εὐχαριστούμενος, ἀντιθ. τῷ δύσ-
 κόλῳ, (ὁ πρόβλ.) οὕτω περὶ τῶν Σπαρτιατῶν
 "εὐκόλοι ταῖς διαταγαῖς καὶ ἀσικχαῖ" Πλουτ.
Auk. 16. "τὸ εὐκόλον τῆς διαίτης" = αὐτάρ-
 κεια, μετριότης, *Γαλδ.* 3. ἐν γέν. ὁ εὐκόλως
 εὐχαριστούμενος, εὐγνώμων, χρηστοῦργος καὶ
 κόσμιος Πλάτ. πολ. 1, 329, μετὰ τοῦ ἐπει-
 κούς συνάμα τιθέμενος, αὐτ. 330. ἐπὶ τοῦ
 Σοφοκλέους ἐπαινεῖται. "εὐκόλος μὲν ἐνθάδ'
 εὐκόλος δ' ἐκεῖ" *Ἀριστ.* βατρ. 82. "πολιταίς,
 359, ἀντιθ. τῷ φιλόνομῳ καὶ δίστροφῳ Ἀριστοτ.
 ῥητ. 2, 4. "πρὸς τινα" Πλάτ. Φαῖδ. 1 καὶ
 πολλοῦχοι ἐν γέν. εὐκόλος, "οὐ μοι δοκεῖ
 εὐκόλον εἶναι τοιοῦτον οὐδαμῶς διορίσα-
 σθαι", Πλάτ. Παρμ. 131. καὶ συγγ. π. μετ' αὐ-
 τῶν, μετὰ σημ. κακῆς, "εἰς ὁργὴν Σχολ. Ἀ-
 ριστ. ἱππ. 41. "πρὸς ἀδικίαν" Λουκ. π. μισθ.
 συν. 40. πρὸς δὲ καὶ = ἐλαφρὸς, "λόγοι ἀνόη-
 τοι καὶ εὐκόλοι" Φιλόστρ. *ιστορίαι*, non *fasti-
 diosus* ἐπὶ πρ. εὐκόλως = ἡσυχῶς, ἀλύπως,
 "μᾶλα εὐχερῶς καὶ εὐκόλως ἐξέπει" Πλάτ.
 Φαῖδ. 117. "διδιέχθαι = προσφιλεῖν, ἀγα-
 σπουδαῖως, σοφ. 242. "εὐκόλως ἔχειν", Λυσ.
 4, 9. "φέρειν τὰς ἀτυχίας" Ἀριστοτ. ἠθ. 1,
 11. περὶ Σωκράτους, "θανυμάζετο ἐπὶ τῷ εὐ-
 θύμῳ καὶ εὐκόλῳ ζῆν" Σεν. ἀπομ. 4, 8,
 2, *suaviter*.
Εὐκόλος, ὁ 1) ἔπων. Ἐρμού παρὰ Μετα-
 ποντίοις Ἠσυχ. 2) Ἀθηναῖος τις Ἐπιγρ.
Εὐ-κόλος, 2' καλὸν κόλον ἔχων, "Φα-
 λήρου ἀγκῶνες" Ἀργέστρ. π. *Ἀθην.* 7, 285.
 "ἡόνους Κόλῳν" 228. "λίον ἐπὶ ἰστίου"
Ἰουλ. Δίγιν. 6 (6, 28).
Εὐ-κόλυμβος, 2' καλῶς κολυμβῶν Σχολ.
Auk. 387.
Εὐ-κόλυμβος, ὁ ἀλίως ὄν. Ἀλκιφρ.
Εὐ-κόμης, 2' καλὴν ἔχων κόμην Πολυδ. 2, 24.
Εὐ-κομιδής, 2' περὶ οὐ φροντίς, ἐπιμέλεια
 καλῇ ἐγένετο, ὕπερθ. Ἡρ. 4, 58.
Εὐ-κόμιστος, 2' τῷ προηγ. ἀρ. λεξ.
Εὐκομίων ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-κομος, 2' εὐ-κόμης, π. χ. -μήλα

Μελ. 110, 20 (9, 363)· πρόβλ. τὸ ἐπ. ἡχομοσ.

Εὐ-κομόων, 3' τῷ προηγ. Κ. Σμ. 4, 403.

Εὐ-κομπός, 2' δυνατόν κροτῶν, θορυβῶν.

-ποδός πλάγαι Εὐρ. Τρ. 152, *compositus*.

Εὐ-καννός, ὁ εἰδός τι ἄρτου, ὁ πιτυρίτης

Ἀθην. 3, 114.

Εὐ-κονοματεῖδων ὠκονοματέων, Βοι-

ωτ. ἱππ.

Εὐ-κοπία, ἡ εὐκόλος ἐργασία. "τοῖς ἔργοις

εὐκοπίαν παρέχεσθαι" Δ. Σικ. 1, 36.

Εὐ-κοπος, 2' οὗ ἡ ἐργασία γίνεται ἀνευ κό-

που, εὐκόλος, ἀντιθ. τῷ ἀδύνατον Πολυδ.

18, 1, 2' οὕτω καὶ ἱπρ. εὐκόπως Πολυδ.

9, 162. εὐκοπώτερον, Στοδ. ἀνθ. 67, 25,

ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ εὐκόλως Δ. Σικ. 3,

24, *facile parabilis*.

Εὐ-κοπρώδης, 2' πλήρης κόπου, κακῆς

ὅπως Ἰπποκρ.

Εὐ-κόρυθος' καλὴν φορῶν περιεφασίαν

Ὀπκ. κυν. 1, 363.

Εὐ-κόρυφος, 2' ἀραφαὶν ἔχων κορυφὴν, κε-

φαλὴν, Ἐρμῆς Στοδ. ἔκλ. ἡθ. 922, *qui est*

pulcra vertice καλῶς τετρουμέναι· περίο-

δοι Δ. Ἀλ. π. δυν. Δημ. 43.

Εὐ-κοσμέω' καλῶς τακτοποιῶ, διαθέναι, δι-

οικᾶ Μακκαδ. ὄργω.

Εὐ-κόσμητος, 2' καλῶς τακτοποιημένος,

καλλωπισμένος Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 384.

Εὐ-κοσμία, ἡ εὐπρεπὴς ἡθός, ἡθῶν χρη-

στότης καὶ μετριότης Πλάτ. Πρωτ. 325. "ἀ-

κόλουθος καὶ συνῶδες τῇ σωφροσύνῃ" Αἰσχύν.

1, 22. "ἡ τοῖς νόμοις ἀντίρροπος, καλὴ δια-

ταξίς" Δημ. 25, 9. πρόβλ. Εὐρ. Βακχ. 693.

καλὴ τῆς πολιτείας βύθμισις Ἀριστοτ. πολ.

4, 15, *modestia*.

Εὐ-κοσμία' εὐκόσμως Σχ. Ἀριστ. νεφ.

969, *ornato*.

Εὐ-κοσμος, 2' καλῶς διατεταγμένος· φυγὴ

Αἰσχ. Περ. 481. "εὐνομία δ' εὐκοσμία καὶ

ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει" Σόλων παρὰ Δημ.

19, 255. πρεπόντως καλλωπισμένος. "ἔσαν-

θοῖσι βοστρούχοισιν εὐκοσμος κόμην" Εὐρ.

Βακχ. 235, *modestus* τὸ εὐκοσμον = εὐ-

κοσμία Θουκ. 1, 84. εὐκοσμετέροι = εὐκόλοι

πρὸς τακτοποίησιν, 6, 42. ἱπρ. εὐκόσμως =

ἐν καλῇ διατάξει. Ὀδ. 6, 123. καλλωπισμέ-

νως, "ὡς εὐκοσμητάτα καὶ λαμπρότατα" Σεν.

Κυρ. 2, 4, 1. "σεμνῶς καλλωπισμένως καὶ

μεγαλοπρεπῶς τῷ δήμῳ διαλέγεσθαι" Πλουτ.

Δημ. 11.

Εὐ-κοσμος' οἶος Λυκούργου ἐν Σπάρτῃ Παισ.

Εὐ-κουρός, 2' καλῶς κουρευμένος Ἠγῆμ.

ἐν Ἀθην. 15, 698.

Εὐ-κράγῃ θάλασσα π. Πλουτ. Π. τ. οὐ

δυν. ζῆν ἡδ. 6, λεξ. ἱσφ.

Εὐ-κράδαντος, 2' καλῶς σιόμενος, κλο-

νιζόμενος Ἐτ. Μ. *mobiles*.

Εὐ-κράδῃ' καλὴ κράδῃ Νικ. Ἀλ. 347.

Εὐ-κράδεις, π. 2' εὐκράδεις.

Εὐ-κράτης, ἱπ. Εὐκρατής 2' εὐκράτης, καλῶς

μειγμένως, συγκερασμένως. "κρήνην εὐκράτης

οὕσα πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος" Πλάτ. Κριτῇ.

112. ἱδ. ἐπὶ ἀνέμων, μέτριος, ἥπιος Ἀπολ.

Ῥ. 4, 891. "αὖρος, 2, 1228. μετ. - κρω, Ὀπκ.

ἄλ. 4, 33· ἐπὶ κλίματος· τόποι Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 14· ἐπὶρ. εὐκραῶς· μετγν.

Εὐ-κραίρης, ἡτος, ὁ· τῷ ἔπομ. Μαξιμ. κατ. 84.

Εὐ-κραίρης· ὠραία κέρατα ἔχων· βουσίην εὐκραίρησιν· ὠραία κέρατα ἔχουσαις Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 209· ἐπὶ βοῶν Δίσχ. ἐκ 296· ναῦς· ἔχουσα καλὸν ἐμβόλον Ἀππ. Ἀν. 2, 516.

Εὐ-κράντη· θυγ. Νηρέως καὶ Δωρίδος· Ἡσ. Εὐ-κρας, ἄτος ἢ εὐκράς, ἄτος· εὐκρατος, καλῶς μεμιγμένος· ἡδονὴ Εὐρ. ἀποσπ. 46· «ὁ πολλὸς εὐκρας ἔρωι»· καλῶς συγκράσμενος Ἀσκληπιδ. 5 (12, 105)· ἐπὶ κλίματος Θεόφρ. ἐν Πλάτ. Κριτί. 112, λεξ. ἐσφ.· ἀρὰ τὸ εὐκράης ἀρ. λεξ.

Εὐ-κράσια ἢ· καλὴ μίξις, συγκράσματος· τῶν ὠρῶν Πλάτ. Τιμ. 24 κ. ἐξ.· καὶ σώματος Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 3, 12· ἰδ. ἐπὶ κλίματος, πολ. 34, 8, 4· γώρας, τόπων Δ. Σικ. 1, 10, 80 (παρὰ Μανέβ. 5, 59 εὐκράσια).

Εὐκράτεια, ἡ· γυν. ὄν. Ἑπιγρ.

Εὐκράτης· 1) δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις πρό-κτοχος τοῦ περιόρητου Κλέωνος, ὢν πρό-τερον ἔμπορος ἀφίτων καὶ στυπείων Ἀριστ. 2) ῥήτωρ τις ὀλίγου λόγου ἄξιος ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος Δημοσθένους Λουκ. 3) φιλόσοφος τις π. Λουκ. 4) ἀδελφὸς τοῦ Νικίου Λυσ. 5) παράσιτος ἔχων τὸ ἑπών. Κόρυδος Ἀθην. 6) Σικυνῆος Λουκ. 7) Σύριος πατ. Μελεάγρου Μελεαγρ. 8) ἱστοριογράφος τῆς νήσου Ῥόδου Ἀθην. 9) υἱὸς Δείωνος, φιλόσοφος Λουκ. 10) Κορινθίος Ἑπιγρ. 11) Δευκάδιος Δημ.

Εὐκρατιανός· ἀνδρ. ὄν. Λίδαν.

Εὐκρατίδης· 1) ἡγεμὼν τῆς Βακτριανῆς ἐν Ἀσίᾳ Στραβ. 2) υἱὸς τοῦ Εὐκράτου· 3) Ῥό-δος, υἱὸς Πιδάμου Ἐπικούριος.

Εὐκρατίδεια καὶ Εὐκρατιδίαια, ἡ· πόλ. Βακτριανῆς Στραβ.

Εὐκράτινος· Κῶθιός τις Ἑπιγρ.

Εὐκράτις· ἀνδρ. ὄν. Λίδαν.

Εὐκρατίων· ἀνδρ. ὄν. Ἑπιγρ.

Εὐ-κρατοποσία, ἡ· ὕδατος χλιαροῦ πόσις Ἀλεξ. Τραλλ. 7, 95, 292.

Εὐ-κράτος, 2· καλῶς μεμιγμένος, καλῶς συγ-κρασμένος, ἀήρ· οὕτε χεῖμα σφοδρὸν οὕτε θάλαππος ἐγγίγνεται Πλάτ. Ἀξιδ. 371· ἐπὶ τοῦ κλίματος Δ. Σικ. 1, 10 καὶ ἱατρ. παρ' οἷς ἰδ. εὐκρατον· ἀκροχλίαρον εἶτε ὑπόθερ-μον σημαίνει πατὼν· οἶνος Ἀριστοτ. προβλ. 3, 18· μετγ. = μετρίασμένος, ὡς ὀλιγαρχία Ἀριστοτ. πολ. 6, 6· «ταῦ ἤθους τὸ εὐκρατον» ἡπιότης Μ. Ἀντ. 1, 16· ἐπὶρ. εὐκράτως ἱατρ. καὶ ἄλλ. μετγν. temperatus.

Εὐ-κράτως· στερεῶς· ἔχει Ἀριστοτ. προβλ. 3, 26.

Εὐ-κρεκτος, 2· καλῶς κτυπημένος, πυκνός· -μίτοι (ἐπὶ ὕφασμάτων) = καλῶς κτυπημέ-νοι, πυκνοὶ στήμονες Ἀντίπ. Σιδ. 22 (6, 174) Ἀλλὰ· φόρμιγξ· καλῶς παιζομένη, κα-λῶς ἤχουσα Ἀπολ. Ρ. 4, 1194, pulcre sonans.

Εὐ-κρηδύμενος, 2· ὠραὶν ἔχων κεφαλό-δεσμον Νόν. Δ. 26, 338.

Εὐ-κρημνός, 2· ὠραίας ἔχων ἀποκρήμνους

πέτρας, ἀποκρήμνας· τέρματα Ὀππ. κυν. 3, 261, montuosus.

Εὐ-κρηνος, 2· καλὴν ἔχων κρήνην· πέτρα Λεων. Ταρ. 39· (Πλαν. 230).

Εὐ-κρηπίς, ἴδος, 2· καλὰ ἔχων ὑποδήματα, καλὴν βάσιν· λόφος κ. ἄ. Νόν. Δ. 4, 263.

Εὐ-κρητος, ἰων. 2· εὐκρατος Ἑπικρ.

Εὐ-κρηθος, 2· ἀφθονον κρηθὸν ἔχων· ἄλωθ Θεοκρ. 7, 34· ἀρουρα Ἑπιγρ. ἀδ. 1 (6, 258).

Εὐ-κρίνεια ἢ· καθαρότης, σαφήνεια, ἐπὶ ἡ-φους ἢ χαρακτῆρος λόγου Πλάτ. ὅρ. 414, cla-ritas.

Εὐ-κρίνιος· καλῶς ἐκλέγω, ἐξετάζω, «τοὺς στρατεύομένους» Ξεν. Ἑλ. 4, 2, 6.

Εὐκρίνης, ὁ· Σπαρτιάτης Ἑπιγρ.

Εὐκρίνιος, ὁ· πατρων. Ὀρχαμένιου τινὸς Μνησιχαλίου Ἑπιγρ.

Εὐ-κρινής, 2· καλῶς διαχωρισμένος· α) κα-λῶς τακτοποιημένος Ἑπικρ. «παραιτίεσθαι

πάντα καὶ εὐκρινία ποιέεσθαι» = πάντα εἰς καλὴν τάξιν φέρειν καὶ ἐν καλῇ καταστάσει κατασκευάζειν καὶ καταθέτειν. Ἡρ. 9, 42·

προβλ. Ξεν. ἱερρχ. 3, 3· 6) ὁ ἐν καλῇ κατα-στάσει, ὕγιης Ἑπικρ. «τὸ συμμάτιον οὐκ εὐ-κρινὲς ὄν, ἀλλ' ἔχον ἄττα οἶνον» Ἰσοκ. ἱπιστ. 4, 11· 6θ. ἐπὶ τοῦ ἀέρος, καθαρὸς, ἀθῆριος·

-αῦραι, Ἡσ. ἔρ. 672· ἄνεμος Σχολ. Ἰλ. 14, 16· μετγ. γ) σαφής, «γνώσεις εὐκρινὲς γε-νῆσεται» Ἰσακ. 10, 2· «εὐκρινὴ ποιεῖν τὸν λό-γον» Ἑρμογ. ἐν δὲ Σουῖδ. καὶ ὁ τὴν ὕψιν ἀναλαβὼν· ἀναρρώσας, καὶ κατ' εὐφημισμὸν ἐπὶ

τεθνεώτων· 8) ἐπὶ ἀσθενείῳ, ἢ εὐκόλως δια-κρινομένη, ἥς τὰ συμπτώματα καλῇ τῇ διά-γνωσιν δεικνύει Ἑπικρ. ordine dispositus·

ἐπὶρ. εὐκρινὸς, ἰων. εὐκρινῶς· ἐν τάξει, τα-κτικῶς Ξεν. οἰκ. 8, 19, σαφῶς· «εὐκρινῶς ἔ-χουν» Πλάτ. σοφ. 242· «εὐκρινέστερον ἰδεῖν»,

πολ. 8, 564· «οὐκ εὐκρινῶς οὐτ' ἐπὶ νότον, οὐτ' ἐπὶ τὰς ἀνατολάς» Στραβ. 16, 779.

Εὐ-κρίσια, ἡ· καλὴ κρίσις μετγν.

Εὐ-κρίσις, 2· εὐκολοδιάκριτος, εὐκολοχώ-ριςτος· κρημα Λισχ. ἐκ. 392· «σαφῆς Πλάτ. πολιτ. 272· ἔχων Πολυδ. 5, 66.

Εὐκρίσιος, ὁ· 1) Ἀθηναῖος, δι' ὃν ὁ Λυσίας ἔγραψε λόγον.

Εὐ-κρόκαλος, 2· πλήρης χαλικίων καὶ ὕστερα-κίων· ἡλῶν Νόν. Δ. 15, 95.

Εὐ-κρόταλος, 2· καλὸς ἡλῶν, ἑπικροτῶν, -πλατάγη Λεων. Ταρ. 33 (6, 369)· -χορεῖται Κλαυδιαν. 2 (9139).

Εὐ-κρότης, 2· καλῶς κτυπημένος, καλῶς σφυρηλατημένος· πρόχους Σοφ. Ἀντ. 420· -δορὶς Εὐρ. Ἠλ. 819.

Εὐ-κροτος, 2· καλῶς κροτῶν· ἀνάπαιστα Ἀλκίφρ. 3, 43· «κτύπος κροτῶν κρότον ἀ-ποτελῶν Πολυδ. 9, 127.

Εὐ-κρυπτός, 2· εὐκόλως κρυπτόμενος Λισχ. Ἀγ. 609.

Εὐ-κρυφής, 2· τῷ προηγ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 39.

Εὐ-κτάζομαι· θαμιστ. τοῦ εὐχομαι ἀρ. λεξ.

Εὐ-κτατος, 3· εὐχῆς ἄξιος, εὐκτός, καὶ κατὰ-ρας ἄξιος· «πατρὸν εὐκαταία φάτις» Λισχ. Ἑπτ. 823· «πατὴρ εὐκαταῖαν Ἑριννόν», 705·

* Ἄδου εὐκταία χάρις ἡ διὰ δεήσεων ἀποκτω-
μένη χάρις Ἄγ. 1360, votivus, vota continens.
Εὐκταία = εὐχή, τάξιμον, ἱκ. 626, Σοφ.
Τρ. 238. * ἐπιδοῦναι θέμις εὐκταίαν = τοῖς
δυστυγοῦσιν εὐκταία θεός (λήθη) = ἱκετεύεται
Εδρ. Μηδ. 169, 1. Τ. 213 καὶ οὗτω μτγν.
* νόμφα καθιερούται, ἐκαινείται, Ἰ. Τ. 213.
πανηγύρεις, τῶν Ῥωμαίων, Δ. Ἄλ. καὶ πολ-
λαχού. Ἐν γέν. ἐπιπόθητον, εὐκτόν Πλάτ.
νόμ. 3, 687. εὐκτατον σοφ. Πλουτ. καὶ Λουκ.
* ὅπερ εὐκταίωτον αὐτῶν, Τυρανν. 19. Προσ-
ἔτι αὐτ. = ἱκετεύων, δειόμενος Αἰσχ. ἀποσπ.
16. εὐχαί, ἱκετευτικά αιτήσεις Ἀριστ. ὄρν. 1080.
ἐπωδαί Πλάτ. νόμ. 10, 906. ἑπὶ εὐ-
κταίως Σχόλ. Πινδ. Π. 5, 155, optabilliter.
Εὐκταίως ἑπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Πινδ.
Π. 5, 155.
Εὐ-κτέανος, 2. εὐκτῆμιον, πλούσιος Αἰσχ.
Πέρ. 865. πρβλ. εὐκείανος.
Εὐ-κτῆδων, ἡ εὐ-κτῆδονος, (κτῆδών), δ.
εὐθείας ἔχων ἱνάς. ὅθεν = εὐκολόσχιστος ἐπὶ
ἐόλων Θεόφρ.
Εὐ-κτῆμοσδνη, ἡ καλή, πλουσία κατά-
στασις Πολυδ. 6, 196, opulentia.
Εὐ-κτῆμιον, 2. εὐκτῆμιον, 2. μεγαλοκτη-
ματίας, πλούσιος-ἀγυαί Πινδ. Ν. 7, 92, Πο-
λυδ. 3, 199, dives.
Εὐκτῆμιον γ. ονος. Ἀθηναίος α) ἄρχων
τὸ 428. 2) ἄρχων τὸ 289. γ) στρατηγός,
καὶ ἄλλοι Ἐπιγρ.
Εὐ-κτῆριάζω δέομαι Εὐστ. 164, 41.
Εὐ-κτῆριος, 2. εἰς τὸ προσεύχεσθαι ἀνέκων
= οἶκος ἑκκλ. τὸ εὐκτῆριον = συνομιλογία,
συναίνεσις, αὐτ. precatorius.
Εὐ-κτῆτος, 2. εὐκολοαπόκτητος = πλούσιος
Ἀριστ. 2, 15, 2.
Εὐ-κτικός, 3. εὐχόμενος μτγν. ἰδ. ἡ εὐκτι-
κή δηλ. ἔγκλισις, γραμ.
Εὐ-κτικῶς τρόπῳ εὐχῆς, ἡ κατ' εὐκτικὴν
ἔγκλ. γραμ. optabilliter.
Εὐκτίμενος, 3. καλοκτισμένος, καλῶς θεμε-
λιωμένος = οἶκος = δόμος Ὀδ. σ, 529. ἀγυαί
Ἰλ. ζ, 391. = πολίεθρον, σ, 120. - Αἰσχος,
ε', 129. = ἀλὼν = καλῶς τοποθετημένη Ὀδ. ω,
335. πρβλ. Ἰλ. υ, 496 κ. μτγν. π. - μόν.
Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 36, εἶνε εὐκτίμενος.
Εὐκτιτο, 2. τῷ προηγ. μτγν.
Εὐ-κτιτος τῷ προηγ. - Αἶψυ Ἰλ. 6, 592.
- Αἰσχος Σαπφ. π. Ἀθην. 13, 599.
Εὐκτός, 3. ἐπιθυμητός, κατ' εὐχὴν Ἰλ. ξ,
78, εὐχῆς ἄξιος. * δ δ' εὐκτόν ἀνθρώποις.
Εδρ. Ἰων 642. καὶ περ. * εὐκτός εἶναι-ἀπαν-
τα αὐτὸν ἐπιθυμῶν Ἰσοκ. 12, 242, optabillis.
Εὐκτυπέων, δ. μεγάλως τριζών, σφόδρα
κτυπών = ὀδόντες Κ. Σμ. 5, 21.
Εὐ-κτέω ἐν τῷ κυβεῖν εὐτυχεῖμι Παόχ.
Εὐ-κυκλός, 3. καλῶς στρογγυλεμένος π.
Ὀμ. ἐν τῇ Ἰλ. εἶναι ἐπὶ τῆς ἀσπίδος,
ὡς Αἰσχ. Ἐκτ. 572. καὶ Ὀδ. τοῦ ὀχλ-
ματος = ἀπῆνης, ξ, 58. ὁπὸ τινὼν δὲ εἰς τοὺς
τροχούς ἀναφέρεται, ἀλλ' ὁρᾶται εἰς τὸ τῶν
ὀχημάτων πλέγμα = ὄχοι Αἰσχ. Πρ. 712. - Ἰ-
δρα Πινδ. νόμ. 4, 66. = σφαῖρα Πλάτ. σοφ.
244 * εὐκυκλον ποιεῖν, Τίμ. 40. = σφαιρᾶναι

Ξεν. κυν. 9, 12. παρ' Ἀριστ. - χορεία = εἰς ὁ-
ραίους κύκλους κινούμενοι χορευτῶν στίχοι,
θεσμ. 968. ἑπὶ εὐκύκλως Ὀρφ. λιβ. 135.
Εὐ-κύκλωτος, 2. τῷ προηγ. Εὐβουλ. ἐν Ἀ-
θην. 11, 471.
Εὐ-κυλίκη, λαλή (κύλιξ) εἰς τὸ ποτήριον
τὸν χάδωνα καλῶς ἀρμυζών Α. Ταρ. 85(7, 440).
Εὐ-κύλιξ ἔδε τὸ προηγ.
Εὐ-κύλιστος, 2. εὐκλῶς κυλινδούμενος
ἀρχ. μαθ. volubilis.
Εὐ-κύμαντος, 2. θανάτῳ κλυδωνιζόμενος,
κυματούμενος Εὐστ. fluctuans.
Εὐ-κύπος, 2. καλῶς μὲ κύπας προμηθευ-
μένος Ὀκπ. ἀλ. 5, 244, instructus.
Εὐ-λάβεια, ἡ τὸ θῆος καὶ ὁ τρόπος τοῦ εὐ-
λαβοῦς, προμηθεῖα, πρόβλεψις. * εὐλ. τὸν ποι-
ομένην Σοφ. Οἰ. κ. 116. * εὐλάβειαν τῶνδε
προβέβηκεν ἔγῳ = ἡσθάνθη εὐλάβειαν εἰς
προφύλαξιν πρὸς ταῦτα, Ἠλ. 1329. * ἡ γὰρ
εὐλάβεια σώζει πάντα Ἀριστ. ὄρν. 377. * εὐ-
λάβειαν ἔχων μὴ Πλάτ. Πρωτ. 321. * μία
εὐλάβεια αὐτὴ τὸ μὴ γεύεσθαι, πολ. 7, 539.
* εἰς φόβον καὶ σπουδαντίας εὐλάβειαν καθι-
στάντες, Δημ. 23, 15. * ταῦτα εὐλαβείας οὐ
μικρὰς δέχεται 19, 262. * εὐλαβείας ἀν δό-
ξαιεν εἶναι πολλῆς = πρέπει τις νὰ ᾔηε πολὺ
προνοητικὸς, προφυλακτικὸς Ἀριστ. πολ.
2, 8. * ἡ πρὸς τὸ θεῖον εὐλάβεια = αἰδώς πρὸς
τὸ θεῖον, φόβος θεοῦ, Δ. Σικ. 13, 12, Πλουτ. Κά-
μιλλ. 21. προσέτι περὶ τὸ θεῖον, Αἰμίλ. Παυλ.
3. * πληγῶν εὐλάβειαν = τὸ προφυλάττειν,
καὶ ἀποκροῦναι τὰς πληγὰς Πλουτ. νομ. 7,
815. * δὲ εὐλαβείας ἔχειν τινὰ = εὐλάβειαν
πρὸς τινὰ αἰσθάνεσθαι Δ. Ἀλ. 5, 38. Ἐν κακ.
δὲ σημ. = ἀπορία, ἀδουλία Πλουτ. Φαδ. Μάξ.
1. * ἀριστὶ δὲ = δεύλῃ, ἀτολμία Ἡρωδ. 5, 2,
5, cautio, metus.
Εὐ-λαβέομαι ἀποθ. παθ. μῆλ. εὐλαβήσομαι,
φόβομαι ὡς εὐλαβῆς, περισσευόμενος * εὐλα-
βοῦ ἑρόμον, μὴ σ' ἀναρπάσῃ Αἰσχ. ἀποσπ.
181. * εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῆς κακός Σοφ. Τρ.
1119. καὶ ἀπολ. εὐλαβήθητι, Οἰ. τ. 47. καὶ
μετ' ἀπαρ. * εὐλαβοῦμένους πιστεῖν = φοβούμε-
νος, προφυλακτῆμενος μὴ πείσῃ, 616. * εὐλα-
βοῦ λύσσης μετασχεῖν τῆς ἡμέρας, Εδρ. Ὀρ.
791. * εὐλαβεῖτο μὴ σώξιν φίλους, 1059.
* εὐλαβώμεθα τὸ λοιπὸν αἰδῶς, μὴ ἔμαρτά-
ναι = ἀς προσέχωμεν, ὥστε νὰ μὴ ξαναπαλ-
λώμεν Ἀριστ. Λυσ. 1278. * εὐλαβοῦ μὴ τι σὸν
σφαλὴ στόμα Εδρ. Ἰκπ. 100. * εὐλαβοῦ μὴ
* κῶφῃ σε Ἀριστ. Ἰκπ. 253. Πλάτων καὶ οἱ
ἐπόμενοι συνηθ. μεθ' ἑπομ. τὸ μὴ, ὁμοίως,
καὶ μεθ' ὅπου. καὶ εὐκτ. ὡς καὶ μετ' ἀπαρ.
* εὐλαβεῖσθε μὴ πη ἑξαπατήσω ὑμᾶς Πλάτ.
πολ. 6, 507. * εὐλαβεῖσθε μὴ μοῖραν αἰρεῖσθαι
κρεῶν, Χαρμ. 155 καὶ, εὐλαβοῦμενος ὅπως
μὴ οἰχῆσθαι, Φαῖδ. 91 καὶ μετ' αἰτ. τὴν
κῶνα Ἀριστ. Λυσ. 1215. * πένιν ἡ πόλεμον
Πλάτ. πολ. 2, 372. * τὰς διαβολὰς Ἰσοκ.
1, 17. * = τὰς ροίας Ἀριστοτ. 1. Ζ. 9, 5.
* εὐλαβηθεῖς = φροντίσας Δημ. 24, 109. μετ'
ἀπαρ. Αἰσχιν. 1, 25. περὶ τι Πλάτ. Ἰων
537. περὶ τίνος Δ. Σικ. 4, 73. * = ἀμφί τινος
Λουκ. Γαλλ. 21. προσέτι τὸν ξενικὸν θεόν,

Εὐ-λιμενότης, ἡ τοῦ λιμένος ἀγαθότης, καλωσύνη Μαινανδρ. ῥητ. 75.

Εὐ-λιμενος, 2· μετ' ὥρατων λιμνῶν-χωρία Ἀριστοτ. Ἰ. ζ. 8, 49.

Εὐ-λιμος, 2· καλῶς γήθων, κλῶθων Παιουσ. 8, 21, 3.

Εὐ-λιπής, 2· λιπαρώτατος Λουκ. 874, καὶ μτγν. praeripius.

Εὐ-λιτάνευτος, 2· ευκολοεξιλέωτος Σχ. Ἀπολδ. 1, 1144.

Εὐ-λογέω· «εὐ λέγω» Πλουτ. Ἀλεξ. 53 ἢ τινι χωρὶς ἐκ τοῦ Εὐρ.) καλῶς περὶ τινος λέγει, ἱκανῶς, ἐγκωμιάζω· «πῶλιν καὶ τοὺς στρατηγούς» Δίσχ. Ἀγ. 566· καὶ «-τοὺς πατέρας» Ἀριστ. Ἰππ. 665, ὅστις ἔχει καὶ «ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν ἀνὴρ ἀλαζών καὶ δίκαια καὶ ἀδικα», Ἀγ. 372· «-πλεῖστα τὰς γυναῖκας» = ἐγκωμιάσει πολὺ αὐτάς, ἔκκλ. 454· τινὰ ἐπὶ τινι Λουκ. ἀντίθ. κατηγορῶ Πλάτ. Μέν. 320· «ὅς δὲ ἐπιτιμᾶν θέων, εὐλογεῖς αὐτοὺς» Ἰσοκ. 12, 206· πρὸ τοῦ Βενκέρ. ὅστις ἀναγινώσκει· «εἰ μὲν εὐλόγησεν αὐτοὺς» Οἰ. Ν. Δ. καὶ παρὰ ἔκκλ. = εὐλογεῖ, ἀντίθ. τῷ καταρωμένῳ, ἔκκ. δὲ καὶ εὐχαριστῶν· εὐλογητός = ἐπαινετός, θεοδοξαζόμενος μτγν. praedico· εὐλογημένη, felicissima.

Εὐ-λογητικός, 3· ἐπαινῶν, ἐγκωμιάζων, Εὐστ. benedictus.

Εὐλογητός, 3· ὁ εὐλογεῖ Εὐστ. 79, 83.

Εὐ-λογία, ἡ 1) ὁ ἔπαινος, τὸ ἐγκώμιον· «φόρμιγγι συνάραρος» Πινδ. Ν. 4, 5· καὶ συνεγὼς «εὐλογίαις νάσον σάειναι», Ἰ. 5, 19· «ἀ-μύσησι δὲ» εὐλογίας ὀλέω Εὐρ. Ἦρ. μ. 356· καὶ πολλαχόθ' 2) ὥρατα ἔκφρασις, ὥρατα γλῶσσα, καὶ εὐαρμυστία καὶ εὐσχημασύνη· «πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιθεικνόμενος» Πλάτ. πολ. 3, 400· προσετι· εὐλεξίς Λουκ. λεξίφ. 1· ἐν τῷ πλ. = ὥρατοι τρόποι τοῦ λέγειν Δέσωπ. 229· 3) τὸ εὐλογεῖν, ἡ εὐχὴ ἀγαθῶν παρὰ θεοῦ Ν. Δ. καὶ ἔκκλ. 4) ὅτι κατ' ὁρθὸν λόγον δύνανται νὰ ῥηθῇ, πιθανότης Κικ. Ἀττ. 13, 22, laudatio, benedictio.

Εὐλογία, ἡ Ἰουδαία τις Ἐπιγρ.

Εὐ-λογίζω· μακαρίζω μτγν. benedico.

Εὐλόγιος, 1) φιλόσοφος ἐπὶ Καίσαρος Λέοντος Σουῖδ. 2) Φαειώτης Εὐλόγιος μαθητὴς Αὔγουστινου Αὔγουστίν. 3) ἱερεὺς τις Σωφρον. 4) Εὐλόγιος ὁ σχολαστικὸς συγγραφεὺς Ἐτ. Μ. 5) ἐπίσκοπος μτγν. 6) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-λογιστέω· μετὰ περιστάσεως φέρομαι· πρὸς τὰ συντυχόντα Πλουτ. Ὀδ. 13· «-ἐν τινι» Δ. Ααρ. 7, 88.

Εὐ-λογιστία, ἡ φρόνιμος περίσκεψις Πλάτ. ὄρ. 412· «τῆς εὐλογιστίας ἔργον ἐστίν, ἡ τὸ φυλάττειν τὸ κακὸν ἐπιφερόμενον, ἡ διορθώσασθαι γενόμενον» Πλουτ. Παρμ. πρ. Ἀπολλών. 319· «-κερδαίνειν τὸ παρὸν σὺν εὐλογιστίᾳ καὶ δίκῃ» Μ. Ἀντων. 4, 26 καὶ ἄλλ. μτγν. = εὐβουλία.

Εὐ-λόγιστος, 2· καλῶς, φρόνιμος συνεπτό-μενος, πραετικῶς, Ἀριστ. ῥητ. 2, 8· «φρί-νας ἔχοντας» Πολυδ. 10, 2, 7· ὑπὸ τοῦ Πλουτ. ἔξηγεται ἐκ τὸν οἰκετὸν ὄρον ἔχων καὶ συ-

νάμενος φέρειν δεξιῶς τὰ τε προσηνῆ καὶ τὰ λυπηρὰ κτλ. δηλ. φρόνιμος καὶ ἡσυχος, εἴτε πρὸς ἄνθρωπος, παρὰ μ. πρ. Ἀπολλών. 318· «καλῶς λογαριασμένον, ἐσκεμμένον, εὐκο-λογολογίαστον» αἰτίαι Δ. Ἀλ. 1, 4· ἀ-δὸς εὐλόγιστος καὶ ἀσφαλής, 5, 55, Πλουτ. καὶ ἄλλ. μτγν. ἐπὶ ἀριθμῶν, εὐκολολογα-ριαστοί· ἀριθμοί, Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 3 καὶ ἀν-τίθ. τῷ περιττός αὐτ. μτφ. moderatus.

Εὐλαβῶς, ἐπὶ τοῦ προηγ.· καὶ πρῶτος φέ-ρειν Δ. Ἀλ. 21, prudenter.

Εὐ-λογο-ποιέω· ἀπολογεῖμαι ὅπερ τινος, προσασιζομαι Σχολ. Εὐρ. Ἐκ. 1163.

Εὐλογος, ὁ ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-λογος, 2· φρόνιμος, ἔμφορος· εὐλογον, δηλ. ἐστὶ, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. Πλάτ. Κρατ. 396· «ὅδε εὐλόγω σοίκε», πολ. 10, 605· νομ-θετήματα Δίσχ. Περσ. 816· «προφάσεις θοοκ. 3, 82· «οὐτ' οἰκίατα οὐτ' εὐλογα» Δημ. 18, 151· «εὐλόγοις ἀφορμαῖς γρηθῆναι» Πολυδ. 4, 4, 9· τὸ εὐλογον = ἡ πιθανότης θοοκ. 4, 87· «ἐκ τῶν εὐλόγων» = κατὰ πᾶσαν πιθανό-τητα Πολυδ. 10, 44, 6, Πλουτ. Θημιστ. 13 καὶ ἄλλ. μτγν. ἰδ. ἔκφρασις τῶν Ἀκαδημαϊ-κῶν «ἐκτὸς τῶν εὐλόγων πίπτειν» = ἀπιθανόν εἶναι Ἀριστοτ. μτφ. 10· ἐπὶ Δίσχ. Ἰκ. 249· «εὐλόγως ἔχειν» = λογικόν, πιθανόν εἶναι Πλάτ. Φαιδ. 62· εὐλογωτέρως Ἰσοκ. 6, 28, probabilis, consentaneus.

Εὐλόγως· κατὰ φυσικὸν λόγον Ἀριστ. σφ. 771.

Εὐ-λογο-φάνεια, ἡ τὸ νὰ φαίνεται τι πιθανόν μτγν.

Εὐ-λογο-φανής, 2· εὐλογος, πιθανὸς φαι-νόμενος Σχολ. Σοφ. Οἰ. Κ. 761 καὶ μτγν.

Εὐ-λογχέω· ἔχω καλὴν τύχην, εὐμοίριαν Ἰσοχ.

Εὐ-λογχος· καλὴν τύχην ἔχων, ἡ δέξιαν αἰχμὴν· «ἐξώλα περὶ τῶν ἐιδώλων τοῦ Δη-μοκρίτου Πλουτ. Αἰμ. Παρλ. 1.

Εὐ-λοῦετρα, ἡ ὥρατα λουλούσια, ὥρατα λου-τρά ἔχουσα· πόλις Ἐπιγρ. (ἀδ. 336).

Εὐ-λοιδόρητος, 2· εὐκόλως κακολογούμενος, εἰς κακολογίας ἐπιθεικνόμενος Μαινανδρ. ἐν Στοδ. 200, 53, 3.

Εὐλός, ὁ ὄρετός, διωρὺς Σουιστ. canalis.

Εὐ-λοειδής, 2· ὁ κατὰ τὸν τρόπον ὄρετος Ἰώδ.

Εὐ-λοφος, 2· α) ὥρατον ἔχων περιεφραλαῖας λόφον· «κυνή Σοφ. Αἴ. 1256· «σφήκιμα ἀποσπ. 313· «κράνος, Ἐλ. 7, 5· β) καλόν, ὁπομονητικὸν ἔχων τράχηλον, εὐπειδής· «νῶ-τος Λυκόφρ. 775· «εὐλόφως φέρειν» Σοφ. σκληροτράχηλος ἀρχὴν· οὕτως «εὐλόφως ἀ-γωνίζεσθαι» = γενναίως Σουῖδ. strenuus.

Εὐ-λοχος, 2· βοηθητικὸς ἐν τῇ γέννᾳ, τῷ το-κετῷ· Ἀρτεμῖς Εὐρ. Ἰππ. 166· «Εὐλίσθητα Καλλ. Ὀμν. 21 (6, 146).

Εὐ-λόγιστος, 2· εὐκόλως λογιζόμενος, Εὐστ.

Εὐ-λύρας, ὁ τῷ ἰσομ.· Ἀπόλλων Εὐρ. Ἀλκ. 570.

Εὐ-λύρος, 2· τὴν λύραν καλῶς παίζων· «Μούσαι Ἀριστ. βατρ. 229· Ἀπόλλων Εὐρ. ἀποσπ. Αἰκυμ. 3, canopus.

Εὐ-λυσία, ἡ τὸ εὐκόλως λύειν, ἐπιτηδεύ-της εἰς τὸ σαφηνίζειν δυσκατάληπτα Μουσῶν.

ἐν Στωβ. Ἀνθ. 484, κοιλία, προσπίθαι τοῦ διατηρεῖν εὐκοιλίτητα Κικ. πρ. οἰκ. 16, 18.

Εὐλυσία, ἡ κόρη Κολυίδου Προκοπ.

Εὐλύσης, ὁ ἐπίσκοπος Ἀπαμείας Σωζόμ.

Εὐλυτίδης· πατ. Φιλοθέου Κυθηρίου Σουῖδ.

Εὐμαγόρας· ἀνδρ. ὄν. Μιον.

Εὐ-λωτός, 2· εὐκόλως λυόμενος Ξεν. κυν.

6, 12· ὥμοι, - κλειδές=εὐστροφοὶ Ἀριστοτ.

φυσιογν. 6· κοιλία Πρωκλ. 4, 3· ἐπὶ εὐκοι-

λιότητος ὡς «αἱ ὑστέραι, αἱ τῆς κοιλίας δια-

χωρήσεις» Ἰπποκρ. μτφ. «στέργηθρα φρενῶν»

Εὐρ. Ἰππ. 256· εὐκόλος, «οὐκέθ' ὁμοία εὐ-

λυτα», ἐπὶ τῆς πίστεως τῶν συμμάχων Ξεν.

Ἑλλ. 3, 2, 19· ἐρμηνεία Ἀλκίδαμ. π. Σο-

φιστ. σ. 677· κινήσεις=εὐκόλοι, ἐλαφροὶ

Δικ. 3, 22· «στέμα εὐλύτον πρὸς λοιδο-

ρίαν»=ἐτίμον πρὸς τοῦτο Θεοφρ. χαρ. 6·

ἐπίρ, «εὐλύτως ἴοντα οὖρα»=ἐφερχόμενα εὐ-

κόλως Ἰπποκρ. Πολυδ. 27, 9, expeditus.

Εὐ-μάθεια, ἡ εὐ-μαθία, ἰων. εὐμαθίη· εὐκολία

εἰς τὸ μαθεῖν καὶ κατανοεῖν· «εὐμαθία κάλ-

λιον ἢ δυσμαθία» Πλάτ. Χαρμ. 159, ἐνθα ἔπειτα

διὰ τοῦ ταχέως μαθηθῆναι τοῦτο ἐξηγεῖται· «εὐ-

μαθία καὶ μνήμη», Μεν. 88 ἀλλὰ ἐν τῇ πολ.

6, 490 εὐμάθεια καὶ μνήμη· καὶ ἐν ἄλλοις χω-

ρίοις ἡ γραφή σαλεύει· «εὐμαθίη Κρίναρ. 4

(6, 227).

Εὐ-μαθής, 2· α) εὐκόλως μαθηθῶν, κατανο-

ῶν, καταλαμβάνων, ἀντίθ. τῷ δυσμαθίῳ Πλάτ.

πολ. 6, 486· συγχὰ μετὰ τοῦ μνημῶν συνδε-

δεμένη, 503· «πρὸς τὰ λοιπὰ εὐμαθέστεροι

γενήσεσθε»=τὰ λοιπὰ εὐκολώτερον ἢ κατα-

λάβητε Δημ. 24, 17 καὶ μτγν. ἐπὶρ, «εὐμαθῶς

παρακολουθεῖν»=ἀσμένως, προθύμως Λί-

σχίν. 1, 116, καὶ γενικῶς ἵνα εὐμένως καὶ εὐ-

μαθέστερον τὴν ἐπίταξιν δέξηται=εὐκολώτε-

ρον καὶ ἀσμενέστερον δεχθῇ Πλάτ. νόμ. 4,

723· 2) εὐκολομάθητος, εὐνόητος· «ταῦτοις

ἀμείβου πάντιν εὐμαθές τί μοι» Αἰσχρ. Εὐμ. 420·

-φώνημα Σοφ. Αἴ. 15· «σημα Τρ. 612· «εὐ-

μαθεῖς γίνονται οἱ λόγοι» Αἰσχίν. 1, 8· «εὐ-

γνωστα καὶ εὐμαθῇ πάντα παρέχειν» Ξεν.

οἰκ. 20, 14· «τάδε σοι εὐμαθέστερα ὄντα» Πλάτ.

Μεν. 1, 2, 35 καὶ ἐπομ.

Εὐμαθής· 1) εἰς τῶν λ' τυράννων Ξεν. 2)

μέγιστος ἐν Ἀθήναις, ὅπερ οὐ λόγον ἔγραψεν

ὁ Ἰσακὶς Δ. Ἀλ.

Εὐμαθίας· 1) συγγραφῆς ἑρωτικῶν Εὐστ. 2)

ἐπίσκοπος Σωκρ. 3) μοναχὸς τῆς Νειλ.

Εὐ-μαθῶς· εὐνοήτως, εὐκαταλήπτως ὃδ' εὐ-

μαθής.

Εὐμαθία· ὃδ' εὐμάθεια.

Εὐμαίος· υἱὸς Κηφισοῦ καὶ Φοινίσσης τινός,

γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Σύρῳ· ἔτι πατὴρ ὢν ἀρ-

παχθεὶς μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Φοι-

νικῶν ἐφέρθη εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην, καὶ ἐ-

πωλήθη ὡς αὐτὸν εἰς τὴν Λαέρτην πατέρην

τοῦ Ὀδυσσεύς, ὅστις ἀνέθρεψε καὶ αὐτὸν μετὰ

τῆς θυγατρὸς τοῦ Κεϊμένης· ὕστερον δὲ ἐπὶ-

μεινε τοὺς χρόνους εἰς τοὺς ἀγροὺς, ὥστε οὐ ἐπ-

ίστρεψεν ὁ Ὀδυσσεύς ἐκ τῆς πολιτορίας τῆς

Τροίας, Ὁμ.

Εὐ-μαχής, ὄψαρ. εὐμαχῆς Θεοφρ. 14, 24, li-

quidius.

Εὐ-μάλακτος, 2· εὐκολομάλακτος Σχολ.

Ἰδ. 6, 426.

Εὐ-μαλλος, 2· καλῶς ἐκ μαλλίου κατεσκευ-

ασμένος· -μίτρα Πινδ. Ἰ. 4, 62, villosus.

Εὐ-μάρας, ἡ· τὸ δέρμα Σχολ. Θεοφρ. 5, 10

Σχάτρ. εἰς Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 2, 638, pellis.

Εὐμάραθος, 2, πρηνών· πρηνὴν ἀφθονον ἔχων

μάραθρον Λεων. Ταρ. 56 (9, 318).

Εὐ-μάραντος, 2· εὐκολομάραντος, φθαρ-

τὸς μτγν. Ἰδ. ἐκκλ.

Εὐμάρας· 1) Συδάρτης, κύριος ποιμνίου τι-

νός Θεοφρ. 2) Ἀθηναῖος πατ. τοῦ Ἀγοράτου

Λυσ. 3) ἄλλ. τις ζωγράφος Ἀθηναῖος Πλιν.

Εὐ-μαρεία, ἡ, ἰων. εὐμαρή· Ἦρ. 2, 35, καὶ

εὐμαρή 4, 113, (μάρη=χείρ)-εὐκολία· α) ἐ-

πιτηδεύτης· -χεροῖν Εὐρ. Βάκχ. 1127, καὶ

μτγ. Μ. Ἀντ. 4, 3· β) ἀκολασία μεθ' ἧς τι

πράττει τις ἄνευ κόπου· «εὐμαρεία ἡμῖν ἐ-

στιν ἀκούειν»=εὐκόλον νὰ γείνη, ὥστε Πλάτ.

Λυσ. 204· «εὐμαρείαν εἰς τὰς χρεῖας ἐκάστας

παραποιεῖται», νόμ. 5, 738· «εὐμαρεία γρη-

σθαι»=εὐκόλως ἔχειν τι Σοφ. Τρ. 191· ἀλλὰ

=πληρὴς, ἀφθονία, Φιλ. 284 καὶ μτγν. ἰ. πρὸς

τὴν τῶν ἀνιδόντων εὐμαρείαν· Λουκ. π. λουτρ.

5· «ὃς· εὐμαρείας»=μετ' εὐκολίας Λουκ. Ἐρ-

ρωτ. 13· ἐπιτηδεῖα περίστασις Ξεν. οἰκ. 5,

9· «ζητήσεως Ἀριστοτ. πολ. 3, 3· Ἐκ τούτου

καὶ μέσ. ἀνακουφιστικὸν ἐδρίσκειν» «εὐμα-

ρεία τιнос» Σοφ. Φιλ. 697· «εἰζήτης τόκοισιν

εὐμαρείαν» Εὐρ. ἄποσπ. Ἐτ. Μ. 414· «πρὸς

τὰς ἐκ διὸς ὥρας εὐμαρείαν ἐμηχανάτω»=μέ-

σον προφυλακτικὸν πρὸς τὰς ὥρας τοῦ ἔτους

Πλάτ. Πρωτ. 321 π. Ἦρ. καὶ ἄλλ. =εὐκοι-

λιότης, facilitas ἀλνί.

Εὐμαρείδης· ἀνδρ. ὄν. Μιον.

Εὐ-μαρή, 2 (κατὰ τοὺς ἀρχ. παρὰ τὸ μάρη

=χείρ, ὅθεν =εὐχερής Σχολ. Ἰλ. 15, 37)·

εὐκόλος, ἀρμόδιος, ἄνευ πόνου γινόμενος·

«εὐμαρὲς ἔστιν»=εὐκόλον Πινδ. Π. 3, 115 καὶ

οὕτω συγχὰ μτγν. μάλιστα Σμυωνίδ. 71 (13,

11) καὶ «ἐν εὐμαρείᾳ τὸ δρᾶν» Εὐρ. Ἰ. Α. 969·

«δυστυχεύοντων εὐμαρὲς ἀπαλλαγὴ» Αἰσχρ. Ικ.

334· «χρόνος εὐμαρὲς θεός»=θεότης, πάντα

εὐκόλως ἐκτελοῦσα, Σοφ. Πλ. 179, ὡς καὶ ὁ

Ἰπποκρ. Θμιστ. ἐπὶ ἀνθρώπων· συχνά, ἐπὶ

πρότῃ· εὐκόλως διεξαγομένων· βίος Δ. Ἀλ.

«ὅσα εὐτελέστατα καὶ τοῖς πενεστάτοις τῶν

στρατιωτῶν εὐμαρῇ» Ἠρωδ. 4, 7, 10, καὶ

συχνὰ π. μτγν. ἐπὶρ, «εὐμαρῶς· «τῇ νῆσον εὐ-

μαρῶς διεκόσμησεν» Πλάτ. Κριτ. 113, facillis.

Εὐμαρῶς, ἐπὶρ. τοῦ εὐμαρῆς Πλάτ. νόμ.

4, 706.

Εὐμαρίδης· 1) Θηβαῖος βοιωτάρχης Ἐπιγρ.

Εὐ-μαρία, ἰων. καὶ π. εὐμαρή· «εὐμαρεία.

Εὐ-μαρίζω· ἀνακουφίζω, ἐλαφρύνω Χρυσ.

καὶ ἄλλ. μτγν. ἰλιόνο.

Εὐ-μαρία, (οὕτω Πολυδ. 7, 90 καὶ Ἀρχαδ.

31, 4 ἴδε τινί. καὶ αἰε. π. Αἰσχρ.) ἴδω, ἡ·

παρὰ τοῖς (ἀνατολικοῖς) Ἀσιανοῖς ὑποδήματα

ἀνδρῶν· «εὐμαριν Αἰσχρ. Περ. 651· «βαρβάρ-

οῖς ἐν εὐμαρίσιν» Εὐρ. Ορ. 1364· τῶν γυ-

ναϊκῶν Λυκοφρ. 855· «βαθόπτελμος εὐμαρίς,

Ἄντ. Σιδ. 82 (7, 413) εἰς τὰ ὅποια καὶ τὰ

ἄλλα χωρία τὸ α ἴνε βραχύν. Οἱ ἀρχαῖοι τὸ

παράγουσι παρὰ τὸ εὐμάρη ἢ εὐμάρης, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶνε λέξ. Ἀσιατικῇ.
 Εὐμάρχιος· Ὁριμονεύς τις Ἐπιγρ.
 Εὐμάρως· ζωγράφος Ἀθηναῖος Πλίν.
 Εὐμαρότης, ἥτος, ἢ εὐμάρεια Καλλιστρ. σ. 824, 11.
 Εὐμάρων· ὀθθατος, ποιητής Ἐπιγρ.
 Εὐμάχη· γυν. ὄν. ἐκ Πομπήας Ἐπιγρ.
 Εὐμαχία· γυν. ὄν. ἐκ Πομπήας Ἐπιγρ.
 Εὐμαχίανη· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐμαχίτης· Ἀγινήτης τις Ἐπιγρ.
 Εὐμαχος· 1) Κορίνθιος, υἱὸς Χρύσιδος Θουκ. 2) Σικελιώτης Δ. Σικ. 3) στρατηγὸς Μιθριδάτου Ἀπρ. 4) Κερκυραῖος συγγρ. Ἀθην. 5) συγγρ. ἐκ Νεαπόλεως Ἀθην. 6) Ἀθηναῖος Ἀλωπεκθην Ἐπιγρ. 7) ἄλλ. Ἐπιγρ.
 Εὐμαχος, 2· καλῶς, ἀνδρείως μαχομένος Μάξ. Τρ. 26, 2, exsuperabilis.
 Εὐμεγέθης, 2· ἀξιολόγου μεγέθους, μέγας· ἴσως Ἀριστ. πλ. 543· -ποταμός Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 4· -γονή Νίκαρχ. 1 (5, 38) καὶ ἄλ. μτγν. = μαρτυρία = σπουδαία Δημ. 23, 16, ingens.
 Εὐμέδων· 1) πατήρ Ἀγέλαου τινὸς ἐκ Σαμοθράκης Κόνες περιγρ.
 Εὐμέθ· ἀρμοστός, 2· εὐκόλως μεθαρμοστός Νικ. χρόν. 294.
 Εὐμέθ· ὁδεύτος 2· τῷ ἐπομ. Πτολ.
 Εὐμέθ· ὁδος, 2· μεθοδικός, μέ καλὸν τρόπον μτγν. Ἐπίρ. -ως Ἀριστ. 1, 13.
 Εὐμέθυστος, 2· εὐκόλως μεθυσκόμενος Γεωπ.
 Εὐμεθής· υἱὸς Ἡρακλέους καὶ Ἀσπίδος μίας τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου Ἀπολδ.
 Εὐμελίδας· Ὁρχομένιος Ἐπιγρ.
 Εὐμελίδης, 2· χαμογελὼν καλῶς, φιλοφρόνως· καὶ ἴσως Καλλ. Ἀπρ. 129· καὶ ἥσιος Ἀπολ. Ἰ. 4, 715.
 Εὐμελίκτος, 2· τῷ ἐπομ. Ἦσυχ. μτγν.
 Εὐμελίκτος, 2· εὐκολοπεπαιστος Ἠσυχ.
 Εὐμελιος, ὁ· Εὐμύλος Ὁρχομένιος Ἐπιγρ.
 Εὐμέλανος, 2· καλὴν ἔχων μελάνην· βροχίς Φανί. 3 (6, 295).
 Εὐμέλεια, ἢ· καλὴ μελινόδια, ὥραιον ἔσμα Δ. Σικ. 4, 84· ἐφωνία, ἐρυθρία λόγος Δ. Ἄλ. καὶ Λογγίν. modulatio.
 Εὐμέλης, 2· α) καλὴν ἔχων μελωδία, εὐήχος Σώπας ἐν Ἀθην. 4, 175· μουσικὴ εὐμελής, προσεῖτε εὐρύθμος Ἀριστοτ. πολ. 8, 7· β) ἔχων μέλη καλὰ· «γῶρον εὐπαγῆς καὶ εὐμελής», Αἰλ. Σουβ. 3) (μέλομαι) καλῶς πεφροντισμένος· συμπόσια Πλατ. Αἶ. 371· ἐπίρ· -λως=χαρίεντως, ἀστεῖως Μάχ. ἐν Ἀθην. 8, 777, canorus.
 Εὐμελίη, π. ἢ· εὐμελία Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 325, καθ' Ἑρμῶν. ἀντὶ εὐμυλῆ.
 Εὐμελίας, ὁ· Εὐμελῆς ἀρ. λέξ.
 Εὐμέλιος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐμέλισσα· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐμελίτις· καλόν, πολὺ μέλι παρασκευάζω, ἐπὶ τῶν μελισσῶν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 40.
 Εὐμέλιπης· Σάτωρος Ἐπιγρ. μτγν.
 Εὐμέλις· 1) πόλ. μεγάλῃς Φρυγίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Εὐμένους ἀδελφοῦ τοῦ Ἀττάλου Στραβ. 2) πόλ. Καρίας Στ. Βυζ. κατ. Εὐμελῆς Στ. Βυζ. 3) πόλ. Μοισίας Πλιν.

Εὐ-μένεια, π. εὐμενία Πινδ. Π. 12, 4, ἔων. εὐμένη Ἡρ. ὁ τρόπος, τὸ ἦθος τοῦ εὐμενοῦς. εὐνοία, φιλοφροσύνη· «εὐμενία εἴη παρὰ τὴν θεῶν ἡμῖν εἰποῦσα», τ. Ε. εἴτε νὰ γίνωσιν ἡμῖν ἔλεος Ἡρ. 2, 45· πρὸς. Ξεν. ἀπολ. 7· «ἐπ' εὐμενίᾳ θεῶν» = ἵνα γένῃ συγγνώμων καὶ εὐεργετικὸς Λουκ. τοῦ. 1· «ἐπὶ ἀνθρώπων» Σοφ. Οἱ. Κ. 637, Ἑδρ. Ἑλ. 313· «φιλόδοτος εὐμενείας» Πλατ. συμπ. 197· «εὐμέν. πρὸς τὸ θεῖον» = θεραπεία τοῦ θεοῦ = εὐσεβεία· Θουκ. 5, 105· «οὐκ εὐμενία δέξαι στεφάνωμα» Πινδ. καὶ ἄλλ. δέξου εὐμενῶς. καὶ ἐπὶ ὁμοῦς = χάριεν, γλυκὺ Θεοφρ. benevolentia.
 Εὐ-μενέειρα· ὁλ. τὸ ἐπομ. Ἐπιγρ. 428 (9, 788) κατὰ τὸν Βρουχ. ἀντὶ εὐγενείας.
 Εὐ-μενέτης, 2· εὐμένης, φίλος Ὀππ. ἄλ. 5, 45.
 Εὐ-μενέω, μόν. ἔν. εἶμαι εὐμένης, καλοθελητής, φιλόφρων, εὐεργετικός, συνήθ. εἰς τὴν μετχ. «φίλον εὐμενέοντα» Φωκυλ. 134· «εὐμενέοι Τιτάν Φαέθων» Ὀππ. καν. 1, 9· καὶ ἐπὶ τεθνεώτων «ἐγγίδομαι κνώσσειν εὐμενέοντα νέκυν», Ἀλκ. 18 (7, 536)· -τίνι Ἀπολ. Ἰ. 2, 260· μτβ. Πινδ. Π. 4, 127, «εὐμενέοντες ἀνελπίον» = φιλοφρόνως ὑποδεχόμενοι αὐτόν.
 Εὐμένης· 1) Ἀθηναῖος πολέμησας γυναικὸς εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι κατὰ τὸν Περσὸν μάχην Ἡρ. 2) περίφημος στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, γεννηθεὶς ἐν Καρδίᾳ, πόλει τῆς Θράκης, καὶ ἀνατραφεὶς ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, οὗ τινος ἦν καίμιστος γράμματός· νομπευθεὶς ἔπειτα τὴν βασιλίαν ἔγεινε συγγενὴς καὶ αὐτῆς τῆς οἰκογενείας τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας· μετὰ δὲ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. οἰκισθεὶς τὴν φιλίαν καὶ ἀγάπην τοῦ Περδίκκα, ὅστις ἔτιμα ἱεραίως τὸν Εὐμένην διὰ τὴν βασιλίαν τοῦ φρόνησιν, κατιστάθη ἡγεμὼν ὅλης τῆς Μακεδονίας καὶ Παρλαγονίας μέχρι Τραπεζοῦντος· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Περδίκκα πολεμισμένος ἀκαταπαύστως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, καὶ ἐγκαταλειμμένος ὑπὸ πάντων τῶν ἄλλων συμμάχων καὶ ὑποστρατήγων του, συνελθὼν αἰχμάλωτος μετὰ σφοδρὴν μάχην παρὰ τὰ Σούσα τῆς Περσίας καὶ κατασφάγη ὑπὸ τινων Μακεδόνων. Οὗτος συνέγραψε καὶ ἱστορίαν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἱκανοῦμένην ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικών, Δ. Σικ. 3) ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου, ἡγεμὼν τῆς Περσίας, ὅστις κατακτησας πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν μόλις 22 ἐτῶν, καταλιπὼν τὴν ἑξουσίαν εἰς Ἀττάλον τὸν Α' Στραβ. 4) Εὐμένης ὁ Β' υἱὸς τοῦ Ἀττάλου βασιλεὺς τῆς Περσίας. Σύμμαχος ὢν καὶ φίλος τῶν Ῥωμαίων κατ' ἀρχάς, ἐπολέμησεν ὑπὲρ αὐτῶν ἐναντίον Ἀντιόχου τοῦ Μ. 68. καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῆς ἐν Ῥώμῃ βουλῆς, κατασταθεὶς οὕτως εἰς τὸν ἰσχυροτάτων ἐν Ἀσίᾳ βασιλέων· ὕστερον δὲ γενόμενος ὑποπτος εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ὅτε οὗτοι ἐπολέμουν κατὰ τὸν Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων, καὶ μὴ δυνήθεις ἐκ νέου νὰ ἐλύσῃ τὴν φιλίαν αὐτῶν ὑπέπεσεν ὅλως εἰς τὴν ὀργὴν καὶ καταδωρὸν αὐτῶν, ὅτε καὶ ἀπέθανε βασιλεύσας 39 ἔτη, καταλιπὼν τὸν

ὁρόν ἐς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γυναῖκα καὶ τὸν ἀδελφόν του Ἀτταλον Πολυῦ.

Εὐ-μεν-ή-ς, (μῆνος), 2' εὐνοῦς, καλοθελητής, ἰδ. περὶ τῶν θεῶν Ἰλίου - θεοὶ Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 2' - ἦτορ Ὁμ. ὕμ. 21, 7' - Κρονίδαι Π. 2, 25' - τύχη - νοῦς, Ὁ. 14, 16' «εὐ-μηνής δ' Ἀόκιος ἔστω πάσα νεολαία» Ἀισχ. ἰκ. 669 «ὅμιν δ' ἂν εἴη δημὸς εὐμενέστερος», 483' καὶ ἐπὶ πραγμ. «ὁλοθυμὸν ἱερὸν εὐ-μηνὴ παῖνισσον», Ἑπτ. 250' «Σπερχεῖός ἄρδαι πείδον εὐμενέι ποτῶν», Περσ. 479' «νέοντες ἔρποντας εὐμενέι πέδω», Ἑπτ. 17' οὕτω Σοφ. καὶ Εὐρ. «τὰ σφάγια δέξαι τὰς γυναῖξιν εὐ-μηνής» Ἀριστ. Λυσ. 204' Ἰλίου Πλάτ. Φαίδρ. 257' καὶ συχνά (ὡς Θεοφ. 5, 18') «μετὰ τύ-χης εὐμενέος», νόμ. 7, 813' - σῶμαχοι, πολ. 3, 416' καλοθεληταί, ἱστοὶ σύμμαχοι ὡς Ξεν. καὶ ἄλ. «παρέσχετε τὴν γῆν εὐμενὴ ἱναγωνίσασθαι τοῖς Ἑλλήσιν» Θουκ. 2, 74' - «πρὸς πᾶσαν φιλοσοφίαν» Πλουτ. Λουκ. 42' «τὸ τῶν θεῶν εὐμενέος» = εὐνοία Δημ. 4, 45' - ἐπὶ φαρμάκων, ἱατρικῶν, αἵτινα ἐξασκῶσιν εὐεργετικὴν τινα ἐπιρροὴν ἐπὶ τι = σωτήριος, ἐπιτηδεῖος Ἰπποκρ. καὶ ἄλλ. ἱατρ. Πλουτ. ὁμοίως «ἡ τραχέα δὲ τοῖς ποσὶν ἔμαχει ἱούσιν εὐμενέστερα ἢ ὁμαλὴ τὰς κεφαλὰς βαλ-λομένης» = ἐπιτηδεύουσα Ξεν. Ἀν. 4, 6, 12' ἐπὶ εὐμενέως «θεὸς εὐμενὴς προσδέρκεται», Ἀισχ. Ἀγ. 926' «ἡδέως καὶ εὐμενέως τὸν λό-γον ἀπειδέετο» Πλάτ. Φαίδρ. 89' - ἀκούειν, πολ. 10, 607' συγχρ. «εὐμενέστερως διατεθ-ναι» Ἰσοκ. 4, 43' εὐμενέστερον Εὐρ. Ἑλ. 1298, amicis, benevolis.

Εὐ-μεν-ία, π. ἢ εὐμένεια Πινδ. Π. 12, 4.

Εὐμενιανός· ἀνδρ. ὄν. Ἑπιγρ.

Εὐμενίδας· ἀνδρ. ὄν. Ἑπιγρ.

Εὐμενίδες, καὶ εὐρημ. αἱ Ἑριννύες, ὧν τὰ δνόματα ἦσαν Ἀληκιδῶ, Μίγαιρα καὶ Τισι-φώνη ἰδ. ἐν Ἀθήναις ἔθθα καὶ Σερναὶ ἐκα-λούντο Σοφ. ἔχουσαι ἐν Ἀθήναις ἱερὸν πλὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἐν Κολωνῷ Ἀπολ. 80. καὶ ἑλῶγετο «μέγερ τῶν Εὐμενίδων» Πλουτ. Θησ. ἐπὶ ἐν Σικυονί Πaus. καὶ οὐ μακρὰν τῆς Μαγαλοπόλεως Πaus. ἐν Κερκύρᾳ Πaus.

Εὐ-μεν-ίδες, αἱ φιλόφρονες Ἑριννύες ἰδ. ὄν. κύρ.

Εὐμενίδης· Σικελιώτης Κικ.

Εὐ-μεν-ίζω· κάμνω τινὰ εὐνοϊκόν, Μέσ. κά-μνω τινὰ εὐνοϊκόν ἱμοί· «θεοῦ θυσαίης» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 22 καὶ μετν. placō.

Εὐ-μεν-ι-ός, 3' εὐνοϊκός, φιλικός Ἀριστοτ. πολιτ. 12, 8, 6.

Εὐμένιος· 1) Ἀθηναῖος Ἑπιγρ. 2) ῥήτωρ Λατίνος ἐξ Ἀουτουόμου τῆς Γαλατίας Βί-στερμαν ἰστ. βωμ. ῥήτορ.

Εὐ-μεν-ός, ἐπὶ τοῦ εὐμενέως, εὐνοϊκός, φιλι-κός Ἀισχ. Ἀγ. 952, benevolis.

Εὐ-μέ-ρι-σ-τος, 2' εὐκολομαίρετος Θεόδωρ.

Εὐ-μέ-ρι-ος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομίμ. Πρίηνης.

Εὐ-με-τα-β-λ-ή-σι-ς, ἢ τὸ εὐκόλως μεταβάλ-λῃσθαι Σχολ. Θουκ. 3, 37, mutabilis.

Εὐ-με-τα-β-λ-ή-τος, 2' εὐκόλως μεταβαλλόμενος Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 12' ἐπὶ Σχολ. Θουκ. 3, 37.

Εὐ-με-τα-β-ό-λος, 2' τῷ προηγ. ἐπὶ ἀδέλφιος Πλουτ. π. 21αδ. 10' «τὰ βέβαια ἦλθ' καὶ οὐκ

εὐμετάβολα» Πλάτ. πολιτ. 6, 503, ἀντιθ. τῷ μόνιμος καὶ μετν.

Εὐ-με-τ-ά-γ-ω-γ-ος, 2' εὐκόλως διαδιδάσκει-νός, μετακινούμενος μετν. inconstans.

Εὐ-με-τ-ά-δ-ο-κ-ος, 2' α) προθύμως μεταδίδων, ἐλευθεριότης Μ. Ἀντων. 3, 14' 6) εὐκόλως μεταδιδόμενος· μυστήρια Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1014.

Εὐ-με-τ-ά-θ-ε-ι-ος, 2' εὐκόλως μετατασσόμε-νός, μεταρροζόμενος· «πρὸς ἔλεον Πλουτ. πολ. παραγγ. 3' 89. = εὐμεταβλητός, καὶ τα-ραχώδης καὶ στασιαστικός» Πλουτ. Δίων. 53.

Εὐ-με-τ-α-κ-ί-ν-η-τος, 2' εὐκόλως εἰς ἄλλον τόπον μετακινούμενος, Ἀριστοτ. μεταφ. 4, 124' τὸ ἢ εὐμεταβλητὸν = ἢ εὐμεταβλητὸς Μ. Ἀντων. 1, 16, mutabilis.

Εὐ-με-τ-α-κ-ό-μ-ι-ος, 2' εὐκόλως ἀλλαγῇ-ναι μεταφερόμενος, μετακινούμενος· «πρὸς τὸ μετανίστασθαι», Σχολ. Θουκ. 1, 2.

Εὐ-με-τ-α-κ-ό-λ-ι-σ-τος, 2' εὐκόλως μετακυλι-ν-οῦμενος Γαλην.

Εὐ-με-τ-α-μ-ε-λ-ος, 2' εὐκόλως μετανοῶν μετν.

Εὐ-με-τ-ά-π-ε-ι-σ-τος, 2' εὐκόλως διὰ τῆς πει-θοῦς εἰς ἄλλον γνώμην μεταφερόμενος Ἀρι-στοτ. ἠθ. 7, 9, 10, ἀντιθ. δόσπειστος.

Εὐ-με-τ-α-π-αί-η-τος, 2' εὐκόλως δυνάμενος νὰ γείνη ἄλλως Ἰπποκρ. mutabilis.

Εὐ-με-τ-ά-π-ω-τ-ος, 2' εὐκόλως μεταπίπτων, εὐμεταβλητός Θεοφρ. καὶ μετν.

Εὐ-με-τ-ά-σ-τα-τος, 2' εὐκόλως μετατιθέμε-νός εὐμεταβλητός· γίγεια Πλουτ. παιδ. ἀγ. 8, = τῷ ἀδέλφιος, instabilis.

Εὐ-με-τ-ά-τ-ρ-α-π-ος, 2' εὐκόλως ἄλλου που τρεπόμενος, μεταβαλλόμενος Σχολ. Ἰλ. α, 526, mutabilis.

Εὐ-με-τ-ά-φ-ο-ρ-ος, 2' εὐκόλως εἰς ἄλλα τι μέ-ρος φερόμενος Σχολ. Ἀπολ. ῥ. 1, 743.

Εὐ-με-τ-α-χ-ε-ί-ρ-ι-σ-τι-α, ἢ τὸ εὐκόλως συμ-περιφέρεσθαι, εὐαγωγή Σχολ. Ἀριστ. ἱνα-ctabilis.

Εὐ-με-τ-α-χ-ε-ί-ρ-ι-σ-τος, 2' εὐκολομαχίρυστος, εὐδοίκτητος· «οὐτ' εὐάκτου οὐτε ἄλντοτα εὐμ. ἡγήσεται» Πλάτ. Φαίδρ. 240' «οἱ ἄδικοι ἐπεδούλευον ὡς εὐμεταχειρίστω ὄντι» = ὡς τι-να εὐήγη ἄνθρωπον, τὸν ὅποιον δύνανται τις νὰ παῖξῃ ὅπως θέλει Ξεν. Ἀν. 2, 6, 20' ἐπὶ πραγμ. ὅπερ, εὐκόλως ἐπιχειρεῖ τις, διαπρατ-τεῖ· «χρεῖα Ἀριστοτ. πολιτ. 1, 9' - λόγος Ἰσοκ. ἐπιστ. 9' = εὐκολοκαταγνώριστος, εὐ-κολοκατανάγκαστος· δυνάμεις Θουκ. 6, 85' στρατιωτικὴ δυνάμεις Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 15' «ἀπ' ἐμοῦ τοῦ νεωτέρου καὶ εὐμεταχειρίστο-τάτου ἀρξάμενος» Δ. Ἀλ. 8, 6.

Εὐ-με-τ-ρί-α, ἢ ὥραῖον μέτρον μετν. παρ' Ἀρταύφω = μετρίτης, modulatio.

Εὐ-μ-έ-τ-ρ-ος, 2' ὥραῖον μέτρον ἔχων, ῥυθμόν· λέξις Δ. Ἀλ. συνθ. λ. 23 καὶ γραμ. ἐν γίν. μέτρος· «σφαιρόννη Ἀισχ. Ἀγ. 982.

Εὐ-μ-ή-δ-ης· 1) οὗτος Μελαντος Αἰτωλός, φονε-υθεὶς μετὰ τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τυ-δέως Ἀπολ. 2) κήρυξ τοῦ βασιλέως Πριά-μου ἐκ Τροίας, πατ. τοῦ Δόλωνος Ἰλ. 3) ἱε-ρεὺς τῆς Παλλάδος Ἀθηνῶν ἐν Ἀργεῖ, ὅστις λέγεται ὅτι ἔρωσε τὸ Παλλᾶδιον ὅτε οἱ Ὑρα-

Ἰπρακλῆδαι· εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον Καλλ.

Εὐ-μήκης, 2' ἀξιολόγου μεγέθους, μέγας· καὶ ὑψηλός ἐπὶ ἀνθρώπων Πλάτ. Παρμ. 127· - τρίχες Ξεν. ἱππ. 5, 16· «ὀφθαλμοὶ καὶ εὐμηκέστερα» Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 7, 13· μτφ. - τύχαι = μεγάλη εὐτυχία Εὐρ. Ἰ. Α. 596, prolongus.

Εὐμήχιος· ἀνδρ. ὄν. Λουκίλ.

Εὐμήχιος· ἀνδρ. ὄν. μτγν.

Εὐ-μηλίδας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐμηλίδης· 1) Ἀθηναῖος Δημ. 2) Ἀρκάς Ἐπιγρ. 3) Εὐμηλίδαι = φολή τις ἐν Νεαπόλει Ἐπιγρ.

Εὐ-μηλῖς· θυγ. Εὐμήλου Παρθενόπη.

Εὐ-μηλός (μηλα) 2' ἔχων καλὰ πρόβατα, πλοῦσιος εἰς πρόβατα Ὀδ. ο, 406· = Ἀρκαδία Πινδ. Ὀ. 6, 100.

Εὐμήλος· 1) υἱὸς Ἀδμήτου καὶ Ἀλκίτηδος, ἡγεμὼν τῶν Θεσσαλῶν ἐκ τῆς χώρας τῶν Φερῶν, ἐλθὼν μετὰ ἔνδεκα πλοῖον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας Ἰλ. ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἰφίμην θυγ. τοῦ Ἰκαρίου καὶ ἀδελφῆν τῆς περιφήμου Πηνελόπης Ὀδ. 2) υἱὸς Μίροπος, πατ. τῆς Βύσσης, μεταμορφωθείς ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς νυκτοκόρακα Ἀντ. Λιβ. 3) πατ. Βύτρου, ὃν οὗτος ἐφόνευσε διὰ θαυλοῦ Ἀντων. Λιβ. 4) ἀρχαῖος κυκλικὸς ποιητὴς Κορίνθιος ἀπαισάσας περὶ τὸ 768 π. Χ. καὶ συγγραψας Τίτανομαχίαν Ἀπολδ. 5) αὐτόχθων, πρῶτος βασιτὴς τῶν Πατρῶν Πaus. 6) πατ. Ἄγραυ Κῆρος 7) Βοιωτὸς α) Θηβαῖος β) Κορινθεὺς Ἐπιγρ. 8) πατ. Ἀνακρίοντος, Τίχιος Σουδ. 9) βασιτ. υἱὸς Παρυσάδου, βασιτ. τοῦ Βασπόρου Δ. Σικ. 10) ἱστοριογράφος Δ. Αερ. 11) κισσαυδὸς Ἠλέος Λουκ. 12) περιπατητικὸς φιλόσοφος Σχολ. Δισχιν. 13) πατ. Σάναγδρου Πλουτ. 14) ἱατρὸς τις 15) ζωγράφος ἐν Ῥώμῃ Φιλοστρ.

Εὐμηλῖς· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐμήνιον, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐμήνιος· ἀνδρ. ὄν. Μιων.

Εὐμήνης· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ νομίσμ. Συρακ.

Εὐ-μηρος, 2' καλοῦς, ἰσχυροῦς μερῶν ἔχων Πολυδ.

Εὐ-μηρῆτος, 2, ἔρια· εὐκόλως νηδόμενα Λουκ.

Εὐ-μήτης (μητις)· υἱὸς Λυκάονος Ἀρκάτι, κισσαυθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς Ἀπολ.

Εὐ-μητις, ἰδός, 2' πάντο φρόνιμος, σοφός.

Εὐ-μητις, ἰδός 1) μήτ. Ὀμήρου 2) θυγ. Πινδάρου Σουδ.

Εὐ-μηχανήμα, τὸ· μηχανήμα λέξ. Χρυσίπου. Ἐτ. Μ. machinamentum.

Εὐ-μηχανία, ἡ· πνεύματος δεξιότης, εὐεργετικὴ δύναμις· «εὐμηχανίαν ἔφρανας ἀρετὰς ὕμνῳ δῶκεν» Πινδ. Ἰ. 3, 20· «θαυμάζοντες τῆς τόχης τὴν εὐμηχανίαν» Πλουτ. Τιμολ. 16, solertia.

Εὐ-μήχανος, 2' επιτήδειος εἰς τὸ ἐκινεῖν, ἐφευρίσκειν μέσα καὶ τρόπους πρὸς κατόρθωσιν τινος, ἐπὶ πραγμάτων, τὸ σοφῶς ἐκινενομήνους. ἐντέχνως κατασκευασμένον· εὐμηχανοῦς ἐκάλουν τὰς Εὐμενίδας Δισχ. Εὐμ. 359· «τῶν δ' ἄγριον ὀργίσθων οἱ μὲν εὐμηχανοῦναι πρὸς τὸν βίον» = τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀνγκυκαίων ποριστικοὶ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 1· «ἡ μελῖτα πάντων τῶν λοιπῶν ζῶων ἔστιν εὐμηχανωτάτη» Γεωπ. 15, 3· «τὸ περὶ τὰς ἰνεργείας εὐμηχανον» = εὐμηχανία Πλουτ. συμπ. 7, 1, collers· ἐπὶ εὐμηχανῶς· «-δύρου πεποιημένον» Πλουτ. Περικλ. 31, ingeniosus.

Εὐ-μικτός, 2' ὁμιλητικὸς, εὐπρόσιτος· Θαιμιστ. comis· - ὁδός = πολὺ συγκαζομένη Πολυδ. 3, 96, frequens.

Εὐ-μίμητος, 2' ὁν εὐκόλος δύναται τις μιμηθῆναι Πλάτ. πολ. 10, 615, imitabilis.

Εὐ-μίσητος, 2' εὐκόλως τῷ μίσῃ πάντων ἐκτιθέμενος, μίσους ἄξιος· - τὸ εὐμισητότατον Ξεν. Κυρ. 3, 1, 9.

Εὐ-μισθος, 2' φέρων καλὸν μισθὸν μτγν.

Εὐ-μίτος, 2' καλὰ νήματα, κλωστής λεπτάς, καλὰς ἔχων, ἐκ τοιοῦτων ὧν κατασκευασμένος· - πλοκαὶ Εὐρ. Ἰ. Τ. 817.

Εὐ-μιτρος, 2' μετὰ καλῆς, κισσομημένης μίτρος, ταινίας· - χιτῶν Μοσχ. 4, 98.

Εὐ-μελῆς, ὁ (μελία), γυν. ἑυμμελίω καὶ ἑυμμελίω, - αο = εὐμελίας, ὅπερ μόν. παρὰ γραμ. ἀπαντᾷ· καλὸς προμηθευμένος μετὰ δόρατος ἀπὸ ἔθλου μελίας, ἐπὶ θ. ἡρώων· = Ἡρίαμος Ἰλ. 8, 47 καὶ Ἡο. ἀσπ. 368· «ἑυμμελία Δαρματρίου» Ἐπιγρ. ἀδ. 103 (Παν. 6).

Εὐ-μναστος, θυρ. καὶ π. 2' εὐμνηστος.

Εὐ-μνημονεστέρως· ἔχειν· εὐκολώτερα διατηρεῖν ἐν μνήμῃ συγκρ. ἐπὶ τοῦ ἀχρ. εὐμνήμων Ξεν. Ἀγρο. 11, 1.

Εὐ-μνημόνευτος, 2' εὐκόλως, καλῶς ἐν τῇ μνήμῃ διατηρούμενος Ἀριστοτ. Ῥητ. 1, 9, 3, 9, εὐμνημόνευτος Πλάτ. Τιμ. 18· εὐκόλως εἰς διήγησιν Δημ. 56, 45, τὸ ὑπερθ. Δ. Αερ. 6, 31, commemorabilis.

Εὐμνήμων, 2' ἀχρ. ὡς ἐπὶ θ. ἐξ οὗ συγκρ. εὐμνημονεστέρως.

Εὐ-μνηστος, 2' α) καλῶς ἐνθυμούμενος Σοφ. Τρ. 108· β) καλ. εὐλογοεὐδμήτος, ποταμ.

Εὐ-μοιρατῖω· τῷ ἔπομ. Τιμ. Αερ. 99.

Εὐ-μοιρῖω (μοῖρα)· εὐμοιρὸς ἔμμ, καλὴν μοῖραν ἔχω· καθ' ἡσυχ. = εὐτυχῶς, εὐμοιρησεν = ἐκληρώτατο, ἀντίθ. τῷ ἀμοιρῖω μετέχω τινός Φαλαρ. ἐπιστ. 33· - τι Συνακ.

Εὐ-μοιρία, ἡ· εὐκληρία, εὐτυχία, σώματος καὶ πνεύματος προτίρημα, οὐδὲν δεδομένον Ἡρώδ. 1, 17, 27, felicitas.

Εὐ-μοῖρος, 2 (μοῖρα)· καλὸμοῖρος, εὐτυχῆς· - χθὼν Δισχ. Εὐμ. 850, ἀντίθ. ἀμοῖρος καὶ περ. μέτοχος Πλάτ. συμπ. 197, felix· ἐπὶ εὐμοῖρος = εὐτυχῶς· - ἀποθανεῖν Ἰώσ.

Εὐ-μολπίω (εὐμολπος)· ψάλλω καλῶς, τέρπειν Ὀμ. ὕμν. Ἐργ. 478, οἶνο.

Εὐ-μολπή· θυγ. Νηρέως καὶ Δωρίδος Ἀπολδ.

Εὐ-μολπία, ἡ· ὥρα (ψαλμωδία) Ἠσυχ.

Εὐ-μολπία ἡ, κατ' ἄλλ. τὰ, προπαρόξ. ἱπικὸν ποίημα Μουσαίου Πaus.

Εὐ-μολπιάς, ἡ· Φιλιπποῦλης ἐν Θράκῃ Ἄμμ. Μακελλ.

Εὐ-μολπίδας· στρατηγὸς τῶν Πλαταιῶν συγγεόμενος τῷ Εὐκλῆδιδας, οὗ τὸ πλ.

Εὐ-μολπίδαι, οἱ, γυν. ὄν. παρὰ τῇ Σοφ. Ὀδ. Κ. 1052· ἂν· ἐπίσημον γένος ἐν Ἀδελφ.

ναίε, εἰς οὗ ἔχειροτόνοῦντο οἱ ἱερεῖς τῆς ἐν
Ἐλευσίνι Δήμητρος Σχολ. Θουκ.

Εὐμόλπιος ἑπίσκοπος τις Σωκρ. Ἰστ.
ἐκκλ.

Εὐμόλπος, 2 (μέλπω)· τερπνὸς φάλλων
Ἄνθ. Παυλ. Σιλ. 72 (9, 596), canopus.

Εὐμόλπος, δ' Ὁρφέας, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ
Χιόνης, θυγ. Βορέου, ἥτις ἔρριψεν εἰς τὴν θά-
λασσαν τὸν Εὐμόλπον βρέφος ἐπὶ ὄντα, φοδου-
μένη μήπως ἀνακαλιφθῇ ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς,
ὃν λαβὼν ὁ Ποσειδῶν ἔφερεν εἰς Αἰθιοπίαν,
ὅπου ἀντιφάφη ὑπὸ μιᾶς θαγατρὸς τοῦ Πο-
σειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης· ἀδελφεὶς δὲ ἔ-
σχευεν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν
Θράκην πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Τεγύριον,
ὅστις ὑποδεύθεις ἀφῆκεν αὐτὸν καὶ τῆς βασι-
λείας του διάδογον. Προσκληθεὶς δὲ οὗτος
ὑπὸ τῶν ἐν Ἀττικῇ Ἐλευσινίων εἰς βοήθειαν
ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων ἦλθε μὲ στρατεύμα
Θακκῶν εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ ἐπολέμησε κατὰ
τοῦ τότε βασιλέως τῶν Ἀθηναίων Ἐρεχθίδος,
ὅτε καὶ ἀπώλεσεν ἐν τῇ μάχῃ τὸν υἱὸν του Ἰσ-
μαρον Παισ. κατὰ τινος δὲ λέγεται ὅτι ἐφα-
νεύθη καὶ αὐτὸς ὁ Εὐμόλπος· οὗτος δ' ἐκ Θρά-
κης Εὐμόλπος ἐνομιζέτο κοινὰς ὑπὸ τῶν ἀρ-
χαίων ὅτι ἦν ἰδρυτὴς τῶν Ἐλευσινίων μυστη-
ρίων, εἰς τὰ ὅποια ἐμύσθεν αὐτὸς καὶ τὸν Ἠ-
ρακλῆα· ἐκ τοῦ αὐτοῦ κατήγετο καὶ ἡ ἐν Ἀ-
θήναις γενεὰ τῶν Εὐρολπιδῶν, εἰς ἧς ἐξελέ-
γαντο οἱ ἱερεῖς τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος Ὀμ.
ὕμν. Δημ. Ὀμ. 2) υἱὸς Φιλάμμονος, διδά-
σκαλος τοῦ Ἡρακλῆος εἰς τὴν μουσικὴν Θε-
οκρ. 3) υἱὸς Μουσαίου, εἰσαγωγὴν κατὰ τι-
νας τὰ μυστήρια Σχολ. Σοφ. 4) υἱὸς τοῦ Κή-
ρως, πατ. Μουσαίου Δ. Λαερ. 5) συγγραφεύς
ἑγγονος τοῦ Δεινοκράτους Παισ. 6) ἀοιδὸς τις
Ἄνθ. 7) πατ. Ἀδασκάντου τινός, Κηφισοῦς
Ἐπιγρ.

Εὐμορφία, ἡ καλὴ μορφή, ὠραϊότης Εὐρ.
Τρ. 936· «χόλης λοδοῦ τε ποικίλῃν εὐμορ-
φίαν» Αἰσχ. Πρ. 493· σώματος Πλατ. νόμ. Α,
416· «φυγῆς Θεμιστ. formositas.

Εὐμορφία· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐμόρφος, 3· τῷ ἔπομ. Ἐπιγρ.

Εὐμόρφος, 2 (μορφή)· καλὴν ἔχων ὄψιν,
μορφὴν, ὠραῖος τὸ πρόσωπον, εὐπρόσωπος·
ἐπὶ ὅλῳ δὲ τοῦ σώματος, εὐειδής Ἀμύν.
καὶ Εὐστ. Πλ. α, 282· «εὐπρεπὴς καὶ ἀ-
στεῖος τὴν ὄψιν κάλλιον λέγειν, ἢ ὠραῖος, τὸ
δὲ εὐμορφος κοινόν» Θωμ. Μαγ. σ. 392·
μειράκια Πολυδ. 31, 24, 2, ὑπερβ. εὐμορ-
φότατος· ἐπὶρ. εὐμόρφως Σχολ. Λουκ. Ζ.
Τρ. 12, venustus.

Εὐμουσία, ἡ κομψότης, τὸ ἥθος, ὁ τρόπος
τοῦ εὐμύτου, ἡ παιδεύσις, μάλιστα δὲ γυναικίς
καὶ ἀσκήσις εἰς τὰς μουσικὰς τέχνας Εὐρ. ἐν
Πλατ. Γοργ. 486 καὶ μετ. ὡς «ἡ τοῦ αὐ-
λητοῦ εὐμουσία» Δ. Λαερ. 2, 136, ἀντιθ. ἀ-
μουσία, decentia.

Εὐμουσος, 2 (μουσα)· ἐν μουσικαῖς τέχναις
πεπαιδευμένος, μετ' εὐαισθησίας πρὸς τὸ κα-
λὸν καὶ τὴν τέχνην προικισμένος, καὶ ἐπὶ
πραγμ. ἐπιγρ. τερπνός, μουσικός· μολπή,
Εὐρ. Ἰφ. Τ. 145· τιμαί, αἱ ὑπὸ τῶν Μου-

σῶν ἀπονεμόμεναι Ἀριστ. Θεα. 112 καὶ μετ. γ.
Λουκ. Ἰρωτ. 53.

Εὐμουσός· ἀνδρ. ὄν. Ἀρισταιν.

Εὐμούσως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. μὲ τρόπον εὐ-
μουσον Πλάτ. καὶ μετ. γ.

Εὐμούχος, 2 (μόχος)· σὺντονος, ὀρκατή-
ριος· «ἄρτι γὰρ εὐμούχου ἐπὶ γυνάδος ἀγγόν
ἐφῆθου σχῆμα λαχόν» Ἐπιγρ. ἀδ. 723 (πα-
ρατρ. 103), strenuus.

Εὐμούθος, 2· εὐγλωττος· Καλλιοπέη Ἀνθ.
4, 3, 107, disertus.

Εὐμούκος, 2 (μυκάμαι)· καλῶς μυκάμενος,
δυνατὸς ἡχῶν· βουκόλια Ἀλφ. 9 (9, 104)
· κλισίη Ἐρυκ. 3 (6, 255)· ἡ ἴσινος Προβλ.
ἀριθμ. 15 (14, 121).

Εὐμυλίη, ἡ σκοτεινὴ λέξις Ὀμ. ὕμν. Ἐρμ.
325, ἀνθ' οὗ δ' ἐν Πηνειοῖ προτινέει αἰμυλίη,
ὁ δ' Ἐρμ. εὐμελίη ἢ ἐμμελίη.

Εὐνάζω (εὐνή) εὐνάζω, ὅπως τὸ σκεδάζω παρὰ
τὸ σκεδῶ ἐπ. καὶ π. 1) ἐνερ. κοιμίζω, μετ.
καθησυχάζω, καταπραύνω, τινὰ Σοφ. Τρ.
1031· «σμικρὰ παλαιὰ σώματα» εὐνάζει ῥοπή,
Οἶ. 961· «οὐποτ' εὐνάζειν ἀσκαρτόν βλε-
φάρων πόθων» Τρ. 106, consopio 2) μέσ.
καὶ παθ. κοιμίζομαι, κοιμῶμαι· «οὐ γὰρ μ'
ἀπ' εὐνασθέντος ἔκκινεας κακοῦ» Τρ. 1231·
«ἐνθ' ὀρνίθεσ εὐνάζοντο»· ὅπου συνειθίζον τὰ
ὀρνίθια νὰ κοιμῶνται Ὁδ. ψ. 299· καὶ ἐπὶ
συγκοιμήσεως, συνουσίας, «παρ' ἀνδράσιν εὐ-
νάζεσθαι» Ὁδ. α, 119· καὶ μεθ' ἀπλ. θοτ. «ὅς
τε θεαὶ εὐνάζονται ἀθανάτων» Ὀμ. ὕμν. Ἄφρ.
191· «θεῖα εὐνάσθη Κρέουσα, Φοῖβη κρυπτό-
μενον λήχος εὐνάσθη»· Ἰων 1484· «γάμοις
βασίλειος εὐνάζεται» Μηδ. 18· «εὐνάσθη
ξέλου λῆκτροισιν» Πινδ. Π. 3, 25· καὶ ἐπὶ
ζῶων, «καὶ ὀγεύειν» Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 9, 1·
ἀλλ. σπαν. περὶ ὡς Ξεν. κων. ὁ Σοφ. χρη-
ταί τῷ ἐνερ. καὶ ἐν τῇ σμ. τοῦ κοιμῶμαι,
«ἐὰντ' με δόμοισιν εὐνάσσει» Τρ. 1001, ἀν
καὶ ἡ γρ. ἀθεταία καὶ ἡ γρ. γραπτέον εὐνάσθαι·
μετ. ἡσυχάζω, κραδύνομαι, dormio, quiesco.

Εὐναί, αἱ πόλ. Καρίας, ἐν ἡ καταμὲς Εὐ-
νατος.

Εὐναία, ἡ πόλ. Ἀργολίδος, ἣν ὦκουον Κυ-
νοῦριοι καὶ Εὐναίης καὶ Εὐναίτης. Στ. Βυζ.
Εὐναίετ' αὖν, 3· καλῶς κατοικοῦμενος, ἐπι-
τηδεύς εἰς οἰκισιν, καλῶς ἐκτισμένος ὁ Ὀμ.
μετγ. ὡς ἐπὶ ὁ. τ. πόλις, δόμοι, μέγαρον· ῥῆμα
δὲ εὐναίετ' αὖν οὐδαμῶς ὑφίσταται.

Εὐναίετος, 2 (ναίω)· καλῶς κατοικημένος,
ἀρμύδιος εἰς κατοικίῃσιν ἐν ἡ. ὑφίσταται πάν-
τοτε μετὰ τοῦ πόλις καὶ πολέεθρον, καὶ μετὰ
τοῦ κύρ. ὄν. Κούδριον ἡ. π. 572, Σιδωνίη Ὁδ.
ν, 285· ῥῆμα εὐναίω ἢ εὐναίεσθαι οὐχ ὑφί-
σεται που ἰδ. εὐναίετ' αὖν, εὐκτίμενος καὶ εὐ ἐν
τέλει).

Εὐναίος, 3 (εὐνή)· ὁ ἐν τῇ εὐνῇ, κοίτῃ· λα-
γῶς Ἀθην. 13, 502, Ξεν. κων. 5, 9, ἀντιθ.
τῷ ὀρκατός· ὅθεν = ἐγκρομύμενος Σοφ. ἀ-
ποστ. 184· «λαγῶδες ὁ ἐν ὀρκαῖς ἀλυσκόμενος,
εὐναίος δ' ὁ ἐν κοίτῃ» εὐναίος = εὐνή, οἰκία,
ἐναῖος γάμοι = αὐτογυνή Αἰσχ. ἰκ. 327·
κῆπος Εὐρ. Ἀνδρ. 179· γαμήτας Αἰσχ. ἰκ.
1028· τὰ εὐναία σπανιῶς, περὶ «εὐναία ἵχνη»

- ἀν. 10. τ. δρομαία Ξεν. κυν. 5. 7' ἡ εὐναία = εὐνή, ὃ ἀντὶ ἀγκύρας χρησιμεύων λίθος (ἴδ' εὐνή). Ἀπολ. Ρ. εὐναίης δλίγον λίθον ἐκλύσαντες, 1, 955, προσυμπεπν.
- Εὐνατός, ὃ· 1) ποτ. παρὰ τὰς Εὐνάς Στ. βορ. 2) υἱὸς Κλυτίου, Κῆρος Οὐριγίλ.
- Εὐνάν, ἄνος, ὃ, κατὰ Χοιροβ. εἰς Θεοδόσιον «εἰς ἀν' θηλυκὸν οὐκ ἔχον». Τὸ Εὐνάν ἄνος, ὃ παρατίθενται τινες ὡς θηλυκὸν, νομίζοντες τὴν γυναικα σφαιραίνειν, δεικνύσαι Λούπερκος ἐν τῷ περὶ γεννῶν ὅτι ἀρσενικοῦ γένους ἐστίν» = σφύγγος, conjux.
- Εὐνάπη· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
- Εὐνάπεις 1) Σαρδία δε Λυδός, γεννηθ. τῷ 347, μ. Χ. οὐ βίος Σοφιστῶν διεσώθησαν· 2) Λυδός, πρεσβυτής ἐπὶ Ἰουλιανῷ Νουβ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.
- Εὐ-ναΐσμος, 2' ἀρμόδιος πρὸς εὐνήν, στρωμα Ξεν. κυν. 8, 4.
- Εὐνάστειρα (εὐνή)· θηλ. τοῦ ἐπομ. «-πρόποις» = ὑπνωτικὴ πόσις Γαλλ. κορίους.
- Εὐνάστηρ, ἥρος, ὃ, εὐναστής, εὐνάτωρ, ορος, εὐνάτηρ, θηλ. εὐνάστρια καὶ εὐνάτειρα (εὐνά-ζω, εὐνάω)· ὃ εἰς κατακύμησιν, ἡσυχίαν φέρων «-τρίτος λίθος» Ὀππ. ἄλ. 3, 373 (ἴδ. εὐναίος), παρὰ Λυκάφ. 144' «εὐναστήρ = σύν-ευνος, σφύγγος», maritus.
- Εὐναστήριον καὶ εὐνάτηριον τὸ (εὐνάω = εὐ-νάζω)· ὃ τόπος, ἐνθα κοιμῶνται, κοιτῶν, κλί-νη γαμικὴ Αἰσχ. Πέρ. 156 καὶ μετρ. π. 2) τροπ. σύνευνος, γυνή καὶ πλ. ἀντὶ ἐν. Σωφ. Τρ. 914, cubiculum.
- Εὐνάττειρα· θηλ. τ. εὐνάτωρ, σφύγγος «-λε-γέων Διός» Αἰσχ. Πρ. 898, conjux.
- Εὐνάττηρ, ἥρος, ὃ· σφύγγος Αἰσχ. Περσ. 134.
- Εὐνάτωρ, ορος, ὃ· τῷ ἄνω. Εὐρ. Ἴων 913.
- Εὐνάω, = εὐνάζω, (εὐνή)· κοιμίζω, κατακλι-νω «ἔξεις δ' εὐνήσειν ἡμᾶς» Ἰλ. δ, 440' «εὐνή-σασα φρουρὸν ὄφιν» Ἀπολ. Ρ. 4, 87' καὶ μετρ. καταπαύω, καθισταίω «της δ' εὐνήσε γάον, σγίθι δ' ὅσος γάοιο» Ὀδ. ο, 758' ἑλπίδας «ἀνθρώποισι βατὴς εὐνήσε πορείης» Ἀγαθ. προσμ. 87 (4, 3) - γάον Νον. Δ. 13, 276.
- Μέσ. μετὰ π. ἀορ. ἐπὶ συγκοιμήσεως «ἡ δὲ σ' ὑποδδεῖσασα κελήσεται εὐνηθήναι» Ὀδ. κ, 296' καὶ συχνά μετὰ τοῦ φιλόττη ἢ «ἐν φι-λόττη, καὶ ὡς τὸ εὐνάζομαι μετὰ δοτ. «θεὰ βροτῶ εὐνηθεῖσα» Ἰλ. β, 861' «ὠνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθήναι» Ἡσ. θε. 380' μετρ. ἐπὶ καταγίδων, τρικυμίων, ἀνεμοζάλης, κοπάζω «ἔκλειπεν ἀνέμους εὐνηθήναι» μετὰ τοῦ παύσασθαι Ὀδ. ε, 384' «θυμὸς εὐνηθείς» Σωφ. ἀποσκ. 581, consorrio, dormio.
- Εὐνάων, οντος· καλῶς ῥέων Αἰσχ. ἀποσκ. 38' - οὐρανός = χρυσὸν βρέχων· δι. γρ. εὐ-νάεντος = ἡσυχος, καθεύδων.
- Εὐ-νεΐκη, ἡ· Νηρηΐς Ἡσ. Θεοκρ. Εὐνεΐκα· ὄνομα, ἀντὶ εὐνική· 2) Νύμφη Θεοκρ. γ) ἄλλ. γυν. Θεοκρ.
- Εὐ-νεϊκής, ἡ εὐνεϊκεστός· ἐδιδάκритος Ἀντί-μαχος Πορφ. εἰς Ἰλ. ω, 23.
- Εὐ-νεϊκος ἀντὶ Εὐνίκος· ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.
- Εὐνεΐς, αἰ, ἀντὶ Εὐνά· τόπος παρὰ τῇ Μεσσηνίᾳ τῆς Σικελίας Δ. Σιχ.
- Εὐνέμεης· ἀνδρ. ὄν. Ἀχαΐα, νομίσμ.
- Εὐνέτης, ὃ (εὐνή)· σφύγγος Εὐρ. Ὀρ. 1308' καὶ μετρ. ὄνομα καὶ π. εὐνατήρ, καὶ εὐνήτωρ, Εὐνέτης· θηλ. τοῦ ἄνωτ. - Διός Ἀπολ. Ρ. 4, 96, conjux.
- Εὐνεως· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. ἴδ' εὐνης μετρ.
- Εὐ-νης καὶ εὐνεως, ω, ἡ Εὐνεΐς, ἔως καὶ Εὐνεός· 1) υἱὸς Ἰάσονος καὶ Ὑψιπόλης ἐν Λή-μνῳ Ἰλ. καὶ 2) Ἀθηναῖος Πλούτ.
- Εὐνεως, 2 (ναυς)· καλῶς μὲ πλοῖα προμη-θευμένος Μάξ. Τυρ. 5, 5.
- Εὐνή, ἡ (συγγεν. τ. εὐδὸς κατ' ἄλλ. πρωτοτ.)· Α) 1) κλίνη, τόπος ἐνθα κοιμῶνται· «εὐνή ἐνὶ μαλακῇ» Ἰλ. ι, 614' «-τοῦ στρατοῦ», κ, 408' καὶ τραγ. 2) φωλεά, ἀγρίων θηρίων Ἰλ. λ, 115' - λαγὼ, κυν. δ, 16' τὸν πετει-νὸν Σωφ. Ἀντ. 421· 3) συζυγική· «εὐνήν αἰ-δομένη πόσιος», Ὀδ. π, 75' «εὐνήν ἀνδρός αἰσχύνουσα» Αἰσχ. Ἀγ. 1609· 4) ἐν γέν. ἐπὶ συγκοιμήσεως· «φιλόττη καὶ εὐνή μιγν-ναι» Ὀμ. συχνά, «ἔτλην ἀνέρος εὐνήν» Ἰλ. σ, 433' «ἀπανήσασθαι θεοῦ εὐνήν» - μετὰ τοῦ θεοῦ Ὀδ. κ, 297' γάμος, συζυγία, σπανδρεία· «εὐναὶ ἀνδρῶν» Αἰσχ. Ἰκ. 134, Σωφ. καὶ Εὐρ, συχνά «ἔλλην τι» εὐνήν ἀντὶ σφύγγος· πύ-σος, Α. δρ. 908' «γαμήλιος εὐναί», Μηδ. 1027' - νομφίδιοι = νομφικαί, Ἀλλ. 889' «κρυφαίαι εὐ-ναίς πείσας ἔλχον Ἀτρώεα», Ἰλ. 720' μετρ. τόπος ἀναπαύσεως, τάφος· «ἐνθα σ' ἔχουσιν εὐναί» Αἰσχ. Κο. 316' «καίμαι ἐς ἀλαμπείας Ἀἰδὸς εὐνάς» Ἐπιγρ. δδ. 677 (παρὰ, 660)' ἡ θεία, ὡς εὐνῶν, καὶ = πυρά, ἐν ἡ ἑκατον τοῦ νεκροῦ Ὀππ. ἄλ. 557' καὶ ἐν γέν. = τόπος ἐνθα τις διατρίβει, δρ. «Τυρωεὺς ἐμμε-ναι εὐνάς» καὶ «ἐν Σιδόλῳ, δὲ φασὶ θεῶν ἐμμεναι εὐνάς Νομφάων» Ἰλ. ω, 615 καὶ = κατὰ Φωτ. σκηνὰ στρατοπέδου Θουκ. 4, 32' «στρατοπέδους ἀννοὶ εὐνάς ποιησάσθων», Πλάτ. πολ. 3, 415· Β) αἱ εὐναί = οἱ λίθοι οἱ κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ὡς ἀγκυραὶ χρησιμεύοντες, ἡ = λίθοι, δὲ ὡν ἰσπερὶ τοῦ εἰς τὴν ἀκτὴν τὸ πλοῖον πρὸλ. Νιτζ. εἰς Ὀδ. δ, 418, cubilla.
- Εὐνήεις, εὐνήσεως, ἐν, ὄνομα, μόν. εὐ-ναίντος, ἀντὶ εὐνάεντος· ἴδ' εὐνάων.
- Εὐ-νηθεῖν, ἐπὶ. ἔκ της κλίνης Ὀδ. σ, 124, e lecto.
- Εὐ-νημα, τό· συζυγία, συγκοίμησις Εὐρ. Ἴων 304, εἰς τὸν πλ. conjugium, concubitus.
- Εὐ-νησος, 2' ὄρηαις ἔχων νήσους Νεν. Δ. 41, 15, insularis.
- Εὐνηστήρ· ἴδ' εὐναστήρ.
- Εὐνήστρια ἡ· εὐνάστειρα.
- Εὐ-νήτειρα, ἡ· Εὐνάτειρα· -νὺξ Αἰσχ. Περ. 153' - ἔργων Ἀπολ. Ρ. 4, 1058, conjux.
- Εὐνητήρ· ἴδ' εὐνήτης.
- Εὐνητήριον, τό· εὐναστήριον ὃ ἴδε.
- Εὐ-νήτης, ὃ· σφύγγος, ἀνὴρ Ἡσ. concu- bitor, maritus ἴδ' εὐνέτης.
- Εὐ-νήτος, 2, ἔκ. εὐνήντος· καλῶς νευνημέ-νος, ἐνυψασμένος· -πέπλος Ἰλ. ω, 580.
- Εὐ-νήτρια· θηλ. τοῦ εὐνητήρ, ὁμοίως π. καὶ εὐνήτειρα, πρὸς τὸν θάλαμον της ἡ ἀγάνευρα λέγει· «ὡς ἐμ' οὐποτε δέξασθ' ἔτ' ἐν κοιταγῇ

ταῖς δ' εὐνήτριαν = εὐναζομένην, κοιμωμένην Σοφ. Τρ. 924.
 Εὐνήτωρ, ορος' εὐνητήρ, ἐννάτωρ, εὐνήτης
 Εὐρ. Ήρ. 21, maritus.
 Εὐνία, τά' στρώματα, κλίνη Σουδ. strata.
 Εὐνίας' ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. ἴσ. γραπτέον Ἐρ-
 μίας κατὰ Κάμλ.
 Εὐνίακητος, 2' εὐκόλως νικώμενος Γαλην.
 Εὐνικίδιας, ὁ οὐ καὶ ἀσ' ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐνίακη, ἡ 1) Νηρηΐς 2) μήτ. Τιμοθέου 3)
 Κυπρ. Ἐπιγρ. Σακελλαρίου Κυπριακά τ. 1, σ. 96.
 Εὐνικός 1) Ἀθηναῖος α) Χολαργεύς Δημ.
 6) Προσπάλτιος Ροσσ. 2) Θηβαῖος Ἐπιγρ. 3)
 Μακεδὼν Ἀρρ. 4) π. ἀρ. κοιμωδίας Ἀθην.
 (ἀμφ.) 5) ἀγαματοποιός καὶ τορευτής Μι-
 τυληναῖος Πλίν. 6) ἐπὶ νομίσι. Κύμης Μιον.
 7) Ἐφέσιος Μιον. 8) ἄλλ. Ἐπιγρ. 9) κώμη
 ἐπὶ τὸ Πόντου τοῦ Πολεμονιακοῦ μτγν.
 Εὐνίς, ἰδος, ἡ' εὐνέτις, σύζυγος Εὐρ. Ή. Α.
 397. τὸ δ' εὐνίς ἱσφ. γραμ. conjux.
 Εὐνίς, ἰος καὶ ἰδος' κατ' Εὐστ. παρὰ τὸ εἰς,
 κατ' ἀρ. λεξ. ἐστερημένος καὶ μεμονωμένος
 - τινός. «ὅς μ' ὕπνιν εὐνίς ἔθηκε» = μ' ἐστέ-
 ρησε Πλ. γ, 44' - φυγῆς Ὁδ. ι, 524' «εὐνίς
 ἀνδρείως ἀγέων» Ἐμπεδ. 411' «γένηται εὐνίς
 πατρός» Αἰσχ. Χο. 245' ὅθ. ἀπωφανισμένος,
 γῆρος, χήρα «καὶ ἀνάνδροι» = χήραι Αἰσχ.
 Πέρ. 281 καὶ μτγν. π. - ὀφθαλμῶν = στερημέν.
 Βασσ. 11 (7, 372) κατ' Ἐτ. Μ. «εὐνίς ση-
 μαίνει τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ εὐνίς
 καὶ ἡ εὐνίς» σημαίνει δὲ καὶ τὸν μεμονωμέ-
 νον παρὰ τὸ εἰς· ὅτε δὲ σημαίνει τὸν ἄνδρα
 καὶ τὴν γυναῖκα γίνεται παρὰ τὸ εὐνί, εὐ-
 νίς ὅθ. ἱσφ. τὸ εὐνίς π. δὲ Σουδ. «εὐνίς,
 ἐστερημένη, τῶν ἐπιτηδείων», orbus, viduus.
 Εὐνίητος, ἐπ. εὐνίης ὁ ἴδιος.
 Εὐνία, ὄρωρ. ἡ' Εὐνία Θεοκρ.
 Εὐ-νοία (εὐ νοία) εὐνοῖς ἐπὶ - τινὶ Σοφ.
 Αἴ. 974' «οὐ βέβαιον ὅτι φιλεῖν τοὺς μισοῦν
 δοκοῦντας, οὐδ' εὐνοεῖν τοῖς κακόνους» Ξεν.
 Κυρ. 8, 2, 1' παθ. ἔχω τὴν εὐνοίαν τινος
 Μεν. ἐν Στοβ. ἀνθ. 4, 29' «τὸ εὐ νοῖα δύο ἔχον
 περισπωμένας ὁμολογεῖ τὴν ἐξ ἐπιρρήματος
 καὶ ῥήματος παράθεσιν» Ἀπολ.
 Εὐνόη 1) Νύμφη τις μήτ. τῆς Ἐκάδης Φε-
 ρεκιδ. 2) γυνὴ βασιλ. τῆς Μαυριτανίας Βο-
 γάδου Σουετ. 3) δούλη τις Θεοκρ. 4) ἄλλ.
 Ἐπιγρ.
 Εὐ-νόημα, τό' ὁρθῶς νενοσημένον Στοβ. ἐκκλ. ἡθ.
 Εὐ-νόησις, ἡ' εὐνοία Ἀρτεμίδ. 212, bene-
 volentia.
 Εὐ-νοητικῶς μετ' εὐμενείας - διακεταῖαι
 πρὸς τινὰ Στοβ. ἐκκλ. ἡθ. 204, benevolia.
 Εὐ-νόητος, 2' εὐκόλως νοηθῆναι.
 Εὐ-νοήτως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ.
 Εὐνόη καὶ εὐνόα, ὄρωρ. ἡ' 1) Νύμφη, μήτ.
 τῆς Ἐκάδης Φερειδ. 2) ὄν. δούλης Θεοκρ. 3)
 οὗζ. βασιλ. τῆς Μαυριτανίας Βογάδου Σουετ.
 Εὐ-νοθεύς, 2 (νοθεύω) εὐκόλως νοθευ-
 θῆναι δυνάμενος «τὸ ἔλαϊον οὐκ εὐνόθευτόν
 ἴσθι δι' ἄλλου ὕγρου, ἀλλ' ἀκέραιον ἀέ μί-
 νει» Κορινθ. π. φ. θ.
 Εὐνοία 1) ὄν. γυν. Ἐπιγρ. 2) ὄν. πλοῖον Ἐπιγρ.
 Εὐ-νοία, ἡ (εὐνοός) ἰων. εὐνοίη, π. εὐνοή

εὐμενεία, φιλοφροσύνη, χάρις «κατ' εὐνοίαν
 φρεσὼνα» Αἰσχ. ἱκ. 918' «ἐπ' εὐνοίᾳ χυο-
 νός», Ἐπτ. 998' καὶ πλ. «τοῖς ἥσασιν γὰρ
 πᾶς τις εὐνοίας φέρει» = πρὸς τοὺς κατωτέ-
 ρους ἀποδεικνύει τὴν εὐμενείαν του, ἱκ.
 484' «εὐνοία λέγω, αὐδῶ» = μετ' εὐμενείας,
 Σοφ. Πλ. 1306' «εὐνοίαν ἔχειν τινί» = εὐ-
 μενὴ πρὸς τινὰ εἶναι Εὐρ. Ὀρ. 866' ὡς «εἴτε
 εὐνοία ταῦτα ἐποίησε, εἴτε καὶ καταχαίρων»
 Ήρ. 7, 239' - εἰς τινὰ Εὐρ. Ἐλ. 1425'
 «εὐνοίαν ἔχων διατελεῖ εἰς τοὺς Ἕλληνας»
 Δημ. 18, 54' «εὐνοία ἐρῶ τῇ σῇ» = ἐκ φιλο-
 φροσύνης πρὸς σε Πλ. Γοργ. 486' μετὰ γεν.
 Θουκ. 3, 37' - ἐκατέρωθεν πρὸς ἐκατέρωθεν, ἀν-
 τίθ. φθόνος Πλάτ. νόμ. 1, 635' «εὐνοίαν
 παρέχσθαι» = δεκνύναι Ἀνδοκ. 1, 6' «παρέ-
 χειν τινί» Σοφ. Τρ. 705' «ἡ παρὰ τῶν θεῶν
 εὐνοία» = ἡ χάρις τῶν θεῶν, Δημ. 2, 1' «ἡ
 παρὰ τοῦ δήμου εὐν.» Λουκ. Σουθ. 10' «εὐ-
 νοίαν ἐξ ἀνθρώπων κτθσθαι» Ξεν. Κυρ. 8, 2,
 22' «κατ' εὐνοίαν», ἀντίθ. τῷ βίᾳ Θουκ. 6,
 92' «ἐπ' εὐνοίας», 2, 40. Καὶ πεζ. ἀπαντᾷ
 ὅπλ. «ταῖς εὐνοίαις μεθ' ὁμῶν ἦσαν» Ἰσοκ. 11,
 15 καὶ μτγν. «φασὶ δ' εὐνοίας (δι. γρ. εὐνοίᾳ)
 διδόναι, καὶ τοῦτο τοῖνόνον ἔχει τὰ λήμματα»
 = ἐκδοῦσα ὄρωρ. Δημ. 8, 26' ὡς ἐν 19, 282 ἐπε-
 ξηγετ. «τίς λειτουργία, τίς εἰσφορά, τίς εὐ-
 νοία» = ἀποδοῖς τῆς εὐμενείας, benevolentia.
 Εὐνοίδιας' ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐνοϊκός, 3' εὐμενής, εὐνοϊκώτερος ὑπάρχει
 τινὶ Δημ. 57, 1 καὶ μτγν. benevolus.
 Εὐνοϊκός' ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐνίη' ὄρωρ. Ὀδίου ἐξ Ἀγγύρας Ἐπιγρ.
 Εὐνοϊκός, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. - βοηθεῖν Ξεν.
 ἀπομ. 2, 2, 12' «εὐνοϊκῶς ἔχειν τινί» = πρὸς
 τινὰ εὐμενὴ εἶναι Ἑλλ. 4, 4, 15' «πρὸς τινὰ»,
 ἀπομ. 2, 6, 34' «τοῖς εὐν. πρὸς ἡμᾶς διακειμέ-
 νοις» Ἰσοκ. 12, 237' «δικαίως ἀν' ἔχοντι εὐ-
 νοϊκώτερος ἔρω» Δημ. 51, 2, benevolus.
 Εὐνόιος 1) μοναχός τις Φώτ. 2) βίητ. παρὰ
 Δαμασκίω.
 Εὐνοκλήης ὁ διὰ τὴν φιλοφροσύνην του γνω-
 στός Σπαρτιάτης Ἐπιγρ.
 Εὐνόμα' γυνὴ ἐκ Χαιρωνείας Ἐπιγρ.
 Εὐνόμας, ὁ' καλὴν βοσκήν ἔχων «-ἰδαίς
 μίμων λειμωνία ποιᾷ μέλων ἀνθρίθους αἰὲν
 εὐνόμα χρόνον τραγόμενος» Σαφ. Αἴ. 897,
 ἐξηγ. Σχολ. = εὐνομος· «τῷ καλῶς μεριζομένῳ
 εἰς τέσσαρας ὄρας», ἡ τῷ εὐνομουμένῳ καὶ
 δικαίῳ, ἡ «εὐνόμα λειμώνι» = ἔχοντι καλὴν
 βοσκήν, ἡ γρ. ὅμως φαίνεται ἱσφ. καὶ ἡ τοῦ
 Ἑρμᾶν. διορθ. εὐνόμας = καλῶς κινουμένη
 ἐπίσης δὲν εἶναι κατάλληλος.
 Εὐνόμας' ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐ-νομέομαι (εὐνομος), ἀπομ. παθ. κα-
 λῶς νόμος, καὶ πολιτείαν ἔχει· «οὕτω ἡ
 χώρα εὐνομεῖται» Ήρ. 1, 97' εὐνομήθη-
 σαν, 1, 65' «ἡ Λακεδαιμόν ἐκ παλαιτάτου
 εὐνομήθη» Θουκ. 1, 18' «εἰ μέλλει εὐνομή-
 σθαι ἡ πόλις» Πλάτ. πολιτ. 2, 380' «πό-
 λις εὐνομουμένη» Δημ. 24, 139' «οἰκία πλου-
 σία καὶ οὐκ εὐνομουμένη» οὐχὶ καλῶς διοι-
 κουμένη, κυβερνωμένη Αἰσχ. ἱκ. 1, 171.
 Εὐ-νομέω (εὐνομος) τῷ προηγ. μόν. Πλάτ.

νόμ. 11, 927· «πόλις εὐνομοῦσα εὐδαιμονεῖ», ἐνθα κατὰ Ast. = εὐνομος οὐσα.
Εὐ-νόμημα, τὸ νόμιμον κατάρθωμα Χρύσιπ. ἐν Πλουτ. Στωικ. ἐναντ. 15.
Εὐνομία, ἡ π. Ἦσ. καὶ Ὀρφ. εὐνομίη 1) θυγ. θέμιδος, μία τῶν Ἑρῶν Πινδ. 2) ἐπιγραφὴ ποιήματος τοῦ Τυρταίου 3) ὅν. γυν. Ἐπιγρ. Εὐ-νομία, ἡ (εὐνομος) 1) καλοὶ νόμοι, εὐταξία νόμιμος· «ἀνθρώπων ὄβριν καὶ εὐνομίαν ἐφορῶντες» Ὀδ. ρ, 487 περὶ τῶν Θεῶν βῆθιν, καθ' ὃ καὶ Πλάτ. «ὄβρις τε καὶ εὐνομίας τῶν ἀνθρώπων καθοράν», σοφ. 216· «εὐνομίῃσι πόλιν κατὰ κοινανόουσι» Ὀμ. Ὀμν. 30, 11· ἀπόλεμος = ἡ εἰρήνη Πινδ. Π. 5, 67· καὶ προσωποποιεῖ. Ἰδ. κῆρ. ὅν. πρὸς. καὶ «σὺ φῶτες πρὸς βαίῶν τάξιν εὐνομίην ἄγομεν» = ἡσυχίαν πρὸ τῶν σῶν τάξιν ἄγομεν Ἀνθ. Ἰδ. σημ. τὴν τήρησιν τῶν νόμων «οὐκ ἔστι δὲ εὐνομία τὸ εὐ κεῖσθαι τοὺς νόμους, μὴ πείθεσθαι δέ», Ἀριστ. πολιτ. 4, 8· «εὐν. πιθαρχία νόμων σπουδαῖον» Πλάτ. δρ. 413· «θεῶν θέσι» ἐξήντος· εὐνομία σέβων μεγίστη» Σοφ. Αἴ. 699· καὶ πεζ. «εἶναι ἐν Ἀττικῇ πᾶσαν εὐνομίην» Πρ. 2, 124· «ὅταν παῖδες εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς εἰσδίδονται», Πλάτ. πολ. 4, 425· «ἐν ταῖς ψυχαῖς», νόμ. 12, 980· 2) καλὴ νομὴ, βοσκὴ Φιλοστρ. εἰκ. 2, 2· 3) καλὴ μελωδία, μουσική, 1, 5, ordo, modulatio.
Εὐνομία νός 1) μτγν. ποιητ. τῆς Ἀνθ. 2) αἰρεσιάρχης, ἐξ οὗ Εὐνομίαναι Σωκρ. Ἰστ. ἔκκλ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Εὐνομίδης· Ἀμαργινός τις Ἐπιγρ.
Εὐνομίετυχανοί καὶ Εὐνομίεθεσφρονιανοὶ αἰρετικοὶ Σωκρ. Ἰστ. ἔκκλ. 3, 24.
Εὐνόμος 1) Λουκ. 2) ἐπισκοπος ἐπὶ Καίσαρος Οὐάλεντος 3) υἱὸς Πρυτανίδος, βασιλ. τ. Σπάρτης = εὐνομος Δ. Σικ.
Εὐ-νομος, 2 (νόμος)· καλῶς κυβερνημένος, μὲ καλοὺς νόμους προμηθεύων· «πόλις Πινδ. 1, 4, 24· ἔρανος, Ὁ. 1, 37· προσέτι· μοῖρα εὐν. = εὐνομία, Ν. 9, 29· ἔνδρες = τηροῦντες τοὺς νόμους, κατὰ νόμους πολιτευόμενοι Πλάτ. νόμ. 7, 815· 2) (νομός)· «Σκόθαι = καλὰς νομὰς ἔχοντες Αἰσχ. ἀποσπ. 189· «τὰ εὐνομώτατα τῶν χωρίων» Δογγιν. 4, 4, pascuus.
Εὐνομος 1) υἱὸς Ἀργιτέλους Ἦρ. ὅν. ἄλλοι καλοῦσιν Ἐνομον ἢ Εὐρόνομον 2) ἀρχηγὸς τῶν Μυσῶν Κ. Σμ. 3) υἱὸς Πρυτανίδος, τοῦ Πολυδέκτου καὶ Λυκούργου Πλάτ. καθ' Ἦρ. υἱὸς τοῦ Πολυδέκτου, βασιλ. Σπάρτης (6 Προκλείδης) Πλουτ. Λουκ. 4) Ἀθηναῖος α) στρατηγὸς Ξεν. 6) μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους γ) ἀδελφὸς τοῦ Αἰσχίνου Δημ. 3) ἀδελφὸς τοῦ Ἀριστογείτονος ε) Μυκαλησίας ἐπὶ ἀνδριάντος ἐν Ἀθήναις Ἀρ. Ροσχέτ ζ) ἄλλ. Ροσσ. 5) κιθαρωδὸς Περικλ. Στραβ. 6) ἀδελφὸς Πυθαγόρου Σάμιος Δ. Λαερ. 7) Λαρισσαὶος υἱὸς Πολυκλείτου Πορφυρ. 8) Θεβαῖος Ἐπιγρ. 9) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Εὐνοος, ὁ τὴν Εὐνοῦ υἱὸς Ὑψιπόλης καὶ ἀδελφὸς Θόαντος Ἀνθ.
Εὐνοος, 2, συνηρ. εὐνοος (πλ. οἱ εὐνοος Φιλήμονος καὶ ἄττ. πῆξ. ἀσυναίρ. εὐνῶν Θουκ.

6, 64)· φιλόφρων, συμπαθητικός, εὐμενής· «κριτής, Αἰσχ. Περσ. 222· τινί, Σοφ. Φιλ. 1335· τῇ πόλει Ἀντ. 209· καὶ τῶν δ' εὐνοον πάρα», Πλ. 1194 = εὐνοία· καὶ ἐν ταῖς πεζ. Ἦρ. 5, 24, γεν. εὐνοῦ «οἱ δοκούντες εὐνοεῖναι» Πλάτ. πολ. 8, 549, ἀντίθ. τῇ δυσμενῇ Ξεν. Κυρ. 8, 3, 5, ὑπερβ. εὐνοόστατος Σοφ. Αἴ. 809· «τῶν φιλότατων καὶ εὐνοοτάτων κτημάτων», συγκρ. εὐνοόστερος Ἦρ. 5, 42· εὐνοώτερος Ἐτ. Μ. Ἰπρί. εὐνώος καὶ συνηρ. εὐνω, ὑπό Φρον. 141, (ἐν συγκρ. πρὸς τὸ εὐνοόσις) ἀποδοκιμαζόμεν εὐρίσκειτ. π. μτγν. ὡς «τὰ στρατεύματα πρὸς αὐτὸν εὐνώως ἔχοντα» Πλουτ. Γάλλ. 8· «εὐνοόστατα δέκνεντο πρὸς τινὰ» Δ. Σικ. 19, 6, benivolus.
Εὐνο-ποιεῖν· «εὐνὴ δὲ ἡ συνουσία, παρὰ τὸ εὐνοποιεῖν, ἡγῶν φιλοποιεῖν» Τζετζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 86, 6, ὑπερ μᾶλλον εὐνοοποιεῖν λεκτόν Ἐρ. Στ.
Εὐνόστα, γεν. ας, (ὀηλ. π. εὐνοστός). Νόμφη καὶ μήτη. τοῦ Εὐνόστου ἐν Τανάγρα Πλουτ.
Εὐνοστίδαι οἱ 1) Ἀττικὸς δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς ἀπὸ ἡρώος Εὐνόστου 2) φρατρία καὶ γένος ἐν Νεαπόλει Ἐπιγρ.
Εὐνοστίδης· υἱὸς Ἀντιόχου Πιραειεύς, ἄλλ.
Εὐνοστος, ἡ 1) θεὰ ἱερμύλως, τῆς ὑποίας ἑογαλμα ἱστατο ἐν τοῖς μύλοις ἐπιστάτης δὲ εἰς τὸ σωστὸν μέτρον τοῦ ἀλευροῦ Ἦσυχ. 2) ὁ ἡρώς ἐν Τανάγρα Πλουτ. 3) ἀδελφὸς τοῦ Πυθαγόρου Πορφυρ. 4) ὁ τοῦ Νύστου λιμὴν ἐν Ἀλεξανδρίᾳ Στραβ.
Εὐνοὺς 1) Ἀθηναῖος Σαλαμίνιος Ροσσ. 2) ἀρχηγὸς τοῦ θουλικῶν πολέμου ἐν Σικελίᾳ, καὶ ἄλλοι Ἐπιγρ.
Εὐνο-υχία, ἡ κατὰστασις τοῦ ἱετομίου εἴτε εὐνοῦχου, σημ. ἐπὶ καὶ ἀγαμίαν ἔκκλ. coelibatus.
Εὐνο-υχία, ὁ· μὲ εὐνοῦχον ὁμοίως, πρὸς τι κνοποῖται ἀνεκτιθέμενος Ἰπποκρ. καὶ Ἀριστοτ. σημ. καὶ σικυόν, εἶδος καρπούσιων, ἀνευ σπέρματος, ἀντίθ. τῷ σπερματίας Ἀθην. 2, 68· κάλαμος = μὴ ἔχων κνήμας Θλοφρ. spadonius.
Εὐνο-υχίζω (εὐνοῦχος)· καθιστῶ τινὰ εὐνοῦχον Λουκ. παύθ. Δ. Κασ. 68, 2· γυναικας Ἀθην. 12, 515, castris, emasculis.
Εὐνο-ύχιον, τὸ βοτάνης εἶδος Πλιν. 19, 8.
Εὐνο-υχισμός, ὁ τὸ εὐνοῦχεῖν μτγν. castratio.
Εὐνο-υχιστής, ὁ· εὐνοῦχίζω castrator.
Εὐνοῦχο-ειδής, 2· εὐνοῦχῶ ὁμοιάζων Ἰπποκρ.
Εὐνοῦχος 1) ὁπρῆτης καὶ ἐπιστάτης τοῦ γυναικείου φύλου ἐν Δοίξ, βραδύτερον δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι 2) ὁ φονεὺς τοῦ Εὐαγόρου Ἀριστοτ. 3) ἐπιγραφὴ συγγράμματος τοῦ Λουκ.
Εὐνοῦχος (εὐνὴ, ἔχω)· ὁ φύλαξ εἴτε φρουρᾶς, ὁπρῆτης εἴτε ἐπιστάτης τῶν γυναικῶν, οἵτινες ἦσαν ἱετομίαι, καὶ μάλιστα ἐν Ἀσίᾳ ὡς πιστοὶ τῶν ἡγεμόνων ἐγίνοντο ἐπιστημότατοι Ἦρ. 8, 105, καὶ ἐπὶ ἑξῶν Σουλ. Ἀπολ. Ἰ. 1, 587· ἐπὶ καρπῶν εἴτε φυτῶν, τὰ μὴ ἔχοντα κόκκον εἴτε σπέρρον, ὡς οἱ φοίνικες, οἵτινες καὶ ἀπόρρητοι ὀνομάζονται Ἀριστοτ. π. Ἀθην. 14, 652, π. τοῖς Πυθαγορείοις οὕτως ἔκαλετο ἡ ὀρίδαξ, εἴτε μαρουλίου εἶδος Ἀθην. 2, 69 (πρὸς ἄστυας) «εὐνοῦχα ὄμματα» = ἔγχευκα, οἱ δὲ ἀρ. λῆξ. ἔρμην. εὐνεῖς, μὴ

μετασχόντες ὕπνου Σοφ. ἀποσπ. 880, εραδο.
Εὐνο-υχ-ώδης, 2' εὐνουχουσίδης, ὁμοιος μ'
εὐν. Ἰπποκρ.

Εὐνώ, ἡ ἴσις Ὀρίγ. 5, 14.

Εὐνώρας, ὁ ἴδ' εὐνώρας.

Εὐνωίς, ἐπίρ. τοῦ εὐνους, benevole.

Εὐ-νωτος, 2' ἔχων ισχυρά νῶτα Ἀριστοτ.
ευσιογν. 5.

Εὐξάνθιος· υἱὸς Μίνως καὶ Δειφιδέας Ἀπολ.
ἴδε τὸ ἐπομ.

Εὐξάντιος· υἱὸς Μίνως ἐν Μιλήτῳ (ἐξ
Ἀκτίου, κοινῶς Εὐξάνθιος), ἐξ οὗ Εὐξανθιά-
δης, θηλ. Εὐξαντιάς, ἄδος, καὶ Εὐξαντίς, ἰδασ-
γένοος τι ἐν Μιλήτῳ Ἑτ. Μ.

Εὐ-ξαντος, 2' ὀριεῖ ἀμνοῦ, καλῶς ξεασμέ-
νος, Θεοδωρίδ. 3 (6, 282).

Εὐ-ξενος, ἰων. καὶ π. Εὐξείνος, 2' καλὸς πρὸς
τοὺς ξένους, φιλόφρων, φιλόφρονος, περὶ ἀνθρώ-
πων ὡς καὶ περὶ χωρῶν καὶ κατοικιῶν· «ἐξ ἀν-
θρώπων εὐξένους δόμων», Αἰσχ. Χο. 701· «ὡν
μέναν τὸν εὐξενότατον ναύταις» Εὐρ. Ἰππ.

157· πόντος, Ἰ. Τ. 125· ἡ Μαύρη θάλασσα,
ἐξ οὗτο τὰ παράλια τῆς ἐκαλύφθησαν ὑπὸ Ἑλ-
ληνικῶν ἀποικιῶν (ἴδε τὸ ἐξῆς κύρ. ὄν.)· «Ζεὺς
ἐξείνους» Ἀπόλ. Ρ. ἄλλ.· «ξείνιος» ὁ προστά-
της τῆς φιλοξενίας· ἐπίρ. εὐξένως ἀντὶ εὐξεί-
νως, 1, 963, hospitalis erga peregrinos.

Εὐ-ξείνος, γεν. ου, ἐπ. οιο, πόντος· πόντος
ὁ Εὐξείνιος, Εὐξ. πέλαγος, πόρος, οἶσμα,
θάλασσα, καί, «ἡ θάλασσα ἡ τοῦ Εὐξείνου», καὶ
ἀπλῶς, ὁ «Πόντος ἡ νατιή ἡ βορέη θάλασσα»·

Ἠρ. καὶ ὡς κόλπος τις αὐτοῦ, συνήθ. ὁ Μέ-
λας πόντος, (ὁ ἴδε) ὠνομάσθη δὲ οὕτως ἡ
νῦν λεγομένη Μαύρη θάλασσα, ὑπὸ τῶν Ἑλ-
λήνων, ὅτε ἐσπύστησαν ἰδίαις ἀποικίαις ἐπὶ τῶν
περαλίων αὐτῆς, πρότερον Ἀξένιος καλου-
μένη Ἠρ. ὠνομάσθη δ' οὕτω κατ' εὐφημ.
διὰ τὸ ἄγριον καὶ τρικυμιώδες αὐτῆς καὶ διὰ
τὰ πολλὰ ἐν αὐτῇ συμβαίνοντα ναυάγια ἡ
«Εὐξείνος θάλασσα» Δ. Περ. Euxinus pontus.

Εὐξενιανός· ἀνδρ. ὄν. Ἑπιγρ. Euxinianus.

Εὐ-ξενίδης καὶ Εὐξενίδας· 1) Εὐξενίδαι,
οἱ· περίφρων γένος ἐν Λιγίνῃ, ἐξ οὗ «Εὐξε-
νίδα Σώγηνες» Πινδ. Ν. 7· 2) Εὐξενίδης, ποιητ.
ἀρχ. κωμῶδ. Ἑπιγρ. 3) Ζωγράφος Πλίν.

Εὐξένιππος· ἀρχων Ἀθηναίος τῷ 304 π.
Χ. Δ. Σικ.

Εὐξένος· 1) Αἰακιδαιμόνιος Ξεν. 2) Φωκαεύς·
3) ἐξ Ἑρακλείας, διδάσκαλος Ἀπολλωνίου
τοῦ Τυανέως Φιλοστ. 4) ποιητής, Δ. Ἀλ.
5) Ἀθηναίος, Ἑρχιεύς Ἑπιγρ. 6) Χίος Μιον.
7) μάντις Ἑπιγρ.

Εὐξένων, ὠνος· Ἡρακλεώτης Μειν. ἀποσπ.

Εὐξέστος, 2 (ξίω), ἐπ. εὐξέστος, καὶ τρικα-
τάλ. καλῶς ξεασμένος, ὠμαλισμένος, κυρ.
καλῶς ἐπεξεργασμένος ἐκ τετορνευμένου εὐ-
λου, συνήθ. π. Ὀμ. ἐπίθ. -τῆς ἀπῆνης· Ἰλ.
ω, 275· ῥυμοῦ, 271· φάτης, 280· -τραπέ-
ζης Ὀδ. συγν.· ἄκοντες, ξ, 225· σάνιδες Μαν-
ν. 6, 526· «λέεσσαν εὐξίστοισιν» Ἑπιγρ.
ἀδ. 375 (9, 688) εἰς τὸν περ. «τοῦ θεοπο-
δίου, τὸ εὐξέστων» Δουκ. π. ἰστ. συγγρ. 27,
politus.

Εὐξέαντας· Καλύμνιος Ἑπιγρ.

Εὐ-ξήραντος, 2' εὐκόλως, ταχέως ξηραι-
νόμενος, μαρτυρούμενος Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 5, 3.
Εὐξίθεος· 1) Ἀθηναίος· α) ὁ Χολκιδῆς Δημ.
6) Ἀλιμουσίος, ἐπὶρ οὗ ὁ Δημοσθένους 57
λόγος· γ) Μελιτεὺς Δημ. 8) Ἑρχιεύς Ἑπιγρ.
2) Πλεῖτος Σουῖδ. 3) Πυθαγόρειος Ἀθην. 3)
ἄλλ. Ἑπιγρ.

Εὐξίππη, ἡ, ἴσως = Ζευξίππη· 1) σόχυρος
τοῦ Ἀκραίφως Στ. Βυζ. ἴδ' Ἀκραίφια.

Εὐ-ξοος, 2' εὐξέστος· ἄρμα Ἰλ. 6, 390· -
δίφρος, Ὀδ. δ, 590· -τράπεζα Ἰλ. λ, 688·
-ζυγόν, ν, 706· -δομοδόκη = δοματοθήκη
Ὀδ. α, 128· καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ μεταλλοῦ κατα-
σκευασμάτων, ὡς ἐπὶ ἐργασίας μεταλλῶν, ὡς
σκέπαρνον, τὸ καλῶς ὑπαιστερόν, κατὰ δέ
τινας σημ. ἔνερ. σκέπαρνον καλῶς ξέον, πε-
λεκων Εὐστ. Ὀδ. ε, 237· «ἐξοῦ δομορός» Ἰλ.
κ, 373· καὶ εὐκόλως βαλίζόμενος, εὐξοώτε-
ρος Θεοφρ. facilis politus.

Εὐ-ξυλῆς, 2' εὐξυλος Θεοφρ.

Εὐ-ξυλο-εργός, ὁ· καλῶς τὰ ξύλα κατα-
σκευάζων· «καρχανέης ὕλης πελεκήτορας εὐ-
ξυλοεργούς» Μανέθ. 4, 324.

Εὐ-ξυλος, 2' α) ὁ ἀπὸ καλοῦ ξύλου Θεοφρ.

6) πολλὰ ξύλα ἔχων· Ἰταλία Ἀππ. Ἀννιθ.
58, lignosus.

Εὐ-ξυλό-λητος, -ξυλόλος, -ξύνετος, 2, ἀττ.
ἀντὶ εὐσυνέλητος κτλ.

Εὐξύνθετος· Κρής τις Θεοφρ.

Εὐ-ξυστος, 2' εὐξέστος Ἰπποκρ.

Εὐξώ, ἡ· γυν. ὄν. Ἑπιγρ.

Εὐ-ογκία, ἡ· κατάστασις τοῦ εὐόγκου Δημ.
ἐν Στοδ. ἀνθ. 103, 25.

Εὐ-ογκος, 2' α) ὁ μεγάλῃς περιοχῆς· «εὐογκό-
τερον καὶ παχύτερον» Ἀριστοτ. μεταωρ. 4,

3, ἐξ οὗ ἀντὶθ. τῷ εὐτελεῖ· μέγας καὶ βαρὺς,
ῥητ. 3, 7· φωνή· πλήρης, ἀντὶθ. ψιλὴ Φιλο-
χωρ. ἐν Ἀθην. 14, 637· 2) καλῇς περιο-
χῆς, μετρίου ὅγκου, εὐκολόπιστον, εὐκολο-
μεταχειρίστον Εὐρ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 97, 17·
μτρ. «τῆς λείψας τὸ εὐογκον καὶ λιτόν»
Πλουτ. ἀδουλαχ. 17, facillis portatus.

Εὐ-οδέος, ἴως· ἀνδρ. ὄν. Ξεν. Ἀν.

Εὐ-οδέω· καλὴν ὁδόν, καλὴν πορείαν ἔχω,
περὶ ὁδῶν· «ἡ μὲν ἂν εὐοδῇ, φέρεται κατὰ
κατὰ τὴν ὁδὸν» Δημ. 55, 10· «ρεῖ ὅπου ἂν
εὐοδῇ» τοῦ σώματος· ὅπου ἐν τῷ σώματι
εὐρὴ δρόμος, διέξοδος Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 1,

18, παθ. εὐοδεῖται τῷ σπέρματι, γεν. Ζ. 2, 4.

Εὐ-οδής, 2' εὐοδός Ἰπποκρ.

Εὐ-οδέα, ἡ· καλὴ ὁδὸς Αἰσχ. Γλαυκ. 28·
-ἀγαθὴ Ἀριστ. βατρ. 1528· μτρ. = εὐπρα-
ξία Πλάτ. iter prosperum.

Εὐ-οδέα· γυν. ὄν. 1) Ν. Δ. Φιλιππησία. 2)
Ἀθηναία Ἑπιγρ. 3) Οὐλπία Μουδιανὴ Ἑπιγρ.

Εὐ-οδίζω· εἰς καλὴν πορείαν, ὁδὸν θέτω
μετν.

Εὐ-οδισμός· 1) ῥήτωρ Σμυρναίος Φιλοστρ.

2) Ἀθηναίος Ἑπιγρ.

Εὐ-οδία· ὄν. ἀνδρ. Σουῖδ.

Εὐ-οδισμός, ὁ· τὸ εἰς καλὴν ὁδόν, πορείαν
θετεῖν μετν.

Εὐ-οδιστός· 1) Ἰουδαίος γερουστατής· 2) ἄλ-
λος τις Ἑπιγρ.

Εὐοδίωv· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-οδμία, ἡ· καλὴ ὁσμὴ Πολυθ. 2, 75.
πρόβλ. εὐοσμία, bonus odor.

Εὐ-οδμοσ, ἰων. καὶ ἱπ. 2· εὐοσμος, καλὴν ὁσμὴν ἐκπέμπων Θεοκρ. 2, 23· ὡς μύρα, πέταλα Παλλ. 4 (11, 54).

Εὐ-οδος, 2· εὐπορος, δι' οὗ δύνανται τις εὐκόλως πορεύεσθαι, ἀντίθ. τῷ ἀνόδοσ· ὅρος Ξεν. Ἀν. 4, 8, 10· «ὁδὸς εὐοδωτάτη ἦν ταῖς ὑποχρήσεσιν», 4, 2, 9· 2) καλὴν, εὐκόλου ὁδόν, πορείαν ἔχων Ἀθην. 3, 92· ἐπὶρ. εὐόδως = εὐκόλως, εὐτυχῶς Εὐστ.

Εὐοδος, ὁ· 1) Πάν, Ἐπιγρ. 2) Ῥόδιος ἐπικὸς ποιητὴς ἐπὶ Νερούα Σουῖδ. 3) παιδαγωγὸς Τιβερίου Ἰώσ. 4) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 5) ὄν. κυνὸς Ἐπιγρ.

Εὐ-οδάω· εἰς ὁδὸν καλὴν, εὐτυχῇ ὁδηγῶ, Σοφ. Οἰ. Κ. 1437, παθ. καλὴν ἔχουσιν ἔχω· «Κλειομένη εὐοδῶθη τὸ πρῆγμα» Πρ. 6, 73 ἐν Ν. Δ. σημ. εὐτυχῆς εἰμι, μετ' ἀπαρ. πρόβλ. εὐοδέω.

Εὐόδω· ἴδ' εὐόδος.

Εὐοτ' βακχ. προσφών, φυσικὸς φθόγγος, ονοε Ἰαίξε αἰολ. διάλ. σ. 313.

Εὐοία, ἡ· μαινάς, ἱέρεια τοῦ Βάκχου Ἐπιγρ.

Εὐ-οίκητος, 2 καλῶς κατοικημένος, καλὸς εἰς οἴκησιν Φιλόχρ. π. Ἀρπασκρ.

Εὐ-οικο-νόμητος, 2· εὐκόλως οἰκονομούμενος, χωνευόμενος Ἀθην. 3, 115· ἐπὶρ. -ω· = ἐν καλῇ διατάξει Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 464.

Εὐ-οίκυς, 2· καλὴν ἔχων οἰκίαν· «καὶ εὐδουλος» = χρηστός πρὸς τοὺς δούλους καὶ τοὺς οἰκέτας Ἀθην. 6, 267, ὅπερ δ' Ἀθην. ἐξηγεῖ «χρηστός εἰς τοὺς οἰκέτας» 2) καλὸς πρὸς οἰκίαν· - κύρτος = οἰκονομικὸς Ὀππ. ἄλ. 3, 270· εὐοικότατος Δ. Κάσ. 44, 39, habitabilis.

Εὐ-οινέω, (οἶνος)· καλόν, πολὺν οἶνον ἔχω Στραβ. 11, 516.

Εὐ-οινία, ἡ· ἀφρονία, βεβήλεια οἴνου, εὐ-πρόσοδον εἰς οἶνον ἔτος, οἶνοφόρον Στ. Βυζ. ἐν λξξ. Λάμπασκος.

Εὐ-οίνιστος, (οἶνίζω), λοιπὴ· ἡ μετὰ καλοῦ οἴνου πεπληρωμένη σπονδὴ Ὀρφ. Ἀργ. 601.

Εὐ-οἶνος, 2· καλόν, ἐφθονον ἔχουσα οἶνον· - Λέσδος Ἑρμης. ἐν Ἀθην. 13, 598· - ἄμπελος Λεων. Ταρ. 13 (6, 300), Πολυδ.

Εὐ-οἰωνισμός, ὁ (οἰωνίζω)· καλὸν σημεῖον Σχολ. Λουκ. τραγ. 17.

Εὐ-οἰωνστός, 3· εὐτυχῆς ἔχων προμήνυμα, σημεῖον ἀρ. λξξ. κατὰ δι Β. Ἀν. 40· = εὐορνός.

Εὐ-ολβος, π. 2 (ὀλβος)· λίαν εὐτυχῆς, εὐκατάστατος Εὐρ. Ἰ. Τ. 189 καὶ μετγν.

Εὐ-ολ(σ)ητος, 2 (ὀλισθαίνω)· τῷ ἐπομ.

Εὐ-ὀλισθος, 2· εὐκόλως ὀλισθαίνων, γλι-στρὼν Πλουτ. Ἀρίσκ. φιλ. 1, 4· - τοῦχος = ἐτοιμώροπος Αἰσώπ.

Εὐ-ὀλκιμος, 2 (ὀλκή)· εὐκόλως ἐλκυόμενος, σπυρόμενος, γλωττώδης, κολλώδης Ἰπποκρ.

Εὐ-ὀλκαν κίρκον Φαν. 2 (6, 294)· ἴσως εὐόλκον μετὰ τοῦ ἱακωβοῖδου ἀναγνωστέον· εὐ-κόλον εἰς τὸ προσελκύειν, καλὴν εἰς τὸ προσ-άγεσθαι.

Εὐ-ομβρία, ἡ· ἀφθονος βροχὴ μετγν.

Εὐ-ομβρος, 2· εἰς βροχᾶς πλούσιος, βρο-χερὸς Στραβ.

Εὐ-ὀμγλος, 2· καλὸς εἰς συναναστροφὴν, κοινωνικὸς, ὁμιλητικὸς· «ὁ πᾶσιν ἀδιαφόρως προσομιλῶν» Β. Ἀν. 39· συμπίσιον ἐπι-σταυτικόν, 3, 10, affabilis.

Εὐ-ὀμματος, 2· καλὰ ἔχων ὀμματα, δευ-τερῆς Ἐτ. Μ. 284, 8.

Εὐ-ομολόγητος, 2 (ὁμολογέω)· εὐκολο-μολόγητος, καταφανὴς Πλατ. πολ. 7, 527.

Εὐ-ὀμφαλον, τὸ (παρόβλ. ὀμφή)· εὐοσμον, ἐπὶ ῥόδου· «Τιμαγίδας τὸ ῥόδον φησὶ τοῦς Ἀρχάδας καλεῖν εὐόμφαλον ἀντὶ τοῦ εὐοσμον» Ἀθην. 15, 682.

Εὐ-ὀνείρος, 2· εὐκόλως ὀνειρευόμενος Στραβ. 16, 761· -νός· = νύξ· καλὰ ὀνειράτα Πλουτ.

Εὐ-ὀνείρα· = εὐὸνμα, καλὰ ὀνειράτα Πλουτ. πῶς ἂν αἰσθῶνται εἰς ἀρετ. προκόπτ. σ. 282.

Εὐ-ὀνυξ, 1, υχός· καλοῦ, ἰσχυροῦς ἔχων ὀνυχας μετγν.

Εὐ-ὀπλίτω, (εὐοπλος)· εἰμαι καλῶς ὀπλισμέ-νος Ποσειδίππ. 2 (12, 120).

Εὐ-ὀπλία, ἡ· καλὸς ὀπλισμὸς Ξεν. Ἰέρ. 9, 6· Εὐ-ὀπλος (ὀπλον), 2· α) ὁ καλὸς ὀπλὸς ἔ-χων Πολυθ. 1, 194· 6) καλὸς ὀπλισμὸς, ἐπ' ἀνδρὸς ἀδρόν αἰδοῦν ἔχοντος Ἀριστ. Ἀχ. 592· - λόχος = πόλις καλῶς ὠχυρωμένη Ξεν.

Ἑλλ. 4, 2, 5· «εὐοπλότερα καὶ ἰσχυρότερα ἔρα» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 11.

Εὐόπιτος· ἀνδρ. ὄν. χριστιανὸς Συμε.

Εὐ-οπτος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-οπτος, 2· καλῶς βλέπόμενος, σαφὴς λόγ-γος 4, 3· ὠρατός, καὶ ὁξέως βλέπων Ἄρ. λξξ.

Εὐόρασι, ὁ· μία τῶν ὑφίσταν κορυφῶν τοῦ Ταύγετου ἐν Λακωνίᾳ Πaus.

Εὐ-ὄρατος, 2· τῷ προηγ. Ἰάμβλ.

Εὐ-ὀργησία, ἡ· εὐκόλια, μαλακότης ἡθῶν, πραότης Εὐρ. Βακχ. 641.

Εὐ-ὀργητος, 2· εὐκόλως ὀργιζόμενος, ἀν-τίθ. πρᾶτος Πλουτ. π. ἱλιελ. χρηστ. 7· 2)

εὐμενῶς διακείμενος, «ὃ τῇ ὀργῇ οὐ χρωόμενος» Ἡσὺ. - τοῖς κόλαξι· Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 6, 260· ἐπὶρ. «εὐὀργητῶς τινὶ ὁμιλήσας», ἀντίθ.

τῷ ὀργισθεῖς = οὐχὶ ἐμπαθῶς Θουκ. 1, 122.

Εὐ-ὀργία, ἡ· εὐοργησία Ἡσὺ.

Εὐ-ὀργιστος, 2· ἴδ' εὐὀργητος Πλουτ.

Εὐ-ὀργος, 2· εὐὀργητος Ἡσὺ.

Εὐ-ὀρεκτος, 2 (ὀρέγομαι)· καλὴν διεγείρων ὕψιν, ἀντίθ. τῷ ἀνόρεκτος Πλουτ. συμπ. 3, 1.

Εὐ-ὀριστος, 2· εὐκόλως ὀριεῖσθαι Ἀριστοτ. μεταφ. 9, 9· καὶ εὐκόλως, ἀσθενῶς ὀριζόμε-νος, μεττωρ. 2, 4.

Εὐ-ορκίω· καλῶς, ἀληθῶς ὀρκίζομαι· «τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμω», ἦν ἂν ἰδοῦναι ἔγωγ.

Εὐρ. Ὀρ. 1517· τὸν ὄρκον κρατῶ, τιμῇ, Θουκ. 5, 30.

Εὐ-ορκησία, ἡ· τὸ ὀρθῶς ὀρκίζεσθαι, ἡ τή-ρησις τοῦ ὄρκου Β. Ἀν. 96.

Εὐ-ορκία, ἡ· τῷ προηγ. πλ. Πινθ. Ὀ. 2, 76.

Εὐ-ορκος, 2· ὀρθῶς, ἀληθῶς ὀρκιζόμενος, τὸν ὄρκον φυλάττων Ἠσ. κρ. 283· «-εἰς τινα» Εὐρ. Μῆδ. 485· «- καὶ ὅσιος» Πλατ. πολ. 2, 363· συγὰ παρὰ ῥήτ. ἐπὶ πραγμ. συμφώ-νως πρὸς τὸν ὄρκον, κατὰ τὸν ὄρκον· «εὐ-

ορκα ἀντομωμονῶς», Ἀντιφ. 1, 8. «-γενήσεται ὁμῖν», 5, 85. «τὰ δίκαια καὶ τὰ εὐορκα ψηφισασθαι» Ἰσατ. 2, τελ. «εὐορκοτέραν ψήφον θήσεσθε» = γνώμην σύμφωνον πρὸς τὸν ὅρκον Δημ. 29, 4, ὑπερθ. Ἀνδοκ. 1, 8. «εὐορκον εἶναι» μετ' ἀπαρ. = πρακτικὸν ἄνευ παραβάσεως τοῦ ὅρκου Θουκ. 5, 18. Ἰπέρ. «τάδ' εὐδάρκως ἔχει» Αἰσχ. Χο. 979, ὑπισχνέται μεθ' ὅρκου Ἡρώδ. 5, 4, 18.

Εὐ-δάρκωμα, τό εὐορκία Αἰσχ. Χο. 888.

Εὐ-δάρκωτος, 2. εὐορκος Πολυδ. 1, 39.

Εὐδάρμειδης, Θεσπιεύς τις Ἐπιγρ.

Εὐ-δάρμητος, 2. ἀφ' οὗ τις εὐκόλως θύνεται νά δρμηση καὶ κατὰ εὐδ' ἐχθροῦ νά κινηθῇ Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 4, 900, κατὰ Σχαιφ. εὐδάρματος, proclivis.

Εὐ-δάρμος, 2. καλὸν ἔχων ἀγκυρότοπον, ἀρμόδιον εἰς τὸ νά ἀράξῃσι τὰ πλοῖα. - λιμὴν Ἰλ. φ. 23. - αἰγιαλοὶ Ἐπιγρ. ἀδ. 129 (6, 2). - νῆες = καλῶς ἢ ἀγκυροβολῆσαι. Μ. Ἀργεντ. 10, 4.

Εὐ-δεργία, ἡ καλὴ προμήνυσις, σημεῖον Σοφ. ἀποσπ. 881.

Εὐ-δερνις, ἴσος, 2. α) καλὸν, αἰσιον προμηνῶν, προσημαίνων. - οἰωνός Δ. Ἀλ. 2, 73. β) ἀφθόνως ἔχων ὄρνεις. - Τάναγρα Ἀντίφ. Σιδ. 87 (7, 424), anibus abundans.

Εὐ-δέρων, τέγος, τό τὸ καλὴν ἔχον στέγην, ὄροφον, ὄθλον Ἀντίφ. Θ. 19 (9, 59).

Εὐ-δέρπηξ, ἡχος (δέρπηξ) ὠραίου ἔχων κλώνους, κλάδους Νον. Δ. 21, 294.

Εὐ-δομέω (δομή) ὁσμὴν ἐκπνέω καλὴν, μυρίζω καλὰ θεοφρ.

Εὐ-δομία ἡ ἡ καλὴ δομὴ Σοφ. ἀποσπ. 340

Εὐ-δομος (δομή), ὁ εὐδομος Θεοφρ. καὶ μγν. εὐκόλως ἐκδίδων ὁσμὴν καλὴν, εὐωδιάων Πολυδ. 5, 12, facile odorandas.

Εὐ-δομ-ώδης, 2. ἔχων τρόπον εὐδομον, καλὴν μυρωδιάν Θεοφρ.

Εὐ-δοσφρητός, 2. εὐκόλως ὁσφραίνόμενος· κίων = κίων ἀνιχνεύων Σχολ. Σοφ. Αἴ. 8.

Εὐ-δοτμή, Ἀμαζών τις, ἔπιγρ.

Εὐ-δοφελίος, Κωπαεύς, ἔπιγρ.

Εὐ-δοφθαλμος, 2. ὠραίους ἔχων ὀφθαλμούς· 2) ὁ τοῖς ἀλλοτρίοις ὀφθαλμοῖς ἥδους καὶ εὐάρεστος ὡς ὁ Εὐδοτ. «εὐώπεις οὐκ ἐξ ἀνάγκης οἱ καλοὶ ἢ αἱ καλαὶ τοὺς ὤπας, ἀλλὰ καὶ οἱ τοῖς τῶν ὀρίωντων ὀφθαλμοῖς ταισῦτοι, ὡς ὄθλον ἐκ τοῦ χρυσός καὶ ἄργυρος καὶ τὰ πολλὰ τῶν εὐσφράλμων τε καὶ σπανίων» Ἀθην. 12, 545. 3) εὐεργετικός διὰ τὸν ὀφθαλμὸν Ἀθην. 12, 545. 4) ὁ μὴ διακρίνων καλῶς· «τινὰ οὐκ εὐδοφθαλμον ἀνδρα, ὁσέως καὶ Τειρεσίας ἦν» Εὐδοτ. μετρ. εὐδοφθαλμον ἀκούσθαι = τὸ δυνατόν ἀκουσθῆναι. ὡς αὐτὸ ἔστιν ἀσφαλές τὸ νομοθετεῖν, ἀλλ' εὐδοφθαλμον ἀκούσθαι μόνον Ἀριστοτ. πολ. 2, 8. κατὰ πρώτην ὅψιν, ἀκούόμενον φαίνεται καλόν, ἐπὶρ. εὐδοφθαλμῶς = εὐ-πρεπῶς Ἀρποκρ.

Εὐ-δοφρυς, 2. ὠραίως ἔχων ὄφρυς Ρουφιν. 19 (5, 76).

Εὐ-δοξέω κρατῶ καλὰ, ἐπιμελοῦμαι, θεραπείῳ, περιποιούμαι· αἴπιοι εὐδοξούμενοι μετὰ

τοῦ «μὴ ἐκπεπονημένοι» Ξεν. Ἰππαρχ. 8, 4. ἐπὶ ἐλεφάντων· εὐδοχεῖται = καλῶς ἡνοχηται, κυβερνᾶται, διοικεῖται Σουδ.

Εὐ-δοχθεῖν εἰς ἀφθονίαν ἀγαθῶν εὐρίσκειν, ἐν καλῇ καταστάσει Ἦσ. ἔρ. 479. «εὐδοχθεῖ, ἐπὶ καλοῖς κοσμίῳ» Εὐδοτ. Ἰλ. σ. 143, 13.

Εὐ-δοχθεῖς, 2. ἀφθονίαν ἔχων· γῆ = καρποφόρος Ὀμ. ἐπ. 7, 2. - βροά = τροφὴ θαψίλης Εὐρ. Ἰων 1169. - δαίς Βακχ. ἐν Ἀθην. 5, 178. ὁ Φώτ. ἐξήγ. «εὐοχθον, πλήρη, ἀπὸ τῶν ποταμῶν μετῆχται» (ὀχθον)· ὁρθότ. δ' ἀπὸ τοῦ ὀχθ'· τροφή = τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.

Εὐ-δοχος, 2. καλῶς, στερεῶς κρατῶν, -δεσμοί, Ἰπποκρ. «εὐοχώτατον σήλημα» = ἀρμολογία τὸν πρὸς συγκράτησιν μίλων Ἰπποκρ. vinculum.

Εὐ-δοξέω ἔγω καλὰ, πολλὰ φαγητά, προσφάγια μάλιστα ἰχθῶς, ἐκ τῆς θαλάσσης Στραβ. 14, 658.

Εὐ-δοξία, ἡ ἢ εἰς φαγητὰ προσφάγια, θαψίλεια, κατ' ἐξοχὴν ἰχθῶς, προστίει πλῆθος ἰχθῶν Ἀλκιφρ. 3, 3. «εὐδοξία, ἡ τῶν ὀψων ἐμπορία» Εὐδοτ. ὁ δὲ Πολυδ. εὐδοξία μὲν ἦν καὶ πλῆθος ἰχθῶν· ὁ δὲ Ἀλεξ. ἐξήγ. διὰ τοῦ εὐπροσώπια Β. Ἀν. 93.

Εὐ-δοξος, 2. (ὀψον)· εὐπορος εἰς τροφάς, προσφάγια, μάλιστα ἰχθῶς, μετ' ἰχθῶς καλῶς προμηθευμένος· - ἀγορά Ἀναξανδρ. ἐν Ἀθην. 6, 227. - χωρίον Ἀρχεστρ. αὐτ. 7, 304. - λιμὴν Στραβ. 17, 804. «εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς εὐδοξέτω» = ἂν ἡ θάλασσα προέβρυνε ἢ καλλιτέρους ἰχθῶς Πλουτ. συμπ. 4, 4.

Εὐδοξέως· στερεῶς Ὀππ. ἀλ. 3, 401.

Εὐ-δοπαγῆς, 2. (πῆγνυμι, πάγος)· καλῶς συνηρμοσμένος, ἰσχυρῶς κατεσκευασμένος, ἐξαιρέτως καλὴν σωματικὴν ἔχων κατασκευὴν Ἰπποκρ. «εὐπαγὲς ἐνυλίστασθαι τὸ φυόμενον» Πλάτ. νόμ. 6, 775. - σχολίδος Ξεν. κυν. 2, 7. - ναὺς Λουκ. - μηροί, Ὀππ. κυν. 1, 188. ἐπὶρ. εὐπαγέως Ὀππ. ἀλ. 3, 401, solidus.

Εὐ-δοπάγισον, τό πῆγνυμι, ἐν Ἠλιδι Δ. Σικ.

Εὐ-δοπῆαι, ἡ, ἰων. εὐπαθῆ (εὐπαθής) Ἠρ. 8, 99. αἰσθητικὴ ἡδονή, ἀπόλαυσις, εὐτυχία· ὁ Φώτ. Σουδ. = διάχυσις καὶ ἄνεσις τῆς ψυχῆς καὶ τρυφή· «χόρευσιν καὶ ἐν εὐπαθῆσιν εἶναι» Ξεν. Ἀγ. 9, 3. «οὗς καὶ οὐ καρτερῶν τὴν ἀρετὴν ἀλλ' εὐπάθειαν νομίζουσιν» λέγει, 11, 9. «ἐν σημείῳ τῆς εὐπαθείας χαίρουσι τῇ τιμῇ» Ἀριστοτ. ἦθ. 89. ἰδ. π. Στωϊκοὶς καὶ τοῖς Ἐπικουρεῖσι ἀντὶ τοῦ ἡδονῆς, ἐν καλῇ σμῇ. Δ. Ἀερ. 7, 115.

Εὐ-δοπέω ἡδόμεναι, εὐφραίνομαι, ἡδοναθῶν· «πίνειν καὶ εὐπαθεῖν» Ἠρ. 2, 133. «-πρός τι» = εὐφραίνομαι ἐπὶ τινι· «ἐπὶ τίνος» = καλὸν τι παρὰ τίνος ἀπολαύω Πλουτ. βασιλ. ἀποφθ. σ. 91. Μῆα, «εὐπαθεῖσθαι ἀντὶ τοῦ τρυφᾶν καὶ διαχεῖσθαι» Σουδ. Παύλ. «εὐπαθεῖν», εὐρωσται, ὀχθαίνοντες Σουδ. ναῖοι.

Εὐ-δοπῆς, 2. (πάθος)· εὐκόλως ἐξωτερικῶς αἰσθανόμενος ἐντυπώσεις, εὐαίσθητος, εὐερέσις Θεοφρ. καὶ μγν. - ἄνθρωπος = λεπτή, τρυφερὰ σωματικῆς κατασκευῆς Γαλην. «ὁ εὐδοπῆς πρὸς τὸ παρ» Πλουτ. Ἀλεξ. 35. - τῷ ἄρτι, π. πρῶτ. ψυχρ. 12. - ὁπὸ τοῦ ἄρας Ἀριστοτ. προβλ. 8, 4. καὶ κατ' ἡθι-

κὴν ἔννοιαν = εὐκίνητος εἰς ψυχικὰ πάθη, Πλουτ. ἄλλ. 2) εὐάρεστος. τερπνός, βίος· «ἐ-
γόντες εὐπαθὲς βίον, περιουσίαν τε χρημάτων»
Κράτ. π. Σουδ. cassibilis, suavis ἐπίρ. εὐ-
παθῶς, suavitior.

Εὐ-πάθης, ἡ· εὐτοχῆς κατάστασις μετν.

Εὐ-πάθης· ἀνδρ. ὄν. χριστιαν. Ἐπιγρ.

Εὐ-παθία, ἰων. ἡ· εὐπάθεια.

Εὐπαθίας, γέν. α (καός, πηός)· Ἐπιδαύ-
ριος Θουκ.

Εὐ-παίδειος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-παίδευσις, ἡ· τὸ τοῦ εὐπαιδευτοῦ ἦθος,
καλὴ ἀνατροφή, μάθησις Πολυδ. 9, 161.

Εὐ-παίδευτος, 2· καλῶς ἀνατετραμμένος,
εὐπαιδευμένος Ἱπποκρ. «μόνον εἶναι τῶν εὐ-
παιδευτῶν ἀναγινῶναι τε καὶ συνεῖναι τὴν
Θουκυδίδου διάλεκτον» Δ. Ἄλ. Θουκ. 51,
eruditus.

Εὐ-παίδευστος, ἐπίρ. τοῦ εὐπαιδευτοῦ συγκρ.
εὐπαιδευτοτέρων Ἀδῆν. 5, 177, doctior.

Εὐ-παίδεια, ἡ· τὸ ἔχειν καλὰ παιδεία· εὐτο-
χία· εἰς καλὰ τέκνα· «πανσιώτατον εὐπαί-
διαν ἄμα καὶ πολυπαιδίαν τυχεῖν» Αἰσχ. π.
Πλάτ. πολ. 2, 383· 2) καλὸς παῖς, (ἐπαμ-
φοτερίζει γὰρ τὰ τῆς χρήσεως ἐπὶ τε τοῦ κα-
λοῦ παιδός, καὶ τοῦ καλοῦ παιδὸς ἔχοντος)
ἡ καλοῦ πατρὸς παῖς· Σχολ. Ἀριστ. πλ. 639,
felix liberis.

Εὐ-παῖς, 2· καλοῦς ἔχων παῖδας, εὐτοχῆς εἰς
τέκνα Εὐρ. Ἐκ. 810· «εὐπαῖδος βιοτῆς ἐχού-
μην», Ἰων 491· Ἀθηναί. Αἰσχιν. ἐπ. (6,
330), ἀλλὰ «γόνος εὐπαῖς» = ἐξαιρέτος, καλ-
λίτος υἱός, Ἰ. Τ. 1234.

Εὐπακμής· βασιλ. Ἀσσυρίων μετν.

Εὐ-πακτος, ὄν. 2· εὐηκτος καὶ εὐπᾶ-
ξ· εὐπᾶξ.

Εὐπάλαμος· 1) πάππος Δαδῆλου Ἀπολλῶ.
2) πατ. Σιμίου Ἀθῆν καὶ Ἐπιγρ.

Εὐ-πάλαιστος, (παλαίω), 2· εὐκόλως νι-
κώμενος Ἐπιγρ. ἰν Δ. Λαερ. 3, 17.

Εὐ-πάλαιστρος, 2· ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἔμ-
πειρος, ἐπιτηδεύς· κατὰ τι Λογγ. 34, 2.

Εὐ-πάλαμνος, π. 2 (παλάμη)· τῷ ἐπομ.
-μέριμνα· ἐπειρετικὴ παντοεισρόπως τρεφο-
μένη Αἰσχ. Ἀγ. 1515, prudens.

Εὐ-πάλαμος, 2· ἐπιτηδεύων ἔχων χεῖρα,
τεχνικός, ἐπινοητικός· Ἐρωτ. Ὀρφ. ὕμν.
57, 4· σοφία Νικομηδ. ἐπ. (15) (ὅδε τὸ προηγ.)
-ύμνος ἐντέχνως διασκευασμένος Ἀριστ. ἱππ.
530, artificiosus.

Εὐ-πάλης, 2 (πάλη)· εὐαγώνιστος· ἀεθλος
Ἀπολ. Ρ. 2, 617· 2) «εὐπαλές, βῆξιον»
Ἡσ. ἐπίρ. «εὐπαλῶς κεκράσονται» = εὐπα-
λῶς = εὐκόλως Ἀπολ. Ρ. 4, 183, facile.

Εὐπαλία, ἡ· Εὐπάλιον, κάτ. Εὐπαλιεύς Στ.
Βυζ.

Εὐπαλίδας, γέν. α· ἀνδρ. ὄν. = τῇ ἐπομ.

Εὐπαλινός· 1) υἱὸς Ναυστράφου, Μεγαρέως
Ἡρ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐπάλιον, τό· πόλ. Ὀχολῶν Λοκρῶν Θουκ.
κάτ. Εὐπαλιεύς Στ. Βυζ.

Εὐ-παρ-ᾤγωγος, 2 (ᾤω)· εὐκολομετά-
φορος, εὐμετακίνητος· «ὅστω εἰς κατόρθω-
σιν» = εὐκόλως εἰς τὸν τόπον των πάλιν φερό-
μενα Ἱπποκρ. καὶ μετν. 59, = εὐκολοπάτη-
τος Ἀριστ. ἱππ. 1115· ἑλπίς Πλάτ. Τιμ. 69·
καὶ ἔνερ. εὐκόλως ἀπατῶν Φίλων, deceptions.
Εὐ-παρ-ᾤδετος, 2 (ᾤδε)· εὐκολο-
παράδεκτος, εὐκολοπιστευτός Στραβ. 1, 2,
10· συγκρ. Πολυδ. 10, 2, 11, καὶ ἔνερ. - τι-
νός· ὡς «τὴν εὐφραν ὅτι εὐπαράδεκτος σπερ-
μάτων ἀρετῆς (ἰστίμ) Φίλων.
Εὐ-παρ-ᾤδοχος, 2· εὐπαράδεκτος· - τινός
μετν.
Εὐ-παρ-ᾤητος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-παρ-ᾤητος, 2· εὐπαράκλητος, εὐεξί-
λιωτος Πλουτ. Φωκ. 29· «καὶ πρὸς τοῖς
ἀμαρτάνουσι» Δίων. 47, deprecabilis.
Εὐ-παρ-ᾤητος, 2 (καλῶς)· εὐκόλως διὰ
λόγου παρακινούμενος, προσελκυσμένος· πρὸς
τι Πλάτ. ἐπ. 7, 328· συγκρατεῖσθαι «τα-
πεινὰ· φύσεις οὐκ εὐπαράκλητοι ἵς σπουδῇ
τῶν ἀρίστων» Δέξικκος, αὐτ. σ. 30, 19.
Εὐ-παρ-ᾤουτος, 2 (ἀκολουθῶ)· ὄν
τις εὐκόλως δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ, εὐνόητος·
«σαφηνείας ἔνεκα καὶ τοῦ εὐπαρᾤουθῆαι»
Ἀριστοτ. ἦθ. 2, 7· καὶ ἔνερ. ὁ εὐκόλως ἐν-
νοῶν Ἡσ. ἐπίρ. «-θῆτος ἡρηνευμένος» Δ.
Ἄλ. κρις. ἀρχ. συγγρ. 3, 3, pergracilis.
Εὐ-παρ-ᾤμιστος, 2 (κομίζω)· εὐκόλως
νὰ μετακομιθῇ κοντὰ εἰς ἄλλα· «- ὁλκῶς
πρὸς τὴν γῆν» Πλουτ. Λουκ. 3· «- λογισμῶ
πρὸς τι» αὐτ. π. δαιμον. Σωκρ. 30· ἄλλὰ «πό-
λις εὐπαρᾤμιστος» = καλὴν, εὐκολον εἰσαγω-
γὴν ἔχουσα Ἀριστοτ. πολ. 7, 5.
Εὐ-παρ-ᾤκροτος, 2 (παρᾤκρῶ)· ὄν εὐ-
κόλως δύναται τις νὰ ἀπαθήσῃ, νὰ ἀποκρού-
σῃ, παραμύριση Ἀπολλ. Δοσκ. Αντ. 216.
Εὐ-παρ-ᾤλκτος, 2· εὐμετάβλητος μετν.
Εὐ-παρ-ᾤόμιστος, 2 (παρᾤόμι)· εὐ-
κόλως διὰ παραλογισμῶν (ψευδῶν συλλογι-
σμῶν) ἐξαπατούμενος· «πάντων τῶν ζῴων εὐ-
παρᾤοσιτότατον ὁ ἄνθρωπος» Πολυδ. 5, 75, 2.
Εὐ-παρ-ᾤθητος, 2 (παρᾤθη)· εὐ-
κόλως παρηγορούμενος, ἐξελιγόμενος· «- θεοὶ
θῆμαι καὶ εὐχαῖς Πλάτ. νόμ. 10, 888· -
δαίνον, περὶ οὗ δύναται τις εὐκόλως νὰ παρη-
γορηθῇ Λουκ. διαλ. θε. 10, 2 καὶ μετν.
Εὐ-παρ-ᾤος, ὄν. εὐπάρειος Πίνδ. Π. 12, 16.
Εὐ-παρ-ᾤιστος, 2 (παρᾤισ)· εὐκόλως
παρᾤισθόμενος· «φίλοις εὐπαρᾤιστότατος»
Ξεν. Ἀγ. 11, 12· τὰ μάλιστα ἀποπλανώμε-
νος Πολυδ. 8, 12.
Εὐ-παρ-ᾤους, ὁ (παρᾤεύ)· μέρος, πλη-
σίον τοῦ ὁποῦ δύναται τις εὐκόλως, ἀκινδύ-
νως νὰ παρᾤισθῇ· παρᾤισ Στραβ. 17, 3, 838.
Εὐ-παρ-ᾤητος, 2 (παρᾤη)· εὐκό-
λως παρᾤηθόμενος Ἡρώδ. 3, 255.
Εὐ-παρ-ᾤητος, 2 (παρᾤη)· εὐκό-
λως (ἀπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ γνώμης) μετατρι-
πόμενος, μεταβαλλόμενος Πολυδ. 8, 12.
Εὐ-παρ-ᾤπτος, 2 (παρᾤπ)· εὐκό-
λως παρᾤπόμενος, παραχαρᾤπόμενος, ἐκί-
νομαστῶν· «αἰσθητήρια = εὐκόλως ψευδῶς
εἰκόνας εἰσδεχόμενα Μάρκ. Ἀντ. 5, 35.
Εὐ-παρ-ᾤφορος, 2 (παρᾤφω)· ἐξεστηκός,
Ἡσ. κατ' ἄλλ. ἐπὶρρηκὴς εἰς μανίαν, παρα-
φροσύνη· ἔτι· ὁμοίος Ἡσ.·

Εὐ-παρ-α-χώρητος, 2. εὐκλώς παραχω-
ρούμενος Ἀρχιμῆδ.
Εὐ-π-ά-ρ-ε-δ-ρ-ος, 2 (ἔδρα)· καλῶς παραμένων
καὶ ἀσθενῶς Κ. Δ. assiduus.
Εὐ-π-ά-ρ-ε-ι-ος, 2· ὁραίως ἔχων παρείας Πο-
λυδ. πρὸλ. εὐπάραος.
Εὐ-παρ-εἰ-σ-δ-υ-τος, 2 (εἰσδύω)· τόπος ἢ μέ-
ρος, ὅπου εὐκλώς δύναται τις νὰ εἰσέλθῃ, νὰ
ἐσχωρήσῃ Ἱπποκρ.
Εὐ-παρ-η-γ-ώ-ρη-τος καὶ εὐπαρήγορος, 2 (πα-
ρηγορέω)· εὐκλώς παρηγορῶν Φαλαρ. Ἐ-
πιστ. 55.
Εὐ-πάρ-η-ος, 2· εὐπάρειος.
Εὐ-παρήγορος, 2· τῷ προηγ.
Εὐ-παρθένος, 2· καλῇ, εὐτυχῇ παρθένος·
Διόρκη Εὐρ. Βακχ. 520· Ἄρτεμις Ἀντιπ.
Σιδ. 23 (6, 227)· εὐνὴ παρθενικὴ Νόν. 16,
311· 2) πολλὰς, ὁραίως ἔχων παρθένους· ἄ-
στυ Τρωϊοδ. 51.
Εὐ-παρ-ά-δ-ε-σ-τος, 2· εὐκλώς παραδεχθῆνας
δυνάμενος Πολυδ. 10, 2, 11.
Εὐ-πάρ-ο-δ-ος, 2 (παρόδος)· τόπος εὐκολον
ἔχων πέρασμα Στράβ. 3, 148.
Εὐ-πάρ-ο-ι-σ-τος, 2· εὐπαράγωγος Πουχ.
Εὐ-παρ-ό-ξ-υν-τος, 2· εὐκλώς ἐρεθιζόμενος·
«ὑπὸ κακῶν», Πλούτ. Ἄντων. 73, irritabilis.
Εὐ-παρ-όρ-μ-η-τος, 2 (παρορμῶ)· εὐκλώς εἰς
ῥῆγην κινούμενος· «καὶ ὀργίλοι», εὐερέθιστος·
Ἄριστοτ. ἡθ. 2, 2.
Εὐ-πάρ-ο-χ-ο-ς, 2 (παρέχω)· προθύμως χο-
ρηγῶν, προσφέρων μτγν, πραιοτάτος.
Εὐ-παρρ-η-σ-ί-α-σ-τος, 2· ἐλευθέρως λαλῶν
μτγν.
Εὐ-πάρ-ῥ-ο-ς, 2 (παρυφή)· ὁραίαν ἔχων
παρυφήν ἢ κράσκειον ἐνυφασμένον, μάλιστα
ἐκ πορφύρας, ὡς· περιζώματα Πλουτ. Αἰμ.
Πεδλ. 33· τοιαῦτα πάντα λεπτὰ ὀφάσματα
ἐφόρουν οἱ πλούσιοι, ὅθεν εὐπάρρως προση-
γορεύετο, ὃ τοιοῦτον ἐνδυμα φορῶν ἔντιμος,
πλούσιος ἀνὴρ Λαυκ. Ἐνύπ. 16, καὶ μτγ. «λό-
γοι εὐπάρρῳσι» Ἀθην. 10, 453· «πρὶς νεο-
πλούτους εὐπάρρῳ καὶ σοβαρὰ διηγήματα πε-
ραίνοντες», Πλούτ. περὶ τ. ἐαυτ. ἔπαιν. ἀνε-
πιφθ. praetextatus.
Εὐ-πάτ-α-γ-ος, 2 (πάταγος)· κρότον, θόρυβον
προξενῶν μέγαν· ἀπὸς Ὀπκ. κιν. 4, 131.
Εὐ-πάτ-ε-ρ-ε-ια, ἢ (πατήρ)· θυγ. εὐγενεὺς πα-
τρός, ἐπιθ. τῆς Ἑλένης καὶ τῆς Τυροῦς, Ἰλ.
ζ, 292, Ὀδ. χ, 227· ἀλλή· ἐνδόξου πατρός
Εὐρ. Ἰκκ. 67.
Εὐπατέριος· στρατηγός τις Ἐπιγρ.
Εὐ-πάτ-η-τος, 2 (πατέω)· εὐκολοπάτητος.
Εὐπατ-ό-ρ-ι-ον, τό· κλάδος φωτοῦ, βατάνης
Διόσκ. 2) φρούριον τ. Θερρακικῆς Χερσον. Στράβ.
Εὐπατόριος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐπατορισταί, οἱ (πρὸλ. Σαραπισταί), Ἐ-
πιγρ. Δηλου.
Εὐ-πάτ-ρα, ἢ· θυγ. Μιθριδάτου Ἄπκ.
Εὐπατρία, ἢ· πόλ. Λυδῶν, κάτ. Εὐπατρίδαι,
μᾶλλον δ' εὐπατρίεις Στ. Βυζ.
Εὐ-πατρίδαι, οἱ (οἱ ἐκ βασιλικῆς αἵματος
Ἐτ. Μ. οἱ αὐτόχθονες καθ' Ἡσυχ.)· 1) οἱ τῆς
πρώτης τάξεως ἡ τοῦ ἐπισημοτάτου γένους ἐν
Ἀθῆναις, οἱ τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα, πρότερον

δὲ καὶ τὰ τῆς πολιτείας διαχειριζόμενοι Ἰσοκ.
16, 25· 2) οἱ πατρίκιοι ἐν Ῥώμῃ Πλούτ. τὸ
θῆλ. εὐπατρίεις, Δ. Κάσ.

Εὐ-πατρίδης, ὃ· ὃ ἐξ εὐγενούς πατρός, εὐγε-
νὸν προγόνου, γενναῖος· Ὀρέστης Σοφ. Ἠλ.
157· Θησεύς Εὐρ. Ἰπκ. 551· «εὐπατρίδαι καὶ
ἀπ' ἀμφοτέρων ὄντες ἀριστέων», Ἀλκ. 920·
«μάχεσθαι ἀγαθοῦς τε καὶ εὐπατρίδας» Σκολ.
π. Ἀθην. 15, 695· ἐπίσημοι ἐν ἀντιθ. πρὸς
τὸ δοῦλοι Σεν. οἰκ. 1, 17· ἴδ. ἐν Ἀθῆναις ἡ
πρώτη τῶν τριῶν ἐπὶ Θησεύς σχηματισθεῖσων
τάξεων, τῶν ἐκ γενετῆς εὐγενῶν, τῶν γεωι-
μόρων, καὶ τῶν δημιουργῶν, ἦτις καὶ εἰς τοὺς
μετέπειτα χρόνους διετήρησε κληρονομικῶς τὸ
ἱερατικὸν ἀξίωμα Πλουτ. Θῆα. 26· οἱ δὲ
μτγν. ὡς Δ. Ἀλ. καὶ Πλουτ. καλοῦσιν οὕτω
τοὺς Ῥωμ. πατρίκίους, *gentiles*.

Εὐπάτριος· ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.
Εὐ-πατρίς, ἴδος, 2 ἢ· ἐξ ἀγαθοῦ, εὐγενούς
πατρός, θῆλ. τ. εὐπατρίδης· Νηρηΐς Εὐρ.
Ἰ. Α. 1077· «εὐπατρίδες ἀρχαί» = Πατρίκιων
ἀρχαί Δ. Κάσ. παρὰ δὲ Σοφ. = εὐμηνῆς πρὸς
τὸν πατέρα, καλὴ θυγάτηρ Ἠλ. 1070, *ge-
nerosa*.

Εὐ-πᾶτ-ωρ, ὄρος, 2· εὐπατρίδης Αἰσχ. Περ.
931· καλὸς ὡς πατήρ Μανέθ. 4, 86.

Εὐπάτωρ, ὄρος· ἔπων. Μιθριδάτου Στράβ.
καὶ ἄλλ. βασιλέων τοῦ Πόντου, Συρίας, Βο-
σπόρου Ἐπιγρ. 2) ἔπων. Πτολεμαίου τοῦ ζ'
καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-παχ-ής, 2 (πάχος)· πολὺ παχὺς Σεν.
κιν. 4, 1, 5· ἴδ. εὐπαγής.

Εὐ-πεδ-ί-ος, ἢ· χώρα, τόπος πεδινός Σχολ.
Ἄριστ. Αὐσ. 88, *campestris*.

Εὐ-πέδ-ι-λος, 2 (πέδιλον)· ἔχων ὠρεῖα πέδι-
λα· Ἰρις π. Πλουτ. Ἐρωτ. 20.

Εὐ-πέδ-ιος, 2· καλὰς ἔχων πεδιόδας, καλὸν
ἔδαφος· ἄλλος Κ. Σμ. 11, 125, *campestris*.

Εὐ-πέ-ος, 2· ὠρεῖα ἔχων πόδας Πολυδ. 2, 102.

Εὐ-πε-ί-θε-ια, ἢ (εὐπειθής)· τὸ εὐκλώς πειθί-
σθαι, ἀκολουθεῖν Τιμ. Λοκρ. 104· *obediencia*.

Εὐ-πει-θ-έ-ω· εἶμαι εὐπειθής, προθύμως ὑπα-
κούω Στράβ. ἀνθ. 44, 40.

Εὐ-πει-θ-ής, 2 (πείθομαι)· 1) εὐκλώς πειθό-
μενος, ἀκολουθῶν, ἐμολ Αἰσχ. ἰκ. 793· «τῷ
ἡνιόχῳ» Πλατ. Φαιδρ. 254· «-τοῖς νόμοις»,
νομ. 7, 801 καὶ «-τῶν νόμων» 1, 632· «-πρὸς
ἀρετὴν», 9, 718· καὶ κατήκοος Σεν. ἀπομ.
3, 4, 8· «πόλλες εὐπειθεῖσιν», π. προσδ. 4, 51·
τὸ εὐπειθές = πειθαρχία Ἀριστοτ. ἡθ. 5 ἐν τέλ.
«ὅλη εἰς ἅπαν εὐπειθής» = εἰς πᾶν εὐχρηστος
Γαλην. = τροφή = εὐκολογώμεντος Πλούτ. συμμ.
4, 4, 3· 2) ἕνερ. εὐκλώς πείθων, πειθάνος,
ἀξιόπιστος, *probabilis*, *obsequens*.

Εὐ-π-ε-ί-θ-ης· πατ. Ἀντινόου Ἰοακῆσιος, Ὀδ.
2) Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 3) καθ' οὗ ὁ Ἀσσίας συνέ-
θεσε λόγον.

Εὐπειθίδης· Κορυθαλλεύς, Ἀθηναῖος Αἰλ.
Εὐπειθίδης· 1) Ἀθηναῖος γραμματικὸς· 2)
οὗτος Ἡγίου φιλόσοφος Σουῖδ.

Εὐ-πει-σ-τος, 2 (πείθομαι)· εὐκλώς πειθό-
μενος, καὶ ἐπὶ πραγμάτων, πιθανός Σοφ. Αἴ.
151, *probabilis*.

Εὐ-πε-κ-τός, 2· εὐπεντος Ἡσυχ.

- χωρεῖ τὸ χαλκίον· Ἦρ. 4, 81· εὐπετέστερον 1, 193 καὶ εὐπετεστέως, 3, 143.
- Εὐ-πέτης, 2· εὐκόλως πετιών Εὐστάθ. Ἰλ. φ, 899, 55· «τὸ δ' ὑπὲτης βαρύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ ὑπὲτης· ὁ δὲ λόγος τὸν ἐξ ὕψους πεσόντα» ὡς περ δὲ ὑπὲτης βαρυνόμενος αὐτῷ καὶ εὐπέτης ὁ εὐ πατόμενος· Εὐστ. Ἰλ. 899, 55
- Εὐ-πετρος, 2· ἐξ ὠραίας, καλῆς ὡν πέτρας· Θουά. Ἀρίστων 1 (6, 306), lapideus.
- Εὐ-πετῶς· ἴδ' εὐπετής.
- Εὐ-πεψία, ἡ (εὐπεπτος)· καλή, εὐκόλος πέψις, γωνίσεις τροφῆς, ἀντίθ. τῇ δυσπεψία, Ἀριστοτ. μορ. Ζ, 2, 3.
- Εὐ-πηγῆς, 2 (πήγνυμι)· τῷ ἔπομ. «ζέινος μέγας ἢ δ' εὐπηγῆς» = μέγας καὶ ῥωμαλέος, ἰσχυρὸς σωματικῆς κατασκευῆς· Ὁδ. φ, 334· «ἐκλίβεις Ἀπολ. Ρ. 3, 236· «δίφρος, 3, 1235· «μήτραι Ἰπποκρ.
- Εὐ-πηκτος, 2 (δωρ. καὶ βουκ. εὐπακτος καὶ π. εὐπάξ, ἄγος)· καλῶς συνηρμοσμένος, στερεός· «μέγαρον Ἰλ. 6, 661· «κλίσθη, ι, 663· «θάλαμοι Ὁδ. ω, 41· «ὄφαι Εὐρ. Ἰ. Τ. 312· «γύριγξ Θεόκρ. 1, 128· ἐπὶ ῥευστῶν, κατὰ παγώμενος μτγν. compaetus.
- Εὐ-πήληξ, 2 (πήληξ)· καλὴν φορῶν περιεσφαλαίαν· Ἀθηναίη Λεων. Ταρ. 60 (6, 120).
- Εὐ-πῆματος, 2 (πῆμαίνω)· εὐκόλως νὰ βλαφθῇ θυνάμενος Πaus. 10, 22, 9, εἰς τὸ εὐ-πῆμαντος μεταβδελγμ.
- Εὐ-πηνῆς, 2· τῇ ἔπομ. Κρατίν. ἐν Πολυδ. 7, 43, Βεκκερ. εὐπνής.
- Εὐ-πηνος, 2 π. (πήνη)· καλῶς ὁφασμένος Εὐρ. Ἰ. Τ. 312, pulchre lectus.
- Εὐ-πηξία, ἡ (εὐπηκτος)· στερεότης Ἀδμαντ. φουσιον. 2, 16, firmitas.
- Εὐ-πηχως, 2· ὠραίας ἔχων πήχεις, βραχίονας· «εὐπήχεις γαστέρες» = ὠραῖαι Εὐρ. Ἰππ. 200.
- Εὐ-πίδαξ, ακος, (πίδαξ)· ὁ καλὴν πηγὴν ἔχων (χῶρος) Σουδ. - βότρυς = ζουμερόν σταφύλι· σπῆλυγγες Κριναγ. 7 (6, 253).
- Εὐ-πίθῳ· εὐπειθέω Ἰπποκρ. obedio.
- Εὐ-πίθης, 2· εὐπειθῆς Αἰσχ. Ἀγ. 991, credulus.
- Εὐ-πίθος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
- Εὐ-πίλητος, 2 (πιλέω)· εὐσιπτος, καλῶς συμπεπεσμένος, πυκνός· «εὐπιλητότερον ὅ-δωρ τοῦ ἄερος», Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 2.
- Εὐ-πίνεια, ἡ (πίνος)· ἀρχαία, ἀπλή καὶ ἰσχυρὰ καλλὸν ἐκφράσεως λογίη. 30, 1 (πίνος, ὁ ῥύπος, ἦτοι ὁ ἐπιλείμενος χυὸς, ὡς ἐπὶ μύλων, καὶ ἀπὸν καὶ ὁμασκήνων Σχολ.).
- Εὐ-πίνης, 2 (πίνος)· α) μετὰ τὴν λιπαρότητα τοῦ ἐλαίου τῆς παλαιότητας καλῶς γεγυμνασμένος, εὐστροφος καὶ ῥωμαλέος, καὶ μτφ. ἐπὶ ὕφους συγγ. ἀφελής, δεινός Κικ. Ἀττ. 12, 63· 6) μετὰ τὸν πίνον τῆς ἀρχαιότητος ἐπιεκαλούμενος ἀπλὸς καὶ ἰσχυρὸς, ἀντίθ. τῇ ἐπιπλάστῃ σοφιστικῇ γλαφυρότητι τῶν μεταγενεστέρων Δ. Ἀλ. συνθ. λεξ. 22· 6 Φωτ. ἐξηγεῖ τὸ ἀφελές καὶ μὴ λίαν τετημελημένον, ἀλλὰ μέτριον πίνον ἔχον· πρβλ. ἀρχαιοπνής καὶ εὐπνής, pitidus.
- Εὐ-πηνῶς· ἴδ' εὐπνής.
- Εὐ-πίνητος· υἱὸς Νιδῆς Ἀπλδ.
- Εὐ-πίσσωτος, 2 (πισάω)· καλῶς καταπισσόμενος Γεωπ.
- Εὐ-πιστία, ἡ (εὐπιστος)· πεποιθήσις, ἐμπιστοσύνη Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 2, 395, credulitas.
- Εὐ-πιστος, 2 (πίστις)· εὐκολοπίστως, ἐ-ξιδόσιος· «περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὐπίστα λέγεις» Σοφ. Αἴ. 151· 2) εὐπίστος, εὐπειθῆς Ξεν. Κυρ. 1, 2, 12· 3) εὐκολόπιστος· «εὐπίστοι οἱ νέοι διὰ τὸ μήπω πολλὰ ἐξηπατῆσθαι» Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 12· οὕτω καὶ εὐπίστως ἔγεν Ἀριστ. Θεσμ. 111, sedulior, ἀντίθ. τῇ δυσ-πιστος, credibilis.
- Εὐ-πίων, 2· λίαν παχύς, pinguis.
- Εὐ-πλαγκτος, 2· εὐκόλως ἐξαπατῶμενος μτγν.
- Εὐ-πλάνης, 2 (πλανῶμαι)· καλῶς, ἐπιτηδεύως πλανώμενος, - αὐτίθι ἰχνυλάτων Ὀππ. κυν. 4, 363, evialisus.
- Εὐ-πλάστια, ἡ· πλάσις εὐλογος Εὐστ. 940, 42.
- Εὐ-πλαστος, 2 (πλάσσω)· εὐκολόπλαστος, εὐκολοσχρημάτιστος· «-λόγος, κηροῦ εὐπλαστότερον», Πλατ. πολ. 9, 588· «ἦθος, νόμ. 2, 666· 2) καλῶς ἰσχυρητισμένος, καλῶς πεπλασμένος Ἀριστοτ. ποιητ. 17· ἀλλὰ καὶ ἔνερ. «φύσις εὐπλαστώτερα» = εὐκολώτερον πλάττωσα Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 3, 11, fictus.
- Εὐ-πλαστος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
- Εὐ-πλάτης, 2· πλατύτατος ὡς ἀπὸ τοῦ μέγεθος λέγεται εὐμεγέθης Ξεν. κυν. 10, 3, peramplus.
- Εὐ-πλεῖος, 2) (ἐπ. εὐπλεῖος, 3)· πλήρης λίαν· - πῆρξ Ὁδ. ρ, 467.
- Εὐ-πλεκής, 2 (πλέκω), ἐπ. εὐπλεκής· καλῶς πεπλεγμένος· «-θύσανοι, δίφροι» Ἰλ. 6, 449, φ, 436.
- Εὐ-πλεκτος, ἐπ. εὐπλεκτός, 2, σιραι· καλοκλωσμένα σχοινία· «δίφρος, - ἄμαξ (τῆς ὁποίας τὰ πλάγια ἦσαν πλεκτά) Ἰλ. ψ, 335.
- Εὐ-πλευρος, 2 (πλευρά)· ἔχων ἰσχυρὰς πλευράς τ. ἔ. θυνάτων στηθός καὶ πνεύμονας Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ, 7, 9.
- Εὐ-πληθής, 2· γεμάτος, πλήρης, plenus.
- Εὐ-πληκτος, 2 (πλήσσω)· εὐκόλως πληττόμενος, κτυπούμενος, εὐκολοκτύπητος Πλάτ. συμμ. 8, 29.
- Εὐ-πλήρωτος, 2· εὐκολογερίστος μτγν.
- Εὐ-πλόος, (εὐπλοος)· καλῶς πλέω, εὐτυχῶς Σοφ. ἀνθ. 40, 8.
- Εὐ-πλοία, ἡ, (ἰων. καὶ ἐπ. εὐπλοῖη καὶ εὐ-πλοῖη)· εὐτυχῆς πλεούμενον, ταξίδι Ἰλ. ι, 362 καὶ μτγν. πεξ.
- Εὐ-πλόια, ἡ· 1) ἐπὶ τῆς Κνιδίως Ἀφροδίτης, ὡς θετέρας τῆς εὐπλοίας· 2) γυν. ὄν. Ἐπιγρ. 3) νῆσος παρὰ τὴν Νεάπολιν.
- Εὐ-πλότιμος, 2 (πλέω)· εὐτυχῶς πλέων Ἡσύχ. - ἄλς = καλῶς πλεομένη Ἀρχιλ. 57 ἐξ εἰκασ. ἀντί εὐπλόκαμος.
- Εὐ-πλοκάμις, ἴδος, ἐπ. εὐπλ. θηλ. τοῦ ε-πομ. - Ἀρχαία Ὁδ. 6, 119.
- Εὐ-πλόκαμος, 2 ἐπ. εὐπλ. (πλόκαμος)· ἔχων καλῶς πεπλεγμένους πλοκάμους, ὠραίαν κόμην· παρ' Ὀμ. ἐπὶ τῶν Θεαινῶν· Ἀδμήνη

τοὺς στρατιώταις», 23, 455· «εὐμάθειαν τοῖς ἀκούουσιν», Δουκ. Ιστ. συγγρ. 53· προσέτι· ἐπ' αὐτῷ «πῶνάς ἀποδείξεις» Δ. Σικ. 2, 31· ὅμ. ἀπολ. ἀπὸ τινος πλουτίζομαι» Ξεν. ἀπομ. 2, 7, 4· ὡς «ἵππων εὐπορήσαντες νυκτὸς ἀπέδρασαν», Ξλ. 1, 1, 10· 3) τὸ μέσον μὲ σημ. ἐνεργ. 1) στοὺς στρατιώτας εὐπορεῖσθαι τῶν ἐπιτηδείων» Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 23· «χρημάτων Πολυδ. 4, 66, 5· καὶ αἰατε χορηγίαις», 5, 43, 8 καὶ ἀπολ. Ἀθην. 6, 275.

Εὐ-πό-ρη-μα, τό· βοηθητικὸν μέσον, ὥφέλημα, ἐν τῷ πλ. Ἀλκ. σοφιστ. σ. 678, 3.

Εὐ-πό-ρη-τος· 2· εὐπορος, εὐπόρευτος Κεβ. Πίν. 16.

Εὐ-πό-ρη-τος, 2 (πορθίω)· εὐκόλως καταστρεφόμενος, ἀρχ. λεξ.

Εὐ-πο-ρία, ἡ (εὐπορος)· ἡ τοῦ εὐπόρου κατάστασις, εὐκολία τοῦ ποιεῖν τι· ἀναῖς γὰρ εὐπ. ἦν ποιεῖσθαι αὐτόθεν· «ἦτο δυνατόν ἐκεῖ πλοῖα νὰ ναυπηγηθῶσι» Θουκ. 4, 52· «πολλὰ ἡμῖν εὐπορία φαίνεται καὶ πλέετε ἐνθα δὴ ἐπίθυμεῖτε πάλοι» Ξεν. Ἀν. 7, 6, 37· αὐτοπορία ἀνθρώπου τοῦ βίου γίγνεται» Πλάτ. Πρωτ. 321· «αἱ εἰς τὸν βίον εὐπορίαι αὖτὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα Δ. Ἄλ. ἡ εὐπορία ἄνευ προσθήκης σημ. τὰ μέσα τοῦ ζῆν, τὰ εἰσαγόμενα Πλουτ. καὶ Πολυδ. 4, 51· ἐν γέν. ἡ παρ' ἀλλήλων εὐπορία ἀμοιβαία ὑποστήριξις» Ξουκ. 6, 67· «τῆς τύχης = εὐμένεια» Θουκ. 3, 45· ἐν γέν. παρουσίᾳ πλούτου, θαφίλειαν· ἀσταχύνων ἀφθονος εὐπ.» Ἀγαθ. 71 (9, 365)· μισο. ἐπὶ πνεύματος, ἀντίθ. ἀμνηχανία, ἀπορία Πλάτ. Φιλ. 15, copia subsidium, facilitas.

Εὐ-πο-ρία, ἡ 1) πόλ. ἐν Βισαλτεῖα τῆς Μακεδονίας Πολ. κατ. Εὐπορίας Στ. Βυζ. 2) ἐπὶ 0. Ἀρτέμιδος ἐν Ρόδῳ Ἡσυχ. 3) ὄν. πλοίου ἀττικοῦ 4) γυν. ὄν. Ἀθηναίας, Ἡρακλεώτιδος, Οὐλκίας ἐκ Θίσεως Ἐπιγρ.

Εὐ-πο-ρί-ζω, ἱσφ. γρ. ἀντί εὐπορέω ἐν μετ. σημ. πρὸλ. Λοδεκ. εἰς Φρυν. 595.

Εὐ-πο-ρί-στι-α, ἡ (εὐπόριστος)· εὐκολία τοῦ προσπορίζειν τι μετ.

Εὐ-πό-ρι-στος, 2 (πορίζω)· εὐκολοαπόκτητος, ὃν δύναται τις ἔχειν ἄνευ πολυτελείας Κικ. πρ. Ἀττ. 7, 1, 7· «τὰ εὐπόριστα, ὅλῃ φάρμακα = τὰ οἰκιακά, ὀλιγοῖξοδα ἱατρικὰ Πλουτ. Λουκουλλ. 40.

Εὐ-πό-ρι-στος· κύρ. ὄν. Ἀθηναίος Ἐπιγρ.

Εὐ-πο-ρί-ων, ὠνος 1) Ἀθηναίος 2) Τήνιος 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-πο-ρος, 2 (πόρος)· ἐπιτηδείας πορευέσθαι· «ἡ ῥεῖα καὶ εὐπ. ὁδὸς» = εὐκολοδιάβατος Πλάτ. πολ. 1, 328· καὶ «εὐπορὸν ἔστιν» = εἶνε καλὴ ὁδὸς Ξεν. Ἀν. 3, 5, 17· μετ. «ἄτης ἀβυσσὸν πέλαγος οὐ μάλ' εὐπορον» = ἀκύνδονον Αἰσχ. ἱκ. 465· ἐν γέν. εὐκολοαπόκτητος· «παρ' ἡμῶν δ' ἔστι ταῦτ' εὐπορα» = ἔτοιμα Ἀριστ. πλ. 522· «πλεῖστον μέλι καὶ εὐπορώτατον» Πλάτ. πολ. 8, 564· οὕτω μάλιστα κατ' οὐδ. «Θεσσαλίαν εὐπορον ἦν οὐκ ἐστὶν» Θουκ. 4, 78· «παρὰ τελευτᾶσθαι εὐπορώτερον ἦν» Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 10· 2) εὐκολος, καλῶς βαδίζων - γλῶττα = εὐστροφος Ἀριστ. ἱππ. 637· «εὐποροὶ πλάται» Εὐρ. Ἰ. Α. 765· «ἴς τὴν ἄλλην οὐκ αἶταν ἴσμεν εὐπορώτατοι» Ἀ-

ριστ. σφ. 1112· «ὁ δ' ἀσκαλὸς ἐν ταῖς ἀμυγᾶνοῖς εὐπορώτατος» Εὐρ. ἀκοσπ. «συμπερον καὶ εὐπορον» Πλάτ. Κρατ. 519· «εἰ οὖν τις ἐμπο-εὐπορώτερος, τί οὐκ ἀπεκρίνατο», Φαῖδ. 86· «-πρὸς ἔργον», Πρωτ. 348· ὅθ. ὃ μὴ στερεώμενος μέσα ἡ τρόπος τοῦ πράττειν τι, ἐπιτηδείος· «οἱ πονηροὶ συζυγέστες εὐπορώτεροι πρὸς τὸ κακοεργεῖν γίγνονται» = εὐπολώτερον δύναται νὰ πράττωσι τὸ κακὸν Ξεν. οἰκ. 9, 5· «δοκοῦσαι εὐπορώτεροι ἐνίοτε γίγνεσθαι οἱ ἀνθρώποι ἀμαρτάνοντες» = ἐπιτηδαιότεροι, φρονιμώτεροι Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 10· καὶ ἐπὶ ἔξωτ. ἀγαθῶν, πλούσιος, «πόλιν τοῖς πᾶσιν εὐπορώτατην» = εἰς πάντα θαφίλειαν ἔχουσαν Θουκ. 2, 64· ἐπὶ εὐπόρους ἔχειν = καλῶς διακτεῖσθαι, ἄριστος.

Εὐ-πο-ρος· 1) Ἀθηναίος 2) Μιλήσιος Ἐπιγρ. 3) ἄλλ. ὡς.

Εὐ-πό-ρο-φ-ρας, 2 (πορφόρα)· καλὸν πορφυροῦν, ἄλκον ἔχων χρώμα Σχολ. Θεοκρ. 5, 96.

Εὐ-πο-σί-α, ἡ 1) γυνὴ τις ἐκ Θίσεως 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-πο-σί-α-ρχ-ης· (ἡ λέξ. φαίνεται ἄγνωστος).

Εὐ-πο-τι-μέ-ω (πότμος)· εὐτυχὴ μοῖραν ἔχων Πλουτ. Διμῖλ. 26.

Εὐ-πο-τι-μέ-α, ἡ· εὐτυχία, καλὴ μοῖρα Αἰλ. 1. Ζ. 11, 40.

Εὐ-πο-τι-μός, π. 2· καλὴν ἔχων μοῖραν, εὐτυχής - αἰὼν Αἰσχ. Ἀγ. 237· ὤπερ 0. Σαφ. εἰς δὲ τοὺς πεζοὺς μόνος ὁ Πλουτ. ἔχει τὸ συγκρ. π. διακρ. κύλ. καὶ φίλ. 23· ἐπὶ εὐπότμως ἀρ. λεξ. felix, fortunatus.

Εὐ-πο-σι-α, 2 (πίνω)· καλὸς, νόστιμος εἰς τὸ πίνειν, πόσιμος - γάλα, - ῥέος Αἰσχ. Περ. 603, Πρ. 814· παρ' Ἀθην. ἐπὶ ποτηρίου· «εὐποτώτατα ἐκπομάτων» = εἴς ὧν εὐκόλως καὶ τεργνῶς δύναται τις νὰ πίνη, 11, 482.

Εὐ-πο-υς, πόδος, 2 (πός)· καλὸς ἔχων πόδας, ταχύπους· ἑκπός, κύνες Ξεν. ἱππ. 1, 3· «ἀρμονία = ὁρατοῦς ἔχουσα μετρικοὺς πόδας Παυλ. Σιλ. 48 (6, 54).

Εὐ-π-ρά-γ-ει (πραγ-, πράττω)· εὐτυχὴ εἶμι, ζῶ εὐτυχῶς· «πόλις εὐπραγοῦσα», ἀντίθ. τ. «σφαλλομένη» Θουκ. 2, 60· περὶ ἀφῶχ. πραγμ. «δένδρον εὐπραγόν» = εὐθουδόν· «οὐκ εὐπραγούσης τῆς ἀγορᾶς» = οὐκ οὐδὼν τροφῶν Πολυδ. 1, 53.

Εὐ-π-ρά-γ-η-μα, τὸ (εὐπραγίω)· εὐτυχὴς ἐπιγείρημα Ἀπκ. Καρχ. 4.

Εὐ-π-ρά-γ-ης, 2 (πράγος)· εὐτυχής, συγκρ. εὐπραγότερος Σουῖδ. ἱππ. εὐπραγῶς μετ.

Εὐ-π-ρα-γί-α, ἡ (εὐπραγία) 1) εὐπραγία, ἰων. εὐπραγία, π. εὐπραγία, «ως» εὐτυχία ἐν τῷ πράττειν, εὐτυχὴς ἐκδοσις· ἐν γέν. εὐτυχία Πινδ. Ὀ. 8, 14· 2) τὸ καλῶς, ὁρθῶς πράττειν· «περὶ αὐλημάτων εὐπραγίαν οἱ αὐληταὶ εὐτυχίστατοι» Πλάτ. Εὐθυδ. 279· «οὐ μόνον εὐτυχίαν ἀλλὰ καὶ εὐπραγίαν ἡ ἐπιστήμη παρέχει ἐν πάσῃ κτήσει τε καὶ πράξει», 281· τὴν διαφορὰν τῆς εὐπραγίας καὶ εὐτυχίας (ὡς π. Ξεν. ἀπ. 3, 9).

Εὐ-π-ρά-κ-τος, 2 (πράσσω)· εὐκολος νὰ πράξῃ ὅγ. νὰ διατελέσῃ· «ἵνα μοι εὐπρακτότερον ἢ ἔαν τι δύνωμαι ἀγαθὸν διαπράξασθαι» Ξεν.

Ἄν. 2, 3, ἰων. εὐπρηκτα κέλευθα· 2) εὐ-
πρηγής.
Εὐ-πραξία ἢ· εὐπραγία· 1) εὐτυχία ἐν τῇ
πράττειν, ἐν γέν. εὐτυχία· «πειθαρχία γάρ
ἐστὶ τῆς εὐπραξίας μήτηρ» Αἰσχ. Ἐπτ. 206· 2)
τὸ καλῶς, ὀρθῶς πράττειν Ἀριστοτ. ἦθ. 6, 5.
Εὐπραξία· γυν. ὄν. Ἐπιγρ. καὶ Εὐπράξιον.
Εὐπραξί(δ)ης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. τῷ ἔπομ.
Εὐπράξιος· 1) ἱερεὺς, φίλος τοῦ Γρηγορίου
Ἀνθ. 2) διδάσκαλος τῆς τῆς μνημονικῆς ἐπὶ
Οὐαλεντιανίου Μαρκελλίν.
Εὐ-πραξίς, ἢ· εὐπραξία· «πέλοιτο δ' οὖν
ἐπὶ τούτοις εὐπραξίς» Αἰσχ. Ἀγ. 246,
ὅπερ κάλλιον κεχωρισμ. εὐπράξις.
Εὐπραξίς, ἰδός· ἠδαια τις Ἐπιγρ.
Εὐ-πράσσω, γραπτέον εὐπράσσω.
Εὐ-πρέμνος, 2 (πρέμνον)· καλὸν ἔχων στί-
λεχος· ὀρθῶς ἄνωγ. Ἀλ. 12 (6, 221)· «εὐ-
πρέμνοις, εὐστελέχοισιν» Πούχ.
Εὐ-πρέπεια, ἢ· χερίων σχῆμα, ἀξία, ὡ-
ραιότης, ἀντιθ. τῷ ἀπρέπεια Πλάτ. Φαιδρ.
274· σφύματος Αἰσχίν. 1, 333· «τῆς ψυχῆς
Πολύδ. 1, 4, 8· πάντοτε ὁμῶς ἐπὶ τοῦ ἔξω-
τερικοῦ, μᾶλλον τὸ κόσμιον καὶ πῶς κατ'
ἐπιφάνειαν» μετὰ εἰκότος τινός καὶ εὐπρε-
πίας· Πλάτ. Φαιδρ. 92· δθ. «εὐπρεπεία
λόγου» Θουκ. 3, 11 (καὶ 3, 82 ἴδε καὶ εὐπρε-
πής), ὡς ὁ Πλάτ. Ἐθουδ. 305 λέγει· «ὁ λό-
γος ἔχει εὐπρέπειαν μᾶλλον ἢ ἀληθειαν» οὐ-
τω «δὲ εὐπρέπειαν καλεῖσθαι» = τὸ καλεῖσθαι
μέ τι, ἀποσκεπάζον τὸ σφάλμα ἢ ἐλάττωμα
Πλουτ. Ἀριστειδ. decentia, pulchritudo.
Εὐ-πρεπής, 2 (πρέπει)· εὐαγέμων, προσή-
κων, κόσμιος Αἰσχ. Πέρ. 817· ἄνδρα (δηλ.
ἐξελεῖν) εὐπρεπέστερον ἔστιν, Χο. 653· καὶ
μετὰ τῆς συνήθ. Ἐλξ. «ἐμοὶ μέντοι ἐπισταμέ-
νη οὐκ εὐπρεπέστερός ἐστιν (δηλ. ὁ λόγος)
λέγεσθαι» = δὲν ἀρμόζει εἰς ἐμὴ νὰ εἰπω Ἦρ.
2, 47· «νοσημάτων ῥηθῆναι οὐκ εὐπρεπὺς»
Ἰσοκ. 12, 267· ἰδ. ἐπὶ ἔξωτ. ὄψεως, εὐστα-
λῆς, ὠρατος, κομψός· λαός Αἰσχ. Ἐπτ. 89·
«μεγέλει εὐπρεπέστατην, Πέρ. 180· «γυνὴ
εὐπρεπὴς ἰδεῖν» Ξεν. Ἄπομ. 2, 1, 22· «εὐ-
πρεπέστατη τελευτή» = ἔνδοξος, ἐπιφανής, Θουκ.
2, 44· «τὰ πηγαῖα ὕδατα κοσμοῦντες φυτεύ-
μασι καὶ οἰκοδομήμασι εὐπρεπέστερα ποιοῦσι»
= ὠραιότερα τὴν ὄψιν Πλάτ. νόμ. 6, 761· ἰδ.
ὁ ἔξωτερικὴν ὄψιν ὠραίαν ἔχων χωρὶς πρα-
γματικῶς καὶ ἀληθῶς νὰ ᾔναι τοιοῦτος, ὡς «τὸ
εὐπρεπὲς τοῦ λόγου» Θουκ. 3, 38· πᾶν ὅ, τι ὡ-
ρατὰ καὶ ἀξιόπιστα ἔχει Πλάτ. πολ. 296·
δειλία = ὅστις ἐν ὠρατοῦ τινός δνόματος κρυ-
πτομένη Θουκ. 3, 82· «ἐκ τοῦ εὐπρεπὺς»
κατὰ πρόφασιν 7, 57· δθ. ἀντιθ. τῷ ἀληθῆς
Λουκ. Συρ. θεά. 16· πρὸλ. εὐπρέπεια· ἐπὶ
εὐπρεπῶς = ἀρμόζοντως· εἶπε Αἰσχ. Ἀγ. 602·
«ὡς εὐπρεπέστατα τιθέναι» Πλάτ. συμμ. 198·
κατὰ τὸ φαινόμενον Θουκ. 6, 6, decorus.
Εὐ-πρεπής· 1) ἡνίοχος ἐν Ῥώμῃ 2) ὄν.
πλοῖον Ἀττικῶδ.
Εὐπρέπεις· Ἀλεξανδρεὺς τῆς Σουδ.
Εὐ-πρεπτος, 2· εὐπρεπής Αἰσχ. ἰκ. 703.
Εὐ-πρηκτος, ξία, ἰων. ἀντι εὐπρακτος, ξία.
Εὐ-πρήσσω, μόν. «εὐπρησσοχον ἕκαστα»

= ἐφροντίζον διὰ κάθε τι, ἐξετέλουν καλῶς
Ἰδ. 8, 259.

Εὐ-πρηκτος, 2 (πρήθω)· εὐκόλως ἀναπτόμε-
νος καὶ καύματος· ὁ Σουδ. καὶ Ησόδ. ἐξηγο-
σιν εὐφύατος ἐπὶ φυσιοτήριον· «φύσαι ἐν χο-
άνοισιν ἐφύσαν παντοῖην εὐπρηκτον αὐτῇν
ἐξανίστασιν» Ἰλ. σ, 471, κατ' ἴνερ. σημ. =
φύσημα, ὅπερ σφόδρα τὸ πρὸ ἀνάπτει, ζω-
πορεῖ ἴδε Βουτμάν. λεξ. 1, σ. 105.

Εὐ-πρήων, ὠνος (πρήων)· ὠρατα ἔχων ἀ-
κρωτήρια Παύλ. Στλ. Ἀμδ. 247, κακῶς.

Εὐ-πριστία, ἢ (εὐπριστος)· τὸ εὐκόλως δια-
σχεῖσθαι Σχολ. Ἰλ. 8, 98.

Εὐ-πριστος, 2 (πρίω)· καλῶς διὰ τοῦ πρίω-
νος πριωνισμένος, εὐκολοπριωνιστος Ἰπποκρ.

Εὐ-προαίρετος, 2 (προαίρεμαι)· ἀγαθῆς
ὡν προαιρέσεως, Ἀρτεμίδ. 2, 37, promptus.

Εὐ-πρόθυμος, 2· λαὸν προθυμῶς μετν. ἀλαστορ.

Εὐ-προ-όρατος, 2 (προοράω)· εὐκολοπρό-
έλεπτος.

Εὐπροπος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-πρόσδεκτος, 2 (προσ-δέχομαι)· δεκτός,
ἀρεστός Ν. Δ. καὶ Πλουτ. πολ. παραγγ. 4·

καλῶς ὑποδεχόμενος Σχολ. Ἀριστ. 1052, accipiens.

Εὐπρόσδεκτος· Πονηρὸς τῆς Ἐπιγρ.

Εὐ-πρόσ-εδρος, 2· εὐπάρεδρος Ν. Δ. πα-
σιδους.

Εὐ-προσ-ηγός, ἢ (προσῆγορος)· φιλο-
φροσύνη· «ἐστὶ δὲ τὸ τοῖς λόγοις οἰκείως ἐν-
τυχάνειν» Ἰσοκ. Δημ. 20, affabilitas.

Εὐ-προσ-ήγορος, 2· φιλικὰ συνομιλῶν,
συναναστροφόμενος, φιλόφρων· στόμα Εὐρ.

ἰκ. 873· φρήν, Ἀλκ. 791· «λόγῳ Ἰσοκ. 1,
20· «ἅπανσιν εὐπροσηγόρως προσαναγχαῖναι καὶ
ὁμιλεῖν» Δ. Ἀλ. ῥητ. 5, 4, affabilis.

Εὐ-πρόσ-θετος, 2 (προστίθημι)· εὐκολο-
πρόσθετος Ἰπποκρ. εὐπρόσθετος τροφή, εὐεξ-
ανάλωτος, σ. 389.

Εὐ-πρόσ-ίτος, 2 (προσιέναι)· εὐκολοκλη-
σίastos· «χωρίον Στράβ. - 12, 545· «νῆσος
Λουκ. ἀλ. Ἰστ. 2, 44· πράγματα, = περὶ ὧν
τῆς δὲν φοβεῖται Αἰσωπ. accessibilis, gratus.

ἐπίρ. - ως = εὐπροσηγόρως Πολύδ. 5, 139.

Εὐ-πρόσ-όδευτος, 2 (προσδεύω)· καλὰ
φέρων εισοδήματα Γεωπ.

Εὐ-πρόσ-σδος, 2· ὅπου τῆς εὐκόλως δύναι-
ται νὰ προσέλθῃ, ἐπὶ τόπων Ξεν. Ἑλλ. 6, 5,

24· «τὰ εὐπροσδωτάτα (χωρία)», Ἄν. 5,
4, 30· «ἐκάθει τὸ στράτευμα, ἐνθα ὥστε εἶ-
ναι εὐπροσδωτάτων ὅσα διὰ προσκομιζέσθαι»

= ὅπου πᾶν τὸ παρασκευαστίον εὐκόλως ἡδύ-
νατο νὰ προσπορευθῇ, Κυρ. 6, 1, 23· ἐπὶ
προσώπων, εὐπροσηγόρως πᾶσιν Θουκ. 6, 57.

ἐπίρ. εὐπροσδύς Πολύδ. 5, 139.

Εὐ-πρόσ-οιστος, 2 (προσφέρω)· εὐκο-
λοπλησίastos· «-ἄττης (ἐκδοσις) Εὐρ. Μηδ.

274 = εὐπειθὺς καὶ ῥαδίᾳ πρὸς τὸ δια-
φυγεῖν αὐτὴν Σχολ. αὐτοῦ.

Εὐ-προσ-όμιλος, 2 (προσομιλέω)· εὐκοι-
νώνητος, ὁμιλητικός, «ὁ ἥδὺς ἐν συνοσίᾳ καὶ
ἀσπασίᾳ» Β. Ἄν. 37.

Εὐ-προσ-όρμις, 2 (προσορμίζω)· νῆ-
σος = ἐπιτηδεία νῆσος πρὸς εὐκόλον ἀπόδοσιν

Δ. Σικ. 5, 13· «ἡμῶν Πολύδ. 1, 100,

Εὐ-πρόσ-ρητος, 2' εὐπροσήγορος, Πολυδ. = τῷ ἐπομ.

Εὐ-πρόσ-φθεγκτος, 2' εὐηχος Ἡσυχ.

Εὐ-πρόσ-φορος, 2 (προσφέρειν) εὐκόλος, ἡδὺς εἰς ἀπόλαυσιν, εἰς γεύσιν Ξενοκρ. περὶ ἰγθύων «εὐγύλον καὶ εὐπρόσφορον ἢ ἔκει δίκαια δίδωται» Ξενοκρ. 7, 9' 2) καλός, «εὐπρόσφορος ἐν λόγοις ἐν τῇ Ῥωμαίων φωνῇ» = εὐκόλως καὶ ἐλευθέρως λαλῶν τὰ λατινικά Ἡρωδ. 8, 3, 7, facundus.

Εὐ-πρόσ-φύτος, 2 (προσφύω) εὐκόλως συναυξάνων, συνεργούμενος· «εὐπρόσφυτον δ' αἰεὶ τῷ ἡμῶν τὸ ὅμοιον» Θεόφρ.

Εὐ-προσ-ωπέω, (εὐπρόσωπος)· ἔχω καλὴν ὄψιν, καὶ φαίνομαι ἀρετῶς Γαλην. καὶ μετγ. ἔτι = εὐφραίνω μετγ.

Εὐ-προσωπία, ἡ· καλὴ ὄψις Δ. Ἀλ. 3, 11.

Εὐ-προσ-ωπό-κοιτος, ὅστις ἡσυχάζων ἔχει φαιδρὸν πρόσωπον (τύχη Λίσχ. Χο. 963).

Εὐ-πρόσ-ωπον, τὸ· ἀρωγ. Συρίας Πτολ.

Εὐ-πρόσ-ωπος, 2 (πρόσωπον)· ὠραίαν ἔχων ὄψιν· «μεῖράκιον = φαιδρὸν ἔχον πρόσωπον Ἀριστ. πλ. 976, μετφ. «οὐκ. εὐπροσώποις φρομίμοις ἄρχει λόγους» Εὐρ. Φοιν. (1336) «ὑπεκρίναντο οὕτω εὐπρόσωπα» = οὕτω κατὰ τὸ φαινόμενον, οὕτως ὠραίους λόγους· «λόγος Δημ. 18, 149· πρβλ. εὐπρεπής· ἐπὶ εὐπροσώποις (μετγ.) «δέχομαι τινα» = μὲ χαρούμενον, φιλικὸν πρόσωπον Ἀριστ. 1, 9, speciosus.

Εὐ-προ-φάστος, 2 (προφασίζομαι)· εὐκόλως χρησιμεύων εἰς πρόφασιν· αἰτία Θεοκ. 6, 105, ὃν εὐκόλως δύναται τις νὰ μεταχειρισθῇ εἰς πρόφασιν, πρὸς τὸ τυχεῖν συγγνώμης Ἀπκ. Καρχ. 64.

Εὐ-πρόφαρος, 2 (προφέρειν)· εὐκόλως προσφερόμενος Δ. Ἀλ. συνθ. λεξ. 66, 12· «μίσσησιν κακοφώνους εὐφωνα, καὶ δυσσεφύρους εὐπρόφωρα», 66, 12.

Εὐ-προμνής, 2 (πρῦμα)· τῷ ἐπομ. «χάριν, εὐπρυνῇ φρενός» = στήμα κατὰ τὸ φαινόμενον σωφροσύνην κεκοσμημένον Ἀισχ. ix. 967.

Εὐ-προμνος, 2' ναὺς καλὴν ἔχουσα πρῦμα Ἰλ. δ, 248.

Εὐ-πρόμος, 2 (πρῶρα)· ναὺς καλὴν ἔχουσα πρῶραν, ἐμβόλον καλῶς κεκοσμημένον· πλάτας Εὐρ. Ἰ. Α. 755· μετφ. = εὐπρόσωπος ἀρ. λεξ.

Εὐ-πταιστος, 2 (πταίω)· εὐκόλως προσκρούων, ἐπικίνδυνος Ἰπποκρ.

Εὐ-πτερος, 2 (πτερόν), ὄρνις· μὲ καλὰς πτέρυγας Σοφ. Οἶ. τ. 175· «ὀρνίθιον Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1'· δέμας Εὐρ. Ἰων 1023· οἰστός Ὀπκ. κυν. 1, 153· φαρέτρα Βίων 1, 82 τὸ δὲ «γυναικῶν εὐπτέρων» = εὐγενῶν, ἐξηρμένων, καὶ μετεφώνων καὶ ὑπερηφάνων, καὶ ὧν ὁ λογισμὸς ἵπταται Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 800.

Εὐ-πτερός, 2' (πτερός)· τῷ προηγ. Ὀπκ. κυν. 3125· νῆες Σατυρ. Θ. 6 (10, 6).

Εὐ-πιτηαία, ἡ (πιταμαι)· ἐπιτηδεύουσα εἰς τὸ ἵπτασθαι Ἀρτεμίδ. 5, 69.

Εὐ-πτόητος, 2 (πτοῶμαι)· εὐκόλως φοβούμενος, ταρτατούμενος· «πρὸς ἅπαν» μετὰ τοῦ φοροδότης Πλουτ. συμμ. 2, 8.

Εὐ-πτοήτος, 2' τῷ προηγ. Σχολ. Λίσχ. Ἐπτ. 78.

Εὐ-πτόλεμος, π. 2' εὐπτόλεμος Κ. Σμ. 5, 320. Εὐ-πτορός, 2 (πτόρος)· ὠραίους ἔχων κλάδους, εὐκλαδὸς Σουίδ. ἐπὶ κεράτων Ἐπιγρ. ἀδ. 283 (Πλυν. 96), ramosus.

Εὐ-πυγία, ἡ (πυγή)· ὠραιότερη, εὐσαρκία τοῦ ὀπισθοῦ κώλου Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 13, 668, pingues clunes.

Εὐ-πυγος, 2' καλοῦς ἔχων γλουτούς, καλλίπυγος Πολυδ. 2, 184.

Εὐ-πυνδάκωτος, 2 (πύνδαξ)· ἔχων καλὴν πυθμίδα· ποτήρια Λουκ. Λεξιφ. 13.

Εὐ-πυργος, 2' ὑπὸ καλῶν ὠχυρωμένος πύργων· Τροίη Ἰλ. κ, 71· πόλις Ἡσ. ἀσπ. 270· «Ἀλακιδῶν ἔδος ἦδ' π.» Πινδ. Ν. 4, 12 οὕτω καὶ π. μετγ. «τείχη Εὐην. 14 (9, 62). Εὐπυρίδαι, ὧν, οἱ· δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, τρίκωμος μετὰ τῶν Κρωπιδῶν, καὶ Πηλίκων συνάμα Πάχ. ἐν. Εὐπυρίδης· ἐπὶρ. ἔξ, εἰς, ἐν Εὐκυριδῶν Στ. Βυζ.

Εὐ-πυρος, 2 (πυρός)· σιτοφόρος Πολυδ. 9, (62).

Εὐ-πυρο-φόρος, 2' τῷ προηγ. Στραβ. 5, 4, 2.

Εὐ-πύρωτος, 2 (πυρόω)· εὐκόλως ὑπὸ τοῦ πυρός ἀναπτόμενος· «πύκη Θεοφρ.

Εὐ-πύγων, ὧν, 2 (πύγων)· ὁ καλὴν ἔχων, εὐμεγέθην γενεῖσθαι Λουκ. 23 (11, 430)· «δράκοντος κεφαλῇ» Ἀνθ. Ποσειδ. 15 (66)· π. δὲ τοῖς π. «εὐπ. τις εἴρηται, ἀλλ' ἔστι σφάδρα εὐτελέξ» Πολυδ. 2, 88· ἔλαος Ἀνθ. Παλ. 9, 99, 1'· «τράγος, Λουκ. 23 (11, 430), barbatus, Εὐπύγων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-πυλός, 2 (πυλός)· τόπος πολλοὺς καὶ καλοὺς ἔχων ἱπποὺς, π. Ὀμ. πάντοτε ἐπιθ. τῆς Τροίας «Ἴλιον εἰς εὐπυλόν» = καλὸς ἱπποὺς χρώμενον, ξ, 71· Θεσσαλία Ὀρφ. Ἀργ. Εὐ-ρᾶθ' ἀμύγξ, ἔγχεος, (ραβδάμυξ)· πολὺ, δυνατὰ σπάζων· «ὀπώρα Νόν. 5, 258.

Εὐραί, ὧν, αἱ· τὰ τῷ ἔξονι ἐγκείμενα σιδήρια καὶ τριβόμενα ὑπὸ τοῦ τροχοῦ Πολυδ.

Εὐράμειον· χωρίον τ. Ἐπιγρ. μετγ.

Εὐράξ' ἐπὶρ. (εὐρός)· ἡ παρὰ τὸ εὐροῖς κατὰ πλάτος, Σχολ. ἡ πλαγίου, πλαγίως παρὰ τὸ πλευρόν Ἰλ. λ, 251· «εὐράξ, πατάξ», ἀναφώνησις πρὸς ἀποσπένδουσαν τῆς ἱριδὸς Ἀριστ. ὄρν. 1251.

Εὐ-ραπτος, 2' τῷ ἐπομ. Σχολ. Ὀδ. 6, 351.

Εὐ-ρᾶφής, 2, π. ἑυραφής, (ράπτω)· καλῶς σφικτὰ ἑραμμένος· «δουρὶ Ὀδ. ε, 354· «γενύων σφίγγορ' ἑυραφέα» = καλῶς συνδεόμενον Κ. Μαρκ. 6 (6, 233).

Εὐρέας· Ἀχαιῶν πρεσβυτέτης· «οἱ περὶ τὸν Εὐρέαν» Πολυδ.

Εὐ-ρεής, 2, ἐπ. ἑυρεής (ρέω)· ὁ καλῶς ἀφθύνων ῥέων, χυνόμενος, ἡ γεν. εὐρετός ἡ εὐρῆς Ἡσ. ἀσπ. 12, 2.

Εὐ-ρεϊθρος, 2 (εὐρεθρον)· τῷ προηγ.· ποταμὸς Μανέθ. 1, 141.

Εὐρευν, ἀδρ. 6'· ἀπαρ. τοῦ εὐρίσκω, ἐπ. εὐρέμεναι.

Εὐρεπίδηξ· Εὐρεπίδης Ἐπιγρ.

Εὐραίτης, ἐπ. ἑυραίτης, ὁ· καλῶς ῥέων Ἰλ. ζ, 84· Σιμόεις Εὐρ. Τρω. 809· αἶνος Φιλοξ. ἐν Ἀθην. 2, 35· εὐραῖς ὁ ἴσος.

Εὐ-ρεϊτός, 2' καλῶς ῥέων· ἴσος τῷ προηγ.

Ευρέκτης· Ἀθηναῖος τις Ἀρχ. Ἐφ.
 Εὐρεμα, τό· εὐρημα μτγν. inventum.
 Εὐρέμεναι· ἴδ. εὐρεῖν.
 Εὐρεσι-ἐπειά, ἡ (εὐρεσιεπής)· εὐρίσκειν, σχη-
 ματίζειν λέξεις ἀρχ. λέξ. verboritas.
 Εὐρεσι-ἐπέω· εὐρίσκω, σχηματίζω λέξεις
 Κόριλλ. garrilo.
 Εὐρεσι-επής, 2, ὁρότ. εὐρησιεπής (εὐρίσκω,
 ἔπος)· ἐπινοῶν, ἐφευρίσκων λέξεις καὶ ὁδούς ἢ
 ποιήματα Πινδ. Ὀ. 9, 86, συνήθ. πολύλογοι
 = τῶ εὐρεσιλόγος, loquax.
 Εὐρεσί-κᾶκος, 2· ἐφευρίσκων, προξενῶν κα-
 κὸν Σχολ. Εὐριπ. Μῆδ. 497.
 Εὐρεσι-λογίω, ὁρότ. εὐρησιλογέω, (εὐρε-
 σιλόγος)· λέξεις, λόγους ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω ἵνα
 τι διασαφίσω, ἀποδείξω, ἐξαπατήσω τινά Πα-
 λυδ. ἐν Ἀθην. 5, 193.
 Εὐρεσι-λογία, ἡ, ὁρότ. εὐρησιλογία· ἐπι-
 τηδεότης εἰς τὸ ἐφευρίσκειν καὶ ἐπινοεῖν λό-
 γους, λέξ. πρὸς ἀπόδειξιν τινος, μάλιστα δὲ
 πρὸς ἐξαπάτησιν «διὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους εὐ-
 ρεσιλογίας», Πολυδ. 18, 29, 3· ἔτι δὲ καὶ
 αὐτὴ ἡ ἀπόδειξις, ὁ λόγος Στράβ. faunidia.
 Εὐρεσι-λογος, 2 (περὶ τοῦ τόνου ἴδε Λο-
 δεκ. Φρυν. 770)· ἐπιτηδεύειν εἰς τὸ ἐπινοεῖν
 λόγους πρὸς ἀπόδειξιν, φενακισμὸν τινος «ὅν
 εὐρεσιλογώτατος ἀπαντᾷσι εὐστόχως» Δ.
 Αισκ. 4, 37, εὐγλωττος· ἀλλὰ = καὶ φλόαρος,
 ἀρ. λέξ. disertus.
 Εὐρεσι-λογία, ἡ· εὐρεσιλογία· ἴδε Λο-
 δεκ. εἰς Φρυν. 446.
 Εὐρέσιος· ἑπών. διὸς ὡς προστάτου τῶν ἐ-
 φευρέων (Δ. Ἀλ. 1, 39), inventor.
 Εὐρεσις, ἡ (εὐρίσκω)· «εὐρεσις ἔστιν ἐπινοία
 νοημάτων ἀρμοδιῶν τῷ ὁποκειμένῳ πράγματι»
 Δ. Ἀλ. Δημ. ὁ τύπ. εὐρησις σπάν. κ.
 μτγν. inventio.
 Εὐρεσί-τεχνος, 2 (τέχνη)· ἐπινοήτης τεχ-
 νῶν Ὀρφ. ὕμν. 31, 14, inventor artium.
 Εὐρεσι-τεχνης, 3 (εὐρίσκω)· πρέπει νὰ εὐρεθῇ Ἀ-
 ριστ. νεφ. 728, inventioendus.
 Εὐρετής, ὁ· εὐρίσκων, «οὗτα εὐρετής, οὗτε
 μαθητής» Πλάτ. Ασχ. 186· «- τῶν βελτί-
 στων» Ἰσοκ. 2, 27· περὶ τοῦ τόνου ἴδ. Ἀρ-
 κάδ. 26, 17, inventor.
 Εὐρετικός, 3· ἐπιτηδεύειν εἰς τὸ εὐρίσκειν
 Πλάτ. συμμ. 209· «τὸν ἀκούσαντα εὐρετικώ-
 τερον ἀπεργάζεσθαι», πολιτ. 286· «- τῆς δη-
 λώσεως», 287· «- πρὸς πᾶν τὸ χρήσιμον» Δ.
 Σικ. 3, 69.
 Εὐρέτις, ἴδος· ὀηλ. τοῦ εὐρετής, αἰτ. εὐρέ-
 τιν, inventrix (κατὰ δὲ τοῦ τονισμοῦ λέγει ὁ
 Δ. Σικ. 1, 25).
 Εὐρετός, 3· ῥ. ἐπιθ. τοῦ εὐρίσκω (ἴδε) Ξεν.
 ἀπομ. 4, 7, 6.
 Εὐρέτρια, ἡ· τῷ προηγ. Δ. Σικ. 5, 67.
 Εὐρετραν, τό· ὁ τῆς εὐρέσεως μισθός, τὸ εὐ-
 ρετικὸν μτγν.
 Εὐ-ρηκός, 2· εὐκόλως ῥηγνύμενος Ἀρετ.
 Εὐρημα, τό, σπανιὸν καὶ μόν. μτγν. εὐρε-
 μα (εὐρίσκω)· 1) τὸ εὐρεθῆν, τὸ ἐξαίρετον «ἐπὶ
 ὁ βακχεῖος θεὸς εὐρημα δέξαι» ἐκ τοῦ Νομ-
 φάν· Σοφ. Οἰ. τ. 1106· «σῶσαι τὸδ' εὐρη-
 μα» Εὐρ. Ἴων. 1349· ὁδ. ἀνελπιστον κέρδος·

«εἰ τοῦδ' ἂν εὐρημα» εὐρον εὐτυχέστερον, Μῆδ.
 553· «εὐρημα γὰρ τὸ χρήμα γίγνεται τόδε»,
 Ἰλλ. 600· «ἐκίνοιον τοῖς δυστυχούσιν εὐρ. εἴ-
 ναι» Θουκ. 5, 46· «εὐρημα δόδοι εἰναί» α
 κέρδος ἀνελπιστον Ξεν. Ἀν. 7, 3, 13· «εὐ-
 ρημα ποιεῖσθαι» ὡς κέρδος θεωρεῖται, 2, 3,
 18· «εὐρημα ἔχειν» Ἰσοκ. 9, 26· 2) τὸ ἐπι-
 νοῦν, ἐφευρεθῆν, ἡ ἐφευρέσις ἀριθμῶν καὶ μέ-
 τρων, εὐρήματα Σοφ. ἀποσπ. 370· «πολλὰν λῶ-
 γων» Εὐρ. «πᾶς νόμος εὐρημα καὶ δῶρον θεῶν»
 Δημ. 15, 16· «- τῆς συμφορᾶς» = θεραπευτι-
 κὸν κατ' αὐτῆς μέσον Εὐρ. Ἰππ. 716· «τὰ
 ἀρρωστήματα τοῖς τῶν ἱατρῶν εὐρήμασι κατα-
 παύεται» Δημ. 26, 26.
 Εὐ-ρημοσύνη, ἡ (εὐρήμων)· εὐγλωττία Πο-
 λυδ. 4, 22, faunidia.
 Εὐ-ρήμων, 2 (ῥημα)· εὐγλωττος, καλλιεπής
 Ἡσυχ. faunidus.
 Εὐρησι-επής, -λογέω· εὐρεσιεπής, -λογέω.
 Εὐρησις, ἡ· εὐρεσις μτγν.
 Εὐ-ρητος, 2 (ῥητός)· καλός, εὐκόλως δυνάμε-
 νος ῥηθῆναι Αἰλ. Φ. 1, 17, 23.
 Εὐρήτωρ, ὁ· εὐρετής· «τὴν Ἐρατὴν θαύμαζε
 τόσης εὐρήτορα τέχνης» (Ἀνθ. 9, 505, = ἐπὶ
 δῆμον τέχνης) γρ. ἔσφ. inventor.
 Εὐ-ριζος, 2, π. ἑορέζος (ῥίζα)· καλὰς ἔχων
 ῥίζας Νικ. ἐν Ἀθην. 15, 683.
 Εὐ-ριν, ἴνος· π. ἑορρῖν· τῷ ἱσμ. Ξεν. κυν.
 4, 6, κύων Ὀπκ. κυν. 1, 463.
 Εὐ-ρινος, (ῥιζ)· καλὴν ἔχων ῥίνα, ὁσφρησιν,
 ἰχνηλασίαν· «- κυνὸς βάσις» Σοφ. Αἰ. 8·
 κύων Αἰλ. 1, φ. 2, 15.
 Εὐ-ρινος, 2 (ῥινός)· καλὸν ἔχων δέρμα, π.
 «εὐρρινοὶ φῶσαι» Ἀπολ. Ρ. 3, 1299.
 Εὐρεσιεπής· ἴδ. εὐρεσιεπής.
 Εὐριπίδ-ἀριστοφανίζω, (χωμ. λέξ. τοῦ Κρα-
 εῖνου «ἀπολεπτολόγος, γυναικιδιώκτης εὐριπι-
 δαριστοφανίζων» λαλῶ κατὰ τὸν Εὐριπίδην
 καὶ Ἀριστοφάνην. Σχολ. Πλάτ. 330).
 Εὐριπίδης, ὁ (εὐριπος)· βολή, ῥήσιμον τῶν
 κύων· «ἔπει δὲ τοῖς τετραράκοντα τοῖς μετὰ
 τοῖς τριᾶκοντα προστάσιν Ἀθήνησι συνήρξεν
 Εὐριπίδης, εἰ τετραράκοντα συνήθροον ἀστρα-
 γάλων βολή, τὸν ἀριθμὸν τοῦτον Εὐριπίδην ὠ-
 νόμαζον» Ἀθην. 6, 247 καὶ Πολυδ. 9, 101.
 Εὐριπίδης, γεν. ου καὶ ἐπ. εω, κλ. -δης·
 1) υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Κλειοσύνης (Γγν. 2)
 εἰς τῶν πρώτων καὶ ἐξόχων τραγικῶν ποιη-
 τῶν, υἱὸς Μνησάρχου, γεννηθεὶς 479 π. Χ. ἐν
 Σαλαμῖνι, καθ' ἣν ἡμέραν Ἰνίκησαν οἱ Ἕλλη-
 νες τοὺς Πέρσας· διδάχθαι τὴν ῥητορίαν ὑπὸ
 Προδίκου καὶ τὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ τοῦ Ἀνα-
 ξαγόρου· ὕστερον ἱκεδύθη εἰς τὴν δραπετι-
 κὴν ποιήσιν, καὶ ἤρξισεν ἀμειψόμενος εἰς ἡλι-
 κίαν 18 ἐτῶν πρὸς τὸν Σοφοκλέα. Εἰς τοῦ Εὐρ.
 εὐς παραστάσεις λαδύναζε καὶ ὁ φίλος του
 Σωκράτης· Αἰ τραγωδίαί του εἶχον φιλοσο-
 φικὰς ἀληθείας καὶ ἀξιόματα ἠθικά, δι' ὧν
 ἠθέλει νὰ καταστήσῃ τὴν θεατρικὴν σκηνὴν
 μάλλον σχολὴν τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς εὐσεβείας
 ῥητορίας, ἥτις εἰς τὰ δράματά του μάλιστα
 διαπρίπτει. Περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του μετα-
 βὰς πρὸς τὸν Ἀρχέλαον βασιλ. τ. Μακεδο-
 νίας, ὅφ' οὗ ἡγαπάτο καὶ τιμᾶτο, ἀπέθανεν

ὑπὸ δόγηματος κυνὸς ἐν τῇ αὐτῇ του εἰς ἡλι-
κίαν 76 ἔκω. Πρὸς τιμὴν του ἀνήγειρον ἐν τῇ
μητροπόλει τῆς Μακεδονίας μεγαλοπρεπὴ τά-
φον. Ἐκ τῶν 75 ἢ 92 τραγῳδιῶν του ἐσώ-
θησαν μόνον 19 καὶ τινὰ ἀποσπάσματα τῶν
ἀπολωθεισῶν ἦν ἀσπασίμων ἀνάγνωσμα καὶ
τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου· καλεῖται δὲ παρὰ τοῖς
ἀρχαίοις «ὁ τραγῳδίας ποιητής» Αἴλ. «ὁ τρα-
γωδοποιός, Πλουτ. ὁ τραγικός, Φιλων ὁ τρα-
γικός» καὶ «ὁ ποιητής» Ἀριστοτ. «ὁ ἄριστος
ποιητής» Μενανδρ. ὁ σκηνικός φιλόσοφος Σ.
Ἐμπ. ὁ σοφὸς Πλουτ. ὁ πάνσοφος, Ἀθην. ὁ
σοφώτατος, Λουκ. ὁ καλὸς, ὁ φιλοπαιώτατος,
Λογγιν. ὁ φιλογόνος Ἀθην. 3) ὁ υἱὸς τοῦ
Διελίου τοῦ προηγ. ἐπίσης τραγικός Σουδ.
4) πατ. Σενωφώντος τινος Θουκ. 5) Αἰτωλὸς
εἰς Πολυδ. 78) Εὐρείπιδης καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ.
Εὐριπίδῃ μισοῦμαι τὸν Εὐριπίδην Σχολ.
Ἄριστ.

Εὐρίπιδος, ὁ ἔπων. Ποσειδῶνος Ἡούχ.
Εὐρίπιδος, 2) εὐχλῶς ῥιπιδόμενος, κλονι-
ζόμενος, ἀπαθὴς Κικ. Ἀττ. 14, 5, instabilis.
Εὐρίπιδος, γεν. ου καὶ οιο, (εὐ καὶ ῥιπή, ῥί-
πτω, ῥιπίζω), ὁ παρόμοιος ἢ στενὸν θαλάσσης,
ἰδ. ὅπου γίνεται φανερὰ ἡ τῶν δδῶτων ἀμω-
νιὰ καὶ πλημμυρίς, ὡς· 1) ὁ τῆς Κνίδου καὶ Μι-
τυλήνης· 2) μάλιστα δὲ οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ πό-
ρος ὁ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας, καλού-
μενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις «ὁ περὶ τὴν Χαλκί-
δα, ὁ Χαλκιδικός (δηλ. πορθμός), ὁ Εὐρίπιδος,
ὁ Χαλκιδικός» Εὐρ. Στράβ. ἔνθα ἡ παλαιοὶ
ἐπὶ τῆς τῆς ἡμέρας ἦτο κατὰ Στράβ. ὁρατὴ,
νῦν Ἐγρίπος.

Εὐρίπιδος, ὁ· 1) πλάγος στενόν, καὶ τύπος ὁ-
δατώδης μεταξὺ δύο γαιῶν Σουδ. fretum· 2)
δοχαὶ δδῶτων, καὶ τόποι πρὸς ὑποδοχὴν ὑδά-
των = ὄχεοι, ὑδρογαίαι· Ἡούχ. lacus· 3)
τροπ. ἀσταθής, εὐμεταβλητὸς ἀνθρώπος = ἀπεί-
ρους τραπόμενος τροπὰς τοῦ Εὐρίπου, παρ' ὃν
ῥικαι· Αἰσχ. 3, 10· «τῶν τοιούτων μένει τὰ
βουλεύματα καὶ οὐ μεταρρεῖ ὡς περ Εὐρίπος»
Ἀριστ. 78 9, 6· ὁ δὲ Θωμ. Μαγ. «τὸν χαθ-
νον καὶ μὴ ἐπὶ τῆς αὐτῆς γνώμης πεπηγότα εὐ-
ριπον λέγομεν» ἄστατα καὶ ἀδέξια Εὐρίπου
τρόπον Σουδ. 206. 207. 198, 81· ὁ εὐχερῶς με-
ταβαλλόμενος Ἡούχ. inconstans.

Εὐρίπιδος, ὁ ἔπων. Ἀρτέμιδος ἐν Φενεῖ Πανσ.
2) ὃν γυν. Ἐπιγρ.

Εὐρίπιδος, ὁ ἔπων. 2) ὁμοιος εὐρίπῳ ἢ πορθμῷ,
«τόποι τῆς θαλάσσης», Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 5 ἐν
τῇ. καὶ ἐπὶ ζῴων· «τὰ πελάγια καὶ τὰ εὐρι-
πώδη» = ζῶντα ἐν τοῖς πορθμοῖς, Γ. Ζ. 9, 37.
Εὐ-ρίπιδος, ὁ ἔπων. Αἰσχ. Ἀγ. 1064.

Εὐρίστω, μέλ. εὐρήσω καὶ εὐρῶ, ἄδρ-
εῶν (εὐρέ, εὐρεῖν, μτυν., παρκ. εὐρη-
κα, εὐρημαί, π. ἄδρ. εὐρήθην, μέλ. εὐρήθ-
σμαι, 207) οὐ καὶ εὐρήσμαι Σεν. Ἀν. 5, 8,
22, ῥημα. εὐρητέος Ἀριστ. νεφ. 717, εὐρητέος
Θουκ. 3, 45, εὐρητέος Σεν. ἀπομ. 4, 7, 6,
μ. ἄδρ. 6. εὐρόμην καὶ μτυν. εὐράμην Ἐπιγρ.
208 (274), ἡύραο Ἀντιφ. 24 (9, 29),
εὐράμενος ἔπ. Ἐδρ. 9, 12· α) εὐρίστω, ἐπι-
τοχάειν, ἀπανεῖν· τι κατὰ τύχην, χωρὶς νά
τῷ ζητῶ, ἐπὶ προσώπ. καὶ πραγμ. «εὐρεῖν ὃ

εὐρίστω Κροναίῳ ἄτιρ ἤμινον ἄλλων» Ἡλ.
κ. 498· «μὴ ἐπίσταντα κακὸν εὐρη» = νά μὴ
γείνη ὁ ἔσθιος τῆς δυστυχίας του· αἰτίας Ὁδ.
ω, 462, ὡς καὶ «κακὸν εὐρητο» = ἀπροσ-
πῶς ἐπελύναν εἰς ἐκείνην δυστυχίαν Ὁδ. φ.
304 (πρὸς 6, καὶ τὸν εὐρόμην πόνοισι). Αἰσχ.
πρ. 267· «μελέους θανάτους», Ἐπτ. 861·
«εὐρὼν ἐν Κιθαίρῳ πτοχάει» Σοφ. Οἶ. τ.
1026· «εὐρημα οὐκ οἶσθ' οἶον εὐρηκας τότε»
Εὐρ. Μηδ. 716, γεραιό. Μετὰ διπλῆς αἰτ.
«-τοῦς θεοὺς κακοῦς» Σοφ. Φιλ. 452· καὶ
μάλιστα παρ. «ἦν εὐρήθης ἐς τὴν δε μὴ δι-
καιος ὢν», Τρ. 410· «ἀδικουσα εὐρήθη», Ἐκ.
270, καὶ αἰς τοὺς μτυν. περιγραφικῶς ἐντὶ τοῦ
εἶναι ἔνερ. καταλαβάνων, ἐπινωμ. σημ. μετα-
βαλόντων εἰς τὴν ἐπ. 6) εὐρίστω τὸ ζητοῦμε-
νον, ἀνακαλύπτω, ἐπινωμ. «οὐδέ τι μῆχος εὐ-
ρέμεναι δύναμεθα» Ὁδ. μ. 392· «τέμνω =
διέκοτον, ὁδόν, 3, 374· «-εἰ ἀμυγάνων πό-
ρους» Αἰσχ. Πρ. 59· «ἀνὴρ πτερ' εὐρε ναυτι-
λῶν ὁχλήματα» 466· «-μηχανὴ σωτηρίας»,
Ἐπτ. 191· «πῶθεν δ' ἂν εὐρεῖς τῶν ἱμῶν οὐ
πηγμὲν ἀρῆξιν» Σοφ. Ἡλ. 863· «τὰ κακὰ
εὐρημὲν ἔργα», Οἶ. Κ. 1190· «εὐρεῖ τιν' ἀπό-
κινον» Ἀριστ. Ἰππ. 20· «εὐρίσκειν σφίσι
ἔσσαν τὴν ἀρχὴν τῆς ἔκθρης» Ἡρ. 1, 5·
«εὐρήσκειν Πλάτ. νόμ. 6, 754· φάρμακον,
Φαιδρ. 230· σωτηρίαν τῷ ἀνθρώπῳ», Πρωτ.
321· ἰδ. συγν. εἰς συντάξεις, ὡς· «εἰ εὐρηκεν
ἡ μετὰ ἡμέραν, Λαχ. 186· «ἦν τῷ σφενδονῶν
ἐὐρήσκειν ἀτέλειαν εὐρίσκειν» Σεν. Ἀν. 3,
3, 18· «κῶμαι, ἐπιτυχάνω» - δόξαν Πινδ.
Π. 2, 84· «πῶς ἀρετὰν εὐρόντω» Ὁδ. 7, 89·
«οὐρανὸν ἀνιέρον εὐρήσκειν κλέος» Εὐρ. Βακχ.
972· συνηθέσθ. ἐν τῇ σημ. ταῦτη τὰ μέ-
σον· «εἰ τιν' ἐπαιροῖεν θανάτου λῶσιν ἢ δ' ἐμὸν
αὐτὸν εὐρήσκειν» Ὁδ. ι. 422· «εὐρίσκειν
θεῶν παλάμαις τιμὰν» Πινδ. Π. 1, 48· «καλὴν
εὐρήσθαι», 3, 114· «εὐρήσκειν πάν» Ἀριστ. Ἀγ.
640· «αὐτὸς μοῖραν εὐρεῖ» ἀσφαλῆ· Αἰσχ.
Ἀγ. 1570· «καὶ ταῦτα πάντα σοὶ θανόντος
εὐρόμην» Σοφ. Ἀγ. 1002· «εὐρίσκειν ἦν τι
δύναται ἀγαθόν» Σεν. Ἀν. 2, 1, 8· «οὐ-
φείλειαν ἀπὸ τινος» Θουκ. 1, 31· «τιμω-
ρίην» Ἡρ. 3, 148· «παρὰ δὲ σφί εὐραντὸ /
στάνα» = ἐπέτυχον παρ' αὐτοῦ, 9, 28· «ε-
δεῖαν εὐρόμενος» = ἀποσ. ἐξασφαλίσθ. Ἀνδρ.
1, 15· «ἀτέλειαν δωρεῖς» Δημ. 20· Γ· «οὐτε
μικρὸν οὐτε μέγα εὐρημέναι», 19, 17· «μη-
δενὶ ἔξιστω ἔτι Ἀθηναίῳ γίγνεσθαι μὴ εὐρο-
μένην παρὰ τοῦ δόμου τῶν Ἀθηναίων» ἐν ψι-
φισμαί, 59, 104, inventio· γ) ἐπὶ ὀνίων,
πραγμάτων καὶ ἀγροαστῶν = εὐρίσκειν ἀγυ-
ραστήν, φέρειν κέρδος· «ὅπως εὐρύσσει πολ-
λὸν (ἀργύριον) πρησίη, τ. ε. ἀντὶ πολλοῦ
ἀργυρίου» Ἡρ. 1, 195· «ἄλλα χρήματα, ἃ εὐρ-
πλὸν ἢ ἐσομένην τάλαντα» = τὰ ὁποῖα
πλεονέστερα τῶν 70 τάλαντων ἔφερον τ. ε. ἢ·
εἰς Σεν. Ἑλλ. 3, 4, 24· «οἰκία εὐρίσκειν
δισχιλίας» Ἰσοκ. 3, 35· ὅμ. καὶ ἀπολ. «οὐ-
ταν τις οἰκίαν ἀποδιδῶται τοῦ εὐρόντος» =
μὲ πᾶσαν τιμὴν, τὴν τοχούσαν Σεν. ἀπομ.
2, 2, 5· «οὐδὲ τῆς ἀξίας ἔκαστον τῶν κτημά-
των ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τοῦ ἥδ' εὐρίσκειντος»

Ἀισχ. 1, 96· οὕτω λέγεται καὶ «τὸ ἀργύ-
 ριον εὐρόν» = τὸ εἰσπραχθὲν ἀργύριον = Ἐπιγρ.
 93, invenio.
 Εὐριπίδης· Μυρρινουσίαις τις Ἐπιγρ.
 Εὐρίων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐ-ροῖα (εὐρος)· καλῶς, ἀφρόνως ῥέω,
 Θεοφρ. - μτφ. «ὅταν δ' ὁ θαλάμιον εὐροῇ» =
 ὅταν ἡ τύχη εὐτυχῶς πλημμυρῇ, καλῶς ἀπο-
 βάλῃ Ἀισχ. Περ. 593· «εὐρόησαν αἱ πράξεις»
 Πλουτ. Τιμολ. 21· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου εἰς κα-
 λὴν εὐρισκομένην κατὰστασιν, εὐτυχούντος·
 «-πρὸς τὴν ὑπόθεσιν» Πλουτ. Ἀλεξ. 53.
 Εὐ-ροή, ἡ· εὐροία Ἀρετ.
 Εὐ-ροῖοι, κεραινοὶ· ταχέως ἐπιπλέοντες
 Ὀρφ. ὕμν. 19, 7· κατὰ διόρθ. Ἑρμάν.
 Εὐ-ροία, ἡ (εὐρος)· εὐκόλος ῥοή· «-τῶν ἐκ
 Διὸς ὑδάτων» Πλάτ. νόμ. 6, 749· «-τῶν φλε-
 βῶν» Ἀριστοτ. π. ὕπν. 2· μτφ. ἐπὶ ῥοῆς·
 λόγου, εὐρ. λόγων· «εὐροία τις σὲ εἴληφεν»
 Πλάτ. Φαίδρ. 238· ἐπὶ πραγματείαν, = καλὴ
 ἐκθεσις = ἀφρόνεια «-τῶν πάντων» Ἀθην. 12,
 524· «βίον εὐρ.» = εὐδαιμονία, εὐτυχία, ἐκ-
 φρασις Στωϊκῶν Δ. Αερ. 7, 88, affluentia.
 Εὐροία, ἡ· πόλ. ἐν Ἠπείρῳ Σωζώμ. μτγν.
 Εὐ-ροῖζης, ἰός, (ροῖζω)· εὐδολώμεται· ἤχου
 ἱπτάμενος· -βέλος = βέλος ὅπου τοξευθὲν φέρε-
 ται ἤχου ἐν τῷ ἀέρι, Φιλ. 6, 52, stridens.
 Εὐρο-κλύδων, ἀντὶ τοῦ εὐρυκλύδων, ὁ ἴδιος
 Εὐρόν, ἀνδρ. δ', τοῦ εὐροῖα.
 Εὐρόν-νοτος, ὁ· ὁ μεταξὺ εὐρου καὶ νότου
 ἄνεμος, νοτιανατολικὸς Ἀριστοτ. μετεωρ. 2,
 6, euronotus.
 Εὐ-ροας, συνηθ. εὐρος, ἐπ. ἰόρροας, 2 (ῥέω)
 καλῶς ῥέων· Σκάμανδρος Ἰλ. η, 329· Σπερ-
 χιδίος Σοφ. Φιλ. 489· Εὐρώτας Εὐρ. Ἐκ.
 619· σῶμα τοῦ ὁποῦν τὰ ἐκκριτικὰ ὄργανα
 εἶναι εἰς καλὴν κατὰστασιν ἱατρ. «οἱ πόροι
 ἀναστοιμούνται καὶ ποιοῦσιν εὐρον τὸ σῶμα»
 = ἰνεργοῦσι καλῶς τὴν ἀπορροήν τῶν ὕγρων
 Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 7, 1· ἐπιχυσίς = ἀφρόνιος
 Πλάτ. Τιμ. 77, καλῶς, εὐτυχῶς χωροῦσα·
 ἡ γένεσις, νόμ. 5, 740· -βίος Μ. Ἀντων.
 2, 4· πρὸλ. εὐροία· ἐπὶ λόγου, εὐφράδεια,
 εὐλευδον γλώσσης τρέξιμον Δ. Ἀλ. συνηθ.
 λεξ. 23, συγχερ. εὐρωότερος καὶ συνηθ. εὐ-
 ρωότερος· ἐπὶ εὐρώως μτγν. εὐρος = «προ-
 χείρως καὶ ῥαδίως» Πολυδ. 4, 23, pulcherrime.
 Εὐ-ροπος, 2 (ῥέπω)· εὐκόλως ῥέπων, κλί-
 νων· «εὐροπον ἄμμα» = βρόχος, εὐκόλως συ-
 σφιγγόμενος Φιλ. Θ. 69 (9, 543)· ἐπὶ εὐρά-
 πως = καλῶς Βακχ. κατ' ἄλλ. ἀντὶ εὐπρόως.
 Εὐρος, ὁ (πρὸ) παρὰ τὸ ἥλιον, ἔως, ἀνατολι-
 κὸς ἄνεμος, ἀντιθ. τ. ζέφυρος παρὰ τὸ ζό-
 φος, κατ' ἄλλ. παρὰ τ. αὐρα ἴδε Βουτμ.
 λεξ.)· ἄνεμος ἀνατολικός· ἡ ἀκριβὴς νο-
 τιανατολική, Ἰλ. 6, 145 λατ. Eurus, Vol-
 turnus· κατὰ τὸν Ἀριστοτ. «εὐροί οἱ ἀπ' ἀνα-
 τολῆς συνεχεῖς πνέοντες ἄνεμοι», καὶ ἔπειτα
 ἀκριβέστερον «ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς χειμερινὰς
 ἀνατολὰς τόπου», νόμ. 4· ὁδ. «-γεντινῶν τῷ
 νότῳ», μετεωρ. 2, 6· πρὸλ. καὶ ἀπηλιώτης
 καὶ καίρας· περὶ δὲ τοῦ ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις
 πύργῳ τῶν ἀνέμων Εὐρου ἴδ' Ἀριστοτ. μετε-
 ωρ. 2, 5· -ἔπι = Ἐβρός Σχολ. Θεοκρ. 7, 112.

Εὐρος, τὸ (εὐρός)· πλάτος Ὀδ. λ, 312· καὶ
 π. τοῖς πεζ. συνηθ. ἐπὶ καταμετρήσεων, ἀπολ.
 «τάφος, τὸ μὲν εὐρος ὄργυιαί πέντε» Ξεν.
 Ἀν. 1, 7, 14· «τεῖχος τὸ εὐρος πεντήκοντα πο-
 δῶν», 3, 4, 11, καὶ «ποταμός ὢν τὸ εὐρος πλε-
 θρου», 1, 4, 9· «ὁ τοῖχος ἦν ἐπὶ οὕτω πλε-
 θων τὸ εὐρος», 8, 14, καὶ ἄνευ ἄρθρου, «πο-
 ταμὸς εὐρος πλεθροῦ» 1, 4, 4· «εἰς εὐρος τριῶν
 πήχτων» Εὐρ. Κόκλ. 389, latitudo.
 Εὐρούλοχος, ἀντὶ Εὐρύλοχος· Βοιωτὸς τις
 Ἐπιγρ.
 Εὐρουφάων· Ὀρχομενίδης τις Ἐπιγρ.
 Εὐρύως, ἐπὶ τοῦ εὐρους· προχείρως, ῥα-
 δίως Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 4, 28.
 Εὐ-ρραθάμιγξ, ἱγγος, 2· καλὰς σταγόνας,
 σταλαγματίας στάζων Νυν. Δ. 5, 258.
 Εὐ-ρράπης, ἰδος, ὁ (ῥάβδος)· καλὴν ἔχων ῥά-
 βδον, βακτηρίαν Νυν. Δ. 4, 1· Ἑρμοῦ ἱπών.
 Εὐ-ρραφής, π. 2· εὐραφής.
 Εὐ-ρρετής, (ῥέω), π. εὐρετής· καλῶς ῥέων, οὐ
 ἡ γεν. «εὐρρετός ποταμός» Ἰλ. ζ, 508.
 Εὐ-ρρεΐτης, ἐπ. εὐρείτης, ὁ ἴδιος.
 Εὐ-ρρεΐων, ὄντος τῷ προηγ. Χριστοδ.
 ἔκφρ. 408.
 Εὐ-ρρηγν, ἦνος· τῷ ἐπομ. «Φεραῖς εὐρρηγν-
 σιν» Ἀπολ. ῥ. 1, 49.
 Εὐ-ρρηγος, 2 (ῥρῆς)· ὁ ἔχων πολλὰ ἢ κα-
 λὰ πρόβατα, πλούσιος εἰς πρόβατα· γατα
 καὶ εὐβάτος Ἀπολ. ῥ. 3, 1068· «-καλλι-
 πρόβατος» Ἐτ. Μ. - κόρη = ἡ κεφαλὴ τοῦ
 προβάτου, ἐν χρῆσιν. Ἀνθ. (14, 140).
 Εὐ-ρρηγος, 2 (ῥηγος)· πολλὰς ἔχων ἀκύν-
 θας, πολὺ ἀγκαθιστός, ἀκανθώδης· παλαιο-
 ρος Νίκ. ὁμη. 808· εὐρηγος = ἡ καλῶς περι-
 φράσσουσα καὶ ἡ πρὸς φραγμὸς εὐ πεποιμη-
 νη ῥήγος γὰρ ἔστιν ὁ φραγμὸς Σχολ. αὐτ.
 Εὐ-ρριν, ἐπ. εὐριν· ἴδε καὶ εὐρινος.
 Εὐρῶ-ἄγυιες, 3 (ἀγυῖα)· πλατεῖαι ὁδοὶ
 ἔχων, δ' Ὀμ. μόν. τῷ θηλ. χρῆται περὶ Τροίας
 καὶ τ. Ἀθηνῶν καὶ δ. 52 περὶ τῶν Μυκηνῶν
 «-χθῶν (πρὶν εὐρωδεῖαν) Ὀμ. ὕμν. Δημ. 18»
 μτφ. -εἰλα-σημοσία, περὶ Λακκιδαιμονίων, «εὐρῶ»
 αἰχμὰ τε νέων θάλλει καὶ μοῦσα λίγεια καὶ
 δίκαια εὐρωδέουσα Τέρπ. π. Πλουτ. Λυκ. 21·.
 Εὐρῶ-ἄδης· ἱερατὴς τῆς Πηνελόπης Ὀδ.
 Εὐρυ-α(χ)μας, ὁ, γεν. εὐρ. α (αἰχμή)· πλα-
 τεῖαν ἔχων λόγχην, τ. κ. μακρὰν ἐκτείνων
 τοῦς λογχόφωρος στρατιώτας· -στράτης =
 μέγα στρατόπεδον Πινδ. ἄποισπ. 160, hastatus.
 Εὐρυάλεια· θυγ. Ἀδράστου Σχολ. Ἰλ.
 Εὐρῶ-ἄλης, εὐρ. (Πινδ.) Εὐρωάα. ας· 1)
 μία τῶν Ποργάνων, θυγ. Φόρυκος καὶ Κητοῦς
 Ἡσ. 2) θυγ. Μίνωος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Πο-
 σειδῶνος τὸν Ὀρίωνα Ἀπολλ. 3) μία τῶν
 Ἀμαζόνων Βαλερ. Φλάκ.
 Εὐρύ-ἄλος, 2· τῷ ἐπομ. -γῶρος Ὀππ. ἀλ.
 1, 62· «-οὐράνια νέφεια» Ἀνθ. Ἀντιπ. Σιδ.
 51 (7, 748), amplius.
 Εὐρύαλας, γεν. ου, ἐπ. οιο, δ' Εὐρωάλας·
 1) ἱπών. Ἀπόλλωνος Ψευχ. 2) υἱὸς Μηνι-
 στίως, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν Ἰλ. 3) εἰς τῶν
 εὐγενῶν Φαίακων Ὀδ. 4) εἰς τῶν Κυκλωπῶν
 Νυν. 5) υἱὸς Μελαντος Ἀπολλ. 6) μνηστήρ
 Ἰπποδάμειας Πaus. 7) υἱὸς Ὀδυσσεύος καὶ

Εὐίππης Εὐστ. 8) υἱὸς Ὁφέλτου, φίλος τοῦ Νίσου Βιργιλ. 9) δούρον τι ὕψωμα τῶν Συρακοσίων Λιβ. 10) Σπαρτιάτης τις Πaus. ἴδε καὶ Εὐρύαλλος Ἐπιγρ.

Εὐρυ-άλως, ως, 2 (άλως) ἔχων πλατὺ ἀλύνιον, ἐν γέν. δὲ, εὐρύχωρος, ἐπὶ μακρὸν ἐκτεινόμενος - ἄρουρα, - γατα, - Δῶκαί ἄλ. Nov.

Εὐρύαμπος, ἡ πόλ. ἐν Μαγνησίᾳ Στ. Βυζ. κάτ. Εὐρυάμπιος.

Εὐρυανασκτίδας, οὗ γένος τι ἐν Μήλῳ Ἐπιγρ. Εὐρυάναξ, εκτος υἱὸς Δωριέως, ἡγεμὼν τῶν Σπαρτιατῶν μετὰ Πausανίου ἐν Πλαταιαῖς Ἡρ.

Εὐρύ-άνασσα, ἡ (ἀνάσσα) θεά, τῆς ὁποίας μέγα τὸ κράτος Καλλ. Δημ. 122.

Εὐρυάνασσα ἱπών. 1) Ἡδης Ἡούχ. 2) θυγ. τοῦ Ξάνθου, μήτ. Πάλοπος ἡ Ταυτάλου Σχολ. Εἰρ. 3) Εὐρυάνασσα μὲ ἀιολ. διγαμμία γυν. ὄν. Ἐπιγρ. 4) νῆας τοῦ Αἰγαίου Πλίν. 5, 31.

Εὐρυάλλινδρος ἔκων. Διονύσου Ἡούχ.

Εὐρο-βάτερομαι πονηρεύομαι, πράττω ὡς Εὐρυδάτης, ἀπάτας διαπράττω Σουίδ.

Εὐρύδ᾽ ἔτης, ου 1) κῆρυξ α) Ἀγαμέμνωνος Ἰλ. 6) Ὀδυσσεύς Ἰλ. 2) υἱὸς Τελέοντος εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν Ἡρ. 3) στρατηγὸς Ἀργείων Ἡρ. 4) Ἀθηναῖος Ὀλυμπιονίκης Δ. Ἀλ. 5) Σπαρτιάτης Ὀλυμπιονίκης ἴδ' Εὐρύδατος.

Εὐρύ-δάτος, 2 (βαίνω) ποιῶν εὐρὴν βήματα, ἐκτεινόμενος μακρὰν - ὅρος εὐρύδατον = πλατὺ καὶ μακρὸν Κ. Σμ. 2, 282, spatiosus.

Εὐρύδατος, ου, ὁ 1) ἔκων. Διὸς Σουίδ. 2) υἱὸς Εὐφίμου 3) ναύαρχος Κερκυραῖος Θουκ. 4) Λακεδαιμόνιος πρῶτος νικητὴς εἰς ἀγῶνας πάλης Πaus. 5) Ἀυδὸς ἡ Ἐφέσιος ἐξαπατήσας καὶ προδόσας τὸν Κροῖσον, δθ. καὶ παροικιώδης γενόμενος Πλατ. Πρωτ.

Εὐρυ-εέρεθρος, 2 βαθὺ ἔχων βάρεθρο.

Εὐρυ-εῖα, ἰων. εὐρυεῖη 1) θυγ. Πόντου καὶ Γῆς, σὺζ. Τιτάνος Κείου Ἡσ. 2) θυγ. Θεσπιῶ Ἀπολλ. 3) Ἀμαζών τις Δ. Σικ.

Εὐρυεῖαδης, δωρ. Εὐρυεῖαδας γεν. α, ἰων. εἰω, δστ. η, αἰτ. ην καὶ εα 1) Σπαρτιάτης υἱὸς Εὐρυκλείδου ἡγεμὼν τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου ἐν Ἀρτεμισίῳ Ἡρ. 2) πατ. Κλεοδαίου Δ. Σικ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐρυ-εῖα, ἰων. εὐρυεῖης, (εἰα) ὁ μεγάλην ἔχων δύναμιν, ἔξουσιν μακρὰν ἐκτεινόμενῃν Ἡσ. θεα. 931 - θεός, - Ἀπόλλων, - Αἰας Ἀνθ.

Εὐρυ-εῖδας, ὁ (βοά) βοῶν μεγάλην, οὗ ἡ φωνὴ ἀκούεται μακρὰν Λιβάν.

Εὐρύδατος 1) Ἀθηναῖος Ὀλυμπιονίκης Πaus. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐρυδῶτας 1) Κρῆς στρατηγὸς τῶν τοξοτῶν παρὰ τῷ Μ. Ἀλεξάνδρῳ Ἀρρ. 2) περίφημος διακοδόλος Πaus. 3) υἱὸς Τελέοντος ἴδ' Εὐρυδάτης.

Εὐρυγάνη σὺζ. Οἰδίοδος, Εὐρυγάνεια.

Εὐρυ-γάτωρ, ορος, 2 πλατεῖαν ἔχων γαστέρα Ἀπολλ.

Εὐρυ-γ(έν)ος, 2 (γένετον) α) πλατεῖαν ἔχων διαγόνα, γένετον Ὀπρ. κιν. 2, 103 β)

(γενεά) - αἶων = πολλὰς διαρκῶν γενεὰς ἀνθρώπων Νόν, grandaevus.

Εὐρυγένης ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐρυγύης ἱπών. Ἀνδρόγεω οἱδὲ Μίνωος, καὶ πρὸς τιμὴν τοῦτου τοῦ ὀνόματος ἐτελοῦντο ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνες ἐπιτάσειν Ἡούχ. ἱπ. «Εὐρυγύη ἀγών» Ἡσ. ἀποπ. 876.

Εὐρύδ᾽ ἄμας, γεν. αὐτοῦ, κλ. - δάμαν 1) υἱὸς Αἰγύπτου Ἀπολλ. 2) υἱὸς Κτιμένου εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν Ἀπολλ. Ῥ. 3) ἑραστής τῆς Πηνελόπης Ὀδ. 4) ἀθλητῆς, Κυρηνάιος Αἰλ. 5) υἱὸς Μηδείου Δημ. 6) ἔκων, Ἐκτορος Αἰλ.

Εὐρυδάμεια θυγ. Φωλείως, σὺζ. Πολυδαίου Σχολ. Ἰλ.

Εὐρυδάμη γυνὴ τοῦ Σπαρτιάτου βασιλ. Λεωτυχίδου Ἡρ.

Εὐρυδαμίδας υἱὸς τοῦ δ'. Ἀγίδος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης (27ος Προκλείδης) Πaus.

Εὐρύδαμος, ὁ Εὐρυδάμας, Μεσσήνιος, ὅστις ἐφείρεε θῦρακα πολυμικὸν Κρ. Ἀν.

Εὐρύδαμος, ου, ὁ 1) στρατηγὸς Αἰτωλῶν Πaus. 2) ἐφευρέτης θώρακος ἴδε τὸ προηγ.

Εὐρύδημος πατ. Ἐπιάτου τοῦ Μαλιέως Ἡρ.

Εὐρυδ(κ)εῖα, ἡ 1) Εὐρυδίκη, γυνὴ τοῦ Ὀρφέως Μόσχ. 2) πόλ. Μακεδονίας Ἐπιγρ. 3) τὰ Εὐρυδικεῖα = ἐορτὴ συσταθ. ὑπὸ τοῦ Κασάνδρου πρὸς τιμὴν τῆς Εὐρυδίκης, θυγ. τοῦ Ἀρπύτου Πολυαιν. 6, 7.

Εὐρύδ' ἡ, δωρ. Εὐρυδίκη 1) μία τῶν Ἀρυάδων Νυμφῶν καὶ γυνὴ τοῦ περιφρονοῦ μουσικοῦ Ὀρφέως. Διωκομένη ποτὲ ὑπὸ τοῦ Ἀρισταίου καὶ θέλουσα. νὰ τὸν ἀπορροήῃ ἐπληρώσῃ τρίχουσα ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄφους καὶ ἀπέθανεν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς Ὀρφεὺς καταβὰς εἰς τὸν Ἀδην ἐκίνησε διὰ τῆς μελωδίας του τὸν Πλούτωνα εἰς τὸ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ φέρῃ πάλιν εἰς τὸν κόσμον τὴν προσφίλῃ του Εὐρυδίκην, ἐπὶ συμφωνίᾳ ὅμως νὰ μὴ στοραφῇ ὅπισον νὰ (ἴδ' ἂν τῷ ὄντι τὸν ἀκολουθῇ) ἄλλ' ὁ Ὀρφεὺς μὴ ὑπομείνας, καὶ στοραφεῖς ἴνα ἴδῃ ἂν τὸν ἡκολούθει, ἔλασεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν οὐρανόθεν τοῦ Ἀπολλ. 2) θυγ. τοῦ Δαναοῦ Ἀπολλ. 3) θυγ. τοῦ Ἀδράστου Ἀπολλ. 4) θυγ. τοῦ Λακεδαιμόνιος, σὺζ. τοῦ Ἀκρίσιου, μήτ. τῆς Δανάης Πaus. 5) σὺζ. τοῦ Λυκούργου, μήτ. τοῦ Ἀρχεμύδου Ὑγίν. 6) θυγ. Κλυμένης σὺζ. τοῦ Νέστορος Ὀδ. 7) θυγ. τοῦ Ἀμφιαράου, ἀδελφῆ τοῦ Ἀλκμαίονος Πaus. 8) θυγ. Πέλοπος, μήτ. Ἀλκμήνης Δ. Σικ. 9) γυνὴ τοῦ Αἰνεῖου Πaus. 10) γυνὴ τοῦ βασιλ. Κρέοντος ἐν Θήβαις Σοφ. Ἀντ. 11) θυγ. πύθων. τοῦ Πλουτάρχου εἰς ἣν ἀφαιροῦ σύγγραμμα τοῦ Πλουτ. 12) Ἰλλυρίς, γυνὴ τοῦ βασιλέως Ἀμύντα τοῦ Β'. ἐν Μακεδονίᾳ, μήτηρ τοῦ Ἀλεξάνδρου, Φιλίππου καὶ Περδίκκα Αἰσχιν. καὶ 13) Ἀθηναία, χήρα τοῦ Ὁφέλτου, γυνὴ Δημήτριου τοῦ Πολιορκητοῦ Δ. Σικ 14) γυνὴ Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδ. μετὰ τὴν ἀποκομὴν τῆς Ὀλυμπιάδος Ἀρρ. Πaus.

Εὐρυ-δ(ή)νης, ὁ (δῆνη) μετὰ δίνης μεγάλης βίαν - Ἀλφειὸς Βακχυλ. Σχολ. Πανθ. Ὀ. 1.

Εὐρυ-έδης, 2 (έδος) ἔχων εὐρύχωρα καθίσματα - γῶν = πολλὸ πατωχήμενος τόπος Πλατ. Πρωτ. 315, αἰρήνη.

- Εὐρύ-ζυγος, 2· ὁ Ζυγὸς ὡς ἐφύζυγος Πινδ.
π. Εὐστ.
Εὐρύηλος, ὁ· πολίχινον τῶν Σαρακουσῶν ἀ-
πάρκρημον καὶ ὀχυρὸν, ἀποτελοῦν μέρος τῶν
Ἐπιπολῶν Θουκ. 6, 97, συν Morgebiliis.
Εὐρυής, 2· εὐρύος Ἀρεταί.
Εὐρυεΐα· γυν. ὄν. ἴδ' Εὐρυθίων.
Εὐρυ-θέμεθλος, 2· ἔχων πλατεῖα, στερεὰ θε-
μέλια, καλὰ θεμελιωμένος· κῆρυς Γρ. Ναξ.
Εὐρυ-θέμειλος, 2· τῷ προηγ. Πουλ. Σιλ.
Εὐρύθεις, ἡ, ἴδος· 1) γυνὴ Θεστίου Ἀ-
πολδ. 2) θυγ. Τιμανδρίως Σχολ. Θεοκρ.
Εὐρυθμία· γυν. Βοιωτοῦ Πλουτ.
Εὐρυθίων, υἱος, ὁ· τῆρας 3π' Εὐρυθίωνι καὶ
ἐορτῇ Δήμητρος, καὶ παιγμάτια ἐν τοῖς Σκο-
τοταρίοις· Πούχ.
Εὐ-ρυθμία, ἡ (εὐρυθμός)· ὁρθὴ ἀναλογία,
συμμετρία, ἴδ. ἐπὶ μέλους, καλλιφωνία, κατὰ
τοὺς κανόνας τοῦ ῥυθμοῦ· «εὐρυθμίαις κοσμῶν
λόγον» Ἰσοκ. 5, 27· «πᾶς γὰρ ὁ βίος τοῦ ἀν-
θρώπου εὐρυθμίας δεῖται» Πλάτ. Πρωτ. 326·
μετὰ τοῦ «εὐσηχημόνως», πολ. 3, 400· «κι-
νεῖσθαι μετὰ τινος εὐρυθμίας» Ἀριστοτ. π.
κόσμ. 6· ὅθ. ἐν γέν. ἀρμαδία ἔξισ, ὅσις ἡ
κίνησις, ἐν τῷ πολυεταίῳ Ἀουκ. χορ. 8· «ἱατροῦ
κίνησις, ἐν τῷ πολυεταίῳ Ἀουκ. χορ. 8· «ἱατροῦ
Πλουτ. διακρ. κολ. καί φιλ. 50, convenientia.
Εὐρυθμός· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Εὐ-ρυθμός, 2 (ῥυθμός)· τὴν ἀνέκρουσαν ἀνα-
λογίαν ἔχων τοῦ ῥυθμοῦ, ἡ κατὰ τοὺς κανό-
νας τῶν εὐρυθμίας, ἐξαίρετως ἐπὶ μουσικῆς
καὶ τῆς κινήσεως· «κρούματα Ἀριστ. Θεσμ. 121·
«προδύματα, πλ. 759· «πούς, Θεσμ. 985· «κίνη-
σις Πλάτ. νομ. 7, 795· «εὐρυθμον ἑαυτὸν ἐν
πᾶσι παρέχον», πολ. 3, 413· «τὸ εὐρυθμον τῇ
καλῇ λέξει ἔπεται ὁμοιοῦμενον» ᾠδ. 10· «εὐ-
ρύθμους τὸν θάνατος ποιεῖ» = κάλλιον ἀρμό-
ζοντες Σεν. ἀπομ. 3, 10, 9· «σώματα κα-
λὴν ἀναλογίαν ἔχοντα αὐτ. 11· «σφυγμός =
σύμμετος, ὁμοιος Γαλην. ἐπὶ εὐρυθμίας·
«ὅς τὸν ἀγκώνα» Εὐρ. Κυκλ. 563· «καί μου-
σικῶς εἰπεῖν» Ἰσοκ. 13, 16· «εὐσηχημόνως,
ἀμπέγεσθαι» Ἀθην. 1, 21, concipiunt.
Εὐρυθόη· θυγ. Δαναοῦ Σχολ. Ἀπολλων.
Εὐρύκαπος· υἱὸς Πρακλέους Ἀπολδ.
Εὐρυ-κάρηνος, 2· εὐρετὰν ἔχων κεραλὴν·
«αἰγὴν» Ὀππ. κυν. 1, 152· «πίθος Νον.
Εὐρυ-κλέυθος, 2· εὐρετὰν ἔχων κέλευθον,
πλατεῖαν ὁδὸν Πουλ. Σιλβ. περιγρ. Σοφ. 721.
Εὐρύ-κερως, ὡτος (κέρως), 2· πλατεῖα ἔχων
κέρματα· «δορκὺς Ὀππ. κυν. 2, 293· «-βοῦς
ἐνθα νὸν ἡδύκερος» Μόσχ. 2, 153.
Εὐρύκη· θυγ. Θεσπίου Ἀπολδ.
Εὐρύκλεια· 1) θυγ. Ὀππος τοῦ Πεισηνορίδου,
τροφὸς Ὀδυσσεύς, ἣν ὁ πατὴρ αὐτοῦ Λαέρ-
της ἡγάσας ἐπὶ παῖδα αὔσας, καὶ ἥτις μετὰ
ταῦτα ἀνέθρεψε τὸν Τηλέμαχον. Αὕτη πρώτη
ἔδωκεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἀγγελίαν περὶ
τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσεύς ἐκ τῆς Τροίας
Ἰδ. 2) θυγ. τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θερμιοτοῦς
Σχολ. Πινδ. 3) μήτ. Οἰδιπόδος Σχολ. Εὐρ.
4) τὰ Εὐρύκλεια = ἀγῶνες ἐν Σπάρτῃ Ἐπιγρ.
Εὐρυκλείδης· 1) Ἀθηναῖος Πολυδ. 2) Σπαρ-
τιάτης Πλουτ.
Εὐρυκλείδης, γ. ου, ἰων, εω, κλ. - δῆ· 1)

Σπαρτιάτης Ἦρ. 2) Ἀθηναῖος α) ὁ ἕκτος Παντ.
6) ἱεροφάντης Δ. Αεερ.

Εὐρύκλειων· ἀνδρ. ὄν. Μεγαρεὺς Ἐπιγρ.

Εὐρύκλειων· ἀνδρ. ὄν. Σπαρτιάτης Ἐπιγρ.

Εὐρυκλής, ἴδος, ἴα· 1) Ἀθηναῖος ἔγγαστρι-

μυθος, μάντις φέρων ἐν τῷ σώματι τοῦ

δαίμονα, ὅθ. ἀπαντες οἱ ἔγγαστριμυθοὶ ἐκα-

λοῦντο ἀπ' αὐτοῦ Εὐρυκλείς Σουῖδ. Ἀριστ.

Ἐγένετο παροιμιώδης ἐπὶ τῶν κακῶν μαντευσ-

μένων Πλουτ. 2) Σπαρτιάτης· 3) Σαρακοῦσιος,

4) Ἀφροδισιεύς (ἐν Κιρίε)· 5) Λάκων Ταῖνα-

ριος Γάτος Ἰούλιος, υἱὸς Εὐρυκλείους Ἐπιγρ.

Εὐρυκλήτης, ἡ ἱέρεια Ἦρας Ἐπιγρ. Ταῖνα-

Εὐρυ-κλύδων, υἱος, (κλύδων), ὁ· ἀνιμο-

ζέλη σφοδρά, μεγάλα παρὰ τοῦσδε κόμματα

Πραξ. ἀποστ. 27, 14, ὅπου καὶ εὐρακύνων

ἀντὶ εὐροκύνων, ἀνέμιος βορειανατολικός, eu-

roaquo, καὶ εὐροκύνων.

Εὐρυ-καίλιος, 2· πλατυκαίλιος Ἰπποκρ.

Εὐρύ-καλπος, 2 (κάλπος)· χυθὼν, πλατυκαλ-

πος Πινδ. Ν. 7, 33.

Εὐρυκλῶν, ὠντος· Τρώες, υἱὸς Περιμνήστου

Πούχ.

Εὐρυ-κώσσα, ἡ· ἐπὶ τῆς νυκτός, ἡ μέγα

χάσμα ἔχουσα, πολλὰ κοιτώματα ἔχουσα, ἡ

παρὰ τὸ εὐρύ καὶ τὸ κύν, ἡ μεγάλη καὶ πλα-

τεῖα· «κύν γὰρ λέγουσι τὰ μέγα οἱ Λάκωνες»

Εὐφορίων· ἡ μάλλον παρὰ τὸ κοῖω = ἀκούω·

καὶ ἡ κῆτὴ καλεῖται οὕτως, ὡς μεγάλως θο-

ρυδούσα θαλασσία θεὰ Εὐφορ. ἀποστ. 85.

Εὐρυκράτης, υἱος καὶ τος· 1) υἱὸς Πολυδά-

ρον, πατ. τοῦ Ἀναξάνδρου ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ

Ἀγιδος βασιλ. τῆς Σπάρτης (709-685 π. Χ.)

Ἦρ. 2) ἔγγονος αὐτοῦ, υἱὸς Ἀναξάνδρου βα-

σιλ. τ. Σπάρτης (648-600) Πaus. 10' Εὐ-

ρυκρατίδης 3) πατ. Ἀναξάνδρου τινὸς Πλουτ.

ἀποφθ. 4) Πυθαγόρειος Ἰεμέλ.

Εὐρυ-κρατίδης, τῶ ἰων. 1) υἱὸς Ἀναξάν-

δρου βασιλ. τῆς Σπάρτης (14 Ἀγιδ.) Ἦρ. 2)

υἱὸς Ἀναξανδρίδου Πλουτ.

Εὐρυ-κρέων, υἱος, ὁ (κρέων)· μέγα καὶ

ἐκτεταμένον κράτος ἔχων, ἐν Ἰλ. συνηθ. ἐπὶ

Ἀγαμέμνονος, α, 102, Ποσειδῶνος, λ, 751.

Εὐρυκίδα· θυγ. Ἐνδυμίωνος Πaus.

Εὐρυκίδειον, τό· δάσος ἐν Τριφυλίᾳ τῆς

Ἠλίδος Στραβ.

Εὐρυ-κρίμων, υἱος, ὁ· ἐκτεταμένους ἔχων

λειμῶνας, λιθῶνα· Λιδία Πινδ. Π. 9, 55.

Εὐρυκρίων, υἱος· 1) Σπαρτιάτης, εἰς τῶν

φυόντων μετὰ τοῦ Δωριεὺς εἰς τὴν Σικελίαν,

ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἄλλων ἐκურύεσε

τὴν Μινωίαν πόλιν τῶν Σελινουντίων Ἦρ. 2)

στρατηγὸς τῶν Ἀχαιῶν Πολυδ. 3) υἱὸς Αἰ-

νείου καὶ Κρεούσης, ὅστις διετέλεσε μετὰ

τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τοῦ τὴν ἔδουσαν ἐπὶ

τῆς χώρας τῶν Λατινῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἄλλως

καὶ Ἀσκάνιος συνηθ. λεγόμενος Δ. Ἀλ.

κατ' ἄλλ. ἀργαῖον. ὄνομα τοῦ Ἀσκανίου.

Εὐρυλάνεις, ἴδος· Σπαρτιάτης, Ὀλυμπιονι-

κήτρια Πaus.

Εὐρύλοφ· μία τῶν Ἀμαζόνων Τζέτζ. Μ. Ὀμ.

Εὐρύλογος, γ. ου, ἐπ. οια· 1) υἱὸς Αἰγύ-

πτου φονεὺς διὰ τῆς Δαναίδος Αἰγυπίας

Ἀπολδ. 2) ἑταῖρος καὶ συγγενὴς τοῦ Ὀδυσ-

θείας, τοῦ ὁποῖου τὴν ἀδελφὴν Κτιμένην εἶχε γυναῖκα, καὶ ὅστις ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, μετὰ δὲ ταῦτα κατέβη μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰλίου Ὀδ. τελευτατὸν ἔγενεν αἴτιος τοῦ νὰ σφάζωσιν οἱ λοιποὶ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσεύς τὰς βοῦς τοῦ Ἥλιου ἐν Σικελίᾳ, διό καὶ ἠφρανίσθη μετ' αὐτῶν Ὀδ. 3) στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Ναυπάκτῳ Θουκ. στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ Μπαξεδωνίου, Δημ. 4) στρατηγὸς Κρητῶν, Πολυδ. 5) μαθητὴς τοῦ Πύρρωνος καὶ σκεπτικὸς φιλόσοφος, Δ. Λαίρ. καὶ ἄλλοι Ἐπιγρ. Εὐρύλ' εἴη· γυνὴ τοῦ Αἰχίου Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. Εὐρύμας· ἴδ' Εὐρυμας καὶ Εὐρυμνος. Εὐρυμαχίδαι, οἱ· κατοικοὶ πόλεως Θρακικῆς, φόρος ὑπατελείας τῶν Ἀθηναίων Ἐπιγρ. Εὐρύμαχος· 1) υἱὸς Ἑρμοῦ, βασιλεὺς τῶν Φλεγεωτῶν Σχολ. Ὀδ. 2) μνηστήρ τῆς Ἰπποδαμείας Πανσ. 3) μνηστήρ τῆς Πηνελόπης Ὀδ. 4) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος· 5) πατ. τοῦ Ἀνδρου τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἀνδρου Στ. Βυζ. πατ. καὶ υἱὸς τοῦ Λεοντιάδου, βουλευτῆρος Ἡρ. 6) Δαρδανὸς τῆς Ξεν. 7) Ἀθηναῖος· Ἀνδοκ. 8) ὁ μνημονεύει ὁ Δισχυλ. Ἀθην. 9) υἱὸς Νεοπολέμου καὶ Λεονόσσης Σχολ. Εὐρ. Εὐρυμέδ' η'· γυνὴ Γλαύκου, μήτη. Βελλεροφόντου Ἀπολδ. Εὐρυμέδ' ουσα· θεράπαινα Ναυσικάας ἐξ Ἡπείρου Ὀδ. Εὐρυ-μέδων, οντος, ὁ (μέδων) Εὐρυκρείων Ποσειδῶν Πινδ. Ὀ. 10, 292· - Χείρων, Π. 3, 4· - αἰθέρ, = ἐκτεταμένους Ἐμπεδοκλ. 380. Εὐρυμέδων, οντος, κλ. - μέδων· 1) ἔπων. α) Ποσειδῶνος Πινδ. 6) τοῦ Ἑρμοῦ Ὑσυχ. γ) τοῦ Περσέως Ἀπολ. Ῥ. ἐξ αὐτοῦ ἐκκλητεῖτο τὸ Ἄργος· ἡ Εὐρυμέδοντος πόλις Ἐτ. Μ. 6) τοῦ Χείρωνος Πινδ. 2) υἱὸς Ἡφαιστου, εἰς τῶν Καδείρων Νον. 3) βασιλεὺς τῶν Γιγάντων ἐν Ἡπείρῳ Ὀδ. η, 58· 4) υἱὸς Μίνωος· 5) στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ Θουκ. 3, 80 καὶ Κερκύρα· 6) Πυθαγόριος ἐκ Τάραντος, καὶ ἄλλ. 7) ὁ πωταμός· ἐν Παμφυλίᾳ Θουκ. νβν Κορυσσὴ· 8) κώμη τῆς Ταρσοῦ, κάτ. Εὐρυμέδοντιος καὶ ἀπὸ Εὐρυμίδου Εὐρυμειδόντιος Στ. Βυζ. Εὐρυμειναι, αἶ· 1) πόλ. ἐν Ἡπείρῳ Δ. Σικ. 2) παραλία πόλ. ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας Σκύλαξ, νβν Καρίτσα, κάτ. Εὐρυμεινίας Στ. Βυζ. Εὐρυμεινίας, ους, αἶτ. ην· υἱὸς Νηλέως καὶ Χλωρίδος Ἀπολδ. 2) ἐπαῖρος Διωνίου Κ. Σμ. 3) Σαρακοῦσις ἀδελφὸς Διωνος Ἰαμβλ. 4) Σάμιος ἀθλητὴς· 5) Ἀθηναῖος, Ἐπιγρ. Εὐρυ-μενής, 2 (μένος)· εὐρύς καὶ ισχυρὸς· - τειχος Ὀρφ. Ἀργ. 99· - Φάσις, 1055, ratiens. Εὐρυμεινίδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. Εὐρύ-μ' εἴτωπος, 2· εὐρὺ μέτωπον ἔχων, Ἰλθ. τὸν βοῶν Ἰλ. κ, 292 Ὀδ. γ, 382· κατὰ Πολυδ. = μετώπιας 2, 43 Εὐρυμήδ' η'· θυγ. Οἰνείας. Εὐρυμήδης· Ἀθηναῖος Ὀνήβη Ἐπιγρ. 2) πόλ. = Εὐρυμέδων, κάτ. Εὐρυμειδόντιος Στ. Βυζ. Εὐρυμηστορίδης· Τήϊος Ἐπιγρ.

Εὐρύμ' ὄδης· υἱὸς Εὐρύμου, Τηλέφος Ὀδ. 1, 509.

Εὐρυμνος· Ὀλύνιος τὸ γένος, διάβαλος δέ, ὄθεν ἀνηρέθη ὑπὸ Παλαιοῦκου, ὃν διέβαλε τὸν Κρόνον, ἀλλ' οὐκ ὁ Κρόνος τοίγησεν. ἀλλ' ὁ μὲν ἔφρασεν, ὁ δὲ Πολυδ. ἀγαθὸς ἐγένετο πύκτης ἐπὶ τὸν Εὐρυμνον Ἡσυχ.

Εὐρυμος· πατ. Τηλέμου Ἐτ. Μ.

Εὐρυνόη· γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Κύτρων Στ. Βυζ.

Εὐρύνομ' η'· 1) θυγ. Ὀκεανὸς καὶ Θέτιδος ἡ· τις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὰς τρεῖς χάριτας Ἀπολδ. Αὕτη λέγεται οἱ Κλαθεν εἰς τὴν Ὀδ. λασσαν μετὰ τῆς Θέτιδος τὸν Ἡρακλειδον ὅτι ἐκρημνίσθη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· ἐν δὲ ταῖς τῶν ἀρχαίων Θεαγονίαις ἀναφέρεται ὅτι ἡ Εὐρυνόμη ἐξασίλευσεν εἰς τὸν Ὀλυμπον μετὰ τοῦ ἀνδρός τῆς Ὀρίωνος πρὸ αὐτοῦ τοῦ Κρόνου, καὶ ὅτι ἀρ' οὐκ ἐνίκησεν ὁ Κρόνος τὸν Ὀρίωνα ἐρρίφθη αὕτη ὑπὸ τῆς Ῥέας εἰς τὸν Τάρταρον Ἀπολ. Ῥ. εἶχεν ἱερὸν ἐν Φιγαλείᾳ τῆς Ἀρκαδίας, ἐνθα ὑπ' ἄλλων ἱεραρχοῦντο ὡς Ἀρτεμῖς Πανσ. 2) θεράπαινα τῆς Ἀρμονίας· 3) μία τῶν Βακχῶν· 4) γυνὴ Λυκαόργου· 5) μήτη. Ἀγχινορος Ὑγίν. 6) μήτη. τοῦ Ἀδράστου Ὑγίν. 7) Θαλαμηπόλος τοῦ Ὀδυσσεύς, καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐρύνομ' ας· ὑποχθόνιος αἰμίμων, ἀπεικονισμένος ἐπὶ τῶν εἰκόνων τοῦ Πολυγνώτου ἐν Δελφοῖς Πανσ. 2) υἱὸς Ἀργιτέλους, θεράπων Οἰνείας Δ. Σικ. 3) υἱὸς Αἰγύπτου, μνηστήρ τῆς Πηνελόπης Ὀδ. 4) πάππος Φόρβαντος· 5) εἰς τὸν Κενταύρων Ὀσίδ.

Εὐρήνοος, δ· 1) ἐφευρέτης τοῦ σόφου Ἀποστολ. 2) Ἀθηναῖος, Φλυσις Ἐπιγρ.

Εὐρύνω (εὐρύς)· εὐρύνω, ἱεραπλύνω, ἐκτείνω· «καλὸν δ' εὐρύνω ἀγῶνα»· πλετώνω τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων, οἷα νὰ μὴ ἱμπεδίσῃ τίποτε τοὺς ἀγωνιζομένους Ὀδ. θ, 260 καὶ μέγν. π. - στήθεα Ὀππ. κων. 3, 442· - αὐλάκας Θεοκρ. 13, 31· - γέλαα = τὰ γέλη διαναίω, τὸ σόμα, χάσκω Μακρίδον. 16 (11, 374)· «τοὺς μυκτῆρας» Ξεν. ἱκπ. 1, 10· - τὸ μέσον, πολὺν τόπον ἀφῆκον ἐν τῷ μέσῳ Πρ. 4, 52, ratiocinatio, Εὐρύ-νω τας, 2 (νώτος)· εὐρὲς ἔχων νῶτα Σοφ. Λγ. 1230.

Εὐρυόδεια, ἡ· ἐκὼν. Δημήτριος ἐν Σκαρφέῃ Ἡσυχ. 2) μήτη. Ἀρκεῖνου ἐκ Διὸς Σχολ. Ὀδ. Εὐρυ-ό-δεις (ἔδος), μόν. θηλ. εὐρυόδεια Ἐτ. Μ. κατ' ἄλλ. εὐρυόδεια, ὁ Ὀμ. ἔχει μόν. τὴν γεν. εὐρυοδείης, - χῶν = εὐρείας ἔχουσα ἔδος Ἰλ. π. 635, ἥτις καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις δύναται νὰ διαπορευθῇ Ὀδ. γ, 453. Εὐρυοδίνης· Εὐρυόδης Στράβ. 1, 3, 7, ὅπου ἡ Ἐπιτομή ἔχει ἀρχυροδίνης.

Εὐρύ-ο-πα, (ῶψ, ἡ ἀναλογίᾳ πρὸς τὴν γλῶσσαν παρὰ τὸ ὄψ)· Ζεύς, π. Ὀμ. ὡς ὄν. ἐξαίρετος ἐν ἀρχῇ τοῦ σίχου, εὐρύσπα Ζεύς, ὡς χρῆσιμ. Πρ. 7, 141, 6, ἡ ὦ, κλ. εὐρύσπα Ζεύς, Ἰλ. π. 241, ἐν ἀρχῇ τοῦ σίχου, εὐρύσπα Κρανίδης χρῆσιμ. παρ' Ἡρ. 8, 77· ὡς αἶτ. «εὐρύσπα Ζην Ἰλ. θ, 208· «εὐρύσπα Κρανίδην» αἰ, 498· αἶτε μακρὰν βλέπων (ῶψ, πρὸβλ. εὐρύωψ)· αἶτε = παρὰ τὸ ὄψ = μακρὰν

ἡλῶν, βροντῶν (ἀν καὶ ἄλλως τὸ ὄφρον· ἐπὶ ἐνάρκῳ φωνῆς εἶνε φωνῆς εἶνε ἐν γρήσ. «χορὸς εὐρύσκα κελᾶδον φθεγγόμενος», Πινδ. ἀποστ. 238. τῇ Ὀρφ. λιθ. 18, 60 καλεῖται οὕτω καὶ ὁ ἥλιος· ὁδ. = μακρὰν ὁρῶν· ἤδη καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐιστάζοντες ἐξήγουν· «ἦτοι ὁ μεγάλους ἐφορῶν ἢ ὁ μεγάλους ἤχους καὶ φύφους ἀποτελῶν Ἀπολλ. λεξ.

Εὐρυόπη· (Θηλ. κατὰ τὸ Μ. Ἐτ. τοῦ εὐρύσφ. πρβλ. καὶ εὐρύσκα ὡς ἐπὶ τοῦ διός)· θυγ. 1) Θεσπιὸς· 2) Νείλου, γυνὴ Αἰγύπτου Ἰπποστρ. π. Φλεγ.

Εὐρυ-πέδιλος, 2 (πέδιλον)· πλατεῖα ἔχων πέδιλα· ὁπλᾶς Ὀκπ. κυν. 1, 288.

Εὐρύ-πίδος, 2 (πίδον)· τόπος πλατείας ἔχων πεδιάδας· γατὰ Πλάτ. ἐπιν. 1, 310· ἄλλω Ὀκπ. ἀλ. 1, 192, ἀμψιπ.

Εὐρύ-πορος, 2 (πόρος)· μεγάλους ἔχων πόρους· «θάλασσα» κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις ἀνοικτὴ καὶ διαπλευμένη Ἰλ. ο, 881, Ὀδ. δ, 432· πρβλ. εὐρύθετος.

Εὐρυ-πρωκτίς, (εὐρύπρωκτος)· ἰδιότης τοῦ ἔσω. Ἀριστ. Ἀχ. 483.

Εὐρύ-πρωκτος, 2 (πρωκτός)· πλατὺν ἔχων πρωκτόν, κώλον, τ. κ. μοιχὸς (ἴδε βαφανιδώ), συγχὸν παρ' Ἀριστ. περὶ Ἀθηναίων, Ἀχ. 716, νεφ. 1085, συγχρ. Ἀθην. 1, 25.

Εὐ-ρυπτός 2 (ρύπτω)· ἐκδόλους ξεπλυνόμενος, καθαριζόμενος· βαφὴ Πολυδ. 1, 44.

Εὐρυπτόλεμος· 1) υἱὸς Πεισιδάνκτος Ἀθηναῖος, συγγενὴς Ἀλκιβιάδου, συνάψας εἰρήνην μετὰ Φαρναβάζου, σατράπου τῆς Περσίας, εἰς ὑπερασπισθεὶς μετὰ τοῦ Ἀξιόχου ἐν Ἀθήναις τοὺς 10 στρατηγούς τοὺς κατηγορηθέντας ὡς ὑπευθύνους θανάτου· διότι δὲν ἔθαψαν τοὺς ἐν Ἀργινοῦσαις πεσόντας Ξεν.

2) υἱὸς Μεγακλῆους Πλουτ.

Εὐρύπυλος· θυγ. 1) Θεσπιὸς Ἀπολλ. 2) Ἐνδυμίωνος, Σχολ. Ἰλ. 3) Ἀμαζών τις Εὐστ. 4) Μαινάρης τις Νον. 5) ἑρμῆν Ἀνακρέοντος Διοσκ.

Εὐρυ-πύλης, 2 (πύλη)· οἰκία ἢ πόλις εὐρείας ἔχουσα πύλας· «-Ἀΐδος θῶ» Ἰλ. ψ, 74.

Εὐρύ-πυλος, 2· τὸ προηγ. Ἠσυχ.

Εὐρύπυλος, ὁ· υἱὸς Εὐδαίμονος καὶ Ὀπας, ἡγεμὼν τοῦ Ὀρμενίου ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς τῶν μνηστῆρων τῆς Ἑλένης, ἰλθὼν ὑστερον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ μ'. πλοίων Ἰλ. ἐκείθεισας ἀνδρείαν μεγάλην ἐφόνευσε πολλοὺς Τρώας Ἀπολλ. π. Πινδ. καὶ μτγν. ἀναφύρεται ὁ Εὐρύπυλος οὕτως ὅτι ἦν υἱὸς Ποσειδῶνος βασιλεὺς τῆς Κυρήνης, ἰλθὼν ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὴν Αἰόλην Πινδ. 2) υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυναλαίας, βασιλ. τῶν Μερόπων ἐπὶ τῆς Ἀστυναλαίας, ὅν ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας λαβὼν μετ' αὐτοῦ τὴν θυγατέρα του Χαλκιοπύην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Θεσπιδῶν Ἀπολλ. 3) υἱὸς Ἡρακλῆους καὶ τῆς Εὐδότης θυγ. τοῦ Θεσπίου Ἀπολλ. 4) εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς τοῦ Τηλένου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγέλαου, μετ' οὗ ἐφόνευσε τὸν ἴδιον πατέρα του Ἀπολλ. 5) εἰς τῶν παίδων τοῦ Θεσπίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου Ἀπολλ. 6) υἱὸς Τηλέφου καὶ Ἀστυόχου, ἀδελφῆς τοῦ Πριάμου, βασιλεὺς τῆς

Τροίας, ἡγεμὼν τῶν Μουσῶν περὶ τὸν Κάϊον ποτ. εἰς τῶν ἀνδροειστῶν πολέμιων τῆς Τροίας, ὅστις λέγεται ὅτι ἦλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου, παραινυθεὶς ὑπὸ τῶν δούρων ὁ οὗτος ἐπεμψεν εἰς τὴν μητέρα του Ἀστυόχην ἐν μὲν μάχῃ ἱφαιμένη ὑπὸ τοῦ Μασπταλέμου Πάου. 7) υἱὸς Δεξαμενοῦ, βασιλεὺς τῆς Ἠλένου ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅστις λέγεται ὅτι συνοῦδενε τὸν Ἡρακλῆα εἰς τὸν κατὰ τῆς Τροίας πόλεμον ἐπὶ Λαομείδοντος Πάου.

Εὐρυ-πύγων· εὐρὺν ἔχων πύγωνα, Τζέτζ. Εὐρυπῶν· ὄντος, ἰων. Εὐρυσάν, ὁ υἱὸς Σάου, ἔγγονος τοῦ Προκλέους βασιλ. Σπάρτης πρόγονος τῶν Εὐρυποντιδῶν μίαν τῶν εὐγενεστέρων ἐν Σπάρτῃ οἰκῶν Ἡρ. ἢ γρ. Εὐρυτίων ἔσφ. Εὐρυποντιδῶν, ὡν, οἱ βασιλεῖς τῆς Σπάρτης οἰκογένεια ἐξ Εὐρυπῶντος ἔσφ. γρ. ἀπαντὰ Εὐρυποντιδῶν ἢ Εὐρυτιωνίδων Πλουτ. συγχρ. Ἀγῆσ. καὶ Πομπ.

Εὐρυ-ρέθρος, 2 (ρέθρον)· εὐρὺ ἔχων ρέθρον· Ἀξιδ. Ἰλ. φ, 141.

Εὐρυ-ρέων, ὄντος, ὁ, Ἀξιδ. τῷ ἀντικ. Ἰλ. ε, 840, ὑπὸ Ὀδωφ. γρ. κεχωρισμένως, latifrons.

Εὐρυρρή· θυγ. Νείλου, γυνὴ Αἰγύπτου Τζέτζ.

Εὐρύς, εἰς, ὁ, 3, ἰων. εὐρεῖα παρ' Ὀμ. καὶ ἑρὺν εὐρεῖα πόντος καὶ κόλπον, Ἰλ ζ, 291, καὶ

δικατάληκτ. «μεγάλαι τε καὶ εὐρεῖς νῆσται» Ἀντιφιλ. 28 (9, 413)· «εὐρεῖς αἰῆς» Ὀκπ. κυν. 3, 321 καὶ ἄλλ.

Ἰλθν. 12, 525, ἐξαιρέτως· ἑταρμένους· εὐρύχωρος, «-οὐρανός», πόντος, «-νῶτα θαλάσσης», Ὀμ. ἐπὶ γαιῶν, ὡς «-Τροία, - Λακία, - σπῆς, - σάκος»· «ἔχανεν εὐρὺν ἀγῶνα» =

εὐρύχωρον στάδιον ἀγῶνων Ἰλ. ψ, 238· «-ρουρά, σ, 541»· στρατός, δ, 76, ὡς Ἠσ. ἔρ. 244· «εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἤδ' ἐστέονισιν ἰδ/σθαι» Ἰλ. γ, 194· «εὐρεῖς ὤμοι» Ὀδ. σ, 68· «εὐρεῖα σκαδὴ», ε, 168· Τετχας· παχὺ Ἰλ. μ, 5· «κίτος·μεγάλως διαδιδομένη φήμη» Ὀδ. ψ, 173· ὁ Πινδ. μεταχειρίζεται τὸ οὐδ. ἑπὶ ἑρμῆ, εὐρὺ ἀνάσσειν, Ὀ. 11, 99·

ῥέων ἰδ. ἀντιφρῶ· «εὐρεῖαι ἐν αὐραὶς» Αἰσχ. ἰκ. 850· «εὐρεῖ πόντος» Σοφ. Τρ. 114· «εὐρεῖας φάρυγγος» Ἡρ. β, 125, ἀντιφ. στενός Πλάτ. νόμ. β, 837· εὐρύτεραι φλέβες Ξεν.

εὐρυτέρως ἔγειν Ἀριστ. Λυσ. 519 (σανατρ. ἡμ-σ κατὰ Δοιδερ. = εὐρώδης = ἡεροειδής = σκοτεινός), latius, ἀμψιπ.

Εὐρυ-σάκης 2 (σάκος)· πλατεῖαν ἔχων ὀπίσθ. Σοφ. Αἶ. 577.

Εὐρύσάκης· υἱὸς Τελαμῶντος Ἀπέντος καὶ τῆς Ταμύσης, βασιλεὺς ἐν Σαλαμῇ.

Εὐρυ-σθενής, 2 (σθένος)· μεγάλως ἰσχύων, μεγαλοδύναμος, μεγαλοσθενής Ἠσυχ. - Ποσειδῶν Ὀδ. ν, 140· Ἀπόλλων Πινδ. Ὀ. 2, 18·

- Τελαμών, 3, 32· καὶ - Ἰμέρα Ὀ. 12, 2· - πλοῦτος, Π. δ, 1· ἀρεταί, Ὀ. 4, 11.

Εὐρυσθένης, ὄντος, ἰων. εὐς, ὅτι, εἴ, αἶτ, ἰα, η, καὶ ἡν· 1) υἱὸς Ἀριστοδήμου καὶ Ἀργίας, ἀδελφὸς Προκλέους, εἰς τῶν Ἡρακλειδῶν βασιλεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐν Λακεδαιμόνι, ἦν οὗτοι ἐκυρίευσαν, ὅτε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρακλειδῶν εἰσέβαλον εἰς τὴν Πίλο·

πόννησον, ἀρχηγέτης τοῦ οἴκου τῶν Ἀγιάδων

Ἦρ. 2) δυνάστης τῆς Τευθρανίας Ξεν. 3) υἱὸς Αἰγύπτου Ὑγιν.

Εὐρυσθεύς, γ. έως, καὶ ἦος καὶ ἰων, έας, δοτ. ηι, ατε. έα καὶ ἦα· 1) υἱὸς Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης, θυγ. Πέλοπος καὶ ἑταίρου τοῦ Περσέως, βασιλ. τῶν Μυκηνῶν, ὅστις γεννηθεὶς πρὸ τοῦ Ἡρακλέους μὴνάς τινας ἔπρεπε κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν θεῶν νὰ ἔχη ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν του πάντας τοὺς ἄλλους ὅσοι κατήγοντο ἐκ τοῦ γένους τοῦ Περσέως, διὸ καὶ ἐπείταξε τῷ Ἡρακλεῖ τοὺς 12 περιβοήτους γνωστοὺς ἄλλους μετὰ τοὺς ὁποίους ἐμελλεν αὐτός νὰ μένῃ του λοιποῦ πάντῃ ἐλεύθερος ἀπὸ πάσης ἄλλης ὑποταγῆς εἰς τὸν Εὐρυσθέα· ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους τὸν θάνατον θέλων ὁ Εὐρυσθεύς δὲ ὑποβάλλῃ εἰς τὴν ἔξουσίαν του καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, κατεδίωκεν αὐτοὺς πανταχοῦ, καταφυγόντας τέλος πρὸς τὸν Θησίαν βασιλ. τῶν Ἀθηναίων καὶ ζητήσαντας τὴν βοήθειάν του. Ἐνταῦθα πολέμῳ ὁ Εὐρυσθεύς καὶ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐφονεύθη μετὰ τῶν υἱῶν του Στραβ. «Τραγικὸν πρόσωπον» ἐν Εὐρ. Ἡρακλ. Στ. Βυζ. οἱ ἀπόγονοί του, «οἱ Εὐρυσθέως» Εὐρ. Ἡρακλ. 2) Εὐρυσθένης = βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Δ. Σικ. οἱ ἀπόγονοί του, «ὁ Εὐρυσθένης, οἱ Εὐρυσθεῖται» Πολύαιν.

Εὐρυσμα, τό· πλάτυσμα μτγν. ἱατρ. dilatatio.

Εὐρυσματώδης, 2· ὅμοιος εὐρύσματι Παυλ. Λίγιν. 6, 38.

Εὐρύ-σπορον, σημα (σορός) τό· ἔχον πλατὺν τάφον Θεοδώρ. 14 (7, 528).

Εὐρυσος· Πυθαγόρειος, ὀρθότ. Εὐρυτος.

Εὐρυστέρνα, ἡ· ἐπίθ. Γαῖας Ἦσ. θε. 117, ἐξούσης ὑπὸ τὴν ἱκανομίαν ταύτην παρὰ τῇ Αἰγείρᾳ τῆς Ἀχαΐας ἱερὸν Παιον. 7, 20.

Εὐρύ-στερνος, 2 (στέρνον)· ἔχων πλατὺ, δυνατόν στήθος· Ἀθάνα Θεοδώρ. 18, 36· γαλα = ἡ εὐρύχωρος γῆ Ἦσ. θε. 117· οὐρανὸς Ἐπιγρ. ἀδ. 495 (Πλαν. 503), Iatus.

Εὐρυ-στηθης, 2 (στήθος)· τῷ προηγ. Ἀριστοτ. pectusossus.

Εὐρυ-στομία, ἡ (εὐρύστομος)· πλατυστομία, τ. έ. λαλεῖν μὲ ἀνοικτὸν στόμα Εὐστ. latitudo.

Εὐρύ-στομος, 2· ἔχων εὐρὺ στόμα, πλατὺ ἄνοιγμα, Ξεν. ἱπκ. 10, 10· ἐπὶ ἀνθρώπων Ἀθην. 10, 453· κλίβανος Στράβ. 16, 754.

Εὐρύστρατος· πατ. Ἀναξιμένους Μιλησίᾳ Δ. Λαερ.

Εὐρυτάνες, οἱ· Εὐρυτὰν λεῖως, ἰσχυρόν τι καὶ ἄγριον Αἰτωλικὸν ἔθνος εἰς τὰ Β καὶ ΒΔ τῆς Αἰτωλίας ἀρκτηκῶς τῆς Ναοπάκτου, ὅπου ὁ Ὀδυσσεὺς γέρον ἦδ' ὦν ἐτελεύτησε Θουκ.

Εὐρύται· αἱ, αἱ· ἡ Εὐρυτεία πόλις, ἡ Εὐρύτου πόλις, = Οἰγαλία Παιον.

Εὐρυτέλη· θυγ. Θεοπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγένυναν δ' ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λεοντίππον Ἀπολδ.

Εὐρυ-τενής, 2 (τείνω)· μακρὰν ἐκτεινόμενος Nov. Δ. 21, 326. amplius.

Εὐρύ-τη· θηλ. τὸν Εὐρύτου 1) θυγ. τοῦ Ἰπυδάμαντος καὶ γυνὴ τοῦ Πορθάνου, μήτηρ τοῦ Οἰνέως, Ἀγρίου, Μίλανος, Ἀλκαθίου καὶ Λευκοπέως Ἀπολδ. 2) Νύμφη, μήτηρ τοῦ Ἀλκίροβου Ἀπολδ.

Εὐρύ-της, ἡτος, ἡ (εὐρύς)· πλάτος, εὐρύχωρος Γαλην. καὶ πλατεῖα Ἐφρασις Σχολ. Θουκ. 1, 72, latitudo.

Εὐρυτία· γυνὴ Φινέως Σχολ. Ὀδ.

Εὐρυτεία· εὐρυτεῖα Ἀλκίφρ.

Εὐρύτιδης, καὶ ας· 1) Ἰφίτος Ὀδ. 2) Κλύτιος Ἀπολ. Ρ. πλ. Εὐρυτίδα.

Εὐρύ-τιμος, 2 (τιμή)· μακρὰν, παντοῦ τιμώμενος· Ζεὺς Πινδ. Ὀ. 1, 42.

Εὐρύτιμος· 1) Κορίνθιος, πατ. Ἀργεῖμου Θουκ. 2) Κορινθαῖος Ἐπιγρ.

Εὐρύτιον, τό· Εὐρυτεῖα Παιον.

Εὐρύτιος· υἱὸς Σπάρτανος, πατ. Γαλατίας.

Εὐρυτίς, ἴδος, ἡ· ἡ Εὐρύτου θυγ. Ἰδλή Ὀδδ. μετμ.

Εὐρύτιων, ἄνος· 1) εἰς τῶν Κενταύρων, ὅστις ἐρεθείς εἰς τοὺς γάμους τοῦ βασιλ. τῶν Λαπιθίων Πειρθόου καὶ Θελων ὑπὸ μέθης νὰ ἀτιμάσῃ τὴν νόμφην αὐτοῦ, κατατραυματίσθη ὑπὸ τῶν Λαπιθίων Ὀδ. Ὑστερον δὲ εὐρών αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Ὠλεον τῆς Ἀχαΐας, τὸν ἐρόνενυσεν ἀπαλάξας τὴν θυγ. τοῦ αὐτοῦ βασιλ. Δεξαμενοῦ ἦν ἡθελε βραχίως νὰ λάβῃ γυναῖκα Παιον. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρως καὶ Ἐρυθείας, ὅστις ποιμάνων τὰς βοῦς τοῦ πενθεροῦ του Γηρύου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ὅτε ἦλθεν αὐτὸς νὰ τοῦ τὰς ἀρπάσῃ Ἦσ. 3) υἱὸς Ἰφρου καὶ Δημανάσσης, ἑταίρος τοῦ Ἀκτορος Ἀπολδ. ἡ κατ' ἄλλ. υἱὸς Ἀκτορος καὶ Ἀντιγόνης, ἦν ἔλαβε γυναῖκα ὁ Πηλεΐδης, ὅτε φονεύσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ κατέφυγεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυτίωνα· ἔλθων δὲ εἰς τὴν θήραν τοῦ Κεληδονίου κάπρου, ἐφονεύθη ἐξ ἀποτυχίας ὑπ' αὐτοῦ τὸν γαμβρὸν του Πηλεΐδης Ἀπολδ. 4) υἱὸς Λυκάονος, ἑταίρος Λίνειου Βιργιλ. 5) Ἡρακλειώτης τις Ἀριστοτ.

Εὐρύτος· 1) εἰς τῶν Γηγάντων, ὃν ὁ Διόνυσος ἐφόνενυσεν ἐν τῇ Γίγαντομαχίᾳ μὲ τὸν Θυρσὸν Ἀπολδ. 2) υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ Ἀντιανίρας, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν Ἀπολδ.· καὶ Ἐρως κατ' ἀποκοπὴν π. τοῖς π. Πινδ. 3) υἱὸς Ἀκτορος καὶ Μολιόνης, ἀδελφὸς Κτιέτου καὶ πατ. Θάλπιος ἐξ Ἡλίδος τῆς Παλοποννήσου, ὅστις πολέμῳ κατὰ τοῦ Ἀδελφίου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους Ἰλ. κατὰ δ' Εὐρ. ὤπρην οὗτος ἡγερῶν τῶν Ἑπειῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅπρ' ἀντιβάλει τῇ Ὀμ. διηγῆσαι 4) υἱὸς Μελαντίως καὶ Στρατονίκης, βασιλ. τῆς Οἰγαλίας ἐν Εὐβοίᾳ ἡ κατ' Ὀμ. ἐν Θεσσαλίᾳ, πατ. τῆς Ὠραίας Ἰδλῆς καὶ τοῦ Ἰφίτου, περίφημος εἰς τὴν τοξικίην ἦν ἰδίδαζε καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλῆα, ἀλλὰ μὴ θελήσας νὰ δώσῃ αὐτῷ γυν. τὴν θυγ. του Ἰδλῆν ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ Ἀπολδ. κατ' Ὀμ. δ' ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, μεθ' οὗ ἡθελε νὰ ἔρῃ περὶ τῆς τέχνης του τοξοτείας Ὀδ. 5) υἱὸς Ἰπποκόοντος, φονεὺς ὑπὸ Ἡρακλέους Ἀπολδ. 6) Σπαρτιάτης, εἰς τῶν 300 μετὰ Λεωνίδου ἐν Θερμοπύλαις πολεμήσαντων, ὅστις μόνος μετὰ τοῦ Ἀριστοδήμου διασωθεὶς καὶ βεβλαμμένος ὦν τοὺς ὀφθαλμοὺς μὴ θελήσας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Σπάρτην ἐπρόβη μετὰ τοῦ διαβαίνοντος κληῖτους τῶν Περσῶν καὶ ἐφονεύθη Ἦρ. ὅθ. ἐπὶ θ. Εὐρύτιος, εἰς, σι

α τοῦ Εὐρύτου· 7) Πυθαγόρειος τις Δ. Λαερ.
8) υἱὸς Αὐγέα Δ. Σικ.
Εὐ-ρύτος, 2 (ρίω)· καλῶς, ἀφθόνως ῥέων,
- κρήνη Εὐρ. Ἰ. Α. 420.
Εὐρύ-τρητος, 2 (τιτράω)· πλατείως τετρα-
πημένος, πλατείας ἔχων τρύπας Διοσκ.
Εὐρύ-τρυπος, 2 (τρύπα)· τῷ προηγ. Δη-
μοκρ. π. Θεόφρ.
Εὐρύφ'α'εσσα· γυνή Ὑπερίωνος, μήτ. τοῦ
Ἠλίου, Σελήνης καὶ Ἡσόδου Ὁμ. ὕμν.
Εὐρυ-φαής, 2 (φάος)· μακρὰν λάμπουν, λαμ-
πρὸς μτγν.
Εὐρύφ'αμος· Συρακούσιος Πυθαγόρειος Φώτ.
Εὐρυφάων· Ὁρχομένιος, υἱὸς Εὐθύμου Ἐπιγρ.
Εὐρυ-φάρετρη, 2 (φάρετρα)· πλατεῖαν,
εὐρύχωρον ἔχων φάρετραν· «εὐρυφάρετρ' Ἀ-
πολλυν» Πινδ. ἐν Ἀθην. 1, 22.
Εὐρύφ'ημος· Μεταποντινός, Πυθαγόρειος
Ἰάμβλ.
Εὐρύφρων· ἱατρός Κνίδιος Γαλην.
Εὐρυ-φθής, 2 (φῶν)· φυτρώων, βλαστάνων
κατὰ πλάτος, βαθύρριζος, ἐπιθ. τῆς κρήνης,
Ὁδ. β, 604.
Εὐρυφών, ὄντος· 1) Εὐρυπῶν Ἀριστοτ. 2)
Εὐρύφρων Φώτ.
Εὐρυ-φωνία, ἡ· εὐρυστομία Εὐστ.
Εὐρύ-φωνος, 2 (φωνή)· πόρρω ἤχουσαν φωνήν
ἔχων· Τηλεφῶν, ὡς εὐρύφωνοι καὶ τῆλε-
φοντες· ἔστι, μακρὰν βοὴν ἐκισφύοντες Εὐστ.
Ὁδ. α. 396, 4.
Εὐρυ-χ'αδής, 2 (χανδάνω, ἔχαδον)· πλατύ,
εὐρύχωρον ἔχων ἀνοιγμα· κύλιξ Α. Ταρ.
14 (β, 305), ἱατὺς· πρβλ. εὐρυχανδής καὶ εὐ-
ρυχανής.
Εὐρυ-χ'αίτης, ου, ὅ (χαίτη)· μακρὰν, κυ-
ματούσαν, βαθυπλόκαμον ἔχων χαίτην, ἐπιθ.
Διονύσου Πινδ. Ἰ. 6, 4, bene comatus.
Εὐρυ-χανδής, 2· εὐρυχανής Εὐστ.
Εὐρυ-χανής, 2· εὐρυαδής· γαστήρ Ὁπκ.
ἄλ. 3, 344· μετ' εὐρυχώρου ἀτόματος Νον
Εὐρύχ'αρη· γυν. ὄν. Ἀνθ.
Εὐρύ-χ'αρος, 2· εἴτε παρὰ τὸ χορδός, ἐπι-
θετον χῶρος καὶ πόλιος εὐδαίμονος, ἔνθα ἔ-
στιν εὐρύ χορδεῖν κατ' Εὐστ. ἐν Ὁδ. ζ, 4,
εἴτε πιθανῶς, παρὰ τὸ χῶρος, ὡς καλλίχο-
ρος, οὕτως Ἑλλάς, Ἰλ. ι, 474· Μυκαλησ-
σός, β, 498· Λακιδαιμών Ὁδ. ο, 1· ἄστν,
ω, 468· Ἀσία Πινδ. Ὁ. 7, 18· Λιβύη,
Π. 4, 43· Σπάρτη, Ν. 10, 52· ἀγυαί,
8, 57· Κόρινθος, Ἀνακρ. ἐπ. 2 (β, 135)·
Ταγία Ἀνυστ. 2 (β, 153)· οἶκος Νικοῦ. β
(β, 319), spatiosus.
Εὐρυ-χωρής, 2 (χωρεῖω)· ἐκτεταμένος, πο-
λύ περιεκτικός· κόλπος, τόπος Στράβ. συγκρ.
εὐρυχωρίστερος Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 2, 17· ὑπερθ.
εὐρυχωρίστατος, μορ. Ζ. 3, 5, spatiosus.
Εὐρυ-χωρία, ἡ· εὐρύχωρος.
Εὐρυ-χωρία, ἡ· πλατύς, ἐκτεταμένος τόπος·
«ἐν τῇ λοιπῇ εὐρυχωρίᾳ τῆς θῆλης» Ἡρ. 4,
71· «ἐν εὐρυχωρίᾳ ναυμαχεῖν» = εἰς ἀνοικτὸν
πέλαγος, ἀντίθ. τῷ στενὸν θαλάσσης, πορ-
θμός, 8, 60· «εὐρυχωρίαν ποιεῖτε» = ὅτε τό-
πον Ἀθην. 14, 622· μτφ. «πολλὴ εὐρυχω-
ρία τῆς ἀποδείξεως» Πλάτ. Μεν. 315, spatiositas.

Εὐρυ-χώριον, τό· τῷ προηγ. Πλάτ. νόμ.
7, 804, ὅπου ὁ Ἄστ ἀναγινώσκει εὐρυχωρίαι.
Εὐρύ-χωρος, 2· εὐρίαν ἔχων περιμήν, πο-
λὺν τόπον· πόλις, - πεδίον καὶ ἄλ. Ἀριστοτ.
Ἰ. Ζ. 10, 5 καὶ μτγν. amplius.
Εὐρύωψ· υἱὸς Ἡρακλέους, καὶ Τερψικράτης,
θυγ. Θεσπίου Ἀπολλ.
Εὐρύ-ωψ, ωπος· ἰδ' Εὐρύοπα.
Εὐ-ρώγης, 2· ὠραίως ἔχων ῥώγας, ἐπὶ στα-
φυλῆς Γαιτούλ. 3 (β, 190), acinosus.
Εὐρώδης, π. 2· εὐρός· Τροία Σοφ. Μ. 1169.
Εὐρώεις, 3· μουχλιασμένος, π. Ὁμ. μόν.
ἐπὶ τοῦ Ἄδου, «οἶκία εὐρώεντα» Ἰλ. υ, 65·
«εἰς Ἀἰδῶν δόμον εὐρώεντα» Ὁδ. κ, 512·
«εὐρώεντα κέλευθα», ἔνθα συγχρόνως καὶ τὸ
σκοτεινόν, ζοφερόν ἔννοηται, ω, 10· ἐπὶ ταρ-
τάρου Ἡσ. θε. 731· - πάρος, Ἡρ. 152· 50. καὶ
οἱ ἄρχ. ἐρμηνευταί· «εὐρέα, ἀνατεταμένα» Ἀ-
πολλ. λεξ. Ὁμ. καὶ ὁ Σχολ. «ὅτι πάντα χω-
ρεῖ», Ἰλ. υ, 65· «κόλπον ἀν' εὐρώεντα θα-
λάσσης» Ὁπκ. ἄλ. 5, 3· «δένδρεον εὐρώεντι
κατέκρυφεν ἀνθρώπων» Νον. Δ. 25, 476, αἵ-
τινες ὅμως ἢ παρὰ τὸ εὐρὺς τῷ ὄντι ἔπλεσαν
τὴν λέξ. πρβλ. Αδοκκ. Φρων. 541, ἢ τὰ Ὁρω-
χωρία, ὅπως συχνὰ συμβαίνει, ἔσφ. ἐξήγη-
σαν, pulvis.
Εὐ-ρωία, ἡ· ὠγεία, ῥῶσις, εὐεξία Ἡσυχ.
Εὐρωμός· 1) πόλ. μικρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ Με-
κρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Γρίου Στράβ.
κατ. Εὐρωμέως Στ. Βύζ. 2) υἱὸς Ἰδριώος, ἐξ
οἷ φαινεται ὅτι ὀνομάσθη ἢ ἀνωτέρω πόλις
Στ. Βύζ.
Εὐρεῖν, ἀπαρ. ἀορ. β'. τοῦ εὐρίσκω.
Εὐρών, ὄντος, μετχ. ἱερ. ἀορ. β'. τοῦ εὐρίσκω.
Εὐρώπα· γυν. ὄν. Ἐπιγρ. μτγν.
Εὐρώπα, ὄωρ. ἀντί Εὐρώπη.
Εὐρωπαϊτός, 3· εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνήκων,
Europaeus· ἰδ' Εὐρώπη.
Εὐρώπας· Σπαρτιάτης Πaus.
Εὐρώπεια, π. ἡ· Εὐρώπη· α) θυγ. Φοίνικας
Μοσχ. εἰδουλ. 2, 7· β) μέρος γῆς, μετὰ τοῦ
γαλῆ Δ. Περ. καὶ ἀντο τοῦ γῆ Στ. Βύζ. γ)
ποίημα τοῦ Στρεψιχάρου Σχολ. Εὐρ.
Εὐρώπειος, 3· εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνήκων, τῆς
Εὐρώπης ὄν. Ἡρ. 7, 74.
Εὐρώπη· 1) μία τῶν τριῶν μεγάλων ἡπείρων
τοῦ παλαιοῦ κόσμου, περὶ τῆς ὁποίας οἱ ἀρ-
χαῖοι τοῦ Εὐρώπης συγγραφῆς εἶχον
ἀμυδρὰς μόν. γνώσεις. Πρώτον εὐρεται π.
Ὁμ. ὕμν. Ἀπολλ. ἔνθα ὁ ποιητὴς καλεῖ ὑπὸ
τόνομα Εὐρώπη μόνην τὴν ἀρκτικὴν Ἑλλάδα·
κατ' ὀλίγον ἤρχισαν μετὰ ταῦτα οἱ Ἕλληνες
νὰ λαμβάνωσι γνώσεις τινας τοῦ σχήματος καὶ
τῆς ἐκτάσεως τοῦ μέρους τούτου τοῦ κόσμου·
πρῶτοι δὲ οἱ Φοίνικες περιέπλεον ἢ ἀρχαῖων
χρόνων διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, φθάσαν-
τες μέχρι τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, ἀλλὰ
παρὰ αὐτῶν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν ἤδυνή-
θησαν νὰ μάθωσι τίποτε περὶ αὐτῆς διὰ τὸν
ἰδιοτιλὴ τῆς ἐμπορίας αὐτῶν σκοπὸν καὶ κέρ-
δος· καθ' Ἡρ. ἡ ἐκτασίς τῆς εὐρώπης ὑπε-
ρέβαινεν ἐπείνην τῶν δύο λοιπῶν μεγάλων με-
ρῶν τοῦ κόσμου, ὁμοῦ λαμβανόμεναι· αὐτὸς
ὀρίζεται αὐτὴν μεσημβρ. μὲν διὰ τῆς Μεσογείου

θαλάσσης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Αἰθῆς διὰ τοῦ Ἀράξου καὶ Φασιῶος ποταμοῦ καὶ διὰ τῆς Κασπίας θαλάσσης, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Ἀσίας, ἀνατολικῶς θέτει ὡς σύνορον αὐτῆς τὴν Τάναϊν ποτ. τὰ δὲ πρὸς ἄρκτον σύνορα ἦσαν πάντῃ ἄγνωστα εἰς αὐτόν. Ἐκ δὲ τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ περιεχομένων μερῶν τὰ πλέον ἀκριβῶς ἐγνωσμένα εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον ἱστορικὸν ἦσαν ἡ Θράκη, ἡ Ἑλλάς, αἱ περὶ τὸν Εὐξείνιον πόντον γῶραι, τὰ μεσημβρ. παράλια τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα, ἡ χώρα τῶν Ἑνετῶν καὶ Τυρρηνῶν, τὰ παράλια τῆς Ἰσθμίας ἕως τῶν Ἑρακλείων στηλῶν, καὶ ἐπέκεινα τὰ Γάδεира καὶ ἡ Ταρτησός. Μετὰ τὸν Ἦρ. ὁ Ἀριστοτ. εἶχεν ἀκριβεστέρως πληροφορίας περὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τῶν ἐνδον αὐτῆς διαφόρων χωρῶν· ἀλλ' αἱ κατακτήσεις τῆς ὁποίας ὑπέρτερον ἔλαβον οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὰ πλείστα μέρη τῆς Εὐρώπης, ἐχορήγησαν ἀφθονιότητα καὶ ἀκριβεστέρως γνώσεις εἰς τὸν Στράβωνα καὶ Πτολεμαῖον, οἵτινες μᾶς διδουσι ικανὰς πληροφορίας περὶ τῆς τότε καταστάσεως τῶν διαφόρων ἐν τῇ μεσάζῃ Εὐρώπῃ κατοικοῦντων λαῶν καὶ τῶν πόλεων αὐτῶν ἐκ τῶς τῶν ἀρκτικῶν τῆς Εὐρώπης μερῶν, τὰ ὅποια ἔμενον ἔσχατ' ἄγνωστα, ἐνθα καὶ αὐτῇ ἡ Σουηδία ὑπελαφιδέετο ὡς μεγάλη νῆσος. Ὡδὴ καὶ τὰ σύνορα αὐτῆς ἔλαβον κάποιον ἀκριβεστέρον προσδιορισμὸν ὄντα πρὸς μὲν ἀνατολὰς ὁ Τάναϊς ποτ. ἡ Μαιώτις λίμνη, ὁ Εὐξείνιος πόντος, ὁ Ἑλλησπόντος καὶ τὸ Αἰγαίου πέλαγος, πρὸς μεσημβρ. ἡ μεσόγειος θάλασσα, πρὸς δυσμὰς ὁ Ἀτλαντικὸς ὠκεανός, καὶ πρὸς ἄρκτον ὁ ἀρκτικὸς ἡ ὑπερδύρειος ὠκεανός. Αἱ ἐν ὧν τῇ παρ' αὐτοῖς Εὐρώπῃ περιεχόμεναι γῶραι ἦσαν ἡ Ἰσπανία, ἡ Γερμανία, ἡ Ραιτία, ἡ Οὐνδελικία, τὸ Νωρικόν, ἡ Παννονία, ἡ Δακία, ἡ Ἰλλυρία, ἡ Σαρματία, ἡ Ταυρική Χερσονήσος, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Σκυθία, ἡ Μοισία, ἡ Θράκη, ἡ Μακεδονία, ἡ Ἠπειρος, ἡ Ἑλλάς, καὶ ἡ Πελοπόννησος, αἱ δὲ περὶ αὐτὴν νῆσοι ἦσαν ἡ Βρετανία, Ἰβερνία, ἡ Θούλη, ἡ Σκανδιναυία, ἡ Σαρδώ, ἡ Κύρνος, ἡ Κρήτη, ἡ Εὐβοία καὶ αἱ Κυκλάδες. Οἱ ἀρχαῖοι αὐτοὶ καὶ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Εὐρώπης ἦσαν λαοὶ τῆς Ἀρκτικής Ἀσίας, οἵτινες ἦλθον ἀνέκαθεν καὶ κατοίκησαν μέρος μὲν ἐπὶ τῇ μεσημβρ. Εὐρώπῃ μέρος δ' ἐπὶ τῇ βορείῳ· πιθανώτερον δὲ φαίνεται ὅτι κατοικήθη πρῶτον τὸ μεσημβρινόν αὐτῆς μέρος· ἀλλ' ἡ ἱστορία οὐδὲν ἀναφέρει τὸ ὄνομα τῶν ἀρχαῖων κατοίκων τούτου τοῦ μέρους τοῦ κόσμου. Πρὸ τῆς μεταδόσεως ἐκ τῶν Πελασγῶν εἰσεβάνον ἐκ τῆς ἀρκτικῆς Ἀσίας πλῆθος ἀγρίων λαῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατοικήσαντες περὶ τὰ μεσημβρινώτατα αὐτῆς μέρη, ἐνθα ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Λέλεγες, Κουρήτες, Καυκῶνες καὶ τοιοῦτοι. Ἄλλο πλῆθος ἀγρίων λαῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῆς Ἀσίας διελθὼν διὰ τῆς Θράκης ἐβασεν ἕως εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀρκτικής Ἰταλίας καὶ τῆς Γαλλίας, ἀποκατασταθὲν ἐνταυθα, ἀπ' οὗ ἀκολούθως μετέβη καὶ ἔως αὐτῆς τῆς Ἰσπανίας. Τὸ ὄνομα Εὐρώ-

πῃ ἐδόθη εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς γῆς κατὰ τινὰς μὲν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, θυγατρός τοῦ Ἀγῆνορος, ἢν ἀρπάσας ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Φαιακίης ἔφερεν εἰς τὴν Κρήτην, κατ' ἄλλ. δὲ ἀπὸ τοῦ λευκοῦ καὶ ἐανθὸν χρώμα τοῦ σώματος τῶν ἐν αὐτῇ κατοικοῦντων, καὶ κατ' ἄλλ. ἀπὸ τινος ἀρχαίου βασιλέως, Εὐρώπου καλουμένου Στραδὸν καὶ Πλιν. ἡ ἡπειρος Εὐρώπη, ἔνθα καὶ «Εὐρώπη χέρσος» Πινδ. — γῶν Ἀίσχ. «Εὐρώπης πέδον» Ὀμ. Ἦμν. ἐκ δὲ καὶ τὸ ἡμῶν τῆς γῆς Ἰσορ κατ' Εὐρωπαϊοὺς Ἦρ. Εὐρωπαϊοὶ Ἀππ. ὡς ἐπὶ ὁ. «Εὐρωπαϊὰ βόρεια» Ἔστο. — μέρας Δ. Περ. — ποταμοὶ Ἀλλ. — Γαλλία: Ἔστο. «οἱ τὴν Εὐρώπην οἰκοῦντες» Πλατ. «οἱ ἐν τῇ Εὐρώπῃ» Μ. Ἠρακλ. «οἱ ἐκ τῆς Εὐρώπης» Πλουτ. «οἱ κατὰ τὴν Εὐρώπην ποταμοί, τόποι» Ἀρρ. 2) θυγ. Ὡκεανὸς καὶ Ἡθῶος Ἦρ. 3) ἱπών. Δημήτρος ὡς τροφὸς τοῦ Τροφονίου Πaus. 4) θυγ. Φοίνικος Παλαφ. ἡ κατ' ἄλλ. θυγ. Ἀγῆνορος καὶ Τηλεράσσης, ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου, μήτ. τοῦ Σαρπηδόνης, Μίωκος, Ῥαδάμάνθυος, ἐκ τοῦ Ἀστερίονος Ἦρ. 5) θυγ. Τιτυοῦ, μήτ. Εὐφῆμου Πινδ. 6) θυγ. Νεΐλου, γυνὴ Δαναοῦ Ἀπολδ. 7) ὁρῶσα ἐξ ἧς τὸ βορείω-τάτον τῆς Εὐρώπης φαίνεται ὅτι ἀνομάσθη Σχολ. Εὐρ. 8) θυγ. Φιλίππου καὶ Κλεοπάτρας Δικαταρχ. 9) Ἀθηναῖαις Ἄττ. Ἐπιγρ. Ευρωποι Εὐρωπαϊκή ἡ δὲς· υἱὸς Εὐρώπης, πατρων. ὄν. παρὰ τῇ Εὐρώπῃ μετγ. Εὐρωπίς, ἡ Εὐρώπη Σοφ. 7ν Στ. Βυζ. Εὐρωπίς, ἡ 1) ἱπών. Ἦρας Ἠρόδ. 2) Ἐπιγρ. ποιήματος τοῦ Εὐμήλου. Εὐρώπιος, 3) εὐρωπαϊκός Ἐτ. Μ. «Εὐρώπιον κλίμα» Σουδ. «Εὐρωπίς ἡ» Εὐρ. Ἰων 1577. Εὐρώπις, ἡ ἡ πατρὶς Ἦρ. Εὐρωπίς· ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ Εὐρώπιος Σχολ. Ἀίσχ. Πρ. 1 καὶ Στ. Βυζ. Εὐρώς, ἡ 2) ἔβρους. Εὐρώπης· υἱὸς Μακεδόνος καὶ Ὀριθυίας, θυγ. Ἐρεγθίως, ἐξ οὗ ἐκλήθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Εὐρώπης Στ. Βυζ. Εὐρ-ωπίος, 3) εὐρώς, ἀντίθ. τῇ στενωπός· — χάσμα Εὐρ. 1. Τ. 626· «ἐν εὐρωποσιν ἀλλῆ λαγόνεσσιν» Ὀπρ. ἀλ. 4, 525, ἰαίος ὁ Ἠσυχ. ἔξηγετ' καὶ διὰ τοῦ σκοτεινός· τὸ εὐρώσις. Εὐρωπὸς καὶ Εὐρωπος, ἡ πόλ. 1) τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἠμαθίας Θουκ. 2) Συρία ἐν τῇ Κομμαγενῇ χώρᾳ, ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου Στ. Βυζ. τὰ νῦν Νεσιμ. 3) μικρὰ τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Δούρας Πολυδ. 4) τῆς Παγαιᾶς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Μηδίᾳ, πρότερον Ῥάγια καλομένη, ὑστερον δὲ καὶ Ἀρσакία Στραβ. 5) Καρία, ἄλλως Εὐρωμος λεγομένη Ἦρ. 60. ὁ κατ' Εὐρωμίδες Στ. Βυζ. Εὐρώς, ὥπως, ὁ· μονόχλα, σηπεδόν, βόσκος, ἐν γίν. ὅ, τι γεννᾶται εἰς πολυχρονίως ἐν τόποις διωγίοις καὶ ἀφειγμένοι ἀχρεῖστα κείμενα ὄργανα καὶ ἀνόργανα σῶματα· πρβλ. Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 5, 4· κατὰ πρῶτον π. Θεόγν. 452· «εὐρώς ἔκπστι πλεγματῶν» Εὐρ. Ἰων 1393· π. δὲ Πλάτ. «ὅπ' εὐρώτις θερμανόμενον ὄστρον» Τίμ. 84, καὶ μετ. «— ψυχῇ καὶ ζῆφος» Πλουτ. π. τοῦ α. 40, εἰς τὴν, τῶν οὐφ.

- Εὐ-ρωστέω· ὡγίης, εὐρωστός εἰμι Πολυδ. 3, 121, ναίω.
- Εὐ-ρωστιά, ἡ· ὡγία, δυνάμεις σωματικῇ, εὐ-εξία - ψυχῇ Πλουτ. Κατ. νεωτ. 44, robust.
- Εὐ-ρωστος, 2· ὡγίης, δυνατός, εὐρωστός Ξεν. Ἑλλ. 4, 3, 6· «τῷ σώματι» Ίσοκ. robustus.
- Εὐ-ρώστως, ἐπὶ τοῦ προηγ. ἐνίστα ἀνα-φερ. εἰς τὴν ψυχὴν Ξεν. Ἀγρο. 2, 24, fortiter.
- Εὐρώτας· 1) υἱὸς Νόλητος βασιλέως Λακω-νίας καὶ ἑγγονος Ἀλέλως, ὅστις λαβὼν γυ-ναῖκα τὴν Εὐρυδικὴν ἐγέννησε τὴν Σπάρτην, ἣν ἐνυμφεῖται ὁ Λακεδαιμόν, ἐξ οὗ λέγεται ὅτι ἰδιομόσθη καὶ ὁ διὰ τῆς Λακωνίας ῥέων ποτ. Εὐρώτας Πaus. 2) Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ. Εὐρώτας· 1) εἰς τὸν ἐπισήμιον ποταμὸν τῆς Πελοποννήσου, ὅστις ὄνει διὰ τῆς Λακωνικῆς, ἐκβάλλει παρὰ τὸ Γόθειον εἰς τὸν Λακωνικὸν κόλπον· ἐπ' αὐτοῦ ἐκεῖτο ἡ Σπάρτη Θουκ. τὰ νυν οὗτος καλεῖται Βασιλοπόταμον καὶ π. τὰς ἑκ-βολὰς τοῦ Ἰρις ἐκαλεῖτο· τὸ πάλοι δὲ καὶ Μεσ-σηνίος Σχολ. Δ. Περ. καὶ Βῆμας Ἑτ. Μ. καὶ ἀρ-χαῖος. Μαραθῶν καὶ Ἰμερος Πλουτ. τροπικῶς ἐκλαμβάνεται καὶ ἀντ' αὐτῆς τῆς Σπάρτης, εἰς τὴν καρποφορίαν τῆς ἐποῆς συντελεῖ Εὐρ. Τρω. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἵδοῖο Σουῖδ. ἐχρησί-μευεν ὡς τύπος ὄρκου «νῆ τὸν Εὐρώταν» Σοφ. ἀποστ. ἐμφανίζετο καὶ ὡς θεὸς ποταμίου Ἀνθ. 58. καὶ ὡς ταύρος εἰκονίζετο Αἰλ. ἐλέγετο δὲ παρομοιωδῶς ἐπὶ τὸν ἀδυνάτων «Ταύρος ὑπερ-χύψας τὸ Ταύγειον ἀπὸ τοῦ Εὐρώτα ἔκειν» Ἀριστοτ. 2) Γαλαῖος ποτ. Τάραντος Πολυδ.
- Εὐρωτιά, ἡ· ἰός, μελανία Ἡσυχ.
- Εὐρωτιάω· μουχιάζω, σπῆμαι, ἐπὶ τῶν τε-θνηέντων· «οἱ παλαιοὶ καὶ εὐρωτιῶντες» Λουκ. νεκρομ. 15· «χονδροὶ λιθανντο εὐρωτιῶν-τες», Ζεύς τραγ. 15· μετ. «βίος εὐρωτιῶν», μετὰ τοῦ ἀκόρητος = βίος ἀκάθαρτος Ἀριστ. νεφ. 45, rutreo, marceo.
- Εὐρωτώ, οὗς· θυγ. τοῦ Δαναοῦ Ἀπολλδ.
- Εὐρωψ· 1) υἱὸς Αἰγιάλειος, πατ. τοῦ Τελχί-νος Πaus. 2) υἱὸς Φωρωνέως, πατ. Ἑρμῶ-νος Πaus.
- Εὐς, 2· καλὸς, ἀνδρικός, εὐγενής Ὁμ. μόν. ἐν τῇ ὄν. «ἐὼς παῖς Ἀγχίσαιος» Ἰλ. 6, 819, αἰτ. «εὖν τ' ἔμεν ἀφνειὸν τε» Ὁδ. σ, 127· τὸ οὐδ. μόν. ἐπιρρημ. Ἰδ' εἰ καὶ ἦρος ὡς γεν. ἀνήκουσιν ἐνταῦθα α) ἦρος, ὁ προδήλως = κα-λός, εὐγενοὺς· «φιλότῃ καὶ αἰδοῦ φωτὸς ἦρος» Ὁδ. 5, 505, ὡς «πάμπαν ἀποίχεται ἀνδρὸς ἦρος», ὅπου ὁ Ζηνοδ. ἐσφ. ἀναγινώσκ. ἵστω οὕτως ἐκληπτὸν καὶ εἰς τὰ ἑλ τοῖς χωρία τῆς Ἰλ. «περίσχευο παιδὸς ἦρος», α, 393, ὡς ο, 138, ὅπου ὡς ἐν ω, 422 τοῦ καλοῦ υἱοῦ σημαίνει τοῦ σοῦ υἱοῦ καὶ «κάρη λάβε παιδὸς ἦρος» = τὴν κεφαλὴν τοῦ καλοῦ υἱοῦ, οὐχ ἅπλως τοῦ υἱοῦ, σ, 71, ὡς τὸ φίλος εἶναι συχνὰ ἐν χρῇσι. ἐμφατικῶς ἀντὶ κτητ. ἀντων. ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνηται ὡς ἀνώμαλος γεν. τοῦ ἦρος (ὡς ὁ Βέκκ. ἀπανταχοῦ γράφει) τὸ ἦρος, πρόβλ. Βουτμαν. λεξ. L. τὸ μ. σ, 85· 6) εἰδών (ἀντὶ ἔλθων, ὁ Βέκκ. καὶ εἰδών) = τὰ ἀγαθὰ πράγ. τὰ κτήματα· «οὐδ' ὦν εἰδών», ἀντὶθ. τῷ κακῶν Ἰλ. ω, 528· «θεοὶ δοτῆρες εἰδών» = τῶν ἀγαθῶν δοτῆρες, τῆς εὐτυχίας Ὁδ. 0,
- 335· «ὁ ὠτορ εἰδών», αὐτ. 335· πρόβλ. ἸΙ = 0ε. 46 καὶ Καλλ. ὕμν. εἰς Δία 91· πάντοτε ἐπὶ τῶν θεῶν, ἅτινα χωρὶς δὲν φαίνεται δι- ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην ἑλληνὴν γλῶσ-σαν. Οἱ ἀρχ. γραμ. ἀναγόμεναι εἰς τοῦτον τὸν ὄν. εἰς ἀγαθὰ· πρόβλ. κατ' Ἀπολλ. λεξ. Ὁμ. τὴν γεν. κυανέων, bonus.
- Εὐς, ὁ· ὄν. ποτ. π· Ἀρκαδ. σ. 126, 1.
- Εὐσα· οὐσα, δωρ. μετχ. τοῦ εἰμί Θεοκρ. 2, 76.
- Εὐσα· ἐστέγνωσα, ἀδρ. δ. ἐνερ. τοῦ εἶω = ξηραίνω Ὁδ.
- Εὐσαβέον· εὐσεβία, εὐκτ. Ὀλυμπίας ἐπιγρ.
- Εὐσάγηνος, ὁ· πλαστόν ὄν. Ἀλκίως Ἀλκυρρ.
- Εὐ-σά-λ-ε-υ-τος, 2· εὐκολασάμενος μετγ.
- Εὐ-σά-λ-ος, 2· ἔχων ὄρμον, καλόν, μετὰ τοῦ εὐόρμος Ἀρρ. περιπλ. Ἑρῶδ. 0αλ. 154.
- Εὐσαμα, ἀναφώνημα εὐαστικόν καὶ βακχικόν, ἐπιφθέγμα· τὸ γὰρ βακχεῖν λέγεται εὐά-ζειν, καὶ σαβάνους τοὺς βακχεύοντας Ἡσυχ. Ἰδ' εὐάν.
- Εὐσανα, τὰ· ἑκαύματα Πολυδ. 6, 13.
- Εὐ-σανίδωτος, 2· εὐσιλμος Σχολ. Ὁδ. 6, 380.
- Εὐ-σαρκ-ε-ω· εἶμαι εὐσαρκος Σχολ. Ἀριστ. πλ. 561.
- Εὐ-σαρκία, ἡ· τὸ ἔχειν καλὴν, δυνατὴν σάρ-κα, κρέατα, ἀντὶθ. ἀσαρκία Ἀριστοτ. Ἰστ. Ζ. 1, 15· καὶ ἐπὶ καρπῶν Θεοφρ. copulentia.
- Εὐ-σαρκος, 2· σαρκώδης, παχύς, ἔχων κα-λά, δυνατὰ κρέατα, ἀντὶθ. τῷ ἰσχνός Αἰσχίν. 1, 41, copulentus.
- Εὐ-σαρκ-ό-ω· εὐσαρκον ποιῶ· «πάντ' οὖν ὅσα εὐσαρκῶσαι βουλόμην μορία, καὶ πρίβειν χρῆ καὶ καταντλεῖν» Γαλην. θεραπ. 14.
- Εὐ-σάρκωσις, ἡ· εὐσαρκία Ἰπποκρ. copu- lentia.
- Εὐσαρκίος· ἀνδρ. ὄν. Ἀμμ. Μαρκελ.
- Εὐσεβ-άνας, ὁ· εὐσεβὴς βασιλεὺς = χριστιαν-νὸς βασιλεὺς μετγ.
- Εὐ-σεβ-ε-ια, ἡ, καὶ εὐσεβία· τὸ φρόνημα καὶ ἡ διαγωγή τοῦ εὐσεβοῦς, τὸ σέβεσθαι καὶ τι-μᾶν τὸν θεόν κατὰ Πλατ. «δικαιοσύνη περὶ θεοῦ», ἀρ. 412· «εὐσεβίαν μαινῖν» Αἰσχ. Ἑπτ. 326· «Ζηνὸς εὐσεβία» = πρὸς τὸν Δία Σοφ. Πλ. 1086· «πρὸς εὐσεβίαν λέγειν = συμβουλεύει εὐσεβῇ, 456· «εὐσεβίαν ἐν πα-τρὸς θανάτος οἴσει» = θὰ φημι οὕτως ὅτι ἐφ' ὅ-θις εὐσεβῶς, ὅτι ἐξεπλήρωσας τὸ οὐκὸν καθή-κον, 956, ἀνθ' οὗ λέγει ὁ Ξεν. «ὁδὸν εὐσε-βεῖας ἐξηγήκατο», κυν. 1, 15· «εὐσεβία εἰς θεοὺς καὶ γονέας» Πλατ. πολ. 9, 615· «πρὸς θεοῦς», συμπ. 193· «περὶ τοὺς θεοὺς» Ἰσοκ. ἀντὶθ. ἀσεβεία καὶ δυσέβεια, πίοσια.
- Εὐσεβεία, ἡ· πόλις. 1) Καππαδοκίας ἡ πρὸς Εὐσεβίαν = Τύανα, τὰ, Στραβ. 2) = τὸ Μάζακα τῷ Ταύρω· καὶ πρὸς τῷ Ἀργαίῳ ὄρει Στραβ.
- Εὐσεβεία, ἡ· Εὐσεβία, τὸ· 1) γυν. Καίσα-ρος τις Γρηγορ. 2) τὰ Εὐσεβία = ἀγῶνες ἐν Ποτεβόλοις πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀδριανοῦ ὅπ' Ἀν-τωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς κατασταθέντες Ἐπιγρ.
- Εὐ-σεβ-ε-ω· εἶμαι εὐσεβής, ἐκπληρῶ τὰ πρὸς τὸν θεόν, τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς προσδου-λους ἢ ἐν γέν. ἀξιώματα πρόσωπα καθήκοντά μοι· -θεοὺς = εὐσεβῶς τιμᾶ Αἰσχ. Ἀγ. 329·

«τά πρὸς θεοὺς» Σοφ. Φιλ. 1427· ὡς πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβής εἰμι Ἰσοκ. 1, 13. «εἰς τινα» Σοφ. Ἀντ. 727· καὶ ἀπολ. συχν. π. χ. Σοφ. Τρ. 1212· «περὶ ξένους» Εὐρ. Ἀλκ. 1151· «— περὶ θεοὺς» Πλάτ. συμπ. 193· «— πρὸς θεοὺς» Εὐρ. ἐπ. (10, 107)· καὶ παθ. «καί μοι ἴνα καὶ τοῦτο εὐσεβήσῃ» = ἴνα ὅτ' ἐμοὶ ἀρκούντως τὸ καθήκον μου εκπληρωθῇ Πλάτ. Ἀξίωχ. 364· καὶ ἄλλ. «οὐδ' οἱ θανατώσαντες εὐσεβοῦντ' ἀν' ὑπὸ τῶν ἀπολυσάντων τοὺς ἀνοσους» = δὲν θά τιμῶνται Ἀντιφ. 3, 3, 11· τὸ γράφ. κεχωρισμένοις εὐσέβειν, αἰτ. παρακειμένης (πρόβλ. Σάββλιερ Τρωϊ. 85), εὐλόγως ἀποδοκιμάζει ὁ Ἑρμανν. ἐν Σοφ. Ἀντ. 727. Εὐ-σεβείως καὶ συνηρ. εὐσεβῶς, ἐπὶρ. τοῦ εὐσεβῆς (ὁ ἴδε) Πινδ. Ὀ. 6, 79, ρία. Εὐ-σεβήμα, τό· εὐσεβῆς πράξις· «καὶ ὁ τὰ δόσσημα εὐσημα ποιῶν, καὶ τὰ ἀσεδήματα εὐσεδήματα» Δημ. Φαλ. § 281. Εὐσεβής, 2· ὁ εκπληρὼν τὰ πρὸς τὸν θεόν, τοὺς γονεῖς, προϊστάμενους καὶ καθόλου ἀξιότιμα πρόσωπα καθήκοντά του, ὅσιος, ἴδ. ἐπὶ ἄνθρω. καὶ ἐπὶ πράγμ. Θεογν. 1142· «εὐσεβεῖ γυνώμ» Πινδ. Ὀ. 3, 43· εὐσεβέστατος· ἴ. 2, 43· «— πρὸς τινα» Αἰσχ. ἱκ. 235· «— εἰς τινα» Εὐρ. Πλ. 253· «καὶ ταῦτά μοι σὺν εὐσεβῇ θεῶν πάρα» Αἰσχ. Κο. 120· λόγος, ἱκ. 319· «τρόπος Ἀριστ. βιτρ. 457· «τό γ' εὐσεβὲς μένοισι παρ' ὁμῖν εὐρον» Σοφ. Οἶ. Κ. 1127· «οὔτε τὸ ἡμέτερον εὐσεβὲς παρεῖς» Ἀντιφ. 3, 96· ὁ Πλάτ. συνάπτει· «ὀρθοί καὶ ἄνθρωποι καὶ εὐσεβῆς καὶ ἀγαθὸς πάντως», Φιλ. 39, ἂν καὶ ἡ λέξ. φαίνεται σχετικῶς σπανίως. ἐν τῇ πεζ. ἐπὶρ. εὐ-σεβείως Πινδ. Ὀ. 6, 79, ἀττ. εὐσεβῶς· «τοὺς ἐν γένει γὰρ τάχιστα ὁρᾶν εὐσ. ἔχει» = εἶνε δι' αὐτοὺς καθήκον εὐσεβὲς Σοφ. Οἶ. τ. 1431· «ὥστε μὴδὲν ὁμῶν εὐσεβῶς ἔχει ἀποψήφισσασθαι αὐτοῦ» = ὥστε οὐδεὶς ἐξ ὁμῶν ἐκτελεεῖ εὐσεβῶς τὸ ἑαυτοῦ καθήκον, ἐν ἀπολόγησι, ἀθωώσῃτε αὐτὸν Δημ. 19, 212· — εὐ-γχαίμαι Πλάτ. νόμ. 8, 821, ρίως, religiosus. εὐσεβής 1) ἐπών. Ἀντωνίου Ἀππ. 2) ἐπών. δύο ἀδελφῶν ἐν Κατάνῃ Πaus. 3) ἐπών. τοῦ Ἀριοβαρζάνου Κικ. 4) ὄν. μὴνός Δ. Κασ. 5) ὄν. πόλ. ἥς οἱ κατ. Εὐσεβεῖς Ἀιλ. 6) κύρ. ὄν. α) Ἀθηναῖος Ῥοσσ. 6) ἄλλ. Ἑπιγρ. Εὐσεβία, ἐπ. εὐσεβίη· 1) ἡ εὐσεβεία προσηγορεῖται Ὀρφ. ὕμν. προσημ. 2) γυν. ὄν. (ἴδ' εὐσεβεία) ἴδ. α) γυνὴ τοῦ Κωνσταντίου Ζωσιμ. 6) ἄλλη Ἑπιγρ. γ) «Εὐσεβίης τόπος» = ὄν. τόπου ἐν Παλαιστίνῃ Ἑπιγρ. Εὐσεβία, ἡ· εὐσεβία Θεογν. 11. Εὐσεβίων, ἡ· γυνὴ Καίσαρος Ἀνθ. ἴδ' Εὐσεβεία καὶ Εὐσεβία. Εὐσεβίους 1) ἑκαρῶς Ῥαβέννης ἐπὶ Ὀνωρίου Ζωσιμ. 2) ὁπαδὸς πρεσβείας Πέτρου τινὸς πρὸς τὸν Χοσρόην Μεν. Πρωτ. 3) στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων 575 μ. Χ. Μεν. Πρωτ. 4) ἄλλος τις ἔχων τὸ ἐπών. σωφρ. Ἀνθ. 5) ἱατρὸς Ἑμεσηνός Δαμ. 6. ἴαδ. 6) βήτωρ Ἑμεσηνός κα. μὲ τὸ ἐπών. Πιττάκας, ἀντίπαλος τοῦ Οὐλπιανου Φωτ. 7) Νεοπλατωνικός τις ἐκ Μόνδου τῆς Καρίας Στωδ. 8) ἱστοριογράφος τῆς Ῥώμ. ἱστορίας (283—303 μ. Χ. Εὐάγρ. ἱστ.

ἐκκλ. 9) Εὐσεβίος ὁ Σχολαστικός, συγγραφεὺς ποιημάτων τινος περὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ καὶ Σοφ. Ἀρχαῖου καὶ Θεοδοσίου κατὰ τῶν Ῥόθων Σωκρ. ἱστ. ἐκκλ. 9) ἐπίσκοπος Κωνσταντίας ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, καὶ ἄλλους ὀνομαζόμενος Εὐσεβ. ὁ Παμφίλου = φίλος τοῦ μάρτυρος Παμφίλου, συγγραφεὺς διαφόρων ἱστορικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν συγγραμμάτων, τῆς εὐαγγελικῆς προπαρασκευῆς κτλ. Στ. Βοζ. 10) Βυζάντιος τις Ἀνθ. Εὐσεβίης· ἄνθρω. ὄν. Ἑπιγρ. μετγ. Εὐσεβό-φρωνως, ἐπὶρ. τοῦ ἔπομ. Ἑπιγρ. Εὐ-σεβό-φρων, 2· εὐσεβῇ φρονήματα ἔχων μετγ. ρίως. Εὐ-σεβῶς· ἴδ' εὐσεβής. Εὐσεβίρας· υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἰδοέας, πατρ. Θηράδου Αἰδ. Εὐ-σειστας, 2· εὐκόλως σειδόμενος, ἴδ. ἔκτε· θειμένους εἰς σεισμοὺς Στρωβ. 10, 447, मोहिलis. Εὐ-σελάνονδιον, τό· ἐναστρον. = εὐ σέ-λανον Διός, σέλον, παρὰ τὸ σέλας, ἡ παρὰ τῇ σελήνῃ Ἡούχ. τῷ ἔπομ. Εὐ-σέλαος, 2· λίαν, καλῶς λάμπων Παῦλ. Σιλβ. περιγρ. Σοφ. 830, lucidus. Εὐ-σέληνος, 2· εὐφρογής, ὡς ἐν ἡ φέγγει καθαρὸς ἡ σελήνῃ Ἡούχ. Εὐ-σελμος, ἐπ. ἰσοσελμος, 2· καλῶς μὲ κωπυλάτας προσημειούμενος = εὐσχυος ἀρ. λαξ. ἴ· γέν. καλὰ καθίσματα Ὀμ. αἰέποτε ἰν ἱπικῷ τόπῳ καὶ περὶ πλοίων ἐν χρῆσι. Στρωβ. ἱκ. Πλάτ. Φαιδρ. 243· «εὐσελμος, εὐσχυος, εὐ-κάθεδρος, εὐσανίδωτος» Ἡούχ. Εὐ-σεμνος, 2· τῷ ἔπομ. Ὀρφ. ὕμν. 2, 12, κατ' εἰκασ. Ἑρμανν. ἀντὶ ἡ σιμνή. Εὐ-σεπτος, 2· λίαν σεβαστός Σοφ. Οἶ. τ. 864. Εὐ-σήκωτος, 2· καλὸν, σωστὸν βάρος ἔχων· — καλὸν ἀρχ. μαθ. Εὐ-σημαγτος, 2· εὐκόλος νῆσημειοθῇ Πτολ. Εὐ-σημεῖα, ἰων. εὐσημίη, ἡ· καλὸν σημειῖον. εὐτυχῆς οὐανός Ἰπποκρ. Εὐ-σημία, ἡ· τῷ προηγ. Ἰπποκρ. α. 1170. Εὐ-σημνος, τό· σημειῖον Φωτ. ἔκδο. εἰς Διοδ. σ. 530, 19. Εὐ-σημος, 2· α) καλὸν ἔχων σημειῖον, καλῶς σηματοῦν· «εὐσημον φάσμα ναυδάταις» Εὐρ. ἴ. Α. 252· «ἐννοᾷ τι τοῖς ἱεραῖς εὐσημον» Πλούτ. Κασ. 43· 2) εὐκολογνώριτος Αἰσχ. ἱκ. 695, ὅστις καὶ μετὰ μετγ. συντάσσει αὐτό· «καπνὸς δ' ἄλοδσα νῦν ἔτ' εὐσημος πόλις» = ἐκ τοῦ καπνοῦ γνωρίζεται ὅτι ἡ πόλις ἔκρυψε, Ἀγ. 792· «οὐδ' ὅρως εὐσημούς ἀποροῦντο βόες» Σοφ. Ἀντ. 1008· εἰς μετγ. πεζ. — ἔχων Θεοφρ. περιγρῆσθ Πολυβ. 10, 44, 9· ἐπὶρ. εὐσημίας· ἔχων Ἀριστοτ. μετγρ. 2, 6. Εὐσημῶς· ἴδε τὸ προηγ. Στρωβ. καὶ ἄλ. μετγ. Εὐσημῆν, ἡ· πόλις τοῦ Παλαικοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ μικρὸν ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὀρόδου Ἄρρ. Εὐ-σηπτος, 2· εὐκόλως σηπούμενος Ἀριστοτ. μορ. 2, 5, 4, εἰς τὸ συγρ. Πλούτ. ζητ. σμ. 2. Εὐ-σηψία, ἡ· εὐκόλος, ταχέως σήψις Θεοφρ. Εὐ-σημένεια, ἡ· ἰσχύς, δόναμις Ἀριστοτ. προβλ. 20, 18, firmilas. Εὐ-σθενείω· εἶμαι εὐσθενῆς, ἰσχυρός· εἴ-

- ἦδη εὐσθενεί δέμας" Εὐρ. Κυκλ. 2· περί δέν-
δρων Θεοφρ. ἐν γέν. εὐρίσκομαι ἐν καλῇ κα-
ταστάσει Δ. Κασ. 53, 8.
- Εὐ-σθενής ἐπ. Εὐσθενής Κ. Σμ. 14, 633, 2·
ἰσχυρός, δυνατός, ὀλίγης καὶ νεαρὸς Θεοφρ.
καὶ μετν. δ' ἐξ Αὐσκ. ἔχει τὸν ἀνώμαλον ὑ-
περβ. εὐσθενώτατος, Φιλοφ. 28, robustus.
- Εὐσθενής καὶ Εὐσθίνης· σοφιστὴς τις περὶ
φυσιογν. συγγράφας, δὴ ὁ φυσιογνώμων ἐπι-
κληθεὶς Ἀθην..
- Εὐσθένιος· ἱστοριογράφος Ῥωμ. ἐπὶ τῶν χρό-
νων Διοκλητιανοῦ Οὐδοσιαν.
- Εὐ-σθενῶς, ἐπὶ τοῦ προηγ. εὐσθινῆς μετν.
valide.
- Εὐσίγχιος· 1) ἀνδρ. ὄν. κωδ. 2) μάρτυς χρι-
στιανὸς ἐν τῇ μηνολογίᾳ τ. α' Αὐγουστου· 3)
σατράπης τις Νείλ.
- Εὐ-σίθηρος, 2· καλῶς μὲ σίθηρον προμη-
θευμῖνος Σχολ. Ἠσ. ἀσπ. 273.
- Εὐσιμάρα· κώμη Καππαδοκίας Πτολ. γδ. Εὐ-
σημάρα.
- Εὐσιος· ἑπών. Διονύσου ἐν Λακεδαίμονι ἐκ
τοῦ ἐπιφωνήματος εὐ σοι = εὐ οἱ Ἐτ. Μ.
- Εὐ-σίπυος, 2· ὁ πλήρης ἔχων τὴν σιταποθή-
κην του (σίπυα), ἀντιθ. τῷ ὀλιγησίπυος Λε-
ων. Ταρ. 8 (6, 288).
- Εὐ-σίτω· τρώγων καλὰ, ἔχων καλὴν ὄρεξιν,
Πυργίων ἐν Ἀθην. 4, 143.
- Εὐ-σίτεια, ἡ· καλὴ ὄρεξις Ἀρετ.
- Εὐ-σίτος, 2· τρώγων καλῶς, μετὰ καλῆς ὀ-
ρέξεως Ἰπποκρ. ὁ Φιλοστ. συνάπτει «εὐς. καὶ
θεϊνὸς φαγεῖν» = ἔχων καλὸν σίτον Σχολ. Θε-
οκρ. 7, 34.
- Εὐ-σκαλμος, 2· καλοὺς ἔχων σκαλμοὺς
(=φυλάκια ἐξ ὧν κρεμῶνται τὰ κωπία ὅταν
κωπηλατῶσιν) ἐν γέν. ἔχων καλοὺς κωπηλά-
τας, περὶ πλοίου κατ' εἰκασ. Ῥεϊσκίου ἐν Ἀ-
νυτ. 12 (7, 215).
- Εὐ-σκανδαλίστος, 2· εὐκόλως σκανδαλι-
ζόμενος Θεοφρ. ἐν Ματθ. κεφ. 18 σ. 104.
- Εὐ-σκάδιξ, ἱκερ, πηλὸν τόπος πλήρης
σκανδίκων, χαίρεφύλλων Δ. Ταρ. 56 (9, 318).
- Εὐ-σκαρβος, ἐπ. εὐσκαρβμος, 2· καλῶς, εὐκό-
λως τρέχων, πηδῶν, εὐκίνητος, ταχύς· Ἰπποκρ.
Ἰλ. ν, 31· νῆες Κ. Σμ. 14, 10· λαγῶδες
Νικ. ἀλ. 325· Πάν Ἀγαθ. 29 (6, 32), agilis.
- Εὐ-σκάριςτος, 2· τῷ προηγ. Σχολ. Ἰλ. ν,
31, mobilis.
- Εὐ-σκαφος· εὐκολόσκαφος ἀρ. λεξ.
- Εὐ-σκέδαστος, 2· εὐκολοσκόρπιος Γα-
λην. dissipabilis.
- Εὐ-σκελής, 2· ἔχων καλὰ, δυνατόν σκέλη
Πολυδ. 2, 193.
- Εὐ-σκέπαστος, 2· καλῶς ἐσκεπασμένος, ἀ-
σφαλής· «τὴν πυκνότητα τῆς φυγκλήσεως εὐ-
σκεπαστότατον εἶναι» = εἶναι ἡ μέγιστη σκέπη
καὶ προφύλαξις Θουκ. 5, 71.
- Εὐ-σκεπής, 2· τῷ προηγ. Θεοφρ. οἱ τότε
οἱ προσηλιακοί, οἱ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προφυ-
λαγμένοι· «= τῶν ἔξω πνευμάτων», π. ἀνέμ.
ἀσπ. 5, 24.
- Εὐ-σκεπτος, 2· εὐκολόσκαπτος, εὐκολο-
στόχαστος· «σκέψις = εὐκολοθεώρητος Πλατ.
Φιλ. 65.
- Εὐ-σκευέω· εἶμι καλῶς παρεσκευασμένος·
ὀπλισμένος Σοφ. Αἴ. 810.
- Εὐ-σκευος, 2· καλῶς παρεσκευασμένος, ἀν-
τιθ. τῷ ἄσκευος.
- Εὐ-σκίαστος, 2· καλῶς ἐσκιασμένος· «κοίτη
Σοφ. Οἱ Κ. 1705, umbrosus.
- Εὐ-σκιος, 2· καλὴν ἔχων σκιάν, σκιερὴ·
«= Ἀγέροντος ἀκτὴ» Πινδ. Π. 11, 21· «οἱ-
κία Ξεν. οἰκ. 9, 4· ἄλλος Θεοκρ. 7, 8, oracius.
- Εὐσκίος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
- Εὐ-σκιό-φυλλος, 2· καλῶς ἐσκεπασμένος
μὲ φύλλα Κ. Μαν. Χρον. 186.
- Εὐ-σκοπέλος, 2· πολλοὺς ἔχων σκοπέλους
Στ. Βοζ. ἐν λέξ. Νιράτης.
- Εὐσκοπίδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
- Εὐ-σκοπος, ἐπ. εὐσκοπος, 2· α) καλῶς βλε-
πων, παραμονεύων, ὀρυκτικὴς, ἐπὶ τοῦ Ἑρ-
μοῦ ὡς φωνίως τοῦ Ἀργου Ἰλ. τῆς Ἀρτέμι-
δος Ὀδ. λ. 198· τοῦ Ἀπόλλωνος χρῆσμ. Ἠρ.
5, 61· «Ἡρακλέους Θεοκρ. 25, 143· Πανός
Ὀρφ. Ὕμν. 11, 9· καὶ «τότε πρόσθεν εὐσκο-
πα» Διοχ. Χρ. 683· 6) μακρόθεν ὁρατός Ἀ-
ριστ. Ἰκκλ. 2· «σκοποῦς δὲ ἀναδιδάξων ἐπὶ
τὰ πρόσθεν εὐσκοπώτατα» = ἐξ ὧν δύνανται
μακρὰν νὰ βλέπῃ = παρέρχοντα θίαν ἐκτεταμέ-
νην Ξεν. Κυρ. 6, 3, 2· «σημεῖα ἔθεντο πρὸς
τινας εὐσκόπους κεραίας» Πλουτ. Κατ. νικητ.
13· «εὐσκοπα βάλλειν» = εὐσκόπως βάλλειν =
εὐστόχως μετν. μετφ. «εὐσκόπως ἔχειν τῶν ἀ-
ποκρίσεων» = εὐστόχως ἀποκρίνεσθαι Φιλοστρ.
σοφ. 2, 1, 19,
- Εὐσκοπίος· ἑπών. Ἑρμῶν Ἐπιγρ.
- Εὐ-σκυλτος, 2· εὐκίνητος Πορφρ. mobilis.
- Εὐ-σκωμόνως· ἔδ' εὐσκώμων.
- Εὐ-σκωμοσύνη, ἡ· δεξιότης εἰς τὸ σκώ-
πτειν Πολυδ. 5, 161.
- Εὐ-σκώμων, 2· καλῶς, εὐκόλως σκώπτων,
ἀσπ. Πρωδ. Φιλητ. σ. 442.
- Εὐ-σκαλον· εὐχαρι· Ἠσὺχ.
- Εὐ-σμερδής, 2· πάνυ εὐρωστος Ἠσὺχ.
- Εὐ-σμηκτος, 2· καλῶς τεταρνευμένος· «οἱ-
θηρος Μαξιμ. καταρχ. 285.
- Εὐ-σμηνος, 2· εὐχαριστούμενος εἰς τὸ σμῆ-
νος· «μέλισσα Νον. Δ. 7, 332.
- Εὐ-σμήριγξ, ἰγγος, 2· πυκνήν ἔχων κόμην
Νον. Δ. 11, 318.
- Εὐ-σμήλευτος, 2· καλῶς διὰ τῆς σμίλης
ξεφειγασμένος Φωτ.
- Εὐ-σμήλωτος, 2· τῷ προηγ. Ἠσὺχ.
- Εὐ-σοία, ἡ· τὸ νὰ διατηρῆται ἡ εὐτυχία Σοφ.
ἀσπ. 124· εὐθύνεια, σωτηρία ἀρ. λεξ.
- Εὐ-σοος, συνηρ. εὐσοος, 2· καλῶς διατηρη-
μένος, περὶ τῶν εὐτυχισμένων Θεοκρ. 24, 8.
- Εὐσοος· ἥρωις ἐγχώριος Ἠσὺχ.
- Εὐ-σπάθητος, 2· καλῶς ὀφασμένος Ἠσὺχ. ἐν
λ. τρίμυτον.
- Εὐ-σπειρής, 2· καλῶς ἐν στείραις περιτυ-
λιγμένος, κουλουρισμένος· «θράκων Ἀντιπ.
Σιδ. 21 (6, 206).
- Εὐ-σπειρος· τῷ προηγ.· κόρυμβοι Ἀντιπ.
Σιδ. 27 (6, 219).
- Εὐ-σπλαγχνία, ἡ· 1) εὐκαρδία, θαρραλέα·
τῆς Εὐρ. Ῥησ. 192, animositas· 2) αἰκτός
μετν. misericordia.

Εὐσπλαγχνίζομαι· κινεῖται ὁ πρὸς εὐσπλαγχνίας μετῇ.
 Εὐ-σπλαγχνός, 2' εὐκάρδιος, ἀνδρείος· Ἰπποκρ. *apimiosus*· μετ. ἔχων ἐλεήμονα, συμπάθη καρδίαν Ν. Δ. *misericos*.
 Εὐ-σπαλός, ἀντὶ εὐστολός, εὖειμος, εὐσταλὴς Ἠούχ.
 Εὐ-σπόρος, 2' τῷ ἐπομ. Αἰσχ. Ἀγ. 1384, ἀμφ.
 Εὐ-σπορος, 2' καλὸν ἔχων σπόρον, πολὺσπορος· ἀνθόμιον Μελ. 1, 36 (4, 1)· γύαι = καλῶς ἱσπαρῆναι, καλὰ διὰ σπάρσιμον Ἀριστ. ζων. 230, πολὺσπορος· Ἀγυπτος Ἐπιγρ. ἀδ. 487 (Πλαν. 295).
 Εὐσπορός· ἐπίθ. Ἑρμοῦ Στοβ.
 Εὐ-σποῦδαστος, 2' ἀξιοσπουδαστος Ν. Χων. σ. 67.
 Εὐ-σσελμος, ἐπ. 2' εὐσελμος.
 Εὐ-σσωτρός, ἐπ. 2' εὐσωτρός.
 Εὐ-σταθεῖα, ἢ σταθερότης, στερεότης, ἀμετακίνησις Πλουτ. συγν. ἢ ὑμνουμένη σαρκὸς εὐστάθεια = ἡ διαρκούσα καλὴ τοῦ σώματος κατάστασις παρὰ τοῖς Ἐπικουρείοις Πλουτ. π. 105. σ. 404· πρὸς. περὶ τῆς λέξ. Λοβεν. εἰς Φρυν. σ. 283, *stabilitas, firmitas*.
 Εὐ-σταθίω· σταθερός καὶ ἡσυχὸς εἶμι· «ἔτυχε γαλήνη οὐσα καὶ εὐσταθεὺς τὸ πέλαγος» Λουκ. Ἰστ. ἀλ. 1, 30· «ὃ μὴδένα χρόνον ἡμῶς εὐσταθεῖν ταῖς διανοίαις ἔδω» Δ. Ἀλ. 6, 51· ἰδ. εἰς Ἐπικουρείον σημ. ὑγιὲς εἶμι τὸ σῶμα καὶ ἡσυχός, γαλήνιος τὴν ψυχὴν Πλουτ. οὐδυν. ἡδ. ζῆν κατ' Ἐπικτ. 6, *quiesco*.
 Εὐ-σταθής, ἐπ. εὐσταθής, 2' καλὰ στερεωμένος, τεθεμελιωμένος· μέγαρον Ὀδ. σ. 374· θάλαμος, ψ. 178, σπαν. π. μετῇ. — σταθίως· Μανέθ. 4, 338· «ἀστέρες ἀπλανεῖς καὶ εὐσταθεῖς» = οἱ μὴ μεταβάλλοντες τὴν ἐαυτῶν θέσιν Λουκ. 50 = διαρκής· ζέφυρος Ἀπολ. Ρ. 4, 820· π. Ἐπικουρείοις, ὃ καλῶς διατηρούμενος, διττὸ τὸ σῶμα καὶ ἡλάρος, γαλήνιος τὴν διάθεσιν· «τὸ εὐσταθὲς σαρκὸς κατὰστημα» Πλουτ. οὐδυν. ἡδ. ζ. κ. Ἐπικτ. 4. «ὅς τις ἄμα καὶ παρ' ἡλικίαν εὐσταθής», Προμ. 4· «τὸν βίον εὐσταθεῖς» Ἀθην. 1, 4· ὃ Δ. Ἀλ. συνάπτει «εὐσταθὲς καὶ βαρεῖα καὶ αὐστηρὰ καὶ φιλόφρωνος ἀρμονία», π. θαυμ. ζων. Δημ. 37· ἐπίρ. εὐσταθῶς μετῇ. «διαλέγεσθαι εὐσταθῶς» = ἡσώχως, μετ' ἀταραξίας, ἀντίθ. τῷ «ἀρχεσθαι φιλονεικεῖν» Δ. Αἰερ. 7, 182, *stabilis*.
 Εὐ-σταθίη, ἰων. καὶ π. ἢ εὐστάθεια Στρατ. 41 (12, 199), *constancia*.
 Εὐσταθία· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐσταθιανόι, οἱ ὅπαδοι τοῦ Εὐσταθείου Σωζομ.
 Εὐστάθιος· 1) ἱστοριογράφος ἐξ Ἐπιφανείας τῆς Συρίας (500 μ. Χ.) Εὐάγρ. 2) Καππαδόκης Νεοπλατωνικὸς φιλόσοφος (358 μ. Χ.) Εὐνάπ. 3) ὁ ἑρωτικός, Ἰσ. τὸν 16' αἰῶν. μ. Χ. καὶ Εὐμόλιος ὀνομαζόμενος Φαδρικ.. 4) Κωνσταντινουπολίτης, ἀργιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης (1160—1198 μ. Χ.) συγγραφέας Παρεκβολῶς εἰς Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσειαν, περιεχούσας μετὰ πολλὰν πολυμῆθειαν καὶ ὕλην ἀφθονον πρὸς μέλητην τῶν Ὀμηρικῶν ἱπῶν Σχολ. Λουκ. 5) Εὐστάθιος Σεβαστιανός, ἐπίσκοπος Ἀγκύρας

ἐπὶ Κωνσταντίνου Σουλδ. 6) Ἀντιοχεύς, τοῦ ὁποῖου σώζονται ὁμιλίαι τινὲς ἐκκλησιαστικαὶ καὶ Σωκρ. Ἰστ. ἐκκλ.
 Εὐ-σταθμία, ἢ· δίκαιον βάρος μετῇ.
 Εὐ-σταθμός, 2' καλῶς, δικαίως κατὰ σταθμὴν καὶ ἀκριβεῖαν ζυγισμένος Ἰπποκρ. *reusans*.
 Εὐ-στάθμως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. ἰσοστάθμως Ἰπποκρ. 288, 43.
 Εὐσταθοὺς· ἀνδρ. ὄν. μετῇ.
 Εὐ-σταθῶς· ἰδ' εὐσταθής.
 Εὐ-στάλεια, ἢ· εὐσταλία.
 Εὐ-στάλης, 2' καλῶς ἡτοίμασμένος, μέλι-στα περὶ πλοίων· στόλος Αἰσχ. Περ. 781· «πλοὺς εὐσταλὴς καὶ οὐρίος» = ἐλαφρὸς Σοφ. Φιλ. 769· περὶ στρατιωτῶν, «εὐσταλέστατος ὁ ἱππεύς» Σεν. ἱππ. 7, 8· ἰδ. περὶ ἐλαφρώς ὀπλισμένων Θουκ. 3, 22, ὅπερ ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ εὐζωνοί, καὶ μετῇ. ὡς Πλουτ. «εὐσταλὴ καὶ γυμνασάμενα» συνάπτει, Κρασ. 25· «εὐσταλέστερος ὀπλισμός» = ἐλαφρὸς Δ. Ἀλ. 7, 59· «εὐσταλέστερον τὸν ὄγκον» Πλουτ. Μαρ. 34· μετ. χαρίεις, εὐπρεπής, «κόσμιος καὶ εὐσταλὴς ἀνὴρ», ἀντίθ. τῷ «ὀγκώδης καὶ ἐπαχθής» Πλάτ. Μεν. 90· «τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βᾶδισμα καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν» Λουκ. Τιμ. 54, ὡς Διοδ. ὁ κομ. ἐν Ἀθῶν. «ποιήσας ἑαυτὸν εὐσταλῆ, ὥστε μὴ ἐνοχλεῖν τὸν συμπότην», 6, 239· «εὐσταλὲς ἐποίησας ταῖς ἱερουργίαις καὶ περὶ τὸ πένθη πραότερους» Πλουτ. Σολ. 12, *frugi*· ἐπίρ. εὐσταλῶς = εὐκόλως, ἐπιτόμως· «καὶ κόπους ἐκτρέχειν» Ἡρωδ. 4, 15, 3· κοσμίως, ἀναδελημένοι Λουκ. Ἑρμόδ. 18, *composito*.
 Εὐ-σταλία, ἰων. ἀντὶ εὐστάλεια, ἢ· ἐπιδειξίτης, ἐλαφρότης Ἰπποκρ. Ἰνδυμασία, ὀπλισίς ἐλαφρὰ· «καὶ καυρότης τῆς στρατίας», σπουγραπ. εὐστάλεια Πλουτ. Σερτ. 13, *levitas*.
 Εὐ-σταλῶς· ἰδ' εὐσταλής.
 Εὐστασία· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐσταφάλος· 1) ἱππ. Διονύσου = Σταφυλῆτης Ἐπιγρ. 2) ἀμπλουργός Ἀλκίφρ. 3, 22.
 Εὐ-στάφλος, 2' ἀφθονίαν ἔχων σταφυλῶν, πολυστάφλος μετῇ.
 Εὐστάχιος· ἁγίος τις Ἐπιγρ.
 Εὐ-στάχως, ἐπ. εὐσταχῆς, 2' ὠραίους ἔχων στάχεις, πολυστάχως· σπόρος Φιλίπ. 19 (6, 36)· νόρδος Νικ. θηρ. 604· μετ. ἡλικίᾳ Ἀγαθ. 95 (7, 589)· «ἀνθυσὴν τεκίλων» 5 (5, 276).
 Εὐσταχὺς· ἀνδρ. ὄν. Ἀλκίφρ.
 Εὐ-στέγαστος, 2' εὐστέπαστος.
 Εὐ-στεγής, 2' καλῶς ὑπεργασμένος, σκεπασμένος Σχολ. Λυκοφρ. 350.
 Εὐ-στελέος, 2' καλὴν λαδίην ἔχων Ἠούχ.
 Εὐ-στεῖρη, ναὺς, ἢ· καλὴν τροπὴν ἔχουσα Ἀπολ. Ρ. 1, 400, κατὰ Σχολ. = εὐτροπία.
 Εὐ-στελέχης, 2' καλοὺς ἔχων κλάδους, στελέχη Ἠούχ.
 Εὐ-στερνος, 2' πλατὺ, δυνατόν ἔχων στήθος· λέων Μανέθ. 4, 96, 1.
 Εὐ-στέφανος, π. ἐστέφανος, 2' καλῶς στεφανωμένος· «Ἀρτεμὶς Ἰλ. ρ. 511· «Ἀφροδίτη Ὀδ. η. 267, ἱπῶν. μίαν Νηρηίδος Ἥσ. 0ε. 255· τῆς Ὀδρανίας Ἐπιγρ. ἀδ. 484

(7, 616) ὀνητὴς τινος, τῆς Μυκῆνης Ὀδ. 6, 120' αἱ Σχολ. ἐξηγοῦσιν εἰς ταῦτα τὰ χωρία συνηθ. ὡς γυναικεῖον κεφαλὴν κάσμον, ἄλλοι ἦττον ὁρθῶς = εὐζωνος· προβλ. «εὐστέρφανοι ὁὖον θυσαί» Ἀριστ. νεφ. 307' = λειμῶνες Ὀπκ. κυν. 1, 462' περὶ πόλεωσιν καλῶς περιτετελισμένων· Ὁμήρ. Ἰλ. τ. 99' - Κρότων Δ. Περ. 269' καὶ «ἀγυαὶ εὐστέρφανοι» Πινδ. Π. 2, 58, ὁπὸ τοῦ Σχολ. ἐξηγ. ὀψηλαί, εὐτετελισμέναι· καὶ μετ. «τὸν οὐρανὸν εὐστέρφανον τοῖς ἀστράσι γενέσθαι» Κ. Μαν. Χρον. 103. Εὐ-σταφής, 2' τῷ προηγ. μετγ. π. Εὐστέρφιος, ὁ· ῥήτωρ Ἀφροδίσιος καὶ μαθητὴς Λαχάρου Σουῖδ. Εὐστέρφιος, 2' σπαν. π. τύπ. ἀντὶ εὐστέρφανο. Ἀνθ. Εὐ-στηθος, 2' ἔχων καλὸν στήθος Τρετ. Εὐ-στήριχος, 2' καλῶς ἐστηρικμένος, στερεωμένος Σχολ. Αἰσχ. Ἐκτ. 297. Εὐ-στιδής, 2' καλὰ, δυνατὰ στίβασμένους, πατημένους· «εὐστιδὲς αἰθυσίαι λέπας» Ἐπιγρ. ἀδ. 128 (6, 23). Εὐ-στικτος, 2' καλῶς ἐστιγμένος, πεποι- κημένος Ὀπκ. κυν. 1, 336. Εὐ-στιππος, 2' εὐστιγής· φῆρος = πυκνὰ ὑφασμένον Ἀπολ. Ρ. 2, 30 κατὰ Σχολ. = ἐπιπλητος. Εὐ-στιχος, γρ. ἔσφ. ἀντὶ εὐτειχος Ἡσυχ. Εὐ-στολίζω· στολίζω τι καλὰ, παθ. «σημείους εὐστολιζόμενους» = με σημείας καλῶς ἐστολισμένους Εὐρ. Ι. Α. 255. Εὐ-στολος, 2' εὐσταλής, καλῶς ἡτοιμασμέ- νος· ναὺς Σοφ. Φιλ. 512' ἑδουλος δὴκας· Ἀπολ. Ρ. 1, 603, κατὰ Σχολ. ἔρμην. διὰ τοῦ εὐζωνος Ἰλ. α. 429, expositus. Εὐ-στομα, ἐπὶρ. γδ' εὐστομος. Εὐ-στομαχία, ἡ· ἀγαθὴ τοῦ στομάχου διά- θεσις, εὐκολοχωνεύσις Ἰάκω. ἐν Ἀθην. 7, 298. Εὐ-στόμαχος, 2' καλός, ὠφέλιμος διὰ τὸν στομάχον, δυναμώων τὸν στομάχον, ἀντιθ. τῷ κακαστόμαχος Ἀθην. 1, 26' ἐπὶρ. -ως = μετὰ καλοῦ στομάχου, καλῆς χωνεύσεως· ἀπορρίπτειν Παρμενίων 15 (11, 4). Εὐ-στομέω· ἔχω στόμα ὠραῖον, φάλλον ὠ- ραῖα, περὶ τῆς ἀλδόνος· «πυκνότερον δ' ἔσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦ» ἀλδόνες· Σοφ. Οἰ. Κ. 18' «ἄλλα τῶν ὠδίκων ὀρνέων εὐστομεῖ» Αἰλ. ζ. Ἰστ. 1, 20' μετφ. = εὐφημέω, λέγω λέξεις καλὰ προσιωπίζουσας Αἰσχ. γο. 991. Εὐ-στομία, ἡ· καλὸν στόμα, καλὴ ὁμιλία, ἐφωνία Πλάτ. Κρατ. 412' περὶ ὀρνέων Αἰλ. Π. Ἰστ. 17, 23' περὶ τροφῆς, = νόστιμος, κα- λὴν παρέχουσα γεῖσιν Ἰάκω. ἐν Ἀθην. 7, 310. Εὐ-στομος, 2' καλὸν, εὐμορφον ἔχων στό- μα· ἔλπος· εὐστομος χαλινῶς = τοῦ ὁποῖου τὸ στόμα δὲν εἶνε οὐτε σκληρόν, οὐτε ἀπαλόν, ἀλλὰ μέτριον = ὅστις πεῖθεται εἰς τὸν χαλινὸν μετὰ μετρίας ἀντιστάσεως, καὶ οὕτω κρατεῖ εὐμορφα τὴν κεφαλὴν του Πλούτ. π. τοῦ ἀκ. 31' - κύνες = καλὸν ἔχοντες φάλλον, ἀντιθ. ἄστομος Ξεν. κυν. 4, 2' ἔχων ἀνοίγμα μέ- γα, περὶ ἐκπομάτων Λουκ. Αἰγλ. 7' περὶ λημένας τινὲς Πολυδ. 1, 100' εἰ = εὐπρωσ- πος Ἰουχ. 2) εὐφραδής, εὐχλωτός, περὶ τοῦ

κρατήρος ἢ τῆς λαγῆνου Μ. Ἀργ. 18 (9, 229)' περὶ τοῦ ψεττακοῦ λέγει ὁ Αἰλ. ὅτι «ἀνθρώ- που στόμα εὐστομώτατα ὑποκρίνεται», Ἰστ. Ζ. 13, 18' «ῥωνὴ ὀρνέων», 16, 2' 16. λα- λῶ λέξεις καλὰ προσιωπίζουσας, 50. «εὐστομῶ ἔχε» = εὐφῆμι, μὴ λέγε λέξεις κακῶν οἰωνῶν = σίγα Σοφ. Φιλ. 201' «ταῦτά μοι εὐστομα ἔ- στω» = περὶ τούτων μοι εὐστομα κίεσθαι = περὶ τούτων θὰ σιγῇσι Ἦρ. 2, 171' «τά γε παρ' ἐμοῦ ἔστω πρὸς θεοῦς εὐστομα» = μετὰ σεβα- σμοῦ πρὸς τοὺς θεοὺς θὰ λαφρασθῶ τοῦ λαχί- στον ἔγω Αἰλ. Ἰστ. Ζ. 14, 28' 3) τῷ στό- ματι ἀρεστός, νόστιμος Θεοφρ. καὶ μετγ. Εὐ-στόμως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. εὐήχως· ἡ- δον Ἀριστ. 2, 19, ἐπὶρθ. συνηθ. ἐπὶ πτη- νῶν· «κατάρχει δὴδὼν εὐστομώτατα καὶ το- ρώτατα» Αἰλ. Ἰστ. Ζ. 1, 43. Εὐ-στοός, πόλις, ἡ· ὠραία ἔχουσα στοδὸς π. Ἐπιγρ. ἀδ. (336, 4). Εὐ-στοργία, ἡ· εὐσέβεια «ὡς κρεῖττον οὐ- δὲν πατρὶ τῆς εὐστοργίας» Θεοδ. Προδρ. 313. Εὐ-στόργιος· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ. Εὐ-στοργος, 2' ἀγαπῶν, οὗ τὸ ἐπὶρθ. εὐ- στοργώτατα Σουῖδ. ἀπαρ. Εὐ-στόρυγξ, υγγος, 2' ὁ κατεσκευασμένος ἐκ στιλέους, κορμου καλοῦ· Πρίαπος Ἐρι- ναγ. 6 (6, 232) - κορόνη Α. Τρ. 33 (6, 35). Εὐ-στοχέω· τὸν σκοπὸν καλῶς ἐπιτυχαίνω Λουκ. μὴ ῥᾶδ. πιστ. διαβ. 14, ἀντιθ. ἀμαρτάνω Πολυδ. 1, 14, 7' «πάσης περιστάσεως καὶ εὐκαιρίας, 2, 45, 5' «τὸν παριστάμενον και- ρῶν», 28, 3, 6' - ἐλπίδος, 32, 7, 10' «τῆς εὐβολῆς τοῦ λημέρος Στραβ. 17, 791' - τεκ- μαίρομαι Πλούτ. συμπ. 1, 24. Εὐ-στόχημα, τό· καλὸς ἐπιτυχθεὶς Ἀ. Αἰαρ. Εὐ-στοχία, ἡ· ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ, ἐπι- δεξιότης εἰς τὸ ἐπιτυχεῖν· τῶν Εὐρ. Ι. Τ. 1239' - χερσὶ, Τρ. 811 καὶ μετγ. «κα- ρῶν παῖγνις εὐστοχίη» Στρατ. 54 (12, 212)' ἰδ. ἐπιδεικνύει εἰς τὸ τεκμαίρεσθαι, εἰς τὴν παραδοχὴν τὴν ὀρθῆς εὐκαιρίας· καιρῶ Πλούτ. διακρ. κολ. τοῦ φιλ. 51' «ἔστι δὲ εὐ- στοχία τις ἢ ἀγχύσις» Ἀριστοτ. ἡρ. 6, 9, 10' εἰ κομψή, ἀρμοδίᾳ δεξιότης, σκόμμα. Εὐστοχία, ἡ· φίλη τις τοῦ πατρὸς τῆς ἐκκλη- σίας Ἰερωνύμου μετγ. Εὐ-στόχος 1) ἱερεὺς καὶ μαθητὴς Πλωτί- νου Ἀλεξανδρείας Πορφ. 2) Κακπαδόκης σο- φιστῆς καὶ ἱστοριογράφος Σουῖδ. 3) Σόριος ἐκ Παλαιστίνης Λιδαν. 4) ἐπίσκοπος Σωκρ. Ἰκκλ. Ἰστ. 5) ἄλλ. Ἐπιγρ. Εὐ-στοχοί, 2' εὐτυχῆς εἰς τὸ ἐπιτυχεῖν τὸν σκοπὸν, τὸ σημάδι καλῶς κτυπῶν· ὅσοι δὲ τῶν εὐχῶν ἔχουσιν εὐστοχον· Εὐρ. Ἦρ. 195' «λόγῳ δὲ ἀκοντιστῆρες εὐστοχῶτα- τοι», Φοιν. 140' - πέτρος, Ἐλ. 76 καὶ μετγ. π. «λίνα, ἄρκυς» = ἀσφαλὼς ἀγρεύοντα, Ἀρχ. 8, 9 (6, 179)' - ἄγρη = εὐτυχῆς κυνήγιον Ὀπκ. ἀλ. 3, 280' - εὐχαί Ἐπιγρ. ἀδ. 463 (9, 158)' «εὐστοχώτατον ἀκόντιον» Ξεν. ἱκπ. 12, 14' «τὴν πρώτην πληγὴν εὐστοχον γίγνεσθαι» Πο- λυδ. 6, 26, 9' - τὴν τοξικὴν Λουκ. καταπλ. 33' μετφ. εὐτυχῶς εὐχάζων, τεκμαίρεμένος,

τὸ ἀληθὲς ἐπιτυχάνων, ὁδόνους· «θεὸν τι καὶ εὐστοχὸν ἔνεστι καὶ τοὺς κακοὺς» Πλατ. νόμ. 12, 950· «εὐστοχώτατος ἐν ταῖς ἀπαντήσεσι τῶν λόγων» Δ. Λαερ. 6, 74· «ἐπιλθὲν εὐστοχῶς, ἀναχωρήσαι καίριος» = τὴν ἀρμόζουσαν στιγμήν ἐπιτυχάνων Δ. Εὐσ. 77, 6· ἐπὶ. εὐ-στόχως· βάλλειν Ξεν. Κυρ. 1, 4, 8· «εὐστοχα τοξεύειν» Λουκ. Νιγρ. 36· «εὐστόχως ἐνεχθεὶς», 25, καὶ μτφ. «ἦν δὲ διάθεσιν καὶ θεοῦ - εὐστόχως πάντες προσαγορεύομεν» = ὁδῶς Πλατ. νόμ. 7, 792· «-εἰπὲν πρὸς τι» = ἀρμόδιως Πλουτ. Φωκ. 17· «προκατελήφεναι τὰς ἐκαιρίας» Πολυδ. 2, 65, 11, πρῶτ. Εὐστρα, ἡ· 1) τρύπα ἢ λάκκος ἐν ᾧ περιφλέγονται αἱ τρίχες ἐσφαγμένων χοίρων Ἀριστ. ἱππ. 1332, ὅπου εὐρίσκεται εὐστραῖς, καὶ ὁ Σχολ. ἔξηγ. «τὸ μαδιστήριον, ἀπὸ τοῦ εὐεῖν καὶ φλογίζειν τοὺς χοίρους» π. Πολυδ. «βόλῃσι ἐν οἷς εὐεται τὰ χοιρίδια», 6, 91 κατ' Εὐστ. «ἡ τῶν σῶν φλογίστρα», σ. 1286· 2) καὶ ἡ καψαλισμένη, καθουρίσμένη κριθή, ἐξ ἧς κατεσκευάζοντο τὰ ἄλφιστα ἀρ. λεξ. Εὐ-στράβης, 2' εὐκολοστράβωτος, 2' εὐκολο-λύγιτος, περὶ ξύλου Θεοφρ. 1. Φ. 3, 9, 2. Εὐστραῖον, ἀστραῖον· πᾶν Μακεδονίας Πτολ. Εὐ-στρατηγέω· εὐ στρατηγέω, ἀρχα καλῶς τοῦ στρατοῦ. Εὐστρατιδης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. Εὐστράτιος· 1) ἀνδρ. ὄν. Φωκ. 2) ὁπονηματιότης Ἀριστοτέλους ἐκ Νικαίας (1117 μ. Χ.) Φαδρικ. β6δ. Εὐστρατος· 1) ἀνδρ. ὄν. ἐκ Δύμης Περσ. 2) ἄλλ. Ἑλλ. Ἐπιγρ. Εὐ-στραφής, 2' εὐστρεφής, μτφ. ἐπιτήδειος, ἀγχιῶν τὸ τῆς συνηθείας διαστραμμένος. Εὐ-στρεπτος, ἐπ. ἰστροπτος, 2' καλὰ στρεφόμενος, στρηφογυρισμένος· βοεῖς = ἱμάντες, λωρὰ Ὁδ. 6, 426· «κάλως Ὀρφ. Ἀργ. 237· βρόχοι Ὀππ. κυν. 3, 258· πόδες = ἐλαφοὶ Ἐπιγρ. 3δ. (9, 533), tortillis. Εὐ-στρεφής, ἐπ. εὐστρεφής, 2' τῷ προηγ. -νευρή Ἰλ. 9, 403· λόγος Ὁδ. 1, 427· «δ-πλον = κάλως = χονδρόχοινον, ξ. 346· «πεῖσμα, κ. 167· «ἐντερον οἶδος = χονδρὴ, φ. 408, floxillis. Εὐ-στρόγγυλος, 2' ὀλοστρόγγυλος Εὐτεχν. μτφ. Νικ. 9ηρ. 509, rotundus. Εὐ-στροφάληγξ, ἰγγός, 2' ὠραία περιτυλιγμένος· κόμη Ἀνטיפ. Σιδ. 26 (6, 209). Εὐ-στροφία, ἡ εὐκολία εἰς τὸ στρέφουσαι, κάμπτεσθαι, εὐκολογυστία, ἐπιτηδεύτης· «ἡ ἐν τούτοις εὐστροφία» Χρυσίπ. ἐν Ἀθην. 1, 18· «τὸ μετ' εὐστροφίας ὁρῶν πρὸς τὰς ἀπαντήσεις» = δεξιότης εἰς ταχείας ἀποκρίσεις Πλουτ. π. ἀδολεαγ. 17. Εὐ-στροφος, ἐπ. εὐ-στροφος, 2' εὐστρεφής, -σφενδὴν Ἰλ. ν. 599· εὐκολοκυβέρνητος, -ναδς Εὐρ. 1. Α. 293· «ζφον Πλατ. Κριτ. 109· «πρὸς τὰ παλαίσματα» Σχολ. Ἀριστ. 627· Ἀχαρ. «λόγος πρὸς ἀπαντήσεις εὐστροφος», Πλουτ. πολιτ. παραγγ. 8, versatilis. Εὐστραφος· 1) Ἀργεῖος Θουκ. 2) Ἀθηναῖος· α) πρόσωπον Πλουτ. περὶ τοῦ ἐν Δελφ. κ. 6) πατὴρ Θεοδότου τινός Ἐπιγρ. γ) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-στροφως, ἐπὶ. τοῦ εὐστροφος· «-πέριπ'» πον ἔλκων Στατ. ἀθλ. 53 correptie. Εὐ-στρωτος, 2' καλῶς ἱστρωμένος, εὐκολό-στρωτος· λέγος Ὀμ. ἔμν. Ἀφρ. 158· «λέκ-τρα Νον. Δ. 18, 164. Εὐ-στολος, 2' ὠραίους ἔχων στόλους· ναοὶ Εὐρ. 1. Τ. 128, κατὰ Βιτρούβ. = ἔχοντες στό-λους ἐν καλῇ τάξει = προσηκόντως ἀλλήλων ἀπέχοντας, 3, 2, eustylus. Εὐ-στέφελικτος, 2' εὐκίνητος μτγν. nobilis. Εὐ-σύγ-γυνιστος, 2' εὐκολοσυγχώρητος Ἀθαν. 2, 299. Εὐ-συγ-γνώστως, ἐπὶ. τοῦ προηγ. Κραμ. Ἰλ. 4, σ. 69. Εὐ-συγ-κατά-δωτος, 2' εὐκόλως συγκατα-βαίνων Θεοδ. Στουδ. σ. 537. Εὐ-σύγ-χυρπτος 2' εὐκόλως συγχρηπτό-μενος Ἰπποκρ. Εὐ-συγ-χώρητος, 2' ἐπίεικτος Σχολ. Ἰλ. 9, 32. Εὐ-σύλητος, 2' εὐκόλως λαφυραγωγοῦμε-νος, διαρπαζόμενος Κυρίλ. Εὐ-σφ-κοφάνητος, 2' εὐκόλως συκοφάν-τούμενος Πλουτ. Εὐ-σύλ-ληπτος, 2' εὐκολόπιπτος Σχολ. Ἰλ. μ. 446· εὐκόλως συλλαμβάνων· «-τοῦ σπέρματος» Γεωπ. Εὐ-συλ-λόγιστος, 2' εὐκολοσυλλόγιστος· «τάληθ' εὐσυλλογιστότερα καὶ πιθανώτερα» Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 1, 5· αἰτία Πλουτ. Ὁδ. 14· «ἐκ τούτων εὐσυλλόγιστον» Πολυδ. 12, 8, ratiocinabilis. Εὐ-σύμ-δωτος, 2' εὐκόλως συνερχόμενος, συμφωνῶν Εὐστ. Εὐ-συμ-βίβαστος, 2' εὐκολοσυμβίβαστος, συναρμοζόμενος Εὐστ. Ἰλ. 247, 29, conveniens. Εὐ-σύμ-βλητος, 2' εὐκολοσυμπέραντος, εὐ-κολοεξηγητος, «χρησμοῦδια εὐξ.» Δίσχ. Πρ. 7, 57. Εὐ-σύμ-βολος, 2' α) τῷ προηγ. «εὐδύμ-βολον τόδ' ἐστι παντὶ δοξάσαι» Δίσχ. Χα. 168· «τέρατα προφανῆ καὶ εὐδύμβολα» Δ. Κασ. 40, 17· β) καλῶς οἰωνός· «-πρὸς τι» Πλουτ. Δημητρ. 12· γ) καλὸς πρὸς συνανα-στροφὴν, ἐπιτήδειος εἰς αὐτὴν, «ἐλπίσιν τ' εὐ-δύμβολοι δίκαι» Δίσχ. Ικ. 682· περὶ φίλων, εὐπροσέγγους Ξεν. ἀπομ. 2, 6, 5, commodus. Εὐ-σύμ-βόλως, ἐπὶ. τοῦ προηγ. εὐεπιμί-κτως Πολυδ. 5, 139. Εὐ-σύμ-βουλος, 2' καλὰ συμβουλεύων μτγν. Εὐ-συμ-πέδητος, 2' εὐκόλως συναλγὼν Θεοδ. Στουδ. 450. Εὐ-συμ-παθήτως, ἐπὶ. τοῦ προηγ. Θεοδ. Στουδ. 179. Εὐ-συμ-περί-φορος, 2' ὁ γινώσκων νὰ συμπεριφέρηται μὲ τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὸν καιρὸν, τὰς περιστάσεις, κοινωνικός, φιλόφρων Δ. Λαερ. 7, 13. Εὐ-συμ-περί-φωτος, 2' εὐκόλως συμπερι-αυξάνων Θεοφρ. Εὐ-συμ-πλήρωτος, 2' εὐκόλως συμπλη-ρῶν, κατορθῶν· «-ἀγαθὴν πείρας» Ἐπικούρ. ἐν Δ. Λαερ. 10, 133. Εὐ-σύμ-φορος, 2' ὠφελιμώτατος Εὐστ.

- Εὐ-σὺμ-φυτος, 2' εὐκόλως συναυξάνων Θεοφ. αὐτ. φ. 3, 7, 10.
 Εὐ-σύν-αγωγος, 2' εὐκολοσυνάθροιστος, «τόπος εὐα. τοῖς τε ἀπὸ θαλάσσης περιπομένοις καὶ τοῖς ἀπὸ τῆς χώρας» = ἐμπορεῖον = τόπος ἐμπορικῆς, ὅπου εὐκόλως συνάγονται πραγματεῖαι, προϊόντα ἐκ διαφόρων μερῶν Ἀριστοτ. πολ. 7, 12.
 Εὐ-συν-άλλακτος, 2' ὁμιλητικὸς, εὐπροσ-ήγορος" «-πρὸς ἀκρόασι» Πλουτ. π. τοῦ ἀν. 70.
 Εὐ-συν-αλλάκτως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. εὐ-μεταδότως Ἡούχ.
 Εὐ-συν-αλλάξια, ἡ «ἔξις ἐν συναλλαγαῖς φυλάττουσα τὸ δίκαιον» Ἀνδρονικ. π. παθ. σ. 751.
 Εὐ-συν-άντητος, 2' εὐάντητος καὶ ἀποδε-κτὸς Σχολ. Ὀπκ. ἀλ. 2, 159, γραιύς.
 Εὐ-συν-άρμυστος, 2' ὅστις εὐκόλως δύνα-ται νὰ συναρμολογήσῃ, νὰ συνενωθῇ Ἀριστοτ. γεν. 2, 1, 7.
 Εὐ-συν-άρπαστος, 2' εὐκόλως δυνάμενος νὰ συναρπασθῇ, εὐπαρακρίσιμος, εὐπαραφω-ρος, εὐπάρσιος (ἀ ἴδε ἀνωτ.) Κυρίλ.
 Εὐ-συν-ειδησία, ἡ καλὴ συνειδήσις Κλ. Ἀλ. στρ. 6, σ. 797.
 Εὐ-συν-ειδητέω ἔχω εὐσυνειδησίαν μετ' αὐ-
 Εὐ-συν-ειδήτως, 2' ἔχων εὐσυνειδησίαν Μ. Ἀντων. 6, 30.
 Εὐ-συν-ειδήτως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. μετὰ καλῆς συνειδήσεως Κλ. Ἀλ. στρ. 3, σ. 510.
 Εὐ-συν-εσία, ἡ τὸ ἔχειν ὀξύνειαν, κρίνειν ὀρθῶς καὶ ἀκριβῶς = σύνεσις" «ταῦτ' οὖν γὰρ εὐ-
 νείας καὶ εὐφροσύνης, καὶ γὰρ οἱ εὐνετοὶ καὶ εὐ-
 νήτοι» Ἀριστοτ. ἡθ. 6, 10.
 Εὐ-σύν-ετος, 2' α) καλῶς ἐννοῶν, εὐκό-
 λως ἀντιλαμβάνομενος, = συνετός Ἀριστοτ. ἡθ. 6, 10 ἴδε τὸ προηγ. «ταῖς ἐμφωροῖς οἱ αὐτοὶ εὐφρονετώτερον ἂν προσφέρουσιν» Θουκ. 4, 18' 2) εὐκολοκατάληπτος" «εὐφρονετον εὐ-
 νετοῖσι βόαν» Εὐρ. 1. Τ. 1092.
 Εὐ-συν-έτως ἔπὶρ. τοῦ προηγ. ἀστικῶς Σουῖδ. prudenter.
 Εὐ-συν-ετώτερον, συγκρ. τοῦ προηγ. «καὶ ταῖς ἐμφωροῖς οἱ αὐτοὶ εὐφρονετώτερον ἂν προσφέρουσιν» Θουκ. 4, 18.
 Εὐ-συν-ήγορος, 2' καλῶς συνηγορῶν Κρ. Ἀν. 4 σ. 329.
 Εὐ-συν-οεσία, ἡ καλὴ σύνθεσις μετ' αὐ-
 Εὐστ. π. Φίλων, τὸ φυλάττειν τὰς συνθήκας, τὰ συμφωνημένα.
 Εὐ-συν-οετέω φυλάττω τὰς συμφωνίας, ἐν γέν. προσφέρωμαι, πολιτεύομαι καλῶς Χρυσ-
 στ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 28, 15' «ἐν πασι» Πολυδ. 22, 25, 5.
 Εὐ-σύν-οετος, 2' καλῶς συνθεσιμὸς" «λόγος Ἀριστοτ. ῥήτ. 3, 3.
 Εὐ-συν-θέτως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. Εὐστ. Ἰλ. 2, 22, ἀριε.
 Εὐ-σύν-οπος, 2' εὐκολοθεώρητος, εὐκα-
 τάληπτος" «τὸ πεδίον Αἰγύπτου 3, 118, σαφές» «καὶ ἀκριβὲς» Ἰσοκ. 15, 172' μετ' Ἀρι-
 στοτ. ῥήτ. 3, 12.
 Εὐ-συν-όπτως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. Εὐστ. Ὀδ.
 1394, 17, διερθ. εὐσυνόπτατα Κυρίλ. 1, 73.
 Εὐ-συν-ουσίαστος, 2' εὐσυνπερίφορος, εὐ-
 προσήγορος μετ' αὐτοῖς.
 Εὐ-σύν-τακτος, 2' καλῶς συντεταγμένος Ἀρρ. τακτ. σ. 45.
 Εὐ-συν-τάκτως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. Εὐστ. Ἰλ. σ. 336, 4.
 Εὐ-συν-ταξία, ἡ καλὴ σύνταξις Εὐστ.
 Εὐ-σύν-τριπτος, 2' εὐκολοσύντριπτος" «κλίμακες, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐπιβαινόντων «εὐσ. γίνονται» = εὐκόλως ὁραδοῦνται Πολυδ. 9, 19, 7.
 Εὐ-σὺργε, μελαθρον, τὸ καλὴν ἔχον σά-
 ριγγα Ναν. 3, 320.
 Εὐ-συ-σταλτικός, 2' εὐκόλως συσταλλόμε-
 νος Ἀθανασ. 2, 429.
 Εὐ-σὺ-στατος, 2' καλῶς συνιστάμενος μετ' αὐ-
 Εὐ-συ-στροφία, 2' εὐστροφία ὁ ἴδε.
 Εὐ-σὺ-στροφος, 2' εὐκίνητος, ὁξὺς γλωσσ.
 argutus.
 Εὐ-σφαιρος, 2' ὁλοσφαιρικός Τζετ.
 Εὐ-σφυκτος, 2' ἔχων καλὸν, εὐσφύον τὸν
 σφυγμὸν Ἰατρ.
 Εὐ-σφυρος, ἐπ. εὐσφυρος, 2' ἔχων καλὰ
 σφυρά (ὠραίους πόδας)" Ἀμφιτέριτ' Ἡσ. 10, 254, καὶ ἀλλαγὸν περὶ ὠραίων γυναικῶν, ἀσπ. 10' «πὺς Εὐρ. Ἰλ. 1570' «ἀναγρος Ὀπκ. κυν. 3, 183' Ἑρμῆς Μαν. 4, 328.
 Εὐ-σχέτος, 2' εὐκολοκράτητος Ἰπποκρ.
 Εὐ-σχημάτιστος, 2' καλῶς ἐσχηματισμέ-
 νος Εὐστ. Ὀδ. 1570, 47.
 Εὐ-σχημὰ λαγέω ἐντίμως καὶ ἐπισταμέ-
 νως ὁμιλῶ μετ' αὐ-
 Εὐ-σχημονέω εἰμι εὐσχημῶν, «παραγγέ-
 λειν δὲ παντὶ πάντ' ἄνδρα περιγάρειαν πᾶσαν ἀποκρυπτόμενον καὶ περιωδιάν, εὐσχημονεῖν
 πειράσθαι» Πλάτ. νόμ. 5, 732.
 Εὐ-σχημόνημα, τὸ τὸ ἦθος τοῦ εὐσχημο-
 νος Στοδ. ἡθ. ἐκλ. σ. 194.
 Εὐ-σχημόνως, ἐπὶρ. τοῦ εὐσχημῶν, πρε-
 πόντως, «κατακλίνειν Ἀριστ. σφ. 1210' «καὶ
 καλῶς οἰονοχεῖν» Εὐν. Κυρ. 1, 3, 8' «-φεί-
 ρειν τὰς τύχας» = ἀπαράχως Ἀριστοτ. ἡθ. 1, 11.
 Εὐ-σχημοί, ὁ κωμ. ποιητὴς Ἀδην.
 Εὐ-σχημοί, 2' εὐσχημῶν Δ. Κασ. 44, 2.
 Εὐ-σχημοσύνη, ἡ εὐπρεπὲς τοῦ σώματος
 σχῆμα, ἀρμόδια ἐξωτερικὴ διαγωγή, «καὶ
 εὐαρμυστία» Πλάτ. πολ. 3, 400' «βίου, 9, 588' «
 περὶ γυναικὸς τινος Σεν. Κυρ. 5, 1, 4, ἀποστ.
 Εὐ-σχημῶν, 2' καλὸν τρόπον, σχῆμα ἐξω-
 τερικὸν εὐπρεπὲς ἔχων, ἀντίθ. τοῦ ἀσχημῶν
 Πλάτ. νόμ. 7, 797' «καὶ καλός, πολ. 3, 401' «
 τὰ εὐσχ. καὶ νόμιμα» Φαιδρ. 252' «ἵνα οἱ
 λόγοι εὐσχημονώτεροι ὁμῶν φαίνονται», Πρωτ.
 338' «-λέγειν εὐσχημονα», ἔμβα ἐξαιρέτως
 ἀναδείκνυται τὸ καλὸν ἐξωτερικὸν φαίνόμενον
 Ἀριστοτ. ἡθ. 4, 14' καὶ ἀποκρίσις Πλάτ. ἐπ. 7, 329' «-εἰς τινα» Εὐρ. Μῆδ. 584, ἀποστ.
 Εὐσχημῶν ἄνδρ. ὄν. Ἑπὶρ.
 Εὐ-σχημῶς, ἐπὶρ. τοῦ εὐσχημοῦ" «πεσὶν
 Εὐρ. Ἑκ. 569.
 Εὐ-σχιδής, 2' τῷ ἔπομ. = κάλαμοι Ἰουλ.
 Λίγ. 11 (6, 68)' «κίρατα Ὀπκ. κυν. 2, 211,
 fissus.

Εὐ-σχιστος, π. καὶ εὐσχιστος, 2' καλὸς σχιστός, εὐκολόσχιστος Θεοφρ. = ῥατὴ Κριναγ. 6 (6, 232) - κέρατα αὐτ. (6, 227).

Εὐσχοίνος· κόμη τῆς Κυρηναϊκῆς Σύρτης Επὶγρ.

Εὐ-σχολέω· σχολῆς εὐ ἔχω γλῶσσ. ἔχω εὐκαιρίαν εἰς τὸ νὰ πράξω τι - πείρας = πρὸς δοκιμὴν Λουκ. ἔρωτ. 33, vaco.

Εὐ-σχολία, ἡ εὐκαιρία Μ. Ἀντ. 4, 18, vacatio.

Εὐ-σχολος, 2' εὐκαιρος Πολυδ. 4, 32, 6' «εὐσχαλιώτερος καὶ ἀταρακτώτερος» Μ. Ἀντ. 4, 24.

Εὐσω, ἔνερ. μέλ. 4. τοῦ εὐω, ἐκδέρω Ἡούχ.

Εὐ-σωματέω· εἶμαι παχύς, δυνατός· «καὶ σφριγν» Ἀριστ. νερ. 799' καὶ περὶ δένδρων Πλουτ. συμπ. 2, 6, 3.

Εὐ-σωματία, ἡ εὐρωστία, καλὴ τοῦ σώματος κατάστασις Πολυδ. 2, 235.

Εὐ-σώματος, 2' εὐρωστον, ὑγιὲς ἔχων σῶμα ἀμφ. corpulentus.

Εὐ-σωματ-ώδης, 2' τῷ προηγ. εὐσωματοδέστερον Ἀριστот. προβλ. 2, 31.

Εὐ-σωμιος, 2' τῷ προηγ. ἀρ. λεξ.

Εὐ-σωπία, ἡ ἡσυχία Ἡσυχ. κατ' ἄλλ. = σιωπή, κατὰ δὲ Κύστιον ἀντὶ εὐσώια.

Εὐσωρος· πατ. Ἀκάμαντος Θράξ. Ἰλ.

Εὐσωρος· πατ. Κυζίκου βασιλέως τῆς Κυζίκου ἐπὶ τῆς Προποντίδος Ὀρφ. Ἀργ. κατὰ Σχολ. Ἀπολ. Ρ. ὁ προηγ. βασ. τῆς Θράκης.

Εὐ-σως (Ἰδε σός)· εὐστος, αὐτ. πλ. Ἀθην. 3, 103.

Εὐ-σωτρος, 2' ἔχων καλῶς τὸ σῶτρον, τὸ κύκλω τοῦ τροχῶς αἰθέριον· ἀπὴν Σχολ. Ἡσ. ἀπομ. 273 καὶ ἀντὶ ἐξέστως Ἰλ. ω. 578.

Εὐ-σταια, (ἡ Εὐταία Πανσ.)· κόμη Ἀρχαίας π. τῇ Μαντινείᾳ Σεν. κατ. Εὐταίης Στ. Παρ.

Εὐταίων, ὁ ἀνδρ. ὄν. Σουίδ.

Εὐ-τακίς, 2' εὐκόλως τηκόμενος, ἀναλύνων, ἀπαλὸς γινόμενος· φακὸς = εὐκολόδοραστοι Λουκ. ἔρωτ. 3.

Εὐ-τακτέω· φυλάττω καλὴν τάξιν Ἰδ. περὶ στρατιωτῶν Θουκ. 8, 1' «πρὸς ἀρχὴν» Πλουτ. Κριμλ. 18' τὸ παθ. ἔχει Ἰαμβλ. ἐν βί. Πυθ.

Εὐ-τάκτημα, τό· τὸ ἐν καλῇ τάξει, ὑπὸ τὴν ἐποψίαν τῆς πειθαρχίας γινόμενον Στωδ. τῆθ. ἐκλ. σ. 192.

Εὐτακτος, ὁ Ἀθηναῖος Ἐπὶγρ.

Εὐ-τακτος, 2' καλὴν τηρῶν τάξιν, ἀντίθ. τῷ ἀτακτος, Ἰδ. περὶ στρατοῦ· κέρας Ἀίσχ. Περ. 391' «εὐτακτοὶ παρὰ ταῖς ναυσὶ μένοντες» ἐν καλῇ τάξει Θουκ. 2, 89' - πόλις Ἀριστ. ὄρν. 829' ὁ τὴν τάξιν ἐπιτηρῶν εὐτακτος, εὐπειθής, «εὐτακτοτέρους καὶ εὐπειθεστέρους ποιεῖ» Σεν. ἀπομ. 3, 5, 5' - πορεία Θουκ. 7, 77' - πράξεις Ἡρώδ. 6, 1, 8' προσήκων, ἀρμόζων σιωπῇ Ποσειδ. Ἀθην. 4, 153' «γυνὴ εὐτ. τὸν βίον» = χρηστούσης Πλουτ. ἔρωτ. 2, ordinatus.

Εὐ-τακτοτέρως, συγκρ. ἐπὶρ. τοῦ προηγ.

Εὐ-τάκτως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. κατὰ τρόπον εὐτακτον Ἀίσχ. Περ. 399' «βαδίζειν ἐν ταῖς ἡδοῖς» Ἀριστ. νερ. 964' - ἱεσθαί Σεν. Κυρ.

3, 3, 57' εὐπειθής· «πείθεσθαι ἀπομ. 3, 5, 18' - ἐσθῆιν Ἀτλ. Ἰ. 2, 3, 39, ordinati.

Εὐ-ταλαίπωρος, 2' πολὺ ταλαίπωρος Δ. Ἀλ. 4, 30, ἀμφ.

Εὐταμία· γυν. ὄν. Ἐπὶγρ.

Εὐ-ταμίαυτος, 2' καλῶς κυβερνημένος, καλῶς διανεμημένος καὶ μετὰ φειδωλίας· ἀπρ. Ἀριστот. γεν. Ζ. 5, 7, parous.

Εὐ-τάνη· ἴδ' εὐθηναί.

Εὐταξάς· ἀνδρ. ὄν. Ἐπὶγρ.

Εὐταξία· γυν. ὄν. Ἐπὶγρ.

Εὐ-ταξία, ἡ καλὴ τάξις· «τῶν τῆς ψυχῆς μερῶν πρὸς ἄλληλα» Πλατ. ὄρ. 411, καλὴ κατάστασις· «ἐπὶ πλὴν καὶ ἱσχυρῶν» Σεν. ἀπομ. 3, 3, 14' πειθορχία Ἰδ. περὶ στρατοῦ Θουκ. 6, 71' ἡ τήρησις καλῆς τάξεως, τοῦ ὁρθοῦ μέτρου ἐν πᾶσι, π. γ. ἐν τῇ διαίτῃ Πλουτ. ἀρεσκ. φιλ. 5, 30' ἴδ. ὡς πρὸς τὴν ἠθικὴν· «καὶ σωφροσύνη» Πλατ. Ἀλκ. 1, 122' «καὶ σωφροσύνη» Πολυδ. 32, 11, 8' π.

Στωϊκοὶς ἡ ἔξις τοῦ λέγειν καὶ πράττειν πᾶν ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ καὶ τόπῳ Κικ. π. καθηκ. 1, 40, ordo.

Εὐταξίας, ὁ ὁ ἐπὶ τῆς εὐταξίας, ὑπαύρημα ἐκκλ. Συμ. Θεσσαλ.

Εὐ-ταξίματος, 2' εὐκαλοτακτείνωτος Σενσ.

Εὐ-τάρακτος, 2' εὐκόλως ταραττόμενος, φοβεύμενος Πλουτ. Ἀρατ. 10.

Εὐ-ταρσας, 2' καλοὺς ἔχων (ταρσοὺς) πόδας, οὕτως ἐξηγεῖ τὸ «ἔξυς τέττις» Ἐτ. Μ. διὰ τοῦ «καλῶς περὶ τῶν» ἱπποδὴ ταρσοὶ λέγονται τὰ πτερὰ π. Ἀρχι. 29 (7, 213)· ὁμ.

- ἀστράγαλοι = εἰς ὥραιους ἀνήκοντες πόδας Μυρ. 2 (7, 254).

Εὐτε, π. καὶ Ἦρ. = ὅτε (ἐξ οὗ κατὰ Βουτμαν. λεξ. 2, 227 μόν. διαλεκτικῶς διαφέρει πρόβλ.

Ἀπολλ. π. ἐπὶρ. σ. 538, 5' ἄλλ. παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ οὐ = εὐτε) 1) ἐπὶ χρόνου ὅτε· α) μεθ' ὅστις. «εὐτε γὰρ ἡλῖος φαῖθων ὀκπερσχεθε γαίης, συμπεφρόμεθα μάχη» = ἅμα ὁ ἡλῖος ἀντίειλεν, ἤρχισαμεν τὴν μάχην Ἰλ. λ. 735' συνήθ. ἔπεται π. Ὀμ. μῦθον τι ἐν τῇ ἐπομένῃ προτάσει, ἐνθα, ζ, 392' ἔπειτα Ὀδ. ρ, 320' «τῆμος δὲ», ν, 93' «- δὴ τότε», φ, 182' «- καὶ τότε δὴ ῥα», ω, 149' «- τότερα δὲ» τ, 73' καὶ τὸ ἀπλοῦν δὲ Ἰλ. μ. 373' μετακινουμένων δὲ τῶν προτάσεων γίνεται καὶ τῆς ἐπομ. προτάσεως. ἀρκετιδν. ε, 396' 6) μεθ' ὅπου. μετὰ τοῦ ἄν. «εὐτ' ἄν» = ὅταν, ἐν τῇ περιπτώσει = ἅμα, ὁσάκις, ὡς πρὸς τὸ παρὸν καὶ μέλλον, α, 242' καὶ «εὐτ' ἄν δὴ», 321. Τὸ ἄν λείπει Ὀδ. η, 202' γ) μετ' ὅκ. ὁσάκις, ὡς πρὸς τὸ παρελθόν Ὀμ. Ὀμ. 17, 8' δ) μετὰ μετχ. «ῥάταν γάρ, εὐτ' ἄν ἐσθλά τις δοκῶν ὄραν - βέβακε ὄψις» Ἀίσχ. Ἀγ. 411' 2) αἰτιολ. ἐπειδὴ Σοφ. Οἰ. Κ. 84' 3) ἐπὶρ. συγκρίσεως = ὥστε = ὁμοίως Ἰλ. γ, 10, quando.

Εὐ-τείχος, 2' μετὰ καλὰ τεῖχη προμηθευμένος· Τροίη, - Ἰλῖος Ἰλ. α, 129, 6, 113' «πᾶν εὐτείχεα» (ὡς παρὰ τὸ ἐπὶμ. μετὰ διαφθ. τυν. ἄν μὴ γραπτ. εὐτυχία κατὰ Λουκ. παραλ. 246), π, 57, munitus.

Εὐ-τειχής, 2' τῷ προηγ. - δόμος Πινδ. Ν,

7, 46' - πόλις, "1. 5, 72' - πρόθυμος, "Ο. 6, 1.
 Ευτελής' οὗτος Ἰπποκράτης' Ἀλκμ.
 Εὐ-τελ-ή-η-τος, 2' ευτελής' - Φρυγίη 'Ομ.
 βμν. 'Αφροδ. 112.
 Εὐ-τελ-ή-ιστος, 2' τῇ προηγ. - πόλις Πο-
 λυδ. 3, 90, 8.
 Εὐ-τελ-ή-ος, 2' τῇ προηγ. ὅδε Λοδευ. παραλ. 245.
 Εὐ-τελ-ή-αρτος, 2' εὐκολοαπεικαστος' = κα-
 λῶς τυποδύμενος' 'Ποδύχ.
 Εὐ-τελ-ή-ων' εἰμὶ πλούσιος, ευτελής, καρπο-
 φόρος εἰς τέκνα Εὐρ. Μελεαγρ. ἀποσπ. 10.
 Εὐ-τελ-ή-α, ἡ' ευτυχία ἐν τέκνοις, καρπο-
 φόρος εἰς τέκνα, τὸ ἔχειν καλά, πολλὰ τέκνα
 Εὐρ. ἰκ. 75' - παίδων' Ἐπιγρ. ἀδ. 301 (284) -
 "Κασσιόπας ἀλάλας ευτεχνία" Ἀντιφιλ. 13
 (Πλαν. 147) - ἀροτὴρ ευτεχνίης = ὠραίαν τέ-
 κνων Ἐπιγρ. ἀδ. 738 (356) - καὶ περ. Ἀρι-
 στοτ. ῥήτ. 1, 5, fecunditas.
 Εὐ-τελ-ή-ιος' γραμματικὸς, ὃν ὁ Νικάνδρος καὶ
 Ὀππιανὸς παρέφρασαν (ἰα. ἐπὶ τῶν χρόνων
 τῶν Ἀντωνίνων) πρὸς Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ.
 Εὐ-τελ-ή-ος, 2' πολλά, ευτυχῇ ἔχων τέκνα,
 Εὐρ. ἰκ. 979' εὐτεκνωτὰς ἡ' Ἐκάβη, εὐ-
 τεκνωτὰς ὁ Πρίαμος, Ἑκ. 581, 620
 (ἀλλ' εὐτεκνότερος Δ. Σικ. 1, 74) - ἡ πα-
 τρίς, Ἑρακλ. μ. 1405' - δόμος Καλλ. ἐπ.
 21' ἀλλὰ - χρησμοὶ = ἐπαγγελλόμενοι, ὅπο-
 σόμενοι τέκνα Εὐρ. ἰων 423' "σπέρματ'
 εὐτέκνου βοῦς" Αἰσχ. ἰκ. 272' ἐπὶ ἀλόγων
 ζώων = καρποφόρος Ἀριστοτ. πολλὰ γαῖον - γυ-
 νή = πρὸς τεκνογονίαν ἐπιτηδεία Σεν. Λακ.
 1, 8, fecundus.
 Εὐ-τελ-ή-η, ἡ, ἰων. ἀντὶ τοῦ ἔπομ. Ἑρ. 2, 92.
 Εὐ-τελ-ή-α, ἡ' 1) εὐωνία, εὐδηνία' "πρὸς
 εὐτελήτην τῶν σιτίων τὰς σφιν ἐξείρηται" Ἑρ.
 2, 92' ὁθ. 2) μικρὰ ἀξία, τὸ ζῆν μὲ ὀλίγα ἔ-
 φοδα Ἀριστοτ. καὶ μετρ. καὶ εὐτελείαν = εὐ-
 τελῶς = κακῶς Ἀριστ. ὅρν. 805' ἐν καλῇ σημ.
 = ἀπλότης Πλατ. νόμ. 1, 650' χρηστέτης, οἰ-
 κονομία, φειδώλια' "φιλοκαλοῦμεν γὰρ μετ'
 εὐτελείας" Θουκ. 2, 40, ἀντιθ. πολυχρηματία
 Σεν. συμπ. 4, 42, - καὶ καρτερία, ἀπολ. 24'
 προσωποποιεῖ. ὡς Εὐτελής Κρατ. Φιλ. 4 (10,
 194), villas.
 Εὐ-τελ-εστέρως' ἢ' εὐτελῶς.
 Εὐ-τελ-ής' ἀνδρ. ὃν. ἐν Σουσιανῇ Δ. Σικ.
 Εὐ-τελ-ής, 2' εὖωνος, εὐδηνός, ἀξίως ὀλί-
 γα, εὐαποκτετός' "οὐχ ὄρεσ' τοῦτο συκοφάντες
 ὡς εὐτελεῖς καὶ αὐδῖν ἂν δόσι ἐπ' αὐτοῦς πολ-
 λὸν ἀργυρίου;" Πλατ. Κριτ. 45' - διαίτα Δ.
 Σικ. 1, 45' - αἰκήσεις, 5, 21' καὶ ἐντ. μικροί,
 ποταπός, "ὁποδαιστέρην καὶ εὐτελεστέρην τα-
 ρίχουσαν, τὴν δὲ τρίτην εὐτελεστάτην" Ἑρ. 2,
 86' καὶ ὡς πρὸς τὸ θηϊκόν, κοινός, ἀχρεῖτος
 Ἀριστοτ. πολ. 2, 11' - καὶ ταπεινὰ πό-
 λεις Δ. Σικ. 13, 83' "ὅς σημαντουργὸς δ' οὐ
 τις εὐτελής ἦρ' ἦν" = δὲν ἦτο ποταπός τεχνί-
 της Αἰσχ. Ἑπτ. 473' ἐν καλῇ σημ. ἀπλός,
 χρηστέος Σεν. ἀπομ. 1, 3, 5' - βίος Πλατ.
 νόμ. 7, 306' "ῥάων καὶ εὐτελεστέρῳ ἄσκησις"
 Σεν. ἱππαρχ. 1, 16' ἐπὶ. εὐτελῶς = ἀπλῶς,
 ἄνευ μεγάλης δαπάνης - τρέφειν, Κυρ. 8, 3,
 46' "θεραπεύειν τοὺς θεοὺς", συμπ. 4, 49,
 frugaliter.

Εὐτελής' 1) Ἀργεῖος ἀγαλματοποιὸς Πaus-
 2) Σπαρτιάτης Ὀλυμπιονίκης Paus. 3) Ἀρ-
 κὰς Αἰλ. 4) ἄλλ. Πλουτ.
 Εὐ-τελ-ή-ω' θεωρῶ, παρστώ τι ὡς εὐτελής,
 ἐξουθενίζω, καταφρονῶ, συνηθέστ. συνθ. ἐξου-
 τελίζω Ἀνακρ. 27, 10, invilito.
 Εὐτελής, ἡ' ἡ φειδώλια, προσωποπ. Ἀνθ.
 Εὐτελίσμους, ὁ' ἐξουτελισμός, τὸ μικροποιεῖν
 τι, παρστανῶς εὐτελής, ποταπὸν Λογγιν. 11, 2.
 Εὐ-τελ-ή-ος, ἐπὶ. τοῦ εὐτελῆς ὁ ἴδε.
 Εὐτέρη, ἡ' θυγ. Διὸς καὶ Μνημοσύνης, μία
 τῶν θ' Μουσῶν, Μοῦσα τοῦ αἰδοῦ καὶ τῶν τραγί-
 κῶν χορῶν Ἡσ. θ. 11, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

Εὐ-τολμία, ἡ· θαρραλέτης, ἀποφασιστικότης Εὐρ. Μηδ. 468· καὶ περὶ ἔκπου Ξεν. 2, 2· «ὀλιγωρία δόξης, ἣν ἀναισθητοῦν καὶ ἀπόνειαν οὖσαν, εὐτολμίαν ἔνιοι καὶ ἀνδρείαν καλοῦσι» Πλουτ. Ἀлк. 13, audacia.

Εὐτόλμιος· 1) ποιητὴς τῆς Ἀνθολογ. πιθαν. τὸ ἄκρ. τοῦ ἑλ. αἰῶνος μ. Χ. Ἀνθ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-τολμος, 2) θαρραλέος, ἀποφασιστικός, πάντοτε ἐν καλῇ σημ. (πρὸς. τολμηρός)· φρὴν Αἰσχ. Ἀγ. 1275· καὶ περὶ κυῶν Ὀππ. κυν. 3, 383, audax.

Εὐ-τόλμως, ἐπὶ τοῦ προηγ. Αἰσχ. 1271· «εὐτολμότερον ἀφασθαι» Πλουτ. Σολ. 14.

Εὐ-τομος, 2) καλῶς διαχωρισμένος, περὶ οἰκίων αἰτῆς ἔχουσι ἔξδον πολλά χωρίσματα καὶ διόδους Ἀριστοτ. πολ. 7, 11.

Εὐ-τονέω· εἰμι εὐτονος, ῥωμαλέος, ἰσχυρός· «εἰς τι» Ἰπποκρ. καὶ μετν. = δύναμαι, «μὴ βουλόμενοι μὴδ' εὐτονούντες εἰπεῖν» Πλουτ. π. ζωσπ. 12.

Εὐ-τονία, ἡ· δύναμις, εὐρωστία Ἰπποκρ. καὶ μετν. «ὄρχησις κοῦφῃ καὶ περιέχουσα πολλὴν εὐτονίαν σκελὸν» Δ. Σικ. 5, 34· περὶ ὕφους Δ. Ἀλ. κρῖς. ἀρχ. συγγρ. 2, 3· σταθερότης φύσεως, καρτερία Πλουτ. tolerantia.

Εὐ-τονίζω· ἐνισχύω Ἀλ. Τραλλ. 8, 433.

Εὐτόνιος· ἀνδρ. ὄν. πατ. καὶ υἱός (Εὐτόνιος) Ἀνθ.

Εὐ-τονος, 2) καλῶς τευτωμένος, νευρώδης, ἰσχυρὸς Ἰπποκρ. «καὶ ὁρθός» Πλατ. νόμ. 7, 815, καὶ περὶ βελῶν Πολυδ. 8, 7, 2· «εὐτόνους τὰς πληγὰς διδόντες ἀπὸ τῶν κραταιῶν» Πλουτ. Κρῖς. 24· περὶ ἀνέμων Δ. Σικ. 1, 41· περὶ τοῦ λόγου Δ. Ἀλ. συγγρ. — μέρος Ἀριστ. Ἀχ. 674· ἐν γέν. ὁραστήριος, ζηλωτής Πλουτ. Θηο. 5, robustus, firmus.

Εὐ-τόνω, ἐπὶ τοῦ προηγ. μετ' ἐντάσεως, ζήλου Ξεν. Ἱερ. 9, 6, firmiter.

Εὐ-τοξία, ἡ· εἰς τὸ τοξοῦν ἐπιτηδείότης Ἡρωδ. 1, 15, ἀμφ.

Εὐ-τοξος, φάρμακ. ἡ· ὁρατὰ τόξα ἢ βέλη ἔχουσα Ξενοφ. 1 (Πλαν. 214).

Εὐ-τόρνευτος, 2) καλῶς τεταρνευμένος, στρογγυλωμένος· λέγῃντος Ἐπιγρ. ἀδ. 77 (5, 135), rotundus.

Εὐ-ταρνος, 2) τῷ προηγ. «ἔτος ἐν εὐτόρνοισι περιδρόμοις» Εὐρ. Τρ. 1197· ἔτι εὐκολοτέρνευτος, εὐστρογγύλωτος Θεοφρ.

Εὐ-τραπεζέομαι ἔχω καλὴν τράπεζαν, τρώω καλὰ, μὲ ἀρκετὰ καὶ καλὰ φαγητὰ Εὐστ.

Εὐ-τράπεζος, 2) προμηθευμένος μὲ τράπεζαν καλὴν· ἀνδρώνες Αἰσχ. Ἀγ. 235· «ὄρας τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος» Ἀθην. 14, 641· καὶ περὶ ἀνθρώπων, καλὴν ἔχοντων τράπεζαν, «μεγαλοπρεπὲς ἐν ἐστίασι» Β. Ἀν. 39, ὡς οἱ Θεσσαλοὶ Ἀθην. 4, 137· «διὰ φιλοφρονίαν εὐτρ.» Πλουτ. 1. Γρανχ. 19· καλῶς διὰ τὴν τράπεζαν, «ἡ θάλαττα παρέχει τὴν ἀγαθὴν εὐτράπεζον» Πλουτ. συμμ. 4, 4, 1.

Εὐ-τραπελεύομαι· προσφέρομαι εὐτράπεζος, ἀστέος εἰς τὴν ὁμιλίαν Πολυδ. 12, 16, 14.

Εὐ-τραπέλια, ἡ· τὸ ἥθος καὶ ὁ τρόπος τοῦ εὐτράπελου, κομψότης, ἀστεϊότης, κατ' Ἀρι-

στον. «ἡ εὐτραπέλια πεπαιδευμένη ὕβρις ἐστίν», ῥητ. 2, 12· ὁ Πλατ. συνάπτει μετὰ τοῦ χαριεντισμοῦ, πολ. 8, 563, κατὰ τὸν Σχολ. ἀτόμ. καὶ Ἀριστοτ. ἡθ. μεγαλ. εἶνε αὕτη μεσότης μεταξὺ βωμολοχίας καὶ ἀγροικίας, «ἡ τὸν ἔχοντα παρέχει δύνανσθαι τὴν σκώψαι ἡμετέρως καὶ ὑπομένειν σκωπτόμενον», 1, 31· «ἡ περὶ τὰς παιδείας καὶ τὰς ὁμιλίας εὐτραπέλια» Πλουτ. Ἀντ. 43· ἐν καλῇ σημ. ἔπιστ. Ἐφεσ. 5, 4, urbanitas.

Εὐ-τραπελίζω· εὐτραπελεύομαι ἀμφ. joculor. Εὐ-τραπελισμός, ὁ· εὐτραπέλια, σκῶμμα Ἐτ. Γουδ.

Εὐ-τραπελο-λογία, ἡ· ἀστεϊσμός, σκῶμμα Παραφρ. Ἐπικτ. ἐγγχειρ. 48, σ. 356, facetia.

Εὐ-τράπελος, 2) εὐμετάτρεπος, εὐκολογύριστος, μετὰ τοῦ εὐερέπτος Πολυδ. 6, 121· κατὰ Β. Ἀν. 92· ἐπὶ τοῦ εὐτρεπομένου πρὸς πάντα καὶ ἐπὶ τοῦ εὐερέπου, ὡς ἐπὶ τοῦ χαρυνετοῦ Πολυδ. 4, 96· ἐπὶ πύθκων, «ἡ φύσις ποικίλον τε καὶ εὐτράπελόν ἐστιν» Αἰλ. 1. Ζ. 3, 26· ἐν γέν. εὐμετάδελτος, περὶ τῶν Ἀθηναίων, «εὐτράπελοι καὶ ἐπιτηδεῖται πρὸς τὰς μεταβολὰς (δηλ. τῆς πολιτείας)», Ἰστ. ἀλ. 5, 13· ἴδ. ἐπὶ ἀνθρώπου μετ' ἄλλων ἀναστρεφόμενου μετ' ἀγχινοῖας καὶ δεξιότητος, καὶ ἀστεινευμένου χαρίεντος κατ' Ἀριστοτ. «περὶ τὸ ἡδὺ ἐν παιδείᾳ» = ἐν τῷ μίῳ βωμολόχου καὶ ἀγροίκου, ἡθ. 2, 7, 13· πρὸς. «οἱ δὲ ἡμετέρως παιζόντες εὐτράπελοι προσαγορεύονται οἷον εὐτροποῖ», 4, 8, ἐνθα ὁμοῦ ἐπισυνάπτει καὶ ὅτι ἀκριβῶς ἐν λέγεται οὕτω πάντοτε ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸ ἀστεῖν, καὶ ὅτι καλοῦνται οὕτω καὶ οἱ βωμολόχοι αὐτ. ὁ Πινδ. λέγει «εὐτράπελα κέρδη» = τὰς πολεμικὰς ὁμιλίας τῶν αὐλικῶν, Π. 1, 92· καὶ ὁμο. «ἔπος εὐτράπελον» = κολακευτικὸν καὶ ἀπατηλόν, 4, 105· μάλλον ψευτικὸς εἶναι καὶ π. Ἰσακ. ὅστις συνάπτει «τοὺς εὐτραπέλους καὶ σκώπτειν δυναμένους, οὓς νῦν εὐφραῖς προσαγορεύουσιν, ἔκτινοι δυστυχεῖς ἐνόμίζον», 4, 49, ὡς «λόγος εὐτράπελος» Ἀριστ. σφ. 489· «παρὰ τὰς συνουσίας εὐτρ.» Πολυδ. 24, 9, 7· «εὐτραπέλον ἐστὶν» μετ' ἀκρ. = ἡλιθιὸν ἐστὶ Πλουτ. κ. Στωικ. 9.

Εὐ-τράπελος· 1) ἀνδρ. ὄν. Θεογν. 2) Ῥωμ. Εὐτράπελος Ὀυλοδύμμος Κικ.

Εὐ-τραπέλιος, ἐπὶ τοῦ προηγ. δεξιότης, ἐπιτηδεύει· «τὸν αὐτὸν ἄνδρα ἐπὶ πλείστον ἂν εὐδὴ καὶ μετὰ χαρίτων μάλιστ' ἂν εὐτραπέλιος τὸ σῶμα ἀταρκεῖς παρέχεσθαι» Θεοκ 2, 41, Σχολ. «ἐκείνους, ἰνδελίως, εὐεραντες, cello.

Εὐ-τραπέλης, 2) εὐτραπὴς Νικ. ἀποσπ. 2, 71, ἀμφ.

Εὐ-τραπέω· ἔχω καλὴν τροφήν, ἀντιθ. κακοτροφίῳ Θεοφρ. αἰτ. φωτ. 4, 10, 1.

Εὐ-τραφέης, 2) παχὺς, τεθραμμένος Πλατ. νομ. 8, 835, pinguis, corpulentus.

Εὐ-τράφητος, ὁ· εἶδος πλακούντων = Ἀπίκια, ἀπὸ Ἀπικίου τινὸς Ῥωμαίου Εὐτραφήτου ἐπινοηθείσα Ἐτ. Μ. 122, 30, ὅτε κατ' ἄλλ. γραπτ. τροφῆτος ὡς π. Ἀθην. «ἐγένετο κατὰ τοὺς Τιβεριοὺς χρόνους ἀνὴρ τις Ἀπίκιος πλουσιώτατος τροφῆτης, ὃν οὐ πλακούντων γένη πολλά Ἀπίκια ἀναμαζέτα», 1, 7.

τε = ἐπιπλέον, ὑπάλιν ἀλλήλων· εἰς ὃ δύναται τις νὰ τρέχῃ ἐκώλως, ἢ ὀρθότερ = ὑπερτρόγυλον, ὡς - σφαῖρα Ἀπολ. Ῥ. 3, 135 - κύκλοι Μανέθ. 2, 130, celest.

Εὐ-τροχος, ἑπ. εὐτροχος, 2° καλοὺς ἔχων τροχούς, ἢ κατ' ἄλλ. περιφερέης - ἄρμα = ἡ ταχὺ, εὐκόλον, Ἰλ. η, 438· ὡς Ξεν. ὑφείσθωσαν οἱ περιδρομοὶ ἀνδράματι ἵνα εὐτροχοὶ ὦσι = μετ' καλοὺς τροχούς προμηθευμένοι, κυν. 2, 5, Σχολ. ἦ = περιφερεῖς ὡς - κύκλοι Εὐρ. Ἰων 19· ὃ τοῦτοῦ κύκλος εὐτροχος ὦν Πλάτ. Τιμ. 37, ἐνθα ὅμως καὶ = εὐκίνητος· «γλώσσαν εὐτροχος ἔχειν» Εὐρ. Βακχ. 268· «γλώσσα εὐτροχος ἐν τῷ διαλέγεσθαι καὶ ταχεῖα» Πλουτ. Περικλ. 17 τὸ δὲ «λαίφεα εὐτροχα» φαίνεται ἐκληπτέον ὡς μεταβ. = εἰς ταχεῖαν κίνησιν θέτοντα Μ. Ἀργ. 24 (10, 4), νελοχ.

Εὐ-τρούγητος, 2° εὐκοιτρούγητος· - δένδρα Θεοφρ.

Εὐ-τυκάζω· ἴδ' εὐτυκτος.

Εὐ-τυκῆς, 2° εὐτυχῆς, εὐεργῆς Ἦουχ. ἐπίρ. εὐτυκῶς = ῥαδίως Ἦουχ.

Εὐ-τύκης, ὁ· Εὐτύκης Μιον.

Εὐ-τυκίζω· ἐτοιμάζω· Ἐτ. Μ. παρο. Εὐ-τυκος, 2° τῷ ἐπομ. ἔτοιμος· «πᾶς τις ἐπιπεινὴν φύγον ἀλλοθρόους εὐτυκος» Αἰσχ. ἱκ. 952· «πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ γλώσσαν εὐτυκον φέροι κακὴν», 972· «πῦρ μέντοι ὑπὸ σποδῷ εὐτυκον, ἔστω» Θεοφρ. 24, 86· «εἰς τι» Πρατίν. ἐν Ἀθην. 14, 633· ἐπίρ. εὐτύκως = ῥαδίως Ἦουχ. paratus, promptus.

Εὐ-τυκτος, ἑπ. εὐτυκτος, 2° ὠρατὰ καὶ καλῶς ἐξεργασμένος· - κυνέη Ἰλ. γ, 336· - ἱμάσθλη, ἡ, 44· - κλισίη κ, 566· - ὄφρος Ὀδ. δ, 123· - σάνιδες Ἀπολ. Ῥ. 1, 287· - βωμὸς Ὀπκ. ἀλ. δ, 305· «- κρέα εὐτυκτα ποιεῖσθαι» = καλῶς παρασκευάζειν Ἦρ. 1, 119.

Εὐ-τυκῶς· ἴδ' εὐτυκῆς.

Εὐ-τυπῆς, 2° εὐτυκῆς Μανέθ. 1, 299, ἔσφ.

Εὐ-τύπωντος, 2° εὐκόλως δεχόμενος τύπωνσιν μὲν ὡς Πλουτ. «καθ' ἑπερ σφαγιῶν οὐλίας εὐτυπῶντων καὶ ἀπαλῶν διὰ τὸν οὖνον ὕντων (τοῖν πινούτων)», συμμ. προσμ. 4.

Εὐ-τύχα· Ταναγραῖα τις, ἐπιγρ.

Εὐ-τυχαῖα, ἡ· Ἀθηνῶα τις, ἐπιγρ. Fortunata.

Εὐ-τυχᾶς· 1) Ἀθηναῖός τις, ἐπιγρ. 2) Σπαρτιάτης, ἐπιγρ.

Εὐ-τυχεῖα, ἡ· εὐτυχία, ἐπιγρ.

Εὐ-τύχεια, ἡ· εὐτυχία Σοφ. ἀποσπ. 882.

Εὐ-τυχεῖδης· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Εὐ-τυχεῖον· εὐτύχιον.

Εὐ-τύχειος· Εὐτύχης, ἐπιγρ.

Εὐ-τυχέστατος· 1) ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ. 2) Κυζικηνός τις Μιον.

Εὐ-τυχέω· κυρ. καλῶς ἐπιτυγχάνω, τυγχάνω τοῦ ποθομένου, φθάνω τὸν σκοπὸν μόν. π. μὲν. οὐ μόν. μετὰ γεν. - ἀγῶγης Συνέσ. - ὄρας Λουκ. Χαριδ. 23· «εἰ μνήμης εὐτυχῶν» = ἂν καλῶς ἐνθυμῶμαι Ἀθην. 2, 58· ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτ. «ὅτε τὴν τῆς ἀρχῆς τιμὴν εὐτύχησεν» Ἠρόδ. 3, 10, 9· «ἀτάκα ἀγαθὰ» = ἀπολαύω τὰ ἀγαθὰ μου Ἀλκιφρ. 2, 3· ἐν γέν. ἔχω εὐτυχεῖν, ἐπὶ νικητοῦ Πινδ. Ὀ. 7, 81· ἀπὸν τοῖς χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖν Σοφ. Ἠλ. 938, ἀν-

τιθ. ἀτωμένη, Ἀντ. 17· - δυστυχεῖν, 144· «τοῦτ' αὖ μὲν εὐτυχεῖν δοτεῖν θεοῖ» Αἰσχ. Ἐπκ. 404· καὶ ἐπὶ εὐτυχίας ἐν ἀγῶνι, «ὡς πύλις εὐτυχῆ», αὐτ. 809· «τὰλλ' εὐτυχεῖμεν πρὸς θεῶν» = κατὰ τὰ λοιπά, ἱκ. 922, ὡς Θεοκ. 2, 64· «δὲρ' εὐτυχεῖς οὖν τοῖς γάμοις» Εὐρ. Φοιν. 427· «χρημασιν, ἄγρα», «τῇ οὐσίᾳ» Δημ. 42, 3· «- εἰς τέκνα» = ὡς πρὸς τέκνα Εὐρ. Ἰων 527· ἀλλὰ τὰ «εἰς τὴν Πύλον» = κατὰ τῆς Πύλου Θεοκ. 5, 7· «- ἐν τινι» Ξεν. Ἐλλ. 7, 1, 5· εὐτυχεῖσαι, ἀντιθ. τῇ βλαθῆναι Θεοκ. 7, 68· εὐτυχεῖν, ἀντιθ. πρὸς πταίσαι· Ξεν. Κυρ. 3, 1, 26· εὐτύχει, ὡς τὸ ναιεῖν ἱπιστολ. Πλάτ. ἐπιν. 4, 321· «- τοὺς πολέμους» = εἰς τοὺς πολέμους Ἦρ. 1, 65· ἄλλως ἐπὶ εὐτύχησαν τοῦτο τὸ εὐτύχημα = ἀπὸ ἀπέκτησαν τοῦτο τὸ εὐτύχημα Ξεν. Ἀν. 6, 16· «- μεγάλας ἐπαρμόμενος εὐτυχίας, ἃς πρόσθεν εὐτύχησεν» Πλουτ. Φαβ. Μαξ. 2· «εἰς τινι» Λουκ. Χαρ. 17· καὶ μετ' ἀπαρ. «οὐκ εὐτύχησε μῆτηρ γενέσθαι» Λογγ. ποιμ. 4, 19· καὶ μετὰ μετχ. «εἰ εὐτυχήσομεν ἔλδοντες» Εὐρ. Ὀρ. 1241· εὐτυχοῖς = εἰρωνική ἀρνητικῇ ἐκφράσει πρβλ. Βαλκιν. εἰς Εὐρ. Φοιν. 406· παθ. «ἐκὰνὰ τοῖς πολεμίοις εὐτύχηται» = ὅπ' εὐτυχίας ἐνοήθησαν, εὐτυχίαν ἀπέκτησαν, 7, 77· «τὰ τῆς μάχης εὐτυχεῖται» = ἡγωνισθήσαν εὐτυχῶς Πλουτ. Νομ. 11· «εὐτύχηται σοι πάντα τῆς εὐχῆς μεζόνως» Λουκ. μιθ. συν. 12· «ὅταν εἰς τὴν ἐκβασιν εὐτυχήῃ» = εὐτυχῶς ἀποβῇ Ἠρώδ. 2, 9· «τὸ εὐτυχοῦμενον» = ἡ εὐτυχία Ἀλκιφρ. 2, 3, udipiscor· ἀντιθ. τῇ ἀτυχεῖν.

Εὐ-τύχημα, 2° εὐτυχῆς συμβάν, εὐτυχῆς περίπτωσις Εὐρ. Φοιν. 1365, folleitas.

Εὐ-τυχέως· ὡς, ἐπίρ. τοῦ ἔπομ. Πινδ. Ν. 7, 90, folleiter.

Εὐ-τυχῆς, 2° ὁ τὸν σκοπὸν ἐπιτυγχάνων, τὸ ποδοῦμενον ἀποκτῶν, ἐν γέν. ὁ εἰς πᾶν ὃ, τι ἐπιχειρεῖ ἐπιτυγχάνων (πρβλ. εὐδαίμων καὶ ὀδύς), τυχερὸς ἐπὶ προσώπῳ. καὶ πραγμ. «εὐτυχεῖ πότμῳ» Αἰσχ. Περ. 695· «εὐτυχῆς γένετο ἀπαλλαγὴ πόνοισι», Ἀγ. 20· «εὐτυχῆς ναεῖν δόμοις», ἱκ. 937, ἀντιθ. δυστυχῆς, Ἀλκ. 688· «εὐτυχέστερος βίος, πότμος», Φοιν. 1577· - γῆ, 1204, ἀντιθ. πεπτωκότες Σοφ. Οἶ. τ. 145· καὶ ἐπὶ πραγμ. «εὐτυχεῖ κλύουσα πρᾶξι», Τρ. 202· καὶ ἐν τῇ σμμ. τοῦ εὐτυχεῖν φέρων· «πότερον εὐτυχεῖ λέγω ἢ δεινὰ», Ἠλ. 756· «δαίμων τοῖς μὲν εὐτυχῆς», 987· «εὐτυχῆς ἔκοιτο τῇ θ' αὐτοῦ πόλει ἑμοί τε», Οἶ. Κ. 309· «καὶ εὐδαίμων» Πλάτ. Εὐδοθ. 282· «οἴκους ὡς εὐτυχεστάτους κεκτησάμεν», νόμ. 9, 877· «εὐτυχῆς τὰ πρὸς θεῶν» Εὐρ. Ἠρακλ. 386· - στρατηγεῖν Πλουτ. Ἀντ. 34· «τὸ εὐτυχεῖν» = εὐτυχία Θεοκ. 2, 44· ἐπίρ. εὐ-τυχῶς = ναεῖν Πινδ. Ν. 7, 90· «πράττειν εὐτυχῶς» Σοφ. Ἀντ. 697· «εὐτυχεστέρον πράττειν» Πλάτ. Εὐδοθ. 280· εὐτυχῶς Ἦρ. 3, 39, folix.

Εὐ-τυχῆς· μὲν δὲ ἐπὶ Κορμόδου Δ. Κασ.

Εὐ-τύχης· οὐδὲ Ἰπποκρόντος Ἀπολδ.

Εὐ-τυχῆται, οἱ, ἔσφ. ἀντὶ Εὐχίται (ἢ Ἰδε)·

αἰρεοῖς τις Ἀποστολ.

καὶ ῥωγρῶς δυνάμενος διὰ τῆς φανταστικῆς αὐτοῦ δυνάμεως νὰ παραστήσῃ εἰς τὸν νοῦν, νὰ ἐπινοῇ καὶ πλάττῃ ἐν τῷ νῷ Κοῖντ. 6, 2, 30.

Εὐ-φάνταστος, 2° τῷ προηγ. μτγν.

Εὐφαντίδης· Ἀθηναῖος· Ἐπιγρ.

Εὐφάντος· 1° Ὀλύμπιος μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδους, διδάσκαλος τοῦ Ἀντιγόνου, ἱστοριογράφος (300 π. Χ.) Δ. Λαερ. 2° Βασπόριος, πατήρ Διφίλου Δ. Λαερ. 3° Δῆλιος· Ἐπιγρ. 4° ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-φάρετρας, Ἀπόλλων, ὁ· Ἀπόλλων ὠραῖαν ἔχων φάρετραν Σοφ. Τρ. 208.

Εὐ-φάρμακος, 2° μετὰ καλὰ φάρμακα προμηθευμένος· ὁρος Θεοφρ.

Εὐ-φάγγεια, ἡ· καλὴ λάμψις Ἰαμβλ.

Εὐ-φάγγης, 2° καλῶς φάγγων, λάμπων, ἀκτινοβολῶν ἡμέρα πᾶσαν κατέσχευ γαίαν εὐφάγγης ἴδεντο Ἀισχ. Περ. 379· ἀστέρες Ἀπολλ. Ρ. 3, 1195· πούκη Διοσκ. ἐπ. (7, 407) καὶ ἐπὶ σελήνης Πλουτ. συμπ. 18· «τὸ εὐφάγγης» = εὐφάγγεια Δουκ. Ἰπκ. 8, lucidus.

Εὐ-φάγγια, ἡ· εὐφάγγεια, καθαρὰ, πολλὴ λάμψις Σουίδ. splendit.

Εὐ-φεροσύνη, ἡ· εὐφροσύνη, λῆξ. πλασθεῖσα πρὸς ἐξήγησιν τοῦ εὐφροσύνη Πλατ. Κρατυλ. 419, iactitia, hilaritas.

Εὐ-φημέω· λέγειν καλῶς σημ. χροῦμαι, ἀποφύγω τὸ ἐν οὐσίαις καὶ ἄλλαις ἱεροπραξίαις ἀναγκασθῶν, ἡβ. = εὐσεβῶς σιωπῶ ἵνα ἀποφύγω λέξιν κακὴν καὶ προσημαίνουσαν, «φέρετε δὲ χρῆσιν ὁδῶν εὐφημησαί τε κτείσθε, ὅρα Διὶ ἀρξομένῃ» Πλ. ι, 171 εὐφαιμετες Ἀισχ. Εὐρ. 988· πρβλ. «ὁλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πόλιν ἔλασκον εὐφημοῦντες», Ἀγ. 582· καὶ «κῆλαδος Ἑλλήνων πᾶρα μολπηδὸν εὐφημήσαν» = καλῶς ἤχουν, ἐξήγαγε φθόγγον ὡς καλὸν τι προσημαίνοντα, Περ. 381· «ἐν κακοῖσιν οὐ ῥάδιον εὐφημεῖν στόμα» Εὐρ. Ἐκ. 664· «εὐφημεῖν χρὴ τὸν προσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν» Ἀριστ. νεφ. 263· «εὐφημεῖται πᾶς αἰθῆρ» ἀντιστοιχοῦν τῷ σιγᾷ τῷ Διονυσ. ὕμν. 1· ἐν τῷ κοινῷ Ἀττικῷ ἰδιωμάτι συχνά = σιωπῇ, μὴ λέγε τοιαῦτα ἢ λέγε καλὰ λόγια = bona verba quiesce ὅταν τίς τὸ ὑπ' ἄλλου λεγόμενον ἀπομακρύνῃ, ἢ τὴν κακὴν προσημασίαν ἢ προμαντείαν τὴν περιεργαζομένην εἰς τὸ ὑπ' ἄλλου λεγθῆν ὀλέγῃ ὃ ἀποκρούσῃ ἢ εὐχεται νὰ μὴ ἐκτελεσθῇ· ἢ ὡς κοινῶς λέγομεν, θεὸς φυλάξῃ, μὴ γέναιτο ἢ πρβλ. Ἰακωβ. Ἀνθ. Παλ. σ. 34· «εὐφῆμει, ὦ ἄνθρωπε» Πλατ. Πρωτ. 330· καὶ ἔνερ. - θεοὺς = δοξάζειν, ἱκετεύειν Πλάτ. ἐπιν. 992· μετ' ἐπιφωνήσεως χαρᾶς = δεξιόσμαι, εὐλογῶ, εὐχόμεναι εὐτυχίαν Δ. Σκ. 5, 49· ὅδ. καὶ παθ. «εὐφημον ταῦπος εἴη εὐφημουμένη» = λέγε καλά, εὐφημα λόγια Ἀισχ. ἰκ. 507· κατ' ἀντίφρασιν ἐστ' = κακῶν, στένειν Ἰαμβλ.

Εὐ-φήμη, ἡ· τίσις τῶν Μουσῶν Πανυσ.

Εὐ-φήμη, ἡ· εὐφημία μτγν. laudatio.

Εὐ-φημισμός· ἴδ' εὐφημισμός.

Εὐ-φημῆται, οἱ· αἰρετικοί, οἱ ἄλλως καὶ Μασσαλιανοὶ λεγόμενοι Νικητ. ὁρθοδ. πίστ. σ. 237· ἔτι καὶ Εὐχεται ἐπιλεγόμενοι ὡς μάλλον τῶν ἄλλων δι' εὐφημιῶν καὶ εὐλυ-

γιῶν ἱκέτευον τὸν θεόν Ἐπιφαν. π. αἴρεσ. 80. Εὐ-φημητικὸς, 3° αἴσας, καλὰ προσημαινὼν Εὐστ. 763, 36, sanctus.

Εὐ-φημία, ἡ· 1) καλὴ ἐπιφώνησις, πρῶτον π. μτγν. Αἰλ. Π. Ἰστ. 3, 47 καὶ ἄλλ. 2) τὸ καλοῦς λέγειν λόγους, οἵτινες ἔχουσι καλὴν προσημασίαν, καλὸν οἰωνόν· «δι' εὐφημίαν ὄνομα ἀποικίαν τιθέμενος» Πλατ. νόμ. 1, 736· πρβλ. «Φίλιππον νῦν μὲν διὰ τὴν τῶν λόγων εὐφημίαν ἐπαινῶ», ἔνθα ἀκολουθεῖ· «ἐάν δὲ ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς ἔργοις γένηται, οἷος νῦν ἐν τοῖς ἐπαγγέλμασιν - ἀσφαλὴ ποιήσεται τὸν ἔκρινον» Ἀισχ. Π. 1, 169· «πᾶσαν εὐφημίαν παρεχόμενον» = πάντα λόγον καλὸν εἶπον Δημ. ἐπ. 2· ἴδ. ἐπὶ σιγῆς ἐν καιρῷ οὐσιῶν (ἀρ. λῆξ. σιωπῇ)· «εὐφημίαν νῦν ἴσχε» = σίγη Σοφ. Τρ. 177· ὡς ἐν ἀπασπ. «εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύττειν, 764 καὶ οὕτω συχν. «εὐφημία ἔστω» Ἀριστ. Θεσμ. 303· «καὶ σιγῇ» Ἀθην. 12, 538· ὅν. = θέσις, εὐχὴ Πλατ. Ἀλκ. 2, 149· ὡς Πινδ. «ὦν εὐφαιμίας μάλιστ' Ἀπόλλων χαίρει», Π. 10, 35· πρβλ. ἔτι Δειν. «ὁ νόμος εὐφαιμενον κελεύει τὸν κήρυκα μετ' εὐφημίας πολλῆς, οὕτως ὅταν τὸ βουλευσάμενος παρασθῇ», 2, 14· καὶ ἄλλα· ὁ Πλάτ. «εὐφημίαν ἔχειν πρὸς αὐτοῦ γυνίαν», νόμ. 4, 717· ἴδ. π. μτγν. = μετ' εὐφημίας ὑποδέχομαι, δι' ἐπιφωνήσεως χαρμοσύνην, καὶ εὐδαίμονισμῶν καὶ ὀλιθιότητος ὑπακούειν, π. χ. «εὐφημίας παντοδαπῆς ὑπαδέχοντο» Ἡρωδ. 1, 7, 11· = εὐφωνία, ἡδύτης φθόγγου Δημητρ. Φαλ. 175.

Εὐ-φημία· 1) γυνὴ Ἰουστίνου τοῦ Θρακικοῦ, τῆς ὁποίας αἱ στήλαι τῆς δι' αὐτῆς ἀνεγερθείσης ἀγίας Εὐφημίας ἵσταντο Σουίδ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ. 3) πλοῖον ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-φημιανός, ἀνδρ. ὄν. Ἀννα Κομν.

Εὐ-φημία, ἡ· ἀδελφ. ἢ τοποθεσίας ὄν. Ἀγία κοιλίς Μ. Βασίλ.

Εὐ-φημίδης· 1) ἀπόγονος τοῦ Μ. Βασίλ.

Εὐ-φημίδης· 1) ἀπόγονος τοῦ Μινδοῦ Εὐφημου Πρ. 2 Ἀθηναῖος· α) πατ. Ἐπικύδους Πλουτ. 6 ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-φημίζω· δέχομαι μετ' εὐφημίας, εὐτυχίαν εὐχομαι τινι, εἰς τὸ παθ. Ἡρωδ. «πρὸς πέντε τῶν εὐφημιστοῦν, ὅπου «πᾶσις τε τιμῆς καὶ αἰδοῦς παρ' αὐτοῦν τυγνόν» ἐπακούσεται, 2, 25. Μία λέγειν λέξιν καλὰ προσημαίνουσαν Ἀπολλ. π. Δυσκ. ἀντων. 11, 6· ἴδε τὰ ἐπὶ.

Εὐ-φήμιον, ἡ· γυν. ὄν. Σχολ. Λουκ.

Εὐ-φήμιος· 1) Ἀθηναῖος· α) δημαγωγός, ὡς παρασίτος καὶ κλέψας κομμοδόμος Ἀριστ. 6) ἐπὶ χριστιανικοῦ ἐπιτομίου Ρόσας. 2) Ἀζκων· Ἐπιγρ. 3) υἱὸς Ἀμφίλοχου καὶ Λιβίας Ἀνθ. 4) Μάγιστρος ἐπὶ Μαρκελιανῷ Πρωκ. 5) συγγραφεὺς π. Ἀφροδίτης ἦτο Εὐφῆμιος Στ. Βυζ.

Εὐ-φήμιος, ἡ· εἰς εἰκασ. ἀντὶ εὐφημίας.

Εὐ-φημισμός, ὁ, μτγν. λῆξ. ἀντὶ εὐφημίας, ἴδ. π. γραμ. σήλωσις κακοῦ, ἀντιποῦς, ἀπικταῖον τινὸς πράγματος διὰ μετριοτέρων, παραμυθητικῶν τῶν, ἡδυνάτων λήξεων, π. χ. Εὐμενίδης ἀντὶ Ἐρινύδας, εὐφρόνη ἀντὶ νύξ, Εὐξείνιος πόντος κτλ. ἵσται δ' εὐφημισμός σχῆμα λόγου, καθ' ὃ ἀγαθὴ τιτι ὀνομασίᾳ περιετῆ-

λέται τὸ φαῖλον πράγμα· Εὐστ. Ὀδ. 1398, 52. Εὐφημῆται· ἴδ' εὐφημῆται καὶ Εὐχῆται ἢ Εὐχῆται.

Εὐφημῶν· Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ.

Εὐφημος, ὄψρ. Εὐφωρος· υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Εὐρώκης θυγατρὸς Τίτουσ' ἢ κατ' ἄλλ. τῆς Δωριδῆος, γεννηθεὶς παρὰ τὸν Κηφισὸν τῆς Βοιωτίας καὶ βασιλεύσας ὕστερον εἰς τὴν περὶ τὸ Ταίναρον χώραν, ὅπου ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἀλκμήνην θυγατέρα τοῦ Λαονόμου· ἦν δ' εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν, μυθολογούμενος ὅτι ἐδόταντο νὰ περιπατῇ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὅποις καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ξηρᾶς. Ἀπὸ τοῦτου κατήγετο Βάττος ὁ ὕστερον κτίσας τὴν ἐν Αἰδίῳ πόλιν Κυρήνην Πινδ. 2) υἱὸς Τροϊζήνου, σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἡγεμὼν τῶν Κικόνων Ἰλ. 3) προσδευτὴς τῶν Ἀθηναίων σταλεὶς πρὸς τοὺς Συρακουσίουσιν ὅθουκ. 4) ἐπών. διὸς ἐν Αἰσώῳ Ἠοῦκ. 5) υἱὸς Φιλοτέρπου, πρόγονος Ὀμήρου Σουδ. 6) Πυθαγόρειος Μεταποντίνος Ἰαμβλ. 7) πατ. Σησιγόρου, Ἰμεραῖος Πλατ. 8) Κάρ Πασ. 9) Ἀθην. α) ἄρχων περὶ τὴν Ὀλ. 90 Ἀ. Δ. Σικ. 6) ἀδελφὸς Καλλίου Ἀνδρ. γ) καθ' οὗ δ' Ἀσώας συνέταξε λόγον Ἀρ. πορ. δ) πενθερὸς Μαντιθέου Δημ. ε) Κολυτῆς Ἐπιγρ. 10) προσδευτὴς Ἀρεσιλάου, Κυρηναῖος Σχολ. Πινδ. 11) ἄλλ.

Εὐφημοί, 9· καλὴν ἔχων φήμην, καλὸν προσσημαίνον· ἔπος Αἰσχ. ἱκ. 507· «εὐφημοὶ φίλοι»· καὶ λόγους ὁμιλῶν καλὰ προσσημαίνοντας Σοφ. Αἴ. 355· «ὅμν' δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὐφημον φέρειν» Αἰσχ. Χο. 574· «εὐφημον ἐπιδοῦν», ἱκ. 675· «ἐν εὐφημοτάτοις ὀνόμασι κατονομάζειν»· μετ' ἐκφράσεων ἡπίων Πλατ. Ἀλκ. 2, 140· «τὸ τῆς φῆμης γένος εὐφημον ἦμιν ὑπαρκέτω», νόμ. 7, 801· πρβλ. ἔτι «θεὸν ὀνομεῖν εὐφημῶς μύθοις καὶ καθαροῖς λόγοις» Ἀθην. 11, 462· ἔτι· «εὐφρόσυνος, ἑλκρός»· ἡμερ Αἰσχ. Ἀγ. 622· «πρὸς τὸ εὐφημοτάτων ἐξηγουμένους τὸ εἰρημένον»· in meliorum partem Λουκ. Προρ. 3, 60. 2) αἰωνηλός, «εὐφημον, ὃ τάλαινά, κοίμησαν στόμα» Αἰσχ. Ἀγ. 1220· «εὐφῆμους στόμα φροντίδος ἰέντες» Σοφ. Οἰ. Κ. 130· «εὐφῆμος ἦσθι», ἀποσκ. 426· οὕτω καὶ «οὐκ οὖν ἔσσις οὐδ' ὄπ' εὐφῆμου βοῆς ὄσσαι με»· μετὰ σιωπῆς, Ἠλ. 620· «εὐφῆμος πᾶς ἔσται λεῖος· στόμα συγκλείσεις» Ἀριστ. θεσμ. 39· μετ· ὁμοίον· «τὸ ἱερὸν Εὐρ. Ἀνδρ. 1145· 3) ἐγκωμιάζων, ἐπαινῶν Πλουτ. καὶ ἄλλ. μετγ.

Εὐ· φήμῃς· ἐπὶρ. τοῦ προηγ. μετὰ τρόπου εὐτυχ(αν) προσσημαίνοντας, ἱερὸν λόγων· «καλῶ χώρας ἀνασσαν τῆσδε» Αἰσχ. Εὐμ. 277· «ὅμεις δ' εὐ μάλα πάσαι ὑποκρίνασθ' εὐφῆμους ἔσσηται», Πλατ. Φαιδρ. 261.

Εὐφῆνῃς· φίλος Κότυος Θρηκῶν βασιλ. Διοδ.

Εὐφηνῶ, ἢ· θυγ. Δαναοῦ, Ὑγίν. π. 28· Ἀπολλ. καλεῖται αὕτη Κελαινῶ.

Εὐφῆρος Ἀθηναῖος· α) Ἀριδναῖος πατ. Καλλιπράτους Δημ. 6) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐφῆτης, ὁ· ἡγεμὼν Ἐφόρης τῆς ἐν Ἰλιδι τῆς Πελοποννήσου Ἰλ.

Εὐφθαρτος, 2· εὐκολόφθαρτος Ἀριστοτ. οὐρ.

1, 11· «καὶ ὀλιγοχρόνιον φῶλον» 2, 35, 6· ἄστατος Μ. Ἀντων. 2, 12.

Εὐ· φθγγέω· εὐστομῶ, εὐφώνως ἔδω Σχολ. Σοφ. Οἰ. Κ. 18.

Εὐ· φθγγος, 2· καλῶς φεγγόμενος· «καλαδοὶ εὐφθγγότεροι» Αἰσχ. Χο. 341· «εὐφθγγων εὐφθγγῶ φωνᾷ» Εὐρ. Τρω. 127· «τὰ εὐφθγγότατα τῶν ζώων» Στραβ. 8, 1, 9.

Εὐ· φίλῃς, 2· λίαν ἀγαπῶν· «ποίμνης τοιαύτης οὐ τις εὐφίλης θιῶν»· οὐδεὶς θεὸς τὴν ἀγαπᾷ Αἰσχ. Εὐμ. 197· φίλτατος, ἀκριδός, -χείρ Αἰσχ. Ἀγ. 34.

Εὐφίλητος Ἀθηναῖος· 1) πατ. τοῦ στρατηγοῦ Χαροιάδουσιν ὅθουκ. 2) ἄλλ. Ἀνδοκ. 3) ὁ ἀπαγγέλλας λόγον τινὰ τοῦ Λυσίου Λυσ. 4) Ἑρχεῖος, υἱὸς Ἠγησίουπου Ἰσακ. 5) Κηφισεύς, πατ. Ἀριστιδίου τινὸς Αἰσχιν. 6) υἱὸς Δαμοσίου Ἀριδναῖος Δημ. 8) πατ. Οἰνοφώντος, Πειραιεύς Ἐπιγρ. 9) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ· φίλῃτος, 2· πολυαγαπημένος· «πῶλιν εὐφίληταν ἔθου» Αἰσχ. Ἐπ. 107, αἰγυα.

Εὐ· φίλῳ· παις, παιδός, 2· παῖσι φίλτατος, ἢ τοὺς παῖδας τὰ μάλιστα φιλῶν· λέων Αἰσχ. Ἀγ. 703.

Εὐ· φίλα· τίμητος, 2· ἐκ φιλοτιμίας γυνόμενος· δαπανήματα Ἀριστοτ. ἡθ. 4, 5.

Εὐφίμια, ἢ· εὐκαμῖα ὄψρ. = εὐκῆμια = εὐφημία = ἡσυχία, παρὰ τὸν κινδύνον· «φιμόν τὸν ἐν τῷ στόματι τῶν ἱππῶν ἐμβαλλόμενον» Ἐτ. Μ. περὶ τῆς ὁποίας ἔτυμολ. πρβλ. Λοδιν. Ἀγλαορ. σ. 36· ἴδε καὶ εὐκαλῖα.

Εὐφίμιας· μοναχός τις Ἐπιγρ. ἴδ' εὐφημοί.

Εὐ· φίμω, 2· λίαν στυπτικός Νικ. ἔλ. 275· 6) ἐπὶ ἱπποῦ εἰς ὃν εἶνε καλὸν νὰ τίθεται χαλινός, ἵνα μὴ δάκνῃ Ἡρακλ. ἐπιμ. 178.

Εὐ· φλαστός, 2· εὐδλαστός, εὐκολοτακίστος Σχολ. Λυκοφρ. 26.

Εὐ· φλεκτός, 2· εὐκολόκαυστος, εὐκαλῆς Ξεν. Κυρ. 7, 5, 22.

Εὐ· φόβως· ἐμφόβως, μετὰ φόβου μετγ.

Εὐ· φορβία, ἢ· καλὴ τροφή Σοφ. ἀποσκ. 727.

Εὐ· φόρβιον, τό· ἀκωνίδιος θάμνος Ἀφρικῆς, οὗ ὁ χυλὸς εἰς τὴν ἱατρικὴν εὐχρηστικός, ὁμών. τῷ θάμνῳ, Διοσκ. 3, 96, euphorbia.

Εὐ· φόρβιας, 2· καλῶς καλλιεργημένος· ἴδ' εὐφορέω.

Εὐ· φορβός, 2· εὐφορός· γόνιμος· «βοῶν ἀγέλαι» Ὀρφ. περὶ σεισμ. 95.

Εὐ· φορβός, 6· 1) υἱὸς Πανθόου, εἰς τῶν ἀνδριστεύων καὶ ταχυτέρων Τρώων, πληγώσας τὸν Πάτροκλον ἐν τῇ μάχῃ καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, ἀφαιρώσαντος τὴν ἀσπίδα του εἰς τὸν ναὸν τῆς ἐν Μυκῆναις Ἥρας Ἰλ. ὁ Πυθαγόρας ἐδόξαζεν ὅτι ἔζησέ ποτε ἐν ταύτῃ τῷ Εὐφορέῳ, διὸ καὶ Εὐφορβός ἐκαλεῖτο Λουκ. 2) υἱὸς Ἀλκιμάχου, εἰς τῶν ἐπιστήμων Ἐρετριῶν, ὅστις παρέδωκεν εἰς τοὺς Πέρσας τὴν ἰδίαν του πατρίδα Ἠρ. 3) υἱὸς Βουκόλου, κυνηγὸς ἐπὶ τῆς Ἰδης Ὀρφ. 4) ἱατρός· Ἰδῆα, ἀδελφὸς Μούσα, ἱεραρετής τοῦ ὄπ' αὐτοῦ κληθέντος θάμνου euphorbia Πλιν.

Εὐ· φορέω· εὐφορός, εὐκαρπὴς εἰμι, ἐπὶ γῆς Ν. Δ. ἐπὶ ἀμπέλου Γεωπ. καὶ ἐπὶ πλοίου,

«ὀλκῆς εὐφοροῦσα» = εὐτυχῶς πλείουσα = μετ' οὐρίον θυμὸν Λουκ. Λεξιφ. 15.
 Εὐ-φορίας 2, δι. γρ. ἀντὶ εὐφορίας Γρ. Ναζ. 2, 15.
 Εὐ-φόρητος, 2' εὐκολοφέρνητος, εὐκολοδόστακτος Δίσχ. Χο. 348.
 Εὐ-φορία, ἡ εὐκολία τοῦ φέρειν, καρποφορία, -καρπῶν = ἀφθονία Ἀλκιφρ. 1, 24' τὸ εὐκόλως ὑποφέρειν, γενναιοφυγία Γαλην. εὐ-μηχανία, θεξιότης Πολυδ. 4, 97, fertilitas.
 Εὐφορίδης, ὁ ἔξ Ἀχάρων τῆς Ἀττικῆς ἀνδρακοπῶλης Ἀριστ.
 Εὐφόριον, ἡ ἀδελφὴ Γλυκέρας, φίλης τοῦ Μενάνδρου Ἀλκιφρ.
 Εὐφορίων 1' υἱὸς Ἀχιλλέως καὶ Ἑλένης, ὃν ἐγέννησεν ἐπὶ τῶν νησίων τῶν Μακάρων ἦν δὲ ὠραιότατος καὶ περὰ εἶχεν ἐπὶ τοῦ σώματός του, φανευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐν Μήλῳ, ὡς μὴ ὑπακούσας εἰς τὰς ἐρέξεις του Πτολ. 2) πατ. τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου Ἀθηναίος Ἦρ. 3) Ἑλλήν ποιητὴς ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας ἀκμάσας περὶ τὸ 300 π. Χ. καὶ γράψας ἐπικὸν ποίημα πλήρες μυθικῶν διηγήσεων Λουκ. 4) υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου (431 π. Χ.) τραγικὸς ποιητ. Σουῖδ. 5) πατ. τοῦ Σόλωνος Πλουτ. 6) Ἀρκάς, πατ. Λαφάνους Ἦρ. 7) υἱὸς Πολυμήνητος Χαλκιδεὺς ποιητῆς, ὁ ἱποποῖός ἐπικαλούμενος Ἀθην. καὶ συγγραφεὺς Πaus. 8) Χερσονησίτης ποιητῆς Ἀνθ. 9) ποιητῆς τῶν Πριαπείων Στραβ. 10) ἀγαλατοποιὸς καὶ τορευτὴς Πλιν. 11) συγγραφεὺς περὶ γεωργίας Οὐάρρων.
 Εὐ-φόρμιγξ, ἱγρὸς, 2' καλὴν ἔχων τὴν κιθάραν - μολπὴ Ὀππ. ἄλ. 5, 618. Αὐκεῖος = ὁ παίζων ὠραία τὴν κιθάραν Ἐπιγρ. ἀδ. 482 (7, 10).
 Εὐ-φορος, 2' εὐκολοῦσφέρνητος - πόνοι Πινδ. Ν. 10, 24' «τὰ ὅπλα ὡς ἂν εὐφροῦτάτα εἴη» Ξεν. Κυρ. 2, 3, 14' «πύελον εὐόχου καὶ ταύτη εὐφορον» Ἀρρ. Ἀν. 6, 29, 9' εὐκόλως ὑποφέρειν, ἐπιτέθειος Ξεν. συμπ. 2, 16' ἐπὶ ἀνέμων, εὐκόλως φέρων, κινῶν τι, Ἑλλ. 6, 2, 27' ἐπὶ γῆς καρποφόρου, εὐκάρπου, παμφοροῦ «τὸν ἀγρὸν εὐφορον ποιεῖν καὶ εὐκαρπον» Πλουτ. διακρ. κόλ. καὶ φίλ. 23' καὶ - φυτὰ Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4, 11, ἀλλ' ἐν 6, 21 σημ. σῶμα καλῶς κρατούμενον = ὑγιές «εὐφορος εἰς πυρὸς γεωργίαν» = σιταφόρος Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 262' «πόλις εὐφορος πρὸς ἀνδρῶν ἀρετὴν» Δ. Ἀλ. ῥητ. 3, 3' - νοσήματα, εὐκόλως διαδιδόμενα Λουκ. ἀποκρηστ. 27' «πρὸς ἡδονὰς» = ἐπιρρητῆς Λουγίν. 44, 1' ἀνώμαλον, συγκρ. εὐφορέατος ἐδρίσκειται π. Ἀρεταί. ἐπὶρ. «εὐφώρως ἔχειν πρὸς τὰ κρῦν» = εὐκόλως δύνασθαι ὑποφέρειν Πλουτ. συμπ. 3, 4, 2' «τῆς γλώσσης εὐφώρως εἶχεν» = γλώσσαν εὐστροφον, πρὸς χειρὸν εἶχε Φίλοστρ. 6. σοφ. 23, 5, ferox, pronus.
 Εὐφορέας ἱστορογράφος Ἐτ. Μ. γα. Ἐφορος.
 Εὐ-φορτος, 2' ἑλαφρὰ φορτωμένος - νῆες = ταχυπλοοὶ Μελ. 80 (12, 53) π. Ἐπκ. - μέλας, κυν. 1, 85' - γούνατα = εὐκίνητα, ταχέα, 4, 447.
 Εὐ-φώρως γδ' εὐφορος.

Εὐ-φραγένης, ὁ Ἀμοργινὸς τις Ποσθ.
 Εὐ-φραγόρας ἀνδρ. ὄν. Διοσκ.
 Εὐ-φράδεια, ἡ ὁρθότης ἐκφράσεως, εὐγλωττία Σ. Ἐμπ. καὶ ἄλ. μτγν. facunditas.
 Εὐφράδης, ὁ Πάταϊκος, ἐπιτραπέζιος Πούχ. πρὸλ. Γίγγρων.
 Εὐφράδης, 2' σαφής, καλῶς, ἀκριβῶς, ἡ δέως, εὐκόλως διαλεγόμενος, λαλῶν ἐπὶρ. «εὐφραδέως πεπνομένα πάντα ἄγορεύεις» = εὐγλωττίας Ὀδ. υ, 352, disertus.
 Εὐ-φραδίη, ἡ εὐφράδεια Ἀνθ. Παλ. 1, 28.
 Εὐφραίνετος, Δηλιὸς τις Ἐπιγρ.
 Εὐφραίνουσα, ἡ ὄν. πλοῖον Ἐπιγρ.
 Εὐ-φραίνω, ἔπ. εὐφραίνω (ἴδ' εὐφραν), ἀδρ. εὐφράνα' χαροποιῶ, καλοκαρδίζω' «Τρώας εὐφραίνω» Πλ. η, 297' «-νόημα ἀνδρός» Ὀδ. υ, 8' «εὐφρην' ἐπέσει» Ἰλ. ια, 102' - θυμὸν Π. ι, 6, 3' «εὐφρανεῖ νόον» Δίσχ. Χο. 731' - φρένα, ἰκ. 510' «ὠδὲ γ' Ἀτρείδας εὐφρά-ναιμι» Σοφ. Αἴ. 464' «εἰ δ' εὐφρανὼ τί σ'» Ἀγάθων π. Ἀθην. 5, 24' «οἱ ζῶντες τοὺς ε-αυτῶν εὐφραίνον δι' ἀρετὴν» Πλάτ. Μαντζ. 237' «συνήθεις καθ' εὐφραίνονται, εὐθυμῶ, εἰμὶ χαρούμενος» Ὀδ. 6, 342' «λέγει, ἰδὼν» Πινδ. Π. 9, 16 καὶ Ὀ. 9, 66' οὕτω καὶ μετὰ μετγ. καὶ Σοφ. Αἴ. 273' «ἐπὶ τινι εὐφρανθῆναι» Ἀριστ. Ἀχ. 5' - τινὶ Πλάτ. νόμ. 7, 736' «-διὰ τινος» Ξεν. Περ. 1, 8' ὁ Πλάτ. συντάσσει αὐτὸ μετὰ τοῦ χαίρειν, νόμ. 2, 657' καὶ διακρίνει αὐτὸ τοῦ ἡσθεσθαι, Πρωτ. 337, καὶ μ. μέλ. Πρ. 4, 9' ἀλλὰ π. μέλ. εὐφραν-θῆσθαι Ἀριστ. Αὐσ. 165, oblecta, gaudium.
 Εὐφραίνων ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐφραῖος 1) Ὀρεῖτης, φίλος Πλάτωνος Δημ. 2) Ἀθηναῖος α) ἀργυραμοιβὸς Δημ. 6) ἄλλ. Ἐπιγρ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.
 Εὐφραίων ἀνδρ. ὄν. Σουῖδ.
 Εὐ-φράνασσα, ἡ γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐφρανίας' συγγραφεὺς τις Φώτ.
 Εὐφρανορίδης Ἀθηναῖος τις Ἐπιγρ.
 Εὐφραντία, ἡ πόλις Διόνης, κάτ. Εὐφραν-ταῖος Στ. Βού.
 Εὐφραντίας' πρεσβευτὴς Ἰουστινιανού.
 Εὐφράντας, πόρος τόπος ἐν Καρχηδόνι Πτολ.
 Εὐ-φραντέος, 3' δεῖ εὐφρανθῆναι μτγν.
 Εὐφράντη, ἡ γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐ-φραντήριον, τὸ μέσον εὐφροσύνης, γὰρ μτγν. gaudium.
 Εὐφράντης' συγγραφεὺς Σύρας Στοδ. κατὰ Δινδ. γραπτὸν Εὐφράτης, π. Φωτ. ἐύριςκει-ται Εὐφράτης.
 Εὐφραντίδας' Ρόδιος τις Ἐπιγρ.
 Εὐφραντίδης' μάντις ἐν Ἀθήναις.
 Εὐφραντικὴ γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐφραντικός ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐ-φραντικός, 3' ἐρψιν, εὐφροσύνην ἐμ-ποῖων «οὐδὲν ὀφθαλμὸν οὕτως εὐφραντικὸν ὡς γυναικὸς κάλλος» Ἀθην. 13, 608, jucundus.
 Εὐ-φραντικός, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. Ψ. Χρυσ.
 Εὐ-φραντοποιός, 3' ἱατρικὸν, χαροποιῶν Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 512.
 Εὐ-φραντόεις, 3' χαρούμενος Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 536' εὐφροσύνην, ἐρψιν προξενῶν Τι-μοκρ. ἐν Δ. Λαερ. 10, 6, jucundus.

Εὐφραντώ, ἡ γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐφράνωρ· 1) περίφημος ἀγαματοποιὸς καὶ ζωγράφος, σύγχρονος Πραξιτέλους Πλουτ. Κορίνθιος· 2) Σικυωνίης μηχανοποιὸς Πλουτ. 3) Ἀθηναῖος· α) Ἀγρυλλίδης Δημ. 6) Ὁρθέων Ἐπιγρ. γ) Παλληνεὺς Ἐπιγρ. δ) Ἀλωπεκηθέων Ῥοσσ. 4) Κυρτωνεὺς Ἐπιγρ. 5) Θούρειος Ἀθην. 6) Σελεύκιος, σκεπτικός φιλόσοφος, μαθητὴς Τίμωνος Δ. Λαερ. 7) Πυθαγόρειος, συγγραφεὺς Ἀθην. 8) ἀπελευθερὸς Λύκαιος Δ. Λαερ. 9) Ῥόδιος Μιον. 10) συγγραφεὺς Σχολ. Ἰλ. 11) Ἐπίσκοπος Σωκρ. Ιστ. ἔκκλ. 12) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐφρασία, ἡ εὐφροσύνη, χαρά, ἰδ. ἐπὶ τραπίζης Ἐπικτ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 5, 95, Ιαπιδίτι. Εὐφράσιος· 1) Magister officiorum ἐπὶ Οὐαλεντιανῶν Ἀμμ. Μαρκ. 2) ἄλλ. Εὐνάπ. Ιστ. ἔκκλ.

Εὐφραστος, 2* εὐκόλως ἐκφραζόμενος, σημειούμενος· - ὁπωπὴ Δ. Περ. 171· εὐκολοκατάληπτος, ἡ εὐκολοκλήντος· μετὰ τοῦ νδεὶ εὐανάγνωστον εἶναι τὸ γεγραμμένον Ἀριστοτ. ῥήτ. 3, 4, explicabiles, ἀντίθ. τῷ δύσφραστος.

Εὐφραστος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐφράτας· Περσῶν στρατηγὸς Ξεν. 2) φιλόσοφος τις Φωτ. Ισ. = Εὐφράντης· 3) Βυζάντιος, πατ. Μενάνδρου Σουλδ. 18 Ἐφράτης.

Εὐφράτης, ἰων. Εὐφρήτης· 1) εἰς τῶν μεγαλύτερων ποταμῶν τῆς Ἀσίας, ῥέων διὰ τῆς οὐτ., Ἀσίας καὶ σχηματίζων μετὰ τοῦ Τίγριδος τὴν μεταξὺ αὐτῶν χώραν Μεσοποταμίαν. Αἱ πηγαὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐπὶ τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας, κατὰ δὲ Στραβ. ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς σιρῆς τοῦ ὕψους Ταύρου. Πλημμυρῶν δ' ἐν καιρῷ θέρους ἐπέφερε μεγάλην εὐφράϊαν εἰς πάσας τὰς περὶ αὐτὸν χώρας. Πολλαὶ πλυσταὶ διώρυχες αὐτοῦ ἔφερον εἰς διάφορα μέρη τῆς Βαβυλωνίας καὶ Μεσοποταμίας. Ἐνούμενος δὲ μὲ τὸν Τίγριν ποταμὸν γίνετο εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον Ἡρ. τανὺν Εὐφράτης, βαρβαρικῶς Φωκὴ ἢ Φράτ· ἡ περὶ αὐτὸν χώρα (Καλδαία, Ἀσσυρία), ἑκαλετο Εὐφρατίς, ἴδος καὶ ἰντ. κατ. Εὐφρατίδης Στ. Βυζ. κατ' Ἐτ. Μ. ἡ Εὐφρατίς ἦν ἀρχαιότερον αὐτοῦ ὄν. ἀντὶ τοῦ μετέπειτα Καλδαία καὶ Ἀσσυρία· ἔτι βραδύτερον ἐπὶ Κωινταντινίου τοῦ Μ. (ἢ πῖθαν. ἐπὶ Διοκλητιανοῦ) ἡ Κομμαγενὴ μετὰ τῆς Κυρρηστικῆς ἡ Εὐφρατησία (λατ. Euphratensis) Στ. Βυζ. ἐν ᾧ μέρος τι τῆς Συρίας, ἡ μετ' Εὐφράτην (Συρία) Ἀπκ. καὶ τὸ ἄνω τῆς Συρίας μέρος καὶ ὀλόκληρος ἡ Μικρὰ Ἀσία, ἡ ἐν τῷ Εὐφράτῳ Ἀρρ. καὶ ἡ Μεσοποταμία «τὸ μετὰ Εὐφράτῳ καὶ Τίγριδος» Ἀν. περιγρ. Εὐξ. καὶ «ἡ ἐπὶ τῷ Εὐφράτῳ γῆ» Ἀρρ. ἡ «τὰ ἀπὸ θαλάσσης ἐπὶ Εὐφράτην Ἀπκ. ἡ «τὸ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου πέρας» Πτολ. «τὸ τοῦ Εὐφράτου πατ. μέρος» Πτολ. ὡς ἰδιαίτερον μέρος παρὰ τὴν Ἱερὰ πόλιν καὶ τὴν Θάψακον ἀναφέρεται π. Πτολ. καὶ «ἡ τοῦ Εὐφράτου διάβασις». Ἐθωρεῖτο προσεγγίσι ὡς θεὸς εἰς ὃν προσέφερον θυσίας Πλουτ. 2) κύρ. ὄν. = Εὐφράνης ὁ 18ος· 2) ἀδελφὸς τοῦ Τίγρι-

δος καὶ τῆς Μεσοποταμίας Ἰαμβλ. 6) υἱὸς Ἀρανῶκου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ φαίνεται εἶναι ἐνομασθὴ ὁ ποταμὸς Πλουτ. γ) Στωϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Τύρου, τῆς Ἐπιφανείας ἡ τῆς Αἰγύπτου, φίλος Πλινίου τοῦ νεωτέρου Φιλοστρ. δ) ἀρχὼν τῶν εὐνοῶνων Ἠλιοδ. ε) πατ. Λυσίππου Ἀβυδινὸς Θ. Προδρ. ζ) ἄλλ. Ἐπιγρ. Εὐφρατησία, ἡ πρὸς τῷ Εὐφράτῳ χώρα Θεοδωρητ.

Εὐφράτις, ἡ Ἀσσυρία καὶ Βαβυλωνία Ἐτ.

Μ. 18* ἀνωτέρω Εὐφράτης.

Εὐφρατίων· ἀνδρ. ὄν. Εὐαῖδ.

Εὐφράϊας· υἱὸς Εὐφροῦ Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.

Εὐφρέων· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐφρίλλος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐφροάνων, ἀντὶ εὐφροάνων φρόνιμος, μόν. ἐν τῇ μετῃ. τὸ β. δὲν εὐρίσκεται· οὕς σφιν εὐφροάνων (= καλῶς φρονῶν Σχολ.) ἀγορήσατο καὶ μετέπειπεν· Ἰλ. α, 73 (δρῶντ. ὁμῶς γράφ. πεχωρισμ. π. τοῖς ἀπτ. «εὐφροάνων» Ἀριστ. νεφ. 554) λιβ. σημαίνουσα πλὴν τῆς φρονήσεως, συνέσεως, καὶ τὴν εὐμενὴ διάθεσιν = συνετὸς καὶ εὐνοϊκός· ὁ Ἀπολ. Ρ. ἔχει καὶ τὸ θηλ. εὐφροένουσα, 3, 998, καὶ ὁ Μανέθ. εὐφροένουσι, 1, 233, prudens.

Εὐφρόνη, ἡ εὐφροσύνα, εὐνοῦσα, κατ' εὐφημ. ἀντὶ τοῦ νύξ. ἀκότος, ζήφον, κακῶν καὶ συμφορῶν καὶ φρίκης γενετικὸν σημαίνουσα (ὅτι νυκτὸς τὸ φρονεῖν ὡς μάλιστα τοῖς ἀνθρώποις παραγίνεται ἢ ἔσφ. = ἀναψέχουσα καὶ ψυχαγωγούσα παρὰ τὸ εὐφραίνει γραμ.) Ἡσ. ἔρ. 560· «κατ' ἡμᾶρ καὶ κατ' εὐφρόνην» Σοφ. Ἠλ. 19· «μάλιστα Πινδ. Ν. 7, 3· «εὐφύλακτον εὐδήςσουσι πάσαν εὐφρόνην» Αἰσχ. Ἀγ. 328, ἀντίθ. τῷ ἡμέρῃ Ἡρ. 7, 56· «εὐγίνεται, 7, 12· ἔτι = εὐφροσύνη Ἠσυχ. ὅπως πρὸ Μαιθίου εὐρίσκειτο ἐν Εὐρ. Ἐλ. 1180.

Εὐφρονίδας· Κορίνθιος τις Σουλδ.

Εὐφρονίδης· 1) υἱὸς τῆς Νυκτὸς· οὕτως ἔκαλετο ὁ Οὐρανὸς Ἀνθ. 2) ἀγαματοποιὸς περὶ Ὀλ. ρδ' Πλιν. 3) γραμματικὸς Σουλδ.

Εὐφρόνιος, ἡ γυν. ὄν. Ἀρισταίν.

Εὐφρόνιος· 1) Ἀθηναῖος· α) Σουινεύς τις πλούσιος Πλάτ. 6) Παιανιεύς, περιπατητικὸς Δ. Λαερ. γ) ἄλ. Ἐπιγρ. 2) διδάσκαλος τῶν παιδῶν τοῦ Ἀντωνίου Πλουτ. 3) γραμματικὸς καὶ συγγραφεὺς Ἀθην. περὶ τοῦ ποιητοῦ Εὐφρονίου 18 Ἐφρορίων· 4) ἀδελφὸς τῆς Κοιρτ. 5) Ἑλλην. κεραιεύς καὶ ἀγγειογράφος Ῥαούλ Ῥοσσ. 6) ἄλλ. Ἐπιγρ. 7) ἄλλ. Αἰλ.

Εὐφρονίσκος· Κωπαιεύς Ἐπιγρ.

Εὐφρονίω· ποιητὴς, πῖθαν. Εὐφρορίων Ἐτ. Μ.

Εὐφρόνω, ἐπὶρ. τοῦ Εὐφριαν (ὁ 18ος), στοχαστικὰ, φρόνιμα, χαροῦμενα Πινδ. Π. 1, 61, hilariter, prudenter.

Εὐφροσύνη, ἡ, ἐπ. εὐφροσύνη· τὸ εἶναι εὐφρόσυνον, χαροῦμενον, καλοκαρδίον, χαρὰ, ἡλαρότης, ἔκστασις. ἐπὶ τραπίζης· «ἀλλήλοισι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσι» Ὁδ. υ, 8· ἐν τῷ πλ. «θυμὸς αἰὲν εὐφροσύνην λαμβάνει», ζ, 155· «θυμὸν ἀλθαίνουσιν ἐν εὐφροσύνῃ» Αἰσχ. Πρ. 537· «τινὶ παρέχιν» Πλάτ. Τιμ. 80· καὶ πλ. ὡς

Ξεν. Κυρ. 8, 1, 32' π. Ὀρφ. = νύξ, ἡ εὐμενὴς διακειμένη, Ξεν. 2, 5' δ' Ἀμμών. ἐξηγεῖται ὡς χρόνιον μετὰ σωφροσύνης γιγνόμενον, ἐνθ' εὐθυμία εἶναι μόν. «βραχεῖα ψυχῆς χαρά», laetitia.

Εὐφροσύνη· θυγ. Διὸς καὶ Εὐρυνόμης, μία τῶν τριῶν Χαρίτων Ξε. 2) θυγ. Ἐρέβους καὶ Νυκτὸς Ὑγν. 3) ἑταῖρα Ἀθην. 4) ἄλλ. Ἐπιγρ. 5) πλοίου ὄν. ἀττ. ναυτ.

Εὐφρόσυνον, τό· βοτάνη τις, ἄλλως καὶ βούγλωστος λεγομένη Διοσκ. huglossos.

Εὐφρόσυνος, 2' εὐθυμος, χαρούμενος· «εὐφροσύνης αἰδοῖται» Σκόλ. ἐν Ἀθην. 15, 694, (ἄλλ' π. Νικαρχ. Ἀνθ. Παλ. «εὐρίσκεται εἰς ποίην ἀκτὴν εὐφρόσυνον γέγονας» = εὐφρόσυνον, εὐθύνον ποιῶν, 5 40, laetus ἐπὶρ. εὐφροσύνας = εὐθύμως διαγίγειν Θεογν. 766, hilaro.

Εὐφρόσυνος· Ἀθηναῖος α) Φαληρεὺς Ἐπιγρ. 6) Παιανιεύς Ἐφημ. ἀρχ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐφροσυρ, 2' καλῶς φρουρῶν· «κομιδὴν εὐφροσυρ ἔχουσι» = εὐφύλακτον Ὀππ. ἄλ.

Εὐφρώ, ἡ· 1) περιδότης ἑταῖρα καὶ διὰ βωμῶν τιμωμένη Ἡρ. Ναξ. 2) ἄλλη ἑταῖρα Ἀνθ. 3) ὁρᾶντήρια Σαμία Ἀνθ. 4) Ἀθηναῖα Ἐπιγρ. 5) Φιλαισία Ἐπιγρ.

Εὐφρων· Σικυωνίος τις σφετερισθεὶς τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν τῆς Σικυωνίας ἐπὶ Ἐκαρινῶν δου Ξεν. «οἱ περὶ τὸν Εὐφρονα» = ὁ λαὸς του, αὐτ. 2) Ἀθηναῖος, ἀργυραμοιβὸς Δημ. 3) Λεπιδάτης Πaus. 4) Κνίδιος Ἡρακλειδ. 5) ποιητ. τῆς νέας κοιμωδίας Ἀθην. 6) πατ. Ἰππάλου, πάππος Πυθαγόρου Πaus. 7) Φωκεὺς Ἐπιγρ. 8) ἄλλ. Ἀνθ.

Εὐφρων, 2' 1) ἔχων καλὴν, εὐθυμον, ἱκανὰν καρδίαν Ἰλ. σ, 99' - θυμός Ὀδ. p, 531' 2) εὐφραίνων, χαροποιῶν, τερπνός· «οἶνον εὐφρονα καρπὸν ἀρούρης» Ἰλ. γ, 246' «εὐφρων πόντος εὐ τελεῖσσαι» Διογ. 780' «ὡ φέγγος εὐφρον ἡμέρας», 1559' «χαίρουσι εὐφρονη μολεπῇ» Εὐρ. Ἀλκ. 590' 3) εὐνοῦς, εὐμενής· «θεὸς εὐφρων εἴη εὐχαῖς» Πινδ. Ὀ. 4, 13' «Ἀπὸλλων ἱμοὶ ξουσίης διὰ παντὸς εὐφρων» Σοφ. Αἴ. 691' «θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθη-

ρεν ὡς εὐφρων ἔφω» Διογ. Περ. 758' «ψῆφον εὐφρον ἔθεντο», ἱκ. 631' «εὐφρονες δαίμονες» Ἀπολ. Ρ. 4, 1411' 4) εὐληπτος, εὐνόητος· «πῶς εὐφρον' εἴπω», Διογ. Χο. 80' «εἴθ' εἴη φωνὴν εὐφρονα», Χο. 193, hilarus, prudens· ἐπὶρ. εὐφρόνως = ἱσχυρῶς, εὐθύμως Πινδ. π. 10, 40' 2) εὐλήπτως· λέγειν Διογ. Αἴ. 342' 3) εὐμενῶς, 823.

Εὐφρωνίδας· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐφρυγία, ἡ· φυγῆς εὐκολία· «διὰ τὴν τόπου εὐφυγίαν» (εὐφύταν δ' ἴδε) Πολυδ.

Εὐφύεια· ἴδ' εὐφύα.

Εὐφυστάτως· ἴδ' εὐφύας.

Εὐφύης, 2' καλῶς ἠδύμενος· πτελέη Ἰλ. φ, 243' - μερσί, 8, 187' - θέρη = εὐμήκης, μακρὰ Εὐρ. Ἰ. Α. 518' - πρόσωπον = εὐγενεῖς, Μγδ. 1198' «χορείας εὐφ. βάσεις» Ἀριστ. θεσ. 968' ὠρεῖας, - δόδοντες Ἀλεξίς π. Ἀθην. 13, 568' - μαζοὶ Σωσιπ. 3 (5, 56) καὶ πεζ. - ὀπλαι Ξεν. ἱππ. 4, 3' - μερσί Δογκ. ἱρωτ. 28. Συναθ. μετρ. ἐπὶ καλῶν φου-

σικῶν ἰδιωμάτων, προτερημάτων, ἐπὶ ἀν' ὀρώπων, ὡς καὶ ἐπὶ πυλῶν Ξεν. ἀπομ. 4, 1, 3' ἐπὶ τόπων = ἀρμόδιος Πολυδ. 1, 30, 15'

«καίρως εὐφύης πρὸς τὴν σωτηρίαν» Πολυδ. 1, 19, 12' γρήσιμος, «καὶ ἱκανὸς» Πλάτ. πολ. 2, 365' καὶ συγχ. ἀπολ. ἔκ φύσεως συνετός, πνευματώδης· «πρὸς τὴν Πλάτ. πολ. 5, 455'

«πρὸς τίχνας εὐφύστατος» Ἰσοκ. 4, 33' «πρὸς ἀρετὴν» Πλουτ. Σολ. 29' «εἰς τὸ φου- γεῖν τὸ κακόν, - αὐλησιν» Πλάτ. Πρωτ. 328' καὶ νόμ. 5, 728' μετ' ἀπαρ. «ἄνδρα λέγειν μὲν εὐφύα, τὰ δὲ κατὰ πόλεμον λαμπρὸν» Διογ. 1, 181' καὶ ἐν γέν. μετ' αἰτ. τοῦ ἐγ- γυτέρου προσδιορισμοῦ· «εὐφύης τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς» Πλάτ. πολ. 3, 409' «τὴν γνώμην» Ἰσοκ. 9, 41' ἴδ. ἀστεῖος ἄνθρωπος, ὁπὸ τοῦ ἀνδραγαθίου «πανούργως καὶ ακνώπης»

ἔξηγεται πρὸλ. Οὐαλκεν. εἰς Ἀμμων. «καὶ τοὺς εὐτραπέλους σκώπτειν δυναμένους οὕς υἱὸν εὐφύης προσαγορεύουσιν» Ἰσοκ. 7, 49' «τοὺς βωμολοχουμένους καὶ ακνώπεις καὶ μιμνῆσθαι δυναμένους εὐφύης καλοῦσι» πρόσ- επιφέρει· «προσηκόν της προσηγορίας ταύτης τυγχάνειν τοὺς ἀριστα πρὸς ἀρετὴν πεφυκό- τας», 15, 224' καταγρηγορικῶς πνευματώ- δης· «οἱ εὐφύης καλούμενοι καὶ οἱ γέλοια λέγοντες» Ἀθην. 6, 260' ἐπὶρ. εὐφύας = πνευματώδης· «γινέσθαι τὴν τοῦ καλοῦ φύσιν» Πλάτ. πολ. 3, 401' «εὐφύης ἔχειν τὰ παρόν- τα» = ἀρμόδια εἶναι Πολυδ. 1, 11, 7' «εὐ- φύως εἰμένονι τόποι» 2, 3, 4, composito.

Εὐφύα, ἡ· καλὴ αὐθιγὰ ἱπποκρ. «-τοῦ πλατάνου» Δογκ. «-καὶ ὄρα» Πλουτ. Σολ. 1' «ὄρθριν ὑπόδημα δείκνυσαι ποδὶς εὐφύας», ἔρωτ. 21' ἐπὶ καλῆς τοποθεσίας, εὐνοῦχ· χώρας Πολυδ. 2, 68, 5' «χώρας εὐδοσία καὶ εὐφ.» Θεοφρ. Ἰνδολες.

Εὐφύλακτος, 2' εὐκόλως δυνάμενος νὰ φυλάξῃ ἄνθρωπος ὁπώρα δ' εὐφύλακτος οὐ- δαμῶν Διογ. ἱκ. 978' «ἐν εὐφυλάκτῳ εἶναι» = ἐν τῷ ἀσφαλεῖ Εὐρ. Ἡρακλ. μ. 201' «εὐ- φυλακτότερον καὶ ἐπιληπτότερον τὸ βῆμα τοῦ ἀέρος» Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 2' «ὥπως εὐφύ- λακτα αὐτοῖς εἴη» Θεουκ. 3, 92' «εὐφυλακτό- τερα γὰρ ἐρίγνυτο» ἐπὶ δυνάμει εὐκολώτερον νὰ φυλάττωται, 855.

Εὐφύλλος, 2' πολυφύλλος, φυλλώδης, κατάσκιος Πινδ. - Νεμέα, Ἰ. 5, 58' - δάφνη Εὐρ. Ἰ. Τ. 1246' - ἀκρίμονες Γαιτούλ. 3 (6, 190), foliosus.

Εὐφύσητος, 2' εὐκολοφύσητος Σχολ. Ἰλ. σ, 471, μετὰ τοῦ εὐδιόλυτος ἀρ. λῆξ.

Εὐφύτης, 2' καλῶς ἐπιτήδειος διὰ φυτὰ, καλῶς πεφυτευμένος, - γήλοφος Πολυδ. 1, 228.

Εὐφύα, ἐπὶρ. τοῦ εὐφύης ὁ ἴδε, ingeniōse.

Εὐφωνόματ'· καλῶς ἠχῶ Εὐδοτ.

Εὐφωνία, ἡ· ὠρεῖα, καλὴ φωνὴ Ξεν. ἀπομ. 3, 3, 13' καλὴ, γλυκύτα τοῦ λόγου προσφορά Κοῖντιλ. 1, 5, 4, vocalitas.

Εὐφώνιος, 2' ἔκ δε. γρ. ἀντὶ τοῦ ἱπομ.

Εὐφώνας, 2' καλὴν ἔχων, δυνατὴν φωνὴν, καλῶφωνος· - Πιρίδης Πινδ. Ἰ. 1, 64' - θα- λίσαι, Π. 1, 38' - χορὸς Διογ. Αἴ. 1160' - κηρύκαινα Ἀριστ. ἱκκλ. 713' - κήρυξ Ξεν.

- *Ελλ. 2, 4, 20· ἐπὶ τοῦ ῥήτορος Δημ. 18, 225· «εὐφρονότατα βοᾶν» Λουκ. - ἔσαι Φιλοστρ. - εὐφρονότερος Δημ. Παλ. 267, εὐφρονης.
 Εὐ-φρώνως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Πολυδ. 2, 113, εὐφρονη.
 Εὐ-φώρτος, (Σουδ. ἐξηγεῖ φανερὸν) 2· εὐ-κολοσύλληπτος, εὐκολοανακάλυπτος μὲν. π. Πλουτ. «οὕτω τὸν κόλακα φωράσεις αἰεὶ συνεπιφάσκοντα ὥστε ἐν γὰρ τούτοις εὐφώρτον εἶναι» π. διακριν. πολ. τοῦ φίλου 31· κατὰ τὴν θρόην μετατροπὴν τοῦ Βουτεμαχ. ἀντὶ εὐφωριστάτην ἢ εὐφροιστάτην, τὸ ὅποιον θά παρήγετο παρὰ τὸ εὐφωρος.
 Εὐχαιος, ὁ· πλούσιος· 18· εὐχαίτερον.
 Εὐχάιτα, τὰ· κώμη Ἑλλησπόντου, ἢ Βουτερον Θεοδοριούπολις ἀπὸ τοῦ μάρτυρος Ἀγίου Θεοδορίου ἐν αὐτῇ ταφέντος μὲν.
 Εὐχαίτης· ἀνδρ. ὄν. Ἀλκιφρ.
 Εὐ-χαίτης, ὁ· ὠραῖον ἔχων, μακρὰν χαίτην· - Γανυμήτης Καλλ. 9, 56· - Διόνυσος Παιτουλ. 9, (9, 409)· - κισσὸς = ὠραῖος· ἔχων πλοκάμους, ἑλικας Μαρριαν. Σχολ. 3 (9, 669)· - λωτός = ἔχων ὠρατα φυλλώματα Μελ. 1, 51 (4, 1).
 Εὐ-χαίτης, ὁ· τῷ προηγ. ὡς ἔσφ. γρ. π. Δ. Σικ. 30, 54.
 Εὐχαίτων, ὁ· ἐπίσκοπος μὲν.
 Εὐ-χαίτης, ὁ· εὐχαιτής Κρ. Ἀν. 325, 3.
 Εὐ-χάλινος, 2· ὠραῖον ἔχων χαλινόν Σ. Ἐμπ. κ. γραμ. 169.
 Εὐ-χαλινωτός, 2· καλῶς, εὐκόλως χαλινούμενος, «εὐφίμος [ἵππος ὁ εὐχ.]» Πρωδ. ἐπιμ. σ. 178.
 Εὐ-χάλκος, 2· καλῶς ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένος· - λίδης Ὀδ. α, 84· - στεφάνη, ἀ-ξὶνη Ἰλ. η, 12, ν, 612· - μέλι, υ, 322· - κράνος· Διογ. Ἐπτ. 441· - ὄπλα, Περ. 448.
 Εὐ-χάλωτος, 2· τῷ προηγ. - κριάγρα Λατ. Ταρ. 14 (6, 305).
 Εὐ-χανθής, 2· ἐδρὺς, ἀναπεπταμένος· - χαλκός Μανθ. 6, 483.
 Εὐχανδρίδας· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐχάνεια, ἡ· Εὐχάιτα μὲν.
 Εὐ-χαράκτηρος, 2· ὠραῖον ἔχων πρόσωπον Ἰ. Μαλαλ. 91, 9.
 Εὐ-χάρεια, ἡ· χάρις, ἡδύτης Σιμπλικ. ἐγ-χειρ. σ. 280.
 Εὐχαρίδης· 1) Ἀθηναῖος Ἀριστ. 2) Ὁρχο-μῆνος, πόλεμος Ἐπιγρ.
 Εὐχάρης· Ἀθηναῖος Κονδύληθεν μὲν.
 Εὐ-χαρής, 2· τῷ ἔπομ. Μενανδρ. ἐν ῥήτ. Βαλτζ. 2, σ. 274.
 Εὐ-χαρίς, ιος, 2· χαρίεις, τερπνός, μετὰ τοῦ μεγαλοπρεπῆς Πλατ. πολ. 6, 487· «καὶ ἔμμετρος διάνοια», 486· «ἀστέτοι καὶ εὐγάρ-ιτες» = κόσμοι, εὐτάκτοι Ξεν. Κυρ. 2, 2, 12· «κατὰ τὰς ἐντέλλεις εὐχ.» Πολυδ. 22, 21, 3· «ἐν ταῖς δαίαισι», 24, 7· «ἐν τῷ διδόναι» = εὐλευθέρως Πλουτ. Ἀρταξ. 4· «τὸ εὐχαρι» = προσμῖνός, εὐπρέπεια Ξεν. Ἀγρ. 8, 1· ἐπὶ τοῦ λόγου «εὐχαρίς ἄμα καὶ δεινὸς ἦν» Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 7· ἔτι = ἀγαπητός Ξεν. Κυρ. 7, 4, 1· - Ἀφροδίτη = εὐανής, ἑλώς Ἐδρ. Ἠρακλ. 894· «οὐδὲν μελιτῶν εὐχαρι-
 τώτερον» Ἀλλ. Ἰ. Ζ. 1, 59, δερσθ. «εὐχαρι-
 τώτατος ἀνταλλάσσεται μετὰ τοῦ εὐχαριστά-
 τος Ἀππ. πολ. ἔμπ. 2, 26, gratiosus.
 Εὐχαρίς, ἡ· 1) γυν. ὄν. Ἐπιγρ. 2) πλοίου ὄν. Ἐπιγρ. 3) ἀπελευθέρως Λικινίου Ἀνθ.
 Εὐ-χάρισμα, τὸ· σταφανίσκος, δώρημα γλῶσ. corollarium.
 Εὐ-χαριστίω· εἰμὶ εὐγνωμῶν, γνωρίζω χά-
 ριν· «οὐκ ἑλλείπει εὐχαριστῶν καὶ ποιῶν ὅ-
 τι ἂν δύνηται ἀγαθόν» Δημ. 18, 92 ἐν φη-
 ρίσματι Βυζαντίων· «οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἰ-
 πεν ἀλλὰ χάριν εἰδέναι» Φουν. 18 (ὅπου πρὸλ. Λοβ.), καὶ «εὐχαριστῶ ἐπὶ τῷ διδόναι χάριν οὐκ ἐπὶ τῷ εἰδέναι» Πολυδ. 5, 141· ὁ δὲ Πο-
 λυδ. λέγει «εὐχαριστῶ ἐπὶ τινι» = διὰ τι. 16, 25, 1· «εὐχαριστήσης τοῖς Ἀθηναῖσι» Πο-
 σειδων. ἐν Ἀθην. 5, 213· «περὶ τινος τοῖς θεοῖς» Δ. Σικ. 16, 11, gratulor, gratior.
 Εὐ-χαριστήριον, τὸ· δῶρον εἰς ἔνδειξιν εὐ-
 γνωμοσύνης Φαλαρ. ἐπιστ. 108· θυσία εἰς
 εὐγνωμοσύνης «τοῖς θεοῖς ἔθυσεν εὐχαριστή-
 ρια» Πολυδ. 5, 14, 8.
 Εὐ-χαριστήριος, 2· εἰς εὐχαριστίαν ἀνή-
 κων· «θυσίαις εὐχαριστηρίους τοῖς θεοῖς ἀπο-
 δοῦς» Δ. Ἀλ. 10, 17.
 Εὐ-χαριστηρίως, ἐπίρ. τοῦ προηγ. Σωκρ.
 Ἰστ. ἑκκλ. 7, 372.
 Εὐ-χαριστητέον, (εὐχαριστῶ)· δεῖ εὐχα-
 ριστίας ἀπονέμειν μὲν.
 Εὐ-χαριστικῶς, ἐπίρ. - ἔχειν = εὐγνω-
 μονα εἶναι Φίλιων, γράτε.
 Εὐ-χαριστία, ἡ· χάρις γνωρίσις καὶ ἀπό-
 δασις, εὐγνωμοσύνη Δημ. 18, 92, ἐν τινι φη-
 ρίσματι Βυζαντίων, Πολυδ. 8, 14, 8· «ἡ πρὸς
 Ἀλέξανδρον εὐχαριστία» = εὐγνωμοσύνης ἐκ-
 φρασίς Δ. Σικ. 17, 59· π. ἑκκλ. σημ. τὸν
 μυστικὸν δειπνόν, ἐν τῶν ἐπὶ θείων μυστη-
 ρίων, τὴν μετάληψιν τοῦ αἵματος καὶ σώμα-
 τος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἔτι δὲ καὶ = εὐλογία,
 ὁδ. «εὐχαριστηθεὶς ἄρτος» = ὁ εὐλογηθεὶς Ἰ-
 οσοσιν.
 Εὐ-χαριστικῶς· εὐγνωμόνως Φίλιων.
 Εὐ-χάριστος, 2· α) ἐπὶ χάρις, τερπνός· «ἀλό-
 γοι εὐχαριστότατοι» Ξεν. Κυρ. 2, 2, 1· «ὅ-
 πως ὡς εὐχαριστότατον ἢ τὸ συμπόσιον τοῦ
 συνοδοῦν» Πλουτ. Ἀπ. Παυλ. 28· «τελευτῶν
 τὸν βίον εὐχαρίστως» = κατ' εὐχὴν, εὐτυχῶς
 Ἦρ. 1, 32· 2) εὐγνωμῶν· «πάντων τῶν ζώων
 τὸν ἀνθρώπον εἶναι εὐχαριστότατον» Ξεν.
 Κυρ. 8, 3, 49· «εὐχαρίστως διακίεσθαι πρὸς
 τινα» Δ. Σικ. 1, 90· 3) εὐεργετικὸς 16, 28·
 μετὰ τοῦ φιλόδοξου Πολυδ. 5, 140, gratus.
 Εὐχάριστος· 1) Ἀθηναῖος α) ἄρχων Ὀλ.
 ρέ, 6, Διοδ. 6) ἄλλ. Ἐπιγρ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.
 3) δειπῶν. Πτολεμαίου Ἐπιγρ. 4) ὄν. πλοίου
 Ἐπιγρ.
 Εὐ-χαρίστως, ἐπίρ. τοῦ εὐχάριστος· εὐ-
 γνωμόνως, εὐαρίστως· «ὅς δ' ἂν αὐτῶν πλε-
 οντα ἔχων διατελέῃ καὶ ἵππετα τελευτήσῃ εὐχ.
 τὸν βίον, οὗτος παρ' ἡμῶν τὸ ὄνομα τοῦτο
 (εὐχάριστος) οἰκαίως ἐστὶ φέρεσθαι» Ἦρ. 1, 32·
 «καθόλου δὲ φασὶ τοὺς Λίγυπτιους ὑπὲρ τοῦς
 ἄλλους ἀνθρώπους εὐχαρίστως διακίεσθαι πρὸς
 πᾶν τὸ εὐεργετοῦν» Δ. Σικ. 1, 90, grata

Εὐ-χάριτος, 2' εὐχάριστος· - ὀρνίθιον Ἀ-
ριστοτ. 1. Ζ. 8, 3, ὅπου ὁ Βεκκ. εὐχαρι γρά-
φει, ὑπερθ. εὐχαριτώτατος· 18' εὐχαρις.

Εὐ-χάριον· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-χάροπος· χάροπος Γεωπ.

Εὐχατῆσαι· ἐπικαυχῆσασθαι· Ἡσυχ.

Εὐχατότερον· πλουσιώτερον Ἡσυχ.

Εὐ-χέλως, 2' ἔχων ὠραία χεῖλη.

Εὐ-χεῖμαστος, ἔσφ. ἀντὶ ἀχείμαστος Σουῖδ.

Εὐ-χέμερος, 2' πραδὺν, ἥκιον ἔχων χειμῶνα,

τόπος ἐνθα καλῶς θύναται τις νά διαγάγῃ

τὸν χειμῶνα, εἰς φύχος ὑγεινὸν ἐκθεσιμέ-

νος· «αἱ πρός ἑα τὴν ἔγκλισιν ἔχουσαι οἰ-

κται, καὶ πρός τὰ πνεύματα τὰ πνέοντα ἀπὸ

τῆς ἀνατολῆς ὑγεινότεραι· δεύτερον δὲ κατὰ

βορέαν· εὐχείμεροι γὰρ αὐταὶ μᾶλλον» = ἐπει-

δὴ αὐταὶ εἰσὶν ἐκθεσιμέναι εἰς φύχην ὑγεινό-

τερα· διότι ὁ βορέας θεωρεῖται ὑγεινότατος

πάντων τῶν ἀνέμων, ὡς εἶνε βλαβερός ὁ νό-

τος Ἀριστοτ. πολ. 7, 10· - χωρίον Πολυδ.

5, 108· ἔτι ὁ τὸ φύχος καλῶς ὑπομένων·

«εὐχειμώτεροι αἱ πλατύτεροι οἰες τῶν

μακροτέρων» Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 10.

Εὐ-χέμων, 2' καλὰ ἔχων ἱμάτια Σουῖδ.

Εὐ-χεῖρ, 2' καλὰς, ἱσχυράς, ἡ ἔξησκημένας

ἔχων χεῖρας· - ἄνθρ Πινδ. Ὀ. 9, 111· «ἀν-

δρὸς εὐχείρους τέχνη», ἐπὶ Δαϊδάλου Σοφ. Οἰ.

Κ. 473.

Εὐ-χεῖρ· 1) Ἀθηναῖος· α) συγγενὴς Δανθά-

λου, ἔφευρετὴς τῆς ζωγραφικῆς Πλιν. 5) υἱὸς

Εὐδουλίδου ἐκ Κρωπείας Πaus. 2) ἄλλ. Ἐ-

πιγρ. 3) Κορίνθιος (Ὁλ. κθ'), ἀγαματοποιὸς

Πλιν.

Εὐ-χεῖρ· εἰμὲ εὐχείρους.

Εὐ-χεῖρία, ἡ· ἐπιθεϊσμένη χεῖρ· Πολυδ. 1,

13, 3 ἐν πλ. ὁ Ἡρόδων. 17, 27 συνάπτει

«εὐστοχίαν καὶ εὐχειρίαν».

Εὐ-χεῖρος, 2' εὐχεῖρ, ἄμφ. ἱπειδὴ τὸ ὑπερθ.

εὐχειρώτατος εἶνε ἔσφ. ἀντὶ εὐχειρωτότατος·

πεδλ. Λοβεκ. παραλ. α. 38· 18' εὐχειρώτος.

Εὐ-χεῖρος· 1) Κορίνθιος ἀγαματοποιὸς Paus.

2) τεχνίτης ὁ καὶ Εὐχεῖρος καὶ Εὐχεῖρος Ἐπιγρ.

Εὐ-χεῖρος· εὐκόλως Τζέτζ.

Εὐ-χεῖρωτος, 2' εὐκόλως χειρουόμενος, εἰς

τὸ χεῖρ βαλλόμενος, δαμαζόμενος, κυριεύο-

μενος· στρατὸς Αἰσχ. Περ. 444· «εὐχείρω-
ται αὐτοὶς ἐδόκουν εἶναι οἱ διαβεβηκότες»

Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 4· καὶ συγν. ἐν ὑπερθ.

«στρατιὰ ἄτακτος τοῖς πολέμοις εὐχειρωτό-

τατον», οἰκ. 8, 4· «τοὺς Ἕλληνας ποιεῖν εὐ-

χειρούμενος» Πολυδ. 5, 104, 5· τὸ εὐχειρότε-

ρος π. Δ. Κασ. 36, 7 μετετρέπη ὁρθῶς εἰς

εὐχειρωτότερος.

Εὐ-χέλπτον, τό· ἱερὰ τελετὴ (ἐν τῶν ἐπὶ

μυστηρίων π. ὁρθοδόξοις διὰ χρίσεως ἑλαίου

καὶ προσευχῶν ὑπὸ ἱερέων) ὑπὲρ χριστιανῶν

νοσούντων ἱκκλ.

Εὐ-χέμος· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-χέρεια, ἡ· εὐκόλῃ εἰς τὴν μεταχείρισιν

ἀνθρώπου ἡ πράγματός Ἀριστοτ. 1. Ζ. 7,

10· «ἡ ἐν τῷ ποιεῖν εὐχέρεια καὶ ταχύτης»

Πλουτ. Περικλ. 13· - τοῦ Πραξιτέλους = ἐν-

τέχνως ἱεργασμένη χεῖρ Λουκ. ἱερ. 11·

ἐλνινησία τοῦ σώματος· «καὶ εὐκόλῃ» Πλατ.

νόμ. 12, 942, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ συντάξει = εὐ-

προσηγορία Πλουτ. Ἀλκ. 1, 122· = εὐνοια,

προθυμία Πλάτ. πολ. 4, 426, 18. ἐν κακῇ

σῆμ. - τῆς πονηρίας = κλίσις πρὸς τὴν πονη-

ρίαν, 3, 391· «πρὸς ἀργὴν» Λουκ. Προμ.

9· ὅθ. μετὰ τοῦ βωμολοχία Πλουτ. Νεκ. 3·

= ἐλαφρόνοια, ἀδιαφορία· «περὶ τοὺς ὀρ-

κους», Λουκ. 8· «περὶ τὰς γυναῖκας» = ὑπο-

κατάκλισις, 15· «εὐχέρεια πρὸς τὸν θῆμον»

= ἐπιείκεια, πραδύτης, Δημήτρ. 11· ἐπὶ τινος

ἱστοριογράφου, ἀμυρόδουλος καὶ ψευδὲς παρ-

χοντος εἰδήσεις Πολυδ. 16, 18, 3· ὅρις, ἀ-

κολασία Αἰσχ. Εὐμ. 471· «εὐκολία, μεθ' ἧς δια-

χειρίζεται τις τι» - τῆς πράξεως Αἰσχίν. 1, 124·

«καὶ κουφότης» Πλουτ. Ἀλέξ. 71, facilitas.

Εὐ-χερέω· εἰς εὐκόλῃαν ὑπεικῶ, εὐκόλῃαν

μεταχειρίζομαι μετν.

Εὐ-χερής, 2' εὐκόλως, ἐπαγγελίᾳ διαχειρι-

ζόμενος τι ἡ τινα, 18. ἐπιπλήττων, ἐλαφρό-

γνώμος, ἀκατάστατος Δημ. 21, 103· «καὶ

παράδολος» Πλουτ. Ἀριστείδ. 2· «εὐχερὴς

ἄνθρ» κομ. ἐν Ἀθην. 2, 55· εὐκολομεταχει-

ριστος, ἐν γέν. εὐκόλος· «εὐχερὴς ἐστὶ ταῦτα

ἀσήμεναι», Βατραχ. 63· «πάντα ταῦτ' ἐν εὐ-

χερεί ἔθου» = ὡς ἐλαφρόν τι ἐθεώρησεν = περι-

εργόνης Σοφ. Φιλ. 863· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπ. χρη-

στός, ἐπιεικής· «ὅρα μὴ νῦν μὲν τις εὐχερὴς

παρῆς», 519· καὶ οὕτω συγν. ἐπιπλήττων, ψέ-

γων· «τὸ εὐχερὴς τὸν ὀνημάτων καὶ μὴ δι'

ἀκριθείας ἐξεταζόμενον» = τὸ περὶ τὴν ἐκφο-
ρᾶσιν ἡμελημένον Πλατ. Θεαιτ. 184· ἐλαφρό-

ταγὸς, πολίτ. 266· «πολεμικῆς χρεῖας» Πο-

λυδ. 4, 8, 9· «ζῶον πρὸς πᾶσαν τροφὴν εὐ-

χερεάτατον ἐστὶν ὅς» Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 6·

«θάλασσα εὐχερὴς μεγάλαις ναυσὶν» = εὐκο-

λόπλευτος Ἀππ. πολ. ἱμφ. 2, 84, facilitas.

Εὐ-χερία, ἡ· ποιήτρια ἐν τῇ λατ. Ἀνθ. (ἐ. ἡ

ς· αἶωνα μ. Χ.) Ἐπιγρ.

Εὐ-χέριος· υἱὸς τοῦ Σηληγιονος Σουῖδ.

Εὐ-χερός, ἑπὶ. τοῦ εὐχερὸς ἐλαφροῦς, τα-

χέως· «καὶ εὐκόλως ἐξέπιε» Πλάτ. Φαιδρ.

117· «εὐχερὸς φέρειν» = ἀνέχεσθαι μετ' εὐ-

κολίας, π. χ. «τὴν εὐχρότητα», πολ. 5,

474· - ὁνειδὴ Δημ. 3, 20· «εὐχεριώτερον

προσδέχεσθαι τι» Δειν. 1, 55· «εὐχερὸς ἔχειν

πρὸς τι» = εἶναι πρὸς τι ἐπιρρηπῇ, κλίσις ἔ-

χειν πρὸς τι Ἀριστοτ. ἦθ. 8, 9, facile.

Εὐ-χετάσμαι, ἑπ. εὐχομαι μόν. ἐν καὶ παρατ.

προσέγγοναι, ἱκετεύω, δεομαι Ἰλ. θ, 347· -

θεῶ· εἰς θεὸν τινα, ζ, 268· «πάντες δ' εὐχε-

τώμενοι θεῶν Διί, Νέστορι δ' ἀνδράων» = ἀπει-

δείκνυναι αὐτῷ τὴν σεβασμὸν τῶν, λ, 761· ἔτι

εὐγνωμονῶ Ὀδ. θ, 467· καὶ μετ' ἀπαρ. - πο-

ρεῖν Ἀπολ. Ῥ. 4, 588· - λίθω = προσκυνῶ, 2,

1173· μετὰ φρονήματος ἐκφράζομαι, καυχώ-

μαι· «τίνες ἔμμεναι εὐχετώμενται» Ὀδ. α, 172·

- ἐπέεσσιν = μεγαλαυχῶ, μεγαληγορῶ Ἰλ. μ,

391· «ἐπὶ δὲ τὸν αὐτὸς εὐχετάσθαι», ρ, 19·

«καταμένονισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι» = διὰ

τοὺς φωνεῦντας ὑπερφρονεῖν Ὀδ. χ, 412,

precor, glorior.

Εὐ-χέτης, δ'· εὐχὴν ποιεῖν ἀρ. λεξ.

Εὐ-χετιάζω· εὐχετάσμαι Ἡσυχ.

Εὐ-χῆ, ἡ· προσηγορία, ἐπιθυμία καὶ τάξιμον, τὰ

ἵπποτα ἐξ ἀρχῆς δειπότε μὲ τὴν προσευχὴν
 συνηγομένην, π. Ὁμ. μόν. τότε τὸ χωρίον
 «αὐτὰρ ἐπὶ τὴν εὐχὴν λίαν κλυτὰ θύενα νεκρῶν»
 Ὁδ. κ. 526. «πρόφρων γὰρ θεὰ υποδέξεται εὐ-
 χὰς» Π. θ. 419. «θεὸς εὐφρων εἴη εὐχαίς»
 Πινδ. Ὀ. 4, 14. «τελείν τὰς εὐχὰς» = ἐπα-
 κοῦειν τὰς δεήσεις = ἐκπληροῦν Αἰσχ. Ἀγ. 947.
 «λέξωμεν ἐπ' Ἀργείοις εὐχὰς ἀγαθὰς»,
 ἱκ. 621. «ἀνακτεῖ λυτῆρος εὐχὰς ἀνάσκειν»
 Σοφ. Πλ. 636. «μάταιον εὐχὴν ἡβῶ» Εὐρ.
 Ἰ. Τ. 628. «εὐχὴ κατὰ χιλίων χιμάρων» =
 τάξιμον χιλίων αἰγῶν Ἀριστ. Ἰππ. 665. «εὐ-
 χὴ καὶ παῖνες» Θουκ. 7, 75. «εὐχὴν ποιεῖ-
 σθαι, εὐχεσθαι» Πλάτ. Ἀλκ. 2, 142. «εὐχὴ
 γρῆσθαι», νόμ. 3, 688. «ἄρ' οὐκ εὐχὰς εἶναι
 τοῖς θεοῖς», 8, 801. «εὐχὰς πρὸς θεοῦς», 3,
 700. συγχ. μετὰ τοῦ θυσίαι ἡνωμένων ἐν τῇ
 συντάξει = πᾶς φοβεῖται καὶ τιμὰ γονέων εὐ-
 χὰς = κατάρως καὶ εὐλογίας, 11, 931. κατὰ
 καὶ Εὐρ. Φοιν. 70. «πατρίας εὐχὰς εὐχε-
 σθαι» ἐπὶ τῶν διὰ κήρυκος πανηγυρικῶς ἐκ-
 φραζομένων δεήσεων Αἰσχιν. 1, 23. ἐν γέν.
 ἡ εὐχὴ, ἐπιθυμία ἐκφρασεῖς, «ἄττα εὐχῆς δια-
 πράττεσθαι» Ἰσοκ. 4, 182. «κατὰ τὴν τῶν
 παίδων εὐχὴν» Πλάτ. σοφ. 249. «κατ' εὐ-
 χὴν ποιεῖν τινι» = μεταχειρίζεσθαι τινὰ κατὰ
 τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Ἀριστοτ. ποιητ. 13. «ἐκ
 δ' εὐχῆς» Θεαιτ. 1 (6, 357). ἴδ. ὅμως μα-
 ταία, κενὴ εὐχὴ, ἀνεῖθ. τῇ πραγματικῶς ἐκτε-
 λεσθῆσιν «μὴ εὐχὴ δοκῇ εἶναι ὁ λόγος» Πλάτ.
 πολ. 5, 450. «οὐκ ἄρα ἀδύνατα γὰρ οὐδ' εὐ-
 χαίς ὁμοία ἐνομοθετοῦμεν», 456. «ὡς ἄλλως
 εὐχὰς ὁμοία λέγοντες», 6, 499. «μὴ παντά-
 πασις ἡμᾶς εὐχὰς εἰρήκναι», 7, 540. «πρά-
 ξεις δυνατὰς μὲν εὐχῇ δ' ὁμοίαις» Ἰσοκ. 5,
 118, precatio, votum.
 Εὐχὴ, ἡ γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
 Εὐχὴ μω ν, 2. εὐχῆς ἄξιος Πούγ.
 Εὐχὴ νωρ 1) υἱὸς Πολυεῖδους Πλάου. ἡ Κοι-
 ράνου, ἔγγονος Πολυεῖδους Σχολ. Ἰλ. 2) υἱὸς
 Αἰγύπτου Ἀπολλ. 3) πατ. Ἐχεῖο ἐν Ὑπερίφω
 Εὐστ.
 Εὐχίδας Πλαταιεὺς Πλουτ.
 Εὐχίλος, 2. πολύχορος = κᾶπη Λυκοφρ.
 95. γῆ Πολυδ. 7, 184. «ἵππος = ἵππος κα-
 λῶς τρώγων, πολὺν χρόνον χραισζόμενος» Ξεν.
 π. ἱππικ. 1, 12. «ζῆα Ἀριστοτ. γεν. 2, 3,
 24, συγχαρ. εὐχίλοτερα.
 Εὐχίμαρος, 2. ἀφθόνους ἔχων αἰγας Μυ-
 ριν. 1 (6, 108).
 Εὐχίται, οἱ αἰρετικοὶ Μασσαλιανοί, ἀπὸ τῆς
 εὐχῆς ἡ ἀπὸ τῆς ἐπινομίου χώρας τῆς Περσί-
 δος Ἀρμεν. Ἀνεκδ. Ἑλληνιστὶ δ' Εὐχίται
 λέγονται οἱ Μασσαλιανοὶ ἀπὸ τοῦ εὐχεσθαι
 λέγονται.
 Εὐχολος, συγχαρ. εὐχολους (Σοφ. Οἰ. Κ. 1596).
 ἐπὶ δὲ Διμήτρος, ἥτις πάντα κάμνει νά
 ἀνθῶσι, νά πρασινίσκωσι (ἴδε χλόη) ἄλλ. =
 ὠρεῖται πρασινίσκωσι Ὅπκ. δλ. 1, 132.
 Εὐχλωρος, 2. ὠρεῖται πρασινίσκωσι Θεοφρ.
 Εὐχολογεῖν εὐχὰς ἀπαγγέλλειν μὲν.
 Εὐχολόγιον, τό. συλλογὴ εὐχῶν Σουῖδ.
 Εὐχομαι, ἀόρ. ἡδῆμην καὶ εὐδῆμην, π.
 παρκ. «ἡμεῖς μετρίως ἡσεται» Πλάτ. Φαιδρ.

279. «πανήγυρις εὐχθεῖσα» Δ. Κασ. 48, 39,
 Ξεν. εἶνε ὅπερ, εὐχμὴν ἡ ἡγήμην Σοφ. Τρ.
 607 εὐατο Θηδ. π. Σχολ. Σοφ. Οἰ. Κ. 1375,
 (οἱ ἀρχαῖοι ἐπ. καὶ λυρ. δὲν μεταχειρίζοντο
 καμῖαν αὐξήσιν, π. τοῖς αἰτ. σαλεύει συνῆθ.
 ἡ ἀνάγνωσις, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὑπερισχύσα-
 σα ἐγκατελείφθη) 1) προσεῖχόμεναι, ἱκετεύου-
 συνῆθ. τοὺς θεοὺς διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν εὐχῆς
 τινος, πανηγυρικῶς ὑπόσχεσθαι κατὰ τὸν π. τοῖς
 ἀρχαίοις ἰδιότροπα τύπον τῆς προσευχῆς, ἱκε-
 τεύου, προσεῖχόμεναι = θεῶν = εἰς θεόν τινα
 π. Ὁμ. συνῆθ. ὡς καὶ τοῖς ἱεροῖς. τὸ δὲ «αἰ-
 τεῖ μοι εὐχόμεναι» δόσανται ἀγῶνα = δι' ἐμὴ
 προσευχόμεναι Ἰλ. κ. 298. ἴδ. καὶ «μεγάλ'
 εὐχεσθαι» = μεγαλοφρονῶναι, ἡμπαθῶς ἀπαγ-
 γέλλειν τὴν προσευχὴν Πινδ. ὅστις καὶ «εὐ-
 χεσθαι» ἔπος ἀπὸ γλώσσης» συνάπτει, Π. 3,
 2. π. τραγ. «εὐχου τὰ κρίσιμα συμμάχους εἶ-
 ναι θεοῦς» Αἰσχ. Ἑκτ. 248. «μῆτριον ἔπος»,
 ἱκ. 1045. «ἄνδρες εὐχονται γονὰς κατηκόους
 φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν» Σοφ. Ἀντ. 637.
 «εἰς ὅσον θεοῖς εὐδῶμεθα», Φιλ. 1066, καὶ
 πεζ. Θουκ. 3, 58. «εὐδῶμεθα ταῖς Μούσαις
 εἰπεῖν ἡμῖν» Πλάτ. πολ. 8, 545. «καὶ ταῦτ'
 εὐχονται τοῖς θεοῖς» Δειν. 1, 65. «εὐχετο
 πρὸς τοὺς θεοὺς ἀπλῶς τάχαθ' εἰδόναι» Ξεν.
 ἀπομ. 1, 3, 2. «εὐχὰς εὐχεσθαι πρὸς θεοὺς
 ὑπὲρ τινος» Αἰσχιν. 3, 18. «= πολυκαρπίαν
 τοῖς θεοῖς» = παρὰ τῶν θεῶν πλούσιον θερισμὸν
 αἰτεῖν, ἱκετεύειν Ξεν. ἀπομ. 3, 14, 3. «= πολ-
 λὰ ἀγαθὰ τοῖς θεοῖς = ὑπὲρ τινος» = παρὰ τῶν
 θεῶν ἀγαθὰ πολλὰ διὰ τινὰ, ἀπομ. 2, 2, 10.
 «εὐξάντο καὶ ἱπαιάνισαν», Ἀν. 3, 2, 9. «= εὐ-
 πλοῖαν ὑπὲρ τινος» = ταφίσινον εὐτυχίης Πλάου.
 καὶ ἐν κακ. σμρ. «ὅλοιο καὶ οἱ πολλὰς
 εὐδ' εὐξάνη» Σοφ. Φιλ. 1007. «μετίζον
 αὐτοῖς κακὸν εὐξάνη» Αὐστ. 21, 21. «δει-
 νόν εὐχεσθαι κατὰ τινος» = καταρᾶσθαι Λουκ.
 ἀποκρ. 32. παραδόξως «Ἀρτεμιν εὐξάμεν»
 Ἀντ. Θ. 38 (9, 268). ἐν γέν. ἐπιθυ-
 μίαν μου ἐκφράζω Πινδ. καὶ πεζ. «πολλὰ
 ἀγαθὰ αὐτοῖς εὐχονται» Πλάτ. Φαιδρ. 233.
 «ἅπαντας ἅπασιν πάντα τάχαθ' εὐχεσθαι»
 Δημ. 25, 101. «= τινὶ κακόν» Αὐστ. 21, 21.
 ὑπόσχεσθαι μετὰ πεποιθίστως ὅτι θά πράξῃ
 τινι, «εὐχομαι ἱεζεῖται εὐχά» Ἰλ. θ. 526.
 «ἔρδειν τὰς» Αἰσχ. Ἀγ. 907. πεζ. μόν. ἐπὶ
 ταξίματων, τοῖς θεοῖς γεννησομένων = θυσίας
 Πλάτ. νόμ. 10, 909. «Ἀπόλλων, εὐξάντο
 θεωρίαν ἀπάξιν εἰς Ἀθῶνα», Φαιδ. 58. «= θά-
 σιν οὐστήρια» Ξεν. Ἀν. 3, 2, 9. καὶ «θεοῖς
 καθ' ἑκατόμην» Πλάτ. Μαρ. 26. «= κατὰ
 νικητηρίων» Διμ. ἐπ. 1. ἐν γέν. διαδεδωκί-
 «εὐχετο πάντ' ἀποδοῦναι» = διεδεδωκίαι ὅτι θέ-
 λει πάντα πληρῶσι Ἰλ. α. 499. καυχῶμαι,
 μεγαλαυχῶ, συνῆθ. «εὐχομαι εἶναι, πα-
 τρὸς εἰς ἀγαθὸν γένος εὐχομαι εἶναι, ἐπὶ εὐ-
 χομαι εἶναι ἄριστος» καὶ ἄλ. συνῆθ. μόν. τὴν
 ῥητὴν διαδεδωκίαι, τὸ περιχαρὲς συνεῖδος ἔ-
 νου τῆς παρορημασίας τῆς κινή: μεγαλαυχίας
 ἐκφράζ. «φοῖο καὶ εὐχεται» Ἰλ. ε. 348. ἀνευ
 ἀπαρ. «ἐκ Κρητῶν γένος εὐχομαι» = κατὰ
 γὰρ τὴν γενεάν μου μεγαλύνων ἑμαυτὸν, φι-
 λητιμώμενός, ἀπὸ τῶν Κρητῶν (ἴδ. καὶ 109.

«ποῖαν γὰρ εὐχαι πατρίδ' ἔμεν» Πινδ. Π. 4, 97. «οὐδ' ὅς τοι γένος εὐχομαι» εἶναι γὰρ ἀπὸ τὰς δ' ἔνοικοις. Αἰσχ. ἔκ. 351. «οἱ δὲ πλεῖστον γὰρ τόνδ' ἱπποτὴν Κολωνόν εὐχονται σφίσιν ἀρχηγόν εἶναι» Σοφ. Οἰ. Κ. 59. «— θρώσειν τὸ Θῆβης» = μεγαλυνεῖ· οἱ δὲ καταστρέψῃ, 1320. ὡς καὶ Ὁμ. «αὐτὼς εὐχεται» = ματαίως καυχᾶσαι. Ἰλ. λ. 388. οὕτω σπαν. πῆ. ὡς μίμησις τῆς Ὁμ. χρήσεως ὡς ὁ Πλάτ. λέγει «ὅς γε εὐχομαι εἶναι, ὡς ἔφη Ὁμηρος», Γοργ. 449. «ὁ Μιθριδάτης εὐχετο ἀπὸ γένος εἶναι τῶν ἐπὶ τὰ Περσῶν ἐνός» Πολυδ. 5, 43, 2. «τοὺς αὐτοὺς προγόνους εὐχόμεθα ἑκάτεροι» Δ. Ἀλ. 3, 11, προσορ.
Εὐχο-ποι-έ-σθαι· κάμνω τὴν προσευχὴν μου Στραβ. ἔξ. εἰκασ.
Εὐ-χορδᾶς, λῦρα, ἢ· καλὰς ἔχουσα χορδὰς, καλῶς ἡρμωμένη, χορδομένη Πινδ. Ν. 10, 21.
Εὐ-χορ-ή-γη-τος, 2. ἔχων εὐκολον ἀφθονίαν Εὐστ. 298, 75.
Εὐ-χορ-ος, 2. ὄδ' εὐκυκλος Φωτ.
Εὐχορ-ος· Θηβαῖος τις Ἐπιγρ.
Εὐ-χορ-ος, 2. ὄχρον, βοσκὴν ἔχων πολὴν Πολυδ. 7, 184. — καλῶς τρώγων, εὐκόλως παχύνων Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8, 8.
Εὐχ-ος, τὸ (μετ' ὄν. καὶ αἰτ.)· ἐκεῖνο δι' ὃ καυχᾶται τις, καύχημα, φήμη ἐν τῷ ἀγωνί, νίκη· «ἡμοὶ δὲ μετ' εὐχος ἔδωκα» Ἰλ. ε. 285. «ἡμῶ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμνίντα εὐχος ἡμοὶ δώσειν», ἐπὶ τοῦ νικηθέντος, οὐτινος ἢ ἥττα συν-επάγει κλέος τῇ νικητῇ, 654. ἐπὶ τῶν θεῶν, «εἰ δέ κ' ἔγωγ τὸν ἔλω, δῶν δέ μοι εὐχος Ἀπολλων» καὶ ὅμ. «ὁδὸς νίκην Ἀλάντι καὶ ἀγλαὸν εὐχος ἀρέσθαι» = λαμπρὰν ἐκ ταύτης γ' ἀπολαύσῃ φήμην, η. 203. «εὐχος ἀπηύρα», ο. 462. «— ὁρέξιν τινί, ν. 327. «αἶθε τῶγ' αὖτε, πόρῃ δέ μοι εὐχος Ἀπολλων» Ὀδ. χ. 7. Ὁμ. Πινδ. ἐπὶ τοῦ κλέους τῆς νίκης ἐν τῷ ἀγωνί ἱπποῖς ἑλόντων, Η. 5, 21. «ἀγώνιον ἐν δόξῃ εὐχος θέμενος» = πρὸς τὴν ἐν ἀγωνί νίκην ὡς πρὸς κλέος βλέπων, Ὁ. 11, 66. ἐπὶ ἀνθρώπων «Ἀνακρέων εὐχος Ἰωνων» = τὸν Ἰώνων καύχημα καὶ δόξα Ἀντιπ. Σιδ. 73 (7, 27). τὸ ποθοῦμενον, «ἐν γέ μοι εὐχος ὁρέξασθε» = χορηγῆσάτε μοι Σοφ. Φιλ. 1188. τὸ τάξιμον, ἱερὸν ὄφρον Πλάτ. ἐπ. 8 (6, 43), gloriatio.
Εὐχ-ος· χῶν π. Σαλαμινίους Ἡσυχ. πρόβλ. πρόχους.
Εὐχ-ρε-ω ἐν δὲ πατ' Ἀντιμαχ. ἐν Ἀθην. 11, 469, λῆ. γσ. ἀντὶ χουσεῶ.
Εὐ-χρημα-τέ-ω· πλούσιός εἰμι Πολυδ.
Εὐ-χρημα-τία, ἢ· πλούτος, εὐπορία Πολυδ.
Εὐ-χρημα-τί-στος, 2. τῷ ἐπομ. Προκλ.
Εὐ-χρήμα-τος, 2. πλούσιος, πολυχρήματος Πολυδ. 3, 109.
Εὐ-χρημονέ-ω· εὐχρηματέω Πλάτ. κωμ. ἐν Πολυδ. 6, 196.
Εὐ-χρηστέ-ω· χρήσιμος, εὐκολομεταχειρί-στος εἰμι· — τινί Πολυδ. 12, 18, 3. — εἰς τι Διοσκ. ἀπολ. Χρυσπ. Δ. Αλεξ. 7, 129. Παθ. «εὐχρηστέσθαι ὑπὸ τινος» = εὐεργετεῖσθαι Πλουτ. βασιλ. ἀποσθ. Θεμαστ. σ. 115. «κατὰ πολλὰ διὰ τοὺς ἐμπόρους» Δ. Σικ. 5, 12.
Εὐ-χρήσ-τ-ημα, τὸ· ὠφέλημα, κέρδος πλ. Κικ.

π. ὅρισμ. κακ. καὶ ἀγαθ. 3, 21, commodum.
Εὐ-χρησ-τία, ἢ· εὐκολία, ἐπιτηδεύτης εἰς μεταχειρίσιν, καὶ ἐν γέν. χρησιμότητα (κατὰ Πορφύρ. π. Στωϊκοίς = ὠφέλεια) — παρέχειν, ἀντιθ. τῷ ἀπορία καὶ δυσχρηστία Πολυδ. 2, 30, 1. «διὰ τὴν πρὸς πάντα τόπον εὐχρηστίαν τῶν Νομάδων» = ἐπειδὴ πανταχοῦ δύνανται τις εὐκόλως νὰ τοὺς μεταχειριθῇ, 9, 7, 5. πί-στωσις Δ. Σικ. 1, 79.
Εὐ-χρησ-τος· οὐδὲ Διφίλου Σουινεύς Ἐφημ. ἀρχ.
Εὐ-χρησ-τος, 2. εὐμεταχειρίστος, χρήσιμος Πλάτ. νόμ. 6, 777. — πρὸς τι Ξεν. ἀπομ. 3, 8, 5. «οὕτω πορευόμενοι εὐχρηστώτεροι γί-γνονται», Κυρ. 5, 3, 39. «— εἰς τι» Δ. Σικ. 5, 40, commodus, usualis.
Εὐ-χρήσ-τος· ἐπὶ τῷ προηγ. «— ἔχειν πρὸς τι» = εὐχρηστέω Πολυδ. 3, 73, 5.
Εὐ-χρίσ-τος, 2. καλῶς πεποιημένος ἐκκλ.
Εὐ-χρόα-στος, 2. εὐχροσάμενος Ξεν. ἱπ. 1, 17.
Εὐ-χρ-ε-ώ· ἔχω καλόν, ὀγιές χροῶμα, καλὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν Ἀριστ. Αὐσ. 80.
Εὐ-χρ-ο-ής, π. 2. εὐχροός· «εὐχρόας δέρμα» = ὠραίου χρώματος, ἀξιόλογον δέρμα Ὀδ. ε. 24.
Εὐ-χρ-ο-ία, ἢ· καλόν, ὀγιές χροῶμα, καλὴ ἐξω-τερικὴ ὄψις Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 7, 4. «ἡ εὐχροία γίνεται δι' εὐπνοίαν» Θεοφρ. ἀποσπ. 9 π. ἐ-δρωτός.
Εὐ-χρ-ο-ί-ος, 2. τῷ ἐπομ.
Εὐ-χρ-ο-ος, οὐς, 2. ἔχων καλόν, ὀγιές χροῶ-μα, καλὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν Ξεν. Αἰκ. 5, 8. «εὐχρούς χροᾶ» = ὠραίου χρώματος Θεοφρ. ὡς «χρώματα εὐχροα» Φιλογ. ἐν Ἀθην. 14, 638. εὐχροσώτερος Ξεν. Κυρ. 8, 1, 41. εὐχροσώτε-ρος Ἀριστ. πρόβλ. 2, 30. πρόβλ. εὐχρώς.
Εὐ-χρ-ο-ος, 2. πολὺν, καλὸν χρυσὸν περιέ-χων· Πακτωλὸς Σοφ. Φιλ. 393.
Εὐ-χρ-ο-μα-τί-στος· μετ' ὠφρὸν ἄνθος χρω-μάτων μετγν.
Εὐ-χρ-ο-μο-ς, 2. αἰσχροός, ἀσχήμων γλωσ-σ. rudendus.
Εὐ-χρ-ο-μ-ών, 2. τῷ προηγ. γλωσ. coloratus.
Εὐ-χρ-ω-ί, 2. εὐχρός, μόν. ὄν. καὶ αἰτ. «εὐ-χρῶν γε θαῖμα» Ἀριστ. Αὐσ. 206. «ἡπατα εὐχρῶ» Ἀριστ. μαρ. Ζ. 4, 2. «εὐχρῶν μέ-λος» Πλάτ. νόμ. 2, 655. πρόβλ. χροῶμα.
Εὐ-χρ-ω-ί-ος, 2. τῷ προηγ. μετγν.
Εὐ-χρ-ο-λία, ἢ· τὸ ἔχειν καλόν, ὀγιανδόν γυ-μὸν, καλὴ, νόστιμος γεύσις εὐχρώμων πραγ-μάτων Ἀθην. 3, 87.
Εὐ-χρ-ο-λο-ς, 2. καλὸν ἔχων γυμνόν, νόστιμος Θεοφρ. δθ. καλὴν γεύσιν ἔχων Ἀθην. 7, 282.
Εὐ-χρ-ο-λί-ος, ἐπὶ τῷ προηγ. κατὰ τρόπον νό-στιμον Ἰπποκρ.
Εὐ-χρ-ο-μία, ἢ· εὐγυλία, καλὴ γεύσις Ἰπποκρ.
Εὐ-χρ-ο-μο-ς, 2. εὐχρόος, καλὸν γυμνόν καλὴν γεύσιν ἔχων Ποσειδων. ἐν Ἀθην. 14, 649. εὐχροσώτερος Πλουτ. συμπ. 6, 3.
Εὐ-χρ-ω-τος, 2. εὐκολοβιάστος μετγν. π. Σχολ. Ἰλ. σ. 612. ἐξηγῆται δι' αὐτοῦ τὸ ἐανός.
Εὐχ-ω-λή, ἢ (εὐχρῶμα) 1) τὸ τάξιμον, «οὕτ' ἄρ' ὅς' εὐχωλῆς ἐπιμύφεται οὐδ' ἐκατόμβης» Ἰλ. α. 93. «εὐχολῶς ἐπιτελεῖν» Πρ. 2, 63. ἢ δέσις, ἱεσις, «οὐσιεσι καὶ εὐχολῆς

ἀγανθῆναι Ἰλ. ι, 449· «ἀλλὰ οἱ εὐχολέων οὐκ ἔλθοι Φοῖβος» Ἡσ. ἀσπ. 68· «εὐχολὴν ποιεῖται ἐς ἕκαστον» = προσεύχεται δι' ἕκαστον Λουκ. θεά Συρ. 29· «τῶν εὐχολέων ἐπαίνει», 28· 2) ἡ μεγαλαυχία, ὁ κομπασμός, «πῇ ἔβαν εὐχολαί ὅτε δὴ θάμεν εἶναι ἄριστοι» Ἰλ. θ, 229· φωνὴ ἀγαλλιάσεως, νίκης, ἀντιθ. τῷ οἰμῳγῇ Ἰλ. θ, 64· τὸ ἀντικείμενον τῆς μεγαλαυχίας «καὶ δὲ κεν εὐχολὴν Πριάμω λίποιεν Ἑλένην», 8, 173· «τέκνον, ὁ μοι εὐχολή κατὰ ἄστυ πέλλοσθετο πᾶσι τ' ὄνειρα», χ, 433· νίκη, τίρφης, χαρὰ Ἠσὺ, precatio, votium.

Εὐχολιματος, 3' 1) διὰ ταξίματος δοποχρεωμένος, ἀντιστοιχοῦν τῷ «εὐχολὴν ἐπιτελλόντες» Ἡρ. 2, 83· «ὅταν = ludi votivi Δ. Κασ. 79, 9· 2) = εὐκαίτος Πολυδ. 5, 130.

Εὐχωνίδας· Ἀστυπαλαίους τις Ἐπιγρ.

Εὐχώρητος, 2' χωρητικός, εὐρύχωρος μτγν. παθ. «ὅν ὅστιν εὐχερώς θέσθαι ἐν ταῖς εἰσόδοις» Ἐτ. Μ. 285, 16, caxax.

Εὐ-χώριστος, 2' εὐκόλοχώριστος Θεοφρ. αἰτ. φωτ. 4, 6, 8.

Εὐ-χώρος, 2' εὐρύχωρος Πτολ.

Εὐχωστος, 2' εὐκόλοχωστος ἄμφ.

Εὐ-ψάματος, 2' ἀμυώδης· «ἡτῶν Ἀντ. Σιδ. 14 (6, 223), areponus.

Εὐ-ψηλάφητος, 2' εὐαφής, εὐθίκτος, εὐκολογνίκτος ἄρ. λεξ.

Εὐ-ψηφίς, ἴδος, 2' καλὰς ψήφους, χάλικας ἔχων Νον. Δ. 10, 163.

Εὐ-ψοφος, 2' καλόηχος Δ. Χρυσ.

Εὐ-ψυχτος, 2' εὐκόλως ψυχραίνόμενος, δροσιζόμενος Ἀριστοτ. προελ. 2, 26·

Εὐ-ψυχέω· ἔχω εὐψυχίαν, εἶμαι γενναϊοκαρδός Πολυδ. 3, 28· εὐψύχει = hayo pia anīma· ἡπερφηναίτο τοῖς νεκροῖς, καὶ ἐπεγράφατο ἐπὶ λίθων ἐπιταφίαν Ἐπιγρ. ἀδ. 721 (244).

Εὐ-ψυχής, 2' ἡδέως ψυχρός, δροσερός Ἡρωδ. 6, 6, 5· «εὐψυχέστερον τὸ χωρίον», 1, 12, 3, frigidus.

Εὐ-ψυχία, ἡ· ἀνδρεία, γενναιοψυχία Αἰσχ. Περ. 318, ἀντιθ. τῷ κακοψυχία Πλάτ. νόμ. 7, 791· μετὰ τοῦ ἀνδρεία Δημ. 61, 24, πλ. Πολυδ. 2, 69, 5, magnanimitas.

Εὐψύχης· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐψύχιος· ἀνδρ. ὄν. Φωτ.

Εὐ-ψυχος, 2' α) ἀνδρείος, γενναϊοκαρδός· θράσος Αἰσχ. Περ. 386· «πρὸς τὸ ἰέναι τοῖς ἐναντίοις εὐψυχότατοι ἀν εἶεν» Θουκ. 2, 11· «τὸ ἀφ' ἡμῶν ἐς τὰ ἔργα εὐψυχον» = ἡ ἡμετέρα ἐπιτομία, 2, 39· καὶ· τίχην Ἀθῆν. 3, 102· 6) λίαν ψυχρός Θεοφρ. animosus.

Εὐ-ψύχως· ἐπὶ τοῦ προηγ. - καὶ προθύμως Ἐν. ἡπκάρ. 8, 21, animoso.

Εὐω, ἰων. καὶ π. Λουκ. εὖω· φλέγω, καψάλλω, π. Ὀμ. συνηθ. ἐπὶ χρίων, ὡν αἱ τρίχες, πρὶν τοὺς ψήσωσι, καψάλλονται Ὀδ. ε, 300· καὶ παθ. «σῶς εὐόμενοι» Ἰλ. ι, 468· «πάντα δὲ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὄφρα εὖσεν αὐτῇ» = περιέφλεξεν, ἐκαψάλετο τὰ ἄρδια Ὀδ. ι, 390· μτγ. ἐπὶ κακῆς γυναικὸς «ἀνδρα εὖει ἄτερ δαλοῦ» = τὸν κατεῖ χωρὶς θαυλὸν Ἡρ. ἔρ. 703· ἐπὶ τοῦ πυρός ἐφαίνω, ψήνω ὡς ἐπιζήτητον σχῆμα λόγου Δουκ. Διέξ. 11·

ἀλλαχὸς φαίνεται ὅτι ἡ λεξ. μεθ' Ὀμ. καὶ Ἡσ. δὲν ἦτο ἐν χρῇσι. π. Πολυδ. ἀναφέρεται μετὰ τοῦ ἀφροσύ, 6, 91, utro.

Εὐ-ωδέω· ἔχω, διαδίδω ὁσμὴν εὐάριστον μτγν.

Εὐ-ώδης, 2' καλῶς, εὐάριστως μυρίζων· = θάλαμος Ἰλ. γ, 382· «κοπάρισσος Ὀδ. ε, 64· - ἑλαιον, 6, 339· - ἄνθος καὶ ἄδυνον Πινδ. Ν. 11, 41 καὶ Ὀ. 7, 32· «ἑλαίας καρπός» Αἰσχ. Περ. 609· - φλόξ Ἀγ. 583· «ἡποι Ἀριστ. ὄρν. 1067· καὶ περ, - τόπος Πλάτ. συμπ. 196· εὐωδέστατος, Φαίδρ. 230· τὸ εὐώδες = εὐωδία Πλουτ. συμπ. 4, 1, 3, odoratus.

Εὐ-ωδία, ἡ· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, εὐωδία, καλὴ μυρωδία Πλάτ. Τιμ. 65, εἰς τὸν πλ. Ξεν. συμπ. 2, 3, πλ. θυμίαμα Διοδ. 1, 84.

Εὐ-ωδιάζω· δίδω καλὴν ὁσμὴν μτγν. - ὁσμὴν = ἐκπέμπο μυρωδία καλὴν ἀπ' ἑαυτοῦ, Ὀ'. Παθ. εἶναι εὐώδης, τερπνῶς ἀσπράννομαι Στραβ. 15, 721.

Εὐ-ωδίζομαι· αἰσθάνομαι ἀπὸ τινος ὁσμῆν καλὴν Σ. Ἐμκ. κ. μαθ. 11, 227.

Εὐ-ωδίζω· εὐωδιάζω.

Εὐ-ώδιμος, 2' εὐώδης.

Εὐ-ώδην, ἴνος, 2' εὐκόλως ὠδίνων, γεννῶν, καρποφόρος· «Ρεία Ὀπκ. μυν. 3, 19, καὶ παθ. «Διὸς γενέθλη» Νον. Δ. 14, 148.

Εὐωδίνος, ἴσφ. ἀντὶ εὐδύνος ἡ εὐδανός Ἠσὺ.

Εὐωδιός, ἴσφ. ἀντὶ ἔρωδιός Ἀρχαδ. 39, 20.

Εὐ-ώδεις· εὐώδην μτγν.

Εὐ-ώδω-ποιός, 2' εὐωδὲς τι ἀποτελὼν Δ. Ἀρεοπ. σ. 85.

Εὐ-ωδός· ἴδ' εὐώδης.

Εὐ-ωδῶς· ἐπὶ τοῦ εὐώδης, ὃ ἴδε.

Εὐωδία· ὄν. κύρ. Σουδ. ἰα. ἴσφ. ἀντὶ εὐ-νείης.

Εὐώεις, 2, ἴσφ. ἀντὶ εὐρώεις Ἡρωδ. π. μυν. λεξ. 14, 20.

Εὐ-ώλενος, 2' ὠραίας ἔχων ὠλένας, ἥτοι πᾶσι τῆς χειρὸς, ὠραίους βραχίονας· Κυράνα Πινδ. Π. 9, 17· «ὀξεία Ἑδρ. Ἰππ. 601.

Εὐ-ώλος, 2' ἴδ' ὠλος.

Εὐ-ωμοσία, ἡ· εὐορκία Ἡρῶν. ἐπιγ. σ. 205.

Εὐών· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Εὐ-ώνητος, 2' εὐώης, εὐκολογράφτος, εὐθηνός Στραβ. 5, 4, 12.

Εὐ-ωνία, ἡ· εὐθηνία Πολυδ. 2, 15, 4, vilitas.

Εὐ-ωνίζω· κάμνω παλῶ τι εὐθηνά, Ὀ'.

Εὐ-ωνος, 2' καλὴν ἔχων, μετὰν τιμῆν, εὐ-θηνός· αὐτὸ εὐωρ εὐωνότατος Πλάτ. Εὐθουδ. 304· ἀφίλοι εὐωνότατος Ξεν. ἄπομ. 2, 10, 4· «οἷτον εὐωνον ὀνοῦμενοι» Δημ. 19, 218· νόμισμα Ἀριστοτ. καὶ μτγ. αὐθῶνα πανταχὶ τὰ κακὰ γέγονε» Πολυδ. 4, 35, 15, σαρκρ. εὐωνέστερος Ἐπιγρ. ἀρμ. ἐν Ἀθῆν. 10, 424, vilis.

Εὐ-ώνους, ἐπὶ τοῦ προηγ. Ἄθαν. vile.

Εὐωνύμεια, ἡ· 1) πολ. Καρίας, κατ. Εὐωνομεῖς Στ. Βοξ. 2) δῆμος Ἀττικῆς τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς Στ. Βοξ. κατ. Εὐωνομεῖς, πλ. Εὐωνομεῖς Αἰσχ. ἐξ Εὐωνομένων Στ. Βοξ. ἴδ' Εὐώνυμος.

Εὐ-ωνομέομαι· καλὸν τι ὄνομα ἔχω, εἶμαι περίφημος, ὀνομαστός Εὐστ. clareo.

Εὐωνύμη, ἡ μήτηρ 1) τῶν Εὐμενίδων, κατὰ τινάς = Γῆ Σχολ. Αἰσχιν. 1, 188' 2) τῆς Ἀφροδίτης μετγ. 3) γυν. ὄν. Ἐπιγρ. Εὐνομία.

Εὐωνυμία, ἡ Εὐωνόμεια 2) Στ. Βυζ.

Εὐωνυμιάνας ἄγγειογράφος Ἐπιγρ.

Εὐωνυμίδας Ὀθηλαῖος Ἐπιγρ.

Εὐωνύμιος Ἀθηναῖος Ἐπιγρ.

Εὐ-ωνόμιος, 3' Εὐώνυμος Κόρινθα π. Ἀπολλων. ἄντων. σ. 136.

Εὐωνομεῖται, οἱ φύλη τις ἐν Αἰθιοπία ἐπὶ τῆς θυτ. ὁχθης τοῦ Νεῖλου Στ. Βυζ.

Εὐώνυμος, ἡ 1) = εὐωνυμία Στ. Βυζ. 2) ἡ μικροτέρα τῶν Αἰπάρων νήσων ἐν τῇ Μεσογείῳ Στραβ. ὁ Διοδ. καὶ Πομπ. Μετ. καλοῦσιν Ὀσσεῶδη, τὰ ὄνδ. Lissa Bianca.

Εὐώνυμος 1) α) υἱὸς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς ἀφ' οὗ ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος Εὐωνυμία Στ. Βυζ. ἴδ' Εὐωνόμεια β) υἱὸς Κηφισσοῦ, πατ. Αὐλίδος Στ. Βυζ. γ) Αὐλίδης, γ) Ἀθηναῖος Αἰολίδης Ἐπιγρ. 8) ἄλλ. Ἐπιγρ. 2) (ἴδε τὸ προηγ. 1) = Εὐωνόμεια Ἡσῦ. 3) φύλη ἐν Ἑσείῳ κατὰ τὸν ἐν Ἀττικῇ δῆμον κληθεῖσα Στ. Βυζ. 4) μία τῶν Αἰολικῶν (Αἰπάρων) νήσων ἴδε τὸ προηγ. ἐν 2) Στραβ.

Εὐ-ώνυμος, 2' ἔχων καλὸν ὄνομα, περίφημος, ἔξακουστός, ἔντιμος - Ἀστερίη Ἡσ. θε. 409' - πάτρα, πατέρες Πινδ. Ν. 7, 85, Ὁ. 2, 8 - Ἀθῆναι, Ν. 4, 19' - πόδες = οἱ ἐν ἀγῶνι τὴν νίκην ἐπενεγκόντες, 8, 47' - χάρις = ἔνδοξον ἐγκώμιον, Π. 11, 58' - ἀριστοκρατία Πλατ. πολιτ. 302' - καλὴ δίκη, ἀντίθ. τῷ αἰσχροῦ = ἔντιμος, νόμ. 6, 754' περιέργον τὸ τοῦ Λοκ. «λόγος εὐώνυμος» = ἔχων ἀρθόλους καλὰς λέξεις, Λεξιφ. 1' ἔχων ὄνομα εὐτυχῆ, καλὰ προσσημαίνον, «ἡ ἰσονομία τὸ τε πρόσσημα εὐώνυμον καὶ τὸ ἔργον δικαιοτάτον ἔχει» Δ. Κασ. 52, 4' ὅθ. κατ' εὐφημ. = ἀριστερός (ἐπειδὴ ἡ λέξις, ἀριστερός ἦτο δυσφημον ὄν. κατ' ὅσον ἐπιστεύετο π. τοῖς ἀρχ. Ἐλλῆσιν ὅτι αἱ Εὐσημικά, ἥτοι τὰ εὐτυχίᾳ προσσηματικὰ σημεῖα ἤρχοντο μάλιστα ἐκ δεξιῶν, διὸ καὶ ἀπέφρυνον ἵνα μὴ ἐκφράζωσι τὴν λέξ. τὴν ἀπικταῖον προσσημαίνουσαν, καλοῦντες ἀριστερός) ὁ μόν. π. τοῖς τραγ. μετὰ τοῦ δεξιῶς Ἀίσχ. Πρ. 488' - ὠλένη Σοφ. Τρ. 922, ἀλλὰ καὶ περ. Πλατ. 6, 760, συνηθέστ. π. Ἡρ. 7, 109, καὶ ἴδ. Θουκ. καὶ Ξεν. ὡς πρὸς τὴν ἀριστερὰν τοῦ στρατοῦ πτέρυγα «τὸ εὐώνυμον κέρα» καὶ «τὸ εὐώνυμον» ἀπλῶς «ἡ εὐώνυμος» = τὸ τῆς ἡλακτικῆς βένδρου Θεοφρ.

Εὐ-ώνως, ἐκίρ. τοῦ εὐωνός, ὁ ἴδ.

Εὐώπη, Μαινάς τις Ἐπιγρ.

Εὐ-ώπης, ὁ εὐώψ Σοφ. Οἶ. τ. 189.

Εὐώπιον, τό πυρὰ παρθενικὴ ἐν Τροίῃν Ἡσῦ.

Εὐώπιος, τύραννος Πρακλείας Αἰλ.

Εὐ-ώπις, ἴδ' ὅθ. τοῦ εὐωπός, ὠραίους ἔχουσα ὀφθαλμούς, ὠραίαν ὄψιν, πρόσσωπον «εὐώπιδα καύρη» Ὁδ. ζ, 113 - Σελάνια Πινδ. Ὁ. 11, 77.

Εὐώπις, ἡ 1) θυγ. Τροίχηνος, ἥτις ἔρασθη ἅς τοῦ ἰδίου αὐτῆς ἀδελφοῦ καὶ τὸν πατέρα τῆς ἀδελφονομένη μετὰ τὴν ὄψ' αὐτοῦ ἀνακάλυσιν τοῦ βδελυροῦ πάθους τῆς, ἐκρεμάσθη ἐν

διοχείρως Φυλαρχ. π. Παρθεν. ἔρωτ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Εὐ-ωπός, 2' ὠραίους ὀφθαλμούς, ὠραίαν ὄψιν, πρόσσωπον ὠραίαν, μορφοῦ μὲν οὕτως εὐωπός, ἀνδρείας δ' ἀνὴρ Εὐρ. Ὁρ. 918' «εὐωποί πύλαι». Ἰων 1611' καλῶς, ὁξέως βλέπων, - πόρρωθεν Ἀριστοτ. π. γεν. Ζ. 5, 1' «εὐωπότεραι ὀφθαλμοί» Αἰλ. Ἰσ. Ζ. 5, 47' ὁ εὐωπός = θαλάσσιος ἰχθύς Ὅππ. ἄλ. 1, 256. Εὐ-ωρίω ἀφροντιστῶ, ἀμέριμνος εἰμι ἀρ. λεξ. Εὐ-ωρία, ἡ ἀμίλεια, ἔρθυμία, ἡσυχία καὶ ἡλαρότης Λογγ. 1, υ, ἀρ. λεξ. καὶ ὁ Φωτ. ἐξηγουσιν ὀλιγωρία, incuria.

Εὐωρία, ἡ ἐπαρχία τῆς χώρας τῶν Πικεντίνων μετγ.

Εὐωρία ἀφροντιστία, διότι εὐωρίῳ Σοφ. ἀποσι. 505' κατὰ Φωτ. = ἀφροντιστῶ.

Εὐωρεῖσθαι ὀλιγωρεῖν, παρακχεῖν Ἡσῦ.

Εὐ-ωρας, 2 (ωρα) ὁ ἐν ἀρμολίῳ καιρῷ - γάμος = ὁ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας Σοφ. ἀποσι. 200' - γῆ = καρποφόρος Ἡσῦ. 2) (ωρα) ἀφροντισ, ἀμέριμνος - Οὐίαν Εὐωρα. ἀποσι. 102.

Εὐ-ωρος, 2' ἀπαραφύλακτος, κατ' ἀντίφρασιν παρὰ τὸ εὐ ὥρεῖν καὶ φυλάσσειν Ἐτ. Μ. Εὐ-ώροφος, 2' εὐόροφος Σχολ. Λυκοφρ. 350. Εὐωφελίνος ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Εὐ-ωχεύω τῷ ἔπομ. διὰ συμποσίου ὑποδέχομαι ἀμφ.

Εὐ-ωχέω φιλεύω - τινὰ = προσφέρω τινὶ γεῦμα Ἀριστ. σφ. 341' «εἰ τινὲς σε τιμῶσιν ἀντασπάσου καὶ εὐώχει αὐτούς» Ξεν. Κυρ. 5, 5, 42' καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, καλῶς τρέφω Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 6' καὶ μετ. ἐπὶ πνευματικῆς ἀπολαύσεως, «οἱ τοῦτους εἰσιτάκασιν εὐωχούντες ὧν ἐπεθύμουν» Πλατ. Ὀργ. 518 μετὰ διπλῆς αἰτ. «πολλὰ καὶ ἡδὴ εὐώχουν ὁμάς» = ἐπιλοξένουν ὁμάς μὴ πολλὰ εὐχαρίστα καὶ τερπνά, 522' «= τινὰ κενὸν λόγων» Θεοφρ. χαρ. 9, 1' συνηθέστ. παθ. μετὰ μέσ. μέλ. = φιλοξενοῦμαι, γεύομαι καλῶς «ἥδη γὰρ εὐωχούμεθα» Ἀριστ. ἐκκλ. 717' «ἀπώσιν εὐωχήμενοι», Λυσ. 1224' «ἐπειδὴν εὐωχήμενοι δὲρίζωσιν», ἐκκλ. 804' «ὡς ἔθυσαν καὶ εὐωχόμεσαν» Ἡρ. 1, 31' «κρέα εὐωχόμε» Ξεν. Κυρ. 1, 3, 6' μετὰ γεν. Ἀριστ. σφ. 1306' «τὰ ἐπινίκια» = τὴν νικητήριον ἑορτὴν μετὰ συμποσίων τελοῦ Λοκ. καταπλ. 80' - γάμους καὶ ἄλλ. μετγ. ἐπὶ ἀλόγων ζώων = ἀφθόνως τρέφομαι, βύσκει Ξεν. Ἀν. 5, 3, 11' καὶ μετ. «εὐωχοῦ τοῦ λόγου» Πλάτ. πολ. 1, 352' περὶ τῆς παραγωγῆς τῶν εὐωχία, οὐρίω.

Εὐ-ώχησις, ἡ εὐωχία μετγ.

Εὐ-ωχητέος, 3' β. ἐπὶ τοῦ εὐωχέω Μαξ. Τυρ.

Εὐ-ωχητήριον, τό διασκεδάσεως τόπος, ἐξήγησ.

Εὐ-ωχητής δαιτυμῶν, συμπότης Σχολ. Μεχ.

Εὐ-ωχητικός, 3' εἰς εὐωχίαν ἀνήκων.

Εὐ-ωχία, ἡ ἡδυσπείθεια, καλοπείθεια, εὐθυμία, ἴδ. ἐν συμποσίῳ Ἀθην. 8, 363, εὐθα ἔχῃ «οὐκ ἀπὸ τῆς ὀχλῆς, ἣ ἐστὶ τροφῆς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κατὰ ταῦτα εὐ ἐκείνῃ», συνηθ. τὴ γέμει Ἀριστ. Ἀχ. 1009 ὁ δὲ Πλάτ. συνάπτει καὶ «περὶ πότους τε καὶ εὐωχίας», πολ. 1, 329

- ἄπρὸς μίθας καὶ τινὰς ἄλλας τυιαύτας εὐωχίας τραπέζης» Πολυδ. 2, 4, 6, ἀντιστοιχεῖ δὲ τῷ «δαψιόσῃ ἐπιτηδεύων» δδ. ἐν γέν. = σιτηρέσιον, 3, 92, 9.
- Εὐ-ωχ-ιάζω· εὐωχέομαι Λιβαν.
- Εὐ-ώψ, ὥπος, 2· εὐωπής· ἐν γέν. ὥρατος· παραϊά Σοφ. Ἀντ. 526· ἰνὸν ἀπὸ Λυκοφ. 23· «εὐώπα πέμψον ἄλκάν» = ὥραταν, εὐτυχῇ Σοφ. Οἱ. τ. 189, pulcher.
- Ἐφ-ά, δωρ. ἀντί ἐφη, γ'. ἐν. παρτ. τοῦ φημί.
- Ἐφ-ά-νθη, π. = ἐφάνθη, γ'. ἐν. ἀορ. τοῦ φαίνω.
- Ἐφ-ά-βι-κός, Ἐφ-ά-βος, δωρ. ἀντί ἐφ-βι-κός, ἐφ-βος.
- Ἐφ-ά-βος, Ἰδ' ἐφ-βι-κός.
- Ἐφ-α-γ-ί-ζω· τῷ ἐπομ.
- Ἐφ-α-γ-ί-στε-ύω· φυλάττω τὰ ἱερὰ ἔθιμα εἰς τὴν ἀκαταγιστεύσας ἂν χρῆν' Σοφ. Ἀντ. 247.
- Ἐφ-α-γ-ν-ί-ζω· ἀφιερώ καὶ προσφέρω θυσίαν, ἰδ. νεκρικός θυσίας· ἀτάφω τε κρύψαι καὶ τὰ πάντα ἐφαγνύσαι = καὶ πᾶσαν ἄλλην τιμὴν ἐπιπροσθεῖναι Σοφ. Ἀντ. 196· πρὸς δλ. ἀφαγνύζω.
- Ἐφ-α-ι-μ-ά-σ-ω· ἔκαμπτω, μτγν.
- Ἐφ-α-ρ-έ-σ-ο-μαι· ἐκλέγω ἐν Δ. Κασ. 49, 48· ἐφηρημένος = πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐκλεγεγμένος Θουκ. 4, 38· καὶ ἀφαιρεῖν ἐνέργ. καὶ παθ. ἐφαίρεθις Δελφῶν ἐπιγρ.
- Ἐφ-ά-κ-ο-μαι, βοιωτ. ἀντί ἐπακέομαι Ἐπιγρ.
- Ἐφ-ά-λ-ος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς ἁλός, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, παραθαλάσσιος Φωτ.
- Ἐφ-α-λ-ο-κ-ύ-θ-ρας· ἀντί ἐφ-α-λ-ο-κ-ύ-τ-ρας· παρα-σίτου δν. Ἀλκιφρ. 3, 64.
- Ἐφ-ά-λ-λ-ο-μαι (ἄλλομαι)· πηδῶ ἐπάνω, ἰδ. ἐν ἐχθρ. σημ. π. Ὀμ. μόν. ἐν τῷ ἀορ. συγκ. «ἐπάλτο τινι» Ἰλ. φ. 140· «Τρώεσιν ἐπάλ-μενος», λ. 489· «οὐδ' ἔδουρ' ἐπάλμενος», λ. 421· «ἐπάλμενος ἐγγαί» Ὀδ. ξ. 220· ὁ τόπ. «ἐπάλμενον» (ὅπου συμπικνύει σημ. ἐχθρική) ἔπων = ἐπὶ τῶν ἀρμάτων πηδῶν Ἰλ. η. 15· «κῶσσε δέ μιν περιφύς ἐπάλμενος» = πηδῆσας ἐπάνω του, πιδῶν εἰς τὸν λαίμαρνον του Ὀδ. ω. 320· «ἐς Αἰθίοπας ἐπάλτο» Πινδ. Ν. 6, 52· «ἐπὶ τὸν οὐδὸν ἐφ-α-λ-λό-μενος» Πλάτ. Ἰων 535· π. δὲ μτγν. πρ. «τοῖς ἔπκοις ἐφ-α-λ-λο-θαί» Πλουτ. γαμ. παραγγ. α 413, insillio.
- Ἐφ-α-λ-μος, 2· ἄλμυρ, ἄλμυρῷ ὕδατι ἐντεθει-μένος, παρσκευασμένος· «βρώματα ἐφ-α-λ-μα» = φαγητά μαρινάτα Πλουτ. συμπ. 6, 2, 1.
- Ἐφ-α-λος, 2· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, παρά τὴν θάλασσαν καίμενος, ἐπὶ πόλειαν Ἰλ. δ. 538· κλισίαν Σοφ. Αἴ. 190· «ἡ ἐφ-α-λος» (δηλ. γῆ) = ἡ παραλία Λουκ. Ἐρωτ. 7· ἐπὶ τῆς θαλάσσης· «ναὸς = ἄνωθεν τῆς θαλάσσης πλοῖον ἀν-τίθ. τῷ ὕψαλι Ποσειδί. π. Ἀθην. 13, 596.
- Ἐφ-α-λ-ώ, δωρ. ἀντί ἐφ-ηλῶ.
- Ἐφ-α-λ-σις, ἡ· ἐπιπηδήσεις, ἐφ-ορμήσεις.
- Ἐφ-ά-μ-α-ν, δωρ. ἀντί ἐφ-άμην μ. παρ. τοῦ φημί.
- Ἐφ-ά-μ-α-ρ-τ-ά-νω (Ἰδ' ἀμαρτάνω)· εἰς ἀμαρ-τημα, σφάλμα προσεῖτε ὑποπίπτω ἢ καὶ ἄλ-λον πρὸς τοῦτο ἔξαπατῶ, Ὁ. poco.
- Ἐφ-α-μ-α-ρ-τέ-ω· ἐφομαρτέω.
- Ἐφ-ά-μ-α-ρ-τος, 2· σφάλλων, ἀμαρτάνων μτγν.
- Ἐφ-η-μ-ά-ρ-τω, ἐπὶ. τοῦ προηγ. σφαλέρω, ἀμπερτωδῶς μτγν. recesser, ἰδ.
- Ἐφ-α-μ-ά-ω· ἐπαμάω.
- Ἐφ-ά-μ-ε-ρο-ς, δωρ. ἀντί ἐφημερος.
- Ἐφ-ά-μ-ι-λ-λος, 2· τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀμίλ-λης, ἐφ' ᾧ τις ἀμιλλᾶται, «ἐφ-α-μ-ι-λλου τῆς εἰς τὴν πατρίδα εὐνοίας ἐν κοινῇ πᾶσι κειμένης» = ἐν καὶ πάντες εἰς τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην δυνάμει τὴν ἀμιλλῶνται Δημ. 18, 320· «ἐφ-α-μ-ι-λλων ποιεῖν τὸ ποιεῖν ἀλλήλους εἰς = τὸ εὐεργετεῖν ἀλλήλους, ἀμιλλῆς ἀντι-κείμενον ποιεῖν, 20, 102· ἀμιλλῶμαι πρὸς τι, πλησιάζω, ὁμοιάζω, «οὐδεὶς τούτῳ ἐφ-α-μ-ι-λλος γίγνεται» Σεν. ἀπορ. 3, 3, 12· «τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι» = ἐφίσταται, ζηλοῦν Ἰσοκ. 1, 12· «ἐφ. τοῖς μεγίστοις» Πολυδ. 32, 23, 3· ἐπὶ. -ως Πλουτ. Κλεομ. 39, aemulator.
- Ἐφ-α-μ-ι-λ-λ-ως, ἐπὶ. τοῦ προηγ. ἐφ-ηλῶς Ἐτ. Μ. 506, 42, aequaliter.
- Ἐφ-ά-μ-ι-ος· Εὐφήμιος, ἱων. Διὸς Πούχ.
- Ἐφ-α-μ-μα, τό· ἐφ-α-μ-ι-ος, εἶδος παχέας χλα-μύδος Πολυδ. 2, 28, 8, sagum.
- Ἐφ-α-μ-μ-α-τί-ζω· ἐν αὐτῷ συνδέω μτγν. alligo.
- Ἐφ-α-μ-μ-ος, 2· ἀμυδῆς θαοφρ. (ἰσφ. ὕψα-μ-μος) αἰτ. φωτ. 3, 6, 3, apenosus.
- Ἐφ-α-ν, ἀολ. καὶ ἑπ. ἀντί ἐφ-ασαν, γ'. πλ. παρ. τοῦ φημί Ὀμ.
- Ἐφ-α-ν-δ-ά-νω (Ἰδ' ἀνδάνω)· ἀρσέσκω, γίνομαι ἀρσστός Ὀμ. μόν. «ἡ (βουλὴ) ῥα θιαοῖν ἐφ-αν-δανε μητιώσιν» Ἰλ. η. 45· ἀλλ. ἐπιανδ-ά-νω, η. 407· «τοῖσιν δ' ἐπ-η-ν-δανε μύθος» Ὀδ. π. 406· «οὐ γὰρ τοῖς μὲν Κύπρις ἐφ-ανδανε» Ὀμπ. ἀλ. 4, 3· 3· «ὁ μοι ἐπιανδάνει αὐτῶν» Ἀπολ. Ρ. 3, 171· ἐπιανδανε Μουσ. 180, com-riacoo.
- Ἐφ-ά-νη, γ'. ἐν. π. ἀορ. 6· τοῦ φαίνω Ὀμ.
- Ἐφ-ά-πα-λος, 2· ἀπαλὸς Γεωπ. 10, 78.
- Ἐφ-ά-πα-ξ, ἐπὶ. μίαν φοράν μόνον Λουκ.
- Ἐφ-α-π-λ-ώ· ἐφ-α-π-λ-ώνω τι ἐπάνω = γράσσειν ὅσωντα Ὀρφ. Ἀργ. 1341· γούτα Βάδρ. 95, 2, scripando.
- Ἐφ-ά-π-λ-ω-μα, τό· κοιν. «πάπλωμα σ τοὺς τάπητας οὗς οἱ παλαιοὶ μεταβολαῖς τὸν λέ-ξων, ἐν πρὸς ἐν φράζοντες ἐφ-α-π-λ-ώ-ματα ἐρ-μηνεύουσιν» Εὐστ. Ἰλ. 1347, 204.
- Ἐφ-ά-π-λ-ω-σις, ἡ· Ἰδ' ἐφ-α-π-λ-ώ-μα.
- Ἐφ-α-π-τ-έ-ον (ἄπτω)· προσοτέον, μτγν. al- ligundum.
- Ἐφ-α-π-τ-ί-ς, Ἰδός, ἡ· ἱπενδύτης ἀνδρῶν ἐν πολέμῳ Πολυδ. 5, 194, apatum.
- Ἐφ-α-π-τ-ός, 2· ὑπὸ θεοῦ τεταραμένος Ἡσυχ.
- Ἐφ-α-π-τ-ί-ς, Ἰδός, ἡ· ἐφαπτίς Ἰωσ.
- Ἐφ-ά-π-τω, ἰων. ἐπάπτω 1) συνάπτω (κατὰ Φωτ. κυρ.) α ἐπὶ τοῦ βῆσαι λευομένου τὸν ἱμάτα τοῦ ὑποδήματος· α μὴ καθέλοι μιν αἰὼν πότμον ἐφάψαις ὀφθαλόν = μοῖραν ἀ-τεκνίας ἐπιβαλὼν Πινδ. Ὁ. 9, 64· οὕτω καὶ παθ. «Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφ-η-π-ται» = εἰσὶν ἐπι-κρεμμένα Ἰλ. ε. 15, καὶ συχνὰ συχνῶ. ἐπὶ ἐπικειμένης ἀτυχίας, ὡς ζ. 241· α ὡς ἤδη Τρώεσιν ὑλέρου πέτραν ἐφ-η-π-ται, η. 402· καὶ ὁμ. α ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νείκος ἐφ-η-π-ται, φ. 513· α τούτῳ ὡς ἐφάψεν τὸ-δε = ἐπιχειρήσῃ Σοφ. Τρ. 928· πρὸς ἀλθ-ουσα ἢ φάπτουσα» Ἀντ. 49, ἀμφ. 2) μίς, ἐπιχειρῶ, ἐγγίζω, φηλαφῶ, συνήθ. τινὸς τι

= τί μ' α' τι, «ἐπὶ χεῖρεσσιν ἐράφειαι ἡπεύρη»
 'Οδ. ε, 348' «ὀχέων χειρὶ» Πινδ. Π. 9, 11' «σποῖας ἄλλας ποδοῖν» = εὐλας μεγαλειότερον
 ἐπιτυχῶν, Ν. 9, 47' «ὄρις ῥησίαν ἐράφεται»
 Δισχ. Ικ. 407' «ἐράφονται γὰρ οὐ ταῦται μόναι»
 = διὰ χειραφίας Σοφ. Οἰ. Κ. 803' «ἐκ-
 της ἐραφαί πατρός», Αλ. 1151' «τῆς κεφαλῆς
 ἐρήφατο» Ἀριστ. πλ. 728' καὶ πεζ. αὐχί-
 σπαν. ἐν τῇ κυρ. σημ. καὶ μετ. «ὁπόσοι τῶν
 περὶ φύσεως ἐφήφαντο ζητημάτων» Πλατ.
 νόμ. 10, 891' «λόγων Πινδ. Ο. 9, 13' «μαν-
 τευμάτων τέχναις» = ἐπιχειρεῖν, Π. 8 63' -
 ἐπιτηδεύματων Πλάτ. πολ. 3, 394' καὶ πνευ-
 ματικῶν τὴν ἐκπληροῦν, «τοῦ ἀληθοῦς», Κρατ.
 212' ἀληθείας, Τιμ. 90' μετὰ τῆς προσθή-
 κης-ἐπιστήμης, πολ. 7, 504' «μνήμη, Φαιδρ.
 253' «αἰσθῆσαι τινός, Φαιδρ. 65' ἰδιαιτέρως
 «ἐξέως ἐπαμμένους» μετὰ καλλογῆς κεκοσμη-
 μένους Ἡρ. 1, 199' «ἐδρίσκεσθαι εἰς σύνθεσιν μετὰ
 τινος, λαμβάνειν μέρος εἰς τι, «καθαροῦ ἐρά-
 πτεσθαι» Πλάτ. Φαιδρ. 67' ὁ Πινδ. συνάπτει
 αὐτὰ μετὰ δοτ. «οὐδ' ἀκράντοις ἐράφατ' ἔπε-
 σιν», Ο. 1, 86' «κελεύουσιν ἀπλόας ζωᾶς ἐρα-
 πτοῖμαν», Ν. 8, 36' π. Θεοκρ. ἀπολ. ἐρα-
 φάσας = ἄς ἀκολουθήσῃ ἐσφ. ἐρεψάσθω, 9,
 2, alligio.

Εφ-απ τῶδης, 2' ὁμοιος ἐφαπτίδι Φωτ.

Εφ-άπτωρ, ορος, ὁ ὁ ἐγγίζων, ψηλαφῶν -
 ἰοδς Δισχ. Ικ. 530' πρὸλ. - βύσιον, μετὰ πα-
 τριώδους σημασι. τοῦ Ἐπαφρος, 708, captator.

Εφαρμόν - ἀρθευτὸν πεδῖον Ἡούχ.

Εφ-αρμογή, ἡ συνάφεια, συγκόλλησις «ὁ
 κανὼν ἀπευθύνει τὰ λοιπὰ τῇ πρὸς αὐτὸν
 ἐφαρμογῇ καὶ παραθέσει συνεδμοῖων» Πλουτ.
 πρ. ἡγεμ. ἀπαιδ. 2, coherentia.

Εφ-αρμόζω, συνηθ. ἐφαρμόττω προσαρμό-
 ζω, ἐνώων, συγκολλῶ «πάντα δὲ οἱ χρῶ-
 κόμοι ἐφήρμοσε Παλλὰς» Ἡσ. ἔρ. 76' «σχοί-
 νω ἐφαρμόσων» Θεοκρ. 1, 53' «λόγων τε πί-
 στιν ὧν ἔχεις ἐφαρμόσαι» = τοὺς λόγους πι-
 στεύσαι Σοφ. Τρ. 620' «τὰς δαπάνας ταῖς
 προσόδοις» Ξεν. Ἀγασ. 8, 8' «ταῦτα γὰρ
 τοῖς ὑπὸ σοῦ λεγομένοις» = μετὰ ταῦτα παρο-
 μοιάζειν Λουκ. ἀπολ. 1' - τί εἰς τινα = ἀνα-
 φέρω, σχετίζω, ἄλ. 38' ἐφαρμοστέον = προσ-
 αρμοστέον Πολυδ. 1, 14, 8' ἀμτθ. = εἰμι ἀρμό-
 διος εἰς τι, καὶ οἱ ἐφαρμόσασαι τὰ ἔντεα» Ἰλ.
 τ, 385' «κοινὸς ἐφαρμόσει πᾶσιν» Ἀριστοτ.
 πολ. 3, 4' καὶ «ἐπὶ τι», 3, 1' καὶ «πρὸς πάν-
 τα τὰ τοῦ βίου πράγματα ἐφαρμόζειν δυνήσε-
 ται» Πλουτ. παραμυθ. εἰς Ἀπολλών. σ. 355'
 μέλ. «τοῖσι ἐφαρμόζον τῶν κεν καὶ ὅμων
 ἔχαι» Κλεαρχ. ἐν Ἀθην. 7, 317' ἐν τῇ κυρ.
 σημ. «δοῦλαν ζεύγλαν ἐφηρμόσατο» Ἀρχι-
 24 (9, 19), adaptio.

Εφ-άρμοσις, ἡ ἐφαρμογή «-τόπων καὶ
 τάξις» Τιμ. Λοκρ. 95, convenientia.

Εφ-αρμοστέος, 3' ὅστις πρέπει νὰ ἐφαρ-
 μοσθῇ Λουκ. Ιστ. 6, Πολυδ. 1, 14, 8.

Εφάρμοστος, ὁ Ὀλυμπιονίκης ἐκ τῶν Ὀ-
 πουντιῶν Λοκρῶν Πινδ.

Εφαρμόττω, ἀττ. ἀντὶ ἐφαρμόζω Ἀριστοτ.

Εφάρξαντο, κατὰ μετάθεσιν. π. ἀντὶ ἐρά-
 ξαντο.

Εφ-αρκάζω, ἀρκάζω μετ. παρῖο.

Εφ-αφίς, ἡ ἔγγις, πείσιμον «Ζηνὸς ἔφα-
 ψιν Δισχ. Ικ. 46, tactus» πρὸλ. ἐφάπτω.

Εφ-ἐβδομος, 2' ὁ τὸ ὅλον καὶ ἑξομομον ἔχει
 μέρος αὐτοῦ, ἦτος 8/7 ἰάμελ. (ἰδ' ἐπίτριτος),
 sesquiseptimus.

Εφ-εγρήσσω, ἀγρυπνῶ Ἡούχ. vigilo.

Εφ-εδείξ, τό· ἐπέδειξον, ταπεινὸν (ἐδαφος = ἐ-
 δος) Ἡούχ.

Εφεδέτα, ἀρχὴ τις ἐν Σάμῳ Ἡούχ. ἐφθ.

Εφ-έδρα, ἡ τὸ ἐδρεύειν, παραμένειν πλη-
 σίον τινός, πολιορκία Ἡρ. 1, 17, ἰων. ἐπέ-
 δρη, 5, 65' τὸ παρακαθῆσθαι Πλατ. πολιτ.
 288' φυτόν τι = ἔκπυρος Ἡούχ. insessio.

Εφ-εδράζω, ἐπὶ τινος καθήμεναι, ἐδράζω, καί-
 μαι, - τί τινι Σ. Ἐμπ. Πυρρ. 2, 211' «μηρῶ
 τὸν ἀγκῶνα» Ἠλίοδ. 1, 2' = ὁπισστηρίζω, «τὴν
 βᾶσιν τοῦ πριεσδύτου», 7, 8, ἰμπεροῦ.

Εφ-εδείξω, τό· ἐπέδειξον, ταπεινὸν (ἐδαφος = ἐ-
 δος) Ἡούχ.

Εφ-εδράνω, τό· ἡ ἔδρα, ὁ πρωκτός «τοῦ
 οἰεθόδικου τὸ μὲν ὡς ἐφ' ἐδρανὸν γλυτύνει»
 Ἀριστ. Ζ. Ἰστ. 1, 13' ἐν γέν. κάθισμα, ὁρο-
 νίον, «ἐφ' ὧν καθήνται οἱ τὰς λύρας ἔχουσι»
 Φρον. π. Παιχ.

Εφ-εδράω, ἐφεδράζω, ἐκ τούτου γίνεται τὸ
 ἐφεδρήσασθαι ὡς τι σχηματισμὸς τοῦ μέλ. π.
 Ἀντικ. Σδ. 92, (7, 161) πρὸλ. ἐφεδρήσσω.

Εφ-εθρεία, ἡ τὸ νὰ ἐδρεύῃ, καθήκει τις
 ἐπάνω ἡ πλησίον τινός «ἡ ἐπὶ τοῖς δένδροις
 σὺν ἐφεθρεία» Ἀριστοτ. Ζ. Ἰσ. 9, 9' ὅθ. τὸ
 παραμένειν, παραφυλάττειν «καὶ κατα-
 σκοπῇ» Πλουτ. Φλαμ. 8' ἐπακολούθησις, ἐπ-
 ελευσις τοῦ νήου ἀγωνιστοῦ «παικτῶν καὶ
 παλαιστῶν» Πλατ. νόμ. 7, 819' ὅθ. ἐν πο-
 λέμῳ τὸ ἐπιτηρητικὸν στρατεύμα Πολυδ. 1,
 9, 2' «ἐφεθρείας ὄντες τάξιν», 3, 45, 5, sessio.

Εφ-έδρευσις, ἡ τῷ προηγ. μετ.

Εφ-έδρευσις, ὁ ἐνεδρευτής Ψ. Χρυσ. 5, 7,
 389, insidiator.

Εφ-έδρευω, ἐπικαθήμεναι, ἐπακουῶ, στί-
 κω ἐπάνωθεν τινος «τόδ' ἄγχις τῷδ' ἐφ-
 ἐδρεῖον κάρφ φέρουσα» Εὐρ. Πλ. 55' ἐπὶ τῶν
 πτηνῶν, καθήσθαι ἐπὶ τῶν ὠν, κλωσῶν Ἀ-
 ριστοτ. Ζ. Ἰσ. 6, 3' παρακαθῆσθαι, ἰδ. ἐπὶ
 στρατῶν, ἐν ἔθρ. σημ. εἶμαι ὁπισθεν τοπο-
 θετημένος, παραμονεύω, ἔχω καρτέρη «ἐφ' ἡ-
 ρης τῇδ' ἐφεδρεύει κόρη» Εὐρ. Ὀρ. 1627' «μὴ
 ἡ πόλις ἐγγὺς ἐφεδρεύοντων Ἀθηναίων ἀπό-
 ληται» Θουκ. 4, 71' «-τοῖς ἀγαθοῖς» Δημ.
 5, 15' «τοῖς αὐτοῦ καιροῖς τὴν παρ' ἡμῶν
 ἐλευθερίαν ἐφεδρεύει», 8, 42' «τοῖς ἀνυψώ-
 μασι» Ἀριστοτ. πολ. 2, 9' «τοῖς τόποις,
 καιροῖς» κλ. Πολυδ. 18, 31, 4' ἐπὶ ἀνταγωνι-
 στοῦ, ὡς (τοποτηρητῆς) ἐντεπρόσωπος ἐπέρχου-
 μαί Λουκ. Ἐρμ. 40' ὅθ. ἐν πολέμῳ τὸν ἐπι-
 τηρητικὸν στρατὸν ἀποτελεῖ Πολυδ. 18, 15, 2'
 παραμένον, σταματοῦν Πλουτ. Φωκ. 13, insideo.

Εφ-εδρεύω, π. ἀντὶ ἐφεδράζω, ἐπικαθί-
 μαι Που. Δ. 11, 148' πρὸλ. καὶ ἐφεδράω.

Εφ-εδρεύω, ἰδ' ἐφεδρίζω

Εφ-εδρεύω, ἰδ' ἐφεδρίζω

Εφ-εδρεύω, ἰδ' ἐφεδρίζω

Εφ-εδρεύω, ἰδ' ἐφεδρίζω

Εφ-εδρεύω, ἰδ' ἐφεδρίζω

Εφ-εδρεύω, ἰδ' ἐφεδρίζω

Εφ-εδρεύω, ἰδ' ἐφεδρίζω

Εφ-εδρεύω, ἰδ' ἐφεδρίζω

Εφ-εδρεύω, ἰδ' ἐφεδρίζω

Εφ-εδρεύω, ἰδ' ἐφεδρίζω

Εφ-εδρεύω, ἰδ' ἐφεδρίζω

Εφ-εδρεύω, ἰδ' ἐφεδρίζω

Εφ-εδρεύω, ἰδ' ἐφεδρίζω

Ἐφ-ἐλκυσσις, ἡ τῷ ἔπομ. ἢ τοῦδε ἐπέκτασις ἢ ἐφέλκυσσις (εἰς τὸ λόγονδε)· Κραμ. Ἀν. 1, 263, 4.

Ἐφ-ἐλκυσμὸς, δ' τὸ σύρειν τι κατόπιν· «ἐπὶ δὲ τοῦ καὶ παραπληρωματικοῦ καὶ τῶν εἰς θεὸν ἐπιρρημάτων ἐκδηλότερος ὁ τοιοῦτος ἐφέλκυσμὸς» Εἰστ. Ἰλ. σ. 52, 24, attractio.

Ἐφ-ἐλκυστής, δ' ἐλκων τὴν πρὸς ἑαυτὸν ἢ κατόπιν τοῦ ἀρ. λέξ. attractor.

Ἐφ-ἐλκυστικός, 3· εἰς τὸ ἐφέλκεσθαι, ἐπισύρειν ἐπιτήδειος· «ψυχᾶς ἱπποδ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 43, 93· κατόπιν συρόμενος, ἐλκυσόμενος, «-ἐφέλκυστικόν», γραμ. attrahens.

Ἐφ-ἐλκῶ· τῷ ἔπομ. ἴδ' ἐλκῶ, attrahō.

Ἐφ-ἐλκω (ἐλκω), ἴων ἐπὶ ἐλκῶ· σύρω τι πρὸς τι, ἢ ὀπισθεν τινος· «ναὺς δ' ὡς ἐφέλξω» Εὐρ. Κονχ. 151· «ἥλιος ἐφέλκων λαμπρὸν Ἑσπερίου φάος», Ἰων 1149· ὀπισθεν μου τραῦδ', ὡς «ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν ἱππον» Ἦρ. 5, 12· «σύρας, 3, 113· «καλωδίων ἐν ἀσκούς ἐφέλκοντες μύκων» Θουκ. 4, 26· «κατὰ τὰς πρύμνας τῶν λέμβων ἐφέλκειν διενεούμενος τοὺς ἱπποὺς νέοντας» Πολυδ. 3, 43, 4· «τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκονται ἐπὶ τὰ πρόσθια» Ἀριστ. Ζ. Ἰστ. 8, 24· μετ. «ὁ χρυσὸς φρονεῖν βροτούς ἀξάγεται δύνασιν ἄδικον ἐφέλκων» Εὐρ. Ἠρακλ. μ. 777· «φυγοράς, Μηδ. 552· «ἀσθησιν Πλατ. Φιλ. 95· «μὴ δὲ τοῦτω ἐφέλκεσθε» = μὴ δὲ μετὰ τοῦτο ἐξαπατάσθε Θουκ. 1, 42· Συνηθιστ. μέσ. «ἔγχος = σύρω μεθ' ἑαυτοῦ τὴν εἰς τὸ σῶμά μου ἐμπεπηγμένην λόγχην Ἰλ. ν, 597· «ἡμᾶς ἐφέλκόμενοι» Πλατ. Κρατ. 439· «-τὴν κλεῖν» = μεθ' ἑαυτοῦ λαμβάνω Λυσ. 1, 13· «τὴν θύραν ἄουκ. ἔρωτ. 16· ἐν γέν. σύρω πρὸς τι, κυρ. καὶ μετ. «ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος» = σύρει πρὸς ἑαυτὸν ὁ σίδηρος τὸν ἄνδρα = τὸν ἐρεθίζει εἰς πόλεμον, εἰς τὴν φθορὰν τοῦ Ὁδ. π. 294· «ἐφέλκεται τὸ ὕδρον» Ἰσμ. Λοκρ. 102· «πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ καὶ εὖν αὐτῇ» = φέρει μεθ' ἑαυτῆς Εὐρ. Μηδ. 462· ἰδιοποιεῖμαι, «τοῦμπαλιν οὐ βούλονται» Ξεν. Κυρ. 8, 4, 32· «Μοῖσαν ὀνειρήν» Θεοκρ. ἐπ. 22, 4· «πόδες ἐφέλκόμενοι» = ὡς χωλοὶ συρόμενοι, ἀδύνατοι, παραλυμένοι Ἰλ. ψ. 696· οὕτω συνάπτει ὁ Πλατ. «χωλαίνει καὶ ἐφέλκεται», νόμ. 7, 795· π. Ἦρ. «οἱ ἐφέλκόμενοι» = οἱ ὑστεροῦντες τοῦ στρατεύματος, μένοντες ὀπίσω, 3, 105· «ἐφέλκόμενη καθυστέρουσα ἐπικουρία», 9, 40, 2, attrahō.

Ἐφ-ἐλκωσις, ἡ ἐλκωσις, ἐκπύσιν, σπάσιμον τοῦ ἔλκους Ἰπποκρ. σ. 1194, exulceratio.

Ἐφ-ἐλξίς, ἡ ἐφέλκυσμός· Ἀριστ. π.ξ. ἀρχ. 8.

Ἐφ-ἐλπίξω ἴδ' ἐπιπλίζω.

Ἐφ-ἐμειν, ἐπ. ἀόρ. 6· τοῦ ἐφίμει = θρηνεῖν.

Ἐφ-ἐννυμι (ἴδ' ἐννυμι) καὶ π. ἐπιέννυμι (δ' ἴδ' ἐννύμι, μόν. μέσ. ἐννύμι), «ἐρεσσαμένη ὁπὲρ ὤμων» Ἀγαθ. 5 (5, 276)· «ἐρεσσαμένος βολόν» ἐπὶ θάπτομένων, 9 (7, 238).

Ἐφέξατον, δ', δοῖα, ὅριστ. τοῦ ἰπέγω.

Ἐφ-ἐφξίς, π. ἐφεξίς Ὀρφ. Ἀργ. 325, ἴων ἐφεξίς Ἦρ. κατὰ σειρὰν, κατὰ τάξιν, ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου Ἀριστ. βατρ. 915· «χωρεῖτ' ἐφεξίς ὡς ἔαξεν ὁ ξένος» Εὐρ. Ἐλ. 1390· «ἐπ. ἔκοντο» Ἦρ. 5, 18· «ἐκαστον ἐφ' αἰε-

μι» Πλατ. Φαιδρ. 228· καὶ συχν. «ἐφεξίς διέλθεν» Ἰσοκ. 4, 26· «πάντες ἐφεξίς» = πάντες ἀνεξαιρέτως Ξεν. οἰκ. 12, 10· «ἐφεξίς καθιζόμενος» = εὐθὺς κατόπιν παρακαθίζων Δημ. 21, 119· «τὰ ἐφ. λεγόμενα» Πλατ. σοφ. 261· «τὸ ἐφεξίς» = τὸ ἀκόλουθον, Φαιδρ. 239· ἡ τάξις Ἀριστ. Ζ. Ἰ. 1, 6· «ἡ ἐφ. γωνία» = ἡ παρακειμένη Εὐκλείδ. μετὰ γεν. «τῆς ἀμ-βλυτάτης ἐφ. γωνοῦται» Πλατ. Τιμ. 55· μετὰ δοτ. «ἐφ. τοῦτοίς πευρώμεθα λέγειν», Φιλ. 34· καὶ ἐπὶ χρόνον = μετέπειτα, «τρεῖς ἡμέρας ἐφεξίς» Ἦρ. 2, 77.

Ἐφ-ἐξίς, ἡ· 1) ἐμπόδιος, κώλυσις 2) = ἐπισχέσις Σχολ. Ἀριστ. σφ. 337, καὶ = πρόσφα-ις, τραγ. relentiō.

Ἐφ-ἐπομαι ἴδ' ἐφέπω μεσ.

Ἐφ-ἐπειτα-καί-δέκατος, 2· τὸ ὅλον περιέχων καὶ τὸ δέκατον ἐξέχον αὐτοῦ μέρος = (18/17) Πλουτ. παρ. δημ. ψυχ. τ. 18.

Ἐφ-ἐπίω (ἐπίω), παρ. ἰστέπον, ἐπ. ἔπειον καὶ ἐπέπεσκον, μέλ. ἐφῶ Ἰλ. φ. 588, ἀόρ. ἐπίσπον, ἀπρ. ἐπισπεν, μετγ. ἐπισπῶν (ἐφεψάσθω π. Θεοκρ. μετετράπη εἰς ἐφαψάσθω Θεοκρ. 9, 2)· πηγαῖον κατόπιν τινός, καταδιώκων, στενοχωρῶν· «ὡς τοὺς Ἀτρεΐδης ἔφεπε σιὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταν» Ἰλ. λ. 177· «ἡ καὶ μαίμωναν ἔφεπ' ἔγγειν» ο. 742· «ἄγρην ἐφέπεσκον» = ἐπηγγαίναν πρὸς τὴν ἄγρην = ἦσαν μεγάλως τοῦ κυνηγίου φίλοι Ὁδ. μ. 330· 69· παρακολούθῳ στενοχωρῶ, προσβάλλω· «τό-σους δ' ἀνδρώπους ἐφέπειν καὶ πᾶσι μάχεσθαι» Ἰλ. υ, 357· ἐμπροσθεν ἐλαύνω, καταδιώκω· «ἔππου», ω, 326· «Πατρόκλῳ ἔφεπε ἔππου» = ἐδίωκε τοὺς ἔππους, τὴν ἀμαζαν ἐμπρὸς κατὰ τοῦ Πατρόκλου, π, 732· ἔγχος = τὸ ἀκύν-τιον ἐκασθενονίζω πρὸς τινα Ἰνδ. Π. 6, 33· «-κορυφὰς ὀρέων» ἐπὶ κυνηγῷ ἀναβαλόντας τῶν ὀρέων τὰς κορυφὰς πρὸς θήραν Ὁδ. ι, 121· «πέδιον = διατρέχω» Ἰλ. λ. 496· «-γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης» Ἦρ. 0ε. 365· «ὄρας Πινδ. Π. 1, 30· καὶ π. -νῆσον Ἀπολ. Ρ. 2, 384· μετγ. ἐπάγγελά τι μετέρχουμαι, ἐξασκῶ αὐτὸ μετὰ ἑλπίου» = ὁρμίνης στόμα· = μάχεσθαι, ἀγωνίζουμαι εἰς τὴν πρώτην τάξιν, καὶ ταύ-την διερχόμενος παρακινῶ τοὺς στρατιώτας νά μάχωνται ἀνδρείως Ἰλ. υ, 359· καὶ ἐν τμή-σει, «ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔπουν» Ὁδ. ξ. 195· «πόλεμον Ἀρης ἐφέπει» Σμυρνοδ. 40 (7, 296)· οὕτως καὶ συμπροσείς Πινδ. Π. 4, 294· «ῥία Ἀριστ. Θεσμ. 675· «τερπωλὰς καὶ θαλίαι» Ἀργ. λ. π. Πλουτ. πῶς δεῖ ἀκ. 11· ὅμ. «Θήδας Λίαν» Περ. 38· «Ἐίρην δὲ πάντ' ἐπέσπε ὅσα-φρόνως», 544· «πολλὰ ἐπέπουσαι» Ἦρ. 7, 8· ἀλλὰ τὸ-παραδιδάσκω = κολάζειν Ἦρ. 0ε. 220· ἴδ. «πότμον ἐπισπεῖν» = ἐπιταχύνει τὸν θά-νατον, ἐπισπεν εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον θάνατον, τὸ mortem obire = ἐκπληρῶσαι τὴν ἴδιαν τύ-χην συχν. π. Ὀμ. ἐπὶ «θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν, θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν» καὶ ὅμ. «κακὸν οἶτον. ὀλέθριον ἡμᾶρ, μάρτυρον ἡμᾶρ ἐπισπεῖν» Ὁδ. γ. 184, Ἰλ. τ. 294· «αἰὶν ἐφεπε μόρσιμος» Πινδ. Ὁ. 2, 10· ἀκολουθεῖν, ἐπὶ τῷ, ἀμύλλεσθαι, «δίκαν Φι-λοκτήταο», Π. 1, 50· Μῆσα ἐπείσθαι, -τινὶ

Ἰλ. γ, 495. «— ποσὶν τινὶ» = μετὰ τοὺς πόδας δυνάμει ἀκολουθεῖν, ξ, 521. ἐπέσποντο Πινδ. Π. 4, 133. καὶ περ. Ἦρ. καὶ ἐπὶ μ. «Ἐτι δ' ἐν ἔχθρ. σημ. καταδιώκειν» καὶ μετ. «εἰ μὴ αἱ τὴν ἐπίσπαιτο» = ἔαν μὴ συνοδεύσῃ αὐτὴν ἡ τὴν Ἦρ. 1, 32. πρὸλ. «ὡς χάρις ἐφέσπετο» Ἀριστ. σφ. 1278. «μόγις μὲν πως ἐφέσπομαι» Πλάτ. νόμ. 1, 644. «ἀδυνατήσασα ἐπισπῆσθαι» Φαίδρ. 248. «ἐκπεθίχθην, «θεοῦ ὁμῆς» Ὁδ. γ, 215. «ἐπισπόμενοι μένει σφῶν» = ἀκολουθοῦντες τὸ πάθος των, ὑπὸ τοῦτου ὁδηγούμενοι, ξ, 262. «βουλή πατρὸς» Αἰσχ. Εὐμ. 590. «γνώμαι, αἰετῶν» ἐφέσπομαι Σοφ. Ἀντ. 632. «τῷ δικαίῳ», Ἠλ. 1026. «ὅτε πείσας καὶ δ' ἐπισπόμενος» Θουκ. 3, 43. πρὸλ. καὶ ἐφέσπομαι, persequor.

Ἐφ-έργω. κωλύω, κατακρατῶ Πιν. Ἑρακλ. 1, 83, σ. 223, coarceo.

Ἐφ-ερμήνευμα, τό. τῷ ἔπομ. μετν.

Ἐφ-ερμήνευσις, ἡ. διασάφηνσις, ἐπεξηγήσεις μετν. interpretatio.

Ἐφ-ερμηνευτικός, 3. χρησιμεύων εἰς διασάφηνσιν, ἐπεξηγήσιν Σχολ. Θεοκρ. 2, 48, explicans.

Ἐφ-ερμηνεύω. περαιτέρω διασάφηνίζω μετν.

Ἐφ-ερπύζω (ἐρπύζω). τῷ ἔπομ. Ἀντ. Σιδ. 38 (9, 231) καὶ ἄλ. μετν. π. ἀδρ. «ἐφερπύσας ἐπὶ τῶν» Ἀριστ. πλ. 875. τὸ ἐφερπύσας Θεοκρ. 22, 15 εἶνε παρὰ δόξαν διὰ τὸ μακρόν οὐ, τοῦτου ἐνικά ἐτράπηεις ἐφερπύσας, ἀδρρο.

Ἐφ-έρπω (ἔρπω). κοιλοσύρομαι πρὸς τι, ἐν γέν. πηγαίνω που ἔρπων. «χρόνος ἐφέρπων» Πινδ. Ὁ. 6, 97. ἴδ. ἐπὶ κακῶν πραγμάτων, ὑπόσας ἐφερπύτω Αἰσχ. Εὐμ. 903. «ἐφέρπει κύματα», 427. «μῆνις, 304. «κυκλῖτα δ' ἐπ' ὅσσοι σινδὺς ἐφέρπει» Εὐρ. Ἀλκ. 399, arpero.

Ἐφ-εῖς, προστ. ἀδρ. 6. τοῦ ἔφηνι. Ἰλ.

Ἐφέσις, τὰ. ἑορτὴ Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ.

Ἐφεσία, ἡ. 1) ἑλὼν. Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ ναοῦ αὐτῆς Στράβ. 2) γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐφ-έστιμος, 2. εἰς ἔφην ἀνήκων. - γνώσις = ἀπόφασις καθ' ἣς γίνεται εἰς ἄλλο δικαστήριον καταφυγὴ τοῦ καταδικασθέντος Δημ. 7, 9. - δίκη Λουκ. εἰκόν. 15. - κρίσις Πολυδ.

Ἐφεστὸς. ἴδ. Ἐφεσος.

Ἐφ-εσσις, ἡ. 1) τὸ ῥίπτειν τι = ἐπὶ τι, «ἡ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις» Πλάτ. νόμ. 4, 717. 2) τὸ ἐπιθυμεῖν, σπουδάζειν πρὸς ἀπόκτησιν τινος (ἐκ τοῦ μέσ. ἐφίσμαι), Πλάτ. ὄρισμ. 413. «ἡ βούλησις ἔφεσις μετὰ λόγου ὁρθοῦ τοῦ τέλους» Ἀριστοτ. ἠθ. 3, 5, 7. - λύπη, ῥητ. 3, 4. ὁ Πλούτ. συγν. ὅστις συνάπτει «ἐφέσις καὶ διώσις» = κλίσεις καὶ προσπάθειαι, π. ἀταρ. ψυχ. 7. 3) ἐν τῇ δικανικῇ γλῶσσῃ = ἡ ἐξ ἐτέρου δικαστηρίου εἰς ἕτερον μεταγωγὴ Ἀρποκρ. «ὅδε ἀν' ἐδῶκατε τὴν εἰς ὅμας ἐφίσιν» Δημ. 57, 6. «ἐφείσαν ἀγωνίζεσθαι» Λουκ. Πρὸμ. 4, appellatio.

Ἐφεσος, ἡ. μία τῶν ἐπισημ. ἀρχ. πόλ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μητροπόλις τῆς Ἰωνίας, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καῦστρου, ἐνθα ἦν καὶ ὁ εὐρύχωρος αὐτῆς λιμὴν. τὸ πάλαι ἀπετίλει αὐτὴ μίαν τῶν ἐμπορικωτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας καὶ ἦν πρὸ πάντων περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μέγαλον τριπλὴν ναὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος,

ἐνθα συνέρχονται πάσαι τῆς Ἀσίας αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις ἐνα πανηγυρισίῳ ἑτησίῳ μὴ ἀγωνίας πανδημίας τὴν ἑορτὴν τῆς θεᾶς ταύτης. Τὸ ἐν τῷ ναῷ ἄγαλμα τῆς θεᾶς ἦν ἐξ ἐδάφους κολοσσαίου μεγέθους, παριστῶν αὐτὴν ἔχουσαν ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος τῆς μαστοῦς Ἦρ. Κατηδάφισθη δ' ὁ περίφημος αὐτοῦ ναὸς ὑπὸ τῶν Σκυθῶν τῷ 262 μ. Χ. τανὺν χωρίον Ἀγιάζολοκ. 60. Ἐφέσιος, 3 = τῆς Ἐφέσου ἡ εἰς τὴν Ἐφεσον ἀνήκων Ἦρ. καὶ Ἐφεσία ἡ περὶ τὴν πόλιν Ἐφεσον χώρα, κάτ. Ἐφέσιαι Ξεν. Ἐκαλεῖτο δ' ἔτι ἡ Ἐφεσος καὶ Σμόρνα Στράβ. καὶ Ἀρριανὸν, Ὀρτυγία, Πειλία, Τραχέα καὶ Σαμόρνα Στ. Βυζ. ἔτι διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν θεωρεῖτο ἱερὴ Ξεν. ἡ αἰς «μεγάλῃ πόλει» Ἰσχυαίῳ Δ. Περ. ὁ δὲ ναὸς ἑκαλεῖτο «τὸ Ἐφέσιον» Στράβ. «τὸ ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτεμῖσιον» Δ. Κάσ. ἡ τὸ τῆς Ἐφεσίας (δηλ. ἱερῶν) Πaus. «ὃ ἐν Ἐφέσῳ ναὸς» Ἀθην. «τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν» Ἀχιλ. Τατ. ἡ δὲ Ἀρτεμὶς αὕτη «Μεγάλῃ ἡ Ἀρτεμὶς Ἐφεσίων» Ν. Δ. «ἡ Ἐφεσία Ἀρτεμὶς» Στράβ. «ἡ Ἐφεσία θεῶς» Πaus. καὶ ἀπλῶς ἡ Ἐφεσία Πaus. οἱ κάτ. «οἱ περὶ τὴν Ἐφεσον Πλάτ. ἡ πόλις αὕτη «ἡ Ἐφεσίαν πόλιν» Ἀθην. ἔτι δ' Ἐφέσιαι ἐκαλοῦντο καὶ πολλὴ τις ἐν Ἐφέσῳ Στ. Βυζ. ἀπαντᾷ δ' ἐν Ἐπιγρ. καὶ Ἐφέστιος, 3, προστ. ἔτι Ἐφεσὺς Στ. Βυζ. Ἐφεσίτης Ἐτ. Μ. ὡς ἐπὶ θ. εἶνε «Ἐφέσιος ἀνὴρ» Ἦρ. «ἄνδρες Ἐφεσῖοι» Ν. Δ. ἔτι «ὁ Ἐφέσιος» (δηλ. οἶκος) Στράβ. «Ἐφέσια γράμματα» καὶ Ἐφεσίη (Ἀθην.) = αἰνιγματώδεις τινὲς λέξεις, αἵτινες ἦσαν ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀρτέμιδος ἔγγραμμέναί ὡς σολακτικῶν φερόμεναι καὶ θεωρούμεναι ὡς ἔχουσαι μαγικὴν δύναμιν Πλουτ. ἐλάνετο καὶ «μετὰ γραμμάτων Ἐφεσίον παλαιεῖς» Ἀποστολ. τὰ ῥητὰ ἐλάνετο καὶ «ἐφέσια ἀλεξίφάρμακα» Ἐτ. Μ. Ἐφεσίη = κώμη παρὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον ὑπὸ τῆς Ἐφέσου (δουραῖα Ἰσχυ. κάτ. Ἐφεσίτης) γ) ὄν. νήσου τινὸς ἐπὶ τοῦ Νείλου Ἐκατ. ἐν Στ. Βυζ. 4) μία τῶν Ἀμαζόνων, ἐξ ἧς φαίνεται ὅτι ἀνωμασθῇ ἡ Ἐφεσος Ἀρρ. 5) υἱὸς Κασσέστρου Πaus.

Ἐφ-εσπερῖα, ἡ. ἡ τῆς ἑσπέρας Σουῖδ. γὰρ τὸ ἐπὶ μ.

Ἐφ-εσπερεσσις. τὸ ἑσπέρας πρᾶσα γρυπνῆσαι Πολυδ. 1, 71.

Ἐφ-εσπερεσσοῖα. ἑσπέρας ἔγρηγορεῖν Ἰσχυ.

Ἐφ-εσπερας, ὁ. βυτικὸς. - χώρος Σοφ. Οἰ. Κ. 1082, vespertinus.

Ἐφ-εσπομαι, π. ἀντὶ ἐρπόμεαι Νον. Δ. 10.

Ἐφ-εσσαι (ἔφ' ἐζ' ὡ), ἀπαρ. τοῦ ἔφ' ἔλτα, ἀντὶ ἐφ' ἔλτα Ὁδ. γ, 274.

Ἐφ-εσαι, προστ. ἀδρ. α. τοῦ ἔφηνι Ὁδ. ο, 277.

Ἐφ-εσσόμαι, π. μ. μέλ. τοῦ ἔφηνι Ἰλ. ι, 455.

Ἐφέστακα, ζωρ. ἀντὶ ἐφέστηκα, ἐνερ. παρκ. ὅριστ. τοῦ ἐφίστημι.

Ἐφ-εσσιάζει, ὡν. οἱ. κώμης ὄν. Πλάτ. ἐπ. 14.

Ἐφέστιος, ὁ. 1) ἑλὼν. Αἰὶς Σοφ. ἐν γέν. «

Θεοί Στοιβ. 67, 24' 2) Ἀθηνᾶς τις ἐκ Προσ-
κάλων Ἐφημ. ἀρχ.

Ἐφ-εστιος, ἰων. ἐπίστιος (ἐστία) ὁ ἐπὶ τῆς
ἐστίας, εἰς τὴν ἐστίαν· Ἐφέστιος ὅσοι ἔασι·
Ἰλ. 6, 125· «εἰτα τὸνδ' ἐφέστιον πῆξαι-σκη-
πτρον» Σοφ. Ἠλ. 411· «ἐξόμεσθ' ἐφέστιον» =
ἐπὶ τῶν βαθυδαίων τοῦ δωμοῦ, Οἰ. Κ. 32·
«θύματα ἐφέστια» Αἰσχ. Ἀγ. 1283· «μία-
σμα, Εὐμ. 162· «ἐφέστιον σέλας» Σοφ. Τρ. 684.
ὅπερ ὁ Σχολ. ἔρμην. «τὸ κατ' οἶκον πῦρ»,
ἀντιθ. τῷ «φεγγὸς ἡλίου» καὶ τῷ «ἐρκος ἱε-
ρόν», ὅπου δὲν πρέπει νὰ νηθῇ καὶ Ἐρμῆν.
τὸ διὰ τοῦ παραθύρου εἰσδόν φῶς· «ἀνολο-
λύξατε δόμοι ἐφεστῖος ἀλαλαῖς», περὶ τὴν
ἐστίαν ἢ τὸν βωμόν Τρ. 205· ἰδ. ἐπὶ τοῦ ἱε-
τεύοντος ὅστις ἐπὶ τῆς ἐστίας ἐκάθιζεν, «ἀλλ'
ἱμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων» Ὀδ.
η, 248· «δόμον ἐφιστ. ἐμῶν» = ἱκέτην ἐν τῷ
οἴκῳ, τῷ ναφ' μου Αἰσχ. Εὐμ. 547· «οὗτοι
καθῆσθε δωματίων ἐφεστῖοι ἐμῶν», ἱκ. 360
ἰκὶ καὶ ὡς οἶλος (ξένος) εἰσερχόμενος Σοφ.
Τρ. 261· «Ζεὺς ἐφέστιος» = προστάτης τοῦ οἴ-
κου Σοφ. Αἴ. 487· καὶ ἀλλαχού ἐπὶ τῶν θεῶν
τῶν προστατεύοντων τὴν οἰκίαν, ὅστινες ἴ-
σταντο ἐπὶ τῆς ἐστίας Ἡρ. 1, 44, Lares, Pe-
nales· Ἰδρυμα Πλατ. νόμ. 11, 931· εἰς τὴν
ἰδίαν ἐστίαν, οἶκον, ἀπολέσθαι ἐφ.· Ὀδ. γ,
234· «ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφ.» = ἐπανήλθε
ζωντανὸς εἰς τὴν πατρίδα, ψ, 55· 69. «πῶνοι
δόμων ἐφεστῖοι» Αἰσχ. Ἐπτ. 838· «δόμοι
ἐφ.» = ἡ ἐν τῇ πατρίδι οἰκία, 73· «ἔναιε πη-
γῆσιν ἐφεστῖος Ἀσώποιο» ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ
Ἀσώπου Ἀποκ. Ρ. 1, 117· «ποῖσιν ἐφεστῖος
ἐν μεγάροισιν», 3, 1117· «τὸ ἐφέστιον», καὶ
«τὰ ἐφέστια» = ὁ τόπος, ἡ πατρίς Δ. Ἀλ. 1,
24, lazarium, domicilium.

Ἐφέστρα, ἡ τὸ ἐσπερινὸν δίκτυον Ἡσυχ.

Ἐφ-εστρίδιον, τό' ὄπκα. τοῦ ἱπομ. Λουκ.
π. μισθ. συν. 37· κατὰ Σχολ. = κερκὶς φάλος,
umbella, amiculum.

Ἐφ-εστρίς, ἴδος (ἐννυμι), ἡ ἱκανοφόρεμα
οὐ μόν. τῶν ἀνδρῶν Πλουτ. Λουκυλ. 28,
ἀλλὰ καὶ τῶν γυναικῶν Ἠλιοδ. - πάγχευός
Ἀγαθ. 61 (9, 153)· ὁ Ξεν. παρομοιάζει μὲ
αὐτὸ τοῦς ὀροφῶς τῆς οἰκίας, συμπ. 4, 38·
π. τοῖς μτγν. καὶ τὸ ἐφίππειον· πρὸλ. Πιερα.
εἰς Μοῖρα. σ. 139, amiculum.

Ἐφ-έτα, (ἀφίημι), οἱ ἄρχοντες Αἰσχ. Περ.
79, duces· ἐν Ἀθῆναις ἀρχή τις αἰρετὴ δικα-
στικὴ κατὰ τοῦ Σόλωνος τὴν διατάξιν
ἐν Παλλαδίῳ, Δελφίνῳ, Πρωτανείῳ καὶ Φραετ-
τοῖ ἀπεφασίζον κρίνοντας θανατικὰς καὶ περὶ
φόνων δίκας· «τοὶ ἐφέταις αἶε διαλέγεσθαι
περὶ τῶν φονικῶν» Πλουτ. Σολ. 19· π. Εὐστ.
«κρίσιν αὐτοῦς ὀπορθεῖν ἐπὶ πενήκοντα Ἀ-
θηναίων καὶ τσοσύτων Ἀργείων» οὗς ἐφέτας
κληθῆναι, διὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφευρίσκειν
αὐτοὺς περὶ κρίσεως· ἐκ τοῦ Κλειτοδῆμου περὶ
Ἀγαμέμνονος καὶ Δημοφῶντος, ἐριζόντων περὶ
Παλλαδίου Ὀδ. σ. 1419, 58.

Ἐφ-έτειος· ἐπένειός.

Ἐφ-ετέος· ἐπιτραπετεύς Ἰωσ. 167, 59, per-
mittendus.

Ἐφ-έτης, ὁ ἐν ἀρίθ. τοῦ ἐφέται (ὁ ἴσας) ἄνθρωπος.

Ἐφ-ετήσιος, 2' ἴδ' ἔτος Β. Ἀν. σ. 2165.

Ἐφ-ετικὸς, 3' ἐφεύμενος, ἐπιθυμῶν· - ῥή-
ματα γραμ. vana desiderativa.

Ἐφ-ετινὸς, ἐπὶ. παραλειπομένου τοῦ πα-
λαιοῦ, εἰδος παγινίδιου, «ὅταν ἄλλω προδύ-
ξαντες τὴν σφαῖραν ἄλλω ἀφώσιν» ἡ ὁρότ.
ἐφώσιν (κατὰ δὲ Ἡσυχ. «ἀλλαχθ' βάλλωσι»)·
Φωτ. λεξ. ὁ μὲν Πολυδ. παράγει τὴν λέξ.
παρὰ τὸ φανακίζειν, θ. 117· ἐν ᾧ ὁρότ. εἶνε
παρὰ τὸ ἐφέναι· ἐν δ' Ἐπ. Μ. ἀναφέρεται ὅτι
ὁ Ἑρατρίων «ἀνέπλανε παρὰ τὰς ἐν τοῖς δικα-
στηρίοις γενομένας ἐφέσεις· παρὰ οὖν τὴν ἐ-
φασιν ἐφετινὸς παιδὶν κατὰ τροπὴν τοῦ σ· εἰ-
τ' καὶ γὰρ ἐφέτης λέγεται ὁ πύμων τὴν ἐ-
φασιν», δι' οὗ θέλει νὰ παραστήσῃ καμικῶς
τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων τὴν ἀβεβαιότητα,
δι' ᾧν ἤντικτοντο μὲν τὸ ἐν μέρος, τοῦ ἐτέρου
δὲ καθ' ὅσοντο.

Ἐφετς, ἴδος, ἡ παιδίσκη, διάκονος Ἡσυχ.
(ἀντί ἐφέτης ὁ ἴσας), puella.

Ἐφετμὴ· προστάσας μτγν. juheo.

Ἐφετμή (ἐφήμι)· κλέουσιν, παραγγέλια, δια-
ταγή, παραίνεσις ἰδ. τῶν θεῶν καὶ γονέων·
- μητρός Ἰλ. σ, 216· «ἐκράτειν ἐφετμὰς
Φοῖβος Ἀπόλλωνος», ε, 508· - θεῶν Πινδ.
Π. 2, 21· «Ἠρακλέους ἐφετμὰς κρῖναι», Ὀδ.
3, 11, καὶ συγν. πάντως πλ. «θεοσ σώζουσιν
ἐφετμὰς Λοῖδου χρηστηρίους» Αἰσχ. Χο. 298·
ἀλλὰ καὶ «θέτις δ' οὐ λήθεται ἐφετμῶν παι-
δὸς ἱού» Ἰλ. α, 495, ὁμ. Πινδ. «Μοῖρας
προσεννέποι ἔπεισθαι κλυταῖς ἀνδρῶς φίλου
ἐφετμῆς» = ν' ἀκολουθήσωσι τὴν ἱκεσίαν, θέ-
σιν τοῦ φίλου, 1. 5, 18, mandatum, jussum.

Ἐφ-ετός, 3 (ἐφίημι)· ἐπιθυμητὸς Ἀριστοτ.
φυσ. ἀρχ. 1, 9· «τοῦ πρώτου ἔραστοῦ καὶ ἐ-
φαστοῦ καὶ τελείου» Πλουτ. π. Ἰσ. καὶ Ὀστρ.
57· καὶ «τὸ ἐφετὸν καὶ τὸ αἰρετὸν» οὐ δυν.
ἡδ. ζ. κατ' Ἐπίκουρ. 8· ἐπὶ. ἐφετῶς μτγν.
expetendus.

Ἐφ-έτος· ἔφ' ἔτος, τοῦτα τὸ ἔτος Β. Ἀν. 2,
165, horum· ἴδ' ἔπετος.

Ἐφ-ετώς, ἐπὶ. τοῦ ἐφετός, ὁ ἴσας.

Ἐφ-ετώζων· ἐπεισάων, ἀλαλάζων Πλουτ.
Μαρκ. 22, ἐνθα ὁ Καρ. εἰκάξ. εὐάζων.

Ἐφ-εύρεμα, τό' ἐφεύρημα Σχολ. Εὐρ. Ἐκ.
622, inventum.

Ἐφ-εύρεσις· προσέτι εὐρεσις, ἐπινοήσις τι-
νος Β. Ἀν. 773, inventio.

Ἐφ-ευρετής, ὁ ὁ εὐρίσκειν τι ἀόμην, ἐπι-
νοῶν· - χορείας = ὁ Βάκχος Ἀνακρ. 36, 3·
«μηχανικός καὶ ἐφ.» Σχολ. Ἀριστ. βατρ.
1499, inventor, excoptator.

Ἐφ-ευρετικός, 3' εἰς τὸ ἐφευρίσκειν ἀρμό-
διος Σχολ. Ὀδ. α, 389.

Ἐφ-εύρημα, τό' τὸ ἐπὶ πλὴν εὐρεθῆν, ἐπι-
νοηθῆν Β. Ἀν. 650· πρὸλ. ἐφεύρημα Λαδοκ.
Φρυν. σ. 446, inventum.

Ἐφ-εύρησις, ἡ ἐφεύρησις Σχολ. Ἀριστ. πλ.
1160, inventio.

Ἐφ-ευρίσκω, 1) εὐρίσκειν, ἐπιτυχάνω τι
«δαίνυμένους δ' ἄρα πάντας ἐφεύρομεν» Ὀδ.
κ, 452· «καὶ τὴν γ' ἀλλόθουσιν ἐφεύρομεν ἀ-
γλαῶν ἱστών» = ἐλάθωμεν ἐπ' ἀδοκῶν, ὅπου
τύχμαμεν ἐν αὐτῷ τῷ ἔργῳ, ω, 144· «ὁ ἐφύ-
ρει»

ρητ' ἐνθάδ' ἐκδεβλημένον» Σοφ. Οἱ. Κ. 1259· «ἐφευρεσθ' ἄκονθ' ὃ πάνθ' ὁρῶν χρόνος» = αἰ ἀνεκάλυψε, Οἱ. τ. 1213· «οἱ πολλάκις μ' ἐφ-
εῖρον πῶμα κλέπτουσιν» Εὐρ. Τρ. 957· «δ-
σους κακούς ἐφεύρον», Πρακλ. μ. 969· παθ.
«ἐφεύρηται κακός» Σοφ. Οἱ. τ. 1421· «δρῶν
δ' ἐφευρίσκει κακὰ» = δεικνύσκει πράττων κα-
κά, Οἱ. τ. 942· «μὴ φεureθῆς ἄνους», Ἀντ.
281· «ἐφευρέθης ἥσαν φρονούσα» Ἀντ. 312·
«μὴ οὕτω ἐφευρεθῇ πρήσων» Ἡρ. 9, 109·
2) προσεπινώ, «οὔτε εἰν' ἄλλην μῆτιν ἐ-
φευρίσκω» Ὀδ. τ. 157, ὅπου οὖν ἀναγινώ-
σκεται 20· εὐρίσκω· «χορδαίς ἐπὶ ταῖς ἀρ-
χαῖς τίσασα χορδαίς» Πaus. 3, 12· «ὅσα
δ' ἂν ἐφευρίσκη τὰ τέλη» Σεν. π. προσοδ. 4,
40· ἐν γίν. ἐπινοῶ· «τέχνην Πινδ. Π. 12, 7·
«σοφὸς δ' ἐφεύρε· ὥστε μὴ ὀανεῖν ποτε» Εὐρ.
«Ἄλκ. 699· ὁρχήσεις Λουκ. ὁρχ. 22· μέσ.
«ὁρθόδοσον μῆτιν ἐφευρόμενοι» = εὖρον γνώ-
μην ὁρθῶς βουλευομένην Πινδ. Π. 4, 202.
Ἐφ-ευρο-κλήψ, ὁ, ἔσφ. ἀντὶ ἀλευροκλήψ
Κρ. Ἀν. 2, 97 εἰκασ. Λοδεκ. παράλ. 192.
Ἐφ-εὔω· φλογίζω, ψήνω· μύκηται Νικ. ἐν
Ἀθην. 2, 61, ἔσφ. ἀφῆω.
Ἐφ-εψάσμαι· χλευάζω, περιγελῶ· «τε-
θευῶντι γ' ἐφεψίδωνται ἅπαντες» Ὀδ. τ. 370.
Ἐφ-έψω· ἔξαναγκαγεῖραι Ἀθην. 14, 656·
«ἐφέψεται ὕδωρ» = χοχλάζει· ἀναδράζει Παλ.
λαδ. π. πυρετ. α. 40, recoquo.
Ἐφ-εῖδω, ἰων. παρατ. τοῦ ἐφωράω.
Ἐφ-ήβαιον, τό· ἡ περὶ τὴν αἰδῶ χώρα, αἰ-
τὴς αἰδοῦς τρίχες· περλ. ἐπίσειον λείψ. ἱατρ.
Πολυδ. 2, 170· γυναικεῖα Πρακλ. ἐν Ἀ-
θην. 14, 647, pubes.
Ἐφ-ήβαιος, 2· νεανικός· ἀλικία Ἀντ. Σιδ.
73 (7, 427), ἴσ. ὁρθά· ἐφ' ἥσει.
Ἐφ-ήδ-αρχέω· εἰμι ἐφηδάρχης Ἐπιγρ. π.
Ἀλκ. 1, 318.
Ἐφ-ήδ-αρχος, 2· ἐπιστάτης τῶν Ἐφηβῶν
(ἴδ' ἐφηβος) Ἀρρ. Ἐκκτ. 3, 1, 34.
Ἐφ-ήδᾶω, ἰων. ἐπηδᾶω· αὐξάνω, γίνομαι
ἐφηβος, «οὔτ' ἐν τροφαῖσιν οὔτ' ἐφηδῆσαντά
ποι» = οὔτε εἰς τὴν παιδικήν, οὔτε εἰς τὴν νεα-
νικήν ἡλικίαν Αἰσχ. Ἐπτ. 637· «εἰς δ' ἐπηδῆ-
σαν οἱ παῖδες» Ἡρ. 6, 83· καὶ μέσ. «ἀντὶ
δὲ τῶν ἀποθανόντων ἕτεροι καὶ ἐφηδῆσονται
καὶ ἐπιγενήσονται» Σεν. Κυρ. 6, 1, 12, pu-
besco.
Ἐφ-ηθεία, ἡ· ἡλικία τοῦ ἐφηβου, νεανική
ἡλικία, «οὐδ' εἰ ἐφηδεῖαν ἤλθε» Ἀντ. Σιδ.
110 (7, 467)· ἴδ' ἐφηβία, pubescentia.
Ἐφ-ηθεῖον, τό· τόπος εἰς ἀσκήσιν τῶν ἐφη-
βῶν· «γυμνάσια καὶ ἐφηδεῖα» Στραβ. 5, 4, 7,
ephebeum.
Ἐφ-ηθεῖος, 2· ἐφηδαῖος· ἐφηδεῖας ἀκμαῖς·
Ἐπιγρ. δδ. 734 (148 κατ' εἰκασ. Δορβ. ἰλλ.
ἐφηδεῖας), puber.
Ἐφ-ηθεύω· εἰμι ἐφηβος, ἐφάσα εἰς τὴν νεα-
νικήν ἡλικίαν Ἀρτεμ. 1, 54· «τὸ ἐφηθεῖον
τῆς πόλεως» = οἱ ἐφηβοὶ Ἠλιαδ. 7, 8· «εἰ δια-
τάσσω τῶν ἐφῆδων τὰς ἀσκήσεις Πaus. 7, 27,
5, pubesco.
Ἐφῆδη, ἡ· κρόκη Πολυδ. 7, 30, ὅπου οὖν
γρ. ἐφυγή.

Ἐφ-ηθεία, ἡ· ἐφηδεῖα Ἀρτεμ. 1, 54, adas-
lescentia.

Ἐφ-ηθεία, τὰ· ἑορτὴ τῶν ἡδῶντων Ἐτ. Μ.
Ἐφῆ-θεῖος, 3· εἰς τὸν ἐφῆδον ἀνήκων, εἰς
τὸν νεανίαν· «εἴματα ἐφανικά» = νεανικά ἐν-
δύματα Θεοφρ. 23, 58· τὸ ἐφηδικόν = ἡδική
ἡλικία Λουκ. καταπλ. 3· ὁ τοῖς ἐφήβοις ἐν τῷ
θεάτρῳ προσδωρισμένος τόπος Σχολ. Ἀριστ.
δρν. 795.

Ἐφ-ηθεῖον, τό· ἐφηβαῖον.

Ἐφ-ηθεῖς, ὁ, ὥρ. ἐφάσας Θεοφρ. 23, 1· ὁ
φάσας τὴν ἥδην, τὴν νεανικήν ἡλικίαν· ἐν Ἀ-
θήναις ἐλέγτο οὕτως ὁ φάσας τὸ ἡ, ἡδὲ
κῆρ τὸ ἰδ' τῆς ἡλικίας ἔτος περλ. Σεν. Κυρ.
1, 2, 8, καὶ ἀνὰ. ἐπιθεῖς· «εἰς τοὺς ἐφη-
βους εἰσελθεῖν, ἐξέρχασθαι, 1, 5, 1· «εἰς ἐφη-
βους ἐγγραφεῖν» Πλάτ. Ἀξισχ. 366, ἐπειδὴ
ἅμα φθάνοντες τὸ ἡ ἔτος κατετάσσοντο εἰς
τὴν τάξιν τῶν πολιτῶν καὶ μετὰ προσηγνεί-
σαν δοκιμασίαν ἐνεγράφοντο εἰς τὰ ληξί-
αρχικά βιβλία περλ. Ἐρμην. σ. 123· τὸ δ'
«εἰς ἐφῆδων γίνεσθαι» = ἐξέρχομαι, ἐπερβαίνω
τὴν νεανικήν ἡλικίαν Λουκ. Ζεύς τραγ. 20·
ὡς θηλ. μόν. ἀρ. λείψ. καὶ μτγν. π. Ἀθην.
= εἶδος ποιητῆρος, 11, 469· περλ. ἡδῶν π.
Ἀντ. Σιδ. = ῥήτμον βελῶν ἐν τῷ παιγνίῳ τῆς
σκοποβολῆς 93 (7, 427), puber.

Ἐφ-ηθεῖον, ἡ· νεανική ἡλικία, καὶ κατὰ-
στασις ἐφηβου Θεοφρ. 3 (6, 282), pubertas.

Ἐφ-ηθεῖτης, ἡ· τῷ προηγ. μτγν..

Ἐφηθεῖς· Ἀθηναῖος, ξένος Πλουτάρχου Πλουτ.

Ἐφ-ηγεμονεύω· ὁδηγῶ Ὀππ. κιν. 2, 220.

Ἐφ-ηγέομαι· ὁδηγῶ τινα κατὰ τινος ὡς
τμήσ. λογίζεται, «ὅστις σφιν ἐπὶ σείρας ἡγῆ-
σαιτο» Πλ. 6, 687· ἐν Ἀθήναις, = δεικνύων
εἰς τοὺς ἀργοντας κακοῦργόν τινα, ὥστε καὶ
Ἀρκορ. «ἐπάγει τὸν ἀργοντα ἐπ' οἰκίαν οὐ
τις τοῦτων (ἐφ' οὐς ἔστιν ἀπαγωγή) ἀποκρύ-
πεται» Δημ. 26, 9· «ἐρωῶσαι καὶ σαυτὴν πι-
στεύεις, ἄπαγε ἄλλο τι διείξω» εἰ-
δος ἴδ' ἀνωτέρω· ἀσθενέστερος εἰς τοῖς ἀρ-
χουσιν ἐφηβοῦ· τοῦτο ποιήσονται ἐκείνους· φο-
βῇ καὶ τοῦτο· γράφω, 22, 26, rassum.
Ἐφ-ἡγήσει, ἡ· ἡ δικανικὴ πρᾶξις τοῦ ἐφη-
γέομαι, καθ' ἣν ὁ δίκων δεικνύει τοῖς ἀρ-
χουσιν, τὸν τόπον ἐνθα εὐρίσκειται ὁ κακοῦρ-
γος ἵνα τὸν συλλάβωσιν ἀρ. λείψ.

Ἐφ-ἡδομαι, ἀποθ. παθ. προσέτι ἰδχαριστοῦ-
μαι, ἐφραῖνομαι διὰ τ· = τινὶ Ἀριστ. 1,
12· 18. (ὡς ἐπιγαίρει) χαίρει διὰ τὴν εὐτυ-
χίαν ἄλλου· οὐχ ἡ τις ἀν' ὧς ἐφῆσθαι ὡς
ἀντιπάλῳ Σεν. Ἑλλ. 5, 3, 20· «καὶ γὰρ εἰ
δικαῖά τις φῆσαι Ῥαδίου πεποιθέναι οὐκ ἐπι-
τήδειος ὁ καιρὸς ἐφησθῆναι» Δημ. 15, 21·
«ἐφηβαῖος ὁτιοῦν παλοῦσι, 18, 18· ἔτι δὲ
«ἐπὶ τινι» Ἰσοκ. καὶ μτγν. delector.

Ἐφ-ἡδύω· προσέτι κάμνω τι ἡδῶ, νόστι-
μον, «εἰ ὅσον ἔστι τὸ τὴν τροφὴν ἐφηδύνω»
Πλουτ. συμπ. 4, 4, 3· καὶ μτγ. «ὥσπερ ἄ-
λοι τοῖς λόγοις ἐφηδύνουσι τὴν διατριβήν, π.
ἀδολοσχ. 23, exhilato.

Ἐφ-ἡκω· προσέτι ἐρχομαι· «καιρὸν ἐφήκει»
= ἡλθες εἰς ἀμείδιον, τὸν πρέποντα καιρὸν Σοφ.
Ἀλ. 34· «ἐφῆκεν ἡμέρα» Θουκ. 8, 67· «ἐφῆ-

Ξιν ἐμελλεν ἐσπέρα πικτεύουσιν αὐτοῖς (κατὰ Κοινχ. χειρογρ. ἐφεξίν) Πασ. 8, 40, 3. «ὅσον ἂν ἡ μόρα ἐφ'ηλ» = ἐφ' ὅσον φθάνῃ Ξεν. Λακ. 12, 6.

Εφ-ηλ ατο, γ'. ἐν. μ. ἀορ. ἀ. τοῦ ἐφάλλομαι.

Εφ-ηλ ιξ, ικσι, 2' νεανικός, εἰς ἀκμαίαν φθάσας ἡλικίαν. «τὸ τὰς νεώτατος ἐφηλικος ἀν-θος» Ἀντιπ. 93 (7, 427) κατ' Ἀριστ. «ὁ νέος ἐφ'ηλιξ», σφ. 1201.

Εφ-ηλ ιξ, ἐφηλιξ, ἴδος, ἦ, πλ. καὶ αἰ ἐφηλεις Διοσκ. ἰων. ἐπηλις 1) (ἥλιος) κατ' ἀρ. λεξ. ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου περὶ τὸ πρόσωπον ἐκκαυσις καὶ μελανία. «ἐτι ἀρρώστημα καταμελαινόν τὴν ἐπ' ἄκρον δέρματος ὅψιν ἱατρ. ὡς «λειγὴν, ἀλφός, ἐφηλις» ὁμοῦ τιθέμενα Ἰπποκρ. - ἀργινέσσα Νικ. Θηρ. 333, 2) (ἥλος) στέγασμα σιδηροῦν κίστης Φίλων.

Εφ-ηλ ις, 2' ἐφηλίδας ἔχων εἰς τὸ πρόσωπον, ἐφηλίδας πάσχων (ἴσ. τὸ τῆς συνθ. φακιδάρης) Ἀλ. 1. Ζ. 15, 18 καὶ ἡλιοκαυμένος ἐξήγ. ἀρ. λεξ. κατὰ Σουίδ. = καθηλωμένος, καρφωμένος.

Εφ-ηλ ότ ης, ἦ. ἐλάττωμα τῶν ὀφθαλμῶν, λευκὴ κηλὶς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, τὸ περὶ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ λευκὸν στίγμα, ἀσπράδι τοῦ ἡματοῦ Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 7, 233.

Εφ-ηλ ός, 1' καρφώνω τι ἐπὶ τινος, «τῶνδ' ἐφ'ηλῶται τῶν γόμφος διαμπαξ» Αἰσχ. ἰκ. 922.

Εφ-ηλ ωτ ός, 3' ἐπὶ τινος καρφωμένος μαθημ.

Εφ-ημ αἰ (ἡμαί)· ἐπὶ τινος καθήμαι, ἡ παρακάθημαι, - θρόνον = ἐπὶ τῆς καθέδρας Ὁδ. ζ. 309, ὡς κληῖδισσι, μ. 215. «ἔχουσα νώτοις πεσπότην ἐφ'ημενον» Εὐρ. Βακχ., 1872. «τοὺς δόμοις ἐφ'ημένους νέους» Αἰσχ. Ἀγ. 1090. «τάφου, Χο. 494. - βρέτας = καθήμαι ὡς ἱκλ-της πλησίον τοῦ ἀγάλματος, Εὐρ. Εὐρ. 387. πρὸλ. «μητέρα βωμία ἐφ'ημένην, ἰκ. 93. μετὰ γιν. «πόντου διγὸς ἐφ'ημενος» Σοφ. Φιλ. 1109. «τάφοι χοιράδων ἐφ'ημενοι» Λυκοφ. 367.

Εφ-ημερευτ ής, ὁ. ὅλην τὴν ἡμέραν καθήμις καὶ προσέχων εἰς τι Φίλων.

Εφ-ημερεύω· εἰμι ὅλην τὴν ἡμέραν παρατηρῶν καὶ προσέχων εἰς τι Πολυδ. 22, 10. - τινί Δ. Σικ. 11, 8.

Εφ-ημερία, ἡ· σειρά κατὰ τάξιν ἡμερῶν, ἥτοι καθήκον περιοδικόν, μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν ὠρισμένων ἀρχόμενον, Ὁ.

Εφ-ημερινός, 3' τῷ ἐπομ. καθημερινός Ἀλεξ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 68, 2. - πυρετός Ἰπποκρ. quotidianus.

Εφ-ημερίος, καὶ 3' εἰς τὴν ἡμέραν, διὰ τὴν ἡμέραν γινόμενος. «ἐφημερία στάθμη» Πινδ. Ν. 6, 6. «οὐ κεν ἐφημερίος γε βᾶλοι δάκρυ» = ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἤθελε κλαύσει Ὁδ. δ. 223. «ἐφημερία φρονεῖν» = τὸ νὰ στοχάζηται εἰς, νὰ φροντίξῃ μόνον διὰ μίαν ἡμέραν, οὐχὶ διὰ τὸ μέλλον ἐνθα ὁ Σχολ. = τὸ παραυτίκα, τὸ παρὼν μόνον φρονούντες, φ. 85. «οἱ ἐφημερίαι» λέγονται οἱ ἄνθρωποι διὰ τὴν βραχύτητα τῆς ὑπαρξέως των. ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἀτελεύτητον χρόνον Αἰσχ. Πρ. 646. «ἴνα τὸ καὶ ἐφημερία ἔφα» Τιμ. Δοκρ. 29. πρὸλ. τὴ π. πικ. ἐν χρήσ. ἡμέρας· «λάτρεις ἐφημερίας» = ὁ διὰ μίαν ἡμέραν ἐργαζόμενος, ἡ-

μερομίσθιον λαμβάνων, ἡμεροκαματίτης Ησιγν. 486. καὶ - θυμός = ἐμεταβλήτης, ἀδελ. βαίος, 960. ἡμέραν ἐξ ἡμέρας, καθημερινός = κῆδος Θεογν. 656. - μεσός Ἀντιφιλ. 35 (7, 634). «εἰ δ' ὁ δὲ ὅλης τῆς ἐδομαδὸς ἱερουργῶν ἱερὺς ἐκκλ. diurnus, diurnus.

Εφ-ημερίς, ἴδος, ἦ· βιβλὸν ἐν ᾧ καταγράφονται τὰ καθ' ἐκάστην γινόμενα, συνήθ. πλ. π. Πλουτ. ἰδ. (commentarii, acta diurna) ἱστορικὰ ἢ στρατιωτικὰ, Ἀλέξ. 23, 18. - βασίλειοι = αἱ περιέχουσαι τὰς καθημερινὰς πράξεις τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου Ἀρρ. Ἀν. 7, 25, 1. - βασιλικαὶ Πλουτ. συμπ. 1, 0, 1. π. Δ. Λαερ. βιβλὸν, ἐν ᾧ σημειοῦνται τὰ καθημερινὰ ἔαυθα καὶ ἔσθα, 6, 86. 60. «εἰς τὰς ἐφημερίδας φιλοσοφεῖν» = ἐνταυτῇ διὰ τὸ βαλάντιον φιλοσοφεῖν, π. σαρκοφ. 2, 6. «εἰς ἡμερολόγιον μὲν. diarium.

Εφ-ημερον, τό. οὐδ. τοῦ ἐπομ. δηλ. ζῶν, = βραχυχρόνιον λίαν Ἀριστ. 1. Ζ. 5, 19. «ζῶν πτεροῦν τετράπου = ἅμα δυοῖν (τοῦ ἡλίου) ἀπουθνήσκει βιώσαν ἡμέραν μίαν, διὸ καὶ καλεῖται ἐφ'ημερον», μορ. Ζ. 4, 5. «φαρμακερὰ τις βοτάνη, κύνειον Νικ. ἀλ. 250, cicuta.

Εφ-ημεροί, 2' ἐφημερίαι, μίαν ἡμέραν δι-αρκῶν - πυρετός Ἰπποκρ. «καὶ συνηγμένη δαπάνη» = μόν. διὰ μίαν ἡμέραν ἐπαρκούσα Πλουτ. Περικλ. 16. - φάρμακον = αὐθημερὸν φονεῖον, Θεμιστ. 31. τὸ δὲ «ἐφημερίαι καὶ σατυρικοὶ τοῖς βίαις ζῶντες» = μόν. διὰ τὴν ἡμέραν, τὸ παρὼν, χωρὶς ν' ἀποβλέπωσι πρὸς τὸ μέλλον, Γαλβ. 18. ἰδ. καλοῦνται οἱ ἄνθρωποι, ἐφημερίαι (ἢ) ἄνωτ. ἐφ'ημερος Πινδ. Π. 8, 99. ἔχει καὶ τὸν τύπον ἐπαμείροι Αἰσχ. Πρ. 947. «ὡ φίλοι καὶ ἀτεχνῶς ἐφ'ημεροι» Πλάτ. νόμ. 11, 923. ἐν γιν. βραχὺ διαρκῶν, παρέρχόμενος, ἄστατος, «ὄλδος οὐ βέβαιος ἀλλ' ἐφ'ημερος» Εὐρ. Φοιν. 561. - τυραννὶς Πλάτ. ἐπ. 7, 336. «ἐφ'ημερα τὰ τε σώματα καὶ χρήματα ὁμοῖος ἡγοῦμενοι» Σοκρ. 2, 53. ἀντίθ. τῷ πολυχρόνιῳ Ἀριστ. 1, 0, 4. «- καὶ ἀδελ. βαίος ὄδω» Πλουτ. πολιτ. παραγγ. 29. - τύχαι = αἱ καθημερινὰ ἐναυτολήσεις Λουκ. Φυτοδολ. «τερπνὸν ἐφ'ημερον» = τέρψιν ἣν ἡ ἡμέρα γοργεῖ, παράγ. Πινδ. 1, 6, 40. diurnus. Εφ-ημεροῦσι, οἱ· οἱ ἀπὸ μίαν εἰς ἄλ-λην ἡμέραν διατεφεόμενοι, πτωχοί, τὸ τῆς συνηθείας μεροδοῦν, μεροφάγ. Προκλ. παρ. Πτολ. σ. 225.

Εφ'ημα φροίμια, τὰ, ἴσ. ἐσφ. ἀντὶ εὐφροίμια Αἰσχ. Ἀγ. 1189.

Εφ-ημ σύνη, ἡ· ἐπιτηρή, κλέψις, ἐντολή, «οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμείλησεν» Ἰλ. ρ. 697. «ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέ-ειπεν» Ὁδ. π. 340. «ὁρβαν ἄγεις ἐφημοσύνην» Πινδ. Π. 6, 20. jussum.

Εφ'ηρ· λευκὸς χαμαλίων π. Αἰγυπτίαις Διοσκ. 3, 10, σ. 452.

Εφ-ησεις, 6'. πρὸς. μέλλ. τοῦ ἐφ'ημι.

Εφ'ησθα, ἐπ. καὶ ἀολ. ἀντὶ ἔφης τοῦ φημί, ἐνίστι δὲ καὶ π. πικ. ἀπαντῶν.

Εφ'ησις, ἡ· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Εφ-ησυάζω· ἡτυγάζω, ἀναπαύομαι ἰπῇ

- τινος· -τινί, ὡς = τοῖς εἰρημένοις· Ἡλιοδ. 6, 7· ἴδ' ἀφασυχάζω, acquiesco.
- Ἐφ-ῆσ ὄχασις, ἡ· εἴς τι, ἐπὶ τινος ἀνάπαυσις· -τινός ἐκκλ. *reluctantia*.
- Ἐφθακα, ἔνερ. παρκ. τοῦ φθάνω.
- Ἐφθαλκανος, ὁ· βασι. Ἐφθαλιτῶν Θεοφρ. Βυζ. π. Φωτ.
- Ἐφθαλτός, 3· μαγειρευμένος, βρασμένος ἀρ. λεξ. *coctus*.
- Ἐφθαλίται, οἱ· φυλὴ τῶν λευκῶν Οὐνῶν Θεοφρ. Βυζ. π. Φωτ.
- Ἐφθαρμένως· κατὰ τρόπον φθορᾶς, ἀφανισμοῦ Θεολ. ἀριθμ. σ. 43, *corruptio*.
- Ἐφθός, 3· βραστός, μαγειρευτός Νικ. ἀλ. 392, *coquendus*.
- Ἐφθ-ῆμερος, 2· ἑπταήμερος· ἀνοχαί· Πλουτ. Λακων. ἀποφθ. Κλεομ.
- Ἐφθ-ῆμι-μερής, 2· ἔξ ἑπτά ἡμέσεων μερῶν συνιστάμενος ἦτοι ἐκ τριῶν ὁλοκληρῶν καὶ ἡμίσεως = 3 1/2· -μέτρα = περιεκτικὰ 3 1/2 ποδῶν = τριῶν ποδῶν καὶ μιᾶς συλλαβῆς Σγολ. Ἀριστ. πλ. 302· τμήσις (*caesura*) γινωμένη εἰς τὸν δ'. πόδα τοῦ ἑξαμέτρου καὶ τοῦ ἰαμβικοῦ τριμέτρου ἴδε καὶ πενθήμερης.
- Ἐφθην, ἀδρ. 6· τοῦ φθάνω Ὁμ.
- Ἐφθίατο, ἰων. ἀντὶ ἐφθίνο κατὰ συγχοπ. π. ἀδρ. τοῦ φθίω, φθίνω Ἠλ. α, 251.
- Ἐφθόν, τό· εἶδος χαλκάνθης, ἐν Ἰσπανίᾳ συνήθως μαγειρευόμενον Διοσκ. 6, 114.
- Ἐφθ-πωλεῖται, τό· τόπος ἐνθα πωλοῦνται βρασμένα φαγητὰ Ἀθην. 3, 94.
- Ἐφθ-πώλης, ὁ· ὁ πωλὼν βρασμένα, ψημένα, μαγειρευμένα φαγητὰ.
- Ἐφθ-πώλιον, τό· ἐφθπωλεῖται.
- Ἐφθωρα, ἔνερ. παρκ. τοῦ φθίρω.
- Ἐφθός, 3 (ἔψω)· βρασμένος, ψημένος Εὐρ. Κυκλ. 246· μτρ. ἔψηθενμένος Ἰπποκρ. αἰσις, *elixus*.
- Ἐφθότης, ἡ· βρασμένου τινὸς σώματος κατάστασις, μτρ. διάλυσις, ἑξασθένης Ἰπποκρ. *coctio*.
- Ἐφθώ· βράζω, δι· ὕδατος ἔψω ἔξηγεί Φωτ. *coquo*.
- Ἐφ-ιάλλω· ἴδ' ἐπιάλλω Ἀπολ. Ρ. 2, 183, *imulto*.
- Ἐφιάλτειον, τό· ἀκρωτ. βορειοδυτ. τῆς νήσου Καρπάθου.
- Ἐφιάλτης, ὁ· ἐπιάλτης καὶ πνιγαλίων λεγόμενος δαίμων τις τοῖς κοιμωμένοις ἐπιπλῶν, πάθος στομαχικόν, προερχόμενον ἐξ ἀδωφαγίας καὶ ἀπεψίας, τῆς ἀναθυμιάσεως εἰς κεφαλὴν ἀνατρεχούσης, ὃν οἱ χυδαῖοι βραχνὰν λέγουσιν· ὁ πάσχων δὲ τοῦτο ἐν ἀνείροις αἰσθάνεται ὡς νὰ τὸν πλακύνῃ τις καὶ νὰ τὸν πνίγῃ ὡσαύτ' ἐπιπλῶν τοῦ στήθους τοῦ Εὐστ. Ἠλ. α, 561, 10, *insultator*.
- Ἐφιάλτης· 1) εἰς τῶν Γιγάντων ὅστις ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐφοβήθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους Ἀπολδ. 2) υἱὸς Ἀλκίως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὠτυοῦ, γεννηθεὶς ὡς λέγεται ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδίας· οὗτοι θάλλον νὰ ἀναβῇ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τὸν εἰς τὸν Ὀλυμπον διὰ τὴν ἀρπαγὴν τὴν Ἥραν, ἐφωμύθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀπολδ. 3) Τρο-

- χινὸς τις, υἱὸς Εὐρυδήμου, ὁ προδοὺς τὴν ἑλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς Πέρσας, ὅτε ἀνεκάλυψεν αὐτοῖς ἄλλην ὁδὸν διὰ τῶν ὀρέων ἐνὰ ἑσπορίῳσιν ἐκ τῶν ὀρεῶν τῶν ἐν Θερμοπύλαις μαχομένων Ἑλλήνων Ἡρ. 4) υἱὸς Σοφωνίδου, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικός ἐν Ἀθήναις, πεντάτατος, ὁπαδὸς τοῦ Περικλέους Πλουτ. 5) ῥήτωρ Ἀθηναῖος ἐχθρὸς τῶν Μακεδόνων Δειν. 6) πατ. Φιλοκράτους Δημ. 7) ἄλλος Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 8) δοῦλος τοῦ Εὐδόλιδος Ἀλλ. 9) ἄλλ. Πλουτ.
- Ἐφιάλτιον, ἄκρον, τό· ἀκρωτ. τῆς νήσου Καρπάθου Ἡτολ.
- Ἐφιάλτιον καὶ ἐφιάλτις· βοτάνη τις ἀντενεργοῦσα, βοηθοῦσα κατὰ τοῦ ἐπιάλτου, ἐν γιν. ἱατρικῶν κατὰ τοῦ πάθους αὐτοῦ, τὸ ἄλως καὶ ἀλόη καὶ κούσπαστον λεγόμενον μτρ.
- Ἐφ-ἰδρώ (ἴδ' ἰδρῶν)· ἰδρώνας πράττων τὴ μετὰ ταῦτα, ἰδρώνας τῶσαν ἐπὶ τοῦ ἄνω σώματος δηλ. ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ ἀνωτέρω, ὅσον καὶ ἐπὶ τοῦ κατωτέρω, εὐκόλως ἰδρώνω Ἰπποκρ. *insudo*.
- Ἐφ-ἰδρώ· τοποθετῶ ἐπὶ τινος Φίλιον.
- Ἐφ-ἰδρῶσις, ἡ· τὸ ἰδρῶναι ἐπὶ τοῦ ἄνω σώματος, ὁ εὐκόλος, λεπτὸς ἰδρῶς ἱατρ. π. Πλουτ. προτιμῶσιν ἀφ'ἰδρῶσις, Ἡρ. 25, *sudor*.
- Ἐφ-ἰδρῶν· ὀκνεῖν Ἠσυχ.
- Ἐφ-ἰδρῶν, ἡ· ὀκνῶς Κρ. Ἀν. 2, α. 7.
- Ἐφ-ἰδρῶν, ἡ· ὁ κάλυψ· τεταμένον δ' ἐστὶ χρύσεος, ὃς ἱεροῖς γράμμασι τοῦ θεοῦ τὴν προσηγορίαν ἐπιτετιμμένος ἐστὶ Ἰωδ. ἀρχ. 3, 7, 6.
- Ἐφ-ἰέννυμι· ἴδ' ἐφέννυμι.
- Ἐφ-ἰέρεια, τὰ· τὰ ἐπὶ τοῖς ἱερείοις ἀποθούμενα Ἠσυχ. *donaria*.
- Ἐφ-ἱερός, ἡ· πλακύντος ἡ μᾶζης εἶδος, χρησίου ἐν ταῖς θυσίαις Πολυδ. 6, 76.
- Ἐφ-ἱζάνω (ἴδ' ἱζάνω)· κάθημαι ἐπὶ τινος, πλησίον τινός· αἰθεροῦσιν ἐφίζανον = ἐν ταῖς στοαῖς Ἠλ. υ, 11· ἐφίπνω ἐφίζαντην = παρὰ τὴν τράπεζαν, κ, 578· ὕπνος ἐπὶ βλεφάρῳ· σιν ἐφίζαντο, κ, 26 (ἐν Ὁδ. οὗχ' εὐρηται)· ὡτοῖσιν Μοσχ. 2, 108· καὶ μετ' αὐτ.· θάνατον Ἀπολ. Ρ. 1, 667· πεζ. μόν. π. μτρ. ὡς Φιλοστρ. *insideo*.
- Ἐφ-ἱζώ (ἴδ' ἱζώ), θωρ. ἐφίδω Θεοφρ. 5, 97· τῷ προηγ. ἐπιθῆται, ἐπικάθημαι· ἐφίζε Ὁδ. γ, 411· καὶ ἐφίζοντο, ρ, 33 ἐν Ἠλ. οὗχ' εὐρηται)· μτρ. «ἴδω ἐφίζοντα βλεφάρῳ» Πινδ. Ν. 8, 2· «ἔνερ· βλεφάρῳσιν ἐφίζων» Μοσχ. 2, 2· «πρὸς ὅμ' ἀγλὸς ἐφίζει» Κριτί. ἐν Ἀθην. 10, 432· «βαρὺς δ' ἐφίζει (Ζεὺς)» = ἐπιπίπτει Ἀισχ. ἰκ, 638.
- Ἐφ-ἱήμι (ἴδ' ἱήμι), ἰων. ἐπήμι· 1) πέμποι τινά που· ἰβρι Πριάμῳ Ἠλ. ω, 117· ἴδ. ἐν ἐχθρικῇ σημ. «βέλεα, ἔγχος, μέλιν τινα» = ἐκσφενδονίζειν κατὰ τινος, π. 812· ὅμ. «χῆρας τινα» = βάλλω, ἀπλῶν «ἄς χεῖράς μου κατὰ τινος Ὁδ. υ, 39· ἀτυχῆς τέλος ἐπὶ τινος ἐπικριμάζω, ἐπιβάλλω αὐτῷ «μνησθῆσθαι αἰκία πότμον ἐφίσσω», τ, 550· «νόστον ὃν μοι Ζεὺς ἐφίηκε», ι, 38· «Ἀργείοισι πολύστομα κήδε' ἐφίηκεν» Ἠλ. α, 445· οὕτω καὶ τραγ. «πάντ' ἐφίσσω μόρον» Ἀισχ. Εὐμ. 478· «ἐφ-

κνύει δ' ἀρείας ἐφήκεν ἐπικότους τροφάς», Ἐπε. 768· «ὡς δουτυχῇ θήβαισιν ἄκτιν' ἐφή-
κας» Εὐρ. Φοιν. 5· «χέρα τινί», Ἐκαθ. 1128·
«μήποτε» Ἐπ' ἐμοὶ τόδων ἐφείης διστόν», Μηδ.
634· «πεδία ἐς τὰδ' οὐκ ἐφῆκε πω στρατόν» =
δὲν ἀπείστειλεν ἀκόη κανένα στρατόν εἰς τὴν
χώραν ταύτην, Ἰρακλ. 393· «ἄγαν ἐφῆκας
γλώσσαν εἰς τι» = ἐπέλυσας, Ἄνδρ. 955· «τὸ
ὄθωρ ἐπῆκαν ἐπὶ τὴν ἑσθον» = ὠδήγησαν πρὸς
τὴν εἰσοδὸν Ἦρ. 7, 176· ἀφῆκα, «ὄνους τοῖς
ἱπποῖς» = πρὸς ὄρειαν Ἦρ. 4, 30· «νέμονται
αἱ ἀγέλαι ἐφ' ὅποια ἂν αὐτὰς ἐφιδῶσιν οἱ νο-
μείς» = (ἐσφ. γρ. ἐπάγωνσιν) Ξεν. Κυρ. 1, 1,
2· ἐχθρικῶς ἵνα προσβάλωσι, «τὴν ἱππον τῷ
στρατοπέδῳ ἐπὶ τοῖς Ἑλληνας» Ἦρ. 5, 63·
«τὴν ἱππον ἀθρόαν αὐτοῖς ἐφείς» Πλουτ. Ἀ-
ριστ. 14· «τῷ κακῷ ἐφείναι δεῖ τὴν ὀργήν» =
κατὰ τοῦ κακοῦ πρέπει ν' ἀπευθύνωμεν τὴν
ὀργήν Πλατ. νόμ. 5, 731· ἐκασθενδονίζω καὶ
ἐπυρρίπτω, «ἔλλοις ἰχθύσιν διαφθοράν» Σοφ.
Ἀλ. 1276· π. Ὁμ. καὶ μετ' ἀπαρ. = παρο-
ξύνω, ἐρεθίζω, «χόλος ὅστ' ἐφῆκε πολύ-
φρονά περ χαλεπῆναι» Ἰλ. σ. 108· «ὅτε μ'
ἐχθοσθήσῃ ἐφείην», σ. 124· καὶ = προστάσ-
ω, «ὅν δ' ἐφίησι τὸ τυράγιστον φυλάξαν ῥή-
μα» Πινδ. Ἰ. 2, 9· «τοὺς νεωτέρους ἐφείτε
διώκειν» Ξεν. Κυρ. 4, 2, 24· παραλεί-
πω, συγχωρῶ «ταρσὸν κνίη» Ἀπολ. Ρ. 2,
931· χαλαρώνω καὶ τευνώνω, «καὶ χαλᾶσαι
τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις» Πλατ. Πρωτ. 338· =
ἐπιτρέπω, «ἐπειδὴ σοὶ ἐφῆκα πᾶν λέγειν»
Σοφ. Πλ. 621· «ἡ ἐφῆς μοι», 544· «πλὴν
ὧν ὁ νόμος ἐφίησι» Πλατ. νόμ. 9, 876· ἀπολ.
εἰς προηγούμενον τι ἔξεστι ἀντιστοιχεῖν Ἀν-
δοκ. 1, 55· «οἷς οὐκέτι ἐφείσαν οἱ ἑυμαχοῖ
τὴν ἡγεμονίαν» Θουκ. 1, 95· «οὐδ' ἦν ὁ Λά-
κων ἐπὶ τοῖς ἄρχειν ἡμεῖς ἐπῆσμεν» Ἦρ. 7,
161· πρὸλ. «τὴν ἀποσκευὴν ἐφῆκε τοῖς στρα-
τιώταις διαρπάσαι» Διοδ. 14, 75· ὡς = τὰς
δόσεις» Πλουτ. Σολ. 21· καὶ παθ. ἐφείθη =
ἐπετρέπη Ἀριστοτ. καὶ μετγ. «ἐν Ἀθῶναις-
θίκην» = κάμνω ἔφεσην, ἐκκλησίαν εἰς ἀνωτέ-
ρον τι δικαστήριον ἢ ἀποφασίσῃ «ἐφῆκεν εἰς
τὸ δικαστήριον, τὰς μικρὰς δίκας εἰς ὅμας ἐφί-
σιν» Δημ. 40, 31· καὶ ὅμ. «ἐφῆκεν ἡμᾶς εἰς
τὸ δικαστήριον» Δημ. 34, 21· καὶ ἀπολ. «ἐφί-
ναι διδόναι ὁ νόμος εἰς ἄλλο δικαστήριον»
Λουκ. Ἑρμοτ. 30· ἀπο τινος Δ. Κασ. 64,
2· καὶ ἄμτθ. ὅπου δύναται νὰ βοηθῇ ἑαυτὸν,
«ὅταν τίς ἐφῇ ἰσχυρῶ γέλωτι» Πλατ. πολ.
3, 388· ὀργῇ Δ. Ἀλ. ἰδ. - ἡδονῇ 3) Μέσ.
α) ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω
τε, «κοῦκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὧν ἐφείτο» Σοφ.
Οἶ. Κ. 106· «ὧν δὲ σου τοχρὴν ἐφείμα ἀκου-
σαν», Φιλ. 1299· «τῆς κακίστης δαιμονίων,
φιλοτιμίας» Εὐρ. Φοιν. 531· μετὰ τοῦ θη-
ρῶν Πλατ. Φιλ. 20· τῶν πραγμάτων,
Κρατ. 419· τοῦ ἀρίστου, Φαιδρ. 237· τῶν
κερδῶν, ἀρχῆς Θουκ. 1, 8, 128· ἐφείμενοι
τῆς πάσης ἄρεας = β. 6· «τῆς ἡδονῆς»
Ἀριστοτ. 3ῃ, συγχ. «τῶν προσώπων» = τὰ
πρόσωπα νὰ σκοπεύηται μὲ τὰ βέλη Πλουτ.
Περμ. 71· τῶν ὀφειῶν, Κασ. 45· ὀρχη-
στικῆς = θέλω νὰ μάθω τὴν ὀρχηστικὴν τέχνην,

ἀφιεροῦμαι εἰς αὐτὴν Πολυδ. 9, 20, 7· ὅ) ἀ-
φῆνω, ἐπιτρέπω· «οὐδ' ἐφείστον ἄλλην
τραπέθειν Λοβίας ἐφείτο» = δὲν ἐσυγχώρει,
ἀπηγόρευεν Ἀισχ. Χρ. 1035· «κἀρα τέμνειν
ἐφείτο τῷ ὀέλοντι» Σοφ. Φιλ. 615· «ἡ πόλις
σοι ἐφείτο, ὅτι ἐβούλου ποιῆσαι» Ξεν. Ἀν.
6, 4, 31· «οὐκ ἐφείτο αὐτοῖς τέχνης ἀφασθαι
βαναύσου» Πλουτ. Λυκ. 24· 3) παραγγέλλω,
διατάττω· «ἄλλο δὲ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσο-
μαι» Ἰλ. ψ. 82· «ἐκαστῷ ἐφειμένη τάδε εἴ-
ρω» Ὀδ. ν. 7· «αὐ μόντοι τόδ' ἐφειμένη ἐπι-
θήσω» Ἰλ. ω. 300· «ἐπιστολάς, ἃς σοι πα-
τήρ ἐφείτο» Αἰσχ. Πρ. 4· «ὄντιν' ἀρτίως μο-
λεῖν ἐφειμένοισιν» Σοφ. Οἶ. τ. 1055· «χαίρειν
Ἀθάνα, ἔλλα' ἐγὼ σ' ἐφείμαι», Ἀλ. 112· ὡς
καὶ «χαίρειν σε κελεύω» = εὐχόμαι ἵνα εὐφραι-
νησῇ, ἵνα κατὰ τὴν σὴν θέλησιν τὰ πράγματα
συμβαίνειν· «ὅσπερ σὸν κέλευμ' ἐφείται»
Εὐρ. Ἰ. Τ. 1483· «ὅστιν καπᾶγειν ἐφείτο»,
Βακχ. 439· «ἡμῖν ἐφείτ' ἐν ὄρῳ ἦκειν» Ἀ-
ριστ. σφ. 242· «ὁ δὲ εἰς τὴν Λακεδαιμόνα
ἐφείμενος στρατιὴν προσεποστέλλειν ἐκέλευε»
Θουκ. 4, 108 (περὶ τοῦ χρόνου τοῦ ἐφεί-
μι), injicio, immittit

Ἐφίημι, ὤρῳ. ἀνελ. ἐφίησι.

Ἐφικνέομαι ἐπικινέομαι, ὡς τμηθ. λογίζεται
τὸ «χαλᾶσθαι δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει» Ὀδ. λ,
196, supervenio.

Ἐφικνέομαι ἄνδρ. ὧν. Γαλην.

Ἐφικνέομαι (ἢ ἱκνέομαι)· φθάνω εἰς τινα
σκοπὸν, ἐπιτυγχάνω· «ἅμα ἀλλήλων ἐφικνο-
το» = ἐπέτυχον ἃ εἰς τὸν ἄλλον Ἰλ. ν. 615·
«εἰ σε μοῖρ' ἐφικνοῖτο» Πινδ. Ἰ. 4, 17· «εὐ
μᾶλα μοι ἐφικέσθαι περράσεται» Πλάτ. Ἰππ.
μειζ. 292· καὶ μετ. «καθ' ὅσον δυνατόν ἐφί-
κνεσθαι τῆς φύσεως αὐτοῦ» = εἰς τὴν παρὰ-
στασιν ἐπιτυγχάνειν = ἀρμολύειν παριστάν. Τημ.
51· «ὧν οὐκ ἐφικνοῦμαι τοῦ μεγέθους αὐτῶν»
Ἰσοκ. 4, 187· «περὶ πραγμάτων λέγειν ὧν
οὐδ' ἂν εἴς ἀξίως ἐφικέσθαι τῷ λόγῳ δύνα-
το» Δημ. 14, 1· μετὰ αἰε. «ὅς τὰ τε ἄλλα
λέγων ἐπὶ τοῖς ἄριστοις καὶ ἀληθέστατοις» = πα-
ριστᾶς τὰ λοιπὰ ὁρθότατα καὶ ἀληθέστατα
Ἦρ. 7, 9· ὅμ. «ἂ γράφων ἑξαριθμούμενος οὐκ
ἂν ἐφικνοῖτο» Πολυδ. 1, 57, 3· «τῆς ἀρετῆς»
Ἰσοκ. 1, 5, ὡς «τῆς ἀνδραγαθίας» = τὴν ἀρε-
τὴν φθάνειν, ἐνάρχειν, ἀγαθὸν εἶναι Αἰσχ. Ἰν.
3, 189· ὅμ. ἀκολουθεῖ π. Δημ. «οἱ μὲν ἐλάτ-
τω κεκτημένοι τῆς τριτηρχίας - οἱ δ' ἐφικνού-
μενοι τοῦ τριτηρχεῖν» = ὧν ἡ περιουσία φθάνει
μέχρι τῆς τριτηρχίας, οἵτινες δύνανται
νὰ ἦν τριτηρχοί, 20, 28· πρὸλ. «μετρίων
εὐεργεσιῶν ἐφικέσθαι» = τὰ νὰ δυνηθῇ τις νὰ
δείξῃ εὐεργετήματα τῇ πολιτείᾳ, 20, 122· καὶ
μετγ. «πῶς ἐφικνοῦνται αἱ Μοῖραι τῇ ἐπιμε-
λείᾳ τῶν τοσοῦτων εἰς τὸ λεπτότατον» = πῶς
φθάνουσιν αἱ τῶν Μοιρῶν ἐπιμελῆται μέχρι
τοῦ μικρατάτου Λουκ. Ζ. παρ. (συρ. conf.)
ἐν τῇ κυρ. σημ. «τὰ βέλη ἐφικνεῖται πρὸς
τὸν σκοπὸν», Νιγρ. 36· «τοῖς ἐγγεγραμμένοις τῶν
πολεμίων» Πλουτ. καὶ ἐπὶ τῆς σπάνης, «ὡς
οὐκ ἦν φθαιγγόμενον ἐφικέσθαι», Τιβ. Γρακχ.
18· «ἐφείτο πάντων» = εἰσεχώρησεν ἀπαντα-
χοῦ Δημ. 25· 101· μετ' αἰε. «τὴν Ἑλλάσπον»

72* «ὄρους ἐπιστήσαι χιλίων δραχμῶν ἐπὶ τὴν οἰκίαν» Δημ. 51, 6 (πρόβλ. ὄρος) «ἐπὶ δὲ ταύτοις ἐπιστήσαντες τὰς ἐπιτηγούς» Πολύβ. 1, 26, 14* «ἡ τύχη ἐπιστήσασα Ῥωμαίους» = ἐπαγαγοῦσας, 2, 20, 7* ἰδ. μετφ. «τὴν γνώμην» = τὸ πνεῦμα, τὴν σκέψιν ἐπὶ τινος ἀπευθύνειν = φέρειν εἰς σκέψιν Ἰσοκ. 9, 89* «-τὸν νοῦν» Διοδ. 12, 1* ἀνευ τῆς προσθήκης Ἀριστοτ. ἡθ. 6, 12, 8* καὶ «ἐπιστήσαι τὰς ὁψεις ἐπὶ τὰ σήματα» Πολύβ. 10, 47, 8* «ἐπιμελέστερον ἐπιστήσαι περὶ τινος», 6, 26, 12* ἀλλὰ καὶ «-τινὰ = προσεκτικῶν τινα ποιῶν, ἔτι δὲ καὶ ἐκπλήττω Πλούτ. Τιδ. Γραγχ. 17* «-ἐπὶ τι» Πολύβ. 4, 34, 9* «ἐπὶ τί ἂν μάλλον ὁ συγγραφεὺς ἐπιστήσαι τοὺς ἀκούοντας», 2, 61, 11* γ) ἰδρὺν οὐ μόν. - ἀγῶνα = διορίζω νῆα γίνῃ = τὰς ἀγῶνας εἰς τιμὴν τινος Ἡρ. 1, 67* «-τινὶ = πρὸς τιμὴν τινος, 6, 38* ἀλλὰ καὶ ἰδ. - στράτευμα = σαματιῶ Σεν. Κυρ. 4, 2, 18* «-τὴν πορείαν» Πλούτ. Κιμ. 1* «-τὴν βεδουλευμένην δδὴν» Διοδ. 17, 112* «τὴν δυνάμιν, τὴν δρμὴν» Πολύβ. 8, 31, 3* καὶ ἀπολ. ἐπιστήσας δηλ. τὸν ἱπποκ. = κρατήσας Σεν. Ἀν. 1, 8, 15* «-τὴν ἀμύνησιν = συντέμνω Πολύβ. 7, 12, 1* μετὰ καθέκῃν τοῦ γνώμην = κρατεῖν ὑπίσσει τὴν ἐαυτοῦ γνώμην, ἀναβάλλω, ὀκνῶ Ἀπκ. Μίθρ. 15* «-περὶ τινος» = εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν περὶ τινος 2) μετφ. κατὰ παρκ. ὑπερσ. καὶ ἀορ. 6*. ἔνερ. α) ἵσταμαι ἐπὶ τινος - δίφρω, πύργῳ Ἰλ. ζ, 373, ρ, 609* «ἐπιστή βῆλῳ ἐπὶ λιθῶν», ψ, 201* «πετρίνοις ἐπιστάς θάβροις» Εὐρ. Ἡλ. 706* «ἐπεὶ δ' ἐπὶ τὰς τελευταίας σχεδίας ἐπέστησαν» Πολύβ. 3, 48, 8* ἐν γέν. ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπάνω τινὸς εὐρίσκομαι Ἰπποκρ. «τὸ ἐπιστάμενον τοῦ γάλακτος» = τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος ἐπιπλέον Ἡρ. 4, 2* ἔτι = ἵστημι, «οὐ νῦν ἀνδρίας αὐτοῦ ἐφέστηκεν ἐξήφης» Πλούτ. Κάτ. νεωτ. 72* μετφ. ὡς φύλαξ, ἐπιστάτης, ἐντολοδόχος ἐπὶ τινος τεθειμένος εἶμαι, προϊσταμαι τινος «ἄνδρα δημότην μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλέπειν» Σοφ. Αἴ. 1072* «προβατίους ἐφεστώναι» Ἀριστ. σφ. 955* «καὶ ἐπὶ τούτων ἐφεσθηκαὶ ἀρχαί» Πλάτ. πολ. 5, 460* «ἐπειδὴν τις ὅμῳ μὴ ἐφεστήκη», συμπ. 174* «πειθαρχεῖν ταῖς ἐφεσθηκαῖς» Σεν. ἀποιμ. 3, 5, 19* ὡς «οἱ ἱππευταίως» Ἡρ. 2, 148* «οἱ ἐπὶ τῆς πολιτείας ἐφεσθηκότες» Δημ. 19, 298* μετὰ γέν. «ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφεσάσαν» Εὐρ. Ἀνδρ. 1099* «μόθοι ἐφεστώτες» = ἐπιβεβλημένοι Σοφ. Τρ. 1160* 6) πλησίον ἵσταμαι «πυκνωσάσασαν ἀλλήλους» = πυκνὰ πλησίον ἀλλήλων Ἰλ. ν, 133* ἐν ἔχθρ. συμ. σ, 703* «ἐφεσθάνει παρὰ τάφρων», μ, 199* «θόρησιν ἐφεσάτο», λ, 644* «παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος ψυχὴ ἐφεσθήκει» ψ, 106* 60, ὑπερέχων προϊσταμαι, «νῦν δ' ἔμης γὰρ κήρυς ἐφεσθάνει θανάτῳ», μ, 328* «οὐ μὴν ἀκόμπατος γ' ἰδίσταται πόλεις» = μετὰ κομπασμοῦ πλησιάζει ἐθρυκῶς ταῖς πόλεις Ἀισχ. 520* «τὴν δ' ἐφεσάτων πέλας» Σοφ. Ἡλ. 1392* «οἱοι νῦν ἐφεσάτω σκοποί», Αἴ. 925* «τῖνες ἐφεσάσι δόμοις» Εὐρ. Φοιν. 284* «ἡς ἐφεσθηκας πόλεις», ἰκ. 1009* καὶ πεζ. «ἐπεὶ ἐπὶ

τῇ πόλει ἐπέστησαν» = πρὸς τὴν πόλιν ἦλθαν Ἡρ. 4, 203* «οἱ ἐπεστέωτες» = οἱ παρισταμένοι, 1, 59* «ἐπέστησαν τοῖς βουλευταῖς» Θουκ. 8, 69* «ὃ ἀντιδικὸς ἐφέστηκε» = παριστάται Πλάτ. Θεαιτ. 172* «ἐπὶ τοῖς τοῦ ἀγαθοῦ προθύροις ἐφεστώναι» Φιλ. 64* 60, καὶ μετ' αὐτ. «ἐπιστῆναι ἐπὶ τὰς πόλεις» = παρουσιάσθαι, συμπ. 212* πρόβλ. ἔτι «πρὶν ἂν τέλος ἐπιστήσῃται καλόν», νόρ. 7, 802* «εἰς τοὺς ὄχλους μεταξὺ τοῦ πλήθους εὐρίσκεισθαι Ἰσοκ. 18, 9* «Δημοσθῆνης ἐπέστη τῶν ἄλλων κατήγορος» = παρουσιάσθαι κατήγορος Λαγρίν. 3, 70* μετὰ τῆς παρασημ. τοῦ αἰφνιδίου, ὡς «ἐξαίφνης ἐπιστάς τοῖς γιγνομένοις» Ἰσοκ. 8, 41* «ἐφίσταται αὐτοῖς Ἡφαιστος» = ἐπιπίπτει αὐτοῖς ἀπροσδοκῆτως Ἀουκ. δι. θε. 17, 1* οὕτως ἰδ. ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν θεῶν, τῶν δυνεῖων καὶ ἄλ. «πρὶν μοι τύχη τοιάδ' ἐπέσῃ» = πρὶν μοι παρουσιάσθαι τοιαύτη τύχη Σοφ. Οἴ. τ. 777* «εὐδανει ἐπέστη ὄνειρος» Ἡρ. 1, 34* «ὡς ἂν ἔκαστος αἰ μεταβολαὶ τῶν ἐντυχιῶν ἐφίσταται» Θουκ. 3, 82* γ) πορεύομαι πρὸς τι, πρὸς ἐργασίαν τινά, εἶμαι προσεκτικὸς εἰς τι - σφαγῇ Εὐρ. Ἀνδρ. 548* «ἐπὶ ταῦτα ἐπέστην» Δημ. 18, 60* π. Ἰσοκ. συνάπτεται «ἐπιστάς ἐπὶ τὰ θεοῦ ἔργα καὶ λέγειν ἀρξάμενος περὶ αὐτῶν», 10, 29* «ἐπὶ τὸν τόπον» = ἐγκαίρως ἔλθειν Πολύβ. 4, 40, 1* «-τοὺς καιροῖς», 3, 118, 11* δ) παραστέλλω, «ἀγῶν ἐπιστάς περιμένει» Πλάτ. συμπ. 172* ἐφιστάμενος = σταματιῶν Σεν. Ἀν. 2, 4, 26* «μικρὸν ἐπιστάς ἀποδηύσκει» = μετ' ὀλίγον ἀπέθανε Ἀουκ. ἔτι δὲ «τοῦ πλοῦ» = παῦω πλέον Θουκ. 2, 91, adhibeo, praeficio.

Ἐφ-ιστορεύω προσέτι ἱερυνῶν, ἱερωνῶ Ἡσυχ. ἰων. ἐπιστορεύω Ἰπποκρ. sciscitor.

Ἐφ-κα- πηγῆς ἐπιμλ. Ἐπιγρ. Παλμυρ.

Ἐφ-λ-δ-δ-ον, ἀορ. 6*. τὸν φάλαξ.

Ἐφ-δ-δ-η-θεν, αἰολ. καὶ ἐκ. γ'. κλ. π. ἀορ. τοῦ φάλαξ ἀντὶ ἐφωδῆσαν Ἰλ.

Ἐφ-ο-δ-ε-α. ἡ τὸ περιφύεσθαι καὶ παρατηρεῖν, ἰδ. τὸ ἐπισκέπτεσθαι τοὺς σκοποὺς ἢ τὰς νυκτερινὰς φυλακὰς ἢ φρουρὰς Πολύβ. 6, 35, 8* ἢ περιπολία Πολυαν. 7, 44, 2, circuitio.

Ἐφ-ο-δ-ε-υ-τέ-ον. ῥ. ἐπὶ τοῦ ἐφωδῆν Σ. Ἐμπ. Πυρρ. 2, 198. τ. 111, percurrendum.

Ἐφ-ο-δ-ε-υ-τ-ής, δ' ἡ περιερχόμενος πρὸς ἐπισκεψιν τῶν φρουρῶν, Ὁ. explorator.

Ἐφ-ο-δ-ε-υ-τ-ικ-ός. κατὰ τὸν ἑαυτοῦ ἐφωδῆν οὐ μόνον ἐφωδ. ἀλλὰ καὶ ἐκαλυπτικὸς ἄγουςιν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ συμπίρασμα Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 8, 307* πρόβλ. ἐφωδός, percurrere.

Ἐφ-ο-δ-ε-ύ-ω. περιερχομαι πρὸς παρατήρησιν, ἐπὶ τοῦ περιεδύνοντος ἐπικρατεῖν τινα πρὶ ἐπιθώρησιν Σεν. Κυρ. 8, 6, 16* ἰδ. τὰς νυκτερινὰς φυλακὰς ἀναθεωρεῖν, περιπολεῖν, Ἐλλ. 5, 3, 22* «πῶς ἐφωδῆσαι δι' φυλακὰς» Πολύβ. 6, 35, 11* ἐφωδῆσαι = γίνεσθαι περιπολία Ἀριστ. ὄρν. 116* π. 3δ Σεν. ἐν γρήσ. καὶ τὰ μέσ. ἐφωδῶντο, ἂν ἦν ἡ γρ. ὀρθή, μὲ συμ. ἱερ. ἡ ἐν γέν. ὅτι, διορίζω νυκτερινὰς φυλακὰς. «δὲ ἐπιστάειν ἐφωδῶντο ἐφ' ἐσπέρας οὐν ταῖς ἀσπίσι κατὰ τὰ τέλη», Ἐλλ. 2, 4, 24* μετφ. ἐξείσθαι καὶ ἐφ' ἐφωδῶντο, ἐφ'

ὡς ἐκτελεῖται τὰ πρόβλεψαι Πλουτ. ἀρίστ. φιλ. 3, 8· καὶ ῥητορ. ἀποδεικνύει τι Σ. ἑμπ. κ. μαθ. 8, 283 (ἡ ἐφοδος)· «τοὺς ἐ' ἐφοδεύσαι ἐφοδηλήτοιςιν ἀγῶσιν» = πρὸς τοὺς ἀγῶνας ὡδηγῆν ἢ ἐπιθεωρεῖν αὐτοὺς Αἰσχ. Χο. 717, obso, lustro.

Εφ-οδ-η-γέ-ω· ὡδηγῶ εἰς τῆς ὁδοῦ Σουφά.

Εφ-οδ-ία, ἡ· ἐφοδεία Διοδ. ἔσφ.

Εφ-οδ-ιά-ζω, ἰων. ἐποδιάζω· προμηθεύω μὲ τὰ ἀπαιτούμενα, ἐτοιμάζω· «αὐτοὺς ἀλλή καὶ τοὺς ὅπλοις» Διοδ. 5, 34· «οὗτε (συνέει, σωφροσύνη καὶ ἀλ.) αὐτὸν ἐφωδιάζει φιλοσοφίᾳ πρὸς τὴν στρατείαν» Πλουτ. π. Ἀλεξ. τυχ. 1, 4, ἀντιτοίχῳ· τῷ βοηθῶ, προάγω, ἀδελφώνω· τὴν ἀργίαν, Σολ. 23. Μίσ. προμηθεύομαι τὰ πρὸς περιουσίαν ἀναγκαῖα· «ἐν Χίου πενταδραχμίαν ἐκάστω τὴν ναυτῶν ἐφοδία· σάμενος» = διατάξας ἢ πληρώσας ἐκάστω δραχμὰς πέντε Πολυδ. 18, 3, 2, viaticor.

Εφ-οδ-ια-σμός, ὁ· ἐπισιτισμός· Ἡσυχ. com-mentus.

Εφ-οδ-ια-στής, ὁ· ἡ' ἐφοδιάζων ἱππαστος.

Εφ-οδ-ιον, τό· τὸ λαμβανόμενον ἀργύριον πρὸς ὁδοποιρίαν Ἀριστ. Ἀχ. 53, viaticum.

Εφ-οδ-ιος, ἰων. ἐπόδιος· ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, πρὸς ὁδοποιρίαν ἀναγκαῖος, «τὸ ἐφοδιόν» (ἡ' ἀνωτ.), ἰδ. πλ. «ἐπόδιον αὐτὸ δούναι» Ἠρ. 4, 203· «ἐφοδ' οὐκ ἔγω» Ἀριστ. Ἀχ. 53· «καὶ ἀργύριον τε ῥητὸν ἔχοντες ἐφοδιόν» Θουκ. 2, 70· «ἐφοδιὸν ἀπορίν, Ἀνα. 16, 14· «ἐφοδία τὰς ἑπκοίς» Ἀνδοκ. 4, 30· «τὰ τῆς φυγῆς ἐφοδία» Αἰσχίν. 1, 172· καὶ τὰ πρὸς διατήρησιν στρατοῦ ἐν πολέμῳ, «οὐδ' ἀπορίαν ἐφοδιὸν τοῖς στρατευομένοις» Ἀνακ. 3, 20· «τὰ ἐφοδία τοῦ πολέμου» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 10· ἐν γέν. τὰ πρὸς τι ἀπαιτούμενα, βολητικὰ μέσα· «τὴν ἱλιάδα τῆς πολέμικης ἀρετῆς ἐφοδιὸν ὀνομάζει» Πλουτ. Ἀλεξ. 8· «-εἰς ἀνδρείαν» Ἠρ. 2, 10, viaticus.

Εφ-οδος, ἡ· ἐφοδος, ἐκπλησίαστος· «ἔρμα ἢ ἐφοδύεσθαι ἢ τοὺς πολέμους» Θουκ. 6, 66.

Εφ-οδος, ἡ· 1) πέρασμα, ὁδός· «τὰς ἐφοδούς καταλαμβάνειν» Θουκ. 6, 99· «ἀπὸ ταύτης (τῆς κυρφοῦς) ἐφοδος ἐπὶ τὸν λόφον» Ξεν. Ἀν. 3, 4, 41· «αὐτὸς ἐπὶ τοὺς πολέμους ἦν» 4, 2, 6· «ἀποκλείειν τὰς ἐφοδούς τῶν ἐπιτηδείων» = τὴν ἐκδομὴν αὐτῶν ἀποκλύπειν Ἑλλ. 2, 4, 3· «ἐφοδὸν δοῦναι ἐπὶ τοὺς πολλοὺς» = ἄδειαν τοῦ λαλήσαι πρὸς τὸν δῆμον Πολυδ. 4, 34, 5· ἡ τῶν περιττωμάτων ἀποχώρησις ἐν τῷ σώματι Ἱπποκρ. μετ. ὁδός, μέσον πρὸς τι Διοσκ. «-τῆς ἐξηγήσεως» = μέθοδος Πολυδ. 3, 1, 11· πρβλ. «γνώμη μάλλον ἐξ ὁδοῦ ἢ ἐξ ὁδοῦ» Θουκ. 3, 11· εἰς φιλοσοφικὴν ἐννοίαν = ἀποδείξει, ἔλεγχος σοφιστικῶς συλλογιστικῆς Πλουτ. καὶ μετ. ἰδ. ὡς π. τοῖς τεχνουργοῖς, ὁ τεχνικὸς ὅρος ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τοῦ λόγου ἵνα προσελκύσῃ τοὺς ἀκροατάς, ἐντέλνως καὶ ἀφανῶς, insinuatō Δ. Ἀλ. π. Ἰσάκ. 3· 2) τὸ πηγαίνειν πρὸς τινα τόπον ἐν φιλικῇ συμ-ἑτίκῃ, ἐπιμύζῃ· «ἀσφαλεῖς παρ' ἀλλήλους ἐφοδοί» Θουκ. 1, 6· ὡς συνήθ. ἐν ἐχθρ. συμ-ῇ προσβολῇ, ἐπιφορά τοῦ στρατοῦ, 5, 35· ἐπὶ τῶν Ἑρινύων Διογ. Ἐδρ. 353· «στρατίας ἢ

κατὰ θάλατταν ἐφοδος» Θουκ. 1, 93· «ἐφοδὸν ποιῆσθαι» = προσεγγίσειν, 2, 95· «ἦν φυγὴ καὶ ἡ ἐφοδος», 4, 126· καὶ μετ. «εὐθὺς τῇ» πρῶτῃ ἐφοδῶν οὐ δέξασθαι τοῦ σοῦ λόγου Πλάτ. Φαίδρ. 95· ὡς· ὑπομένειν Ἠρώδ. 8, 1, 10· «εἰς ἐφοδόν» = κατὰ πρῶτην προσβολὴν καὶ εὐθὺς ἐκ τῆς πορείας Πολυδ. καὶ Ἑλλ. μετ. μετὰ τοῦ ῥηθῆναι τρέψασθαι τοὺς πῶ-λεμους· συνηνωμένον Πολυδ. 1, 36, 11, ἀνθ' οὗ ὁ Δ. «Ἄλ. «αὐτῇ τῇ ἐφοδῶν» λέγει, 3, 4· π. ἱατρ. ἐπὶ τῶν παροξυσμῶν, ἰδ. ἐπὶ κρισί-μων καὶ περιοδικῶν ἱπανερχημένων τῆς ἀσθε-νείας ἡμερῶν Ἱπποκρ. ῥετ. φύσεις, «ἀνευρί-σκει ἡ φύσις αὐτὴν ἐαυτῇ τὰς ἐφοδούς οὐκ ἐκ διανοίας» = ἐκ πορρωτάτης καὶ ἐκ θερμοφυσικῆς πρὸς ὀρέξεις φυσικῆς, ὅφ' ὧν εἰς τὸ κινεῖσθαι ὠθηό-μεθα, ἐπιδ. 6, 5, 2· ἐν γέν. «ἐννοδία, 2 τῶν νυκτεπύλων ἐφοδὸν ἀνάσσει» Ἐδρ. ἰων 1049, aditus, impletus.

Εφ-οδ-ος, ὁ· ἐφοδευτής, ὁ πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν νυκτερινῶν φυλάκων περιτρεχόμενος Ξεν. Κυρ. 8, 6, 16, explorator.

Εφ-οδ-ώ· φέρω τινα εἰς τὴν ὁδόν, ἐνταῦθα ἀνάγεται τὸ τὸν Αἰσχ. «ἐπὶ στρατὸν εὐπο-δῶται, ἰων = ἐφωδῶται» Περ. 648, τὸ χα-ρίον ὅμως εἶν' ἐφθ. ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐξηγούμε- «ἀπὸ τὸν δαυταὺς πόδα ἡνιόχευ» καὶ ἀναγινω-σκόμεν. παρὰ.

Εφοίτη, ὁρῶ. ἀντὶ ἐφοίτα, γ'· ἐν. παρὰ τοῦ φοίταω.

Εφ-ὄλ-θ-ιον, τό· ἡ' ἐφορίδιον.

Εφ-ὄλ-κ-αι-ον, τό· πηδάλιον Ὁδ. 5, 350, ἡ = ἐφώλκιον.

Εφ-ὄλ-κ-η, ἡ· προσελκυσίς Τζατζ. attractio.

Εφ-ὄλ-κ-ι-ον, τό (ἔλκω)· 1) μικρὸν πλοῖον παρὰ τὸ ἔλκεσθαι ὑπὸ τῶν κωπηλατῶν ἢ τῶν μεγάλων πλοίων Ἡσυχ. πλοῖον, σκάφη, λέμβος· «ἐκλείουσι τοὺς ναύτας τὸ ἐφώλκιον παραβαλόν» = ἢ θέσωσιν ἔξω Πλουτ. Παιμ. 73· ὁ δὲ Ἡσυχ. ἐξηγῇ καὶ = πηδάλιον· 2) ὁ, τι μεθ' ἑαυτοῦ φέρει τις εἰς τὸ ταξιδεῖν, ἀπο-σκυα· «ὄλκῃ μοι καὶ πῆρα ἐφώλκῃ» λέγει ὁ Διογένης πρὸς τὸν Χάρωνα Λεων. Ἰαρ. 59 (7, 67), scapha, lembus.

Εφ-ὄλ-κ-ις, ἴδος, ἡ· τῇ προηγ. ἀρ. λεξ. πρβλ. Σχολ. Ἀριστ. «ἐφώλκῃ κυρίως λέγεται ἡ λέμ-βος, ἡ μικρὰ ναὺς, ἡ δὲ ἑτέρας μεγάλῃς ναύς ἐλκομένη, σφ. 268· καὶ κατὰ Πολυδ. = ρινω-τήρῃα, 1, 86· μετ. Ἐδρ. Ἠρακλ. μ. 631· καὶ ἀπλῶς = ἀκόλυθος, Ἀνδρ. 200, ponicula.

Εφ-ὄλ-κ-ος (ἔλκω)· 1) ὁπισθεν ἐλκόμενος, ὡς τὸ ἐφώλκῃ· «οὐ μὴν πρὸς τὸ γ' ἐφώλκός ἦν ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν ἦγετο» Ἀριστ. σφ. 268· μετ. «μὴ πρότερος μὴδ' ἐφώλκός ἐν λόγῳ γίνῃ» Αἰσχ. ἰκ. 197· 1) ἔνερ. πρὸς ἑαυτὸν (ἐλκύνω, ὀλέγω)· «ἐφώλκα καὶ οὐ τὰ ἄντα λέ-γειν» Θουκ. 4, 198· π. μετ. τὸ ἐφ. = δέ-λαρ· καὶ μετ. Αἰλ. Π. 1, 8, 12, attractorinus.

Εφ-ὄμ-α-λος· ἡ' ἐφώμαλος.

Εφ-ὄμ-α-ρ-τέ-ω· συνοδεύω, συμπορεύομαι, πηγαίνω κατὰ τινος· «ἀλλ' ἐφομαρτέον καὶ σπιδέον» Ἰλ. 9, 191· «Ἱπρίκλος ἐφω-μάρτηος κίοντες Ἀπολ. Ρ. 1, 201· σπαν, πῆξ. ὡς Ἀρρ. Ἀν. 1, 19, 2, inseguor.

*Εφ-ομιλέω· συνανατρέφομαι μετά τινος· «καὶ γὰρ τὴν δ' μελιχρὸς ἐφομιλέω» Ἀνακρίων· Ἐρμύσιαν. ἐν Ἀθην. 13, 598· «ἄμφω δὲ σκεπτοῖται ἐφομιλέσαν ἀνέροις» Νουν. Δ. 5, 410, conversor.

*Εφ-ομοσιάζω· ἴδ' ἐφομοσιάζω.

*Εφ-ομοσιάζω, ἢ· ἐπομοσία, μετγν. ἐναλλαγή των ψιλῶν καὶ θασέων, ὡς ἐφοπιεύω ἀντὶ ἐποπιεύω, μεταθρονῶ ἀντὶ μεταθρονῶ.

*Εφ-οπλίζω· παρασκευάζω, ἐτοιμάζω· «δὲρπον ἐφοπλίσαντες» Ἰλ. ψ, 55· «δὲρπον ἐφοπλίσαντες» Ὀδ. τ, 419· καὶ μετ. «δὲρπον τ' ἐφοπλίσασθε» Ἰλ. ι, 66· «ἐφοπλίζηαι δὲ ὄνην» Νικ. ἐν Ἀθην. 3, 126· «ἐμαζαν ἐφοπλίσαντες» Ζεύξαιτε Ἰλ. ω, 263· καὶ ἐπὶ πλοίου· Ὀδ. ε, 295· «νῆας» Ἀνθ. Παλ. 9, 384· «ὅσα τε νηὶ ἐφοπλίσασθαι εἴκοι» Ἀπολ. Ρ. 1, 332· κατὰ τινος ὀπλίζω, «- τινὰ τινι» Ὀππ. κυν. 3, 244. Μετ. ἐτοιμάζομαι κατὰ τινος, προσβάλλω τινὰ· «- τινὶ Ὀππ. κυν. 2, 673· καὶ «τὸν ἔβαν ὕμιν ἐφοπλίσομαι»· ἔνερ. Πλατ. ἐπ. δδ. 30 (9, 39), inistuo.

*Εφ-οπιεύω· ἐποπιεύω.

*Εφ-οπιεύω ἴδ' ἐποπιεύω.

*Εφ-όπτει, ὁ· θεατής, αὐτόπτης· Ἡσυχ. in-pector.

*Εφ-όρασις, ἢ· ὄψις, θεωρία· Περφ. conspectus.

*Εφ-οράτιος, 3· εἰς τὴν θεωρίαν, ὅστις ἐπιτήδειος· «τὸν δεσπότην ἐφορατικὸν εἶναι δεῖ των ἔργων» Σεν. οἰκ. 12, 19.

*Εφ-οράω (ἴδ' ὄραω), ἰων. ἐφοράω, μελ. ἐπ-όραμαι, (ἀορ. ἐπ-όφατο Πινδ. ἀποσπ. 58, ἴδε κατόπιν), ἀορ. ἐπείδον, ἐπείδην παρατηρῶ, βλέπω ἐπὶ τι, ἐπὶ τοῦ ἡλίου· «ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει» Ὀδ. λ, 109· καὶ μετὰ τῆς παρασκευ. τοῦ ἐπιστατεῖν καὶ φροντίζειν· «Ζεὺς ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίγνται ὅσας ἀμάρτην» Ὀδ. ν, 214· «θεοὶ ἐπιστρωφῶσι πόλιν, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίαν ἐφορῶντες», ρ, 487· ἐν Ὀδ. «τάων (νεῶν) ἐπι-όραμαι ἥτις ἀρίστη», 6, 294· «τοὺς μὲν ἔγῳ ἐπιόφρομαι»· ὅλως κυττάζει τοὺς ἀποσταλμένους, νᾶ τοὺς ἐκλέξω ἐνθα ἡ ἐξηγήσις των ἀρ. λξϛ. οὗ τὸ ἐπιώφατο ἀπ. = κατέλεξαν, ἐξελέξατο ἔκ Πλατ. (τοῦ κυμ. ἴσ.) πρβλ. Μακρίνιον 2, σ. 52· τὸ χωρίον ἀναφέρεται πρὸς τὸ τοῦ Πλατ. «οὗς ἂν οἱ προσήκοντες τοῦ τελευτήσαντος ἐπύφονται» (ἐνθα δύο χειρογρ. ἔχουσιν ἐπύφονται)· «ὁπόσας ἐφορᾷ φέγγος ἀέλλου» Εὐρ. Ἰππ. 849· «τρίτον δὲ τὸν νῦν κυρᾶν» ἐπύφονται· «ὅα παρατηρήσω Ἀίσχ. Πρ. 960· «Ζεὺς ὅς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει» Σοφ. Ἠλ. 176· οὕτω συχν. ἐπὶ των θεῶν, ὅστινες ἔχουσι τὴν ἐποπτεῖαν· ἐπὶ φροντίζω, μεριμνῶ, οἱ θεοὶ σὲ ἐπορεύωσι· Ἡρ. 1, 124· «Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος» Σόλων 3, 17· «δίκην πάντα τὰ των ἀνθρώπων ἐφορᾷ» Δημ. 25, 11· «θεοὺς τοὺς πάντ' ἐφορῶντες» Σεν. Κυρ. 8, 7, 22· «ἐπείδεις τὰς δ' ὁδούς» Σοφ. Τρ. 883· «ἂν ὧς ἐπιδόμει περυσαν», 1028· «εἰ καὶ τὸς ἐφορῶντες (θεοὶ) κρύπτουσιν ἐκλήροι», Ἠλ. 815· πρβλ. τὸ «περιόραω, ὅστινες ἐτόλμησαν ἐπιδεῖν ἐρήμην» τὴν πόλιν

γινόμενῃ» Ἰσοκ. 4, 96· πόρρω θεῶμα· «τὰ μέλλαντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ» Σοφ. Τρ. 1206· «Τιμασίον προσελαυνόμεν ἐφορῶν ἡμᾶς» = τόσω μακρὰν, ὥστε δύναται ἀκομῇ νᾶ μᾶς βλέπειν· Σεν. Ἀν. 6, 1, 14· ὁσπογία, κακὸν τι βλέπω Ἀίσχ. Ἀγ. 1219· «κακὰ πολλὰ» = ἐπὶ τῷ Ἰλ. χ, 61· «τὰ χαλεπώτατα» Σεν. Ἀν. 3, 1, 13· πρβλ. «παντοδαπὰς λύδας αὐτὸς τε λωβηθεὶς καὶ τοῦ ἐαυτοῦ ἐπιδὼν παῖδας», ὅπου δύναται τις ἐκ τῆς συνεχείας ν' ἀναπληρῶση λωβηθὲντας, Πλατ. Γοργ. 473· ἐπιστατῶν, φροντίζω, ὡς ἀνωτ. ἐπὶ θεῶν, «ἐφορᾷ αὐτὸς πάντα» Ἀριστ. Ἰππ. 51· «τὰ πρήγματα ἐφορᾷ καὶ διέπειν» Ἡρ. 3, 53· «ἐπιδόμα καὶ ἐπιμελεῖται» Σεν. 5, 3, 59· «πάντ' ἐφορῶν καὶ διοικῶν» Δημ. 3, 34· «ἀρχὴ ἐφορώσα περὶ τι» Ἀριστοτ. πολ. 6, 8· «γράμματα» ἀναγινώσκω Ἡρ. 1, 48· ἐπὶ = ἀσθενὲς ἐπισκ-πομαι Σεν. Κυρ. 5, 4, 18· ἴσων ἐπὶ βλέπω, ἐπὶ τῷ, συνήθ. ἐπὶ κακῶν πραγμάτων Ἡρ. 6, 52· «ἵνα ἐπὶ ἐφ' ἡμῶν ἐπιδώμεν τὴν πόλιν εὐδαιμονοῦσαν» Σεν. π. προσοδ. 6, 1· «τὴν ἡδίστην ἡμέραν», Ἑλλ. 2, 4, 17· καὶ μετ. ἀντὶ ἐνερ. Ἀίσχ. ἱκ. 635, inistuo.

*Εφ-ορεῖα, ἢ· ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐφο-ρου ἐν Σπάρτῃ Σεν. Λακ. 8, 3, inspectio.

*Εφ-ορεῖον, τὸ· τόπος συνεδριάσεως των ἐφο-ρων Σεν. Ἀγρο. 1, 36.

*Εφ-ορεῖω· 1) εἶμαι ἐφορός Θουκ. 8, 6· 2) = ἐφοράω, ἐπιβλέπω τι· «Ζεὺς δ' ἐφορεῖοι ξένους ξενίου στόματος τιμὰς» Ἀίσχ. ἱκ. 622· «-περὶ τινος» Δουκ. Χαρίδ. 10.

*Εφ-ορέω, ἰων. κ. π. ἀντὶ ἐφοράω Ἀίσχ.

*Εφ-ορίζω, ἢ· ἡ ἐπὶ των ὄρων γινόμενη, προ-αγόμενος Ἀρποκρ. ἐκ παρενοήσεως τοῦ Δη-μοσθ. χωρίου ἴδ' Ἐφορίος ἐπὶ δ' ἴσφ. γρ. τοῦ ἐφορείου.

*Εφ-οριός, 3· εἰς τὸν ἔφορον ἀνήκων· -δ-ί-φορι Σεν. Λακ. 15, 8.

*Εφ-όριος, 3· ὁ ἐπὶ των ὄρων· «ἀγορὰς ἐφο-ρίας ἀπέχεσθαι» = των ὄρων τῆς χώρας, ἐπει-δὴ κατ' ἀρχὰς συνήρχοντο τὰ γένη ἐπὶ των συνόρων των χωρῶν αὐτῶν καὶ ἐμπορεύοντο, κατὰ νόμον διατάξιν π. Δημ. 23, 37, ἥτις ἐξηγῆται ὅπ' αὐτοῦ, αὐτὸθ. 29, inistimus.

*Εφ-ορκέω· ἐπορκῶ, ἀντιθ. τῷ εὐορκέω· «εὐορκῶνται μὲν ἡμῖν πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, ἐφορ-κίοντι δὲ τὰ ἐναντία» Βοικχ. Ἐπιγρ. 1, 2, 2554, perjuro.

*Εφ-ορκίζω, καὶ ἐφορκίζω, μετγν. τύπ. τοῦ ἐπορκία καὶ ἐπορκίζω, perjuriū.

*Εφ-ορκίσις, ὁ· Διὸς ἐπών. ἐν Τιτάνων τάγ-ματι Ἡσυχ.

*Εφ-ορκισμός, ὁ· ἐφορκισμὸς Ἐπιφάν. 1, 132.

*Εφ-ορκιστής, ὁ· ἴδ' ἐφορκίζω.

*Εφ-ορμαθίς, ὁμορ. ἀντὶ ἐφορμηθίς, μετγ. π. ἀορ. τοῦ ἐφορμάω.

*Εφ-ορμαίνω· φέρομαι κατὰ τινος μὲθ' ὁρ-μῆς καὶ βίας· «-ὁρμῇ πτεροῖς» ἐπὶ πτηνῶν Ἀίσχ. Περ. 206· «-τὶνὶ Ὀππ. κυν. 3, 307, π. ἀντὶ ἐφορμ.

*Εφ-ορμάω· βᾶλλον εἰς βίαν κίνησιν, ἐρε-θίζω· «-πόλεμον, ἀνέμους τινὶ» Ἰλ. γ, 165, Ὀδ. η, 272· «ἄνδρα ναύτας ἐφορμήσαντα τῷ

πλεῖν» πρὸς τὸν πλοῦν Σοφ. ΑΖ. 1122. «τινὶ κακά», ἀποσπ. 611. Παθ. ἑχθρικός κατὰ τινος ὁρμῶ, προσβάλλω, στενοχωρῶ. ἔγχει ἐφορμάσθαι. Ἰλ. ρ. 465. «ἔσω, σ. 282. μετ' αὐτ. «ὡς» ὀρνίθων. αἰετὸς ἴθνος ἐφορμάται» = ὁρμᾷ κατὰ τοῦ πλῆθους τὸν πτηνῶν Ἰλ. σ. 691. — ἐφορμηθεὶς συχν. ἐν Ἰλ. «ἄκουσι ἐφορμηθεὶς» Πινδ. Ν. 10, 69. ἀπολ. Δίσχ. Περ. 454. ἐν γέν. ταχύνω ἐπὶ τινος, οὐχὶ ἔχθρως Ὁδ. λ. 206. καὶ μ. ἀόρ. «ἐφορμήσασθαι ἀέλου» μετφ. «θυμὸς ἐφορμάται» μετ. ἀπαρ. = ἐπιθυμῶ = νὰ ὑπάγῃ Ὁδ. δ. 713. καὶ ἄντι τοῦ θυμὸς «ἡ δὲ» ἐφορμάται πεισμένω, φ. 399. περ. ἰδ. μετν. εἰνε τὸ ἔνερ. ἐν ταύτῃ τῇ σημ. ἐπιπίπτω, προσβάλλω «ὡς πτανὸς ἐφορμάσθ» Εὐρ. Ἰνκ. 1274. — τὸν Πλοῦν, Πομπ. 19. «ἐπὶ τινι» Δ. Κασ. 36. 7. «πρὸς τοὺς πολεμίους» Πλουτ. — σὺν = κατὰ τοῦ ἀγριοχοίρου Ἀντων. Λιερ. 6. καὶ ἀπολ. Πλουτ. Δίων. 38. ἄνευ ἑχθρικής ἀναφοράς, «ἡ εἰς τὸ πλάγος ἐφορμήσασα ναῦς», ἀν ἡ γρ. δὲν ἦγε ἐσφ. Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 21, ἰγνυο, ἰναδο.

Εφ-ορμῆω, ἰων. ἱσορμῆω. στέλω μὲ τὸ πλοῖον ἡ γκυροβολημένω, συνήθ. μετ' ἑχθρικοῦ σκοποῦ, ἵνα πολιορκήσω τὸν ἑχθρὸν, ἢ νὰ κατασκοπεύσω. «ἐφορμεῖν καὶ τοῦ πορθμοῦ κρατεῖν» Θουκ. Α. 24. «— τῷ λιμένι» = ἀποκλείω τὸν λιμένα, 7, 3. ὁμ. ἀπολ. 1, 116, 6. περ δ Σχολ. ἔξηγεῖ «εἰς ἐπίκειναι εἶναι, πολιορκεῖν» «ἐπὶ τῇ Μιλήτῳ τῷ ναυτικῷ ἐφορμεῖν», 8, 30. καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐφορμεῖν οὐχ ἐρηται π. Θουκ. τὸ «ἦν ἐφορμῶσιν αὐτοῖς» (γράφον οὕτως ὁρθῶς ἀντὶ αὐτοῦ) = καὶ αὐτοὶ ἔμελλον νὰ τοὺς πολιορκήσωσι, 3, 31. «ἐπὶ οἱ ἐφορμῶντες ὀλιγώρως εἶχον, ἔξελπυσαν» Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 20. «ἐπὶ τῷ λιμένι», 6, 2, 7. «τῷ στόλῳ τοὺς Ῥωμαίους ἐπὶ τοῦ στόματος ἐφορμεῖν» Πολυδ. 1, 46, 5. «ἔφ' ἦν βοηθεῖαν αἱ τριήρεις ὁμῶς ἐφώρμουν» Δημ. 19, 322. καὶ μετφ. «τότε καιροῖς ἐφορμεῖν» = καιροφύλακεῖν, 3, 7. «μηδὲ με φύλασσε» ἐφορμῶν = φρουρῶν, ὥσαντι πολιορκημένον κρατῶν Σοφ. Οἰ. Κ. 816. ἀράζω Ξεν. Λακ. 2, 13. ὡς καὶ τὸ Θουκ. ἐφορμηθέντες, ὅπερ δ Σχολ. εἰς τὸ ἐφορμισθέντες τρέπει, 6, 49. ἄλλως δὲ σημ. τὸ παθ. π. Θουκ. ἀποκλείομαι, πολιορκεῖμαι, 1, 142, appello, apellio.

Εφ-ορμῆ, ἡ' τῷ ἐπομ. ἐπιδρομὴ τόπος, Ὁδ. χ. 130. αὐτὴ ἡ προσβολὴ Θουκ. 6, 90. ἐν γέν. ἐπιχειρήσεις Ἀπολ. Ρ. 148.

Εφ-ορμησις, ἡ' τῷ προηγ. «86. ὀλίγων τῆς ἐφορμησεως οὐση» = ἐπειδὴ εἰ μικρὸν τόπον ἔδυναντο νὰ προσβάλλωσι Θουκ. 2, 89. «λιμένα καὶ ἐφορμησιν τῇ στρατιᾷ» = τῶν πλοίων τὸν εἰσπλοῦν ἵνα προσορμισθῶσι, τὸ ἔραγμα αὐτ. 6, 48. ἰδ. εἰς ἑχθρικὸν σκοπὸν, ἀποκλείσμός, 8, 14. καὶ ὅπου ἡ λξ. ἀντιστοιχεῖ τῷ φυλακῇ, 3, 33, ἰνασις.

Εφ-ορμητικὸς, 3' παροξύων, ἱρεθίζων Παλυδ. 4, 86, incitans.

Εφ-ορμίζω. εἰσάγω τὸ πλοῖον εἰς λιμένας, εἰς ὅρμον Θουκ. 4, 8. «ὡς ἐφορμούμενος τοῖς πολεμίους» = ἀποκλείειν = ἐφορμεῖν Ἀπκ. πολ. 5, 108. καὶ ὡς τὸ ἔνερ. ἀμφὶ δὲ ταύτην θινὰ

μὲ βοιδῆσας Εὐρος ἐφωρμίσατο Κριναγ. 39 (7, 636). ἀμφ. «ποταμοῖσιν ἐφώρμισαν» = ὤπηγαν πρὸς τοὺς ποταμούς Ἀπολ. 15 (9, 254). «ἀλλοτρίαις ὠδοῖσιν ἐφώρμισα» = ἐβρηχα εἰς ξένα τέκνα καταφύγιον Φιλίπ. 65 (9, 254), applio.

Εφ-ορμος, 2' εἰς ὅρμον ἡ γκυροβολημένης = νῆες Θουκ. 3, 76. καὶ δ μὲ ὅρμον, μὴ ἀραξ-δόλιον προμηθευμένους = νῆες Στραδ.

Εφ-ορμος, 3' πρὸς ἀποκλεισμένον ἡ γκυροβολημένον Θουκ. 3, 6. «εἰς ἐφορμον πλεῖν» τῷ φυλακῇ ἀντιστοιχ. 4, 32.

Εφ-ορος, 2' ἐφ-όριος Ἀπκ. πολ. ἱμφ. 5, 9, incitans.

Εφοροι, δ' 1) εἰς τὸν ἐπιστήμον ἀρχαίων ἱστορικῶν Ἑλλήνων, γεννηθεὶς ἐν Κύμῃ τῆς Αἰολίδος, μαθητὴς Ἰσοκράτους ἐν Ἀθήναις συνέγραψεν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλιδῶν εἰς Πελοπόννησον καὶ φθά-νουσαν μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ διηρημένην εἰς τριάκοντα βιβλία. Πολλοὶ τὸν μετὰ ταῦτα ἱστορικῶν ἀναφέρουσι διάφορα χωρὶς τοῦ συγγραφέως τοῦτο ὡς πατριώτης ἀξιοπύστου, ἱστορικῶν συμβάντων Πλουτ. 2) νεώτερός τις ἱστοριογράφος Κυμαῖος, μετὰ τοῦ Εὐφορίωνος πολλὰκις συγγερόμενος Σουῖδ. 3) ζωγράφος Ἐφέσιος Σουῖδ. 4) πέντε Σπαρτιάται τῶν ἐν τέλει Ἡρ. ὁμ. καὶ Μεσσηνίων Πολυδ. τῶν ὁ-ποίων τὸ συνέδριον ἐκάλεον Ἐφορεῖον Πλουτ. ἴδε καὶ τὸ ἐπὶ.

Εφ-ορος, δ' (ἐφορῶν) ἐπιστατῶν, ἐπιθεω-ρῶν = Νέμεσις Αἰλ. ἐν Σουῖδ. συνήθ. «ὁ ἐφο-ρος» = ὁ ἐπιστάτης, διοικητὴς, προϊστάμενος. «στρατιάς, γὰς» Δίσχ. Περ. 25. — χώρας Σοφ. Οἰ. Κ. 143. — σφαγίων Εὐρ. Ῥυσ. 30. «ἔρωτα καλῶν παιδῶν ἐφορον» Πλάτ. Φαίδρ. 265. ἡ ἐφορος Σχολ. Ἀριστ. πλ. 64. ἰδ. ἐν Σπάρτῃ καὶ ἄλλαις δωρικαῖς πολιτεῖαις πέντε ἐπίσημοι ἄρχοντες, οἵτινες ἡμετέρων τῶν δὲ ναμιν τῶν δύο βασιλῶν καὶ τοὺς ἑκατόν εἰς ἱσορροπίαν Ἡρ. inspector

Εφ-όσαν ἔφ' ὅσον.

Εφ' οὗδ, δ' ἐφ' οὗδ μετν.

Εφ' οὐδίων, δ' παγκρατιστῆς ἐκ Μαῖνάλου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, Ὀλυμπιονίκης Ἀριστ.

= ἐφωδίων Ἐρατοσθ. καὶ Ἐφωτίων αὐτ.

Εφ-οψία, ἡ' ἐποψία ἰδ' ἐποπτης.

Εφραθὸν, ἀόρ. 6'. τοῦ φράζω.

Εφρυξ, ἀόρ. 4'. τοῦ φρύγω ἢ φρύσσω.

Εφρών' πόλ. Ἰουδαίας, κατ. Ἑρραῖος Ἰωδ.

Εφ-υβρίζω. φέρομαι ὀδυστικῶς πρὸς τινα,

τὸν βλάπτω καὶ ἀτιμάζω, ἀπολ. Ἰλ. ι, 368.

«εὐφύριζον ἄλλα καὶ αἱ ἡσίοινα» = τοὺς ἡτέ-

μαζον καὶ κατ' ἄλλον τρόπον καὶ διὰ τῆς ἑ-

ρωτήσεως ἀν Θουκ. 6, 63. — θανόντι Σοφ. ΑΖ.

1364. «ὅς τὰ δεινὰ τῆς εὐφύριζαι πόλει» Εὐρ.

Φοιν. 180. «εἰς τινι», Ἀνδρ. 625. — τινι.

Ἡράκλ. 948. «τὴν ἀραθίαν» Πλουτ. π. θαί-

μον. Σωκρ. 7. «τὸ δὲ κελευσθῆναι θυμὸν ἐφ-

υβρίζει ἀνὴρ» = καταισχύονον δεικνύει τὴν μέ-

λαιαν καρδίαν τοῦ Σοφ. ΑΖ. 934. παθ. «μὴ

εὐφύριζεσθαι νεκροῦς» Εὐρ. Φοιν. 1683, ἰγορο.

Εφ-υβριστήρ, δ' ὁ βλάπτων καὶ ἀτιμάζων

τινά, υπερόπτης, αδοδής. Ἐπιγρ. Ἀνθ. 7, 352 ἐνθα νῦν ὁρότε. ἀναγιν. κευχωρισμένως ἐφ' ὀδριστάς, contumeliosus.

Ἐφ-υδριστής, ὁ τῷ προηγ.

Ἐφ-υδριστός, 2' προσδεσλημένος, ὀδρισμένος, ἡττωσμένος = τυραννίς. Ἡρώδ. 6, 1, 5' «ἐφ' ὀδριστά πάχειν» = αἰσχροὶ καὶ ἀνάξιοι, 2, 7, 5' «ἐφ' ὀδριστον καὶ καταγέλαστον» Μανέθ. 4, 312, contumeliosus.

Ἐφ-υδρίστας, ἑπ' ὀδρίων τοῦ προηγ. «-καὶ ὠμῶς Πλουτ. Ἀρταξ. 30, contumeliose.

Ἐφ-υγιάζω, κάμνω τινά ἢ τι ζῆον ὑγιές.

Ἐφύγασαν, ἔφυγον ἄδρ. 6', τοῦ φεύγω, Ὁ' καὶ Ἀλέξ.

Ἐφ-υγραίνονται, γίνονται ὑγροί, ἐπ' ἀνώθεν ἱπποκρ. σ. 167, humector.

Ἐφ-υγρως, 2' ὀλίγων τι ὑγρὸς Θεοφρ.

Ἐφ-υδατικός, 2' ἐπὶ τοῦ ὕδατος ὢν. «Νύμφη ἐφ' ὕδατι» μία τῶν Νυμφῶν αἰτινες ἤρπασαν τὸν Ὑλλαν = ἐφ' ὕδατος Ἀπολ. Ρ. 1, 1229.

Ἐφ-υδρεύω, βρέχω, ποτίζω Θεοφρ. irrigo.

Ἐφ-υδρία, ἡ Ἰνυδρία, οἴνου καὶ ὕδατος λεκάνη = ὕδρια δι. γρ. ὑψηλ.

Ἐφ-υδριάς, ἄδρις, ἡ εἰς τὸ ὕδωρ ἀνήκουσα νύμφη = ὕδατια Λεων. Ταρ. (9, 329), aquatica.

Ἐφ-υδρίς, ἴδρις, ἡ τῷ προηγ. Ἀρτεμ. 2, 38.

Ἐφ-υδρός, ἰων. ἔφ' ὕδρος ὑγρὸς, νοτερός = ἡλφύρος Ὀδ. 5, 458' «-γῆ ἐφ' ὕδρος πίδαξ»

Ἡρ. 4, 198' οὕτως ἴδ, ἐπὶ τόπων καὶ «τὰ ἔφ' ὕδρα» μόν. Θεοφρ. ἔτι = ὀδρωπικὸς ἱπποκρ. π. μετγ. καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ὕδατος, εἰς τὸ ὕδωρ

Φιλοστρ. aquosus.

Ἐφ-ὕδωρ, ὁ ἐν Ἀθήναις ὁ ἐπιστατῶν καὶ ἐπιθεωρῶν τὸ ἐπὶ τῆς κλειψύδρας ὕδωρ ἐν τῷ δικαστηρίῳ Πολυδ. 8, 113, ὁ π. Βελλ. ὁρότε. γράφ. κευχωρισμένως καὶ ὁ Ἡρόδ. λέγει «ἐφ' ὕδωρ λαχέιν».

Ἐφ-ὕλα καὶ τὸ γαυγίζω κατὰ τινος = τινὶ Πλουτ. πότ. τ. ζ. φρονιμ. 13, allatro.

Ἐφ-υλώδης, 2' πηλώδης Σχολ. Ἀισχ. ΐκ. 32, λαφ.

Ἐφ-ὕμνέω, ὕμνον ψάλλω εἰς τι «-φυγῇ παιᾶνα» Ἀισχ. Περ. 385' «τί οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφ' ὕμνησαι γλῶσσιν» = τί νὰ ψάλλω εἰς ταύτην τὴν γῆν; Εἰδμ. 862' «-ὀλολυγμὸν ἀνδρόε». Χα. 380' «-πάτριον μέλος» Πλατ. νόμ. 12, 947' «ἦν ὥδῃν δεῖ ἐφ' ὕμνεσθαι ἐπὶ ταῖς θεῶν ὕμναισι», 7, 799' ἴδ. ἄσμα παραπονέων, μυρολόγιον Σοφ. Οἶ. τ. 1275 «καὶ πρᾶξις ἐφ' ὕμνησαι τῷ παιδοκτόνῳ» = κατηράσθην, Ἀντ. 1290, decanto.

Ἐφ-ὕμνι ἀζω, ψάλλω ἐφ' ὕμνιον Σχολ. Πινδ. Ὀ. 9, 1' ἴδε τὸ ἐπόμεν.

Ἐφ-ὕμνιον, τὸ τὸ μετὰ τινι ὕμνον ἄσμα, ἐφ' ὅδ' Ἀθην. 15, 701' ἐπὶ κλησίαις, ἐπωμύμιον Ἀπολ. Ρ. 2, 713.

Ἐφ-ὕπερθε καὶ ἐφ' ὕπερθεν ἐπ' ἀνώθεν «ἐγὼ δ' ἐφ' ὕπερθεν ἀερθεὶς θίνεον» Ὀδ. ι, 383' «αὐτορέσαι τ' ἐφ' ὕπερθε τάπητας» Ἰλ. ω, 645' «ὕπερθε Πινδ. ἀπασπ. 226' «ἀδάσκειν ἐφ' ὕπερθεν ἄλκας» Θεοφρ. 23, 59' καὶ ἐπὶ γεωγραφικῆς θέσεως, «Φιλόβριον δ' ἐφ' ὕπερθεν ἑσσι Μάχρων» Ἀπολ. Ρ. 2, 396, desuper.

Ἐφ-ὕπερ-ὕριον, τὸ ἴδ' ὕπερ-ὕριον.

Ἐφ-ὕπνιδος, 2' ἐπιφύων ὕπνον, ἄγων εἰς ὕπνον Λεων. Ταρ. 65 (ἀλλ' ἐν Παλ. 7, 198 εὐρηται ἐφ' ὀπνιδίῳ).

Ἐφ-ὕπνιος, 2' ἐπικηδεύς, ἐπιτάφιος, νεκρικός μετγ. funebriis.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

Ἐφ-ὕπνιος, κατεῦδα Ἡρόδ. 2, 108.

- Ἐφ-ώμαλος, 2' ἐπίπεδος, ὁμαλός μετν. planus.
- Ἐφ-ωραῖζω· ὠραῖζω μετν.
- Ἐφ-ώριος (ὠρα)· ὁ εἰς τὸν ἀρμόδιον καιρὸν Λεων. Ταρ. 45 (9, 563), tempestivus.
- Ἐφ-ώσια· τὰ νομιζόμενα Ἡούχ. solentia.
- Ἐφωτίων· ἴδ' ἐφωδιών.
- Ἐχάδις· ἴδ' ἰσχαδῖς.
- Ἐχάδων, ἄδρ. 6'. τοῦ χανδάνω Ἰλ.
- Ἐχάλης· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
- Ἐχάνδρα· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
- Ἐχάνη, ἡ· σκευὴς τι δοτικορικὸν Ἡούχ.
- Ἐχάρην, ἄδρ. 6'. τοῦ χαίρω Ὁμ.
- Ἐχεα, ἱνερ. α. ἄδρ. τοῦ χέω Ἰλ.
- Ἐχεάναξ· Ἐφέσιος τις Πολυαίν.
- Ἐχέ-βοιον, τό· μεσάβοιον· «πλάτος ἱμάς ὁ τῷ ζυγῷ παρακαταπτόμενος» Πολυδ. 1, 252.
- Ἐχέβουλος· Μιλήσιος τις Μιον.
- Ἐχ-έγγυος, 2' ἀσφάλειαν παρέχων, βέβαιος, ἐπὶ ἀνθρώπων· «ἀπορρήτων τηλεκούτων» = εἰς ὃν τινα δύναται τις νὰ ἐμπιστευθῇ μυστήρια σπουδαῖα Πλουτ. Ποπλ. 4' «οὐκ ὦν» = μετ' ἀπαρ. = ἀξιοπίστος, Αἰμ. Παυλ. 8' «ἐχεγγυώτατος μάρτυς» Ἀθην. 9, 398' συνηθέστ. ἐπὶπραγμάτων εἰς τὰ ὅποια πρέπει τις νὰ ἐμπιστευθῇ· ὁμοί. Εὐρ. Μηδ. 397' - λόγος, Ἀνδρ. 192' «τὴν δόξαν ἐχέγγυον ποιεῖν», ἐπιβεβαιῶν, Φοιν. 759' «τοῦ θανάτου τῇ ζημίᾳ ὡς ἐχεγγύω πιστεύειν» Σχολ. «βεβαίω, ἰσχυρὰ» Θουκ. 3, 46' καὶ οὕτω συχ. μετν. «-πρὸς τι» Πλουτ. Περικλ. 37' «πίστις τῆς σωτηρίας ἐχέγγυος» = τὴν σωτηρίαν ἐπικυροῦσα, ἐπιβεβαιουσα Δ. Κασ. 2) εἰς ὃν ἐδόθη ἡ βεβαίωσις ὅτι δὲν ἔχει τι νὰ φοδῇ, «ἐκέ- τισι φερέγγυος» Σοφ. Οἰ. Κ. 285, sponsos.
- Ἐχ-έγγυος· ἐπὶρ. τοῦ προηγ. Σχολ. Αἰαχ. Περ. 237.
- Ἐχε-γλωττία, ἡ· ἐγκράτεια γλώσσης, σιωπή, κατὰ τὸ ἐγκεφαλίαν πλασθῆν ὑπὸ Λουκ. Λεξίφ. 9, silentium.
- Ἐχεδαμία, ἡ· πόλ. Φωκίδος Πaus.
- Ἐχεδαμία, ἡ· τῷ προηγ. Πaus.
- Ἐχέδαμος· ἄνδρ. ὄν. = Ἐχέδημος Ἐπιγρ.
- Ἐχε-δερμία, ἡ· νόσος τῶν κτηνῶν ἐπὶ τοῦ δέρματος αὐτῶν, ξηρότης ἐξ ἧς ἰσχνότατον γίνε- ται τὸ ζῶον Ἰππιατρ. coriaco.
- Ἐχε-δημία, ἡ· ἀρχ. ὄνομα Ἀκαδημίας, ἀπ' ἀρχαίους τινὲς ἥρωος Ἐγεδήμου Πλουτ. ἠσο. 32' ὁ κατ. Ἐχεδαμίδης Ἐπιγρ.
- Ἐχέδημος· Ἀθηναῖος Ἀρτεμίδ. ἄλλοι «οὐ περὶ τὸν Ἐχέδημον» Πολυδ.
- Ἐχέδωρος, ὁ· ποτ. Μακεδονίας, ὁ πρότερον Ἰθωνός, ὃ ἔχων πρότερον ὄνομα χρυσοῦ γὰρ καταφέρει ψήγματα ἢ ἀπὸ δώρου Ἀρ- κάδος, ὃς ἐμπροσθὸν τὸ ποταμὸν αὐτοῦ γέφυρε τῆς ὀνομασίας Ἐτ. Μ.
- Ἐχέ-θυμος, 2' νοὺν ἔχων Ὁδ. θ, 320 κατὰ Σχολ. = λογισμὸν ἔχων, ἡ ὁρμή. = κρατῶν τὴν ἐπιθυμίαν, πῶφρων, χαλινάγων τὰ πάθη τοῦ Ἐπιράν. 1, σ. 691' πρὸλ. ἐξέφρων.
- Ἐχειαί, αἱ· πόλ. Λακωνικῆς Στραβ. 2) κώμη ἐπὶ τῇ νήσῳ Κῶ Στραβ.
- Ἐχειδίον, τό· ὄπκ. τοῦ ἐχί, μικρὰ ἐχι- ὄνα Σουδ. viperula ἴδ' ἐχίδιον.
- Ἐχεῖδωρος, ὁ ἴδ' Ἐχέδωρος.
- Ἐχε(ῖ)νος, ὁ· ἔχινος, πόλ. Θεσσαλίας Πτολ.
- Ἐχέτος· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
- Ἐχέτων, ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. ἴδ' Ἐχέτων.
- Ἐχέ-καλῶς, 2' ἔχων καλλοῦν Θεοφ. αἰτ. Φ. 5 (6, 2), spectabilis· ἀλλ' ἴσθ. ἴσθ. ἀντὶ ἐχέκολλον ὃ ἴδε.
- Ἐχε-κῆλης, ὁ· κηλήτης Ἡούχ. πάσχων ἐπ' ὑπεροκλήης.
- Ἐχεκλεύς, ἡος· ἄνδρ. ὄν. Ἰλ.
- Ἐχεκλήης· 1) υἱὸς Ἀκτορος, ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων, λαβὼν γυναικα τὴν ὠραίαν Πο- λυμήλην, θυγ. τοῦ Φύλαντος, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἐρμοῦ τὸν Εὐδωρον Ἰλ. 2) κυνικός φιλόσοφος Ἐφέσιος Δ. Αισρ.
- Ἐχεκλός· 1) υἱὸς Ἀγχιόρος, φονευθεὶς ὑπ' Ἀχιλλεύου ἐν Τροίᾳ Ἰλ. 2) εἰς τῶν εὐγενῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ Πατρόκλοῦ Ἰλ.
- Ἐχέ-κολλος, 2' βαστῶν στερὰ τὴν κόλ- λαν· - πηλός Πλουτ. πότε. τ. ζ. φρον. 10' «τὸ ἐχέκολλον» = ἡ κόλλα ἡ συγκρατοῦσα Πλουτ. π. φιλαδέλφ. 8.
- Ἐχε-κόλλω· ἐπὶρ. τοῦ προηγ. Διοσκ. 5(172).
- Ἐχεκράτεια, ἡ· Φιλίασις Πυθαγορεία Ἰαμβλ.
- Ἐχεκράτης· 1) πατ. Πατιῶνος, Αλαπίθης τὸ γένος καὶ πάππος Κυφίλου, τυράννου τῆς Κο- ρίνθου Ἰπρ. 2) Φιλίστιος Πυθαγόρειος, φίλος τοῦ Σωκράτους Πλάτ. 3) α) Ἀθηναῖος ἀρχὸν ἐπώνυμος Ἐπιγρ. 6) ἄλλος τις Ἐπιγρ. γ) πατ. Τίμωνος ἴδ' Ἐχεκράτιδης 4) Θεσσαλός· α) πατ. Πausανίου τοῦ Φερραίου Πορφρ. 5) Βοιωτίας μάντις ἐκ Τεγύρας Πλουτ. 6) Ταραν- τίνος Πυθαγόρειος Ἰαμβλ. 7) Θωρατὸς Ἐπιγρ. 8) μαθητὴς Δ. τοῦ Ἀλικαρνασσέως καὶ φίλος Ἰσοκράτους τοῦ νεωτέρου Δ. Ἀλ. 9) ἄλλ. Ἐπιγρ.
- Ἐχεκρατίδης· 1) πατ. Ὀρίστου, βασι. ἐν Θεσσαλίᾳ Θουκ. 2) υἱὸς Ἐχεκράτους = Τίμων Ἀθηναῖος Λουκ. 3) εἰς τῶν ἐν Ἀθῆναις σοφισ- τῶν, φίλος τοῦ Φωκίωνος ἐνὸς μέγας Ἀλέξαν- δρος ἀφῆκεν ἐλεύθερον κατὰ παρακλήσαν αὐ- τοῦ τοῦ Φωκίωνος Αἰλ. 4) Λαρισσαῖος Πaus. 5) Κρής Ἀνθ. 4) Μεθυμναῖος περιπατητικὸς φιλόσοφος Στ. Βυζ.
- Ἐχε-κτέανος, 2' κτηματίας· Παν. 1' - 5- δατα = ἄμμοι χρυσοῦ μέροντα Νον. Δ. 11, 37, dives.
- Ἐχέλ· κώμη Παλαιστίνης Εὐσεβ.
- Ἐχελαιδᾶς· ἄνδρ. ὄν. Βερολιν. Ἀκασ.
- Ἐχέλαος· 1) Κύπριος Νον. 2) ἀρχηγὸς τῶν Πευθυλιδῶν, οἵτινες ἴδρυσαν τὴν Ἀλ- δον Πλουτ.
- Ἐχέλας· 1) υἱὸς Πενθίλου Πaus. 2) Λεσβίος Ἐπιγρ.
- Ἐχελίδα, οἱ· ἴδ' Ἐχελος.
- Ἐχέλος, ὁ· ἥρως, π. Ἀθηναῖος τιμώμενος, καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ἐχελίδα ἀπὸ τοῦ κει- αίνου ἔλους τῷ τῷπῳ ἐνὸς ἴδρυσται τὸ τοῦ Ἐχέ- λου ἄγαλμα Ἡούχ. κατ. Ἐχελίδης· δδ. Ἐ- χελιδῶν Ἡούχ.
- Ἐχελλος· ἄνδρ. ὄν. ἐκ Δύμης Περσ.
- Ἐχέμβροτος· αὐλωδὸς τις Ἀρκὰς Πaus.
- Ἐχέμεν, ὄνρ. ἀντὶ ἔχειν.
- Ἐχεμένης· συγγραφεὺς, πιδ. Κρής Ἀθην.
- Ἐχεμήδης· γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
- Ἐχεμῆδειον· Ἐχεδήμεια ὃ ἴδε Στ. Βυζ.

*Ἑξέμηλος· Δελφός τις Ἐπιγρ.

*Ἑξέμις· Ὑδρ. Ἑμίς π. Ἦρ.

*Ἑξέμιας· Κρής Καλλ.

*Ἑξέμιων· Ἑξέμιων ὁ Ὑδρ.

*Ἑξέμιος· υἱὸς Ἀερόπου, ἔγγονος Κηφέος, βασιλ. τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας, ὅστις μονομαχήσας μετὰ τοῦ Ὑλλου, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἐφόνευσεν αὐτόν. Γυνὴ αὐτοῦ διήρξεν ἡ Τιμάνδρα θυγ. Τυνδάρειω Ἦρ. 2) υἱὸς Κολωναῦ, Ταναγραῖος Πλουτ.

*Ἑξε-μουθῶ· εἰμὶ ἐξέμυθος, κρατῶ ἐν ἑμαυτῷ τὸν λόγον, σιωπῶ. Δι. θε. 21, 2. *καὶ ἐξεμουθόμενα καὶ ἀπόρητα, ἰδ. ἐν χρήσ. π. Πυθαγόρᾳ ἡ λέξ. κατ' Ἰαμβλ. 6. Πυθ. 94, sileo.

*Ἑξε-μουθία, ἡ· σιωπὴ, σιγή, ἰδ. ἔκφρασις διδασκαλίας τῶν Πυθαγορείων, οἵτινες ἀνομαζόντο ἀκουστικοὶ καθ' ὃν χρόνον ἐσιώπων καὶ μόν. ἤκουον· ἀφοῦ δ' ἐμάνθανον τὰ δυσκολώτατα πάντων, τὸ σιγᾶν καὶ τὸ ἀκούειν, καὶ ἀκούοντες ἐξεπαιδεύοντο εἰς τὸ σιγᾶν ὅπερ ἐκάλουν ἐξεμυθίαν, τότε ἡδύναντο νῦν λαλῶσι καὶ συζητῶσιν ἐκφράζοντες καὶ τὰς ἐπὶ τὸν δοξασίας Γέλλιος π. διδασκ. Πυθ. 1, 9, silentium, taciturnitas.

*Ἑξε-μυθος, 2· τὸν λόγον εἰς ἑαυτὸν κρατῶν, σιωπῶν, σιωπηλὸς μὲν. λέξ. σχημ. κατὰ τὸ Ὁμ. «ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μύθον».

*Ἑξέμιων, ἐπ. Ἑξέμιων καὶ Ἑξήμιων Ὁδοφ. ἐν Ἰλ. ε, 160· υἱὸς Πριάμου, ὃν ὁ Διομήδης ἐφόνευσεν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ἀπολλ.

*Ἑξεναῖς· μία τῶν Νυμφῶν Παρθεν. ἔρωτ.

*Ἑξεναῖς· ἰδὲ ἑξινωδὴς.

*Ἑξενήτης, ἰδὸς, ἡ· πλοῖον, ναῦν κρατῶν, σαρματῶν, ἐπὶ ὁρμητικῶν ἀνέμων ἡτοχ. Ἀγ. 145· ἐπὶ ἀγκύρας, Θεαιτ. Σχολ. 1 (6, 27)· ἐπὶ τῆς νηνεμίας Νον Δ. 13, 14· ἰσχυροῦν τι θαλάσσιον τῶν πετραίων, ὅπερ ταῖς ναυσὶν ἐπὶ τῶν πλευρῶν προσκολλημένον βραδύνει τὸν πλοῦν τῶν πλοίων· ὁθ. καὶ τὸ ὄνομα Πλιν. 9, 25.

*Ἑξενήτης, ἡ· πηγὴ π. τῇ Καύνῃ ἐν Ἰκαρίᾳ Ἀριστοτ. π. Παρθεν. ἔρωτ.

*Ἑξένης· εἰς τῶν ἐπισήμων γερόντων Φαλάκιων, ὃν ὁ Ὁμ. καλεῖ συνετὸν καὶ λόγιον Ὁδ.

*Ἑξενίκα· γόν. ὢν. Ἐπιγρ. Ἀκάρν.

*Ἑξενίκη· Ἀθλία τις Ἀθην.

*Ἑξε-πενκῆς, 2, βέλος Ἰλ. δ, 129 ἐκ τοῦ πενύκη, ἥτοι διὰ τὴν πικρότητα τῆς ἐκ πενύκης ῥητικῆς μτφ. κατὰ τὴν ἐξήγ. τῶν ἀρχαίων, «βέλος ἔχον πικρίαν» = πικρόν, διαπεραστικόν πόνον προσέον· ἡ κατ. ἀλλ. ἔξεπενκῆς = θαλάσσιον καὶ ἐκτέμνον τοῦ βίου τὸν βληθέντα, δίκην πενύκης, ἥτις ἐκμηθεῖσα οὐκέτι βλαστάνει πρὸς Πλιν. 16, 18· ἡ μετὰ Βουτμαν. λεξ. 1, α. 17 = ὅδ' κατὰ τὴν μτγν. χρῆσιν τῆς λέξ. π. γ. «σμίρνα ἐξεπενκῆς» Νικ. Θερ. 690· «αἰκόμοι. ἔξεπενκῆα ῥίζαν ἀγρατέρου», 866· «τεῖνοντα θητοῦς ἔξεπενκῆι πάντας αὐτμῆ» Ὁρο. λιθ. 469· πρὸς καὶ ἑξέστονος, αμαγυς

*Ἑξε-πικρός, 2· πρὸς. Εὔστ. Ἰλ. α, 51.

*Ἑξέποχης· 1) Κουδοθηναῖος Ἐπιγρ. 2) ἔσφ. ἀντὶ Παγέπολις Πάσσα.

*Ἑξέκωλος· 1) υἱὸς Θαλάσου, φανευθεὶς ὑπὸ

τοῦ Ἀντιλόχου Ἰλ. 2) υἱὸς Ἀγγίστου ἡγεμῶν τῶν Σικυωνίων, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἔλαβεν ἡ Ἀγαμέμνων δῶρον τὸν ὥρατον ἵππον Ἀΐθην Ἰλ. 3) ἀνδρ. ὢν. Ἀριστ.

*Ἑξέ-παλος, 2· ἱππικός, ἱπποτρόφος Ἡσυχ. Ἑξε-ρημησούνη, ἡ ἑμευμία Ἰαμβλ. 6. Πυθ. 34, silentium.

*Ἑξε-ρήμων, 2· ἐξέμυθος Ἰαμβλ.

*Ἑξε-σαμία, ἡ· ὅτε θέρους ὄντος ψεκάζῃ Πύσυχ. ἰδ. ἔσφ. ἀντὶ διουσημία.

*Ἑξε-σάρκων, χιτώνιον, τὸ· τὸ τὴν σάρκα κρατῶν, εἰς τὴν σάρκα στερεῶς, εἰς τὸ σῶμα προσκείμενον Ἀθην. 13, 590.

*Ἑξε-σάρκος, 2· ὁ ἀμείσως ἐπάνω εἰς τὰς σάρκας κείμενος Ἀθην.

*Ἑξε-σούνης· ἀνδρ. ὢν. Ἐπιγρ.

*Ἑξε-σκι· ἀχέει, ἀνίσταται Ἡσυχ.

*Ἑξεσκον, ἰων. παρατ. τοῦ ἔχω ἀντίειχον Ἰλ.

*Ἑξεσσοκαράς, ὁ· βασ. τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν μτγν.

*Ἑξε-στονος, 2· στεναγμὸν προσενῶν· ἰδ. Θεοκρ. 25, 213.

*Ἑξέστρατος· υἱὸς Ἀγίδος καὶ πατὴρ τοῦ Λεωδότου, βασ. ἐν Σπάρτῃ Πάσσα.

*Ἑξέτης, ὁ· ἔχων, πλούσιος, κτηματίας Πινδ. ἀποσπ. 273.

*Ἑξετία, ἡ· καλ. Ἰταλίας, κάτ. Ἑξετιανὸς Στ. Βυζ.

*Ἑξετιμίδας· Ἀσκηδαίμωνιος πατὴρ Ταύρου Θουκ.

*Ἑξέτιμος· Σικυνώσις τις Πάσσα.

*Ἑξέτλα, ἡ· πόλις Σικελίας παρὰ τὴν ἀρχ. Γέλαν Πολυδ. πλησίον τῆς νῦν Bizini κάτ.

*Ἑξετλάτης Στ. Βυζ.

*Ἑξετλάτης· ἰδὲ Ἑξέτιος.

*Ἑξετλάτω· ἀποστρέφω Ἡσυχ. ἀπο.

*Ἑξέτλη, ἡ· τοῦ ἀρότρου τὸ κατόπιν ἐξέλον οὐ ἔχεται ὁ ἀρότης, ἡ ἀλετρονουργία Πολυδ. 1, 252, stiva.

*Ἑξετλήεις, 3· εἰς ἐξέτλην ἀνέμων· γόμωτος Ἀγαθ. 30 (6, 41).

*Ἑξέτληον, τὸ· τόπος τοῦ πλοίου, ὅπου τοὺς ἰχθύας τιθεῖσι καὶ συλλέγουσιν, ἡ ὁ ζῶγρος καὶ τὸ βιδάριον ἐξέτληον λέγεται Σχολ. Νικ. Θερ. 825.

*Ἑξετλον, τὸ· ἐξέτλη Κρ. Ἀν. 2, 256, stiva.

*Ἑξετλος, ὁ· ἥρως ἐν Ἀττικῇ τιμώμενος κατὰ προσταγὴν τοῦ μαντείου, ὅστις λέγεται ὅτι φονεύσας μὲ τὸν ἄρτορον πολλοὺς τῶν βαρδάρων εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐγένειεν αἰφνης ἀφανὴς Πάσσα.

*Ἑξετο-γνώμων, ὁ· ὁχετογνώμων Εὔστ. Βυαγγ. προπ. 9, 41, ἔσφ.

*Ἑξετος, ὁ· βασ. καὶ σκληρὸς τύραννος ἐν Ἠπειρῷ υἱὸς Βύχηνος καὶ Φλαγέας, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐκοπτε τὴν ῥίνα καὶ τὰ ὦτα πάντων τῶν ξένων τῶν εἰς τὴν χώραν του ἐρχομένων, καὶ τὰ ἔρριπτεν εἰς βορὰν τῶν σκύλων του. Πρὸς τοῦτον ἤθελε νὰ πέμψῃ ὁ Ἀντίνοος εἰς τὸν μνηστήρα τῆς Πηνελόπης, τὸν πέντητα Ἴφρον ἵνα πάθῃ τὰ αὐτὰ· λέγεται δ' ὅτι ὅτι ἐξώρριζε καὶ τοὺς ἀφθαλμοὺς τῆς ἰδίας θυγατρὸς του ῥίψας αὐτὴν εἰς ἀσπιδὸν φυλάκην Ὁδ.

Ἐχέτρασις, ἡ πόλις. Οδολόγουσιν ἐν Ἰταλίᾳ Δ. Ἀλ. κάτ. Ἐχέτρανός Στ. Βουλ.
Ἐχέτρωσις, ἡ βοτάνη τις, ἡ βρυωνία Γαλην.
Ἐχέτωρ, κλ. πλασθεῖσα πρὸς ἔτωρ. τῆς κλ.
Ἐκτωρ Σχολ. Ἰλ. ω, 272.
Ἐχευα, ἐπ. ἀδρ. ἀ. τοῦ χέω, μ. ἀδρ. ἀ. ἐγευάμην Ἰλ. ε, 312.
Ἐχευήσεις, οἱ δῆμος Τεγέας.
Ἐχε=φρονέω ἔχω φρένας, εἰμαι φρόνιμος, συνेतὸς Ἀγαθ. 35 (Πλάτ. 332), εἰρη.
Ἐχε=φρόνως ἔδ' ἐγέφρων.
Ἐχε=φροσύνη, ἡ φρόνησις Παυλ. Σιλ. 68 (9, 767), prudentia.
Ἐχέ=φρων, 2' φρένας, γινώσκιν, φρόνησιν ἔχων, φρόνιμος, γνωστικὸς - Πηνελόπη Ὀδ. συγχ. - «καὶ ἀγαθὸς» Ἰλ. ι, 341, «καὶ ἀγγέλου» Ὀδ. ν, 332 ἐπὶρ. ἔχεφρώνος Διοδ. 15, 33, prudens.
Ἐχέφρων 1) υἱὸς Νίστορος καὶ Ἀναξίβοις Ὀδ. 2) υἱὸς Πρακλέους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προμάχου, τοὺς ὑποίους ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ψωστίδος ἐν Σικελίᾳ, καὶ οἵτινες ἐλθόντες μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ἀνύμασαν ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν τὴν αὐτὴν πόλιν Ψωστίδα Παυσ.
Ἐχεφυλλίδας ὅτι γραμματικώτερος Σχολ. Πλάτ.
Ἐχέφυλλος, δ' ἀδελφὸς τῆς Ἐπιγρ.
Ἐχεωδής ἔδ' ἐχινώδης.
Ἐχεώνυμον, τό βοτάνη τις Διοσκ. νοθ. 3, 106.
Ἐχ=ήνεια, τὰ ἔχνοι, μέρος τῶν χαλινῶν ἵππου Βοικχ. ἑπιγρ. 1, 150.
Ἐχης, ἡτος, δ' ἐχέτης ἀρ. λεξ.
Ἐχθαίρω (ἐχθος) μισῶ, ἐχθρεύομαι, «ἐν' ἐχθρήσει γέροντα» Ἰλ. ι, 452, ἀντιθ. τῷ φιλέω Ὀδ. δ, 692. «πάντας ἐχθαίρω θεοὺς» Δίσχ. Πρ. 997. «εἰ σοὶ τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαίροισαί τε», ἱκ. 735. «οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἐχθος ἐχθαίρω σ' ἐγὼ» μετὰ τοιοῦτον μισὸς Σοφ. Πλ. 1023. καὶ «ἐχθος ἐχθρήας μέγα» = τρέφω, Φιλ. 59. «ἐχθαίρομαι θεοῖς» = εἰμι τὰς θεοῖς μισητός, διώκομαι ὑπὸ τοῦ μίσους τῶν θεῶν, Ἀλ. 453. «ἐχθαίρει μὲν ἐξ ἑμοῦ» = θάμισθ' ὑπ' ἐμοῦ, Ἀντ. 93. «πόλιν Ἐδρ. ἱκ. 903. περ. πρῶτον ἀπὸ Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 9, 10. «καίαν Πλούτ. Ῥωμ. 17. δ Νικ. ἔχει τὸ μέσ. ἀντὶ ἐνερ. «Δίκτυον ἐχθρήρατο κλῦνας», Ἰλ. 539, odi.
Ἐχθαρετός, 3' ῥ. ἐπὶθ. τοῦ προηγ. Σοφ. Ἀλ. 604.
Ἐχθαρι, τό ἐχθος μὲν. odium.
Ἐχθατιά, ἡ γυν. ὄν. Ἐπιγρ.
Ἐχθεζίνος, 3' χθεσινός Φωτ. hesternus.
Ἐχθές ὁ χθες Ἀριστ. νεφ. 175. «οὐ νῦν τε καὶ χθές ἀλλ' αἰ» Σοφ. Ἀντ. 452. «τὰ χθὲς καὶ πρῆν γυγνόντα» Πλάτ. Γοργ. 470. τὸ χθὲς φαίνεται νὰ ἦεν ἀπικλόν, ἡ τοῦ ἀπικλόντος εἶναι παρ' αὐτ. συνήθεσσαν Β. Ἀν. 556, heri.
Ἐχθεσινός, 3' χθεσινός Παλλ. 128 (10, 79), hesternus.
Ἐχθῆω μισῶ Ἀθην. 13, 558, odi.
Ἐχθῆμα, τό μίσημα ἀρ. λεξ.
Ἐχθῆμα, ὅπου. ἀδρ. ἀ. τοῦ ἐχθαίρω.
Ἐχθῆνός, 3' ἐχθεσινός Ἀλεν. εἰς Β. Ἀν. 438, hesternus.

Ἐχθῆμα καὶ μισοῦμαι, ἐχθαίρομαι, ἡ ἐχθρός παρασκευάζω Φωτ.
Ἐχθῆμα, τό μίσημα Σοφ. ἀποστ. 590, ἐνθα δ' ἡσυχ. ἐξήγ. μίσματα πρὸς. ἐχθῆμα.
Ἐχθῆμα, 2' μισητός Σοφ.
Ἐχθῆνός, ἐπὶρ. τοῦ ἐχθῆμα ἐχθῆμας - ἔχθῆμα Σεν. συμπ. 4, 3' ἔδ' ἐχθρός.
Ἐχθῆτος καὶ ἐχθῆματος ὑπερθ. τοῦ ἐχθρός, παρὰ τὸ ἐχθος = ἐχθρότατος, μισητότατος Ἰλ. ε, 890. «τὰ ἐχθῆστα ὄντα ἐν τῷ σώματι φίλα ποιῆν» Πλάτ. συμπ. 186. συν. ἡθ. μετὰ δοτ. «μετὰ Θηβαίων τῶν ἐμῶν ἐχθῆστων» Θουκ. 2, 72. μετὰ γεν. «πρὸς τοὺς ἐκείνῳ ἐχθῆστας», Σεν. Ἀν. 2, 2, δ' καὶ ἐχθῆστας Λουκ. τραγῳδ. 245.
Ἐχθῆων, 2' μισητότερος, συγχο. τοῦ ἐχθρός, παρὰ τὸ ἐχθος Δίσχ. Περ. 438. καὶ περ. «τοσοῦτον ἐχθῆων γίγνεσθαι» Πλάτ. Λυσ. 214.
Ἐχθῆ-δοσιώω φέρομαι πρὸς τινα ἐχθροποῶ, «ὅτε μ' ἐχθροδοῦσιν ἐφῆσαι» = ὠθεῖς με εἰς μίσος καὶ ἐχθροπάθειαν τῆς Ἠρας Ἰλ. α, 518.
Ἐχθῆ-δοσιός, 2' ἐχθος, πρὸς. τὸ πρὸςθετον δαπὺς ἐν τῷ ἀλλοδαπῷ ὁ βουτμαν. παράγει αὐτὸ παρὰ τὸ ὅπτομα = κυττάω ἐχθρικός, λεξ. 1. α, 124. κατ' ἄλλ. δὲ παρὰ τὸ ὅψ ἡ παρὰ τὸ ἔδαφος ἐχθρικός ἀρ. λεξ. ἐχθροποιός «καταγνόν τε φῶτ' ἐχθροδοπὸν» Σοφ. Φιλ. 1122. «τοτὰ μοι ἀνεστίναντες ἀμάρων ἐχθροδοπ' Ἀτρεΐδαις», Ἀλ. 913. «πόλεμος Ἀριστ. Ἀλ. 226 καὶ μὲν. π. - ὅματα = ἐχθρικός βλάποντα Ἀπολ. Ῥ. 4, 1669. καὶ περ. μόν. Πλάτ. «τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἐχθροδοπὸν γιγνόντας πολλοῖς» = μισητῆς ἡ ἐχθροποῦ κατὰ Σχολ. νόμ. 7, 810.
Ἐχθῆμας ὡς παθ. εἰμαι μισητὸς εἰς τινα, μετὰ μισῶ, ἐχθρεύεται τις, παρὰ. ἡχθῆμα μετὰ δοτ. Ἰλ. γ, 416 (κατὰ τινας μὲν συγγ. τῷ ἔχθος, κατὰ δὲ βουτμαν. λεξ. 1, 124. παρὰ τὸ ἐκ, εἰ, ἐκτό, ὥστε ἡ σημ. τῆς ἐχθρας φαίνεται ἐκ τῆς τοῦ ἔχω, τοῦ ἐξένου, ἀλλοδαπότητος προκύπτουσα).
Ἐχθῆμας, τό τὸ μίσος, ἡ ἐχθρα, «οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἐχθῆμα ἀλευόμενος πεφιδόμην» Ὀδ. ε, 277. «ἐχθῆμα λυγρὰ» Ἰλ. 416. πλ. ὡς «βαρύνοντα ἐχθῆμα» Πινδ. Π. 2, 55. π. τραγ. (πρὸς. ἐχθῆμα) «αἶς ἐχθῆμα ἡλθον παῖσι τοῖσιν Οἰδίπῳ» = ἐμισθῆν ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Οἰδ. Ἐδρ. Φωτ. 879. - τινός = κατὰ τινός Ἠρ. 9, 37, «τῷ ἐκείνῳ ἐχθῆμα = ἐκ μίσους πρὸς ἐκείνον Θουκ. 1, 95. «κατ' ἐχθῆμα τινός», 1, 103. «τῷ πρὸς αὐτὸν ἐχθῆμα» Πλάτ. Δουκουλ. 22. ἀντιθ. φιλότῃς Ὀπκ. κυν. 1, 38, π. περ. εἶναι συνήθεσ. τὸ ἐπὶθ. odium.
Ἐχθῆμα, ἡ ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἐχθρεύεσθαι, μισῆν «πρὸς ἀλλήλους τίνες ἐχθῆμα» Δίσχ. Περ. 490. «μὴ γὰρ σε θρήνος οὐμὸς εἰς ἐχθραν βάλην» = μὴ σοὺ κινήσῃ μίσος, 440. «κατ' ἐχθραν τινός» = ἐξ ἐχθρας, μίσους κατὰ τινός Ἀριστ. εἰρ. 133. «ἡ τὸν λακιδαιμονίαν ἐχθῆμα» = ἡ κατὰ τῶν Λακ. Θουκ. 7, 57. «ἡ ἐχθῆμα - ἡ προσφειλομένη ἐς Ἀθηναίους ἐκ τῶν Ἀλγινητῶν ἐγένετο» Ἠρ. 5, 32 (πρὸς. καὶ ἐχθῆμα) «τὴν ἐχθραν ἐς τοὺς Ἀργεῖους ἐποίησαντο» Θουκ. 2, 68, ὅπου καὶ «ἐχθῆμα πρὸς

τοὺς Ἀργεῖους ἐπιφέρειται· ἔχθραν συμβάλλειν, συνάπτειν τινί = τὴν ἔχθραν τινὸς κινεῖν Εὐρ. Μῆδ. 44· καὶ - ἀφρεσθαί Δημ. 21, 132· ἔχθρα ἔστιν ἐν αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλους· Πλατ. Εὐθ. 7· «εἰς ἔχθραν ἰλθεῖν», Φαιδρ. 256· «πολλὴν εἰς ἔχθραν καθίστανται ἀλλήλοισιν», πολιτ. 307· «καταστήσαντες ὑμᾶς εἰς ἔχθραν τῷ δήμῳ» = ἀφοῦ κατέστησαν ὑμᾶς ἐχθροὺς τῆς δημοκρατικῆς μερίδος Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 9· «ἔχθραν ἔχειν πρὸς τινα» = ἔχθραν κινεῖν κατὰ τινος Δημ. 19, 222· περὶ τοῦ «δι' ἔχθρας γίνεσθαι» καὶ - μολεῖν ἴδε διὰ, πρὸλ. Εὐρ. Φοιν. 479· «τὰς πρὸς ἡμᾶς ἔχθρας διαλύσεσθαι» = καταπαθεῖν Ἰσοκ. 4, 15· «λέγειν Εὐρ. Τρω. 50· καὶ - ἐκβαλεῖν, 59· «καταλλάσσεσθαι τὰς ἔχθρας» Πρ. 7, 145· «ἔχθρας πρὸς ἀλλήλους ἀνέλκοντο» Ἰσοκ. 1, 9· «- μῆτε πρὸς ἔχθραν μὴδὲν ποιεῖσθαι λόγον μῆτε πρὸς χάριν» συνάπτει Δημ. 8, 1, inimicitiae, similitas.

Ἐχθραΐζω· τῷ ἔπομ. «οἱ ἔχθραΐζοντες κατηγοροῦσιν οὐς μισοῦσιν» Ὀργεν. 1, 31, 11.

Ἐχθραῖνον· ἔχθαίρων, μισῶ, «οὐδένα ἔχθρα» Ξεν. Ἀγῆσ. 11, 5· ἔχθρὸς εἰμι, μισητός εἰμι· τινὶ Αἰλ. Ἱ. Ζ. 5, 2· π. Σοφ. Ἀντ. 93 καὶ ΔΥ. 664 ἀντικατέστη νῦν τὸ ἔχθαίρων.

Ἐχθραντέος, 3· ἄξιος ἔχθρας, ἀξιομίσητος Σοφ. ΔΥ. 679.

Ἐχθραντικός, 3· εἰς ἔχθραν ἐπιρραπῆς μετῶν.

Ἐχθρασμα, τό· ἔχθρα Ὁσὺχ, odium.

Ἐχθρο-ελέγκτης, ὁ· ἔχθροὺς ἐλέγχων μετῶν.

Ἐχθροῦδ' εἰμι ἔχθρὸς, ἔχθροῦμαί τινα· - τινὶ Σολ. Ἱλ. ε. 639.

Ἐχθρία, ἡ· ἔχθρα, μόν. «θεοὶς ἔχθρία» Δημ. 22, 59 (γρ. ἔσφ. ἔχθρα)· ἐκ τούτου γράφεται ὡς μία λέξ. π. Ἀριστ. θεοὶς ἔχθρα, σφ. 418.

Ἐχθρικὸς, 3· ἀνῆκων εἰς, προσερχόμενος ἀπὸ ἔχθρὸν Σουῖδ.

Ἐχθριος, 3· τῷ προηγ. μετῶν.

Ἐχθρο-δαίμων, 2· θεωρίστος, κακοδαίμων, κακομοίρης Σοφ. Οἰ. τ. 816.

Ἐχθρο-εἰδῶς· ὑπόπτως Ὁσὺχ.

Ἐχθρό-θεος· τῷ θεῷ ἔχθρὸς μετῶν.

Ἐχθρό-χοσμοι, 2· ἔχθρὸς τοῦ κόσμου μετῶν.

Ἐχθρο-ολέτης, ὁ· ἔχθρῶν ὀλετήρ, καταστρεφεὺς μετῶν.

Ἐχθρό-ξενος, 2· ἔχθρὸς τῶν ξένων, ἀφιλόξενος· «τραχεῖα πόντου Σαλμυθησία γνάθος ἔχθρὸς ξένος ναύτης» Αἰσχ. Πρ. 729· «ἀνδρες - καὶ θεῶν ἀμύνημονες», Ἐπτ. 588· - ἀόμοι Εὐρ. Ἀλκ. 558.

Ἐχθρο-ποιέω· ἔχθρὸν τινα ποιῶ Τλλ. ἐν Στόβ. ἀνθ. 93, 31 ἐξείκαα.

Ἐχθρο-ποιός, 3· ποιῶν τινα ἔχθρὸν, προξενῶν ἔχθραν, ἐξήγ. τοῦ ἔχθροδοπός Ἀππ. πολ. ἐρφ. 1, 54.

Ἐχθρός, 3 (πρὸλ. ἔχθω, ἔχθος), μετὰ σημ. παθητ. καὶ ἐνερ. = μισητός, ἐχθρευμένος, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων· «ἔχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμοῖς ἀΐσαι πύλησιν» Ἱλ. ι. 312· «ἔχθρα δέ μοι τοῦ δῶρα», 378· «ἔχθρὸν δέ μοι ἱστίον - μυθολογεῖν» Ὁδ. μ. 452· «λοιδοροῦσαι θεοὺς ἔχθρα σοφία» Πινδ. Ὀ. 9, 41· «ἔχθρὸς θεοῖσιν» Ἀριστ. νεφ. 581· «θεοὶς ἔχθρὸς ὁ ἄδικος» καὶ ἐν μετριοτ. σημ. = δυσάρεστος

Πλατ. πολ. 1, 352· συνθ. ὁ ἔχθρικὸν διὰ θεσιν ἔχων, ἔχθρικὸς διακείμενος π. τραγ. καὶ περ. ἀντίθ. τῷ φίλος συγν. «φίλον τέως, νῦν δ' ἔχθρὸν ὡς φαίνει κακόν» Αἰσχ. Χο. 987 (ὡς Ἀμύνων. ἔχθρὸς ἐξηγ. = ὁ πρότερον φίλος, δυσμενὴς δὲ = ὁ χρόνιον πρὸς τὸν πατὴρ φίλον τὸ μίσος διατηρῶν καὶ δυσδιαιλάτως ἔχων», περὶ δὲ τῆς διαστροφῆς τοῦ πολέμιος ἴδε πολέμιος)· «ἐρίζουσι δὲ οἱ διάφοροι καὶ ἔχθροι ἀλλήλοισιν» Πλατ. Πρωτ. 327· «ἦν τῷ Ἀγιδι ἔχθρὸς» Θουκ. 8, 45· καὶ μετὰ γεν. Πινδ. Ὀ. 90· «ἐαυτοῦ Θουκ. 4, 47· ὁ ἔχθρὸς, «ὁ Διὸς ἔχθρὸς» Αἰσχ. Πρ. 120· ἐπὶ ἔχθρὸς = μετὰ τῷ ἑαυτοῦ ἔχθρικῷ - μισεῖν Πλατ. νόμ. 3, 679· συγγκ. ἔχθριον καὶ ὄπερ. ἔχθιστος ἴδ' ἀνωτέρω· ὁ κανονικὸς σχημα. ἔχθροτέρος Σιμωνίδ. 58 (5, 161)· καὶ π. Δημ. ἐν χρῆσ. καὶ ἐπιρρημ. «ἔχθροτέρος σχοῖν», 5, 18· ἔχθροτάτος Πινδ. Ν. 1, 64 (ἀλλ' ἐν Ὀ. 8, 69 ἔχθιστος)· «θεοὶς ἔχθροτάτος βροτῶν» Σοφ. Οἰ. τ. 1346, inivisus, odiosus, inimicus.

Ἐχθροτέρως· ἴδε τὸ προηγ.

Ἐχθρό-φρων, 2· δυσμενής Ἐτ. Μ.

Ἐχθρο-ὠδιστέρως· ἴδ' ἔχθρωδως.

Ἐχθρο-ὠδιστὴς· δυσμενὴς εἰμι πρὸς τινα· - τινὶ Σουῖδ. παρὰ τὸ ἔπομ.

Ἐχθρο-ὠδης, 2· μ' ἔχθρὸν ὁμοιάζων, ὡς ἔχθρὸς φερόμενος· ἐπὶ ἄρ. «ἔχθρωδῶς ἔχειν τινί» Δ. Κασ. 43, 11, insensus.

Ἐχθύσαι· ἐξεμεῖσαι Ὁσὺχ. enomere.

Ἐχθώ· μισῶ, ἀποστρέφωμαι, μόν. ἐν. «θᾶνατον ἔχθουσι βροτοί» Αἰσχ. ἀπασπ. 296· «ἔδ' ἐκ πικρῶς ἔχθεις» Ἀτρεΐδας Σοφ. Φιλ. 508· παθ. - μισητός εἰμι, «- τινί. οὐ γὰρ ἴσως πάγῳ θεοὶς γονὴν ἔχθουσι» Ὁδ. δ. 758· «ἔχθουτα πᾶσι θεοῖσιν», 366· «ἐμὸν ὄργον δὲ κολασσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρὶ» Αἰσχ. Ἀγ. 408· ὁ Λυκόφρ. ἔχει καὶ παρκ. «ἐχθόμενος ἀκτᾶς», 827, πρὸλ. ἐχθράνομαι, οὐδ.

Ἐχιάδης· υἱὸς Κυβέλου Κορινθίου Ν. Δαμ.

Ἐχίας· ἀνδρ. ὢν. Ἐπὶ γρ.

Ἐχίγος· ἀδελφός Ὁσὺχ. vertigo (ἀντὶ τοῦ εἰλιγνῶς εἶναι ἔλιγγος).

Ἐχί-δηκτας, 2· ὢν ἔχιδνης θαγκαμένο· Κρ. Ἀν. 2, 96, 24.

Ἐχίδιον, τό· ἐχιδίου μικρὸν Ἀριστ. Ι. Ζ. 5, 1.

Ἐχιδνα, ἡ· ὄγενδρα (πρὸλ. ἔχιδ) Αἰσχ. Χο. 988· ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, 247· πρὸλ. τὸ ἔπομ. κυρ. ὢν.

Ἐχιδνα, ἡ· θυγ. Χρυσάρεος καὶ Καλλιρόης, ἡ Ταρταρού καὶ Γῆς Ἀπολδ. κατ' ἄλλ. ἢ Κητόδης καὶ Φόρκυος Φερικυδ. τέρας φοβερόν, πλαττωμένη μὲ μαρῶν νῆας κύρης καὶ δράκοντος, διατελούσα εἰς βαθὺ τι ἀπῆλκτον ἐν τῇ Συρίᾳ, ἢ ἐπὶ τῆς νήσου Πιθηκούσας, τρώουσα ὡμὰς σάρκας, καὶ οὐδέποτε γηράσκουσα. Μετ' αὐτῆς συνέζη ὁ φοβερός Τυφών, ἐξ οὗ ἐγένοντο τὸν Ὀφειον, Κέρβερον, τὴν Λερναίαν Γέραν, τὴν Χίμαιραν, τὴν Σφιγγα καὶ τὸν Νεματον Λέοντα Ὁσ. κατ' ἄλλ. δ' ἐγέννησε καὶ ἄλλα τοιαῦτα φοινικῶδη τέρατα ἐκ τοῦ Τυφώνος Ὑγίν. Καθ' Ὁσ. διατρίβειν αὐτὴ εἰς τὴν Ἰλλίαν χώραν τῆς Σκυθίας, καὶ

κατ' Ἀριστ. ἐν αὐτῷ τῷ Ἰσθμῷ 2) εἰς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀκταίονος Ὑγίν. occhidna.

Ἐχιδνατος, 3) ἡ ἐκ τῆς ἐχιδνῆς, εἰς τὴν ἐχιδνῆν ἀνέκων - ὁλόος Γαίτουλ. 6 (7, 71) - κόρυμβος Nov. Δ. 14, 216, viperinus.

Ἐχιδνήεις, 3) τῷ προηγ. - ἱμάσθλη Nov. Δ. 10, 38 - μορφή Νικ. Θηρ. 209 - δίφρος = ὕφρων Ἀμαζα Nov. Δ. 13, 191, viperinus.

Ἐχιδνιον, τό· ὄπκ. τοῦ ἐχιδνα Ἀριστοτ. 1. Ζ. 5, 34, ἔσφ. ἐχιδνιον, viperula.

Ἐχιδνό-δηκτος, 2) ὅπ' ἐχιδνῆς δαγκασθεὶς Διοσκ.

Ἐχιδνο-εἰδής· συνηρ. ἐχιδνώδης· ὅμοιος ἐχιδνῇ Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1138, viperens.

Ἐχιδνο-κέφαλος, 2) ἐχιδνῆς ἔχων κεφαλὴν Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1138.

Ἐχιδνό-κομος, 2) ἐχιδνῆς κόμην ἔχων Nov. Δ. 8, 239.

Ἐχιδνο-λογέω· συλλέγω ἐχιδνας Εὐστ. εἰς Δ. Περ. 376.

Ἐχιδνό-τοκος, 2) ὅπ' ἐχιδνῆς γυννηθεὶς μετῶν.

Ἐχιδνο-φαγία, ἡ· φαγίτην ἐχιδνῆς Διοσκ. περ. 1, 234.

Ἐχιδνο-χαρής, 2) εἰς τὰς ἐχιδνας εὐχαριστοῦμενος Χρ. Σιβ. σ. 576.

Ἐχιδν-ώδης· ὅπ' ἐχιδνοειδής.

Ἐχιδνιον· ὄπ' ἐχιδνῆς Nov. Δ. 10, 38.

Ἐχιδνίς, 2) (ἐπὶ Nov. Δ. 10, 38) ὅμοιος ἐχιδνῇ Τζετ. 12, 840.

Ἐχιδνός, ὅ· ἡ μικρὰ ἐχιδνα Νικ. Θηρ. 133, viperula.

Ἐχιδνίς πέτρα, ἡ· ὀφιδώδης βράχος, ὀφιδίτις Τζετ. μ. Ὀμ. 583.

Ἐχιδνάει· ἡ· Ἐχιδνὸς συμμορία· ὅ· Ἐχιδνός.

Ἐχιδνάεις, αἱ· πέντε ἢ κατὰ τινὰς ἐννέα μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους πρὸ τῶν ἐκδοῶν τοῦ Ἀχελώου ποτ. εἰς τὴν αὐτοῦ θάλασσαν. 50. καὶ ἐν τῇ μυθολογίᾳ ἐλέγοντο αὐταὶ Νύμφαι θυγατέρες τοῦ Ἀχελώου· Ἐχιδνάεις δ' ἐκλήθησαν ἐκ τοῦ πολλοῦ πληθους τῶν ἐχιδνῶν, οἵτινες γίνονται περὶ αὐτὰς θοῦν, τανὺν Κουρζολάροι, κατ' Ἐχιδναεὺς Στ. Βυζ.

Ἐχιδναί, αἱ· Ἐχιδνάεις Εὐρ.

Ἐχιδναεὺς· ὅ· Ἐχιδνός Nov. Δ. 10, 38.

Ἐχιδνατος· 1) Διελφός τις Ἐπιγρ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ἐχιδνατός· ἐχιδνατός, κοικυτός, Νικ. Θηρ. 230.

Ἐχιδν-αλώπηξ, εἶδος, ἡ· Ἐχιδνός καὶ ἀλώπηξ Στ. Βυζ. echinonulpes.

Ἐχιδνέας, αἱ, εἶδος Λιδικῶν μυῶν, ἐχιδνῶν τριῶν ἐχιδνῶν Πρ. 4, 192.

Ἐχιδνέας, αἱ· ἔσφ. ἀντὶ τοῦ προηγ. ὅ· Ἐχιδνός.

Ἐχιδνῆ, ἡ· συνηρ. ἐκ τοῦ Ἐχιδνα· τὸ δέρμα τοῦ ἐχιδνῶν Ἀρχαῖοι σ. 112.

Ἐχιδνιον, τό· ὅπ' ἐχιδνῆς.

Ἐχιδνιον, τό· βοτάνη τις Διοσκ. νοθ. 474.

Ἐχιδνίς, ἰδος, ἡ· μικρὸς θαλάσσιος ἐχιδνός· Ἰπποκρ. σ. 512, 40.

Ἐχιδνίσκος, ὅ· ἡ περὶ τὴν κοιλίαν τοῦ ὀπίσθου κοιλότητος Πολυδ. 6, 95· ἔτι μικρὸς ἐχιδνός, 2 (16), echinulus.

Ἐχιδνο-κέφαλος, 2) ἐπὶ Nov. Δ. 10, 38.

Ἐχιδνο-κέφαλος, 2) ἐπὶ Nov. Δ. 10, 38.

2 (43) ὁρθότ. ὅμως ὁ Πλούτ. τὸν λέγει σχινοκέφαλον ὁ ἴδης.

Ἐχιδνο-μήτραι, αἱ· εἶδος τι ἐχιδνῶν θαλασσίων μεγάλαι ἀκάνθαι ἐχόντων Πλίν. 1. Ζ. 9, 31, 51.

Ἐχιδνό-πους, ὅ· ὁ πόδας ἔχων ἐχιδνῶν, βοτάνη τις ἀκανθώδης Ἀθην. 3, 97, gonista lusitanica ἢ spartium horridum.

Ἐχιδνός, ὅ· πόλ. 1) Ἀκαρνανίας παρὰ τὴν Ναύπακτον Δημ. 2) τῆς Φθιώτιδος παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, ἀκρωτ. σχηματίζουσα ὁμών. Στραβ. τανὺν Ἀχινός· ὅ· ὁ Ἐχιδνός, οὐντος ἢ ἀντὶ τῆς πόλ. Ἀριστ. κατ' Ἐχιδνατος Στ. Βυζ.

Ἐχιδνός, ὅ (κατὰ Δινδάρῳ· Ἀριστ. ἀποσπ. 251 ἐνίστα καὶ ἐχιδνός) 1) ἀκανθώδης Ἀρχαῖοι. 66, ὅτε χειρσῶτος καὶ ὁ θαλάσσιος - θαλάττιος· Πλάτ. Εὐδοκ. 298 - πελάγειος Ἀριστοτ. 1. Ζ. 4, 5 - χειρσῶτος Θιοφρ. καὶ τὸ ὕστρακον τοῦ θαλάσσιου ἐχιδνῶν Ἰπποκρ. 2) ὁ τρίτος στόμαχος τῶν μυρμηκῶν τῶν ζώων Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 14, 7· 3) κόσμημα τι ἐπὶ τῶν στηλῶν Ἡσόδ. echinus Ἡτροῦδ. 4) ὁ ἀκανθώδης καρπὸς τῆς φηγοῦ Στ. Βυζ. 5) μεταλλινὸν ἢ πηλινὸν ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὅπου κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνακρίσεως τῶν ἀντιδίκων μερῶν ἐγίνοντο πᾶσαι αἱ μαρτυρικαὶ ἀποδείξεις, καὶ τὸ ὅπου ἐσφραγίζετο ἐν τέλει τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἐφυλάττετο μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς δίκης, ὅτε κατὰ πρῶτον ἠνοίγετο Ἀριστ. σφ. 1438· ἐν γίν. ἀγγεῖον, λέξης ἀρ. λξ. 6) σκληρόν τι μέρος τοῦ χαλκοῦ τῶν ἱππῶν, πιδανῶς τὸ στόμιον, ἡτοι τὸ σιδηρεῖον αὐτοῦ μέρος τὸ εἰς τὸ ἱπποῦ τὸ στόμα ἐντεθεῖσθαι εἶν. π. ἱππ. 10, 6· 7) εἶδος τι πλακοῦντος Ἀθην. 14, 647.

Ἐχιδνός, οὐντος, ὅ· τῷ προηγ.

Ἐχιδνοθάς, ἡ· ἀρχαῖος. ὅ· τῆς νήσου Κιμῶλου ἐν τῇ Αἰγαίῳ πελάγει Πλιν.

Ἐχιδνο-φάρος, 2) ἐχιδνῶν φέρων - κόγχαι = σάλπιγγες δι' ὧν ἔβουσι Πλιν. 33.

Ἐχιδν-ώδης, 2) ὅμοιος ἐχιδνῇ, ἀκανθώδης Στ. Βυζ. 12, 545, echinatus.

Ἐχιδν-ώδης, 2) ὅπ' ἐχιδνῆς πεπληγμένος = ἐχιδν-ώδης Διοσκ.

Ἐχιδνός, τό· ὁφιδώδης, ἱαμακτικὴ βοτάνη κατὰ δόγματος ἐχιδνῆς Διοσκ. 427, τὸ καὶ Ἀλκιβιάδειον ἄλλως λεγόμενον.

Ἐχιδν-ώδης· πατρων. τοῦ Ἐχιδνῶν Ὀπκ.

Ἐχιδνός· 1) πατ. τοῦ Μηκιστεύς Ὀμ. 12, 2) εἰς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιουρία τῆς Τροίας, φωνηθεὶς ὁπὸ Πατρόκλην 12, 3) ἄλλος τις Ἑλλήν 12.

Ἐχιδνός, ὅ· θηλ. μόν. Ὀπκ. κυν. 3, 439, ἄλλως δὲ τὸ θηλ. εἰν ἐχιδνα, ὅ· καὶ τινες ἐλαμβάνουσι τοῦτο ὡς ἄλλο τι ὄψων γένος, Αἰλ. 1. Ζ. 10, 9· ἡ ὀχενδρα Πλάτ. συμμ. 217· μὲν. λέγει ὁ Δημ.· ὅταν οὐκ ἐπὶ τὴν καὶ περὶ καὶ ἐχιδνῆς τὴν φωνὴν ἀνθρώπων ἴδῃται = ἐχιδν-ώδης ἐχιδνῆς ἱδμεναι καὶ φῶσιν, 25, 98, viperia.

Ἐχιδνός, ὅ· θηλ. λέξης· πολυτίμητος πινος λίθος· ὀνομασία Πλιν. 1. Φ. 37, 11, echites.

Ἐχιδνός, ὅ· 1) εἰς τῶν Πιγυῶν Πρ. Ν.

2) εἰς τῶν λεγομένων Σπαρτιῶν ἐν Θήβαις, αἵτινες ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν οὐδόντων δράκοντος, τοὺς ὁποίους ἔσπειρεν ὁ Κάδμος Ἀπολδ. ἦν δὲ οὗτος ὁ πάντων τῶν ἄλλων ἀνδρείοτατος, δθ. καὶ γυναῖκα ἔλαβεν Ἀγαύην, τοῦ Κάδμου θυγατέρα, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὴν Πενθία Εὐρ. 3) υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ Ἀσπιδόης ἡ Ἀντιανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρύτου, μεθ' οὗ ἔζη ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους ἐν Θρήκῃ, ἐξελοῦν καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, καὶ ὕστερον πλεύσας εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν Ὀρφ. Ἀργ. 4) υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ Ἀσπιδόης 5) κιναρρῶδης τις Ἰουδεν. 9) ζωγράφος καὶ ἀγαλματοποιὸς Κικ. γδ' Ἐχέϊων.

Ἔχμα, τὸ (ἔχω) τὸ κρατοῦν τι στερεὰ ἢ ὀπίσω, ἐμπόδιον· ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλειν· Ἰλ. φ, 259· οὐ. πᾶν τὸ χρησιμεύον εἰς ὑπεράσπισιν· πόρυν, παλειμίστραι, προβολαί, ὀχυρώματα, μ. 260· τὸ δὲ-ἐπλησίτης=κατὰ τῆς ὁρμῆς Ὀμ. β. γ. Ἑρμ. 37· ἀσπίδας δηλοῦν θοδὸν ἔχμα βολῶν προσχόμενος· Ἀπολ. Ρ. 4, 281· ῥήξας ἀσπέτω ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης· ἐστηρίγματα, δεσμάματα δι' ὧν εἶνε συνδεσμένοις ὁ βράχος ὁ ἀποτελεῖν τὸ πρόβλημα, τὴν θέσιν ποταμοῦ τινος Ἰλ. ν, 139, ὡς καὶ π. Ἀπολ. Ρ. ὁ Ἡρακλῆς ἐκρίζωνε δένδρον τι· σὺν αὐτῇ· ἔχμασι γαίης· μετὰ τῶν ἐμφραγμάτων, μετὰ τῆς εἰς τὰς ῥίξας προσεκολλημένης καὶ στερεῶς αὐτὰς κρατούσης γῆς, 1, 1199, καὶ Νικ. Ἰσχυία δ' αὐτὸς μάλιν ἐνισκίμπουσα κατήριπεν ἔχματα γούνων· κατὰ Σχολ.=τοὺς δεσμούς τῶν μελῶν καὶ γούνων, νεύου καὶ μυίας, θηρ. 724· οὕτω καὶ ἔχματα νηῶν· ἐρείσματα πρὸς τὸ μὴ ἐνθα καὶ ἐνθα κλίνεσθαι Σχολ. Ἰλ. ε, 410, stabilimen.

Ἐχμάζω· κρατῶ, συκρατῶ, κυλῶ, κρατῶ ὀπίσω Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 253, inhibeo.

Ἐχμάς, ὁ· ἔχμα Εὐστ.

Ἐχονσα, δωρ. ἀντὶ ἔχουσα μετχ. ἐν. τοῦ ἔχω.

Ἐχοῖαξ· ἀνδρ. ὄν. Πaus.

Ἐχοῖτας· ἀνδρ. ὄν. Paus.

Ἐχομένως, ἐπὶ. τοῦ προηγ. ἀμέσως ἔπειτα· Ἀλγείν Ἀπολδ. 3, 1, 1· τινὰς· εὐθὺς μετὰ τινά Δ. Ατερ. 4, 23, proximo.

Ἐχομε, δωρ. ἀντὶ ἔχομεν.

Ἐχονύη, ἡ· ἔξιν νοῦ, λέξ. ὑπὸ Πλατ. σχηματισθ. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ τέχνη Κρατ. 414.

Ἐχοντι, δωρ. ἀντὶ ἔχουσι γ'. κλ. ἐν. ὁριστ. τοῦ ἔχω.

Ἐχόντως, ἐπὶ. τοῦ ἔχων, μόνον ἐχόντως νοῦν· νουνεχόντως Πλατ. νόμ. 3, 886· κατὰ τοῦτο ἐρρήθη καὶ ἔμφρόνως καὶ ἐχόντως· ἐπαυτὸν τὸν νοῦν φέρμεν ἀποκρίνασθαι· ἐντονώτερον, Φιλ. 64, prudenter, sapienter.

Ἐχον'· ὁ. προστ. ἐν. προστ. π. τοῦ ἔχω.

Ἐχ-ὀπώρος, 2' ἔχων ὀπώρας Εὐρ. Φοιν. 314 Ὀυαλέ, κατ' εἰκ. Γραβίου ἀντὶ εὐώπαρος.

Ἐχυλλος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ἐχρηκας, ὁ· γδ' ἐξηκίας.

Ἐχυρός, 3 (ἔχω)· στερεός, ὀχυρωμένος, βέ-

βαιος· ἔχυροῖς ἔρχεσιν εἰργον ἄμαχον κῆμα· Αἰσχ. Περ. 89· ἡ νῆσος τὸν λιμένα ἔχυρόν ποιεῖ· Θουκ. 4, 8· «τὰ ἔχυρά τοῦ χωρίου», μετὰ τοῦ «τεταγμένον», 4, 9· ὡς· χωρίον Σεν. Κυρ. 2, 4, 13· καὶ ἐκ φύσεως ὀχυρωμένος τόπος συχ. π. Πολυβ. «ἀπὸ ἔχυρὸς ποθεν ὡς περ νῦν ἐκ τῶν Θηδῶν ὁρμᾶσθαι» Θουκ. 1, 90·-ἐλπίς, 7, 41· «ἐν ἔχυρῳ εἶναι»=ἐν ἀσφαλείᾳ Σεν. Κυρ. 3, 3, 27· καὶ «ἐν τῷ ἔχυρῳ» Θουκ. 7, 77· «ἐν ἔχυρωτάτῳ ποιεῖσθαι τι»=εἰς μεγίστην ἀσφάλειαν φέρειν Σεν. Κυρ. 1, 6, 26· «νομίζων ἔχυρόν ὑμῖν παρέξεισθαι» Θουκ. 1, 32· ἐπὶ ἀνθρώπων, «ὅστις ἔχυρωτάτος, τοῦτον φίλον ἔχειν», 1, 35· «Σόλων πρὸς τοὺς καλοὺς οὐκ ἦν ἔχυρός» Πλουτ. Σολ. 1, munities, firmus· ἐπὶ. ἔχυρως Θουκ. 5, 26· ἔχυρωτέρον, 8, 24, tuto, firma.

Ἐχύνια, τὰ· κλδ. Μακεδονίας Μελ.

Ἐχυρεὺς· βασι. Σικυωνος μὲν.

Ἐχυρότης, ἡ· στερεότης, ἀσφάλεια Φίλων.

Ἐχυρό-φριων· στερεά, ὀρθά, σπουδαία φρονῶν· Πλούτ. prudence.

Ἐχυρόν· ὀχυρὸν παῖς, ὀχυρινῶν, «Ἑλλάδα πόλει ἔχυρῶσαι» Ἰσοκ. 5, 122, ὅπου ὁμοίως ὁ Βεκα. ἐκ τινος χειραγρ. ὁρίσαι παρεδόθη.

Ἐχώραμα, τὸ· τόπος ὀχυρωμένος, ἀσφαλίσμενος κατὰ πάντας κινδύνους, ἡ ἀσφάλεια μὲν. munimentum.

Ἐχω (πρὸλ. ὄχος, νεογ. καὶ ἴδε Σαβεσθιργ. δια-τρίβ. λέξ. π. ἑλλην. ρίζων ὅστις ἀποδίδει τὴν ρίζαν Feχ), ἔχεισθαι Θεογν. 1316, εἰκασ. ἔχησθαι Ἰλ. τ, 180, παρτ. εἶχον, ἐπ. ἔχον Ἀλεξανδρ. εἴχουσαν· εἶχον Ποσειδίπ. θ (5, 209), ἔχεσκον Ὀμ. καὶ Ἡρ. β, 12, μελ. ἔξω, μ. μ. ἔξωμαι Σοφ. Οἶ. τ. 831, καὶ στήσω, ἴδ. μὲ τὴν σμ. κρατῶ, π. Ὀμ. συνηθέστ. τοῦ ἔχω, π. δὲ τότε τραγ. σπανίως. τοῦ ἔξω Αἰσχ. Εὐρ. 662, ὀχηματ. στήσθησθαι Ὀμ. β. γ. Δημ. 367, καὶ στήσθησθαι γραφόμενον ἀντιστοιχεῖ τῷ ἀορ. ὅπου. διασπόσης, μ. μ. ἔχθησθαι Ἀριστ. ὅρν. 1335, ἀορ. ἔχον (αὐδῆποτε ἀνευ ἀδελφείας), π. Ἀλεξανδριν. κρήνη, καὶ ἔχθη Ἐπιγρ. 1030, ἀπαρ. σγν. ἐπ. σγήμεν, ὅπου. σγῶ, εὐκτ. ἀχόην, προστ. σγῆς Σοφ. Ἠλ. 1018 καὶ σγῆ χρῆμα. π. Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 641 λέξ. ἀμφ. (πρὸλ. παρέχω), καὶ μέσ. ἔ-σχήμην μετὰ τῆς ἀδελφ. παρτ. ἔσχηκα (ὄχμα μόν. ἐν συνθέσει διατηρούμενος ὡς συναχωκάτε· ἴδε συνέχω) καὶ ἔσχημαι, π. ἀορ. ἔσχηθην· ἴδε ἔσχω, σγῆω καὶ τὰ σύνθετα 1) κρατῶ, ἔχω, καὶ πρὸ πάντων· α) πᾶν, μὲ τὰς χεῖρας κρατῶ, βασθῶ τι, ὅπερ οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοῦ βαστάζω, φέρω ἔχθησθαι· «πεμπύθολα χερσίν» Ἰλ. α, 463· «σχήπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσιν ἔχον», π. 105· «ἔγε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν», λ, 484· «ἐν χερσίν βόμβυκα» Αἰσχ. ἀποσπ. 51· «οὐ γὰρ ἔγω χερσίν βελίων ἀλκῶν» Σοφ. Φιλ. 1135· καὶ μ. π. «ἐν χερσὶ τῇ σὴ πάντ' ἔχεις» Εὐρ. Πλ. 610 (ἴδε κατωτ. 5)· «ἐπ' ὧμων πατέρ' ἔχων» Σοφ. ἀποσπ. Αισκ. 3, 2, ὡς «τὸ δίδρον ἀμφὶ φαίδιμοις ἔχων ὦμοις» (Νίρη) Νεφ. 5, 4· οὕτω καὶ ἐπὶ ἐνδωμάτων καὶ ὀπλισμῶν, «ἔμα 3' ἔχ' ἀμφ' ὦμοις» Ἰλ. ν, 538· «παρὰ δὲ τὴν ὦμῳ»

βιν ἔχων», γ, 17· «ἐπὶ τὸν ὄμον» Ξεν. Ἄν. 6, 3, 25· «στολὴν ἀμφὶ σῶμα» Εὐρ. Ἰλ. 581· «χιτώνας» Ξεν. Ἄν. 1, 5, 8· «τρίβωνας» Δημ. 54, 34· «πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα» Ἰλ. ν, 157· ἐπὶ ἱσπῶν, «ζυγὸν ἀμφὶ ἔχοντες» Ὀδ. γ, 486· αἰχμὴν Ἀίσχ. Ἐπτ. 511· «σάκος, 624· ὅμ. καὶ «πολλὰς ἔχω (τρίχας)» Ἀισχίν. 1, 49· οὕτως ἑλληπτεῖον καὶ τὸ Ὀδ. ὅπου περὶ Ἀτλαντος λέγεται «ἔχει δι' τε κίονας αὐτὸς μακράς, αἱ γὰρ τὴν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶ ἔχουσιν», α, 53· «οἱ κίονες τὰ ἐπιτείμενα βάρη» Ἀριστοτ. μεταφ. 4, 33· «κάρη δ' ὕψος» ὕψηλὰ κράτει Ἰλ. ζ, 503· «κάρη ὕψη πασῶν» = τὴν κεφαλὴν ὑπὲρ πάσας ὀφθαλμοὺς Ὀδ. ζ, 107· «ἐν γαστρὶ ἔχουσα» Ἡρ. 3, 32, ἐπὶ ἐγγυμονούσης γυναῖκος, ἀνθ' οὗ καὶ μόν. «γυνὴ ἔχουσα» λέγεται, 5, 41· 6) κρατῶ ἰδ. στερεὰ κρατῶ, «χειρὶς ἔχων Μενέλαον» = κρατῶν αὐτὸν διὰ χειρὸς, π, 154· «Πάτροκλος ἐτέρωθεν ἔχων ποδός», π, 763· «ὀπὸ ζυγῶν λόφον» Σοφ. Ἄντ. 292· «λαθεῖν καὶ σχεῖν Πλάτ. Θεαιτ. 197· «ἔχειν τινὰ μέσον» = κρατεῖν τινα ἐν τῇ μέσῃ τοῦ σώματος, ὡς ὁ δακτύλιος· Ἀριστ. νεφ. 1047· καὶ παθ. «ἔχομαι μέσος», Ἀχ. 546· αἰχμαλωτίζομαι, συλλαμβάνομαι ζῶν, «τῶν ἀνδρῶν τῶν μὲν διεφθαρμένων τῶν δὲ ζῶντων ἔχομένων» Θουκ. 2, 5· «ἔχονται οἱ ἄνδρες» Ξεν. Ἄν. 7, 3, 47· ὅμ. καὶ «νίκηρ πείραξ» ἔχονται ἐν θεοσίπιν» = εἶνε εἰς τὸν θεῶν ἐξουσίαν Ἰλ. η, 102, σταματῶ· ἱσπῶς, δ, 302· συγκατατῶ, «σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσι» Ὀδ. ν, 219· 2) εἰς τὴν χεῖρά μου κρατῶ = ἰδιοκτησίαν μου· α) ἐπὶ θεῶν, ναύν, γῆν κατεχόντων, ὡς προστατῶν αὐτῶν θεωρουμένων· «Βρόμιος δ' ἔχει τὸν χῶρον» Αἰσχ. Εὐμ. 24· «ναοὺς Εὐρ. ἰκ. 2· «οὐ τὴν πόλιν ἔχοντες θεοὶ Πλάτ. νόμ. 4, 714· ὡς π. Ὀμ. «οἱ Ὀλυμπον ἔχουσι» Ἰλ. ε, 890· «τοὶ οὐρανὸν ἐδρὺν ἔχουσι», φ, 267· ὡς καὶ 6) ἐπὶ ἀνθρώπων, τόπον, ἢ πόλιν τινὰ ἔχόντων, κατοικοῦντων· «ἀνθρώπων οἱ τῆς πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν» Ὀδ. ζ, 177· οἶκον, ζ, 183· καὶ περὶ τεχνολόγων· «οὐδας ἔχει» = σκεπάζει, κατέχει τὸ ἔδαφος, φ, 46· «οἱ γὰρ ἔσχατον τόπον ἀμφὶ Μαιώτιν ἔχουσι λίμναν» Αἰσχ. Πρῶ. 417· «δὲ τὰν κρίσαν βροντοῦμον ἔχων ἄκταν» Σοφ. Πλ. 175· «Σαλαμίνος βάθρον», Αἰ. 135· «ἔχεις χῶρον οὐχ ἀγνὸν πατεῖν», Οἰ. Κ. 137· «Συρίαν» Ξεν. Κυρ. 8, 3, 24· καὶ ἐπὶ ζώων, «τὰ ὄρη ἔχουσιν» Ξεν. κυν. 5, 12· γ) κατέχω ὡς ἄρχων, «τὸ Κάδμων ἐκτάπυλον ἔχει κράτος» Εὐρ. Πρ. μ. 543· «σὺ περὶ καὶ ὀρόνους» Σοφ. Οἰ. Κ. 426· «τυραννίδα Εὐρ. Φοίν. 485· δ) ὡς π. τοῖς θεοῖς καὶ ἄρχουσιν ἡ ἐννοία τῆς διοικήσεως καὶ τῆς ἐπιστάσεως ἀπαντᾷ, οὕτως «ἔχειν κῆπον» = τὴν ἐπὶ τοῦ κῆπου ἐπιστάσιν, δ, 737· «πατριῶτα ἔργα» τὴν χώραν διατάσσειν, 6, 22· «πύλαι, ὡς ἔχον Ὀρεῖ» Ἰλ. ε, 749· «ἔχειν τὰς ἀγέλας» Ξεν. Κυρ. 7, 3, 7· «ἔππους αὐτὸς ἔχων ἀντίταλλε» = ἐπιρριπίζεται καὶ τοὺς ἡῤῥᾶνε Ἰλ. ω, 280· π. Δημ. «ἔχειν τὰς δίκας» = διευθάνει· ε) ἐν γέν. ἐπὶ κτήσεως,

«τάγαθον χερσὶν ἔχοντες» Σοφ. Αἰ. 944· «ἔα γὰρ ἔχειν καὶ τὰ ἀλλότρια» καὶ «οὐχ ἀπαντες οἱ ἔχοντες ἔχουσι τὰ ἐμυτῶν» = τὰ κτήματα οὐκ εἶναι ἰδιοκτησίᾳ τῶν Δημ. 7, 26· «αὐτῶ ταῦτά σοι δίδωμι ἔχειν» Εὐρ. Ἐκ. 1276· «ὅπως καὶ ἔχοντες τοὶ οἴκαδε ἀφίσκουται» Ξεν. Ἄν. 5, 9, 17· δηλ. μετὰ λαφύρων, Κυρ. 4, 1, 20· «δ' ἔχων τις» Ἡρ. 6, 22· «οἱ ἔχοντες τὰς οὐσίας» Ξεν. Ἐλλ. 5, 2, 17· καὶ ἀπολ. «δ' ἔχων», = ὁ πλούσιος Σοφ. Αἰ. 157· «οἱ οὐκ ἔχοντες» = οἱ πτωχοὶ Εὐρ. ὀθ. «δ' ἔχων» μετὰ τοῦ πλουτῶν, ἀντιθ. τῇ «εἶναι ταῖς ἐσχαταῖς ἀπαρίαις ὄντες» Δημ. 45, 37, Ὀμ. «χρῖα πολλὸν ταλάντων ἔχ' ἔχων» Δημ. 36, 41· πρβλ. «αἰτιώμενοι πολλὰ πλείονος ἔχον ὧν ἐσθώμεν χρημάτων», 37, 12· ὀθ. «πλέον ἔχειν» = πλεονέκτημα ἔχειν, «μείον ἔχειν» Ξεν. Κυρ. 1, 6, 26· ζ) ἐνταῦθα ἀνηκουσίαι αἱ συντάξεις, «οὐκ» ἔχεις Ἐλένην Ὀδ. δ, 569· «ἄλογον» Ἰλ. ε, 336· καὶ παθ. «τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχθ' ἔκτορ» Ἰλ. ζ, 308, καὶ περ. Ξεν. Κυρ. 1, 5, 4· καὶ ἐπὶ ἐρωμένων Θουκ. Β, 54, ὡς τὸ γνωστὸν ἀποφθεγμα τοῦ Ἀριστοτέλους ὡς πρὸς τὴν Αἰδᾶ, «ἔγω ἄλλ' οὐκ ἔχομαι» Ἀθην. 12, 244· η) παρ' ἑαυτοῦ ἔχω, ὡς ἔβον, «οἶον μὲν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην» = ὁποῖον τινα ἔχεις πλάνητα ἀγρότην Ὀδ. υ, 377· «πολλοὺς ἔχων ἀνδρας λοχίτας» Σοφ. Οἰ. τ, 750· Ἰδ. ἐπὶ τῶν στρατηγῶν, «στρατὸν ἔχων» Ἡρ. 7, 8, 4· «τοὺς ὀπλίτας ἔχων» = παρ' ἑαυτοῦ Ξεν. συγγ. ὅπου τὴν μετχ. ἀπλῶς διὰ τῆς μετὰ δυνάμειδός νὰ μεταφράσῃται, σπαν. μετὰ τῶν προθέσεων, «τοὺς βελτίστους ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ» Ξεν. Κυρ. 1, 4, 17· πρβλ. ἐπὶ «προσόδους εἶχε ὀπακούσας» Κυρ. 1, 6, 19· ὡς «πειθομένους αὐτοὺς πολλὴν χρόνον οὐ δυνήσομαι ἔχειν» = εἰς εὐπειθειαν κρατεῖν, εὐπειθεῖς αὐτοὺς ἔχειν, τ, 2, 11· «Ζῆν' ἔχων ἱππομότον» Σοφ. Πρ. 1178· ἵνατε φαίνεται ὅτι μόν. πλεοναστικῶς τίθεται, «ἀναπετρώσας αὐτὴν ἔχων ἐκκλέψας» = ἀπῆλθε μετ' αὐτῆς Ἡρ. 2, 115· θ) καὶ ἀπασιν, «ποῦ δούστον ἔβον τροφῶν» Σοφ. Οἰ. Κ. 1684· «στέρανον ἐκλείας», Αἰ. 460· «νίκης χέρας», Ἠλ. 677· «ἔσχε τὴν ἀρχὴν» Θουκ. 6, 54· «πρὶν ἔσχεσθαι τὰ ἄκρα» = πρὶν φθάσῃ καὶ καταλάβῃ τὰς κορυφάς, 3, 2, 12· «Πύλου ἔχομένης» Θουκ. 4, 54· καὶ Αἰσχ. «Τροίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσι» Ἀγ. 311· «τὴν ναὸν οἱ ἐπὶ τῇ νηὶ δεδανεικότες εὐθείας εἶχον» Δημ. 32, 14· «εἶχε» ἔχονται = τῶν ὑπᾶνω δρᾶτονται Ἰλ. σ, 197· «ἐντα μετὰ Τρώεσσι ἔχονται», σ, 130· 1) καταλαμβάνω, περιβάλλω· «φρένες ἦπαρ ἔχουσι» Ἰλ. ι, 301· «αἰὶθρη ἔχει κορυφὴν» = αἰθρία περιβάλλει τὴν κορυφὴν Ὀδ. μ, 76· «αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει τελευτὰ τ' εἶρη», ν, 245· «τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει οὐδ'» Αἰσχ. Χο. 68· 2) διασώζω, προστατεύω, «ὅσπερ μὴ αὐτὴν ῥύσκειν, ἔχεις δ' ἀλύχους» Ἰλ. ω, 729· «τὸν δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρῶα χάλκεια τεύχη», χ, 322· 3) πρὸς τι κρατῶ, πρὸς τι διευθύνω, «οὐστὶν ἔχων» = διευθύνω τὴν βίβλος πρὸς τὸ ἀντικείμενον.

όν, ὅπερ ἤθελε νὰ ἐπιτύχῃ Ἰλ. ψ. 871· οὐ-
τω «χειράς τε καὶ ἔγχεα ἀντίων ἀλλήλων»,
ε. 569 ἰδ. ἐπὶ ἵππων καὶ πλοίων, ἑλάνων,
κυβερνῶν· ἱπποὺς, γ. 263· νῆας Ὀδ. ε. 279·
«παριέξ' ἔχε δίφρον» Πρ. ἀσπ. 352· «παρὰ
τὴν ἡπειρὸν ἔχον τὰς νέας» Πρ. β. 95· πα-
ραλειπομένου τοῦ ἵππου καὶ νῆας ἀπαντᾷ
κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμτβ. «Πόλονδ' ἔχουν» =
ἐτράβησαν, ἤλασαν πρὸς τὴν Πόλον Ὀδ. γ. 182·
«Πάτροκλος δ' ἦ πλείστον θρινόμενον ἴδε
λάον, τῇ δ' ἔχε δοικλήσας» Ἰλ. π. 378· πρβλ.
«ὅπ' ἔσχατην σέλην ἔχων ἔγριμπε» δει σύ-
ριγγα Σοφ. Πλ. 710· «τάχ' ἂν τις ἄκων ἔ-
σσι» = προσωρμισθῇ, Φιλ. 305· «παί Ἀριστ.
βατρ. 188· καὶ οὕτω «νέες ἔσχον εἰς τὴν Ἀρ-
γόλειδα χώρην» Πρ. β. 92· «πρὸς Σαλαμῖνα»
8, 40· καὶ ἰδ. συγν. π. Θουκ. «εἰς Φειάν
σφόντες», 2, 25· «πρὶν τῇ Δήλῳ ἔσχον», 3,
29· «κατὰ τὸ Ποσειδωνιον», 4, 129· «σφών
ἐς Σκιώνην», 5, 2· «ἐς τὸν αἰγιαλόν», 6,
52· «κάτω ἔχουν» Πλατ. πολ. 5, 465· Ὁμ.
εἶναι αἱ συντάξεις, ὡς «ὅστις πημάτων ἔξω
πόδα ἔχει» Αἰσχ. Πρ. 264· «ἴσως ἂν ἐκτὸς
κλαυμάτων ἔχῃς πόδα» Σοφ. Φιλ. 1244, ὡς
«ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα» Εὐρ. Ἡρακλ.
110· «σαυτὸν ἐκποδῶν ἔχων» = αὐτὸν κρά-
των ἀπομακρυσμένον Αἰσχ. Πρ. 344, ὡς
«συμβουλευούσιν, ἐκποδῶν ἔχειν ἑμαυτὸν»
Ξεν. Κυρ. β. 1, 37· «τὸν ὄμον γυμνὸν πρὸς
γυμνῷ τῷ Κριτοβούλῳ ὤμων ἔχων» = κλίνειν
ἐπὶ τοῦ ὄμου, συμπ. 4, 27· μεφ. «στυγεράν
ἔχε δύσποτον ἀράν ἐπ' ἄλλοις» = ἀπηθύνει
τὴν κατάραν κατ' αὐτὸν Σοφ. Φιλ. 1105·
«ὅδ' ἰσάλοισι κλισίαις ὄμω' ἔχων» = διεθύνει
τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὴν ἀκρὴν, Αἰ.
190· «ὁατέρω νοὺν ἔχοντα», Τρω. 272· τὴν
διάνοιαν, τὸ φρόνημα, τὴν γνώμην πρὸς τι δι-
ευθύνει· «δεῦρα νοὺν ἔχε» Εὐρ. Ὀρ. 1181·
= ἐκείσε, Φοιν. 363, καὶ πεζ. οὐχί σπαν. «ὁ-
πως ἥκιστα πρὸς αὐτοὺς νοὺν ἔχοντι» Θουκ.
3, 22· «γνώμην, 3, 25· 4) σ τ α μ α τ ὠ,
καὶ λ ὠ, ἰδ. πολέμιον ἐπιδραμόντα, τὴν προσ-
βολὴν δεχόμενος ἐμποδίζω» «κρατερὴ δ' ἔχεν
ἐς Ὀδυσῆος» Ἰλ. ψ. 720· «οὐδὲ μίνυνθ' ἔ-
ξουσι» Πηλεΐωνα Ἰλ. υ. 27· «χειράς Ὀδ.
χ. 70· δάκρυον, π. 190· δδύναι=τοὺς πό-
δους καταπραύνει Ἰλ. λ. 848· «κῆμα Ὀδ. ε.
451· «Ἑλλήσποντον ἱερὸν ἤλπισα στήσσειν»
Αἰσχ. Περ. 732· «τὰν φόνιον ἔχετε φλόγα»
Εὐρ. Τρω. 1318· «ἔχ' αὐτοὺ πόδα σὺν» =
σταμὰτες αὐτοῦ τὸν πόδα σου, Ἰ. Τ. 1159·
«Πέρασε ἔσχον» Πλατ. Μενεξ. 238· «βραθυ-
ποδινά κ' ἀμφὶ βωμόν ἔσχετε» = ἐμποδίζετε
Σοφ. Οἶ. Κ. 892· «ἔσχε μαργάρων αὐτὸν»
Εὐρ. Φοιν. 1156· «δοιοί δ' ἐντοσθεν ὀχῆες
εἶχον πόδας» Ἰλ. μ. 456, ὡς «θῶρην δ' ἔχε
μοῦνος ἐπιβλήης», ω. 453· «πύργων γῆς ἔσχό-
μεν κατασκοπῆς» = ἐσταματήσαμεν τὴν κα-
ταστροφὴν Εὐρ. Φοιν. 1203· μεθ' ἐπομένου
ἀπαρ. «ἦ τινα καὶ Δαναῶν στήσσει ἀμυνόμεναι»
= ἂν θά ἐμποδίσω καὶ τῶν Δαναῶν δινα Ἰλ. ρ.
182· συνήθ. μετὰ τοῦ μή, «οὐκ ἂν ποτ' ἔσχον
μή τὰδ' ἐξεπέιν πατρί» Εὐρ. Ἰππ. 658, ὡς «Ἀ-
ριστόδικος ἔσχε μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαίους» =

ἐμποδίσας τοὺς Κυμαίους ἀπὸ τῶν κάμωσι ταῦτα
Ἰρ. 1, 158· προστίθεται δὲ καὶ τὸ ἄρρον, «τὸ δὲ
μὴ λεηλατῆσαι ἑλόντας σφῆας τὴν πόλιν ἔσχε
τόδε» = ἀπὸ τὸ νὰ λεηλατῆσῃ τὴν πόλιν ἐμ-
πόδισε τὸ ἔξῃς, 5, 101, «φῶδος τε συγγενῆς
τὸ μὴ «οἰκτεῖν στήσεις» Αἰσχ. Εὐρ. 662· καὶ
μετὰ γεν. = ἐμποδίζειν ἀπὸ τῶν, «δε τὸν λω-
βητῆρα ἔσχ' ἀγοράων» Ἰλ. β. 275· «δ ταύ-
την τῶν μακρῶν στήσει γάμων» Σοφ. Πλ.
367· «δε νιν σῶσαι ἔσχε» Εὐρ. Ἡρακλ. μ.
1005· «τοὺς πολεμίους τῆς ἐς τὸ πρόθεον προ-
όδου» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 38· «ἀσκήδ' ὄνο ἄν-
δρας ἔξει τοῦ μὴ καταδοῦναι», Ἀν. 3, 5, 11·
ὅμοιον εἶναι = μεθὸν αἰγῆς Ὀδ. τ. 502· «ὄγχα
ἔξομεν στόμα» = θά κρατήσωμεν τὸ στόμα
Εὐρ. Ἰππ. 660· «εἶχε αἰγῆς» Πρ. 9, 93 (ἴδε
αἰγῆ) καὶ μετὰ δατ. «οὐδὲ οἱ ἔσχεν ὀστέον»
= δὲν ἐμποδίσεν αὐτὸν Ἰλ. π. 740· 5) ἔχῃ ἐν
γενικῶν. Σοφ. ἐπὶ τῶν διαφορετάτων κατα-
στάσεων τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Αἰ μετ'
ὀδο. συντάξεις, τὰ ὅποια πολλάκις δύνανται
νὰ θεωρηθῶσιν ὡς περιγραφὰς ἀντὶ ἀπλῶν ῥη-
μάτων α) = ἡλικίαν Ξεν. Κυρ. 1, 6, 34· «ἤδη
Πλατ. Πρωτ. 309· «ἡμέρας δύο ἢ τρεῖς τῆς
ἀρχῆς ἔχειν» Πλουτ. Κικ. 9· «ῥίθον ἐσάων
ἔχειν» = ἐτῶν ἡ ζωὴν Σοφ. Τρ. 81· «αἰὶνα
τλάμον' ἔχων, Οἶ. Κ. 734· 6) «ἔχεις ἀρ-
γῆς ἄρες» Αἰσχ. Πρ. 315· «νοὺν ἔχειν» Σοφ.
Πλ. 1001· «φρόνησιν τάνδ'» Οἶ. τ. 664· =
φρένας, Φιλ. 1115· ἄλλως = φρεσὶν (ἐν) φρε-
σὶν ἔχειν Ὁμ. ὡς «γῶ ἔχειν» = ἐνθυμίσθαι
Πλάτ. Εὐθύφρ. 2· «ἄγρας ἀδονους ἔχων» =
ἀγρεύων Αἰσχ. Πρ. 867· «αἰσχύνων ἔχων» =
αἰσχύνεσθαι Εὐρ. Ἀνδρ. 243· πρβλ. αἰσχύνῃ,
ὅπου καὶ «ἐν αἰσχύνῃ ἔχειν» καὶ «ἐν αἰσχύνῃ
ἔχων» Ξεν. Κυρ. 5, 1, 36· «αἰσχύνῃ ἔχων» Εὐρ.
Ἰ. Τ. 683· «βλάστην ἔχων» = βλαστῆσαι Σοφ. Αἰ.
1304· «βοῆν ἔχειν» = ἤχῃν Ἰλ. σ. 405· «κα-
ναχὴν ἔχειν» = παταγεῖν, ἀλαλάζειν, π. 105·
«γνώμην ἔχειν» = γνώαι, = φροεῖσθαι
Σοφ. Αἰ. 636· «διάνοιαν ἔχειν» = διανοεῖσθαι
Πλάτ. νόμ. 3, 828· «οἶκον ἔχειν» = οἰκαῖν
Ἰσοκ. Πλατ. πολ. 7, 520· «ἐγκλημά τινι» = ἐγ-
καλεῖν Σοφ. Φιλ. 322· «ἐλπίδα = ἐλπίζειν»
Αἰ. 600· «ἐπιθυμίαν Εὐρ. Ἀνδρ. 1282· δι'
ἐπιμέλειας ἔχειν ἴδε ἐπιμέλεια» = ἐπιστήμην
Σοφ. Ἀντ. 338· «ἔρουναν ἔχειν» = ἔρουναν,
Οἶ. τ. 566· «ἔρωτα Πλατ. Φαιδρ. 239· = ἔ-
ρον Εὐρ. Πλ. 297· «εὐνοίαν τινι», Ὀρ. 867·
«ἡσυχίαν ἔχω» = ἡσυχάζω, = θῆραν Σοφ. Αἰ.
561· «κότον = ὄργην τρέφειν, φυλάττειν Ἰλ.
α. 82· «-λιτάς τινι» = ἱκετεύειν τινά, εὐχε-
σθαι πρὸς τινά Σοφ. Οἶ. Κ. 1309· «-λόγον
ἔχει» = βάσιον, αἰτίαν, εἶναι λόγιον Πλάτ. Θε-
αιτ. 157· «μερμνήματα = φροντίζειν, μερι-
μνᾶν Σοφ. Φιλ. 187· «-μέμφιν τινι» = μεμψε-
σθαι Αἰσχ. Πρ. 443· «ἐν σοι μομφὴν ἔχω»
Εὐρ. Ὀρ. 1069· «μνηστὴν καὶ μνήμην τινός» =
μνηστικῆσθαι, μεμνησθῆναι = οἰκτεῖν = οἰκτεί-
ρειν Σοφ. Αἰ. 521· «ὀργὴν = ὀργίζεσθαι, Φιλ.
1293· «τὴν ὀργὴν ἐπὶ Μήδεϊαν ἔχων» Δημ.
21, 70· καὶ «ὀδ' ὀργῆς ἔχειν τινά» Θουκ. 2,
37, ὡς «ἐν ὀργῇ ἔχουν» 2, 18, ὡς «ἐν ὀργῇ
δίκα» = φροεῖσθαι, 2, 89· «ὀδ' ἡσυχίας 2, 22·

πρὸς. καὶ «δὲ» ἐλπίδος ἔχειν, διὰ φυλακῆς καὶ ὁμ. ἴδε διὰ: «διὰ χειρὸς ἔχειν» (ἴδ' ἀνωτ. 1 α) = ἐν ταῖς χερσὶ κρατῶ, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἔτι δὲ ἐνασχολοῦμαι ἔτι τι πρὸς Αἰσχ. ἰκ. 193. «τὰ τῶν συμμάχων» Θουκ. 2, 13. «γάμου» ἐτοιμοὺς ἐν χερσὶν ἔχειν Εὐρ. Ἐλ. 1402. καὶ μετὰ χειρὸς ἔχειν τι Ἡρ. 7, 16, 2. «διὰ στόματος ἔχειν» Πλουτ. Λυκ. 6, ὡς «ἀνὰ στόμ' αἰεὶ καὶ διὰ γλώττης ἔχειν» Εὐρ. Ἀνδρ. 95. «διὰ στένων ἔχειν» Σοφ. Ἀντ. 635. «παρουσίαν ἔχειν» παρὲναι Αἰ. 536. «πύλον βορᾶς» Εὐρ. Ὀρ. 189. «προθυμίαν» Φοιν. 909. «προμηθεύειν ἔχειν τινός» καὶ «πρόνοιαν Εὐρ. Ἀλκ. 1057. «σπουδῇ» Βε. 673. «συγγνώμην ἔχειν» «συγγιγνώσκων τραγ. «σπένειν ἔχειν» «σπανίζειν Σοφ. Οἰ. τ. 146. «σωφροσύνην» «σώφρονά» εἶναι Σεν. — τέλει Ἰλ. σ, 378. «ὑδριν Ὀδ. α, 368. «ὑδριν, μὴ χην ἔχειν» «φθέγμα ὄσιον» Εὐρ. Ἡρακλ. 927. πρὸς. βουάν Ἀνδρ. 925. «φθόνον Αἰσχ. Ἡρ. 891. «φροντίδα τινός» Εὐρ. Μηδ. 130. «ῥωαν, Οἰ. κ. 387. «φυγὴν δόμων» Αἰσχ. Χο. 252. «φυλακὰς Ἰλ. ι, 471. πρὸς. ἄλλο σκοπὴν, ν, 10. «σκοπὴν» «σκοπεῖν, θ, 30. «φύσιν ἔχειν» «εἶναι φυσικόν Πλάτ. πολ. ι, 473. «χρησίαν ἔχειν τινός» «ἐπιθευεῖς ἔχειν τινός», τ, 180. ἰδ. θ' ἐπὶ αὐτῶν περὶ στάσεων λέγεται «κακὸν γῆρας ἔχειν» Ὀδ. ι, 83. — Ἐλκος Ἰλ. τ, 49. «ἄγεα θυμῶν», γ, 412. «πένθος φρεσὶν» Ὀδ. η, 219. «φόνον Ἡσ. ἀσπ. 310. «κακί, συμφορὰ» Πλάτ. Πρωτ. 309. καὶ ἀντιστοφῶς λέγεται «πότμος μ' ἔχει», = διαμεμῆναι μὲ κρατὶ Σοφ. Ἦρ. 270, ὡς καὶ «ὑπνος, Φιλ. 811. «ζῆνατος ἐν τάφοις», Οἰ. τ. 342. καὶ «ἐπεὶ ἀρῆσθε μοῖρ' Ἀχιλλεῖ θανεῖν», Φιλ. 1132. «συρρεῖς τὸν ἄνθρωπον ἔχειν» Ἀριστοτ. μετφ. 4, 23, ὅπερ ἐπὶ πολλοὺς ἄλλους, ἰδ. φυγῶν διαθεσῶν μτφ. γίνεσθαι, «ἀνάγκη δὲ ἔχει» Πλάτ. Εὐθυδ. 293. «ἢ ῥά σε αἶνος ἔχει φρένας» Ὀδ. σ, 391. «φθός μ' ἔχει φρένας» Αἰσχ. ἰκ. 379. καὶ ὁμ. μετὰ διπλῆς ἰτ. «στρώφος μ' ἔχει τὴν γαστέρα κωδῶν» Ἀριστοτ. θεσμ. 484. «ἄγνοια μ' ἔχει» Σοφ. Ἦρ. 349. «αἰδὼς Εὐρ. Ἐκ. 970. «ἀφασία καὶ ἄλλα τὰ ὅποια δύνανται τις νὰ παρατηρήσῃ ἐν τοῖς οὖς. «ὑφρα με βίος ἔχει» = ἐν ὁσῷ ζωὴ Σοφ. Ἰλ. 318. «οὐδ' ἔχει γῆρας» Ἰλ. σ, 515. «γέλως ἔχει τινά» Ὀδ. θ, 344. — δόνη, γ, 115. «ἔριος χρημάτων» Εὐρ. ἰκ. 178. «ἐδερπίσαι αὐτοὺς εἰχον» = τοὺς ὑπεχρῶν Ἡρ. ι, 69. «θαύμα, ἄγη, σέβας» Ὀμ. καὶ τραγ. — περὶ Σοφ. Οἰ. κ. 1723. «κίνδυνος πόλιν ἔχει» Εὐρ. Ἐκ. 5. — κλέος Ὀμ. καὶ ἐπὶ ὁμ. ὡς φάρμα Εὐρ. Μηδ. 470. «ἵνα λόγος ἀγαθός σε ἔχῃ πρὸς ἀνθρώπων» Ἦρ. 7, 5. — κομιδὴ Ὀδ. ω, 249. — ὄκνος Σοφ. Οἰ. κ. 858. — πάθος Πλάτ. συμπ. 217. «λιμός, δίψη» Αἰσχ. Χο. 746. «μῖνος ἡελίοιο ἔχειν μιν» = δ καθεστὼν τοῦ ἡλίου κατελάμβανεν αὐτὸν Ὀδ. κ, 160. — πρῶμια Εὐρ. Ἰων 1110. — τέφης Σοφ. Οἰ. τ. 1477. — φιλοφυγία Πλάτ. ἀπολ. 37. — φλαρία, πολ. ι, 336. «ὑτοῦ σε χρεῖα καὶ πόθος μάχιστ' ἔχει» Σοφ. Φιλ. 642. «ὅς' ἂν ὀνειδίζου-

σαν ἔχη βίλος δὲ τυταίκα» Ἰλ. λ, 296. «ὡς σφας ἡσυχίᾳ εἶχε πολιορκίη» = ὅτε ἡσυχάζον Ἡρ. θ, 135. ὁδ. καὶ παθ. κρατοῦμαι, δεσμεύομαι, κυριεύομαι, «ἀνάγκη ἔχεισθαι» Σεν. Ἀν. 2, 5, 21. «ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι» Ὀδ. θ, 182. — ἄσθματι Ἰλ. ο, 10. «κωκυτὸς καὶ οἰμωγῇ» χ, 409. «ὀπὸ ἐπιθυμίας» Πλάτ. πολ. 3, 390. — μανίαις, νόμ. θ, 881. — περιπλεμνόμενα Αἰσχ. 192. — νοσήμασι, Φιλ. 45. «ὄργη, ἀγροπνίησι» Ἦρ. ι, 141. «οἷσιν ἔχει» ἐν κακοῖς Σοφ. Αἰ. 265. «ἐν ἀπορίᾳ ἔχεισθαι» = ὀπὸ στενοχωρίας πιεῖσθαι Πλάτ. Γοργ. 522. «ἐν συμφοραῖς τε καὶ πένθεσι», πολ. 3, 395, ὡς «ἐν ἀπόρᾳ» Θουκ. ι, 25. καὶ «ὀπ' ἀπορίας πολλῆς» Πλάτ. νόμ. θ, 780. «ἄλλου ἔδους εἶναι αἱ ἐπὶ ὁμ. συντάξεις, ἐν αἷς = παρὲχω» «ἀγανάκτησιν ἔχειν» = ἀφορμὴν πρὸς ἀγανάκτησιν παρῆεναι, προσφενεῖν Θουκ. 2, 41. «αἰσχύνῃ οὐκ ἔχοντος τοῦ ἔργου» = μὴ συνεπαχόντος ἀλόγῃ ἐντροπῇ, ι, 5. «αἰτίαν ἔχειν» = ἐνοχοποιεῖσθαι, κατηγορεῖσθαι Σοφ. Ἀν. 1296. «πολλὴν κακίαν» Εὐρ. Ἰλ. 213. «ὀπὸ τινος» Αἰσχ. Εὐμ. 549. μεθ' ἐπομένῃ τοῦ ὡς Πλάτ. πολ. 8, 565. «πολλὴν τὴν αἰτίαν ὀπὸ τῶν στρατηγῶν ἔχει» Θουκ. θ, 46. καὶ «οἱ αἰτίαι ἔχουν», 2, 60. «ἐν αἰτίᾳ ἔχειν» Ἰδ' αἰτία. «ἐποψίαν ἔχειν» = ὑποπτεῖν εἶναι Δημ. 57, 24. ἰδ' καὶ ὀποψίαν προσφενεῖν, θ, 5. «αἰσθησὶν ἔχειν» = παρατηρεῖσθαι, «ταῦτ' ἀπιστίαν ταῦτ' ὄργην ἔχει» = διεγείρουσι δυπιστίαν καὶ ὄργην, 10, 44. «κατάμερψιν ἔχειν» = αἰτίαν παραπόνου δίδειν Θουκ. 2, 41. «ἴλεον ἔχειν» = διεγείρειν Πλουτ. Θέμ. 10. — ὄψιν = θέαν παρῆεναι Σεν. Ἀν. θ, 9. «προφάνη δὲ φιλάτην ἔχον προσφῆν» Σοφ. Ἰλ. 1277. «ἰδῶτα οὐκ ὀλίγην ἔχει τοῖς ὁδοιπόροις ὅ ἐπ' ἀριτὴν αἶμος» = ἰδῶτα προσφενεῖ Αἰσχ. Ἐρμῶτ. 2 (ἄλλως εἶναι «τιμὴν, φθόνον ἔχειν παρὰ τινι» Πλουτ. Σολ. 29). «πικρὰς ὀδῶνας ἔχουσιν» λέγονται αἱ εἰλεῖσθαι, αἱ πικροὶς στεναγμοὺς ἐπιφύρουσαι Ἰλ. λ, 272. θ' ἐπὶ θάουμα, ἔχω βάρος, βαρύνω. «νόμισμα ἔχειν Ἀττικὰς ὀραχμὰς δίκαι» Διοδ. 11, 26. «τράπεζα σταθμὸν ἔχουσα ταλάντων πεντακυσίων» = ζυγίζουσα, 2, 9. θ' ἐν τῶν συντάξεων ὡς «ὄφρ' ἂν ἔχῃς βύσκειν σὴν γαστέρα» = ἵνα δύνῃσαι νὰ τρέψῃς τὴν γαστέρα Ὀδ. σ, 361, ἀναπεύσεται ἡ στήν, τοῦ δύναιμαι, εἶμαι εἰς κατὰστασιν, οὐδὲ πύδεσθαι εἶχε στήν-εξασθαι = ἡδυνάτε νὰ στήνῃ ἐπὶ τῶν πόδων του Ἰλ. φ, 242. συνιθεῖς μετ' ἀορ. Ἐπαρ. «ἔχω φρένας» = δύναιμαι νὰ ἀηλιάσω Πινδ. Ὀ. 13, 11. «οὐδὲν ἀντιπεῖν ἔχω» Αἰσχ. Ἦρ. 51. «οὐκ ἔχω προσεκλῆσαι», Αἰ. 158. «ταῦτα γὰρ σ' ἔχω μόνον προσεπῆν» Σοφ. Οἰ. τ. 1071. «τὸ μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν» Εὐρ. Ἐκ. 761. «τάδε μὲν ἔχομεν ὄρεν» Σοφ. Ἦρ. 946. «πολλὰ ἂν λέγειν ἔχοιμι», Φιλ. 1038. καὶ περὶ ἰδ. μετὰ τοῦ λέγειν καὶ ἄλλ. «οὐδὲν ἔχουσιν οὐτε ἀποκρίνασθαι οὐτε ἐρῆσθαι» Πλάτ. Πρωτ. 329. καὶ ἄνω τοῦ ἀπαρ. «ἀλλ' οὐκ ἔτι εἶχε» Ἰλ. ρ, 354. «λίγοις ἂν εἴ τις τῶνδ' ἔχοις διήρτερον» Αἰσχ.

Χο. 103, ὅπου δύνανται τις ἐκδότως ν' ἀνα-
πληρώσῃ διὰ τοῦ λέγειν, ἀποκρίνασθε, ὅ, τι
κάλιστον ἔχετε = ἀποκρίνασθε = ἀποκριθῆ-
τε ὅ, τι κάλλιστον γνωρίζετε ν' ἀποκριθῆτε
Ξεν. Ἄν. 2, 1, 9· ἔτι «ὅς οὖν ἔχω, αἰτῶ»
Σοφ. Πλ. 1379· «ἐπεκορύφας ὅσον εἶχες φί-
λοις» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1453. Συνηθέστ. ἀκολουθεῖ
ἰδ. ἐν τῇ περ. ἔρωτ. πρότασις, «οὐκ ἔχω τί
φῶν» = ἀγνοῶ τί νὰ εἰπω, δὲν ἔχω τίποτε νὰ
εἰπω Διογ. Χο. 89· «οὐκ ἔχω τίς ἂν γενόι-
μαν», Πρ. 907· «ὅπως μοιλοῦμεθ' ἔς δόμους
οὐκ ἔχω» Σοφ. Οἶ. Κ. 1740· «ὅμην οὐκ ἔχω
τί χρήσομαι» = δὲν εἰσεύρω τί νὰ κάμω μὴ οὐκ
Εὐρ. Πρακτ. 44· «τὰ ἐπιτήδεια οὐκ εἶχον
ὁπόθεν λαμβάνοιεν» Ξεν. Ἄν. 3, 5, 3, ὡς
Λουκ. «οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι», Φίλαφ.
35· Ἐν γέν. γνωρίζω, καταλαμβάνω, κυρ.
«τέχνην δὲ κακὴν ἔχει» = γνωρίζει, κα-
τέχει τέχνην Ψα. 770· μετὰ τοῦ ἐπίστα-
σθαι Πρ. 3, 130· «ἡλέθηα ταύτην ἔχον τὴν
τέχνην» Πλατ. Θεαιτ. 149· — ἱατρικὴν, Πρωτ.
322· — ἐπιστήμην, Εὐδοκ. 273· «— τὰ πρὸ τῆς
τέχνης μαθημάτων», Φαίδρ. 269· «ἵκανως ἔ-
χομεν τοῦτο, ὅτι» = καλῶς εἰσεύρομεν ὅτι,
Φαίδρ. 71· «οὐ τὰς τέχνας ἔχοντες» = τέχνης
εἰδημόνες, = τεχνίται καὶ χειρωνακτεῖς Ξεν. Ἀ-
πομ. 3, 10, 1· «ἔπικον ἀθανάτων ἐχέμεν
δμηροὶν τε μένος τε» Ἰλ. ρ, 476· «ἔχεις τι καὶ
ἡκούσας» Σοφ. Ἀντ. 9· «εἴ τιν' ἄλλην μαν-
τικὴν ἔχεις ὁδόν», Οἶ. τ. 311· καὶ «ἔχεις τί-
να σωτηρίαν» = γινώσκεις μέσον τι πρὸς σω-
τηρίαν Εὐρ. Ὀρ. 776· «οὐκ ἔχω κατακυρ-
φάν» = δὲν εἰσεύρω ν' ἀποκρύψω Σοφ. Οἶ. Κ.
218· «ἄλλαν δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει» = εἰ-
σεύρω νὰ τὴν ἐπαινώσω, αὐτ. 713· πρὸλ. ἔτι
ἄλλωσις· 8) ἀμψι, ἐδρίσκουμαι εἰς τινα θέσιν,
κατάστασιν, γνώμην καὶ τὸ ὅμ. α) συνηθέστ.
μετ' ἐπιρ. διὰ τοῦ εἶναι καὶ τοῦ ἐπιθ. ἐξηγητέον,
«εὐ ἔχει» = εἶναι καλῶς Ὀδ. ω, 245 ὡς π. ἀπ.τ.
«καλῶς ἔχει» = εἶναι καλόν· «ἀναγκαίως ἔχει»
= εἶναι ἀναγκαῖον (ἰδ' ἀναγκαῖος ὡς ἐν γέν. αὐ-
ταὶ αἱ συντάξεις μετὰ τῶν ἀνηκόωντων ἐπιθε-
των ἐδρίσκονται) ἰδ. συνηθ. «οὕτως ἔχει» =
οὕτως ἐδρίσκειται Ἀριστ. πολ. 110· «οὕτω δ'
ἔχόντων (δηλ.) τῶν πραγμάτων» = εἰς τοιαύτην
θέσιν, κατάστασιν Ξεν. Ἄν. 3, 2, 10· οὕτω δ'
ἔχει» = ὑπὸ τοῦτον τὸν ὅρον, 8, 6, 12· ἔτι
«οἶδα ταῦτα τῆς' ἔχοντα» Σοφ. Φιλ. 1320·
«οἶσθ' ὡς ἔχει» = γνωρίζεις πῶς ἡ ποίον εἶναι
τοῦτο; Πλατ. Φαίδρ. 236· «ὥσπερ εἶχεν» ἀπὸ
τοῦ Πρ. π. τοῖς ἱστοριογράφοις συχν. οὕτω
καὶ = ὅπως ἦτο, ὅπως ἐδρίκετο, παρεούθις,
ἀμέσως, «ὁργὴ ὡς εἶχεν ἐλθών» Πρ. 1, 114·
«ἔμοι δοκεῖ πλεῖν ὥσπερ ἔχομεν» = ἄνευ ἀνα-
βολῆς Θουκ. 3, 30· «σκάπτει ὡς ἔχεις» ἀνα-
Τιμ. 40· συχν. προστίθεται γεν. πρὸς ἐγγυ-
τέραν ἐξηγήσιν, «ὡς ὁργῆς ἔχω» Σοφ. Οἶ. τ.
315· «πῶς εὐμενέας ἔχεις» κυρ. = πῶς ἐδρί-
σκεσαι ὡς πρὸς τὴν εὐμενείαν = πόσον εὐμενῆς
εἶσαι Εὐρ. Ἐλ. 320· «ὡς ποδῶν εἶχε» = ὅσον
οἱ ποδὲς ζῶντα Πρ. 6, 116, 18· «ὡς τάχους
εἶχε» = ὅσον τάχως ἤδυνάτο, 8, 107· «ὡς
ἔχει τῆς μνήμης», 1, 22· «μετρίως ἔχων
βίον» Πρ. 1, 32· «εὐ σώματος ἔχει» = ἐδρί-
σκειται εἰς καλὴν κατάστασιν Πλατ. πολ. 3,
404· «οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δι-
καισύνης» = πόσον εἶναι πεπαιδευμένος καὶ
δίκαιος, Γοργ. 470· καὶ ἐπὶμ. συχν. «ὡς ἔ-
κατος ἐτοιμότητος καὶ βουληθείας ἔσχε» = ὅ-
πως ἔκατος ἦτο πρόθυμος Πλουτ. Καμ. 32·
«ὅπου συμφορὰς ἔχεις» = εἰς ποῖαν δυστυχίαν
ἐδρίσκεσαι Εὐρ. Ἠλ. 236· ἀλλὰ καὶ «εὐ (ἡ)
κακῶς ἔχω τὸ σῶμα» Ξεν. Ἄλλοι προσδι-
ορισμοὶ εἶναι οἱ ἐξῆς, «πῶς ἔχεις πρὸς ἐπιστή-
μην» Πλατ. Πρωτ. 352· «πῶς ἔχουσι Φίλιπ-
ποι» = πῶς εἶναι διατεθειμένοι ὡς πρὸς τὸν
Φίλιππον; Δημ. 2, 17· «ἔχόντων μὲν ὡς ἔ-
χουσι Θηβαῖοι ὅμην», 3, 8· τὰς συντάξεις «ἔ-
χειν σιγῇ, ἔχε ἡρέμα, ἡσυχῇ, ἀτρέμα» καὶ ἄλλ.
= μένε ἡσυχος ἴδε εἰς ταύτας τὰς λέξεις· «ἔχε
αὐτοῦ» = στάσου αὐτοῦ Δημ. 45, 26· «σχεῖ,
οὐπερ εἶν» = στάσου, μὴ ὁμίλει περιπλεόν Σοφ.
Οἶ. Κ. 1171· ἔχει, ἵπομ. πρῶστ. ὡς ἄγε,
«ἔχ' ἀποκἀθαίρει τὰς τραπέζας» Ἀριστ. εἰρ.
1198· «ἔχε νῦν, ἔμειψον τὸν τράχηλον» Ἰσπ.
490· «ἔχε δὴ μοι τόδε εἶπε» Πλάτ. Ἰων
535· «ἔχε δὴ· πότερον λέγειν», Πρωτ. 349·
«ἔχε δὴ ἴδομεν» = στάσου ὡς ἴδομεν, Κρατ.
435· 6) ὅμ. μετὰ προθέσων· «διὰ φυλακῆς
ἔχοντες» = φυλακτικῶς Θουκ. 2, 81, «ἐνθα παρα-
βλήτεον τὰς σῆμ. προθέσων» «καίτοι τινὲς ἐπι-
τιμῶσι τῶν λόγων τοῖς ὑπὲρ τοῦ ἐδωῦτος ἔ-
χουσι» Ἰσοκ. 4, 41, ὅπου ἱσφ. ἐξελθόντι τι-
νες τμήσον ἀντὶ τοῦ ὑπερέχον· «ἀμφί τι ἔχον»
= ἐνασχολεῖσθαι εἰς τι, «ὅπως οἱ πολέμοι
ἀμφὶ ταῦτα ἔχον» Ξεν. Ἄν. 5, 2, 26· ἴδε
ἀμφί· 3) ἄλλαι τοῦ εἶδους τοῦτου συντάξεις
εἰσὶν αἱ ἐπὶμ. «ἔχω δ' ὡς λίθος» = θά φερθεὶ
ὡς λίθος Ὀδ. τ, 494· «ἔχον ὥστε τάλαντα
γυνή» (δηλ. ἔχει) Ἰλ. μ, 433· «ἔχον ὡς
σφιν πρωτόν ἀπήχθητο Ἰλίας» Ἰλ. ω, 27· «κί-
νες ὑπό' ἔχοντες» = εἰς ὑφους ἀνερχόμενοι, ὑπερί-
χοντες Ὀδ. τ, 38, «ἐκ τοσούτων δόσαντες ἔχον ἐν-
θα καὶ ἐνθα» Ἰλ. κ, 263· «ἔγχος ἔσχε» δι' ὅμ.
μου, ν, 520, καὶ ἔ, 452, ἀνεναχωρία κάμνομαι
τὴν μετάδασιν εἰς τὴν ἵπομ. σημ. 2) ἔχεται ἵνα
μαὶ πρὸς τι, φθάνω εἰς τι, «ὑδοὶ ἐπὶ τὸν
ποταμὸν ἔχουσι» = πρὸς τὸν ποτ. φέρουσαι Πρ.
1, 180· «οἰδορυγὰ τὴν ἐκ τοῦ Νεῖλου ἔχου-
σαν εἰς τῶν Ἀράβων κόλπον» = ἤτις ἀπὸ τοῦ
Νεῖλου φθάνει μέχρι τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου,
4, 42· «ἔχει πρὸς ἐσπέρην», 2, 17· «κάμμαι
ὑπὸ τῷ Παρθένιον πόλισμα ἔχουσαι» = φθάνου-
σαι μέχρι τῆς πόλεως Παρθενίου Ξεν. Ἄν. 7,
8, 21· μτφ. «τὰ ἐς Ὀμηρον ἔχοντα» = ἀνα-
φερόμενα Πρ. 2, 53· «τοῖς Ἀργείοις ἔχον»,
6, 19· «τὸν χρησμὸν εἰς Πέρσας ἔχον», 9,
43· «ἔς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος εἰρημόνων»
ἀνεφάρετο εἰς τοὺς Ἀθηναίους, 7, 143· «ἔχ-
θηρε παλαιὰς ἐχούσας εἰς Ἀθηναίους», 5, 81·
καὶ συχν. π. Παισ. ὡς· «ὅσον εἰς τὴν ἑλπίαν
τῶν Ἀθηναίων ἔχει δηλώσας», 1, 20· πρὸλ.
ἀνωτ. 3)· 10) μετὰ μετγ. διατηρεῖ πολλά-
κις τὴν κυρίαν σημ. «ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν ἔχμας
ἔχεις» = ἐνομφεῦδης καὶ τὴν ἔχεις ἥδη γυναι-
κα Σοφ. Οἶ. τ. 577· «Κορινθίους δὴσαντες εἰ-
χον» = ἔδσαν καὶ τοὺς ἐκράτουν δεδεμένους
Θουκ. 1, 30· πολλὰς ὅφ' αὐτῇ ἔχουν θυλάκ.

σκαται εἰς καλὴν κατάστασιν Πλατ. πολ. 3,
404· «οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δι-
καισύνης» = πόσον εἶναι πεπαιδευμένος καὶ
δίκαιος, Γοργ. 470· καὶ ἐπὶμ. συχν. «ὡς ἔ-
κατος ἐτοιμότητος καὶ βουληθείας ἔσχε» = ὅ-
πως ἔκατος ἦτο πρόθυμος Πλουτ. Καμ. 32·
«ὅπου συμφορὰς ἔχεις» = εἰς ποῖαν δυστυχίαν
ἐδρίσκεσαι Εὐρ. Ἠλ. 236· ἀλλὰ καὶ «εὐ (ἡ)
κακῶς ἔχω τὸ σῶμα» Ξεν. Ἄλλοι προσδι-
ορισμοὶ εἶναι οἱ ἐξῆς, «πῶς ἔχεις πρὸς ἐπιστή-
μην» Πλατ. Πρωτ. 352· «πῶς ἔχουσι Φίλιπ-
ποι» = πῶς εἶναι διατεθειμένοι ὡς πρὸς τὸν
Φίλιππον; Δημ. 2, 17· «ἔχόντων μὲν ὡς ἔ-
χουσι Θηβαῖοι ὅμην», 3, 8· τὰς συντάξεις «ἔ-
χειν σιγῇ, ἔχε ἡρέμα, ἡσυχῇ, ἀτρέμα» καὶ ἄλλ.
= μένε ἡσυχος ἴδε εἰς ταύτας τὰς λέξεις· «ἔχε
αὐτοῦ» = στάσου αὐτοῦ Δημ. 45, 26· «σχεῖ,
οὐπερ εἶν» = στάσου, μὴ ὁμίλει περιπλεόν Σοφ.
Οἶ. Κ. 1171· ἔχει, ἵπομ. πρῶστ. ὡς ἄγε,
«ἔχ' ἀποκἀθαίρει τὰς τραπέζας» Ἀριστ. εἰρ.
1198· «ἔχε νῦν, ἔμειψον τὸν τράχηλον» Ἰσπ.
490· «ἔχε δὴ μοι τόδε εἶπε» Πλάτ. Ἰων
535· «ἔχε δὴ· πότερον λέγειν», Πρωτ. 349·
«ἔχε δὴ ἴδομεν» = στάσου ὡς ἴδομεν, Κρατ.
435· 6) ὅμ. μετὰ προθέσων· «διὰ φυλακῆς
ἔχοντες» = φυλακτικῶς Θουκ. 2, 81, «ἐνθα παρα-
βλήτεον τὰς σῆμ. προθέσων» «καίτοι τινὲς ἐπι-
τιμῶσι τῶν λόγων τοῖς ὑπὲρ τοῦ ἐδωῦτος ἔ-
χουσι» Ἰσοκ. 4, 41, ὅπου ἱσφ. ἐξελθόντι τι-
νες τμήσον ἀντὶ τοῦ ὑπερέχον· «ἀμφί τι ἔχον»
= ἐνασχολεῖσθαι εἰς τι, «ὅπως οἱ πολέμοι
ἀμφὶ ταῦτα ἔχον» Ξεν. Ἄν. 5, 2, 26· ἴδε
ἀμφί· 3) ἄλλαι τοῦ εἶδους τοῦτου συντάξεις
εἰσὶν αἱ ἐπὶμ. «ἔχω δ' ὡς λίθος» = θά φερθεὶ
ὡς λίθος Ὀδ. τ, 494· «ἔχον ὥστε τάλαντα
γυνή» (δηλ. ἔχει) Ἰλ. μ, 433· «ἔχον ὡς
σφιν πρωτόν ἀπήχθητο Ἰλίας» Ἰλ. ω, 27· «κί-
νες ὑπό' ἔχοντες» = εἰς ὑφους ἀνερχόμενοι, ὑπερί-
χοντες Ὀδ. τ, 38, «ἐκ τοσούτων δόσαντες ἔχον ἐν-
θα καὶ ἐνθα» Ἰλ. κ, 263· «ἔγχος ἔσχε» δι' ὅμ.
μου, ν, 520, καὶ ἔ, 452, ἀνεναχωρία κάμνομαι
τὴν μετάδασιν εἰς τὴν ἵπομ. σημ. 2) ἔχεται ἵνα
μαὶ πρὸς τι, φθάνω εἰς τι, «ὑδοὶ ἐπὶ τὸν
ποταμὸν ἔχουσι» = πρὸς τὸν ποτ. φέρουσαι Πρ.
1, 180· «οἰδορυγὰ τὴν ἐκ τοῦ Νεῖλου ἔχου-
σαν εἰς τῶν Ἀράβων κόλπον» = ἤτις ἀπὸ τοῦ
Νεῖλου φθάνει μέχρι τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου,
4, 42· «ἔχει πρὸς ἐσπέρην», 2, 17· «κάμμαι
ὑπὸ τῷ Παρθένιον πόλισμα ἔχουσαι» = φθάνου-
σαι μέχρι τῆς πόλεως Παρθενίου Ξεν. Ἄν. 7,
8, 21· μτφ. «τὰ ἐς Ὀμηρον ἔχοντα» = ἀνα-
φερόμενα Πρ. 2, 53· «τοῖς Ἀργείοις ἔχον»,
6, 19· «τὸν χρησμὸν εἰς Πέρσας ἔχον», 9,
43· «ἔς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος εἰρημόνων»
ἀνεφάρετο εἰς τοὺς Ἀθηναίους, 7, 143· «ἔχ-
θηρε παλαιὰς ἐχούσας εἰς Ἀθηναίους», 5, 81·
καὶ συχν. π. Παισ. ὡς· «ὅσον εἰς τὴν ἑλπίαν
τῶν Ἀθηναίων ἔχει δηλώσας», 1, 20· πρὸλ.
ἀνωτ. 3)· 10) μετὰ μετγ. διατηρεῖ πολλά-
κις τὴν κυρίαν σημ. «ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν ἔχμας
ἔχεις» = ἐνομφεῦδης καὶ τὴν ἔχεις ἥδη γυναι-
κα Σοφ. Οἶ. τ. 577· «Κορινθίους δὴσαντες εἰ-
χον» = ἔδσαν καὶ τοὺς ἐκράτουν δεδεμένους
Θουκ. 1, 30· πολλὰς ὅφ' αὐτῇ ἔχουν θυλάκ.

σαμένην = δουλώσασα τὰς ἔχει ὑποτεταγμένας Πλατ. πολ. 1, 351· οὕτως ἐξηγουμένη «οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλούτον κατὰ κρύψας ἔχειν» = νὰ ἔχω κεκρυμμένον Πινδ. λ. 1, 31· «κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποις»· Ὑσ. ἐρ. 42· «ἀμφοτέρων με τῶν ἀποκληθείσας ἔχεις» = μὲ ἔχεις ἀποκεκλεισμένον· Ἡρ. 1, 37· «ἐν οἷς τὰ ἐπιτήδεα εἶχον πάντα ἀνακεκοιμήμενοι»· Ξεν. Ἀν. 4, 7· «συχνὸν ὁμῶς ἐκφράζεται διαρκὲς κατὰστασις· ὁ θυμὸς αἰσθάνομαι θυμασθῆναι Σοφ. Φιλ. 1346· «ἀποδηλώσας ἔχει τραχὺν πτερὰν ὄρνιν»· Αἰσγ. ἀποσπ. 300· «τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει» = τὸν μὲν χεῖρ ἐν τιμῇ τὸν δὲ ἐν ἀτιμίᾳ ἔδω· Μηδ. 3· «αὐτὴς ἐρασθεὶς ἔχειν λέγεται»· Πλατ. Κρατ. 404· σπανίως· εἶνε ἡ μετχ. παρκ. «οἱ δὲ βεβουλευκὼς ἔχει» Σοφ. Οἰ. τ. 701· «ὄν»· εἶχον ἥδη χρόνιον ἐκδεχλῆκότες, Φιλ. 69· «οἶον πολλὰ χρήματα ἔχονεν ἡρακλῆτες»· Ξεν. Ἀν. 1, 3, 14, ὅπου παρὰσείψμα ἀνῆκει μόνον εἰς τὰ πρῶτον καταλεχθέντα· καὶ μετὰ· ἐν· «ἐπεὶ σὺ ἐπὶ δάκρυσι καὶ γόοις τὸν θάνατον καταστίνουσιν ἔχεις» Ἑδρ. Τρ. 318· β) κατὰ τὸ φαινόμενον πλεοναστικῶς τίθεται ἐν τῇ «τί θῆτα ἔχων στρέφεις»· «ὅτι τί στρέφεις, τί ἔχεις καὶ στρέφεις»· Ἀριστ. νῆρ. 509· «τί γὰρ ἔστιν ἔχων»· αὐτ. 853· εἰ ποικίλλεις ἔχων, ὁσμ. 852· καὶ συνηθ. «ἔχων φλουρεῖς»· Πλατ. Εἰσοδ. 295· Ἀριστ. ἠλφρ. ἔχων, παύεις ἔχων» = ἀστυεύσεις· ὁ τῶ φερόμενος = πῶς συνιθίζεις, πῶς σοὺ ἔχουσιν· συνηθ. διαρκὲς νὰ πράττῃ οὕτως, Μίσ. α) διὰ τὸν ἑαυτὸν μου ἔχω· ἀποτίθω πρόθεσιν· «ἐχόμενος» = πρὸ ἑαυτοῦ κρατῶν· Ἰλ. μ. 24· «σάκος υ, 262· «ἄντα παρειῶν ἰσχυρόν»· παρὰ κρήδεμνα»· Ὀδ. α, 334· β) κρατῶ δι' ἑμαυτὸν, ἀντίνομαι, ἀμφοδότη· «ἔχω ἀπειρώς» κατὰ Σχολ. διὰ τὸ ρ, 559 = ἀντιπρὸς τῆς μάχης, ἄντα σχομίνω = ἀντιπρὸς, ὅστις κρατοῦσα· Ἰλ. π. 501· «εἰς ὧς τὸ ἐν μετ' ἐμοῦ»· ἔτι φασὶν Ἐκτορας μείνος καὶ χεῖρας ἐχέσθαι· Ἰλ. σ, 639· γ) κρατοῦμαι σε· «ρεῖσθαι εἰς τι, (τῷ) (ἐρινῶ) προσφύειν»· Ὀδ. μ, 433· μετὰ γεν. - πέτρης, ε, 429· «ἀνώτον θεοπεσιτοῦ», θ, 435· «ἀκμάζειν βρετάνων ἔχουσιν»· Αἰσγ. ἔπ. 95· «ὁρακὸν δ' εἶχετο γενῶν»· Πινδ. Π. 4, 244· «ὅπου καὶ ὁδοὺς δρυὸς ὅποις τῆς δ' ἔσομαι Ἑδρ. Ἠρακλ. 196· «ἔμῃ; ἔχεται χειρὸς», Βακχ. 197· πέπλων, Ἰ. Α. 1461· «ὡς πέπλωτος»· Πλατ. νόμ. 93· «καὶ μοι ἔπου χλαμύδος ἔχόμενος»· Λουκ. Τρ. 30· μετ. «τῆς αὐτῆς γνώμης ἔχοντες»· μένων εἰς τὴν αὐτὴν γνώμην· Θουκ. 1, 140· «τοῦ αὐτοῦ λόγου», δ, 49· «τῆς προσηγορίας»· Ἡρ. 6, 94· «ἐπωνυμίων» = ὀνόματα· Ξεν. 2, 17· «τῆς σωτηρίας» = διὰ τὴν σωτηρίαν ἐργάσασθαι μετὰ ζήλου· Ξεν. Ἀν. 6, 1, 17· «τοῦ πολέμου»· Θουκ. 6, 88· «ἐργου Πιν. Π. 4, 233· «μάχης ἢ νῦν ἔχονται»· Σοφ. Οἰ. Κ. 425· «ἐξέμεθα αὐτοῦ» = ὅς τις πασθόμεν ἀπ' αὐτὸν· Ξεν. Ἀν. 7, 6, 41· «τὸν νομοθέτην ἀληθείας ἔχόμενον» = εἰς τὴν ἀλήθειαν πρῶτον· Λούμενον· Πλατ. νόμ. 4, 709· τὸ δὲ δὲ

δασκάλων ἔχεται» = κατ' ὅσον εἰς τοὺς διδασκάλους ἀφορᾷ, Πρωτ. 324· «ὅσα ἔχεται τῶν αἰσθήσεων», νόμ. 2, 661· «ὅσο ἔχεται» = ἀπὸ σοῦ θὰ ἐξαρτάται· Ἰλ. ι, 102· μετὰ τῆς ἐκ συνῶν, «Ἀλκινόου ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε» = ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτάται, ε, 197· ἐνταῦθα καταλειπτόν καὶ τὸ Σοφ. «βροτέον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης», ὅπου δὲ Σχολ. ἐσηγεῖ ἔχόμενον, ἀπτόμενον, Οἰ. τ. 709· ὅθ. δ) ἀμείσως προσκρίπτω, προσκρούω, ἐβδὺς ἀκολουθῶ, συγκρατοῦμαι, ἰδ. ἐν τῇ μετχ. «οἱ ἔχόμενοι» = οἱ πλησιέστεροι· Ἡρ. 4, 434· «τοῦτον ἔχονται οἱ Γελιγάμραι», 4, 169· «ἐν τῇ ἐχομένη ἐμοῦ κλινῇ»· Πλατ. συμπ. 217· «τὴν ἐχομένην χώραν κατέχον ἐκείνης», Παρμ. 148· «δὲ εἶναι χάσματος ἐχομένη ἀλλήλων» = ἐγγύτατα πλησίον τὸ ἐν τῷ ἄλλῳ, πολ. 10, 614· ἡ Σαλαμίς καλεῖται ἡ ἐχομένη ὑψοῦς· Ἰσοκ. 4, 96· «τὰ τοῦτων ἔχόμενα» = ὅ, τι μετὰ ταῦτα συνδέεται, αὐτ. 4, 23· καὶ μετὰ τοῦ ὁμοίως, νόμ. 7, 811· ἰδ. καὶ ἐπὶ παρατάξεσι στρατοῦ εἰς μάχην· «Πρόξενος ἔχόμενος» = πλησίον ἐστὶν αὐτῷ· Ἡρ. 1, 8, 4· «ἔχόμενος ὅ, τι μάλιστα τῶν ὁρμάτων ἐπεσθαι» = ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερα τῶν ἀμαρτῶν, Κυρ. 7, 1, 9· μετὰ δοτ. κατὰ τὸ φαινόμενον· Πλατ. «ἐάν τις σε τὰ ἔχόμενα τοῦτοις ἐρεῖς ἀπαντα ἐρωτᾷ», Γοργ. 494, ὅπου ἡ δοτ. δυνατόν νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ἐρεῖς, βεβαιότερον δὲ ἐν τῇ, «ἔχόμενοι τοῦτοις εἰσὶν οἱ ὁλοφάγοι»· Διοδ. 3, 24· «τοῦ ἐχομένου ἔτους» = τοῦ ἐπομένου ἔτους· Θουκ. 6, 3· «ἐκ τῶν ἐχομένων γνώσεσθαι» = ἐκ τῶν ἐπομένων· Ἰσοκ. 6, 29· «ἐν τοῖς ἐχομένοις ἐσσι φανερόν»· Ἀριστοτ. 1. 2. 5 11· ἐντοτε γίνονται μόν. πρὸς μέλιναν ἀναδείξιν τοῦ ὅπου· «τὰ τῶν ὀνείρων, καρπῶν, σιτίων, οἰκτιρῶν ἔχόμενα» = πᾶν ὅ, τι ἀναφύεται εἰς ὀνείρατα, καρποὺς, φαγητὰ, ὀνείρατα· Ἡρ. 1, 120· ε) κρατοῦμαι, ἀπομακρύνομαι· Ἰσοκ. 1, 235· «σχέο, φ, 379· σχέσθαι, χ, 416· ἔχ· σθ', ἔχ· σθαι, ὡς ἐν τῷ ἐν. Ἑδρ. Ὀρ. 1349· συνηθ. μετὰ γεν. «ἀγίον μάχης, βίης»· Ἰλ. γ, 84· «ἐχόμεθα ἀγίοτητας ἐκ βελών», ε, 129· «οἱ Αἰγινήται ἔχοντο τῆς τιμωρίας» = ἀπομακρύνθησαν = ἔχαιτελειπον· Ἡρ. 6, 84· «ἔχοντο μάχης, δρῶν Πλουτ. Ρωμ. 30· «μανίης ἔχεται»· Λουκ. 22· «καὶ μετ' ἐπομ. ἀπαρ. Ἀπολ. Ρ. 1, 328· οὕτως ἐξηγεῖται καὶ «τῶν ἀδίκων ἔχεται»· Σοφ. Οἰ. τ. 891· καὶ τὸ ἐν, «Ἑλληνικὸν πολέμου ἔχον οἱ Ἀθηναῖοι»· Θουκ. 1, 112· ζ) ἐν τῇ χωρίῳ «ἐν τῇ ἐβδωμάτῃ βῆναι σέτα»· ἔσταματῶν, ἔμιναι ἰμνημένον· Ἰλ. η, 248· πρβλ. «ὁ αἰετὶς εἰς οἱ ἐσχάτο φωνή»· Ὀδ. δ, 703· «κλήθημα ἔχοντο»· Ὀδ. λ, 333· ὅ δὲ Καλλ. συντάσσει· «οἱ δ' ἀγέεσσι σχομένην», Ἡμ. εἰς Δία 28· «οἱ δ' ἀγέεσσι σχομένην» καὶ «ἀφασίην», Ἀπολ. Ρ. 4, 920, ἀν καὶ τὰ χωρία ταῦτα δὲν ἀποδεικνύονται τὴν παθ. χροίαν· η) π. Σοφ. «εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς μητρὸς θανάτῳ ἔδοκτον, ἔχόμενον νέκυν» = ἀν ὅπου· Ἀντ. 463, ὡς τὸ ἐνερ. «μύσαντες εἶχονεν θείαν νόσον»· αὐτ. 417· τὸ

παθ. ἀντιφέρεται εἰς ἰδιαιτέρας περιστάσεις εἶνε δ' ἐν τῷ ἀπλῷ ποδὶ ὀλιγώτ. ἐν χρήσει ἢ τὸ ἐνερ. Ἡ σημ. θεωρῶ, νομίζω, habeo εἶνε καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς μετγν. ἀθεοῖα, καὶ τὸ π. Ἰσοκρ. αἰτίας οὖν ἔχω πεπαιδευμένους, ἐπειδὴ τὰς ἐπιστήμας καὶ δυνάμεις καὶ τὰς τέχνας ἀποδοκιμάζω ὁ Βέκκ. 12, 30. ἀντικατέστησεν ἐκ καλοῦ κώδικ. εἰς αἰτίας οὖν καλῶν ἔχωνθι. αἰολ. καὶ δωρ. ἔχωντι = ἔχουσι Ὀρχομ. Βοιωτ. ἐπινο. Corp. I. Gr. 1568. Ἐφαλαται, ἰων. γ' πλ. π. παῦ. παρκ. τοῦ ψάλλω ἀντὶ ἔφαλμένοι εἰσι. Ἐφαλεῖς, 3' βρασιμένους, μαγειρευμένους Νικ. ἀλ. 565, coctus. Ἐφάνδρα, ἢ ἄνδρας βράζουσα, διὰ βρασιμότητος ἀνθρώπους μεταμορφώνουσα Μήδεια Δοσιαδ. 2 (15, 26). Ἐφάνη, ἢ (ἔφα) ἐφητήριον, χύτρα, Ἡσυχ. Ἐφάνος, 3' εἰς βράσιμον ἀρμόδιος, εὐκόλος Ἀριστοτ. προδλ. 20, 4, 5. «ἐφανά ἄγρια εἶναι θρίδακα» Διοκλ. ἐν Ἀθην. 2, 68 = ἀπαλὸν Πλάτ. π. Σουῖδ. coctilis. Ἐφάομαι παίζω Ἡσυχ. γ' ἐφάομαι. Ἐφάω ἔφα ἄμφ. τὸ ἐφόντες εἰς ἐφόντες ἐπὶ Δινδορφ. μεταβλήθη ἐκ τοῦ Εὐσεβ. Ἐφεία γ' ἐφία. Ἐφείω γ' ἐφάομαι. Ἐφεμα γ' ἐφημα. Ἐφέμεν, δωρ. ἀντὶ ἐφην. Ἐφέτης ἐφητής. Ἐφευσιμένως (φεύδομαι)· ψευδῶς, πλανημένως, ἀντὶθ. ὁρθῶς Πλάτ. νόμ. 10, 897, falso. Ἐφέω ἔφα μετγν. ἔφες προστ. π. Ἡρ. 1, 48. Ἐφημα, τὸ 1) βρασιμένον, μαγειρευμένον, πηχτά βρασιμένον γλευκος, ποτὸν γερόντιον = ὁ τῆς συνθ. μούστος, βραζόμενος κατὰ Πλίν. τόσον ὥστε ἔμενε μόν. τὸ τρίτον μέρος αὐτοῦ = sapa, Ἰ. Φ. 14, 9, 11' 2) εἰς βράσιμον ἀρμόδιος, μαγειρεύσιμος, «βολβοὺς καὶ λάχανα οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς ἐφήματα» Πλάτ. πολ. 2, 372, coctile. Ἐφηματ-ώδης, 2' ὁμοίος ἐφήματι, μούστῳ βρασιμένῳ Διοσκ. Ἐφησις, ἢ 1) τὸ ψήσιμον «-τῶν κρεῶν» Ἡρ. 4, 61, πλ. «ταῖς ἐφήσεσι μόγις ἀφαιρέθοντα» Πλάτ. πολιτ. 303' 2) τῆς, διάλυσις Θεοφρ. coctio. Ἐφητέον, (ἐφάω) μαγειρευτέον. Ἐφητέος, ὁ μικρὸν ἰχθυῖδιον μετὰ τῶν ἰδιῶν λεπίων τρωγόμενον Ἡσυχ. Ἐφητήρ, ἥρος, ὁ ἐφητής Λεων. Ταρ. 14 (6, 305). Ἐφητήριον ἐφάνη Ἡσυχ. Ἐφητής, ὁ βράζων, μαγειρεύων μετγν. coctor. Ἐφητικὸς, 3' εἰς τὸ μαγειρεῖν ἀνήκων μετγν. coctivus. Ἐφητός, 3' β. ἐπὶθ. τοῦ ἔφα, βρασιμένος = ὄτος Ξεν. Ἄν. 2, 3, 14' - ὕδατα Νικ. ἀλ. 111' πλ. Ἀριστοτ. «οἱ ἐφητοὶ» = μικρὰ ἰχθύδια ἀπολειπόμενα ἐν ταῖς διώρυξιν, ὅταν ὁ Νεῖλος ὑποπαύηται τῆς πληρώσεως Ἀθην. 7, σ. 301, coctus. Ἐφία, ἢ, ἰων. ἐφίη κα. ἐφία καὶ κατὰ τοὺς πρῶτ. γραμ. ἔφια, γραφόμενον Σορ. ἀποσπ.

4, π. Ἡσυχ. ὅστις ἐκ τοῦ ἐπομ. παράγει τὴν λέξ. = ὁμίλια π. δὲ Νικ. «ἀπέρη» ὁλοὺν κύνθη, ἡθ' ἐφίη ἔπλετο κόβροις = ἀστεϊσμός, παιγνίδι, ἀλ. 880, lusus. Ἐφία, ἢ ὁμίλια Σουῖδ. διὰ λόγων παιδιὰ Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 459, colloquium. Ἐφια, τὰ τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια Ἡσυχ. Ἐφιάομαι, ἢ ἐφιάομαι παίζω τὴν ἐφίαν (φία) «οὗτοι δ' ἡθ' ὁρῆται καθήμενοι ἐφιασθῶν» Ὁδ. ρ. 530, σ. περὶ ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ διαλεγέσθωσαν καὶ παιζέσθωσαν, καὶ ὠρισμένως Ἀπολ. Ρ. «ἀμφ' ἀστραγάλοις δὲ τῶν χρυσταῖς ἐφιάοντα» ὅπερ ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ συνωμίλουν, καὶ τὸ παράγει παρὰ τὸ ἐπος = ἦτοι διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους, 3, 117' προδλ. «ἀμοιβαίως ἀλλήλοισι μυθεῖν» οἷα τε πολλὰ νέοι παρὰ θατὶ καὶ οἶνον τερπνῶς ἐφιάονται, αὐτ. 1, 457, ἐν ᾗ ἄλλοι πρὸς τὸ ἐπος = ἀκολουθεῖ ἀναφέρονται (ἔδε τὸ προηγ.) «μολπῇ καὶ φόρμιγγι» Ὁδ. φ. 430 ἐν δὲ ρ. 320 σημ. εὐρίστω ἡδονὴν εἰς τὸ ἀκούων, βλέπων αὐτὸ ἄλλως δὲ π. Καλλ. σημ. διατρίβω τὸν καιρὸν εὐδῶμος ἐν σκύμασι καὶ χαρμενισμοῖς, ὅμν. Δημητρ. 39, confabulor. Ἐφιάσιμον, τὸ εἰς ἀστεϊσμόν ἀνήκον Ἡσυχ. Ἐφιατέον παικτέον Ἡσυχ. ludendum. Ἐφισάαλ· μήτηρ Μανασσῆ μετγν. Ἐφισ(μ)υθισμένως, ἐπὶρ. μετγ. π. παρκ. τοῦ ψιμυθίω· με ψιμυθίον, φησασιδωμένα «καὶ κομιματικῶς ἔχει» Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1064, fucate. Ἐψιμος· εὐκολόδραστος, εὐκολομαγειρευτός. Ἐψιδ· γ' ἐφία. Ἐψιδ· λέγω, ὁμίλῳ γ' ἐφιάομαι. Ἐψιδάαλ· μήτηρ Μανασσῆ μετγν. Ἐψω, μέλ. ἐψήσω· βράζω, μαγειρεύω Ἀριστ. ἱππ. 745' - χύτραν, ἐκκλ. 845' «ἡψήμεναι χύτραν» Ἀριστοτ. προδλ. 5, 36' τοῦ ὁπίτω διαφέρων Ἡρ. 1, 119' ἐν γέν. ἐτοιμάζω τι ἐν πορὶ, «χρυσὸς ἐψόμενος» ἀποκαθαρισμένος, ξελαμπικρισμένος, λαμπρικρισμένος Πινδ. Ν. 4, 82' μετγ. «γῆρας ἀνώμυμον φεῖν» = τὸ γηράσκειν, μαραινέσθαι ἀλλεῶς χωρὶς ν' ἀποκτήσῃ τις λαμπρὸν ὄνομα, φήμην, Ὁ. 1, 83. Μέσ. δι' ἑαυτὸν μαγειρεύω· «λάχανα ἐψήσονται» Πλάτ. πολ. 2, 372' «ἐψήσασθαι τὴν κόμην» = τὰς τρίχας χρωματίζειν Πολυδ. 2, 35, π. ἀόρ. ἐψήθεις Πλουτ. καὶ ἐφθεις Διοσκ. ἐπὶ βραζόμενου ὕδατος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 13' ἐπὶθ. ῥημ. ἐψητός γ' ἀνωτ. καὶ ἐφός. Ἐω, ἰων. ἀντὶ ὦ ὑποτ. τοῦ εἶμι Ἰλ. α, 119. Ἐω, ἰων. ὑποτ. ἀόρ. 6' τοῦ ἔημι = ὦ. Ἐω, ὡς πρωτότυπ. τριῶν ῥηματικῶν α) τοῦ ἔημι = πέμπω 2) τοῦ ἔζω, εἶσα = ἀσθμαί 3) τοῦ ἐννομι = ἐνδύω. Ἐω, συνηρ. ἀντὶ εἶω, ἀττ. ἀλλά καὶ ἐν Ἰλ. θ, 490. Ἐω, συνηρ. ἀντὶ εἶοι, εὐκτ. τοῦ εἶω ἀττ. καὶ ἐν Ὁδ. τ, 12. Ἐω, γέν. καὶ ἔως = ἡώς. Ἐωγα, παρκ. 6' τοῦ οἰγγυμι = ἀνοίγω. Ἐωγμαί, π. παρκ. τοῦ οἰγγυμι. Ἐωθα· εἶμαι συνειδητός, ἰων. καὶ ἐπ. ἀν.

τὴ εἰώθα παρκ. τοῦ ἔωθ (δ' ἔδε) Ἰλ. η, 429.
 *Εἰωθεν· ἀπὸ πρώτας, πρώτ, μετὰ τὰ γράμμα-
 τα· «ἔωθεν ἐδόξεν» Ἀριστ. πλ. 1121· «συλ-
 λεγόμενοι ἔωθεν εἰς τὸ δικαστήριον» Πλατ.
 Φαίδρ. 59· «ἐμοὶ ἐξιδόντι ἔωθεν οἴκοθεν», δ.
 πολ. 40· «αὐρίον ἔωθεν ἀφίκου» = λίκον πρώτ.
 Δάχ. 201· «ἔωθεν δὲ δεῦρα πάλιν ἀπαντῶ-
 μεν», Θεαιτ. ἐν τέλ. manō, diluauit.
 Εἰώ· 1) ἀνατολὴ Ἡούχ. 2) οὐσία πρὸς τιμὴν
 τοῦ Ἀδωνίδος ἐν Κύπρῳ = Ἀδωαδτ. 3) ἡ τοῖς
 προβάτοις παρατιθεμένη διψήρα οἷα κατω-
 οἷα Ἡούχ. 4) πόλ. Ἀφρικῆς Πτολ.
 *Εἰωθινός, 3· πρωινός, εἰς τὴν πρωΐαν ἀνη-
 κων, τῆς πρωΐας τὸν καιρὸν γινόμενος· «ἔω-
 θινὸν εἶδον στρατὸν στείχοντα» Σοφ. ἀποσπ.
 445· «οὐσης κυρίας ἑκκλησίας ἔωθινης» Ἀ-
 ριστ. Ἀγ. 20· «τὸ ἔωθινόν» = κατὰ τὸ πρωΐ,
 π. χ. «θερμύτατός ἐστι δ' ἥλιος τοῦτοισι τοῖσι
 ἀνθρώποις τὸ ἔωθινόν» Ἡρ. 3, 104· «ἐξ ἔω-
 θινοῦ» = ἀπὸ τῆς πρωΐας, «ἀπολετ' μ' ἄλλοθεν
 ὁ ἄνθρωπος ἐξ ἔωθινοῦ» Ἀριστ. ἱσμ. 2· «ἐξ
 ἔωθινοῦ ἔστηκε» Πλατ. συμπ. 220· «ἐξ ἔω-
 θινοῦ μέχρι δειλῆς» Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 5· «ἀπὸ
 τὴν ἔωθινην φυλακὴν» Πολυδ. 3, 67, 2· «ἐπὶ
 τοῖς τόποις εἶναι ἔωθινης φυλακῆς», 1, 45,
 5· καὶ μόν. «ὅπῃ τὴν ἔωθινὴν» = πρὸς τὴν
 πρωΐαν, 3, 43, 1· «προσεπειν τὸ ἔωθινόν» =
 τὴν πρωΐνην πρόσρην, προσαγγόρουν Λουκ.
 π. μὴ ὀρθ. προσαγ. 1· «ἔωθιναι δίκαι» ὦνο·
 μάσθησαν παροικί. βραχέα πράγματα, ἐπὶ
 ταῦτα ὀρθοῦ ἐξεδίκαζον· Β. Ἀν. 258· καὶ
 ἐπὶ τῶν τοῦ ὀρίζοντος, «ἔωθινὸν ἔθνος» Δ.
 Περ. 697· «ἔωθινώτερος ἑκείνου» = μᾶλλον
 πρὸς ἀνατολὰς κείμενος Στράβ. 11, 493· «ἔω-
 θινωτάτου σημείου», 4, 190, malutinus.
 *Εἰώθουν, ἀττ. ἀντὶ ὠθουν, παρτ. τοῦ ὠθω-
 *Εἰώθης, π. ἀντὶ ἔθως Ν. Δ. 13, 80· οὕτω κα-
 λεῖται ὁ Ἀπόλλων Ἀπολ. Ρ. 2, 700, riantia.
 *Εἰώκει, γ'. ἐν. ὕπερσ. τοῦ εἰοικα.
 *Εἰώλιζω· ἀφῆνω νά γένηται παλαιόν, νά
 σταθῇ πολλὸν καιρὸν, π. χ. τὸ κρέας ἵνα γί-
 νη παλαιόν, εὐκολομάσσητον Γαλν.
 *Εἰωλισμός, ὁ· παλαιώμα, ταγγή, ταγγισμός
 Γαλν. rancore.
 *Εἰωλο-κράσις, ἡ· ἔωλον κράμα, μίξις, ἀνα-
 κάτωμα παλαιῶν φαγητῶν· «ἡ κατάχρσις τῶν
 ζωμῶν τῶν ἐωλῶν δειπνων ἐπὶ τοῖς κοιμω-
 μένοις τῶν συμποσίων» Β. Ἀν. 258· πρὸλ.
 καὶ Φωτ. καθ' ὃν ἐπὶ τὴν νύσταζόντων τῶν
 συμποσίων ἔχονον τὴν τρύγα ἢ κατακαθίσμα-
 τα τῶν ὄνων καὶ τοιούτων· μψ. «αἵτιος δ'
 οὗτος ὥσπερ ἑλωλοκρασίων τινά μου τῆς πο-
 νηρίας τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων κατα-
 σκεδάσας, ἦν ἀναγκαῖον ἦν ἀπολύσασθαι»,
 Δημ. ἑννοῶν τὰ κατ' αὐτοῦ ἀηδὲ τοῦ Ἀσκλη-
 πίου λοιδορήματα ἴσ. = τῇ τῆς συνήθ. σάβις,
 μύξαις, ἡ τῆς κακίας του ἑρασίματα, ἡ ὡς ὁ
 Διδύμος ἐξηγεῖ «οὗτος χόλες καὶ πρῶν αἱ ἐκ-
 ρασσε πράγματα τῆμερόν μου καταχρεῖ καὶ ἐπὶ
 πράξει φησι» π. Ἀρσπορ. τὸ χωρίον μὴ μί-
 ται ὁ Λουκ. «πολλὴν τὴν ἑλωλοκρασίαν κατα-
 σκεδάσας ἀνδρῶν φιλοσόφων», συμπ. 3· πρὸλ.
 Πλουτ. ὅπου τὴν εἰκόνα παρσισάγει συμπο-
 σίου, «ἐνίοις ἐξ ἀπαντα τὸν βίον ἔμμενει τὸ

πρὸς ἀλλήλους· δυσάρεστον ὥσπερ ἑλωλοκρασί-
 ας τις ὑβρις ἢ ὀργὴ ἐν ὄνῳ γενομένη», ὅπου
 σημαίνονται μᾶλλον αἱ δευτερίαι ὀδόντες, ἧτοι
 τάποτελάσματα τῆς καρδιαρίας τῆς χυθισίνης
 βοήθειας, συμπ. Ἐκτ. σοφ. 2.

*Εἰωλό-νεκρός, ὁ· ἔωλος νεκρός, πρὸ πολ-
 λῶς τεθνηκώς, νεκρὸν σῶμα πολλῶν ἡμερῶν
 Σουτδ. ἔδε τὸ ἐπὶ μ.

*Εἰωλος, (ἔως)· ὁ ἐκ τῆς προηγουμένης ἡμέ-
 ρας ἀπομείνας, ὁ εἰς τὴν ἔω, ἦτοι τὴν ἐπομέ-
 νην ἡμέραν λειπομένος, ἔχθραςιν· = νεκρὸς
 Λουκ. κατὰ πλ. 18· ἔδ. ἐπὶ τροφῶν καὶ πο-
 τῶν, τῶν ἀπὸ τῆς προτεραίας, δθ. φλοιός,
 περίβλημα, ἀδύνατος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐξη-
 γοῦμ. διὰ τοῦ ἐράταιον, ἀνωφελές, ἀνίσχυ-
 ρον· καὶ «τίμαχος βεβρωκὴς ἐβόην τῆμερον,
 αὐρίον ἔωλον τοῦτ' ἔχων οὐκ ἄχθομαι» Ἀ-
 ξιονικ. κωμ. ἐν Ἀθην. 6, 240· ἐπὶ ἰγθύων,
 «ἔωλοι κείμενοι δὲ ἡμέρας ἡ τρεῖς» Ἀντι-
 φαν. ἐν Ἀθην. 6, 225· ἐπὶ χρημάτων, «περί-
 εργόν ἐστιν ἀποκαίσθαι ἔωλον ἑνδον ἀργύριον»
 Φιλίταρ. ἐν Ἀθην. 13, 571· ἐπὶ ἄλλων πραγ-
 μάτων, «μύρτον Ἐπιγρ. ἀδ. 13 (12, 107)· «στέ-
 φανος Πλουτ. Πυρρ. 13· ὁρμαλλίς = ἡμίσει-
 στος Λουκ. Τιμ. 2· συγν. μψ. «τάδικήματα
 ἔωλα τὰ τοῦτοις ὡς ὕμης καὶ ψυχρὰ δεικνύ-
 νται» Δημ. 21, 22, ἀντιθ. τῷ «ἐν δὲ τοῖς μετὰ
 ἡμῶν ἑκαστός πρόσφατος κρίνεται» ἀττ. ὡς καὶ
 π. Πλουτ. συνετάσσεται μετὰ τοῦ «ναυτιώδης,
 θαλερός, τεταραγμένος, καὶ ἀντιθ. τῷ προσ-
 φατος, ἐπὶ τινος ἀνθρώπου τεταραγμένου ὑπὸ
 κραυγῆς τῆς προτεραίας, π. εἰδεξ. σ. 387·
 ἐπὶ «ταῦτ' ἐν εἰς τὴν τὴν ἔωλον καὶ ψυχρῶν
 ἀγορὰν παρῶμεν, ἀντιθ. τῷ «ἐν δὲ τοῖς μετὰ
 σπουδῆς λεγομένοις ποιησώμεθα τοῦ λόγου
 τὸν ἐξετασμένον, κατ. Στωικ. 3· οὕτω συν-
 τάσσει ὁ Θεμιστ. «παραδείγματα ἔωλα καὶ
 πολλὰς εἰρημίας» Φίλοστρ. «ψυχρὰ καὶ ἔ-
 γαν ἔωλα σοφισμάτια» Πορφ. = ψυχρολογία
 Λουκ. ἑνυπν. 17· «φιλήματα τῶν γυναι-
 κῶν ἔωλα» Ἀριστάν. 2, 7· «ἡ ἔωλος ἡμέρα»
 = ἡ μετὰ τὸν γάμον ἡμέρα Ἀξιονικ. ἐν Ἀθην.
 3, 95, hesternus.

*Εἰώλει, γ'. ἐν. ὕπερσ. ὁ· τοῦ ἔλω «Ὁμ.

*Εἰώμεν· ἔωμεν παρὰ τὸ ἔω «Ὁμ. καὶ ἀττ.

*Εἰώμεν, μόν. ἐν Ἰλ. τ. 402· «ἐπεὶ ἔωμεν πο-
 λέμοιο» = ἐπειδὴ ἔχορτάσαμεν τὸν πόλεμον,
 ἐφ' οὗ ὁ Σπίτονερ. συνάπτει τὰς ἐξηγήσεις τῶν
 ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἔκδοτ. 31· τὸ Ἀπολλ.,
 ἐν λεξ. Ὁμ. ἐξηγεῖ ὡς ἄλλοι διὰ τοῦ κορε-
 σθῶμεν δ' Ἡούχ. διὰ τοῦ πληρωθῶμεν, καὶ τ.
 ὁμ. «ἐξ ἔρον ἔντο» μετὰ τοῦ ἔδοτ. συμφωνεῖ
 παρὰ τὴν ῥῆμα ἔω = πληρῶ, ἔως καὶ ὅλος
 παράγων αὐτὸ τὸ δὲ Ἐτ. Μ. ἀνάγει αὐτὸ εἰς
 τὸ ἔω = χορέννυμι (πρὸλ. ἄμ), τὸ δεδιετόν
 προτιμᾷ ὁ Βουτμ. λεξ. 2, 131, ὅστις ὁμῶς
 λέγει ὅτι πρέπει νά γράφεται ἔωμεν ὡς ὕπατ.
 ἀορ. ὁ· τοῦ ἔμμι ἐν ἀμτθ. σημ. ἄμα τοῦ πο-
 λέμου χωρισθῶμεν ἀλλὰ τὸ ἔμμι ἀπαντᾷ π.
 Ὁμ. μόν. μτθ.

*Εἰώμι, ἀττ. ἀντὶ ἔωμι, εἰδτ. τοῦ ἔωμ Ὁδ π. 85.

*Εἰών, ἱων. καὶ ἑπ. = ὦν μετχ. ἐν. τοῦ εἰμί.

*Εἰώνημα καὶ ἔωνημα ἦν, παρκ. καὶ ὕπερσ.
 τοῦ ὠνίσματος.

- *Εἰωνοχόει, γ'. ἐν. παρατ. ἔνερ. διττῇ αὐξή-
σει τοῦ οἰνωχρέω 'Ιλ. δ, 4.
*Εἰφῶα, ἔνερ. ἀόρ. α. τοῦ οἰφνυμι.
*Εἰφας, καὶ 2 (πρὸς τὸ ἰων. ἡστος καὶ εἰώτος)
πρωτόντος «πάχυνον θ' ἐφάνη ἥλιος σκεδᾶ» = τὴν
πρωτὴν ὥρην Ἀισχ. Πρ. 25. «πρόεματ'
ὀρνέθων» Σοφ. 'Πλ. 18. «εἰώσι βολαῖς ἁλίου»
Εὐρ. Φοιν. 169. «εἰώσι ξανασταίντες λέχους»,
'Πλ. 786. - ἔσση = ὁ αὐγερινὸς Πλατ. ἐπ. 21
(7, 670). πρὸς ἀνατολὰς κείμενος, ἀνατολι-
κός = τεῖχος Σεν. 'Ελλ. 4, 4, 9. «κατὰ τὰς
ἐφᾶς», δηλ. «χώρους» Ἀριστοτ. π. κύσμ. 4.
καὶ «τὰ εἰώα» = ἡ ἀνατολικὴ γῶρα Λουκ.
Καρ. 5. «ἡ ἐφᾶ» = ἡ ἀνατολὴ Διλ. 'Ι. Ζ. 17,
19, matutinus, orientalis.
*Εἰώρα, ἡ αἰώρα «πλεκταῖς εἰώραις ἐμπλεκω-
μένη» Σοφ. Οἱ. τ. 1264. καὶ πλ. 618, sus-
pendium.
*Εἰώρα, γ'. ἐν. παρατ. ἔνερ. τοῦ ὁράω.
*Εἰωρέομαι· μετεωρίζομαι, κρέμαμαι, ὑψου-
μαι Παύχ.
*Εἰωρέω· αἰωρέω, κρεμῶ Διοδ. 18, 42, sus-
pendo.
*Εἰωρημα, τό· μηχανὴ κρεμαμένη ἐν τῷ θεάτρῳ.
*Εἰώρα, γ'. ἐν. παρατ. ἔνερ. τοῦ ὁράω.
*Εἰωρακα, ἔνερ. παρατ. τοῦ ὁράω.
*Εἰώρει, δ', ἐν. ὑπερσ. δ'. ἔνερ. τοῦ Εἰργῶ =
ἐρῶ, ἀντὶ ἐόρει 'Οδ. β, 693.
*Εἰωρησις, ἡ· αἰώρησις, κρέμασις ἀρ. λεξ. sus-
pensio.
*Εἰωρίζω· αἰωρίζω, μετεωρίζω Σουδ. ελενο.
*Εἰωρταζω, ἔνερ. παρατ. τοῦ ὁρτάζω.
*Εἰωρακοπία, ἡ· ὑψηλοφροσύνη (ἐπειδὴ τοῦ
ὀπερῶσαν ἴδιον φαίνεται τὸ ἀεροβατεῖν καὶ
κόπειν τὰ μετέωρα) Σουδ. superbia.
*Εἰωρτο· ἄωρτο (ὅ· αἰέρω), ἐκρέματο Παυχ.
*Εἰω, ἡ, ἰων. καὶ ἐκ. γεν. ἔω, δοτ. ἔω· ἡώς,
ἡμέρα, αἰολ. αὔω (Δω, ἄωμ, Γαίξω αἰολ.
διαλ. σ. 273), τὸ ἐξημέρωμα, τὰ χαράγματα
(«ἔως ἡμέρας ἀρχή» Πλατ. δρ. 411), ἡ αὐ-
γὴ· «εὐδᾶγγελος ἔως γένοιτο μητρὸς εὐφρό-
νης» Ἀλφ. 'Αγ. 256. «πρὸς πρωτὴν ἔω» Σοφ.
Οἱ. Κ. 478. «ἡ φωσφόρος ἔως» Εὐρ. 'Ιων.
1158. «ἔως λευκὸν ὄμμ' ἀναίρεται», 'Πλ.
102. «μέχρι ἔως ἐγένετο» Πλατ. συμπ. 220.
«ἔξ ἔω μέχρι τῆς ἐτέρας ἔω τε καὶ ἡλίου ἀνα-
τολῆς», νόμ. 7, 807. «ἄμα τῇ ἔω» = μετὰ τὰ
χαράγματα Θουκ. 2, 90. «πρὸ τῆς ἔω», 4,
31. «ὅπερ εἰώθει γίγνεσθαι ἐπὶ τὴν ἔω» Θουκ.
1, 84. «ἔδοκει εἰς τὴν ἐπιούσαν ἔω ἤξειν βα-
βυλῶα» Σεν. 'Αν. 1, 7, 1. ἐπὶ τῶν μερῶν
τῶν ὀρίζοντος, ἀνατολῇ «τὸ πρὸς τὴν ἔω»
ἴδρ. 4, 40. «τὸ πρὸς ἔω» Πλατ. νόμ. 6, 760.
«τὰ πρὸς ἔω μέρη» Ἀριστοτ. καὶ μετὰ γεν.
«πρὸς ἔω τῆς πόλεως, τοῦ ποταμοῦ» = ἀνα-
τολικὰς Σεν. 'Ελλ. 5, 4, 49. «ἔως ἡ πρὸ
τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς ὥρα» Παύχ. σατογα.
*Εἰως, ἐπ. εἰως (καὶ π. 'Ομ. καὶ ἔλλ. ἐπ. καὶ
ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχ. τραχ. μετρούμ. «ἔως ὃ
ταῦτ' ὥρμαινε» καὶ ἔλλ. «ἔως ἐγώ» 'Οδ. δ,
90. καὶ εἰς τὸν ε. πόδα «ἔως ἐπλήθον» 'Οδ.
η, 280, εἰς τὸν δ', «ἔως ἐπλήθει», ι, 233. «ἔως
ἔκοντο, ἔως ἔκοντο», α, 109. ἰαμβικῶς μετρεῖ-
ται μόν. 'Οδ. δ, 78, ἀλλαχόθι δὲ π. 'Ομ.

εἰνε μονοσύλλα. Ἄλλοι ὡς ὁ 'Ρασσ. εἰς 'Ομ.
ὕμν. Δημ. 138 καὶ Νίσι. εἰς 'Οδ. ε, 385 ἐκ-
λαρδάνουσι τὸ ἔω μετὰ τοῦ ἔως ἐκ τοῦ ὡς
γινόμενον, κατ' ἀναλογ. τοῦ οὕτω ὡς τὸν ἐν
τοῖς τραγῳδίαις μετρούμεναις χώραις ἀρχαίαν
τύπην) Λ. ὡς χρονικὸν μόριον 1) μέχρι,
ἔως νᾶ, ἔως οὗ, εἰσάγον χρῆσιν, ἥτις ὀρίζει
τὸ τέλος τοῦ προκαρτεθόντος· οὕτω α) μετὰ
ὀριστ. «ὅθεν διὰ προμάχων εἰως φίλον ὦλεσε
θυμὸν» = ἔως οὗτον ἀπώλεσε τὴν ζωὴν 'Ιλ. λ,
342. «παίουσιν, ἔως ἀπάντων ἐξαπέφθειραν
βίον» Ἀισχ. Περ. 455. καὶ περ. Πλατ. Χαρμ.
155. «τὰς τιμὰς ἐλάμβανεν ἔως ἀπεπληρω-
σατο τὴν προίκα» Δημ. 27, 13. καὶ ἐν ὑποθ.
λόγ. μεθ. ὀριστ. δηλοῦσαν τὸ μὴ γινόμενον,
ἠθδώς ἀν τούτῳ ἐτι διελεγχόμεν ἔως αὐτῇ
τὴν τοῦ Ἀμφίονος ἀπέδωκα ῥῆσιν» Πλατ.
Γοργ. 506. β) μετὰ τοῦ ἀν καὶ τῆς ὑποτ. ὅ-
ταν συμβᾷν τι δὲν ἦγε πραγματικόν, ἀλλ' ἐξ-
αρτάται ἀπὸ περιστάσεων ἢ διαφέρει αὐτοῦ,
μετὰ ἐν. ἡ μέλλ. εἰς μέλλουσαν ἢ ἐπαναλαμ-
βανομένην πράξιν, π. 'Ομ. μόν. ἐν τοῖςδε «ὅς
σ' ἄξει εἰως κεν ἄγων Ἀχιλλεὶ πελάσῃ» 'Ιλ.
ω, 183. καὶ «μαχήσομαι εἰως κε τέλος πολέ-
μοιο κίχεται», κ, 291. «τούτου παρ' ὄχθος
ἔρψ' ἔως ἐν ἐξίχῃ καταδασμύν» = μετρητοῦ
φθάσῃ Ἀισχ. Πρ. 812. «ἔως οὖν ἀν ἐκράθη
ἔχ' ἑλπίδα» Σοφ. Οἱ. τ. 834. «ἔως ἀν ἔλθω»
Εὐρ. Ἄλκ. 1024. «φέρεται ἔως ἀν σπέρτοῦ
τινος ἀντιλέθεται» Πλατ. Φαιδρ. 246. ἐνίο-
τε λείπει τὸ ἀν, π. γ. «ἔως ἀνῇ τὸ πῆμα
σῶς αὐτὰ» Σοφ. Φιλ. 753. «ἐξαίρει βίον ἔως
τις γυνὴ κληθῇ», Τρ. 147. ἡ γ) εἰς τὰς αὐτὰς
περιπτώσεις, καθ' ἃς προηγείται χρόνος ἱστο-
ρικός μετ' εὐκτ. ἐν ἡ καὶ συχνά· ἐκφράζεται
σκοπός, «καὶ τότε ἔω τὸν μοχλὸν ὑπὸ σπα-
δοῦ ῥήλασα πολλὰς ἔως θερμαίνοντο» = μέχρις
οὗ θερμανθῇ 'Οδ. ι, 376. «ἐκείνῳ ἔδωκεν ἔως
ἀνὴρ εἶναι δοκιμασθῆναι» Δημ. 27, 5. «ἔδο-
ξεν αὐτοῖς προΐναι, ἔως Κύρῳ συμμίξαιαν»
Σεν. 'Αν. 2, 1, 2. ἴδ. πρὸς ἐκφρασιν ἐπανα-
λαμβάνομένην πράξιν, «περιμένοντες ἐκά-
στατε ἔως ἀνοιχθεῖ τὸ θεσμοτῆτρον» Πλάτ.
Φαιδρ. 59. καὶ ἐν πλαγίῳ λόγῳ, «δαὺς τοὺς ἡ-
γεμόνας ἐκέλευε πορεύεσθαι, ἔως ἄγγελος ἔλ-
θοι» Σεν. Κυρ. 5, 3, 53. ἀλλ' ἐπὶ ἀναδείκνυται
ὡς τόσον συνηθ. ἡ κατ' εὐθείαν ἐκφρασις ἐνε-
στῶτος ἡ μέλλοντος προηγουμένου, «ὄρω τοὺς
τοὺς, ἔως ἀν ᾤσιν εὐδαιμονέστερον διάγον-
τας», Ἀν. 4, 1, 43. «εἶπε οὐδεὶς ὡς ἐγὼ ἔως
ἀν παρὴ τῆς χροῦμαι», 1, 4, 8. προηγουμέ-
νης εὐκτ. ἀπαντᾷ καὶ ἀν πρὸς εὐκτ. (δυνητ.
εὐκτ.), «τόφρα γὰρ ἀν ποτιπυτσοῖμεθα μύθῳ
- ἔως κ' ἀπὸ πάντα δοθῇ» 'Οδ. 6, 77. «οὐκ
ἀποκρίνατο ἔως ἀν τὰ ἀπ' ἐκείνης ὁρμηθέντα
σκέψαντο» Πλατ. Φαιδρ. 101. «τῇ μὲν ἀν ἐξα-
λείφονεν - ἔως ἀν ᾤθῃ Θεοφιλῇ ποιήσαιαν», πολ.
θ, 501. παράδοξον δὲ τὸ «σώζειν ἐκέλευεν ἔως
ἀν ἀρμόδαίμιν» Σοφ. Τρ. 883. «κἀγὼ μὲν ἡ-
ξίουν αὐτοὺς μασιγᾶν εὐδ' ἐκδοθῆναι ἔως ἀν
τάληθ' ὁδῆσεν αὐτοῖς λέγειν» 'Ισοκ. 17, 15.
δ) ἀπαντᾷ, ἐρίσκεται συνάμα ἡ ἀκμ., «οὐ
κράτερον ἀνέστησαν τὰς πόλεις ἡ ἔως ἡμέραν
λαμπρὰν γενέσθαι» Δ. Ἀλ. θ, 15 (ἐνθ' ἀρ-

ῥαιότερ. πρὶν) 2) ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον· ἔως ἂν ὁ μυκτὴρ ὑπερέχει αὐτῶν *Αῖ·
 ὅσον, τὴν προηγ. πρότασιν ἐπαναφέρων κατὰ τοτ. *Ι. Ζ. 9, 46· «ἔως τούτου βούλομαι τὴν
 σημαίνον τὸ σύγχρονον ὁδοπράξιν, π. Ὀμνήμην ποιήσασθαι ἔως τοῦ μὴ δοῖται κατα-
 ἀντιστοιχοῦν τῷ τῶς, «ἔως μὲν β' ἀπάνευθερονεῖν» Πολυδ. 9, 36, 1· συχνὰ ἐν τῇ Ν. Δ.
 θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν τέως *Αῖ· αἰοὶ μέγ' ἔως οὐ ἀποδῶς = μέχρις οὐ πληρώσεως σπαν.
 κούδαινον = καθ' ὅλον αὐτὸν τὸν χρόνον ἐνέκω· οὗτο π. τοῖς προηγ. ὡς *Πρ. 8, 74· 6) μετ'
 οἱ *Αῖ· αἰοὶ *Ιλ. υ, 41· ἡ τῷ τόφρῳ, σ, 15· κόπρ. «ἔως σήμερον» Πλουτ. «ἔως ὅτε, πότε»
 τόφρῳ δέ, κ, 507· «ἔως μὲν σίγον ἔχον - τὰ καὶ ἄλλ. Ν. Δ. καὶ μετὰ προθέσ. «ἔως εἰς τὸν
 φρα βοῶν ἀπέχοντο» = ἐν ὅσῳ εἶγον τροφῇ ἀραχα· Πολυδ. 1, 11, 14· «ἔως πρὸς καλὸν
 ὅδ. μ, 327· καὶ τῷ ἀπλῶ δέ, «ἔως ὁ ταυφῶν ἀστέρα» ἐπιστ. ἀδ. 112 (5, 201)· 2)
 ὡρμαινε· ἔλκετο δ' ἐκ κολέοιο μέγα ξίφος ῥοινικὸν διὰ στήμα *Ιλ. μ, 141· «ὡς
 ἦλθε δ' *Αῖ· ὁρῆν» *Ιλ. α, 193· καὶ ἀνευ μορίῃ ἔκτωρ ἔως μὲν ἀπέλει· ἄλλ' ὅτε δῆν, ν,
 ἐν τῷ ἐπομ. κώλῳ, «ἔως μὲν ἔην ἐτι νῆπις» 143 καὶ ὅδ. 6, 148 (σπαν. ἐν ἀρχῇ προτά-
 γήμασθ' οὐ μ' εἶα) ὅδ. τ, 530· καὶ οὐτ' ἔσας καὶ συνήθ. μετὰ τοῦ μὲν συνηνωμένον·
 πάντοτε π. ἀττ. α) μεθ' ὀριστ. «ἔως δ' ἔκυρ. λείπει τὸ ἐπόμενον κῶλον εἴτε ἡ ἀπόδο-
 ἔμφρων εἶμι· Αἰσχ. Χο. 1022· «ἔως ἐτι νέσις πρὸλ. Νίσι. εἰς ὅδ. γ, 125) μεθ' ἐπομ.
 εἰ» Πλατ. Παρμ. 135· «ἔως μὲν πόλεμος ἔτοῦ αὐτὰρ ἐπεὶ *Ιλ. ο, 277· οὕτω καὶ «ἔως
 -παρέμεινε» Ξεν. Ἄν. 2, 6, 2· ἡ 6) ὡς ἀνωμὸν δὴ αὐτῶν ἀνδρὶ παραστάς σιγῇ λόγον
 μεθ' ὕποτ. καὶ ἂν «οὐ μοι φόβου μέλαθρ' ἐποιέετο· τέλος δέ» *Πρ. 8, 74, donec, quoad.
 ἐλπίς ἐμπατεῖν ἔως ἂν αἴθῃ πῦρ - Αἰγισθοῦ ἔωσα, ἀόρ. α. τοῦ ὠθέω ἀντὶ ὥσα.
 = ἐν ὅσῳ μόν. ὁ Αἰγισθος Αἰσχ. Ἀγ. 141 (ἔωσι, ἰων. ἀντὶ ὥσι γ'. πλ. ὕποτ. ἐν. τοῦ
 «λέγειν τε χρὴ καὶ ἐρωτᾶν ὅ, τι ἂν βούλησθαι εἶμι Ὅμ.
 ἔως ἂν οἱ *Αθηναίων ἔωσιν ἄνδρες ἔνδεκα ἔωσι, συνηρ. γ'. πλ. προσ. ἔνερ. ἐν. τοῦ
 Πλάτ. Φαιδ. 85· «ἔως ἂν ἡ ἀδιάφθορος, ἔαυσι· Ὅμ. καὶ ἀττ.
 Φαιδρ. 252· «ἀλλ' ὅμως ἔως ἂν τὴν αὐτὴν ἔωσ-περ (καὶ χωριστὰ γραφόμενον) ὅσον
 ἰδέαν ἀποδιδῶ - ὁρθῶς ἔχει» = ἔφ' ὅσον ἐγ. καιρόν, καὶ μέχρι ἐν τῇ συντάξει ὡς τὸ ἔως
 μόνον, Κρατ. 389· καὶ γ' μετ' εὐκτ. Πλάτ. Πλατ. Φαιδρ. 243.
 Θεαίτ. 155· 3) π. Ὅμ. ἐν τῇ Ὀδυσσεΐ, ε' ἔωσ-φόρος, δωρ. ἀωσ-φόρος Πινδ. *Ι. 3,
 42· ὁ τὴν ἔω, τὴν αὐγὴν φέρων, τὸ ἄστρον
 «πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύς, εἰς τῆς αὐγῆς *Ιλ. ψ, 226, Lucifer (π. Ὅμ. κατὰ
 Πηνελόπειαν παύσειε κλαυθμοῖο» ὅδ. δ, 799· συνίξῃσιν τρισύλλαβ.).
 Β. ἐπιρρηματ. 1) μέχρ' α) μετὰ γεν. «ἔω ἔωσφόρος» υἱὸς Ἀστραίου καὶ Ὑούε, πατρ.
 δὲ τοῦ ἀποτίσσει· Αἰσχίν. 1, 16 ἐν τῷ νόμῳ Τηλαύγης· Ἦσ. καὶ μετὰ τοῦ ἄστρος Nov. Lucifer.
 «ἔως τριῶν πλοίων ἡ λειτουργία ἔστω» Δημ. ἔωστος, ἔωστων· ἀντὶ ἑαυτοῦ, ἑαυτῶν,
 18, 106 ἐν τῷ νόμῳ· «ἔως τούτου προέρχ· ἄ τδε.

ΤΥΠΟΙΣ Η. Δ. ΣΑΚΕΛΑΡΙΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας